ROBERTI STEPHANI
LEXICOGRAPHORUM PRINCIPIS

THESAURUS LINGUÆ LATINÆ
IN IV. TOMOS DIVISUS,

CUI

POST NOVISSIMAM LONDINENSEM EDITIONEM,
COMPLURIUM ERUDITORUM VIRORUM COLLECTIS CURIS
INSIGNITER AUCTAM.

Accesserunt nunc primùm

HENRICI STEPHANI ROB. F.
ANNOTATIONES AUTOGRAPHÆ
EX CODICE BIBLIOTH. P. CIVIT. GENEV.

Nova cura recensuit, digessit, ab Auctorum citationibus atque Interpretationibus falsis, Interpolationibus supervacuis, Mendisque quamplurimis repurgavit,
Suasque passim ANIMADVERSIONES adjecit
ANTONIUS BIRRIUS PHILIATER BASIL.

TOMUS III.

BASILEÆ

Typis & Impensis E. & J. R. THURNISIORUM Fratr.
M DCC XLI.

L

L Latinorum ſemivocalis & liquida, cui Græcorum λάμβδα reſpondet. Triplici gaudet ſono. Priſcian. lib. 1. L triplicem, ut Plinio videtur, ſonum habet: Exilem, quando geminatur ſecundo loco poſita; ut, Ille, Metellus, &c. Plenum, quando finit nomina vel ſyllabas, & quando habet a. 'e ſe in eadem ſyllaba aliquam conſonantem; ut, Sol, Sylva, Flavus, Clarus: Medium in aliis; ut, Lectus.

L tranſit in R; ut, Tabula Taberna.

L in X; ut, Paulum Pauxillum, Mala Maxilla, &c.

L, ſi in termino inveneris, ſuæ normæ facturam deſignat, limitem gammatum, & in longinquo arcam finalem oſtendit, & convallia ejus fundi finem vindicant. Var. auctt. de Limitib. p. 271. Gœſ.

L in numeralibus notis, Quinquaginta, Seſtertius.

L. Laribus, Latinus, Latum, Legavit, Lex, Legio, Libens, Libera, Liber, Liberta, Libertus, Libra, Locavit, Locus, Longum, Lubens, Ludus, Lucius, Lucia, Luſtrum, J. Libertus, Lucia.

L. A. Libens animo. LA. C. Latini Coloni. L. A. D. Libens animo dedit, Locus alteri datus. L. ADQ. Locus adquiſitus. L. AG. Lex agraria. L. AN. Lucius Anius. L. AP. Ludi Apollinares. LAR. Lares, Larentinalia. LAT. Latina, Latinus, Latitudine, Latum. LATIC. Laticlavium, Laticlavialis. LAT. P. D. Latum pedes decem. L. B. Liberta bona, Libertus bonus.

L. B. M. D. Libens merito dicavit, Locum bene merenti dedit.

L. C. Latini cives, Lege cavetur, Libens curavit, Loco conceſſo.

L. Ↄ. L. Lucii conlibertus, vel conliberta.

L. D. Larum divinorum, Libens dedit, Libertus dedit, Locum dedit, Locum dedicavit, Locus datus. L. D. A. B. M. Libens dedit amico bene merenti. L. D. D. Libens dono dedit, Locus datus decreto. L. D. D. C. Locus datus decreto collegii. L. D. D. D. Locus datus decreto decurionum. L. D. P. Libertus domino poſuit, Locum dedit publice. L. D. S. Libens de ſuo. L. D. S. D. Libens de ſuo dedit.

L. E. D. Lege ejus damnatus, Libens ei dedit, Locus ei datus.

L. F. Libens fecit, Locum fecit, Lucii filius, Luſtrum fecit. L. F. C. Libens fieri curavit, Libertis faciundum curavit, Libertus fieri curavit. L. F. D. N. Lucii filius Decimi nepos. L. F. V. F. Locum filiis vivens fecit.

L. H. Libertus heres, Locum hunc, Locus heredum. L. H. D. Libens hoc dedit, Libertus heres dedit. L. H. F. C. Libertus heres fieri curavit, Locum hunc fieri curavit. L. H. L. D. Libens hunc locum dedit, Locus hic liber datus.

L. I. Lex Julia, Locum inſtituit.

L. K. Luſtrum Kapitolinum.

L. L. Libens lubens, Libertis libertabus, Lucii liberta. L. L. L. Luciorum liberta, vel libertus. L. L. M. Libentiſſime merito. L. L. P. Libentiſſime poſuit, Libertis libertabus poſuit. L. L. Q. E. Libertis libertabuſque eorum. L. L. Q. F. Libertis libertabuſque fecit. L. L. S. Libertis libertabuſque ſuis. L. L. SS. Libertis libertabus ſupraſcriptis.

L. M. Legavit memoriam vel monumentum, Libens merito, Libero munere, Locus monumenti. L. M. D. Libens merito dedit vel dicavit, Libertus monumentum dedit, Locum monumenti dedit. L. M. E. Locum monumenti elegit. L. M. P. Libens merito poſuit, Locum monumenti poſuit. L. M. S. Libens merito ſolvit. L. M. T. F. I. Locum monumenti teſtamento fieri juſſit. L. M. V. C. Locum monumenti vivens curavit. L. M. V. S. Libens merito votum ſolvit.

L. N. Latini nominis, Librarius notarius.

L. O. Libertis omnibus.

L. P. Libens poſuit, Libertus poſuit, Loco privato vel publico. L. P. C. D. D. D. Locus publice conceſſus datus decreto decurionum. L. P. C. R. Libens ponendum curavit requietorium. L. P. D. Locus publice datus. L. P. D. D. Locus publico decreto datus. L. P. F. F. Locum publice fieri fecit. L. P. S. Locum poſuit ſibi.

L. Q. S. Locus qui ſupra.

L. R. Lege rogatur, Locavit requietorium, Locus religioſus.

L. S. Laribus ſacrum, Libens ſolvit, Locus ſepulturæ. L. S. D. Laribus ſacrum dedit, Locum ſepulturæ dedit. L. S. M. C. Locum ſibi monumenti conſtituit. L. S. P. Liberis ſuis poſuit. L. S. S. Libertis ſupraſcriptis, Locum ſibi ſepulturæ. L. S. S. C. Locum ſibi ſepulturæ conſtituit.

L. T. Legavit teſtamento. L. T. F. I. Libens titulum fieri juſſit, Locum teſtamento fieri juſſit. L. T. F. M. Libens titulum fieri mandavit, Locum teſtamento fieri mandavit.

L. V. Libens vovit. L. V. S. Libens votum ſolvit.

L A B

LĂBĂRUS, i. m. vel potius LĂBĂRUM, i. n. [λάβαρον, λάβωρον] Vexillum eſt quod ante Imperatores ferri, & a militibus adorari moris fuit. Erat autem auro & pretioſis lapidibus opertum: ut Socrates epiſcopus ſcribit in tripartita hiſtoria lib. 1. cap. 5. Hæc ex Alciato. De Labaro ſic ait Nicephorus Eccleſiaſticæ hiſtoriæ lib. 7. cap. 37. Juſſerat autem Conſtantinus Magnus crucis ſignum præferri, quod a Romanis antea labarum dicebatur, ſignis militaribus aliis longe præſtantius, quod id a militibus præferri & adorari lege cautum fuerit. Quam ob cauſam etiam Conſtantinum puto, celeberrimum Romani imperii vexillum in Chriſti ſignum mutaſſe, ut frequenti ejus ſpectaculo & cultu ſubditi in deſuetudinem priſtinæ ſuperſtitionis venirent, eumque ſolum deum eſſe arbitrarentur, quem Imperator & duces ejus colentes, propugnatore adverſus hoſtes uterentur. Hæc & plura Nicephorus. Tertullianus in Apologetico cap. 16. Siphara, inquit, illa vexillorum & labarorum ſtolæ crucium ſunt. Laudo diligentiam: noluiſtis nudas & incultas cruces conſecrare. Sed emendati codd. Et cantabrorum. ut & lib. 1. ad Nat. cap. 12. exhibent. Prudentius lib. primo contra Symmachum, 466.

> Hoc ſigno invictus tranſmiſſis Alpibus ultro
> Servitium ſolvit miſerabile Conſtantinus,
> Quum te peſtifera premeret Maxentius aula. Et 482.
> Teſtis Chriſticolæ ducis adventantis ad Urbem
> Milvius, exceptum Tiberina in ſtagna tyrannum
> Præcipitans, quanam victricia viderit arma
> Majeſtate regi, quod ſignum dextera vindex
> Prætulerit, quali radiarint ſtemmate pila.
> Chriſtus purpureum gemmanti textus in auro
> Signabat labarum: clypeorum inſignia Chriſtus
> Scripſerat: ardebat ſummis crux addita criſtis.

LABASCO, V. LABO, as.

LABDĂCE, es. f. de Muliere, quæ λεσβιάζει, in Priapeiis, n. 78. Al. Landace.

LABDACISMUS, i. m. [λαβδακισμὸς] eſt, cum pro uno L duo pronuntientur. Iſidor. 1. 31. Labdaciſmus eſt, ſi pro uno L duo pronuntientur, ut Afri faciunt; ſicut Colloquium pro Conloquium: vel quoties unum L exilius, duo largius proferimus, &c. V. etiam Mart. Capell. 5. p. 167. & Eraſm. in Dialog. de Pronunciat. p. 14.

LABDĂCUS, i. m. [Λάβδακος] Rex Thebanus, Phœnicis filius, Laium genuit Thebarum regem, OEdipi patrem ex Iocaſta Creontis Thebani filia.

LABDACĬDES, æ. m. Laius, Labdaci filius, Oedipi pater. Stat. 6. Theb. 461. — nec verbera pallidus addit

> Labdacides.

Labdacidæ etiam Thebani dicti. Stat. 10. Theb. 36.

> — ſic ille truces hortatibus implet Labdacidas.

LABECULA, LABEFACIO. V. LABES.

LABELLUM, V. LABRUM, poſt LABIUM.

LABEO, V. LABIUM.

LĂBĔRIUS, i. m. [Λαβέριος] Poeta mimographus, Eques Romanus, cujus meminit Macrob. Saturn. lib. 2. cap. 3. & Gell. lib. 11. cap. 9. Hor. 1. Serm. 10. 6.

> Et Laberi mimos, ut pulchra poemata, mirer.

LĀBES, is. f. [λύμη] a Lapſu dicitur; Violenta quædam vel aquæ illuvies, vel tempeſtatis, grandiniſve ruina, aut cum terra in altiſſimum hiatum vel barathrum aperitur. Cic. 1. de Divin. 78. Ut multa oppida corruerint, multis locis labes factæ ſint, terræque deſederint. Ulpianus Locati & conducti, l. Ex conducto D. Sed etſi labes facta ſit, omnemque fructum tulerit, damnum coloni non eſſe.

Conſcientiæ labes, Translate. Cic. 3. Off. 85. Hunc tu quas conſcientiæ labes in animo cenſes habuiſſe? quæ vulnera? Alii Maculam exponunt.

Innocentiæ labes & ruina. Cic. pro L. Flacco, 24. An innocentiæ labem aliquam, aut ruinam fore putatis?

Mali prima labes. Virg. 2. Æn. 97. Ubi Servius Ruinam interpretatur.

Reipublicæ labes, Ruina & occaſus. Cic. pro Domo 107. Nam ſi illa labes ac flamma Reip. Idem 2. Verr. 2. Labes ac pernicies provinciæ.

Dare labem putreſque ruinas. Lucret. lib. 2. 1145.

> Sic igitur magni quoque circum mœnia mundi
> Expugnata dabunt labem, putreſque ruinas. h. e. Labentur, & fœdiſſime corruent.

Labes [σπίλος, κηλὶς] inquit Festus, Macula in vestimento dicitur: & deinde metaphoricôs transfertur in homines vituperatione dignos. Cic. pro Corn. Balb. 15. Est enim hujus seculi labes quædam & macula virtuti invidere, velle ipsum florem dignitatis infringere. Plaut. Perf. 3. 3. 4. Impure, inhoneste, injure, illex, labes populi.
Adulterii labe carere. Ovid. 3. Amor. 5. 44.
Pudoris labem eluere. h. e. Abstergere maculam pudoris violati. Senec. Hippol. 8.
Aspergere labe. Cic. in Vatin. 15.
Inferre labem. Cic. pro Cœl. 42. Ne probrum castis, labes integris, infamia bonis inferatur.
Candor ab insolita labe notandus erat. Ovid. 4. Epist. 32.
Labi, ablativus. Usus est Lucret. lib. 5. 928.
Nec novitate cibi, nec labi corporis ulla.
Labes & Tabes confunduntur sæpe a librariis. V. Burm. ad Quintil. Decl. 12. 4. p. 244. Et Drakenb. ad Sil. 8. 21.
LĀBĔCŬLA, æ. f. [σπιλίδιον] dimin. Cic. in Vatin. 41. Sed quum T. Annium tantopere laudes, & clarissimo viro nonnullam laudatione tua labeculam aspergas, &c.
LĀBĪNA, æ. f. a Labe dicta, eo quod ambulantibus lapsum inferat. Isidor. 16. 1.
LĀBŌSUS, a, um. Adj. Veteres a Labe dixerunt. Lucilius apud Non. 8. 46.
Præterea omne iter hoc est labosum atque lutosum. Turnebus.
LĀBĔFĂCIO, ēci, actum, [σφάλλω, λυμαίνομαι, μεῖακινέω] ĕre. Rumpere, destruere. Ter. Adel. 2. 2. 37. Omnes dentes labefecit mihi.
Aliquem labefacere, Deterrere. Cic. pro Sext. 101. Quem nulla unquam vis, nullæ minæ, nulla invidia labefecit. Budæus.
Aliquid in omnem partem labefacere. Ovid. 3. Met. 70.
Fidem suam labefacere. Suet. in Vespaf. cap. 4.
Labefacere, Enervare, frangere, debilitare, resolvere. Lucret. lib. 4. 1107.
Membra voluptatis dum vi labefacta liquescant. Budæus.
LABEFACTUS, a, um. Partic. [μεῖακινηθεὶς] ut,
Labefacta cadebat Relligio. Claud. 1. in Ruff. 14.
Animum labefactus amore. Virg. 4. Æn. 395.
Jugera labefacta. Virg. 2. Georg. 264.
Ossa labefacta. Idem 8. Æn. 390.
Robora labefacta. Ovid. 12. Met. 329.
LABEFACTIO, ōnis. f. [μεῖακίνησις] Plin. lib. 23. cap. 1. Tussim veterem inhibet, & gutturis rheumatismos, orthopnœam, dentium labefactionem. Edit. Harduin. Labefactationem exhibet.
LABEFACTO, [σφάλλω, παρακινέω] āre. frequent. Idem significans quod Labefacere: nempe Debilitare, evertere. Columel. lib. 2. Cic. de Senect. 20. Quod si legere & audire velitis externa, maximas Resp. ab adolescentibus labefactatas, a senibus sustentatas & restitutas reperietis. Hic Restituere opposuit verbo Labefacto. Labefactatas, i. e. Eversas. Alii legunt Labefactas.
Labefactare & pervertere. Cic. 3. de Fin. 70.
Aratores labefactare, & penitus evertere. Cic. 5. Verr. 47. Labefactarat vehementer aratores jam superior annus: proximus vero funditus everterat.
Commoda alicujus labefactare atque oppugnare. Cic. 5. Verr. 83.
Fidem suam aut alterius pretio labefactare: h. e. Corrumpere & violare. Liv. 24. 21. Et Cic. pro Cluent. 194.
Opinionem labefactare. Cic. pro Cluent. 6.
Rempub. labefactare & evertere. Cic. 1. de Fin. 44.
Signum vectibus labefactare. Cic. 6. Verr. 94. Postea convulsis repagulis, effractisque valvis, demoliri signum, ac vectibus labefactare conantur.
Vitas hominum labefactare. Cic. 1. de Invent. 4.
Labefactare aliquem, pro Commovere, & a proposito avertere. Ter. Eun. 3. 3. 3.
Ita me video ab ea astute labefactarier. Cic. de Amicit. 34.
Quod si qui longius in amicitia provecti essent, tamen sæpe labefactari, si in honoris contentionem incidissent.
Animam labefactare. Lucret. lib. 6. 798.
Labefactare aliquem atque infirmare. Cic. 1. Verr. 44. Nunquam ille me opprimet consilio, nunquam ullo artificio pervertet, nunquam ingenio me suo labefactare atque infirmare conabitur.
LABEFACTĀTUS, a, um. Partic. ut, Fides labefactata. Tacit. 4. Ann. 60. 4. Res fecundæ labefactatæ. Sallust. lib. 1. Fragm. cap. 10.
LABIĒNUS, i. m. [Λαβιῆνος] Cognomen gent. Ro. T. Labienus Cæsaris in Gallia legatus, qui magnas sub eo res gesserat: demum bello Civili transfugit ad Pompeium, cui Cæsar bona, quæ habebat in potestate, remisit. Lucan. lib. 5. 345.
— dux fortis in armis
Cæsareis Labienus erat, nunc transfuga vilis.
T. Labienus historicus, cujus scripta abolita fuere. Tranquillus in Calig. cap. 16.
LABĬLIS, V. LABOR, ĕris.
LĀBIUM, i. n. quod sæpius plur. num. dicitur, LABIA, orum. [χεῖλος] Extremitates oris hominis. Ter. Eun. 2. 3. 44. Labiis demissis.
Trementia labia. Sil. lib. 8. 115.
In labiis primoribus versatur. Vide VERSOR. H. St.
LABIA, æ. f. probat Nonius 3. 120. ex Plauto, Stich. 5. 4. 41.
Age tibicen, quando bibisti, refer ad labias tibias. Et ex Nævio, Macho Exule, Verberatio, populus homini labias pugnis cædere. Mercer. Labeas. Gellius 10. 4. Labias sensim primores emovemus. Adde Apul. 10. Met. p. 249. 252.
LABRÆ, arum. f. pl. Idem quod Labiæ. Pompon. apud Nonium 6. 43. Rictum & labeas cum considero. Adde d. præc. Gell. 18. 4. & Caton. R. R. cap. 20.
LABIŌSUS, a, um. Adj. Labiis prominentibus. Lucret. lib. 4. 1164.
Simula, σιληνὴ ac fatyra est: labiosa φίλημα. i. e. Quæ labris est prominentibus: ea dicitur Osculum, seu Os ad oscula factum & compositum. Nam & suavius viros osculantur labiosæ puellæ, quam quæ sunt brevibus labris: & labiosas osculari viris dulcissimum est. Lambinus in Lucretium.
LABEO, ōnis. m. [χείλων, πρόχειλος H. St.] Cui magna sunt labia. Plin. lib. 11. cap. 37. Labra a quibus bronci, labeones dicti, & os probum duriusve, animal generantibus. Hard. Bocchi Labeones. Geminum gentis Corneliæ cognomen. Fuerunt & Antestii Labeones. conf. BROCHUS.
Labeo Antistius vel potius Antestius, [Λαβεὼν] (inquit Gellius) juris quidem civilis disciplinam principali studio exercuit, & consulentibus de jure publice responsitavit: ceterarum quoque bonarum artium non expers fuit, & in Grammaticam sese atque Dialecticam, litterasque antiquiores, altioresque penetraverat: Latinarumque vocum origines, rationesque percalluerat: eaque præcipue scientia ad enodandos plerosque juris laqueos utebatur. Hactenus Gellius lib. 13. cap. 10. De quo rursum cap. 12. ejusdem libri.
Insanior Labeone. Hor. 1. Serm. 3. 82.
LĀBRUM, i. n. [χεῖλος] Idem quod Labium. Cic. in Pison. 27. Quod quidem tu, qui bene nosses conjunctionem meam & Cæsaris, eludebas: cum a me trementibus omnino labris, sed tamen cur tibi nomen non deferrem requirebas. Martial. lib. 2. 10.
Basia dimidio quod das mihi, Postume, labro, &c. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 14. Capilloque sunt promisso, atque omni parte corporis rasa, præter caput & labrum superius.
Æmula labra. V. ÆMULOR.
Incana labra situ Famis, apud Ovid. 8. Met. 802.
Laxa labra. Perf. 3. Sat. 102.
Pallida labra. Juven. 10. Sat. 229.
Trementia labra. Juven. 10. Sat. 198. al. Membra.
Uncum labrum. Lucret. lib. 4. 592.
Admovere labra poculis. Virg. 3. Ecl. 47.
Degustare labris. Cic. 2. de Divin.
Detorquere labra. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Diducere labra. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 24.
Immulgere ubera teneris labris. Virg. 11. Æn. 572.
Movet labra metuens audiri. Hor. 1. Epist. 16. 60.
Labris primoribus attingere aliquod genus vitæ. Cic. pro Cœl. 28. V. in DIGITUS, Attingere digitis extremis.
Labrum, pro Marginibus & extremis oris fluminis, lacus, fontis, & hujusmodi, quæ leni aquæ motu perluuntur. Plin. 5. Epist. 10. Inter has marmoreo labro aqua exundat, circumjectasque platanos, & subjecta platanis leni aspergine fovet. conf. Liv. 37. 37.
Labra (inquit Budæus) Crateres lapideos significant, quibus aqua saliens ex siphunculis concipitur.
Labra doliorum circumlinas. Cato cap. 107.
Labrum, Genus vasis, ad lavandum aptum. Cic. 14. Fam. 20. Labrum si in balneo non est, ut sit. Virg. 8. Æn. 22.
Sicut aquæ tremulum labris ubi lumen ahenis
Sole repercussum, aut radiantis imagine lunæ. Bud. Labra lapidea balneis usum præstant, Fossæque lapideæ in balneis Labra vocabantur. Cujus significationis exempla sunt apud Vitruv. lib. 7.
Labra vinaria, lupinaria, & olearia; dicuntur In quibus lupini conduntur, & in quæ vina e lacu, oleum e cortina transferuntur. Cato R. R. c. 66. Oleum in labrum primum indito.
Spumat plenis vindemia labris. Virg. 2. Georg. 6.
Culeare labrum. Cato cap. 154. Vinum emptoribus sine molestia quomodo admetiaris. Labrum culeare illi rei facito: id habeat ad summum ansas quatuor, ut transferri possit. Rectius Al. Culleare illæ &c.
Eluacrum labrum est, In quo aliquid eluitur & lavatur quod sordidum est. Hujus meminit Cato de R. R. cap. 10. Al. 11. V. ELUACRUM.
Lupinarium labrum. Cato R. R. cap. 10. & 11.
Olearium labrum. Cato ibid. cap. 13.
Vinaticum labrum, sive vinarium. Cato ibid. cap. 10. & 11.
Labrum pro Fossa dixit Ausonius Urb. 5. 9.
Mœniaque in valli formam circumdata labro. V. Scalig. Lect. Auson. 1. 23. p. 65.
LABRUM VENERIUM, [δίψακος] Herba in flumine nascens, de qua Plin. lib. 25. cap. 13.
LABRŌSUS, a, um. Adj. [χειλώδης] Quod extremitates habet, veluti quædam labra prominentes. Celsus in septimo, cap. 26. Ferramentum fecit in summa parte labrosum, in ima semicirculatum. Gloss. Gr. Lat. πρόχειλος, labrosus.
Ut & Labiosus, quod & Labeo. H. St.
LĀBELLUM, i. n. dimin. [χειλάριον] Plaut. Asin. 4. 1. 52. Cic. 1. de Divin. 78. At Platoni quum in cunis parvulo dormienti apes in labellis consedissent, responsum est singulari illum suavitate orationis fore.
Aridula labella. Catul. Argon. 62. 316.
Exporrectum labellum. Perf. 3. Sat. 82.
Ima labella, Extrema. Ovid. 3. de Arte Am. 284.
Purpurea labella. Ovid. 3. Amor. 3. 23.
Rosea labella. Catul. ad Gellium, 78. 1.
Tenera labella. Ovid. 1. de Arte Am. 667.
Compescere labellum. V. COMPESCO.
Extendere labellum. Juven. 14. Sat. 325.
Labellum, pro Vasculo, Labrum parvum. Columel. lib. 12. cap. 43. Labellum fictile novum impleto paleis. Ibid. cap. 28. Cic. 2. de Legib. 66. Sepulcris autem novis finivit modum. Nam super tumulum noluit quid statui, nisi columellam tribus cubitis non altiorem, aut mensam, aut labellum: & huic procurationi certum magistratum præfecerat.
Labellum pollulum, est Labellum parvulum: de quo Cato de R. R. cap. 10. Labello autem & duabus amphoris totidem uncos ferreos tribuit. Turnebus.
LĀBO, [σφάλλομαι, ὑποφέρομαι] āre. Ruere, & repente cadere, inquit Valla lib. 5. Translatio sumpta ab arbore, quæ multis ferri ictibus succisa, tandem incipit casum ruinamque minari. Virg. 2. Æn. 492.
— labat ariete crebro
Janua. Cic. 6. Verr. 85. Hora amplius jam in demoliendo signo permulti homines moliebantur: illud interea nulla lababat ex parte.
Ædes labantes reficere. Hor. 3. Carm. 6. 3.
Cursus labat mihi incerto limite. Stat. 5. Silv. 3. 237.
Dentes labant. Celf. lib. 7. cap. 12.
Genua labant. Virg. 12. Æn. 905.
Naves labant. Ovid. 2. Met. 163.
Pedes dubii stantque labantque. Ovid. 6. Fast. 678.
Labare sermone, per translationem, pro Inconstanter & timide loqui. Plin. lib. 14. cap. 22.
Labant animi: h. e. Deficiunt. Liv. 36. 9.
Animum labantem impulit. Virg. 4. Æn. 22.
Consilium labat meum quod fixum erat. Cic. 8. Att. 22. Et simul cito labare

labare meum consilium illud quod jam satis fixum videbatur: non mihi satis idonei sunt auctores ii, qui a te probantur.
Corda vulgi labantia variant. Virg. 12. Æn. 223.
Fortuna. Senec. Thyest. v. 34. — dubia violentæ domus
Fortuna reges inter incertos labet.
Memoria labat. Liv. 5. 18.
Mens labat. Cels. lib. 2. cap. 7. Quibus causa doloris, neque sensus ejus est, his mens labat.
Pectora nostra in dubio labant. Ovid. 17. Epist. 178.
Spes labat mista metu. Ovid. 4. Trist. 3. 12.
Vita labat. i. e. Non recta est & integra. Lucan. ad Pison. 10.
Labare, & mutare sententiam. Cic. 1. Tusc. Movemur enim sæpe aliquo acute concluso: labamus, mutamusque sententiam.
LABANS, antis. [σφαλλόμενος, ὀλισθαίνων, ὑποφερόμενος] Partic. Liv. 26. 41. Sustinuisse labantem fortunam Populi Romani.
Acies labans. Tacit. 3. Hist. 23. Sustinuit labantem aciem Antonius accitis prætorianis.
Oculi labantes languore. Catull. 61. 37.
Ordo labans. i. e. Senatus. Suet. Cæs. cap. 14. Labantem ordinem confirmavit Catonis oratio. conf. infra Labens Partic. in verbo LABOR.
LĀBASCO, [σφάλλομαι, ὑποφέρομαι] ere. inchoativum verbum, inquit Donatus, Ruinam minari, & ruinæ proclivem esse. Ter. Eun. 1. 2. 98.
Potius quam te inimicum habeam: si istuc crederem
Sincere dici: quidvis possem perpeti.
P. Labascit, victus est uno verbo, quam cito! h. e. Suis blandis verbis perpellit ea illum ut assentiatur. Idem Adel. 2. 2. 31.
Per oppressionem ut hanc mihi eripere postulet?
S. Labascit. Ubi Donatus, Hoc presse dicitur. Et proprie dicit Labascit, ut & suam instantiam, & cunctationem tarde incipientis consentire monstraret. Et est metaphora ab arbore fracta: quæ multis succisa ictibus ferri, tandem incipit in casum ponderis, ruinamque minitari.
Vincitur in longo spatio tamen, atque labascit. Lucret. lib. 4. 1279.
LABASCOR, sci. deponens, pro primitivo. Varro Rerum divinarum lib. 7. Postquam vidit misericordia labasci mentem infirmam populi. Nonius 7. 41.
LĀBOR, lapsus sum, [σφάλλομαι, ὀλισθαίνω, ὀλισθέω, ἐκλάζω] labi. Leniter & sensim decidere, ruere, deficere, mori, falli.
Labi etiam dicuntur ii, Qui in lubrico imprimentes vestigia, ad terram feruntur: non cum ruina, sed lentius, inquit Valla, & cum aliqua mora. Anguis labitur, pisces in aqua, muræna, & quicquid motu lubrico est, labitur.
Gutta labitur ex oculis. Ovid. 1. Trist. 3. 4.
Humor in genas furtim labitur. Hor. 1. Carm. 13. 6.
Lacrymæ labuntur. Ovid. 2. Met. 656.
Ætas occulte labitur. Ovid. 1. Amor. 8. 49.
Tempora labuntur. Ovid. 15. Met. 179.
Pennis labi. Virg. 4. Æn. 223.
Per æquora labi rate. Ovid. 10. Epist. 65.
Frigus per ungues labitur. Ovid. 2. Met. 823.
Somnus labitur in artus. Ovid. 11. Met. 631.
Labitur is qui ad egestatem vergit jactura & infortunio. Cic. pro Rabir. 43. Equitem Romanum veterem amicum suum non libidine, non turpibus impensis, sed experientia patrimonii amplificandi labentem excepit, corruere non sivit, fulsit, & sustinuit, re, fide, fortuna. Budæus.
Quin labebar longius, nisi me retinuissem. Cic. 1. de Legib. 52. Per translationem dictum, pro Longius a proposito recedebam.
Labi, Errare, falli, peccare. Cic. 1. de Fin. 18. Epicurus autem in quibus sequitur Democritum, non fere labitur.
Errore labi. Modestinus in l. Si alii. D. De bono pos. secun. tab.
Imprudentia labi. Cic. pro Rabir. 25. Sed in his rebus omnibus imprudentia laberis.
Mente labi, pro Delirare. Cels. de signis percussæ vulvæ, lib. 5. cap. 26.
Verbo labi. V. VERBUM.
In adulationem labi. Tacit. 4. Ann. 6.
In gaudia labi. Valer. 6. Argon. 662.
In imprudentiam labi. Varr. 3. de R. R. cap. 2. Quoniam ego ignoro, inquit, quid sit villa, velim me doceas, ne labar in imprudentiam. Alia exemplaria habent, Ne labar imprudentia.
In officio labi. Cic. 2. Tusc. 12. Sic philosophus in ratione vitæ peccans, hoc turpior est, quod in officio, cujus magister esse vult, labitur.
In proclive labi. Cic. 4. Tusc. 41. Quod quum ipsum per se odiosum est, tum eo molestius, quia sunt in lubrico: incitataque semel in proclive labuntur, sustinerique nullo modo possunt. De vitiis loquitur.
In vitium labier. Hor. 2. Epist. 1. 94.
Ad mollitiem labuntur mores. Cic. 2. de Legib. 38. Quarum mores lapsi ad mollitiem pariter sunt immutati cum cantibus. De Græciæ civitatibus loquitur.
Ad perniciem. Cic. de Amicit. 41. De C. Gracchi autem Tribunatu quid exspectem, non libet augurari: serpit enim deinde res: quæ proclivius ad perniciem, quum semel cœpit, labitur.
Ad opinionem aliquam labi. Cic. 4. Acad. 118. Vos autem mihi veremini ne labar ad opinionem, & aliquid ascitcam, & comprobem incognitum, quod minime vultis.
LABENS, entis. Partic. [ὀλισθαίνων, πίπτων, ῥέων] Liv. 2. 20. pr. Moribundus Romanus, labentibus super corpus armis, ad terram defluxit.
Annus labens cælo. Idem 1. Georg. 6.
Anni labentes. Virg. 2. Æn. 14.
Anni labentes tacito passu. Ovid. 4. Trist. 10. 27.
Caput labens levat. Lucan. lib. 3. 732.
Die labente quærit convivia. Virg. 4. Æn. 77.
Disciplina. Labente deinde paulatim disciplina, velut desidentes primo mores sequatur animo. Liv. in Præfat. [Forte tamen Labante legendum, ut 36. 6. pr. Labante egregia quondam disciplina gentis. An potius hic Labente? Multum hoc verbo utitur Livius. Quoties autem hæc in MSS. confundantur dicere nihil attinet.
Domus labentis miserere. Virg. 4. Æn. 318.
Flumina labentia sub terras. Virg. 4. Georg. 366.
Ocellos labentes premit somnus. Propert. lib. 1. 10. 7.
Sidera tacito labentia cælo. Virg. 3. Æn. 515.

LAPSUS, a, um. Partic. [ὀλισθηκώς, σφαλείς, πεσών] Cic. pro Lege Manil. 41. Itaque omnes quidem nunc in his locis Cn. Pompeium sicut aliquem non ex hac urbe missum, sed de cælo lapsum intuentur.
Per funem demissum lapsi. Virg. 2. Æn. 262.
Pede lapsus. Hor. 2. Serm. 8. 72.
Lapsus spe, pro Frustratus. Cæs. 5. Bell. Gall. 55.
Lapsus in verbo. Ovid. 2. Amor. 8. 7.
A vera ratione lapsus. Lucret. lib. 2. 176.
Lapsus per vinum. Arrianus in l. Omne delictum. §. Per vinum. D. de re mili.
Lapsus animi. Plaut. Cistel. 2. 1. 8.
Lapsus facultatibus dicitur, Qui ad inopiam decidit. Ulpian. in l. 1. D. de Magistrat. convent. Quod si satis exegit, & idoneum exegit, quamvis postea facultatibus lapsi sunt tutores, vel fidejussores: quod ei qui non dedit imputetur.
Succurrere lapsis, res est regia. Ovid. 2. de Pont. 9. 11.
Ales lapsa plaga ætheria. Virg. 1. Æn. 398.
Consuetudo lapsa. Cic. 2. Off. 9. In quo verbo lapsa consuetudo deflexit de via.
Diebus paucis post lapsis Cassius consequebatur. i. e. Elapsis & præteritis. Cic. 10. Philip. 8. Sed in MSS. Cassii classis paucis post diebus conf. V. not. Ferrar.
Fides lapsa solo tempore. Ovid. 2. Epist. 102.
Res lapsæ. Virg. 4. Georg. 449.
Rapinæ lapsæ. Valer. 4. Argon. 503.
Signa lapsa sub terras, & Orta, contraria. Ovid. 1. Fast. 2.
Tempora lapsa. Ulp. in l. Furti. in princip. D. de iis qui not. infam. Si omnia tempora provocationis lapsa sunt.
Lapsus & Lassus confunduntur a Librariis. V. Drakenb. ad Sil. 10. 606. Broeckh. ad Propert. 4. 4. 62.
LAPSŪRUS, a, um. [ὀλισθήσων, σφαλησόμενος] aliud Partic. ut, Domus lapsura. Ovid. in Ibin 513.
Silex jamjam lapsura. Virg. 6. Æn. 602.
LABUNDUS, a, um. Accius apud Nonium 10. 5. Unda sub undis labunda.
LAPSIO, ōnis. f. [ὀλίσθησις, σφάλμα, πτῶσμα] Cic. 4. Tusc. 28. Sed hæc in bonis rebus, quod alii ad alia bona sunt aptiores, facilitas nominetur: in malis proclivitas, ut significet lapsionem, in neutris habeat superius nomen.
LAPSUS, ūs. m. [ὄλισθος, ὀλίσθημα, σφάλμα, ῥεῦσις] Casus, Ruina, præcipitium. Item Progressus. Cic. de Senect. 52. de vinea loquens, Quam serpentem multiplici lapsu & erratico, ferro amputans coercet ars agricolarum.
Fidei lapsus. Plin. lib. 5. cap. 1. Haud alio fidei proniore lapsu, quam ubi falsæ rei gravis auctor exsistit.
Fluminum lapsus. Hor. 1. Carm. 12. 10.
Rotarum lapsus. Virg. 2. Æn. 236. — pedibusque rotarum
Subjiciunt lapsus. h. e. Rotas quibus facilius labatur ingens ille equus ligneus.
Scalarum lapsus. Plin. lib. 7. cap. 37.
Serpentum lapsus, Serpentum progressus dicitur. Virg. 2. Æn. 225.
Ancipites rerum lapsus. Claud. 1. in 1. Cons. Stil. 142.
Graves nimio sub pondere lapsus. Lucan. lib. 1. 71.
Immundus lapsus. V. IMMUNDUS.
Miserandus lapsus. Sil. lib. 4. 386.
Placidus lapsus. Ovid. 6. Fast. 500. de Nymphis natantibus.
Pronus lapsus fluminum. Claud. 1. in Ruffin. 159.
LABĬDUS, a, um. Labilis. Vitruv. lib. 6. proœm. Itineribus labidis vadere.
LABĬLIS, e. Adj. Quod facile labi potest. Arnob. lib. 3. adversus gentes, Quicquid enim tale est, mortale esse arbitramur, & labile.
Limus labilis. Ammian. 27. 23. Per labilem limum digressus.
LABILĬTAS, ātis. f. Sarisb. 2. 21. Labilitas subjectorum.
LAPSO, [ὀλισθαίνω, πταίω, σφάλλομαι] āre. frequent. Virg. 2. Æn. 551.
— hæc dicens altaria ad ipsa trementem
Traxit: & in multo lapsantem sanguine nati. De Priamo.
Lapsantem gressum firmare. Sil. lib. 3. 633.
LĂBOR, ōris. m. [πόνος, μόχθος, μόχθος, κάματος] Opera, defatigatio. Valla; Labo primam brevem habet, Labor primam longam. Hinc, Labor, laboris: & Laboro, laboras, prima brevi: quod an ab altero illorum derivetur, an ab utroque potius, liberum opinaturis relinquo. Hactenus Valla lib. 5. Cic. 2. Tuscul. 35. Labor est functio quædam vel animi vel corporis gravioris operis & muneris. Virg. 2. Æn. 708. — nec me labor iste gravabit.
Sine labore. Cic. de Senect. 82. Otiosam ætatem & quietam sine ullo labore aut contentione traducere?
Impiger ad labores belli. Cic. pro Font. 33.
Auxilium laborum. Virg. 3. Æn. 145.
Fructus laboris. Quintil. lib. 2. cap. 7.
Imprudens laborum. Virg. 2. Georg. 372.
Liber laborum. Hor. de Arte Poet. 212.
Mollis, & impatiens laboris. Ovid. 3. Trist. 2. 10.
Monimenta laboris. Ovid. 3. de Pont. 5. 35.
Patiens laborum. V. PATIOR.
Patiens laboris natura. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Pretium non vile laboris. Ovid. 18. Epist. 163.
Remissio laborum non inutilis. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Socius & consors laboris. V. CONSORS.
In tenui labor. Virg. 4. Georg. 6.
Tædium laboris. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Animi capitisque labore quanto? Hor. 1. Epist. 1. 44.
Anni labor. Virg. 2. Georg. 514. Rusticum nempe totius anni opus.
Corporis. Cic. pro Cœl. 39. Omnemque vitæ suæ cursum in labore corporis, atque in animi contentione conficeret.
Operum labor. Virg. 1. Æn. 459.
Acrior labor. Sil. lib. 3. 92.
Additus labor frumentis. Virg. 1. Georg. 150.
Armiferi labores. Stat. 1. Silv. 2. 96.
Assiduus labor. Stat. 4. Silv. 4. 29.
Austerus labor. Hor. 2. Serm. 2. 12.
Blandus labor. V. BLANDUS.
Brevis & expeditus labor. Plin. 3. Epist. 9.

Caſſus labor. V. CASSUS.
Caſtrenſis labor. V. Caſtrenſis, in CASTRUM.
Catenati labores. V. Catenatus in CATENA.
Continui labores. V. Continuus, in CONTINEO.
Difficilis labor. Ovid. 2. de Arte Am. 538.
Dulcis erat mercede labor. Ovid. 6. Faſt. 661.
Duri labores. Valer. 5. Argon. 278. Virg. 4. Georg. 114.
Extremus labor. Virg. 10. Ecl. 1.
Facilis labor alternis. Virg. 1. Georg. 79.
Felix labor. Valer. 4. Argon. 329.
Illiberalis labor. V. ILLIBERALIS.
Immenſus labor. Ovid. 1. Met. 728.
Imperatorius labor. V. IMPERO.
Indignus labor. Juven. 7. Sat. 17.
Ineptus labor. V. INEPTUS.
Infinitus labor. Cic. in Orat. 149. Nam eſſet cum infinitus, tum puerilis labor.
Ingratus labor. Virg. 3. Georg. 97.
Intendens labor & vigiles curæ. Stat. 1. Silv. 4. 54.
Levis labor. V. LEVIS.
Militaris labor. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Multo ſudore & labore ferre aliquid. Cic. pro Font. 2.
Parvus labor. Tibul. lib. 4. ad Meſſalam. 1. 16.
Pervigil labor. Valer. 5. Argon. 141.
Poſitus labor. Sil. lib. 7. 283.
Præcipuus labor. Virg. 3. Georg. 74.
Prædurus labor. Valer. 1. Argon. 235.
Quotidiani laboris continuatione quaſſatus. Firmic. lib. 6. cap. 31.
Suetus labor. Sil. lib. 16. 533.
Supervacuus labor. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Acceſſit mihi ad reliquos labores. V. ACCEDO.
Addere labori. V. ADDO.
Addere laborem. V. ADDO.
Affecta labore, ac vigiliis corpora. Liv. lib. 36. 24. pr.
Afferre laborem. V. AFFERO.
Agi labor dicitur in orbem. Virg. 2. Georg. 401. V. ORBIS.
Aſpirat primo fortuna labori. Virg. 2. Æn. 385. V. ASPIRO.
Augere labores. Lucret. lib. 2. 1163.
Cecidit magnus labor incaſſum. Lucret. lib. 2. 1165.
Capere laborem. Cic. pro Roſc. Com. 49. Non fuit cauſa cur tantum laborem caperes, & ad me venires. V. CAPIO.
Capere laborem nullum. Lucret. lib. 5. 1181.
Compenſati gloria labores mitigantur. Cic. 3. de Orat. 14. Summi labores noſtri, magna compenſati gloria, mitigantur.
Conſumere plus operæ ac laboris in aliqua re. Cic. 1. de Orat. 234.
Decurrere inceptum laborem. Virg. 2. Georg. 44.
Defatigare aliquem aſſiduo labore. V. DEFATIGO.
Defeſſa membra labore. Catull. ad Licinium, Epig. 48. 14.
Delegare laborem. Cic. 8. Fam. 1.
Detrahere laborem. Cic. 3. Fam. 6.
Dilata pars laborum. Ovid. 3. Met. 174.
Dare finem laborum. Virg. 1. Æn. 245.
Edomiti, exſudatique labores. Sil. lib. 3. 531.
Effuſus labor omnis. i. e. Functus & fruſtratus. Virg. 4. Georg. 492. Servius.
Exacta eſt pars laboris. Ovid. 1. Faſt. 723.
Exantlatus ab Hercule labor. h. e. Abſolutus. Cic. 4. Acad. 108.
Excipere magnos labores. Cic. de Clar. Orat. 242.
Exercere ſe in laboribus. Cic. pro Arch. 28. Quid eſt quod in hoc tam exiguo vitæ curriculo & tam brevi, tantis nos in laboribus exerceamus?
Exercet labor apes. Virg. 2. Æn. 435.
Exhauſtus labor. Quintil. lib. 4. cap. 5. V. EXHAURIO.
Exhauſta eſt pars laboris. Ovid. 1. de Arte Am. 771.
Experiri laborem. Virg. 4. Georg. 156.
Exſudati labores. V. Edomiti.
Facere aliquid nullo labore. Cic. 4. Verr. 135. Quod cuique negotii conflari volebat, nullo labore faciebat.
Facere finem laboris. Lucret. lib. 3. 956.
Fallente ſtudio auſterum laborem. Hor. 2. Serm. 2. 12.
Ferre laborem. Cic. Anteq. iret in exil. 13.
Ferre onus, gemini laboris. Ovid. 19. Epiſt. 166.
Ferre præmia laborum. Hor. 2. Serm. 1. 11.
Finire labores. Hor. 3. Carm. 4. 39.
Frangere ſe laboribus. Cic. pro Arch. 28. Nec tantis ſe laboribus frangeret.
Fracti labores. Cic. Tu labores tuos, quod Ædilis non ſis factus, fractos putas, &c.
Furare temet aſſiduo labori. Stat. 4. Silv. 4. 29.
Impendere laborem ac ſumptum ad incertum caſum. Cic. 5. Verr. 227.
Impendere laborem præcipuum. Virg. 3. Georg. 74.
Impertiri laborem. Cic. pro Muren. 8.
Imponere laborem. Cic. pro Muren. 38. Nunquam iſte plus militi laboris impoſuit, quam ſibi ſumpſit. V. IMPONO.
Imponere finem labori. Virg. 2. Æn. 619.
Incumbere labori. Sil. lib. 4. 820.
Ingemens laboribus. Hor. 5. Epod. 31.
Injungere laborem alicui. Quintil. in Procem. lib. 1. V. INJUNGO.
Inſumere magnum laborem ac ſumptum in aliquam rem. Cic. 2. de Invent. 113.
Intendere laborem & ſtudium alicujus. V. INTENDO.
Intermittere laborem. Ovid. 3. Met. 154.
Interponere laborem, ſtudium, operam. V. INTERPONO.
Invenire quippiam labore. V. INVENIO.
Irrogare labori quippiam. V. IRROGO.
Laſſavit me labor inſolitus. Ovid. 10. Met. 554.
Levare laborem alicujus. Virg. 1. Æn. 334.
Levandi laboris ſui cauſa paſſim ac libere ſolutas opere volitare. Cic. 2. de Orat. 21. Subaudi Volucres.
Levare laborem alicui. V. LEVO.
Minuere laborem. V. MINUO.

Mutare laborem. Virg. 10. Ecl. 64.
Niti præſtante labore noctes atque dies. Lucret. lib. 2. 12.
Obire laborem. V. OBEO.
Oblita laborum corda. Virg. 4. Æn. 528.
Parcere labori. V. PARCO.
Parta pabula ſine labore. Lucret. lib. 5. 867.
Perire labore. Lucret. lib. 4. 1114.
Perit irritus labor anni. Ovid. 1. Met. 273.
Perferre laborem. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Perfunctus laboribus. Cic. 1. Fam. 8. V. PERFUNGOR.
Poſtulare laborem. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Præſtare ſe invictum a labore. V. INVICTUS.
Rapiunt ſibi quiſque laborem. Sil. lib. 13. 187.
Relegunt ſuo ſermone labores. Ovid. 4. Met. 569.
Relevare requie longum laborem. Ovid. 15. Met. 16.
Scribere cum labore. V. CUM.
Solata longum cantu laborem. Virg. 1. Georg. 293.
Subire labores. Cic. 3. Att. 15. extr.
Succedere labori. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Succurre præſens noſtro labori. Virg. 9. Æn. 404.
Sudatus labor. Sil. lib. 3. 92.
Sudatus labor in Æmo. Stat. 5. Theb. 189.
Sum. ut, Eſſe labori alicui, h. e. Oneri: vel Moleſtiam adferre. Cic. 5. Verr. 16. Nemini meus adventus labori aut ſumptui, neque publice, neque privatim fuit.
Eſſe in labore, i. e. In opere, Laborare. Plin. lib. 11. cap. 17. Quum populus in labore eſt, ipſe opera intus circuit, ſimilis exhortanti, ſolus immunis. De rege apum.
Superare omnia continenti labore. V. CONTINEO.
Supereſſe nequeunt blando labori. Virg. 3. Georg. 127.
Superſedere labore. Cic. 4. Fam. 2. Superſedeas hoc labore itineris.
Suſcipere laborem. Cic. de Opt. gen. Orat. 13. Putavi mihi ſuſcipiendum laborem utilem ſtudioſis, mihi quidem ipſi non neceſſarium.
Suſtinere laborem. Cic. Anteq. iret in exil. 4.
Terere manum duro labore. Virg. 4. Georg. 114.
Tolerare labores. Ovid. 9. Met. 289.
Trahit ingratum laborem. Virg. 3. Georg. 96.
Vigilati labores. Ovid. 2. Triſt. 11.
Urgent famulas laboribus. Ovid. 4. Met. 35.
Labor, ac ſæpius pl. Labores, apud poetas frequenter pro Periculo, Calamitate, vel alio quovis incommodo. Virg. 1. Æn. 632.

> Me quoque per multos ſimilis fortuna labores
> Jactatam, hac demum voluit conſiſtere terra.

i. e. Multis periculis exagitatam.
Requies ea certa laborum. Virg. 3. Æn. 393.
Series immenſa laborum. Ovid. 9. Epiſt. 5.
Tædia longa laborum. Ovid. 14. Met. 158.
Adire multos labores. Virg. 1. Æn. 14. V. ADEO.
Carere malis laboribus. Hor. Epod. 16. 16.
Durare patiar quemvis laborem. Virg. 8. Æn. 577.
Defunctus laboribus. Hor. 3. Carm. 24. 15.
Emenſus diverſum laborem pelagi terræque. Sil. lib. 4. 54.
Ferre longos caſtrorum labores. Juven. 14. Sat. 198.
Superare labores magnos. Virg. 3. Æn. 368.
Superare belligeros labores. Valer. 5. Argon. 617.
Labores, pro Agricultura, vide in LABORO. H. St.
Labor, pro Puerperio per Synecdochen, ut

> Altera tum primos Lucinæ experta labores. Virg. 4. Georg. 340.

conf. Utero laborare in Verbo infra, & Ex dolore laborare. &c.
Labores, pro Eclipſi ſolis & lunæ. ut,
Lunæ labores. Virg. 2. Georg. 478. h. e. Defectus.
Solis labores. Virg. 1. Æn. 746.
Canere ſolis labores. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Labos, oris. etiam pro eodem dicitur. Plaut. Trin. 2. 1. 35. Quanquam ibi animo labos grandis capitur. Legitur & apud Catul. 53. 13.
Arduus inde labos. Valer. 6. Argon. 352.

LĂBŌRIŌSUS, a, um. Adj. [καματώδης, ἐπίπονος, μογερὸς] Laboris patiens. Cic. 2. Tuſc. 36. Itaque induſtrios homines, illi ſtudioſos, vel potius amantes doloris appellant: nos commodius laborioſos. Idem 11. Philip. 8. Multi, ex morbi gravitate majores: quos tamen non miſeros, ſed laborioſos ſolemus dicere.
Cohors laborioſa Ulixei. Hor. Epod. 16. 60.
Chartæ doctæ & laborioſæ. Catul. ad Cornelium 1. 7.
Deambulatio laborioſa, i. e. Quæ non ſine magno labore perficitur. Ter. Heaut. 4. 6. 2.
Exercitationes laborioſæ. Cic. 2. Tuſc. Et 1. de Fin. 68. Quis noſtrûm exercitationem ullam corporis ſuſcepit laborioſam, niſi ut aliquid ex ea commodi conſequatur?
Fabula laborioſa. Ter. in Prol. Heaut. v. 44.
Gradus laborioſus. Martial. lib. 7. 38.
Servus laborioſus, cui opponitur Deſidioſus. Caius in l. Si quid. in princip. ff. de ædil. edict.
Verſus laborioſus. Martial. lib. 11. 7.
Compar. Cic. pro Milon. 5. Quid enim nobis duobus, Judices, laborioſius? Et Nepos 25. 12. Quod utrum ei laborioſius, an glorioſius fuerit, difficile fuit judicare.
Superl. Laborioſiſſimus hominis ſocius in agricultura bos. Columel. lib. 6. in Procemio.
Laborioſiſſimi aratores. Cic. 5. Verr. 86.

LABORIŌSE, [μογερῶς, ἐπιπόνως] Adv. Difficulter. Cum magno labore. Catull. 36. 1.

> Male eſt, Cornifici, tuo Catullo,
> Male eſt, mehercule, & laborioſe.

Compar. Cic. pro Roſc. Com. 31. Jam quo quiſque eſt ſolertior & ingenioſior, hoc docet iracundius & laborioſius.
Superl. Idem 1. Verr. 71. Itaque ſemper ii diligentiſſime laborioſiſſimeque accuſarunt.
Laborioſe, Adhibendo multum laboris. Jus laborioſiſſime dixit. Sueton. in Claudio cap. 14. de eo loquens. Sed non videtur ſibi conſtare, ut dico de illo in carm. ad princ. H. St.

LABŌRĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [φερέπονος, τλησίπονος, τλησιπαθής] ut,
Currus laboriferi Tithoniæ. Stat. 6. Theb. 25.
Hercules laborifer. Ovid. 9. Met. 285.
Juvencus laborifer. Ovid. 15. Met. 129.

LABŌRO, [πονέω, κοπιάω, μοχθέω, κάμνω, ἐπιταλαιπωρέω] āre. Sese exercere, fatigari, & cum labore aliquid agere. Cic. 5. Verr. 130. Omnibus enim nervis mihi connitendum est, atque in hoc laborandum, ut omnes intelligant &c.
Arma laborare, i. e. Laborando conficere. Stat. 3. Theb. 579.
Laborare cum Accus. Terram vel Tellurem postremis sæculis pro Arare. Ex quo sumptum videri potest quod dicimus *Labourer la terre.* Sic Virgil. Hominumque boumque labores. H. St. Non exstat tamen apud Cangium, nec memini me legere.
Ambitiose circa aliquid laborare. Quintil. lib. 3. cap. 11.
Laborare ad rem aliquam. Cic. 7. Verr. 104. Si nullam ad rem nisi ad officium, & veritatem omnes meæ curæ, vigiliæ, cogitationesque laborarunt.
Laborare in aliquam rem. Livius lib. 7. pag. 9. a principio. Adeo in quæ laboramus, sola crevimus, divitias, luxuriamque. Nisi scribendum In quibus laboramus, In ea, in quæ laboramus. H. St. Exstant. cap. 25. lib. dict.
In spem laborare. Ovid. 15. Met. 367.
Laborare ut. Cic. 4. Acad. 139. Laboro ut assentiar Epicuro, aut Aristippo. revocat virtus: vel potius reprehendit manu.
Laboravi amari ab eo. Plin. 1. Epist. 10.
Laborare, per translationem, pro Male habere sumitur. Cic. 2. Tusc. 61. Artus vehementer laborant.
Laborare morbo aliquo. Cic. 1. de Fin. 59.
Laborare a frigore. Plin. lib. 32. cap. 10.
Laborare a veritate. Liv. 22. i. e. Destitui veritatis testimonio. [An locus est lib. 22. 39. extr. Veritatem laborare nimis sæpe aiunt, exstingui nunquam?
E dolore laborare dicitur puerpera. Ter. And. 1. 5. 33.
Ex desiderio laborare. Cic. 16. Fam. 11. Non ignoro quantum ex desiderio labores.
Ex invidia laborare, Invisum & odiosum esse. Cic. pro Rosc. Amer. 149. Quod si omnes, qui eodem loco nati sunt, facerent, & Resp. ex illis, & ipsi ex invidia minus laborarent.
Ex inscientia laborare. Cic. 2. de Invent. 5. Minus in arrogantiam offenderent, non tantopere in vitiis perseverarent, aliquanto ex inscientia levius laborarent.
Ex renibus laborare. Cic. 2. Tusc. 60. Et 7. Fam. 27. Laborare ex intestinis.
In acie Laborare ea pars dicitur, quæ Infirmior est & pæne succumbit hosti. Auctor de Viris illust. cap. 26. extr. Cum convenisset ut cujus cornu in acie laboraret, dis se Manibus voveret.
Ob avaritiam laborare, Avarum esse. Hor. 1. Serm. 4. 26. Al. Ab avaritia ex MSS.
Ambitione laborare. Hor. 1. Serm. 4. 26.
Animo laborare. Cæs. 7. Bell. Gall. cap. 30.
Causa laborare. Quintil. Inst. 4. 1. Si enim causa laboramus, persona subveniat. i. e. Si causa invidiosa nos premit. Bud.
Cerebro laborare. Plaut. Milit. 2. 2. 51.
Curis laborare. Claud. de Phœnice 62.
Desiderio partus laborare. Columel. lib. 6. cap. 27.
Domicœnio laborare. Martial. lib. 5. 79.
Fame laborare. Columel. lib. 1. in præf.
Fœnore laborare, h. e. Premi fœnore & gravari. Liv. 35. 7.
Frigore laborare. Columel. lib. 2. cap. 10.
Ingenio laborare. Martial. lib. 8. 18.
Injuria laborare. Cic. 4. Tusc. 18. Misericordia est ægritudo ex miseria alterius injuria laborantis. i. e. Gravati. [Immo Injuriâ hic adverbialiter, pro Immerito ponitur, & Laborare absolute, pro Miserum esse.
Hostibus laborare. Cic. ad Brut. 10. Ingravescit enim in dies intestinum malum, nec externis hostibus magis quam domesticis laboramus. i. e. Premimur.
Locis laborare. Cels. lib. 2. cap. 8. i. e. Ex vulva.
Nota infamiæ laborare. Ulpianus in lege 2. §. 1. ff. De iis qui notantur infamia.
Magnitudine sua laborare. Liv. lib. 1. in procem. Et quæ ab exiguis profecta initiis, eo creverit, ut jam magnitudine laboret sua.
Odio laborare apud hostes, & contemptu inter socios. Liv. 6. 2. pr.
Opinione arrogantiæ laborare. Quintil lib. 4. cap. 1.
Omni parte laborare. Hor. 1. Serm. 2. 38.
Podagra laborare. Martial. lib. 1. 99.
Re frumentaria laborare, Inopia rei fr. premi. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 9. Al. A re.
Res Romanas laborare. Cic. 4. Att. 16. Efficiemus rem gloriosissimam, nam in campo Martio septa tribuniciis comitiis marmorea sumus, & tecta facturi. &c. Paulo post, Dicis, Quid mihi hoc monimentum proderit? Ad quid laboramus res Romanas? hoc est, Quorsum igitur de rebus Romanis laboramus? Qui enim hoc monimentum contemnit, apparet eum de rebus Romanis nihil laborare. Sin autem laboramus, non est, ut hoc monimentum contemnere possimus.
Vitiis laborare. Liv. 34. 4.
Utero laborare. Hor. 3. Carm. 22. 2. ad Dianam. [Pro Ex utero. H. St. conf. LABOR.
Laborare alicui rei, pro Intentum esse. Senec. de Vita beata.
Non laboro de hac re, i e. Non curo, neque anxius sum, inquit Budæus. Cic. pro Rosc. Amer. 97. Cujus manu sit percussus, non laboro. Idem 2. de Fin. 81. Non laboro, inquit, de nomine.
Nihil laboro. Cic. 8. Philipp. 26. Mustellæ & Tironi prospicit: de se nihil laborat.
Noli laborare. Cic. 7. Fam. 26. Quod epistolam conscissam doles, noli laborare: salva est domi.
Nihil laboro nisi ut salvus sis. Cic. 16. Fam. 6.
Nihil est quod labores. Cic. pro Cæcin.
Valde laboro ne. Cic. 12. Fam. 14.
Non magnopere laboro. V. MAGNUS.
Laborare de. Cic. pro Cæcin. 3. De quibus (testibus) ego antea laborabam, ne si improbi essent, falsi aliquid dicerent. Idem 2. Tusc. 29. Concludunt ratiunculis Stoici, cur non sit malum; quasi de verbo, non de re laboretur.
Laborare de re alicujus. Cic. 13. Fam. 27. Sic enim velim existimes, non minus me de illius re laborare, quam ipsum de sua.
Laborare in aliquo, Ardere amore alicujus. Hor. 1. Carm. 17. 19.
Laboratur Impers. ut Cic. 1. Fam. 1. Laboratur vehementer: inclinata res est.
Laboratum est. Plin. lib. 2. cap. 96. Locris & Crotone pestilentiam nunquam fuisse, nec ullo terræ motu laboratum, annotatum est. Liv. 1. 31. Pestilentia laboratum est. Ibid. lib. 4. 30. Siccitate.
Atlas en ipse laborat. Ovid. 2. Met. 296.

LABŌRANS, antis. Partic. [κάμνων, πονέων, κοπιάων] ut,
Opem ferre laboranti. Ovid. de Nuce 14.
Puellæ utero laborantes. Hor. 3. Carm. 22. 2.
Ratem laborantem deserere. Ovid. 2. de Pont. 6. 22.
Silvæ laborantes, scil. Onere nivis. Hor. 1. Carm. 9. 3.

LABORĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. [διαπεπονημένος] Compositus, cultus, & multo labore atque industria factus. Virg. 1. Æn. 643.
Arte laboratæ vestes.
Laborati libri: h. e. Compositi, elucubrati. Martial. lib. 4. 33.
Compar. ut, Continentia laboratior. Tertull. de Veland. Virgin. cap. 10.

LABORATIO, ōnis. f. apud Hieronymum.

LABORATOR, ōris. m. apud August.

LĂBŌRIÆ, arum. f. pl. Italiæ pars illa quæ vulgo *terra laboris* dicitur, quod ingens labor sit in ea colenda: quippe solum habet arduum opere, difficile cultu, bonis suis acrius pæne, quam vitiis posset, affligens agricolam. Ex Plin. lib. 17. cap. 4. Idem Plin. lib. 18. cap. 11. Quantum autem universas terras campus circumcampanus antecedit, tantum ipsum pars ejus quæ Laboriæ vocantur, quem Phlegræon Græci appellant. Finiuntur Laboriæ via ab utroque latere Consulari, quæ a Puteolis, & quæ a Cumis Capuam ducit. Hinc

LABORĪNUS Campus nobilis in Campania. Plin. lib. 17. cap. 4.

LABRAX, ăcis. m. [λάβραξ] Lupus piscis, quod λάβρως, i. e. avide edat. Plin. 32. 11.

LĀBROS, i. m. [λάβρος] Canis nomen apud Ovid. 3. Met. 224.

LABROSUS, LABRUM, V. LABIUM.

LĂBRUSCA, æ. f. [ἄμπελος ἀγρία, ἀγριάμπελος] Vitis agrestis dicitur, spissis & candicantibus foliis, geniculata, rimoso cortice: fert uvas rubentes, cocci modo, quæ cutem in facie mulierum purgant. Hæc Plin. lib. 23. cap. 1. Virg. 5. Ecl. 7.
Silvestris raris sparsit labrusca racemis. Ea in sepibus & in labris agrorum & terminis nasci dicitur. Columel. lib. 8. cap. 5. Uva labrusca de vepribus immatura lecta.

LĂBRUSCUM, i. n. Virg. in Culice v. 52.
Densaque virgultis avide labrusca petuntur.

LABURNUM, i. n. Arboris genus in Alpibus crescens. Plin. 16. 18.

LĂBŸRINTHUS, i. m. [Λαβύρινθος] inquit Servius, Locus apud Cretam factus a Dædalo perplexis parietibus, ubi Minotaurus inclusus est. Labyrinthum exprimit Virg. 5. Æn. 588.
Ut quondam Creta fertur Labyrinthus in alta, &c.
Quatuor autem esse Labyrinthos Plinius docet lib. 36. cap. 13. Creticum, qui arte maxime fuit spectabilis: cujus Ovid. lib. 8. Met. Fab. 2. meminit. Ægyptium, omnium maximum, & portentosissimum humani ingenii opus, quem Pomponius Mela libro primo cap. 9. describit. Lemnium, columnarum nitore insignem, & quartum Italicum a Porsena Hetruscorum rege sepulchri causa exstructum.

LABYRINTHĒUS, a, um, Adj. [Λαβυρίνθειος, Λαβυρινθώδης] ut,
Flexus Labyrinthei. Catul. Argon. 69. 114.

LABYRINTHĬCUS, a, um. Adj. Sidonius Anacreontico epistolæ 13. lib. 9. inferto,
Iter asperum viasque
Labyrinthicas cucurrit.

L A C

LĀC, lactis. n. rarius. m. [γάλα, γλάγος] Succus maternus quo animalia nutriuntur. Plaut. Amph. 2. 1. 54.
Neque lac lacti magis est simile, quam ille ego similis est mei. Virg. 3. Ecl. 6.
— & lac subducitur agnis.
Abundans lactis. Virg. 2. Ecl. 20.
Coagulatio lactis. Plin. lib. 28. cap. 10.
Copia largi lactis. Virg. 3. Georg. 308.
Copia pressi lactis. Virg. 1. Ecl. 82.
Densitas spongiosa lactis, colostra vocatur. Plin. lib. 28. cap. 9.
Massa coacti lactis. Ovid. 8. Met. 666.
Maturitas firma lactis. Columel. lib. 7. cap. 9.
Sinus lactis. Virg. 7. Ecl. 33.
Alibile maxime lac. V. Alibilis, in ALO.
Aquatius lac. V. Aquatus, in AQUA.
Asininum lac. Plin. lib. 28. cap. 9.
Bubulum lac. Plin. lib. 31. cap. 10.
Camelinum lac. Plin. lib. 28. cap. 9.
Caprinum lac. Plin. lib. 11. cap. 41.
Circumfusum lac. V. CIRCUMFUNDO.
Crassissimum est lac asinæ. Plin. lib. 11. cap. 41.
Equinum lac. Plin. lib. 28. cap. 10.
Ferinum lac. Ovid. 3. Fast. 53.
Fertilius caseo est lac bubulum, quam caprinum. Plin. lib. 11. cap. 41.
Ficulnum lac. Plin. lib. 23. cap. 7.
Gallinaceum lac, de re singulari & admodum rara dicitur. Plin. in præfat. Hist. Nat. p. 4. Ut vel lactis gallinacei sperare possis in volumine haustum. conf. Petron. Fragm. p. 130. V. Erasm. Chiliad.
Humanum lac. Plin. lib. 28. cap. 9.
Maternum. Plin. lib. 11. cap. 41.
Merum lac. Lucret. lib. 1. 262.
Muliebre lac. Cels. lib. 6. cap. 6. de Euelpidis collyrio.
Nigrum. Plin. lib. 2. cap. 103.
Niveum. Ovid. 13. Met. 829.
Novum, Recens. Virg. 2. Ecl. 22.

Ovillum. Plin. lib. 28. cap. 9.
Pinguius lac, ſtomacho minus utile. Plin. lib. 28. cap. 9. & 10.
Recens. Plin. lib. 28. cap. 10.
Suaviſſimum. Plin. lib. 28. cap. 41.
Suillum. Plin. lib. 28. cap. 9.
Tepefactum. Plin. lib. 28. cap. 10.
Vaccinum. Plin. lib. 25. cap. 8.
Aceſcere, aut coire denſarique lac non patitur menta. Plin. lib. 20. cap. 14.
Auget lac roſmarinum in vino potum. Plin. lib. 24. cap. 11.
Auget gith lac mulierum. Plin. lib. 20. cap. 17.
Bibere lac. Ovid. 3. Amor. 10. 22.
Coagulatur lac in ſtomacho. Plin. lib. 22. cap. 24.
Coagulatur lac in caſeum ſurculo caprifici. Plin. lib. 23. cap. 7.
Cogere lac in duritiam. V. COGO.
Coire. ut, Lac animalium utrinque dentatorum non coit: proinde caſeus non fit ex eo. Plin. lib. 11. cap. 41.
Denſare lac. Plin. lib. 11. cap. 41.
Denſatum lac in caſei ſpeciem. Plin. lib. 28. cap. 9.
Depulſus lacte leo. Hor. 4. Carm. 4. 15.
Excitat lactis ubertatem eugalacton. Plin. lib. 27. cap. 9. ad finem.
Facit lactis abundantiam ſemen vitis albæ. Plin. lib. 20. cap. 23.
Facit lactis ubertatem vitex. Plin. lib. 24. cap. 9.
Facit lactis copiam mulieribus glauciſcus e jure ſumptus. Plin. lib. 32. cap. 10.
Facit lactis fecunditatem nutricibus galactites. Plin. lib. 37. cap. 10.
Fit lactis ubertas puerperis hoc cibo. Plin. lib. 28. cap. 9.
Fervet quum lac, ne circumfundatur, præſtat cyathus argenteus cum frigida aqua demiſſus, ita ne quid fundat. Plin. lib. 28. cap. 9.
Immulgere lac. V. IMMULGEO.
Minuitur lac ſemine Circææ. Plin. lib. 27. cap. 8.
Replet lactis defectu potum hippomarathron mammas. Plin. lib. 20. cap. 23.
Repletur dulci lacte femina quum peperit. Lucret. lib. 5. 812.
Reſtituit lactis ubertatem intermiſſam glaucion. Plin. lib. 27. cap. 10.
Lac, de nucibus dictum. Ovid. de Nuce 95. conf. LACTEO & LACTESCO.
Jucundioris diſciplinæ cibo ac lacte ſatiari, per metaphoram. Quintil. lib. 2. cap. 4.
In maſculino poſuit Gell. 12. 1. Quorum ad præbendum lactem adhibetis. Et Apul. 8. Met. p. 214. Hominum lactem concupiſcere.

LACTE, is. n. in nominativo dixit Plaut. Men. 5. 9. 30.

> Neque aqua aquæ, neque lacte eſt lacti, crede mihi, uſquam ſimilius.

Idem Bacchid. 5. 2. 16. Quæ nec lactem, nec lanam ullam habent. Quædam exemplaria hic legunt Lacte, ut ſit neutri generis. quod & Nonius 8. 4. probat ex Varrone. Candidum lacte papilla quum fluit. Cæcilius, Titthe: Præſertim quæ non peperit, lacte non habet.

LACTEUS, a, um. Adj. [γαλακτώδης, γλαγόεις] Quod ex lacte, vel Lacti ſimile eſt.
Circulus lacteus. [γαλαξίας] Plin. lib. 2. cap. 21. Omnes ferme ſub ipſo Septentrione aliqua ejus parte non certa, ſed maxime in candida, quæ lactei circuli nomen accepit. V. Macrob. in Somn. Scip. lib. 1. cap. 15. Claud. 6. Conſ. Hon. 174. Hunc Ovid. 1. Met. 169. Viam lacteam appellat.
Colla lactea. Virg. 8. Æn. 660. i. e. Alba.
Crure lactea. Columel. lib. 10. 189.

> Punicea depexa coma; ſed lactea crure eſt. i. e. Candida, ſuavis, ſucculenta.

Humor lacteus, Candens. Lucret. 1. 259.
Liquor lacteus, Liquor lactis. Tibul. lib. 2. 3. 18.
Orbis lacteus, Circus candens. Cic. in Somn. Scip. 8.
Porcus lacteus. Martial. lib. 3. 47. h. e. Adhuc lactens.
Vernæ lactei. Martial. lib. 3. 58. Lutei legit Domitius, interpretaturque Sordidos.

LACTEŎLUS, a, um. Adj. dimin. ut, Puellæ lacteolæ. Catul. in Camerium, Epigr. 53. 17.

LACTANEUS, a, um. Adj. Oct. Horat. 4. In ſanguineum colorem vel lactaneum mutari. &

LACTĪNEUS, a, um. Venant. Fort.

> Regia lactineo commutans pallia cultu. V. Barth. Adverſ. 46. 3.

LACTĀRIUS, a, um. Adj. [γαλακτικός] Quod ex lacte confectum eſt. ut Lactarium opus, quod vulgo *lacticinium* dicitur. V. ſeq. dict.
Lactarius, Quod lac habet. Plin. lib. 26. cap. 8. Tithymalum noſtri herbam lactariam vocant, alii lactucam caprinam.
Boves lactariæ, Lactantes. Varro 2. de R. R. cap. 1. Dandum bubus lupinum: & lactariis medica & cytiſum.

LACTARIUS, i. m. Qui cibos ex lacte conficit: Lampridius in Heliogabalo cap. 27. Dulciarios & lactarios tales habuit, ut quæcunque coqui de diverſis edulibus exhibuiſſent, vel ſtructores, vel pomarii, illi modo de dulcibus, modo de lactariis exhiberent.

LACTICINIUM, i. n. Cibus ex lacte. Apic. 7. 11.

LACTĬCŎLOR, ōris. m. Auſon. Epiſt. 7. 54. —oblinat

> Furvam lacticolor ſpongia ſepiam.

LACTICULARIUS, & LACTICULOSUS, i. m. Gloſſ. Lat. Gr. Lactiguloſus, λιπογάλακτος, & Gr. Lat. Λιπογάλακτος, lacticularius, lacticuloſus. V. Scheff. in Petron. Fragm. p. 126.

LACTEO, [θηλάζω] ēre. Lac ſugere. Non occurrit, niſi LACTENS, Partic. Cic. 2. de Divin. 47. Romulus lactens fulmine ictus. Idem 3. in Catil. 19. Tactus eſt etiam ille, qui hanc urbem condidit, Romulus: quem inauratum in Capitolio parvum atque lactantem uberibus lupinis inhiantem fuiſſe meminiſtis.
Agna lactens. Ovid. 4. de Ponto 8. 41.
Catuli lactentes. Ovid. 2. de Arte Am. 375.
Porcus lactens. Var. 2. de R. R. cap. 4.
Porca lactens. Ovid. 2. Faſt. 656.
Vituli lactentes. Ovid. 10. Met. 227.
Item Lactens, Lacteo humore plenus, ut,
Frumenta lactentia, Lactis plena. Virg. 1. Georg. 314. Ubi Servius: Frumenta lactentia. i. e. Tenuia & lactis plena. Sciendum, inter Lactantem & Lactentem hoc intereſſe, quod Lactans eſt, Qui lac præbet; Lactens, Cui lac præbetur.
Ficus lactens. Ovid. 2. Faſt. 263.
Fruge lactenti tumet coma ſpicea. Propert. lib. 4. 2. 14.

LACTESCO, [γλαγοῦμαι, γαλακτοῦμαι] ĕre. In lac converti, ſeu Lacte impleri. Cic. 2. de Nat. Deor. 128. Omnis fere cibus matrum lacteſcere incipit. Plin. 11. cap. 41.

LACTO, [θηλάζω, γαλακτουχέω] āre. Lac præbere: & proprie matrum eſt. Varro 2. de R. R. cap. 7. Anniculis jam factis dandum hordeum, & furfures, uſquequo aderunt lactantes. Alii legunt, Uſque quoad erunt lactantes.
Lactare, per translationem, ſignificat Aliquem per blanditias allicere, atque decipere. Terent. Andr. 4. 1. 24.

> —nonne tibi ſatis eſſe hoc viſum ſolidum eſt gaudium,
> Niſi me lactaſſes amantem, & falſa ſpe produceres? Ibid. 5. 4. 9.

LACTANS, antis. Partic. [γαλακτοῦχος, θηλάζων] Quæ lac in mammis habet. Gellius lib. 11. cap. 1. Nam plerumque ſine crimine quæcunque lactans eſt, id temporis offerri ſolet. Ad nutricationem ſcilicet. Budæus.
Lactantia ubera. Lucret. lib. 5. 533. conf. BACCANTIA.
Lactantia Celſus vocat Omnia quæ lac emittunt, vel pro iis quæ vulgo *Lacticinia* dicuntur, accipit: vel pro Cibis lactariis, lib. 2. cap. 28. Omne piſtorium opus, lac, mel, ideoque lactantia, &c. Et cap. 29. Mel crudum, lac, lactantia omnia, mulſum, &c. Budæus. Lind. Lactentia edidit utrobique.
Lactans, Deus, qui ſegetes facit lacteſcere. Serv. ad Virg. 1. Georg. 314. Sane ſciendum, Varronem in libris rerum divinarum dicere, Lactantem, Deum eſſe, qui ſe infundat ſegetibus & eas faciat lacteſcere.

LACTATIO, ōnis. f. verbale apud Auguſt.

LACTĀTUS, ûs. m. [θηλασμός] Idem. Plin. lib. 32. cap. 2. Ob id ſibilo a piſcatoribus, tanquam ſerpentibus, evocari & capi, pingueſcere lactatu, &c. De murænis. Hard. ex MSſ. Jactatu. q. V.

LACTITO, āre. frequent. Mart. Capell. 7. 101. Cur uxor lactitat.

LACTA, æ. f. Caſiæ genus. Plin. 12. 19. Lactam vocant talem barbaro nomine. Et Tertull. de Pudicit. cap. 6. Lactæ ſortes non habentes idoneæ. [Sic olim legebatur. Sed MSſ. exhibent, Et jactæ ſordes non ablui idoneæ. Unde Rigaltius Lacteæ ſordes. q. V. Ego nil mutem. Perperam ad hanc vocem in Theſ. Lipſ. ſimpliciter refertur.

LACTILĀGO, ĭnis. f. Herba; al. Chamædaphne. Apul. de Herb. cap. 27.

LACTORIS, ĭdis. f. [γλαὺξ ſive γλάξ] Herbæ genus. Plin. lib. 24. cap. 18. Æque nota lactoris vulgo eſt, plena lactis, quod deguſtatum vomitiones concitat. [Suſpecta mihi hæc vox eſt, nec Græcæ reſpondens analogiæ, nec Latinæ. apud Apul. de Herb. c. 111. Lathyris, Lateris & Laceris ſcribitur. λαθυρὶς Græcum eſt, & Tithymalum denotat. An Latium Lactarem, ſcil. herbam, appellavit, atque ita apud Plin. legendum? conf. LACTARIUS Adj.

LACTŪCA, æ. f. [θριδαξ, θριδακίνη] a Lactis copia dicta eſt, quod abundantia lactis exuberet. V. Plin. lib. 19. cap. 8. Martial. lib. 13. 14.

> Claudere quæ cœnas lactuca ſolebat avorum:
> Dic mihi, cur noſtras inchoet illa dapes?

Officiunt claritati oculorum lactucæ. V. OFFICIO.
Silveſtris lactucæ ſucco vernam nauſeam draco reſtinguit. Plin. lib. 8. c. 27.

LACTŪCŬLA, æ. f. dimin. [θριδάκιον] Columel. lib. 10. 111.

> —jam teneris frondens lactucula fibris. Suet. in Auguſt. cap. 77.

LACTUCĪNUS, i. m. Cognomen Valeriorum a Lactuca. Plin. lib. 19. cap. 3.

LACTES, ium. f. pl. (inquit Priſcianus lib. 6.) Partes ſunt inteſtinorum, a Græco γαλακτίδες dictæ: & ſervaverunt apud nos quoque idem genus, cujus ſingulare hæc Lactis eſt. Titinnius in Ferentinati: Craticula, cerebellum, lactis agnina. Pomponius in Lare familiari: Oro te, Baſe, per lactes tuas. Hæc Priſcianus fol. 55. b. Aldi. Quod autem attinet ad illum Titinnii locum, is nunc ſic in vulgatis Nonii (4. 270.) codicibus legitur: Lactes dicuntur inteſtina. Titinnius Pſaltria: Farticula, cerebellum, lactes agninas. niſi quis forte contenderit diverſos eſſe locos. In Plinium vero ſic Hermolaus: (lib. 11. cap. 37.) De lactibus miror unde Theodorus Gaza pro Meſenterio acceperit. Plautus certe in aliis quoque animalibus quam in homine atque ove, inteſtina exiliora lactes vocavit. Illud nimis licenter, ut alia. Spartianus ait, (cap. 23. extr. vitæ Hel.) murænarum lactibus & luporum in locis mediterraneis Heliogabalum paviſſe ruſticos ſuos. & paucis interjectis: Ex lactibus autem, hoc eſt gracilioribus inteſtinis (quæ tria ſunt, tenue, jejunum, piluros.) id quod jejunum dicitur, Varro ilam ſive hiram vocavit. (de L. L. lib. 4. 22. p. 29. ed. tert. Steph.) At ſi quis Theodorum tueri velit, pro meſenterio lactes interpretantem: ſciat partem, & id quod continetur pro eo quod continet acceptam. Etenim meſenterio lactes involvuntur, ut a ſpinæ contactu duro munitiores magiſque ſeptas reddat. Probus: Lactes alii dicunt loca ſub umbilico in lateribus pube tenus, delicata adeo, ut plagam ferre non poſſint. Quidam pro inteſtinis pinguibus: ut Perſius lactes unctos dixerit hinc. quidam, inquit, pro Membranis, quibus cohærent inteſtina inter ſe. Hactenus Hermol. Theodorus Gaza (ait Budæus lib. 1. de Aſſe) vir Græcus, non modo Latine doctiſſimus, ſed etiam medicus, lactes pro meſenterio dixit: quo nomine ab Hermolao Barbaro & aliis reprehenſus eſt, quaſi eo in loco hallucinatus ſit, vel in eo potius verbo. At ego conſulto eum id feciſſe cenſeo, ut qui in eo verbo Plinii auctoritatem ſequi nollet. Lactes enim non tam inteſtina ſignificant, quam pingue illud quod ambit inteſtina. Tranquillus de patina Vitelliana, in Vitellio cap. 13. In hac (inquit) ſcarorum jecinora, phaſianorum & pavonum cerebella, linguas phœnicopterorum, murænarum lactes commiſcuit. Quare immerito Hermolaus hoc verbum, ut licenter uſurpatum, in Spartiano notavit. Noſtrates, piſcium lactes, *lactentias* appellant. Hactenus Budæus. [Qui mentem Hermolai non aſſecutus eſt, quum illud Licenter nimis, quod de Plauto dictum eſt, de Spartiano dictum putavit. Male autem ille Pyloron, ut tertium inteſtinum Gracilius ponit. V. ſ. l. Gloſſ. Lat. Gr. Lactes, λοβοὶ τῶν σπλάγχνων. λεπτὰ ἔντερα τῶν ἐρίφων.
Lactes in ſacrificiis. Perſ. 2. Sat. 30.

> —quidnam eſt, qua tu mercede deorum
> Emeris auriculas? pulmone & lactibus unctis? i. e. Pinguibus.

Lactes, pars corporis humani. Plaut. Curc. 2. 3. 39.

> Os amarum habeo, dentes plenos, lippiunt fauces fame,
> Ita cibi vacivitate venio laſſis lactibus. Alii legunt Laxis. Idem in Pſeud. 1. 3. 84.
> Tibi ego credam? P. cur non? B. quia pol qua opera credam tibi,
> Una opera alligem canem fugitivam agninis lactibus. Plinius videtur ſentire lactes tantum in ovibus & hominibus eſſe. Sic enim lib. 11. cap. 37. ſcribit, Ab hoc ventriculo lactes in ove & homine, per quas labitur cibus.

Nomen

Nomen habere putantur Lactes, aut a mollitie, aut a pinguedinis candore: nam ab Lacte denominantur. Perottus a verbo Licio deducit, quod cibum alliciant.

LACCA, æ. f. Vegetabile quoddam. Apul. de Herb. cap. 3. n. 12. Laccæ crudæ foliorum succus expressus.
Item Nodus seu Tumor jumentorum in cruribus est. Veget. Mulom. 1. 27. Si laccæ in gambis fuerint.

LACCARIUS, V. LACUS.

LACCOBRĬGA, V. LACOBRIGA.

LĂCĔDÆMON, ŏnis. m. [Λακεδαίμων] Jovis filius: a quo
LACEDÆMON, vel LACEDÆMONIA secundum Latinos, Peloponnesi urbs, Menelai regia. Virg. 7. Æn. 363.
At non sic Phrygius penetrat Lacedæmona pastor. Hæc alio nomine Sparta dicta est. Conf. Ovid. 1. Epist. 5.
Armipotens Lacedæmon. Claud. 4. Conf. Hon. 507.
Patiens Lacedæmon. Hor. 1. Carm. 7. 10.
Ejus cives Lacedæmones, & Lacedæmonii dicuntur. Veget. Prol. lib. 3. Athenienses & Lacedæmones ac Macedonas rerum potitos. [Stew. exhibet, Athenienses & Lacedæmonios ante Macedonas. An apud Suidam Λακεδαίμονες, καὶ Λακεδαιμόνιοι, pro Λακεδαίμονος, legendum? Stephanus Byz. non agnoscit hoc gentile.

LACEDÆMONIUS, a, um. Adj. [Λακεδαιμόνιος] ut, Tarentum Lacedæmonium. Hor. 3. Carm. 5. 56.

LĂCO & LACON, ŏnis. m. [Λάκων] Qui ex Laconia est. Nepos, 13. 1. 3. A quo cum Laco pecuniam numeratam accepisset. Et 17. 2. 3. Inducias a Lacone petivit. Stat. 6. Theb. 736.
Tandem inspiratus Mida de plebe Laconum.
Lacon, Canis nomen, apud Ovid. 3. Met. 219.
Prævalidusque Lacon, & cursu fortis Aëllo. V. & Hor. Epod. 6. 5.
Venator Lacon. Sil. lib. 3. 295.
Ledæi Lacones. Claud. de Bell. Gild. 222.

LACÆNA, æ. f. [Λάκαινα] a Laconia. q. V. Cic. 1. Tusc. 106. Mulier Lacæna. Virg. 2. Æn. 601.
Non tibi Tyndaridis facies invisa Lacænæ. Ubi Serv. A provincia Laconica. Et notandum derivationem minorem esse a principalitate: quod rarum est.
Adultera Lacæna, Helena. Hor. 3. Carm. 3. 25.
Pulchræ. Claud. de Bell. Get. 630.
Tenues. Claud. 2. Conf. Stilich. 300.
Virgines Lacænæ. Virg. 2. Georg. 487.

LACŌNIA, æ. f. [Λακωνικὴ] Provincia in Peloponneso, quæ & OEbalia & Lacedæmonia ab aliquibus dicitur. Hinc Lacon, masculini generis, & Lacæna, feminini. Nec invenitur Lacænus, pro Laconico, habetque Lacæna diphthongon in penultima.

LACŌNĬCUS, a, um. Adj. [Λακωνικὸς] ut, Ager Laconicus, & Laconicæ canes, apud Plin. lib. 10. cap. 63.
Purpuræ Laconicæ. Hor. 2. Carm. 18. 7.

LACONĬCUM, i. n. [ὑποκαυστον, ὑπόκαυστος] ponitur pro Loco orbiculari ambitu in se recurvo in balneis, in quibus sudor elicitur sicco calore, ut docet Cels. lib. 2. cap. 17. V. Vitruv. lib. 5. cap. 10. Columel. in præfat. Mox deinde ut apti veniamus ad ganeas, quotidianam cruditatem Laconicis excoquimus, & exucto sudore sitim quærimus. V. EXUCTUS. Dictum Laconicum, quod eo Lacones peculiariter uterentur, ut legimus apud Dionem lib. 53. Cic. 4. Att. 10. Nostram ambulationem & laconicum, eaque quæ circa sint, velim quum poteris invisas. V. Cornarium in Galenum, p. 514.

LACŌNISMUS, i. m. [λακωνισμὸς] i. e. Breviloquentia. Laconismum, veluti proverbio breviloquentiam vocant Græci, sive quod Lacedæmonii factis magis quam eloquentia præcelluerunt; sive quod in Apophthegmatis præcipue valuerunt. Horum autem præcipua gratia, ut paucissimis verbis plurimum sententiæ complectantur. Cic. 11. Fam. 25. Sed quid ago? non imitor λακωνισμὸν tuum, altera jam pagella procedit.

LĂCER, & LĂCĔRUS, a, um. Adj. [ἀμυχθεὶς, δρυφθεὶς, ῥαγαλέος, ῥακώδης] Dilaceratus. Proprie (ut Asconius 2. Verr. 17. ait) Lacer dicitur Amputatis membris a corpore sensuum, h. e. auribus oculisve. Festus, Lacer, Quod auribus curtatis est: Lacerum, Quodcunque est in corpore imminutum. Virg. 6. Æn. 495.
Deiphobum vidit, lacerum crudeliter ora, &c. Tacitus 3. Hist. 27. extr. Donec soluta compage scutorum, exsangues laceros que prosternerent. Liv. 1. 28. extr. Deinde in diversum iter equi concitati lacerum in utroque curru corpus, qua inhæserant vinculis membra, portantes.
Crudeliter lacer. Virg. 6. Æn. 495.
Membris cæsis undique lacer. Lucret. lib. 3. 404.
Artus laceri. Ovid. 9. Met. 169.
Aures laceræ scabie. Claud. 1. in Eutrop. 136.
Comæ laceræ. Lucan. lib. 2. 31.
Cornu lacerum. Ovid. 9. Met. 97.
Crines laceri. Stat. 3. Silv. 3. 133.
Currus lacer. Ovid. 2. Met. 318.
Funus lacerum. i. e. Dilaniatum cadaver. Virg. 9. Æn. 491. Servius.
Gentilitates laceræ. Plin. in Paneg. cap. 39. Sparsas, atque, ut ita dicam, laceras gentilitates colligere atque connectere. V. GENTILITAS.
Morsu lacero divellere artus suos. Ovid. 8. Met. 877.
Navis lacera. Ovid. 2. de Ponto, 3. 28.
Puppes laceræ. Ovid. 2. Epist. 45.
Regni laceri corpus. Claud. 2. pr. Conf. Stilich. 203.
Tabulæ laceræ. Ovid. 11. Met. 428.

LACĔRO, [δρύπτω, ἀμύσσω, καταμύσσω, καταξαίνω, σπαράττω] are. Dilaniare, sæpius vulnerare, & quasi per membra discindere, comminuere. Terent. Adelph. 3. 2. 17.
Tum autem Syrum impulsorem, vah! quibus illum lacerarem modis. Sublimem medium arriperem, & capite pronum in terram statuerem, Ut cerebro dispergat viam.
Lacerare aliquem virgis. Liv. 3. 58.
Ferro lacerare. Hor. 3. Carm. 27. 46.
Manu ora lacerans. Sil. lib. 8. 154.
Morsu viscera lacerare. Cic. 2. de Divin. 63. Sic,
Unguibus lacerare. Cic. 2. Tuscul. 24.
Capillos lacerare. Ovid. 14. Met. 420.
Ora, comas, vestem lacerat. Ovid. 11. Met. 726.

Fructus lacerari. Cic. 5. Verr.
Opes alicujus lacerare. Ovid. 3. Epist. 86.
Urbes laceranda. Lucan. lib. 10. 45.
Lacerare homines male suadendo, & lustris. Detrudere ad paupertatem. Plaut. Curcul. 4. 3. 22.
Diem lacerare, In vanum consumere diei tempus. Plaut. Sticho, 3. 1. 45.
Rem suam lacerare, Absumere bona patria. Plaut. Merc. prol. 48.
Reliquias lacerare vitæ alicujus & distrahere. Cic. pro Quint. 50.
Scelere omni laceratunt patriam. h. e. Discerpserunt. Cic. 1. Off. 57.
Metaph. Proscindere maledictis. Famam alicujus lacerare. Liv. 38. 54.
Virum optimum lacerare incesto ore. Cic. 11. Philipp. 5.
Carmina alicujus lacerare. Ovid. 4. de Ponto, 16. 1.
Lacerare plerosque solet invidia. Cic. in Brut. 156. Tantum abest ab obtrectatione, & invidia, quæ solet lacerare plerosque. h. e. Carpere, & contumeliis invidiosos multos facere. Vel Plerosque lacerare, & exedere. Vel Utrumque simul facere. Invidia enim, ut ait Ovid. 2. Met. 781.
— carpitque & carpitur una,
Suppliciumque suum est.
Probris lacerare aliquem. Liv. 31. 6. extr. Laceratusque probris in senatu tribunus plebis.
Rumore vulgi lacerari. Tacit. 15. Ann. 73.
Dolore lacerari. Cic. 4. Acad. 27. Intolerabili dolore lacerari potius, quam aut officium prodat, aut fidem.
Lacerat me meus mæror. Cic. 2. Att. 8.

LACERĀTUS, a, um. Partic. ut, Oculus laceratus. Lucret. 3. 409.
Crines lacerati. Curt. 3. 11. 25.
Navigia lacerata. Idem 9. 9. 24.
Tergum virgis laceratum. Liv. 26. 13.
Metaph. Existimatio lacerata. Suet. Cæs. 75.

LACERĀTIO, ōnis. f. [ἀμυγμὸς, σπαραγμὸς] Cic. in Pison. 42. An ego, si te & Gabinium cruci suffixos viderem, majore afficerer lætitia ex corporis vestri laceratione, quam afficior ex infamia? Et 3. Tusc. 62. Mulierbres lacerationes genarum. V. etiam Liv. 7. 4.

LACERĀTOR, ōris. m. Qui lacerat. ut, Impius lacerator. Augustin. de Moribus eccles. cathol. cap. 1.

LACERĀTRIX, īcis. f. Macer. 2. 6. Scabies cutis laceratrix.

LACERĀBĬLIS, e. Quod lacerari facile potest. Auson. Idyll. 15. 17.
— ipsa senectus
Objicit innumeris corpus lacerabile morbis.

LĂCERNA, æ. f. [χλαμὺς] Virilis vestis fimbriata, & fere militaris, quæ Græce Chlamys dicitur. dicta, ut ait Fest. vel Paulus, Quod capitio minor sit. Hæc utrimque indui poterat, & ex utraque parte rejici. Juven. 1. Sat. 27. — cum verna Canopi,
Crispinus, Tyrias humero revocante lacernas, &c. Cic. 2. Philipp. 76. Primum luce, non tenebris: deinde cum calceis & toga, nullis nec Gallicis, nec lacerna. Al. Caligis. Nobiliores, illustrioresque lacernis non utebantur, nisi pluvio tempore, aut in spectaculis. Quare Tullius objectat Antonio quod redisset in urbem cum gallicis & lacerna. [Habitu parum honesto in cive principe, præsertim Consulatum petente.
Lacerna, militum quoque erat. Propert. lib. 4. 3. 18
Texitur hæc castris quarta lacerna tuis. conf. Ovid. 2. Fast. 745.
Lacernis utebantur Romani, quum spectaculis operam sedentariam præstarent, & togæ superinduebant ad arcenda frigora. Martial. lib. 14. 137.
Amphitheatrales nos commendamur ad usus,
Quum tegit algentes nostra lacerna togas.
Lacernis candidis utebantur in spectaculis, si Martiali credimus, lib. 4. 2. ludenti in Horatium qui nigra lacerna spectaculis aderat.
Lacernis & mulieres utebantur. Juven. 1. Sat. 62.
Ipse lacernatæ quum se jactaret amicæ. [Immo negat Scholiast. Satirice, inquit, habitu virili feminam describit. Videtur de SporoNeronis catamito dictum, ut apud Sueton. Ulixes stolatus de Livia. Non igitur feminis hic locus vindicat Lacernas.
Lacernæ item pauperiorum erant. Juven. 3. Sat. 146.
Quid quod materiam præbet, causasque jocorum,
Omnibus hic idem, si fœda & scissa lacerna. Martial. 8. 28. ad Mamurianum,
Cerea si pendet lumbis ac trita lacerna.
Aurata lacerna. Juven. 10. Sat. 212.
Pingues lacernæ. Juven. 9. Sat. 28.
Tristis lacerna. Martial. lib. 1. 97.
Odoratum caput obscurante lacerna. Hor. 2. Serm. 7. 55.
Lacernas deponebant honoris causa, ut testatur Suetonius in Claud. cap. 6. Quin & spectaculis advenienti assurgere, & lacernas deponere solebant.

LACERNĀTUS, a, um. Adj. [χλαμυδωτὸς] Qui lacerna est indutus: ut Amica lacernata. Juven. 1. Sat. 62. V. dict. super.

LACERNŬLA, æ. f. dimin. Arnobius lib. 2. p. 56. Lænas, lacernulas, trabeas, &c. sibi fecerunt.

LĂCERTA, æ. f. & LĂCERTUS, i. m. [σαῦρα] Serpentis genus. Plin. lib. 10. cap. 65. Lacertam ore parere Aristoteles negat. Idem lib. 8. 38. extr. Lacerti Arabiæ cubitales. In utroque, genere masculino Lacertus dicitur, dictus quod pedes habeat ad similitudinem nostrorum lacertorum: hoc est nostrarum manuum & pedum.
Parva lacerta. Ovid. 5. Met. 458.
Virides lacertæ, vel lacerti. Hor. 1. Carm. 23. 6.
Lacerta, de pisce marino. Cic. 2. Att. 6. Nam ad lacertas captandas tempestates non sunt idoneæ.
Lacertas quoque cum muria sua contineri esculenta penu, nec Labeo negavit. Ulpian. in l. 3. §. 3. ff. de pen. leg. Nisi utroque loco, ut viris doctis placet, Lacertos legendum. V. dict. seq.
Lacertum, i. neutri generis probat Nonius 3. 121. citans Accium, Atreo, Concoquit partem vapore, flammam tribuit verubus lacerta in focos.

LĂCERTUS, i. m. [σαῦρος] Piscis nomen. Lacertorum multa genera recenset Plin. lib. 32. cap. ult.
Æstivus lacertus. Juven. 14. Sat. 131.
— necnon differre in tempora cœnæ
Alterius, conchem æstivi cum parte lacerti. Æstivi, h. e. Putrefacti: pisces enim æstate facile putrescunt. Al. Æstivam.
Byzantiacus lacertus. Stat. 4. Silv. 9. 13. de risu Saturnalitio ad Plotium,
Aut Byzantiacos colunt lacertos.

Rutati

Rutati lacerti, Ruta tecti. Martial. lib. 10. 48.
Secta coronabunt rutatos ova lacertos,
Et madidum thynni de fale fumen erit. Al. Muriatos. V. paulo poft.
Saxetanus lacertus. Martial. lib. 7. 77.
Quum faxetani ponatur cauda lacerti,
Et, bene fi cœnas, conchis inuncta tibi eft. Sexi, urbs in Bætica, tefte Plin. lib. 3. cap. 1. unde Sexitani legunt quidam apud Martialem.
Tenuis lacertus. Martial. lib. 11. 53.
Mox vetus & tenui major cordyla lacerto,
Sed quam cum rutæ frondibus ova tegant.

Lăcertus, i. m. [μυὼν, βραχίων, ὠλένη] in homine dicitur Brachium a cubito ad manus vertebram, quæ carpus vocatur. Cic. de Senect. 27. de Milone Athleta, Afpexiffe lacertos fuos dicitur, illacrymanfque dixiffe, At hi quidem jam mortui funt. Idem 2. Tufc. 22.
O pectora, ô terga, ô lacertorum tori. Ovid. 18. Epift. 83.
Jamque fatigatis humero fub utroque lacertis. De Leandro natante.
Blandis lacertis tenere colla alicujus. Ovid 2. Met. 100.
Captivis lacertis parabantur vincla. Ovid. 13. Met. 667.
Cupidis lacertis amplecti aliquem. Ovid. 13. Epift. 115.
Ferox lacertus. Ovid. 4. Epift. 82.
Flexi poft terga lacerti. Ovid. 6. Met. 552.
Fluidi pendent lacerti. Ovid. 15. Met. 231.
Formofi lacerti. Ovid. 3. Amor. 8. 11.
Fortes lacerti. Lucan. lib. 1. 364.
Giganteo jaculantem faxa lacerto. Ovid. 14. Met. 184.
Gravi lacerto vibrata fraxinus. Ovid. 5. Met. 142.
Imbelles lacerti. Ovid. 13. Met. 109.
Infirmi lacerti. Ovid. 10. Met. 407.
Juveniles lacerti. Ovid. 12. Epift. 7.
Nivei lacerti. V. NIX.
Squalentes ære lacerti. Valer. 6. Argon. 525.
Teneri lacerti. Ovid. 13. Epift. 5.
Validus lacertus. Ovid. 12. Met. 368.
Adductis fpumant freta verfa lacertis. Virg. 5. Æn. 141.
Aptare lacertos. Virg. 4. Georg. 74.
Dare colla lacertis. Stat. 2. Achil. 270.
Intendere lacertos armis. Stat. 2. Achil. 379.
Movere lacertos, pro Convalefcere viribus, per Metaph. Flor. Præfat. 8.
Lacerti in Oratore qui fint, vide Succus orationis, in SUCCUS.

Lacertōsus, a, um. Adj. [μυώδης] Robuftus, ac validis lacertis. Cic. 8. Philipp. 26. Quos Centuriones pugnaces & lacertofos inter mimorum & mimarum greges, collocavit.
Coloni lacertofi. Ovid. 11. Met. 33.
Equus lacertofus. Varro 2. de R. R. cap. 7.
Gallus gallinaceus lacertofus. Varro 3. de R. R. cap. 9.

Lacesso cum derivatis, V. in LACIO.

Lachanizo, V. LACHANUM.

Lăchănum, i. n. Dictio Græca λάχανον, i. e. Olus. Hor. 1. Serm. 6. 115.
Ad porri & ciceris, refero, lachanique catinum. Alii legunt Lagani.

Lachanīzo, [λαχανίζω] āre. Languere. Sueton. in Auguft. cap. 87. Et betizare, pro languere: quod vulgo lachanizare dicitur.

Lăchĕsis, is. f. [Λάχεσις] Una ex Parcis eft, quæ de nobis fortitur. Nam Sortiens Latine interpretari poteft. λαγχάνειν enim eft fortiri. V. PARCÆ.
Dura Lachefis. Ovid. 5. Trift. 10. 45.
Ferrea Lachefis. Claud. de Bell. Get. 55.
Longæva Lachefis. Claud. 2. in Eutrop. 288.

Lăchrўma, æ. f. [δάκρυον, δάκρυ] Humor ex oculis flentium manans. A Græco δάκρυον derivatur, δ in λ mutata. Ufus tamen obtinuit ut Lachryma cum afpiratione fcribatur, etfi in Monumentis antiquis LACRIMA, vel LACRUMA fere legatur, rarius cum Y vel Afpirata. Feftus, Dachrymas pro lachrymas Livius (Andronicum intelligit) fæpe pofuit, nimirum quod Græci δάκρυα appellant. Cic. in Partit. 57. Cito arefcit lachryma, præfertim in alienis malis.
Gratia lachrymarum. Stat. 6. Theb. 623.
Rivus lachrymarum. Ovid. 9. Met. 655.
Rore lachrymarum madidæ coronæ. Ovid. 14. Met. 707.
Fideles lachrymæ. Ovid. 14. Epift. 127.
Mites lachrymæ. Ovid. 6. Met. 505.
Pauciores lachrymæ. Tacit. in Vita Agric. cap. 45. extr.
Piæ lachrymæ. Ovid 6. Met. 534.
Rudes lachrymæ. Claud. de Nupt. Hon. 80.
Afferre lachrymas. V. AFFERO.
Cadunt lachrymæ. V. CADO.
Ciere lachrymas. V. CIEO.
Cogere ad lachrymas. V. COGO.
Cohibere lachrymas. Sen. Agamem. 7.
Combibere lachrymas fuas. Ovid. 11. Epift. 54.
Compefce lachrymas. Sen. OEth. 13.
Comprimere lachrymas. Sil. lib. 15. 822.
Confici lachrymis. Cic. 14. Fam. 4.
Confpergere aliquem lachrymis. V. CONSPERGO.
Confumpta lachrymis Byblis. Ovid. 9. Met. 662.
Confumptæ lachrymæ. Cic. 2. Philipp. 64. Miferum me: confumptis enim lachrymis, tamen infixus animo hæret dolor.
Continere lachrymas. V. CONTINEO.
Dedere fe lachrymis & lamentis muliebriter. Cic. 2. Tufc. 48. Si fe lamentis muliebriter lachrymifque dedet.
Demittere lachrymas. Virg. 6. Æn. 455.
Dare lachrymas, Lachrymari. Virg. 4. Æn. 370.
Dare lachrymas alicui. Quintil. lib. 6. cap. 1. Ovid. 2. Met. 341.
— & inania morti
Munera dant lachrymas.
Effundere lachrymas. Cic. pro Planc. 104. Lachrymæ, quas tu in meis acerbitatibus plurimas effudifti.
Effufæ genis lachrymæ. Virg. 6. Æn. 686.
Effundi in lachrymas. Tacit. 4. Ann. 8.
Effufi lachrymis nos contra. Virg. 2. Æn. 651.
Emifit obortas lachrymas. Ovid. 11. Met. 458.
Evicta meis lachrymis. Virg. 4. Æn. 548.
Exarefcunt lachrymæ. Cic. 10. Att. Ep. 14. pr.
Excutere lachrymas. Ter. Heaut. 1. 1. 115.
Fatigari lachrymis. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Fluunt inde lachrymæ. Ovid. 2. Met. 364.
Fluentes per ora lachrymæ. Ovid. 4. Met. 581.
Fundit lachrymas verba inter fingula. Virg. 3. Æn. 348.
Habet interim lachrymas ex miferatione ejus rei. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Jacere in lachrymis. Cic. 14. Fam. 2.
Imperare lachrymis. V. IMPERO.
Implere verba lachrymis. Ovid. 6. Epift. 58.
Inarefcunt lachrymæ. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Indulgere lachrymis. Ovid. 9. Met. 142.
Indulget dulcibus lachrymis. Valer. 3. Argon. 371.
Inhibere lachrymas alicui. Senec. OEth. 16.
Manat illi plurima lachryma. Hor. 1. Epift. 17. 60.
Mifcuimus lachrymas mæftus uterque fuas. Ovid. 5. Epift. 46.
Movere lachrymas. Quintil. lib. 4. cap. 2. Solet nonnunquam movere lachrymas ipfa confeffio. V. MOVEO.
Obortis lachrymis. Virg. 3. Æn. 492.
Perfundere lachrymis. Ovid. 2. Met. 339.
Præbere lachrymas dolori alicujus. Cic. 3. Att. 14.
Profundere vim lachrymarum. Cic. in Somn. Scip. 5. Quem ut vidi equidem, vim lachrymarum profudi.
Profudit lachrymas oculis. Virg. 12. Æn. 154.
Renovare lachrymas alicujus. Ovid. 11. Met. 472.
Reponere lachrymas. Stat. 5. Silv. 5. 48.
Reforbet ira lachrymas. Stat. 5. Theb. 654.
Rigabat vultum lachrymis. Virg. 9. Æn. 251.
Saturari lachrymis. Virg. 10 Ecl. 29.
Siccat lachrymas pollice. Ovid. 9. Met. 395.
Simulare lachrymas. Ovid. 2. Amor. 2. 36.
Spargunt ora rorantibus lachrymis. Lucret. lib. 2. 976.
Suffufa oculos lachrymis. Virg. 1. Æn. 232.
Sumere lachrymas. Senec. Troad. 8.
Superare adamanta lachrymis. V. ADAMAS.
Sufpenfæ diu lachrymæ. Ovid. 1. Amor. 7. 57.
Temperare a lachrymis. Virg. 2. Æn. 8.
Tenere lachrymas. Cic. 7. Verr. 71. Paulo ante, Judices, lachrymas in morte mifera atque indigniffima navarchorum non tenebamus.
Tingere ora lachrymis. Ovid. 2. Met. 622.
Tradere fe lachrymis ac triftitiæ. Cic. 5. Fam. 14.
Volutæ per ora lachrymæ. Virg. 10. Æn. 790.
Hinc illæ lachrymæ, ex Ter. And. 1. 1. 99. ufurpatum proverbialiter per illufionem videtur ab Hor. 1. Ep. 19. 41. Ufurpavit ad hunc modum M. Tullius in Actione pro M. Cælio 61. Hinc illæ lachrymæ nimirum, & hæc caufa eft omnium horum fcelerum atque criminum. Dicetur autem de Rei caufa aliquandiu diffimulata, quæ vere tandem deprehendatur. veluti fi quis dicat Multos damnare Græcas litteras, ne fcilicet ipfi parum docti videantur, commode fubnectet, Hinc illæ lachrymæ. h. e. Quod eos male habet.
Lachrymæ arborum dicuntur Theophrafto ipfe Humor naturalis, quem interdum ipfæ arbores foris oftendunt, vel qui in ipfis interioribus partibus continetur. Plin. in proœm. lib. 23. Lachryma vitium, quæ veluti gummi eft, lepras & lichenas & pforas nitro ante præparatas fanat.

Lachrymōsus, a, um. Adj. [δακρυόεις, δακρυώδης, ἔνδακρυς] Abundans lachrymis. Plin. lib. 17. cap. 28. Quin & vitium radicibus aquam falfam jubent affundi, fi fint lachrymofæ.
Carmen lachrymofum. Ovid. 5. Trift. 1. 35.
Fumus lachrymofus, Lachrymas provocans. Hor. 1. Serm. 5. 80.
Funera lachrymofa. Ovid. 13. Epift. 137.
Lumina lachrymofa vino. Ovid. 1. Amor. 8. 111.
Mater lachrymofa. Apul. 7. Milef. p. 199.
Oculi lachrymofi. Plin. lib. 28. cap. 6.
Poemata lachrymofa. Hor. 1. Epift. 1. 67.
Rifus lachrymofus. Stat. 6. Theb. 164.
Singultus lachrymofus. Apul. 5. Milef. p. 164.

Lachrymōse, Adv. [δακρυωδῶς] Plin. lib. 16. cap. 43. Stamineam hoc ufu probant venam, & vocant fertilem, argumento fimilitudinis, quoniam lachrymofe crifpa. Harduinus legit Laciniofe.

Lachrўmo, [δακρύω, δακρυχέω] āre. neutrum: & **Lachrymor**, āri. dep. Lachrymas effundere, vel profundere. Ter. Adel. 3. 3. 55. Oh, lachrumo gaudio. Cic. 7. Verr. 120. Ecquis fuit, quin lachrymaretur? Decenter lachrymare. Ovid. 3. de Arte Am. 291.
Lachrymat ex abitu. Plaut. Amph. 1. 3. 31.
Lachrymat id: i. e. Ob id. Ter. Eun. 5. 1. 13. [Pone in ID. H. St.
Exfequiis mærentibus lachrymandus. Stat. 9. Theb. 100.
Lachrymari minus eft quam Plorare. Senec. Epift. 64. Al. 63. Ne ficci fint oculi amiffo amico, nec fleant: lachrymandum eft, non plorandum.

Lachrўmans, antis. Partic. [δακρύων] Cic. 5. Verr. Principem fuæ civitatis lachrymantem teftari ac dicere, &c.
Lumina lachrymantia. Ovid. 13. Met. 132.
Oculi lachrymantes. Catull. 61. 48.
Calamus lachrymans & Aridus, contraria. Plin. lib. 17. cap. 14. De arboribus.

Lachrymātus, a, um. [δακρυθεὶς] Partic. paff. Ovid. 1. Faft. 339.
Nondum pertulerat lachrymatas cortice myrrhas
Acta per æquoreas hofpita navis aquas.

Lachrymābundus, a, um. Adj. [δακρυχέων] Liv. lib. 3. 46. At ille lachrymabundus, Gratum eft, inquit: craftina die veftra opera utar, fponforum nunc fatis eft. De Icilio Virginiæ fponfo.

Lachrymātio, ōnis. f. [δάκρυσις] Plin. lib. 11. cap. 37. Quas fubinde purificant lachrymationum falivis. Idem in proœm. lib. 23.

Lachrymātor, ōris. m. apud Auguftinum.

Lachrymābĭlis, e. Adj. [πολύδακρυς, ἀξιόδακρυς] ut, Bellum lachrymabile. Ovid. 8. Met. 44.
Gemitus lachrymabilis. Virg. 3. Æn. 39.
Tempus lachrymabile. Ovid. 5. Trift. 12. 1.

Lachrymabile, neutrum absol. Ovid. 2. Met. 796.
Vixque tenet lachrymas, quia nil lachrymabile cernit.
LACHRYMĀBĪLĪTER, Adv. ut, Lachrymabiliter indicare, Hieronym. adv. Rufin. 2. 7. Deprecari lachrymabiliter, Idem Epist. 139.
LACHRYMŬLA, æ. f. [δακρύδιον] dimin. Ter. Eun. 1. 1. 22. Cic. pro Planc 76. Et mihi lachrymulam Crispiani judicii objectas.
Falsæ lachrymulæ. Catull. 64. 16.
LACIBURGIUM, i. n. [Λακιβούργιον] Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs. Hodie *Rostokium*.
LACIDES, Philosophus quidam. V. LACYDES.
LACINIA, æ. f. [πτέρυξ, κράσπεδον] in vestimento Pars extrema, & cæsuræ particulatim concisæ decoris causa, inquit Perottus, a lacerando dictum.
Lacinia, Pars vestimenti, ut ait Festus. Plaut. Merc. 1. 2. 16.
At tu edepol sume laciniam, atque absterge sudorem tibi. Cic. 16. Fam. 21. Videor enim videre ementem te rusticas res, cum villico loquentem, in lacinia servantem ex mensa secunda semina.
Lacinia togæ. Suet. inCalig. cap.35. Ut calcata lacinia togæ, præceps per gradus iret. Idem in Claud. cap. 15. Ut descendentem e tribunali non solum voce revocarent, sed & lacinia togæ retenta, &c. detinerent.
In lacinias pecus ægrotum distribui jubet Columel. i. e. In particulas separari, ut facilius convalescant, lib. 7. cap. 5. Idem lib. 7. cap. 6. Ut nec in pastione separatim laciniæ deducantur.
Laciniæ, Insigne caprarum. Plin. lib. 8. cap. 50. Feminarum generositatis insigne, laciniæ corporibus a cervice binæ dependentes.
LACINIŌSUS, a, um. Adj. Flexuosus & sinuosus.
Alexandria laciniosa. Plin. lib. 5. cap. 10.
Folia laciniosa. Plin. lib. 25. cap. 10. Folia ei plantaginis, nisi angustiora essent, & magis laciniosa, convexaque in terram.
Sermo laciniosus, i. e. Diffusus. Tertul. de Virgin. veland. cap. 4. Naturaliter compendium sermonis & gratum & necessarium est: quoniam sermo laciniosus, & onerosus & vanus est.
Superl. Hieronym. in Dan. cap. 11. Sermone laciniosissimo aliquem prosequi.
LACINIOSE, Adv. Plin. 16. 43. Laciniose crispa. Ita Harduin. alii Lacunose: vulgo Lachrymose.
LACINIĀTIM, Aliud Adv. Particulatim, & per lacinias. Apul. 8. Met. p. 208. Non laciniatim dispersi, sed cuneatim stipato commeatu, difficultates illas transabiremus.
LĀCĪNIUM, i. n. [Λακίνιον] Promontorium Bruttiorum, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vulgo *Colone, vel Cabo de Colone.*
Lacinium, Italiæ promontorium est inter Adriaticum & Ionium mare, sic cognominatum, ut inquit Theocriti enarrator, & Servius, a Lacino latrone, quem illic Hercules occidit: & hoc loco expiato Junoni templum constituit, quæ ob id Lacinia dicta est. Virg. 3. Æn. 552.
LACINIUS, a, um. Adj. Junonis ejusque in Calabria templi epitheton. Serv. ad illud Virg. 3. Æn. 552.
— attollit se Diva Lacinia contra. Et Liv. 42. 3. Eodem anno ædes Junonis Laciniæ detecta.
Litora Lacinia. Ovid. 15. Met. 13. & 701.
Templa Lacinia. Lucan. 2. 434. V. ibi Scholiast.
LĂCIO, ui & xi, secundum Priscianum [δελεάζω] ĕre. significat In fraudem inducere, decipere. Festus, Lacit, Decipiendo inducit. A quo Allicio, Illicio, Pellicio, &c. Lucret. lib. 4. 1201.
Quæ lacere in fraudem possent, &c.
Passive, Idem 4. 1140.
Nam vitare, plagas in amoris ne laciamur. Hinc
LĂCESSO, īvi, & ii, ītum, [προκαλίζω, ἐρεθίζω] ĕre. Provocare, & quasi lacerando irritare, vel ad iram vel ad certamen: ut fit quum quis laceratur, pulsatur, vel tangitur, sive impellitur scripto, voce, verbo, facto. Et tam in bonum quam in malum accipitur. Terent. in prol. Eunuch. v. 16.
Is ne erret moneo, & desinat lacessere. Cic. 12. Fam. 20. Sic igitur facies, meque amabis, & scripto aliquo lacesses. Ego enim respondere facilius possum, quam provocare. Virg. 3. Ecl. 21.
Efficiam posthac ne quenquam voce lacessas.
Ciere & lacessere. Martial. lib. 4. 45.
Lacessere aliquem, pro Flagitando obtundere. Hor. 2. Carm. 18. 10.
Capi aliter aliquem lacessere. V. Capitaliter, in CAPUT.
Lacessere ad pugnam. Liv. 2. 45. pr.
Bello lacessere, & tentare populos. Cic. pro Lege Manil. 23.
Ferro lacessere fortissimum virum auderet. Cic. pro Milon. 84.
Injuria lacessere. Cic. pro Domo 66.
Insidiis lacessere aliquem. Catul. ad Aurelium 16. 16.
Jurgiis lacessere. Liv. 38. 33.
Maledictis lacessere. Cic. 1. Philipp. 2.
Prælio lacessere. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 81.
Sponsione lacessere. Cic. 5. Verr. 132. Quid? quum palam Syracusis te audiente, maximo conventu P. Rubrius Q. Apronium sponsione lacessivit, ni Apronius dictitaret, te sibi in decumis esse socium: hæc te vox non perculit?
Tactu quodam corporis lacessitur risus. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Campum lacessit taurus. Stat. 12. Theb. 604.
Pelagus lacessere. Hor. 1. Carm. 35. 7.
Pugnam lacessere. Virg. 5. Æn. 429.
Romam fortuna lacessit. Lucan. lib. 1. 256.
Rupes lacessit taurus. Sil. lib. 12. 8.
Sermones lacessere. Cic. 3. Fam. 8. Hos ego sermones quod & multi sunt, & tuam existimationem, ut ego sentio, non offendunt, lacessivi nunquam, sed non valde repressi. i. e. Excitavi, inquit Budæus.
Sidera lacessunt clamore. Sil. lib. 17. 387.
Visum lacessere. Lucret. lib. 4. 695.
Voces lacessunt aures. Lucret. lib. 4. 601.
Lacessere, pro Titillare. Sen. de Vita beata cap. 11. extr. Mollibus, lenibusque fomentis totum lacessitur eorum corpus.
LACESSIOR, [προκαλίζομαι, ἐρεθίζομαι] īri. passivum quartæ conjugationis. Columel. lib. 9. cap. 8. Solent cæli novitate lacessiri. Ibid. cap. 15.
LACESSENS, entis. Partic. Vulg. Interpr. 2. Macc. 12. 14. Maledictis lacessentes Judam.
LACESSĪTUS, a, um. Partic. [προκαλισθείς] ut,
Dente cruento lacessitus. Hor. 2. Epist. 1. 150. Sævo morsu & diffamatorio.
Injuria lacessitus. Cic. 1. Off. 20.
Mare lacessitum primo. Lucan. lib. 3. 193.
Princeps lacessitus. Vellei. 2. 68. 5.
LACESSITIO, ōnis. f. Provocatio, irritatio. Ammian. 19. 6. Lacessitionibus crebris occupare obsidioni adhærentes.
LACESSITOR, ōris. m. Isidor. 10. in litt. L. Lacessitor dictus a canibus vel a feris, quæ solent latrando provocare.
LACIPPO, ut scribit Ptolem. lib. 2. cap. 4. Hispaniæ civitas, alio nomine Lapecia dicta.
LACOBRIGA, æ. f. Hispaniæ urbs, Ptol. lib. 2. cap. 6. Alia Lusitaniæ, de qua Pompon. 3. 1.
LACON, LACONIA, LACONICUM, LACONICUS, LACONISMUS. V. LACEDÆMON.
LACOTŎMUS, i. m. [λακότομος] Linea recta. Vitruv. 9. 8. V. Bald. Lex. Vitruv. p. 64.
LACRINES, is. m. fuit vir Lacedæmonius missus ad Cyrum, teste Herodoto lib. 1.
LACTARIUS, LACTEO, LACTEUS, LACTILAGO, LACTO, LACTORIS, LACTUCA, LACTUCULA, LACTUCINUS, V. LAC.
LACUNA, LACUNAR. V. LACUS.
LĂCUS, ûs. vel i. m. [λίμνη] Locus profundus, cum aquis perpetuis ibidem natis, qui efficit rivos & flumina. Græcis λάκκος dicitur.
Alto lacu se condidit fluvius. Virg. 8. Æn. 66.
Clausi lacus speluncis. Virg. 4. Georg. 364.
Cænosus lacus. V. CÆNUM.
Compluvius lacus. V. COMPLUVIUS.
Limpidi lacus. Catul. 4. 24.
Patuli lacus. Ovid. 2. Met. 379.
Torpentes lacus. Stat. 9. Theb. 452. Senec. Hippol. v. 584. Scil. Inferni.
Vivi lacus. Virg. 2. Georg. 469.
Albanus lacus. Hor. 4. Carm. 1. 19.
Lucrinus lacus. Hor. 2. Carm. 15. 4.
Lacus [λάκκος] dicitur Locus qui continet mustum prelo ex vinaceis expressum, & transmittit, ut in dolia condatur. Columel. lib. 12. cap. 29. Antequam prelo vinacea subjiciantur, de lacu quam recentissimum addito mustum in amphoram novam, eamque oblinito, & impicato diligenter. Ovid 4. Fast. 888
Præmia de lacubus proxima musta tuis.
Lacus in ædificiis, Plana trabs vel tabulatum, quo tectorum ac camerarum superiora ornantur. Lucil. Resultantque ædesque, lacusque.
Lacubus distinguuntur granaria, ut separatim quæque legumina ponantur. Columel. lib. 1. cap. 6.
LACCARIUS, vel LACARIUS, i. m. Qui puteos & fossas fodit. Gloss. Gr. Lat. λακκωρύχος, LACCARIUS. [Forte qui lacum in vindemia curat.
LACUSCŬLUS, i. m. [λακκίδιον] dimin. Columel. lib. 12. cap. 50. Oportet habere lacusculos tam multos, quam postulabit modus olivæ. Budæus, Lacusculi in horreis pensilibus in solo exstructi ad reponendas olivas.
Lacusculus, Foveola, inquit Bud. Columel. lib. 4. cap. 8. Quoniam si juxta truncum radicem præcideris, aut ex cicatrice plures enascentur: aut hiemalis, quæ ex pluviis consistit in lacusculis ablaqueationis, aqua, brumæ congelationibus nova vulnera peruret, & ad medullam penetrabit. Ibidem, Prædicti lacusculi æquandi sunt.
LĂCŬLOR, āri. Apul. 2. Florid. p. 21. Modico mento laculatur. Sic legunt Edit. Ald. & Rom. Al. Modica mento lacuna. Elmenh. Modico mento facies. p. 351.
LACULĀTUS, a, um. Partic. Isidor. 19. 22. Vestis laculata est, Quæ lacus quadratos quosdam cum pictura habet intextos aut additos acu.
LĂCŪNA, æ. f. [λάκκος, πηλός] Fossa, auctore Servio, in qua collecta aqua stare consuevit. Virg. 1. Georg. 117.
Unde cavæ tepido sudant humore lacunæ.
Salsæ lacunæ maris. Lucret. lib. 3. 1044.
Vastæ lacunæ. Lucret. lib. 1. 116.
Lacuna, dicitur etiam Fossa ad siccandos agros parata. Virg. 3. Georg 365.
Et totæ solidam in glaciem vertere lacunæ.
Bibulæ lacunæ. Stat. 4. Silv. 3. 54.
Lacuna, etiam accipitur pro quacunque Fossula. Varro 2. de R. R. cap. 7. His majores qui sunt, intelligi negant posse, præterquam quum dentes sunt facti brochi, & supercilia cava, & sub ea lacunæ, ex observatu dicunt eum equum habere annos sexdecim.
Lacuna in pavimento, pro Loco sidente ponitur a Vitruvio lib. 7. cap. 1.
Lacunam rei familiaris explere. Erasmus, Lacunam explere, pro Sarcire damnum, non sine proverbii specie dixit Cicero Actione 4. in Verr. 138. Idem 12. Att. 6. pr. De Cœlio, vide quæso ne quæ lacuna sit in auro. h. e. Ne quid desit. Gell. lib. 1. cap. 3. Famæ lacunam dixit pro Macula; Minimaque illa labes, & quasi lacuna famæ imminentis, partarum amico utilitatum ratione solvitur. Quin & in libris Mendum dicitur, quod depravatum est: Lacuna ubi deest aliquid: illud eluitur, hæc expletur. Hactenus Erasmus. Budæus, Lacunam rei familiaris explere, i. e. Exinanitam rem familiarem redintegrare. Ciceronianum illud ad Atticum sic interpretatur Paulus Manutius: Ne quæ lacuna sit in auro: Ne vitium sit in auro quod a Cœlio argentario pecunia permutanda meo nomine accepturus es. Lacuna dicitur esse in auro, quum in nummo qui aureus videtur, aliquid est, quod aurum non sit, quasi enim lacuna est in eo loco, ubi aurum non est, tralatione sumpta a fundis, quos lacunæ faciunt deteriores. V. COLLYBUS.
LACUNŌSUS, a, um. Adj. [λακκώδης, πηλώδης] Lacunis & foveis plenus, neque æqualis. Cic. 2. de Nat. Deor. 47. Quid enim pulchrius ea figura, quæ sola omnes alias figuras complexa continet? quæque nihil asperitatis habere, nihil offensionis potest, nihil incisum angulis, nihil anfractibus, nihil eminens, nihil lacunosum? Videtur Eminens opposuisse Lacunoso.
Incile lacunosum. Apul. 9. Met. p. 221. Via lacunosis incilibus voraginosa.
Intervalla lacunosa. Vitruv. 8. 6.
LACŪNO, [πηλόω, κοιλαίνω] āre. Idem quod Stagnare, vel Lacus aut lacunaria facere. Ovid. 8. Met. 563.
Summa lacunabant alterno murice conchæ.
LACUNĀTUS, a, um. [πηλωθείς] Partic. Plin. lib. 15. cap. 10. Intus exiles

exiles nucleos lacunatis includi toris. h. e. Foveatis (si ita dicere licet) & depressis.

LACŪNAR, āris. n. [ὀρόφωμα, φάτνωμα] dimin. a Lacus, ut ait Serv. ad 1. Æn. 730. accipitur pro Trabe. Suet. in Neron. cap. 34. Lacunaria quæ noctu super dormientem laxata machina deciderent, paravit. Potius tamen Lacunar, Interstitium tignorum est a similitudine lacuum. Hor. 2. Carm. 18. 2.

Non ebur, neque aureum
Mea renidet in domo lacunar. Cic. 5. Tusc. 62. In hoc medio apparatu fulgentem gladium e lacunari, seta equina aptum, demitti jussit. Dicitur & Laquear. V. paulo infra.

LACUNARIUM, i. n. Lacuna, lacus. Vitruv. 4. 3. Incommoda in opere triglyphorum & lacunariorum distributione. V. notas ad loc.

LACUNARIUS, i. m. Qui lacunas facit. Firmic. lib. 8. cap. 21. Nona pars Geminorum si in horoscopo fuerit inventa, operarios faciet, lacunarios, & perpetuo infelicitatis onere gravatos.

LĂQUEAR, & LAQUEĀRE, is. n. Idem, quod Lacunar. Principaliter Lacus dicitur, ut Lucilius.

Resultant ædesque lacusque. diminutivo lacunar facit. Inde fit alia diminutio Lacunarium, & per antistœchon Laquearium fecit. Hæc Serv. ad Virg. 1. Æn. 730.

— dependent lychni laquearibus aureis. Legitur & Lacuaribus. Hæc ille. Plin. lib. 33. cap. 3. Laquearia quæ nunc & in privatis domibus auro teguntur, post Carthaginem eversam primo inaurata sunt in Capitolio.

Summi laquearia tecti. Virg. 8. Æn. 25.

LAQUEARIUS, i. m. Artifex struendi laquearia vel lacunaria. l. 2. Cod. Theod. de excusat. Artif. Architecti, laquearii, atharii, &c.

LAQUEO, āre. Velut Lacubus distinguere. Manil. 1. 535.

Ignibus in varias cælum laqueantia formas.

LAQUEĀTUS, a, um. Adj. [ὀροφωτός] Laquearibus ornatus. Cic. 2. de Legib. 2. Equidem qui nunc potissimum huc venerim, satiari non queo, magnificasque villas & pavimenta marmorea, & laqueata tecta contemno. Dicitur & Lacuatus, teste Serv. ad l. c. Virg.

Laqueatum auro templum: h. e. Laquearibus aureis vel auratis ornatum, qualis structura in tectis regii palatii Parisiis visitur. Liv. 41. 20. In alio significato, V. LAQUEUS.

LACUTURRIS, is. f. Brassicæ species in valle Aricina, ubi quondam fuit lacus turrisque. Plin. 19. 8.

LACȲDES, æ. m. [Λακύδης] Cyrenæus Philosophus, novæ Academiæ princeps, Arcesilæ auditor. Auctor Suidas. Hujus meminit Cic. 4. Acad. 16.

L A D

LADA, æ. f. [λήδον] appellatur Herba ex qua Ladanum fit in Cypro, barbis caprarum adhærescens. Plin. lib. 26. cap. 8. Item lib. 12. cap. 17.

LADANUM, [λάδανον] Gummi sui generis. V. LADA.

LADAS, æ. m. Cursor fuit Alexandri velocissimus. Martial. lib. 2. 86. Hunc Ladam tanta fuisse aiunt pernicitate pedum, ac corporis levitate, ut per pulverem vel arenam curreret, nullis pedum vestigiis apparentibus. Auctor Patritius de regno. Meminit ejus Solinus cap. 6.

LADON, ōnis. m. [Λάδων] Nomen canis Actæonis. Ovid. 3. Met. 216.

Et substricta gerens Sicyonius ilia Ladon. A fluvio Arcadiæ nomen sumpsit; nam a fluminibus etiamnum canes interdum cognominantur.

Ladon, Fluvius Arcadiæ, cujus filia fingitur Daphne fuisse. Ovid. 1. Met. 705.

Donec arenosi placidum Ladonis ad amnem
Venerat.

Undæ Ladonis. Stat. 9. Theb. 573.

L Æ C

LÆCASIS, is. f. Vox obscura apud Petron. cap. 42. Frigori læcasin dico. Schefferus legit, Frigori lœcos indico. i. e. Exitium, a λοιγός. Sed Burm. Læcasin explicat ex λαικάζειν, quod est decipere. V. not. in loc.

LÆDO, si, sum, [βλάπτω, ἀτῶ, ὑβρίζω] ere. proprie est Contumelia afficere. Sumptum a Græcis, qui λοιδορίαν contumeliam vocant. Transfertur tamen ad omne genus offensionis.

Lædere dicto vel facto. Plaut. Capt. 2. 2. 53. Sic

Lædere aliquem injuria. Cic. 4. Tusc. & 5. Verr. 1.

Contumeliose aliquem lædere. V. CONTUMELIA.

Libere lædere. V. LIBER.

Contactu lateris læditur. Ovid. 3. Amor. 2. 22.

Ferro lædere. Plin. lib. 12. cap 25. Balsamum ferro lædi vitalia odit. i. e. Incidi. Virg. 2. Georg. 302.

— neu ferro læde retuso Semina.

Fortuna iniqua lædi. Ovid. 4. de Ponto, 6. 39.

Infamia lædere. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Lingua læsit eos. Tibul. lib. 3. 4. 16.

Ludibrio lædere. Cic. 5. Fam. 1. Nec absentem ludibrio læsum iri. i.e. per Ludibrium.

Odore lædi. Plin lib. 17. cap. 24.

Perjurio aliquem lædere. Cic. pro Cæcin. 28. Qui quum ita vehemens acerque venisset, ut non modo Cæcinam perjurio suo læderet, sed etiam mihi videretur irasci. i. e. Testimonio falso perjurus.

Versu tristi lædere aliquem. Hor. 2. Serm. 1. 21.

Amores lædere. Ovid. 4. Met. 191.

Animum lento curarum frigore lædit. Ovid. 3. de Ponto, 4. 25.

Famam alicujus suspicionibus. h. e. Detrahere alicujus famæ. Cic. pro Cluent. Itaque diutius suspicionibus obscuris lædi famam suam noluit.

Ferrum lædere rubigine terra dicitur. Virg. 2. Georg. 220.

Fidem lædere. Cæs. 2. Bell. Civil. 44.

Herbas morsu læsere juvencæ. Ovid. 13. Met. 926.

Majestatem publicam lædere. Martian. in l. 3. ff. Ad legem Juliam majest.

Me non lædit. Cic. 4. Acad. Nihil me lædit, inquit.

Numina læsit. Ovid. 20. Epist. 100.

Oculos lædere. Hor. 1. Epist. 2. 38.

Os lædere alicui. Ter. Adel. 5. 4. 10. Clemens, placidus, nulli lædere os, arridere omnibus. i. e. Nullum præsentem lædere, inquit Donat.

LÆSUS, a, um. Partic. [δεδηλημένος, λωβηθείς] ut, Læsus dente serpentium. Plin. lib. 28. cap. 3.

Levissime læsus. V. LEVIS.

Ceres læsa grandine. Ovid. 5. Fast. 322.

Crimine turpi læsus. Ovid. 1. Trist. 2. 69.

Cor vulnere læsum. Ovid. 12. Met. 421.

Dignitas læsa. Cic. pro Cluent. 118.

Fides læsa. Hor. 1. Carm. 33. 4.

Fœdus læsum. Virg. 12. Æn. 496.

Ingenium longa rubigine læsum. Ovid. 5. Trist. 12. 21.

Pudicitia læsa. Ovid. 5. Epist. 103.

Rebus succurrite læsis. Ovid. 1. Trist. 5. 35. Al. Lapsis rectius.

Vestes læsæ. Ovid. 3. Fast. 821.

LÆSIO, ōnis. f. [βλάψις, δήλησις] Cic. 3. de Orat. 203. Purgatio, conciliatio, læsio, optatio, atque execratio. In enumeratione Schematum sententiarum.

Læsio publica. Ulpian. in l. Jurisgentium. §. Si pacisc ar. ff. De pactis, Et in ceteris omnibus ad edictum Prætoris pertinentibus, quæ non ad publicam læsionem, sed ad rem familiarem respiciunt.

LÆSŪRA, æ. f. Idem. Vetus inscriptio apud Gruter. p. 567. n. 8. QVAE. VIXIT. MECVM. ANNIS. XVII. M. II. D. III. SINE. VLLA. ANIMI. LAESVRA. Et Tertull. de Patientia. cap. 7. Læsura divitiarum. i. e. Detrimentum.

LÆLAPS, ăpis. m. [λαῖλαψ] Græcis Turbo, ventus procellosus. Hinc Lælaps, Canis Cephei. Ovid. 7. Met. 772.

Poscor & ipse meum consensu Lælapa magno.

Item Acteonis canis, a velocitate atque impetu dictus. Idem 3. Met. 221.

LÆLIUS, [Λαίλιος] Nomen gent. Ro. Ex qua nobilis in primis C. Lælius, Scipionis Africani summus amicus, Sapiens a Romanis appellatus, ut ait Plutarchus in vita Tiberii & Caii Gracchorum. De hoc multa apud Ciceronem.

Mitis sapientia Læli. Hor. 2. Serm. 1. 72.

Item Decimus Lælius, Orator. Quintil. 10. 1. V. ibi Burm.

LÆNA, æ. f. Græci vocant χλαῖναν: unde abjectione unius litteræ, ut auctor est Sex. Pompeius, fit Læna. quamvis Varro L. L. 4. 30. a Lana deducat. Nonius 14. 26. Læna, Vestimentum militare, quod supra omnia vestimenta sumitur. Virg. 4. Æn. 262.

— Tyrioque ardebat murice læna. Ubi Servius; Læna, Genus vestis: est autem proprie Toga duplex, amictus auguralis. V. Baysium, & Cic. de Clar. Orat. 56.

Demissa ex humeris læna. Juven. 5. Sat. 131.

LÆNAS, ātis. Cognomen Popilliorum a M. Popillio ad posteros propagatum, qui quum Consul esset, & læna amictus sacrificium publicum faceret, quod erat flamen Carmentalis, plebis contra patres concitatione nuntiata, ut erat læna amictus, ita venit in concionem, seditionemque cum auctoritate, tum oratione sedavit. Cic. de Clar. Orat. 56.

LAERTES, æ. m. [Λαέρτης] Acrisii filius, & pater Ulyssis: a quo etiam Laertiades dictus passim apud poetas.

Senex Laertes. Ovid. 1. Epist. 98.

LAERTIUS, a, um. Adj. [Λαέρτιος] ut, Heros Laertius, Ulysses. Ovid. 13. Met. 124.

Regna Laertia. Virg. 3. Æn. 272.

LAERTIĀDES, æ. m. patronym. [Λαερτιάδης] dicitur Ulysses Laertis filius. Lucan. ad Pison. v. 61.

Vim Laertiadæ, brevitatem vincis Atridæ.

LAERTIDIUS, contr. LARTIDIUS, i. e. Ulysseus. Cic. 7. Att. 1. Mirus est φυσάτης, germanus Lartidius. Sensus est, Ulysses, qui Lartides vel Laertides erat, astutissimus & callidissimus veterator habitus est: talem Philotimum dicere possum, & Lartidium, id est Ulysseum appellare. Turnebus. 20. 16.

LAERTES, [Λαέρτης] apud Strabonem lib. 14. Ciliciæ castellum, in tumulo quodam situm, qui mamillæ speciem præbet, stationem habens. Hinc

LAERTIUS, [Λαέρτιος] dictus Diogenes Historicus, qui de Philosophorum vitis scripsit.

LÆSTRYGŌNES, um. m. pl. [Λαιστρυγόνες] fuerunt, teste Marciano Cap. lib. 7. in extremo Italiæ, versus Siciliam, gentes feritate famosæ. Eos Ulysses apud Alcinoum narrat humana carne vesci, ut Cyclopas. V. Hom. Odyss. 10. a pr. ubi regem eorum memorat Antiphatem. Plin. lib. 3. cap. 5. Oppidum Formiæ, Hormiæ prius olim dictum: ut existimavere, antiqua Læstrygonum sedes. Juven. 15. Sat. 18.

Fingentem immanes Læstrygonas, atque Cyclopas. V. & Plin. circa initium libri 7. Et Gell. lib. 15. cap. 21. Quidam LESTRYGONES, ἀπὸ τῆς λῃστείας scribunt, sed repugnantibus Græcis codicibus.

Inculti Læstrygones. Tibull. 4. 1. 59.

LÆSTRYGONIUS, a, um. [Λαιστρυγόνιος] Adj. ut,

Amphora Læstrygonia. Hor. 3. Carm. 16. 34.

Campi Læstrygonii. Plin. 3. 8.

Rupes Læstrygoniæ. Sil. 7. 276.

LÆTUS, a, um. [εὔφρων, εὔθυμος] Adj. Qui hilaritatem quam intus habet, etiam vultu ostendit. A latitudine mentis, ut quidam putant, nam qui gaudium aspectu promunt, dilatare quodammodo faciem videntur. Virg. 4. Æn. 295.

Imperio læti parent.

Lætus est de amica. Ter. Adel. 2. 2. 45.

Lætus atque alacer, Humilis & demissus, contraria. Cic. 2. Verr. 17.

Lætus lætitiis omnibus. Cic. 2. de Fin. 13.

Lætus in adversis. Lucan. lib. 8. 128.

Lætus animi & ingenii. Patercul. lib. 2. 93. [i. e. Fecundo & felici ingenio, ut Læti agri &c. dicuntur. V. infra.

Iræ lætissimus. Sil. 17. 308. Al. 312.

Laboris lætus. Idem 15. 569.

Justo lætior. Virg. 2. Georg. 251.

Meo lætus. Martial. lib. 4. 77. 2. in Zoilum,

Nunquam divitias deos rogavi,
Contentus modicis, meoque lætus.

Intexere læta tristibus. V. INTEXO.

Miscentur tristia lætis. Ovid. 6. Fast. 464.

Lætum, pro Fausto & fortunato. Plin. lib. 8. cap. 46. Sunt enim delubra gemina: alterum intrasse, lætum est: in altero, dira portendit.

Lætum prodigium. Plin. lib. 11. cap. 37.

Lætus. Idem ac Libens. Hor. 1. Epist. 7. 39.

Inspice, si possum donata reponere lætus.

Læta inanimata dicuntur, Quæ aspectu homines lætificant. Plin. in Paneg. cap. 92. Quibus edicto, quibus spectaculo celebrare continget diem

diem illum triplici gaudio lætum, qui principem abſtulit peſſimum, dedit optimum, meliorem optimo genuit.
Ætas læta. Virg. 3. Georg. 322.
Dies lætus. Virg. 1. Æn. 736.
Clamor lætus. Virg. 3. Æn 524.
Conviva lætus. Hor. 2. Serm. 6. 111.
Frons parum læta. Virg. 6. Æn. 862.
Honor lætus. Virg. 1. Æn 595.
Locus lætus, atque plauſibilis. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Memoria læta. Tacit. 3. Hiſt. 54.
Mentes lætæ. Virg. 5. Æn. 595.
Ore læto alloqui aliquem. Ovid. 9. Met. 242.
Pectora lætiſſima. Ovid. 15. Epiſt. 169. al. Lentiſſima.
Plauſus lætus. Stat. 6. Theb. 894.
Pubes læta. Hor. 1. Carm. 25. 17.
Res lætæ. Virg. 2. Æn. 783.
Sedes lætæ, Piorum apud inferos. Hor. 1. Carm. 10. 17.
Victoria læta. Hor. 1. Serm. 1. 8.
Urbes lætæ. Lucret. lib. 1. 256.
Vultus lætus. Ovid. 4. Faſt. 343.
Lætus, Fertilis, Fecundus, Luxurians. per transl. ut
Ager lætus. Virg. 1. Georg. 102.
Arbuſta læta. Lucret. lib. 2. 343. al. Armenta.
Arva læta. Virg. 6. Æn. 744.
Fruges lætæ. Virg. 1. Georg. 69.
Genus lætum vitis. Virg. 2. Georg. 262.
Herbæ lætæ. Idem 1. Georg. 339.
Legumen lætum. Virg. 1. Georg. 74.
Pabula læta. Virg. 3. Georg. 385.
Paſcua læta. Hor. 4. Carm. 4. 13.
Prata læta. Senec. Herc. fur. 9.
Ramus lætior unus ceteris, quem niſi recideris, tota arbor contriſtabitur. Columel. lib. 5. cap. 9. extr.
Sata læta. Virg. 2. Æn. 306.
Segetes lætæ. i. e. Fertiles. Virg. 1. Georg. 1.
Solum lætum. Columel. lib. 4. Pallad. Jan. tit. 13. pr.
Vineta læta. Lucret. lib. 2. 1157.
Viridaria læta. Phædr. 2. 5. 14.
Armenta læta. Virg. 3. Æn. 220.
Indoles læta, generoſique conatus. Quintil. lib. 2. cap. 4. pr.
Lætus & latus miſcentur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 5. 178.

LÆTE, Adv. [εὐθύμως, εὐφρόνως] Jucunde & hilariter, cui opponitur Severe. Quintil. lib. 8. cap. 3. Concitate dicere. an moderate, læte an ſevere, &c.
Compar. Lætius frondere. i. e. Uberius. Pallad. 4. 9. extr.
Lætius fruticat radix reciſa. Plin. lib. 16. cap. 31.
Lætius audere aliquid. Quintil. lib. 2. cap. 4. p. 140. Burm.
Superl. Gell. 3. 15. Lætiſſime gaudere.

LÆTITIA, æ. f. [γηθοσύνη, εὐφροσύνη, εὐθυμία] Exſultatio animi, quæ gaudio efferventiore fieri ſolet, propter eventum rerum expetitarum. Cic. 4. Tuſc. 14. Lætitia, opinio recens boni præſentis, in quo efferri rectum eſſe videatur.
Humi, atque ſtirpis lætitia. Columel. lib. 4. cap. 24. non ita procul ab initio.
Loci lætitia. Columel. lib. 4. cap. 21.
Plenus lætitiæ. Hor. de Arte Poet. 427.
Lætitiæ Bacchus dator. Virg. 1. Æn. 738.
Tempora lætitiæ. Ovid. 16. Epiſt. 5.
Geſtiens lætitia. Cic. 4. Tuſc. 15. Quum ratione animus movetur placide atque conſtanter, tum illud gaudium dicitur. Quum autem inaniter & effuſe animus exſultat, tum illa lætitia geſtiens, vel nimia dici poteſt, quam ita definiunt, ſine ratione animi elationem.
Inſolens lætitia. Hor. 2. Carm. 3. 4.
Abundare lætitia. V. ABUNDO.
Accipere motus lætitiæ. Lucret. lib. 3. 117.
Accipere cum lætitia. V. ACCIPIO.
Afferre lætitiam. V. AFFERO.
Afficere lætitia. Cic. pro Milon. 78.
Auctus lætitia. V. AUGEO.
Carere lætitia. Cic. Poſt red. ad Quirit. 2.
Capere lætitiam. V. CAPIO.
Conjicere in lætitiam. V. CONJICIO.
Contorquere judicem ad lætitiam. Cic. 2. de Orat. 72.
Dare lætitiam, Præbere cauſam lætitiæ. Cic. pro Planc. 103. Nolite, Judices, per vos, per fortunas veſtras, per liberos, inimicis meis, his præſertim quos ego pro veſtra ſalute ſuſcepi, dare lætitiam, glorianti-bus vos jam oblitos mei.
Efferri lætitia. Cic. pro Deiot. 26.
Excitari lætitia ad canendum. Cic. 2. de Divin. 56.
Exorta ingens lætitia. Virg. 3. Æn. 100.
Expulit ex omni pectore lætitias. Catul. 74. 22.
Extollere lætitia. Cic. 2. Fam. 10. Nullam me epiſtolam accepiſſe tuam poſt comitia iſta præclara, quæ me lætitia extulerunt.
Exſultare lætitia in municipiis. Cic. 14. Att. 6.
Exſultans lætitia. Virg. 12. Æn. 700.
Facere lætitiam. Cic. 1. de Fin. 27. Recta & honeſta quæ ſint, ea facere ipſa per ſe lætitiam. [Quod & compoſite Lætificare. H. St.
Ferre lætitiam. Cic. 14. Att. 13. Lætitiam apertiſſime tulimus omnes.
Fremebant lætitia ludiſque. Virg. 8. Æn. 717.
Inceſſi lætitiis omnibus repente. Cic. 2. Fam. 9.
Mulcent lætitiæ hæc loca circum. Lucret. lib. 3. 143.
Objicere lætitiam alicui. Ter. Heaut. 1. 2. 11.
Percipere lætitiam. Cic. 1. de Orat. 197. Percipietis etiam illam ex cognitione juris lætitiam & voluptatem, quod, &c.
Perfrui lætitia. Cic. 1. in Catil. 26. Hic tu qua lætitia perfruere, quibus gaudiis exſultabis, quanta in voluptate bacchabere?
Proſequi aliquem lætitia. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Repetere lætitiam convivii. Tacit. 13. Hiſt. 16.
Viget animus lætitia. Lucret. lib. 3. 151.

LÆTITUDO, inis. f. [εὐχάρεια] antiquum verbum, idem ſignificans quod Lætitia. Accius apud Non. 2. 487. Quanta in venando affectus eſt lætitudine?

LÆTASTER, tri. m. Qui lætum ſe oſtendit. Titin. apud Feſtum.
Obſtrude lentis aliquid, quod pectam ſedens
Aut hic lætaſter, aut formaſter frigidus. V. ibi Scalig.

LÆTOR, [γηθέω, εὐθυμέομαι, εὐφραίνομαι, ἥδομαι] ari. Gaudere, delectationem capere, ſed extrinſecus. Cic. 2. de Divin. 22. An Cn. Pompeium cenſes tribus ſuis Conſulatibus, tribus triumphis, maximarum rerum gloria lætaturum fuiſſe, ſi ſciret ſe in ſolitudine Ægyptiorum trucidatum iri, &c.
Lætor utrumque: h. e. De utroque. Cic. 7. Fam. 1. Utrumque lætor, & ſine dolore corporis te fuiſſe, & animo valuiſſe.
Gaudere & lætari. Cic. pro Roſc. Amer. 136. Hæc perfecta eſſe gaudeo, vehementerque lætor.
Lætor malorum. Virg. 11. Æn. 280.—nec veterum memini, lætorve malorum. More Græcorum hic habet genitivum, teſte Servio. [Niſi propter antecedens Memini ſic loquitur poëta, & eſt Synchyſis.
Lætor hac re. Virg. 6. Æn. 718.
Lætaris tu in omnium gemitu, & triumphas. Cic. 7. Verr. 120.
Toto pectore lætor. Ovid. 1. de Pont. 8. 63.

LÆTO, [εὐφραίνω, ἥδω] are. active antiqui dixerunt. Actius, Et te ut triplici lætarem bono. & Liv. Andron. apud Non. 2. 494.

LÆTANS, antis. Partic. [ἡδόμενος, γηθῶν] Cic. 4. Tuſc. 16. Voluptati malevolentia, lætans malo alieno, delectatio, jactatio, & ſimilia. Alii legunt Lactans. V. Non. 1. 54.
Animo lætanti. Cic. pro Cluent. 28. Itaque nubit Oppianico continuo Saſſia lætanti jam animo, & ſpe optima confirmata.
Cygni lætantes agmine. Virg. 1. Æn. 397.
Loca lætantia aquarum. Lucret. lib. 2. 344. i. e. Quæ lætos reddunt.
Pectus lætans. Catull. 62. 221.

LÆTANDUS, a, um. Partic. Salluſt. Jugurth. cap. 14. §. 22. Lætandum magis, quam dolendum puto caſum tuum.
Arbores lætandæ. i. e. Stercorandæ. Pallad. 1. 6.

LÆTATUS, a, um. Partic. ut, Armis lætatus. Virg. 10. Æn. 827.
Arma, quibus lætatus, habe tua: &c.
Juno lætata. Idem 12. Æn. 841.
Vaccenſes lætati. Salluſt. Jugurth. cap. 69.

LÆTABUNDUS, a, um. Gell. 11. 15.

LÆTANTER, Adv. Idem quod Læte. Lampridius in Commodo cap. 5.

LÆTATIO, onis. f. Lætitia. Cæſ. Bell. Gall. 5. 52. extr. Neque hoſtibus diutina lætatio, neque ipſis longior dolor relinquatur. Emendati codd. habent Lætitia.

LÆTABILIS, e. Adj. [εὐθυμικός] Lætitia dignum. Cic. 4. Tuſc. 37 Is eſt ſapiens quem quærimus, is eſt beatus, cui nihil humanarum rerum aut intolerabile ad demittendum animum, aut nimis lætabile ad efferendum videri poteſt. Ibid. lib. 1. 49. Quid habet iſta res aut lætabile, aut glorioſum?
Factum cunctis lætabile. Ovid. 9. Met. 255.
Jus lætabile. Stat. 4. Silv. 8. 21.
Jus tibi tergeminæ dederat lætabile prolis.

LÆTAMEN, inis. n. [κόπρος] Fimus qui per agros jacitur, quod eos lætos, hoc eſt pingues faciat. Plin. lib. 18. cap. 16. Ipſumque pro lætamine eſt.

LÆTISCO, [εὐφραίνομαι] ere. Lætum fieri. Siſenna apud Non 2. 494. Utrumne dii cultu erga ſe mortalium lætiſcant, an ſupernæ gentes humana negligant. Obſoletum. conf. Cic. 1. Tuſc. 69. Ibique Gebhardi not.

LÆTIFICUS, a, um. [εὐφραντικός] ut, Lætificæ vites. Cic. 1. Tuſc. 69. Ex antiquo poeta.
Plauſus lætifici. Stat. 16. Theb. 561.

LÆTIFICO, [εὐφραίνω, ἥδω, γανόω] are. Lætum facere. Cic. 2. de Nat. Deor. 102. Contrahit terram, tum viciſſim lætificat, ut cum cælo hilarata videatur.
Gloria lætificat illum. Lucan. lib. 3. 48.
Terram lætificare, Fimo injecto aut re alia pinguefacere, ſtercorare. Plin. lib. 17. cap. 8.

LÆTIFICOR, [εὐφραίνομαι] ari. dep. Lætus fio. Plaut. Aulul. 4. 9. 15.
— nunc eo alii lætificantur
Meo malo & damno.

LÆTIFICATIO, onis. f. Apud Arnobium.

LÆTIFICATOR, oris. m. apud Tertull.

LÆVUS, a, um. [λαιός, σκαιός] Adj. Siniſtrum. Plaut. Milit. 4. 7. 24.
Habeo quidem hercle oculum. PY. at lævum dico. Subaudi, Oculum. [Videtur hic per Metaph. pro Inerti & parum acuto, dictum.
Auris læva. Ovid. 12. Met. 336.
Ex humero lævo dependet. Ovid. 8. Met. 320.
Iter lævum radit. Virg. 5. Æn. 170.
Latus lævum. Hor. 3. Carm. 26. 5.
Oculus lævus. Lucret. lib. 4. 301.
Dextera tranſmutare lævis. Lucret. lib. 2. 487.
Lævum quum de humanis rebus loquimur, ſignificat Contrarium, ſtultum. Virg. 1. Ecl. 16. Et 2. Æn. 54.
Et, ſi fata deûm, ſi mens non læva fuiſſet. Servius.
Homo lævus, pro Siniſtro & inepto. Hor. de Arte Poet. 301.
— ô ego lævus,
Qui purgor bilem ſub verni temporis horam.
Tempore lævo interpellare aliquem. Hor. 2. Serm. 4. 4. h. e. Importuno.
Lævus, quum de cæleſtibus loquimur, Proſperum ſignificat. Virg. 2. Æn. 693.
Intonuit lævum. Quia ſiniſtra numinum, intuentibus dextra ſunt. Idem 4. Georg. 7. — ſi quem
Numina læva ſinunt, auditque vocatus Apollo. V. Gell. 5. 12.
Lævum lumen, Noxium. Virg. 10. Æn. 275. De Sirio. Serv.

LÆVA, æ. f. [ſubauditur Manus ſubſtantivum. H. St.] a Græco deducitur. quippe Græci λαιὰν, lævam dicunt, & ſignificat Siniſtram manum. Feſtus, Læva, ſiniſtra: quod eam Græci σκαιὰν dicunt, unde tractum cognomen Scævola. Cic. 4. Acad. 145. Quum autem lævam manum admoverat, & illum, &c.
Comam implicuit læva. Virg. 2. Æn. 552.
Ad lævam: vel Ad lævam manum. V. AD præpoſitionem.
Petere lævam. Virg. 3. Æn. 563.
Petentibus lævam: i. e. Euntibus ad lævam. Plin. lib. 14. cap. 6. Falernus

le-nus ager a ponte Campano læva petentibus Urbanam coloniam Sylla-nam incipit.
Versi ad lævam. Liv. 1. 14.
Dextra montibus, læva Tiberi amne septus. Liv. 4. 32.

LÆVE, Adv. Hor. 1. Epist. 7. 52.
— puer hic non læve jussa Philippi
Accipiebat. Cuning. Non lævus.

LÆVORSUM, Sinistrorsum, inquit Festus. Apul. in Florid. post princip. Lævorsum vel dextrorsum tanta mole corporis labitur.

LÆVORSUS, Adv. Idem. Ammian. 31. 10. Lævorsus flexo itinere.

LÆVINUS, i. m. Cognomen Valeriorum fuit, non ex eo, ut suspicatur Turnebus, quod primus hujus nominis sinistro & improbo lævoque esset animo, sed quod læva manu pro dextra uteretur, ut Scæva & Scævola.

LÆVIS, e. Adj. [λεῖος] significat Quod tactu asperum non est, idque aucto-res dicunt Inoffensum, lubricum & tenerum, ut sunt ova volucrum. Perf. 1. Sat. 82.
Trossulus exsultat tibi per subsellia lævis.
Aspera mista lævibus. Lucret. lib. 2. 470.
Frons lævis. Virg. 6. Ecl. 51.
Ora lævia. Tibul. 1. 8. 32.
Pocula lævia. Virg. 5. Æn. 91.
Podex lævis. Juven. 2. Sat. 12.
Tigna lævia radere. Lucret. lib. 5. 1266. al. Lævare & radere tigna.
Vir lævior femina. Ovid. 3. de Arte Am. 437.
Læve, absolute, pro Re lævi, quale est marmor politum. Hor. 2. Serm. 7. 87.
Externi ne quid valeat per læve morari. Al. LEVIS scribunt.

LÆVĪTAS, ātis. f. [λειότης] Asperitati contraria. Marcianus Capella, Luna-rem circulum ingressa Virgo conspicatur globosum quoddam, tenerumque corpus e superni roris lævitate compactum instar speculi prænitentis. Plin lib. 9. cap. 29. Hic Lævo opposuit Asperum. Idem lib. 2. cap. 3. Lævitate continua lubricum corpus.
Lævitas intestinorum. Celf. lib. 4. cap. 16. V. LIENTERIA.

LÆVĪTŪDO, ĭnis. f. Lactant. de Ira D. 10. 7. Lævitudo granorum.

LÆVOR, ōris. m. [λειότης] Idem quod Lævitas, hoc est complanatio, sive expolitio. Plin. lib. 13. cap. 12. Spectantur in chartis tenuitas, den-sitas, candor, lævor. Idem lib. 9. cap. 35. Lucret. lib. 4. 547.
— & item lævis lævore creatur.

LÆVĪGO, [λειαίνω, λεῖόω] āre. Complanare, polire; quasi Læve facere. Plin. 36. 18. Sunt quidam in eo genere molliores, qui & cote lævigan-tur. Varro 3 de R. R. cap. 11. Omnes parietes tectorio lævigantur, ne feles, aliave quæ bestia, introire ad nocendum possit.

LÆVĪGĀTUS, a, um. Partic. Columel. 6. 17. Semina lævigata.
Marmor lævigatum. Lactant. 2. 6.
Compar. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 12. Quod & lævigatius & spissius est. Faciliora enim ad coeundum videntur, quæ lævigatiora densatio-raque sunt.

LÆVIGATIO, ōnis. f. Vitruv. 7. 1. Lævigationibus & polituris cum fue-rint perfecta.

LÆVIGATOR, ōris. m. apud Mart. Capel.

LÆVO, [λειαίνω] āre. Idem quod Lævigo. Stat. 1. Theb. 519.
Pars teretes lævare manu, ac disponere mensas. Celf. 8. 3. extr.
Lævat quæ exasperata sunt.

LÆVĀTUS, a, um. Partic. [λειανθείς] Senec. ad Helv. cap. 1. Lævati mensarum orbes.
Compar. Gell. lib. 17. cap. 8. extr. Ad coeundum ideo videntur faciliora, quæ lævatiora, lævioraque sunt. Al. Levatiora, levioraque.

L A G

LĂGĂNUM, i. n. [λάγανον] Acron. ad loc. subject. Hor. Lagana sunt quædam quasi membranulæ ex farina & aqua, quæ jure pingui coctæ, ex caseo, pipere, croco, cinnamomoque conditæ in cibis dantur. Catinus la-gani. Hor. 1. Serm. 6. 115. V. ibi Torrent. V. & LACHANUM.

LAGARI, [λαγαροί] Versus dicuntur qui in medio claudicant pede: sicut Myuri, qui postremo: & Acephali, qui a brevi syllaba incipiunt. Ex Athen. lib. 14. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 14. Lagari, qui in medio versu breves syllabas pro longis habent.

LĂGĒNA, æ. f. [λάγυνος, ἡ λάγυνος] Genus vasis testacei, non tam ad aquam, quam ad vinum, & alios humores continendos accommodatum. Plaut. Curc. 1. 1. 78. Quasi tu lagenam dicas, ubi vinum solet
Chium esse. Martial. lib. 4. 46.
Et nigri Syra defruti lagena.
Signum læsum lagenæ. Hor. 2. Epist. 2. 134.
Catenata lagena. V. CATENA.
Sitiens lagena. Perf. 3. Sat. 92.
Vapida lagena. Perf. 6. Sat. 17.
Fuit & Mensuræ genus. Hieronym. in Vita Hilarionis, Cumque centum lagenis æstimata fuisset integra adhuc vinea, post dies viginti trecentas fecit.
Dicitur etiam Laguna. Vet. Inscript. apud Gruter. p. 578. n. 4. L. TRO-PHIMVS. AVG. LIB. A. VESTE. ITEM. A. LAGVNA.

LAGUNCŬLA, æ. f. dimin. [λαγυνίδιον] Parva lagena. Cic. 6. Att. 1. In his inventæ sunt quinque lagunculæ matronarum, in quibus, &c. Laguncula parvula. Plin. 2. Epist. 6.

LAGUNCULARIS, e. Adj. Ad lagunculam pertinens. ut, Lagunculāris pix. Marc. Emp. cap. 36.

LĂGĒOS, i. f. [λάγειος] Uva quæ Latine Leporaria dicitur. Virg. 2. Georg. 93.
Et passo psithia utilior, tenuisque lageos
Tentatura pedes olim, vincturaque linguam. Servius.

LAGO, ĭnis. f. Herba, quam aliqui Echiten vocant, alii Laginem, non-nulli Tenuem scammoniam. Plin. 24. 15.

LĂGŌIS, ĭdis. f. [λαγωΐς] Avis quæ leporinas habet carnes. Nam λαγὼς apud Græcos, lepus est.
Lagois, Genus piscis. Hor. 2. Serm. 2. 22.
Nec scarus aut poterit peregrina juvare lagois.

LAGONOPONOS, i. m. Iliorum dolor, τῶν λαγόνων πόνος. Plin. 20. 4. Semen eorum tostum, ipsumque commanducatum prodest ad lagono-ponon.

LĂGŌPUS, ŏdis. F. [λαγώπους] Avis quæ in Alpibus visitur, de qua Plin. lib. 10. cap. 48. Martial. lib 7. 86. 1.
Si meus aurita gaudet lagopode Flaccus.
Lagopus. Herba a pedis leporis similitudine dicta. Plin. lib. 28. cap. 8.

LAGOPHTHALMUS, i. m. [λαγώφθαλμος] Genus mali est apud Cel-sum, quoties in aliqua curatione plus æquo excisa cute, vel alia causa evenit ut oculus non contegatur. A leporibus dictum, qui apertis oculis dormire consueverunt, quum superior palpebra non descendit. cui vitio contrarium est Ectropium. Corrupte legitur apud Celf. lib. 7. cap. 7. §. 9. Glaucophthalmos, pro Lagophthalmos. Hæc ex Hermolao.

LAGUNCULA, V. LAGENA.

LAGUS, V. in dictione PTOLEMÆUS.

LAGYGES, Populi sunt Sarmatiæ. Perottus.

LAGYRA, æ. f. Ptolemæo lib. 3. cap. 6. Urbs est Tauricæ Chersonesi.

L A I

LĀĬCUS, a, um. Adj. [λαϊκός] Budæus, Profani dicti sunt, qui sacris initiati non erant; quod Virg. 6. Æn. 258. significat, quum inquit,
— procul, ô procul este profani,
Conclamat vates. Nunc Laicos vocamus, quasi Populares. Laicum enim vulgo Attrectabile significat: sicut Sacrum dicitur & San-ctum, cujus tactu populo interdictum est. Sic accipiuntur Laici panes primi Regum, capite 21. ad Sacrorum differentiam. Et Ezechielis ulti-mo. V. Tertull. Exhort. Castit. cap. 7.

LĀIS, idis. f. [Λαΐς] Corinthia meretrix, quæ ob elegantiam, venusta-temque formæ grandem pecuniam demerebat: conventusque ad eam di-tiorum hominum ex omni Græcia celebres erant: neque admittebatur, nisi qui dabat quod poposcerat. poscebat autem illa nimium quantum. Hinc ait Sotion natum esse illud frequens apud Græcos adagium, οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς. Quod frustra iret Corinthum ad Laidem, qui non quiret dare quod posceretur. Hæc Gell. cap. 8. lib. 1. Ubi plura V. Expressit Hor. 1. Epist. 17. 36.
Non cuivis homini contingit adire Corinthum.
Multis Lais amata viris. Ovid. 1. Amor. 5. 12.

LĀIUS, i. m. [Λάϊος] Thebarum rex, Labdaci filius, & OEdipi pater ex Iocasta Creontis Thebani filia. Bocatius. V. Stat. 1. Theb. 296. & 2. 66.

L A L

LĂLĂGE, es. f. Nomen puellæ apud Hor. 1. Carm. 22. 23.

LALETĀNIA, æ. f. Hispaniæ regio: inde

LALETĀNUS, a, um. Adj. ut, Laletani populi: & Laletanum vinum, magis copia quam bonitate laudatum. Plin. lib. 14. cap. 16.

LĂLĪSIO, onis. m. [λαλισίων] Pullus est onagrorum. Martial. lib. 13. 97.
Quum tener est onager, solaque lalisio matre, &c. Plin. lib. 8. cap. 44. Onagri in Phrygia & Lycaonia præcipui. Pullis eorum, ceu præ-stantibus sapore, Africa gloriatur, quos lalisiones appellant.

LALLO, [βαυκαλάω] āre. Antiquum verbum; est (ut inquit Murmellius) Lac sugere: vel, ut alii volunt, Lente lac trahere, aut Blande loqui more infantium. Perf. 3. Sat. 18.
Et similis regum pueris pappare minutum
Poscis, & iratus mammæ lallare recusas? Hieronymus accipe-re videtur de Nænia nutricum, quam infantibus occinunt potissimum quum somnum eis conciliant. Verba ejus ad Lætam sunt, Forsitan & laxis uberum pellibus mater, arata rugis fronte, antiquum referens mammæ lallare congeminet. Alii vocem esse, qua nutrix ad lactandum invitet, aiunt. Nobis Gallis inde *La* vox adhortantis est.

LALLUS, i. m. Deus fuisse videtur, qui præesse næniis illis balbis, quas nutrices pueris occinunt, & pueros reddere cogunt, credebatur. Nulla enim littera est quam facilius sonent pueri quam lambda: quinetiam ejus frequentia somnum inducebant. Ausonius Epist. 16. de filio Probi, v. 91.
Nutricis inter lemmata
Lallique somniferos modos. Turnebus Adverf. 18. 34. Scalig. Auson. Lect. 2. 11.

L A M

LAMA, æ. f. [τέναγος] Aquæ collectio est, inquit Festus.
Lama est etiam Spina Indica, ex qua effluit mastiche. Plin. 12. 17.

LAMBĔRO, āre. est, inquit Festus, Scindere atque laniare. Plaut. Pseud. 2. 4. 53.
Euge, pellepide Charine, ne meo ludo lamberas. Sic enim ex schedis veteribus restituit Turnebus. Verberari autem & vapulare se suo ludo servus dicit: eisdem enim appetitur jocis, quibus lacessiverat.

LAMBO, bi, ĭtum, [λιχμάζω, λάπτω] ĕre. Lingere, lingua aliquid suaviter tangere, ut solent canes bibentes. Lucil. Sat. 23.
Jucundasque puer qui lamberat ore placentas. [Vide annon & Diomedes meminerit. H. St. τὸ Lambero, puto, non Lambo.
Lambere cibos. Columel. lib. 8. cap. 17.
Lambunt muscæ. Martial. lib. 14. 67.
Per translationem, Cic. 5. Verr. 28. Volusii aruspicis & Cornelii medi-ci, & horum canum, quos tribunal meum vides lambere.
Lambere, Tangere. Virg. 3. Æn. 574.
Attollitque globos flammarum, & sidera lambit. Hyperbolice dixit.
Metaph. Alluere. de fluminibus. Hor. 1. Carm. 22. 7.
— vel quæ loca fabulosus Lambit Hydaspes.

LAMBENS, entis. Partic. Ovid. 3. Met. 57.
Tristia sanguinea lambentem vulnera lingua.
Catellæ lambentes. Martial. 3. 82.

LAMBĪTUS, ûs. m. Aurel. Vict. de Orig. gentis Romanæ cap. 20. Lu-pam primo lambitu pueros detersisse.

LAMBĪTO, [λάπτω] āre. Frequent. Solinus cap. 25. Ægyptii canes e Nilo nunquam nisi currentes lambitant.

LAMBOTUS, i. m. Fluvius est Africæ apud Strabonem. [Nisi error est.

LAMBRUS, i. m. [Λάμβρος] Fluvius in Cisalpina Gallia, quem Padus defert in mare Adriaticum, ut ait Plin. lib. 3. cap. 16. & 19. A quo,

LAMBRANI, orum. m. pl. [Λαμβρανοί] Accolæ. Suet. in Cæf. cap. 10. Per Lambranos & Transpadanos.

LAMELLA, V. LAMINA.

Lāmentor, [αἰάζω, θρηνέω, κωκύω, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι] āri. Voce querula, triſtique oratione damnum ac dolorem teſtari: auctore Valla lib. 5. Cic. 1. de Orat. 245. Lapides mehercule omnes flere ac lamentari coegiſſet. Ter. Andr. 1. 1. 94.

Quæ tum mihi lamentari præter ceteras
Viſa eſt.

Conqueri adverſam fortunam, non lamentari decet. Pacuvius apud Cic 2. Tuſc. 50.

Lamentari, Lamentatione dignum aliquid monſtrare. Cic. 1. Tuſc. 75. Nam hæc quidem vita mors eſt, quam lamentari poſſem ſi liberet.

Paſſive & Imperſ. Apul. 4. Met. ſub. fin. Mæretur, fletur, lamentatur diebus pluſculis.

Lamentans, antis. Partic. Cic. 3. de Orat. 214. Matremne ut miſeram, lamentantemque videam.

Lamentātus, a, um. Partic. [ὠδυρμένος, θρηνηθεὶς] ut,
Fata diu lamentata. Sil. lib. 13. 711.

Lamentātio, ōnis. f. [θρῆνος, ὀδυρμὸς] Ægritudo cum ejulatu, ut docet Cic. 4. Tuſc. 18. Et lib. 1. 30. Sed illa lugubris lamentatio, fletuſque mærens, ex eo eſt, quod, &c.

Mæſta lamentatio. Sen. Hippol. 7.

Lamentātor, ōris. m. Gloſſ. Gr. Lat. θρηνητὴς, Lugubris, lamentator. [Tollenda videtur diſtinctio. Etiam in Lat. Gr. Lamentator θρηνητής.

Lamentatrix, īcis. f. Scriban. de Paſſ. Chriſt. cap. 10. Vocare lamentatrices ad lamentum.

Lamentarius, a, um. Adj. [θρηνώδης] Quod ingerit lamentationem. Plaut. Capt. 1. 1. 28. Quæ ædes, lamentariæ Mihi ſunt. Antiquum.

Lamentābĭlis, e. [θρηνώδης, μεμπτὸς] Dignum lamentatione. Virg. 2. Æn. 4.

Trojanas ut opes, &, lamentabile regnum
Eruerint Danai.

Carmen lamentabile. Stat. 5. Silv. 3. 1.
Comploratio lamentabilis. Liv. 3. 47.
Decus lamentabile. Stat. 11. Theb. 161.
Funera lamentabilia. Cic. 2. de Legib. 64. Poſteaquam ut ſcribit Phalereus, ſumptuoſa fieri funera & lamentabilia cœpiſſent, Solonis lege ſublata ſunt.
Gemitus lamentabilis. Cic. 2. Tuſc. 57.
Tributum lamentabile Ovid. 8. Met. 262.
Voce lamentabili deplorare. Cic. 2. Tuſc. 32.

Lamenta, æ. f. apud veteres, pro Lamentatione. Pacuvius Hermiona, Lamentas, fletus facere compendi licet. Nonius 2. 493.

Lamentum, i. n. [κώκυμα, θρῆνος] Quaſi Lamentamentum. Ipſa lamentatio. Cic. pro Milon. 34. Sine cantu, ſine ludis, ſine exſequiis, ſine lamentis, ſine laudationibus, ſine funere. Idem de Senect. 73. Solonis quidem ſapientis elegium eſt, quo ſe negat velle ſuam mortem dolore amicorum, lamentiſque vacare. [Sic lego. V. elogium.

Dedere ſe lamentis. V. dedo.

Tecta fremunt lamentis gemituque. Virg. 4. Æn. 664.

Lămiæ, arum. f. pl. [λαμίαι] Mulieres quæ ſtrygum inſtar, infantium ſanguinem ſugunt, ſive ipſæ Stryges. Hor. de Arte Poet. 340.

Neu pranſæ lamiæ puerum vivum extrahat alvo.

Philoſtratus in Apollonio ait Lamias a quibuſdam larvas appellari, & lemures, eſſeque ad amorem & Venerem propenſas: & carnes humanas, maximeque formoſorum eſurienter appetere, quæ libidinis cupiditate alliciant eos quos poſtea cupiant devorare.

Lamia etiam, Meretricis inſignis nomen fuit. Et

Lamia, Animal eſt faciem prætendens muliebrem, ab inferiori parte pedes equinos habens.

Lamia cognomen nobilis familiæ Romanæ Æliorum, a Lamo Antiphatis patre, & Læſtrygonum rege, qui Formiis regnavit, ortum habens. Hor. 3. Carm. 17. 1.

Æli vetuſto nobilis ab Lamo. Hinc

Lamianus, a, um. Adj. ut, Horti Lamiani. Cic. 12. Att. 21.

Lāmĭna, æ. f. [ἔλασμα, πλάξ] V. bractea. Liv. 23. 10. extr. Et tria ſigna cum titulo laminæ æneæ inſcripto, Manicium pro militibus, qui Caſilini in præſidio fuerint, votum voviſſe. Al. Lamnæ. Cic. 2. de Legib. 58. Ad eam quum lamina eſſet inventa, & in ea ſcriptum, domina honoris, ea cauſa fuit ædis hujus dedicandæ.

Fulva lamina, Aurea. Ovid. 11. Met. 124.
Mollis lamina. Ovid. de Nuce v. 95. ponitur hic pro Putamine, quo nuces involutæ ſunt.
Argenti levis lamina. Ovid. 1. Faſt. 208.
Enſis lamina diſſiluit. Ovid. 5. Met. 173.
Religare laminis & clavis. Cæſ. 2. Bell. Civil. cap. 10.
Laminæ, quarum mentio apud M. Tullium, 7. Verrin. 162. Ferreæ velut cruſtæ erant, quæ candefactæ admovebantur noxiorum corpori. Prudentius, paſſione Romani v. 486.

Nec ſic inuſta laminis ardet cutis,
Ut febris atro felle venas exedit. Monuit Turnebus.

Admovere laminas candentes. Cic. 7. Verr. 162. Quid, quum ignes, candenteſque laminæ, ceterique cruciatus admovebantur?

Metaph. Aurium laminas dixit Cæl. Aurel. Tard. 2. 1. & 14. Cartilagines intelligens.

Lamna, pro Lamina, apud Horat. in Carminibus legitur lib. 2. 2. 2. ad Saluſtium,

Nullus argento color eſt avaris,
Addito terris inimice lamnæ
Criſpe Saluſti: niſi temperato
Splendeat uſu.

Ubi Porphyrio, Lamnam pro Rudi & infabricata materia poſuit: per quod ſignat non libenter habere abſconditas & ſine uſu pecunias. [V. quæ de hoc loco in dictione color notavi.

Candente lamna ventres nepotum urere. Hor. 1. Epiſt. 15. 36.
Crepitante lamna audivit ſonitum. Senec. Agamem. 9.

Lamnula, æ. f. ſeu Laminula, dimin. Tertull. de Coron. cap. 12.

Lamella, æ. f. aliud dimin. [ἐλασμάτιον] Vitruvius lib. 7. cap. 3. Speculum argenteum tenui lamella ductum. Seneca De brevitate vitæ, cap. 12. pr. Majorem dierum partem in æruginoſis lamellis conſumit.

Lamellŭla, æ. f. aliud dimin. Petron. cap. 57. Glebulas emi, lamellulas paravi. i. e. Aurum & argentum. V. ibi Heinſ. & Burm. [Cui non conceſſerim Argentum, vel Aurum, non æque Signatum, ac In lamellas redactum hac voce intelligi. V. lamina.

Lamium, i. n. Urticæ genus: de quo Plin. lib. 21. cap. 15. Quæ innoxia eſt, morſu carens, lamium vocatur.

Lamius, V. latmus.

Lampago, ĭnis. f. Herba eadem quæ Saxifraga. Apul. de Herb. cap. 97.

Lampas, ădis. f. [λαμπὰς, δᾳς, φανὸς] Græca dictio, quæ Candelabrum, vel Facem ſignificat. In accuſativo, Lampada facit. Virg. 9. Æn. 535.

Princeps ardentem conjecit lampada Turnus. Ter. Adel. 5. 7. 9.
— miſſa hæc face,
Hymenæum, turbam, lampadas, tibicinas.

Columel. lib. 12. cap. 18. Ferreis lampadibus ardentibus calefiunt.
Ænea lampas. Juven. 3. Sat. 285.
Clara lampas. Stat. 10. Theb. 121.
Coruſcis lampadibus denſum funale. Ovid. 12. Met. 247.
Igniferæ lampades. Lucret. lib. 2. 25.
Vacant igne lampades. Ovid. 3. de Pont. 3. 60.
Lampas, pro Luce, vel ſplendore: ut, Lunaris lampas. Stat. 10. Theb. 277.
Phœbea lampas, Sol. Virg. 4. Æn. 6.
Rutilantem attollens lampada Titan. Sil. lib. 12. 648.
Prima luſtrabat lampade terras Orta dies. Virg. 7. Æn. 148.
Lampas, Genus facis in cælo apparens. Plin. lib. 2. cap. 26 Duo genera faciunt: lampades vocant plane faces: alterum bolidas: quale Mutinenſibus malis viſum eſt. Vulgus Faces ardentes, vel lanceas ignitas vocat.

Lampada curſu tradere, proverbialis metaphora, pro eo quod eſt, Partes ſuas quaſi ſucceſſione in alium atque alium transferre. Lucret. lib. 2. 77.

Et quaſi curſores vitaï lampada tradunt.

De animantibus agit, quæ ſucceſſione propagantur, vita per vices ab aliis in alia transfuſa. Eodem pertinet Perſianum illud 6. Sat. 61.

Qui prior es, cur me in decurſu lampada poſcis?

Sumta eſt metaphora a lampadum certamine, quod Athenis celebratum fuit Feſtis Panathenæorum, Promethiorum, & Vulcanaliorum; in quo certamine Primus facem dabat ſecundo, ſecundus tertio; & ſimiliter omnes donec currentium numerus impleretur. V. Ariſtoph. Scho. Ran. Pauſan. in Attic. p. 30. Wech. & Vet. Interp. Perſ. Sat. 6. v. 61. Victor. & Urſin. ad Varr. de R. R. 3. 16.

Lampăda, æ. f. Idem quod Lampas. Plaut. Caſ. 4. 4. 16. Tene hanc lampadam. conf. Priſcian. p. 758. In emendatis codd. Lampadem exſtat.

Lampadarius, i. m. Qui fert lampada, aut Qui eam accendi curat. V. l. fin. C. de diverſ. off.

Lampădias, æ. m. [λαμπαδίας] Cometæ genus. Plin. 2. 25. Lampadias ardentes imitatur faces.

Lampado, ōnis. m. Bulbus. Th. Priſcian. de Diæt. cap. 10. Bulbi, id eſt lampadones deſiccativi ſunt.

Lampetia, æ. f. [Λαμπετία] fuit Solis filia ex Neæra, ſororque Phaetuſæ. Hæ tranſeunte Ulyſſe armenta cuſtodiebant, ut videbimus in dictione phaetusa. V. Ovid. 2. Met. 349.

Lampeto, Amazonum regina. Juſtin. 2. 4.

Lampĕtra, æ. f. Piſcis genus a lambendis petris nomen ſortita. Hunc piſcem nonnulli Murænam vocant. Perottus. V. mustela.

Lampēus, i. m. [Λαμπεὺς] Mons eſt Arcadiæ, teſte Plin. lib. 4. cap 6.

Lampīa, æ. f. [Λαμπεια] Mons eſt Arcadiæ idem, pars Erymanthi, cujus meminit Stat. lib. 4. Theb. 290.

— cadenſque jugis Lampia nivoſis. Al. Lampea.

Eſt item, Oppidum Arcadiæ ejuſdem nominis apud Lactantium. [Apud Stephanum Λαμεια & Ethnicum Λαμιεάτης, niſi error eſt.

Lampon, onis. m. [Λάμπων] Panchates, Pelorus, & Camphaſus, nomina ſunt equorum apud Sil. 16. 334. De Lampone ſcribit hoc modo,

Evolat ante omnes, rapidoque per aëra curſu
Callaicus Lampon fugit, &c.

Interpretatur Candidus vel Splendidus.

Fuit & Lampon, Sacrificus vates, per anſerem velut avem auguralem jurare ſolitus. Eraſmus in proverbiis, ex Suida.

Lampridius, i. m. (Ælius) Hiſtoricus tempore Conſtantini M. a quo deſcriptas habemus vitas quatuor Imperatorum. V. Voſſ. de Hiſt. Lat. 2. 7.

Lampsacius, i. m. Filius fuit Cilicis, eique ſucceſſit in regno, ut auctor eſt Paulus & Theodontius antiquiſſimi ſcriptores apud Bocatium lib. 2. cap. 48.

Lampsăcum, i. n. [Λάμψακος] ante Pityuſa vocata, civitas eſt Bithyniæ in Helleſponto, nomen a ſplendore tractum. Nam λάμπω, idem eſt quod ſplendeo. Strabo urbem clariſſimam nobili portu eſſe ait, & templo Matris deûm inſignem, lib. 13. V. Cic. 3. Verr. 63.

Lampsăcus, i. f. vel Græca terminatione Lampsacos, Idem. Valer. Flac. 2. Argon. 623.

— tranſmiſſaque puppi
Lampſacus, &c.

Lampsacēnus, a, um. Adj. [Λαμψακηνὸς] Unde Charon hiſtoricus, & Adimanthus, & Anaximenes, & Metrodorus Epicuri ſodalis, Lampſaceni dicti. Ipſum etiam Epicurum Lampſaceni dicunt diu Lampſaci verſatum. Strab. lib. 13.

Lampsacius, a, um. Idem quod Lampſacenus, ut Lampſaciæ puellæ. Martial. lib. 11. 52. De Titio,

Tanta eſt quæ Titio columna pendet,
Quantam Lampſaciæ colunt puellæ.

Verſus Lampſacius, pro Salaci & impudico. Martial. lib. 11. 17. Ad lectores,

Nam mea Lampſacio laſcivit pagina verſu.

Lampsāna, æ. f. [λαμψάνη Dioſc. 2. 142.] Olus ſilveſtre. V. lapsana.

Lampўris, ĭdis. f. [λαμπυρὶς] Genus vermis, de quo ſic Plin. lib. 11. cap. 28. Lucent ignium modo noctu, laterum & clunium colore lampyrides, nunc pennarum hiatu refulgentes, nunc vero compreſſu obumbratæ, non ante matura pabula, aut poſt defecta conſpicuæ.

Lămus, i. m. Equus generoſus apud Sil. 16. 474.

Tum Lamus & Sicoris proles bellacis Ilerdæ.

Lamus etiam filius Herculis ex Omphale. Ovid. 9. Epiſt. 54.

Lămўrus, i. m. Lacertorum genus. Plin. lib. 32. cap. 11. Inter Piſces refertur in Ovid. Fragm. Halieut. v. 120. [Quaſi non & Plinius de Lacertis piſcibus loquatur. V. lacertus.

Lamyrus, Filius fuit Herculis ex Iole Euryti regis filia. Bocatius.

LĀNA, æ. f. [ἔρια, ἔριον, εἶρος, λάχνη] Vellus, quo oves potissimum vestiuntur. Hanc a Laniando dictam putant quidam, ut Vellus a vellendo. Laniare enim, Scindere est: scinditur enim nunc lana, quæ velli quondam solebat. Cic. 2. de Orat. 277.
Quando ad me venis cum tua colu & lana? Ex quodam poeta.
Globus lanæ. Hor. 1. Epist. 13. 14. al. rectius Glomus. q. V.
Mollis lana. Virg. 2. Georg. 120.
Pectita lana. V. Pectitus in PECTO.
Sordida lana. Ovid. 3. de Arte Am. 222.
Succida lana. Juven. 5. Sat. 24. V. SUCCIDUS.
Tincta murice lana. Ovid. 1. de Arte Am. 251.
Tonsæ lanæ. Hor. 3. Carm. 15. 14.
Carpere lanam. V. CARPO.
Ducunt lanas aut stamina pollice versant. Ovid. 4. Met. 34.
Excolere rudes lanas. Ovid. 2. de Arte Am. 220.
Facere lanam. Lucret. lib. 5. 1353. unde Lanificium.
Fucare. Virg. 2. Georg. 465.
Alba nec Assyrio fucatur lana veneno.
Glomerabat rudem primos lanam in orbes. Ovid. 6. Met. 19.
Invertere albentes lanas murice. Sil. lib. 16. 569.
Involvere niveam pensis lanam. Claud. 1. in Eutrop. 275.
Medicata lana fuco. Hor. 3. Carm. 5. 28.
Mentiri varios discet lana colores. Virg. 4. Ecl. 42.
Mollire lanam. Ovid. 3. Fast. 817.
Tingebat bibulas murice lanas. Ovid. 6. Met. 9.
Trahere lanam. Juven. 2. Sat. 54.
De lana caprina rixari. Hor. 1. Epist. 18. 15. est De nihilo contendere. V. Adagia Erasmi.
Lana non tantum de ovibus dicitur, sed de aliis etiam quibusdam animalibus & arboribus. Ulpian. in l Si cui lana. §. Lana leg. ff. De legatis & fideicom. 3. Lana legata etiam leporinam lanam, & anserinam, & caprinam credo contineri, & de ligno, quam Græci ἐριόξυλον appellant.

LANŬLA, æ. f. dimin. Cels. lib. 7. cap. 27. pr. Tenuesque carunculæ lanulis similes.

LANARIUS, i. m. [ἐριουργός] Qui lanam curat. Plaut. Aul. 3. 5. 34.
Stat fullo, phrygio, aurifex, lanarius. Et Inscript. apud Reines. Class. 11. n. 96.
M. SILANO. M. L. SYRO.
LANARIO. Gloss. Gr. Lat. Ἐριουργός, Lanarius.

LANĀRIS, e. Adj. [ἐριοπόκος] Quod lanam gerit. Varr. 2. de R. R. cap. 9. Nos qui pascimus pecus lanare.

LANĀTUS, a, um. Adj. [λαχνήεις, μαλλωτός] Quod lanam habet. ut, Lanatum pecus. Columel. lib. 11. cap. 2.
Oves lanatæ. Columel. lib. 7. cap. 3.
Pelles lanatæ. Columel. lib. 6. cap. 2.
Vites lanatæ, Amineæ dictæ, quod canescant lanugine. Columel. lib. 3. cap. 2.
Compar. ut, Lanatiore canitie folia. Plin. lib. 21. cap. 20.
Verum enimvero qui dixit Deos pedes lanatos habere, verissime dixit. Lento enim gradu & insono vestigio ad fontes puniendos progrediuntur. Beroald. in principio Comm. in Titum Vespasianum Suetonii. Sed puto potius Laneos pedes dictum fuisse. H. St.

LANĒRUM, i. n. Vestimenti genus ex lana succida confectum. Festus.

LANEUS, a, um. Adj. [ἐρεοῦς] Quod ex lana est. Plaut. Mil. 4. 4. 42.
Caussam habeas ferrugineam, culcitam ob oculos laneam.
Infula lanea. Virg. 3. Georg. 487.
Latusculum laneum, i. e. Latus lanæ instar mollissimum. Catul. ad Thallum, 25. 10.
Pallium laneum. Cic. 3. de Nat. Deor. 83.
Tracta lanea, pro Laneis liciis, vel Laneis pannis, vel potius pro Lanæ glomis reperimus. Varro apud Non. 3. 247. Etiam suis manibus lanea tracta ministrasset infectori. Turnebus. Mercer. Impectori.
Vitta lanea. Propert. lib. 3. 6. 30.
Laneus lupus, Piscis. Martial. lib. 13. 89.
Laneus Euganei lupus excipit ora Timavi. Lupum piscem vocat Laneum, ob vicinos montes Euganeos (circa hos enim Timavus in mare effunditur) abundantes pecore lanas mollissimas ferente. [Languidus forte scribendum.

LANESTRIS, e. Adj. Laneus. Vopisc. Aureliano cap. 29. Lanestre pallium.

LANŌSUS, a, um. [δασύμαλλος, ἐριώδης] Lana abundans. Columel. lib. 7. cap. 3. Eliges bimam, vasti corporis, cervice prolixa, prolixi villi, nec asperi, lanosi & ampli uteri. V. LANA.

LANOSITAS, ātis. f. Tertull. de Pallio cap. 3. Muscosæ lanositatis conchæ.

LANITIA, æ. f. Laberius apud Non. 3. 133. Mollis e lanitia Attica vestis.

LANITIES, ēi. f. Idem. Tertull. adv. Marc 2. 3.
Sed quia lanities renovata hæc corpora vestit. conf. LANITIUM.

LANITIUS, a, um. Adj. Arnob. 5. p. 174. Custos gregis lanitii.

LANITIUM, sive LANICIUM, i. n. [ἐριουργία, ταλασιουργία] dicitur, sicut a Fuga, Effugium; teste Servio. Virg. 3. Georg. 384.
Si tibi lanicium curæ, &c. Plin. lib. 6. cap. 17. Primi sunt hominum, qui noscantur, Seres, lanicio silvarum nobiles, perfusam aqua depectentes frondium canitiem. [V. loc. Colum. in LANUGO.
Lanicium, non tam Curam lanæ significat, quam lanati pecoris, ut ex Arnobio apparet sic scribente lib. 1. Nunquid in culpa natura est, quod laniciis extulit importunissimam belluam? Iterum, Lanicia curent vestra numerosis fœtibus multiplicari. Turneb. 15. 21.

LANĬFICIUM, i. n. [ταλασιουργία] Lanæ opificium. Columel. lib. 12. in Procem. Nunc vero quum pleræque sic luxu & inertia diffluant, ut ne lanificii quidem curam suscipere dignentur. Et Apul. 9. Met. p. 219. Ego misera, & pernox & perdia, lanificio nervos meos contorqueo.

LANIFICUS, a, um. Adj. [ἐριουργός, ταλασιουργός, ἐριοποιός] Qui lanæ artem exercet. Martial. lib. 6. 58.
Si mihi lanificæ ducunt non pulla sorores
Stamina, nec surdos vox habet ista deos.
Artis lanificæ doctissimus. Claud. 2. in Eutrop. 382.
Manum lanificam imponere pensis. Tibul. lib. 2. 1. 10.
Lanificus, cum genitivo; ut, Staminis albi Lanificæ. Juven. 12. Sat. 65. de Parcis. [Potest tamen & aliter construi, ut ad v. Pensa scil. genitiv. referas.

LANĬFER, era, erum. Adj. [ἐριοφόρος] Quod lanam fert. Plin. lib. 13. cap. 14. Æthiopia Ægypto contermina insignes arbores non fere habet, præter laniferas. V. LANA.

LANĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. [ἐριοφόρος] Idem. Plin. lib. 12. cap. 10. Ejusdem insulæ excelsiore suggestu lanigeræ arbores alio modo quam Serum.
Greges lanigeros agitare. Virg. 3. Georg. 287.
Oves lanigeræ. Virg. 3. Æn. 660.
Pecus lanigerum. Accius apud Cic. 1. de Divin. 44.
Pecudes lanigeræ. Virg. 3. Æn. 642.
Vellus lanigerum. Ovid. 18. Epist. 144.
Laniger Absolute, pro Ove. Phæd. 1. 1. 6.
Effœtus laniger annis. i. e. Aries. Ovid. 7. Met. 312.

LANIPENDIA, æ. f. Quæ lanam pendet & distribuit. l. 33. ff. de donat. inter vir.

LANIPENDIUS, i. m. Σταθμοῦχος ἐρίων. Gloss. Lat. Græc.

LANITONDIUM, i. n. Commentator Horatii in edit. Cruquii 254. col. prior. H. St. Verba ejus ad Epod. 2. 16. hæc sunt, Nam oves æstate lanitondium patiuntur.
Sic & Lanitonsorem dicas licebit.

LĀNŎCŬLUS, i. m. Qui lana vitium oculi tegit, inquit Festus. conf. Casaub. ad Suet. Domit. cap. 17.

LĀNŪGO, inis. f. [ἴουλος, χνόος, λάχνη] Tenera pilatio, a lanæ similitudine, qualis in adolescentium genis, & in pomis quibusdam cernitur. Columel. lib. 3. cap. 2. Lanatam quoque Amineam quidam maxime probant: quæ hoc vocabulum non ideo usurpat, quod sola ex omnibus Amineis, verum quod præcipue canescit lanugine. Martial. lib. 1. 115.
Dum nulla teneri sordent lanugine vultus. De Barba prima.
Comæ graciles instar lanuginis. Ovid. 1. Amor. 14. 23.
Fuscante tamen lanugine malas. Lucan. lib. 10. 135.
Nova lanugo. Ovid. 5. Fast. 173.
Primæ lanuginis ætas. Ovid. 15. Epist. 85.
Primæ lanuginis anni. Propert. lib. 3. 7. 59.
Rara lanugo. Plin. lib. 8. cap. 37.
Ridens lanugo. Claud. in Cons. Prob. & Olyb. 70.
Rosea lanugine malæ. Stat. 9. Theb. 703.
De Fructu & Arboribus dicitur; ut, Mala cana tenera lanugine. Virg. 2. Ecl. 51.
Frondium lanugine vestiri. Plin. lib. 7. cap. 2.
Molli lanugine abundans herba. Lucret. lib. 5. 815.
Lanugo, pro Scobe. Columel. lib. 4. cap. 29. Nulla interveniente lanugine, quam excitabat antiqua terebra.

LANUGĬNEUS, a, um. Adj. Apul. de Herb. cap. 62. Floccosis vel lanugineis adnationibus.

LANUGINŌSUS, a, um. Adj. [χνοώδης] Plin. lib. 22. cap. 20. Est & alia similis, pseudanchusa ob id appellata, a quibusdam vero enchusa, aut doris, & multis aliis nominibus, lanuginosior & minus pinguis.

LANARIA, æ. f. [στρούθιον] Herba. Plin. lib. 24. cap. 18. Herba lanaria ovibus jejunis data, lactis abundantiam facit. Vulgus *cotonariam* vocat, quæ eadem est cum gnaphalio Dioscoridis. conf. Columel. 11. 2.

LANARIS, LANARIUS, LANATUS, V. LANA.

LANCEA, æ. f. [λόγχη] a latitudine ferri dicta est, vel quia Græce λόγχη dicitur. Teli genus longissimum. Hispanica dictio est, non Latina, ut Gell. ait lib. 15. cap. 30. extr. ex Varrone. Hanc olim Lucullii Lucullea̅m appellarunt. Festus, Lancea a Græco dicta, quam illi λόγχην vocant: λόγχη enim hasta, & λογχῖται satelles. Plin. lib. 15. cap. 30. Tacit. 3. Hist. 27. extr. Disjectam fluitantemque testudinem, lanceis, contisque scrutantur, donec, soluta compage scutorum, exsangues aut laceros prosternerent.
Felix lancea. Lucan. lib. 6. 190.
Lancea, i. e. Spiculum venabuli vel jaculi, inquit Budæus.

LANCEARIUS, i. m. [λογχοφόρος] Qui lanceam gerit. Budæus, Lancearii sunt ex Tranquillo qui nunc vulgo *picarii*, i. e. Spicularii dicuntur. V. Ammian. 21. 13. & 31. 33.

LANCEŎLA, æ. f. dimin. Capitol. Maxim. Jun. cap. 4. Lanceola fissa est fulmine.
Est etiam Planta, quæ & Plantago minor, Tarbernæm. p. 1111. Hinc,

LANCEOLATUS, a, um. Adj. ut, Plantago lanceolata, l. c. V. etiam Macer. 2. 3. 5.

LANCEO, āre. Lanceam mittere. Tertull. adv. Marc. 3. 13. Qui ante norint lanceare quam lancinare. conf. Idem adv. Judæos cap. 9.

LANCEĀTUS, a, um. Adj. [λογχωτός] Lancea armatus.
Lanceatus, Partic. Ictu lanceæ percussus. Firmicus, Quicunque habuerunt horoscopum in XXI parte Tauri, lanceati moriuntur.

LANCĬNO, [κατακνίζω, νύττω] āre. Ferire, lacerare. Plin. lib. 11. cap. 34 Est & volucre canibus peculiare suum malum, aures maxime lancinans, quæ defendi morsu non queunt.

LANCINĀTUS, a, um. Partic. Translate, utitur Catull. 27. 15.
Paterna primum lancinata sunt bona. Adde Senec. de Ira 1. 2.

LANCINATIO, ōnis. f. apud Celsum. [Modo ut exstet apud Celsum.

LANCINATOR, ōris. m. Qui lancinat. Prudent. Romano v. 1057. Lancinatores gregum.

LANEUS, V. LANA.

LANGA, æ. f. Genus animalis, quod alii Languriam vocant, quam dicunt circa Padum inveniri. Plin. lib. 37. cap. 2. ubi de Lyncurio lapide. Alii dixere langurium, & esse in Italia bestias langurias. Zenothemis langas vocat easdem, & circa Padum iis vitam affirmat.

LANGĪA, æ. f. Fons est in Nemæa silva Arcadiæ, ut indicat Stat. lib. 4. Theb. 728. Ex hoc refectus fuit Argivus exercitus ad Thebas vadens, quum graviter sitisset.

LANGUEO, ui, [ἀσθενέω, ὀλιγοδρανέω] ēre. Deficere, infirmum esse, dissolvi. ut,
Artus confecti languent. Lucret. lib. 3. 960.
Corpora languent tristi morbo. Virg. 4. Georg. 252.
Cor languens. Catull. Argon. 62. 99.
Gratia languet. Sil. lib. 17. 361.
Ictus languens. Lucan. lib. 3. 687.
Jubar lunæ nimbosum languet. Stat. 12. Theb. 305.
Manu languenti tenere aliquid. Ovid. 12. Met. 318.
Membra languentia. Lucret. lib. 6. 797.
Vires in corpore languent. Ovid. 1. de Pont. 4. 3.
Vox languens. Cic. 1. Off. 133.

Langue-

Languere e via. Cic. 1. Philipp. 12.
Incitat languentes vis sonorum, & excitatos languere facit. Cic. 2. de Legib. 38.
Languere, Timidum esse. Salluſt. Catil. cap. 52. 18. Si paulum modo vos languere viderint, jam omnes feroces aderunt. [Exponendum erat, Remissius agere, Remittere curam.
Languere, Otio torpere & marcere. Cic. in Piſon. 82. Nec deſpero tamen (quanquam languet juventus, nec perinde atque debebat, in laudis & gloriæ cupiditate verſatur) futuros aliquos qui abjectum hoc cadaver, Conſularibus ſpoliis nudare non nolint.
Languere otio. Cic. 1. de Nat. Deor. 7. Nam quum otio langueremus, & is eſſet Reip. ſtatus, &c.

Languesco, [παρακμάζω, ἀπομαραίνομαι, νωθριάω] ĕre. Languere incipere. Virg. 9. Æn. 435.
Purpureus veluti quum flos ſucciſus aratro
Langueſcit moriens. Cic. 4. de Fin. 65. Hebes acies eſt cuipiam oculorum, corpore alius langueſcit.
Lumina langueſcunt morte. Catull. Argon. 62. 188.
Langueſcere, Invalidum, tepidum, ſeu otioſum fieri. Cic. in Caton. 28. Orator metuo ne langueſcat ſenectute.
Cupido langueſcit: h. e. Minuitur. Plin. Epiſt. 2. 20. pr.
Langueſcente colore in luteum. Plin. lib. 27. cap. 13.

Languĭdus, a, um. Adj. [ἄτονος, ἔκλυτος, νωθρὸς, ἀμαυρὸς] Quod languet.
Languidus vino, vigiliiſque. Cic. 5. Verr. 31. Et in Catil. 2. 10. Vino languidi, confecti cibo, ſertis redimiti.
Aura languida. Ovid. 2. de Pont. 1. 2.
Auctoritas languida patrum facta eſt. Plin. lib. 15. cap. 29.
Callis languida. Martial. lib. 5. 24.
Hermes caſſide languida timendus. [De gladiatore in quovis genere pugnæ nobili. Forte Cuſpide languida ſcripſit, & Gladium laſſi ac jam pugna defatigati intellexit.
Cervix languida. Stat. 10. Theb. 300.
Colore languido herba in candidum vergente. Plin. lib. 12. cap. 12.
Conviva languidus. Hor. 2. Serm. 4. 39.
Ictus languidus, cui Creber opponitur. Plin. lib. 11. cap. 37. De pulſu arteriarum.
Ignis languidus. Plin. lib. 34. cap. 8.
Lumina languida. Catull. Argon. 62. 220.
Pecus tarda & languida. Cic. 2. de Fin. 39. Ut tardam aliquam & languidam pecudem, ad paſtum &c. ortum eſſe voluerunt.
Quies languida. Virg. 12. Æn. 908.
Compar. Alienior & languidior homo. Cic. 1. Quint. frat. Ep. 2. extr. Si qui antea aut alieniores fuerant, aut languidiores, nunc horum odio ſe cum bonis conjungunt.
Ira languidior indies. Plin. Epiſt. 9. 13. 4.
Semina nequitiæ languidiora facit. Ovid. 3. Amor. 4. 10.
Vina languidiora, Vetuſtate leniora. Hor. 3. Carm. 21. 7.

Languĭde, Adv. [ἀτόνως, νωθρῶς] Cunctanter, negligenter, otioſe. Columel. lib. 11. cap. 1. Hoc igitur cuſtodire oportet villicum, ne ſtatim a prima luce familia cunctanter & languide procedat. Cæſ. 7. Bell. Gall. cap. 27.
Compar. Plin. 37. 7. Qui languidius & lividius lucent.

Languidŭlus, a, um. [ὑπόνωθρος] Adj. dimin. ut, Somni languiduli. Catull. Argon. 62. 331.
Coronæ languidulæ. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Languor, ōris. m. [παρακμὴ, πάρεσις, μαλακία, νωθρότης] proprie eſt Defectus virium, & ſucci naturalis. Poetæ fere pro Morbo ponunt.
Aquoſus languor, Hydrops. Hor. 2. Carm. 2. 15.
Diſcedit languor a corpore. Ovid. 20. Epiſt. 3.
Habet perpetuus corpora languor. Ovid. 3. Triſt. 8. 24.
Inficere animum languore. V. INFICIO.
Pereſus multis languoribus. Catul. in Camerium, 53. 31.
Solutus molli languore. Ovid. 11. Met. 648.
Soluta membra languore. Ovid. 11. Met. 612.
Languor, ad animum quandoque transfertur, pro Debilitate, defectu, torpore, inertiaque. Cic. 1. Off. 123. Nihil autem magis cavendum ſenectuti, quam ne languori ſe deſidiæque dedat. Idem 14. Att. 6. Vides languorem bonorum.
Languor, Laſſitudo. Plaut. Aſin. 3. 2. 28.
Ubi ſæpe ad languorem tua duritia dederis octo
Validos lictores, ulmeis affectos lentis virgis.

Languitūdo, ĭnis. & **Languĭtas**, ātis. f. Gloſſ. Gr. Lat. ἀῤῥωστία, Ægrimonium, Morbus, Languitudo, Languitas.

Languĕfăcio, ĕre. Cic. 2. de Legib. 38. Languefacit excitatos. Al. Languere facit.

Languĭfĭcus, a, um. Languere faciens. ut, Leo languificus. Auſon. Ecl. p. 558.

Langurium, i. n. Electri ſpecies ex langis ſive languriis factum. Plin. lib. 37. cap. 2. V. LANGA.

Lanicium, **Lanifer**, **Lanificium**, **Lanificus**, **Laniger**. V. LANA

Laniarium, **Laniarius**, **Laniatio**, **Laniatus**, **Laniena**, **Lanignus**, **Lanio**, **Lanionius**, **Lanista**, **Lanistitius**, V. LANIUS.

Lănius, i. vel **Lănio**, ōnis. m. [κρεουργὸς, κρεωπώλης] Qui carnes in carnario vendit. A laniandis pecoribus, quod eas concidat, lanietque. Ter. Eun. 2. 2. 26.
Concurrunt læti mihi obviam cupedinarii, cetarii, lanii,
Coqui, &c. Martial. lib. 6. 64.
Omnia crudelis lanius per compita portat.
Inſtrumentum lanionis, Paulus JCt. l. 18. pr. ff. de Inſtruct. V. Olaum Borrich. in Voſſ. Cogitat. p. 152.

Laniēna, æ. f. [κρεωπώλιον] Officina in qua fiunt & venduntur carnes. Plaut. Epid. 2. 2. 15.
Per myropolia & lanienas, circumque argentarias. Adde Tertull. de Anima cap. 33.
Eſt etiam Actus ipſe laniandi; unde Medicorum ſectio, Laniena Hippocratica a Prudent. dicitur Roman. v. 498.

Lanea, æ. f. Idem quod Laniena. Liv. lib. 44. cap. 16. extr. Laneaſque & tabernas conjunctas in publicum emit. Sed in emendatis libris exſtat Lanienasque.

Lanignus, a, um. Adj. ut ab Abiete Abiegnum, a Larice Larignum, ſic a Lanio Lanignum pro Lanionio veteres formarunt. Varro, Hoc intervallo primum forenſis dignitas crevit, atque ex tabernis lanignis argentariæ factæ. Hæc ex Non. 12. 55. conf. Turneb. Adverſ. 14. 19.

Laniōnius, a, um. [κρεοργικὸς] Adj. Quod ad lanium pertinet. Unde Lanioniæ menſæ, in quibus ſcinditur caro. Suet. in Claud. cap. 15. Carnificem ſtatim acciri cum machæra, menſaque lanionia flagitavit. V. ibi Caſaub.

Lanio, [ἀμύσσω, λαφύσσω, σπαράττω] āre. Diſcindere. Liv. 9. 1. Placari nequeant, niſi hauriendum ſanguinem, laniandaque viſcera noſtra præbuerimus.
Laniare dentibus hoſtem. Liv. 22. 51. extr.
Amictus tenues laniavit. Ovid. 4. Met. 104.
Capillos laniare. Ovid. 9. Met. 354.
Carnem laniare dicitur lanius. Paul. in l. Quum de lanionis. In princip. ff. De fund. inſtruct.
Corpus laniare. Ovid. 4. Faſt. 238.
Crinem laniare. Ovid. 2. Met. 350.
Membra ſua laniare. Ovid. 14. Met. 195.
Mundum laniant venti. Ovid. 1. Met. 60.
Tunicam laniare. Ovid. 2. de Arte Am. 171.

Laniātus, a, um. Partic. [ἠμυγμένος] ut, Capillos laniata. Ovid. 12. Epiſt. 157.
Claſſis laniata. Ovid. 7. Epiſt. 175.
Genas laniata. Virg. 12. Æn. 606.
Sinus laniata Clymene. Ovid. 2. Met. 335.

Laniātus, ûs. m. [ἄμυξις, ἀμυχὴ] Cic. 1. Tuſc. 104. Quid igitur mihi ferarum laniatus oberit nihil ſentienti? Plin. lib. 8. cap. 40. Laniatuque & latratu adactum, ut cogeretur fateri ſcelus.

Laniatio, ōnis. f. Senec. de Clem. 2. 4. In cædes hominum ac laniationes pervenit.

Laniarius, i. m. Idem quod Lanius. Vet. Inſcript. apud Gruter. p. 1035. n. 4. C. NIGIDIVS. PRIMVS. LANIARIVS. SIBI &c.

Laniarium, i. n. [κρεουργεῖον] pro Laniena. Varr. 2. de R. R. cap 4. Quis enim noſtrum fundum colit, quin ſues habeat, & qui non audierit patres noſtros dicere, ignavum & ſumptuoſum eſſe, qui ſuccidiam in carnario ſuſpenderit potius ab laniario, quam ex domeſtico fundo. [Subaudi Petitam, vel Emptam, nec dubita, quin Ablativus ſit a nominativo Laniarius, i. m. Sic Cic. in Piſon. 67. Panis & vinum a propola.

Lănista, æ. m. [ὁ τῶν μονομάχων γυμναστὴς] Magiſter & inſtitutor gladiatorum: ſub cujus dominatu, & quo hortante homines gladiaturam exercent, atque in mutuam necem ruunt. Hic Gladiator alias dicitur. [V. infra Iſid.] Hi familias habebant domi ad gladiaturam exercendam: quas inſtituere, & mox paratas vendere ſolebant munerariis. Juven. 3. Sat. 158.
Hic plaudat nitidi præconis filius, inter
Pinnirapi cultos juvenes, juveneſque laniſtæ.
Laniſta, Gladiator, id eſt Carnifex Tuſca lingua appellatus, a Laniando ſcilicet corpora. H. St. ex Iſidor. lib. 10. litt. L.
Translate. Cic. 13. Philipp. 40. Quod ſpectaculum adhuc ipſa fortuna vitavit, ne videret unius corporis duas acies, laniſta Cicerone dimicantes. Hic per tianslationem accipitur, teſte Budæo. q. d. Inſtigante Cicerone. V. etiam Liv. 35. 33.
Laniſtæ avium dicti ſunt a Columel. lib. 8. cap. 2. Qui aves certaminibus præparabant. [Ex inſtituto Græcorum. Videatur Beroald. in Suet. Cæſ. cap. 26.

Lanistitius, a, um. Adj. ut, Laniſtitia familia. Petron. Fragm. Tragur. cap. 45.

Lanivium, ſive **Lanuvium**, i. n. [Λανίειον] Dianæ lucus, id eſt Artemiſium (ſic enim vocant) e ſiniſtra viæ regione, ex Aritia ad Arecinam viam conſcendentibus: quod templum nominant ædificium Tauricæ. V. Ovid. 6. Faſt. 59. [Hæc ex Theſ. Lipſ. Apud Ovid. tamen Oppidum ipſum Lanuvium intelligitur, Junonis Soſpitæ templo inclytum.
Lanuvium [Λανούϊον] Municipium Latii ex Cic. Miloniana notiſſimum, de quo Ptol. lib. 3. cap. 1.
Lanuvium, i. n. pro Obſcæna mulierum parte, velut quodam lanitio vel lanugine hirta. Propertius, 4. 9. 20.
Lanuvii ad portas, hei mihi ſolus eram. Hic enim, etſi ad nomen municipii, quod Lanuvium vocabatur, reſpexit, tamen mulierum pudenda intellexit. Turnebus. V. Broeckh. ad l.

Lanuvinus, a, um. Adj. [Λανουΐνος] ut, Ager Lanuvinus, apud Hor. 3. Carm. 27. 3.
Ater Lanuvinus. Catull. in Egnatium, 37. 12. Adde Cic. 9. Fam. 22.

Lanoculus, **Lanositas**, **Lanosus**, **Lanugineus**, **Lanuginosus**, **Lanugo**, V. LANA.

Lanuvium, V. LANIVIUM.

Lanx, lancis. f. [μαζονόμιον, δίσκος, πλάστιγξ] Vas latum & profundum, minus excavatum quam patinæ. a Latitudine dicitur, ut quidam putavere. Vas eſcarium in quo caro tam toſta, quam elixa conditur, menſæque infertur. Plaut. Amphit. 4. 2. ſuppoſ. 3. 21.
Interea dum iſti certant, in popinam divertendum eſt mihi:
Lances detergam omnes, omneſque trullas hauriam. Cic. 6. Att. 1.
Lancibus & ſplendidiſſimis caniſtris, oluſculis nos ſoles paſcere.
Cælata lanx. Ovid. 3. de Pont. 5. 20.
Cavatæ lances. Martial. lib. 11. 32.
Grandis lanx. Ovid. 4. de Pont. 8. 40.
Pandæ lances. Virg. 2. Georg. 194.
Quadratæ lances. Ulpian. l. Quum aurum. ff. de aur. & argent. &c. legat.
Rotundæ lances. Hor. 2. Serm. 4. 40.
Lances, Trutinas, ſeu Stateras dici certum eſt apud antiquos, quod ad lancium formam factæ eſſent & excavatæ. Unde Bilances dictæ ſunt, Quæ duas lances habent. Cic. 5. de Fin. 91. Virtutis autem amplitudinem quaſi in altera libræ lance ponere.
Gemina juſtum ſuſpendere lance. Perſ. 4. Sat. 10.

Lanx etiam Vas fuit facrificiis dicatum. Aufon. Monofyll. v. 104.
Turibula, & pateræ, quæ tertia vafa deûm? lanx. Virg. 2. Georg. 192.
Hic laticis; qualem pateris libamus & auro,
Inflavit quum pinguis ebur Tyrrhenus ad aras,
Lancibus & pandis fumantia reddimus exta. Lancibus, inquit Servius, Pandis: aut Patulis, aut extorum pondere curvatis. Reddi autem dicebantur Exta, quum probata & elixa aræ fuperponebantur. Vulgus Offerre dicit.
Lanx Satura, V. SATURA.

LANCULA, æ. f. dimin. Vitruv. 10. 8. Cum enim anfa propius caput, unde lancula pendet, &c. de Trutina loquens.

LANCICULA, æ. f. aliud dimin. Arnob. lib. 2. p. 59. Trulla, lancicula, candelabrum.

L A O

LAOCOON, ontis. m. [Λαοκόων] fuit Priami regis filius, ut nonnullis placet, Thymbræi Apollinis facerdos, qui immiffis draconibus, ob admiffum piaculum, una cum filiis fuis interemptus eft. V. Virg. 2. Æn. 41.
Laocoon ardens fumma decurrit ab arce, &c.

LAODAMAS, [Λαοδάμας] Halius & Clytoneus, filii fuere Alcinoi regis & Aretes.

LAODAMIA, æ. f. [Λαοδάμεια] Protefilai, qui primus ad Trojam occubuit, uxor, quæ cum nuntium mortis ejus accepiffet, optavit ut umbram ejus videret, votique compos facta, in viri umbræ apparentis amplexu exfpiravit. Volater. V. Ovid. 13. Epift. Serv. ad 6. Æn. 447.
Fuit & Laodamia, Bellerophontis filia, quæ a Jove compreffa, ut ait Homer. 6. Iliad. 195. Sarpedonem dium edidit. Quare Diana irata, Laodamiæ mortem attulit. Vide apud Catul. Epig. ad Mallium 66. 74.

LAODICE, vel (ut nonnulli legunt) LAODOCE, es. f. [Λαοδίκη] Homero auctore, Una filiarum Priami formofa, quæque Helicaoni Antenoris regis Thraciæ filio nupfit.
Altera fuit, eodem tefte, Il. 9. 145. Agamemnonis ex Clytemneftra filia.
Flavaque Laodice, cæloque recepta Celeno. Ovid. 19. Epift. 135.

LAODICEA, æ. f. [Λαοδίκεια ἐπὶ Λύκῳ] Urbs celeberrima Magnæ Phrygiæ, Lyco flumini impofita, latera alluentibus Afopo & Capro, ut fcribit Plin. lib. 5. cap. 29. prius Diofpolis appellata, dein Rhoas.
Laodicea, Urbs Phœniciæ, apud Melam lib. 1. cap. 12. extr. Nunc vulgo *Liche* vocatur, ut fcribit Olivarius in Melam. Alias Laodicea Cabiofa, five ad Libanum dicta. Laodiceas plures V. apud Geographos.

LAODICENUS, a, um. Adj. [Λαοδικηνός] Incola Laodiceæ. Cic. 12. Fam. 13.

LAODICENSIS, e. Adj. ut, Civitas Laodicenfis. Idem 5. Fam. 20.

LAODOCUS, i. m. [Λαόδοκος] tefte Homero lib. Iliad. 4. 85. Antenoris Trojani filius, ftrenuus, in cujus formam transfigurata Pallas, intulit fe in acies Trojanorum, ut Pandarum invenire poffet, quo ei fuaderet ut fagitta Menelaum transfigeret.

LAOMEDON, ontis. m. [Λαομέδων] Pater Priami regis Trojæ, & Antigones.
Opes magnæ Laomedontis. Propert. lib. 2. 14. 2.
Laomedon pater Antigones. Ovid. 6. Met. 96.
Idæus Laomedon. Ovid. 3. Amor. 6. 54.
Senex Laomedon. Ovid. 11. Met. 757.

LAOMEDONTIADES, æ. m. [Λαομεδοντιάδης] patronym. in quo additur A, ut in multis aliis, ficut Anchifiades, Telamoniades. Priamus apud Juven. Sat. 6. 326.
Laomedontiadæ dicti funt Trojani. Virg. 3. Æn. 284.

LAOMEDONTEUS, a, um. Adj. [Λαομεδόντειος] poffeff.
Paftor Laomedonteus, Paris. Sil. lib. 7. 437.
Trojæ Laomedonteæ luimus perjuria. Virg. 1. Georg. 501.
Urbem Laomedonteam, Romam intelligit. Sil. lib. 17. 4.

LAOMEDONTIUS, a, um. Aliud Adj. ut, Heros Laomedontius. Virg. 8. Æn. 18.
Pubes Laomedontia. Virg. 7. Æn. 105.

L A P

LAPATHUM, i. n. [λάπαθον] Herbæ genus multiplex. Plin. lib. 20. cap. 21. Nec lapathum diffimiles effectus habet. Eft autem & filveftre, quod alii Oxalidem appellant, fativo proximum, foliis acutis, colore betæ candidæ, radice minima: noftri vero Rumicem, alii Lapathum cantherinum, ad ftrumas cum axungia efficaciffimum. Eft & alterum genus, fere Oxylapathon vocant, fativo idem fimilius, & acutiora habet folia ac rubriora, non nifi in paluftribus nafcens. Eft & aliud Hippolapathon, majus fativo, candidiufque ac fpiffius.
Herba brevis lapathi. Hor. 2. Serm. 4. 29.
Cantherinum lapathum. V. CANTHERIUS.

LAPATHOS, vel LAPETHUS, vel LAPITHUS, i. f. [Λάπαθος, Λάπηθος, Λάπιθος] Urbs in Cypro. Plin. lib. 5. cap. 39. & Steph. Ptol. & Diod. Sic. 19. 59. V. Meurf. Cypr.

LAPIS, idis. m. [λᾶας, λᾶς, λίθος] proprie eft quem Græci λίθον vocant: Saxum, quod ab illis πέτρα dicitur. Lapis mitior, minorque ac tenerior eft, Saxum majus, afperius, duriufque. Unde Gemmæ, Lapides, non Saxa dicuntur. Plin. lib. 36. cap. 18. de mola verfatili, Nufquam hic utilior, quam in Italia gignitur, lapifque non faxum eft. Idem, cap. 22. Eft & viridis lapis, vehementer igni refiftens, fed nufquam copiofus: & ubi invenitur, lapis, non faxum eft. Hæc Perottus.
Lapidum finalium genera apud eos qui de limitibus fcripferunt, multa reperiuntur. funt enim hæc verba p. 304. Gœf. ex libris Latini de Terminis. Lapis fluvialis, cromaticus vocatur: lapis Tiburtinus, cæfalis dicitur. terminus coctus teftacius, ullageris dicitur. lapis albus filicineus, fi peralbus fuerit, Gallienfis nuncupatur: fi mixtam venam habuerit, ignifer nomen habet. Nam in aliquibus locis terminos non dolatos pofuimus, & nihil illis fubter addidimus. Terminus, fi venas mixtas habuerit, ficto aciem dicitur: Afpratilis, qui velut fignum coagulatus lapis naturalis fuerit.
Lapis gammatus dicebatur in quo forma gamma, Græcæ litteræ, appareret: qui pentagoni recipiebat rationem. unde & gammati termini dicebantur. V. GAMMA.
Conjectus lapidum. Lucret. lib. 3. 199.
Adefi lapides. Hor. 3. Carm. 29. 36.
Angularis lapis. Cato cap. 14.
Bibulus lapis. Virg. 2. Georg. 348. h. e. Pumex. Servius Arenarium vocari ait.
Clari lapides. Hor. 4. Carm. 13. 14.
Incufus lapis. i. e. Manualis mola cudendo exafperata. Virg. 1. Georg. 274. Servius.
Lubricus lapis. Sen. Med. 10.
Manalis lapis, V. MANO, are.
Miffiles lapides. V. MITTO.
Molaris lapis. Quintil. lib. 2. cap. 19.
Numidicus lapis, Marmor Numidicum. V. NUMIDIA.
Operarii lapides. V. Operarius, in OPERA.
Ordinarius lapis. V. Ordinarius, in ORDO.
Offeus lapis. V. OS.
Parius lapis, Marmor Parium. Virg. 1. Æn. 597.
Pelluciduli lapidis deliciæ. Catull. in Rufum, 67. 4.
Quadrato lapide, vel lapide ftructili reficiat. Ulp. in l. Et fi forte. §. Modus. D. Si fervit. vindic.
Stratus lapis. Paulus in l. Si prius. ff. De aqua pluv. arcend.
Lapis vivus, Latinis, quem Græci Pyriten vocant. Gratius Cyneg. 404.
Et vivum lapidem & circa Melitefia nectunt
Coralia, &c. Turnebus 6. 9. V. & Vlitii not.
Appetere lapidibus. V. APPETO.
Circumftruere lapidibus. V. CIRCUMSTRUO.
Cooperire aliquem lapidibus. V. COOPERIO.
Emptos de lapide dicimus. Plaut. Bacch. 4. 7. 17.
O ftulte ftulte, nefcis nunc venire te:
Atque in eo ipfo aftas lapide ubi præco prædicat. i. e. Te venalem effe pronunciat. Chryfalis fervi fenem irridentis, quem argento defraudabat, verba funt. Quadrabit ubi quis præfens, videns, audienſque tamen deluditur. Nam vendi etiam hodie vulgo dicuntur, quibus fit impoftura. Quod autem meminit lapidis, id traductum eft a lapide quodam editiore, quem Romæ fuiffe complurium auctorum teftimonio conftat, unde præcones in auctionibus res venales nuntiabant. Unde M. Tullius viliffimos homunculos, De lapide emptos appellat. Hactenus Erafmus. Columel. lib. 3. cap. 3. De lapide vinitorem comparare. Cic. in Pifon. 35. Tribunos de lapide emptos effe ait, quia mercede accepta redempti fuerant ut faverent Clodio, ficut fervi de lapide pecunia emebantur. Et fic Beroaldus interpretatur locum Columellæ, Merulam reprehendens qui ad rupem Tarpeiam retulerit, ex qua deturbari nocentes folebant. Cælius tamen lib. 25. cap. 22. Merulæ fententiam tuetur, eos intelligens de lapide noxios, qui ob fua fcelera digni funt jamjam præcipitari: aut qui periculum id adierunt quidem, revocati tamen emiffique ratione aliqua funt. ficuti vulgo dictitari audimus, a furca redemptum effe aliquem, ex mediis quem fupplicii faucibus liberatum intelligimus. Itaque verba Columellæ refert Cælius non ad Lapidem præconis, fed ad Lapidem Capitolinum, feu Rupem Tarpeiam. Turnebus Beroaldo affentitur, quem vide.
Ferre Lapidem altera manu, panem oftentare altera. Plaut. Aulul. 2. 2. 18. In eos hoc dicitur, qui coram blandiuntur, clam obtrectantes; palam amicos agunt, clanculum nocent: aut qui hic profunt, illic lædunt, falfam beneficii fpem oftentant, ut nacti occafionem funditus perdant. Translatum ab iis qui canes oftentato pane pelliciunt, deinde accedentibus, faxum illidunt. Erafmus.
Jactare lapidem. Virg. 1. Georg. 62.
Inceffere aliquem jactu lapidum. Ovid. 13. Met. 566.
Incidere in lapidem. V. INCIDO.
Loquaces lapides. V. LOQUOR.
Movere omnem lapidem. i. e. Omnia conari & experiri. Plin. 1. Epift. 20. V. Erafm.
Notare diem candidiore lapide. Catul. ad Mallium 66. 148. V. CANDIDUS.
Obruere lapidibus. V. OBRUO.
Terit lapis lapidem. Plaut. Afin. 1. 1. 16.
Nunc me illuc ducis, ubi lapis lapidem terit. i. e. Metuo ne me in piftrinum rapias.
Lapidem verberare, aliud proverbium, pro In vanum laborare. Plaut. Curcul. 1. 3. 40.
Lapidibus apud veteres miliaria fignabantur: idcirco Lapis quandoque pro Miliario ponitur. Unde, Ad quartum lapidem, & fimilia frequentiffime apud Livium leguntur. Et, Extra primum lapidem, id eft *banleucam*, inquit Budæus. Adde Flor. 2. 6. 56.
Lapis, pro Monte. Virg. 1. Ecl. 48.
Et tibi magna fatis: quamvis lapis omnia nudus,
Limofoque palus obducat pafcua junco. Servius.
Lapidem, Hominem dicimus negligentem, ftupidum, qui non movetur ad id agendum quod maxime oporteat. Ter. Heaut. 4. 7. 3.
Cape hoc argentum, ac defer. s. hei, quid ftas lapis?
Quin accipis? Idem Hec. 2. 1. 17.
Tu, inquam, mulier, quæ me omnino lapidem, haud hominem putas.
Lapis, Feminino genere in ufu apud antiquos, ut auctor eft Nonius 3. 123. citans Ennium, Tanto fublatæ tunc agmine funt lapides. ad Homeri fimilitudinem, qui genere feminino Lapides pofuit.

LAPIDEUS, a, um. Adj. [λίθινος, λάϊνος] Quod ex lapidis materia conftat. Plaut. Truc. 4. 3. 44.
Lapideus fum, commovere me mifer non audeo. Hic per translationem: i. e. Gravis & ponderofus. [Immo Inftar lapidis metu obrigui. V. mox Niobe lapidea.
Duritia lapidea. Plin. lib. 27. cap. 11.
Imber lapideus. Cic. 2. de Divin. 60. Te nec terræ fremitus, nec cæli difceffus, nec lapideus aut fanguineus imber, nec trajectio ftellæ, nec faces vifæ terrebunt.
Imbri lapideo pluit. Liv. 30. 38.
Litus lapideum. V. ALBION
Murus lapideus. Liv. 1. 38.
Niobe lapidea, In lapidem converfa. Cic. 3. 63. Tufc. Niobe fingitur lapidea, propter æternum in luctu filentium.

LAPIDOSUS, a, um. Adj. [λιθώδης] Quod lapidibus abundat. Plin. lib. 19. cap. 8. In locis incultis, lapidofis.

Ager

Ager lapidosus. Ovid. 8 Met. 799.
Corna lapidosa, Dura. Virg. 2. Georg. 34.
Ictus lapidosus grandinis. Claud. de Bell. Get. 240.
Montes lapidosi. Ovid. 1. Met. 44.
Nitrum lapidosum. Plin. lib. 31. cap. 10.
Panis lapidosus. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 7.
Pomis lapidosis obruta terra. Columel. lib. 10. cap. 2.
Rivus lapidosus. Ovid. 3. Fast. 273.
Terra lapidosa, Lapidosa loca. Var. 1. de R. R. cap. 9.
Compar. Plin. 34. 12. Mysi est lapidosius.

LAPIDOSITAS, ātis. f. Tertull. de Habitu Muliebri cap. 6. In piscium cerebris lapidositas quædam est.

LAPIDARIUS, a, um. Adj. [λιθοξοϊκός] Quod ad lapides pertinet. ut, Lapidariæ latumiæ. Plaut. Capt. 3. 5. 65.
Inde ibis porro in latomias lapidarias. [Forte Lapidarius scribendum. Ita enim jocus elegantior exsistit. V. dict. seq.
Litteræ lapidariæ. i. e. Saxis incisæ. Petron. cap. 58.
Navis lapidaria. Idem cap. 117.

LAPIDARIUS, i. m [λιθουργός] Ulpian. in l. Si ut certo. §. Sed interdum. D. Commodati, Nam & Mela scripsit, si servus lapidario commodatus, sub machina perierit, teneri fabrum commodati, qui negligentius machinam colligarit. V. Funerarius, subst. in FUNUS. [Subauditur, puto, Opifex. Gloss. Lat. Gr. Lapidarius, λατόμος.

LAPILLUS, i. m. diminut. [λιθαξ] Plin. lib. 10. cap. 23. Nocturnis temporibus lapillum pede sustinentes.
Attritus lapillus, V. ATTERO.
Lapilli, Lapides pretiosi, ut sunt gemmæ, margaritæ. Hor. 1. Serm. 2. 80.
Nec magis huic intra niveos, viridesque lapillos. i. e. Margaritas & Smaragdos.
Peregrini lapilli. Ovid. de Nuce, v. 141.

LAPILLULUS, i. m. aliud dimin. Solin. cap. 15. Grues sublatis lapillulis ad moderatam gravitatem saburrantur.

LAPICIDA, vel, ut nonnullis placet, LAPIDICIDA, æ. m. [λιθοτόμος, λιθοξόος] Qui lapides cædit. Varr. de L. L. 7. n. 33. Qui lapides cædunt, lapicidas, qui ligna lignicidas non dici.

LAPICIDINA, æ. f [λιθοτομία] Locus ubi lapides exciduntur, Latomiæ a Græcis dictæ. Unde & Carcerem Latomias, vel Latumias vocamus: sive quod damnati ad lapides cædendos mittebantur: sive quod Siruessani Campaniæ populi, latumias habebant instar carceris excavatas, ex quibus excisi lapides fuerant ad urbem exstruendam, hisque pro carcere utebantur. Plaut. Capt. 3. 5. 78.
In lapicidinas facite deductus fiet. Cic. 2. de Divin. 49. Potest igitur tale aliquid etiam sua sponte in lapicidinis Chiorum exstitisse. Ulpianus in l. Si fundi, §. j. D. de usufructu, Si lapicidinas habeat, & lapides cædere velit. Scribitur & Lapidicina, sed minus recte.

LAPICIDINARIUS, i. m. Idem quod Lapicida. Gloss. Cyril. λιθοξόος, Lapicidinarius.

LAPIDO, [λιθοβολέω, λιθάζω, καταλιθάζω, λεύω] āre. Lapidibus cædere. Quintil. lib. 8. cap. 2. Lapidare quid sit, manifestum est. Florus lib. 1. cap. 22. Exercitus Postumium Imperatorem, inficiantem quas promiserat prædas, facta in castris seditione, lapidavit.
Lapidata templa sunt. Tranquil. in Caligula c. 5.
Lapidare, ad inanimata transfertur, & significat Percutere, pulsareque, etiam sine lapidibus. Macrob. Sat. 2. 7. Notantes impotentiam ejus hac dicacitate lapidatam.
Lapidavit, pro Lapidibus pluit. Liv. 43. 13. Reate imbri lapidavit.
Lapidatum est, pro Lapidavit, i. e. lapidibus pluit. Liv. lib. 44. 18. Idem 29. 14. Et novendiale sacrum, quod de cælo lapidatum esset, factum.

LAPIDANS, antis. Partic. Vulg. Interpr. Act. 14. 19. Lapidantes Paulum traxerunt. In Gr. λιθάσαντες, i. e. Quum lapidassent.

LAPIDATIO, ōnis. f. [λιθοβολία] Cic. pro P. Sull. 15. Ille ambitus judicium tollere, ac disturbare primum conflato voluit gladiatorum, ac fugitivorum tumultu: deinde, id quod vidimus omnes, lapidatione, atque concursu. i. e. Lapidum jactu, inquit Budæus.
De grandine dicitur. ut, Ne ventis grandinisque lapidatione quaterentur. l. 4. Cod. de Malific. & Math.
De Theatralibus lapidationibus V. Erhard. & Burm. ad Petron. cap. 90. Barth. Advers. 22. 13. Meurs. ad Lycoph. Cassandr. v. 331. & Casaub. Animadvers. in Athenæum lib. 6. cap. 11.

LAPIDATOR, ōris. m. [λιθαστής] Cic. pro Domo 13. Percussor, lapidator, fori depopulator, obsessor curiæ.

LAPIDESCO, [λιθοῦμαι] ĕre. pro In lapideam duritiem converti, apud Plin. legitur lib. 2. cap. 103. Idem lib. 32. 2. de coralio, Aiunt tactu protinus lapidescere.
Lapidescere in duritiem. Plin. lib. 16. cap. 6.

LAPIO, īre. Durum efficere: & quasi In lapidem convertere. Pacuvius apud Non. 1. 87. Lapit cor cura, ærumna corpus conficit. Hæc Nonius. Festus; Lapit, Dolore afficit. Obsoletum verbum.

LAPITHÆ, arum. m. pl. [Λαπίθαι] Thessaliæ populi fuerunt, quorum rex fuit Pirithous. Hi Pindum & Othryn Thessaliæ montes habitarunt. Virg. 3. Georg. 115.
Frena Pelethronii Lapithæ gyrosque dedere. A Græcis scribitur Λαπίθαι: ideo Lapithæ, non Lapitæ dici debent. Servius in sextum Æneid. Lapithæ, populi Thessaliæ fuerunt, quibus imperabat Ixion amicissimus Jovi, Phlegiæ filius. Virg. 6. Æn. 601.
Quid memorem Lapithas?
Sævi Lapithæ. Hor. 2. Carm. 12. 5.

LAPITHÆUS, a, um. Adj. [Λαπίθειος] ut, Gens Lapithæa. Ovid. 12. Met. 530.

LAPITHEIUS, a, um. aliud Adj. [Λαπιθήϊος] ut, Prælia Lapitheia. Ovid. 14. Met. 670.

LAPITHONIUS, a, um. Idem. ut, Lapithonia Nympha. Stat. 7. Theb. 297.

LAPPA, æ. f. [ξάνθιον] Herbæ genus: cujus tria genera memorat Perottus. Plin. lib. 21. cap. 17. Notabile & in lappa, quæ adhærescit, quoniam in ipsa flos nascitur, non evidens, sed intus occultus, & intra se germinat, velut animalia quæ in se pariunt. Idem lib. 18. cap. 17. pr. Lappas inter frugum morbos numerat. Et Virg. 1. Georg. 153.
—primum aspera silva, Lappæque tribulique absint.
Lappa boaria. V. BOS.
Tenax lappa. Ovid. 2. de Pont. 1. 14.

LAPPACEUS, a, um. Adj. Lappæ simile. Plin. lib. 22. cap. 17. Semina in capitibus lappaceis adhærentia vestibus. De helxine.

LAPPAGO, ĭnis. f. Herba similis anagallidi, nisi esset ramosior, ac pluribus foliis aspera, rugosa, asperioris succi, gravis odoris. Plin. lib. 26. cap. 10.

LAPSANA, æ. f. [λαψάνη Hesych.] Olus Silvestre, trium foliorum. de quo Plin. lib. 20. cap. 9. V. Varronem 3. de R. R. cap. 16. Et Columel. lib. 9. cap. 4. Scribitur & Lampsana per M, q. V.
Lapsana vivere, proverbialis locutio, pro Parce duriterque. V. Erasm.

LAPSIO, LAPSUS. V. LABOR, ĕris.

LAQUEAR, LAQUEARE, LAQUEARIUS, LAQUEATUS, LAQUEO. V. LACUS.

LAQUEUS, i. m. [βρόχος, ἀρτάνη, παγίς] Vinculum. unde, Laqueo vitam finire, Suspendio vitam finire. Cic. 6. Verr. 37. *Homini jam perdito & collum in laqueum inserenti subvenisti.*
Teretes laquei. Senec. Hippol. 1.
Tenaces laquei. Senec. Hippol. 10.
Validi laquei. Propert. lib. 2. 34. 48.
Captare feras laqueis. Virg. 1. Georg. 139.
Claudere animam laqueo. Ovid. 7. Met. 604.
Compellere aliquem ad laqueum. V. COMPELLO.
Implicare collum laqueis. Ovid. 2. Epist. 192.
Injicere laqueum alicui. V. INJICIO.
Interimere aliquem laqueo. Hor. 2. Serm. 3. 131.
Ligare guttura laqueo. Ovid. 6. Met. 132.
Nodatus collum laqueo. Ovid. Rem. Amor. 17.
Premere collum laqueo. Hor. 1. Epist. 16. 37.
Laqueus, per translationem, pro Quacunque re qua homo capi & irretiri potest. ut,
Disputationum laquei, Interrogationes captiosæ. Cic. de Orat. 1. 42.
Revertamur ad Chrysippi laqueos. Cic. de Fato 7.
Judicii laquei. Cic. pro Milon. 41. Atque illam belluam judicii laqueos declinantem jam irretitam teneret. Idem pro Cluent. 150. Putant enim minus multos laqueos legum & conditionum ac judiciorum propositos esse oportere.
Juris laqueos enodare. Gell. 13. 10.
Periculorum multis laqueis implicari. Firmic. lib. 5. cap. 1. Adde 4. cap. 14.
Induere se in laqueos. V. INDUO.
Involvere se laqueis insidiosæ interrogationis. Plin. 1. Epist. 5. ad Voconium.
Laqueo verbi capi. Cic. pro Cæcin. 83. Si ad interdicti sententiam confugis: & de quo fundo actum sit tum, quum Æbutius restituere jubebatur, id quærendum esse dicis: neque æquitatem rei, verbi laqueo capi putas oportere: in meis castris, præsidiisque versaris.
Inexplicabiles laquei. Quintil lib. 5. cap. 10.
Cadere in laqueos, pro Decipi, usus est Ovid. 3. de Arte Am. 591.

LAQUEARIUS, i. m. Isidoro 18. 56. est inter Gladiatores, qui laqueum adversario injiciebat, ut prosterneret & perimeret. V. Lips. Saturn. 2. 13.
Laquearius pro Artifice Lacunario, V. LAQUEAR, post LACUS.

LAQUEO, āre. Laqueo irretire. tralate Juvenc. 1. 524.
— si te laqueaverit error. V. Lutat. ad Stat. 11. Theb.

LAQUEATUS, a, um. Adj. [παγιδευθείς] Laqueis irretitus, vel ligatus. Columel. lib. 6. cap. 19. Ceterum corpus laqueatum & distentum temonibus obligatur, sicque immotum medentis arbitrio est expositum. V. Solin. cap. 25.
Laqueatus, in alio significato, V. LAQUEAR.

LAQUEATOR, ōris. m. Idem quod Laquearius, apud Isidor. 18. 56. conf. Stewech. ad Veget. 3. 22. p. 261.

L A R

LAR, laris. V. post LARA.

LAR, lartis. m. quod nomen sæpenumero legimus, adeo ut in prænomen abierit, videtur Ducem significare vel Regem. Nam Ausonius Viridomarum Gallorum ducem, quem interfecit Marcellus, cuique opima spolia detraxit, Aremoricum lartem, i. e. Gallicum ducem appellat, ab Aremoricis populis Galliæ, quos multi Aremoricos quam Armoricos vocare malunt. Auson. Idyll. v. 83.
Tertia opima dedit spoliatus Aremoricus lar. Ex Turnebo.

LARA, sive LARUNDA, æ. f. [Λάρα] Nympha fuit Tiberina, cui Juppiter linguam abscidit, quod furtivos amores ipsius cum Juturna Junoni indicasset, & ad inferos duci jussit per Mercurium, ut inter nymphas Stygias constitueretur. Mercurius vero dum mandata exsequeretur, nymphæ pulchritudine in itinere captus, cum ea concubuit. Quæ prægnans facta, peperit geminos, quos a matris nomine Lares appellavit. (V. Ovid. 2. Fast. a v. 583. ad v. 617. & ex eo Lil. Gyrald. Syntagm. 15.) Hos ergo Geniales deos dixere: sive quod ut gignamur, curant: sive quod una nobiscum gignantur: seu quod genitos semper tueantur. Euclides Socraticus duplicem omnibus hominibus appositum esse genium scribit, hoc est duos Lares. Unde apud Florum (lib. 4. cap. 7.) malus genius Bruto sese obtulit. Hæc Perottus.

LAR, lăris. & pl. LARES, ium. m. [δαίμονες ἐπίχωροι, ἐφέστιοι θεοί, θεοὶ κατοικίδιοι] Lares & Genios, eosdem esse, sunt qui credant, existimantes unicuique duos deos esse, alterum bonum, alterum malum. V. LARA. Lares dici Græcis δαίμονας scribit Cic. de Univers. 34.
Lares colebantur domi, focusque illis sacer erat. Unde vulgus Focum, *foculare* appellat, quasi Laris focum. [Immo a Foculo dimin Gall. ou er. Lases, pro Lares Varro. H. St. Varr. de L. L. 5. pr. A Lasibus Lares.
Lares putati sunt Dii domestici, qui ad urbis commoda vigilare dicuntur inter compita. Ovid. 6. Fast. 791.
Lucifero subeunte lares delubra tulerunt. Dii agrorum ab aliquibus vocati sunt. Tibull. lib. 1. 1. 20.
Vos quoque felices quondam, nunc pauperis agri
Custodes, fertis munera vestra Lares. Plin. lib. 14. cap. 4.
Non maria plus temerata conferre mercatori, quam sedulum ruris larem.
Lares Permarini, Dii Marini. Liv. 40. 52. V. Lex. Pitisc.
Querquetulani Lares apud Varron. 4. de L. L. 8. dicuntur, quod ibi quer- que-

quetu'um fuiffet. Quod ibi, inquit, lucus fagutalis, & lucus Mephitis, &c. Item lucus larum querquetulanum facellum. [Sed rectius diftinguitur poft Larum. V. QUERQUETULANUS.

Succincti lares. Perf. 5. Sat. 31. Succinctos autem vocat, ut quorundam eft opinio, quod pellibus caninis induti effent. Sunt qui dici volunt quafi præfectos militaribus: qui quo expeditiores effent, fe cingebant. Sed pofterius hoc fatis frigide.

Lares viales apud Plaut. Merc. 5. 2. 24. ut fufpicor, Dii funt qui viæ præfunt, ut fint θεοὶ ὁδιοι, quos invocare folent qui peregre proficifcuntur, & ad viam fe accingunt, quo etiam cognomento colebatur Mercurius. Turnebus.

Lares, privatorum domibus etiam præeffe credebantur. Plaut. Aul. prol. 2.
Ego lar fum familiaris ex hac familia,
Unde exeuntem me afpexiftis. &c.

Lar, pro ipfis Ædibus, feu Domo privata. Martial. lib. 1. 77.
Flacce Antenorei fpes & alumne laris. Hor. 1. Serm. 2. 56.
Qui patrium mimæ donat, fundumque, laremque. Cic. 5. Verr. 27. Pauci effent reliqui, qui L. Metelli auctoritate in agros, atque ad fuum larem familiarem redirent.

Parvo fub lare. Hor. 3. Carm. 29. 14.
Paterni laris inops. Hor. 2. Epift. 2. 50.
Preffus lar. Perf. 5. Sat. 109.
Fodere larem fub terris. Virg. 4. Georg. 43. de Apibus.
Ponere larem in montibus. Ovid. 5. Faft. 652.
Homo fine lare. Curt. 5. 12. 2. i. e. Non habens conjugem, liberos, domum.

Lar item pro Parte interiore domus. Ovid. 1. Faft. 135.
Omnis habet geminas hinc atque hinc janua frontes:
E quibus hæc populum fpectat, at illa larem. Poffet hic etiam pro Foco accipi, ficut alibi apud poetas.

Lar, pro Igne. Columel. lib. 11. cap. 1. de villico, Confuefcatque rufticos circa larem domini, focumque familiarem femper epulari.

LARARIUM, i. n. [ἰφείων θεῶν ἱερὸν] Sacrarium domefticum, in quo lares & dii domeftici colebantur. Scribit Lampridius Alexandrum Severum in larario fuo rem divinam matutinis horis factitaffe ad effigies deorum, in quibus habebat Abrahamum & Chriftum. cap. 29. Idem cap. 31. extr. Virgilium autem Platonem poetarum vocabat, ejusque imaginem, cum Ciceronis fimulacro, in fecundo larario habuit.

LARĬFŪGA, æ. f. ut, Larifuga nocturnus. Petron. in Fragm. Tragur. cap. 57.

LARANDA, orum. n. [Λάρανδα] Civitas Lycaoniæ. Unde Ptolem. lib. 5. cap. 6. Larandam in Lycaoniæ parte Antiochiana collocat.

LARBASON, i. n. Stibium. Plin. 33. 6.

LARDUM & LĀRĬDUM, i. n. [ὕειον πάχος] dictum quafi Late aridum; Caro fuilla eft quoquomodo falfa, five id Pingue quod eft in fue. Plin. lib. 28. cap. 11. dixit, Lardum pingue, quafi & macrum dici poffit. [Macræ fuis dixit cap. 17. pr. libri ejufdem.
Fruftra femefa lardi. Hor. 2. Serm. 6. 85.
Grave lardum. Stat. 4. Silv. 9. 34.
Natalitium cognatis ponere lardum. Juven. 11. Sat. 84.
Pinguia larda. Ovid. 6. Faft. 169.
Rubens. Martial. lib. 5. 79.
Et pallens faba cum rubente lardo.
Laridum vocat Macrob. Saturn. 7. 12. Salitam carnem laridum vocamus, ut opinor, quafi large aridum. conf. Apic. 7. 9.

LĀRENTIA, æ. f. [Λαρεντία] cum prænomine ACCA. Scribitur & LAURENTIA, Uxor Fauftuli, Romuli & Remi nutrix. V. Liv. 1. 4. Ovid. 3. Faft. 55. Larentia dicitur a Lactant. 1. 20. & Macrob. Saturn. 1. 10. Hinc

LARENTĀLIA, ōrum. n. Fefta dicebantur, quæ in hujus Accæ Larentiæ honorem fiebant. Ovid. 3. Faft. 57. Lactant. 1. 20. Larentinalia nominat, & Feft. Larentalia. q. V. Al. LAURENTALIA.

LARGE, LARGIENS, LARGIFICUS, LARGIFLUUS, LARGILOQUUS, LARGIMENTUM, LARGIOR, LARGITAS, LARGITER, LARGITIO, LARGITIONALIS, LARGITOR, LARGIUSCULUS, V. LARGUS.

LARGUS, a, um. Adj. [δαψιλὴς, εὐδάπανος, χαμαπετὴς, ἄφθονος] a Largior deducit Perottus. [Sed verifimilius eft a Nomine verbum deduci.
Largus, Qui largitur. Cic. 2. Off. 55. Omnino duo genera funt largorum, quorum alteri prodigi, alteri liberales. Idem pro Deiot. 26. Magnanimum, largum, beneficum, liberalem.
Conftr. cum Genit. ut Lachrymarum largus. Plaut. Afin. 3. 1. 30.
Opum largus. Virg. 11. Æn. 338.
Largus opum, lingua melior, fed frigida bello
Dextra. Ubi Servius, Largus opum, Abundans opibus, dives.
Rapinæ largus. Sil. lib. 8. 250.
Cum Ablat. ut Animo largus. Tacit. 2. Hift. 59.
Lingua largior eft. Plaut. Afin. 2. 2. 24.
Opera nocturna largus. Plaut. Afin. 3. 3. 8.
Cum Infinit. Donare largus. Horat. 4. Carm. 12. 19. i. e. Largus in donando.
Cum Gerund. Mercandi largus. Sil. lib. 15. 498.
Largus, Abundans. Et varie fubftantivis jungitur. Plin. lib. 11. cap. 14. Ut largo alimento valida exeat foboles.
Æftus largus. Lucret. lib. 2. 1136.
Æther largior. Virg. 6. Æn. 640.
Fetu largo pubefcit vinea. Virg. 2. Georg. 390.
Fletus largos effundere. Virg. 2. Æn. 271.
Flumen largum. Virg. 1. Æn. 469.
Fons largus. Lucret. lib. 5. 282.
Herbæ largæ. Hor. 4. Carm. 2. 55.
Ignis largior. Hor. 1. Serm. 8. 44.
Imber largus. Ovid. 11. Met. 516. & Virg. 1. Georg. 23.
Lux larga. Cic. 2. de Nat. Deor. 94.
Luce larga repletus. Lucret. lib. 2. 805.
Mero largo celebrare diem. Ovid. 3. Faft. 656.
Meffis larga. Ovid. 4. Faft. 617.
Munera larga. Hor. 4. Carm. 1. 18.
Opes Largæ, Abundantes & multæ. Martial. lib. 5. 26.
Pabula larga. Lucret. lib. 5. 867.
Vina larga. Hor. 3. Carm. 18. 6.
Vino largiore eft ufus, Affatim bibit. Liv. 40. 13.
Undæ largæ fluminis. Lucret. lib. 1. 1030.
Compar. Flagitare largiora. Hor. 2. Carm. 18. 13.
Superl. Cic. 3. Verr. 118. Si largiffimus effe vellet, &c.

LARGUS, cognomen fuit Cæcinarum in gente Licinia. V. Spanh. de Ufu & Præft. Num. diff. 10. p. 10.

LARGE, Adv. [δαψιλῶς] Liberaliter, abundanter. Hor. 1. Carm. 9. 5.
Ligna fuper foco large reponens.
Large, effufeque donare. Cic. pro Rofc. Amer. 23.
Large blandus. Plaut. Aul. 2. 2. 19.
Menfæ conftructæ large. Catull. 62. 304.
Facultates large fuperfunt illi. Plin. Epift. 3. 2. pr.
Æftimare large, liberaliterque. Cic. 5. Verr. 204.
Mittit homini munera fatis large. Cic. 6. Verr. 62.
Annuis victibus large fufficiens. Plin. lib. 7. cap. 46.
Compar. Ter. Eun. 5. 8. 48. Et habet quod det, & dat nemo largius.
Circumferre merum largius. Curt. 7. 4. 7.
Superl. Cic. 3. Verr. 158. Decuriæ mihi copia quam largiffime facta eft.

LARGĬTER, Adv. [δαψιλῶς, ἀφθόνως] Idem quod Large. Cic. Ep. ad Brut. 17. ad fin. Sed perfuade tibi, de voluntate propria mea nihil effe remiffum, de judicio largiter. i. e. Multum. P. Manut.
Largiter argenti. Plaut. Rud. 4. 4. 144.
Largiter mercedis. Plaut. Rud. 5. 2. 28.
Largiter vini. Plaut. Truc. 5. 11.
Opus nutrici, utrem habeat Veteris vini largiter,
Ut dies noctefque potet. [Malim poft Vini comma reponi, ut Adv. ad verbum Potet referatur.
Auferre largiter. Hor. 1. Serm. 4. 132.
Peccafti largiter. Plaut. Moft. 2. 2. 8.

LARGĪTUS, Idem. Afranius apud Non. 11. 44. Quid lacrymas? largitus proloquere.

LARGIUSCULUS, a, um. Adj. dimin. Aliquantum largus. Solin. cap. 7. Largiufculos hauftus falivarum facit.

LARGĬTAS, ātis. f. [δαψίλεια] Abundans liberalitas. Ter. Adelph. 5. 9. 28. Quæ iftæc fubita eft largitas? Idem Heaut. 3. 1. 31.
Vehemens in utramque partem, Menedeme, es nimis,
Aut largitate nimia, aut parfimonia. Cic. 2. de Nat. Deor. 156.
Maxima largitate fundit ea.

LARGĬFĬCUS, a, um. [δαψιλὴς] Adj. ut, Stipe largifica ditare aliquem. Lucret. lib. 2. 677.

LARGIFLUUS, a, um. Adj. [εὐρυρεῖθρος, feu εὐρυρεῖων] Cic. 3. de Orat. 155.
Grando mifta imbri largifluo fubita præcipitans cadit. Ex quodam poeta. Lucret. lib. 5. 597.
Largifluum fontem fcatere, atque erumpere flumen.

LARGILŎQUUS, a, um. Adj. [πολυλόγος] Qui abundanter loquitur. Plaut. Ciftel. 1. 2. 2.
Idem mihi, magnæ quod parti eft vitium mulierum,
Quæ hunc quæftum facimus: quæ ubi faburratæ fumus,
Largiloquæ extemplo fumus: plus loquimur quam fat eft.
Lingua largiloqua. Plaut. Mil. 2. 3. 47.

LARGIOR, [δωρέομαι, σφθίεμαι, χαρίζομαι, δαψιλεύομαι] Iri. Abunde donare.
Beneficium ex facili largiri. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 8.
Civitatem. Cic. pro Corn. Balb. 50. Homo tum gravitate & prudentia præftans, tum vel nimium parcus in largienda civitate.
Cœnam. Plaut. Amph. 1. 1. 155.
Exfequias & folennia largiri alicui, Præftare. Stat. 12. Theb. 80.
Fructum, Reddere. Plin. lib. 16. cap. 12. Fructum quædam proximo anno ab incifu largiuntur.
Honores largiri alicui. Hor. 2. Epift. 1. 15.
Lætitiam. Plaut. Capt. 4. 2. 49.
Libertatem populo. Cic. 3. de Legib. 38. Sed ego, etfi fatis dixit pro fe in illis libris Scipio, tamen libertatem iftam largior populo, ut & auctoritate valeant, & utantur bonis: fic enim a me recitata lex eft de fuffragiis.
Mores liberis, Tradere. Plaut. Afin. 5. 2. 82.
Munera largiri alicui. Propert. lib. 1. 3. 25.
Occafionem impudentiæ. Plin. lib. 2. cap. 23.
Plufculum amori quam concedat veritas. Cic. 5. Fam. 12. Amori noftro plufculum etiam, quam concedet veritas, largiare.
Prædam munifice largiri. V. poft MUNUS.
Se largiri ultro, Offerre. Plaut. Mil. 4. 6. 28.
Vitam. Plaut. Afin. 3. 3. 20.
Si tempus non largitur. i. e. Non concedit, non permittit. Columel. lib. 5. cap. 9.
Largibere, pro Largieris. Plaut. Bacch. 4. 7. 30.
Tum libertatem Chryfalo largibere.
De te largitor, puer. i. e. Quod in tua eft poteftate. Ter. Adelph. 5. 8. 17.
Largiri ex alieno. Cic. 3. Fam. 8. Quum & natura femper ad largiendum ex alieno fuerim reftrictior.
Largītus, paffivum. Plin. lib. 17. cap. 11. Aut fi conditio largita non fit. [Sic in Thef. Lipf. Sed in emendatis Plinii codd. expreffum eft, Si id conditio largita non fit. Nec proinde Paffive dictum eft.
Largi Imp. Act. a Largire. Lucil. & Accius apud Non. 7. 19.

LARGIENS, entis. Vulg. Interpr. 2. Paral. 14. 6. Domino pacem largiente.

LARGITIO, ōnis. f. [δωρεά, παροχή, διανομή, δαψιλὴς χορηγία] eft Expenfa quæ fit ad aucupandum favorem in petitione magiftratuum, &c. Cic. 2. Offic. 53. Præclare in epiftola quadam Alexandrum filium Philippus accufat, quod largitione benevolentiam Macedonum confectetur. Et 2. Off. 55. Jam in proverbii confuetudinem venit, largitionem fundum non habere.
Augere aliquem largitione. Tacit. 13. Ann. 18.
Corrumpere largitionibus. V. CORRUMPO.
Cæcare mentes largitione. V. CÆCO.
Largitio, pro Liberalitate opportuna. Cæf. 1. Bell. Civil. 39. Quo facto duas res confecutus eft, quod pignore animos Centurionum devinxit, & largitione redemit militum voluntates.

LARGITIONĀLIS, e. Adj. ut, Aurum largitionale, l. 13. C. de Sufcept. Tituli largitionales, l. 12. C. Theod. de Vectigal.

LARGITIŌNĀLIS, is. m. Largitionum minister, apud Vopisc. in Carino cap. 20.

LARGĪTOR, ōris. m. [δότης, δοτήρ, seu ὁ δαψιλὴς δοτήρ] Profusor, prodigus. Cic. 1. Off. 64. Exsistuntque in Repub. plerumque largitores & factiosi, ut opes quammaximas consequantur. Liv. 6. 16.
Honorum pronus largitor. Claud. 4. Conf. Hon. 117.
Opum largitor. Stat. 3. Silv. 1. 91.
Opum magnarum largitor. Claud. 4. Conf. Hon. 117.
In bonam partem Ambrosius de Spir. S. 2. 12. Largitor, suæ moderator est largitatis.

LARGIMENTUM, i. n. Fulgent. 2. Mythol. Non hominis, sed divinum largimentum.

LARGĪTOR, āri. frequent. Plaut. Trin. 3. 3. 14. Ex ea (dote) largitari te illi.

LARĪDES, æ. m. Dauci filius cum fratre Tymbro simillimo infelix bello. Virg. 10. Æn. 392. & 395.

LARIGNUM, i. n. Castellum circa Alpes. V. Vitruvium lib. 2. cap. 9.

LĀRĪNA, æ. f. ut scribit Servius, Nomen est nobilissimæ feminæ in Italia. Virg. 11. Æn. 655.
At circum lectæ comites, Larinaque virgo,
Tullaque, &c.

LARĪNE, Fons est in Attica regione, ut auctor est Plin. lib. 4. cap. 7.

LĀRĪNUM, i. n. Urbs in Frentanis, ad fines Apuliæ, hodie *Larino*. V. Cic. 7. Attic. 13. Hinc,

LARĪNAS, ātis. Gentile. ut, Larinas accola. Sil. 15. 568. conf. Idem 12. 174. & 8. 404. & Cæs. 1. Bell. Civil. 23.

LARĪSE, Urbs est Æoliæ, Herodoto.

LĀRISSA, æ. f. [Λάρισσα] Nomen multarum civitatum. Una est in plaga Thessalica, a qua Achilles Larissæus dictus est, apud Virg. 2. Æn. 197. Cæs. 3. Bell. Civil. 97. Universi simul Larissam versus se recipere cœperunt.
Opimæ campus Larissæ. Horat. 1. Carm. 7. 11.
Τιμόλαος, Λαρισσαῖος ἐκ Μακεδονίας ῥήτωρ. Suidas. H. St.
Alia pensilis in Creta: alia in Peloponneso arx Argivorum: alia in agro Attico. Ac Trallibus etiam Asiæ est Larissa (ut Strabo scribit) a qua Larissæus Jupiter est dictus. Larissa quoque in Italia, quam (ut Diodorus lib. 1. scribit) Pelasgi condidere.

LARISSÆUS, a, um. Adj. [Λαρισσαῖος] ut, Larissæus Achilles. Virg. 2. Æn. 197.
Mœnia Larissæa. Catull. 65. 36.
Vertex Larissæus. Stat. 4. Theb. 5.

LĀRIUS, i. m. [Λάριος, seu Λάριον] Lacus Italiæ est, cujus aquas, auctore Plinio, Addua fluvius præterfluens dulces facit. V. eundem lib. 9. cap. 18. Dictus Larius a Larorum multitudine.
Larium, nunc Lacum Comensem vocant, vulgo *Lago di Como*. Strabo quippe lib. 4. scribit Comum esse Lario proximum. Blondus in Italia illustrata, Comum, inquit, civitas vetusta, lacui Lario, cui dat Comensem appellationem, contigua.

LARIUS, a, um. Adj. [Λάριος] Catull. ad Libellum, 36. 4.
Veronam veniat, Novi relinquens
Comi mœnia, Lariumque litus.

LĀRIX, ĭcis. f. [πεύκη, seu λάριξ] Arbor cognata abieti & pino, teste Plin. lib. 16. cap. 10. Lucan. lib. 9. 918.
Et larices, fumoque gravem serpentibus urunt
Abrotonum. Laricem Alpini vocant *Melze*, Veneti *Larege*.

LARODII, orum. m. pl. Populi sunt in Asia Scythica, Herodoto.

LARYMNA, æ. f. [Λάρυμνα] Oppidum Bœotiæ ad Cephissum fluvium, ut scribit Plin. 4. 7. Strabo lib. 9. & Pomponius Mela lib. 2. cap. 3.

LARVA, æ. f. [μορμολύκειον, γόργειον] pl. LARVÆ, arum. Noxiæ inferorum umbræ. A Lare, hoc est malo genio, dici putantur. Plaut. Aulul. 4. 4. 15.
Larvæ hunc, atque intemperiæ, insaniæque agitant senem. Idem Amph. 4. 2. Suppos. 1. 14.
Larva umbratilis, tu me minis territas?
V. Apul. de Deo Socrat. p. 90. & Isidor. 7. cap. ult.
Cum mortuis non nisi larvæ luctantur, Proverbium in eos qui mortuos conviciis insectantur. Plin. præfat. Hist. Nat. extr.
Larva etiam Personam significat, quæ barbaris *masca* dicitur. Hor. 1. Serm. 5. 64.
Nil illi larva, aut tragicis opus esse cothurnis.

LARVOR, āri. Pass. Larvis infestari. Firmicus lib. 3. cap. 149. In nono ab horoscopo loco Mercurius cum Venere partiliter constituti, fascinantes mulieres dabunt uxores, quæ etiam ipsos artus larvari ac fascinari faciant. [An Ipsos partus?

LARVĀTUS, a, um. [μανιώδης] Adj. Furiosus, & mente motus, inquit Festus: quasi a Larvis exterritus, quales sunt quos vulgo *Dæmoniacos* appellant. Plaut. Men. 5. 4. 2.
Num larvatus, aut cerritus? fac sciam.
Larvatus, Personatus. apud Antiquos non occurrit.

LARVĀLIS, e. Adj. Senec. Epist. 24. Nemo tam puer est, ut Cerberum timeat & tenebras, & larvalem habitum nudis ossibus cohærentium.
Forma larvalis. Apul. Apol. p. 506.
Umbræ larvales. Sidon. 3. Epist. 13.
Larvialis scribitur in Priap. Carm. 32.
— & affert
Pallorem, maciemque larvialem.

LARVOSUS, a, um. Adj. apud Augustin.

LARUS, i. vel LAROS, i. m. [λάρος] Avis. V. GAVIA. Laro vesci non licebat Judæis, ut videre est Levitic. cap. 11. 16. & Deuteron. cap. 14. 15. Divus Augustinus Fulicam interpretatur: Theodorus Gaza apud Aristotelem, Gaviam, cujus duo facit genera, albam & cineream. Ut autem Aquila Jovi, Gallus gallinaceus Marti, Pavo Junoni, ita Larus Mercurio dicatus est, qui a loquacitate nomen invenisse putatur. λάρος enim quasi λάλος, i. e. loquax & garrulus dicitur. propterea que in ejus dei tutelam adscribitur, qui loquendi artifex perhibetur. Putatur & Cepphus vocari. V. CEPPHUS.
Parturit larus, Proverb. in eos, qui ingentia pollicentur, & nihil dignum promissis exhibent. V. Erasm. Chil.
Est etiam Piscis hoc nomine. [Si Lexicographo isti credimus, sed vereor ne Scarum cum Laro confuderit.

LASĀNUM, i. n. [λάσανον] Vasculum ad evacuandum ventrem. Hor. 1. Serm. 6. 108.
Te pueri lasanum portantes, œnophorumque. Sic Acron. Et Petron. cap. 41. Ab hoc ferculo Trimalchio ad lasanum surrexit. V. ibi Scheffer.

LASCĪVUS, a, um. Adj. [λάγνος, ἀσελγής, ὑβριστής] est tum in vita, tum in sermone Molliculus, & plus teneri, quam robusti ac virilis habens, inquit Valla in Raudensem. Quintil. lib. 6. cap. 4. Siculi quidem ut sunt lascivi & dicaces, aiebant in delphino sedisse. Varro lib. 1. de R. R. 14. pr. Inter septa primum est naturale sepimentum, quod obseri solet virgultis, aut spinis, quod habet radices vivæ sepis, ac viatoris prætereuntis lascivi non metuet facem ardentem. Quo in loco Petulantem & noxium significat. V. LASCIVIA infra.
Lascivus in vino. Plin. lib. 10. cap. 42.
Ætas. Hor. 2. Epist. 2. 216.
Amor. Tibull. lib. 1. 10. 59.
Capella. Virg. 2. Ecl. 64.
Carmina. Ovid. 5. Trist. 1. 15.
Corpora. Ovid. 3. Met. 686.
Discursus. Claud. 2. in Eutrop. 100.
Forum. Propert. lib. 4. 9. 50. Al. 8. 76.
Grex. Hor. 3. Carm. 13. 8.
Hymenæus. Sil. lib. 5. 22.
Jocus uxoris lascivus cum marito. Plin. lib. 8. cap. 40.
Licentia. Hor. 1. Carm. 19. 3.
Nox. Ovid. 2. Amor. 10. 27.
Pagina. Martial. lib. 1. 34. i. e. Impudica.
Puella. Virg. 3. Ecl. 64.
Pueri. Hor. 1. Serm. 3. 134.
Compar. Ovid. 13. Met. 791. Hædo lascivior.
Superl. Picturæ lascivissimæ. Suet. Tiber. cap. 43.

LASCIVE, Adv. Apul. Apol. p. 413. Etiam mulier Lesbia, lascive illa quidem, tantaque gratia, &c.
Compar. Avienus in Prognost. Arati, v. 514.
Et si persultans aries lascivius herbas
Appetit.

LASCIVIA, æ. f. [ἀσέλγεια, ὕβρις, ἐξυβρισμός] Mollities, petulantia, incontinentia animi, nec virtutem nec probitatem reverentis, procacitateque se oblectantis. Plaut. Asin. 2. 2. 32.
O catenarum colone. LI. ô virgarum lascivia. i. e. Petulantia, in quo virgæ lasciviunt, quum tergum tuum verberant: non aliter quam vituli atque hœdi lascivire præ nimia mollitia & intemperantia solent.
Lasciviam Plin. lib. 26. cap. 1. Jocum petulantia & procacitate improbum vocat. Ulpian. in l. Cornelia, ad legem Corn. de Sicariis. Quum quidam per lasciviam causam mortis præbuisset, comprobatum est factum Taurini Ignatii Proconsulis Bæticæ. Budæus.
Joculari lascivia, vide in MENTAGRA, unde cognoscimus Lasciviam habere aliquid jocatorium. Ibidem subjungitur Procax. H. St.
Læta lascivia. Lucret. lib. 5. 1399.
Recens lascivia. Quintil. lib. 2. cap. 4. Lasciviæ recentis flosculis capti.
Theatralis lascivia. Tacit. 11. Ann. 13. Theatralem populi lasciviam severis edictis increpuit. Lascivia populi, i. e. Licentia, petulantia.
Maledicendi lascivia. Quintil. lib. 9. cap. 2. Nam quanto minus aut ipsi in quos dicimus, aut judices, aut assistentes oderint hanc maledicendi lasciviam, si nolle nos credant? i. e. Dicacitatis voluptatem.
Militum lascivia. Liv. 4. 53. Prope solennis militum lascivia in consulem.
Orationis lascivia. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Veneris lascivia. Ovid. 1. Amor. 4. 21.

LASCIVĪTAS, ātis. f. Idem quod Lascivia. Firmic. lib. 1. cap. 1. Nec Asiana lascivitas, sobria Jovis moderatione corrigitur. Paulo ante dixerat, Luxuriosi semper Asiani, & voluptatibus occupati.
Animi lascivitas. Cæl. Aurel. Tard. 3. 8.

LASCIVIO, [ἀσελγαίνω, ἐξυβρίζω] īre. Senec. Epist. 57. ad Lucilium, Nunquam vacat lascivire districtis: nihilque tam certum est, quam otii vitia negotio discuti.
Lascivire, est Petulanter agere, ut equi indomiti solent, aut qui diu in otio fuerunt, qui aut calcitrare præter solitum, aut lusitare exsultareque solent. Propterea Livius lib. 2. 29. Appius, inquit, Claudius & natura immitis, & efferatus, hinc plebis odio, illinc patrum laudibus, non miseriis ait, sed licentia tantum concitum turbarum: & lascivire magis plebem, quam sævire. i. e. Plebem nimio otio magis petulantem se præbere, quam veram seditionem meditari, nulla satis digna nobilitatis injuria concitatam. De plebe enim tanquam de equis, qui ab aurigante reguntur, loquutus est.
Fuga lascivit agnus. Ovid. 7. Met. 321.
Lascivire alicui. Stat. 1. Silv. 5. 9. — dilecto volo lascivire sodali.
Lascivire etiam arbores dicuntur, Quum nimia pabuli ubertate luxuriant. Budæus. [Alludens, puto, ad Horatianum illud lib. 1. od. 36. extr.
Lascivis hederis ambitiosior.

LASCIVIENS, entis. Justin. 16. 4. 3. Plebs nimio otio lasciviens.
Bos lasciviens. Vulg. Interpr. 1. Paral. 13. 9.

LASCIVIBUNDUS, a, um. Plaut. Stich. 2. 1. 16.
Quidnam dicam, Dinacium,
Lascivibundum tam lubenter currere?

LASER, V. LASERPITIUM.

LĀSERPĪTIUM, vel potius LĀSERPĪCIUM, i. n. [σίλφιον] Virgultum herbidum. Plin. lib. 19. cap. 3. In ea laserpicium gigni solitum. rem feram ac contumacem: & si coleretur, in deserta fugientem: radice multa, crassaque, caule ferulaceo, haud simili crassitudine, &c. Plaut. Pseud. 3. 2. 27.
Eo laserpicii libram pondo diluunt. Columel. lib. 6. cap. 17.
Facit & radix, quam Græci σίλφιον vocant, vulgus autem nostra consuetudine Laserpicium appellat.
Laserpitium, ait Dioscorides lib. 3. cap. 94. in Syria, Media, & Libya nascitur: caule ferulaceo, quem Maspetum vocant: foliis apio similibus: lato semine. Laser e radice atque caule scarificatis colligitur. Præfertur autem rufum, translucens, myrrhæ æmulum, non porraceum, odore valens, suave gustu, quod dilutum facile albescit. Cyre[naicum] si quis degustaverit, humorem toto corpore ciet: blandissimo odore, adeo ut ne os quidem gustanti nisi paululum spiret. Medicum & Syria-

cum

cum minus viribus valent, & magis virofum reddunt odorem. Caulem aliqui filphion, radicem magudarin, & folia mafpelon vocavere. Efficaciffimum lafer, mox folia, poftremo caulis. Hæc & plura Diofcorides. cujus interpres Mathiolus, Mauritani, inquit, Laferpicium Anviden nominant. Lafer vero, quæ laferpitii eft lacrima, Affam appellant: quam in fœtidam, & odoratam dividunt. Id quod & ipfe Diofcorides fecifle videtur, quod Cyrenaicum lafer fuaviffimo odore commendaverit: Medicum vero, ac Syriacum, quoniam virofum emittant odorem, omnino damnaverit. Quamobrem non plane improbanda videtur eorum opinio, qui concretum illum fuccum quem officinæ & vulgus *Belzoinum* vocant, legitimum lafer volunt effe, cui Diofcorides blandiffimum tribuit odorem: Affam vero fœtidam Mauritanis vocatam, id tantum, quod ex Media Syriaque defertur, quod Sagapeni inftar fœtidum deprehenditur. In quorum equidem fententiam non potui non ipfe quoque deduci. Deinde multa affert in hanc rem teftimonia, quæ nimis longum foret hic attexere. Videndus etiam eft Theophraftus lib. 6. cap. 3. de plantarum hiftoria.

LĀSER, ĕris. n. [ὀπὸς σιλφίου] Succus laferpicii. Plin. lib. 19. cap. 3. Ab his proximum dicetur auctoritate clariffimum laferpicium, quod Græci filphion vocant, in Cyrenaica provincia repertum: cujus fuccum vocant lafer, magnificum in ufu medicamentifque, & ad pondus argentei denarii penfum. V. LASERPITIUM.
Lafer Cyrenaicum, dicitur etiam fuccus Cyrenaicus: lafer Medicum, fuccus Medicus: lafer Syriacum, fuccus Syriacus.

LASERĀTUS, a, um. Adj. Lafere conditus. ut, Acetum laferatum. Plin. Valer. 1.21.
Pullus laferatus. Apic. 6. 9.

LASERATUM, i. n. Edulii, feu juris genus ex lafere. Apic. 1. 30.

LASERPICIĀTUS, a, um. Adj. [σιλφιωτὸς] ut, Laferpiciatum acetum: i. e. Laferpicii fucco dilutum. Plin. lib. 18. cap. 30.

LASERPICIARIUM, i. n. Id quod conditum laferpicio. Petron. Fragm. Tragur. cap. 35. extr. Tæterrima voce de laferpiciario, mimo canticum extorquet. Schelfer. primum Laferpicario, deinde Laferpiciario vino legendum conjiciebat.

LASERPICĬFER, ĕra, ĕrum. Laferpicii ferax; ut, Laferpiciferæ Cyrenæ. Catull. carm. 7. 4.

LASES, V. LAR.

LASIRIS, [λάσειρις] inter Ornamenta muliebria numeratur a Polluce lib. 7. cap. 22.

LASSUS, a, um. Adj. [κατάκοπος, κεκμηκὼς] dicitur Labore, tam animo, quam corpore fatigatus. Ideoque ad ea demum fpectat, quæ laboris moleftiam fentiunt. Propert. lib. 2. 33. 26.
At nondum eft talos mittere laffa manus.
Laffus opere faciundo. Plaut. Afin. 5. 2. 23.
Studio venandi laffus. Ovid. 3. Met. 237.
Laffus de via. Plaut. Pfeud. 2. 2. 66.
Amore laffus. Ovid. 3. Amor. 7. 80.
Via laffus. Ovid. 5. Trift. 4. 2.
Animus laffus & cura confectus. Ter. And. 2. 1. 4.
Aures laffæ. Hor. 1. Serm. 10. 10.
Humus laffa. Ovid. 1. de Pont. 4. 14.
Lumina laffa. Ovid. 7. Met. 579.
Pietas laffa malis. Ovid. 4. de Pont. 8. 8.
Res laffæ. Plaut. Stich. 4. 1. 16.
Rebus laffis petere folatia. Ovid. 5. Trift. 2. 41. al. Lapfis.
Sanguis laffus. Stat. 2. Theb. 669.
Stomachus laffus. Horat. 2. Serm. 8. 8.
Terra laffa. Plin. lib. 17. cap. 5.
Vifus laffus. Stat. 1. Silv. 3. 14.

LASSŬLUS, a, um. Adj. dimin. [ὁ σμικρόν τι κοπιάσας] Catul. 61. 35.
Itaque ut domum Cybeles tetigerunt, laffulæ
Nimio e labore, fomnum capiunt fine Cerere.

LASSĪTŪDO, ĭnis. f. [κόπος] Moleftia quam ex labore fufcipimus. Cic. 12. Fam. 25. Sed nulla laffitudo impedire officium & fidem debet. Cæf. 2. Bell. Gall. cap. 23. Curfu ac laffitudine exanimatus.
Laffitudines pl. Plin. lib. 31. cap. 10. Reficit laffitudines nitrum.

LASSESCO, [κοπιάομαι, ἀποκάμνω, ἀποκνέομαι] ĕre. Laffum fieri. Plin. lib. 30. cap. 16. Non laffefcere in ullo labore, qui nervos ex alis & cruribus gruis habeant.
Torpore feminco laffefcere. Apul. in Trifmeg. p. 88.
Translate Plin. 7. 40. Ne laffefcat fortuna, metus eft.

LASSO, [ἀποκνέω, κοπιάω] āre. Fatigare. Plin. Epift. 9. lib. 3. Multifque caufis non laffaretur modo, verum etiam confunderetur. Martial. lib. 8. 31.
Sed jam fupplicibus dominum laffare libellis Define.
Artus laffavimus calamo. Ovid. 21. Epift. 245.
Brachia laffare aquis. Ovid. 3. de Pont. 7. 28.
Manus tela laffaret. Ovid. 1. Epift. 10.
Me jam laffavit labor infolitus. Ovid. 10. Met. 554.

LASSOR, [κοπιάομαι, ἀποκνέομαι] āri. paff. Ovid. 2. Met. 577.
— in molli nequicquam laffor arena.

LASSĀTUS, a, um. Partic. [κοπωθεὶς] Juven. 6. Sat. 130.
Et laffata viris, nondum fatiata, receffit.
Sequendo laffata. Ovid. 9. Met. 648.
Membra laffata. Ovid. 6. Met. 353.

LASSATIO, ōnis. f. apud Mart. Capell.

LASSATOR, ōris. m. apud Auguftinum.

LASTAURUS, i. m. [λάσταυρος] Scortator, falax & impudicus. Suet. de Grammat. cap. 15. Laftaurum & lurconem & nebulonem, popinonemque appellans. V. Turneb. & Pitifc. in l.

LASTHENĪA, æ. f. [Λασθένεια] Mulieris Mantineæ, ex Arcadia, nomen, quam Platone præceptore ufam fcribit Plutarchus: ornatuque virili auditorium ingreffam fcribit etiam Laertius in Plat. Segm. 46.

LASUS, [Λᾶσος] primus de Mufica fcripfit, & dithyramborum certamen primus protulit: vixitque temporibus Darii Perfarum regis. V. Suid.

L A T

LATACE, es. f. Herba magica. Plin. 26. 4. pr. Latacen dari folitam a Perfarum rege legatis, ut quocunque veniffent, omnium rerum copia abundarent.

LATAGUS, i. m. Unus ex Ponticis regibus, qui Æetæ Colchorum regi contra Perfen auxilio venerunt. Valer. Flacc. 5. 584.
Item unus Teucrorum, occifus a Mezentio. Virg. 10. Æn. 697.

LATE, Adv. a Latus adjectivo. V. LATUS.

LĂTEO, ui, [λανθάνω, διαλανθάνω] ēre. In occulto effe.
Latuit ad hanc ætatem. Cic. 1. Tufc. 4. Vetus MS. habet Jacuit.
Latere abdite. Cic. 4. Verr. 181.
Abditus latet agro. Hor. 1. Epift. 1. 5.
Clam latere. Ovid. Rem. Amor. 437.
Furtim latere. Ovid. 14. Met. 275.
Caufa mihi latet. Lucan. 1. 419. Virg. 5. Æn. 6.
— quæ tantum accenderit ignem
Caufa latet. Cum Accuf. Virg. 1. Æn. 134.
Nec latuere doli fratrem Junonis & iræ. i. e. Non ignorabat fraudem.
Latet plerofque, h. e. Plerifque occultum & clam eft, atque incertum & ignotum. Plin. lib. 2. cap. 20.
Æquor latet fub claffibus. Virg. 4. Æn. 482.
Amor latet. Ovid. 18. Epift. 14.
Ars latet. Ovid. 10. Met. 252.
Error latet aliquis. Virg. 2. Æn. 48.
Fures nocte latent. Catul. in Carmine nupt. 60. 34.
Res latuit patrem. Ovid. 4. Faft. 211.
Virtus latet obruta paupertate. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 122.
Latet apud. Martial. lib. 5. 59.
Nunquid apud Parthos, Armeniofque latet?
In loco aliquo latet, aut re aliqua. Virg. 3 Ecl. 93. Cic. 3. Verr. 39.
In occulto latere. Cic. 1. Acad. extr. Sic omnia latere cenfebant in occulto, neque effe quicquam quod cerni aut intelligi poffit.
In tenebris latere. Cic. 1. Q. Frat. 1.
Inter dentes latet. Plaut. Trin. 4. 2. 80.
Sub arcis latent. Plaut. Cafin. 3. 5. 32. Translate Liv. 34. 9. extr. Erant etiam eo tutiores, quod fub umbra Romanæ amicitiæ latebant.
Nocte latent mendæ. Ovid. 1. de Arte Am. 249.

LATENS, entis. Partic. [λανθάνων, κρυφαῖος] ut
In alvo matris latentes. Hor. 4. Carm. 6. 19.
In latenti retinere jus civile. V. In latenti, in præpofitione IN.
Manifeftare latentem. Ovid. 13. Met. 106.
Dolus latens. Stat. 10. Theb. 236.
Gemitus. Lucan. lib. 1. 257.
Ira. Lucan. lib. 5. 256.
Saxa latentia. Virg. 1. Æn. 112.
Verba. Ovid. 9. Met. 572.
Compar. ut, Origo latentior. Auguft. de Genefi ad lit. 12. 18.

LATENTER, Adv. [λανθανόντως, κρυφῆ, λάθρα] Clam, occulte. Cic. in Topic. 63. Quum enim nihil fine caufa fiat, hoc ipfum eft fortunæ eventus, obfcura caufa, quæ latenter efficitur.
Amare latenter. Ovid. 3. ex Pont. 6. 60.
Incendere latenter. Ammian. 31. 44.
Irrepere latenter. Idem 27. 21.

LATĪTO, [ἐμφωλεύω] āre. frequent. Cic. pro Domo 83. Jube adeffe, latitat omnino. Ulpianus in l. Fulcinius. D. Quibus ex caufis in poffeffionem eatur. Latitare, eft cum tractu aliquo latere: quemadmodum factitare, eft frequenter facere.
Corpore claufus latitat fetus. Ovid. 7. Epift. 134.
Parfque tui latitat corpore claufa meo. Al. Lateat rectius.
Alicui latitare. Plaut. Trin. 4. 2. 81. Ille ignaviffimus mihi latitabat.
Latitare dicuntur, Qui ad judicium vocati fruftrantur, & ludificantur. Cic. pro Quint. 54. Ego experiri non potui: latitavit, procuratorem nullum reliquit. Budæus.

LATITANS, antis. Cic. pro Cluent. 39. Extrahitur domo latitans Oppianicus.
Aper latitans. Hor. 3. Carm. 12. 12.
Sidera latitantia. Ovid. 10. Met. 449.

LATITĀBUNDUS, a, um. Sidon. 1. Epift. 6.

LATITĀTIO, ōnis. f. [ἐμφώλευσις] Quintil. lib. 7. cap. 3. Sonus, clamor, gemitus, latitatio, metus, fimilia.

LATITĀTOR, ōris. m. apud Auguftin.

LĂTĒBRA, & LATĒBRA, æ. & LATĒBRÆ, arum. f. [καταδύσεις, φωλεός] Loca in quibus quid delitefcere & occultari poteft. Plin. lib 7. cap. 45. Et lib. 8. cap. 27. Idem, hiberna latebra vifu obfcurato, &c. Cic. pro Lege Manil. 7. Ita regnat, ut fe nec Ponto, neque Cappadociæ latebris occultare velit.
Cæcæ. Virg. 3. Æn. 232.
Curvæ. Virg. 3. Georg. 544.
Dulces. Hor. 1. Epift. 16. 15.
Tutæ. Sil. lib. 17. 618.
Ferarum latebræ. Liv. lib. 46. [Manifeftus error eft in loci notatione.
OEnanthe quidem etiam ftatos latebræ dies habet. Plin. lib. 10. cap. 19.
Tabellæ latebra. Cic. 3. Fam. 12. Nullam, ne in tabellæ quidem latebra, fuiffe abfconditam malevolentiam, quæ te impugnare auderet?
Adhibere latebram obfcuritatis. Cic. 2. de Divin. 111.
Conjicere fe in mirificam latebram. Cic. 2. de Divin. 46.
Dare latebram populo, in qua, &c. Cic. 3 de Legib. 35.
Erumpere ex latebris. Cic. pro Sext. 9. Quum illa conjuratio ex latebris, atque ex tenebris erupiffet.
Habere latebram. Cic. 2. de Fin. 107. Ludi, cœnatio, villa Luculli (nam fi tuam dicerem, latebram haberes) ad corpus, &c.
Vita hominum altos receffus, magnafque latebras habet. Vide infra in RECESSUS. H. St.
Peragrare latebras fufpicionum. V. PERAGRO.
Quærere latebram perjurio. Cic. 3. Off. 106. Sed fi hoc fibi fumant, nullam effe fidem quæ infideli data fit, viderint, ne quæratur latebra perjurio. i. e. Excufatio quæ lateat & non videatur perjurium.
Latebræ & receffus in animis hominum. Cic. pro Marcel. 23.

LATEBRŌSUS, a, um. Adj. [φωλεώδης] ut, Locus latebrofus, In quo frequentes latebræ funt. Plaut. Bacch. 1. 1. 22.
Colles latebrofi. Sil. lib. 5. 191.
Flumina latebrofa. Virg. 8. Æn. 713.
Frondes latebrofæ. Claud. 2. Conf. Stil. 313.

Locus

Locus latebrosus ad equites tegendos. Liv. 21. 54.
Nox latebrosa. Lucan. lib. 6. 120.
Pumex latebrosus. Virg. 5. Æn. 214.
Vita latebrosa. Cic. pro Sext. 126.
Superl. Auguft. Retract. 1. 19. Latebrofiffima quæftio.

Latebrōse, Adv. [λαθραίως] Occulte, clam. Plaut. Trin. 2. 2. pr.
— Pater adfum,
Impera quid vis, neque tibi ero in mora: neque latebrofe me abs tuo Confpectu occultabo.

Latebrĭcŏla, æ. c. Qui latebras incolit. Plaut. Trin. 2. 1. 14. Latebricolarum hominum corruptor.

Lătĭbŭlum, i. n. [φωλεός] Idem quod Latebra. Sed Latebras proprie hominum, Latibula ferarum effe inquit Valla. quæ differentia fæpiffime confunditur. Cic. 1. Off. 11. Omniaque quæ fint ad vivendum neceffaria, anquirat & paret, ut paftum, ut latibula, ut alia ejufdem generis. De animali.
Latibulum etiam de hominibus dicitur. Cic. 12. Att. 14. Ego autem volo aliquod emere latibulum, perfugium doloris mei.
Adire omnia latibula. Catul. 61. 54.

Latibŭlo, [φωλάζω] āre. Latere. Varro apud Non. Vide ne fervus domini latibulet. V. feq. dict.

Latibŭlor, [φωλάζω] āri. dep. Idem. Accius Putatoribus, Progredere, & ne quis latibuletur, profpice. Nævius Erotopægnion, Nocte ut opertus amictu latibuletur. Non. 2. 496. Antiquum.

Lăter, m. [πλίνθος] laterem, latere; & lateres, in plurali integrum, genitivus & dativus fingulares raro leguntur; Terra feu argilla ad folem ficcata, vel cocta, & in lapidem durata. Vitruvius lib. 1. cap. 5. fub finem, five filex, five cæmentum, aut coctus later, five crudus, his erit utendum. Cic. 2. de Divin. 98. Num hoc in latere, aut in cæmento, ex quibus urbs effecta eft, potuit valere?
Proprie Later eft ad folem ficcatus. V. Vitruvium paulo poft in Ducere lateres.
Coctiles lateres. V. coquo.
Coquere lateres in fornacem. V. coquo.
Ducere lateres. Vitruv. lib. 2. cap. 3. Itaque primum de lateribus, qua de terra duci eos oporteat, dicam. Non enim de arenofo, neque calculofo, neque fabulofo luto funt ducendi, quod ex his generibus quum funt ducti, primum fiant graves: deinde quum ab imbribus, in parietibus afperguntur, dilabuntur & diffolvuntur, paleæque, quæ in his ponuntur, non cohærefcunt propter afperitatem. Faciendi autem funt ex terra albida cretofa, five de rubrica, aut etiam mafculo fabulone. Ducendi autem funt per vernum tempus, & autumnale, ut uno tenore ficcefcant. Qui enim per folftitium parantur, ideo vitiofi funt, quod fummum corium fol acriter quum percoquit, efficit ut videantur aridi, interius autem fint non ficci: & quum poftea ficcefcendo fe contrahunt, perrumpunt ea quæ erant arida: ita rimofi facti, efficiuntur imbecilli. Maxime autem utiliores erunt, fi ante biennium fuerint ducti. namque non ante poffunt penitus ficcefcere. Ex his liquet, laterem duci & fieri eodem fignificatu dici: eumque proprie effe, qui ad folem fuerit exficcatus. Qui enim coquitur in fornacibus, aut Tefta dicitur, aut Coctus later. Idem lib. 2. cap. 8. Saxo quadrato, aut ex tefta, aut filicibus ordinariis ftruat bipedales parietes. Ibidem, non ita procul a fine, De ipfa autem tefta, fi fit optima, feu vitiofa ad ftructuram, ftatim nemo poteft judicare, quod in tempeftatibus & æftate in tecto quum eft collocata, tunc fi firma eft, probatur. Nam quæ non fuerit ex creta bona, aut parum erit cocta, ibi fe oftendet effe vitiofam gelicidiis & pruina tacta.
Laterem lavare, proverbium, pro Operam ludere. Ter. Phorm. 1. 4. 8. Purgem me? laterem lavem.

Laterĭtius, a, um. Adj. [πλίνθινος] Ex latere factum. Plin. 10. 30. Lapide duro, ac filice æquo conftruunt, veluti lateritios parietes.
Opus lateritium. Columel. 9. 6.
Urbs lateritia. Suet. Aug. cap. 28.

Laterarius, a, um. Adj. Lateribus aptus. ut, Terra lateraria. Plin. lib. 19. cap. 8.

Laterarius, i. m. Aceratum vero eft lutum paleis mixtum, ut laterariis ufus eft. Nonius. H. St. V. Non. 5. 97. in Aceratum, quanquam inedit Gothofr. Laterarii excufum eft. Gloff. Gr. Lat. πλινθουργός, Laterarius.

Lateraria, æ. f. [πλινθουργεῖον] Officina in qua fiunt lateres. Plin. lib. 7. cap. 56. Laterarias ac domos conftituerunt primi Euryalus & Hyperbius fratres Athenis: antea fpecus erant pro domibus.

Laterina, æ. f. Idem. Tertull. adv. Marc. cap. 2. 20. Mercedes pro laterinis deductis.

Laterāmen, ĭnis. n. Vas lateritium. Lucret. 6. 232.
— rareque facit lateramina vafis. V. ibi Lambin.

Lateranus, i. m. Deus focorum, & Genius, dictus hoc nomine, quod ex laterculis crudis caminorum iftud exædificetur genus. Arnob. 4. p. 130.

Laterculus, i. m. [πλινθίον] dimin. Parvus later. Plinius lib. 30. cap. 7. extr. Facto crudis laterculis, ad formam camini. Curtius lib. 5. 1. 25 fcribit Laterculo coctili ftructos fuiffe muros Babylonios. Columel. lib. 8. cap. 14. Sub porticibus deinde quadratæ haræ cæmentis vel etiam laterculis exftruuntur.
Eft etiam Genus piftorii operis a forma, in quam fingitur, vocati. Apul. 10. Met. p. 245. Elmenh. Heic panis cruftula, lucunculos, hamos, laterculos, & complura fcitamenta mellita. V. Turneb. Adverf. 8. 8.

Laterculum, i. n. Codex dignitatum omnium, tam militarium quam civilium. l. 1. & 2. Cod. de Offic. Quæftor. Et Ifidor. 6. 17. de Cyclo Pafchali. Hinc & Laterculum dictum, quod ordinem habeat ftratum annorum.

Lateralis, V. latus fubft.

Lateranus, i. m. [Λατερανὸς] Proprium nomen patricii Romani qui latere frequens in otio folebat. Hic Conful defignatus juffu Neronis interfectus eft. Ædes ejus ampliffimæ datæ fuerunt a Conftantino Imperatore Pontifici maximo. Juven. 10. Sat. 17.
— egregias Lateranorum obfidet ædes
Tota cohors. Inde, Lateranenfe palatium, & Lateranenfis bafilica, Sancti Joannis ædes vocata eft, quæ in Lateranorum nobiliffimæ gentis ædibus exftructa fuit.

Laterculus, V. later.

Laterium, i. n. Fuit Qu. Ciceronis villa in ipfius patria Arpino: quam quum vellet vendere, Arpinatum erat fremitus excitatus. Cic. 4. Att. 7. Arpinatium fremitus eft incredibilis de Laterio.

Lăterna, æ. f. [φανός] a Lateo, lates, quod primam corripit, Laterna vero producit: notæ fignificationis. Martial. lib. 14. 61.
Dux laterna viæ claufis feror aurea flammis:
Et tuta eft gremio parva lucerna meo. Ibid. 62. de Laterna ex vefica,
Cornea fi non fum, nunquid fum fufcior? Cic. 4. Att. 3. Clodii veftibulum vacuum fane mihi nuntiabatur, paucis pannofis fine laterna.
Laterna Punica. Plaut. Aulul. 3. 6. 30.
Ita is pellucet, quafi laterna Punica.
Pareus in Lex. Crit. p. 660. ait Veteres Lanterna dixiffe.

Laternārius, i. m. [φανοφόρος] Qui alteri laternam præfert. Cic. in Pifon. 20. An cum altero barbato Epicureo, cum altero Catilinæ laternario? V. Præferre facem in fax.

Laterunculus, V. latro.

Latesco, V. latus adjectivum.

Lătex, ĭcis. m. [ἰκμάς] Omnis humor Poëtis dicitur: ab eo quod intra aliquid lateat. Unde & de aqua, vino, & ceteris dicitur. Virg. 1. Æn. 690.
Regales inter menfas, laticemque Lyæum. Ovid. 8. Met. 274.
Palladios latices dixit, quum Oleum dicere vellet. Et Lucret. lib. 1. 940. Abfynthii laticem. Cic. 2. de Divin. 63.
Nos circum latices gelidos fumantibus aris, &c. Ex Homero.
De aqua dixit Lucret. 1373.
Cedere fquammiferis latices nitentibus aiunt, &c.
Cupido laticum, Sitis. Lucret. lib. 4. 1086.
Liquoris vitigeni latex, Vinum. Lucret. lib. 5. 15.
Calidi latices. Virg. 6. Æn. 218.
Cærulei latices. Ovid. 3. Trift. 10. 29.
Perennes latices. Lucret. lib. 5. 263.
Sacri. Ovid. 5. Met. 263.
Congerere laticem in vas. Lucret. lib. 3. 1022.
Perpotare abfynthi amarum laticem. Lucret. lib. 4. 16.
Refovere aliquem gelido latice. Sen. Agam. 8.

Lathyris, ĭdis. f. [λαθυρὶς] Herba quæ Cataputia major appellatur. Plin. lib. 27. cap. 11. Lathyris folia habet multa lactucæ fimilia, tenuiora, germina multa, in quibus femen tuniculis continetur, ut capparis.

Lathyrus, i. m. Herba, quæ alias Leontopodion. Apul. de Herb. cap. 7.

Latialis, Latiar, Latiaris, V. latium.

Latibulum, V. lateo.

Laticlavium, Latifolium, Latifundium. V. latus, a, um. adj.

Latine, Latini, Latinus. V. latium.

Lătīnus, i. m. [Λατῖνος] tefte Virgilio 7. Æn. pr. Laurentum rex, Fauni & Maricæ nymphæ Laurentis filius. Virg. 7. Æn. 45.
— rex arva Latinus & urbes, &c. Hic, ut idem teftatur, Æneam profugum fufcepit hofpitio: & uti refponfo acceperat, ei Laviniam filiam, jam Turno Dauni filio promiffam, dedit uxorem: quamobrem bellum ingens inter Æneam & Turnum exortum eft, in quo Latinum cecidiffe ex Virgilio & Servio manifeftum eft.
Fuere & alii plures Latini, ut auctor eft Hyginus Fab. 127. Hic Circe & Telemacho genitus eft, ut Hefiodus vero, Circe & Ulyffe. Theog. extr. conf. Serv. ad loc. cit. Æneid.
Latinus Silvius, ut ait Livius 1. 3. Æneæ Silvii fuit filius, & mortuo patre Albanis imperavit, & ab eo coloniæ deductæ eorum qui Prifci Latini nuncupati funt.

Latio, V. fero.

Latito, V. lateo.

Latitudo, V. latus, adj.

Lătium, i. n. [Λάτιον] ut ait Plin lib. 3. cap. 5. pr. ea pars Italiæ eft, ubi funt Tiberina oftia & Roma terrarum caput. Dictum Latium a Latendo, quod illic latuerit Saturnus, Jovem filium fugiens. Ovid. 1. Faft. 238.
Dicta quoque eft Latium terra, latente deo. Virg. 8. Æn. 322.
— Latiumque vocari
Maluit, his quoniam latuiffet tutus in oris. Varro autem Latium dici putat, quod latet Italia inter præcipitia Alpium & Apennini, tefte Serv. ad loc. Eft autem duplex Latium, ut dicit Servius, Unum a Tiberi ufque ad Fundos: aliud inde ufque ad Vulturnum. Latium vero antiquum, ut ait Plin. lib. 3. cap. 5. a Tiberi Circeios fervatum eft M paffuum L longitudine. tam tenues primordio imperii fuere radices. Colonis fæpe mutatis tenuere aliis alii temporibus, Aborigines, Pelafgi, Arcades, Siculi, Aurunci, Rutuli. Et ultra Circeios Volfci, Ofci, Aufones, unde nomen modo Latii proceffit ad Lirin amnem. Cic pro Arch. 5. Studiaque hæc & in Latio vehementius tum colebantur.
Facetiæ oblitæ Latio. Cic. 9. Fam. 16. Mirifice capior facetiis maxime noftratibus, præfertim quum eas videam primum oblitas Latio tum, quum in urbem noftram eft infufa peregrinitas: nunc vero etiam Braccatis & Tranfalpinis nationibus, ut nullum veteris leporis veftigium appareat.
Ferox Latium. Hor. 1. Carm. 35. 10.
Felix Latium. Hor. in Carm. fæcul. 66.

Lătīni, ōrum. m. [Λατῖνοι] Populi Italiæ in Latio: de quibus Salluft. Primo Italiam tenuiffe quofdam, qui appellabantur Aborigines: hos poftea adventu Æneæ Phrygiis junctos, Latinos uno nomine nuncupatos. Servius autem ait Æneam victis Latinis, ut eorum favorem fibi conciliaret, nomen Latinum non folum illis non fuftuliffe, fed etiam Trojanis impofuiffe.

Latius, a, um. [Λάτιος] Adj. Poëtis ufitatius. Columel. lib. 1. in præf. An Latiæ Mufæ non folos adytis fuis accium & Virgilium recepere, fed eorum & proximis & procul a fecundis facras conceffere fedes?
Agri Latii. Ovid. 3. Faft. 606.
Arces Latiæ. Ovid. 15. Met. 582.
Gens Latia. Ovid. 4. Faft 42.
Lingua Latia. Ovid. 2. de Pont. 3. 75.
Latius, Latus, Lætus mifcentur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 12. 411. & 7. 433.

Latiālis, vel **Latiaris**, e. [Λατῖνος] Quod eft ex Latio: ut, Latialis Jupiter, apud Cic. pro Milon. 86. Al. Latiaris.
Caput Latiale, Capitolium. Lucan. lib. 1. 530.

 Doctrina

Doctrina Latialis. Macrob. lib. 1. cap. 1.

Sermo Latialis, Romanus & Latinus, quo Latini primum usi sunt. Plin. lib. 3. cap. 1. Ex his digna memoratu, aut Latiali sermone dictu facilia. i. e. Latino.

LATIAR, is. n. Ipsum solenne Latinarum feriarum, de quibus in LATINUS, a, um. Macrob. lib. 1. Saturnal. cap. 16. Quum Latiar, hoc est Latinarum solenne, concipitur, item diebus Saturnaliorum, sed & cum mundus patet, nefas est prælium sumere. quare nec Latinarum tempore, quo publice quondam induciæ inter Romanum populum Latinosque firmatæ sunt, inchoari bellum decebat, &c. Cic. 2. Q. frat. 4. extr. De nostra Tullia tui mehercule amantissima, spero cum Crassipede nos confecisse. Dies erant duo, qui post Latinas habentur religiosi: ceterum, qui confectum erat Latiar, erat exiturus. Vide Interpp. ad loc. Cæl. Rhodig. lib. 28. cap. 24. & in primis J.F.Gronov.Obs. lib.4. cap.25.

LATĪNUS, a, um. aliud Adj. [Λατῖνος] Virg. 1. Æn. 10.

— genus unde Latinum.

Carmen Latinum. Hor. 1. Carm. 32. 3.

Consuetudini Latinæ tradere. Columel. in præfat. lib. 12. i. e. In Latinum sermonem vertere.

Feriæ Latinæ. Var. 5. de L. L. 3. Latinæ feriæ dies conceptivus dictus a Latinis populis, quibus ex Albano monte ex sacris carnem petere jus fuit cum Romanis. A quibus Latinis, Latinæ dictæ. Hactenus Varro. Cic. pro Planc. 23. Quibus e municipiis vix jam qui carnem Latinis petant, inveniuntur. conf. Liv. 32. 1. & 37. 3.

Feriæ Latinæ. Dionysius Halicarnasseus lib. 4. Tarquinius Superbus designare templum statuit Romanis & Latinis commune, atque Hernicis & Volscis, eis quidem qui in societatem scripti erant: ut convenientes quocunque anno in designatum locum nundinarent unaque vescerentur, ac de communibus extis partem quique eorum caperent. Grate autem suscipientibus rem omnibus, locum designavit ubi conventum facerent, in medio maxime gentium earum positum, montem celsum qui Albanorum superstat urbi, in quo nundinas quotannis agi & inducias esse omnibus erga omnes lege statuit: Sacrificiaque perfici communia Latiali Jovi: epulas idem quoque statuens, quas exhibere oporteret ad sacrificia unamquamque urbem, & quam partem unamquamque accipere. Quæ vero participes erant hujus solennitatis & sacrificii urbes fuere, tribus demptis, quinquaginta. Has autem solennitates & sacrificia Romani usque ad hæc nostra tempora perficiunt, Latinas eas vocantes. Feruntque in eas hæ, quæ participes sunt sacrorum, urbes: aliæ agnas, aliæ caseos, aliæ lactis mensuram quandam, aliæque his simile aliquod molæ genus. Uno autem tauro communiter ab omnibus immolato, statutam partem urbs quæque accipit. Sacrificant enim pro omnibus, principatumque sacrorum Romani habent. Idem sub finem lib. 6. Decrevit Senatus etiam agendas esse diis gratias de reconciliatione plebis, sacrificiaque perficienda, unam diem adjiciens Latinis feriis vocatis, quæ duarum erant: primam quidem sacram faciente Tarquinio, quo tempore Etruscos vicit: secundam vero addente Populo quum Reges ejiciens liberam civitatem fecit. quibus duabus tertia quoque adjuncta est, reditûs rebellium gratia. Patrocinium autem & curam sacrificiorum quæ in his fiunt, atque certaminum, accepere Tribunorum ministri, nunc habentes potestatem ædilitiam, ornati ipsi a Senatu purpura & solio eburneo, aliisque insignibus quæ Reges habuerant. Plin. lib. 27. cap. 7. Latinarum feriis quadrigæ certant in Capitolio, victorque absinthium bibit: credo sanitatem præmio dari honorifice arbitratis majoribus. Arnobius adversus gentes lib. 2. ubi de cærimoniarum mutatione agit, In Albano antiquitus monte nullos alios licebat, quam nivei tauros candoris immolare: nonne istum morem, religionemque mutastis, atque ut rufulos liceret dari Senatus constitutum sanctione? Plutarch. in Camill. ad finem, Quum multæ in Senatu variæque contentiones essent, quod in varias sententias civium mentes trahebantur, tandem in hanc sententiam itum est, ut alter ex Consulibus plebejus crearetur. Dictator (Camillum intelligit) quum ad populum hoc nuntiaret, statim populus cum Senatu reconciliatus est, & Camillum plausu ac clamore domum usque deducunt. Postridie autem congregati decreta tulere, ut ædes Concordiæ (quemadmodum Camillus voverat,) quæ foro & concioni immineret, rebus bene gestis, exstrueretur. Adjectus insuper Latinis dies unus, ut quaternis diebus agerentur, utque populus Ro. omnis in præsentia sacrificaret coronatus. V. & Liv. lib. 6. ad finem.

De Feriis Latinis Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 7. in hunc modum, Romanos Consules comitiis creatos, sortitis provinciis, aut extra sortem datis, Latinas ferias indicere consuevisse plane perspicuum est: Jovique Latiali in monte Albano sacrum facere, quod Latiar dixere, ubi carnem Latinis populis dare mos erat, quæ visceratio dicta. Est enim mons Albanus inter Albam & urbem Romam tractu fere pari disjunctus, ubi templum a Tarquinio Superbo Jovi Latiali constructum ferunt. Paulo post: Has Latinas Tarquinius a principio in unam diem indixit. post Reges vero exactos, altera populi jussu adjici cœpta fuit. Demum restituta plebe, quæ ad sacrum montem secesserat, in tres aut quatuor dies indictas a Consule vel Præfecto Latinarum fuisse: interjecto deinde tempore, in decem dilatas servatasque invenimus.

De Præfecto Latinarum puero nobili, qui, absentibus magistratibus, ne urbs sine imperio foret, in tempus deligebatur, qui jus redderet, ac subitis mederetur, ut ait Tacit. 6. Ann. 11. pr. meminerunt Fenestella, & Pomponius in l.2.D.de origine juris.ubi omnino Rupertum V. Is Præfectus Urbi etiam vocabatur. De Visceratione in iisdem feriis suo loco dicetur.

Ferias autem Latinas, maximo Romanorum Latinorumque magistratuum conventu, Consules procurabant, quum interea cum populo agere non liceret: ut ob eam caussam Latinæ aliquando a Consulibus instaurarentur, quum tribunis pl. obsistere vellent, populares leges, & reipub. perniciosas, ferre cupientibus. itaque Cic. 1. Q. frat. 5. Consul, inquit, Lentulus dies comitiales exemit omnes. nam etiam Latinæ instaurantur: nec tamen deerant supplicationes. sic legibus perniciosissimis obsistitur, maxime Catonis. Instaurabant Latinas etiam Pontifices, ut Liv. lib. 32. cap. 1. tradidit. id autem fiebat, quasi jam, faciendis iis, aut prætermissum aliquid esset, aut, quod non oporteret, commissum. Primus eas in unum diem Tarquinius Superbus instituit: secundus dies additus, pulsis regibus: tertius post secessionem in Aventinum: quartus, plebe & patribus a Dictatore Camillo in concordiam reductis. In eo meam fluctuare sententiam fateor, conceptivæne an stativæ feriæ fuerint Latinæ. si Varronem, & Macrobium sequamur, antiquitatis utrumque peritissimum, conceptivæ erant, non stativæ, concipiebanturque in dies vel certos, vel incertos. Livius tamen stativas indicat fuisse, quum ait lib. 25. 12. pr. Romæ Consules, Prætoresque usque ante diem v. Cal. Mai. Latinæ tenuerunt. eo die perpetrato sacro in monte, in suas quisque provincias proficiscuntur. Non enim simile veri est, Consules, quum victor Annibal vastaret Italiam, consulto in v. Cal. Maias, qui dies a primo initi magistratus die, hoc est ab Idibus Martii, XLIII dierum spatio distat, Latinas distulisse: ut ipsi sibi diutinæ in urbe mansionis necessitatem imponerent: quum ire in Provincias neque Consulibus, neque Prætoribus liceret, nisi Latinarum sacro perpetrato. aut igitur eas e stativis in ordinem conceptivarum postea transisse credendum est: aut latentem caussam alii perscrutentur. Ex P. Manutii commentariis in epist. ad Attic. 1. 3. pr. & ad Q. fratrem 2. 4. [Latinas variis temporibus indictas docet Livius, ut ante d. III. Non. Maji & ante d. III. Id. Sextil. lib. 41. 20. & Prid. Kal. April. lib. 44. 22. & ante d. IV. & III. & prid. Id. Novemb. lib. 45. 3. & Kal. Jun. 42, 35. Unde satis apparet, revera conceptivas fuisse, h. e. Anniversarias quidem, non tamen stato die redeuntes, sed quotannis a Consulibus in certam diem indictas. Itaque nec in antiquis Fastis, seu Kalendariis usquam annotatas reperies. Liberum autem consulibus fuisse in quem diem vellent indicere, nisi nominatim S. C. vetarentur, apparet ex Liv. 44. 17. & 21. unde simul cognoscimus quo minus mature fierent sæpe religiones obstitisse. conf. eundem 42. 10. extr.

Fides Latinæ. Hor. 1. Epist. 3. 12.

Gens Latina. Virg. 8. Æn. 55.

Juniani Latini in libertorum numerum [lege Junia Norbana] inducti fuerunt, similitudine eorum qui socii Latini & Latini colonarii dicebantur, qui in Latinas colonias deducti fuerant. Lex sociis nominis Latini dabat, qui stirpem ex sese domi relinquerent, ut cives Romani fierent. Hæc apud Livium 41. 12. lex exstat, a qua profectam esse primum rationem eam qua jus Quiritium consequerentur Latini liberti existimo, ut prole. De his sæpe fit mentio apud Jurisconsultos, & Ulpianum præsertim in institutis. Turneb. V. in LATINITAS.

Lingua Latina locupletior Græca. Cic. 1. de Fin. 10. Ita sentio, & sæpe disserui, Latinam linguam non modo non inopem, ut vulgo putarent, sed locupletiorem etiam esse quam Græcam.

Vertere in Latinum, h. e. In Latinam linguam. Quintil. lib. 10. cap. 5. subaud. Sermonem.

Verbis Latinis miscere Græca. Hor. 1. Serm. 10. 20.

Vocabula parum Latina. Martial. lib. 2. 8.

Voce Latina loqui. Ovid. 3. Trist. 12. 39.

Urbs Latina. Virg. 9. Æn. 367.

Compar. Hieronym. Epist. 13. ad Paulin. Nihil Latinius tuis voluminibus.

Superl. Idem Epist. 51. Homo Latinissimus.

Viri Latinissimi. August. de Grammat. Tom. I. p. 98. V. Cellar. Cur. Post. p. 149.

LATINÆ, arum. f. pl. subaudito Feriæ. V. LATINUS, a, um. adj.

LATINE, Adv. [Λατινιστὶ] More Latinorum. Cic. 6. Verr. 2. Latine me scitote, non accusatorie loqui. Idem 7. Philipp. 17. Qui plane & Latine loquuntur. h. e. Proprie, aperte & ut res habet, sine figuris ullave obscuritate aut circuitu.

Quoniam turpe est Latine loquentibus non quamque rem nomine suo appellare. V. Favor. apud Gell. libri 4. cap. primo. H. St.

Loqui Latine, i. e. Pure & emendate loqui. Cic. de Opt. gen. Orat. 4. & de Clar. Orat. 108.

Scire Latine. Cic. pro Cæcin. 55. Quid enim facilius est, quam probari iis, qui Latine sciant, in uno servulo Familiæ nomen non valere?

LATINĬTAS, ātis. f. pro Latino sermone. Cic. 7. Att. 3. Secutusque sum non dico Cæcilium, Mane ut ex portu in Piræeum (malus enim auctor Latinitatis est) sed Terentium, &c. Et 4. ad Herenn. 17. Latinitas est, quæ sermonem purum conservat, ab omni vitio remotum.

Latinitas, Jus Latii, jus civium Romanorum. Cic. 14 Att. 12. Scis quam diligam Siculos. Multa illis Cæsar, neque me invito, etsi Latinitas erat non ferenda, &c. i. e. Jus civium Romanorum. Nam Latini, cives Romani: itaque & suffragia ferebant, & magistratus gerebant. Si igitur Siculis Cæsar jus Latii concessisset, res fuisset non ferenda, veruntamen ferri potuisset. Ut autem Antonius legem figat, quasi a Cæsare latam, qui nullam hac de re mentionem fecit, hoc vero neutiquam ferri potest.

Merita erga populum Ro. allegantes Latinitate vel civitate donavit. Suet. in Augusto cap. 47. H. St. Plenissime de Latii antiqui seu Latinitatis jure Ez. Spanhem. orb. Rom. Exerc. 1. cap. 8. & 2. 19. q. V.

LATINIENSIS. e. Idem quod Latinus. Cic. de Arusp. Respon. 20. Quod in agro Latiniensi auditus est strepitus cum fremitu.

LATINO, āre. Latine vertere. Cæl. Aurel. Tard. 5. 4. Cujus nominis vim sæpe latinavimus. [Nisi Latinizavimus legendum.

LATINIZO, āre. Idem. Cæl. Aurel. Acut. 2. 1. Sorani hæc sunt, quæ latinizanda suscepimus.

LATMUS, V. LATMUS.

LATMUS, i. m. [Λάτμος] Plinio 5. 29. Ioniæ mons nobilis, ob Endymionis fabulam, quem aiunt a Luna adamatum, cum in eodem obdormivisset. Cic. 1. Tusc. 92. Endymion vero, si fabulas audire volumus, nescio quando in Latmo obdormivit, qui est mons Cariæ. Nondum, opinor, est experrectus. Num igitur eum curare censes, cum Luna laboret, a qua consopitus putatur, ut eum dormientem oscularetur? Hinc

LATMIUS, a, um. Adj. Ovid. 3. de Arte 83.

Latmius Endymion non est tibi, Luna, rubori. Quidam corrupte Lamius legunt.

LATOMIÆ, vel LATUMIÆ, vel LAUTUMIÆ, arum. f. [λατομίαι] Lapicidinæ, & metalla saxaria. Liv. lib. 26. 27. pr. Comprehensa postea privata ædificia, comprehensæ latomiæ, forumque piscatorium. V. LATUMIÆ.

Ad latomias damnari solebant ii, qui in opus metalli damnabantur. Apud Plaut. Capt. 3. 5. 65. Tindarus in latomias lapidarias ab Egione damnatur.

Inde ibis porro in latomias lapidarias. V. LAPIDARIUS.

LATŎMUS, i. m. [λατόμος] Lapicida, qui lapides cædit.

LĀTŌNA, æ. f. [Λητὼ] Cei filia, a Jove dilecta pariter & compressa, Apolli-

Apollinem & Dianam peperit. Unde Apollo Latoides, & Diana Latonia dicitur. Virg. 9. Æn. 405.

Aftrorum decus, & nemorum Latonia cuftos. Similiter Delos infula, ut ait Servius, dicta eft Latonia, quod in ea Latona enixa fit Dianam & Apollinem.
Filius Latonæ, Phœbus. Tibul. lib. 3. 4. 72.
Genus duplex Latonæ. Virg. 12. Æn. 198.
Puer Latonæ, Phœbus. Hor. 4. Carm. 6. 37.
Candida Latona. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 184.
Dilecta Jovi Latona. Hor. 1. Carm. 21. 4.

Latōnius, a, um. Adj. [Λητῷος] ut, Proles Latonia. Ovid. 8. Met. 15.
Delos Latonia. Virg. 3. Georg. 6.
Luna Latonia. Tibul. lib. 3. 4. 29.
Stirps Latonia. Ovid. 3. Trift. 2. 3. MSS. habent Latoia.
Velox Latonia. Stat. 9. Theb. 679.

Latonia, æ. f. Abfol. Diana. Virg. 9. Æn. 405.
Aftrorum decus, & nemorum Latonia cuftos.

Latonĭgĕna, æ. c. [Λητογενής] pl. **Latonigenæ**, arum. m. [Λητογενεῖς] Apollo & Diana. Senec. Agam. 320.
Duo Latonigenæ. Ovid. 6. Met. 160.

Latōus, i. m. [Λητῷος] Apollo. Hor. 1. Carm. 31. 18.
Frui paratis, & valido mihi,
Latoe, dones.

Latōius, a, um. [Λητώϊος] Idem quod Latonius. Ovid. 8. Met. 541.
— Parthaoniæ tandem Latoia clade
Exfatiata domus. conf. 3. Trift. 2. 3.

Latōis, ĭdos. f. [Λητωΐς] Diana. Ovid. 21. Epift. 153.
Confiteor, timeo fævæ Latoidos iram.

Latōĭdes, æ. m. [Λητοΐδης] Apollo. Stat. 1. Theb. 663. Et pl. Latoidum numina. i. e. Apollinis & Dianæ. Aufon. Epitaph. 27. 2.
Λατοΐδης Latoides apud Juft. Mart. in Epift. ad Diognetum a me edita eft μνησμοσύνη. H. St.

Lator, ōris. a Fero, fers. V. **Fero**.

Latrīa, æ. f. [λατρεία] Latine Cultus, Obfequium, fervitus religionis.

Latrīna, æ. f. [ἀφοδευτήριον, ἀφεδρὼν] Locus privatarum fordium, & nonnunquam Locus ad exonerandum ventrem accommodatus. A latendo. Apuleius de Afino, lib. 9. p. 223. Elm. Omnia prorfus, ut in quandam cænofam latrinam, in ejus animum flagitia confluxerant. Varr. lib. 2. de Analog. Deinde quum brevitatis caufa nomina contraherent, quo effent aptiora, pro lavatrina, latrinam nominaverant. V. Lavatrina, in **Lavo**. [Miror autem, ni Lotrinam potius dixerint, ut Lotura pro Lavatura & cetera itidem. Gloff. Lat. Gr. appofite, Latrina, λουτρών.
Latrina, In quam lotura projicitur. Plaut. Curc. 4. 4. 24.
Non pluris facio, quam ancillam meam, quæ latrinam lavat.

Latrinum, i. n. apud Laberium, tefte Nonio 3 131. Sequere in latrinum, ut aliquid guftes ex Cynica hærefi. Lucil. lib. 6. Hoc tu apte, credit quemquam latrina petiffe.

Latro, pr. comm. [ὑλάω, ὑλακτέω] āre. Proprium eft canis, quum impetum facit & voce terret. Virg. 3 Ecl. 18.
— multum latrante Lycifca. Plaut. Amph. 4. 3. 24.
Nec gannio, nec latro. Cic. pro Rofc. Amer. 56. Quod fi luce quoque canes latrent, quum deos falutatum aliqui venerint, &c.
Latrare, ad homines translatum, pro Vociferari, & intentiore voce clamare. Cic. 2. de Orat. 220. Quid enim hic meus frater ab arte adjuvari potuit, quum a Philippo interrogatus quid latraret, furem fe videre refpondit? Idem de Clar. Orat. 58. Latrant enim jam quidam oratores, non loquuntur.
Rumperis, & latras magnorum maxime regum. Hor. 1. Serm. 3. 136. Rumperis, Ex impatientia. Latras, More canum amare objurgas.
Latrare aliquid, i. e. Pofcere. Lucret. lib. 2. 17.
— nonne videtis
Nil aliud fibi naturam latrare, &c. Feft. lib. 10. Latrare Ennius pro Pofcere pofuit. Hactenus ille. Verfus autem Ennii citatur a Varr. lib. ult. de Ling. Latina, non ita procul a fine: Multa, inquit, ab animalium vocibus translata in homines: partim, quæ funt aperta: partim, obfcura. Perfpicua, ut Ennii: Animus cum pectore latrat. quo loco multi codices perperam habent Lactat. conf. **Latrans** Partic.
Latrare, cum accuf. pro Allatrare. Hor. 2. Serm. 1. 85.
— fi quis
Opprobriis dignum latraverit integer ipfe. Adde Epod. 5. 57. Stat. 1. Silv. 3. 5. & Gell. 7. 1.
Latrare etiam Poetis dicuntur aquæ. Claud. 1. de Rap. Prof. 148.
Hinc latrat Gætula Thetis, &c. V. Drakenb. ad Sil. 3. 471.

Latror, [ὑλακτοῦμαι] āri. pafliv. Plin. lib. 25. cap. 10. Hanc habentes, negant latrari a canibus.
Latratur, imperf. Ovid. 2. Trift. 459.
Scit cui latretur, quum folus obambulat ipfe.

Latrans, antis. Partic. [ὑλακτῶν] ut, Colla latrantia canis. Propert. lib. 3. 18. 23.
Bella undique latrantia. Claud. 2. in Eutrop. 486.
Janitor latrans. Virg. 6. Æn. 400.
Monftrum latrans. Idem 6. Ecl. 75.
Undæ latrantes. Sil. 3. 471. V. Supra in **Latro**.
Stomachum latrantem lenire. Hor. 2. Serm. 2. 17.
Subftantive pofuit Phædr. 5. 10. 7. pro Cane:
Canem objurgabat. cui fenex contra latrans. ubi prima corripitur, alias auctoritate optimorum poetarum femper producta. [Sed Hogftratanus legit Cui latrans contra fenex, probante Burmanno, ut metri ratio confiftat.

Latrātus, a, um. [ὑλαγμένος] aliud Partic. ut
Caput latratum Capharei. Stat. 1. Achil. 451. i. e. Fluctuum tumultu affectum.
Cibus latratus. Martial. lib. 4. 53. ad Cofmum, de Cynico philofopho,
Cui dat latratos obvia turba cibos. i. e. Latratu mendicatos more canis.

Latrātus, ûs. m. [ὑλαγμός] Plin. lib. 8. cap. 40. Ab alio in Epiro agnitum in conventu percufforem domini, laniatu & latratu adactum ut cogeretur fateri fcelus?
Latratus gravis. Varr. 2. de R. R. cap. 9.
Aper actus latratibus. Ovid. 2. Faft. 231. Al. Laurentibus.
Claris latratibus actus cervus. Ovid. 13. Met. 806.
Dare latratus. Senec. Medea, 10.
Implet vagis latratibus dumeta venator. Sil. lib. 3. 294.
Intonare latratu ingenti. V. **Intono**.
Remugit nemus latratu. Senec. Thyeft. 8.
Sævit canum latratus in auras. Virg. 5. Æn. 257.
Turbare apros latratu. Virg. 3. Georg. 411.

Latrātor, ōris. m. [ὑλακτής] Virg. 8. Æn. 698.
Omnigenumque deûm monftra, & latrator Anubis, &c. Servius, Latrator quia canino capite pingitur; hunc volunt effe Mercurium: ideo quia nihil eft cane fagacius. Adde Martial. 12. 1.
Pro Rabula molefto ponitur a Quintil. 12. 19. p. 1083. Si a viro bono in rabulam latratoremque convertitur.

Latrābĭlis, e. Adj. Latranti fimilis. Cæl. Aurel. Acut. 3. 11. Vox obtufa & veluti latrabilis. [An Latratilis?

Latro, ōnis c. pr. fyll. c. [λῃστής, ὁδοιδόκος] Qui publice vel per vim furantur. Latrones Viarum obfeffores dicuntur, quod a Latere adoriuntur, vel quod latenter infidiantur, inquit Feftus. Cic. 2. Philip. 62. Erat ei vivendum latronum ritu, ut tantum haberet, quantum rapere potuiffet.
Infefti latrones. Hor. 2. Serm. 1. 42.
Infidiofus latro. V. **Insidior**.
Latronem, pro Venatore ufurpant nonnunquam poetæ. Virg. 12. Æn. 7.
— fixumque latronis
Impavidus frangit telum.
Latrones, eos antiqui dicebant, qui conducti militabant, ἀπὸ τῆς λατρείας. Feftus. Sed docti ἀπὸ τοῦ λάτρου reponunt, ex Varr. de L. L. 6. 3. Nam ferviebant mercede, quæ Gr. λάτρον dicitur. Moris autem erat, ut hos Imperator & circa fe haberet, & primos mitteret ad omne difcrimen. Dicti quafi Laterones, inquit Varro, l. c. quia circa latera effe foleant. quos nunc Satellites vocant. Plaut. Mil. 1. 1. 75.
Nam rex Seleucus me opere oravit maximo,
Ut fibi latrones cogerem & confcriberem.
Latrones etiam funt Calculi, Latrunculi alias. Ovid. 3. de Arte Am. 357.
Cautaque non ftulte latronum prælia ludat. V. **Latrunculus**.

Latrunculus, i. m. dimin [λῃστίδιον] Cic. de Provinc. Conf. 15. Res in Sardinia cum maftrucatis latrunculis a Proprætore una cohorte auxiliaria gefta.
Latrunculus, five Laterunculus, qui & Latro, eft etiam Quo ludimus, fedecim fcrupis gemina acie utrinque directis in quibus duo reges funt invicem contendentes, duæ reginæ, quatuor equites, fedecim pedites, quatuor fatellites, totidem centuriones. Martial. 14. 20.
Infidiioforum fi ludis bella latronum. Seneca, Latrunculis ludimus. Idem de Tranq. 14. extr. Ludebat laterunculis, quum centurio, agmen periturorum trahens, & illum quoque citari jubet. V. feq dict.

Laterruncularius, a, um. Adj. ut, Laterruncularia tabula, In qua laterunculis luditur. Senec. Epift. 118. al. 117. circa finem, Nemo qui ad incendium domus fuæ currit, tabulam laterunculariam perfpicit, ut fciat quomodo alligatus exeat calculus. Latruncularjam dicit Laterunculariam, qui & alibi Latrunculos Laterunculos vocat, nifi nos fallant exemplaria. [Videri poteft Laterunculus alterum diminutivum a Later, fubft. Et forfan laterum figuram habebant ifti calculi.

Latrunculātor, ōris. m. [λῃστοδιώκτης] Qui rerum capitalium judex, five Quæftor appellatur, & vulgo Judex maleficiorum. Ulpian. lib 5. Digeft. de Judiciis. l. Solemus, Latrunculator de re pecuniaria judicare non poteft.

Latrōcĭnor, [λῃστεύω] āri. Latronum more prædari. Cic 1. de Nat. Deor. 87. Tot millia latrocinantur morte propofita: alii omnia quæ poffunt fana compilant. Idem 1. de Legib. 43. Jus effet latrocinari, jus adulterare, &c.
Latrocinari ex occulto. Plin. lib. 9. cap. 42.
Latrocinari, Mercede militare Plaut. Cornicularia, 1. Frag. 70.
Qui regi latrocinatus decem annos Demetrio conf. Trin. 2. 4. 197. Mil. 2. 6. 19. & Pœn. 3. 3. 90.

Latrocinātio, ōnis. f. Plin. lib. 19. cap. 4. Multitudinis innumeræ fæva latrocinatio.

Latrocinātor, ōris. m. Idem ac Latro in Dig.

Latrocĭnium, i. n. Idem, quod Latrocinatio, & ufitatius eft. Cic. pro Rofc. Amer. 61. Quod putares hic latrocinium, non judicium futurum. Idem 3. Verr. 57. Tu quæ ex fanis religiofis per fcelus & per latrocinium abftulifti, &c. Cæf. 8. Bell. Gall. 24. Quia repentino latrocinio atque impetu incolæ illorum, &c. Hor. 1. Serm. 3. 122.
— quum dicas effe pares res,
Furta latrociniis.
Imago latrocinii. Ovid. 2. de Arte Am. 207.
Caftrenfe latrocinium. V. **Castrum**.
Nefarium latrocinium. V. **Nefarius**.
Agitare latrocinia. Tacit. 12. Ann. 27.
Conjicere in latrocinium. V. **Conjicio**.
Latrocinium, ipfa Militia. Plaut. apud Non. 2. 508. Qui apud regem in latrocinio fuifti, ftipendium accepti tafti.

Latrocinālis, e. Adj. Apul. 2. Milef. p. 121. Elm. Quodcunque vel ignotorum miferatione, vel amicorum benevolentia extraximus, id omne latrocinalis invafit manus.
Caftra latrocinalia. Ammian. 27. 2.
Globi latrocinales. Idem 31. 16.

Latrocinalĭter, Adv. Mart. Capell. lib. 6. Latrocinaliter interimere.

Lātumiæ, [λατομίαι] vel **Latomiæ**, aut etiam (ut alii volunt) **Lautumiæ**, arum. f. Lapicidinæ. Feftus, Latumias ex Græco & maxime a Syracufanis, qui latomias & appellant & habent, ex quibus locis excifi funt lapides ad exftruendam urbem. V. **Latomiæ**. Præcipue ita nominatus eft Carcer Syracufanus, quem defcribit Cic. 7. Verr. 68. his verbis, Opus eft ingens, magnificum, regum ac tyrannorum: totum eft ex faxo in mirandam altitudinem depreffo, & multorum operis penitus excifo: nihil tam claufum ad exitus, nihil tam feptum undique; nihil tam tutum ad cuftodias, nec fieri, nec cogitari poteft. Idem 3. Verr. 14. Qui juratus apud vos dixit multos cives Romanos in lautumiis iftius imperio crudeliffime per vim morte effe mulctatos. Idem 7. Verr. 145. Quæcunque navis ex Afia, quæ ex Syria, quæ Tyro, quæ Alexandria venerat, ftatim certis indicibus & cuftodibus tenebatur: vectores

omnes

omnes in latumias conjiciebantur. Sic habent vulgati codices. Meus vero Plinius membranaceus manu fcriptus fane quam vetus lib. 11. cap. 37. fic habet, Ipfe convulneratus & captus femel per cavernam lautumiarum evafit, anguftos vulpium aditus fecutus. Et ita fcribendum, evidentiffime apparet ex Seneca lib. 9. Declamationum, decl. 4. de Sabino quodam: Ille etiam, inquit, quum reus rogaret ut in lautumias transferretur, Ne nunc, inquit, quemquam veftrûm decipiat nomen, Lautumiæ illæ minime lauta res eft. Jocabatur in miferiis & periculis fuis. In quibus non debuiffe quis nefcit? potuiffe quis credit? Hæc Seneca. Ex quo Turneb. 22. 17.

Quemvis Carcerem & vincula publica fignificat. V. Liv. 26. 27. Ulp. l. 1. §. ult. D. de Aleatoribus. & Plaut. Pœn. 4. 2. 5.

Latumarius, vel Lautumarius, i. m. Sceleratus, & qui fæpe in carcere fuerit. Quas enim Græci latomias, Latini lautumias, ut Varro, Plautus, aliique appellarunt. Ita carcer quidam Romæ vocabatur, quod in eo lapidicinæ aliquando fuiffent. Cic. in orat. in Pifonem 20. Cum altero Catilinæ lautumario. Lautumarium Catilinæ vocat Unum e fceleratis illis Catilinæ affectatoribus & gregalibus, qui fæpe coloni carceris fuiffent. Sic Turnebus legit, quum in excufis Laternario edatur.

Latus, a, um. Partic. a Fero, fers. V. fero.

Lātus, a, um. ior, iffimus. Adj. [εὐρὺς, πλατὺς, λαῦρος] Spatiofus, amplus, laxus. Cujus contrarium eft Anguftus. Ovid. 5. Faft. 280.

Aut pecus, aut latam dives habebat humum.

Aditus latus. V. adeo.
Æquor. Hor. 1. Epift. 2. 20.
Agri. Virg. 8. Æn. 88.
Amnis. Virg. 1. Georg. 141.
Area. Ovid. 1. Epift. 72.
Armi. Virg. 11. Æn. 644.
Campi. Virg. 1. Georg. 492.
Flumina. Virg. 3. Georg. 213.
Orbis latus. Hor. 1. Carm. 12. 56.
Ore lato ingens feneftra. Virg. 2. Æn. 482.
Pectus latum. Ovid. 1. Faft. 378.
Radice lata arbor. Plin. lib. 12. cap. 7.
Regna latiffima. Ovid. 2. Epift. 3.
Unguis latus. Plin. lib. 11. cap. 45.
Latus pectore. Martial. lib. 12. 38.
Latus, cum genitivo. Columel. lib. 3. cap. 13. Avarius quidam dupondio & dodrante altum fulcum, latum pedum quinque faciunt. Vide Longus pedum quatuor, in longus.
Latus, cum accufativo. Plin. lib. 6. cap. 26. de Babylone: Sexaginta millia paffuum amplexa muris, ducenos pedes altis, quinquagenos latis.
Buccina tortilis in latum. Ovid. 1. Met. 336.
Erigi & latum fieri. Cic. 4. Acad. 127. Eft animorum ingeniorumque naturale quoddam quafi pabulum confideratio contemplatioque naturæ. Erigimur, latiores fieri videmur, humana defpicimus. [Sed MSf. partim Altiores, partim Elatiores exhibent. Ex quibus prior lectio multo potior videtur.
Latus clavus, [ὁ πλατύσημος] Veftis Senatoria; dicta a textura. V. clavus, & paulo poft laticlavius.
Honor lati clavi. Lamprid. Commod. cap. 4.
Jus lati clavi. Quintil. 11. 3.
Tunica lati clavi. Suet. Aug. cap. 94.
Hac vefte utebantur etiam facerdotes. Sil. 3. 27.

Sacrificam lato veftem diftinguere clavo.

Late, Adv. [πλατέως] i. e. Multis in locis. Plin. Epift. 10. lib. 8. ad Fabatum, Quibus videor a meo, tuoque latere, pronum ad honores iter, & audita latius nomina, & non fubitas imagines relicturus.
Sacer late lucus. Virg. 8. Æn. 598.
Victrices late catervæ. Hor. 4. Carm. 4 23.
Aperire latius. Tacit. in Vita Agric. 38.
Audiri latius. Tacit. 3. Hift. 3.
Complent loca milite late. Virg. 2. Æn. 495.
Diffufa late longeque laus Pompeii. Cic. pro Corn. Balbo 13.
Difcedere late. Virg. 4. Georg. 359.
Diffeminatum eft hoc malum latius opinione. Cic. in Catil. 4. 6.
Divifum late atque difperfum bellum. Cic. pro Lege Manil. 31.
Effufum late mare. Hor. 1. Epift. 11. 26.
Fufus latius locus. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Loqui latius, cui opponitur Compreffius. Cic. 2. de Fin. 17. Rhetoricam palmæ, Dialecticam pugno fimilem effe dicebat, quod latius loquerentur Rhetores, Dialectici autem compreffius.
Patet late, & ad multos pertinet hæc ars. Cic. 1. de Orat. 235. Et 1. Off. 92. Hoc latiffime pateat, ad plurimofque pertineat.
Poffidere latius. i. e. Amplas poffeffiones habere. Ovid. 5. Met. 130 V. Burm. ad Petron. cap. 82.
Remotus longe lateque a vulgo. Hor. 1. Serm. 6. 18.
Perfcribere latius atque inflatius omnia ad aliquem. i. e. Geftis aliquid affingendo. Cæf. 2. Bell. Civil. 17. Sic & 3. 79.
Sparfa late veftigia currus. Ovid. 2. Met. 318.
Vagatus late ignis. Liv. 24. 47. extr.
Vagabitur nomen tuum longe atque late. Cic. pro M. Marcell. 30.
Latius, pro Diuturnius. Plin. 3. Epift. 10. Cujus famæ latius confuletur, fi difpenfata & digefta fuerit.

Latĭtūdo, ĭnis. f. [εὖρος, πλάτος] Cic. 1. de Nat. Deor. 54. In hac igitur immenfitate latitudinum, longitudinum, altitudinum.
Crefcere in latitudinem. V. cresco.
Poffeffionum latitudo. Cic. 3. de Lege Agr. 67. Qui latitudinem poffeffionum tueri, qui invidiam Sullanorum agrorum ferre non poffunt.
Verborum latitudo. Cic. 2. de Orat. 91. Oris pravitatem & verborum latitudinem imitatur.

Latitia, æ. f. Latitudo. Innocent. de cafis litt. p. 222. Goef. Proximum cafa venit fines quam maxime in longum habens, in latitia breviores. Adde p. 241.

Latesco, [πλατύνομαι] ere. Latum fieri & in latum extendi. Columel. lib. 2. cap. 10. Quia non in ventrem latefcunt, fed tenuem radicem deorfum agunt. Cic. in Arato 385.

Hic equus a capite & longa cervice latefcit. [Immo a Lateo eft pr. brevi.

Latĭfŏlius, a, um. Adj. [πλατύφυλλος] Quod lata habet folia. Plin. lib. 15. cap. 29. Diftinctio myrti fativæ atque filveftris, & in utraque latifoliæ. Idem lib. 15. cap. 7. Optima laurus ad id latifolia.

Latĭfundium, i. n. [εὐρυχωρία] Quod habet latum fundum & magnum: vel Fundus latus & amplus. Plin. lib. 17. cap. 22. Latifundiis, non legitima naturæ feftinatio. i. e. Non poteft una certa ratio præfcribi putandæ vineæ in magnis prædiis, quod aliæ ferius id, aliæ maturius defiderant. Idem lib. 8. cap. 6. Latifundia perdidere Italiam.
Ampla latifundia. Valer. Maxim. lib. 8. cap. 6. de C. Licinio, Ampla ab eo relicta latifundia feftinanter confumpfit.

Laticlāvius, a, um. Adj. Latum clavum habens, ut, Tribunus laticlavius. Suet. Domit. cap. 10.
Tunica laticlavia. Valer. Max. 5. 1. 7.
Laticlavii, [πλατύσημοι] Senatores, eorumque fub Augufto liberi appellati funt, a lato tunicæ clavo quo utebantur. Suet. in Auguft. cap. 38. pr. Ac ne quis expers caftrorum effet, binos plerumque laticlavios præpofuit fingulis alis. V. totum illud caput.
Laticlavius, pro Senatore. Suet. Nerone, cap. 26. A laticlavio, cujus uxorem attrectaverat, pæne ad necem cæfus.

Laticlavium, i. n. [πλατύσημον Gloff. Gr. Lat.] Idem ac Latus clavus.

Laticlaviālis, e. Adj. Idem, ac Lacticlavius. Infcriptio vetus apud Gruter. p. 180. n. 3. C. MARIVS. DRVSVS. C. F. PR. DICTVS. EX. PROVINCIA. DACICA. TRIBVNVS. LATICLAVIALIS. &c.

Latĭpes, ĕdis. Avienus Prognoft. Arat. v. 358.

Latipedemque anatem cernes excedere ponto.

Lătus, ĕris. n. [πλευρὰ, λαγὼν, πλευρὸν] Quod eft infra axillam. Virg. 2. Æn. 393.

— laterique Argivum accommodat enfem.

Artifices lateris, Pantomimi. Ovid. 3. de Arte Am. 351.
Conatus laterum. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Dolor laterum acutus, Pleuritis. Hor. 1. Serm. 9. 32.
Inclinatio laterum fortis ac virilis. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Inflexio laterum. Cic. 3. de Orat. 218.
Ardua latera. Virg. 3. Æn. 665.
Forte latus. Hor. 1. Epift. 7. 26.
Invalidum latus. Ovid. 3. Amor. 11. 14.
Longum latus. Sen. Hippol. 10.
Longo nullus lateri modus. Virg. 3. Georg. 54.
Loreum latus. Plaut. Milit. 2. 2. 2. Ego faciam latera veftra lorea. Sunt autem Lorea latera, Latera virgis cæfa & lacerata, quod corium fic vapulantium in lora fcindi videatur. Nam Lora, Corium in corrigias fciffum fignificat. Perinde igitur eft ac fi diceret, E veftro corio fcindam lora virgis. Turnebus.
Niveum. Virg. 6. Ecl. 54. Ovid. 2. Met. 865.
Patiens laboris latus. Quintil. in prooem. lib. 1.
Rigidum. Stat. 6. Theb. 708.
Accinctus enfis lateri. V. accingo.
Accommodare enfem lateri. Virg. 2. Æn. 393.
Adhærere lateri. V. adhæreo.
Adjungere aliquem lateri filii. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Aftare in latus obliquum. h. e. Verfo latere verfus aliquem. Ovid. 3. Met. 187.
Cinxit latus enfe. Ovid. 2. Faft. 784.
Claudere latus. Juven. 3. Sat. 131.

Divitis hic fervi claudit latus ingenuorum
Filius. V. ibi Interpr. & infra Tegere latus.

Conferere latus lateri. Ovid. 2. Epift. 58.
Extentum curfu miffa latus eruit hafta. Ovid. 12. Met. 477.
Exfolvere a latere pugionem. Tacit. 3. Hift. 68.
Exonerare latus enfe. Senec. Agamem. 6.
Fodere latus dextrum. Hor. 1. Epift. 6. 50.
Hæret lateri lethalis arundo. Virg. 4. Æn. 73.
Munire latus navis. Ovid. 11. Met. 487.
Peregit latus enfe. Ovid. 4. Epift. 119. i. e. Transfixit, tranfegit; Egit enfem per latus. V. perago.
Refolvit latus enfe. i. e. Difcingit enfem. Lucan. ad Pifon. 132.
Solvuntur ima latera. Virg. 3. Georg. 523.
Submittere latus, Procumbere. Ovid. 3. Met. 23.
Tegere latus alicui. Hor. 2. Serm. 5. 18.

Utne tegam fpurco Damæ latus? Ubi Interpr. Latus alicui tegere, dicitur qui virum honoratum vel ftipat ut fatelles, vel comitatur ut affecla: Tegere latus etiam dicebantur Gladiatores, qui defendebant, ne inferretur ictus. Hinc,

Tecto latere difcedere, eft Tuto & extra periculum difcedere. Ter. Heaut. 4. 2. 5. [Contrarium eft Dare latus, vel Præbere latus apertum. Sen. in præf. lib. 4. Nat. Quæft. pr. Nec adulatoribus latus præbeas. Tibull. 1. 4. 46.

Si volet arma, levi tentabis ludere dextra,
Sæpe dabis nudum, vincat ut ille, latus.

Adde Sifennæ illud apud Non. 4. 5. Adoriuntur adverfos, ut apertis lateribus. quo nil frequentius apud Cæfarem, Livium &c. Nam a corpore humano, ad Corpus militum, feu Aciem eadem locutio translata fuit, ut plenius Broekh. ad Tib. d. l. demonftravit.
Homines a latere. i. e. Cari & amici principum, & qui eorum lateribus femper adfunt. Curt. lib. 3. 5. 15. Quum ad perniciem ejus etiam a latere ipfius pecunia folicitaret hoftis. Liv. 24. 5. Ab latere tyranni, quorum capita viliffima &c. [Ut A manu, A pedibus. Poteft tamen ita exponi q. d. Juxta, vel Proxime latus. Hinc
Latus etiam pro Laterone, five Eo qui latus tegit, ponitur a Martial. 6. 68.

Eutychus ille tuum, Caftrice, dulce latus.

Latus, pro Viribus corporis. Cic. de Senect. 27. Neque enim ex te unquam es nobilitatus, fed ex lateribus & lacertis tuis. de Milone athleta.
Latera, pro Contentione vocis & fpiritu. Cic. in Orat. 85. Valentiorum hæc laterum funt. h. e. Eorum qui vehementius clamare poffunt, qui dicuntur habere Latera firma: ficuti contra Infirmis dicuntur effe lateribus, li qui vocis contentionem ferre non poffunt.
Latus mundi, Regio. Hor. 1. Carm. 22. 19.
Campi latus. Ovid. 10. Met. 674.
Infulæ latera, pro Extremis utrinque partibus. Cic. 2. de Legib. 6.
Æqua latera. Quintil. lib. 1. cap. 10.

LATERĀLIS, e. Adj. Plin. lib. 21. cap. 21. Idem si lateralis dolor sit, aut inter scapulas, aut in thorace.
LATERALIA, ium. n. pl. sunt Capsulæ, in quibus ad ephippium suspensis necessaria in itinere recondimus; Scævola l. 102. ff. de Legat. & fid. 3. Pecuniam, cum esset profecturus in urbem, in lateralibus condidit.
LATERANI, orum. m. [δορυφόροι] dicuntur Satellites, qui principis alicujus latus tuentur, qui etiam Laterones & Latrones dicuntur. V. LATRO. & LATEO. [Ex Thes. Lips.
LATERARIUS, a, um. Adj. ut, Laterarium lignum. Vitruvius lib. 10. cap. 20. Ipsi autem laterariis circa fixis contineantur, teganturque tabulis maxime palmeis.
LATERĀTIM, Adv. Ex utroque latere. Guil. Brito Phil. 7. 112.
Has facit in medio lateratim flumine mergi.
LATERENSIS, e. Adj. Tertull. adv. Marc. 4. 43. Laterensibus uti. i. e. Satellitibus, qui sunt a latere.
LATUSCŬLUM, i. n. dimin. [πλευρίδιον] Catul. ad Thallum 23. 10.
Ne laneum latusculum, manusque mollicellas,
Inusta turpiter tibi flagella conscribillent.
Speculorum latuscula. i. e. Parva latera, seu Faciculæ. Lucret. lib. 4. 312.

L A V

LAVACRUM, LAVATIO, LAVATRINA. V. LAVO.
LAUDABILIS, LAUDATE, &c. a LAUDO deducta. V. mox in LAUS.
LAUDEMIUM, vel LAUDIMIUM, i. n. Præmium quod præstatur pro renovatione emphyteutica. l. 3. C. de Jur. Emphyt.
LAUDICENUS, V. LAUDICŒNUS in LAUS.
LAUDO, &c. derivatur haud dubie a LAUS, (etsi Stephanus Nomen Verbo subjecit) ut Fraudo a Fraus, Culpo a Culpa, Spero a Spes. Præcedat igitur
LAUS, laudis. f. [ἔπαινος, αἶνος, ἐγκώμιον] Præconium, commendatio, gloria. Virg. 5. Æn. 355. — primam merui qui laude coronam.
Laus, dicta est ἀπὸ τῶν λαῶν: quod proprie laus, sit populi de aliquo recta loquentis. [Hoc suspectum sibi signo apposito Henr. Steph. declaravit. Merito.
Laus caseo Romæ, ex provinciis Nemausensi, &c. Plin. lib. 11. cap. 42.
In laude olei nominatur id quoque. Plin. lib. 13. cap. 1.
Beatus omni laudum cumulo. Stat. 4. Silv. 3. 158.
Conspicuus laude. V. CONSPICIO.
Dignus vir laude. Hor. 4. Carm. 8. 27.
Inclytus laude. Senec. Agamemn. 6.
Vita mirabili ad laudem, & prope singulari. Cic. de M. Catone in or. pro domo sua 406. H. St. segm. 21.
Potentes laude homines. Lucret. lib. 6. 12.
Æmulus laudis alicujus. Ovid. 6. Met. 83.
Avarus animus laudis. Hor. 2. Epist. 1. 179. V. AVARUS.
Cupido immensa laudum. Virg. 6. Æn. 823.
Hæres laudis alicujus. Ovid. 9. Epist. 110.
Imago falsa laudis. Quintil. lib. 5. cap. 8.
Obtrectatio laudis. V. OBTRECTO.
Perpetuitas laudis. V. PERPETUUS.
Antiquæ laudis res. Virg. 2. Georg. 174.
Armatæ laudes. i. e. Laudes propter arma & res bellicas. Claud. 2. in 1. Cons. Stil. 1.
Attonsa. V. ATTONDEO.
Bellica laus, Res militaris. Cic. in Brut. 84. Ex bellica laude aspirare ad Africanum nemo potest. Rem militarem vocat, Bellicam laudem, ut Eloquentiam, Dicendi laudem vocare solet. V. mox Abstrahere ad bellicas laudes, Abundare bellicis laudib.
Non ego sum laudi, non natus idoneus armis. Propertius, At Virgil. Laudem videtur vocare Fortitudinem bellicam H. St. Locus Propert. est. 1. 6. 29. Virgilianum quem intelligi velit nescio.
Bellicæ laudes. Senec. Troade 8.
Blandæ laudes. Virg. 3. Georg. 185.
Continua laus. V. CONTINEO.
Imperatoria laus. V. IMPERO.
Inclyta laus. Senec. OEth. 7.
Marmoratæ laudes. V. MARMOR.
Modica laus. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Nascens laus. V. NASCOR.
Numerosa laus. Lucan. ad Pison. 66.
Solidæ laudis cupido. Valer. Max. 4. 4.
Abstrahere ad bellicas laudes. V. ABSTRAHO.
Abest ab hac laude. V. ABSUM.
Abundare bellicis laudibus. Cic. 1. Off. 78.
Adipisci laudem. Cic. Magnam ex ea re laudem adipisci poteris.
Afferre laudem. Quintil. lib. 1. cap. 5. V. AFFERO.
Afferre laudem alicui. Virg. 12. Æn. 321.
Afficere laude. Cic. 2. Off. 47. Ex qua ætate qui exercentur, laude affici solent.
Agere laudes. V. AGO.
Amare laudes alicujus. Plin. in totius operis præfatione, Quanto tu ore patris laudes tonas? quanto fratris amas? quantus in poetica es? i. e. Quanta eloquentia laudes fratris tui Domitiani celebras, idque amantissime: id enim est hic Amare laudes fratris.
Amittere laudem. V. AMITTO.
Appetere laudem. V. APPETO.
Asciscere sibi laudem. V. ASCISCO.
Assequi laudem. Cic. Sed etiam liberalitatis laudem assequi singularem.
Asserere sibi laudes alicujus. Ovid. 1. Met. 462.
Assumere laudem, & laudi. V. ASSUMO.
Canendus longa laude. Stat. 8. Theb. 552.
Capere laudem. V. CAPIO.
Celebrare laudes. V. CELEBRO.
Celebratus laude illustri. Cic. pro Muren. 16.
Certare laudibus alicujus. Virg. 2. Georg. 138.
Colligere omnium laudes. V. COLLIGO.
Comparare laudem. Cic. 2. Fam. 4. extr. Quibus artibus eæ laudes comparantur, in iis esse laborandum. [Forte Elaborandum.
Communicare laudem cum altero. V. COMMUNICO.
Concedere laudem alicui. Cic. 1. de Orat. 13. Ut eorum quibus summa dicendi laus a nostris hominibus concessa est, &c.
Conciliare laudem. Quintil. lib. 2. cap. 7.
Condere laudes. V. CONDO.
Conjungere laudem ad aliquid. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Consequi magnam laudem. V. CONSEQUOR.
Contribuere alicui laudem. V. CONTRIBUO.
Crescere laude postera. Hor. 3. Carm. 30. 8.
Crescere laude. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Cumulare aliquem laudibus. Tacit. 2. Hist. 57.
Cumulatus orator omni laude. Cic. 1. de Orat. 118. V. CUMULO.
Debetur illi laus. Hor. 1. Serm. 6. 88.
Delibare de laudibus. Cic. 10. Fam. 21.
Deterere laudes alicujus culpa ingenii, Minus digne narrare. Hor. 1. Carm. 6. 12.
Detrectare laudes. Ovid. 5. Met. 246.
Dicere laudes alicujus. Virg. 6. Ecl. 6.
Dicere laudem alicujus rei. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Dicuntur in laudem. Gell. lib. 4. cap. 9.
Diffusa, laus Pompeii late longeque. V. LATUS adjectivum.
Dare laudem virtutis necessitati. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Dare aliquid alteri laudi. Cic. pro Planc. 89. Tu id in me reprehendis, quod Q. Metello laudi datum est, hodieque est, & semper erit, maximæ gloriæ.
Duci laude ad pejora. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Edunt oblivia laudem. Sil. 13. 665.
Efferre laudibus summis usque ad cælum. Cic. 9. Fam. 14.
Egentes animi laudis. Virg. 5. Æn. 751.
Extollere laudibus ad cælum. Cic. 15. Fam. 4.
Ferent facta mihi laudem. Virg. 11. Æn. 791.
Ferre aliquem insigni laude. Virg. 1. Æn. 629.
Florere laudibus. Lucret. lib. 5. 1279.
Fraudare aliquem debita laude. Quintil. lib. 2. cap. 14.
Habere laudem. Cic. de Opt. gen. Orat. 6. Quod omnes laudes habet, id est optimum. Cic. de Clar. Orat. 50. Brevitas autem laus est interdum in aliqua parte dicendi, in universa eloquentia laudem non habet.
Habere laudes de aliquo. Cic. 13. Att. 38. Bruti nostri quotidianis, assiduisque laudibus, quas ab eo de nobis haberi permulti mihi renuntiaverunt, commotum istum aliquando scripsisse aliquid ad me
Haurire laudem. Cic. 6. Fam. 6. Eodem fonte se hausturum intelligit laudes suas, ex quo sit leviter adspersus.
Illustrare laudibus. Cic. 6. Fam. 14.
Imminuere laudem alicujus. V. IMMINUO.
Impertire laudem. V. IMPERTIO.
Incumbere ad laudem. V. INCUMBO.
Invenire laudem. V. INVENIO.
Libare laudem. Auct. ad Heren. lib. 4. 5.
Mereri laudem. V. MEREO.
Minuere laudem. Cic. 1. Off. [Immo Opinionem de bellicæ laudis præstantia. 1. Off. 74.
Mutuari laudem aliunde. V. MUTUUM.
Natus laudi. V. NASCOR.
Obsolescit laus. Tacit. 4. Ann. 26.
Obterere laudes majorum. V. OBTERO.
Occupavit laus omnia. Cic. pro Muren. 12. Maledicto quidem idcirco nihil in hisce rebus loci est, quod omnia laus occupavit.
Onerare laudibus. V. ONERO.
Ornare laudibus veris aliquem. Cic. 2. Q. frat. 7.
Pendere ex laude. V. PENDEO.
Peragunt carmina vestrarum præconia laudum. Ovid. 4. de Ponto, 8. 45.
Perculsus amore laudum. Virg. 9. Æn. 197.
Percussit spes magna laudis cor meum. Lucret. lib. 1. 922.
Perferre laudem ex urbe. V. PERFERO.
Ponere in laude. Cic. 5. Verr. 212.
Præesse laudi alicujus. Cic. 1. Fam. 7. Nascenti nostræ laudi præfuisti.
Præripere laudem. Cic. de Arusp. Respon. 9.
Procedere laudibus. Cic. in Brut. 137.
Quærere laudem. Cic. pro Flacc. 28.
Referre egregiam laudem, Reportare. Virg. 4. Æn. 93.
Servire laudi. Cic. 3. Verr.
Scribere laudes. Quintil. lib. 3. cap. 4.
Scribere laudem alicujus. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Suffragari laudi. Cic. 12. Fam. 14.
Sum. ut, Esse magnæ laudi. Hor. 2. Serm. 3. 99.
Est tua laus, Laudandus es propterea. Cic. 2. Fam. 17. Qui si dignum se majoribus suis præbuerit, ut spero & opto: tua laus ex aliqua parte fuerit.
Ponitur in vitio & Laudis est, pro Ponitur in malam partem & in bonam. Cic. Vide VITIUM. H. St.
Sumere laudem a crimine. Ovid. 6. Met. 474.
Tactus cupidine laudis. Ovid. 4. Trist. 5. 11.
Tollere in astra plena manu laudes alicujus. V. MANUS.
Tollere aliquem laudibus. Hor. 1. Carm. 21. 9.
Transfundere laudem. In TRANSFUNDO.
Tribuere laudem alicui. Cic. ad Brut. 15. Quanquam ego illi tum verborum laudem tribui, eamque modicam.
Venari laudem. Auct. ad Heren. lib 4. 5.
Venerari aliquem laudibus, ac gratiis. Tacit. 12. Ann. 37.
Vertit laudem in crimina. Ovid. 8 Epist. 55.
Laudis nomine Cicero frequenter Eloquentiam intelligit, quoniam nihil ea laudabilius putabat. ut lib. 2. de Officiis, & lib. 1. de Oratore videre licet. Idem in Brut. 28. Post hanc ætatem aliquot annis Themistocles fuit, quem constat cum prudentia, tum etiam eloquentia præstitisse. Post Pericles, qui quum floreret omni genere virtutis, hac tamen fuit laude clarissimus. Sic Laudem dicendi, & Laudem oratoriam dicit in eodem Bruto.
Hoc exemplum non convenit, quia non dicit simpliciter laude, sed hac laude, & potest de quavis re idem dici. H. St. Non puto usquam Laudem ἁπλῶς pro Eloquentiæ laude poni. V. Gruter. & Gronov. ad Cic. 1. Off. 77.
LAUDO, [αἰνέω, ἐπαινέω, αἰνίζομαι, κατευφημέω] āre. Verbis extollere. Cic. pro Flacc. 63. Sic optimatum consilio gubernatur, ut omnes ejus instituta laudare facilius possint, quam æmulari.

Probare & laudare. Cic. 5. Fam. 20. Quam quidem omnes non solum probant, sed etiam laudant.
Laudare alterum ad aliquem. V. AD præpositionem.
Laudare cum exceptione. i. e. Non integre. Cic. 1. Q. frat. 1. Unum est quod tibi ego præcipere non desinam, neque te patiar (quantum erit in me) cum exceptione laudari. omnes enim qui istinc veniunt, ita de tua virtute, integritate, humanitate commemorant, ut in tuis summis laudibus excipiant unam iracundiam.
Carmine laudari alicujus. Ovid. 3. de Pont. 1. 61.
Laudibus laudare. Plaut. Capt. 2. 3. 62.
Ore alicujus laudari. Ovid. ad Liviam, 465.
Utilitate laudatur, non arte. Cic. 1. de Fin.
Laudare, Nominare. Plaut. Capt. 2. 3. 66.
Id ut scias, Jovem supremum testem laudo, Hegio,
Me infidelem non futurum Philocrati. Quo tamen in loco, non Testem laudo, sed Testem do, vulgo legitur: sed mendose, ut ex Nonio 4. 276. apparet. Laudare (inquit Macrobius lib. 6. Saturn. cap. 7.) significat prisca lingua Nominare, appellareque. Sic in actionibus civilibus auctor Laudari dicitur. i. e. Nominari. Budæus.
Vide etiam Pontanum in 3. lib. Georgic. Virgil. fol. 444. super illa
— Illaudati Busiridis aras. H. St. v. 5.
Laudare tamen, quod verbum est ipsum juris, si quis diligenter advertat, non modo Nominare, ut Gellius, & Macrobius, & Nonius dixerunt: sed etiam Nominatim citare significat & appellare: h. e. Judicio dictato interpellare. Cic. 3. de Orat. 65. de Carneade loquens, Hujus ego etsi multos auditores cognovi Athenis, tamen auctores certissimos laudare possum, & socerum meum Scævolam, qui eum Romæ audivit adolescens, & Metellum familiarem meum. Idem de Clar. Orat. 44. Et pro Flacc. 93. His tu igitur epistolis, Deciane, recitatis, his muliercululis productis, illo absente auctore laudato, tantum te crimen probaturum putasti, &c. Gell. lib. 3. cap. 16. Varro undecimo mense nasci hominem posse dicit: ejusque sententiæ tam de octavo, quam de undecimo mense, Aristotelem laudat auctorem. Pomponius in l. Tenetur. De actionibus empti & venditi, Si tibi iter vendidero, ita demum auctorem me laudare poteris, si tuus fuerit fundus, cui acquirere servitutem volueris. Laudare auctorem Modestinus & Pomponius, quo modo & Cicero, pro Nominatim citare posuerunt, & ad sui defensionem arcessere, appellareque. Budæus.
Immo Laudare puto, quod soleant testes laudari, ut Cic. Act. in Verrem de Suppliciis, quæ a Lambino dicitur Liber quintus, Testis splendidissima civitas Lilybetana, testis honestissimus, maximusque conventus civium Ro. H. St. Locus est f. 10.
Laudo, pro Recuso, improbo, nolo; ex eo, ni fallor, quod simulata verborum laudatione plerumque id afficimus, quod toto pectore improbamus atque damnamus. Sic accepit Virgilius quum in Georgicis scribit, 2. 412. — laudato ingentia rura,
Exiguum colito. Nam latifundia improbat, modicumque agri modum præfert. Turnebus. [Immo Laudare quidem ingentia rura, & dicere Rem pulchram esse, sed eligere tamen exigua. H. St.
Laudando concipit ignem. Ovid. 10. Met. 582. i. e. Amorem.
LAUDANDUS, a, um. Partic. [ἐπαινετέος] ut, Joci non laudandi. Ovid. 1. Trist. 8. 62.
Voluntas laudanda est. Ovid. 3. de Pont. 4. 79.
LAUDATUS, a, um. [ἐπαινετὸς] Partic.
Abunde laudatus. Ovid. 1. Trist. 6. 31.
Falso laudata femina. Ovid. 3. Amor. 12. 43.
Forma laudata. Ovid. 16. Epist. 131.
Laudatior. Plin. lib. 17. cap. 23.
Forma laudatissima. Ovid. 19. Epist. 131.
Virgo laudatissima dote formæ. Ovid. 9. Met. 715.
LAUDATE, Adv. Compar. Plin. 14. 17. Saporem vini assequi nusquam laudatius.
Superl. Idem 36. 6. Regias quoque domos, cum laudatissime, præter æs, aurum, electrum, argentum, ebore tantum adornans. de Homero.
LAUDATIO, ōnis. f. [αἴνεσις] est Oratio ipsa laudantis.
Funebres laudationes. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Laus & Laudatio differunt. Sen. Epist. 103. Præterea aliud est laus, aliud laudatio. Hæc & vocem exigit. Itaque nemo dicit laudem funebrem, sed laudationem: cujus officium oratione constat.
Laudatio in judicio exhibita. Cic. pro Font. 4. Vos autem absens orat atque obsecrat, ut sua religio, laudatio, auctoritas, aliquid apud vestros animos momenti habuisse videatur.
Præclara laudatio, cum duabus in rebus legatorum una opera consumitur, in laudando atque repetendo. Cic. 4. Verr. 13.
Decernere laudationem. V. DECERNO & mox LAUDATOR.
LAUDĀTOR, ōris. m. [ἐπαινέτης] Qui laudat. Auct. ad Herenn. lib. 4. 30.
Nolo esse laudator, ne videar adulator.
Veteres in judiciis non Testes modo, verum etiam Laudatores adhibebant, viros graves, qui reo laudis testimonium, vel scripto, vel coram exhiberent. Cic. pro Font. 6. Eo nos jam laudatore & teste utemur. [Idque Civitates missis legationibus officium præstabant. Idem pro Flacc. 74. & 100. V. LEGATUS.
Laudator voluntarius. Cic. 6. Verr. 143.
Adhibere laudatorem. V. ADHIBEO.
Dare laudatores alicui. Quintil. lib. 3. cap. 7. [V. Græv. ad 7. Verr. 57. Cic. 2. de Or. 341. 4. Verr. 114. Laudatores etiam in comitiis candidati dabant, ut apparet ex Plin. Ep. 3. 20.
LAUDĀTRIX, īcis. f. [ἐπαινέτις] Cic. 3. Tusc. 4. Vitiorum laudatrix fama popularis.
Laudatrix Venus est insidiosa mihi. Ovid 17. Epist. 126.
LAUDĀBĬLIS, e. Adj. [αἰνετὸς, ἐπαινετὸς] Quod merito laudari debet. Plaut. Pers. 4. 5. 1.
Edepol dedisti, virgo, operam laudabilem,
Probam, & sapientem, & sobriam.
Carmen laudabile. Hor. de Arte Poet. 408.
Opus laudabile. Lucret. lib. 5. 179.
Res rectæ & laudabiles. Cic. 1. de Fin.
Vita laudabilis. Cic. de Amicit. 23.
LAUDABILĬTER, Adv. [ἐπαινετῶς] Cic. 5. Tusc. 12. Quid? ad recte, honeste, laudabiliter, postremo ad bene vivendum, satisne est præsidii in virtute?

LAUDABILĬTAS, ātis. f. l. 1. Cod. de metallariis: Laudabilitas tua.
LAUDĀTĪVUS, a, um. Adj. [ἐπαινετικὸς] Quod ad laudationem pertinet. Unde, Laudativum genus dicendi dicitur Demonstrativum.
Materies laudativa. Ammian. 16. 1.
Pars Rhetorices laudativa. Quintil. 2. 15. al. 16. Laudativam totam, quæ est pars rhetorices tertia.
LAUDATŌRIUS, a, um. Idem. Fulgent. 1. Mythol. Laudatorio palmulæ tactu alicujus mulcere cæsariem.
LAUDĬFĬCO, āre. Gloss. Gr. Lat. ὑμνῶ, laudifico.
LAUDĬCŒNUS, i. m. [ἐπαινόδειπνος] Plin. 2. Epist. 14. ad Maximum, Sequuntur auditores actoribus similes, conducti & redempti mancipes. Convenitur in media basilica, ubi tam palam sportulæ, quam in triclinio dantur. Ex judicio in judicium pari mercede transitur. Inde jam non inurbane σοφοκλεῖς vocantur. Iisdem Latinum nomen impositum est laudicœni: & tamen crescit in dies fœditas utraque lingua notata. Al. Laudiceni scribunt. [Certe alluditur, ad Laodicenos populi nomen. Non tamen a Canendis laudibus puto: alioqui Laudicines potius dicti essent: Sed a Cœnæ pro laudibus mercede, Laudicœni, licentia vulgi potius, quam ex Analogiæ præscripto dicti sunt.
LAVENDŬLA, sive LAVANDULA, æ. f. a Lavando dicta, quod inserviat fomentis & lotionibus. Sic, Lavendula latifolia. Tabernæm. p. 755.
LAVER, ĕris. n. & aliquando f. [σίον] Herba quam metathesi litterarum vulgo berlam dicimus, & beru'am. Plin. 26. cap. 8. Laver quoque nascens in rivis, condita & cocta, torminibus medetur. V. SION.
LAVERNA, æ. f. [πραξιδίκη] Dea fuit, quam Romani coluere, a qua Laverniones dicti sunt Fures. Hinc & Lavernalis porta Romæ dicta est ab æde Lavernæ proxima. Fest. in Lavernio. Hor. 1. Epist. 16. 60.
— pulchra Laverna,
Da mihi fallere, da justo sanctoque videri:
Noctem peccatis & fraudibus objice nubem. Ubi Acron. Laverna, via Salaria lucum habet. Est autem dea furum: & simulacrum ejus fures colunt, aut qui consilia sua volunt tacita. Dicta a lavando. Nam fures Lavatores dicuntur. Cum silentio preces ejus exercentur. conf. Non. 2. 509.
LAVERNALIS, e. Adj. ut, Porta Lavernalis, Fest. l. c. & Varro L. L. 4. 34.
LAVERNIO, ōnis. m. Laverniones Fures antiqui dicebant, quod sub tutela deæ Lavernæ essent, in cujus luco obscuro abditoque soliti furta, prædamque inter se luere. Festus.
LAVĪCI, sive LABICI, orum. m. Oppidum Latii. V. Liv. 2. 39: 4. 45. pr. & 41. Hinc,
LAVICĀNI, orum. m. pl. scil. Populi. Liv. 4. 55. & 6. 21.
LAVICANUS, a, um. Adj. ut, Agri Lavicani. Liv. 3. 7.
Porta Lavicana. Plin. 36. 5.
Via Lavicana. Liv. 4. 41.
LĀVĪNIA, æ. f. [Λαβινία] Latini & Amatæ filia, uxor fuit Æneæ, propter quam Turnus iratus, tam in Latinum quam in Æneam bella suscepit, a Mezentio impetratis auxiliis. Servius.
LAVINIUM, i. n. [Λαβίνιον, Λαουΐνιον] Urbs, quondam caput Latii, a Lavinio Latini fratre, ut sentit Servius. Deinde Laurentum a lauro inventa a Latino, dum adeptus imperium post fratris mortem civitatem augeret. Lavinium vero a Lavinia Æneæ uxore, ut Livius dicit, lib. 1. cap. 1. Aliis Laurolavinium, ut Serv. ad 6. Æn. 760. Strabo dirimit Lavinium a Laurento, ut & Dionysius Halicar.
Sedes sacræ Lavinii. Ovid. 15. Met. 728.
LAVINIENSIS, is. m. Lavinienses condiderunt oppidum Albam. Varr. R. R. 2. 4.
LAVINIUS, a, um. Adj. [Λαβίνιος] ut,
Arva Lavinia. Virg. 4. Æn. 236.
Virgo Lavinia. Ovid. 14. Met. 570.
LĂVO, lāvi, lautum & lōtum, & antique lăvātum, [λούω, λούω, νίζω, νίπτω, πλύνω] āre, in compositis Luere. est Aqua quæque sordida purgare. Ovid. 3. Fast. 12.
Sacra lavaturas mane petebat aquas.
Manus lava, & cœna. Cic. 2. de Orat. 246.
Membra lavabis aqua. Ovid. 2. Epist. 90.
Olea lavatur aqua calida in aheno. Ulpian. in l. Sed addes. §. Illud nobis. D. Locati.
Omnes in fonte lavabo. subaudi Capellas. Virg. 3. Eclog. 97.
Relliquias vino, & bibulam lavere favillam. Virg. 6. Æn. 227.
Vulnera lacrymis sæva lavat. Ovid. 3. de Arte Am. 744.
Peccatum suum lavare, Excusare, translate. Ter. Phorm. 5. 8. 80.
Venias nunc precibus lautum peccatum tuum.
Lavare, pro Lavari: ut in balneis, in quibus & lavamus & lavamur. Ter. Eun. 3. 5. 34.
Abducit secum ancillas: paucæ, quæ circum illam essent, manent Novitiæ puellæ. continuo hæc adornant, ut lavet. & v. 47.
Cape hoc flabellum, & ventulum huic sic facito, dum lavamus.
Ubi nos laverimus, si voles, lavato. & v. 53.
Abeunt lavatum, perstrepunt. Idem Heaut. 4. 1. 5.
Abi jam nunc intro, atque illa, si jam laverit mihi nuntia. Plaut. in Trucul. 2. 3. 1.
Pisces ego credo, qui usque dum vivunt lavant,
Minus diu lavare, quam hæc lavat Phronesium. Ibid. 1. 2. 95.
Vise illam, atque opperire ibi: jam exibit, nam lavabat.
Studio gestire lavandi. Virg. 1. Georg. 387.
LAVO, lavi, lōtum vel lautum, ĕre. Idem. Cato cap. 65. Si inquinata erit, lavito.
Corpora sanguis ater lavit. Virg. 3. Georg. 221.
Crines lavis amne Xantho. Hor. 4. Carm. 6. 26.
Mala dulci vino lavere. Hor. 3. Carm. 12. 2.
Ora manusque tua lavimus, Feronia, lympha. Hor. 1. Serm. 5. 24.
Saxa humida proluvie larga lavere. Lucret. lib. 5. 948.
LAVANS, antis. Partic. Hor. 1. Serm. 4. 75.
Scripta foro recitent sunt multi, quique lavantes. i. e. Inter lavandum.
LAVATUS, LAUTUS, [contr. ex LĂVĬTUS] sive etiam LOTUS, a, um. [λελουμένος] Partic. Ter. Phorm. 2. 2. 25.
Tene asymbolum venire, unctum, atque lautum e balineis? Cic. pro Deiot. 20. Quid igitur causæ excogitari potest, cur te lautum voluerit, cœnatum noluerit, occidere?

In unda lotus. Stat. 1. Silv. 5. 62.
Manus lautæ. Hor. 2. Serm. 3. 282.
Lautus, [λαμπρὸς, πολυτελὴς] Elegans, i. e. Mundus & splendidus, inquit Donatus ad Ter. Eun. 3. 1. 37. Cic. 3. Verr. 17. Quum iste atque istius amici, homines lauti, & urbani, sermones hujuscemodi dissipassent. Plaut. Pseud. 1. 2. 31.

Hæc, cum ego a foro revortar, facite ut offendam parata omnia,
Vorsa, præstega, strata, lautaque, coctaque omnia uti sint. [Nisi hic proprie sumitur Lauta, i. e. Lavata, seu Lota.

Militariter lautus. Tacit. 2. Hist. 80.
Puella lauta. Plaut. Mil. 3. 1. 192.

Lautam vis, an quæ nondum sit lauta? P. siccam succidam. i. e. Vis admodum puellam & adolescentulam tenerioremque, quæ nondum balneis utatur, an grandiusculam & matronam nuptamque & virum sæpe expertam, quæ jam publice lavet? Turnebus.

Negotium lautum. V. NEGOTIUM.
Opera lauta. Plin. lib. 13. cap. 4.
Servi lautiores, Elegantiores. Cic. in Parad. 5.
Lautus, pro Delicato. Cic. 7. Fam. 14. Valde jam lautus es, qui gravere ad me litteras dare, homini præsertim prope domestico. Sunt qui Fastuosum interpretentur. [Rectius Beatum, & eo superbum, interpretabere, ex Juvenal. Sat. 1. 67.

— qui se lautum atque beatum
Exiguis tabulis & gemma fecerat uda. V. Ep. 16. extr.

Lautus, Dives, nitidus, in veste & victu delicato. Ter. Heaut. 4. 5. 50.

Omnes te in lauta & bene aucta parte putant. [An Bene uncta? Nam eadem metaphora in utraque voce. Sed nihilo minus versus impeditus erit. V. Bentl.

Puto apud Juvenalem, initio cujusdam Satyræ,

Atticus eximie si cœnat, lautus habetur. H. St. Est initium Sat. 11.

Civitas lauta, Opulenta & nobilis. Cic. 13. Fam. 33. In Halesina civitate tam lauta tamque nobili conjunctissimos habeo.
Cibus lautus. Ter. Adelph. 3. 3. 71.
Cœna lautissima. Plin. 9. Epist. 17.
Cœnæ lautorum. Martial. lib. 13. 7.
Convivium lautissimum. Plin. lib. 14. cap. 14.
Culina lauta. Hor. 2. Serm. 4.
Epulæ lautiores. Stat. 1. Silv. 6. 32.
Patrimonium lautum, Amplum. Cic. pro Flac. 90.

LAUTIUSCŬLUS, a, um. Adj. dimin. Apul. 7. Met. p. 191. Vestem lautiusculam proferunt.

LAUTE, Adv. [λαμπρῶς] Eleganter. ut, Laute vestitus. Plaut. Casin. 4. 1. 10.
Administrare munus suum laute. Ter. Adelph. 5. 1. 2.
Diversari laute. Cic. 3. Verr. 64.
Loqui laute. Plaut. Milit. 4. 2. 11. Loquitur laute, & minime sordide. Ter. Eun. 3. 1. 37. Facete, lepide, laute, nihil supra.
Compar. Cic. 2. de Legib. 3. Villa lautius ædificata.

LAUTITIA, æ. f. [πολυτέλεια] Epularum magnificentia, a lavatione dicta: quia apud antiquos hæ elegantiæ quæ nunc sunt, non erant, & raro aliquis lavabat. Hæc Festus. Lautitia igitur Munditia est quæ in vestitu & cibo fit. Plin. lib. 9. cap. 35. Quum exquisitis quotidie Antonius saginaretur epulis, superbo simul ac procaci fastu, ut regina meretrix, lautitiam ejus omnem apparatumque obtrectans. Cic. 9. Fam. 16. Fama ad te de mea nova lautitia veniet.
Invidia lautitiarum. Suet. Aug. 71. pr.
Studiosissimus lautitiarum. Suet. Cæs. cap. 46.

LAVATIO, ōnis. f. [πλύσις] Cic. 9. Fam. 5. Faciam ut lavatio parata sit i. e. Balneum. Plin. lib. 8. cap. 45. Lavatione calidæ aquæ traduntur pinguescere.
Lavatio est etiam Vas lotioni destinatum. Phædrus 4. 4. 21.

Seponit mœchæ vestem, mundum muliebrem,
Lavationem argenteam, eunuchos glabros. Adde Ulpian. l. 25. §. 4. ff. de aur. arg. [Non est Unum vas, sed Vasa omnia lavacro, seu balneo servientia, & proinde Instrumentum balneare.

LŌTIO, ōnis. f. Vitruv. 7. 9. Lotionibus & cocturis efficitur. V. Lips. Sat. 2. 1.

LOTUS, ûs. m. Cels. 1. 3. de his, quæ corpus refrigerant. Aqua quam frigidissima; oleum si aqua miscetur, & lotus. [Sed verba hæc Et lotus, in una Lindenii editione leguntur, incertum unde petita, & merito suspecta sunt, ut alia quam plurima a Viro illo Clarissimo Celso adjecta.

LOTOR, ōris. m. Fabrett. Inscript. p. 435. DIANAE AVG. COLLEG. LOTOR. SACR.

LOTŪRA, æ. f. [λοῦσις] Lavatio. Plin. 33. cap. 7. Differentiam artis esse, quod alii minium faciunt prima lotura: apud alios id esse dilutius, sequentis autem loturæ optimum.

LAVATURA, æ. f. Idem. ut, Lavatura carnis recentis. Const. Afer. 5. 9.

LAVAMENTUM, i. n. Idem. Veget. 3. 5. [Sic in Thes. Lips. Sed locum apud Mulomedicum non reperi.

LAVATORIUS, a, um. Scriban. in Antv. Lavatoria specus.

LAVĀCRUM, i. n. [λουτρὸν] Balneum in quo quis lavari commode potest. Gell. lib. 1. cap. 2. Propulsabamus caloris incommoda lucorum umbra ingentium, longis ambulacris, & mollibus ædium posticum refrigerantibus lavacris.
Avidus splendere lavacris. Claud. 2. in Eutrop. 410.

LAVATRINA, æ. f. Est Lavatrina, quod nunc Balneum dicitur, inquit Nonius 3. 131. V. Balneæ, in BALNEUM, & LATRINA suo loco.

LAVANDRIA, orum. n. pl. Laberius, Elutriare lintea & lavandria dicit, quæ ad Lavandum sunt data, inquit Gell. 16. 7. pr.

LAUTĪA, orum. n. [λαύτεια] Munera dicebantur, quæ Romani per Quæstores legatis exterorum nationum mittebant, ut ait Plutarchus in Problem. Ro. 43. Festus, Dautia dicebant veteres, quæ Lautia dicimus: dabantur legatis hospitii gratia. Liv. 35. 23. extr. Attalo gratiæ actæ & ædes liberæ, locus, lautia decreta. Liv. 28. 39. extr. Locus inde lautiaque legatis præberi jussa, & muneris ergo in singulos dari ne minus dena millia æris. [Idem 30. 17. ad fin. Dona a Lautiis distinguere videtur, nisi forte Dono legendum.
Lautia etiam feminine. Livius, Ad hoc ædes, libera loca, lautiæ, legatis decreta. Budæus. Emendati codd. sic habent 30. 17. extr. de Masinissæ legatis, Ad hoc ædes, libera loca, lautia legatis decreta. [Scribendum Ædes liberæ, locus, lautia &c. ut in ceteris Livianis locis omnibus fere, ubi Lautiorum mentio fit.

LAUTULÆ, arum. f. Locus extra urbem, ubi lavandi usum exercebant. Fest. & Varr. de L. L. 4. 32.

LAURĀGO, ĭnis. f. Herba sic dicta. Apul. de Herb. cap. 58.

LAUREA, V. LAURUS.

LAURENTALIA, LAURENTIA, V. LARENTIA.

LAURENTUM, i. n. [Λαύρεντον] Nomen civitatis, quod ibi sepultus sit Tatius rex, qui a Laurentibus occisus fuit. Vel a silva laurea, qua excisa ædificatus est vicus. Vel, ut ait Priscianus, a lauro ibi inventa, dum Picus eam conderet. V. Virg. 7. Æn. 59. Hinc,

LAURENS, entis. Adj. & hic & hæc LAURENTIS, Qui ex Laurento civitate est. Virg. 7. Æn. 171.

— Laurentis regia Pici.

Arva Laurentia. Virg. 9. Æn. 100.
Populi Laurentes. Virg. 6. Æn. 891.
Puellæ Laurentes. Stat. 1. Silv. 2. 163.
Tibris Laurens. Virg. 5. Æn. 797.

LAURENTĪNUS, a, um. Adj. Idem quod Laurens. Plin. 2. Epist. 17. Laurentinum meum. scil. Prædium.
Via Laurentina. Valer. Max. 8. 5. 6.

LAUREOLA, V. LAURUS.

LAUREŌTIS, is. f. Cinerula quæ dum argentum in fornace uritur, in ipsa fornacis area colligitur ex favillis argenteis sursum ascendentibus, ac deinde in aream decidentibus. Plin. lib. 34. cap. 13. Fit & in argenti fornacibus spodos, quam vocant laureotin. Harduin. leg. Lauriotin.

LAURETUM, LAUREUS. V. LAURUS.

LAURĪCES, um. Plin. lib. 8. cap. 55. Leporum generis sunt & quos Hispania cuniculos appellat, fecunditatis innumeræ, famemque Balearibus insulis, populatis messibus afferentes. Fetus ventre exsectos, vel uberibus ablatos, non repurgatis interaneis, gratissimo in cibatu habent: laurices vocant.

LAURICOMUS, LAURIFER, LAURIGER, LAURINUS. V. LAURUS.

LAUROLAVINIUM, Urbs Latii proxima Laurento. V. LAVINIUM.

LAURUS, i. f. secundæ, & LAURUS, ûs. f. quartæ declinationis sonantius autem est in secunda. Est genus arboris, quæ Græce δάφνη dicitur. Plin. lib. 15. cap. 30. Laurus triumphis proprie dicatur, vel gratissima domibus, janitrix Cæsarum, Pontificumque: quæ sola & domos exornat, & ante limina excubat. Duo ejus genera tradit Cato: Delphicam & Cypriam. Pompeius Lenæus adjecit quam mustaceam appellavit, quoniam mustaceis subjiceretur. Hanc esse folio maximo, flaccidoque & albicante. Delphicam æquali colore, viridiorem, maximis baccis, atque e viridi rubentibus. Hac victores Delphis coronari, & triumphantes Romæ. Cypriam esse folio brevi, nigro, per margines imbricato, crispam. V. & cetera, quæ in eodem capite tradit Plinius.
Lauri fruticem non icit fulmen, ut ait idem Plin. lib. 2. cap. 55.
Amantes carmina laurus. Stat. 4. Silv. 6. 98.
Apollinea laurus, quia dicata est Apollini. Ovid. 6. Fast. 91.
Delphica lauro comam cingere. Hor. 3. Carm. 30. 15.
Fatidica laurus. Claud. 2. Cons. Stil. 59. Vel quod Apollini fatidico deo est dicata. Vel quod ex ejus crematæ strepitu futura colligebant: ut Pophyrius philosophus, & Iliados primo scribit Eustathius. Fragosius enim combusta felicitatem portendere credebatur. Tibul. lib. 2. 5. 83.

At laurus bona signa dedit, gaudete coloni. Contra si tacita conflagrasset, triste erat augurium. Propert. lib. 2. 28. 36.

Et jacet exstincto laurus adusta foco. Vel quia, ut promittit Antiphon, & Philochorus, quibus Artemon atque Serapion Ascalonites astipulatur, & ex nostris Fulgentius Planciades, si quis lauri frondes sub pulvillo capiti subjectas habuerit, is vera somnia noctu est visurus. conf. p. p. Præscia venturi.

Fragilis laurus. Virg. 8. Ecl. 82.
Martia. Claud. in præfat. 2. Cons. Stil. 20.
Nitidissima. V. NITEO.
Pacifera, V. Pacifer, in PAX.
Parnaside lauro vinctus caput. Ovid. 11. Met. 165.
Peneïa. Quia Daphne Penei fluminis filia, in laurum mutata est. V. Ovid. 1. Met. 452. Valer. 1. Argon. 386. V. PENEUS.
Phœbea lauro cingentur tempora. Ovid. 4. Trist. 2. 51.
Præscia venturi laurus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 109. De cujus epitheti ratione vide Parrhasium in Claudianum. Cælium Rhodig. quoque lib. 5. cap. 7. Sacra enim Apollini laurus est, vel ob amorem Daphnes, ut lib. 1. Met. Fab. 9. Ovid. vel ex eo quod ignis habet in se semina: Apolloque idem cum Sole & igne est. ideoque nocturna larvarum terriculamenta fugat: & futura præsentit. Nam nihil æque tanto cum crepitu flagrat, ut ait Lucretius. & eo prior Theocritus. unde natum proverbium contra conviciatores, Clamosius obstrepit quam laurea dum crematur, quod alii sic efferunt, Clamosior ardente lauro. Porro Daphne Græce dicitur ab intentiva particula δὲ; & φωνεῖν, quod est clamare: quod ingenti cum strepitu crematur, unde futura colligebant. Quid si venturi præsciam, propter Daphnen, poeta dixit? Philarchus enim refert Amyclæ filiam Daphnen, quum Apollinem vim afferre volentem aufugeret, in plantam fuisse conversam, atque ab eodem deo divinandi accepisse potestatem. Huic divinos honores Spartani decreverunt, & fanum, unde certissima reddebantur oracula. quapropter eandem mutato priore nomine, Pasiphaen vocaverunt. Auctor Plutarchus in Agide. conf. Fatidica laurus supra.
Triumphales. Ovid. 2. Amor. 12. 1.
Mordere laurum. Juven. 7. Sat. 19.

— nectit quicunque canoris
Eloquium vocale modis, laurumque momordit. Imitatio est, inquit Britannicus, Horatiana 1. Serm. 10. 71.

Sæpe caput scaberet, vivos & roderet ungues. Persiana quoque, 1. Sat. 106.

— nec demorsos sapit ungues. Sæpe enim poetæ in faciendo carmine talia solent facere. Laurum autem ideo dicit corrodi, quod & lauro coronantur, & in cella plurimam habent, utpote Apollini consecratam, in cujus tutela sunt ipsi poetæ. Hæc Britannicus. Alii sic exponunt, Quicunque momordit laurum, i. e. Gustavit dulcedinem gloriæ poetæ laureati. h. e. quicunque conatur dignus esse laurea. Cæl. lib. 5 cap. 7. ex Hesiodicæ Theogoniæ interpretis sententia docet, laurum efficacis esse auxilii in numinum afflatu: propterea apud Sophoclem & Lycophronem Daphnephagos dici vaticinatores. Et Aphthonius,

Divina-

Divinationis symbolum esse Laurum testatur. Dionysius item in Panegyricorum ratione, Laurum μαντικὸν φυτὸν appellat, i. e. Vaticinam arborem. Hinc illud Tibulli de Sibylla, lib. 2. 5. 63.

Vera cano: sic usque sacras innoxia lauros
Vescar, & æternum sit mihi virginitas. Putatque huc spectare illud Juven. 7. 19. — laurumque momordit. Certe Tibulli interpres sic habet: Vescar lauros sacras, i. e Fungar scientia vaticinandi. V. ad eum locum Brœkh.

Innectere crinem lauro. Ovid. 6. Met. 161.

Laurus pro Victoria ponitur: tum quod victoriæ laureatis litteris nunciarentur, tum quod in Jovis Capitolini gremio laurus a victoribus deponeretur, etiam cum triumphus ductus haud esset. V. Sil. 15. 120. & infra in LAUREA, & LAUREATUS. [Cic. 2. Fam. 16. Incurrit hæc nostra laurus non solum in oculos, sed jam etiam in voculas malevolorum. Id maxime dixit propter Lictores laureatos, qui victorem imperatorem sequebantur, ut ex eodem loco apparet.

Parthica laurus. Plin. Paneg. 14. pro Victoria Parthica. conf. Stat. 4. Silv. 1. 41. & Plaut. Cist. 1. 3. 53.

LAUREUS, a, um. Adj. [δάφνινος] Quod ex materia lauri est: ut, Laurea corona. Liv. 23. 11. pr. Sicut coronatus laurea corona & oraculum adiisset, & rem divinam fecisset, ita coronatum navim ascendere, nec ante deponere eam, quam Romam pervenisset.

Ramus laureus. Plin. lib. 15. cap. 30.

Serta laurea. Ovid 2. Trist. 172.

LAUREA, æ. f. Frons lauri. Plin. lib. 15. cap. 30. Unius arborum Latina lingua nomen imponitur viris. Unius folia distinguuntur appellatione: lauream enim vocamus.

Cana laurea. Ovid. 3. Fast. 142.

Gratissima Phœbo laurea. Virg. 7. Ecl. 62.

Laurea, Corona ex lauro facta, quæ in triumphis adhibebatur. Cic. de Provinc. Consul. 35. Si in Capitolium invehi victor cum illa insigni laurea gestiret.

Linguæ & triumphorum laurea. Plin. lib. 7. cap. 30. ad Cic. Salve primus omnium parens patriæ appellate, primus in toga triumphum, linguæque lauream merite, & facundiæ Latiarumque litterarum parens: atque (ut Dictator Cæsar, hostis quondam tuus, de te scripsit) omnium triumphorum lauream adepte majorem, quanto plus est, ingenii Romani terminos in tantum promovisse,quam imperii.[Lego.Quando plus &c.

Donandus Apollinari laurea. Hor. 4. Carm. 2. 9.

Mittere lauream ad aliquem. Tacit. 3. Hist. 77.

Referre lauream Jovi Capitolino. Suet. Domit. cap. 6. De Cattis, Dacisque post varia prælia duplicem triumphum egit. De Sarmatis lauream modo Capitolino Jovi retulit. ubi Pitisc. In ejus gremium solent interdum deponere Imperatores victores; sed hæc depositio non fuit triumphus. conf. Casaub. in l.

Lauream, & mutata diphthongo Loream, & Laurum, pro eodem accipit Cato, lib. de R. R. [Sic quidam codd. cap. 8. Loream Delphicam. Sed in emendatis libris exstat Laurum, ut & cap. 133.

Laurea, pro Lauro ponitur. Hor. 2. Carm. 15. 9.

Tum spissa ramis laurea fervidis.

LAURETUM, i. n. [δαφνών] Locus lauris consitus. Plin. lib. 15. cap. 30. Durat & in Urbe impositum loco, quando Lauretum in Aventino vocatur, ubi silva lauri fuit.

LAUREO, āre, Laurea coronare. Chrysolog. Serm. 66. Postes tuos suis ulceribus laureavit. Et Saresb. Epist 298. Ecclesia martyrum sanguine laureatur.

LAUREĀTUS, a, um. Adj. Lauro coronatus. Festus, Laureati milites sequebantur currum triumphantis, ut quasi purgati a cæde humana intrarent urbem. Itaque eandem laurum, omnibus suffitionibus adhiberi solitum erat: vel quod medicamento siccissima sit, vel quod omni tempore viret, ut similiter Resp. floreat.

Fasces laureati, Fasces laurea, vel lauro circumvoluti, ut mos erat, victoria insigni reportata. Cic. 1. de Divin. 59.

Lictores laureati, Qui laureatos fasces & laureas coronas gerunt. Cic. 7. Att. 10.

Litteræ laureatæ, Victoriæ nuntium portantes. Liv. 45. 1.

Sic App. in Mithrid. 143. Paris. in fine, Καὶ Λεύκολλος περὶ τῶν δὲ Ρωμαίοις ἐπέστελλε, τὰ γράμματα δάφνῃ περιελὼν, ὡς ἔθος ἐστὶν ἐπὶ νίκαις. H. St.

Tabellæ laureatæ, Idem. Liv. 45. 1.

Prosequi gesta laureatis. Tacit. in Vita Agric. 18. subaud. Litteris.

Poetarum laureatorum origo ex ludis Capitolinis. V. Scalig. Auson. Lect. 1. 10.

Postes laureati, Lauro coronati. Quintil. lib. 8. cap. 6.

Vomer laureatus, per translationem. Plin. lib. 18. cap. 3. Ipsorum tunc manibus imperatorum colebantur agri, ut fas est credere, gaudente terra vomere laureato, & triumphali aratore.

LAUREŎLA, æ. f. dimin. Cic. 2. Fam. 9. qualemcunque triumphum laureolam appellat. Velles enim, ais, tantum modo ut haberem negotii quod esset ad laureolam satis.

Laureolam in mustaceo quærere. h. e. Ex frivolis negotiis captare famam haud præclaram, neque magnificam. Est autem Mustaceum sive Mustaceus, Libi genus, cui aliquid additur de virga lauri decusum, ac decoquitur suppositis lauri foliis, ut indicat Cato libro de Agricultura cap. 121. Unde Plin. lib. 15. cap. 30. Mustaceum dictum putat tertium lauri genus, quod ad eum usum adhibebatur. Alioqui Laurus erat triumphalis Ornamentum ædium principalium ac pontificiarum. Hanc qui non poterant assequi laurum,in mustaceo quærere dicebantur laureolam. Cic. 5. Att. 20. Bibulus, inquit, credo, voluit appellatione hac inani nobis esse par. In eodem Amano cœpit laureolam in mustaceo quærere. Cicero in Provincia res præclaras gesserat: Bibulus frigebat. Eras.

LAURĪNUS, a, um. Adj. [δάφνινος] Quod est ex lauro. Plin. lib. 23. cap. 4. Oleum laurinum utilius quo recentius.

Foliis laurinis. Plin. lib. 19. cap 8 i. e. Foliis lauri similibus. De lepidio.

LAURĬCŎMUS. a, um. Adj. ut, Montes lauricomi. Lucret. lib. 6. 151.

LAURĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [δαφνηφόρος] Laurum ferens. Plin. lib. 15. cap. 30. Lauriferam tellurem illam osculatus ex responso.

Currus lauriferi. Lucan. lib. 5. 332.

Phœbus laurifer. Ovid. 3. de Arte Am. 389.

LAURĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. [δαφνηφόρος] Idem. Martial. lib. 3. 66.

— laurigeros ageres quum læta triumphos. Idem lib. 7. 5.

Martia laurigera cuspide tela virent.

LAURĬPŎTENS, entis. Adj. Epitheton Apollinis apud Mart. Capell. 1. p. 10.

LAUS, V. LAUDO.

LAUSUS, i. m. Mezentii filius, ferarum debellator egregius. Virg. 7. Æn. 649.

Lausus equum domitor, debellatorque ferarum.

Item, Numitoris filius, frater Iliæ Silviæ, quem Amulius patruus occidit. Ovid. 4. Fast. 55.

LAUTIA, LAUTITIA, LAUTUS. V. LAVO.

LAUTUMARIUS, LAUTUMIÆ. V. LATUMIÆ.

L A X

LAX, Fraus est, inquit Festus; unde Lacire. Utrumque obsoletum.

LAXAMENTUM, LAXE, LAXATUS. V. LAXUS.

LAXUS, a, um. [χαῦνος] Adj. a Lato deducitur; & significat Latum, & spatii majoris. Virg. 3. Georg. 166.

Ac primum laxos tenui de vimine circlos
Cervici subnecte.

Laxus & Angustus contraria. Columel. lib. 1. cap. 3. Nec dubium quin minus reddat laxus ager non recte cultus, quam angustus eximie.

Paludes laxæ. Lucan. lib. 2. 71.

Amictus laxus. Ovid. 3. de Arte Am. 268.

Calceus laxus male hæret in pede. Hor. 1. Serm. 3. 31.

Domus laxior, pro Ampla & spatiosa. Plin. in Paneg. cap. 50.

Opes laxæ, Amplæ. Martial. lib. 2. 30.

Sinu laxo ferre aliquid. Hor. 2. Serm. 3. 172.

Tempus laxius, Plin. Epist. 4. 9. Laxa dies. Cic. 6. Att. 1. Diem statuo satis laxam, quam ante si solverint, &c. i. e. Tempus solutionis satis longum. Proculus in l. Quum stipulatus. D. de verborum obligationibus, Quum ipse arbitratu meo aliam diem operi faciundo laxiorem dederim. i. e. Quum diem protulerim.

Laxus, Mollis, remissus, languidus, dissolutus. Virg. 1. Æn. 67.

Et premere & laxas sciret dare jussus habenas. Unde Laxi rudentes: h. e. Languidi, semiconsumpti.

Arcus laxus. Virg. 11. Æn. 874. Ovid. Rem. Amor. 702.

Funes laxi, Non contenti. Virg. 8. Æn. 708.

Janua laxa, Aperta. Ovid. 1. Amor. 8. 77.

Tunica laxa. Ovid. 16. Epist. 247.

Compar. Spatia laxiora. Columel. 4. 30.

Stomachus laxior. Pallad. 11. 14. 12.

Superl. Habenæ laxissimæ amicitiæ. Cic. de Amicit. 45. Commodissimum esse quam laxissimas habenas habere amicitiæ, quas vel adducas, quum velis, vel remittas.

LAXE, Adv. [χαύνως] Cic. pro Domo 115. Habitare laxe & magnifice voluit, duasque & magnas & nobiles domos conjungere.

Anguste & Laxe, contraria. Varr. 2. de R. R. cap. 10.

Distare laxe. Plin. lib. 13. cap. 4.

Compar. Sallust. Bell. Jugurth. cap. 87. Romanos, remoto metu, laxius licentiusque futuros.

Superl. Laxissime pererrare. i. e. Vagari seu ferri. Plin. lib. 2. cap. 16.

LAXUM, Adv. pro Late. Martial. 3. 22.

— & adhuc superet centies tibi laxum. [Immo Centies laxum Adjective, i. e. Ingens. Notum est hæc adverbia numeralia in re nummaria pro Substantivis neutris haberi. V. Gronov. de Pec. Vet. lib. 2. cap. 3. Sic Opes laxæ supra.

LAXĬTAS, ātis. f. [χαυνότης] Dilatatio, Amplitudo. Cic. 1. Off. 139. Sic in domo clari hominis, in quam & hospites multi recipiendi sunt, & admittenda hominum cujusque modi multitudo, adhibenda est cura laxitatis.

Domus laxitas, Amplitudo & vacuitas quædam. Cic. pro Domo 116.

Viarum laxitas. Columel. lib. 4. cap. 18.

LAXO, [χαυνόω, εὐρύνω] āre. Laxum facere, dilatare. Cic. 4. Att. 15. Ut forum laxaremus, & usque ad atrium Libertatis explicaremus.

Arva laxant sinus. Virg. 2. Georg. 331.

Sese laxare ab angustiis in latitudinem. Plin. lib. 21. cap. 5.

Tempus fugæ laxare, i. e. Extendere, producere. Sen. Med. 420.

Laxare, Aperire, liberare. Virg. 2. Æn. 259.

Laxat claustra Sinon.

Laxari a vinculis. Cic. de Senect. 7. Qui se a libidinum vinculis laxatos esse non moleste ferrent.

Astringere & Laxare, contraria. Cic. 6. Att. 2. De isto hactenus. dixerim, me vel plurima vincla tecum summæ conjunctionis optare, etsi sunt amoris arctissima: tantum abest, ut ego ex eo, quo astricti sumus, laxari aliquid velim.

Laxare aliquid ex rigore juris. Ulpian. in l. Quum hic status. in principio. D. de donat. inter vir. & uxor. Sic enim habent Pandectæ Florentinæ, quamvis Haloander legat relaxare.

Animum laxare a laboribus, Conquiescere. Liv. 32. 5.

Annona haud multum laxaverat. Liv. 26.20. extr. Ubi videtur Laxaverat accipi pro Laxata erat.

Artus laxaverat quies. Virg. 5. Æn. 857.

Catenas laxare. Lucan. lib. 10. 57.

Corpora laxantur rugis. h. e. Fiunt rugosa. Ovid. 3. de Arte Am. 73.

Curas laxare somno. Virg. 9. Æn. 224.

Curas laxare in otia. Claud. de magnete 23.

Ferrum laxatur ad usus Innumeros. Stat. 1. Achil. 429.

Frenos laxat populis furentibus. Lucan. lib. 7. 124.

Humus die laxatur. Ovid. 2. Epist. 123.

Iras laxare. Stat. 6. Theb. 828.

Membra laxare quiete. Virg. 5. Æn. 836.

Mentem duram munera Bacchi laxarunt. Sil. lib. 11. 287.

Sese laxare molestiis. Cic. 5. Fam. 14.

Vincula laxare. Stat. 1. Theb. 135.

LAXĀTUS, a, um. [χαυνωθεὶς, εὐρυντός] Partic. Plin. lib. 19. cap. 1. Maceratas indicio est membrana laxatior.

Curis laxatus. Cic. 1. Tusc. 44. Quodque nunc facimus, quum laxati curis sumus, ut spectare aliquid velimus, &c.

Aër densatus, & laxatus. Quintil. lib. 5. cap. 9.

Classis laxata. Lucan. lib. 3. 543.

Custodiæ laxatæ, i. e. Remissæ, Romotæ. Liv. 21. 32. extr.

Femina dolore laxata, Liberata. Stat. 5. Theb. 606.
Nocte laxata, lucida nitent claustra. Sil. lib. 13. 550.
Ordines laxati. Tacit. 3. Hist. 25. Laxati ordines abrumpuntur.
Pugna laxata, Remissa. Liv. 21. 39.
Compar. Plin. 19. 1. Lini membrana laxatior.

LAXĀTIO, ōnis. f. Vitruv. 4. 7. Compactura habeat laxationem. V. Eund. 9. 9. & Cæl. Aurel. Tard. 2. 1. 56.

LAXĀMENTUM, i. n. [χάνωμα] Plin. in Paneg. cap. 82. extr. An non plerique principes hoc idem tempus in aleam, stupra, luxum confere-bant, quum feriarum laxamenta curarum, vitiorum contentione supplerent? Laxamentum ventris comitatur timorem. Macrob. 7. Saturn. 11.
Laxamenti nihil, nec veniæ, habere leges, si modum excesseris. Liv. 2. 3.
Dare legi laxamentum. Cic. pro Cluent. 89. Non modo causæ, sed ne legi quidem quicquam per Tribunos plebis laxamenti datum.

LAXĀTĪVUS, a, um. Adj. Laxans, Emolliens. Cæl. Aurel. Tard. 2. 3. Laxativa cataplasmata.
Virtus laxativa. Apul. de Herb. cap. 60.

L E

LE. Legio. LECTIC. Lecticarius. LECTIST. Lectisternium. LEG. Legato, Legatum, Legatus, Legavit, Legio. LEG. I. Legio prima. & sic deinceps II. III. &c. LEM. Lemonia, scil. Tribus. LENT. COS. Lentulus Consul. LEP. Lepidus.

LEA, æ. f. V. LEO, ōnis.

LEA, æ. f. Brassicæ genus, quam Græci λεῖαν appellant, hoc est lævem, a foliorum lævitate. Plin. lib. 10. cap. 9. Alteram leam, latis foliis e caule exeuntibus.

LEA, æ. f. [Λέα] Insula est juxta Cyrenaicam Africæ regionem, apud Plin. 4. 12. legitur Leæ.

LEÆNA, V. LEO.

LEÆNA, [Λέαινα] Scortum Atheniense, cujus memorabilis mentio apud Plin. lib. 34. cap. 8. & lib. 7. 23. & Lactant. 1. 20. conf. LEONTIUM.

LEANDER, vel LEANDRUS, i. m. [Λέανδρος] Viri proprium, Herûs puellæ amator, ex Abydo urbe. de quibus exstat Musæi poema. Ovid. 3. Trist. 10. 41.
Si tibi tale fretum quondam, Leandre, fuisset,
Non foret angustæ mors tua crimen aquæ. V. Ovid. Epist. 17. & 18.
Lege Pont. in 3. Georg. 487. H. St.

LEANDRIUS, a, um. [Λεάνδριος] Adj. denom. ut, Hellespontus Leandrius, in quo Leander periit. Sil. lib. 8. 622.

LEARCHUS, i. m. [Λέαρχος] Athamantis & Inûs filius, quem pater furore arreptus occidit. Ovid. 6. Fast. 490.
Inous Learchus. Valer. 1. Argon. 280.

LEARCHĒUS, a, um. Adj. [Λεάρχειος] Ovid. 6. Fast. 491.
Mæsta Learcheas mater tumulaverat umbras.

L E B

LĒBĂDIA, æ. f. [Λεβαδία] Urbs Bœotiæ est, ubi Orchomenus oppidum & Cephissus amnis, & Lebais lacus, arundinis tibialis fertilitate nobilis. V. Stat. 7. Theb. 345. & Plin. 16. 36.

LĔBĔDUS, i. m. [Λέβεδος] Civitas, quæ a Colophone centum & viginti stadiis distat. Hic scenicorum histrionum collegium fuit, qui ludos & certamina Libero patri quotannis celebrabant. Hor. 1. Epist. 11. 7.
An Lebedum laudas odio maris, atque viarum?
Scis Lebedus quam sit Gabiis desertior, atque
Fidenis vicis.

LĔBES, ētis. m. [λέβης] Vas æneum, in quo quid igni applicamus ut ebulliat, ut docet Porphyrius super nonum Iliados Homeri. Ovid 3. Epist. 31. Viginti fulvos operoso ex ære lebetas.
Curvi lebetes. Ovid. 12. Met. 243.
Dodonæi lebetes. V. DODONE.
Gemini ex ære lebetes. Virg. 5. Æn. 266. V. ibi Servium.

LĔBYNTHŎS, i. f. [Λέβυνθος] Insula una ex Cycladibus. Ovid. 8. Met. 227.
Dextra Lebynthos erat, fecundaque melle Calydna. Adde de Arte Am. 2. 81.

L E C

LĔCĂNŎMANTĪA, æ. f. [λεκανομαντεία] Divinatio ex Pelve, quæ Græcis λεκάνη dicitur. V. Buleng. de Divinat. l. 3. c. 5. Meminit Plin. lib. 28. cap. 8. & lib. 30. cap. 2.

LECANOMANTĬCUS, i. m. [λεκανομαντικός] Qui divinat per pelves. Strab. lib. 6. Geograph.

LĔCHÆUM, i. n. [Λέχαιον] Navale Corinthiorum, teste Suida. Alterius maris portum appellat Livius 32. 23. Græci λέχη lectos vocant. Stat. 2. Silv. 2. 35. — si fubeas Ephyres Baccheidos altum
Culmen, ab Inoo fert semita tecta Lechæo.

LĔCHIÆ, arum. apud Stat. 4. Silv. 3. 59. eodem sensu accipiuntur a Gevartio Barthioque. Alii legunt Deviæ; Vossius Cliviæ, Cl. Marklandus Lechio legit. V. notas in l.

LECTARIUS, V. LECTUS, i.

LECTE, V. LEGO, ĕre.

LECTICA, LECTICARIUS. V. LECTUS, lecti.

LECTIO, LECTITO, & LECTUS, partic. V. LEGO, ĕre.

LECTISPHAGĪTES, æ. m. inter Vina factitia commemoratur a Plin. 14. 16. extr. [Nisi quid in lectione vitii est.

LECTRIX, LECTUALIS, LECTUARIUS. V. LECTUS, i.

LECTUS, i. m. [κλίνη, λέκτρον, κλιντήρ] Locus super quo quiescimus. Dictus, ut innuit Varro de L. L. 4. 35. quod lectis herbis & frondibus stramenta facerent. Vel ut Festus ait, Lectus dictus, vel a collectis foliis ad cubitandum, vel quod fatigatos ad se alliciat: Vel a Græco λέκτρον. [Cui Varro l. c. subscribit, cujus en verba: Lectica, quod legebant, unde eam facerent, stramenta atque herbas, ut etiam nunc fit in castris. Lectos, ne essent in terra, sublimes in his ponebant. Nisi ab eo quod Græci antiqui dicebant lectron. ubi forte Lectas legendum. scil. Herbas. Forte tamen a Gr. λέχος, genere mutato, deducitur.
Jura socialia lecti. Ovid. 3. Amor. 11. 45.
Succuba nostri lecti. Ovid. 6. Epist. 153.
Archiaci lecti. V. ARCHIAS.
Communes. V. COMMUNIS.
Cubicularis lectus, a Cic. 2. de Divin. 134. dicitur ad differentiam Tricliniaris lecti.
Dapsilis. V. DAPS.
Eburni. Hor. 2. Serm. 6. 103.
Funebris lectus, In quo funus seu cadaver efferebatur. V. Clinicus, in CLINICE.
Furtivi fœdera lecti. Tibull. lib. 1. 5. 7.
Genialis. Hor. 1. Epist. 1. 87.
Jugalis. Virg. 4. Æn. 496.
Liber. V. LIBER, adj.
Obscænus. Ovid. 10. Met. 465.
Qualsus ab imposito corpore. Ovid. 11. Epist. 78.
Temerati fœdera lecti. Ovid. 5. Epist. 101.
Vacuus conjuge. Ovid. 10. Met. 437.
Viduo discedere lecto. Ovid. 1. Epist 81.
Comminxit lectum potus. Hor. 1. Serm. 3. 90.
Concutere alienum lectum, Mœchari. Juven. 6. Sat. 21.
Cubare in lecto. V. CUBO.
Decidere de lecto. V. DECIDO.
Exspectare non posse lectum. Plin. lib. 14. cap. 22.
Imponere corpus lecto. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Incumbere lecto. Ovid. 11. Met. 657.
Sum. ut, Esse in lecto. Cic. 9. Fam. 23. Dixit te in lecto esse, quod ex pedibus laborares.
Temerare lectum alicujus. Ovid. 1. de Arte Am. 743.
Teneri lecto, Decumbere, jacere, & morbo vexari. Cic. 7. Verr. 128. Pater grandis natu jamdiu lecto tenebatur.
Lectus, quo accubabant antiqui ad mensam, Gr. κλίνη. unde Triclinium dictum. Cic. 4. Verr. 183. Jam non quæro unde CCCC amphoras mellis habueris, unde tantam Melitensem vestem, unde quinquaginta tricliniorum lectos, unde tot candelabra, &c.
Imi lecti derisor, hoc est ejus qui in loco infimo discumbit. Hor. 1. Epist. 18. 11. — & imi
Derisor lecti. Simile est huic, Imi subsellii vir. [Si cum Schol. exponas, Qui in ima parte lecti decumbit. Sed videtur potius is intelligi, qui in imo lecto accubantes deridet.
Desiderato acquiescimus lecto. Catul. 29. 10.

LECTUM, i. n. Idem quod Lectus. Ulpian. in l. librorum, in fine. D. de leg. 3. Ut lectum legatum contineat & fulcra.

LECTĀRIUS, i. m. Lectorum fabricator. Gloss. Gr. Lat. κλινοποιός, Lectarius.

LECTRIX, icis. f. Inscript. apud Fabrett. p. 311. DRVSI. CVBIC. SER. COLIT. OSSA. EIVS CNIDE. LECTRIX. CONIVNX. EIVS. [Forte tamen a Legendi officio Lectrix, ut Lector: vel Quæ legit, scil. Ossa.

LECTUĀLIS, e. Adj. Spartian. de Adriano cap. 23. In morbum incidit lectualem. Ubi Salmasius notat, Lectuales ejusmodi Morbos vocasse, qui diu in lecto detinerent ægrotantes.

LECTUARIUS, a, um. Adj. ut Lectuaria Sindon. Non. 14. 5. V. LECTICARIUS.

LECTŬLUS, i. m. [κλινίδιον] Cic. pro Muren. 75. Stravit pelliculis hœdinis lectulos Punicanos, & exposuit vasa Samia. Idem 14. Att. 13. A ducenda autem uxore sic abhorret, ut libero lectulo neget esse quicquam jucundius.
Castus lectulus. Catul. 62. 88.
Membra lectulo jacebant. Catul. 48. 15.

LECTISTERNIUM, i. n. [κλινοστρώμενον] proprie Jovis epulum diceba-tur. In Capitolio enim stratis tribus lectis convivium apponebatur tribus diis, Jovi, Junoni, & Minervæ. Juppiter, id est Jovis simulacrum, statuebatur in lectulo recubans, Juno & Minerva in sellis considebant. Appositas epulas de multa nocte introducti septem epulones absumebant. De inventione & causa lectisterniorum lege Liv. 5. 13. Item lib. 7. 2. & 27. V. & Val. Maxim. lib. 2. cap. 1. exemp. 2. [Imperabatur & aliis diis. V. Liv. passim.

LECTISTERNIĀTOR, ōris. m. [κλινοστρώτης] Qui lectum tricliniarem sternit. Plaut. Pseud. 1. 2. 29.
Tu esto lectisterniator, tu argentum eluito, idem exstruito.

LECTISTITIUM, i. n. Lecti statio. Isidor. Gloss.

LECTĪCA, æ. f. [φορεῖον, κραβάτιον] Cathedra & sedes, qua ferebantur divites & potentes, in qua pulvinar & lectulus stratus erat. Græci Hexaphoron, quod a sex servis Octophoron, quod ab octo portaretur, vocabant. Cic. 2. Q. frat. 5. Eo die cœnavi apud Crassipedem, cœnatus in hortos ad Pompeium lectica latus sum. Plin. lib. 17. cap. 14. In mollibus arborum lecticis. Hic Parvum lectum significat.
Gestamen lecticæ. Tacit. 2. Ann. 2.
Lucubratoria lectica. V. LUCUBRO.
Gestare aliquem lectica. Hor. 2. Serm. 3. 214.
Inditur lecticæ. Tacit. 12. Ann. 69. Ibi, monente Præfecto, festis vocibus exceptus, inditur lecticæ. [Quia clausa undique fuit.

LECTICŬLA, æ. f. dimin. [κραββάτιον] Cic. 7. Fam. 1. Ut nostras villas obire, & mecum simul lecticula concursare possis. Sueton. in Augusto, cap. 78. A cœna se in lecticulam lucubratoriam recipiebat.

LECTICARIUS, a, um. Adj. Ad lecticam pertinens. dicitur per omnia genera, ut si dicas Patulam, vel Plagulam lecticariam, ex illo Suetonii loco in Tito Vesp. cap. penult. Cum inde lectica transferretur, suspexisse dicitur, dimotis plagulis cælum. Sed & Nonius, Plagæ, grande linteum tegmen, quod nunc torale, vel lecticariam sindonem dicimus. H. St. V. LECTUARIUS. Nam in edit. Merceri & Gothofr. Lectuariam legitur. Non nego tamen conjecturam viri doctissimi probabilem mihi videri. Quia sindone lecticarum plagulas obducebant.

LECTICARIUS, i. m. [φορειοφόρος Gloss. Gr. Lat.] Qui lecticam deferebat. Sulpic. ad Cic. 4. Fam. 12. Coactus sum in eadem illa lectica, qua ipse delatus eram, meisque lecticariis in urbem eum referre.
Lecticarii olim etiam erant Vespillones efferendis cadaveribus deservientes. V. Novell. Just. 43.

LECTICARIA, æ. f. Femina amore Lecticariorum infamis. Hinc

LECTICARIŎLA, æ. f. dimin. Martial. lib. 12. 58.
Ancillariolum tua te vocat uxor, & ipsa
Lecticariola est: estis, Alauda, pares. h. e. Tu rem habes cum ancillis, ipsa cum lecticariis. V. ANCILLARIUS, in ANCILLA.

LECTICĀLIS, is. m. Qui lectulos facit. Gloss. Isidor.

LECYTHUS, i. m. & f. [λήκυθος] Ampulla olearia. V. Cornarium in Galenum p. 413.
Lecythus aliud significat apud Cic. 1. Att. 14. Totum, inquit, hunc locum, quem in Aristocratia ego varie meis orationibus soleo pingere, de flamma, de ferro (nosti illas ληκύθους) valde graviter pertexuit. Pingere, i. e. Admodum exornare, quum incendiis urbem, civitatem cæde, mea vigilantia, meaque virtute dico esse liberatam. Nam ut pictores ἐκ τῶν ληκύθων, quæ sunt ampullæ pigmentorum, sumunt quæ ad colorandum apta novere: sic orationem suam Cicero quum volebat eloquentiæ veluti coloribus illustrare, ad illa loca, de flamma, de ferro, quasi ad suas ληκύθους confugiebat. Hunc Ciceronis locum videtur non satis intellexisse auctor lexici Græci. Plin. 1. Epist. 2. ad Arrianum, Tentavi enim imitari Demosthenem semper tuum, nuper meum, duntaxat figuris orationis. Paulo post, Non tamen omnino Marci nostri ληκύθους fugimus, quoties paulum itinere decedere non intempestivis amœnitatibus submonebamur. Marcum Ciceronem intelligit. Ληκύθους vero interpretantur Locos communes, quibus oratio quasi picturata redditur additis topographiis, hologiis, chresterismis, aliisque figuris, quæ florentem efficiunt dictionem, & quasi colorem addunt rebus. Egressiones & excursus vocat Cicero. Alii etiam Digressiones. [Nugæ meræ. Græci ληκύθους eadem metaphora, ac Latini Ampullas, de verborum inani strepitu, & ad implendas aures, vel alioqui ad ostentationem composita oratione usurparunt. V. AMPULLA, & AMPULLOR.
LECYTHĪNUS, a, um. In lecytho asservatus. Petron. cap. 21. Nos lecythino perfusos oleo refecerunt. Al. Legitimo.

L E D

LĒDA, æ. f. [Λήδα] Thestii filia, uxor Tyndari regis Laconiæ, cum qua Juppiter in forma Cygni dicitur congressus. Illa autem ex eo congressu ova duo enixa est, ut fabulantur poetæ. Ex uno nati sunt Pollux & Helena immortales: ex altero Castor & Clytemnestra mortales. Hor. de Arte Poet. 147.
Nec bellum gemino Trojanum orditur ab ovo. Hinc
LEDÆUS, a, um. [Ληδαῖος] Adj.
Dii Ledæi, Castor & Pollux. Ovid. 1. Fast. 706.
Fratres Ledæi. Ovid. ad Liv. 283.
LĒDARIUM, [ληδάριον] atque etiam LEDUS, λῆδος, & LEDIUM, λήδιον, Tunica æstiva, ut multis placet, communis virorum & mulierum Polluci lib. 7. cap. 13.

L E G

LEGALIS, V. LEX.
LEGARIUM, V. LEGO, ĕre.
LEGATARIUS, LEGATOR, LEGATUS. V. LEGO, āre.
LEGERDA, Urbs est Armeniæ majoris in Antena regione, non longe ab Euphrate fluvio. Ptolemæus lib. 5.
LEGIBILIS, V. LEGO, ĕre.
LEGIFER, V. LEX.
LĔGIO, ōnis. f. [λεγεών, τάγμα, τέλος] a Legendo, id est eligendo dicitur, Quod leguntur milites in delectu, ut ait Varro lib. 4. de L. L. 16. Dividiturque legio in decem cohortes: Cohors in quinquaginta manipulos: Manipulus in viginti quinque milites pro uno quoque manipulo. [Immo Cohors trium manipulorum, Manipulus binarum centuriarum fuit. V. Lips. de Mil. Ro. lib. 2. Dial. 2. & seq. & Lex. Pitisc. Varie autem hæc sæpe mutata satis constat. V. quæ paulo post afferuntur.] Cic. 1. Tusc. 101. Quum legiones scribat Cato sæpe alacres in eum locum profectas. Liv. 37. V. Veget. de Re Milit. lib. 2. cap. 2. & 6. ac sequentibus. Legio. In quavis legione erant, ætas prima triariorum, altera principum, tertia hastatorum, ultima velitum: quæ velitibus exceptis, dividebantur singulæ in decem centurias: singulis autem centuriis primarii centuriones præerant: eæque in triariis ita appellabantur, primum pilum, secundum pilum, tertium pilum, & deinceps usque ad decimum pilum: in principibus, primus princeps, secundus princeps, usque ad decimum: in hastatis, primus hastatus, secundus hastatus, item usque ad decimum: duces appellabantur, primi pili centurio, primi principis centurio, primi hastati centurio, & ita usque ad decimum: velites vero in has triginta centurias pro rata parte distribuebantur. Cic. ad Brut. Ep. 8. de C. Nasennio, Cretensi bello, inquit, Metello imperatore, octavum principem duxit. id est octavam centuriam principum. Ex P. Manut. commentario ad Q. fratrem.
Legio Romana non eundem semper numerum militum habuit. Hinc aliæ dictæ sunt Ordinariæ, aliæ Extraordinariæ. Ordinariæ, quæ complectum numerum habebant, qui erat sex millium peditum, & septingentorum triginta equitum. Has quadratas legiones Vegetius, Livius expeditas vocat. Extraordinariæ, quæ & imperfectæ dicebantur, aliæ quidem habebant quinque millia peditum, & equites nunc quadringentos, nunc trecentos, atque etiam ducentos: aliæ vero quatuor duntaxat peditum millia complectebantur, & equites plus minus trecentos: aliæ rursus tria duntaxat millia peditum, & equites trecentos: pleræque mille duntaxat pedites ac quingentos, cum equitibus trecentis numerabant. Veget. lib. 2. cap. 6. His decem cohortibus legio plena fundatur, quæ habet pedites sex millia centum, equites septingentos viginti sex. Liv. 24. 41. Carthaginienses Illiturgim oppugnare adorti, quia præsidium ibi Romanum erat, videbanturque inopia eum locum maxime oppugnaturi, Cn. Scipio, ut sociis præsidioque ferret opem, cum legione expedita profectus, inter bina castra cum magna cæde hostium urbem est ingressus. Idem 26. 17. pr. Claudio Neroni ex iis duabus legionibus, quas ad Capuam habuerat, sex millia peditum, & trecentos equites, quos ipse legisset, & sociûm Latini nominis peditum numerum parem, & octingentos equites decernunt. Idem 44. 21. Hunc exercitum ad collegam primo quoque tempore mittere in Macedoniam jussus, neque in ea provincia plus quam duas legiones esse: eas repleri, ut sena millia peditum, trecentos haberent equites. Idem 42. 31. pr. Legiones quatuor novas scribi placuit, binas singulis Consulibus. Id præcipue provinciæ Macedoniæ datum, quod quum alterius Consulis legionibus quina millia & ducenti equites ex vetere instituto darentur in singulas legiones: in Macedoniam sena millia peditum scribi jussa, equites trecenti æqualiter in singulas legiones. Idem 8. cap. 8. Scribebantur autem quatuor fere legiones quinis millibus peditum, equitibus in singulas legiones trecentis. Idem 23. 34. Decreverunt Patres, ut Qu. Fulvius Flaccus quinque millia peditum, quadringentos equites scriberet, eamque legionem primo quoque tempore in Sardiniam trajiciendam curaret. Idem 39. cap. 38. extr. Senatusconsultum factum, ut Prætores quatuor millia peditum Romanorum scriberent, quadringentos equites, &c. Idem 6. 22. ad fin. Quatuor legionibus quaternûm millium scriptis, exercitu indicto ad portam Esquilinam in posteram diem. Et 7. 25. Undique non urbana tantum, sed etiam agresti juventute decem legiones scriptæ dicuntur, quaternûm millium & quadringentorum peditum, equitumque trecentorum. Idem 28. cap. 28. pr. Propter quod facinus tota legio, millia hominum quatuor, in foro Romæ securi percussi sunt. Cæs. 3. Bell. Civil. 106. In his erant legionibus hominum tria millia ducenti. Et de Bello Alex. 69. Excepta enim legione sexta, quam secum adduxerat Alexandria veteranam, multis laboribus periculisque functam, multisque militibus partim difficultate itinerum ac navigationum, partim crebritate bellorum adeo diminutam, ut minus mille hominum in ea esset.
Acies legionum. Tacit. 3. Hist. 23.
Contubernium legionum. Tacit. 1. Hist. 41.
Attenuatæ præliis legiones. V. ATTENUO.
Completa legio per manipulos. Sil. lib. 8. 470.
Conferta manipulis legio. Sil. lib. 7. 390.
Semiplenæ legiones. Paterc. lib. 2. 80. pr.
Validæ legiones. Lucret. lib. 5. 1227.
Curare legiones, Legionibus præesse. Tacit. 6. Ann. 30.
Decernere legiones in Siciliam. V. DECERNO.
Decimare legiones. V. Decimo in DECEM.
Dissociant legionem a legione. Tacit. 1. Ann. 28. extr.
Dare alicui legiones. Liv. 21. 17. Sempronio datæ legiones duæ.
Dare legiones in discrimen. Tacit. 2. Ann. 11. pr.
Explicuit longa legio cohortes. Virg. 2. Georg. 280.
Imperitare magnis legionibus. Hor. 1. Serm. 6. 4.
Instruere legiones. V. INSTRUO.
Locare legionem. Tacit. 4. Hist.
Paret legio Tribuno. Hor. 1. Serm. 6. 48.
Quod mihi pareret legio Romana Tribuno.
Præesse legionibus. Liv. Bell. Pun.
Pugnare legione. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Supplere legiones. Liv. 29. 24.
Transmotæ Syria legiones. Tacit. 13. Ann. 35. pr.
Legiones distinguebantur vel ordine; ut, Prima, Secunda, Tertia, &c. legio: vel cognominibus; quæ vel ab institutoribus; ut, Augusta, Claudiana, Galbiana, &c. vel a Provinciis devictis; ut, Parthica, Scythica, Gallica; vel a Deorum nominibus; ut, Apollinaris, Venerea, &c. vel ab eventibus; ut, Victrix, Fulminatrix, &c. accipiebant. V. Dion. Cass. lib. 5. Onuph. Panvin. Descript. Imp. Rom. lib. 3. Spanh. de Usu & Præstant. Numm. diss. 10. p. 231. Fulv. Ursin. in Denariis gentis Antoniæ.
LEGIŌNĀRIUS, a, um. Adj. [λεγεωνάριος] Quod est legionis, vel Quod ad legionem pertinet. Cic. 10. Fam. 32. Militem non modo legionarium, sed ne auxiliarium quidem ullum quoquam misi. Centurio legionarius. Plin. 10. Epist. 81.
Cohortes legionariæ. Liv. 10. 43.
Milites legionarii. Cæs. 5. Bell. Gall. 19. & lib. 1. 51.
Legionarii, absolute. Cæs. 1. Bell. Civil. 78. Et 2. Bell. Gall. 27. Item lib. 6. 33.
LEGIO SECUNDA AUGUSTA, [Λεγεὼν δευτέρα Σεβαστή] Britanniæ urbs, ut scribit Ptolemæus lib. 2. Vulgo *Leskard*.
LEGIUNCŬLA, æ. f. [λεγεώνιον] dimin. Parva legio. Liv. 35. 49. Videretis vix duarum male plenarum legiuncularum instar in castris regis.
LEGIRUPA, LEGISLATOR, LEGITIMUS. V. LEX.
LEGIUNCULA, V. LEGIO.
LĒGO, [διατίθεσθαι] āre. In legationem mittere, sive legatum mittere.
Legare ad. Cic. 5. Verr. 114. Nobilem Andronem Centuripinum legarunt ad Apronium.
Legare in. Sallust. Jugurth. cap. 25. Legantur tamen in Africam majores natu, nobiles, amplis honoribus usi.
Famulum legare aliquo. Catull. 64. 57.
Legare alicui. Plaut. Amph. 1. 1. 50.
Legare, Legatum sibi facere. Cic. 6. Fam. 6. Cassium sibi legavit, Brutum Galliæ præfecit. Idem 15. Att. 11. Dolabella me sibi legavit ad IIII Non. April. Cic. 4. Att. 2. Ego me a Pompeio legari ita sum passus, ut nulla re impedirer, quod nisi vellem, mihi esset integrum, &c.
Legare negotium alicui, Committere. Plaut. Casin. 1. 1. 12.
Legare fortunæ, pro Assignare. Liv. 28. 42.
Legare [διατίθεσθαι, κληρονομεῖν] aliquid alicui, Testamento aliquid alicui relinquere. Cic. pro Cæcin. 11. Usumfructum omnium bonorum suorum Cæsenniæ legat.
Legare ab aliquo. V. AB.
Argentum autem omne legavit. Quintil. lib. 5. cap. 14.
LEGĀTUS, a, um. Partic. Cic. ad Octav. Qui tanquam in dotali matrimonio rempublicam testamento legatam sibi obtineret.
LEGĀTUM, i. n. [ληγᾶτον] Modestinus in l. Legatum. D. de legatis secundo, Legatum, est donatio quædam testamento relicta. Et legati appellatione, fideicommissum, & mortis causa donatio continentur.
Legatum, est Quod legis modo, id est, imperative, testamento relinquitur. Nam ea quæ precativo modo relinquuntur, fideicommissa vocantur. Legamus autem quatuor modis: per vindicationem, per damnationem, sinendi modo, per præceptionem. Per vindicationem his verbis legamus, Do, lego, capito, sumito, sive habeto. Per damnationem his verbis, Hæres meus damnas esto dare, dato, facito: Hæredem meum dare jubeo. Sinendi modo, ita, Hæres meus damnas esto sinere Lucium Titium sumere illam rem, sibique habere. Per præceptionem sic, Lucius Titius illam rem præcipito. Hæc Ulpianus titulo vigesimo quarto ejus libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Ulpiani.
Petere legatum ex testamento. Quintil. lib. 4. cap. 14.
LEGATĀRIUS, a, um. Adj. [ληγατινάριος] Cui ex testamento aliquid legatum

gatum est. Justin. Instit. de legatis. §. Sed si rem, Sed si rem legatarii quis ei legaverit, inutile est legatum.
Testator & Legatarius, opponuntur. Pomponius in l. Si ex toto. D. de leg. & fideicommissis primo.
Provincia legataria, Quæ alicui delegata est. Cic. 15. Att. 9. pr. O rem miseram; primum ullam ab istis: dein, si aliquam, hanc legatariam Provinciam: atque haud scio, an melius sit, quam ad Eurotam sedere. Alii legunt Locatoriam, alii Legatoriam. V. Græv. in loc. [Pæne malim Nugatoriam legi, siquidem codices variant, quo verbo & alias Tullius, ubi quid ob levitatem valde extenuare vult, utitur.
Editiones legatariæ. ut, Tertull. de Spectac. cap. 6. Etiam privatorum memoriis legatariæ editiones parentant. i. e. Testamento mandatæ.
Lēgātor, ōris. m. [ληγατάριος] Qui aliquid legat. Suet. in Tiber. cap. 31. Iterum eo censente, ut Trebianis legatam in opus novi theatri pecuniam ad munitionem viæ transferre concederetur, obtinere non potuit quin rata voluntas legatoris esset.
Lēgātus, i. m. [πρεσβευτής, πρέσβυς, πρέσβεις] Qui refert mandata alterius. Virg. 11. Æn. 227.
Legati responsa ferunt. Cic. pro Flacc. 100. Opponemus Asiæ provinciæ, primum magnam partem ejusdem provinciæ, quæ pro hujus periculis, legatos, laudatoresque misit.
Decernere legatum. Cic. 1. Fam. 1. Crassus tres legatos decernit. i. e. Mittendos censuit in senatu.
Mittere legatos cum auctoritate. V. MITTO.
Missi legati de magnis rebus. Hor. 1. Serm. 5. 29.
Mittere legatum de aliqua re. h. e. Mittere aliquem, qui de aliqua re cum alio, nostro nomine tractet. Cic. 1. de Orat. 115. Quum Athenienses ad Senatum legatos de suis rebus maximis mitterent. Liv. 2. 18. Legatos de pace mittunt.
Obiit legatus Ægyptum & Syriam. Cic. in Somn. Scip. 3.
Venire legatum de. Cic. de Clar. Orat. 312. Dictatore Sulla legatus ad Senatum de Rhodiorum præmiis venerat.
Legatus, [ἀντιστράτηγος, ὕπαρχος] Cæs. 2. Bell. Civil. 17. Neque se ignorare quod sit officium legati, qui fiduciariam operam obtineret. Legatum, pro Vicario, id est *locum tenente* intelligendum: quem propterea fiduciariam operam obtinere dixit, quia redeunte Imperatore, aut Consule, cedere eum oportet. Bud. V. Suet. Vesp. cap. 4. & Tito, cap. 4. ubi Legati legionum dicuntur.
Dio πρεσβευτήν, 386. Ἐπειδὰν ὁ τῆς Ἀχαΐας ἄρχων μέσης τῆς ἡγεμονίας ἀπίθηκε, τῷ τε ταμίᾳ καὶ τῷ παρέδρῳ αὐτῷ, ὃν πρεσβευτὴν, ὥσπερ εἶπον, καλοῦσι, τῷ μὲν κ. τ. ε. Sed non probo hanc interpretationem. Nam Legatus dicitur ab alio usu verbi Legare, magis generali, ut Delegare aliquod munus alicui. H. St. Adjunxit & aliam, vel potius eandem ex Appiano observationem, cujus, prioribus refectis, hæc tantum verba supersunt, ὑπηρέται δ' ἀπὸ τῆς βουλῆς, οὓς καλοῦσι πρεσβευτάς. Vide eundem in Civil. p. 176. [Sunt autem hæc ibi App. verba, Ἐπανῄει δ' αὐτῷ καὶ Φοντήιος, ὃς ἐπρέσβευεν αὐτῷ, καλοῦσι δ' οὕτως τοὺς τοῖς ἡγεμόσι τῶν ἐθνῶν ἐκ τῆς βουλῆς ἑπομένους ἐς βοήθειαν. Priorem locum investigare non licuit in præsentia. Quod vero Legati legionum iidem dicti sunt ex eo profectum est, quod fere singuli singulis legionibus præficiebantur, ut ex Cæs. de Bell. Gall. 1. 52. pr. aliisque passim locis apparet, tametsi sæpe & bini uni legioni, & singuli castris, annonæ, equitatui, navibus &c. ut imperatori visum est, præficerentur, ut ex eodem scriptore demonstrare promptum esset. Iidem sub libera jam rep. etiam Duces dicebantur, ut ex eodem lib. 6. cap. 8. apparet.
Legati, nuntii pacis & belli, curatores, interpretes, bellici consilii auctores, ministri muneris provincialis. Cic. in Vatin. 35. Loquitur de Legatione provinciali. V. 3. Verr. 68. & seq. ad 86.
Legatis in decem. Cic. 13. Att. 5. Sp. Mummium putaram in decem legatis fuisse. Ibid. 6. Non dubito quin fratri fuerit legatus, non in decem. Atque hoc etiam accepi, non solitos majores nostros legare in decem, qui essent Imperatorum necessarii. Paulo post, Illudque εὐλογώτατον, illum fratri in primis ejus legatis fuisse. i. e. In iis quos primum eduxit. Proficiscentibus enim ad bellum legati dabantur: postea, quum quid prospere gestum esset, decem insuper legati decernebantur. Fuit igitur Sp. Mummius in primis fratris legatis, in decem non fuit.
Rectores provinciarum sine successore decedentes, legatos, qui præessent, relinquebant. Sic Pompeius Hispaniam provinciam per legatos Afranium & Petreium administravit. Cic. 5. Att. 21. [Sic & Cæsares deinde provincias eas, quas, partitione cum populo facta, sibi servaverunt, per Legatos suos, senatorii, vel equestris ordinis, nonnunquam & Consulares, vel Prætorios, administrabant, qui Cæsaris Legati dicebantur, quum in reliquas provincias more solito Proconsules & Proprætores mitterentur. Itaque Galba Legati Cæsaris nomine Hispaniam Tarraconensem regens, quum a Nerone defecisset, Legatum se senatus ac populi Ro. professus est, teste Suet. cap. 10. Imperatoris titulum per modestiam recusans, ac post necem demum Neronis cognitam, Deposita Legati, suscepit Cæsaris appellationem, ut idem cap. seq. testatur. Postea Judices, quin & Rectores dicti sunt, ut alias dicetur.
Lēgātio, ōnis. f. [πρεσβεία, πρέσβευμα] Legati munus. Cic. 9. Philipp. 1. Etenim cui legatio ipsa mortis causa fuisset, ejus monimentum exstare voluerunt: ut in bellis periculosis obirent homines legationis munus audacius.
Irritus legationis rediit. Tacit. 4. Hist. 32.
Libera legatio. Budæus. Legationes liberæ olim ornamenti tantum causa ab Senatu impetrabantur; quemadmodum honorarii magistratus a principibus honestamenti causa conceduntur, tituloque tenus obeuntur & geruntur. Hæ autem ab iis Senatoribus impetrabantur, quibus negotia futura erant in provinciis: ut qui hæreditates persequi, aut legata, aut qui nomina exigere volebant in provinciis, legatorum personis acceptis commendabiliores controversias haberent, atque favorabiliores. Quamobrem lege XII Tabul. id vetitum erat, his verbis, Rei suæ ergo ne quis legatus esto. Quæ verba Cic. enarrans lib. 3. de Legib. 18. Omitto, inquit, quemadmodum isti se gerant atque gesserint, qui legatione hæreditates aut syngraphas suas persequuntur: in hominibus est hoc fortasse vitium. Sed quæro, quid re ipsa sit turpius, quam sine procuratione Senator legatus, sine mandatis, sine ullo Reipub muneře? Idem 2. contra Rull. 44. Legatos nostros, homines auctoritate tenui, qui rerum privatarum causa legationes liberas obeunt: tamen exteræ nationes ferre vix possunt. Grave est enim nomen imperii, atque id etiam in levi persona pertimescitur: propterea quod vestro, non suo nomine, quum hinc egressi sunt, abutuntur. Idem 15. Att. 55. Habent (ut opinor) liberæ legationes definitum tempus lege Julia, nec facile addi potest. Bella est autem hujus juris quinquennii licentia. Quibus ex verbis conjicio interdum quinquennales dari solitas legationes. Nomen autem liberæ legationis inde ortum videtur, quod introire in Urbem, & rursus exire, liberam legationem habentibus liceret, quod eodem in loco ostenditur, quem attigi jam lib. 15. ad Att. Budæus. conf. pro Flacc. 86.
Orba & debilitata legatio. Cic. 9. Philipp. 1. V. ORBUS.
Pacificatoria legatio. V. PAX.
Votiva legatio, Quæ voti prætextu suscipitur. Cic. 15. Att 8. Scribas ad me velim, simulque cogites quid agendum nobis sit super legatione votiva, &c. V. Votiva legatio, in VOVEO.
Accipere legationem, Suscipere onus legationis obeundæ. Cic. pro Flacc. 45. Qui hanc ipsam legationem, quam habet, non accepit a suis civibus, sed usque Tmolo petivit.
Agere legationem. V. AGO.
Decernere legationem contra aliquem. V. DECERNO.
Dare legationem. Cic. 1. de Lege Agr. 8. Hæreditatum obeundarum causa, quibus vos legationes dedistis.
Fungi legationibus. Quintil. lib. 3. cap. 2.
Gerere legationem, Fungi legatione, & legatum esse. Quintil. lib. 7. cap. 5.
Habere legationem. V. Accipere legationem.
Mittere legationem ad aliquem, pro Mittere legatos. Quintil. lib. 10. cap. 1.
Obire legationem. V. OBEO.
Perficere legationem. Cic. 1. Fam. 4. Senatus haberi ante Calendas Februarias per legem Pupiam non potest: neque mense Februario toto, nisi perfectis aut rejectis legationibus. i. e. Perfecte auditis, aut negotiis legationum tractatis.
Sum. ut, Esse in legatione. Quintil. lib. 7. cap. 1. p. 592. Et qui aberat, & qui militabat, & qui in legatione erat. h. e. Legatus creatus erat, necdum tamen legationem absolverat.
Renuntiare legationem. Cic. 9. Philipp. 1.
Lēgātīvum, i. n. [πρεσβευτικόν] Id quod datur legato impensæ nomine. Arcadius in l. Munerum. D. de Mun. & honor. Legati quoque qui ad ærarium principis mittuntur, quia viaticum (quod legativum dicitur) interdum solent accipere. Ulpian. l. 2. D. de legationibus, His qui non gratuitam legationem susceperunt, legativum ex forma restituitur. Sic legit Budæus. Alii legunt Legatitium. Haloander & Pandectæ Florentinæ habent Legativum. [In Gloss. Gr. Lat. Πρεσβεῖον Legatum. Forte Legativum. Dicitur a Legatione, ut a Donatione Donativum.
Lĕgo, lēgi, lectum, [ἀναγινώσκω] ĕre. proprie Colligere. Virg. 3. Ecl. 92.
Qui legitis flores, & humi nascentia fraga.
Halitum alicujus ore legere. i. e. Ore excipere. Virg. 4. Æn. 684.
Mala legere. Virg. 2. Ecl. 51.
Mala lecta ex arbore. Virg. 3. Ecl. 70.
Ossa homini mortuo. Cic. de Legib. 2. 60. V. in Os, ossis.
Poma legit ab arboribus. Tibul. lib. 1. 7. 32.
Sermonem legere alterius, per translationem dictum, pro Attentius audire & accipere. Plaut. Pseud. 1. 1. 61.
Spolia hostis occisi legere. Liv. 5. 36.
Vela navita legit humida. Virg. 1. Georg. 373.
Venas legere dixit Celsus, & idem Colligere venas lib. 7. cap. 24 extr. Colligendæ, inquit, venæ, vinciendæque, ubi tunicis inhærebunt, & sub his nodis præcidendæ sunt.
Vestigia legere, Pone sequi. Ovid. 3. Met. 17.
Subsequitur, pressoque legit vestigia gressu.
Legere, Oculis scripta percurrere: quoniam litteræ oculis legi, id est colligi videntur. Cic. 7 Fam. 1. Dummodo is tibi quidvis potius, quam orationes meas legerit. Plin. Ep. 3. 1. Interim audit legentem remissius aliquid & dulcius.
Oculis invitis legere verba alicujus. Ovid. 18. Epist. 4.
Legere per se. Cic. in Topic. 2. Eos libros per te ipse legeres.
Commode legere. i. e. Scite. Plin. Epist. 5. 19. Cui opponitur Male legere apud eundem lib. 9. Ep. 34. pr. Audio me male legere, duntaxat versus: Orationes enim commodius.
Intente legere. Plin. Epist. 190.
Judicio candido legere aliquid. Ovid. 2. Trist. 80.
Male. V. Commode.
Maligne legere. Plin. Epist. 9. 38. extr.
Legi apud Clitomachum, quum Carneades, &c Cic. 4. Acad. 137.
A Bruto edictum Antonii legi. Cic. 16. Att. 7. subaudi, Datum, vel Missum.
A posteritate legi. Ovid. 3. de Pont. 2. 30.
Scripta legere secum. Ovid. 2. Amor. 2. 19.
Verba legenda. Ovid. 3. Trist. 10. 74.
Legere, Præterire navibus proxime. Liv. 21. 51. Ipse compositis Siciliæ rebus, oram Italiæ legens Ariminum pervenit. Virg. 3. Æn. 292.
Littoraque Epiri legimus. Idem 3. Æn. 127.
— & crebris legimus freta concita terris. Ubi Servius, Legimus, Præterimus. Tractus sermo a nautis, quod funem legendo, id est colligendo, aspera loca prætereunt.
Legere, Eligere. Auctor de Viris Illust. cap. 36. pr. Nam quum temere servos manumitterent: dum in curiam legerent, consensu servorum oppressi, quum multa indigna paterentur, clam Roma auxilium petierunt.
Milites legere, Deligere. Cic 8 Att.
Tempus legere. Ovid. 1. de Arte Am. 357.
Tempus idoneum legere. Ovid. 9. Met. 610.
Legere in demortuorum locum. Liv. 23, 23. [Subaudi In senatum, quod proprie Censorum fuit. V. CENSOR. Revera autem recitabant senatorum nomina ex albo, indeque Legere senatum & In senatum dicebantur.
Legere in Senatum. Liv. ibid. & Cic. pro Cluent. 132.
Senatum legere. Liv. 40. 51. Cic pro Cluent. 129.
Legere, Furari. Virg. 10. Æn. 79.
Quid soceros legere, & gremiis abducere pactas? Servius.
Sacra legere. Hor. 1. Serm. 3. 117. unde Sacrilegus, q. V.

Pugno

Pugno legere aliquem, i. e. Ferire. Plaut. Amph. 1. 1. 160. V. Turneb. Adverf. 30. 34. & Gronov. ad loc.

LEGENS, entis. Partic. Cic. pro Marcell. 28. Obftupefcent pofteri triumphos audientes & legentes tuos.
Mala legens. Virg. 8. Ecl. 31.

LECTUS, a, um. [λεκτὸς] ior, iffimus. Adj. ex Partic. h. e. Selectus, e aliorum numero feparatus.
Juvenes lecti. Virg. 5. Æn. 729.
Offa e vulneribus lecta. Quintil. lib. 6. cap. 1. p. 508. Et ab accufatoribus oftendi cruentum gladium, & lecta e vulneribus offa, & veftes fanguine perfufas. [Sed E funeribus cum Burm. legendum puto.
Virgines lectæ. Hor. in Carm. fæcul. 6.
Compar. Cic. de Inv. 1. 52. Ut neque vir melior, neque femina lectior in terris fit.
Superl. Corpora lectiffima matrum. Virg. 9. Æn. 272.
Perfonis fere ut Laudis epitheton addi folet, ut Adolefcens lectiffimus. Cic. 5. Verr. Item 1. Verr. 29. ubi Ornatiffimi fynonymum adjungit.
Femina lectiffima. Cic. 1. de Invent. 52.
Juvenum lectiffimus. Stat. 5. Silv. 1. 247.
Vir lectiffimus. Cic. pro Flacc.
Viri lectiffimi atque ornatiffimi. Cic. 3. Verr.
Sententiæ optimæ & verba lectiffima. Cic. in Orat. 227. Ita Lamb. Sed V. LECTE Adv.

LECTE, Adv. Superl. Cic. in Orat. 227. Optimis fententiis verbifque lectiffime dicere. V. Sidon. 9. 9.

LECTIO, ōnis. f. [ἀνάγνωσις] ut, Lectio litterarum. Cic. 1. Att. 13. Quotus enim quifque eft qui epiftolam paulo graviorem ferre poffit, nifi eam per lectionem relevarit? Al. Pellectione relevarit.
Tædium lectionis. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Virilis lectio, & cum fuavitate quadam gravis. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Accelerare lectionem. Quintil. lib. 1. cap. 22.
Continuare lectionem. Idem lib. 1. cap. 1.
Formare lectione. Idem lib. 1. cap. 11. p. 118.
Lectio, Electio. Liv. Et eam lectionem nemo ratam habuerat. conf. 9. 29. & 30. Et Suet. Aug. cap. 35. Senatorum affluentem numerum ad modum priftinum & fplendorem redegit duabus lectionibus. [Revera non eft Lectio h. l. Electio, fed Recenfio, Recognitio. V. in ipfo verbo.
Lectio lapidum, Collectio. Columel. lib. 2. cap. 2.

LECTIUNCŬLA, æ. f. dimin. Cic. 7. Fam. 1. Per eos dies matutina tempora lectiunculis confumpferis.
Lectiuncula. Longol. Epift. lib. 1. in Epift. ad Bembum, cujus principium, Epiftolæ argumentum &c. Diem enim ita confumo, ut matutinas horas Latinis lectiunculis tribuam, prandium trigonali pila condiam. ut paulo poft Ambulatiunculæ. H. St. Exftant Ep. 4. pr. defiderabatur omnino hæc vox in edit. Lugd.

LĔGĬBĬLIS, e. Adj. Quod legi poteft. Ulpian. in l. j. §. j. D. de his quæ in teftament. delent. Sufficit autem fi legibilia funt inconfulto deleta.

LECTUS, ûs. m. [ἐπιλογὴ] pro Delectu. Tacit. 4. Hift. 70. 5 Tutor Trevirorum copias, recenti Vangionum, Caracatium, Tribocorum, lectu auctas, veterano pedite, atque equite firmavit. Alii legunt Delectu.

LECTOR, ōris. m. [ἀναγνώστης] Qui legit. Martial. lib. 5. 16.
— tu caufa es, lector amice, mihi. Cic. 2. de Orat. 213.
Quum enim Brutus duos lectores excitaffet, & alteri de colonia Narbonenfi Craffi orationem legendam dediffet, &c. [Ubi Servos lectores intelligere videtur. Notum eft enim Veteres huic officio deftinatos peculiares fervulos habuiffe, quibus libros, orationes, carmina & quicquid luberet, quovis tempore, ex commodo fuo, fuper cœnam, in itinere, in balneo, legendum dabant. Id officium etiam Tironem apud Tullium obiiffe ex hujus ad illum epiftolis liquet V. 16. Fam. 10. & 22. quem alias conftat Ciceroni A literis & ftudiis fuiffe. Græcis Anagnoftæ. q. V. Placidus lector. Ovid. 3. de Pont. 4. 9.

LECTRIX, V. LECTUS, i. m.

LECTO, āre. frequent. Hor. 1. Serm. 6. 122.
Ad quartam jaceo, poft hanc vagor: aut ego lecto
Aut fcripto quod me tacitum juvet.

LECTĬTO, [ἀναγινώσκω] āre. aliud frequent. Cic. 1. de Orat. 95. Aut fi quis pari fuerit ingenio, pluraque quam hic & audierit, & lectitarit, & fcripferit, paulum huic aliquid poterit addere. Idem de Clar. Orat. 121.
Lectitare, pro Identidem colligere. Valer. lib. 8. cap. 8. Conchulas & calculos in litore lectitaffe.

LEGITO. Lego, legis, Legito; Fugio, fugis, fugito. apud Prifcianum hæc legi, libro 8. cap. de Speciebus verborum. H. St. Contendit nimirum Grammaticus in *gi* terminantia Præteritum, a Præfentis fecunda perfona, abjecta *s* & addito *to* facere frequentativum. Ufus tamen & MSS. codices pro Lectito ftant.

LECTURIO, īre. Defiderativ. Sidon. 9. Epift. 7. Cum merito lecturiremus.

LEGŪLUS, i. m. Qui uvas aut oleas colligit, tefte Varrone, lib. 5. de L. L. 7. Cato R. R. cap. 144. Legulos quot opus erit, præbeto, & factores. Auri legulos dixit Paulinus ad Nicet. v. 278.
Purpuræ leguli, Vetus Poeta apud Terentianum p. 99.

LEGŪMEN, ĭnis. n. [ὄσπριον] Varr. 1. de R. R. cap. 23. de cicere, Hoc enim quoque legumen ut cetera, quæ velluntur e terra, neque fubfecantur, fuccum tollunt: quæ quod ita leguntur, legumina dicta. Virg. 1. Georg. 74.
Unde prius lætum filiqua quaffante legumen. Cic. 2. de Nat. Deor. 156.

LEGARIUM, i. n. [χέδροψ] Idem. Varr. 1. de R. R. cap. 32. Serendum vitiam, lentem, cicerculam, ervilium, ceteraque, quæ alii legumina, alii (ut Gallicani quidam) legaria appellant: utraque dicta a legendo quod ea non fecantur, fed vellendo leguntur. Al. Legarica.

LEGUMENTUM, i. n. Idem quod Legumen. Gell. 4. 11. Nullo fæpius legumento Pythagoram dicit ufum quam fabis.

LEGUMINŌSUS, a, um. Adj. ut, Epulæ leguminofæ. apud Celfum. [Nifi falfa allegatio eft.

LEGULA, æ. f. ut, Aurium legulæ. Sidon. 1. Epift. 2. forte corrupta vox ex Ligula, de quo V. in LINGUA. [Gloff. Lat. Gr. Legulam, μύστρον. At in al. Lingula, Μύστρος καὶ Γλωσσίς & Gr. Lat. Μυστίον, Ligula. V. Steph. Thef. Gr. in h. v.

LEGULEIUS, V. LEX.

LEGULUS, LEGUMEN, V. LEGO, ĕre.

L E I

LĒĬTUS, i. m. [Λήϊτος] Unus ex quinque Bœotorum ducibus, qui ad Trojam profecti funt, tefte Homero lib. 2. Iliad. 494.

L E L

LELAPS, V. LÆLAPS.

LĔLĔGÆ, five LĔLĔGES, m. p. [Λέλεγες] Populi errabundi, qui quondam Theffaliam & diverfa alia loca tenuerunt. Alii tradunt Caras & Lelegas effe conterminos. Scribit Plin. lib. 5. cap. 29. Miletum Ioniæ caput, Lelegeidem fuiffe nominatam. Euftathius docet Lelegas dictos, quafi λελεγμένους, id eft collectos: eo quod prius errarent, & gens collectitia effet. Alii Leleges a Lelege duce appellatos afferunt. Virg. 8. Æn. 725.
Hic Lelegas, Carafque, fagittiferofque Gelonos
Finxerat. Ubi Servius, Lelegas, Theffalos.
Armiferi Leleges. Ovid. 9. Met. 644.

LELEGĒIS, ĭdis. f. [Λεληγηΐς] ut, Nymphæ Lelegeides. Ovid. 9. Met. 652.

LELEGĒIUS, a, um. Adj. ut, Litora Lelegeia. Ovid. 8. Met. 6.

LELANNONIUS, i. m. Sinus Britannicus apud Ptolemæum, lib. 2. cap. 3. Lemannonius tamen legitur in antiquo exemplari.

L E M

LĒMA, æ. f. [λήμη] Græcis dicitur Lacryma, fed congelata. Plin. lib. 23. cap. 1. Aut fi cruore fuffunduntur oculi, vel fi lemæ in oculis erunt. Hermolaus. V. Cælium Rhodig. lib. 12. cap. 6.

LEMĀNUS, i. m. [Λίμαν] Lacus eft Galliæ, quem influit Rhodanus. Hunc hodie Genevenfem & Laufannenfem vocant. Lucan. lib. 1. 396.
Deferuere cavo tentoria fixa Lemano.

LEMBUS, i. m. [λέμβος] Navicula brevis, & velociffima. Liv. 28. 8. Inde quinqueremibus feptem & lembis viginti amplius, quos, ut adjungeret Carthaginienfium claffi, miferat in Corinthium finum, profectus ad Erythras Ætolorum. Idem 34. 35. Neve ipfe navem ullam, præterquam duos lembos, qui non plus quam fedecim remis agerentur, haberet. Virg. 1. Georg. 201.
Non aliter quam qui adverfo flumine lembum
Remigiis fubigit, &c.

LEMBĀRIUS, i. m. Miles claffìcus, in lembis conftitutus. V. Vopifc. in Aurel. cap. 38. cum not. Salmaf. in Hift. Aug. p. 382.

LEMBŬLUS, i. m. dimin. Prudent. in Vincent. 455.
Levique vectum lembulo
Amplum per æquor auferas?

LEMBUNCŬLUS, i. m. Aliud dimin. [λεμβάδιον] Tacit. 14. Ann. 5. extr. Nando deinde occurfu lembunculorum Lucrinum in lacum vectam. h. e. Occurfu naviculularum. Frequentius fcribitur
Lenunculus, Modo ne aliud fit Navigium pifcatorium. Salluft. apud Non. 13. 8. Incidit forte per noctem in lenunculo pifcantis. Cæf. 2. Bell. Civil. 43. Horum fuga navium onerariarum magiftros incitabat. Pauci lenunculi ad officium imperiumque conveniebant. ubi V. Cellar.
Apud Sigismundum Gelenium in interpr. libri 2. App. de Bello civili, p. 248. Qui expedirent fibi lemnunculum celerem. Ita enim fcribitur. H. St. Vet. Gloff. Lat. Gr. Lemunculus, Πιτύλος, Σκάφιον.

LEMMA, ătis. n. [λῆμμα] Sumptio. Cic. 2. de Divin. 108. Sed demus tibi iftas duas fumptiones, ea quæ λήμματα appellant Dialectici: fed nos Latine loqui malumus, &c. Hodie adhuc Affumptiones five Affumpta vocamus.
Lemma, Argumentum Epigrammati afcriptum. Martial. lib. 14. 2.
Lemmata fi quæris cur fint afcripta, docebo:
Ut fi malueris, lemmata fola legas. Idem 11. 43.
Vivida componis epigrammata, mortua ponis
Lemmata.

LEMNISCUS, i. m. [λημνίσκος] Syracufanum verbum eft, tefte Hefych. quo Stricta anguftaque tænia fignificatur. Aufon.
Et quæ jam dudum tibi palma poetica floret
Lemnifco ornata eft, quo mea palma caret. V. Scalig. Auf. Lect. 1. 10.
Lemnifci, Fafciolæ coloriæ, ex coronis dependentes, propterea dicuntur, quod antiquiffimum fuit genus coronarum lanearum. Hæc Feftus. [Quafi a Lana dicerentur. An Lemniarum legendum?]Plaut. Pfeud. 5. 1. 21.
Unguenta, atque odores, lemnifcos, corollas dari dapfiles. Plin. lib. 21. cap. 3. pr. Craffus dives, primus argento auroque folia imitatus, ludis fuis coronas dedit. Acceffeeruntque & lemnifci, quos adjici ipfarum coronarum honos erat, propter Hetrufcas, quibus jungi, nifi aurei non debebant. V. Liv. 33. 33.
Lemnifcorum nomen Celfus, Aetius, aliique medici dederunt Linamentis, quæ vulneribus induntur. V. Celf. 7. 28.

LEMNISCĀTUS, a, um. [λημνισκωτὸς] Adj. ut, Palma lemnifcata. Cic. pro Rofc. Amer. 99. Audio præterea non hanc fufpicionem nunc primum in Capitonem conferri, multas effe infames palmas: hanc tamen primam effe lemnifcatam, quæ Romæ deferatur. V. ibi Hotom. & LEMNISCUS.

LEMNOS, i. f. [Λῆμνος] Infula, quæ & Hypfipyla dicitur, ab Hypfipyla Thoantis filia, quæ in ea regnavit. Hæc eft in Ægæo mari, ab Oriente Trojam, ab Occafu Athon fpectans, a Borea Thraciam: ab Auftro, fed longo tractu, Cretæ oppofita eft. hodie dicitur *Stalimene*, & *Stalimni*, aliis *Limno*. Olivarius in Melam dicit vocari *Sidrio*. In ea colebatur Vulcanus deus ignis. Unde & Lemnius ardor dicitur a poetis. A Lemno, Tæterrima quæque facinora apud Græcos Lemnia dicuntur.
Æquorea Lemnos. Valer. 2. Argon. 323.
Calens Lemnus. Claud. de Gigantom. 37. 85.
Vulcania Lemnos. Valer. 4. Argon. 440.

LEMNIAS, ădis. f. Gentile. Ovid. 6. Epift. 53.
Lemniadefque viros, nimium quoque, vincere norunt.

LEMNIUS, a, um. Adj. [Λήμνιος] Quod eft ex Lemno: ut, Turba Lemnia. Ovid. in Ibin 398.
Saxa Lemnia. Ovid. 5. Trift. 1. 62.
Lemnia terra, exficcandi vim habens, in eaque caprinus fanguis mifcetur, & idcirco Rubrica appellatur.

LEMNIĂCUS, a, um. [Λημνιακὸς] aliud Adj. ut,
Antra Lemniaca. Stat. 3. Silv. 1. 132.

Catenæ Lemniacæ. Stat. 3. Theb. 274.

LEMNĬCŎLA, æ. c. Incola Lemni insulæ. Ovid. 2. Met. 757.
Lemnicolæ stirpem contra data fœdera vidit. scil. Erichthonium.
Sic optimi codices; nonnulli autem legunt Lemniacam stirpem.

LEMONIA Tribus. V. TRIBUS.

LEMONIUM, sive LIMONIUM, i. n. Beta silvestris, & Tintinabulum terræ Latinis, vulgo *Pyrola*. Plin. lib. 25. cap. 9. Lemonium succum lacteum mittit concrescentem gummi modo humidis locis. conf. 22. 22. Quidam voluerunt eandem esse ex descriptione Dioscoridis cum Veratro nigro.

LĔMŪRES, um. m. [Μορμῶνες] Larvæ nocturnæ & terrificationes imaginum & bestiarum, inquit Nonius 2. 513. Varro de vita P. Rom. lib. 1. Quibus temporibus in sacris fabam jactant noctu, ac dicunt se Lemures domo extra januam ejicere.
Nigri Lemures. Pers. 5. Sat. 185.
Nocturni Lemures.. Hor. 2. Epist. 2. 209. V. & Ovidii locum in dict. seq. adduct.

LEMURIA, orum. n. [Μορμόνια] Festum Lemuribus sacrum.
Lemuria festa, quasi Remuria dicta sunt. Romulus enim Remuria defuncto fratri Remo instituit, quæ postea Lemuria unius litteræ mutatione dicebantur: ut scribit Ovid. 5. Fast. 479. q. V.

L E N

LENA, V. LENO.

LĒNÆUS, i. m. [Ληναῖος] scribitur cum diphthongo, quo nomine dictus est Bacchus, ἀπὸ τῆ ληνᾶ, quod lacum significat: hoc est, vas in quo uvæ exprimuntur, cui præsidere fingitur. Virg. 2. Georg. 4.
Huc pater ô Lenæe, tuis hic omnia plena
Muneribus.

LENÆUS, a, um. Adj. ut, Dona Lenæa, h. e. Bacchica: Vinum. Stat. 4. Silv. 6. 80.
Honorem Lenæum libat. Virg. 4. Æn. 207. i. e. Vinum.
Latices Lenæi. Virg. 3. Georg. 510.

LENE, Adv. V. LENIS, e. LENIMEN, LENIMENTUM, V. LENIO, in LENIS.

LENIS, is. m. Vasis genus. Nonius 15. 13. V. Alfen. in Digestis; & Cujac. Observ. 6. 7. & 10. 15.

LĒNIS, e. Adj. [ἤπιος, πραΰς] quidam a Lento dictum existimant: nam Lentum proprie significat Tenerum & facile flexuosum. Lene autem dicitur Quod tactu nullam asperitatem habet.
Lene & Asperum, contraria. Cic. 2. de Finib. 76. V. & Cæs. Bell. Civil. 2. 24.
Cibi lenes & Acres, apud Celsum opponuntur, lib. 2. cap. 21.
Aura lenis. Ovid. 7. Met. 811.
Auster lenissimus, & mitis. Cic. 7. Att. 7.
Flabra lenia. Virg. 3. Georg. 199.
Merum lene. Hor. 3. Carm. 29. 2.
Sonus lenior, Placidus. Cic. 2. de Orat. 58.
Spiritus lenis. Tibul. lib. 1. 8. 58.
Tormentum lene. Hor. 3. Carm. 21. 13.
Venenum lene, Quod dulcem quodammodo & vix sensibilem mortem inducat. Cic. 2. Att. 21. Sed ita lenibus uti videbantur venenis, ut possemus fine dolore interire.
Ventus lenis. Virg. 6. Æn. 203.
Volatus lenis. Ovid. 12. Met. 527.
Vinum lene, Delicatum, non vehemens, aut asperum, neque linguam aut cerebrum feriens. Ter. Heaut. 3. 1. 50. Cels. lib. 2. cap. 18.
Lenis, transfertur ad animum, & pro Miti modestoque accipitur. Plaut. Epid. 4. 1. 35. Habe animum lenem, & tranquillum face. Terent. Heaut. 3. 1. 29.
Si te tam leni, & victo esse animo ostenderis.
Carmina lenia. Lucret. lib. 5. 1379.
Consilium lene. Hor. 3. Carm. 4. 41.
Dominus non lenis. Hor. 2. Serm. 7. 93.
Homines & natura, & consuetudine, & disciplina lenissimi. Cic. 3. Verr. 81.
Ira lenior. Ovid. 5. Trist. 1. 41.

LENĪTER, [ἠπίως] Adv. Moderate, suaviter.
Agere leniter: h. e. Modeste. Liv. 27. 9. Castigando increpandoque plus, quam leniter agendo profecturos rati.
Arridere leniter. Cic. de Somn. Scip. 4.
Componitur leniter manipulatim amomum. Plin. lib. 12. cap. 13.
Disputare leniter. Cic. 4. Acad.
Illustrans leniter nox placida, vel potius Luna, placida nocte. Plin. lib. 2. cap. 18.
Ire leniter. Ovid. 1. Amor. 6. 7.
Procedere placide leniterque. Cæs. 4. Bell. Civil. 70.
Pungit leniter eos animi dolor. Cic. 3. Tusc. 61. Al. Perleviter, rectius.
Suspensis demissa leniter alis aquila. Liv. 1. 34.
Tentare leniter aut minaciter. Plaut. Stich. 1. 2. 20.
Compar. Quintil. 9. 4. Quis dubitat, alia lenius, alia concitatius, alia sublimius, alia pugnacius, alia gravius esse dicenda.
Aura aspirans lenius. Catull. 66. 64.
Superl. ut, Sentire lenissime. Cic. 5. Fam. 2. Suet. Vesp. cap. 13. pr. Amicorum libertatem, causidicorum figuras, ac philosophorum contumaciam lenissime tulit.

LENE, Adv. [πραέως] Idem. Martial. 1. 50.
Tepida natabis lene Congedi vada. Sed in emendatis libris legitur
Tepidi natabis lene Congedi vadum. ut sit Adj. Lene.

LENĪTAS, ātis. f. [ἠπιότης] Suavitas. Plin. lib. 26. cap. 8. Differentia intelligitur lenitate gustus.
Lenitas, Mansuetudo, facilitas, modestia. Cic. in Parad. 78. Lenitas est justitia in moderatione animadvertendi.
Inepta semper lenitas patris. V. INEPTUS.
Dare se ad lenitatem. Cic. 13. Fam. 1.
Deducere de lenitate. Cic. in Catil. 2. 28.
Revocare ad lenitatem. Cic. 1. de Orat. 53.

LENITŪDO, ĭnis. f. [πραότης] Clementia, suavitas. Cic. 5. Tusc. 46.
Lenitudo orationis, mollitudo corporis. Idem 6. Verr. 136. Nimia in istum non lenitudine, sed etiam liberalitate oppugnarer.

LENIO, īvi & ii, ītum, [ἠπιάω, κηλέω, κηλαίνω] īre. Polire, lævigare. Columel. lib. 5. cap. 11. pr. Quum deinde truncum recideris, acuto ferramento plagam lenito. Sic legit Calepinus: exemplaria autem quotquot vidimus, Levato legunt, ut & paulo post: Infectasque partes tenui scalpello levare.
Lenire ad animum transfertur, & significat Placare, mitigare, flectere. Salust. Catil. cap. 48. In tali tempore tanta vis hominis magis leniunda, quam exagitanda videbatur.
Animos placat, ac lenit concordia quadam temperantia. Cic. 1. de Fin. 47.
Animum dictis. Virg. 6. Æn. 468.
Numina leniri possunt. Ovid. 3. Trist. 5. 26.
Stomachum latrantem cum sale panis bene leniet. Hor. 2. Serm. 2. 18.
Superos lenire rogando. Ovid. 4. de Pont. 8. 3.
Tigres & leones lenire. Hor. de Arte Poet 393.
Lenire, Imminuere, levare, adjuvare. Ter. Heaut. 1. 1. 74.
— pro se quisque sedulo
Faciebat, quo illam mihi lenirent miseriam.
Ægritudo lenitur. Cic. 3. Tusc. 43.
Clamorem. Hor. 1. Carm. 27. 7.
Curas somno. Virg. 4. Æn. 528.
Desiderium, Consolari. Cic. 15. Fam. 21. Tuam profectionem amore prosequar, reditum spe exspectem: absentem memoria colam: omne desiderium litteris mittendis, accipiendisque leniam.
Dolentem lenire solando. Virg. 4. Æn. 393.
Dolorem lenivit morte. Sil. lib. 17. 472.
Dolores lenire requie. Ovid. 13. Met. 317.
Moras lenire. Ovid. 19. Epist. 210.
Noctem lenire. Propert. lib. 4. 8. 33.
Pavorem hospitii lenivit honos. Sil. lib. 8. 77.
Remedia aspera molli manu & levi lenire. Quintil. lib. 2. cap. 49.
Tempestates. Plin. lib. 18. cap. 29.
Tempus lenit odium. Ovid. in Ibin, 136.
Timorem lenire. Virg. 1. Æn. 455.
Lenibo etiam facit in futuro. Propert. lib. 3. 21. 32.
Lenibunt tacito vulnera nostra sinu.

LENĪTUS, a, um. Partic. ut, Lepide lenitum reddere, pro Lenire. Plaut. Bacch. 5. 2. 31.
Cæsar lenitus. Ovid. 1. ex Pont. 2. 151.
— precibus lenito Cæsare vestris.
Vulnus lenitum. Idem 2. ex Pont. 3. 6.

LENĪMEN, ĭnis. n. [κήλησις] Ovid. 11. Met. 450.
— addidit illis
Hoc quoque lenimen, quo solo flexit amantem.

LENIMENTUM, i. n. [ἠπίασις] Idem. Quod aliquid lenit & dulcorat. Plin. lib. 25. cap. 5. Nuper invenere diffectis raphanis inferere elleborum, rursusque comprimere raphanos, ut transeat vis, atque eo lenimento dare.

LĒNO, ōnis. [μαστρωπὸς, πορνοβοσκὸς, προαγωγὸς] communis generis, quamvis habeat femininum Lena, ut ait Priscianus. quo nomine significatur Is qui scortorum productor est, etiam invitarum personarum, qui legibus vindicatur. Dictus vel ab alliciendo, quod adolescentulos alliciat: vel a leniendo, quod leniendo animos adolescentum corrumpat. Ter. Adel. 2. 1. 34.
Leno ego sum, fateor, pernicies communis adolescentium,
Perjurus, pestis, &c.
Avarus leno. Ovid. 1. Amor. 10. 23.
Leno insidiosus. Hor. 2. Epist. 1. 172.
Leno etiam est Legatus, fecialis, mediator. Justin. 2. 3. Scythis bellum indixit Vexoris rex Ægyptius, missis primo lenonibus, qui hostibus parendi legem dicerent. Sed in duobus MSS. legitur Legatis. Probat tamen P. Danielis MS. Glossarius: Leno, id est, mediator. V. & Gloss. Isidor.

LENA, æ. f. [μαστρωπὸς] Lenas, inquit Ulpianus, l. Palam ff. de Ritu nupt. eas dicimus, quæ mulieres quæstuarias prostituunt: Lenam accipiemus & eam, quæ alterius nomine hoc vitæ genus exercet. Si qua cauponam exercens in ea quæstuaria corpora habet (ut multæ assolent sub prætextu instrumenti cauponarii prostitutas mulieres habere) dicendum, hanc quoque lenæ appellatione contineri. V. LENO.
Lena callida. Tibull. 1. 5. 58.
Lena etiam ad res inanimatas transfertur. V. Barth. ad Claudian. Nupt. Honor. & Mariæ v. 25.
Lena per innumeros iret pictura penates.

LENULLUS, i. m. dimin. [μαστρόπιον] Parvus leno. Plaut. Pœn. 2. 1. 25.
— ita ut occœpi dicere,
Lenulle, de illac pugna pentethronica.

LENUNCŬLUS, i. m. [μαστροπίδιον] aliud dimin. Plautus Pœn. 5. 5. 7.
Sic derisorem ære militari tetigero lenunculum. Al. Si dedero, ære &c.
An Lenunculus, quasi parvus minister ad Lenocinandum accommodatus? H. St.
Lenunculus navigii genus, V. LEMBUS.

LENŌNIUS, a, um. Adj. [μαστροπικὸς] Quod ad lenonem pertinet. Plaut. Rud. 5. 3. 30.
— ne, leno, postules
Te hic fide lenonia uti: non potes. Idem Asin. 1. 3. 88.
Portitorum simillumæ sunt januæ lenoniæ.
Oppidum lenonium. Plaut. Pseud. 2. 4. v. ult. per jocum dixit.
Servitus lenonia. Idem 3. 1. 1.

LENŌNĪNUS, a, um. Plaut. Men. 1. 2. 49. Cavum lenoninum. Sed Gronov. legit Leonino.

LENŌNĪCE, Adv. Lenonum more. Lamprid. in Commodo cap. 15. Quæ gladiatorie, quæ lenonice faceret, actis Urbis indi juberet.

LENŌCĬNIUM, i. n. [μαστροπεία] Ulpian. in l. Palam ff. De ritu nupt. Lenocinium facere non minus est, quam corporis quæstum exercere. Cic. 5. Verr. 6. Pudorem & pudicitiam qui colit, potest animo æquo istius quotidiana adulteria, meretriciam disciplinam, domesticum lenocinium videre? Ulp. De iis qui notant. infam. l. Athletas, Lenocinium facit qui quæstuaria mancipia habuerit: sed & qui in liberis hunc quæstum exercet.

Lenocinium, Exquisitior elegantia. Suet. in August. cap. 79. Omnis lenocinii negligens, & in capite comendo incuriosus. Cic. 2. de Nat. Deor. 146. Perspicuum est enim quo compositiones unguentorum, quo ciborum conditiones, quo corporum lenocinia processerint.

Lenocinium, Delinimentum, allectamentum, illecebra, blanda assimulatio. Cic. pro Sext. 138. Et se vitiorum illecebris & cupiditatum lenociniis dediderunt.

De orationis verborumque fucatis ornamentis atque illecebris dicitur. Suet. Calig. cap. 39. Cui instrumento distrahendo nihil non fraudis ac lenocinii adhibuit. Quintil. lib. 4. cap. 2. Caret enim ceteris lenociniis expositio: & nisi commendetur hac venustate, jaceat necesse est. Addere orationi lenocinium. Tacit. 1. Hist. 18.

Lenocĭnor, [μαστροπεύω, προαγωγεύω] āri. Lenocinium facere.

Lenocinari, per translationem, pro Blandiri, sive Allicere, quemadmodum lenones facere solent. Cic. 1. Verr. 48. Tibi serviet, tibi lenocinabitur, minus aliquanto contendet quam potest. Budæus.

Lenocinari, Gratiam conciliare. Plin. 2. Epist. 9. Potest tamen fieri, ut quanquam in his difficultatibus, libro isti novitas lenocinetur. i. e. Gratiam conciliet. Quintil. lib. 5. cap. 2. Budæus.

Lenocinans, antis. Partic. ut, Verba lenocinantia. Symmach. 9. Epist. 87. Ergo parce verbis lenocinantibus, & fuco oblitis, & ad gratiam comparatis.

Lenocinātor, ōris. m. Tertull. adv. Marc. 1. 22. Gratiæ lenocinator.

Lenocināmentum, i. n. Sidon. 7. Epist. 9. Pro omni gratiarum privilegio, decoramento, lenocinamento.

Leno, āre. Lenocinari. V. Parei Lex. Crit. p. 243.

Lenostris, is. m. Idem quod Leno. Plaut. Pœn. suppos. v. 20.

Lēnŏbătes, æ. m. [ληνοβάτης] Uvæ calcator.

Lens, lendis. f. [κόνις] a Lædo deductum verbum; est Capitis bestiola, quæ deinde in pediculum convertitur. Plin. lib. 28. cap. 11. Quo cum aceto calefacto & lendes tolluntur. Idem lib. 29. cap. 6.

Lens, lentis. f. [φακῆ] Genus leguminis: a Lenis nomen factum, quod qui ea vescuntur, lenes ac moderati fiunt. Plin. lib. 15. cap. 12. Invenio apud veteres auctores æquanimitatem fieri vescentibus lente. Virg. 1. Georg. 228.

Nec Pelusiacæ curam aspernabere lentis.

Lentim, pro Lentem, frequens apud Catonem, ut cap. 35. Lentim in rudeto & rubricoso loco, qui herbosus non fiet, serito. Nisi error est. Lens, masculinum apud antiquos, teste Nonio 3. 117. illud Titinnii antiqui auctoris citante, Lenti calido, helvellæ, rumici.

Lentĭcŭla, æ. f. dimin. [φάκιον] utitur Plin. lib. 35. cap. 11. Folia sunt lenticulæ similia. Idem lib. 18. cap. 12.

Lenticula, pro Legumine similis quidem lenti est, sed diversa. Quod si Theodoro Gazæ credimus, phacen Græci vocant. Nam lentem, non phacen, sed phacon dicunt. Hermolaus. [Alii posterius ipsius erudi leguminis, prius pulmenti ex eodem nomen esse dicunt. in Gloss. Gr. Lat. Φακῆ Lens, Lenticula. Φακὸς Lentis. In Lat. Gr. Lens φακός.

Lenticula quoque a Plinio & ceteris vocatur Lens cocta. de qua proverbium illud fertur, τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, hoc est unguentum in lenticula, cujus meminit in Epistolis ad Atticum Cicero in mentione Lentuli 1. 19. & M. Varro, & Gellius, Athenæus quoque in Cœnis. Ex Hermolao. Tradit Ruellius lib. 2. cap. 40. hoc proverbium in eos jactari solitum, qui nullo rerum discrimine quas agunt aut dicunt, pari nixu cuncta moliuntur: quos, ut apud Senecam & Gellium, Infrunitos appellamus, Græce Cacozelos & Apirocalos.

Lenticulæ, Maculæ in corpore sunt quæ Lentigines dici solent. Cels. lib. 6. cap. 5. Lenticulas tollunt galbanum & nitrum. V. totum caput.

Lenticula, Vasis genus est: a figura lentis dictum, ut ait Plinius, cujus etiam meminit Celsus 2. 17. videturque id esse quod Discos appellatur Dioscoridi. Unde & Lenticulari forma ampulla olearia L. Apuleio in Floridis p. 346. Hæc Hermolaus. Quidam hoc nomen a Liniendo deducunt, aiuntque esse Vas olearium, ex quo reges & sacerdotes liniebantur.

Lenticulæ figura probata in gemmis. Plin. lib. 37. cap. 12. Nunc communiter ad omnium gemmarum observationem pertinentia dicemus, opiniones secuti auctorum. Cavæ aut extuberantes, viliores videntur æqualibus. Figura oblonga maxime probatur, deinde quæ vocatur lenticula, postea cycloides & rotunda: angulosis minima gratia.

Lenticulāris, e. Adj. ut, Forma lenticularis. Apul. 2. Florid. V. lenticula.

Lenticulātus, a, um. Idem. Folia lenticulata. Celsus. [Immo Appuleius de Herb. cap. 91. in descriptione Ebuli. Deceptus est Lipsiensis Thesauri sarcinator verbis ambiguis indicis Elmenhorstiani in Appul.

Lente, **Lentesco**. V. lentus.

Lentīgo, ĭnis. f. [φακός] Macula subrufa, & interdum in facie ad lentis similitudinem. Plin. lib. 20. cap. 20 de atriplice, Nec nisi mutata sæpe aqua coquendum, stomacho contrarium esse, lentigines & papulas gignere. Idem lib. 20. cap. 6. Lepras, lichenas, lentigines exulcerat.

Lentiginōsus, a, um. [φακοψὸς Gloss. utroque] Adj. Cujus facies lentigine maculosa est. Valer. Max. 1. 7. ext. 6. Prævalentem, flavi coloris, lentiginosi oris.

Lentiscus, i. f. [σχῖνος] Arbor, quæ mastichen gummi modo sudat, & est trifera. Columel. lib. 5. cap. 10. In imum scrobem lentisci taleam inverso cacumine demittito. Cic. 1. de Divin. 15. Ex antiquo poeta,

Jam vero semper viridis, semperque gravata
Lentiscus triplici solita grandescere fetu:
Ter fruges fundens, tria tempora monstrat arandi.

Lentiscum dictam putaverim, quod liquore quodam lentescat: nam & resinam ubique sudat. Lentisci fructum Hippocrates σχινίδας, & arborem σχῖνον nominavit. Ruell. lib. 1. cap. 20.

Mandit Lentiscum. Adagium est, ut ait Hermolaus Gloss in Plin. v. ocnos, adversus eos qui nimio se comendi studio superfluunt, quasi dentibus extergendis & fricandis tantum incubent præ desidia. Nam ex lentisco dentiscalpium, vel poeta Martialis commendat hoc disticho lib. 14. 22.

Lentiscum melius: sed si tibi frondea cuspis
Defuerit, dentes pinna levare potest. Quo in loco Lentiscum generis est neutri, quia pro arboris ligno sumitur. Idem lib. 6. 74.
Foditque tonsis ora laxa lentiscis. [In Gloss. Gr. Lat. σχῖνος, Lentiscum, Lentiscus. & Lat. Gr. Lentiscum σχῖνος.

Lentiscĭnus, a, um. Adj. [σχίνινος] Ex lentisco factum. Plin. lib. 23. cap. 2. Tunc addito lentiscino oleo.

Lentiscĭfer, ĕra, ĕrum. Adj. [σχινοφόρος] Ferens lentiscos: ut, Lentisciferum Liternum. Ovid. 15. Met. 714.

Lentitia, **Lentitudo**, **Lento**, āre. **Lentor**, ōris. **Lentulus**, Adj. V. lentus.

Lentŭlus, i. m. [Λέντλος] Cognomen fuit Corneliorum, inde illis inditum quod lentem optime fererent. uti quidem Plin. tradit lib. 18. cap. 3. Cognomina etiam, inquit, prima inde: Pilumni, qui pilum pistrinis invenerat: Pisones, a pisendo. Jam Fabiorum, Lentulorum, Ciceronum, ut quisque aliquod optime genus sereret. [Forte tamen ab Adj. Lentulus est, a Lento scil. partu, vel incessu. Sic Cunctator, Celer, Claudus, in cognominibus Romanorum. Hinc denominativum

Lentulĭtas, ātis. f. [Λεντλότης] Cic. 3. Fam. 7. Ullam Appietatem aut Lentulitatem valere apud me plus, quam ornamenta virtutis existimas? V. Appietas, in appius.

Lentus, a, um. Adj. [γλίσχρος, καμπτὸς] Tener & flexibilis. Plaut. Asin. 3. 2. 29.

Ubi sæpe ad languorem tua duritia dederis octo
Validos lictores ulmeis affectos lentis virgis. Virg. Ecl. 5. 16.
Lenta salix quantum pallenti cedit olivæ. Ovid. 13. Met. 800.
Lentior & salicis virgis, & vitibus albis. [Ut Vimen lentum. Vide in verbo lentare. H. St. Nempe apud Virg. 3. Æn. 31.

Brachia lenta. Hor. Epod. 15. 6.
Hastile lentum. Ovid. 4. Epist. 81.
Radix lenta. Ovid. 11. Met. 78.
Rami lenti. Virg. 4. Georg. 558.
Lentus in frangendo calamus. Plin. lib. 12. cap. 22.
Vincula lenta escaria. i. e. Tenacia. Plaut. Men. 1. 1. 18.

Lentum, pro Facili Lucilius, (quod sane quam rarum est, posuit, credo quod quæ lenta sunt, ut vimina, ea etiam ad opus facilitatem habent) Sat. 11.

Lucius Cotta senex, Crassi pater hujus Paceni
Magnus trico fuit nummarius, solvere nulli
Lentus. Nonius, 1. 85. & 4. 281. [Sed forte post Nulli distinguendum.

Lentus [βραδὺς] Tardus. Cic. de Rep. lib. 5. apud Non. 4. 281. Marcellus ut acer & pugnax. Maximus, ut consideratus & lentus. [Sic Mercer. Sed Gothofr. Ut taceret pugnax: Maximus ut consideratus, ut lentus. Ego scripsisse Tullium puto: Marcellus & acer & pugnax, Maximus & consideratus & lentus.

Lento gradu ad vindictam sui divina procedit ira, tarditatemque supplicii gravitate compensat. Valer. Max. lib. 1. cap. 1. ext. 3.

Lentus & celer contraria. Particulæ graves, acres, lentæ, celeres, remissæ. Quintil. lib. 9. cap. 4. p. 851.

Lentus cœpti, terra cunctaris Ibera. Sil. lib. 3. 176.
In ira lentus. Ovid. 17. Epist. 249.
Amor lentus me torret. Hor. 3. Carm. 19. 28.
Carbonibus lentis urere aliquem. Ovid. 3. Trist. 11. 47.
Color lentus. Plin. lib. 12. cap. 25. Color in quacunque natione præfertur rufus, & pinguiter lentus.
Cupido lentus. Hor. 4. Carm. 13. 6.
Ignibus lentis macerari. Hor. 1. Carm. 13. 8.
Ignis lentus e palmis: h. e. Diu durans. Plin. lib. 13. cap. 4.
Ira lenta. Ovid. 3. Epist. 22.
Mora lenta. Martial. lib. de Spect. 23.
Passibus lentis peragere iter. Ovid. 5. Trist. 10. 6.
Spes lenta. Ovid. 2. Epist. 9.
Tepor lentus, Remissus. Plin. lib. 12. cap. 19.
Venus lenta videt. Ovid. 3. Art. 452.
Vivacitas lenta, Tenax & longa. Plin. lib. 8. cap. 27.
Lentus, Securus & otiosus. Virg. 1. Ecl. 4.

Nos patriam fugimus, tu, Tityre, lentus in umbra
Formosam, &c.

Lentus spatiare sub umbra. Ovid. 1. de Arte Am. 67.
Lentus, Frigidus. Virg. 1. Georg. 290.

— noctis lentus non deficit humor.

Tellus lenta gelu. Propert. lib. 4. 3. 39.

Lentus etiam Segnis, & qui per stuporem ac tarditatem animi nunquam irascitur. Laberius apud Gell. 16. 9. Nunc lentus es tu, &c. V. Casaub. ad Suet. Tiber. 57. Broeckh. ad Propert. 2. 11. 14.

Lentus ... patiens. Propert. lib. 2. Eleg. 2. (v. 47.)

Nunc, Pari, tu sapiens, & tu, Menelae, fuisti:
Tu, quia poscebas: tu, quia lentus eras. apud Propert libri 2. Elegia 14. (Al. 12. v. 6.)
— & dixit, ficcine, lente, jaces? Idem libri primi elegia sexta (v. 11.)
His ego non horam possum durare querelis.
Ah pereat, si quis lentus amare potest. H. St. priora verba hujus animadversionis cultro ablata sunt. Forte indicabat τῷ Lentus contrarium esse τὸ Impatiens, in amore.

Compar. Pugna lentior fit. Liv. 30. 18.
Superl. Hor. 1. Serm. 9. 64. Brachia lentissima. i. e. Quæ reluctantur, nolunt obsequi.
Lentus & Lætus miscentur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 12. 567.

Lente, Adv. [βραδέως] Tarde & cunctanter. Plin. 1. Epist. 13. Ac tum quoque lente, cunctanterque veniunt.

Agere lente: h. e. Remisse, & segniter. Liv. 1. 11.
Ferre lente, Patienter ferre. Cic. 2. de Orat. 287. Neque facile est perficere, ut irascatur ei, cui tu velis, judex, si tu ipse id lente ferre videare. i. e. Leniter & sine ira.
Ferre injurias lente, Leniter & placide. Cic. in Hortens. apud Non. 4. 281. Qui quum publicas injurias lente tulisset, suam non tulit.
Gradiens asellus lente. Ovid. 11. Met. 179.
Nasci lente, hoc est Tarde. Plin. lib. 12. cap. 14.
Probare aliquid lente ac fastidiose. Cic. 2. Att. 1. Quem tibi ego non essem ausus mittere, nisi eum lente ac fastidiose probavissem.
Compar. Disputare lentius. Cic. in Parad. 1. Sed hæc videri possunt obscuriora, quum lentius disputantur.
Superl. Mandere lentissime. Columel. lib. 2. cap. 15.

LENTĬTIA, æ. f. [καμπτότης] Flexibilitas & mollitia. Plin. lib. 16. cap. 37. Aliæ virgas fequacis ad vincturas lentitiæ.
Pituitæ lentitia. Plin. lib. 20. cap. 7. Vulgus *vifcofitatem* vocat.

LENTĬTIES, ĕi. f. Idem. ut, Plumbi lentities. Virg. in Ætna v. 542.

LENTĬTŪDO, ĭnis. f. [βραδυτής] Tarditas. Cic. 1. Q. frat. 1. 31. Nam illud non folum eft gravitatis, fed nonnunquam etiam lentitudinis. Idem 4. Tufc. 42. Eamque quam lenitatem nos dicimus, vitiofo lentitudinis nomine appellant.
Lentitudo exitus, vel mortis. Tacit. 15. Ann. 51.

LENTOR, ōris. m. [γλισχρότης] Humor tenax & glutinofus, inquit Budæus. Plin. lib. 9. cap. 51. de pifcium generatione, Quæ durioris teftæ funt, ut murices, purpuræ, falivario lentore. Columel. lib. 5. cap. 6. Ut aliquem tamen fuccum & lentorem habeat, injiciemus areis. Plin. lib. 13. cap. 5. Fert & folliculos, emittentes quædam animalia, ceu culices, lentoremque refinofum, qui & cortice erumpit. [Lego Ex cortice.

LENTŬLUS, a, um. Adj. dimin. Cic. 10. Att. 11. An exiftimas illum in ifto genere lentulum aut reftrictum? nemo eft minus.

LENTO, [κάμπτω] āre. Virg. 3. Æn. 384.
Ante & Trinacria, lentandus remus in unda. Servius, Lentandus: aut lente tibi navigandum eft. Nam totam Siciliam circuit. Aut flectendus. unde Lentum vimen dicimus. i. e. Flexibile.
Arcus lentare. Stat. 1. Achil. 436. h. e. Flectere.
Bella lentare. Sil. 8. 11. V. ibi Drakenb.

LENTĀTUS, a, um. Partic. Treb. Pollio in Claud. cap. 6. Videntur fata Romana boni principis occupatione lentata. i. e. Retardata.

LENTEO, ui, ēre. Effe lentum, molle ac tenerum. Lucil. Lentet opus, dixit. Ufitatius

LENTESCO, [γλισχραίνομαι] ĕre. Lentum, feu Tenerum ac molle fieri, vel glutinofum & tenax. Virg. 2. Georg. 250.
Sed picis in morem ad digitos lentefcit habendo. Servius; Lentefcit, Cohæret. Columel. lib. 11. cap. 2. Quæ fi natura minus lenta eft, ante dies quindecim præcidenda, & purgata, in ftercore obruenda eft ut lentefcat. Idem lib. 2. cap. 11.
Curæ lentefcunt tempore. Ovid. 2. de Arte Am. 357.
Dente lentefcere. Plin. lib. 12. cap. 16.

LENTĬPES, ĕdis. Tardus pedibus. Aufon. Epift. 21. 40.
Spondeus ille lentipes ibat comes.

LENULLUS, LENUNCULUS. V. LENO, & LEMBUS.

L E O

LEO, lēvi, [ἀλείφω] lēre. nunc in ufu non eft: compofita autem ejus ufurpantur: ut, Deleo, Releo. [V. Prifcian. lib. 9. extr.
Levi, præteritum. Hor. 1. Carm. 20. 3.
— Græca quod ego ipfe tefta
Conditum levi. Ubi Porphyrio, Leviffe fe gypfo utique vult intelligi. Huic contrarium eft Terentianum illud Heaut. 3. 1. 51. Relevi dolia atque omnes ferias. Quod fignificat Aperui & quafi regypfavi. Forfan melius eft hoc præteritum a Lĭno, lēvi, ēre, deducere.

LEO, ontis. m. [Λέων] Byzantius auditor Platonis, fophifta nobilis, Philippo contra Byzantium venienti occurrens, Dic age, inquit, Philippe, quæ te caufa trahit oppugnatum noftra mœnia? At ille, Amor, inquit, tuæ patriæ, qua uti potiar, veni. Leo excipiens refpondit, Atqui inftrumento mufico, non bellico amantibus opus eft. Hæc ex Philoftrato. Suidas vero ait, Philippum, quum Leontem in expugnatione Byzantii præter ceteros adverfantem haberet, epiftolas ad Byzantios fcripfiffe calumniæ plenas, quafi fi voluiffet tantum dare pecuniæ Leonti, quantum petebat, jamdudum urbe fuiffet potitus. cives hoc accepto domum ejus circumftetiffe, illumque fibi metuentem laqueo vitam finiiffe.

LEO, ōnis. m. [λέων, λῖς] notum animal. V. Plin. lib. 8. cap. 16. Hujus femina dicitur Lea, & Leæna.
Genus acre leonum. Ovid. 4. Faft. 215.
Seminium trifte leonum. Lucret. lib. 3. 741.
Vis violenta leonum. Lucret. lib. 3. 297.
Afper leo. Hor. 3. Carm. 2. 11.
Avidus. Ovid. 9. Epift. 37.
Cæfius. Catull. 43. 7.
Flavus. Hor. Epod. 16. 33.
Frendens. Sil. lib. 10. 22.
Fulvus leo. Virg. 2. Æn. 722.
Hirfutus. Ovid. 9. Epift. 111.
Horridus. Senec. Herc. OEth. 12.
Innoxius. V. INNOXIUS.
Infanus. Hor. 1. Carm. 16. 15.
Iracundus. Ovid. 15. Met. 86.
Jubatus. Senec. Thyeft. 8. V. JUBA.
Magnanimus. Ovid. 3. Trift. 5. 33.
Magnus. Virg. 4. Ecl. 22.
Rapidus. Hor. de Arte Poet. 393.
Rigidus leo. Martial. lib. 10. 65.
Sævus. Lucret. lib. 4. 1010.
Sanguineus. Valer. 3. Argon. 588.
Torvus. Claud. 2. in Eutrop. 303.
Trux. Valer. 8. Argon. 456.
Validus. Lucret. lib. 5. 983.
Violentus. Ovid. 2. Met. 81.
Leo marinus, ex cancrorum genere. Plin. lib. 32. cap. 11.
Leo, Signum cæleste. Plin. lib. 17. cap. 24.
Stella vefani leonis. Hor. 3. Carm. 29. 19.
Æftivus leo. Claud. 1. in Ruff. 365.

LEA, æ. f. [λέαινα] quæ & Leæna dicitur, eft Femina leonis. Lucret. lib. 5. 1317.
Irritata leæ jaciebant corpora faltu.
Sæva lea. Ovid. 4. Met. 102.

LEÆNA, æ. f. [λέαινα] Virg. 2. Ecl. 63.
Torva leæna lupum fequitur, lupus ipfe capellam. Plin. lib. 8. cap. 16. Is ergo tradit, leænam primo fetu parere quinque catulos, ac per annos fingulos uno minus, ab uno fterilefcere.
Getulæ leænæ. Hor. 3. Carm. 20. 2.

LEŌNĪNUS, a, um. Adj. [λεόντειος] Quod ad leonem pertinet: ut, Adeps leoninus. Plin. lib. 24. cap. 17. Et
Species leonina. Varro 2. de R. R. cap. 9.
Societas leonina. Proverb. Ubi alter damnum tantum, alter lucrum fentit. V. l. 29. §. 2. Dig. pro Socio.
Verfus leonini qui dicantur, V. apud Scalig. Poet. 2. 29.

LEŌCHĂRES, is. m. [Λεωχάρης] Sculptor eximius, qui auctore Plin. lib. 36. cap. 5. unus fuit eorum qui cælavere Maufoleum.

LEŌNĬDA, vel LEONĬDES, æ. m. [Λεωνίδης] Nobilis Spartiates, deinde Lacedæmoniorum rex, qui adverfus Xerxem pæne incredibilia egit. Hic pro patria ad Thermopylas, quum illas anguftias cuftodiret, occubiturus, commilitonibus dixit, Pergite animo forti, hodie apud inferos forte cœnabimus. V. Nep. 2. 3. 1. Juftin. 2. 11. Gell. 3. 7. & alios.
Fuit & alius Leonides, Alexandri pædagogus. Quintil. lib. 1. cap. 1.

LEONTĪCE, es. f. [λεοντική] Herba. Plin. lib. 25. cap. 11. Cacalia, five leontice vocatur: femen margaritis minutis fimile, dependens inter folia grandia, in montibus fere. Hæc (inquit Ruell. lib. 2. cap. 141.) officinis dicitur *carui agrefte*.

LEONTIOS, i. [λεόντιος] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 11. Sunt & a leonis pelle & pantheræ nominatæ, leontios, pardalios.

LEONTIUM, i. f. [Λεόντιον] Meretrix Epicurea. Cic. 1. de Nat. Deor. 93. Sed meretricula etiam Leontium contra Theophraftum fcribere aufa fit. conf. Theon. Progymn. cap. de laudatione. [Dicitur forma diminutiva Λεόντιον a Λέαινα, quod item proprium nomen f. apud Græcos eft. V. f. l.
Leontium [Λεόντιον] etiam Urbs Siciliæ mediterranea. Ptolem. Unde,

LEONTĪNUS, a, um. Adj. poffeff. ut, Campus Leontinus. Cic. 3. Verr. 47. V. 1. de Divin. 73. Apud alios

LEONTINI & oppidi & populi nomen eft. V. Plin. 3. 8. Pompon. 2. 7. Hodie *Lentini*.

LEONTIUS, i. m. [Λεόντιος] Nobilis ftatuarius. Plin. 34. 8.
Item alius Leontius Philofophus, qui ex arte fua cognoverat filiæ fortunam, quæ Theodofii Imp. uxor facta eft. V. Zonar. & Suid. de aliis.

LEONTOCARON, i. n. [λεοντόκαρον] herba Polium. Apul. de Herb. cap. 57.

LEONTOPETĂLON, i. n. [λεοντοπέταλον] Herbæ genus, pedi leonis folia fimilia habentis, quam eandem effe cum Confiligine Plinii nonnulli putant ex defcriptione Diofcoridis. Plin. lib. 27. cap. 11. Leontopetalon, alii rhapeion vocant, folio braffica, caule femipedali, alæ multæ, femen in cacumine in filiquis ciceris modo, radix rapo fimilis, grandis, nigra.

LEONTOPHŌNON, i. n. [λεοντοφόνον] exiguus Vermis effe dicitur, nec alibi nafcens quam ubi leo gignitur: quo guftato ftatim expirat leo. Plin. lib. 8. cap. 38.

LEONTOPODION, i. n. [λεοντοπόδιον] Plin. 26. cap. 8. Herba hæc amatoria eft, quam fere eandem effe cum Camo refert Herm. Barbarus in Diofcoridem. V. Ruell. lib. 3. cap. 130.

LEONTOSPERMON, i. n. [λεοντόσπερμον] Eadem herba. Apul. de Herb. cap. 7.

LEŌPARDUS, i. m. [λεοπάρδαλις] Animal ex leone & panthera natum, vel ex pardo & leæna: nigris maculis leoninam pellem diftinguentibus, & jubis caret. V. Plin. lib. 8. cap. 16.

LEOSTHĔNES, is. m. [Λεωσθένης] Nomen viri, qui quum fponfus effet, & Lamiacum bellum concitaffet, interfectus eft. Ob cujus amorem fponfa, Demotionis Areopagitarum principis filia, fe interfecit, ficut Hieronymus contra Jovinianum teftatur. Suidas ait bello contra Macedones lapide percuffum in caput improvife, in prælio cecidiffe.

L E P

LĔPĂDŪSA, V. LŎPADŪSA.

LĔPAS, ădis. f. [λεπάς] Conchæ genus. Plaut. Caf. 2. 8. 57.
Emito fepiolas, lepadas, lolliguncuIas. V. LOPAS.

LEPIDIUM, i. n. [λεπίδιον, ἰβηρίς] Herba. Columel. lib. 12. cap. 8. Sunt qui fativi vel etiam filveftris lepidii herbam quum collegerunt, in umbra ficcent. Plin. lib. 19. cap. 8. Peregrinum fuit & lepidium. Seritur a Favonio. Dein quum fruticavit, juxta terram præciditur. Tunc runcatur ftercoraturque. Hæc herba hodie in Italia non reperitur, ut ait Matthiolus.

LEPIDŌTIS, ĭdis. f. [λεπιδωτίς] Gemma quæ λεπίδας, i. e. fquamas pifcium imitatur. Plin. lib. 37. cap. 10. Al. Lepidotos, λεπιδωτὸς fcribunt. [Forte Lepidoides λεπιδοειδής.

LEPĬDUS, a, um. Adj. [χαρίεις] In quo leporis eft plurimum, inquit Donatus ad Andr. 5. 4. extr. & tam de hominibus, quam de oratione & aliis dicitur rebus. Compar. Plaut. Milit. 3. 1. 65.
At quidem illuc ætatis qui fit, non invenies alterum
Lepidiorem ad omnes res. Superl. Ter. Eun. 3. 3. 25. O capitulum lepidiffimum,
An Lepidus, pro Leporidus? H.St. Male. Nec Don. fibi conftat. V. infra.
Nimium lepidus. V. poft NIMIS.
Cantio lepida & fuavis. Plaut. Stich. 5. 5. 19.
Cardo lepidus. Plaut. Curc. 1. 1. 94.
Caufa lepida. Plaut. Trin. 3. 3. 80.
Conjux lepidiffima. Catull. de Gallo 76. 1.
Dictum lepidum. Hor. de Arte Poet. 273.
Dies lepidus. Plaut. Aul. 4. 8. 4.
Facinus lepidum. Plaut. Pœn. 1. 2. 95.
Fama lepida. Plaut. Trin. 2. 2. 98.
Forma lepida & liberalis. Plaut. Epid. 1. 1. 41.
Libellus lepidus. Catull. ad Cornelium 1. 1.
Litteræ lepidæ. Plaut. Pfeud. 1. 1. 25.
Locus lepidus. Plaut. Bacch. 1. 1. 51.
Mores lepidi. Plaut. Moftel. 1. 3. 12.
Nuntium lepidum. Plaut. Stich. 2. 1. 2.
Pueri lepidi & delicati. Cic. 2. in Catil. 23.
Tabellis lepidis, Lepida confcriptis manu. Plaut. Pfeud. 1. 1. 26.
Verfus lepidi. Catul. ad Flavium 6. 17.
Unguentum lepidum. Plaut. Cafin. 2. 3. 10.
Lepida memoratu. Plaut. Bacch. 1. 1. 28.
Lepida & concinna, cito fatietate afficiunt aurium fenfum faftidiofiſ-

diosissimum: ampla & pulchra diu placere possunt. Auct. ad Heren. 4. 33.

Lepidus, qui Politus est, inquit Donatus ad Eun. 3. 1. 37. ut λεπὶς, i.e. lamina. [Inscite. Rectius a Lepore deducitur, et si Stephanus postponit.

Lepidus, i. m. Cognomen gentis Æmiliæ apud Romanos, quo quatuor in primis nobiles, de quibus Rutilius Numatianus Itinerario, cujus versus illustrat declaratque Lipsius ad 14. Annal. Tacit. p. 369. V. etiam Flor. 3. 23. 1. Plutarch. Pomp. Val. Max. 2. 8. 5. & Suet. Cæs. cap. 3.

Lepidum, Adv. pro Lepide. Plaut. Pœn. 4. 2. 39. Lepidum eloquere. Al. Lepide.

Lepĭde, Adv. [χαριέντως] Cum gratia. Cic. 2. Att. 3. Nunc fit lepide illa ἐκχύσις radiorum.

Adjuvas lepide hercle: h. e. Eleganter & ad tempus. Plaut. Pers. 4. 2. 5.
Efficiam lepide, mea hera, officium. Plaut. Truc. 4. 2. 1.
Ego hoc effectum lepide tibi tradam, tace. Plaut. Curc. 3. 15.
Intelligere lepide. Plaut. Truc. 3. 2. 13.
Memoras lepide. Plaut. Bacch. 1. 1. 35.
Referre lepide gratiam. Plaut. Truc. 1. 2. 15.
Stratus lepide lectus. Plaut. Pœn. 3. 3. 84.
Tentavi lepide hercle animum tuum. Plaut. Aulul. 5. 17.
Volo lepide molliculas escas. Plaut. Casin. 2. 8. 55.
Vin' tu lepide facere? PY. loquere. Plaut. Milit. 4. 1. 31.

Lepidŭlus, a, um. Adj. dimin. Mart. Capella 6. p. 235. Infacetus & impar lepidulis.
Satiræ lepidulæ. Idem 8. 272.

Lepidŭle, Adv. dimin. Plaut. Pseud. 1. 5. 15. Eam circumducam lepidule.

Lĕpor, & **Lĕpos**, ōris. m. [χάρις, χαριεντισμὸς] quemadmodum Honor & Honos dicitur. Est Venustas, & voluptatis cujusdam amœnitas, quæ potissimum verbis fit. Plaut. Casin. 2. 3. 2.

Nec potis quicquam commemorari, quod plus salis, plusque leporis hodie Habeat. Plin. lib. 17. cap. 1. Crassus faceto lepore solers.
Lepos quidam, facetiæque, & eruditio libero digna. Cic. 1. de Orat. 17.
Facetiarum & urbanitatis oratorius, non scurrilis lepos. Cic. de Clar. Orat. 143.
Sermonis lepor. Cic. pro Flac. 58.
Admirabilis dicendi lepor: h. e. Ornatus, concinnitas, elegantia. Cic. 4. Acad. 16. Cujus primo non admodum probata ratio (quanquam floruit acumine ingenii, tum admirabili quodam lepore dicendi) proxime, &c.
Disertus leporum ac facetiarum. Catull. in Asinium 12. 8. Voss. Differtus.
Non infaceto lepore. V. INFACETUS.
Magnus in jocando lepos erat in homine. Cic. 1. de Orat. 27.
Nitidus & levis lepor. Lucret. lib. 5. 1258.
Affluens lepore ac venustate. Cic. 7. Verr. 141.
Consecutus est leporem quendam & salem. Cic. 2. de Orat. 98.
Dare æternum leporem dictis. Lucret. lib. 1. 29.
Distincta vario lepore omnia. Lucret. lib. 5. 1375.
Illigantur lepores verborum in eo genere. V. ILLIGO.
Perfusa lepore omnia corrident. Lucret. lib. 4. 80.
Surgit medio de fonte leporum amari aliquid. Lucret. lib. 4. 1126.

Lĕpis, ĭdis. f. [λεπὶς] Squama æris. Scribon. Largus comp. 133. Sed per ellipsin ita Græci, alias enim λεπίδα χαλκοῦ vocant.

Lepista, æ. f. Genus vasis aquarii. Fest. Varr. de Vit. pop. Rom. lib. 1. Lepistæ etiam nunc Sabinorum fanis pauperioribus plerisque aut fictiles sunt aut æneæ. Ex Nonio 15. 35. [In Glossar. Lepistra, εἶδος χύτρας. & Ap. Varr. de L. L. 4. 26. p. 31. ed. 3. Steph. Depesta corrupte scribitur. V. Scalig. in Conject. p. 57. & eund. ut & Ursin. ac Dacer. ad Fest.

Lĕpontii, orum. m. pl. [Λεπόντιοι] Germaniæ populi, Alpium Rhæticarum (montem sancti Gotthardi vocant) incolæ, apud quos oritur Rhenus fluvius, ut testatur Cæsar 4. Bell. Gall. cap. 10. Plin. lib. 3. cap. 20. Lepontios ac Salassos Tauriscæ gentis idem Cato arbitratur. Ceteri fere Lepontios relictos ex comitatu Herculis interpretatione Græci nominis credunt. præustis intra sinus Alpium nive membris. Hactenus ille. Lepontii quidem Rhætos habent ab Ortu, Insubres ad Meridiem, Salassos Sedunosque ad Occasum, Helvetios ad Septentrionem. De his longe plura Glareanus in Cæsarem.

Lĕpontĭcus, i. m. Nom. proprium. Sil. 4. 235.
Occidis & tristi, pugnax Lepontice, fato.

Leporarium, **Leporinus**. V. LEPUS.

Lepra, æ. f. [λέπρα] Morbus qui alio nomine dicitur Elephantia, sive Elephantiasis. Et duplex est: Una quæ incurabilis est, quam Malam scabiem Horatius in Arte Poet. 453. nominat. Alia quæ potest curari. Plin. lib. 23. cap. 1. Lacrima vitium, quæ veluti gummi est, lepras & lichenas & psoras, nitro ante præparatas, sanat.

Leprōsus, a, um. Adj. Gloss. Vet. Leprosus λεπρὸς. V. Tertull. Apol. cap. 21. & de carne Christi cap. 4.

Leprium, vel **Lepreum**, i. n. [Λέπρεον] Plinio, Oppidum in Achaia prope Alpheum amnem. Dictum a lepra qua curabantur ibi, quodam se flumine mergentes. Hinc Lepriatæ, Populi.
Est & aliud Leprium in Arcadia, ut testis est Cic. 6. Att. 2. Vetus tamen exemplar hic legit Lepreon. [Pausaniæ Λέπρεος, Lepreus m. g. dicitur. Nec est aliud, sed idem oppidum, quod alii Arcadiæ, alii Elidi adscribunt. Ptolem. maritimum statuit, forsan errans.

Leptē ăcra, es. f. [Λεπτὴ ἄκρα] q. d. Promontorium gracile. Solin. c. 70. A promontorio Indiæ cursus dirigatur, quod alii Lepten acran, alii Drepanum nominaverunt. V. supra in DREPANUM.

Leptis, [Λέπτις] Africæ minoris, quæ Zeugitana provincia dicitur, duarum urbium nomen est. Est enim Leptis duplex: Minor, quæ Sarrana cognominatur a Sarranis Phœniciæ. Sil. lib. 3. 256.
Tabraca tum Tyrium vulgus, Sarranaque Leptis. Salust. Duæ sunt Syrtes, inter quas Leptis, unde Leptitani. Altera trans Syrtim minorem sita juxta Oëam oppidum, Magnæ cognomen habet; illam Neapolim dici existimant. Hæc Vadianus Melæ enarrator ad lib. 1. cap. 7. V. Strab. lib. 17. pag. 835. Casaub. Sall. Jug. cap. 78.

Leptitanus, a, um. Adj. Sall. Jug. cap. 77. & 78.

Leptocaryon, i. n. [λεπτοκάρυον] Nux avellana. Diosc. 1. 146.

Leptomericus, a, um. Adj. [λεπτομερικὸς] Th. Priscian. de Diæta cap. 10. Acori radix virtutem habet leptomericam. i. e. Partes attenuandi. Nam λεπτομερὲς Græci vocant id quod tenuium partium est, ut Ignis.

Lepton, i. n. [λεπτὸν] Centaurii nomen, a tenuitate sic dicti. Plin. 25. 6.

Leptophyllon, i. n. [λεπτόφυλλον] quædam Tithymalli species, a tenuitate foliorum sic dicta. Plin. 26. 8.

Leptorăgæs, um. f. pl. [λεπτόρραγες] Uvæ acinos minutos habentes. Plin. 14. 1. [Nominativus sing. est λεπτοῤῥὰξ cum geminata littera, ut μικρόῤῥαξ, quod ex Plat. lib. 8. de Legib. affert Bud. Scribendum igitur Leptorrhages. Harduinus scribit λεπτοῤῥᾶγες, ut in Epigr. Gr. ὀμφακοῤῥᾶγας penult. longa. Sed poetica parellipsis videtur cum ectasi syllabæ seq.

Leptyntĭcus, a, um. Adj. [λεπτυντικὸς] i. e. Attenuatorius. Th. Priscian. de Diæta cap. 10. Ceparum virtus leptyntica.

Lĕpus, ŏris. m. [λαγὼς, λαγωὸς, πτὼξ] Animal vulgo notum: Varro lib. 3. de R. R. cap. 12. Lucius Ælius putabat ab eo dictum leporem a celeritudine, quod levipes esset. Ego arbitror a Græco vocabulo antiquo, quod eum Æoles Bœotii λέπορι appellabant. Plaut. Capt. 1. 2. 81.
I modo, venare leporem, nunc erim tenes. V. Gell. 1. 18.
Auriti lepores. Virg. 1. Georg. 308.
Fecundus lepus. Hor. 2. Serm. 4. 44.
Pavidus. Hor. Epod. 2. 35.
Proni lepores. Ovid. Rem. Amor. 201.
Solicitus lepus, Timidus. Ovid. 5. Fast. 372.
Captare leporem. Hor. Epod. 2. 35.
Exagitatus lepus. Ovid. 3. de Arte Am. 662.
Venari leporem canibus. Virg. 3. Georg 410.
Lepus a posteriore parte, h. e. a lumbis & clunibus pulpamentum de se præbet, eaque corporis parte lautissimus est. Hor. 2. Serm. 4. 44.
Fecundi leporis sapiens sectabitur armos. Ter. Eun. 3. 1. 36.
Lepus tute es, & pulpamentum quæris. i. e. Quod in te habes, hoc quæris in altero. Et est πρὸς ἀπληρεία. V. Donat. in Eunuch.
Lepus, Piscis ex lacertorum genere. Plin. lib. 32. cap. 11.

Lepōrīnus, a, um. Adj. [λαγῷος] Quod ex lepore est: ut, Leporinus cinis. Plin. lib. 28. cap. 11.
Lac leporinum. Varro 2. de R. R. cap. 11.
Lana leporina. Ulpian. in l. Si cui lana. §. lana legata. ff. de legat. 3.

Lepōrārium, i. n. [λαγωτροφεῖον] Varro de R. R. lib. 3. cap. 3. Leporaria te accipere volo, non ea quæ tritavi nostri dicebant, ubi soli lepores sint, sed omnia septa affixa villæ quæ sunt, & inclusa habent animalia quæ pascuntur. Ibid. cap. 12. V. Gell. lib. 2. cap. 20.

Lepuscŭlus, i. m. dimin. [λαγίδιον] Cic. 6. Verr. 47. Si minus ejusmodi quippiam venari potuerant, illa quidem certe pro lepusculis capiebantur, patellæ, pateræ, turibula. Sic 1. de Nat. Deor. 89. Var. 3. de R. R. cap. 3. Et Columel. in præf. lib. 9. [τὸ Pateræ apud Cic. mihi suspectum est. Forte Crateræ legendum, aut omnino delendum, ut ex Glossa natum τῷ Patellæ.

L E R

Leria, orum. n. pl. [λῆροι] Festo, Ornamenta tunicarum aurea.

Lerna, æ. vel **Lerne**, es. f. [Λέρνη] Argivi & Mycenæi agri locus est, super quem fuit Argos oppidum. Unde

Lernæus, a, um. Adj. [Λερναῖος] ut, Palus Lernæa, ubi fuit hydra quinquaginta capitum, ab Hercule interfecta. Sunt qui scribant, Lernam regiunculam esse Arcadiæ, a Lerno rege cognominatam.
Alumni Lernæi. Stat. 4. Theb. 638.
Pestis Lernæa. Lucret. lib. 5. 26.
Venena Lernæa. Ovid. 9. Epist. 115.

Lernĭfer, ĕra, ĕrum. Adj. [Λερνοφόρος] ut, Venenum Lerniferum. Ovid. 9. Epist. 141. Sed Heinsius legit In letifero Eveno.

Leros, i. f. [Λέρος] Insula est in Icario mari. Strab. lib. 10. extr.

Lertosa, æ. f. teste Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ urbs: Straboni Dertosa: Hodie *Tortosa* dicitur. [Similitudo litterarum Λ & Δ causam mendi aperit in Ptolemæi codicibus.

L E S

Lesbos, i. f. [Λέσβος] Insula in Ægæo, Æolicarum urbium metropolis, & universæ Troadis imperium obtinuit. Urbes in ea fuere memoratu dignæ, Mitylene, a qua nunc insula vocatur, & Pyrrha in Occidentali litore sita. Fuit & Eressos & Antissa cum portu, & Methymna.

Lesbĭus, a, um. Adj. [Λέσβιος]
Plectrum Lesbium. Hor. 1. Carm. 26. 11.
Vina Lesbia. Hor. Epod. 9. 34.

Lesbōus, a, um. aliud Adj. Hor. 1. Carm. 1. 34.
Lesboum refugit tendere barbiton.

Lesbiăcus, a, um. Idem. Sidon. 9. Epist. 13. Juncto Lesbiaco sive Anapæstico.

Lesbis, ĭdis. [Λεσβὶς] patronym. f. a loco. Ovid. 3. Epist. 36.
— forma præstante puellæ
Lesbides, eversa, &c. Idem 15. Epist. 199.
Lesbides æquoreæ nupturæ, nuptaque proles:
Lesbides Æolia nomina dicta lyra.

Lesbias, ădis. f. [Λεσβιὰς] Gemma Lesbi patriæ nomen habens. Plin. 37. 10.

Lessus, ûs. m. [ὀλοφυρμὸς] Lugubris ejulatio, estque vox fictitia per onomatopœian. Cic. 2. de Legib 59. Mulier genas ne carpito, neve lessum funeris ergo habeto. His enim verbis significatur Lamentationem lugubrem in funeribus prohiberi. Lessum autem habere, ea dicitur forma, qua ferias habere, habere comitia: ut quum hera toti familiæ lamentationem imperat. Plaut. Truc. 4. 2. 18.
Thetis quoque etiam in lamentando lessum fecit filio. [MSS. Lausum. Al. Lusum, quod probo. i. e. Operam lusit, Frustra lamentata est. Quod alibi Ludos facere dixit. ut Rud. 4. 1. 9.

Lestorum, [λῃστῶν] sive Piratarum regio, in India, auctore Ptolem. lib. 7. cap. 2. Hodie regnum Pegu dicitur. Hujus incolæ silvestres esse dicuntur, & in specubus habitare. Ferunt in ea esse corvos albos, & psittacos.

Lestrygŏnes, **Lestrygonius**, V. LÆSTRYGONES.

Lesches, is. m. [Λέσχης] Antiquissimus τῶν κυκλικῶν, scil. parvæ Iliadis, auctor. V. Salmas. Exercit. Plin. p. 598. sq.

Lesūra, æ. f. Fluvius in Mosellam influens. Auson. in Mosella v. 365. V. Scalig. Auson. Lect. 1. 2. pr.

LETHA-

LETHALIS, LETHALITER. V. LETHUM.

LETHARGUS, i. m. [λήθαργος] est Marcor & inexpugnabilis pæne dormiendi necessitas, inquit Cels. lib. 3. cap. 20. pr. Perottus, Lethargus, morbus est quem Latini Torporem appellant. Dicitur autem Lethargus, ut quidam putant, ἀπὸ τῆς λήθης, h. e. ab oblivione. nam in eo morbo accidit oblivio omnium rerum: a pituita humidiore frigidioreque posteriores ventriculos cerebri occupante, in quibus est memoria. Plin. lib. 20. cap. 12. Præterea insaniam facere, & lethargos & jocineris vitia.

Undæ nigræ lethargi. Lucret. lib. 3. 841.

Adde quod in nigras lethargi immergitur undas. i. e. Obliviones similes iis quas facere dicitur aqua Lethæa.

Gravis lethargus. Lucret. lib. 3. 438.

Grandi lethargo oppressus. Hor. 2. Serm. 3. 145.

Gravi lethargo pressus. Quintil. lib. 4. cap. 2.

LETHARGIA, æ. f. [ληθαργία] Idem. Plin. lib. 24. cap. 9. Semen instillatur in oleo decoctum capiti in lethargia & phrenesi.

LETHARGĬCUS, a, um. Adj. [ληθαργικὸς] ut, Morbus lethargicus. Plin. lib. 20. cap. 4. Gravedinem enim, morbumque lethargicum patitur.

LETHARGĬCUS, i. m. [ληθαργικὸς] Qui lethargia laborat. Plin. lib. 20. cap. 4. Hydropicis quoque ex aceto aut sinapi sumpti, & lethargicis. Idem lib. 26. cap. 11. Lethargicos excitari labor est.

LETHATUS, V. LETHUM.

LĒTHĒ, ēs. f. [λήθη] Fluvius quem apud inferos esse poetæ tradiderunt, cujus latices si quis gustaverit, omnium præteritarum rerum obliviscitur. Idcirco ἀπὸ τῆς λήθης, i. e. ab oblivione nomen habet. Datus est hinc fabulæ locus, quia morientibus omnium rerum oblivio surrepit. Constat autem hunc amnem in Africa circa extremum Syrtium cornu, Bernicen urbem alluere: sed eum apud veteres fama fuit ad ea loca inferna inundatione prorumpere. Lucan. lib. 9. 355.

Quam juxta Lethes tacitus prælabitur amnis,
Infernis (ut fama) trahens oblivia venis.

Secura Lethe. Ovid. 2. de Pont. 4. 23.

LETHÆUS, a, um. [ληθαῖος] Adj. Lucan. lib. 3. 28.

Non me Lethææ, conjux, oblivia ripæ
Immemorem fecere tui.

Amnis Lethæus. Virg. 6. Æn. 705.

Aquæ Lethææ. Ovid. 1. Trist. 7. 36.

Fluminis Lethæi unda. Virg. 6. Æn. 714.

Janitor Lethæus, Canis. Stat. 3. Silv. 2. 112.

Papavera Lethæa, Somnifera. Virg. 4. Georg. 545.

Ripæ Lethææ oblivia. Lucan. lib. 3. 28.

Somnus Lethæus. Virg. 1. Georg. 78.

LETHIFER, V. LETHUM.

LETHUM, vel potius LETUM, i. n. [θάνατος] Mors. Secundum Priscianum lib. 9. extr. a Leor simplici fit, quo veteres usi sunt pro Deleo, quoniam est ipsa res, quæ delet vitam. Quæ opinio si vera est, aspirationem non recipit Letum. Apuleius a Luo deducit, ideoque per æ scribi præcepit.[ubi ?] Varro de L.L.6. 3. & Festus a λήθης, i. e. ab oblivione fieri putant, unde & per TH, absque diphthongo scribunt. [Immo & in ipsis Varronis codd. Letum cum tenui scribitur.] Alii per antiphrasin dictum volunt, quasi Minime lætum. Liv. 2. 40. Abductis deinde legionibus ex agro Romano, invidia rei oppressum perisse tradunt: alii alio leto.

Dolor ac morbus leti fabricator uterque. Lucret. lib. 3. 473.

Genus miserabile leti. Ovid. 1. Trist. 2. 51.

Limen leti. Lucret. lib. 6. 1155.

Sopor consanguineus leti. Virg. 6. Æn. 278.

Vis horrida leti. Lucret. lib. 3. 171.

Voluntas animosa leti. Stat. 9. Theb. 80.

Felices leti. Sil. lib. 4. 398.

Ignobile letum. Sil. lib. 3. 128.

Memorabile letum. Sil. lib. 11. 173.

Nobile letum Catonis. Hor. 1. Carm. 12. 36.

Absumere animam leto. Virg. 3. Æn. 654.

Adimere aliquem leto. Hor. 3. Carm. 22. 3.

Avehe instanti raptum leto. Sil. lib. 17. 383.

Devitari non potest letum. Lucret. lib. 3. 1092.

Dare aliquem leto. Virg. 5. Æn. 806.

Eripere se leto. Virg. 2. Æn. 134.

Ferre letum. Virg. 11. Æn. 872.

Interire leto, vel perire. Cic. 1. de Divin. 26.

Labuntur lumina leto. Virg. 11. Æn. 818.

Offerre caput leto. Lucret. lib. 3. 1054.

Ostentant omnia letum. Catull. Argon. 62. 187.

Parere sibi letum manu. Virg. 6. Æn. 434.

Perire præcipiti leto. Senec. Hippol. 2.

Prævertit celeri tristia leto. Lucan. lib. 8. 30.

Sternere leto aliquem. Virg. 8. Æn. 566.

Volvi leto. Virg. 9. Æn. 433.

LETHĀLIS, vel potius LETALIS, e. Adj. Mortiferum. Plin. lib. 11. cap. ult. Homini non utique septimo (subaudi Die) letalis inedia. Durasse & ultra undecimum plerosque certum est. scilicet Diem.

Ensis letalis. Ovid. 13. Met. 392.

Hiems letalis. Ovid. 2. Met. 827.

Frigus letale. Ovid. 2. Met. 611.

Jaculum letale. Ovid. 5. Met. 182.

Serpens letalis. Stat. 6. Theb. 40.

Vulnus letale. Virg. 11. Æn. 749.

Minari letale. Stat. 4. Silv. 4. 84.

LETALĬTER, Adv. Plin. lib. 11. cap. 37. Oves quidem letaliter circum renes concreto pingui.

LETABĬLIS, e. Idem quod Letalis. Ammian. 19. 4. Lues volucri velocitate letabilis.

LETĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. Quod infert mortem. Columel. lib. 7. cap. 12. Et (ut plurimi pastores affirmant) rabies arcetur, letifer morbus huic generi. De canibus.

Æstus letifer. Ovid. 7. Met. 532.

Anguis. Stat. 5. Theb. 628.

Annus. Virg. 3. Æn. 139.

Arcus. Virg. 10. Æn. 169.

Cædes. Claud. In Cons. Prob. & Olyb. 19.

Certamen belli. Catul. Argon. 62. 394.

Dextra. Ovid. 12. Met. 606.

Ictus. Ovid. 8. Met. 362.

Locus letifer. Ovid. 5. Met. 133.

Sanguine letifero totus miscebitur orbis. Ovid. 1. Fast. 123.

LETIFĬCUS, a, um. Idem. Stat. 8. Theb. 2. Domus letificæ. Al. Letiferæ.

LETHO, vel potius LETO, āre. Interficere, leto dare. Virg. in Culice, v. 322.

Rursus acerba fremunt, Paris hunc quod letat, & hujus
Alma dolis Ithaci virtus quod concidit icta.

LETĀTUS, a, um. Partic. ut, Letata corpora, Morte mulctata & interempta. Ovid. 3. Met. 55. de sociis Cadmi interemptis a serpente,

Ut nemus intravit, letataque corpora vidit,
Victoremque supra spatiosi corporis hostem.

LĒTHUSA, æ. f. [λήθουσα] Papaver soporiferum. Apul. de Herb. cap. 53.

L E V

LEVAMEN, sive LEVAMENTUM, LEVATIO. V. Levo, in LEVIS.

LEUCA, æ. f. Spatium, quo Galli terras sive itinera metiebantur, quale apud Persas Parasanga; apud Romanos Milliarium dicebatur. Erat mille & quingentorum passuum. Papias in Glossar. Ammian. 16. 23. A loco, unde Romana promota sunt signa, ad usque vallum barbaricum, quarta leuca signabatur & decima, i. e. unum & viginti millia passuum. Alii aliter legunt. V. Barth. & Nithard. ad Rutil. 2. 8. Voss. de Vit. Serm. 3. 19. & Vales. ad l. c. Ammian. p. 140.

LEUCACANTHA, æ. f. [λευκάκανθα] Herba in cacumine aculeum habens, radice cyperi, quæ commanducata dentium dolorem sedat. Plin. lib. 22. cap. 16.

LEUCACHĀTES, æ. m. [λευκαχάτης] Gemma quæ alba est. Plin. lib. 37. cap. 10.

LEUCADIA, æ. f. [Λευκαδία] Insula est contra Ambracium sinum, ut est auctor Pomponius Mela lib. 2. 7. quondam Neritis appellata, opere accolarum abscissa a continenti, ac reddita ventorum flatu, congeriem arenæ accumulantium, ut ait Plin. lib. 4. cap. 1. Dicitur &

LEUCAS, ădis. f. [Λευκὰς] Insula, quæ superioribus annis (ut Strabo auctor est lib. 1.) litus extitit: quæ insula effecta est. Et lib. ejusdem Strabonis 10. legimus, Corinthii Cherronesi terra angusta effossa, Leucadem in insulæ formam redegerunt, & in eum locum transportata Nerito, qui quondam fuerat Isthmus, nunc vero fretum & curipus est, ponte injecto, mutato nomine dixere Leucadem: sumpto (ut reor) a Leucate vocabulo. Hæc insula hodie vocatur *Sancta Maura*. Ut scribit Pompon. lib. 2. cap. 3. Leucas Leucadiæ, regionis ejusdem Acarnaniæ, oppidum est. Sic & Plin. Liv. aliique distinguunt. Poetæ fere oppidi nomen insulæ tribuunt.

Aspera Leucas. Lucan. lib. 1. 43.

LEUCADIUS, a, um. [Λευκάδιος] Adj. ut, Aqua Leucadia. Ovid. 15. Epist. 180.

Deus Leucadius, Apollo. Ovid. 5. Trist. 2. 76. & 3. 1. 42.

Vertex Leucadius. Lucan. lib. 5. 638.

Unda Leucadia. Ovid. 15. Epist. 183.

LEUCÆTHIŌPES, um. m. pl. [Λευκαιθίοπες] ut ait Plin. lib. 5. cap. 7. Populi sunt qui primi omnium cum Libyægyptiis in interiori ambitu Africæ ad Meridiem versus, superque Gætulos intervenientibus desertis, habitant. A quibusdam Leucæ Æthiopes, & Libyi Ægyptii scribitur: quod Hermolao non placet.

LEUCĂGUS, i. m. Viri nomen proprium. de quo Virg. 10. Æn. 586.

Excussus curru, moribundus volvitur arvis. Alii scribunt Lucagus.

LEUCANTHĔMIS, ĭdis. f. [λευκανθεμίς] Herba. Plin lib. 22. cap. 21. Anthemis magnis laudibus celebratur ab Asclepiade. Aliqui Leucanthemida vocant, alii Leucanthemum, alii Eranthemon: quoniam vere floreat: alii chamæmelon, quoniam odorem mali habeat: nonnulli melanthemon vocant. Genera ejus tria flore tantum distant, palmum non excedentia, parvisque floribus ut rutæ candidis, aut melinis, aut purpureis.

LEUCANTHES, is. f. [λευκανθὴς] ita alii Parthenium vocant. Plin. 21. 30.

LEUCANTHUS, i. m. [λεύκανθος] Herba. Apul. de Herb. cap. 92.

LEUCARGILLOS, i. f. [λευκάργιλλος] Plin. lib. 17. cap. 7. Leucargillon vocant candidam argillam, qua in Megarico agro utuntur.

LEUCAS, V. LEUCADIA.

LEUCASPIS, is. m. cum Ænea in Italiam navigans, Troja diruta, procella oborta obrutus, teste Virg. 6. Æn. 334.

LEUCASPIS, ĭdis. Adj. [λεύκασπις] Candido scuto utens Macedonum phalanx. Liv. 44. 41. Secundam legionem L. Albinus consularis ducere adversus leucaspidem phalangem jussus.

LEUCĀTES, æ. m. [Λευκάτης] Mons, seu promontorium prope Sinum Ambracium in Epiro, mare intrans. Virg. 3. Æn. 274.

Mox & Leucatæ nimbosa cacumina montis. Dictus Leucates (Λευκάτας ut ait Strab. lib. 10.) a petra ejusdem nominis, coloris albi, in pelagus projecta: in qua est Apollinis fanum. Al. Leucate, æ. f.

Nubifer Leucates. Claud. de Bell. Get. 186.

LEUCE, es. f. [Λεύκη] auctore Plin. lib. 5. cap. 39. Oppidum est in finibus Ioniæ, quod etiam insula fuit.

Est præterea, eodem lib. 4. c. 13. & Mela 2. 7. pr. auctoribus, Insula Ponti Borysthenis ostio objecta, parva admodum: & quod ibi Achilles sepultus est, Achillæa dicta: eadem & Macharon appellata. [an Machærion?

LEUCE, [λεύκη] Vitiliginis species. V. ALPHOS.

LEUCĒŎRON, i. n. [λευκηορον] Herba eadem, quæ & Leontopodion, de qua supra. V. Plin. 26. 8. Apul. de Herb. cap. 7.

LEUCIPPIS, ĭdos. f. Patron. i. e. Leucippi filia, quod Epitheton Phœbes, quam amabat Castor, occurrit apud Propert. 1. 2. 15. V. Hygyn. F. 80.

LEUCIPPUS, i. m. [Λεύκιππος] Eleates, seu Abderites, seu Melius, ut aliis placet, Philosophus, Zenonis Eleatis auditor, qui omnia pleno & inani constare dixit, ut est apud Cic. 4. Acad. 118. Ejus placita plenius exponit Diogen. Laert. lib. 9. §. 30.

LEUCOÆTHIOPES, Æthiopum natio. V. LEUCÆTHIOPES.

Leucochrysos, i. m. [λευκόχρυσος] Gemma, quæ fit chryfolitho interalbicante. Plin. lib. 37. cap. 10.

Leucocomus, a, um. [λευκόκομος] Albente coma, feu fronde præditus, ut, Punica mala leucocoma. Plin. 13. 19.

Leucogæa, æ. f. [λευκογαία] Gemma, quæ & Leucographia. q. V. Plin. lib. 37. cap. 10.

Leucogæus, a, um. Adj. [λευκόγαιος] Cujus terra alba eft, ut, Collis Leucogæus. Plin. 18. 11.

Leucogæi, orum. m. pl. [λευκόγαιοι] Plin. lib. 35. cap. 15. colles funt in Italia in Neapolitano Campanoque agro, inter Puteolos & Neapolim, in quibus invenitur alumen fimul & fulphur.

Leucographis, idis. f. [λευκογραφίς] Lapis Ægyptiacus, a lacteo colore nominatus. Plin. 27. 11. & Diofc. 5. 100.

Leucographia, æ. f. [λευκογραφία] Gemma, forfan eadem, quæ & Leucogæa, & Galactites. Plin. 37. 10.

Leucoion, i. n. [λευκόϊον] Plin. de chalcantho lib. 34. cap. 12. Sed ex eo candidum colorem fentientem violam, leucoion appellant. Sed ne quis hallucinetur, fciendum eft Leucoii nomine omnia Violarum genera comprehendi, fed coloris alio addito nomine: unde Leucoia candida dixit Columel. lib. 10. 97. Dicuntur & Leucoia lutea, purpurea, &c.

Leucoma, ătis. n. [λεύκωμα] Album dicitur: h. e. Tabula illa in qua judicum defcripta erant nomina, & in qua fingulorum annorum acta literis mandabantur a Pontifice maximo. Pittacium alias dicitur, & Matrix, feu Matricula. Hermolaus.

Accipitur & Leucoma pro Albo ovi, & pro Oculorum albugine, vel potius morbo, corneam tunicam macula alba obfufcante.

Leucon, onis. m. [Λεύκων] Rex Ponti a fratre Oxilocho interfectus, quod cum ejus uxore adulterii & inceftus confuetudinem haberet. Ovid. in Ibin, 310.

Item Leucon, Agricola; de quo proverbium, Alia Leucon, alia Leuconis afinus portat. V. Alia Leucon, &c. in alius.

Leuconium, five Leuconicum, i. n. [γνάφαλον] Tomentum dicitur. Martial. lib. 11. 22.

Culcitra leuconio quam viduata fuo. Al. Leuconico. Idem lib. 14. 159.

Accipe leuconicis vellera rafa fagis. Sic MſT. Legitur & Lingonicis. conf. 160.

Leucŏnŏē, es. f. [Λευκονόη] Nomen proprium Græcum eft a mentis candore: quanquam candidam mentem Græci interdum pro mala etiam dicunt, nifi apud Hefychium καλῶν pro κακῶν legas, quod legendum reor. Turneb. 11. 28.

Leuconotos, i. m. [λευκόνοτος] Candidus Aufter, ventus. Aufon. Edyll. 12. 55.

Velivolique maris conftrator Leuconotos Libs.

Leucopĕtra, æ. f. [Λευκόπετρα] Promontorium Siciliæ. Cic. 1. Philip. 7. Quum autem me ex Sicilia ad Leucopetram, quod eft promontorium agri Rhegini, venti detuliffent.

Leucophæus, a, um. Adj. [λευκόφαιος] Color nativus ex albo & nigro nomen trahens, λευκὸν, album: φαιὸν, medium inter album & nigrum, i. e. fufcum & pæne nigrum. Plin. lib. 32. cap. 10. Jecur rubetæ vel cor adalligatur in panno leucophæo, & quartanis prodeft. Idem lib. 24. cap. 12. Purpurea aut leucophæa, & quæ facillime diluitur. Vitruv. lib. 8. cap. 3. Cenfet Bayfius eum effe colorem quem Cinericium vocamus.

Leucophæātus, a, um. Adj. [λευκοφαιωτός] Leucophæo colore indutus: cujufmodi funt Francifcani, aut quos vulgus Italorum *Beretinos* vocat. Martial. 1. 97.

Amator ille triftium lacernarum,

Et bæticatus atque leucophæatus.

Leucŏphlegmatias, æ. m. [λευκοφλεγματίας] certa Hydropis fpecies, (hæc enim vox fubauditur) qua tumores per totum corpus oriuntur, quæ & Anafarca dicitur. V. Celf. 3. 21. [Vulgo perperam f. Leucophlegmatia ufurpant, quafi ex Gr. λευκοφλεγματία.

Leucophorum, i. n. [λευκόφορον] Glutinum auri. Plin. lib. 35. cap. 6. & lib. 23. cap. 3.

Leucophthalmos, i. m. [λευκόφθαλμος] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Leucophthalmos rutila alias, oculi fpeciem candidam, nigramque continet.

Leucŏpis, idis. f. [λευκῶπις] Albos oculos habens. Ita Græci vocant artemifiam ob flores albos. Apul. de Herb. cap. 10.

Leucos, i. m. [λευκός] Ardeolæ genus. Plin. 10. 60. & 11. 37. Alias Gr. λευκερῳδιός.

Leucŏsia, æ. f. [Λευκωσία] Infula contra Pæftanum finum, in mari Tyrrheno Lucaniæ adjacens, ut Strab. lib. 6. refert: parvum ad continentem habens curfum.

Leucostictos, i. m. [λευκόστικτος] Lapis ab albis punctis nomen habens. Plin lib. 36. cap. 7. Rubet porphyrites in eadem Ægypto: ex eo candidius intervenientibus punctis, leucoftictos vocatur.

Leucosyri, orum. pl. m. [Λευκόσυροι] Cappadoces olim dicti, tefte Strab. lib. 12. & Plin. 6. 3.

Leucofyrorum cubitus, Ptolem. lib. 5. cap. 6. Cappadociæ locus. hodie Lirus.

Leucothĕa, æ. f. [Λευκοθέα] Aurora: quafi alba dea. Cic. 1. Tufc. 28. Quid Ino Cadmi filia, nonne Leucothea nominata a Græcis, Matuta habetur a noftris? Sic 3. de Nat. Deor. 39.

Leucothoe, vel Leucothee, es. f. [Λευκοθόη, ἢ Λευκοθέη] Ovid. 4. Met. 468. fuit Orchami Babylonii ex Eurynome filia, quam a Phœbo gravidam factam, pater crudeliter defodit vivam. Sed Phœbus mutavit eam in arborem tus ferentem. Eft etiam Afiæ Regio turifera. V. Plin. 5. 9.

Leucozōmus, a, um. Adj. [λευκόζωμος] Albo jure conditus. ut, Pullus leucozomus. Apic. 6. 9. Aliis eft Leucozumus.

Leucrion, i. n. herba, Cynogloffa. Apul. de Herb. cap. 96.

Leuctra, orum. per c ante τ, n. pl. [Λεῦκτρα] Oppidum eft Bœotiæ. De eo Cic. 1. Tufc. 110. Et 1. Off. 61.

Leuctra, æ. f. [Λεύκτρα] Idem. Solinus enim cap. 12. §. 250. Leuctras videtur ufurpaffe.

Leuctrum, [Λεῦκτρον] Laconicæ oppidum, a Leuctris Bæotiæ denominatum.

Leuctrĭcus, a, um. Adj. [Λευκτρικός] Cic. 1. Tufc. 110. Priufque Leuctra tollentur, quam pugnæ Leuctricæ gloria. Leuctricam pugnam appellat, in qua Thebani apud Leuctra vicum Bœotiæ, res Lacedæmoniorum gloriamque attriverunt. V. Cæl. lib. 5. cap. 8.

Levi, præteritum a Leo, les. V. leo.

Levi, m. [Λευί] erat tertius Jacobi filius ex Lea. Genef. cap. 29. Hinc

Levita, vel Levites, æ. m. [Λευΐτης] Qui eft ex familia Levi, cui rerum facrarum adminiftratio tradita apud Ifraelitas fuit. V. Num. cap. 3. 4. & Arat. 1. 600.

Levitæ etiam Evangelii Miniftri dicuntur a Chriftianis fcriptoribus. V. Ifidor. 7. 12. Sidon. 9. Epift. 2. & Hieron. T. 4. lib. 7. de Ordin. Eccl.

Leviticus, a, um. Adj. [Λευϊτικός] ut, Genus Leviticum. Vulg. Interpr. Deut. 17. 9. Stirps Levitica. Vulg. Interpr. Jof. 3. 3.

Leviticus, i. m. [Λευϊτικός] Liber tertius Pentateuchi, feu librorum Mofis appellatur, eo quod Levitarum minifteria exfequitur, inquit Ifidor. 6. 2. conf. Tertull. adverf. Gnoftic. cap. 2. & adverf. Marc. 4. 23.

Levitonarium, i. n. Colobium fine manicis. Ifidor. Gloff.

Leviathan, anis. m. [λευιαθάν] Bellua marina. Job cap. 40. & 41. V. Bochart. Hieroz. 2. 5. 16.

Leviculus, Levidensis, feu Levidensus, V. levis.

Levigo, V. Lævigo in lævis.

Levipes, V. levis.

Lēvir, iri. m. [δαὴρ] Feft. Levir, eft Uxoris meæ frater. Nonius 19. 5. Levir dicitur Frater mariti, quafi levus vir. Modeftinus Jurifc. de Gradibus affinitatis. l. Non facile, Viri frater, levir eft: apud Græcos δαὴρ appellatus, ut eft apud Homerum relatum: fic enim Helena ad Hectorem dixit,

Δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυοέσσης. i. e. Levir mei canis, omnis mali caufatricis horridæ.

Lĕvis, e. Adj. [κοῦφος, ἐλαφρὸς] Quod fine pondere eft. Leve dicitur proprie, Quod facilius furfum attollitur quam deorfum tendat. Virg. 10. Æn. 169. Corytique leves humeris, & letifer arcus. Sic, Leve pondus. Plin. lib. 12. cap. 9.

Animæ leves. Lucret. lib. 3. 419.

Arma levia. Ovid. 3. Trift. 12. 19.

Armaturæ levis milites. V. arma. Cic. 10. Philip. 14. Noftræ funt legiones, noftra levis armatura, noftri equitatus, &c. h. e. Pedites levius armati.

Armaturæ levis excurfio in oratione, eleganter dicitur pro Prima argumentorum leviorum textura. Cic. 2. de Divin. 26. Sed hæc fuerit nobis tanquam levis armaturæ prima orationis excurfio: nunc cominus agamus, experiamurque, fi poffimus, cornua commovere difputationis tuæ.

Currus levis. Ovid. 1. de Arte Am. 4.

Equus, Celer. Valer. 6. Argon. 240.

Piper leve, Quod pondere tale apparet. Plin. lib. 12. cap. 7.

Pondus leve. Ovid. 2. Met. 161.

Rota, Volubilis. Virg. 1. Æn. 151.

Stipula. Virg. 1. Georg. 85.

Foliis levior. Ovid. 5. Epift. 109.

Levis homo, Inconftans, & qui facile opinionem mutat. Plaut. Trin. 5. 2. 47.

Auctor levis, nec fatis fidus fuper tanta re. Liv. 5. 15. extr.

Homo levis, Vilis & abjectus. Plaut. Men. 3. 2. 23.

— quid ais, homo

Levior quam pluma, peffume & nequiffume? Cic. de Amicit. 91. Levium hominum atque fallacium, &c.

Judex nequam & levis. Cic. 4. Verr. Et pro Cluent. 75. Leves ac nummarii judices.

Vulgus leve. Ovid. 12. Met. 53.

Levia hæc funt, quæ & tu pergravia effe in animum induxti tuum. Ter. Hec. 3. 1. 12. i. e. Inutilia & vana.

Acumen leve mentis difcurrit. V. acumen.

Brachio levi aliquid agere, i. e. Indiligenter. Cic. 4. Att. 16. V. brachium.

Caufæ leves. Ter. Hec. 3. 4. 12.

Olim quidem te caufæ impellebant leves. i. e. Facile commovebaris. Cic. 3. de Finib. Qui leviori de caufa.

Colla levia. Propert. lib. 2. 3. 13.

Cura levior. Virg. 3. Georg. 305.

Dolor levis, Parvus. Cic. 1. de Fin. 40. Quod mors fenfu careat, dolor in longinquitate levis, in gravitate brevis foleat effe, ut ejus magnitudinem celeritas, diuturnitatem allevatio confoletur.

Fortuna levior malorum. Ovid. 4. Trift. 1. 61.

Fortunam facere levem. Stat. 1. Theb. 177.

Gratia levis. Plaut. Pœn. 3. 6. 17.

Jactura levis. Claud. 2. in Eutrop. 118.

Impenfa levis. Ovid. 2. de Arte Am. 255.

Infania levis. Hor. 2. Epift. 1. 118.

Juventus levis. Hor. 2. Carm. 11. 6.

Labor levis. Ter. Heaut. 2. 4. 19.

Nam dum abs te abfum, omnes mihi labores fuere, quos cepi, leves.

Labor levior, minorque. Ovid. 1. de Pont. 4. 25.

Munus leve. Ovid. 1. Met. 620.

Nomine leviori appellare, Minus odiofo. Cic. pro Rofc. Amer. 93. Sin eos, quos, qui leviore nomine appellant, percuffores vocant, &c. Nomen enim percufforis levius eft quam Sicarii.

Noxa levis. Ter. Hec. 3. 1. 32.

Pœna levior. Ovid. 1. Amor. 1. 4.

Pretium levius. Ovid. 3. de Arte Am. 171.

Reprehenfio levis. Cic. 4. Acad.

Res leves. Virg. 4. Georg. 3.

Ruina non levis. Hor. 2. Carm. 19. 15.

Scriptura levis. Ter. in prol. Phorm. 5.

Qui ita dictitant, quas antea fecit fabulas,

Tenui effe oratione, & fcriptura levi.

Servitutem levem reddere. Plaut. Capt. 2. 1. 4.

Nunc fervitus fi evenit, ei vos morigerari mos bonus eft,

Eamque herili imperio, ingeniis veftris levem reddere. AL. Lenem.

Spes leves. Hor. 1. Epift. 5. 8.

Somnus levis. Virg. 5. Æn. 838.

Tactus

Tactus levis. Plin. lib. 11. cap. 53.
Verba leviora foliis. Ovid. 2. Amor. 16. 45.
Versus leves. Hor. de Arte Poet. 231.
Vina levia: i. e. Tenuia. Plin. ait lib. 23. cap. 1. Leviſſimum vinum eſſe, quod celerrime inveteratur.
Umbra levis. Tibul. lib. 2. 5. 96.
Vomere levi admodum fauciare ſummam partem terræ: h. e. Leviter terram arare. Columel. lib. 2. cap. 2.
Uſus non levis amicitiæ, i. e. Non mediocris. Ovid. de Rem. Amor. 590.
Vulnus leve. Ovid. 3. Met. 87.
Habere aliquid in levi. Tacit. 2. Hiſt. 21. 4. Quocunque caſu accidit, dum atrociora metuebantur, in levi habitum.
Levis, Non arduus. V. Leve faſtigium, in FASTIGIUM.
Levis, cum Infinitivo. Sil. lib. 16. 488.
Omnes ire leves, atque omnes vincere digni. h. e. Agiles ad curſum.
LEVĬTAS, ātis. f. [κουφότης, ἐλαφρότης] de Re quæ exiguo vel nullo pondere eſt, dicitur. Plin. lib. 12. cap. 12. Sincerum quidem levitate deprehenditur. Idem lib. 11. cap. 23. Nec puduit has veſtes uſurpare etiam viros, levitatem propter æſtivam.
Volucri levitate ferri. Lucret. lib. 4. 203.
Levitas, Inconſtantia, vilitas. Cic. 4. Acad. Ut omittam levitatem temere aſſentientium, &c.
Vana levitas incertæ mentis. Sil. lib. 16. 148.
Conſtans in levitate fortuna. Ovid. 5. Triſt. 8. 18.
Convincere levitatis. V. CONVINCO.
Culpanda levitas. Ovid. 2. de Arte Am. 429.
LEVĬTER, Adv. [κούφως, μέμφως] Sine pondere.
Agnoſcere Leviter. Cic. 2. de Fin. 33. Sunt & in animo præcipua quædam, & in corpore: quæ quum leviter agnovit, tunc diſcere incipit.
Aſperſus leviter, Subaudi Probris. Cic. 6. Fam. 6. Eodem fonte ſe hauſturum intelligit laudes ſuas, e quo ſit leviter aſperſus.
Attingere leviter ſtudia, pro Parvo tempore litteris operam dare, & quaſi a limine ſalutare ipſa ſtudia. Sueton. de Clar. Grammat. 9. Functuſque militia, ſtudia repetiit, quæ jam inde a puero non leviter attigerat.
Attingere aliquid leviter in tranſitu. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Dicere leviſſime. Cic. 3. in Catil. 17. Tamen, ut leviſſime dicam, dimicandum nobis cum illo fuiſſet.
Diffidere leviter. Cic. 1. Att. 10. Ejus autem Collega & in me perhonorificus, & partium ſtudioſus, ac defenſor bonarum: quin nunc leviter inter ſe diſſident. h. e. Aliquantum diſſident. Tale eſt & illud 2. Att. 1. Mihi quod defendiſſem, leviter ſuccenſuit.
Dolere leviter. Ovid. 10. Met. 138.
Eminere leviter. Cic. 2. de Nat. Deor. 143. Genæ deinde, ab inferiore parte tutantur ſubjectæ, leviterque eminentes. i. e. Paululum.
Eruditus leviter homo, i. e. Mediocriter. Cic. 3. de Orat. 24.
Ferre leviſſime, h. e. Facile & patienter. Cic. de Prov. Conſ. 47. Hoc velim probare omnibus, P. C. ſed leviſſime feram, ſi forte his aut minus probaro, qui meum inimicum repugnante veſtra auctoritate texerunt, &c.
Fundata leviter fides. Liv. 2.
Inflexum leviter, h. e. Parum incurvum vel paululum. Cic. 1. de Divin. 30. Bacillum incurvum, & leviter a ſummo inflexum.
Læſus leviſſime. Plin. Epiſt. 30. pr. lib. 6. Villa Camilliana, quam in Campania poſſides, eſt quidem vetuſtate vexata: ea tamen quæ ſunt pretioſiora, aut integra manent, aut leviſſime læſa ſunt.
Ligurire non timide, nec leviter aliquid. Cic. 5. Verr. 177.
Ornatus leviter. Cic. in Orat. 21. Alii in eadem jejunitate concinniores, id eſt, faceti, florentes etiam & leviter ornati.
Saucius leviter. Cic. 2. de Invent. 154.
Succenſere alicui leviter. Cic. 2. Att. 1. Mihi quod defendiſſem, leviter ſuccenſuit. i. e. Aliquantum.
Tangere aliquid leviter. Cic. pro Roſc. Amer. 83. Tametſi neque omnia dicam, & leviter unumquodque tangam. h. e. Obiter, & quod dicitur, in tranſcurſu.
Velle bene alicui leviter. Plaut. Pœn. 3. 3. 26.
Quanquam bene volumus leviter lenonibus. [Junge, Benevolumus.
Levius, pro Minus, adverbium quantitatis: ut illud Caton. diſt. 2. 24.
Nam levius lædit quicquid prævidimus ante. Sic apud Hor. 2. Serm. 7. 19. — quanto conſtantior idem
In vitiis, tanto levius miſer.
Dolere levius. Ovid. 1. de Ponto 9. 30. Et in Ibin 255.
LEVĬCŬLUS, a, um. [ὑπόκουφος] Adj. dimin. Cic. 5. Tuſc. 105. Leviculus ſane noſter Demoſthenes, qui illo ſuſurro delectari ſe dicebat, aquam ferentis mulierculæ, ut mos in Græcia eſt: inſuſurrantiſque alteri, Hic ille Demoſthenes.
LĒVĬCŎMIS, e. vel LEVICOMUS, a, um. Adj. Fulgent. 1. Mythol.
LEVIDENSUS, a, um. & LEVIDENSIS, e. Adj. Cic. 9. Fam. 12. Oratiunculam pro Deiotaro, quam requirebas, habebam mecum, quod non putaram. Itaque eam tibi miſi, quam velim ſic legas, ut cauſam tenuem & inopem, nec ſcriptione magnopere dignam. Sed ego hoſpiti veteri & amico, munuſculum mittere volui levidenſe, craſſo filo, cujuſmodi ipſius ſolent eſſe munera. Servius oſtendit, Levidenſam veſtis eſſe genus vile, raro, tenuique textu. Quondam inter hoſpitum xenia, veſtes in primis erant. Unde & apud Juven. 9. Sat. 30. queritur quiſpiam veſtes donari, villo craſſo, coloreque malo,
Et male percuſſas textoris pectine Galli. Proinde M. Tullius orationem ſuam parum elaboratam, atque expolitam, Levidenſe munus appellat. Eleganter accommodabitur ad munus leviculum, aut officium vulgare, non admodum ex animo, neque diligenter præſtitum amico cuipiam vulgari. Eraſ. Levidenſa dici videntur, quaſi Leviter & negligenter denſata textaque. V. Iſidor. 19. 22. Et Interpr. ad Cic. loc. cit.
LEVENNA, æ. m. pro Homine levi dixit Laberius apud Gell. 16. 7. V. loc.
LEVĬFĂCIO, ĕre. Gloſſ. Lat. Gr. Levefecit, ἐξεψίλωσεν.
LEVĬFĬDUS, a, um. Adj. [κουφόπιστος] Qui levi fide eſt. Plaut. Perſ. 2. 3. 61. Omnes ſunt lenæ levifidæ. Plautina dictio eſt.
LĒVĬPES, ĕdis. Adj. [ἐλαφρόπους] Celer & pedibus levis. Varr. 3. de R. R. cap. 12. Lucius Ælius putabat ab eo dictum leporem a celeritudine, quod levipes eſſet.
LEVISOMNUS, a, um. Adj. [κουφόϋπνος] Quod levi ſomno eſt: elegans canum epitheton, qui levi ſomno premuntur. Lucret. lib. 5. 862.
Et leviſomna canum fido cum pectore corda.
LĔVO, [αἴρω, ἀείρω] āre. In altum tollere, veluti leve quiddam.
Manum levare. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Membra levare cubito. Ovid. 21. Epiſt. 16.
Palmas levavit ad cælum. Stat. 11. Theb. 556.
Se levare de. Ovid. 2. Met. 427.
— de ceſpite virgo Se levat. i. e. Surgit.
Levare in ſublime. Plin. lib. 2. cap. 16.
Levare, Auferre. Virg. 2. Æn. 146.
— atque arcta levari
Vincla jubet Priamus. Cic. 1. Tuſc. 118. Emittique nos e cuſtodia, & levari vinculis arbitremur.
Levare [κουφίζειν] aliquem onere, & Levare alicui onus, Exonerare. Virg. 9. Ecl. 65. — ego hoc te faſce levabo. Cic. 3. Fam. 12. Leva me igitur hoc onere.
Levari a pœna. Plin. lib. 28. cap. 4.
Auxilio levare aliquem. Virg. 2. Æn. 452.
Ægritudine Levare. Cic. 9. Att. 6. Longior vero epiſtola non me ſolum, ſed meos omnes ægritudine levavit. Sic Levare cruciatu. Idem 4. de Fin.
Amicitias levare remiſſione uſus. Cic. de Amicit. 78. Tales igitur amicitiæ ſunt remiſſione uſus levandæ: & (ut Catonem dicere audivi) diſſuendæ magis quam diſcindendæ. i. e. Senſim levius colendæ, inquit Budæus.
Angorem levare Cic. 1. Att. 15. Tu autem qui ſæpiſſime curam & angorem animi mei ſermone & conſilio levaſti tuo.
Animum levare exercitatione, Recreare. Cic. de Senect. 36. Et corpora quidem exercitationum defatigatione ingraveſcunt, animi autem ſe exercendo levantur.
Animum religione levare. Liv. 21. 62. Magna ex parte levaverunt animos religione.
Atrocitatem alicujus rei levare. Cic. pro Quint. 52. Si res iſta graviſſima ſua ſponte videretur, tamen ejus atrocitas neceſſitudinis nomine levaretur. h. e. Minueretur, levior eſſiceretur.
Auctoritatem ſuam levare inconſtantia: i. e. Minuere. Cic. 4. Acad. 69.
Annonam levare, & Populum levare, frumento ſuppeditato in caritate annonæ: h. e. Populo annonæ penuria laboranti ſubvenire. Liv. 26. 40. ad fin. Cic. pro Corn. Balb. 40. Hoc tempore ipſo populum Rom. quem in caritate annonæ, ut ſæpe ante fecerant, frumento ſuppeditato, levaverunt.
Calamitatem innocentium levare. Cic. pro Roſc. Amer. 7. Deinde a vobis, Judices, ut audacium ſceleri reſiſtatis, innocentium calamitatem levetis, &c.
Cladem levare auctore. Ovid. 2. Met. 281.
Si placet hoc, meruique, quid ô tua fulmina ceſſant
Summe deûm? liceat perituræ viribus ignis,
Igne perire tuo, cladem̃que auctore levare. Verba ſunt Terræ ad Jovem.
Cruciatum levare. Cic. 7. Verr. 117. Ut levandi cruciatus ſui gratia lictori pecunia daretur.
Cura aliquem levare. V. CURA.
Curas & ſitim levare vino. Ovid. 12. Met. 156.
Cura levanda verbis. Ovid. 5. Faſt. 237.
Dentes levare penna. Martial. lib. 14. 22. h. e. Purgare.
Dolorem levare alicujus. Cic. ad Brut. 9. Fungerer officio, quo tu functus es in meo luctu, teque per litteras conſolarer, niſi ſcirem his remediis, quibus meum dolorem tum levaſſes, te in tuo non egere.
Facinus levare alicujus. Liv. 4. 17. pr. h. e. Excuſare, & minus grave dicere.
Famem levare fronde & ceſpitibus. Ovid. 14. Epiſt. 96.
Fœnus levare, & Fœnore levari. Liv. 6. 27. & 32. & 39.
Ictum ſerpentis levare, Sanare. Plin. lib. 7. cap. 2.
Injuriam levare. Cæſ. 1. Bell. Civil. 9.
Inopiam levare. Cæſ. 3. Bell. Civil. 48.
Invidia levari. Cic. 15. Att. 2. Balbum levari invidia per nos velim.
Invidiam levare. Vellei. 2. 31. 4. Sed interdum perſona, ut exemplo nocet, ita invidiam auget aut levat.
Laborem alicui levare. Virg. 1. Æn. 330.
— noſtrumque leves quæcunque laborem. Ubi Servius; Leves, Levem facias.
Laborum, vel Labore levare aliquem. Plaut. Rud. 1. 4. 27.
Spes mea, ut me omnium jam laborum levas? Cic. 2. de Orat. 23. Adjungam etiam de memoria, ut labore Craſſum levem.
Membra levare quiete, Reficere. Ovid. de Rem. Amor. 206.
Metum alicui, vel Aliquem metu levare. Cic 2. Tuſc. 59. His levabat omnem vulnerum metum nobilitas mortis & gloria. Liv. 2. 22. Volſcis levatis metu, &c.
Morbum alicui levare, pro Ægritudinem animi auferre. Plaut. Milit. 4. 6. 57. Levandum morbum mulieri video.
Nemus levandum fronde. Virg. 2. Georg. 400.
Obſidione levari. Virg. 10. Æn. 25.
Opinione aliqua aliquem levare. Cic. de Amicit. 74. Qui hac opinione non modo verbis, ſed etiam opere levandi ſunt. i. e. Deducendi ab ea opinione, quæ eis gravis eſt. Budæus.
Ora arida levare aqua. Ovid. de Rem. Amor. 230.
Partu levare aliquam dicitur Lucina. Ovid. 9. Met. 697.
Paupertatem alicui levare, pro Subvenire pauperi. Plaut. Epid. 4. 1. 29.
Plagam levare, vel infectas partes de arbore: h. e. Auferre tenuiſſimas partes quæ poſt inciſuram remanſerunt, ne inſitioni noceant. Columel. lib. 5. cap. 11. Tum arborem fici detrunca, plagamque leva. Ibid. cap. 9. Sed forte in his locis legendum Lævare, ut idem ſit quod Lævigare, hoc eſt plagam lævem facere, ne quid extet, aſperumve emineat.
Promiſſa multa fidem levant. Hor. 2. Epiſt. 2. 10. h. e. Imminuunt. Multa promittentibus non habetur fides.
Se liberare, ſive levare ære alieno. Cic. 6. Att. 2.
Seſe infamia levare, Liberare. Cic. 5. Verr. 110. Poteſtas erat iſti homini integro atque innocenti data, ut in Apronium quum animadvertiſſet, ſeſe graviſſima levaret infamia.
Sitim levare de fonte. Ovid. 15. Met. 322.
Sumptum levare. Ter. Heaut. 4. 4. 24.

Superſtitione levari. Cic. 1. de Fin. 63. Omnium autem rerum natura cognita, levamur ſuperſtitione, liberamur mortis metu.

Suſpicionem levare, & a ſe removere. Cic. 5. Verr. 116. Tum iſte homo innocens, qui illam ſuſpicionem levare, atque ab ſe removere cuperet, recuperatores dicit ſe de cohorte ſua daturum.

Tributum levare alicujus agri, Redditus illius capere. Ulpian. in l. Forma. §. Si vero. D. de cenſibus.

Viam ſermone levare. Virg. 8. Æn. 309. h. e. Minus moleſtum, & magis jucundum iter facere.

Vitium levare. Ovid. 17. Epiſt. 49.

Vitiis levari atque erroribus. Cic. 4. de Fin. 65. Qui virtuti ſtudent, levantur vitiis, levantur erroribus. h. e. Liberantur.

LEVANS, antis. Partic. Hor. 2. Epiſt. 1. 140.

> Agricolæ priſci, fortes, parvoque beati,
> Condita poſt frumenta, levantes tempore feſto
> Corpus, & ipſum animum, ſpe finis dura ferentem.

Fomenta levantia vulnus. Idem Epod. 11. 25.

LEVĀTUS, a, um. Partic. [ἀρθεὶς] Liv. 21. 58. Et mox aqua levata vento, quum ſuper gelida montium cacumina concreta eſſet, tantum nivoſæ grandinis dejecit.

Nebula levata in nubes. Liv. 37. 41. pr.

Saxa levata vadis. Hor. Epod. 16. 26.

Compar. Gell. 17. 8. Quæ levatiora levioraque ſunt. Al. Lævatiora.

LEVĀTIO, ōnis. f. [κούφισις] Conſolatio, ſive quod Alleviationem vocant. Cic. 12. Att. 23. Levatio quædam eſt, ſi minus doloris, at officii debiti. Sic Levatio ægritudinis. Cic. 1. Tuſc. 119.

Vitiorum levatio. Cic. 4. de Fin. 67. Levatio igitur vitiorum magna fit his qui habent ad virtutem progreſſionis aliquantum.

LEVĀTOR, ōris. m. Qui rem aliquam levat, quam non debet. Petron. cap. 140. extr. Unde plani autem, unde levatores viverent, &c. Al. Lavatores. V. not.

LEVĀMEN, ĭnis. n. [κουφισμὸς] Quod levat & minuit, aut tolerabilius malum aliquod facit, ſive Conſolatio. Cic. 12. Att. 16. Quod ſi eſſet aliquod levamen, id eſſet in te uno. Martial. lib. 6. 68.

> Hic tibi curarum ſocius, blandumque levamen.

Omnis curæ caſuſque levamen. Virg. 3. Æn. 709.

Mite levamen. Ovid. 3. Epiſt. 62.

LEVĀMENTUM, i. n. [κούφισμα] Idem. Cic. 5. de Fin. 53. Nos autem non ſolum beatæ vitæ iſtam oblectationem videmus, ſed etiam levamentum miſeriarum. Plin. lib. 8. Epiſt. 19. Ad unicum doloris levamentum ſtudia confugio.

Malorum levamenta. Tacit. 4. Ann. 8.

Modicum in præſens levamentum fuere. Tacit. 3. Ann. 28.

Uxorium levamentum. Tacit. 3. Ann. 34.

Præſtare levamentum. Plin. lib. 30. cap. 3.

Eſſe levamento, Levare, & ſublevare, aut exonerare. Cic. 12. Att. 43. Quod ſiles recte mi illam rem fore levamento, bene facis, quum id eſſe (mihi crede) perinde ut exiſtimare tu non potes. V. not. ad loc.

LEVAMENTĀRIUS, i. m. Qui levat naves. Theod. Cod. 13. 4. Si navicularius originalis levamentarius fuerit.

LEVĀBĬLIS, e. Cæl. Aurel. Acut. 3. 7. Levabilis & poſſibilis motus.

LEVANA, æ. f. Dea, quæ pueris de terra levandis præeſt. V. Auguſtin. de Civ. Dei 4. 11. Turneb. Adverſ. 4. 15. Roſini Antiquitat. Rom. 2. 19.

LEVOR, LEVUS. V. LÆVOR, LÆVUS.

LEUPHANA, [Λεύφανα] Germaniæ urbs apud Ptolem. Vulgo *Hanover.*

LEUSON, i. n. [λεῦσον Theophr.] Medulla in abiete. Plin. 16. 39.

LEUTYCHĬDES, is. m. [Λευτυχίδης] Vir Lacedæmonius, inimicus Demarathi, poſt cujus fugam conſtitutus fuit Spartanorum rex, ut ſcribit Herodot. lib. 6.

L E X

LEX, lēgis. f. [νόμος, θεσμὸς] Cic. 1. de Legib. 18. Lex eſt ratio ſumma inſita in natura, quæ jubet ea quæ facienda ſunt, prohibetque contraria. Eadem ratio, quum eſt in hominis mente confirmata & confecta, lex eſt. Itaque arbitrantur prudentiam eſſe legem, cujus ea vis ſit ut recte facere jubeat, vetet delinquere: eamque rem illi Græco putant nomine ſuum cuique tribuendo appellatam, ego noſtro a Legendo. Nam ut illi æquitatis, ſic nos delectus vim in lege ponimus, & proprium tamen utrumque legis eſt. Quod ſi ita recte dicitur (ut mihi plerumque videri ſolet) a lege ducendum eſt juris exordium. Ea eſt enim naturæ vis, ea mens ratioque prudentis, ea juris atque injuriæ regula. Sed quoniam in populari ratione omnis noſtra verſatur oratio, populariter interdum loqui neceſſe erit: & eam Legem, quæ ſcripto ſancit quod vult, aut jubendo, aut vetando, ut vulgus, appellare. Hæc Cic.

Leges, In urbe Roma nec niſi a magiſtratibus, nec niſi comitiis ferebantur; ſed, quia nec unus magiſtratus, nec una comitia erant, utrum ab uno, an ab omnibus magiſtratibus, & utrum unis, an omnibus comitiis ferrentur, aperiendum videtur. Ferebantur leges a magiſtratibus majoribus quatuor, uno minore: a majoribus, prætore, & conſule, qui ordinarii magiſtratus erant: item a dictatore, & interrege, qui majores quidem, ordinarii tamen magiſtratus non erant: neque populi comitiis creabantur: cenſor autem; etſi erat inter majores magiſtratus, jus tamen ferendæ legis, aut habendorum comitiorum non habebat: minor magiſtratus, qui leges ferret, tribunus pleb. erat; nam ædiles curules, quæſtores, ædiles pl. III viri capitales, III viri monetæ cudendæ, tribuni militum tam Rufuli, quam Comitiati, etſi magiſtratus erant, leges tamen non ferebant: legislatores autem vel tributis comitiis, vel centuriatis, vel etiam, ut in imperio mandando, & in adoptionibus, curiatis legem ferebant: ſi tributis, aut cum S. C. aut ſine: ſi centuriatis, e S. C. ſemper: plus omnino dignitatis, atque auctoritatis in centuriatis, ſed poteſtatis non minus erat in tributis: æque enim populus univerſus tenebatur iis legibus, quæ tributis comitiis ferebantur, atque iis, quæ centuriatis: idque ſancitum eſſe lege a Q. Hortenſio dictatore lata, Lælius Felix memoriæ prodidit: quum ante jure eo, quod ſtatuiſſet plebs, patricii non tenerentur: non enim advocare patricios tribuni pl. neque ad eos referre ulla de re poterant: ita ne leges quidem proprie, ſed plebiſcita dicebantur, quæ tribunis pl. ferentibus accepta erant. Hortenſius, quæ rogata plebs ſanxiſſet, ea pertinere ad omnes Quirites voluit: ſive, ut jura plebis augeret, quum plebeius ipſe eſſet: ſive utili reip. conſilio, quod in libera civitate diſſimilem conditionem diſcordiæ ſemina putaret. Legem laturus magiſtratus, ſcribebat eam domi, & cum peritis conſultabat, ne quid contra populi rem, aut voluntatem ſanciret, ne forte pugnantia capita ſimul ferret, neve quid, quod vetus aliqua lex, ſi ferretur, inane infirmumque juberet eſſe, (etſi, quæ poſtea ferretur lex, ſuperiores omnes, præter ſacratas, abrogabat) ne curationem, poteſtatem, commodumve aliquod ipſe ſibi ſua lege, aut collegis, cognatis, affinibus mandaret: quod leges duæ, Licinia, & Æbutia, fieri vetuerunt: contra quas leges fecit P. Clodius: tulit enim, quod in oratione pro domo traditum eſt, ut ſibi Ciceronis ædes liceret poſſidere; etiam illud in ſcribenda lege cavebatur, ne pluribus de rebus, quæ non ejuſdem generis viderentur, una rogatione ferretur: quod fieri quum lex Cæcilia & Didia vetabat, itaque a Clodio factum accuſat Cicero pro Domo (50. & 53.) tum, faciendum non eſſe, indicat idem in legib. lib. 3. (11.) his verbis: Qui agent, Non plus quam de ſingulis rebus conſulunto. Nam, Conſulunto, eſt, populum roganto; conſulitur enim populus, quum lex rogatur: itaque in oratione pro Milon. 10. Nihil, inquit, de ejus morte populus conſultus, nulla quæſtio decreta a ſenatu eſt; & pro domo ſua: (53.) Si populus de iſta re conſultus eſſet; & Feſtus: Rogatio eſt quum populus conſulitur. Addebatur illa exceptio, ut, ſi quid jus non eſſet rogari, ne eſſet rogatum; quod in oratione pro domo notavimus (106.) item: ſi quid contra alias leges ejus legis ergo latum eſſet, ut ei, qui eam legem rogaſſet, impune eſſet. quod fuiſſe tranſlatitium, hoc eſt, ſcribi ſolitum in omnibus legibus, tradit Cic. 3. Att. Ep. (23.) Hæc igitur, quæ propoſui, quaſi legitima a bonis viris in ferenda lege omnia cavebantur; ſed, ubi rationem vicit libido, ſpreta bonorum conſuetudine, nihil præter ſuam potentiam, & utilitatem in lege ſpectarunt; ideo ſæpe leges Clodii, aut Vatinii, alienas a more majorum, acerbe reprehenſas a Tullio videmus. Scripta lege, legislator bene de republica ſentiens, ante quam eam promulgaret, referebat ad ſenatum, ut, quo plus ponderis majoremque vim lex haberet, de ſenatus eam ſententia ferret; popularis vero, ac ſeditioſus magiſtratus ſæpe, prætermiſſa ſenatus auctoritate, aut etiam contra ſenatus auctoritatem, legem rogabat. Promulgabatur deinde lex, id eſt, in publico ponebatur; eſt enim Promulgare, ut ait Feſtus, quaſi Provulgare; id autem & fiebat, ut inſpiceret qui vellet, inſpectam conſideraret; non ſolum, ut intercedi poſſet ante quam ferretur, verum etiam, ut aliquanto ante ſtatuere cuivis liceret, utrum, quum ferretur, antiquanda, an accipienda lex eſſet; adde etiam illud, ut quivis monere legislatorem poſſet vel de corrigenda, vel omnino de non ferenda lege. Spatium autem promulgationis, ut ex Dionyſio, & aliis patet, quacunque de re ferretur lex, erat trinundinum, id eſt per trinas nundinas, quum enim nundinarum cauſſa ex agris in urbem cives convenirent, per trinundinum leges patere, ut a ruſtica plebe ter legi cognoſcique poſſent, voluerunt; quod quum M. Antonius non ſervaſſet, invehitur in eum Cicero Philipp. 5. 8. his verbis: Ubi lex Cæcilia, & Didia? ubi promulgatio trinundinum? & Idem pro domo ſua: (41.) Hora fortaſſe ſexta diei queſtus ſum in judicio, quum C. Antonium collegam meum defenderem, quædam de rep. quæ mihi viſa ſunt ad illius miſeri cauſſam pertinere, hæc homines improbi ad quoſdam viros fortes longe aliter, atque a me dicta erant, detulerunt; hora nona, illo ipſo die tu es adoptatus, ſi, quod in ceteris legibus trinum nundinum eſſe oportet, id in adoptione ſatis eſt trium eſſe horarum: nihil reprehendo; ſin eadem obſervanda ſunt, ut decrevit ſenatus M. Druſi legibus, quæ contra legem Cæciliam & Didiam latæ eſſent, populum non teneri: jam intelligis, omni genere juris, quod in ſacris, quod in auſpiciis, quod in legibus ſit, te tribunum pl. non fuiſſe. Neque vero trinundinum ita interpretor, ut, ipſo tertiarum nundinarum die latas eſſe leges exiſtimem: quum & Macrob. lib. 1. Sat. (cap. 16.) Comitia nundinis haberi non potuiſſe, neque concionem advocare, id eſt cum populo agere, licuiſſe, veterum teſtimonio probet: & Feſtus, nundinas non ſolum inter ferias, ſed etiam inter nefaſtos dies apud antiquos fuiſſe dicat; inter ferias, ne cum populo agi liceret, inter nefaſtos dies, ne lege. Nundinas, inquit, feriatum diem eſſe voluerunt antiqui, quo ruſtici mercandi vendendique cauſſa in urbem convenirent, eumque nefaſtum, ne, ſi liceret cum populo agi, interpellarentur nundinatores. Aliud autem erat, Cum populo agere, aliud, Lege agere: cum populo agere, populum, eſt, ad conſilium, aut concilia vocare, ut ait Feſt. lege agere, jus experiri, in judicio contendere. lib. etiam 4. ad Att. (Ep. 3.) per duos nundinarum dies neque comitia eſſe habita, neque concionem ullam, his verbis Cicero declarat: Ante x. cal. nundinæ, concio biduo nulla. Trinundinum igitur in eam ſententiam dictum accipio, ut inter eum diem, quo promulgata lex erat, & eum, quo deinde ferretur, trinæ nundinæ intercederent, quo & ſæpius, & a pluribus, urbem mercandi vendendique cauſſa viſitantibus, promulgata lex cognoſci poſſet. Poſt tertias nundinas, magiſtratus in eum locum, ubi legem laturus erat, ſive in forum, ſive in campum Martium, populum convocabat; ibi quum legem præco, ſubjiciente ſcriba, recitaſſet, tum, (forte etiam in toto trinundino, quotieſcunque populus coiiſſet, vel ſuadebant legem, vel diſſuadebant: ſed, maxime, ac vehementer fieri ſolitum quo die ferenda lex erat, conſentaneum eſt) primum quidem is, qui legem promulgaret, populo ſuadebat, ut rogationem acciperet; ſed poſt eum alii, non privati modo, quibus ab aliquo magiſtratu concio daretur, (nam alioqui concionandi poteſtas privatis non erat) verum etiam quandoque magiſtratus, pro ſuo quiſque ſenſu, vel ſuadebant, vel diſſuadebant; ſuaſorem rogationis eum, qui rogabat, fuiſſe, ita veriſimile eſt, ut exemplis, quæ multa ſuppetunt, mihi eſſe utendum in re minime dubia non exiſtimem; quod autem minus veriſimile eſt, ut aliquis ejus rogationis, quam ferret, ipſe diſſuaſor fuerit, id niſi teſtimoniis probem, credibile non erit; atque hoc tum fiebat, quum magiſtratus non e ſua, ſed e ſenatus ſententia rogationem ferebat; neque enim prohibebatur diſſuadere ad populum, quod non probaverat in ſenatu. Piſonis conſulis exemplum habemus in epiſtola, Vereor. ad Att. lib. 1. (14.) Piſo, inquit, conſul, lator rogationis, idem erat diſſuaſor; quod Attico, ut novum & iniquum ſcripſit Cicero, quum ſuadere ſuas rogationes reliqui ſolerent; unde illud Attici ad Ciceronem lib. 2. de legibus (24.) Suade igitur, ſi placet, iſtam ipſam legem, ut ego, Uti rogas, poſſim edicere. loquitur enim Atticus cum Cicerone, ut cum magiſtratu legem rogante; & quem-

quemadmodum in eo libro perſonam Cicero ſuſtinet magiſtratus legem rogantis, quod proxima ſuperiora verba declarant, (23.) Si quæ forte leges a me hodie rogabuntur, quæ non ſint in noſtra rep. nec fuerint, tamen erant fere in more majorum, qui tum ut lex valebat: ſic Atticus civem agit de ipſa lege ſuffragium ferentem; quod indicat illud: Ut ego, Uti rogas, poſſim edicere; refert enim modum illum tabellarum, quibus ſciſcebatur lex: quæ his duabus erant litteris ſignatæ, V. R. id eſt, uti rogas: quum eæ, quibus lex rejiciebatur, una littera A eſſent inſcriptæ: quæ valebat, Antiquo, hoc eſt, nihil novari volo, antiqua probo. Privatus legem Cinciam de donis & muneribus Q. Fabius Maximus ſuaſit, Ogulniam de ſacerdotiis P. Decius Mus, Voconiam de hæreditatibus M. Cato ille Cenſorius, Corneliam de reditu Ciceronis Cn. Pompeius. Nec vero, qui privati item leges diſſuaſerunt, invenire non facile eſt; exemplum habemus in oratione pro lege Manilia (c. 17.) Q. Hortenſii: in libro de Amicitia (c. 25.) C. Lælii, & minoris Africani. Maniliam legem, de bello Mithridatico Cn. Pompeio extra ordinem mandando, diſſuaſit Hortenſius: Papiriam, de tribunis pl. reficiendis, Lælius, & Africanus; atque hanc ipſam conſuetudinem, ut privati legem ſuaderent, aut diſſuaderent, indicat Livius libro 45. (cap. 21.) his verbis: Ita traditum erat, ne quis prius intercederet legi, quam privatis ſuadendi diſſuadendique poteſtas facta eſſet: quo melius aut commoda legis aperirentur, aut vitia, quo perſæpe evenit, ut aut ii qui ad intercedendum venerant, deſiſterent: aut intercederent, qui non profeſſi eſſent ſe interceſſuros; & eodem libro infra (cap. 36. pr.) Quum in Capitolio rogationem eam Ti. Sempronius ferre vellet, & privatis lege dicendi locus eſſet, neque ad ſuadendum, ut in re minime dubia, quiſquam procederet: Ser. Galba repente proceſſit. item Cicero in oratione pro C. Cornelio, cujus extant reliquiæ quædam, cum Aſconii commentariis editæ, (p. 1790. Verburg.) Eſt, inquit, jus vetandi, dum privati dicunt, dum tabellæ diribentur, dum ſitella defertur, dum æquantur ſortes, dum ſortitio fit. quibus in locis quum & Livius & Cicero de ſolis privatis meminerint, non tamen eam poteſtatem ſolis privatis fuiſſe debemus exiſtimare. partem enim pro toto poſuerunt: quia privati & ſæpius, & plures, quam magiſtratus, aut pro lege, aut contra legem dicere ſolerent. Magiſtratuum porro vel ſuadentium vel diſſuadentium legem exempla habemus hæc; M. Porcius Cato, ille ſapiens, prætor Liciniam de cooptatione ſacerdotum ad populum transferenda diſſuaſit. legem Maniliam prætor Cicero luculenta, quæ extat, oratione ſuaſit: Agrariam Rulli iis, quæ extant, orationibus conſul idem diſſuaſit. Verum hæc, quæ paulo longius, ut illuſtriora fierent, produximus, paucis admodum verbis libro de Legib. 3. (11.) Cicero comprehendit. Populum, inquit, docento, doceri a magiſtratibus privatiſque patiuntor. in quo ſignificatur, ut ipſi magiſtratus, qui legem ferrent, doceant, hoc eſt de ipſa lege dicant, & dicere alios quoque tum magiſtratus, tum privatos patiantur. Infra vero, eodem libro (43.) quum dixit, De promulgatione, de ſingulis rebus, de privatis, de magiſtratibus audiendis; privatos poſuit ante magiſtratus, quum ſupra primum magiſtratus, deinde privatos nominaſſet. quod ſi ad veritatem ordo referatur, prius nominari privatos, deinde magiſtratus oportuit. prior enim privatis locus in ſuadenda diſſuadendave lege ideo datus eſt, ne, ſi eos, qui magiſtratum gerebant, ante audiſſent, ab iis diſſentire non auderent. idque Dio hiſtoriæ ſuæ libro 39. ſcriptum reliquit. quos autem ſuadere, aut diſſuadere leges ſolitos fuiſſe diximus, eos in oratione pro Flacco (15.) Legis auctores Cicero appellat: quum auctores intelligat vel accipiendæ legis, vel antiquandæ. Hæc de ſuadentibus diſſuadentibuſque legem: nunc de loco, unde ſuaderent aut diſſuaderent. Nemo ad populum, niſi de loco ſuperiore, concionabatur, ſive is privatus eſſet, ſive magiſtratum adminiſtraret. id autem ob eam cauſſam, quo longius a ſtantibus in concione tum exaudiri vox, tum intelligi verba poſſent: concionabantur igitur, ſi in foro, de Roſtris, quæ ad Comitium fuiſſe, prope juncta curiæ, Pedianus ait: (in Enarr. or. pro Mil. 12.) ſi in campo Martio, vel alibi, de ſuggeſtu, aut editiore aliquo loco. concionari autem magiſtratibus, pro ea, quam habebant, poteſtate, omnibus licebat: privatis, quod jam diximus, niſi concionem, id eſt concionandi poteſtatem, a magiſtratu aliquo acciperent, non licebat. & quia ſæpius in foro, ubi Roſtra fuiſſe diximus, quam in campo, leges ferebantur: ideo ſæpius pro Roſtris, quam in campo conciones habebantur. multo enim plures tributis comitiis, quæ, legum quidem cauſſa, in foro, interdum & in Capitolio habebantur, quam centuriatis, quæ in campo, latas eſſe conſtat, quum tribuni pl. qui comitia tributa, non centuriata, habebant, facillime ad leges rogandas adducerentur, quippe qui leges non ferrent ex ſenatus auctoritate: quod neceſſe erat de legibus centuriatis. Quum ſuaſerant, diſſuaſerantve legem primo loco magiſtratus, qui legem ferebat, ſecundo privati, tertio reliqui magiſtratus, tum præſentibus ſacerdotibus, ut ſcribit Dionyſius, & divina exponentibus, ſitella, quam nominat Pedianus, deferebatur: in quam ſive tribuum, ſi tributis comitiis lex ferretur, ſive centuriarum, ſi centuriatis, nomina conjiciebantur: deinde, ſortibus æquatis, hoc eſt, ita agitata ſitella, ne qua ſors ſubſultaret, atque exiliret, ſed pariter omnes æquatæ jacerent, ſortitio fiebat: quæque prima vel tribus, vel centuria, quæ ſecunda, quæ tertia de ſitella exiſſet, eundem, quem ſors dederat, in ſuffragio ferendo locum atque ordinem tenebat. hæc dum agerentur, ſi quis tribunus pl. legi vellet intercedere, locus erat. nonnunquam autem ante ſuaſionem diſſuaſionemque legis interceſſionem fuiſſe, declarant illa proxime recitata, quæ Livius lib. 45. (cap. 21.) Cicero in oratione pro C. Cornelio tradiderunt.

Et quoniam de interceſſione, quæ legem impediebat, mentionem fecimus: (neque enim legi tantum, verum & ſenatus conſultis, & prætorum decretis, aut judiciis interceſſum eſſe, animadvertimus) omnibus de cauſſis, quæ, quo minus promulgata lex perferri poſſet, impedimento fuerunt, dicendum nobis eſt. Hæ quinque traduntur: Prima, interceſſio, quum tribuni pl. quorum proprie intercedendi jus erat, edita voce illa, Veto, de qua meminit Livius, (6. 35. extr.) intercedebant: cujus generis exempla ſuppetunt. Altera, quum is, qui promulgaret, vel amicorum precibus adductus, vel ſenatus auctoritate commotus, vel ipſe ſua ſponte conſilium mutabat: quod C. Manilius, & L. Cæcilius, uterque tribunus pl. diverſis temporibus fecerunt, ille in lege de libertinorum ſuffragiis, hic in ea, quam de minuenda ambitus pœna promulgavit. Tertia ratio fuit, quum, neque intercedente tribuno, neque eo, qui promulgaverat, conſilium mutante, Comitiales dies, id eſt eos, quibus agi cum populo licebat, conſul eximebat, vel Supplicationibus decernendis, vel Feriis indicendis, non ſolum iis, quæ Latinæ dicebantur, quas indicere ſoli conſules poterant, ſed etiam iis, quæ Imperativæ, quas non modo conſulibus, verum etiam prætoribus ipſorum arbitratu licebat imperare. quo genere uſum eſſe Marcellinum conſulem, ut C. Catonis tribuni pl. legibus obſiſteret, videmus in epiſtola, Placiturum, (9.) lib. 2 ad Quintum fratrem. Quartam cauſſam, quæ & ipſa comitiis, quacunque de re haberentur, impedimento eſſet, Obnuntiationem inveni: quam omnes plane magiſtratus, ut ego arbitror, habebant. nam, quod oratione ſecunda in Antonium ita legitur: (81.) Nos nuntiationem ſolum habemus, conſules, & reliqui magiſtratus ſpectionem: duas dictiones, Nuntiationem, & Spectionem, alteram alterius ſedem occupaſſe, facile crediderim: ut augures ſpectionem duntaxat habuerint, magiſtratus ſi modo augures eſſent, ut erat Antonius, idem conſul & augur, ſimul cum ſpectione etiam nuntiationem, hoc eſt obnuntiationem. idque cum ad ipſam Ciceronis ſententiam magis quadrare, qui diligenter animum intenderit, intelliget: tum Feſtus Pompeius ita eſſe, depravatis ille quidem verbis, ſatis tamen aperte ſignificat in dictione Spectio, legamus igitur in ea oratione ſic: Nos enim ſpectionem ſolum habemus, conſules & reliqui magiſtratus etiam nuntiationem. ut augures intelligat, quum, Nos, dicit: erat enim ipſe augur: quum vero, Conſules, ſubjicit, in eo notat Antonii conſulis inſcitiam, qui ſe id auguratus jure poſſe diceret, quod, quia conſulatum gerebat, multo facilius poterat. præterea, ut de magiſtratibus obnuntiantibus, ita de auguribus de cælo ſervantibus haud parum ſæpe legimus; quod quidem ſpectionem ſignificat: quæ tolleretur, ſi verum illud eſſet, Nos nuntiationem ſolum habemus, Quod ſi quis dixerit, ideo verum eſſe, nuntiationem ſolum habuiſſe augures, quia ſpectionem, niſi juſſi a magiſtratibus, non haberent: facile refelletur. nam ſi augurum ſpectio non eſt, quia pendet a magiſtratuum voluntate: ne nuntiatio quidem erit, quia pendet a ſpectione. qui enim eſſe poteſt nuntiatio, niſi ſpectio antecedat? præterea, ſi ſpectionem augur non habet, niſi jubente magiſtratu: ne nuntiationem quidem habet, niſi eodem volente. neutram igitur habebit: quandoquidem non ipſius, ſed magiſtratus in utraque poteſtas eſt. quomodo igitur conſiſtit illud, Nos nuntiationem ſolum habemus: ſive nuntiationem pro renuntiatione, ſive pro obnuntiatione accipias? Quinta impediendi ratio fuit, quum de cælo vel fulgebat, vel tonabat; erat enim in augurum diſciplina, ut, Jove fulgente, tonante, comitia dimitterentur: quo genere impedimenti Pompeius Magnus in ſecundo conſulatu, ne M. Cato prætor crearetur, comitia diſſolvit.

Redeo ad inſtitutum. Sortitione tribuum aut centuriarum facta, dicebat is, qui legem ferebat: Si vobis videtur, diſcedite Quirites. de quo Pediani verba ſubſcribam (Pro C. Corn. l. c.) Quum, inquit, id ſolum ſupereſt, ut populus ſententiam ferat, jubet unumquemque is, qui fert legem, diſcedere. quod verbum non hoc ſignificat, quod in communi conſuetudine eſt, de eo loco, ubi lex fertur, ſed in ſuam quiſque tribum diſcedat, in qua eſt ſuffragium laturus. populus enim confuſus, ut ſemper alias, ita & in concione. Livius autem libro 2. (cap. 56.) ubi de lege Lectoria loquitur, Conſul, inquit, Appius, negare jus eſſe tribuno in quenquam, niſi in plebeium; non enim populi, ſed plebis eum magiſtratum eſſe, nec illum ipſum ſummovere pro imperio poſſe more majorum: quia ita dicitur: Si vobis videtur, diſcedite Quirites. ubi Diſcedite, dictum apparet, ad ſuffragia ferenda. libro vero 3. (cap. 11.) ubi de Terentilla lege agit, idem ſignificat, quum ait: quemadmodum ſe tribuni geſſiſſent in prohibendo delectu, ſic patres, in lege, quæ per omnes comitiales dies ferebatur, impedienda gerebant. initium erat rixæ, quum diſcedere populum juſſiſſent tribuni: quod patres ſe ſummoveri haud ſinebant. Quum igitur, de concione juſſi diſcedere, in ſuam quiſque tribum, aut centuriam abiiſſet, privatos homines invenio, qui de lege laborarent, non modo populum, ut legem acciperet, ante lata ſuffragia rogaſſe, verum etiam, ne quid fallaciæ committeretur; ipſos aut tabellas diſtribuiſſe, aut diſtribuentibus aliis præfuiſſe. idque, Diribere, proprio vocabulo dicebatur quod muneris quia fere obiri curarique ab iis ſoleret, qui neque ætate graves, neque geſtis honoribus inſignes admodum eſſent, id ſibi & a ſenibus, & a dignitate præſtantibus præcipue contigiſſe, glorioſe commemorat Cicero in Piſon. 36. Hoc, inquit, certe video, quod indicant tabellæ publicæ, vos rogatores, vos diribitores, vos cuſtodes fuiſſe tabellarum: & quod in honoribus veſtrorum propinquorum non facitis, vel ætatis excuſatione, vel honoris, id in ſalute mea, nullo rogante, vos veſtra ſponte feciſtis, eodemque verbo eadem de re uſus eſt in oratione Poſt reditum in ſenatu. Nec dubito, quin legendum ſit, Diribeantur, non Diripiantur, in ea in Piſon. 96. in eo loco, An exſpectas, dum de te 75. tabellæ diripiantur? Plinius quoque libro 36. cap. 15. hoc verbum uſurpavit. Hic eſt, inquit, ille domitor orbis populus, qui gentes & regna diribet. Ciſtis autem ſuffragiorum cuſtodiendis certos homines in comitiis præfuiſſe, qui Nongenti ſint appellati, idem Plinius libro 33. cap 2. ſcriptum reliquit. Tabellis diſtributis, primo loco ea tribus, aut centuria ſuffragium ferebat, quæ omnium tribuum, aut centuriarum nominibus in ſortem conjectis, prima de ſitella, de qua jam diximus, ſorte exierat: eaque Prærogativa dicebatur, quia prima rogaretur a magiſtratu, qui comitia, habebat. At in prima tribu, aut centuria quis primus? videlicet is, quem magiſtratus legem ferens deligebat: deligebat autem, quem & dignitate præſtare, & rogationi ſuæ præter ceteros favere judicabat. utrumque cognoſcitur in oratione pro Plancio: (35) in qua ita ſcriptum eſt. Nam quod primus ſcivit legem de publicanis, tum, quum vir ampliſſimus conſul id illi ordini per populum dedit, quod per ſenatum, ſi licuiſſet dediſſet: ſi in eo crimen eſt, quia ſuffragium tulit, quis non tulit publicanus? ſi quia primus ſcivit: utrum id fortis eſſe vis, an ejus qui illam legem ferebat? ſi fortis, nullum crimen eſt in caſu: ſi conſulis, ſplendor etiam Plancii, hunc ab ſummo viro principem ordinis judicatum. quo conſtat, ideo primum Plancium ad ſuffragium ferendum a Cæſare conſule lectum eſſe, quia primus ordinis equeſtris judicaretur. quod ipſum confirmant illa pro domo ſua: (79.) Conſulari homini P. Clodius everſa repub. civitatem adimere potuit, concilio advocato, conductis operis non ſolum egentium, ſed etiam ſervorum, Sedulio principe? dixit enim, Sedulio principe, pro, primo omnium ſuffragium ferente. quod apertius proxime oſtendit, quum ait: (80.) Sin autem is primus ſcivit. Erat enim quodammodo legis ornamentum, quum is eam ſciſcebat primus, cujus in

civitate non levis esset auctoritas. quod etsi satis clare indicant ea, quæ ex oratione pro Plancio recitavimus: tamen in hac ipsa pro domo sua idem fit illustrius. subjungit enim post ea, quæ proxime ad exemplum attuli, non magno intervallo: Tu hujus, ut acta tui præclari tribunatus hominis dignitate honestes, auctoritatem amplecteris. quasi Clodius Sedulii, tanquam clari hominis, nomen publicis in tabulis ad legem honestandam scripsisset, aut fortasse etiam in æs simul cum ipsa lege incidisset. Quum igitur ab eo, quem magistratus ipse primum delegisset, deincepsque ab aliis ejusdem tribus, aut centuriæ perlata suffragia erant, tum suffragiis in utramque sententiam dinumeratis, &, quomodo veteres loquebantur, diremptis, numeroque eorum punctis notato, ejus tribus, aut centuriæ voluntas cognoscebatur, eaque a præcone renuntiabatur, &, eadem in reliquis tribubus aut centuriis ratione servata, ex majore tribuum centuriarumve numero vel antiquabatur, vel sciscebatur lex. ac de antiquata quidem lege nihil est dicendum. scitam autem, atque acceptam, omnium civium jurejurando confirmari solitam legimus. itaque Q. Metellus, ille Numidicus, ne in legem Saturnini per vim latam juraret, in exilium abire maluit, sibique potius de patria, quam de sententia, decedendum putavit. quem anno post 43. imitatus non est M. Cato, is, quem Uticensem historici nominant: qui quum leges P. Clodii nullo neque jure, neque more rogatas putaret, in eas tamen juravit, consilio usus optimo, ut Cicero ait in oratione pro Sextio. (61.) nam ab eo, quod omnino ne fiat, fieri non potest, cum periculo dissentire, temeritatis videtur esse. Post jusjurandum, in æs lex incidebatur: quod indicat Livius libro 3. (cap. 57. extr.) his verbis: Prius quam in urbem consules egrederentur, leges decemvirales, quibus tabulis duodecim est nomen, in æs incisas in publico proposuerunt. quod ipsum lib. 10. Dionysius confirmat, & Cicero in oratione 3. in Catilinam, (19.) Memoria tenetis, inquit, Cotta & Torquato coss. complures in Capitolio turres de cælo esse percussas: quum & simulacra deorum immortalium depulsa sunt, & statuæ veterum hominum dejectæ, & legum æra liquefacta. quod ipsum versibus deinde persecutus est in secundo de consulatu suo, ut libro 1. & 2. de divinatione patet. eandem consuetudinem confirmant illa, quæ in 1. Philippica (25.) scripta sunt. Forum sepietur: omnes claudentur aditus: armati in præsidiis multis in locis collocabuntur. quid tum? quod erit ita gestum, id lex erit, & in æs incidi jubebitis? quod etiam non multo ante dixerat: (16.) Quæ ille in æs incidit, in quo populi jussa perpetuasque leges esse voluit, pro nihilo habebuntur? exemplis non egemus. sed unum Suetonii, quod in C. Cæsaris vita (cap. 28.) legimus, quod apertam rem multo etiam illustrius ostendit, apponemus: Marcus, inquit, Claudius Marcellus consul, edicto præfatus, de summa se rep. acturum, retulit ad senatum, ut ei succederetur ante tempus: quoniam, bello confecto, pax esset, ac dimitti deberet victor exercitus: & ne absentis ratio comitiis haberetur, quando nec plebiscito Pompeius postea obrogasset. acciderat autem, ut is, legem de jure magistratuum ferens, eo capite, quo a petitione honorum absentes summovebat, ne Cæsarem quidem exciperet per oblivionem: ac mox, lege jam in æs incisa, & in ærarium condita, corrigeret errorem. Ne illud quidem prætermittam, non in tabulis modo æneis, sed etiam in columnis incisas esse leges. de tabulis dubium non est: quas etiam aliquot in hunc usque diem servatas ipsi vidimus. de columnis autem Cicero pro Balbo 53. sic: Cum Latinis omnibus fœdus ictum Sp. Cassio, Posthumo Geminio coss. quis ignorat? quod quidem nuper in columna ænea meminimus post Rostra incisum & perscriptum fuisse. qua ipsa de re Livius lib. 2. (cap. 33. extr.) sic: Tantum sua laude obstitit famæ consulis Marcius, ut, nisi fœdus cum Latinis, columna ænea insculptum, monimento esset, ab Sp. Cassio uno, quia collega abfuerat, ictum, Posthumum bellum gessisse cum Volscis, memoria cessisset. & Varro, ut apud Macrobium (lib. 1. Sat. cap. 13. extr.) legimus, antiquissimam legem in columna ænea scripsit incisam fuisse, cui mentio, intercalaris ascriberetur. nec deest Dionis in historia testimonium, qui lib. 41. columnas, quibus incisæ leges legerentur, de cælo tactas memoriæ prodidit. Scripta jam lege, promulgata, perlata, in æs incisa, (his enim quasi gradibus ad id, quod in lege ultimum, ac summum est, pervenimus) unum restat, ut, ubi custodienda reponeretur, ostendamus. Scire igitur oportet, non eandem legum omnium fuisse rationem, sed aliquot, maximeque tabulis [an Columnis?] æneis incisas, in publico proponi solitas, ut oculis civium paterent: quod exempla demonstrant. quæ vero æneas in tabulas essent incisæ, eas ad ærarium delatas, quod scilicet & S. C. ibi cum publicis pecuniis, omniumque publicarum rationum libris condita asservabantur. erat autem ærarium in Saturni Opisque templo: templum autem in vico Jugario, ad Capitolii radices: unde septies millies H S, a Cæsare dictatore depositum, post illius interitum M. Antonius consul abstulit. etsi tantum Opis in Philippica 1. (17.) & 2. (35.) ubi hac de re Cicero loquitur, mentio fit: puto, quod duabus cellis simulacra Opis & Saturni separatim dedicata colerentur, & ad Opis cellam propius, quam ad Saturni, eam pecuniam Cæsar locasset. primis tamen reip. temporibus legem Juliam in templo Dianæ quod in Aventino monte fuit, repositam esse, legimus in historia Dionysii. Quæ ad rationem perferendæ legis attinerent, quæ fere ponderis alicujus esse viderentur, omnia, ut arbitramur, persecuti sumus. Perlatæ vero legis quæ vis esset, primum utrum maxima: deinde, si maxima, utrum perpetua, brevi differemus. Erat in lege summa vis, non solum, quia, quod erat lege sancitum, eo Quirites omnes tenebantur: quod tribus legibus, una consulari Valeria Horatia, duabus dictatoriis, Publilia, & Hortensia, cautum est, (paucas tamen excipio, quibus non omnes plane cives obstringebantur, quo de genere fuisse legem de Repetundis, animadverti: lata enim est post illas tres, consularem unam, dictatorias duas, a nobis proxime nominatas: & quodcunque postremum populus jussit, id jus ratumque esse XII. tab. lege sancitum est) verum etiam, quia, non, ut prætoris edictum, item lex annuo spatio terminabatur, sed vigebat usque dum alia lege abrogaretur. abrogari vero omnes licuit, præter sacratas: quæ violatæ sæpe, abrogatæ nunquam sunt. abroganti vero non eadem, quæ violanti legem, pœna sancitur. ceteræ leges & abrogari omnes potuerunt, & abrogatæ multæ sunt. tametsi nulla lata lex est, quæ ipsa se contra abrogationem quasi sanctionis sepimento non munierit, gravi pœna, multave ei, qui abrogasset, irrogata. at multi multas abrogaverunt, neque tamen ullam propterea subiere pœnam. Dixi jam, plus fuisse potestatis in eo, quod postremum populus jussisset, quam in eo, quod antea jusserat: id lege XII tab. sancitum esse. jussum autem populi & suffragia fuerunt, quibus abrogabantur leges. itaque non quid antea populo placuisset, sed quid ei postremum placeret, spectari solebat. sensit autem in hoc genere populus non semper e rep. nam quemadmodum sæpe malas leges bonus populus, sic interdum bonas malus abrogavit. a senatu vero nunquam lex ulla, nisi reip. caussa, sublata est, ut, cum Apuleiæ, Mario consule referente, S. C. damnatæ sunt, quod ab hoste reipub. L. Apuleio Saturnino rogatæ essent: aut, cum Liviæ consilio Philippi consulis sublatæ, quia contra auspicia, quæ servari lex Ælia jubebat, a M. Livio Druso latæ judicarentur. erant enim quatuor omnino genera, (ut ipsa fere Ciceronis verba usurpem, quæ sunt in oratione pro C. Cornelio) quibus per senatum more majorum statueretur aliquid de legibus: unum hujusmodi, placere legem abrogari, ut Q. Cæcilio, M. Junio coss. quæ leges rem militarem impedirent, ut abrogarentur. atque hoc genere non abrogabat legem senatus, (nam abrogare proprie populus dicebatur) sed, ut abrogaretur, statuebat. Alterum genus erat: quæ lex lata esse diceretur, ea non videri populum teneri, ut L. Marcio, Sex. Julio coss. de legibus Liviis: quæ ut uno S. C. tollerentur, Philippus consul, Livii inimicus, obtinuit a senatu. (Cic. 2. de Legib. 31.) ideo autem, hujusmodi legibus non videri populum teneri, senatus decernebat, quia, contra auspicia latas esse, augures monuissent. tanta Romæ fuit in auguribus auctoritas: de quibus lib. 2. de Legibus (31.) hæc a Cicerone scripta legimus. Quid religiosius, quam cum populo, cum plebe agendi jus aut dare, aut non dare? quid, legem, si non jure rogata est, tollere? Tertium, de legum rogationibus. quo de genere persæpe S. C. fiunt, ut de lege Calpurnia, de ambitu, quæ derogaretur. Quartum genus, quod ea Ciceronis oratio mutila admodum est, neque in ipsa, neque in Pediano interprete, ac ne alibi quidem, quod sciam, invenitur. me tamen in eam partem conjectura ducit, ut existimem, quum aliquem senatus hostem judicaret, simul, ut ejus quoque leges, quæ quidem adversus remp. essent, tollerentur, eodem S. C. aut alio, proxime facto judicasse. quarum enim maxime legum caussa perniciosus patriæ civis damnatus sit, & a rep. remotus, eas ipsas leges in rep. non hæsisse, sed abjectas in loco esse, etiam si ab historia non prodatur, veri tamen simillimum est. quale fuit, quod de legibus Saturnini, proxime, & de legibus M. Antonii traditum est. postremum illud est, quum, verbo quidem, neque a senatu, neque a populo, tacito autem omnium consensu per desuetudinem leges abrogabantur. id quod & Julianus Jurisconsultus notavit. (l. 32. D. de Legib. SCtis.) Agamus nunc de loco ferendæ legis. is erat interdum Prata Flaminia, qui postea circus Flaminius dictus est, interdum etiam lucus Petelinus, quandoque Capitolium, sed plerumque forum, aut campus Martius. de Pratis Flaminiis, luco Petelino, Capitolio, Livius (V. 3, 54, & 63. 6, 20.) testis est. de foro, declarant illa pro C. Rabirio Postumo: (18.) Si lex ferretur, convolaretis ad Rostra. erant enim Rostra in foro. dixit autem, Convolaretis ad Rostra, quum hoc subintelligeret, ut inde legem dissuaderetis. & aperte in oratione 1. (25.) in Antonium, & in 5. (8.) & pro domo: & ubi non? de campo, inde constat, quod, quum leges centuriatis comitiis sæpe latæ sint, centuriata porro comitia in campo esse habita, omnes historiæ narrent: manifeste sequitur, ut leges centuriatis comitiis latæ, in campo latæ sint. Hic oritur alia consideratio, locone sacro an profano ferretur lex. sacro potius, quam profano, crediderim: primum, quod in Rostris, qui locus erat auguratus, templumque dicebatur, sæpe a magistratu ferretur: itaque pro Sextio, (75.) Princeps, inquit, rogationis Q. Fabricius templum aliquanto ante lucem occupavit. occuparat enim ut legem ferret. quod illa verba pro Milone (38.) declarant: Potuitne Q. Fabricio, viro optimo, quum de reditu meo legem ferret, pulso? Occuparat autem Rostra, non templum alicui deo sacrum; quod ipse Cicero declarat infra, in eadem pro Sextio subjungens, Tribunos pl. ferro e Rostris a Clodio pulsos, Fabricium intelligens. sed clarissime in Vatinium (24.) his verbis: Cum L. Vectium &c. indicem in Rostris, in illo, inquam, augurato templo ac loco collocaris. & Livius lib. 8. (14. extr.) Naves, inquit, Antiatium partim in navalia Romæ sunt ductæ, partim incensæ: Rostrisque earum suggestum in foro exstructum adornari placuit: Rostraque id templum appellatum. Altera est ratio, quod leges a P. Clodio tribuno pl. in templo Castoris latas invenio, quod indicat illud in Pisonem: (21.) Eodem in templo, eodem & loci vestigio & temporis, arbitria non mei solum, sed patriæ funeris abstulisti. Nam illud, eodem in templo, ego sic interpretor: Quo in templo legem de mea pernicie tulerat Clodius, eodem in templo de Macedonia tibi tradenda statim legem tulit: quam tu provinciam ad arbitrium tuum pro meo funere, quod idem funus patriæ fuit, ipse pactus eras. itaque provinciam lege traditam, quasi præmium a Clodio debitum, abstulisti. Et apertius in oratione pro domo sua: (54.) Quum arma, inquit, in ædem Castoris comportabas, nihil aliud, nisi, uti ne quid per vim agi posset, machinabare. In libro autem (2.) de Inventione, (52.) Flaminium, inquit, eum, qui consul remp. male gessit bello Punico secundo, legem agrariam per seditionem ad populum ferentem, pater suus de templo deduxit: accersitur majestatis. & apud Livium, ante quam Rostra in foro exstructa essent, de tribunis pl. legum rogandarum caussa in templum coeuntibus, non semel mentionem fieri videmus. Ferebat ergo magistratus legem in templo: ferebat suffragia de lege populus circa templum. locum enim tantæ multitudini ullo in templo fuisse, credibile non est. cum vero lex a magistratu ferretur, eodem in templo alios quoque magistratus affuisse, eos nimirum, qui cum magistratu legem ferente consentirent, legimus in oratione in Vatinium: (18.) Quæ quidem leges, inquit, anno post, sedentibus in templo duobus non consulibus, sed proditoribus hujus civitatis, ac pestibus, una cum auspiciis, cum intercessionibus, cum omni jure publico conflagraverunt. Ostendi latam in templo legem, quum in foro ferebatur, hoc est tributis comitiis. quid quum in campo centuriatis: tum in templis deorum non existimo, quæ in campo nulla fuisse legimus: quo tamen in loco a magistratu ferretur, eum locum ante inauguratum fuisse crediderim. nam si tributis comitiis semper in templo, cur centuriatis, quæ majorum rerum caussa habebantur, profano in loco lex ferretur? sed fortasse videri possit infirma conjectura. addamus exemplum, ut dubia res testimonio probetur. Livius lib. 3. (20.) Tribuni, inquit, ut impediendæ rei nulla spes erat, de proferendo exercitu agere, eo magis, quod, & augures jussos adesse ad lacum Regillum fama exierat, locumque inaugurari, ubi auspicato cum populo agi posset: ut, quidquid Romæ vi tribunitia rogatum

gatum esset, id comitiis ibi abrogaretur. Inter leges autem, quæ in foro, & eas, quæ in campo ferrentur, dixi jam hoc interfuisse, quod in foro tributis comitiis ferrentur, in campo centuriatis: nunc adjungo, primum illud, Centuriatis comitiis eas esse latas, quæ e S. C. ferebantur: deinde illud; quæ in centuriatis comitiis ferrentur, eas, si e S. C. non ferrentur, patribus quidem auctoribus semper esse latas. id quod non a primis reip. temporibus, sed tantum post Publilii Philonis dictaturam observatum est. hunc enim dictatorem legem tulisse, ut legum, quæ comitiis centuriatis ferrentur, ante latum suffragium patres auctores fierent, scribit Livius lib. 8. (12. extr.) quo significatur, non omnes antea leges, quæ centuriatis comitiis ferrentur, e S. C. aut patribus auctoribus esse latas. quod si factum nunquam antea non erat, consuetudine servata, quæ in Numa Rege creando est inducta, ut scilicet, ante quam populus suffragium iniret, patres in incertum comitiorum eventum auctores fierent, (Liv. 1. 17. extr.) Publilius in plebem propensus, quia plebeiæ gentis erat, quod senatui liberum erat, id necessarium fecit; quodque more factum erat, id ut lege fieret, sua lege sanxit. Neque vero, quod ait Livius, Patres auctores fierent, expono, patres S. C. probarent. fiebat enim de re & relata, & disputata S. C. quid porro referri & disputari opus erat id, quod omnino probari a senatu Publilia lex juberet? nam de quo fit S. C. id ejusmodi est, ut improbari & abjici potuerit. est autem & probatum, & acceptum, quia major pars senatus ita senserit. at in hoc non, utrum vis licere, neque plurium senatorum voluntatem spectari, Publilius voluit, sed, quasi ab universo senatu jam probatum esset, ita vellent nollent, patres auctores esse. ergo sic existimare debemus: & eas leges, quæ centuriatis comitiis ferrentur, post legem Publiliam aut e S. C. aut certe patribus auctoribus esse latas: & eas, quæ ante legem Publiliam centuriatis comitiis latæ erant, alias e S. C. alias sine S. C. Patribus tamen auctoribus, alias neque e S. C. neque patribus auctoribus esse latas. Nihilne igitur interfuit, dicet aliquis, inter leges, quæ patribus auctoribus, & eas, quæ e S. C. ferrentur? nihil plane, ante legem Publiliam. nam, sive e S. C. sive patribus auctoribus ferrentur, e senatus voluntate ferebantur. post legem autem Publiliam multum inter hujusmodi leges interfuit, atque adeo tantum, quantum inter secundam & diversam voluntatem interest. nam secunda senatus voluntate ferebantur eæ leges, quæ S. C. probatæ jam erant: adversa vero nonnunquam eæ, quarum patres auctores fiebant. probabant enim inviti, lege coacti. itaque honorificentius habebatur id, quod e S. C. centuriatis comitiis latum esset, quam id quod iisdem comitiis patribus auctoribus. sed extremis reip. temporibus nullam legem centuriatis comitiis sine S. C. patribus auctoribus latam invenio, permultas autem e S.C. iisdem comitiis: sive, quod abrogata sit Publilia lex: sive, quod postea quam Q. Hortensius Dictator multis annis post Publilium legem tulerit, ut eo jure quod plebs statuisset, omnes Quirites tenerentur; nihil attinuit patres auctores de eo fieri, quo, vel si auctores ipsi non fierent, tamen omnes cives æque tenerentur. itaque magistratus aut e S. C. centuriatis comitiis, aut, si senatus dissentiret, tributis leges tulerunt: (quanquam & leges multæ tributis comitiis ex S. C. latæ sunt) cum lege Hortensia eandem vim haberent leges tributis comitiis latæ, quam habuerunt antea leges eæ, quæ centuriatis comitiis, patribus auctoribus, latæ erant. Hic fortasse quæretur, ante Publiliam legem omnesne leges, quas senatus, sive centuriatis, sive tributis comitiis ferri cuperet, ferrentur e S. C. an vero aliæ e S. C. aliæ vero sine S. C. tantum patribus auctoribus? utrumque factum est. nam neque omnes e S. C. neque omnes patribus auctoribus latæ sunt. de latis e S. C. testimonium res non desiderat: exemplorum enim plena sunt omnia. patribus autem auctoribus minus quidem multæ, sed aliquot tamen latæ sunt, ut Petilia (Al. Poetelia) de ambitu, a tribuno pleb. tributis comitiis lata; de qua Livius lib. 7. (15. extr.) Quæretur etiam, utrum centuriatis comitiis leges a majore tantum magistratu, an etiam a minore ferrentur. faciamus quod oratores solent: qui quum testibus rem probare non possunt, argumentantur a simili, & hoc genere sæpe fidem faciunt. item nos, quum, centuriatis comitiis a minore magistratu leges latæ sint, necne, affirmare non possimus, (quia neutrum ab antiquis proditum est,) similitudinem sequemur, &, quod in creandis magistratibus fieri solitum est, idem in ferendis legibus observatum esse dicemus. nam si creandis magistratibus centuriata comitia nunquam, nisi a majore magistratu habita sunt: itidem, ferendis legibus nunquam, nisi a majore, esse habita consentaneum est. illud autem est: esse igitur & hoc dicemus. neque enim cur non sit, aut ratio suadet, aut exempla demonstrant. Ex P. Manut. libro de Legibus Romanis. Legum ferendarum morem describit Cic. pro Flacc. 15. O morem (inquit) præclarum, disciplinamque quam a majoribus accepimus, siquidem teneremus: sed nescio quo pacto jam de manibus elabitur. Nullam enim illi nostri sapientissimi & sanctissimi viri vim concionis esse voluerunt. Quæ scisceret plebs, aut quæ populus juberet, summota concione, distributis partibus, tributim & centuriatim descriptis ordinibus, classibus, ætatibus: auditis auctoribus, re multos dies promulgata & cognita, juberi vetarique voluerunt.

Auctor legis atque adjutor. V. ADJUVO.
Auxilium legum. Tacit. 1. Ann. 2.
Constitutor legis. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Latores legum. Quintil. lib. 3. cap. 2. V. infra LEGISLATOR.
Necessitudo legis. Tacit. 4. Ann. 20.
Nexus legis. Tacit. 3. Ann. 28.
Peritus juris, legumque. Hor. 1. Serm. 1. 9.
Sanctor legum. Tacit. 3. Ann. 26.
Tutela legum. Ovid. 2. Trist. 233.
Vigor legis. Ulpian. in l. 1. D. de constitutionibus principum, Quod principi placuit, legis habet vigorem. Quod & Vim legis dicitur.
Lege populi aliquid poscere. Plaut. Trin. 5. 2. 22.
Lex majestatis. Tacit. 2. Ann. 50.
Curiatæ leges. V. CURIATUS. Sic
Centuriatæ leges. V. CENTURIA.
Julia lex jubet persequi ab iis qui, &c. Cic. pro Rabir. Posth. 8.
Julia lex, qua civitas est sociis & Latinis data. Cic. pro Corn. Balb. 21.
Licinia lex, ne quis ipse sibi curationem ferret. Cic. pro Domo 51.
Licinia lex quæ est de sodalitiis. Cic. pro Planc. 36.
Maria lex pontes fecit angustos. Cic. 3. de Legib. 18.
Papiria lex vetat ædes injussu plebis consecrari. Cic. pro Domo 130.
Pompeia lege cautum est. Plin. Epist. 10.83.

Amissæ pereunt leges. Lucan. lib. 3. 120.
Arctæ leges additæ. V. ARCEO.
Aspera lex. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Barbarica lex. V. BARBARUS.
Colonicæ leges. V. COLONUS.
Consulares leges. Cic. contra Rull.
Decemvirales leges. V. DECEMVIR.
Derogativa lex. V. DEROGO, & ABROGO.
Durissimæ leges. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Exitiabiles leges. Patercul. lib. 2. 18. extr.
Frumentariæ leges. Flor. 3. 13. 1.
Judiciaria lex. V. JUDICO.
Malignæ leges. Ovid. 10. Met. 329.
Mollior lex. Cic. 3. Verr. 26. V. MOLLIS.
Mortales leges. V. MORIOR.
Perniciosæ leges. Paterc. lib. 2. 18. extr. Cic. 2. Philipp.
Prædiatoria lex. Quæ prædiati bona, si non solveret, vendi jubet. Suet. Claud. cap. 9. extr. Cum obligatam ærario fidem liberare non posset, in vacuum lege prædiatoria venalis pependerit sub edicto præfectorum. [Puto, mutata distinctione, scribendum: Liberare non posset in vacuum, lege &c. Venalis pependisse dicitur, Cujus bona proscripta fuerunt, in tabula fixa sub edicto ærarii præfectorum.
Publica lex hominum. Pers. 5. Sat. 98.
Rubræ leges. Juven. 14. Sat. 193.

— causas age, perlege rubras
Majorum leges.

i. e. Miniatas. Nam capita legum notari solent minio. Unde & Rubricæ dictæ.
Sacratæ leges. V. Sacratus, in SACER.
Sanctæ leges. Hor. 2. Serm. 1. 81.
Secundissimæ plebi, adversæ nobilitati leges. Liv. 8. 12. extr.
Severa lex. Ovid. 3. de Pont. 3. 57.
Socia lex, Quæ omnes ex æquo alligat. Ovid. 4. Epist. 62.

In socias leges ultima gentis eo. Al. In solitas.

Sumtuaria lex, Quæ impensas præscribit, & mensarum sumtus comprimit. Suet. Cæs. cap. 43. Legem præcipue sumtuariam exercuit.
Theatralis lex. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Tribunicia lex. Cic. contra Rull. 2. 36. & Liv. 6. 35.
Vanæ leges sine moribus. Hor. 3. Carm. 24. 35.
Vetus lex. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Viduatæ judice leges. Claud. Cons. Mal. Theod. 117.
Liber a legibus. V. LIBER.
E lege. Quintil. lib. 5. cap. 10. Quod accusatores eorum qui erant & ipsi ambitus damnati, e lege sint post hanc victoriam restituti. V. E. præp.
Legibus & præmia proposita sunt virtutibus, & supplicia vitiis: h. e. Per leges. Cic. 1. de Orat. 247.
Abdicare legem. V. ABDICO.
Abrogare lege, legi, & legem. V. ABROGO.
Abuti legibus ad quæstum. V. ABUTOR.
Accipere legem, & leges. V. ACCIPIO.
Accipere aliquid contra leges. V. ACCIPIO.
Adæquare aliquem legibus. Tacit. 12. Ann. 60. extr.
Administrare leges. V. ADMINISTRO.
Agere. Lege agere, Jure legibus constituto certare. Ter. Phorm. 5. 8. 91. Una injuria est tecum. D. lege agito ergo. Valer. 7. 7. 5. Lege agere dixit, pro Bonorum possessionem secundum tabulas petere, vel Ex testamento agere. Cic. 4. Verr. 39. Quis unquam isto Prætore Chelidone invita lege agere potuit? Ex Budæo.
Lege agere, pro Vinctos virgis cædere, & deinde securi ferire, exsequendo scilicet sententiam, quam judex tulit. Livius de Campanis loquens, lib. 26. 15. Fulvius acceptas litteras, neque resolutas, quum in gremio repósuisset, præconi imperavit, ut lictorem lege agere juberet. i. e. Ut ex officio suo ageret, & sententiam in damnatos exsequeretur. Valer. lib. 3. cap. 8. 1. Ex Budæo.
Lege agere, Actionem & querelam inofficiosi intendere. Cic. 1. de Orat. 167. Alter plus lege agendo petebat, quam quantum lex in XII Tabul. permiserat: quod quum impetrasset, causa caderet. Budæus.
Agitur reus spretarum legum. Ovid. 15. Met. 36.
Agitant magnis sub legibus ævum. Virg. 4. Georg. 154.
Ascribere in legem, vel in legibus. V. ASCRIBO.
Assuescere legibus. V. ASSUESCO.
Astringi legibus. Cic. 1. Q. frat. 1. Quoad per se negligeret eas leges quibus esset astrictus.
Cedere legibus. V. CEDO.
Coactus legibus. V. COGO.
Coæquare leges. V. COÆQUO.
Coangustare legem. V. COANGUSTO.
Committere contra legem. V. COMMITTO.
Comparent leges. V. COMPAREO.
Componere & sancire leges. Cic. 2. de Legib. 65.
Comprobare legem. V. COMPROBO.
Conculcare legem. Cic. in Vat. 23. Deinde sanctissimas leges, Æliam & Fufiam dico, quæ in Gracchorum ferocitate, &c. etiam inter Syllana arma vixerunt, solus conculcaris, ac pro nihilo putaris.
Condemnari lege aliquem. Cic. 2. Philipp. 56. Hominem vero omnium nequissimum, qui non dubitaret vel in foro alea ludere, lege, quæ est de alea, condemnatum &c.
Condere legem. Cic. 2. de Legib. 11.
Conscribere legem. V. CONSCRIBO.
Conserere leges. V. CONSERO.
Constituere legem alicui. Cic. 2. de Lege Agr. 59. In posterum vero lex hæc imperatoribus vestris constituitur.
Convellere legem. Cic. Quas leges ausus est nonnemo improbus, potuit quidem nemo unquam convellere.
Dare leges. Virg. 1. Æn. 507.

Jura dabat, legesque viris.

Defendere legem. Valer. 1. Argon. 213.

— legem defendere cuncti
Hortantur.

Delere legem. Cic. pro Sext. 56.
Denuntiare lege. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Diſcedere a lege. Cic. pro Cluent. 146.
Edomuit mos & lex maculoſum nefas. Hor. 4. Carm. 5. 22.
Egredi leges ſuas, Tranſgredi. Tacit. 3. Ann. 24.
Epulari intra legem. V. INTRA.
Evertere & perfringere leges. Cic. 1. in Catil. 18.
Ferre legem, Auctorem legis eſſe. Cic. Poſt red. in Senat. 10. Legem Tribun. pleb. tulit ne auſpiciis obtemperaretur.
Fixit leges pretio, atque refixit. Virg. 6. Æn. 622. Cic. 14. Att. 12. Antonius accepta grandi pecunia fixit legem a Dictatore comitiis latam.
Florent ſub Cæſare leges. Ovid. 2. Faſt. 141.
Fundare urbes legibus. Quintil. in Procem. lib. 1.
Illædere legem, pro Diſſolvere. V. ILLÆDO.
Imponere legem alicui. Virg. 1. Georg. 60. V. IMPONO.
Imponere leges populo per vim & contra auſpicia. Cic. 6. Philipp. 3.
Incidere leges ligno. Hor. de Arte Poet. 399. V. INCĪDO.
Incidebantur leges antiquitus in æs, vel etiam in marmore, quo perpetuæ eſſent, & in Capitolio vel loco aliquo publico figebantur, ut omnibus apertæ eſſent. Cic. 3. Philipp. 30. Falſas leges C. Cæſaris nomine, & falſa decreta in æs incidenda, & in Capitolio figenda curaverit.
Indicere leges. Propert. lib. 4. 9. 55.
Infirmare legem. Cic. in Philipp.
Intercedere legi. Cic. Poſt red. in Senat. 10.
Interpretari legem & æquitate explicare. V. INTERPRETOR.
Inurere leges. V. INURO.
Irritam legem facere. Cic. 5. Verr. 21.
Irrogare leges. V. IRROGO.
Jubere legem. Cic. pro Corn. Balb. 37. Legem Populum Rom. juſſiſſe de civitate tribuenda.
Jurare in leges alterius. V. JURO.
Labefactare leges ac jura. V. LABES.
Manet lex. V. MANEO.
Mitigare leges, & Intendere, contraria. Plin. lib. 4. Epiſt. 9.
Obſervare legem. Cic. 2. Off. 40.
Obtrectare legi. V. OBTRECTO.
Perfringere leges. V. PERFRINGO.
Permiſſum eſt lege. V. PERMITTO.
Perrumpere leges. Cic. 3. Off. 36.
Perrumpere medias milite leges. Lucan. lib. 1. 322.
Ponere leges. Hor. 1. Serm. 3. 105.
Promulgare legem. Cic. 13. Fam. 4.
Reddere leges ſuas civitatibus. Cic. in Verr.
Refigere leges. V. paulo ante, Fixit leges. Refigere, i. e. Improbare.
Repudiare legem. Cic. de Amicit. 96.
Reſcindere validas ævi leges. Lucret. lib. 5. 59.
Reſtituere leges. V. paulo poſt, Statuere leges.
Rogare leges. Lucret. lib. 6. 3.
Ruptis legibus arma ferunt urbes. Virg. 1. Georg. 510.
Sancire leges. Cic. de Amicit. 40. Hæc prima lex in amicitia ſanciatur, ut neque rogemus res turpes, &c.
Sciſcere legem. Cic. pro Planc. 35.
Scribere leges. Cic. pro Domo 47. Hanc legem Clodius ſcripſit.
Sequitur aurum lex. Propert. lib. 3. 13. 50.
Siluere leges bello coactæ. Lucan. lib. 1. 277.
Solvere legibus, i. e. quod nunc Diſpenſare vocamus. Liv. 10. 13. Cic. 11. Philipp. 11. Vopiſcus ille, homo ſummo ingenio, ſumma potentia, qui ex Ædilitate Conſulatum petit, ſolvatur legibus, quanquam leges eum non tenent. Verba ſunt ironica, ſignificantia Hominem perditiſſimum & exlegem. Budæus.
Solutus lege. Lucret. lib. 3. 687.
Solvere ænigmata legum. Juven. 8. Sat. 50.
Statuere leges. Cic. 6. Philipp. 3. Leges ſtatuimus per vim & contra auſpicia latas: hiſque nec populum, nec plebem teneri: num eas reſtitui poſſe cenſetis?
Subrogatur lex. V. SUBROGO.
Teneri legibus. Lucret. lib. 2. 718.
Teneri implicatum legibus. V. IMPLICO.
Timendæ leges in pace. Lucan. lib. 2. 251.
Tolerare iniquas leges. Claud. 4. Conſ. Hon. 259.
Tollere legem. Cic. Suſtulit duas leges, &c. Sic 2. Agr. 22.
Lege vendere, ut Lege agere: i. e. Legitime. Plaut. Merc. 2. 3. 113.
> Non potes tu lege vendere illam. D. ego aliquid videro. i. e.

Quia mancipio non acceptaeſt, ideo lege vendi non poteſt.
Vetita legibus alea. Hor. 3. Carm. 24. 58.
Uti legibus. Lucret. lib. 5. 957.
Lex eſt etiam Conditio. ut, Legem & conditionem inſtituere. Cic. pro Muren. 60. Iniquam legem, Judices, & miſeram conditionem inſtituet periculis hominum, ſi exiſtimabit, &c. Plaut. Aſin 4. 1. 1.
> Agedum, iſtum oſtende, quem conſcripſiſti, ſyngraphum
> Inter me & amicam, & lenam, leges perlege.

Vincula legum. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Certa lex temporum. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Compoſitæ leges. Virg. 12. Æn. 315.
> — ictum jam fœdus, & omnes
> Compoſitæ leges.

Metricæ leges. V. METRUM.
Alligari lege. Quintil. lib. 4. cap. 5. V. ALLIGO.
Conſcribere leges. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Dicere legem ſibiipſi. Ovid. 13. Met. 72.
Diſſolvere firmatas pacis leges. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 63.
Facere legem. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Imponere ſibi leges. V. IMPONO, & paulo ſupra.
Indicere ſibi legem innocentiæ. V. INDICO.
Proponere legem. Phædr. 3. Fab. 13. 5.
Servare certam legem temporum. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Tendere ultra legem opus. Hor. 2. Serm. 1. 2.
Tenemur fatali lege. Ovid. 10. Met. 203.
Tradere ſe ſub leges pacis. Virg. 4. Æn. 618.
Vertet natura ſe in novas leges. Sen. Theb. 1.
Lege hac, Hoc jure, hac conditione: vel Hoc pacto. Ter. And. 1. 2. 29.
> Verberibus cæſum te in piſtrinum, Dave, dedam, uſque ad necem,
> Ea lege atque omine, ut ſi te inde exemerim, ego pro te molam. Idem Eun. 1. 2. 22.
> Verum heus tu, lege hac tibi meam aſtringo fidem.

Lex, Norma, regula, typus, forma. Cic. 3. de Orat. 88. Hanc igitur, Craſſus inquit, ad legem cum exercitatione, tum ſtilo, qui & alia & hoc maxime ornat ac limat, formanda vobis oratio eſt. Idem in Orat. 198. Quo etiam difficilius eſt oratione uti quam verſibus, quod in illis certa quædam & definita lex eſt, quam ſequi oportet.

LEGISLĀTOR, ōris. m. [νομοθέτης, νομοποιὸς] qui etiam Legumlator dicitur, & ſeparatim Lator legum vel legis. V. LEX. Denominativum, Qui legem fert. Liv. 34 31. extr. Noſter legumlator non in paucorum manu Rempub. eſſe voluit. Cic. 4. in Catil. 10. Latorem legis Semproniæ, juſſu populi pœnas Reip. dependiſſe. [Ex quibus ipſis locis apparet rectius diviſe ſcribi Legis, vel Legum lator.

LĒGISPĔRĪTUS, i. m. [νομικὸς] Vulg. Interp. Luc. 7. 30.

LĒGĬCREPA, æ. m. [νομοδίφας Gloſſ. L. Gr.] Qui leges crepat. Varro Atacinus apud Fulgent.
> Legicrepæ tundunt, latrant fora, claſſica turbant.

LĒGĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [θεσμοφόρος Gl. L. Gr.] Idem ac Legumlator. Virg. 4. Æn. 58. Legiferæ Cereri.
Minos legifer. Ovid. 3. Amor. 10. 41.
> Optavit Minos ſimiles ſibi legifer annos.

LEGIRŬPUS, a, um. Adj. Prudent. Hamartig. v. 238.
> Omnia legirupis quaſſantia viribus orbem.

LĒGĬRŬPA, æ. m. [παράνομος] Qui legem rumpit & violat. Plaut. Pſeud. 1. 3. 119.

LEGIRUPIO, ōnis. m. [νομοκλάστης] Idem. Plaut. Rud. 3. 4. 4.

LĒGŪLĒIUS, ſive LEGULEUS, i. m. [νομικὸς] Qui legum ſtudia ſectatur. Cic. 1. de Orat. 236. Ita & tibi Juriſconſultus ipſe per ſe nihil, niſi leguleius quidam cautus & acutus, præco actionum, cantor formularum, auceps ſyllabarum. V. & Quintil. 12. 3. p. 1067.

LĒGĬTĬMUS, a, um. Adj. [νόμιμος, ἔννομος, γνήσιος] Æquum, juſtum, conveniens & ſecundum legem.
Ætas legitima ad petendum Ædilitatem. Liv. 25. 2.
Amor legitimus, Conjugalis. Ovid. 13. Epiſt. 30.
Conjux legitima. Ovid. 10. Met. 437.
Dies legitimus comitiis habendis. Cic. 4. Verr. 129.
Dies legitimi dicebantur, quas nunc *dilationes ordinarias* dicimus: Qui legitimi erant accuſatori ad accuſandum, & defenſori ad reſpondendum. Budæus.
Diem legitimum, Supremum vocat Zeno Veronenſ. Serm. de Reſurrect. quo judicaturus orbem ſedebit Deus.
Faces legitimæ. Lucan. lib. 2. 356.
Finis legitimus. Ovid. 1. de Arte Am. 282.
Fœdere legitimo junctus amor. Ovid. 2. Triſt. 536.
Horas legitimas accipit Cicero pro Diebus legis. V. HORA.
Impedimentum legitimum. Cic. 2. de Lege Agr. 24.
Jus legitimum. Cic. 1. Off. 64. Ex quo fit, ut neque diſceptatione vinci ſe, nec ullo publico ac legitimo jure patiantur.
Nuptiæ legitimæ. Cic. 1. de Invent.
Poema legitimum, Juxta carminis leges factum. Hor. 2. Epiſt. 2. 109.
Poteſtas legitima. Cic. 1. Tuſc. 74. Nec tamen illa vincula carceris ruperit, leges enim vetant, ſed tanquam a magiſtratu, aut ab aliqua poteſtate legitima, ſic a deo evocatus atque emiſſus exierit.
Poteſtas juſta & legitima. Cic. 3. de Nat. Deor. 88.
Quæſtiones legitimæ. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Scientia legitima. i. e. Legum ſcientia. Juſtin. Imp. procemio Inſtitut.
Verba legitima. i. e. Verba legis. Senec. 4. Controverſ. p. 174.
Viri legitimi. i. e. Conjuges, non adulteri. Ovid. 5. Epiſt. 78. Al. Toros.
Vox legitima. Ovid. 3. de Arte Am. 293.
> Quid quum legitima fraudatur littera voce?
> Blæſaque fit juſſo lingua coacta ſono?

Uxor legitima. Martial. lib. 5. 76.

LEGITIMA, ōrum. n. pl. Ceremoniæ, quæ in publicis judiciis obſervantur. Nepos 19. 4. 2. Inde judicio, legitimis quibuſdam confectis, damnatus, &c. V. Cic. 1. Philipp. 26.
Legitima [τὰ νόμιμα] etiam ſunt Præcepta legis. Vulg. Interpr. Levit. 18. 26. Cuſtodite legitima mea.

LEGITIMĒ, Adv. Cic. 1. Off. 13. Juſte & legitime imperanti.
Nubere legitime. Juven. 10. Sat. 338.

LEGITIMĀTIO, ōnis. f. Actio, qua liberi naturales fiunt legitimi. Novell. Collat 7.

LEGĀLIS, e. Adj. [νομικὸς] Quod ad legem pertinet. Quintil. lib. 3. cap. 10. Aliquando etiam incidere poſſunt legales tractatus in privata maxime conſilia.
Genus legale quæſtionum. Quintil. lib. 3. cap. 5.
Homines legales. Firmic. lib. 5. cap. 7. Docti, ſapientes, legales, & qui optimo legum ac judiciorum diſcurſu omnia pertractent. [An Diſcuſſu?
Quæſtiones legales. Quintil. lib. 3. cap. 8.

LEGALĬTER, Adv. ut, Legaliter provocare. Caſſiodor. 4. Epiſt. 37.

LEXIPYRETUS, [ληξιπύρετος] feminino genere pronuntiatur rectius, quam LEXIPYRETA. Utitur ea voce Plinius ſemel opere toto. utuntur & Græci, medicinas ita nominantes, quæ febres finiunt, ἀπὸ τοῦ λήγειν τοὺς πυρετούς. Hæc Barbarus in Plinium. Plin. lib. 20. cap. 18. Ego tamen damnaverim collyriis addi: multoque magis quas vocant Lexipyretas, quaſque pepticas, & cœliacas. Ubi Cornarius legendum cenſet Lexopyretos, adjectivum communis generis. λήγω, ceſſo, finio. πυρετὸς, febris. V. Marc. Empir. cap. 16. & Harduin. ad Plin. l. c. & Henr. Steph. Theſ. Gr. col. 634. c.

LEXIPYREXIA, æ. f. [ληξιπυρεξία] Marcell. Emp. cap. 20. Sanare lexipyrexias.

LEXIS, eos. f. [λέξις] Græcum eſt, Dictio Latine. Cic. 3. de Orat. 169.
> Quam lepide lexeis compoſtæ, ut teſſerulæ, omnes
> Arte pavimento atque emblemate vermiculato. Ex poeta. Idem in Orat. 149.

LEXICON, i. n. [λεξικὸν] Vocabularium, Dictionarium.

LEXICOGRĂPHUS, i. m. [λεξικογράφος] Qui ſcribit lexicon.

LEXĪDION, i. n. [λεξείδιον] Parva lexis, ſeu Dictiuncula. Gell. 18. 7. Vana colligitis lexidia.

LEXO-

LEXOBII, LEXUBII, [Λεξόβιοι] Ptolemæo lib. 2. cap. 8. LEXOVII. Cæſ. Bell. Gall. 3. 9. extr. & 7. 75. Galliæ populus, cujus hodie Urbs vulgo *Liſieux* dicitur.

L I B

LIB. Liber, Liberalia, Liberalitas, Liberta, Libertus, Libra. LIB. A-NIM. VOT. Libero animo votum. LIB. AVG. Liberalitas Auguſti. LIBB. Liberti.Libertæ; Libertis,Libertabus. LIBB.MER. Liberti merentes. LIB. CARISS. Liberta cariſſima, Libertus cariſſimus. LIBERAL. AVG. Liberalitas Auguſti. LIBER. D. Libere dedit, vel donavit, ſeu dedicavit. LIBHRTIS. Libertis. LIB. LEG. Librarius Legionis. LIB. OFF. Libertus officinator. LIB. PVB. Libertas publica. LIC. Licinas. LICT. CVR. Lictor Curiatus. LIMETA. Limetanus. LINAR. Linaria, Linarius.

LIBA, æ. f. Liba quoque vini, quarta pars hin. Vulg. Interp. Levit. 23. 13. [In Gr. eſt σπονδὴν, i. e. Libamentum. unde liquet errare eos, qui Menſuræ genus eſſe putant. Gloſſ. Lat. Gr. Liba, πόπανα, σπονδαί. V. LIBUM, in LIBO.

LIBADIUM, i. n. [λιβάδιον] Herbæ genus, quæ noſtris vulgo *Centaurion minus* appellatur. Plin. lib. 25. cap. 6.

LIBAMEN, LIBAMENTUM, LIBARIUS, LIBATIO. V. LIBO, āre.

LIBANITIS, īdis. f. Polium vocatur apud Apul. de Herb. cap. 57. [Niſi Libanotis legendum.

LIBANIUS, i. m. [Λιβάνιος] Sophiſta Antiochenus floruit temporibus Juliani Apoſtatæ. Is eſt qui argumenta in omnes orationes Demoſthenis edidit. Orationes duas de laudibus Juliani. Epiſtolas item 400. V. Socrat. lib. 4. Hiſt. Eccleſiaſt. Suid. & Fabric. Bibl. Græc.

LIBANOCHNES, is. f. Gemma, quæ thuris ſimilitudinem oſtendit, ſed ſuccum mellis. Plin. lib. 37. cap. 10. Quo loco legitur a quibuſdam Libanochrus. [λιβανόχρους] & ita legitur in Edit. Harduin.

LIBANŌTIS, īdis. f. [λιβανωτὶς] Herba odorem thuris reddens, quæ a noſtris *roſmarinum* dicitur. Plin. lib. 19. cap. 12.

LIBĂNUS, i. m. [Λίβανος] Mons inter Arabes & Phœnices, excelſas arbores habens. Ex eo Orontes fluvius oritur. V. Strab. lib. 16.

Libanus [λίβανος] etiam Arbor eſt quæ tus producit, tam maſculini quam femin. generis. Unde pro Ture accipitur, quod & Libanus, Officinis Olibanum, dicitur.

LIBANUS, a, um. Adj. ut, Libana cedrus. Sedul. 4. 55.

LIBARNUM, i. n. [Λίβαρνον] Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Libarna Plinio 3. 5. urbs Liguriæ. Hodie Lavanium, Lavaniæ comitatus.

LIBELLA, V. LIBRA.

LIBELLUS, V. LIBER, libri.

LIBENS, LIBENTER, LIBENTIA, LIBENTĪNA, V. in LIBET.

LĪBER, ĕri. m. [Βάκχος, Διόνυσος] dicitur Bacchus, multos autem fuiſſe Liberos ſive Bacchos Diodorus ſcribit. Celebratior vero qui ex Semele & Jove genitus fertur, quem tertium fuiſſe autumant, & Thebis Bœotiis natum: qui Liber appellatus eſt a Liberando. nam libertatis deus eſt, ſive quod Bœotiæ urbes liberas fecerit: ipſe enim pro Bœotiæ libertate pugnavit: vel quia vinum curas ſolvat, & mentem ab illis liberet, & audaciorem in omnes conatus faciat, ut notum eſt ex Hor. 1. Epiſt. 15. 18.

Ad mare quum veni, generoſum & lene requiro,
Quod curas abigat, &c. Fiunt autem plerique ebrietate petulantiores. Senec. lib. de Tranquill. vitæ. c. 15. Varr. a Labendo deducit, Quod lubrica mens quo lubet prolabitur. Auguſtinus de C. D. 6. 9. docet Liberum vocari, quod mares in coeundo, per ejus beneficium, emiſſis feminibus, liberentur. Hoc idem dicunt in feminis agere Liberam, quam etiam Venerem putant. V. Cic. 2. de Nat. Deor. 62.

Liber pater. Hor. 2. Epiſt. 1. 5.

Jocoſi munera Liberi. Hor. 4. Carm. 15. 26.

Modici tranſilire munera Liberi. Hor. 1. Carm. 18. 7.

Ornatus viridi tempora pampino Liber. Hor. 4. Carm. 8. 33.

Interdum Liber ponitur pro ipſo Vino: ſed tantum apud poetas, teſte Quintil. lib. 8. cap. 6. Ter. Eun. 4. 5. 6.

Sine Cerere & Libero friget Venus.

Liber dicitur Sol, quia libere per aerem vagatur. Virg. 1. Georg. 7.

— Vos ô clariſſima mundi
Lumina, labentem cælo quæ ducitis annum,
Liber, & alma Ceres. V. ibi Pierii notas.

LIBERĀLIA, ōrum. n. [Διονύσια] Dies Libero ſacer, quo togæ pueris dabantur XVI Calend. April. Ovid. 3. Faſt. 713. Cic. 12. Fam. 25. Liberalibus litteras accepi tuas.

LĪBER, ĕra, ĕrum. [ἐλεύθερος] Qui nullius habito reſpectu, quod ſentit, dicit & facit.

Libera uti lingua. Plaut. Ciſt. 1. 2. 9.

Libero corde fabulari. Plaut. Epid. 1. 2. 4.

Homo liber. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Liber, Qui nulli ſubjectus eſt: cujus relativum eſt Servus. Plaut. Men. 5. 7. 40.

Mea quidem hercle cauſa liber eſto, atque abito quo voles.

Statu liber. V. Status, in STO.

Ædes liberæ, Quibus quis uti poteſt tanquam ſuis. Plaut. Milit. 3. 1. 84.

Animus liber, Vide locum Livii in PERPLEXUS a me annotatum. H. St.

Aqua liberior. Ovid. 1. Met. 42.

Arbitrium liberum, Animi voluntas ac ſententia libera. Liv. 37. 1. Idem 4. 43.

Bilis libera inæſtuat præcordiis. Hor. Epod. 11. 23.

Cælum liberum, Quod omnibus æque commune eſt. Cic. 1. Tuſc. 58. Multo difficilior occurrit cogitatio, multoque obſcurior, qualis animus in corpore ſit, tanquam alienæ domi, quam qualis quum exierit, & in liberum cælum quaſi in domum ſuam venerit.

Cælo liberiore frui. Ovid. 15. Met. 301.

Campus liber, Apertus, Patens. Liv. 31, 39. Ovid. 4. Faſt. 292.

Civitas libera. Suet. Tiber. 28. In civitate libera linguas mentesque liberas eſſe debere. De liberis civitatibus V. Spanh. de Uſu & Præſt. Num. diſſ. 9. p. 674. infra Agri liberi.

Conſuetudo peccandi libera. Cic. 5. Verr. 177. Ita ſerpit illud inſitum in natura malum conſuetudine peccandi libera, finem ut audaciæ ſtatuere ipſe ſibi non poſſit.

Curſu libero ferunt equitem in hoſtem equi concitati. Liv. 34.

Dies liber. Senec. Thyeſt. 1.

Egreſſus liber. Tacit. 4. Ann. 32.

Exitus patet liber. Lucret. lib. 4. 399.

Fama libera. Propert. lib. 4. 11. 97.

Fides nulla parte libera. Ovid. 20. Epiſt. 40.

Iter liberum. Hor. in Carm. Sæcul. 43.

Juriſdictio libera, Sine appellatione. Tranquil. 4. 16.

Lectulus liber. Cic. 14. Att. 13.

Legatio libera. V. LEGO, legas.

Locus liber. Plaut. Caſ. 3. 2. 7.

Mandata libera, Quæ plenam rei conſtituendæ poteſtatem habent. Bud. Liv. 37. 56. pr. His, quæ præſentis diſceptationis eſſent, libera mandata. de ſumma rerum ſenatus conſtituit. [An, De his, quæ &c. libera mandata data? de ſumma &c.

Otia libera. Ovid. 2. de Arte Am. 729.

Tempus liberum, quod & Vacuum dicimus. Cic. 1. de Fin. 33. Nam libero tempore, quum ſoluta nobis eſt eligendi optio, quumque nihil impedit, quo minus, &c.

Toga libera, Togam ſignificat virilem, qua ſumpta adoleſcentes excedebant e magiſterio pædagogorum & tutoris auctoritate, & ſuæ libertati permittebantur. Propert. 4. 1. 132.

Matris & ante deos libera ſumpta toga eſt. Eam etiam veſtem Liberalibus induere ſolebant pueri in Liberi honorem, vel liberæ vitæ ſignificationem, atque eo die prodibant cultu tironum ſumpta toga pura, id eſt virili, de quo Ovid. in Faſt. 3. 771.

Via libera facta luxuriæ. Propert. lib. 3. 13. 4.

Vina libera. Hor. de Arte Poet. 85.

Vitæ liberioris iter. Ovid. 3. Faſt. 778.

Vox libera. Liv. lib. 35. Idem. 39. 25.

Agri liberi atque immunes. Cic. 4. Verr. 166. Sic Civitates Liv. 37. 55.

Libera prædia meliore jure ſunt, quam ſerva. Cic. 3 de Lege Agrar. 19.

Cum præpoſitione. ut, A delictis liber, Nulli delicto obnoxius. Cic. 1. de Lege Agrar. 27. Omnes qui ſe incolumes volent, ſequentur auctoritatem Conſulis ſoluti a cupiditatibus, liberi a delictis, cauti in periculis, non timidi in contentionibus.

Ab irriſione liber. Qui propterea irrideri non poteſt. Cic. 4. Acad. 123. Liber a tali irriſione Socrates, liber Ariſto Chius, qui nihil iſtorum putat ſciri poſſe.

A legibus liber, Qui non ſubditur legibus. Plaut. Trin. 4. 3. 26.

Loca ab arbitris libera, Remota. V. Abditus, in ABDO.

A metu liber inſidiarum campus. Liv. 39. 30. extr.

A prædonibus libera provincia. Cic. pro Lege Manil. 32. Quam provinciam tenuiſtis a prædonibus liberam per hoſce annos?

Aliquando ſubauditur præpoſitio: ut, Liber omni cura animus. i. e. A cura. Cic. 1. de Fin.

Equus liber habenis. Virg. 3. Georg. 194.

Metu omni liber. Liv. 7.

Pavore liber. Plin. lib. 10. cap. 33. Alii legunt, In pavore.

Religione liber animus. Liv. 2. 36. pr.

Terrore liber animus. Cic. 5. de Fin. 87.

Liber eſt harum rerum, cum genitivo, pro Liber in his rebus agendis. Plaut. Amph. prol. 105. [Al. Liberalem exponunt, perperam. Conſtructio Græca eſt. V. Vechner. Hellen. lib. 1. cap. 18.

Laborum liber ruſticus. Hor. de Arte Poet. 212.

Liberum eſt mihi hoc facere, vel non facere. h. e. Licet, poſſum, & in arbitrio meo conſtitutum eſt. Plin. 1. Epiſt. 8. Erit enim & poſt emendationem liberum nobis, vel publicare, vel continere.

Permittere liberum aliquid. V. PERMITTO.

Relinquere liberum alicui. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Liber, Qui ore liberius utitur. Martial. lib. 1. 68.

Liber homo es nimium, dicis mihi, Chœrile, ſemper.
In te qui dicit, Chœrile, liber homo eſt. h. e. Nimium libere loqueris. [Perit acumen joci, niſi interrogationis notam in fine apponas. Q. d. Ergo, ſi diis placet, liber homo eſt, qui in te, cænum & quisquiliæ, dicit.

Liber ad ſcribendi licentiam. Cic. 1. de Nat. Deor. 124.

Truculentior, atque plus æquo liber. Hor. 1. Serm. 3. 52.

Indignatio liberrima. Hor. Epod. 4. 10.

Jocus liberior. Ovid. 4. Faſt. 946.

Lingua libera. Ovid. 3. de Pont. 2. 22.

Litteræ liberæ, Quæ liberius atque audacius loquuntur. Cic. 1. Att. 10. Ita neque Achaicis hominibus, neque Epiroticis paulo liberiores litteras committere audeo.

Verba libera edere. Tibul. lib. 1. 9. 26.

Liber, Quod eminet & exſtat. Varr. Eumenid. Iterum Tragici prodeant cum capite libero, cum antiqua fronte. Nonius.

Liber; Magnus, ſeu Validus. Ovid. 8. Epiſt. 106.

Perfruor infelix liberiore malo. Sic & Campus liberior dicitur. i. e. Major ad dicendum ratio.

LIBĔRE, Adv. [ἐλευθέρως, ἀκωλύτως] Solute, ſine alicujus obſtaculo. Plaut. Bacch. 5. 2. 19. An non vides ut ſolæ libere graſſentur?

Dare conſilium libere. Cic. de Amicit. 44. Conſilium verum dare gaudeamus libere.

Defendere libere. Cic. 1. de Fin. 23. A Cyrenaicis melius liberiuſque defenditur.

Dicere libere. Cic. 2. de Fin. Sed hæc quidem liberius ab eo dicuntur & ſæpius.

Educari libere. h. e. Ingenue, & quemadmodum liberos pueros decet. Ter. And. 5. 4. 8.

Ferre liberius. Virg. 1. Georg. 128.

Fugere imperia alicujus nimis libere. Catul. 61. 80.

Lædere libere. Cic. 7. Verr. 112. In quo homine tantum animi fuit, non ſolum ut iſtum libere læderet, &c. Convicio nempe.

Loqui libere. Plaut. Truc. 2. 1. 2.

Vivere libere. i. e. Suo modo vivere, neque ſubjici alterius voluntati. Ter. And. 1. 1. 25.

Tuto & libere ſenatus, quæ vellet, decernere auderet. Cæſ. 1. Bell. Civil. 2.

LIBERTAS, ātis. f. [ἐλευθερία, ἄδεια] opponitur Servituti. Cic. in Parad. 5. Quid enim eſt libertas? poteſtas vivendi ut velis.

Libertas (ut ait Florentinus Jurisconf. de ftatu hominum. l. Libertas) eft Naturalis facultas ejus quod cuique facere libet: nifi fi quid vi aut jure prohibetur.

Libertas trifariam contingebat. Cic. in Topic. 10. Si neque cenfu, neque teftamento, neque vindicta liber factus eft, non eft liber. Quem locum fic exponit Boethius: Faciendi liberi tres funt partes. Una quidem, ut cenfu liber fiat: cenfebantur enim antiquitus foli cives Romani. Si quis ergo confentiente, vel jubente domino, nomen detuliffet in cenfum, civis Romanus fiebat, & fervitutis vinculo folvebatur. Atque hoc erat cenfu effici liberum, per domini confenfum nomen in cenfum deferre, & fieri civem Romanum. Erat etiam pars altera adipifcendæ libertatis, quæ vindicta vocabatur. Vindicta vero eft virgula quædam, quam Prætor manumittendi fervi capiti imponens, eundem fervum in libertatem vindicabat, dicens quædam verba folennia: atque ideo virgula illa vindicta vocabatur. Illa etiam pars faciendi liberi eft, fi quis fuprema voluntate in teftamenti ferie fervum fuum liberum fcripferit. Hæc Boethius.

Caftigata libertas. Stat. 9. Theb. 688.

Maturior libertas. V. MATURUS.

Otiofa libertas. V. OTIUM.

Potior metallis libertas. Hor. 1. Epift. 10. 40.

Precaria libertas. Liv. 39. 37.

Abdicare fe libertate. V. ABDICO.

Non modo Confulatu, fed etiam libertate fe abdicare. Cic. 3. Philipp. 12.

Accipere libertatem. Cic. ad Brut. 16.

Adimere libertatem & amittere. Cic. pro Domo 22. Quod idem in pofterum de extraordinariis poteftatibus libertatem ademiffes.

Amittere libertatem. Cic. pro Domo 77.

Afferere libertatem Reipub. Quintil lib. 6. cap. 5.

Capeffere libertatem. V. CAPESSO.

Coalefcit libertas. Tacit. 4. Hift. 45.

Concedere libertatem. V. CONCEDO.

Confirmare aliquem libertati. V. CONFIRMO.

Deturbare libertatem. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 12.

Dare libertatem alicui. h. e. Liberum facere. Cic. pro Planc. 16. Tabella quæ dat eam libertatem, ut quod velint faciant.

Donari libertate. Cic. pro Corn. Balb. 24. Servos denique, quorum vis & conditio infima eft, bene de Repub. meritos, perfæpe libertate, id eft civitate, publice donari videbamus. Quo in loco videtur Cicero Libertatem interpretari Civitatem. Sed hoc ait, quia civium Romanorum fervi tum cives fiebant, quum libertate a Prætore publice donabantur. [Publice. i. e. Juffu Senatus populique Romani, nonnifi Vindicta tamen, liberati. Exempla in hiftoria obvia funt. V. Liv. 2. 5. extr. & 22. 33. pr. Sall. Catil. cap. 30.

Habere libertatem. Cic. pro Sext. 69. Sed eos voluntatem femper eandem, libertatem non eandem femper habuiffe.

Inculcare atque tradere libertatem. V. INCULCO.

Largiri libertatem. Cic. 3. de Legib. 38. Libertatem iftam largior populo, ut & auctoritate valeant, & utantur bonis.

Moriens libertas. Tacit. 1. Ann. 74.

Obruere libertatem bello. Stat. 4. Silv. 6. 68.

Omittere cœptam libertatem. Tacit. 4. Hift. 44. pr.

Perdere libertatem. Cic. pro Rabir. Poft. 24.

Præcidere fibi vivendi libertatem. Cic. 5. Verr. 3.

Recipere libertatem. Cic. ad Brut. 16. Quæ ne traditam quidem, atque inculcatam recipere poffit libertatem.

Retinere libertatem. Cic. 15. Att. 3. Sed quod egerit de libertate retinenda (qua nihil eft dulcius) tibi affentior.

Tenere libertatem omnium rerum. Cic. 1. de Orat. 226. Virtus tamen fuum jus atque omnium rerum libertatem impunitam tenere debeat.

Tenere interclufam libertatem alicujus. V. INTERCLUDO.

Tueri libertatem. Lucan. lib. 2. 282.

Vindicari in libertatem. Cic. 2. de Orat. 145. Idem 1. de Nat. Deor. 56. His terroribus ab Epicuro foluti, & in libertatem vindicati.

Libertas & licentia, in malum, pro Effreni quadam animi libidine. Cic. 4. Acad. 30. Ut verear ne majorem largiar ei qui contradicturus eft libertatem ac licentiam. Idem pro Flacc. 16. Hoc uno malo concidit, libertate immoderata ac licentia concionum. De Græcia.

Furtiva libertas. Ovid. 2. Amor. 2. 15.

Loquendi libertas. Cic. 9. Fam. 22. Amo verecundiam, vel potius libertatem loquendi.

Maxima libertas data eft nobis. Ovid. 17. Epift. 153.

Multa cum libertate notare aliquem. Hor. 1. Serm. 4. 5.

Affectatores libertatis. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Jubarum libertas. Stat. 9. Theb. 687.

Teftamentorum libertas. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Libertas, Dea Romanis erat, cui Atrium dedicatum. Suet. Aug. cap. 29. commemorat.

LIBERĀLIS, e. Adj. [ἐλευθέριος, εὐδαπανος] ut ingenuum decet, Beneficus, munificus: cui contrarium eft Parcus.

Largus, beneficus, liberalis. Cic. pro Deiot. 26.

Regium, liberale, munificum. Cic. 1. de Orat. 32.

Largum & liberale viaticum. Cic. pro Flacc. 14.

Liberalis & Avidus, contraria. Cic. pro Rofc. Com. 21. Liberalis avidum fraudaffe dicitur.

Epulæ liberales. Tacit. 12. Ann. 55.

Fortuna liberalior. Liv. 22. 26. Animum ad fpem liberalioris fortunæ adjecit. Gronovius pro Animum legit Animos; & pro Adjecit, Fecit.

Artes liberales dicuntur, Quæ ingenio coluntur, & propterea dignæ funt liberis hominibus. Plin. in proœm. lib. 14. Peffum iere vitæ pretia: omnefque, a maximo bono, liberales dictæ artes in contrarium cecidere, ac fervitute fola profici cœptum. Cic. 1. de Orat. 73. Ingenuas appellat.

Conjugium liberale. i. e. Honeftum, ingenuum. Ter. Andr. 3. 3. 29.

Doctrina liberalis. Cic. 4. Fam. 4.

Eruditio liberalis & doctrina. Cic. 2. Tufc.

Facies liberalis. Ter. Eun. 3. 2. 20. i. e. Libero homine digna, qualis decet ingenuum.

Forma liberalis, Elegans. Plaut. Mil. 4. 1. 20. Lepida & liberali forma eft. Ter. And. 1. 1. 96. Et quia erat forma præter ceteras honefta ac liberali.

Ingenium liberale. Ter. Adelph. 4. 5. 50.

Joci liberales, Libero quodam animo pronuntiati. Plin. in Paneg. cap. 49. extr. [i. e. Ingenui, honefti.

Refponfum minus liberale. h. e. Illiberale. Cic. 3. Att. 15. Quod fi non modo tu, fed quifquam fuiffet, qui me Pompeii minus liberali refponfo perterritum a turpiffimo confilio revocaret, quod, &c.

Studia liberalia. Tacit. 3. Ann. 43.

Sumptus. Cic. 2. Off. 42. ut, Non folum neceffarii, fed etiam liberales fumptus.

Uxor liberalis. Ter. Phorm. 1. 3. 16.

Ut ne addam, quod fine fumptu ingenuam, liberalem nactus es. Ubi Donatus; Ingenuam, liberalem: Hoc natalium, illud morum eft.

Liberalis, Ad liberum ftatum pertinens, ut

Liberale judicium, & Caufa liberalis; Quum quis aliquem vindicat in libertatem. Quintil. lib. 6. cap. 4. de rifu, Quod fecit Longus Sulpicius, qui quum ipfe fœdiffimus effet, eum, contra quem judicio liberali aderat, ne faciem quidem habere liberi hominis dixit. Plaut. Pœn. 5. 2. 4.

— fi frugi effe vis,
Eas liberali jam afferes caufa manu. V. ASSERO. conf. in LIBERI infra.

LIBERALĬTER, Adv. [ἐλευθερίως, φιλοτίμως] Large, abundanter, frugaliter: cui contrarium eft Parce.

Large & liberaliter. Cic. 5. Verr. 204. Qua in re Senatus optime ac benigniffime cum aratoribus egiffet, large liberaliterque æftimaffet, in ea, &c.

Educatus liberaliter & Ingenuus. Cic. 3. de Fin. 57. Eft hominis ingenui & liberaliter educati, velle bene audire a parentibus, &c.

Eruditus liberaliter, Optimis artibus inftitutus. Cic. 2. Tufc. 6. Eos fi poffumus excitemus, qui liberaliter eruditi, adhibita etiam differendi elegantia, ratione & via philofophantur. Sic liberaliter inftructus, apud Cæf. 3. Bell. Civil. 61.

Genitus liberaliter. Plin. lib. 23. cap. 1. Saluberrimum liberaliter genitis Campaniæ quodcunque tenuiffimum.

Habere aliquem accurate & liberaliter. Salluft. Jugurth. cap. 103.

Largiri dotem liberaliffime. Apul. 10. Met. p. 250.

Polliceri liberaliter. Cic. 5. Att. 13. Thermoque tametfi ante adventum meum liberaliffime erat pollicitus tuis omnibus, tamen Philogenem, &c.

Servire liberaliter. Ter. Andr. 1. 1. 11. Liv. 1. 34. extr. Notitiamque eam brevi apud regem liberaliter, dextereque obeundo officia, in familiaris amicitiæ adduxerat jura.

Tractare aliquem liberaliter. Cic. 4. Verr. 12. Hi porro qui fucceſſerunt, vehementer iftius cupidi, liberaliter ex iftis cibariis tractati, non minus acres contra me fuerunt.

Vivere liberaliter. Cic. in Parad. 6. Cui tanta poffeffio eft, ut ad liberaliter vivendum facile contentus fit.

Liberaliter, pro Indulgenter. Salluft. Catil. cap. 11. Exercitum quem in Afia ductaverat luxuriofe, nimifque liberaliter habuerat. Budæus.

LIBERALĬTAS, ātis. f. [ἐλευθεριότης, δαψίλεια] Cic. 1. Off. 20. Juftitiæ eft conjuncta beneficentia: quam eandem vel benignitatem, vel liberalitatem appellari licet.

Libidinofa liberalitas. Valer. Max. lib. 8. cap. 2. 2. de C. Vifellio, C. Vifellius Varro gravi morbo correptus, trecenta millia nummûm, ab Octacilia Laterenfi, cum qua commercium libidinis habuerat, expenfa ferri fibi paffus eft, eo confilio, ut fi deceffiffet, ab hæredibus eam fummam peteret, quam legati genus effe voluit, libidinofam liberalitatem debiti nomine colorando.

Siniftra liberalitas. Catul. 27. 15.

Dividere liberalitatem in multos. Sen. de Benefic. lib. 2. cap. 28.

Liberalitas, pro Bonitate. Ter. Adelph. 1. 1. 32.

Pudore & liberalitate liberos
Retinere fatius effe credo, quam metu. Donatus; Pudore, ad filios retulit: Liberalitate, ad parentes. Argumentum a conjugatis: Liberalitate regendi funt, propter quod Liberi dicuntur. Liberalitatem autem Bonitatem dicit.

Liberalitas in forores. Cic. de Amicit. 11. Quid dicam de moribus facillimis, de pietate in matrem, liberalitate in forores, bonitate in fuos, juftitia in omnes?

Ingenii liberalitas. Cic. 1. de Fin. 52. Opes vel fortunæ, vel ingenii, liberalitati magis conveniunt.

Liberalitas eleganter Fonti comparatur. Plin. lib. 2. Epift. 4. ad Calvinam, Sunt quidem omnino nobis modicæ facultates, dignitas fumptuofa: reditus propter conditionem agellorum, nefcio minor, an incertior: fed quod ceffat ex reditu, frugalitate fuppletur, ex qua velut ex fonte liberalitas noftra decurrit. Quæ tamen ita temperanda eft, ne nimia profufione inarefcat. fed temperanda in aliis: in te facile ratio conftabit, etiam fi modum exceſſerit. Ceffat, h. e. Deeft.

LIBĔRI, orum. m. [παῖδες, τέκνα] Filii, filiæque dicuntur numero fere pl. quamvis & in fingulari aliquando reperiatur: diciturque in plurali etiam de uno filio filiave. Caius de Verb. fignific. l. Non eft, Non eft fine liberis, cui vel unus filius, unave filia eft. Hæc enim enuntiatio, Habet liberos, femper pro plurativo numero profertur: fic ut & Pugillares & Codicilli. Scævola, l. Scævola. D. de verborum & rerum fignif. Paulus de Grad. affin. l. Jurifconfultus, Liberi ufque ad trinepotem: ultra hos, Pofteriores vocantur. Papinianus de verborum fignific. l. Cognofcere. Calliftratus Ibidem, l. Liberorum, Liberorum appellatione, nepotes & pronepotes, ceterique qui ex his defcendunt, continentur: hos enim omnes liberorum appellatione lex XII Tab. comprehendit.

Liberûm, pro Liberorum. Cic. 3. Verr. 40. Habitus fis in liberûm loco: ficut mos majorum ferebat. Loquitur de Neceffitudine fortis inter Quæftorem & Procof.

Liberi, de Uno tantum filio dictum. Ter. Hec. 2. 1. 15.

Qui illum decrêrunt dignum, fuos cui liberos committerent. Ubi Donatus, Multum fonanter, & accufatorio ftrepitu nec mafculinum nec femininum pofuit: nec unam, fed liberos. Sic Cic. (3. Verr. 93.) En cui tuos liberos committas. Quum de uno ageret. Et, (153.) Habemus enim liberos omnes. De puella. Hactenus Donatus. Cic. pro Cluent. 31. Fratris autem liberos vita privavit. De uno tantum filio loquitur. V. Gell. lib. 2. cap. 13. conf. 3. Verr. 113. Ter. And. 5. 3. 20.

Liberi dicti funt a liberalitate regendi, ut ait Donatus in Adel. 1. 1. 32.

Certi liberi. V. CERTUS. Dulces

Dulces liberi. Hor. Epod. 2. 40.
Similes patri liberi. Senec. Med. 1.
Auctus liberis. Tacit. 3. Ann.
Commendare liberos. V. COMMENDO.
Dare liberos. Catul. 59. 67.
Imperare liberis. V. IMPERO.
Parere liberos. Senec. Theb. 1.
Procreare liberos. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Suscipere liberos. Cic. in Topic.
Trium liberorum jus, inter præmia fuit, quæ lege Papia Poppæa, Maritis patribusque decreta fuerunt, cujus hæc erat vis, ut in petitione magistratûs præferrentur candidati, quibus plures liberi essent: item, ut in ipso magistratu præcederent tales, denique ut ante XXV. annnm ætatis contra legem annariam possent admitti. Quæ beneficia non nisi in illis locum habebant, quibus terni liberi nati essent; quibus pauciores, excidebant. V. Lipf. Comment. in 3. Ann. Tacit. cap. 25. pr. n. 45. seqq.

LIBERĀLIS, e. Adj. Ad liberos pertinens. ut Liberalia nomina. Varro de L. L. 7. 18. extr. p. 91. ed. tert. Steph.

LIBERTUS, i. m. [ἀπελεύθερος] cujus correlativum est Patronus; Is est, qui quum esset servus, factus est liber. Ulpianus eum esse libertum definit, quem quis ex servitute ad civitatem Romanam perduxit. Plaut. Asin. 3. 3. 100. — magis decorum est,
Libertum potius, quam patronum onus in via portare. Modestinus, Libertis, libertabusque meis, libertum libertæ testatoris non contineri.
Assignare libertum. V. ASSIGNO.
Libertus primus, secundus. Martial. 1. 3.
Libertum docti Lucensis quære Secundum. Et in quadam inscriptione reperio, FECIT SIBI ET PETIAE COLLIBERTAE PRIMAE VXORI. Ex quibus verbis facile conjicere est in patronorum libertis ordinem quendam fuisse, & quosdam primos, quosdam secundos vocatos fuisse, quod alteri apud patronum priorem locum obtinerent, alteri proximum. Ergo Primi & Secundi dicebantur, ut aliis omnibus potiores: ac fortasse inde factum est ut apud Jurisconsultos tam sæpe nomen Primi & Secundi legamus. Turneb. 18. 3.

LIBERTA, æ. f. Suet. Aug. cap. 65. Cum una ex consciis liberta suspendio vitam finiisset.
Fortissima liberta. Hor. 1. Serm. 1. 99.

LIBERTĪNUS, i. m. [ἀπελευθερικός] dicitur Qui ex justa servitute manumissus est: & habet correlativum Ingenuus. Cic. 2. Att. 1. ad fin. An libertinis, atque etiam servis serviamus? [Libertini Ciceroni sunt Libertorum posteri, seu Descendentes.
Libertini, Ipsi Liberti quoque dicti. Suet. in Claud. cap. 24. Ignarus temporibus Appii, & deinceps aliquandiu, libertinos dictos, non ipsos qui manumitterentur, sed ingenuos ex his procreatos.

LIBERTĪNA, æ. f. ut, Merx libertinarum. Hor. 1. Serm. 2. 28.
Phryne libertina. Hor. Epod. 14. 15. — me libertina, neque uno
Contenta Phryne macerat. Plaut. Mil. 3. 1. 189.

LIBERTĪNUS, a, um. Adj. ut, Pater libertinus. Hor. 1. Serm. 6. 6. & 45.
Conditionis libertinæ homo. Modestinus in l. Homo liber. D. de statu hominum.

LIBERTINĪTAS, ātis. f. in l. Juxta. Codic. De liberali causa, Sive de libertinitate, sive de ingenuitate quæstio moveatur. Masurius Sabinus in l. 2. D. Si libertus ingen. esse dicat. Qui ex libertinitate ingenuitati se afferunt.

LIBERTINIUM, i. n. Idem. Calpurn. Decl. 14. extr. Ego postulo tenue libertinium, quod vix sufficit istius funeri. Burm. edit. Libertinum. viz. Patrimonium.

LIBĔRO, [ἐλευθερόω, ἀπαλλάττω, ῥύομαι, ἐρύομαι] āre. Manumittere, dare libertatem alicui.
Liberare, Absolvere. Cic. Nihil antiquius fuit, quam ut te a sceleratorum hominum calumniis liberarem.
Liberatus sum, Dave, hodie tua opera: h. e. Periculo ereptus. Ter. And. 2. 2. 33.
A creditoribus liberare. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 7.
De domino liberare. Jabolenus in l. Fullo de actione. D. de Furtis.
Ære alieno se liberare, Creditam sibi pecuniam creditori numerare, debita persolvere. Cic. 6. Att. 2. Ita multæ civitates omni ære alieno liberatæ, multæ valde levatæ sunt.
Liberare fidem reliquam ære alieno. In quodam ex vet. Epist. ad Dalech. H. St. Obligatam ærario fidem liberare, exstat apud Suet. in Claud. cap. 9. conf. FIDES. Quædam hujus observationis a pr. defecta fuerunt verba.
Culpa liberare, Absolvere. Cic. 13. Att. 22. Ego librarios tuos culpa libero.
Cura liberare, Eximere. Cic. 7. Verr. Remitto tibi hoc totum, atque ista te cura libero.
Custodiis corporis liberare. Cic. in Somn. Scip. 6.
Erroribus animos hominum liberare. Cic. 1. de Fin. 14. Eum quem ego arbitror unum vidisse verum, maximisque erroribus animos hominum liberavisse.
Infamia liberare. Cic. 2. Verr. 43. Ut odio, invidia, infamia, turpitudine totum ordinem liberetis.
Invidia magna & inveterata liberare. Cic. 2. Offic. 58.
Metu aliquem liberare, Metum alicui adimere. Ter. And. 2. 2. 2. Sic
Opere magno liberare. Cic. 4. Acad. 121. Sic ille & deum opere magno liberat, & me timore.
Periculo liberare. V. PERICULUM.
Promissa nonnulla liberantur jure prætorio &c. pro Irrita habentur, vel Eorum tollitur obligatio, ne ligent. Cic. 1. Off. 33.
Suspicione aliquem liberare. Cic. 1. Fam. 2. Quem ego ipsum quum audio, prorsus eum libero omni suspicione cupiditatis. De Pompeio loquitur. i. e. Judico liberum, aut vacuum esse debere ab omni suspicione. Enallage est facti pro Judicio.
Tædio liberare. Plin. lib. 26. cap. 13.
Vagina liberat ensem. Ovid. 6. Met. 551.
Voto liberari. V. VOTUM.
Culpæ aliquem liberare. Liv. 41. 19.
Liberare fidem suam, Præstare promissum. Cic. pro Flac. 46. Ipse tamen Fufiis satisfacit absentibus, & fidem suam liberat. [V. Ære alieno liberare supra.
Liberare (inquit Perottus) etiam aliquando usurpamus pro eo quod est Addicere. Unde in licitationibus rem, quæ venalis proposita est, plus offerenti addicere seu liberare dicimur: & non modo qui vendit, sed etiam qui emit, rem ipsam sic venditam, Liberare dicitur. Hinc Liberationis vocabulum, Paulus Jurisc. in l. Liberationis. D. de verborum & rerum significatione, affirmat eandem vim habere, quam Solutionis. Et contra, Solutionis verbum ad omnem liberationem pertinet, ut vult idem Paulus in l. Solutionis, D. de solutionibus.

LIBERĀTUS, a, um. Partic. Plin. 22. 4. Liberatis obsidione, abominandoque exilio totis castris.
Dominatu regio liberata respublica. Cic. 4. Tusc. 1. Pœna bis liberatus. Curt. 9. 7. 11.
In Judiciis liberatus, Absolutus. Nepos 19. 2. 3. Ab eodem in judiciis, cum capitis causam diceret, defensus, aliquoties liberatus discesserat.
Liberata ponebant pro Effata, id est, locuta. Festus.

LIBERĀTOR, ōris. m. [ῥύστης] Qui aliquem liberat. Cic. ad Brut. 16. Non dicam pro liberatoribus orbis terrarum. Cic. 14. Att. 12. Quid censes, quum Romam puer venerit, ubi nostri liberatores tuti esse non possunt?
Orbis terrarum liberatores. Curt. 3. 10. 5.
Patriæ liberatores. Nepos 10. 10. 2.
Urbis liberator. Liv. 1. 60.

LIBERATIO, ōnis. f. Cic. 1. Q. frat. 1. Possunt in pactionibus faciendis non legem spectare Censoriam, sed potius commoditatem conficiendi negotii, & liberationem molestiæ.
Culpæ liberatio. Cic. pro Ligar. 1.
Malorum liberatio. Quintil. lib. 5. cap. 10.

LĪBER, bri. m. [φλοιός] Pars corticis interior, quæ ligno adhæret. Columel. l. 5. c. 10. Ita librum arboris inolescere finito. Virg. 10. Ecl. 67.
Nec si, quum moriens alta liber aret in ulmo, &c. Idem 2. Georg. 77.
— huc aliena ex arbore germen
Includunt, udoque docent inolescere libro.
Liber, [βιβλίον, τεῦχος, λόγος, σύνταξις] In quo scribimus, quia ante usum chartæ, de libris & corticibus arborum volumina compaginabantur. V. Serv. in Virg. Æn. 11. Aliter tamen sentit Salmasius, qui ex Græco βίβλος deducit, pro quo Æoles βίβλος, βλίβρος, vel γλίβρος dixerint. V. eum de Modo usurarum cap. 10. p. 406. Cic. 9. Att. 11. Demetrii librum de concordia tibi remisi. Idem 4. Att. 13. extr. De libris oratoriis factum est a me diligenter, diu multumque in manibus fuerunt, describas licet.
Liber, ipsum Opus integrum. Plin. 1. Epist. 20. Postea recisa, ac purgata, in unum librum, grandem quidem, unum tamen, coartasse. Cic. 15. Att. 27. Librum tibi celeriter mittam de gloria. Librum posuit pro Volumine, & toto opere. De Gloria enim duos libros uno volumine scripsit Cicero.
Liber, pro certa Parte operis; ut Virgilii Æneis in duodecim libros distincta est.
Liber etiam dicitur Oratio. Cic. 2. Att. 1. Libros appellat, quas paulo ante Orationes vocarat. Iisdem, inquit, ex libris perspicies, & quæ gesserim, & quæ dixerim. Quin & Verrinas actiones, & orationes in Catilinam ipse Libros vocat. Asconius quoque in Verrinæ tertiæ argumento, In ceteris, inquit, orationibus defensor futurus, accusationis officium his libris, qui Verrinarum nomine nuncupantur, compensare decrevit. Paulo post, Libros igitur pro qualitate criminum Tullius dividens, &c. Ibidem tertiam Verrinam quatuor locis librum vocat. Id quod facit & in quartæ Verrinæ argumento. Cic. in Orat. 103. de septem Verrinis loquens, Quod igitur in accusationis septem libris, non reperitur genus? Itaque sic Lambinus inscripsit.
Liber grandi volumine. Gell. lib. 14. cap. 6.
Liber & volumen. Quintil. lib. 9. cap. 4. circa finem.
Copia bona librorum. Hor. 1. Epist. 18. 109.
Carminum libri. Hor. Epod. 17. 4.
Liber de contemnenda morte, secundus de tolerando dolore. Cic. 2. de Divin.
Bonus liber. V. BONUS.
Chronici libri. V. CHRONICA.
Insignes libri. Plin. lib. 1. Epist. 10. ad Octavium.
Laborati libri. V. LABOR.
Lintei libri. V. LINTEUM.
Longi libri. V. LONGUS.
Musteus liber. V. MUSTUM.
Nobiles libri undique coempti. Hor. 1. Carm. 29. 13.
Subtiles tres libri & diligentes. Plin. 5. Epist. 100.
Venosus liber. Pers. 1. Sat. 76. V. Venosus in VENA.
Verax aperit præcordia liber. Hor. 1. Serm. 4. 89.
Colligere librum. V. COLLIGO.
Comparare libros in aliquid. Quintil. in procem. lib. 1.
Componere librum. V. COMPONO.
Conficere librum. V. CONFICIO.
Conjicere in librum. V. CONJICIO.
Corrigere librum. Cic. 6. Fam. 7. Ego filio dixeram librum tibi legeret, & auferret: aut ea conditione daret, si reciperes te correcturum, hoc est, si totum alium faceres. Ibid. in fine, Quod ad librum attinet, quem tibi filius dabit, peto a te, ne exeat: aut ita corrigas, ne mihi noceat.
Credere arcana libris. Hor. 2. Serm. 1. 31.
Ille velut fidis arcana sodalibus olim
Credebat libris.
Edere libros de re aliqua. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Edidit librum, non esse Cæsaris filium quem Cleopatra dicat, &c. Suet. in Jul. c. 52. h. e. Librum conscripsit, in quo contendit non esse, &c.
Emittere librum de re aliqua. Quintil. in procem. lib. 6.
Excipere librum. Quintil. in procem. lib. 1. pag. 7. Duo jam sub nomine meo libri ferebantur artis rhetoricæ, neque editi a me, neque in hoc comparati. Namque alterum sermone per biduum habito, pueri, quibus id præstabatur, exceperant.
Habemus nos autem in libris, non modo, &c. Cic. 9. Att. 11.
Inchoare libros & conficere. V. INCHOO.
Incidere in libros alicujus. V. INCIDO.
Inscribere quicquam in libro. V. INSCRIBO.
Inscribere libros nomine alicujus. Quintil. lib. 3. cap. 5. Sunt tamen inscripti nomine Hermagoræ libri. Inse-

Insenescere libris. Hor. 2. Epist. 2. 83.
Et studiis annos septem dedit, insenuitque
Libris, & curis.
Legati si libri sint: perscripti libri nondum malleati, vel ornati, continebuntur. Proinde & nondum conglutinati, vel emendati continebuntur. Ulpian in l. librorum appellatione. D. de leg. 3.
Pervolutare libros. Cic. 5. Att. 12.
Portare fasciculum librorum. Hor. 1. Epist. 13. 13.
Scribere in libro. Cic. 1. de Orat. 94. Scripsi etiam illud quodam in libello, qui me imprudente & invito excidit.
Volvere libros. Claud. de Nupt. Honor. 232.
Volvendi sunt libri Catonis. Cic. de Clar. Orat. 298.
Vulgare librum. Quintil. in proœm. lib. 1. pag. 7.
Liber, pro Inventario, ut vulgo dicitur, vel Registro. Cic. 5. Verr. 167. Misit in Siciliam litteras ad Carpinatium, quas ego Syracusis apud Carpinatium in litterarum allatarum libris, Romæ in litterarum missarum apud magistrum Tullium familiarem tuum inveni. Budæus.
Liber pro Epistola ponitur a Nepote 6. 4. 2. Librum gravem multis verbis conscripsit, &c.
Librorum nomine interdum κατ' ἐξοχὴν Sibyllinos intelligebant. Liv. 3. 10.
LIBRARIUS, a, um. Adj. [χαρτικός] Quod ad libros pertinet. Plin. lib. 35. cap. 6. Omne autem atramentum sole perficitur, librarium gummi, tectorium glutino admisto.
Scriptor librarius. Hor. de Arte Poet. 354.
Taberna libraria. Cic. 2. Philipp. 11. Nisi se sub scalas tabernæ librariæ conjecisset.
LIBRARIA, æ. f. [βιβλιοθήκη] Locus in quo reponuntur libri, Græce Bibliotheca. Gell. lib. 5. cap. 4. Apud Sigillaria, forte in libraria ego & Julius Paulus poeta, vir memoria nostra doctissimus, consederamus.
LIBRARIUM, i. n. Cista in quo servantur libri. Cic. in Orat. pro Milon. 33. Exhibe quæso, Sex. Clodi, exhibe librarium illud legum vestrarum, quod te aiunt eripuisse e domo. Alii legunt Libellarium.
LIBRĀRIUS, i. m. [βιβλιογράφος] Qui libros transcribit. Cic. 2. de Lege Agr. 13. Aliquando tandem, me designato, lex in publicum proponitur: concurrunt jussu meo plures uno tempore librarii, descriptam legem ad me afferunt.
Mendosus librarius. V. MENDA.
Scrinia librariorum. Catul. 14. 17.
Librarius & scriptor. Liv. 38. 55. In L. Scipione malim equidem librarii mendum, quam mendacium scriptoris esse, in summa auri atque argenti. Librarios possumus appellare eos, quos nunc Impressores vocamus: qui suis typis librum unum, in varia transfundunt exemplaria: quique uno die tantum excudunt, quantum vix mille librarii possent scribere.
LIBRARIUS, a Libra. V. LIBRA.
LIBRARIŎLUS, i. m. dimin. [βιβλιογραφύλλιον] pro Servulo a manu. Cic. 4. Att. 4. Etiam vellem mihi mittas de tuis librariolis duos aliquos quibus Tyrannio utatur glutinatoribus. Et 1. de Legib. 7. Cujus loquacitas habet aliquid argutiarum, nec id tamen ex illa erudita Græcorum copia, sed ex librariolis Latinis.
LIBRĬCŎLA, æ. m. Sarisb. in Carm.
Nummipetæ cum libricolis nequeunt simul esse.
LIBRĬGER, era, ĕrum. Qui libros portat. Paulin. Nolanus Epist. 28. Postulasti per eundem librigerum, &c.
LIBELLUS, i. m. dimin. [βιβλίον, γραμμάτιον, δέλτος, πυκτίς] Cic. ad Planc 16. Att. 16. Atticus libellum composuit: eum mihi dedit, ut darem Cæsari; eram autem cœnaturus apud eum illo die: quum libellum Cæsari dedi, probavit causam: scripsit Attico æqua eum postulare.
Argutus libellus. V. ARGUO.
Aureolus. V. AURUM.
Doctus. Martial. lib. 10. 19.
Famosus libellus. V. Famosus, in FAMA.
Macer. V. MACER.
Lepidus novus libellus. Catull. 1. 1.
Rusticulus non nimis. Martial. lib. 10. 19.
Sacri libelli. Juven. 13. Sat. 19.
Severus parum. Martial. lib. 10. 19.
Tristes libelli. Propert. lib. 1. 9. 13.
Curare libellos recognoscendos, emendandosque. Plin. ad Nepot. 4. Epist. 26.
Dedicare libellos. V. DEDICO.
Dare libellos de re aliqua. Quintil. lib. 1. cap. 7.
Emittere libellos, Publicare, edere. Plin. 1. Epist. 2. ad Arrianum, Libelli, quos emisimus, dicuntur in manibus esse.
Innotescere libellis alicujus. Ovid. 3. Amor. 12. 7.
Proferre libellos Tacit. 2. Ann. 30. pr.
Libellus, dicitur quam vulgus Supplicationem appellat. Sueton. Aug. cap. 53. Promiscuis salutationibus admittebat & plebem, tanta comitate adeuntium desideria excipiens, ut quendam joco corripuerit, quod sic sibi libellum porrigere dubitaret, quasi elephanto stipem. Libellum Tranquillus vocavit Schedulam supplicem, qua postulata populares Principibus exponere solent. Hæc Budæus.
Libellus, pro Libello supplici. Vide Torr. in quendam locum Suetonii. H. St.
Signare libellos. Suet. in Aug. cap. 50. Subnotare, Plin. 1. Epist. 10. Bud.
Vacare libellis supplicibus. Martial. lib. 8. 31.
Idem supplicibus vacat libellis.
A libellis, dicti ministri, qui principi in hoc negotio subserviunt, nempe ut supplices libellos ministrent. Suet. in Domit. cap. 14. Epaphroditum a libellis capitali pœna condemnavit. Lampridius in Alexandro cap. 31. pr. Postmeridianis horis subscriptioni & lectioni epistolarum semper dedit operam, ita ut ab epistolis, a libellis, & a memoria semper assisterent.
Agere libellos. Tryphonius in l. Rescriptum. D. de distractione pignorum, Rescriptum est ab imperatore libellos agente Papiniano. i. e. Libellis apud imperatorem præfecto. Budæus.
Libellus, pro Commentario, quam Memoriam vulgo vocant. Quintil. lib. 12. cap. 8. Pessimæ vero consuetudinis est libellis esse contentum, quos componit aut litigator qui confugit ad patronum, aut alii ex genere advocatorum. Budæus. Cic. 1. Philip. 16.

Libellus memorialis, Scriptum memoriæ causa paratum. Suet. in Jul. Cæs. cap. 56. Epistolæ quoque ejus ad Senatum exstant, quas primum videtur ad paginas & formam memorialis libelli convertisse.
Libellus, quam *citationem* vocant. Plaut. Curc. 1. 3. 6.
Ubi tu es, qui me libello Venerio citasti? ecce me
Sisto: ades contra.
Libelli, pro Litteris, vel etiam Punctis & articulis quos vocamus. Cic. 11. Fam. 11. Nec de Planco quidem spem adhuc abjecit, ut ex libellis ejus animadverti. Cic. 4. Verr. 183. Recita mihi quæso, hunc primum libellum, deinde illum alterum libellum Canuleii.
Libellos proponere in locis celeberrimis, h. e. Programmata seu Inscriptiones, quibus significentur res aliquæ esse venales. Cic. pro Quint. 50. Cujus bona venierunt, cujus non modo illæ amplissimæ fortunæ, sed etiam victus vestitusque necessarius sub præcone cum dedecore subjectus est, de quo libelli in celeberrimis locis proponuntur, huic ne perire quidem certe tacite obscureque conceditur.
Dejicere libellos is solebat, qui creditoribus se obligare paratus erat, vel solvere parabat, vel denique eum cujus bona proscribebantur defendere volebat. Cic. pro Quint. 25. Jussit bona proscribi, &c. Paulo post 27. Libellos Sextus Alphenus procurator P. Quintii, familiaris & propinquus Sexti Nævii, dejicit. Ibid. 61. Qui locus igitur absentis defendendi procuratori primus datus est? Quum proscribebas? Ergo affuit, non passus est: libellos dejecit Sextus Alphenus. Seneca de Benef. 4. 12. Spondeo pro judicato, & suspensis amici bonis libellum dejicio, creditoribus ejus me obligaturus. Turneb. Adverf. 12. 9.
Libellus, Epistola est assertoria, quam vulgo Certificationem vocamus, ut quas tributorum & vectigalium immunes ad publicanos destinare solent, ne pro vectura res suas advehentes importantesve inhibeant. Paulus in l. Si publicanus. De publicanis, Significet, inquit, id libello manu sua subscripto, eumque ad publicanum mittat. Budæus.
Libellum pro Taberna libraria posuit Catull. 56. 3.
Te campo quæsivimus minore,
Te in circo, te in omnibus libellis. V. Ibi Scalig. & Is. Voss. ut & J. Gerh. 4. Inst. Orat. p. 131. Al. Tabellis, vel Tabernis perperam.
Libellus, Genus mensuræ. Cato cap. 15. Parietes villæ si locet in pedes centum, id est, pedes denos quoquoversum, habeat libellum in pedes quinos, & perticam unam pedum III. CIX. Al. Libellis. V. LIBRA.
LIBELLŬLUS, i. m. Aliud dimin. Mart. Capell. 3. p. 71. Quantum solo inditum libelluio.
LIBELLĀTĬCUS, Qui metu suppliciorum eo pertrahebantur, ut idolis etiam sacra facerent, Sacrificati dicebantur, iidemque Turificati: Qui non incendissent quidem tura idolis, sed tamen per libellos tantum nomina dedissent, Libellatici vocabantur. Cyprian. 4. Epist. 2. ad Antonianum, Nec tu existimes, frater carissime, sicut quibusdam videtur, libellaticos cum sacrificatis æquari oportere. V. ibidem plura. Ex Erasmo in Cyprian.
LIBELLENSIS, is. m. Qui libellis præest aut suscipiendis aut recitandis. l. 32. Cod. de Appell.
LIBELLĀRIS, e. Adj. Sidon. 9. Epist. 11. Opus libellare conficere.
LIBELLARIUM, i. n. Cista in qua conditi servantur libelli. Cic. pro Milon. 33, Exhibe libellarium illud. Alii legunt Librarium.
LIBELLIO, ōnis. m. [γραμματεύς] a veteribus dicebatur, ut quem Tabellionem vocamus. Varr. apud Non. 2. 499. Tum ad me ferunt, qui libellionem esse sciebant.
Libellio, Minutorum librorum venditor, qui & Librariolus dici potest. Tales autem non in taberna aut pila, sed in capsa totam suorum libellorum suppellectilem facile urbem circitantes gerunt. Stat. 4. Silv. 9. 21.
De capsa miseri libellionis, &c.
LIBET, vel LUBET, libuit, vel libĭtum est. [ἀρέσκει] ere. Imperf. Idem quod Placet: a Labendo, ut Varro inquit L. L. 5. 6. quod, ut lubrica, mens prolabitur.
Non libet mihi deplorare vitam, quod multi fecerunt. Cic. de Senect. 84. Et 2. Att. 18. De Repub. non libet plura scribere.
Insanire libet tibi. Virg. 3. Ecl. 36.
Liberet. Cic. 1. de Nat. Deor. 82. Ut mihi quidem admirari liberet, in homine esse Romano, &c.
Libere, Velle, placere. Cic. 14. Att. 21. Cui facile persuasi, mihi id quod rogaret, ne licere quidem, non modo non libere.
Libet, personaliter positum. Cic. 2. de Fin. Aut quod esset natura appetendum, aut quod prodesset, aut quod juvaret, aut quod liberet. Sueton. in Jul. Cæs. cap. 20. Cetera item, quæ cuique libuissent, dilargitus est. [An Libuisset?
Libitum est. Ter. Adel. 5. 1. 4. Prodeambulare huc libitum est. Cic. 2. de Orat. 348. De quo genere libitum est mihi paulo plura quam ostenderem dicere.
Ut libebit. Cic. de Senect. 58. Id ipsum tamen, ut lubebit. &c. Ut lubet. Cic. de Clar. Orat. 44. Magis lubet. V. MAGIS.
Ad libitum. V. AD præposit. conf. LUBET.
LIBENS, entis. [ἀσμένος] Volens, facilis. Cic. 13. Fam. 65. Consecutus es ut libentissimis Græcis nutu quod velis consequare.
Animo libenti, & Libentibus animis aliquid facere: h. e. Libenter, & admodum æquo animo. Cic. pro Cluent. 6. Eamque animis vestris aut libentibus aut æquis remittatis. Liv. 29. 8. Ut modicas injurias non æquo modo animo pati, sed prope libenti possent. Al. Lubenti.
Illo libente. Cic. 1. pro Lege Agr. 48. Quam ego dignitatem etsi libente illo, tamen absente illo per vos consecutus sum.
Me libente. Cic. 10. Att. 4. Si vera sunt, ignosces; si falsa, me libente eripies mihi hunc errorem.
Compar. Plaut. Asin. 2. 2. 2. Ut ego illos libentiores faciam, i. e. Hilariores.
Superl. Omnibus libentissimis: h. e. Æquissimis, & non repugnantibus. Cic. 4. Att. 2. Illam porticum redemptores statim sunt demoliti, libentissimis omnibus. Plaut. Pseud. 5. 2. 22. Cor lubentissimum.
Lubens, seu Libens, pro Libenter [ἀσμένως] auctore Donato. Ter. And. 2. 1. 39. Fugin' hinc? B. ego vero ac lubens. Idem Heaut. 4. 5. 15.
Faciam boni tibi aliquid pro ista re, ac lubens. Idem Adelph. 5. 5. 6.
Servum haud illiberalem præbes te, & tibi
Lubens benefaxim. & 5. 6. 8.

Et tibi ob eam rem, si quid usus venerit,
Lubens benefaxim. meditor esse affabilis.   conf. Plaut. Amphit.
4. 4. 36. & Casin. 5. 1. 12.
Morior libens. Ovid. 14. Met. 721.

LIBENTER, Adv. [ἀσμένως, ἡδέως] Æquo, seu Lubenti animo.
Legere aliquid libenter. Cic. 2. Att. 1. Quanquam illa tua (legi enim libenter) horridula mihi atque incompta visa sunt. Libenter, quasi Diligenter: ut contra, Non libenter legunt, qui Negligenter. Plaut. Rud. 4. 2. 18.
Nam qui dormiunt libenter, sine lucro & cum malo quiescunt.
Vivere libenter & cœnare. Ter. Eun. 5. 8. 44. — tu hercle cum illa, Phædria,
Et libenter vivis, etenim bene libenter victitas.   Ubi Donatus; Libenter vivis, i. e. Bonorum ciborum edax es. Cato cap. 156. Si voles in convivio multum bibere, cœnareque libenter, ante cœnam esto crudam quantum voles ex aceto. De Brassica loquitur.
Magis lubenter, V. MAGIS.
Nimium libenter. V. NIMIS.
Compar. Plaut. Capt. 1. 2. 10.
Omnes profecto liberi lubentius
Sumus, quam servimus. Hor. 2. Epist. 1. 262.
Dicit enim citius, meminitque libentius illud
Quod quis deridet, quam quod probat. & veneratur.
Superl. Cic. 2. de Legib. 1. Illo loco libentissime soleo uti.

LIBENTIA, æ. f. [ἡδυπάθεια] Voluptas, gratia. Gell. lib. 15. cap. 2. Cui libentiæ gratiæque omnes conviviorum incognitæ sint. i. e. Complacentiæ, voluptates, quasi libidines quædam decentes.

LIBENTINA, vel LUBENTINA, æ. f. Dea libidinis, Venus. Cic. 2. de Nat. Deor. 61. Quo ex genere, Cupidinis, & Voluptatis, & Lubentinæ Veneris vocabula consecrata sunt. Augustin. de Civ. Dei 4. 8. Libentinæ nomen a libidine. conf. Varr. de L. L. 5. 6.

LIBĪDO, ĭnis. f. [ἐπιθυμία, λαγνεία] est (auctore Donato ad Hecyr. 2. 2. 3.) quælibet Voluntas temere suscepta. Cic. 4. Tusc. 12. Voluntas est quæ quid cum ratione desiderat: quæ autem ratione adversa incitata est vehementius, ea libido est, vel cupiditas effrenata, quæ in omnibus stultis invenitur. Plaut. Epid. 1. 1. 87.
Nequam homo es, Epidice, cui libido est male loqui.   Idem Pers. 2. 2. 6. Audacter, si libido est perdere. Trin. 4. 2. 23.
Magis libido est observare quid agat: ei rei operam dabo.   Ter. Heaut. 2. 1. 4.
Ex sua libidine moderantur, quæ nunc est, non quæ olim fuit.
Sæva libido habendi. Lucan. ad Pison. 208.
Invasit libido plerosque. V. INVADO.
Libido, pro Nimia Veneris appetentia; ut
Fœdus ac maculosus avaritia & libidine. Tacit. 1. Hist. 7.
Damnosa libido. Hor. 2. Epist. 1. 107.
Dira. Lucret. lib. 4. 708. & Pers. 3. Sat. 36.
Feminea. Ovid. 1. de Arte Am. 341.
Furiosa. Ovid. 1. de Arte Am. 281.
Inextinctæ libidinis homo. Ovid. 1. Fast. 413.
Intoleranda libido. V. INTOLERANDUS.
Masculæ libidinis femina. Hor. Epod. 5. 41.
Potens libido. Senec. Octav. 7.
Tætra. Hor. 1. Serm. 2. 33.
Vetita. Ovid. 9. Met. 576.
Vitiosa. Hor. 1. Epist. 1. 85.
Amittere libidinem. V. AMITTO.
Exstimulat innata libido hunc. Ovid. 6. Met. 458.
Obsistere libidini. V. OBSISTO.
Occlusa libido contumeliis. V. OCCLUDO.
Regnat ebrietas geminata libidine. Ovid. 12. Met. 226.
Libidines, pl. fere de Actibus venereæ libidinis. Cic. de Provinc. Conf. 8. Lateant libidines ejus illæ tenebricosæ, quas fronte & supercilio, non pudore & temperantia contegebat.
Minister libidinum. V. MINISTRO.
Importunissimæ libidines. V. IMPORTUNUS.
Commeant libidines. V. COMMEO.
Constringi libidinibus. V. CONSTRINGO.
Contegere libidines. V. CONTEGO.
Dedere se libidinibus. V. DEDO.
Facere delicias & libidines in uno. Catul. 43. 24.
Rumpere assiduis libidinibus membra. Propert. lib. 2. 16. 14.
Libido, Voluntas hominis incerti ac levis. Ter. Phorm. 4. 5. 4.
Atque ita opus facto est, & mature, dum libido eadem hæc manet. Donat.
Ad nostrum arbitrium, libidinemque, adversariorum minas eludamus. Cic. 2. Verr. 10. Sic 2. de Fin. Nam & ipsa declinatio ad libidinem fingitur. Vulgo, Ad lubitum dicunt.
Agere rem aliquam libidine, non ratione. Cic. pro Quint. 14.
Libido, in bonam partem accepta. Sallust. in Catil. cap. 7. Magisque in decoris armis, & militaribus equis, quam in scortis & conviviis libidinem habebant. Idem ad Cæs. De repub. ordinanda, ad finem Ep. 2. Quod si tibi bona libido fuerit patriæ, & parentibus gratificandi, &c. V. Cort. ad priorem locum.

LIBIDINŌSUS, a, um. Adj. [ἀσελγής, ἐκφλεγόμενος, ἀφροδισιακός] Qui libidine propensus est.
Dapes libidinosæ, Curiosæ & exquisitæ. Columel. in præfat. lib. 10.
Eloquentia libidinosa. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Sententia libidinosa. Cic. pro Domo 4. i. e. Quæ pro libidine cujusque feruntur.
Voluptas libidinosa. Cic. 1. de Fin. 59.
Libidinosus, Pronus ad venerem, sive appetentens veneris. Cic. de Senect. 29. Libidinosa etenim & intemperans adolescentia, effœtum corpus tradit senectuti.
Caper libidinosus. Hor. Epod. 10. 23.
Compar. Plin. lib. 11. c. 39 Libidinosiores hominum quoque hirtos colligens.

LIBIDINŌSE, Adv. [ἀκολάστως] Appetenter, Ad Libidinem. Sallust. Catil. cap 51. §. 30. Post ubi paulatim licentia crevit, juxta bonos & malos libidinose interficere.
Facere aliquid libidinose. Cic. 1. Verr. 38. Ut quæ ille libidinose, quæ nefarie, quæ crudeliter fecerit.

Libidinose crudeliterque consulere in aliquem. Liv. 3. 36.
Compar. ut, Libidinosius sævire. Tertul. de Monogam. cap. 16.

LIBIDĬNOR, [ἀκολασταίνω] āri. Sueton. in Neron. cap. 28. ad finem, Olim etiam quoties lectica cum matre veheretur, libidinatum incestæ, ac maculis vestis proditum affirmant.

LIBIDINĬTAS, ātis. f. idem ac Libido. Laber. apud Non. 8. 61. Libidinitate labitur.

LIBĒTHRUS, i. m. [Λίβηθρον] apud Lycophrontem poetam, videtur esse Mons Macedoniæ habens ad radicem Pimpleam fontem. Unde Musæ dicuntur Libethrides. Strabo scribit lib. 9. & 10. [Λίβηθρον] Libethrum esse locum Thraciæ, ex quo nonnulli qui in Bœotiæ partem migrassent, ubi Parnassus, eodem nomine Libethrum dicarunt. apud Plin. 4. 9 pr. est Libethra. pl. n. Fons Thessaliæ. Hinc

LIBETHRĪDES, um. f. pl. Musæ. Virg. 7. Ecl. 21. Libethrides nymphæ. Nymphæ, noster amor, Libethrides.

LIBIDINOSUS, LIBIDO. V. LIBET.

LĬBĬTĪNA, æ. f. Dea est, quam alii Proserpinam, alii Venerem dicunt: in cujus templo vendebantur & locabantur ea quæ ad sepulturam pertinent, ut docet Plutarchus in Problem. Rom. 23. A libendo Libitina dicta, ut ait Varro. [Immo LIBENTINA. q. V. in LIBET.
Libitina, Ipsæ exsequiarum expensæ. Liv. 40. 19. pr. Pestilentia in agris, forisque & conciliabulis & in urbe tanta erat, ut libitina tunc vix sufficeret. Ad suppeditanda scilicet funeribus necessaria. Vel, Operæ libitinariorum, ut vult Budæus.
Libitina, Ipsa sepeliendi ars, seu vendendi ea quæ ad sepulturam pertinent. Valer. Max. lib. 5. cap. 2. 10. Qui tunc libitinam exercebant, &c. Hor. 2. Serm. 6. 19.
Autumnusque gravis libitinæ quæstus acerbæ.
Libitina, pro Morte, seu pro Lecto in quo mortui ferebantur; quoniam in æde Libitinæ pararentur necessaria ad funebrem apparatum. Hor. 3. Carm. 30. 6.
— multaque pars mei
Vitabit libitinam.

LIBITINĀRIUS, i. m. [κλινεργής] Qui libitinæ præest, & actionem libitinariam exercet, quæstui inserviens: & qui necessaria funeribus vendidit: seu qui conducit funera, aut qui curam sepeliendorum cadaverum habet. Ulpian. in l. Quicunque. D. de Institoria actione, Si libitinarius (quem Græci κλινεργὴν vocant) servum pollinctorem habuerit, isque mortuum spoliaverit, dandam in eum quasi institoriam actionem. Ex quibus verbis patet, Libitinarium esse curatorem funeris. Seneca de Benef. 6. 38.

LIBITINENSIS, e. Adj. Ad libitinam spectans; ut, Porta libitinensis, per quam ex Amphitheatro cadavera interfectorum gladiatorum efferebantur. Lamprid. Commodo cap. 16. Galea ejus bis per portam Libitinensem elata est.

LĪBO, [λείβω, σπένδω] āre. est Leviter degustare, & quasi Primis labris attingere. Dictum, ut quidam putant, a Labiis, quasi Labiare. Virg. 4. Georg. 54.
Purpureosque metunt flores, & flumina libant.
Amnem libavit quadrupes. Virg. 5. Ecl. 26.
Cibum libare digitis. Ovid. 1. de Arte Am. 577.
Dapes libavit serpens. Virg. 5. Æn. 92.
Libata gustu potio traditur Britannico. Tacit. 13. Ann. 16. i. e. Gustu explorata.
Virginitas libata. Ovid. 2. Epist. 115.
Libare, per metaphoram, Leviter tangere significat. Virg. 1. Æn. 260.
Oscula libavit natæ, dehinc talia fatur.
Libare, Sacrificare. Virg. 7. Æn. 133.
Nunc pateras libate Jovi.   Liv. 39. 43. Ubi libare diis dapes, ubi bene precari mos esset, &c. Gell. lib. 2. cap. 7. Solenni die Jovi epulum libaretur. Sic Cic. 2. de Legib. 19.
Pateris altaria libant. Virg. 12. Æn. 174.
Honorem laticum libavit in mensa. Virg. 1. Æn. 740.
Merum libatum. Propert. lib. 3. 17. (Al. 15.) 38.
Lacrymas libare alicui defuncto. Ovid. 1. de Pont. 9. 41.
Pomum libatum. V. LIBATUS Partic.
Tura libare diis. Ovid. 4. de Pont. 8. 39.
Uvam libare deo. Tibul. lib. 1. 10. 21.
Libare, Excerpere legendo auctores, & quod sibi utile est transsumere. Cic. 5. Tusc. 82. Sed a te impetrarim libenter, ut nisi molestum sit, quoniam nulla vincula te impediunt ullius certæ disciplinæ, libasque ex omnibus, quodcunque te maxime specie veritatis movet. Idem 1. de Orat. 218. Plin. lib. 7. cap. 37. Variarum artium scientia innumerabiles enituere, quos tamen attingi par sit florem hominum libantibus. i. e. Præcipuos referentibus.
Excerpere & libare. Cic. 2. de Invent. 4. Omnibus unum in locum coactis scriptoribus, quod quisque commodissime præcipere videbatur, excerpsimus, & ex variis ingeniis excellentissima quæque libavimus.

LIBANS, antis. Partic. Virg. 2. Georg. 529.
Te libans, Lenæe, vocat, &c.
Carchesia libans. Virg. 5. Æn. 77.

LIBĀTUS, a, um. Partic. [σπεισθείς] quasi Acceptus, sive excerptus. Cic. 2. de Divin. 26. Naturale quod animus arriperet, aut exciperet, extrinsecus ex divinitate, unde omnes animos haustos, aut acceptos, aut libatos haberemus.
Cibi libati ore alicujus, i. e. Prægustati. Ovid. 1. Amor. 4. 34.
Potio libata gustu, i. e. Gustu explorata. Tacit. 13. Ann. 16.
Non libatæ vires, i. e. Non attenuatæ, Intactæ, Integræ. Liv. 21. 29. Integro bello, nusquam ante libatis viribus, Italiam aggrediendam censent.
Libatus, Sacrificatus. Tibull. 1. 1. 19.
Et quodcunque mihi pomum novus educat annus,
Libatum agricolæ ponitur ante deo.

LIBATIO, ōnis. f. [λοιβή] Sacrificatio, vel ea degustatio quæ sacrificiis fieri solebat. Cic. de Arusp. Resp. 21. Te appello, Lentule, tui sacerdotii sunt tensæ, curricula, præcentio, ludi, libationes, epulæque ludorum publicorum. Adde Apul. de mundo p. 74.

LIBĀMEN, ĭnis. n. [σπονδή] Libamentum, i. n. & Libatio, onis. f. pro eodem sumuntur: significantque Quicquid in sacris libatur. A Libero patre, qui primus Jovi libavit. Ovid. 3. Fast. 733.
Nomine ad auctoris ducunt libamina nomen.   Cic. 2. de Legib. 29. Quod tempus, ut sacrificiorum libamenta serventur, fœtusque pecorum, &c.

Cumulat pingui libamine flammam. Valer. 1. Argon. 204.
Ferre libamenta ad aras. Stat. 3. Silv. 1. 164.
Imponit libamina prima ignibus sacris. Virg. 6. Æn. 246.
Famæ libamina. Ovid. 4. Epist. 27.

Lībātor, ōris. m. apud Augustinum.

Libatōrium, i. n. [σπονδεῖον] Crater, quo funditur libamen in sacris. Interp. Vulg. 3. Esdr. 2. 13. & 1. Maccab. 1. 23.

Lībum, i. n. [ψαιστός] Genus dulciarii cibi ex farre, & melle, & oleo: sic dictum, quod libandi causa fiat. Virg. 7. Æn. 109.

— & adorea liba per herbam
Subjiciunt epulis. Vel a verbo Græco λείβω: vel a Libero patre. Ovid. 3. Fast. 735.
Liba deo fiunt, succis quia dulcibus idem
Gaudet, & a Baccho mella reperta ferunt. Cato R. R. cap. 75. Libum sic facito: Caseum bene distere in mortario; ubi bene triveris, farinæ siligineæ libram: aut si voles tenerius esse, selibram similaginis solum eodem indito, permiscetoque cum caseo bene, ovum unum addito, & una permisceto bene. Inde panem facito, folia subdito, in foco calido sub testa ea coquito leniter.

Annua liba. Ovid. 1. Fast. 670.
Calenti libo infusa mella. Ovid. 3. Fast. 761.
Grandia liba facere. Ovid. 4. Fast. 776.
Rustica liba. Ovid. 3. Fast. 670.
Tosta liba. Ovid. 6. Fast. 482.
Venalibus libis plena domus. Juven. 3. Sat. 187.

Libus, i. m. Idem. Nigid. de Diis: Deinde surgat, faciat libos quatuor, & intra libos duos a dextra, & duos devexos. Nonius 3. 127.

Libacunculus, i. m. dimin. Parvum libum. Tertull. de Spectac. cap. 27. Stillicidium mellis de libacunculo venenato.

Libārius, i. m. Qui liba vendit. Senec. Epist. 56. Jam libarii varias exclamationes, &c.

Libīto, āre. frequent. a Lībo. Cic. 3. Fam. 8. Etsi de tua prolixa, beneficaque natura libitavit aliquid, &c. Alii legunt Limavit; alii Limitavit.

Lībŏnŏtus, i. m. [Λιβόνοτος] Ventus flans inter Liba, id est Africum, & Notum. Plin. lib. 2. cap. 47.

Libŏra, æ. f. [Λιβώρα] olim Elbora, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ urbs: Talabrica hodie. Vulgo *Talevera.*

Libra, æ. f. [λίτρα, σταθμός, ζυγός] quæ & As, & Mina seu Mna, & Pondo dicitur, duodecim constat unciis.
Una libra farris. Hor. 1. Serm. 5. 69.
Implere libram. V. impleo.
Libra non solum Pondus, sed etiam Mensura, quæ & ipsa duodecim unciis mensuralibus constat. Galenus lib. 1. de compositione medicamentorum per genera, Appellatur enim a Romanis librale pondus solidorum corporum, nomine simili libralis liquidorum mensura: quæ permulta in tota urbe est, ex cornea materia constans. Idem lib. 6. ejusdem operis, Idcirco medicos in libris de medicamentis accuratius oportebat scribere, qualesnam uncias vel libras medicinarum liquidarum præciperent injici, mensuralesne, an ponderales. Ex quibus locis clarissime intelligitur libram duplicem Romanis fuisse, mensuralem & ponderalem. Quod si ponderalem indicamus, discriminis faciendi causa adjiciendum est pondo: si mensuralem, mensura. Quale est illud ipsius Galeni lib. 1. ejusdem operis, ubi scribit Constare album emplastrum ex argenti spumæ & cerussæ singulorum libra pondo, olei vero duabus libris mensura. De hac Libra mensurali videtur intelligendus locus ille Suetonii in Cæsare Dictatore, cap. 38. Populo præter frumenti denos modios ac totidem olei libras, tricenos quoque nummos, quos pollicitus olim erat, viritim divisit. Apparet etiam ex Galeni verbis supra citatis, oleum cornibus libralibus vendi consuevisse, hoc est libram unam mensuralem capientibus. Verum ejusmodi cornua non solum fuisse libræ unius, sed aliqua duarum etiam librarum, ex Horatio intelligimus, lib. 2. Serm. 2. 61.
— cornu ipse bilibri
Caulibus instillat. h. e. Duarum librarum mensuralium capaci. Sic Plautus, Bilibrem aqualem, duarum librarum capacem, dixisse videtur in Milit. 3. 2. 39. Porro libram mensuralem in duodecim uncias mensurales dividi, abunde testatur Galenus ejusdem operis lib. 3. his verbis, Est autem apud ipsos (de Romanis loquitur) mensura, qua oleum metiuntur, intersecta lineis dividentibus totam in duodecim partes. Atque Mensura integra, vocatur ab ipsis Libra: Duodecima vero pars ejus Uncia. Quantum autem pendeat Libra mensuralis, potest utcunque colligi ex ipso Galeno, qui lib. 6. de compositione medicamentorum per genera, sic ait, Ego sane olei libram Romæ nuncupatam, quam per intersecta cornua metiuntur, appendi aliquando, cupiens scire quantum ponderis haberet. Inveni vero duodecim uncias mensurales, decem ponderalibus æquales. Ex quibus verbis apparet, Libram & Unciam mensuralem non e ponderalibus, ut una alteri respondeat, constitutas, quemadmodum hodie a Pharmacopolis magno errore constituuntur.
Libra, Instrumentum quo res ponderantur, lancem unam utrinque habens. Alio nomine Bilancem vocant. Cic. 5. Tusc. 51. Quo loco quæro, quam vim habeat libra illa Critolai, qui quum in alteram lancem animi bona imponat: in alteram corporis & externa, tantum propendere illam boni lancem putet, ut terram & maria deprimat. [Lego Præpendere.
Translate, Plin. Epist. 9. 9. Jam illa, quanta probitas in ore, quanta in sermone cunctatio, quam pari libra gravitas, comitasque.
Anceps libra. Pers. 4. Sat. 11.
Libra, Signum cæleste. Plin. lib. 18. cap. 25. Alterumque æquinoctium Libræ.
Libra Phœbeos tenet æqua currus. Senec. Herc. fur. 10.
Pendula cælestes libra movebat aquas. Ovid. 4. Fast. 386.
Libra die somnique pares ubi fecerit horas. Virg. 1. Georg. 208.
Libra, Instrumentum fabrile. Columel. lib. 8. cap. 1. Sin autem locus, ubi vivarium constituere censemus, pari libra cum æquore maris est, in pedes novem defodiatur piscina.
Turres ad libram factæ in navibus. i. e. Eadem rectitudine. Cæs. 3. Bell. Civil. 40. [Æquali pondere alii rectius exponunt.
Libra, pro Libramento. Plin. lib. 16. cap. 36. Contra flatus quoque pervicax libra Bononiensibus calamis.

Librālis, e. Ad. [λιτραῖος] Quod est unius libræ. Vegetius scribit lib. 2. de Re Mil. cap. 23. manu sola omnes milites meditatos libralia saxa jactare: qui usus paratior credebatur, quia non desiderabat fundam. Plin. lib. 19. cap. 2. Excedunt sæpe magnitudinem mali cotonei, etiam librali pondere.
Librales offas, in præfusæ adipis liquamine tinctas, lingula demittito. Columel. lib. 6. cap. 2. Librales offæ; vel unius libræ pondere & mensura, vel quæ lingula librantur & demittuntur in os bovis. [Sed ex Pallad. Mart. tit. 12. extr. legendum In gulam demittito, ut probe vidit Gesn. Libralis autem offa est Libræ mensuralis.
Pira libralia. Plin. lib. 15. cap. 11. ad finem, Nec non & quædam e piris libralia appellata, amplitudinem sibi ponderis nomine asserunt.

Librarius, a, um. Adj. [λιτραῖος] Quod ad libram pertinet: ut, Libraria frusta; Quæ singula sunt ponderis libræ unius. Columel. lib. ult. cap. 53. Caro in libraria frusta conciditur.

Libraria, æ. f. Fabrett. Inscript. p. 211. AVG. L. LIBRARIA. CONSVO. &c. Libraria, non a libris scribendis; sed a libra, tanquam partiendis pensis præfecta. Juven. 6. Sat. 475.
— si nocte maritus
Aversus jacuit, periit libraria. Ubi Schol. Vet. Libraria, Lanipendia. ubi V. & Schurzfl.

Librīle, is. n. [σταθμοῦχος] Scapus libræ, inquit Festus. Synecdochice pro tota Libra. Gell. 20. 1. Perpendi in librili.
Est etiam Instrumentum bellicum. Festus: Librilia appellantur instrumenta bellica; saxa scilicet ad brachii crassitudinem in modum flagellorum loris revincta. Ita Scalig. legit. Al. Librilla. V. Parei Lex. Crit. p. 677. qui huc refert locum Cæs. 7. Bell. Gall. 81. Fundis, librilibus, sudibusque quas in opere disposuerant, ac glandibus Gallos perterrent. Sic placet & Davisio. [Alioqui, sublata distinctione, Libralibus legendum esset. In vet. Gloss. Lat. Gr. Librale, χοινικίς alia notione. Librile vero a Librando dictum esse apparet; ita ut ad id ipsum verbum pertineat.

Librĭpens, endis. m. [ζυγοστάτης Gl. L. Gr.] a Pendendo, secundum Priscianum lib. 6. extr. consentit Plin. lib. 33. cap. 3. Boëthius in Topica Ciceronis lib. 3. V. mancipatio.

Lībella, æ. f. dimin. [ζυγάστρον] Nummulus argenteus, qui & As dicitur. Cic. 4. Verr. 26. Et quis Volcatio, si sua sponte venisset, unam libellam dedisset? Libellam pro Asse posuit: ex eo dictam quod libra æris valebat, id est asse. Quum autem minimam pecuniolam significare volebant, assem & libellam dicebant. Idem pro Rosc. Com. 11. de pœna plus petentium loquens, Si peteret festert. 1000 dari oportere: hic, nisi planum facit, sestert. 1000 ad libellam sibi deberi, causam perdit. i. e. Si minimo quidem nummo minus debitum fuit, ex formula plus petitionis, causa cadit. Plaut. Capt. 5. 1. 27.
At ob eam rem mihi libellam pro eo argenti ne duis. Libella argenti ideo dicitur, quod nummulus erat argenteus. Hæc ex Budæo. Cic. 7. Att. 2. Fecit palam te ex libella, me ex teruncia. Subaud. Hæredem h. e. Te omnium bonorum hæredem. Nam Libræ nomine significatur omnis hæreditas. Teruncia quarta pars est libræ: ergo & quarta pars bonorum. Scriptum itaque erat in testamento, ut Atticus, hæres ex libra, quartam deinde partem Ciceroni attribueret. V. Adag. Eras. p. 1015. [Teruncia vox Latina non est. Ex teruncio itaque substituunt consensu docti. Gronov. de Pec. Vet. lib. 2. cap. 1. extr. Libellam interpretatur Quatuor uncias cum tribus sicilicis & scriptulo, Teruncium vero Unciam & scriptulos quinque. Libellam autem in Sestertiaria ratione intelligit, de qua V. Volus. Mæcian. Distribut. p. 399. edit. ejusdem Gronov. conf. Varr. L. L. 5. 36. Ceterum de eodem Cic. loco, quum MSS. longe a vulgata lectione abeant, parum constat, quomodo legendus sit.
Libella erat Moneta argentea, atque decima pars denarii: ut alia libella decima pars sestertii. Auctor Georgius Agricola ex Volusio Mæciano. [Moneta, seu Nummus revera non fuit, sed Nomen tantum, partem, vel Denarii, vel Sestertii decimam denotans, ut l. c. videre licet.
Libella, Fabrile est instrumentum. Plin. lib. 36. cap. 22. Structuram ad normam & libellam, & ad perpendiculum respondere oportet. Varr. de R. R. 1. 6. Locus ad libellam æquus.
Deliberare, a libella, qua quid perpenditur, dictum. Festus. H. St. Non probavit tamen se doctis hoc etymon.
Libella claudicat. Lucret. lib. 4. 516. Libella autem constat regulis duabus æqualibus, ita junctis inter se alteris duobus capitibus, & divaricatis duobus alteris, ut rectum angulum efficiant. Additur tertia regula, & ab utroque suo extremo cum ceteris duabus per medias circiter partes compingitur. pendet præterea e filo ab angulo, quem efficiunt duæ majores regulæ, plumbea parvula massa turbinata. Hæc Lambinus in Lucretium.

Libro, [σταθμίζω, σταθμάομαι, ταλαντεύω] āre. Ponderare, trutinare, æstimare, & examinare. Apul. Omnia prius, quam aliquid statuas, libranda sunt.
Metum librare. Stat. 9. Theb. 166.
Librare, Grave facere. Plin. lib. 11. cap. 10. Apes, si cooriatur procella, apprehensi ponderisculo lapilli se librant. V. Virg. 4. Georg. 196.
Cursum librare in aëre, de avibus dicitur. Ovid. 2. Amor. 6. 4.
Corpus libravit in alas geminas. Ovid. 8. Met. 201.
Malleum librare. Ovid. 2. Met. 624.
Sese librans ex alto, inquit Plinius de aquila. lib. 10. cap. 3.
Tela librare, Magna vi conjicere & jaculari. Virg. 9. Æn. 417.
— hoc acrior idem
Ecce aliud summa telum librabat ab aure.
Librare, Æqualiter dividere. Columel. lib. 10. 42.
Et paribus Titan orbem libraverat horis.

Librātus, a, um. Partic. ut, Terra librata ponderibus. Cic. 5. Tusc. 69.
Tellus ponderibus librata suis. Ovid. 1. Met. 13.
Compar. Liv. 30. 10. Gravior, ac pondere ipso libratior, superne ex onerariis ictus erat. i. e. Melius libratus.

Libratio, ōnis. f. Librandi actus. Vitruv. 8. 6. Qui Archimedis libros legit, dicet, non posse fieri veram ex aqua librationem.
Divina libratio summi moderatoris. Minut. Felix cap. 17.

Libratūra, æ. f. Idem. Veget. de Re Vet. 2. 22. pr. Libratura cutis.

Librātor, ōris. m. [σταθμιστής] Qui peritiam habet librandi aquam ad libellam. Vulgo nunc *libellator* dicitur. Plin. 10. Epist. 50. Superest ut tu libratorem vel architectum, si tibi videbitur, mittas, qui diligenter exploret, sitne lacus altior mari.

Libratores, Qui lapides in bello emittebant. Tacit. 13. Ann. 39. Libratoribus, funditoribusque attributus locus, unde eminus glandes torquerent: ne qua pars subsidium laborantibus ferret, pari undique metu. Contra Turnebus libratores apud Tacitum esse ait, non qui in hostem missilia vibrant, mittuntve manu, sed qui ex tormentis excutiunt. Taciti verba sunt, (2. Ann. 20.) Remotisque paulatim legionibus, funditores, libratoresque excutere tela, & proturbare hostem jubet: missæ e tormentis hastæ, &c.

Librāmen, ĭnis. n. Ipsa vis ejaculandi & vibrandi. Liv. 42. 65. Huic spiculo ad libramen pinnæ tres, ut sagittis solent, circumdabantur.

Librāmentum, i. n. [σταθμησις] Æquamentum. Columel. lib. 1. cap. 5. Nam ejusmodi positio medium temperatumque libramentum ventorum hiemalium & æstivorum tenet. Plin. lib. 4. Epist. 30. extr. An nescio quod libramentum abditum & cæcum, quod quum exinanitum est, suscitat & elicit fontem, &c.

Aquæ libramentum. Plin. 21. 6.

Plumbi libramenta, Massæ plumbeæ in arietes conjectæ, & vibratæ. Liv. 38. 5.

Tormentorum libramenta, Habenæ & lora seu funes quibus librabantur seu vibrabantur tormenta. Tacit. 3. Hist. 23.

Libralis, **Libraria**, **Librariolus**, **Librarius**. V. liber & libra.

Librile, **Libripens**, **Libro**, are. V. libra.

Libs, Lĭbis. m. [Λίψ] Ventus. Plin. lib. 18. cap. 34. Ex adverso Aquilonis ab Occasu Brumali Africus flabit, quem Græci Liba vocant. Sic lib. 2. cap. 47. Vulgo nunc vocatur *Le betx*.

Libs etiam Homo Africanus. Sidon. Carm. 9. 94. & 15. 143. pro Libys.

Libui, orum. m. Populi ut ait Liv. 5. 35. qui locos tenuerunt, ubi nunc Brixia & Verona urbes sunt.

Libum, V. libo, āre.

Liburnia, æ. f. [Λιβυρνία] Regio inter Illyricum & Dalmatiam, seu (ut quidam aiunt) Pars Dalmatiæ, in qua sunt Salonæ urbs insignis, cujus populi

Liburni [Λιβυρνοὶ] vocitati sunt, de quibus Lucanus lib. 4. 530.

Pugnacesque mari Graia cum classe Liburnos.

Regna Liburnorum. Virg. 1. Æn. 248.

Item, Qui privatim quoscunque in judicium vocabant jussu magistratuum (quod vilissimorum hominum officium erat) dicebantur Liburni, quod fere e Liburnia essent. Martial. lib. 1. 50. v. 33. ad Licianum, de Hispaniæ locis,

Procul horridus Liburnus, & querulus cliens. Juven. 4. Sat. 75.

— clamante Liburno. [Ubi Schol. vet. Qui admissionibus præerat. Non dubito, quin uterque de Liburno atriensi loquatur, qui & Salutatores, & Clientes admittebat.

Liburnus, a, um. Adj. [Λιβυρνικός] ut, Terra Liburna. Lucan. lib. 8. 38. Rostra Liburna. Propert. lib. 3. 11. 44. Sic MSS. Alii legunt, Nostra Liburna. i. e. Romanas Liburnicas. V. paulo infra.

Liburnicus, a, um. Idem. ut, Insulæ Liburnicæ. Plin. 3. 26.

Liburna, & **Liburnica**, æ. f. [λιβυρνὶς] Genus navis bellicæ velocissimæ, a Liburnis populis in Illyrico, qui olim navibus velocibus usi, Ionium mare, insulasque prædabantur. Qua ex causa Romani naves levitate celeritateque præstantes, appellavere Liburnicas, ut refert Appianus. Hor. in Epod. 1. 1.

Ibis liburnis inter alta navium
Amice propugnacula. Lucan. lib. 3. 529.

Ordine contentæ gemino crevisse liburnæ. Plin. lib. 6. Epist. 16. ad Tacitum, Jubet liburnicam aptari: mihi, si venire una vellem, facit copiam. [Subauditur semper Navis. Græci neutraliter usurpant τὰ λιβυρνικὰ σκάφη. Steph. in Λιβυρνοί.

Liburnus, Portus Tuscorum, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hodie *Livorno*.

Libya, æ. & **Libye**, es. f. [Λιβύη] Africa: quod inde Libs ventus flare soleat: seu quod pluvia indigeat propter nimiam siccitatem, ἀπὸ τοῦ λείπειν. Vel a Libya Epaphi filia, Jovis filii.

Agri soli Libyæ. Virg. 3. Georg. 249. Soli, Deserti.

Æstiferæ Libyes squalentia arva. Lucan. lib. 1. 206.

Sitientis Libyes calidæ arenæ. Lucan. lib. 1. 368.

Deserta Libyæ. Virg. 1. Æn. 388.

Litus arenosum Libyæ. Virg. 4. Æn. 257.

Vastitas Libyæ. Cic. 1. de Nat. Deor. 102.

Est etiam hoc nomine Fluvius in Mauritania.

Libys, yos. m. gentile [Λίβυς] & **Libyssa**, æ. f. [Λίβυσσα] ex Libya orti, vel ortæ. Unde

Arena Libyssa. Adjective, Catul. ad Lesbiam, epig. 7. 3. Hinc ambiguitas oraculi, quo Hannibal deceptus fuit. Nam & Bithyniæ Libyssa est. V. infra. conf. libycus.

Libyssīnus, a, um. Adj. [Λιβυσσῖνος] Martianus Capella, Gravi ac Libyssino calore exustus.

Montes Libyssini. Catul. 58. 1. [Sed Libystini dedit Voss. recte. Λιβυστῖνος & Λιβυστίνη agnoscit Stephanus in Λίβυς.

Libystis, ĭdis. f. [Λιβυστίς] patronym. Virg. 5. Æn. 37.

— pelle Libystidis ursæ. Al. Libystidos. V. Lisp. Elect. 2. 4. Salmas. in Solin. p. 220. Voss. de Idol. 3. 52. p. 503. Steph. d. l.

Libycus, a, um. Adj. [Λιβυκός] unde, Libycum mare. Libycus campus, in agro Argeo appellatus, quod in eo primum fruges ex Libya allatæ sunt. Quam ob causam etiam Ceres ab Argeis Libyssa vocata est, inquit Festus.

Gentes Libycæ. Virg. 4. Æn. 320.

Terræ Libycæ. Virg. 4. Æn. 271.

Urbs Libyca. Virg. 4. Æn. 348.

Libycus asparagus, Silvestris. Plin. 20. 10.

Libycis, idis. Urbs Judææ ab Orientali parte Jordanis, quam Horodes exstruxit.

Libyssa, æ. f. [Λίβυσσα] Bithyniæ urbs, Ptolemæo lib. 5. cap. 1. Vulgo *Polmen*. Bithyniæ Φρούριον vocat Stephanus. nota est Annibalis interitu.

Libystīnus, dictus est Apollo ab his qui Pachynum Siciliæ promontorium incolebant, eo quod immissa Libycis, hoc est hostibus Carthaginiensibus peste, pæne cuncti subita morte interierint.

L I C

Lichas, æ. m. [Λίχας] Nomen viri qui Herculem secutus est, auctore Festo. Vulgo scribi solet Lychas. Hunc fabulantur Poetæ versum fuisse in scopulum, dum ab Hercule furente præcipitatur in mare. V. Ovid. 9. Met. 155. ibique Heins.

Licenter, **Licentia**, **Licentiosus**. V. licet.

Lĭceo, ui, [πωλοῦμαι] ēre. cujus supinum est ab impersonali Licitum est; passivam habet significationem, & significat Pretio augeri quum fit auctio. Plaut. Men. 5. 9. 95.

Auctio fiet Menæchmi mane sane septimi:
Venibunt servi, suppellex, fundi, ædes, omnia
Venibunt, quiqui licebunt præsenti pecunia. Martial. lib. 6. 66.

Active, ut vult Gronov. de Præcone vendente puellam,

Parvo quum pretio diu liceret. Cic. 12. Att. 24. De Drusi hortis quanti licuisse tu scribis, id ego quoque audieram, & ut opinor, heri ad te scripseram. [Potest tamen subaudiri Emere, ut & apud Martialem, ut sit a Licet Imperf. Porro & Plautus active posuit.

Lĭceor, lĭcĭtus sum, [ἀντωνέομαι] ēri. Dep. Valla, Liceor, videtur carere præterito, tamen quasi præteritum habeat, format a se frequentativum (sed ejusdem tamen significationis) Licitor. Unde sunt participia Licitans, & Licitaturus. Utriusque igitur verbi significatio est, Pretium deferre in auctione facienda, hoc est in venditione quæ publice fit. Hactenus Valla. Plaut. Stich. 1. 3. 68.

Jocos ridiculos vendo, agite, licemini. Al. Logos. Cic. 5. Verr. 77. Herbitenses quum viderent, si ad Æschrionem pretium rediisset, se ad arbitrium libidinosissimæ mulieris spoliatum iri: liciti sunt usque eo, quoad efficere posse arbitrabantur. Pers. 5. Sat. 196.

Et centum Græcos curto centusse licetur.

Absolute aliquando ponitur: aliquando accusativo jungitur, adjecto pretio vel in ablativo, vel in genitivo. Ulpianus, Si res ejus venierit, & exsistat qui plus liceatur, &c.

Liceri contra aliquem. Cic. 3. Off. 61. Non licitatorem venditor, nec qui contra se liceatur, emptor apponet. conf. licens Partic. & licitator.

Usurpatur hoc verbum non in emtionibus tantum, sed etiam in conductionibus. Suet. Cæs. cap. 20. Ne in locatione novorum vectigalium immoderatius licerentur, propalam monuit. [Sic & in loc. Cæs. seq.

Licens, entis. Pretium offerens pro aliqua re. Cæs. 1. Bell. Gall. 18. Quod illo licente, contra liceri audeat nemo.

Lĭcĭtor, [πλειστηριάζομαι] āri. frequent. a Liceor. Curt. lib. 4. 1. 12. Et quum habeatis arma, licitamini hostium capita.

Licitari, Congredi, pugnare. Ennius apud Non. 2. 105. Pars ludicre saxa jactant, inter se licitantur. Cæcilius Hymnide, Quæ narrare inepti & scitras ferventis, quin machæra licitari adversum eum cœpisti sciens. Nonius.

Licitari dicuntur (inquit Festus) in pugnando, sive mercando contendentes.

Lĭcĭtans, antis. Partic. [ἀντωνούμενος] Qui licitatur. Caius in l. Locatio. D. de Publicanis, Locatio vectigalium, quæ calore licitantis ultra modum solitæ conductionis inflatur, ita demum admittenda est, si fidejussores idoneos & cautionem is, qui licitatione vicit, offerre paratus sit.

Lĭcĭtātio, ōnis. f. [ἀντώνησις] Auctio. Cic. 11. Att. 15. Genus enim conditionis ejusmodi fuit, in quo non solet esse controversia: quum ea pars quæ videtur esse minor licitatione expleri posset.

Facere licitationem. Cic. 4. Verr. 133. Exquisitis palam pretiis & licitationibus factis, describebat Censores binos in singulas civitates Timarchides.

Vincere licitatione. V. vinco.

Lĭcĭtātor, ōris. m. [ἀντωνητής] Qui pretium auget. Cic. 3. Off. 64. Non licitatorem venditor, nec qui contra se liceatur, emptor opponet. Sed rectius legitur Apponet. Sic

Apponere licitatorem. Cic. 7. Fam. 2. Nunc quum tuum pretium novi, licitatorem potius apponam, &c. Alia exemplaria habent, In licitatorem potius ponam. V. not. Gronov. [Verbum Apponere in hac re κύριον. Sequiori ævo dixerunt Appositare, unde Itali *Appostare* & Galli *App-ster*.

Licerium, i. n. Urbs Aquitaniæ. Hinc

Licerianus, a, um. Adj. ut, Pira Liceriana. Plin. 15. 15. [Immo ab auctore. An ergo Lacceriana? C. Lacerii Tr. pl. meminit Liv. 5. 10. extr.

Lĭcet, licuit, [ἔξεστι, ἐνδέχεται] ēre. imperf. Fas esse, & licitum. Cic. 5. Tusc. 55. Id enim licere dicimus quod cuique conceditur.

Peccare nemini licet. Cic. 5. Tusc. 55.

Cum accusativo. Quintil. lib. 4. cap. 4. Procuratorem tibi esse non licuit. Quidam legunt Procuratori, in dativo. Cic. pro Corn. Balb. 29. Si civi Romano licet esse Gaditanum.

Cum dativo. Cic. 1. Tusc. 33. Licuit enim esse otioso Themistocli, licuit Epaminondæ. Hor. 1. Serm. 1. 19. — eja

Quid statis? nolunt, atqui licet esse beatis. Cic. ad Brut. 16. Sed quis supplicat, ut optime meritis de Rep. liceat esse salvis? Grammatici notant, hanc formulam cum dativo esse ex Consuetudine Græca; accusativum ex natura linguæ Latinæ.

Licet, Responsio permittentis vel concedentis. Plaut. Rud. 4. 6. 8.

Eum rogato ut relinquat alias res, & huc veniat. τ. licet. V. licet, Adv.

Licet mihi discere de te, pro Possum. Ter. Eun. 2. 2. 31. Cic. 7. Verr. 179. Sed non idem mihi licet, quod iis qui nobili genere nati sunt.

Licet me id scire quid sit? Plaut. Pseud. 1. 1. 14.

Liceat modo. Ter. Heaut. 5. 2. 28. Modo liceat vivere, est spes.

Licet sis, Esse potes. Plaut. Rud. 1. 2. 51.

Mea quidem hercle causa salvos sis licet.

Si per te licet, i. e. Si permiseris: vel, Si potero, a te non impeditus. Plaut. Asin. prol. 12. Ter. in prolog. Heaut. 136. — date potestatem mihi

Statariam agere, ut liceat per silentium. i. e. Quod ego possim vobis tacentibus. Idem Hec. 5. 4. 33. Per me exquirere licet. Vulgus barbarorum dicit, *Ego sum contentus quod tu, &c.* Cic. 2. Philip. 9. Petis ut tibi per me liceat quendam de exilio reducere.

Licet, absolute, pro Poteris facere. Cato de R. R. cap. 158. extr. Et si voles insuper vinum Coum mistum bibere, licebit bibas. Cic. 1. Off. 102. Licet ora ipsa cernere iratorum. Idem 4. Acad. 57. Hic pugnes licet, non repugnabo.

Impune licere. Tibul. lib. 1. 9. 5.

Utitur etiam hoc verbo in precationibus Hor. 3. Carm. 27. 13.

Sis, licet, felix, ubicunque mavis,
Et memor noftri, Galatea, vivas.

LICĬTUM eft, [ἐφεῖται] Idem quod Licet. Virg. 10. Æn. 105.
Quandoquidem Aufonios conjungi fœdere Teucris
Haud licitum eft: nec veftra capit difcordia finem. Ter. Hec. 5. 3. 39.
Ego dum illo licitum eft, ufa fum benigno, & lepido & comi. Cic. 14. Fam. 4. Expectaffem Brundufii, fi effet licitum per nautas.

LICET, [ἔξω] Adv. concedentis, quemadmodum Efto. Virg. 6. Æn. 400.
— licet ingens janitor antro
Æternum latrans exfangues terreat umbras.
Licet [κἂν, καίτοι] pro Quamvis, adverfativa particula eft, fere fequente Tamen. Cic. de Arufp. Refp. 19. Quam volumus licet, P. C. ipfi nos amemus, tamen nec numero Hifpanos, nec robore Gallos, &c. Virg. 6. Æn. 803.
Fixerit æripedem cervam licet. V. Juven. 8. Sat. 18.

LICITUS, a, um. Adj. ex Partic. ut Negotiatio licita. Ulpian. in l. 2. D. De jure patro.
Licitæ acies. V. ACIES.

LICITŪRUM eft, [ἐξεσόμενον] Cic. 2. Att. 1. Quod nihilo magis ei liciturum effet plebeio Remp. perdere, quam fimilibus ejus me COS. patritiis effet licitum. [Pro Licitum futurum, quomodo forfan legendum.

LICĬTO, Adv. Solin. cap. 16. Ædes numinis, præterquam nudus veftigia, nullus licito ingreditur.

LICĬTE, Adv. Idem. ut, Licite ufurpare. Orof. 6. 10.

LICENS, entis. Adj. ex Partic. Propert. 4. 1. 26.
Unde licens Fabius facra Lupercus habet.
Greffus licens. Martial. 4. 8.
Joci licentes. Stat. 1. Silv. 6. 93.
Compar. [ἐξουσιαστικώτερος] Cic. 3. de Orat. 183. Inde ille licentior & divitior fluxit dithyrambus.
Accufatio licentior. Valer. lib. 9. cap. 2. 3. de Damafippo.
Epiftola licentior, In qua libere fcribimus quicquid volumus. Plin. in Epift. Dicatoria ad N. H.
Vita licentior, pro Diffoluta. Valer. lib. 9. cap. 1.

LICENTER, Adv. [ἀδεῶς] Per licentiam. Cic. in Orat. 77. Solutum quiddam fit, nec vagum tamen, ut ingredi libere, non ut licenter videatur errare. Sic Liv. 26. 10. Id eum tam licenter atque otiofe facere Flacco indignum vifum eft.
Ede audacter & licenter. Catul. 53. 16.
Compar. ut, Dicere licentius. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Errare licentius. Ovid. 4. de Pont. 10. 29.

LICENTIA, æ. f. [ἐξουσία, ἄδεια] in verbis femper in malam partem accipitur, fcilicet pro Temeritate loquendi quæ velis. In factis in malum accipitur, nonnunquam in bonum. Eft autem Licentia, Impunita facultas loquendi, vel agendi quæcunque placent. Hæc ex Valla lib. 4. Ter. Adelph. 3. 4. 63.
— verum nimia illæc licentia
Profecto evadet in aliquod magnum malum. Idem Heaut. 3. 1. 74.
Nam deteriores omnes fumus licentia.
Licentia & libertas vivendi. Cic. 5. Verr. 3. Nifi facile cupiditates noftras teneremus, nunquam ipfimet nobis præcideremus iftam licentiam, libertatemque vivendi.
Pœna abfuit, & licentia confecuta eft. Cic. 5. Verr.
Licentia ad maledicendum. Cic. pro Font. 30.
Ferri licentia, Armorum. Lucan. lib. 1. 8.
Quis furor ô cives, quæ tanta licentia ferri?
Licentia temporum. Plin. 3. Epift. 3. extr.
Conftricta licentia nullo modo. Claud. de Nupt. Honor. 78.
Effrena. Claud. de Bell. Get. 369.
Effufa. Tacit. 4. Ann. h. e. Immodica.
Fefta. Quintil. lib. 6. cap. 3. Quin illæ ipfæ, quæ Dicta funt, ac vocantur, quas certis diebus feftæ licentiæ dicere folebamus, &c.
Fecunda licentia vatum. Ovid. 3. Amor. 12. 41.
Immenfa licentia ponti. Ovid. 1. Met. 309.
Indomita. Hor. 3. Carm. 24. 28.
Lafciva. Hor. 1. Carm. 19. 3.
Nocturna licentia. Ovid. 5. Faft. 367.
Affequi licentiam. Cic. 1. Off. 148.
Concedere licentiam. Cic. pro Muren. 20.
Dare licentiam pecunias eripiendi. Cic. 3. Verr. 220.
Dare infinitam licentiam judici. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 7.
Injecit vaganti frena licentiæ. Hor. 4. Carm. 15. 10.
Largiri licentiam. Cic. 4. Acad. 30.
Notare licentiam verbi. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Obtinere licentiam. Cic. 10. Att. 4.
Patere licentiam. Cic. de Amicit. 89.
Permittere licentiam. V. PERMITTO.
Pollicetur licentiam luxuriæ. Cic. 2. de Fin. 70.
Poffidere licentiam. Cic. 4. Verr. 67.
Præcidere licentiam. Cic. 5. Verr. 3.
Prodere licentiam mentiendi. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Refrenare licentiam. Hor. 3. Carm. 24. 28.
Tranfcendet hæc licentia in provincias. Tacit. 1. Hift. 30.
Licentia, fimpliciter pro Poteftate, five Permiffione. Tacit. 14. Ann. 49. Statuerent ut vellent, data & abfolvendi licentia. Ibid. 50. Mox licentia habendi oblivionem attulit.
Licentia, in bonam partem. Cic. 3. Off. 20. Nobis autem noftra Academia magnam licentiam dat. Idem 1. Off. 148. Nec quemquam eo errore duci oportet, ut fi quid Socrates aut Ariftippus contra morem confuetudinemque civilem fecerit, locutive fint, idem fibi arbitretur licere: magnis enim illi, & divinis bonis hanc licentiam affequebantur. Budæus.

LICENTIATUS, i. m. Honoris hodie vocabulum, i. e. Defignatus, ut licentiam habeat ad confequendam dignitatem fupremi tituli. De derivatione hujus vocis V. Hotoman. de verbis juris: Erafm. Dialog. de Pronun. p. 35. & Lanfii Comm. 1. de Academ. p. 75.
In paupertatem eo licentiatus. Laber. apud Non. 3. 130. Sed alii legunt Licentatus. Mercer. Meo licentiatus. [Puto Licentiatu, fexto cafu.

LICENTIŌSUS, a, um. Adj. [ἐξουσιαστικός] Tacit. Ex moribus imperatoris miles intactus aut licentiofus. Quintil. lib. 1. cap. 6. Nam ebor dicere, non minus eft licentiofum, quam fi fulphuri & gutturi fubjicerent o mediam in genitivo.

LICHĂNOS, i. m. [λιχανός] Phthongorum mobilium unus, apud Vitruv. 5. 4.

LĪCHEN, ēnis. m. vel LICHĒNE, es. f. [λειχὴν] Morbi genus, quod Latini Mentagram vocant, quod a mento incipiat. Plin. lib. 26. cap. 1. Graviffimum ex his lichenas appellavere Græco nomine: Latine, quoniam a mento fere oriebatur, joculari primum lafcivia (ut eft procax natura multorum in alienis miferiis) mox & ufurpato vocabulo mentagram, occupantem in multis totos utique vultus, oculis tantum immunibus, defcendentem vero & in colla pectufque ac manus, fœdo cutis furfure. Martial. lib. 11. 99.
Non ulcus acre, puftulæve lucentes,
Nec trifte mentum, fordidive lichenes. Noftra ætate, inquit Cornarius, ab anno Chrifti quingentefimo fupra millefimum, per omnem Europam fæviffime graffati funt lichenes. Neque enim alterius generis cenfendus eft, qui vulgo hodie Gallicus & Neapolitanus morbus, & ab aliis Hifpana fcabies nominatur: quanquam hæc ipfa affectio multarum fpecierum exfiftat, & non recens aut nova hujus fæculi, juxta quorundam traditionem. Videntur autem λειχῆνες appellati, non quod linctura falivæ humanæ curentur, ut quidam opinati funt, fed quod lambendo proferpant, velut etiam lichen herba in petris folet. λείχω, idem valet quod lingo, lambo.
Lichenas oris præftantiffime vincit glutinum factum e genitalibus vitulorum. Plin. 28. 12.
Lichenes equorum. Diofcorid. lib. 2. cap. 8. ex verfione Ruellii, Lichenes funt in equorum genibus, & fuper ungulas indurati calli, qui triti, & in aceto poti, comitialibus mederi traduntur. Meminit & Plin. lib. 28. cap. 11.
Lichen, Herba. Plin. lib. 26. cap. 4. Lichen vero herba his omnibus præfertur, inde nomine invento. Nafcitur in faxofis, folio uno ad radicem lato, caule uno parvo, longis foliis dependentibus.

LICINIA, æ. f. Olivæ genus fic dictum ab inventore. V. Columel. 12. 49. & 52.

LICINIUM, i. n. Veftis quædam. Ifidor. 19. 22. Licinium vocatum, quod textura ejus ligata fit in totum, quafi diceres Liginum, C, pro G, littera commutata.
Item Lignum lucens; Ifidor. 17. 6. Ligna dicta, quod incenfa convertuntur in lumen. Unde & Licinium dicitur, Quod lumen det. [Rectius Lucinium. Quod Cicindelam exponunt.

LICINIUS, Nomen Ro. gentile, cujus nominis multi in hiftoria Romana occurrunt, & apud Ciceronem. conf. CRASSUS.
Licinius Macer, hiftoriæ Romanæ fcriptor antiquiffimus, laudatus a Liv. 4. 20. & alibi fæpe.

LICINIUS, a, um. Adj. ut, Lex Licinia. Cic. pro Planc. 36.
Atria Licinia. Cic. pro Quint. 12.
Stagna Licinia. Stat. 4. Theb. 744.

LICINIANUS, a, um. Aliud Adj. ut, Domus Liciniana. Cic. 2. Q. frat. 3.
Olea Liciniana. Cato de R. R. cap. 6.

LICIATUS, a, um. V. LICIUM.

LICIUM, & LICIA, ōrum. n. [μίτος, ῥάμμα] Fila funt quibus in telis textrices implicant ftamina: fignificat etiam Stamen ipfum: unde Trilicem dicimus veftem, Quæ tribus liciis conftat. Plin. lib. 8. cap. 48. Plurimis vero liciis texere, quæ polymita appellant, Alexandria inftituit. Virg. 8. Ecl. 73.
Terna tibi hæc primum triplici diverfa colore
Licia circumdo. In quem locum fic ait Servius, Ut Licia ftamen implicant, ita adolefcentis mentem implicare contendit. Hæc ille. Certe licia vim habere in magicis putabantur. Plin. lib. 28. cap. 4. Inguinibus medentur aliqui, licium telæ detractum alligantes novenis feptenifve nodis, ad fingulos nominantes viduam aliquam, atque ita inguina adalligantes licio.
Cantata licia. Ovid. 2. Faft. 575. i. e. Incantata ad implicandas vinciendafque hoftiles linguas.
Dira fororum licia confulit. Stat. 1. Achill. 520.

LICIATUS, a, um. Adj. i. e. Tela textus. Auguftin. de Civ. Dei 22. 14. Liciatum effe videtur.

LICIATORIUM, i. n. [μίσακλον] Lignum in quo licium involvitur. Vulg. Interpr. 1. Sam. 17. 7.

LICĪNUS, a, um. Adj. Comas furfum habens crifpatas. Gloff. Lat. Gr. Licinus, ἀνάθριξ. V. Meurf. p. 2. Exerc. Crit. p. 227. Hinc, Boves licini apud Serv. ad Virg. 3. Georg. 55.

LICITATIO, LICITATOR, LICITOR. V. LICEO.

LICITO, adv. LICITUM eft, LICITURUM eft, LICITUS. V. LICET.

LICTOR, ōris. m. [ῥαβδοῦχος, ῥαβδοφόρος, δήμιος] Minifter publicus, qui apparebat in Urbe magiftratibus ordinariis Confulibus, Prætoribusque folis, extra ordinariis Dictatori, Magiftro equitum, Interregi, Decemviris, & Tribb. mil. cof. pot. Extra Urbem omnibus, qui cum imperio erant, turbam fubmovendo, prehendendo, ducendo, animadvertendoque. Nam idem olim carnificis officio fungebatur. Sed duodeni lictores Confuli, Interregi, Xviro, ac dictis trib. erant: Dictatori XXIV. Prætori feni tantum, portantes virgarum fafciculos cum fecuribus ligatos, magiftratibufque præibant: ac quoties juffi erant, fafciculos folventes, primo virgis cædebant fontem, mox fecuri feriebant. Plaut. Afin. 3. 2. 29.
Ubi fæpe ad languorem tua duritia dederis octo
Validos lictores, ulmeis affectos lentis virgis. Liv. 2. 5. extr. Mif-fique lictores ad fumendum fupplicium, nudatos virgis cædunt, fecurique feriunt. Cic. 8. Att. 10. Subito confilium cepi, ut ante quam luceret, exirem: ne qui confpectus fieret, aut fermo, lictoribus præfertim laureatis. Idem 1. Q. frat. 10. Sit lictor non fuæ, fed tuæ lenitatis apparitor, majoraque præferant fafces illi ac fecures dignitatis infignia, quam poteftatis.
Atri lictores. Hor. 1. Epift. 7. 6.
Confularis lictor. Hor. 2. Carm. 16. 9.
Laureati lictores. V. LAURUS.
Paludati lictores. V. PALUDAMENTUM.
Lictor unde dicatur, docet Gell. lib. 12. cap. 3. his verbis, Valgius (inquit) Rufus in fecundo librorum, quos infcripfit De rebus per epiftolam quæfitis, Lictorem dicit a ligando appellatum effe: quod quum magiftra-

giſtratus Populi Romani virgis quempiam verberari juſſiſſent, crura ejus & manus ligari vincirique a viatore ſolita ſint: iſque qui ex collegio viatorum officium ligandi haberet, lictor ſit appellatus. Utiturque ad eam rem teſtimonio M. Tullii, verbaque ejus refert ex oratione, quæ dicta eſt pro C. Rabir. 13. I lictor, inquit, colliga manus. Hæc ita Valgius, & nos ſane cum illo ſentimus. Sed Tiro Tullius M. Ciceronis libertus, lictorem vel a lino, vel a licio dictum ſcripſit. Licio enim tranſverſo, quod limum appellatur, qui magiſtratibus, inquit, præminiſtrabant, cincti erant. Plutarchus in Problem. Rom. 67. Cur lictores dicti ſunt? An quod ſontes colligabant? Hi enim lora in ſinu geſtantes Romulum ſequebantur. An c interpoſitum eſt, quum ante ſine c litores dicerentur, quaſi publici quidam miniſtri? Nam quod λῆτιν noſtris etiam temporibus publicum eſt, multis Græcorum legibus ſcriptum eſſe, neminem latere puto.

Lictor etiam inter ſacrorum miniſtros cenſebatur. Pomp. Feſt. lib. 6. Flaminius lictor eſt, Qui flamini diali ſacrorum cauſa præſto eſt. Ovid. 2. Faſt. 23.

LICTŌRIUS, a, um. Adj. [ῥαβδουχικὸς] Quod ad lictorem pertinet. Plin. lib. 7. cap. 300. Faſces lictorios januæ ſubmiſit is, cui ſe Oriens Occidenſque ſubmiſerat.
Virga lictoria. Flor. lib. 1. cap. 26.

L I D

LIDUNA, æ. f. Receſſus maris, olim Salacia. Marcell. Empir. cap. 25. Liduna ante prandium.

L I E

LIEN, ēnis. m. [σπλὴν] Unum ex viſceribus internis. Plaut. Curc. 2. 1. 29.
Lien diruptus eſt. P. ambula: id lieni optimum eſt. Al. Directu'ſt.
Idem Merc. 1. 2. 14.
Perii, ſeditionem facit lien, occupat præcordia.
Magnitudine lienis intemperantiam riſus fieri affirmant phyſici. Perſ. 1. Sat. 14. V. SPLEN.
Intumeſcit quandoque lien, ut cingere hominem videatur. Cato cap. 157.

LIĒNIS, Idem. Celſ. lib. 3. cap. 21. Si jecur aut lienis eſt affectus. Lind. Lienem affectum eſſe &c. Idem lib. 2. cap. 8. Quos lienis male habet. Lind. Lienes habent.
Bubulus lienis, apud Celſ. lib. 4. cap. 9.
Torquet lienis. Celſ. lib. 5. cap. 18.

LIENŌSUS, a, um. Adj. [σπληνικὸς] Qui liene laborat, quoties excrementi plus in lienem divertit, quam calor ejus viſceris poſſit conficere. Ariſtot. lib. 3. De partibus animalium. Plin. lib. 7. cap. 2. de Pyrrho refert, cujus dextri pedis pollex lienoſis medebatur.
Cor lienoſum. i. e. Lienis naturam habens, ut turgeat ſicut lien. Plaut. Caſin. 2. 6. 62. Fortaſſe legendum Ludioſum: i. e. Subſultans more ludionum, ac in corpore emicans, ut illi in theatro. [Ni verſus negaret.

LIENĬCUS, a, um. [σπληνώδης] Idem quod Lienoſus. Plin. lib. 29. cap. 3. Sic & lienicis. Harduinus legit Lientericis.

LĪENTĔRIA, æ. f. [λειεντερία] Inteſtinorum lævitas, inquit Feſtus. Celſus lib. 2. cap. 1. His etiam lævitas inteſtinorum, quæ λειεντερία vocatur. Unde Lienterici Plinio, Alvini, qui hoc morbo vexantur. Dicitur autem proprie Lienteria, Alvi fluxus quo inteſtina continere nihil poſſunt, & quicquid aſſumptum eſt, inconfectum protinus reddunt, auctore Celſo lib. 4. cap. 19. pr. Dicitur & Cœliaca paſſio.

LIENTERICUS, a, um. Adj. [λειεντερικὸς] apud Plin. 29. 3. ut Harduinus reſtituit. V. notas & emendationes ejus ad l. c. n. 15. p. 718.

L I G

LIGAMEN, V. LIGO, are.

LIGARIUS, [Λιγάριος] Nomen gentile Romanum. Pro Q. Ligario habuit Orationem apud Cæſarem Cicero, quæ exſtat.

LIGARIĀNUS, a, um. Adj. [Λιγαριανὸς] Cic. 13. Att. 12. Ligarianam, ut video, præclare auctoritas tua commendavit. Subintelligit Orationem, quam pro Ligario habuit.

LIGATURA, LIGATUS. V. LIGO, are.

LĪGĒA, æ. f. Nymphæ nomen apud Virg. 4. Georg. 336.

LIGELLUM, V. LIGO, are.

LĬGER, ĕris. m. [Λίγηρ] Galliæ fluvius, qui & LIGERIS in nominativo dicitur. Unde & Ligerim in accuſativo lectum eſt. Hic e Cemmenis montibus, ſive Gebenna, in Arvernorum finibus oriens, & inter Heduos & Bituriges verſus Septentrionem primo fluens; inde in Occaſum per Aurelianos, Turones, Andes, & Nannetes, receptis aliquot fluviis, properat; & in Oceanum Aquitanicum ſeſe magna aquarum mole exonerat. Cæſ. 7. Bell. Gall. 55. Liger ex nivibus creverat. Idem 75. Paulo poſt magnis itineribus ad Ligerim pervenit. Vulgo *Loire*
Liger etiam Rutuli cujuſdam nomen apud Virg. 9. Æn. 571. Idem 10. Æn. 584 — veſano talia late
Dicta volant Ligeri, ſed non & Troïus heros
Dicta parat contra.

LIGNUM, i. n. [ξύλον, κᾶλον] a Legendo, inquit Varro L. L. 5. 7. quod ligna caduca in agris legebantur, quibus ad focum uterentur. Plin. lib. 12. cap. 11. Conſtat arboribus fructus radice, frutice, cortice, ſucco, ligno, &c.
Ligna, & ſarmenta. Cic. 3. Verr. 69. Cædere januam ſaxis, inſtare ferro, ligna & ſarmenta circumdare, ignem ſubjicere cœperunt.
Aridum compone lignum. Hor. 3. Carm. 17. 13.
Arida ligna explicare in flammas. Lucret. lib. 2. 880.
Attrita inter ſe ligna. V. ATTERO.
Dedicatum lignum. Cic. 2. de Legib.
Durum. Virg. 9. Æn. 544.
Dolatum. Juven. 12. Sat. 58.
Fiſſum. Virg. 9. Æn. 413.
Fiſſile. Virg. 1. Georg. 544.
Inutile. Hor. 1. Serm. 8. 1.
Lunatum. V. LUNA.
Mobile nervis alienis. V. MOBILIS.
Odoratum, Balſami. Virg. 2. Georg. 118.
Oſſeum. V. OS.

Viridibus ex lignis atque humidis ignem facere. Cic. 3. Verr. 45.
Accendere lignum. V. ACCENDO.
Conficere ligna ad fornacem. V. CONFICIO.
Reponere ligna ſuper foco. Hor. 1. Carm. 9. 5.
Lignum, pro tabulis ligneis, in quibus ſcribebatur, apud Juriſconſultos. Vide Muretum in variis lectionibus. H. St. Nempe lib. 9 cap. 6.
Lignum etiam dicitur Vitium in pomis. Plin. 15. 28. Pomorum aliis intus corpus & foris lignum, ut nucum. Aliis foris corpus intus lignum, ut Perſicis & prunis: vitiumque cinctum fructu.

LIGNEUS, a, um. Adj. [ξύλινος] Quod ex ligno eſt. Cic. 2. de Invent. 170. Materiam ligneam flamma uri poſſe neceſſe eſt.
Cuſtodia lignea. Plaut. Pœn. 5. 6. 28.
— tantiſper quidem
Ut ſis apud me lignea in cuſtodia. i. e. In nervo, nexus.
Deus ligneus. Tibul. lib. 1. 10. 20.
Equus ligneus. Plaut. Rud. 1. 5. 10.
Ponticulus ligneus. Cic. 5. Tuſc. 59.
Signum ligneum. Cic. 6. Verr. 1.
Simulacra lignea. Ovid. 10. Met. 694.
Soleas ligneas in pedes inducere. Cic. 2. de Invent. 149.
Turris lignea. Liv. 23. 37. pr.

LIGNEŎLUS, a, um. Adj. dimin. Cic. 3. Q. frat. 7. Hanc ſcripſi ante lucem, ad lychnuchum ligneolum. Fortaſſe legendum Lineolum.
Figura ligneola. Apul. de Mundo p. 70. Qui in ligneolis hominum figuris geſtus moveat.

LIGNARIUS, a, um. Adj. Quod ad lignum pertinet: ut, Faber lignarius, Negotiatio lignaria. Capitol. in Pertin. cap. 1.

LIGNARIUS, i. m. Qui lignatum it. Liv. 35. 41. Et iidem porticum extra portam Trigeminam inter lignarios fecerunt.

LIGNŌSUS, a, um. Adj. [ξυλώδης] i. e. Inſtar ligni durum, inquit Perottus. Plin. lib. 12. cap. 7. Arbor radice lata, lignoſaque.

LIGNOR, [ξυλίζομαι] āri. dep. Ad ferenda ligna ire. Plaut. Capt. 3. 4. 126.
Ite iſtinc, atque efferte lora. C. num lignatum mittimur? Liv. 25. 34. pr. Et deinde aſſidue dies noctesque infeſtus aderat, ut non vagos tantum, procul a caſtris lignatum pabulatumque progreſſos, exciperet, ſed ipſis obequitaret caſtris.

LIGNĀTIO, ōnis. f. [ξυλισμὸς] Lignorum deſectio, vel deportatio. Cæſ. 5. Bell. Gall. 39. Ut nonnulli milites qui lignationis munitioniſque cauſa in ſilvas diſceſſiſſent, &c.
Lignatio, aliter. Columel. lib. 1. cap. 5. Si autem vel intra villam, vel extrinſecus inductus fons perennis, lignatio, pabulumque vicinum. i. e. Silva, unde ligna peti poſſint.

LIGNĀTOR, ōris. m [ξυλεὺς] Miles qui lignatur. Liv 10. 25. Cæſ. 5. Bell. Gall. 26. Subitoque, oppreſſis lignatoribus, magna manu, &c.

LIGNĬCĪDA, æ. c. Qui ligna cædit. Varro de L. L. 7. 33.

LĬGO, [δέω, ἀναδέω, ἐπιδέω, δεσμόω] āre. Vincire, conſtringere. Quidam a Lino deducunt, quaſi Lino ago: quod omnia, lino ligentur. Plin. lib. 11. cap. 46. Talus autem rectus eſt in articulo pedis ventre eminens, concavo in vertebra ligatus.
In catenas aliqua ligare. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Guttura ligavit laqueo. Ovid. 6 Met. 134.
Vulnera ligare. Ovid 7. Met. 849.
Legibus ligare aliquem. Stat. 4. Silv. 3. 75.
Pacta ligare. Propert. lib. 4. 4. 82.

LIGĀTUS, a, um. Partic. [δεθεὶς] ut, Comas ligatas auro ſubſtringere. Lucan. lib. 3. 280.
Crines ligatos impedit vitta. Tibull. lib. 1. 6. 66.
Filius ligatus. Cic. 4. Catil. 13. Filiumque ejus impuberem, ligatum a prætore miſſum in carcerem, necandum eſſe dixit. Al. Legatum a patre miſſum, in carcere necatum. V. not.

LIGĀTURA, æ. f. Pallad. 1. 6. Ligatura in vitibus, &c.

LIGĀMEN, ĭnis. n. [δέσμα, δεσμὸς] Quo quid ligatur. Columel. lib. 11. cap. 2. Poſſit etiam ſalix deciſa pridie ad lucubrationem expurgari, & ad vitium ligamina præparari.
Nocturna ligamina mitræ. Propert. lib. 2. 29. 6.

LIGAMENTUM, i. n. Idem. Tacit. 15. Ann. 54. Vulneribus ligamenta, quibuſque ſiſtitur ſanguis, &c.

LIGELLUM, i. n. [καλύβη] Breve domicilium, & tuguriolum. Plaut. Aul. 2. 4. 24.
De ſuo ligello fumus ſi qua exit foras. Nonius 2. 504. Turnebus in alia longe eſt ſententia, aitque ſibi in mentem veniſſe vocabulum hoc diminutionis formam quandam adumbrare. Poſtulat autem proportio ut quemadmodum a tigno tigillum & tigellum deducitur, unde & Tigellii nomen, ſic a ligno ligillum & ligellum derivetur. Parvum igitur lignum intelligit quod in foco uratur fumumque reddat. Alii ex MSS. legunt Tigillo.

LĬGO, ōnis. m. [δίκελλα, μάκελλα] Ruſticum inſtrumentum, ſic dictum, quod radicibus quæ ſub terra ſunt, ligetur. Lucan. lib. 1. 169.
Vomereque antiquos Curiorum paſſa ligones. Plin. lib. 18. cap. 6. Adduxit graves ligones, vomeres ponderoſos.
Duris ligonibus exhauriebat humum. Hor. Epod. 5. 30.
Incurvi ligones. Stat. 3. Theb. 589.
Jactati pulſarunt arva ligones. Ovid. 3. Amor. 10. 31.
Longis purgare ligonibus arva. Ovid. 1. de Pont. 8. 59.

LIGULA, V. LINGUA.

LĬGŪRIA, æ. f. [Λιγυστικὴ] Italiæ regio, majore ex parte montoſa, inter amnes Varum & Macram, ab altero latere habens mare Liguſticum, ab altero Padum, Tuſciam attingens. Cujus caput eſt Genua. A qua Liguſtica ora, & Mare Liguſticum. Dicta Liguria, a Ligyſto Phaethontis filio, converſione Y in U. Nunc vulgo dicitur *Terra de Genua.* Teſtis Olivarius in Melam.

LĬGŬR, & LIGUS, ŭris. c. [Λίγυς] Nomen gentile. Probus declinat hic & hæc Ligur, & hic & hæc & hoc Ligus, pro incola Liguriæ.
Aſſuetus malo Ligur. Virg. 2. Georg. 168.
Femina Ligus. Tacit. 2. Hiſt. 13. Auxit invidiam præclaro exemplo femina Ligus, quæ filio abdito, &c.
Tonſus Ligur. Lucan. lib. 1. 442.
Vanus Ligus. Virg. 11. Æn. 715.

LIGURĪNUS, a, um. Adj. ut, Alpes Ligurinæ. Gratian. Cyneget. v. 510.

LIGURĪNUS, i. m. Cognomen Ro. Martial. 3. 44.
Circa te, Ligurine, solitudo.

LIGUSTIS, idis. gentile. Sidon. 9. Epist. 15. 44.
Humo atque gente cretus in Ligustide.

LIGUSTĪCUS, a, um. Adj. [Λιγυστικός] Juven. 3. Sat. 257.
Nam si procubuit qui saxa Ligustica portat.
Ligusticum, sive ut Bocatius, Ligustinum mare, est maris Tusci pars a Liguria provincia cui adjacet, denominatum. Hoc (ut refert Solinus) corallium procreat, quod fulminibus resistit.

LIGUSTĪCUM, i. n. [λιγυστικόν] Herbæ hortensis genus. Plin. lib. 19. cap 8. Ligusticum silvestre est. In Liguriæ suæ montibus seritur. Ubique suavius sativum, sed sine viribus. Panacem aliqui vocant. Crate-vas apud Græcos cunilam bubulam eo nomine appellat: ceteri fere conizoides, cunilaginem. Dictum autem ligusticum a Liguria: alii Libysticum a Libya vocatum putant. Pharmacopolæ vocant *levisticum*.

LĬGŪRIO, īvi vel ii, ītum, [λιχνεύω] īre. Multa avide consumere, & suaviora edulia carpere. Liguriunt muscæ, inquit Varr. de R. R. 3. 16. 6. Ter. Eun. 5. 4. 14.
Quæ cum amatore suo quum cœnant, liguriunt. Ubi Donatus, Liguriunt, ἀπὸ τοῦ λιγυροῦ, quod secundum Græcos suave intelligitur. Ligurire dicitur, qui eleganter & more fenum, multo fastidio suaviora quæque degustat. Non. 2. 507. Ligurire, Degustare. unde Abligurire, Multa avide consumere. Ubi codd. Ligurrire exhibent, cum geminata canina littera. V. paulo infra.
Furta ligurire, i. e. Cibum furto ablatum. Hor. 2. Serm. 4. 79.
Jus tepidum ligurire. Hor. 1. Serm. 3. 81.
Ligurire, ait Budæus, est Paulatim in ore commanducare aliquid gustu suave. unde Cic. Ligurire lucra, est Sensim lucrifacere, & in eo oblectari: cui opponitur Devorare, quod fit præavide ab homine hiantis avaritiæ. Et Liguritor procurationum vel curationum, *qui en est friand, & en fait son profit sagement.* Cic. 11. Fam. 21. Quum quidam de collegis nostris agrariam curationem ligurirent, disturbavi rem, totamque in adventum vestrum integram reservavi. i. e. Quum legis agrariæ mentionem sensim tentarent, & cum magna suavitate in animo versarent. Hæc Budæus.
Videtur intelligere β. *Ils s'en lechant les babines.* Ita appeterent, ut sputum suum lingerent, ut vulgo dicitur. Vel ut suaviter meminissent, vel ut rem suavem lingerent legis agrariæ promulgationem. β. H. St. Verisimiliter asserunt hoc verbum Meditativum esse a Lingo, sive pro Linctuiio dictum est, seu non formatur a Supino, ut multa ejus generis. Contendit tamen in MSS. plerisque cum geminata littera Ligurrio scriptum esse Victor. ad Varr. de R.R. 3. 16. 6. quem Mercer. apud Non. 2. 507. & novissimus Horatii poematum editor Cuningamius sequuntur. Non dubito quin magistellis arriserit hæc scriptio olim, quia alias Desiderativa verba id genus antepenultimam corripiunt, præter Scalpurio & Scaturio, quæ similiter producunt. Primam autem corripit, ut Ligula, etsi contractum sine dubio ex Lingula sit.

LIGURĪTIO, ōnis. f. [λιχνεία] Aviditas, immoderata appetentia. Cic. 4. Tusc. 26. Ægrotationi autem talia quædam subjecta sunt, avaritia, ambitio, mulierositas, pervicacia, liguritio, vinolentia, cupedia, & si qua sunt similia.

LIGURĪTOR, ōris. m. Gulosus, antiquis Catillo dictus. Auson. Epigr. 120. in obscæno sensu.
Liguritor, Piscis genus. Macrob. 2. Saturn. 12. extr.

LIGUS, LIGUSTICUM, LIGUSTICUS, V. LIGURIA.

LĬGUSTRUM, i. n. [κύπρος] Eadem arbor est (inquit Plin. lib. 24. cap. 10.) quæ in Oriente Cypros. Suos in Europa usus habet. Succus ejus nervis, articulis, algoribus: folia ubique veteri ulceri, cum salis mica, & oris ulcerationibus prosunt. Virg. 2. Ecl. 18.
Alba ligustra cadunt. Sed hic Ligustra vocat, Flores ligustri, quos constat esse candidissimos. Martial. lib. 1. ad Procillum, 116.
Toto candidior puella cygno,
Argento, nive, lilio, ligustro. Al. Loto. Vulgus Gallicum *troenam* vocat.
Niveum ligustrum. Ovid. 13. Met. 789.
Ligustrum, Genus herbæ, per sepes & macerias serpens. Columel. lib. 10. 301.
— & nigro permista ligustro
Balsama. Quo in loco si forte Ligustrum arbusculam intelligit Columella, respexit ad ejus Semen seu Baccas, quas passim videmus nigerrimas. Al. Niveo legunt.

LIGYES, [Λίγυες] Populi sunt Asiæ qui cum Xerxe, teste Herodoto lib. Hist. 4. contra Græcos militarunt.

LIGYSTUS, i. m. teste Fabio pictore, Phaethontis fuit filius, a quo Liguria cognominata est. V. LIGURIA.

L I L

LĬLÆA, æ. f. [Λίλαια] Urbs Phocidis, apud Statium 7. Theb. 348.

LĪLIUM, i. n. [κρίνον] Herbæ hortensis genus, de qua apud Plin. lib. 21. cap. 5.
Alba lilia. Virg. 4. Georg. 131.
Breve lilium, Fragile. Hor. 1. Carm. 36. 16.
Candida lilia. Virg. 6. Æn. 709.
Candentia lilia. Ovid. 12. Met. 411.
Grandia lilia. Virg. 10. Ecl. 25.
Infringere lilia. Ovid. 10. Met. 191.
Lilium, Genus quoddam munitionis appellatur ex similitudine floris. Cæs. 5. Bell. Gall. 73.

LILIĀCEUS, a, um. Adj. [κρίνινος] unde, Oleum liliaceum, Palladio lib. 6. cap. 14.

LILINUS, a, um. Adj. Idem. ut, Lilinum unguentum. Interp. Diosc. 1. 53.

LILIĒTUM, i. n. [κρινών] Locus in quo liliorum copia est. Palladius Febr. lib. 3. cap. 21. extr. In alios digesti ordines, nova lilieta formabunt.

LILYBÆUM, i. n. [Λιλύβαιον] Siciliæ promontorium est, quod Africam respicit; sunt enim Siciliæ tria promontoria, ut docet Pomponius lib. 2.

LILYBĒĪUS, a, um. Adj. [Λιλυβήϊος] Virg. 3. Æn. 706.
Et vada dura lego saxis Lilybeia cæcis.

LILYBÆTĀNUS, a, um. aliud Adj. Cic. 6. Verr. 37. A Lisone vero Lilybætano primo homine, apud quem diversatus es, Apollinis signum certe esse non oportuit.

L I M

LĪMA, æ. f. [ῥίνη] Instrumentum fabrile, quo ferrum, aut aliquid aliud expolitur terendo. Quintil. lib. 10. cap. 3. Opus poliat lima.
Lima, per translationem. ut,
Ultima lima defuit meis scriptis. Ovid. 1. Trist. 6. 30.
Intendere limam alicujus. Plin. 1. Epist. 2. ad Arrianum, Imo quo magis intendam limam tuam, confiteor & ipsum me, & contubernales ab editione non abhorrere. h e. Ut acuam & excitem tuum judicium ac emendationem in hunc librum quem ad te misi.
Mordet librum lima censoris. Martial. lib. 5. 81. ad Severum, de libello quem volebat ab eo & Secundo castigari,
Quem censoria cum meo Severo
Docti lima momorderit Secundi. i. e. Quem censura Severi & Secundi limaverit atque emendaverit.
Persequi scriptum aliquod lima, pro Limare, emendare, castigare. Plin. lib. 1. Epist. 8. ad Saturninum, Memini quidem te jam quædam notasse, sed generaliter. ideo nunc rogo, ut non tantum universitati attendas, verum etiam particulas qua soles lima persequaris.
Rasus liber lima. Ovid. 2. de Pont. 4. 17.
Uti lima mordacius. Ovid. 1. de Pont. 5. 19.

LĪMO, [ῥινάω] āre. Plin. lib. 18. cap. 1. Atque quum in arbores exacuant, limentque cornua elephanti.
Scalpere atque limare gemmas. Plin. lib. 36. cap. 7.
Limare, per translationem, pro Expolire, & redundantiam circumcidere, ut ait Budæus. Cic. 1. de Orat. 115. Neque hæc ita dico, ut ars aliquid limare non possit: neque enim ignoro & quæ bona sint, fieri meliora posse doctrina.
Ornare ac limare. Cic. 3. de Orat. 88.
Cura tenui limari. Ovid. 4. de Pont. 6. 36.
Politius limare aliquod opus. Cic. 1. Acad. 2. i. e. Ornatius facere.
Ratio limat aliquid. Quintil. lib 2. cap 4.
Veritas ipsa limatur in disputatione. Cic. 2. Off. 35. Alia est illa quum veritas ipsa limatur in disputatione, subtilitas: alia quum ad opinionem communem omnis accommodatur oratio. i. e. Cum crasso modo disputamus, non subtilitate philosophica. Budæus.
Limare caput cum altero. i. e. Conjungere, inquit Nonius 4. 274. Allatis ex Plaut. Pœn. 1. 2. 81. & antiquiorum pluribus exemplis.
Limare commoda alicujus, Attenuare, imminuere. Hor. 1. Epist. 14. 37.
Non istic obliquo oculo mea commoda quisquam
Limat. Budæus. i. e. Atterit, & invido oculo fascinat. Porphyr.

LIMĀTUS, a, um. [ἐῤῥινημένος] Partic. Cic. 2. de Nat. Deor. 74. Nec vero hoc in te uno convenit moribus domesticis, ac nostrorum hominum urbanitate limato, sed &c. i. e. Polito, inquit Budæus.
Limatus & emunctus. Quintil. lib. 12. cap. 10.
Tersus ac limatus. Quintil. lib. 12. cap. 10.
Oratione limatus. Cic. 1. de Orat. 180. Q. Scævola æqualis & collega meus, homo omnium & disciplina juris civilis eruditissimus, & ingenio, prudentiaque acutissimus, & oratione maxime limatus atque subtilis. Limatus est, e cujus oratione nihil fere removere possis, quin totam imaginem demoliare. Subtilis, qui acuta quædam, & a sensu remota tractat, minuta quidem & parva. Nam subtilitati gravitas opposita est.
Genus dicendi limatum, quod Subtile & attenuatum vocant. Cic. in Brut. 89. Ex hac Rutiliana narratione suspicari licet, quum duæ summæ sint in Oratore laudes, una subtiliter disputandi ad docendum, altera graviter agendi ad animos audientium permovendos: multoque plus proficiat is qui inflammet judicem, quam ille qui doceat: elegantiam in Lælio, vim in Galba fuisse. Ibid. 91. Videmus alios Oratores inertia nihil scripsisse, ne domesticus etiam labor accederet ad forensem: alios, quod melius putent dicere se posse, quam scribere. quod peringeniosis hominibus, neque satis doctis, plerumque contigit, ut ipsi Galbæ: quem fortasse vis non ingenii solum, sed etiam animi, & naturalis quidam dolor dicentem incendebat, efficiebatque ut & incitata, & gravis, & vehemens esset oratio: dein quum otiosus stilum prehenderat, motusque omnis animi tanquam ventus hominem defecerat, flaccescebat oratio; quod iis qui limatius dicendi consectantur genus, accidere non solet, propterea quod prudentia nunquam deficit Oratorem, qua ille utens, eodem modo possit & dicere, & scribere. ardor animi non semper adest: isque quum consedit, omnis illa vis & quasi flamma Oratoris extinguitur. Idem in Orat. 20. Tria sunt omnino genera dicendi, quibus in singulis quidam floruerunt. Nam & grandiloqui (ut ita dicam) fuerunt cum ampla & sententiarum gravitate, & majestate verborum, vehementes, varii, copiosi, graves, ad permovendos & convertendos animos instructi & parati. Et contra, tenues, acuti omnia docentes, & dilucidiora non ampliora facientes, subtili quadam & pressa oratione limitati. Idem 3. de Orat. 31. Ecce præsentes duo prope æquales Sulpicius & Cotta. quid tam inter se dissimile? quid tam in suo genere præstans? Limatus alter & subtilis, rem explicans propriis aptisque verbis, hæret in causa semper: & quid Judici probandum sit, quum acutissime vidit, omissis ceteris argumentis, in eo mentem orationemque defigit. Sulpicius autem fortissimo quodam animi impetu, plenissima & maxima voce, summa contentione corporis, & dignitate motus, verborum quoque ea gravitate & copia est, ut unus ad dicendum instructissimus a natura esse videatur. Sensus est: Cotta limatus est, hoc est sic attenuatus in exactam simplicitatem, ut nihil fere nisi causæ necessarium dicat: subtilis, tenuis, humilis, rem explicans propriis aptisque verbis: hærens in causa, non excursionibus vagus & effusus, eligens quod esset in causa præcipuum, & in eo mentem defigens & orationem. Ut summatim dicam: Nihil dicebat extra causam, & quod erat in causa, tenuiter & jejune peragebat.
Homo limatus in vario usu togæ. Martial. lib. 7. 51. ad Urbicum de Aucto loquens,
Jure madens, varioque togæ limatus in usu. i. e. Optime callens omnia quæ togato viro conveniunt. Calderinus aliter interpretatur.
Limatior. i. e. Politior & emendatior. Acron. Hor. 1. Serm. 10. 65.
— fuerit Lucilius (inquam)
Comis & urbanus, fuerit limatior idem
Quam rudis.
Ingenium limatius. Plin. lib. 1. Epist. 20. ad Cornel. Tacit.

LIMATIUS, Adv. Compar. Ammian. 15. cap. ult. Constantinus cum limatius superstitionum quæreret sectas. i. e. Accuratius.

LIMATŬLUS, a, um. Adj. dimin. a Limatus. Cic. 5. Fam. 33. Opus eſt huc limatulo & politulo tuo judicio. i. e. Terſo & ſubtili.

LIMATIO, ōnis. f. apud Auguſtinum.

LIMATŪRA, æ. f. [ῥίνημα] Pulviſculus limando detractus. Onomaſt. Vet.

LIMĀTOR, ōris. m. [ῥινητὴς] Gloſſ. Cyrill.

LĪMAX, ācis. Adj. [ῥινητικὸς] Qui exquirit ut aliquid auferat. Plaut. 3. Fragm. 42. Limaces viri; quod atterant & conſumant, inquit Nonius 4. 274.

LĪMAX, ācis. m. & f. [κοχλίας] Cochlea terreſtris. Columel. lib. 10. 324.

Implicitus conchæ limax, hirſutaque campe. Feſtus, Limaces cochleæ a limo appellatæ. Plin. lib. 29. cap. 6. Limacis inter duas orbitas inventæ oſſiculum, &c.

LIMBATUS, LIMBOLARIUS, V. LIMBUS.

LIMBUS, i. m. [κράσπεδον] Pars veſtis extrema, eam faſciæ modo ambiens. Virg. 2. Æn. 616.

— limbo effulgens, & Gorgone ſæva. Alii legunt Nimbo. Idem 4. Æn. 137.

Sidoniam picto chlamydem circumdata limbo. Ubi Servius; Limbus, eſt Faſcia, quæ ambit extremitatem veſtium ſecundum antiquum ritum.

Aureus limbus obibat chlamydem. Ovid. 5. Met. 51.

Ultima pars telæ tenui circumdata limbo. Ovid. 6. Met. 127.

Limbum XII ſignorum appellat Varro R. R. 2. 3. 7. Zodiacum, teſte Budæo.

LIMBĀTUS, a, um. Adj. ut, Chlamydes limbatæ. Treb. Poll. in Claud. cap. 17.

LIMBOLĀRIUS, i. m. Qui limbum veſtibus prætexit. Plaut. Aulul. 3. 5. 45.

Textores, limbolarii, arcularii ducuntur, datur

Æs. Pareus legit Limborarii, ex Non. 14. 30. probante Guliel. ubi tamen Mercer. Limbolarii.

LĪMEN, ĭnis. n. [οὐδὸς] dicitur Quod ex tranſverſo in janua eſt: a Limo, id eſt obliquo, quod ingredientibus exeuntibuſque tranſverſum ſit, ut eſt apud Donatum & Feſtum. Ter. Hec. 3. 3. 18.

Mater conſequitur jam ut limen exirem, ad genua accidit.

Limen, etiam Superiorem partem oſtii ſignificat. Juven. 6. Sat. 227.

— pendentia liquit

Vela domus, & adhuc virides in limine ramos. Cato utrumque complectitur, quum inquit cap. 14. R. R. Tigna omnia, quæ opus ſunt, limina, poſtes, &c.

Limen ſuperum & inferum dixit Novius Macco exſule,

Limen ſuperum quod mihi miſero ſæpe confregit caput:

Inferum autem, ubi ego omneis digitos defregi meos. Apud Non. 4. 278.

Limen ſuperum inferumque diſcedentes ſalutabant. Plaut. Merc. 5. 1. 1.

Limen ſuperum, inferumque ſalve, ſimul autem vale.

Fere tamen pro Inferiori limine abſolute ponitur, ut

Revulſum tellure limen. Ovid. 12. Met. 281.

Rigido crudeles cum limine poſtes. Ovid. 1. Amor. 6. 73.

Tritum limen. Catul. ad Mallium, 66. 71.

Adire limina alicujus. Virg. 6. Æn. 115.

Circumvolitare potentiorum limina. V. CIRCUMVOLITO.

Inſiſtere limen. Virg. 6. Æn. 563. V. INSISTO.

Scandere limina turris. Stat. 12. Theb. 15. de Dracone.

Sedere in limine. Virg. 4. Æn. 473.

Tranſire limen cautius. Ovid. 1. Amor. 12. 5.

Limen, Omnis ingreſſus. Non. 4. 278. Virg. 2. Æn. 453.

Limen erat, cæcæque fores, & pervius uſus. Plin. lib. 3. in Præf.

Carceris oſtium limenque. Cic. 5. Tuſc. 13.

Cubiculi limen. Cic. pro Cluent. 15.

Portarum obſeſſa tenere limina. Virg. 3. Æn. 803.

Limen pro Janua, ſeu totis foribus per Synecdochen. ut

Aſtrictum limen, Clauſum. Ovid. 3. Amor. 1. 50.

Auratum limen. Senec. Oeth. 609.

Incuſtodita & aperta limina. V. INCUSTODITUS.

Marmoreum limen. Hor. 1. Epiſt. 18. 73. Vulgo *Portale*.

Perfractum limen. Senec. Troad. 7.

Proſperum limen. Stat. 4. Silv. 3. 97.

Superba civium potentiorum limina. Hor. Epod. 2. 8.

Compeſcet ferrea limina Jani. i. e. Claudet. Lucan. lib. 1. 62.

Exturbatus limine templi. Sil. lib. 11. 103.

Irrumpit interiora domus limina. Virg. 4. Æn. 645.

Perrumpit dura limina bipenni. Virg. 2. Æn. 480.

Pulſare limina. Ovid. 2. Amor. 19. 39.

Limen, Interior pars domus. Virg. 2. Georg. 504.

— penetrant aulas & limina regum. Ubi Servius, Profitentur ſatellitium. Limina autem ait interiorem familiaritatem. Virg. 3. Æn. 616.

— dum trepidi crudelia limina linquunt.

Dulcia limina, Penates. Virg. 2. Georg. 54.

Læta limina. Virg. 1. Æn. 711.

Religioſa deorum limina, Templa. Virg. 2. Æn. 366.

Limen, Locus ſtandi datus Non. l. c. Virg. 5. Æn. 316.

— ſignoque repente

Corripiunt ſpatia audito: limenque relinquunt.

A limine diſciplinas ſalutare. V. A, vel AB.

Ad limina ſervus, pro Atrienſi, apud Apuleium lib. 2. de Aſino. Et apud Virgil. 9. Æn. 648.

— fiduſque ad limina cuſtos. i. e. Æditᴜus, ait Servius. V. AD. Budæus.

In limine, In principio. ut, In limine belli. Tac. Ann. 3. 74.

Limen, pro Amicitia, teſte Servio, enarrante illud de Turno, libro 7. Æn. 579.

— de limine pelli. Juven. 3. Sat. 124.

Limine ſubmoveor, perierunt tempora longi

Servitii. i. e. Repellor ab amicitia. [Immo A domo amici, Excludor.

Limina imperii, Gall *liſieres & frontieres* dicunt. [Niſi Limites potius dicendum.

Lethi limina. Lucret. lib 6. 1155.

Senectutis limen ingreſſus. Firmic. lib. 3. cap. 1.

Limina & Lumina miſcentur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 1. 66. Item Limina & Litora, V. Idem ad Sil. 3. 4. Limen & Limes. ad 4. 105.

LIMINĀRIS, e. Adj. Ad limen pertinens. ut, Liminares trabes. Vitruv. 6. 4. Liminaris pagina. Calep. ex Auguſtino. H. St. Deſiderabatur hæc vox in Lugd.

LIMENTINUS, i. m. Deus qui præeſt liminibus. V. Tertull. de Idol. cap. 15. & de Coron. mil. cap. 13.

LĪMEN, ĕnis. [λιμὴν] Græca vox, Latine Portum ſignificat. A quo

LIMENARCHA, æ. m. [λιμενάρχης] Qui locis maritimis præeſt, unde projectus eſt ad exteras nationes. Dictio mere Græca: λιμὴν enim, Latine Portus dicitur. Paulus, D. de ſervis fugitivis, l. Limenarchæ. Hos Ariſtoteles lib. 6. Politicôn, circa finem, Limenophylacas vocat, quaſi portuum cuſtodes. Budæus. [Immo diviſe λιμένων φύλακας. cap. 8. a pr. in Gloſſ. Gr. Lat. Portitor exponitur.

LĪMES, ĭtis. m. [ὅρος, ἀτραπὸς] Tranſverſa via dicitur. Virg. 9. Æn. 324.

— & lato te limite ducam. Columel. lib. 1. 8. Semitas, novoſque limites in agro fieri non patiatur. A Limo deducit Perottus. Feſtus, Limites in agris nunc Termini, nunc Viæ tranſverſæ ſunt.

Acclivus limes. Ovid. 2. Met. 19. V. ACCLIVIS.

Arctior limes. Stat. 1. Theb. 24.

Attritus limes aquarum. Ovid. 18. Epiſt. 133.

Curvus. Senec. Thyeſt. 9.

Directus. Stat. 2. Silv. 2. 84.

Longo limite ſulcus. Virg. 2. Æn. 697.

Obliquus. Senec. OEdip. 4.

Scopuloſus. Stat. 1. Theb. 332.

Sectus in obliquum. Ovid. 2. Met. 130.

Spatioſus. Ovid. 15. Met. 849.

Tenuis. Ovid. Rem. Amor. 599.

Limes erat tenuis, longa ſubnubilus umbra:

Quo tulit illa ſuos ad mare ſæpe pedes.

Deſcendere curvo limite. Ovid. 14. Met. 830.

Graſſari recto limite. Ovid. 2. Triſt. 477.

Incidere rectum limitem. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Partiri limite campum. Virg. 1. Georg. 126.

Reſcindere limites. Stat. 4. Silv. 3. 41.

Limites, ait Siculus Flaccus in libro de Conditionibus agrorum p. 15. Gœſ. ab Liminibus vocabula accepiſſe. Quo modo limina introitus exituſque locis præſtant, limites agris ſimiliter introitus exituſque: qui in agris diviſis & aſſignatis ſemper pervii eſſe debebunt, tam itineribus, quam & menſuris agendis. Pergit idem Flaccus his verbis: Quum omnes limites a menſura denûm actuum Decimani dicti ſint, hi qui Orientem Occidentemque intuentur, qui Meridianum & Septentrionem tenent, unum vocabulum illis erat: Decumanum nuncupabant matutini & veſpertini & meridiani & ſeptentrionis cardinem. Alii vero ab regionum poſitione & natura appellaverunt Maritimos & Montanos: poſtea vero, quum agri dividerentur & aſſignarentur, Decimani quidem vocabulum permanſit, ut hi, qui Orientem Occidentemque intuentur, Decimani dicerentur: ii vero, qui Meridianum & Septentrionem, quoniam cardinem mundi tenerent, Cardines ſunt appellati. Et omnes limites dirimunt agros, centuriaſque deſignant: qui ut ſupra diximus, in agris diviſis & aſſignatis ſemper pervii eſſe debebunt, & itineribus, & menſuris agendis. Limitum autem nomina hæc invenimus in libello extremo ejuſdem Flacci; Orientales, ait, dicuntur Decumani. Septentrionales, Cardines: item, Maximi, C. M. Actuarii, Intercifivi, Quintani, Cultellati, Nonani, Maritimi, Gallici, Temporales, (qui ſolis ortum ſequuti ſunt,) Regales, Subruncivi, Lineares, Sextanei, Teſſellati, Diagonales, Montani, Auſtrinales, Præfecturales, Undecimani, Colonici, Paſſivi, Hypotenuſales, qui angulis ſubjacent: Duodecimani, Egregii, Solitarii, Perpetui, Limites qui per anticam & poſticam dividunt. Aggenus autem in libro de Limitibus agrorum pag. 46. Gœſ. diſtinguit Limitem a Rigore his verbis: Limes eſt quodcunque in agro ad obſervationem finium opera manuum factum eſt: Rigor vero ſuæ rectitudinis naturalis nomen accepit. Rurſus Hyginus in libello & ipſe de Limitibus conſtituendis pag 150. Gœſ. ſic: Antiqui menſuras agrorum normalibus longitudinibus incluſerunt. primum duos limites conſtituerunt: unum, qui ab Oriente in Occidentem dirigeret: hunc appellaverunt Duodecimanum, ideo quod terram in duas dividat partes, & ab eo omnis ager dividatur: alterum a Meridiano ad Septentrionem, quem Cardinem nominaverunt, a mundi cardine. Duodecimanum poſtea decimanum appellaverunt: quare a decem potius quam a duobus, ſicut duo pondo nunc dicimus Dupondium, & quod dicebant antiqui Duo vinginti, [An Duoginti?] nunc dicimus Viginti. Similiter duo decumanus, decumanus eſt factus. Reliquos limites fecerunt anguſtiores: &, qui ſpectabant in Orientem, Prorſos, qui ad Meridianum, Tranſverſos appellaverunt. Limites autem appellati a limo, id eſt antiquo verbo, tranſverſi. nam & limum cinctum, ideo quod purpuram tranſverſam habeat. item limina oſtiorum. poſtea prorſos & tranſverſos limites appellaverunt, a liminibus, quod per eos agrorum limina ſervantur: poſtea apud quoſdam nomina a loci natura acceperunt: & qui ad mare ſpectant, maritimos, qui ad montem, montanos appellaverunt. Omnis ergo hujus recturæ longitudo rationalis, limes appellatur. nec intereſt quicquam, decumanum dicamus, an limitem. decumanûm autem primus, maximus appellatur, item Cardo: nam latitudine ceteros præcedunt. ſunt alii limites actuarii, alii linearii. Actuarius eſt limes, qui primus actus eſt, & ab eo quintus quiſque: quem ſi numeres cum primo erit ſextus: quoniam quinque centurias ſex limites cludunt. reliqui medii limites linearii appellantur, in Italia ſubruncivi. Actuarii autem extra maximos, latitudinem habent pedum XII. per hos iter populo, ſicut per viam publicam, debetur. Ita enim cautum eſt lege Sempronia, & Cornelia, & Julia. quidam ex his latiores ſunt XII pedibus, ut ſi qui ſunt per viam publicam militarem acti. habent enim latitudines viæ publicæ. Linearii limites menſuræ tantum diſterminandæ cauſſa ſunt conſtituti: & ſi finitimi interveniunt, latitudinem ſecundum legem Mamiliam accipiunt. in Italia itineri publico ſerviunt ſub appellatione ſubruncivorum. habent latitudinem pedum octonûm. Hos conditores coloniarum fructus aſportandi cauſſa publicaverunt. nam & poſſeſſiones pro æſtimio ubertatis, anguſtiores ſunt aſſignatæ: ideoque limites omnes non ſolum menſuræ, ſed & publici itineris cauſſa latitudines acceperunt. Secundum antiquam conſtitutionem limites in Occidentem diri-

diriguntur: quare non omnis agrorum menſura in Orientem potius quam in Occidentem ſpectet. in Orientem, ſicut ædes ſacræ. nam antiqui architecti in Occidentem templa ſpectare recte ſcripſerunt. poſtea placuit omnes religionem eo convertere, ex qua parte cæli terra illuminatur. ſic & limites in Orientem conſtituuntur. Hæc Hyginus in libro de Limitibus agrorum.

Limites in urbe ſunt, ut Semitæ, Viæ tranſverſæ, Livio, ut lib. 31.24. Intra portam, extraque latæ ſunt viæ: ut & oppidani dirigere aciem a foro ad portam poſſent: & extra limes mille ferme paſſus in Academiæ gymnaſium ferens, pediti equitique hoſtium liberum ſpatium præberet. Budæus.

Limes laxus benignitatis, per translationem. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 14. Quare ſi quis exiſtimat nos, quum iſta præcepimus, benignitatis fines introrſus referre, & illi minus laxum limitem aperire, &c.

Limes, pro Termino limitem finiente. Virgil. 12. Æn. v. 898.

Saxum antiquum, ingens, campo qui forte jacebat
Limes agro poſitus, litem ut diſcerneret arvis.

LIMĬTO, āre. & LIMITOR, [ὁρίζω] āri. i. e. Partiri, dividere, ſive diſtinguere. Plin. lib. 17. cap. 22. Vineas limitari decumano oportet, XVIII pedum latitudinis ad contrarios vehiculorum tranſitus, &c.

Limitare de. Cic. 3. Fam. 8. Etſi de tua prolixa beneficaque natura limitabit aliquid poſterior annus propter quandam triſtitiam temporum. Ubi Limitabit legendum videtur Budæo: & ita in vetuſtioribus codicibus legitur. Al. Limavit.

LIMITĀTUS, a, um. Partic. ut, Ager limitatus, In centurias dimenſus, inquit Feſtus. Ulpian. in l. 1. D. de fluminib. ne quid, &c. Si inſula in publico flumine nata fuerit, in eaque aliquid fiat: non videtur in publico fieri. Illa enim inſula aut occupantis eſt, ſi limitati agri fuerint: aut ejus, cujus ripam contingit.

LIMITĀTIO, ōnis. f. [ὁρισμὸς] Columel. lib. 3. cap. 12. Non intempeſtive commemorabimus Julii Græcini conſcripta, velut formulam ad quam poſita eſt limitatio terræ vinealis.

LIMITĀRIS, e. Adj. ut, Iter limitare. Varr. de L. L. 4. 4. i. e. Semita modica quæ relinquitur inter duo confinia.

LIMITĀNEUS, a, um. Adj. [ὅριος] ut, Limitanei milites, Qui in limitibus regni conſtituuntur in præſidio, ob incurſus hoſtium vicinorum. Juriſconſult. in l. ultima, de Fundis limitrophis, Agros limitaneos univerſos cum paludibus, omnique jure, quos ex priſca diſpoſitione limitanei milites ab omni munere vacuos ipſi curare pro ſuo compendio atque arare conſueverunt, &c. Fundi limitanei, i. e. Limiti deputati. V. Spartian. in Nigro cap. 7. & Vopiſc. in Prob. 14.

LIMITRŎPHUS, a, um. Adj. unde milites limitanei aluntur. V. Tit. Cod. de fundis limitrophis. [Scribendum Limitotrophis. λιμιτότροφος, a λιμιτὸν, Limes. V. Gloſſ. Gr. Cang.

LIMBUM, i. n. Herba appellatur a Gallis, qua ſagittas in venatu tingunt medicamento, quod *Venenum cervarium* vocant. Hæc Plin. lib. 27. cap. 11.

LIMIA, æ. f. Fluvius Hiſpaniæ, apud Melam lib. 3. 1. Linia hodie dicitur, teſte Oïivario.

LIMICOLA, LIMIGENUS, &c. V. LIMUS, i.

LIMINIUM, i. n. Cic. in Topic. 36. Quum ipſius poſtliminii vis quæritur, & verbum ipſum notatur. in quo Servius noſter (ut opinor) nihil putat eſſe notandum niſi poſt, & liminium illud productionem eſſe verbi vult, &c. Lamb. legit Poſt. Liminium &c. q. V.

LIMIOSALEUM, i. n. [Λιμιοσάλεον] Ptolem. lib. 2. cap. 11. Urbs Germaniæ, vulgo *Gniſa.*

LIMITO, āre. V. LIMES.

LIMMA, ātis. [λεῖμμα] Defectus. Macrob. in Somn. Scip. 2. 1. Plato ſemitonium limma vocitavit.

LIMNE, es. f. [λίμνη] Stagnum, lacus. Vitruv. 8. 3. Limne Aſphaltitis habet ſupernatans liquidum bitumen.

LIMNĒSIUM, i. n. [λιμνήσιον] Herba Centaurium. Dioſc. 3. 6. & 7.

LIMNĪCE, es. f. [λιμνική] Herba, quæ & Gladiolus. Apul. de Herb. cap. 78.

LIMNI, Inſula juxta Orientalem plagam Hiberniæ, quæ deſerta eſt, auctore Ptolem. lib. 2. cap. 2. Silimnus dicta Plin.

LIMO, āre. V. LIMA.

LIMONIA, æ. f. Alterum genus anemones. Plin. lib. 21. cap. 11.

LIMONIATES, æ. f. Gemma eadem videtur quæ Smaragdus. Plin. lib. 37. cap. 10.

LIMONIUM, V. LEMONIUM.

LIMŌNUM, i. n. [Λίμωνον] Pictonum oppidum in Gallia, teſte Ptolem. lib. 2. cap. 7. Vulgo *Limon.*

LIMOSUS, V. LIMUS ſubſt.

LIMPĬDUS, a, um. Adj. [διαφανὴς] Clarus, purus, lucens. Columel. lib. 12. cap. 28. Poſtea quum de doliis aut de ſeriis diffundere voles, vere florente roſa defæcatum quam limpidiſſimum in vaſa bene picata & pura transferto.

Lacus limpidi. Catul. 4. 24.

Vocem limpidam ac canoram facit ſandaracha. Plin. lib. 34. cap. ult.

LIMPIDĬTAS, ātis. f. Oct. Horat. 4. Uſque ad limpiditatem contere.

LIMPITŪDO, ĭnis. f. [τὸ διαφανὲς] Plin. lib. 32. cap. 11. Stant veluti ſuillo cruore longo in arena defixæ, hianteſque qua limpitudo eſt, pedali non minus ſpatio.

LIMPĬDO, āre. Purgare. Macer. 2. 5. Appoſitum humores limpidat omnes. conf. Veget. R. V. 2. 18.

LIMPIDATUS, a, um. Partic. Zeno Veronenſ. Peccatorum paleis limpidatus.

LIMVICI, Ptolem. lib. 2. cap. 7. Galliæ populi, alio nomine Lemovices. Vulgo *Limoſin.*

LĪMUS, i. m. Veſtis genus. Virg. 12. Æn. 120.

Velati lino, & verbena tempora cincti. Ubi Servius poſt longam de lino interpretationem, ſic dicit, Caper tamen & Iginus hoc loco dicunt lectionem eſſe corruptam: nam Virgilium ita reliquiſſe confirmant, Velati limo. Limus autem, eſt Veſtis qua ab umbilico uſque ad pedes tegebantur. Hæc autem veſtis habet in extremo ſui purpuram limam, id eſt flexuoſam: unde & nomen accepit. nam Limum, Obliquum dicimus. Sed Servius exiſtimat Poetam Lino ſcripſiſſe. conf. Aggen. in LIMES.

LĪMUS, i. m. [ἰλὺς, ἰλὺς] Lutum eſt, ſeu cænum illud mollius quod ex aquarum putredine relinqui ſolet. Plin. lib. 11. cap. 37. Labra herbas cruentibus, limumque, lata, ut ſuum generi.

Informis limus. Virg. 6. Æn. 416.

Niger limus. Virg. 4. Georg. 478.

Dureſcit limus igni. Virg. 8. Ecl. 80.

Obducere plagam limo. V. OBDUCO.

Unge rimoſa cubilia lævi limo. Virg. 4. Georg. 45.

Limus pro Sordibus quibuſvis. Hor. 2. Serm. 4. 80.

Sive gravis veteri crateræ limus adhæſit.

LIMĀCEUS, a, um. Adj. [χοϊκὸς] Tertull. de Reſurr. Carn. cap. 49. Primus homo de terra choicus, id eſt, limaceus.

LIMARIUS, a, um. Aliud Adj. Frontin. de Aquæduct. 1. p. 227. Interpoſita eſt piſcina limaria.

LIMŌSUS, a, um. Adj. [ἰλυώδης, πηλματώδης] Limo plenus, & cænoſus.

Aqua limoſa. Columel. lib. 5. cap. 9.

Flumina limoſa. Ovid. 1. Met. 634.

Humus limoſa. Ovid. de Rem. Amor. 142.

Juncus limoſus. Virg. 1. Ecl. 49.

Lacus limoſus. Virg. 2. Æn. 136.

Radix limoſa. Plin. lib. 27. cap. 5.

Ulva limoſa. Lucan. lib. 2. 70.

Compar. affertur ex Plin. lib. 16. cap. 36. Ubi limoſiore callo induruit. Sed Hard. legit Lignoſiore.

LIMOSĬTAS, ātis. f. Conſt. Afer. 2. 22. Dentium limoſitas.

LIMĬCŎLA, æ. f. Habitator limi. Auſon. Epiſt. 7. 36.

Junctus limicolis muſculus oſtreis.

LIMIGĔNUS, a, um. Adj. In limo natus. Auſon. Moſella v. 45.

— limigenis ripam prætexeris ulvis.

LĪMUS, a, um. Adj. [πλάγιος] quod & LĪMIS, e. dicitur. Feſtus, Limis, Obliquus, id eſt tranſverſus: unde & Limina. Ter. Eun. 3. 5. 53.

— ego limis aſpecto
Sic per flabellum clanculum, & ſimul alia circumſpecto.

Ubi Donatus; Limis, ſi nominativus ſingularis eſt, Tranſverſus ſignificat, ſi ſeptimus pluralis, deeſt Oculis. Nam Limis, eſt Tranſverſus: unde Limen dicitur quoque, quod ingredientibus exeuntibuſque tranſverſum ſit. Quum igitur diſſimulant homines ſe videre quod vident, & non recta facie, ſed tranſverſa intuentur: limes dicuntur aſpicere.

Oculis limis aſpicere vel intueri: h. e. Torve & oblique, quod ferocitatis & iræ indicium eſſe ſolet. Plaut. Mil. 4. 6. 2.

Aſpicito limis oculis, ne ille nos ſe videre ſentiat.

Ocellis limis ſubridere. Ovid. 3. Amor. 1. 63.

Venerei appellati ſunt limi oculi. Quintil. 11. 3.

LIMŬLUS, a, um. [ὑποπλάγιος] Adj. dimin. Plaut. Bacch. 5. 2. 12.

Viden' limulis ut obſecro intuentur?

LIMO, Adv. Solin. cap. 40. de Leonibus, Nunquam limo vident.

L I N

LINAMENTUM, LINARIUS. V. LINUM.

LINDOS, i. f. [Λίνδος] Urbs eſt Rhodi inſulæ. In Rhodo, inquit Pomponius 2. 7. tres quondam erant urbes, Lindos, Camiros, Ialyſos. Meminit Homer. in Catalogo v. 163.

Apud Lindum, quod eſt oppidum Rhodi, Herculis ſacra ſunt, quorum a ceteris longe diverſus eſt ritus: Siquidem non εὐφημίᾳ, ut Græci appellant, ſed maledictis & exſecratione celebrantur, eaque pro violatis habent, ſi quando inter ſolennes ritus vel imprudenti alicui exciderit bonum verbum. Hæc Lactant. Inſt. 1. 31.

LINDIUS, a, um. [Λίνδιος] Gentile.

LINDUM, i. n. [Λίνδον] Ptolem. lib. 2. cap. 3. Urbs eſt Britanniæ inſulæ: alio nomine Lincolina & Lindecolinum. Vulgo *Lincoln.*

LĪNEA, æ. f. [γραμμή] a Lino, linis; eſt Filum illud quo fabri materiarii utuntur ad ſignandam materiam: quod ex lino fiat. Et quoniam ab hac, ſi rubrica vel alio colore intincta fuerit, figura deſignatur longa ſine latitudine: ea quoque linea vocatur. Perpendiculo & linea uti. Cic. 3. Q. frat. 1. Aliquando perpendiculo & linea diſcet uti.

Alba linea. Gell. in Præfat. Namque illi omnes, & eorum maxime Græci, multa & varia lectitantes, in quas res cumque inciderent, alba, ut dicitur, linea, ſine cura diſcriminis, ſolam copiam ſectati, converrebant. Alba linea, i. e. Negligenter, ſimpliciter. Metaphora ducitur a pictoribus, qui priuſquam tabellæ colores allinant, ſolent figuras creta delineare.

Circumcurrens linea. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Extremæ lineæ. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Longinqua linea. V. LONGUS.

Amare extrema linea. Ter. Eun. 4. 2. 12. i. e. Amare ex longinquo; ſumta metaphora a duabus lineis, quæ in ſtadio fuerunt; a quarum altera procurrebatur ad carceres: altera, ubi flectebatur, ad metam. Extrema linea fuit, unde inſtituebatur curſus: primam enim & principem habebat alteram ad metam, a qua extrema iſta longiſſime diſtabat. Hinc, Extrema linea amare, eſt, Ex longinquo. [Utitur eadem locutione Lactantius Statii interpres. V. in HYMENÆUS.

Deſignare aliquid velut primis lineis. Quintil. lib. 4. cap. 2. Non ut conſumantur affectus, ſed tamen ut velut primis lineis deſignentur.

Ducere lineam. V. DUCO.

Ducere primas lineas, Prima lineamenta duntaxat tradere, quod Galli vocant *Faire l'ébauche.* Quintil. lib. 2. cap. 6. pr.

Ferri ſuo deorſum pondere ad lineam, hunc naturalem eſſe omnium corporum motum dicit Epicurus apud Cic. 1. de Fin. 18. Add. 19. Id eſt Recta linea.

Incipere a linea. V. A.

Subvolent rectis lineis in cæleſtem locum ignea. Cic. 1. Tuſc. 40.

Tranſire lineas. Cic. in Parad. 1. Siquidem eſt peccare tanquam tranſire lineas.

Linea, Filum omne dicitur ex lino, & quicunque tenuis funiculus. Columella R. R. 8. 11. 15. Ligato pede longa linea gallina cuſtoditur. [Urſinus legit Linea cannabina. Forte τὸ Gallina ab aliena manu eſt.

Linea, Qua capiuntur piſces, & cui hamus deligatur. Plin. lib. 9. cap. 43. At vulpes marinæ, ſimili in periculo glutiunt amplius uſque ad infirma lineæ, quæ facile prærodant. Martial. lib. 5. 57.

Tremulaque captum linea trahit piſcem.

Mittere lineam, apud Plaut. in Moſtel. 5. 1. 22.

Non ego illi extemplo meum oſtendam ſenſum: mittam lineam:
Diſſimulabo me horum quicquam ſcire. Nonnulli a captatoribus piſcium

piscium dictum volunt, in quos linea mittitur. Alii per metaphoram a pictoribus deducunt, qui ubi pingere aliquid volunt, lineam prius umbræ cuidam similem mittunt: per quam ipsi picturam dirigunt, sed ex illa tamen ab intuentibus nihil deprehendi potest de picturæ futuræ forma. [Alii, non male, Bolidem, quam καταπειρατηρίην, i. e. Exploratorium funiculum Herodotus vocat, intelligi putant. V. Scheff. de Mil. Nav. 2. 5. p. 150.

Linea, in venatione significat *Formidinem* ab aliis dictam, vario plumarum nexu discolorem, qua terrentur apri, vulpes, lupi, ursi, sed potissimum cervi. In ea alternus textus plumarum, sed vulturis & cygni præcipue laudatur: sed & interdum sandice fucabatur. Nemesianus Cyneg. v. 303.

Linea quinetiam magnos circumdare saltus
Quæ possit, volucresque metu concludere prædas,
Digerat innexas non una ex alite pinnas. Eam etiam lib. 4. de venatione v. 406. Oppianus δειμαλέην μήρινθον, id est Lineam formidolosam appellat, & v. 403. δεῖμα πολύχροον id est Formidinem multicolorem. Turneb. Adverf. 5. 5. conf. Senec. Hippol. v. 46. Ibique Delrium.

Ultima linea rerum mors est. Hor. 1. Epist. 16. 79.

Lactis longam lineam Severus Sulpicius dixit Lac demanans ex ubere & lineam veluti signans. Dial. 2. 2. extr. [Pro Longo siphone, ut Juvenalis alia de re Sat. 6. 310.

Margaritarum linea. Scævola in l. Medico. §. ulti. D. de auro, argento, mundo, &c. Idem in l. Lineam. D. Ad legem Falcid. Lineam margaritarum triginta quinque legavit.

Uti in linea pertusis margaritis. Ulpianus in l. Si servus ser. §. Si quum. D. ad l. Aquil. Si quum maritus uxori margaritas extricatas dedisset in usum, ea invito vel inscio viro perforasset, ut pertusis in linea uteretur, &c.

Linea proprie appellatur longitudo latitudinis prorsus expers, cujus quidem extremitates sunt duo puncta. Est igitur linea recta, ab uno puncto ad aliud brevissima extensio, in extremitates suas eam recipiens. V. Euclid. 1. Elemen.

Linea, Gradus agnationis. paulus in l. Stemmata. D. de grad. & affin. & nom. Stemmata cognationum directo limite in duas lineas separantur.

Linea est etiam Longurius, vacerra, cujusmodi in stabulis interponi equis solent, ne invicem pugnent. Quintil. 11. 3. p. 1028. Nam & Cassius Severus urbane adversus hoc facientes lineam poposcit. V. ibi not.

LINĀRIS, e. Adj. [γραμμικὸς] Quod ad lineam pertinet. Unde Linearis pictura vocata est, Quæ primum lineis circum umbram hominis deductis inventa fuit, cujus auctor Philocles putatur, teste Plin. lib. 35. cap. 3.

Probationes lineares. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Ratio linearis. Quintil. lib. 1. cap. 10.

LINEALIS, e. Idem. Ammian. 22. 40. Omnes ambitus lineales farina respersit. Loquitur de metatione Alexandriæ, quam descripsit Curtius 4. 8. 6.

LINEALĬTER, Adv. Mart. Capell. 8. p. 280. Circulos, quos linealiter fecit.

LINEO, [ὑπογράφω] āre. Lineas ducere, lineis rem aliquam figurare & deformare Cato cap. 14. Et quæ opus sunt domui, præstabit: & ad opus dabit, succidet, dolabit, lineabit, secabitque materiam solam duntaxat.

Radios lineare. Vitruv. 9. 4.

LINEATUS, a, um. Partic. Deformatus. ut, Carina bene lineata. Plaut. Mil. 3. 3. 42.

LINEĀTIO, ōnis. f. Firmic. lib. 1. cap. ult. Unde enim sese singuli propria corporis lineatione cognoscunt, &c. i. e. Lineamentis. V. seq dict.

LINEAMENTUM, i. n. [ὑπογραφή] Extremitas ipsa, & quasi linea quædam corporis, per quam hominis forma dignoscitur, a lineari pictura tracta, in qua per solas lineas effigies pingebantur.

Lineamenta, pro Formæ descriptione. Justin. lib. 1. 11. pr. Lineamentorum æqualitas matri & filio persimilis. Galli *Traicts* vocant.

Lineamenta & formæ deorum. Cic. 1. de Nat. Deor. 75.

Lineamenta, in geometria: h. e. Linearum productiones. Cic. 1. de Orat. 187. In geometria lineamenta, formæ, intervalla, magnitudines, &c.

Animi lineamenta. Cic. 3. de Fin. 75. Animi lineamenta sunt pulchriora quam corporis.

Numerus extrema lineamenta orationi attulit. Cic. in Orat. 186. i. e. Manum extremam, & expolitionem, Ita orationem absolvit, ut in ea expolienda nihil amplius desideraretur.

LINEŎLA, æ. f. dimin. Gell. 10. 1.

LINEUS, V. LINUM.

LINGO, linxi, linctum, [λείχω] ĕre. Aliquid lingua molliter tangere. Plaut. Casin. 2. 8. 21. Mel mihi videor lingere.

Lingere rursus dicimur, quum aliquid in ore tenentes, guttatim defluere in stomachum sinimus. Plin. lib. 37. cap. 10. Sed lingentium calculos frangit, pellitque. Idem lib. 31. cap. 9. Datusque lingendus, & oculis jumentorum insputur.

LINCTUS, ûs. m. [λεῖγμα] Plin. lib. 31. cap. 9. Multi tussim veterem linctu salis discussere. conf. Linitus in LINIO.

LINGŎNES, um. m. pl. [Λίγγονες, Λόγγονοι] inter Celtas populi finitimi Heduis, Sequanis ac Tullensibus, qui dicebantur Leuci, nomen retinent. Civitas est episcopalis in Burgundiæ & Campaniæ confinibus, ac Francorum regno sita, *Langres*. Cæs. 1. Bell. Gall. 26.

Pugnaces Lingones. Lucan. lib. 1. 398.

LINGŎNUS, i. m. [Λίγγονος] Idem. Martial. lib. 8. 75.

Lingonus a Tecta, Flaminiaque recens.

LINGONĬCUS, a, um. Adj. [Λιγγονικὸς] ut, Lana Lingonica. Martial. 11. Epigr. 57.

Tomentum Lingonicum. Idem 14. 160.

LINGUA, æ. f. [γλῶσσα] notæ significationis: dicta a lingendo vel ligando, quod lingat cibum; nam cibos vi sua conglobat ac deprimit, in ventremque transmittit: seu quod ipsa, dentium septis quasi muro vallata ac ligata sit.

Foramina raræ perplexa linguæ. Lucret. lib. 4. 625.

Radix ultima linguæ. Ovid. 6. Met. 557.

Solutio linguæ. Cic. 2. de Orat. 114. V. Solute & suaviter dicere, in DICO, ĕre.

Templa linguæ. Lucret. lib. 4. 628.

Humida linguai circum sudantia templa. h. e. Partes linguæ sudantes.

Humor linguæ deficit. Ovid. 9. Met. 566.

Aspera lingua premit fauces. Virg. 3. Georg. 508.

Aspera lingua nimia siccitate. V. ASPER.

Bisulca lingua Anguis. Ovid. 9. Met. 65.

Fissa lingua in duas partes draconi. Ovid. 4. Met. 585.

Frigida lingua. Virg. 4. Georg. 525.

Multifidas linguas vibrans draco. Valer. 1. Argon. 61.

Nigra lingua subest. Virg. 3. Georg. 388.

Suppressa lingua palato. Ovid. 3. Trist. 3. 21.

Tribus linguis præsignis draco. Ovid. 7. Met. 150.

Trisulcis linguis micat ore. Virg. 3. Georg. 439.

Vibrantes linguæ. Virg. 2. Æn. 475.

Abstulit comprensam forcipe linguam. Ovid. 6. Met. 556. Al. Compressam.

Coruscare linguis dicuntur serpentes. Ovid. 4. Met. 493.

Excidere vel avellere linguam. Cic. 3. de Orat. 4. Hæc tibi est excidenda lingua: qua vel evulsa spiritu ipso libidinem tuam libertas mea refutabit.

Resecta lingua ense. Ovid. in Ibin, 439.

Lingua sæpissime pro Loquela, nec raro in malam partem pro Maledicentia ponitur. Plaut. Pœn. 3. 3. 12.

Istic est Thesaurus stultis in lingua situs,
Ut quæstui habeant male loqui melioribus.

Lingua loqui. V. LOQUOR.

Commercia linguæ, i. e. Colloquia. Ovid. 3. Trist. 11. 9.

Facundia linguæ. Ovid. 3. Trist. 5. 29.

Intemperantia linguæ provehi, vide locum Livii in COMMUNITER. H. St.

Tela linguæ. Ovid. 4. de Pont. 6. 36.

Astricta lingua mercede. V. ASTRINGO.

Blæsa lingua. Ovid. 3. de Arte Am. 294.

Celeri lingua & exercitata sunt oratores quidam. Cic. 1. de Orat. 83.

Dives lingua. Hor. 2. Epist. 2. 121.

Elegans. Catul. 41. 4.

Exanimis. Ovid. 11. Met. 52.

Facunda. Hor. 4 Carm. 1. 36.

Falsæ perjuria linguæ. Ovid. 7. Epist. 67.

Ficta gratia linguæ. Ovid 12. Epist. 12.

Garrula lingua. Tibul. lib. 4. 13. 20.

Inexplanata lingua. V. INEXPLANATUS.

Magicæ potentia linguæ. Ovid. 7. Met. 330.

Modesta lingua. Ovid 19. Epist. 63.

Nocens lingua. Propert. lib. 2 28. 14.

Nulla lingua est, qua negem quicquid roges. Plaut. Capt. 5. 1. 15.

Patruæ verbera linguæ. Hor. 3. Carm. 12. 3. V. PATRUUS.

Pia lingua. Ovid. 15. Epist. 68.

Pictæ tectoria linguæ. Pers. 5. Sat. 25.

Procax lingua. Sil. lib. 8. 250.

Professoria lingua. Tacit. 13. Ann. 14.

Prompta lingua ad rigidos sonos. Ovid. 4. Fast. 310.

Sacrilega lingua. Ovid. de Rem. Amor. 367.

Secretior lingua. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Subdola lingua. Ovid. 1. de Arte Am. 598.

Trepidans lingua. Catul. 61. 28.

Vanæ mendacia linguæ. Ovid. 3. Amor. 11. 21.

Venalis lingua. Lucan. lib. 1. 269.

Acuere linguam causis. Hor. 1. Epist. 3. 23.

Auferre usum linguæ alicui. Ovid. 14. Met. 99.

Constat lingua. Senec. Epist. 84. Tentantur pedes, lingua non constat. De ebrio loquitur.

Continere linguam. V. CONTINEO.

Deerat lingua palato, i. e. Non poteram loqui. Ovid. 15. Epist. 111.

Delirat lingua. Lucret. lib. 3. 454.

Deperdere usum linguæ. Ovid. 5. Met. 562.

Divertere linguam ad mores alicujus, pro Reprehendere. Plaut. Pœn. 5. 2. 24.

Eripere linguam alicui. Ovid. 2. Fast. 608.

Favere linguis. V. FAVEO.

Fervet lingua mero. Ovid. 2. Fast. 732.

Fundere stolidæ convicia linguæ. Ovid. 13. Met. 306.

Habeant fac linguam ædes tuæ. A. quid ita? S. quom veniam invocent. Plaut. Casin. 3. 1. 13.

Habere crimen linguæ. Ovid. 1. Fast. 445.

Hæsit inutilis lingua. Ovid. 4. Epist. 7.

Hæsitare lingua. Cic. 1. de Orat. 115. V. ABSONUS.

Infringitur lingua. Lucret. lib. 3. 1156.

Legere properante lingua. Ovid. 3. de Pont. 5. 9.

Loqui titubante lingua. Ovid. 3. Trist. 1. 21.

Occludere linguam alicui. V. OCCLUDO.

Præstringens aciem gladiorum lingua. Plaut. Truc. 2. 6. 11.

Retundere linguam alicujus. Liv. 33. 31. extr. Si Ætolorum linguas retundere vellent.

Riget lingua. Ovid. 1. de Arte Am. 515.

Silet rapta altera lingua. Ovid. 6. Met. 632.

Solvere linguam ad jurgia, Vide SOLVO. H. St.

Esse linguam in quæstu. Quintil. in procem. lib. 1.

Tardescit lingua. Lucret. lib. 3. 478.

Non tenere linguam nimio mero. Ovid. 2. Trist. 446.

Tenere linguam in ore clauso. Catull. 53. 18.

Titubat lingua. Ovid. 1. de Arte Am. 598.

Torpet lingua. Catul. 49. 9.

Torpuerat gelido lingua retenta metu. Ovid. 11. Epist. 82.

Vibrare linguam. Lucan. ad Pison. 58.

Densaque vibrata jaculari fulmina lingua.

Uti libera lingua. V. LIBER adj.

Lingua, pro Oblocutione, seu Obtrectatione. Cic. 9. Fam. 2. Tibi autem idem consilii do, quod mihimetipsi, ut vitemus oculos hominum, si linguas minus facile possimus.

Lingua, pro Differentia sermonum: unde, Linguas scire, apud Plaut. Pœn. prol. 112. Plin. lib. 12. cap. 1. Est Gortynæ in insula Creta juxta fontem platanus una, insignis utriusque linguæ monumentis. Cic 5. Tusc. 116. In his linguis, quas non intelligimus, quæ sunt innumerabiles, surdi profecto sumus.

Linguam Græcam Latina copiosiorem esse dicit. Cic. 2. Tusc. 35.
Agmina dissona lingua. Sil. lib. 16. 19.
Gentes variæ linguis. Virg. 8. Æn. 723.
Sermo lingua concinnus utraque. Hor. 1. Serm. 10. 23.
Egestas linguæ, Verborum penuria sermonis patrii. Lucret. lib. 1. 140.
Doctus sermones utriusque linguæ. Hor. 3. Carm. 8. 5. &
Ediscere duas linguas. Ovid. 2. de Arte Am. 122. Intelligit Romanam & Græcam. Sic infra Quintil.
Lingua Latina. V. LATIUM.
Facere potentiorem linguam Latinam. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Latinam linguam non modo non inopem, ut vulgo putant, sed locupletiorem etiam esse quam Græcam sentit Cic. 1. de Fin. 10.
Tueri æquali cura linguam utramque. Quintil. lib. 1. cap. 1. pag. Burm. 17. i. e. Alere, discere.
Linguæ etiam dicuntur Promontoria a similitudine. Cæs. 3. Bell. Gall. 12. pr. Erant ejusmodi fere situs oppidorum, ut posita in linguis promontoriisque, &c. Alii legunt Lingulis, sed alteram lectionem confirmat Festus: Lingua promontorii genus, non excellentis, sed molliter in planum devexi. Liv. lib. 37. cap. 31. extr. Inde in altum lingua mille passuum excurrens. V. Ciacc. ad loc. Cæs. & Andr. Schott. Observ. lib. 3. cap. 28. ἰσθμοῖς Interp. Gr. Cæs.
Lingua, Herba quæ nascitur circa fontes. Plin. lib.24. cap. 19. V. LINGULACA.

LINGUĀRIUM, i. n. Linguæ velut theca & repositorium. Seneca de Benef. 4. 36. Ecce, inquit, ut doleat tibi, ut postea consideratius loquaris, quod dicere solemus, linguarium dabo. Linguarium, i. e. Linguarum thecam & repositorium, in quo se dicit linguam conditurum, ne temere promittat. Natum est hoc verbum e joculari vulgi sermone, quo & nos plerumque jocantes utimur. Gronov. de Pec. Vet. 4. 4. Æs, Aurum, Argentum, aut simile vocabulum subaudiri putat, ut in Vestiarium, Calcearium & similibus.

LINGUĀTUS, a, um. Adj. Eloquens. Tertull. de Anima cap. 3. Apostolus Athenis expertus linguatam civitatem.

LINGUAX, ācis. Adj. [γλωσσαργος, λάλος] Verbosus, multum loquens, dicax. Gell. lib. 1. cap. 15. Hoc genus homines in verba projectos, loculuteios, & blaterones, & linguaces dixerunt. Alii legunt Lingulacas. Sed Onomast. Vet. Linguax, λάλος.

LINGUŌSUS, a, um. Adj. Petron. cap. 43. Duræ buccæ fuit, linguosus. Artes linguosæ. August. Confess. 1. 9. pr.

LINGŬLA, sive LĬGŬLA, æ. f. dimin. [γλωσσάριον, ἐπιγλωττίς] Festus, Lingula per diminutionem linguæ dicta: alias a similitudine linguæ exsertæ, ut in calceis: alias insertæ, id est intra dentes coercitæ, ut in tibiis.
Lingula & Ligula observo a doctis indifferenter scribi. Attamen Martial. lib. 14. 120. de ligula argentea,

Quamvis me ligulam dicant equitesque patresque,
Dicor ab indoctis lingula grammaticis.

Calceorum ligula, Qua calcei vinciuntur. Martial. lib. 2. 29.

Non extrema sedet lunata ligula planta. Ubi propter primæ syllabæ productionem, alii legunt Lingula. Juven. 5. Sat. 20.
— & ligulas dimittere, solicitus ne
Tota salutatrix jam turba peregerit orbem.

Lingula edolata. Columel. lib. 8. cap. 11. Stabulum autem carere debet uligine: cujus in solo per ordinem figuntur breves paxilli: eorumque partes summæ lingulas edolatas habent, quæ transversis foratis perticis inducantur. [An Induntur, vel Induuntur?
Lingula, in torculario Catonis de R. R. cap. 18. significat Novissimam partem quæ inter duas arbores inferitur. Eam pedes duos & semissem longam esse vult Cato, & ita inter arbores convenire debere, ut digitum pollicem laxamenti habeat, quo facilius prelum moveatur, quam si arctius jungeretur. Ex Turneb.
Ligula, Instrumentum cavum & oblongum, in speciem linguæ factum: quale est illud quo utuntur aromatarii ad extrahenda e vasis unguenta. Plin. lib. 21. cap. 14. Cera Punica fit hoc modo: Ventilatur sub dio sæpius cera fulva. Deinde fervet in aqua marina, ex alto petita, addito nitro. Inde ligulis hauriunt florem, id est candidissima quæque, transfunduntque in vas, quod exiguum frigidæ habeat. Al. Lingulis. Ex quibus verbis palam est, Ligulam esse vas ad hauriendum idoneum: proinde non (ut male putavit Perottus) planum. Nomen habere putatur a similitudine linguæ ad palatum retractæ, atque ita cavæ, quæ sane cochlearis est forma. Columel. lib. 6. cap. 2.
Ligulam vocat Columel. Instrumentum ad purgandam e vase spumam, lib. 9. cap. 16. Deinde (inquit) ubi liquatum mel in subjectum alveum defluxerit, transfertur in vasa fictilia, quæ paucis ante diebus aperta sint, dum musteus fructus defervescat: isque sæpius ligula purgandus est.
Ligula, Mensuræ genus, quæ & Cochlear dicitur. Est autem quarta pars cyathi. Quatuor enim ligulæ complent cyathum. V. Georg. Agricol. de Mens. Rom. lib. 1. p. 33. Frob. Plin. lib. 20. cap. 5. Item opisthotonicis & jocinorum vitiis, & torminibus, & stranguriæ, duarum aut trium ligularum mensura. Idem lib. 20. cap. 23. extr. V. Columel. lib. 12. cap. 21. [Ligulam, a Cochleari, ut majus, seu mensuræ, seu vasculi, genus a minore distinguit Martial. lib. 8. Epigr. 23. Quo tenuitatem phialæ, a Paulo sibi dono missæ, exagitat,

Quid tibi cum phiala, ligulam cum mittere posses:
Mittere cum posses vel cochleare mihi? In fragm. Cleopatræ tamen de Cosmet. Ligula æquiparatur Cochleari, quam sententiam plerique juniores medici cum Galeno sequuntur.

Lingulam vocitavere etiam veteres Gladiolum oblongum, in speciem linguæ factum. Teste Gell. lib. 10. cap. 25. ex Nævio.
Lingula, sive Lingua, pro Promontorio oblongo. Cæs. 3. Bell. Gall. 12. Bud. V. supra in LINGUA.

LINGULĀCA, æ. f. [γλωσσαλγής] Genus piscis, vel Mulier auguratrix, inquit Fest. Canter. legit Argutatrix. [Malim Oggannitrix, vel Oggarritrix?] Plaut. Cas. 2. 8. 62.

Vin' lingulacas? s. quid opus est, quando uxor domi est?
Ea lingulaca est nobis: nam nunquam tacet. De Soleis quærserat.

Hermolaus, Quem Plautus atque Varro lingulacam nominant: aut solea est, aut ei non absimilis.
Lingulaca, quæ & Lingua, Herba circa fontes nascens. Plin. lib. 25. cap. 11. V. LINGUA.

LINGULĀTUS, a, um. Adj. [γλωσσοειδής] ut, Lingulatus tubulus, cui opponitur Elinguis. Dicuntur autem Lingulati tubuli ex parte altera, ut alius in alium inire convenireque possint, veluti linguæ schema præferentes. Ex Vitruvio, lib. 8. cap. ult.

LINIO, are. V. LINEA.

LĪNIO, īvi, ītum, [ἐπαλείφω] īre. Ungere, vel fricare, aut aliquid leviter digito aut aliquo instrumento alicui rei superinducere, & molliter ac tenuiter imprimere, non autem crasse. Columel. lib. 6. cap. 30. Tepenti adipe vel vino liniuntur. Al. Linuntur. Ibidem, cap. 17. Quicquid vitiosi est inurere, atque ita liquida pice cum oleo linire. Al. Linere. Liniuntur cæde sagittæ. Propert. lib. 3. 12. 11. al. Lætantur. [Omnino hoc verbum sequioris ævi esse,nec in bonæ notæ codicibus ullius probati auctoris exstare contendit Burm. ad Quintil. Decl. 13. c. 5. p. 277.

LINITUS, ûs. m. Plin. 20. 12. Prævalere contra serpentes potu & linitu. [Sic & Hard. sed non dubito, quin Linctu legendum sit.

LĬNO, (līni, līvi,) lēvi, lĭtum, [ἐπαλείφω, ὑποχρίω] ĕre. est Crasse aliquid aliquo instrumento superinducere. Liv. 21. 8. ad fin. Id sicut in pilo quadratum stuppa circumligabant, linebantque pice. Martial. 4. 39.

Nec quæ Callaico linuntur auro.

Ora linere venenis, i. e. Fucare faciem. Ovid. de Rem. Amor. 351.
Ora linit luto. Ovid. 3. Fast. 760.
Tecta auro sublimia linuntur. Ovid. de Medicam. faciei, 7.
Spiramenta cera linere, Obturare. Virg. 4. Georg. 39.
Linisti. Quintil. in Declam. 1. Cæci. Et ne quid sceleri impio deesset, mariti tui cruore parietem linisti. Sic citat Voss. de Anal. lib. 3. cap.29. Sed emendati codices habent, Mariti tui cruore lusisti. V. not. Burm.
Livi. Columel. lib. 12. cap. 50. 17. Multi quum semel nova dolia, vel serias crassa gummi liverunt, una in perpetuum gummitione contenti sunt. [Nisi Leverunt legendum.
Levi. Cato R. R. c. 69. Si recte leveris, in dolium quinquagenarium gummi P. IV. satis erit. V. Hor. 1. Carm. 20. 3. De his Præteritis V. Burm. l. c.
Linere, Insignire, & quasi liniendo & poliendo exornare. Cic. 2. Q frat. 11. Lucretii poemata (ut scribis) lita sunt multis luminibus ingenii, multæ tamen artis. i. e. Insignita, & quasi fucata. Ex vetusto exemplari legitur, Non ita.
Carmina linenda cedro. Hor. de Arte Poet. 331.

LĬTUS, a, um. Partic. [ἐπαλειφθείς] Maculatus, inspersus. Virg. 4. Georg. 38. Ardentes auro, & paribus lita corpora guttis.

LĬTUS, ûs. m. Plin. lib. 33. cap. 6. Usus ejus ad collyria, & litu ad muliebrium cicatricum fœditates tollendas.

LĬTŪRA, æ. f. [ἐπάλειψις] Superinductio & complanatio, deletio; fit quum superinducto atramento, aliove liquore scripturam vel picturam destruimus. Cic. 3. Verr. 92. Deinde in codicis extrema cera nomen infimum in flagitiosa litura fecit. Ovid. 3. Epist. 3.

Quascunque aspicies, lacrymæ fecere, lituras. Martial.lib.4.10.
Non possunt nostros multæ, Faustine, lituræ
Emendare jocos, una litura potest.

Cæcæ lituræ, Officientes lectioni. Ovid. 11. Epist. 1.
Multa litura coercuit carmen. Hor. de Arte Poet. 293.
Contemplari lituras codicis. V. CONTEMPLOR.
Facta litura admonitu tuo. Ovid. 2. de Ponto 4. 18.
Suffusas lituras habet littera. Ovid. 3. Trist. 1. 15.
Litura, pro Linimento. Columel. lib. 4. cap. 24. Solem etiam & pluvias arcet ejusmodi litura.

LITŪRO, āre. Inducere, delere litura. Sidon. 6. Epist. 3. Tunc certius te probasse reliqua gaudebo, si liturasse aliqua cognovero.

LITURĀRIUS, a, um. Adj. Idem quod Deletitius. Auson. præfat. in Centonem, Hoc die uno & addita lucubratione properatum modo inter liturarios meos cum reperissem. V. Scalig. Auson. Lect. 2. 13.

LINĪMEN, ĭnis. n. Th. Priscian. 1. 18. Pro linimine adhibere.

LINIMENTUM, i. n. Idem. Pallad. Octob. 4. 14. Linimentum dolii.

LINODRYS, yos. f. [λινόδρυς] Herba quæ & Chamædrys. Diosc. 3.112. Tabernæm. p. 769.

LINOCALAMIS, [λινοκαλαμίς] Diosc. 2. 94. Spur. Al. cap. 125.

LINOMYRON, i. n. [λινόμυρον] V. Diosc. l. c. & in Noth.

LINOSTĒMA, ătis. n. [λινόστημα] Vestis ex lana linoque confecta. Isidor. 19. 22.

LINOSTŌLIA, æ. f. [λινοστολία] Idem. Proverb. Isiacum non facit linostolia, nec barba Philosophum. V. Novar. Adag. Eccl. T. 2. p. 259.

LINOSTRŌPHON, i. n. [λινόστροφον] Herba quæ alias Marrubium dicitur. Plin. lib.20. cap. 22. Marrubium plerique inter primas herbas commendavere, quod Græci prasion vocant, alii linostrophon. Vulgo nomen retinet.

LINOZOSTIS, is. f. [λινόζωστις] Herba quæ alias Mercurialis dicitur, teste Plin. lib. 25. cap. 5.

LINQUO, lĭqui, lictum, secundum Priscianum [λείπω] ĕre. Idem quod Relinquere, & deserere. Virg. 1. Ecl. 3.

— & dulcia linquimus arva. Cic. pro Planc. 26. An Minturnenses coloni, quod C. Marium &c. linquentem terram eam, quam servaverat, lacrymis, votisque omnibus prosequuti sunt, æterna in laude versantur: &c. [Puto, Votis, bonisque ominibus.

Animas linquebant. Virg. 3. Æn. 140.
Hospitium linquere. Virg. 3. Æn. 61.
Laborem longum linquere. Virg. 3. Georg. 160.
Lumina vitalia linquere, Mori. Cic. 1. de Divin. 18. Ex quodam poeta.
Mensas linquere. Catul. in Carm. Nupt. 60. 3.
Promissa linquere. Catul. Argon. 62. 59.
Linqui animo. Sueton. Cæs. cap. 45. Extremo tempore repente animo linqui solebat. Budæus.
Linqui deinde animo, & submitti genu cœpit. Curt. 22. H. St. Exstant lib. 4. cap. 6. §. 20.
Liquitur animo apud Senecam, non Linquitur, Epistola 58. pr. Quidam ad vulneris novi, quidam ad veteris & purulenti tractationem, inspectionemque concidunt, & liquuntur animo. Ita enim in utraque editione Germ. & tamen verbi λειποθυμεῖν imitatione ita locutus est. Constat, Latine ideo dicendum Linqui animo, ut ipse animus Liqui fortassis dici possit, τήκεσθαι. H. St. Gruteriana Sen. editio exhibet Linquuntur animo.

LINQUENS, entis. Partic. Curtius 9. 5. 11. Quem ut injicere corpori suo manus sensit (credo ultimi dedecoris indignitate commotus) linquentem

quentem revocavit animum, & nudum hostis latus subjecto mucrone hausit. Budæus. V. ANIMUS.

LINQUENDUS, a, um. Partic. [λειπτέος] Ovid. 13. Met. 72.
—utque reliquit,
Sic linquendus erat.

LICTUS, a, um. Partic. Capitol. in Antonin. Philos. cap. 7. Imperium lictum cum alio participare. Sed lectio merito suspecta est. V. Casaub not.

LINTEARIUS, LINTEATUS, LINTEO, LINTEOLUM. V. LINTEUM.

LINTER, tris. m. & frequentius f. [σκάφη] Navicula e cava arbore facta. Cæs. 7. Bell. Gall. cap. 60. Conquirit etiam lintres: has magno sonitu remorum incitatas, in eandem partem mittit. Liv. 21. 26. extr. Itaque ingens coacta vis navium est, lintriumque temere ad vicinalem usum paratarum. conf. cap. 27. Cic. de Clar. Orat. 216.
Exiguus linter. Tibul. lib. 2. 5. 34.
Convehere lintribus aliquid in. Cic. pro Milon. 75. Repente lintribus in eam insulam materiam, calcem, cæmenta, atque arma convexit.
Nat in liquida tibi linter aqua. Tibul. lib. 1. 7. 38.
Transvecti amnem lintribus. Claud. 1. in 1. Cons. Stil. 206.
Linter, Vas uvis portundis aptum. Tibul. lib. 1. 5. 23.
Hæc mihi servabit plenis in lintribus uvas.
Cavat arbore lintres. Virg. 1. Georg. 262. Ubi Serv. Lintres Fluviatiles naviculas. Alii Lintres in quibus uva portatur accipiunt.

LINTRĬCŬLUS, i. m. dimin. Cic. 10. Att. 10. extr.

LINTRARIUS, i. m. Qui lintri præest, apud Ulpian. l. j. §. De exercitoribus. D. nautæ, caupones, stabularii, ut recepta restituant.

LINTERNUM, LINTERNINUS, LINTERNUS, V. LITERNUM.

LINTEUM, i. n. [ὀθόνιον, σινδὼν] a Lino fit; Pannus lineus, ut sudarium, quo in balneis utimur, & aliis negotiis ad extergendum. Martial. lib. 14. 56.
Non tam sæpe teret lintea fullo tibi. Cic. pro Rabir. Post. 39. Auditæ visæque merces fallaces quidem & fucosæ, chartis & linteis & vitro delatæ.
Tepefacere linteum. Cels. lib. 3. cap. 6.
Lintea, Quæ sunt idonea ad spectandum umbracula. Unde legimus Cæsarem totum forum linteis adumbrasse.
Lintea, Vela quibus utuntur nautæ. Virg. 3. Æn. 636.
— certum est dare lintea retro.
Cava lintea. Valer. 4. Argon. 83. V. CAVUS.
Conversa domum dare lintea, Renavigare domum. Hor. Epod. 16. 27.
Orba lintea ventis. Ovid. 13. Met. 195.

LINTEĀRIUS, a, um. Adj. ut, Negotiatio lintearia. Ulpian. in l. Procuratoris. §. Si plures. ff. De trib. act. Duas negotiationes exercebat, puta sagariam & lintéariam.

LINTEARIUS, i. m. Qui lintea conficit aut vendit. l. 5. §. 4. Dig. de instit. Act. & Cod. Theod. l. 16. de murilegulis & gynæceariis: si quis ex corpore lintearíorum. i. e. Ex collegio illorum.

LINTEĀMEN, ĭnis. n. Idem quod Linteum. Apul. 11. Met. p. 261. Candido linteamine cinctum pectorale.
Lotum linteamen. Lamprid. Heliog. cap. 26.

LINTEŎLUM, i. n. dimin. [ὀθόνιον] Plin. lib. 20. cap. 17. Destillationem narium discutit tusum, in linteolo olfactum. Plaut. Epid. 2. 2. 46.
Tunicam rallam, tunicam spissam, linteolum cæsicium. Columel. lib. 6. cap. 16. Præfractis cornibus linteola sale atque aceto & oleo imbuta superponuntur.

LINTEUS, a, um. Adj. [λίνεος] ut, Lintea vestis, Lino compacta & contexta. Cic. 7. Verr. 145. Illi ad deprecandum periculum proferebant alii purpuram Tyriam, tus alii atque odores, vestemque linteam.
Libri lintei, Qui lino fiebant, sive Qui in linteis vice chartæ erant scripti: cujusmodi Annales quidam fuerunt. Liv. 4. 7. Licinius Macer auctor est, & in fœdere Ardeatino, & in linteis libris ad Monetæ inventos. Plin. lib. 13. cap. 11. In plumbeis linteisque voluminibus scriptitatum constat.

LINTEĀTUS, a, um. Adj. [ὀθονωτὸς] Linteo indutus. Senec. de Vita beat. cap. 27. pr. Laurumque linteatus senex & medio lucernam die præferens, conclamat iratum esse aliquem deorum. Liv. 10. 38. Ea legio linteata ab integumento consepti, quo sacrata nobilitas erat, appellata est. V. quæ paulo supra exstant, Ibidemque Interpr.

LINTEO, ōnis. m. [ὀθονοποιὸς] Qui texit linteamina pro conficiendis vestibus, ut docet Servius lib. 7. Æneid. Plaut. Aulul. 3. 5. 38.
Propolæ, linteones, calceolarii.

LĪNUM, i. n. [λίνον] ἀπὸ τοῦ λινέω antiquo verbo, quod est Teneo: quia lino omnia tenentur. Plin. lib. 10. cap. 33. Argatilis appellatur, eadem figura ex lino intexens.
Seges lini urit campum. Virg. 1. Georg. 212.
Semen lini. Plin. lib. 34. cap. 12.
Carpere linum. V. CARPO.
Factum linum, Linum infectum. Ulp. in l. Si cui lana legetur. D. de legat. 3.
Linum, pro Filo. Cels. lib. 7. cap. 14. A quibusdam ad imum acu trajectatur duo lina ducente: deinde utriusque lini duobus capitibus diversæ partes astringuntur. Sic sæpe alibi. Aliquando tamen Filum pro Lino dicit.
Crudum linum, Non lotum. Cels. lib. 7. cap. 4.
Trajicere duo lina acu. Cels. lib. 7. cap. 21.
Multiplex linum, pro Thorace lineo, apud Sil. 4. 293. V. Drakenb. ad l. c. & ad 9. 581.
Linum, pro Fune nautico. Ovid. 3. Fast. 578.
Dumque parant torto subducere carbasa lino.
Linum pro Vinculo, quo epistola obligatur. Cic. 3. Catil. 10. Tabellas proferri jussimus, quæ a quoque dicebantur datæ. Primum ostendimus Cethego signum; cognovit. Nos linum incidimus.
Linum, pro Verriculo. Virg. 1. Georg. 142.
— pelagoque alius trahit humida lina.
Lina pluraliter, pro Cassibus quibus feræ capiuntur. Ovid. 3. Met. 148.
Lina madent, comites, ferrumque cruore ferarum. Ibid. 153.
Sistite opus præsens, nodosaque tollite lina.
λινάγρια τὰ θηρατικὰ δίκτυα apud Pamphylios. Eustath. H. St.

LINEUS, a, um. Adj. [λίνεος, λινοῦς] Quod ex lino factum est. Plin. lib. 12. cap. 6. Sed unde lineas vestes faciunt, &c.
Lineam compedem, Vide in VISCUM. H. St.
Vincula linea. Virg. 5. Æn. 510.

Nebula linea eleganter a Petronio cap. 55. dicitur Coa vestis, mollissima ac pellucida.

LINĪFĬCUS, i. m. Idem qui Linteo. L. Cod. 13. de Murileg. & Gynæc.

LINĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. [λινοφόρος] Ovid. 1. Met. 747.
Nunc dea linigera colitur celeberrima turba. Isidis sacerdotes intelligit, vestibus lineis indui solitos.
Grex liniger. Juven. 6. Sat. 532. de iisdem. Hinc
Isis linigera. Ovid. 2. Amor. 2. 25.

LINĀMENTUM, i. n. [μοτὸς] Filum quod ex lino volvendo trahitur, inquit Perottus. Pro Linea tela, Plin. lib. 32. cap. 10. Delphini adipe linamenta accensa excitant vulvæ strangulatu oppressas. Columel. lib. 6. cap. 11.
Linamentum Celsus semper accipit pro penicillo quod vulneri imponitur ex linteolo vel spongia vel lana, Budæus. [Immo pro Linteis carptis. V. lib. 6. cap. 26. Vulgo *Carpia*.
Linamentum demittendum. Cels. lib. 8. cap. 9.
Superdare linamenta. Cels. lib. 7. cap. 25.

LINARIUM, i. n. Locus ubi linum nascitur. Columel. [Ubi?

LINIFIO, vel LINYPHIO, onis; vel LINYPHIARIUS, i. m. Lini textor. Vopisc. Saturn. cap. 8. & Cod. Theod. Tit. 8. & 16.

LĬNUS, i. m. [Λίνος] Thebanus poeta antiquissimus, Apollinis filius, inquit Servius apud Virgilium 6. Ecl. 67.
Ut Linus hæc illi divino carmine pastor. Hermodorus vero Platonicus lib. 1. Disciplinarum, dicit hunc Mercurii ex Musa Urania filium, & Thebis genitum. Occubuit in Eubœa, sagitta ab Apolline transfixus.

L I O

LĬO, āre. Tectoria polire, vel inducere. ut, Cisternam liare. Tertull. de Idol. cap. 5.

LIACULUM, i. n. Politio sive tectorium, uti Salmasius restituit. Vitruv. 7. 3. Liaculorum subactiones. sed in Gloss. est Liaculum, λειωτὴς, pro instrumento, quo liantur parietes. Vitruv. 2. 4. & Salmas. in Solin. p. 142.

L I P

LĬPĂRA, æ. f. [Λιπάρα] Una ex Æoliis insulis. Æoliæ autem dictæ sunt, quod Æolus Iliacis temporibus ibi regnabat, ut scribit Plinius. Sunt porro VII. Lipara, Hiera, Strongyle, Didyme, Ericusa, Phœnicusa, Euonymos. Plinius, Solinus, Strabo. dicitur & Græca terminatione

LĬPĂRE, es. f. [Λιπάρη] Claud. 3. Cons. Hon. 196.
Ignifluisque gemit Lipare fumosa cavernis. &

LIPARÆ, arum. Liv. 5. 78.

LIPARENSIS, e. Adj. Cic. Verr. 5. 84. Emit agri Liparensis, miseri atque jejuni, decumas. Sic ibidem frequenter.

LIPARÆUS, a, um. Aliud Adj. ut, Liparæa taberna. Juven. 13. Sat. 45.

LIPARITANUS, a, um. aliud Adj. ut, Obsidio Liparitana. Val. Max. 2. 7. 4.

LĬPĂRA, æ. f. [λιπαρὰ] Liparæ, inquit Hermolaus, medicamenta pinguia sunt, & ut Celsus ait, lenia. Plin. lib. 33. cap. 6. Addunt & in medicamenta quæ vocant liparas, ad excrescentia ulcerum, &c. Cels. lib. 5. cap. 19. Lenia quoque quædam emplastra sunt, quas λιπαρὰς fere Græci nominant.

LIPARIS, is. m. Genus lacertorum, teste Plin. lib. 32. cap. 11.
Liparis etiam, sive Lipare, Gemmæ nomen est, quæ suffita omnes bestias evocat, teste Plinio lib. 37. cap. 10.

LIPARIS, [Λιπαρὶς] Plin. lib. 5. cap. 27. Ciliciæ fluvius, ἀπὸ τοῦ λιπαροῦ, quoniam scribit Vitruv. lib. 8. cap. 3. natantes in hoc flumine, aut se lavantes, non aliter ungi ab ipsa aqua, quam si oleo aut adipe lavarentur.

LĪPIO, īre. de Milvo, Auct. Philomel. v. 24.
Accipiter pipat, milvus hiansque lipit.

LIPPUS, a, um. Adj. [λημῶδης] Qui oculos habet lacrymantes, quum putredo ab his defluit. Plaut. Mil. 4. 3. 15.
Cubare in navi lippam, atque oculis turgidis
Nauclerus dixit, qui illas advexit, mihi. Plin. Epist. 141. Quas satis acribus oculis, quanquam adhuc lippis, pinguissimas vidi. Hor. 1. Serm. 3. 25.
Quum tua pervideas oculis mala lippus inunctis,
Cur in amicorum vitiis tam cernis acutum? Al. Male.
Omnibus & lippis notum & tonsoribus. Hor. 1. Serm. 7. 3. V. Adagia Erasmi.
Ficus lippa, Martial. lib. 7. 20. dicta vel quod succus foliorum ejus lacteus lippis prodest, vel quod dum folia & ramuli truncantur, succum lacrymosum emittant. [An Lacunosas intelligit? ut in seq.
Lacuna lippa. Martial. lib. 8. 53. In luscum furem,
Aspicis hunc uno contentum lumine, cujus
Lippa sub attrita fronte lacuna patet.

LIPPŬLUS, a, um. dimin. Arnob. lib. 7. p. 240.

LIPPĪTŪDO, ĭnis. f. [λήμη, γλήμη] Ipse morbus lippientium. Plin. lib. 16. cap. 37. Flos ejus contra lippitudinem illinitur. Cic. 7. Att. 13. Sed dictavi propter lippitudinem.
Subire lippitudines. Cels. lib. 2. cap. 1.
Perodiosa lippitudo. V. PERODIOSUS.
Si turpitudo malum est; & turpem esse malum est: tam mehercules quam si lippitudo malum est, & lippire malum est. Senec. Epist. 117.

LIPPIO, īvi, ītum, [λημάω, γλημάω] īre. Lippum fieri, h. e. Marcorem in oculis contrahere. Plin. 28. 4. Oculorum vitia fieri negant, nec lippire eos qui quum pedes lavant, aqua inde ter oculos tangant. Cic. 7. Att. 14. Quum leviter lippirem, has litteras dedi.
Fauces lippiunt, ridicule dixit Plautus Curcul. 2. 3. 39.

LIPPĪTUR, [λημᾶται] imperf. Plin. lib. 38. cap. 8. Aut ne omnino lippiatur, decoctum cum mellis Attici cyathis tribus, & croci uncia.

LIPPIENS, entis. Partic. Tertull. adverf. Marc. 1. 2. Lippientibus etiam singularis lucerna numerosa est.

L I Q

LIQUAMEN, LIQUEFACIO, LIQUEFIO, LIQUENS, LIQUENTER V. post LIQUOR, ēris.

LIQUENTIA, æ. f. [Λικεντία] Fluvius Venetiæ post Tarvisinum agrum.

Liquebo, Liquesco, Liquet, imperf. Liquidus, Liquo, are, Liquor, oris. V. post liquor, ēris.

Lĭquor, ēris, [τήκομαι] liqui. dep. Dissolvi. Virg. 1. Georg. 44.
Vere novo gelidus canis quum montibus humor
Liquitur. i. e. Paulatim defluit, inquit Servius.
Amnes liquuntur. Virg. 2. Georg. 187.
Ætas liquitur. Lucret. lib. 2. 1131.

Lĭquĭdus, a, um. Adj. [ὑγρὸς, ῥυτὸς] Molle & fluxum proprie dicitur. Plaut. Mil. 3. 1. 70. Liquidius, cultiusque quam ventus est Favonius. Hæc Nonius 4. 275. V. liquidiusculus dimin. Lucret. lib. 4. 1252.
Crassaque conveniunt liquidis, & liquida crassis. Ubi eandem syllabam brevem, longamque facit, quam reliqui poetæ fere corripiunt.
Alvus liquida. V. alvus.
Aquæ liquidæ. Ovid. 1. Amor. 8. 6.
Auræ liquidæ. Lucret. lib. 5. 213.
Cælum liquidum. Ovid. 1. Met. 23.
Colores liquidi. Hor. 4. Carm. 8. 7.
Humor liquidus aquarum. Lucret. lib. 1. 350.
Iter liquidum, Iter per aquam. Propert. lib. 3. 21. 14.
Nubes liquidæ. Virg. 5. Æn. 525.
Odor liquidus. Virg. 4. Georg. 415.
Plumbum liquidum, Liquefactum. Hor. 1. Carm. 35. 20.
Sorores liquidæ. Ovid. 1. Met. 704. Sic vocat Nymphas amnium.
Venter liquidus. Martial. lib. 13. 116. h. e. Fluidus & laxus.
Liquidus, Purus. Virg. 4. Georg. 102.
Dulcia mella premes, nec tantum dulcia quantum
Et liquida, & durum Bacchi domitura saporem. i. e. Defæcata, & sine sordibus, inquit Servius: non quæ fluunt: nam mala sunt. Cic. pro Cæcin. 78. Quicquid inde haurias, purum liquidumque te haurire sentias. Virg. 6. Ecl. 33.
Et liquidi simul ignis. h. e. Ætherei. Idem 2. Georg. 200.
Non liquidi gregibus fontes. Sine pestilentia. Servius.
Aër liquidus. Virg. 1. Georg. 404.
Æstas liquida. Virg. 4. Georg. 59.
Æther liquidus. Virg. 7. Æn. 65.
Amnis liquidissimus. Ovid. 6. Met. 400.
Fontes liquidi. Virg. 2. Ecl. 59.
Lumen liquidum. Lucret. lib. 5. 282.
Tempestas liquidissima cæli. Lucret. lib. 4. 169.
Liquidus eodem modo translate, ut
Fides liquida, i. e. Pura, integra, sincera, doli expers. Valer. Max. lib. 6. cap. 5. de populo Romano, Idem, quum P. Claudius Camerinos ductu atque auspiciis suis captos, sub hasta vendidisset: etsi ærarium pecunia, fines agris auctos animadvertebat, tamen quia parum liquida fide id gestum ab Imperatore videbatur, maxima cura conquisitos redemit, hisque habitandi gratia locum in Aventino assignavit, & prædia restituit. Parum liquida: quia quum se ejus fidei dedidissent, illos tamen vendiderat. V. liquido Adv.
Auspicium liquidum, Optimum. Plaut. Pseud. 2. 4. 72. V. auspicium.
Liquidus animus & tranquillus. Plaut. Epid. 5. 1. 36.
Mente liquida videre aliquid. Catul. de Berecynth. 61. 46.
Somni liquidi potentia. Valer. 4. Argon. 16.
Voluptas liquida & libera. Cic. 1. de Fin. 58.
Liquidus, Clarus, ad Sonum quoque transfertur, ut
Carmen liquidum citharæ. Lucret. lib. 4. 978.
Querela liquida cygnorum. Lucret. lib. 4. 552.
Voces liquidæ avium. Lucret. lib. 5. 1378. Virg. 1. Georg. 410.
Litteræ liquidæ, & Mutæ apud Grammatic. Liquida cum Muta. H. St. V. Priscian. lib. 1. cap. 3. de Accid. litt.

Liquidum, i. n. [ὑγρὸν] pro Aqua. Hor. 1. Serm. 1. 54.
Ut tibi si sit opus liquidi non amplius urna
Vel cyatho.
Ad liquidum explorata veritas. Liv. 3. 8. V. ad.

Liquidiuscŭlus, a, um. Adj. dimin. pro Leni, Molli sive Sereno usus est Plaut. Mil. 3. 1. 71.
Liquidiusculusque ero, quam ventus est Favonius. Sic & Nonii emendati codd. 4. 275. Al. Liquidius, cultiusque.

Liquĭdo, Adv. [καθαρῶς] Pure & manifeste, inquit Donatus. Ter. Andr. 4. 3. 14.
Quia si forte opus sit ad herum jurandum mihi
Non apposuisse, ut liquido possim. Alii malunt interpretari, Vere. Cic. 15. Fam. 6. Gratissimum est, te libenter amicitiæ dedisse quod liquido veritati dares.
Dicere liquido, h. e. Aperte. Cic. 5. Verr. 136. Nemo esset, quin hoc se audisse liquido diceret.
Discere satis liquido aliquid ab aliquo. Liv. 39. 47. pr.
Liquido, pro Vere. Cic. 6. Verr. 124. Confirmare hoc liquido, Judices, possum, valvas magnificentiores, ex auro atque ebore perfectiores nullas unquam ullo templo fuisse. Plin. lib. 37. cap. 2. Nos liquido affirmare possumus in cautibus Alpium nasci, atque adeo inviis, ut plerumque fune pendentes eam extrahant. De crystallo verba facit. Ovid. 3. de Pont. 3. 49.
Scis tamen, & liquido juratus dicere posses,
Non me legitimos sollicitasse toros. Idem lib. 4. 6. 21.
Te quoque idem, liquido possum jurare, precari,
O mihi non dubia cognite Brute nota. Senec. lib. 7. de Benef. cap. 9. de perlucidis mulierum vestibus, Video sericas vestes (si vestes vocandæ sunt, in quibus nihil est quo defendi aut corpus aut denique pudor possit) quibus sumptis, mulier parum liquido nudam se non esse jurabit; i. e. Parum vere. Ulpian. in l. alias autem. D. de jurejurando. Sive enim dominus petat, cogetur reus docere liquido se jurasse, posita scilicet exceptione: sive ex stipulatione de rato agat, necesse habebit ipse de perjurio suo docere. Hic, Liquido jurare, & Pejerare, opponuntur. Est igitur Liquido jurare, idem quod Vere jurare.

Liquĭde, [σαφῶς] Idem. ut, Non liquide consistere. Gell. 14. 1.
Compar. Cic. 10. Fam. 10. Liquidius de toto sensu tuo judicavi: h. e. Apertius, & certius, ac facilius.
Superl. Defendere liquidissime. August. Epist. 28.

Liquidĭtas, ātis. f. ut, Aeris liquiditas. Apul. de Mundo p. 707.

Liquĭdo, āre. Liquidum reddere. apud JCt.

Lĭquor, ōris. m. [ὑγρότης] Ipse humor liquidus. Plin. lib. 10. cap. 52. Piscium ova ex liquore mollia.
Aquæ effusæ liquor declarat ei admistum esse calorem. Cic. 1. de Nat. Deor. 26.
Blandus liquor amaracini, Unguentum amaracinum. Lucret. lib. 2. 846.
Dulcis, flavusque liquor mellis. Lucret. lib. 1. 936.
Fluidus liquor. Virg. 3. Georg. 984.
Gelidos haurire liquores. Ovid. 6. Met. 347.
Levem fundunt oculi liquorem. Senec. OEdip. 12.
Niveus liquor. V. nix.
Olaceus liquor. V. olea.
Perlucidi amnium liquores. Cic. 2. de Nat. Deor. 98.
Perspicuus liquor. Ovid. 4. Met. 300.
Vitigeni liquoris latex. Lucret. lib. 5. 14.

Lĭquĕo, licui, [τήκομαι] ēre. sive Lĭquesco, ēre. Liquidum & fluidum fieri, mollescere. Ovid. 1. de Ponto, 2. 57.
Sic mea perpetuis liquefcant pectora curis. Virg. 8. Æn. 446.
Vulnificusque chalybs vasta fornace liquescit. Ubi Servius, Liquescit, proprie dixit: nam ferrum non semper solvitur, sed mollescit.
Cera liquescit igni. Virg. 8. Ecl. 80.
Mens liquescit, more nivis. Ovid. 1. de Ponto, 1. 67.
Silex fornace liquescit. Stat. 3. Silv. 1. 122.
Voluptate liquescere, & fluere mollitia: h. e. Mollem esse, & voluptati deditum. Cic. 2. Tusc. 52. Opinio est quædam effeminata ac lenis, nec in dolore magis, quam eadem in voluptate: qua quum liquescimus, fluimusque mollitia, apis aculeum sine clamore ferre non possumus.
Liquescere, eleganter pro Colari & dilabi, quod quæ liquida sunt sic diffluere solent. Vitruv. l. 8. c. 1. de aquis loquens, Rubro saxo, inquit, & copiosæ & bonæ, si non per intervenia dilabantur & liquescant. i. e. Modo per intervenia non diffluant, transcolenturque ac disperdantur. Et Senec. Epist. 26. Incommodum summum est minui & deperire, & ut proprie dicam, liquescere. conf. Prudent. Hymn. ante somnum extr.

Liquescens, entis. Partic. [τηκόμενος] Liv. 21. 36. Per nudam infra glaciem, fluentemque tabem liquescentis nivis ingrediebantur.

Liquens, entis. Partic. Idem ac Liquidus. ut,
Campi liquentes, pro Mari, apud Virg. 6. Æn. 724.
Mella liquentia. Virg. 1. Æn. 436. Ubi prima longa est. V. liquidus.
Vina liquentia. Virg. 5. Æn. 238.

Liquenter, Adv. Compar. Gell. 18. 5. Ut pure liquentiusque foret.

Lĭquo, [μιλῶ, τήκω] āre. Liquidum facere, quum scilicet aurum vel plumbum dissolvitur. Lucan. lib. 7. 149.
— ereptaque tela liquavit. Plin. lib. 15. cap. 6. Ut fraces & amurca liquentur.
Alvum liquare. Cels. lib. 4. cap. 7. 2. Liquanda alvus, interdum etiam ducenda. Quo ex loco intelligendum est Liquidam alvum appellari, quæ fluida est & libera, neque astricta: Ducta autem alvus, quæ liberius fluit quam natura patiatur, & multum soluta est. [Immo Liquare alvum Celso est Potu, vel Medicamento idoneo purgare, Ducere vero, infuso Clystere eluere. V. ipsum lib. 3. cap. 12.
Vina liquare. Hor. 1. Carm. 11. 6. Vina, inquit, liques. Ubi Turnebus, Id ex antecedente consequens significat, i. e. Vinum bibas, & tibi indulgeas: ex antiquorum consuetudine, qui vinum ut defæcarent, & liquidius redderent, minusque nocens, fractis velut viribus, antequam biberent colo transmittebant. Tertullianus, Conquirito altilium enormem saginam, defæcato senectutem vini. Hæc ille.

Liquātus, a, um. Partic. ut, Guttæ liquatæ solis ardore. Cic. 2. Tusc. 25.
Mella liquata expressis favis. Ovid. 4. Fast. 152.

Liquātio, ōnis. f. Liquandi actus. Vopisc. Aurel. cap. 46. Aurum per varios bractearum, filorum & liquationum usus perit.

Liquatōrium, i. n. Colum vinarium. Cæl. Aurel. Acut. 2. 39. Non aliter quam si vinum sine fæce per liquatoria fundatur.

Liquābĭlis, e. Adj. Quod liquescere potest. ut, Cera liquabilis. Apul. Apol. p. 454.
Saxum liquabile. Prudent. Hamart. v. 743.

Liquāmen, ĭnis. n. [τῆγμα] Pinguedo animalium ad ignem liquefacta, & in usum coquinarium servata ad condiendos cibos. De aliis etiam dici potest, quæ non comeduntur, ut est apud Columel. lib. 7. cap. 4. Succus excocti lupini, veterisque vini fæx, & amurca pari mensura miscentur, eoque liquamine tonsa ovis imbuitur.

Liquamĭnātus, a, um. Adj. ut, Porcellus liquaminatus. Apic. 8. 7.

Liquamĭnōsus, a, um. Adj. ut, Res salsæ & liquaminosæ. Marcell. Empir. c. 5.

Lĭquĕfăcio, [ἐκτήκω, χέω] ēre. Catull. in Gellium, 87. 6.
Omentum in flamma pingue liquefaciens. Ubi observare licet secundam esse productam, præter aliorum poetarum consuetudinem.

Lĭquĕfīo, [ἐκτήκομαι, χέομαι] ēri. Idem quod Liquescere. Senec. Quæst. Nat. 3. 30. Tellus liquifiet. V. & Ovid. 1. de Pont. 2. 57.

Liquefactus, a, um. Partic. [τετηγμένος] ut, Aqua liquefacta. Cic. 2. de Nat. Deor. 26.
Æra liquefacta. Cic. 3. in Catil. 19.
Coagula liquefacta lacte. Ovid. 4. Fast. 545.
Glacies liquefacta Noto. Claud. de crystallo 6.
Medullæ tabe liquefactæ. Ovid. 9. Met. 175.
Membra liquefacta. i. e. Consumpta. Sil. lib. 1. 178.
Saxa liquefacta. Virg. 1. Georg. 473.
Viscera liquefacta. Virg. 4. Georg. 555.
Unda liquefacta. h. e. Liquida: vel Quæ prius turbata, post facta est limpidior & purior. Ovid. 3. Met. 486.

Lĭquet, imperf. [ἀδιστάσιμόν ἐστι, ἀναμφισβήτητόν ἐστι] Constat, manifestum & certum est. Quoniam quæ resolvuntur, certa, constantia & manifesta fiunt. Ter. Eun. 2. 3. 40.
Illum, liquet mihi dejerare, his mensibus,
Sex, septem, prorsus non vidisse proximis. Cic. 4. Acad. 94.
Si habes quod liqueat, neque respondes, superbis.
Liquet inter nos, Compertum habemus & certum. Cic. 1. de Nat. Deor. 3. Sed (quod inter nos liqueat) ne tu quidem intelligis.
Non liquere de causa dicebant veteres, quando probationes & argumenta non satis erant idonea ad dijudicandam causam. Cic. pro Cluent. 76.
Deinde

Deinde homines sapientes ex vetere illa disciplina judiciorum, qui neque absolvere hominem nocentissimum possent, neque eum de quo esset orta suspicio, pecunia oppugnatum, re illa incognita primo condemnare vellent: non liquere dixerunt. Budæus. Paulus in l. Pomponius. D. de re judic. Pomponius lib. 38. ad Edictum scribit, Si uni, &c. Ulpianus de Arbitris, in l. Idem Pomponius, Proinde si forte urgeatur a Prætore ad sententiam: æquissimum erit, si juret sibi de causa nondum liquere, spatium ei ad pronuntiandum dari. [Idque Ampliationem vocabant. V. Ascon. ad 3. Verr. 26.

LIQUIRITIA, æ. f. Idem quod Glycyrrhiza. Priscian. de Diæta, cap. 9. Liquiritia frigida est & dulcis. [Vox sine dubio corrupta est.

LĪRA, æ. f. Columel. lib. 11. cap. 3. Est autem lira similis ei porcæ quam in sationibus campestribus rustici faciunt, ut uliginem vitent. Idem lib. 2. cap 4. Liras autem rustici vocant easdem porcas, quum sic aratum est, ut inter duos latius distantes sulcos medius cumulus siccam sedem frumentis præbeat.

LĪRO, āre. Liram facere. Varro lib. 1. de R. R. cap. 29. Tertio, quum arant jacto semine, boves lirare dicuntur, i. e. quum tabellis additis ad vomerem, simul & satum frumentum operiunt in porcis, & sulcant fossas, quo pluvialis aqua delabatur. Columel. lib. 11. cap. 2. Lirantur autem jugera duo opera una: at si facilis est terra, proscinditur jugerum duabus operis, iteratur una: lirantur una jugera quatuor, quum in subacta jam terra latiores porcæ sulcantur.

LIRĀTIM, Adv. Per liras. Columel. lib. 11. cap. 3. Habet enim velut allium plures cohærentes spicas: eæque quum sint divisæ, liratim seri debent, ut in pulvinis positæ, minus infestentur hiemis aquis.

LĪRĀMENTUM, i. n. Deliramentum. Vet. Interp. Irenæi 2. 42. Liramenta confirmare.

LIRIMIRIS, [Λιριμιρίς] Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs, vulgo *Mulheim*

LĪRION, i. n. [λείριον] i. e. Lilium. Apul. de Herb. cap. 107. unde

LĪRĪNUS, a, um. Adj. [λείρινος] ut, Lirinum oleum. Plin. 21. 5.

LIRIŎPE, es. f. Nympha, Oceani & Tethyos filia, ex qua Cephissus Narcissum suscepit. V. Ovid. 3. Met. 342.

LĪRIS, is. m. [Λεῖρις] Fluvius Campaniæ, Minturnas præterfluens, (qui & Glanius. Vulgo *Garigliano*.) De hoc Ptolemæus l. 3. c. 1. Hor. 1. Carm. 31. 7.

> Non rura, quæ Liris quieta,
> Mordet aqua, taciturnus amnis. Virgilius,
> — & umbrosæ Liris per regna Maricæ. Acron. [Hic versus

autem non Virg. est, sed exstat apud Lucan. 2. 424.

In Lirem præcipitat Fibrenus. Cic. 2. de Legib. 6.

Ἀπὸ Λεῖριος ποταμοῦ, ὃν νῦν μὲν ὀνομάζουσι Λίτερνον ἡγῶνται. App. in Emphyl. 176. H. St. Exstant lib. 1. dict. pag. ed. Paris. 1551. Erit igitur ejusdem fluminis quadruplex nomen Liris, Liternus, Glanis, Clanius, de quibus singulis s. l. V. Male non nulli Lyris per *y* scribunt.

LĪRUS, i. m. [λῆρος] pl. Liri, [λῆροι] Nugæ, frivola. Plaut. Pœn. 1. 1. 9. Liro scribitur. conf. Turneb. Adverf. 3. 20.

L I S

LĪS, lītis. f. [ἔρις, δίκη] a Limite dicta est, quod primæ inter homines lites de limitibus fuerunt.

Litis nomen, ut vult Ulpianus in l. Litis. D. de verb. & rer. signific. Omnem actionem significat, sive in rem, sive in personam sit.

Jurgium & Lis hanc habent distantiam: quod Jurgium, levior res est. M. Tull. de Republ. lib. 4. Admiror, nec rerum solum, sed verborum etiam elegantiam. Si jurgant, inquit. Benevolorum concertatio, non lis inimicorum, jurgium dicitur. Et in sequenti, Jurgare igitur lex putat inter se vicinos, non litigare. Nonius 5. 34.

Judex de lite jocosa. Ovid. in Ibin, 265.

Cupidus litium & rixæ. Hor. 3. Carm. 14. 26.

Æstimatio litis. Cic. pro Cluent. 116. V. ÆSTIMO.

Contestatio litis est, Hinc inde, negotii apud judicem principalis facta narratio, ut placet Jurisconsultis. Cic. 16. Att. 15. Possumus enim, ut sponsores appellentur, procuratorem introducere: neque enim illi litem contestabuntur. quo facto, non sum nescius sponsores liberari.

Lis contestata dici potest judicio jam constituto, h. e. dijudicatis ac disceptatis præscriptionibus Litis auspicatum morantibus. Cic. pro Rosc. Com. 32. Lite contestata, judicio damni injuria constituto. Et rursus 35. Iste cum eo litem contestatam habebat. V. CONTESTARI litem.

Forum orbum litibus. Hor. 4. Carm. 2. 44.

Instrumentum litis a Quintiliano dicitur, quod nos *productionem* vocamus. Quintil. lib. 12. cap. 8. Ideoque opus est intueri omne litis instrumentum: quod videre non est satis: perlegendum erit. Nam frequentissime aut non sunt quæ promittebantur, aut minus, &c.

Medullæ litium. Quintilian. lib. 2. cap. 1. In mediis litium medullis versantur.

Hæreditariæ lites. Quintil. lib. 3. cap. 10.

Nummaria lis. Auson. in Monosyllabis, v. 101.

> Quis subit in pœnam capitali judicio? vas.
> Quis, quum lis fuerit nummaria, qui dabitur? præs. [Sic lego.

Nostra omnis lis est. V. NOSTER.

Pecuniaria lis. Quintil. lib. 6. cap. 1. Quum Domitiæ uxoris suæ pecuniariam litem adversus aliquem ageret.

Accipere litem. V. ACCIPIO.

Æstimare litem. Cic. pro Cluent. 116. V. ÆSTIMO.

Agere litem adversus aliquem. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Amittere litem. V. AMITTO.

Auferre litem. V. AUFERO.

Cecidisse lite dicitur (inquit Festus) qui ejus rei, de qua agebat, causam amisit. Cic. Plautus & Hor. Litem perdere dixerunt. V. infra. At Causa cadere, & In judicio cadere frequenter Cic.

Coire in lites. V. COEO.

Componere lites inter aliquos. Virg. 3. Ecl. 108.

Concire lites. V. CONCIO.

Conferre lites, Rixari. Hor. 1. Serm. 5. 54.

Constituere summam totius litis in re aliqua. V. CONSTITUO.

Contestari litem. V. CONTESTOR.

Contrahere lites. V. CONTRAHO.

Creare & serere lites. V. CREO.

Dare litem secundum tabulas alicujus. Cic. pro Rosc. Com. 3.

Dijudicata lis. Hor. 3. Carm. 5. 54.

Discernere litem arvis, [διακρίνειν H. St.] dicitur Limes. Virg. 12. Æn. 898.

> Saxum antiquum, ingens, campo qui forte jacebat
> Limes agro positus, litem ut discerneret arvis.

Facere litem. Quintil. lib. 3. cap. 11. p. 295. Burm. Quid litem faciat, quod ab illis Causa, vel Continens dicitur.

Facere suam litem, Litis causam suscipere, & tanquam suam defendere. Cic. 2. de Orat. 305. Quid? si quæ vitia aut incommoda sunt in aliquo judice uno, aut pluribus, ea tu in adversariis exprobrando, non intelligas te in judices invehi, mediocre peccatum est? quid? si quum pro altero dicas, litem tuam facias: aut læsus efferare iracundia, causam relinquas, nihilne noceas? i. e. Si ita agas, ut non alienam causam, sed tuam agere videaris. Budæus.

Facere litem suam dicitur judex, quum dolo malo in fraudem legis sententiam dixerit. Dolo autem malo hoc facere videtur, si evidens arguatur ejus gratia, vel inimicitia, vel etiam sordes: ut veram æstimationem litis præstare cogatur. Ulpianus in l. filius familias. D. de judiciis.

Gell. lib. 10. cap. 1. pr. Nam & Varro satis aperte, quid dici oporteret, edocuit: Et ego adversus eum, qui doctus esse dicebatur, litem meam facere absens nolui. Hoc est Volui potius Varronis auctoritatem, pro ratione afferre, quam dicendi schema in me recipere & ratione tueri. Aliter dixisset vero, qui in jure dicatur judex Litem suam facere. Gellius enim pro eo accepit, quod est Non recipio in me hujus rei periculum, vel Non præsto id quod dico, sed te ad auctorem meum rejicio, & ut vulgo dicitur, Trado tibi itidem, atque accepi. *B.* (i. e. Budæus) in lib. ff. 21. Cæl. Calcagn. lib. 1. Epistola 37. Quod si qui fortasse obstinatius reluctentur, ne tuam, ut dicitur, litem facias, eos ad Aristotelem protinus rejicito. H. St.

Generare litem. Quintil. lib. 7. cap. 4. Nisi propter verba, quæ litem generant.

Habere litem cum aliquo, Controversiam. Cic. 4. Acad. 8. Mecum vero quid habent litium, qui ipsorum disciplinam sequor?

Implicitus atris litibus. Hor. de Arte Poet. 344.

Incidere novas lites. Virg. 9. Ecl. 14.

> Quod nisi me quacunque novas incidere lites
> Ante sinistra cava monuisset ab ilice cornix,
> Nec tuus hic Mœris, nec viveret ipse Menalcas.

Inferre litem capitis in aliquem. Cic. pro Cluent. 116.

Instruere litem. V. INSTRUO, & Instrumentum litis, paulo supra.

Intendere litem alicui. Cic. 1. de Orat. 42. V. INTENDO.

Ire in litem. Ovid. 6. Fast. 89.

Jurare in litem. V. JURO.

Liberare se periculo litium. Cic. 3. Verr. 95.

Morari aliquem iniqua lite. Hor. 2. Epist. 2. 19.

Perdere litem. Cic. 1. de Orat. 197. Neque intelligebat, si ita esset actum, litem adversarium perditurum. Plaut. Casin. 3. 3. 6.

> — contrivi diem,
> Dum asto advocatus cuidam cognato meo:
> Quem hercle ego litem adeo perdidisse gaudeo. Hor. 1. Serm. 7. 37.
> Ventum erat ad Vestæ, quarta jam parte diei
> Præterita, & casu tunc respondere vadato
> Debebat: quod ni fecisset, perdere litem.

Perorare litem. Cic. 3. Off. 43.

Resolvere litem lite. Hor. 2. Serm. 3. 103.

> Nil agit exemplum, quod litem lite resolvit.

Secare. Hor. 1. Epist. 16. 42.

> Quo multæ magnæque secantur judice lites.

Sum. Hor. de Arte Poet. 78.

> Grammatici certant, & adhuc sub judice lis est.

Suscipere litem. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Trajicere arbitrium litis in aliquem. Ovid. 12. Met. 628.

Vertere litem in rem suam dicitur judex, quum Rem inter duos controversam adjudicat sibi: quod est, quum judex ita cum litigatoribus agit, ut ei jure suo cedant. Liv. lib. 3. circa finem, Orare ne pessimum facinus pejore exemplo admitterent judices, litem in suam rem vertendo. Budæus.

Litem, pro Discrepantia & confusione quarumcunque rerum, etiam inanimatarum, posuit Ovid. 1. Met. 21. — quia corpore in uno

> Frigida pugnabant calidis, humentia siccis,
> Mollia cum duris, sine pondere habentia pondus.
> Hanc deus, & litem melior natura diremit. De Chao.

Stlites dixisse antiquos, Quintil. 1. 4 p. 45. & marmora testantur.

LĪTIGO, [ἐρίζω, ἀμφισβητῶ, διαφέρομαι] āre. quasi Litem agere, disceptare, contendere. Plaut. Rud. 4. 4. 16. Qua de re nunc litigatis inter vos? Cic. 3. Philipp. 30. Hic cum C. fratre putat se litigare.

LITIGANS, antis. Partic. Cic. pro Cœl. 27. Aliquot in causis eum videram frustra litigantem.

LITIGĀTUS, ûs. m. Quintil. Declam. 6. p. 147. Burm. In hoc litigatu quodammodo tibi ipsa excidisti.

LITIGĀTOR, ōris. m. [ἐριστής] Qui litigat: cujus femininum est Litigatrix. Cic. pro Domo. 115. Emit domum, litigatoribus desatigatis, prope dimidio carius quam æstimabat. [Immo Licitatoribus. V. Ursin. not. Rusticus, illiteratusque litigator. Quintil. lib. 2. cap. 21

Urbani litigatores. Suet. Aug. 33.

LITIGIUM, i. n. [ἐρισμός] Plaut. Casin. 3. 2. 31.

> Nam ego quid contrahere cupio litigii inter eos duos. Plin. lib.

37. cap. 10. Siderites ferro similis, & litigio illata discordias facit.

LITIGIŌSUS, a, um. Adj. [ἐριστικός] Qui frequens in litibus versatur, vel Qui quavis de causa litem facit. Cic. 1. de Orat. 255. Vererisne tua domus, talis & viri & civis, si a litigiosis hominibus non colatur, a ceteris deseratur? Idem pro Muren. 26. Quid huic tam loquaciter litigioso responderet ille, unde petebatur, non habebat.

Ager litigiosus, De quo litigatur. Ovid. 2. Fast. 660.

Disputatio litigiosa. Cic. 5. de Fin. 76.

Dominus litigiosus. Hor. 1. Serm. 3. 285.

Fora litigiosa, Plena litibus. Ovid. 4. Fast. 188.

Ignoratio juris litigiosa, potius quam scientia. Cic. 1. de Legib. 18.

Compar. Sidon. 8. 3. Anus, quibus nihil unquam litigiofius.
Superl. August. Epift. 68.

Lissus, i. f. [Λισσὸς] Ptolemæo, Dalmatiæ urbs: hodie *Alexium*. V. Lucan. 5. 719.

Lissus, i. m. [Λίσσος] Fluvius eft Thraciæ. Ad hunc quum veniffet Xerxes, rex Perfarum, cum exercitu, non fufficiens ad potum defecit, tefte Herodoto lib. 7. cap. 108. unde ait Juven. 10. Sat. 177.
—epotaque flumina Medo Prandente.

L I T

Litatio, V. lito.

Litera, Literalis, Literarius, Literate, Literatio, Literator, Literatorius, Literatrix, Literatulus, Literatura, Liter10, V. littera.

Lĭternum, i. n. [Λίτερνον] Campaniæ vicus, ubi Scipio Africanus invidiæ cedens obiit, ac fepultus eft. V. literninum. Sic autem fcribendum effe, non Linternum cum n, docet Sigon. ad Liv. 22. 16. Nic. Heinf. ad Sil. 6. 654. Cellar. Geogr. Ant. 2. 449.
Lentifciferum Liternum. Ovid. 15. Met. 713.
Paluftre Liternum. Sil. lib. 8. 533.

Liternus, a, um. Adj. [Λίτερνος] ut, Palus Literna. Sil. lib. 7. 278.

Liternīnus, a, um. Idem. ut, Rus Linterninum. Plin. 14. 4. & 16. 44.

Literninum, i. n. Subaudito Prædium. Liv. 38. 52. pr. Die longiore prodicta, in Literninum conceffit. De P. Scipione reo.

Liternus, [Λίτερνος] Campaniæ fluvius eft, haud longe a Vulturno fluvio & oppido, qui & alias Clanius. Meminit Liv. 32. 29.

Literosus, Litterula, V. littera.

Lĭthargȳrum, i. n. five Lithargȳros, i m. [λιθάργυρος] Argenti fcoria, in duritiem lapideam compacta: cujus ufus eft in medicinis, appellantque pharmacopolæ *lithargyrium argenti* corrupte, ad differentiam fcoriæ vel fpumæ aureæ, quam *lithargyrium auri* nominant. Plin. 26. 10.

Lithizontes, um. m. [λιθίζοντες] Lapidibus fimiles, five gemmæ languidius lucentes. Plin. 37. 7.

Lithŏcolla, æ. f. [λιθόκολλα] Glutinum quo lapides conjunguntur. fit enim ex lapide pario, aut marmore cum taurino glutino. Diofcorides lib. 5. & Plin. 7. 56.

Lithospermum, i. n. [λιθόσπερμον] Herba de qua Plin. lib. 27. cap. 11. Vulgus noftrum hanc herbam *milium Solis* appellat.

Lithostrōtos, i. m. & Lithostrōtum, i. n. [λιθόστρωτος] dictio compofita ex λίθος lapis, & στρωτὸς ftratus, eft Locus lapidibus ftratus. Lithoftrota ex parvulis coloris varii lapillis quadratis, feu tefferis, conftabant, quibus folum pavimenti incruftabatur. Varr. 3. de R. R. cap. 1. Quum enim villam haberes opere tectorio & inteftino, ac pavimentis nobilibus lithoftrotis fpectandam: parum putaffes effe, ni tuis quoque litteris exornati parietes effent. Ibid. cap. 2. Nuncubi hic vides citrum, aut aurum? num minium aut armenium? num quod emblema, aut lithoftrotum? Plin. lib. 36. cap. 25. Ævo fequiore Mufivum opus vocarunt, veteres Latini Teffellatum. V. in tessera.

Lithotŏmus, i. m. [λιθοτόμος] Lapicida. Celf. 7. 29. [Sic in Thef. Lipf. Sed locum Celfi fruftra quæras. Eft autem Lithotomus Medicis, qui Calculum veficæ exfecat artifex. de qua Curatione agit Celfus lib. 7. cap. 26.

Liticen, V. lituus.

Litigator, Litigiosus, Litigo, Litigium. V. lis, litis.

Lĭto, [θύω, ἱλάσκω] āre: & Litor, āri. dep. Sacrificio facto deos placare, votumque impetrare. Auctor de Viris illuft. 4. Et dum Numam Pompilium facrificiis imitatur, Jovi Elicio litare non potuit, fulmine ictus cum regia conflagravit. Cic. 2. de Divin. 36. Quum triftiffima exta fine capite fuerint, quibus nihil videtur effe dirius, proxima hoftia litatur fæpe pulcherrime. Ibid. 38. Quid quum pluribus diis immolatur, qui tandem evenit ut litetur aliis, aliis non litetur?
Inter Litare & Sacrificare hoc intereft, ut ait Non. 5. 12. Sacrificare, eft Veniam petere: Litare eft Propitiare & votum impetrare. Virg. 4. Æn. 50.
Tu modo pofce deos veniam, facrifque litatis,
Indulge hofpitio. Serv. Diis litatis [an Litatus?] debuit dicere. Non enim facra, fed deo facris litamus, id eft placamus. Ergo nove dixit.
Litaffe veteres quum dicebant, quo verbo grata acceptaque diis immortalibus facra fuiffe intelligebant, a folvendo, fi Varroni credimus, ita loquebantur: proinde quafi fit Litare, Lutare, i. e. Luere & folvere tum enim denique folutum diis effe videtur, quum acceptum fecere. Varronis verba funt, Habes qui & cujus rei caufa fecerim Hecatomben, in quo ego, ut puto, quoniam eft luere folvere, lutavi: Itaque ut Maximus & Maximus dicitur: ita Lutavi & Litavi dici Varro videtur exiftimaffe. Turneb. 18. 20. ex Non. 2. 482. V. litatus, & luo.
Exta ovis paftor litabat. Propert. lib. 4. 1. 24. ubi V. Broekh.
Victimas litare, apud Tranquill. Othon. cap. 8. extr. i. e. Victimis cæfis litare: ut ait Budæus, Nam & victimas Diti patri cæfas litavit: cum tali facrificio contraria exta potiora fint. [Ubi Grævius tamen cum Mf. Salmaf. & Rob. Steph. edit. Victima cæfa legendum docet, nifi forte mavis Victimis cæfis. Ceterum ex hoc & ceteris item locis apparet verbo hoc, ex Harufpicum difciplina petito, proprie Exta læta fignificari, ut τὸ Non litare eadem Triftia.
Litare, pro Satisfacere. Plin. in Paneg. cap. 52. de ftatuis, Ergo iftæ quidem æreæ & paucæ manent, manebuntque: illæ autem aureæ & innumerabiles ftrage & ruina publico gaudio litaverunt. Budæus.

Litātus, a, um. Partic. Feftus: Litatum alii folutum, deditum Deo, quafi Luitatum: alii ex Græco a precibus, quas illi λιτὰς dicunt.
Sacra litata. Virg. 4. Æn. 50.

Litāto, Adv. [αἰσίως] eo modo dictum quo Aufpicato. Liv. 5. 38. Non deorum faltem, fi non hominum memores, nec aufpicato, nec litato inftruunt aciem diductam in cornua.

Litandus, a, um Partic. [καλλιερητέος] Virg. 2. Æn. 118.
Sanguine quærendi reditus, animaque litandum
Argolica.

Litātio, ōnis. f. [καλλιέρησις] Livius 27. 23. Per dies aliquot hoftiæ majores fine litatione cæfæ: diuque non impetrata pax deûm. Adde 41. 15.

Litāmen, ĭnis. n. Sacrificium quo litatur. Prudent. præfat. Hamartig. v. 50.
Cujus litamen fordet, & terram fapit.

Litābĭlis, e. Adj. ut, Hoftia litabilis. Minuc. Felix cap. 32. Victima litabilis, i. e. grata Deo. Lactant. 1. 21. At

Lĭtānĭa, æ. f. [λιτανεία] a λιτανεύω pro λίσσομαι fupplico, precor; Græcum nomen ad publicas rogationes & fupplicationes, Proceffionefque in Ecclefiis translatum eft & latinitate donatum. Sidon. 5. Epift. 7. & aliis. V. Walafrid. Strabon. de rebus Ecclefiafticis, cap. 28. Cangii utrumque Gloff. & Macri Hierolex. &

Lĭturgia, æ. f. [λειτουργία] Minifterium facrum. V. Suic. Thef. Eccl.

Liturgus, i. m. [λειτουργός] Minifter publicus. Mart. Capella 2. p. 45.
Cum liturgos cælo miraretur aftare.

Liturgĭcus, a, um. Adj. [λειτουργικὸς] ut, Libri Liturgici apud Ecclefiaft.

Litura, Litus. V. lino, linis.

Littĕra, Sic enim in Mff. & Lapidib. fcribitur, æ. f. [γράμμα] in fingulari & plurali, fignificat Elementum, ut a, b, c. Cic. pro P. Sulla, 45. Litteræ pofteritatis caufa repertæ funt. Idem 3. de Orat. 43. Ut iota litteram tollas, & e pleniffimum dicas.
Figuras litterarum invenerunt Cadmus, qui ex Phœnicia in Græciam primum eas intulit, & Evander. Auxerunt Palamedes & Simonides. V. Plin. 7. 56. Tacit. 11. Ann. 14. & ibi Lipfium; & Scalig. ad Eufeb. p. 110. ad num. 1617.
Litteræ in terminis inventæ quid fignificent, oftenditur in libro variorum auctorum de limitibus, in quo funt hæc p. 270. Goef. A, fi in termino inveneris, finem in proximum fignificat, aut aquam vivam defignat. B, fi in termino inveneris, bifurcium oftendit, aut trivium fignificat. C, fi in termino inveneris, a centuria nunquam recedas. D, fi in termino inveneris, decimanum oftendit. E, fi in termino inveneris, vallem ante fe fignificat, aut rivum, aut fluvium: & fuper fe fubrectiore loco per planitiem limes excurrit. F, fi in termino inveneris, finalem cauffam exponit, & in longinquo terminum oftendit. G, fi in termino inveneris, fui termini auctorem, limitem tortuofum oftendit. H, fi in termino inveneris, grandes longitias limitum oftendit, & rariora figna in fine invenies. I, fi in termino inveneris, viam fignificat, aut collis rigorem oftendit, hoc eft jugum. K, fi in termino inveneris, cardinem oftendit, quem terminum fubtiliffimum & fpeciofum invenies, hoc eft formofum. L, fi in termino inveneris, fuæ normæ facturam defignat, limitem gammatum, & in longinquo arcam finalem oftendit, & convallia ejus fundi finem vindicant. M, fi in termino inveneris, fines quadras defignat, & in proximo figna finalia invenies. N, fi in termino inveneris, proximam aquam fignificat, & quadras fines habentes aquæ, a Septentrione arcam marmoriam invenies. O, fi in termino inveneris, a Septentrionali parte filvam demonftrat, & per ipfam filvam rivus currit, & trans rivum figna demonftrat. P, fi in termino inveneris, pedaturam fignificat, extra aliis fignis finalibus, vel quod litteras finales continet. has per fingulos titulos invenies, aliofque finales titulos fine noftris fignis in agris pofuimus, qui rationem oftendunt limitum, & cauffam dirigunt finalem. Q, fi in termino inveneris, per collicellum terminos invenies. S, fi in termino inveneris, fupra poffeffionem multas aquas vivas indicat, quæ alveum tranfeunt. T, fi in termino inveneris, trifinium oftendit. V, fi in termino inveneris, terminum in collem meridianum oftendit, per limitem orientalem. X, fi in termino inveneris, quadrifinium exponit, & pro decumano finem habebis. Y, fi in termino inveneris fub fe fontanam proximam habet. Z, fi in termino inveneris, a finiftra parte fontem fignificat.
Caducæ litteræ. V. caducus.
Litteræ neque expreffæ, neque oppreffæ. V. Appellare litteras, in appello.
Immutatis litteris. V. immuto.
Maximæ litteræ. Cic. 4. Verr. 24.
Minutæ litteræ, & Maximæ, contraria. V. diminut. litterula.
Quadratæ litteræ. Petron. cap. 29. Superque quadrata littera fcriptum. Hieronym. Præfat. in Job. Unciales vocat. His Romani utebantur in Infcriptionibus.
Salutaris littera. V. Salutaris, in salus.
Affigere litteras alicui. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Appellare litteras, Exprimere litteras, Obfcurare litteras negligentius, Dilatare litteras. V. Appellare litteras, in appello.
Computare & annumerare litteras. Quintil. lib. 11. cap. 3. de Pronuntiatione: Ut eft autem neceffaria verborum explanatio, ita omnes computare & velut annumerare litteras, moleftum & odiofum.
Dicere litteram. Quintil. lib. 1. cap. 4. Ut pro Fundanio Cicero teftem, qui primam ejus litteram dicere non poffet, irridet.
Imprimere litteram humi. V. imprimo.
Infpirare alicui litteræ. V. inspiro.
Intexere litteras veftibus. V. intexo.
Ordinare litteras fyllabarum. V. Ordino, in ordo.
Præformatæ infantibus litteræ. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Litera, dicitur quafi Legitera, eo quod legenti præbeat iter. Vel quod in legendo iteretur, ut ait Servius. Vel a lituris, quod fcripta deleri poffit: quia in ceratis tabulis plerumque antiqui fcribere folebant, & inde delebant. Vel a lino, linis, quod in fcribendo illinitur, id eft leniter inducitur atramentum. Julius tamen Scaliger lib. 1. de caufis linguæ L tinæ cap. 4. longe aliter fentit. ejus verba fubjecimus: De litera acturi, veram ejufce nominis rationem ex figura emergere comperiemus, quum literas certis lineis contineri videbimus. Exemptis namque ex prifca nominis origine aliquot elementis, quum primum dictæ effent lineaturæ, literæ poftea factæ funt, ficut apud Græcos γράμματα παρὰ τὴν γραμμήν. Neque enim a lituris literæ, quia delerentur: prius enim factæ quam deletæ funt. Nec geminata confonante fcribendum eft: fub fuæ namque originis forma producit primam natura. Si igitur a lineis dicta eft, & linea minima corporis dimenfio eft: erit profecto litera, minima pars dictionis. Vide ibi reliqua. Quæ tamen explodit Cellarius in Orthogr Lat. q. V.
Litteram longam facere, pro Laqueo vitam finire, quod laqueus fimilitudinem litteræ habeat. Vel potius quia fufpenfi corpus rectum, & pedes porrecti, fpeciem habent I litteræ. Plaut. Aulul. 1. 1. 38.
Trium litterarum homo. i. e. Fur. Plaut Aulul. 2. 4. 46.
— tun' trium litterarum homo
Me vituperas? fur, etiam fur trifurcifer.

Ad

Ad litteram, idem quod Ad verbum, & quod barbari *litteraliter* dicunt. Quintil. lib. 9. cap. 1. V. AD.
Litteræ, Scripta. Cic. 1. Att. 11. De Crasso, qui mihi eam laudem eo minus deberet, quod meis omnibus litteris in Pompeiana laude esset perstrictus.
Litteras nescire. i. e. Nescire scribere. Paul. in l. 3. D. de accusationibus, Item subscribere debebit is, qui dat libellos, se professum esse: vel alius pro eo, si litteras nesciat. Suet. in Neron. cap. 10. Et quum de supplicio cujusdam capite damnati, ut ex more subscriberet, admoneretur: Quam vellem, inquit, nescire litteras. Sic & Seneca in lib. 2. de Clementia.
Litteris mandare, pro Scribere. Plin. lib. 9. cap. 8. V. MANDO.
Commendare litteris. V. COMMENDO.
Consignare litteris. Cic. 4. Acad. 2. Itaque ut litteris consignamus, quæ monumentis mandare volumus. V. CONSIGNO.
Dare in litteras. Macrob. 5. Saturn. cap. 19.
Tradere aliquid litteris. Quintil. in procem. lib. 1.
Dum latine loquentur litteræ. Cic. 1. de Legib. 2.
Litteræ, arum. pluraliter tantum, pro Epistola accipitur. Cic. 12. Att. 52. Hodie tuas litteras exspectabamus matutinas.
Litteræ de Britannia. Cic. 2. Q. frat. 13.
Littera in singulari, pro Epistola, apud poetas quandoque legitur. Ovid. 3. Epist. 1.
　Quam legis, ab rapta Briseide littera venit.
Arcana littera. Ovid. 9. Met. 515.
Deducta mero littera. Ovid. 17. Epist. 88.
Infelix littera, Quæ infaustum aliquid nuntiat. Ovid. 1. Amor. 12. 2.
Lecta littera. Ovid. 21. Epist. 238.
Nuntia littera. Ovid. 6. Epist. 9.
Scripta littera. Ovid. 5. Epist. 2.
Tristis littera. Ovid. 1. de Arte Am. 483.
Victrices litteræ. V. Victrix, in VINCO.
Aculeatæ litteræ, Cic. 14. Att. 18. Acerbæ, 21. & 16. Fam. Minaces, 11. Fam. 3. Odiosæ, 9. Fam. Stomachosæ, 3. Fam. 11.
Accuratæ litteræ. V. ACCURO.
Antiquæ litteræ. Cic. 7. Att. 21. extr.
Ardentes litteræ. V. ARDEO.
Atroces litteræ. V. ATROX.
Compositissimæ litteræ. V. COMPONO.
Contumeliosæ in aliquem litteræ. V. CONTUMELIA.
Crebræ litteræ. V. CREBER.
Disertæ litteræ. Cic. 3. Fam.
Frigidæ litteræ. Cic. 10. Fam. 16.
Humanæ litteræ, vel sparsæ humanitate, jucundæ, suaves, facetæ, refertæ officiis, amabiles. Cic. in Fam. passim.
Inanes litteræ. Cic. 6. Fam. 22.
Inconstantes litteræ. V. INCONSTANS.
Languidæ litteræ, vel somnium adferentes. Cic. 9. Att. 19. Et alibi, Jam Balbi ad me litteræ languidiores, &c.
Laureatæ litteræ. Liv. 45. 1. pr. V. LAURUS.
Lepidæ litteræ. V. LEPIDUS.
Liberiores litteræ. V. LIBER.
Plenæ litteræ rerum. Cic. 10. Fam.
Pomeridianæ litteræ. Cic. 12. Att. 52.
Properæ litteræ. Tacit. 1. Ann. 5. Vixdum ingressus Illyricum Tiberius, properis matris litteris accitur.
Recentes litteræ, vel proximæ, pro recentibus. Cic. 5. Att.
Veteres litteræ. Cic. Et si tuæ litteræ, sed jam nimis veteres. Et 5. Att.
Unæ litteræ. Cic. 2. Att. 2. V. UNUS.
Mutum a litteris tempus. V. MUTUS.
Brevitas litterarum. Cic. 11. Fam. 9.
Diligentia litterarum. Cic. 7. Att.
Exemplum litterarum. Cic. 6. Fam.
Prudentia litterarum. Cic. 6. Att.
Sermo litterarum. Cic. 7. Fam.
Accire litteris. V. paulo supra Properæ litteræ.
Accipere litteras. V. ACCIPIO.
Accommodare litteras ad rem aliquam. V. ACCOMMODO.
Affluunt litteræ. V. AFFLUO.
Afferre litteras. V. AFFERO.
Aperire litteras. V. APERIO.
Appellare litteris quempiam. V. APPELLO.
Assequi litteras. V. ASSEQUOR.
Cantant litteræ. V. CANTO.
Castigare litteris. V. CASTIGO.
Cognoscere ex litteris. V. COGNOSCO.
Colloqui per litteras. V. COLLOQUOR.
Commeant litteræ. V. COMMEO.
Committere litteras. V. COMMITTO.
Committere litteris, vel commendare. Cic. 2. Fam. 4.
Componere litteras. V. COMPONO.
Litteras conficere. Cic. Plures litteras conficere non potui.
Conquiescent litteræ, nisi quid novi exstiterit. Cic. 12. Att. 39. extr.
Dare litteras, pro Reddere. Cic. 10. Fam. 16. Et 7. 5.
Dare & mittere absolute, pro Dare & mittere litteras. Cic. 4. Att. 4. Et 7. Fam. 5.
Deferre litteras alicui, & ad aliquem. V. DEFERO.
Elicere litteras. Cic. 7. Att. 12.
Exarare litteras. Cic. 12. Att. 1. Et 13. 17.
Exspectare avide litteras amici. V. AVIDUS.
Incidunt litteræ in alicujus manus. Cic. 2. Att.
Intercipere litteras. V. INTERCIPIO.
Intermittere litteras. Cic. Ne patiamur intermitti litteras.
Mittere litteras. V. MITTO.
Mittere obviam litteras. V. MITTO.
Monere litteris. V. MONEO.
Obsignare litteras. V. OBSIGNO.
Obstrepere litteris alicui. Cic. 5. Fam. 4. pr.
Perferre litteras. V. PERFERO.
Recitare litteras. Cic. 12. Fam. 25.
Reddere litteras. Cic. 1. Att. 12. Et 2. Fam. 17.
Referre litteras. Cic. Et ja te litteras mihi referat.
Regustare litteras alicujus. V. REGUSTO.
Requirere litteras, vel desiderare. Cic. Brut. 14.
Resignare litteras. Cic. 11. Att. 9. Nam quod resignatæ sunt litteræ.
Resolvere litteras. i. e. Resignare. Liv. 26. 15.
Scribere litteras. Cic. 14. Att. 12.
Veniunt litteræ alicui ab aliquo. Cic. 11. Fam.
Volare litteras. Cic. 2. Att. 19.
Flammavere insuper allatæ a Vespasiano litteræ. Tacit. 4. Hist. 24.
Littera, pro Scribentis manu. Cic. 7. Att. 2. Nam Alexidis animum amabam, quod tam prope accedebat ad similitudinem tuæ litteræ, manum non amabam: quod indicabat te non valere. V. not. in loc. conf. Mea manu litteræ in MEUS.
Littera, pro Paucis verbis, vel Epistolio. Cic. 13. Att. Neque inde venit, unde mallem, neque diu abfuit, neque ullam litteram ad me. Idem 2. Fam. 16. Ille quum ad Thermum de Parthico bello scriberet, ad me litteram nunquam misit.
Nullam litteram scripsi, pro Nihil scripsi. Cic. pro Arch. 18. Et 2. de Orat. 86. Defringendis cupiditatibus, confirmandis hominum moribus, littera in eorum libris nulla inveniretur. Cic. 3. Verr. 92. Quum eum ad H-S XX quinquies redegisse constaret, ut Romam rediit, nullam litteram pupillo, nullam matri ejus, nullam tutoribus reddidit. i. e. Schedulam nullam scripsit, qua testaretur & agnosceret se accepisse pecunias, &c.
Litteræ publicæ, quæ barbari *Registra* vocant. Cic. 3. Verr 89. Quamobrem unam ex decem, non prædonum repentino adventu, sed legati latrocinio: non vi tempestatis, sed hoc horribili tempestate locorum amissam, in litteras publicas retulerunt. viz. Navem.
Corrumpere litteras publicas. V. CORRUMPO.
Litteræ, pro Edicto & mandato magistratus. Cic. 7. Verr. 56. Cedo mihi ejusdem Prætoris litteras, & rerum decretarum, & frumenti imperati, & tritici empti. Bud.
Litteræ, Auctoritates scriptæ. Cic. 3. Verr. 16. Quo in negotio industriam meam celeritas reditionis, diligentiam multitudo litterarum, & testium declaravit.
Condere litteras in ærario. V. CONDO.
Perscrutari litteras. V. PERSCRUTOR.
Quæro manifestas litteras. V. MANIFESTUS.
Litteræ, Instrumenta, documenta, monumenta. Cic. pro Quint. 38. In Galliam ad te ipsum venit, in agrum communem: eo denique, ubi non modo res erat, sed ratio quoque omnis, & omnes litteræ. Litteras vocat, societatis rationes, & scripturam seu perscriptiones & tabulas. Idem 7. Verr. 164. Itaque ego id solum ex litteris ostendam Syracusanorum. Budæus. conf. 147. & 148.
Litteræ, pro Scientiis & disciplinis, quæ litterarum monumentis continentur. Cic. 5. Fam. 15. Quod enim esse poterat mihi perfugium spoliato & forensibus, & domesticis ornamentis, atque solatiis? litteræ credo, quibus utor assidue. Plaut. Truc. 4. 2. 22.
　Litteras didicisti: quando scis, sine alios discere. [Nisi hic Litteræ pro Scriptura, seu Scribendi arte ponuntur.
Litteræ & studia. Cic. 4. Att. 16 Quæque vita maxime est ad naturam, ad eam me refero, & litteras & studia nostra.
Nullis litteris vir. V. NULLUS.
Infelices litteræ. Quintil. in procem. lib 6 Tunc igitur optimum fuit infaustum opus, & quicquid est in me infelicium litterarum, super immaturum funus consumpturis viscera mea flammis injicere.
Interiores litteræ. Cic. 7. Fam. 33. Opus est hic limatulo & politulo tuo judicio, & illis interioribus litteris meis, quibus sæpe verecundiorem me in loquendo facis.
Pinguiores rusticorum litteræ. Columel. lib. 9. cap. 14. de solstitiis & æquinoctiis: Nec tamen Hipparchi subtilitas pinguioribus, ut aiunt, rusticorum litteris necessaria est. Simile est illi, Pingui Minerva.
Reconditæ litteræ. Cic. 15. Fam. 21. Multæ erant, & reconditæ litteræ, vis non erat. de Calvo oratore.
Vulgares, & Interiores, sive reconditæ litteræ: contraria. Cic. de Clar. Orat. 265. Erant in eo plurimæ litteræ: nec eæ vulgares, sed interiores quædam, & reconditæ.
Abdere se litteris. V. ABDO.
Alienus a litteris. V. Alienus in ALIUS.
Assidere litteris. V. ASSIDEO.
Attingere litteras. i. e. Tractare, & versari in studiis litterarum. Cic. 16. Fam. 14. Ego omni delectatione, litterisque omnibus careo, quas ante, quam te videro, attingere non possum.
Attingere leviter litteras. V. ATTINGO.
Conticescunt litteræ. Cic. in Brut. 19. Ego a te peto ut scribas aliquid: jampridem enim conticuerunt tuæ litteræ.
Deditus litteris a pueritia. V. DEDO.
Doctus litteris. Cic. de Clar. Orat. 169.
Eruditus litteris. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Loquuntur litteræ. Valer. Max. lib 3. cap. 4. in fine, Alterius patrem cultellos venditasse, omnium pene doctorum litteræ loquuntur.
Esse litteras in aliquo. Cic. 15. Fam. 21.
Imbutus leviter litteris. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Initiatus litteris. V. INITIUM.
Instituere aliquem litteris. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Involvere se litteris. V. INVOLVO.
Nescire litteras. Cic. 3. de Orat. 259.
Perdiscere litteras. V. PERDISCO.
Politus litteris. Cic. in Pison. 70.
Tinctus litteris. V. TINGO.
Versari in studio litterarum. Cic. de Arusp. Resp. 18.
Vorare litteras. Cic. 4. Att. 10.
Litteræ, pro Grammatica. Cic. in Brut. 153. de Ser. Sulpicio: Hic enim attulit hanc artem omnium artium maximam, quasi lucem, ad ea quæ confuse ab aliis aut respondebantur, aut agebantur. Dialecticam mihi videris dicere, inquit. Recte, inquam, intelligis. sed adjunxit etiam & litterarum scientiam, & loquendi elegantiam. Idem lib. 3. de Orat. 125. Eleus Hippias quum Olympiam venisset maxima illa quinquennali celebri-

celebritate ludorum, gloriatus est cuncta pæne audiente Græcia, nihil esse ulla in arte rerum omnium quod ipse nesciret: nec solum has artes, quibus liberales doctrinæ atque ingenuæ continerentur, geometriam, musicam, litterarum cognitionem, & poetarum, atque illa quæ de naturis rerum, quæ de hominum moribus, quæ de Rebuspublicis dicerentur: sed annulum quem haberet, pallium quo amictus, soccos quibus indutus esset, se sua manu confecisse. Idem 3. de Orat. 130. Num Geometriam Euclide aut Archimede, num musicam Damone aut Aristoxeno, num ipsas litteras Aristophane aut Callimacho tractante, tam discerptas fuisse, ut nemo genus universum complecteretur? Certe solet Cicero Grammaticam per litteras significare, nec id immerito: nomen quippe habet a litteris. Grammata litteræ sunt.

Litteræ altiores, Artes magicæ. Plin. 14. 4. Litteris ejus altioribus, &c.

Litterŭla, æ. f. dimin. [γραμμάτιον, γραμματίδιον] Cic. 6. Verr. 93. Signum Apollinis pulcherrimum, cujus in femine litterulis minutis argenteis nomen Myronis erat inscriptum. Idem 16. Fam. 16. Accepi tuam epistolam vacillantibus litterulis.

Litterulæ, Epistolium. Cic. 12. Att. 1. Undecimo die postquam a te discesseram, hoc litterularum exaravi. Eidem lib. 14. 4 extr. Et, si novi nihil, nostro more tamen, ne patiamur intermitti litterulas.

Litterulæ, pro Studiis. Cic. 16. Fam. 10. Litterulæ meæ sive nostræ tui desiderio oblanguerunt. Idem lib. 7. 2. Chrysippum vero, quem ego propter litterularum nescio quid libenter vidi, in honore habui.

Græcis litterulis imbutus. Hor. 2. Epist. 2. 7.

Litterālis, e. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 1. 5. Litteralis lectio adhibenda. Sensus litteralis, apud Theologos, opponitur Typico & Figurato.

Litterātus, a, um. Adj. [πεπαιδευμένος] Litteris ornatus, eruditus, doctus. Cic. 3. Verr. 92. Circum pedes autem homines formosos, & litteratos, suos esse dicebat, se emisse. V. Cic. 3. de Nat. Deor. 22. Viri litterati, ac studiis, doctrinisque dediti. Cic. pro Corn. Balb. 3. Litteratus & disertus fuit. Cic. de Clar. Orat. 81.

Otium litteratum. Cic. 5. Tusc. 105. Quid enim est dulcius otio litterato? i. e. In quo litteris operam damus. [An Otio litterario? H. St.

Compar. Gell. 18. 9. Alter litteratior fuit, alter litteras sciens.

Superl. Cic. 9. Fam. 16. Pueri litteratissimi.

Litteratus, Cui aliquid inscriptum, sive insculptum est. Plaut. Rud. 4. 4. 113.

Ensiculu'st aureolus primum litteratus. D. dicedum,
In eo ensiculo litterarum quid est? P. mei nomen patris.
Post altrinsecus, est securicula ancipes, item aurea,
Litterata: ibi matris nomen in securicula est. Idem Poen. 4. 2. 14.
Ibi tu videas litteratas fictiles epistolas,
Pice signatas, nomina insunt cubitum longis litteris.

Frons litteratus. i. e. Notis Threiciis exaratus. Apul. 9. Met. p. 222. [Sic Elmenh. in Indice, quasi Frontem genere virili dixisset. Sed potius constructio Græca est. En verba. Frontes litterati, & capillum semirasi, &c. V. Vechner. Hellenol. 1. 20.

Litteratus, Absolute pro Stigmatia. Plaut. Cas. 2. 6. 49. Si hic litteratus, me sinat. Idem Rud. 2. 5. 21.

Nam hæc litterata est, ab se cantat cuja sit.

Litterāte, Adv. [παιδευτῶς] Docte, erudite, eleganter. Cic. de Arusp. Resp. 17. Quid igitur responderem? (quæro ex eo ipso qui ferre me non potest) me civem esse Romanum? litterate respondissem. an tacuissem? desertum negotium. i. e. Scite. Idem in Pison. 61. Quas rationes si cognoris, intelliges nemini plus quam mihi litteras profuisse. ita enim sunt perscriptæ scite & litterate, ut scriba, &c.

Compar. Idem de Clar. Orat. 105. Iisdemque temporibus L. Furius Pilus perbene Latine loqui putabatur, litteratiusque quam ceteri.

Litteratŭlus, i. m. dimin. Hieron. adv. Rufin. 1. 7.

Litterarius, a, um. Adj. [γραμματικός] Quod ad litteras pertinet. unde Ludus litterarius. Plin. lib. 9. cap. 8. Ex Baiano Puteolos in ludum litterarium itantem, &c. i. e. In scholam. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Litterōsus, a, um. aliud Adj. Idem quod Litteratus. Cass. Hemina Annal. lib. 4. Homo mere litterosus. Nonius 2. 495.

Litteratio, ōnis. f. Quasi a Littero, āre. apud August. T. 1. p. 458. conf. etiam Isidor. 1. 3.

Litterātor, ōris. m. [γραμματιστής] Qui litteras novit vel docet. V. omnino Suet. de Clar. Gramm. cap 4. ubi & hæc habet, Nam apud majores, ait Orbilius, quum familia alicujus venalis produceretur, non temere quem litteratum in titulo, sed litteratorem inscribi solitum esse; quasi non perfectum litteris, sed imbutum.

Litterator Sulla, Ludi magister. Catull. 14. 9. Al. Stilo. V. Is. Voss.

Litterator etiam, Qui prima litterarum rudimenta docendus est. Apul. Flor. 4. pag. 363. Elm. Prima cratera Litteratoris ruditatem eximit, secunda Grammatici doctrina instruit, tertia Rhetoris eloquentia armat. [Puto post Litteratoris, Grammatici, &c. distinguendum, ut ipsius Litteratoris cratera dicatur prima, quæ ruditatem eximit, &c.

Litteratrix, īcis. f. Primas litteras docens. Quintil. 2. 14. Grammatice litteratura est, non litteratrix.

Litteratorius, a, um. Adj. ut, Eruditio litteratoria. Tertull. de Idol. cap. 10. Adde Quintil. 2. 14.

Litteratūra, æ. f. [γραμματεία] Ars quæ de litteris tractat. Cic. in Partit. 26. Nihil sane præter memoriam, quæ est germana litteraturæ quodammodo, & in dissimili genere persimilis. Quintil. lib. 2. cap. 14. Nos ipsam nunc volumus significare substantiam, ut Grammatice litteratura est, non litteratrix, quemadmodum oratrix: nec litteratoria quemadmodum oratoria. Martian. Capell. lib. 3. Mihique attributum litterarum formas propriis ductibus, lineare: hicque mihi Romulus litteraturæ nomen adscripsit. Verba sunt Grammatici.

Litteratura, Litterarum cognitio & scientia. Cic. 2. Philip. 116. Fuit in illo ingenium, ratio, memoria, litteratura, cogitatio, diligentia. De Cæsare loquens.

Litterio, ōnis. m. Idem qui Litterator, vel contemtius aliquid. Ammian. Marcell. 17. 22. Julianum carpentes appellantesque loquacem talpam, & purpuratam simiam, litterionem Græcum.

Lītus, ŏris. n. [αἰγιαλός, ἠιών, ἀκτή, θίς, ῥηγμίν] Terra quæ ab aqua tangitur. Dictum quod alluitur, vel quod aqua ad id allidat, vel quod id aqua elidat: proprieque de mari dicitur. Sueton. in Neron. cap. 27. Dispositæ, per litora & ripas diversoriæ tabernæ. In carmine solet duplici T scribi. [Sed male. V. Cellar. Orthogr. Lat.

Litus (inquit Celsus Jurisconsultus) l. Litus. D. de Verborum & rerum significatione, est Quousque maximus fluctus a mari pervenit, idque M. Tullium aiunt, quum arbiter esset, primum constituisse.

Litus esse dicunt Jurisconsulti, qua fluctus alludit. Fabius lib. 5. in fine. Pro Alluit, item Elidit. H. St. Eludit in novissime editis, ut & apud Cic. in Top. 32. eamque lectionem veriorem puto.

Litus, Terra mari vicina: inquit Servius. Virg. 4. Æn. 212.
— cui litus arandum.

Litus, de fluminibus etiam dicitur. Virg. in Diris, 49.
Litora, quæ dulces auras diffunditis agris. Quum de Mincio loqueretur. Idem 7. Æn. 797.
Qui saltus, Tiberine, tuos, sacrumque Numici
Litus arant. Idem 8. Æn. 83. Plin. lib. 9. cap. 57. Cavernasque faciat sibi in terra, atque in iis vivat, etiam reciprocis amnibus siccato litore.

Litus & Ripa, pro eodem accipi videntur apud Columel. lib. 1. cap. 5. Villa semper mare recte conspicit, quum pulsatur, ac fluctu respergitur, nunquam ex ripa, sed paulum summota a litore.

Albicans litus, pro Mari positum. Catul. 61. 87.
At ubi humida albicantis loca litoris adiit.

Aprica litora. V. Apricus.
Arenosum litus Libyæ. Virg. 4. Æn. 257.
Bibulum litus. Ovid. 17. Epist. 139.
Breve litus & incertum. Tacit. 14. Ann. & 6. Ann. 33. Brevia litorum nudantur.
Curvum. Virg. 3. Æn. 16. V. Curvus.
Densum. Ovid. 2. Met. 572.
Deserta litora. Virg 3. Æn. 122.
Dira litora. Virg. 7. Æn. 22.
Flavum litus. Ovid. 15. Met. 722. Flavum vocat propter arenam.
Fluctifragum litus. Lucret. lib. 1. 306.
Fruticosa litora calcare. Ovid. 2. Epist. 121.
Inclusa litora. Virg. 5. Æn. 149. —studiisque faventum
Consonat omne nemus: vocemque inclusa volutant
Litora.
Incurvi litoris bibulam lavit æquor arenam. Lucret. lib. 2. 376.
Inhospitale litus. V. Inhospitus.
Inhospita litora. Lucan. lib. 1. 367.
Iniquum litus. Hor. 2. Carm. 10. 4.
Innocuum litus. Virg. 7. Æn. 230.
Juncosa litora. Ovid. 7. Met. 231.
Lætissima litora myrtetis. Virg. 2. Georg. 112.
Lata litora. Ovid. 2. Epist. 122.
Nuda litora. Senec. Agamem. 6.
Percussa fluctu litora. Virg. 5. Ecl. 83.
Porrecta litora. Ovid. 10. Epist. 93.
Procurva litora. Virg. 5. Æn. 765.
Raucum litus. Stat. 5. Theb. 291.
Scelerata litora. Ovid. 13. Met. 628. Al. Limina.
Siccum litus. Virg. 3. Æn. 135.
Sinuosa litora blando anfractu. Valer. 2. Argon. 452.
Spumosa litora. Catul. 62. 121.
Aut ut vecta ratis spumosa ad litora Diæ.
Udum litus. Hor. 1. Carm. 32. 8.
Applicare puppim litori. Senec. Herc. fur. 9.
Arare litora. V. Aro.
Contingere litus. Lucan. lib. 8. 33.
Discretum esse regionibus litoribusque. Quintil. lib 5. cap. 10. pr. Piscium quoque genera alia planis gaudent, alia saxosis: regionibus etiam litoribusque discreta sunt.
Feriunt fluctus litora. Virg. 9. Ecl. 43.
Interluit angusto litore diductas urbes pontus. Virg. 3. Æn. 411.
Nudare litora. V. Nudus.
Petere litora cursu. Virg. 1. Æn. 161.
Radere litus. Virg. 7. Æn. 10.
Proxima Circææ raduntur litora terræ.
Torquere clavum ad litora. Virg. 5. Æn. 177.
Tunditur litus unda. Catul. 11. 3.
Proverbialiter utitur Cic. 1. Attic. 18. Metellus, non homo, sed litus atque aer, & solitudo mera.
Ponitur etiam pro Secessibus amœnis. Tacit. 3. Hist. 63. Vitellius de numero servorum & electione litorum loqui. V. ibi Lipsium.
Cœnare in litore. Quintil. 7. p. 622.
Litora & Limina confunduntur a librariis. V. Limen.

Litōreus, a, um. Adj. [αἰγιάλειος] Quod est litoris, & ad litus pertinet.
Arena litorea. Ovid. 15. Met. 725.
Arx litorea. Stat. 2. Achill. 28.
Aves litoreæ. Virg. 12. Æn. 248.
Litoreas agitabat aves. Servius, Palustres.
Cancer litoreus. Ovid. 10. Met. 127.
Domus litorea, Quæ in litore, aut juxta litus constructa est. Martial. lib. 10. 58.
Anxuris æquorei placidos, Frontine, recessus,
Et propius Baias, litoreamque domum.
Ilex litorea. Virg. 3. Æn. 390.
Litoreis ingens inventa sub ilicibus sus. Idem versus legitur. & 8. Æn. 43.
Myrtus litorea. Ovid. 1. Amor. 1. 29.

Litorālis, e. Adj. [ἀκταῖος] Idem. ut
Dii litorales. Catull. 4. 22.
Neque ulla vota litoralibus deis
Sibi esse facta.
Piscis litoralis, In litore vivens. Plin. lib. 9. cap. 17. Nec litoralibus gratia.

Litorārius, a, um. Adj. Idem. Cæl. Aurel. Tard. 5. 11. 135. Arenæ litorariæ fervor.

Litorōsus, a, um. Adj. [αἰγιαλώδης] Plin. lib. 37. cap. 10. Calais sapphirum imitatur, candidior, & litoroso mari similis. h. e. Eum aquæ marinæ colorem referens, qui est circa litus.

Lĭtuus, i. m. [λίτυος] Gell. lib. 5. cap. 8. Lituus est virga brevis, in parte

parte qua robustior est, incurva, qua augures utuntur. Sic Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 8. Cic. 1. de Divin. 30. Quid lituus iste vester (quod clarissimum est insigne auguratus) unde vobis est traditus? Nempe eo Romulus regiones direxit tum quum urbem condidit. Qui quidem Romuli lituus (id est incurvum, & leviter a summo inflexum bacillum, quod ab ejus litui, quo canitur, similitudine, nomen invenit) quum situs esset in curia Saliorum, quæ est in Palatio, eaque deflagrasset, inventus est integer. Liv. 1. 18. Augur ad lævam ejus capite velato sedem cepit, dextra manu baculum sine nodo aduncum tenens: quem lituum appellaverunt.
Lituus, Genus esse buccinæ incurvæ, scribit Fest. unde vox gracilior exiret. Virg. 6. Æn. 167.
Et lituo pugnas insignis obibat & hasta. Ab hujus similitudine dictus est lituus baculus auguralis, teste Cicerone in superiori exemplo, & Gell. lib. 5. cap. 8.
Stridor lituûm, clangorque tubarum. Lucan. lib. 1. 237.
Acuti litui. Stat. 6. Theb. 228.
Et lituis aures circumpulsantur acutis.
Terribiles litui. Claud. de Conf. Mal. Theod. 181.
Daturus erat jam lituus pugnæ signa. Ovid. 3. Fast. 217.
Patitur lituos equus, Sonum litui perferre discit. Virg. 3. Georg. 183.
Primus equi labor est, animos atque arma videre
Bellantum, lituosque pati, &c.
Permistus sonus tubæ lituo. Hor. 1. Carm. 1. 13.
Strepunt litui. Hor. 2. Carm. 1. 18.
LITICEN, ĭnis. m. a Lituo, quod eo canat, dictum esse, & ab antiquis usurpatum probat Nonius 1. 268. Siticines, ut Liticines a Lituo; ut Tubicines, a Tuba. V. & Varr. de L. L. 4. 16.
Cantus liticinum. Ammian. 14. 8. Adde 16. 34. V. & Cat. apud Gell. 20. 2.

L I V

LIVEO, LIVESCO, LIVIDUS. V. LIVOR.
LIVIA, cognomento Drusilla, uxor Augusti. V. DRUSILLA.
Fuerunt aliæ plures; ut, Livia uxor Drusi, quæ Livilla Suetonio.
Item Livia Medullina, Ocellina, Orestilla apud Suet.
LĪVIUS, [Λιβῖος] Nomen gentis Romanæ plebejæ quidem, sed nobilis, & variis cognominibus in familias distinctæ. Memorantur enim Dentres, Drusi, Salinatores, Libones, Macati &c.
T. Livius Historicus Patavinus. De hoc Hieronymus ad Paulinum, Ad Titum Livium lacteo eloquentiæ fonte manantem de ultimis Hispaniæ Galliarumque finibus quosdam venisse nobiles legimus. Et quos ad contemplationem sui Roma non traxerat, unius hominis fama perduxit. Hunc Caius princeps tanquam verbosum insectabatur. Pollio vero tanquam Patavinitatem redolentem. Quintiliano magnopere laudatur: eumque Herodoto comparat, in concionibus præsertim, suadetque pueris edifcendum, ut Ciceronis imitatorem. Scripsit Romanam Historiam ab Urbis initio ad suam usque ætatem lib. 111. de quibus 35. habemus: Ceterorum vix epitomæ supersunt; Quin plura alia, atque in iis Dialogos, quæ tamen omnia perierunt. V. Senec. Epist. 45. & 100. & Quintil. 10. 1. Natus est ante Ciceronem interfectum annis 18. V. Fabric. Bibl. Lat.
Livii locus de Cleopatra, apud Commentatorem Horatii, excusum opera Cruquii col. 8 b. ubi Cleopatra dicit, Non triumphabor. Ab eodem citatur Livius ex libro 127. p. 362. princ. col. Suidas in [illegible] de iis quæ scripsit, Μετώφρασιν τῆς ἐπιτομῆς Εὐτροπίου, ῥωμαϊστὶ ἐπιτομὴν Λιβίου τοῦ Ῥωμαίου. H. St. Ex quibus apparet, forsan de Livio, ejusque scriptis plusculа allaturum fuisse Henricum Stephanum.
Fuit & alius Livius Andronicus, Livii Salinatoris libertus, cujus filios erudiit, ab eodemque ob ingenium libertate donatus. Auctor Eusebius. Primus Romæ fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, M. Tuditano coss. anno ante nativitatem Ennii. De eodem scripsit Cic. de Clar. Orat. 72. Hor. 2. Epist. 1. 69.
Non equidem insector, delendaque carmina Livî
Esse reor: memini quæ plagosum mihi parvo
Orbilium dictare: sed emendata videri,
Pulchraque, & exactis minimum distantia, miror.
LIVIUS, a, um. Adj. ut, Livia lex apud Romanos possim.
Arbos Livia. Columel. 10. 413.
Familia Livia. Tacit. 6. Ann. 51.
LIVIĀNUS, a, um. Aliud Adj. ut, Æs Livianum. Plin. 34. 2.
Fici Liviani. Columel. 5. 10.
LĪVOR, ōris. m. [πελίωμα, σμῶδιξ] Vestigium & nota fœdi coloris, quæ fit ex aliqua percussione aut contusione, sive ulcere. Plin. lib. 20. cap. 22. Illinitur & livoribus suggillatisque cum melle.
Subcruentus livor. Cels. lib. 5. cap. 18. Quod si facie contusa livor subcruentus est.
Tumidi livores. Juven. 16. Sat. 11.
Venit livor pressos in artus. Ovid. 10. Met. 258.
Tumore aut livore decoloratum corpus mortui si sit, significat eum veneno necatum. Auctor ad Heren. lib. 2. 8.
Livor, Colorem nigriorem significat. Varro, Paulatim livor in candorem vertitur, & omnis macies e corpore abscedit.
Niger livor. Ovid. 3. Amor. 5. 26.
Sed niger in vaccæ pectore livor erat.
Abit de corpore livor. Ovid. 2. Trist. 454.
Et quibus e fuccis abeat de corpore livor. [Lego, A fuccis.
Contrahere livorem, Nigrescere. Columel. lib. 12. cap. 47. Hæc candidior est oliva, quam ea quæ contusione livorem contrahit.
Ducere livorem Juven. 2. Sat. 81.
Uvaque conspecta livorem ducit ab uva. Proverb.
Livor, pro Invidia. Lucan. lib. 1. 288.
Livor edax tibi cuncta negat, gentesque subactas.
Videtur opponi Livori Candor. H. St. Adscripserat & alia quædam ad hanc vocem, sed, resectis ceteris, supersunt tantum hæc verba.... esse feriam. lib. 30 p. 501. Puto Ammiani aliquem locum adscriptum fuisse. Nam Livii non esse ex pag. adscripta colligo.
Invidiæ livor. V. IMMACULO.
Malignitas, & livor. Tacit. in vita Agric. cap. 41. Pessimi malignitate & livore, pronum deterioribus principem exstimulabant.
Acerbus livor. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 290.

Edax livor. Ovid. 1. Amor. 15. 1.
Invidus livor. Firmicus lib. 8. cap. 1. Nam & istum tractatum Petosiris invido voluit livore celare.
Impediuntur malevolentia & livore ne quid faciant. Cic. 11. Fam. 20. V. IMPEDIO.
Lædere vivos Livor, & invifo carpere dente solet. Ovid. 3. de Ponto, 4. 74. Idem 1. Amor. 15. 29.
Pascitur in vivis livor, post fata quiescit.
LIVĒDO, ĭnis. f. Idem quod Livor, sensu proprio. Apul. 9. Met. p. 222. Dii boni! quales illic homunculi vibicibus livedinis totam cutem depicti.
LĪVIDUS, a, um. Adj. [πελιδνός, πελιός] Qui ex percussu carnem nigram habet, fluxione cruoris ad eum locum, qui percussus est. Plinius, Thapsiæ succus suggillatis ac lividis prodest. [Videtur error. Plin. lib. 13. cap. 22. extr. hæc habet de Thapsia, quibusdam morbis auxiliante, Item in alopeciis, suggillatisque ac liventibus.
Colla livida facta lascivis notis. Ovid. 1. Amor. 8. 98.
Ora livida facta digitis. Ovid. 20. Epist. 82.
Lividus, Niger. Virg. 6. Æn. 320.
— illæ remis vada livida verrunt. Servius.
Brachia livida armis. Hor. 1. Carm. 8. 10.
Cortex lividus. Plin. lib. 16. cap. 15.
Dens lividus, Cariosus. Hor. Epod. 5. 47.
Racemi lividi, Uvæ colorem ducentes. Hor. 2. Carm. 5. 10.
Vorago paludis lividissima. Catul. ad Coloniam 18. 11.
Lividus, Invidus: quod qui invidia laborant, exedentes se dolore, hunc colorem contrahunt. Martial. lib. 1. 125.
Omnibus invideas, livide, nemo tibi.
Invidus, malevolus, lividus. Cic. 4. Tusc. 28. Ergo & invidi & malevoli, & lividi, & timidi, & misericordes, quia proclives ad eas perturbationes, non quia semper feruntur.
Lividus & mordax. Hor. 1. Serm. 4. 93.
Lingua livida, Mordax. Ovid. 1. Fast. 74.
Obliviones lividæ. Hor. 4. Carm. 9. 33.
LIVĬDE, Adv. Compar. Plin. 33. 7. Qui languidius ac lividius lucent.
LIVIDŬLUS, a, um. Adj. dimin. [ὑποπέλιδνος] Juven. 11. Sat. 110.
Ponebant igitur Tusco farrata catino
Omnia tunc: quibus invideas, si lividulus sis.
LIVEO, [πελιδνόομαι, πελιόομαι] ēre. Atrum esse. Plin. lib. 20 cap. 43. Quidam eodem nomine appellant pustulas liventes, ac noctibus infestantes.
Labellis impressis livere Ovid. 1. Amor. 7. 41.
Rubigine livent dentes. Ovid 2. Met. 776.
Livere, Invidere. Pompeius, Malignus homo fortunis aliorum semper livens. Martial. lib. 8. 61.
Livet Carinus, rumpitur, furit, plorat. Adde Tacit. 13. Ann. 42. 3.
[Cujus & superiora videntur de Pompejo.
LIVENS, entis. Partic. ut,
Brachia liventia. Ovid. 6. Met. 279.
Crura liventia compedibus. Ovid. 2. Amor. 2. 47.
Genæ liventes. Stat. 5. Silv. 5. 12.
Lacertos planctu liventes atra. Lucan. lib. 2. 37.
Nebula livens. Sil. lib. 6. 282.
Pectora liventia tundunt. Ovid. 8. Met. 535.
Pruna nigro liventia succo. Ovid. 13. Met. 817.
Racemi liventes. Propert. lib. 4. 2. 13.
Terga liventia equorum. Sil. lib. 7. 685.
Item invidus. ut, Fata liventia. Stat. 5. Silv. 1. 145. Magis usitatum est Invida fata.
LIVENTER, Adv. Cum livore, Fusce. Paulin. Petrocor. 4. 192.
Liventer fracto nigrescunt gutture fauces.
LIVESCO, [πελιδνόομαι] ēre. Lividum fieri & Invidere. Claud. lib. 3. de Rapt. Proserp. 27.
Haud equidem invideo, nec enim livescere fas est,
Vel nocuisse deos.
Digiti livescunt in pedibus. Lucret. lib. 3. 527.
LIVESCENS, entis. Partic. Scribon. Larg. Comp. 149. Omni sensu carent livescentibus membris.
LIVĪDO, āre. Lividum reddere. Paulinus Nolan. ad Cyther.
Pallore vultum lividet.
LIVIDINANS, antis, Livore laborans. Petron. cap. 138. Ipse Paris, Dearum lividinantium judex. Alii legunt Libidinantium, alii Litigantium. V. Gruter. Suspicion. lib. 1. cap. 12. & Barth. ad Stat. 2. Achill. v. 337. [Puto Livedinantium scribendum esse, ut a Livedine κακλισμὸς deducatur verbum, sensu tamen translato.

L I X

LIX, licis. f. [κόνις] Cinis. Varro apud Plin. lib. 36. cap. 27. Lix cinis est foci. Vel
Lix, Aqua cineri immista. conf. Non. 1. 309.
LIXĪVIUM, i. n. sive LIXIVIA, æ. f. [κονία] Aqua, in qua lavandi gratia decoctus est cinis. Columel. lib. 12. cap. 16. Sunt qui culmos fabæ exurant, & ex eo quod cremaverunt, cinere lixivium faciant. Legitur Lixiviam feminino genere. Sequitur enim, Deinde in lixiviæ sextarios, &c. Idem lib. 12. cap. 16. In olla nova fictili ampla præparatam lixiviam cineris sarmenti calefieri convenit, &c.
LIXĪVA, æ. F. Scrib. Largus comp. 184. extr. Lixiva calda ex cinere sarmentorum facta. Rhodius Lixivia exhibet. Alibi tamen Lixiva Adj. V. seq. dict.
LIXIVUS, vel LIXIVIUS, a, um. Adj. Scribon. Largus comp. 216. Hoc teritur ex cinere lixiva. Sic ibidem frequenter. V. Lexicon Rhod. Cinis lixivius. Plin. 14. 20.
Vinum lixivum [πρότροπος οἶνος] dicitur a Columel lib. 12. cap. 41. quod Plinius Protropum vocat. V. PROTROPUM.
LIXA, æ. [σκευοφόρος] & pl. LIXÆ, arum. m. sunt (ut scribit Festus Pompeius) Qui exercitum sequuntur, quæstus gratia. dicti quod extra ordinem sint militiæ, eisque liceat quod libuerit. Alii eos a Licha appellatos credunt, quod & illeHerculem sit secutus. Quidam a liguriendo quæstum. At Non. Marcellus 1. 309. Lixarum proprietas hæc est, quod officium sustineant militibus aquæ vehendæ: Lixam namque Aquam veteres vocaverunt. Perottus Lixas affirmat appellatos a cinere. Liv. 39. 1. extr. Itaque

non

non lixa fequebatur, non jumentorum longus ordo agmen extendebat. Idem 23. 16. Impedimenta fubfequi juffit, calones, lixafque, & invalidos milites vallum ferre.

Vulgus lixarum. Sil. lib. 5. 31. — omnifque ruebat
Miftus eques, nec difcretis levia arma maniplis
Infertique globo pedites: & inutile Marti
Lixarum vulgus, &c. V. Burm. ad Quintil. 8. 6. p. 744. Tacit. 7. Ann. 62. Curt. 3. 3. 26. & Suet. Galb. cap. 20.

Lixābundus, a, um. [σκυλοφοράδης] Qui exiguæ mercedis gratia vilifsimis fefe obfequiis immifcet. Plaut. apud Feftum, Qui famam tuam lixabundus & nomen fœdas. [Ego apud Feftum nihil aliud invenio, quam hæc verba: Lixabundus, Iter libere ac prolixe faciens. conf. Ifid. Gloff.

Lixo, [ἑψέω] āre. Lixum facere. Frequentius Elixo.

Lixus, a, um. Partic. [ἑφθός] Quod eft coctum cinere ollæ fuppofito. Frequentius Elixus.

Lixāmen, īnis. & Lixamentum, i. n. Coctio, apud Apicium. [Immo Liquamen, nifi fallor. Et cetera ubi?

Lixatūra, æ. f. Idem, apud Sidonium. [Nifi Elixatura legendum.

Lixio, onis. m. Aquarum portitor. Gloff. Ifidor. [Immo Portator.

Lixŭla, æ. f. dimin. Cibi genus ex farina, cafeo & aqua commiftum. V. Varr. de L. L. 4. 22.

Lixus, [Λίξος] Colonia a Claudio Cæfare facta in Mauritania, vel fabulofiffime ab antiquis narrata. Ibi regia Antæi, certamenque cum Hercule, & Hefperidum horti. Affunditur autem huic æftuarium e mari flexuofo meatu, in quo draconis cuftodiæ inftar fuiffe nunc interpretantur. Verba funt Plinii lib. 5. cap. 1.

Eft & Lixus, Amnis in eadem ora, cujus meminit ibidem Plinius, & Pomponius Mela in fine fui operis.

L O

LO. Locus. LOC. Locus. LOC. EMPT. Locus emptus. LOC. I. Locum inftituit. LOC. MON. DED. Locum monumenti dedit. LOC. SEPVL. Locus fepulturæ. LONG. P. LAT. P. Longum pedes, latum pedes. LOVM. Locum.

Lōba, æ. f. [ἡ κεγχραμίνη λόβη] quid fit interpretatur Plinius lib. 18. cap. 7. Milium intra hos decem annos ex India in Italiam invectum eft, nigrum colore, amplum grano, arundineum culmo. Adolefcit ad pedes altitudine feptem prægrandibus culmis: lobas vocant, omnium frugum fertiliffimum.

Lōbia, orum. n. pl. [λόβια] Fructus fmilacis hortenfis, vel filiculæ, Diofc. 2. 135.

Lōbus, i. m. [λοβός] Infima pars aurium, quam Latini vocant Infimam auriculam, ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν, id eft a capiendo. hanc enim prehendimus, quum aliquem admonemus, παρὰ τὴν λαβήν. Eft autem Labe, anfa, vel prehenfio. Plin. lib. 11. cap. 45. Eft in aure ima memoriæ locus, quem tangentes anteftamur. In jus quippe rapturi adverfarium, teftes faciebant. Porro fic faciebant, ut contingentes imam auriculam, dicerent, Efto memor. Nec licebat hoc, ni futurus teftis annuiffet: ideo ita interrogabatur, Licet anteftari? Vide in antestor.

Dicitur etiam λοβὸς Græcis fumma five extrema pars cujusvis rei. Hinc jecoris λοβοί, pro partibus inferioribus, aut fuperioribus, tefte Suid. & Hefych. quæ Lat. Fibræ vocantur.

Ciceris item aut fabæ vas, feu Siliquam Lobum dicimus. nam cortex omnis intra quem lateat femen, Lobus dicitur. Ex Budæo & Cælio. Galenus cap. 7. lib. 4. De compof. pharmac. fecundum locos, λοβὸς vocat, quos ὄνυχας, id eft ungues Diofcorides appellat. Sunt autem candidæ foliorum partes, quibus detractis rofæ dicuntur exungues.

L O C

Locarium, Locarius, Locatio, Locator. V. in locus

Locellus, V. Loculus, in locus.

Locito, Loco. V. locus.

Locoritum, i. n. [Λοκόριτον] auctore Ptolemæo, urbs Germaniæ, hodie Trutonia. Vulgo *Forchein* [Portenta nominum, qualia pleraque, quibus Ptolemæi nomina reddit: quibus immorari nobis non licuit.

Locris, ĭdos. f. [Λοκρίς] Regio eft Græciæ, proxima Phocidi & Ætoliæ.

Locri, [Λοκροί] ejus regionis populi, qui Cognominibus diftinguuntur. Alii Locri Ozolæ, a malo odore cognominati, cis Parnaffum, inter Ætoliam & Phocidem colebant.

Alii Opuntii Bœotiis finitimi, ad Euripum Euboïcum.

Alii Epicnemidii dicti funt, Cnemidem montem accolentes. Sunt qui omnes, qui cis Parnaffum fuerunt, Epicnemidios appellant.

Locri, [Λοκροί] item, Urbs infignis in Bruttiis, a Locris Ajacis Oilei fociis, Evanthe duce, condita, qui paulo poft conditam Crotonem & Syracufas, in Italiam profecti funt e finu Creffæo, qui in Corinthiaco eft. Virg. 3. Æn. 399.

Hic & Narycii pofuerunt mœnia Locri. Notandum vero, Epicnemidios fuiffe dictos, ante quam Italiam petierint, mox Epizephyrios, ut notant Vadianus & Servius, quia Zyphyrium promontorium occuparunt.

Locrenses, ium. m. pl. Cic. 7. Verr. 90.

Loculatus, Loculamentum, Loculus, Locuples. V. locus.

Lŏcus, i. m. [τόπος, χῶρος, χωρίον] pl. loci, m. vel loca, orum. n. in diverfa fignificatione, Quicquid aliquid continet: five, ut ait Varro de L. L. 4. 2. Ubi quicquam confiftit. Plaut. Ciftel. 4. 2. 8.

— ubi ea fit nefcio: nifi, ut opinor,
Loca hæc circiter excidit mihi. Virg. 8. Æn. 46.
Hic locus urbis erit. Cic. in Partit. 36. In locis autem & illa naturalia, maritimi an remoti a mari, plani an montuofi, læves an afperi, falubres an peftilentes, opaci an aprici: & illa fortuita, culti an inculti, celebres an deferti, coædificati an vafti, obfcuri an rerum geftarum veftigiis nobilitati, confecrati an profani.

Loca & Locos, Gellius pro eodem ponit lib. 6. cap. 6. Nam quoniam non ipfæ tantum aves quæ profperius prævolant, fed etiam loci, quos capiunt, quod idonei felicefque funt, præpetes appellantur: iccirco Dædali pennas præpetes dixit, quoniam ex locis in quibus periculum metuebat, in loca tutiora pervenerat. Ubi notandum Locos porro & præpetes, Augures appellaffe. Virg. 1. Æn. 369.

Devenere locos, ubi nunc ingentia cernis
Mœnia.

Ad id locorum. V. ad præpofitionem.

Alienus loci, Qui peregrinus eft in loco aliquo. Ovid. 1. Faft. 396.
Di quoque cultores gelidi venere Lycæi,
Et quicunque loci non alienus erat. Al. Locis. Burm. Joci. cujus not. V.

Cultus locorum. Stat. 2. Silv. 2. 41.

Cultus, habitufque locorum. Virg. 1. Georg. 52.

Facies locorum. Tacit. 14. Ann. 10. Non ut hominum vultus, ita locorum facies mutantur.

Forma locorum. Ovid. 3. Trift. 4. 56.

Fraus loci. Virg. 9. Æn. 397.
— ac videt Euryalum, quem jam manus omnis
Fraude loci, & noctis fubito turbante tumultu
Oppreffum rapit.

Ignarus loci. Virg. 2. Æn. 384.

Ingenium loci. Stat. 2. Silv. 2. 44.

Opaca locorum. Virg. 2. Æn. 725.

Pofitus locorum. i. e. Situs locorum. Stat. 5. Silv. 3. 236.

Regio certa loci. Lucret. lib. 2. 260.

Species, cultufque locorum. Stat. 2. Silv. 2. 41.

Ubicunque locorum vivitis. Hor. 1. Epift. 3. 34.

Abdita loca. V. Abditum, in abdo.

Æftivus locus. V. æstas.

Affluens ftudiis locus. V. affluo.

Amicta loca nive. Catul. de Berecynth. 61. 70.

Amœnus locus, ab arbitris remotus. Cic. 7. Verr. 79.

Appofitus. V. appono.

Apricus. V. apricus.

Aptus locus equis. Hor. 1. Epift. 7. 41.

Arbuftivus locus. V. arbustum.

Afpera loca. Ovid. 1. Met. 510. V. asper.

Bacchata loca. V. bacchor.

Bellicofiffimus locus. V. bellum.

Calculofa loca. V. calculus.

Circumjecta loca urbi. V. circumjicio.

Clivofus locus. V. clivus.

Commodior locus. Ovid. 3. de Pont. 3. 64. Exilii fcilicet.

Conclufus locus. Hor. 1. Serm. 4. 76.

Culta loca. Lucret. lib. 1. 210.

Declivis & præceps locus. V. declivis.

Deformes loci vifu ac memoria. Tacit. 1. Ann. 61. Incedunt mæftos locos, vifuque ac memoria deformes.

Deferta paftorum loca. Lucret. lib. 5. 1386.

Dira furiarum loca. Senec. Herc. fur. 15.

Editiora loca. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 7.

Effera loca Ponti. Valer. 4. Argon. 318.

Finitimi loci. Ovid. 7. Epift. 120.

Feta loca furentibus Auftris. Virg. 1. Æn. 55.

Inanis locus. V. inanis.

Infamis locus. Ovid. 18. Epift. 141. Idem in Ibin, 365.

Integer locus. V. paulo poft, Vitiatus locus.

Int[illegible]fcens locus. V. intumeo.

Læt[illegible]tia loca aquarum. Lucret. lib. 2. 344.

Læti loci, Beatorum fedes. Virg. 6. Æn. 638.
Devenere locos lætos, & amœna vireta
Fortunatorum nemorum.

Lapidofa loca. V. lapis.

Latebrofus locus. V. lateo.

Liber locus. V. liber, adj.

Mæfti loci. Tacit. 1. Ann. 61.

Medius mundi locus. V. medius.

Montofus locus. V. mons.

Munitiffimus habendi Senatus locus. V. munio.

Natalis locus. Ovid. 2. Amor. 16. 38.

Nebulofus locus. V. nebula.

Nefafti loci. Stat. 1. Theb. 273.

Notus locus prodigio. Ovid. 6. Met. 320. Al. Lacus.

Obnubila loca. V. obnubilus.

Oblita virgultis loca, & Obfita tenebris loca. V. obsero.

Occultiffimus locus. V. occultus.

Oculatiffimus locus. Plin. lib. 34. cap. 6. V. oculus.

Opacus locus. V. opacus.

Opacus locus & frigidus in filva. Cic. 3. de Orat. 18.

Opaca loca & filvis redimita. Catull. de Berecynth. 61. 3.

Oppletus locus crebro falicto. V. creber.

Opulenta loca. Seneca Herc. fur. 5.

Paluftris locus. V. Paluftris, in palus.

Perbonus locus. V. perbonus.

Pervia loca equo. Ovid. 14. Met. 361.

Plena metus loca. Ovid. 4. Met. 111.

Plena timoris loca. Ovid. 10. Met. 29.

Præcipites loci. Lucret. lib. 4. 512.

Privati, ac publici loci. Tacit. 11. Ann. 38.

Purus locus. V. purus.

Sacer locus. Perf. 1. Sat. 113.

Saluber locus. Claud. 4. Conf. Hon. 322.

Secreta loca. Hor. de Arte Poet. 298.

Silentia loca. Virg. 6. Æn. 265. Intelligit Regna inferorum. al. Tacentia.

Non fteriles loci. Senec. OEth. 2.

Surda loca, In quibus nullus auditur ftrepitus, aut nulla vox. Senec. Herc. fur. 7. Sic Cæca vocantur loca, Quæ tenebricofa funt.

Viridis locus Eurotæ. i. e. Prata Eurotæ. Stat. 1. Silv. 5. 40.

Abducere in aliquem locum. V. abduco.

Adducere in locum. V. adduco.

Ambire bis locum. Ovid. 5. Met. 624.

Capere ante locum. Virg. 5. Æn. 185. V. capio.

Celebrare locum conventu. V. celebro.

Cedere

Cedere loco. V. CEDO.
Circumscribere locum alicui. V. CIRCUMSCRIBO.
Compellere in unum locum. V. COMPELLO.
Complent cursu loca camporum. Lucret. lib. 2. 323.
Confluere in unum locum. V. CONFLUO.
Congregare unum in locum. V. CONGREGO.
Conquiescere in loco. V. CONQUIESCO.
Convenire in locum. V. CONVENIO.
Convestire locum dicitur hedera. V. CONVESTIO.
Decedere loco. Tacit. 3. Ann. 31.
Deferre in aliquem locum. V. DEFERO.
Demovere aliquid locis. Tacit. 11. Ann. 38. Censendo, nomen & effigies, privatis ac publicis locis demovendas.
Errare ignotis locis. Ovid. 4. Met. 294.
Explorare novos locos. Virg. 1. Æn. 310.
Imposuere delubra nefastis locis. Stat. 1. Theb. 274.
Inaugurare locum. V. INAUGURO.
Incolere locum aliquem. V. INCOLO.
Incumbere loco. Ovid. 2. Met. 338.
  Repperit ossa tamen peregrina condita ripa,
  Incubuitque loco, nomenque in marmore lectum
  Perfudit lacrymis.
Incurrere in loca. V. INCURRO.
Insidere locum insidiis. V. INSIDEO.
Instruere locum insidiis. V. INSTRUO.
Intendere locum sertis. V. INTENDO.
Legunt loca forte. Virg. 5. Æn. 132.
Migrare in locum. V. MIGRO.
Moliri locum. Virg. 7. Æn. 158. V. MOLIOR.
Mutare locum. V. MUTO.
Mutare locum in melius. Lucan. lib. 6. 60.
Mutare se loco. Hor. 2. Serm. 7. 64.
Novi locum ubi sit. V. NOSCO.
Obsidere locum, & Locus obsessus corporibus. V. OBSIDEO.
Optare locum, pro Eligere. V. OPTO.
Ordinare locum vitibus. V. Ordino, in ORDO.
Parare locum. V. PARO.
Penetrare locos. Lucret. lib. 4. 1240.
Pererrare omnem locum. Virg. 5. Æn. 442.
Possidere locum. Lucret. lib. 1. 965.
Vadit celeberrima per loca. Hor. 1. Epist. 17. 28.
Vexare locum aliquem. Hor. 1. Serm. 8. 18.
  — furesque, feræque suetæ
  Hunc vexare locum.
Ex inferiore loco agere. Cic. 3. de Orat. 176. Nam sive de cæli natura loquitur, sive de terræ, sive de divina vi, sive de humana, sive ex inferiore loco, sive ex æquo, sive ex superiore. De inferiore loco, est ad Judices: de superiore, pro Rostris: ex æquo, est in Senatu. Budæus.
Locus, pro Parte certa corporis,
Letifer locus. Ovid. 5. Met. 133.
  Hujus in obliquo missum stetit inguine ferrum:
  Letifer ille locus.
Vitiatus locus. Cels. lib. 5. cap. 26. Si nihilo magis malum constitit: uri id, quod est inter integrum ac vitiatum locum, debet.
Destinare locum vulneri. Senec. Theb. 1.
Locus, Status, Conditio rei. ut, In eum locum res rediit, i. e. In eum statum. Plaut. Bacch. 4. 2. 24. Ter. Adelph. 3. 2. 46.
  Pejore res loco non potest esse, quam in quo nunc sita est.
Meliore loco, i. e. Statu & fortuna. Cic. ad Brut. 3. Nostræ res meliore loco videbantur. Sic Virg. 2. Æn. 322.
  Quo res summa loco, Panthu? Budæus. V. Melior in BONUS.
Deduxit rem in eum locum. Cic. 2. Att.
Incidi in eum locum. V. INCIDO.
Stare eodem loco. Liv. 21.
Sit quo loco res, pro Quomodo se habeat. Cic. 3. Att. 24. Hæc res quemadmodum ceciderit, & tota res quo loco sit, velim ad me scribas.
Simus ut meliore loco, ne optandum quidem est. Cic. de Arusp. Resp. 61.
Eo loci res erat, & causa nostra, ut, &c. Cic. pro Sext. 67.
Vide annon & Hic loci, Huc loci dicatur. Sabaud. *Ici lieu*, seu *Iki lieu*. H. St. Dicitur & Mei, Tui, Nostri, Vestri loci, sed tum maxime ad Genus, seu Ordinem refertur, de quo infra.
Venerat res in eum locum, vel deducta est, ut nisi, &c. Cic. ad Brut. 7. Et 16. Fam. 11. In eum locum res deducta est, ut nisi quis deus, vel casus aliquis subvenerit, salvi esse nequeamus.
Difficili loco est res. Cic. 12. Fam. 27. Res neque nunc difficili loco mihi videtur esse.
Perbono loco res est. Cic. 6. Att. 1. Quoad mecum rex fuit, perbono loco res fuit.
In loco digno res posita: i. e. Digne. Cic. 7. Verr. 37. Ut hæc ipsa ædilitas, &c. recte collocata, & judicio populi digno in loco posita esse videatur. Al. Digno omittunt.
Locus, pro Æstimatione, & amore, gratiaque. Cic. 2. Philip. 71. Quem locum apud ipsum Cæsarem post ejus ex Africa reditum obtinuisti? quo numero fuisti? Budæus.
Obscuro positus loco, i. e. Non celebri & claro. Senec. Thyest. 4.
Summus locus, Subaudi in Civitate. Juven. 10. Sat. 110.
  Quid Crassos, quid Pompeios evertit, & illum
  Ad sua qui domitos deduxit flagra Quirites?
  Summus nempe locus nulla, non arte petitus, &c.
Assignare potissimum locum. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Attribuere locum. V. ATTRIBUO.
Dare locum alicui oratori. Cic. 1. de Orat.
Facere locum muneribus. Ovid. 2. Amor. 13. 26.
Fungi primo loco. Quintil. lib. 3. cap. 6. Porro harum plerumque levissima quæque primo loco fungitur.
Habere eodem loco. Cæs. de Bell. Gall. 1. 26. extr. Qui si juvissent, eodem se eos loco, quo Helvetios, habiturum.
Habere eo loco honestatem, ut fine ea, &c. Cic. de Fin. V. LOCO.
Obtinere locum primum ac potentissimum. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Pervenire in locum ac numerum alicujus. Cic. de Petit. Consul. 4. Prodest quorum in locum ac numerum pervenire velis, ab his ipsis illo loco ac numero dignum putari.
Reponere in aliquo artis loco. Cic. 2. de Orat.
Est locus in. Cic. in Orat. 4. Nam in poetis, non Homero soli locus est, (ut de Græcis loquar) aut Archilocho, aut Sophocli, aut Pindaro: sed horum vel secundis, vel etiam infra secundos.
Esse eodem loco apud patronum quo alius. Cic. Fam. 13.
Tenere principem locum, & auctoritatem: h. e. Esse in magno pretio & auctoritate. Cic. pro Domo. Et pro Planc. 81. Qui in mea salute principem semper locum auctoritatemque tenuistis.
Tenere locum oratorum. Cic. de Clar. Orat. 137. Qui hoc munere in civitate functi sunt, ut tenerent oratorum locum.
Tribuere locum alicui. Quintil. lib. 3. cap. 3. Huic quoque igitur necessario tribuendus est quintus locus.
Locus pro Vice. ut, Fratris loco diligere: h. e. Tanquam fratrem. Ter. And. 1. 5. 57.
  Si te in germani fratris dilexi loco,
  Sive hæc te solum semper fecit maximi. Idem Heaut. 1. 1. 52.
  Licere speras facere me vivo patre,
  Amicam ut habeas prope jam in uxoris loco? Valla, Loco patris, loco fratris, loco filii te habeo, non ita accipitur, quod ubi illi antea erant, ibi tu nunc apud me sis: sed quod in ea caritate qua illi aut fuerunt, aut sunt, aut essent, aut esse debent, ut Chrysis Pamphilo apud Terentium loquitur, Si te in germani fratris dilexi loco. Cic. 1. Verr. 61. Prætorem Quæstori suo, parentis loco esse oportere. Hactenus Valla lib. 3. Cic. 5. Fam. 3. Te mihi fratris loco esse duco.
Ascendere in summum locum civitatis. Cic. pro Cluent. 150.
Amare in loco fratris. V. IN præpositionem.
Ducemini ipsi in hostium numero locoque. Cic. 7. Verr. 124.
Habere aliquem loco vetustissimorum familiarium. Cic. 10. Fam. 51.
In locum damus, ubi aliud erat, aliud successit: & requirit hæc sententia tale aliquod verbum, quale est apud Quintilianum lib. 12. cap. 1. Nam quomodo pugnam ineuntibus, tot simul metus laborum, dolorum, postremo mortis ipsius exciderint, nisi in eorum locum pietas & fortitudo & honesti præsens imago successerit? Hæc Valla lib. 3.
Cooptari in locum alterius. V. COOPTO.
Duceretur quæ mulier in concubinæ locum. Cic. 1. de Orat. 183.
Inaugurari in locum alterius. V. INAUGURO.
Petere Consulatum in locum alterius. V. IN præpositionem.
Mittere aliquem in locum alterius. V. MITTO.
Restitui in locum. Cic. Restitui in eum locum cupit unde decidit.
Substituere in locum. Quintil.
Succedere in locum lacrymarum. Quintil. lib. 6. cap. 1. In locum lacrymarum ejus ipse successit. Cic. ad Brut. 13. Succedere in patris locum.
Est mihi loco voluptatis, loco turpitudinis, loco honoris; i. e. Voluptuosum, turpe, honorificum. Hæc Valla lib. 3.
Deferre aliquid in beneficii loco alteri. Cic. 4. Verr. 29. Revera multo magis est petendum ab hominibus, si salvi & honesti esse volumus, ut eant nobiscum in provinciam, quam hoc illis in beneficii loco deferendum.
Petere loco præmii. Cic. 2. de Invent. 144. Petebat id sibi loco præmii.
Ponere aliquid loco, vel in loco maledicti, & contumeliæ. Cic. in Pison. 31. Tune etiam, immanissimum ac fœdissimum monstrum, ausus es, meum discessum illum, testem sceleris & crudelitatis tuæ, in maledicti & contumeliæ loco ponere?
Putant criminis loco, quod vivam. Cic. 7. Fam. 3. Qui voluptatem nullo loco numerat? h. e. Nihili facit. Cic. 2. de Finib. 90. V. NUMERO.
Numerare in loco. Cic. In injuriæ loco id numerant si quando ab inimicis admoneantur.
Si in istoc siem loco: i. e. Si meum esset negotium, si mea res ageretur. Plaut. Bacchid. 4. 9. 116.
  Verum ut ego opinor, si ego in istoc siem loco,
  Dem potius aurum, quam illum corrumpi sinam.
Locus, Distributio temporum quæ cuique in spectaculum venturo tribuebantur ab Ædilibus. Unde, Motus loco dicitur, Qui suas horas non obtinuerit inter præcedentes & sequentes. Et Cicero loco motus est, quum urbe pulsus est. Ter. Phorm. prol. 33.
  Quum per tumultum noster grex motus loco est. Ex Budæo.
Constitutus a judicibus locus. V. CONSTITUO.
Loco aliquid quærere: h. e. Ad tempus, & quando res postulat. Cic. in Partit. 8. Loco tu quidem quæris, sed planius quodvis explicabitur, quum ad orationis ipsius, quæstionumque rationem venero.
Dicere loco. Cic. 3. de Legib. 40. Huic jussa tria sunt: ut adsit, nam gravitatem res habet, quum frequens ordo est: ut loco dicat, id est rogatus: ut modo, ne sit infinitus. V. DICO. Conf. ibid. 11.
Priore loco causam dicere, est Ante defendere quam quis sit accusatus. Cic. pro Quint. 32. Aut causam capitis, si sponsionem fecisset, priore loco diceret. Budæus. conf. 8. & 31. ibid.
Posteriore loco causam dicere. i. e. Defensorem esse, & pro reo dicere. Cic. pro Quint. 33. Quoniam majores ita constituerunt, ut qui pro capite diceret, is posteriore loco causam diceret.
Dicere certo loco. V. CERTUS.
Secundo loco, pro Deinde. Cic. 1. Fam. 6. Facile secundo loco me consolatur recordatio meorum temporum.
Nullo loco deesse, pro Nunquam, vel, quod eodem redit, Nusquam, Nulla occasione. Cic. 16. Fam. 6. Adhuc dum mihi nullo loco deesse vis, nunquam te confirmare potuisti. V. NULLUS.
Reddere non loco. i. e. Non opportune. Cic. 11. Fam. 16. Quemadmodum coram qui ad nos intempestive adeunt, molesti sæpe sunt: sic epistolæ offendunt, non loco redditæ.
In loco, Opportune. Ter. Heaut. 3. 2. 26. In loco ego vero laudo. Budæus. Interdum, vel Nonnunquam, aut Opportune interpretatur. V. IN.
Dulce est desipere in loco. Hor. 4. Carm. 12. 28.
Locus, Occasio, ut, Bellus locus. V. BELLUS.
Assequi & Tueri aliquem locum in civitate, V. TUERI. H. St.
Captus opportune locus ad eam rem. Cic. pro Rosc. Amer. 68.
Cedit loco sententia mutata. Virg. 9. Æn. 220.
Lepidus locus. Plaut. Bacch. 1. 51. V. LEPIDUS.

Nancifci locum. Cic. 1. Att. 15. Nactus mihi videbar locum refecandæ libidinis, &c.
Locum dare aliquid faciendi, i. e. Tempus vel fpatium. Ter. And. 1. 4. 6.
— Dii, date facultatem obfecro
Huic pariundi, atque in aliis potius peccandi locum. Plaut. Capt. 2. 1. 18.
— ut fine hifce arbitris
Atque vobis, nobis detis locum loquendi.
Veritas locum, ubi confiftat, reperire non poterit. Cic. pro Quint. 5. i. e. Nufquam valebit.
Locus in. Cic. pro Planc. 81. Si in mea familiaritate locus effet nemini nifi litigiofo aut nocenti. Idem pro Muren. 12. Maledicto quidem idcirco nihil in hifce rebus loci eft: quod omnia laus occupavit.
Locus inter. Cic. 4. in Catil. 21. Erit profecto inter horum laudes aliquid loci noftræ gloriæ.
Locus ignofcendi apud hominem conftantem. Cic. pro Muren. 63.
Bonitati locus non eft, vel honeftæ morti: h. e. Nullo eft in pretio bonitas. Cic 3. de Fin. 66. Quod ni ita fe haberet, nec juftitiæ ullus effet, nec bonitati locus. Idem pro Quint. 49. Mors honefta fæpe vitam quoque turpem exornat: vita turpis ne morti quidem honeftæ locum relinquit.
Preci locus non eft relictus: h. e. Precibus amplius flecti non poteft. Ter. And. 3. 4. 22.
Negligentiæ locus in aliquo. Liv. 24. 8. pr. Si aut pacem in Italia, aut bellum cum eo hofte haberemus, in quo negligentiæ aut errori locus effet. [In emendatis codd. legitur, Negligentiæ laxior locus effet, qui &c. Cato apud Sall. Catil. 52. Si mehercule peccato locus effet, facile paterer vos ipfa re corrigi.
Segnitiæ nihil loci. Ter. And. 1. 3. 1.
Differendi locus. Cic. 1. de Fin.
Faciendæ medicinæ non erit locus. Cic. pro Quint. 8.
Gaudendi locus. Cic. 9. Att. 16. Bonis viris quod ais probari quæ adhuc fecerimus, fcirique ab iis non profectis, valde gaudeo: fi eft nunc ullus gaudendi locus.
Inftituendi aut docendi locum nullum habeo. Cic. in Orat. 143. i. e. Nullam temporis partem.
Refpirandi non eft locus. Cic. 3. Q. frat. 1.
Nulli improbo locus effet ad Rempublicam violandam. Cic. 1. Fam. 9.
Patet fugæ locus. V. PATEO.
Locus objurgandi, Occafio. Ter. And. 1. 1. 127.
Quis igitur relictus eft objurgandi locus?
Defendendi locum dare. Cic. pro Quint. 61. Qui locus igitur abfentis defendendi procuratori primus datus eft? i. e. Occafio, ut ait Budæus.
Exiftimandi nonnihil loci dare alicui fecus. Cic. 3. Fam. 6.
Sermoni obtrectatorum locum non reliquit in tam fufpiciofa ac maledica civitate. Cic. pro Flacc. 68. i. e. Non præbuit aliis ullam anfam five occafionem obtrectandi.
Aperire locum fufpicioni. V. APERIO.
Dare locum dubitationi. Cic. 2. Off. 17.
Rationi dare locum, Cedere rationi & ratione uti. Cic. pro Quint. 53.
Prætermittere locum. Cic. 12. Fam. 14. Ego nullum locum prætermitto (nec enim debeo) non modo laudandi tui, fed ne ornandi quidem.
Habere locum. Quintil. lib. 3. cap. 5. Erunt quædam remotæ ab affectibus, qui ut non ubique habent locum, ita quocunque irrumpunt, plurimum valent.
Locus, Genus aliquando dicitur. Salluft. Catil. 23. pr. Natus haud obfcuro loco.
Equeftri ortus loco. V. ORIOR.
Honefto loco natus. Cic. pro Flacc. 18.
Ignobili loco natus. V. IGNOBILIS.
Infimo loco natus. V. INFERUS.
Summo loco nata. Liv. 1. 34. pr.
De fummo loco adolefcens. V. DE præpofitionem.
Locus, pro eo quod *paffum fcripturæ* barbari dicunt. Cic. 2. de Legib. Et hunc locum fatis in iis libris quos legiftis, expreffit Scipio. Ter. in prol. Adelph. 9.
In Græca adolefcens eft, qui lenoni eripuit
Meretricem in prima fabula: eum Plautus locum
Reliquit integrum. eum hic locum fumpfit fibi
In Adelphos, verbum de verbo expreffum extulit. [Forte In Adelphœs. i. e. ἀδελφοῖς, Græca terminatione Latini cafus.
Locus, pro Materia, five argumento & tractatu difputationis. Cic. in 7. Verr. 2. Novi locum, video ubi fe jactaturus fit Hortenfius. Turneb.
Anceps & lubricus locus. Plin. 1. Epift. 8. ad Saturninum.
Capitalis locus. V. Capitalis, in CAPUT.
Committere fe in locum præcipitem. V. COMMITTO.
Difplicet ifte locus. Hor. 1. Epift. 19. 47.
Loci, orum, Sedes argumentorum funt, quæ intra fe continent argumenta, & ex quibus ipfa argumenta petenda funt. Cic. in Orat. 46. Idemque locos (fic enim appellat, quafi argumentorum notas) tradidit. Ibid. 162. Itaque hunc locum longe, & late patentem philofophi folent in officiis tractare. Idem in Topic. 8. Locus eft argumenti fedes.
Penetralia loci. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Frequens locus. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Fufus eft latius locus hic. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Gravior locus. Quintil. in proœm. lib. 4. Quum ad aliquem graviorem veniffent locum.
Lætus, atque plaufibilis locus. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Repetiti loci ex intima quæftionum naturalium fubtilitate. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Speciofi loci. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Uberes loci. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Verbofiffimi loci. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Concludere locum in aliquid. Quintil. lib. 6. cap. 2. Non tamen potui ac ne debui quidem, locum iftum in unam fpeciem concludere.
Conftituere locum. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Dimovere animum loco. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Edifcere locos electos. Quintil. lib. 2. cap. 7.
Excutere locos argumentorum. Quintil. lib. 4. cap. 10.
Exercere locum. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Inftare loco. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Loci communes. Cic. 3. de Orat. 106. Loci communes qui de univerfa re tractari folent, ut, &c. Idem in Orat. 126. Tamen in communibus locis maxime excellet: qui communes appellati, eo quod videntur multarum iidem effe caufarum, fed proprie fingularum effe debebunt. De Auxefi. V. 2. de Orat. 152. & in Brut. 46.
Conjicere in communes locos. Cic. in Parad. 1. V. CONJICIO.
Tradere locos communes. Quintil. lib. 5. cap. 1.
Loci, pluraliter tantum, Uterus mulieris, quem Matricem etiam vocant. Varr. de L. L. 4. 2. Sic Loci muliebres, in quibus nafcendi initia confiftunt. Plin. lib. 11. cap. 37. Feminis eadem omnia, præter veficæ junctus utriculus, unde dictus uterus: quod alio nomine locos appellant: hoc in reliquis animalibus vulvam.
Loci, de equa etiam dicitur. Columel lib. 6. cap. 27. Quod fi admiffarius iners in Venerem eft, odore perfricatur deterfis fpongia feminæ locis, & admota equi naribus.
Loca, de pavonibus. Columel. lib. 8. cap. 11. Sæpiufque digitis loca feminarum tentanda funt: nam in promptu gerunt ova.
Locus, Sepulcrum notat. Plura exempla in Infcriptionibus antiquis: ut Romæ; LOCVS OPORTVNI CIRCITORIS CONIVGISQVE EIVS ALBINAE, &c.

LOCĀLIS, e. Adj. Ad locum pertinens. ut, Locales ærumnæ. Ammian. 14. 7. Determinatio localis. Tertull. adverf. Marc. 4. 24.

LOCALĬTER, Adv. ut, Localiter appellatus. Ammian. 19. 12. Et Tertull. de Pallio cap. 2. Mutat & nunc localiter habitus, cum fitus læditur.

LOCALĬTAS, ātis. f. Neceffaria corporis affectio. V. Claud. Mamert. de Statu animæ 3. 3. & 4.

LOCĀRIUS, i. m. Martial. lib. 5. 25. de Hermete gladiatore nobiliffimo,
Hermes divitiæ locariorum. Locarii (ait Domitius) dicuntur illi, qui locant foros ad fpectandum: ut dicat Hermetem effe divitias locariorum, quod multi confluerent ad eum fpectandum, conductis locis a locatoribus. Vel Locarios dicit eos, qui ad ludos inftruendos inftrumenta locare folent. Vel locariorum divitiæ, quia diligebatur ab iis qui ludis delectabantur. Hactenus ille, Varro tamen de L. L. lib. 4. 2. Locarium, inquit, Quod datur in ftabulo & taberna, ubi confiftant. Ex quo Varronis loco Cælius lib. 4. cap. 23. locum Martialis putat liquido explicari: in quo fluctuat Domitii fententia. [Locarium Varro vocat, quod pro Loco dabatur argentum. Hinc Locarii, qui Locarium in fpectaculis accipiebant. Dicerem & Lucar eodem pertinere, nifi Plutarchus per dipthongum λοῦκαρ fcriberet, Quæft. Ro. 87. a Luco arceffens, quomodo & conftanter fcribitur. V. f. l.

LOCĀTIM, Adv. Per loca; fcil. Pagos. Valer. Max. 5. 3. ext. 3. Siquidem ille locatim difperfos cives fuos in unam urbem contraxit. Sic MfT. Al. Vicatim. V. Græv. ad Cic. 7. Att. 3. p. 673.

LOCŬLUS, i. m. dimin. [τοπίδιον] Parvus locus. Varro lib. 3. de R. R. cap. 17. Hortenfius familiaris nofter quum pifcinas haberet magna pecunia ædificatas ac loculos, ita fæpe cum eo ad villam ivi. Ex vetufto codice legitur, Ædificatas ad Baulos. Plaut. Milit. 3. 2. 38.
Sed in cella eft paulum nimis loculi lubrici.
Loculus, [βαλάντιον, γλωττοκομεῖον] Sacculus in quo pecunia fervatur. Frequentius in plurali legitur: ut, Loculi eburnei. Martial. 14. 12.
Hos nifi de flava loculos implere moneta
Non decet: argentum vilia ligna ferant.
Apud Valerium pro Marfupio ponitur, libro 7. tefte Budæo. Sic Varr. 3. de R. R. cap. 5. Quendam deprehenfum tefferulas conjicientem in loculum. Juven. 13. Sat. 139. — gemmaque princeps
Sardonychum, loculis quæ cuftoditur eburnis. [Ergo non facculi.
Condi loculis. Ovid. 2. Amor. 15. 19.
Demittere nummum in loculos. Hor. 2. Epift. 1. 175.
Depromit gramina loculis eburnis. Ovid. 6. Faft. 749.
Loculi & Sacculus. Martial. lib. 5. 40. Al. 39.
Excuffi loculosque, facculumque.
Stimulorum loculi. Plaut. Cafin. 2. 8. 11.
At candidatus cedit hic maftigia,
Stimulorum loculi. i. e. Ut in loculis conditur pecunia, ita hic meretur ut in ipfo ftimuli recondantur, quo vexetur magis.
Loculus, Feretrum in quo mortui includuntur. Plin. lib. 7. cap. 2. Hunc cremari cum reliquo corpore non potuiffe tradunt, conditumque loculo in templo.

LOCELLUS, i. m. Aliud dimin. [βαλαντίδιον] Martial. lib. 14. 13.
Si quid adhuc fupereft in noftri fæce locelli,
Munus erit: nihil eft, ipfe locellus erit. conf. 18. 88.

LOCULĀTUS, a, um. Adj. Quod habet diverfos locos. Varr. 3. de R. R. cap. 17. Nam ut Paufias, & ceteri pictores ejufdem generis loculatas magnas habent arculas, ubi diverfi colores fint, certas: fic hi loculatas habent pifcinas, ubi difpares difclufos habeant pifces. Vetus exemplar habet, Ubi difcolores fint ceræ.

LOCULĀRIS, e. Adj. ut, Locularis refina. Pallad. Feb. t. 25. Nifi vitiofa lectio eft.

LOCULĀMENTUM, i. n. Locus diftinctus, five capfula, in qua aves & fimilia nidificare feu habitare folent: & a loculis deduci videtur. Columel. lib. 8. cap. 8. Vel fi non ita competit, paxillis adactis tabulæ fupponuntur, quæ vel loculamenta, quibus nidificent aves, vel fictilia columbaria recipiant. Idem lib. 9 cap. 12.
Loculamentum, pro Conceptaculo, five theca. Vitruv. lib. 10. cap. 14. Super autem tertium tympanum planum eadem ratione dentatum, inclufum in alterum loculamentum collocetur. Ibid. Inque ejus tympani theca (five id loculamentum eft) fiat foramen. Budæus.
Loculamenta appellantur etiam, Loculi libris digerendis compofiti in bibliotheca. Senec. de Tranquill. vitæ, cap. 9. Apud defidiofiffimos videbis quicquid orationum hiftoriarumque eft, & tectotenus exftructa loculamenta.

LOCULŌSUS, a, um. Adj. Multis loculis plenus. Plin. 15. 22. Sola differentia generum in putamine duro fragilive, & tenui ac craffo, loculofo & fimplici.

LOCŬPLES, ētis. [πολυπάμων, πολυκτήμων, εὔπορος] omnis generis fecundum Prifcianum: ablativo locuplete vel locupleti. Dicitur a lata humo, hoc eft locorum plenus: qui pleraque loca, id eft qui multas poffeffiones habet. Feft. Locupletes, locorum multorum domini. Quintil. lib.

lib. 5. cap. 10. Præterea finimus aut vi, ficut fuperiora: aut ἐπιμελείᾳ, ut affiduum ab affe dando, & locupletem a locorum, pecuniofum a pecorum copia. De finitione loquens. Cic. de Senect. 56. Sempe enim boni affiduique domini referta cella vinaria, olearia, & penaria: villaque tota locuples eft, abundat porco, hœdo, agno, gallina, lacte, cafeo, melle.
Locuples & Tenuis aut egens, contraria. Cic. 4. Verr. 138. Sic pro Planc. 86. Egentes in locupletes, perditi in bonos, fervi in dominos armabantur.
Pauperes & Locupletes, contraria. Hor. 1. Epift. 1. 25.
— id quod
Æque pauperibus prodeft, locupletibus æque.
Parum locuples. Hor. 2. Carm. 18. 22.
Tu me fecifti locupletem. Hor. 1. Epift. 7. 15.
Locuples copiis rei familiaris, & pecuniofus. Cic. pro Rofc. Com. 44.
Annus locuples frugibus. Hor. 2. Epift. 1. 137.
Civitas locuples copiis. Cic. 5. Verr.
Domus locuples. Hor. 2. Serm. 6. 102. — quum ponit uterque
In locuplete domo veftigia.
Homo domi fuæ cum primis locuples. Cic. 4. Verr.
Provincia locuples ac referta. Cic. 1. de Orat. 161.
Ad alia transfertur. ut, Oratio locuples, Dives verborum & abundans. Cic. 3. de Orat. 18. Inde ille licentior & divitior fluxit dithyrambus: cujus membra & pedes, ut ait idem, funt in omni locupleti oratione diffufa.
Eloquentia locuples, & fpeciofa vult effe. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Lingua Latina locupletior quam Græca. Cic. 1. de Fin. 10.
Lyfias locuples oratione, rebus ipfis jejunior. Cic. 5. de Fin. 3.
Locuples, Large inftructus & copiofus. metaphoricôs. Cic. 1. de Nat. Deor. 313. Locupletior igitur hominum natura ad beate vivendum eft quam deorum: quod pluribus generibus fruitur voluptatum.
Locuples, Firmus certufque ad rem quamlibet. Unde locupletem auctorem dicimus, locupletem teftem, locupletem tabellarium. Poffumus etiam locupletem teftem interpretari bonum & magnæ auctoritatis, quem ipfe Cicero graviffimum etiam vocat. Teftes ex cenfu & facultatibus fpectantur, quod homines tenues & egentes facile pretio ad falfum dicendum adducantur. Unde Teftes idonei, Locupletes teftes dicebantur. Cic. in Topic. 73. Opulentos homines, & ætatis fpatio probatos, dignos quibus credatur putamus. non recte fortaffe: fed vulgi opinio vix mutari poteft. [V. Juvenal. Sat. 3. v. 137. feq.
Auctor locuples. Cic. 2. de Divin. 119. Jam Pythagoras & Plato locupletiffimi auctores, quo in fomnis certiora videamus, præparatos, &c.
Teftis locuples. Cic. 3. Offic. 10. Accedit eodem teftis locuples Pofidonius: qui etiam fcribit in quadam epiftola, &c.
Tabellarius locuples, pro Fideli, certo, & idoneo, cui recte litteras committere poffis. Cic. Q. frat. 3. Sed quæro locupletem tabellarium accipiat.
Parum locuples ad augendam facultatem dicendi. Quintil. lib. 10. cap. 1.
De Varrone Attacino. p. 905. Burm.

Locupletissime, Adv. ut, Filia locupletiffime dotata. Epit. Victor. in Vefp.

Locupleto, [πλουτίζω] āre. Locis & poffeffionibus quempiam ditare. Quamvis etiam ad omnia, ficut Dito, transferri poffit, ut quum quis opibus, rebufque etiam incorporeis ditatur. Columel. lib. 3. 3. pr. Ut ante perpenfum, & exploratum habeamus, an locupletet patrem familiæ vinearum cultus. Cic. 5. Verr. 185. Ob hafce res, quoniam te locupletavi, hoc annulo aureo dono. Idem 1. Offic. 43. Hi arbitrantur fe beneficos in fuos amicos vifum iri, fi locupletent eos quacunque ratione.
Eloquentiam locupletare. Cic. de Clar. Orat. 331. Qui non linguam modo acuiffes exercitatione dicendi, fed & ipfam eloquentiam locupletaviffes graviorum artium inftrumento.
Fortunis locupletare. Cic. 2. de Lege Agrar. 67.

Locupletātus, a, um. Partic. Cic. 7. Verr. 80. Hac tanta præda auctus, mancipiis, argento, vefte locupletatus, &c.
Prædiis locupletatus. Suet. Neron. 30.
Ratio totius perfectione vitæ locupletata. Cic. 2. de Fin. 38.

Locupletātor, ōris. m Eutrop. 10. 7. 9. Familiarium locupletator. Et Nummo Hadriani apud Valliant. tom. 1. p. 66. LOCVPLETATORI ORBIS TERRARVM. Adde Spanh. de Ufu & præftant. num. diff. 13. p. 556.

Loco, [τίθω, ὀκδίδωμι, μισθόω, λπομισθόω] āre. quafi In loco ponere, Conftituere. Virg. 1. Æn. 432. — hic alta theatri
Fundamenta locant. Cic. 15. Fam. 2. Caftraque ad Cybiftra locavi.
Ordine locare aliquid. Virg. 5. Æn. 102.
Ante aciem aliquem locare. Tacit. in lib. de Germ. 6. Quos ex omni juventute delectos ante aciem locant.
Arcem locare, Ædificare. Lucret. lib. 5. 1107.
Condere cœperunt urbes: arcemque locare,
Præfidium reges ipfi fibi, perfugiumque.
Beneficium apud gratos locare. Liv. 7. 20.
Equites pro cornibus locare. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Fundamenta in ftabili loco locare. Plin. lib. 36. cap. 14.
Fundamenta theatri locant. Virg. 1. Æn. 432.
In dominatu locari. Cic. 4. de Fin. 8. Quum autem affumpta ratio eft, tanto in dominatu locatur, ut omnia, &c.
In exordio locare. Quintil. lib. 4. cap. 1. Non inutiliter interim ex quæftionibus in exordio locabuntur.
In numero veterum locare. Quintil. lib. 10. cap. 1. Quem in numero veterum locare non timeas. i. e. Annumerare inter veteres.
In parte regni locare aliquem. Virg. 4. Æn. 374.
— ejectum, litore egentem
Excepi, & regni, demens, in parte locavi.
In fede locare. Virg. 2. Æn. 525.
— fic ore effata, recepit
Ad facra fefe, & longævum in fede locavit.
Infidias alicui locare. Plaut. Rud. 2. 5. 17.
Metuo hercle ne illa mulier mihi infidias locet,
Ut comprehendar cum facra urna Veneria. h. e. Struat & ponat.
Legionem alicubi locare. Tacit. 4. Hift. 3. Capuæ legio tertia hiemandi caufa locatur.
Sedes & templa locarunt in cælo. Lucret. lib. 5. 1187.
Virtutem ita locetis. Cic. de Amicit. extr. Vos autem hortor, ut ita virtutem locetis, fine qua amicitia effe non poteft: ut ea excepta, nihil amicitia præftabilius putetis. [Lectio corrupta videtur. Colatis probabiliter Grævius legit. Forte tamen Ita locetis, eft Eo loco ac numero habeatis.
Vitam in tranquillo locare. Lucret. lib. 5. 12.
Urbem Patavi, fedefque locavit Teucrorum. Virg. 1. Æn. 251.
Filiam locare. h. e. Nuptum tradere. Ter. Phorm. 4. 3. 41.
Quod dixi adeo ei: quæfo, quid fi filiam
Suam unicam locaret? Idem Phorm. 5. 1. 26.
Ut potui virginem nuptum locavi huic adolefcenti. [Ufitatius tamen fuit Collocare, ut Varro de L. L. 4. 2. teftatur.
In familiam luculentam locari. Plaut. Cift. 2. 3. 18.
Tu locere in luculentam familiam:
Unde tibi talenta magna viginti pater
Det dotis.
In matrimonium locare. Plaut. Trin. 3. 3. 52.
Tum tu igitur demum id adolefcenti aurum dabis,
Ubi erit locata virgo in matrimonium.
Ornamenta, quæ locavi metuo ut poffim recipere. i. e. Tradidi. Plaut. Curc. 4. 1. 3.
Locare fruendum, vel faciendum. i. e. Dare fruendum &c.
Adverfione locare, vel Per adverfionem. V. Adverfio in adversus.
Agrum fodiendum locare: i. e. Dare agrum fodiendum pacta mercede. Plaut. Amphit. 4. 2. fuppof. 1. 27.
Perinde eft præbere, ac fi agrum fterilem fodiendum loces. Sic Locare fternendum locum. Cic. 15. Att. 16.
Agros locare, Dare alicui colendos, mercede conftituta. Plin. lib. 7. Epift. 30. ad Genitorem, Inftat & neceffitas agrorum locandorum perquam molefta, adeo rarum eft invenire idoneos conductores. Cic. 5. Verr. 55. Xenonis Meneni, nobiliffimi hominis, uxoris fundus erat colono locatus.
Argentum locare. i. e. Infumere in mercatura exercenda. Plaut. Moftel. 1. 3. 144.
Nec quicquam argenti locavi jam diu ufquam æque bene. Plaut. Moftel. 3. 1. 3.
Locare argenti nemini nummum queo.
Cædendum. Idem Capt. 4. 3. 39.
Qui locant cædundos agnos, & duplam agninam danunt.
Caftrandum me loces, Des me caftrandum. Plaut. Aul. 2. 2. 72.
Si hercle ego te non elinguandam dedero, ufque ab radicibus:
Impero, auctorque fum, ut me cuivis caftrendum loces.
Faciendum locare. Cic. 4. Fam. 12. Ut iidem Athenienfes in eodem loco monumentum ei marmoreum faciendum locarent. Sic Liv. 34 53. Ædiles eam biennio ante ex multaticio argento faciendam locarant. h. e. Commiferant & curaverant.
Fundum locare in quinquennium. Paul. in l. Si a Colono. D. De verborum obligat.
Funus locare. Cic. 7. Verr. 119.
Portanda cadavera in arca locare. Hor. 1. Serm. 8. 9.
Noctes locare. Ovid. 1. Amor. 10. 30.
Sola viro mulier fpoliis exfultat ademptis,
Sola locat noctes: fola locanda venit.
Operam fuam locare alicui, Aliquid faciendum fufcipere. Gell. lib. 3, cap. 3. Ob quærendum victum ad circumagendas molas, quæ trufatiles appellantur, operam piftori locaffet. De Plauto.
Operam locare pulchre. Plaut. Amph. 1. 1. 122.
Perge, nox, ut occœpifti: gere patri morem meo:
Optume optumo optumam operam das, datam pulchre locas.
Opus aliquod locare alicui. Plaut. Afin. 2. 4. 37.
Opus locatur id, quod ex mea pecunia reficiatur. Cic. 3. Verr. 142.
Vigiles nocturnos locare. Plaut. Amph. 1. 1. 197.
Rex Creo vigiles nocturnos fingulos femper locat. [i. e. Conftituit.
Locare ad. Plaut. Rud. 2. 6. 51.
Quid, fi aliquo ad ludos me pro manduco locem?
Ad artes nugatorias operam locare. Plaut. Trin. 4. 2. 2.
Locare, pro Conducere. Varro in præfat. lib. 2. de R. R. Igitur quod nunc intra murum fere patres familiæ correpferunt, relictis falce & aratro, & manus movere maluerunt in theatro ac circo, quam in fegetibus ac vinetis, frumentum locamus qui nobis advehat ex Africa & Sardinia.
Locare, inquit Varro de L. L. 4. 2. Præco, dicitur, quoadufque id emitur, quoad in aliquo confiftit pretium. [Vectigalium nimirum locationem refpiciens, quæ per licitationem fiebat. Ceterum legendum puto, Quod ufque &c. & Confiftat pretium.

Locatus, a, um. Partic. Lucret. 3. 610. Anima incerta regione locata.
Benefacta male locata. Cic. 2. de Off. 62.
Civitas in fide alicujus locata. Cic. 6. Att. 1.
Equites ab utroque cornu locati. Curt. 3. 9. 8.
Exercitus in terra locatus. Vellei. 2. 85. 2.
Membra fuo quæque loco locata. Cic. de Clar. Orat. 209.
Tabernaculum fuper ripam fluminis locatum. Curt. 7 8. 1.

Locĭto, [λπομισθόω] āre. frequentativum formatum a fupino, a in i mutata. Ter. Adelph. 5. 8. 26.
— agelli hic fub urbe eft paululum, quod locitas foras:
Huic demus qui fruatur.

Locarium, i. n. V. Locarius in locus.

Locātio, ōnis. f. [λπομίσθωσις] Idem fignificat ac Conductio, tam ejus qui pretium dat, quam ejus qui id accipit. Cic. 3. Verr. 152. Hic iftius fcelerata locatione, nefarioque latrocinio, bonis patriis, fortunifque omnibus fpoliatus venit in judicium. Idem 4. Att. 3. Difturbata porticus Catuli, quæ ex s. c. coss. locatione reficiebatur, & ad tectum pæne pervenerat.
Vectigalium locatio. Suet. Cæf. 20.
Inducere locationem. Cic. 1. Att. 17. Afiani, qui de Cenforibus conduxerant, quefti funt in Senatu, fe cupiditate prolapfos, nimium magno conduxiffe: ut induceretur locatio, poftulaverunt. h. e. Minueretur locationis pretium. [Immo, ut fublata, refciffaque priore locatione, de integro alia fieret. V. Liv. 39. 4. Ceterum non Inductionem tamen, fed Remiffionem tertiæ mercedum Afianos Publicanos impetraffe ex l. c. Suetonii apparet.

Ludificari locationem. V. LUDUS.

LOCĀTOR, ōris. m. [ὁ ἀπομισθῶν] Budæus, Quanquam locator fit plerumque qui pretium accipit, & Conductor qui dat: ut fit locator dominus, conductor inquilinus: tamen nonnunquam vice verfa evenit, ut locator pretium det, conductor accipiat. Plin. lib. 7. cap. 52. Romæ quoque Corfidium, materteræ fuæ maritum, funere locato revixiffe, & locatorem funeris ab eo elatum.

Fundi locator. l. 35. Dig. Locati conduct.

LOCATĀRIUS, i. m. Qui domum, aut fundum, aliudve in locatione conducit. JCt.

LOCATĪTIUS, a, um. Adj. Gloff. Vet. Locatitius μισθωτικός.

Fatigatio locatitia. Sidon. 6. Epift. 8.

Manus Locatitiæ. Salvian. Epift. 1.

LŌCUSTA, æ. f. [ἀκρίς] Animal ex infectorum genere. V. Plinium lib. 11. cap. 29.

Locuftæ, Pifcium five lacertorum genus, de quo Plin. 9. 30. & 32. 11. Suet. Tiber. cap. 60. Gloff. Lat. Gr. Locufta, κάραβος.

LŌCUSTA etiam, Mulier veneficii peritiffima, Neroni grata. Tacit. 12. Ann. 66. & 13. 15. conf. Juven. 1. Sat. 71.

LOCUTIO, LOCUTOR, LOCUTULEIUS. V. LOQUOR.

L O D

LŌDIX, īcis. f. [ἐπίβλημα] Operimentum lecti. Juven. 6. Sat. 194. Et 7. Sat. 66.

Magnæ mentis opus, nec de lodice paranda
Attonitæ, currus, & equos, faciefque deorum
Afpicere. V. Martial. 14. 152.

LODĪCŪLA, æ. f. [ἐπιβλημάτιον] dimin. Suet. in Auguft. cap. 83. Ita ut in extremis fpatiis fubfultim decurreret, feftertio, vel lodicula involutus.

L O E

LŒDORIA, æ. f. [λοιδορία] Convicium, maledictum, opprobrium, fales conviciofi. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 3. pr. Præter categoriam quæ eft ψόγος, & præter διαβολὴν quæ delatio eft, funt alia duo apud Græcos nomina, Lœdoria, & Scomma: quibus nec vocabula Latina reperio, nifi forte dicas Lœdorian exprobrationem effe ad directam contumeliam. Scomma enim pæne dixerim morfum figuratum, quia fæpe fraude vel urbanitate tegitur, ut aliud fonet, aliud intelligas. & paulo infra: Eft autem Lœdoria hujufmodi: Oblitufne es quia falfamenta vendebas? Vide plura ibidem.

Defp. Lœdoria, i. e. Convicium, Objurgatio: Lœdorio Convicior. Atqui Latina non funt, & dicendum effet Lœdoreo. Sic alia multa Græca ponuntur ab eodem, tanquam Latinis ufitata. Immo ne admonet quidem effe Latina, nec Latine fcripta inveniuntur. H. St.

LŒMODES, is. f. [λοιμώδης] Species luis peftilens, volucri velocitate letalis. Ammian. Marcell. 19. 4.

L O G

LOGĒUM, i. n. [λογεῖον] Pulpitum fignificat. Teftis Vitruvius, lib. 5. cap. 8. Minoreque latitudine pulpitum, quod logeum appellant.

LŌGOS, i. m. [λόγος] apud Græcos modo Sermonem, verbum, orationem fignificat: modo Rationem, modum, fupputationem. Nonnunquam & pro Libro ufurpatur: A verbo λέγω, quod eft dico, five colligo.

Logos, pro Dicto ridiculo & contemnendo fumitur. Cic. pro Gallio, Ego te certo fcio omnes logos, qui ludi dicti funt, animadvertiffe. Hæc Nonius 1. 318. Ter. Phorm. 3. 2. 8.

Fœneratum iftud beneficium tibi pulchre dices. D. logi.

Ridiculos logos vendere. Plaut. Stich. 1. 3. 68.

LOGĀRIUM, i. n. [λογάριον] Ratiuncula. Ulpian. in l. Qui penum. §. ult. D. de penu leg. Sed & chartas ad ratiunculam, vel ad logarium paratas contineri.

LOGĬCE, es: five LOGICA, æ. f. [λογική] Latine Rationalis difciplina. nam Græci λογικὸν, rationale dicunt. Cic. 1. de Fin. 22. Jam in altera philofophiæ parte, quæ eft quærendi ac differendi, quæ Logice dicitur, ifte vefter, ut mihi quidem videtur, plane inermis ac nudus eft. Ibid. Totaque eft logice, quam rationem differendi voco. Sed rectius hæc atque alia talia in Cic. codd. Græce fcribuntur.

LOGICA, ōrum. n. [λογικά] Cic. 4. Tufc. 33. Habes ea quæ de perturbationibus enucleate difputant Stoici, quæ logica appellant, quia differuntur fubtilius.

LOGICUS, i. m. [λογικός] Qui logicam docet. V. Ifidor. 8. 6. & Sidon. Epithalam.. 101.

Phyfica vel logico, logicum vel jungit ad ethos.

LOGISTA, æ. m. [λογιστής] Rationalis, qui reddendis rationibus præeft. apud JCtos. Et in Vet. Infcript. Hifp.

LOGISTŌRĬCUM, i. n. [λογιστορικόν] Liber, fermonum & dictorum infignium narrationem continens. Gell. lib. 4. cap. 19 Marcus Varro in logiftorico fcripfit. A Logo & Hiftoria dictum videri poteft. [Logiftorici dicti funt omnes Varronis libri, in quibus Saturam Menippæam expreffit, profa oratione carminibus diftincta. V. Mercer. in Non. p. 207.

LOGODÆDĀLUS, i. m. [λογοδαίδαλος] Orator varii fermonis artifex. V. Cic. Orat. 39.

LOGODÆDALIA, æ. f. [λογοδαιδαλία] Nimis operofa fermonis elaboratio. Aufon. 12. Idyll. pr.

E logodædalia ftrides modo qui nimium trux.

LOGOGRĀPHUS, i. m. [λογογράφος] Rationarius, qui libros rationum fcribit; & qui in tabulas publicas refert, quæ ad rempublicam refert. V. Cod. lib. 10. t. 69. de Tabulariis, fcribis logographis, &c. Et Dig. lib. ult. t. 4. l. 18. §. 10.

L O L

LŌLĪGO, ĭnis. f. [τευθίς] Genus pifcis, dictum eft quafi Voligo, ut ait Varro de L. L. 4. 13. Plin. lib. 32. cap. 15. Sunt lacertorum genera, loligo volitans, locuftæ, lucernæ, &c. Idem lib. 32. cap. 2. Trebius Niger loligines evolare ex aqua tradit, tanta multitudine, ut navigia demergant. Hic pifcis caput inter pedes & ventrem habet, quem vulgo *Calamarium* vocant, a thecæ calamariæ fimilitudine. Habet enim officula duo quafi cultrum & calamum, & cruorem nigrum atramenti modo, quum externe albus fit. [Tu V. Rondelet. de Pifcib. 17. 4.

Loligo, pro Livore hominis atri, id eft malevoli. Hor. 1. Serm. 4. 100.

— hic nigræ fuccus loliginis, hæc eft
Ærugo mera. Porphyrio. Sunt qui Lolligo fcribunt.

LOLIGUNCŬLA, æ. f. [τευθίς] dimin. Plaut. Cafin. 2. 8. 57.

Emito fepiolas lepidas, loligunculas
Hordeias.

LŌLIUM, i. n. [αἶρα] Herbæ genus fegetibus inimicum, quod Gallis *yuraa* ab inebriando dicitur. Græce appellatur Zizania. Plin. lib. 18. cap. 17. Nam lolium & tribulos, & carduos, lappafque non minus quam rubos, inter frugum morbos potius, quam inter ipfius terræ peftem numeraverim. Virg. 1. Georg. 154.

Infelix lolium, & fteriles dominantur avenæ.

Lolio victitare dicuntur, qui vifu funt imbecillo: nocet enim oculis lolium, propter vapores acres, quos in cerebrum attollit. Plaut. Mil. 2. 3. 50.

Mirum eft lolio victitare te, tam vili tritico. Ovid. 1. Faft. 691.
Et careant loliis, oculos vitiantibus, agri.

LOLIĀCEUS, a, um. Adj. [αἴρινος] ut, Farina loliacea. Varro de R. R. 3. 9.

LOLIĀRIUS, a, um. Adj. [αἰρικός] Ad lolium pertinens. Columel. lib. 8. cap. 5. Cribro viciario, vel etiam loliario, qui jam fuerit in ufu, pulli fuperponantur.

LOLIĒTUM, i. n. Locus lolio obfitus. Gul. Brito 5. Philipp. 170.

Per Baiocarum lolieta, per arva Caletum.

L O M

LŌMENTUM, i. n. [λῶμα] Farina fabacea qua ad eruganda corpora ufa eft antiquitas. Martial. lib. 3. 42.

Lomento rugas uteri quod condere tentas. Lomentum, Græci λῶμα vocant, quod tritum proprie fignificat, ut ait Hermolaus. Plin. lib. 33. extr. Eft & viliffimum genus lomenti, quod quidam tritum vocant, quinis affibus æftimatum.

L O N

LONCHĪTIS, is. f. [λογχῖτις] Non eadem herba eft, quæ Xiphion aut Phafganion, quanquam cufpidi fimilis femine: habet enim folia porri, &c. Plin. lib. 25. cap. 11.

Appellamus etiam plantaginis fpeciem oblongam a lanceæ fimilitudine vulgo lonchitin, vel lanceolatam.

LONDĪNIUM, i. n. [Λονδίνιον] Ptolemæo, aliis Londinum, Britanniæ infulæ metropolis. Vulgo *London*, Gallice *Londres*. Tacit. 14. Ann. 33. pr. Londinium perrexit, cognomento quidem coloniæ non infigne, fed copia negotiatorum & commeatuum maxime celebre.

LONGĀBO, ōnis. Farciminis genus. Varr. de L. L. 4. 22. Tertium fartum eft Longabo, quod longius, quam duo illa. [Puto idem, ac Longano. Ac fortaffis ita fcribendum, vel, ut aliis placet Longavo. Longanonis fæpe meminit Cæl. Aurelian. eamque fcriptionem veram puto. Gloff. Lat. Gr. Longao Κωλίντερον, fcribo Κῶλον, ἔντερον. Ab interp. Mofchionis φύσιγ, i. e. Folliculus, feu Vefica, fic redditur. Papias Longio exhibet.

LONGĀNON, vel LONGANO, ōnis. m. [ἀπευθυσμένον] vel ut alii fcribunt Longavo. Rectum inteftinum dicitur, quod juxta anum eft, & excrementa emittit, fic dictum, quia in longum protenditur, & non eft ita orbibus implicitum, ficut inteftinum tenue. Apicius 4. 2. Longanones porcinos ex jure Tarentino farfos, coctos, concifos. conf. LONGABO.

LONGŌBARDI, orum. m. Populi, quos vulgo ferunt nominatos a prolixa barba & nunquam tonfa. Ifidor. 9. 2. Alii a telo, quod Alabardam vocant, dictos volunt; vel quafi Lingobardos, eo quod Lingones ex Germania & Bardi ex Gallia facta unione ad utramque Padi ripam fedem fixerunt. Tacit. Germ. cap. 40. pr. Suevis eos aggregat.

LONGUS, a, um. Adj. [μακρός] Porrectus. Virg. 9. Æn. 229.

Stant longis innixi haftis & fcuta tenentes.

Longior fum quam tu. Plaut. Trin. 4. 2. 58.

Qua facie eft homo? s. fefquipede quidem eft, quam tu longior.

Longum fefquipede, latum pede. Plin. lib. 35. cap. 14.

Longus pedes feptem. Plin. lib. 6. cap. ult. In hoc cæli circumplexu æquinoctii die media, umbilicus, quem gnomonem vocant, feptem pedes longus, umbram non amplius quatuor pedes longam reddit.

Longus pedum quatuor. Columel. lib. 2. cap. 11. In morem horti areas latas pedum denûm; longas pedum quinquagenûm facito. Paulo poft, Atque ita menfe ultimo Aprilis ferito tantum, quantum ut finguli cyathi feminis locum occupent decem pedum longum, & quinque latum.

Non ita longus. V. NON.

Abfentia longa & continua. Tacit. 3. Ann. 31.

Ætas longa. Hor. 1. Serm. 4. 132.

Ævum longum. Hor. de Arte Poet. 346.

Agmen longum pafcitur per valles. Virg. 1. Æn. 190.

Alvus longa. Virg. 3. Georg. 427.

Ambages longæ. Virg. 1. Æn. 345.

Amor longus, i. e. Diuturnus. Virg. 3. Æn. 487.

Anni longi. Ovid. 1. Amor. 3. 5.

Bellum longum. Virg. 2. Æn. 109.

Certamen longum. Hor. 1. Epift. 10. 35.

Circuitus longus. Virg. 3. Æn. 412.

Crines longi. Virg. 7. Æn. 73.

Curfus longus. Virg. 3. Æn. 116.

Dies longa. Plaut. Epid. 4. 1. 17. i. e. Longum tempus.

Dies longi. Celf. lib. 1. cap. 2. Longis diebus meridiari potius ante cibum, fin minus, poft eum.

Experimenta longa & magna. Plin. 5. Epift. 15. Quod mihi cognitum eft, non fama, qua alioqui optima & meritiffima fruitur, fed longis magnifque experimentis.

Fabula non longa. Hor. 2. Serm. 1. 95.

Facies longa. Hor. 2. Serm. 4. 12.

Feriæ longæ. Hor. 4. Carm. 5. 37.

Fletus longos ciebat. Virg. 3. Æn. 344.

Fluctus longi, Longe procurrentes. Virg. 3. Georg. 200.

Haftæ longæ. Virg. 9. Æn. 229.

Homo

Homo longus, i. e. Stultus. Catull. 68. 47. ad Januam Mœchæ.
Longus homo eſt, magnas quoi lites intulit olim
Falſum mendaci ventre puerperium.
Intervallum longum. Virg. 5. Æn. 320.
Iter longum. Hor. 1. Serm. 5. 94.
Latus longum. Virg. 3. Georg. 54.
Libri longi, Prolixi & fuſi. Plaut. Perſ. 3. 1. 64.
Librorum ecce illum habeo plenum ſoracum.
Si hoc accuraſſis lepide, cui rei operam damus,
Dabuntur dotis tibi inde ſexcenti longi,
Atque Attici omnes, nullum Siculum acceperis. In emendatis libris exſtat Logi.
Militia longa. Hor. 2. Carm. 7. 18.
Mora longa. Ovid. 1. Met. 214.
Mora non longior plena hora. Ovid. 10. Met. 734.
Navis longa. Liv. 27. 22. Additæ ei, ad præſidium provinciæ, quinquaginta longæ naves. V. NAVIS.
Negotia longa. Hor. 3. Carm. 5. 53.
Nox longa, dieſque lenta videtur. Hor. 1. Epiſt. 1. 20.
Oblivia longa. Virg. 6. Æn. 715.
Opulentia longa. Tacit. 14. Ann. 31. pr. Rex Icenorum Praſutagus, longa opulentia clarus.
Opus longum. Hor. de Arte Poet. 360.
Ordo longus. Virg. 1. Æn. 399.
Pes longus. Hor. 1. Serm. 2. 93.
Piper longum. V. PIPER.
Potentia longa. Ovid. 2. Met. 416.
— ſed nulla potentia longa eſt.
Seceſſus longus. Virg. 1. Æn. 163.
Senectus longa. Hor. 2. Carm. 16. 30.
Series longiſſima rerum. Virg. 1. Æn. 645.
Sermo longus. Virg. 1. Æn. 221. Plaut. Trin. 3. 3. 77. At enim nimis longo ſermone utimur.
Servitium longum. Hor. 2. Serm. 5. 99.
Spatium longius æquo. Lucret. lib. 4. 179.
Spatium longius anno. Ovid. 18. Epiſt. 25.
Supplicium longum, diutinumque. Plaut. Mil. 2. 6. 23.
— at ita di me deæque omnes ament,
Niſi mihi ſupplicium virgarum de te datur
Longum, diutinumque, a mane uſque ad veſperum.
Tempus longum. Virg. 2. Georg. 80.
Tractus longi flammarum. Virg. 1. Georg. 367.
Verſus longi, Heroici. Cic. 2. de Legib. 68. Ne plus quatuor heroicis verſibus, quos longos appellat Ennius.
Via longa. Martial. lib. 1. 33.
Et comites longæ quæris habere viæ.
Umbræ longæ. Plin. lib. 12. cap. 1.
Longus, pro Pernicioſo. Virg. 1. Æn. 753.
Infelix Dido, longumque bibebat amorem.
Longus, pro Longinquo. Sil. 5. 9.
Lydius huic genitor, Tmoli decus, æquore longo
Mæoniam quondam in Latias advexerat oras. V. ibi Drakenb. & Broekh. ad Tibul. 1. 4. 18. & Heinſ. ad Ovid. Remed. Amor. 591.
Nimium longi fumus in rebus apertiſſimis. Cic. 2. de Fin. 41.
Longior eſſe nolo. Cic. 1. de Nat. Deor. 83. Poſſum de ichneumonum utilitate, de crocodilorum, de felium dicere: ſed nolo eſſe longior.
Longum eſt. Ter. Phorm. 3. 2. 30. Experire, non eſt longum. i. e. Non multi temporis. Idem And. 5. 6. 13.
Memini: atque adeo longum eſt, nos illum exſpectare dum exeat.
i.e. Diutius exſpectandum nobis eſſet. Cic. 4. Acad. Longum eſt explicare.
Commemorare longum eſt & non neceſſarium quæ apud, &c. Cic. 6. Verr. 135.
Dicere quam improbe fecerit longum eſt. Cic. 3. Verr. 156.
Refellere eſt longum & ſupervacaneum. Plin. lib. 7. cap. 43.
Longum eſt ſi. Ter. Heaut. 2. 3. 94.
— longum eſt, Clitipho,
Si tibi narrem quam ob rem id faciam: vera cauſa eſt.
Longum eſt, pro Longum eſſet, ſæpe apud Suetonium. Sic tamen & Vopiſcus in Tacito circa finem, Multa hujus feruntur, ſed longum eſt ea in litteras mittere. Sic Jul. Capitol. in Opilio Macrino 211. Longum eſt ejus crudelitates omnes aperire: attamen unam oſtendam non magnam, ut ipſe credebat, ſed omnibus tyrannicis immanitatibus triſtiorem. Vopiſcus in Caro, Longum eſt quæ ſequuntur univerſa connectere. Et frequenter apud Ammianum Marcellinum, pro Longum eſſet. H. St. Capitolini locus exſtat cap. 12. Vopiſci prior cap. 11. poſterior cap. 3. Sic & in ſuperioribus exemplis exponendum.
Ne longum faciam, i. e. Ut breviter dicam. Hor. 1. Serm. 3. 137.
Longum & obſcurum. Cic. 4. Verr. 156. Atque adeo hoc ne longius aut obſcurius eſſe poſſit, procedite in medium, explicate, &c.
Nihil mihi longius, quam. Cic. pro Rabir. Poſt. 35. Nec mihi longius quicquam eſt, Judices, quam videre hominum vultus. De Alexandrinis loquens. i. e. Nihil exſpectatius, aut nihil deſideratius. Idem 11. Fam. 27. Quem quum objurgarem, quod parum valetudini parceret, tum ille, nihil ſibi longius fuiſſe, quam ut me videret.
In longum ducere. Virg. 9. Ecl. 56.
Cauſando noſtros in longum ducis amores. h. e. Differs. Servius.
Durare in longum. V. Duro, in DURUS.
Sufficere in longum. Tacit. 4. Hiſt. 22. Ita paucis diebus per licentiam abſumpta ſunt, quæ adverſus neceſſitates in longum ſuffeciſſent.
Eſſe in longum. Tacit. 11. Ann. 20. Nec multo poſt Curtius Rufus eundem honorem adipiſcitur; qui in agro Mattiatico recluſerat ſpecus quærendis venis argenti: unde tenuis fructus, nec in longum fuit.
Trahere in longum. V. IN.
LONGUM, Adv. Longo tempore. Virg. 10. Æn. 740.
— non me, quicunque es, inulto,
Victor, nec longum lætabere.
Vale longum. Virg. 3. Ecl. 79.
Et longum, formoſe, vale, vale, inquit, Iola.
Sis memor ô, longumque vale. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 234.
LONGE, Adv. [μακρὰν, πόῤῥω, τηλε] pro Longitudine tam temporis quam loci.
Longe lateque diffuſum aut diſperſum. Cic. 2. de Fin. 115. Quæ autem eſt alia cauſa erroris tanti, tam longe, lateque diffuſi, niſi quod &c. Idem pro Lege Manil. 35. Ita tantum bellum, tam diuturnum, tam longe lateque diſperſum, &c.
Longe a mari rus eſt. Ter. Eun. 3. 3. 13.
Rus Sunii ecquod habeam, & quam longe a mari. Cic. pro Lege Manil. 32. Longe a domo bellare. Idem 4. Verr. 13. Qui locus eſt non longe a Syracuſis. Sic 1. de Legib. 3. Non longe a tuis ædibus. Liv. 1. 50. Principibus longe ab domo excitis.
Abieram longe. Ter. Eun. 4. 2. 5.
Abeam ne longe, per translationem. Cic. lib. 2. de Fin. V. ABEO.
Abeſt longe. Ovid. 8. Met. 811.
Abeſt longe hinc. Plaut. Rud. 1. 5. 9.
Verum longe hinc abeſt, unde huc vectæ ſumus.
Abeſt longe gentium, idem quod Perquam longe. Cic. 6. Att. 3. Non quo me aliquid juvare poſſes, quippe res enim eſt in manibus, tu autem abes longe gentium.
Abeſt longe a me. Plaut. Curc. 1. 2. 24. Cic. 13. Fam. 59. Sentiatque meam ſibi amicitiam, etiam quum longiſſime abſim, prodeſſe in primis apud te. Subaud. A te.
Abeſſe longe, procul, &c. V. ABSUM.
Arcere aliquem longe. Virg. 1. Æn. 35. — jactatos æquore toto
Troas, relliquias Danaûm, atque immitis Achillei,
Arcebat longe Latio.
Arcet longe ſummotos. Virg. 6. Æn. 316.
Diſcedere longe. Ovid. 15. Epiſt. 107.
Diſtare longe. Lucret. lib. 2. 334.
Efferre pedem longe ab aliquo. Plaut. Bacch. 3. 3. 19.
Nego tibi annis viginti fuiſſe primis copiam,
Digitum longe a pædagogo pedem ut efferres ex ædibus.
Fugere longe. Plaut. Moſt. 2. 1. 43.
Non modo ne introeat, verum etiam ut fugiat longe ab ædibus?
Habes ſtimulum longe: h. e. Longe vel in longum protenſum. Plaut. Truc. 4. 3. 79.
Næ iſta ſtimulum longe habet, quæ uſque illinc cor pungit meum.
Al. Longum.
Habito longe uſque illic. Plaut. Rud. 4. 3. 95.
Ubi tu hic habitas? G. porro illic longe uſque in campis ultimis.
Procedere obviam longe alicui. Cic. 4. Verr. 65.
Proſpicere longe futuros caſus. Cic. de Amicit. 40. Eo loco, Fanni & Scævola, locati ſumus, ut nos longe proſpicere oporteat futuros caſus Reipublicæ.
Reſonantia longe litora. Virg. 1. Georg. 358.
Eſſe longe. Plin. in Paneg. Exſpectatum eſt, proviſumque, ne quis æger, ne quis occupatus, ne quis denique longe fuiſſet, &c.
Eſt longe hinc in ſaltum veſtrum. Cic. pro Quint. 79.
Eſt longe mihi. Martial. lib. 1. 82.
Longe, pro Multo aliquando accipitur: tuncque comparativo jungitur. aliquando pro Valde, & tunc ſuperlativo: nonnunquam nominibus, verbis, & adverbiis: ut vides in ſubjectis exemplis. V. Vallam. lib. 1.
Comparativo. Virg. 9. Æn. 556.
At pedibus longe melior Lycus.
Beatior longe longeque cunctis illa eſt. Ovid. 4. Met. 325. al. Potentior.
Superlativo. Cic. 1. de Orat. 15. Principi longe omnium in dicendo graviſſimo & eloquentiſſimo Platoni.
Doctiſſimus longe. Hor. 1. Serm. 5. 3. [In his ſubauditur Omnium.
Pulcherrimus panis longe. Hor. 1. Serm. 5. 89.
Longe, longeque plurimum. Cic. 2. de Fin. 68. Alteri plurimum ſe, & longe longeque plurimum tribuere honeſtati, ſed tamen &c.
Poſitivis Excellens & Præſtabilis junctum aliquando reperitur. Apul. de deo Socratis p. 52. Elm. Chalcas autem longe præſtabilis hariolari. Idem in Florid. Longe ante ceteros excellens. [Obſerva tamen & Poſitivos hoſce & Adverbia vim Comparativi, vel Superlativi exprimere.
Longe ceteris artibus antecedit illud ſtudium, h. e. Præſtat & excellentius eſt. Cic. 1. Acad. 3. Præſertim quum & ipſe in eo excellas, & id ſtudium, totaque ea res longe ceteris & ſtudiis & artibus antecedat.
Longe aliter. Cic. pro Domo 41. Hæc homines improbi ad quoſdam viros fortes longe aliter, atque a me dicta erant, detulerunt.
Aliter longe evenit. Liv. 22. Idem 2. Res aliter longe evenit.
Ante videre futura longe. Cic. 3. Tuſc. 26. Hæc igitur præmeditatio futurorum malorum lenit eorum adventum, quæ venientia longe ante videris.
Ante alias ſpecie ac pulchritudine longe inſignis. Liv. 1. 9.
Alius longe. Salluſt. Catil. 52. pr. Longe mihi alia mens eſt, Patres Conſcripti, cum res atque pericula noſtra conſidero, & cum ſententias nonnullorum mecum ipſe reputo.
Diſpar longe. Cic. pro Font. 39. O fortunam longe diſparem M. Fontei.
Diſſimilis longe ſuccus. Hor. 2. Serm. 8. 28.
Princeps longe, i. e. Excellentior ceteris. Cic. 13. Fam. 14. L. Caſtronius Pætus longe princeps municipii Lucenſis eſt, honeſtus, gravis, plenus officii. Liv. 1. 49. extr. Is longe princeps Latini nominis erat.
Primus longe, quemadmodum Facile primus; h. e. Excellentior. Cic. 4. Verr. 65. Longe primus civitatis eſt Epicrates. Liv. 23. 32. Qui tum auctoritate atque opibus longe primus erat.
Plurimum longe. Cic. de Clar. Orat. 55. Coruncanium, quod ex Pontificum commentariis longe plurimum ingenio valuiſſe videatur. Liv. Longe plurimos captivos ante currum duxit.
Longe ſecus. Cic. de Amicit. 22. Quod ſi ita eſſet, ut quiſque valetudinis minimum in ſe eſſe arbitraretur, ita ad amicitiam eſſet aptiſſimus: quod longe ſecus eſt.
Antecellere ceteris longe. Cic. 6. Verr. 118.
Anteire longe. Plaut. Bacch. 5. 1. 3.
Quicunque ubi ubi ſunt, qui fuere, quique futuri ſunt poſthac
Stulti, ſtolidi, fatui, fungi, bardi, blenni, buccones,
Solus ego omnes longe antedeo ſtultitia & moribus indoctis.
Anteponere longe. Cic. 5. Tuſc. 12. Cujus ego judicium, pace tua dixerim, longe antepono tuo.
Diſſentire longe. Cic. de Amicit. 31. Ab his qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longe diſſentimus. i. e. Nullo pacto cum eis ſentimus.
Errat longe. Ter. Adelph. 1. 1. 40.

Et errat longe, mea quidem ſententia,
Qui imperium credat gravius eſſe aut ſtabilius,
Vi quod fit, quam illud quod amicitia adjungitur.
Præcedere longe. Quintil. lib. 10. cap. 1.
Præſtare longe. Lucret. lib. 5. 1178.
Præſtat aut ſuperat longe multumque. Cic. 5. de Fin. 40. Quum longe multumque præſtet mens atque ratio.
Remotus longe ab ambitione. Plin. Epiſt. 110. Sicut eſt ab omni ambitione longe remotus.
Remotus a vulgo longe lateque. Hor. 1. Serm. 6. 18.
Longe illis nauticæ artes. i. e. Nauticæ artes nihil illis profuerunt. Flor. 2. 2. 8. Sic Idem 2. 6. 34. Virg. 12. Æn. 52. & Ovid. 8. Met. 435.
Compar. [πόῤῥωτέρω, λαπτέρω] de loco & tempore dicitur. Plaut. Trinum. 3. 2. 95. Idem Ciſtel. 2. 3. 37.
Avecta eſt, inquit, peregre hinc habitatum longius. In edit. Gronov. non additur Longius.
Abeſſe longius. h. e. Diutius. Ter. Heaut. 5. 2. 31.
Abeſſe longius, & de brevi tempore dicitur. Cæſ. 3. Bell. Gall. cap. 18. Neque longius abeſſe, quin proxima nocte Sabinus clam ex caſtris exercitum educat. [Addita nempe negativa.
Abire longius. Ter. Eun. 4. 3. 20.
Currere longius. Cic. 2. de Fin.
Curare longius. Tacit. 3. Hiſt. 15. Exploratores, ut mos eſt, longius curabant.
Diſcedere longius a naturæ conſtantia. Cic. 4. Tuſc.
Ire longius. Lucret. lib. 4. 207.
Procedunt longius iræ. Virg. 5. Æn. 461.
Provehi longius. Quintil. in procem. lib. 4.
Provectus longius in amicitia. Cic. de Amicit. 34. Quod ſi qui longius in amicitia provecti eſſent, tamen ſemper labefactari, ſi in honoris contentionem incidiſſent.
Recedunt longius a ſtabulis. Virg. 4. Georg. 192.
Superl. de loco & tempore etiam dicitur. Liv. 1. 18. extr. Signum contra, quo longiſſime conſpectum oculi ferebant, animo finivit.
Abeſt longiſſime a vero. Cic. 4. Acad. 36.
Abhorret longiſſime mea ratio voluntaſque ab hoc facto. Cic. 4. Verr. 10.
Comprehendere longiſſime disjuncta. Cic. in Piſon. 3.
Memini longiſſime. Plaut. Men. 5. 9. 52.
Quid longiſſime meminiſti, dic mihi, in patria tua?
Patet longiſſime ab Occaſu. Plin. 2. 8. pr. Pars noſtra terrarum, de qua memoro, ambienti, ut dictum eſt, Oceano velut innatans, longiſſime ab Ortu & Occaſu patet, &c.
Longiſſime, pro Longum eſt. Plaut. Stich. 4. 1. 24.
— quid tu, quam dudum in portum venis
Huc? P. longiſſime.

Longŭlus, a, um. Adj. dimin. [ὑπομήκης] Cic. 16. Att. 13. Longulum ſane iter, & via inepta. V. not. Græv.

Longŭle, Adv. dimin. a Longe. Plaut. Rud. 1. 5. 8.
Illico hinc imus haud longule ex hoc loco. Idem Men. prol. 64.
Nam rus ut ibat, forte & multum pluerat,
Ingreſſus fluvium rapidum ab urbe haud longule.
Diſſita longule, Quibus opponuntur, Proxime aſſita. Apul. Flor. 1. pr. adde Ter. Heaut. 2. 2. 10.

Longiuscŭlus, a, um. [ὑπομακρότερ@] aliud Adj. dimin. a comparativo Longius. Cic. pro Arch. 25. Quod epigramma in eum feciſſet tantummodo alternis verſibus longiuſculis.

Longiuscŭle, Adv. Sidon. 8. Epiſt. 11.

Longĭtūdo, inis. f. [μῆκ@, μακρότης] denom. notam habet ſignificationem. Plin. lib. 11. cap. 25. Intelligi autem gracilitate & longitudine. Itineris longitudo. Cic. 9. Philipp. 2. Non longitudo itineris, non aſperitas viarum, non morbus ingraveſcens retardavit.
Orationis longitudo. Cic. Partit. 59.
Longitudo, de tempore. Ter. Heaut. 5. 2. 10.
Ubi te vidi animo eſſe omiſſo, & ſuavia in præſentia
Quæ eſſent, prima habere, neque conſulere in longitudinem,
Cepi rationem, ut neque egeres, neque ut hæc poſſes perdere.
At Cic. dicit potius Longinquitas. H. St.
Diei longitudo. Cic. 3. de Legib. 30.
Noctis longitudo. Cic. 7. Verr. 26. Ita diei brevitas, conviviis: noctis longitudo ſtupris & flagitiis conterebatur.
Immodica longitudo. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Nimia longitudo. Jul. Cap. in fine vitæ Pertinacis. Quam (epiſtolam) ego inſeri ob nimiam longitudinem nolui. Sed idem dicit Longitudinem, non addens Nimiam initio vitæ Gordianorum, Sed ne ego, qui longitudinem librorum fugi, &c. H. St.
Loci longitudo apud Geographos eſt Diſtantia graduum in Æquatore a primo meridiano, unde apparet, an locus ſit, altero orientalior, vel occidentalior.

Longitia, æ. f. Idem. Innocent. de Caſis liter. p. 230. Edit. Gœſ. Sub ſe in campo limes excurrit extremus in longitia alienum eſt &c. [Niſi hic In longitia, eſt ἐν τῇ ἐσχατιᾷ. i. e. In ultimo angulo, ſeu confinio.

Longĭter, pro Longe, Adv. antiq. Lucil.
Non (ut opinor) id a lecto jam longiter acti. Ex Nonio 11. 49.
Uſus eſt & Lucretius lib. 5. 133. & 3. 682.

Longinquus, a, um. Adj. [λάπτερ@] Remotum, diſtans.
Arva longinqua. Hor. 1. Epiſt. 8. 6.
Bella longinqua, opponit Finitimis Juſtin. 1. 1. Sed longinqua, non finitima bella gerebant.
Montes longinquos reſpicit. i. e. Remotos. Plin. 2. Epiſt. 17.
Orbis longinquus. Ovid. 3. Triſt. 1. 26.
Longinquo referam laſſus ab orbe pedem.
Spes non longinqua. Stat. 2. Silv. 1. 52.
Vetuſtas longinqua. Virg. 3. Æn. 415.
Ex longinquo venire. Plin. lib. 10. cap. 42. Minor nobilitas, quia non ex longinquo venit: ſed expreſſior loquacitas certo generi picarum eſt.
E longinquo multa annuntiare. Plin. lib. 7. cap. 52. Reperimus inter exempla, Hermotimi Clazomenii animam relicto corpore errare ſolitam, vagamque e longinquo multa annuntiare, quæ niſi a præſenti noſci non poſſent.
Longinquum amanti iſtuc: h. e. Diu nimis exſpectandum. Plaut. Merc. 5. 2. 55. Conf. Longum eſt in longus.
Loqui longinquum, h. e. Diutius. Plaut. Merc. 3. 4. 23.
In longinquo abſens. Paulus in l. Quum ſervus. in principio. D. de leg. 1. *En lointain pays.*
Longinqui, Qui longe abſunt. Cic. 15. Fam. 17. Non dubito quin præſentes cenſeant: nos quidem longinqui, & a te ipſo miſſi in ultimas gentes.
Longinquus, Diuturnus. Cic. de Senect. 85. Quem ego meum caſum fortiter ferre viſus ſum: non quod æquo animo ferrem, ſed me ipſe conſolabar, exiſtimans non longinquum inter nos digreſſum & diſceſſum fore.
Ævum longinquum. Lucret. lib. 2. 68.
Bellis longinquis obruti. Plin. lib. 7. cap. 54. Catul. Argon. 62. 345.
Morbus longinquus. Liv. 1. 31. Donec ipſe quoque longinquo morbo eſt implicitus.
Oppugnatio longinqua. Cæſ. 3. Bell. Civil. 80.
Longinquus, Longus. Fornax longinqua, pro Longa. Plin. lib. 9. cap. 38. Ac modico vapore torreri, & ideo longinquæ fornacis cuniculo.
Itinera longinqua acturi Sarmatæ, &c. Plin. lib. 8. cap. 42.
Linea longinqua, pro Longa. Plin. lib. 9. cap. 17. Longinqua linea per os ad branchias religata.
Sermo longinquus: cui Brevis opponitur. Plaut. Milit. 4. 2. 29.
Vita longinqua. Plaut. Milit. 3. 1. 133.

Longinque, Adv. pro Longe. Accius Andromache, apud Non. 11. 49. Hæc malos annos multoſque longinque a domo bellum gerentes, &c.
Compar. Gell. 1. 22. Superſit dixit, pro longinquius diutiuſque adſit.

Longinquĭtas, ātis. f. Ipſa diſtantia locorum. Cic. 2. Fam. 8. Propter longinquitatem & propter latrocinia tardiſſime omnia perferuntur.
Locorum nimia longinquitate commoveri. Cic. pro Lege Manil. 23.
De tempore, ut Navigandi longinquitas. Plin. lib. 31. cap. 6.
Ætatis longinquitas. Ter. Hec. 4. 2. 20. h. e. Diuturnitas.
Temporis longinquitas. Cæſ. 1. Bell. Civil. 29. Cic. 2. de Fin. 188. Qui autem voluptate vitam effici beatam putabit, qui ſibi is conveniet, ſi negabit voluptatem creſcere longinquitate? Idem 5. Tuſc. 117.
Pro Longitudine poſuit Gell. 1. 1. Quanta longinquitas corporis ei menſuræ conveniret.

Longinquo, āre. Claud. Mamert. 1. 1. Deum a ſe longinquare. Adde Tertull. de Pudicit. cap. 8.

Longisco, [μακρύνομαι] ĕre. Longum fieri, vel Frangere. Ennius. lib. 17.
— neque corpora firma
Longiſcunt quicquam. Idem,
Cum ſola eſt eadem faciunt longiſcere longe. Nonius, 2. 506.

Longo, āre. Longum facere. Fortunat.
Tempore longatur, ſed variatur amor.

Longævus, a, um. Adj. [μακραίων, δηναιός, μακρόβι@] Quod eſt longi ævi. De hujus vocis ſignificatione diſputatio eſt apud Gell. 2. 16. Virg. 6. Æn. 764.
Quem tibi longævo ſerum Lavinia conjunx
Educet ſilvis.
Caput longævum. Propert. lib. 4. 1. 52.
Capilli longævi. Martial. lib. 14. 27.
Si mutare paras longævos, cana, capillos:
Accipe Mattiacas, (quo tibi calva?) pilas.
Nutrix longæva. Ovid. 1. Epiſt. 103.
Parens longævus. Virg. 3. Æn. 169.
Senecta longæva. Propert. lib. 2. 13. 47.
Senes longævi. Virg. 5. Æn. 715.
Vetuſtas longæva. Martial. lib. 1. 5.

Longævĭtas, ātis. f. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 5. Nam non minus edacitatis habent, quam de longævitate eorum opinio fabulatur. De corvis & cornicibus loquitur.

Longănĭmus, a, um. Adj. [μακρόθυμ@ Gl. L. Gr.] Tardus ad iram, remiſſior in ulciſcendo. Vox frequens apud Theologos. V. Iſidor. 10. lit. L.

Longanimĭtas, ātis. f. [μακροθυμία] Paſſim apud eoſdem. V. Vulg. Interp. Gal. 5. 22. & 2. Rom. 4.

Longanimĭter, Adv. [μακροθύμως] Vulg. Interp. Hebr. 6. 15. Fulgent. Epiſt. ad Venant. Preſſuras longanimiter tolerare.

Longĭpes, ĕdis. [μακρόπους] Plin. lib. 30. cap. 4. Bupreſtis animal eſt rarum in Italia, ſimillimum ſcarabeo longipedi. i. e. Longos pedes habenti.

Longitrorsus, Adv. Feſtus, Longitrorſus ſic dicitur, ſicut Dextrorſus, Siniſtrorſus.

Longŭrio, ōnis. m. [ὑπομήκης] i. e. Longus. Varro Triphalo, apud Non. 2. 484. Ego nihil narro, adeo hic ita curat qui ante me eſt neſcio qui longurio. Antiquum.

Longŭrius, i. m. [χάραξ] Pertica longior, quæ ſepibus hortorum vel etiam bellicis trajici ſolebat ad eas confirmandas. Varro de R. R. lib. 2. cap. 7. Itaque in ſtabulis ab humore prohibere oportet humum, clauſa habere oſtia ac feneſtras, & inter ſingulas a præſepibus interjicere longurios, qui eas diſcernant, ne inter ſe pugnare poſſint. Cæſ. 7. Bell. Gall. 84. A caſtris longurios, muſculos, falces, reliquaque, quæ eruptionis cauſa paraverat, profert. Ibid. 4. cap. 17. Hæc directa materia injecta contexebantur, ac longuriis, cratibuſque conſternebantur.

L O P

Lŏpas, ădis. f. [λοπάς] Genus conchæ marinæ. Plaut. Rud. 2. 1. 8. Echinos, lopadas, oſtreas, balanos captamus, conchas. Al. Lepadas. Hinc

Lŏpădūsa, æ. f. [Λοπάδουσα] Africæ oppoſita e regione Thapſi oppidi inſula. Meminit Plin. 5. 7. Strab. lib. 17. a Patellis oſtreorum genere dicta, quaſi Patellaria. Sunt qui Lepaduſa ſcribunt.

L O Q

Lŏquor, [λαλέω, αὐδάω, μυθέω, φθέγγομαι] lŏqui. dep. Varr. lib. 5. de L. L. 7. Loqui ab loco dictum: quod qui primo dicitur fari, & vocabula, & reliqua verba dicit, ante quam ſuo quidque loco (ea) dicere poteſt. Et paulo poſt, Igitur is loquitur, qui ſuo loco quodque verbum ſciens ponit.
Loqui & Dicere aliquando ſynonyma. Cic. 9. Fam. 22. Quum loquimur terni, nihil flagitii dicimus. Plaut. Men. 2. 2. 47.
Tibi & paraſito & mulieri? M. quas mulieres,
Quos tu paraſitos loquere?
Accuratius loqui. Quintil. lib. 3. cap. 2.

Loqui

Loqui ad voluntatem, Dicere quod placeat alteri. Cic. in Parad. 5. segm. 2. extr. Loquitur ad voluntatem: quicquid denuntiatum fit, facit: adsentatur, assidet, muneratur. Idem de Amicit. 91. Quamvis multis nominibus est hoc vitium notandum levium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem.
Loqui ad voluptatem: h. e. Voluptatem suo sermone audientibus afferre. Cic. pro Quint. 93. Fatetur se non belle dicere, non ad voluptatem loqui posse. Legitur in emendatis codicibus, Voluntatem.
Immo Voluptatem puto melius, ut λέγειν τὰ καθ' ἡδονήν. H. St. cum Stephano facit Lambinus, repugnante Passeratio. V. not. ad loc.
Aperte rem ipsam loqui. Ter. And. 1. 2. 31.
Ita aperte ipsam rem modo loquutus, nihil circuitione usus es.
Aliquid loqui inter se. Cic. 3. de Fin. 9. Sæpiusque ista loquemur inter nos, agemusque communiter.
Apud aliquem loqui turpiter. Cic. 2. de Fin. 74. Mene ergo & Triarium dignos existimas, apud quos turpiter loquare?
Asperrime loqui de aliquo. Cic. 2. Att. 22. Sed postea tamen ille non destitit de nobis asperrime loqui.
Audita sit mihi fas loqui. Virg 6. Æn. 266.
Cetera mitte loqui. Hor. Epod. 13. 10.
Citra reprehensionem loqui. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Commode loqui. V. COMMODUS.
Commodum loqui. Plaut. Trinum. 5. 2. 12. V. ORDIOR.
Comprehense loqui. V. COMPREHENDO.
Confidenter loqui. Plaut. Amph. 2. 2. 206.
Mulier es, audacter juras. A. quæ non deliquit, decet
Audacem esse, & confidenter pro se, & proterve loqui.
Confuse loqui. V. CONFUNDO.
Convenienter loqui. V. CONVENIO.
Cum aliquo loqui de re aliqua. Cic. 1. Fam. 2. Ita sum cum illo locutus, ut mihi viderer animum hominis ab omni alia cogitatione ad tuam dignitatem tuendam traducere.
Cum aliquo loqui vehementer. Cic. 8. Fam. 11. Cum Curione vehementer loquutus est. conf. infra Secum loqui.
Cum gravitate loqui. Cic. 9. Att. 11. Illud me præclare admones, quum illum videro, ne nimis indulgenter, & ut cum gravitate potius loquar.
Loqui de. Cic. 10. Att. 4. De ea re nos inter nos locutos. Idem de Amicit. 17. Nulla videbatur aptior persona quæ de illa ætate loqueretur, quam ejus qui, &c.
De magnis rebus loqui. Lucret. lib. 4. 1012.
Deliramenta loqui. Plaut. Amph. 2. 2. 64.
Dulce loqui. Hor. 1. Epist. 7. 27.
Efficaciter minus loqui. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Emendate loqui. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Ex navibus loqui. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 15. Loquuntur ambo ex navibus cum M. Acilio & Statio Murco legatis.
Facta, infecta loqui. Stat. 3. Theb. 430.
Falsa loqui. Ovid. 14. Epist. 45.
Familiariter loqui cum aliquo. Plaut. Aulul. 2. 1. 15.
Ficta loqui. Ovid. 1. Met. 771.
Fronte porrectiore loqui. h. e. Audacter. Plaut. Casin. 2. 4. 3.
Furtim loqui aliquid. Ovid. 17. Epist. 261.
Haud ignota loquor. Virg. 2. Æn. 91.
Impensius loqui. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 24.
Impune loqui. V. in dictione Abditum, in ABDO.
In eandem sententiam, vel rationem, loqui: h. e. Tantundem dicere. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 1. In eandem sententiam loquitur Scipio, Pompeio esse in animo Reip. non deesse, si Senatus sequatur. Cic. 3. Verr. 68. Hæc quum omnes sentirent, & quum in eam rationem, pro suo quisque sensu, ac dolore, loqueretur, &c.
Inconstanter loqui. V. INCONSTANS.
Inductum & quasi devium loqui. V. INDUCO.
Inter se loqui. Cic. 5. Att. 1. Ex quo ego veni ad ea quæ fueramus ego & tu inter nos de sorore in Tusculano locuti. V. INTER.
Lapides loqueris, Duro sermone uteris. Plaut. Aulul. 2. 1. 30.
Latine loqui. Cic. 5. Verr. 164. Latine me scitote, non accusatorie loqui. V. LATINUS.
Latine, & Grammatice loqui, differunt. Quintil. lib. 1. cap. 6. Mihi non invenuste dici videtur, aliud esse Latine, aliud Grammatice loqui.
Laute loqui. Plaut. Mil. 4. 2. 11. Quia enim loquitur laute, & minime sordide.
Lepide loqui. Plaut. Milit. 3. 1. 21.
Quis homo sit magis meus, quam tu es? PL. loquere lepide & commode.
Libere loqui. V. LIBER.
Lingua loqui. Plaut. Truc. 2. 1. 16.
— male corde consultare,
Bene loqui lingua.
Longinquum loqui. V. LONGUS.
Magnifice loqui. V. MAGNUS.
Magnifice magna loqui. Tibul. lib. 2. 6. 11.
Magnum loqui, nitique cothurno. Hor. de Arte Poet. 280.
Male loqui absenti: i. e. Detrahere absenti. Ter. Phorm. 2. 3. 25.
Pergin' hero absenti male loqui, impurissime? V. MALUS.
Male loqui mandata. i. e. Partes in scena agere. Horat. de Arte Poet. 104.
Mature loqui & graviter. Plin. 4. Epist. 2. pr. Commendabat actionem, quod tanquam homo Romanus, & bonus civis, in negotio suo, mature & graviter loquebatur.
Mente simulata loqui. Virg. 4. Æn. 105.
Mirabiliter de te loquuntur & sentiunt. Cic. 4. Fam. 13.
Mollius de peccato suo loqui. Quintil. lib. 4. cap. 2. Servi nostri de peccatis suis mollius loquuntur.
Monstra ac portenta loqui. Lucret. 4. 594.
Non est quod multa loquamur. Hor. 2. Epist. 1. 30.
Nec recte loqui, est Maledicere. Plaut. Bacch. 4. 4. 83.
Chrysalus mihi usque quaque loquitur, nec recte, pater. Sic, Nec recte dicere, usurpatur in Asinaria. (1. 3. 3.) Turnebus. Subscribit Taubm.
Nomen tuum loquere mihi. h. e. Dic, effer. Plaut. Men. 5. 9. 7.
Optata loqui. V. OPTO.
Ore rotundo loqui, Polite, perfecteque. Hor. de Arte Poet. 324.

Omnes simul uno ore loquuntur. Ovid. 12. Met. 241.
Ore duarum & viginti gentium loqui. Auctor de Viris illust. cap. 76. pr. Mithridates rex Ponti, oriundus a septem Persis, magna vi animi & corporis, ut sexjuges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur.
Ore muto nititur loqui. Ovid. 2. Fast. 614.
Otiose loqui. V. OTIUM.
Paucula loqui. Ter. Heaut. 4. 6. 24.
Quod imperabit facito: loquitor paucula.
Plane & diserte loqui. Plaut. Amph. 2. 1. 31.
Satin' hoc plane? Satin' diserte here nunc videor tibi loquutus Esse?
Prælia loqui. 4. Carm. 15. 1.
Pro aliquo loqui. Cic. 8. Fam. 6. Pro Cæsare loqui cœpit.
Pro re pauca loquar. Virg. 4. Æn. 337.
Rem aliquam loqui, pro De aliqua re. Senec. Epist. 91. Virg. 6. Ecl. 74.
Quid loquar? aut Scyllam Nisi, &c. At apud Martial. lib. 5. 42.
Theatra loqueris, & gradus, & edicta, &c. i. e. Jactas.
Secreto loqui cum aliquo. Horat. 1. Serm. 9. 67
Secum loqui. Plaut. Mostel. 2. 2. 80 Quid tute tecum loquere? Cic. pro Quint. 53. Ne hæc quidem tecum loquutus es. V. supra Cum aliquo loqui.
Securius inter cœnam loqui de aliquo. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Submisse loqui. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Superba loqui. Propert. lib. 1. 10. 22.
Verba fortia loqui. Ovid. ad Liv. 10.
Verba loquor socianda chordis. Hor. 4. Carm. 9. 4.
Vitiose loqui. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Voce supplice loqui. Ovid. 4. de Pont. 6. 10.
Orsa loqui vates. Virg. 6. Æn. 125.
Scientia loquendi, Usus loquendi, Vide LOQUENDI. H. St.
Loqui & Dicere. Cic. in Brut. Scipio collega meus mihi sane bene & loqui videtur & dicere. Hic docet Loqui & Dicere non idem esse. Nam disputandi ratio & loquendi, Dialecticorum est: Oratorum autem, dicendi & ornandi, ut ait Cic. in Orat. de Rhetorica & Dialectica verba faciens: Ut hoc videlicet differant inter se, quod hæc ratio dicendi latior sit, illa loquendi contractior. Sensus est: Ratio dicendi, quæ Rhetorica est, late copioseque differit: ratio vero loquendi seu disputandi, breviter contracteque rem agit. hæc autem est Dialectica. Verba ejus sunt, 113. Aliud videtur oratio esse, aliud disputatio: nec idem loqui esse, quod dicere: attamen utrumque in disserendo est. Disputandi ratio & loquendi Dialecticorum sit, Oratorum autem dicendi & ornandi. Sensus est: Loqui est, quomodocunque verba facere: Dicere vero, polite & ornate. Sed tamen utrumque, sive quis oratione utatur, sive disputatione, sive loquatur, sive dicat, in disserendo versatur. Est enim Disserere verbum commune, tam ad Rhetores quam ad Dialecticos pertinens. Nam Dialectica, Ratio disserendi Latine vocatur: & qui dicendo valent, Diserti appellantur.
Loquier, pro Loqui. Cic. 12. Att. 32. pr. Publia ad me scripsit, matrem suam cum Publilio loquier, ad me cum illo venturam, & se una si ego paterer. Vetustus codex habet Loqueretur. Al. Cum Publilio loqui retur. V. not.
Loquuntur hoc palam. Cic. 5. Verr. 113. Hoc quum palam decumani tota provincia loquerentur, &c.
Loquuntur vulgo, suppositum, &c. h. e. Vulgo circumfertur. Cic. 7. Verr. 74. Quum vulgo loquerentur, suppositum in ejus locum quem pro illo probare velles, &c.
Loquuntur annales, Loquuntur historiæ. h. e. Referunt, commemorant. Cic. pro Domo, 86. Ut annales populi Rom. & monimenta vetustatis loquuntur. Idem 4. Acad. 5. Ego autem quum Græcas litteras M. Catonem in senectute didicisse acceperim: P. autem Africani historiæ loquuntur in legatione illa nobili, &c.
Loquitur res ipsa: Apertissima est, & sermone non eget. Cic. 3. Att. 1. extr. Pluribus verbis tecum agerem, nisi pro me apud te res ipsa loqueretur.
Conclusio ipsa loquitur nihil percipi posse. Cic. 4. Acad. 67.
Loquitur fama, Celebrat. Martial. lib. 1. 1.
Digiti cum voce locuti. Tibul. 3. 4. 41.
Hæc quidem mera scelera loquuntur. Cic. 9. Att. 14. conf. Rem loqui.
Loquendi, loquendo, loquendum. [τὸ φθέγγεσθαι] ut,
Complexus, seriesque loquendi. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Finem dedit ore loquendi. Virg. 6. Æn. 76.
Forma loquendi. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Lex, & observatio loquendi. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Ratio loquendi. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Scientia, V. Usus, paulo post.
Studium immane loquendi. Ovid. 5. Met. 678.
Vices loquendi. Ovid. 2. de Pont. 10 35.
Vires loquendi habere. Ovid. 2. Fast. 797.
Usus. Cic. in Orat. Usum loquendi populo concessi, scientiam mihi reservavi. H. St. Exstant 160. segm.
Valet loquendo. Ovid. 13. Met. 12.
Consumere tempora loquendo. Ovid. 5. Trist. 13. 27.
LOQUENDUS, Partic. [μυθητέος] Martial. lib. 5. 26.
Quem chartis famæque damus populisque loquendum.
LOQUENS, entis. Partic. [φθεγγόμενος] Cic. 3. de Legib. 2. Vereque dici potest, magistratum, legem esse loquentem: legem autem, mutum magistratum. Plaut. Rud. 4. 4. 70.
Eo tacent, quod tacita bona est mulier semper, quam loquens.
Omnia magna loquens. Hor. 1. Serm. 3. 13.
Perpauca loquens. Hor. 1. Serm. 4. 18.
Di bene fecerunt, inopis me, quodque pusilli
Finxerunt animi, raro & perpauca loquentis.
Verba violenta loquens. Ovid. 3. Met. 717.
Voce furtiva loquens. Catul. ad Januam 65. 41.
Inducere aliquem loquentem. V. INDUCO.
Chordæ loquentes. Lucret. lib. 4. 978.
Lex loquens. Cic. 3. de Legib. 2.
Supercilio pæne loquente signa dare. Ovid. 17. Epist. 82.
Verba superciliis sine voce loquentia dicam. Ovid. 1. Amor. 4. 19.

Loquentia, æ. f. [λαλία] in compositione duntaxat usurpatur, ut Breviloquentia, Multiloquentia, Blandiloquentia, & si qua alia sunt hujusmodi. Quamvis Valerius Probus Grammaticus illustris illud Salustianum Catil. cap. 5. sic legendum, & sic ab eo relictum affirmare solitus sit, Satis loquentiæ, sapientiæ parum. quod loquentia novatori verborum Salustio maxime congrueret, eloquentia cum insipientia, minime conveniret. Hæc Perottus ex Gell. lib. 1. cap. 15. [Quam lectionem & Cortius secutus est, repugnantibus licet codd. præter unum, omnibus. Ego vero nunquam mihi persuadere potui Sallustium sic reliquisse, quia, cum Loquentia sine dubio in vitio ponatur, destruitur antithesis in propositione adversativa, nisi Eloquentiæ legeris; ita ut ex duobus bonis alterum quidem largiatur scriptor Catilinæ, alterum non item. Accedit huc, quod ipsemet Sallustius Catilinæ testimonium eloquentiæ tribuit, dum plane disertum facit in orationibus, quas ei attribuit. Fuit hæc quoque industriæ laus in Adumbratis illis virtutum signis, quæ in hoc monstro agnoscit Cic. in oratione pro M. Cœlio 12. Denique boni potius, quam vitii mentionem ipsa particula Satis omnino flagitat. Sic de Sempronia cap. 25. pr. Genere atque forma, viro, liberis, satis fortunata. Plura exempla V. apud ipsum Stephanum & Tursellinum in hac Particula.
Aliud est eloquentia, aliud loquentia. Plin. 5. Epist. 20. Itaque Julius Candidus non invenuste solet dicere, aliud esse eloquentiam, aliud loquentiam. Et paulo post, Hæc vero quam Candidus loquentiam appellat, multis atque etiam impudentissimo cuique maxime contingit.

Locūtus, sive **Loquūtus**, a, um. Partic. [φθεγξάμενος] ut, Dicenda, tacenda locutus. Hor. 1. Epist. 7. 72.
Mirifice sperabat se esse locutum. Catull. de Arrio, 82. 3.
Lingua titubante furtim locutus. Ovid. 3. Trist. 1. 21.
Ore sic locuta est. Virg. 1. Æn. 618.
Ore blando locutus. Valer. 8. Argon. 36.
Voce demissa locuta est. Virg. 3. Æn. 320.
Voce tristi locutus. Ovid. 7. Met. 517.

Locūtio, sive **Loquutio**, ōnis. f. [φράσις] Sermo, sive verbum. Cic. 1. Offic. 146. Ex mæstitia, ex hilaritate, ex risu, ex locutione. Idem de Clar. Orat. 258. Solum quidem, inquit ille, & quasi fundamentum oratoris vides locutionem emendatam & Latinam. Quintil. lib. 1. cap. 10. Quid enim tam necessarium, quam certa locutio?
Procax locutio. Catul in Epithal. Jul. 59. 127.
Recta locutio. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Locutus, ûs. m. Apul. 2. Florid. sub fin. p. 352. Elmenh. Passis versibus, soluto locutu, libera oratione.

Locūtor, sive **Loquūtor**, ōris. m. [λάλος] Qui nimium loquitur. Gell. lib. 1. cap. 15. Qui sunt leves & futiles & importuni loquutores.

Locūtŭleus, a, um. Alcimus 5. 148.
Sueta locutuleis fundet succumbere ranis. &

Locutulēius, i. m. [ἀθυρόγλωσσος] Linguax, lingua prodigus & infrenis. Gell. lib. 1. cap. 15. Neque minus insigniter veteres quoque nostri hoc genus homines in verba provectos, locutuleios, & blaterones, & linguaces dixerunt.

Locūtius, i. m. Deus apud Romanos. V. AIUS.

Loquax, ācis. Adj. [λάλος, σπερμολόγος] loquacior, loquacissimus. Verbosus, garrulus. Cic. in Parad. 5. segm. 3. Adolescentibus paulo loquacioribus est serviendum.
Loquax & Mutus, contraria. Cic. 2. de Orat. 160. Istam autem totam dimittamus, quæ in excogitandis argumentis muta nimium est, in judicandis nimium loquax. De Dialectica.
Nutu, manibusque loquax. Claud. Cons. Mall. Theod. 313.
Avis loquax. Ovid. 3. Trist. 12. 8.
Epistola loquax, Verbosior & longior. Cic. 4. Att. 19.
Fama loquax. Ovid. 9. Met. 157.
Lymphæ loquaces. Hor. 3. Carm. 13. 15.
Nutus loquaces. Tibul. lib. 1. 2. 21.
Oculi loquaces. Tibul. lib. 2. 6. 43.
Ranæ loquaces. Virg. 3. Georg. 431.
Senectus loquax. Cic. de Senect. 55.
Vultus loquax. Ovid. 1. Amor. 4. 17.

Loquācŭlus, a, um. Adj. [λαλίσκος] Lucret. lib. 4. 1158.
At flagrans odiosa, loquacula, Lampadion fit.

Loquācĭtas, ātis. f. [ἀδολεσχία, ἀπολογία] Stulta & inanis copia loquendi. Cic. 7. Att. 13. Loquacitati ignosces, quæ & me levat ad te quidem scribentem, & elicit tuas litteras. Idem 1. de Orat. 105. Gerendus est tibi mos adolescentibus, Crasse: qui non Græci alicujus quotidianam loquacitatem sine usu, neque ex scholis cantilenam requirunt; sed &c.
Conterrere loquacitatem vultu. V. CONTERREO.
Inhibere loquacitatem immodicam. Plin. lib. 28. cap. 8.
Pro Facundia posuit Sidon. Carm. 14.
Eja Calliope, nitente palma,
Da sacri laticis loquacitatem,
Quem fodit pede Pegasus volanti.

Loquacĭter, Adv. [πολυλόγως] Cic. pro Muren. 26. Quid huic tam loquaciter litigioso responderet ille, unde petebatur, non habebat.
Scribetur tibi forma loquaciter. Hor. 1. Epist. 16. 4.

Loquacĭto, āre. Garrire. apud Hieron.

Loquēla, æ. f. [λέσχη, λαλία] Cic. 4. de Fin. 68. Ex ea difficultate illæ fallacis loquelæ, ut ait Accius, malitiæ natæ sunt. Sic Aldus edidit, sic & Mss. Pall. Quædam exemplaria legunt. Fallaciloquæ, quod Lambinus arripuit. Nonius 2. 354. Fallaciloquentiæ, quem Victorius sequitur.
Blanda atque infracta nutricis loquela. Lucret. lib. 5. 231.
Commodare loquelam. V. COMMODO.
Fundere suaves ex ore loquelas. Lucret. lib. 1. 40.
Gaudet Venus verbosa loquela. Catul. in Camerium, 53. 30.

Loquelāris, e. Adj. Isidor. 1. 12. Præpositiones loquelares dicuntur, quia loquelis, id est verbis semper cohærent, nec aliquid valent solæ positæ.

Loquĭtor, [λαλέω] āri. frequent. deponens. Plaut. Bacch. 4. 7. 5.
Eho tu, loquitatusne es gnato meo male
Per sermonem, quia mihi id aurum reddidit? Et Apul. in Florid. lib. 2. p. 352. Elmenh. Hoc erat primum sapientiæ rudimentum, meditari condiscere, loquitari dediscere.

L O R

Lōra, vel **Lūra**, æ. f. Uter est. Ausonius Perioch. 8. Odyss. Sociique ejus opes aliquas in lora inesse existimantes. De Sociis Ulixis. Quo verbo quidam offensi, In scorto, subjiciunt: sed hanc dictionem retinendam esse Turnebus probat, 10. 11.

Lŏra, æ. f. [δευτερίας οἶνος] quid significet, declarat Varro de R. R. lib. 1. cap. 54. Quum desiit sub prelo fluere, quidam circumcidunt extrema, & rursus premunt: & rursus, quum expressum, circumcisum appellant: ac seorsum, quod expressum est, servant: quod resipit ferrum, expressi acinorum folliculi in dolia conjiciuntur, eoque aqua additur: ea vocatur lora, quod lota acina, ac pro vino operariis datur hieme. Columel. lib. 12. cap. 40. Plin. lib. 14. cap. 10. Non possunt jure dici vina, quæ Græci deuterias appellant, Cato & nos Loram, maceratis aqua vinaceis. Sed tamen inter vina operaria numerantur. Tria eorum genera: decima parte aquæ addita quæ musti expressa sit, & illa nocte & die madefactis vinaceis, rursusque prelo subjectis. Alterum quomodo Græci factitavere, tertia parte ejus quod expressum sit addita aquæ, expressoque decocto ad tertias partes. Tertium est fæcibus vini expressum: quod fæcatum Cato appellat. Nulli ex his plus quam anno usus.
Lorea a Catone vocatur, lib. de R. R. cap. 25. Indidem si voles, lavito paululum, & lorea erit familiæ, quod bibat.

Loramentum, **Lorarius**, **Loreus**. V. LORUM.

Lorīca, æ. f. [θώραξ] a Loro; dicitur Munimentum corporis, quale in imperatorum antiquissimis statuis videmus. In universum dicitur Cujuscunque rei tutela, & protectio, & munimentum, ut ait Budæus. Liv. 5. 38. extr. Multosque imperitos nandi, aut invalidos, graves loricis, aliisque tegminibus, hausere gurgites. Cic. pro Muren. 52. Descendi in campum cum firmissimo præsidio fortissimorum virorum, & cum illa lata insignique lorica, non quæ me tegeret; etenim sciebam Catilinam non latus aut ventrem, sed caput & collum solere petere. Ovid. 3. Met. 63.
Loricæque modo squamis defensus, & atræ
Duritia pellis, validos cute reppulit ictus.
Æneæ loricæ & galeæ. Cic. 6. Verr. 97.
Conferta hamis lorica. Virg. 3. Æn. 467.
Linteæ loricæ. Suet. Galb. cap. 19. V. ibi Torrent. & Casaub.
Rigens ex ære lorica. Virg. 8. Æn. 621.
Triplex auro lorica. Virg. 5. Æn. 259.
Ambulare cum lorica. Cic. pro Flacc. 41.
Cælare loricas opere Corinthio. V. OPUS.
Circumdare. Virg. 12. Æn. 88.
— auro squallentem, alboque orichalco
Circumdat humeris loricam.
Lorica, Pars est murorum & structurarum. Vitruv. lib. 2. cap. 8. de lateritiis parietibus, Quum enim in tecto tegulæ fuerint fractæ, aut ventis dejectæ, qua possit ex imbribus aqua perpluere, non patietur lorica testacea lædi laterem, sed projectura coronarum rejiciet extra perpendiculum stillas. Loricam appellat Coronarum projecturam, quæ fit in parietibus ejuscemodi. Curt. lib. 9. cap. 4. extr. Angusta muri corona erat non pinnæ, sicut alibi, fastigium ejus distinxerant: sed perpetua lorica obducta transitum sepserat. Itaque Rex hærebat magis, quam stabat in margine, clypeo undique incidentia tela propulsans. Loricam appellat Structuram fastigiatam, quæ aquam pluviam utrinque dispellit extra perpendiculum veluti suggrundulis prominentibus. Capistratæ hujuscemodi structuræ a structoribus nostris appellantur.
In pavimentis etiam ruderatis Lorica appellatur Corium e marmore tuso cum calce & arena. Vitruv. lib. 7. cap. 1. Itaque si necessitas coegerit, ut minime vitiosa fiant, sic erit faciendum. Quum coaxatum fuerit, insuper altera coaxatio transversa sternatur: clavisque fixa, duplicem præbeat contignationi loricationem. Deinde ruderi novo tertia pars testæ tusæ admisceatur. Varr. 1. de R. R. cap. 57. Parietes & solum opere tectorio marmorato loricandi. Budæus. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 39. Turres contabulantur: pinnæ loricæque ex cratibus attexuntur. V. seq. dict.

Lorīcŭla, æ. f. dimin.
Lorica, sive Loricula in re militari significat Munimentum, quod obsessores urbium construunt. Nam ultra jactum teli fossam faciunt: eamque vallo, sudibus, & turriculis instruunt: ut erumpentibus e civitate possint obsistere: quod opus Loriculam vocant. Auctor Vegetius de Re Mil. lib. 4. cap. 28. ubi tamen membranæ, Loricam præferunt. Cæs. 8. Bell. Gall. 9. Hæc imperat vallo XII pedum muniri, coronisque pro hac ratione ejus altitudinis inædificari, fossam duplicem, pedum quinûm denûm lateribus directis deprimi, turres crebras excitari in altitudinem trium tabulatorum, pontibus trajectis, constratisque conjungi, quorum frontes viminea lorícula munirentur, ut hostis a duplici propugnatorum ordine depelleretur.

Lorīco, [θωρακίζω] āre. Lorica induere. Plin. lib. 8. cap. 24. de ichneumone, Mergit se limo sæpius, siccatque sole. Mox ubi pluribus eodem modo se coriis loricavit, in dimicationem pergit.
Parietes loricare, i. e. Calce obducere. Varr. R. R. 1. 24.

Loricātus, a, um. Adj. ex Partic. ut, Loricata statua. [θωρακωτὸν ἄγαλμα] Liv. 23. 19. Statua ejus indicio fuit Præneste in foro statuta, loricata, amicta toga, velato capite, &c.
Milites loricati. Liv. 35. 48. pr. de copiis Antiochi: Partim loricatos, quos cataphractos vocant, partim sagittis ex equo utentes, &c.

Loricatio, ōnis. f. Actus, quo lorica seu incrustatio ædificio inducitur. Vitruv. 7. 1. Coassatio clavis fixa præbeat contignationi loricationem.

Loricarius, i. m. Gloss. Gr. Lat. θωρακοποιός, loricarius.

Loricĭfer, ĕra, ĕrum. Eadem Gloss. θωρακοφόρος, loricifer.

Loripes, V. LORUM.

Lōrum, i. n. [ἱμάς, βοεύς, ῥυτήρ] Græca dictio, λῶρον, Latine Corrigia dicitur.
Lora, Retinacula jumentorum, & habenæ. ut,
Abrupta lora. Ovid. 2. Met. 315.
Colla jugo erumpunt, abruptaque lora relinquunt. al. Excutiunt.
Fluitantia lora. Ovid. 2. de Arte Am. 433. Laxæ & solutæ habenæ.
Rubra lora. Catull. ad Varum, 20. 7.
Undantia lora. Virg. 5. Æn. 146.
Nec sic immissis aurigæ undantia lora
Concussere jugis. h. e. Valde effusa & laxa.
Concute lora per admissas jubas. Ovid. 2. Amor. 16. 49.
Corripe lora manu. Ovid. 2. Met. 145.
Dant lora proni. Virg. 3. Georg. 107.
— illi instant verbere torto,
Et proni dant lora; volat vi fervidus axis.

Tenens

Tenens lora. Virg. 1. Æn. 481.
Fertur equis, curruque hæret resupinus inani
Lora tenens tamen.
Lorum, Quodcunque ligamentum dici potest. Gell. lib. 5. cap. 14. Postea, inquit, videbamus Androdum & leonem loro tenui revinctum. Cic. de Arusp. Resp. 23. Puer ille patrimus & matrimus si terram non tenuit, aut thensam, aut lorum omisit.
Solutis ire loris, Liberum esse. Ovid. 1. de Arte Am. 41.
Dum licet, & loris passim potes ire solutis,
Elige, cui dicas, tu mihi sola places.
Lora, Corrigiæ, qua noxii cædebantur. Plaut. Epid. 5. 1. 6.
Periphanem emere lora vidi: aderat ibi una Apœcides. Ter. Adelph. 2. 1. 28.
Nam si molestus pergis esse, jam intro arripiere, atque ibi
Usque ad necem operiere loris. s. loris liber? æ. sic erit. Ubi Donatus, Lora apud veteres Laura dicebantur, a lauro triumphorum, sub qua mos erat captivos vinciri, ducique per pompam. Ideo autem, ut conditionis reminiscantur, loris cæduntur mancipia.
Cædere loris. Cic. 8. Philip. 24. & 13. 26. V. CÆDO.
Variari loris. V. VARIUS.
Uri loris. Hor. 1. Epist. 16. 47.
Nec furtum feci, nec fugi, si mihi dicat
Servus, habes pretium, loris non ureris, aio.
Sensit lora restrictis lacertis. Hor. 3. Carm. 5. 35.
Lora, dicuntur Corrigiæ quibus lecti & sellæ instruuntur, super quas tomenta vel culcitræ imponuntur. Martial. lib. 2. 57.
Recensque sella linteisque lorisque.
Lōrus, i. m. Idem. Apul. 3. Met. p. 84. Et cum dicto lorum quempiam sinu suo depromit.
Loreus, a, um. Adj. [ἱμάντινος] Plin. lib. 18. cap. 31. Antiqui funibus vittisque loreis ea detrahebant, & vectibus. Cato cap. 33. Loreus funis. Loreum latus. V. in LATUS.
Lorārius, i. m. dicebatur Qui in scenicis fabulis parebat iis qui ludis erant præfecti, & vel vinciebat, vel cædebat quos jussus erat vincire vel cædere. Tortores quoque, Lorarios vocatos legimus. Gell. lib. 10. cap. 3. Itaque ii sequebantur magistratus, tanquam in scenicis fabulis, qui dicebantur lorarii.
Lorātus, a, um. Adj. Virgil. in Moreto, v. 122.
Sub juga parentes cogit lorata juvencos. i. e. Loris vincta.
Lorāmentum, i. n. [ἱμὰς] Ligamentum. Justin. lib. 11. 7. Quum capita loramentorum intra nodos abscondita reperire non posset, violentius oraculo rex usus, gladio loramenta cædit. De nodo Gordii loquitur.
Lōrĭpes, ĕdis. [ἱμαντόπους] Qui pedem in modum lori tortum habet. Juven. 2. Sat. 23.
Loripedem rectus derideat, Æthiopem albus. Plaut. Pœnul. 3. 1. 7.
Nequicquam hos procos mihi elegi, loripedes, tardissimos.
Nec prætextatum rapuit Nero loripedem, nec Strumosum, &c. Juven. 10. Sat. 308.

L O T

Lotio, V. LAVO.
Lŏtium, i. n. [οὖρον] a nomine Lotio, onis, dicitur; Urina: a diluendis corporibus sic dicta. Sueton. in Vespas. cap. 23. Reprehendenti filio Tito, quod & urinæ vectigal commentus esset, pecuniam ex prima pensione admovit ad nares, sciscitans, num odore offenderetur? At illo negante, Atqui, inquit, e lotio est.
Lotium utique primam habere brevem docet Valla lib. 1. cap 2. idque contra primitivi naturam. Videtur tamen Catullus produxisse in hoc scazonte ad Egnatium, 37. extr.
Hoc te amplius bibisse prædicet lotî. Lotî pro Lotii. Sic enim multi legendum putant, non Lotus. [Ego non dubito, quin semper primam longam habeat. Cui sententiæ etiam Borrichius astipulatur, quia sit a Supino Lotum.
Lotium difficilius transibit. Cato cap. 122.
Suillum lotium. Cato cap. 7.
Lotiolentus, a, um. Adj. Idem quod Commictilis, apud Non. 2. 109.
Lotiolente, Adv. dictum veluti Lutulente, a Lotio. Titinnius, Lotiolente flocci fiet, & circulator. Non. 2. 485. Antiquum.
Lōtŏmētra, æ. f. [λωτομήτρα] Genus panis. Plin. lib. 22. cap. 21. Est & lotometra quæ fit ex loto sata: ex cujus semine simili milio fiunt panes in Ægypto a pastoribus, maxime aqua vel lacte subacto.
Lotor, V. LAVO.
Lōtos, Lōtus, & Lōtis, ĭdis. f. [Λῶτος] Proprium nomen nymphæ Neptuni filiæ, quæ Priapum a quo adamaretur fugiens, & deorum auxilium implorans, illorum miseratione in arborem sui nominis versa est. Ab hac
Lōtos vel Lōtus, i. f. [λωτὸς] Arboris nomen, de qua Plin. lib. 13. cap. 17. Eadem Africa qua vergit ad nos, insignem arborem lotum gignit, quam vocant celtin: & ipsam Italiæ familiarem, sed terra mutatam. Præcipua est circa Syrtes atque Nasamonas. Magnitudo quæ piro: quanquam Nepos Cornelius brevem tradat. Incisuræ folio crebriores, alioquin ilicis viderentur. Differentiæ plures, eæque maxime fructibus fiunt. Magnitudo huic fabæ, color croci, sed ante maturitatem alius atque alius, sicut in uvis. Nascitur densus in ramis myrti modo, non ut in Italia cerasi. Tam dulcis ibi cibus, ut nomen etiam genti, terræque dederit, nimis hospitali advenarum oblivione patriæ. Ferunt ventris non sentire morbos, qui eum mandant. Melior sine interiore nucleo, qui in altero genere osseus videtur. Vinum quoque exprimitur huic simile mulso, quod ultra denos dies negat durare idem Nepos: baccasque contusas cum alica ad cibos doliis condi. Quin & exercitus pastos eo accepimus, ultro citroque commeantes per Africam. Ligno colos niger. Ad tibiarum cantus expetitur. E radice cultellis capulos brevesque alios usus excogitant. Ovid. 10. Met. 96.
Amnicolæque simul salices, & aquatica Lotos.
Lotos etiam, Fructum loti arboris significat. Ovid. 4. de Pont. 10. 18.
Nec degustanti lotos amara fuit.
Lotos, Herba. Plin. lib. 13. cap. 17. Est autem eodem nomine & herba, & in Ægypto caulis in palustrium genere. Recedentibus enim aquis Nili riguis, provenit similis fabæ caule, foliisque densa congerie

stipatis, brevioribus tantum, gracilioribusque: cui fructus in capite papaveri similis incisuris, omnique alio modo. Intus grana ceu milium. Incolæ capita in acervis putrefaciunt, mox separant lavando, & siccata tundunt, eoque pane utuntur. Mirum est quod præter hæc traditur, Sole occidente papavera ea comprimi, & integi foliis. Ad ortum autem aperiri donec maturescant, flosque qui est candidus, decidat.
Lotos pro Tibia ponitur. Festus. Lotos arboris genus, ex cujus materia frequenter tibiæ fiebant.
Adunca lotos. Ovid. 4. Fast. 190.
Terret, & horrendo lotos adunca sono.
Mygdonia lotos. Sil. 8. 505. V. ibi Heins.
Lōtŏphăgi, orum. m. [Λωτοφάγοι] Populi Africæ Minoris. Plin. lib. 5. cap. 4. Lotophagorum oram citra Borion in intimo sinu Syrtis majoris statuit: Ptolemæus inter duas Syrtes Ortum versus, ad Cyniphem fluvium. Herodot. lib. 4. ad minorem Syrtim fere, & Gindanes illos, quorum uxores adeo se Venere jactant, locat. Horum nullus Melæ 1. 7. extr. convenit, trans Borion oram eorum statuenti. Strabo certe libro ultimo, ad minorem Syrtim & insulam ejus insignem, cui nomen est Meninx, Lotophagos habitasse, argumentum esse ait monimenta quædam, & Ulyssis aram, & loton arborem suavissimi fructus, a qua his nomen datum est, in ea copiosam. Quam Plinius quoque ab Eratosthene Lotophagiten dictam esse ait. Illius sententiæ suffragatur Silius illo versiculo lib. 3. 318.
Neritia Meninge satus, &c. Ubi de Coaspe Afro Neritiam insulam cognominat, ob Ulyssis in ea memoriam, qui Ithacam patriam habuit, in qua mons Neritos nemorosus & altus Homero ponitur libro Odysseæ nono v. 91. seq. Hospitales Lotophagos & appulsis mites fuisse constat, atque inde tanta eorum laus. Nam ut Strabo ex Eratosthene retulit, in his litoribus communis Barbarorum mos hospites pellendi. De his Sil. lib. 3. 310.
Spectari castris, quos succo nobilis arbor,
Et dulci pascit lotos nimis hospita bacca. Nimis hospitam dixit, quod vescentes, ejus dulcedine adeo capiuntur, ut terram non nisi inviti deserant. Hinc illa Odysseæ lib. 9. Homeri de sociis Ulyssis fabula.
Lotura, Lotus, a, um. V. LAVO.
Lotus, i. V. supra LOTOS.
Loxa, æ. f. [Λόξαι] Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Fluvius Britanniæ. Vulgo *Eyrth.*

L U

LV. Ludus, Ludos, Quinquaginta quinque. LVCAR. Lucaria. LVCR. Lucretia, Lucretius. LVD. APOLL. Ludi Apollinares. LVD. CIRC. Ludi Circenses. LVD. SAEC. Ludi sæculares. LVD. VICT. Ludi victoriæ. LVG. P. S. Lugduni pecunia signata.
Lua, æ. f. Dea quædam apud veteres fuit, a luendo expiandoque nomen sortita, quæ præerat lustrationibus & lustris. Liv. lib. 8. 1. Armorum vis magna tum inter cæsa corpora hostium, tum in castris inventa est. Ea Luæ matri dare se Consul dixit. Annotavit Turnebus.

L U B

Lŭbet, lubuit, [ἀρέσκει] impers. per u scripsere veteres: quod tamen per i scribimus. Plaut. Pers. 3. 1. 48.
— at, meo si liceat modo,
Sapienter potius faciam, quam stulte s. lubet.
v. Lubere per me tibi licere intelligo:
Verum lubere haud lubeat, si liceat mihi. Idem Amph. prol. 123.
Ita versipellem se facit, quando lubet. Ibid. 2. 1. 8.
Proinde, ut commodum est & lubet, quicque facias. Idem Asin. 4. 1. 36.
Deam invocet sibi, quam lubebit, propitiam. Idem Curcul. 1. 2. 39.
— quid est? ecquid lubet? LR. lubet.
PA. Etiam mihi quoque stimulo fodere lubet te. V. LIBET.
Lŭbens, entis. Partic. [ἀσμένος] Plaut. Cistel. 1. 1. 13.
Lubentique edepol animo factum & fiet a me.
Lubente me facies. Plaut. Stich. 3. 2. 20.
Lubente, me hercle, facies. E. idem ego istuc scio. i. e. quod barbari dicunt, *Ego sum contentus ut facias.* Idem Truc. 2. 4. 10. Me lubente facies. Idem Amph. 2. 2. 218. Edepol me lubente facies. Idem Men. 2. 1. 47.
Cape atque serva: me lubente feceris.
Lubentes sunt malo muliebri. Plaut. Cistell. 4. 2. 13.
Non sum scitior, quæ hos rogem, aut quæ fatigem,
Qui semper malo muliebri sunt lubentes. i. e. Delectat eos malum inferre, sive nocere mulieri alicui. V. LIBENS in LIBET.
Lubenter, Lubentia, Lubidinitas, Lubido, V. LIBET.
Lūbrĭcus, a, um. Adj. [ὀλισθηρὸς, εὐόλισθος, γλισχρὸς] Valla, Lubricus locus est, in quo nequeas insistere, nec ingredi, quales sunt herbæ perfusæ sanguine, ut apud Virgilium de Niso, & Homerum de Ajace Oilei: aut aliter humectatæ: marmora lævigata, lapidesque vel humore conspersi, terra glaciata, aqua gelata, pavimenta, ceteraque hujusmodi, lubrica dicuntur. Hactenus Valla lib. 4.
Semita lubrica canenti clivo. i. e. Glacie. Sil. lib. 3. 519.
Terra lubrica. Tibull. lib. 2. 3. 52.
Via lubrica tota. Propert. lib. 4. 4. 49.
Oculi dicti sunt lubrici eo modo quo a quibusdam pes lubricus pro eo quod est in lubrico: ita oculi quasi in lubrico positi sunt, ut vix queant consistere. Quale est quum dicimus, Spargo humum floribus, pro eo quod est, Spargo humi flores: & Sterno lectum pallio, pro eo quod est Sterno pallium lecto. Hæc Valla lib. 4. Cic. 2. de Nat. Deor. 141. Sed lubricos oculos fecit & mobiles.
Ora lubrica tabo. Stat. 9. Theb. 73.
Viæ lubricæ adolescentiæ. Cic. pro Cœl. 41. Et interdum multas vias adolescentiæ lubricas ostendit, quibus illa insistere, aut ingredi sine casu aliquo, aut prolapsione vix posset. Lubricam adolescentiam, inquit Valla, per translationem vocamus; in qua qui sunt, velut in glacie facile labuntur.
Lubricus, qui facile elabitur, nec prehendi potest. ut
Anguis lubricus, Labilis, & qui facile effluit si comprehendatur manibus. Virg. 5. Æn. 84.
— adytis quum lubricus anguis ab imis.

Amnis lubricus. Ovid. 3. Amor. 6. 81. De Amne, ut Deo.
Conchilia lubrica. Hor. 2. Serm. 4. 30.
Terga lubrica. Virg. 2. Æn. 474.
Lubrica convolvit fublato pectore terga. Servius; Lubricum dicitur & Quod labitur dum tenetur, ut pifcis, ferpens: & Locus in quo labimur; ut,
Et fefe oppofuit Salio per lubrica furgens.
Vultus nimium lubricus afpici. Hor. 1. Carm. 19. 8.
Spes lubrica. Stat. 1. Achill. 547.
Umbra lubrica. Ovid. 5. Faft. 476.
Lubrica prenfantes effugit umbra manus.
Lubricus, Fallax, mobilis. Virg. 11. Æn. 716.
Nequicquam patrias tentafti lubricus artes. Servius.
Lubricus affenfus, Inconftans, non tutus, fragilis. Cic. 4. Acad. 108. Ego enim etfi maximam actionem puto repugnare vifis, obfiftere opinionibus, affenfus lubricos fuftinere, &c.
Defenfio lubrica. Cic. pro Planc. 5.
Lubricus locus, per translationem, pro Difficili & incerto. Cic. 1. Off. 65. Qui locus eft fane lubricus, quoniam vix invenitur qui laboribus fufceptis, periculifque aditis, non quafi mercedem rerum geftarum defideret gloriam. Cic. 4. Acad. 68. Tum paucis additis venit ad Soritas, lubricum fane, & periculofum locum.
Obfervatio lubrica. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Lubrĭcum, i. n. [ὄλισθος] ut, Lubricum itinerum. Tacit. 1. Hift. 79. Et lubrico itinerum adempta equorum pernicitate.
Paludum lubricum. Tacit. 1. Ann. 65. Illi fanguine fuo, & lubrico paludum lapfantes, &c.
Viarum angufta & lubrica. Tacit. 3. Hift. 82. Per angufta, & lubrica viarum flexerant.
Metaph. Adolefcentiæ lubricum. Tacit. 14. Ann. 56. Quin fi qua in parte lubricum adolefcentiæ noftræ declinat, revocas. V. adoleo.
Ætatis lubricum. Plin. Epift. 3. lib. 3. ad Hifpullam.
Linguæ lubricum. Modeftinus in l. Famofi. D. Ad legem Jul. majeft. Nam & perfona fpectanda eft, an potuerit facere, & an ante quid fecerit, & an cogitaverit, & an fanæ mentis fuerit: nec lubricum linguæ ad pœnam facile trahendum eft.

Lubrĭce, Adv. [ὀλισθηρῶς] Dubie, periculofe. Cic. 2. Philipp. 59. Et lubrice verfatus in bello eft. Ex vetufto codice legitur, Reliquorum factorum ejus, P.C. difficilis fane eft reprehenfio & lubrica. verfatus in bello eft, &c.

Lubrĭco, [ὀλισθηρὸν ποιῶ] āre. Lubricum reddere. Juven. 11. Sat. 173. Qui Lacedæmonium pytifmate lubricat orbem. Sic legit Turnebus, hoc fenfu, Qui fputo & faliva trochum, quem jacturus eft, lubricum & volubilem magis reddit. Conftat enim genus illud ludi Græcanicum fuiffe, ut & nomen trochi oftendit, & quod apud auctores reperimus Græco trocho ludere. Lacedæmonii autem omnium Græcorum maxime exercitationes colebant: unde & Lacedæmonium orbem, ut mihi videtur, appellavit. [At Trochus agitabatur, non jactabatur, uti Difcus. Nec poffunt tamen hæc de Difcobolo intelligi. Dici vix poteft quot in fententias abierint interpretes. V. Schol. Vet. Grang. & Schurzfl.
Angues lubricat in fpiras. Tertull. in Genefi cap. 1.

Lubricātus, a, um. Partic. Arnob. lib. 1. adverfus gentes, Lubricatus lapis, & ex olivi unguine ordinatus.

L U C

Lūca, æ. f. [Λοῦκα] Hodie Civitas Tufciæ, fui juris opulenta ac maxime fplendida munitaque. Imperiali libertate gaudet. Cluver. Dicta a Lucumone Hetrufcorum rege. Quondam primum Galliæ Cifalpinæ oppidum, ut ex Suet. Jul. 24. & Cic. 1. Fam. 9. conftat. De hac Strabo lib. 5. Luca urbs eft ad montes Lunæ incumbentes, ubi plerique vicatim habitant: regio tamen virorum probitate floret, & robur militare hinc magnum educitur, & equitum multitudo, ex quibus Senatus militares cepit ordines.

Lūca, vel Lucas, æ. m. Bos luca, dicitur Elephas. [ἐλέφας] Plin. lib. 8. cap. 6. Elephantes Italia primum vidit Pyrrhi regis bello, & Boves lucas appellavit, in Lucanis vifos. Nævius apud Varr. Atque prius pariet locufta lucam bovem. Ideo dicti boves, quod noftri maximam quadrupedem, quam haberent, vocarent bovem. Cur Elephantes dicti funt Lucæ boves, non fatis convenit. V. Varr. de L. L. 6. 3. Ifidor. 12. 2. Lipf. Elect. 2. 4. & Drakenb. ad Sil. 9. 572. [Gloff. Gr. Lat. Ἐλέφας, Elefantus, Vocluca, Barrus. fcribe Bos luca.

Lucania, æ. f. [Λευκανία] Italiæ ultimæ, feu Magnæ Græciæ regio. In qua fuit Pæftum oppidum, & Velia urbs, & Heraclea ad Tarentinum finum.
Violenta Lucania. Hor. 2. Serm. 1. 38.

Lucānus, a, um. Adj. [Λευκανὸς] ut, Aper Lucanus. Hor. 2. Serm. 8. 6.
Juga Lucana. Sil. lib. 8. 571.
Mare Lucanum. Stat. 3. Silv. 2. 85.
Pafcua Lucana. Hor. Epod. 1. 28.

Lucāni, orum. m. [Λευκανοὶ] Populi inter Calabros & Apulos fiti, & a Samnitibus orti, duce Lucio, ut fcribit Plin. lib. 3. cap. 5.

Lucanīca, æ. f. [ἀλλᾶς] Genus farciminis porcinis carnibus infarctum, a Lucanis populis primum inventa. Martial. lib. 13. 35.
Filia Picenæ venio lucanica porcæ,
Pultibus hinc niveis grata corona datur.

Lucanius, i. m. Nomen hominis Plebeii apud Ammian. 28. 4.

Lucanus, i. m. [Λουκανὸς] Cognomen Ro. M. Annæus Lucanus, Cordubenfis patria, poeta egregius, Senecæ philofophi nepos. Scripfit præter 10 libros Pharfaliæ, quos habemus, alia plura: Saturnalia, Tragœdiam Medeam, de Incendio urbis, de Incendio Troico, Silvarum lib. 10. Orphea, & alia quæ veteres Grammatici enumerant in ejus Vita.

Lūcar, āris. [λοῦκαρ Plut.] ut ait Feftus, appellatur Æs quod ex lucis captatur. Alii Lucar, Erogationem dicunt, quæ in lucis fiebat. Et Lucaris pecunia, Quæ in luco erat data. V. Scalig. ad Feft. & Lipf. ad Tacit. p. 743. & Tertull. adv. Gnoft. cap. 8. V. fupra ad dict. locarius notata, in locus. [In Gloff. Lat. Gr. Lucar, Θεατρικὸν, Γέλιων, Μισθὸς ἀπὸ φίσκου. Lego, Γελοίων μισθὸς ἀπὸ φίσκου. Nam γέλοιοι funt γελωτοποιοί. i. e. fcenici artifices, tefte Suida.

Lucāria, orum. n. [Λουκάρια πανηγύρεις] Fefta quæ in luco Romani eolebant, qui permagnus erat inter viam Salariam & Tiberim, pro eo quod victi a Gallis fugientes e prælio ibi fefe occultaverint. Feftus.

Luccius, i. m. vel potius Lucceius, ut in antiquis monumentis eft, Hiftoricus fuit Romanus, quem Cicero rogat, ut res in confulatu geftas feorfum defcribat, 5. Fam. 12.

Lucellum, V. lucrum.

Lucens, V. lux.

Lucentia, æ. f. Citerioris Hifpaniæ urbs, & Romanorum quondam colonia, ut fcribit Pomponius Mela lib. 2. cap. 6. Nunc vulgo *Lugent*, tefte Olivario. V. ad dict. feq.

Lucentum, i. m. [Λουκεντὸν] Hifpaniæ Tarraconenfis oppidum a fuperiore diverfum, quod Ptolemæus lib. 2. cap. 6. ftatuit fupra Carthaginem Occafum verfus. Vulgo *Sufana*. [Cellarius Lucentiam Melæ, Lucentum Plinii & Lucentos Ptolemæi, idem oppidum effe ftatuit. Hodie *Alicante*.

Luceo, V. lux.

Lucēres, um. m. pr. c. tertia pars fuere populi Rom. temporibus Romuli regis. Feft. Servius, Conftat primo tres partes fuiffe populi Rom. unam Tatienfium, a Tito Tatio duce Sabinorum, jam amico, poft fœdera: alteram Ramnetum a Romulo: tertiam Lucerum, quorum, fecundum Livium (1. 13.) & nomen & caufa in occulto funt. Varro tamen dicit, Romulum dimicantem contra Titum Tatium a Lucumonibus, id eft Tufcis, auxilia poftulaffe: &c. Ergo a Lucumone Luceres dicti funt. Hæc Servius in illud Virg. 5. Æn. 560.
Tres equitum numero turmæ, ternique vagantur
Ductores, &c. [Rectius Liv. tertiam equitum centuriam fuiffe.
Luceres, prima modo producta, modo correpta. Propert. lib. 4. 1. 31.
Hinc Tities, Ramnefque viri, Lucerefque coloni. Ovid. 3. Faft. 132.
Quinetiam partes totidem Tatienfibus ille,
Quofque vocant Ramnes, Luceribufque dedit.

Lucerenses, & Luceres, Iidem, tefte Feft.

Lūcĕria, æ. f. [Λουκερία] eft Dauniorum colonia in Apulia, tefte Plinio lib. 3. cap. 11. Strabo quoque idem docet lib. 6. dicitque fuiffe Luceriæ nobile fanum Minervæ.
Arx Luceriæ. Lucan. lib. 2. 473. Emendati codd. habent Nuceriæ.
Nobilis Luceria. Hor. 3. Carm. 15. 13.
Te lanæ prope nobilem
Tonfæ Luceriam, non citharæ decent.

Lucerius, vel Lucerus, i. m. Ardeæ rex, qui auxilio fuit Romulo contra Tatium. Feft. in Lucerenfes. conf. lucetius.

Lucerna, Lucesco. V. lux.

Lūcĕtius, i. m. dictus eft Juppiter, a luce, quam præftare hominibus putabatur. fic Juno Lucetia, quod lucis caufa fit. V. Feft. Serv. ad 9. Æn. 570. Gell. 5. 12. in Gloff. vet. Lucerius fcribitur.

Luci, adv. Lucidus, Lucifer, Lucifuga. V. lux.

Lucianus, i. m. [Λουκιανὸς] Syrus urbe Samofata, [vel potius Armofatis] fub M. Antonino Philofopho potiffimum floruit. Omnem vim & fuavitatem Atticæ eloquentiæ in perftringendis tum aliorum hominum, tum potiffimum philofophorum fuæ ætatis moribus explicavit, qua in re dialogi vires comœdiæ lepore ita temperavit ut novum quoddam ac fuum dicendi genus effinxerit. V. Fabric. Bibl. Græc. lib. 4. cap. 16.

Lūcīlius, i. m. [Λουκίλιος] Nomen gent. Ro. a luce deductum. a Luce enim Lucius, a Lucius Lucilius. [ut a Mane, Manius, Manilius.
Lucilius Satyrarum primus inter Latinos promeruit laudem, & apud Neapolim anno ætatis fuæ quadragefimo fexto defunctus, publico funere elatus fuit. De Lucilio meminit Hor. 1. Serm. 4. & 10. ubi de fcriptoribus veterum comœdiarum loquitur.
Sapiens Lucilius. Hor. 2. Serm. 1. 17.
Lucilius Baffus, malus Poeta. Cic. 12. Att. 5. Cato me quidem delectat, fed etiam Baffum Lucilium fua.
Alius Lucilius, Senecæ epiftolis clarus, & Nat. Quæft. libris, quos ei infcripfit, fuit Procurator Siciliæ, vir eruditus & ftudiofus; & infignis poeta ut ex eodem Seneca conftat. Sunt qui Lucillius fcribunt.

Luciliānus, a, um. Adj. ut, Filius Lucilianus. Cic. 16. Att. 11.
Charactere Luciliano libelli. Varr. de R. R. 3. 2.

Lūcīna, æ. f. dicta eft Juno, quæ partui præeft, quod partum ferat in lucem. Sunt qui a Luco deducunt, qui Romæ Junoni facer eft in Exquiliis. Plin. lib. 16. cap. 44. Ovid. 2. Faft. 449.
Gratia Lucinæ, dedit hæc tibi nomina lucus:
Aut quia principium tu dea lucis habes. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. ult. Lucina, quæ Luna eft, a parientibus invocatur, quia proprium ejus munus eft diftendere rimas corporis, & meatibus viam dare: quod accelerando partui eft falutare.
Lucina, Ilithyia, Genialis; Idem. Hor. in Carm. fæcul. 15.
Cafta fave Lucina. Virg. 4. Ecl. 10.
Experta primos labores Lucinæ. Virg. 4. Georg. 340.
Favente Lucina pignora bina dedi. Ovid 6. Epift. 122.
Pati Lucinam, Parere. Virg. 3. Georg. 60.
Parce precor gravidis, facilis Lucina, puellis. Ovid. 2. Faft. 451.

Lucīnus, a, um. Adj. ut, Horæ Lucinæ. i. e. Horæ, quibus edimur in lucem. Prudent. contra Symmach. 2. 222.

Lucinia, æ. V. luscinia.

Lūcius, i. m. [Λούκιος] Prænomen apud Romanos fuit frequens, multisque commune, ut Lucius Pifo, Lucius Cæfar, &c. A Luce ducitur. Lucius (ait Pompeius Feftus) prænomen eft ejus, qui oriente luce natus eft. Varro de L. L. lib. 5. 2. Lucii, a prima luce in creatione. conf. 8. 38 extr.

Lucipor, ōris. m. Lucii puer vel fervus. Plin. 33. 1. Apud antiquos finguli Marcipores, Luciporefve, dominorum gentiles, victum in promifcuo habebant. V. marcipor.

Lucomēdi, orum. m. a duce fuo Lucomo dicti: qui poftea Lucerenfes dicti funt. Feftus. Aliis Lucumedi a Lucumone vocantur. V. lucumo.

Lūcrētia, æ. f. [Λουκρητία] Nobilis in hiftoria Romana femina, Sp. Lucretii filia, quam Sex. Tarquinius, Tarquinii Superbi Romanorum regis filius, per vim & fraudem ftupravit. Quod ipfa quum patri & viro Collatino indicaffet, gladio fe occidit, fecitque ut populus fcelus ulcifcentibus faveret, & reges exigeret. Claud. de Laud. Seren. 153.
Et gravis incumbens cafto Lucretia ferro, &c. Hanc hiftoriam narrat Liv. 1. circa finem: & Ovid. 2. Faft. 685. Seneca Octav. 300.
Te quoque bellum trifte fecutum eft,
Mactata tua miferanda manu

Nata

Nata Lucretii, stuprum saevi
Passa tyranni.

Pro Pudica, & mariti amante ponitur a Petron. cap. 9. Cum ego proclamarem, gladium strinxit, & si Lucretia es, inquit, Tarquinium invenisti. V. Martial. 11. 105.

LŪCRĒTĬLIS, is. m. [Λουκρήτιλος] Mons est in Sabinis, de quo Hor. 1. Carm. 17. 1.
Velox amoenum saepe Lucretilem
Mutat Lycaeo Faunus.

LUCRETILĪNUS, a, um. Adj. ut, Sol Lucretilinus. Cic. 7. Att. 11.

LŪCRĒTIUS, i. m. [Λουκρήτιος] poeta Terentio, Varrone, & M. Tullio paulo antiquior. Scripsit de Rerum natura libros sex. Periit aetate integra, quum paucos annos supra quadraginta implevisset. Eusebius tradit eum tanto furore percitum fuisse assumpto amatorio poculo, ut propria manu se interfecerit. Ovid. 1. Amor. 15. 23.
Carmina sublimis tunc sunt peritura Lucreti,
Exitio terras quum dabit una dies.

LUCRĪNUM, i. n. Dauniorum est oppidum in Apulia, ut scribit Strabo lib. 6. & Pomponius lib. 2. [Sic quidam codd. cap. 4. in emendatis est Larinum. Strabonis quoque citatio falsa est.

LŪCRĪNUS & Avernus [Λουκρῖνος καὶ Ἄορνος] lacus, uterque in Baiano sinu est. At Lucrinus Populi Romani cura piscosus factus, vectigalibus operam pensantibus. V. Servium apud Virg. 2. Georg. 161.
An memorem portus, Lucrinoque addita claustra, &c.

LUCRĪNUS, a, um. Adj. [Λουκρῖνος] ut, Aqua Lucrina. Propert. lib. 1. 11. 10. Lacus Lucrinus. Hor. 2. Carm. 15. 3.

LUCRINENSIS, e. Idem. ut, Res Lucrinenses. Cic. 4. Att. 10.

LUCRUM, i. n. [κέρδος] Quaestus. Ter. Heaut. 4. 4. 25.
Nae ille haud scit, hoc paulum lucri quantum ei
Damni apportet.

Lucrum & quaestus. Cic. 5. Tusc. 9. Alii emendi aut vendendi quaestu & lucro ducerentur.
Cupido lucri. Ovid. 3. de Arte Am. 373.
Scabies & contagia lucri. Hor. 1. Epist. 12. 14.
Studium lucri. Hor. 4. Carm. 12. 25.
Bonum lucrum. V. BONUS.
Dulce. Ovid. 1. Fast. 194.
Perenne lucrum. V. PERENNIS.
Pudenda lucra. Ovid. 3. de Arte Am. 442.
Sordidum lucrum. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Abrumpere lucrum. Ulpian. in l. j. Quarum rerum actio datur, Neque enim oneratum se hoc nomine potest queri libertus, si lucrum abruptum ex re patroni non fecerit. Lucrum abruptum dicit, quasi Praeceps, & praeter spem abactum, ait Budaeus. Legitur & Abreptum & Obruptum.
Afficere lucro. V. AFFICIO.
Apponere lucro. Hor. 1. Carm. 9. 14.
Quid sit futurum cras, fuge quaerere: &
Quem sors dierum cunque dabit, lucro
Appone.
Deputare in lucro. Ter. Phorm. 2. 1. 21.
Quicquid praeter spem eveniet, omne id deputabo in lucro.
Dare lucrum vel Addere. Cic. 5. Verr. 72. Imperat Agyrinensibus ut decumas ipsi publice accipiant, Apronio lucrum dent. Et paulo post, Quare putabas emptori lucrum addi oportere?
Facere lucrum ex vectigalibus publicis. Cic. 5. Verr. 86. Quomodo igitur hoc assequar, Judices, ut sciam lucri quantum factum sit?
Facere lucri rem dicitur pro Facere lucrum alicujus rei. Nepos 8. 1. 3. Quae ille universa naturali quodam bono fecit lucri. V. LUCRIFACIO.
Ligurire lucra. V. LIGURIO.
Ponere in lucro aliquid. Cic. pro Flacc. 40. Quiescant igitur & me hoc in lucro ponere, atque aliud agere patiantur. Idem 7. Fam. 24. Id ego in lucris pono.
Revocare ad lucrum. Cic. 3. Philipp. 30. Reliquas res ad lucrum, praedamque revocaverit.
Esse in lucro. Ovid. 1. Trist. 3. 68.
Est lucro. Plaut. Mil. 3. 1. 80. Cic. 13. Philipp. 40. Quibus utri nostrûm ceciderint, lucro futurum est.
Est lucri, Prodest. Ter. Phorm. 1. 2. 11. Ubi quid mihi lucri est te fallere?
Lucrus, masculino genere, teste Nonio, apud Plautum Pers. 4. 3. 23.
— nunc eam narrabo, unde tu pergrandem lucrum facias. Al. Pergrande.

LUCRŌSUS, a, um. Adj. [κερδαλέος] Plenum lucro. Plin. lib. 18. cap. 31. Id peraeque lucrosissimum. Idem lib. 37. cap. 12. Neque est ulla fraus vitae lucrosior.
Bona lucrosa. Caius in l. Ejus. D. de testam.
Dolus lucrosus. Ulpian. in l. 3. D. de tribut. action.
Eloquentia lucrosa, & sanguinans. Tacit. de Orat. 12.
Poena est lucrosa poetae. Ovid. 2. Trist. 507.
Voluptas lucrosa. Ovid. 1. Amor. 10. 35.

LUCRŌSE, Adv. Hieron. Epist. 22. de Custod. Virg. cap. 5. Sub virginali nomine lucrosius pereant. sed M. Victorius ibi Tutius mavult.

LŪCELLUM, i. n. dimin. [κερδύφιον] Cic. 5. Verr. 72. Age, quid tum? si Apronio, deliciis Praetoris, lucelli aliquid jussi sunt dare, putate Apronio datum: si Apronianum lucellum, ac non Praetoria praeda vobis videbitur.
Dulce lucellum. Hor. 1. Epist. 18. 102.

LUCROR, [κερδαίνω, χρηματίζομαι] āri. depon. Lucrum facere. Cic. 7. Verr. 61. Pretio certo missos facere nautas: missorum omne stipendium lucrari.
Indicia veteris infamiae lucrari. Cic. 3. Verr. 33. Damna, dedecora &c. praetereantur: lucretur indicia veteris infamiae. i. e. Ne reposcatur ab eo illiusmodi damnorum ratio. Hotom. [Apparet Judicia legisse V. C. Sed melius Indicia. i. e. Non indicabo, Praeteribo silentio hanc infamiam ipsius. V. Graev.
Moram fati lucrari. Stat. 9. Theb. 779.
A morte lucrari. Lactant. Divin. Instit. lib. 5. pag. 2. Nam si lucrari hos a morte, ad quam concitatissime tendunt, non potuerimus. i. e. A morte eripiendo lucrum facere. H. St. Exstant cap. 1. non longe a principio.

LUCRANS, antis. Partic. Suet. Neron. cap. 45. Ex annonae caritate lucrantium accrevit invidia. Al. Luctantium. V. loc.

LUCRĀTUS, a, um. Partic. [χρηματισάμενος] ut, Hor. 4. Carm. 8. 19. de Scipione, qui Africanus dictus fuit.
Ejus, qui domita nomen ab Africa　　Lucratus rediit.
Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Hor. de Arte Poet. 258.

LUCRATIO, ōnis. f. Tertull. adv. Gnost. cap. 4. & ad Uxor. 2. 7.

LUCRĀTĪVUS, a, um. Adj. Julianus in l. Omnes. D. de action. & oblig. Omnes debitores, qui speciem ex causa lucrativa debent, liberantur, quum ea species ex causa lucrativa ad creditorem pervenisset.
Acquisitio lucrativa. Ulpian. in l. Apud Celsum. §. Auctoris. D. de doli mali. except.
Opera lucrativa. Quintil. 10. 7. p. 958. Sed vox Lucrativa suspecta est Burm. V. eum ad loc.

LUCRĬFĀCIO, ēci, actum, [κερδαίνω] ĕre. Idem quod Lucrari. Martial. lib. 8. 11.
Emit lacernas millibus decem Bassus,
Tyrias coloris optimi lucrifecit.
Sic per Analogiam & Sumptifacere, vide in BESTIS. H. St.
Injuriam lucrifacere. Plin. lib. 7. cap. 39. i. e. Injuriam impune committere, & poenam non luere. Budaeus.
Nomen lucrifacere. Varr. 3. de R. R. cap. 4. Atque adeo non dissimulabo quod volo de ornithone primum, quod lucrifecerunt hoc nomen turdi. In multis libris divisim scribitur.

LUCRIFĪO, [κερδαίνομαι] ĕri. passiv. Cic. 5. Verr. 111. Quid si ostendo in hac una emptione lucrifieri tritici modios centum?

LUCRIFACTUS, a, um. Partic. [κερδανθείς] Cic. 5. Verr. 174. Jam vero ab isto omnem illam ex aerario pecuniam, quam his oportuit civitatibus pro frumento dari, lucrifactam videtis.

LUCRĬFĬCUS, a, um. Adj. ut, Facula & Fortuna lucrifica. Plaut. Pers. 4. 3. 46, 47.

LUCRĬFĬCO, āre. Tertull. de Praescript. cap. 24. Paulus factus omnibus omnia, ut omnes lucrificaret.

LUCRIFICĀBĬLIS, e. Adj. [κερδαλέος] Plaut. Pers. 4. 7. 2.
Nae hic tibi dies illuxit lucrificabilis.　i. e. Lucrum afferens. Antiquum.

LUCRĬFŪGA, ae. m. [φυγοκερδής] Qui lucrum fugit. Plaut. Pseud. 4. 7. 33.
— Venus mihi haec
Bona dat, quum hos huc adjicit lucrifugas, damni
Cupidos, qui se suamque aetatem bene curant.

LUCRIPĔTA, ae. m. ut, Foenerator lucripeta. Plaut. Most. argument. v. 6.

LUCRIUS, i. m. Qui lucro praeest. Mercurius. Arnob. 4. p. 132. Quis est, qui credit esse Deos Lucrios, & lucrorum consecutionibus praesidere? de Mercurio loquitur, qui κερδῷος dictus. V. Meurs. ad Lycoph. Alexandr. v. 208.

LUCRIO, vel LUCRO, ōnis. m. Lucrari undique cupiens. Sic Lucro, Servile nomen apud Petron. cap. 60. conf. l. 37. §. 3. ff. de Legat. 3.

LUCTATIUS, V. LUTATIUS.

LUCTA, ae. f. [πάλη] Unus ex quinque ludis Graecorum, quo alius alium prosternere in terram nititur. Hygin. Fab. 273. Ajax vicit lucta. V. Sidon. 2. Epist. 1. & Auson. Epigr. 93. Mercurial. de Art. Gymn. 2. 8.

LUCTOR, [παλαίω, διαπαλαίω] āri. a Luo, luis, derivatum; significat Conari, niti: quia in hujusmodi conatu membra solvuntur, inquit Perottus. [Sed verisimilius est a nomine verbum deduci, ut a Lucrum, Lucrari, a Bellum, Bellare, a Praeda, Praedari, a Pugna, Pugnare. Sic & Gr. παλαίω a πάλη Stephanus deducit.
Luctari dicuntur qui se invicem complectentes, alter alterum in terram dejicere nituntur. Virg. 6. Æn. 643.
Contendunt ludo, & fulva luctantur arena.
Luctantur inter sese. Hygin. Fab. 126.
Complexu luctatur Polypus. Plin. lib. 9. cap. 30.
Equo luctari. Sil. 4. 240.
Molimine magno luctari, dicitur Boreas. Ovid. 6. Met. 694.
Morti luctari. Sil. lib. 10. 296. Morti, Cum morte.
Sicut Pugnare cum Dativo, verbum simplex pro composito Reluctari. Vide in MORS. H. St.
Remis ad opem luctare ferendam, Quantum potes. Ovid. 4. Trist. 5. 19.
Luctandum in turba. Hor. 2. Serm. 6. 28.
Translate. Liv. 7. 38. An aequum esse, deditios suos illa fertilitate atque amoenitate perfrui, se militando fessos in pestilenti atque arido circa urbem solo luctari, aut in urbe insidentem tabem crescentis in dies foenoris pati?
Luctari cum aliquo, In disputatione. Cic. 1. de Orat. 74. Tum ridens Scaevola, Non luctabor, inquit, tecum, Crasse, amplius.
Circa omnia momenta luctari. Quintil. lib. 5. cap. 13. Est & illud vitium nimium soliciti, & circa omnia momenta luctantis. V. ibi Burm.
Lucto, are. apud antiquos. Ennius lib. 9. Viri a validis viribus luctant. Ter. Hec. 5. 3. 32.
Dicitque sese illi annulum, dum luctat, detraxisse.

LUCTANS, antis. Partic. [παλαίων] ut, Juvenci luctantes. Virg. 2. Georg. 357.
Anima luctans. Virg. 4. Æn. 696.
— Irim demisit Olympo:
Quae luctantem animam, nexosque resolveret artus.　h. e. Egredi conantem. [Morti luctantem. V. in ipso verbo. Quod vulgo Agonizare dicunt.
Lumina luctantia composuit somnus. Sil. lib. 7. 204.
Oscula luctantia carpit. Ovid. 4. Met. 358.
Venti luctantes. Virg. 1. Æn. 57.
— hic vasto rex Æolus antro
Luctantes ventos, tempestatesque sonoras
Imperio premit.　Ubi Servius; Luctantes, Elaborantes egredi.
Viri luctantes. Propert. lib. 3. 14. 4.

LUCTANTES, ium. m. pl. in contignatione dicuntur, quod erecti invicem se teneant more luctantium. Isidor. 19. 19. Subauditur Trabes, aux vox similis.

LUCTĀTUS, a, um. Partic. metaph. Vellei. 2. 63. 3. Dubia fide diu, quarum esset partium, secum luctatus.

LUCTĀTIO, ōnis. f. [παλαισμα] Cic. de Fato, 12. Vigila Chrysippe, ne tuam causam, in qua tibi cum Diodoro valente dialectico magna luctatio est, deseras. Hic per translationem dictum. Liv. 21. 36. extr. Taetra ibi luctatio erat, ut a lubrica glacie non recipiente vestigium, &c.
Sine adversario nulla luctatio est. Cic. de Fato 30.

LUCTĀTUS, ûs. m. [διαπάλαισμα] Idem ac Luctatio. Plin. lib. 32. cap. 2. Quem luctatum ejus si forte alius scarus extrinsecus videat, apprehensa mordicus cauda adjuvare nixus erumpentis. Sic lib. 8. cap. 12. Scit ille imparem sibi luctatum contra nexus.

LUCTĀTOR, ōris. m. [παλαιστής] Plaut. Pseud. 5. 1. 6.
— magnum hoc vitium vino est:
Pedes captat primum, luctator dolosu' est. Ovid. in Ibin, v. 395.
Ut jacet Aonio luctator ab hospite fusus.

LUCTĀMEN, ĭnis. n. [διαπάλη] Idem ac Lucta. Virg. 8. Æn. 89.
Mitis ut in morem stagni placidæque paludis
Sterneret æquor aquis, remo ut luctamen abesset.
Miserum luctamen. Valer. 2. Argon. 234.

LUCTĪTOR, āri. frequent. Unde Priscianus, p. 797. inquit apud vetustissimos, Luctitor pro Luctito inveniri.

LUCTU, LUCTUOSUS. V. LUGEO.

LŪCUBRO, [νυκτογραφέω, λυχνεύω] āre. Aliquid nocte ad lucernam componere. Liv. 1. 57. Sed nocte sera deditam lanæ inter lucubrantes ancillas in medio ædium sedentem inveniunt. De Lucretia.
Male exponitur tantum, Ad lucernam componere, pro Facere. H. St.
Farinam pervigilem lucubrare. Apul. 9. Met.
Lucubrandum est. Cels. lib. 1. cap. 2.

LUCUBRĀTUS, a, um. Partic. Cic. in Parad. 1. pr. Accipies hoc parvum opusculum, lucubratum his jam contractioribus noctibus: quoniam illud majorum vigiliarum munus in tuo nomine apparuit.
Nox lucubrata. Martial. 4. 89.

LUCUBRATIO, ōnis. f. [νυκτογραφία] Columel. lib. 11. cap. 2. Item ad lucubrationem vespertinam palos decem, vel ridicas quinque conficere, totidemque per antelucanam lucubrationem. Cic. 1. de Nat. Deor. 91. Nam ista quæ vos dicitis, sunt tota commentitia, vix digna lucubratione anicularum.
Lucubrationum fuligo bibenda. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Ad lucubrationem conficere aliquid. Columel. lib. 11. cap. 2. Nulla regio non aliquid affert, quod ad lucubrationem confici possit.
In lucubratione aliquid agere. Columel. lib. 11. cap. 2. non ita procul a fine. Nam multa sunt quæ in lucubratione recte aguntur.
Per lucubrationem ferramenta acuere. Columel. lib. 11. cap. 2.

LUCUBRATIUNCŬLA, æ. f. dimin. Pro opere elucubrato. Gell. præfat. Si cui forte nonnunquam tempus voluptasque erit, lucubratiunculas istas cognoscere. Noctes Atticas suas intelligit.
Pro Tempore lucubrationis ponitur ab Auson. Epist. 21. Isti spatio lucubratiunculæ unius effusi, i. e. Vigilia unius noctis.

LUCUBRATŌRIUS, a, um. Adj. Lucubratoriam lecticulam, [νυκτογραφικὸν φορεῖον] Tranquillus appellat in Augusto cap. 78. Lectulum, in quo lucubrare solebat Augustus.

LUCULENTUS, V. LUX.

LŪCULLUS, i. m. [Λούκουλλος] Cognomen fuit Liciniorum. L. Licinius Lucullus hujus familiæ facile fuit clarissimus. Hic Quæstor in Asiam profectus, ibi permultos annos admirabili cum laude Provinciæ præfuit: deinde, factus Prætor, eo rediens, eam justissime rexit. Adversus Mithridatem missus, Collegam suum Cottam Chalcedone obsessum liberavit. Cyzicon obsidione solvit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eumque regno suo Ponto expulit, quem rursum cum Tigrane rege Armeniæ subveniente, magna felicitate superavit. Hic (ut refert Athenæus) quum Romam post expeditionem Ponticam rediisset, ad vitam sumptuosam & elegantem se conjecit. tantas enim opes sibi paraverat, ut ædibus & Prætoriis exstruendis, hortis & cœnationibus amœnissimis, incredibilique sumptu paratis, & bibliotheca insigni utriusque linguæ libris referta, atque omnibus, obvia & patenti, opes bello quæsitas conterere non potuerit, quum interim quotidiano epularum apparatu in proverbium pæne venerit. Meminit hujus Dio lib. 35. Velleius lib. 2. 33. Flor. lib. 3. cap. 5. Eutrop. lib. 6. cap. 7. Plutarch. in vita; & Appian. in Mithridaticis.

LUCULLĒUS, a, um. Adj. [Λουκούλλειος] Plin. lib. 36. cap. 6. Post hunc Lepidum ferme quadriennio L. Lucullus Consul fuit, qui nomen (ut apparet ex re) Luculleo marmori dedit, admodum delectatus illo, primusque Romam invexit.

LUCULLĒA, n. pl. [Λουκούλλεια] Appian. in Mithrid. p. 143. circa principium. Καὶ λιμῷ πιεσθέντες ὑπὸ Λουκούλλου, ἀγῶνα τε αὐτῷ ἔθεντο, μέχρι νῦν πλέονα τὰ Λουκούλλεια καλούμενα. H. St. Græca forma dicitur, ut cetera id genus, Olympia, Isthmia, Nemea, &c.

LUCULLĀNUS, a, um. Aliud Adj. Sidon. Paneg. Antem. v. 511.
— Lucullanis freta cincta carinis.

LŪCUMO, ōnis. m. [Λουκούμων] Proprium viri nomen, a quo Lucumones appellati. Varro, Dimicantem Romulum contra T. Tatium a Lucumonibus, id est Tuscis auxilia petisse. V. LUCERES. & Varr. L. L. 4. 9.
Lucumo, pro Stulto & furioso. Auson. Ep. 4. ad Theonem, v. 70.
Anticyramque bibas Samii lucumonis acumen. Al. Anticipesque tuo. Nam insani se purgabant elleboro. Hæc vox a S. Pompeio Festo etiam observata est. ait enim, Lucumones quidam homines ob insaniam dicti, quod loca, ad quæ venissent, infesta facerent. V. Turneb. Advers. 2. 23.

LŪCUNS, untis. n. Edulii genus quoddam veteribus usitatum. Varro apud Nonium, 2. 483.
Ac nulla ambrosia ac nectar, non allia, sardæ,
Panis, pemma, lucuns, cibus qui purissimus multo est.

LŪCUNCŬLUS, i. m. dimin. a Lucuns; Edulii quoque sive potius panificii sciti genus. Apuleius 10. Milef. p. 245. Hic panes, crustula, lucunculos, hamos, lacertulos, & complura scitamenta mellita. Afranius apud Non. l. c. Pistori cur non, cur non scriblitario ut mittat fratris filio lucunculos? Ex Turneb. Adverf. 18. 20. V. Lex. Pitisc.

LŪCUNTER, ĕris. m. Forte idem Genus operis pistorii apud Festum. V. ibi Jos. Scalig. & Salmas. ad Ælium Lamprid.

LŪCUS, i. m. [ἄλσος, τέμενος] Nemus arboribus densum. Dictus Lucus per antiphrasim, eo quod non luceat. quoniam quum nullæ illic arbores propter religionem cæderentur, opacus, & sine luce erat. Valla, Lucus nequaquam cæduus est: quin potius manu consitus religiosusque, atque vel alicui deo, vel alicujus hominis cineribus consecratus. Ideoque aut circa delubra numinum, aut circa sepulchra virorum positus est. Hactenus Valla lib. 4. Cic. pro Milon. 86. Vos enim Albani tumuli, atque luci, vos inquam, imploro atque obtestor. Et 1. de Divin. 101. Lucus vestæ. Virg. 1. Æn. 445.
Lucus in urbe fuit media lætissimus umbra. Ubi Servius; Ubicunque Virgilius Lucum ponit, sequitur etiam consecratio. Idem 6. Æn. 673.
Nulli certa domus: lucis habitamus opacis. Dicuntur enim heroum animæ lucos tenere. Lucus autem dicitur, quod non luceat: non quod sint ibi lumina causa religionis, ut quidam volunt. conf. ad alt. loc.
Meminit Quintil. lib. 1. cap. 6.
Senium venerabile lucorum. Stat. 1. Silv. 3. 39.
Alti luci. Virg. 8. Ecl. 86.
Caligans nigra formidine lucus. Virg. 4. Georg. 468.
Desertis cessant sacraria lucis. Propert. lib. 3. 13. 47.
Inaccessi luci. Virg. 7. Æn. 11.
Iners lucus, Quietus. Stat. 10. Theb. 86.
Ingens lucus. Virg. 7. Æn. 29.
Pios errare per lucos. Hor. 3. Carm. 4. 7.
Prænubilus lucus densa arbore. Ovid. 3. Amor. 13. 7.
Sacri luci. Virg. 5. Æn. 761.
Sacrati. Virg. 7. Æn. 78.
Sancti. Ovid. 15. Met. 791.
Silentes. Virg. 1. Georg. 477.
Sonantes. Virg. 10. Ecl. 58.
Steriles. Stat. 2. Theb. 12.
Viridis lucus. Virg. 7. Æn. 800. & Stat. 5. Theb. 152.
Umbrosi luci. Hor. 1. Carm. 4. 11.

LUCUS AUGUSTI, [Λοῦκος Αὐγούστου] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. alio nomine Oluca, Hispaniæ Tarraconensis urbs: *Lugo* vulgo. Olucense episcopium. Aras Sextianas Plinius: Augusti turrim Mela nominat.

LUCUS FERONIÆ, Tuscorum colonia, auctore Ptolem. lib. 3. cap. 1. *Bientina* hodie.
Lucus item Feroniæ, Promontorium est Hetruriæ eidem Ptolemæo. Vulgo *Petra sancta*.

LUCŬLUS, i. m. dimin. Suet. in Vita Horat. Domusque ejus ostenditur circa Tiburtini luculum.

L U D

LUDIA, LUDIBRIUM, LUDIBUNDUS, LUDICRUS, LUDIFICO, LUDIUS, LUDO. V. LUDUS.

LŪDUS, i. m. [παιδιὰ, παίγμα] dicitur in facto, Jocus in verbo: ut ait Valla. ut, Ludus pilæ, vel tesserarum, vel talorum. Cic. 3. de Orat. 58. Ad pilam se, aut ad talos, aut ad tesseras conferunt, aut etiam novum sibi aliquem excogitant in otio ludum.
Campestris ludus. V. CAMPUS.
Consimilis ludus. V. CONSIMILIS.
Tempestivum pueris concedere ludum. Hor. 2. Epist. 2. 142.
Dare alicui operam ludo. Plaut. Rud. 2. 4. 13.
Otium ubi erit, tum tibi operam ludo & deliciæ dabo. i. e. Tecum ludam, & delicias faciam.
Dare ludum amori, Indulgere amori. Hor. 3. Carm. 12. 1.
Postremo, cum paruerit voluptatibus, dederit aliquid temporis ad ludum ætatis, atque ad inanes hasce adolescentiæ cupiditates. Cic. pro M. Cœlio. p. 500. edit. Lamb. H. St. Exstant fegm. 42. Aliter 28. Datur enim concessu omnium huic aliquis ludus ætati. h. e. Conceditur ab omnibus.
Ducere noctem ludo. Virg. 3. Georg. 379.
Gaudens ludis. Hor. 1. Epist. 7. 59.
Genuit ludus trepidum certamen & iram. Hor. 1. Epist. 20. 48.
Incidere ludum. Hor. 1. Epist. 14. 36.
Nec lusisse pudet, sed non incidere ludum. h. e. Interrumpere; desinere ludere aliquando.
Inani ludo prohibere animos. Virg. 4. Georg. 105. V. INANIS.
Longo ludo fatiatus. Hor. 1. Carm. 2. 35.
Publicus ludus urbis, Festivitas. Hor. 4. Carm. 2. 42.
Ludus, pro Joco accipitur quandoque. Hor. 1. Serm. 1. 27.
Sed tamen amoto quæramus feria ludo.
Jocans ludus. Lucret. lib. 4. 586.
Seria vertere ludo. Hor. de Arte Poet. 226.
Adhibere ludos. V. ADHIBEO.
Facere ludos. Lucret. lib. 4. 794.
Scilicet arte valent simulacra, & docta vagantur,
Nocturno facere ut possint in tempore ludos? Ter. in Phorm. 5. 7. 52, Oh tune is eras? D. ut ludos facit.
Facere ludos aliquem, pro Irridere. Plaut. Capt. 3. 4. 48.
Ut sceleftus, Hegio, nunc iste te ludos facit. Idem Bacchid. 5. 1. 4.
Facere operam ludos, Perdere operam. Plaut. Rud. 4. 1. 8.
Pol magis sapiisset, si dormivisset domi:
Jam nunc & operam ludos facit, & retia. conf. LUDO.
Novi jam ludum. Plaut. Amph. 4. 2. suppof. 2. 32. V. NOSCO.
Reddere ludos alicui. Ter. And. 3. 1. 21.
Hiccine me si imparatum in veris nuptiis
Adortus esset, quos mihi ludos redderet!
Ludo, ablativus, Per ludum. Virg. 5. Æn. 674.
Qua ludo indutus belli simulacra ciebat.
Ludus, Cantilena. Virg. 7. Ecl. 17.
Posthabui tamen illorum mea feria ludo. Servius.
Cauti ludi. pl. pro fing. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 206. Al. Casti.
Ludus est, illa perdiscere. i. e. Res nullius negotii. Cic. 2. de Fin. 27. Et 2. de Orat. 72. Omnium ceterarum rerum oratio, mihi crede, ludus est homini non hebeti.
Ludus & Jocus, pro Re abjecta ac parvi pretii, quæ merito contemni ac ludibrio haberi possit. Catull. 40. 3.
Jocum me putat esse mœcha turpis. Ter. Eun. 2. 3. 7.
Hic vero est, qui si amare occeperit, ludum jocumque
Dices fuisse illum alterum, præut hujus rabies quæ dabit. Cic. pro Flacc. 12. quum fidem auctoritatemque eriperet testimoniis Græcorum, usus collatione Romanorum hominum; Num, inquit, illos idem putatis? quibus jusjurandum, jocus est: testimonium, ludus: existimatio vestra, tenebræ. Liv. 28. 42. in oratione Fabii Max. adversus P. Scipionem, res ipsius gestas in Hispania conterentis atque elevantis, Næ tibi, P. Corneli, quum ex alto Africam conspexeris, ludus & jocus fuisse Hispaniæ tuæ videbuntur. [Cic. 7. Verr. 181. Ut ad istos honores pervenirent, ad quos vos per ludum & negligentiam pervenistis.

Ludus, in singulari, de Privatis & de exercitatione gymnastica dicitur, quum multorum conventus ab uno eruditur præceptore. Asconius in Divinat. 47. Omnem scholam ludum dixere Romani.
Ludus, [διδασκαλεῖον] pro Loco sumitur in quo quis exercetur docetur-ve. Sic dicimus Ludum palæstræ, Ludum pilæ, Ludum gladiatorium, Ludum musicum, Ludum litterarium.
Gladiatorius ludus, Schola in qua gladiatoriæ arti dabatur opera. Sueton. in Cæs. cap. 31. Formam, qua ludum gladiatorium erat ædificaturus, consideravit. Quintil. in Gladiatore segm. 12. p. 200. Burm.. Quia redemptorem illis divitem promiseram patrem, in ludum vendiderant, tanquam decepti. h. e. Gladiatorum. Ludos tamen gladiatorios (inquit Valla) frequentius, quam Ludum dicimus, quando unum plurave paria gladiatorum ad spectaculum pugnatura producuntur. V. Torrent. ad l. c. Suet. & Broeckh. ad Tibull. 1. 4. 45. [Munus potius dicebant fere. q. V.
Antiquus ludus. Hor. 1. Epist. 1. 3.
Spectatum satis, & donatum jam rude, quæris
Mæcenas iterum antiquo me includere ludo.
Grammatices ludus. Cic. 2. de Orat. 100. Hoc in ludo non præcipitur: faciles enim causæ ad pueros deferuntur. Et statim post, Hæc est in ludo causarum fere formula. De Grammatices ludo.
Litterarum ludus. Plin. lib. 9. cap. 8. de delphinis, Puerum, ex Baiano Puteolos itantem in ludum litterarum. Et paulo post, Receptumque Puteolos per magnum æquor in ludum ferebat. Ubi emendati libri Litterarium exhibent. V. mox. Liv. 6. 25. Ingressus urbem, ubi patentes januas & tabernis apertis proposita omnia in medio vidit: intentosque opifices suo quemque operi, & ludos litterarum strepere discentium vocibus, &c.
Litterarius ludus, Schola in qua pueri litteris dant operam. Quintil. lib. 1. cap. 4. Litterarii pæne ista sunt ludi, & trivialis scientiæ. Sic Ascon. l. c. Litterarii ludi magister. V. LITTERA.
Discendi ludus, non lusionis. Cic. 3. Q. frat. 4. Hæc scripsi ad IX Calendas Novembris, quo die ludi committebantur, in Tusculanum proficiscens, ducensque mecum Ciceronem meum in ludum discendi, non lusionis.
Pueritiæ disciplina & ludus. Cic. pro Lege Manil. 28. Qui e ludo, atque pueritiæ disciplina, bello maximo atque acerrimis hostibus, ad patris exercitum, atque in militiæ disciplinam profectus est.
Viles ludi. Hor. 2. Serm. 10. 75.
Aperire ludum, pro Ludimagistrum fieri. Cic. 9. Fam. 18. Dionysius tyrannus quum Syracusis pulsus esset, Corinthi dicitur ludum aperuisse.
Ludi, in plurali, Spectacula publica significant, & Dies spectaculorum. Cic. 4. Verr. 130. Inter binos ludos.
Apollinares ludi. Cic. 10. Philipp. 7.
Cereales ludi. V. CERES.
Celebres ludi. Ovid. 1. de Arte Am. 97.
Apparare ludos magnificentissimos. Cic. 3. Q. frat. 8. extr. Ludos apparat magnificentissimos: sic, inquam, ut nemo sumptuosiores. stulte bis terque non postulatus: vel quia munus magnificum dederat, vel quia facultates non erant, vel quia magister, vel quia potuerat magistrum se, non ædilem putare.
Celebrare dies festos ludorum. Cic. pro Arch. 13.
Committi ludi dicuntur, cum Primum exhibentur. Cic. 3. Q. frat. 4. V. Discendi ludus supra. Liv. 2. 37. Priusquam committerentur ludi.
Condecorare ludos. V. CONDECORO.
Edere ludos. Tacit. 1. Ann. 15.
Facere ludos, pro Edere. Plin. lib. 7. cap. 45.
Facere ludos Apollini. Cic. de Clar. Orat. 78.
Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. Ovid. 1. Met. 446.
Instituit sacros celebri certamine ludos.
Spectaret populum ludis attentius ipsis. Hor. lib. 2. epist. posteriore. ubi vocat Ludos, omnia, quæ descripserat. H. St. Exstant Ep. 1. v. 197. nec alio sensu, ac in superioribus exemplis, intelligi debet.
LUDĪMAGISTER, [γραμματιστής] Qui præest ludo litterario, aliive. Cic. 1. de Nat. Deor. 73. Sed quum agellus eum non satis aleret, ut opinor, ludimagister fuit. Apud eundem in Divin. 47. legitur, Magister ludi nescio quis. Magistri ludi (inquit Asconius) dicuntur, qui primas litteras docent. Valer. Max. lib. 6. cap. 9. ext. 6. Magister ludi factus ex tyranno. De Dionysio loquitur. [Rectius igitur divise scribitur Ludi magister.
LŪDIUS, i. m. [ὑποκριτής] Histrio. Cic. de Arusp. Resp. 22. Quum ille servorum & ludiorum multitudini, &c. Ovid. 1. de Arte Am. 112.
Ludius æquatam ter pede pulsat humum. Legitur & Lydius.
Ludii, inquit Dionysius Halicarnasseus A. R. 2. 130. Adolescentes erant tuniculas induti insignes, galeati, & ensiferi peltatique, qui omnibus circensibus & theatralibus pompis in numerum incedebant, ipsius velut pompæ duces Saliis similes. Ludii ex eo vocati, quod a Lydis id genus ludicri inventum videretur. Si qui igitur eorum essent grandiusculi & jam vesticipes, vellebantur glabrique reddebantur. Plaut. Aulul. 2. 9. 6.
— tu istum Gallum, si sapis
Glabriorem reddes mihi, quam volsus ludiu' est. V. & Nonium 12. 47. & Torrent. ad Hor. 1. Serm. 6. 1.
LUDIO, ōnis. m. [ὑποκριτής] Idem. Liv. 7. 2. Ludiones ex Hetruria acciti ad tibicinis modos saltantes. Idem lib. 39. 6. extr. Tum psaltriæ, sambucistriæque, & convivalia ludionum oblectamenta addita epulis.
LUDIA, æ. f. [ὑποκρίτις] Mulier artes ludicras exercens, aut uxor ludii. Hinc Juven. 6. Sat. 104. Hippiam, quæ relicto marito gladiatorem in Ægyptum sequuta est, vocat Ludiam,
Qua tamen exarsit forma? qua capta juventa est
Hippia? quid vidit, propter quod ludia dici
Sustinuit? Martial. lib. 5. 25.
Hermes, cura, laborque ludiarum. Martianus Capella, Ludiam quandam Gaditanam saltantem vidimus semicinctam.
LUDO, si, sum, [παίζω] ĕre. Plin. Epist. 111. Ut parce custoditeque ludebat. Ovid. 3. de Arte Am. 368.
— turpe est, nescire puellam
Ludere, ludendo sæpe paratur amor.
Ludere, cum accusativo. Epigr. apud Suet. in August. cap. 70. extr.
Aliquando ut vincat, ludit assidue aleam.
Ludum ludere. Ter. Eun. 3. 5. 38.
— & quia consimilem luserat
Jam olim ille ludum, impendio magis animus gaudebat mihi.
Ludum insolentem ludere. Hor. 3. Carm. 29. 50.
Par impar ludere. Hor. 2. Serm. 3. 248.
Ludere, cum ablativo. Ter. Adelph. 4. 7. 21.
Ita vita est hominum, quasi quum ludas tesseris. Cic. de Fato, & 2. Philipp. 56.
Alea luditur pernox. Juven. 8. Sat. 10.
Artes quibus alea luditur. Ovid. 2. Trist. 471.
Ludo ludere. Plaut. Mostel. 5. 2. 36.
Scis solere illanc ætatem tali ludo ludere.
Pila ludere. Cic. 5. Tusc. 217.
Ludere in numerum, Saltare ad modum rhythmi & cantilenæ, ut ait Servius. Virg. 6. Ecl. 28.
Tum vero in numerum Faunosque ferasque videres
Ludere.
Ludere in speciem chori. Ovid. 3. Met. 685.
Agni satiati ludunt. Lucret. lib. 2. 320.
Pecus omne ludit campo. Hor. 3. Carm. 18. 9.
Piscis ludit in aqua. Ter. Adelph. 3. 3. 23.
Congrum istum maximum in aqua sinito ludere
Paulisper: ubi ego venero exossabitur. i. e. Moveri, ut interpretatur Servius. Sic Virg. 8. Æn. 632.
— geminos huic ubera circum
Ludere pendentes pueros.
Exsultim ludit velut equa trima. Hor. 3. Carm. 11. 10.
Operam ludere, Perdere operam, Frustra laborare. Plaut. Pseud. 1. 3. 135.
In pertusum ingerimus dicta dolium, operam ludimus.
Operam ludere in re aliqua. Ter. Phorm. 2. 2. 18.
Quia enim in illis fructus est, in illis opera luditur. Ubi Donat. Luditur opera: Exercetur, an illuditur, id est frustratur? [Quid ni posterius?
Otium ludere. Martial. lib. 3. 67. 9.
Verba mea ludunt, pro Inaniter jactantur, incassum volant, & tanquam ludibria sunt. Propert. lib. 2. 24. 23.
Non audis, & verba sinis mea ludere, quum jam
Flectant Icarii sidera tarda boves. [Lego Verba sinis me ludere. i. e. Perdere.
Ludere, Jocari, & irridere, sive scurriliter & leviter loqui, vel deludere alterum, sive eludere, ut ait Valla. Ter. And. 4. 4. 48.
Hic ille est, non te credas Davum ludere. Cic. 3. de Nat. Deor. 3. Quum vero deos nihil agere, nihil curare confirmat, membrisque humanis esse præditos, sed eorum membrorum usum nullum habere, ludere videtur.
Sanguine hominis ludere in convivio. Liv. 39. 43. extr.
Ludere, Decipere. Virg. 1. Æn. 356.
— vana spe lusit amantem. Cic. 1. Tusc. In utroque eandem habuit fortuna potestatem, sed lusa in altero est.
Aciem oculorum ludere. V. ACIES.
Arte servuli ludi. Ovid. 3. de Arte Am. 332.
Cuive pater vafri luditur arte Getæ.
Dolis aliquem ludere, Dolo circumvenire. Ter. Eun. 2. 3. 94.
An potius hæc pati æquum est fieri, ut a me ludatur dolis?
Imaginibus falsis ludere aliquem. Virg. 1. Æn. 412.
Ludere; Canere, Pulsare. Gellius, Is optime ludere a magistro ejus didicerat.
Arbitrio ludat amica suo, Cantet. Ovid. de Rem. Amor. 380. Sed dubia lectio.
Ludere, Versibus scribere: sed non nisi in leviusculis fere, qualia sunt Epigrammata: & hujusmodi opuscula, Lusus dicuntur. Virg. 1. Ecl. 10.
Ludere quæ vellem calamo permisit agresti. Idem 4. Georg. 565.
Carmina qui lusi pastorum. Hor. 1. Carm. 32. 2.
Poscimus, si quid vacui sub umbra
Lusimus tecum.
Læta & juvenilia lusi. Ovid. 5. Trist. 2. 7.
Musa tua lusit. Ovid. 3. Amor. 1. 27.
Modis bucolicis luserat. Ovid. 2. Trist. 538. De Virgilio.
Versu ludere. Virg. 6. Ecl. 1.
Lusum, Lusu, supina. ut, Lusum ire. Hor. 1. Serm. 5. 48.
Lusum it Mæcenas, dormitum ego, Virgiliusque.
LUDENS, entis. Partic. [παίζων] ut
Pueri ludentes. Hor. 1. Epist. 1. 59.
Versus ludens. Lucan. ad Pison. 162.
— si carmina forte
Nectere ludenti juvit fluitantia versu.
LŪSUS, a, um. Partic. [παιχθείς] Deceptus. Cic. 2. de Fin. 2. Sed & illum, quem nominavi, & ceteros Sophistas, ut e Platone intelligi potest, lusos videmus a Socrate.
Lusi versus. H. St.
LUDIBUNDUS, a, um. Adj. [παίζων] dicitur Ludens. Cic. 5. Verr. 156. Si Vultejum habebis, omnia ludibundus conficies. & p. p. Quia multos, per se & per alios, multa ludibundos, libidinose, apud Verrem effecisse vidit, &c. Idem 3. de Orat. Tum ad te ludibunda docte & delicate detulit.
Immo fortasse Ludibundus, Tanquam Ludens, Ludentis more. Vide INDIGNABUNDUS. Est, (ni fallor,) apud Suetonium in Nerone, ubi dicit, illum initio talia fecisse Ludibundum, sed postea aperte. H. St. V. Suet. Ner. cap. 26. & 27. conf. Per ludum & jocum in LUDUS.
LUSIO, ōnis. f. [παῖξις] Verbale. Cic. 5. de Fin. 55. Infantes lusionibus vel laboriosis delectantur. Idem de Senect. 58. Sibi igitur habeant alii arma, sibi equos, sibi hastas, sibi clavam, sibi pilam, sibi natationes, & cursus: nobis senibus ex lusionibus multis talos relinquant & tesseras. De voluptate senili (inquit Valla) locutus est, non de spe lucri: cujus spei causa plerique ludunt.
Pilæ lusio. Cic. 1. de Orat. 73. Qui pila ludunt, non utuntur in ipsa lusione artificio proprio palæstræ.
Lusio in Timæo, ut reposui. H. St. Locum investigare non licuit.
LUSUS, ûs. m. [παίγμα] Ad voluptatem pertinet, inquit Valla, sine ulla arte: & puerorum proprie dicitur. Quintil. lib. 1. cap. 4. Nec me offenderit lusus in pueris: est & hoc signum alacritatis.
Anni lusibus apti. Ovid. 15. Epist. 21.
Virgineis exercent lusibus undas Naiades. Ovid. 14. Met. 556.
Lusus etiam pro Joco accipitur, opponiturque Seriis. Plin. 5. Epist. 3.
Quos

Quos, quantosque auctores sequar, facile impetrari posse confido, ut errare me, sed cum illis sinant, quorum non seria modo, verum lusus etiam exprimere laudabile est.
Lusus & jocus. Martial. lib. 2. 4.
Carentes gravitate lusus. Ovid. 1. de Pont. 9. 9.
Dare venustissimos lusus. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Inepti lusus. Ovid. 2. Trist. 223. sic vocat sua poemata.
Aleæ lusus. Suet. in Calig. cap. 41.
Lusus equi nunc est, levibus nunc luditur armis. Ovid. 3. Trist. 12. 19.
Al. Usus.

Lusor, ōris. m. [παίκτης] Qui ludit, aut decipit. Plaut. Amph. 2. 2. 62.
Quid enim censes, te ut deludam contra lusorem meum,
Qui nunc primum te advenisse dicas, modo qui hinc abieris? [An ἀντὶ Contralusorem?
Amorum lusor. Ovid. 4. Trist. 10. 1.
Ille ego qui fueram tenerorum lusor amorum. i. e. Scriptor.
Pro Aleatore ponitur apud Ovid. 1. de Arte Am. 451.
Sic, ne perdiderit, non cessat perdere lusor,
Et revocat cupidas alea sæpe manus.

Lusōrius, a, um. Adj. [παικτικός] Quod ad ludum spectat: ut, Tabula lusoria, Qua tesseris luditur. Plin. lib. 17. cap. 56. Lusoriam pilam Pyrrhus invenit. Idem lib. 37. cap. 2. Transtulit alveum cum tesseris lusorium e gemmis duabus.
Flammæ leves & lusoriæ, pro Innoxiis fulminibus, apud Senec. 2. Nat. Quæst. 44.
Imperium lusorium. Paul. in l. ultim. D. Ne quid in loco publico fiat, Qui adversus edictum Prætoris ædificaverit, tollere ædificium debet: alioqui inane & lusorium Prætoris imperium fuerit.
Naves lusoriæ dicebantur, quas Romani habebant in fluminibus, ut imperium disterminarent a barbaris. V. Baluz. ad Lactant. de Mort. persec. cap. 21. & quos ibi laudat, & Ammian. 18. 2.
Nomen lusorium, pro Ficto & ementito. Senec. lib. 5. de Benef. cap. 8.
Quæstio lusoria, Vel quæ ludo fit, vel de ludo tractat. Plin. lib. 7. cap. 53.
Spectaculum lusorium, Inane & ridiculum. Senec. Epist 81.

Lusorium, i. n. Amphitheatrum, aut locus in quo ludi edebantur. Lamprid. de Heliogab. cap. 25. Stravit sibi triclinium in summo lusorio. conf. Ammian. 17. 2.

Lusorie, Adv. l. 50. §. 1. Dig. de Legat. & fidei commiss. Si hæreditatis judex contra hæredem pronunciaverit non agentem causam, vel lusorie agentem.

Lusĭto, [παίζω] āre. frequent. Plaut. Capt. 5. 4. 6.
Nam ubi illo adveni, quasi patritiis pueris, aut monedulæ,
Aut anates, aut cothurnices dantur, quibuscum lusitent.

Ludĭfăcio, ĕre. Deludere. Plaut. Epid. 5. 2. 41.
Quomodo me ludifecisti de illa conductitia. Al. Ludos fecisti.

Ludĭfĭcus, a, um. Adj. ut, Ludificis caveis habere. Plaut. Pœn. 5. 5. 2.

Ludĭfĭco, [καταπαίζω] āre. activum. Plaut. Amph. 2. 1. 38.
Sequere sis, herum qui ludificas dictis delirantibus. [Forte Ludifacis.

Ludifĭcor, passivum. Lucret. lib. 1. 938.
Ut puerorum ætas improvida ludificetur. Plaut. Capt. 3. 1. 30.
Nunc redeo inde, quoniam me ibi video ludificarier.

Ludifĭcor, depon. Deridere, seu per jocum & ludum fallere. Ter. Eun. 4. 4. 49.
Actum est, si quidem tu me hic etiam, nebulo, ludificabere? Cic. pro Rosc. Amer. 55. Quum enim aliquid habeat quod possit criminose ac suspiciose dicere, aperte ludificari, & calumniari sciens non videatur.
Impune aliquem ludificari. Tacit. 3. Ann. 21. Irritum, fessumque Romanum impune ludificabatur.
Locationem ludificari. Liv. 39. 44. extr. Censores edicto summotis ab hasta, qui ludificati priorem locationem erant, omnia eadem paululum imminutis pretiis locaverunt.
Mala ludificari alicujus, i. e. quasi Per ludibrium vexare. Plin. Epist. 28. lib. 7. ad Cornel. Tacit.
Ludificatus est patrem aurum: h. e. Per fallaciam aurum abstulit a patre. Plaut. Bacchid. 3. 4. 28.
— neu quid ei succenseat,
Mea causa de auro, quod eum ludificatus est.
Rostra ludificari fuga. i. e. Eludere flexu levi impetum navis hostilis. Flor. 2. 2. 8.
Virginem ludificari. i. e. Stuprare. Ter. Eun. 4. 3. 3.

Ludifĭcans, antis. Partic. [καταπαίζων] Sil. lib. 7. 214.
— ficci stimulabant sanguinis enses
Ludificante ducem Fabio.

Ludificātus, a, um. Partic. [καταπαιχθεὶς] Sil. lib. 7. 645.
— levibus flexo per devia gyris
Ludificatus equo.
Ludificatus, passivum [καταπαιχθεὶς] Sallust. in Jugurth. cap. 50. Ludificati incerto prælio.

Ludificātio, ōnis. f. [καταπαιγμός] Cic. pro Sext. 75. Quum omni mora, ludificatione, calumnia, senatûs auctoritas impediretur. Liv. 22. 18. extr. Ne nihil actum censeret, exacta prope æstate per ludificationem hostis.

Ludificātus, ûs. m. Plaut. Pœn. 5. 5. 2.
Tum profecto me sibi habento scurræ ludificatui.

Ludificātor, ōris. m. Plaut. Most. 5. 1. 18. Ludificator meus, &c.

Ludificatōrius, a, um. Adj. ut, Imaginatio ludificatoria. August. de Civ. Dei 11. 46.

Ludificābĭlis, e. Adj. [καταπαικτὸς] Ludificabiles ludi. Plaut. Casin. 4. 1. 3.
Nec pol ego Nemeæ credo, neque ego Olympiæ,
Neque usquam ludos tam festivos fieri,
Quam hic intus fiunt, ludi ludificabiles,
Seni nostro, & nostro Olympioni villico.

Ludibrium, i. n. [χλεύη] Res vana & deridenda. Virg. 6. Æn. 75.
— foliis tantum ne nomina manda,
Ne turbata volent rapidis ludibria ventis. Cic. in Parad. 1. Ille hæc ludibria fortunæ ne sua quidem putavit, quæ nos appellamus etiam bona.
Fœdissima ludibria. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Obnoxius ludibriis. V. Obnoxius.
Haberi ludibrio, Derideri. Ter. Hec. 4. 1. 11.
Non sic ludibrio tuis factis habitus essem.
Læsum iri ludibrio. Cic. 5. Fam. 1.
Proculcare, ac ludibrio sibi habere aliquid. Lucret. lib. 5. 1234.
Esse ludibrio alicui, Falli vel irrideri ab aliquo. Cic. ad Brut. 2. Nec pati sceleratissimo hosti ludibrio esse imperium Pop. Rom. Sic 7. Verr. Ludibrio esse vobis gloriam.
Vertere in ludibria. Tacit. 12. Ann. 26.

Ludibriōsus, a, um. Adj. Firmic. lib. 1. cap. 3. Platonem cum illis animi virtutibus vendidit fatum, & illam divini animi disciplinam tyrannicis crudelitatibus, ac ludibriosis Dionysii potestatibus tradidit. V. Ammian. 15. 13.

Ludibriōse, Adv. Ammian. 26. 6. Ad hoc dehonestamentum honorum omnium ludibriose sublatus.

Ludĭcer, vel **Ludicrus**, cra, crum. Adj. [παιγνιώδης] Jocularius, lusorius, levis. Virg. 12. Æn. 764.
— nec enim levia, aut ludicra petuntur
Præmia.
Ars ludicra. Columel. in præf. lib. 1. Sine ludicris artibus. Quintil. lib. 3. cap. 6. Translate Plaut. Aul. 4. 3. 3.
Continuo meum cor cœpit artem facere ludicram. i. e. Subsilire.
Certamen ludicrum. Senec. Agam. 13.
Res ludicra. Hor. 2. Epist. 1. 180.
Subtilitas ludicra. Gell. lib. 6. cap. 13.
Tibiæ ludicræ, Quibus luditur. Plin. lib. 16. cap. 36.

Ludĭcrum, i. n. [παίγνιον] non modo Ludos histrionicos & scenicos significat, sed quodcunque Opus lusorium & joculare. Liv. 1. 5. pr. Jam tum in Palatino monte Lupercal, hoc fuisse ludicrum ferunt, & a Palanteo urbe Arcadica Palanteum, (Al. Palatium) deinde Palatinum montem appellatum. Ibidem cap. 35. extr. Ludicrum fuit, equi pugilesque, ex Hetruria maxime acciti.
Celebrare ludicrum. Liv. 27. 37.
Vertere in proverbii ludicrum. Plin. lib. 3. cap. 11.

Ludĭcre, Adv. ut, Pars ludicre jactant. Ennius apud Non. 2. 505. Apul. 9. Met. p. 220. Maritum suum astu meretricis tractabat ludicre.

L U E

Luentinum, i. n. [Λουέντινον] Britanniæ insulæ urbs, Ptolem. teste lib. 2. cap. 3. Vulgo *Povvesland.*

Lues, is. f. [λοιμός] Valla, Lues & Pestis hoc differunt, quo genus & species. Nam quum in urbe, aut in agro febris, aliudve genus morbi sævit, sive solos homines, sive sola pecora, sive utrosque corripiens, Lues dicitur. Interdum etiam si arbores & sata. Pestis vero aut cito occidit, aut cito abit ab eo quem invasit, quæ eadem [& quidem rectius] dicitur Pestilentia. Nonnunquam tamen pro Lue ponitur: atque ad animi vitium sæpe transfertur. Hactenus Valla lib. 4.
Lues a lavando dicta, ut nonnullis placet. Festus, Lues est diluens usque ad nihil: Tractum a Græco λύειν.
Morbi lues. Claud. de Bello Gildon. 1139.
Demissa cælo lues. Stat. 11. Theb. 274.
Dira lues. Ovid. 7. Met. 124.
Gravem populis luem sparsura pestis. Senec. Thyest. 1.
Miseranda lues venit arboribus satisque. Virg. 3. Æn. 138.
Violenta lues. Valer. 5. Argon. 15.
Lues, ut Pestis, pro Homine pestifero. Cic. de Arusp. Resp. 24. Ut eos ludos hæc lues impura pollueret. Sen. Med. v. 183.
Abolere propere pessimam ferro luem
Equidem parabam.
Lues, pro Soluta aqua, ut quum nives in tabem, aquamque liquatæ sunt. Petron. Arbiter cap. 123.
Vinctaque mox stabant, fluctus stupuere pruina,
Et paulo ante lues, jam concidenda jacebat. Ait enim aquas quæ ante labebantur solutæ, repente in pruinam concrevisse & glaciem, ut ferro earum rigor fragendus esset. Turneb. 4. 19. [Lego jacebant.
Luis pro Lues nominandi casu dixit Prudentius Hamartig. v. 249.
— si terras luis incentiva fatigat. V. & Psychom. 508.

L U G

Lugdūnum, i. n. [Λουγδοῦνον] Civitas Galliæ apud Aquitaniam, quam Plancus, quum Galliam comatam regeret, traditur condidisse. [V. mox.] In ea fluvii Araris & Rhodanus. Hæc una cum tota regione, Senecæ temporibus, fatali igne exusta est. V. Strab. lib. 4. Sidon. 5. v. 576.
Lugdunumque tuum, dum præteris aspice, victor.
Lugdunum, dictum quod in monte olim situm erat, tanquam Lucii mons, quum ipsam urbem a L. Munatio Planco conditam fuisse multi censeant. Antiquis enim Gallis *dunum* collem significabat, & hodie etiam quibusdam in Galliæ locis aggerem denotat. Turneb. [Immo Colonia eo deducta civibus Ro. frequentasse Plancum ex lapide antiquo constat Cajetæ invento, qui est apud Grut. p. 439. n. 8. Nomen autem a Colle habere creditur, qui vet. Gallorum lingua *Dun* seu *Duno* vocabatur, & *Lug*, quod Corvum denotat; nisi mavis a Celtico *Lugen*, i. e. Cernere, quod Speculæ convenit, arcessere. in vet. M. Antonii nummo apud Fulv. Ursin. & Oisel. Tab. 26. 11. Lugudunum scribitur.
Lugdunum ad confluentes, vide in Confluens. H. St.
Lugdunum Batavorum, urbs ampla & culta in Hollandia.

Lugdunensis, e. Adj. Juven. 1. Sat. 44.
Aut Lugdunensem Rhetor dicturus ad aram.

Lūgeo, xi, ctum, [πενθέω, κωκύω, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι] ēre. In luctu esse. A Luo derivari dicit Perottus: quod luctus, vitam hominis solvat. Cic. 3. Tusc. 70. Quid qui non putant lugendum viris?
Fratrem lugebat ademptum. Ovid. 11. Met. 273.
Matres luxere Iliæ. Hor. Epod. 17. 11. al. Unxere.
Rempub. lugere, Casum & fortunam Reip. dolere. Cic. 7. Fam. 29.
Vitam lugere hominum. Cic. 1. Tusc. 83.
Luxi. Præt. Ovid. 11. Met. 47.
— positis te frondibus arbos
Tonsa comas luxit. De Orpheo.

Luxti,

Luxti, pro Luxisti. Catul. 64. 21.
At tu non orbum luxti deserta cubile, &c.
Vita lugenda. Ovid. 4. Trist. 3. 39.
Lugetur, imperf. [κλαίεται] Catul. 37. 5.
— seu pii ad rogum filii
Lugetur, orba quum flet unicum mater. [Lego, Quem flet.
LUGENS, entis. Partic. [κλαίων] ut, Solator lugentium. Stat. 5. Silv. 5. 40.
Campi lugentes, apud Inferos. Virg. 6. Æn. 441.
Imago viri lugens. Cic. pro Muren. 88.
Lanæ lugentes, Pullæ. Martial. 14. 157.
Senatu lugente, mærentibus bonis omnibus. Cic. pro Domo 26.
LUCTUS, ûs. m. [κλαυθμός, πένθος, ὀδυρμός, ἀλοφυρμός] Valla, Luctus est dolor qui exterius proditur vultu ipso, atque aspectu. Sæpe ipse habitus vultus, atque vestis, luctus est. Unde secundo bello Punico, post cladem illam Cannensem censuerunt P. C. ne feminæ ultra triginta dies in luctu essent: non videlicet ne in dolore (non enim imperare dolori possumus) sed in illo lugubri habitu. Hactenus Valla lib.4. Cic. 4. Tusc. 18. Luctus, ægritudo ex ejus, qui carus fuerit, interitu acerbo. Mæror & Luctus. Cic. 3. Tusc. 71. Luctum & mærorem non putabant viri. Squalor & luctus. Cic. pro Planc. 21. Quam quidem nunc multitudinem videtis, Judices, in squalore & luctu supplicem vobis.
Festa luctuque viaque. Ovid. 14. Met. 426. de Canente Nympha.
Ater luctus. Senec. Herc. Fur. 9.
Coacervati luctus. Ovid. 8. Met. 484.
Per coacervatos pereat domus impia luctus.
Crudelis ubique luctus. Virg. 2. Æn. 369.
Gravis. Senec. Octav. 2.
Ingens. Virg. 6. Æn. 868.
Miser. Valer. 3. Argon. 740.
Impudens. V. IMPUDENS.
Levior. Ovid. 1. Met. 655.
Tristis. Cic. pro Planc. 73.
Abstergere omnem luctum. Cic. 3. Tusc. 43. V. ABSTERGO.
Absumi luctu inerti. V. ABSUMO.
Accensa luctu phalanx. Virg. 12. Æn. 277.
Afficere luctu. Cic. in Pison. 18. Ut eos, quos luctu afficeret, lugere non fineret?
Attenuare luctum alicujus, Levare. Ovid. ad Liviam 342.
Avertam luctus, & tristia damna vetabo. Stat. 3. Silv. 1. 173.
Cepit civitatem luctus. V. CAPIO.
Luctu confici. Cic. Quare quum me afflictum & confectum luctu audies, &c.
Dare animum in luctus. Ovid. 2. Met. 384.
— seque ipse, diemque
Datque animum in luctus, &c.
Excidit omnis luctus. Ovid. 8. Met. 450.
Extendere luctus in ævum æternum. Ovid. 1. Met. 663.
Externare aliquem assiduis luctibus. Catul. 62. 71. V. EXTERNO.
Haurire luctum. Cic. pro Sext. 63.
Importare luctum alicui. Phædr. 1. Fab. 29. 6.
Incidere in maximos luctus. Cic. 1. Off. 32.
Inferere cogitationem aliquam luctibus. Quintil. in proœm. lib. 6. Ut aliqua tot luctibus alia cogitatio inferi possit.
Levare luctum. Cic. 4. Fam. 6. pr. & 3. Tusc. 40. & 60.
Manere in luctu. Cic. Equidem in hoc luctu maneo.
Minuere luctus. Ovid. 15. Met. 639.
Miscentur mœnia luctu. Virg. 2. Æn. 298.
Diverso interea miscentur mœnia luctu.
Mordent luctus lacrymæque. Senec. Troad. 1011.
Lentius luctus, lacrymæque mordent,
Turba quas fletu simili frequentat.
Operire luctum, Mærorem & tristitiam dissimulare, & celare. Plin. Epist. 16. lib. 3. Quo majus est, sine præmio æternitatis abdere lacrymas, operire luctum, amissoque filio matrem adhuc agere.
Percipere luctum. Cic. 14. Fam. 1.
Permovere luctu. Quintil. lib. 2. cap. 10. p. 163. Affici vero, & ira vel luctu permovere, cujus est ludibrii, &c. [Immo Permoveri.
Præcipitare luctus. Lucan. lib. 5. 795.
Sustinet amplexu dulci, non colla tenere,
Extremusque perit tam longi fructus amoris:
Præcipitantque suos luctus, neuterque recedens
Sustinuit dixisse vale. h. e. Ante tempus accelerare suos luctus.
Præditus luctu miser. Cic. pro Rosc. Amer. 23. Al. rectius Perditus.
Renovare. Sen. Octav. 124.
Renovatque luctus & metus miseræ mihi. Ibidem 270.
Renovare luctus parce cum fletu pios.
Renovantur amari luctus admonitu. Ovid. 14. Met. 465.
Satia meo tua pectora luctu. Ovid. 6. Met. 281.
Succensus acerbo luctu. Valer. 3. Argon. 585.
Sum, ut, Esse in maximis luctibus. Cic. 3. Off. 94.
Tabescere æterno luctu. Lucret. lib. 3. 924.
Tollite muliebrem luctum. Hor. Epod. 16. 39.
Vanescit luctus. Catul. 62. 199.
Vos nolite pati nostrum vanescere luctum:
Sed quali solam Theseus me mente reliquit,
Tali mente, deæ, funestet seque, suosque.
Vocare in luctum, h. e. Dolorem & mærorem excitare. Cic. 3. Att. 7. Ne & meum mærorem exagitem, & te in eundem luctum vocem.
Luctus, i, apud antiquos declinabatur. Accius apud Non. 8. 17. Cesso hinc ire, & rapere lucti vestem in lecto conjugis?
LUCTUOSUS, a, um. Adj. [πενθικός, θρηνώδης] Luctu plenum. Cic. 3. Att. 9. Non deseram, neque optimi atque unici fratris miseras ac luctuosas preces, nec, &c. Sic 2. de Divin. 79. Luctuosa res.
Hesperia luctuosa. Hor. 3. Carm. 6. 8.
Di multa neglecti dederunt
Hesperiæ mala luctuosæ. i. e. Italiæ.
Luctuosum, Quod luctum affert. Cic. pro Lege Agra. 2. 47. Quam mehercle ego præconi huic ipsam luctuosam, & acerbam prædicationem futuram puto. Idem 7. Verr. 118. Illorum liberi quum erunt securi percussi ac necati, corpora feris objicientur: hoc si luctuosum est parenti, redimat pretio sepeliendi potestatem.
Victoria luctuosa. Salluſt. Catil. cap. 58. extr. Virorum more pugnantes, cruentam atque luctuosam victoriam hostibus relinquatis.
Compar. Cic. pro Quint. 95. Luctuosum est tradi alteri cum bonis; luctuosius inimico.
Superl. Cic. pro Sulla 33. Crudelissimum & luctuosissimum patriæ exitium comparasset.
LUCTUOSE, Adv. Compar. Liv. 28. 39. Imperatores vestri luctuosius nobis prope, quam vobis perierunt. August. de Opere Monach. cap. 32. Luctuose ridiculum est.
LUCTIFICUS, a, um. Adj. [πενθικός, γοερός] Quod luctum facit. Cic. 2. Tusc. 25.
Luctifica clades nostro infixa est corpori. Ex Æschylo.
Clangores luctifici. Stat. 10. Theb. 546.
Jubar luctificum. Valer. 3. Argon. 292.
Pavor luctificus. Sil. 6. 557.
Titan luctificus. Lucan. lib. 7. 2.
Segnior Oceano, quam lex æterna vocabat,
Luctificus Titan, nunquam magis æthera contra
Egit equos.
Verba luctifica. Senec. Theb. 1.
LUCTIFICABILIS, e. Adj. Tanquam a LUCTIFICO. Perf. 1. Sat. 78.
Antiope ærumnis cor luctificabile fulta
LUCTIFER, era, erum. Adj. [πενθοφόρος] Qui luctum fert vel nuntiat. Senec. Herc. fur. v. 687.
Hic vultur, illic luctifer bubo gemit.
Fax luctifera. Senec. Med. 10.
Vota tenentur, ter latratus
Audax Hecate dedit, & sacros
Edidit ignes face luctifera.
LUCTISONUS, a, um. Adj. [γοερός] Ovid. 1. Met. 733. De Io mutata in vaccam,
Quos potuit, solos tendens ad sidera vultus:
Et gemitu, & lacrymis, & luctisono mugitu
Cum Jove visa queri est, finemque orare malorum.
LUGUBRIS, & LUGUBRIS, e. Adj. [γοερός, πένθιμος, πενθικός] Quod ad luctum pertinet.
Acerbus & Lugubris. Cic. 3. Verr. 58. Memini, vidi simul cum Pop. Rom. forum comitiumque adornatum ad speciem magnifico ornatu: ad sensum, cogitationemque, acerbo, & lugubri.
Carmen & rebus, & verbis, & modis lugubre. Cic. 3. Tusc. 45.
Cantus lugubres. Hor. 1. Carm. 24. 2.
Ejulatio lugubris. Cic. 2. de Legib. 59. Lælius lessum, quasi lugubrem ejulationem, ut vox ipsa significat.
Hedera lugubris. Plin. lib. 16. cap. 35.
Lamentatio lugubris, fletusque. Cic. 1. Tusc. 30.
Pectora lugubria. Ovid. 10. Epist. 145.
O rem lugubrem! itaque intercludor dolore. Cic. 8. Att. 8.
Sordes lugubres. Cic. ad Quir. post red. 7.
Vagitus lugubris. Lucret. lib. 5. 227.
Verbum lugubre, Quod luctum præ se fert. Cic. 5. Verr. 126. Reliquos, inquit, Aratores. Reliquos? prope lugubri verbo calamitatem provinciæ Siciliæ significat.
Vestis lugubris. Ter. Heaut. 2. 3. 45.
Mediocriter vestitam, veste lugubri.
Vox lugubris. Lucret. lib. 4. 550. de cygnis.
Cum liquidam tollunt lugubri voce querelam.
LUGUBRIA, orum. n. pl. Quæ ad luctum pertinent; substantive interdum accipitur, ut apud Ovid. 11. Met. 669.
Surge age, da lacrymas, lugubriaque indue, nec me
Indeploratum sub inania tartara mitte.
Amicta conjux lugubribus. Senec. Herc. fur. 9.
Lugubria, pro Habitu mærentium. Senec. de Consolat. ad Helv. 16. pr. Nosti quasdam, quæ amissis filiis, imposita lugubria nunquam exuerunt.
LUGUBRE, [πενθικῶς] Adv. quod & Lugubriter dicitur. Plaut. Cist. 1. 1. 47.
Nam si hæc non nubat, lugubre fame familia pereat.
LUGUBRITER, Adv. Idem. Apul. 3. Milef. p. 132. Lugubriter ejulantes.
LUGIDUNUM, i. n. [Λουγίδουνον] Ptolem. lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs. Hodie Glogavia. Vulgo *Glogavv*.

L U M

LUMA, æ. f. Genus spinæ, ut ait Perottus ex Hermolao, quæ in pratis nascitur, & locis uliginosis. Sic dicta, quod agricolæ eam e terra luunt, id est solvunt. [Gloss. Lat. Gr. Luma, Βοτάνη ὁμοία ὀδόντι… ἢν τινὲς Π… καλοῦσιν, ἄλλοι Σκαλαμίνθην.
LUMETA, vel LUMECTA, orum. n. Loca lumis plena. V. Varr. de L. L. 4. 31. in dict. seq.
LUMARIUS, a, um. Adj. ut, Lumariæ falces sunt, Quibus secant lumecta, cum in agreis serpunt spinæ. quas quod a terra agricolæ solvunt, id est luunt, Lumecta, inquit Varr. de L. Lat. 4. 31.
LUMBRICUS, i. m. [ἀσκαρίς] Vermis e terra nascens: a lubricitate, ut opinor, dictus. Columel. lib. 7. cap. 9. Terram rimentur, effodiantque lumbricos. De suibus loquitur. Plin. lib. 27. cap. 13. Sunt & gentium differentiæ non mediocres: sicut accepimus de tineis, lumbricisque inesse Ægypti, Arabiæ, Syriæ, Ciliciæ populis.
Lumbrici, etiam Vermes dicuntur, qui in ventre hominis, aut etiam aliorum animalium nascuntur. Columel. lib. 6. cap. 25. Solent autem nocere lumbrici, qui fere nascuntur cruditatibus. Idem lib. 6. cap. 30. Solent etiam vermes quasi lumbrici nocere intestinis.
Lumbricorum alii sunt teretes, alii lati. V. Celf. lib. 4. cap. 17.
Multiplices lumbrici. Celf. lib. 4. cap. 17.
Teretes lumbrici maxime exercent pueros. Celf. lib. 4. cap. 17.
Lumbricus dicebatur, Qui ex imis fordibus ad summas dignitates erat evectus. Plaut. Aulul. 4. 4. 1.
Foras, lumbrice, qui sub terra erepsisti modo. Al. Erupsisti.
LUMBUS, i. m. [ψόα, ἰξύς, ὀσφύς] Pl. Lumbi. Pars corporis quinque inferiores spinæ vertebras complectens, qua libido designatur: sunt enim circa renes. Plin. lib. 20. cap. 2. Lumborum vero dolori, femine sole siccato, dein, &c. Plaut. Epid. extr.
Plaudite, valete: lumbos surgite atque extollite. Al. Lumbos pergite. Vulgus nostrum generaliori vocabulo *Renes* vocat, quod circa sedem renum sint. Pluraliter autem fere usurpant antiqui.

Excussi lumbi. Propert. lib. 2. 16. 27.
Incurvi lumbi. Ovid. 8. Met. 804.
Condi lumborum tenus. Cic. in Arat. 83.
— & Cepheus conditur ante
Lumborum tenus, a prima depulsus ad undas.
Dolare lumbos alicujus fuste. Hor. 1. Serm. 5. 22.
Infringere lumbos. Hor. Epod. 11. 22.
Limina dura, quibus lumbos, & infregi latus.
Movere lumbos duros qui nequeunt. Catull. 17. 11.
Lumbus, etiam de brutis dicitur. Hor. 1. Serm. 6. 106.
— nunc mihi curto
Ire licet mulo, vel si lubet, usque Tarentum:
Mantica cui lumbos onere ulceret, atque eques armos.
Ficedulæ lumbus. Martial lib. 13. 5.
Cerea quæ patulo lucet ficedula lumbo,
Quum tibi forte datur, si sapis, adde piper.
Leporis lumbus, apud Plin. Galli *rablum* vocant.

LUMBĀRE, is. n. Quod lumbis religetur, vel quod lumbis hæreat. Isidor. 19. 22. & Hieron. 1. Epist. 37.

LUMBIFRAGIUM, i. n. [ψοιάγιον] Plaut. Amph. 1. 1. 298.
Nam si me irritassis, hodie lumbifragium hinc auferes. h. e. Frangam tibi lumbos. Fictum verbum Plauto.

LUMBŬLUS, i. m. dimin. [ψοιάδιον] Plin. lib. 28. cap. 11. Sicca lippitudo, lumbulis suum tostis, atque contritis, & impositis, tollitur.

LUMBELLUS, i. m. aliud dimin. apud Apic. 7. 1.

LUMBĀGO, ĭnis. f. [ψοιῶν ἀσθένημα] Vitium & debilitas lumborum, ut inquit Festus.

LŪMEN, ĭnis. n. [φάος, φῶς, φέγγος, δάος] notæ significationis: dictum a Lucendo, quasi Lucimen.
Lumen a Luce Servius distinguit 2. Æn. 683. quod in lumine sit splendor, sed cum fumo: in luce solus splendor.
Breve lumen candelæ. Juven. 3. Sat. 286.
Florentia lumina flammis. Lucret. lib. 4. 452. de Lucernis.
Fulvum lumen. Virg. 7. Æn. 76.
Fumea lumina tædis. Virg. 6. Æn. 593.
Hiberni luminis ignes. Virg. 1. Georg. 291.
Multifida lumina. Stat. 3. Theb. 142.
Multifida attollens antiqua lumina cedro
Nocte subit campos.
Nocturna lumina. Virg. 7. Æn. 13.
Urit odoratam nocturna in lumina cedrum.
Nocturnum lumen exstinctum recens. Lucret. lib. 6. 791.
Piceum fert humida lumen tæda. Virg. 9. Æn. 75.
Vigilantia lumina, i. e. Semper ardentia. Ovid. 18. Epist. 31.
Accendere lumen. V. ACCENDO.
Admovere lumen. Plin. lib. 10. cap. 75.
Collucere luminibus. V. COLLUCEO.
Exilit lumen si lapidem percutiat lapis. Lucret. lib. 6. 161.
Fundunt ignes lumina. Virg. 2. Georg. 432.
Pascunturque ignes nocturni, & lumina fundunt.
Lustrare vestigia lumine. Virg. 2. Æn. 754.
Sternuit lumen. i. e. Crepitavit, quod futuri successus dat præsagia. Ovid. 19. Epist. 151.
Clarissima mundi lumina Liber & Ceres. Virg. 1. Georg. 5. i. e. Sol & Luna.
Sparsa micant stellarum lumina cælo. Sil. lib. 15. 680.
Cassus lumine aër. Lucret. lib. 4. 369.
Diurnum lumen, Lux diei. Lucret. lib. 4. 369.
Jucundum cæli lumen. Virg. 6. Æn. 363.
Lævum lumen. V. LÆVA.
Lurida lumina præbebat terris Sol. Ovid. 15. Met. 786.
Orientia lumina Solis. Virg. 8. Æn. 68.
Primo cum lumine Solis. Virg. 7. Æn. 130.
Rubrum lumen. Claud. lib. 2. de Rapt. Proserp. 229. Al. rectius Rubri fulminis.
Sera rubens accendit lumina Vesper. Virg. 1. Georg. 251.
Serenum lumen Solis. Lucret. lib. 2. 149.
Solare lumen. Ovid. 5. Trist. 9. 37.
Dumque (quod ô breve sit) lumen solare tenebo,
Serviet officio spiritus iste tuo. V. infra Cæli spirabile.
Splendida lumina Solis. Lucret. lib. 2. 107.
Stellantia lumina. Valer. 2. Argon. 459.
Tremulum lumen. Virg. 7. Æn. 9.
— splendet tremulo sub lumine Pontus. Subaudi Lunæ.
Vaga lumina noctis, Sidera. Stat. 3. Theb. 63.
Claret lumen. V. CLAREO.
Dare lumina terris, dicitur Sol. Ovid. 2. Met. 149.
Inferre mortale lumen in clarissimum Solem. Quintil. lib. 5. cap. 12. In rebus apertis argumentari tam sit stultum, quam in clarissimum Solem mortale lumen inferre.
Pervulgant solis lumina cælum. Lucret. lib. 4. 209. i.e. Vulgo, seu passim percurrunt. [Pro Aperiunt dictum puto. An Provulgant?
Præbebat mundo lumina Titan. Ovid. 1. Met. 10.
Premit lumen luna obscura. Virg. 4. Æn. 80.
Privatus lumine aër. Lucret. lib. 4. 367.
Spoliatur terra lumine. Lucret. lib. 4. 378.
Vestit purpureo lumine campos æther. Virg. 6. Æn. 640.
Lumen, pro Luce ac die. Cic. pro Rabir. Post. 29. Si te secundo lumine hic offendero, moriere. i. e. Cras, sive secundo die. Virg. 6. Æn. 356.
— vix lumine quarto
Prospexi Italiam. i. e. Die quarto.
Manifestum lumen, pro Claro, aut Nimbo, cujus majus est lumen, ut inquit Servius. Virg. 4. Æn. 358.
— ipse deum manifesto in lumine vidi
Intrantem muros, vocemque his auribus hausi.
Purpureum lumen juventæ. Virg. 1. Æn. 595.
— namque ipsa decoram
Cæsariem nato genitrix, lumenque juventæ
Purpureum, & lætos oculis afflarat honores. i. e. Pulchrum nitorem.

Cæli spirabile lumen. i. e. Vitale. Virg. 3. Æn. 600.
Attingere vitæ lumina. Virg. 6. Æn. 829.
Cassus lumine, Mortuus. Virg. 2. Æn. 85.
— nunc cassum lumine lugent.
Exoriri in oras luminis. Lucret. lib. 1. 23. ad Venerem,
Nec sine te quicquam dias in luminis oras
Exoritur, neque fit lætum, neque amabile quicquam.
Linquebant dulcia lamentis lumina vitæ. Lucret. lib. 5. 987.
Relinquam invisa lumina, i. e. Moriar. Virg. 12. Æn. 63.
Lumen, pro Oculo etiam ponitur, quod oculorum beneficio lumen conspiciamus. Plin. lib. 11. cap. 37. Ab iisdem qui altero lumine orbi nascerentur, Coclites vocantur. Quintil. lib. 9. cap. 3. Si quis ducere os exquisitis modis, & frontis ac luminum inconstantia trepidare non desinat, rideatur. Idem in procem. lib. 6. Prior alterum ex duobus eruit lumen. Sed hic metaphorice loquutus est. Alterum enim e duobus filiis mortuum intelligit.
Acies luminum. Senec. Herc. fur. 9.
Oculorum lumina. Lucret. lib. 4. 823.
Orbis inanis luminis. Ovid. 14. Met. 200.
— me luridus occupat horror
Spectantem vultus, etiamnum cæde madentes,
Crudelesque manus, & inanem luminis orbem. De Polyphemo.
Orbus luminis, i. e. Cæcus. Ovid. in Ibin 262. Idem 14. Met. 189.
Recessus cavi luminum, & inanes sinus. Senec. OEdip. 12. de OEdipo, qui oculos ipse sibi eruerat.
Frons læta parum, & dejecto lumina vultu. Virg. 6. Æn. 862.
Adoperta lumina somno. Ovid. 1. Met. 714.
Apertum oculorum lumen. Lucret. lib. 4. 1137.
Ardentia lumina. Virg. 2. Æn. 405.
Ad cælum tendens ardentia lumina frustra.
Cærula lumina Germani. Juven. 13. Sat. 164.
Cava lumina. Ovid. 8. Met. 801. de Fame,
Hirtus erat crinis, cava lumina, pallor in ore.
Crudelia lumina. Ovid. 14. Met. 728.
Corpora ut exanimi crudelia lumina pascas.
Distenta lumina. Lucan. lib. 6. 95.
Jam riget atra cutis, distentaque lumina rumpit.
Expertia somno oculorum lumina. Lucret. lib. 6. 1179.
Ferrea lumina. Stat. 2. Theb. 31. de Cerbero,
Ni deus horrentem letæo vimine mulcens
Ferrea tergemino domuisset lumina somno.
Flammea lumina. Ovid. 12. Epist. 107.
Glauca lumina. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 214
Humida lumina. Ovid 9. Met. 536. i. e. Lacrymantia.
Languida lumina. Catul. Argon. 62. 219.
Acuere lumina. V. ACUO.
Adimere lumen alicui. Virg. 3. Æn. 658.
Monstrum horrendum, informe, ingens, cui lumen ademptum.
De Polyphemo. V. ADIMO.
Amittere lumina oculorum. Nepos 20. 4. 1. Celsus. 6. 6. 9.
Ardentes oculi glauco lumine. Virg. 4. Georg. 451.
Arrecta lumina. Virg. 2. Æn. 173.
Vix positum castris simulacrum, arsere coruscæ
Luminibus flammæ arrectis: salsusque per artus
Sudor iit.
Attollens vix lumina. Virg. 5. Æn. 847.
Cernere aliquem obliquo lumine. Ovid. 2. Met. 787.
Circumfert lumina campo. Sil. lib. 17. 518.
Clauduntur in æternam lumina noctem. Virg. 10. Æn. 746.
Claudere alicui lumina. V. CLAUDO.
Composuit luctantia lumina somnus. Sil. lib. 7. 204.
Condit natantia lumina somnus. Virg. 4. Georg. 496.
Condere lumina alicujus digitis. Ovid. 10. Epist. 120.
Ergo ego nec lacrymas matris moritura videbo:
Nec mea qui digitis lumina condat, erit?
Condere digitos in lumina. Ovid. 13. Met. 561.
— digitos in perfida lumina condit,
Expilatque genis oculos.
Corrumpere orbem luminis. Lucret. lib. 3. 411.
Ut lacerato oculo circum si pupula mansit
Incolumis, stat cernendi vivata potestas:
Dummodo ne totum corrumpas luminis orbem.
Declinare lumina somno. Virg. 4. Æn. 185.
Defigere lumina aliquo. Virg. 1. Æn. 830. — sic vertice cæli
Constitit, & Lybiæ defixit lumina regnis.
Defixus mæsto lumina vultu. Virg. 6. Æn. 156.
Demittere lumina. Ovid. 16. Epist. 225.
Detorquet lumen ab illa. Ovid. 6. Met. 515.
Domare lumina somno. Stat. 2. Theb. 31.
Effossum lumen. Virg. 3. Æn. 663. Translate Vellej. 2. 52. Effossumque alterum Romani imperii lumen. de Pompejo.
Facere noxia lumina. Ovid. 2. Trist. 103.
Cur aliquid vidi? cur noxia lumina feci?
Fallere lumina. Ovid. 4. Met. 177.
Retiaque & laqueos, quæ lumina fallere possent,
Elimat. i. e. Quæ videri non possent.
Flectere lumina. Ovid. 5. Met. 232.
Tunc quoque conanti sua flectere lumina, cervix
Diriguit.
Jactare lumina in aliquem. Ovid. 3. Epist. 11.
Labuntur frigida leto lumina. Virg. 11. Æn. 819.
Lacrymantia lumina. Ovid. 13. Met. 133.
Morientia lumina. Ovid. 9. Met. 391.
Occidit lumen, h. e. Videndi facultas, seu virtus visiva, ut loquuntur, perit. Lucret. lib. 3. 416.
At si tantula pars oculi media illa peresa'st:
Incolumis quamvis alioqui splendidus orbis:
Occidit extemplo lumen, tenebræque sequuntur.
Patentia lumina. Lucret. lib. 6. 1178.
Pererrare aliquem tacitis luminibus. Virg. 4. Æn. 364.

Perstringit fulmen lumina obliqua flamma, i. e. Oculos offuscat corusca-
tione. Lucan. lib. 1. 154.
Recipere lumen. Cels. lib. 6. cap. 6. 37.
Resignat lumina morte. V. RESIGNO.
Simulatur tecto lumine somnus. Ovid. 21. Epist. 199. i. e. Clausis oculis.
Spectantia lumina. Ovid. 4. Trist. 3. 44.
Spectare aliquid inexpleto lumine. Ovid. 3. Met. 439.
Spectare aliquem torvo lumine. Ovid. 9. Met. 27.
Subduxi flammea medicato lumina somno. Ovid. 12. Epist. 107.
Subit sopor furtim fessa lumina. Ovid. 19. Epist. 56.
Suffecta lumina leto. Valer. 1. Argon. 821.
Suffundit lumina rore, i. e. Flet. Ovid. 10. Met. 360.
Tegere somno incepto lumina. Virg. 4. Georg. 414.
Tenere immota lumina. Virg. 4. Æn. 331.
Tergere lumina manu. Catul. 64. 30.
Terit rorantia lumina. Stat. 2. Silv. 2. 102.
Torquens flammantia lumina. Virg. 3. Georg. 433. de Serpente.
Versantes lassaque supremo lumina motu. Ovid. 7. Met 578.
Videre aliquem placido lumine. Hor. 4. Carm. 3. 2.
Lumen, pro Expositione. Cic. 7. Fam. 19. extr. Num jus civile vestrum
ex libris cognosci potest? qui quanquam plurimi sunt, doctorem tamen
lumenque desiderant. h. e. Interpretationem. Ex vetusto codice le-
gitur Unumque. Manutius legit Usumque, id est exercitationem.
Lumen, Scientia. Lucret. lib. 1. 145.

Clara tuæ possim præpandere lumina menti

Adhibere lumen. V. ADHIBEO.
Extollere clarum lumen e tenebris. Lucret. lib. 3. 1. Scientiam.
Lumen, pro Fenestra. Cic. de Opt. gen. Orat. 5. Sed earum omnium
rerum, ut ædificiorum, memoria fundamentum est, lumen actio. Vul-
go tamen parum attendunt, Lumen eo loco Fenestras significare, quibus
in ædes lumen admittitur: quum tamen in hac significatione non raro a
scriptoribus usurpetur, ut a Catone R. R. cap. 14. apud quem etiam Lu-
minaria, Foriculas fenestrarum significant & specularia. V. locum.
Obserata lumina. Apul. 2. Milef. p. 125. Intro vocat me, & conclave
quoddam, obseratis luminibus umbrosum, demonstrat.
Obstruere luminibus, verbum antiquum juris. Cic. pro Domo 115.
A Q. Seio contendit, ut Q. Postumius sibi domum venderet. Quum
ille id negaret, primo se luminibus ejus esse obstructurum minabatur.
Lumina fenestrarum intelligit: quibus obstruere solent vicini, id est
murum, parietem, tectum, vel tale quid contra struere, & ita lumen
impedire. Jurisconsulti & Officere luminibus dicunt. V. mox seqq.
Obstruere alicujus luminibus, per metaphoram usus est Cic. de Clar.
Orat. 66. Nam ut horum concisis sententiis, (interdum etiam non
satis apertis, cum brevitate, tum nimio acumine) officit Theopom-
pus elatione, atque altitudine orationis suæ: quod idem Lysiæ De-
mosthenes: sic Catonis luminibus obstruxit hæc posteriorum, quasi
exaggerata altius, oratio. De Philisto & Thucydide. Qui locus
Ciceronis corrupte impressus est. Quemadmodum enim, inquit,
claritati antiqui nominis Thucydidis tanquam luminibus Theopom-
pus officit historicus grandiloquentia stili, tanquam altitudine ædificii,
& Demosthenes orator Lysiæ: sic fusciorem illum splendorem oratio-
nis Catonianæ recentiores oratores sublimiore ac florido dicendi ge-
nere quasi præumbrantes obscuraverunt. Budæus.
Devolvitur lumen in ædes. Ulpian. D. de servitut. urban. præd. l. Si
arborem, Interdum dici potest, eum quoque qui tollit ædificium vel
deprimit, luminibus officere, si forte κατ' ἀντανάκλασιν, vel pressura
quadam lumen in eas ædes devolvatur.
Immittere lumen, Idem ac Fenestras immittere. Paul. D. de servitut.
urban. præd. l. Eos qui, Eos qui jus immittendi luminis non habue-
runt, aperto pariete communi, nullo jure fenestras immisisse re-
spondi.
Impedire lumen. Ulpian. D. de servitut. urban. præd. l. Si arborem,
Si arborem ponat, ut lumini officiat: æque dicendum erit, contra
impositam servitutem eum facere. nam & arbor efficit, quo minus
cælum videri possit. Si tamen id quod ponitur, lumen quidem ni-
hil impediat, solem autem auferat: &c.
Minuere lumina. Paul. D. de servitut. urban. præd. l. 3. Luminum
servitute constituta, id acquisitum videtur, ut vicinus lumina vicini
excipiat. Quum autem servitus imponitur, ne luminibus officiatur:
hoc maxime adeptum videbitur, ne jus sit vicino invitis nobis altius
ædificare, atque ita minuere lumina nostrorum ædificiorum.
Nocere lumini. Ulpian. D. de servitut. urban. præd. l. Inter servitu-
tes, In luminibus observatur, ne lumina cujusquam obscuriora fiant.
Quodcunque igitur faciat ad luminis impedimentum, prohiberi po-
test, si servitus debeatur. Opus quoque novum ei nuntiari potest,
si modo sic faciat, ut lumini noceat.
Obscurare lumina ædium. Marcell. D. de servitut. urban. præd. l.
Scaurus, Qui binas ædes habebat, si alteras legavit: non dubium
est, quin hæres possit altius tollendo obscurare lumina legatarum
ædium.
Officere luminibus. Caj. D. de servitut. urban. præd. l. 1. Urbano-
rum prædiorum jura talia sunt: altius tollendi, & officiendi lumi-
nibus vicini, aut non extollendi. Idem ibidem, l. Hæc autem. Si
ædes tuæ ædibus meis serviant, ne altius tollantur, ne luminibus
mearum ædium officiatur: & ego per statutum tempus fenestras meas
præfixas habuero, vel obstruxero: ita demum jus meum amitto, si
tu per hoc tempus ædes tuas altius sublatas habueris.
Recludere lumen. Marcell. D. de servitut. urban. præd. l. Scaurus,
Sine accessu nullum est fructus legatum: habitari autem potest etiam
ædibus obscuratis. Ceterum usufructu loci legato, etiam accessus
dandus est: quia & haustu aquæ relicto, iter quoque ad haurien-
dum præstaretur. Sed ita officere luminibus, & obscurare legatas
ædes conceditur: ut non penitus lumen recludatur, sed tantum re-
linquatur, quantum sufficit habitantibus in usus diurni moderationem.
Lumina præferre menti alicujus dicitur deus: idque significat quod vulgo
Inspirare aliquem dicimus. Cic. Anteq. iret in exil. 9. Vos, vos ob-
testor dii immortales, qui meæ menti lumina prætulistis, quum con-
sensum exstinxi conjurationis, arcemque urbis ab incendio ac flam-
ma liberavi.
Lumina civitatis, pro Insignibus viris, & claris quos dicimus, Cic. 3.
in Catil. 24. Tum vero, clarissimis viris interfectis, lumina civitatis
exstincta sunt. Idem pro Deiot. 15. Omnium gentium, atque omnis
memoriæ clarissimum lumen exstinguere.
Conventus lumen: cui opponitur, Tenebræ & solitudo. Quintil.
lib. 1. cap. 2. Lumen illud conventus honestissimi tenebris ac soli-
tudini prætulissem.
Animi lumen. Columel. in præf. lib. 1. Quæ prænoscere sine lumi-
ne animi, & sine exquisitissimis disciplinis non quemquam posse cre-
diderim.
Eloquentiæ & præceptis ejus præcipuum lumen dedit Cicero. Quintil.
lib. 3. cap. 1. Hoc lumen ipsum fuisse intelligi vult.
Ingenii lumen est eloquentia. Cic. in Brut. 59.
Probitatis lumen prospicere in aliquo, h. e. Maximam probitatem.
Cic. de Amicit. 27. Quod in eo quasi lumen aliquod probitatis & vir-
tutis prospicere videamur. Al. Perspicere.
Virtutis lumen, Clara & magna virtus. Cic. 12. Fam. 5. Nunc autem
opto, ut ab istis Orientis partibus virtutis tuæ lumen eluceat.
Lumina in pictura, Umbræ & alia. Plin. lib. 35. cap. 5. Tandem se
ars ipsa distinxit, & invenit lumen atque umbras, differentia colo-
rum alterna vice sese excitante: deinde adjectus est splendor alius
hic quam lumen: quem quia inter hoc & umbram esset, appellave-
runt tonon. Bud. Hinc ad Ornatum oratorium transfert Cic. ut,
de Clar. Orat. 261. Itaque quum ad hanc elegantiam verborum La-
tinorum &c. adjungit illa oratoria ornamenta dicendi: tum videtur
tanquam tabulas bene pictas collocare in bono lumine. Ex Bud.
[Ego vero hic Lumen dictum puto, pro Loco ad spectandam tabu-
lam idoneo, ratione luminis.
Lumina orationis sunt Sententiæ, præcipuæ quæ in clausulis ponun-
tur, translatum vocabulum a pictura. Græci vocant Schemata. V.
Quintil. lib. 9. cap. 1. & quæ hic subjicimus.
Eloquentiæ lumen. Cic. in Brut. 66. Catonis Origines quem florem,
aut quod lumen eloquentiæ non habent? Lumen, h. e. Quod orna-
mentum, schema? Ut enim Ingenii lumen est Eloquentiæ; sic Elo-
quentiæ lumina sunt Schemata. Idem in eodem Brut. 275. Erant
autem & verborum & sententiarum illa lumina, quæ vocant Græci
σχήματα, quibus tanquam insignibus in ornatu distinguebatur omnis
oratio. Idem in Orat. 83. Illam autem concinnitatem, quæ verbo-
rum collocationem illuminat his luminibus, quæ Græci, quasi aliquos
gestus orationis, σχήματα appellant, &c.

LUMINĀRE, is. n. [φωστήρ] Idem quod Lumen.
Luminaria, metaphorice. Cic. 2. Philipp. 51. In te autem, M. Anto-
ni, id decrevit Senatus, & quidem incolumis, nondum tot lumina-
ribus exstinctis, quod in hostem togatum decerni est solitum more
majorum. i. e. Tot egregiis viris exstinctis, inquit Bud. Alii le-
gunt Luminibus.

LUMINŌSUS, a, um. Adj. [φεγγώδης] significat Clarum, inquit Nonius
2.489. Cic. in Orat. 125. Tum sunt maxime luminosæ, & quasi Actuosæ
partes duæ. Translatio est a pictura, in qua lumen dicitur, quod
umbræ opponitur. Al. Actuosæ.

LUMĬNO, [φωτίζω] āre. Idem quod Illuminare. Martian. Capel lib. 1.
Quos stellantibus oculis interstinctos crebri vibratus ignium lumina-
bant. V. INTERSTINGUO.
Luminare lumine. Apul in Herm. Trismeg. p. 96. Tibi, Deus sum-
me, gratias ago, qui me videndæ divinitatis tuæ luminasti lumine.

LUMINĀTUS, a, um. Partic. Apul. 9. Met. p. 280. Male luminati.
i. e. Male videntes.
Locus fenestris altioribus luminatus. Cæl. Aurel. Acut. 1. 9. 58.

L U N

LŪNA, æ. f. [σελήνη, μήνη] dicta a Lucendo, quod noctu luceat. Cic.
in Somn. Scip. 8. Erant autem eæ stellæ, quas nunquam ex hoc lo-
co vidimus, & eæ magnitudines omnium, quas esse nunquam suspi-
cati sumus: ex quibus erat ea minima, quæ ultima cælo, citima terris
luce lucebat aliena. De Luna. Idem 2. de Nat. Deor. 68. Luna a lu-
cendo nominata.
Luna modo curvata in cornua, modo æqua portione divisa, modo si-
nuata in orbem, maculosa, eademque subito prænitens, immensa
orbe pleno, ac repente nulla. Plin. lib. 2 cap. 19.
Lunæ phases seu permutationes sunt septem. Primam in ea phasin
statuunt, quum exoritur, emergitve a sole. Et corniculatio dicitur,
aut corniculans luna. ea figura a Græcis Menoides, nominatur, aut
Monoides, ut legitur apud Firmicum in Præfatione libri quarti.
[corrupte sine dubio] Postea est Dichotomos, hoc est dimidio orbe
cæsa vel dividua. Deinde Amphicyrtos, quod est, utrinque gibbo-
sa: utpote major dimidia, minor plena. Inde Panselene, sive ple-
na: e Solis regione quum normaliter steterit. Rursusque Amphicyr-
tos, ac denuo Dichotomos. Demum luminis universitate privatur,
quum silere intelligitur: & a Græcis Synodica nuncupatur, velut cum
Sole commeans, ut tradit Theon. Hæc ex Firmic. in præfatione lib.
4. Mart. Capell. lib. 8. Cæl. Rhodig. lib. 20. cap. 7.
Luna infra terram. Columel. lib. 11. cap. 3. de allio loquens, Serva-
bimus ut luna infra terram sit.
Luna supra terram, & sub terra. Plin. lib. 18. cap. 32. Seminaria
quum luna supra terram sit, fieri: calcari musta, quum luna sub
terra.
Cælum sine luna. Plin. lib. 14. cap. 21. Ipsa quoque defruta ac sapas,
quum sit cælum sine luna. h. e. In sideris ejus coitu, neque alio die
coqui jubent.
Coitus lunæ. Plin. lib. 16. cap. 39. V. Silens luna. Idem lib. 2. cap.
13. Defectus ducentis viginti duobus mensibus redire in suos orbes
certum est, solisque defectum non nisi novissima primave fieri luna,
quod vocant coitum.
Concursus lunæ & solis, pro Coitu. Cels. lib. 1. cap. 4. pr. [Nisi in-
telligit potius Vespertinum utriusque luminis concursum, quem in
primis noxium vitare hi, quibus infirmum caput est, debent.
Defectus lunæ. Plin. lib. 2. cap. 13.
Globus lunaï. Lucret. lib. 5. 70. Virg. 6. Æn. 725.
Labores lunæ, Eclipses. Virg. 2. Georg. 478.

Defectus solis varios, lunæque labores.
Meatus solis lunæque. Lucret. lib. 1. 129.
Numen lunæ. Plin. lib. 18. cap. 32.
Orbis lunæ. Plin. lib. 2. cap. 9. V. ORBIS.
Status lunæ. Plin. lib. 18. cap. 29.
Vultus purpureus lunæ. Ovid. 1. Amor. 8. 12.
Alta luna. Virg. 9. Æn. 403.
Aquilonia luna. Plin. lib. 2. cap. 97. V. AQUILO.
Aurea luna. Ovid. 10. Met. 448.
Bicornis luna, regina siderum. Hor. in Carm. sæcul. 35.
Candida luna. Virg. 7. Æn. 9.
Cava luna. Plin. lib. 8. cap. 54.
Celeres lunæ. Hor. 4. Carm. 7. 13.
Decrescens luna. Plin. lib. 17. cap. 9. ad finem.
Dimidia luna. V. Intermenstrua luna.
Dimidiata luna. Plin. lib. 18. cap. 32.
Dividua luna. Plin. lib. 2. cap. 18. In quadrato solis dividua est, in triquetro seminani ambitur orbe, impletur autem in adverso.
Errans luna. Quintil. lib. 1. cap. 10. V. Canere lunam, infra.
Extrema luna. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 37. pr. Dies lunares quoque observandi, qui quodam modo bipartiti. Quod nova luna crescit ad plenam, & inde rursus ad novam lunam decrescit, quoad veniat ad intermenstruum, e quo die dicitur luna esse extrema, & prima.
Globosa luna, an plana, an acuta. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Hibernæ ventosa cacumina lunæ. Stat. 3. Theb. 48. Quia signa tempestatis in lunæ cornibus sunt constituta. Lactantius.
Intermenstrua luna. Plin. lib. 18. cap. 32. Stercus nisi decrescente luna ne tangito. Maxime intermenstrua dimidiaque stercorato.
Intermestris luna. Plin. lib. 18. cap. 39. Nisi intermestri luna atque dimidiata, ne tangas materiem. V. INTERMESTRIS.
Menstrua luna. Virg. 1. Georg. 353.
Minor luna. Hor. 2. Serm. 8. 32. i. e. Imminuta.
Nascentes lunæ. Hor. 2. Serm. 4. 30.
Noctivaga luna. Stat. 3. Silv. 5. 101.
Novæ pergunt interire lunæ. Hor. 2. Carm. 18. 16.
Novissima luna. V. Coitus lunæ. Plin. lib. 2. cap. 97. V. NOVUS.
Pernox luna. Plin. lib. 2. cap. 9.
Plena luna, & Nova Luna. Cæs. 4. Bell. Gall. 29. Eadem nocte accidit ut esset luna plena. Plin. lib. 18. cap. 32. Ova luna nova supponito: Scrobes luna plena noctu facito. V. NOVUS.
Pauperata luminibus luna. Firmic. lib. 1. cap. 2.
Quarta luna nati, i. e. Laboriosi & infelices. V. Erasmi Chiliad.
Radiantis imago lunæ. Virg. 8. Æn. 23.
Redeuntis cornua lunæ, i. e. Renascentis. Ovid. 10. Met. 479.
Roscida luna. Virg. 3. Georg. 337.
Rubens luna. Hor. 1. Serm. 8. 10.
Sanguinea luna. Ovid. 2. Amor. 1. 23.
Carmina sanguineæ deducunt cornua lunæ.
Secunda luna. Plin. lib. 28. cap. 16.
Sera luna. Plin. lib. 2. cap. 9.
Sicca luna. Plin. lib. 17. cap. 9. ad fin.
Sitiens luna. Plin. lib. 17. cap. 9. Ibid. cap. 14. Luna sitiente, hoc est sicca.
Surgens luna. Tacit. 3. Hist. 23. Donec adulta nocte luna surgens ostenderet acies.
Tacitæ per amica silentia lunæ. Virg. 2. Æn. 255.
Turbida luna. Claud. de Bell. Gildon. 495.
Vicesima luna, pro Vicesimo die post novam lunam. Plin. lib. 2. cap. 97. Æstus idem triduo in mense consistit septima, octava, nonaque luna.
Agit luna sub terra. Plin. lib. 18. cap. 32.
Canere lunam errantem. Quintil. lib. 1. cap. 10. Iopas ille Virg. 1. Æn. 746. nonne canit,
—errantem lunam, solisque labores?
Colligit quum primum ignes luna revertentes. Virg. 1. Georg. 427.
Complent se lumine tertia lunæ cornua. Virg. 3. Æn. 645. i. e. Hic tertius est mensis.
Crescens luna. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 37. Quædam facienda in agris potius crescente luna, quam senescente. Paulo post, Lunam & crescentem, & contra senescentem. Plin. lib. 18. cap. 32. Omnia quæ cæduntur, carpuntur, tondentur, innocentius decrescente luna, quam crescente fiunt.
Crescit luna. Plin. lib. 9. cap. 14. conf. Extrema luna, supra.
Deducere lunam cælo. Virg. 8. Ecl. 69.
Deducere lunam e curru. Tibull. lib. 1. 8. 21.
Deripere lunam cælo. Hor. Epod. 5. 46.
Decrescens luna. Varr. lib. 1. de R. R. cap. 37. pr.
Evanescunt cornua lunæ. Ovid. 2. Met. 117.
Fulgebat cælo luna sereno. Hor. Epod. 15. 1.
Deficiens luna. Plin. lib. 2. cap. 9.
Deficit luna. Plin. lib. 2. cap. 13.
Fudit se luna plena per insertas fenestras. Virg. 3. Æn. 152. V. INSERTUS.
Imminente luna, i. e. Sub vesperum. Hor. 1. Carm. 4. 5.
Implet luna orbem cornibus quater junctis. Ovid. 2. Met. 344.
Ineunte luna, vide an etiam dici possit. H. St.
Latuit quater luna, pleno quater orbe recrevit. Ovid. 2. Epist. 5.
Lucet luce aliena luna. V. LUX.
Operatur noctes luna. V. OPEROR.
Minuitur luna. Plin. lib. 2. cap. 14.
Protulit os vaga luna decorum. Hor. 1. Serm. 8. 21.
Premit lumen obscura luna. Virg. 4. Æn. 81.
Rubet luna. Hor. 2. Carm. 11. 10.
Succurrere laboranti lunæ. Juven. 6. Sat. 442.
Tenebat nox lunam in nimbo. Virg. 3. Æn. 587.
Senescens luna, V. Crescens luna. V. etiam Plin. lib. 2. cap. 9.
Silens luna. Plin. lib. 16. cap. 39. Lunam vocat silentem, quando non lucet. V. SILEO & SILENTIUM.
LUNĀRIS, e. Adj. [σεληνιαῖος] Quod ad lunam pertinet. Cic. in Somnio Scip. 12. Quam ob causam summus ille cæli stelliferi cursus, cujus conversio est incitatior, acuto & excitato movetur sono: gravissimo autem hic lunaris & infimus.
Annus lunaris, Qui mense uno suum efficit cursum.
Currus lunares. Ovid. 15. Met. 790.
Equi lunares. Ovid. 5. Fast. 16.
Globus lunaris. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 298.
Jubar lunare. Claud. 1. in Ruff. 147.
Lampas lunaris. Stat. 10. Theb. 277.
Orbitas lunaris. V. ORBIS.
Sidus lunare. Senec. de Provid.
Lunaris ratio. Plin. lib. 18. cap. 39.
LUNĀTICUS, a, um. Adj. [σεληνιακὸς Gl. Lat. Gr.] Lunatici dicuntur, In quos luna agit, &, ut Apuleius ait, Qui cursum lunæ patiuntur: quales sunt potissimum qui comitiali morbo laborant, aut insania, aliove morbi genere quopiam certis lunæ temporibus gravantur & agitantur. Unde Paulus mancipium furiosum aut lunaticum redhibendum censuit, in l. Bovem. §. Aliquando. D. de Ædil. edicto. Isidorus lib. 10. litt. C. Caducus a cadendo dictus, id est Lunaticus, eo quod certo lunæ tempore patiatur. Artemidorus quoque eum morbum lunæ acceptum ferri ait.
LUNŬLA, æ. f. [σελήνιον] Res, parvæ in lunæ modum incurvata. Isidor. 10. 31. Lunulæ sunt Ornamenta mulierum, in similitudine lunæ, bullulæ aureæ dependentes. Plaut. Epid. 5. 1. 34.
Non meministi me auream ad te afferre natali die
Lunulam, atque anellum aureolum in digito?
Lunulæ in calceis patriciorum, vel Centenarii numeri nota fuere, quot primum patres a Romulo lecti sunt, vel alia de causa ascitæ. V. Plutarch. probl. Ro. 76. & Vet. Interpr. ad Juven. 7. Sat. 191.
LUNO, [κωμπυλιάζω] āre. In modum lunæ, quando in cornua curvatur, flectere. Ovid. 1. Amor. 1. 23.
Lunavitque genu sinuosum fortiter arcum. i. e. Intendit.
LUNĀTUS, a, um. [καμπύλος] Partic. Curvatus: ut, Ferramentum lunatum. Columel. lib. 12. cap. 54.
Æquora lunata placido recessu. Stat. 2. Silv. 2. 13.
Cauda lunata delphinorum. Senec. OEdip. 5.
Classis lunata. Lucan. lib. 3. 533. V. CLASSIS.
Cornibus lunatis obliquatur mare Caspium. Plin. lib. 6. cap. 13.
Flexus lunati. Sil. lib. 4. 319.
Frons lunata vituli, Cornuta. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 129.
Juba lunata. Martial. lib. 8. 49.
Aurea lunatæ quum stetit unda jubæ. De horrente leonis juba loquitur.
Juvenci nondum lunati fronte. Stat. 6. Theb. 267. conf. Frons lunata.
Lignum osseum lunatumque in pomis. Plin. lib. 13. cap. 4.
Pellis lunata. Martial. 1. 50.
Lunata nusquam pellis, & nusquam toga; ubi Interp. i. e. Non aderant nobiles Romani, quibus moris erat Lunæ formam in calceis gestare. V. Supra in LUNULA; & Alb. Ruben. de Re Vestiar. 2. 1. & 3. [Periphrasis est Calcei senatorii, & forensium, gestaminis perquam molesti.
Peltæ lunatæ Amazonum. Virg. 1. Æn. 494.
LUNÆ Montis promontorium, [σελήνης ὄρους ἄκρον] Ptolem. lib. 2. cap. 5. Lusitaniæ locus. Vulgo *Ponte de luna*, rectius *Punte de luna*, id est, *poincte*.
LUNARIUM Promontorium, [Λουνάριον ἄκρον] Bæticæ Hisp. Ptol. lib. 2. cap. 6. Alio nomine, *Mons Jovis*, *Scala Annibalis*: nunc *Movini*.
LŪNA, æ. f. [Λοῦνα] Ligurum oppidum, portu nobile. Ennius,
Lunai portum est operæ cognoscere, cives. Nunc vulgo *Sarrazana*. Olivarius in Melam.
LUNENSIS, e. Adj. [Λουνήσιος] ut, Caseus sic dictus, ab oppido Hetruriæ nomine Luna. Plin. lib. 11. cap. 42. Lunensem, magnitudine conspicuum, e misto Hetruriæ atque Liguriæ confinio mittunt. Martial. lib. 13. 30.
Caseus Hetruscæ signatus imagine Lunæ,
Præstabit pueris prandia mille tuis.
Ara Lunensis, Ex marmore Lunensi. Suet. Neron. cap. 50.
Marmor Lunense. Plin. 36. 6. V. Drakenb. ad Sil. 8. 482.
LUNCHUS, i. m. [λόγχος] a λόγχη lancea. Tertull. de Coron. Mil. cap. 11. Super luncho, quo perfossum est latus Christi.
LUNUS, i. m. Isidor. 19. 33. Lunus est cinctus, quem publice habent servi. Et dictus lunus, quia transversas habet purpuras, i. e. Lunas. conf. LIMUS.
Lunus etiam Deus Carrenorum. Idemque ac Luna. V. Spartian. in Caracall. cap. 7. Casaub. & Salmas. ad loc. & Selden. de Diis Syr. 2. 2. p. 239.
De Luno deo in nummis V. Spanh. De Usu & præst. Numism. diss. 4. p. 193.

L U O

LUO, lui, luitum, [λύω, τίνω, λυτρόω] ĕre. Solvere. V. Varr. loc. in LUMETA. Liv. Ut tandem debito supplicio scelus lueret. i. e. Solveret, seu purgaret. A lavando quidam ductum volunt, alii a Græco λύω, λύεις, λύει. Cic. 12. Att. 6. pr. Quomodo hoc ergo lues? uno scilicet, si mihi librum miseris. i. e. Expurgabis hoc peccatum.
Æs alienum luere, pro Solvere. Curt. lib. 10. cap. 2. ad fin. V. ÆS.
Delicta alicujus luere.. Hor. 3. Carm. 6. 1.
Facta luere. Stat. 1. Theb. 601.
Libidinem alicujus luere sanguine innocentium, h. e. Abluere & expurgare. Cic. 3. Verr. 77. Verresne tibi tanti fuit, ut ejus libidinem, hominum innocentium sanguine lui velles?
Maculas luere sanguine, h. e. Abstergere & eluere. Cic. 7. Verr. 120. Errabas Verres, & vehementer errabas, quum te maculas furtorum, & flagitiorum tuorum, sociorum innocentium sanguine luere arbitrabare. Emendati codd. legunt Eluere.
Peccata luere, Delictorum supplicium ferre. Liv. 38. 48. Ego tamen & cum

& cum aliis pro dignitate imperii veſtri coactis luere peccata ſua, pacem pepigi. Virg. 10. Æn. 31. V. ibi Servium.

Periculum luere. Liv. 10. 28. Datum hoc noſtro generi eſt, ut luendis periculis publicis piacula ſimus. Verba ſunt P. Decii coſ. cum ſe devoveret.

Pœnas luere, quod & Dare pœnas dicitur, pro Ferre ſupplicium. Cic. 2. Att. 9. Itaque mei peccati luo pœnas: quamquam tuæ me litteræ ſuſtentant.

Pœnam luere. Tacit. 6. Ann. 4. Præcipuus olim circumveniendi Titii Sabini, & tunc luendæ pœnæ primus fuit.

Stuprum oblatum voluntaria morte luit Lucretia. Cic. 5. de Fin. 54.

Supplicia luere, Suſtinere, pati. Juſtin. lib. 1. cap. 5. Quicunque capi potuerunt, ſupplicia crucibus luerunt.

Luere capite, Capite puniri. Liv. 9. 5. Obſides etiam ſexcenti equites imperati, qui capite luerent, ſi pacto non ſtaretur.

Luitur. Lucan. lib. 2. 312.

— hac cæde luatur

Quicquid Romani meruerunt pendere mores.

Luere, Pretium redemptionis redemptori offerre, inquit Budæus. Ulpian. in l. Qui ſtatus. D. de re militari. Qui ſtatus controverſiam patiuntur, licet revera liberi ſint, non debent per id tempus militiæ dare, &c. ſed nec qui ab hoſtibus redempti ſunt prius, quam ſe luant.

Luĭtūrus, a, um. Partic. [τίσων] ut,

Luitura pœnas puppis. Claud. 6. Conſ. Hon. 140.

Luendus, a, um. Partic. [λυτέος] Ovid. 2. Triſt. 101.

Scilicet in ſuperis etiam fortuna luenda eſt.

Luĭtio, ōnis. f. [λύσις] Ulpian. de Captivis & poſtliminio reverſis. l. Si patre, Si patre redempto & ante luitionem defuncto, filius poſt mortem ejus redemptionis quantitatem offerat, dicendum eſt ſuum ei poſſe hæredem exſiſtere.

Luēla, æ. f. Idem. Lucret. lib. 3. 1028.

Sed metus in vita pœnarum pro malefactis

Et inſignibus inſignis, ſcelerisque luela

Carcer, &c. i. e. Carcer ſceleris expiatio & pœna. Lambinus.

Lūto, āre. Idem quod Luere. Varro ἑκατόμβη. Habes qui, & cujus rei cauſa fecerim hecatomben, in quo ego (ut puto) quoniam eſt luere ſolvere, lutavi. Non. 2. 482. Antiquum. [Forte Luitavi legendum. a Partic. enim Luitum, (unde Luiturus, & Luitio) fit Luito frequentativum, indeque Luto & Lito. V. Feſt. in Litatus.

L U P

Lupa, Lupanar, V. lupus.

Lŭperca, æ. f. Dea, quæ lupis præeſt, ne noceant. Arnob. 4. p. 128.

Lŭpercal, ālis. n. [Λυπερκάλιον, λύκαιον] Locus ſub monte Palatino Romæ. Servius, Sub monte Palatino eſt quædam ſpelunca, in qua de capro luebatur, id eſt ſacrificabatur: unde Lupercal dictum nonnulli putant. Alii quod illic lupa Remum & Romulum nutrierit. Alii (quod eſt verius) locum eſſe hunc ſacratum Pani deo Arcadiæ: cui etiam mons Lycæus in Arcadia eſt conſecratus. Et dictus eſt Lycæus, quod lupos non ſinat in oves ſævire. Ideo & Evander deo gentis ſuæ ſacravit locum, & nominavit Lupercal, quod præſidio ipſius numinis lupi a pecudibus arcerentur. Hæc Servius enarrans illud Virg. 8. Æn. 343.

Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer Aſylum

Rettulit, & gelida monſtrat ſub rupe Lupercal,

Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi. Ovid. 2. Faſt. 381.

Quod ſi dicitur a Luendo, quod ibi per caprum luebatur, hoc eſt ſacrificabatur: erit dictio ex tribus orationis partibus compoſita, quaſi Luere per caprum. V. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Lupercālis, e. Adj. ut, Sacrum lupercale. Suet. Auguſt. cap. 31. V. ibi Pitiſc.

Lupercālia, ōrum. n. [Λυπερκάλια] Celebritas erat Romæ in honorem Panos; & qui hæc ſacra faciebant, Luperci dicebantur. Servius, Quum in honorem Panos Lupercaliorum ſolennitas celebraretur, pecora Romanorum ſubito a latronibus rapta ſunt. Illi projectis veſtibus perſecuti ſunt latrones: quibus oppreſſis, & receptis animalibus, propter rem a nudis proſpere geſtam, conſuetudo permanſit ut nudi Lupercalia celebrarent. Hæc Servius explicans illud Virg. 8. Æn. 663.

Hic exſultantes Salios, nudoſque Lupercos. V. Liv. lib. 1. cap. 5. Et Valer. Max. lib. 2. cap. 2. tit. ult. De ordine equeſtri. De Lupercalibus etiam Plutarchus ſcribit in Romulo & Cæſare. Fiebant autem menſe Februario ad expiandos manes. Græci λυκαῖα vocant. Cic. 2. Philip. 89. Et 2. Q. frat. 12. Hodierni diei res geſtas Lupercalibus habebis.

Luperci, orum. m. dicti ſunt quaſi ex illorum myſteriorum ſemine exorti, ſive (ut Varro de L. L. 4. 15. putat) quod Lupercalibus in Lupercali ſacra facerent. Faciebant autem nudi in honorem Panos. Cic. 2. Philip. 85. inſectatur M. Antonium, quod in Lupercalibus, in quibus ſedebat Cæſar amictus toga purpurea, in ſella aurea coronatus, ſe conſul nimis lupercum exhibuerit. Nam nudi ſacerdotes luperci currendo luſtrabant civitatem, & verberabant prægnantium manus mulierum (ut facilioris eſſent partus) zona ex corio capri. V. Serv. d. l. Ovid. 5. Faſt. 101.

Semicaper coleris ſuccinctis, Faune, Lupercis. Plin. lib. 34. cap. 5. Lupercorum habitu.

Lupfurdum, i. n. [Λουπφουρδον] Ptolem. lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs, Hodie Miſna, vulgo *Meiſſen*.

Lupia, ſive **Luppia**, æ. f. [Λουππίας] Germaniæ fluvius in Rhenum illabens, Pomponio lib. 3. 3. Conjectura probabilis eſt eum eſſe quem hodie vulgo *die Lippe* vocant. V. Cluver. Introd Geogr. lib. 3. cap. 5. Strabo lib. 7. longe ſecus quam Pomponius Lupiam in eandem partem cum Viſurgi & Amiſia deferri ait, ut Lupiæ nomine non *die Lippe*, ſed is amnis quem hodie Fuldam vocant, intelligatur. Tacitus (adeo in re tantilla variant ſcriptores) libro Auguſtæ hiſtoriæ 2. Lupiam vocat amnem, non in Rhenum, ſed in Oceanum elapſum. [Immo nihil uſquam de oſtio Luppiæ Tacitus. V, eum Ann. 1. 60. & 2. 7. Hiſt. 5. 22. Non igitur a Mela diſſentit. Quin nec Strabo, ſiquidem nihil aliud intelligi voluit, quam omnes hos fluvios in Oceanum denique influere.

Lupiæ, arum. f. Urbs Calabriæ, apud Melam lib. 2. cap. 4. Hodie vulgo dicitur *Lezo*, ut ſcribit Olivarius in Melam.

Lupīnum, i. n. & frequentius **Lŭpīnus**, i. m. [θέρμος] Genus leguminis, omnium amariſſimum. Plin. lib 18. cap. 14. Lupino eſt uſus proximus, quum ſit & homini & quadrupedum generi ungulas habenti communis. Remedium ejus ne metentes fugiat exſiliendo, ut ab imbre tollatur. Nec ullius quæ ſeruntur, natura aſſenſu terræ mirabilior eſt. Primum omnium cum ſole quotidie circumagitur, horaſque agricolis etiam nubilo demonſtrat. Ter præterea floret. Terram amat, terraque operiri non vult. Et unum hoc ſeritur non arato. Quærit maxime ſabuloſa & ſicca, atque etiam arenoſa. Coli utique non vult. Tellurem adeo amat, ut quamvis frutetoſo ſolo conjectum inter folia vepreſque, ad terram tamen radice perveniat. Pingueſcere hoc ſatu arva, vineaſque diximus. Itaque adeo non eget fimo, ut optimi vicem repræſentet. Hor. 1. Epiſt. 7. 23.

Nec tamen ignorat quid diſtent æra lupinis. De Imperito rerum. V. Adagia Eraſmi.

Pallentes lupini. Ovid. de Medicam. faciei 69.

Triſtis lupini fragiles calami. i. e. Amari. Virg. 1. Georg. 75.

Lupīnācĕus, a, um. Adj. ut, Lomentum lupinaceum. Apul. de Herb. cap. 21. n. 2.

Lupīnārius, a, um. Adj. ut, Labrum lupinarium. Cato de R. R. cap. 10. & 11.

Lupinarius, i. m. Negotiator lupinorum, ſeu forte Quorumvis leguminum. Lamprid. Alex. Sever. cap. 33. Corpora omnium conſtituit, vinariorum, lupinariorum, &c.

Lupillus, i. m. dimin. Plaut. Stich. 5. 4. 9.

Olea in tryblio, lupilli comminuto cruſtulo.

Lupinus, a, um. Adj. a Lupus. V. poſt ſeq. dict.

Lŭpus, i. m. [λύκος] Notum animal.

Hic & Hæc Lupus dicere artis eſt, inquit Servius, qui videtur Lupa apud Virgilium tanquam pro novo habere. H. St. V. Serv. ad 8. Æn. 641. conf. ad 2. 355.

Barba lupi. Hor. 1. Serm. 8. 43.

Genus acre luporum. Virg. 3. Georg. 264.

Incurſus luporum. Virg. 3. Georg. 407.

Acres lupi. Hor. Epod. 12. 26.

Aſper lupus. Ovid. 11. Met. 403.

Avidus. Ovid. 1. Triſt. 1. 78.

Avius. Virg. 11. Æn. 810.

Canus. Ovid. 6. Met. 528.

Cervarius lupus. V. cervus.

Cruentus. Stat. 5. Theb. 165.

Fulvus lupus. Ovid. 11. Met. 772.

Infeſtus pecori lupus. Hor. Epod. 15. 7. Ovid. 2. Faſt. 800.

Inſatiabiles lupi. Ovid. in Ibin 172.

Martiales lupi. Hor. 1. Carm. 17. 9. Martiales vocat, quia olim Marti hoc animal ſacrum fuit. V. Liv. 10. 27.

Montani. Ovid. 11. Epiſt. 90.

Proceri lupi. Hor. 2. Serm. 2. 36.

Rapaces. Horat. Epod. 16. 19.

Superbi. Valer. 3. Argon. 635.

Vehemens lupus. Hor. 2. Epiſt. 2. 28.

Acuunt agni lupos balatibus. V. acuo.

Frementes lupi circum ſtabula. Ovid. 5. Met. 627.

Inſidiatus pleno lupus ovili. Virg. 9. Æn. 59.

Petit taurus cornu, lupus dente. Hor. 2. Serm. 1. 52.

Ululantes lupi. Virg. 1. Georg. 486.

Triſte lupus ſtabulis. Virg. 3. Ecl. 80. Proverbii formam habet.

Lupus eſt homo homini. Plaut. Aſin. 2. 4. 88.

Lupus eſt homo homini, non homo, quum qualis ſit, non novit. Hoc proverbio monemur ne quid fidamus homini ignoto, ſed perinde atque a lupo caveamus. Ex Eraſmo.

Ovem lupo commiſiſti. Ter. Eun. 5. 1. 26. Concinne utemur hoc proverbio, quoties ei ſervandum aliquid committitur, cujus gratia cuſtodem magis oporteat adhiberi. Cic. 3. Philip 27. Etenim in concione dixerat ſe cuſtodem futurum Urbis, uſque ad Calendas Maias ad Urbem exercitum habiturum. O præclarum cuſtodem! ovium (ut aiunt) lupum. Cuſtoſne Urbis, an direptor & vexator eſſet Antonius? Ex Eraſmo.

Eripere agnum lupo. Plaut. Pœn. 3. 5. 31. Utemur hoc proverbio ubi quis fruſtra conatur prædam recipere, cui ſemel manus injecit rapax aliquis. Improbum enim videtur, ſperare futurum, ut lupus agnum ſemel arreptum amittat. Ex Eraſmo.

Lupus in fabula, vel ſermone. Ter. Adelph. 4. 1. 21. Dicitur hoc adagium, quum forte fortuna in medio ſermone intervenit is, cujus mentio fiebat. Cic. 13. Att. 33. De Varrone loquebamur. Lupus in fabula: venit enim ad me, & quidem id temporis ut retinendus eſſet. Plaut. Stich. 4. 1. 71.

Atque eccum tibi lupum in ſermone: præſens, eſuriens adeſt. Ex Eraſmo.

Tenere lupum auribus. Dicitur in eos qui ejuſmodi negotio involvuntur, quod neque relinquere ſit integrum, neque tolerari poſſit. Ter. Phorm. 3. 2. 21.

Mihine domi eſt? immo quod aiunt, auribus teneo lupum.

Nam neque quomodo a me amittam, invenio: neque uti retineam, ſcio. Fortunatum Phædria Antiphonia dixerat, cui quod amet domi ſit. Sueton. in Tiber. cap. 25. Cunctandi cauſa erat, metus undique imminentium diſcriminum: ut ſæpe lupum ſe auribus tenere diceret. Ex Eraſmo.

Lupi Mœrin videre priores. Virg. 9. Ecl. 54. In raucum dicitur, & cui vox repente ſit adempta. Feſtivius dicetur in eos, qui metu alicujus obticeſcunt, alioqui feroces. Servius admonet phyſicos auctores dixiſſe, ineſſe eam vim lupis, ut ſi quem hominem priores viderint, ei vocem adimant. Plin. lib. 8. cap. 22. Sed in Italia quoque creditur luporum viſus eſſe noxius: vocemque homini, quem priores contemplentur, adimere ad præſens. Ex Eraſmo.

Lupus, [λάβραξ] Piscis. Plin. lib. 32. cap. 2. Minus in providendo lupus solertiæ habet, sed magnum robur in pœnitendo. nam ut hæserit in hamo, tumultuoso discursu laxat vulnera, donec excidant insidiæ. Luporum laudatissimi, qui appellantur lanati, a candore, mollitiaque carnis. Martial. lib. 13. 89.
Laneus Euganei lupus excipit ora Timavi,
Æquoreo dulces cum sale pastus aquas. V. LANEUS.
Proceri lupi. Hor. 2. Serm. 2. 36.
—laudas insane trilibrem
Mullum; in singula quem minuas pulmenta, necesse est.
Ducit te species, video: quo pertinet ergo
Proceros odisse lupos? quia scilicet illis
Majorem natura modum dedit: his breve pondus.
Rapax lupus. Columel. lib. 8. cap. ultim.
Lupi, Freni asperrimi, a lupinis dentibus dicti, quia inæquales sunt: sive quia duritiam habent lupinorum dentium similem, & propterea morsus eorum asperrimus. Dicuntur & Lupata: vide infra post LUPOR. His frenis utebantur Galli. Ovid. 4. Trist. 6. 4.
Tempore paret equus lentis animosus habenis,
Et placido duros accipit ore lupos.
Lupus, Instrumentum aduncum, quo vasa quæ in puteum forte ceciderunt, extrahuntur: Harpax Græco vocabulo, & Harpago nominatur. Liv. 28. 3. In alios lupi superne ferrei injecti, ut in periculo essent, ne suspensi in murum extraherentur.
Lupus, Aranei genus. Plin. lib. 11. cap. 24. Luporum nomine minimi non texunt.
LUPUS SALICTARIUS, [βρύον] Ruellius. Herba cujus meminit Plin. lib. 21. cap. 15. Officinis vulgo *Lupulus* vocatur, Gallis *hupelon* vel *hubelon*. Caulibus aculeatis longissimisque reptat in vepribus & salictis, foliis vitis albæ. Hoc frugibus admisto Germani suam condiunt cervisiam.
LŬPA, æ. f. [λύκαινα] Auctor de Viris illust. cap. 1. Parvulos in Tiberim abjecit, quos aqua in sicco reliquit: ad vagitum lupa accurrit, eosque uberibus suis aluit. Et Liv. 1. 4. Lupam sitientem ex montibus, qui circa sunt, ad puerilem vagitum cursum flexisse: eam summissas infantibus adeo mitem præbuisse mammas, ut lingua lambentem pueros magister regii pecoris invenerit. ab eo ad stabula Laurentiæ uxori educandos latos. sunt, qui Laurentiam vulgato corpore Lupam inter pastores vocatam putent: inde locum fabulæ ac miraculo datum. V. Inscript. Grut. p. 105. n. 2. Plin. lib. 8. cap. 17. Quæ de infantibus ferarum lacte nutritis, quum essent expositi, traduntur, sicut de conditoribus nostris a lupa, magnitudini fatorum accepta ferri æquius, quam ferarum naturæ arbitror.
Inhumana lupa. Propert. lib. 4. 4. 54.
Rapidæ tradis ovile lupæ. Ovid. 3. de Arte Am. 8.
Rava lupa. Hor. 3. Carm. 27. 3.
Lupa, pro Meretrice. Plaut. Epid. 3. 3. 22.
Divortunt mores virgini longe, ac lupæ. Hinc
LUPŬLA, æ. f. dimin. Apul. 5. Met. p. 164. Elm. Perfidæ lupulæ magnis conatibus nefarias insidias tibi comparant.
LUPĪNUS, a, um. Adj. [λύκειος] Quod pertinet ad lupum. Plin. lib. 28. cap. 9. Massurius palmam lupino adipi dedisse antiquos tradit. Cic. in Catil. 3. 19. Quem inauratum in Capitolio, parvum atque lactentem, uberibus lupinis inhiantem, fuisse meministis.
Galea lupina. Propert. lib. 4. 11. 20.
LUPĀNAR, āris. n. [πορνεῖον, χαμαιτυπεῖον] Locus in quo diversantur meretrices. Quintil. lib. 7. cap. 4. An deprehensus in lupanari cum aliena uxore adulter sit, quæritur. Juven. 6. Sat. 12. de Messalina.
Intravit calidum veteri centone lupanar.
O lupanar, Convicium apud Catull. 40. 13.
Non assis facis? o! lutum, lupanar,
Aut si perditius potest quid esse. Al. Oblitum. Is. Voss. legit O lutum lupanare. q. V. [Commodius, repetita interjectione, leges O lutum! o lupanar! V. LUTUM.
LUPANĀRIUM, i. n. Idem. [καπυρεῖον] Ulpian. De petitione hæreditatis, Licet a lupanario præceptæ sint. nam & in multorum honestorum virorum prædiis lupanaria exercentur. Idem in l. Quid tamen. D. De receptis.
LUPANARIS, e. Adj. Apul. 9. Met. p. 229. Elmenh. Larem mariti lupanari maculasset infamia. V. Voss. d. l. Catull.
LUPOR, [πορνεύω] āri. Scortari, meretricari. Accius apud Non. 2. 497. Qui cum meretrice per vias habitu nostro lupantur. Antiquum.
LUPĀTUS, a, um. Adj. ut, Frena lupata. Hor. 1. Carm. 8. 6.
Gallica nec lupatis Temperat ora frenis. Frena autem lupata, frena sunt lupos habentia, & duriora, asperioraque: ut currus falcati dicuntur, qui falces habent: secures dolabratæ, quæ habent dolabram, &c. Turnebus.
LUPĀTUM, i. n. [χαλινός] Idem quod Lupus, pro Freno asperrimo. Virg. 3. Georg. 208.
—pressique negabant
Verbera dura pati, & duris parere lupatis. Dicta lupata, ut ait Servius, a lupinis dentibus, qui inæquales sunt. Unde & eorum morsus vehementer obest.
Dura lupata. Ovid. 1. Amor. 2. 15.
Asper equus duris contunditur ora lupatis.
LUPĀTUS, i. m. dixit Solinus cap. 57. Ducis, qui in acie ceciderat, equum ovaturus insiluit: isque adeo sprevit lupatos, ut de industria cernuatus, ruina & se & equitem pariter affligeret.

L U R

LŪRA, æ. f. Os culei, sive utris ab antiquis dicta est. Festus. conf. LORA.
LURCO, ōnis. m. [γαστρίμαργος] Gulosus, & bonorum suorum consumptor: a Lura, inquit Festus. Plaut. Pers. 3. 3. 16.
Perenniserve, lurco, edax, furax, fugax. Lucilius apud Non. 1. 34.
Edite lurcones, comedones, vivite ventres. Suet. de Clar. Grammat. cap. 15. Lastaurum & lurconem, & nebulonem, popinonemque appellans, & vita, scriptisque monstrosum.
LURCONIĀNUS, a, um. Adj. Tertull. de Anima cap. 33. Condimenta Apiciana & lurconiana.
LURCO, āre; & LURCOR, āri. dep. [λαβροφαγέω] Cum aviditate cibum consumere. Pomponius Syris, Lardum lurcabat lubens. Lucilius Satyr. 2.
Nam quid mœtino, subjectoque huic opus signo,
Ut lurcaretur lardum, & carnaria furtim. Ex Non. 1. 34.
LURCABUNDUS, a, um. Adj. Quintil. 2. 6. Burman. scribit cum CH.
LURIA, æ. f. Oxymelum appellatum, quod ex aceto & melle componitur. Isidor. 20. 3. conf. LORA.
LŪRĬDUS, a, um. Adj. [πελιδνὸς] Quod est supra modum pallidum; quasi Loridum & loro percussum, lividumque factum. Turnebus autem Luridum colorem existimat esse appellatum a similitudine coloris Luræ, id est utris coriacei, atque adeo a similitudine corii. Plaut. Capt. 3. 4. 63.
Viden' tu illi maculari corpus totum maculis luridis?
Aconita lurida, Ab effectu. Ovid. 1. Met. 146. V. ACONITUM.
Color luridus. Plin. lib. 18. cap. 10. Quod nisi festinato peragatur, lurido colore mucescere.
Dentes luridi. Hor. 4. Carm. 13. 10.
Fetæ luridæ. Varro 2. de R. R. cap. 10. Quum in Liburniam venisses, te vidisse matresfamilias eorum, afferre ligna, & simul pueros quos alerent, alias singulos, alias binos, quæ ostenderent fetas nostras quæ in conopœis jacent dies aliquot, esse luridas, mucidas & contemnendas.
Horror luridus. Ovid. 14. Met. 198.
Lumina lurida. Ovid. 15. Met. 786.
—solis quoque tristis imago
Lurida solicitis præbebat lumina terris. V. p. p. Sol.
Mors lurida. Sil. lib. 13. 560.
Orcus luridus. Hor. 3. Carm. 4. 74.
Mæretque partus fulmine luridum
Missos ad Orcum.
Pallor luridus. Ovid. 4. Met. 267.
Pelle lurida amicta ossa. Hor. Epod. 17. 22.
Sol luridus, Pallidus & nubilus. Plin. Epist. 20. lib. 6. Mox dies vere, sol etiam effulsit: luridus tamen, qualis esse, quum deficit, solet.
Sulfura lurida. Ovid. 14. Met. 791.
LUROR, ōris. m. [πελίωμα] Pallor. Lucret. lib. 4. 333.
Lurida præterea fiunt quæcunque tuentur
Arquati: quia luroris de corpore eorum
Semina multa fluunt simulacris obvia rerum.
Deformes lurore. Apul. 9. Met. p. 222.
LURIDĀTUS, a, um. Quasi Partic. a Lurido. Tertull. advers. Marc. 4. 8. Qui retro luridati delinquentiæ maculis, & nigrati ignorantiæ tenebris.
LURŬLENTUS, a, um. Adj. Apul. 7. Met. p. 100. Conceptaculum aquæ lurulentæ. [Sed rectius Elmenh. p. 196. & Stewech p. 574. Lutulentæ. Quin plane perspicuum est, errorem esse typothetæ.

L U S

LUSCĬNIA, æ. f. [ἀηδὼν] Avis, dicta quod lugens canat. Plin. lib. 10. cap. 29. Lusciniis diebus ac noctibus continuis quindecim garrulus sine intermissu cantus, densante se frondium germine, non in novissimum digna miratu ave. Primum, tanta vox, tam parvo in corpusculo, tam pertinax spiritus. Deinde in una perfecta musicæ scientia. modulatus editur sonus, & nunc continuo spiritu trahitur in longum, nunc variatur inflexo, nunc distinguitur conciso, copulatur intorto, promittitur revocato, infuscatur ex inopinato: interdum & secum ipse murmurat, plenus, gravis, acutus, creber, extentus, ubi visum est vibrans, summus, medius, imus. Græci Philomelam vocant. Martial. lib. 14. 80.
Flet philomela nefas incesti Tereos: & quæ
Muta puella fuit, garrula fertur avis. Horat. 2. Serm 3.245.
Luscinias soliti impenso prandere coemptas.
LUSCINIUS, i. m. Idem. Phædr. 3. Fab. 18. 2. [In Gloss. Lat. Gr. Luscinia, ἀηδὼν, & Luscinius ἀηδὼν. Nisi Luscinius legendum.
LUSCINIŎLA, æ. f. dimin. [ἀηδόνιον] Plaut. Bacch. 1. 1. 4.
Pol ego quoque metuo, lusciniolæ ne defuat cantio. Proverb. de iis quæ miraculo affinia sunt.
LUSCIŌSUS, qui & LUSCITIŌSUS, a, um. Adj. [μύωψ, νυκτάλωψ] Lusciosi sunt, ut quidam existimant, quos Græci Nyctalopas appellant, qui & mane & vesperi exiliter admodum vident, nec fere nisi interdiu. V. dict. seq. Nonius 2. 512. Lusciosi, qui ad lucernam non vident, & μύωπες vocantur a Græcis. Plin. lib. 29. cap. ult. Fimum quoque gallinaceorum duntaxat rubrum lusciosis illinendum monstrant. Plaut. Mil. 2. 3. 52. Verbero, edepol tu quidem cæcus, non luscitiosus. conf. Taub. ad h. l.
LUSCITIO, ōnis. f. Vitium visus, quod Græci νυκταλωπίαν dicunt. Fest. Luscitio, vitium oculorum, quod clarius vesperi, quam meridie cernit. Ulpian. in l. Idem O filius. §. Sed & D. de Ædil. edicto, Id est, ubi homo neque matutino tempore videt, neque vespertino: quod genus morbi Græci vocant νυκτάλωπα. Luscitionem eam esse quidam putant: ubi homo lumine adhibito nihil videt. Quidam Nuscitionem, quidam Elusciationem hic legunt. Hinc Lusciosus, qui & Luscitiosus & Nuscitiosus, ut ait Budæus. V. NUSCITIOSUS.
LUSCUS, i. m. [ἑτερόφθαλμος] Qui altero captus est oculo. Pers. Satyr. 1. 128.
—qui possit dicere, lusce. Cic. 2. de Orat. 246. Cœnabo, inquit, apud te, huic lusco familiari meo C. Sextio: uni enim locum esse video. Martial. lib. 8. 53.
Hunc tu convivam cautus vitare memento:
Tunc furit, atque oculo luscus utroque videt.
Dux luscus. Juven. 10. Sat. 158.
Quum Getula ducem portaret bellua luscum. Intelligit Annibalem, altero oculo captum.

LUSCA,

Lusca, æ. f. [ἑτερόφθαλμος] Martial. lib. 1. 171.
Oculo Philænis semper altero plorat:
Quo fiat istud quæris modo? lusca est.

Luscīnus, a, um. Plin. 8. 37. Qui altero lumine orbi nascerentur, Coclites vocabantur: qui parvis utrisque, Ocellæ; Luscini injuriæ cognomina habuerunt. [De violenta elusicatione exponit Harduinus. Legendum puto Ocellæ: Et Luscini &c. facile enim copulativam particulam absorbere potuit præmissa diphthongus. Injuriam autem naturæ intelligit, Luscos gignentis. Tametsi potius existimem Luscinus adoptivum cognomen esse, a Luscius gentili tractum, ut Flamininus a Flaminius, Antoninus ab Antonius.
Cognomen fuit Fabriciorum Romæ. V. Liv.

Lusio, V. ludo.

Lūsītānia, æ. f. [Λυσιτανία] Pars ulterioris Hispaniæ, quam nunc Portugalliam appellant. Scribit Plin. lib. 3. cap. 1. Lusum Liberi patris aut Lysam cum eo bacchantem nomen dedisse Lusitaniæ. Hæc Oceano Occidentali alluitur, in qua est civitas Emerita. Strabo lib. 3. Tagi regio ad Aquilonem spectans Lusitania est, inter Hispanos gens amplissima, & annis plurimis Romanorum armis oppugnata. V. plura ibidem.

Lusitānus, a, um. Adj. ut, Tela Lusitana. Valer. Max. 9. 1. 5.
Manus Lusitana. Sil. 5. 335.

Lusito, **Lusor**. V. ludo.

Lusius, [Λούσιος] Bocatio, sive, ut quidam, **Lysius**, i. m. Arcadiæ fluvius, quem penes est sepulchrum Æsculapii, Asippi & Arsinoæ filii, qui primus alvi purgationem, atque dentis avulsionem adinvenisse dicitur. V. Pausan. Arcad. p. 260. Wech.

Lupiæ, [Λουπίαι] Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Calabriæ urbs, Lupia Plinio. Vulgo *Leccio*, *Lezo*.

Lustrāgo, īnis. f. herba Verbenaca, in lustrando olim adhibita. Apul. de Herb. cap. 3.

Lustrum, i. n. [φωλεός, κατάδυσις, χειά] Ferarum habitaculum in silvis. A luto: quod sit lutosa lacuna. Virg. 2. Georg. 471.
Non absunt illis saltus ac lustra ferarum.
Deserta ferarum lustra. Virg. 3. Æn. 647.
Devia lustra. Ovid. 3. Met. 146.
Invia lustra. Virg. 4. Æn. 151.
Terrica lustra. Stat. 9. Theb. 615.
Lustrum, Popinæ & lupanaria, ac meretricum diverticula. Servius ad 3 Æn. 647. Lupanaria lustra dicimus, ubi habitant lupæ, id est meretrices: dictæ ab obscænitate, & odoris similitudine. Plaut. Asin. 5. 2. 84.
Cano capite, te cuculum uxor ex lustris rapit. Cic. 2. Philip. 6.
Quum omnes impuritates pudica in domo quotidie susciperes, vino lustrisque confectus. Idem pro Cœl. 57. In qua lustra, libidines, &c.
Mala lustra. Hor. 1. Serm. 6. 69.
Jacere in lustra. V. jaceo.
Perire lustris. Lucret. lib. 4. 1130.
Desidiose agere ætatem, lustrisque perire.
Lustrum, Quinquennale spatium significat, auctore Festo: in quot annos prædia locari olim solebant, ut nunc in ter ternos, id est novenos. Lustrum nominatum tempus quinquennale a luendo, hoc est solvendo, inquit Varro, de L. L. 5. 2. extr. quod quinto quoque anno vectigalia, & ultro tributa, per censores persolvebantur. Plin. 9. Epist. 37. Nam priore lustro, quanquam post magnas remissiones, reliqua creverunt. Lustrum a Latinis vocatur, quod Olympias apud Græcos dicitur, id est quinquennium: ita tamen ut quadriennio exacto, quinto quoque anno ineunte, lustrum peractum esse intelligatur. Plin. lib. 2. cap. 47. Omnium quidem (si libeat observare minimos ambitus) redire easdem vices quadriennio exacto Eudoxus putat, non ventorum modo, verum & reliquarum tempestatum magna ex parte. Et est principium lustri ejus semper intercalari anno Caniculæ ortu. Ulpianus in l. Si quis nec causam. D. de Rebus creditis, Nam etsi colonus post lustrum completum fructus perceperit: condici eos constat. Tacitus Ann. 16. 2. Secundum lustrum appellat, ut Secundam Olympiadem: de ludicro quinquennali loquens Romæ instituto. Hæc Budæus. Cic. 6. Att. 2. Populi autem nullo gemitu publicanis, quibus hoc ipso lustro nihil solverant, etiam superioris reddiderunt.
Veniet lustris labentibus ætas. Virg. 1. Æn. 287.
Lustrum & Olympias a multis eodem significatu usurpantur. Ovid. 4. de Pont. 6. 6.
In Scythia nobis quinquennis olympias acta est,
Jam tempus lustri transit in alterius. Martial. lib. 4. 45. ad Phœbum,
Ut qui prima novo signat quinquennia lustro,
Impleat innumeras Burrus olympiadas. Auson. de suo Fastorum lib. ad Proculum,
Fors erit, ut lustrum quum se cumulaverit istis,
Confectam Proculus signet olympiadem. Servius exponens illud Virg. lib. 1. Æn. 287.
— veniet lustris labentibus ætas, &c. Lustris, inquit, i. e. Quinquenniis. Et bene olympiadibus computat tempora: quia nondum erant vel Roma, vel Consules. Lustrum autem dictum, quod post quinquennium unaquæque civitas lustrabatur. Hæc ille.
Lustrum, Purgatio Urbis quæ sacrificiis, censu peracto, fiebat. Omnes centuriæ & equites in campum Martium convocati, sue, ove, tauro, cæsis immolarunt, quod Lustrum est dictum: sicque a sacrificio illo Census obtinuit nomen lustri. V. Liv. 1. 44. Adde Ascon. in Divin. 8. & Cic. 1. de Orat. 183. V. suovetaurilia.
Lustro condendo, non victimarii, sed Censores ipsi hostiam immolabant. Athenæus lib. 14. Deipnos. Sed & apud Romanos, Censores, qui maximus magistratus est, prætexta induti, & coronati, securi hostias prosternebant. Cic. 2. de Orat. 268. Asello Africanus objicienti lustrum illud infelix, Noli, inquit, mirari: is enim qui te ex ærariis exemit, lustrum condidit, & taurum immolavit. Sortiri autem solebant Censores, uter lustrum conderet. Liv 29. 37. Lustrum condunt serius, quia per provincias dimiserunt Censores, ut civium Romanorum in exercitibus, quantus ubique esset, referretur numerus. Censa cum iis CCXV millia hominum. condidit lustrum C. Claudius Nero. Idem 35. 9. pr. Censores erant priore anno creati Sex. Ælius Pætus, & C. Cornelius Cethegus. Cornelius lustrum condidit. Et lib. 38. 36. extr. M. Claudius Marcellus Censor, sorte superato T. Quintio, lustrum condidit. Rursus 42. 10. pr. Eo anno lustrum conditum est. Censores erant, Q. Fulvius Flaccus, L. Postumius Albinus. Postumius condidit.

Lustrālis, e. Adj. [καθάρσιος] Quod ad lustrum, vel Lustrationem pertinet. Liv. 1. 28. Castra castris jungere jubet: sacrificium lustrale in diem posterum parat.
Aqua lustralis. Ovid. 3. de Pont. 2. 73.
Census lustralis. V. Lustrum condere, in lustrum.
Certamen lustrale. Tacit. 16. Ann. 4. V. paulo infra.
Exta lustralia. Virg. 8. Æn. 183. Exta lustralia veteres dixerunt Præpinguia: eo quod lustralis, id est quinquennalis bos dicitur esse perfectæ ætatis. [V. Serv. ad loc.
Lustrale solenne exercitus. Tacit. 10. Ann. [At non exstat hic liber Ann. Certamen lustrale, quod & Quinquennale alias vocat, habes Ann. 16. 4. pr.

Lustrīcus, a, um. Adj. [ἀγνιστικός] unde, Lustrici dies infantium appellantur, puellarum octavus, puerorum nonus: quia iis infantes lustrantur, & nomina eis imponuntur. Hæc Fest. Eadem fere Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 16. Suet. in Neron. cap. 6. Ejusdem futuræ infelicitatis signum evidens die lustrico exstitit. Qui eos lustrant, vocantur Lustratores, & si feminæ sunt, Lustratrices. Qui vero lustrantur, Lustrati nominantur. V. in verbo lustro.

Lustrĭfĭcus, a, um. Adj. [καθαρτήριος] Idem. ut, Cantus lustrificus. Valer. 3. Argon. 448.

Lustro, [ἀγνίζω, ἐκκαθαίρω] āre. Expiare significat. Virg. 5. Ecl. 75.
— & quum solennia vota
Reddemus nymphis, & quum lustrabimus agros. Idem 3. Æn. 279.
Lustramurque Jovi, votisque incendimus aras. Serv. Aut, Lustramur, i. e. Purgamur, ut Jovi sacra faciamus. Aut certe, Lustramur Jovi, i. e. Expiamur.
Viros lustrare. Virg. 6. Æn. 231.
Idem ter socios pura circumtulit unda,
Spargens rore levi, & ramo felicis olivæ:
Lustravitque viros, dixitque novissima verba.
Urbem lustrare. Plin. lib. 10. cap. 13.
Lustror, passivum. [ἁγνίζομαι] Ovid. 1. 3. Met. 953.
— ego lustror ab illis,
Et purgante nefas novies mihi carmine dicto,
Pectora fluminibus, jubeor supponere centum.
Magico lustrabere ritu. Ovid. 10. Met. 398.
Lustrare exercitum, Recognoscere, & recensere exercitum. Cæs. 8. Bell. Gall. 52. Cic. 1. de Divin. 77. Qui, exercitu lustrato, quum Aretium versus castra movisset, & contra Annibalem legiones duceret, &c. V. Liv. 40. 6. [Hoc quoque non sine Sacrificio peractum. Hinc Tacit. 15. Ann. 26. Tum lustratum rite exercitum ad concionem vocat. V. Lomejeri Epimenidem cap. 31. Cic. 1. de Div. 102.
Lustrare, [περιιέναι, περιέρχεσθαι, περιοδεύειν] Circuire, ambire, aut etiam peragrare. Virg. 8. Æn. 153.
— totum lustrabat lumine corpus. Cic. 5. de Finib. 87.
Ægyptum lustravit. Cic. 4. Tusc. 43.
Æquora lustrare. Virg. 3. Æn. 377.
Arva lustrare, Pererrare. Virg. 4. Georg. 519.
Campos oculis lustrare. Lucan. lib. 7. 795.
Limina aliena lustrare. Ovid. in Ibin 113.
Muros equo lustrat. Virg. 9. Æn. 58.
Opera omnia flammis sol lustrat. Virg. 4. Æn. 607.
Vestigia lustrare. Virg. 2. Ecl. 12.
Lampade lustrare. Virg. 4 Æn. 6.
Postera Phœbea lustrabat lampade terras. Ubi Serv. Aut illustrabat: aut revera lustrabat, i. e. purgabat: nam nox quodammodo polluit mundum.
Lustrare animo, pro Considerare, reputare, perspicere. Cic. 1. Off. 57. Idem 2. de Fin. 115. Sed lustremus animo non has maximas artes, quibus qui carebant, inertes a majoribus nominabantur.
Pericula incerta lustrare. Virg. 9. Æn. 96.

Lustror, āri. dep. In lustris, & lupanaribus versari. Plaut. Pseud. 4. 7. 6.
Nam qui liberos esse illico se arbitrantur,
Ex conspectu heri sui si sese abdiderunt,
Luxuriantur, lustrantur, comedunt. Idem Cas. 2. 3. 29.
Unde is nihili? ubi fuisti? ubi lustratus? ubi bibisti?

Lustrātus, a, um. Partic. [ἁγνισθείς] Expiatus.
Capitolium lustratum atque purgatum. Liv. 3. 19.
Classis lustrata. Liv. 36. 42. Lustrata classe ad Lacinium. De modo lustrandi classes apud Romanos, V. Appian. Bell. Civ. 5. p. 727.
Corpus lustratum divino odore. Ovid. 14. Met. 605.
Exercitus lustratus. Cic. 1. de Divinat. 77.
Purificatione religionis lustratus. Martial. Epist. præf. lib. 8. Meminerit non nisi religionis purificatione lustratus accedere ad templa debere. Al. Lustratos.

Lustrātio, ōnis. f. [περιήγησις] Circuitio, peragratio. Cic. 2. Philipp. 57. In eodem vero Tribunatu quum Cæsar in Hispaniam proficiscens, huic conculcandam Italiam tradidisset, quæ fuit ejus peragratio itinerum, lustratio municipiorum? Sic 5. Tusc. 79. Quid bestiæ, nonne frigus, non famem, non montivagos atque silvestres cursus, lustrationesque patiuntur?
Lustratio, [ἁγνισμός] Sacrificium expiationis. Columel. lib. 2. cap 22. Hoc loco certum habeo quosdam, quum solennia festorum percensuerim, desideraturos lustrationum, ceterorumque sacrificiorum, quæ pro frugibus fiunt, morem priscis usurpatum.

Lustrātor, ōris. m. Apul. Apol. p. 288. Hercules lustrator orbis. i. e. Peragrator.

Lustrāmen, īnis. n. [καθάρσια] Idem, quod Lustratio, Valer. 6. Argon. 509.

Semi-

Seminecesque duces inter sua tela, suosque
Inter equos, sævam misero lustramine versant
Congeriem.

LUSTRAMENTUM, i. n. Purgatio facta per veneficium, aut sacrificium, aut incantationem. Martian. in l. Ejusdem. D. Ad l. Juliam de sicar. Pigmentarii, inquit, sicui temere cicutam, salamandram, aconitum, pityocampas, bupreстim, mandragoram, cantharidas, aut quid lustramenti causa dederint: pœna teneantur hujus legis. Hotomann. de Verb. Jur. de intemperanti & effrenata rei Venereæ cupiditate intelligit, cum cantharidum ea vis sit, ut ad eam incitent.

LUSTRAGO, V. suo loco.

LUSUS, V. LUDO.

L U T

LUTAMENTUM, LUTARIUS. V. LUTUM.

LUTATIUS, Sic enim in denariis antiquis scribitur, Nomen gentis Ro. Plebejæ quidem, sed nobilis, cognominibus Cerconum, & Catulorum. C. Lutatius Catulus cos. primo Punico bello navibus CCC. adversus Pœnos profectus DC. eorum naves commeatibus onustas ad Ægates insulas inter Siciliam & Africam depressit, finemque ei bello imposuit. Epit. Liv. lib. 19. Liv. 28. 38. Alii Luctatius scribunt.

LUTECIA, æ. f. vel LUTETIA, [Λουκετία Interp. Cæs.] Galliæ urbs maxima & nobilissima, magnitudine & frequentia certat cum maximis Europæ urbibus. Græci Λευκοτεκίαν nominant ab albedine parietum, ut quidam contendunt. Lutecia Parisiorum dicta est a Cæs. lib. 6. Bell. Gall. cap. 3. Ut omnia postponere videretur, concilium Luteciam Parisiorum transfert. [Sic & Ammian. 15. 27. & Itiner. Anton. Straboni & Ptolemæo Λευκοτεκία dicitur. Stephanus videtur Λουκοτοκία legisse.

LUTESCO, V. LUTUM.

LŪTEUM, sive LUTUM, i. n. Herba est, qua cæruleum inficiunt. Auctore Vitruv. 7. 14. V. Plin. 33. 5. in LUTEA, infra.
Lutum croceum. Virg. 4. Ecl. 44.
Inficere se luteo. Cæs. 5. Bell. Gall. 14. Omnes vero se Britanni luteo inficiunt, quod cæruleum efficit colorem. Al. Vitro, vel Glasto. V. not. Davies, & quæ ad VITRUM notavi.

LŪTEUS, a, um. [κροκώδης] Adj. ut, Luteus color, qui est dilutior rutilus, qualis est color auri. unde Luteus dictus videtur quasi Dilutus. Quidam a Luto, priore longa, adjectivum esse existimant. Plin. lib. 21. cap. 8. Lutei video honorem antiquissimum in nuptialibus flammeis totum feminis concessum. Quidam a Luce deducunt. V. LUTEUM supra.
Frutex luteus, purpurea viola. Columel. lib. 9. cap. 13.
Membrana lutea. Tibul. lib. 3. 1. 9.

Lutea sed niveum involvat membrana libellum.

Palla lutea. Tibul. lib. 1. 7. 46.
Pallor luteus. Hor. Epod. 10. 16.
Papaver luteum. Catull. 59. 195.
Pellis lutea. Pers. 3. Sat. 95.

— surgit tacite tibi lutea pellis:
At tu deterius palles.

Sulfura lutea. Ovid. 15. Met. 351.
Vela lutea, rufaque, & ferruginea. Lucret. lib. 4. 73.
Violæ luteæ, apud Plin. lib. 21. cap. 6. Violis honos proximus. Earum plurima genera: purpureæ, luteæ, albæ. Et paulo post, Sed fatius maxima auctoritas luteis.
Vulcanus luteus, pro Igni, sive flamma. Juven. 10. Sat. 132.

Quem pater ardentis massæ fuligine lippus,
A carbone, & forcipibus, gladiosque parante
Incude, & luteo Vulcano ad Rhetora misit.

Ovi luteum, Vitellus est. Plin. 10. 53. Ipsum animal ex albo liquore ovi corporatur, cibus in luteo est. Sic alibi sæpius. V. indicem Hard.

LUTEA, æ. f. Herba. Plin. lib. 33. cap. 5. Ut plane intelligatur nihil aliud chrysocolla quam vena putris. Nativa duritia maxime distat, luteam vocant. Et tamen illa quoque herba, quam luteam appellant, tingitur. Natura est quæ lino, lanæve ad succum bibendum. Harduin. legit Lutum. V. supra LUTEUM.

LŪTEUS, a Luto. V. LŪTUM.

LUTEŎLUS, a, um. Adj. dimin. Columel. lib. 9. cap. 4. At in hortensi lira consita nitent candida lilia, nec his sordidiora, leucoia, tum punicæ rosæ, luteolæque & sarranæ violæ.
Caltha luteola. Virg. 2. Ecl. 50.

LŪTO, āre. V. LŪTUM.

LUTRA, æ. f. [ἐνυδρίς] Animal amphibium, hoc est tum in aqua, tum etiam in terra degens, castori simile, nisi cauda differret: dictum quod se frequenter in aquis lutet, id est diluat. Plin. lib. 8. cap. 30. Cauda piscium iis: cetera species lutræ. Utrumque aquaticum: utrique mollior pluma pilus. Idem lib. 32. cap. 11.

LŪTUM, i. n. [πηλός] Terra humore soluta, inquit Festus, a λύειν. Juven. 6. Sat. 13.

Compositique luto nullos habuere parentes.

Amica luto sus. Hor. 1. Epist. 2. 26.
Paleatum lutum. V. Paleatus, in PALEA.
Palæstritarum lutum. V. HAPHE.
Recenti luto spargere jumenta. Juven. 7. Sat. 180.
Udum & molle lutum. Pers. 3. Sat. 23.
Aspersus imbre lutoque. Hor. 2. Epist. 11. 11.
Composuit pocula de facili luto. Tibul. lib. 1. 1. 40.
Concinnare lutum. V. CONCINNO.
Demersa in luto cauda verris. Cic. 4. Verr. 191.
Fictus ex argilla & luto homullus Epicureus. Cic. in Pison. 59.
Volutatus in luto totius corporis vestigiis Verres. Cic. 6. Verr. 53.
In medio luto esse. Plaut. Pseud. 4. 2. 27. i. e. Implicari molesto negotio, aut in periculo esse.
In eodem luto hæsitare, i. e. Sic implicari cuipiam negotio, ut se quisquam nequeat extricare. Ter. Phorm. 5. 2. 15.

Quid fiet? in eodem luto hæsitas: vorsura solves,
Geta: præsens quod fuerat malum, in diem abiit, plagæ crescunt.

A viatoribus translatum, qui simulatque in lutum inciderint, quum alterum pedem conantur educere, altero altius immerguntur: Rursum ut hunc extrahant, alter quem eduxerant, denuo est infigendus. Ex Erasm. V. HÆREO.
Lutum es, Convicium apud Romanos in hominem nequam & nullius rei. Plaut. Most. 5. 2. 45. Verberibus cædere, lutum, pendens. Idem in Pers. 3. 3. 10.

Possum te facere ut argentum accipias, lutum? Lenonem alloquitur.

Cic. in Pison. 62. O tenebræ, ô lutum, ô sordes! conf. LUPANAR.
Lutus, i. m. apud antiquos, referente Nonio 3. 132. Claud. Annal. lib. 4. Pluvia, imbri lutus erat multus.

LŪTEUS, a, um. Adj. [πήλινος] Ex luto factum. ut, Luteus paries, Vasa lutea. Cic. 6. Verr. 32. Tum illos cœpisse Prætori dicere, putasse se, id quod audissent, alicujus pretii scyphos esse Pamphili, luteum negotium esse, non dignum quod in suo argento Verres haberet.
Caput luteum Rheni. Hor. 1. Serm. 10. 37.
Homo luteus, Contemptus, nulliusque pretii. Plaut. Pœn. 4. 2. 4.

Neque perjurior, neque pejor alter usquam est gentium,
Quam herus meus est, neque tam luteus, neque tam cæno collitus.

Meretrix lutea. Plaut. Truc. 4. 4. 1.
Opus luteum. Ovid. 1. Fast. 158.

— ignotaque prodit hirundo,
Et luteum celsa sub trabe fingit opus.

Panis luteus. Plaut. Men. 5. 5. 19.

Purpureum panem, an puniceum soleam ego esse, an luteum?

[Hic videtur de colore accipiendum.

LŪTĀRIUS, a, um. Adj. [πηλαῖος] Quod in luto degit. Plin. lib. 32. cap. 4. Sunt ergo testudinum genera terrestres, marinæ, lutariæ, & quæ in dulci aqua vivunt.
Mullus lutarius, Piscis. Plin. lib. 9. cap. 17.

LŪTENSIS, e. Luto nutritum. Plin. lib. 9. cap. 37. Purpuræ, nomine alio pelagiæ vocantur. Earum genera plura, pabulo ut solo discreta. Lutense putri limo, & algense enutritum alga, vilissimum.

LŪTŌSUS, a, um. Adj. [πηλώδης] Luto plenum. Plin. lib. 18. cap. 19. Lutosam terram ne tangito. Columel. lib. 2. cap. 4. Sed quandocunque arabitur, observabimus, ne lutosus ager tractetur.
Rapa lutosa, Quorum radix luto est infecta. Columel. lib. 12. cap. 54.

LŬTŬLENTUS, a, um. Adj. [πηλώδης] Plenum luto. Plaut. Bacchid. 3. 1. 17.

Ut eum ex lutulento cæno propere hinc eliciat foras.

Columel. lib. de Arborib. cap. 12. Lutulentam terram neque arare, neque fodere oportet.
Amnis lutulentus. Ovid. 3. Amor. 6. 95.
Palma lutulenta. Hor. 2. Serm. 4. 83.
Sus lutulentus. Cic. in Sallust. 3. Itaque nihil aliud studet, nisi, ut lutulentus sus, cum quovis volutari. Sic, Idem in Pison. 27. At ne tum quidem emersisti, lutulente Cæsoni, ex miserrimis naturæ tuæ sordibus, cum &c. Et in orat. pro Rosc. Com. 20. Lutulenta persona.
Fluit lutulentus. Hor. 1. Serm. 4. 11. de Lucilio,

Quum flueret lutulentus, erat, quod tollere velles.

Petita a flumine turbulento metaphora.
Compar. Plaut. Pœn. 1. 1. 30. Illius domino non lutum est lutulentius.

LŪTO, [πηλόω] āre. Luto inficere, sive oblinere. Cato de R. R. cap. 92. Eo granarium totum oblinito crasso luto; postea conspergito amurca bene omne quod lutaveris.
Lutare, Maculare. Martial. lib. 14. 50.

Ne lutet immundum nitidos ceroma capillos:
Hac poteris madidas condere pelle comas.

Pro Luere vel solvere usus est hoc verbo Varro apud Non. 2. 482. V. LUO.

LŪTĀTUS, a, um. Partic. Pers. 3. Sat. 104.

— crassoque lutatus amomo.

Lamprid. Heliogab. cap. 14. pr. Ubi primum lutati sunt tituli statuarum.

LŪTĀMENTUM, i. n. [πήλωμα] Opus luto oblitum, ut ait Budæus. Cato de R. R. cap. 128. Ita neque aspergo nocebit, neque mures cava facient, neque herba nascetur, neque lutamenta scindent se.

LŪTESCO, [πηλοῦμαι] ēre. Lutum fieri, & in lutum verti. Furius Antias vet. poëta. apud Gell. lib. 18 cap. 11.

Sanguine diluitur tellus, cava terra lutescit.

Columel. lib. 8. cap. 17. Quæ limo, cœnoque lutescunt (ut ante jam dixi) conchyliis magis & jacentibus apta sunt animalibus.

LŬTŬLO, āre. Conspurcare, luto inquinare. Plaut. Trin. 2. 2. 15. Eosdem lutulant, quos collaudant.

LŪTUM, Herba, V. LŪTEUM.

L U X

LUX, lūcis. f. [φῶς, φάος] proprie significat Claritatem sive splendorem.
Lux masculino genere apud antiquos reperiri probat Non. 3. 118. ex Plaut. in Aulul. 4. 10. 18.

Luce claro diripiamus aurum matronis palam.

V. infra Cum prima luce.
Egens lucis aër. Ovid. 1. Met. 17.
Egenus lucis Tartarus. Lucret. lib. 3. 1024.
Diei lux. Lucret. lib. 4. 81.

Omnia corrident concepta luce diei.

Corusca lux. Sil. lib. 13. 640.
Diurna lux. Lucret. lib. 6. 848.

Est apud Hammonis fanum fons luce diurna
Frigidus, at calidus nocturno tempore fertur.

Larga lux. V. LARGUS.
Maligna lux. V. MALUS.
Præclara lux. Lucret. lib. 2. 1031.
Publica lux mundi Phœbus. Ovid. 2. Met. 35.
Pura lux. Virg. 2. Æn. 590.
Rosea lux. Stat. 3. Silv. 1. 134.
Siderea lux. Ovid. 4. Met. 169.
Vaga lux. Valer. 3. Argon. 558.

Stagna vaga sic luce micant ubi Cynthia cælo
Prospicit.

Admit-

Admittere lucem in thalamos totis fenestris. Ovid. 3. de Arte Am. 807.
Albescit primum lux. Virg. 4. Æn. 586. V. ALBUS.
Convestit omnia perfundens sua luce Sol. Lucret. lib. 2. 147.
Cucurrit stella multa cum luce. Virg. 2. Æn. 694.
Dispergere claram lumine lucem. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 8.
Dant clara incendia lucem erranti. Virg. 2. Æn. 570.
Fundere tristem lucem per auras. Senec. Med. 10.
Gignuntur tenebræ & lux alterno tempore. Lucret. lib. 5. 976.
Haurire lucem. Virg. 2. Georg. 340.
Oborta lux. V. OBORIOR.
Refulsit humus purpurea luce. Ovid. 6. Fast. 252.
Subducta lux repente. Sil. lib. 8. 634.
Subducta luce cælum fretumque miscet. Senec. Agam. 6.
Metaphora hujus vocis varia est. ut,
Historia lux est veritatis. Cic. 2. de Orat. 36.
Proferre res occultas in lucem. Cic. 4. Acad. 62.
Luce clarius. Cic. 4. Verr. 186. Erit vobis luce clarius, Judices, quum eos ipsos produxero qui dederunt.
Luces, in plurali. Cic. in Arat. 96.

Illæ quæ fulgent luces ex ore corusco. pro Stellis.

Lux, pro Coruscatione. Sil. lib. 17. 478. Al. 482.

Lux atrox micat. De fulmine.

Lux pro Splendore vel Fulgore: ut, Viridi cum luce smaragdi. Lucret. lib. 4. 1120. conf. infra ad fin.
Lux, pro Die. Gell. lib. 2. cap. 29. Alia luce orta avis in pastum profecta est. Martial. lib. 8. 20.

Quum facias versus nulla non luce ducentos.

Luce vicesima, pro Vicesimo die. Plin. lib. 2. cap. 9. Cic. pro Milon. 99. Centesima lux est hæc ab interitu P. Clodii, & opinor ultra, &c.
Luces, numero plurali, idem quod Dies. Varr. Hebdomad. sub imagine Demetrii; Hic Demetrius est catus* Quot luces habet annus absolutus. Nonius 12. 39.
Multis ante lucibus, i. e. Multis diebus ante. Ovid. 2. de Pont. 1. 25.
Acerba lux. Senec. OEth. 1419.
Exacta lux, exactus dies. Stat. 2. Silv. 2. 47.
Festæ luces. Hor. 4. Carm. 6. 42.
Hesterna lux. Ovid. 2. Amor. 11. 3.
Hodierna lux. Ovid. 9. Epist. 167.
Honorata lux. Claud. in 2. Conf. Stilich. 79.
Ignava lux. Juven. 14. Sat. 105. de Mose,

Sed pater in causa, cui septima quæque fuit lux
Ignava, & partem vitæ non attigit ullam. Sabbathum intelligit.

Longior mihi hæc lux toto anno. Virg. 7. Ecl. 43.
Natalis lux. Ovid. in Ibin 219.
Oriens lux. Catul. Argon. 62. 376.
Orta luce. Liv. 8. 38.
Patens lux. Ovid. 2. de Arte Am. 620.
Peracta lux. Ovid. 21. Epist. 85.
Profestæ luces & sacræ. Hor. 4. Carm. 15. 25.
Prona lux in astra, i. e. Dies vergens ad noctem, in qua lucent astra. Senec. Agam. 6.
Renata lux. Senec. Herc. fur. 2.
Sacra lux. Stat. 1. Achil. 287.
Serena lux. Virg. 5. Æn. 104.
Viridans lux fluvii. V. Viridans, in VIRIDIS.
Ab ortu lucis ad umbram. Hor. 2. Epist. 2. 187.
Abstulit nox lucem tenebris. Lucan. lib. 8. 58.
Condit nox alma lucem. Senec. Med. 11.
Data est mensæ pars optima lucis. Ovid. 7. Met. 622.
Dormire in lucem. Hor. 1. Epist. 18. 34.
Lucebit luce. Plaut. Curc. 1. 3. 36.
Perditur lux, i. e. Amittitur dies sine commodo. Hor. 2. Serm. 6. 39.
Propinquat inimica lux. Virg. 9. Æn. 355.
Reducet aurora lucem. Ovid. 3. Met. 149.
Luce & palam. Cic. in Pison. 23. Etenim illa jam omitto, quum servorum delectus haberetur in foro, arma in templo Castoris luce & palam comportarentur. Idem 3. Off. 93. Si quis sapiens rogatus sit ab eo qui eum hæredem faciat, quum ei testamento sestertiûm millies relinquatur, ut ante quam hæreditatem adeat, luce palam in foro saltet.
Luce demum ausus incursare in hostem. Liv. 8. 38.
Clara luce. Plaut. Aulul. 4. 10. 18.
Multa luce revecti hostes. Tacit. 5. Hist. 22.
Luce finit pasci, i. e. Interdiu. Ovid. 1. Met. 630.

Luce finit pasci: quum Sol tellure sub alta est,
Claudit, & indigno circumdat vincula collo.

Lux, ἀπὸ τῆς λύκης dicta est: λύκην enim veteres Græci appellabant primam lucem, quæ præcedit solis exortum, quod & summum mane dicitur.
Vide AMPHILYCE. H. St.
Cum prima luce. Ter. Adelph. 5. 3. 54. Ceterum rus cum filio cum prima luce ibo hinc. Donatus legit Cum primo lucu; dicens, Cum primo lucu veteres dicebant, Lucum pro Luce, pro Sole ponentes. Ergo, Cum primo lucu, Quum primum Sol cœperit illucescere. Cum primo lucu. Veteres masculino genere dicebant *lucem*. [Scribe *Lucum*. Hinc nomen Luculentus. Tametsi Nonius quoque Lux Masculini generis profert. 3. 118. V. LUCI, Adv.
Prima luce, Sabinus ante quam hostilia cœptarent, &c. Tacit. 3. Hist. 70. Liv. 1. 44. Ut omnes cives Romani, equites, peditesque in suis quisque centuriis in campo Martio prima luce adessent.
A prima luce. Cæs. 1. Bell. Civil. 81. Hoc idem postero die a prima luce faciunt.
Leniter illustrans lux. V. LENIS.
Bibere in lucem, & Cœnare in lucem. V. IN præpositionem.
Pugnare ad lucem. V. AD præpositionem.
Ante lucem. V. ANTE præpositionem.
Cœptæ obscurum lucis. Tacit. 4. Hist. 50. Illi raptim vecti, obscuro adhuc cœptæ lucis, domum Proconsulis irrumpunt.
Cœpta luce, missæ in latera legiones. Tacit. 1. Ann. 65. Idem 15. 55. Cœpta luce Milichus in hortos Servilianos pergit.

Dubiæ lucis crepuscula. Ovid. 11. Met. 596.
Seram pepulere crepuscula lucem. Ovid. 15. Met. 651.
Æstiva lux. Virg. 4. Georg. 52.

— ubi pulsam hiemem sol aureus egit
Sub terras, cælumque æstiva luce reclusit.

Brumalis lux, Tempus hibernum. Ovid. 1. Trist. 11. 39.

Jactor in indomito brumali luce profundo.

Indiscreta lux. V. INDISCRETUS.
Lux, pro Vita. Cic. 2. Tusc. 10. Etsi enim mihi conscius sum, nunquam me nimis cupidum fuisse vitæ, tamen objiciebatur interdum animo metus quidam, & dolor cogitanti, fore aliquando finem hujus lucis, & amissionem omnium vitæ commodorum.
Brevis lux. Catul. 5. 5.

Nobis quum semel occidit brevis lux,
Nox est perpetua una dormienda. ubi simul ad alteram vocis significationem, qua pro Die ponitur, alludit.

Contemptor lucis animus. Virg. 9. Æn. 205.
Cupiditas lucis. Quintil. lib. 3. cap. 8. Non cupiditatem lucis allegabimus?
Rudimentum lucis. Plin. lib. 7. in præfat. Ab hoc lucis rudimento, quæ ne feras quidem inter nos genitas, vincula excipiunt.
Abrumpere invisam lucem. V. ABRUMPO.
Abrumpere ense invisæ lucis moras. Senec. Troad. 10.
Accipere lucem ab Natura. Cic. pro Cluent. 31.
Aspicere lucem. V. ASPICIO.
Carere luce. V. CAREO.
Carentum luce corpora, i. e. Mortuorum. Virg. 4. Georg. 255.
Dilecta magis luce. Virg. 4. Æn. 186.
Dare lucis usuram alicui, Sinere eum vivere. Cic. 7. Verr. 74. Cur, inquam, civibus Romanis, quos piratæ ceperant, securi statim percussis, ipsis piratis lucis usuram tam diuturnam dedisti?
Editi in lucem gnati. Senec. OEdip. 12.
Frui communi luce. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 261. al. Sole.
Frui optata luce. Virg. 4. Æn. 619.
Orbare se luce. Cic. 3. Tuscul. 26. Tu te, Thyesta, damnabis, orbabisque luce, propter vim sceleris alieni?
Piget lucis, Tædet vitæ. Virg. 5. Æn. 678.
Relinquere lucem. Virg. 4. Æn. 452.
Lux mea, Blandimentum. Cic. 14. Fam. 2. Hem mea lux, meum desiderium.
Lux, pro Oculo. Stat. 11. Theb. 585.

— & effossæ squalent vestigia lucis.

Adempta lux. V. ADIMO.
Ademptæ lucis damnum. i. e. Cæcitas. Ovid. 14. Met. 197.
Lux, pro Auxilio, vel ope, vel Gloria, vel Securitate. Cic. pro Lege Manil. 33. Proh, dii immortales, tantane unius hominis incredibilis ac divina virtus, tam brevi tempore lucem adferre Reip. potuit?
Lux, pro Publico: quoniam omnes in luce degunt. Cic. de Senect. 12. Nec vero ille in luce modo, atque in oculis civium magnus, sed intus domique præstantior.
Vocare in lucem. Cic pro Deiot. 30.
Forensis lux. Cic. de Clar. Orat. 32. Isocrates, cujus domus cunctæ Græciæ quasi ludus quidam patuit, atque officina dicendi, magnus Orator, & perfectus magister, quanquam forensi luce caruit, intraque parietes aluit eam gloriam, quam nemo quidem meo judicio est postea consequutus. h. e. Foro, quod lux & theatrum ingenii esse solet.
Lux doctrinarum altera Cicero. Plin. lib. 17. cap. 5. dixit, quo insigne quid & præstantissimum significatur. Sic Cic. 4. Catil. 11. Videor enim mihi hanc urbem videre, lucem orbis terrarum, &c. Et Virg. 2. Æn. 281.

O Lux Dardaniæ, &c. conf. LUMEN & LUMINARE.

Lux, Nitor, vel Color, ut vult Faber. Virg. 2. Æn. 470.

— primoque in limine Pyrrhus
Exsultat telis, & luce coruscus ahena. i. e. Splendore æris.

Tyriæ luces. i. e. Colores. Manilius lib. 5. 253.

Liliaque, & Tyrias imitata papavera luces. V. Gronov. Observ. 2. 7. [Non tam Colorem, quam Fulgorem Tyriæ purpuræ denotat. Nec usquam sane pro Colore ἁπλῶς positum occurrit.

LUCUS, m. g. dixerunt veteres, teste Donato in Adelph. 5. 3. 54. pro Lux. Unde apud Plautum & Terentium sæpius legitur Lucu in ablativo.
Cum lucu simul abii hinc mane. Plaut. Merc. 2. 1. 31.
Cum primo lucu. Plaut. Cistel. 2. 1. 49. Vide paulo ante, Cum Prima luce. & seq. dict.

LUCI, Adv. [μεθ' ἡμέραν] i. e. Die, sive Mane. Plaut. Casin. 4. 2. 7.

Sed properate istum atque istam actutum emittere
Tandem, ut veniamus luci: ego cras hic ero. Cic. 12. Philipp. 25. Quis enim audeat luci, quis in militari via, quis bene comitatum, quis illustrem aggredi? [Luci claro affert Non. 3. 118. ex Plauto, Varrone, Tullio. Nisi omnibus iis locis Lucu claro legendum, ut sit ablativus a Lucus. q. V. Nisi potius antiquus a Lux, ut Diu, Noctu, a Dies & Nox. Sed Luci defendit Bentl. ad Ter. Adelph. 5. 3. 55. Dicitur nempe ut Primo mane, vel mani. V. MANE. ubi Adverbium, ex Ablativo natum, substantivi neutr. vicem sustinet, ut equidem puto. V. omnino Voss. de Anal. lib. 2. cap. 12. De Ellipsi præpos. in eodem loquendi modo, eundem adi de Constr. cap. 44. & Perizon. ad Sanctii Min. lib. 1. cap. 6. not. 4. Quin etiam subauditur v. Diei, ut plena locutio sit Luce vel Luci diei, quæ & sæpius occurrit.

LŪCĬDUS, a, um. Adj. [φωτεινὸς] Clarum, perspicuum. ut, Lucida nox. Plin. lib. 2. cap. 79.
Aer candens lucidus. Lucret. lib. 3. 341.
Gemma lucida. Ovid. 15. Epist. 74.
Ordo lucidus. Hor. de Arte Poet. 41.
Ovis lucida. i. e. Candida. Tibull. 2. 1. 62.
Saxa lucida. Stat. 3. Silv. 3. 200.
Sedes lucidæ, Sedes deorum. Hor. 3. Carm. 3. 33.
Sidera lucida. Hor. 1. Carm. 3. 2.
Spicula lucida. Virg. 7. Æn. 626.
Domus lucidior. Ovid. 1. Fast. 94.
Stella lucidissima. Vitruv. 9. 6.

Oculi fulgentes lucidum, Adverbii forma. Hor. 2. Carm. 12. 14.

LUCIDE, Adv. Cic. 2. de Orat. 108. Lucide breviterque definire.
Compar. Senec. Epist. 2. p. 265. Animus lucidius tranquilliusque inter divina mansurus.

LUCĬDO, are. Chrysol. Serm. 112. Obscura lucidare.

LŪCŬLENTUS, a, um. Adj. Plenum luce, splendens, perspicuum, ornatum, elegans, pulchrum. A Luce enim dicitur, testibus Festo & Nonio. Significat aliquando Magnum, teste Valla. Cic. 7. Fam. 10. Camino luculento utendum. [Frequentius tamen translate positum occurrit, & quidem, ut arbitror, fere pro Valde splendido, Praeclaro; similis enim utrinque metaphora est.
Luculentum, Pulchrum, bonum & perspicuum; dictum a Luce. Non. 1. 317. [Itaque primam longam habet. V. LUCUS.
Ambulacrum luculentum. Plaut. Mostel. 3. 2. 132.
Viden' vestibulum ante aedes hoc, & ambulacrum cujusmodi?
TR. Luculentum edepol, profecto.
Auctor luculentus. Cic. 10. Att. 16. Non credo, ut est luculentus auctor: potuisse certe tenere illam provinciam scio.
Conditio luculenta, Optima, vel opima. Plaut. Milit. 4. 1. 6.
Quin tu tuam rem cura potius, quam Seleuci: quae tibi
Conditio nova & luculenta fertur per me interpretem.
Dies luculentus. Plaut. Epid. 3. 2. 5. i. e. Felix, fortunatus.
Divitiae luculentae. Plaut. Rud. 5. 2. 33.
Facinus luculentum, Insigne. Plaut. Men. 1. 2. 32.
Vin' tu facinus luculentum inspicere? P. quis id coxit coquus?
Familia luculenta. Plaut. Cistel. 2. 3. 17.
Ego te reduco & revoco ad divitias, ubi
Tu jam locere in luculentam familiam.
Femina luculenta atque festiva. Plaut. Milit. 4. 1. 12.
Forma luculenta. Ter. Heaut. 3. 2. 12.
Haereditas luculenta atque magna. Plaut. Truc. 2. 3. 24.
Homo luculentus. Plaut. Capt. 2. 2. 76.
Materia luculenta. Plin. Epist. 5. 17. pr. Recitabat ὑπόθεσιν: eruditam sane, luculentamque materiam.
Navigia luculenta. Cic. 16. Att. 3.
Oratio luculenta, Aperta vel etiam optima. Sallust. Catil. cap. 31.
Patrimonium luculentum. Cic. 12. Philipp. 19.
Patronus luculentus. Cic. in Brut. 129.
Plaga luculenta. Cic. 7. Philipp. 17. Luculentam tamen ipse plagam accepit, ut declarat cicatrix. i. e. Magnam.
Reclamatio praeclara & luculenta. Cic. 4. Philipp. 5.
Res luculenta. Cic. 4. Att. 16. De re filiae quod scribis, erit mihi curae: etenim est luculenta res.
Scriptor luculentus, Probatus, optimus. Cic. 7. Att. 17.
Verba luculentiora. Cic. 12. Att. 21.

LUCULENTE, Adv. [διαφανῶς] Clare, splendide.
Dicere luculente. Cic. 1. de Divin. 131. Quum ipse, paucis interpositis versibus, dicas satis luculente.
Habere luculente diem. i. e. Laute atque opipare se curare. Plaut. Epid. 1. 2. 54.
Scribere luculente, Aperte. Cic. de Clar. Orat. 76. Et luculente scripserunt, etiam si minus quam tu, polite.
Vendere luculente. Plaut. Merc. 2. 3. 88.

LUCULENTER, Adv. Idem. Cic. 3. Off. 60. Hoc quidem sane luculenter, ut ab homine perito definiendi. Idem 2. de Fin. 15. Quum Graece, ut videor, luculenter sciam.

LUCULENTIAE, arum. f. Splendores, nitores. Arnob. lib. 3. p. 103. Verborum luculentias sumere a Cicerone.

LUCULENTITAS, ātis. f. [τὸ διαφανὲς] antique dictum. Caecilius Hymnide, Vide luculentitatem ejus & magnificentiam. Laberius Tucca, Dominus noster tua luculentitate captus. Nonius, 2. 150.

LŪCEO, [λάμπω, στιλβω, ἀμαρύσσω] ere. Splendere, lucem emittere. & saepius Lucet, impersonaliter. Cic. pro Rosc. Amer. 97. Occisus est a coena rediens: nondum lucebat, quum Ameriae scitum est. Sic 7. Verr. 94. Lucebat jam fere.
Facem lucere alicui, pro Ante faciem lucem ferre: id est, alicui praeferre lumen. Plaut. Casin. 1. 30.
Primum omnium huic lucebis novae nuptae facem. Idem Curcul. 1. 1. 9.
Tu te tibi puer es, lautus luces cereum. Puer. i. e. Servulus.
Focus lucet igne. Tibul. lib. 1. 1. 6.
Luna lucere luce aliena dicitur, quod a sole lumen suum mutuetur. Cic. in Somn. Scip. 8.
Oculi lucent. Ovid. 1. Met. 239.
Officia lucent alicujus. Cic. 3. Att. 15. Meaque officia & studia, quae parum antea luxerunt, sic exsequar, ut, &c.

LUCENS, entis. Partic. [λάμπων] Splendens, conspicuus. Virg. 6. Æn. 725.
Lucentemque globum lunae.
Faces lucentes. Ovid. 3. Fast. 270.
Lympha lucens. Ovid. 4. Met. 297.
Marmora lucentia. Stat. 1. Silv. 4. 36.
Tunicae lucentes auro. Stat. 9. Theb. 691.

LUCESCO, vel, ut aliis placet, LUCISCO, ĕre. Virg. 6. Ecl. 37.
Jamque novum terrae stupeant lucescere solem.
Lucescit, imperf. [ἡμέρα γίνεται] Lucem fieri. Liv. 4. 28. Et jam lucescebat, omniaque sub oculis erant. Ter. Heaut. 3. 1. 1.
Lucescit: hoc jam cesso pultare ostium vicini? Al. distinguunt, Lucescit hoc jam: cesso &c.

LUCIMEN, V. LUMEN suo loco.

LUCINA, V. suo loco.

LUCIUS, Lucenatus, vide MANIUS. H. St. V. & LUCIUS f. l.

LŪCERNA, ae. f. [λύχνος] Instrumentum Lumen, accenso oleo imbuto funiculo, praeferens. Cic. 4. Acad. 80. Itaque Timagoras Epicureus negat sibi unquam, quum oculum torsisset, duas ex lucerna formulas esse visas. [Servius in 1. Æn. 730. negat a Luce dictam, sed a Gr. λύχνος derivandam vocem contendit. V. in LYCHNUS.
Cubicularis lucerna. V. CUBILE. Cubicularia Martiali lib. 14. 39.
Matutinae lucernae. Juven. 12. Sat. 92.
Serae lucernae. Martial. lib. 10. 19.
Simplex lucerna. h. e. Unam tantum partem exporrectam habens, & uno ellychnio contenta, aut dimyxos, ad duo ellychnia ferenda: aut trimyxos, ad tria: aut polymyxos, ad plura. Martial. lib. 14. 41.
Illustrem quum tota meis convivia flammis,
Totque geram myxas, una lucerna vocor.
Vigiles lucernae. Hor. 3. Carm. 8. 14.
Vivae lucernae. Hor. 3. Carm. 21. 23.
Lucerna eadem scripsi. Cic. 8. Att. 2. extr. Ego XIIII Calend. quum eadem lucerna hanc epistolam scripsissem, qua inflammaram tuam, Formiis ad Pompeium, si de pace ageretur, praefectus: si de bello, quid ero? i. e. Ad eandem lucernam.
Deserit me lucerna. Cic. Att. lib. 7. 7. Facerem diutius, nisi me lucerna desereret.
Fraudare lucernas. Hor. 1. Serm. 6. 124.
— ungor olivo,
Non quo fraudatis immundus Natta lucernis. Quo loco Turnebus, Non ut opinor, inquit, oleum intelligit e lucerna sumptum. Nec enim in ea satis est olei ad unctionem: deinde quis e lucerna quam ampulla sumere mallet? Ego genus quoddam olei lucernarium fuisse appellatum lego, quod vile & rancidum esset, & ad lumina relegatum: quo tamen inopes & sordidi ungere se solebant, quum Horatius optimo oleo primaeque notae uteretur. Nam qui oleo se ungit, eo quo solent lucernae accendi, is lucernas defraudat alimento suo, suoque fomento. De oleo lucernario Aetius meminit, ut ibidem Turnebus refert Adverf. 3. 9. pr.

LUCERNATUS, a, um. Adj. Lucerna illustratus. Tertull. ad Uxor. 2. 6. Janua laureata & lucernata.

LUCERNŬLA, ae. f. dimin. Hieron. Epist. 47. Extemporalis est dictatio, & tanta ad lumen lucernulae facilitate profusa, ut notariorum manus lingua praecurreret.

LUCUBRO, V. suo loco.

LŪCĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [φωσφόρος] ut
Diana lucifera. Valer. 7. Argon. 179. Al. Laetifera. Cic. 2. de Nat. D. 68.
Equi luciferi. Ovid. 11. Epist. 46.
Denaque luciferos luna movebat equos.
Fenestrae luciferae, opponuntur Prospectivis in Cod. lib. 8. t. 10. l. 12. §. 3.
Pueri luciferi. Ovid. 3. Fast. 771.
Restat ut inveniam, quare toga libera detur
Luciferis pueris, candide Bacche, tuis.

LŪCĬFER, ĕri. m. [Φωσφόρος] Stella Veneris, quum antegreditur Solem: quum vero subsequitur, appellatur Hesperus, teste Cic. lib. 2. de Nat. Deor. 53.
Sidus Luciferi. Virg. 3. Georg. 324.
Nitens Lucifer. Tibul. lib. 1. 3. 94.
Obscurus Lucifer illa nocte fuit. Ovid. 11. Met. 570.
Renovatus Lucifer. Sil. lib. 7. 639.
Undecimus Lucifer stellarum agmen coegerat. Ovid. 11. Met. 98.
Age diem Lucifer. Virg. 8. Ecl. 17.
Nascere, praeque diem veniens age Lucifer almum.
Ducit diem Lucifer. Virg. 2. Æn. 801.
Exit clarus Lucifer albo equo. Ovid. 15. Met. 189.
Exit aquis Eois vigil Lucifer. Ovid. 6. Fast. 474.
Pulsabat tertius auroram Lucifer. Stat. 12. Theb. 50.
Retegens diem, noctisque fugans tempora Lucifer. Ovid. 8. Met. 1.
Luciferi. Ovid. 3. Fast. 877.
Tres ubi luciferos veniens praemiserit Eos.

LUCĬFICUS, a, um. Adj. ut, Solis lucifici vapor. Cael. Aurel. Acut. 2. 9. V. August. contra Manich. 1. 9.

LUCIFLUUS, a, um. Adj. Luce fluens. Prudent. Psych. v. 625.
Quaerite lucifluum caelesti dogmate pastum.

LUCIFŬGUS, a, um. Adj. Qui fugit lucem. Cic. 1. de Fin. 61. Ecce autem alii minuti & angusti, aut omnia semper desperantes, aut malevoli, invidi, difficiles, lucifugi, maledici, monstrosi.
Lucrifuga, in LUCRUM. Hic & Lucifugae dici potuit. H. St. Nempe a Lucifuga, ae. m. seq.
Blattae lucifugae. Virg. 4. Georg. 243.
Natio lucifuga. Minuc. Felix cap. 8. Latebrosa, & lucifuga natio. Ita MSS. & veteres libri; vulgo Lucifugax. [Quod Latine dici non puto, nisi dividas Lucis fugax.

LUCIFŪGA, ae. c. Senec. Epist. 122. Lucifugarum turba. Et Apul. Apol. p. 430. Cum ipse humilitate abditus & lucifuga, non sis mihi mutuo conspicuus.

LUCĬFŪGAX, ācis. Adj. Idem ac Lucifugus. V. supra in LUCIFUGUS.

LUCIPĀRENS, entis. Idem quod Lucifer. ut, Luciparens nox. Avienus in Phaenom. Arat. v. 854.

LUCIPOR, V. LUCIUS.

LUCISĀTOR, ōris. m. Auctor lucis. Prudent. Cathem. 3. 1.
O Crucifer bone, lucisator Omniparens, &c.

LUXO, [ἐξαρθρόω] are. a Luo, luis: significat Solvere, suo loco movere. Plin. lib. 17. cap. 24. Aut circumfossor injurioso ictu verberavit, vel etiam subarator imprudens luxavit radices.
Luxari, pro Luxuriari V. in LUXURIA.

LUXATUS, a, um. Partic. Luxata [ἐξηρθρημένα, σπέμματα] dicuntur inquit Festus, Locis suis mota & soluta. Plin. lib. 17. cap. 28. Contra luxata membra jungenda harundinum fissurae. Cato cap. 157. Et luxatum si quod est, bis die calida foveto.

LUXATIO, ōnis. f. Vet. Gloss. Luxatio, σπέμμα. V. mox LUXUM.

LUXATURA, ae. f. Idem. Marcell. Empir. cap. 36.

LUXUS, a, um. Idem quod Luxatus, apud Non. 1. 272. conf. Fest. in Luxa. Pede luxo. Sallust. Fragm. lib. 3. p. 1009. Cort. ubi ipsum V.

LUXUM, i. n. Στρέμμα Gloss. Lat. Gr. [nisi Luxatum forte legendum, aut est Acc. a Luxus, ūs. Nam additur, ὁ Λυγισμός, ὁ Λυσπία. ubi Scalig. ad Fest. in Luxa λυγισμὸς restituit. Sed & in Gr. Lat. Στρέμμα, Luxum, Luxatio. V. & loc. Non. in LUXURIA.

LUXUS, ūs. m. Idem quod Luxatio. Apul. 3. Florid. p. 27. Cruris articulus loco concessit, atque eo luxu adhuc fluxus est. V. & Apul. de Herb. cap. 31. 4. & Plin. Valer. 2. 49.

LUXUS, ūs. m. [ἀσωτία] Superfluitas, & nimia profusio: Sumptuosior cibi, vestitus, & aliarum rerum cura. Cic. 5. Verr. 62. Nisi forte existimatis, eum in vino ac luxu non risisse, qui, &c. Ter. Adel. 4. 7. 42.
Domus sumptuosa, adolescens luxu perditus.

Diffua-

Dissuasor honesti, luxus. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 28.
Populator opum, luxus. Claud. 1. in Ruff. 35.
Famosus luxus Tarenti. Claud. Cons. Mall. Theod. 158.
Pudendus luxus. Tacit. 3. Ann. 53.
Regali luxu splendida domus. Virg. 1. Æn. 641.
Regifico luxu paratæ epulæ. Virg. 6. Æn. 605.
Ducere pocula multo luxu. Propert. lib. 2. 9. 21.
Effusus in luxum. Tacit. 4. Hist. 74.
Explicare suos luxus. Lucan. lib. 10. 110.
Fovere hiememluxu, Transigere. Virg. 4. Æn. 193.
Onerare aliquid avaritia & luxu. i. e. Gravius reddere per avaritiam &c. Tacit. 4. Hist. 14.
Solutus luxu. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Luxŭria, æ. f. [ἀσωτία] Idem. Nonius 1. 272. Luxum, id est, Vulsum & loco motum, quod nunc Luxari ignari Latine dicimus: inde Luxuria: quia a recta vivendi via sit exclusa & ejecta. [Verbum Luxari apud Celsum lib. 8. nonnisi in lemmatibus positum reperio, quæ ipsius non esse satis constat. At utitur sæpissime Plinius, ut & Seneca Ep. 104. Fest. Luxantur, a Luxu dictum, i. e. Luxuriantur. quo forsan respexit Nonius.
Luxuria, (inquit Festus) Morum est solutio. V. Non. 4. 286. Cic. 1. Off. 106. Intelligimus quam sit turpe diffluere luxuria, delicate ac molliter vivere. Idem pro Muren. 76. Odit Pop. Rom. privatam luxuriam, publicam magnificentiam diligit.
Convicia luxuriæ. Quintil. lib. 4. cap. 2. Ut si defendendus est M. Cœlius, nonne optime patronus occurrat prius conviciis luxuriæ, petulantiæ, impudicitiæ, quam veneficii?
Instrumenta luxuriæ. Ovid. 5. Fast. 279. Intelligit, Aurum & argentum.
Pestis blanda, luxuria. Senec. Octav. 7.
Misera luxuria. Propert. lib. 1. 2. 33.
Solers luxuria. Perf. 5. Sat. 142.
Cepit præfectos luxuria. V. CAPIO.
Circumscribere luxuriam utilitate. V. CIRCUMSCRIBO.
Facta est via luxuriæ. Propert. lib. 3. 13. 4.
Indulgere luxuriæ. V. INDULGEO.
In Luxuria varius. Jul. Capitol. in fine. vitæ Clodii Albini. In Luxuria varius. nam sæpe appetens vini, frequenter abstinens. Sic etiam apud Suet. in Vitellio cap. 13. Sed vel præcipue luxuriæ, sævitiæque deditus. Ubi male Sævitiæ. an Helluitiæ? H. St. Ineptit vir doctissimus. Locus est cap. dict. pr. de Sævitia cap. 14. statim subjicit, ut assuevit hic scriptor, præmissa partitione. Capitolini locus exstat cap. 13. pr. utroque in loco agitur de intemperantia victus.
Luxuria, Redundantia. ut, Foliorum luxuria. Virg. 1. Georg. 191.
At si luxuria foliorum exuberat umbra. V. Non. l. c.
Humoris luxuria. Plin. lib. 9. cap. 2. Causa evidens, humoris luxuria.

Luxuries, ēi. f. [ἀκολασία] Idem. Cic. 1. Verr. 3. Quas res luxuries in flagitiis, crudelitas in suppliciis, avaritia in rapinis, &c. Ibid. 4. Quum perferre non possent luxuriem, crudelitatem, avaritiam, superbiam. Et pro Rosc. Amer. 75. In urbe luxuries creatur, ex luxuria exi-stat avaritia necesse est.
Perferre luxuriem alicujus. V. PERFERO.
Prædulce malum luxuries. Claud. 2. in 1. Cons. Stil. 132.
Segetum luxuries, quam Plin. lib. 18. cap. 17. inter vitia frugum ponit, i. e. Redundantia germinis: nempe quando seminis abundantia ipsas segetes suffocat. Virg. 1. Georg. 112.
Luxuriem segetum tenera depascit in herba.
Translate. Cic. 2. de Orat. 96. Quod si hic noster Sulpicius faceret, multo ejus oratio esset pressior, in qua nunc interdum, ut in herbis rustici solent dicere, in summa ubertate inest luxuries quædam, quæ stilo depascenda est. i. e. Scribendi frequentia, & assidua meditatione reprimenda illa naturalis ubertas, quæ interdum redundat.

Luxuriōsus, a, um. Adj. [ἄσωτος] In re familiari solutus, inquit Festus. Cic. 2. de Fin. 21. Si ea quæ sunt luxuriosis efficientia voluptatum, liberarent eos deorum & mortis & doloris metu &c.
Luxuriosus in. Cic. 2. de Lege Agrar. 57. Ut in suis rebus, ita in Rep. luxuriosus nepos, qui prius silvas vendat, quam vineas.
Amor luxuriosus. Ovid. Rem. Amor. 746.
Cultus luxuriosus, Delicatus & mollis. Quintil. lib. 8. in procem. Muliebris & luxuriosus cultus non corpus exornat, sed detegit mentem.
Frumenta luxuriosa, Quæ confertim & copiose nimis proveniunt: ita ut immitti in ea soleant oves ad depascendum. Cic. in Orat. 81. de rusticis loquens, Siquidem est eorum gemmare vites, sitire agros, lætas esse segetes, luxuriosa frumenta, &c.
Lætitia luxuriosa, Nimia, & profusior quam par est. Liv. 2. 21. Eo nuntio erecti Patres, erecta plebs, sed Patribus nimis luxuriosa ea fuit lætitia.
Pabula luxuriosa, Quæ maximam herbarum copiam adferunt. Plin. lib. 17. cap. 4. Nec luxuriosa pabula, pinguis soli semper indicium habent.
Seges luxuriosa. Ovid. 1. Fast. 690.
Vitis luxuriosa. Columel. lib. 5. cap. 6. Plerique vitem validam & luxuriosam falso crediderunt feraciorem fieri.
Compar. Plin. lib. 17. cap. 3. Alterum genus luxuriosius.
Superl. Columel. 8. 16. Luxuriosissimum factum atque dictum.
Pestis luxuriosissima. Treb. Poll. cap. 8.

Luxuriōse, Adv. [ἀσώτως] ut, Luxuriose vivere: h. e. Molliter & delicate. Cic. pro Cœl. 13. Cum facinorosis audacter, cum libidinosis luxuriose vivere.
Compar. Nepos 4. 3. 2. Epulari luxuriosius.
Superl. ut, Bibere luxuriosissime. August. de Morib. Eccles. Cathol. cap. 34.

Luxurio, āre. vel **Luxurior**, [ἀσωτεύω] āri. dep. utrumque significat Superabundare, profundere, & lascivire. Liv. 1. 19. Positis externorum periculorum curis ne luxuriarent otio animi, quos metus hostium, disciplinaque militaris continuerat. Plaut. Pseud. 4. 7. 6.
Luxuriantur, lustrantur, comedunt quod
Habent.
Deliciis luxuriare. Ovid. 16. Epist. 192.
Liber luxuriat umbilicis. Martial. lib. 3. 2.
Picturis variis colorum luxuriari. Plin. lib. 16. cap. 25.
Animi luxuriant rebus plerumque secundis. Ovid. 2. de Arte Am. 437.

Animi luxuriant juvenilibus annis. Ovid. 5. Fast. 274.
Mens luxuriat. Ovid. 1. de Arte Am. 360.
Membra luxuriant. Ovid. 7. Met. 292.
Pecus luxuriat in pratis. Ovid. 1. Fast. 156.
Luxuriare, Nimis abundare. ut, Arbores luxuriantur, quum abundantius ramos emittunt, sive producunt. Columel. de Arbor. cap. 11. Cacumina virgarum ne luxurientur demutilato.
Ager assidua luxuriabat aqua. Ovid. 4. Fast. 644.
Humus luxuriat. Ovid. 1. Epist. 54.

Luxurians, antis. Partic. [ἀσωτεύων] ut,
Compescere luxuriantia. Hor. 2. Epist. 2. 122.

Luxuriātus, a, um. aliud Partic. Ovid. 5. Trist. 1. 44.
Non tamen, ut lusit, rursus mea littera ludet:
Sit semel illa meo luxuriata joco.
Fames luxuriata multo sanguine. Stat. 2. Theb. 676.

L Y Æ

Lyæus, i. m. [Λυαῖος] dicitur Bacchus, eoque & vinum, ut Grammaticis placet παρὰ τὸ λύειν, id est solvere, quod curas solvat, atque discutiat.
Pater Lyæus. Virg. 4. Æn. 58.
Succus Lyæi. Sil. lib. 7. 169.
Pocula nec norant succis mulcere Lyæi:
Fonte sitim, & pura soliti defendere lympha.
Tempora uda Lyæo. Hor. 1. Carm. 7. 22.
Annosus Lyæus, Vinum vetus. Tibul. lib. 3. 2. 1.
Corniger Lyæus. Ovid. 3. Amor. 15. 17.
Dulci Lyæo curam solvere. Hor. Epod. 9. 38.
Jocoso Lyæo consilium arcanum retegere. Hor. 3. Carm. 21. 14.
Largi flumina Lyæi. Stat. 1. Silv. 6. 95.
Pubescentem Lyæum, i. e. Uvas maturescentes, dixit Stat. 2. Silv. 2. 100.

Lyæus, a, um. Adj. [Λυαῖος] pro Lyeius, figurate: ut, Latex Lyæus. i. e. Vinum. Virg. 1. Æn. 690.

L Y C

Lycæus, V. LYCEUS.

Lycambes, is. m. [Λυκάμβης] Vir Thebanus, quem Archilochus poeta ita iambis, ob negatas sibi filiæ Neoboles nuptias, insectatus est, ut contumeliæ impatiens se suspenderit. de quo vide in dictione ARCHILOCHUS.
Infidus Lycambes. Hor. Epod. 6. 13. Idem de Lycambe, lib. 1. Epist. 19. 25.

Lycambēus, a, um. Adj. [Λυκαμβεῖος] Ovid. in Ibin, v. 51.
— in te mihi liber jambus
Tincta Lycambeo sanguine tela dabit. Et Martial. 7. 11.
Si qua Lycambeo sanguine tela madent.

Lycāon, ŏnis. m. [Λυκάων] Titani ac Terræ filius, Arcadiæ rex, qui (ut in fabulis fertur) a Jove in lupum conversus fuit, quod Jovem hospitem necare moliretur. Servius enarrans locum Virg. 1. Georg. 138.
Navita tum stellis numeros, &c. V. Ovid. 1. Met. 165.
Notus feritate Lycaon. Ovid. 1. Met. 198.
Aræ fontes Lycaonis. Stat. 11. Theb. 128.

Lycāŏnĭus, a, um. Adj. [Λυκαόνιος] ut,
Axis Lycaonius, Septentrionalis. Ovid. 3. Trist. 2. 2.
Astra Lycaonia. Claud. Cons. Mall. Theod. 299.
Callisto Lycaonia. Catull. de coma Berenices, 64. 66.
Mensæ Lycaoniæ fœda convivia. Ovid. 1. Met. 165.

Lycaŏnis, ĭdis. f. [Λυκαονίς] Ovid. 2. Fast. 173.
Perjura Lycaoni, i. e. Callisto, Lycaonis filia, vocandi casu.

Lycāon, ŏnis. m. [λυκάων] Solinus cap. 43. Æthiopia mittit Lycaonem. Lupus est cervice jubatus, & tot modis varius, ut nullum illi dicant colorem abesse. Plin. lib. 8. cap. 34. in Indis Lycaones esse scribit. Pomponius libro 3. cap. 10. de Æthiopia scribens, Sunt & sævissimæ feræ omni colore varii lycaones, & quales accepimus sphingas.

Lycaones, um. m. [Λυκάονες] Populi sunt Asiæ, Phrygibus & Gallo-græcis, quos Galatas nominari ante scripsimus, vicini, inquit Pompon. Mela lib. 1. cap. 2.

Lycaonia, æ. f. [Λυκαονία] Ipsa Asiæ regio, a qua Lycaones, quæ medium quodammodo locum & arcem occupat.
Sunt qui scribunt Lycaoniam esse partem Arcadiæ cognominatam.

Lycaste, es. f. [Λυκάστη] Priami filia fuit pulchritudine insignis adeo, ut captus ea Polydamas Antenoris & Theano sororis Hecubæ filius, illam ex concubina susceptam sumeret in uxorem. Bocatius.
Fuit & alia Lycaste, quæ ob pulchritudinem Venus vocabatur.

Lycastos, i. f. [Λύκαστος] Urbs Cretæ, sic a luporum multitudine dicta, quæ ibi esse creditur. Hujus meminit Mela lib. 2. 7. Strabo item lib. 10. Hom. Il. 2. 647.

Lўces, i. m. Fluvius. Idem, qui & Lycus. Valer. 4. Argon. 719.
Quas Tanais, flavusque Lyces, Hypanisque, Nomasque
Addat opes. V. LYCUS.

Lўcēum, vel **Lycīum**, i. n. [Λύκειον] Nobile fuit, idemque suburbanum, Athenis Gymnasium, in quo scholam sibi, relicta Academia, ubi Platonem audierat, & quidem in Peripato, i. e. Ambulacro adjuncto, Aristoteles constituit. Unde Peripateticorum nomen effulsit. At Cic. 1. Acad. 17. Qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt: quia disputabant inambulantes in Lycio. V. Laërt. in Procem. S. 17. & vit. Aristot. 2. Ibidemque Menag. Suid. in voce, Meurs. Athen. Att. 2. 3.
Lyceum, fuit etiam Gymnasium Ciceronis in Tusculano, a nomine scholæ Aristotelicæ, de quo lib. 1. de Divin. 8. sic refert, Quibus de rebus & alias sæpe, & paulo accuratius nuper, quum essem cum Q. fratre in Tusculano, disputatum est. Nam quum ambulandi causa in Lyceum venissemus: (id enim superiori gymnasio nomen est,) Perlegi, ille inquit, tuum paulo ante tertium de natura deorum. Sunt qui Lycæum scribunt perperam.

Lўcēus, i. m. [Λύκαιον] Mons Arcadiæ, qui Pani deo sacer est, & ubi templum bicornis Fauni. A quo Lycea, ludicra illi sacrata, Lupercalia dicta. Ovid. 2. Fast. 474.

Faunus in Arcadia templa Lyceus habet. Dictus Lyceus ἀπὸ τῶν λύκων, id eft a lupis, quibus propter frequentiam pecudum abundabat.
Amnes Lycei. Virg. 3. Georg. 2.
Saltus Lycei. Virg. 1. Georg. 16.
Culti arbufta Lycei. Ovid. 2. Met. 710.
Gelidi faxa Lycei. Virg. 10. Ecl. 15.
Viridis Lyceus. Virg. 4. Georg. 539.
Umbrofus Lyceus. Stat. 1. Theb. 363.

Lycēus, a, um. Adj. [Λύκειος] ut, Faunus Lyceus in dict. fuper.
Collis Lyceus. Ovid. 1. Met. 698.
Nemus Lyceum. Ovid. 8. Met. 317.

Lȳchas, æ. m. [Λύχας] Nomen famuli Herculis, cui Deianira veftem, imbutam cruore Neffi, ad maritum perferendam dedit. Ille vero, quum veftis ardore & veneno confumeretur, furore actus Lycham in mare Euboicum ex OEta monte dejecit, qui illic in fcopulum mutatus fuiffe dicitur. Fabulam vide apud Ovid. lib. 9. Met. 226. quam his verfibus claudit,
Nunc quoque in Euboico fcopulus brevis eminet alte
Gurgite, & humanæ fervat veftigia formæ,
Quem quafi fenfurum nautæ calcare verentur,
Appellantque Lychan.

Lychnis, ĭdis. f. [λυχνίς] Herbæ genus. Diofc. & Plin.

Lychnītes, is. m. [λυχνίτης] Lapidis genus, de quo Plin. lib. 36. cap. 5. Omnes autem tantum candido marmore ufi funt e Paro infula, quem lapidem cœpere lychnitem appellare, quoniam ad lucernas in cuniculis cæderetur, ut auctor eft Varro, multis poftea candidioribus repertis.

Lychnītis, ĭdis. f. [λυχνῖτις] Herbæ fpecies: de qua Plin. 25. 10.

Lychnĭcus, a, um. Adj. ut, Lapides lychnici, Hygin. Fab. 223. funt Marmor candidum e Paro infula, quod & Lychniten appellavere. conf. Plin. 36. 5.

Lychnus, i. m. [λύχνος] Latine Lucerna dicitur. Varro de L. L. 4. 25. Lucerna a luce dicta eft: aut ab eo quod vocant Græci λύχνον. Cic. 3. Q. frat. 7. Hanc fcripfi ante lucem, ad lychnum ligneolum, qui mihi erat perjucundus, quod eum te aiebant, quum effes Sami, curaffe faciendum. Legitur, in emendatis libris, Lychnuchum. Idem pro Cœl. 67. Lux denique longe alia eft folis & lychnorum.
Incenfi lychni dependent laquearibus aureis. Virg. 1. Æn. 730.
Pendentes lychni. Lucret. lib. 5. 296.
Lychnius non autem Lychnus dicendum oftendit Servius: quum primam corripi dicat: quod fieri non poffet, nifi poft n fequeretur i, & trifyllabum fieret. Virg. 1. Æn. 730.
— dependent lychnii laquearibus aureis. [Immo Servius tantum dicit Græcam effe vocem. Græci autem non λύχνιος fed λύχνος dixerunt, prima, ob mutæ & liquidæ pofitionem, communi. Itaque Ariftoph. in jambis plerumque corripit, Homerus vero Odyff. 19. 34. produxit. Addit vero Serv. ideo & primam corripi in Lucerna, quod a Gr. λύχνος dicta fit. V. ipfius verba.

Lychnūchus, i. m. [λυχνοῦχος] dicitur Quicquid lucernam fuftinet. Plin. lib. 34. cap. 3. Placuere & lychnuchi penfiles in delubris aut arborum modo mala ferentium lucentes. Sueton. in Cæf. cap. 37. Afcenditque Capitolium ad lumina, quadraginta elephantis dextra atque finiftra lychnuchos geftantibus.

Lychnobii, orum. m. pl. [λυχνόβιοι] Qui ad Lucernam vitam degunt. Senec. Epift. 122.

Lȳcia, æ. f. [Λυκία] Minoris Afiæ regio inter Pamphyliam & Cariam fita, cognominata eft a Lyco rege Pandionis filio, atque, ut ferunt, infeftata olim Chimæræ ignibus. Pompon. lib. 1. 15. pr. Lycia prope tota Tauro monte premitur, ejus jugis bona parte claufa. Lycios autem primum Termilas dictos Herodot. lib. 7. fcribit, quem vide. De Lyciorum laudibus legito Strab. lib. 14. de Lycia agit Ptolem. lib. 5. cap. 3. hodie Briquia dicitur.
Dumeta Lyciæ. Hor. 3. Carm. 5. 62.
Urbes Lyciæ. Ovid. 4. Met. 296.
Fertilis agris Lycia. Ovid. 6. Met. 317.
Hiberna Lycia. Virg. 4. Æn. 143.

Lycii, orum. m. pl. Incolæ. Virg. 1. Æn. 117.

Lycius, a, um. Adj. [Λύκιος] ut, Catervæ Lyciæ. Hor. 1. Carm. 8. 16.
Coma Lycia, pro Ea quæ promiffior fit & comptior: proverbium eft inde natum, quod Lycii confueverant ftudiofe alere comam, atque adeo, ut mulctam fubire maluerint, quam eam præcidere. V. Cæl. Rhodig. 16. 19.
Deus Lycius, Apollo. Propert. lib. 3. 1. 38.
Ne mea contempto lapis indicet offa fepulchro
Provifum eft, Lycio vota probante deo.
Montes Lycii. Stat. 1. Silv. 2. 222.
Pharetra Lycia. Virg. 7. Æn. 816.

Lȳcĭdas, æ. m. [Λυκίδας] Centauri nomen apud Ovid. 12. Met. 310. & paftoris apud Theocr. Idyll. 7. 12. & Virgilium.
Lycida, Vocativus. Virg. 7. Ecl. 67.
Sæpius at fi me, Lycida formofe, revifas.
Lycidas, Nomen etiam pueri apud Hor. 1. Carm. 4. 19.
Nec tenerum Lycidam mirabere, quo calet juventus
Nunc omnis, & mox virgines tepebunt.

Lycimnius, i. m. Frater Aftyochiæ, avunculus Tlepolemi, a quo & ipfe interemptus eft. Homer.

Lȳcisca, æ. f. [Λυκίσκη] Nomen canis, diminutivum a λύκαινα quod lupam fignificat, appellata fic, quod vel ex lupo nata fit, vel fimilis fit lupæ. Virg. 3. Ecl. 18.
— multum latrante Lycifca. Ovid. 3. Met. 220.
Et Thous, & Cyprio velox cum fratre Lycifca.

Lyciscus, i. m. [Λυκίσκος] Pueri nomen apud Hor. Epod. 11. 23.
Nunc gloriantis quamlibet mulierculam
Vincere mollitia, amor Lycifci me tenet.

Lycium, i. n. [λύκιον] Medicamentum ex radice rhamni filveftris factum. Plin. lib. 24. cap. 14. Hujus radice decocta in aqua fit medicamentum, quod vocant lycium. Et paulo poft, Lycium præftantius e fpina fieri tradunt, quam & pyxacanthon Chironiam vocant.

Lȳcŏmēdes, is. m. [Λυκομήδης] Creontis fuit filius, tefte Homer. Il. 9. v. 84.
Lycomedes, Rex Scyri infulæ, apud quem muliebri habitu delituit Achilles, ne ad bellum Trojanum proficifci cogeretur, cujus & filiam Deidamiam vitiavit, nato ex ea Pyrrho. Stat. 1. Achill. 396.

Lȳcon, ōnis. m. [Λύκων] Nomen Philofophi Peripatetici ex Troade, Stratonis difcipuli, e Theophrafti fchola. Cujus in dicendo fuavitatem id maxime demonftrat, quod addita littera G, Glycon fit cognominatus. habitu fuit mollis & delicatus. Quatuor hujus nominis memorantur, Primus Pythagoricus, Secundus hic, Tertius heroici carm. fcriptor, Quartus epigrammatôn poëta. Diogen. Laërt. in ejus vita, lib. 5. S. 65.

Lȳcŏphos, ōtis. n. [λυκόφως] Feftus: Lycophos Græci dicunt, quod nos Primum tempus lucis: dictum autem Lycophos, quafi λευκὸν φῶς, id eft lumen candidum. Sed rectius Scaliger a Gr. λύκη arceffit. q. V. & Henr. Steph. Thef. Gr. V. & Etymol. Magn.

Lycŏphron, ōnis. m. [Λυκόφρων] Chalcidenfis ex Eubœa, filius Socli, adoptatus vero a Luco Rhegino, grammaticus, & Tragœdiarum fcriptor. Eftque unus ex feptem, qui ab ipfo hoc numero, quafi totidem ftellæ, Pleias vocati funt. Stat. 5. Silv. 3. 157.
Carmina Battiadæ, latebrafque Lycophronis atri. Atrum vocat quafi obfcurum, vel quia in omnibus fcriptis obfcurior fuit: vel certe ad Alexandram alludit, de qua dixit Suidas. Ovid. eum fagittis interfectum effe innuit, quum inquit in Ibin, 532.
Utque cothurnatum periiffe Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa fagitta tuis.

Lycophthalmos, i. m. [λυκόφθαλμος] Gemma quatuor eft colorum, ex rutilo & fanguineo: in medio nigrum candido cingitur, ut luporum oculi, illi per omnia fimilis. Plin. lib. 37. cap. 11.

Lycopnon, i. n. Herba, Latine Scelerata dicta. Apul. de Herb. cap. 8.

Lycopŏlis, is. f. [Λυκόπολις] Urbs Ægypti, fic a lupis cognominata. Diod. Sicul. lib. 2.

Lycopsis, ĭdis. f. [λυκοψίς] Herba. V. Plin. lib. 27. cap. 11.

Lȳcōrias, ădis. f. [Λυκωριάς] Nymphæ nomen apud Virg. 4. Georg. 339.

Lȳcōris, ĭdis. f. [Λυκωρίς] Meretrix fuit alio nomine Cytheris dicta, a Cornelio Gallo poeta adamata. De qua Virg. fæpe in Gallo. V. item multa in dictione CORNELIUS.

Lȳcormas, æ. m. [Λυκόρμας] Fluvius eft qui e Boienfibus inter Ophientes gentem Ætolicam oritur, vocatus poftea Evenus, ab Eveno qui fe in eum præcipitavit. De quo Strab. lib. 7. ubi V. not. Ovid. 2. Met. 245.
Arfurufque iterum Xanthus, flavufque Lycormas.

Lȳcos, i. m. [λύκος] Genus aranei. Plin. lib. 30. cap. 6. V. LUPUS.

Lyctonia, æ. f. Urbs Cretæ infulæ, ut notat Tortel. vel potius

Lyctus, i. f. [Λύκτος] Urbs Cretæ, a Lycto filio Lycaonis appellata. Quidam Lyttum vocant, eo quod in loco alto pofita fit. Quod enim furfum & fublime eft, lyttum vocant. Hæc Stephan. de Urb.

Lyctius, a, um. Adj. [Λύκτιος] ut, Lyctius Idomeneus. i. e. Cretenfis. Virg. 3. Æn. 401. V. & 5. Ecl. 72.

Lȳcurgus, i. m. [Λυκοῦργος contr. ex Λυκόεργος] Spartæ rex, qui Lacedæmoniis leges fanctiffimas condidit: aftrictifque civibus juramento, quod tam diu eas intemerate obfervarent, donec ipfe rediret; e patria nunquam rediturus emigravit. De quo apud Valer. Juftin. Ariftot. & Plutarch. plura V.
Lycurgus duriffimarum Lacedæmoniis legum auctor mufices difciplinam probavit. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Lycurgus item rex Nemeæ regionis Hypfiphilen regis Thoantis filiam nato fuo nutricem adhibuit. Auctor Stat. 5. Theb. 39.
Lycurgus præterea rex Thraciæ fuit, qui, ut habet fabula, dum contemnens Liberum, ejus amputat vites, crura fua incidit. Re vera autem abftemius fuit: quos conftat acrioris effe naturæ: quod etiam de Demofthene dictum eft. Hæc Servius enarrans illud Virg. 3. Æn. 14.
Thraces arant acri quondam regnata Lycurgo.
Exitium Thracis Lycurgi. Hor. 2. Carm. 19. 16.
Regna latiffima Lycurgi. Ovid. 2. Epift. 111.
Bipennifer Lycurgus. Ovid. 4. Met. 22. de Baccho.
Vefanus Lycurgus. Propert. lib. 3. 17. 23.
Alius Lycurgus, Orator Athenienfis fuit, cujus extat oratio unica in Leocratem, inter reliquas orationes Græcas multorum. V. Fabric. Bibl. Gr. 2. 26. 7.

Lycurgēus, a, um. Adj. [Λυκούργειος] Cic. 1. Att. 13. Nofmetipfi, qui Lycurgei a principio fuiffemus, quotidie demitigamur. Ubi interpres; Lycurgei, i. e. Optimates, legum affeclæ & propugnatores, qualis Lycurgus apud Laconas legum conditor. Budæus Severiffimum interpretatur. Turnebus contra a Lycurgo oratore, qui accufator vehemens fuit & acerbus, adjectionem illam derivatam fcribit, ac Acrem & afperum interpretatur, qualis Cic. in Clod. fuiffe videtur. V. Not. Græv. p. 76.

Lȳcus, i. m. [Λύκος] Nomen proprium viri, quo nomine multi vocati funt.
Unus Trojanus, de quo Virg. 1. Æn. 226. Fata Lyci.
Alter Thebanus ignobilis exul, quia abfente Hercule reverfus, Creontem regem occidit, & regnum tenuit.
Item alius Thebanus rex maritus Antiopæ.
Alius Pandionis filius, qui a fe Lyciam nominavit. V. LYCIA.
Alius Lycaon, in lupum a Jove converfus eft. V. LYCAON.
Fuit & alius Lycus, Priami filius.
Item unus ex centauris.
Fuit item Lycus medicus Neapolitanus, cujus meminit Plin lib. 20 cap 20.
Fuit etiam Lycus, Hiftoricus, de quo Suidas & Voff. Hift. Gr. 1. 12.
Lycus, Puer quidam fuit ab Alcæo dilectus. Hor. 1. Carm. 32. 11.
Lycus [Λύκος] Armeniæ fluvius. Strab. lib. 11.

Lycymnia, æ. f. ut uxor Mæcenatis, aut ipfius Horatii amica, inquit Schol. vet. de qua lib. 2. Carm. 12. 14.
Me dulcis dominæ Mufa Lycymniæ, &c. Al. Licymniæ.

L Y D

Lȳda, æ. vel **Lyde**, es. f. [Λύδη] Antimachi poëtæ uxor fuit, quam egregie caram habuit, quæ quum mortua effet, elegiam, qua mœrorem folaretur fibi fecit Lydenque infcripfit, ubi enumeratis heroicis calamitatibus & infortuniis, malis alienis ægritudinem fibi minuit. Hujus meminit Plutarch. in lib. de Confolat. Ovid. 1. Trift. 5. 1.
Nec tantum Clario Lyde dilecta poëtæ, &c.

Lydda, æ. f. [Λύδδα] Palæſtinæ Judææ urbs, Ptolem. lib. 5. cap. 16. Alio nomine Dioſpolis. Hodie Rama.

Lȳdia, æ. f. [Λυδία] Aſiæ regio Æolis & Ioniis vicina, nota eſt Crœſi fortuna & rebus geſtis, tum etiam Tmoli montis, & Pactoli fluvii fama aurum trahentis. V. Strabonem lib. 13. & Pomponium lib. 1. cap. 2. in ſumma Aſiæ deſcriptione.
Ingens Lydia. Virg. 4. Georg. 211.
Tota Lydia fremit. Ovid. 6. Met. 146.

Lȳdus, a, um. Adj. [Λυδὸς] Ovid. 2. Faſt. 356.
Ridet amatorem Lyda puella ſuum. Intelligit Iolen.

Lȳdus, i. m. [Λυδὸς] Qui eſt ex Lydia. Lydi (auctore Herodot. lib. 2.) primi aurum argentumque percuſſerunt, primique caupones inſtitoreſque fuerunt.
Lydorumque manum, collectos armat agreſtes. Virg. 9. Æn. 11. i. e. Thuſcorum, qui ex Lydia oriundi.

Lȳdius, a, um. aliud Adj. [Λύδιος] ut, Aurifer amnis Lydius. Tibul. lib. 3. 3. 29. Intelligit Pactolum.
Sonus Lydius & modus quis ſit, V. Plin. 7. 36. & Micræl. Lexic. Philoſoph. in Muſic.
Lydius lapis, [Λυδία λίθος] Theophraſt. lib. de Natura lapidum, ait lapidem quendam eſſe, qui Lydius ſeu Heraclius dicatur, qui attritu aurum atque argentum cujuſmodi ſit arguat. Hunc quidam magnetem putant, velut Herculanum, qui ferrum ad ſeſe trahit: unde nomen etiam additum ſideritæ. Sed ex Theophraſti verbis ſatis liquet Baſanon ſignificari, quem Latini vocant Indicem, in quem Battus ille paſtor apud Ovid. 2. Met. 688. transfiguratus eſt, manente nimirum etiamnum in lapide prodendi ſtudio, nec Heraclium vocatum ab Hercule, ſed ab Heraclea Lydiæ civitate. Plin. lib. 33. cap. 8. Auri argentique mentionem comitatur lapis, quem Coticulam appellant, quondam non ſolitus inveniri niſi in flumine Tmolo, ut auctor eſt Theophraſtus: nunc vero paſſim, quem alii Heraclium, alii Lydium vocant. Sunt autem modici, quaternas uncias longitudinis, binaſque latitudinis non excedentes. Iis coticulis periti, quum e vena ut lima rapuerint experimentum, protinus dicunt quantum auri ſit in ea, quantum argenti, vel æris, ſcrupulari differentia, mirabili ratione, non fallente. Vicem autem proverbii habet in eos, qui vehementer acri, exactoque judicio ſunt. Eraſmus.

Lȳdia, æ. f. Amica Horatii, cujus in Odis ſæpe meminit.

Lȳdus, i. m. [Λυδὸς] Herculis filius ex Iole.
Alter filius Athys, & frater Tyrrheni: a quo Lydia regio eſt appellata. Nam quum propter terræ ſterilitatem fratres ſimul ferre non poſſet: Tyrrhenus forte jacta diſcedens, cum ingenti multitudine ad Italiam veniens eam tenuit partem, quæ ad mare inferum verſa eſt, & a ſe Tyrrheniam nominavit. Lydus vero remanens, Mæoniam de ſuo nomine Lydiam vocavit. Hæc fere Serv. in 8. Æn. 479.

L Y G

Lygdamum, i. n. [Λύγδαμον] Plin. lib. 5. cap. 30. Oppidi nomen eſt Troadis.

Lygdamus, i. m. [Λύγδαμος] Nomen eſt ſervi proprium. Propert. 4. 7. 43.

Lygdīnus, i. m. [Λύγδινος] Lapis in Tauro (Paro Harduin.) repertus candoris eximii. Plin. 36. 8.

Lygdon, i. n. ipſum lapidem ita appellat Martial. 6. 42.

Lȳgos, i. m. [λύγος] Frutex, idem qui Vitex. Plin. 24. 9.

L Y M

Lȳmīra, æ. f. [Λίμυρα] Lyciæ flumen eſt, & eodem nomine civitas, inquit Mela lib. 1. 15. in deſcriptione Lyciæ. V. Ovid. 9. Met. 646.

Lympha, æ. f. [νύμφα] Aqua dicitur Latinis, Græcis vero νυμφη: mutaverunt autem Latini ν in λ. Poëticum eſt. Columel. lib. 10. 135.
Doctaque Parthenope Sebethide roſcida lympha.
Fluvialis lympha. Virg. 4. Æn. 635.
Fugax lympha trepidat obliquo rivo. Hor. 2. Carm. 3. 12.
Gelida lympha. Ovid. de Medicam. faciei 99.
Levis lympha. Hor. Epod. 16. 48.
Liquidæ lymphæ. Ovid. 3. Met. 451.
Loquaces lymphæ ſaxis deſiliunt. Hor. 3. Carm. 13. 16.
Lucentis lymphæ ſtagnum. Ovid. 4. Met. 298.
Manantes lymphæ. Hor. Epod. 2. 27.
Puteales lymphæ. Lucret. lib. 6. 1172.
Sobria lympha miſta mero. Tibull. lib. 2. 1. 46.
Abluere vulnera lymphis. Virg. 4. Æn. 683.
Dare lymphas manibus. Virg. 1. Æn. 705.
Finit copia lymphæ ſitim. Hor. 2. Epiſt. 2. 146.
Hauſit de gurgite lymphas. Virg. 9. Æn. 23.
Lavimus ora manuſque tua, Feronia, lympha. Hor. 1. Serm. 5. 24.
Reſtinguere pocula lympha. Hor. 2. Carm. 11. 20.
Siccare vulnera lymphis. Virg. 10. Æn. 834.
Lymphæ & Nymphæ confunduntur a librariis. Drakenb. ad Sil. 11. 420.

Lymphor, ōris. m. antiquum, Idem quod Lympha. Lucilius, Impermiſtum lymphorem. Non. 3. 129 [Mercer. Lymfa & Lymforem ſcriptum exhibet per digamma. Suſpicor autem Lucilium Limporem ſcripſiſſe a Limpidus. ut a Liquidus, liquor; a Languidus, languor; Candidus, candor &c.

Lymphăceus, a, um. Adj. Cryſtallinus. Mart. Capell. lib. 6. p. 188. V. ibi Not. Grotii.

Lymphātĭcus, a, um. Adj. [νυμφόληπτος] Furioſus, inſaniens, qui vitium ex aquæ conſpectu contraxit, vel ex imagine viſa in aqua. Feſtus, Vulgo memoriæ proditum eſt, quicunque ſpeciem quandam e fonte, id eſt effigiem Nymphæ viderint, furendi non feciſſe finem, quos Græci νυμφολήπτους vocant, Latini lymphatos appellant. Plin. lib. 25. cap. 5. ſcribit helleborum mederi melancholicis, inſanientibus, & lymphaticis, elephantiaſi, &c.
Lymphatici etiam dicuntur Hydropici. Serenus de hydrope loquens,
Helleboro quoque purgatur lymphaticus error.
Lymphatici etiam Iſidoro ſunt, Qui a rabioſo cane morſi aquam metuunt: adſcribam ejus verba, Unde & Latini hunc morbum ob aquæ metum lymphaticum vocant. [Aliter tamen ſonant Iſidori verba lib. 10. litt. L. niſi forte alius locus eſt.
Nummi lymphatici. Plaut. Pœn. 1. 2. 132.
Sunt mihi intus neſcio quot nummi aurei lymphatici.
M. Deferto ad me, faxo actutum conſtiterit lymphaticum. i. e. Nummi qui ſe in crumenta continere non poſſunt.
Pavor lymphaticus. Liv. 10. 28.
Somnia lymphatica. Plin. lib. 26. cap. 8.

Lympho, āre. Act. Perturbare, & in furorem impellere. Valer. 3. Argon. 46.
Rupta quies: deus ancipitem lymphaverat urbem.

Lymphans, antis. Partic. Stat. 10. Theb. 154.
Ecce recens, ſuperis animum lymphantibus, horror
Thiodamanta ſubit. V. 7. Theb. 662.

Lymphor, [μαίνομαι] āri. Paſſ. Inſanire, deſipere. Plin. lib. 34. cap. 17. Hac herba epota, lymphari homines obverſantibus miraculis. Curtius 4. 12. 14. Quippe lymphati, trepidare cœperunt, omnium pectora occulto metu percurrente. Al. Lymphati trepidare.

Lymphātus, a, um. Partic. [νυμφόληπτος] Idem quod Lymphaticus, Inſanus, quaſi Nympharum ſpiritu correptus. Liv. 7. 17. Et tunc quidem, velut lymphati & attoniti, munimentis ſuis trepido agmine inciderunt. Et Plin. lib. 30. cap. 10. Rurſus magi tradunt lymphatos ſanguinis talpæ aſperſu reſipiſcere.
Flexanima tanquam Lymphata. Pacuv. apud Varr. de L. L. 6. 5. & Cic. 1. de Divin. 80.
Furor lymphatus. Senec. Med. 6.
Metu lymphato. Lucan. lib. 7. 186.
— populos, quos lux extrema manebat,
Lymphato trepidaſſe metu. [Malim Lymphatos.
Mente lymphata furebant. Catul. Argon. 62. 254.
Ore lymphato furens. Senec. Troad. 1.
Pectora lymphata. Ovid. 11. Met. 3.
Urbs lymphata incertis horroribus. Stat. 10. Theb. 551.

Lymphatio, ōnis. f. [νυμφοληψία] ut, Lymphationes nocturnæ. Plin. lib. 34. cap. 15. Namque circumſcribi circulo, terve circumlato mucrone, & adultis & infantibus prodeſt contra noxia medicamenta: & præfixiſſe in limine, e ſepulchro evulſos clavos, adverſus nocturnas lymphationes.

Lymphātus, ūs. m. Plin. lib. 37. cap. 10. Aliam eodem nomine argentei coloris, contra lymphatum habendam.

Lympidus, V. limpidus.

L Y N

Lyncestus, i. [Λύγκεστος] Aqua, quæ vocatur acidula, vini modo temulentos facit. Plin. lib. 2. cap. 103. Harduin. legit Lynceſtis. Hinc

Lyncestius, a, um. Adj. [Λυγκέστιος] Ovid. 15. Met. 329. quum de Clitorio amne dixiſſet,
Clitorio quicunque ſitim de fonte levarit,
Vina fugit, gaudetque meris abſtemius undis. Subjungit deinde,
Hinc fluit effectu diſpar Lynceſtius amnis,
Quem quicunque parum moderato gutture traxit,
Haud aliter titubat, quam ſi mera vina bibiſſet.

Lynceus, a, um. Adj. V. lynx.

Lynceus, [Λυγκεὺς] diſſyllabum, hujus Lyncĕi vel Lyncĕos, m. Nomen proprium unius ex Argonautis, qui fuit acutiſſima oculorum acie præditus: qui dicebatur videre trans parietem, & (ut hiſtorici tradunt) conſpexit noviſſimam Lunam, primamque eodem die in ſigno Arietis, quod paucis mortalium contigit. Unde Valer. 1. Argon. 467.
— ſolus tranſibit nubila Lynceus. Hunc Varro centum triginta millia paſſuum proſpexiſſe ſcribit: ſolitumque exeuntem a Carthagine claſſem Punicam, numerumque navium ex Lilybætana Siciliæ ſpecula manifeſtiſſime notare. Hæc fere Solinus cap. 6. hunc Strabonem vocans. Plin. quoque lib. 7. cap. 21. Tradidit Cicero fuiſſe, qui pervideret centum triginta quinque millia paſſuum. Huic & nomen M. Varro reddidit, Strabonem vocatum. Solitum autem Punico bello, a Lilybæo Siciliæ promontorio, exeunte claſſe Carthaginis portu, etiam numerum navium dicere. Certe ratio temporum non patitur eundem eſſe Lynceum Argonautam, & hunc Varronis Pliniique Strabonem. nam Argonautæ ante bellum Trojanum fuere. at hic Strabo tempore belli Punici fuit in vivis. Quamobrem mirari ſubit Valerium Maxim. lib. 1. cap. 8. de Miraculis ext. 14. ita ſcribentem: De Lynceo, deinde ſubit, Nec illius quidem parvæ admirationis oculi, quem conſtat tam certa acie luminum uſum eſſe, ut a Lilybæo portu Carthaginienſium egredientes claſſes intueretur. Sed forte Lynceum dicit Valerius adjective, quaſi Lynceis oculis præditum. Judicet lector. [Verba, De Lynceo deinde ſubit, non ſunt in Mſſ. & codd. emend.
Pindarus & Apollonius in Argon. referunt Lynceum per abietem fratrem ſuum a Caſtore occidi vidiſſe, cujus necem deſcribit Ovid. 5. Faſt. 709.
Pectora trajectus Lynceo Caſtor ab enſe, &c.
Lynceo perſpicacior. Proverbium vide apud Eraſmum. Hor. 1. Epiſt. 1. 28.
Non poſſis oculo quantum contendere Lynceus:
Non tamen idcirco contemnas lippus inungi.
Cleomedes lib. 2. ὥστε εἰ δυνατὸν ἦν ἡμῖν φησὶν ὁ Ποσειδώνιος, διά τε τοίχων στερεῶν καὶ τῶν ἄλλων σωμάτων ὁρᾶν, ὡς ὁ Λυγκεὺς, μείζων ἂν ἐφαντάζετο ἡμῖν ὁ ἥλιος, διὰ τούτων ὁρώμενος, καὶ πολὺ μεῖζον διάστημα ἀφεστώς. H. St.
Male utique hunc Lyncea Græcorum cum Strabone Varronis, quem Cic. 4. Acad. 81. innominatum reliquit, confundunt nonnulli, in quibus eſt Schol. Hor. ad Sat. 1. 2. 90.
Lynceus & Idas, Apharei filii fuerunt, unde Aphareidas illos vocat Apollon. 1. Argon. & Ovid. 8. Met. 303.
Et duo Theſtiadæ, & proles Aphareia Lynceus. Pauſanias in Meſſeniacis p. 112. Wech. Inter Apharei inquit, filios, natu grandior Idas erat, & celſiori animo præditus, Lynceus junior. Quem (ſi cui credibile videtur) tanta oculorum acie valuiſſe Pindarus ſcripſit, ut quercus etiam truncos perſpexerit. Lynceus an filium habuerit, neſcimus. Idas autem ex Marpeſſa filiam Cleopatram ſuſcepit, quam Meleager uxorem duxit. Paulo poſt, Ex Apharei filiis, commiſſa cum Dioſcuris conſobrinis propter boves pugna, alterum Pollux interemit, Idas

autem fulmine ictus interiit, Apharei familia masculis hæredibus plane est orbata. Hæc Pausan. De hoc Lynceo sic canit Orphei Latinus interpres Argonaut. v. 178. — accessit & Idas,

Quique procul longe trans æthera, trans mare Lynceus,
Et subter Plutum, terræque barathra profundæ
Solus in humanis visu penetravit acuto.

Censentur itaque Idas & Lynceus inter Argonautas. Porro quod trans æthera viderit Lynceus, putant ad Astrologiæ cognitionem, rerumque cælestium observationem referendum. Plin. lib. 2. cap. 17. Novissimam lunam primamque eadem die vel nocte, nullo alio in signo quam Ariete conspici: id quoque paucis mortalium contigit. Et inde fama cernendi Lynceo. Plutum vero, terræque barathra visu penetrasse propterea dicitur, quod primus fodinas reperit, & metalla e terræ visceribus eruit, ut vult Lycophronis interpres. cui succinit Palæphatus de Incredib. cap. 10. his verbis: Lynceum dicunt, quod ea etiam quæ sub terra erant, prospiciebat. quod quidem falsum prorsus est. Nam veritas ita sese habet: Lynceus æs, argentum, ceteraque metalla primus inquirere cœpit. In qua quidem metallorum inquisitione, lucernas secum intra terræ penetralia circumferens, ibidem eas forte relinquebat, ac sursum ipse æs ferrumque reportabat. Quod factum videntes homines, dicere consueverant, quod Lynceus subterranea etiam prospiciebat, ob idque argentum inde sursum afferebat. Hæc ille. Hujus Lyncei mater fuit Arena, ut voluit Pherecydes: vel Polydora, ut Pisander: vel Laocoossa, ut Theocritus. Auctor Apollonii Græcus scholiastes. Hyginus quoque fabula 14. Lynceus (inquit) & Idas Apharei & Arenæ Bibali filiæ filii, Messenii ex Peloponneso. Ex his Lynceus sub terra quæque latentia vidisse dicitur, neque ulla caligine inhibebatur, ideo quod aurifodinas norat, in quas descendebat, & aurum subito ostendebat. Ita rumor fuit, eum sub terra solitum videre. Nec ab re fuerit hic attexere Valer. Flac. de Lynceo carmina ex 1. Argon. 462.

Occupat & longe sua transtra novissimus Idas.
At frater magnos Lynceus servatus in usus,
Quem tulit Arene, possit qui rumpere terras,
Et Styga transmisso tacitam deprendere visu.
Fluctibus e mediis terras dabit ille magistro,
Et dabit astra rati. quumque æthera Juppiter umbra
Perdiderit, solus transibit nubila Lynceus.

Magnos servatus in usus: quia demortuo succedens gubernatori, navim moderabitur. Rumpere terras: Irrumpere, visu penetrare. Terras dabit ille magistro: Dicet, indicabit, ostendet ipsi etiam navis magistro & gubernatori, quæ terræ vitandæ, quæ adeundæ. erit ipsius magistri magister. Perdiderit: Offuscaverit, occultaverit.

Idæ & Lyncei mortem his verbis exsequitur Hyginus fabula 80. Idas & Lynceus Apharei filii ex Messeniis, habuerunt sponsas Phœben & Ilairam Leucippi filias. Hæ autem formosissimæ virgines quum essent, & esset Phœbe sacerdos Minervæ, Ilaira Dianæ, Castor & Pollux amore incensi, eas rapuerunt. Illi amissis sponsis, arma tulerunt, si possent eas recuperare. Castor Lynceum in prælio interfecit: Idas amisso fratre, omisit bellum & sponsam, cœpitque fratrem sepelire. Quum autem ejus ossa collocaret in pila, intervenit Castor, & prohibere cœpit monumentum fieri, quod diceret se eum quasi feminam superasse. Idas indignatus, gladio quo accinctus erat, Castori inguina trajecit. Alii dicunt, quemadmodum ædificabat pilam, super Castorem impulisse, & sic interfectum. Quod quum nuntiatum esset Polluci, accurrit, & Idam uno prælio superavit, corpusque fratris recuperatum sepulturæ dedit. Hactenus Hyginus. De hoc raptu meminit Ovid. in Arte Am. 1. 680.

Vim passa est Phœbe, vis est illata sorori,
Et gratus raptis raptor uterque fuit.

Lynceus, Qui acutissime videt, quique est maxime perspicax. Cic. 9. Fam. 2. Quis est tam Lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendat, nusquam incurrat?

Oculis Lyncei contemplari aliquid. Hor. 1. Serm. 2. 90. ubi Lyncei Genitivus est.

LYNCĒUS, a, um. Adj. [Λύγκειος] V. exemplum Ovidii in LYNCEUS dissyllabum.

LYNCĪDES, æ. m. [Λυγκείδης] Patronym. Ovid. 4. Met. 767.

LYNCURIUM, i. n. [λυγκούριον] Gemma quæ e lyncis urina concreta est. Plin. lib. 8. cap. 38. Lyncum humor ita redditus, ubi gignuntur, glaciatur arescitve in gemmas carbunculis similes, & igneo colore fulgentes, lyncurium vocatas, atque ob id succino a plerisque ita generari prodito. Novere hoc sciuntque lynces: & invidentes, urinam terra operiunt. Ovid. 15. Met. 413.

LYNCUS, i. m [Λύγκος] inquit Servius in 1. Æn. 327. Rex Scythiæ fuit, qui missum a Cerere Triptolemon, ut hominibus frumenta monstraret, susceptum hospitio, ut in se gloria tanta migraret, interimere cogitavit. ob quam rem irata Ceres eum convertit in lyncem feram varii coloris, ut ipse variæ mentis exstiterat.

LYNDUS, V. LINDUS.

LYNTER, V. LINTER.

LYNX, lyncis. m. vel f. [λύγξ] Animal est ex cervariorum genere, vario colore, & masculoso tergore, & acutissimo visu præditum. Virg. 1. Æn. 327. — maculosæ tegmine lyncis. Plin. l. 28. c. 8. Peregrinæ sunt & lynces, quæ clarissime omnium quadrupedum cernunt.

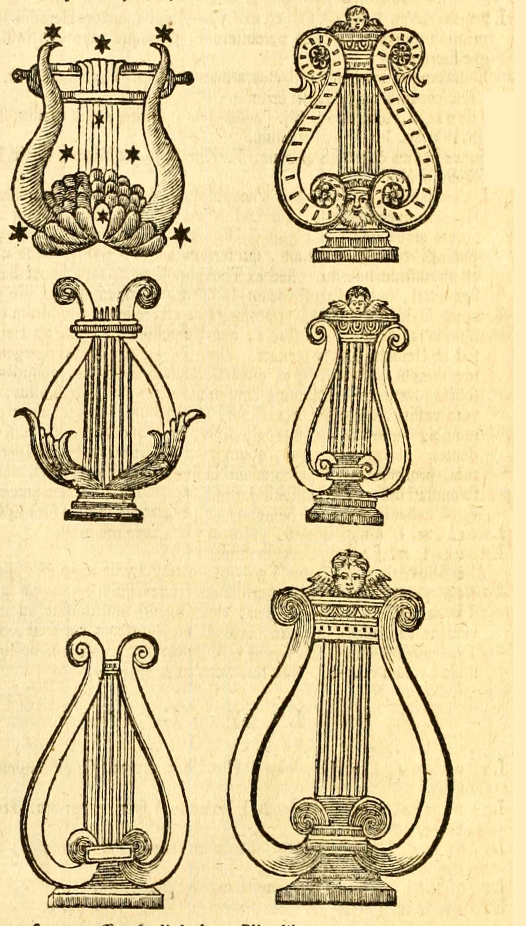
Fugaces lyncas cohibere arcu. Hor. 4. Carm. 6. 34.
Imbelles lynces sectari. Stat. 2. Achil. 407.
Timidos agitare lyncas. Hor. 2. Carm. 13. 40.
Variæ lynces Bacchi. Virg. 3. Georg. 264. Varias dicit quas alibi Maculosas dixerat. Sunt autem in tutela Bacchi.

LYNCĒUS, a, um. Adj. [λύγκειος] Quod pertinet ad lyncem. Lynceis oculis contemplari, est Intentissime conspicere. Hor. 1. Serm. 2. 90. Sed rectius scribitur Lyncei. V. LYNCEUS supra.

L Y R

LȲRA, æ. f. [λύρα] Instrumentum musicum, chordis tensis instructum ad canendum.

Astrologiæ scriptores volunt Lyram esse a Mercurio primum inventam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini datam; Apollinem autem inventa cithara Orpheo lyram concessisse: mortuo autem Orpheo, a musis in cælo fuisse collocatam. Alii dicunt esse lyram Arionis citharœdi, qui floruit temporibus Periandri tyranni Corinthiaci, & primus fuit omnium citharistarum. Plin. lib. 7. cap. 56. Citharam Amphion: ut alii Orpheus: ut alii Linus invenit. Septem chordis additis Terpander: Octavam Simonides addidit: Nonam Timotheus. Lyra cecinit Thamyras primus: cum cantu Amphion, ut alii Linus. Citharœdica carmina composuit Terpander. Hieron. scribit effici in modum Δ litteræ cum chordis viginti quatuor, & per digitos variis vocibus, tinnulisque ictibus in diversis modis concitari. Constat autem multiplices fuisse distinctasque lyrarum species, quas hic subjiciendas curavimus. [At hic sunt consimiles omnes. Itaque hæ lyræ λῆροι.

Lyram formam esse testudinis docet Plin. lib. 9. cap. 10.
Canor lyræ. Ovid. 16. Epist. 180.
Canorus assumpta lyra. Ovid. 3. de Arte Am. 142.
Fidicen lyræ. Ovid. 4. de Pont. 16. 28.
Solers lyræ musa. Hor. de Arte Poet. 407.
Aurata lyra. Ovid. 8. Met. 16.
Canoræ lyræ. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 257.
Curvæ lyræ parens. Mercurius. Hor. 1. Carm. 10. 6.
Distincta lyra gemmis. Ovid. 11. Met. 167.

Distinctamque lyram gemmis & dentibus Indis
Sustinet a læva. al. Instructamque fidem.

Eburna lyra. Hor. 2. Carm. 11. 22.
Garrula lyra. Tibul. lib. 3. 4. 38.
Imbellis. Hor. 1. Carm. 6. 10.
Invita. Ovid. 3. Amor. 9. 24.
Canere alicujus laudes lyra. Oid. 3. de Arte Am. 50.
Increpare lyram digitis. Ovid. 3. Epist. 118.

Lyra, Signum cæleste. Varro 2. de R. R. cap. 5. Hoc secundum astri ortum facio, quod Græci vocant Lyram, Fidem nostri. Ovid. 2. Fast. 75. Columel. lib. 10. 79.

Sidereoque polo cedet Lyra mersa profundo.

Lyræ lyræ; vox effutita est, quam pro Nugis & frivolis veteres posuerunt. Plaut. Pœn. 1. 1. 9.

Gerræ germanæ, atque edepol, lyræ lyræ.

Scio magnos hujus ætatis viros aliud sentire, sed nihil afferunt, quod me de sententia demoveat. Verba sunt Turnebi, 3. Adverf. 20. conf. 15. 6. [Sed, quicquid Vir magnus statuit, certo certius est Plautum Liroe, vel potius, Leroe, Leroe, scripsisse, ex Gr. λῆροι, λῆροι. V. Gronov. in loc.

LYRĬCUS, a, um. Adj. [λυρικός] Quod ad lyram pertinet: hinc Poetæ Lyrici dicti, qui ad lyram sua carmina cantabant, statuebaturque eis chorus quinquaginta virorum, ac tauro donabantur.

Modi lyrici. Ovid. 15. Epist. 16.
Vates lyrici. Hor. 1. Carm. 1. 35.
Lyrica, pro Carminibus lyricis, dixit Plin. 3. Epist. 1. Scribit enim & utraque lingua lyrica doctissime.

LYRĪCEN, inis. m. [λυρῳδός] Qui lyra canit. Onomast. Vet.

LYRISTES, æ. m. [λυριστής] Sidon. 8. Epist. 11. Alceo potior lyristes ipso. Plin. 9. Epist. 17. Quum multi, quum lector, aut lyristes, aut comœdus inductus est, calceos poscunt? Solebant enim inter Acroamata convivalia interponi Fidicines & Psaltriæ, ut notum est.

LYRCÆUS, vel potius LYRCEUS, vel LYRCĪUS, i. m. [Λύρκειος] Fons est, ex quo Inachus fluvius oritur ad Cynuriam montem Arcadiæ. Auctor Strabo lib. 8. Stat. 4. Theb. 711.

Aret

Aret Lerna nocens, aret Lyrcæus, & ingens
Inachus. Al. Lyrceus. Lyrceum montem vocatum, & ex eo Lyrceam & Lyrceïam aquam, docet Steph. q. V.

Lyrcæus, vel potius Lyrceus, vel Lyrcius, a, um. Adj. [Λυρκεῖος] Ovid. 1. Met. 598. in fabula Iûs mutatæ in vaccam,
— jam pascua Lernæ,
Consitaque arboribus Lyrcea reliquerat arva.

Lyrceïus, a, um. aliud Adj. [Λυρκεῖος] Valer. Flac. 4. Argon. 355.
— Lyrceïa tellus. conf. Steph. d. l.

Lyris, V. Liris.

Lyrnessus, [Λυρνησσός] Urbs Troïca, una ex undecim quæ in Troade sunt. Lyrnessos, civitas est Phrygiæ, unde fuit Briseis. Servius in illud Virg. 10. Æn. 128.
Fert ingens toto connixus corpore saxum,
Haud partem exiguam montis, Lyrnessius Acmon.

Lyrnessis, idis. [Λυρνησσίς] patronym. f. Ovid. pro gentili posuit, 4. Trist. 1. 15.
Fertur & abducta Lyrnesside tristis Achilles. i. e. Briseide quæ ex Lyrnesso erat.

Lyrnessius, a, um. Adj. V. locum Virgilii citatum supra in Lyrnessus.
Mœnia Lyrnessia. Ovid. 12. Met. 108.

Lyron, i. n. [λύρον] Herba. Plin. 25. 10. quæ & Alisma.

L Y S

Lysander, dri. m. [Λύσανδρος] Dux Lacedæmoniorum invictissimus, cujus ductu Athenienses sub duce Conone illam navali pugna cladem acceperunt. Ex quo Athenæ semidirutæ, impositumque jugum triginta tyrannorum fuit. Victus denique Lysander a Conone ipso terrestri pugna, & interfectus, ubi Pausanias ejus collega in exercitu suspectus, in exilium profectus est. Emicuit enim Lysander tempore Pausaniæ & Agesilai Lacedæmoniorum. Lysander & rebus gestis & animi magnitudine Sullæ ex nostris comparatur. V. ejus vitam apud Nepot. Plutarch. in Paral. & Ælian. Hist. Var. 6. 4.

Lysanias, [Λυσανίας] Orator Græcus. [Nisi cum Lysia confunditur. Alter, vir in Arcadia, qui Lycaonem regno expulit.

Lysiades, [Λυσιάδης] Atheniensis, Phædri philosophi Epicurei filius. De quo Cic. 5. Philip. 13.

Lysias, æ. m. [Λυσίας] Oratorum Atheniensium, qui sub exitum belli Peloponnesiaci floruere, ut ætate, ita quoque laude fere primus. Natus est Athenis Cephalo patre Olymp. 80. 2. V. Plat. de Rep. l. 1. init. Dionys. Halic. in Judicio de Lysia, Plutarch. in Vit. x Oratorum, Suid. &c. Ad Triginta Tyrannos debellandos, a quibus, interempto fratre, solum vertere coactus est, plurimum & opera & auctoritate contulit. Dicitur Orationes ultra quadringentas conscripsisse, aliis recitandas, ipse enim ad causas dicendas, unica fortasse excepta, nunquam accessit. Ex tanto numero hodie nonnisi xxxiv. supersunt, purissimo sermone. De ejus vita & scriptis editis, ineditis V. Fabric. Bibl. Gr. 2. 26. 4. Lysiam multis præconiis extulere viri laudatissimi. Cic. in Bruto 35. Fuit Lysias in causis forensibus non versatus, sed egregie subtilis scriptor atque elegans, quem jam prope audeas Oratorem perfectum dicere. Idem in Orat. 29. Venustissimus scriptor ac politissimus. Quintilianus item 10. 1. Lysias subtilis atque elegans, & quo nihil, si Oratori satis sit docere, quæras perfectius. Nihil enim est inane, nihil arcessitum, puro tamen fonti quam magno flumini propior. Et lib. 9. cap. 4. Nam neque illud in Lysia dicendi textum tenue atque rarum lætioribus numeris corrumpendum erat. Perdidisset enim gratiam, quæ in eo maxima est, simplicis atque inaffectati coloris, perdidisset fidem quoque. Gell. 2. 5. Favorinus de Lysia & Platone solitus est dicere, Si ex Platonis, inquit, oratione verbum aliquod demas mutesve, atque id commodissime facias, de elegantia tantum detraxeris: si ex Lysia, de sententia. Plurimum ex eo profecisse Isocratem qui ætate proxime sequebatur, notarunt inter ceteros Theo & Photius.

Lysicrates, is. m. [Λυσικράτης] Vir quidam, qui capillos jam canos nigro tingebat, quo juvenis etiamdum videretur. Suid. ex Aristoph.

Lysidicus, i. m. [Λυσίδικος] apud Cic. in 11. Philipp. 14. Qui jura omnia dissolvit. Hodie dici potest Diremptor controversiarum.

Lysimachia, æ. f. [Λυσιμάχεια] Auctore Strabone lib. 10. Urbs Ætoliæ humi prostrata, & ipsa ad lacum adjacens, quæ prius quidem Hydra, postea vero Lysimachia nominata fuit. Verum Justino lib. 17. pr. urbs est Hellesponti quæ terræ motu corruit xxii anno postquam a Lysimacho rege uno ex principibus Alexandri fuerat condita. Sed postmodum reædificata, causa fuit multarum cladum. [Chersonesi Thraciæ urbem intelligit, cujus & lib. 7. extr. Strabo meminit, consentiente Steph. qui & alteram illam Ætoliæ subjungit, & Liv. 34. 58.

Lysimachiensis, e. Adj. Gentile nomen ab hac urbe ductum. Liv. 33. 38.

Lysimachus, i. m. [Λυσίμαχος] Agathoclis filius, e successoribus Alexandri Magni Pergamo præfuit, ubi thesauri regis fuerunt. Hic illustri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illustrior fuit: amore litterarum ac philosophiæ ardebat adeo, ut Callisthenem tunc ab Alexandro afflictum, atque in vinculis habitum, de virtute differentem sæpius audiverit, poculumque ei, ac remedium miseriæ optanti porrexerit. Quod ægre ferens Alexander, Lysimachum leoni objecisse dicitur: sed ille viribus fretus, rem posteris prodendam fecit, manum quippe amiculo convolutam in os leonis inferens, adrepta lingua feram exanimavit: quo facto vehementius postea Alexandro dilectus, & apud eum in honore maximo fuit. V. Trogum lib. 15. Lysimachus natione Acarnan, Alexandri pædagogus, secundas post Leonidem obtinuit, nullo urbanitatis genere præditus, nisi quod se Phœnicem: Alexandrum, Achillem: Philippum vero, Peleum nuncupabat. Auctor Plutarchus in Alexandro Magno. V. Justin. 17. 2.

Lysippe, [Λυσίππη] Una fuit ex filiabus Prœti Argivorum regis, quæ in vaccas commutatæ fuerunt.

Lysippus, i. m. [Λύσιππος] Sicyonius nobilis fictor, a quo solo Alexander se ære fingi passus est. Cic. 5. Fam. 12. Neque Alexander ille gratiæ causa ab Apelle potissimum pingi, & a Lysippo fingi volebat: sed quod illorum artem cum ipsis, tum etiam sibi gloriæ esse putabat. Propert. lib. 3. 9. 9.
Gloria Lysippo est animosa effingere signa.
De Lysippo & Alexandro, Hor. 2. Epist. 1. 239. Multa habet Plin. lib. 34. cap. 7. ubi & sexcenta x opera ab illo facta tradit. Meminit equi cujusdam Stat. 1. Silv. 1. 86. quem Lysippus Alexandro Magno donaverit, Romam translati.
Lysippus item, poeta comicus, cujus fabulas enumerat Athenæus.

Lysis, is & ios. f. pr. c. [λύσις] i.e. Solutio. Cic. 3. Tusc 61. Ex quo ipsam ægritudinem λύπην quasi λύσιν Chrysippus, quasi solutionem totius hominis appellatam putat. Alii Codd. omittunt, quasi λῦσιν.
Lysis in architectura, Hiatus est januarum, id est solutio continui parietis. Vitruv. lib. 6. cap. 10.

Lysis, is. m. [Λύσις] Philosophus Pythagoræus, de quo V. Plutarch. in Vit. & Nep. 15. 2. Fabric. Bibl. Gr. 2. 13. in Elencho Pythagoricorum.

Lysistratus, i. m. [Λυσίστρατος] Sicyonius, Lysippi statuarii frater, primus statuas e gypso finxit, crevitque res in tantum, ut nulla signa statuæve sine argilla fierent. Plin. lib. 35. cap. 12.

Lysius, V. Lusius.

Lyso, onis. [Λύσων] quidam Ciceronis hospes, ut ipse scribit 16. Fam. 6.

L Y T

Lytæ, [Λυταί] de quibus mentio fit in Edicto Justiniani, quo juris auctoritas confirmatur, Solutores interpretandi sunt, videlicet qui jam tantos progressus habent in jure, ut de eo respondere prope possint, & quæstiones solvere. Atque ii erant qui responsis prudentum operam dabant & quæstionibus. Lyti, i. e. Soluti quibusdam dicuntur, sed male. Turnebus.

Lytta, [Λύττα] Vermiculus est in lingua canum, quo exempto infantibus catulis, nec rabidi fiunt, nec fastidium sentiunt. Plin. l. 29. c. 5.

Lyus, [Λύος] Fluvius est minoris Asiæ in Pontum defluens.

M

Mῦ Græcorum, Hebræorum autem *Mem*. Littera liquida Semivocalis. Dicta eſt littera mugiens. Terentianus, Clauſo quaſi mugit intus in ore. Et alibi, Mugit intus abditum & & cæcum ſonum: & Quintilian. 12. 10. Quid quod pleraque nos illa quaſi mugiente littera cludimus M, qua nullum Græce verbum cadit. C. Victorinus Afer; M, impreſſis invicem labiis, mugitum quendam intra oris ſpecum attractis naribus dabit. Facillimæ & naturalis eſt pronuntiationis. In H enim, I, L, M, N, R, quid inſiſtam? De ſono & elatione conſtat, & vix, ſi quis velit, in iis peccet. Lipſ. de Recta pronuntiat. L. L. c. 15. Et fortaſſe religioſior eſt paulo Priſcianus quam oportuit, cum ei tres ſonos tribuit. Ita enim lib. 1. fol. 9. a. Aldi, M, inquit, obſcurum in extremitate dictionum ſonat, ut Templum; apertum in principio, ut Magnus; mediocre in mediis, ut Umbra. Tranſit per derivationes in N, ſequentibus D, T, C, Q: ut Quendam, Tantum, Nuncubi, Nunquam. Similiter Am præpoſitio mutat ſuum M in N: ut Anciſus, Anfractus, &c. ex eodem loco.

M eſt quaſi ſervilis, & adhibetur in flectendis Nominibus & Verbis: aliquando pro ν Græcorum poſita: ut, quod illi μοῦσαν, φάρμακον, Latini Muſam, Pharmacum exprimant: aliquando adventitia, idque maxime in accuſ. tertiæ, ut λαμπάδα lampadem, πατέρα patrem. In verbis eſt quaſi index primæ perſonæ, quaſi ab ἐμὲ, ἡμεῖς: ut Legebam, legebamus; Docuerim, imus; Amarem, &c. Ex hac ſervitute efficitur ut apud Poetas eliſioni obnoxia ſit, cum apud antiquos ſæpiſſime brevis occurrat.

> Inſignita fere tum millia militum octo
> Duxit delectos bellum tolerare potentes.

Ennius apud Priſcian. lib. 1. fol. 9. a. extr. Aldi.

M. putat Priſcianus Mille ſignificare, quia ejus nominis prima ſit littera. Sed inſcite. Neque enim & C Centum. Unde enim L & D ad Quinquaginta & Quingenti exprimenda rite vocari poſſent? Pro Quingentis enim veteres ſcribebant IↃ, pro Mille CIↃ; unde negligentia ſimul & ignorantia deſcribentium fluxit M, errorem creante ſimilitudine quod M quandoque ita ſcribitur ∩∩, ut minimum diſcrepare videatur a CIↃ. Simili incuria pro CIↃ aliquoties in libris deſcribi videmus ∞. Vide Huetiana. Rationem hujus, ceterarumque notarum numeralium ſcite explicat Alciat. Pareg. Juris, 10. 25.

M. Marcus, Maceria, Macula, Magiſter, Magiſtratu, Magnus, Male, Mallius, Manibus, Manumiſſus, Manus, Marius, Marti, Martius, Mater, Maximus, Mecum, Meam, Meis, Memmius, Memoria, Menſa, Menſis, Mercede, Miles, Militavit, Militiæ, Mille, Minucius, Miſſio, Miſſus, Modo, Moneta, Monumentum, Moram, Mordax, Mors, Mortuus, Mos, Mucius, Mulier, Mundus, Municeps, Munus.

M' cum apoſtropho, vel, ut in denariis expreſſum eſt, M/. Manius.

M. B. Memoriæ bonæ, Merenti bene, Mulier bona. M. B. M. Matri, vel Monumentum bene merenti. M. B. M. F. Marito bene merenti fecit, vel Matri, vel Mulieri. [Vel potius, ut ſæpe exprimitur in Lapidibus, Monumentum, vel etiam Memoriæ.

M. C. Mater Caii, Memoriæ cauſa, Mille centum, Monumentum condidit, conſecravit, confectum, conſtituit, curavit; Mortis cauſa. M. C. D. Memoriæ cauſa dedit, vel donatum. M. C. F. Memoriæ cauſa factum, Mortis cauſa fecit, Monumentum curavit fieri, vel faciundum. M. C. M. Memoriæ, vel Mortis cauſa manumiſſus. [vel Miles Cohortis Maternæ, vel Miliariæ] M. COH. Miles cohortis. M. C. P. Maceria centum pedum. M. C. T. Mala conjux tua, Mali cauſa tui, Monumentum curavit teſtamento. M. C. V. Manu conſertum vocat, Monumentum curavit vivens. [Vel Miles Cohortis Victricis, vel Vigilum, vel Vlpiæ, vel Voluntariorum, vel Vrbanæ.

M. D. Manibus diis, Manu divina, Matri deûm, Memoria dignus, Merenti dedit, Monumentum dedit, dedicavit, donavit. M. D. D. Mercede deductus, Monumentum dedicavit, dedicaverunt. M. D. H. Mandavit dari hoc, Mortis domus hæc. M. DIG. Memoria, Mercede, Morte dignus; Mulier digna. M. D. M. Magnæ deûm matri, vel Matri Deum Magnæ. M. D. M. I. Magnæ deûm matri Idææ, vel Iſidi. M. D. SVO FEC. Monumentum de ſuo fecit.

M. E. Memoriam erexit. [vel Municeps ejus.] M. E. M. Municeps ejus municipii. M. E. M. D. D. E. Municipibus ejus municipii dare damnas eſto. M. EOR. Mater eorum. M. EQ. Magiſter equitum.

M. F. Malæ fidei, Monumentum fecit. M. F. C. Memoriam, Monumentum fieri curavit. M. F. I. Monumentum fieri inſtituit. M. FI. P. Malæ fidei poſſeſſor. M. F. L. Monumentum fieri licebit.

M. H. Monumentum hoc. M. H. AD H. N. T. Monumentum hoc ad hæredes non tranſit. M. H. E. Mihi hæres erit, eſto. [Monumentum hæredis eſto, vel Hoc erexit.] M. H. E. N. R. Monumentum hoc hæredem non recipit, vel exterum. M. H. F. C. Monumentum hæres faciundum curavit, Monumentum hic [hoc] fieri curavit. M. H. H. S. Monumentum hoc hæredem ſequitur. M. H. H. N. S. Monumentum hoc hæred. non ſequitur. M. H. S. F. Monumentum hoc ſibi fecit. M. H. S. M. Memoriam hanc ſibi madavit, Monumentum hoc ſibi mandavit.

M. I. Matri Idææ, Maximo Jovi, Monumentum inſtituit, juſſit.

M. L. Mandavit lege, Merito libens, Miles legionis, Militum locus, Mille quinquaginta, Miſſæ litteræ, Monumenti [vel Monumento,] locus, Monumentum legavit, Monumentum liberti, Munere libero. M. L. D. Merito libens dedicavit, Monumentum liberto decrevit, Monumentum libens dedit. M. L. D. D. Merito libens dedicavit, dono [Decreto] dedit, Monumenti locum dono dedit. M. L. D. D. D. Monumenti locus datus decreto Decurionum. M. L. VII. G. F. Miles legionis ſeptimæ Geminæ Felicis.

M. M. Magiſter magiſtratus, [At qui?] militum, munerum; Magnæ Matri. [vel Memoriæ merenti, vel Meritiſſimæ] M. M. D. Matri vel Marito monumentum dedit, Matri magnæ Deæ, [Immo Deum] Merenti monumentum dedit. M. M. F. Marito monumentum fecit, vel merenti, vel matri, vel meritiſſimo. M. Mil. Magiſter militiæ. M. M. M. More majorum. M. M. P. Monumentum petit, poſuit; Marito monumentum poſuit, vel matri, merenti &c. M. M. T. FEC. Marito monumentum titulum fecit. [vel Merenti memoriæ.

M. N. Memoriæ noſtræ, Meo nomine, Millia nummûm.

M. O. Matri optimæ. M. O. P. Marito obſequens [Cur non potius Optimo? V. mox MA.] poſuit.

M. P. Male poſitus; Memoriam, Menſam poſuit, Mille paſſus, Mærens poſuit, Monumentum poſuit. M. P. C. Monumentum ponendum curavit. M. POT. Maximus Pontifex. M. P. P. Monumentum pie poſuit. M. P. TR. POT. Maximus Pontifex Tribunitiæ poteſtatis. M. P. V. Millia paſſuum quinque, Monumentum poſuit vivens. M. P. XI. Mille paſſus undecim, Monumentum pedes undecim.

M. R. Miles Romanus.

M. S. Manibus ſacrum, Memoriæ ſuæ, ſtatuit, Merito ſolvit, Monumentum ſtatuit. M. S. C. Monumentum ſibi conſtituit. M. S. D. Municipibus ſuis dedit. M. S. D. D. Municipes ſui decreto Decurionum. M. S. P. Memoriæ ſuæ poſuit. M. S. S. E. H. N. S. Monumentum ſententia Senatus [vel, ut al. Sive Sepulcrum, vel, ut malim, Supra Scriptum] exterum hæredem non ſequitur. M. S. S. H. N. S. Monumentum ſive ſepulchrum hæredem non ſequitur.

M. T. F. E. Malo tuo factum eſt.

M. V. Manibus, Monumentum, vivens.

M. X. Menſes decem. M. X. D. II. Menſes decem, dies duo.

M A

MA. Macuvius, Magnus. MAG. Magiſter, Magiſtratu. MAG. EQ. Magiſter equitum. MAG. IVV. Magiſter juvenum. MAG. MIL. Magiſter militiæ. MAG. MVN. Magiſter municipii. MAG. AVG. Magiſter Auguſtalis. MAG. VIC. Magiſter vici. MAN. Manibus, Manius. MAN. IRAT. H. Manes iratos habeat. MAR. CARIS. Maritus cariſſimus. MARIT. Marita, Maritæ. MARIT. OP. FAC. CUR. Marito optimo faciendum curavit. MART. Marti. MART. PAC. Marti Pacifero. MART. VICT. Marti Victori. MART. VLT. Marti Ultori. MATR. Matralia. MAX. Maximus. MAX. CS. Maximus Cæſar. MAX. POT. Maximæ poteſtatis. MAX. SEN. Maxima ſenectute.

M A C

MACÆ, [Μάκαι] Populi ſunt Arabiæ Felicis, Carmanis oppoſiti, eo in tractu nardum & myrrham ferentis, ut eſt auctor Pomponius Mela lib. 3. cap. 8.

MACAREÆ, Μακαρέαι, vel MACARIA, [Μακαρία] Urbs Arcadiæ, a Macareo Lycaonis filio condita, quam Stephanus a Romanis Beatam vocari tradit.

MACAREATES, [Μακαρεάτης] Gentile eodem Stephano teſte.

MACARĔUS, i. m. [Μακαρεὺς] Filius Æoli, qui Canacem ſororem ſuam vitiavit. Ovid. lib. 2. Triſt. 384.

> Nobilis eſt Canace fratris amore ſui.

MACARIA, [Μακαρία] i. e. Beata quondam Cyprus dicta, teſte Plin. 5. 31.

Macaria, [Μακαρία] Herculis filia, ſe pro incolumitate publica devovit inferis, ad expiandum ſcelus, ut ſcribunt Cælius & Eraſm. in Proverb. Meminit Plato in Hippia, & Plutarch. in Pelopida.

Măcăron, [Μακάρων] i. e. Beatorum, Inſulæ, Aſiatico litori oppoſitæ, & ad promontorium Tauri montis expoſitæ, quas quidam dici ſic putavere, ſive quod fortunati admodum cæli ſolique ſint, ſive quod eas ſuo ſuorumque regno Macar occupaverat. Verba ſunt Pomponii Melæ lib. 2. cap. 2. pr.

Maccus, i. m. & pl. **Macci**, orum. dicuntur Stolidi, & fatui, idque de nomine mulieris cujuſdam ſtupidæ & bardæ. Apuleius in Apolog. p. 325. Elm. Si cum hac una Rufi fallacia contendantur, macci prorſus & buccones videbuntur. Novium etiam in Macco citatum invenimus, qui titulus fabulæ eſt. Ex Turneb. 29. 20. [In Maccis & ſæpius in Macco exſule citatur a Nonio. conf. Suid. Etymologicum M. in Μακκοᾶν, & Heſych. Non dubito, quin Græca vox ſit.

Macednon, [Μακεδνῶν] Pindi montis Theſſaliæ regiuncula, Herodoto lib. 1.

Măcēdo, ŏnis. m. [Μακεδὼν] Filius Oſiridis filii Jovis, a quo Macedoniam quidam dictam volunt.

Macedo, Philoſophus, de quo Gell. lib. 13. cap. 8. Is pro foribus omnium templorum ſcribi debere cenſebat verſum hunc,

Ego odi homines ignava opera, & philoſopha ſententia.

Măcēdŏnia, [Μακεδονία] Regio a Macedone Oſiridis Jovis filio dicta eſt. Habet Macedonia ab Oriente Thracium limitem, ab Occaſu Ionium pelagus, a Meridie Epiro terminatur, a Septentrione habet Dalmatiæ partem. V. Plin. lib. 4. cap. 10.

Macedonia dicta eſt, ut ait Stephanus de Urbibus, ab Macedonia filia Jovis & Thyiæ filiæ Deucalionis.

Măcēdo, ŏnis. m. [Μακεδὼν] Qui Macedoniam habitat. Lucan. lib. 8. 694.

Quum tibi ſacrato Macedo ſervetur in antro.

Vir Macedo. Hor. 3. Carm. 16. 24.

Alexander Macedo, quum ab ineunte ætate res maximas gerere cœpiſſet, nonne tertio & triceſimo anno mortem obiit? Cic. 5. Tuſcul. 48. Græci nonnunquam penultimam per ectaſin producunt, & per η ſcribunt Μακηδὼν, & ſic in ceteris.

Macēta, æ. m. [Μακέτης] Idem. Stat. 4. Silv. 6. extr.

Nec te, regnator Macetûm. i. e. Alexander. Nonnulli legunt Macedûm pro Macedonum, qui talem contractionem haud patitur. Macetûm pro Macetarum reſtituit Scaliger ad Auſon. de Clar. Urb. cap. 3. V. Drakenb. ad Sil. 17. 633.

Fines Macetûm. Lucan. lib. 10. 28. [Ego vero ubique Maceton ſcribendum puto, ut ſit ipſe genitivus Græcus Μακετῶν, a recto Μακέτης, quem Stephanus, ut uſu tritum, affert in Μακεδονία. conf. Heſych. Sic Colonia Thereon, & Philenon aræ apud Sall. Jug. 19. & ſexcenta talia paſſim. V. Cort. in loc. Etiam Rutil. tamen, errorem vulgi ſecutus,

Magni Parthorum reges, Macedumque tyranni.

Măcēdŏnius, a, um. Adj. [Μακεδόνιος] Ovid. 12. Met. 466.

Qui clypeo, gladioque, Macedoniaque ſariſſa

Conſpicuus. Ubi neceſſitate metri coactus, propter tot ſyllabas breves ſecundam produxit, [Exemplo, ut diximus, Græcorum.

Macedonĭcus, a, um. [Μακεδονικὸς] Adj. poſſeſſ. a Macedonia. unde Mare Macedonicum, quod eſt Ægæi pars, & incipit a Pallene monte, qui Thraciæ finem facit. Extenditur uſque Megaram, quo Iſthmos interpoſitus, miſceri Ægæum Ionio non permittit, cujus litora a civitatibus nomen accipiunt. Plin. 4. 11.

Măcedoniensis, e. aliud Adj. Plaut. Pſeud. 4. 4. 4. Vir Macedonienſis.

Măcella, [μακέλλη] Genus ferramenti, eſt, quod uno tantum cædit mucrone, ſicut Dicella dicitur, quod bifariam. Cæl. Rhodig. ex Theone, lib. 11. cap. 16. V. DICELLA.

Măcellum, i. n. [ὀψοπώλιον] Locus quo venalia omnia, quæ ad victum humanum pertinent, proponebantur. Plaut. Aulul. 2. 8. 3.

Venio ad macellum: rogito piſces, indicant
Caros, agninam caram, caram bubulam,
Vitulinam, cetum, porcinam; cara omnia.

Cic. 2. de Divin. 59. Si Epicuri de voluptate liber roſus eſſet, putarem annonam in macello cariorem fore.

Macellum, Varro human. Ret. Numerius Equitius Cupes, inquit, & Romanius Macellus ſingulari latrocinio multa loca habuerunt infeſta. His in exilium actis, publicata ſunt bona, & ædes ubi habitabant dirutæ: eque ea pecunia ſcalæ deûm Penatium ædificatæ ſunt. Ubi habitabant, locus ubi venirent ea, quæ veſcendi cauſa in Urbem erant allata. Itaque ab altero Macellum, ab altero Forum cupedinis appellatum eſt. Hæc ex Donati commentariis in Eunuch. 2. 2. 25. Sed aliam affert rationem nominis Varro lib. 4. de Ling. Lat. 32. V. MACELLOTA infra.

Pernicies & tempeſtas, barathrumque macelli. Hor. 1. Epiſt. 15. 31. de Mænio decoctore.

Macellārius, a, um. Adj. ut, Macellaria taberna. Valer. lib. 3. cap. 4. 3. Miro gradu Varro ex macellaria patris taberna ad Conſulatum conſcendit.

Macellārius, i. m. [ὀψοπώλης] Qui in macello non ſolum carnes, ſed omnia obſoniorum genera, quinetiam panem & frumentum vendit. Sueton. in Cæſ. 26. Ea quæ ad epulum pertinebant, quamvis macellariis oblocata, etiam domeſticatim apparabat.

Macellarii, item, Qui obſonia vendebant lautiora. Varro R. R. 3. 2. Et num plures tu e villa illic natos verres lanio vendis, quam hic apros macellario Seius? In omnibus codicibus legitur Macellarios, ſed male, ut annotavit Turnebus.

Macellōta, æ. m. [μακελλώτης] Varro lib. 4. de L. L. 32. Hoc erat antiquum Macellum, ubi olerum copia. Ea loca etiam nunc Lacedæmonii vocant μακελλώτας: ſed Iones oſtia hortorum & caſtelli, μακέλλας. Heſych. μακέλλας & μάκελα, φράγματα & δρύφακτα exponit.

Maceo, **Maceſco**. V. poſt MACER.

Măcer, cra, crum. [ἰσχνὸς] Adj. Exilem extenuatumque ſignificat, quem medici Gracilem vocant, cujuſmodi ſunt bilioſi fere omnes. Virg. 3. Ecl. 100.

Heu heu quam pingui macer eſt mihi taurus in arvo.

Perottus a Græco deduci putat. Græci enim μακρὸν longum dicunt, quæ autem tenuia ſunt, longiora videntur.

Macer, a Marcere. Varro de L. L. lib. 5. 6. extr. Mærere a marcere, quod mærore corpus marceſcere videatur: hinc etiam dicti Macri.

Agello macro pauper. Hor. 1. Serm. 6. 71.

Boves macræ. Propert. lib. 4. 1. 22.

Humus pinguiſſima vel macerrima. Columel. lib. 2. cap. 9.

Libellus macer, Exiguus. Martial. lib. 2. 6.

Solum exile & macrum. Cic. 2. de Lege Agr. 66.

Macra cavum repetes arctum, quem macra ſubiſti. Hor. 1. Epiſt. 7. 33.

Macrior, compar. Varr. de L. L. lib. 7. 39.

Vitis macrior. Columel. lib. 4. cap. 24.

Macerrimus, ſuperl. De hoc Varr. de L. L. lib. 7. 39.

Macellus, a, um. [ἰσχνίδιος] Adj. diminut. pro Macilento. Si noſti, non magnus homo eſt, naſutus, macellus. Lucil apud Non. 2. 524. Alterum diminutivum Macriculus Varro l. c. 40. dici negat.

Macrĭtūdo, ĭnis. f. [ἰσχνότης] Plaut. Capt. 1. 2. 32.

Oſſa, atque pellis ſum, miſera, macritudine.

Mācror, ſive **Măcor**, ōris. m. [ἰσχνότης] Ipſa macri tenuitas corporis. Pacuvius Peribœa apud Non. 2. 525. Corpuſque meum tali mærore, errore, macore ſenet. conf. Sen. de Tranquil. cap. 2.

Măcĭes, ēi. f. [ἰσχνότης, φθίσις] Idem ac Macror. Columel. lib. 6. cap. 14. Eſt etiam illa gravis pernicies, quum pulmones exulcerantur, inde tuſſis & macies.

Adducit cutem macies. Ovid. 3. Met. 397.

Concidimus macie. Ovid. 21. Epiſt. 215.

Confecta viri forma ſuprema macie. Virg. 3. Æn. 590.

Deformat macies horrida vultum. Virg. 4. Georg. 255.

Minari maciem, & infirmitatem. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Narrare de ſua ſollicitudine macieque. Cic. 3. Att. 15.

Occupat turpis macies decentes malas. Hor. 3. Carm. 27. 53.

Seneſcere ævo & macie. Lucret. lib. 1. 326.

Tenuare aliquem macie. Virg. 3. Georg. 129.

Măcĭlentus, a, um. Adj. [λεπτοχρέως] Feſtus; Macilenti, Macie attenuati. Plaut. Capt. 3. 4. 113.

Sed qua facie eſt tuus ſodalis Philocrates? AR. dicam tibi,
Macilento ore, naſo acuto, corpore albo, & oculis nigris.

Măceo, ſive **Macreo**, ui, [λεπτύνομαι] ēre. Macrum eſſe. Plaut. Aulul. 3. 6. 28.

Qui oſſa atque pellis totus eſt, ita ut cura macet.

Maceſco, [ἰσχναίνομαι, συντήκομαι, ἐκτήκομαι] ĕre. Macrum fieri. Plaut. Capt. 1. 2. 31.

Quis hic loquitur. E. ego qui tuo mærore maceror,
Maceſco, conſeneſco, & tabeſco miſer.

Varro 3. de R. R. cap. 16. Tum enim propter laborem aſperantur & maceſcunt.

Macreſco, ĕre. Idem. Varr. 2. de R. R. cap. 5. Algor enim eas, & fames macreſcere cogit. Hor. 1. Epiſt. 2. 57.

Invidus alterius macreſcit rebus opimis.

Macio, [ἰσχναίνω] āre. Macrum facere. A quo Emacio. Solin. cap. 15. Maciari imbribus.

Macĕro, [ἐκτήκω, λεπτύνω] āre. Attenuare, conterere; & ad corpus tunc refertur. Liv. 26. 13. Alterum annum circumvallatos incluſoſque vos fame macerant.

Macerare hoſtem, Fatigare, vexare. Florus 2. 6. 28. Itaque per Samnium totum, per Falernos, Gauranoſque ſaltus ſic maceravit Annibalem, ut, qui frangi virtute non poterat, mora comminueretur.

Se Macerare, ad animum translatum, eſt Nimia cura, ſtudio, vel ſollicitudine ſeipſum conficere & attenuare. Ter. Andr. 4. 2. 2. Tu modo, anime mi, noli te macerare.

Invidia macerat nos. Lucret. lib. 3. 75.

Macerare, Mollificare, ut fit quum quippiam tam diu in aqua tenetur, donec tenerum & molle fiat. Ter. Adelph. 3. 3. 27. Salſamenta hæc, Stephanio, fac macerentur pulchre. Columel. lib. 2. cap. 9. Hoc medicamine una nocte ſemina macerata jaciuntur.

Braſſicam macerare in aquam. Cato cap. 156.

Macerare, Proluere, perluere, madefacere. Plin. de Poppæa, lib. 11. cap. 41. de lacte aſinino, Balnearum etiam ſolio totum corpus illo lacte macerabat. Vitruvius item 7. 2. pr. jubet calcem coctam diu macerari, ante quam fabri ea utantur. Budæus.

Maceror, āri. Paſſivum. Hor. 1. Carm. 13. 8.

— quam lentis
Penitus macerer ignibus.

i. e. Tabeſcam, liqueſcam, conſumar, Lambinus.

Maceror interdum, quod ſim tibi cauſa doloris. Ovid. 20. Epiſt. 125.

Male maceror. V. MALUS.

Macerātus, a, um. Partic. Mollis & tener factus. Plaut. Pœn. 3. 2. 21.

Macerato hoc pingues fiunt auro in Barbaria boves.

Lana ſæpius macerata. Senec. Epiſt. 71.

Pars exercitus macerata. Vellei. 2. 112. 3.

Maceratio, ōnis. f. Vitruv. lib. 7. cap. 2.

Viſcerum maceratio. Arnob. lib. 4.

Macereſco, ĕre. Maceratum fieri; Antiquum. Cato de R. R. cap. 102. Frumento curculio ne noceat, neu mures tangant, lutum de amurca facito: palearum paulum addito, ſinito macereſcant bene. [An Maceraſcant?

Macro, āre. unde Emacrare. q. V. loco ſuo.

Māceria, æ. vel **Maceries**, ēi. f. [τειχίον] Paries, ſive murus, vel congeries lapidum in unum compactorum, ſine cæmento aut alio genere ferruminis, quo vineæ claudi ſolent. Ter. Adelph. 5. 7. 10.

Atque hanc in horto maceriam jube dirui
Quantum poteſt.

Cic. 16. Fam. 18. Helico nequiſſimus HS M dabat, nullo aprico horto, nullo emiſſario, nulla maceria, nulla caſa.

Maceries, ēi. f. [ἐκτηξις] pro Macritudine, ſive maceratione. Afranius Excepto, Si ille hoc nunc ſentit facere illi ſatis, vis quanta illius mors ſit, maceries tibi. Nonius 2. 536.

Macerŏla, ſive **Maceriola**, æ. f. dimin. Vet. Inſcript. apud Spon. Miſc. Erud. Antiq. LOCVS MACEREOLA CLVSVS. Ubi Sponius dicit Maceriolam eſſe Murum, quo ſepulchrorum areæ claudebantur. [Buſta intelligit. V. Suet. Ner. cap. 33. ed. Gronov.

Macĭdus, a, um. Adj. Macilentus. Conſtant. Afer. 13. 12. Si materia ſit cholerica, corpus erit macidum. [Hinc Macor, quod V. in MACROR ſupra.

MACERO, MACESCO. V. MACER.

MACESTUS, i. m. [Μάκεςος] Fluvius est Mœsiæ, in Rhindacum influens. Plin. lib. 5. cap. 31.

MĂCHÆRA, æ. f. [μάχαιρα] Græcum est, Latine Sica, gladius, culter. Plaut. Curcul. 3. 54. Clypeatus elephantum ubi machæra diligit. Juven. 7. Sat. 9. de Gladiatore,

— amens nomen, victumque machæræ. Liv. 7. 24. pr. Lævo humero machæra prope trajecto, cesserat parumper ex acie. Ex vetusto codice legendum Matari.

MACHÆRIUM, i. n. [μαχαίριον] Cultellus coquinarius. Plaut. Aulul. 2. 9. 1.

Dromo, desquama pisces, tu machærio
Congrum, murænam, exdorsua, quantum potes.

Item Gladiolus. Plaut. Rud. 2. 2. 9. Qui tres duceret chlamydatos cum machæriis. [Priore loco alii Machærion proprium coqui nomen esse putant. V. dict. seq.

MACHÆRIŌNES, um. m. pl. [Μαχαιρίωνες] apud Spartanos dicti sunt Anticratis posteri, quod is machæra, i. e. gladio Epaminondam in bello strenue confecisset. Meminit Cæl. lib. 13. cap. 7. Ex Plut. in Agesf. p. 616. Francof.

MACHÆRŎPŒUS, i. m. [μαχαιροποιός] Faber gladiorum. Quo nomine dictus est Demosthenis pater: ab officina gladiorum, quam Athenis egregiam, multisque artificii servis instructam habebat. V. Plut. pr. vit. ejus.

MACHÆRŎPHŎRUS, i. m. [μαχαιροφόρος] Stipator gladium ferens. Cic. 2. Q. Frat. 10. Cum hominem portarem ad Bajas Neapoli, Octophoro Aniciano, machærophoris centum sequentibus, miros risus nos edere, cum ille, ignarus sui comitatus, repente aperuit lecticam, & pæne ille timore, ego risu corrui.

MACHÆRUS, untis. [Μαχαιροῦς Stephano] Arx Judææ, secundum olim ab Hierosolymis dignitatis locum obtinens. Plin. lib. 5. cap. 16.

MACHÆRŌNION, i. n. [μαχαιρώνιον] Dioscoridi, lib. 4. Herba est quæ Xiphion quoque dicitur, & Gladiolus seu Pugio: quoniam gladii speciem foliis præbeat, radice (Theophrasto tradente) dulci, ubi excoquatur: proinde trita farinæ admiscebatur. V. Cæl. lib. 13. cap. 7. ad finem.

MACHÆRŌPHYLLON, i. n. [μαχαιρόφυλλον] Eadem herba. Apul. de Herb. cap. 78.

MACHAGISTIA, æ. f. verbum mysticum, quo, ut Ammianus 23. 6. loquitur, Magiam Plato Machagistiam esse docuit, divinorum incorruptissimum cultum. V. ibi Lindenbrog. [At nihil de hac voce Lindenbrogius, nisi quod Agathiæ locum affert, ubi μαγικὴ ἁγιςεία divisa voce, i. e. Magica ceremonia dicitur, unde suspicor & apud Marcellinum Magicam hagistian legendum.

MĂCHĀON, ōnis. m. [Μαχάων] fuit, teste Homero lib. Iliad. 2. 732. Æsculapii filius, Podalirii frater. Is ob præstantiam medicinæ artis cum aliis heroibus Græcorum ad Trojam e Creta convocatus fuit. Propert. 1. 2. 59.

Tarda Philoctetæ sanavit crura Machaon.

MACHAŌNIUS, a, um. Adj. [Μαχαόνιος] Ovid. 1. de Pont. 3. 5. Machaoniæ artes. i. e. Medicæ. Idem Rem. Amor. 546.

Ille Machaonia vix ope sanus erit.
Succo Machaonio sæva coierunt vulnera. Stat. 1. Silv. 4. 114.

MĂCHĪMOS, [Μάχιμος] Civitas est extra hunc orbem, teste Æliano, cujus incolæ pugnaces sunt, armatique nascuntur, ac bellum assidue gerunt, collimitaneos plurimum evertendo, quippe gentium multarum esse compotem unam modo civitatem. In ea censeri hominum myriadas ducentis haud pauciores, quos non absumpserint bella, morbis plane conficiuntur. Sed perrarum id est. Intereunt vero in præliis saxis percussi, aut lignis: nam ferri ictum non admiserint. Auro argentoque abundant eatenus, ut sit ibi aurum vilius quam apud nos ferrum. Hæc & plura Cælius ex Æliano lib. 17. cap. 35.

MĀCHĬNA, æ. f. [μηχανή, ἐπίνοια] Conatus, molitio, excogitatio, inventum.

Machina dicitur, ut ait Ulpianus, ubi non tam materiæ ratio, quam manus, atque ingenii ducitur.

Mundi machina. Lucret. lib. 5. 97.

Machinæ etiam olim dicebantur, quibus servi in ergastulo aut alibi continerentur, & coercerentur: etiam liberi interdum. Plin. 35. 10. Paucis diei horis pingebat, id quoque cum gravitate, quod semper togatus, quanquam in machinis. Turnebus. [Machinas intelligit Pegmata, seu Confixa asseribus junctis, & vel ex funibus, vel fulcris longioribus suspensa, in quibus Amulius, ne indignum gravitate Romana habitum sumeret, togatus pingebat. V. paulo infra Machina *Echafaud*.

Machina, Instrumentum quo moles aliqua facile quocunque volueris, impelli potest. Plin. lib. 19 cap. 2. Quanto sit in usu omnibus terris, navium armamentis, machinis ædificationum.

Bellicas machinas vocamus Opera fabrilia, quibus in bello, oppugnandi, vel propugnandi causa, utimur.

Belli machina. Virg. 2. Æn. 151.

Arietaria, in ARIES.

Ingens. Hor. 2. Epist. 2. 73.

Murales. V. MURUS.

Admovere machinam, in ADMOVEO.

Apponere, in APPONO.

Audere machinas. Tacit. lib. 4. Hist. 23.

Fabricata in muros nostros. Virg. 2. Æn. 46.

Machinæ, per translationem, Consilia quibus decipere hostem conamur. Plaut. Bacch. 2. 2. 54. Aliquam machinabor machinam.

Dolus & machina. Cic. 3. de Nat. Deor. 73.

— nec quid inde auferam,
Nec quem dolum ad eum, machinamve, commoliar
Scio quicquam. Ex poeta. Et paulo post, Quid ergo isti doli, quid machinæ, quid fallaciæ, præstigiæque? Num sine ratione esse potuerunt?

Adhibere omnes machinas ad aliquid efficiendum. Cic. ad Brut. epist. ult. Ad reliquos hic quoque labor mihi accessit, ut omnes adhibeam machinas ad tenendum adolescentem.

Machina, *Eschafaud*, & Machinari, *Eschafauder* dici potest, hoc est Tabulatum facere. Bud. Ulpian. l. 5. D. Commodat. Si servum tibi tectorem commodavero, & de machina ceciderit: periculum meum esse Vivianus ait. Sed ego hoc ita verum puto, si tibi commodavi ut in machina operaretur. Ceterum si ut de plano opus faceret, tu eum imposuisti machinæ: aut si machinæ culpa factum est, minus diligenter non ab ipso ligatæ, vel funium perticarumque vetustate: dico periculum, quod culpa contigit rogantis commodatum, ipsum præstare debere. nam & Mela scripsit, Si servus lapidario commodatus, sub machina perierit, teneri fabrum commodati, qui negligentius machinam colligarit.

Machina, Aristoteli lib. de Poetica arte dicitur, quoties in tragœdia adhibendus est deus, ad ea quæ sunt extra fabulam expedienda: quæ vel ante facta sunt, neque hominem scire fas est, vel postea futura sunt, & prædictionem ac nuntiationem desiderant. Cum Aristotele consentit Horatius de Arte poetica, v. 191. qui vetat deum (ex machina) adhibere, nisi nodus difficilis, & deo dignus inciderit, id est nisi talis difficultas exstiterit, ut sine machina exitus fabulæ non possit explicari. Extant multa apud probatos auctores hujus moris exempla ac testimonia. Annotavit Lambinus ad d. l.

MĀCHINŬLA, æ. f. dimin. Festus in Groma: Genus machinulæ cujusdam. V. eund. in Incitega, & Mustricola.

MĀCHINĀLIS, e. Adj. [μηχανικός] Quod ad machinas spectat. ut Machinalis scientia. Plin. lib. 7. cap. 37.

Pondus machinale. Auson. Epist. 21. 34.

Cui subjugabo de molarum ambagibus,
Qui machinali saxa volvunt pondere.

MĀCHINĀRIUS, a, um. Adj. ut, Asinus machinarius. Alfenus in l. Quum quæreretur. §. ultimo. D. de legat. & fideicommiss. Asinum machinarium legatum videri. Est autem Asinus machinarius, Molendarius, qui molit: i. e. Qui molam machina quadam inclusam volvit & torquet, quam & Machinam frumentariam vocat Jurisconsultus. Sic Amica de machinis empta a Q. Cicerone de Pet. cons. 6. fortasse dicitur, i. e. de pistrino vel moletrina. Ex Turnebo.

Mensor machinarius. Ulpian. in l. Vel cujus. D. Si mensor. fal. mo. &c. Etsi mensor machinarius fefellerit.

MACHINARIUS, i. m. Qui ad machinam est, vel Mechanicus. Paulus in l. Si putator. D. Ad legem Aquiliam, Si putator quum ex arbore ramum dejiceret, vel machinarius, hominem prætereuntem occidit, &c.

MACHINŌSUS, a, um. Adj. [μηχανώδης] ut, Navigium machinosum, apud Suet. in Neron. cap. 34. Paulo ante Navem solutilem appellarat. [Q. d. Machinis plenum. H. St.

MACHIO, ōnis. m. Isidor. 19. 8. Machiones dicti a Machinis in quibus insistunt propter altitudinem parietum. [Machinones puto legendum.

MACHĬNOR, [μηχανάομαι, ἐπινοέω, τεχνάομαι, ἐπιτεχνάομαι] āri. dicitur a μηχανάομαι, quod est Invenio. Unde μηχάνημα, Inventum & molimen dicitur. In bonam partem accipitur, pro Invenire ratione. Cic. 2. de Nat. Deor. 128. Nam primum aliæ mares, aliæ feminæ sunt: quod perpetuitatis causa machinata natura est. De bestiis.

Nam tibi præterea quod machiner, inveniamque, nihil est. h. e. Nam quod tibi præterea excogitem, aut fabricer, quod tibi placeat, nihil est. Lucret. lib. 3. 957.

Machinari frequentius in malam partem, Imaginari, cogitare, invenire per dolum. Cic. 2. Verr. 15. Quum interea aliud quiddam jamdiu machinetur. Plaut. Casin. 2. 4. 22.

Illa mihi nubet, machinare quod lubet, quovis modo.

Necem machinari. Liv. . 51. pr.

Pestem aliquam machinari in omnes. Cic. 3. de Nat. Deor. 66.

MACHINĀTUS, a, um. Partic. Pass. ut, Strepitus machinatus, i. e. Per machinas effectus. Sallust. apud Non. 2. 859.

MACHINĀTIO, ōnis. f. [μηχάνησις, παλάμη, ἐπιτέχνησις] pro Machina. Cæs. 2. Bell. Gall. 21. Primum irridere ex muro, atque increpitare vocibus, quod [an Quo?] tanta machinatio ab tanto spatio instrueretur. Liv. 34. 34. Nunc impensa quoque magna eget in opera, in machinationes & tormenta, quibus tanta urbs oppugnanda est. Adde 37. 5.

Machinatio, Inventio & astutia. Cic. 2. de Orat. 72. Qui tanquam machinatione aliqua, tum ad severitatem, tum ad remissionem animi, tum ad tristitiam, tum lætitiam est contorquendus.

MACHINATUS, ûs. m. Apul. Apol. p. 321. Me suo machinatu reum postulatum. V. & Sidon. 5. Epist. 6.

MACHINĀMENTUM, i. n. [μηχάνημα, τέχνασμα] pro Machina. Liv. 24. 34. Turres contabulatas, machinamentaque alia quatiendis muris portabant.

Oppugnationum machinamenta & astus. Tacit. 12. Ann. 45. Nihil tam ignarum barbaris, quam machinamenta & astus oppugnationum.

Suspensum & nutans machinamentum. Tacit. 4. Hist. 30.

Promovere scalas & machinamenta. Tacit. 15. Ann. 4. Adiabeni quum promovere scalas & machinamenta inciperent, facile detrusi.

MACHINĀTOR, ōris. m. [μηχανοποιός] ut, Machinator bellicorum instrumentorum: h. e. Qui bellicas machinas invenit vel conficit. Liv. 24. 34. Archimedes machinator bellicorum tormentorum.

Belli machinator. Liv. 1. 28.

Doli machinator. Tacit. 1. Ann. 10.

Omnium architectus & machinator. Cic. pro Rosc. Amer. 132.

Scelerum horum omnium improbissimus machinator, h. e. Inventor & auctor. Cic. 3. in Catil. 6.

MACHINĀTRIX, īcis. f. Seneca Medea v. 266.

Tu malorum machinatrix facinorum.

MACHLIS, is. f. Fera est Scandinaviæ insulæ peculiaris, alcæ similis, sed nullo suffraginum flexu. Unde dormitura non cubat, sed arbori se acclinans somnum capit: quæ a venatoribus ante succisa, quum semel ceciderit, erigere se non potest, eaque sola ratione capitur: alias miræ velocitatis. Labrum ei superius prægrande: ob id retrograditur in pascendo, ne in priora tendens involvatur. Plin. lib. 8. cap. 15. Harduin. legit Achlin. q. V.

MACHLYÆ, [Μάχλυες Herodoto] Populi Africæ supra Nasamones, quos Androgynos esse tradit Calliphanes, utriusque naturæ vicibus inter se coeuntes. His Aristoteles tradit dextram mammam esse virilem, lævam muliebrem. V. Plin. lib. 6. cap. 2.

MACIA, æ. f. herba, alias Anagallis dicta, Marcel. Emp. cap. 1.

MACIDOS, i. Urbs Thraciæ, quam Ptolemæus Madi nominat degenere vocabulo. V. Vadianum in Melam lib. 2. cap. 2. in descriptione Thraciæ.

MACI-

MACIDATUS, a, um. Adj. Liquoris infusione madens. Apuleius lib. 8. p. 210. Ille spongiis macidatis tumores comprimere. Al. Inacidatis. q. V.

MACIES, MACILENTUS, MACIO, are. V. MACER.

MACIR, Plinio, aliis MACER, [μάκιρ Dioscoridi] Cortex est subrufus & magnæ radicis, qui ex India advehitur, detractus ex arbore sui nominis.

MACISTUS, i. [Μάκιστος Stephano] Oppidum est Triphyliæ, hoc est Elidis, quod Caucomes inhabitarunt: ita dictum a Macisto fratre Phryxi. Plin. lib. 4. cap. 6. Macistum enumerat inter Arcadiæ civitates.

MACOMACA Villa, [Καλαμάκαμα κώμη] apud Ptolemæum, lib. 4. cap. 3. Urbs Syrtis magnæ: vulgo *Mesurata*.

MACRA, æ. m. [Μάκρα] Fluvius Liguriam separans ab Hetruria, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 5.
Est & insulæ nomen in Carcinite sinu, ut scribit idem Plin. lib. 4. cap. 13. Ptolemæo Marcalla dicitur.

MACREO, MACRESCO, MACRO. V. MACER.

MACRIS, Insula, V. ABANTIS.

MĀCRŌBII Meroeni [Μακρόβιοι] supra Ægyptum populi: dicti quod ipsorum vitæ spatium nostram ætatem dimidio exsuperet. Meroenos autem intra Cancri tropicum, & æquatorem esse Ptolemæus auctor est. V. Pomponium, lib. 3. 10. in descriptione Æthiopiæ. Hinc, Omnes apud Græcos, qui præter solitum ætatem suam protraxerunt, Macrobii dicuntur. V. Plin. 7. 48. & Valer. Max. 8. 13. ext. 5.

MĀCRŌBIUS, i. m. [Μακρόβιος] Aurelius Theodosius Macrobius Auctor Latinus, sæculi 12. scripsit in Somnium Scipionis libros duos; & septem libros Saturnalium conviviorum, varii argumenti, potissimum tamen philologici.

MĀCRŎCHĔRA, æ. f. [μακρόχειρα] Tunica manicata. Lampridius in Alex. Severo, cap. 33. Macrocheras ex purpura ad usum suum revocavit.

MĀCRŎCHĪR, [Μακρόχειρ] Cognomen fuit Artaxerxis Assyriorum regis, ideo illi impositum, quod alteram manum haberet longiorem. Latini Longimanum vertunt. V. Nep. 21. 1. 4.

MĀCRŎCOLLOS, c. [μακρόκολλος] Plin. lib. 13. cap. 12. de variis chartarum generibus loquens: Igitur e secundo corio statumina facta sunt: e primo subtegmina. Auxit & latitudinem. Pedalis erat mensura, & cubitalis macrocollis. de Augusta charta. Ubi Hermolaus, Macrocola sunt eo nomine Majores & longiores chartæ, quas modo Regias (ut arbitror) vocamus. Nam & Catullus regiam chartam vocat. Hactenus Hermolaus qui Macrocolum, i. n. videtur derivare a κῶλον, quod Membrum significat, quasi Longa membrana: itaque simplici L scribi deberet. Alii rectius a κόλλα deducunt; Sic enim scribitur in MSS. Cic. 13. Att. 25. Sed tamen ego non despero probatum iri Varroni: & id, quoniam impensam fecimus in macrocolla, facile patior teneri. Idem 16. 3 pr. Sed tamen σύνταγμα misi ad te retractatius: & quidem archetypum ipsum, crebris locis inculcatum & refectum. Hunc tu tralatum in macrocollum, lege in arcano convivis tuis. i. e In chartam novam transcriptum, inquit Budæus. V. Harduin. in Plin. l. c.

MĀCRŎLŎGIA, æ. f. [μακρολογία] Isidor. 1. 33. Macrologia, longiloquium res non necessarias comprehendens, ut, Legati, non impetrata pace, retro, unde venerant, domum reversi sunt.

MACRON TĪCHOS, [Μακρὸν Τεῖχος] Oppidum est Thraciæ, non procul ab Isthmo Cherronesi, ita dictum a longo muro, quem Miltiades ibi a Propontide ad Melanem sinum duxit, Cherronesum a reliqua excludens Thracia. Auctor Plin. lib. 4. cap. 11.

MĀCRŌNES, um. m. pl. [Μάκρωνες] Populi sunt in Ponto, quos ab Eubœa colonos illuc adductos memorant, unde & nomen, quoniam Eubœa quandoque Macris sit nuncupata, quod Dionysius Chalcidensis significat. Alii vero dici Macrones putant, quia apud eos plures inveniantur macrocephali, id est capitis justo longioris. ut apud Persas grypos invenias plerosque, id est adunci nasi. Plin. lib. 6. cap. 10.

MACROR, V. MACER.

MACTATOR, MACTE, &c. V. post MACTO.

MACTEA, æ f. [ματτύη] Cibi genus. Sueton. in Calig. cap. 38. Et multis venenatas macteas misit. Hoc nomine, ut ait Athenæus lib. 14. extr. omne scitamentum, & omnis cupedia, jucundumque & pretiosum edulium censetur, quum tamen initio esset quædam maza. V. MATTYA.

MACTEŎLA, æ. f. dimin. Arnobius lib. 7. p. 231. Frustilla hæc parvula pro suavibus macteolis sumunt. Al. Matteolis.

MACTĬCUS, a, um. Qui habet magnas malas, & os patens, quasi Malacticus. Festus. [Immo Perottus. Festi verba V. in MATTICI.

MACTO, [φονεύω, θύω, σφάττω] āre. Immolare. Virg. 4. Æn. 57.
— mactant lectas de more bidentes. Ubi Servius, Mactant, Verbum sacrorum, κατὰ εὐφημισμὸν dictum, quasi Magis auctum. [An Auctant? V. reliqua apud Serv. & infra in MACTUS, Macte virtute.
Caprum mactare. Ovid. 2. Fast. 445.
Honores mactavit meritos. Virg. 3. Æn. 118.
Juvencos mactare. Virg. 6. Æn. 38.
Mactare, pro In modum victimæ interficere. Cic. in Pison. 16. Quorum ego furori nisi cessissem, in Catilinæ busto vobis ducibus mactatus essem.
Gloriæ & ultioni aliquem mactare. Tacit. 2. Ann. 13.
Orco mactare hostes, In Orcum demittere & præcipitare. Liv. 9. 40.
Supplicio mactare. Cic. 1. in Catil. 27. Nonne hunc in vincula duci, non ad mortem rapi, non summo supplicio mactari imperabis?
Supplicio mactare aliquo jus civitatis, per translationem pro Violare. Cic. 6. Verr. 26. Quo minus sibi arrogent, minusque vos despiciant, quum videant jus civitatis illo supplicio esse mactatum.
Mactare, pro Augere usurparunt veteres. Cic. 6. de Repub. Ferunt laudibus, mactant honoribus. Nonius 4. 291.
Mactare, Honorare. Plaut. Tamen honestæ mactatum reducam domum. Accius Didascalicôn, lib. 1. Sapientiæque invictæ gratia atque honoris pater, honeste rem mactavit aurea. Nonius l. c.
Mactare, per translationem, pro Malo afficere, seu male tractare ponitur: ut docet Nonius l. c.
Infortunio mactare. Plaut. Curcul. 4. 3. 5.
Non edepol nunc ego te mediocri macto infortunio;
Sed eopse illo, quo mactare soleo cui nihil debeo.
Malo & damno mactare. Plaut. Aulul. 3. 5. 61.
Dotatæ mactant & malo & damno viros. Cic. pro Cœl. 36. Post te continuo fecit idem in duobus prodigiis Reip. Clodius; quo etiam majore malo es mactandus.

Re magna mala mactari cupis. Plaut. Most. 1. 1. 58.
Si sapiam, hoc, quod me mactat, concinnem lutum. i. e. Affligit. Plaut. Rud. 1. 2. 8.
Mactare, Præcipitare. Accius Antenoridis, Qui aut illorum copias fundam in campo, aut naves uram, aut castra mactabo in mare. Nonius l. c.

MACTATUS, a, um. Partic. [τεθυμένος] ut, Hostia mactata. Hor. 1. Carm. 19. 16.
Caper Bacchi mactatus ad aras. Ovid. 15. Met. 114.

MACTANDUS, a, um. aliud Partic. [θυτέος] ut, Senec. Troad. 361.
Mactanda virgo est Thessali busto ducis.

MACTĀTIO, ōnis. f. Arnob. 7. Innoxiorum animantium mactatione lætari. V. Isid. 6. 19.

MACTĀTUS, ûs. m. [θύσις] Immolatio, mactatio. Lucret. lib. 1. 100.
— nubendi tempore in ipso
Hostia concideret mactatu mœsta parentis. De Iphianassa.

MACTĀTOR, ōris. m. [Φονεύς] Seneca Troad. 1002.
— perge mactator senum.

MACTĀBĬLIS, e. Adj. Quod mactare potest. Lucret. 6. 805.
At quum membra hominis percepit fervida febris:
Tum fit odor vini plagæ mactabilis instar. Alii legunt Manabilis, sed corrupte. [Immo recte.

MACTUS, a, um. Adj. i. e. Magis auctus, ut ait Festus. Genitivo & ablativo jungitur, & ut plurimum in vocativo utimur. Ut macte virtutis, & virtute; i. e. Magis aucte, cumulateque. Dictio est quæ laudet simul & adhortetur eum, quem probitate crescere videas.
Nominativo utitur Cato R. R. cap. 134. Jane pater, te hac strue commovenda, bonas preces te precor, uti sies volens propitius mihi, liberisque meis, domo familiæque meæ mactus hoc ferto. conf. Serv. p. p.
Macte animi vir, h. e. Sagaci & magno animo prædite. Martial. lib. 12. 7.
Macte animi, quem rarus habet, morumque tuorum,
Quos Numa, quos hilaris posset habere Cato.
Macte virtute, sive Macte virtute esto. Cic. Macte vir virtute esto. Virg. 9. Æn. 641.
Macte nova virtute puer, sic itur ad astra. Sermo est, inquit Servius, tractus a sacris. Quoties enim aut tus, aut vinum super victimam fundebatur, dicebant: Mactus est taurus vino, vel ture: hoc est, cumulata hostia & magis aucta.
Macte bonis animi. Stat. 1. Silv. 3. 106.
Macte hac gravitatis gloria, Cæsar. Plin. in Paneg. cap. 46.
Macte uterque ingenti in Remp. merito, cui hoc tantum boni contulistis! Plin. Paneg. cap. 89. extr.
Macte toris. Stat. 1. Silv. 2. 201. Applausus est, & congratulatio. Felix, inquit, & beate talibus nuptiis.
Macte amare, i. e. Maxime, Adverbialiter. Plaut. Milit. 2. 1. 22.
Is amabat meretricem macte Athenis Atticis. Sed omnino Matre legendum. V. Gronov.
Macti, in plur. Liv. 7. 36. Macti virtute milites Romani estote.
Vos quidem macti virtute estote. Curt 4. 1. 18.
Macti ingenio este, cæli interpretes. Plin. lib. 2. cap. 12. al. Macte.
Macte, absolutum. Cic. 12. Att. 9. Servulos autem dicere aiebant, eum & agripetas ejectos a Buthrotiis. Macte. Sed amabo te, perscribe mihi totum negotium.

MACTRA, æ. f. [μάκτρα, καρδόπος] est, ut Gellius ait, Arca panaria. Mactram lingua vernacula *bucham* appellat, in qua & panis & conspersio reconditur. A verbo Græco μάττω dicta, quod subigere, conspergere, pinsere, commolereque significat. Bud. Gellii locus est lib. 13. cap. 24. Sed in MSS. deest Lat. hæc interpretatio.
A mactra illam sustuli. Petron. cap. 47. ut vult Scheffer.

MĂCŬLA, æ. f. [κηλὶς, σπίλος, μῶμος] Labes, sive sordes. A Macie deducit Perottus: quoniam, inquit, macies animal decolorat, ac fœdum facit. Plin. Fullones eas maculas e vestibus tollunt.
Macula, Nota seu signum. unde genitivæ notæ in corpore, maculæ dicuntur. Plaut. Capt. 3. 4. 63.
Viden' tu illi maculari corpus totum maculis luridis? Plin. lib. 13. cap. 15. Maculæve discolores.
Lucentes maculæ, Marmoris Synadici. Stat. 1. Silv. 5. 38.
Nigræ maculæ sub adverso pectore. Ovid. 3. Amor. 5. 43.
Pullis maculis infuscare vellera. Virg. 3. Georg. 389.
Squalentibus auro maculis ardens. Virg. 4. Georg. 91. de Apum rege.
Insignis bos maculis. Virg. 3. Georg. 55.
Albis maculis bicolor equus. Virg. 5. Æn. 566.
Fugare maculas ore. Ovid. de Medic. faciei, 78.
Increscunt maculæ ac verrucæ. V. INCRESCO.
Macula, Translate Dedecus, Infamia. Cic. 1. Verr. 11. Cujus ut adolescentiæ maculas, ignominiasque præteream. Ter. Adelph. 5. 8. 32.
— vitium commune omnium est,
Quod nimium ad rem in senecta attenti sumus: hanc maculam nos decet
Effugere.
Labes & macula. Cic. pro Corn. Balb. 15. Est hujus sæculi labes quædam & macula, virtuti invidere.
Afficere macula. Cic. pro Rosc. Com. 133. Legationis ipsius ceremoniam polluerit, maculaque affecerit.
Aspergere maculis, in ASPERGO.
Concipere maculam, in CONCIPIO.
Delenda est vobis illa macula Mithridatico bello superiore suscepta. Cic. pro Lege Manil. 7.
Eluere maculam. Cic. pro Sext. 63. Illa in Repub. macula regni publicati maneret, quam nemo jam posset eluere.
Imprimere maculam laudibus. Senec. Herc. OEth. 11.
Macula quæ penitus jam insedit, atque inveteravit in Populi Romani nomine. V. INSIDEO, & INVETERO.
Inurere æternas maculas alicui, quas reliqua vita eluere non possit. Cic. in Salust. 16.
Luere maculas sanguine, in LUO.
Suscipere maculam. Cic. pro Lege Manil. 7. V. Delenda.
Paucæ maculæ in carmine. Hor. de Arte Poet. 352.
Macula, Foramen retis, seu plaga. Cic. 7. Verr. 27. Reticulumque ad nares sibi apponebat tenuissimo lino, minutis maculis, plenum rosæ.
Rete grandi macula. Varr. 3. de R. R. cap. 11. Idque septum totum rete

grandi-

grandibus maculis integitur, ne eo involare aquila possit, neve ex ea evolare anas.
Distincta maculis retia. Ovid. 5. Epist. 19.

MACULŌSUS, a, um. Adj. [σπιλωτός, κατάστικτος] Sordidum & immundum significat. Plautus, Sordida ac maculosa facie. Cic. 2. Philipp. 73. Auctionis vero miserabilis aspectus, vestis Pompeii non multa, eaque maculosa.
Maculosus, Varius, ac notis sive maculis consperfus. Virg. 1. Æn. 327.
Succinctam pharetra, & maculosæ tegmine lyncis. Plin. lib. 35. cap. 6. Glebis suus colos, extra maculosus.
Cutis maculosa. Plin. lib. 26. cap. 1.
Fulgor maculosus squamam incendebat auro. Virg. 5. Æn. 87. de Angui.
Littera maculosa suffusas habet lituras. Ovid. 3. Trist. 1. 15.
Maculosa myrrha. Martial. lib. 10. 80.
Notis grandibus maculosus anguis. Virg. 3. Georg. 427.
Vellere maculoso velat corpus. Ovid. 3. Met. 197.
Maculosus homo, per translationem, pro Immundo & impuro. Cic. 1. Att. 13. Non enim unquam turpior in ludo talario consessus fuit, maculosi Senatores, nudi equites, &c.
Avaritia, & libidine fœdus, & maculosus. Tacit. 1. Hist. 7.
Dedecore maculosus. Tacit. 3. Hist. 38.
Nefas maculosum. Hor. 4. Carm. 5. 22.

MACŬLO, [σπιλόω] āre. Deturpare, fœdare. Plaut. Capt. 3. 4. 63.
Viden' tu illi maculari corpus totum maculis luridis?
Sanguine maculans sola terræ. Catul. 61. 7.
Terram tabo maculant Virg. 3. Æn. 29.
Ferrum maculavit sanguine Ovid. 7. Met. 315.
Translate. Plin. lib. 6. Epist. 31. Nupta hæc Tribuno militum honores petituro, & suam, & mariti dignitatem, Centurionis amore maculaverat.
Nomen alicujus crimine. Virg. 10. Æn. 851.
Scelere, dedecore, &c. maculare. Cic. de Arusp. Respon. 27. Quominus castissimos ludos omni flagitio pollueret, omni dedecore macularet.
Ne parricidio macularent partus suos. Liv. 1. 13. pr.
Metus pœnarum maculat præmia vitæ. Lucret. lib. 5. 1150.

MACULATIO, ōnis. f. Firmic. lib. 1. cap. 3. Ignavus ille vir, & omni infamia maculationeque pollutus. Item lib. 3. cap. 15. Matrem ignobilem, vel aliqua infamiæ faciet maculatione pollutam.

MACULĀBILIS, e. Adj. V. IMMACULABILIS. H. St. Adscripsit & locum Ausonii, qui in IMMACULABILIS allatus est.

M A D

MĂDĂRŌSIS, eos. f. [μαδάρωσις] Latine Glabritas, medicis affectio est, ubi ex palpebris defluunt pili, quod ex fucci pravitate procedit. De hac Galen. & alii, ut refert Cæl. lib. 19. cap. 1. V. Henr. Steph. Thes. Gr. Append.

MADAURA, æ. f. [Μαδαύρα] vel MADAURA, ōrum. n. [Μάδαυρα] Civitas in confinio Gætuliæ, & Numidiæ, a qua Apuleius Madaurensis est vocatus. V. Cellar. Geogr. 4. 5. 49.

MADEFACIO, V. post seq. dict.

MĂDEO, ui, [καθυγρός εἰμι] ēre. Madidum esse, & humore aliquo conspersum. Plin. lib. 8. cap. 25. Tergoris ad scuta galeasque impenetrabilis, præterquam si humore madeat. Plaut. Most. 1. 3. 38.
Madent jam in corde parietes, periere hæ oppido ædes.
Ensis cruore maduit. Ovid. 13. Met. 389.
Genæ madent imbre tristi. i. e. Lacrimis. Catul. 66. 56.
Humus madebit cælesti rore sparsa. Ovid. 1. Fast. 312.
Natabant pavimenta vino, madebant parietes. Cic. 2. Philip. 105.
Pocula madeant generoso Baccho. Tibul. lib. 3. 6. 5.
Vindemia madet nimbis continuis. Martial. lib. 1. 27.
Vino madere, Ebrium esse. Martial. lib. 11. 16. Plaut. Truc. 4. 4. 2.
Si alia membra vino madeant, cor sit saltem sobrium.
Mero. Idem. Tibull. lib. 2. 2. 8.
Mens madet. Lucret. lib. 3. 478. de Ebrio.
Metu madere: h. e. Præ timore sudore aspersum esse. Plaut. Most. 2. 1. 48.
[Nisi potius est, Metu ebrius, i. e. plenus sum.
Sermonibus Socraticis madet. Hor 3. Carm. 21. 9. i. e. Refertus & plenus, & quasi ebrius est præceptis Socraticis. Hoc enim magis placet quam quod Acron ait, Madet, i. e. Fluit. conf. MADIDUS.
Divitiis madent fercula. Propert. lib. 4. 4. 74. Al. Deliciis.
Madere, pro Coqui, Elixari. Virg. 1. Georg. 196.
Et quamvis igni exiguo properata maderent. Plaut. Pers. 1. 3. 12.
Collyræ facite ut madeant, & coliphia. Idem Men. 2. 2. 51.
Jam ergo hæc madebunt faxo, nihil morabitur. Rursum 1. 3. 28.
Madida quæ mihi apposita in mensam, milvinam suggerant. i. e. Cocta. Id ex eo credo, quod plerumque quæ cocta sunt, teneresſcere & madescere solent. Annotavit Turneb. in Adverf. 18. 15.

MADENS, entis. Partic. [καθυγρὸς ὤν] Humore aliquo consperfus. Cic. Post red. in Senat. 12. Primum processit: qua auctoritate vir? vini, somni, stupri plenus, madenti coma, composito capillo. i. e. Unguento illita & uncta.
Ense madens, i. e. Cruore madens hausto ab ense. Stat. 3. Theb. 230.
Fletu madens os. Ovid. 3. Trist. 5. 12.
Oculis madens, Flens. Stat. 5. Silv. 3. 58.
Sanguine madens vestis, apud Quintil. lib. 6. cap. 2. de prætexta Cæsaris interfecti.

MADESCO, [καθυγραίνομαι, διαβρέχομαι] ĕre. Infici madore, humescere vel humectari. Columel. lib. 11. c. 3. Hæc enim res efficit, ut in coctura celerius madescat, & viridem colorem sine nitro conservet. De brassica transferenda loquitur.
Madescere, etiam extrinsecus dicitur. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 311.
— largis tunc imbribus ora madescunt.
Tellus madescit nubibus. Ovid. 1. Met. 65.

MADĔFĂCIO, ēci, actum, [καθυγραίνω, διαβρέχω] ĕre. Inficere madore, Humore aspergere. Cic. 1. de Divin. 68. Vaticinatum, madefactum iri minus XXX diebus, Græciam sanguine.
Virides madefecerat herbas. Virg. 5. Æn. 330.
Madefacere terram. Columel. lib. 2. cap. 4.

MADEFĪO, [διαβρέχομαι] ĕri. Aqua, aliove liquore aspergi, imbui. Sueton. in Cæs. 64. Quum decidisset in mare, per ducentos passus evasit ad proximam navem elata læva, ne libelli, quos tenebat, madefierent.
Cæde madefieri. Ovid. 15. Met. 824.
Sepulchra madefient cæde. Catul. Argon. 62. 368.
Tyrio madefactus tempora nardo. Tibull. lib. 3. 7. 31.
Plumæ madefactæ sanguine. Ovid. 6. Met. 529.
Terra madefacta cruore. Ovid. 8. Met. 402.

MADEFACTIO, ōnis. f. Octav. Hor. 1. 2.

MADEFACTO, āre. Frequ. Venant Fortun. 1. 21.

MADĬFĬCO, āre. Plin. 28. 7. Anguli oculorum subinde madificentur. [Sic in Thes. Lips. Sed in emendatis Plinii codd. legitur, Madefiant.

MADĬDUS, a, um. Adj. [ὑγρός, κάθυγρος, διάβροχος] Aliquo liquore resperfus, imbutus. Cui opponitur Siccus. Plin. lib. 13. cap. 24. Hieme vero quod inaruit, madidum. Ovid. 1. Met. 264.
— madidis Notus evolat alis.
Barba madida. Ovid. 1. Met. 339.
Capilli madidi myrrha. Ovid. 5. Met. 53.
Genæ. Ovid. 1. de Arte Am. 660.
Palus. Ovid. 1. de Arte Am. 554.
Vestis. Virg. 5. Æn. 179.
Madidus, pro Ebrio dicitur aliquando, quemadmodum Madere vino. Plaut. Amph. 3. 4. 18.
Desupero, quum huc accesserit, faciam ut sit madidus sobrius. i. e Efficiam ut videatur ebrius, quum nihil biberit, infusa in caput matula.
Madida vestis cocco, Infecta. Martial. lib. 5. 24.
Non nisi vel cocco madida, vel murice tincta.
Madidus artibus, pro Imbuto. Martial. lib. 1. 40.
Si quis Cecropiæ madidus Latiæque Minervæ
Artibus. conf. MADEO.

MADĬDE, Adv. Plaut. Pseud. 5. 2. 7.
Molliter siste nunc me, cave ne cadam: non vides me, ut madide madeam.

MADĬDO, [ὑγραίνω] āre. Madidum esse, ut vult Barth. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 88. — ille novo madidantes nectare pennas
Concutit, & glebas fecundo rore maritat. i. e. Imbutas. madidas.

MADOR, ōris. m. [ὑγρασία] Humor inhærens rei cuipiam. Salust. apud Non. 2. 54. Quasi par in oppido festinatio, & ingens terror erat, ne ex latere nova munimenta madore infirmarentur: nam mœnia stagnabant, redundantibus cloacis adverso æstu maris. [Forte Latere novo. Subaudi Structa. Laterem enim, non coctum, sed crudum intelligit. V. in hac voce.

MADON, i. n. [μάδων] Vitis alba alias dicitur, teste Plin. lib. 23. cap. 1. Hujus sarmenta longis & exilibus internodiis geniculata scandunt. Folia habet pampinosa, ad similitudinem hederæ Auctor idem Plin. ubi supra.

MADRITIUM, i. n. *Madrid*, Hispaniæ urbs metropolitana, olim Mantua Carpentanorum.

MADULSA, æ. m. [μέθυσος] Ebrius, quia madidus fatis vino fit. Plaut. Pseud. 5. 1. 7. Apud Fest. Madusa, sine L, legitur, his verbis; Madusa, Ebrius, a Græco μαδᾶν, deductum: vel quia madidus fit vino.

M Æ

MÆA, V. MAJA.

MÆANDER, & MÆANDRUS, dri. m. [Μαίανδρος] Fluvius Phrygiæ sive Mæoniæ. Per Phrygiam currit, Lydiamque disterminat a Caria. Plin. lib. 5. cap. 29. Mæander ortus e lacu in monte Aulocrene, plurimisque affusus oppidis, & repletus fluminibus crebris, ita sinuosis flexibus, ut sæpe credatur reverti: Apamenam primum pervagatur, mox Eumeneticam, ac dein Bargyleticos campos: postremo Cariam placidus, omnesque eos agros fertilissimo rigans limo, ad decimum a Mileto stadium lenis illabitur mari. Ovid. lib. 8. Met. 162.
Non secus ac liquidus Phrygiis Mæander in arvis
Ludit & ambiguo lapsu refluitque, fluitque.
Vagus Mæander incerta unda ludit. Senec. Herc. fur. 9.
Mæandri. Erasmus, Quum res agitur non simpliciter, sed vafris & obliquis consiliis, Mæandros dicimus: metaphora sumpta a fluvio Mæandro, qui sinuosus ac flexuosus labitur. Cic. in Pison. 53. Quos tu Mæandros, dum omnes solitudines persequeris, quæ diverticula, flexionesque quæsisti?
Mæandri more: h. e. Flexuose & tortuose. Columel. lib. 8. cap. 17.
Virg. 5. Æn. 251.
Victori chlamydem auratam, quam plurima circum
Purpura, Mæandro duplici, Melibœa cucurrit. Ubi Servius, Mæandro duplici, flexuoso. Et hoc dicit, Erat in chlamyde, flexuosa, & in se remeabilis purpura, in modum Mæandri fluminis Cariæ provinciæ.
Festus neutro genere dicit, Mæandrum, inquit, genus picturæ, dictum est a similitudine flexus amnis, qui appellatur Mæandrus.

MÆANDRIUS, a, um. Adj. [Μαιάνδριος] Ovid. 9. Met. 573. Juvenis Mæandrius. de Cauno, Mæandri fluvii ex Cyanee & Mileto nepote.

MÆANDRĬCUS, a, um. Aliud Adj. Tertull. de Pallio, cap. 4. Fluxu Mæandrico delicata vestis. Salmas. Menandrico, ex MSS. & vet. edit. V. not. ejus p. 339.

MÆANDRĀTUS, a, um. Adj. antiquum. Varr. Mihi facies mæandrata, & vermiculata, atque etiam adeo ingens (alii Cingens) orbem terræ. Ex Non. 2. 550.

MÆATÆ, [Μαιᾶται] ut ex Dione Xiphilinus scribit in Severo, Britanniæ populi sunt, qui montes incolunt asperos, & aquis indigos, & campestria deserta ac palustria, sine civitatibus, domibus, agrorum cultu, fructibus tantum & pabulo victitantes. Eos esse dicit, Juxta murum, qui insulam in duas partes dividit: Caledonios post illos.

MÆCĒNAS, ātis. m. [Μαικήνας] sic enim scribendum est, non ut quidam, Mœcenas, vel ut alii, Mecænas. Plures fuerunt Romani, qui hoc nomine usi sunt.
Primus omnium memoratur a Silio, 10. 40. nisi ficta persona est.
Proximus ab illo est, cujus mentionem fecit Cicero pro Cluent. 153.
Tunc C. Flavius Pusio, Cn. Titinius, C. Mæcenas, illa robora populi Romani.
Fuit autem celeberrimus ille, qui tempore Augusti floruit, ab Hetruriæ regibus oriundus, cui, tanquam unico litterarum ac litteratorum patrono,

trono, Virgilius Georgica sua, & Horatius primum Carminum suorum inscripsit. Hinc Martial. 8. Epig. 56. ad Flaccum, eos vocat Mæcenates qui doctis favent, & patrocinantur,

Sint Mæcenates, non deerunt, Flacce, Marones. De Mæcenatis vita, moribus & rebus gestis exstat liber singularis J. H. Meibomii.

Mæcenatiānus, a, um. Adj. Quod Mæcenatis est. Suet. Neron. 38. Turris Mæcenatiana.

Mædi, [Μαιδοὶ] Populi sunt supra Macedoniam siti, Triballis & Dardanis vicini; quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 1. Scribitur autem hæc dictio per æ diphthongum in prima syllaba, ad differentiam Medorum, qui in Asia sunt, Parthis finitimi.

Mædia, Mædorum regio.

Mælis, V. MELIS.

Mælium, i. n. Varro de R. R. 2. 9. de Canibus, Ne vulnerentur a bestiis, imponuntur his collaria, quæ vocantur Mælium, id est cingulum circum collum ex corio firmo cum clavulis capitatis. al. Millus, ex conjectura Scaligeri. V. MILLUS.

Mælius, Nomen gentis Ro. ex qua fuit Sp. ille Mælius, equestris ordinis, qui ob frumentarias largitiones regni affectati suspicionem incurrit, & ab Ahala Servilio Magistro equitum Cincinnati Dictatoris jussu interfectus est. de quo Liv. lib. 4. 13. seqq. Valer. Max. 6. 3. 1.

Mælianus, a, um. Adj. ut Frumentum Mælianum, & Mæliana cædes. Liv. 4. 16.

Mæna, V. MÆNIS, & MENA.

Mænădes, um. f. pl. [Μαινάδες] Mulieres illæ dicebantur, quæ Bacchi sacra, capillis sparsis cursitantes huc illuc, celebrabant. Sic παρὰ τὸ μαίνεσθαι, i. e. insanire, & furere dictæ; quare a nobis furiosæ seu insanæ dici possunt. Nom. sing. est Mænas, ădis, Gr. μαινάς.

Ausoniæ Mænades. Ovid. 6. Fast. 504.

Priapi Mænades, Mulieres libidinosæ. Juven. 6. Sat. 316.

Mænăla, orum. n. [Μαίναλον] intellectu singulare, voce autem plurale, inquit Priscianus. At datur Mænalus, ut Diomed. docet, in singulari num. generis mascul. in plurali neutrius. Stephan. vero montem genere neutro Mænalum vocat; τὸ ὄρος, τὸ Μαίναλον, singular. num. Idque contra Priscianum. Mons est Arcadiæ amœnissimus. Meminit Plin. lib. 4. cap. 6. Virg. 8. Ecl. 22.

Mænalus, argutumque nemus, pinosque loquentes
Semper habet: semper pastorum ille audit amores.

Frondens Mænalus. Stat. 9. Theb. 639.

Pinifer. Virg. 10. Ecl. 55.

Mænala. n. pl. Virg. 1. Georg. 17.

Pan ovium custos, tua si tibi Mænala curæ,
Adsis ô Tegeæe favens. Ubi Menala sine diphthongo scribit Servius, quum inquit, Menala mons Arcadiæ. dictus ἀπὸ τῶν μήλων, h. e. ab ovibus, quibus plenus est.

Horrenda latebris ferarum Mænala. Ovid. 1. Met. 216.

Est & nomen oppidi Arcadiæ, ad eundem montem siti, a Mænalo Lycaonis filio. Stephan.

Mænălius, a, um. Adj. [Μαινάλιος] Quod est ex Mænalo. Pan dictus est Mænalius, ἀπὸ τοῦ μαίνομαι, quod est Furere, insanire. Vel potius a Mænalo monte.

Aper Mænalius, quem Hercules Eurystheo detulit. [At hic Erymanthius potius dicitur poëtis omnibus. vellem auctorem dedisset. Solent tamen hæc etiam ab antiquis confundi. Ramum Mænalium vocat Propert. 4. 9. 15. Herculis clavam.

Deus Mænalius, Faunus. Ovid. 4. Fast. 650.

Feræ. Ovid. 1. Amor. 7. 14.

Nemus. Stat. 9. Theb. 719.

Silvæ. Ovid. 2. de Arte Am. 193.

Sinus. Ovid. 5. Met. 608.

Versus Mænalii. i. e. Arcadici. Virg. 8. Ecl. 21. [Ita Serv. Sed rectius Bucolicos exponeret.

Mænălis, ĭdos. [Μαιναλὶς] patronym. f. Ovid. 3. Trist. 11. 8.

Cumque truci Borea, Mænalis ursa videt. Positum est pro adjectivo, i. e. Ursa Mænalia, & intelligit Arcton.

Mænaria, Insula est in mari Ligustico, ita dicta a Mænis piscibus, quorum ibi magna capitur copia. Meminit insulæ hujus Plin. lib. 3. cap. 6. Diversa a Mænariis ut videtur, de quibus cap. 5. ibid.

Mænis, ĭdis. f. [μαινὶς] Piscis est notissimus: Theodor. dicitur Alec. Hunc Hecate antiqui immolabant, quod sit quibusdam maniæ, id est furoris causa, ut iis qui dicuntur σεληνιαζόμενοι. Antiphanes certe Mænidas vocat Hecates cibum. V. Rhodig. lib. 20. cap. 6. & supra APHYA.

Mænius, [Μαίνιος] Nomen gentile Ro. C. Mænius cos. anno ab urbe condita CCCCXVII, devictis navali prælio priscis Latinis ac Antiatibus, eorum rostra navium ærata in foro posuit, appellarique id suggestum Rostra cœpit. auctor Liv. lib. 8. 14. extr. V. Plin. lib. 34. cap. 5.

Mænius, Decoctor item quidam fuit & luxuriosus scurra, qui amplissimo consumpto patrimonio, frugalis esse cœpit, de quo Hor. lib. 1. Epist. 15. 26.

Mænius, ut videtur alius, qui domo vendita, columnam tantum excepérat, super quam tectum projiceret, ex provolantibus tabulatis, unde spectaret gladiatores, quæ propterea Mænia dicta est. Hæc fere Pedian. in Divinat. 50. ubi Cic. hujus columnæ meminit. Eundem hunc Mænium cum decoctore facit Scholiastes Horatii ad 1. Sat. 3. 21. adducitque auctorem Lucilium. Ab eodem & Mæniana dicta esse putantur. Quidam scribunt per E. Sed antiqua monumenta per æ.

Mænius, a, um. Adj. ut Mænia columna. V. dict. præced.

Mæniana, ōrum. pl. n. Mæniana ædificia a Mænio sunt appellata, is enim primus ultra columnas extendit tigna, quo ampliarentur superiora. Sic Paulus Festi compilator. Nam Fulvii Ursini schedæ aliter habent. De origine nominis consentit Nonius 1. 133. Salmasius tamen per œ diphthongum Mœniana scribendum contendit. Sueton. in Calig. cap. 18. extr. Commisit & subitos, cum e Gelotiana apparatum circi prospicientem pauci ex proximis Mænianis postulassent. Adde Cic. 4. Acad. 70. Plin. lib. 35. segm. 37. ibidemque Harduin. Javolen. l. 242. D. de verb. signif.

Mænianum. nom. sing. habet Paulus J. C. l. 20. D. de Servit. præd. Urb. & Gloss. Lat. Gr. Mænianum, ἐξώστρα. At Gloss. Lat. Gr. MÆNIANUS, seu MENIANUS, Ἐξώστης, sed Gr. Lat. rursus Ἐξώστης, Menianum, Projectio, Projectus.

Mænŏles, [Μαινόλης] dictus est Dionysus, quod Latine Totum furentem significat, cui Bacchæ orgia celebrant, & crudas carnes comedentes sacro furore initiantur. V. Henr. Steph. Thes. Græc.

Mænŏmĕnon, i. n. scil. Mel. [μαινόμενον μέλι] Genus est mellis venenati, quod in Ponto ex rhododendri flore contrahitur; ita dictum ab insania quam gignit. Plin. lib. 21. cap. 13.

Mænus, i. m. qui & Menus, & Mœnis, & Mœnus scribitur, fluvius nobilissimus Germaniæ, qui in Rhenum influit. Meminit Pompon. 3. 3. Plin. 9. 15. Tacit. Germ. cap. 28. Ammian. 17. 11. Eumen. Paneg. Const. 13.

Mæŏnia, [Μαιονία] Lydia est, regio minoris Asiæ. Unde Mæones, populi. Hæc vocatur regio exusta. Nam (ut scribit Strabo) cinerulenta est in superficie, & tota arboribus caret præter vitem. Dionys. scribit hanc regionem esse sub altissima Tmoli montis rupe sitam, ex qua Pactolus amnis effluit. Hinc

Mæonius, a, um. Adj. [Μαιόνιος] Lydius, ut, Bacchus Mæonius. Virg. 4. Georg. 380.

Puellæ. Ovid. 9. Epist. 65.

Ripæ. Ovid. 2. Met. 252.

Senex Mæonius, Homerus. Stat. 2. Silv. 1. 117.

Homerus Mæonius. Hor. 4. Carm. 9. 5.

Carmen Mæonium, Homericum. Hor. 1. Carm. 6. 2. Martial. 14. 183. de Homerica Myobatrachomachia,

Perlege Mæonio cantatas carmine ranas.

Carmine Mæonio consurgere. Ovid. 3. de Pont. 3. 31.

Chartis Mæoniis condere aliquid. Ovid. 4. de Pont. 12. 27.

Mæonius Automedon, titulus erat Satiræ cujusdam Varronis, quo nomine significabantur juventutis institutores rectoresque, eam Homeri & poetarum scriptis erudientes. Sic Turneb.

Mæonĭdes, æ. m. [Μαιονίδης] per excellentiam dicitur Homerus, unde & Mæonium carmen, & Chartæ Mæoniæ pro Homericis accipiuntur. Martial. lib. 5. 10.

Et sua riserunt sæcula Mæoniden.

Mæonidæ, arum. pl. Lydii. Virg. 11. Æn. 759.

Mæŏnis, ĭdis. f. [Μαιονὶς] Ovid. 6. Met. 103.

Mæonis elusam designat imagine tauri
Europam. Arachnen intelligit puellam Lydiæ. Idem 5. Met. 268.
Felicesque vocat pariter studioque, locoque
Mæonidas. i. e. Musas. Heinsius hic legit Mnemonidas.

Mæotæ, arum. m. pl. [Μαιῶται] Scythiæ populi, a quibus Mæotidi paludi nomen est inditum. Plin. lib. 4. cap. 12. A Buge super Mæotin Sauromatæ, & Essedones. At per oram ad Tanaim usque Mæotæ, a quibus lacus nomen accepit.

Mæŏtis, ĭdos. f. [Μαιῶτις] Palus Scythica in regione Septentrionali juxta Phasidis ostium, frigore congelascens, ut ait Servius. Cic. 5. Tusc. 49. Hodie vulgo vocatur, *Le goulfe de la Tana, ou de Tanais.* Olivarius in Melam dicit vocari, *El mar negro.* i. e. Mare nigrum.

Solida Mæotis. Stat. 12. Theb. 526. i. e. Gelu concreta.

Mæŏtis, ĭdis. [Μαιῶτις] patronym. f. pro Adj. 2. Epist. Sabin. 9.

Qui modo peltiferas fudit Mæotidas armis. Intelligit Amazonas.

Ara Mæotis. h. e. Mæotica. Juven. 15. Sat. 114. Aram intelligit Dianæ Tauricæ, cui hospites immolabantur.

Hiems Mæotis. Ovid. 3. Trist. 12. 2.

Longior antiquis visa Mæotis hiems. ubi primam licenter corripuit poeta. [Sed lectio merito suspecta est. Si tot interpretum conjecturis adjicere & nostram licet, legerim Tomitis hiems, quo nihil nec aptius nec simplicius invenio. Tentabam & Madytis ab urbe Madyto vicinæ Cherronesi. Sæpe enim e vicinia ejusmodi epitheta mutuatur Ovidius.

Mæōtĭcus, a, um. Adj. [Μαιωτικὸς] Virg. 3. Georg. 349.

At non qua Scythiæ gentes, Mæoticaque unda.

Mæotica tellus, Scythica; cujus palus est Mæotis, inquit Serv. Virg. 6. Æn. 799.

Mæra, [Μαῖρα] Canis quidam dictus est Orionis, ut poetæ narrant; proprie tamen eo nomine Capra significatur λευκομέλαινα, id est ex albo nigricans. Auctor Cæl. lib. 17. cap. 28. V. MERA.

Mærbo, **Mæror**, **Mæstitia**, **Mæstus**, &c. V. MŒREO.

Mæson, onis. m. [Μαίσων] fuit Comicus hypocrites, patria Megarensis, qui personam excogitavit primus, quam de ejus nomine Mæsona item vocant; quod Byzantius Aristophanes prodit in commentatione de personis, ab eo inventam scribens servi personam, nec non coqui. Scommata quoque, quibus id genus homines, præcipue scoptici mordacesque, utuntur, Mæsonica vocantur. Ac ne quid omittam, Mæsona item dixere veteres, urbanum & elegantem coquum, Peregrinum vero & inurbanum Tettiga, id est cicadam. Hæc Cæl. lib. 6. cap. 17. ex Athen. l. 14. Meson, inquit Festus, persona comica appellatur, aut coci, aut nautæ, aut ejus generis. Dici ab inventore ejus Mesone comœdo, ait Aristophanes grammaticus. Hæc ille. Sed per diphthongum scribi debet, ut ex Hesych. quoque constat.

Mævius, V. MEVIUS.

M A G

Măgālia, orum. n. pl. [καλύβαι Gl. L. Gr.] Vici dicuntur; quamvis Magaria secundum Servium dici debere videatur, cujus prima producatur. Virg. 1. Æn. 425.

Miratur molem Æneas, magalia quondam. Idem lib. 4. Æn. 259.

Măgas, ădis. [μάγας] sive **Magădium**, i. n. [μαγάδιον] dimin. Instrumentum musicum lamina lignea quadrata constans, leviter convexa, intentis in ea citharæ fidibus. Dicitur etiam ea pars lyræ in quam plectrum illiditur; id est ubi percussio fit chordarum manu dextra. Jugum vero dicitur ubi sinistra manu chordæ premuntur. Budæus ex Hesych. & Suid.

Magdalis, ĭdis. f. [μαγδαλὶς] Scribonius Largus, Compos. 201. Dum desinit fervere, emplastrum manibus subigetur; & redactum in rotundas ampliores, quas magdalidas dicunt, reponetur. Vulgo Magdaleones vocant. V. Suid. in ἀπομαγδαλία & infra MANDALIA.

Magdŏlus, [Μαγδωλὸς] Ægypti oppidum apud Stephanum; cujus incolæ dicuntur Magdolitæ.

Magia, [Μαγία] Illyrici oppidum est Stephano, cujus incolæ Magiatæ dicuntur & Magiani.

Est & Magia, Fontis nomen in agro Syracusano, apud eundem.
MAGIA, MAGICUS. V. MAGUS.
MAGIRISCIUM, i. n. [μαγειρίσκιον] Plin. lib. 33. cap. 12. Fecit idem & coquos, magiriscia appellatos, parvulis potoriis, sed e quibus ne exemplaria quidem liceret exprimere. Tam opportuna injuriæ subtilitas erat. Palam est diminutivum esse, μάγειρος enim coquus dicitur, unde μαγειρίσκος diminutivum, & ab hoc alterum μαγειρίσκιον.
MAGIS, idis. f. [μαγὶς] Bud. Pollux, lib. 7. §. 22. Magis, inquit, & mactra vas in quo farinæ subiguntur. Et lib. 10. 81. Quæ autem tripodibus imponuntur, & trapezæ, id est mensæ, & magides appellantur. Sic hodie vocitari potest orbiculatum instrumentum, quo panifices & dulciarii pistores, quos *pasticiarios* dicimus, subigendis farinis opificii sui utuntur, *Rondellum* appellant. De magide, Paul. in l. Servus. D. de condict. indebiti.
Magis, Genus lancis ejusdem formæ. Plin. lib. 33. cap. 11. Fenestella tradit tympana se juvene appellata stateras, & lances quas antiqui magidas appellaverant. *Platellam* nostri vocant. Budæus.
Magida, æ; declinat Varro, aitque Magidam a magnitudine dici. V. lib. 4. de L. L. 25. extr.
MAGIS, [μᾶλλον] Perottus, Magis adverbium est, & significat Plus. deduciturque a Magnus, quod grandem significat. Plaut. Curc. 3. 6.
Si magis me instabunt, ad Prætorem sufferam.
Accipiunt magis ad contumeliam omnia. Ter. Adel. 4. 3. 15.
Magis credo. Cic. de Amicit. 9. Aut enim nemo (quod quidem magis credo) aut, si quisquam, ille sapiens fuit.
Magis diceres. Cic. de Amicit. 25. Tu magis id diceres, Fanni, si nuper in hortis Scipionis, quum est de Rep. disputatum, affuisses, qualis tum patronus justitiæ fuit contra accuratam orationem Phili!
Magis dicas, si scias quod ego scio. h. e. Majora dices. Plaut. Mil. 5. 36.
Dabimus etiam magis. Plaut. Perf. 5. 2. 66.
Magis est, deficere stipulationem. Marcel. in l. Qui decem. §. Stichum. D. de solut. Martianus in l. Statuæ. ff. de usufr. Statuæ & imaginis usumfructum posse relinqui magis est.
Magis est, ut edicto locus sit. Ulpian. in l. 3. §. ult. D. Quib. ex caus. in possess. eat. Paul. in l. Si tibi domum. D. locat.
Etsi magis est quod gratuler tibi, quam quod te rogem, tamen etiam rogo, ut si quæ, &c. Cic. 16. Att. 5.
Magis loqui cum aliquo. Plaut. Casin. 2. 2. 40.
Magis lubet. Plaut. Perf. 4. 4. 108.
Magis metuo. Plaut. Milit. 5. 43.
Magis noris. Ter. Heaut. 5. 1. 16. Magis, si magis noris, putes ita rem esse.
Magis quadraginta annos natus, pro Amplius. Cic. pro Rosc. Amer. 39.
Magis optandum quam sperandum. V. OPTO.
Magis videtur esse Potius in Suet. Claudio cap. 41. Composuit & de vita sua octo volumina, magis inepte, quam ineleganter. i. e. Potius inepte. Non autem Quæ essent minus inelegantia, quam inepta. H. St.
Magis quasi ad correctionem adhibetur, ut, Monito magis eo, quam rogato. Livius dec. 3. lib. 4. p. 319. Frob. H. St. Exstant lib. 24. cap. 6.
Magis profecta a natura. Cic. de Amicit. 20. Sed antiquior & pulchrior, & magis a natura ipsa profecta alia causa.
Magis scibo, antique, pro Magis sciam. Plaut. Trucul. 2. 6. 69.
Magis vellem, pro Mallem. Ter. Eun. 5. 7. 1.
Magis vereor. Ter. Heaut. 1. 2. 23.
Magis vidi. Plaut. Merc. 4. 3. 24.
Magis major. Plaut. Pœn. prol. 82.
Argentum, nisi qui dederit, nugas egerit:
Verum qui dederit, magis majores egerit. Et Amph. 1. 1. 145.
Igitur magis modum in majorem in sese concipiet metum. Virg. Cul. 78.
Qui queat optato magis esse beatior ævo. Magis dulcius. Plaut. Stich. 5. 4. 22.
Magis, cum positivo, implet vicem comparativi cum casu. Ovid. 2. Met. 856.
Cornua parva quidem, sed quæ contendere posses
Facta manu, puraque magis pellucida gemma. V. Burman. ad Quintil. p. 997.
Magis anxius. Ovid. 1. Met. 182.
Aperte. Ter. Adelph. 4. 5. 30.
Apta dona. Hor. 1. Epist. 7. 47.
Carus vita. Virg. 5. Æn. 725.
Deformis. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Dulce. Plaut. Perf. 5. 1. 12.
Elegans. Ter. Eun. 5. 4. 13.
Humanum. Ter. Hec. 4. 1. 39. Donatus, nota pro Humanius, Terentiano more.
Impense cupere. Ter. Adelph. 1. 9. 36.
Incondite facere. Varr. de L. L. lib. 4. 22.
Indubitatus, Certior. Stat. 2. Achill. 21.
Lubenter. Plaut. Most. 1. 3. 1.
Mane, Primum mane. Varr. L. L. 8. 44.
Mirum. Plaut. Amphit. 2. 1. 48.
Molestus. Ter. Eun. 3. 1. 24.
Severus. Ter. Eun. 2. 1. 21.
Similis. Plaut. Amphit. 2. 2. 43.
Varium. Varr. de L. L. lib. 8. 33.
Verum. Ter. And. 4. 2. 15.
— non Apollinis magis verum atque hoc responsum est.
Vespere, significat Novissimum vesper. Varr. lib. 8. de L. L. 44.
Virilis. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Ex usu, pro Utilior, inquit Donatus. Ter. Eun. 5. 9. 47.
Ad omnia hæc, magis opportunus, nec magis ex usu tuo
Nemo est.
Magis ex sese. Ter. And. 5. 4. 52. Quia habet aliud magis ex sese, & majus.
Magis quam. Cic. de Amicit. Vereor ne invidi magis, quam amici sit.
Magis id adeo. Ter. And. 1. 1. 135. Cic. 2. de Orat. 15. Magis adeo id facilitate, quam alia ulla culpa mea contingit.
Magis ædilis fieri non potuisset. Cic. pro Planc. 60. Quæris quid potuerit amplius assequi Plancius, si Cn. Scipionis fuisset filius? Magis ædilis fieri non potuisset: sed hoc præstare, quod ei minus invideretur.
Magis sit. Cic. in Parad. 3. Nihil huc addi potest, quo magis virtus sit.
Nisi forte magis erit parricida, si quis Consularem patrem, quam si quis humilem necaverit. Cic. pro Milon. 17.
Nihil magis. Cic. 1. Fam. 9. Quumque Pompeius ita contendisset, ut nihil unquam magis. V. Ita ut f. l.
Nihilo magis. V. NIHILUM.
Multo magis. Cic. 16. Fam. 19. Exspecto tuas litteras de ipsis rebus, te ipsum multo magis.
Hoc magis quod, &c. Cic. pro Flacc. 69.
Eo magis vel quam, &c. Cic. 5. Verr. 1. Atque eo magis, si, &c.
Magis infra. Lucret. lib. 3. 275.
Nec magis hac infra quicquam est in corpore nostro. i. e. Nihil magis abstrusum. Quidam legunt Intra. Lambinus.
Magis, ac magis, repetitum: h. e. Frequentius. Plaut. Most. 3. 2. 13.
Quo magis ac magis ego cogito cum meo animo, &c. Al. Ac magis omittunt. Suet. in Vitell. cap. 11. pr. Magis deinde ac magis omni divino humanoque jure neglecto &c.
Magis & magis. Idem. Cic. 14. Att. 20. Itaque de Græcia quotidie magis & magis cogito.
Magis atque magis clarescunt sonitus. Virg. 2. Æn. 301.
Magis, magisque. Cic. Fil. 16. Fam 21. Enitar ut in dies magis magisque hæc nascens de me duplicetur opinio.
Magis magis. Catull. Argon. 62. 274.
Post vento crescente, magis magis increbrescunt. Potest & legi,
Post vento crescente magis, magis increbrescunt.
MAGE, pro Magis, apud Plaut. Trucul. 4. 4. 34.
Quem ego ecastor mage amo, quam me, dum id quod cupio inde aufero. Archaismus est, ut Pote, pro Potis, auctore Donato ad Ter. Adelph. 2. 3. extr. Mage pollens aer. Lucret. lib. 4. 344. Phædr. 5. 4. 11.
Hoc argumentum veniam mage dari docet, &c. Adde Virg. 10. Æn. 481.
MAXIME, superl. [μάλιστα] pro Summe, vel admodum: ut, Maxime adolescens. Plaut. Milit. 3. 1. 190.
Cognata. Ter. Phorm. 2. 1. 65.
Cupiens illius. Plaut. Amphit. Prol. 133.
Dignus. Ter. Eun 5. 2. 27.
In culpa esse. Cic. 7. Verr. 20.
Libet. Cic. 1. Fam. 8.
Liberalissimus. Cic. 12. Att. 38. Sive hanc aberrationem a dolore delegerim, quæ maxime liberalissima, doctoque homine dignissima, laudari me etiam oportere. [Sed locus merito suspectus est, & ob eam rem Henricus Stephanus induxerat. V. Viris doctis ad eum notata.
Naturalis. Cic. de Amicit. 82. Itaque pulcherrima illa, & maxime naturali carent amicitia.
Necessarius. Cic. 1. Acad.
Pessima apis. Columel. lib. 9. cap. 3. Si vero sævior, maxime pessima est. [An Si vero sævior, maxima pessima est? i. e. Maxima quæque, pessima est.
Potentes. Ter. Adelph. 3. 4. 56.
Utile. Ter. And. 5. 1. 16.
Maxime indigere opis. Cic 1. Off. 49. Ut quisque maxime opis indigeat, ita ei potissimum opitulari.
Memini. Plaut. Men. 5. 9. 59.
Filii quot eratis? M. S. ut nunc maxime memini, duo.
Studuit omnium maxime. Cic. in Brut. 78. Qui maxime omnium nobilium Græcis litteris studuit. i. e. Magis quam alii omnes.
Vellem, ut, &c. Cic. 8. Philip. 31.
Maxime, Præcipue. Cic. pro Domo 47. Intuemini paulisper animis juventutem, & eos maxime, &c.
Maxime quod, pro Potissimum. Cic. 9. Att. 22. Ego tuis consiliis usus sum, maximeque quod & gravitatem in congressu nostro tenui quam debui, & ad urbem, &c.
Maxime scilicet. Cic. in Orat. 120. Cognoscat etiam rerum gestarum, & memoriæ veteris ordinem, maxime scilicet nostræ civitatis.
Et maxime. Cic. 7. Att. 12. Scribe aliquid, & maxime si, &c.
Et id maxime fieri temporibus hibernis. Cic. 2. de Nat. Deor. 25.
Vel maxime. Cic. in Partit. 114. Quæ quidem vel maxime suspicionem movent.
Maxime, Responsio concedentis, vel annuentis, pro Sane, vel certe. Ter. And. 4. 6. 23.
Duc me ad eam: quando huc veni, ut videam. M. maxime. Idem Eun. 1. 2. 109.
Tu, Parmeno, huc fac illi adducantur. P. maxume.
MAGISTER, tri. m. [διδάσκαλος, καθηγητὴς] proprie dicitur Artium præceptor, auctore Festo. Ter. And. 1. 1. 27.
Qui scire posses, aut ingenium noscere,
Dum ætas, metus, magister prohibebant? Paulus l. Cui præcipua. D. de Verb. signif. Cui præcipua cura rerum incumbit, & qui magis quam ceteri diligentiam & solicitudinem rebus, quibus præsunt, debent: hi magistri appellantur. Quinetiam ipsi magistratus per derivationem a magistris cognominantur. Unde etiam cujuslibet disciplinæ præceptores, magistros appellari a monendo vel monstrando.
Non solum usi sunt voce, eam inferentes suo sermoni, ut peregrinam, posteriore sæculo, verum & usi sunt quadam facta ex ea, nam legimus μαιστωρ & διδάσκαλος apud Suidam, & notandum, sustulisse litteram g. sicut & nos, qui dicimus *maistre*. & μαγιστέλα, [illegible], Vide Suid. H. St. Sic & Germani *Meister*, mutata diphthongo. Apud Suidam tamen etiam legimus Μαγίστωρ, Διδάσκαλος. totum locum apud ipsum V.
Magister itaque proprie est, Disciplinæ aut artis præceptor, deinde, Imperator in re quacunque. Sumitur item pro Suasore, sive auctore. V. Burm. ad Phædr. 2. 6. 15.
Magister ad rem aliquam, Consiliarius. Ter. And. 1. 2. 20.
Declamandi magister. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Artis magister. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Eloquentiæ magistrum se polliceri. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Magister, Idem qui Pædagogus Græce. Ter. Phorm. 1. 2. 22.

Abeuntes ambo hinc tum ſenes me filiis
Relinquunt quaſi magiſtrum.

Aridus. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Barbati. Juven. 14. Sat. 12.
Doctiſſimum & incomparabilem magiſtrum domi habeat. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Sævus. Horat. 1. Epiſt. 18. 13.
Capere magiſtrum, in CAPIO.
Exuere, Amandare. Tacit. 14. Ann. 52. extr.
Ferre ſe magiſtrum alicujus. Tacit. 4. Hiſt. 10.
Fingit equum tenera docilem cervice magiſter. Hor. 1. Epiſt. 2. 64.
Linquere regimen indocto magiſtro. Senec. Medea, 8.
Servire timido pudet magiſtro. Stat. 2. Achill. 189.
Magiſter fracta aure. Martial. 7. 31.

At juvenes alios fracta colit aure magiſter,
Et rapit innumeras ſordidus unctor opes.

Ego hoc e Græco ſumptum arbitror Græcorumque exercitationibus, apud quos qui Gymnaſiorum plagis contuſi multatique fuerant, propterea quod a concertatoribus fere tempora & aures feriri ſolerent, auribus fractis dicebantur. Igitur, Magiſter fracta aure, eſt, Magiſter exercitationum, & Gymnaſiorum exercitor, qui luctam pugilatumve docet, quique pila vel folle ludere. Pollux, ἐπὶ δὲ τῶν ἐν γυμνασίοις πληγῶν τὰ ὦτα κατεαγέναι, καὶ ὠτοκάταξις. Heſychius, ὠτοκάταξις, τὰ ὦτα τεθλασμένος. Turneb. Adverſ. 24. 28.

Magiſtri (inquit Feſtus) non ſolum doctores artium, ſed etiam pagorum, ſocietatum, vicorum, collegiorum, equitum dicuntur: quia omnes ii magis ceteris poſſunt.
Magiſter convivii, Apuleio & aliis. Idem qui Varroni Modimperator, Horatio Arbiter bibendi, Græcis συμποσίαρχος.
Curiæ. Plaut. Aulul. 1. 2. 29.

Nam noſter noſtræ qui eſt magiſter curiæ, &c.

Magiſter curiæ, inquit hic Turnebus, videtur eſſe is, quem Græci τριττυάρχην appellant. Ut enim curia pars eſt tribus Romanis; ſic & Græcis τριττύς. Græca ad conſuetudinem Romanam traducta ſunt; & ut pagorum erant magiſtri, ſic & curiarum.
Equitum. Varr. 4. de L. L. 14. Magiſter equitum, quod ſumma poteſtas hujus in equites & accenſos, ut eſt ſumma populi Romani Dictator, a quo is quoque Magiſter populi eſt appellatus. Pomponius in l. 2. §. Populo deinde aucto. D. de Origine juris. Et his Dictatoribus Magiſtri equitum jungebantur, ſic quomodo Regibus Tribuni Celerum; quod officium fere tale erat, quale hodie Præfectorum Prætorio; magiſtratus tamen habebantur legitimi.
Ludi, qui & Ludimagiſter uno verbo dicitur. Cic. 1. Verr. 47. Si ab iſto libro, quem tibi magiſter ludi neſcio quis ex alienis orationibus compoſitum dedit, verbo uno diſceſſeris. V. in LUDUS.
Militiæ utriuſque. In Cod. Theodoſ. & antiquis Inſcript. V. Noriſ. ad Cenotaph. Piſan. p. 441.
Morum, i. e. Cenſor. Cic. 3. Fam. 13. Eo brevior eſt hæc Epiſtola, &, ut adverſus magiſtrum morum, modeſtior.
τῶν τε τρόπων τοῦ ἑκάστου ἐπιστάτην. Dio 144. Par. circa med.

Dum ætas, metus, magiſter prohibebant.

Terent. H. St. Exſtant And. 1. 1. 27. Ceterum Magiſtri morum appellationem extra ordinem Cæſari datam fuiſſe, neque Cenſoris proinde nomini ſynonymum eſſe ſubjectis his verbis l. c. Dio declarat: οὕτω γὰρ πως ὠνομάσθη, ὥσπερ οὐκ ἀξίας αὐτοῦ τῆς τοῦ τιμητοῦ προσρήσεως οὔσης. In Gloſſ. Lat. Gr. Magiſter morum, Αὐτόνομος.
Navis magiſtrum accipere debemus eum, cui totius navis cura mandata eſt. Hæc Ulpianus l. 1. §. 1. D. de Exercitoria actione. Liv. 29. 25. Ut ex navibus gubernatoreſque & magiſtri navium, & bini milites in forum convenirent ad imperia accipienda. Adde Petron. cap. 75. & Burman. ad cap. 101. Valer. 1. Argon. 18.

— Graiis Elice ſervanda magiſtris.

h. e. Nautis, ſeu navium magiſtris & rectoribus.
Pagorum. Sic. Flacc. de Condit. Agr. p. 25. Adde Meurſ. Miſcell. 1. 7.
Pecoris, Paſtor. Varro de R. R. lib. 2. cap. 10. Contra, pernoctare ad ſuum quemque gregem, eſſe omnes ſub uno magiſtro pecoris; eum eſſe majorem natu, potius quam alios, & peritiorem, quam reliquos. Cic. 7. Verr. 17. Nominat iſte ſervum, quem magiſtrum pecoris eſſe diceret.
Peditum. Ammian. Marcell. apud Cælium, lib. 12. cap. 17.
Populi, Dictator. Cic. 3. de Fin. 75. Rectius Magiſter populi (is enim eſt Dictator,) quam Sulla, qui trium peſtiferorum vitiorum, luxuriæ, avaritiæ, crudelitatis magiſter fuit. V. Equitum.
Sacrorum dicebatur, Qui velut princeps, & ſacri ipſius pontifex, aliiſque ſacerdotibus major erat. Livius 39. 18. extr. Ne quis magiſter ſacrorum, aut ſacerdos eſſet. Apud Capitolinum quoque ſcribitur in M. Aurel. Antonini vita cap. 4. pr. de Saliorum ſacerdotio, Fuit in eo ſacerdotio & præſul, & vates, & magiſter. Et in inſcriptione antiqua legitur, SALIVS ALBANVS, IDEM MAGISTER SALIORVM. Annotavit Turnebus.
Societatis. Cic. 13. Fam. 9. dicebatur, Qui maximam partem vectigalium in Publicanorum ſocietate, quæ coierat ad hujus vel illius provinciæ aut portoria aut ſcripturam aut decumas conducendas, conduxerat, ſive in Urbe eſſet ſive in provincia.
Scripturæ, Qui civitatis alicujus publicos pecorum proventus ſcribendi munus habet. Cic. 5. Verr. 167. Miſit in Siciliam litteras ad Carpinatium, quum eſſet Magiſter ſcripturæ & ejus ſocietatis publicanorum.
Vicorum. Suet. Aug. cap. 30. Spatium urbis in regiones vicoſque diviſit: inſtituitque ut illas annui magiſtratus ſortito tuerentur. Hos magiſtri e plebe cujuſque viciniæ electi. conf. Feſt. ſupra.
Magiſtri dicuntur, Qui bona ſub haſta vendunt. Nam quum in auctione bona venirent, ut inter hæredes aut creditores dividerentur, de ſententia cohæredum aut creditorum eligebatur qui præeſſet auctioni, qui ſcilicet quanti quæque res venire deberet, ipſe ſtatueret arbitratu ſuo, ſociis non repugnantibus, is Magiſter dicebatur. Hinc, lib. 6. cap. 4. Quintil dictum recitat Ciceronis in Plætorii matrem; Ludum habuiſſe, dum vixit; magiſtros, poſtquam mortua ſit. Ita infamem ſignificavit & ab impudicitia, dum viveret; & mortuam, ab ære alieno. Et Ludum per translationem dixit, Magiſtros per ambiguitatem; quod ad Plætorii matrem, dum vixit, infames feminæ convenire ſolitæ; poſt mortem, ejus bona venibant. V. Cælium, lib. 21. cap. 17. Cic. 1. Att. 1. Una agebant ceteri creditores, in quibus erat Lucullus, & P. Scipio, & is, quem putabant magiſtrum fore, ſi bona venirent, L. Pontius.
Magiſter, olim dicebatur Venditor patrimonii ejus, qui ſolvendo non eſſet, quia illius bonis vendendis ab omnibus creditoribus auctoritate Prætoris præponebatur. Hinc Magiſtri carmen. Cic. 1 de Orat. 245. Vel ſi cauſam ageres militis, patrem ejus, ut ſoles, dicendo a mortuis excitaſſes, ſtatuiſſes ante oculos, complexus eſſet filium, flenſque eum centumviris commendaſſet; lapides mehercule omnes flere ac lamentari coegiſſes; ut totum illud, Uti lingua nuncupaſſit, non in XII Tab. quas tu omnibus bibliothecis anteponis, ſed in Magiſtri carmine ſcriptum videretur. Legitur fere in omnibus editis Magico carmine, ſed mendum eſt. Agit enim lege in hæreditatem teſtamento patris exheres filius, non tamen nominatim exhæredatus, ſed alio hærede ſcripto, quum ipſe militiæ mortuus exiſtimatus eſſet. Eam igitur cauſam ſi Craſſus egiſſet, inquit Cicero, carmen illud XII Tab. Uti lingua nuncupaſſit, ita jus eſto; quo nexa, mancipia, teſtamenta confirmantur; iniquum injuſtumque increpaſſet, neque tam legum carmen, quam magiſtrorum bona debitorum proſcribentium, & a liberis debitorum ad alienos transferentium clamaſſet, præſertim quum eo teſtamento, veluti auctione, ad extraneum bona tranſitura eſſent. Carmen autem magiſtri interpretor Tabellam, quam magiſter proponebat, & qua proſcribebat ſe alicujus bona venditurum. Ejus enim olim, qui multis debebat latitabatque, neque defendebatur, Prætorem creditores adibant, apud quem querebantur, bonorumque poſſeſſionem petebant; quam & Prætor dabat, atque in diem certam ea poſſidebant; quæ quum venerat, Prætorem rurſus adibant, petebantque ſibi ut liceret unum e ſuo numero deligere, qui bonorum venditioni præeſſet, qui Magiſter dicebatur. Is in compitis celebribus, & frequentibus urbis locis Tabulas proponebat, ſe debitoris bona venditurum his verbis; Titius debitor noſter incidit in cauſam venditionis bonorum, nos creditores ejus bona vendemus; qui volet emptor accedat. Hanc proſcriptionem, Cicero hic appellat Magiſtri carmen.

MAGISTRA, æ. f. Cic. 1. de Finib. 128. Magiſtra ac duce natura. Idem pro Roſc. Amer. 75. Vita hæc ruſtica, quam tu agreſtem vocas, parſimoniæ, diligentiæ, juſtitiæ magiſtra eſt.
Magiſtra ei ludo. Ter. Hec. 2. 1. 7.
Ætas. Ovid. 5. Epiſt. 96.
Magiſtræ artes. Ovid. 15. Epiſt. 83.
Certiſſima loquendi magiſtra, conſuetudo. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Roma magiſtra luxuriæ. Propert. lib. 13. 12. 18.

MAGISTELLUS, i. m. Diminutivum quidam uſurpant, ut puto a Niger dici Nigellus. H. St. Sic a Macer, Macellus. V. Priſcian. lib. 3. cap. de Diminutivo, & Voſſ. de Analog. 4. 29.

MAGISTRĀLIS, e. Adj. Ad magiſtrum pertinens. Vopiſc. in Saturnin. cap. 10. Romæ frequentaverat pergulas magiſtrales. Idem in Tacit. cap. 6. Qui manuum magiſtralium ictibus terrorique ſubjaceat.

MAGISTRĪVUS, a, um. Adj. Idem. Apul. Flor. 4. p. 36. Pueritia apud magiſtrivos. At Stewech. p. 27. & Elmenh. 359. Et pueritia apud vos, & magiſtri vos.

MAGISTĔRIUM, i. n. [διδαγμα] Magiſtri dignitas ſeu officium. Plaut. Bacch. 1. 2. 40.

Jam exceſſit mihi ætas ex magiſterio tuo.

h. e. Regimine & auctoritate.
Magiſterium, Doctrina. Plaut. Moſt. 1. 1. 32.

Virtute id factum tua, & magiſterio tuo.

i. e. Doctrina, & (ut loquuntur) inſtructione.
Magiſterium, Præfectura & magiſtratus. Sueton. in Auguſt. cap. 2. Avus municipalibus magiſteriis contentus, abundante patrimonio, tranquilliſſime ſenuit. h. e. Præfecturis & magiſtratibus.
Magiſterium, aliter. Cic. de Senect. 46. Me vero & magiſteria delectant a majoribus inſtituta, & is ſermo qui more majorum a ſummo adhibetur magiſtro in poculo. V. Græv. not. Columel. lib. 11. cap. 1. Potiſſimum autem eſt in eo magiſterio ſcire & æſtimare, quale officium ſit cuique injungendum.
Vana magiſteria. Tibull. lib. 1. 4. 84.

MAGISTERIUS, a, um. Adj. ut, Magiſteria poteſtas, l. 6. c. de Juriſdict. & l. 3. c. ubi Senator. conf. Salmaſ. in Script. Hiſtoriæ Auguſtæ, p. 293.

MAGISTRO, ſive MAGISTERO, [διδάσκω] āre. Magiſterare, Regere & temperare eſt, Magiſterare, moderari, unde Magiſtri non ſolum doctores artium, ſed etiam pagorum, ſocietatum, vicorum, collegiorum, equitum dicuntur, quia omnes hi ceteris magis poſſunt, unde & Magiſtratus, qui per imperia potentiores ſunt quam privati. Hæc Feſtus.
Inter manipulares vitam militarem magiſtrans. Spartian. in Hadr. cap. 10. V. Caſaub. ad loc.
Magiſtrare, idem eſt quod Facere magiſtrum Taubmanno in Sched. Poet. p. 657.

MAGISTRĀTUS, ûs. m. [ἄρχων] ſignificat, Eum qui in poteſtate aliqua eſt conſtitutus, ut eſt Conſul, Proconſul, Prætor, Proprætor, & alii qui civitates & provincias regunt. Cic. 1. Offic. 124. Eſt igitur proprium munus magiſtratus, intelligere ſe gerere perſonam civitatis, debereque ejus dignitatem & decus ſuſtinere, ſervare leges, jura deſcribere, & fidei ſuæ commiſſa meminiſſe. Idem, lib. 3. de Legib. 2. Videtis magiſtratus hanc eſſe vim, ut præſit, præſcribatque recta & utilia, & conjuncta cum legibus. Ut enim magiſtratibus leges, ita populo præſunt magiſtratus; vereque dici poteſt, magiſtratum legem eſſe loquentem, legem autem mutum magiſtratum.
De magiſtratibus qui ſint majores, & qui minores, & quamobrem ita vocentur, vide Gell. lib. 13. cap. 14.
Magiſtratus vitio creatus, Contrariis auſpiciis. Liv. 5. 17. pr. Nihil profecto aliud eſſe, quam magiſtratus vitio creatos, &c. V. in CREO.
Nuda a magiſtratibus Reſpub. In NUDUS.
Major magiſtratus. In MAGNUS.
Mutus. In MUTUS.
Patricius. In PATER.
Declarare. Cic. pro Muren. 2. Conſul declaratus. i. e. Renuntiatus.
Deſignare. Cic. 10. Fam. 3. Conſul es deſignatus.
Magiſtratus, [ἀρχὴ] Ipſa poteſtas, ſeu officium. Cic. de Amicit. 64.

Ubi eos inveniemus, qui honores, magiſtratus, imperia, poteſtates, opes, amicitiæ non anteponant, &c.

Abdicare magiſtratum, & Abdicare ſe magiſtratu, V. ABDICO.
Abire magiſtratu. Liv. 3. 31. & 40. & 41. & 51. ut 54. Decemviratu.
Abolere magiſtratum alicui, pro Abrogare. Liv. 3. 38.
Abrogare. In ABROGO.
Accelerare. In ACCELERO.
Accipere loco prædæ. Cic. in Salluſt. 17.
Adipiſci. Cic. 1. Off. 124.
Aſſequi. Cic. in Piſon. 2.
Capere. In CAPIO.
Continuare. Liv. 27. 6.
Creare. Lucret. lib. 5. 1142.
Dare. Cic. 2. de Lege Agrar. 26. Jam hoc inauditum & plane novo more, ut Curiata lege magiſtratus detur, cui nullis comitiis ante ſit datus.
Deponere. Cæſ. 7. Bell. Gall. cap. 33.
Ejurare. Tacit. 12. Ann. 4.
Eſſe in magiſtratu. Liv. lib. 5.
Gerere. Cic. pro Planc. 8. Tum magiſtratum non gerebat is qui ceperat, ſi Patres auctores non erant facti.
Habere. Cic. 7. Verr. 137. Venit ad me Heraclius is, qui tum magiſtratum Syracuſis habebat.
Imminuere dicebant veteres, quod nunc Derogare juribus, & prærogativis officii dicunt. Cic. 3. Verr. 31. Cur imminuiſti jus legationis? Quo in loco Aſconius, Qui poteſtatem, inquit, ſuam in adminiſtrando non defenderit; imminuti magiſtratus, veluti majeſtatis læſæ, reus eſt.
Infringere. Cic. 1. de Orat. 24. Druſique tribunatus &c. infringi jam, debilitarique videretur.
Ingredi. Salluſt. in Jugurth. cap. 43. pr.
Inire. V. INEO.
Legere. Virg. 1. Æn. 430.
Mandare. Cic. pro Muren. 74. Cato negat judicium hominum in magiſtratibus mandandis, voluptatibus corrumpi oportere. Ibid. 76. Nulla re allici mentes hominum oportere ad magiſtratum mandandum, niſi dignitate.
Obrepere ad. In OBREPO.
Occipere. Tacit. 3. Ann. 2.
Peragere. Cic. 12. Fam.
Petere. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Renuntiare. Cic. in Piſon. 13.
Venire in. Cic. 12. Fam. 14. Nam quod huc properent in magiſtratum venire, aut exercitum mittere, cauſam non habent.

De magiſtratibus, quod ſcitu eſt non utile modo, ſed neceſſarium, ſic diſſerit Paulus Manutius in libro de legibus Romanis. L. Villius tribunus plebis rogationem tulit, quot annos nati quique magiſtratum peterent, caperentque; unde & ipſi & poſteris cognomen inditum, ut Villii Annales dicerentur. hoc a Livio traditum (40.44.pr.) ſed quoniam, quis plane cuique magiſtratui petendo legitimus annus eſſet, nominatim hac lege expreſſum non invenio; quid ipſe legendo obſervaverim, breviter ſubjiciam. Omitto quæſturam, tribunatum pl. ædilitatem pl. quia curules tantum magiſtratus in lege Villia nominatos exiſtimo. nam ſi quæſturæ (de tribus non curulibus magiſtratibus, exempli gratia, unum ponam) certum annum Villius ſua lege ſtatuiſſet, unde poſtea tam incerta ratio? geſſerunt enim quæſturam duo Gracchi, Tiberius, & Caius anno ætatis XXVII, M. Cicero anno XXXI, C. Cæſar, is qui perpetuam dictaturam invaſit, XXXIII. M. Cato Uticenſis XXIX. Quod ſi quis dixerit, liberam fuiſſe, quo quis anno vellet, quæſturæ petitionem, modo peteretur poſt annum XXVI, qui eſſet ad petendum legitimus, ideo mirum videri non debere, ſi Cicero, Cæſar, & Cato non eodem omnes anno petierint; quandoquidem ſatis duxerint leges obſervare, quæ petendæ quæſturæ annum definiebant XXVI, gerendæ XXVII. hoc ſi quis objecerit, ad conjecturam, id eſt ad rationem ipſam, confugiam. Quid enim? ſimilene veri eſt, C. Cæſarem (omitto Ciceronem; cui tamen, quum homo novus eſſet, laborandum maxime fuit de dignitate, nec, quæ prima daretur, occaſio negligenda) ſed C. Cæſarem, quo nemo magis honores appetivit, nemo poteſtatis & imperii fuit avidior, eumne veriſimile eſt petitionem quæſturæ ab anno XXVI, ſi is legitimus eſſet, in annum XXXII, diſtuliſſe? verum habeo, quo nitar, aliud paulo firmius argumentum. video enim Pompeium Magnum, quum annum ageret XXXV, conſulatum geſſiſſe, ſolutum videlicet legibus, meritorum ingentium in remp. eximiæque virtutis ergo. at eo anno magiſtratum per leges capi nullum potuiſſe, Cicero demonſtrat in ea oratione, qua rogationem Maniliam ſuaſit. (62.) Quomodo igitur, dicet aliquis, Cicero ipſe, & Cæſar, & Cato quæſturam ante annum XXXV ceperunt? Num obſcurum eſt, leges loqui de curulibus tantum honoribus, ædilitate, prætura, conſulatu; quæſturæ autem, ædilitatis pl. tribunatus pl. rationem habuiſſe nullam? Sed recitentur verba Ciceronis. (l. c.) Quid, inquit, tam ſingulare, quam ut, ex S. C. legibus ſolutus, conſul ante fieret, quam ullum alium magiſtratum per leges capere licuiſſet? Dicit, Ullum alium magiſtratum. quod, ſi de quæſtura leges locutæ ſunt, falſum eſt; quum, ut oſtendi, quæſturam multi geſſerint ante annum XXXV; quo anno geſtum eſſe primum a Pompeio conſulatum, quem Cicero ſignificat, tum ex Appiano conſtat, tum ex Velleii hiſtoria, in qua ſcriptum eſt, (2. 53.) periiſſe Pompeium Cæſare & Servilio coſſ. anno ætatis ſuæ LVIII. a quo anno ſi retrorſum numeres, cadet primus ejus conſulatus in annum ejus ætatis XXXV. ut tamen ita ſupputes, non ſimul cum anno ætatis Pompeii finiiſſe conſulatum, ſed quum ille jam annum eſſet ingreſſus XXXVI. ita cum faſtis Capitolinis & cum Appiano Velleii congruet hiſtoria. nam, quod ait Plutarchus, anno LIX interiiſſe Pompeium, id quoque poteſt eſſe verum hoc modo, ut primum ejus ætatis annum capiamus C. Attilio Q. Servilio coſſ. quo anno Pompeium eſſe natum, Velleius affirmat, (l. c.) tametſi, quum ait ipſe Pompeium periiſſe anno LVIII, non incipit numerare ab eo anno, ſed a proximo ſequenti; quod ſcilicet non ita multo ante exitum conſulatus Attilii & Servilii, natus eſſet Pompeius, & exiguum illud ſpatium in annorum numero videretur omittendum. Conſtat igitur, legem Villium nihil de iis honoribus ſanxiſſe, qui caperentur ante eum annum, quo Pompeius primum conſul fuit, ſive eum velis eſſe XXXV, ſive malis XXXVI. nam ædilitatis curulis annus erat XXXVII. cujus rei argumentum eſt, quod eam petiit Scipio Æmilianus XXXVI, &, ſolutus legibus, conſul factus eſt, annum porro fuiſſe ejus ætatis XXXVI, Velleius demonſtrat his verbis: (2. 5. extr.) Deceſſit M'. Aquillio, C. Sempronio coſſ. anno ferme LVI. de quo ſi quis ambiget, recurrat ad priorem conſulatum ejus, in quem creatus eſt anno XXXVI. ita dubitare deſinet. ut omittam, quod quum ædilitas præturam, biennio antecedat, & prætura item biennio conſulatum: conſulatus autem geratur anno XLIII. quod paulo poſt oſtendemus, neceſſe eſt, ut gerendæ ædilitati legitimus annus ſit XXXVII. Nunc agamus, quando ſatis de ædilitate dictum eſt, de anno præturæ. at hoc, ſi de ædilitate conceditur, in dubium vocari non poteſt, geritur enim ædilitas anno XXXVII. ſequitur poſt biennium prætura: quod indicant & multorum exempla, & illa maxime verba Ciceronis in epiſtola ad Furnium: (Fam. 10. 25.) Si ædilis fuiſſes, poſt biennium tuus annus eſſet. ergo geritur prætura anno XL. Nec de Conſulatu difficilis probatio eſt. percurrantur faſti: neminem invenies, niſi prætura biennio ſaltem ante geſta, conſulem fuiſſe. eſt igitur annus conſulatus quadrageſimus tertius. accedit Ciceronis teſtimonium in oratione quinta in Antonium 48. in qua ſunt hæc, Quid Macedo Alexander? quum ab ineunte ætate res maximas gerere cœpiſſet, nonne tertio & trigeſimo anno mortem obiit? quæ ætas noſtris legibus X annis minor, quam conſularis. Hanc, opinor, legem Dio ſignificavit, quum ait libro XXXIX: Conſules in ſenatu ſententiam dixerunt, ut ei prætura daretur, licet nondum per leges liceret. quo ſpectavit & Plutarchus, quum dixit: Decrevit ſenatus, ut Catoni prætura extra ordinem daretur. & Valerius lib. IIII. (1. 14.) quum inquit, Cato Cypriacam pecuniam maxima cum diligentia in Urbem deportaverat. cujus miniſterii gratia ſenatus relationem interponi jubebat, ut prætoriis comitiis extra ordinem ratio ejus haberetur. Sed ipſe id fieri paſſus non eſt, iniquum eſſe affirmans, quod nulli alii tribueretur, id ſibi decerni. Quanquam eſt quiddam, hac in re cur magnopere dubitem. nam, quum eo ſit anno decretum, quo Marcellinus & Philippus conſulatum geſſerunt: certe per ætatem potuit Cato petere præturam. tribunus enim plebis ante annos quinque Silano & Murena coſſ. fuerat, prætura vero quadriennio tantum a tribunatu diſtat. eoque magis liquet, potuiſſe Catonem Marcellino & Philippo coſſ. petere præturam, quod anno ſequenti, Pompeio & Craſſo coſſ. petiit, non ut deſignaretur, ſed, ut creatus magiſtratum ſtatim iniret: quod anno proximo ſuperiore habita comitia nulla fuerant: ideoque conſules Pompeius & Craſſus ex interregno facti ſunt: qui deinde prætores crearunt. quod igitur ob domeſticas diſcordias Marcellino & Philippo coſſ. producta in annum ſequentem comitia ſunt, propterea Cato non petiit eo anno, petiit autem ſequenti, conſulibus, ut dixi, Pompeio & Craſſo, creatis. quare, etiam ſi Plutarchus dixerit, Licet nondum per leges liceret: videndum tamen eſt, an ſenatus potius decreverit, ut omnino Cato prætor crearetur, neque a populi ſuffragiis penderet, quorum dubius eſſet eventus, quam ſententiam illa quoque videntur confirmare Valerii verba: Campeſtrem experiri temeritatem, quam curiæ beneficio uti, ſatius eſſe duxit. Verum paulo altius repetamus, quo pateat illuſtrius hæc tota cognitio: prima fuit, ut opinor, lex de magiſtratibus hæc, ut de ſenatu, id eſt de patriciis familiis, omnes magiſtratus crearentur: idque a Romulo inſtitutum reliqui deinde reges obſervarunt. ſanxit enim Romulus, quod ait Dionyſius lib. II. ut patricii ſacra curarent, magiſtratus gererent, jus dicerent: plebeii, qui rudes inopeſque eſſent, agros colerent, quæſtuariiſque artibus operam darent: temperamentum illud tamen, quo civitatum concordia, id eſt ſalus ipſa, cuſtoditur, maxime quæſivit. nam, ne nimis in ordinem patricium videretur eſſe propenſus, datum aliquid populo voluit, &, ut is ſuis ſuffragiis magiſtratus crearet, leges ſciſceret, bella decerneret, curiatis comitiis tulit. Regibus pulſis, conſul P. Valerius Bruti collega, duas leges tulit, quibus plebis poteſtas aucta, ſenatus & magiſtratuum imminuta: primum, ut magiſtratum nemo caperet niſi qui a populo imperium acciperet: ſi quis aliter feciſſet, capitali pœna puniretur: qui eum occidiſſet, ei impune eſſet: deinde, ut adverſus magiſtratum provocatio ad populum eſſet, neve quis magiſtratus civem Romanum adverſus provocationem verberare, aut necare vellet. quam legem centuriatis comitiis eſſe latam, Valerius tradidit lib. IIII. (1. 1.) De plebeiis magiſtratibus in Sacro monte primum lata lex eſt, quæ inde Sacratæ nomen accepit, ut plebi, quæ patriciorum injuriis nuda quodammodo pateret, ſui magiſtratus eſſent, iique ſacroſancti, quibus auxilii latio adverſus conſules eſſet, neve cui patrum capere eum magiſtratum liceret. qua lege tribuni pl. quinque primi creati ſunt. Plebeii autem magiſtratus curiatis primum facti comitiis. Poſtea, tributis ut fierent, lege tribunitia, quam Publilius & Lætorius tulerunt, cautum eſt. Sed magiſtratum omnino nullum ei gerere licebat, cujus pater in hoſtium poteſtate eſſet. quod ex Livio colligitur. is enim lib. XXVII, (21. extr.) Servilium, inquit, negabant, jure aut tribunum pl. fuiſſe, aut ædilem eſſe. quod patrem ejus, quem III virum agrarium occiſum a Boiis circa Mutinam eſſe, opinio per X. annos fuerat, vivere, atque in hoſtium poteſtate eſſe, ſatis conſtabat. & lib. XXX. (19.) de eodem: Latum ad populum eſt, ne Cn. Servilio fraudi eſſet, quod patre, qui curuli ſella ſediſſet, vivo, quum id ignoraret, tribunus pl. atque ædilis pl. fuiſſet, contra quam legibus ſancitum erat. Verum, quia ſatis conſtat, plebeios magiſtratus fuiſſe, tribunatum pl. ædilitatem pl. patricios autem, ædilitatem curulem, præturam, conſulatum: primum illud ſciendum, plebeios magiſtratus appellatos, qui ab initio plebis cauſſa ſunt inſtituti; patricios item, qui patriciorum; deinde, totam hanc gerendorum magiſtratuum rationem paulatim eſſe permixtam, atque commutatam. nam plebi, cui tantum plebeii magiſtratus patuerant, poſt etiam ad patricios omnes aditus fuit. nec tamen mutatum eſt nomen; ſed patricii ſemper magiſtratus dicti, qui primis temporibus patriciorum cauſſa facti, poſtea communicati cum plebe ſunt. plebeios tamen magiſtratus patricii homines non geſſere, quia, credo, contra dignitatem ducerent, quum majora conſequi poſſent, minora perſequi. Generale illud fuit, ne is, qui comitiis præeſſet, ſui rationem in petendo

petendo magistratu haberet; idque lege vetitum, significat Liv. lib. x. (15. extr.) Etiam, ne quis magistratum absens peteret, legem tulit Pompeius Magnus in tertio consulatu; in qua quum neminem excepisset, mox, soceri sui C. Cæsaris recordatus, lege jam in æs incisa, & in ærarium condita, correxit errorem, uno Cæsare excepto. quod a Tranquillo proditum (cap. 28. Jul.) legimus.

Magistrātio, ōnis. f. Apul. de Dogm. Plat. lib. 2. p. 15. Elmenh. Quæ beneficio solo naturæ proveniunt, vel quæ solis disciplinis traduntur, & magistratione discuntur. Ita restituit Salmas. ad Solin. p. 336. Inde, Publicæ magistrationes in Cod. Theod. sunt Scholæ publicæ. Sed Elmenh. Magistra ratione.

Magma, ătis. n. [μάγμα] Pastillus & massa facta ex unguentorum fæcibus. Plin. lib. 13. cap. 2. Siccis odoribus constant quæ diapasmata vocantur. Nam fæcem unguenti magma appellant.

Magma croci, quod quasi Recrementum est ejus. Cels. lib. 5. cap. 18. adde Scribon. Larg. Compos. 157.

Magmamatārius, i. m. μυρεψός. Gloss. Lat. Gr. [legendum Magmatarius, vel Magmamentarius.

Magmentum, ut ait Festus, veteres dixerunt quasi Magis augmentatum. Alii Magmentum dicunt, quasi Majus augmentum, & auxilium: quoniam augebant numerum hi qui accedebant alienigenæ ut adjumento essent.

Magmentum, a Magis: quod ad religionem magis pertinet, inquit Varro de L. L. lib. 4. 22. Utitur Arnob. 7. p. 230.

Magmentārius, a, um. Adj. ut, Magmentaria fana. Arnob. lib. adv. Gent. Itaque propter hoc magmentaria fana constituta sunt certis locis, quo id imponeretur. Sic restituit Turneb. Advers. 22. 6. quum alii Mentarea legant, nullo sane sensu. Sunt autem Magmentaria fana, Vasa sacra, quibus magmenta & exta sacra imposita aræ inferebantur. Vetus lexicon, Magmentarium, ἐφ' ᾧ τὰ σπλάγχνα ἀναπθέμενα τοῖς βωμοῖς προσφέρονται. Itaque libentissime Magmentaria vasa legerem.

Magna Græcia, [Μεγάλη Ἑλλὰς] dicta est ea pars Italiæ, quæ a Tarento usque ad Cumas est, vel (ut Plin. lib. 3. cap. 10. ait) a Locris Italiæ fronte, ad Tarentum usque protenditur. Sic dicta, quod multæ magnæque civitates in ea fuerint a Græcis conditæ, ut ait Festus. V. Justin. lib. 20. pr. Virg. 3. Æn. 398.

Effuge, cuncta malis habitantur mœnia Graiis. A quibusdam tota Italia dicta est Major Græcia. Ovid. 4. Fast. 64.

Itala nam tellus Græcia Major erat. conf. Græcia.

Magnalia, Magnanimitas, Magnanimus, Magnarius, Magnates, V. magnus.

Magnes, ētis. m. [μάγνης] Genus lapidis ad se ferrum attrahentis. Plin. lib. 36. cap. 16. Quid ferri duritia pugnacius? Sed cedit & patitur mores; trahitur namque a magnete lapide, domitrixque illa rerum omnium materia ad inane nescio quid currit; atque ut propius venit, assistit, teneturque & complexu hæret. Sideritin ob hoc alio nomine appellant, quidam Heracleon. Magnes appellatus est ab inventore, ut auctor est Nicander, in Ida repertus. Namque & passim invenitur, ut in Hispania quoque. Invenisse autem fertur clavis crepidarum, & baculi cuspide hærentibus, quum armenta pasceret. Hæc Plin. Lucret. lib. 6. 908.

Quem magneta vocant patrio de nomine Graji,
Magnetum quia fit patriis in finibus ortus.

Allicit & trahit ferrum magnes lapis. Cic. 1. de Divin. 86.

Magnēticus, a, um. Adj. [μαγνητικός] Claud. de Magn. 26.

— Venerem magnetica gemma figurat.

Magnes, [Μάγνης] Atheniensis Comicus antiquæ comœdiæ, tempore Epicharmi, docuit fabulas novem, vicit duabus.

Magnes item alter Smyrnæus, puer, præ ceteris mortalibus formosus: poetica insuper & musica ornatus, corona insignis aurea, ac habitu molliore indutus, civitates obibat multis dilectus, præsertim Gygi Lydorum regi. Cognati autem ejus probrum hujusmodi perosi, capta occasione comam ejus detonderunt: vestem, ornatumque omnem laceraverunt. Quare perturbatus Gyges, in Magnesios bellum movit; quibus tandem superatis revertens, Sardibus panegyres celebravit magnificentissimas. Suidas.

Magnēsia, [Μαγνησία] Macedoniæ regio, Thessaliæ annexa. Plin. 4. 9. Est & Magnesia, urbs ejusdem regionis.

Alia in Asia, ad Sipylum montem, apud quam Scipio Asiaticus Antiochum regem magna clade affecit, teste Liv. 37. 37. & seqq.

Et civitas item Ioniæ ad Mæandrum fluvium, auctore Stephano, Themistocli donata. V. Thucyd. & Nep. 2. 10. 3.

Magnētes, [Μάγνητες] qui & Magnesii populi vocati sunt. Lucan. lib. 6. 385.

Et Magnetes equis Minyæ gens cognita remis. V. Liv. 35. 31.

Magnēsis, ĭdos. f. [Μαγνησὶς] Quæ ex Magnesia est. Ovid. 12. Epist. 9.

Cur unquam Colchi Magnesida vidimus Argo?

Magnēsius & Magnessus, a, um. Adj. Lucret. 6. 1062. & Hor. 3. Carm. 7. 18.

Magnētarches, æ. m. [Μαγνητάρχης] apud Magnetes erat, princeps Concilio gentis præsidens. Livius 35. 31. Magnetarchen summum magistratum vocant.

Magnus, a, um. Adj. [μέγας, μεγαλεῖος, ἀμέγαρτος, κητώδης] Grandem significat. cujus comparativum est Major, superlativum Maximus.

Acervus. Virg. 1. Georg. 158.
Adjutor. Hor. 1. Serm. 9. 46.
Ædes, Laxæ. Hor. 2. Serm. 7. 11.
Æquor. Virg. 4. Georg. 388.
Amore dilectus. Virg. 1. Æn. 248.
Animus. ut, Majorem ad res gerendas animum facit cura. Cic. 1. Off. 12.
Bellum. Virg. 2. Æn. 193.
Calceus pede major. Hor. 1. Epist. 10. 43.
Caput. Plaut. Pseud. 4. 7. 21.
Caterva. Virg. 1. Æn. 501. & 2. 40.
Causa doloris. Propert. lib. 1. 16. 35.
Certamen. Virg. 7. Ecl. 16.
Clamor. Virg. 3. Georg. 375.
Cœna. Hor. 2. Serm. 6. 104.
Cogitatio. Tacit. 15. Ann. 54.
Concursu accedere magno. Virg. 1. Æn. 513.
Corpus crassa farragine. Virg. 3. Georg. 205.

Cura. Virg. 4. Georg. 354.
Dedecus. Hor. 1. Serm. 4. 51.
Dies. Tacit. Agric. 34. extr. Transfigite cum expeditionibus. Imponite quinquaginta annis magnum diem. Magnum diem, felicissimæ & lætissimæ victoriæ diem, quo bellum erit totum confectum, nullis superstitibus ejus reliquiis, appellat. Turnebus. V. dies.
Dii magni. Virg. 3. Æn. 12.
Documentum. Hor. 1. Serm. 4. 110.
Dos. Hor. 3. Carm. 24. 21.
Exitium. Virg. 2. Æn. 190.
Fas, nefasque. Hor. Epod. 5. 87.
Fastidia. Hor. 2. Serm. 4. 78.
Fortuna. Hor. 3. Carm. 27. 74.
Gratia major debetur illi. Hor. 1. Serm. 6. 18.
Honos. Ovid. 13. Met. 95.
Ignis. Plaut. Capt. 4. 2. 64.
Ingenium. Cic. 4. Acad. 1.
Intervalla. Lucret. lib. 2. 97.
Ira. Virg. 5. Æn. 707.
Labor. Hor. 1. Serm. 9. 59.
Lætitia. Catull. ad Mulum, 81. 2.
Laus. Hor. 2. Serm. 3. 99.
Licentia. Hor. de Arte Poet. 211.
Lites. Hor. 1. Epist. 16. 42.
Lues. Virg. 4. Georg. 454.
Modus. ut, Majorem in modum eum tibi commendo. Cic. 2. Q. frat. 14.
Momentum. ut, Magnum in omnia momentum Syphax affectanti res Africæ erat, opulentissimus ejus terræ rex, &c. Liv. 28. 17.
Motus. Virg. 4. Georg. 68.
Murmur. Virg. 1. Æn. 59.
Naufragia. Lucret. lib. 2. 552.
Numerus frumenti. Cic. 4. Verr. 176.
Numina magna loci. Virg. 3. Æn. 697.
Onus majus nostris viribus. Ovid. 4. Trist. 10. 36.
Opes. Hor. 3. Carm. 16. 28.
Opprobrium. Hor. 3. Carm. 24. 42.
Opus magnum in manibus habeo. Cic. 1. Acad. 4.
Parens. Ovid. 1. Met. 383.

Ossaque post tergum Magnæ jactate parentis. Et non multo post,
Magna parens terra est. Ad quem locum Turnebus, Quum Magnus pater, inquit, Latinis fit Avus, major pater, proavus, maximus, abavus, Magnam parentem reor dici Tellurem antiquam & primam humani generis procreatricem. Eodem fortasse modo & Patria, Magna parens vocari posset, quam Cicero in libris de Republica appellat Antiquiorem parentem. Sic enim scribit, Sed quoniam plurima beneficia continet patria, & est antiquior parens, quam si quis, ut aiunt, curaverit, major ei profecto quam parenti debetur gratia. Hæc ille.

Magna pars Arabiæ. Plin. lib. 12. cap. 14.
Magna ex parte, pro Fere. Cic. 1. Tusc. 1. Aut omnino, aut magna ex parte essem aliquando liberatus, &c.
Magnam partem occupatus in. Cic. 4. Tusc. 9. Chrysippus & Stoici, quum de animi perturbationibus disputant, magnam partem in his partiendis & definiendis occupati sunt.
Pondus. Plin. lib. 12. cap. 19.
Pondus auri. Virg. 3. Æn. 49.
Pretii. Plaut. Stich. 1. 3. 81.
Prudentia major rerum. Virg. 1. Georg. 416.
Regio magna miranda. Hæc duo epitheta ἀσυνδέτως posuit Lucret. lib. 1. 727.

Quæ quum magna modis multis miranda videtur,
Gentibus humanis regio.

Res magnæ. Hor. 1. Serm. 5. 15.
Risus, jocusque. Hor. 1. Serm. 8. 50.
Ritus. Plin. lib. 11. cap. 37.
Rumor. Plin. 9. Epist. 3.
Signum. Ter. And. 2. 2. 29.
Spiritus & incessus major corpore. Hor. 2. Serm. 3. 310.
Stridor. Virg. 1. Georg. 407.
Terrorem magnum inferre alicui. Hor. 3. Carm. 4. 49.
Ventus. Plaut. Milit. 2. 6. 33.
Vires majores. Plin. lib. 11. cap. 30.
Vis magna. Virg. 1. Georg. 169.
Vis major, est Impulsus & instinctus dei, & major quædam quam hominum vis & potestas. Cic. 1. Tusc. 64. Aut eloquentiam sine majore quadam vi fluere, abundantem sonantibus verbis, uberibusque sententiis. Vis Major, Horridior quædam & vehementior interdum tempestas: quo sensu apud Jurisconsultos exempla passim offendes. Turnebus. V. vis.
Vitium. Hor. 2. Serm. 2. 69.
Voce magna confiteri. Cic. pro Cæcin. 92.
Magis major. In magis.
Multo maximus. In multus.
Inter omnes maximus fluvius. Ovid. 4. de Pont. 10. 57.
Agmen, Numerosum. Virg. 1. Georg. 381.
Grex. V. grex.
Populus. Plaut. Truc. 1. 1. 55.
Populo in magno coorta seditio. Virg. 1. Æn. 152.
Turba maxima. Virg. 6. Æn. 611.
Magnus amator mulierum. Plaut. Men. 2. 1. 43.
Amicus. Cic. 7. Fam. 29. Sed, amice magne, noli hanc epistolam Attico ostendere. Veteribus, inquit Turnebus, magni erant amici homines potentes, qui ab inferioribus, ut clientibus patroni, observantia omni & officio necessitudinis & obsequii colebantur. Juven. 6. Sat. 312.

— Tu calcas, luce reversa,
Conjugis urinam, magnos visurus amicos. i. e. Dum salutatum is homines potentes. [Potest tamen apud Cic. de Summo, vel intimo amico intelligi.

Magnus, pro Stolido; V. Barth. ad Claud. Mamert. p. 373.
Magnus pro Opulento. ut Magna & vetere prosapia. Suet. in Galb. cap. 2. Sic, Magnas propinquitates pro Opulentis dixit Idem Othon. cap. 1. conf. paulo ante Amicus magnus.

Eques. Hor. Epod. 4. 15.
Pueri magni, Nobiles & magnorum virorum filii. Hor. 1. Serm. 6. 72.
Lingua, Magniloqua, superba. Hor. 4. Carm. 6. 1.
Ore magno sonare. Virg. 3. Georg. 294.
Major, ad annos relatum, pro Longioris ævi. Ter. Eun. 3. 3. 21.
Verum ea si vivit, annos nata est sedecim:
Non major. Martial. lib. 9. 31.
— major erat mensibus illa tribus.
Magno natu. Liv. 3. 71. Consurgit P. Scaptius de plebe, magno natu.
Major natu. Cic. 1. Tusc. 3. Anno ante natum Ennium, qui fuit major natu quam Plautus & Nævius.
Audivi ex majoribus natu hoc idem fuisse. Cic. 1. Off. 109.
Majores natu consulemus. Liv. 1.
Maximus natu. Liv. 21. 19. & Ter. Adel. 5. 4. 27. Pro quo Nepos 14. 71. Maximo natu filius.
Natu maxima una e multis. Virg. 5. Æn. 644.
Major invidia, Superior. Hor. 2. Carm. 20. pr.
Non usitata, nec tenui ferar
Penna, biformis per liquidum æthera
Vates, neque in terris morabor
Longius; invidiaque major
Urbes relinquam. Major invidia, i. e. Per invidiam, aut certe Major quam sit invidia, quia invidiam gloria superavero. [Hellenismus est.
Magnum est quicquid quæritat. Plaut. Merc. 4. 5. 17.
Magnum facere, i. e. Magnum aliquid præstare. Hor. 1. Serm. 10. 20.
Narras magnum, vix credibile. Hor. 1. Serm. 9. 52.
Peccare magna. Tacit. 11. Ann. 36.
Magnum est efficere ut quis intelligat quid sit illud verum & simplex bonum. Cic. 1. Acad. 7. h. e. Magni laboris, vel Magnæ utilitatis.
Magnum est in amicitia, superiorem parem esse inferiori. Cic. de Amicit.
Majus. Plaut. Trucul. 5. 17.
Quanquam parum est. M. ad omne majus istuc positum parum est. In emendatis codd. aliter legitur.
Quod majus est. Cic. de Amicit. 71. Quod si tanta vis probitatis est, ut eam, vel in eis, quos nunquam vidimus, vel (quod majus est) in hoste etiam diligamus.
Concipere majora animo. Ovid. 15. Met. 5.
Viribus majora audere. Virg. 10. Æn. 811.
Magno, absolute positum, pro Magno pretio. Plin. in Paneg. Magno æstimabatur. Idem 2. Epist. 6. Magno constat. Cic. 5. Verr. 71. Si magno emerat: quoniam tu es, qui diligentissime pretium exquisisti, qui, ut ais, magno vendidisti: quare putabas emptori lucrum addi oportere?
Mercari aliquid magno. Virg. 2. Æn. 104.
Maximo pretio. Plin. lib. 12. cap. 12.
Magni item absolute, pro eodem. Cic. 15. Fam. 15. Magni erunt mihi litteræ tuæ. i. e. Habebo eas in pretio.
In eo bello ejus opera magni fuit. Nep. 9. 1. 1.
Magnum, pro Valde. Plaut. Mostell. 2. 2. 57.
Atque ille exclamat de repente maximum.
Major morbus, qui & Comitialis dicitur. Cels. lib. 3. cap. 23.
Majores [πρόγονοι] intelligi possunt quicunque Avi, abavi, proavi, attavi, tritavi, & ante hos in infinitum. Cic. in Salust. 5. Ego meis majoribus virtute mea præluxi: ut, si prius noti non fuerint, a me accipiant initium memoriæ suæ. Hor. 1. Serm. 5. 55.
— ab his majoribus orti
Ad pugnam venere. Videtur Horatius intelligere eos Majores nostros vocari, non quicunque ætate nos antecesserunt, sed tantum qui in honore aliquo & dignitate fuerunt. Nam & hoc loco manifesta ironia est: & infra paulo, sat. 6. 10. apertius indicat quum inquit,
Multos sæpe viros nullis majoribus ortos. i. e. Obscuro genere natos, & novos homines.
Major herus, Paterfamilias; Minor, Filius. Plaut. Truc. 2. 2. 53.
Nisi ista ego vestra hero majori facta denarravero. Sic, Dominas minores, pro Filiabus ponit Augustin. Confess. 9. 8. 5.
Majores, de Auctoribus sectæ, aut disciplinæ. Apul. Apol. p. 297. Majores meos, Aristotelem dico & Theophrastum &c. & in Florid. pr. At non itidem major meus Socrates.
Optimus maximus, non solum de Deo dicitur, sed de fundo, agro, domo, & aliis. Cels. in l. Quum venderes D. de Contrahenda emptione, Quum venderes fundum, non dixisti, Ita ut optimus maximusque est: verum est (quod Quinto Mucio placebat) non liberum, sed qualis esset, fundum præstari oportere.
Maximus Pontifex dicebatur, quod maximus rerum quæ ad sacra, & religiones pertinent, judex sit, vindexque contumaciæ privatorum, magistratuumque. Minorum Pontificum Maximus dicitur, qui primus in id collegium venit. Item Maximus qui novissimus. Festus. V. PONTIFEX.
Maximæ dignationis Flamen dialis est inter quindecim Flamines: & quum ceteri discrimina majestatis suæ habeant, minimi habetur Pomonalis, quod Pomona levissimo fructui agrorum præsidet pomis. Festus.
Majores Flamines appellabantur patricii generis: Minores, plebeji. Festus.
Maximus Curio, Cujus auctoritate curiæ, omnesque curiones reguntur. Festus. V. CURIO.
Maximi annales appellabantur non magnitudine, sed quod eos Pontifex maximus consecrasset. Festus.
Majorem Consulem L. Cæsar putabat dici, vel eum penes quem fasces sunt, vel eum qui prior creatus sit. Prætorem autem Majorem, Urbanum: Minores, ceteros. Maximum Prætorem dici putant alii eum qui maximi imperii sit: alii qui ætatis maximæ pro collegio; quia augurum decretum est, quod in salutis augurio Prætores majores & minores appellantur, non ad ætatem, sed ad vim imperii pertinere. Festus.
Magnum annum dicunt mathematici, Quo septem sidera errantia, expletis propriis cursibus, sibimet concordant. Paulus. V. Cic. 2. de Nat. Deor. 52.
Maximam hostiam ovili pecoris appellabant, non ab amplitudine corporis, sed ab animo placidiore. Festus. [Scribendum Ovilli omnino, aut Ovilis pecoris. Prius tamen malim.
Magnum socerum appellat vir Avum uxoris suæ. Magnam socrum vir Aviam uxoris suæ appellat. Festus.
Major socer, Uxoris meæ proavus. Major socrus, Uxoris meæ proavia. Festus.
Major patruus, Avi & aviæ patruus. Major amita, Avi & aviæ amita. Festus.
Major avunculus, Avi & aviæ avunculus. Festus. [Apud Suet. in Aug. cap. 7. Julius Cæsar Octaviani Major avunculus dicitur, qui fuit ipsius Aviæ frater. Sic & in Claud. 3. nec aliter JCti. V. AVUNCULUS. Prorsus nugari videtur Paulus.
Major magistratus Consul dicitur. Festus.
Magni dicuntur homines, Qui res magnas gesserunt. ut Alexander & Pompeius. V. Spanheim. de Usu Num. diss. 10. p. 66.
Achilles magnus. In ACHILLES.
Animæ, h. e. Excellentium & præstantium virorum animæ, seu manes. Suet. Si, ut sapientibus placet, non cum corpore extinguuntur magnæ animæ. [Hoc unde sit nescio, nec comparet in Suetonii fragmentis a viris doctis collectis. apud Hor. 1. od. 12. 37.
— animæque mugnæ
Prodigum, Pœno superante, Paullum.
Duces. Hor. 2. Carm. 1. 21.
Mens major humana. Sil. lib. 7. 5.
Pectus. Virg. 4. Æn. 448.
Haud secus assiduis hinc atque hinc vocibus heros
Tunditur, & magno præsentit pectore curas.
Vir maximus & spectatus. Cic. de Amicit. 9. Hi ne comparentur Catoni, maximo & spectato viro.
Animo magnus, major imperio sui. Plin. lib. 35. cap. 10.
Animo stabili & firmo & magno vir. Cic. 3. de Finib. 29.
Bello major. Virg. 1. Æn. 550.
Rex erat Æneas nobis, quo justior alter
Nec pietate fuit, nec bello major & armis.
Maximus ille armis, maximus ille toga. Ovid. ad Liv. 14.
Vir maximus factis. Ovid. 14. Met. 108.
Principum maximus. Hor. 4. Carm. 14. 6.
Regum magnorum maxime. Hor. 1. Serm. 3. 136.
MAGNUS Cn. Pompeius cognomento fuit. Appian. Mithrid. p. 152. principio, Quasi Magnus esset factus a Ro. dantibus illi magnam potentiam. Idem in 2. Civil p. 240. Paris. Videtur interpretationem alteram non probare. μέγας τε ὀνομασθεὶς καὶ Μέγας ἐπικληθείς. Utitur autem alicubi Romana voce, dicens Μάγνον, ut Bell. Civil. lib. 4. 326. Νεώτερος ὢν οἱ τῶν Μάγνου Πομπηΐου παίδων. H. St. Nimirum ita loquitur de Magni cognomine Appianus priori loco, quasi non ob rerum gestarum, verum ob concessæ potentiæ magnitudinem, Pompeio datum sit, quum posteriori loco communi sententiæ astipuletur.
MAGNITŪDO, ĭnis. f. [μέγεθος, ὄγκος, μεγαλεῖον] Amplitudo, sublimitas.
Ampla magnitudo. In AMPLUS.
Inaudita. V. INAUDITUS.
Inhabilis magnitudinis navis. V. INHABILIS.
Justa. V. JUSTUS.
Capere magnitudinem. In CAPIO.
Cogere in. V. COGO.
Complere magnitudinem alicujus rei. Plin. lib. 16. cap. 7.
Excedere in nimiam magnitudinem. Cels. lib. 2. cap. 21.
Implere magnitudinem suam anno. V. IMPLEO.
Acerbitatis & odii magnitudo. Cic. pro Deiot. 30.
Æris alieni. Cic. pro Rosc. Amer. 39.
Amoris. Cic. 2. Fam. 7.
Animi. Cic. in Partit. 81. Magnitudinem animi superbia imitatur in animis extollendis. Et 1. Fam. 7. Magnitudinem animi ne inflectas cujusquam injuria.
Causarum magnitudo & varietas. Cic. 1. de Orat. 15.
Frigorum. Cic. 7. Verr. 23.
Fructuum. Cic. 2. contra Rull. 94.
Maris Ægæi. Cic. 3. de Fin. 45.
Mundi. Cic. 1. Off. 154.
Quæstus. Cic. 7. Verr. 23.
Periculi. Cic. pro Quint. 6.
Regionum. Cic. 13. Philip. 5.
Conspicuus magnitudine. In CONSPICIO.
MAGNĬTAS, ātis. f. [μεγαλότης] pro Magnitudine apud antiquos. Accius apud Non. 2. 523. Neque sat fingi, neque dici potest pro magnitate.
MAXĬMĬTAS, ātis. f. [μεγιστότης] Magnitudo. Lucret. lib. 2. 497.
Ne quædam cogas immani maximitate
Esse supra, quod jam docui non posse probari. Vox est rara. Usus est Arnobius, lib. 6. p. 204. Porrigere se longius atque in maximitatem producere.
MAGNALIA, ium. n. pl. [τὰ μεγαλεῖα] Res magnæ atque illustres apud Tertull. & Cyprian. V. Borrich. Cogitat. p. 157. Usus est vulgatus Interpres Act. 2. 11. Magnalia miraculorum. August. Confess. 13. 27.
MAGNĀRIUS, [μεγαλέμπορος] Negotiator magnarius, apud Apuleium lib. 1. Miles. p. 104. Elm. pro Magno negotiatore ponitur, a negotiorum magnitudine, tanquam clarus in obeundis magnis mercaturis. Vetus Inscr. apud Gruter. 283. 1. CORPVS CORIARIORVM MAGNARIORVM. V. Turneb. Advers. 27. 21.
MAGNĀTES, ium. m. pl. Optimates. Vet. Inscript. quam produxit Demster. ad Rosin. Antiq. MANSIONES PALATINORVM SALIORVM A VETERIBVS OB ARMORVM MAGNATIVM CVSTODIAM CONSTITVTAS, LONGANIMITATE NEGLECTAS PECVNIA SVA REPARAVERVNT PONTIFICES VESTAE V V CC PRO MAGISTRO PROTI IACILII LVCILII PRAETEXTATI.
MAJUSCŬLUS, dimin. a Major, tam ad corpus, quam ad ætatem refertur. Plin. lib. 26. cap. 6. Folia sunt majuscula, quam hederæ. De tussilagine seu bechio herba. Ter. Eun. 3. 3. 21. Thais, ego quam sum, majuscula est. i. e. Paulo major ætate.
Pone hic MAJESTAS. H. St. Ita debuit & MAGIS, & MAXIME huc trahi. Sed quid vetat suo loco legi?
MAGNĀNĬMUS, a, um. Adj. [μεγαλόψυχος, εὔψυχος, μεγαλήτωρ] Qui magno animo est. Cic. 4. Tusc. 61. Constantem enim quendam volumus, sedatum, gravem, humana omnia prementem, illum esse, quem

quem magnanimum & fortem virum dicimus. Talis autem nec mærens, nec timens, nec cupiens, nec gestiens esse quisquam potest.
Achilles magnanimus. In ACHILLES.
Duces. Virg. 4. Georg. 4.
Equi. Virg. 3. Æn. 704.
Gentes. Virg. 10. Æn. 139.
Heroes. Virg. 6. Æn. 647.
Leo. Ovid. 3. Trist. 5. 33.
Magnanimus, [μακρόθυμος] Patiens. V. seq. dict.

MAGNANIMĬTAS, ātis. f. [εὐψυχία, μεγαλοψυχία] Sublimitas, & præstantia animi. Cic. 1. Offic. 152. Nam quum omnis honestas manet a partibus quatuor, quorum una sit cognitionis, altera communitatis, tertia magnanimitatis, &c.
Magnanimitas, quod est subinde in litteris apostolicis μακροθυμία, quod alii vertunt Longanimitatem. Cyprianus in tractatu de Eleemosyna, Hæc hæreant firmiter sensibus nostris, hæc intelligantur plena fide, hæc corde toto diligantur, hæc indesinentium operum magnanimitate redimantur. De præmiis cælestibus homini Christiano promissis. Idem in tractatu de Zelo & livore, Caritas magnanima est, caritas benigna, caritas non zelat: docens scilicet & ostendens eum posse caritatem tenere, quisquis magnanimus & benignus, & a zelo & livore alienus est. Hæc ex Erasmo in Cyprianum.

MAGNĬDĬCUS, a, um. Adj. Plaut. Rud. 2. 6. 31.
Dum tuis auscuIto magnidicis mendaciis. Idem Mil. Glor. 3. 3. 48. & Ammian. 23. 6. Persis.

MAGNĬFĂCIO, ĕre. Extollere. Ter. Hec. 2. 2. 18.
Quem ego intellexi illam haud minus, quam seipsum magnifacere.
Et Cic 13. Fam. 16. Ejus libertum Apollonium jam tum equidem cum ille viveret, & magnifaciebam & probabam. Al. divise scribunt Magni facere.

MAGNĬFĬCUS, a, um. Adj. [μεγαλοπρεπής, μεγαλεῖος, μεγαλουργός] Qui in magnis pro dignitate sumptum facit, quique circa publicam magnificentiam impensas facit honorificas, veluti in ludis, in rebus diis sacrificatis, in ædificiis, in epulo publico: non autem qui in seipsum sumptuosus est. [Hic Munificum cum Magnifico confundit.] Liv. 1. 10. Inde exercitu victore reducto, ipse cum factis vir magnificus, tum factorum ostentator haud minor,&c. V. Cic. loc. in MAGNIFICENTIA.
Ædes magnifica. Ovid. 6. Fast. 637.
Apparatus. h. e. Sumptuosus & lautus, vel potius Immodicus. Cic. 1. Offic. 25.
Cœna. Cic. 9. Fam. 16.
Defensio magnifica & præclara. Cic. 7. Verr. 1.
Domus. Plin. lib. 17. cap. 1.
Genus dicendi. Cic. 2. de Orat. 89.
Ludi. Cic. 3. Q. frat. 8.
Ornatus. Cic. 3. Verr. 58.
Splendor. Lucret. lib. 4. 1023.
Succus in usu, medicamentisque. Plin. lib. 19. cap. 3.
Triumphi. Ovid. 1. Amor. 2. 28.
Verba. Ter. Eun. 4. 6. 3.
Usque adeo ego illius ferre possum ineptias, & magnifica verba. i. e. Jactantiæ & ostentationis plena.
Urbes. Ovid. 2. de Pont. 10. 21.
Magnificum abunde est voluisse. Plin. in Præf.
Dicere aliquid magnificum. Tibul. lib. 1. 5. 6.
Magnificus, nonnunquam in malam partem sumitur. Unde illud Cornelii Nepotis de Attico in ejus vita cap. 13. Quod elegans fuerit, non magnificus: splendidus, non sumptuosus. Ter. Heaut. 2. 1. 15.
Mea est potens, procax, magnifica, sumptuosa, nobilis.
Magnificissima dicebant antiqui pro Magnificentissima. Re enim vera Magnificens dici non potest, unde Magnificentissima videtur deduci. Fest.
Magnificentior. Cic. 2. de Fin. 113. Ad altiora quædam & magnificentiora, mihi crede, Torquate, nati sumus.
Magnificentissimum Senatusconsultum. h. e. Amplissimum & nobilissimum. Cic. 1. de Divin. 59.
Magnificentissima ædilitas. Cic. 2. Off. 57.

MAGNIFĬCE, Adv. [μεγαλοπρεπῶς, μεγαλείως, μεγαλωστί] Laute, honorifice. Ter. Heaut. 3. 2. 45.
Et næ ego te (si usus veniat) magnifice, Chreme, Tractare possim.
Magnifice aliquem accipere, Honorifice. Plaut. Pseud. 1. 2. 4.
Compellare aliquem. Plaut. Pseud. 2. 4. 11.
Dicere, Laudabiliter, cum excellentia quadam. Ter. Adelph. 2. 3. 4.
Efferre se, Multum, mirum in modum. Ter. Heaut. 4. 3. 31.
Habitare. Cic. pro Domo 115.
Incedere. Liv. 2. 6. Ipse en ille, nostris decoratus insignibus, magnifice incedit.
Ire advorsum. Plaut. Cas. 3. 6. 4.
Loqui. Cic. ad Brut. 16. Juvat magnifice loqui, & certe decet apud ignorantes.
Loqui magna magnifice. Tibul. lib. 2. 6. 11.
Vivere. Cic. 1. Offic. 92. Hæc præscripta servantem licet graviter, magnifice, animoseque vivere, atque etiam simpliciter, fideliter, & vitæ hominum amice.
Magnifice utilis. Plin. lib. 23. cap. 7.
Magnificius, Cato pro Magnificentius dixit: & non frustra. Nam positivus ejus Magnifice est. Festus.

MAGNIFICENTER, Aliud Adv. Vitruv. 6. 11. Cum magnificenter opus perfectum adspicietur. Et 1. 6. Oppidum magnificenter ædificatum.

MAGNIFICENTIA, æ. f. [μεγαλοπρέπεια, μεγαλειότης, μεγαλουργία] Est (inquit Cic. 2. de Invent. 167.) Rerum magnarum & excelsarum, cum animi ampla quadam & splendida propositione, agitatio atque administratio. Ter. Phorm. 5. 8. 37.
I hinc in malam rem cum istac magnificentia. Cic. pro Muren. 39. Noli ludorum hujus elegantiam, & scenæ magnificentiam valde contemnere.
Adhibere magnificentiam. In ADHIBEO.
Abstruere aliquid magnificentia. In ABSTRUO.
Magnificentia verborum. h. e. Apparatus. Cic. de Amicit. 21. Ne metiamur eam, ut quidam docti, verborum magnificentia.
Magnificentia & Despicientia rerum humanarum. Cic. 1. Offic. 72. Capessentibus autem Remp. nihilo minus, quam Philosophis, haud scio an magis etiam, & magnificentia, & despicientia adhibenda sit rerum humanarum.

MAGNIFĬCO, [μεγαλύνω, μεγαλύνω] āre. Extollere, exaltare. Plin. lib. 17. cap. 9. M. Varr. principatum dat turdorum fimo ex aviariis. Quod etiam pabulo boum suumque magnificat: neque alio cibo celerius pinguescere asseverat. Plaut. Men. 2. 3. 19.
— quia poi te unum ex omnibus
Venus voluit me magnificare: atque id haud immerito tuo.

MAGNIFICĀTIO, ōnis. f. Macrob. Saturn. 5. 13. Personarum varia magnificatio.

MAGNĬLŎQUUS, a, um. Adj. [μεγαλοῤῥήμων, ἀμφασίης] Qui magna loquitur. Martial. lib. 2. 43.
Candide, κοινὰ φίλων hæc sunt tua, Candide, πάντα,
Quæ tu magniloquus nocte dieque sonas.
Homerus magniloquus. Stat. 5. Silv. 3. 62.
Flatus magniloqui. Stat. 3. Theb. 192.
Ore magniloquo tumidus. Ovid. 8. Met. 396.

MAGNILOQUENTIA, æ. f. [μεγαλοῤῥημοσύνη] Cic. in Orat. 191. Quod ille dactylicus numerus hexametrorum magniloquentiæ sit accommodatior.
Homeri magniloquentia. Cic. 13. Fam. 15.
Rhodiorum legati magniloquentiam vix Curia ante ceperat. Liv. 44. 15. pr.

MAGNĬPENDO, [περὶ πολλοῦ ποιέομαι] ĕre. In magna æstimatione habere. Plaut. Pseud. 1. 2. 85.
— sed, scio, tu oleum haud magnipendis, vino te
Devincis. Ter. Adel. 5. 4. 25.
Ego quoque a meis me amari, & magnipendi postulo. Hoc quoque alias divise scribitur, Magni pendere.

MAGNŎPĔRE, Adv. [λίαν, μεγάλως] Valde, vehementer. Ter. Heaut. 4. 1. 13.
Meministine me esse gravidam, & mihi te magnopere interminatum, Si puellam parerem, nolle tolli?
Magnopere labi. Lucret. lib. 2. 176.
— sed in omnibus rebus
Magnopere, a vera lapsi ratione videntur.
Magno opere, separatim etiam aliquando legas. Cic. 13. Fam. 34. magnoque opere abs te peto, uti &c.
Magnopere censeo tibi Romam properandum. h. e. Operæ pretium esse. Cic. 15. Fam. 14. Ego ceterarum rerum causa tibi Romam magnopere properandum censeo.
Nemo magnopere eminebat in novo populo. Liv. 1. 17. pr.
Magnopere providendum. Cic. pro Font. Et 4. Verr. 28. Qua de re, Judices, vobis magnopere providendum est.
Magnopere nil facere. Cic. 7. Verr. 103. Quid, inquam, magnopere potuit Cleomenes facere, istius avaritia navibus exinanitis?
Non magnopere laboro; quod vulgo dicunt, *Non multum curo.* Cic. pro Rosc. Com. 43. Et quorsum recidat responsum tuum non magnopere laboro.
Non magnopere miror. Cic. 4. Acad.
Non magnopere quærere. Cic. 6. Verr. 1. Genus ipsum prius agnoscite, judices, deinde fortasse non magnopere quæretis, quo nomine appellandum putetis.
Nihil dicendum magnopere videtur. Cic. pro Rosc. Amer. 124. Tametsi ita res se habet, ut mihi in communem causam sectorum dicendum nihil magnopere videatur.
Non magnopere visus Phœnix in toto orbe. Plin. lib. 10. cap. 2.

MAXĬMŎPĔRE, [σφοδρότατα] superlativi gradus adverbium, Idem quod Vehementissime. Cic. 3. Fam. 2. A te maximopere pro nostra summa conjunctione, tuaque singulari humanitate, etiam atque etiam quæso & peto, ut quibuscunque, &c.
Maximo opere, divise. Ter. Eun. 3. 3. 26.
— Thais maximo
Te orabat opere, ut cras redires.

MAGNUS PORTUS, [Πόρτος Μέγας] apud Ptolem. lib. 2. cap. 3. Britanniæ locus. Vulgo *Portsmouth*, vel Portus Hamonis, ubi civitas *Southampton.*

MĀGO, ōnis. [Μάγων] Magones plures fuerunt duces Carthaginiensium. ut, Mago Machæi successor, qui militari disciplina ordinata, conditi Pœnorum imperii gloriam reportavit. de quo Justin. l. 19. pr.
Mago alter fuit, Annibalis frater, qui causa victoriæ apud Trebiam fuit, teste Liv. 21. 54. & 55. sed apud Locros a Manlio clausus, ab Annibale liberatus est. Liv. lib. 30. 19. scribit Magonem Annibalis fratrem in agro Insubrium vulneratum, cum in Africam per legatos revocatus navigaret, apud Corsicam obiisse.
Mago alius ex gente Barcina propinquus Annibalis, a T. Manlio Prætore in Sardinia captus. Liv. 23. 41.
Mago alius a Scipione capitur apud Carthaginem in Hispania, Romamque per Lælium mittitur. Liv. 26. 46. & 27. 53.
Mago item quidam fuit Afer, qui de re rustica scripsit, de quo Columel. lib. 1. cap. 1. sic ait; Verum tamen Carthaginensem Magonem rusticationis parentem veneremur. Nam hujus octo & viginti memorabilia illa volumina ex Senatusconsulto in Latinum sermonem conversa sunt. Hujus Magonis meminit & Servius, quem Virgilium in Georgicis scribit imitatum. Meminit & hujus Varr. 1. de R. R. cap. 1. & Plin. lib. 17. cap. 10. & lib. 18. cap. 3.
Mago denique Oppidum est in minoribus Balearibus, ut scribit Pomponius in fine lib. 2. Hodie *Port Mahon*, una cum tota insula ditionis Anglicanæ.

MAGOG, [Μαγώγ] Nomen viri, filii Japhet, proprium; a quo (ut ait Josephus, lib. 1.) Magogæ dicti sunt, qui a Græcis Scythæ.

MAGUDĂRIS, sive MAGYDĂRIS, [μαγύδαρις] Priscian. lib. 7. cap. de accusativo extr. Magudaris, inquit, significat frugis, id est caulis genus, qui nascitur ex ea parte, cujus radix silphii avellitur; vel, ut alii volunt, siliginem. Hactenus Priscian. Hanc, caulem laserpicii quidam existimant. Plaut. Rud. 3. 2. 19. Seu tibi confidis fore multam magudarim. Columel. lib. 6. cap. 17. V. LASER. & Salmas. ad Plaut.

MĀGUS, i. m. [μάγος] dictio Persica, qua apud eos Sapiens significatur, eos enim Persæ Magos vocant, quos Græci Philosophos, Latini Sapientes,

Sapientes, Galli Druydas, Ægyptii Prophetas, sive Sacerdotes. Cic. 2. de Legib. 26. Patrum delubra esse in urbibus censeo; nec sequor magos Persarum, quibus auctoribus Xerxes inflammasse templa Græciæ dicitur. Sapientum & doctorum genus magorum habebatur in Persis. Cic. 1. de Divin. 46.

Artes magorum. Ovid. 7. Met. 195.

Portenta magorum. Cic. 1. de Nat. Deor. 43.

MĀGA, æ. f. Augustin. de Civ. Dei 18. 17. Maga famosissima Circe. Ovid. adjective dixit, 1. Amor. 8. 5.

Illa magas artes Ææaque carmina novit.

MAGĪA, æ. f. [μαγεία] duplex est. Altera infamis, ac immundorum spirituum commerciis inauspicata. Altera non fere aliud est, quam naturalis philosophiæ apex. Priorem illam Græci γοητείαν vocant, incantationibus & carminibus nefariæ curiositatis arte compositis concinnatam, cujus studiosos vulgo damnabiles & maleficos appellant. De qua concinnantur libri, quos improbatæ lectionis appellat Jureconsultus Ulpian. protinusque esse corrumpendos statuit. Quæ vero proprie magia nuncupatur, perfecta creditur & summa scientiæ potestas: quando Persarum lingua est Magus non fere alius, quam Divinorum interpres & cultor. Hæc & multo plura Cæl. lib. 9. cap. 23.

MAGĬCUS, a, um. Adj. [μαγικός] Quod ad magum vel magiam pertinet; ut, Magica ars. Plin. lib. 11. cap. 37. Quem vide lib. 30. cap. 1. & 2.

Artes magicæ. Virg. 4. Æn. 493.

Auxilia. Tibul. 1. 8. 5.

Carmen. Cic. 1. de Orat. 245. In magico carmine scriptum videretur. Al. melius Magistri carmine.

Linguæ magicæ potentia. Ovid. 7. Met. 330.

Os. Ovid. 14. Met. 58.

Portenta. Plin. lib. 25. cap. 3.

Ritu lustrari. Ovid. 10. Met. 398.

Sacra. Virg. 8. Ecl. 66.

Soni. Ovid. 2. de Arte Am. 102.

Terrores. Hor. 2. Epist. 2. 208.

MAGĬCE, es. f. [μαγική] Ars ipsa incantandi, quam quidam Magiam vocant. Plin. lib. 30. cap. 1. Si non expers, sedes ejus, tota Thrace magices fuisset.

MAGYDARIS, V. MAGUDARIS.

M A I

MĀJA, [Μαῖα] Atlantis filia, ex qua Jupiter Mercurium suscepit. Virg. 8. Æn. 138.

Almæ filius Maiæ, Mercurius. Hor. 1. Carm. 2. 43.

Genitus Maia, Mercurius. Virg. 1. Æn. 301.

Natus Maia, Mercurius. Hor. 2. Serm. 6. 5.

Maia, pro stella una ex Pleiadibus. Virg. 1. Georg. 225.

Est & dea, Fauni filia, cui in mellario vase non mel, sed vinum sacrificabant. V. Macrob. 1. Sat. 12.

Significat Græcis [μαῖα] & Obstetricem, ut auctor est Suidas in Socratis vita.

Maia item Græcis, patris matrisque matrem significat, qua voce, ut patria passim utuntur Patavini, pro amita.

Est etiam προσφώνησις πρὸς πρεσβυτὴν τιμητική, i. e. honesta adversus ætatem grandiorum alloquutio. Hesych.

Apud Aristot. quoque lib. 4. cap. 2. pr. de Hist. Animal. Cancrorum maximi dicuntur μαῖαι, hoc est maiæ; ut Theod. etiam placet. V. Plin. l. 9. c. 32. [Si Græcum nomen est μαῖα, Latine Mæa scribendum, aut Græce μαῖα.

MĀJĀLIS, is. m. [τομίας χοῖρος] Majales, porci castrati dicti sunt antiquis. Varr. 2. de R. R. cap. 4. Castrantur verres commodissime anniculi, utique ne minores quam semestres, quo facto nomen mutant atque e verribus dicuntur majales. Eleganter Titin. apud Non. 2. 330. Ne ego majalis fiam: pro, Ne ego castrer. V. Turneb. Adversf. 21. 15. & 29. 3. Apud Ciceronem in Pisonem, Consulem ego tum requirebam: consulem, inquam: non illum quidem, quem in hoc majali invenire non possem. Quæ lectio probatur ex Isidoro. Sed vulgo Animali, præterquam in poster. editionibus. H. St. V. Isidor. lib. 2. cap. 31. Hotoman. lib. 8. observ. cap. 7. Cic. locus exstat in ed. Verburg. 19.

MAJESTAS, ātis. f. [μεγαλειότης] a Magnitudine dicta est, auctore Festo: est autem Decus, amplitudo & dignitas, vel populi, vel Senatus, vel magistratus, vel principis, aut imperatoris, aut privati cujusdam magni viri; aut alterius etiam inanimatæ rei. Hor. 2. Epist. 1. 258. ad Augustum,

— sed neque parvum
Carmen majestas recipit tua.

Majestas male exponitur a Suetonio. H. St. Vellem locum Tranquilli indicasset, non enim quem potissimum intelligi velit assequi facile licet.

Majestatem lepide fingunt poetæ, Honoris & Reverentiæ filiam esse. V. Ovid. 5. Fast. 25.

Majestas, populi dicebatur: Auctoritas autem, Senatûs. Populus enim sciscere solebat & jubere; Senatus censere, & auctor esse. Cic. 3. Philipp. 13. Tantus autem est consensus municipiorum, coloniarumque provinciæ Galliæ, ut omnes ad auctoritatem hujus ordinis, majestatemque Populi Rom. defendendam conspirasse videantur. Sed legitur & Majestas Senatus sæpe, ut apud Plin. 8. Epist. 6. ad Montanum, Erat enim contra majestatem Senatus, si, &c. Liv. 22. 3. Consul ferox ab consulatu priore, & non modo legum ac patrum majestatis, sed ne Deorum quidem satis metuens.

Divinæ solertiæ majestas. Cic. 4. Acad. 120. Negatis hæc tam polite, tamque subtiliter effici potuisse sine divina aliqua solertia, cujus quidem vos majestatem deducitis usque ad apium, formicarumque perfectionem.

Loci alicujus majestas, h. e. Præstantia & excellentia. Liv. 1. 53. Concepit animo eam amplitudinem Jovis templi, quæ digna Deum hominumque rege, quæ Romano imperio, quæ ipsius etiam loci majestate esset. Eandem cap. 38. extr. Amplitudinem loci dixerat.

Majestas in oratione, h. e. Gravitas. Cic. de Amicit. 96.

Afferre orationi majestatem aliquam. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Nominis majestas, h. e. Magnitudo & dignitas. Martial. in præf. lib. 8. Cum pars libri & major & melior ad majestatem sacri nominis tui allegata sit.

Imperii. Hor. 4. Carm. 15. 15.

Rectoris. Sil. lib. 15. 417.

Viri. Livius libro 34. in principio orationis M. Porcii Catonis. Si in sua quisque nostrum matre familiæ, Quirites, jus & majestatem viri retinere instituisset. H. St.

Acris. Claud. in Cons. Prob. & Olyb. 126.

— & inhorruit acri
Majestate nemus.

Regia. Claud. de Nupt. Honor. 198.

Sancta. Ovid. 3. de Arte Am. 407.

Verenda. Ovid. 4. Met. 539.

Conservare majestatem, idem significat quod Retinere majestatem. Cic. pro Rabir. 20. Fit Senatusconf. ut C. Marius, L. Valerius Consules, adhiberent Trib. pleb. & Prætores, quos eis videretur: operamque darent, ut imperium Populi Romani, majestasque conservaretur. Idem pro Corn. Balb. 36. de Gaditanorum fœdere loquens, Adjunctum illud etiam est, quod non est in omnibus fœderibus: Majestatem Populi Rom. comiter conservent, &c. h. e. Obsequium, observantiamque, liberis non indignam nec indecoram, imperio Romano, populoque benigne exhibeant: & ut comiter obsequiosum se ille populus Populo Romano præbeat: curetque ut imperium semper penes Romanos sit. Ex Budæo.

Constituere majestatem, significat Lapsam aut labentem confirmare dignitatis venerationem, atque amplitudinis existimationem, ut in illo loco concionis Salustianæ, in Bell. Jugurth. in C. Memmii oratione cap. 31. 17. Majores vestri parandi juris, & majestatis constituendæ gratia, per secessionem armati bis Aventinum montem occupavere. Budæus.

Prætoris majestas contempta. Paul. in l. Si famil. D. de jurisdict. omnium judic.

Imminuere, & Minuere. Cic. 2. de Orat. 164. Si majestas est amplitudo ac dignitas civitatis, is eam minuit, qui exercitum hostibus Populi Romani tradidit. Ibid. 107. Mihi ipsi cum Sulpicio fuit in Norbani causa summa contentio. Pleraque enim de iis quæ ab isto objiciebantur, quum confiterer, tamen ab illo majestatem imminutam negabam. Quod Cicero Minuere majestatem vocat, ætas sequens Lædere appellavit. Ex Budæo. V. Crimen majestatis p. p.

Retinere, id est quod nunc vulgus *Servare auctoritatem* vocat. Cic. in Orat. 102. Jus omne retinendæ majestatis Rabirii causa continebatur. Ergo in omni genere amplificationis exarsimus. Budæus.

Solvere. Liv. lib. 22. 42. extr. Horum opportunus adventus Consules imperii potentes fecit, quum ambitio alterius suam primum apud eos prava indulgentia majestatem solvisset. Budæus.

Venerari majestatem naturæ deorum. Quintil. lib. 3. cap. 7. Verum in deis, generaliter primum majestatem ipsius eorum naturæ veneramur.

Crimen majestatis, subaudito Læsæ. Sueton. in Claud. Cæs. cap. 16. Notavit & quendam, quod comes regis in provincia fuisset: referens, majorum temporibus Rabirio Postumo, Ptolemæum Alexandriam crediti servandi causa secuto, crimen majestatis apud judices motum. Ex quibus verbis apparet, Majestatem Populi Romani læsam majores ob id existimasse, quod civis Romanus assectam se regi & comitem præbere non dubitasset contra morem majorum, ut creditam pecuniam reciperet. Bud. Paul. Manutius de legib. Romanis, Crimen hoc esse maximum nemo nescit: interdum tamen capitale non fuit. Nam Claudiæ Vestalis, Appii Cæci filiæ, C. Fund. & T. Sempr. Ædiles pleb. quod populo Romano calamitatem esset imprecata, multam dixerunt æris gravis XXV. millia. quæ capitalis pœna non fuit, judicium autem illud Majestatis nomine notatum, Suet. in Tiber. pr. significat. Et majestas quidem multis modis lædebatur, his fere: ubi quid in populum suum, suamve Remp. aut in magistratus, personamve principis commissum est. In populum, ut si quis exercitum hostibus tradidit: si exercitum sollicitavit, delectumve injussu populi aut Senatus habuit: si quis exercitum extra suam provinciam injussu populi duxit, aut ipse, relicto exercitu, provinciæ finibus excessit: si quis Remp. sua culpa male gessit: si stationem deseruit: si contra libertatem consilia iniit; si seditionem, aut bellum excitavit; si publicum hostem domi privatus habuit; si jus civitatis, aut magistratus imminuit; si præter dignitatem populi Rom. Regio in comitatu fuit; si contra bonum publicum loquutus est; quod majestatis quidem crimen, non tamen capitale fuit, ut exemplo documus; præterea si quis ad hostem transiit, aliudve quid cum iis adversus Remp. pactus est. Hæc in populum læsæ majestatis crimina. In magistratum autem, vel in principis personam, si quis vim omnino ullam attulit; si Tribuno pl. intercedenti non paruit, aut ab eo concionem avocavit, eumve privati loco habuit, ut puta, si occurrenti in via non cessit; si consilium plebis disturbavit. Et hujus generis alia, quæ facile possumus intelligere ex ea definitione, quæ prodita litteris est: Majestatem is minuit, qui ea tollit, ex quibus amplitudo civitatis constat. Hoc de crimine leges nominantur hæ, primum illa XII Tab. de qua Polyb. lib. 5. ut, qui hostem concitasset, vel civem hosti tradidisset, capite pœnas daret; deinde, tribuniciæ, Appuleia, Varia; consulares, Cornelia, Julia, Antonia: Appuleiam tulit, opinor, L. Appuleius Saturninus tribunus pl. quem postea cum C. Servilio Glaucia prætore C. Marius VI consul. s. c. interfecit. Variam tulit Q. Varius Sucronensis tribunus plebis qui Philippo & Cæsare Coss. in locum M. Livii Drusi interfecti tribunus pleb. creatus est. Hujus legis hæc sententia fuit, ut quæreretur de iis quorum ope, aut consilio bellum Italicum esset concitatum. Quo crimine cum essent multi condemnati, & ad plures præterea, quos damnari necesse esset, ea culpa pertinere videretur; fecit sapienter Senatus, qui decreverit ne, dum tumultus Italicus esset, judicium ullum lege Varia fieret. Secuta est Cornelia, L. Sullæ dictatoris; inde Julia, C. Cæs. in primo, ut opinor, lata consulatu, aut post victum in Pharsalia Pomp. nam consul iterum, bello Pompeii, aut Alexandrino impeditus, abfuit. Hæc lex damnatis aqua & igni interdicebat. Postremo Antonia, M. Antonii consulis, qui III vir post ea fuit, quæ damnatis de majestate provocationem ad populum dabat, quod antea in uno perduellione, omnium de majestate criminum gravissimo, licebat. In causa majestatis & proditionis, impunitatem indici datam Pedianus ait (in Divinat. 34.) in causis repetunda-

petundarum negat. Nulla vero prorfus in caufa Senatorib. licuiffe indicium profiteri, ne videlicet fummi dignitas ordinis minueretur.
Actio majeftatis. fcil. Criminis. Quintil. 5. 10.
Accerfere majeftatis. In ACCERSO, vel ARCESSO.
Damnatus majeftatis. In DAMNO.
MAJORES, In MAGNUS.
MAJORĪNA, æ. f. Species olivæ. Plin. 15. 3. In Theod. Cod. l. 9. t. 21. & 23. Adj. Majorina pecunia dicitur.
MAJŪMA, æ. f. Ludi genus apud Romanos. Theod. Cod. l. 15. t. 6. Placuit ut Majumæ lætitia provincialibus redderetur. & Jac. Gothofr. ad l. c. Cod. Dilherr. T. 2. Difpp. p. 81. & Chok. Fac.Hift.Cent.1.56.fol.111.
MĀJUS, [Μάϊος, Μεταγειτνιών] Menfis a majoribus dictus eft, quia (inquit Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 12.) Majoribus confecratus erat, quorum confilio Refpub. gerebatur. Tertius, a Majoribus, Majus. Varr. de L. L. lib. 5. 4. De menfibus loquens. Ovid. 5. Faft. 73.
Hinc fua majores tribuere vocabula Majo. Sunt qui Majum a Majeftate dea denominatum velint, quod flamen Vulcanalis Calendis Majis huic deæ rem divinam facit. Alii a Maja Mercurii matre, propterea hoc menfe mercatores omnes Majæ pariter & Mercurio facrificare foliti erant. V. Macrob. 1. Sat. 12.
Menfis Majus. Cic. 2. Philip. 7.
MAJUSCULUS, V. MAGNUS.

M A L

MĀLA, æ. f. [μῆλον, παρειά, σιαγών] Faciei pars eft, dicta, quod rotunda, mali fpeciem præ fe ferat. Plin. lib. 11. cap. 37. Infra oculos malæ, homini tantum, quas prifci genas vocabant, XII Tabularum interdicto radi a feminis eas vetantes. Pudoris hæc fedes: ibi maxime oftenditur rubor. Cic. in Orat. 153. Malam a Maxillis per contractionem five decurtationem dici ait, quum inquit, Quinetiam verba fæpe contrahuntur, non ufus caufa, fed aurium. Quomodo enim vefter Axilla Ala (Al. Ahala) factus eft, nifi fuga litteræ vaftioris? quam litteram etiam e Maxillis, & Taxillis, & Vexillo, & Paxillo, confuetudo elegans Latini fermonis evellit. h. e. Ut littera illa vaftior x, quæ vim duarum confonantium habet, & fonum quendam agreftem, fugeretur. [At Prifcianus ab Ala diminutivum facit Axilla, & fic cetera. V. AXILLA & MAXILLA.
Pars utraque malarum. Lucret. lib. 1. 89.
Audaces. Virg. 7. Æn. 114.
Diffutæ. Perf. 3. Sat. 59.
Horribilis mala leonis. Hor. 2. Carm. 19. 24.
Crepitant duro fub vulnere. Virg. 5. Æn. 435.
Flavefcere malæ dicuntur, quum primum barbæ lanugo crefcere occipit. Ovid. 6. Met. 718.
Abfumere menfas ambefas malis. Virg. 3. Æn. 257.
Mandare malis. Citatur verficulus antiqui poetæ a Cicerone, ex Atreo fabula, lib. 3. de Orat. 215.
Impius hortatur me frater, ut meos malis mifer
Mandem natos. Sic enim rectius legitur; nam Mandare malis, eft Malis committere & comeffe; ut apud Lucret. 2. 637.
Ne Saturnus eum malis mandaret adeptus. Eft igitur vetus loquendi formula, quam & menfura verfus poftulat, ut Turneb. & Lambin. eruditiffimi viri annotarunt. Ceterum vulgo legitur, Manderem, &c.
Signarat teneras dubia lanugine malas. Ovid. 13. Met. 754.
Juventas molli veftit lanugine malas. Lucret. lib. 5. 887.
MALABATHRUM, V. MALOBATHRUM.
MALACA, Bæticæ Hifpaniæ oppidum, ut fcribit Pompon. lib. 2. cap. 7. Nomen retinet, tefte Olivar.
MĂLĂCHE, es. f. [μαλάχη] Malvæ fpecies. Plin. lib. 20. cap. 21. Columel. 10. 247.
MĂLACHRA, quam alio nomine Maldacon vocant, arbor eft in Bactriana regione, magnitudine oleæ, folio roboris, fructu caprifici, gummi genus exfudans, quod Bdellium vocant. Plin. lib. 12. cap. 9.
MĂLĂCION, [μαλάκιον] Genus quoddam ornamenti muliebris, Polluci lib. 7. cap. 22. Idem quoque lib. 5. cap. 16. inter colli ornamenta numerat. Hujus meminit Nævius poeta apud Non. Marcell. [ubi tandem?
MĂLĂCUS, a, um. Adj. [μαλακός] Mollis. Plaut. Bacch. 2. 3. 121.
Hic noftra agetur ætas in malacum modum. i.e. Molliter. Idem Truc. 2. 7. 49. Mœchum malacum amas. Sic Mil. 3. 1. 94.
— eme, mi vir, lanam, unde tibi pallium
Malacum, & calidum, conficiantur tunicæ mihi hibernæ bonæ,
Ne algeam hac hieme.
In malaco fanum. Quintil. lib. 8. cap. 2. His verbis non aliud fignificari putant, quam in carnis mollitie & raritate fummam intelligi mentis fanitatem, id eft prudentiam & perfpicaciam. V. Cæl. lib. 6. cap. 1.
MĂLĂCIA, æ. f. [μαλακία] Tranquillitas, quum maris fluctus omnino quiefcunt & languent, neque ulla aura commoventur. Cæf. 3. Bell. Gall. 15. Ac converfis in eam partem navibus, quo ventus ferebat, tanta fubito malacia ac tranquillitas exftitit, ut fe loco movere non poffent.
In otio inconcuffo jacere, non eft tranquillitas, malacia eft. Seneca Epift. LXVII. extr. H. St.
Malacia, eft in gravidis ille Languor & mollities diffoluti & cuncta faftidientis ftomachi. Plin. lib. 23. cap. 6. Malicorium expetitur gravidarum malaciæ, quoniam guftatu moveat infantem. Sic lib. 28. cap. 7. Malacia ftomachi.
MALACIA, Civitas, quam Philoctetes, quum ob Paridis necem in morbum femineum incidiffet, eoque nomine erubefceret, deferta patria condidit, & ex re Malaciam dixit. V. Cæl. lib. 6. cap. 1.
MĂLĂCISSO, [μαλακίζω] āre. Mollire, fubigere. Plaut. Bacch. 1.1.40.
Ah, nimium ferus es. P. mihi fum. B. malaciffandus es.
Crotalizo, crotaliffo, Malacizo, malaciffo. in fragment. Cornuti de Orthographia apud Caffiodorum. Ep. 17. H. St. Exftant de Orthogr. cap. 1. extr.
MĂLĂCOSTRĂCON, [μαλακόστρακον] Græci vocant, Quod mollem habet teftam: unde Malacoftracos pifces vocamus, qui teftam quidem habent, fed tamen molliorem, ut in cancrorum genere eft videre. Pifces enim omnes aut fquamis teguntur, ut mugil, & cyprinus: aut molli cute, quos μαλακόδερμους vocant Græci, ut polypus & fepia: aut teftis durioribus, qui ὀστρακόδερμοι a Græcis appellantur, quales funt oftreæ, purpuræ, & buccinæ: aut molliore tefta, quos μαλακόστρακα jam diximus appellari.
MALACTICUS, V. MALASSO.
MALAGĪNUM, i. n. Emplaftrum quod fine igne conficitur. Plin. [Nifi error eft.
MALAGMA, V. MALASSO.
MALASSO, āre. [μαλάσσω, μαλάττω] Mollio, fubigo, maturo. unde Commalaffo, quod eft Mitigo, maturefacio. q V.
MĂLAXO, āre. Idem quod Malaffo. Laber. apud Gell. 16. 7. Malas malaxavi. Hinc
MALAXĀTIO, ōnis. f. apud Theod. Prifcian. 1. 28.
MĂLAGMA, ătis. n. [μάλαγμα] Fomentum, ad rem duram emolliendam fuperpofitum. Malagmata enim contufa, & fuper cutem impofita, abunde mollificant. a μαλάττω, mollio. his molliuntur apoftemata, & matura fiunt. Columel. lib. 6. 17. 5. Cuminum conteritur, eique adjicitur exiguum picis liquidæ & axungiæ, ut lentorem malagmatis habeat. Plin. lib. 22. cap. 24. Non fecit cerata, malagmata, emplaftra, &c.
Expeditum malagma. Celf. lib. 5. cap. 14.
MĂLACTĬCUS, a, um. [μαλακτικός] Adj. Vim habens molliendi. Prifcian. de Diæt. cap. 15.
MALCE, es. [μάλκη] Cæl. lib. 25. cap. 5. In frigoris autem ratione fciendum, in lingua conceptum frigus, fed & in pedibus quandoque & manibus, nuncupari malcen; quanquam eo nomine intelligere Demetrius maluerit, ex frigoris vi folutionem inortam. Malcion certe dici novimus debile ac frigidum; unde in hiftoria legimus hauftum ab Mithridate pharmacum imbecille, ac malcion, quod ferius vim oftendit. Sunt qui Malcen, pro Narce accipiant, id eft torpedine. Omnino eft Malce, Mollities ex rigore, ac motus difficultas.
MALCHUS, [Μάλχος] Hiftoricus, fcripfit hiftoriam a Conftantino ufque ad Athanafium. Suid.
MALDĂCON, [μάλδακον Diofc.] Gummi genus ex bdellio arbore. Plin. 12. 9.
MALE, Adv. V. MALUS, adj.
MĂLEA, penultima interdum brevi, interdum producta, [Μάλεια & Μαλέα] Promontorium eft Laconicæ provinciæ, quod, tefte Servio, per quinquaginta milliaria in mare protenditur, ubi unda adeo fæva eft, ut perfequi navigantes appareat. Virg. 5. Æn. 193.
Ionioque mari, Maleæque fequacibus undis. i. e. Perfecutricibus. Lucan. lib. 6. 58.
Et ratibus longe flexus donare Maleæ. Nomen a Maleo Argivorum rege inditum eft; & loci periculo locus adagio datus, Maleam legens, quæ funt domi oblivifcere; quo in omni præfente periculo fignificando utimur. Plutarch. certe in vita Arati Maleam ventis æftibufque atrocem effe teftis eft. Malea nunc vocatur *Le Cap fanct Ange*. Olivarius in Melam dicit Maleam nunc vocari *Malvefiam*, & Maleum promontorium, *Cabo de Malvefia*.
Curva Malea. Ovid. 2. Amor. 16. 24.
Raucæ circumtonat ira Maleæ. Stat. 7. Theb. 16.
Sæva. Propert. lib. 3. 19. 8.
Spumantis Maleæ formidatum caput. Stat. 2. Theb. 33. Nautæ etiam hodie vocant *Capo Melio*.
MALEUS, a, um. Adj. a Malea. ut, Jugum Maleum. Flor. 2. 9. 4. Sinus Maleus. Idem 3. 6. 3.
MALEDICO, MALEDICTUM, MALEFACIO. V. MALUS adj.
MALEVENTUM, Campaniæ urbs dicta quondam, quam deinde, boni ominis caufa Beneventum appellarunt. V. Plin. lib. 3. cap. 10. conf. BENEVENTUM.
MALEVOLENTIA, V. MALUS adj.
MALEUS, ut refert Plin. lib. 2. cap. 73. in Indiæ gente Oretum mons eft, juxta quem umbræ æftate in Auftrum, hieme in Septentrionem jaciuntur. Maleus Adj. V. in MALEA.
MALIĂCA, [Μαλίακα] Hifpaniæ Tarraconenfis urbs, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Vulgo *Malgrado*.
MĂLĬCŌRIUM, i. n. [σίδιον] Putamen mali granati, inquit Hermolaus. Plin. lib. 24. cap. 11. Cujus aridis foliis, ut malicorio, coria perficiuntur. Idem lib. 23. cap. 6. Vulgus coria maxime perficere illo novit, ob id malicorium appellant medici. De malo Punico. Fortaffis divife fcribendum Mali corium.
MALIEA, Urbs Theffaliæ; a qua populi Maliees, & mare vicinum Maliacum. V. Strabonem, lib. 13.
MALIGNE, MALIGNUS. V. MALUS adj.
MALIMNUS, [Μάλιμνος] Siciliæ mons Theocrito Eidyll. 3. 23. dictus quod malis, hoc eft pomis fit refertus. [Immo Oftium lacus ad Crotonem, ut indicat Scholiaftes.
MALISTUS, a, um. Adj. a Græco μάλιστα, maximus. Petron. cap. 57. extr. Domino fatisfacerem, homini malifto & dignitofo. Sed lectio dubia eft. MSS. Mali ifto. V. not. [Forte Molefto legendum. Difficilem nimirum dominum intelligit, morofumque.
MALITIA, V. MALUS adj.
MALLEUS, i. m. [σφῦρα, ῥαιστήρ] Fabrile inftrumentum; dictum quod res duras molliat, quafi molliens. Plaut. Men. 2. 3. 52.
Perii mifera! quam tu nunc mihi navem narras? MEN. ligneam,
Sæpe tritam, fæpe fixam, fæpe excufiam malleo. Varr. de R.R. lib. 1. cap. 22. Corbes, fifcinæ, tribula, mallei, & raftelli.
MALLEO, āre. Malleo ferire. unde
MALLEĀTUS, a, um. Partic. [σφυρωτός] Quod malleo cufum eft. Ulpian. in l. Librorum appellatione. D. de Leg. tertio, Sed perfcripti libri nondum malleati, vel ornati continebuntur. Columel. lib. 12. cap. 19. Ifque qui præerit huic decoquendo, cola juncea vel fpartea, ex crudo, id eft non malleato, fparto præparata habeat.
MALLEĀTOR, ōris. m. [σφυρωτής] Martial. lib. 12. 57.
Illinc paludis malleator Hifpanæ
Tritum nitenti fufte verberat faxum.
MALLEŎLUS, i.m. dimin. [μόσχευμα] tefte Columel.lib.3.cap.6. dicitur Novus palmes vitis, innatus prioris anni flagello. fic dictus ab ipfius mallei fimilitudine; quod in ea parte, quæ deciditur ex vetere farmento, prominens utrinque malleoli fpeciem præbet, & plantationi aptus eft. Vel quod (ut Plin. ait lib. 17. cap. 21.) folebat capitulatus utrinque e duro furculus feri. Cic. de Senect. 52. Malleoli, plantæ, farmenta, vites traduces, propagines, nonne ita afficiunt, ut quemvis cum admiratione delectent?

Malleoli vocantur, non solum Parvi mallei, sed etiam ii, qui ad incendium faciendum aptantur: videlicet ad similitudinem priorum dicti, inquit Festus. Cic. pro Milon. 65. Domus in clivo Capitolino scutis referta, plena omnia malleolorum ad urbis incendia comparatorum.

Malleolus, Genus sagittæ, ut opinor, capitatæ, unde ei nomen, in cujus capite includebatur ignis, qui turres ligneas urbem oppugnantes incenderet. Veget. lib. 4 cap. 18. Quod si oppidani exire non audeant, majores ballistas, malleolos, vel phalaricas cum incendio destinant; ut perruptis coriis, vel centonibus, intrinsecus flamma condatur. Malleoli velut sagittæ sunt, & ubi adhæserint, quia ardentes sunt, universa conflagrant. Fortassis non inepte vocaveris, *Materas a feu.*

MALLEOLĀRIS, e. Adj. [μοσχευματικὸς] a Malleolus fit. Columel. de Arborib. cap. 3. Virgam malleolarem non amplius quam sex gemmarum esse convenit.

MALLOPHŎRŎS, [Μαλλοφόρος] Cereris est cognomentum in Megaride, quod ab iis videtur impositum, qui mortalium primi oves connutrire cœperunt. Siquidem lanam dicunt Græci μαλλὸν, ex quo & Idam μαλλωτὴν vocarunt, velut πολυπρόβατον, id est ovibus abundantem. Auctor Cæl. lib. 25. cap. 1.

MALLŌS, [Μάλλος] Urbs Ciliciæ. Stephan. Lucan. lib. 3. 227.
Mallos, & extremæ resonant navalibus Ægæ. Hodie *Malo.*

MALLUS, [Μάλλος] Mons est in ea parte Indiæ, quæ est intra Gangem, a quo vicini populi Malli appellantur. Auctor Plin. lib. 6. cap. 17.

MALLŪVIUM, i. n. [χερνίπτρον] dicitur, quo manus lavantur, Malluviæ, quibus manus sunt lotæ. Fest. V. Bayfium.
Malluvias feminino genere dixit Cæl. Antiq. Lect lib. 28. cap. 1. V. Voss. Etym. Est autem quasi Maniluvium, sicut Pelluvium Pediluvium. V. Festi Interpp.

MĀLO, māvis, māvult, [προαιρέομαι] pluraliter, Malŭmus, mavultis, malunt; præterito imperfecto, Malebam, &c. præterito perfecto, Malui, &c. præterito plus quam perfecto, Malueram, &c. futuro, Malam, males, malet, &c. Quintil. lib. 1 Qui Græcam figuram sequi malet. Cic 5. Verr. 69. Quid ergo? in singulos HS. quinquagenis millibus damnari mavultis?
Imperativo caret.
Optativo, Mallem. &c. præterito perfecto, & plus quam perfecto, Maluissem. futuro, Malim.
Conjunctivo, Malim. præterito imperfecto, Mallem. præterito perfecto, Maluerim. præterito plusquamperfecto, Maluissem. futuro, Maluero.
Infinitivo, Malle. præterito perfecto, & plusquamperfecto, Maluisse. Ceteris caret.
Malo, significat Magis, vel Mage volo. Cic. in Orat. 154. Malle pro magis velle.
Mavellem, mavolo, mavelim dixerunt veteres Plaut. in Amphit. 1. 3. 14.
Experiri istuc mavellem me, quam mihi memorarier. Idem Asin. 5. 1. 8.
— nolo ego metui, amari mavolo,
Mi gnate, me abs te. Et Aul. 4. 5. 1.
Mortuum ego me mavelim leto malo.

MĀLŎBĂTHRUM, i. n. [μαλάβαθρον] Arbor. Plin. lib. 13. cap. 26. Dat & malobathron Syria arborem, folio convoluto, arido colore, ex quo exprimitur oleum ad unguenta, fertiliore ejusdem Ægypto, laudatius tamen ex India venit. Pro unguento Malobathrino. Hor. 2. Carm. 7. 7.
— coronatus nitentes
Malobathro Syrio capillos. Ex malobathrinis enim foliis antiqui unguentum sive oleum componebant ad tingendos, sive etiam odore aspergendos, mulierum capillos, atque hoc ideo foliatum appellabant. Græci per α μαλάβαθρον constanter scribunt, ut Dioscor. 1. 11. & 5. 67. Eamque scriptionem veriorem putat Henricus Stephanus.

MALOBATHRĀTUS, a, um. Adj. Malobathro unctus. Sidon. 8 Epist. 3.

MALOBATHRĀRIUS, i. m. Qui malobathrum vendit. Ita pro Murobathrarius Lambin. leg. in Plaut Aul. 3. 5. 37.

MALOION, [μαλοιον] a quibusdam appellata est herba, quam Dioscorides Lychnidem coronariam appellat.

MALOSSE, Malva. Plin. 20. 21.

MALTHA, æ. f. [μάλθα, μάλθη] Plin. lib. 36. cap. 24. Maltha e calce fit recenti: gleba vino restinguitur: mox tunditur cum adipe suillo & fico, duplici linamento, quæ res omnium tenacissima, & duritiam lapidis antecedens. Quod malthatur, oleo perfricatur ante. Idem lib. 2. cap. 104. In Comagenes urbe Samosata stagnum est, emittens limum (maltham vocant) flagrantem. Quum quid attigit solidi, adhæret. Præterea tactus sequitur fugientes. Sic defendere muros oppugnante Lucullo, flagrabatque miles armis suis. Aquis etiam accenditur. Terra tantum restingui docuere experimenta. Ex quibus verbis apparet duplicem esse maltham; naturalem, & factitiam.
Maltha, est Julio Polluci Cera, qua tabella Judicum illinebatur, &, interprete Festo, Pix erat cum cera mixta. Similis est quam 1. in Verrem 24. Cicero Ceram legitimam vocat, qua tabellæ judiciales incerabantur. Hesychio Cera mollis est. Monuit Turneb. 6. 9.
Maltha etiam veteribus dicebatur Mollis, teste Non. 1. 167. Lucil. Insanum vocant, quem maltham & feminam dici vident. Sane Malthacia Græcis, Mollities dicitur Latinis: & Malthacos, Mollis, effeminatus. Inde Horatianus Malthinus Mollis homo est & effeminatus, 1. Serm. 2. 25.
Malthinus tunicis demissis ambulat, &c. V. Lambin. in 2. Serm. 6. 26.

MALTHO, āre. Maltha ferruminare. V. primum Plinii exemplum, in MALTHA citatum.

MALVA, Africæ fluvius, Cæsariensem Mauritaniam a Tingitana dirimens, teste Ptolem. lib. 4. cap. 1. Plin. lib. 5. cap. 2. Malvanam appellat.

MALVA, æ. f. [μαλάχη] Herba quæ antiquis in deliciis acetariorum erat, quam quidam a molliendo dictam putant, quasi Molvam, quod ventrem molliat. Varr. lib. 4. 21. Malva, a μαλάχη. V. Plin. lib. 20. cap. 21. Martial. 3. 89.
Utere lactucis, & mollibus utere malvis. Cic. 7. Fam. 26. A beta & a malva deceptus sum.
Læves malvæ. Hor. 1. Carm. 31. 16.
Salubres malvæ gravi corpori. Hor. Epod. 2. 58.
Virides malvæ. Ovid. 4. Fast. 697.

MALVĀCEUS, a, um. Adj. [μαλαχώδης] Quod ad malvam pertinet, sive ad malvæ similitudinem factum. Plin. lib. 21. cap. 4. Alia funditur e caule malvaceo.

MALVACEUS, i. m. substantivum. Scribit enim lib. 3. in cap. de Diminut. Priscian. quædam esse diminutiva, quæ genere discrepant a sua origine, ut beta, malva, hic betaceus, malvaceus: h. e. Parvula beta, parvula malva, ut interpretatur Turneb De hoc vide plura in dictione BETACEUS, suo loco. Adde Voss. de Analog. 4. 29.

MALVĀTĬCUM Vinum, & MALVĀSIUM, quod vulgo dicitur, ex Creta, sunt qui a veteribus dici Passum opinentur. Auctor Cæl. lib. 13. cap. 11. V. MONOBASITES.

MALVAVISCUS, i. m. Ibiscus. Apul. de Herb. cap. 38.

MĀLUS, i. f. [μηλέα] Arbor. Tractum nomen a Græcis, qui malum μῆλον dicunt. [Dorice μᾶλον. H. St. V. dict. seq. ubi & de Mali generibus.

MALUM, i. n. [μῆλον] Mali fructus. Virg. 3. Ecl. 64.
Malo me Galatea petit lasciva puella. Ovid. 20. Epist. 237.
Aurea ponetur mali felicis imago.
Malum, quod Æoles dicunt μᾶλον. Varr. de L. L. 4. 21. pr.
Aurea mala. Virg. 3. Ecl 71. ob colorem.
Redolentia mala in patulis canistris. Ovid. 8. Met. 676.
Roscida. Virg. 8 Ecl. 37.
Orbiculatum. Plin. lib. 15. cap. 14.
Pelusiana. In PELUSIUM.
Sunt plura alia genera apud ipsum Plin. & Columel. lib. 5. cap. 10. & Varr. de R. R. lib. 1. cap. 59. Isidor. 17. 7.
Cana mala tenera lanugine, Cotonea. Virg. 2. Ecl. 51.
Citreum. Martial. lib. 13. 37. V. CITRUS.
Granatum. Plin. lib. 26. cap. 8. Isidoro 17. 7. Malogranatum. Gr. ῥόα.
Persicum. Plin. lib. 15. cap. 14. V. PERSICUS.
Punicum, Idem ac Granatum. Columel. lib. 5. cap. 10.

MĀLUM TERRÆ, Herba, quæ & Aristolochia, cujus genera quatuor recensentur a Plin. lib. 25. cap. 8.

MALĪNUS, a, um. Adj. [μήλινος] Quod est ex malo arbore factum. Columel. lib. 7. cap. 8. Est etiam non ingrati saporis muria perduratus, atque ita malini ligni, vel culmi fumo coloratus. De caseo. Al. Maligni, vel Maligno. [An Aridi ligni?

MALĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. ut Pomifer. Virg. 7. Æn. 740.
Et quos maliferæ despectant mœnia Abellæ.

MALŎGRĀNĀTUM, [ῥοά] composita vox Vulg. Interpr. Hagg. 2. 20. pro arbore posuit. V. Hieron. in Comment. Isidor. 17. 7. pro Pomo.

MALOGRANATA, æ. f. Arbor. Isidor. 17. 7.

MALOMELLUM, i. n. a dulcedine appellatum, quod fructus ejus mellis saporem habeat. Isidor. 17. 7. V. MELIMELUM.

MĀLUS, i. m [ἱστὸς] Arbor navis, unde vela pendent. Lucret lib. 2. 554.
Antennas, proram, malos, tonsasque natantes. Cic. de Senect. 17. Ut si qui gubernatorem in navigando agere nihil dicant, quum alii malos scandant, alii per foros cursent.
Velifer malus Valer. 1. Argon. 126.
Saucius celeri Africo. Hor. 1. Carm. 14. 5.
Rigido pendentia lintea malo. Ovid. 5. Epist. 53.
Erigere malum. Virg 5. Æn. 487.
Ingentique manu malum de nave Seresti Erigit.

MĂLUS, a, um. Adj. [κακὸς, φαῦλος, λυγρὸς, δεινὸς] Quod est Bono contrarium.
Homo minime malus. Cic. 3. Off. 39. Philosophi quidam minime mali illi quidem, sed non satis acuti.
Fortuna malorum levior. Ovid 4. Trist. 1. 61.
Pœnas exercere malorum, Castigare malos. Virg. 6. Æn. 542.
Mala ætas. Plaut Aul. 1. 1. 4.
Atque ut te dignam, mala malam ætatem exigas. [An, Atque, ut te dignum, mala male &c.?
Ager. Virg 2. Georg. 243.
Ambitio. Hor. 2. Serm 3. 18.
Consuetudo. Hor. 1. Serm. 3. 36.
Contagia. Virg. 1. Ecl. 51.
Dapes. Hor. Epod. 3. 7.
Dolus malus. In DOLUS.
Error. Virg 8. Ecl. 41.
Facinus. Plaut. Pseud. 2. 4. 56.
Fama. Ter. Phorm. 1. 3. 17.
Quod habes, ita ut voluisti, uxorem sine mala Fama palam. Al. distinguunt, Fama: palam Beatus.
Gaudia. Virg. 6. Æn. 278.
Tum consanguineus leti sopor, & mala mentis
Gaudia.
Homo. Plaut. Men. 4. 2. 78. O hominem malum! ut dissimulat!
Merx. Plaut. Pers. 2. 2. 56.
Opera. Plaut. Asin. 3. 3. 144.
Hinc inerunt viginti minæ bonæ, mala opera partæ.
Pondus non malum. Plaut. Amphit. 1. 1. 56.
Haud malum huic est pondus pugno. s. perii, pugnos ponderat.
Pudor. Hor. 1. Epist. 17. 39.
Stultorum incurata pudor malus ulcera celat.
Puella. Propert. lib. 4. 4. 17.
Re mala magna mactari. In MACTO.
Scabies. Hor. de Arte Poet. 143. Turneb. hic, Malam scabiem interpretatur Feram, quam Græci ψώραν ἀγρίαν vocant, credebantque veteres Romani contagione ad alios transire. Cels. lib. 5. cap. 28. 16. De scabie.
Tempora. Martial. lib. 12. 6.
Temporibusque malis ausus es esse bonus.
Verba. Plaut. Trin. 1. 2. 30.
Malis te ut verbis multis multum objurgitem.
Versus. Cic. in Pison. 73.
Malus pro Invenustus. ut, Mala virgo. Plaut. Bacch. 5. 2. 42.
Mala facies. Quintil. lib. 4.
Carmina. Hor. 2. Serm. 1. 83.
Forma mala mulier, Illiberali, indecenti. Plaut. Merc. 2. 3. 78.
Ancillam, viraginem aliquam non malam, forma mala.
Mala manus, i. e. Furtiva. Virg. 3. Ecl. 11. Tibull. 3. 5. 19.

Malus,

Malus, i. e. Magicus. Tibull. 1. 2. 51. & in XII Tabb. Malum carmen est Incantatio.
Lingua, Incantatrix. Virg. 7. Ecl. 28.
Malus, i. e. Infelix. Mala ales. Hor. Epod. 10. 1.
Mala avis. Hor. 1. Carm. 15. 5.
Mala arbor. Calpurn. Eclog. 3. 89.
Compar. & Superl. infra sequuntur.
MALUM, i. n. Cic. 3. Att. 27. Heri etiam effeci epistolam ad Cæsarem; tibi enim placebit, quam non fuit malum scribi.
Malum, Damnum, incommodum, detrimentum, labor; ut, Malum præsentarium. Plaut. Pœn. 3. 5. 47.
Qui, si quid boni promittunt, pro spisso evenit;
Id quod mali promittunt, præsentarium est.
Assuetumque malo Ligurem. Virg. 2. Georg. 168.
Damnum aut malum dare. Ter. And. 1. 1. 116.
Quid facias illi qui dederit damnum aut malum?
Malum, pro Injuria & contumelia, verberibusque. Cic. 5. Verr. 62. Quid est, Lolli, inquit? Tu nisi malo coactus recte facere nescis? Ibid. 56. Nam vi, malo, plagis adductus est, ut frumenti daret, non quantum haberet, sed quantum cogeretur. Budæus.
Intolerabilibus malis comes est angor. Lucret. lib. 6. 1156.
Fessus malis. Ovid. 9. Met. 293.
Causa & cibus mali. Ovid. Rem. Amor. 138.
Ergo, ubi visus eris nostra medicabilis arte;
Fac monitis fugias otia prima meis.
Hæc, ut ames, faciunt; hæc, quæ fecere tuentur:
Hæc sunt jucundi causa, cibusque mali. i. e. Otia faciunt, & nutriunt malum.
Causa, crimen, caputque malorum. Virg. 12. Æn. 600.
Copia magna mali. Lucret. lib. 6. 829.
Evitatio, liberatio, imminutio, conversio malorum. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Domitor malorum somnus. Senec. Herc. fur. 12.
Irritamenta malorum opes. Ovid. 1. Met. 140.
Labes mali prima. Virg. 2. Æn. 97.
Moles. Lucret. lib. 3. 1069.
Tanta mali tanquam moles in pectore constat.
Requies nulla. Lucret. lib. 6. 1176.
Solamen. Virg. 3. Æn. 661.
Terminus. Lucret. lib. 3. 1033.
Timor. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Deforme malum. Ovid. 3. de Arte Am. 373.
Dura. Hor. 2. Carm. 13. 28.
Exitiale ambitus. Sil. lib. 8. 258.
Fatale. Ovid. 5. Trist. 1. 59.
Fœnebre. Tacit. 6. Ann. 16. Sane vetus Urbi fœnebre malum.
Funestum. Ovid. 3. Trist. 6. 28.
Furiale. Senec. Thyest. 19.
Gliscens. Sil. lib. 7. 353.
Grande. Hor. 2. Serm. 1. 49.
Gravius. Hor. 1. Serm. 2. 59.
Immedicabile malum cancer. Ovid. 2. Met. 825.
Insitum in natura. V. INSERO, insevi.
Insperatum, nec opinatum. Cic. 3. Tusc. 28.
Jocularium. V. JOCUS.
Intestinum. V. INTESTINUS.
Jucundum. Ovid. Rem. Amor. 138. Sic vocat Amorem.
Mediocre. In MEDIOCRIS.
Mortale. Ovid. 7. Met. 525.
Nascens & inveteratum. Cic. 5. Philip. 31. Omne malum nascens facile opprimitur, inveteratum fit plerumque robustius.
Nativum. In NASCOR.
Perpetuum. Ovid. 2. Amor. 5. 4.
Prædulce malum luxuries. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 132.
Publica. Tacit. 14. Ann. 51.
Abstrahere a malis, a bonis. In ABSTRAHO.
Accedit aliud malum. In ACCEDO.
Accidit malum. Cic. de Amicit. 10. Nihil mali accidisse Scipioni puto.
Accipere mala ex scholis. Quintil. lib. 1. cap. 2. Non accipiunt ex scholis mala ista, sed in scholas afferunt.
Adjicere multum malo. In ADJICIO.
Afferre in. V. Accipere mala, paulo supra.
Affligi. Quintil. in procem. lib. 6. Ego vel hoc uno malo sic eram afflictus, ut me jam nulla fortuna posset efficere felicem.
Apportare. In APPORTO.
Avocare, a contuendis. V. AVOCO.
Cavere. Cic. 1. de Orat. 247. Quam sit bellum cavere malum, scire possumus.
Cœnare malum. V. CŒNO.
Comparare. In COMPARO.
Conficere. In CONFICIO.
Conjicere se in. V. CONJICIO.
Convertere malum aliquod ad salutem. In CONVERTO.
Crescere. Cic. in Philip.
Emergere e. Ter. in Andr. 3. 3. 30.
Eripere aliquem. Virg. 6. Æn. 365.
Erupturum illud malum aliquando, si impunitum fuisset, ad perniciem civitatis. Cic. de Arusp. Resp. 4. de Clodio.
Esse in malis. Cels. lib. 3. cap. 15. Nam quartana neminem jugulat: sed si ex ea facta quotidiana est, in malis æger est.
Evadere malum in perpetuum. Cels. lib. 4. cap. ult.
Evellere radicitus. Lucret. lib. 3. 311.
Nec radicitus evelli mala posse putandum est.
Excitare. Cic. 7. Att. 17. extr. Tantum mali excitatum, partim ex improbis, partim ex invidis civibus.
Exortum est malum. Senec. Octav. 7.
Facere. Cic. 5. Att. 20. Commemorat quid olim mali C. Julius fecerit, &c.
Gravescentibus in dies publicis malis. Tacit. 14. Ann. 51.
Habere malum, pro Pati. Cic. 7. Att. 2. Virum bonum oportere esse dicant ne malum habeat. Idem 1. Tusc. 15. Infinitum quoddam & sempiternum malum haberemus in vita.
Jacere in. Cic. 2. Att.
Impendent te mala. V. IMPENDEO.
Impertire aliquem malis. V. IMPERTIO.
Incaluit vis illa mali. Ovid. 9. Met. 161.
Incidere in malum. V. INCIDO.
Inferre mala. V. INFERO.
Ingerere in aliquem. V. INGERO.
Ingravescit in dies. V. INGRAVO.
Insultare malis, rebusque ægrescere lætis. Stat. 2. Theb. 18.
Invasit hoc malum in Rempub. V. INVADO.
Invehere. V. INVEHO.
Invigilare malis. Ovid. 4. Fast. 530.
Intervenit cogitationibus avitum malum. V. INTERVENIO.
Lenire. Cels. lib. 6. cap. 6. de Euelpidis collyrio.
Levare malum arte Apollinea. Ovid. 3. Trist. 3. 10.
Mactare malo & damno. In MACTO.
Manabat illud malum urbanum. In MANO.
Mendicare. V. MENDICUS.
Metuere Reipublicæ malum ab aliquo. V. METUO.
Miscere. V. MISCEO.
Nancisci. V. NANCISCOR.
Nascitur. V. NASCOR.
Oblivisci malorum. Hor. Epod. 2. 37.
Obstare. Senec. Theb. 1.
Onerare aliquem malis. Virg. 4. Æn. 549.
Onerari. Cic. 9. Fam. 20. pr. Me autem a te, ut scurram velitem, malis oneratum esse, non moleste tuli. Malis oneratur, qui male mulctatur & vapulat, oneraturque plagis: scurram autem velitem dicit, scurram tironem, non veteranum, gravis armaturæ. ut, enim si veles cum armato milite congrederetur, male acciperetur, sic ut velitem scurram se verberatum esse jocatur a Papirio dicacissimo & acerrimo scurra. Turneb. [Immo Malis: videlicet Pomis Videtur enim Mala Pætus Ciceroni misisse. Forte legendum, Ut scurram in Veliterna. Est id nomen Terentianæ, alteriusque Turpilianæ fabulæ deperditæ.
Parere malum alicui. Tibul. lib. 4. 13. 20.
Hoc peperit misero garrula lingua malum.
Premi. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Relegare mala omnia ad crimen fortunæ. Quintil. in procem. lib. 6.
Resistere malo. Ovid. 1. Met. 288.
Sanant vina malum. Propert. lib. 3. 17. 10.
Satiari malis, Indulgere dolori. Stat. 2. Silv. 1. 14.
Sedare malum. Cic. 2. Philip. 46. Quo ego tempore tanta mala florentissimæ familiæ sedavi, vel potius sustuli.
Quum ferperet in urbe infinitum malum. Cic. 1. Philip. 5.
Aliquid mali subest. Cels. lib. 1. cap. 26.
Subire malum. Cic. 7. Att. 8. Quid horum malorum quorum aliquod certe subeundum est, minimum putes.
Sustinere. Cic. 11. Att. 11. Nihil est mali quod non sustineam & exspectem.
Tentari. Cels. lib. 5. cap. 28.
Tollere malum, V. Sedare paulo ante.
Transire multa malorum, Superare multa mala. Lucret. lib. 5. 228.
Vertere malo. Tacit. 6. Ann. 19. Ac ne dubium haberetur magnitudinem pecuniæ malo vertisse. V. MALE, & VERTO.
Vitare. Lucret. lib. 5. 842.
Urgeri. Cic. Nihil fingi potest mali, quo non urgear.
MALUM, Interjectio irascentis. Ter. Eun. 4. 7. 10.
Ubi alii? s. qui, (malum) alii? solus Sannio servat domum. Ubi Donatus, Malum per παρένθεσιν suaviter infertur. Plaut. Epid. 5. 2. 45.
Quæ (malum) hæc ferocia est? Et non interponitur Malum, nisi oculis conversis ad eum, qui id quod reprehendimus, dixerit Malum nunc interjectio est. Ter. Phorm. 4. 5. 11. Quid tua (malum) id refert? Donatus, Malum interjectio est. Idem, Malum, adverbium interpositæ indignationis. ad Ter. Phorm. 5. 7. 55.
Argentum, quod habes, condonamus te. P. audio.
Quid vos (malum) ergo me sic ludificamini,
Inepti vestra puerili sententia? Plin. lib. 7. cap. 55. Quæ (malum) ista dementia est, iterari vitam morte? Ubi Hermolaus, Hic loquendi mos per interrogationem & honestus & usitatus Plinio, Ciceronique. Cic. 5. Att. 20. pr. Qui (malum) isti Pendentissæ? qui sunt? inquies. Idem 4. Verr. 3. Quæ (malum) ista fuit amentia? Idem 1. Philipp. 15. Et pro Rosc. Com. 56.
Malum, epiphonema per interpositionem est. Cæl. Calcagn. lib. 2. Epist. 8. addens Donatum sic super Terentium annotavisse: Quæ, malum! ihstæc dementia est. H. St. Non sunt tamen hæc Terentii verba, sed Plinii. Loca Donati supra habes. conf. Liv. 5. 54.
MALE, Pejus, Pessime. Adv. [κακῶς] variis verbis jungitur.
Male animo est. Ter. Adelph. 4. 5. 21.
Miletum usque obsecro? M. ita. Æ. animo male est. Ubi Donatus, Animo male fieri dicitur, quum ictu alicujus mæroris perculsus animus, non sustinet corpus, sequiturque ruina membrorum. Plaut. Curcul. 2. 3. 33.
Viden' ut expalluit. datin' isti sellam, ubi assidat, cito,
Et aqualem cum aqua? properatin' ocius. CU. animo male est.
PH. Vin' aquam? CU. si frustulenta est, da obsecro, hercle obsorbeam.
conf. infra Sum, Esse male, Habere male, & MALEFACTUM.
Nimis male. V. NIMIS.
Concordes male. Lucan. lib. 1. 87.
Dispar. i. e. Valde dispar. Hor. 1. Carm. 17. 25.
Fidus. Ovid. 1. Trist. 5. 13.
Fidum caput. Ovid. in Ibin, 83. Virg. 2. Æn. 23.
Nunc tantum sinus, & statio male fida carinis.
Gratus, Ingratus. Ovid. 2. Amor. 18. 23.
Moratus, Malis moribus præditus. Plaut. Stich. 1. 2. 52.
Facile invenies & pejorem, & pejus moratam, pater,
Quam illa fuit: meliorem neque tu reperies, neque sol videt.
Oculatus. Suet. de Clar. Rhet. cap. 5. pr. Sextus Claudius e Sicilia, Latinæ simul, Græcæque eloquentiæ professor, male oculatus, & dicax, Par oculorum in amicitia M. Antonii III viri extrisse se ajebat.
Pinguis arena. Virg. 1. Georg. 105.
Præcinctus puer. i. e. Luxuriosus ac effeminatus, indice cinctura laxiori. Suet. Cæs. cap. 45.

Sanus.

Sanus. Cic. 9. Att. 18. Ego autem illum male ſanum ſemper putavi, nunc etiam impurum & ſceleratum puto.
Sani poetæ. Horat. 1. Epiſt. 19. 3.
Sana cicatrix. Ovid. Rem. Amor.623. al. legunt Male firma.
Salſus, Inſulſus. Hor. 1. Serm. 9. 65.
Sarta gratia. Hor. 1. Epiſt. 3. 31.
Sedulus. Ovid. 3. de Arte Am. 699.
Conjugis ad timidas aliquis male ſedulus aures
Auditos memori detulit ore ſonos.
Sobrius. Ovid. 6. Faſt. 785.
Suadus, Qui male ſuadet. Plaut. Moſt. 1. 3. 55.
Illa hanc corrumpit mulierem male-ſuada vitilena. Al. Vulgi lena.
Suadus ſceptri. Stat. 11. Theb. 656.
Suada. Virg. 6. Æn. 276.
Male viſa, inviſa, ut Male ſanus, inſanus. V. INVISUS. H. St.
Male accipere aliquem verbis, pro Injuria afficere. Subauditur tamen aliquando Verbis. Cic. 4. Verr. 56. Epicrates homines multis verbis male a ſe acceptos dimiſit. Idem 3. Verr. 141. Male accipit verbis Rabonium.
Male acceptus, Male mulcatus. Cic. 12. Fam. 14. Excluſus enim ab Antiochia Dolabella, & in oppugnando male acceptus, nulla alia confiſus urbe, Laodiceam, quæ eſt in Syria, ad mare ſe contulit. Hirt. de Bell. Afric. 18. Itaque adverſarii male accepti, tum demum præſidia contulerunt.
Acceptus peſſime inopia omnium rerum. Cic.11.Fam.13. Recurri ad meas copiolas: ſic enim vere eas appellare poſſum; ſunt enim extenuatiſſimæ, & inopia omnium rerum peſſime acceptæ.
Animatus erga principem. Suet. in Vitel. cap. 7. Advenientem male animatus erga principem exercitus, pronuſque ad res novas, libens ac ſupinis manibus excepit.
Audire. Male audio, i. e. Infamor, inquit Valla lib. 3. cap. 87. crimina mea audiens. Cujus contrarium eſt Male dico. Ter. Phorm.2.3.12.
Si herum inſimulabis avaritiæ, male audies.
Audire, & Bene. Cic. 6. Att. 1. Nonnulli amici Appii ridicule interpretantur, qui me idcirco putant bene audire velle, ut ille male audiat.
Cadere, i. e. Male ſuccedere, ſive accidere alicui quod non ſperabat. Cæſ. 2. Bell. Civil. 15. Ubi tantos ſuos labores & apparatus male cecidiſſe viderunt.
Cogitare de aliquo, i. e. Malevolo in aliquem animo eſſe. Ad alterum enim refertur, inquit Valla, lib. 3. cap. 87. ſignificatque perniciem, non errorem. Cic. de Senect. 18. At Senatui quæ ſunt gerenda præſcribo, & quomodo: Carthagini male jam diu cogitanti, bellum multo ante denuntio.
Conciliatus. Ter. Eun. 4. 4. 2. Fugitive prodi, male conciliate. Ubi Donatus; Male, Magno ſignificat: ut, Plaut. Amphit. 1. 1. 132.
Hæc nox ſcita eſt, exercendo ſcorto conducto male. Ergo Male conciliate, Magno empte ſignificat. Nam omnis conventio conciliatio nominatur. Plaut. Pſeud. 1. 2. 1.
Exite, agite, ite ignavi, male habiti, & male conciliati. Sic Male emere. V. EMO. Conciliatum ergo, magno emptum. [Non perſuadet tamen mihi Donatus. Quin Male conciliatum potius Inauſpicato, Infeliciter emptum intelligi puto.
Conditum jus. Hor. 2. Serm. 8. 96.
Conſulere in aliquem. Ter. Heaut. 3. 1. 28.
Quia peſſime iſtuc in te atque in illum conſulis,
Si te tam leni & victo eſſe animo oſtenderis.
Credere. Plaut. Pœn. 4. 2. 67.
— male credam & credam tamen,
Sed hoc tu tecum tacitum habeto. M. Fidei non melius creditur. i. e. Tutum non fuerit tibi credere. Idem, Curcul. 5. 3. 1.
Argentariis male credi qui aiunt, nugas prædicant,
Nam & bene & male credi dico: id adeo hodie expertus ſum,
Nam male creditur qui nunquam reddunt, ſed prorſus perit.
Defendere aliquid. Virg. 1. Georg. 448.
Deſcribere fabulas. Ter. in prol. Eun. 7.
Qui bene vertendo, & eas deſcribendo male,
Ex Græcis bonis, Latinas fecit non bonas. [Eſt autem Male in partes deſcribere, ſeu ordinare.
Dicere. Ter. And. 4. 5. 15.
— verbum ſi mihi
Unum, præterquam quod te rogo, faxis cave.
M. Male dicis. Donatus; Male dicis, Cum contemptu loqueris, convicium facis. Apparet ergo, Male dicis lentius eſſe dictum, quum ſubjungit, Dic clare. Rurſum Donatus; Male dicis, Nove Male dicis, pro Comminatione poſuit, quum pro Convicio ſoleat poni. Niſi forte quia contumeliæ genus eſt comminatio. Hactenus Donatus. Ut plurimum conjunctim ſcribitur. V. infra, & paulo poſt Male loqui.
Docere. Ter. Heaut. 4. 1. 40. Male docet te mea facilitas multa. i. e. Cauſa eſt tibi, ut male agas: Arripis inde anſam male faciendi.
Facere. Cic. 11. Fam. 21. Dii iſti Segulio male faciant, homini nequiſſimo omnium qui ſunt, qui fuerunt, qui futuri ſunt. V. MALEFACIO.
Aliter Idem 9. Att. 12. Quod ſi iſte Italiam relinquet, faciet omnino male.
Favere alicui. Ovid. 2. Epiſt. 104.
Feriari. V. FERIATUS.
Formidare, pro Multum, & valde timere. Plaut. Amphit. 1. 1. 149.
— formido male,
Ne ego hic nomen meum commutem, & Quintus fiam e Soſia. Idem Ciſt. 4. 2. 4.
Quæ in tergum meum ne veniat, formido male. conf. mox Metuo.
Geſta res. Hor. 2. Serm. 3. 37.
Habet me hæc res, i. e. Illud me moleſtat, angit, vexat, ſollicitat. Plaut. Aſin. 5. 1. 14.
Scio equidem quamobrem me, pater, tu triſtem credas nunc tibi:
Quia iſtæc eſt tecum: atque ego quidem hercle, ut verum tibi dicam, pater,
Ea res me male habet. Ter. And. 2. 6. 5.
Præter ſpem evenit ſentio; hoc male habet virum. Idem Eun.4.2.6.
Cum ſenſi, redeo rurſum, male vero me habens.

Locata beneficia. Cic. 2. Offic. 70. ex Ennio.
Loqui alicui. Plaut. Capt. 3. 4. 33. Ter. Phorm. 2. 3. 25.
Pergin' hero abſenti male loqui, impuriſſime? Donatus; Male loqui, pro Male dicere.
Maceror. Plaut. Ciſtel. 1. 1. 61. i. e. Vehementer, valde.
Mereri de aliquo, pro Nocere alicui, & illi incommodare. Plaut. Aſin. 1. 2. 3.
Bene merenti mala es, male merenti bona es. Cic. 1. de Fin. 10. Male, credo, mererer de meis civibus.
Mereri de ſe. Cic. 5. de Fin. 28. Quare quotieſcunque dicetur, male de ſe quis mereri, ſibique eſſe inimicus, atque hoſtis, vitam denique fugere, &c.
Metuo, i. e. Valde timeo. Plaut. Curcul. 5. 3. 6.
Peſſume metui, ne mihi hodie apud Prætorem ſolveret. Ter. Hec. 3. 2. 2.
Male metuo ne Philumenæ magis morbus aggraveſcat.
Mulcari, Male tractari, affici, & puniri. Cic. 6. Verr. 94. Qui primo quum obſiſtere ac defendere conarentur, male mulcati clavis ac fuſtibus repelluntur.
Nati verſus. Hor. 2. Epiſt. 1.233.
Male natus ager, vide in NATUS. H. St. Immo bene natus.
Nupta, Male collocata. Plaut. Caſin. 2. 2. 7.
Ita ſolent omnes quæ ſunt male nuptæ,
Domi & foris, ægre quod ſit, ſatis ſemper eſt.
Odiſſe. i. e. Valde. Cic. 14. Att. 50. Non dubito quin me male oderit.
Olere. Cic. 4. Tuſc. 53. Ut male olere omne cænum.
Precari alicui, Maledicere alicui. Plaut. Merc. 2. 1. 11.
Male mihi precatur, & facit convicium.
Promereri. Plaut. Trinum. 5. 2. 49.
Miſerum eſt, male promerita, ut merita, ſi mihi ulciſci non licet.
Quæſitæ opes. Ovid. 3. Amor. 8. 66.
Servare fidem. Plaut. Trinum. 4. 3. 41.
Male fidem ſervando, illis quoque abrogant etiam fidem,
Qui nihil meriti.
Suadere. Plaut. Curcul. 4. 2. 22.
Sit Antonio; ſiquidem Buthrotiis moleſtus eſt. Cic. 15. Att. 15. h. e. Male illi vertat fortuna, eſt enim imprecantis. Catul. de paſſere, 3. 13.
At vobis male ſit, malæ tenebræ.
Male eſſe alicui. Catull. ad Cornificium, 36. 1.
Male eſt, Cornifici, tuo Catullo,
Male eſt, mehercule, & laborioſe.
Timeo. i. e. Valde. Ter. Heaut. 4. 1. 56.
— ut præter ſpem evenit. quam timui male,
Ne nunc animo ita eſſes duro, ut olim in tollenda, Chreme.
Timere alicui, Valde timere ne quid mali alicui accidat. Ter. Heaut. 3. 2. 20.
Hominem piſtrino dignum! s. quem? c. iſtum ſervulum
Dico adoleſcentis. s. Syre tibi timui male.
Vertat, Male optantis vel imprecantis quid alicui, locutio eſt. Ter. Adelph. 2. 1. 36.
Minis viginti tu illam emiſti, quæ res tibi vertat male. Ubi Donatus, Adjicit contumeliam, quaſi & hoc multum ſit, & inimicum. ſæpe autem male cedit quod bonum putatur; & hoc eſt male vertiſſe. Ut ille gladius, qui muneri datus adminiculum fuit reginæ pereunti, de quo Virg. 4. Æn. 646. — enſemque recluſit
Dardanium, non hos quæſitum munus in uſus. Hactenus Donatus.
Veſtitus. Cic. in Piſon. 61. Ipſe cum hominibus quindecim male veſtitis ad portam, &c.
Vivere. i. e. Pauperrime, & in egeſtate, vel Anxie & ſollicite. Plaut. Trinum. 4. 2. 154. Ego abeo, male vive, & vale.
Male, pro Parum, minus, vel non multum. Petron. cap. 86. Conſurrexi ad aurem male dormientis.
Pertinax male. Hor. 1. Carm. 9. 23.
Pignuſque direptum lacertis
Aut digito male pertinaci.

MALEBARBIS, e. Adj. Gloſſ. Lat. Gr. σπανόν. [ſcribendum σπανοπώγων.

MALĔDĪCO, [κακηγορέω, κακολογέω, κακοστομέω, βλασφημέω] ĕre. Malis dictis inceſſere, convicia jacere in aliquem.
Aliud eſt Maledicere, aliud Accuſare. Cic. pro Cœl. 6. Idem in Salluſt. 21. Is demum maledicit qui non poteſt ab altero verum audire. Ter. Eun. 4. 7. 29.
Cave ſis, neſcis cui maledicas nunc viro. Quintil. lib.2.cap.13.
Liberius maledicere. Hor. 2. Serm. 8. 37.
Petulanter maledicere alicui. Cic. pro Cœl. 8.
Turpiſſime. Cic. 1. de Nat. Deor. 94. Epicurus Phædoni Socratico turpiſſime maledixit.
Verbo maledicere alicui. Plaut. Aſin. 4. 1. 55.
Nec mater lena ad vinum accedat interim
Nec ulli verbo maledicat. ſi dixerit,
Hæc multa ei eſto, &c.

MALEDĪCENS, entis. Partic. Plaut. Merc. 2. 3. 75.
Atque, ut nunc ſunt maledicentes homines, uxori meæ,
Mihique objectent lenocinium facere.

MALEDĪCUS, a, um. Adj. [κακόλογος, βλάσφημος, κακόθρους, κακορρήμων] Obtrectator, mordax. Cic. 1. de Fin. 61. Malevoli, invidi, difficiles, lucifugi, maledici, monſtroſi.
Civitas maledica. Cic. pro Flacc. 68. In tam ſuſpicioſa & maledica civitate, locum ſermoni obtrectatorum non reliquit.
Conviciator maledicus. Cic. pro Muren. 13.
Maledicus in omnes. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Compar. Maledicentior. Plaut. Merc. 1. 31.
At ego pol maledicentiorem, quam te, novi neminem.
Superl. Maledicentiſſimus. Hiſtorici maledicentiſſimi. Nepos 7. 11. 1. Cic. pro Flac. 7. Qui in uberrima re turpe compendium, in maledicentiſſima civitate, in ſuſpicioſiſſimo negotio, maledictum omne, non modo crimen, effugit.

MALEDĪCE, Adv. Cic. 1. Off. 134. Cum de abſentibus maledice, contumelioſeque dicitur.

MALEDICENTIA, æ. f. [κακηγορία] Obtrectatio, convicium. Gell. lib. 3. cap. 3. Ob aſſiduam maledicentiam & probra in principes civitatis, de Græcorum poetarum more dicta.

Maledĭcax, ācis. Macrob. Saturn. 7. 3. Importuna urbanitas maledicacem luce privavit. [Nisi divise scribendum Male dicacem.

Maledictum, i. n. [κακολόγημα] Convicium, probrum, contumelia. Cic. 2. Q. frat. 3. Quum omnia maledicta, versus denique etiam obscœnissimi in Clodium & Clodiam dicerentur.
Refutatio maledictorum Quintil. lib. 4. cap. 3.
Vocis infanæ maledicta. Propert. lib 3. 8. 2.
Maledictum alicujus, pro In aliquem, Vide in COMMUNITER. H. St.
Commune. Senec de Benefic. lib. 3. cap. 16. Pudorem rei tollet multitudo peccantium, & desinet esse probri loco commune maledictum.
Supervacua. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Vana. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Abstinere maledicto, & maledictis. In ABSTINEO.
Addere culpæ. Ovid. 5. Met. 666.
Arripere ex trivio. In ARRIPIO.
Celebrare aliquid vocibus maledictisque. Cic. pro Cœl. 6. Quod objectum est de pudicitia, quodque omnium accusatorum non criminibus, sed vocibus, maledictisque celebratum est, id nunquam tam acerbe feret Cœlius, &c.
Certare maledictis. In CERTO.
Conferre omnia in aliquem. Cic. 11. Att. 8.
Congerere. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Conjicere in vitam alicujus. Cic. pro Planc. 30.
Dicere in aliquem. Cic. 2. Q. frat. 3.
Effugere Cic. pro Flacco 7.
Exstinguere. Cic. pro Domo 94. Exstinctum jam est illud maledictum crudelitatis.
Figere omnes maledictis. Cic. 1. de Nat. Deor. 93. Zeno quidem non eos solum, qui tum erant, Apollodorum, Syllum, ceterosque figebat maledictis, sed Socratem ipsum, parentem philosophiæ, Latino verbo utens, scurram Atticum fuisse dicebat.
Insectari aliquem. V. INSECTOR.
Inurere notis maledictorum. Cic. Philipp. 13. 40.
Objicere aliquid alteri in maledictis. Cic in Vatin. 5. Quum tu mihi Cornelii defensionem in maledictis objiciendam putaris?
Objicere in maledicti vel criminis loco aliquid alicui. Cic. pro Cluent. 62.
Ponere aliquid maledicti & contumeliæ loco. Cic. in Pison. 31.
Vexare aliquem probris & maledictis. Cic. pro Flacc. 48.

Maledictus, a, um. Adj. Spartian. in Geta, cap 3. Maledicte parricida, fratrem tuum occidisti. V. Salmas. in Hist. Aug p. 168. conf. Tertull. adv. Marc. 5. 3.

Maledictio, ōnis. f. [κακολογία] Cic. pro Cœl. 6. Maledictio nihil habet propositi præter contumeliam.

Maledictor, ōris. m. Festus, Maledictores dicebantur ab antiquis qui nunc Maledici.

Maledicto, vel **Maledictĭto**, āre. frequent. Plaut Trin. 1. 2. 62. Maledictitatur tibi vulgo in sermonibus. Al. Male dictitatur.

Malefăber, bra, brum. Adj. Prudent. Hamartig. 714.
— fuadelis se malefabris
Illectam, suasisse viro.

Malefăcio, [κακόω, κακουργέω] V. Male facio, in MALE, paulo ante. Quidam enim separatim scribunt. Ter. Adelph. 2. 1. 10.
Neque tu verbis unquam solves quod mihi re malefeceris. Cic. 11. Fam. 21. Dii isti Seguleio malefaciant. Plaut. Men. 5. 2. 108.
Sane ego illum metuo, ut minetur, ne quid malefaxit mihi.

Malefactum, i. n. Lucret lib. 3. 596.
Quod genus est, animo malefactum quum perhibetur. Genus loquendi usitatum veteribus, quum significare volebant λειποψυχίαν, seu animi defectionem. Plaut. Mil. 4. 8. 21.
— postquam abs te abit, animo male
Factum est huic repente miseræ. Et alicui Malefactum dicebant, cui aliquid incommodi evenisset, ut idem ibid.
Nescio quid malefactum a nostra huic familiæ est, quantum audio. Contra Benefactum, & melius factum. Cic. 1. Tusc 86. Præterea Pompeio nostro familiari, quum graviter ægrotaret Neapoli, melius est factum. Monuit Lambin. Hanc λειποθυμίαν Medici Malefactionem dicunt, V. Macer. de Herb. 2. 4. 28. At Malefactum est proprie, Incommodum alicui illatum: Ægritudo, damnum, ut Cic. 2. Off. 61. Ex Enn.
Benefacta male locata, malefacta arbitror. [Omnino errat Lambinus, si conjuncte apud Lucretium, Plautumque Malefactum scribendum putat, quum & versus & constructio postulet ut dividatur. Animo male fieri dicitur, ut Male esse. V. a pr hujus vocis. At Factum male Commiserandi formula est, ut in Passere Catulli
O factum male! o misselle passer! q. d. Factum doleo, uti contra Factum bene, probe &c. pro Factum gaudeo, apud Comicos passim. Sed apud Cic. Malefactum pro Infortunio, ubi conjuncte scribendum puto, ut sæpe apud Sall. Liv. &c. qui fere tamen pro Maleficio ponunt.

Malefactor, ōris. m. Plaut. Bacch. 3. 2. 11.
Malefactorem amitti satius quam relinqui beneficum. H. St. Desiderabatur in edit. Lugd.

Malefĭcus, a, um. Adj. [κακοῦργος, κακόπιχος, κακοποιὸς, κακοπράγμων] Qui damnum infert, qui nocet alteri. Cic. 7. Verr. 143. In externorum hominum & maleficorum, sceleratorumque custodias, in prædonum, hostiumque, tu tantum numerum civium Romanorum includere ausus es? Plin. lib. 11. cap. 52. Oculi quibuscunque sunt longi, maleficos esse indicant.
Maleficum frondibus animal capra. Plin. lib. 11. cap. 17.
Vis malefica. Plin. lib. 31. cap. 2.
Vita. Tacit. 4. Ann. 21.
Ulcera [ἕλκη κακοήθη] Medicis dicuntur, Quæ aspectu mitia videntur, vi autem difficultatis continent plurimum. Paul. Ægineta Malefica intelligit, In cicatricem vix coeuntia. Celsus, Ulcera interpretatur mala. Sunt qui Chironia, ut quæ Chironis medicæ artis experientissimi opem requirant: vel Telephia, quando hoc mali genere conflictatus insigniter Telephus sit. Meminit Cæl. lib. 11. cap. 7.
Malefici κατ' ἐξοχὴν dicuntur Magi, Venefici, Sortilegi. V. Cod. tit. 18. leg. 9. de Maleficis & Mathemat.
Superl. Suet. in Galb. 15. Maleficentissimos incolumes præstitit.

Malefice, Adv. Plaut. Pseud. 4. 7. 113.
Ego nec sycophantiose quidquam ago, nec malefice.

Maleficentia, æ. f. [κακεργία] Malefaciendi studium. Plin. lib. 9. cap. 9. Cæs. 1. Bell. Gall. 7. de Helvetiis, Sibi esse in animo sine ulla maleficentia iter per provinciam facere. Sed codd. emendati habent, Sine ullo maleficio.

Maleficium, i. n. [κακούργημα, κακοτεχνία] Damnum, injuria, facinus. Budæus, Maleficium dicitur, quicquid improbe admissum est. Ulpian. in l. 1. D. Si familia furtum fecisse dicatur, Utilissimum id edictum Prætor proposuit, quo dominis prospiceret adversus maleficia servorum. Cic. pro Rosc. Amer. 103. Ut si dissimulare omnes cuperent se scire ad quem maleficium pertineret.
Maleficium & scelus. Cic. 2. Off. 40. Ut ne illi quidem qui maleficio & scelere pascuntur, possint sine ulla particula justitiæ vivere.
Abest ab illo maleficium. V. ABSUM.
Admittere. In ADMITTO.
Committere maleficium, & Admittere maleficium. Cic. pro Rosc. Amer. 62.
Conquirere maleficia. Varr. de L. L lib 4. 14. V. QUÆSTOR.
Contaminare se maleficio. Cic. pro Rosc. Amer. 116.
Convictus maleficii. V. CONVINCO.
Facere maleficium. Auctor ad Heren. lib. 2. 8.
Occultare. Cic. pro Cœl. 53.
Perficere. Cic. ibid.
Persequi. Sallust. in Catil. 52. pr. Nam cetera maleficia tum persequare, ubi facta sunt. Sic MSS. Sed Cort. delendam hanc vocem censet.
Prohibere a. Cæs. 2 Bell Gall 28. extr. Finitimis imperavit, ut ab injuria & maleficio se suosque prohiberent.
Suscipere. Auctor ad Heren. lib 2.
Temperare ab injuria & maleficio Cæs. 1. Bell. Gall. 15. Neque homines, data facultate itineris per provinciam faciendi, existimabat temperaturos ab injuria & maleficio De Helvetiis.
Exercitus transit sine maleficio, i. e. Innoxius, nihil damni adferens. Cæs. 1. Bell. Gall. 9. extr.
Maleficium, per excellentiam, pro Veneficio, ut Maleficus, pro Venefico, &c. V. Bynckersh. Obs. Jur. Rom. 3. 10. & Hambergeri Diss. de Incendiis pars altera, p. 2. 3.

Maleficiōse, Adv. [κακοπραγμόνως] Cic. pro Cæcin 20. Quum hoc novæ litis genus tam maleficiose intenderet, &c. Alia exemplaria habent Malitiose.

Maleferiatus, a, um. Adj. vel potius distincte Male feriatus. V. FERIATUS.

Malefĭdus, a, um. Adj. Virg. 2. Æn. 23.
— statio malefida carinis.
Caput malefidum. Ovid. in Ibin 85. conf. Petron. cap. 123. Al. divise.

Maleformis, e. Adj. Gloss. Lat. Gr. δύσμορφος.

Malefortis, e. Adj. Infirmus. Prudent. in Symmach. 2. 453. Nisi dividendum est, — male fortia fila.

Malelŏquax, ācis. Adj. Gloss. Gr Lat. κακολόγος & κακήγορος. Publ. Syro, est Maliloquax.

Maleolens, Cic. 2. de Orat. 249. At in maleolentem, Video me a te circumveniri, subridicule Philippus. [At quis conjuncte legendum statuat? V. in MALE similia quamplurima. Sic Male moratus in Gloss. Gr. Lat. δύστροπος, & in Lat. Gr. Male pacata, οὐκ εἰρηνευομένη.

Malesānus, a, um. Adj. [κακῶς διακείμενος Gl. Gr. Lat.] Adj. Cic. 9. Att. 15. Ego illum malesanum semper putavi. conf. Prudent. Psychom. 203. Hor. 1. Epist. 19. 3. Virg 4. Æn 8. Malesana cicatrix. Ovid. Remed. Amor. 623. [Hoc quoque dividi potest, & sequens omnino debet.

Malesentiens, entis. Partic. Cic. in Pison. 10 An potest esse ulla excusatio, non dicam malesentienti, sed &c. Sed rectius divise scribitur.

Malesuādus, a, um. Adj. [κακοσύμβουλος Gl. Gr. L.] Plaut. Most. 1. 3. 56. Malesuada vulgi lena. Virg. 6. Æn. 276.
Et Metus & malesuada Fames, & turpis Egestas.

Maletractatio, ōnis. f. unico vocabulo ab Arnob. dicitur, quam Rhetores actionem malæ tractationis, duobus scilicet verbis, proferunt. Sic enim scribit lib. adversf. Gent. 4. p. 142. Et tolerari forsitan hæc maletractatio posset. Item alio loco, p. 149 Immunes tamen a deorum maletractatione nec sic estis. Annotavit Turneb.

Malevŏlus, a, um. Adj. [κακόνους, δύσνους] Invidus; malum cuiquam exoptans. Cic. ad Brut. 15. Atque illo die cognovi paulo plures in Senatu malevolos esse quam gratos.
Malevoli sermones. Cic. 3. Fam. 10.
Malevolus pro Fascinatore. V. Barth. ad Gratii Cyneg. v. 406. p. 137. & 138.

Malevŏlens, entis. [κακονοῶν] Idem quod Malevolus. Plaut. Bacch. 4. 3. 4. Malevolente ingenio natus. Al. Male volente Genio recte. conf. Capt 3. 4. 51. & Stich. 2. 3. 68. Hinc
Superl. Cic. 1. Fam. 7. Malevolentissimæ obtrectationes.

Malevolentia, æ. f. [κακόνοια, δύσνοια] est Voluptas ex malo alterius sine emolumento suo; ut ait Cic. 4. Tusc. 20. Idem 1. Q. frat. 1. 34. Quanquam illorum erit verius judicium obtrectatione & malevolentia liberatum.
Occurrere malevolentiæ hominum. Cic. 11. Fam. 11.
Malevolentia suffusus. Cic. 1. Fam. 9.
Infuscatus malevolentia. Cic. pro Planc. 22. Vicinitas non infuscata malevolentia.

Malignus, a, um. Adj. [κακότεχνος, κακόθυμος] Difficilis. Malignus est, Qui difficultatem sui ostendit, inquit Donatus in Ter. Hec 1. 2 84.
Maligna multo, & magis procax facta illico est. Ordo est, Multo magis maligna & procax illico facta est. Plin. Homo malignus & invidus. V. MALIGNOSUS.
Mente maligna facere aliquid Catull. 66. 37.
Oculus, Invidus. Virg. 5. Æn. 653.
At matres primo ancipites, oculisque malignis
Ambiguæ, spectare rates.
Vulgus. Hor. 2. Carm. 16. 39.
Aditus maligni, apud Virg. 11. Æn. 525.
— tenuis quo semina ducit,
Angustæque ferunt fauces, aditusque maligni. i. e. Angusti & ardui.
Ager malignus, Gracilis, minus ferax, inquit Nonius 4. 299. Unde etiam Maligni colles, Virg. 2. Georg. 179.

Fama maligna alicui. Ovid. 4. Triſt. 10. 126. h. e. Fama anguſta & tenuis.
Ignis, Exiguus. Martial. 10. 96.
Difficiles primum terræ, colleſque maligni.
Lux, Subobſcura. Virg. 6. Æn. 270.
Quale ſub incertam lunam, ſub luce maligna.
Munus. ut, Incertum ac fragile nimirum eſt hoc naturæ munus, quicquid datur nobis; malignum vero & breve. Plin. lib. 7. cap. 50.
Malignus, Parcus. Quintil. lib. 2. cap. 2. In laudandis diſcipulorum dictionibus nec malignus, nec effuſus. Budæus.

MALIGNE, Adv. [κακοήθως] Perverſe, & quod malitioſe Cicero dicit. Liv. 3. 63. Gemina victoria duobus bifariam prœliis parta, maligne Senatus in unum diem ſupplicationes coss. nomine decrevit.
Bene facta maligne detrectare. Ovid. 13. Met. 270.
Maligne diviſus ager. Liv. 8. 12. Materiam autem præbebat criminibus ager in Latino, Falernoque, maligne plebi diviſus.
Laudare aliquem maligne. Hor. 2. Epiſt. 1. 209.
Maligne virens. Plin. lib. 34. cap. 11. h. e. Depravate, non optime.
Compar. Curt. 8. 29. & Sen. Epiſt. 44.

MALIGNĪTAS, ātis. f. [κακοήθεια, κακοθυμία, κακότης] Malus genius, perverſa & depravata voluntas. Plaut. Capt. 3. 1. 5.
Nam hercle huic diei, ſi liceat, oculos effodiam lubens;
Ita malignitate oneravit omnes mortales mihi. Plin. lib. 25. cap. 8. Notata eſt autem hæc animalis hujus malignitas in alia herba major, de Cervo.
Malignitas, Parcitas. Livius 34. 34. Inopiam publicam, malignitatem conferendi ex privato.

MALIGNŌSUS, a, um. Adj. Κακεντρεχής. Gloſſ. Lat. Gr. [At in Gr. Lat. vitioſe excuſum Maluginoſus. Niſi forte Maligenoſus ſcribendum. Siquidem ſine dubio Malignus ex Maligenus contractum eſt. Quin nec Malignitoſus ſpreverim. V. Dignitoſus in DIGNUS.

MALIGNO, & MALIGNOR, [κακοήθευομαι Gl. Gr. L.] Vulg. Interpret. Pſal. 63. 3 & 73. 3. & 83. 3.

MALĪTAS, ātis. f. Ulpian. l. 5. D. Quod metus cauſa, Timor majoris malitatis.

MALĪTIA, æ. f. [κακία, κακία, ῥᾳδιουργία] Eraſm. Malitia, Perverſitatem ſonat, quum quis data opera male agit. Cic. 4. Tuſc. 34. Hujus igitur virtutis contraria eſt vitioſitas: ſic enim malo quam malitiam appellare eam quam Græci κακίαν appellant. Nam malitia certi cujuſdam vitii nomen eſt, vitioſitas omnium. Idem 3. de Nat. Deor. 75. Malitia eſt verſuta & fallax nocendi ratio. Idem 3. Off. 71. Nec vero in prædiis ſolum jus civile ductum a natura, malitiam, fraudemque vindicat; ſed etiam in mancipiorum venditione venditoris fraus omnis excluditur. Idem 1. de Legib. 49. Atque etiam ſi emolumentis, non ſua ſponte, virtus expenditur, una erit virtus, quæ malitia rectiſſime dicetur. Ut enim quiſque maxime ad ſuum commodum refert quæcunque agit, ita minime eſt vir bonus; ut qui virtutem præmio metiuntur, nullam virtutem, niſi malitiam putent.
Levis. Senec. Epiſt. 47. Hoc habent inter cetera boni mores, placent ſibi & permanent; levis eſt malitia, ſæpe mutatur non in melius, ſed in aliud.
Mala. Plaut. Aul. 2. 2. 38.
Certe edepol equidem te civem ſine mala omni malitia
Semper ſum ratus, & nunc arbitror. Hinc Non. 6. 38. in Mediis vocibus ponit.
Audere aliquid malitia. Quintil. lib. 3. cap. 8. Sic Catilina apud Saluſtium loquitur, ut rem ſceleratiſſimam non malitia, ſed indignatione videatur audere.
Certare. V. CERTO.
Malitia cæli, Inclementia. Plin. Quod modo cæli, modo terræ malitia facit. Varr. Id ſæpe accidit malitia ſoli.

MALITIŌSUS, a, um. Adj. [κακότεχνος] Verſutus, callidus, aſtutus, fallax. Cic. 3. Off. 58. Hoc autem celandi genus quale ſit, & cujus hominis, quis non videt? certe non aperti, non ſimplicis, non ingenui, non juſti, non viri boni; verſuti potius, obſcuri, aſtuti, fallacis, malitioſi, callidi, veteratoris, vafri.
Malitioſa juris interpretatio, Calumnia. Cic. 1. Off. 33. & 3. 57.

MALITIŌSE, Adv. [κακοτέχνως] Callide & doloſe. Cic. 2. Verr. 33. Ex iſtius tempore & cauſa, malitioſe: neceſſe eſt iſtiuſmodi.
Facere malitioſe in eligendo. Cic. in Orat. 190.
Doloſe aut malitioſe. Cic. 3. Off. 61. Aut quum dicitur, inter bonos bene agier; quicquam agi doloſe aut malitioſe poteſt?
Malitioſe atque conſulto aliquid facere. Cic. 4. Verr. 162. Sed ego Metello non iraſcor: neque ei ſuam purgationem eripio, qua ille apud omnes utitur, ut nihil malitioſe neque conſulto feciſſe videatur.
Malitioſe verſari in re aliqua. Ulpian. in l. Si rem alienam in principio, D. de pignorat. action.
Compar. Malitioſius gerere rem mandatam. Cic. pro Roſc. Amer. 111.

MALITIOSĪTAS, ātis. f. apud Tertullian.

PĒJOR, us. [κακίων] compar. a Malus. Cic. 8. Philip. 29. Turpis autem fuga mortis, omni eſt morte pejor.
Pejore res loco non poteſt eſſe, quam in quo nunc ſita eſt. Ter. Adelph. 3. 2. 46.
In pejus ruere. Virg. 1. Georg. 200.

PEJUS, Adv. [κάκιον] pro Magis, & multo magis ac vehementius. Cic. 11. Philip. 12. Quum hæc veteranus Capho, quo neminem veterani pejus oderunt.
Spe pejus. Hor. 1. Epiſt. 6. 13.

PEJŌRO, āre. Pejus deteriuſve reddere. Paul. lib. 2. Sententiarum, cap. 19. Homo liber, qui ſtatum ſuum in poteſtate habet, & pejorare eum, & meliorem facere poteſt. Hinc

PEJORANS, Partic. non ſemel apud Medic. Pejorans morbus. Cæl. Aurel. Acut. 2. 1. 3.

PESSĪMUS, a, um. [κάκιστος] ſuperl. a Malus. Plin. lib. 11. cap. 37. Eſt autem jecur nihil aliud quam purgamentum peſſimi ſanguinis.
Omnium peſſimus poeta. Catull. ad Marcum Tull. Cic. 47. 5.
Monumenta peſſima ſcelerum. Ovid. 1. Amor. 7. 31.
Sors peſſima rerum. Ovid. 14. Met. 489.

PESSĪMUM, i. n. Maximum malum. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 13. Nunc contra, villam urbanam quam maximam ac politiſſimam habeant, dant operam; ac cum Metelli, ac Luculli villis peſſimo publico ædificatis certant. Liv. 2. 1. Neque ambigitur, quin Brutus idem, qui tantum gloriæ Superbo exacto meruit, peſſimo publico id facturus fuerit, ſi libertatis immaturæ cupidine priorum Regum alicui regnum extorſiſſet.

PESSIME, Adv. [κάκιστα] Cic. 5. Verr. 119. Intelligit ſecum actum eſſe peſſime.
Sentire peſſime de Republica. Cic. 14. Philip. 18.

PESSUMUM, Adv. Plaut. Rud. 2. 3. 64.
Nunc eam cum navi ſcilicet abiiſſe peſſumum in altum. Sed emendati libri Peſſum præferunt.

M A M

MAMAUS, [Μάμαος] Fluvius eſt Poloponneſi, in tractatu Triphyliaco, non procul a Pylo, qui olim Amathus dicebatur. Auctor Strab. lib. 8.

MAMBLIA, Oppidum Æthiopiæ, ab ea parte qua Africam ſpectat. Auctor Plin. cap. 20. lib. 4.

MAMERCUS, Prænomen Æmiliorum, a Mamerte i. e. Marte tractum. Mamercorum meminit Cic. de Claris Orat. 175. Et 2. Off. 58. V. Feſt. & Spanh. de Uſu Numiſm. Diſſ. 10.
Mamercus, Præſul fuit Viennenſis, qui, teſte Ptolemæo Lucenſi, anno 454 ſupplicationes primus inſtituit, quas *rogati nes* noſtri vocabant, ob frequentes terræ motus, quibus ea regio infeſtabatur Volaterran.

MAMERS, [Ἄρης] lingua Oſcorum, dictus eſt Mars, detractione ſyllabæ. V. Feſt.

MAMERTĪNI, [Μαμερτῖνοι] Populi Campani. Hi quum Meſſanam colonos miſiſſent, ipſi quoque Mamertini potius quam Meſſanenſes ſunt vocati. Et quum ager eorum vini feraciſſimus ſit: Mamertinum vinum, non Meſſanenſe appellatum eſt. Martial. 13. 117.
Amphora Neſtorea tibi Mamertina ſenecta,
Si detur, quodvis nomen habere poteſt. Dicti a civitate Mamertia, quæ a Lacedæmoniis ſubverſa fuit, quod Meſſenii quinquaginta virgines Lacænas violare tentaſſent, & non conſentientibus eas occidiſſent. Aliam nominis cauſam ex Alfio refert Feſtus, aliam item vetus interpres in Ibin. Ovid. 550. q. V.
De Mamertinis & Mamertina civitate, Cic. 4. Verr. 13. Item Plin. lib. 14. cap. 6.

MAMERTES, [Μαμέρτης] Corinthius, filios fratris ſui Siſaponis libidine regnandi interfecit, maximo ſuo malo. Nam ubi Siſapo factum reſcivit, eum membratim diſcerpſit, ut eſt auctor Ovid. in Ibin, 549.
Trunca geras ſævo mutilatis partibus enſe,
Qualia Mamertis membra fuiſſe ferunt. Legitur & Mycerni, al. Mimnermi.

MAMIACES, [μαμιάκης] Genus monilis, quod collo ſuſpenditur, Doribus maxime proprium. De hoc Pollux lib. 5. cap. 16.

MAMILIUS, Octavius Tuſculanorum dux Tarquinii ſuperbi gener, ad quem expulſus ſe contulit, ejuſque opibus adjutus bellum Romanis intulit, a T. Æbutio Magiſtro equitum ad lacum Regillum haſta perfoſſus occubuit. Liv. 2. 15. & ſeq.
L. Mamilius Tuſculi Dictator ob egregia in Urbem merita Romana civitate donatus. Liv. 3. 18. & 29. ab hoc videtur Mamiliorum gens fluxiſſe, variis cognominibus diſtincta. Feſtus altius a Mamilia Telegoni filia arceſſit, qui Tuſculum condidit.

MAMILLANA, Fici genus eſt, a mamillarum ſimilitudine ita dictum; cujus meminit Plin. lib. 15. cap. 18.

MAMMA, æ. f. [μαζός, τιτθίον, μαστός] notæ ſignificationis. Ter. Adelph. 5. 9. 17. Et quidem tuo nepoti, hujus filio, hodie primam mammam dedit hæc. Cic. 3. de Finib. 18. Alia autem nullam ob utilitatem, quaſi ad quendam ornatum, ut cauda pavoni, plumæ verſicolores columbis, viris mammæ atque barba.
Emacreſcunt mammæ. Celſ. lib. 2. cap. 9.
Exſerta mamma. Virg. 1. Æn. 496.
Aurea ſubnectens exſertæ cingula mammæ.
Preſſis manabunt flumina mammis. Virg. 3. Georg. 310.
Putres, Equina quales ubera. Hor. Epod. 8. 7.
Mammas habent beſtiæ. Plin. lib. 11. cap. 40. Quibus ſolida ungula, nec ſupra geminos partus, hæc omnia binas habent mammas, nec alibi, quam in feminibus. Eodem loci biſulca & cornigera; boves quaternas, oves capræque binas.
Balenæ vitulique mammis nutriunt fœtus. Plin. lib. 11. cap. 40. ad finem.
Urſæ mammas quaternas gerunt. Plin. lib. 11. cap. 40.
Mammæ porci. Martial lib. 2. 37. Plin. lib. 11. cap. 40. Primis genitis in quoque partu ſues primas præbent; eæ ſunt faucibus proximæ; & ſuam quiſque novit, in fœtu quo genitus eſt ordine, eaque alitur, nec alia; detracto illa alumno ſuo ſterileſcit ilico, ac reſilit. Uno vero ex omni turba relicto, ſola munifex, quæ genito fuerat attributa, deſcendit. Reſilit, i. e. Intro retrahitur.
Mamma, pro Matre vel Nutrice. Plaut. Moſt. 1. 4. 7.
Ecquid tibi videor mammam adire? Lamb. Al. Mamma, madere. Cato apud Non. 2. 97. Qui cibum ac potionem buas & papas docent; & patrem tatam, & matrem mammam.
Mamma, [μάμμη] Græca dictio. i. e. Avia, patris ſeu matris mater. V. Mæa, in MAJA.
Mamma, in ſurculis arborum, Parva illa extuberantia corticis, e qua proſiliunt & enaſcuntur rami. Plin. lib. 17. cap. 16. de illo inſerendi genere loquens, quam *emplastrationem* vocant.

MAMMĀTUS, a, um. Adj. [μαστοειδής] Quod mammas, vel mammarum ſimilitudinem habet: unde tegulæ mammatæ dictæ ſunt, quæ balneis adhibentur & aquæductibus. V. Plin. 35. 12. &c.

MAMMEĀTUS, a, um. [τιτθώδης] Adj. Idem. Plaut. Pœn. 1. 2. 181.
Hujus amica mammeata, mea inimica & malevola. Non. 2. 529.

MAMMŌSUS, a, um. Adj. [τιτθώδης] A mamma, mammoſa. Varr. de L. L. lib. 7. 5. Quæ habet magnas mammas. Martial. lib. 14. 149.
Mammoſas metuo: teneræ me trade puellæ.
Mammoſa pira, apud Plin. lib. 15. cap. 15. Pomponiana cognomine mammoſa, liceriana, ſeveriana, &c.
Panus. Plin. lib. 18. cap. 7. Sunt & panico genera: Mammoſo e pano, parvis racemato paniculis & cacumine gemino.
Tus. Plin. lib. 12. cap. 14. Præcipua autem gratia eſt mammoſo, quum hærente lacryma priore, conſecuta alia miſcuit ſe. i. e. Feminino, ad differentiam Turis maſculi.

MAM-

MAMMŬLA, æ. f. dimin. Celf. lib. 7. cap. 26. Femina brevius urinæ similiter & rectius iter habet: quod mammulæ simile, inter imas oras super naturale positum, non minus sæpe auxilio eget.

MĀMILLA, æ. f. dimin. [τιτθίον, θηλή] Juvenal. 6. Sat. 400.
Illa loqui recta facie, strictisque mamillis.
Mamillæ pensiles in capris. Varr. lib. 2. de R. R. cap. 3. Sub rostra duas ut mamillas pensiles habeant. Alia exemplaria habent Mammulas.

MAMILLĀRE, is. n. Velum sive fascia, qua mulieres mammas tegunt: de quo epigramma apud Martial. lib. 14. 66.
Taurino poteras pectus constringere tergo:
Nam pellis mammas non capit ista tuas.

MAMMACŪTHUS, [Μαμμάκυθος] Vir quidam fuit sola illustris fatuitate, sicut & quidam Melitides. Unde apud Aristophanem κεχηνότες μαμμάκυθοι, id est hiantes Mammacuthi. Hinc factum opinor, inquit Cæl. lib. 17. cap. 4. ut homines id genus quandoque Mammacuthos dicamus.

MĀMMÆA, [Μαμμαία] dicta est Julia, Emesa Phœniciæ oriunda, Mæsæ, quæ Juliæ Severi soror fuerat, filia minor, Alexandri Severi mater, & Soæmiadis, quæ Elagabalum peperit, soror. Hæc primum filio favorem militum conciliavit, mox eidem, adjuvante Mæsa matre, adoptationem ab Antonino Elagabalo consobrino, Cæsarisque cum participatu imperii dignitatem impetravit, eumque ab insidiis illius, pœnitentis jam facti, prudentia sua texit. Qui cum, cæso a militibus Antonino, Imperatoris appellatione summam potestatem solus adeptus esset, puerilem ejus ætatem, simulque summam imperii, Augustæ nomine, magna prudentiæ & fortitudinis laude, moderata est. Sed impar avaritiæ, militum alienatis repentina defectione animis, una cum filio in Gallia, vel, ut alii tradunt, in Britannia, a Maximini factione occisa est. Herodian. lib. 5. & 6. Lamprid. Vict. Eutrop. in vita Alexandri. In nummis, non geminata littera, MAMÆA scribitur.

MAMMÆÆ, Lampridio in Alexand. cap. 26. tradente, Diætæ dictæ sunt, quas Alexander Romanus imperator in Palatio struxit, quasque, inquit, imperitum vulgus hodie Ad mammam vocat.
Fuit in Baiano item cum stagno palatium Mammæa nomine ab eodem ob Matris memoriam ædificatum, ut idem l. c. memorat. Meminit Cæl. lib. 12. cap. 18.

MAMMÆANUS, a, um. Adj. ut Puellæ & pueri Mammæanæ & Mammæani. Lamprid. l. c. 57. extr.

MAMMŌNAS, æ. m. [Μαμμωνᾶς] Chaldæorum lingua Divitiæ & opes nuncupantur.
Mammona neque Græca vox est, nec Hebraica, sed Syriaca, ut ostendit divus Hieronymus, idem apud eos significans quod apud Græcos πλοῦτος, quem poetæ deum faciunt. Est enim vox singularis numeri, & generis masculini. Divus Augustinus indicat linguam Pœnorum affinitatem habere cum Hebræorum lingua: id quod alicubi fatetur & Hieronymus. Porro Pœnorum lingua Mammon vocari lucrum. Erasmus in Matth. 6. 24.

MAMPHŪLA, æ. f. Panis Syriaci genus, de quo Lucil. apud Fest. q. V.

MAMPHUR, ūris. n. Lignum rotundum loro circumvolutum quod circumagunt fabri in operibus tornandis. Fest.

MĀMURIUS, [Μαμούριος] Mamurius Veturius, Faber quidam fuit apud Oscos natus, tempore Numæ. Hic ancilia, pluraque deorum signa ex ære composuit. V. Fest. in Mamurii. Propert. lib. 4. 2. 61.
At tibi Mamuri formæ cælator ahenæ. Quo in loco secunda syllaba producitur, quæ apud Ovid. 3. Fast. 382. corripitur.
Mamurius, morum, fabræ ne exactior artis, &c.

MAMURRA, æ. m. [Μαμοῦῤῥα] Formiis natus, Eques Romanus, Catulli carminibus proscissus, præfectus fabrûm C. Cæsaris in Gallia fuit, quem primum Romæ parietes totius domus suæ in Cœlio monte crusta marmoris operuisse ex Cornelio Nepote Plin. tradidit lib. 36. cap. 6. Urbs Mamurrarum. Hor. 1. Serm. 5. 37. i. e. Formiæ.

MAN

MANÆTHUS, [Μάνεθος] Ægyptius fuit ex Diospoli urbe ortus, qui de physiologia & de astrologia judiciaria carmen reliquit.
Fuit & alter hoc nomine Mendesius, sacerdos apud Ægyptios. Utriusque meminit Suid.

MĀNĂCUS, i. m. Tarentina voce Lineam eclipticam, lunæ orbitam, Circulum manacum veteres appellarunt, quasi μανιακὸν Dor. pro μηνιακόν. V. Vitruv. 9. 8. Unde Calendarium *Almanach* dictum putat Dalechamp. ad Plin. 2. 9.

MANALIS Lapis, V. MANO.

MANCEPS, ĭpis. m. [ἐργολάβος] est (inquit Fest.) Quisquis a populo aliquid emit, conducitve, quia manu sublata significat auctorem se emptionis esse. Conductor alias Latine dicitur, aut Redemptor. Papin. in l. Qui fidejussor. D. locati cond. V. p. p.
Mancipes, sunt publicanorum principes, Romani homines, qui, quæstus sui causa, si decumas redimunt, Decumani appellantur: si portum, aut pascua publica, Portitores, aut Pecuarii: quorum ratio Scriptura dicitur. Hi omnes exigenda a sociis suo periculo exigunt, & Reip. repræsentant, providentes etiam in illa redemptione commodis suis. Hæc Ascon. in Divinat. 33.
Mancipes, Publicani, qui a Censs. quinto quoque anno publica, id est populi Ro. vectigalia redimebant: ii si vectigales agros, ut Decumani, redimebant, eos postea colonis & aratoribus elocabant. Papin. l. 53. D. locat. Qui fidejussor exstitit apud mancipem pro colono publicorum prædiorum, quæ manceps ei colono locavit, reipub. non tenetur. Cic. Verr. 5. publicanorum principes similiter Mancipes appellat. Hotomanus. V. Ascon. l. c. & in 2. Verr. 13.
Manceps, pro Emptore bonorum, seu Sectore. Cic. pro Rosc. Amer. 21. Hominis studiosissimi nobilitatis manceps fit Chrysogonus. Budæus & Hotom. Cic. 12. Att. 3. pr. Nomen illud, quod a Cæsare, tres habet conditiones: aut emptionem ab hasta, aut delegationem a mancipe annua die, aut Vecteni conditionem, semisse. Sensus est: Metho proscripti bona sibi a Cæsare dono data venditurus erat auctione publica, ut Ciceroni solveret quod debebat. Ex tribus conditionibus primam posuit, quum dixit, emptionem ab hasta. Possum, inquit Cicero, emere ab hasta, id est emere in auctione (nam hasta ponebatur, ubi auctio fiebat) & accipere ex iis bonis quantum satis sit pro ea summa, quæ mihi a Methone debetur. Secunda conditio est, si alius ea bona quæ in auctione vendentur, emat: eamque pecuniam, quam Methoni pro emptione debebit, mihi ad annum se esse numeraturum promittat, Methone ipso concedente. Hæc est quam vocat delegationem a mancipe: propterea quod ea ratione Metho non ipse Ciceroni pecuniam solvisset, sed solutionis faciendæ curam delegasset mancipi, id est ei qui illa bona in auctione emisset. Mancipes enim dicuntur, qui aliquid in auctione emunt. Delegationem igitur a mancipe, translata solutione a Methone ad mancipem. Tertia conditio Methoniani nominis explicandi: Faciat Metho, quod Vectenus debitor meus facit. Pendat mihi semissem usuram pro ea pecunia quam debet. Ex P. Manut. comment. in Ep. ad Att. Sed aliter Popma exp. q. V.
Manceps, pro Negotiatore & coemptore, seu Monopola. Plin. lib. 33. cap. 4. Aut aliquis prævalens manceps annonam flagellet. Budæus.
Manceps, metaphoricôs usus est Plin. lib. 2. ad Maximum, epist. 14. Sequuntur auditores actoribus similes, conducti & redempti mancipes. Convenitur a conductis & redemptis in media Basilica. Mancipes (inquit) id est ii qui causidicos in causis agendis, conducta ad hoc corona vulgi plaudentis, laudandos redemerunt. Budæus.
Manceps, pro Mancipatore, qui dat aliquid mancipio. Plaut. Curc. 4. 3. 29.
Ego mancipem te nihil moror, nec lenonem alium quemquam.
Antea 4. 3. 9. autem dixerat,
— egon' ab lenone quicquam
Mancipio accipiam, quibus sui nihil est, nisi una lingua,
Qui abjurent, si quid creditum est. Budæus.

MANCĬPIUM, vel MANCŬPIUM, i. n. [κτῆμα] Mancipium, Dominii comparatio, possidendique jus, atque etiam dominium & mancipatio. Cic. 1. de Orat. 178. Quum enim Marius Gratidianus ædes Auratæ vendidisset, neque servire quandam earum ædium partem in mancipii lege dixisset, defendebamus quicquid fuisset incommodi in mancipio, id si venditor scisset, neque declarasset, præstare debere. Budæus. Cic. 7. Fam. 29. Sum enim χρήσει μὲν tuus, κτήσει δὲ Attici nostri: ergo fructus est tuus, mancipium illius. Et 7. 30. Attici proprium te esse scribis mancipio & nexu, meum autem usu & fructu. ¶ Priore Cic. loco Mancipium, servum, seu mancipatum denotat.
Lex mancipiorum. Varr. de L. L. lib. 5. 7.
Mancipia veteres appellabant, quæ posteriores Mobilia; Prædia vero, quæ iidem Immobilia. Modestin. l. 3. D. de divers. temp præscr. Longæ possessionis præscriptionem, tam in prædiis, quam in mancipiis locum habere manifestum est.
Mancipio vendere, est Eas res quæ mancipi sunt, ita vendere libra & ære adhibitis, ut evictionis periculum præstetur. Verum hoc amplius animadverti moris fuisse, ut Auctor, id est venditor nexu se dicis causa obligaret, ad rem mancipi, hoc est emptori perpetuo præstandam. Cic. pro Muren. 3. Quod si in iis rebus repetendis quæ mancipi sunt, is periculum judicii præstare debet, qui se nexu obligavit: profecto etiam rectius, &c. Hinc Mancipio & nexu conjungi videmus. Varro de L. L. lib. 6. 5. Manilius scribit omne quod per libram & æs geritur, in quo sint mancipi, nexum esse. Mucius Scævola, quæ per æs & libram fiant, ut obligentur, præterquam quæ mancipio dentur. Hoc verius esse ipsum verbum ostendit, de quo quæritur. Nam idem quod obligatur per libram, neque suum sit, inde nexum dictum. Hæc ille; quæ sic intelligo, ut ex Mucii sententia ea Nexa dicantur, non tantum quæ abalienata sunt, sed etiam quæ oppignorata. Cic. 7. Fam. 30. Attici proprium te esse, scribis, mancipio & nexu; meum autem usu & fructu. Et de Arusp. Resp. 14. Multæ sunt domus &c. jure mancipii, & jure nexi. In Topic. 28. Abalienatio est ejus rei quæ mancipi est, aut traditio alteri nexu, aut in jure cessio. Quo ex loco conjuncto cum altero lib. 3. de Legib. animadvertere est eum qui mancipabat nexu obligatum rem mancipi tradidisse. Idem in Parad. 5. Non enim ita dicunt eos esse servos, ut mancipia quæ sunt dominorum facta nexu, aut aliquo jure civili. i. e. In jure cessione & usucapione. Ceterum qui mancipio vendebat, evictionis periculum in se recepisse, ex Plaut. patet, qui sic in Pers. 4. 3. 55.
Ac suo periculo is emat, qui eam mercabitur;
Mancipio, neque promittet, neque quisquam dabit. Et paulo post, 63.
Nisi mancipio accipio, quid eo mihi opus mercimonio? Hæc Hotoman.
Mancupio accipere. Plaut. Trin. 2. 4. 19.
Minas quadraginta accepisti a Callicle,
Et ille ædes abs te accepit mancupio. L. admodum.
Mancipio dare, pro Tradere in jus proprietatis. Seneca Epist. 73. Fortuna nihil dat mancipio. Huc pertinet etiam exemplum Lucret. lib. 3. 985.
Vitaque mancipio nulli datur, omnibus usu. i. e. Nulli ita datur ut propriam ac perpetuam habeat.
Mancipium, [ἀνδράποδον, δορυάλωτος] Homo bello captus, & servituti subjectus. Varr. lib. 5. de L. L. 8. Mancipium, inquit, quod manu capitur. Plin. lib. 28. c. 2. Mancipia fugitiva retinere. Cic. 3. Off. 71. Nec vero in prædiis solum jus civile ductum a natura, malitiam fraudemque vindicat, sed & in mancipiorum venditione, venditorum fraus omnis excluditur. Idem 2. in Rull. 38. Qui agri, quæ loca, ædificia. Quid est præterea? multa in mancipiis, in pecore, auro, ebore, veste, supellectili, ceteris rebus.
Locuples mancipiis. Hor. 1. Epist. 6. 39.
Negotiatores mancipiorum. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Amicum mancipium domino, & frugi. Hor. 2. Serm. 7. 3.
Conciliatum. V. CONCILIO.
Fieri mancipium alicujus. Ovid. 4. de Pont. 5. 40.
Pro quibus ut meritis referatur gratia, jurat
Se fore mancipium tempus in omne tuum.
Sui mancipii esse, Nullius dominio subjectum esse. Cic. ad Brut. 16. An ut esset sui juris ac mancipii Respublica? nisi forte non de servitute, &c.

MANCĬPO, [χειρόω, ἀνδραποδίζομαι, ἐξανδραποδίζω] āre. quasi Manu capere. Plaut. Curc. 4. 2. 10.
Mancipare, pro Vendere quandoque accipitur. Cic. 2. Philipp. 51. Tum iste venditum, atque mancipatum Tribunatum, consiliis vestris opposuit. Mancipatum emphaticôs dixit, plus quam Venditum. Plinius lib. 7. Epist. 18. Nam pro quingentis millibus nummûm, quæ in alimenta ingenuorum ingenuarumque promiseram, agrum ex meis longe pluris actori publico

publico mancipavi, eundemque vectigali imposito recepi. Plin. Mancipare, non pro Vendere posuit, sed pro Alienare. Budæus.
Usus quædam mancipat. Hor. 2. Epist. 2. 159. Scribitur & Mancupo, ut Mancupium.

MANCIPĀTUS, a, um. [ἀνδραποδισθεὶς] Partic. Devinctus, astrictus. Cic. de Senect. 37. Ita enim senectus honesta est, si se ipsa defendit, si jus suum retinet, si nemini mancipata est, si usque ad ultimum spiritum dominatur in suos. Al. Emancipata.

MANCIPĀTUS, ûs. m. [ἀνδραποδισμὸς] Plin. lib. 9. cap. 35. de unione, Et hoc tamen æternæ prope possessionis est, sequitur hæredem, in mancipatum venit, ut prædium aliquod. i. e. Solennitates eæ adhibentur, quæ solent in iis rebus quæ sunt mancipi. Budæus. V. Hard. in loc.

MANCIPATIO, ōnis. f. [ἀνδραπόδισις] est (inquit Boethius in Topic. Cic. lib. 3.) Imaginaria quædam venditio; quod ipsum jus, proprium est Romanorum civium. Ea res ita agitur, Adhibitis non minus quam quinque testibus civibus Romanis puberibus; & præterea alio ejusdem conditionis, qui libram æneam teneat, qui appellatur libripens: is qui mancipium accipit, æs tenens ita dicit, Hunc ego hominem ex jure Quiritium meum esse aio, isque mihi emptus est hoc ære, æneaque libra. Deinde ære percutit libram, idque æs dat ei, a quo mancipium accipit, quasi pretii loco. Budæus. Videantur JC. maxime Heinec. antiquit. ad Instit. 1. 12. 6. sq.

MANCĪPI, sive MANCŪPI, indecl. Genitivum esse contractum docent Voss. de Art. Gram. 3. 46. Salmas. de Usur. cap. 8. & Perizon. ad Sanct. Minerv. 4. 4. 12.
Mancupi emptio. Plin. lib. 33. cap. 34. Qua consuetudine in iis emptionibus, quæ mancipi sunt, etiam nunc libra interponitur. Hard. Quæ mancipii sunt.
Omnes res aut mancipi sunt, aut nec mancipi. Mancipi res sunt, prædia in Italico solo, tam rustica, qualis est fundus, quam urbana, qualis domus. Item jura prædiorum rusticorum, velut via, iter, actus, & aquæductus. Item servi, & quadrupedes, quæ dorso collove domantur, velut boves, muli, equi, asini. Ceteræ res nec mancipi sunt. Elephanti & cameli quamvis collo dorsove domentur, nec mancipi sunt; quoniam bestiarum numero sunt. Hæc Ulpian. tit. 19. ejus libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Ulpian. V. Cic. pro Flacc. 80.
Mancupi ædes poscere. Plaut. Most. 5. 1. 43.
Vel hominem jube ædes mancupi poscere.

MANCĪNUS, [Μάγκιν☉] Cognomen gentis Hostiliæ. C. Hostilius Mancinus cum M. Æmilio Lepido Consul fuit A. U. C. 617. qui quod ignominiosam cum hostibus Numantinis pacem erat pactus, ad liberandos religione Romanos, hostibus fuit deditus, sed non receptus. V. Vellej. 2. 90. Flor. 2. 18. Appian. Iber.

MANCUS, a, um. Adj. [ἀνάπηρ☉] proprie significat Eum qui sine manu est; quasi Manu carens. [vel Captus] Cic. pro Rabir. 21. Quintus Scævola confectus senectute, præpeditus morbo, mancus & membris omnibus captus ac debilis. Ovid. 3. Fast. 826.
Et licet antiquo manibus collatus Epeo
Sit prior, irata Pallade mancus erit.
Officiis mancus. Hor. 2. Epist. 2. 21. h. e. Ad talia officia perficienda inutilis.
Mancus, ad res inanimatas transfertur, pro Debili.
Cognitio. Cic. 1. Off. 154. Etenim cognitio, contemplatioque naturæ, manca quodammodo, atque inchoata sit, si nulla actio rerum consequatur.
Fortuna. Hor. 2. Serm. 7. 88.
Prætura. Cic. pro Milon. 25. Occurrebat, mancam ac debilem Præturam suam futuram Consule Milone.
Virtus. Cic. 3. de Fin. 20. Qui mancam fore putaverunt sine aliqua accessione virtutem.

MANDANE, [Μανδάνη] Astyagis filia, quæ ei visa est per quietem tantum urinæ facere, ut omnem ipsius urbem oppleret, atque universam Asiam inundaret. Hæc Cambysi nupsit, ex quo genuit Cyrum. Herodot. lib. 1. V. Justin. lib. 1. cap. 4. qui rem fusius tractat, paulo aliter tamen.

MANDANIS, [Μάνδανις] Gynosophista fuit insignis apud Indos, quem quum Alexander ad Jovis filii epulum vocari jussisset, constantissime ferunt respondisse, nec illum Jovis filium esse, nec ejus minas pertimescere, & multa alia quæ vide apud Strab. lib. 15.

MANDATUM, V. MANDO, āre.

MANDĒLA, [Μανδήλα] Pagus est in Sabinis, ut auctores sunt Acron & Porphyrion. in Hor. 1. Epist. 18. 105. — gelidus Digentia rivus
Quem Mandela bibit rugosus frigore pagus.

MANDIBULA, In MANDO, ĕre.

MANDO, [ἐντέλλομαι, ἐπιστέλλω, παρεγγυάω, ἐπιτίθημι] āre. a Manu danda declinatum constat; quod in dandis accipiendisque mandatis manus sibi invicem dare mos erat. Est autem Mandare, Alicui personæ gerendum aliquid exsequendumque committere, ut ait Vall. lib. 5. Plaut. Pers. 4. 3. 61.
Jam hic credo aderit, accersi illum mandavi. Emendati libri, Arcessit illam a navi. Ter. Adelph. 3. 3. 18.
Huic mandes, si quid recte curatum velis.
Res suas alicui mandare. Tacit. lib. 4. Ann. 66. Res suas Cæsar spectatissimo cuique, quibusdam ignotis, ex fama mandabat. i. e. Famam ipsorum secutus.
Extremas preces P. Quirino propinquo suo ad principem mandat. Tacit. lib. 2. Ann. 30.
Causam aliquam alicui, i. e. Committere. Ovid. 13. Met. 199.
Curam, Committere, vel relinquere. Caius in l. ex maleficio. §. ideo autem. D. de actione & obligationib. Nec ulli curam negotiorum suorum mandant.
Honores mandare alicui, pro Tribuere. Cic. 6. Verr. 81. Nobilitas desinat queri, Pop. Rom. hominibus novis, atque industriis libenter honores mandare, semperque mandasse.
Magistratum, Decernere. Cic. 3. de Legib. 33. Suffragia in magistratu mandando, aut reo judicando, aut lege, aut rogatione sciscenda, clam, an palam ferre melius esset.
Officium. Plin. 6. Epist. 110. Aliquanto magis me delectat mandatum mihi officium, postquam par Cornuto datum video.
Opus miserum mandat sociis. Stat. 9. Theb. 168.
Procurationem mandare, commendare, &c. Non. 2. 516.
Salutem suam mandare alicui. Ovid. 4. de Pont. 6. 13.
Animis mandare ea quæ adulta fructus uberrimos ferant. Cic. 2. Tusc. 13. Cultura autem animi philosophia est, quæ extrahit vitia radicitus, & præparat animos ad satus accipiendos, eaque mandat his, & (ut ita dicam) serit, quæ adulta fructus uberrimos ferant.
Animis & mentibus mandare, quemadmodum & Mandare posteritati dicitur; hoc est, Memoriæ committere. Cic. 1. in Catil 27. Percipite quæso diligenter quæ dicam, & ea penitus animis vestris mentibusque mandate.
Arenæ semina, Committere. Ovid. 5. Epist. 115.
Fidei alicujus pecuniam, Credere, Commendare. Plaut. Trin. 1. 2. 91. Ter. And. 1. 5. 62.
Bona nostra hæc tibi committo, & tuæ mando fidei.
Foliis carmina. Virg. 6. Æn. 74.
Humo aliquem, pro Inhumare. Virg. 9. Æn. 214. Sic apud Cic. lib. 3. Tusc. 65. ex Homero,
Quo magis est æquum tumulis mandare peremptos.
Malis. Lucret. lib. 2. 637. V. in MALA, æ.
Sulcis hordea. Virg. 5. Ecl. 36.
Terræ semina, pro Seminare. Columel. lib. 1. cap. 7.
Æternitati mandare, Commendare, Tradere. Plin. in Paneg. c. 75. pr. Ante orationes principum tantum ejusmodi genere monumentorum mandari æternitati solebant.
Immortalitati, Æternum ut sit curare. Cic. pro Domo 76. Semel, quum id feci, quod omnes non negent, immortalitati, si fieri potest, mandandum, tu supplicio puniendum putasti.
Litteris Latinis Græco sermone tractata. Cic. 1. de Fin. 1. Non eram nescius, Brute, quum quæ summis ingeniis, exquisitaque doctrina philosophi Græco sermone tractavissent, ea Latinis litteris mandaremus, fore ut hic noster labor in varias reprehensiones incurreret.
Litteris suas cogitationes. Cic. 1. Tusc. 6. Sed mandare quemquam litteris cogitationes suas, qui nec eas disponere, nec illustrare possit, nec, &c.
Litteris & memoriæ. Cic. 12. Philip. Quid huic facias, qui hoc litteris, memoriæque mandaverit?
Memoriæ est, h. e. Proditum, & memoriæ relictum. Gell. lib. 3. cap. 17. Memoriæ mandatum est, Platonem philosophum tenui admodum pecunia familiari fuisse. i. e. Scriptum est.
Memoriæ mandare aliquid, In memoria figere, & reminisci. Cic. de Amicit. 1. Ejus disputationis sententias memoriæ mandavi.
Monumentis mandare, Posteritati relinquere, & antiquitati committere. Cic. 4. Acad. 2. Ut litteris consignamus quæ monumentis mandare volumus; sic ille in animo res insculptas habebat. Ibid. lib. 1. 3. Nunc posteaquam sum ingressus res eas, quas tecum simul didici, mandare monumentis, philosophiamque veterem illam a Socrate ortam, Latinis litteris illustrare, &c.
Monumentis annalium mandare. Cic. pro Sext. 102. Hæc fama celebrantur, monumentis annalium mandantur, posteritati propagantur.
Scriptis mandare, Scriptum posteritati relinquere. Cic. 2. Off. 3. Deinde ipsis scriptis non ea quæ nunc, sed actiones nostras mandaremus, ut sæpe fecimus.
Versibus, Versibus conscribere. Cic. pro Arch. 20. Neque est quisquam tam aversus a Musis, qui non mandari versibus æternum suorum laborum facile præconium patiatur.
Mandare in ultimas terras, Mittere, Amandare. Cic. pro Sull. 57. Eum familiarissimum suum dimittere ab se, & mandare in ultimas terras?
Mandari infra mortuos. Cic. pro Quint. 50. Is non modo ex numero vivorum exturbatur, sed si fieri potest, infra etiam mortuos mandatur.
Fugæ se, Fugere. Cæs. 5. Bell. Gall. 18. Ut hostes impetum legionum atque equitum sustinere non possent, ripasque dimitterent, ac se fugæ mandarent. Sisenn. Histor. lib. 3. Post principia paulatim recedunt, atque inde cum paucis fugæ se mandant. apud Non. 2. 516.
Fugæ & solitudini mandare vitam suam. Cic. 1. in Catil. 20. Quæ quum ita sint Catilina, dubitas, si emori æquo animo non potes, abire in aliquas terras, & vitam istam, multis suppliciis justis debitisque ereptam, fugæ solitudinique mandare?
Vinculis, In vincula conjicere. Cic. 4. in Catil. 10. Homo mitissimus atque lenissimus, non dubitat P. Lentulum æternis tenebris, vinculisque mandare.
Laqueum alicui, Imprecari. Juven. 10. Sat. 53.
Letum alicui. Senec. Herc. OEth. 10.

MANDANS, antis. Partic. [ἐντελλόμεν☉] Ovid. 16. Epist. 314.
Utere mandantis simplicitate viri.

MANDĀTUS, a, um. Partic. [ἐντεταλμέν☉] Cic. pro Rosc. Amer. 111. In privatis rebus si quis rem mandatam non modo malitiosius gessisset, sui quæstus aut commodi causa, verum etiam negligentius, eum majores summum admisisse dedecus existimabant: itaque mandati constitutum est judicium, non minus turpe quam furti, &c.
Arma mandata nepotibus. Sil. lib. 1. 18.
Castra mandata prosequi. Stat. 3. Silv. 2. 121.
Mandata imperia. Cic. pro Lege Manil. 47. Ego sic existimo, Maximo, Marcello, Scipioni, Mario, & ceteris magnis imperatoribus, non solum propter virtutem, sed etiam propter fortunam, sæpius imperia mandata, atque exercitus esse commissos.

MANDĀTUM, i. n. [ἐντολὴ, ἐντολὴ, ἐφετμὴ] Sallust. Catil. c. 32. extr. Manlius ex suo numero legatos ad Marcium Regem mittit, cum mandatis ejusmodi. Vulgo Instructiones vocant.
Accipere mandata ad aliquem. Quintil. lib. 3. cap. 10.
Addere. Plin. lib. 8. cap. 40.
Admitti ad. V. ADMITTO.
Agere mandata. In AGO.
Bibere. In BIBO.
Conficere. In CONFICIO.
Curare. In CURO.
Digerere, Ordinare. Cic. 2. Q. frat. 14. Facies scilicet, ut mea mandata digeras, persequare, conficias.
Dare. Ovid. 13. Epist. 143.
Dare alicui ad aliquem. Cic. 3. Fam. 1. Omnibus ei de rebus, quas agi, quas curari a me voles, mandata des velim. conf. 10. Att. 13.
Dare alicui de magnis rebus. Cic. 6. Philip. 6.

Deferre. Cic. 10. Att. 14. pr. L. Cæsar mandata Cæsaris ad Pompeium detulit.
Deposcere, *Luy demander s'il veut rien commander.* Ut abeuntes solent. Cic. 5. Att. 2. In Cumano quum essem, venit ad me noster Hortensius; cui deposcenti mea mandata, cetera universe mandavi, illud proprie, ne pateretur, quantum esset in ipso, prorogari nobis provincias.
Excipere. Tacit. in Agric. 45.
Exhaurire, pro Exsequi & absolvere. Cic. 5. Att. 1. Reliquum est, ut antequam proficiscare, mandata nostra exhaurias.
Explicare. Cic. Att. 13. 23.
Exsequi alicujus. Ovid. 14. Met. 602.
Facere. Quintil. lib. 4. cap. 4.
Fallere alicujus, i. e. Non exsequi mandata, verum simulare se exsecutum esse. Ovid. 9. Met. 696.
Ferre per auras. Virg. 4. Æn. 270.
Fungi mandatis. Tacit. 13. Ann. 21.
Gerere. Stat. 5. Silv. 2. 56.
Habere ab aliquo. Cic. 2. Philip. 86. A nobis Populoque Rom. mandatum id certe non habebas.
Instruere aliquem mandatis. V. INSTRUO.
Loqui. Senec. Med. 7.
Mittere. Cic. 4. Verr. 161. In quem ipsi cum gravissimo testimonio publice, quod nunquam antea, Romam mandata legatosque misissent.
Negligere alicujus. Ovid. 16. Epist. 303.
Peragere. Ovid. 7. Met. 502.
Perferre ad aliquem. Ovid. 2. de Pont. 2. 125.
Persequi, V. Digerere.
Referre mandata mea regi. Virg. 7. Æn. 267.
Suscipere causam mandati alicujus legatum. Ovid. 3. de Pont. 2. 45.
Tenere constanti mente. Catul. Argon. 62. 209.
Tenere memori mente. Lucret. lib. 2. 582.
Venire cum mandatis. Cic. 4. Verr. 153. Veniunt cum mandatis, veniunt cum testimoniis publicis.

MANDĀTIO, ōnis. f. Idem quod seq. Mandatus. Julian. l. 37. pr. D. de acquir. rer. domin. Nec stipulatione nec mandatione.

MANDĀTUS, ûs. m. apud Jurisconsultos legitur, præsertim titulo Mandati. Paul. Mandatu meo in diem fidejussoris. Caius, Si mandatu meo Titio credideris. Julian. Mandatu creditorum. Sic sæpius.

MANDĀTOR, ōris. m. [ἐντολεύς] Gloss. Gr. Lat. Ἐντολεύς, Mandator, & rursus Ἐγχειρητής, Mandator.
Cædis mandator. Paulus in l. Et si certus. D. ad Senatusc. Silanianum, Et si certus sit percussor, tamen habenda est quæstio, ut cædis mandator inveniatur. Budæus.
Delationis mandator. Callistrat. in l. Ex quibusdam. §. Divus Pius. D. de Jure fisci, Divus Pius Cæcilio Maximo rescripsit: constitutionem patris sui, qua compelleretur delator edere mandatorem, ac nisi edidisset, ut in vincula deduceretur: eo pertinere, non ut delator pœna subduceretur, si mandatorem haberet: sed ut mandator quoque perinde, atque si ipse detulisset, puniretur.
Mandatores sunt impulsores delatorum, interque delatores numerantur. Budæus. Tranquil. in Tito cap. 8. extr. Inter adversa temporum & delatores, mandatoresque erant. Turneb. Mandatores, qui accusatores subornabant & instruebant, & in exilium homines hac ratione calumnia oppressos pellebant.
Mandator Jurisconsultis dicitur, Qui alicui auctor est ut suam pecuniam alteri credat: qui & Fidejussor dicitur. Tametsi hoc plerumque differant, quod illud fere in eo ponitur, qui suasu suo nihil tale cogitantem induxit ut crederet: hoc vero in eo qui ad creditionem accessit, & obligationem quasi trabali clavo confirmavit, uti intelligitur ex tit. de Fidejuss. & mandat. lib. 46. Pandect. Hotoman.
Mandator fuit & aulæ Constantinopolitanæ officium Palatinum. Suid. Μανδάτωρ, ὁ δὸς ἀξιώματος. V. Cang. Gloss.

MANDĀTRIX, īcis. f. a Mandator. Mandatrix operum. Claudian. 4. Conf. Hon. 235.

MANDATĀRIUS, i. m. JCt. est Qui mandatum suscipit ad implendum. Mandatarius a Beroaldo in Suet. tanquam verbum Jurisconf. affertur, pro eo Cui mandata dantur. H. St. Defuit hæc vox in Thes. Lugd.

MANDO, [μασάομαι, φλάω] ĕre. Dentibus cibum conficere. A manu & dando existimant deductum: quod manu cibus ori admoveatur. Martial. lib. 13. 65. de perdice,

> Ponitur Ausoniis avis hæc rarissima mensis,
> Hanc in lautorum mandere sæpe soles.

Cic. 2. de Nat. Deor. 122. Alia fugunt, alia carpunt, alia vorant, alia mandunt.
Lentissime mandere. In LENTUS.
Artus suos. Senec. Thyest. 8.
Ferrum admorsu. Sil. lib. 16. 359. Ferrum, Lupatos. de equo enim loquitur. Virg. 4. Æn. 135.

> Stat sonipes, ac frena ferox spumantia mandit.

Vulnera sævo dente. Ovid. 15. Met. 92.
Mandi, passivum. Cic. 2. de Nat. Deor. 134. Dentibus autem in ore constructis manditur, atque ab his extenuatur, & molitur cibus.
Morsu leonis. Lucret. lib. 4. 1011.
Cibum mandendo exprimimus. Lucret. lib. 4. 622.
Mandier, pro Mandi. Matius poeta apud Varr. lib. 6. de L. L. 5.

> Corpora Graiorum mærebat mandier igni.

MANSUS, a, um. Partic. [μεμασημένος] Quintil. lib. 10. cap. 1. Cibos mansos ac prope liquefactos demittimus. Cic. 2. de Orat. 162. Atque omnia minima mansa (ut aiunt) nutrices infantibus pueris in os inserant. conf. Non. 2. 551.

MANSĬTO, āre. frequent. Plaut. Amphit. 4. 3. 4. Suppos. Mutatos Atticos in Arcadia homines, & sævas belluas mansitasse, &c.
Mansito, a verbo Maneo, V. MANEO.

MANDĪBŬLA, æ. f. In qua siti sunt dentes: quæ & Maxilla dicitur. Macrob. 7. Saturn. 4. Deorsum trahit cibaria confecta mandibulis. Idem in Somn. Scip. 1. 6. Post septem vero menses dentes incipiunt mandibulis emergere. [Puto esse a Mandibulum, i. n. Gl. L. Gr. Mandibulum, φάτνωμα.

MANDO, ōnis. m. [φάγος] Edax. Lucilius, Atque omnes mandonum gulæ. Varr. Bimargo, Magna ut tremiscat Roma, & magnæ mandonum gulæ. Non. 1. 58.

MANDŪCO, [μασάομαι] āre. Idem quod Mandere, i. e. Ore vel dentibus conficere. Suet. in August. Cæs. cap. 76. Qui in balneo demum post horam primam noctis duas bucceas manducavi, prius quam ungi inciperem.

MANDUCĀTUS, a, um. Partic. Varr. R. R. 3. 7. Pullos columbinos manducato candido farciunt pane.

MANDUCOR, āri. deponens apud antiquos. Lucil. lib. 14. (ut citat Non. 17. 79.)

> Quum illud quid faciat quod manducamur in ore.

MANDŪCO: ōnis: sive MANDŪCUS, i. m. [ἀδδηφάγος] Edax. Pompon. Pictoribus, Magnus Camillus manducus canterius. V. Non. 1. 58. Apul. 6. Milef. sub fin. De isto asino, semper pigro quidem, sed manducone summo.
Vide Ber. in Suet. Vide GULO. H. St.

MANDUCUM, i. n. Obsonium apud veteres dicebatur. Varr. de L. L. lib. 6. 5. Unde manducari, a quo in Atellanis obsonium vocant manducum. [Nisi a recto Manducus est. V. MANDUCES & MANDUCO.

MANDUCES, [μανδοῦκες] inquit Fest. Effigies in pompa antiquorum, inter ceteras ridiculas & formidolosas imagines ire solebat, magnis malis, ac late dehiscens, & ingentem dentibus sonitum faciens. de qua Plaut. ait in Rud. 2. 6. 51.

> Quid si aliquo ad ludos me pro manduce locem?

Exemplaria Manduca legunt in prima declinatione. Alii Manduco. V. Meurs. Mantiss. ad lib. de Lux. Rom. cap. 12. & Boxhorn. ad Plaut. [In vulgatis Festi (ut Nonii quoque) libris Manducus. MSS. Urs. Manduci. Cælio Rhodig. 8. 9. extr. est Mandux. Apud Plaut. Mendico legendum puto, idque ipso auctore, per totam illam scenam.

MANDALIA, um. n. pl. Frustilla. Plin. Valer. 1. 6. Facere mandalia. Adde Reinef. Var. Lect. 2. 8. Barth. Adverf. 1. 14. V. MAGDALIS.

MANDŌNIUS, [Μανδόνιος] Dux Hispanus. Hic & Indibilis partes Romanorum cum Scipione Africano in Hispania juvit. Deinde Scipione ægrotante, seditionem agitavere, in Romanosque insurgere cœperunt. Quos quum Scipio morbo liberatus comprehendisset, veteris officii memor tantum castigatos verbis dimisit. Liv. lib. 29. & Sil. Ital. 3. 376.

MANDRA, æ. f. [μάνδρα] Spelunca, cubile, & receptaculum pecorum ac pecudum. Juven. 3. Sat. 237.

> — & stantis convicia mandræ
> Eripiant somnum Druso.

Alii legunt, Somnos urso. Probus scribit Mandram esse vici ostium, vel flexum vel arrectum: aut breve & vile ædificium, quod angustet latitudinem vici; vel ingens vehiculum quo trabes portantur, μάνδρον Græce dicitur. Martial. lib. 5. 22.

> Vixque datur longas mulorum vincere mandras;
> Quæque trahi multo marmora fune vides.

Lucan. ad Pison. 190.

> — hic ad majora movetur,
> Ut citus, & fracta prorumpat in agmina mandra.

[Hæc unde Stephanus arripuerit, nescio. In Gloss. Lat. Gr. Caulæ, μάνδραι. & Gr. Lat. Μάνδρα, hic Septus; Μάνδρα θρεμμάτων, Caulæ, singulare non habet; Μάνδρα αἰγῶν, Caprile. unde & Juvenalis Scholiastes exponit, Locum, in quo porci includuntur. Hesych. & Phavorin. Μάνδραι, σηκοί, φραγμοί, ὗλαι, σπήλαια βοῶν καὶ ἵππων. Docti tamen, alii Plaustrum rusticum, alii Equorum, mulorumve greges exponunt. V. Lexic. Pitisc. Apud Hesych. pro ὗλαι, legendum videtur αὐλαί. V. & ARCHIMANDRITA.

MANDRĂGŎRA, æ. m. [μανδραγόρας] Herba. Plin. lib. 25. cap. 13. Mandragoram alii circeium vocant. Duo ejus genera; candidus, qui & mas: niger, quæ femina existimatur, angustioribus foliis quam lactucæ, hirsutis & caulibus, radicibus binis ternisve rufulis, intus albis, carnosis tenerisque, pæne cubitalibus. Ferunt mala avellanarum nucum magnitudine, & iis semen ceu pirorum. Columel. lib. 10. non procul ab initio,

> Quamvis semihominis vesano gramine feta
> Mandragoræ pariat flores, mœstamque cicutam.

Mandragoram bibisse, Proverbio docte ac eleganter ii videntur posse dici, qui velut aspide icti somniculosa, nimis desides sunt, atque ita quodammodo a sensu dissiti abjunctique ut excitari non queant. Usus est Demosthenes 4. Philip. & Lucian. in Timone pr. Ratio vero proverbii est, quoniam is fructus est somni conciliator, ut tradit Plinius.

MANDRAGORĪTES, [μανδραγορίτης οἶνος] Vinum ex Mandragora confectum. conf. Diosc. 5. 41.

MANDRO, [Μάνδρων] fuit navicularius quispiam, qui aspirante fortuna, tandem factus est Imperator: unde etiam factus adagio locus in eos qui præter meritum ad opes evecti, pristinæ conditionis non meminerunt. V. Suid.

MANDUCO, MANDUCUS. V. MANDO, ĕre.

MANDYA, æ. f. [μανδύη] Vestis est pænulæ similis, cujus meminit in Iphigenia Rhinton. Dio in Tiberio, Facta in conventu quodam pluvia, inquit, φαιὰν μανδύην ἐπενδύει, ac in reliquum, vestem aliam capere ausus est nemo. Ejusdem meminit in Domitiano quoque: Quum, inquit, per naumachiam implueret vehementius, mandyas subinde mutabat, alium vero neminem permisit. Mandyam sunt qui etiam Lericium nuncupent, id est λωρίκιον quod pænulæ genus foret, qua se ut lorica munirent: Latini Mantellum dicunt. V. plura apud Cæl. lib. 16. cap. 10.

MĀNE, Adv. [πρωί, πρωΐα, ἕωθεν] Diei pars prima. Manum, Clarum veteres dicebant, teste Nonio 1. 337. Servius ad 1. Æn. 143. Manum antiqui Bonum dicebant: unde & Mane dicitur. Ter. Heaut. 1. 1. 15.

> Nunquam tam mane egredior, neque tam vesperi
> Domum revertor, quin te in fundo conspicer.

Cic. 7. Fam. 31. Qui usque ad Calendas Januarias esset, quæ erant futuræ mane postridie.
[Ubi Mane abundat.
Mane, inquit Varro de L. L. 5. 2. Diei principium, quod tum manat dies ab oriente: nisi potius quod Bonum antiqui dicebant Manum; ad cujusmodi religionem Græci quoque, quum lumen adfertur, solent dicere, φῶς ἀγαθόν.
Mane, magis & minus esse non potest, ante & post potest, inquit Varro lib. 8. de L. L. 44. [Non negat tamen, Magis mane recte dici. At Manius, Manissime negat. Unde liquet Mane ipsi esse Adv.
Mane & Mani dixerunt veteres, quemadmodum Here & Heri, & Vespere & Vesperi, propter cognationem litterarum E & I, auctore Donato in Ter. Phorm. 1. 1. 2. Servius Mani ablativum esse dicit a Mane, adducens Plauti exemplum, A mani usque ad vesperam. [Locum non reperi. Deducunt autem a recto Manis, e, quod idem ac Manus, a, um. unde & Manes & Immanis. V. Schol. Hor. Carm. 1. 4. extr.

Mane vigilare. Hor. 2. Epist. 1. 104.
Mane piger stertis. Pers. 5. Sat 132.
Hodie mane Dolabella, multus sermo ad multum diem. Cic. 13. Att. 9.
Postridie mane. Cic. 3. Verr. 68.
Bene mane hæc scripsi. Cic. 4. Att. 11.
A mane. V. A.
A mane diei. Hirt. de Bell. Afric. 42. Præsertim quum milites a mane diei jejuni stetissent defatigati.
Mane totum dormire. Martial. lib. 1. 46.
Clarum mane. Pers. 3. Sat. 1.
— jam clarum mane fenestras
Intrat, & angustas extendit lumine rimas.
Obscurum. Columel. lib. 7. cap. 12.
Vel post nonam, vel postero mane. Columel. lib. 9. cap. 15.
Multo. V. MULTUS.
Nimis. V. NIMIS.
Plane mane, i. e. Bene mane. Plin. 1. Epist. 5. ad Voconium, Rogo, mane videas Plinium domi, sed plane mane; neque enim diutius perferre sollicitudinem possum; & quoquo modo efficias, ne mihi irascatur.
A Mane, Manius. Vide MANIUS. H. St. V. & paulo supra ex Varr.
MĂNEO, si, sum, [μένω, μιμνάζω, αὐλίζομαι, διαρκέω] ēre. Loco insistere, inquit Nonius 4. 308. sive, ut ait Perottus, Continere se, & firmum stare. Virg. lib. 10. Æn. 770.
— manet imperterritus ille,
Hostem magnanimum opperiens. Ter. Eun. 3. 5. 31.
In interiore parte ut maneam solus cum sola; adnuo. Ubi Donatus Maneam, Remaneam, perseveremque in loco.
Paulisper manere. In PAULISPER.
Diem unum. Propert. lib. 2. 9. 20.
Domi. Catul. ad Hispitillam, 30. 7.
Ad exercitum. Liv. 3. 29. Ita se Minucius abdicat Consulatu, jussusque ad exercitum manet. h. e. Juxta exercitum. [Immo In exercitu, cui revera præfuit legatus ex consule, vel Apud exercitum.
Ad urbem. Liv. 30. 27. In eadem provincia & C. Servilio prorogatum imperium, si Consulem manere ad urbem Senatui placuisset. [Ad urbem esse dicebantur Consules, Prætores, Dictatores, quique alii lege curiata imperium habebant, quod Urbem iis (ne in ea duo simul summa imperia essent) intrare non licebat, sed ante Urbem manebant, seu nuper ex provincia reversi triumphum peterent, seu nondum in provinciam profecti essent; dabaturque ipsis senatus extra urbem. V. Ascon. in 2. Verr. 45. & 4. 17. Sen. 5. de Benef. 15. Ulp. l. 16. D. de offic. Procos. Proconsul portam Romæ ingressus deponit imperium.
Maneas apud me cum tuis. Cic. 4. Att. 17. Ter. Eun. 3. 3. 28. At tu apud nos hic mane, dum redeat ipsa.
Mane, mane; habet singularem vim in se revocantis. Ter. Phorm. 1. 4. 40. Ah, quid agis? quo abis Antipho? mane, mane inquam. Idem Heaut. 3. 3. 52.
Mane, mane. quid est quod tam a nobis graviter crepuere fores?
Mane; gaudentis aliquando, non autem opperiri jubentis, inquit Donatus. Ter. Adelph. 2. 3. 11. Sed quidnam foris crepuit? s. mane, ipse exit foras. Plaut. Curcul. 1. 3. 3.
Placide egredere, & sonitum prohibe forium, & crepitum cardinum;
Ne, quod hic agimus, herus percipiat fieri, mea Planesium.
Mane suffundam aquulam.
Manedum, Cohibendi particula. Plaut. Asin. 5. 2. 27.
Nihil ecastor est quod facere mavelim. P. manedum. A. quid est? Plin. 8. Epist. 6. ad Montanum. Finem existimas? Manedum, & majora accipe.
Manere pro Pernoctare. Suet. Cæs. cap. 39. Tantum undique confluxit ut plerique advenæ, aut inter vicos, tabernaculis positis, manerent. & Aug. 72. Eodem cubiculo hieme & æstate mansit. Cic. 1. Philip. 8. Cum intempesta nox esset, mansi in villa P. Valerii. V. & Hor. 1. Carm. 1. 25. Donat. ad Ter. And. 2. 5. extr. Hinc
Manere ab aliquo, Secubare. Capitolin. in M. Anton. Philos. cap. 7. Per viginti & tres annos in domo patris ita versatus, ut ejus quotidie amor cresceret, nec præter duas noctes per tot annos ab eo mansit diversis vicibus.
Manere ut, pro Exspectare. Plaut. Stich. 1. 2. 1.
Qui manet ut moneatur semper servus homo officium suum,
Nec voluntate id facere meminit, servus is habitu haud probus est.
Manere aliquem, Exspectare. Plaut. Men. 5. 7. 49. Hic me mane. Ter. Phorm. 3. 1. 16.
Mansurusque patruum pater est, dum huc adveniat.
Manet cum accus. casu: ut, Manet te bonum. Plaut. Mostel. prol. 47. Virg. 12. Æn. 61.
Qui te cunque manent isto certamine casus. i. e. Instant, imminent tibi, & futuri sunt. Cic. 2. Philip. 7. Cujus quidem te fatum, sicuti C. Curionem, manet. Ibid. 37. Neque vero eram tam indoctus, ignarusque rerum, ut frangerer animo, propter vitæ cupiditatem, quæ me manens conficeret angoribus.
Cura ea nepotes nostros maneat. Virg. 3. Æn. 505.
Gloria te manet. Virg. 1. Georg. 168.
Nox una manet omnes. Hor. 1. Carm. 28. 15.
Periculum manet. Liv. 24. 22. extr. Periculumque ingens manet, nisi communi concordiæ consulitis.
Pœna te. Tibull. lib. 1. 8. 77.
Manet, cum dandi casu: ut, Manet tibi, i. e. Tibi paratum est, te exspectat. Cic. 2. Philip. 7. Cujus quidem tibi fatum, sicut C. Curioni manet. Et Catull. 8. 15.
Scelesta, tene? quæ tibi manet vita? Virg. 9. Æn. 302.
Hæc eadem, matrique tuæ, generique manebunt.
Non manebat ætas virginis meam negligentiam. Ter. Phorm. 4. 1. 4. i.e. Virgo nubilis non poterat me exspectare diutius immorantem: quod retardarem nuptias ejus.
Amicitia manente, Durante. Tacit. 4. Hist.
In amicitia perpetuo manere. Cic. 4. Verr. 2. Pleræque autem & maxime illustres in amicitia perpetuo manerent.
Arbor. Virg. 2. Georg. 294.
Amor mansit, nec solutum est conjugale fœdus. Ovid. 11. Met. 743.
Beneficium in eo. Cic. 13. Fam. 37. Eidem Dolabellæ, me audiente, Cæsar dixit, nihil esse quod de Mega vereretur, beneficium suum in eo manere.
Causæ manent. Cic. 12. Att. 28. Sed erant causæ cur hoc tempore istic esse nollem: quæ si manebunt, quærenda erit excusatio ad Brutum, &, ut nunc est, mansuræ videntur. h. e. Duraturæ.
Cognomen. ut, Mansit Silviis postea omnibus cognomen, qui Albæ regnaverunt. Liv. 1. 3.
In conditione. Cic. 7. Att. 15. Plerique negant Cæsarem in conditione mansurum.
Conditio manet. Cic. 2. Fam. 6. Eaque mihi conditio maneat, qua profectus sum.
Contentio manet mihi cum illo. Cic. 14. Att. 14. Mihi cum illo nulla contentio jam maneret.
Dolor. Cic. 2. de Fin. 93. Quid enim? summus dolor plures dies manere non potest.
Fama. Plin. 9. Epist. 3.
Fortuna manet stabili fundamento. Lucret. lib. 5. 1120. In cursu suo manet fortuna. Ovid. 15. Epist. 60. Intra fortunam suam manere. Ovid. 3. Trist. 4. 26. V. INTRA præpos.
Gnatus unicus mansit domi: h. e. Remansit. Ter. Heaut 3. 2. 29.
Honos nomenque tuum, laudesque manebunt. Virg. 5. Ecl. 78.
Ingenia sensibus manent, modo permaneat studium & industria. Cic. de Senect. 22.
Induciæ. Cæs. 3. Bell. Civil cap. 16. Interea manerent induciæ, dum ab illo reduci possent, neve alter alteri noceret.
Lex manet, cui opponitur Abrogata. Cic. de Provinc. Consul. 46. Quare aut vobis statuendum est legem Æliam manere, legem Fusiam non esse abrogatam.
Memoria rerum Rom. manet. Cic. 2. Off. 43. Tib. enim Gracchus P. F. tam diu laudabitur, dum memoria rerum Romanarum manebit.
Mos antiquus. Cic. 5. Fam. 20. Dein si rationum referendarum jus vetus, & mos antiquus maneret.
In numero. Quintil. lib. 1. cap. 4. Kappa apud Græcos, nunc tantum in numero manet. V. NUMERUS.
In officio manere, quod & Stare in officio dicitur: h. e. Munus suum diligenter exsequi. Cic. 1 Att. 1. Aviam tuam scito desiderio tui mortuam esse; & simul quod verita sit ne Latinæ in officio non manerent, & in montem Albanum hostias non adducerent. Subaudi Coloniæ. Sic In fide. Liv. 31. 2. i. e. Fidelem.
In fide & in officio. Liv. 28. 24. Non socii in fide, non exercitus in officio mansit.
Jus vetus, V. Mos antiquus.
Parietes urbis stant & manent. Cic. 2. Off. 29. Itaque parietes urbis modo stant & manent, iique ipsi jam extrema scelera metuentes.
Pax mansit. Liv. 1. 27. pr. Nec diu pax Albana mansit.
Promissis manere, idem quod Stare promissis. Virg. 2. Æn. 160.
Tu modo promissis maneas, servataque serves,
Troja, fidem.
Sententia manet, Perstat. Cic. 8 Att. 22. Simul & elicere cupio sententiam tuam, si manet, ut firmior sim: si mutata est, ut tibi assentiar.
In sententia vel proposito manere, quod & Stare dicitur. Cic. 7. Fam. 24. Sed velim maneat Damasippus in sententia.
In sententia philosophorum manere, Sequi eorum sententiam. Cic. 1. de Divin. 5. Quum omnes Socratici Zenoque, & ii, qui ab eo essent profecti, manerent in antiquorum philosophorum sententia, &c.
Societas manet inter nos. Cic. 12. Fam. 27. Quæ societas inter nos semper, mi Cornifici, manebit.
In statione. Lucret. lib. 4. 396.
Suo statu manere, vel eodem statu, pro In suo vel eodem statu. Cic. 5. Att. 9. Memento curare per te & per omnes nostros, in primis per Hortensium, ut annus noster maneat suo statu, ne quid novi decernatur. Liv. 31. 29. Sperare quicquam eodem statu mansurum.
Suspicio manet. Cic. pro Quint. 34. Non patiar istam manere suspicionem, nos rem judicari nolle.
Verba maneant in animo. Senec. Med. 7.
Vita manet. Virg. 5. Æn. 724.
Nate mihi vita quondam, dum vita manebat,
Care magis.
In vita manere, cui Excedere e vita opponitur. Cic. 3. de Fin. 45. In quo enim plura sunt quæ secundum naturam sunt, hujus officium est in vita manere.
Voluntas eadem manet. Cic. pro Quint. 82. Si te nihil impediret, si voluntas eadem maneret, si valeres denique, &c.
Maneat ergo, quod turpe sit, id nunquam esse utile: h. e. Sit ita, esto. Cic. 3. Off. 49.
Manebitur, Impers. Cic. 8. Att. 3. extr. Id si est, in Italia fortasse manebitur.
Maneri, Impersonale. Cic. 10. Att. Sed ad primum revertor: quid putes faciendum, occultene aliquo propius veniendum, an mare transeundum? nam hic maneri diutius non potest.
Mansum, supinum. Ter. Heaut. 1. 2. 26.
Quid tu tecum? CH. dicam, utut erat, mansum tamen oportuit. i. e. Manendum erat, non discedendum.
MANSŪRUS, a, um. Partic. [διαρκήσων] ut, Amor mansurus. Ovid. 2. de Arte Am. 242.
Carmen mansurum, Immortale. Stat. 4. Silv. 2. 3.
Decus per sæcula. Sil. lib. 17. 626.
Fama in sæcula. Lucan. lib. 8. 74.
Monumenta per ævum. Ovid. 5. Met. 227.
Opus post mea fata. Ovid. 3. Amor. 15. 20.
Urbs. Virg. 3. Æn. 86.
MANENDUS, a, um. gerundiv. ut, Ætas manenda, i. e. Perduranda. Lucret. lib. 3. 1086.
Temporis æterni quoniam, non unius horæ
Ambigitur status, in quo sit mortalibus omnis
Ætas post mortem, quæ restat cunque, manenda. Sensus est, In quo statu temporis æterni, omnem ætatem, quæcunque post mortem restat, necessario permanebunt & perdurabunt homines. Lambinus.
MANSIO, ōnis f. [μονή, καταμονή] Gl. Gr. L. [Actus ipse manendi & quiescendi in aliquo loco. Ter. Phorm. 5. 9. 23.

Hæccine

Hæccine erant itiones crebræ, & mansiones diutinæ
Lemni?

Mansio & Decessio, contraria. Cic. 4. Fam. 4. Is mecum sæpe de tua mansione aut decessione communicat.

Mansio in vita; cui contrarium est Excessus e vita. Cic. 3. de Fin. 60. Quum ab his mediis omnia proficiscantur officia, non sine causa dicitur ad ea referri omnes nostras cogitationes; in his & excessum e vita, & in vita mansionem.

Mansio, (inquit Perottus) Iter est unius diei. Plin. lib. 12. cap. 14. Gebanitarum caput Thomna est; abest a Gaza nostri litoris Judææ oppido. M. D. XXXVII. millia passuum; quod dividitur in mansiones camelorum sexaginta duas.

Mansio, Hospitium. Suet. in Tit. Vesp. cap. 10. Deinde ad primam statim mansionem febrim nactus, quum inde lectica transferretur, &c. V. MANEO.

MANSIUNCULA, æ. f. diminutivum hanc significationem sequitur in Vet. Bibl. Interpr. H. St. Intelligit novissime in dict. præced. allatam.

MANSIONĀRIUS, a, um. Adj. Ad mansionem pertinens. Fulgent. 3. Myth. Ignoto atque mansionario uti conjugio.

MANSUS, i. m. est JCt. Fundus, unde quis se & familiam alere potest. V. Cujac. Feud. 1. 1.

MANSOR, ōris. m. Hospes. Sedulius 5. 495.
Et faciat tenues tanto mansore capaces.

MANSĪTO, [διαμένω] āre. frequent. Tacit. lib. 13. Ann. 44. Quippe mansitasse una convincebatur.

Mansito, a verbo Mando, V. MANDO, ĕre.

MANTO, Idem. V. suo loco.

MĀNES, Acron in Hor. 1. Carm. 4. extr. Dii manes, dii boni, a Manum, quod est bonum. Antiqui animum a corpore separabant, manem deum nuncupabant. Apuleius de dæmonio Socratis p. 50. Elmenh. tradit, Manem Deum, animum dici, cujusvis meriti, corpore solutum, qui quamdiu in corpore nostro sit Genius dicatur; corpori renuntiantem, Lemurem: quorum quæ domos incursionibus infestarent, Larvæ appellarentur, contraque qui boni fuerint, Lares familiares. Servius in 1. Æn. 143. per antiphrasin ait Manes esse deos inferos, quia non sint boni. Idem dicit alibi esse Animas corporibus exutas, quæ nondum in alia corpora migraverint. in 3. Æn. 63. ubi plura V. Festus, Manes dii ab auguribus vocabantur, quod per omnia manare credebant, eosque deos superos, atque inferos dicebant. Cic. 2. de Legib. 22. Deorum manium jura sancta sunto. De Manibus multa erudite disputat Cl. Norisius Cenotaph. Pis. & Guther. de Jure Manium. V. & Lex. Pitisc.

Manes. Virg. 6. Æn. 743.
Quisque suos patimur manes. Servius; Manes, Supplicia quæ sunt apud manes.

Manes animæ. Hor. 1. Serm. 8. 29.
Di manes. Hor. Epod. 5. 94.
Divi. Lucret. lib. 6. 764.
Imi. Virg. 4. Æn. 387.
Nocentes. Lucan. lib. 3. 13.
Profundi. Virg. 1. Georg. 243.
Semidei. Lucan. lib. 9 7.
Sacrati. Sil. lib. 15. 447.
Sepulti. Virg. 4. Æn. 34.
Serviles. Varr. L. L. 5. 3. de quibus non satis constat.
Stygii. Ovid. 13. Met. 465.
Elicere manes ex fossis. Hor. 1. Serm. 8. 29.
Ciere. Virg. 4. Æn. 490.
Conditi rite manes. Plin. 7. Epist. 17. ad Suram. h. e. Exsequiæ perfectæ, & corpori funerato justa persoluta.
Confundere. ut, Caros urna confundite manes. Stat. 3. Theb. 168.
Lædere manes alicujus. Tibull. lib. 1. 1. 67.
Manes, Dii inferni. Serv. in 3. Æn. 63. Suet. Tiber. c. 75. pr. Juvenal. Sat. 2. 149. Cic. 7. Verr. 113.

MANES, æ, & ētis. [Μάνης] Hæresiarcha, genere Persa, vita & moribus barbarus, tam acer ingenio, ut ex nominis argumento insanire videretur, sub Aureliano principe Romam e Perside venit. Ab hoc Manichæorum hæresis & nomen & ortum habet. Hunc denique Manetem ad ultimum rex Persarum vivum cute direpta necavit, quod filium ejus, quem rejectis aliis medicis curare pollicebatur, interfecerit. Ex Suida & Eusebio. V. infra MANNICHÆUS.

MANENS, entis. [Μάνης] Alter item hæresiarcha, a quo dogma illud nefarium, quo Euchetæ hæretici utebantur, in Syria fuit propagatum. V. Cæl. lib. 2. cap. 16. & Suid.

MANES, [Μάνης] Fluvius est, sive potius torrens, Locrorum Epicnemidiorum, Thronion præterfluens; interdum tam exiguus, ut transeuntis vix tingat pedes; interdum tam latus, ut in bina diffundatur jugera. Alio nomine Boagrius appellatur. V. Strabon. lib. 9.

MANĒSIUM, [Μανήσιον] Phrygiæ oppidum, a divite quodam, cui Manes nomen fuit, ita appellatum. Stephanus.

MANETHUS, V. MANÆTHUS.

MANETHUSA, Urbs Cretæ insulæ, apud Pomponium Melam, lib. 2. 7.

MANGO, ōnis. m. [μαγγανευτής] Mangones dicti sunt, quasi Manuagones, quod homines agant in manum, id est potestatem. erant, enim magistri formæ puerorum, & mentiendi coloris artem probe callentes. Solebant enim pueros puellasque, quo facilius vendi possent, artificio quodam componere. Quintil. lib. 2. cap. 15. Adulationem autem Medicinæ vocet, Coquorum artificium, & Exercitatricis Mangonum, qui colorem fuco, & verum robur inani sagina mentiantur. Martial. 1. 59.
Millia pro puero centum me mango poposcit. Sueton. in Domit. cap. 7. Castrari mares vetuit; spadonum, qui residui apud mangones erant, pretia moderatus est.

Mangones, aliarum etiam rerum dicuntur, Qui merces poliunt atque interpollant, ut pluris vendant. Plin. lib. 37. cap. 13. Decussi fragmenti paulum, quod in lamina ferrea teratur, efficacissimum experimento excusant mangones gemmarum.

MANGŌNĬCUS, a, um. Adj [μαγγανευτικός] Quod ad mangonem pertinet. Plin. lib. 21. cap. 26. Suet. in Vespas. cap. 4. Necessarioque ad mangonicos quæstus sustinendæ dignitatis causa descendit.

MANGŌNIUM, i. n [μαγγανεία] Artificium quod ad res facilius vendendas adhibetur. Plin. lib. 10. cap. 50. Dedere & Parthi cocis suos mores; nec tamen in hoc mangonio quicquam totum placet, hic clune, alibi pectore tantum gallinarum laudatis.

MANGŌNĪZO, [μαγγανεύω] āre. Ornare, & quasi componere rem aliquam ad alliciendos emptores. Plin. lib. 32. cap. 10. Ita pueros mangonizavit Salpe obstetrix.

Mangonizantur etiam panni sive linei sive lanei. Equos præterea mangonizatos venire videmus. Hermol.

MANGONIZĀTUS, a, um. Partic. [μαγγανευθείς] Plin lib. 9. cap. 54. Ut qui primus pensiles invenit balineas, ita mangonizatas villas subinde vendendo.

Mangonizata etiam oratio dici potest, forma item & domus, & reliqua; ut lenociniis & fuco potius quam veritate allectent. Hæc Hermolaus.

MANIA, æ. f. urbs Parthorum ab Oriente hiberno. Plin. lib. 6 cap. 25.

MANIA, æ. f. [μανία] Latine Insania dicitur; Græcum enim est vocabulum. Cic. 3. Tusc. 11. Græci autem maniam unde appellent, non facile dixerim, eam tamen ipsam distinguimus nos melius quam illi. hanc enim insaniam, quæ juncta stultitiæ patet latius, a furore disjungimus.

MANIÆ, arum. pl. f. [μορμολύκεια] Festus, Maniæ, turpes, deformesque personæ. Manias Ælius Stilo dici ait ficta quædam ex farina in hominum figuras, quia turpes fiant, quas alii Maniolas appellant. Manias autem, quas nutrices minitentur pueris, esse larvas, id est Manes, quos deos deasque putabant, quosque ab inferis ad superos emanare credebant, ut Mania est eorum avia, materve. Hæc Fest. [Ubi Scalig. V. & Non. 2. 756. Varr. L. L. 8 38.

MANIÆ, Deæ. [Μανίαι] Cæl. lib. 17. c. 4. In Arcadia porro pergenti ex civitate quam Μεγάλην vocant, Messeniam versus, dearum occurrit templum, quas & regionem templo circumjectam, Manias nuncupant. Eas eruditi Eumenidas interpretantur. Hæc ille ex Pausan. Arcad. p. 264. extr. Wech.

MANIBULA, V. MANICULA.

MĀNĬCA, æ. f. [χειρίς] a Manu derivatur, auctore Varrone L. L. 5. 8. extr. Vestis pars qua manus teguntur. Virg. 9. Æn. 616.
Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ.

Manicæ, Quibus adversum vim frigoris manus muniuntur, quas Græci Chirothecas vocant. Plin. ad Macrum, lib. 3. Epist. 5. Cujus manus hieme manicis muniebantur; ut ne cæli quidem asperitas ullum studii tempus eriperet.

Manicæ, [χειροπέδαι] Manuum vincula. Virg. 2. Æn. 146.
— manicas atque arcta levari
Vincla jubet Priamus. Cic. 11. Philip. 26. Solet enim accipere ipse manicas, nec diutius obsidionis metum sustinere.

Truces. Valer. 2. Argon. 463.
Occupare aliquem manicis. Virg. 4. Georg. 439.
In manicis & compedibus tenere aliquem. Hor. 1. Epist. 16. 76.
Manicæ, & Thecæ sunt ferreæ, quibus brachia & manus contra hostium injurias muniuntur. Juven. 6. Sat. 255.
Baltheus, & manicæ, cristæ, crurisque sinistri
Dimidium tegmen.

MANICĀTUS, a, um. Adj. [χειριδωτός Gl. Lat. Gr.] Quod habet manicas. ut, Manicata tunica. Columel. lib. 11. cap. 1. Quæ utraque prohibentur optime pellibus manicatis & sagatis cucullis Al. Sagis cucullatis. conf. CENTO. Cic. in Catil. 2. 22. Quos pexo capillo nitidos aut imberbes, aut pæne barbatos videtis, manicatis & talaribus tunicis, velis amictos, non togis. Probrose nominat Cicero Manicatas tunicas, quasi hominum effeminatorum, quomodo etiam Virg. 9 Æn 616.
Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ. V. Gell 7 12.

MANICON, [μανικόν] Sthrychni herbæ species est, quam si quis drachmæ pondere sumpserit, variæ species ac lætitia plenæ animo obversantur; quod pondus duplicatum mentis excessum triduo affert, triplicatum mortem. Alio nomine Dorycnion appellatur; eo quod cuspides in præliis eo tingerentur. V. Plin. lib 21. cap. 31. Ea putatur esse, quæ hodie in officinis *Solatrum mortale* appellatur.

MĀNĬCULA, Transversa est regula in stiva aratri; sic dicta, Quod manu bubulci tenetur; qui quasi est temo inter boves, inquit Varro de L. L. lib. 4. 31. Turnebus autem hunc locum sic legit, Stiva, a stando: & in ea transversa regula, manibula, quod manu bubulci tenetur; qui quasi temo est inter boves, bura a bubus, alii a curvo curvum appellant. Aliter interpungitur in Varronis codicibus, sed hæc lectio mihi sit verisimilior.

Est etiam dimin. a Manus. q. V. in MANUS.

MANICHÆI, V. MANNICHÆI.

MĀNĬFESTUS, a, um. Adj. [δῆλος, ἔκδηλος, καταφανής, σαφής, φανερός, καταφανής] Clarus & apertus; quasi Ad manus foris stans. Cic. 4. Verr. 181. Manifestis in rebus hominem jam teneri videbitis.

Amator manifestus. Ovid. 1. Amor. 4. 39.
Cædes. Liv. 1. 26.
Causa. Propert. lib. 3. 13. 3.
Culpa. Ovid. 2. Amor. 2. 55.
Deus. Ovid. 1. de Pont. 1. 63.
Fides. Virg. 2. Æn. 309.
Furtum. Cic. 4. Verr. 48.
Ira numinis. Ovid. 6. Met. 313.
Libido. Ovid. 9. Met. 482.
Litteras manifestas quæris. Cic. 5. Verr. 146.
Pietas. Ovid. 2. de Arte Am. 321.
Signa dare. Ovid. 5. Met. 468.
Vestigia rotæ. Ovid. 2. Met. 133.
Manifestum facere. Plin. Epist. 318.
Manifestum aliquem habere. Sallust. in Catil. cap. 41. extr. Cicero per Sangam consilio cognito, legatis præcipit, ut studium conjurationis vehementer simulent, ceteros adeant, bene polliceantur; dentque operam, uti eos quammaxime manifestos habeant.
Negare manifesta. Ovid. 4. Epist. 3.
Manifesta res est. Plaut. Most. 3. 1. 8.
Testatæ & manifestæ res. Cic. 2. Verr. 48. Ejusmodi res, ita notas, ita testatas, ita magnas, ita manifestas proferam; ut, &c.
Manifestus mendacii, aut sceleris, Cujus scelus aut mendacium omnibus palam est. Plaut. Truc. 1. 2. 30. Sallust. in Jugurth. cap. 35. sub fin. At Jugurtha, manifestus tanti sceleris, non prius omisit contra verum niti,

niti, quam animadvertit super gratiam atque pecuniam suam invidiam facti esse.

Vanitatis, flagitii, ambitionis manifestus, & similes loquutiones, quibus quidem frequenter utitur Tacit. ut 4. Ann. 53. Ne tamen offensionis, aut metus manifestus foret.

Conjurationis. Tacit. 15. Ann. 60. 3.

Delicti. Tacit. 2. Ann. 85. 3.

MANIFESTE, Adv. [σαφα, σαφῶς, φανερῶς, ἐνωπῇ, καταδηλον, ἀποφαν-θάνως] Palam, perspicue, clare, non obscure. Cic. 3. in Catil. 4. Ut, quod erat difficillimum, quodque ego semper optabam a diis immortalibus, tota res non solum a me, sed etiam a Senatu, & a vobis manifeste deprehenderetur. adde 3. 17. & pro Flac. 68.

Compar. Tacit. 4. Hist. 23. 2. & 1. 88. 3. Virg 8 Æn. 16.

Superl. Hieron. Epist. 59. cap. 21. & Apul. Apolog. p. 316.

MANIFESTO, Adv. [ἀμφαδὸν] Idem. Cic. pro Cluent. 20. Quum manifesto venenum deprehendisset, &c.

Manifesto verberari, i. e. Palam. Plaut. Asin. 3. 2 23.

Manifesto compertum atque deprehensum. Cic. pro Cluent. 42. Exponam vobis Oppianici facinus, manifesto compertum atque deprehensum.

MANIFESTARIUS, a, um. Adj. [ἐναπόληπτος, χειρόληπτος, ἐπώνυμος] Idem quod Manifestus. Quod vulgo *notorium* dicitur.

Manifestaria res est. Plaut. Mil. 2. 5. 34.

Manifestarius fur. Plaut. Aul. 3. 4. 10.

Capio fustem, obtrunco gallum furem manifestarium.

Manifestarium aliquem tenere. Plaut. Trin. 4. 2. 50.

— teneo hunc manifestarium,
Me sibi epistolas dedisse dicit. Iudam hominem probe.

MANIFESTO, āre. Manifestum facere. Justin. 41. 1. 2. Hoc ipsorum vocabulo manifestatur. Ovid. 13. Met. 106.

Insidias prodet, manifestabitque latentem.

MANIFESTĀTUS, a, um. Partic. Vulg. Interp.

MANIFESTATIO, ōnis. f. [φανέρωσις Gl. Gr. L.] Sulp. Sever. Dial. 3. 4. Augustin. & Ambrof.

MANIFESTATOR, ōris. m. Non. 1. 46. Hujus rei manifestator est Lucretius.

MĀNĪFŌLIUM, i. n. Herbæ nomen apud Apul.

MĀNĪLIUS, Nomen gentile Ro. Plebejum, siquidem Sex. Manilium ex XX. tribunis, qui plebe a patribus secedente creati fuerunt, alterum summæ rerum præfuisse docet Liv. lib. 3. 51.

M. vel ut aliis placet, C. Manilii exstat Astronomicon Augusto Cæsari inscriptum.

MANILIUS, a, um. Adj. ut, Lex Manilia apud Cic. a C. Manilio. Trib. pl. A. U. C. 627. lata.

MANILIĀNUS, a, um. Adj. ut, Maniliana offensio. Cic. pro Corn. 1.

MANIOLÆ, Insulæ ex adverso Indiæ, extra Gangem, in quibus tradunt navigia, quæ clavos ferreos habent, detineri. Neque enim ultra progredi sinunt, ne quando lapis Herculeus, qui circa ipsas gignitur, illa ad se trahat. Eas tenent Anthropophagi, Manioli dicti: ut scribit Ptolem. lib 7.

MĀNĪPŪLUS, i. m. [χειρόβολον, ἄμαλλα] a Manu fit: & proprie significat Fasciculum, quem manu quis apprehendit metendo. Plin. lib. 18. cap. 28. Columel. lib. 11. cap. 2. Bonus operarius prati jugerum desecat, nec minus mille ducentos manipulos unus obligat, qui sint singuli quaternarum librarum. V. eundem lib. 2. cap. 19. & Varr. de R. R. lib. 1. cap. 49. & 50.

Filicum manipli, pro Manipuli. Virg. 3. Georg. 297.

Manipulus, [λόχος] Exigua militum manus, quæ unum sequitur signum. Erat enim pars centuriæ: ita dicta, quod Romulo adhuc paupere, Romanus exercitus manipulos fœni hastis alligatos, pro signis gerebat. Ovid. 3. Fast. 119.

Pertica suspensos portabat longa maniplos:
Unde maniplaris nomina miles habet.

Manipulus Romuli fuit centenorum militum, teste auctore de O. G. R. cap. 22. & Plut. in Romulo, postea numerus fuit duplicatus. V. Gell. 16. 4. Serv. ad Æneid. 11. 463. Isid. 9. 3. Labente imperio rursus minor factus, ita ut plures manipulos centuria caperet. ut Veget. lib. 2. cap. 13. extr. scribit Manipulum vocari, Contubernium decem tantummodo militum, sub uno papilione degentium: ab eo dictum, quod conjunctis manibus dimicarent. conf. Ammian. 17. 13. Ter. Eun. 4. 7. 6.

Cedo alios, ubi centurio est Sanga, & manipulus furum? i. e. Militum. conf. FUR.

Manipulos exercitus minimas manus, quæ unum sequuntur signum. Varr. de L. L. 4. 16. Et lib. 5. 8 extr. Quum jungit plures manus, Manipulus, unde Manipularis miles.

Armatos maniplos ad signa convocat. Lucan. lib. 1. 296.

Prostrati manipli. Sil. lib. 17. 604.

Disjectique duces, desolatique manipli. Virg. 11. Æn. 870.

MANIPULĀRIS, e. Adj. [λοχίτης] Quod ad manipulum pertinet, quodque de manipulo est. Plaut. Most. 1. 3. 154.

Conveniunt manuplares, eccos: prædam participes petunt. Cic. ad Attic. lib. 9. 12. Et me una hæc res torquet, quod non omnibus in rebus labentem, vel potius ruentem Pompeium, tanquam unus manipularis sequutus sim. conf. MILES.

Manipulares judices ex legione Alaudarum. Cic. 1. Philip. 20. [i e. Milites gregarii, & opponuntur ibidem Centurionibus, ut apud Cæs. Civ. 3. 53. & Suet Aug. 24. Proprie tamen Manipulares inter se dicebantur, ut Cives, Municipes, Populares, Gentiles, Tribules &c. Unde & Possessivis pronominibus sæpe jungitur ut, Manipularis meus, tuus &c.

MANIPULĀRIUS, a, um. Adj. ut, Habitus manipularius, apud Suet. in Calig. cap. 9. Caligulæ cognomen castrensi joco traxit, quia manipulario habitu inter milites educabatur.

MANIPULĀTIM, Adv. [λοχηδὸν] Per manipulos. Plaut. Pseud. 1. 2. 48.

Manipulatim mihi munigeruli facite ante ædes jam hic adsint. Liv. 8. 8. Et quod antea phalanges similes Macedonicis, hoc postea manipulatim structa acies cœpit esse.

Manipulatim, Collecta manu. Sisen. Hist. lib. 3. Requiescendi spatium nacti, condensiores manipulatim resistere hostibus instituissent. Non. 2. 561.

MANIS, fuit rex Phrygiæ vetustissimus, bonitate ac potentia perinsignis, cujus de nomine Phryges etiam nunc illustria admirandaque omnia Manica nuncupant. A quibusdam Masdes vocatur. Auctor Cæl. lib. 23. cap. 6.

MĀNIUS, [Μάνιος] Prænomen dictum est ab eo quod mane quis initio natus sit, ut Lucius qui luce. Festus. ex Varr. de L L 8 38. Alii ominis causa, quasi bonos, dictos volunt, quod Manum antiqui bonum vocabant. Scribitur hoc nomen ita M', in nummis M/, ut distinguatur ab M. i. e. Marcus. V. Spanh. de Usu Numism. diss. 10. p. 26.

Manius Marcius Ædilis plebis primum frumentum populo in modios assibus donavit, ut scribit Plin lib. 18 cap. 3.

MANLIANA, [Μανλιάνα] Urbs Lusitaniæ, Ptolem. Vulgo *Monte Major.* Manliana item, Tuscorum urbs, Ptolem. auctor. Hodie Mallianum.

MANLIANUM, Villa Ciceronis, 3. Q. frat. 1. 1. Nisi error est.

MANLIUS, [Μάλλιος] Nomen gentis Ro. patriciæ, ex qua

M. Manlius, Capitolinus, ob defensum Capitolium, dictus, qui ob regnum deinceps affectatum de saxo Tarpejo dejectus fuit. De quo Plin. lib. 7. cap. 28. Liv. 5. 31. & 6. 5. & seq. V. CAPITOLINUS.

L. Manlius, cognomento Imperiosus, quod ab acerbitate delectus Dictator invenit. Liv. 7. 3. & seq. Hunc idem 4. 29. cum T. Manlio Torquato confundere videtur

T. Manlius L. F. Torquatus, pietate in patrem, sævitia in filium nobilis. a quo Imperia Manliana dicta. V. Gell. lib. 9. cap. 13. Liv. 7. 10. & 8. 7. & alibi V. Lexic. Pitisci.

Manlius alius, Mathematicus, qui apici obelisci auratam pilam addidit, cujus vertice umbra colligeretur in semetipsam, alia atque alia incrementa jaculantem apice, ratione, ut ferunt, a capite hominis intellecta. Plin. lib. 36. cap. 10.

MANLIUS, a, um. Adj. ut

Manliæ gentis decreto nemo ex ea Marcus appellatur, quod M. Manlius, qui Capitolium a Gallis defenderat, quum regnum affectasset, damnatus, necatusque est. Festus.

MANLIANUS, a, um. Adj. ut Manliana imperia. Liv. 8. 7. extr. & 4 29. Cic. 2. de Fin. 105.

MANNA, æ. f. [μάννα, ἀερόμελι] Ros melleus matutinus, sive quod Mel roscidum Galenus de Alim. Fac. 3. extr. appellat, sive etiam quod Mel aerium Virg. Illud hac parte obiter levius attigero, Syriacum rorem a Celso in medicina capi pro eo quod nomine peregrino vocatur etiam Manna. Dioscorides in Libano probari manna tradit candore præcipuo. Sciendum tamen in ture quoque agnosci manna a Plin. lib. 29. cap 6. quoniam sic elisas intelligit micas. Hæc Cæl. lib. 13. cap. 56.

MANNICHÆI, [Μανιχαῖοι] Hæretici fuere, a Persa quodam Mane, seu Manete, qui ab asseclis Μανιχαῖος dicebatur, appellatione ducta, ut supra scripsimus, qui duas introducebant naturas, & substantias duas, bonam unam, alteram mali causam. De his pluribus Cæl. lib. 1. cap. 14. & lib. 18 cap. 18. Fabric. Biblioth. Gr. 5. 1 32.

MANNUS, [Βάναξ Gl. Lat. Gr.] Equus pusillus. Dicti sunt autem Manni, quod mansuetudine manum sequantur, ut inquit Acron. ad Hor. 3. Carm. 27 7.

Detonsi manni. Propert. lib. 4. 8. 15.

Impositus mannis. Hor. 1. Epist. 7. 77.

Currit agens mannos ad villam. Lucret. lib. 3. 1076.

Mannus, dicitur etiam Colli ornamentum: unde Mannophori Græcis nuncupantur maniacia habentes, id est aurea peritrachelia. Hæc Cæl. lib. 23. cap. 5. Dicitur quibusdam Manos, si Monos. V. Polluc. lib. 5. cap. 16.

MANNŪLUS, i. m. Diminut. Martial. lib. 12. 24.

Nusquam est mulio, mannuli tacebunt. Plin. 4. Epist. 22. Habebat puer mannulos multos, & junctos & solutos: habebat canes majores minoresque.

MANNUS, [Μάννος] Filius fuit Tuistonis, seu Teutonis dei, a quo Alemanni dici gloriantur, teste Tacit. Germ. 2

MĀNO, [βρύω, ἀποῤῥέω, ἀποῤῥέω] āre. proprie dicitur, quum aliquid ex integro, sed non satis solido per minutissimas partes stillat. Tractum a Græcis, qui μανὸν rarum & sine densitate appellant. Festus Manare a Mane deducit, & de sole proprie dici vult, quum orientes radii splendorem jactare incipiunt. Varr. de L. L. lib. 5. 2. Mane, quod tum manat dies ab oriente. Frequentius tamen ad aquam & ad humores refertur.

Manare, per translationem, Defluere, descendere significat. Res autem quæ manat, quandoque in nominativo ponitur, quandoque in accusativo, quandoque in ablativo.

Sudor ad imos manabat talos. Hor. 1. Serm. 9 11.

Aqua manat de flumine. Ovid. Rem. Amor. 618.

Guttæ sanguineæ de vulnere. Ovid. 2. Met. 360.

Manat e fontibus. Cic. 1. Tusc. 6. Quare si aliquid oratoriæ laudi nostra attulimus industria, multo studiosius philosophiæ fontes aperiemus, e quibus etiam illa manabant.

Ingenium meum manat paupere vena. Ovid. 2. de Pont. 5. 21.

Lacrimæ genis. Sil lib. 7. 709.

Mella cava manant ex ilice. Hor. Epod. 16. 47.

Sanguis palato. Ovid. 3. Met. 85.

Sudor corpore. Virg. 3. Æn. 173.

Dum gelidus toto manabat corpore sudor.

Unda fontibus. Tibull. lib. 3. 5. 1.

Manans cruore culter. Liv. 1. 59. pr.

Manat sudore. Cic. lib. 1. de Divin. 74.

Manat picem hæc arbor. Plin. lib. 14. cap. 20. Arborum succo manantium picem resinamque, aliæ ortæ in Oriente, aliæ in Europa feruntur.

Manare aliquis mella poetica dicitur Hor. 1. Epist. 3. 44.

— fidis enim manare poetica mella
Te solum, tibi pulcher. i. e. Confidis te versus edere quovis melle dulciores. Active. Genus est loquendi rarius.

Manare, Dispergi, disseminari, serpere, percrebrescere. Cic. 2. Tusc. 66. Latius enim manabit hæc ratio, & aliquanto majorem locum, quam de uno dolore occupabit. Idem 1. Philip. 5. Cum serperet in urbe infinitum malum, idque manaret indies latius. Et 5. Tusc. 8. Idque eorum nomen usque ad Pythagoræ manavit ætatem. Et 4. in Catil. 6. Latius opinione disseminatum est hoc malum: manavit non solum per Italiam, sed etiam transcendit Alpes.

Consilium. Liv. 7.

Fama vel rumor. Cic. 14. Philip. 15. Quum, ut scitis, hoc triduo vel quatriduo tristis a Mutina fama manaret.

Malum. Cic. 12. Fam 1. Manabat enim illud malum urbanum, & ita corroborabatur quotidie.

MANANS, antis. Partic. [ῥέων] ut, Aqua manans de nive. Ovid. 1. de Pont. 1. 68.
Lymphæ manantes. Hor. Epod. 2. 27.
Ulcera manantia. Plinius identidem pro Iis quæ ferpunt accipit. ut lib. 23. cap. 3. Budæus.
MANĀTIO, ōnis. f. Actus manandi, apud Auguftin. de Trin. cap. 20. & Frontin. de Aquæduct. 2 fub init.
MANĀBĬLIS, e. Adj. ut, Frigus manabile. Lucret. lib. 1. 535.
Nam neque conlidi fine inani poffe videtur
Quicquam, &c.
Nec capere humorem, nec item manabile frigus. Manabile, inquit Lambinus, i. e. Quod facile in partes intimas penetrat.
MANĀLIS, e. Adj. ut, Manalis fons, Ex quo aqua perpetuo manat.
Manalem lapidem putabant effe oftium Orci, per quod animæ inferorum ad fuperos manarent, qui dicuntur Manes. Manalem lapidem etiam vocabant Petram quandam quæ erat extra portam Capenam juxta ædem Martis; quam quum propter nimiam ficcitatem in urbem pertraherent, infequebatur pluvia ftatim, eumque, quod aquas manaret, Manalem lapidem dixere. Hæc Feftus.
MANOBARBULUS, V. MARTIOBARBULI.
MANON, [μανὸν] Spongiæ genus minus fpiffum & mollius; ἀπὸ τῆς μανότητος, hoc eft a raritate appellatum. Plin. lib. 9. cap. 45. Spongiarum tria genera accepimus: fpiffum, prædurum, & afperum. Tragos id vocant: minus fpiffum & mollius, manon: tenue denfumque, ex quo penicilli, Achilleum.
MANSISTERNA, Aquæ urna, id eft urceus. Plaut. Bacch. Effer manfifternam cum aqua foras. [Hoc quid fit nefcio.
MANSIO, V. MANEO.
MANSITO, V. MANDO, ĕre. & MANEO.
MANSTUTOR, V. MANUS.
MANSUCIUS, i. m. Edax. Feft. alii Manfucus. forte pro Manducus. Perottus Manfutius fcribit.
MANSUESCO, ēvi, [τιθασσεύομαι] ĕre. Manfuetum fieri, mitefcere. Columel. lib. 6. cap. 2. de bobus domandis, Nam per hæc blandimenta triduo fere manfuefcunt. Originem vocis V. in MANSUETUS.
Corda nefcia manfuefcere precibus. Virg. 4. Georg. 470.
Feræ manfuevere claufo carcere. Lucan. lib. 4. 238.
Fructus manfuefcunt terra. Lucret. lib. 5. 1376.
Manfuefcere, pro Manfuefacere tranfitive pofuit Varr. lib. 2. de R. R. cap. 1. Sic ex animalibus, quum propter eandem utilitatem, quæ poffent, filveftria deprehenderent, ac concluderent, & manfuefcerent. Fortaffe legendum Manfuefacerent. [V. not. Gefn. Mihi plana omnia videntur, modo poft Animalibus puncto diftinguas, & deinde pro Et, reponas Ut.
MANSUĒTUS, a, um. Adj. ex Partic. [πρᾶος, ἥμερος, ἐπιεικής, τιθασσός] Mitis, quafi Manu affuetus; quod omnia quæ funt natura fera, manuum permulfione mitefcant. Feftus, Manfuetum, Ad manum venire fuetum: alii aiunt Manfuetum dictum, neque ex mifericordia mæftum, neque ex crudelitate, fævum, fed modeftia temperatum. Ter. Andr. 1. 1. 87.
Hæc ego putabam effe omnia humani ingenii,
Manfuetique animi officia.
Manfuetus & Ferus, contraria. Cic. 1. de Invent. 2. Deinde propter rationem atque orationem ftudiofius audientes, ex feris & immanibus, mites reddidit & manfuetos.
Amor manfuetus. Propert. lib. 1. 9. 12.
Beftiæ manfuetæ, Placidæ & cicures dicuntur. V. MANSUES.
Civis beneficus, falutaris, manfuetus. Cic. pro Milon. 20.
Ira manfuetior. Ovid. 3. Trift. 6. 23.
Litora. Propert. lib. 1. 17. 28.
Manus manfuetas porriget. Ovid. 4. de Pont. 5. 28.
Mufæ manfuetiores. Cic. 1. Fam. 9.
Pectus. Ovid. in Ibin, 26.
Facere manfuetum, vel reddere. Plaut. Afin. 3. 1. 1.
In moribus fuis erga neceffarios declarandis manfuetiffimus. Cic. 2. de Orat. 201.
MANSUES, ētis, & is. Antiqui dicebant pro Manfueto. Plaut. Afin. 1. 2. 19.
Reddam ego te ex fera fame manfuetem. Acc. Meleagr. Nunc me matrem manfues mifericordia capfit. V. Non. 8. 5. Mſc. Pal. apud Plaut. Manfuetam habet. [Ab hoc Manfuefco, Manfuefacio &c.
MANSUĒTE, Adv. [πρᾴως] Cic. pro Marcell. 9. At vero quum aliquid clementer, manfuete, jufte, moderate, fapienter factum, &c.
Compar. Apul. 4. Met.
MANSUĒTŪDO, ĭnis. f. [πρᾳότης, ἐπιείκεια, ἡμερότης] Cic. 7. Verr. 115. Illam clementiam, manfuetudinemque noftri imperii, in tantam crudelitatem inhumanitatemque effe converfam? Græv. Immanitatem.
Lenitatis & manfuetudinis genus orationis, cui opponitur Vehemens & atrox. Cic. 2. de Orat. 200.
MANSUĒTO, [ἡμερόω] āre. Vulg. Interp. Sap. 16. 18. Hinc
MANSUĒTĀRIUS, i. m. [πραϋντικός] Qui feras manfuefacit. Unde etiam Ferarum manfuetarius dicitur. Lamprid. in Heliog. cap. 21. Habuit leones & leopardos, quos edoctos per manfuetarios, fubito ad fecundam menfam jubebat accumbere. Firmic. lib. 8. cap. 17. Septentrione oriente nati, erunt manfuetarii ferarum.
MANSUĒFĂCIO, fēci, [πραΰνω, ἡμερόω, τιθασσεύω] ĕre. Manfuetum reddere. Plin. lib. 11. cap. 37. Quæ caufa etiam manfuefacta, ubi ad vicinum fanguinem pervenit faliva, invitat ad rabiem. Liv. 3. 14. extr. Paulatim permulcendo, tractandoque manfuefecerant plebem.
Manfuefacti & exculti. Cic. 1. Tufc. 62. A quibus manfuefacti & exculti, a neceffariis artificiis ad elegantiora defluximus.
De inanimatis etiam. Plin. lib. 34. cap. 9. Attritu domiti & confuetudine nitoris veluti manfuefacti. de Ære loquens.
MANSUĒFĪO, [πραΰνομαι] ĕri. Cæf. 6. Bell. Gall. 28. Sed affuefcere ad homines & manfuefieri, ne parvuli quidem excepti poffunt. de Uris.
MANSUS, V. MANDO, ĕre.
MANTALUS, [Μάνταλος] Phrygiæ oppidum, ita dictum a Mantalo conditore. Gentile Mantalenus. Stephanus.
MANTELE, MANTELIUM, MANTELUM, V. MANTILE.
MANTES, vel potius MANTIS, is. [μάντις] Vates Latine dicitur. Cic. 1. de Divin. 95. Nam & Athenienfes omnibus femper publicis confiliis divinos quofdam facerdotes, quos Mantes vocant, adhibuerunt.
MANTĒUM, i. n. [μαντεῖον] Locus oraculis dicatus. Plin. lib. 5. cap. 29. Ab Ephefo manteum aliud Colophoniorum.
MANTIANA palus, [Μαντιανὴ λίμνη] quam Cæruleam interpretantur, in Armenia, poft Mæotim maxima, qua de V. Strab. l. 11.
MANTĪCE, es. f. [μαντικὴ] Ars ipfa divinandi. Cic. 1. de Nat. Deor. 55. Sequitur μαντικὴ veftra, quæ Latine divinatio dicitur, qua, &c.
MANTĪCA, æ. f. [βαλάντιον] Nummorum receptaculum, quod manu geratur. [Manicam a Manu dici Varro ait. de Mantica negat Meric. Cafaub. ad Perf. 4. Sat. 24. & Arabicam vocem effe contendit. Nec fane ufquam in hac fignificatione ponitur.
Mantica, [πήρα] Perula viatoria, auctore Porphyrio. Hor. 1. Serm. 6. 106.
Ire licet mulo, vel, fi libet, ufque Tarentum,
Mantica cui lumbos onere ulceret, atque eques armos.
Ex Luciliano illo fumptum eft
Mantica cantherii coftas gravitate premebat. Commentator Hor. a Cruquio editus 375. H. St.
Non videmus manticæ quod in tergo eft. Proverbium. Catul. ad Varr. 20. 2. i. e. Non videmus noftra ipforum vitia, quum aliena curiofis oculis perfpiciamus. Proverbium natum ex apologo quopiam Æfopico, qui fertur hujufmodi, Finxit Æfopus fingulos mortales binas habere manticas, hoc eft peras: alteram ante pectus, alteram a fcapulis tergoque propendentem. Sed in priorem, inquit, aliena vitia immittimus: in pofteriorem noftra. Perf. 4 Sat. 24.
Ut nemo in fefe tentat defcendere, nemo,
Sed præcedenti fpectatur mantica tergo. V. Cafaub. ad loc.
MANTĪCŬLA, æ. f. dimin. [πηρίδιον] Feft. Manticularum ufus pauperibus in nummis recondendis etiam noftro fæculo fuit. Sed V. omnino Scalig. not. de hoc & feq. vocabulis
MANTICULĀRIA, dicuntur Ea quæ in frequenti ufu habentur, & quafi manu tractantur: frequens enim ad manus tergendas ufus fuit manteliorum, unde hæc trahitur fimilitudo. Feftus.
MANTICULĀRIUS, i. m. [βαλαντιοτόμος] dicitur Fur, qui inferens fe confertæ multitudini, marfupia aut fecat, aut artificio dolofo aperit & evacuat, ablata pecunia. Tertul. Apol. cap. 44.
MANTICŪLOR, [κλέπτω] āri. eft (auctore Fefto) Manticulas furandi gratia attrectare. Inde pro Dolofe aliquid agere, ufi funt quidam eo verbo. Pacuv. Ad manticulandum aftu aggreditur. Plaut. Capt. 4. 2. 116.
Nam hercle nifi manticulatus probe ero, fufti pectito. Al. Mantifcinatus. Salmaf. Panticinatus. Adde Apul. Apol. p. m. 297. 309 Elm.
MANTĪCHŌRA, [μαντιχώρας] Beftia in India, quæ triplicem dentium ordinem, & hominis faciem una cum corpore leonino habet, humanas carnes maxime affectans Plin. lib. 8 cap. 21. De mantichora V. plura apud Ælian. Hift. Anim. 4. 20. & Solin. cap. 52.
MANTĪLE, vel MANTĒLE, is. n. [χειρόμακτρον, μανδήλη] compofita dictio ex Manus & Tela, a manibus tergendis. Eft enim Linteolum quo manus tergere folemus. Virg. 1. Æn. 705.
Dant famuli manibus lymphas, Cereremque caniftris
Expediunt, tonfifque ferunt mantilia villis. Ovid. 4. Faft. 933.
Dixerat: a dextra villis mantele folutis,
Cumque meri patera thuris acerra fuit.
Eft etiam Integumenti humeralis, five pænulæ genus, quo bracchium manufque involvebant. Plin. lib 7. cap 2. Anthropophagos offibus humanorum capitum bibere, cutibufque cum capillo pro mantilibus uti, Ifogonus Nicæenfis tradit. Hermolaus, Antiqua lectio pro Mantelibus, aut pro Mantelis; ita enim Pænulæ genus appellatur Plauto, quam Græci Mandyan quoque vocant, quo fe ut lorica muniunt. Etiamfi Mantelia & Mantilia pro Mappis, quafi a manibus tergendis fumuntur. V. & Harduin. ad loc.
MANTILIUM, MANTELIUM, MANTĒLUM five MANTELLUM, i. n. Idem. Feftus in Manticularia, Frequens antiquis ad manus tergendas ufus fuit mantiliorum. Varr. de L. L. 5. cap 8. extr Mantelium, quafi manuterium, ubi manus terguntur. Plaut. Capt. 3. 3. 6.
Nec mendaciis fubdolis mihi ufquam mantelum eft meis:
Nec fycophantiis, nec fucis ullum mantellum obviam eft. i. e. Tegmen. V. Arnob. lib. 2. adv. Gentes, Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 10. Scalig. in Conject. in Varron Cafaub. ad Athen. lib. 9. cap. 16.
MANTILIARIUS, i. m. Qui mantilia conficit. Plaut. Aul. 3. 5. 37.
MANTĪNEA, [Μαντίνεια] Arcadiæ urbs, quam Epaminondas fuperatis fecunda pugna Lacedæmoniis illuftrem reddidit, in qua & ipfe diem obiit. Hæc Strab. lib. 8.
Mantinea item poftea Antigonia dicta fuit, in adulationem Antigoni ejus qui Philippo Perfæ patri curator regni fuit. Sed poftea Adriani Imperatoris juffu rurfus Mantinea fuit appellata. Ex Pauf. Arc. p. 243. Wech.
MANTIS, [μάντις] Locuftæ genus, quæ in ftipulis nafcitur, virens colore, corpore prælongo, pedibus item prioribus prælongis, quos & agitat affidue. Ariftarchus in commentario Lycurgi, locuftam hanc fcribit, fi quod infpexerit animal, protinus illi quidpiam producere mali; unde, inquit, μάντις dicitur, ἐπιβλαβὴς ἢ χαλεπὸν ὁρῶσα, hoc eft mantis vocatur, quæ noxii moleftique afpectus eft. Vel dicitur Mantis, quia locuftis adventantibus, præfagium fit ingruentis penuriæ.
Mantis te vidit, Proverbium in eos quibus fafcinator oculus mali objecit quidpiam.
Mantis, Vates. V. MANTES.
MANTISCĬNOR, āri. pro Vaticinari. Plaut. Capt. 4. 2. 116. V. MANTICULOR.
MANTISSA, vel MANTĪSA, [ἐπίμετρον] Additamentum dicitur lingua Tufca, quod ponderi adjicitur, fed deterius, & quod fine ullo ufu eft. Lucil. Mantiffa obfonium vincit. Feft. ubi Scaliger, quafi Manutenfam dictum putat.
MANTIUS, [Μάντιος] Melampi filius, ex Iphianaffa filia Prœti. Ex qua, tefte Homer. lib. Odyff. 5. Polyphideum & Clitum fufcepit.
MANTO, [μένω] āre. Veteres pro Manere ufurparunt, tefte Non. 10. 9. Plaut. Pfeud. 1. 3. 49.
At dabit, parabit aliquid hos dies, manta modo. Al. Aliquot hos dies. Idem Pœn. 1. 2. 52. Quia herus nos apud ædem Veneris mantat.
MANTŌ, ūs. f. [Μαντὼ] fuit Tirefiæ vatis Thebani filia, quæ poft Thebanorum clades fervitutem primum fervivit fub Creonte; poftea fub Thefeo; quæ poft patris interitum ad diverfa loca diffugiens, primum in Afiam venit, ubi Clarii Apollinis templum condidit. Sed quum interim ex

ex Tiberino Tusco rege Ocnus ei natus esset, qui & Bianor deinde cognominatus fuit; & ad oppidum ipsum Tusci quoque & Veneti confluerent: circumdedit Ocnus oppidum muris, & in aliam formam redegit. Quin a matre Mantuam appellavit, dicente Virg. lib. 10. Æn. 199.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris,
Fatidicæ Mantûs, & Tusci filius amnis,
Qui muros, matrisque dedit tibi Mantua nomen. Ubi Serv. V.

MANTUA, [Μάντυα] Urbs clarissima. V. MANTO. Poetarum clarissimo vereque principe Virgilio Marone gloriatur Mantua, cujus felix ingenium tam omnes admirari debent, quam imitari nulli possunt. Virg. 9. Ecl. 28.

Mantua, væ miseræ nimium vicina Cremonæ.

Mantua Musarum domus. Sil. lib. 8. 595.
Dives avis Mantua. Virg. 10. Æn. 200. Mantua dives avis dicitur, quod olim potens fuerit ea urbs, quum Virgilii ætate plurimum amisisset de antiqua dignitate, & pristina magnitudine, essetque inferior multis Hetruriæ urbibus. Turneb.

MANTUĀNUS, a, um. Adj. [Μαντυανὸς] unde, Mantuanus Homerus Virgilius dictus est.
Fama Mantuana. Stat. 4. Silv. 7. 27.

MANTŌUS, a, um. Idem. Bapt. Mantuanus Ecl. 6.

MANTUM, i. n. Breve amictum, quod manus tegat tantum. Isid. 19. 24.

MANTUĒLIS, e. Adj. In modum manti factus. ut, Chlamys mantuelis. Treb. Poll. Claud. cap. 17. V. Salmas.

MANTURNA, æ. f. Conjugii dea. Augustin. de Civ. Dei.

MANTUS, i. m. Dispater, Etruscis, teste Serv. in 10. Æn. 198.

MANUALIS, MANUARIUS, MANUBIÆ, MANUBRIUM, MANULEATUS, MANUMISSIO, MANUPRETIUM. V. MANUS.

MĂNŪCLA, æ. f. Pars illa in Catapultis, quæ nervum attractum continet. Vitruv. 10. 15. conf. Bald. Lex.

MĀNUS, a, um. Adj. [αἴθριον] dicitur Clarum: unde etiam Mane, post tenebras noctis diei pars prima. Nonius 1. 337.
Manum antiqui Bonum dicebant. Varr. lib. 5. de L. L. 2. V. MANE.

MĂNUS, ûs. f. [χεὶρ, παλάμη, πίνδζος, μάρνη] notæ significationis. dicta Manus, a manando, quod ex brachiis manat, vel quod ex ea digiti manant. [Fides sit penes ineptias Grammaticorum.
Vulgi manus. Hor. 1. Serm. 4. 72.
Ægra, Lassa. Ovid. 21. Epist. 246.
Amica, Cara. Ovid. 10. Epist. 122.
Arguta. V. in ARGUO.
Armiferæ. Ovid. 1. Amor. 13. 14.
Artifices. Ovid. 3. Amor. 2. 52.
Avaræ. Ovid. 2. Amor. 6. 39.
Audaces ad omne facinus. Senec. Herc. Fur. 4.
Avidæ. Hor. 4. Carm. 7. 19.
Candida. Stat. 3. Silv. 4. 59.
Carnifices. Sil. lib. 1. 173. — non verbera, passim

Ictibus innumeris lacerum scindentia corpus,
Carnificesque manus, &c.

Cassa. Stat. 9. Theb. 770.
Cavæ. Virg. 12. Æn. 85.
Certa. Quintil. V. Incerta, infra.
Docta. V. infra, Distinguere crinem docta manu.
Femineæ. Ovid. 8. Epist. 6.
Ferox Herculis. Senec. Herc. OEth. 4.
Formosa. Ovid. 18. Epist. 16.
Formatæ non ad unum modum. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Formidatæ. Ovid. 1. Amor. 7. 62.
Fulmineæ. Stat. 6. Theb. 747.
Furibunda. Senec. Troad. 2.
Grata sume manu. Hor. 1. Epist. 11. 23.
Gypsatæ. Cic. 7. Fam. 6. Hic, ut reliquorum sententiam omittam, Turnebus (Advers. 12. 18.) per Gypsatas manus, Mulierem barbaram significari putat: nam barbaræ mulieres manus sibi pingere solebant, ut Valerius Flaccus scribit: &, ut opinor, etiam ad candorem gypsare. Gypso enim ad se candefaciendas usas mulieres esse ex epigrammate Rufini constat, ubi scribit,

'Αντὶ δὲ μοι παίδων ἀβδλυ χροὸς, ἤρεσε γύψε
Χρίσματα, &c. V. in GYPSUS.

Horrida clavâ. Sen. Herc. OEth. 413.
Ignavæ. Lucan. lib. 9. 26.
Immunis manus. Hor. 3. Carm. 23. 17. V. IMMUNIS.
Impia. Hor. Epod. 3. 1.
Incerta. Quintil. lib. 4. cap. 5. Ut certa manus uno telo posset esse contenta, incertæ plura spargenda sunt.
Incontinentes. Hor. 1. Carm. 17. 26.
Indoctæ, rusticæve. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Inermes. Virg. 1. Æn 491.
Iners. Ovid. 2. de Arte Am. 706.
Invalidæ. Lucan. lib. 5. 275.
Languida facta manus in gremio jacet. Ovid. 9. Epist. 136.
Lanifica. Ovid. 1. Amor. 13. 24.
Lepida. V. LEPIDUS.
Levis. V. paulo post Mollis, &c.
Magna Portuni. Virg. 5. Æn. 241.
Media. Quintil. lib. 11. cap. 2. non procul ab initio, Quum semper cogitatio ultra id quod est, longius quærit, quicquid interim reperit, quodammodo apud memoriam deponit, quod illa quasi media quædam manus acceptum ab inventione tradit elocutioni. Media manus, *Main tierre*. Budæus.
Medica. Virg. 12. Æn. 402.
Ministræ. Lucret. lib. 4. 828.
Mollis. Ovid. 1. Amor. 4. 24.
Mollis & levis. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Niveæ. Catul. de Berecynth. 61. 8.
Nuda, Inermis. Juven. 15. Sat. 54.
Oculatæ. Plaut. Asin. 1. 3. 50.

Quum a pistore panem petimus, vinum ex œnopolio;
Si æs habent, dant mercem; eadem nos disciplina utimur,
Semper oculatæ nostræ sunt manus, credunt quod vident. Oculatas manus dixit Plautus, Quæ promissa velint exhiberi re, non oratione promitti. Nam oculos habere, quibus videant exhibita; aures non habere, quibus audiant pollicitationes. Erasmus.

Parca. Hor. 3. Carm. 16. 44.
Pestifera. Ovid. 4. Met. 495.
Piceata. V. Piceatus, in PIX.
Pigra. Ovid. 21. Epist. 159.
Plena manu, h. e. Ampliter, copiose, prolixe, minimeque maligne. Cic. 2. Att. epist. ult. At hercle alter tuus familiaris Hortensius, quam plena manu, quam ingenue, quam ornate nostras laudes in astra sustulit? Translatum ab iis qui non minutim & parce, sed plena manu largiuntur.
Manus plenæ mensura sorbentur ad firmandas fauces. Plin. lib. 20. cap. 22.
Prima manu marmora deformata. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Primæ & secundæ manus. Quintil. lib. 5. cap. 13. Nascuntur ex iis, quæ contradictioni opposuimus, aliæ contradictiones; euntque interim longius, ut gladiatorum manus quæ secundæ vocantur. Fiunt & tertiæ, si prima ad evocandum adversarii ictum prolata erit; & quartæ, si geminata captatio est, ut bis etiam cavere, bis repetere oportuerit. Hermolaus dicit secundas & tertias manus vocari posse, quando fessis recentes succedunt; sed tamen potius ictus significari videntur, ut ipse alibi nono. (cap. 1. p. 760. Burm.) Namque ut in armorum certamine adversos ictus & rectas ac simplices manus, cum videre, tum etiam cavere ac propulsare facile est; aversæ, tectæque minus sunt observabiles. Budæus.
Procax. Sen. Agam. 3.
Profana. Ovid. 2. Met. 755.

— subit hanc arcana profanâ
Detexisse manu.

Protervæ. Ovid. 12. Met. 234.
Puræ, Intaminatæ crimine. Hor. Epod. 17. 49. V. PURUS, & Lava manus infra.
Rigida. Ovid. 14. Met. 647.
Rusticæ. V. paulo ante, Indoctæ, &c.
Sacrilega. Hor. 2. Carm. 13. 2.
Scelestæ. Sen. in Agam. 11.
Sinistra. Catul. in Asinium, 12. 1.
Supinæ manus. V. paulo post, Arripere.
Supplex. Ovid. 11. Met. 279.
Tacita. Valer. 6. Argon. 262.
Teneræ. Propert. lib. 3. 3. 34.
Torpens. Lucan. lib. 2. 78.
Tremulæ. Ovid. 10. Met. 414.
Truculenta. Sen. Herc. fur. 4.
Valida. Ovid. 3. Amor. 2. 72.
Varæ. Ovid. 9. Met. 33.
Velatæ. Plaut. Amphit. 1. 1. 103.
Vesana. Ovid. 1. Amor. 7. 4.
Victrix manus mille laborum. Ovid. 9. Epist. 75.
Virginea. Ovid. 1. Amor. 3. 24.
Unca. Stat. 1. Theb. 427.
Abrumpere manibus. Ovid. 2. Met. 359.
Abscedere æquis manibus. Tacit. 1. Ann. 63.
Abscissa lacerto. Lucan. lib. 3. 617.
Abstinere manus ab alienis. }
Abstinere manus in judicio. } V. ABSTINEO.
Abstineo me manum. }
Abstinere manum alieno. }
Accedere ad manum. Cic. 2. Att. 1.
Accipere in manum. Justin. lib. 1. cap. 4. de Cyro infante, Quem ut in manum mulier accepit, veluti ad notam allusit. Al. In manus.
Addere in vincula. V. ADDO.
Adducere rem ad mucrones & manus. Tacit. in Vita Agric. 36. V. Venire ad.
Adhibere manum. Quintil. lib. 7. cap. 1.
Adhibere medicas ad vulnera. Virg. 3. Georg. 455.
Adhibere genibus. Ovid. 9. Met. 216.
Adjuvat ira infirmas. Ovid. 1. Amor. 7. 66.
Admovere manum alicui. Catul. 15. 3.
Afferre manus beneficio suo. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 5. extr. est Jugulare quasi, & Perdere beneficium.
Afferre manus, quum de vi agitur, non semper est occidere. Ut apud Cic. pro Sextio, 472. Lamb. Impetum faciunt in Fabricium, manus afferunt, occidunt nonnullos, vulnerant multos. H. St. Exstant f. 75.
Afferre manus, de Furto Cicero in Verrem 178. edit. Lamb. H. St. De sacrilegio, 3. Verr. 47. Illi ne tu templo, tam antiquo, tam sancto, tam religioso, manus impias ac sacrilegas afferre conatus es? Manus alteri afferre est Vim facere in aliquem, Manus sibi afferre semper de nece illata intelligitur. Rei vero alterius manum afferre, vel inferre, semper de Rapina aut Furto. Exempla plura vide in ipso verbo Tomo priore, ubi & Afferre manus vulneri, pro Admovere.
Agere aliquid inassueta. Ovid. 1. de Arte Am. 300.
Appetere. V. APPETO.
Apponere ad os. V. APPONO. Significat autem aliquid dici, quod is, qui dicat, ab aliis exaudiri nolit. Ex Lambino.
Apprehendere manu. V. APPREHENDO.
Armare. Virg. 9. Æn. 115.
Armare procacem. Sen. Agam. 3.
Arripere beneficium manibus supinis. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 15.
Arripere aliquem inter manus, est Collatis simul manibus aliquem sublimem ferre. Plaut. Mostel. 2. 1. 30.
Asserere manu & manum. In ASSERO.
Asserere a lenone manu. V. A vel AB præpositiones.
Auferre e convivio inter manus. Cic. 7. Verr. 28. Itaque erant exitus ejusmodi, ut alius inter manus e convivio, tanquam e prælio, auferretur, alius tanquam occisus relinqueretur. Nam proprie de Convulneratis dicitur.
Cadere manu alicujus. Ovid. 5. Met. 109.
Capere manu, & in manum. In CAPIO.
Capio tela tremente manu. Ovid. 14. Epist. 44.
Capere manu, i. e. Bello quærere. Sallust. Jug. cap. 5. Pop. Rom. quascun-

quafcunque urbes & agros manu ceperat, regi donat. Budæus. V. Cort. in loc.
Capeffit pugnam manu. Tacit. 12. Ann. 30.
Captans tactum manus. Ovid. 21. Epift. 200. Captantem tactus ejicioque. i. e. Removeo manum cupientem me tangere.
Carpere ramum manu. Virg. 6. Æn. 146.
Carpendæ frondes uncis manibus. Virg. 2. Georg. 365.
Cedo manum. V. CEDO.
Cohibere. In COHIBEO.
Collidere. Quintil. lib. 2. cap. 12. Jam collidere manus, terræ pedem incutere, femur, pectus, frontem cedere, mire ad pullatum circulum facit.
Commaculare fanguine. Virg. 8. Ecl. 48.
Componere manus manibus. In COMPONO.
Componere aliquid facili manu. Ovid. 1. de Arte Am. 160.
Comprimere. In COMPRIMO.
Compreffa in pugnum manus. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Conferre. In CONFERO.
Conferre manum, Certare cum aliquo. Virg. 9. Æn. 44.
Conferre manu certamina pugnæ. Lucret. lib. 4. 841.
Confligere manu. In CONFLIGO.
Congefta manu oppida. Virg. 2. Georg. 156.
Conferere manum cum hoftibus. V. CONSERO.
Conferere manus cominus. Liv. 27. 18. Inftabilis hoftis ad cominus conferendas manus.
Confertum ex jure manu. V. EX præpofitionem.
Conferuere ftrictas in fe manus. Ovid. 12. Epift. 100.
Continere manus. In CONTINEO.
Continere manum alicujus Ovid. 1. Faft. 504.
Vix continet manus ab ore mifero. Ovid 11. Epift. 80.
Contingere aliquid manibus cruentis. Virg. 2. Æn. 167.
Convenire in. Cic. in Topic. 23. V. CONVENIO.
Dare. Quintil. lib. 2. cap. 3. Ut velociffimus quifque, fi forte iter cum parvulo faciat, det manum, & gradum fuum minuat.
Dare placidam. Ovid. 3. Trift. 1. 2.
Dare victas. Ovid. 4. Epift. 14. V. DO.
Dare in manum. V. IN præpofitionem.
Datos in manum milites. Tacit. 4. Ann. 7.
Dare fata miferis fæva manu. Senec. Troad. 10.
Dare fignum alicui concuffa manu. Ovid. 11. Met. 465.
Decertare manu. In DECERTO.
Dedere manus, figura proverbiali, fignificat Victum fe fateri. Lucret. lib. 2. 1052. — fed magris acri

Judicio perpende: & fi tibi vera videntur,
Dede manus: aut fi falfa eft, accingere contra. V. DO.

Defendere fe manu. In DEFENDO.
Deficiunt ad cœpta manus. Ovid. 8. Met. 492.
Demiffis manibus. Plaut. Epid. 3. 4. 16.

— immo fi audias
Meas pugnas, fugias manibus demiffis domum. V. Cafaub. in loc.

Denumeravi his manibus. Plaut. Epid. 3. 2. 17.

Nam leno omne argentum abftulit pro fidicina: ego refolvi,
Manibus his denumeravi.

Deponere e, vel de manibus. Cic. 1. Acad. 3.
Diftinere manum, quod Vulgo Diverfionem facere dicunt. Cæf. 3. Bell. Gall. 11.
Dimittere e vel de. Cic. in Orat. 105. Demofthenem totum cognovifti, nec eum dimittis e manibus.
Diftinguere crinem docta manu. Senec. Troad. 10.
Divellere montes manibus. Lucret. lib. 1. 202. de re impoffibili.
Docere manu, Aperte. Cic. 1. de Nat. Deor. 49 Lege, Manu ducere. Expreffit enim verbum Græcum χειραγωγεῖν, quod eft Latine Manu ducere. Sic etiam Lucret. 2. 868.

Sed magis ipfa manu ducunt. Id enim eft, χειραγωγεῖν. Reftituit Turnebus.

Ducere aliquem manu. Virg. 3. Æn. 372.
Eruere filvas. Virg. 4. Georg. 329.
Evadere alicujus. Virg. 9. Æn. 560.
Exercent puellæ. Propert. lib. 3. 3. 34.
Explicita, Extenfa. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Facere prælium in manibus, idem quod Cominus. Salluft. in Jugurth. cap. 57.
Facere manu, i. e. Artificio adhibito. V. Erafm. in Adag. Manu fingere. & infra MANUFACTUS.
Ferebat fic manus. Virg. 3. Æn. 490.

Sic oculos, fic ille manus, fic ora ferebat.

Ferre in prælia. Virg. 5. Æn. 402.
Ferre manum contra. In FERO.
Fingere manu comas. eft Arte, curaque formare. Tibul. lib. 1. 5. 50. V. FINGO.
Habere ad manum. Quintil. lib. 12. cap. 5. Hæc arma habere ad manum, horum fcientia debet effe fuccinctus. V. AD præpofitionem.
Manum habet in Ætolis, mentem vero in Clopidis. Scomma eft, quod in fortis extremæ hominem, femperque in petendo paratum, ac nihil nifi rapinas meditantem, optime jaci queat. Joci autem gratia ex verbi Græci notione confurgit: αἰτεῖν enim petere eft, & Ætolorum gens quædam, quod facit ambiguum. Rurfus κλοπὴ furtum indicat. Urbanitas vero inde elicitur, quia Clopidæ in Leontide recenfebantur tribu. Dum ergo fignari loca videntur, mores impoftoris ac nefarii hominis fcitius occultiufve reteguntur. Ufus eft Ariftophanes in Comœdia, cui titulus Equites. Act. 1. Sc. 1. v. 80.
Habere manum fub pallio. Quintil. lib. 12. cap. 10. Quapropter mihi falli multum videntur, qui folos effe Atticos credunt, tenues & lucidos & fignificantes, fed quadam eloquentiæ frugalitate contentos, ac femper manum intra pallium continentes. Hactenus Fabius. Sumptum eft a geftu Rhetorum; nam qui languent, manum occultant fub pallio: qui commoti funt, proferunt; & agitatione manus, brachiique pronuntiabantur ea quæ contentionis plufculum haberent. Erafmus.
Jactare. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Jactata in manibus, Tractata. Cic. pro Muren. 26. Poftea vero pervulgata, atque in manibus jactata & excuffa, inaniffima prudentiæ reperta funt.
Illidere. V. ILLIDO.
Illigatæ poft tergum. V. ILLIGO.
Immifcere manus manibus. Virg. 5. Æn. 429.
Imponere. V. IMPONO.
Imponere manum ftudiis. Ovid. 4. de Pont. 8. 82.
Imponere fummam manum alicui operi. V. IMPONO.
Imponere fummam in eloquentia manum. Quintil. in prooem. lib. 1. Sed V. Burm. not. p. 6.
Impofita eft cœptis ultima manus Ovid. 8 Met. 201.
Incidit tremor unctis manibus. Hor. 1. Epift. 17. 23
Incidere in manus. Cic. de Clar. Orat. 133. Nunquam enim in manus inciderent.
Incidere in manus hoftis. V. INCIDO.
Inferre manus alicui. V. INFERO.
Injicere in. Ovid. 8. Epift. 16.

Injice non timidas in tua jura manus. V. INJICIO.

Injicere manus alicui. Ovid. 1. de Arte Am. 106.
Manus injectio. Ulpian. in l Sed fi. D De in jus vocando, At fi venditor, qui manus injectionem excepit, ipfe proftituit, &c.
Inferere cælo manus. Patercul. lib. 2 103. Lætitiam ejus diei, concurfumque civitatis, & vota pæne inferentium cælo manus, fpemque conceptæ perpetuæ fecuritatis, &c.
Inferere manum tunicis. Ovid 2. Amor. 15. 2. i. e. Imponere, immittere.
Infinuatis manibus, apud Hermolaum, pro In finum compreffis, tefte Budæo.
Intenderat Sejano manus. Tacit. 4. Ann 3.
Intentare manus in aliquem. V. INTENDO.
Intentare manus alicui. Tacit 3. Ann. 36.
Interfici manu. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Involvere manum caudis ferpentum. Ovid. 9. Epift. 86.
Jungere manus. Stat. 5. Silv. 3. 276. V. JUNGO
Lava manus; ænigmatice in eum dicitur, qui aut furto, aut homicidio, aut alio quovis turpi facinore fuas ipfe manus polluit. Inde jocus ille Sextii apud Cic. lib. 2. de Orat. 246. Manus lava, & cœna. Depeculatorem fignificabat & furem, qui fordidis & turpibus furtis effet ditatus. Furum enim manus inquinatas effe dicebant, ut de fure balneario Catul. epigr. 31. in Vibennios,

O furum optime balneariorum,
Vibenni pater, & cinæde fili:
Nam dextra pater inquinatiore,
Culo filius eft voraciore:
Cur non exfilium malafque in oras
Itis, quandoquidem patris rapinæ
Notæ funt populo? &c.

Græci quoque eum dicunt manibus puris non effe, qui cædem perpetravit. Herodot. lib 1 de Adrafto qui fratrem fuum imprudens occiderat, ob idque ad Crœfum regem expiandus venerat, Advenit, inquit, Sardis quidam calamitate præditus, manibufque non puris, &c. conf. Puræ manus fupra.
Mifcere manus, Conferere. Tacit. 2. Ann. 15.
Mittere manus ad rem aliquam, i. e. Sumere in ufum aliquem. Ulpian. in l. At fi quis. §. Sed etfi. D. de relig. & fumpt. fune. Sed etfi res legatæ fint a teftatore, de cujus funere agitur, nec fit unde funeretur: ad eas quoque manum mittere oportet.
Mittunt falutem manu. Plaut. Pfeud. 4. 2. 48. De militibus.

Manu falutem mittunt benevolentibus;
Eadem malam rem mittunt malevolentibus.

Movere bella fanguinea manu. Ovid 13. Epift. 64.
Nexæ ex ordine. Ovid 8. Met. 747. de Choreis.
Obire forti manu. Senec. Herc. OEth. 10.
Objectum malum manu. V. MALUS.
Omittere rem de manibus. Liv 37. 12. pr. Hæc agentibus quum interveniffet nuntius Rhodiorum claffis, omiffa de manibus res eft. i. e. Urbs jam capi cœpta. Budæus. Rectius fcribitur Emiffa.
Onerare ambas manus acutis jaculis. Virg. 10. Æn. 868.
Parere fibi lethum manu. Virg. 6. Æn 435.
Parta manu, Bello quæfita. Varr. de L. L. lib. 5. 36.
Perire manibus hominum. Virg. 3. Æn. 606.
Perire manu aliena. Quintil. lib. 5. cap. 9.
Perungere ora manu immunda. Ovid. 3. de Arte Am. 756.
Plangere pectora infana manu. Ovid 3. Amor. 6. 58.
Porrigere manus. Catul. in Epithal. Juliæ, 216.

Torquatus volo parvulus
Matris e gremio fuæ
Porrigens teneras manus
Dulce rideat ad patrem.

Porrigere extentas. Ovid. 3. Faft. 872.
Pofcit hoc opus manus multas, h. e. Multi eft laboris. Plin. 10. Epift. 50. conf. ad finem hujus dictionis.
Prærigent manus. Tacit. 13. Ann.
Præftricta vinclis. Sen. Troad. 6.
Premere aliquid manu. Lucret. lib. 4. 623.
Pulfare aliquem utraque. Virg. 5. Æn. 460.
Rapi avaris. Ovid. 2. Amor. 6. 39.
Regere manum alicujus manu fuperimpofita. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Remittere manus in aleæ ludo. Sueton. in Augufto, cap. 71. extr. Nam fi, quas manus remifi cuique, exegiffem, aut retinuiffem quod cuique donavi, viciffem, vel quinquaginta millia. Remittere manus in alea, inquit Beroaldus, eft Condonare colluforibus jactum, quem fua quifque manu damnofum fibi fecit, debuitque ob id nummos folvere Sabellicus fic: Manus, Pecuniarum grumos in aleam conjectos: Remifi, Condonavi. Cafaubonus, jactus ipfos talorum Manus intelligi putat.
Vix retinere manum. Ovid. 6. Met 35. Subauditur, Ab ictu.
Retortæ. Hor. 2. Epift. 1. 191.
Revocavit rem ad manus. Cic. 7. Verr. 28. Et pro Cluent. 136. Quum Trib pleb. populo concitato rem pæne ad manus revocaviffet. h. e. Ad contentionem & pugnam.
Rotatæ. Stat. 6. Theb. 786.

Præcipitatque retro juvenem, atque in terga fupinat,

Dentibus horrendum ftridens; geminatque rotatas
Multiplicatque manus.

Satiare manus fanguine. Lucan. lib. 5. 243.

Strictæ in fata alicujus. Ovid. 1. Amor. 6. 14.

Structa manibus meis mœnia. Virg. 5. Æn. 811.

Subducere manum ferulæ, eft Litteras difcere, & præceptorum opera uti. Nam antiquitus litteratores, difcipulorum manus ferula cædebant. Unde, Manum ferulæ fubduxiffe dicuntur, qui defierunt in ludo litterario verfari, neque jam pueri docendi, fed utcunque docti funt. Juven. 1. Sat. 15.

Et nos ergo manum ferulæ fubduximus, & nos
Confilium dedimus Sullæ. Ex Erafmo. [Nihil aliud fignificat poëta, quam Se quoque Grammatici frequentaffe ludum & Rhetoris.

Sublatæ ad cælum. Hor. 2. Serm. 5. 97. V. Tollere p. p.

Subvolvere faxa manibus. Virg. 1. Æn. 428.

Succedere fub manus, dicitur aliquid, Quod bene, & ad optatum contingit. Plaut. Milit. 3. 2. 58.

Lepide hoc fuccedit fub manus negotium. Idem Perfa, 4. 1. 2.
Si quam rem accures fobrie, aut frugaliter,
Solet illa recte fub manus fuccedere.

Sum manus alicujus. Cic. 4. Verr. 27. Comites illi tui delecti, manus erant tuæ: præfecti, fcribæ, medici, accenfi, arufpices, præcones, erant manus tuæ. i. e. Tibi parebant, te adjuvabant. Per eos quod volebas, tranfigebas.

In manu effe. Cic. 4. Tufc. Liv. 7.

In manibus effe, vel habere. V. IN. & Abeft longe gentium, in LONGE.

In manibus terræ; fubaudi, Sunt. Virg. 2. Georg. 45. h. e. In facili & in promptu eft terrarum defcriptio. Servius.

In manibus veftris quantus fit Cæfar habetis. Lucan. lib. 7. 253. h. e. In veftra poteftate.

In manu mea eft. V. IN.

Effe in manibus laudatio, oratio, aut liber dicitur, Qui editus eft & legitur. Cic. de Senect. 12. Eft in manibus laudatio, quam quum legimus, quem philofophum non contemnimus?

Plus illi eft in manu, i. e. Ditior eft. Habere enim in manibus dicuntur qui aliquid poffident & divites funt. Plaut. Afin. 1. 1. 73.

Inter manus aliquid effe dicitur, per translationem: pro In poteftate effe. Virg. 11. Æn. 312.

Ante oculos, interque manus funt omnia veftra.

Sumere in manus. Cic. 3 de Orat. 15. Poftulamus non a te quidem qui nobis fumma omnia tribuis, fed a ceteris qui hæc in manus fument, ut majus quiddam de L. Craffo, quam quantum a nobis exprimetur, fufpicentur. i. e. Legent. Quintil. lib. 10. cap. 1. Illud vero utiliffimum, noffe eas caufas, quarum orationes in manus fumpfimus.

Summiffæ. Ovid. 20. Epift. 78.

Sufpenfa manu aliquid facere. V. SUSPENDO.

Tangit aram. Hor. 3. Carm. 23. 16.

Immunis aram fi tetigit manus.

Tendere manus, Petentis auxilium, vel mifericordiam implorantis fignum. Cæf. 2. Bell. Gall. 13. Hedui manus tendere, deditionem fignificare. Virg. 6. Æn. 314.

Tendebantque manus ripæ ulterioris amore.

Tendere fupinas manus ad cælum. Virg. 3. Æn. 177.

Tendit ad veftra genua fupplices manus. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Tenere aliquid languenti manu. Ovid. 12. Met. 318.

Tenere correptum manibus. Virg. 4. Georg. 405.

Tollere manus, Modus loquendi Signum lætitiæ fignificans. Cic. 7. Fam. 5. Suftulimus manus & ego & Balbus, tanta fuit opportunitas.

Tradere manu longa, & manu brevi. Jabolenus in l. Pecuniam. D. de Solutionibus, Pecuniam quam mihi debes, aut aliam rem, fi in meo confpectu ponere te jubeam, efficitur ut & tu ftatim libereris, & mea effe incipiat. Nam tunc quod a nullo corporaliter ejus rei poffeffio detineretur, adquifita mihi & quodammodo manu longa tradita exiftimanda eft. Ulpian. in Tit. de Jure dotium, l. Licet foleat, Quoties autem extraneus accepto fert debitori dotis conftituendæ caufa: fi quidem nuptiæ infequutæ non fuerint, liberatio non fequetur, nifi forte fic accepto tulit, ut velit mulieri totum donatum. Tunc enim credendum eft brevi manu acceptum a muliere, & marito datum. Quæ fi deflectas, plus habebunt veneris: veluti qui promiffis agit, ac fpem tantum oftendit, longa manu dat, quod animo contueri poffis, non ftatim etiam tollere. Contra, qui præfens ac ftatim exhibet quod promittit, brevi manu dat. Pueri affem oftendunt elephanto, nec audent porrigere. Erafmus.

Tremens manus. Ovid. 14. Epift. 44.

Venerari manu; honoris caufa Manum ori admovere, & aliquem colere. Tacit. 16. Ann. 4. 3. Poftremo flexus genu cœtum illum manu veneratus, fententias judicum operiebatur. Et Suet. Claud. cap. 12. Eofdem fpectacula edentes voce manuque veneratus eft.

Venire ad manum. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Venire in manus. Salluft. in Jugurth. cap. 89. pr. Exiftimans Jugurtham ob fuos tutandos in manus venturum. conf. Cæf. 2. Bell. Gall. 19. Tacit. 4. Hift. 71. & Gronov. ad Liv. 2. 46. pr.

Pugna jam in manus, jam ad gladios, ubi Mars eft atrociffimus, venerat. Liv. 2. ab U. C. pag. 47. edit. Frob. Ubi diftinguit pugnam, quæ jam ad gladios venit, ab ea, quæ venit jam ad manus. Multi autem putant idem effe. H. St. Locus eft fuperior Livii, qui hic defiderabatur in edit. Lugdun.

Verfantur inter manus libri, aut fcripta. Cic. 8. Fam. 3. extr. Genere tamen, quod & ad nos pertineat, διδασκαλίαν quandam, ut verfetur inter manus, habeat.

Verfare libros nocturna manu, & diurna. Hor. in Arte Poet. 269.
— vos exemplaria Græca
Nocturna verfate manu, verfate diurna.

Verto. ut, Manum non verterim; proverbialis hyperbole, pro eo quod eft, Nihil omnino laboro, aut mea nihil refert. Nihil enim facilius, quam manum vertere. Exftat præter alios apud Apuleium in Apologia magiæ: Quid de me inquit, Mezentius fentiat, manum non verterim. Item Cic. 5. de Fin. 93. Ne manum quidem verfuros fuiffe. Erafmus.

Vetat manus. Plaut. Trucul. 5. 7.

— ego, mea voluptas, fi quid peccavi prius,
Supplicium ad te hanc minam fero auri, fi mihi rides. afpice.
P. Manus vetat, prius quam penes fefe habeat, quicquam credere.
i. e. Nihil credam te daturum, nifi prius numeraveris.

Vibrant tela manus. Lucan. lib. 7. 82.

Vincire manus poft terga. Virg. 11. Æn. 81.

Vindicare manu. Salluft. Jug. 106. extr. Cic. 3. Verr. 114.

Cum præpofitionibus varie conftruitur, Cum Ad, ut videre eft fupra in conftr. cum verbis Accedere, Adducere, Habere, Revocare, Venire. V. A. & AD. præpof.

De manu in manum. Cic. 7. Fam. 5. Totum hominem tibi trado, de manu (ut aiunt) in manum, tuam iftam, & victoria & fide præftantem. Proverbium effe innuit.

De manibus aliquid amittere, pro E manibus. Cic. 5. Verr. 32. Te quum tuos omnes fructus publicano tradidiffes, & rem de manibus amififfes, tum bona tua repetere, ac perfequi lite atque judicio. conf. fupra Dimittere, Omittere, & DE præpof.

Manum de tabula. Cic. 7. Fam. 26. Heus tu, manum de tabula: magifter adeft citius, quam putaramus. Videtur hac proverbiali figura Cic. admonuiffe, ut defifteret a fcribendis dicteriis. Allufum autem apparet ad Apellis nobiliffimi pictoris dictum, qui quum Protogenis opus immenfi laboris, ac curæ fupramodum anxiæ miraretur, ait omnia fibi cum illo paria effe, aut illi meliora, fed uno fe præftare, quod manum ille de tabula nefciret tollere. Memorabili præcepto, nocere fæpe nimiam diligentiam. Hæc Plin. lib. 35. cap. 10. Proinde fi quando admonebimus, ut recedat aliquis ab opere, negotiove quod in manibus habet, jubebimus illum manum de tabula tollere. Ex Erafmo. Turnebus vero fic explicat, his verbis, Ænigmatis præ fe fert fpeciem illud Ciceronis, Sed heus tu, manum de tabula, &c. nec tamen ita iftud de induftria obfcurat, ut non appareat eum de Cæfare loqui. Gallus Catonis laudationem Uticenfis fcribebat, quod fine Cæfaris offenfione fieri non poterat, cujus hoftis fuerat. Monet igitur Gallum, ut definat fcribere laudationem Catonis, quum revertatur in urbem Cæfar. Eft autem translatio, vel a tabula litteraria, in qua pueri litteras difcebant; in qua abfente magiftro ludere manu ducendis, non litteris, fed lineamentis, ut pueris ufitatum eft, folebant; deinde fubito præceptore redeunte, alter alterum monebant ut manum de tabula tollerent. Vel a pueris pictorum, qui abfente magiftro pulcherrimis interdum illudunt tabulis, & illinunt temere pigmenta. Nifi forte fi ut de pictore loquatur in hanc fententiam, Tu Catonem laudibus pingere & exornare, expolireque pigmentis orationis niteris; fed vide ne argumentum picturæ non probetur magiftro officinæ, id eft Cæfari dictatori. Nam pictores non ferunt æquo animo in fuis tabulis alia, quam quæ probant argumenta depingi. Atque hoc fane fenfu incommodior non fuerit translatio, neque infcitior quam fuperior, ac medius fidius ambæ mihi veriores videntur prima illa, quam attulimus ex Erafmo.

In manum, & In manu, V. fupra Accipere, Convenire, Facere prælium, Sum, Venire. conf. IN, præpof.

Inter manus, V. fupra Arripere, Auferre, Sum, Verfari. V. & in ipfa præpofitione.

Per manus, quod Cicero De manu in manum dicit. Cæf. 6. Bell. Gall. 37. Per manus tractus fervatur. Quod & Inter manus dicitur.

Per manus tradita difciplina vel hiftoria dicitur, Quæ non monumentis litterarum, fed verbo tantum traditur, & a majoribus ad pofteros fine litteris tranfmittitur. Liv. 5. 51. Equidem fi nobis cum Urbe fimul pofitæ traditæque per manus religiones nullæ effent. Et Liv. alibi. Difciplina militaris tradita per manus jam inde ab initiis urbis. conf. PER.

Præ manu, pro Ad manum. Ulpian. in l. petenti D. de pignorat. action. Petenti mutuam pecuniam creditori, quum præ manu debitor non haberet, fpecies auri dedit, ut pignori apud alium creditorem poneret.

Præ manu pecuniam aliquam dare, quod vulgo dicunt *Ante omnia* vel *Ante manum dare*. Ter. Adelph. 5. 9. 23. — fiquidem porro, Micio,
Tu tuum officium facies, atque huic aliquid paululum præ manu
Dederis, unde utatur, reddet tibi cito.

Præ manu, pro In manibus, vel Inter manus. Plaut. Bacch. 4. 3. 10.
— qui patri reddidi
Omne aurum, quod fuit præ manu. conf. PRÆ.

Sub manu, idem eft quod Fere effe ad latus, expeditum, promptum in ufum. Cic. 10. Fam. 23. Adjunxi hæc, in loco eligendo, flumen oppofitum ut haberem, in quo mora tranfitus effet: Vocontii fub manu ut effent, per quorum loca fideliter mihi pateret iter. i. e. In promptu & in proximo, inquit Budæus. Senec. Epift. 72. Confilia rebus aptantur. Res noftræ feruntur, immo volvuntur. Ergo confilium fub die nafci debet; & hoc quoque tardum eft nimis: fub manu (quod aiunt) nafcatur. Significatur Summa temporis celeritas.

Sub manus, V. fupra Succedere, conf. SUB.

Manibus pedibufque, Extremum conatum fignificantes, dicimus. Ter. Andr. 4. 1. 52.
Ego, Pamphile, hoc tibi pro fervitio debeo,
Conari manibus, pedibus, noctefque & dies
Capitis periculum adire, dum profim tibi.

Manus pretium, quod pro Manu, i. e. Arte datur. Alfenus in l. Qui infulam. §. Qui ædem. D. Locati, Qui ædem faciendam locaverat, in lege dixerat, Quo ad opus lapidis erit, pro lapide & manus pretio dominus redemptori in pedes fingulos feptem dabit. V. MANUPRETIUM, infra.

Quod manu factum erat, & datum pro eo, manupretium, a manibus & pretio. Verba funt Varr. lib. 4. de L. L. 36. Manipretium nonnulli fcribunt. Plin. lib. 34. cap. 7. Solitum enim ex manipretio cujufque figni denarios feponere aureos fingulos. Idem lib. 35. cap. 10. Manipretium ejus tabulæ. & lib. 33. cap. 11. Nec copia tantum argenti furuit vita, fed validius pæne manipretiis. Sic enim ex MSS. ubique Harduinus edidit. Al. divife, Manus pr.

Manus, in ludo dicitur, Id quod fibi tollit qui projecit Venerem. V. fupra, Remittere manus in, &c.

Manus, Multitudo, vel exercitus. Virg. 6. Æn. 660.
Hic manus ob patriam pugnando vulnera paffi.

Agreftes manus. Virg. 11. Æn. 682.

Ardens juvenum. Virg. 6. Æn. 5.

Delecta,

Delecta. Nepos 1. 1. 4.
Expedita. Hirt. de Bell. Afric. 9.
Fatalis. Virg. 12. Æn. 232.
Fida manus, & fideles focii. Ovid. 1. Trift. 4. 63.
Firma Evocatorum. Cic. 15. Fam. 4. pr.
Ingens, Numerofa. Virg. 5. Æn. 487. Quintil. lib. 10. cap. 1. p. 901.
Importuna fceleratorum. Cic. in Catil. 1. 21.
Maxima. Cic. pro Domo, 23. Pop. Rom. exercitus eodem duce, non maxima manu, innumerabiles Armeniorum copias fudit.
Militaris manus. Ulpian. in l. qui reftituere. D. de rei vendicat.
Multa poetarum. Hor. 1. Serm. 4. 141.
Nova. Cæf. 1. de Bell. Gall. 37.
Parata prælio. Tacit. 2. Ann. 79.
Parvula. V. PARVUS.
Potentes. Hor. in Carm. fæc. 53.
Valida. Tacit. 2. Ann. 62. 79.
Cogere manum. Cæf. 2. Bell. Gall. cap. 2.
Confirmare. Cic. pro Lege Manil. 24.
Facere manum. Cic. pro Cæcin. 33. Qui in pace & otio cum manum fecerit, copias pararit, multitudinem hominum coëgerit, armarit, inftruxerit.
Glomerare bello. Virg. 2. Æn. 315.
Habere manum parvulam. Cic. 11. Fam. 9.
Orare pacem manu. i.e. Legatione miffa. Virg. 10. Æn. 80. [Manum fupplicem intelligit, cum infignibus fupplicantium. Ergo ad priorem fignif. refer.
Manus etiam eft Famulus, five Operæ quibus utimur. Martial. de Demetrio fervo, lib. 1. 101.
Illa manus quondam ftudiorum fida meorum. Ita Plin. 9. Epift. 37. extr. Agriculturam numerofas manus pofcere dixit. conf. Pofcere fupra.
Manus item Scriptio, Chirographum. Cic. 3. Q. frat. 3. Occupationum mearum fignum fit tibi librarii manus. Et 7. Att. 2. Nam Alexidis manum amabam.
Manus item Probofcis elephanti. Plin. 8. 10. Cic. 2. de Nat. Deor. 123.
Manus ferrea, Inftrumentum de muris, vel navibus pugnantium, quo naves captæ tenentur. Lucan. lib. 3. 635.
Ferrea dum puppi rapidos manus inferit uncos. Græci ἁρπάγην, Lat. & Harpagonem vocant. V. Curt. 4. 2. 12.

MANŪFACTUS, unica dictione, aut duabus, opponitur Naturali. Celfus 3. 27. Ac fi quo loco vel naturales, vel etiam manufactæ tales natationes funt. Cic. 3. de Fin. 74. Quid enim aut in natura, qua nihil eft aptius, nihil defcriptius; aut in operibus manufactis tam compofitum, tamque compactum & coagmentatum inveniri poteft?
Ut χειροποίητος, conjuncte. H. St. Ego tamen divife fcribendum puto. V. Serv. in 1. Æn. 431. Sic enim Manu ftructum, Laboratum, Munitum, Satum Captum, Partum, &c. legimus.
Opus manufactum. Paulus in l. fupra. §. ult. D. de aqua pluv. arcend. Idem in l. Ateius. eod. tit. Manufactum aliquid.
Manufacta pifcina. Varr. 3. de R. R. cap. 11. Sic Cic. 2. Off. 14. Adde ductus aquarum, derivationes fluminum, agrorum irrigationes, moles oppofitas fluctibus, portus manufactos

MANŪMITTO, fi, ffum, [ἀπελευθεροῦν] ĕre. (five divifim, five conjunctim legas) Dare libertatem. Ac de fervis proprie dicitur. Nam quamdiu quis in fervitute eft, manui, hoc eft poteftati fubditus eft, & manumiffus liberatur poteftate. Ulpian. l. 4. D. De juftit. & jure. Plaut. Aulul. 5. 9.
Igitur orabo ut manu me mittat. ibo atque eloquar. Adde Cic. pro Milon. 58. [Dicitur & Manu emittere, ut apud Plaut. l. c. v. 15, 16. & alias paffim. unde liquet divife rectius fcribi. Manumiffio vero & Manumiffor dicitur, ut Manus injectio, Domuitio, & reliqua id genus.

MANUMISSUS, a, um. Partic. Cic. 2. Att. 18. & 19. pro Cœl. 68. Et 13. Fam. 77.

MANUMISSIO, ōnis. f. [ἀπελευθερία] Cic. pro Cœl. 68. Sed fcire cupio quid habeat argumenti ifta manumiffio. Manumiffio, inquit Ulpian. l. 4. D. de juftit. & jur. a jure gentium originem fumpfit; utpote quum jure naturali omnes liberi nafcerentur, nec effet nota manumiffio, quum fervitus effet incognita. Sed pofteaquam jure gentium fervitus invafit, fequutum eft beneficium manumiffionis.

MANUMISSOR, ōris. m. Ulpian. l. 1. §. 5. D. Si a parente quis, &c. ufus eft.

MANŪPRĔTIUM, i. n. Cic. 3. Verr. 147. Lapis aliquis cædendus & apportandus fuit machina fua. Nam illo non faxum, non materies advecta eft: tantum operis in ifta locatione fuit, quantum paucæ operæ fabrorum mercedis tulerunt, & manupretium machinæ. ubi Afcon. Manupretium inquit dicitur, ubi non tam materiæ ratio, quam manus atque artis ducitur. Caius de Verb. fignificatione, l. Mulieris, Quoniam in manupretio plus eft quam in re. Quædam exemplaria legunt Manus pretium, ut fint duæ dictiones. Manus, id eft, Artis. conf. & Parei Lex. Crit. p. 714. & fupra in MANUS.

MANUPRETIŌSUS, a, um. Adj. Cato apud Gell. 13. 23.

MANUSATUS, a, um. Cæf. 3. Bell. Civ. 44. Multaque erant intra eum locum manufata, quibus interim jumenta pafceret. Sed rectius divife legitur, Manu fata.

MANSTŪTOR, ōris. m. Qui manu tuetur & tenet, quique poffidet. Plaut. Trucul. 4. 4. 6.
Video eccum qui manftutorem me adoptavit bonis. De femina loquens.

MANUĀTUS eft, pro Furatus eft, ufurpat Laberius in Mimis. Et in Fullone, Furem, Manuarium appellat. Sed hæc obfoleta. V. Gell. lib. 16. cap. 7.
Manuatus, pro In manipulos collectus. Plin. 19. 2. ut Dalec. & Salmaf. placebat. Animatum Hard. V. in hac voce.

MANUĀLIS, e. Adj. [χειρῶος]
Pecten manualis. Plin. lib. 18. cap. 30.
Fafciculus lini. Plin. lib. 19. cap. 1. h. e. Qui manum implet. Sic 24. 15. Ob id incipientibus hydropicis efficax, manualibus fcapis ejus in tribus heminis aquæ decoctis ufque ad tertias. Al. Scopis.
Saxa, Quæ manu commode tolli & projici poffunt. Tacit. 4. Ann. 51.

MANUALE, is. n. [ἐγχειρίδιον] apud Ifid. Gloff. Liber ad gerendum aptus.

MANUĀRIUS, a, um. Adj. Gell. lib. 18. cap. 13. Hoc ære collecto, quafi manuario, cœnula curabatur omnibus, qui eum lufum luferamus. Eft autem Manuarium æs, Quod in manibus & ufu habetur, ut Monetarium; fed quum, ut fupra fcripfimus, in aleæ lufu manus dicantur ipfæ ludendi vices, haud equidem dubitem quin Manuarium æs dicatur, Quod quis in alea lucratur. Ac vocabulo inde tranflato Gellium effe ufum hæc fides fit, quod ab alea caput exorditur, ut videre poteris. Ex Turneb. Cui fubfcribit Cafaub. ad Suet. Aug. c. 71.
Molæ manuariæ, & jumentariæ. Jabolenus in l. Dolia. D. de fund. inftruct.

MANĬCULA, æ. f. dimin. [χειρίδιον] Parva manus. Plaut. Pfeud. 5. 1. 16. Ubi mamma manicula opprimitur. conf. Rud. 4. 4. 125.

MANŬLEA, æ. f. Idem quod Manica. Plaut. Fragm. Clitell. 14. V. etiam Turneb. Adverf. 2. 4. Hinc,

MANULEĀTUS, a, um. Adj. [χειριδωτὸς] ut, Homo manuleatus, Tunica indutus manicata. Et, Manuleatam tunicam dicimus, Manicas prolixiores habentem. Plaut. Pfeud. 2. 4. 48. Suet. in Calig. cap. 52.
Manuleatus, metaphorice pro Delicato. Senec. Epift. 33. Apud me vero Epicurus eft & fortis; quanquam manuleatus fit.

MANULEĀRIUS, i. m. [χειριδωτοποιὸς] Qui veftimenta manicata conficiebat. Plaut. Aulul. 3. 5. 37.
Flammearii, violarii, carinarii,
Aut manulearii, aut myrobrecharii. Adde Reinef. ad claff. 2. Infcrip. 83. & Spon. Mifc. p. 224.

MANUBRIUM, i. n. [κώπη, λαβὴ] Capulum cujufcunque rei fignificat. Plin. lib. 16. cap. 43. Hyginus manubria rufticis carpinea, iligna, cerrea.
Manubrium, dictum quod manu teneatur. Varr. de L. L. lib. 5. 8. extr. Ergo quafi Manutenium, aut quafi Manuteratur, Manuterium, deinde Manubrium. H. St.
Trulla excavata cum manubrio aureo. Cic. 4. Verr. 62.
Offea manubria cultellorum. Juven. 11. Sat. 133.

MANUBRIĀTUS, a, um. Adj. Manubrio præditus. Ammian. 25. 4. Manubriati cultri. Adde Pallad. 1. 43.

MANUBRIŎLUM, i. n. dimin. [κωπίδιον] Celf. lib. 7. cap. 6. de ungue oculorum, Lini duo capita apprehendere; & per ea erecto ungue, fi qua parte oculo inhæret, manubriolo fcalpelli diducere, donec ad angulum veniat.

MANUBĀLISTA, & MANUBALISTĀRIUS, } apud Veget. 2. 15: 4. 23. & 3. 14. V. BALISTA, & ARCUBALISTA.

MANŬBIÆ, arum. f. [λάφυρα, σκῦλα] pluraliter tantum legitur. Præda ex hoftibus capta. Afconius in 3. Verr. 154. Manubiæ, inquit, funt præda imperatoris, pro portione de hoftibus capta. Nonius Marcellus 5. 39. Manubias (inquit) a Præda hoc diftare veteres exiftimaverunt; ut fit Præda, corpora ipfa rerum quæ capiuntur: Manubiæ vero, pecuniæ ex præda vendita redactæ. Idem fentit Gellius lib. 13. cap. 24. Ubi tamen fatetur, hanc diftantiam veteres non perpetuo obfervaffe. Cic. 1. de Lege Agr. 12. Quod ad quemque pervenit, pervenerit ex præda, ex manubiis, ex auro coronario. Cic. 5. Verr. 186. Qua ex præda, aut manubiis, hæc abs te donatio conftituta eft?
Manubiæ, a manu. Varr. lib. 7. de L. L. 4.
Manubiæ, pro Præda. Cic. 5. Verr. 9. Nonne perfpicuum eft, Verrem effe, qui veftras villas fuis manubiis ornet? i. e. Signis & fupellectili quæ deprædatus eft. Budæus.
Sunt contra, qui opinentur, ad manubias, & rapinas neceffitate compulfum, fumma ærarii fifcique inopia. Suet. in Vefp. cap. 16. extr. Ber. exp. Ad pecuniam prædatitiam, five Ad prædam imperatoriam: Et addit, Etenim Manubias veteres quoque dixerunt prædam imperatoris, ex qua quod vellet faceret. Alias Manubiæ Fulmina Deorum. Etiam de pecunia, quæ ex lupanari colligebatur dixit Manubias Suet. in Calig. fed jocofe, ut opinor, & lepide loqui volens. H. St. En locum cap. 41. Ac ne quod non manubiarum genus experiretur, lupanar in Palatio conftituit, &c. Puto eodem modo pofitum ac in Vefp.
Manubias facere, Prædari. Cic. 3. Verr. 154. Dubitamus quid ifte in hoftium præda molitus fit, qui manubias fibi tantas ex L. Metelli manubiis fecerit?
Manubias, Cic. pro Domo 114. Decretam fibi a Senatu ad ædificandam domum pecuniam vocat: ducta ab Imperatoribus metaphora, qui de prædatitia pecunia, id eft manubiis, monumenta, ut templum, porticum in urbe ædificabant. Domum vero fuam Monumentum Senatus appellat. Meminit Turnebus.
Manubiæ, Manus exuviæ. Non. 2 537. Feftus, Manubiæ Jovis tres effe dicuntur, quarum unæ funt minimæ, quæ moneant, placidæque fint. Alteræ quæ majores funt, ac veniant cum fragore, difcutiantque aut divellant, quæ a Jove fint, & confilio deorum mitti exiftimentur. Tertiæ his ampliores, quæ cum igne veniant; & quanquam nullum fine igne fulgur fit, hæ propriam differentiam habeant, quod aut adurant, aut fuligine deforment, aut accendant, quæ ftatum mutent deorum confilio fuperiorum. V. Plin. 2. 52.

MANUBIĀLIS, e. Adj. [σκυλευματικὸς] Quod ad manubias pertinet; ut, Manubialis pecunia, Quæ ex manubiis contracta eft. Sueton. in Aug. cap. 30.

MANUBIĀRIUS, a, um. Adj. [λαφύρων, μέτοχος] Manubiarum particeps. Plaut. Trucul. 4. 4. 27. Amicus mihi efto manubiarius. i. e. Qui manubias & exuvias affert & fpolia. Turneb.

MANUCIŎLUM, i. n. Fafciculus, manipulus. Petron. cap. 63.

M A P

MĀPĀLIA, ōrum. n. [μαπάλια] Punica lingua Agreftes cafæ dicuntur. Feftus; Mapalia, Cafæ Pœnicæ appellantur; in quibus, quia nihil eft fecreti, folet folute viventibus objici id vocabulum. Cato lib. 4. Originum, Mapalia vocantur ubi habitant; ea quafi cohortes rotundæ funt. Plin. lib. 5. cap. 3. Numidæ vero Nomades, a permutandis pabulis, mapalia fua, hoc eft domus, plauftris circumferentes. Martial. lib. 8. 55.
Pallidus attonitos ad Pœna mapalia paftor
Cum revocat tauros &c.
Mapalia, per metaphoram. Senec. in Apotheofi Claudii, Ego, P. C. interrogare vobis permiferam, vos mera mapalia feciftis. i. e. Vos diffoluti fuiftis, & a difciplina receffiftis, inconditeque & perturbate omnia egiftis. Hæc Turnebus.
Mapalia, inquit Servius, idem fignificat quod Magalia, Afrorum cafæ.

Sed Magalia, MA producit: Mapalia vero corripit. Virg. 3. Georg. 340.
— & raris habitata mapalia tectis.
Difpersa mapalia. Sil. lib. 17. 90.
Vacua. Lucan. lib. 2. 89.

MAPETA, [Μάπητα] Sarmatiæ in Afia urbs, Ptolemæo. Vulgo *Copa*.

MAPPA, æ. f. [μανδήλη] Qua recumbentes inter fcyphos & epulas utebantur, & pro fe quifque afferebat. Martial. 12. 29.
Attulerat mappam nemo, dum furta timentur. Idem lib. 10. 87.
Et vani triplices, brevefque mappæ &c.
Candidæ. Stat. 1. Silv. 6. 31.
Luridæ. Stat. 4. Silv. 9. 25.
Sordida. Hor. 1. Epift. 5. 22.
Triclinariæ. Varr. de L. L. lib. 8. 33. Quis facit mappas triclinarias non fimiles inter fe? [An, Tricliniarias? V. in TRICLINIUM.
Variata. Martial. lib. 4. 46.
Compefcere rifum mappa. Hor. 2. Serm. 8. 63. In convivio enim mappa ori apponitur, compefcendi rifus gratia.
Mappam (inquit Quintil. lib. 1. cap. 5.) ufitatum Circo nomen Pœni fibi vendicant. Ubi interpres vet. Cur mappam ufitatum Circo nomen Fabius dicit? an quod in ludis Circenfibus mappa a Prætore victori aurigæ veteri inftituto mitti folebat? V. juniores Interpp. Martial. lib. 12. 29.
Cretatam Prætor quum vellet mittere mappam;
Prætori mappam furripit Hermogenes. Juven. 11. Sat. 191.
Interea Megalefiacæ fpectacula mappæ. Mappa, inquit Budæus, Circenfium committendorum fignum erat. Sueton. in Neron. cap. 22. Turnebus, Mappa erat ea, qua Prætor fignum quadrigis mittebat, ut e carceribus exirent. Septim. Florens Tertull. de Spectac. cap. 16. Cognofce dementiam de vanitate; mifit dicunt, & nuntiant invicem, quod fimul omnibus vifum eft. Teneo teftimonium cæcitatis: non vident miffum quid fit, & mappam putant: Sed eft diaboli ab alto præcipitati figura. [Ex quo loco quidam falfo putant, nefcio quas figuras in Mappa, circenfis curriculi figno, pictas fuiffe, cum Figuræ nomine Afer ille typum, feu fimulacrum rei geftæ, in cafu ex alto, intelligat. De Mappa plura V. apud Pitifc.

M A R

MARAS, [Μάρας] Vir apud Beroen Syriæ civitatem ditiffimus, humanus & officiofus in omnes tum cives, tum hofpites, ita ut ejus benignitas in proverbium abierit. V. Suidam, Diogenian. & ex eo Erafm.

MĂRASMUS, [μαρασμὸς] Idem quod Tabes, hoc eft totius corporis, vel partis alicujus ficcitas, quæ accidere folet humore nativo vi caloris abfumpto. Hinc Febris marafmodes, [μαρασμώδης] a medicis appellatur Hecticæ fpecies, quæ contingit ex febri ardente adeo propagata, ut humorem totius corporis abfumat. V. Galenum de Differ. feb. lib. 1. cap. 10.

MARASSUS, Vipera vulgo dicta, a Marforum populis fumpto nomine, quia id genus maxime confectarentur Marfi, circumferrentque. V. Cæl. lib. 6. cap. 16.

MĂRĂTHESIUM, [Μαραθήσιον] Ephefiorum oppidum in Caria; cujus incolæ dicuntur Marathefii. Stephan.

MĂRĂTHON, ōnis. m. [Μαραθὼν] Campus Atticæ, feu civitas diftans ab Athenis circiter decem millia. Et morte Icarii regis interfecti infignis; & Miltiadis gloria, qui centum millia ex Darii Perfarum regis exercitu profligavit. Auctor Strabo lib. 9. Ovid. 7. Met. 434.

MARATHŌNIUS, a, um. Adj. [Μαραθώνιος] Unde, Taurus Marathonius dictus eft, Qui apud Marathonem a Thefeo interfectus eft. Cic. 4. Tufc. 49. & Plutarchus in Thefeo.
Virgo Marathonia, Erigone. Stat. 5. Silv. 3. 74. i. e. Attica, a Marathonio campo Atticæ.
Marathonia pugna. Cic. 4. Att. 12. & Nepos 2. 2. 6.

MĂRĂTHŌNIA, [Μαραθωνία] Oppidum Thraciæ, non procul ab Abderis; cujus incolæ dicuntur Marathoniatæ. Stephan.

MARATHOS, [Μάραθος] Urbs eft Phœniciæ apud Melam, lib. 1. cap. 12. Hæc hodie vocatur *Margath*, ut fcribit Olivarius in Melam.

MĂRĂTHRUM, [μάραθρον] Herba quam Latini Fœniculum vocant. Plin. lib. 20. cap. 10. & alibi. Apul. Diofcorid.

MARATHRĪTES, [μαραθρίτης] Vinum, eo modo dictum, quo Aromatites, nempe quod marathrum infufum habet; valetque ad vifus imbecillitatem adjuvandam. Columel. lib. 12. cap. 35.

MARĂTHUS, i. [μάραθος] Herba cujus meminit Ovidius de Medicam. faciei, 91.
Profuit & marathos bene olentibus addere myrrhis. Alii Marathros legunt.

MARATHŪSA, vel MARATHUSSA, æ. f. [Μαραθοῦσσα] Infula quædam a copia fœniculi fic dicta, quæ & Clazomenia dicitur.
Eft oppidum Plinio lib. 4 cap. 12.

MARCELLUS, i. m. [Μάρκελλος] Cognomen gentis Claudiæ, familiæ plebejæ, ex qua nobilis inprimis eft M. Marcellus, cujus gefta & a Plut. & ab aliis fcripta funt. Hic Gallorum ducem Virdumarum fingulari certamine fudit, fpoliaque opima, tertius a Romulo, Jovi Feretrio confecravit. Annibalem primus vinci docuit, Syracufas per tres annos expugnavit: quintum Conful, infidiis Annibalis deceptus, occubuit, & ab eodem hofte magnifice fepultus fuit. Hæc fere ex auctore de Viris Illuftr. cap. 45. Hor. 1. Carm. 12. 46.
Crefcit occulto velut arbor ævo Fama Marcelli.
Ferox Marcellus. Claud. 1. in Eutrop. 456.
Loquax. Lucan. lib. 1. 313.
Alii complures Marcelli apud Romanarum rerum fcriptores memorantur, quos recenfere non eft noftri inftituti. V. & Suid.
Marcellus, ut Plutarchus tradit, eft idem ac Ἄρειος, hoc eft Martius, Bellicofus. Puto autem Marcellum dictum effe, quafi Martellum, id eft parvum Martem.

MARCELLA, æ. f. Cognomen femininum ejufdem familiæ.
Marcella, quum a matre rogata effet, gauderetne fe nupfiffe, Ita valde, refpondit, ut amplius nolim. S. Hieron. in vita ipfius.

MARCELLĒA, [Μαρκέλλεια] Feftum quoddam inftitutum Syracufis in honorem Marcelli, quod is Siciliam optime rexiffet. Horum meminit Cic. 4. Verr. 51. & 154. & ex eo Cæl. lib. 18. cap. 12.

MARCEO, ui, [σήπομαι] ēre. Putrere. Martial. lib. 5. 79.
Marcentes tibi porrigentur uvæ.
Marcere, Torpere, inertia & ignavia teneri, inquit Budæus. unde etiam Luxuria marcere dicimur. Liv. 23. 45. pr. Marcere Campana Luxuria, vino & fcortis, omnibufque luftris per totam hiemem confectos. de Annibalis militibus.
Epulis marcere. Claud. de Bell. Get. 368.
Animus marcet. Celf. lib. 2. cap. 2.
Corpus marcet annis. Lucret. lib. 3. 959.
Silva marcet comis. Stat. 5. Silv. 5. 29.
Venæ marcent. Lucan. lib. 4. 326.
Vir marcet ab annis. Ovid. 1. Amor. 13. 41.
Marcere, abfolute, pro Ætate confectum effe. Lucret. lib. 3. 970.
Omnia perfructus vitai præmia, marces.

MARCENS, entis. Partic. [σηπόμενος] Plin. lib. 9. cap. 45. Alias marcenti fimilis, & jactari fe paffa fluctu algæ vice.
Anni marcentes. Sil. lib. 15. 746. Senium.
Colla. Stat. 2. Theb. 632.
Guttura. Ovid. 7. Met. 314.
Pocula. Stat. 4. Silv. 6. 56.
Potorem marcentem recreare. Hor. 2. Serm. 4. 58.
Vifu marcente. Senec. Agamemn. 8. i. e. Languente.

MARCESCO, ui, [ἀποσήπω, καταμαραίνομαι, καταπέσσομαι] ĕre. Putrefcere. Plin. lib. 10. cap. 48. Corpus occifæ ftatim marcefcit.
Marcefcere defidia & otio, Languefcere. Liv. 28. 35.
Sic alibi Senefcere otio. Vide SENESCO. H. St.
Vino nimio. Ovid. 1. de Pont. 5. 45.
Otia marcefcunt per inertes fomnos. Ovid. 2. de Pont. 9. 61.
Marcefcente adhuc ftomacho pridiani cibi onere. Sueton. in Calig. 58. i. e. Languefcente, inquit Budæus. Al. Marcente, rectius.

MARCĬDUS, a, um. Adj. [σαπρὸς, σαθρὸς, ἴωλος] Putridus, five languefcens. Plin. lib. 11 cap. 37. Feffis equis aures marcidæ.
Marcidus fomno, & hefterna cœna redundans. Plin. in Paneg. cap. 63.
Otia marcida luxu. Claud. 3. Conf. Hon. 40.
Vina marcida, ab Effectu. Stat. 1. Silv. 6. 33.

MARCIDŬLUS, a, um. Adj. dimin. Mart. Capell. lib. 7. init.

MARCOR, ōris. m. [σαπρότης, σηπεδὼν] Putredo, vel languor, & confumptio, quæ & tabes dicitur. Celf. de Letharg. lib. 3. cap. 20. In hoc marcor, & inexpugnabilis pæne dormiendi neceffitas.
Marcor, Ignavia, torpor. Paterc. lib. 2. 119. 2. Exercitus omnium fortiffimus, marcore ducis, perfidia hoftis, iniquitate fortunæ circumventus.
Turpis marcor. Stat. 10. Theb. 263.

MARCŬLENTUS, a, um. Adj. Idem ac Marcidus. Fulgent. Mytholog. 2. 8. Marculenta calvities.

MARCION, [Μαρκίων] Smyrnæus medicus, tefte Plin. lib. 28. cap. 3. qui de fimplicibus affectibus fcripfit; rumpi fcolopendras marinas fputo tradit: item rubetas, aliafque ranas. Al. Effectibus.
Eft & Marcion Hærefiarcha. de quo V. Hift. Ecclef. fcriptores.

MARCĪPOR, ōris. m. [μαρκίπαις] Marci puer, hoc eft famulus, inquit Feftus. Sic Publipor, Lucipor, & hujufmodi. Plin. lib. 33. cap. 1. Singuli Marcipores, Luciporefve dominorum gentiles, omnem victum in promifcuo habebant. Quibus verbis fignificat Plin. prifcos Romanos fingulis fervis contentos fuiffe: quare Marcipores & Lucipores, quafi Marci pueri, vel Lucii vocabantur, quafi miniftri & affeclæ, ut Græci παῖδας vocant fervos: quod in numerofa familia poftea fieri non potuit. Quintil. lib. 1. cap. 4. In fervis jam intercidit genus illud nominis, quod ducebatur a domino, unde Marcipores, Publipores. Budæus. Adde Prifcian. 6. p. 700. Voff. Inftitut. Orator. 4. 12. p. 225.
Marcipor, Satira quædam Varronis infcripta fuit, in qua, ut fufpicatur Turnebus, de fervitute differebat, & herili imperio. V. plura apud eundem Adverf. 24. cap. ult.

MARCIUS, [Μάρκιος] Nomen gentis Romanæ, quæ ex Sabinis traxit originem. Numa Marcius, Numam Pompilium ad regnum fufcipiendum hortatus, cum eo Romam migravit. In fenatum lectus a Numa, primus Pontif. Max. creatus eft. Plutarchus in Numa, Livius 1. 20. Dionyfius. De aliis Marciis hiftoricos V. Sunt qui Martius fcribunt, male.
Marcius Ancus, quartus Romanorum rex, æquitate & religione Numæ avo fimilis. Latinos bello domuit, Aventinum & Janiculum montes urbi addidit, nova mœnia oppido circumdedit, filvas ad ufum navium publicavit, falinarum vectigal inftituit, carcerem primus ædificavit, Oftiam Coloniam, maritimis commeatibus opportunam, in oftio Tiberis deduxit. V. Liv. Dionyf. &c.

MARCIA, Catonis filia minor. [Qui tandem?] Quæ, quum quæreretur ab ea, cur poft amiffum maritum denuo non nuberet; Refpondit, non fe invenire virum, qui fe magis vellet, quam fua. Quo dicto, oftendit divitias magis in uxoribus eligi folere, quam pudicitiam.

MARCIUS, a, um. Adj. ut,
Marcia aqua, quam Q. Marcius Rex in urbem duxit. Plin. 36. 15. extr. Idem lib. 31. cap. 3. Clariffima aquarum omnium in toto orbe, frigoris falubritatifque palma, præconio Urbis, Marcia eft, inter reliqua deûm munere Urbi tributa. Vocabatur hæc quondam Aufeia, fons autem ipfe Pitonia. Oritur in ultimis montibus Pelignorum, tranfit Marfos, & Fucinum lacum, Romam non dubie petens. Mox in fpecus merfa, in Tiburtina fe aperit IX. M. paff. fornicibus ftructis perducta. Primus eam in urbem ducere aufpicatus eft Ancus Marcius, unus e regibus. Poftea Q. Marcius Rex in prætura. Rurfufque reftituit M. Agrippa. Idem & Virginem adduxit, ab octavi lapidis diverticulo II. M. paffuum, Præneftina via. Juxta eft Herculaneus rivus, quem refugiens Virginis nomen obtinuit. Horum amnium comparatione differentia fupradicta deprehenditur, quum quantum Virgo tactu, tantum præftet Marcia hauftu.

MARCIĀNUS, a, um. aliud Adj. ut, Marciana carmina, a Marcio vate. Liv. 25. 12. Plin. 7. 33. Cic. Macrob.
Marcianum fœdus. apud Cic. pro Balb.

MARCŌMANI, [Μαρκόμανοι] Germaniæ populi. Stat. 3. Silv. 3. 170.
Quæ modo Marcomanos poft horrida bella, vagofque
Sauromatas. V. Strabon. lib. 7. qui eos vocat Marcommanos. Nifi error eft.

MARCŬLUS, i. m. [ῥαιστὴρ] Inftrumenti nomen, quo fabri ærarii uti folent. Plin. lib. 7. cap. 56. Tegulas invenit Cinyra Agriopæ filius, & metalla æris: utrumque in infula Cypro: item forcipem, marculum, vectem, incudem. Hard. Martulum. Martial. lib. 12. 57.
Vide MARTULUS. H. St.

MARCUS, [Μάρκος] Prænomen. Marcum vero dictum volunt, quafi Mafcum,

Mafcum, quod primus qui fuit eo prænomine, plane mafculus effet. Alii a Marra, quafi Marricum, deducunt, quod a rebus rufticis Romani fæpe nomina capiebant. Alii Marcum putant eum effe dictum, qui Martio menfe natus effet, nec eos movet, quod Marcus non Martius fcribatur.

Marci municipem vides? Ænigmatice dixit Senec. in Apocolocynthofi, Exiftimo autem fignificari Claudium Cæfarem non verum germanumque Romanum effe, fed inquilinum, quales erant municipes Ciceronis, quos tamen contendebat veros effe Romanos, quum municipibus diceret duas effe patrias, unam loci, alteram juris. Claudius vero non Romæ, fed Lugduni natus fuerat. Hæc Turneb. 24. 46.

Mardi, [Μάρδοι] Afiæ populi. Plin. lib. 6. cap. 5. ad Heracleam Colchidis, Achæos, Mardos, & Cercetas nominat: quanquam & apud Perfas Mardi funt, alii tamen ab his.

Mardonius, [Μαρδόνιος] Perfa, quem quum Xerxes apud Salaminam victus cum exercitu reliquiffet, ut reliquias belli foveret, a Paufania ad Platæas victus eft. Auctor Plutarchus in Ariftide. Nepos in Paufania.

Mare, is. n. [θάλασσα, ἅλς, ὑγρά] notum vocabulum.
Acceffus maris. In accedo.
Æquor maris. Virg. 2. Æn. 780.
Æftus. In æstus.
Afpera maris. Tacit. 4. Ann. 6.
Forma injufti cærula maris. Ovid. 2. Amor. 11. 12.
Proxima maris. Tacit. 3. Ann. 1.
Rabies cælique marifque. h. e. Tempeftas. Virg. 5. Æn. 802.
Via tuta maris. Ovid. 11. Met. 747.
Unda reftagnantis maris. Ovid. 11. Met. 364.
Altum. Catul. de Berecynth. 61. 1.
Ardua. Valer. 8. Argon. 352.
Afpera. Virg. 6. Æn. 351.
Avarum. Hor. 3. Carm. 29. 61.
Cæruleum. Senec. in Hippol. 5. 1.
Commune omnibus. V. communis.
Effufum late. Hor. 1. Epift. 11. 26.
Ferum. Catul. de Berecynth. 61. 40.
Fluctuofum. Plaut. Rud. 4. 2. 5.
Humida. Virg. 5. Æn. 594.
Ignotum. Martial. lib. 7. 18.
Immenfum. Cic. 1. Tufc. 73. Tanquam ratis in mari immenfo noftra vehitur oratio. conf. Profundum p. p.
Importuofum. Tacit. 12. Ann. 20.
Inclinata. Stat. 4. Theb. 62.
Indomitum. Tibull. lib. 2. 3. 49.
Infectum venenis. V. inficio.
Inferum, i. e. Tyrrhenum, vel Tufcum: Mare fuperum, id eft Adriaticum, vel Ionium. Cic. 9. Att. 3. Adde 3. de Orat. 69. Et 8. Att. 3. & 25.
Infufa terræ. V. infundo.
Ingens. Ovid. 3. Met. 448.
Iratum. Hor. Epod. 2. 6.
Magnum. Lucret. lib. 2. 553. V. infra.
Mediterraneum. V. medius.
Medium. Virg. 8. Ecl. 58.
Pigrum. Tacit. Agric. 10. 7.
Placidum. Virg. 2. Ecl. 26.
Procellofum. Senec. Medea, 6.
Profundum & immenfum. Cic. pro Planc. 15. Illæ undæ comitiorum, ut mare profundum & immenfum, fic effervefcunt, &c.
Purpureum. Virg. 4. Georg. 373.
Purpureum mare videtur Favonio nafcente. Cic. 4. Acad. 105.
Refluum Oceani. Ovid. 7. Met. 267.
Refugum. Stat. 12. Theb. 634.
Sævum. Senec. Octav. 6.
Solicitum, i. e. Impulfum & ventis agitatum. Virg. 4. Georg. 262.
Tranquillum. Stat. 4. Silv. 3. 93.
Tumidum. Virg. 8. Æn. 671.
Tumultuofum. Hor. 3. Carm. 1. 26.
Turgidum. Hor. 1. Carm. 3. 19.
Vaftum. Senec. OEdip. 14.
Velivolum. Virg. 1. Æn. 228.
Ventofum. Hor. 3. Carm. 4. 45.
Acclinata terris maria. Stat. 5. Silv. 4. 6.
Adornare mare. In adorno.
Advehere per mare. V. adveho.
Adveniens mare. In advenio.
Agitari mare & turbari vi ventorum. Cic. pro Cluent. 138. Ut mare quod fua natura tranquillum fit, ventorum vi agitari atque turbari: fic, &c.
Agitatur mare ventis. Ovid. 2. Epift. 35.
Ambulare maria. V. ambulo.
Ardet ventis mare. Florus lib. 4. cap. 2. i. e. Vehementiffime agitatur.
Claudi mare dicitur, cum navigationes per tempeftatum acerbitatem ceffant. Aliter Cæf. 3. Bell. Gall. 9. Conclufum mare pro Interno vel Mediterraneo.
Collucet mare a Sole. In colluceo.
Confundere mare cælo. V. Mifcere p. p.
Conglobatur. In conglobo.
Contrahitur. Ovid. 2. Met. 262.
Convolvit turbo. Senec. Agamemn. 6.
Decurrere tuto mari. Ovid. 9. Met. 590.
Dant maria placata venti. Virg. 3. Æn. 70.
Ferri mari incerto. Hor. Epod. 9. 32.
Habere infeftum. V. infestus.
Hiemat atrum. Hor. 2. Serm. 2. 17.
Jacet planum. Juven. 12. Sat. 62.
Incubuere mari venti. Virg. 1. Æn. 88.
Ingredi mare pedibus. V. ingredior.
Invehi per mare. V. inveho.
Laceffitum. In lacesso.
Mergit fe in mari. In mergo.
Mifcere mare cælo, eft Omnia turbare, nihilque non facere. Juven. 2. Sat. 25.
Quis cælum terris non mifceat, & mare cælo? & 6. 282.
— clames licet, & mare cælo
Confundas.
Mollit mare. In mollis.
Movere omnes terras, omnia maria. In moveo.
Navigare mare. V. navis.
Pacatum. Liv. 24.
Peragrare pedibus maria. In peragro.
Pergere per mare. V. pergo.
Præbere navigabile. In navis.
Prætervectus læva maris. Tacit. 2. Hift. 2.
Sævibat coortum. Lucret. lib. 5. 1000.
Scindere navigiis. Ovid. 2. de Arte Am. 671. al. Findere remigiis.
Secare. Hor. 1. Carm. 1. 14.
Myrtoum pavidus nauta fecet mare.
Siftere turbatum. Ovid. 7. Met. 154.
Stat mare placidum ventis. Virg. 2. Ecl. 26.
Stridet. Virg. 4. Georg. 262.
Stringitur aura. Ovid. 11. Epift. 75.
Ut mare fit tremulum tenui quum ftringitur aura.
Subfidit. Ovid. 1. Trift. 2. 73.
Sulcare. Virg. 10. Æn. 197.
Tranfire vaftiffimum. Cic. in Pifon. 57.
Tranfilire. Perf. 5. Satyr. 146.
Tumefcunt alta. Virg. 2. Georg. 479.
Tumuit infanum. Senec. Medea, 10.
Turbatum. Liv. 24.
Volitant per mare navitæ. Hor. 4. Carm. 5. 19.
Volvunt mare venti. Virg. 3. Æn. 196.
Mare magnum, per excellentiam Mediterraneum mare a Latinis appellatur. Cic. 1. de Divin. 67. ex antiquo poeta,
Jamque mari magno claffis cita Texitur. Plin. lib. 9 [Nifi error.] Intrant e Magno mari Pontum verno tempore gregatim. Ifidorus lib. 13. cap. 16. Mare magnum eft, quod ab Occafu ex Oceano fluit, & in Meridiem vergit, deinde ad Septentrionem tendit, quod inde Magnum appellatur, quia cetera maria in comparatione ejus minora funt. Iftud eft Mediterraneum, &c. Hæc ille. Græci quoque ἅλα δῖαν ex magnitudine vocant.
Mare, terra, cælum, di veftram fidem! Plaut. Trin. 4. 3. 63. Exclamatio eft perturbati & perterriti animi.
Mari terraque quærere, i. e. Ubique Plaut. Pœnul. Prol. 105. Sic Cic. 5. Fam. 9. ad finem, Terra marique conquirere.
Mare, pro Fluvio. Virg. 1. Æn. 249.
Unde per ora novem vafto cum murmure montis
It mare proruptum. Idem a Nicandro factum eft, qui in Theriacis fcribit,
Τὴν ἀπὸ Θρηΐκιε νομάες ποταμοῖο φέρουσιν,
Ὃν πόντον καλέουσιν. Turneb.
Mare acerrimum meretrix. Plaut. Afin. 1. 2. 8.
Nam mare, haud eft mare, vos mare acerrumum.
Nam in mari repperi, hic elavi bonis.
Mare, Vas capaciffimum ab Salomone in templo dicatum, in fanctis litteris appellatur, tefte Rhodigino, lib 30. cap. 20. V. Vulg. int 3. Reg. 7. 23.

Mare Rubrum, [Θάλασσα ἐρυθρά] (inquit Pomponius 3. 7.) dicitur, five quia ejus coloris eft: five quia ibi Erythras regnavit. Græci Ἐρυθρὰν θάλασσαν appellant, procellofum, afperum, profundum, & magnorum animalium magis, quam cetera capax. V. Pomponii enarratorem Vadianum. Hebræi vocant mare *Suph*; hoc eft, procellofum, vel cariofum feu fruticofum. Contenduntque pro Rubro fic fuiffe Latine vertendum. V. erythræum mare.

Marinus, a, um. Adj. [ἅλιος, πελάγιος, ἐπιθαλάσσιος, ἔφαλος, ἁλίπορος, ἁλιγενής] Quod mare incolit, vel quod ex mari eft, inquit Valla. ut, Pifcis marinus.
Æftus marini. Cic. 2. de Divin. 34.
Aqua. Plin. lib. 14. cap. 16.
Conchæ. Ovid. 15. Met. 264.
Di. Ovid. 13. Met. 964.
Fremitus. Virg. 2. Georg. 160.
Humores. Cic. 2. de Nat. Deor. 43.
Latex. Ovid. 3. de Pont. 1. 16.
Monftra. Virg. 7. Æn. 780.
Navis. Ulpian. in l. 1. §. navem. D. de exercit. action. conf. navis.
Oftreæ. Plin. 10. 69.
Volucres. Ovid. 10. Epift. 123.

Maritimus, a, um. Adj. [παραθαλάσσιος, παράλιος] Quod mare accolit, vel quod ad mare eft, vel quod ad mare fit, ut ait Valla. ut Ora, gens, bellum. Cic. 2. Att. 16. Quod extremum eft, te in Arpinati videbimus, & hofpitio agrefti accipiemus, quoniam maritimum hoc contempfifti.
Maritimus & Remotus a mari, contraria. Cic. in Partit. 36.
Alpes. Plin. lib. 8. cap. 39.
Domus. Liv. 27. 31.
Homines. Cic. 7. Verr. 68. Tamen homines maritimos non plane reformidat.
Moribus maritimis mecum experitur, &c. Plaut. Cift. 2. 1. 11. i. e. Periculum de me facit ejufmodi, cujufmodi quum mare jactatur variis fluctibus.
Oppida. Cæf. 3. Bell. Civil. 5.
Ora. Cic. 5. Tufc. 40.
Prælium. Gell. lib. 5. cap. 6.
Vita. Plaut. Bacchid. 2. 3. 108.
Maritimus, Quod maris eft. Plaut. Rud. Prol. 69.
Increpui hibernum & fluctus movi maritimos. Cic. 5. Tufc. 40.
Quod multas naves in omnem oram maritimam dimififfet, &c. Idem 2. de Nat. Deor. 132. Æftus maritimi multum accedentes & recedentes.

Marea, [Μάρεια] Lacus eft Alexandriam a Meridie alluens, multis Nili foffis auctus: portum habens altero, qui ad mare eft, multo utiliorem. Alio nomine dicitur Mareotis, ut teftatur Strab. lib. 17. Stephano item Marea oppidum eft Mareotidi lacui adjacens.

Mareotis, idis. [Μαρεῶτις] Lacus in Ægypto Straboni l. c. Plin. lib. 14. cap.

cap. 3. etiam afferit Mareotida partem Libyæ Ægypto conterminam appellari, & Mareotas, Populos in ea habitantes.
Mareotis etiam pars Epiri, in qua vinum optimum nafcitur; unde Mareotides vites dictæ funt, ut vult Colum. 3. 2.

MAREOTIS, Adj. forma patronym. f. Virg. 2. Georg. 91.
Sunt Thafiæ vites, funt & Mareotides albæ.

MAREŌTĬCUS, a, um. Adj. [Μαρεωτικός] ut, Vites Mareoticæ. Columel. lib. 3. cap. 2.
Mareoticum, abfolute, pro Vino quod ad Mareotidem Ægypti paludem nafcitur. Hor. 1. Carm. 37. 14.
Mentemque lymphatam Mareotico. Athen. lib. 1. δειπνοσοφ. fcribit vinum Mareoticum effe Alexandrinum, a Marea fonte, qui in Alexandria eft, & ab urbe ei fonti vicina ejufdem nominis, appellatum: eamque urbem fuiffe olim maximam, nunc effe vicum: paucis verbis poft, a Marone quodam, uno ex his qui cum Baccho militarunt, effe dictam.

MARGA, æ. f. [μάργα] Genus terræ in modum cretæ albæ, qua utuntur ad agros ftercorandos. Plin. lib. 17. cap. 6.

MARGĂRĬDES, [μαργαρίδες] Palmæ funt a margaritis nomen trahentes, quoniam & breves, & candidæ & rotundæ funt, acinis quam balanis fimiliores. Plin. lib. 13. cap. 4.

MARGĂRĪTA, æ. f. [μαργαρίτης] Unio alias dicitur. Plin. lib. 9. cap. 35. Principium ergo, culmenque omnium rerum pretii margaritæ tenent. Ibid. 8. Dos omnis in candore, magnitudine, orbe, lævore, pondere, haud promptis rebus, in tantum ut nulli duo reperiantur indifcreti; unde nomen unionum Romanæ fcilicet impofuere deliciæ. Plura ibidem.
Margaritæ, videntur nonnullis differre a Gemmis ob ea verba Ciceronis in 6. Verr. 1. Neque ullam gemmam, aut margaritam fuiffe. Dicunt enim gemmas diverfi coloris effe, margaritas tantum albas; vel gemmas integras, margaritas pertufas, ut vult Servius. Verum gemmæ, funt veluti genus omnium pretioforum lapidum; margaritæ autem fpecies funt, quas fcilicet & uniones, & vulgo *perlas* dicimus. Porro margaritas inter ornamenta muliebria ponit Jurifconfult. in l. argumento. §. ornamentorum. D. de aur. & arg. leg. Ex Tiraquello.
Ornatus margaritarum infignis. Cic. in Orat. 78. [Penultimam vulgo producunt, & affertur verfus in eam rem Mæcenatis. Nazianz. tamen corripuit, per Syftolen.

MARGARĪTUM, i. n. [μαργαρίτης] Idem. Tacit. de vita Julii Agric. 12. Fere Britannia aurum & argentum & alia metalla gignit, & Oceanus margarita, fed fuffufca & liventia.

MARGARITĀRIUS, i. m. Negotiator margaritarum. Apud Firmicum, lib. 4. cap. 6. Erunt, inquit, aut tinctores, aut margaritarii.

MARGARITĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [μαργαριτοφόρος] Ferens margaritas. Plin. lib. 32. cap. 11. Concharum genera inter quæ & margaritiferæ cochleæ.

MARGIANA, [Μαργιανή] Regio Afiæ Majoris, inclytæ apricitatis, ut ait Solinus cap. 61. pr. ambitu ftadiorum mille quingentorum, difficilis aditu propter arenofas folitudines, in qua Antiochus Antiochiam exftruxit, ut lib. 10. & 11. fcribit Strabo.

MARGO, ĭnis. c. [κράσπεδον, λῶμα] Folii extremitas, inquit Perottus. Margo, Cujuslibet rei etiam extremitas dicitur; ut Ripa agri non culti. Ovid. 1. Met. 14. Longo margine dixit. Juven. 1. Sat. 4.
— plena jam margine libri. Ubi Schol. Vet. Notandum Marginem feminino genere dici, cum Ovidius mafculino dixerit.
Extremo in margine rafa littera. Ovid. 1. Amor. 11. 12.
Margo conchæ. Plin. lib. 9. cap. 33.
Teftudinis. Plin. lib. 9. cap. 10.
Fluminis. Varr. 3. de R. R. cap. 5.
Gramineus margo fontis. Ovid. 3. Met. 162.
Ripæ. Ovid. 1. Met. 729.
Terrarum. Ovid. 1. Met. 14.
Margines imperii. Plin. lib. 12. cap. 20.
Continere marginibus. Quintil. lib. 1. cap. 1.

MARGĬNO, āre. Munire margine. Liv. 41. 27. Cenfores vias fternendas filice in urbe, glarea extra urbem fubfternendas, marginandafque primi omnium locaverunt.

MARGINĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. [λῶμα ἔχων] ut, Marginata tabula, Quæ marginem habet latiffimum. Plin. lib. 35. cap. 12.

MARGOPOLIS, Titulus erat Satiræ Varronis, infaniam ex profeffo civitatis in comitiis & magiftratibus furentis, & honorum ftudio & ambitione luxuque & ingluvie perditæ & infanæ, acerrime notans. Ex ea citantur nonnulla in quibufdam auctoribus. Annotavit Turneb. Al. Marcopolis.

MARGUS, [Μάργος] Afiæ fluvius, quem Ptolemæus lib. 6. cap. 10. duobus montibus Seraphiis defcendere tradit, & per Maffagetes, qui Margianis vicini funt, ac Dorbicas in Oxum amnem deferri.

MĀRĬA, [Μαρίαμ] femininum eft a nomine Marius, & accentum in antepenultima habet; nam penultimam habet correptam. Claud. de Nupt. Hon. 11.
Præparat & pulchros Maria, fed luce minores
Eligit ornatus. Pro Deipara virgine vult Valla Mariam nominativo cafu legi, quemadmodum Abraham, indeclinabile, & accentu in ultima. Sane apud Lucam 1. 27. ubi legimus, Et nomen virginis Maria; Græci codices habent Μαριάμ, voce & accentu Hebræo, ut annotavit Erafmus. Invenitur nihilo fecius & Mariæ in genitivo, fed tunc Latina, dictio a nominativo Maria. Hebræi *Miriam* dicunt duabus utique fyllabis, ut Exodi cap. 15. de Aaronis forore prophetiffa. Nos J confonantem vertimus in vocalem.

MARIABA, [Μαριάβα] Metropolis Sabæorum eft. Strabo lib. 16. Hos fequuntur Sabæi, quorum metropolis eft Mariaba.

MĀRIANDŸNI, [Μαριανδυνοί] Bithyniæ populi juxta Pontum. Valer. 4. Argon. 171.
Et Mariandynûm patrias penetravit ad urbes.
Mariandynorum Regio fita eft in Minori Afia, Bithyniæ contermina; ubi Hercules Cerberum canem tricipitem devicit, quem ferunt virus evomuiffe, eamque regionem infeciffe.

MARIĀNUS, Ptolem. lib. 2. cap. 4. Hifpaniæ Bæticæ mons, vulgo *Sierra Morena*; faltus Caftulonenfis.

MARIĀNUS, a, um. Adj. a Mario. V. MARIUS.

MĀRĪCA, [Μαρίκη] Dea eft litoris Minturnenfium. Hor. 3. Carm. 17. 7.
Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps, & innantem Maricæ
Litoribus tenuiffe Lirim. Virg. 7. Æn. 47.
Hunc Fauno, & Nympha genitum Laurente Marica
Accipimus. Ea Circe erat, interprete Lactantio, Inft. 1. 21. cujus verba funt, Nam & Romulus poft mortem Quirinus dictus eft, Leda Nemefis, & Circe Marica. Claud. Conf. Prob. 259.
— flavæque tenens querceta Maricæ
Liris.

MARIDŪNUM, i. n. [Μαρίδουνον] Britanniæ infulæ urbs, ut fcribit Ptolem. lib. 2. cap. 3. Vulgo *Caermarthen*.

MĀRĬLA, æ. f. [μαρίλη] Languidus ignis dicitur: item Pulvis, ac carbonum tenuiffima. Unde illud, Faber fumo oppletus & marila. Cæl. lib. 26. cap. 16. Lat. Favilla.

MARINUS, a, um. Adj. V. MARE.

MARIO, ōnis. m. Pifcis in Danubio, porculo marino fimilis. Plin. 9. 15.

MARIŌNIS, [Μαριωνίς] Germaniæ civitas ad Albim, Ptolem. lib. 2. cap. 11. Vulgo *Lauenburg*.
Marionis, altera Germaniæ civitas, Ptolemæo auctore lib. 2. cap. 11. Vulgo *Suverin*. Al. *Wismar*.

MARIS, [Μάρις] Fluvius Agathyrforum in Iftrum fluens. Herod. lib. 4.

MARIS, [μάρις] ĭdis. m. Menfura eft fex capiens cotylas, five heminas fex. V. Cæl. lib. 26. cap. 16. & Henr. Steph. Thef. Gr.

MĀRISCA, æ. f. [σῦκον ἀκνισσον] Ficus infipida dicitur. Plin. lib. 15. cap. 18. Ficos marifcas in loco cretofo aut aperto ferito.
Marifcas quidam dicunt effe Ficus, quæ præ pinguedine aperiuntur, femenque oftentant. Columel. lib. 10. 416.
Purpureæque chelidoniæ, vilefque marifcæ. Martial. 11. 19.
Non boletus hiare, non marifcæ
Ridere, aut violæ patere poffunt.
Fatuæ marifcæ. Martial. lib 7. 24.
Marifca, [σῦκον] Genus morbi, ad fimilitudinem fici. Juven. 2. Sat. 31.
Cæduntur tumidæ, medico ridente, marifcæ.

MARISCUM, i. n. vel MARISCUS, i. m. Genus junci. Plin. lib. 21. cap. 18.

MARITIMUS, V. MARE.

MĀRĪTUS, i. m. [ἀνήρ, ἀκοίτης, γαμέτης, πόσις] Uxoris conjux, qui & Vir. Plaut. Caf. 5. 4. 5. Quid agis tu marite, mi vir? &c.
Maritum effe & Nubere, correlativa. Cic. 1. de Invent. 52. Multo maxime requiretis, & tu ut maritus fis quam optimæ mulieris, & hæc ut quam optimo viro nupta fit.
Ignara puella mariti, Virgo. Hor. 2. Epift. 1. 132.
Sororis maritus. Cic. pro Rabir. 8.
Jura violata mariti. Ovid. 2. de Arte Am. 381.
Durus. Ovid. 4. Epift. 141.
Juvenis. Hor. 3. Carm. 11. 37.
Novus. Plaut. Caf. 4. 2. 4.
Nam novum maritum, & novam nuptam volo
Rus profequi.
Protervus. Hor. 3. Carm. 11. 12.
Captare maritos. Catul. 59. 55.
Colere maritum. Martial. lib. 7. 22.
Somno maritorum infidiari. Cic. 1. in Catil. 26.
Maritum effe, vel fieri. Plaut. Caf. 2. 4. 11. Plin. 7. Epift. 24. ad Geminium, Intra quartum & vicefimum annum maritus; & fi deus adnuiffet, pater.
Maritus, de gallinaceo. Columel. lib. 8. cap. 5. Rarior eft in his avibus maritis bonitas.
Olentis uxores mariti, i. e. Capræ. Hor. 1. Carm. 17. 7. conf. VIR.
Vitis ulmo conjuncta marito. Catul. 60. 54. V. MARITUS, Adj.

MARĪTA, æ. f. Uxor. Ovid. 12. Epift. 175.
Forfitan & ftultæ dum te jactare maritæ
Quæris. i. e. Uxori. Hor. Epod. 8. 13.
Nec fit marita, quæ rotundioribus
Onufta baccis ambulet.
Caftæ maritæ. Ovid. 2. Faft. 139.
Tu rapis; hic caftas duce fe jubet effe maritas.

MARĪTUS, a, um. Adj. ut
Maritæ domus. Liv. 27. 31. Vagabatur enim cum uno aut altero comite per maritas domos dies noctefque. i. e. Per domos maritorum adulterium committebat cum maritis mulieribus.
Faces maritæ. Ovid. 11. Epift. 101.
Fides marita. Propert. 4. 3. 11.
Fœdus maritum. Ovid. 3. de Pont. 1. 73. h. e. Maritale.
Pecunia. Plaut. Epid. 2. 1. 11.
— pulchra
Edepol dos pecunia eft. P. quæ quidem
Edepol eft non marita. Quafi dicat, Fateor pecuniam effe pulchram dotem; fed eam pecuniam quæ non fit uxori conjuncta; id eft dummodo extra matrimonium habeatur. Al. Non maritata eft.
Maritæ arbores dicuntur, Ad quas vites aut alia id genus applicantur, quafque fuis claviculis complectuntur. Plin. lib. 14. cap. 1. Columel. lib. 11. cap. 2. Vel fi quæ in agris aut vepribus fingulares maritæ a putatoribus relictæ funt.
Maritum olivetum. Columel. lib. 3. cap. 11.

MARĪTĀLIS, e. Adj. [γαμετικός] Columel. lib. 12. in procemio, Maritale conjugium.
Capiftrum maritale. Juven. 6. Sat. 43.
Stulta maritali jam porrigit ora capiftro.
Veftis. Ovid. 2. de Arte Am. 258.

MARĪTO, [συνοικίζω] āre. Locare in matrimonium. Suet. in Auguft. Vefp. cap. 14. Vitellii, hoftis fui, filiam fplendidiffime maritavit, dotavitque etiam, & inftruxit. Tacit. 12. Ann. 6. Capto rurfus initio, quando maritandum principem cuncti fuaderent, deligi oportere feminam, nobilitate, puerperiis, fanctimonia infignem.
Maritari etiam dicuntur canes. Varr. 2. de R. R. cap. 9. Tum enim dicuntur catulire, id eft, oftendere fe velle maritari.
Maritari, Prægnantem fieri. Solin. cap. 36. In proximis Ulyffipponis equæ lafciviunt mira fecunditate. Nam fpirante Favonio vento concipiunt, & fitientes vires aurarum fpiritu maritantur.

Mari-

Maritare, de arboribus etiam dicitur, & vitibus. Columel. lib 4. cap. 22. Qui possint vel sua maritare statumina; vel si qua sunt vidua, in propinquo propaginibus vestire. Idem lib. 5. cap. 6. Si teneram ulmum maritaveris, novam sufferet; si vetustam vitem applicueris, conjugem necabit.
Populos maritare. Hor. Epod. 2. 10.
Ergo aut adulta vitium propagine
Altas maritat populos.

MARIUS. Maria gens Romæ plebeia fuit, ex qua C. Marius municeps Arpinas, humili atque obscuro loco natus, nulla majorum commendatione, amplissimos honores est consequutus. Contigit illi ut duabus in Ædilitate acceptis repulsis, septies tamen Consul summo populi studio crearetur. Vir, quem neque propter dignitatem laudare satis quisquam commode, neque propter crudelitatem abunde vituperare potest. Nemo unquam tanto metu & periculo Remp. liberavit, nemo majori calamitate eandem affecit. Qui enim gladios Cimbrorum & Teutonum in remp. districtos a jugulis civium rejecerat, qui faces jam accensas ad urbis excidium exstinxerat: qui urbem & Italiam ex ore atque faucibus hostium eripuerat, primus in remp. gladium distrinxit, primus sceleratas faces patriæ intulit. Justas ergo & debitas pœnas Reip. persolvit, cum armis Sullanis urbe ejectus, in Minturnensium paludibus latuit, terra marique jactatus, in oris Africæ desertissimis jacuit; reduxque senex, hostis adventum metuens, voluntaria morte decessit. C. Marius, ejus filius, non ita multis post annis in cuniculis Præneste trucidatus, memoriaque simul & nominis & generis interiit.
Marii multi fuerunt, de quibus Virg. 2. Georg. 169.
— Volscosque verutos
Extulit; hæc Decios, Marios, magnosque Camillos. [Ita quidem Serv. sed nugatur more suo, quum poëta unum illum VII. COS. Marium intelligi velit. Propter emphasin autem plurali numero dixit, ut seq. Magnosque Camillos. Nam unum fuisse rursus falso dicit Servius, quum duo fuerint, L. & M. Dictatores ambo, & meritis in remp. clariss. Nihil autem hac numeri heterosi frequentius. Sensus est Extulit tales viros, ac fuerunt Decii pater & filius, C. Marius pater, & Camillus uterque. Ceterum Marios plures commemorat Volaterranus in Anthropolog. lib. 17. p. 391. quibus addere & alios liceret, nisi ab instituto nostro alienum esset.
Μάριος ἕτερος Dio 319. in fine. H. St.

MARIĀNUS, a, um. Adj. [Μαριανὸς] Cic. 3. de Lege Agrar. 7. Quid ergo ait Marianus Trib. pleb. qui nos Sullanos in invidiam rapit? Propert. lib. 3. 3. 43. Marianum signum.
Muli Mariani. V. MULUS.
Quercus. Cic. 1. de Legib. 2.

MARIANA Colonia, Corsicæ insulæ civitas, ita dicta a C. Mario septies Consule, qui eo coloniam deduxit. Auctor Plin. lib. 3. cap. 6.

MARIANÆ fossæ, Narbonensis provinciæ oppidum est, quod hodie *Aquas mortuas* vocant; ita dictum a vicina fossa a C. Mario ad mare usque ducta. V. Ptolem. lib. 2. cap. 10. Plin lib. 3. cap. 4. & Strab. lib. 4.

MARIUM, [Μάριον] teste Stephan. Urbs fuit Cypri, quæ mutato nomine postea Arsinoë est vocata. Catull. 34. 12. masculine protulit his verbis,
Quæ sanctum Idalium Mariosque apertos. In Arsinoë autem Veneris erat templum & lucus. Sed & Plin. lib. 5. cap. 31. Marium cum Idalio conjungit. Quod autem Arsinoëm a Mario separat, a Stephano non discrepat. Nam, ut Strabo narrat, duplex est Arsinoë in Cypro. Hæc Turneb. 24. 44. Sed V. Is. Voss. ad Catull.

MARMĂRĬCA, [Μαρμαρικὴ] Regio Ægypto & Libyæ vicina, auctore Ptolem. lib. 4. cap. 5. Hodie *Barcha*.
Populi Marmarici. Sil. lib. 3. 687. Hinc

MARMĂRĬDÆ, [Μαρμαρίδαι] teste Plinio 5. 5. Populi sunt Africæ, Ægypto contermini, qui & usque ad majorem Syrtim protenduntur.
Phalanx Marmaridum. Sil. lib. 5. 184.
Marmaridæ Psylli. Lucan. lib. 9. 893.
Marmaridæ medicum vulgus. Sil. lib. 3. 300. V. PSYLLI.

MARMĂRĪTIS, ĭdis. f. [μαρμαρῖτις] Herba, de qua Plin. lib. 24. cap. 17. Aglaophotin herbam, quæ admiratione hominum propter eximium colorem acceperit nomen, in marmoribus Arabiæ nascentem, Persico latere. Qua de causa & marmaritin vocari. Magos utique ea uti, quum velint deos evocare.

MARMAX, ăcis. m. [Μάρμαξ] Unus fuit ex procis Hippodamiæ, omniumque primus ab OEnomao necatus, cujus equas tradunt vocatas Partheniam & Eripham, quas quum item jugulasset OEnomaus, jussit sepeliri: a Parthenia vero impositum fluvio nomen. Refert Cæl. lib. 21. cap. 22.

MARMESSUS, Mars est, Romanorum lingua, ait Lycophronis interpres. Barbarus autem hic, inquit, haud contentus aliis, etiam Romane scribit. Nam Romani & Bellaces Marmessos dicunt, sicuti memorant Diodor. vel Dion. Hæc ille. [Immo Mamertus vel Mamercus. V. Hesych. Fest. Turbat hic Cælius, cujus hæc verba sunt ex 6. 17.

MARMOR, ŏris. n. [μάρμαρος] Genus lapidis, cujus diversæ sunt species. V. Plin. lib. 36. Marmoris nomen hinc ductum est, quod politum nitet. μαρμαίρω enim est splendeo; hinc μάρμαρος, id est marmor.
Nitor marmorum. V. NITEO.
Templum de marmore. Virg. 4. Æn. 457.
Candens marmor. Lucret. lib. 2. 766.
Desormata prima manu. Quintil. lib. 2. cap. 19.
Incisa notis. Hor. 4. Carm. 8. 13.
Læve. Virg. 7. Ecl. 31.
Mygdonium. Ovid. 15. Epist. 142.
Numidicum. In NUMIDIA.
Parium marmor mallem rude. Quintil. lib. 2. cap. 19.
Solido de marmore templa. Virg. 6. Æn. 69.
Expolire marmor. Quintil. lib. 2. cap. 19.
Incidere in marmor. V. INCIDO.
Nobilitatus marmore Praxiteles. In NOBILIS.
Simulacrum e marmore. Cic. pro Domo, 111.
Secare marmora. Hor. 2. Carm. 18. 17.
Marmor pro Æquore posuerunt Poetæ. Virg 7. Æn. 28. & passim.

MARMŎREUS, a, um. Adj. [μαρμάρινος] Quod ex marmore est. Plin. lib. 31. cap. 2. Varro auctor est, Titium quendam Prætura functum, marmorei signi faciem habuisse propter id vitium.
Columnæ. Cic. pro Domo 6.
Domus. Tibul. 3. 2. 22.
Opus. Ovid. 4. Met. 674.
Pavimenta. Cic. 2. de Legib. 2. Tessellata e marmore intelligit.
Signum. Cic. 6. Verr. 1.
Sola. Cic. in Parad. 6. V. Pavimenta, paulo supra.
Tecta. Cic. in Parad. 1.
Marmoreus, Marmori similis, ut
Æquor marmoreum. Virg. 6. Æn. 729.
Candor. Lucret. lib. 2. 764.
Cervix. Virg. 4. Georg. 523.
Collum. Ovid. 4. Fast. 135.
Gelu, Rigidum. Ovid. 4. Fast. 918.
Palmæ. Ovid. 3. Met. 481.
Pedes. Ovid. 2. Amor. 11. 15.
Pollex. Ovid. 13. Met. 746.

MARMORŌSUS, a, um. [μαρμαρώδης] aliud Adj. Quod marmoream formam vel materiem habet. Plin. lib. 35. cap. 6. Fit & Romæ cremato sile marmoroso & restincto aceto. V. eund 33. 12. extr.

MARMORARIUS, i. m. Qui marmora vel secat vel polit. Senec. Epist. 89. Non enim adducor, ut in numerum liberalium artium pictores recipiam, non magis quam statuarios, marmorarios, aut ceteros luxuriæ ministros. Firmic. lib. 8. cap. 19. [Adj. est, & subauditur Faber, quod Sen. Ep. 90. adjecit: Posse nos habitare, sine marmorario fabro.

MARMŎRO, āre. Marmore incrustare. Lamprid. Alexand. cap. 25. & Inscript. apud Gruter. p. 129. Hinc

MARMORĀTUS, a, um. Partic. [μαρμαρωτὸς] Quod superficiem tantum ex marmore habet. Varr. 1. de R. R. cap. 57. Parietes & solum opere tectorio marmorato loricandi. Stat. 4. Silv. 3. 96.
— pariterque se levarat
Ingenti plaga marmorata dorso.

MARMORATUM, i. n. Cæmenti genus, Quod est ex marmore, luto, & calce factum. Varr. lib. 3. de R. R. cap. 7. Intrinsecus quam lævissimo marmorato toti parietes ac cameræ oblinuntur, & extrinsecus circum fenestras, ne mus aut lacerta qua adrepere ad columbaria possit. Et Plin. lib. 36. cap. 23. Experimentum marmorati est in subigendo, donec rutro non cohæreat.

MARMORĀTIO, ōnis. f. [μαρμάρωσις] Ex marmore constructio Apul. lib. 3. Flor. p. 359. Elmenh. Non pavimenti marmoratio, nec proscenii contabulatio, &c.

MARNAS, [Μαρνᾶς] Jupiter dictus, & hoc nomine Gazæ cultus fuit: quæ vox Cretensibus indicat Virginem. Hieronym. Gazæ Marnas luget inclusus. Meminit idem auctor in Enarrationibus in Esaiam. & Steph. in Γάζα. V. Seld. de Diis Syr. Synt. 2. cap. 1.

MĀRO, ōnis. [Μάρων] ut quidam volunt, Opifex figulus: sive ut plures, Magi cujusdam viatoris mercenarius: pater P. Virgilii, cui etiam Maronis mansit cognomen.
Altisoni Maronis carmina. Juven. 11. Sat. 178.
Torvus Maro. Stat. 5. Silv. 3. 63.
Maro, item Optimus vinitor fuit, comes expeditionum Osiridis, quem ætate provectum, ut Diodor. scribit, in Thracia reliquit, Maroneæque conditor urbis fuit. De hoc forsan intelligi possit illud Propertii, 2. 30. 28.
Flumina sopito quæque Marone cadunt. Turneb. 7. 26. Verius Scaliger de Marone Peloponnesi fluvio. V. Broeckh. not.

MARŌNĒUS, a, um. [Μαρώνειος] Adj. a Marone. Stat. 4. Silv. 4. 54.
Litus, ubi Ausonio se condidit hospita portu
Parthenope, tenues ignavo pollice chordas
Pulso, Maroneique sedens in margine templi
Sumo animum, & magni tumulis accanto magistri.

MĀRŌNĒA, [Μαρώνεια] Ciconum urbs vino laudata: cujus meminit Homer. Iliad. ι. 197. seq. Hinc

MARONÆUS, a, um. [Μαρωναῖος] Adj. ut, Maronæus Bacchus, i. e. Vinum ex Maronea urbe. Tibull. lib. 4. 1. 57. Adde Plin. 14 4. & Steph.

MARPĒSUS, [Μάρπησσα] Mons in Paro insula, a quo Marpesiam cautem, lapidem Parium, dixit Virg. 6. Æn. 471. Serv.

MARPHADATES, [Μαρφαδάτης] fuit Cappadociæ regulus, ad quem quum filius Catonis Uticensis divertisset, uxorem ejus quam Psychen appellabat, corrupit: unde exiit jocus, Porcius & Marphadates φίλοι δύο, ψυχὴ μία, id est, amici duo, anima una. Item, generosus & illustris Cato βασιλικὴν ψυχὴν ἔχει: erat enim rex Marphadates. Refert Plutarch. in vita Catonis extr. & post eum Cæl. lib. 24. cap. 9.

MARPISSA, [Μάρπησσα] fuit, teste Homer. lib. 9. Iliad. Eveni filia, & speciosa inter paucas nympha: quæ quum raperetur ab Apolline, ejus vir Idas arcu, sagittisque sumptis, Apollinem invadere non dubitavit. Quam, postquam rapta est, parentes Halcyonem cognominaverunt: quod mater eam domi deflebat sortita luctuosum ac flebile Halcyonis fatum.

MARRA, Instrumentum ferreum ad excidendas herbas. Columel. 10. 72.
Tu penitus marris eradere viscera matris
Ne dubita. Juven. Sat. 3. 311.
— ne marræ & sarcula desint. Plin. lib. 18. cap. 16. V. etiam Plin. 9. 15. ex emendatione Harduini.

MARRHES, [Μάῤῥης] fuit Ægypti rex, qui cornicem impendio mitem ac prorsum habuit cicurem, educationis solertiore cura eo provectam insuefactamque, ut pterophori cursorisque vice fungeretur. Quo enim concupisset altor, ceu rationis plane compos, epistolas deferebat, commonita noscens callide, qua transvolandum, quove dirigendus impetus, ac ubi sidendum foret, interquiescendumve. Quamobrem obsequio miti adeo, ac nullius stipendii indigo & utcunque parato, quum obiisset, digna a rege habita est, quæ sepulcro statuaque honoraretur, propagandæ in ævum longius facti tam inopinabilis, rarenterque auditi. Hæc Cæl. Rhodig. lib. 25. cap. 28. ex Græcorum monumentis.

MARRŪBII, vel MARRUVII, [Μαρούιοι] Populi fuerunt Italiæ, circa Fucinum lacum habitantes, sic dicti vel a rege Marrubio, vel quod circa mare habitent. Virg. 7. Æn. 750.
Quin & Marrubia venit de gente sacerdos.

MARRŪBIUM, vel MARRŪVIUM, [Μαρούιον Strab.] ejusdem populi oppidum, Caput Marsorum. V. Plin. lib. 3. 12. Sil. 8. 506.

MARRŪBIUM, i. n. [πράσιον] Plin. lib. 20. cap. 22. Marrubium plerique inter primas herbas commendavere, quod Græci prasion vocant, alii linostrophon, nonnulli philopeda aut philochares, notius quam ut indicandum sit. Hujus folia semenque contrita prosunt contra serpentes, pectorum & lateris dolores, tussim veterem.

MARRŪCĪNI, [Μαρρουκῖνοι] Italiæ Populi, quorum meminit Strabo lib. 5. Plin. lib. 15. cap. 19. Græcis simplici R scribitur.
Domus Marrucina. Sil. lib. 17. 454.
Gens Marrucina. Sil. lib. 15. 564.
Montes. Stat. 4. Silv. 4. 86.
Pubes. Sil. 8. 521.

MARS, Martis m. [Ἄρης, Ἐνυάλιος] Deus belli: dictus quod maribus in bello præsit, sive quod a Sabinis acceptus est, apud quos Mamers vocatur: a poetis Mavors, quod magna vertat, per epenthesim dicitur.
Arma horrentia Martis. Virg. 1. Æn. 4.
Opus grave Martis. Virg. 8. Æn. 516.
Belliger. Senec. Hippol. 6.
Dubius mediis Mars errat in armis. Virg. 2. Georg. 283.
Duri Martis arma. Virg. 10. Ecl. 44.
Indomitus. Virg. 2. Æn. 440.
Noster Mars. Virg. 12. Æn. 187.
Sin nostrum annuerit nobis victoria Martem. Mars illorum esse videtur, quibus favet, qui victoriam obtinent, ut e contrario non videtur esse illorum quibus adversatur, quique vincuntur. Sensus igitur est hujus carminis, Si Mars nobis faverit, victoriamque dederit. Hæc ideo adscripsi, quod non satis accommodate explicata a Servio viderem. Monuit Turnebus.
Torvus. Hor. 1. Carm. 28. 17.
Mars varius, pro ipso Bello. Quintil. lib. 8. cap. 6. Vario Marte pugnatum, eruditus est sermo. [In hoc exemplo, similibusque aliis, Mars non tam Bellum ipsum, quam Belli casum, seu Fortunam denotat. Sic Mars Communis, Dubius, Æquus, Anceps, Incertus, Noster, Par &c. Liv. 37. 45. Quum communis Mars & incertus belli eventus esset.
Amantes Martis Iberi. Sil lib. 16. 106.
Rigidi certamina Martis. Ovid. 8. Met. 20.
Anceps Mars. Liv. lib. 1.
Aperti copia Martis nulla fuit. Ovid. 13. Met. 208.
Cæco Marte resistunt, Prælio nocturno. Virg. 2. Æn. 335.
Cruentus. Hor. 2. Carm. 14. 13.
Ferox. Ovid. 13. Met. 11. — quantumque ego Marte feroci Inque acie valeo, tantum valet iste loquendo.
Impius. Virg. 1. Georg. 511.
Incertus. Tacit. 4. Hist. 35. Pugnatum longo agmine, & incerto Marte, donec prælium nox dirimeret.
Sanguineus. Ovid. Rem. Amor. 153.
Accendere Martem cantu. Virg. 6. Æn. 165.
Acuere Martem. V. ACUO.
Cadere suo Marte. Ovid. 3. Met. 123. i. e. Civili bello.
Invadunt Martem clypeis, atque ære sonoro. Virg. 12. Æn. 712.
Insano Marte petere urbem. Claud. de Bell. Get. 507.
Collato Marte, & eminus pugnare. V. EMINUS.
Tentare novum Martem. Sil. lib. 15. 360.
Mars communis. Hoc dicto, Incertum ac varium belli eventum notabant veteres. Cic. 10. Philip. 20. Sed ut concedam incertos exitus esse belli, Martem communem: tamen pro libertate, vitæ periculo decernendum. V. Mars varius, supra.
Nostro Marte rem aliquam peragere dicimur, quoties nostropte ingenio, propriisque viribus, aut etiam nostro periculo eam rem peragimus. Cic. 3. Off. 34. Hanc igitur partem relictam explebimus, nullis adminiculis, sed ut dicitur, nostro Marte. Ex Erasmo.
Forensis Mars, Eloquentia. Ovid. 4. de Pont. 6. 29.
Stella Martis quatuor & viginti mensibus, sex diebus minus, lustrat orbem. Cic. 2. de Nat. Deor. 54.
Rapax. Propert. lib. 4. 1. 83. De stella Martis.
Mars Silvanus, cultus olim & celebratus fuit a rusticis. Cato R. R. cap. 83. Marti Silvano in silva interdius.

MARSPĬTER, [Ἄρης πατήρ] Martis pater; sicut Diespiter, Diei pater; teste Varr. L. L. 8. 46. & Gell. lib. 5. cap. 12.

MĀVORS, ortis. [Ἄρης] (inquit Servius) per epenthesim Mars dicitur: ut Navita, pro Nauta. [Forte potius ex Mavors Mars, ut Chors ex Cohors contr.] Ovid. 3. Fast. 171.
Sic ego; sic posita dixit mihi casside Mavors. Dictus est porro Mavors, quod magna verteret. Auctor Cic. 2. de Nat. Deor. 62.
Armipotens Mavors. Lucret. lib. 1. 33.
Fortissimus. Ovid. 2. de Arte Am. 586.
Furibundus. Senec. Thyest. 7.
Inclytus. Virg. 12. Æn. 179.
Rigidus. Stat. 5. Silv. 2. 128.
Sævus. Sil. lib. 7. 705.
Sanguineus. Virg. 12. Æn. 332.

MAVORTIUS, a, um. Adj. [Ἄρειος] ut, Cuspis Mavortia. Stat. 9. Theb. 838.
Ætas. Claud. de Bell. Get. 35.
Facta. Sil. lib. 1. 55.
Mœnia. Virg. 1. Æn. 280.
Terra. Virg. 3. Æn. 13.

MARTIUS, a, um. Adj. [Ἀρεῖος, Ἀρήϊος] Ad Martem pertinens: ut, Martia avis, Picus Marti dicata. Ovid. 3. Fast. 37.
Bella. Ovid. 3. Fast. 232.
Canor Martius rauci æris. Virg. 4. Georg. 71.
Castra. Tibull. 1. 2. 70.
Certamen. Hor. 4. Carm. 14. 17.
Hortor. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 147.
Miles. Ovid. 14. Met. 798.
Vulnera. Virg. 7. Æn. 182.
Campus Martius. Liv. 2. 5. Ager Tarquiniorum, qui inter urbem & Tiberim erat consecratus Marti, Martius deinde campus fuit. & Cic. pro Rabir. 11.
Legio Martia. Cic. 4. Philip. 5. Quid legio Martia, quæ mihi videtur divinitus ab eo deo traxisse nomen, a quo Pop. Romanum generatum accepimus, &c.

MARTIUS [Μάρτιος, σκιῤῥοφοριὼν] dictus est primus mensis anni veteris: quoniam Romulus primum anni mensem genitori suo dicavit. Apud Ovid. 3. Fast. 75. Martem alloquens,
A te principium Romano ducimus anno, &c. Plin. lib. 11. cap. 3. Differantur in Martium mensem callosæ.
Martiæ Calendæ. Cic. 4. Att. 5. Sic Nonæ & Idus, Adjective.

MARTIĀLIS, e. Adj. [Ἀρεῖος] Qui natus est sub Marte stella: Vel qui Marti servit. Cic. pro A. Cluent. 43. Martiales quidam Larini appellabantur ministri publici Martis, atque ei deo veteribus institutis religionibusque Larinatium consecrati.
Flamen Martialis. Cic. de Arusp. Resp. 12.
Lupi Martiales. Hor. 1. Carm. 17. 9.

MARTIĀNUS, a, um. Adj. [Μαρτιανός] ut, Fœdus Martianum. Cic. pro Corn. Balb. 39. Qui & veterem illam speciem fœderis Martiani, semper omni sanctiorem Marte duxerunt. Sed rectius Marciani & omni arce legitur. V. not. Græv.

MARTĬCŎLA, æ. c. [Ἀρεοσεβής] Qui Martem colit. Ovid. 5. Trist. 3. 22.
Nec patria est habitata tibi, sed adusque nivosum
Strymona venisti, Marticolamque Geten.

MARTĬCULTOR, ōris. m. Qui Martem colit. Inscript. vet. apud Gruter. LV. 10.

MARTĬGĔNA, æ. c. [Ἀρεογενής] Qui est ex Marte natus. Ovid. 3. Amor. 4. 39.
In qua Martigenæ non sunt sine crimine nati,
Romulus Iliades, Iliadesque Remus.
Quirinus Martigena. Ovid. 1. Fast. 199. V. Plaut. Amphit. 4. 3. 14.

MARSUS, i. m. Circes filius, a quo Marsi, quibus vi quadam genitali datum est, ut serpentium virulentorum domitores sint: & incantationibus, herbarumque succis faciant medelarum miracula. Refert Gell. lib. 16. cap. 11. Adde Sil. Ital. 8. 496. & Cellar. not. Plin. 26. 4: 28. 2. & 3. Arnob. 2. p. 66. Sunt autem

MARSI, [Μάρσοι] Populi in Italia ultra Picenum Samnites versus, a Marso Circes filio, a quo originem duxerant, dicti. Cic. pro Domo, 116. Qui in Marsis natus est, &c. Plin. lib. 7. cap. 2. Et in procem. lib. 25. Bellicosissima gens. Unde Proverb. Οὔτε κατὰ Μάρσων, οὔτε ἄνευ Μάρσων γενέσθαι θρίαμβον. App. bell. civilium lib. 1. p. 178. in fine. Nam videtur esse proverbium. H. St. quod adjecta verba λεγόμενον αὐτήτερον declarant. Marsi, Populus alius in Scythia, ut ait Herod. lib. 4.

MARSUS, a, um. Adj. [Μαρσικός] ut, Nænia Marsa. Hor. Epod. 17. 29. & Cantus Marsi, Magici. Ovid. de Medic. faciei, 39. Fuit enim & incantamentis hæc natio infamis.
Duellum. Hor. 3. Carm. 14. 18.
Et cadum Marsi memorem duelli. Dictum est autem Marsicum bellum (inquit Strabo lib. 5.) ab iis qui defectionis illius auctores fuerunt, maximeque a Pompædio Marsorum duce. Quanquam initium belli a Picentibus natum esse tradit Livii Epitome lib. 72. quibuscum una defecerant a populo Romano Marsi, Peligni, Marrucini, Samnites, Lucani. Cujus defectionis causa ex eo nata est, quod quum se communione civitatis ac libertatis cum populo Romano conjungi postulassent, a Senatu, populoque Romano id non obtinuerant. Annotavit Lambinus.
Nives. Stat. 1. Silv. 4. 26.
Voces. Hor. Epod. 5. 76.

MARSĬCUS, a, um. aliud Adj. [Μαρσικός] ut, Bellum Marsicum. Cic. 2. de Lege Agr. 89. Multæ in hac Repub. seditiones domesticæ, quas prætermitto, bella cum sociis, Fregellanum, Marsicum; quibus omnibus, &c. Marsica vina, & Marsica cepa. Columel. lib. 12. cap. 10. Et lib. 2. cap. 9. Marsicæ fabæ. Nam Massica sunt e Massicis montibus.

MARSŪPIUM, i. n. [μαρσύπιον] Sacculus nummarius; hoc est in quo nummi reconduntur. Plaut. Epid. 2. 2. 2.
— acutum cultrum habeo, senis qui exenterem
Marsupium. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 17. Magis ad oculos pertinent, quam ad vesicam; & potius marsupium domini exinaniunt, quam replent.
Nummatum marsupium. V. NUMMUS.
Inspicere marsupium. V. INSPICIO.

MARSYA, vel MARSYAS, æ. m. [Μαρσύας] Phryx tibicen, qui tibiis a Minerva primum inventis, deinde abjectis, cum Apolline certavit, a quo victus & excoriatus est. Ovid. 6. Fast. 707.
Provocat & Phœbum, Phœbo superante pependit;
Cæsa recesserunt a cute membra sua. Fuit ejus statua in foro Romano, pro Rostris, ubi convenire solebant causidici, ibidemque vadimonia sistebant. Hor. 1. Serm. 6. 120.
— non sollicitus mihi quod cras
Surgendum sit mane, obeundus Marsya, &c. V. Schol. vet.
Marsyas Peleus, historicus, nutritus una cum Alexandro Magno. Scripsit res Macedonicas libris decem a primo rege usque ad Alexandrum. De rebus Atticis libros duodecim.
Marsyas Philippeus, item historicus.
Marsyas Tabenus, qui scripsit de Tranquillitate libros 12. Fabulosa libris septem, & quædam alia de patria sua. Auctor Suidas.

MARSYAS, sive MARSYA, æ. m. [Μαρσύας] Fluvius Phrygiæ Apameam præterfluens; qui ex Nympharum lacrymis Marsyam deflentium crevit, ut est apud Ovidium 6. Met. 385. seqq. Hujus meminit Claud. 2. in Eutrop. 265. his verbis,
Icarium pelagus, Mysaleaque litora juncti
Marsya Mæanderque petunt; sed Marsya velox
Dum suus est, flexuque carens: jam flumine mistus
Mollitur, Mæandre, tuo, contraria passus
Quam Rhodano stimulatus Arar: quos inter aprica
Planities, Cerereque favet, densisque ligatur
Vitibus, & glaucos fructus attollit olivæ. conf. Curt. 3. 1. Ad. de Liv. 38. 13.
Fuit item hujus nominis Syriæ fluvius, in Orontem juxta urbem Apameam item defluens. V. Cellar. Geogr. Antiq. 3. 12. 11.

MARTELLUS, V. MARTULUS.

MARTES, is. f. Animal notum e genere mustellino, cujus pellis magno habetur in pretio. Martial. 10. 37. ad Maternum,
Venator capta marte superbus adest.

MARTIA, MARTIALIS, MARTIANUS, MARTICOLA, MARTIGENA, MARTIUS. V. MARS, & MARCIUS.

MARTIALIS, Cognomen Ro. M. Valerius Martialis, [Οὐαλέριος Μαρτιάλιος] in Hispania Bilbili nobili Celtiberiæ oppido natus est, patre Frontone, matre Flaccilla. Venit in urbem Romam studiorum gratia, tenuique

nuique supellectile contentus, in litteris duntaxat versatus est. Hujus meminit & Plin. ad Cornelium Priscum lib. 3. Epist. 21. adscribens versus aliquot ipsius Martialis.

Martiobarbuli, lascivia militari appellati sunt Milites, qui plumbatas gerebant, quæ & ipsæ etiam nomine Martiobarbuli vocatæ per ludum & jocum videntur esse, quod quum pisces in deliciis essent, in quibus numerantur barbi & barbuli, plumbatæ, quasi non convivii, sed Martis barbi essent & cibi, joculariter Martiobarbuli dici potuerint. Veget. de Re Mil. 1. 17. Plumbatarum quoque exercitatio, quas Martiobarbulos vocant, est tradenda junioribus, &c. V. Turneb. Adversf. 24. 11. & Stewec. in loc. Veget. Scribitur & Marciobarbuli, & Matzarbuli, teste eodem. Perottus vocabulum peregrinum vocat, & corrupte Manobarbuli scribit.

Martŭlus, a Plin. 7. 56. pro Malleo usurpatur. Caper Grammaticus, Martulus, inquit, a Marte, non Marculus. [In Gloss. Lat. Gr. Marculum, σφυρίον σιδηρ. ibid. Marculus, Malleolus & Malleus, Σφῦρα σιδηρᾶ, κὴ κόπανον. In Gr. Lat. autem σφυρίον Malleolus, κόπανον, Bactulum, & κοπανιςήριον Battuarium redditur. conf. marculus.

Martellus, i. m. Dimin. Petron. cap. 57. Martellum de sinu proferens. Alii Martiolum, vel Martulum, vel Marculum. [Hinc Gallica vox *Marteau*. V. quæ in Præfatione ad finem leguntur.

Martyr, ўris. c. [μάρτυς] Latine Testis dicitur. Quo factum est, ut qui sanguinis sui pignore Christo divinitatis testimonium dederunt, Martyres vocentur. V. Suiceri Thesaur. Ecclesiast.

Marullus, Cognomen gentis Epidiæ plebejæ. C. Epidius Marullus, Tribun. plebis cum L. Cæsetio Flavo, coronas Cæsaris Dictatoris statuis detraxit, eosque, qui primi Cæsarem regem salutaverant, in vincula duci jussit. Quamobrem Cæsar utrumque magistratu privavit. Auctor Plutarch. in Cæsare. V. Suet. Jul. cap. 79.

Marullus item Poeta mimographus sub M. Aurelio Antonino principe apud Spartianum cap. 8. pr.

Pomponius item Marullus Grammaticus, Romæ profitebatur, sermonis Latini exactor molestissimus; quum ex oratione Tiberium reprehendisset, affirmante Attejo Capitone, Et esse illud Latinum, &, si non esset, futurum certe jam inde. Mentitur (inquit) Capito; tu enim, Cæsar, civitatem dare potes hominibus, verbis non potes. Sueton. de Clar. Rhet. 22. Ubi tamen non Marullus, sed M. Pomponius Marcellus vocatur.

Marum, i. n. [μάρον Diosc.] Herba est surculosa, flore origani, sed odoratiore, foliisque multo candidioribus, quæ circa Magnesiam & Tralleis copiosa gignitur. Plin. quoque lib. 12. cap. 24. in Ægypto marum nasci tradit, sed pejus quam Lydium, majoribus foliis, ac variis.

M A S

Mas, măris. m. [ἄῤῥην, ἔνορχος, ἐνόρχης] cui contrarium est Femina. Cic. 1. de Nat. Deor. 128. Bestiæ aliæ mares, aliæ feminæ sunt.

Admittere marem. In admitto.

Intromittere mares in feminas. V. intromitto.

Mutari in marem. In muto.

Parere marem. Ovid. 9. Met. 675.

Permittere maribus feminas. V. permitto.

Vitellus mas. Hor. 2. Serm. 4. 14.

Animi mares. Hor. de Arte Poet. 402. Nam aliquando adjective sumitur pro Virili & forti. Apul. lib. 3. de Asino Aureo. p. 131. Elmenh. Heus pueri, inquit, quin maribus animis & viribus alacribus dormientes aggrediamur.

Mascŭlus, i. m. [ἀνδρίσκιον] diminut. inquit Festus. Plaut. Cist. 4. 2. 39.

Bona femina, & malus masculus volunt te. Liv. 31. 12. In Sabinis incertus infans natus, masculus an femina esset.

Masculus, a, um. Adj. [ἀνδρικός, ἄῤῥην] pro Forti & vehementi aliquando accipitur, ut vult Non. 2. 557. Varro, Si non plus testiculorum offenderis, quam in castrato pecore in Apulia, vincor non esse masculum ad rem.

Bilis. Pers. 5. Sat. 144.

— calido sub pectore mascula bilis
Intumuit, quam non exstinxerit urna cicutæ.

Proles. Hor. 3. Carm. 6. 73.

Sappho. Hor. 1. Epist. 19. 28.

Temperat Archilochi musam pede mascula Sappho. Masculam intelligit, (quamvis quidam obscænius interpretentur,) Quæ tam audaci & virili animo fuerit, ut de Leucade petra præcipitem dare se ausa sit: quod a Papinio in Silvis ita canitur, 5. 3. 155.

— saltusque ingressa viriles
Non formidata temeraria Leucade Sappho. Turnebus.

Tus masculum. Plin. lib. 12. cap. 14. Quod ex eo rotunditate guttæ pependit, masculum vocamus, quum alias non fere mas vocetur, ubi non sit femina. Masculum aliqui putant a specie testium dictum. Ovid. de medic. faciei 94. Virg. 8. Ecl. 65.

Masculīnus, a, um. Adj. [ἀρσενικός] Idem, quod Masculum est: ut, Rapum masculinum & femininum. Plin. lib. 18. cap. 13.

Masculina & feminina vocabula dici melius est secundum Græcorum quoque consuetudinem, inquit Festus.

Masculīne, Adv. Charis. lib. 1. Forum neutro genere dicimus locum rebus agendis destinatum, aut quum commercium significamus. Masculine autem, tabulata navium, & semper pluraliter, quamvis Gellius fora navium neutraliter dixerit: & Lucilius negotiorum forum masculine extulerit lib. 3. Forus olim ornatus lucernis. Paulo post, Cælum quum sit neutrum, etiam masculine veteres dixerunt. Iterum, Vulgus invenitur & masculine elatum.

Masculesco, [ἀῤῥενοῦμαι] ĕre. Masculum fieri. Plin. lib. 18. cap. 13. de rapis & napis loquens, Densiore enim satu masculescere, item in terra difficili.

Masculētum, i. n. [μασχαλη] Locus in quo plantæ vinearum masculæ consitæ sunt. Plantæ autem masculæ sunt Quæ non subiguntur, ut palmites alios emittant, sed altius crescunt, & in altum attolli dimittuntur. Plin. lib. 17. cap. 22. de vinearum putatione, Nec veterem placet palmitem in longum, & ad quartum usque pedamentum emitti, quod alii dracones, alii juniculos vocant, ut faciant quæ masculeta appellant.

Mascarpio, ōnis. m. Idem quod Emasculator. Petron. cap. 134.

Masaris, [Μάσαρις] Bacchi cognomen apud Caras, de cujus origine sic fabulantur, In comitatu Rheæ, cui Juppiter Bacchum alendum commiserat, mulierem fuisse, cui nomen erat Ma: quam quum Juno rogasset cujus is esset puer, Ἄρεως, hoc est Martis, illa respondit. Qua voce a vulgo excepta, Bacchus deinceps Masaris dictus est, quasi τῆς Μᾶς Ἄρης. conf. mastaura.

Masdes, V. manis.

Masdorāni, Asiæ populi, juxta Parthiam, & Carmaniam desertam incolentes. Horum meminit Ptolem. lib. 6. cap. 17.

Masdorānus, Mons Asiæ, qui Parthiam ad orientem ab Asia dirimit. Ptolem. lib. 6. cap. 5.

Māsĭnissa, [Μασανίσσης] Numidarum rex in Africa, primum Populi Rom. hostis capitalis fuit: deinde amicissimus effectus, usque ad finem vitæ perseveravit. De quo multa Liv. 27. Suidas habet Masanissa. Ovid. 6. Fast. 769.

—superat Masinissa Syphacem.

Masinissa annos nonaginta natus, quum iter ingressus pedibus erat, in equum omnino non ascendebat: quum equo, ex equo non descendebat: nullo imbre, nullo frigore adducebatur ut capite operto esset: summa erat in eo corporis siccitas: itaque exsequebatur omnia regis officia & munera. Cic. de Senect. 34.

Maspētum, i. n. [μάσπετον] Folium laserpicii. Plin. lib. 19. cap. 3. In ea laserpicium gigni solitum, rem feram ac contumacem: &, si coleretur, in deserta fugientem: radice multa, crassaque, caule ferulaceo, haud simili crassitudine. Hujus folia maspetum vocabant, apio maxime similia.

Massa, æ. f. [μάζα, φύραμα, πηλός] Farina omnis ad pinsendum macerata, & aqua subacta, quam *pastam* vocant. [Ad panem conficiendum. H. St.

Massa etiam significat Quidquid densum spissumve est, ad similitudinem farinæ subactæ. Ut, Massa auri, Massa ferri, h. e. Pila & veluti moles. Columel. lib. 12. cap. 5. Quidam ferri massas exurunt: ita ut ignis speciem habeant. Virg. 4. Georg. 170.

Ac veluti lentis Cyclopes fulmina massis, &c.

Massam picis urbe reportat. Virg. 1. Georg. 275.

Ardentis massæ fuligo. Juven. 10. Sat. 130.

Lactis massa coacti. Ovid. 8. Met. 666.

Dura massa & pondus iners. Ovid. 3. de Arte Am. 220.

Nubila. V. nubes.

Massa etiam vocatur Fundus vel certa agri pars. Ammian. 14. 11. Natus apud Tuscos in massa Veternensi. conf. Barth. Adversf. 45. 17. Fabrett. Inscript. p. 98.

Massŭla, æ. f. dimin. [μαζίδιον] Columel. lib. 12. cap. 38. Posthæc complures ex ea massulæ fiunt, & ita per latera feriæ in mustum demittuntur, ne altera offa super alteram perveniat.

Masso, āre. In massam redigere, Conglobare, condensare. Lucret. lib. 1. 666.

Quod si forte ulla credunt ratione potesse
Igneis in cœtus stringi, massareque corpus, &c. Alii Mutare.

Massa, [Μάσσα] Libyæ fluvius, Ptolem. Hodie *Massatat*.

Massæsylia, [Μασσαισυλία] sive, ut apud Steph. & Strab. legitur, Masæsylia, Μασαισυλία unico σ, Africæ regio, a Mauris Mulucha fluvio (quem Strab. Molochat appellat) dirempta. V. Strabon. lib. 17. & Plin. lib. 5. cap. 2. Hujus regionis populi Massæsyli vocati fuerunt, quos Plinius testatur sua ætate exstinctos fuisse.

Massăgĕtæ, [Μασσαγέται] Populi nobiles Scythiæ Asiaticæ Orientem versus, trans Araxem: quorum studium est in sagittandi peritiam incumbere; infestissimi sunt hospitibus, neque cum vicinis populis ullam servare diutius amicitiam possunt, neque fidem. Frumenti ac vini usum prorsus ignorant; bibunt enim lac cum equorum admisto sanguine, ut Dionysius scribit; item Herod. lib. 3. & Strab. lib. 11.

Massagetes, numero singulari dicitur. Claud. 1. in Ruff. 312.

Et qui cornipedes in pocula vulnerat audax
Massagetes. & Lucan. 3. 283.

Massaris, Uva est, quæ ex vite silvestri cum flore in Africa decerpitur; medicinæ tantum & odoramentis idonea. V. Plin. lib. 12. cap. ult. & in prooem. lib. 23.

Massia, [Μασσία Stephano] Oppidum Hispaniæ ulterioris, non procul a Tartesso, circa quod lateres fiebant ex terra pumicosa, qui siccati non mergebantur in aqua. V. Plin. lib. 35. cap. 14. Hinc

Massica, Regio Bæticæ Tartesiis apposita. Hanc Vitruv. Maxiam appellat.

Massĭcus [Μασσικός] Mons Campaniæ, optimi vini ferax. Docet Servius Massicus in plurali facere Massica. Virg. 7. Æn. 726.

— vertunt felicia Baccho
Massica. Sil. lib. 7. 263.

Massicus uviferis addebat nomina glebis.

Radices Massici. Cic. 2. de Lege Agrar. 65.

Uvifer Massicus. Stat. 4. Silv. 3. 64.

Massicus, a, um. Adj. [Μασσικός] ut, Munera Massica Bacchi. Virg. 3. Georg. 526.

Humor Massicus Bacchi. Virg. 2. Georg. 143.

Vina Massica. Hor. 2. Serm. 4. 51.

Massĭcum, i. n. [Μασσικόν] subaudito Vinum. Hor. 1. Carm. 1. 19.

Est qui nec veteris pocula Massici, &c

Vinum Massicum autem laudat Plin. lib. 14. cap. 6. Nascitur in iis Campaniæ montibus, qui Massici nominantur. Commemorat & Athen. lib. 1. cum ceteris vinis Italicis, aitque esse austerum quidem illud, sed stomacho utile. Ætate maturescebat, austeritatemque minuebat.

Obliviosum Massicum. Hor. 2. Carm. 7. 21. Quod faciat oblivisci curarum.

Massĭlia, [Μασσαλία] Galliæ Narbonensis urbs aliquando fama rerum gestarum, meritisque in Romanam civitatem sociam, abundantia opum viriumque & doctrinarum gloria florentissima. Cic. lib. 2. Off. 28. Portari in triumpho Massiliam vidimus, & ex ea urbe triumphari, sine qua nunquam nostri Imperatores ex Transalpinis bellis triumpharunt. Idem pro Flacc. 63. Neque vero te, Massilia, prætereo, quæ L. Flaccum militem Quæstoremque cognosti; cujus ego disciplinam atque gravitatem non solum Græciæ, sed haud scio an cunctis gentibus anteponendam

jure dicam. Quæ tam procul a Græcorum omnium regionibus, disciplinis, linguaque divisa, quum in ultimis terris, cincta Gallorum gentibus, barbariæ fluctibus alluatur: sic optimatum consilio gubernatur, ut omnes ejus instituta laudare facilius possint, quam æmulari. De hujus origine Justinus lib. 43. multa. A Phocæensibus Asiaticis conditam esse constat, quos Justinus, aliique perperam cum Phocensibus Græciæ confundunt. Ammianus lib. 15. A Phocide (inquit) Asiaticus populus, Harpali inclementiam vitans Cyri regis præfecti, Italiam navigio petit; cujus pars in Lucania Veliam, alia condidit in Viennensi Massiliam. Quæ verba ex libro decimo Noctium Atticarum Gellii cap. 16. mutuatus est. De urbis hujus veteribus institutis agit lib. 2. Valer. cap. 6. 7. Eam multi Romanorum sedem & magistram studiorum habuerunt, ut Julius Agricola, ut Tacitus cap. 4. vitæ ejus testatur. Lege Strab. lib. 4. Lucan. lib. 3. 308. seq. Massilia vulgo hodie *Marseille*.

Hæc vini optimi ferax fuit; unde Martial. lib. 13. 123.

Fumea Massiliæ ponere vina potes.

MASSILIENSIS, e. [Μασσαλιώτης] MASSILITANUS, MASSILIOTICUS, a, um. Adj. Unde Massilienses viri, Massilitana vina, & Massilioticum ostium. apud Plin. Vitruv. & Auson.

Mores Massilienses. Plaut. Cas. 5. 4. 1. tanquam Optimos & probatissimos dixit.

MASSURIUS, vel MASŪRIUS, [Μασσȣ́ριος] cognomento Sabinus Legum interpres, Eques Romanus, tempore Tiberii Jurisconsultus non incelebris. V. Athen. in Procœm. Deipnos. Pompon. l. 2. D. de O. J. §. ult. ejusdemque interpp.

MASSȲLIA, (inquit Servius) Mediterranea est pars Mauritaniæ, unde haud longe sunt horti Hesperidum, & mons Atlas. Virg. 4. Æn. 483.

Hinc mihi Massylæ gentis monstrata sacerdos, &c.

MASSYLI, [Μασσύλοι] ejus regionis populi, de quibus Virg. 4. Æn. 132.

Massylique ruunt equites, &c. Hæc gens neque ephippiis utitur, nec frenis, sed sola virga contenta est, qua agitet equos & moderetur. Horum meminit Plin. lib. 5. cap. 4.

MASSȲLUS, a, um. Adj. [Μασσύλος] ut, Ora Massyla. Sil. lib. 16. 171.

Oppida. Claud. de 6. Cons. Hon. 378.

Robora. Stat. 3. Silv. 3. 94.

MASSȲLIUS, a, um. aliud Adj. [Μασσύλιος] Idem. Lucan. lib. 4. 682.

Et gens quæ nudo residens Massylia dorso
Ora levi flectit frenorum nescia virga.

MASSYLĒUS, a, um. aliud Adj. [Μασσυλεῖος] Martial. lib. 9. 23.

Et Massyleum virga gubernat equum.

MASTAURA, [Μάσταυρα] Lydiæ civitas; ita dicta, quod in ea Rheæ, Bacchi nutrici (quæ Ma Lydis appellatur) taurus soleat immolari. Hujus incolæ dicti sunt Mastaurenses, & Mastauritæ Stephano, quorum meminit Plin. lib. 5. cap. 29.

MASTAX, ăcis. [μάσταξ] Locustarum genus, quæ rodunt sata, quas quidam Bruchos appellant, & Attacos. Est apud Nicandrum Ther. 802. Alii tamen sunt qui universim locustas dici mastacas velint, idque in Ambracia in primis. auctor Cæl. lib. 3. cap. 25. Aliis Maxilla est.

MASTĪCHE, es. f. [μαστίχη] vel ut alii MASTICE, sine aspiratione: Lacryma est, quam lentiscus arbor gummi modo sudat. Plin. lib. 12. cap. 17. Sed mastiche quoque gemina est; quoniam & in Asia Græciaque reperitur herba radice folia emittens. Et paulo post, Laudatissima autem Chia, candida, cujus pretium in libras XX. nigræ vero XII. Chia e lentisco traditur gigni, gummi modo.

MASTICHĀTUS, a, um. Adj Ex mastiche factus, vel conditus. Ut, Poculum mastichatum. Lamprid. in Heliogab. cap. 19.

MASTICHĪNUS, a, um. Adj. [μαστίχινος] Idem. Ut, Oleum mastichinum. Pallad. Mart. t. 9.

MASTĪCO, āre. Manduco, Mando. Macer de viribus Herb. Carm. 3. Hinc

MASTICĀTUS, a, um. Partic. apud Apul. de Herb. cap. 79. Et

MASTICATIO, ōnis. f. Cæl. Aurel. Tard. 4. 3.

MASTIGIA, V. MASTIX.

MASTIX, īgis. m. [μάστιξ] Græcum est, Lat. Flagellum, scutica. Hinc verbum Græcum μαστίγόω, sive μαστίζω flagello. Unde Homeromastix dictus est Zoilus ille, qui contra Iliadem & Odysseidem Homeri scripsit.

MASTĪGŎPHŎRUS, i. m. [μαστιγοφόρος] Qui agonothetas in sacris certaminibus comitabatur. Mastigophori, id est flagelliferi, erant lictores agonothetarum, ad submovendam turbam, & cohibendas seditiones. Budæus. Ex Suida. Accuratius de his disquirit Ant. Vandale Diss. 7.

MASTĪGIA, vel MASTIGIAS, æ. m. [μαστιγίας] Verbero, sive qui verberibus dignus est. Plaut. Amphit. Suppos. ad 4. 2. v. 3.

Ita ego te certo cruce & cruciatu mactabo. exi foras,
Mastigia. V. Fragm. 3. 14. Ter. Adelph. 5. 2. 6. Cæl. lib. 25. cap. 24. Qui mancipia cædunt, stigmatiæ dicuntur, & stigones; sicuti qui cæduntur, mastigiæ. Flagella ipsa nuncupantur nunc mastiges, nunc hystrichides, aut rhyteres. Hæc ille. [Sed errat de Stigmatiis. V. s. l.

MASTIGEUS, i. m. [μαστιγεύς] Idem. Apud Plaut. in Trin. 4. 2. 121. legitur,

Aggrediundus est hic homo mastichæus. Legendum Mastigeus, quum Mastigis in genitivo faciat Mastix; & Mastiche, mastiches aliud significet. [Immo, Mihi astu, heus. ut in codd. emendatis.

MASTOS, [μαστός] Herba, Plin. lib. 26. cap. 15. non procul a fine, Quæ vero mastos vocatur, inquit, indita, pilos mammarum e partu nascentium aufert, & tineas in facie, aliaque cutis vitia emendat.

MASTRAMĒLA, [Μαστραμέλη] Nomen lacus vel stagni provinciæ Narbonensis, juxta oppidum Maritima Avaticorum, quod nonnulli eodem nomine appellant. V. Plin. 3. 4. Mela 2. 5. Steph. de Urb. Voss. ad Mel. In antiquioribus Plinii edd. perperam excusum ASTROMELA.

MASTRŪCA, æ. [μαστρȣ́κα] Vestis scortea, pessime & gravissime olens, qua Sardi utuntur. Cic. pro Scaur. fragm. Quem purpura regalis non commovit, eum Sardorum mastruca mutavit. Sed & barbari Septentrionales, qui pelliti erant, illa utebantur. Prudent. in Symm. 2. 698.

— mastrucis proceres vestire togatos. Ex Turnebo. Mastrucas appellare possumus Luparias hibernas, quibus apud nos nobilitas induitur.

MASTRUCĀTUS, a, um. Adj. [μαστρουκωτὸς] Qui mastruca utitur. Plaut. Pœn. 5. 5. 34. Mastrucatus & plenus pulvere. Cic. de Provinc. Consul. 15. Res in Sardinia cum mastrucatis latrunculis a Proprætore una cohorte auxiliaria gesta.

MASTURBO, āre. [δέφειν, ἢ δέφεσθαι] verbum obscænum, quod & Manstuprare quidam dicunt, quo turpis, quæ manu fit, libidinatio exprimitur. utitur Martial. 11. 105. Hinc

MASTURBĀTOR, ōris. m. Martial. 14. 203.

MASTUS, i. m. [μαστός] Latine Mamma dicitur; & proprie animalium est. Hinc Tubuli mammati seu mammæ in balneis & fontibus intelliguntur; quas Vitruv. lib. 8. cap. 3. Mastos Græca voce nominavit. Athenis, inquit, ex hujusmodi locis & fontibus, masti usque ad portum Pireæum ducti sunt salientes. In nostris codd. legitur Et in Asty & ad portum &c. Eas Varr. lib. 3. de R. R. cap. 14. Papillas convertit. Al. Mamillas.

M A T

MĀTĂRA, vel MATĔRA, æ. f. Jaculum lingua Gallorum, ut scribit Strabo lib. 4. καὶ ματαρὶς, πάλτȣ τι εἶδος. Hoc verbo usus est Cæsar 1. Bell. Gall. 26. Nonnulli inter carros, rotasque mataras ac tragulas subjiciebant, nostrosque vulnerabant. ut legit Turneb. 9. 7. V. not. Rhellic. Cellar. & Davis. Interpres Græcus παλτὰ reddit. Ceterum videri potest nomen Gallicum, quo sagittam capitatam hodie appellamus matellatam, *un matras*, per diminutionem inde ortum. Alii scribunt Mazara. Sed perperam, licet in codd. nonnullis exstet MSS.

MATĂRIS, vel MATERIS, is. f. Idem, Græca forma. Liv. 7. 24. Consul, lævo humero matari prope trajecto, cesserat parumper ex acie. Al. Machæra perperam legunt. Non. 18. 26. Mercer. Materæ, [ἴσ. Materes.] tela gravia bellica. Sisenna hist. lib. 3. Gallia materibus, Sani (Al. Suevi) lanceis configunt.

MATAURUS, [Μάταυρος] Siciliæ oppidum, Locrorum opus; cujus incolæ dicuntur Matauríni. Steph.

MĂTAXA, æ. f. videtur esse Restis seu funiculi species. Isidorus Etymolog. lib. 19. cap. 4. cui titulus est, De funibus; Catapirates, linea cum massa plumbea, qua maris altitudo tentatur. Lucil.

Hanc catapiratem puer eodem deferet unctum,
Plumbi pauxillum rudus, linique mataxam. Descriptio est bolidis, id est instrumenti quo maris altitudo tentatur. Idem lib. eodem cap. 29. cui titulus, De instrumentis vestium: Mataxa, quasi, metaxa; a circuitu scilicet filorum. Nam meta circuitus dicitur, vel quod transferatur. Sed hic ea videtur significari, quam Aquitani *madaissam*, Itali *matassam* vocant, quam scilicet feminæ vertendo rhombo machinula perficiunt. Vitruv. pro Funiculo usurpavit lib. 7. cap. 3. Sin autem, inquit, arundinis Græcæ copia non erit, de paludibus tenues colligantur, & mataxæ & tomicæ ad justam longitudinem una crassitudine alligationibus temperentur, dum ne plus inter duos nodos alligationibus binos pedes distent. Quem locum Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 11. sub finem, videtur non intellexisse. Cujus hæc sunt verba: Sericum Græci metaxam vocant. Vitruv. tamen lib. 7. de paludibus, inquit, Tenues colligantur metaxæ. Atqui non hoc dicit Vitruvius, sed tenues arundines palustres tum adhibendas esse, quum Græcæ non suppeditabunt; mataxas vero, tomicasque temperandas, ac ad asseres religandas. μέταξα Græcis dicitur sericum. Sed nihil ad Vitruvium.

MATELLA, MATELLIO. V. MATULA.

MATEŎLA, æ. f. Genus est sarculi. Cato de R. R. cap. 46. Quum taleam demittes, pede taleam opprimito; si parum descendet, malleolo, aut mateola adigito. Turnebus Materiola legendum putat, aut saltem Mateolam pro Fuste interpretandum. Al. pro Manubrio.

MĀTER, tris. f. [μητὴρ] nomen notum. Cic. pro A. Cluent. 12. Sassia mater hujus Habiti (mater enim a me nominis causa, tametsi in hunc hostili odio, & crudelitate est) mater inquam appellabitur; neque unquam illa ita de suo scelere & immanitate audiet, ut naturæ nomen amittat. Virg. 8. Ecl. 48.

— crudelis tu quoque mater.

Ad matrem. V. AD.

Felicissima matrum. Ovid. 6. Met. 155.

Turba matrum. Virg. 7. Æn. 357.

Orbæ. V. ORBUS.

Orbata. Lucret. lib. 2. 355.

Carentes matre privigni. Hor. 3. Carm. 24. 17.

Natus humana. V. NASCOR.

Mater, inquit Nonius 4. 294. Quæ quodvis animal partu edit. Virg. 4. Georg. 321.

Mater Cyrene, mater. [Hoc tamen exemplo nil probat, cum hic Mater Aristæi, Cyrene nympha, intelligatur.

Fœta mater. Stat. 9. Theb. 116. Vaccam intelligit.

Excretos prohibent a matribus hœdos. Virg. 3. Georg. 398.

Dignitatis nomen Mater. ut, Virg. 8. Æn. 665.

— castæ ducebant sacra per urbem,
Pilentis matres in mollibus. Significari enim puto Senatorias, nobiles, patricias mulieres, quæ sacerdotes erant. Et apud Lucret. 4. 76.

Namque ibi consessum caveai subter & omnem
Scenai speciem patrum matrumque deorumque
Inficiunt. Hic patres & matres conjunxit, & a cavea cuneisque populi separavit, orchestram significans, unde spectabant senatores & senatorum uxores. Ex Turnebo.

Mater, Nutricem aliquando significat, Nonio l. c. interprete. Plaut. Men. prol. 19. Virg. 8. Æn. 632.

Mater, ad Arbores translatum. Plin. lib. 12. cap. 5. Superiores ejusdem rami in excelsum emicant, silvosa multitudine, vasto matris corpore.

Mater, Effectrix, ut, Luxuries, avaritiæ mater. Cic. 2. de Orat. 171.

Sapientia, omnium bonarum rerum mater. Cic. 2. de Legib. 58. Varr. de R. R. 2. 5. Matres mellis apes.

Mater, & Divinitatis nomen est: ut, Lua mater, mater Matuta, &c.

Mater Berecynthia, Deûm, Idæa, Magna, Pessinuntia, Phrygia. V. CYBELE.

Terra Mater, V. TERRA.

MĀTERCŬLA, æ. f. [μητρίδιον] dimin. Cic. pro Flacc. 91. Nunc denique materculæ suæ festivus filius, aniculæ minime suspiciosæ, purgat se per epistolam. conf. Hor. 1. Epist. 7. 7.

MĀTERNUS, a, um. Adj. [μητρικὸς, μητρῷος] Quod est matris. ut, Maternus paternusque sanguis. Cic. pro Rosc. Amer. 66. & pro Cluent. 12. Nomen amantius indulgentiusque maternum. Ovid. 3. Met. 312.

Avus maternus. Virg. 4. Æn. 258.
Materno veniens ab avo Cyllenia proles. Intelligit Atlantem avum Mercurii. Maia enim Mercurii mater, filia fuit Atlantis.
Ubera materna. Stat. 1. Theb. 118.
Animus maternus. Ter. Heaut. 4. 1. 24.
Mens. Ovid. 8. Met. 498.
Res maternæ atque paternæ absumptæ. Hor. 1. Epist. 15. 26.

MATRESCO, [μητρίζω] ĕre. Matri similem fieri. Pacuvius Duloreste, Utinam nunc matrescam ingenio, ut meum patrem ulcisci queam. Nonius 2. 526.

MATERFAMILIAS, [οἰκοδέσποινα] genitivo Matrisfamiliās. Casus genitivus est Familias ad imitationem Græcorum, qui femininorum in A purum desinentium genitivos in AS mittunt. Dicimus tamen & Materfamiliæ, & Matresfamiliarum. Est autem Materfamilias (ut docet Gellius lib. 18. cap. 6.) Ea sola quæ in mariti manu mancipioque est, aut in ejus, in cujus maritus manu mancipioque esset: quoniam non in matrimonium tantum, sed in familiam quoque mariti, & in sui hæredis locum venisset. Festus, Materfamiliæ non ante dicebatur, quam vir ejus paterfamiliæ dictus esset. nec possunt hoc nomine plures in una familia præter unam appellari. Ulpianus de Verborum signif. l. Pronuntiatum, Matremfamilias accipere debemus eam, quæ non inhoneste vixit. matrem enim familias a ceteris feminis mores discernunt atque separant. proinde nihil intererit, nupta sit, an vidua: ingenua sit, an libertina. nam neque nuptiæ, neque natales faciunt matres familiarum, sed boni mores. Alia exemplaria legunt Matres familias. Idem de Liberis exhibendis, l. Deinde, Quum audis matremfamilias, accipe notæ auctoritatis feminam.
Mater familias & Matrona. Petulanter facimus, si matremfamilias, secus quam matronarum sanctitas postulat, nominamus. Cic. pro Cœl. 32.
Species & forma uxoris est materfamilias. Cic. in Topic. 14.
Materfamilias, pro Uxore. Liv. 34. 7. Et quum tibi viro liceat purpura in veste stragula uti, matremfamilias tuam purpureum amiculum habere non sines? Al. Matrem familiæ.
Justa materfamilias, & Pellex, contraria. Liv. 39. 53. pr. V. JUSTUS.
Materfamilias quoque dicitur, Quæ est sui juris & emancipata. Ulpianus in l. Post mortem. D. De adopt. & eman.

MATER MATUTA, V. MATUTA.

MATRĀLIA, [ματράλια] Matris Matutæ festa, inquit Festus. Obibant ea matronæ, a quibus excludebantur famulæ. V. Ovid. 6. Fast. 475.
Ite bonæ matres, vestrum matralia festum,
Flavaque Thebanæ reddite liba deæ. Celebrabantur III Non. Junii.

MATRŌNA, æ. f. [οἰκοδέσποινα, γυνή] dicitur (inquit Gellius lib. 18. cap. 6.) Quæ in matrimonium cum viro convenit, quoad in eo matrimonio manet, etiamsi sibi liberi nondum nati sint. Dictaque est a matris nomine, non adepto jam, sed cum spe & omine mox adipiscendo. Unde ipsum quoque Matrimonium dicitur. Cic. 2. de Finib. 11. Tanquam meretricem in matronarum cœtum. Ovid. 6. Fast. 33.
Si torus in pretio est, dicor, matrona tonantis. Verba sunt Junonis, quæ uxor est Jovis.
Matrona pudicior. Ovid. in Ibin, 351.
Partus matronarum. Cic. 3. de Nat. Deor. 47.
Sanctitas matronarum. Cic. pro Cœl. 32.
Matronæ nomen amittere. Ulp. in l. Si uxor. D. ad l. Juliam de adult.
Constuprare matronas. V. CONSTUPRO.
Matrona meretrici dispar. Hor. 1. Epist. 18. 3.
Opulentæ, optimates matronæ. Cic. 7. Fam. 6.
Pollens matrona. Ovid. 5. Met. 508.
Primores civitatis. Liv. 29. 14.
Summates matronæ. Plaut. Cist. 1. 1. 27.

MATRONĀLIS, e. Adj. [γυναικεῖος] Quod matronæ est. Plin. 5. Epist. 16. Nondum annos quatuordecim impleverat, & jam illi anilis prudentia, matronalis gravitas erat. Sic apud Liv. 26. 49. Matronale decus. Et apud Columel. lib. 12. in proœmio, Matronalis labor.
Matronales genæ. Ovid. 2. Fast. 828.

MATRONALIA, um. n. Festa fuerunt Kal. Mart. in Martis honorem, ob diremptum a matronis bellum cum Sabinis. V. Plutarch. in Romul. Ovid. 3. Fast. 170. Plaut. Mil. 3. 1. 96. Matronales feriæ dicuntur Tertull. de Idolol. cap. 14.

MATRONATUS, ûs. m. Conditio matronæ. Apul. 4. Met. p. 153. Virginem filo liberali, & ut matronatus ejus indicabat, summatem regionis.

MATRĪMŌNIUM, i. n. [ἐπιγαμία, συζυγία] Maris & feminæ ingenuæ conjugatio. Cic. 5. Verr. 164. Vectius tuus affinis, cujus sororem habes in matrimonio.
Cupitor matrimonii. Tacit. 12. Ann. 7. Neque tamen repertus est, nisi unus talis matrimonii cupitor.
Dignitas. Cic. pro Cluent. 35.
Jus matrimonii castum & legitimum. Cic. pro Cluent. 175.
Justum matrimonium. Quintil. lib 5. cap. 11. V. JUSTUS.
Stabile & certum. Cic. 2. Philip. 44.
Violata. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Abire ex matrimonio. V. ABEO.
Accipere aliquem in matrimonium. Tacit. 3. Hist. 45.
Amare in matrimonium. V. AMO.
Collocare aliquem in matrimonium. Cic. 1. de Divin. 104.
Conjungere secum aliquam matrimonio. Curtius lib. 6. 9. 30. Tunc Cœnus, quanquam Philotæ sororem matrimonio secum conjunxerat, tamen acrius, quam quisquam, in Philotam invectus est.
Dare in matrimonium. Cæs. 1. Bell. Gall. 4.
Ducere in matrimonium aliquam. Cic. pro Cluent. 125.
Exturbare aliquam matrimonio alicujus. Tacit. 11. Ann. 12. In C. Silium, juventutis Romanæ pulcherrimum, ita exarserat, ut Juliam Silanam, nobilem feminam, matrimonio ejus exturbaret. De Messalinæ adulterio cum C. Silio loquitur.
Habere aliquam in matrimonio. Cic. 5. Verr. 89. & 3. de Legib. 36.
Jungere secum aliquam matrimonio. Curtius lib. 5. 3. 12.
Vide Conjungere sibi feminam matrimonio ex Livio. H. St.
Locare aliquam in stabili & certo matrimonio. Cic. 2. Philip. 44.
Recipere aliquam in matrimonium. Justin. lib. 1. extr. de Dario, Cyri regis filiam in matrimonio recepit. i. e. Accepit.
Tenere aliquam matrimonio. Tacit. 15. Ann. 71.
Tradere filiam in matrimonium mediocri viro. Justin. lib. 1. cap. 4. De Astyage.
Matrimonium, pro Matrona seu conjuge. Liv. 23. Matrimoniis convocatis. Justin. 3. 3. 8. Ut severius matrimonia sua viri coercerent.

MATRIMONIĀLIS, e. Adj. Firmicus lib. 7. cap. 17. Aut sine tabulis matrimonialibus coibunt.

MATERTĔRA, æ. f. [μητροκασιγνήτη] Matris soror; quasi Mater altera, inquit Festus. Plaut. Curc. 5. 2. 4.
Pater istum meus gestavit. PL. at pol mea matertera. Cic. 2. de Orat. 2. & 1. de Divin. 104. Tacit. 4. Ann. 71. 3. & Pers. 2. Sat. 31. & 6. 54.

MATRUĒLIS, [ἀνεψιός] Ex matris fratre natus. In l. prima, Ad legem Pompeiam de Parricidiis. Et Aurel. Vict. de Orig. Gent. Rom. cap. 13. Turnus matruelis Amatæ.

MATRĪMUS, i. Cujus mater adhuc vivit, ut ait Festus. Cic. de Arusp. Resp. 23. An si ludus constitit, aut tibicen repente conticuit, aut puer ille patrimus & matrimus si terram non tenuit, &c. Liv. 37. 3. Decem ingenui, decem virgines, patrimi omnes, matrimique ad id sacrificium adhibiti. Festo sunt Matrimes & Patrimes.

MATRIX, īcis. f. Femina, quæ fœtus gratia tenetur. Columel. Sint ergo matrices robusti corporis, quadratæ, pectorosæ, magnis capitibus. Varr. 2. de R. R. cap. 5. Habeo tauros totidem, quot Atticus, ad matrices septuaginta duas, unum anniculum, alterum bimum.
Matrix arbor. Suet. in August. cap. 94. Matricem arborem dicit, Ex qua stolones succreverunt. Matricem autem arboris appellat Theophrastus, Quod in medio ligni vel caudicis, tertium e caule continetur, quæ a nonnullis cor, ab aliis medulla dicitur.
Matricem [μήτραν] medici accipiunt pro Utriculo, qui in feminis junctus est vesicæ. Plin. lib. 27. cap. 10. Matricem autem & stomachum decocta in vino, sanat.
Matrix etiam est, Regestum sive Album. V. Gloss. Philoxen. & Tertul. de Fuga in persecut. cap. 13. Pro qua tamen usitatius ponitur Matricula. Vide Despauterium de hac voce p. 668. H. St.

MATRĪCŬLA, æ. f. dimin. Catalogus militum. Veget. de Re Mil. 1. 26. & 2. 7. Inde ad alias res transfertur. V. Voss. de Vitiis Serm. 3. 24.

MATRICULĀRIUS, i. m. Qui matriculam servat apud JCtos. Item, Inops, in Gloss. Isidor.

MATRICULUS, i. m. Genus piscis. Apul. Apol. 1. p. 162.

MATRICĀLIS, e. Adj. ut, Matricalis vena. Veget. Mulom. 1. 10.
Matricalis herba. Apul. de Herb. cap. 66.

MATRĪCĪDA, æ. [μητροκτόνος] Qui matrem occidit. Cic. 1. Q. frat. 2. Quem scribis certissimum matricidam. Et Nepos 15. 6. 2.

MATRICĪDIUM, i. n. [μητροφονία] Actus ipse. Cic. 1. de Invent. 18. Orestes si accusetur matricidii, &c.

MATERA, MATERIS, V. MATARA.

MATERÆ, arum. Deæ. Cæl. lib. 21. cap. 6. Hinc lectum est, inquit, esse in Sicilia urbem, cui nomen Ægion, antiquissimam quidem & dearum religione celeberrimam, quæ Materæ nuncupentur, quarum simulacris tum Meriones, tum Ulysses hastas affixerint, inscriptis etiamnum dicantium nominibus.

MĀTĔRIA, æ. [ὕλη, ὑπόθεσις] vel MATERIES, ēi. f. est, Qua aliquid fit. ut, Materia libri, Membrana & atramentum. Quintil. lib. 7. cap. 1. Opera exstruentibus satis non est saxa & materiam, & cetera ædificanti congerere utilia, nisi disponendis eis collocandisque artificium manus exhibeatur.
Rudis materia, i. e. Primum chaos. Lucan. lib. 2. 8.
Decoquunt anni materiam. V. DECOQUO.
Materies non suppetit. Plaut. Epid. 1. 1. 35.
Materia libri, sive etiam Materies: (nam utrumque recte dixeris) Hypothesis ipsa, & Argumentum quod vocant. Hor. de Arte Poet. 38.
Sumite materiam vestris, qui scribitis, æquam
Viribus. Cic. 3. de Orat. 51. Quandoquidem in ea versatur orator, atque ea est ei subjecta materies, omnia, &c. [Observa Cic. fere cum Adjecto Subjectam materiam dicere, ut Græcum ὑποθέσεως vocabulum propius exprimeret.
Nitor materiæ. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Abundantior, atque ultra, quam oportebat, fusa materia. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Compositæ materiæ ad ostentationem. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Deliberativæ. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Felix materia in carmina. Ovid. 1. Amor. 3. 19.
Ingens ad dicendum. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Jocosa. Ovid. Rem. Amor. 387.
Luculenta. V. LUCULENTUS.
Mortales, Interituræ. Tacit. 5. Hist. 5. Profanos, qui deum imagines, mortalibus materiis, in species hominum effingant.
Multiplex, variaque. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Performata. V. PERFORMO.
Plurima ad fingendum, credendumque. Tacit. 1. Hist. 51.
Uberior. Quintil. 3. 11.
Aperiens se latius. Quintil. in proœm. lib. 1.
Crescit mihi materies scribendi. V. CRESCO.
Destinata ad scribendum. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Detrahere materiem sceleri. Tacit. 12. Ann. 22.
Dicere materias fictas. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Dictare materias quas imitetur puer. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Dare materiam exordio. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Dare præformatam materiam secundum cujusque vires. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Dare alicui respondendi materiam, Copiam præbere. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Duplicat materiam. Quintil. lib. 2. cap. 4. De comparationis exercitatione.
Fingere materias veritati quam simillimas. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Exspatientur, & gaudeant materia. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Habere materiam. Cic. in Sallust. 9.
Nancisci. Cic. 3. Fam. 7.
Præbuit juveni materiem adipiscendi favoris. Tacit. 3. Ann. 31.
Præbet vita materiem malis. Ovid 4. de Ponto, 16. 50.
Præbere materiam suo damno. Ovid. 2. Met. 213.
Quærere amori materiam. Ovid. 1. de Arte Am. 49.
Relinqueret materiem Drusi fratris gloriæ. Tacit. 2. Ann. 26.

Scribere de integro materiam retractatam. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Subtrahere materiam alicujus furori. Cic. pro Domo. 11.
Suggerere. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Superat opus materia. Ovid. 2. Met. 5.
Superans materia. Celf. lib. 3. cap. 4. Minui ergo tantum materiam fuperantem oportet, quæ naturaliter digeritur, ubi nihil novi accedit.
Trahere materiam a re aliqua. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Materia benefaciendi. Plin. in Paneg. cap. 38. pr. Delibaffe quædam, feu potius demonftraffe contentus, largam, ac prope intactam benefaciendi materiam filio refervavit.
Mali materia. Hor. 3. Carm. 24. 49.
Ea vetuftiffima militaribus odiis materies. Tacit 1. Ann. 32.
Materiæ etiam appellatione, Ligna omnia comprehenduntur: quod Græci ὕλην & filvam & materiem vocent. Livius, Multam materiam ceciderat miles. Cato de R. R. cap. 17. Robur, materies item pro ridica, ubi folftitium fuerit ad brumam, femper tempeftiva eft. Cetera materies quæ femen habet, tum tempeftiva eft. Cic. pro Milon. 75. Repente lintribus in eam infulam materiam, calcem, cæmenta atque arma convexit.
Incorrupta contra omnia vitia materia. V. INCORRUPTUS.
Surda materia. V. SURDUS.
Materiem pro Ligno quod eft inter corticem accipit Columel lib. 5. cap. 11. dicens, Cuneum ferreum vel offeum inter corticem & materiem confiderate demittito, ne lædas, aut rumpas corticem. [i. e. Inter corticem & lignum. Lignum vero non Inter corticem, fed Infra vel Intra eum eft.
Materia interdum differt a Ligno. Ulpian. in l. arboribus. in princip. D. de ufufruct. Arboribus everfis, vel vi ventorum dejectis, ufque ad ufum fuum & villæ poffe ufufructuarium ferre, Labeo ait: nec materia eum pro ligno ufurum, fi habet unde utatur ligno. Idem in l. ligni. D. de legat. 3. Ligni appellatio nomen generale eft; fed fic feparatur, ut fit aliud materia, aliud lignum. Materia eft, quæ ad ædificandum fulciendumve neceffaria eft. Lignum, quicquid comburendi caufa paratum eft.
Materia, Palmes qui de novello nafcitur, & in tenero alligatus dependet. Columel. lib. 5. cap. 6.
Materies, de Equis etiam dicitur. Columel. lib. 6. cap. 27. Equinum pecus tripartito dividitur; eft enim generofa materies, quæ Circo facrifque certaminibus equos præbet.

MATERIŎLA, æ. f. dimin. Tertull. de Bapt. cap. 17. Concludere materiolam.

MATERIĀLIS, e. Adj. Ad materiam pertinens. Macrob. de Somn. Scip. 1. 12. Priufquam materialis influxio in corpus venientes animos ebriaret.

MATERIALĬTER, Adv. Idem. Sidon. 8. Epift. 11.

MATERIĀRIUS, a, um. Adj. [ὑλεργικός] ut, Materiarius faber, Lignarius, vel potius tignarius: &, Materiaria fabrica, Lignaria. Plin. lib. 7. cap. 56.
Materiaria incruftatio, eft quod vulgo *lambritium* vocant. Budæus.

MATERIĀRIUS, i. m. [ὑλουργός] Faber lignarius, vel qui materiam præftat. Plaut. Milit. 3. 3. 46.

> Adfunt fabri, architectique, eam quidem ad rem haud imperiti.
> A. Si non nos materiarius remoratur, quod quidem opus eft,
> Novi indolem noftri ingenii, cito erit parata navis.

Aliter edit. Gronov. q. V. Infcript. apud Gruter. DCXLII. 6. FVLVIVS L. F. QVINTIANVS FABER MATERIARIVS.

MATERIOR, [ὑλίζομαι] āri. ea forma dictum qua Lignari; idemque fignificat, tefte Perotto. Cæf. 7. Bell. Gall. 73. pr. Erat uno tempore & materiari & frumentari, & tantas munitiones fieri neceffe.

MATERIĀTUS, a, um. Partic. [ξυλωτός] Cic. 3. Off. 54. Male materiatæ ædes, i. e. Compofitæ ex mala materie, ut ex lignis non cæfis tempeftive.
Materiam, pro Materiato dicunt quidam Grammatici in Metonymia poni, ut Armatus ferro, id eft Gladio. H. St.

MATERIANDUS, aliud Partic. Vitruv. 5. 12. Ea ædificia minime funt materianda propter incendia.

MATERIATIO, ōnis. f. [ξύλωσις] apud Vitruvium legitur lib. 4. cap. 2. In ædificiis omnibus infuper collocatur materiatio variis vocabulis nominata.

MATERIATURA, æ. f. Idem, ibid. E quibus rebus, & a materiatura fabrili in lapideis & marmoreis ædium facrarum ædificationibus, &c.

MATERĪNUS, a, um. Adj. ut, Terra pulla, materina, rudecta, arenofa. apud Cat. R. R. cap. 34. i. e. Dura, folida, & prope lignea, ut exponit Turneb. Adverf. 21. 25. Al. Macerinæ. [Sane a Materia non fieret Materinus, fed Materianus. Plin. lib. 8. f. 46. fidus alioqui Catonis interpres, hoc κάρφινον omifit. Forte Macerrima fcripfit. Materinæ plagæ Umbriæ meminit Liv. 9. 41.

MATERIŌSUS, a, um. Adj. Gloff. Gr. Lat. πολύυλος.

MATERIS, V. MATARIS.

MATERNUS, MATERTERA. V. MATER.

MATHEMA, MATHEMATICA, MATHEMATICUS, V. MATHESIS.

MATHĒSIS, is. f. [μάθησις] Latine Difciplina dicitur. Ad difciplinam fpectant geometria, mufica, arithmetica, aftrologia. Et hæ mathematicæ fcientiæ, difciplinæ dicuntur, eo, quod difcantur plane, & per demonftrationem earum percipiantur. Alias Mathematici vocantur Genethliaci, aftrologique, & qui Chaldæi vocantur. Gell. lib. 1. cap. 9. de ordine difciplinæ Pythagoricæ, Tum verba facere, & quærere, quæque audiffent, fcribere, & quæ ipfi opinarentur, exponere poteftas erat: Ii dicebantur in eo tempore μαθηματικοί, fcilicet ab iis artibus quas jam difcere atque meditari inceperant; quoniam geometriam, & gnomonicam, muficam, ceterafque item difciplinas altiores, μαθήματα veteres Græci appellabant. Vulgus autem quos gentilitio vocabulo Chaldæos dicere oportet, mathematicos dicit.
Sic Firmici Libri Mathefeos, ut citat Beroaldus. Spartianus in Ælio Vero 146. Fuiffe enim Hadrianum peritum mathefeos. H.St. i. e. Genethliacorum. Exftant cap. 3. extr.

MATHĒMA, ātis. n. [μάθημα] Pl. Mathemata. Idem. V. dict. fuper.

MATHĒMĂTICUS, a, um. Adj. ut, Mathematicæ difciplinæ. conf. Vitruv. 1. 1. Plin. 30. 1.

MATHEMATICUS, i. m. Is qui Mathemata profitetur, vel Genethliacus. Cic. 1. de Orat. 10. Quis ignorat, ii, qui mathematici vocantur, quanta in obfcuritate rerum, & quam recondita in arte, & multiplici, fubtilique verfentur? Cic. 1. Tufc. 4. In fummo apud illos honore Geometria fuit. Itaque nihil mathematicis illuftrius.
Nota mathematicis genefis tua. Juven. 14. Sat. 248.

MATHEMATICA, æ. f. Ars ipfa. Vitruv. 1. 1. Sueton. Tiber. 69. Sen. Epift. 88. Cic. 1. de Fin. 72.

MATHIOS, Herba, quam quum ferpentes comederunt, fenium deponunt ætatis. Hæc Lactant. in lib. 4. Thebaid.

MĀTHO, Afer quidam, qui fupplicium formidans, quod multa feditiofe feciffet, primo Punico bello finito, fic in Carthaginenfes invectus eft, ut qui aliter confulturus furgeret, non exfpectato orationis principio, conjectis lapidibus eum interficerent; quo pacto multi non folum duces, verum etiam privati homines funt cæfi. Meminit hujus hiftoriæ Cæl. lib. 29. cap. 2.

MĀTĪNUS, [Ματῖνος] Mons eft Calabriæ. Lucan. lib. 9. 185.

> — & calidi lucent buxeta Matini.

MATINUS, a, um. Adj. [Ματῖνος] ut, Apis Matina. Hor. 4. Carm. 2. 27. Cacumina Matina. Hor. Epod. 16. 28.

MATIOLĪCHUS, [ματιόλειχος] ut Cælio videtur, Qui parum comedit, aut Qui in minimis aftutum fe præftat. Quanquam & Matiolichus dici valet, Qui ex menfuris lucrum venatur. Nam eft menfuræ genus ματίον, & λείχω lambo. Hincque forfan Eufebio cuidam apud Marcellinum Matiocobæ factum cognomentum. V. Cæl. Lect. Antiq. lib. 26. cap. 21.

MATIUS, Vir pomis inferendis infignis. Plin. 15. 14. Unde

MATIĀNUS, a, um. Adj. ut, Poma Matiana. Columel. 12. 45. V. Macrob. 2. Saturn. 15. Et Apic. 4. 3.

MATRALIA. V. MATER.

MATREAS, [Ματρέας] Alexandrinus quidam, qui Romanis Græcifque admirationi fuit, quod diceret, feram a fe nutriri, quæ ipfa femet voraret, ut vel nunc anxie fcrutentur multi, τὸ Ματρέα θηρίον τί ἐστι, id eft, quænam fit Matreæ fera. Matreæ meminit Plin. lib. 16. Hift. Nat. cap. 27. hujus an alterius haud ftatuo nunc, Marcus, inquit, Varro auctor eft, vitem fuiffe Smyrnæ apud Matream triferam. Hard. Matroum. de quo paulo infra V. Hujus multæ funt ambiguitates, quibus ludebat, ut refert Cælius Rhodig. lib. 11. cap. 13.

MATRICARIA, V. AMARACUS & PARTHENIUM.

MATRESCO, MATRICIDA, MATRIMUS, MATRIMONIUM, MATRIX, MATRONA, MATRONALIS. V. MATER.

MĀTRŌNA, [Μάτρονα] Fluvius Galliæ, ortus in finibus Lingonum, & Celtas a Belgis feparans. Cujus mentio frequens apud Cæfarem. Vulgo *Marne*. Aufonius Eidyll. 10. feu Mofella 462.

> Matrona non, Gallos, Belgofque interfita fines.

MĀTRŌUM, [Μητρῷον] apud Smyrnam celebrat Strabo lib. 14. Interpres eo nomine Matronarum accipit locum. Rectius Cælius, Matris deûm templum dici mavult. Scribit Plutarchus, Lycurgum rhetorem ubi jam e vita demigrandum advertit, in matroum ac buleuterium ferri fe juffiffe, ut eorum quæ in republica geffiffet, pœnas daret, fi quid foret delictum. conf. fupra in MATREAS.
Matroum etiam pro Loco Athenis accepit Libanius, ubi concionaretur Demofthenes. V. Cæl. lib. 9. cap. 7. & lib. 18 cap. 17.

MATTA, æ. f. [ψίαθος, φορμός] Storia vel teges in quibus ftuppa, vel fœnum, vel lanæ rudiores, aut aliud aliquid fimile infertum eft; fiuntque interdum e canabe, aut fcirpo. Ovid. 6. Faft 679.

> At dominus, difcedite, ait; plauftroque morantes
> Suftulit, in plauftro fcirpea matta fuit.

MATTEA. V. MATTYA.

MATTIĀCA Pila, Saponis erat quoddam vile genus, quo ad ruffandos crines mulieres utebantur. Martial. 14. 27.

> Si mutare paras longævos, cana, capillos:
> Accipe mattiacas (quo, tibi calva?) pilas.

Dictæ funt autem Mattiacæ pilæ, a Mattiaco Germaniæ oppido, de quo Plin. lib. 31. cap. 2.

MATTICI, [σιμίαι] cognominantur Homines malarum magnarum, atque oribus late patentibus. Feftus. al. Matrici. [Forte Mattyci, vel Mathyci, vel Mattyaci. Nam Hefychio ματτύαι, vel μαθύαι funt γνάθοι, i. e. Maxillæ.

MATTUS, vel MATUS, Humidus, lutofus; quafi ex Madidus. Petron. cap. 41. Plane matus fum. V. Gloff. Ifidor. Salmaf. Hift. Aug. p. 461. in Cic. 16. Att. 17. legit Via matta pro Via inepta, vel ut al. Amara.

MATTYA, æ. [ματτύη] primæ declinationis, ut ait Georgius Merula, dicitur Edulium quodcunque pretiofum. At Calderinus dicit Mattea cum E fecunda vocali, neutrum plurale, Condimentum effe carnium unctum. Unde Matteolicus, id eft Gulofus. Cælius vero lib. 9. cap. 12. Mazam, inquit, putant ex farina, oleo, & aqua confici folitam. Suidas etiam ex lacte; unde mox paulo nata & Mattya eft, dictaque eo nomine pretiofa omnia edulia, ut fcribit Athenæus. Hinc illud Martialis lib. 13. 92. funt qui ita legant,

> Inter aves turdus, fi quis me judice certet,
> Inter quadrupedes mattya prima lepus.

Turnebus legit Mactya. Al. Gloria. Verba autem Athenæi quæ a Cælio allegata funt, lib. 14. leguntur, ubi & inventum a Theffalis hoc effe inquit. Ceterum lib. 4. inter ἐπαίκλια feu τραγήματα numerat, & fignificatione idem effe inquit. Sunt aut ἐπαίκλια quæ poft cœnam apponi folent: Latini Bellaria vocant, & fecundas menfas. Nonnunquam etiam peregrina voce, Tragemata. Suet. in Calig. cap. 38. videtur Macteas appellaffe, nifi forte mendofus fit locus. V. & Erafmum in adagio ματτυάζειν.

MĀTŬLA, æ. f. [ἀμίς] Vas aquarium, five ad aquam tenendam. Plaut. Moftel. 2. 1. 39.

> Jam hercle ego vos pro matula habebo, nifi mihi matulam datis.

Matulam pro Meticulofo vanoque accipere videtur Plaut. in Perfa, 4. 3. 64.

> Tacen', an non taces? nunquam ego te tam effe matulam credidi:
> Quid metuis?

MĀTELLA, æ. f. [ἀμίδιον] dimin. a Matula; eft Aquarium vas, inquit Nonius 19. 2. Varro Endymionibus, Divitum aphocafchias ad communem revocat matellam.
Matella, Vas in quod urinam reddimus. Martial. 10. 11.

> Difpeream, fi tu Pyladi præftare matellam
> Dignus es.

MATELLIO, ōnis. m. [σκάφιον] dimin. a Matula, inquit Feftus; & Varro de L. L. 4. 25. Matellio, a matula dictus, & dictus pofteaquam longius

longius a figura matulæ discessit. Idem de vita P. R. Quæ utilitas postularet trulleum, matellionem, pelvim. Apud Non. 15. 32. Cic. in Parad. 5. 2. Si L. Mummius aliquem istorum videret matellionem Corinthium cupidissime tractantem, &c.

MĀTŪRUS, a, um. Adj. [ὡραῖος, ὥριμος, πέπων, πέπειρος, πυρναῖος] proprie de frugibus dicitur, Quod neque crudum, neque mite, neque caducum, neque nimium coctum, sed in tempore temperatum provenit: ut, Poma matura. Cic. de Senect. 71. Et quasi poma ex arboribus, si cruda sunt, vi avelluntur; si matura & cocta, decidunt, &c.
Arbuta. Lucret. lib. 5. 939.
Messis albescit maturis aristis. Ovid. 5. Fast. 357.
Fœtus maturos edere. Ovid. de Nuce, 93.
Fruges. Virg. 3. Ecl. 80.
Uvæ maturæ vinitor. Virg. 10. Ecl. 36.
Ætas matura, Justa. Ulpian. in l. Cum filiofamilias, in fine. D. de legat. 3.
Maturus ævi, per translationem, pro Sene quandoque accipitur. Virg. 5. Æn. 73. — ævi maturus Acestes.
Animi maturus. Virg. 9. Æn. 246.
Hic annis gravis, atque animi maturus Alethes.
Animo maturus & ævo. Ovid. 8. Met. 617.
Annis maturus. Tacit. 1. Ann. 4.
Ad arma maturus. Sil. lib. 16. 656.
Cibo maturus. Plin. lib. 12. cap. 27.
Militiæ. Liv. 42. 52.
Hic sponsæ maturus illa marito. Stat. 3. Silv. 1. 176.
Filia matura viro. Virg. 7. Æn. 53. conf. Virgo.
Consilium maturum. Claud. de Bell. Get. 116.
Dies. Lucret. lib. 4. 1025. i. e. Tempus maturum & idoneum.
Facultas maturior discendi. Cic. 1. de Orat. 95. Non despero fore aliquem aliquando qui & studio acriore, quam nos sumus, atque fuimus, & otio ac facultate discendi majore ac maturiore, & labore atque industria superiore, &c.
Funeri maturo propior, i. e. Morti vicinior. Hor. 3. Carm. 15. 4.
Gloria. Liv. 2.
Homo [Orator] maturus & mitis. Cic. de Clar. Orat. 287. Ipse Thucydides, si posterius fuisset, multo maturior fuisset & mitior.
Judicium. Cic. pro Cæcin. 7. Si quis quod spopondit, qua in re verbo se uno obligavit, id non facit, maturo judicio, sine ulla religione judicis condemnatur.
Libertas. Liv. 1. [Immatura lib. 2. pr. & ibid. Maturis jam viribus.
Muria matura. Columel. lib. 12. cap. 6. Quum salem per aliquot dies videbis liquescere, ex eo intelliges nondum esse muriam maturam. Itaque subinde alium salem tamdiu ingeres, donec in sporta permaneat integer, nec minuatur: quod quum animadverteris, scies habere muriam maturitatem suam. Paulo post, Est & aliud muriæ maturæ experimentum. Nam ubi dulcem caseum demiseris in eam, si pessum ibit, scies esse adhuc crudam: si innatabit, maturam.
Onus maturum auferre utero. Ovid. 2. Fast. 452.
Papaver maturum ad excipiendum lacrymam. Cels. lib. 5. cap. 25.
Partus. Hor. in Carm. sæcul. 13.
Probitas maturior ævo. Stat. 2. Silv. 1. 40.
Puer alicui rei faciendæ. Quintil lib. 2. cap. 1. Nos porro quærimus, quando iis, quæ Rhetorice præcipit, percipiendis puer maturus esse videatur.
Reditus. Hor. 4. Carm. 5. 3.
Tempus. Cic. 15. Att. 4. Non recuso id quidem, sed & componendum argumentum est, & scribendi exspectandum tempus maturius.
Tempus maturum vino. Cels. lib. 4. cap. 11. h. e. Ut ægroto detur vinum bibendum.
Tempore maturo adepta conjugium. Catul. 60. 57.
Venter, Tempus pariendi. Ovid. 11 Met. 311.
Virgo matura viro. Virg. 7. Æn. 52. conf. Filia.
Virginitas matura toris. Stat. 1. Achill. 292.
Maturum, significat aliquando Festinum & repentinum. Cic. 7. Verr. 146. Ut etiam illa vox & illa imploratio, civis Romanus sum: quæ sæpe multis in ultimis terris opem inter Barbaros & salutem tulit, ea mortem illis acerbiorem & supplicium maturius ferret. Cæs. 4. Bell. Gall. 20. Etsi in iis locis, quod omnis Gallia ad Septentrionem vergit, maturæ sunt hiemes. Cic. de Senect. 76. Satietas vitæ tempus maturum mortis affert. & 1. Q. frat. 1. Ego tibi spem maturæ discessionis afferebam.
Maturum facere, pro Cito expedire. V. MATURUM, Adv.
Compar. Hor. 2. Carm. 17. 6.
Ah! te meæ si partem animæ rapit
Maturior vis.
Superl. [ὡριμώτατος] Columel. lib. 4. cap. 29. Fecundos & quam maturissimos surculos viti detraxerit.
Maturrimus, alius superl. Tacit. 12. Ann. 65. Robur ætatis quam maturrimum precari.

MATURUM, Adv. Cato apud Gell. 3. 7. Maturum censeo faciundum, ut milites ad verrucam ire jubeas.

MATŪRE, Adv. [ὡραίως, κατὰ καιρὸν, ἐπισπερχῶς] Tempestive, sive Ad tempus. Ter. Eun. 2. 1. 2.
Fac ita ut jussi; deducantur isti. P. faciam. PH. at diligenter.
P. Fiet. PH. at mature. P. fiet. Ibid. 5. 4. 11.
Me reperisse, quomodo adolescentulus
Meretricum ingenia & mores posset noscere;
Mature, ut quum cognorit, perpetuo oderit. Ubi Donat. Mature, Cito, & ante tempus.
Mature duo diversa significat, & Cito, & Tarde. Plaut. in Curc. 3. 10.
Qui homo mature quæsivit pecuniam,
Nisi eam mature parsit, mature esurit. Est enim sensus, Qui homo vix & ægre quæsiit pecuniam. Hæc Charis. lib. 2. Valla exponit, Seriuscule. ut sit sensus; Mature quæsivit, i. e. Tardiuscule; Mature parsit, i. e. Custodierit maturando ac retinendo; Mature esurit, i. e. Cito vel tandem fame laborat. [Mature, i. e. In tempore.
Mature facere aucupium oculis. Plaut. Mil. 4. 1. 43.
Viden' tu illam oculis mature facere, atque aucupium auribus? i.e. Ut festinat audire. Emendati libri habent Venaturam facere.
Quæ si fuit sine mora, matureque decreta, facilius, &c. Cic. 5. Philip. 54.
Mature mittere. Cic. 15. Fam. 1, Hoc autem tempore res sese sic habet, ut nisi exercitum tantum, quantum ad maximum bellum mittere soletis, mature in has provincias miseritis, &c.
Redeat mature, repetatque relicta. Hor. 1. Epist. 7. 97.
Venit ipse mature. Cic. 3. Off. 59.
Mature extollere aliquem ad summum imperium per omnes honorum gradus. Cic. 1. in Catil. 28.
Compar. Cic. 4. Acad. 9. Quo quidem & maturius venimus, quod erat constitutum, &c. Et 5. Verr. 60. Eo celerius de isto transigamus, quo maturius ad Apronium veniamus. Et Liv. 6. 23. Patere te vinci consilio, ut maturius bello vincas.
Superl. cui Tardissime opponitur. Cic. pro Cæcin. 7. Nam ut quæque res est turpissima, sic maxime & maturissime judicanda est; at ea, in qua existimationis periculum est, tardissime judicatur.
Dicitur etiam Maturrime, per contractionem, quemadmodum Celerrime. Cæs. 1. Bell. Gall. 33. Quibus rebus quam maturrime occurrendum putabat.

MATURĬTAS, ātis. f. [ὡραιότης, ὥρα] Tempus maturum. Cic. 2 de Nat. Deor. 119. Sol mundum omnem sua luce compleat, ab eoque luna illuminata graviditates & partus afferat, maturitatesque gignendi. Maturitas frugum. Idem 1. Tusc. 68.
Ingenium celeriter maturitatem assecutum. Cic. 2. de Orat. 88. Non potest in eo esse succus diuturnus, quod nimis celeriter est maturitatem assecutum.
Festinata maturitas occidit celerius, Quintil. in procem. lib. 6.
Firma lactis maturitas. Columel. lib. 7. cap. 9.
Inchoata maturitas. V. INCHOO.
Animadvertendi maturitas, Facultas idonea. Cic. 9. Fam. 14. Ut res ipsa maturitatem tibi animadvertendi omnium consensu daret.
Ætatis. Cic. 6. Fam. 18. Etsi abest maturitas ætatis: jam tamen personare aures ejus hujusmodi vocibus non est inutile.
Dicendi. Cic. de Clar. Orat. 161. Quod idcirco posui, ut dicendi Latine prima maturitas, in qua ætate exstitisset, posset notari.
Orationis. Cic, de Clar. Orat. 8. Quumque ipsa oratio jam nostra canesceret, haberetque suam quandam maturitatem, &c.
Sceleris. Cic. 1. in Catil. 31. Nescio quo pacto omnium scelerum, ac veteris furoris & audaciæ maturitas, in nostri Consulatus tempus erupit.
Senectutis. Cic. de Senect. 33. Ut enim infirmitas est puerorum, & ferocitas juvenum, & gravitas jam constantis ætatis: sic senectutis maturitas, naturale quiddam habet, quod suo tempore percipi debeat.
Virtutis. Cic. pro Cœl. 76. Quæ studia in his jam ætatibus nostris contractiora esse debent; in adolescentia, tanquam in herbis, significant quæ virtutis maturitas, & quantæ fruges industriæ sint futuræ.
Nondum est maturitas illud faciendi, i. e. Nondum est tempus maturum. Cic. 1. Att. 17. Inducendi Senatusconsulti maturitas nondum est.
Assequi maturitatem. V. ASSEQUOR.
Capere maturitatem. V. CAPIO.

MATŪRO. [πεπαίνω, πέπτω] āre. Accelerare, ita ut adhibeatur industriæ celeritas, & diligentiæ tarditas; ex quibus duobus contrariis fit maturitas, ut neque aliquid citius, neque serius fiat.
Maturare aliquid sole. Plin. libt 15. cap. 7. Alii foliorum mollissima decoquunt in oleo, & exprimunt; alii dejecta ea in oleum prius, sole maturant.
Olivas muria. Pallad. in Novembri, cap. 22. Electas olivas muria maturabis. *Tu feras meurir en saulmure.* Quidam legunt Macerabis, sed inepte. Sic enim loquitur Columel. lib. 12. cap. 47. Quum muria dura Pausea alba maturuerit, omne jus defundatur. Muria dura, duo sunt ablativi.
Ova. Plin. lib. 9. cap. 57.
Pomum. Plin. lib. 16. cap. 25. Floret prima omnium amygdala mense Januario, Martio vero pomum maturat.
Uvas. ut, Tibul. lib. 1. 4. 19.
Annus in apricis maturat collibus uvas.
Maturat arbor, Subaudi Fructum. Plin. lib. 16. cap. 25. Serotino quædam germinatu florent, maturantque celeriter, sicuti morus.
Dicimus (ut ex præcedentibus, & sequentibus exemplis est manifestum) Maturare, absolute; & Maturare rem aliquam. Cic. ad Brut. 10. Quod ut faceres, idque maturares, magnopere desiderabat Resp.
Cœpta maturare. Liv. 24. 13.
Fugam. Virg. 1. Æn. 141.
Mortem alicui. Cic. pro Cluent. 171. Huic mortem maturabat inimicus, quod illi unum in malis perfugium erat calamitatis. Et Cels. 7. 26. In vesica vero non tuto vel hi conquiruntur vel attrahuntur, quoniam ubi illam convulnerarunt, ex distentione nervorum mortem maturant.
Maturare, Perficere. Quintil. in Epist. ad Tryphonem, Nam ipse eos nondum opinabar satis maturavisse. Quidam legunt Maturuisse; idque rectius, nempe a verbo Maturesco.
Maturare cum infin. ut, Maturare proficisci, i. e. Mature proficisci. & Maturare facere funus. Liv. 2. 38. Te exspecto & oro ut matures venire. Cic. 4. Att 1. Ter. Heaut. 3. 1. 87.
— quod sensisti illos me incipere fallere,
Id ut maturent facere. Sallust. Catil. cap. 36. Antonius Catilinam cum exercitu persequi maturet.
Maturare in. Pontanus (haud scio quo exemplo) de Bello Neap. lib. 1. In Apuliam maturavit. H. St.
Multa de hoc verbo Gell. 10. 11.

MATŪROR, pass. Idem quod Maturesco infra. Plin. 15. 18. Novissima sub hieme maturatur chelidonia.

MATURĀTUS. a, um. Partic. [πεπανθεὶς, πεπαινόμενος] Maturum factum. Cic. de Senect. 53. Primo est peracerba gustatu; deinde maturata dulcescit.
Maturatum negotium, Acceleratum, aut perfectum. Et apud Plin. Maturata concoctio, Perfecta. [Immo, Concoctione maturata, vel potius, ut legendum arbitror Concoctioni. i. e. Ad concoctionem. Locus est lib. 11. Segm. 79. Negotium quoque Maturum puto, non Maturatum dicendum, ut Res matura Liv. 2. 45.
Maturato, ablativus junctus cum hac dictione Opus; ut, Maturato est opus, h. e. Celeritate & diligentia. Liv. 24. Idem 1. 58. Ut cum singulis fidelibus amicis veniant; ita facto, maturatoque opus esse; rem atrocem incidisse.

Maturate, Adv. [ἐπειγομένως] Festinanter. Liv. 32. 16. Jussis ceteris, quantum maxime possent maturate sequi. [An Maturato? Maturate properare. Plaut. Pseud. 4. 7. 58.

Maturatio, ōnis. f. [ἔπειξις] Auctor ad Heren. lib. 3. 3. Dolus consumitur in pecuniam, pollicitationes, dissimulationes, maturationes, mentiones, & ceteras res.

Maturesco, [πεπαίνω, ὑποπεπαίνω] ĕre. Maturum fieri; a Matureo derivatur. [Non necessario.] Plin. lib. 11. cap. 11. pr. Quum mella cœperunt maturescere, abigunt eos. Scil. Fucos. V. Columel. lib. 3. ad fin. Cæs. 6. Bell. Gall. 28. Ipse, quum maturescere frumenta inciperent, ad bellum Ambiorigis profectus.
Lucus maturuit pleno anno. Ovid. 11. Met. 191.
Annis nubilibus maturuit puella. Ovid. 14. Met. 336.
Partus maturescunt septem nonnunquam, aut, ut plerumque, novem lunæ cursibus. Cic. 2 de Nat. Deor. 69.
Libros nondum opinabar satis maturuisse. Quintil. in Epist ad Tryphonem, h. e. Satis castigatos & recognitos ut emitterentur, sicut virgo matura viro emittitur.
Vites maturescunt. Plin. lib. 16. cap. 25.
In semen maturescere. Plin. lib. 18. cap. 16.

Maturescens, entis. Partic. [πεπαίνων] Plin. lib. 21. cap. 3. Malus Assyria omnibus horis pomifera est, aliis cadentibus, aliis maturescentibus, aliis subnascentibus.

Mātūta, æ. f. [Λευκοθέα] seu, addito epitheto, Mater Matuta, Aurora a nostris dicitur, quæ a Græcis Λευκοθέα. Cic. 1. Tusc. 28. Quid Ino Cadmi filia? nonne Leucothea nominata a Græcis, Matuta habetur a nostris? Adde eundem 3. de Nat. Deor. 48. & Ovid 6. Fast. 545. Templi ejus meminit Liv. 6. 33. Dicta est quod matutino tempori præsit. vel a Mano i. e. Claro, ut Nonio 1. 337. vel Bono, ut Festo placet. Fabulam de Ino in Matutam versa refert Serv. in 5. Æn. 241. V. ino.

Mātūtīnus, a, um. Adj. [πρωϊνός, ἑωθινός] ut, Tempus matutinum pro Mane. Cic. 1. Att. 15. Itaque quum bene completa domus est tempore matutino, &c.
Alites matutini. Propert. lib. 1. 16. 46.
Cliens, Mane salutatum cursans. Martial. lib. 12. 69.
Dies. Plin. lib. 8. cap. 32. ad fin.
Frigora. Hor. 2. Serm. 6. 45.
Horæ. Apud Plin. 28. 6. extr.
Pastus. Plin. lib. 12. cap. 17.
Pruina. Propert. lib. 2. 9. 41.
Radiis juga subdita matutinis. Ovid. 1. Met. 62.
Salutatio. Cic ad Brut. 4.
Tempora. Ovid. 3. Met. 581. & Cic. 7. Fam. 1.
Umbræ. Plin. lib. 16. cap. 13.
Matutinis omnibus, pro Quolibet mane. Plin. lib. 10. cap. 43.
Matutino, pro Mane; & subauditur Tempore. Plin. lib. 7. cap. 53. Nullis evidentibus causis obiere, dum calciantur matutino, duo Cæsares. Quintil. lib. 12. cap. 8. Pridie ad se venire litigatorem, aut eodem matutino jubent.
Mututinus homo. Virg. 8. Æn. 465.

> Nec minus Æneas se matutinus agebat.

Ubi Servius; Rem temporis, ad personam transtulit.
Matutinus, Epitheton Jani, quod ab eo diei & anni principium ducatur. Hor. 2. Serm. 6. 20.

> Matutine pater, seu Jane libentius audis.

Ubi Schol. Vet. Janum, inquit, invocat, quod temporum sit Deus & præsit rebus inci- piendis, quas matutino tempore recte incipere solemus, sive in urbe, sive ruri. Alibi tamen hoc Jani epitheton non memini legere, nec habet Macrob. lib. 1. Sat. cap. 9. ubi de Jani nominibus.

M A V

Mavelim, Mavellem. Mavolo. V. malo, mavis.

Maumet, Mahumed, sive Magmed, (utroque enim modo dicitur) Is qui magnam Orientis partem religione perversa implicuit, uti proditum est, morbo comitiali fuit obnoxius. Id quum animadvertisset uxor, & eo nomine plurimum indignaretur, ac rogaret subinde quid esset: Desine (inquit) mirari, morbus abest: sed quum adventantis numinis vim pati nequeam, mente collabor, ac stupent membra. Communis est hæc prophetarum affectio, quorum me esse unum, scias velim. Hac fraude delinita mulier; quem odisse cœperat eventus atrocitate, commenti versutia, ut divinum suspicere virum coacta est, quæ illuc denique prorupit fraus, ut illum moriens ex asse hæredem institueret. Quæ res potentiæ, quam mox adeptus est amplissimam, exordia præbuisse narratur. Cælius.

Mavors, V. mars.

Mavorte, & Mavortes, is. m. & Mavortium, seu Mafortium, i. n. Genus vestis muliebris, quæ & Ricinium dicitur. V. Serv. ad Virg. 1. Æn. 286. & Isidor. 19. 25. Non. 14. 33. Lex. Pitisc. in Mafortium.

Maurella, æ. f. Herba, de qua Macer. 2. 34.

Maurĭtānia, [Μαυριτανία, Μαυρουσία] Africæ regio extrema, versus Gaditanum fretum, & Occidentalem Oceanum. In ea Antæus gigas regnasse dicitur, ab Hercule victus. Est autem duplex, Cæsariensis a Cæsarea, & Tingitana a civitate Tingi. Dictaque est Mauritania, a μαῦρον, quod est nigrum; quod nigros habeat colonos. Gignit simias, dracones, struthiones, & elephantos.
Rex Mauritaniæ. Cic. pro Sull. 56.

Mauri, [Μαῦροι, Μαυρούσιοι] Populi qui Mauritaniam regionem incolunt. Eos fuisse Indos, & Hercule duce cum innumera aliarum gentium multitudine, in hæc loca pervenisse multi crediderunt, ut Strabo lib. ult. scribit Sallust. certe in Jugurthino cap. 18. Mauros & Numidas, reliquosque, qui maritimam Africam cultiorem reddiderunt, Medos, Armenios, Persas, & Phœnices fuisse indicat. Hi Romanis, bellis Punicis, maxime autem rebus contra Jugurtham gestis innotuerunt. V. Strab. lib. ult.
Incocti corpora Mauri. Sil. lib. 17. 633.
Leves. Claud. de 3. Conf. Hon. 54.
Occidui. Lucan. lib. 3. 294.
Terrificus nigris prorumpit Maurus in armis. Sil. lib. 7. 682.

Maurus, a, um. Adj. [Μαῦρος] pro Mauritanus, sive Mauritanicus. ut, Mauri jaculi. Hor. 1. Carm. 22. 2.
Unda Maura, i. e. Mauritanica. Hor. 2. Carm. 6. 3.

> — ubi Maura semper Æstuat unda.

Maurĭcus, a, um. Adj. Martial. 5. 29.

Maurice, Adv. [Μαυρικῶς] Gell. lib. 2. cap. 25.

Maurūsius, a, um. Adj. [Μαυρούσιος] Idem. ut, Arundo Maurusia. Sil. lib. 10. 400.

> At multa thorax perfossus cuspide; & hærens
> Loricæ interdum Maurusia pendet arundo.

i. e. Telum ab hoste Mauro immissum.
Gens. Virg. 4. Æn. 206.
Præda. Sil. lib. 16. 554.
Tellus. Claud. 2. Conf. Stilich. 278.

Maurusiăcus, a, um. Adj. Idem, quod Maurusius. Martial. 12. 67.

> Gemmantes prima fulgent testudine lecti
> Et Maurusiaci pondera rara citri.

Mausōlus, i. m. [Μαύσωλος] dictio trisyllaba; fuit, inquit Gellius, ut Marcus Cicero ait, Rex terræ Cariæ: ut quidam Græcarum historiarum scriptores dicunt, Præfectus provinciæ Græcæ, quem σατράπην Græci vocant. Is Mausolus, ubi fato perfunctus est, & inter lamenta & manus uxoris funere magnifico sepultus est, Artemisia luctu atque desiderio mariti flagrans, ossa, cineremque ejus mista odoribus, contusaque in pulveris faciem, aquæ indidit, ebibitque: multaque alia violenti amoris indicia fecisse dicitur. Molita quoque est ingenti impetu operis, conservandæ mariti memoriæ causa sepulchrum illud memoratissimum, dignatumque memorari inter septem omnium terrarum spectacula. Hactenus Gell. lib. 10. cap. 18.

Mausolēum, i. n. [Μαυσωλεῖον] tetrasyllabum. Monumentum Mausoli regis Cariæ, de quo V. in dict. præced. Adde Vitruv. lib. 1. cap. 8. Plin. lib. 36. cap. 5. & Herodotum lib. 7. Hoc sepulchrum attollebatur in altitudinem vigintiquinque cubitis, cingebatur columnis triginta & sex. Ab hoc sepulchro, Omnia pretiosa sepulchra Mausolea dicuntur. Unde Suet. in August. cap. 100. Sepulchrum Cæsarum appellavit Mauseolum, quod exstruxit Augustus. Idem in Caligula cap. 15. Duobus ferculis mausoleo intulit. Flor. 4. 11. extr. Quod ubi desperavit a Principe (Cleopatra) servarique se triumpho vidit, incautiorem nacta custodiam in Mausoleum se, sepulchra regum sic vocant, recipit. Martial. lib. Spectac. 1.

> Aere nec vacuo pendentia Mausolea
> Laudibus immodicis Cares in astra ferant.

Mausolēus, a, um. Adj. [Μαυσώλειος] Propert. 3. 1. 59.

> Nec Mausolei dives fortuna sepulchri.

Mausoli, [Μαυσωλοί] dicti sunt Cares, Asiæ populi, a Mausolo rege, Artemisiæ viro. Steph.

Mausos, [Μαυσός] Agri Corinthii vicus est Stephano.

M A X

Maxies, [Μάξυες] Africæ populi, a Trojanis (ut ipsi gloriantur) orti, qui dextram partem capitis comatam gestant, sinistram radunt, & corpus minio tingunt. Auctor Herodot. lib. 4.

Maxilla, æ. f. [παρειά] diminutivum a Mala, ut putavit Priscianus lib. 3. cap. de Diminutivo. Verum Mala a Maxilla fit per detractionem litteræ mediæ, auctore Cic. in Orat. 153. Quomodo (inquit) vester Axilla, Ala factus est, nisi fuga litteræ vastioris? quam litteram etiam e maxillis, e taxillis, & vexillo, & paxillo consuetudo elegans Latini sermonis evellit. V. axilla. [Significationem quidem Maxilla diminutivi non habet. At habent alia ejusdem formæ. Itaque pro sententia Oratoris Romani pugnare nolim.
Maxilla, In qua fixi sunt dentes; quamvis etiam de parte exteriore quandoque dicatur, quæ barbam emittit. Pers. 4. Sat. 36. pro Pectine dentato posuit,

> Tu, quum maxillis balanatum gausape pectas,
> Inguinibus quare detonsus gurgulio exstat?

[Forte Detonsis. Ceterum expositio falsa est. Nam versu priore grandiusculæ barbæ periphrasis est, quæ pecti possit, ut optime explicuit Nebrissensis, quem V.
Ordo maxillarum. Plin. lib. 11. cap. 37.
Thesaurus maxillarum. V. thesaurus.

Maxillāris, e. Adj. [παρειαῖος, γομφίος] Quod ad maxillam pertinet. ut, Dens maxillaris, qui & Molaris dicitur. Plin. lib. 23. Maxillaresque ita sanari dentes præcipue putant.

Maxime, Adv. superl. a Magis, V. magis.

Maxĭmīnus, i. m. [Μαξιμῖνος] Thrax genere, ut in nummis vocatur, C. Julius Verus Maximinus, in pueritia pastor, per honorum militarium gradus promotus, corporis proceritate & viribus, & militarium operum peritia, Alexandro Severo commendatus, ab eodemque tironibus præfectus, ab his, occiso Alexandro, Imperator & Augustus salutatus est. A senatu tamen, ob sævitiam & ignobilitatem generis contemptus & hostis judicatus, in obsidione Aquilejæ a suis militibus anno v. imp. una cum Maximo filio, jam Cæsaris & Germanici cognomine decorato, occisus est. Tantæ voracitatis, & bibendi adeo avidus fuisse memoratur, ut sæpe illum opera diurna vini amphoram capitolinam perficcasse scribat Cordus, & carnis vorasse libras quadraginta vel sexaginta quoque. V. Herodian. lib. 6. Capitol. in vita utriusque, Eutrop. lib. 9. pr. & Victor uterque.

Maximopere, Maximus. V. magnus.

Maxyes, V. maxies.

M A Z

Māza, [μᾶζα] quæ & Massa dicitur, solet ex farina, oleo & aqua confici, aut etiam ex lacte, secundum Suidam. V. dictionaria Græca.

Māzăca, [Μάζακα] Civitas est Cappadociæ, teste Plin. lib. 6. cap. & segm. 3. Sub monte Argæo, Mazacam, quæ nunc Cæsarea nominatur. Inde, Mazacæ populi, eidem lib. 6. cap. 7. Eusebius in Chronicis num. 2036. Tiberius multos reges ad se per blanditias evocatos nunquam remisit, in quibus & Archelaum Cappadocem, cujus regno in provinciam verso, Mazacam, nobilissimam civitatem, Cæsaream appellari jussit. Ubi Scalig. V. Hinc

Mazacēnus, a, um. [Μαζακηνός] Adj. gentile, & Mazax, ăcis. [Μάζαξ] Suet. in Neron. cap. 30. Turba Mazacum. [Hoc gentile agnoscit

fcit Steph. quum inquit, λέγεται κ), Ἀπὸ Μαζάκων. Nifi Mazacas Libyæ intelligit, qui ab ipfo Μάζυες vocantur. Salmafius tamen Mazicum, vel Mazucum legendum contendit, V. mox MAZAX.

MAZÆUM, [Μαζαῖον] Bithyniæ oppidum, tefte Stephano in dictione Ἀμαζόνιον.

MAZÆI, [Μαζαῖοι] Pannoniæ populi funt, apud Strab. lib. 7.

MAZARES, [Μαζάρης] ex Medorum Satrapis fuit, qui Prienenfes in Cyri ditionem redegit. V. Herod. lib. 1.

MAZĂRA, V. MATARA.

MĀZAX, ăcis. m. [Μάζαξ] Africæ populus, qui in torquendis miffilibus non eft inferior Medis. Beroaldus in illud Lucan. lib. 4. 681.

— æquaturufque fagittas
Medorum, tremulum quum torfit miffile Mazax.

Dicebantur & Mazaces equites, qui in comitatu nobilium erant fere ex Africa. Suet. In vita Neronis cap. 30. extr. Phalerata cum Mazacum turba atque curforum. Quin & Nemefianus Cyneg. 261. equos Mazacas laudat, qui ex interiore Africa erant.

Quemque coloratus Mazax deferta per arva
Pavit, &c.

[Immo non Equos, fed Equifones. V. not. Ulit. in loc. & in Suet. Torr. Cafaub. Salmaf. Cellar. Geogr. Ant. 4. 6. 47. & quæ fupra in MAZACA.

MAZERAS, Fluvius in ora maris Hyrcani. V. Plin. lib. 6. cap. 16.

MĂZŌNŎMUM, i. n. [μαζόνομον] Græca dictio, qua Lanx grandior fignificatur, ut ait Acron, quo cibi feruntur in convivia. Hor. 2. Serm. 12. 86.

Mazonomo pueri magno difcerpta ferentes
Membra gruis.

Varr. 3. de R. R. cap. 4. Ut in eodem tecto ornithonis inclufum triclinium haberet, ubi delicate cœnitaret, & alios videret in mazonomo pofitos coctos, alios volitare circa feneftras captos.

M E

ME. Mecum, Meus, Menfis. MED. Medicus, Medius. MEN. Menenia. MENS. Menfa, Menfis. MER. Mercator, Mercurius, Mercurialis. MER. S. Mercurio facrum. MER. AN. XXXVIIII. Meruit annis 39. MES. Menfes, Menfis. MET. Metius. MEVAN. NAT. Mevania natus.

ME, accufativus, & ablativus, [ἐμὲ] ab Ego, mei.

Me, pro Mihi, inquit Feftus, dicebant antiqui; ut Ennius, quum ait lib. 2.

Si quid me fuerit humanitus, ut teneatis, &c.

conf. Plaut. Moft. 5. 2. 44; 1. 3. 65. & Aul. 4. 10. 46. & Parei Lex. Crit. p. 724.

MEAPTE, ablativus cum fyllabica adjectione; Mea propria, five Mea ipfius. Ter. Heaut. 4. 3. 8.

Atque ita me di ament, ut ego nunc non tam meapte caufa
Lætor, quam illius.

conf. Plaut. Pœn. 1. 3. 37. & Moft. 1. 2. 77.

MEABILIS, MEATUS. V. MEO.

MEARUS, Fluvius eft Hifpaniæ in ora Afturum, ut eft apud Pomponium Melam lib. 3. cap. 1.

M E C

MĒCĂPHRŎDĪTON, [μηκαφρόδιτον] Species eft papaveris, fpumeum habens femen; unde etiam a Diofcoride μήκων ἀφρώδης, hoc eft fpumeum papaver appellatur.

MECASTOR, Jurandi adverbium. Feftus, Mecaftor & Mehercules, jusjurandum erat; quafi diceretur, ita me Caftor, ita me Hercules; ut fubaudiatur juvet. Ter. Hec. 1. 2. 8.

Philotis, falve multum. P. o falve, Parmeno.
SY. Salve mecaftor Parmeno. P. & tu edepol Syra.

Ubi Donatus, Olim falutantes addebant jusjurandum, ut hoc fedulo facere viderentur. ME, aut adjectio eft, & abundat; aut pofitum eft pro μὰ fyllaba, ut Græci μὰ τὸν Ἀπόλλωνα dicunt.

Mecaftor, Jusjurandum erat feminarum proprium, ficut viri per Herculem dejerabant. Edepol autem, quod eft per Pollucem jurare, viro & feminæ commune eft. Rationem vide apud Gell. lib. 11. cap. 6.

MĒCHĀNĬCUS, i. m. [μηχανικὸς] Faber, opifex eorum operum, quæ ingenio fimul ac manibus fiunt. Ἀπὸ τῆς μηχανῆς, quod inventionem fignificat. V. MACHINA. Sueton. in Vefp. Auguft. cap. 18. Mechanico quoque grandes columnas exigua impenfa perducturum in Capitolium pollicenti, præmium pro commento non mediocre obtulit.

MECHANICUS, a, um. Adj. [μηχανικὸς] ut, Ars mechanica, i. e. Fabrilis. Firmic. lib. 6. cap. 31. Hæc genitura divinum facit artis mechanicæ repertorem. Paulo poft, Hic eft Syracufanus Archimedes, qui Romanos exercitus mechanicis artibus fæpe proftravit. Adde Gell. 10. 12.

MECHANICE, es. f. Ars mechanica. V. Voff. de Scient. Mathemat. p. 264.

MECHANICŌS, Adv. Græcum [μηχανικῶς] Vitruv. 10. 1. Sunt alia quæ mechanicôs, alia quæ organicôs moventur.

MECHANĒMA, ătis. n. [μηχάνημα] Artificium, commentum. Sidon. 1. 9. Deus bone quæ ille digitis mechanemata facit.

MECŒNAS, V. MÆCENAS.

MĒCŌNĒ, [Μηκώνη] Civitas in Sicyone, in qua honores diftribuerunt dii, quod fignificat Hefiodus in Theog. 535. quum ait,

Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ.

Sed & Callimachus Meconem appellat μακάρων ἕδραν, id eft beatorum fedem. Meminit hujus Cæl. lib. 12. cap. 12. V. & Strab. lib. 8.

MĒCON, ōnis. f. [μήκων] Papaver. V. Plin. 20. 19. & 27. 12. Apul. de Herb. 53. 91.

MĒCŌNIS, ĭdis. f. [μηκωνὶς] Lactucæ atræ genus, a fimilitudine quadam ad meconium, i. e. papaveris fuccum. Plin. lib. 19. cap. 8. Eft etiamnum alia diftinctio atræ, quæ meconis vocatur, a copia lactis foporiferi, quanquam omnes fomnum parere creduntur. Apud antiquos Italiæ hoc folum genus earum fuit, & ideo lactucæ nomen adeptæ. Idem lib. 20. cap. 7. fub finem, Et amara lactenfque, quam meconidem vocavimus.

MĒCŌNĪTES, [μηκωνίτης] Gemma eft papaveris fimilitudinem exprimens, de qua Plin. lib 37. cap. 10.

MĒCŌNIUM, i. n. [μηκώνιον] Papaveris fuccus, opio ignavior. Plin. 20. 18; 25. 12. & 13; 28. 8; 32. 3.

MĒCUM, [μετ' ἐμοῦ] i. e. Cum me. Cic. in Orat. 154. Ex eo eft Mecum,

& Tecum, non Cum me, & Cum te, ut effet fimile illis Vobifcum atque Nobifcum. Plaut. Cift. 3. 15.

— nihil mecum tibi,
Mortuus tibi fum; hanc ut habeo, certum eft non amittere.

Indignabar mecum. Virg. 2. Æn. 93.

Mecum cogito. Vide ANIMUS. Statutum & deliberatum cum animo. H. St.

Mecum fimul. Cic. 3. Att. 8. Atque utinam jam ante vidiffes, neque totum animum tuum mærori mecum fimul dediffes.

Mecum una. Ter. Hec. 1. 2. 56. Ut colloqui mecum una poffit.

Mecum una fimul. Ter. Heaut. 5. 1. 34.

Clinia hæc fieri videbat? M. quidni? mecum una fimul.

Mecum haud fentit. Ter. And. 2. 1. 26.

Sponfam tuam amat. P. næ ifte haud mecum fentit.

Mecum, Intra me, vel apud me. Ter. Hec. 1. 2. 32.

Ita me di bene ament, haud propterea te rogo,
Ut hoc proferam: fed ut tacita mecum gaudeam.

Mecum, Apud me, & Secum, Apud fe. Vide APUD. H. St.

MĒCYBERNA, [Μηκύβερνα] Macedoniæ oppidum; &

MECYBERNÆUS, a, um. Adj. [Μηκυβερναῖος] ut Mecybernæus Sinus, eidem oppido adjacens. V. Plin. lib. 4. cap. 10.

M E D

MEDDIX, Summi magiftratus nomen erat apud Ofcos. Ennius.

Summus ibi capitur Meddix, occiditur alter.

V. MEDIXTUTICUS.

MĒDĒA, [Μήδεια] Filia Æetæ regis Colchorum, ex Idyia conjuge, ut vult Cic. 3. de Nat. Deor. 48. quæ Iafonem ex Theffalia cum Argonautis profectum amavit. Cui quum juraffet ille eam fe nunquam relicturum, adjumento ei fuit, ut vellus aureum acquireret, & pervigilem draconem occideret. Quum igitur cum Iafone clam abiret, & pater eam perfequeretur, ut illum retardaret, fratrem fuum parvulum nomine Ægialeum, vel vel Abfyrtum, quem fecum habebat, occidit, & ejus corpus membratim difcerpfit. (V. Cic. l. c. & pro Lege Manil. 22.) Quumque jam multis annis cum Iafone vixiffet in Græcia, & aliquot filios ex illo fufcepiffet, Iafon eam repudiavit, & Glaucam, five Creufam, ut alii vocant, Creontis regis filiam duxit. Medea repudiata filios Iafonis occidit, & regia incenfa, Glaucam & Creontem exuffit: Iafon vero feipfum interfecit. Poftea Medea facta eft uxor Ægei regis Athenienfis. Deinde in Afiam refugit, ubi ex rege Medum filium fufcepit, a quo Media provincia appellata eft. V. Steph. in Μηδία, Juftin. lib. 42. 2. & 3. Fuit autem Medea venefica, & incantatrix infignis. Vocatur Æetias a nomine patris, & Colchis a regione patria. V. Ovid. 7. Met. fab. 1. & 12. Epift. Senec. Medea, Solin. cap. 8.

Barbaræ Medeæ venena. Hor. Epod. 5. 61.

MEDEIS, ĭdis. patronymicum f. pro poffeffivo. Ovid. 2. de Arte Am. 101.

Non facient ut vincat amor, Medeides herbæ, &c.

Medeides herbæ, h. e. Veneficæ, quibus utebatur Medea.

MEDEA, æ. f. Gemma nigra. Plin. 37. 10.

MEDELA, V. MEDEOR.

MĒDEON, [Μεδεὼν] Duorum vicorum nomen eft apud Strabonem, lib. 9. quorum alterum in Phocide collocat ad finum Criffæum; alterum in Bœotia, non procul ab Onchefto.

MEDERGA, [πρὸς ἐμὲ] pro Erga me; interpofitum eft D, propter hiatum vocalium. Plaut. Epid. 3. 3. 9.

Ego me excruciare animi, quafi quid filius
Meus deliquiffet mederga, &c.

MĔDEOR, [ἀκέω, ἰάομαι, ἀλθαίνω, φαρμακεύομαι] ēri. dep. a Medius deducit Perottus, quod mediis quibufdam, hoc eft temperatis rebus hoc fieri oporteat. Eft autem Mederi, Auxilium malo afferre. Plin. lib. 12. cap. 3. Malus Affyria, quam alii vocant Medicam, venenis medetur.

Mederi, cum accufativo. Ter. Phorm. 5. 4. 2.

Quam fcitum eft ejufmodi parare in animo cupiditates,
Quas, quum res adverfæ fint, paulo mederi poffis.

Et Cic. 1. Q. frat. 1. 24. Mederi incommoda hominum. [Immo Incommodis, ut in libris emendatis legitur. An apud Ter. Queis? V. not. Bentl.

Mederi contra ferpentium ictus. Plin. lib. 9. cap. 31.

Mederi erroribus. Plin. in Panegyr. cap. 46. extr. qua conftructione potiffimum gaudet. Cic. 16. Fam. 10. Cui quum cuperem mederi, & ut arbitror, poffem, cupiditates certorum hominum impedimento mihi fuerunt. Et 12. Fam. 10. Sunt permulta, quibus erit medendum.

Amori. Ovid. 9. Met. 652.

Capiti. Cic. pro Rofc. Amer. 128. Intelligo me errare, qui cum capiti mederi debeam, reduviam curem.

Inopiæ. Cæf. 5. Bell. Gall. 24. Ad hunc modum diftributis legionibus, facillime inopiæ frumentariæ fefe mederi poffe exiftimavit.

Labori alicujus. Ovid. 7. Met. 837.

Morbo. Cic. 2. de Orat. 186.

Reip. pro Opem ferre. Cic. pro Sext. 31. Ut afflictæ & perditæ Reip. quantum poffet, mederetur. Ibid. 135. Ii medentur Reip. qui exfecant peftem aliquam, tanquam ftrumam civitatis.

Religioni. Cic. 6. Verr. 114. Medemini religioni fociorum, confervate veftram auctoritatem.

Timori alicujus. Ovid. 9. Met. 774.

Vulneribus. Cic. 3. Tufc. 54. Et 2. de Orat. 186.

Medendi, do, dum. Virg. 12. Æn. 46.

— exfuperat magis, ægrefcitque medendo.

Ubi Servius; Medendo, Dum ei medetur: nam gerundi modus eft a paffiva fignificatione. [i. e. Inter medendum.

Ars medendi. Ovid. 2. de Arte Am. 735.

Utilis medendi radix. Ovid. 5. Epift. 147.

Sumitur etiam paffive. ut, Medendæ valetudini, nullam divinam humanamque opem non adhibuit. Sueton. in Tit. cap. 8. [Nifi forte Medendi legendum.

MEDENS, entis. Partic. ut, Medentes manus. Apul. de Philof. mor. p. 21. Verba medentia. Stat. 2. Silv. 1. 5.

Subftantive, Medicus. Plin. Paneg. Traj. cap. 22. Te parvuli nofcere, oftentare juvenes, mirari fenes, ægri quoque, neglecto medentium imperio, ad confpectum tui, quafi ad falutem fanitatemque prorepere.

Artes medentum. Ovid. 15. Met. 629. Adde Lucret. 1. 834.

MEDĒLA, æ. f. [ἄκος, φάρμακον] Auxilium. Julius Firmicus lib. 4. cap. 2. Tales decernit ægritudines, quibus curandi gratia, medela cauteriorum adustionibus conferatur. Gell. lib. 17. cap. 16. Ipsum autem regem assiduo talium medelarum usu a clandestinis epularum insidiis cavisse. De Mithridate loquitur, & ejus antidoto. Idem lib. 20. cap. 1. Non enim profecto ignoras legum opportunitates, & medelas, pro temporum moribus, & pro rerum publicarum generibus, ac pro utilitatum præsentium rationibus, proque vitiorum, quibus medendum est, fervoribus, mutari atque flecti. Quintil. Declamat. 13. Nobis habere medelam non liceat, vobis liceat habere venena?

Medelæ animorum & corporum. Gell. lib. 4. cap. 13. Tanta prorsus est affinitas corporibus hominum mentibusque, & propterea quoque vitiis aut medelis animorum & corporum.

Facere medelam. Gell. lib. 12. cap. 5. Quum Taurus & medicos arcessisset, collocutusque de facienda medela esset, &c.

MEDĬCUS, a, um. Adj. [ἰατρικός] Quod est medici, vel Quod ad medendum accommodatum est. Virg. 3. Georg. 455.

Dum medicas adhibere manus ad vulnera pastor
Abnegat.

Ars. Tibull. lib. 2. 3. 14.

Ope medica juvare aliquem. Ovid. 2. Amor. 9. 8.

Usus. Plin. lib. 22. cap. 8.

MEDĬCUS, i. m. [ἰατρός, ἰατήρ, ἀκέστης, ἰατροτέχνης] Qui medendi artem profitetur. Cic. pro Cluent. 57. Jam hoc quoque prope iniquissime comparatum est, quod in morbis corporis, ut quisque est difficillimus, ita medicus nobilissimus atque optimus quæritur; in periculis capitis, ut quæque causa difficillima est, ita deterrimus, obscurissimusque patronus adhibetur.

Medicus, a Medicina dictus. Varr. de L. L. lib. 4. 18. pr. Artificibus maxima caussa ab arte, id est ab arte medicina ut sit medicus, a sutrina, sutor; non a medendo ac suendo, quæ omnino ultima. [Immo, quicquid Varroni videtur, a Verbo est nomen verbale, non contra; ut a ἰάομαι, ἰατήρ & ἰατρός apud Græcos; & a Suendo profecto Sutor, ut a Tuendo Tutor, a Sarciendo Sartor &c. V. MEDICINA.

Cura solers medicorum. Ovid. 1. de Pont. 6. 35.

Celer atque fidelis medicus. Hor. 2. Serm. 3. 147.

Fidi medici. Hor. 1. Epist. 8. 9.

Securus. Cels. lib. 2. cap. 6.

Adducere medicum. Cic. 2. de Divin. 9. Et pro Cluent. 40.

Adhibere. Cic. de Fato, 29.

Cogere medicos. Cic. 4. Fam. 12.

Convocare. Catull. 39.

MEDICA, pro Obstetrice. Vet. Inscript. Gloss. Isidor. V. Bartholin. de Ritu puerper. Rhod. ad Scrib. Larg. p. 193.

MEDICĪNA, æ. f. [ἰατρική, ἰατρεία, φάρμακον, φαρμακεία, ἄκεσις] Ars medendi. Cic. 2. de Finib. 16. Quoniam ut medicina valetudinis, navigationis gubernatio, sic vivendi ars est prudentia. Cic. 1. Off. 151. Quibus autem artibus aut prudentia major inest, aut non mediocris utilitas quæritur, ut medicina, architectura.

Adulatio medicinæ. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Medicina deducta ab experimentis. Cels. in procem. lib. 1.

Excolere medicinam. Cels. procem. lib. 7.

Exercere. Cic. pro Cluent. 178.

Facere alicui. Cic. 14. Fam. 7. Ita sum levatus, ut mihi Deus aliquis medicinam fecisse videatur.

Facere medicinam morbo. Plaut. Cist. 1. 1. 76.

Factitare. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Fungi omni munere medicinæ. Ovid. Rem. Amor. 795.

Vates medicinæ. Plin. lib. 1. cap. 37. Descriptus ab Herophilo, medicinæ vate.

Rationalis medicina, Quæ rationibus nititur, non solum usu & experimentis. Cels. in procem. lib. 1. huic opponitur Empirice.

Temeraria. Cels. lib. 3. cap. 9. Neque ideo tamen non est temeraria ista medicina: quia plures, si protinus a principiis excepit, interemit. i. e. Contra artem, sine consilio & prudentia tentata. Temeritas & ratio, contraria.

Trunca medicina & debilis sine naturæ rerum cognitione. Cels. in præfat. lib. 1.

Medicina, pro Medela, seu Auxilio, [θεραπεία] ut

Requies & medicina curæ. Ovid. 4. Trist. 10. 118.

Somnus publica medicina curæ. Ovid. 1. de Pont. 2. 43.

Furoris. Virg. 10. Ecl. 60.

Mali. Propert. lib. 1. 5. 28.

Imbecillis. V. IMBECILLIS.

Adhibere medicinam Reip. Cic. pro Sext. 135. Et cohortari ausus est accusator in hac causa vos, Judices, ut aliquando effetis feveri, aliquando medicinam adhiberetis Reip. non ea est medicina, quum sanæ parti corporis scalpellum adhibetur atque integræ; carnificina est ista & crudelitas. Cic. 14. Fam. 7. & 16. Att. 15.

Admittere. V. ADMITTO.

Afferre. Cic. 2. in Catil. 17. Deinde singulis medicinam consilii, atque orationis meæ, si qua potero, afferam.

Parare. Ovid. Rem. Amor. 91.

Poscunt medicinam vulnera. Sil. lib. 11. 166.

Struere dolori. Stat. 5. Silv. 1. 16.

Medicinam, inquit Nonius 1. 75. dicimus & Venenum; tractum a Græcis, qui venenum φάρμακον appellant. Accius Phœnissis, Sterilem esse illius opera medicinam autumans.

Medicina, [ἰατρεῖον] Medici taberna. Quo nomine & Chirurgi & Pharmacopolæ officina comprehenditur, quum apud antiquos hæc munia divisa non fuerint. Hoc nomen in album Latinitatis acceptum est, & eo utitur Macrob. ἰατρεῖον Græce medicinam, hoc est medicorum officinam significat. Plaut. Amphit. 4. 1. 5.

In medicinis, in tonstrinis, apud omnes ædes sacras. Et Epid. 2. 2. 13. [V. Dousæ Expl. Plaut. 1. 3. extr. Varro, loco supra in MEDICUS allato, Adjective Medicinam artem dixisse videtur, nisi per Appositionem figura est.

MEDICINĀLIS, e. Adj. [ἰατρικός] Quod ad medicinam pertinet; ut, Herba medicinalis. Plin. lib. 32. cap. 10. Celsus in procemio lib. 1. non procul a fine, Vix ulla perpetua præcepta ars medicinalis recipit.

Medicinalis digitus dictus est Minimo proximus, ut ait Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 13. quoniam arteria quædam a corde nata pergit usque ad quartum digitum manus sinistræ. Ob quam causam novus nuptus huic digito, tanquam cordis vicario, suæ sponsæ imponit annulum.

MEDICŌSUS, a, um. Adj. ut Medicosæ fermentationes. Cæl. Aurel. Tard. 2. 1.

MEDĬBĬLIS, e. Adj. Medicabilis. Festus.

MEDĬCO, [φαρμακεύω] āre. Medicina curare, imbuere. Virg. 1. Georg. 193.

Semina vidi equidem multos medicare serentes. Plin. lib. 16. cap. 27. Ficus sola ex omnium arborum fetu maturitatis causa medicatur.

Capillos medicare. Ovid. 1. Amor. 14. 1.

MEDĬCOR, [ἰατρεύω] āri. dep. usitatius quam Medico, pro Mederi. Dativo aliquando jungitur. Ter. Andr. 5. 4. 42.

— egone hujus memoriam patiar meæ
Voluptati obstare, quum ego possim in hac re medicari mihi? Virg. 2. Georg. 135.

— senibus medicantur anhelis.

Accusativo. Plaut. Most. 2. 1. 40. Virg. 7. Æn. 756.

Sed non Dardaniæ medicari cuspidis ictum
Evaluit. Ubi Servius; Medicor illam rem, & illi rei.

Auferre dolorem medicando. Tibul. 3. 6. 3.

MEDICĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. [φαρμακώδης] Quod medicamentis admistis confectum est: ut, Medicatæ ficus. Plin. lib. 23. cap. 7.

Fruges. Virg. 6. Æn. 420.

Lana. Hor. 3. Carm. 5. 28. i. e. Tincta, infecta.

Papavera. Sil. lib. 10. 353.

Pocula. Martial. lib. 9. 95.

Sapor, vel odor. Plin. 8. Epist. 20.

Somnus. Ovid. 12. Epist. 107.

Vina medicata suffitione. Columel. lib. 1. cap. 6.

Tela veneno. Sil. lib. 7. 453.

Compar. Plin. 28 9. Et

Superl. Idem 28. 7. Res medicatissima.

MEDICĀTIO, ōnis. f. [φαρμακεία] Columel. lib. 2. cap. 10. Potest tamen etiam citra istam medicationem cineri mista commode servari.

MEDICATUS, ûs. m. Idem. Ovid. 12. Epist. 165.

Quæque feros pepuli doctis medicatibus ignes.

MEDICĀBĬLIS, e. Adj. [ἰατός, ἰάσιμος] Cui medicina adhiberi potest. Ovid. 1. Met. 123.

Hei mihi, quod nullis amor est medicabilis herbis! Idem 5. Epist. 149.

— nulla medicabilis arte
Læsa pudicitia est.

Cura medicabilis nulla arte. Ovid. 1. de Pont. 3. 25.

Medicabilis, pro Medicinalis aliquando ponitur. Columel. lib. 7. cap. 10. Quippe ligni succus medicabilis, epotus intestini tumorem compescit. Et Prudent. Hymn. ante somn. 23.

MEDICĀBŬLUM, i. n. Quod medicinam affert. Apul. Princ. 3. Florid. Gratissima prorsus sanis natabula & ægris medicabula.

MEDICĀMEN, ĭnis. n. [ἄκεσμα] Idem quod Medicina. Plin. lib. 7. cap. 16. Inunctis medicamine oculis.

Fortia medicamina. Ovid. 2. de Arte Am. 489.

Triste medicamen. Ovid. 6. Met. 140.

— extemplo tristi medicamine tactæ
Defluxere comæ.

Vinolenta. Cic. in Pison. 13. Et quum isto ore fœtido tæterrimam nobis popinam inhalasses, excusatione te uti valetudinis: quod diceres vinolentis te quibusdam medicaminibus solere curari. h. e. Vino medicato.

Medicamen, pro Succo purpuræ. Plin. lib. 9. cap. 38. Centenas atque quinquagenas medicaminis libras æquari, &c.

MEDICAMENTUM, i. n. [φάρμακον, ἄκεσμα] Quo homines & cetera animalia curantur. Cic. 2. de Nat. Deor. 132. Medicamentorum salutarium plenissimæ terræ. Idem 3. Offic. 92. Si quis medicamentum cuipiam dederit ad aquam intercutem.

Medicamentum præsentaneum. Plin. lib. 28. cap. 13.

Medicamentum, Venenum etiam significat, ut Græce φάρμακον, auctor Nonius 4. 297. Ita Curt. 6. 10. 34.

Opitulantur medicamenta. Cels. lib. 5. in procem.

Vincitur medicamentum malo. Cels. lib. 5. cap. 28.

Medicamenta doloris. Cic. 2. de Finib. 22.

Medicamentum, pro Succo purpuræ. Plin. lib. 9. cap. 40.

MEDICAMENTĀRIUS, a, um. Adj. [φαρμακευτικός] Quod ad medicamentum pertinet. Plin. lib. 7. cap. 56. Herbariam & medicamentariam. scilicet, Artem.

MEDICAMENTĀRIUS, i. m. [φαρμακοπώλης] Qui medicamenta conficit. Plin. lib. 19. cap. 6. Sectivi duo genera: herbaceum folio incisuris ejus evidentibus, quo utuntur medicamentarii. Et pro Venefico, Cod. Theodos. 3. Tit. 16. Homicidam aut medicamentarium maritum suum esse probare.

MEDICAMENTŌSUS, a, um. [φαρμακώδης] aliud Adj. Quod medicamenti vim habet. Cato, cap. 15. Et primum scito de omnibus brassicis, nulla est illiusmodi medicamentosior. Et Vitruv. 8. 3. Aqua medicamentosa.

MEDITRĪNA, Medicamentorum dea, Festo. V. dict. seq.

MEDITRINĀLIA, orum. Sacra deæ Meditrinæ. Mos erat, ait Festus, Latinis populis, quo die quis primum gustaret mustum, dicere ominis gratia, Vetus novum vinum bibo; veteri novo morbo medeor. A quibus verbis etiam Meditrinæ deæ nomen captum; ejusque sacra Meditrinalia dicta sunt. Varr. de L. L. lib. 5. 3. Meditrinalia, dies dictus a medendo; quod, ut ait Flaccus, Flamen Martialis dicebat, hoc die solitum vinum novum & vetus libari, & degustari medicamenti causa; quod facere solent etiam nunc multi, quum dicant, Novum vetus vinum bibo, novo veteri morbo medeor.

MEDIEDI, V. MEDIUSFIDIUS.

MĒDIA, æ. f. [Μηδία] Regio in Asia; a Medo, Medeæ & Ægei Atheniensium regis filio sic nominata, ut Stephanus refert, a qua Medi populi dicti sunt. Hos tamen Josephus Antiquitatum lib. 1. cap. 11. scribit a Madeo Japheth filio dictos fuisse. Hæc regio, ut Ptolemæus ait, a Septen-

Septentrione Hircano mari terminatur, ab Occasu majori Armenia & Assyria, a Meridie Perside, ab Oriente Hyrcania ac Parthia, quæ montibus excluditur. Sunt qui Mediam in duas Partes dividant, quarum alteram Majorem vocavere, alteram Atropatiam.

MEDUS, a, um. [Μῆδος] Adj. & Subst. gentile. Qui est ex Media.
Horribilis Medus. Hor. 1. Carm. 29. 4.
Braccati Medi. Perf. 3. Sat. 53.
Decori pharetra. Hor. 2. Carm. 16. 6.
Medi, pro Parthis dicti. Hor. 1. Carm. 2. extr.

Neu sinas Medos equitare inultos
Te duce, Cæsar. Et 3. Carm. 3. 44.
Roma ferox dare jura Medis.

Illud Atticorum imitatione. Flacc. Sicut enim Attici Persas solent appellare Medos, quod a Medis ad Persas imperium translatum sit; sic quum Orientis & Persarum opes in Parthorum tandem concesserint ditionem, Parthos appellavit Medos. Turnebus.

MEDĬCUS, a, um. [Μηδικός] Adj. Idem. ut, Medicum imperium, Medica vestis. Nep. 4. 3. 2. Curt. &c.

MEDĬCA, æ. f. [μηδική] Herba equorum pabulo quam optima. Servius scribit in 1. Georg. 215. medicam a Medis in Græciam translatam, quo tempore eam Xerxes invaserat. V. Plin. 18. 16. Columel. lib. 2. cap. 11. Pabulorum genera complura, &c. Et paulo post, Sed ex iis quæ placent, eximia est herba medica: quod quum seritur decem annis durat: quod per annum deinde recte quater, interdum etiam sexies demetitur; quod agrum stercorat; quod omne emaciatum armentum ex ea pinguescit; quod ægrotanti pecori remedium est; quod jugerum ejus toto anno tribus equis abunde sufficit. De eadem Cato de R. R. Et Varro 1. de Re rust. cap. 42. Virg. 1. Georg. 215.

— tunc te quoque, medica, putres
Accipiunt sulci, & milio venit annua cura.

Imperitia vulgi *Melega*, inquit Erythræus.

MEDICA, æ. f. [μηδικὴ μηλέα] Arbor Assyria. Plin. lib. 12. cap. 3. Malus Assyria, quam alii vocant Medicam, venenis medetur. Virg. 2. Georg. 126.

Media fert tristes succos, tardumque saporem, &c.

Dicta est Medica a Media regione, ut dictum est, non a medendo. Dicimus enim Medus, Medius & Medicus, auctore Stephano.

MEDIALEM appellabant hostiam atram, quam Meridie immolabant. Fest. [An Medidialem? V. MEDIDIES.

MEDIANUS, MEDIASTINUS, V. MEDIUS.

MEDIBILIS, V. MEDEOR.

MEDICA, Herba. V. MEDIA.

MEDICA, obstetrix, MEDICABILIS, MEDICABULUM, MEDICAMEN, MEDICAMENTARIUS, MEDICAMENTOSUS, MEDICAMENTUM, MEDICATIO, MEDICATUS, MEDICINA, MEDICINALIS, MEDICO, MEDICOSUS, MEDICUS, V. MEDEOR.

MEDIDIES, ei. non dicitur, sed Meridies. [μεσημβρία] Cic. in Orat. 157. Ipsum meridiem, cur non medidiem? credo quod erat insuavius. V. D littera.

MEDIDIALIS, V. MEDIALIS.

MEDIETAS, V. MEDIUS.

MEDIMNUS, i. m. & MEDIMNUM, i. n. [μέδιμνος] Genus mensuræ aridorum Atticæ, sex modios capiens Romanos. *Mimna* apud Gallos, auctore Budæo de Asse lib. 5. Lucil. Sat. lib. 15. apud Non. 3. 137.

Præterquam in pretio primus semisse, secundus
Numo, tertius jam plures quam totus medimnus.

Cic. 5. Verr. 112. In jugero Leontini agri medimnum fere tritici seritur, perpetua atque æquabili satione; ager efficit, cum octavo bene ut agatur: verum, ut omnes dii adjuvent, cum decimo: quod si quando accidit, tum fit ut tantum decumæ sit, quantum severis: hoc est, ut quot jugera sunt sata, totidem medimna decumæ debeantur. Hæc Cic. V. Suid. in voce, & Nepos 25. 2. 6. planissime. Et ex his Eisenschmid. de Pond. & Mens. 2. 3. Medimnûm, genit. pl. syncopat. pro Medimnorum apud Cic. in eadem oratione sæpius, ut continuo post verba allata. Pluribus millibus medimnûm venisse decumas agri Leontini &c.

MEDIOCRIS, MEDIOCRITAS, MEDIOCRITER, V. MEDIUS.

MĔDĬŎLĀNIUM, sive MĔDĬŎLĀNUM. [Μεδιολάνιον] Ptolemæo, Britanniæ urbs: vulgo *Manchester*.
Item Mediolanium eidem, Germaniæ urbs. Hodie Monasterium, vulgo *Munster*.
Mediolanium aliud, Santonum urbs auctore eodem. Vulgo *Saintes*, ut scribit Strab. lib. 4. ad Oceanum vergens, inter Aquitanias maxima ex parte arenosa & agro tenui, ex milio alimoniam captans, reliquis fructibus sterilis.

MEDIOLANUM, [Μεδιόλανα, Μεδιολάνιον] Urbs est Cisalpinæ Galliæ: de qua Strab. lib. 5. Insubres hac etiam ætate sunt, qui Mediolanum metropolim habuere, ea quidem pridem vicus erat: omnes enim vicatim habitabant; hac vero tempestate eximiæ dignitatis trans Padum civitas est, quodam modo Alpibus finitima. V. Plin. lib. 3. cap. 17. Vulgo *Milano*, Germ. *Meiland*.
Mediolanum Insubres Galli ædificarunt, ex nomine relicti ab eis Mediolani, quod Ptolemæus inter Cenomanos ponit. Hactenus Volaterranus. Livius autem 5. 34. extr. Galli, inquit, Taurino saltu invias Alpes transcenderunt: fusisque acie Tuscis, haud procul Ticino flumine, quum, in quo consederant, agrum Insubrium appellari audissent, cognominem Insubribus pago Heduorum: ibi omen sequentes loci, condidere urbem, Mediolanum appellarunt. Hactenus Livius. Ausonius in urbium catalogo,

Et Mediolani mira omnia, copia rerum,
Innumeræ cultæque domus; facunda virorum
Ingenia, &c.

MEDIOLANENSIS, e. Adj. [Μεδιολάνιος] Qui ex Mediolano est, sive Mediolani habitat. Cic. in Pison. 62.

MEDIOLUM, [Μεδίολον] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ urbs. Vulgo *Medina cæli*.

MEDIOMATRICES, [Μεδιομάτρικες] Populi sunt inter Belgas Leucis & Eburonibus vicini, Metenses scilicet, & his vicini Lotharingiæ populi. Plin. & Strab. Mediomatricos vocant. Vulgo *Metz en Lorraine*.

MĒDION, [μήδιον] Herba est Mediæ peculiaris, (unde & nomen accepit) in locis umbrosis petrosisque nascens. Romani Trifolium odoratum vocant. V. Dioscor. lib. 4. cap. 20. Plin. 27. 12.

MEDIOXUME, MEDIOXUMUS, V. Mediocris in MEDIUS.

MEDIPONTUS, i. m. Instrumentum funarium, apud Catonem de R. R. cap. 3. Funes loreos privos, vectes senos, fibulas duodenas, medipontos privos loreos, trochleas Græcanicas binas. Idem cap. 12. Medipontus autem dictus est, quod Medi, id est Xerxis pontem, quam ζεῦξιν Herodotus appellat, imitabantur. Funium enim ponte Xerxes Hellespontum conjunxerat. Cujus tamen usus esset in torculari non facile dixerim, nisi si ad traducendum forte haberetur, aut potius crassissimi funes essent ad vehementissime premendum. Ex Turnebo. 8. 6. Al. Melipontos legunt, quod eodem redit, litteræ unius permutatione, auctore eodem, astipulante quoque Meursio. V. D. litt. & paulo infra in MEDITOR.

MEDITERRANEUS, MEDITULLIUM. V. MEDIUS.

MĔDĬTOR, [μελετάω, φροντίζω, σκέπτομαι] āri. quasi Medio animo versari: proprie enim est Cogitare, & ut ait Servius in 1. Æn. 678. Mente pertractare. Ter. Phorm. 2. 1. 12.

Quamobrem omnes, quum secundæ res sunt maxime, tum maxime
Meditari secum oportet, quo pacto advorsam ærumnam ferant.

Cic. 2. Off. 144. Ut si quis quum causam sit acturus, in itinere aut in ambulatione secum ipse meditetur, aut si quid aliud attentius cogitet, non reprehendatur.
Meditari male nugis. Plaut. Pseud. 4. 7. 107. Al. Nugas.
Accusationem meditari. Cic. pro Muren. 43.
Amorem. Virg 4. Æn. 171.

Nec jam furtivum Dido meditatur amorem.

Hor. 3. Carm. 6. 23.

— & incestos amores
De tenero meditatur ungui.

Arma. Propert. lib. 3. 3. 1.
Exsilium. Cic. 14. Att.
Forum, Subsellia, Rostra, Curiam meditari. Cic. 1. de Orat. 32.
Fugam. Columel. lib. 19. cap. 8.
Insidias aut dolum alicui. Virg. 5. Ecl. 60.
Pœnam in fratrem. Cic. 4. Tusc. 77.
Meditari ad. Cic. 2. Fam. 2. Aut ne ad id meditere, imparatum te offendam. Et Plaut. Stich. 2. 1. 34. Ad cursuram meditabor me.
Meditari adversus aliquem causam. Cic. 5. Att. 11.
Meditari in prælia. Virg. 10. Æn. 454. V. Nic. Heins. ad Sil. 5. 315.
Meditari de. Cic. 1. Fam. 8. Hæc ego ad te ob eam causam maxime scribo, ut jam de tua quoque ratione meditere. Et 1. Verr. 12.
Meditari quomodo. Cic. 9. Att. 17. pr. Ex ejus nuntio Matiique litteris meditabor, quomodo cum illo loquar.
Meditari cum Infinit. Cic. 2. Philip. 116. Non multos annos regnare est meditatus.
Meditari, est Attento animo se exercere. Virg. 6. Ecl. 8.

Agrestem tenui meditabor arundine musam.

i. e. Carmen rusticum scribam, inquit Servius. Cic. 1. de Orat. 260. Demosthenes perfecit meditando, ut nemo planius loqueretur eo. Idem ibid. 147. Quæ in foro agenda sunt, exercitatione quasi ludicra, prædiscere & meditari. Et de Clar. Orat. 302. Nullum patior esse diem, quin aut in foro dicam, aut mediter extra forum.
Causam suam meditari. Ter. Adelph. 2. 1. 41.

Nunc vide utrum vis, argentum accipere, an causam meditari tuam.

i. e. Exercere te, ad tutandum & defendendum jus tuum in hac causa liberali, quam in te volo intendere. Causam meditari. Cic. 4. Att. 11. Et 8. 11.
Dicitur Meditor a Græco. Quod Græci μελετῶ dicunt, per antistœchon Meditor dixerunt Latini. Servius, ad Virg. 1. Ecl. 2. Meditaris, Cantas, quasi Melitaris, *d* pro *l* posita. Sic *Solium* vel *Sella*, quasi *Sedda* dicitur a *Sedendo*. [Immo quasi Sedula, vel Sedicula.] Adde Gataker adv. Pfochen. in diatrib. de stilo Novi Testam. cap. 1.

MEDĬTANS, antis. Partic. [μελετῶν] ut, Ictum obliquum meditans. Hor. 3. Carm. 22. 7.
Longam, & continuam absentiam paulatim meditans. Tacit. 3. Ann. 31. pr.

MEDITĀTUS, a, um. Partic. [μελετήσας] Ter. Andr. 2. 4. 3.

Venit meditatus alicunde ex solo loco.

Plin. in Paneg. cap. 3. Igitur quod temperamentum omnes in illo subito pietatis calore servamus, hoc singuli quoque meditati teneamus, &c. Meditati, i. e. Præparata oratione.
Paratus & meditatus. Cic. pro Quint. 39. In Siciliam paratus ad prædam, meditatusque venire cupiebat.
Meditatus, [μεμελετημένος] in passiva significatione reperitur. Ter. Phorm. 2. 1. 18.

Meditata mihi sunt omnia mea incommoda, herus si redierit.

Cic. 1. Off. 27. Leviora enim sunt ea quæ repentino aliquo motu accidunt, quam ea quæ meditata & præparata inferuntur. Et 1. Catil. 26. Ad hujus vitæ studium meditati illi sunt, qui feruntur, labores tui. Et de Arusp. Resp. 55. Verum tamen nocturnis vigiliis illud conceptum ac meditatum est. Et ibid. 3. Nihil feci non diu consideratum & multo ante meditatum. Et 2. Philip. 85. Attuleras domo meditatum & cogitatum scelus. Et 1. de Orat. 257. Accuratæ & meditatæ commentationes. Meditata oratio. Tacit. 14. Ann. 55. 1. Consilium 4. 57. 1.
Verba meditata componere. Ovid. 9. Met. 520.

MEDITĀBUNDUS, a, um. Adj. Idem quod Meditans. Justin. 38. 3. 7. Romanum meditabundus bellum.

MEDITATE, Adv. [μεμελετημένως] Plaut. Bacch. 3. 6. 16.

Edepol, næ tu illorum mores perquam meditate tenes.

Quasi dicat, Probe calles illorum mores, tu illos ad unguem nosti, ex longa meditatione & usu sive experientia.

MEDITĀTIO, onis. f. [μελέτη, μελέτημα] Cic. 2. Tusc. 41. Tantum exercitatio, meditatio, consuetudo valet.
Commentatio & meditatio. Cic. 2. de Orat. 118. Quos quidem locos multa commentatione atque meditatione paratos atque expeditos habere debebis.
Meditatio atque exercitatio. Cic. 2. de Divin. 96. Multi etiam naturæ vitium meditatione atque exercitatione sustulerunt; ut Demosthenem scribit Phalereus, quum, &c.
Cura & meditatio. Cic. 9. Philip. 2. Servius in ipsa cura & meditatione obeundi sui muneris obiit.

Campestris meditatio. Plin. Paneg. cap. 13. i. e. Armorum & discipli- næ equestris. V. CAMPUS.
Dicendi meditatio. Quintil. 2. 10.
Stulta est meditatio futuri mali. Cic. 3. Tusc. 32.
Versari in meditatione. Cic. pro Cluent. 82. Anni sunt octo, quum ista causa in ista meditatione versatur.

MEDITĀTUS, ûs. m. Idem. Theodulf. 2. Carm. 187.

MEDITATOR, ōris. m. Prudent. Vincent. 266. Alii legunt Meditatus.

MEDITĀMEN, ĭnis. n. Idem quod Meditatio. Prudent. Psych. 234.

MEDITAMENTUM, i. n. [φρόντισμα] Idem. Tacit. 15. Ann. 35. Nomina summæ curæ, & meditamenta. Idem 4. Hist. 26. 4. Et ceteris belli meditamentis militem firmabant.

MEDITĀTĪVUS, a, um. Adj. [μελετητικὸς] dictio ficta a Grammaticis, qui Meditativum verbum appellant, quod sensum quendam meditandi videatur habere. V. Priscian. & Vallam 1. 24.

MEDITRINA, MEDITRINALIA, V. MEDEOR.

MEDIUS, [Μήδιος] fuit quidam ex Alexandri adulatoribus, ac velut hexarchus, & sophistes coryphæus in optimum quemque. Hic alios hortabatur, calumnias in quemvis audacter conflarent. Nam etiamsi, inquit, vulnus persanarit, in quem morsum infixeris, nihilominus cicatricosus convisetur locus. Ceterum, ne lingua nostra sit gladius acutus, dum sale multo hunc illumque defricamus, meminerimus. Auctor Cæl. lib. 15. cap. 25.

MĔDIUS, a, um. Adj. [μέσος, μέσατος, μεσαίτατος, μεσαίχμιος] Quod mensuratum æqualiter distat ab extremis. Hor. 1. Epist. 18. 9.
Virtus est medium vitiorum, utrimque reductum. & Liv. 4. 43. extr. Remittendo de summa quisque juris, mediis copularent concordiam. A Græco deduci putat Perottus, quod est μέσον. Alii a Modus. V. Priscian.
Medium inter. Cic. 8. Philip. 3. Quum inter bellum & pacem medium nihil sit, necesse est tumultum, si belli non sit, pacis esse.
Medium dicitur etiam Quicquid inter duo extrema est, etiamsi non æqualiter distet, ut
Æstus medius. Virg. 1. Georg. 297.
At rubicunda Ceres medio succiditur æstu. i. e. Per diem quando æstus est. Servius.
Ætas mulieris. Plaut. Aulul. 2. 1. 40.
Post mediam ætatem qui mediam ducit uxorem domum. i. e. Mediæ ætatis uxorem. Al. Media. conf. Phædr. 2. 2. 3. ubi V. Interpp. & Gronov. ad Plaut.
Annus. Plin. in Paneg. cap. 59. Multum in commutandis moribus hominum medius annus valet, in Principum plus. Videtur dictum pro Media ætate.
Cædes per medias rapit ira. Hor. 3. Carm. 2. 12.
Cursum medium quendam tenere. Cic. in Vatin. 16.
Dicta &c. non magna, non minima, sed media. Capitol. in fine vitæ Gordianor. H. St. Exstant cap. 20. extr. Gord. Jun.
Dies. Columel. lib. 7. cap. 3. Sic apud Liv. 27. 49. Medium diei.
Dies medius, Meridies. Virg. 3. Georg. 303.
In medios dormire dies. Hor. 1. Epist. 2. 30.
Digitus. Plin. lib. 11. cap. 43.
In foro medio, vel per medium forum. Cic. pro Domo 49. Quum tu florens ac potens per medium forum popularis volitares. Idem 2. Q. frat. 2. Dixi pro Bestia de ambitu apud Prætorem Cn. Domitium in foro medio.
Frigoribus mediis. Virg. 10. Ecl. 65.
Locus mundi. Cic. 1. Tusc. 40. Ut illæ superiores in medium locum mundi gravitate ferantur, & pondere.
In medio mundo terra sita est. Cic. 1. Tusc. 40.
Nox. ut, In media nimborum nocte. Virg. 1. Georg. 328. Cæs. 5. Bell. Gall. 8.
Pars. ut, Plus media parte. Ovid. 3. Met. 43.
Sermonem medium abrumpere. Virg. 4. Æn. 388.
Sonus medius. Plin. lib. 10. cap. 29. Modulatus editur sonus. Et paulo post, Summus, medius, imus.
Tempus, Inter negotia vacuum. Plin. 3. Epist. 5.
Medio tempore, pro Interea. Sueton. in Cæs. cap. 76.
Pacis & belli medius, Bello, pacique aptus, V. Medius cum Genitivo.
Mediam locavit. Virg. 1. Æn. 702. h. e. In medio.
Medium arripere; h. e. Per medium corpus. Ter. Adelph. 3. 2. 18.
Sublimem medium arriperem, & capite primum in terram statuerem.
Mediam mulierem complectitur. Ter. Andr. 1. 1. 106.
Medium responsum, Dubium. Liv. 39. 39.
Medius & ambiguus sermo. Plin. lib. 9. Epist. 13.
In media potione exclamavit mulier. Cic. pro Cluent. 30.
In voce media resistit. Virg. 4. Æn. 76.
Artes mediæ, quæ neque laudari per se, neque vituperari possunt, sed utiles, aut secus secundum mores utentium fiunt. Quintil. 2. 20. pr.
Media & Communia vocabula dicuntur, Quæ & in bonam & in malam partem accipi possunt. Qualia sunt Tempestas, Valetudo, Facinus, Dolus, Gratia, Industria, Periculum, Venenum, Contagium. Et apud veteres Honor; quo significabatur Injuria. V. Gell. lib. 12. cap. 9.
Medius, cum Genitivo. Sil. lib. 14. 481.
Transfigitur valida medius dum se allevat alvi
Cuspide. i. e. Transfoditur per mediam alvum. Idem 1. 307.
Concidit exacti medius per viscera teli. Hor. 2. Carm. 19. 28.
— sed idem
Pacis eras, mediusque belli.
Medius, Importunus, incongruus, qui interrumpit & impedit. Virg. 1. Æn. 686.
Ne qua scire dolos, mediusve occurrere possit.
Interjectus ac medius, vel Interjectus medius. Cic. 1. Acad. 36. Iis ipsis alia interjecta & media numerabat. Idem de Opt. gen. Orat. 2. Alios eis interjectos & tanquam medios putet. Et 10. Philip. 10. Qui duorum fratrum ætatibus medius interjectus, vitiis cum utroque certabat.
Medius, Manifestus. Virg. 2. Æn. 377.
— sensit medios delapsus in hostes. Servius, Manifestos. ut Idem Virg. 2. Æn. 533.
— quanquam in media jam morte tenetur.
Medius pro Mediocris. Paterc. 2. 29. 3. Innocentia eximius, sanctitate præcipuus, eloquentia medius. Tacit. 1. Hist. 49. 4. Ipsi medium ingenium, magis extra vitia quam cum virtutibus.
Bella media. i. e. Mediocria. Liv. 5. 37. V. infra.
Ingenium, Temperatum. Liv. 1. 32. Medium erat in Anco ingenium, & Numæ & Romuli memor.
Medii item dicuntur Arbitri seu sequestri, mediatores. Quintil. 12. 8. Sequester ille & media litium manus & quidam interpres.
Medii item, Qui neutrius partis. Suet. Cæs. 75. pr. Ipse medios & neutrius partis, &c. Cic. 10. Att. 8. Medios esse jam non licebit. Et 10. 10. Qui se medium esse vult, in patria manet. Paterc. 1. 9. 2. Et 2. 21. 2.
Amicus, Qui duorum hostium amicus, eorum contentionibus & odiis se non miscet. Liv. 35. 48.
Medium, pro Legitimo. Serv. ad Virg. 1. Georg. 230.
— ad medias sementem extende pruinas.
Medium dicitur pro Mari, etiamsi non longe foret a litore. Virg. 3. Æn. 270. Jam medio apparet fluctu nemorosa Zacynthos.
Afferre in medium. Cic. 1. Off. 22. Et communes utilitates in medium afferre mutatione officiorum. i. e. In communem usum.
Consulere in medium, pro In commune. Virg. 11. Æn. 335.
Discedere e medio, pro Secedere & occultari. Suet. in Cæsare, in principio. Budæus.
Excedere e medio, pro Mori. Ter. Hec. 4. 3. 14.
Pellere e medio. Cic. 3. Off. 37. Hoc quidem deliberantium genus pellatur e medio.
Ponere in medio, idem quod Afferre in medium. Cic. 1. de Nat. Deor. 13. Ponam in medio sententias Philosophorum.
Posita in medio dicuntur ea, quæ Proposita sunt singulis, qui ambirent. Ter. Prol. Phorm. 17.
Is sibi responsum hoc habeat, in medio omnibus
Palmam esse positam, qui artem tractant musicam. Aliter Cic. Cic. 1. de Orat. 12. Ceterarum artium studia fere reconditis atque abditis e fontibus hauriuntur: dicendi autem omnis ratio in medio posita, communi quodam in usu, atque in hominum more & sermone versatur. [An In omnium ore &c?
Proferre aliquid in medium. Cic. 2. Verr. 29. Idem 15. Fam. 2. Sed tamen ante illud tempus, eam rem nunquam in medium propter periculi metum protulisse. Idem 2. de Orat. 102. Ut quicquid de re sua cogitarit, in medium proferat. Et pro Cluent. 72. Quæstus forensis in medium proferebatur.
Quærere in medium. Virg. 1. Georg. 126. i. e. In commune. Servius.
Recede de medio, per alium transigam. Cic. pro Rosc. Amer. 112.
Relinquere in medio. Cic. pro Cœl. 48. Mulierem nullam nominabo; tantum in medio relinquam, si qua, &c. i. e. Controversum relinquam, nihil statuam vel constituam. Budæus. Sallust. Catil. cap. 19. Cic. 1. Acad. 36. & Paterc. 2. 48. 4.
In medio esse, vel situm esse. Cic. 4. Verr. 104. Tabulæ sunt in medio, quæ se corruptas atque interlitas esse clamant. Idem 5. Tusc. 94. Faciles, communes, in medio sitas esse dicunt. de Obscænis voluptatibus loquens. conf. Ponere in medio.
In medio sit. Suet. Vitell. 2. Sed quod discrepat, in medio sit; i. e. Sit pro incomperto. Budæus. [Subaudi Relictum. V. paulo ante.
Sumere de medio. Cic. pro Domo 138. Non sunt quæsita ex occulto aliquo genere litterarum, sed sumpta de medio, ex rebus palam per magistratus actis.
Tollere de medio, pro Occidere. Cic. pro Rosc. Amer. 20. Perfacile hunc hominem incautum & rusticum, & Romæ ignotum de medio tolli posse.
Venire in medium, & Procedere in medium. Cic. 4. Verr. 175. Et 2. de Invent. 46. Item 1. de Finib. 13. Prima veniat in medium Epicuri ratio. Adde 2. de Fin. 76. Et 15. Fam. 2.
Vocare in medium. Cic. pro Cluent. 77. Homines totius ignari negotii, qui Oppianicum nunquam vidissent, virum optimum & hominem prudentissimum pecunia oppressum arbitrarentur, incensi suspicione, rem in medium vocare cœperunt, & causam illam totam deposcere.
Medio campi, Medio montium, Medio diei, & similes locutiones. Tacit. 1. Ann. 64. Idem 13. Ann. 38. Medio temporis contradicere liceret. pro quo Antiquiores, Medio campo, Tempore &c.

MEDIE, Adv. frequenter utitur Firmic. lib. 2. cap. 28. Item Apul. de Hab. doctr. Plat. p. 22. Quasi medie morati. Eutrop. de Claud. 7. 8. Hic medie imperavit, &c. i. e. Nec optime, neque pessime. Vox est sequioris ævi.

MEDIĀLIS, e. Adj. Solinus, cap. 51. Lignum omne atque mediale, eadem ferme & facie & nitore, quæ est in lapide gagate. h. e. Omnes hebeni partes, tam exteræ quam mediæ seu medullaceæ, similes sunt gagati lapidi. Idem cap. 33. De alia hujus vocis significatione V. supra suo loco.

MEDIĔTAS, ātis. f. [μεσότης, μέση] Cic. de Univers. 20. Ut in singulis essent bina media; vix enim audeo dicere medietates; quas Græci μεσότητας appellant; sed quasi ita dixerim, intelligatur, erit enim planius. Paulus in l. Antiqui. D. Si pars hæreditatis pet. Prudentissimi juris auctores medietatem quandam secuti sunt, ut quod fieri non raro admodum posset, intuerentur. Lactantius quoque de Opific. Dei, cap. 10. Sub ipsa medietate narium, lacuna quædam levis, quasi vallis. Vox est frequens Macrobio; ut in Somn. Scip. lib. 1. cap. 6. Habet enim medietatem, & est medietas. Paulo post, Quum vero medietas ipsa geminatur, &c. Ibidem, Quaternarius vero duas medietates primus omnium nactus est. Sic alibi frequenter. V. Cellar. Antibarb. p. 222.

MEDIO, āre. Medium facere, dividere. Apic. 3. 9.

MEDIANS, antis. Partic. Pallad. 4. 10. V. Cur. Post. Cellar. p. 379.

MEDIŌCRIS, e. Adj. [μέτριος, μεσήεις] quasi Medium tenens.
Actor mediocris causarum. Hor. de Arte Poet. 370.
Ars. Cic. 1. de Orat. 6. Permultos excellentes in quoque genere videbis, non mediocrium artium, sed pæne maximarum.
Cura non mediocris. Hor. 2. Serm. 4. 94.
Industria. Nepos 25. 13. 4. Non mediocris est industriæ.
Infortunium. Plaut. Curc. 4. 3. 5.
Ingenium. Cic. 2. de Orat. 119. Hæc sunt omnia ingenii vel mediocris, exercitationis autem vel maximæ.
Initium. Suet. de Clar. Grammat. cap. 1.
Iracundia mediocri iratus. Plaut. Curc. 4. 3. 1.

Malum.

Malum. Cic. 3. Tusc. 22. Omne malum etiam mediocre, magnum est.
Orator. Cic. de Clar. Orat. 137. L. Cotta in mediocrium oratorum numero, dicendi non ita multum laude processit. Ibid. 100. Fannius in mediocribus oratoribus habitus est.
Pœnæ. Plaut. Bacch. 3. 3. 21.
Prudentia. Cic. 2. de Orat. 119. Hoc tamen prudentiæ est pæne mediocris.
Spatium. Plin. lib. 7. cap. 38.
Sponsalium mediocrium cœna, opposita Solenni cæremoniarum apparatui. apud Plin. lib. 9. cap. 35.
Status. Cic. 1. Q. frat. 1. Quod si in mediocri statu sermonis ac prædicationis nostræ res essent, nihil abs te eximium, præter aliorum consuetudinem, postularetur.
Telum non mediocre ad res gerendas. Cic. de Amicit. 61. Nec vero negligenda est fama: nec mediocre telum ad res gerendas existimare oportet benevolentiam civium.
Vitia. Hor. 1. Serm. 4. 130.

Mediocrĭter, Adv. [μετρίως] Medio quodam modo: h. e. Prudenter & moderate. Cic. 1. de Finib. 6. Quid Theophrastus, mediocriterne delectat, quum tractat locos ab Aristotele ante tractatos?
Mediocriter doctus. Plin. 1. Epist. 10.
Etiam mediocriter a me tibi commendatus. Cic. 13. Fam. 29.
Non mediocriter ferre. Cic. 5. Verr. 95. Quod mehercule, Judices, mihi non mediocriter ferendum videtur. Idem pro Quint. Tamen esset non mediocriter conquerendum.
Haud mediocriter. Plaut. Merc. 2. 1. 13. Cic. pro Quint. 13.
Mediocriter facere. Ter. Andr. 1. 1. 32.
Mediocriter vestita veste lugubri. Ter. Heaut. 2. 3. 45.

Mediocrĭtas, ātis. f. [μετριότης] Medium dicitur, ut ait Nonius 1. 122. Cic. 4. Acad. 135. Mediocritates illi probabant, & in omni permotione naturalem volebant esse quendam modum. Columel. lib. 3. cap. 5. pr. Mediocritas in electione loci maxime probatur, quoniam in confinio boni malique posita est. Cic. 1. Off. 89. Nunquam enim iratus qui accedit ad pœnam, mediocritatem illam tenebit, quæ est inter nimium & parum, quæ placet Peripateticis. Et de Clar. Orat. 149. Omnis virtus est, ut vetus Academia dixit, mediocritas.
Mediocritas ingenii. Cic. 2. Philip 2. Non video nec in vita, nec in gratia, nec in rebus gestis, nec in hac mea mediocritate ingenii, quid despicere possit Antonius.
Vultus mediocritas. Auct. ad Heren. 3. 26. Vultus neque hilaris neque tristis.
Aurea mediocritas, Subaudi, Fortunæ. Hor. 2. Carm. 10. 5.

> Auream quisquis mediocritatem
> Diligit, &c.

Mediocritas præceptoris, pro Ipso præceptore mediocriter docto. Quintil. lib. 2. cap. 3. pr.

Mediocricŭlus, Idem quod Mediocris, ex Catone apud Festum.

Medioxĭmus, vel **Medioxŭmus**, a, um. Adj. [διάμεσος] Idem quod Mediocris, sive medius. Unde Medioxumi dii vocantur, Potestatis mediæ. Serv. in 8. Æn. 275. dicit Herculem communem deum utriusque naturæ, medium & inter mortalitatem & inter divinitatem. Sunt enim numina, inquit, aliqua tantum cælestia, aliqua tantum terrestria, aliqua media, quos deos medioxumos Apuleius vocat. V. Apul. de Hab. doctr. Plat. p. 8. Elmenh. Plaut. Cistel. 2. 1. 36.

> At ita me di deæque, superi, inferi, & medioxumi, &c.

Medioxuma uxor. Plaut. Cistel. 2. 3. 67. Antiquum.

Medioxime, Adv. Medio modo. Varr. Modio, Quid aliud est quod Delphica canat columna litteris suis, ἄγαν μηδέν, quam nos facere adit mortalem modum medioxime, ut quondam patres nostri loquebantur. Ex Nonio 2. 556.

Mediatēnus, Adv. Mart. Capell. 6. p. 220.

Mediānus, a, um. Adj. [μεσαῖος] Quod in medio est. Unde Medianas columnas Vitruvius dixit, ut ab Angularibus quæ crassiores sunt, distingueret. V. Vitruv. lib. 3. cap. 1. & cap. 2. & ult.
Medianum cœnaculi. Ulpian. in l. Si vero. §. interdum. D. de iis qui dejecer. vel effud.
Medianus digitus. Veget. Mulom. 2. 40.

Mediastīnus, i. m. [μεσαύλιος] Qui in medio lavantium stat in balneis, inquit Priscianus. Nonius, 2. 573 Mediastinos non Balnearum, sed ministros & curatores ædium legimus. Hæc Non. Sed & vilissima quæque mancipia, in agro maxime, mediastinos eos accipere debemus, qui abjectissima quæque inter servos officia obeunt; cujusmodi sunt hodie in principum domibus, cognomine Lignarii, Bacularii; quorum una illa functio est, ut omnibus pareant, nec ullius imperium detrectent, in medio semper & propatulo ad nutus omnes excubent. Cic. 2. in Catil. 5. Itaque ego illum exercitum, &c. magnopere contemno, collectum ex senibus desperatis, ex agresti luxuria, ex rusticis mediastinis, ex decoctoribus, &c. Alia exemplaria habent Mediaculis, alia Mendiculis, emendatiora hanc vocem omittunt. Columel. lib. 1. cap. 9. Mediastinus, qualiscunque status potest esse, dummodo perpetiendo labori sit idoneus. Ex Hermolao. Ulpian. in l. 1. §. Ceterum. D. Nautæ, caupones, stabularii, Qui mediastini opera fungitur, non continetur, ut purpurarii, atriarii, & focarii, & his similes. Cæl lib. 25. cap. 20. legit Mediastina opera, ut sit adjectivum. V. plura ibid. & Pignor. de Servis, & Torrent. ad Hor. 1. Epist. 14. 14.

> Tu mediastinus tacita prece rura petebas:
> Nunc urbem, & ludos, & balnea villicus optas.

[Nonius Mediastrinus scribit. Gloss. Lat. Gr. Mediestrinus, περιχύτης. qui in Gr. Lat. Perfusor. Hanc enim operam in balneis præstabant mediastini. de Ruris mediastinis V. Beroald. Annot. in Colum.
Mediastinum appellant medici juniores, Membranam duplicem in ventre hominis medio, quæ veluti medius quidam paries, dividit thoracem totum in duos veluti ventriculos.

Medĭcurrlus, i. e. Medius currens. Arnob. 3. p. 118. conf. & Isidor. 8. 11.

Medĭlūnius, a, um. Adj. Mart. Capell. 7. p. 241. Luna primo corniculata, deinde medilunia.

Medĭterrāneus, a, um. Adj. [μεσόγαιος, μεσόγειος] Quod est a mari remotum, quasi In media terra. Quintil. lib. 5. cap. 10. Montanus an planus, maritimus an mediterraneus.
Mediterranei agri. Suet. in Tib. cap. 12. Mediterraneis agris abditus, vitansque præternavigantium officia.
Oppidum. Plin. 6. 23.
Homines maxime mediterranei. Cic. 7. Verr. 70.
Substantive, Populi a mari remotiores. Cic. 1. de Nat. Deor 89. Mediterranei mare esse non credunt. Et 5. Verr. 85. Ab hac etiam hæc frumentaria lucra, tanquam a mediterraneis, exigebantur.

Medĭterrāneum, i. n. Cui opponitur Ora, seu Litus. Plin. lib. 3. cap. 1. Celeberrima inter Bætim fluvium & Oceani oram in mediterraneo Segeda. h. e. In medio regionis, proculque ab ora litorali. Rursus eod. cap. paulo post. Et 5. 27.

Mediterreus, a, um. Adj. Festus, Mediterreum melius quam Mediterraneum Sisenna dici putat.

Medĭtullium, i. n. [μεσόγειον] non Medium terræ dicitur, inquit Festus; sed Procul a mari, quasi Meditellium, ab eo quod est Tellus. At Cic. in Topicis 36. dicit Tullium in hoc verbo extensionem esse vocabuli, nihil significantem. Utitur hac voce aliquoties Apul. in Asino Aureo. pro Medietate scilicet. V. Indic. Elmenh.

Mediusfidius, [μὰ τὸν Διὸς υἱὸν] (inquit Festus) compositum videtur, & significare Jovis filium, id est Herculem; quod Jovem Græci Δία, & nos Jovem; ac Fidium, pro filio; quod sæpe antea pro L littera, D utebantur. Quidam existimant jusjurandum esse per divi fidem; quidam per diurni temporis, id est diei fidem. Hæc Festus. Alii sic, Me dius fidius, h. e. Per deûm Fidium. Nam Fidius deus est, qui fidei præest. Plaut. Asin. 1. 1 8.

> Per dium Fidium quæris: jurato mihi
> Video necesse esse eloqui, quicquid roges.

Cic. 8. Att. 24. Et pro Sul. 83.
Ita dicitur, pro Ita me amet deus Fidius. H. St. vel Juvet. V. MECASTOR.
Medi edi, pro Mediusfidius. Titin. An quia pol edepol fabulare, medi edi. Verba sunt adolescentis qui in feminam degenerarat, proindeque hoc jusjurandum non audebat eloqui, quum religio esset mulieribus illud proferre. Et quum vulgus hæc verba imminueret & depravaret, pro medius, medi dicens, facit quoque eum dicere pro medi edi. Annotavit Turnebus. V. & Serv. 8. Æn. 275.

Mēdixtūtĭcus, [μηδιξτουτικός] Liv. 26. 6. Medixtuticus (qui summus magistratus apud Campanos est) eo anno Seppius Lesius erat. Sic 24. 19. Videtur divise scribendum Medix tuticus. V. MEDDIX supra.

Mēdon, ontis. [Μέδων] Nothus fuit Oilei, ex matre Rhena, teste Homero lib. 2. Iliados. 727.
Medon, Unus procorum Penelopes. Ovid. 1. Epist. 91.
Medon, Unus ex nautis, qui a Baccho in delphines mutati fuerunt. Ovid. 3. Met. 671.
Item filius Codri, primus Archon Atheniensium. Paterc. 1. 2. 4. Hinc

Medontidæ, [Μεδοντίδαι] Posteri Medonis. Paterc. 1. 2. 4.

Meduacus Portus, [Μεδόακος λιμὴν] Plin. lib. 3. cap. 5. Inde Meduacus, Venetorum fluvius, qui nunc vulgo *Brenta* dicitur. Nam ostia Padi Plin. lib. 3. cap. 16. describens, ait, Proximum portum facit Brondulum, sicut Edronem Meduaci duo & Fossa Clodia. Strab. lib 5. scribit Meduacum vocari & portum & fluvium. Ibid. supra Venetos Carnorum & Meduacorum fuisse gentem tradit.

Mēduāna, Fluvii nomen in Gallia, quam Belgicam vocant. Lucan. 1. 437. ut refert Turnebus,

> — nec ultra
> Instabiles Turones circumsita castra coërcent,
> In ripis, Meduana, tuis marcere perosus, &c.

Nomen hodie quoque retinet.

Mēdulla, æ. f. [μυελὸς, ἐντεριώνη] dicta quod in ossibus media sit. Plin. lib. 11. cap. 37. Et medulla ex eodem videtur esse in juventa rubens, & senecta albescens. Plaut. Stich. 2. 2. 16.

> At ego perii, cui medullam lassitudo perbibit.

In visceribus medullisque condidit omne bonum Metrodorus. Cic. 5. Tusc. 27.
Albæ medullæ. Ovid. 14. Met. 208.
Liquefactæ medullæ cæca tabe. Ovid. 9. Met. 175.
Ardet mollibus ignis in medullis. Catul. de Acme, 43. 16.
Est mollis flamma medullas. Virg 4. Æn. 66.
Fovet igne medullas amor. Ovid. 4. Epist. 15.
Hærere medullis alicujus, Carissimum esse. Cic. 15. Fam. 16.
Hærere in populi Romani medullis ac visceribus. Cic. 1. Philip. 36.
Includere aliquid medullis. Cic. 15. Att. 4.
Insidet in medullis fervor. Cic 4. Tusc. 24.
Intravit calor medullas. Virg. 8. Æn. 389.
Labitur totas furor in medullas. Senec. Hippol. 3.
Avidis medullis subdita flamma. Virg. 3. Georg. 271.
Mellis medulla, [μέλιτος μυελὸς] de re majorem in modum suavi dicebatur. Unde & Ennius apud M. Tullium de Claris Orat. 59. M. Cornelium Cethegum, Suadæ medullam appellat, ob singularem suaviloquentiam. Nam quod optimum est, id natura videtur intime recondidisse. Unde & illa passim obvia, In medullis, & Medullitus amare, non diffident a simulacro proverbiali. Erasmus.
Litium medullæ. Quintil. lib. 2 cap. 1. Et in mediis litium medullis versantur.
Medulla etiam dicitur pro Eximio, pro eo quod est præstantissimum, ut, Medulla lini, lanæ. apud Plin. Absinthii. Idem 27. 7. Medulla candoris. Idem 37. 5. [Sic & Suade medulla.

Medullĭtus, Adv. [ἐκ μυελῶν] Ex intimo affectu, vel intime. Plaut. Most. 1. 3. 86.

> Ut videas eam medullitus me amare.

Idem Truc. 2. 4. 85. V. Non. 2. 544. Usus est aliquoties Apuleius in Flor. & in Met.
Medullitus Adv. Marcell. lib. 30. p. 501. Francf. Invidia præter hæc antedictus medullitus urebatur. Vide & indicem ibi. H St. Exstant cap. 8. sub finem p. 467. Gronov. Fest. Medullitus, Ex intimis medullis. Gloss. Lat. Gr. Medullitus, ἐγκατάκτως. scribendum ἐγκατακτίως.

Medullŭla, æ. f. dimin. [μυελίδιον] Catull. Carm. 25. 2.

> Vel anseris medullula, vel imula oricella.

Medullāris, e. Adj. Apul. 7. Milef. p. 193. Dolor medullaris mihi insidet.

Medullatus, a, um. Partic. [μεμυελωμένος] apud Apul. de Hab. doctr. Plat. p. 21. & Vulg. Interp. Psalm. 65. 15.

Medullōsus, a, um. Celf. 8. 1. Humerus medius, teres, medullofus.
Medullia, [Μεδυλλία] Stephano, Latii oppidum fuit, Albanorum opus, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 5.
Medulli, ōrum. Populi Alpini. V. Harduin. ad Plin. 3. 20. & Vitruv. 8.3.
Medullīnus, a, um. Adj. Aufon. Epift. 5. 28. V. Scalig. lect. 2. 12.
Medullina, æ. f. Virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata: ut ftupri auctorem agnofceret, digito ejus annulum detraxit. Ubi ex pignore patrem effe comperit, eundem ad aram gladio confodit. Auctor Plutarch. in Parallelis.
Liviæ Medullinæ Claudio Cæfari defponfatæ meminit Suet. in vita cap.26.
Mēdus, i. m. [Μῆδος] Proprium fluvii nomen in Media, quod ex Strabone cognofcere licet lib. 15. ubi commemorat quos fluvios trajecerit Alexander Magnus, quum Perfidem peragraret, ferroque vaftaret. De hoc intelligendus locus eft Hor. 2. Carm. 9. 21. ubi ait,
Medumque flumen gentibus additum, &c. non de Araxe, aut Tigri, aut Euphrate, ut alii arbitrantur. Neque vero eft quod quifquam miretur Horatium ita locutum effe, Medum flumen, fi Medus proprium fluvii nomen eft. Nam fic reperies pluribus locis locutum, ut lib. 4. ode 5. & 2 ode 6. & in epift. ad Pifon. Lambinus.
Medus, nomen gentile. V. Media.
Medus, i. m. Potio; quafi Melus, quia ex melle fit. Ifidor. 20. 3.
Mēdūsa, æ. f. [Μέδουσα] Filia fuit Phorci ex Cetho conjuge, quæ una cum duabus fororibus Euryale, & Stenone, Gorgadas infulas in Oceano Æthiopico tenuiffe feruntur. Ejus capilli in angues a Minerva immutati funt: & qui illam afpiciebant, in lapides vertebantur. Quam Perfeus peremit; ex cujus cruore natus eft Pegafus. De hac Suidas, & alii Græci. Meminit & Ovid. 4. Met. 781.
Torva Medufa. Ovid. 2. de Arte Am. 309.
Medusæus, a, um Adj. [Μεδουσαῖος] ut,
Equus Medufæus. Ovid. 5. Faft. 8. i. e. Pegafus.
Os Medufæum. Ovid. 5. Met. 249.
Medusa, a quibufdam appellatur herba ea, quam Romani Veneriam, five Lanceolam, Diofcorides λογχῖτιν appellavit. Habet hæc herba florem inverfo pileolo fimilem, qui theatralis larvæ, & hiftrionicæ perfonæ forman refert; ex cujus medio, quafi ex aperto & hiante ore, fe profert quædam quafi lingua candido colere. Ob quam caufam & Medufam appellarunt, a Gorgonis abfciffi capitis fimilitudine. V. M. Verg. in Diofcorid.
Mefancītum, i. n. Teli geuus apud Feft. pro Mefancylum, fi fides Turnebo Adverf. 19. 32.

M E G

Mēga, [μέγα] id eft magnum, Promontorium Mauritaniæ Cæfarienfis, inquit Ptolemæus.
Megabocchus, Juvenis quidam fuit focius filii Craffi, & ætate pari, qui fibi bello Parthico manus attulit; eum Plutarchus Μεγάβακχον appellat in Craffi vita. Meminit Cic. 2. Att. 7. quamvis alii de Pompeio dictum putent.
Mĕgăbyzi, [Μεγάβυζοι] five Megalobyzi, [Μεγαλόβυζοι] dicebantur Ephefiæ Dianæ facerdotes, quos eunuchos effe oportebat; unde & pro Imbellibus ac mollibus poni confueverunt, quales funt fpadones. Quintil. lib. 5. cap. 12. Megabyzi dicuntur Appiano lib. 5. Bell. Civil. & Plinio. 35. 10. ita fcribenti, Ephefi vero eft Megabyzi facerdotis Ephefiæ Dianæ fepulchrum. Nec enim hic ut proprium nomen accipiendum videtur, fed ut appellatio omnium facerdotum Dianæ communis. Annotavit Turnebus. Duces quoque regis Perfici Megabyzi appellantur, inquit Cælius lib. 7. cap. 6. V. Hefych. Harduin. ad Plin. Burm. ad Quintil. Perizon. ad Ælian. 2. 2.
Mĕgæra, æ. f. [Μέγαιρα] Una eft e tribus Furiis. De qua Virg. 12. Æn. 846.
Dicuntur geminæ peftes, cognomine Diræ,
Quas & Tartaream Nox intempefta Megæram
Uno eodemque tulit partu.
Improba. Claud. 1. in Ruf. 74.
Torva. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 387.
Mĕgălartus, [μεγάλαρτος] Ceres dicta & culta eft. Cæl. lib. 9. cap. 16. Apud Bœotiæ Scolum præftantes fieri panes confuetos accepimus, unde & Cereris Megalarti & Megalomazi ftatua erecta colebatur. Confimiliter vero apud Meffapios in Iapygia, ubi etiam fuiffe rex Artos dicitur, fed & feftum nomine Megalartia, [Μεγαλάρτια] de panis magnitudine appellatione ducta. Hæc ille ex Athen. lib. 10. Deipnof.
Megalensis. V. megalesia.
Mĕgălēsia, orum. n. [Μεγαλήσια] & Ludi Megalenfes, in honorem Matris magnæ, feu Cybeles celebrati Romæ. Liv. 36. 36. M. Junius Brutus ædem Magnæ matris deûm in palatio dedicavit: & ludos ob eam dedicationem factos, Megalefia appellavit. Cic. de Arufp. Refp. 24. Nam quid ego de illis ludis loquar? quos in palatio noftri majores ante templum, in ipfo Matris magnæ confpectu Megalenfibus fieri celebrarique voluerunt? V. Græv. in loc. Quintil. lib. 1. cap. 5. Quædam tamen & faciem folœcifmi habent, & dici vitiofa non poffunt, ut Tragœdia Thyeftes, & ludi Floralia, ac Megalefia.
Megalesiăcus, a, um. Adj. ut, Megalefiacæ matris operta. Aufon. Ecl. de Feriis Rom. v. 2. & Juven. 11. Sat. 193.
Megalīum, i. n. [μεγάλειον] Unguentum a magnificentia fic appellatum, eo quod excufferit, Telinum ante fe cantatiffimum: alii a Megaleo inventore Siculo, five Athenienfi dictum malunt. Vide Diofcorid. lib. 1. cap. 6. & Plin. 13. 1.
Megalographia, æ. f. [μεγαλογραφία] Picturæ genus apud Vitruv. 7. 4. conf. Bald. Lex. Vitruv. p. 69.
Megalŏpŏlis, [Μεγάλη πόλις] Arcadiæ urbs. Ex hoc oppido originem traxerunt Cercidas, præftantiffimus legislator, & meliambon poeta, Ænefias Peripateticus Theophrafti difcipulus, Acefodorus, qui de Urbibus fcripfit, & Polybius hiftoricus. Hæc Steph. Meminit Liv. 32. 5. & 36. 31.
Megalopolis item Afiæ oppidum fuit, poftea Aphrodifias dictum, inter Lycum & Mæandrum fluvios fitum, quod Stephanus Cariæ attribuit: quanquam in Græcis quibufdam codicibus Icariam corrupte legamus pro Caria.
Tertia ejufdem nominis civitas in Iberia collocatur ab eodem Stephano.

Megalopolitæ, [Μεγαλοπολῖται] Megalopolis incolæ. Steph. Liv. 28. 8. & 35. 27.
Megalopolitānus, a, um. Adj. [Μεγαλοπολιτανός] qualis Polybius fuit. Liv. 32. 22.
Mĕgănīra, [Μεγάνειρα] Celei uxor fuit, ac Triptolemi mater, ut Græca prodidit hiftoria, cujus facellum erat non longe a puteo Bœotiæ, qui alio nomine Anthinos dicebatur. Meminit Cæl. lib. 24. cap. 17. ex Paufan. Att. p. 37. Wech.
Mĕgăra, n. pl. [Μέγαρα] Urbs juxta Ifthmum Corinthiacum, media inter Peloponnefum, Atticam, & Bœotiam. Dicta a Megareo Apollinis filio. Hujus meminit Cic. 4. Fam. 5. Et 1. de Divin. 57. Patria fuit Euclidis philofophi Socratici. Nunc dicitur *Alcatoë*, ut fcribit Olivarius in Melam. Fuit & Megara, Creontis regis filia, & uxor Herculis, quam furens interemit, ut fcribit Sen. in Hercule furente.
Quo etiam nomine dictus eft Mons in Sicilia, ubi apes multæ.
Megărus, a, um. Adj. [Μέγαρος] ut, Sinus Megari. Virg. 3. Æn. 689.
Megarĭcus, a, um. [Μεγαρικός] poffeff. ut Megarici philofophi, ab Euclide auctore fectæ. V. dict. feq. Cic. 4. Acad. 129. Qui quum Zenonis auditor effet, vides quantum ab eo diffenferit; & quam non multum a Platone Megarici, quorum fuit nobilis difciplina. Et paulo poft, plura.
Sinus Megaricus, five Saronicus, *Le goulfe de l'Egina.*
Megarēus, [Μεγαρεύς] Idem. Cic. 4. Acad. 129. Poft Euclides Socratis difcipulus Megareus, a quo iidem illi Megarici dicti, &c.
Megarēius, a, um. Adj. [Μεγαρήϊος] ut, Heros Megareius, Hippomenes Megarei filius, apud Ovid. 10. Met. 659.
Megarensis, e. Adj. Ex Megara. Gell. lib. 6. cap. 10. Decreto fuo Athenienfes caverant, ut qui Megaris civis effet, fi intuliffe Athenas pedem prehenfus effet, ut ea res ei homini capitalis effet. Tanto Athenienfes odio flagrabant finitimorum hominum Megarenfium, &c.
Megaris, ĭdis. f. [Μεγαρίς] Regio eft Achaiæ, cujus Megara caput, a qua Bulbi Megarici, quos celebrat Cato R. R. cap. 8. Columel. lib. 10. 106.
Jam Megaris veniant genitalia femina bulbi. V. Plin. lib. 4. cap. 7.
Megaris, Urbs Siciliæ, apud Melam libro 2. cap. 7. Nunc dicitur *Agosta*, tefte Olivario.
Mēges, [Μέγης] Unus fuit ex Græcorum principibus qui ad Trojam profecti funt.
Mēgistānes, [μεγιστᾶνες] dicuntur Proceres, primatefque. Nam μέγας Latine dicitur magnus. Tacit. 15. Ann. 27. extr. Simul confilio terrorem adjicere, & megiftanas Armenios, qui primi a nobis defecerant, pepulit fedibus. Suet. in Calig. cap. 5. conf. Sen. Epift. 21. & Suid.

M E H

Mēhercŭle, & Mehercules, [μὰ τὸν Ἡρακλῆ] Adv. jurandi, Per Herculem. Cic. 10. Att. Epiftola tua gratiffima fuit meæ Tulliæ, & mehercule mihi: femper fecum aliquid afferunt litteræ tuæ.
Mecaftor & Mehercules jusjurandum erat, quafi diceretur, ita me Caftor, ita me Hercules, ut fubaudiatur juvet. Feftus. Cic. 6. Verr. Vere mehercules hoc, Judices, dicam. Idem in Orat. 157. Impetratum eft, inquit, a confuetudine, ut peccare fuavitatis caufa liceret, & pomeridianas quadrigas, quam poftmeridianas libentius dixerim: & mehercule, quam mehercules.
Dicitur & Mehercle & Hercle. H. St. Et Hercules ἁπλῶς. Quod caufam errori quorundam præbuit, qui Celfum in Proœm. p. 18. Lind. ubi ait, Neque, hercules, iftud & antiqui medici nefcierunt, de Hercule medico loqui putarunt.

M E I

Mei, vel Mis [ἐμοῦ] genitivus ab ego. Vide fuo loco.
Mējo, minxi, mictum, [οὐρέω, ὀμιχέω] ĕre. Urinam emittere. Diomedes præteritum Meji effe dicit, fed in ufu Minxi. Perf. 1. Sat. 113.
— facer eft, pueri, locus: extra
Mejite. Martial. lib. 3. 78.
Minxifti currente femel, Pauline, carina:
Mejere vis iterum, jam Palinurus eris.
Mictum, fupinum. Hor. 1. Serm. 8. 38.
— atque in me veniat mictum atque cacatum
Julius, & fragilis Pedatia.
Mula mejens. Catul. de Æmilio, 92.
Defpauter. loquens de Pingo, Stringo, Fingo, Ringo, addit. Diom. & Prifc. addunt Mingo, quod Mancinellus & Nebriff. plurefque cenfent effe barbarum, aut certe obfoletum, quia doctiff. quifque Mejo dicit, non Mingo. H. St.
Mictŭrio, īre. defiderativum verbum a Meio. Juven. 6. Sat. 308.
Noctibus hic ponunt lecticas: micturiunt hic. Pro primitivo Meio videtur hic pofitum.

M E L

Mel, mellis. n. [μέλι] notæ fignificationis. V. Plin. lib. 11. cap. 14. Cic. 3. de Finib. 34. Mel, etfi dulciffimum eft, fuo tamen proprio genere faporis, non comparatione cum aliis dulce effe fentitur.
Mel, a Græco μέλι fit per apocopen. Plaut. Truc. 1. 2. 75.
In melle funt linguæ fitæ voftræ atque orationes,
Lacteque: corda in felle funt lita, atque acerbo aceto.
Dulcior melle. Ovid. 5. Trift. 4. 30.
Aerii mellis cæleftia dona. Virg. 4. Georg. 1.
Attica mella, de Flavis favis. Ovid. de Medic. faciei 82.
Dulcia. Virg. 4. Georg. 101.
Flava. Ovid. 1. Met. 112.
Fragrantia mella thymo redolent. Virg. 4. Georg. 169.
Humida. Virg. 4. Æn. 486.
Liquentia ftipant apes. Virg. 1. Æn. 436.
Liventia veneno. Valer. 1. Argon. 63.
Puriffima. Virg. 4. Georg. 163.
Redolentia flore thymi. Ovid. 15. Met. 80.
Rofcida. Virg. 4. Ecl. 30.
Spumantia cogere preffis favis. Virg. 4. Georg. 140.
Tenacia figunt. Virg. 4. Georg. 57.

Conftru-

Conftructa mella. Virg. 4. Georg. 213.
Generandi gloria mellis. Virg. 4. Georg. 205.
Liquata expreffis favis. Ovid. 4. Faft. 152.
Preffa puris condit amphoris. Hor. Epod. 2. 15.
Reperta a Baccho. Ovid. 3. Faft. 736.
Mel, pro Eloquentia, feu dicendi fuavitate. Lucan. ad Pifon. 64.
Inclyta Neftorei cedit tibi gratia mellis.
Mufæum dulce mel. Lucret. lib. 1. 946.
Poetica. Hor. 1. Epift. 19. 44. V. MANO.
Mel meum, Blandientis vox: quemadmodum eft Meum fuavium. Plaut. Moft. 1. 4. 12. Cic. 8. Fam. 8. Hinc
Melli effe, pro Gratiffimum & jucundiffimum effe. Hor. 2. Serm. 6. 32.

MELLICŬLUM, i. n. [μελίτιον] dimin. blandientis. Plaut. Caf. 4. 4. 14. Meum corculum, melliculum, verculum. Al. Mellitulum, vel Moiliculum. [Male. Sic Mellillum, V. infra. ut Villum a Vinum.

MELLEUS, a, um. Adj. [μελίτειος] Quod ex melle eft, vel mel refert colore, fapore &c. ut,
Coloris mellei fæx. Plin. lib. 11. cap. 16.
Odor melleus. Idem lib. 21. cap. 14.
Sapor melleus. Idem lib. 15. cap. 14.
Melleus, aliquando pro Dulci accipitur, ut, Vox mellea.

MELLĪTUS, a, um. Adj. [μελίτινος] Quod eft melle conditum. Plin. lib. 36. cap. 19. Melitites fuccum remittit dulcem, mellitumque tufus. Varr. 3. de R. R. cap. 16. Et favi melliti intus ponendi a faucibus longe. Sueton. in Claud. Neron. cap. 27. extr. Indicebat & familiaribus cœnas, quorum uni mellita quadragies H S conftiterunt. Porro Mellita vocabantur, Cibaria dulciora, melle condita, quum luxuria nondum faccharum materiam ganeæ feciffet. Antiquitus enim faccharum ad medicinæ duntaxat ufum adhibebatur: cujus hac tempeftate tam frequens ufus eft, ad gulæ condimenta. Al. Mitellita & Conftitit. Lectio admodum dubia eft. [An μελιτοῦττα? V. Henr. Steph. Thef. in hac voce.
Bellaria mellita. V. BELLARIA.
Placentæ mellitæ. Hor. 1. Epift. 10. 11.
Mellitus puer, pro Suavi & jucundo. Cic. 1. Att. 18. Ita fum ab omnibus deftitutus, ut tantum requietis habeam, quantum cum uxore & filiola & mellito Cicerone confumitur. Catul. 46. 1.
Mellitos oculos tuos, Juvenci, &c.

MELLĪTŬLUS, a, um. Adj. dimin. Apul. Met. 3. p. 139. Mea mellitula.

MELLĪTĪNUS, a, um. Adj. Idem ac Mellitus. Plin. Valer. 3.26. extr. Ceræ pinguis mellitinæ libram unam.

MELLILLUS, a, um. [μελιτίδιον] dimin. alterum, fimiliter blandientis. Plaut. Caf. 1. 1. 47.
Mea vita, mea mellilla, mea feftivitas. [A Mellina, ut placet Meurf. Nifi potius ex Mellitula formatum. An Meum Mellillum?

MELLŌSUS, a, um. Adj. Idem, quod Melleus. Cæl. Aurel. Acut. 2.29. Mellofa dulcedo.

MELLĀRIUS, a, um. Adj. Quod ad mel pertinet. Plin. lib. 21. cap. 14. Vafa mellaria aut favos lavari aqua præcipiunt. Hæc etiam Apiaria dicuntur.

MELLARIUS, i. m. [μελιτουργός] Qui mellis opus exercet. Varr. lib. 3. de R. R. cap. 16. Ad extrema, qua mellarii favum eximere poffint, opercula imponunt alveis.

MELLARIUM, i. n. [μελιτών] Ubi apes nutriuntur. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 26. Melittonas ita facere oportet, quos alii melitrophia appellant: eandem rem quidam mellaria. Rectius al. Melittotrophia.

MELLĀTIO, ōnis. f. [μελιτοτρυγητος] Mellis vindemia, quum mel eximitur. Plin. lib. 11. cap. 16. Hæc ergo mellatio fine vindemiæ & Vergiliarum occafu. Idem lib. 11. cap. 15. Æftiva mellatione decimam partem Thalio Dionyfio apibus relinqui placet.

MELLATIUM, i. n. Non. 17. 14. Sapa, quod nunc mellatium dicimus, muftum ad mediam partem decoctum. Al. Mellacium.

MELLĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [μελιτοφόρος] Ovid. 15. Met. 383. Melliferæ apes.

MELLIFĬCUS, a, um. Adj. [μελιτοποιός] A melle faciendo. Columel. lib. 9. cap. 13. ad finem, Ut ab opere mellifico evocatæ apes fœtibus ceras expleant.
Saltus mellifici. Columel. lib. 9. cap. 8.

MELLIFĪCIUM, i. n. [μελιτουργία] Mellis artificium. Varro de R. R. lib. 3. cap. 16. Sed ut hoc aptiffimum ad fanitatem apium, fic ad mellificium thymum. Columel. lib. 9. cap. 12. Apes magis mellificiis, quam fœtibus ftudent.

MELLĬFĬCO, [μελιτοποιέω] āre. Mel facere. Plin. lib. 11. cap. 18. Aliarum quæ in arboribus mellificant.

MELLIFICĀTIO, ōnis. f. apud Varr.

MELLĬFLUUS, a, um. Adj. [μελίρρυτος] Ex quo fluit mel, vel fluere videtur; hoc eft Dulce, jucundum. ut, Melliflua oratio. Sed non videtur ufurpatum ab Antiquioribus. Attamen

MELLIFLUENS, entis. apud Aufon. Epift. 16. 14.

MELLĬGĔNUS, a, um. Adj. [μελιτογενής] Quod eft ejufdem generis cum melle. Plin. lib. 16. cap. 7. Fert & aliam inutilem pilulam cum capillo, verno tamen tempore melligeni fucci. h. e. Ejufdem fucci, cujus eft mel ipfum.

MELLĪGO, ĭnis. f. Succus ex floribus, quem ad mellificationem apes convehunt. Plin. 11. 6. Idem, Succum uvæ immaturæ Melliginem dixit 12.27.

MELLAMESSIO, dicitur Mellis collectio, quia æftate mella conduntur. Commentator Hor. per Cruquium editus. p. 254. col. priore. Nifi legendum Mellimeffio. H. St. Plinio Mellatio. V. fupra.

MELLINA, vel MELLINIA, æ. f. Potio eft confecta adjecto melle. Plaut. Epid. 1. 2. 21. — ubi is ergo eft? nifi fi in vidulo,
Aut in mellina attulifti. i. e. Nifi fi in fcortea eum habes mantica, aut in œnophoro vel lagena mellinæ. Ex Turnebo. Sed Al. Melina rectius legunt. V. Scalig. in loc.

MELLŌNA, æ. f. Dea mellis. Arnob. 4. p. 131. Et Auguftin. de Civ. Dei 4. 34.

MULSA, MULSUM, V. f. l.

MELA, æ. m. Fluvius Galliæ. Cifalpinæ. Virg. 4. Georg. 278. Et Catull. 68. 33.

MĔLÆNA, [Μέλαινα] Infula eft quæ alio nomine Corcyra appellatur. Plin. lib. 3. extr. Stat. 12. Theb. 619.
Icarii, Celeique domus, viridefque Melænæ.

MĔLÆNAĔTOS, [μελαναίετος] vel, ut alii, MELĀNAETOS, m. Aquila nigra, feu pulla. de qua V. Plin. lib. 10. cap. 3. pr.

MĔLAMPHYLLUM, i. n. [μελάμφυλλον] Species Acanthi herbæ, a foliorum nigredine fic dicta, quafi melanophyllum. Plin. lib. 22. cap. 22.

MĔLAMPŌDIUM, i. n. [μελαμπόδιον] Genus nigri Hellebori, a Melampode vate dictum. Plin. lib. 25. cap. 5.

MELAMPSYTHIUM, i. n. Paffi genus, fuum faporem, non vini referens. Plin. 14. 9.

MĔLAMPUS, ŏdis. m. [Μελάμπους] fuit, tefte Homer. lib. Odyff. 15. Filius Amythaonis ex patria Argo. Stat. 3. Theb. 453.
— Amythaone cretus,
Jam fenior, fed mente virens Phœboque Melampus
Affociat. Dicitur etiam fuiffe Medicus illuftris, & filias Prœti fanaviffe helleboro. Virg. 3. Georg. 550.
Quæfitæque nocent artes: ceffere magiftri
Phillyrides Chiron, Amythaoniufque Melampus.
Melampus, Canis nomen apud Ovid. 3. Met. 206. dicti fic, παρὰ τὸ μέλανας ἔχειν τοὺς πόδας, quod nigros pedes habeat pedes. Ovid. 3. Met. 206.
— primufque Melampus,
Ichnobatefque fagax latratu figna dederunt.

MĔLAMPȲGUS, [Μελάμπυγος] Lapis in Thermopylarum monte, ut legitur apud Herodotum hift. lib. 7. ubi definit Anopæa via, qua graffantes Perfæ Pylas occuparunt, Epialte duce.

MĔLANCHŎLIA, æ. f. [μελαγχολία] Latine dicitur Atra bilis, quæ fæpe in furorem agit homines. Cic. 3. Tufc. 11. Græci volunt illi quidem, fed parum valent verbo, quem nos furorem, μελαγχολίαν ipfi vocant. Quafi vero atra bili folum mens, ac non fæpe vel iracundia graviore, vel timore, vel dolore moveatur.

MELANCHOLĬCUS, a, um. Adj. [μελαγχολικός] Qui atra bile plurimum abundat. Cic. 1. Tufc. 80. Ariftoteles quidem ait omnes ingeniofos melancholicos effe.

MELANCHLÆNI, [Μελάγχλαινοι] Scythiæ populi, a nigris veftibus quas ferunt ita nominati Stephano. V. Mela 2. 1.

MELANCŌRȲPHUS, i. [μελαγκόρυφος] Avis quæ & Ficedula dicitur; fed ficedula nomen habet potiffimum Autumno ab edendis ficis. Aliis temporibus melancoryphus, quod κορυφὴν μέλαιναν, hoc eft verticem nigrum habeat, Latine Atricapillam dicere poffumus: mutat enim formam & colorem. V. Feft. Plin. lib. 37. cap. 8.

MELANCRĀNIS, is. f. [μελαγκρανίς] Junci genus. Plin. 21. 18.

MELANDRYS, ȳos. m. [μελάνδρυς] Pifcis ex Thynnorum genere. Athen. 3. 34. Plin. 9. 15.

MELANDRYUM, i. n. [μελάνδρυον] Genus herbæ. Plin. lib. 26. cap. 7. Melandryum vero apud Theophraftum eft exalburnatum robur, de nigritie conciliato nomine.
Sed & Salfamenti genus Melandryum eft, ex thynnis confectum, tefte Cæl. lib. 7. cap. 27. V. Varr. L. L. 4. 12. Martial. 3. 77.

MĔLĀNES, vel Nigri montes, [Μέλανα ὄρη] juxta deferta Arabiæ, Ptolemæo lib. 5. cap. 17. Hodie mons Sinai, mons S. Catharinæ: *Sur* defertum Hebræis, a Mauris *Tur* dicitur.

MĔLĀNEUS, [Μελανεύς] Nomen canis Actæonis apud Ovid. 3. Met. 222.
Harpalos & Melaneus, hirfutaque corpore Lachne.
Eft & Centaurus apud eundem lib. 5. 127. Alii corrupte Meneleus fcribunt.

MĔLĀNIA, æ. f. [μελανία] Idem quod Nigritia feu nigredo. Plin. lib. 24. cap. 8. Et lentiginem & carcinomata, melanias quoque veteres, addito melle emendant. Meminit etiam Hermolaus.

MELANION, i. n. [μελάνιον] Flos niger violæ. Plin. 21. 11.

MELANSPERMON, [μελάνσπερμον] V. MELANTHIUM.

MĔLANTĒRIA, æ. f. [μελαντηρία] Scribonius Largus, Melanteria, quæ creta futoria dicitur, qua ligulæ calceolorum denigrantur.

MELANTHIA, tefte Euftachio in 10. Odyff. Homer. Filia fuit Deucalionis ex Pyrrha.

MELANTHIUM, i. n. [μελάνθιον] Herba quæ vulgo *Nigella* appellatur a feminis nigredine: unde etiam Græcis Melanfpermon appellatum eft. Plin. lib. 20. cap. 17. Gith, ex Græcis alii melanthion, alii melanfpermon vocant: optimum quam excitatiffimi odoris, & quam nigerrimum. Medetur ferpentium plagis & fcorpionum.

MĔLANTHIUS. [Μελάνθιος] Nomen viri; qui quum Gorgiæ inimicus effet, dixit, Hic nobis de concordia præcipit, qui tertius in una domo concordare non potuit.
Melanthius item, Nomen eft viri Trojani, quem Eurypylus in bello Trojano interemit, ut fcribit Homerus.
Alius ejufdem nominis Paftor eft apud Theocritum.
Alius item Pictor fuit, cura pingendi præcipuus. Auctor Quintil. lib. 12. cap. 10. Plin. 35. 7.

MĔLANTHUS, [Μέλανθος] Unus eorum, quos in Delphines mutavit Bacchus. Ovid. 3. Met. 617.

MĔLĀNŪRUS, i. [μελάνουρος] Pifcis fic dictus, quod nigricantem caudam habeat, & inter faxatiles numeratur. Ennius apud Apul. in Apolog. p. 299. Melanurum, turdum, merulam, timbramque marinam Ubi primam produxit, penultimam corripuit; quum tamen Græce fcribatur μελάνουρος. Proinde rectius Lippius in 3. Oppiani
Haud facili parvus melanurus fallitur arte. Plin. lib. 32. cap. 2. V. Cælium lib. 25. cap. ultimo.

MĒLĀPIUM, i. n. [μηλάπιον] Melapia funt Mala, quæ & malorum & pirorum aliquam fpeciem præ fe ferunt, unde etiam nomen habent ex pomis & piris compofitum. Atque hoc eft quod Plinius lib. 15. cap. 14. ait, Cetera e caufis traxere nomen: germanitatis, cohærentia & gemella, nunquam fingula in fœtu; coloris, ferica; cognationis, melapia. Neque enim accipiendum eft melappia (fic enim fere in omnibus exemplaribus legitur) cognationis nomen a gente vel familia Appiorum accepiffe, fed a cognatione quam ea ipfa mala cum piris habent, ἄπιος enim pirum eft Græcis, μῆλον malum five pomum. Quod autem Plinius ipfe non aliter quam melapia fcripferit, & ut dico acceperit, ex eo manifeftum eft, quod paulo ante Appianorum malorum mentionem fecit, quæ ex Appio e Claudia gente funt cognominata, & melapiorum nomen non ex gente, fed ex caufa cognationis tractum effe ait.

MELAS, [Μέλας] Multorum fluviorum nomen eft. Nam unum effe in Mygdonia oftendere videtur Ovid. 2. Met. 247.
Mygdoniufque Melas.
Alium in Sicilia defcribit Ovid. 4. Faft. 476.

Sacra-

Sacratumque Melam pascua læta boum.

Mĕlas, ănos. m. [μέλας] Vitiliginis species. V. Cels. 5. 28. 19. Lactant. 4. 14.

Mĕleăger, vel Meleăgrus, i. m. [Μελέαγρος] Tydei frater fuit, OEnei filius, qui quum aprum Calydonium interfecisset, ejusque pellem & caput Atalantæ Schoenei filiæ, quæ prima aprum vulneraverat donavisset, Thestiadæ ejus avunculi utrumque illi ademerunt. Qua re cognita ille eos interfecit: Althæa vero, Meleagri mater, ob fratrum suorum cædem filio irata, eum execrata est, eique interitum exoptavit. Quum Calydon postea a Curetibus oppugnaretur, neque jam Calydonii impetum hostium sustinerent, Meleager neque patris, neque matris jam placatæ rogatu opem ferre patriæ voluit. Flexus tandem & victus Cleopatræ uxoris precibus, hostes a mœnibus Calydonis propulsavit. Althæa autem odio renovato, stipitem, quo fata Melegri continebantur, a Parcis sibi donatum, inflammavit. Quo absumpto & ille interiit, ejusque sorores in Meleagrides aves sunt conversæ. V. Homer. lib. 1. Iliad. & Ovid. 8. Met. 270.

Meleagræus, a, um. Adj. ut Meleagræa Calydon urbs dicitur, quoniam Meleager in ea imperavit. Perottus.

Meleagrĭdes, [μελεαγρίδες] Gallinæ Africæ. Plin. lib. 10. cap. 26. Simili modo pugnant meleagrides in Bœotia Africæ; hoc est gallinarum genus gibberum, variis sparsum plumis, quæ novissimæ sunt peregrinarum avium in mensas receptæ, propter ingratum virus. Verum Meleagri tumulus nobiles eas fecit. Columel. lib. 8. cap. 2.

Mĕlesĭgĕnes, [Μελησιγένης] dictus est Homerus, a patre Melete. V. Suid. in Μέλης.

Meletēus, a, um. [Μελήτειος] Adj. i. e. Homericus. Tibull. 4. 1. 201. Meleteæ chartæ. ubi V. Brœkh.

Meleta, æ. f. [μελίτη] Herbæ nomen eadem quæ Chamæleon. Apul. de Herb. cap. 25.

Melia, [μελία] a Græcis dicitur arbor, quam Latini Fraxinum vocant. V. Ruell. lib. 1. cap. 82.

Est & Melia [Μελία] Cariæ oppidum, apud Stephanum.

Mēlia Terra, [μηλία γῆ] Terræ genus est, Eretriæ cinereæ non dissimile, quodque digitis confricatum stridorem reddit trito pumici similem. Vires habet in medicina easdem fere cum alumine, paulo tamen ignaviores. Pictoribus etiam usui est, ad diuturniorem colorum firmitatem. Plinius Melinum vocat, nomine deducto a Melo insula una Sporadum, unde advehi solet.

Melibœa, [Μελίβοια] Urbs est litoralis Magnesiæ, propinqua Thessaliæ, ut testis est Herodot. lib. 6.

Fuit etiam patria Philoctetæ, dicente Lucan. lib. 6. 354.

— pretioque nefandæ
Lampados, Herculeis fortis Melibœa pharetris.

Melibœus, a, um. Adj. [Μελιβοεύς] Unde, Purpura Melibœa, h. e. Melibœensis, ait Servius.

Fulgens Melibœa purpura. Lucret. lib. 2. 499.

Mĕlĭcēris, ĭdis. vel Meliceria, æ. f. [μελικηρίς] a Cera & Melle nomen accepit. Tuberculum mellis crassitudine in cubitis & genibus; interdum quoque aliis partibus, & in ore ipso, & in capite; quod ita nominatur, quia humor in eo melli similis includitur, nec pressum remittitur, ut id quod gangilion sive ganglion appellant in eadem parte, sed molle cedensque. Plin. lib. 20. cap. 21. Radice melicerias & lepras curant. Idem lib. 21. cap. 20. Et contra meliceridas efficax. Sunt qui scribant Melliceris. V. Celsum lib. 5. cap. 28. 13. ubi tamen Lind. κηρίον exhibet, in aliis codd. μελικηρία.

Mĕlĭcerta, æ. m. [Μελικέρτης] Filius Athamantis & Inûs, cum quo mater quum videret Athamanta maritum, regem Thebarum, furentem, in mare se præcipitem dedit; & postquam in numina sunt commutati, Græce Leucothea & Palæmon sunt appellati; Latine Portunus, & Mater Matuta. Auctor Servius apud Virg. 1. Georg. 437.

Votaque servati solvent in litore nautæ
Glauco, & Panopeæ, & Inoo Melicertæ. Fabulam describit Ovid. 6. Fast. 494.

Mĕlĭchlōros, i. m. [μελίχλωρος] Gemma parte flava, parte mellea. Plin. 37. 11.

Mĕlĭchros, [μελίχρους] Lapis modo niger, modo flavus; a mellis colore vocatus. Plin. lib. 37. cap. 11. Adde Lucret. 4. 1153.

Mĕlĭchrysus, i. m. [μελίχρυσος] Gemma quæ ex India mittitur, quasi per aurum sincero melle translucens. Plin. lib. 37. cap. 9. *Topaz.*

Melicus. V. melos.

Melicum, ab imperito vulgo dicitur Gallinarum genus, quod Medicum dici debet, teste Columel. lib. 8. cap. 2. his verbis, Præcipue Tanagricum genus, & Rhodium probabant, nec minus Chalcidicum & Medicum, quod ab imperito vulgo littera mutata Melicum appellatur: nobis nostrum vernaculum maxime placet.

Meligēne, [Μελιγήνη] Ptolem. lib. 2. cap. 17. Melitusa Polybio dicitur, quam nos Meliten insulam vocamus ad mare Adriaticum, ante Dalmatiam sita.

Mĕlĭgūnis, [Μελιγουνίς] Insula est Siciliæ adjacens, una ex Æoliis, quæ notiore nomine Lipara dicitur. Plin. lib. 3. cap. 9.

Mĕlĭlōtos, i. f. [μελίλωτος] Herba quam Columella Sertulam Campanam appellat, quod in Serta urbe Campaniæ frequentissima sit. Plin. lib. 21. cap. 11. Melilotos ubique nascitur. Laudatissima tamen in Attica. Ovid. 4. Fast. 440.

Pars thyma, pars casiam, pars meliloton amat. Conf. Plin. 33. 4. & Pallad. 11. 14.

Mĕlĭmĕli, is. n. [μελιμέλι] Sapor mali Cydonii ita conditi, ut melli quiddam simile referre videatur. Columel. lib. 12. cap. 45. Diosc. 5. 24.

Mĕlĭmĕlum, i. n. [μελίμηλον] dicitur Pomum musteum, sive dulce, quasi Mel pomum; nam μέλι Græcis dicitur mel, & μῆλον Malum, quod mellis saporem habeat. Plinius Musteum a celeritate mitescendi denominatum dicit, lib. 15. cap. 14. Mustea a celeritate mitescendi; quæ nunc melimela dicuntur a sapore melleo. Orbiculata, a figura orbis in rotunditatem circumacti. Add. Plin. lib. 23. cap. 6. Martial. lib. 7. 25.

Infanti melimela dato, fatuasque mariscas. Hor. 2. Serm. 8. 31.
Post hæc me docuit melimela rubere, minorem
Ad Lunam delecta.

Mĕlĭnum, i. n. [μέλινον] Apiastrum vocat Varro de R. R. lib. 3. cap. 16. his verbis, Reliquum thymo, & cythiso obsevisse & apiastro, quod alii meliphyllon, alii melissophyllon; quidam melinum appellant.

Mĕlĭnus, a, um. Adj. ut, Color melinus. l. 78. §. 5. D. de legat. & fideicomm.

Mĕlĭna, æ. f. [ἐνδύτος γένος] Vestis vel Marsupii genus, apud Plautum in Epid. 1. 1. 21. V. Scalig. Conjectanea. Alii quibus magis arridet potio ex melle, legunt Mellina; quod vide in mel, & Turneb. Advers. 20. 1.

Est item Tibiæ genus acutissimi soni, ut Festus ait.

Mēlĭnum, i. n. [μήλινον] Oleum ex flore malorum. Plin. lib. 23. cap. 6. Fit & oleum ex his, quod melinum vocavimus, quoties non fuerint in humidis nata. Ideo utilissima quæ ex Sicilia veniunt.

Item, Unguentum. Plin. lib. 13. cap. 1. Postea eodem loco prælatum est melinum, Cyprinum in Cypro.

Item, Coloris candidissimi species. Plin. lib. 35. cap. 6. Melinum candidum & ipsum est, optimum in Melo insula; in Samo quoque nascitur; sed eo non utuntur pictores propter nimiam pinguedinem. Plaut. Mostel. 1. 3. 107.

Neque cerussam, neque melinum, neque ullam aliam offuciam.

Quidam volunt esse colorem medium inter album & fuscum, qui dicitur Gilvus. conf. melia.

Item, Aluminis species. Plin. 35. 15.

Mĕlĭnophagi, [Μελινοφάγοι] Thraciæ populi, ut ait Stephanus. Ita dicti, quod panico vescantur, quod Græcis μελίνη & μέλινος.

Melior, Melioresco, Meliōro, V. bonus.

Meliphyllon, [μελίφυλλον] Nomen herbæ. Varro lib. 3. de R. R. cap. 16. Reliquum thymo & cythiso obsevisse, & apiastro, quod alii μελίφυλλον, alii μελισσόφυλλον, quidam μέλινον appellant. Virg. 4. Georg. 63.

Trita meliphylla, & cerinthe ignobile gramen. Alii legunt Melisphylla. V. melissophyllum.

Mēlis, is. vel, ut alii malunt, Mælis, vel Meles, is. f. Animal quod & Taxo, sive Taxus dicitur, quod sit mellis avidissimum, & alvearibus semper infestum, in cavernis vivens, asperum, mordaxque, magnitudine vulpis, colore felis; ex cujus pelle pharetras & canum collaria obtegunt. Plin. lib. 8. cap. 38. Varro 3. de R. R. cap. 12. Alterum ne felis, aut melis, aliave quæ bestia intrare possit.

Lucifuga meles. Subit enim cavernas. Gratius in lib. de Venatione 402.

— collaribus ergo
Sunt qui lucifugæ cristas inducere melis
Jussere. De collaribus canum loquitur. ubi V. Ulit. not. Martial. 10. 37.

Venator capta mele superbus adest. V. Lotich. ad Petron. p. 392. & supra mælium.

Mēlis [μηλίς] item Hasta a ligno mali dicta, inquit Festus.

Melisander, dri. [Μελίσανδρος] Milesius, poëta antiquissimus, qui ante Homerum epos scripsit. V. Ælian. V. H. 11. 2.

Melissa. V. melissus.

Mĕlissŏphyllum, i. n. [μελισσόφυλλον] Plin. lib. 20. cap. 11. Apiastrum Hyginus quidem melissophyllon appellat; sed in confessa damnatione est venenatum in Sardinia. Virgilius per syncopam dixit, 4 Georg. 63.

Trita meliphylla. Alii apud Virg. legunt Melisphylla. V. paulo supra.

Mĕlissus, [Μέλισσος] Rex fuit Cretensis antiquissimus, qui, ut scribit Lactantius Instit. 1. cap. 22. primus diis sacrificavit, habuitque filias Amaltheam & Melissam, quæ Jovem puerum caprino lacte ac melle aluerunt, unde Melissa apes dicta fuit: & Amalthea capræ ejusdem nomen accepit. Columel. lib. 9. cap. 2. Nec sane rustico dignum est sciscitari, fueritne mulier pulcherrima specie Melissa, quam Juppiter in apem convertit. Unde & apes Græcis μέλιτται dicuntur.

Fuit item Melissus Grammaticus muneri datus Mæcenati, ac manumissus ab eo & bibliothecæ præpositus. Sueton. de Grammat. illustr. cap. 21. Hujus meminit Ovid. 4. Pont. 16. 30. & Commentarium ejus de apibus laudant Plin. & Serv.

Melissus præterea Samius, Parmenidis auditor, philosophus, civibus suis carus, quibus præcepta plurima dedit, Rempublicam administravit, classique in bello præfuit, ut refert ex Apollodoro Diog. Laert. lib. 9. s. 24.

Fuit & alius Melissus, Helius nomine, summi quidem loci inter Grammaticos sui temporis Romæ, sed majore in litteris jactantia, quam opera. Meminit Gellius lib. 18. cap. 6.

Mĕlĭta, æ; sive Mĕlĭtē, es. f. [Μελίτη] Insula inter Italiam Epirumque posita, ut scribit Strabo: sive, ut scribit Plin. 3. 26. inter Corcyram & Illyricum in Adriæ sinu.

Alia item notabilior inter Siciliam & Africam, de qua Cic. 6. Verr. 103. Melita insula satis lato ab Sicilia mari, periculosoque disjuncta; in qua eodem nomine oppidum. Nunc vulgo dicitur *Malta*. De hac Ovid. 3. Fast. 567.

Fertilis est Melite. Diodorus refert in Melita insula pretiosam tenuitate ac mollitie telam fieri.

Est & Urbs hoc nomine Carthaginiensium colonia.

Melitæus, a, um. & Melitensis, e. Adj. [Μελιταῖος] ut, Canes Melitæi & Melitenses. Plin. lib. 30. cap. 5.

Melitensem rosam commendat Cic. 7. Verr. 27.

Vestem. Idem 4. Verr. 176. & Sil. 14. 251.

Catuli Melitæi. Plin. lib. 3. cap. ult.

Mēlītes, [μηλίτης] Gemma est mali coloris, ut inquit Plin. lib. 37. cap. 11.

Mĕlĭtītes, is. m. [μελιτίτης] Plin. lib. 36. cap. 19. Melitites lapis succum remittit dulcem, mellitumque tusus.

Item Potio ex musto & melle facta, auctore Plinio lib. 22. cap. 24. & 14. 9.

Melitton, ōnis. m. [μελιττών] Ubi apes nutriuntur. Varro de R. R. lib. 3. cap. 16. Melittonas ita facere oportet; quos alii μελιτοτροφεῖα appellant, eandem rem quidam mellaria. V. Columel. 8. 1. & supra mellarium.

Melitturgus, i. m. Gr. [μελιττουργός] Idem quod Mellarius Latine, qui mellaria exercet. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 2. Merula, ut cetera fecit historicôs, quæ sequi melitturgi soleant, demonstrabit. V. mellarius.

Melium, [μήλιον] Herba est in aquis nascens, & locis uliginosis, semen habens lini feminini non dissimile, aliquanto tamen majus & firmius, & præ lævore splendens. Alio nomine Satyrion rubens appellatur. Vim habere creditur incendendi ad libidinem. Dioscor. lib. 3.

Melium item apud Varr. de R. R. 2. 9. Cingulum ex corio factum. Sed alii aliter legunt. V. mælium.

Melius, Mĕlianus, V. mælius.

Melius, comparativum a Bene, & Meliusculus &c. V. bonus.

Melizomum, i. n. [μελίζωμον] Jus mellitum. Apic. 1. 2. Adjicere melizomo parum vini.

Mella, [Μέλλα] Fluvius Galliæ eſt, juxta quem Amella herba frequens naſcitur. Servius in Virg. loc. infra cit. Blondus in Italia illuſtrata, Brixiam, inquit, præterlabitur fluvius Mella: quod etiam teſtatur Catull. ad Januam 65. 33. his verbis,

Flavus quam molli percurrit flumine Mella,
Brixia Veronæ mater amata meæ.

Flumina curva Mellæ. Virg. 4. Georg. 278.

Mella, æ. f. Aqua e melle ſic fieri ſolita, vel potius e ceris quibus adhuc nonnihil mellis adhæreſcebat. Quum ſecundarium mel de favis erat exceptum, ceræ ſtatim minute reſolvebantur ac rumpebantur, & aqua fontana vel cæleſti macerabantur. Expreſſa deinde aqua colabatur, & in vas plumbeum defuſa decoquebatur, omniſque ſpurcitia cum ſpumis eximebatur. quæ decocta, quum tam craſſa eſſet quam defrutum, refrigerabatur; & bene picatis lagenis condebatur. Hac mella quidam pro aqua mulſa utebantur; nonnulli etiam pro defruto in condituras olivarum. Auctor Columella lib. 12. cap. 11. Erat igitur mella velut ablutio cerarum aliquid mellis adhuc habentium; aqua vero mulſa ex optimo melle fiebat, ut idem auctor ſcribit capite proximo.

Mellaria, Urbs Hiſpaniæ Bæticæ, patria Pomponii Melæ, ut ipſe teſtatur lib. 2. cap. 6. ſub finem. Olivarius dicit Mellariam hodie non extare.

Mellarium, Mellarius, & Mellatio, Melliculum, Mellifer, Mellificium, Mellifico, Mellificus, Melligo, Mellillus, Mellitus, Mellonia, vel Melona. V. mel.

Melloproximus, Vox hybrida, Proximus deſignatus. Legg. 5. 7. & 14. C. de Proxim. ſacr. ſcrin. & Theod. Cod. 6. 26.

Melo, Fluvius, qui & Nilus & Gehon appellatus eſt. Auſonius in Ænigmate. V. Feſt. in vocibus Alcedo, Alumento, & Melo; & Serv. ad 4. Georg. 291. & 4. Æn.

Melŏbŏsis, [Μηλόβοσις] Nympha eſt; ſic dicta ab ovibus paſcendis, teſte Heſiodo in Theogonia. 354.

Melŏcābus, [Μηλόκαβος] Germaniæ urbs apud Ptolemæum lib. 2. cap. 11. Vulgo *Coburg*.

Melŏcarpus, [Μηλόκαρπος] Herba eſt quæ alio nomine Ariſtolochia longa appellatur. Dioſcor. lib. 3. cap 4.

Melodes, Melodia. V. melos.

Meloessa, vel Melussa, [Μηλοῦσσα] Inſula Maris Tyrrheni, ad oram Pæſtanam; non tam a pomorum, quam a pecoris abundantia dicta. V. Plin. lib. 3. cap. 10.

Melŏfŏlium, i. n. Genus malorum quibus folium unum, aliquando & geminum, erumpit e latere medio. Plin. 15. 14. Vox eſt hybrida.

Melŏmēli, [μηλόμελι] a Columel. lib. 12. cap. 45. vocatur, quum mala maturiſſima integra, ſine macula in lagena in melle ſubmerguntur. Sed rectius legitur Melimeli, quod vide ſuo loco.

Melŏnes, dicuntur a Palladio Mar. 9. 6. Genus peponis, quod aliis Melopepo appellatur, quaſi pepocydonius, vel cotoneus, quod mali cydonii figuram habeat. dicitur enim ἀπὸ τοῦ μήλου: hoc eſt a pomo vel malo, quod abſolute Græcis Malum cotoneum ſignificat. V. ſeq. dict.

Melŏpĕpŏnes, [μηλοπέπονες] Fructus ſunt ex genere peponum, qui mali figuram rotunditate imitantur. Non pendent hi, ſed humi rotundantur, & odorem jucundiſſimum habent, ubi maturuere. Palladius Melones vocat. V. Ruell. lib. 1. & Plin. 19. 5.

Mĕlos, n. [μέλος] indecl. Cantus ſuavitas, vel dulcis modulatio. Perſ. in prolog. 15.

Cantare credas Pegaſeium melos.

Sic Calepinus. Græci autem, quorum hæc eſt dictio, τὸ μέλος, τοῦ μέλεος μέλους, τῷ μέλει. Lactantius Firmianus declinationem Latinam formavit, hoc Melos, hujus Meli, &c. apud quem ablativus Melo, in carmine de Chriſti reſurrectione, legitur v. 32.

Fitque repercuſſo dulcior aura melo.

Melos, inquit Budæus, ad flexum vocis pertinet. conſtat enim canore ac ſonis; rhythmus vero modulatione; pertinet enim ad corporis geſtum & collocationem verborum, ut docet & Quintil. lib. 1. Inſtit. cap. 10. p. 107. Burm. de muſica loquens.

Longum melos. Hor. 3. Carm. 4. 2.

Mele [μέλη] nominativus plur. Græcus a μέλος, idem quod Carmina & modulationes. Lucret. lib. 2. 412. — æque]

Ac Muſæa mele, per chordas organici quæ
Mobilibus digitis expergefacta figurant.

Cygnea mele. Lucret. lib. 2. 504.

Melōdia, æ. f. [μελῳδία] Dulcis cantus, ſive Modulatus. Mart. Capell. 9. p. 306. Melodiæ, ultra cuncta rerum oblectamina recinentes, auditum complevere.

Melōdes, is. m. [μελῳδὸς] Qui modulata carmina cantat. Sidonius 9. Epiſt. 15.

Proculus melodes inſonare pulſibus.

[Melodos legendum puto, Gr. μελῳδὸς.

Mĕlĭcus, a, um. [μελικὸς] Adj. a μέλος, Idem quod Muſicus. Unde Poetæ lyrici, etiam Melici dicti ſunt. Auſonius,

Tu melicos, lyricoſque modos.

Cic. de Opt. gen. Orat. 1. Poematis enim tragici, comici, epici, melici etiam, ac dithyrambici, &c.

Melici ſonores. Lucret. lib. 5. 335.

Melōdus, a, um. Adj. Suaviter canens, apud inferioris ætatis poetas. Prudent. Cathem. 9. 2. Dulce carmen & melodum.

Mēlos, [Μῆλος] Inſula inter Sporadas Pomponio numeratur, lib. 2. 7. & Plin. 4. 12. Quam nonnulli a rotunditate ſic dictam volunt. Nunc vulgo *Mil*, aliis *Milo*.

Melōta, æ. f. [μηλωτή] Pellis ovilla; ſed non tam pellem ovis ſignificat, quam exuvium, hoc eſt pellem corpori detractam una cum lana. Eraſmus in Epiſt. ad Hebræos, cap. 11. De Melota vide Geſnerum Hiſt. Quadrup. p. 279. Bapt. Mantuan. Eclog. 6. — & ad ilia vulpes

Melotaſque trahunt maculoſaque tergora lyncis.

Hinc

Melotæus, a, um. Adj. Mantuan. 1. Sily. 6. 18.

Et melotæis terga fovere togis.

Melōthrum, [μήλωθρον] Herba eſt, quæ alio nomine ἄμπελος λευκὴ, hoc eſt Vitis alba appellatur. De hac Dioſcorid. lib. 4. Plin. & Apul.

Melpŏmĕne, [Μελπομένη] Una Muſarum. V. in dictione musæ. Hor. 1. Carm. 24. 3.

— præcipe lugubres
Cantus Melpomene; cui liquidam Pater
Vocem cum cithara dedit.

M E M

Membliarus, [Μεμβλίαρος] Inſula eſt maris Ægei, una Sporadum, non procul a Thera & Anaphe. Dicitur & Bliarus. Steph.

Membrum, i. n. [κῶλον, μέλος, ἄρθρον, γυῖον] Perottus, Artus a Membris ita diſtinguuntur, quod Artus dicimus oſſa cum nervis & venis; Membra autem proprie vocamus carnem artus tegentem. Unde membrana, ſuperior membri pars, hoc eſt pellis ipſa appellatur. Sil. lib. 2. 467.

— & venis male juncta trementibus oſſa
Exſtant, conſumptis viſu deformia membris.

Quædam exemplaria legunt Nervis.

Membrum, etiam pro Singulis corporis partibus ponitur. Cic. 3. de Fin. 18. Jam membrorum, id eſt partium corporis, alia videntur propter eorum uſum a natura eſſe donata, ut manus, crura, pedes, &c. Alia autem nullam ob utilitatem, quaſi ad quendam ornatum, ut cauda pavoni.

Membra pl. ſæpiſſime per Synecdochen apud poëtas, pro toto Corpore, ut ex infra ſubjectis exemplis conſtabit.

Iners membris. V. iners.
Artus magni membrorum. Virg. 5. Æn. 422.
Flexus membrorum. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Gravitas. Lucret. lib. 3. 477.
Abalienata membra. V. abalieno.
Accommoda bellis. Stat. 4. Silv. 4. 65.
Ægra. Ovid. 21. Epiſt. 190.
Candida. Ovid. 2. Met. 607.
Curva. Ovid. 3. Met. 277.
Debilia. Sil. lib. 10. 395.
Exilia. Ovid. 5. Met. 433.
Exſanguia. Sil. lib. 7. 679.
Feſſa diurnis miniſteriis. Ovid. 4. Met. 215.
Hiſpida. Juven. 2. Sat. 11.
Immania. Ovid. 12. Met. 501.
Muliebribus membris puer. Lucret. lib. 4. 1046. i. e. Puer tener.
Procera. Sil. lib. 16. 351.
Saucia. Ovid. 2. Met. 652.
Senecta. Lucret. lib. 3. 773.
Squalida. Lucret. lib. 5. 954.
Tenera. Lucret. lib. 4. 1097.
Turpia udo fimo. Virg. 5. Æn. 358.
Valida ac juvenilia. Juven. 11. Sat. 5.
Velocia. Sil. lib. 17. 537.
Vieta. Hor. Epod. 12. 7.
Vivida. Sil. lib. 7. 64.
Abluere membra laſſata. Ovid. 6. Met. 353.
Abſcindere. Lucret. lib. 3. 642.
Avulſa. Virg. 9. Æn. 490.
Cadunt membra languida. Ovid. 21. Epiſt. 156.
Cæſa. Ovid. 6. Met. 708.
Captus membris. In capio.
Componere membra defeſſa. Virg. 4. Georg. 438.
Correpunt membra pavore. Lucret. lib. 5. 1218.
Dilaniat membra viva. Ovid. 6. Met. 644.
Direpta manibus. Ovid. 3. Met. 731.
Diſcerpta gruis. Hor. 2. Serm. 8. 87.
Disjecta laceri corporis. Sen. Hippol. 12.
Diſſolvuntur membra, fluuntque. Lucret. lib. 4. 917. de ſomno.
Dividi a membris ſuis. Ovid. 1. Amor. 6. 36.

Hunc ego, ſi cupiam, nunquam dimittere poſſum,
Ante vel a membris dividar ipſe meis.

Dare curata membra ſopori. Hor. 2. Serm. 2. 81.
Dat placidam membris cura quietem. Virg. 4. Æn. 5.
Durare membra in duro opere. Lucret. lib. 5. 1359.
Erigere cubili. Sil. lib. 7. 287.
Excutit membra pavor. Senec. Thyeſt. 1.
Expreſſus membris infans. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Implicita. Lucan. lib. 3. 695.
Irrigare alicui quietem per membra. Virg. 1. Æn. 995.
Langueſcunt membra Lucret. lib. 4. 948.
Laxare quiete. Virg. 5. Æn. 836.
Levare baculo. Ovid. 8. Metam. 693.
Liquefacta. Sil. lib. 1. 178
Luxuriant membra. Ovid 7. Met. 291.
Madent vino. In madeo.
Movere mollia. Lucret. lib. 4. 457.
Poſuere ſolo incurvata membra. Ovid. 6. Met. 246.
Quatit horror membra. Virg 3. Æn. 3[illegible]
Recidere genitalia. Ovid. 2. Amor. 3. 3. V. infra Membrum κατ' ἐξοχὴν.
Rigentia fugiente vita. Lucan. lib. 2. 25.
Solvuntur frigore. Virg. 1. Æn. 96. Et 12. 951.
Soluta languore. Ovid. 11. Met. 612.
Truncata. Claud. de Bello Get. 263.
Valens. membris. Virg. 5. Æn. 431.
Venit membris lues tabida. Virg. 3. Æn. 137.
Venit vigor habilis membris. Virg. 4. Georg. 418.
Dicuntur & Membra in ſtatuis. ut,
Fundere membra ſtatuæ. Quintil. lib. 2. cap. 1. Is ne ſtatuam quidem inchoari credet, quum ejus membra fundentur. Idem lib. 7. cap. 1. Neque enim, quanquam fuſis omnibus membris, ſtatua ſit, niſi collocetur.

Membrum κατ' ἐξοχὴν, Illa pars, qua ſexus diſcernitur. Poeta Phallicus Epigr. 69.

Hujus & Alcinoi mirata eſt filia membrum.

conf. Membroſus Adj.

Membrum, in oratione, eſt (inquit Valla) Senſus numeris concluſus, ſed a toto corpore abruptus, & per ſe nihil efficiens. Auctor ad Heren. lib. 4. 27. Membrum orationis appellatur res breviter abſoluta, ſine to-

tius sententiæ demonstratione, quæ denuo alio membro orationis excipitur. Cic. in Orat. 223. Nescio cur, quum Græci κόμματα & κῶλα nominent, nos non recte Incisa & Membra dicamus. V. Incisum in INCĪDO.
Membra [κεφάλαια] pro Partibus seu Locis orationis. Idem 1. Verr. 45. Quid, quum accusationis tuæ membra dividere cœperit, & in digitis suis singulas partes causæ constituere?
Membrum dormitorium dixit Plin. 2. Epist. 17. Adhæret dormitorium membrum transitu interjacente. i. e. Pars domus, quieti corporum dicata. Videtur autem esse Dormitorium membrum, quod idem Plinius lib. 5. Epist. 6. Dormitorium cubiculum vocat, quod etiam Sidonius imitatus est. Quin & partem domus Columella Membrum nominat lib. 1. cap. 6. cui titulus est De positione villæ. Modus inquit, membrorumque numerus aptetur universo consepto: & dividatur in tres partes, urbanam, rusticam, & fructuariam.
Membrum tabulæ. Ulpianus de manumissis testamento. l. Si ita fuerit Quæri inquit, potest, si fabris duobus vel pictoribus, si membrum depinxissent, vel fabricassent navem, quid adscriptum sit.
MEMBRŌSUS, a, um. Adj. unde comparativum Membrosior. i. e. Mentulatior. Poeta Phallicus præfat. Carm.
Sed ruber hortorum custos, membrosior æquo.
MEMBRĀTIM, Adv. [κατὰ κῶλα, μεληδὸν] Per singula membra. Plin. lib. 9. cap. 15. Hi membratim cæsi, cervice & abdomine commendantur. Sensum vitalem membratim deperdere. Lucret. lib. 3. 526.
Membratim tractare aliquid. Plin. lib. 11. cap. 37. Cic. in Partit. 121. Narratio autem accusatoris erit, quasi membratim gesti negotii suspiciosa explicatio.
Generatim & Membratim, contraria. Plin. lib. 25. cap. 11.
Incise & membratim dicere, Per Incisa & Membra. Cic. in Orat. 212. Quo autem pacto deceat incise membratimve dici, jam videbimus.
Membratim & cæsim. Quintil. lib. 9. cap. 4. Ubicunque acriter erit & instanter, pugnaciterque dicendum, membratim cæsimque dicemus. i. e. Per incisa & membra, sive per cola & commata. V. de his singulis suo loco.
MEMBROR, [μελίζεσθαι] āri Pass. Per membra formari: quo verbo utitur Censorinus, de Die natali cap. 11. Quinque & XXX diebus infans membratur.
MEMBRĀTŪRA, æ. f. [μελοθεσία] Membrorum compositio. Vitruv. 8. 5.
MEMBRĀNA, æ. f. [ὑμὴν] Pellis quæ artus tegit, ut supra dictum est. Cic. 2. de Nat. Deor. 142. Quæ primum oculos membranis tenuissimis vestivit & sepsit. Plin. lib. 9 cap. 29.
Squamea membrana chelydri. Ovid. 7. Met. 272.
Cerebri membrana. Cels. lib. 8. cap. 3.
Membrana, quæ fetum involvit [ἄμνιον] Lucret. lib. 4. 57.
Et vituli, cum membranas de corpore summo
Nascentes mittunt.
Membrana ligni. Plin. lib. 16. cap. 14. de tilia, Inter corticem & lignum tenues tunicas multiplici membrana.
Membrana, Charta Pergamena, e pellibus animantium concinnata. Plin. lib. 13. cap. 11. Mox æmulatione circa bibliothecas regum Ptolemæi & Eumenis, supprimente chartas Ptolemæo, idem Varro membranas Pergami tradidit repertas. Horat. de Arte Poet. 389.
Membranis intus positis, delere licebit
Quod non edideris.
Bicolor membrana. Pers. 3. Sat. 10.
Consecare in tenues membrana. In CONSECO.
Directa plumbo membrana. Catul. ad Varum, 20. 7.
Lutea membrana niveum involvat libellum. Tibull. lib. 3. 1. 9.
Membrana, pro Superficie, figura & simulacro aliquo rerum ut, Membrana summi coloris. Lucret. lib. 4. 93.
At contra, tenuis summi membrana coloris
Quum jacitur, nihil est quod eam discerpere possit, &c. Sic etiam εἴδωλα Epicuri, sive rerum simulacra Membranis comparat v. 35.
MEMBRANŪLA, æ. f. dimin. [ὑμένιον] Cic. 4. Att. 4. Iisque imperes, ut sumant membranulam, ex qua indices fiant. conf. Cels. 7. 7.
MEMBRANŪLUM, i. n. Idem. Apul. 6. Met. Hirundinis tenue membranulum. secundum lectionem Elmenhorst. p. 184. & Pricæi p. 127. Stewech. p. 488. Nec aliter edit. Venet. 1516.
MEMBRĀNEUS, a, um. Adj. [ὑμένινος] Quod ex membranis est. Ulpianus de Legat. 3. l. Librorum appellatione, Quod si in codicibus sint membraneis, vel chartaceis, vel etiam eboreis.
MEMBRANĀCEUS, a, um. Adj. [ὑμενώδης] Quod similitudinem membranæ habet. Plin. lib. 16. cap. 31. Quibusdam cortex membranaceus, ut viti. Idem lib. 10. cap. 61. Volucrum animal parit vespertilio tantum, cui & membranaceæ pinnæ uni.
MEME, Accusativus geminatus, majoris vehementiæ gratia, ab Ego primitivo. Virg. 9. Æn. 427.
Meme, adsum qui feci, in me convertite ferrum
O Rutili. Ubi Servius; Meme, subaudi, Interficite; & est interrupta elocutio dolore turbati. [Sed dividi debet Me, me.
MĔMĔCȲLOS, [μεμαίκυλος] Species est arbuti. Plin. lib. 15. cap. 24. de unedone loquens, Duobus tamen hoc nominibus appellant Græci Comaron, & Memecylon, ex quo apparet totidem esse genera apud nos. V. Dioscor. lib. 1.
MEMET, Pronomen compositum, pro Meipsum. Plaut. Capt. 2. 3. 68.
Nec me secus unquam ei facturum quicquam, quam memet mihi.
Idem Cist. 4. 2. 24.
Sed memet moror, quom hoc ago secus.
MĔMĬNI, [μέμνημαι, ἀναμέμνημαι] Verbum defectivum in Præterito tantum conjugatur, & temporibus a præterito formatis, præter hæc etiam habet in imperativo, Memento, mementōte.
Memini, a Meno, antiquo verbo fit, quo veteres usi sunt pro Recordor, & in mentem revoco. Quamvis sit præteritum hoc verbum in præsenti fere semper accipitur, teste Valla in Raudens. Plaut Pers. 2. 1. 8.
Potin' ut taceas? potin' ne moneas? memini & scio, & calleo, & commemini. Ter. And. 5. 6. 13.
Tuus est nunc Chremes: facturum quæ voles scio esse omnia.
P. Memini, atque adeo longum est, nos illum exspectare dum exeat.
Cic pro Quint. 55. Quemadmodum natus, & quo pacto educatus sim memini.
Bene memini. Hor. 1. Serm. 9. 68.
Libentius meminit illud. Hor. 2. Epist. 1. 262.
Longissime. V. LONGUS.
Maxime memini. In MAGIS.
Memoriter meminit. V. MEMOR.
Meminero. Plaut. Asin. 1. 1. 104.
Nempe in foro? D. ibi. si quid opus fuerit. L. meminero.
Meminerint sese unde oriundi fient. Plaut. Aul. 3. 6. 5.
Meministi, quantum. Cic. de Amicit. 2. Meministi enim, Attice, &c. quanta hominum esset vel admiratio vel querela.
Meminini quum. Nam memini, quum non minus, aut multo non minus æquior erat. H. St. Hujus observationis pars bona cultro resecta est.
Construitur eleganter cum præsenti pro præterito, & frequentius. ut,
Memini comprimere. Plaut. Epid. 4. 1. 13. Ter. And. 2. 5. 18.
Ego, cum illam vidi, virginem forma bona
Memini videre. Ubi Donatus, Memini videre, aut Memor sum me vidisse. Aut, Memini me videre: h. e. Intelligo, scio: aut, Memini quod viderim. Memini videre, pro Vidisse. Cic. 6. Verr. 72. Hoc me memini dicere. Idem 1. de Legib. 13. Nam a primo tempore ætatis juri studere te memini. Virg. 9. Ecl. 52.
Cantando puerum memini me condere soles. Valla in Raudensem, Hic (inquit) versus magis licentiam poeticam ostendit, qua ego non uterer, duntaxat in prosa. Dicerem enim sic, Memini me puerum condidisse, seu condere solitum esse dies cantando. Hactenus Valla; cujus sententiæ refragantur exempla ex Cicerone producta.
Memini prædicere quercus. Ecloga. H. St. Prima nempe Virg. v. 17. V. omnino Voss. de Constr. cap. 52. & Periz. ad Sanct. Miner. lib. 1. cap. 14.
Aliquando tamen cum præterito. ut,
Memini permisisse. Cic. 1. Att. 10. Idem pro Rosc. Amer. 122. Meministis me ita distribuisse initio causam.
Memini dici. Ter. Eun. 4. 7. 31.
Faciam ut hujus loci, dieique, meique semper memineris. V. Grammaticos.
Officium. Plaut. Cas. 2. 3. 42. Plin. lib. 8. cap. 40. de canibus, Itinera quamvis longa meminere. Ter. Phorm. 2. 3. 40.
Si meministi quod olim dictum est, subjice. Cic. 4. Acad. 160.
Numeros memini, si verba tenerem. Virg. 9. Ecl. 45.
Omnia amantes meminerunt. Ovid. 15. Epist. 43.
Disputata ab eo. Cic. de Amicit. [Videtur error. En verba a pr. Itaque multa ab eo prudenter disputata, multa etiam breviter & commode dicta, memoriæ mandabam.
Memini, pro eo quod est Mentionem facio: recusat accusativum, postulatque genitivum, vel ablativum cum præpositione De. ut, Quintil. lib. 11. cap. 2. Neque omnino hujus rei meminit usquam Poeta ipse. & iterum, De quibus multi meminerunt. Hæc Valla lib. 3.
Eras. Plinius meminit de silvestri quodam pomi genere. in Proverb. Bis & ter quod pulchrum est. H. St.
Meminisse; infinitivus pro nomine, quod Græci dicunt τὸ μεμνῆσθαι. id est, memoria, seu vis ac potestas animi, qua res præteritas meminimus. Lucret. lib. 4. 769.
Præterea meminisse jacet, languetque sopore. i. e. Memoria.
Sic loquitur Ennius,
Aut occasus ubi, tempusve audere repressit. i. e. Audaciam, τὸ τλῆμαν, monuit Lambinus.
MEMĬNENS, Partic. ab antiquo Memino. Sidon. 2. Epist. 20. & 4. 12. Auson. item in Professor. 2. 39. Conf. Voss. de Anal. 3. 39. & 4. 12. & de Vit. L. L. 4. 30. p. 767.
MENTIO, ōnis. f. [μνήμη] a supino Mentum, quod a Meno verbo antiquo deducitur, teste Valla lib. 3. quod Recordor, & in mentem revoco significabat.
Construitur non raro cum De: ut Cic. 2. Philip. 39. Nunquam ab eo mentio de me, nisi honorifica, nisi plena amicissimi desiderii.
Agitare mentionem. V. Agito, in AGO.
Facere mentionem, Commemorare. Cic. de Senect. 63. Lysandrum Lacedæmonium (cujus modo mentionem feci) dicere aiunt solitum, Lacedæmone esse honestissimum domicilium senectutis.
Facere mentionem necessariam alicujus rei. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Facere mentionem de pecunia, &c. Cic. pro Quint. 37. Quum statuisses de pecunia mentionem facere. Idem 3. de Legib. 14. Demetrius ille, de quo feci supra mentionem. Et 2. Q. frat. 10. De te a Sipylo mentio est honorifica facta.
Habere mentionem. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Jacere mentionem, Paterculus lib. 2. 65. pr. Tum inter Lepidum, Cæsarem, & Antonium commercia epistolarum, & conditionum jacta mentio.
Incidere in mentionem. Cic. 1. Verr. 50. Casu in eorum mentionem incidi. Idem de Amicit. 3. Scævola quum in eam mentionem incidisset.
Incidit de Philippo. V. INCĪDO.
Inferre. Liv. 4. 1. & 38. 56.
Injecta mentio de aliquo. Hor. 1. Serm. 4. 94.
Intermittere. Cic. 5. Att. 9. Nec tui mentionem intermitti sinit.
Movere rei cujuspiam. Liv. 28. 11.
Opprimere aliquam. V. OPPRIMO.
In mentione terræ dicetur: h. e. Cum mentionem terræ faciemus. Plin. lib. 2. cap. 8.
In sponsaliis proprium habet usum. Mentionem enim facere, est Poscere sponsam; & Repromittere est respondentis. V. Taubman. ad Plaut. Aul. 2. 2. 27. p. 183.
MĔMOR, ŏris. [μνήμων] omn. gen. secundum Priscianum, a Memini fit. Virg. 9. Æn. 447.
Nulla dies unquam memori vos eximet ævo. Ter. And. 1. 5. 47.
Unum hoc scio, hanc esse meritam ut memor esses sui. Virg. 4. Æn. 539.
Admissi memor. Ovid. 11. Met. 380.
Venturæ hiemis memores apes. Virg. 4. Georg. 156.
Facere aliquem memorem sui. Virg. 6. Æn. 664.
Vive memor, quam sis ævi brevis. Hor. 2. Serm. 6. 97.
Memor & gratus. Cic. 4. Verr.
Memor, Cujus nos memores sumus. Virg. 1. Æn. 8.
— sævæ memorem Junonis ob iram. Hor. 1. Carm. 13. 12.

— sive

— five puer furens
Impressit memorem dente labris notam. h. e. Tam vehementem, ut non facile excidat memoria.
Aure memori vocem condidit. Ovid. 20. Epist. 98.
Cura memor. Ovid. 4. de Pont. 2. 7.
Ira memori te vindicat. Ovid. 21. Epist 9.
Mens memor. Hor. 2. Serm. 6. 31.
Memorem mones. Proverbium. Plaut. Stich. 4. 1. 72. Capti consilii memorem mones. Convenit in eos, qui consilium dant consultissimo, vel docent doctiorem. Lucret. lib. 3. 1053. Admonuit memorem, dixit.

MEMŎRIA, æ. f. [μνήμη, μνημεία, μνημοσύνη, μνεία, μνῆστις] Cic. 2. de Invent. 160. Memoria est per quam animus repetit illa quæ fuerunt. Dupliciter sumitur. Est enim vel Facultas, per quam animus repetit illa, quæ fuerunt. Thesaurus omnium rerum. Cic. 1. de Orat. 18. Thesaurus rerum inventarum & custos. 3. ad Heren. 27. Vel est Actus reminiscendi; ut dicimus Redire in memoriam. Ter. And. 5. 4. 41.
Nunquid meministi? CR. id quæro. P. egone hujus memoriam patiar meæ Voluptati obstare, quum ego possim in hac re medicari mihi? Est & tertia significatio, ubi pro Rhetorici artificii parte ponitur, Memoria est (inquit auctor ad Herennium 3.) firma animi rerum & verborum dispositionis perceptio.
Memoria, teste Varrone, a manando dicta, quasi Manimonia. Itaque, inquit, Salii qui cantant Mamurium Veturium significant Veterem memoriam. Hæc ille lib. 5. de L. L. 6.
Memoria & recordatio. Cic. de Clar. Orat. 9. Quorum memoria & recordatio in maximis nostris gravissimisque curis jucunda sane fuit.
A memoria, & Ad memoriam. V. A & AD præpositionem.
Insigne ad memoriam. V. INSIGNIS.
In memoriam sempiternam. V. IN præpositionem.
Annalium memoria, Testimonio. Tacit 4. Ann. 43. pr. Lacedæmonii firmabant annalium memoria, vatumque carminibus.
Memoria patrum. Cic. pro Font. 13. Quod persæpe & nostra, & patrum memoria, sapientissimi judices, de clarissimis nostræ civitatis viris, dubitandum non putaverunt.
Adolescens ille quidem, verum nostra memoria severissimus. Marcell. lib. 29. 481. pro, Omnium, qui nostra memoria fuerunt. H. St. Extant cap. 1. p. 429. Gronov.
Memoria rerum. Cic. 10. Fam. 32. Et quidem quum ageretur, flevit memoria rerum gestarum commotus.
Nihil post hominum memoriam gloriosius, nihil gratius, ne tempore quidem ipso opportunius accidere vidi. Cic. 10. Fam. 16.
Ex omni memoria ætatum, temporum, civitatum. Cic. 1. de Orat. 16. Quis non jure miretur ex omni memoria ætatum, temporum, &c.
Omnis memoriæ facile princeps. Cic. Post redit. in Senat. 5. Cn. Pompeius omnium gentium, sæculorum omnium, omnis memoriæ facile princeps.
Omni memoria, vel In omni memoria: pro In omni tempore. Cic. de Arusp. Resp. 37. Quod quidem sacrificium nemo ante P. Clodium omni memoria violavit, nemo unquam adiit.
Inauditum in omni memoria. V. INAUDITUS.
Multi etiam superiore memoria cives Romani, &c. Cic. pro Corn. Balb. 28.
Usque ad hanc memoriam. h. e. Usque ad hoc tempus. Liv. 2. 41. pr.
Ut mea memoria est. Cic. 13. Att. 31. h. e. Quantum possum meminisse.
Mea memoria, Memoria tua: h. e. Quantum meminisse possumus. Cic. pro Sext. 36. Nec vero huic tantæ multitudini, quanta mea memoria nunquam ullo in Judicio fuit, deero. Idem pro Rabir. 25. Causam enim suscepisti antiquiorem memoria tua.
Alta memoria. V. ALTUS.
Bona. In BONUS.
Continens. Quod quidem continens memoria fit. vide Nullus dum in NULLUS. ex Livio. H. St.
Egregia. Tacit. 4. Ann. 34.
Exoletæ jam memoriæ res. Liv. 37. 1.
Grati animi memoria apud me valuit. Cic. vide GRATUS. H. St.
Immortalis. V. IMMORTALIS.
Incredibilis memoria. Plin. 2. Epist. 3.
Intermortua memoria. V. INTERMORIOR.
Læta. Tacit. lib. 3. Ann. 48.
Recens. ut, Aliquanto minore cum misericordia, ab recenti memoria perfidiæ, auditi sunt. Liv. 30. 36. extr. de Carthaginensium legatis. i. e. Ob recentis perfidiæ memoriam.
Sancta. Tacit. 4. Hist. 18. Quippe Sorani sancta memoria.
Sempiterna. Cic. pro Domo, 112.
Tenacissima. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Vetus. ut, E vetere. Tacit. 3. Ann. 21.
Abjicere memoriam doloris. In ABJICIO.
Abit. V. ABEO.
Accipere. V. ACCIPIO.
Adæquare memoriam. V. ADÆQUO.
Adhibere memoriam. In ADHIBEO.
Adimere. In ADIMO.
Afferre. In AFFERO.
Affigere memoriæ. Quintil. lib. 10. cap. 1.
Agitare. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Amittere. In AMITTO.
Amplecti. In AMPLECTOR.
Augere. In AUGEO.
Celebrare memoriam nominis alicujus. In CELEBRO.
Circumferri avorum memoria. V. CIRCUMFERO.
Colere memoriam. In COLO.
Colligere memoriam antiquitatis. Cic. de Clar. Orat. 214.
Commendo memoriæ. V. COMMENDO.
Complecti. Cic. ad Brut. 14.
Comprehendere. V. COMPREHENDO.
Confunditur memoria. Columel lib. 7. cap. 9. In majore numero diversis notis opus est, ne confundatur memoria custodis.
Consecrare nominis memoriam. V. CONSECRO.
Conservare memoriam. Cic. 4 Fam. 13.
Consignata litteris. In CONSIGNO.
Continere memoria. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Custodire. ut, Animo percipere, & memoria custodire. Cic. 3. de Orat. 127.
Custodiri hominum memoria. In CUSTODIO.
Dare operam memoriæ alicujus. Cic. 8. Fam. 1. Non quin mihi suavissimum sit, & occupato, & ad litteras scribendas (ut tu nosti) pigerrimo, tuæ memoriæ dare operam.
Deficit memoria. Columel. lib. 7. cap. 9. Qui si memoria deficitur, quo minus agnoscat cujusque progeniem, pice liquida eandem notam scrofæ & porcis imponat.
Delere memoriam. Cic. 2. Fam. Num & memoriam rerum delere possumus?
Deponere memoriam, vel ex memoria. Cic. pro Cœl. 50.
Dilabi, vel elabi memoria. Cic. 13. Philip. 11. Ut dicitur Excidere. H. St.
Discedit ex animo memoria. Cic. in Somn. Scip. 1.
Evanuit memoria. Cic. 2. de Orat. 95. Omnis eorum memoria sensim obscurata est, & evanuit.
Evellere e memoria. Cic. 5. Fam. 8.
Excitare memoriam, & ad memoriam. Cic. pro Sext. 11. & in Topic. 5.
Expellere. Cæs. 1. Bell. Civil. 34. Ne nova Cæsaris officia veterum suorum beneficiorum in eos memoriam expellerent.
Exstinguere. Cic. pro Milon. 74.
Falli memoria. Plin lib. 10. cap. 42. Constat picas emori difficultate verbi victas, ac nisi subinde eadem audiant, memoria falli.
Firmare memoriam. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Firmavit vetus memoria. Tacit. 5. Ann. 28.
Fugiet memoriam judicis, si nimium sit multiplex partitio. Quintil. lib. 4. cap. 5. pr.
Habere in memoria, Meminisse. Ter. And. 1. 1. 13. Ubi Donat. In memoria habeo; plus est quam si dixisset Scio: nam quæ scimus, possumus oblivisci, quæ vero memoriæ mandamus, nunquam amittimus.
Implorare memoriam alicujus. V. IMPLORO.
Incurrere in memoriam communium miseriarum. V. INCURRO.
Inducere aliquem in memoriam rei alicujus. V. INDUCO.
Inferre memoriam sempiternam in domum suam. V. INFERO.
Infixa mentibus memoria consulatus amici. V. INFIGO.
Inhæret oculis memoria imaginis. V. INHÆREO.
Insidere memoriæ. V. INSIDO.
Insidet in memoria. Cic. 2. de Orat. 122. Nihil quisquam unquam me audiente egit orator, quod non in memoria mea penitus insederit.
Intercidit memoria. V. INTERCIDO.
Labat memoria. V. LABO.
Mandare memoriæ. Cic. de Amicit. 1. Ejus disputationis sententias memoriæ mandavi, quas in hoc libro exposui meo arbitratu. Idem pro Quint. 24. Quæso ut eum diem memoriæ mandetis.
Manet. V. MANEO.
Memini memoria facile. Plaut. Capt. 2. 3. 33.
Moritur. In MORIOR.
Obruere memoriam. V. OBRUO.
Obscurare. Cic. 2. de Orat. 95.
Occidit. V. OCCIDO.
Perdere. In PERDO.
Prodere memoriæ sermonem alicujus. Cic. 3. de Orat. 14. Sed quoniam hæc jam neque in integro esse possunt, & summi labores magna compensati gloria mitigantur, pergamus ad ea solatia, quæ non modo sedatis molestiis jucunda, sed etiam hærentibus salutaria nobis esse possunt, sermonemque L. Crassi reliquum, ac pæne postremum, memoriæ prodamus.
Proditum memoria. Cic. 1. de Orat. 181. Quia memoria sic esset proditum, quem pater, &c. [An Memoriæ?
Prodere memoriam alicujus rei posteris. Cic. 8. Fam. 3.
Memoriæ proditum est. Cic. de Amicit. 39. Tum & cum iis, & inter se conjunctissimos fuisse M. Curium & T. Coruncanium, memoriæ proditum est.
Proponere memoriam alicujus sibi atque imaginem. Cic. de Amicit 102. Nemo unquam aut animo aut spe majora concipiet, qui sibi non illius memoriam atque imaginem proponendam putet.
Prosequi memoriam. Cic. 10. Philip. 8.
Recordari. Cic. pro Arch. 1.
Redintegrare. Cic. 1. de Invent. 99.
Redire & regredi in memoriam. V. IN præpositionem.
Rediit in memoriam Quintius, quo die, &c. Cic. pro Quint. 57.
Redite in memoriam, quæso, quæ libido istius fuerit. Cic. 3. Verr. 120. [Al. Reducite. Malim Redigite. An exemp. præc. Quintio?
Redigere, sive Reducere in memoriam. Ter. Phorm. 2. 3. 36.
Referre memoriam alicujus. Cic. pro Sull. 37.
Reficienda memoria brevi repetitione rerum. Quintil. in procem. lib. 4. 5.
Refricare memoriam facti alicujus. Cic. 3. Philip. 18.
Relinquunt acrem sui memoriam. Tacit. 15. Ann. 68.
Renovare memoriam generis intermortuam. Cic. pro Muren. 16. Et, ut Scaurus, memoriam prope intermortuam generis sui virtute renovare.
Repetere memoria. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Repetere memoria eventus aliorum. Cic. 5. Fam. 16. Sic 1. de Orat. pr.
Replicare memoriam. Cic. pro Sull. 27
Repræsentare memoriam. Cic. pro Sext. 26.
Revocarem animos vestros ad Mithridatici belli memoriam. Cic. pro Flac. 60.
Sequuntur antecedentem memoriam. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Servare memoriam. Cic. 4. Fam.
Subeat tibi memoria nostri. Senec. Med. 7.
Sum. ut, Meliore memoria esse. V. Melior in BONUS.
In memoria esse alicui. Cic. pro Sull. 34. P. Sullæ nomen in memoria Cassio non fuit.
Memoria est. Plaut. Truc. 2. 1. 10. i. e. Memini.
Tenere memoria, sive retinere. Apud Cic. pro Rosc. Amer. 35. & 3. in Catil. 19. Idem Fam. 13. 74. Etsi non dubito, pro tua in me observantia, proque nostra necessitudine, quin commendationem meam memoria teneas.
Tenere vivam memoriam alicujus. Cic. 2. de Orat. 8. Deberi hoc a me tantis hominum ingeniis putavi, ut, cum etiam nunc vivam illorum memoriam teneremus, hanc immortalem redderem, si possem.
Tollere memoriam alicujus rei. Cic. 3. de Offic. 40.
Traditum est memoriæ. Cic. in Parad. 3. Istum doctum & sapientem virum fuisse, memoriæ traditum est.
Tradidit memoria. Columel. lib. 8. cap. 13.
Turbari memoria. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Vacillare memoria. Cic. 1. Att. 1.

Venerari memoriam alicujus. Tacit. in Vita Agric. 46.

Usurpare memoriam alicujus cum caritate. Cic. de Amicit. 28. Quis enim est qui C. Fabricii, M. Curii cum caritate aliqua & benevolentia memoriam non usurpet, quos nunquam viderit?

A libellis, a Memoria. vide in LIBELLUS. H. St.

Memoriæ, in plurali, Commentarii. Gell. Noct. Attic. lib. 10. cap. 12. Nam & plerique nobilium Græcorum, & Phavorinus philosophus, memoriarum veterum exsequentissimus, affirmatissime scripserunt, &c. Adde 4. 6. In veteribus memoriis scriptum est.

Memoria pro Vetustate, antiquum. Pacuv. Chryse, Perque nostram egregiam unanimitatem, quam memoria dejugat. Nonius 2. 571.

Vitæ memoria, pro Commentario de vita alicujus. Suet. Claud. cap. 1. extr. Sequiori ævo Memoria pro Monumento sepulcrali dici cœpit. V. Cangii Gloss.

MEMORIŎLA, æ. f. dimin. [μνημεῖον] Cic. 12. Att. 1. Sed quod scribis igniculum matutinum; γεροντικώτερον est memoriola vacillare.

In Inscript. Fabrett. p. 85. Idem est atque Conditorium.

MEMORIĀLIS, e. Adj. ut,

Memorialis liber, Enchiridion ad juvandam memoriam. Suet. in Cæs. cap. 56. Epistolæ quoque exstant ad Senarum, quas videtur primum ad paginas & formam memorialis libri convertisse.

Beroald. in Suetonium in c. 56. Jul. Cæs. Scribit Gellius, quosdam inscripsisse libros titulo Memoriales, tanquam essent ad memoriam adminiculandam comparati. H. St. Gell. in Præf. Est qui Memoriales titulum fecerit. Subauditur Libri. V. not. Gronov.

Memoriales etiam inter Palatina officia. Meminit Ambros. Ep. 31. V. l. 10. & 11. C. de proximis sacrorum scriniorum.

MEMORĀLIS, e. Idem quod Memorialis. Arnob. lib. 6. p. 196. Et absolute Memoralia, l. 144. D. de Verb. signif.

MEMORALĬTER, Adv. Fortunat. lib. 4. Carm.

Annuat omnipotens longo memoraliter ævo.

MEMORALIUS, i. m. Gloss. Gr. Lat. ὑπομνηματογράφος, Actuarius, memoralius. [An Memoralis, vel Memorialis?]

MEMORĬTER, Adv. [ἀπὸ στόματος, ἀπὸ μνήμης, μνημονικῶς] Quod & Ex memoria Cic. dixit. 3. Catil. 13. Barbari dicunt Mente tenus. Cic. 4. Acad. 63. Si te, inquit, Luculli oratio flexit, quæ est habita memoriter, accurate, copiose.

Memoriter cognoscere: h. e. Optime, & mente memori tenere. Ter. Eun. 5. 3. 6.

Colligere. Cic. 1. de Fin. 34. Quos tu paulo ante cum memoriter, tum etiam erga nos amice & benevole collegisti.

Enumerare sententias philosophorum. Cic. 1. de Nat. Deor. 91.

Exponere. Cic. 4. de Fin.

Memorare. Plaut. Amph. 1. 1. 261.

Meminisse. Plaut. Capt. 2. 1. 53.

Narrare. Cic. de Amicit. 1. Q. Mucius Augur, multa narrare de C. Lælio socero suo memoriter & jucunde solebat.

Proferre quid. Ter. Phorm. 2. 3. 47.

— primus esses, memoriter
Progeniem vestram usque ab avo atque atavo proferens.

Pronuntiare. Cic. 1. de Orat. 88.

Recitare. Cic. 4. Att. 3.

Respondere. Cic. in Vatin. 10. Tum memoriter respondero ad ea, quæ de te ipso rogaro.

Salutare. i. e. Sine nomenclatore. Suet. Neron. cap. 10.

Vocare. Plaut. Asin. 3. 2. 38.

MEMORIŌSUS, a, um. Adj. Fest. Memoriosus, memoriosior, & Memoriosius & Memoriosissime facit. & Glossæ Lat. Gr. Memoriosus, μνήμων.

MEMORIŌSE, Adv. Fest. l. c. Corn. Fronto. p. 2194. Memoriose qui facit, ostendit in omni re naturæ bonum.

MEMŎRO, [μνημονεύω, ὑπομνημονεύω, ἱστορέω, λέγω] āre. In memoriam reducere. Plaut. Pœn. 5. 2. 104.

Patris atque matris memini. H. memorandum mihi,
Si novi forte, aut si sunt cognati mihi. Sed emendati codd. habent Memora dum mihi.

Memorare, Commemorare, narrare. Cic. 1. de Legib. 7. Nam quid Accium memorem?

De re aliqua memorare. Tacit. 11. Ann.

Ordine memorare. V. ORDO.

Bella. Propert. lib. 2. 1. 25.

Memorant, pro Aiunt, ferunt. Liv. lib. 1. 7. Herculemque in ea loca, Geryone interempto, boves mira specie abegisse memorant.

Memorare memoriter. V. MEMORITER supra.

Verbum est verum quod memoratur: h. e. Quod dicitur, vel circumfertur. Plaut Truc. 4. 4. 32. Cic. 6. Verr. 107. Enna autem, ubi ea quæ dico gesta esse memorantur, est loco præcelso atque edito.

Memorare, Dicere, efferre, pronuntiare. Plaut. Trin. 4. 2. 41.

Faciam ita ut vis. agedum nomen tuum primum memora mihi.

Virg. 1. Æn. 12.

Musa mihi causas memora.

Lepide memoras. V. LEPIDUS.

MEMŎROR, [ὑπομνημονεύομαι] āri. pass. Plaut. Amph. 1. 3. 14.

Experiri istuc mavellem me, quam mihi memorarier. Cic. 2. de Legib. 61. Honoratorum virorum laudes in concione memorentur.

MEMORANDUS, a, um. Partic. [ὑπομνημονευτέος] Ovid. 13. Met. 13.

Nec memoranda tamen vobis mea facta, Pelasgi,
Esse reor: vidistis enim.

Post nullos memorandus. i. e. Omnium primus memorandus. Ovid. 1. Trist. 4. 1.

Longum memorandus. Stat. 1. Silv. 3. 13.

Juvenis. Virg. 10. Æn. 793.

Juventa. Virg. 4. Georg. 283.

Pugnæ memorandæ. Plaut. Epid. 3. 3. 52.

Hoc memorandum contigit urbi. Lucan. lib. 3. 388.

Nomen memorandum condere. Sil. lib. 4. 37.

MEMORATUS, a, um. Partic. Justin. 41. 1. 8. Quid istis memoratis opus est?

Superl. Gell. 10. 18. Sepulcrum memoratissimum. Et 19. 8. Memoratissimus liber. Et Argum. 8. 4.

MEMORATIO, ōnis. f. Corn. Gallus 1. 291.

Dura satis miseris memoratio prisca bonorum.

MEMORĀTUS, ûs. m. [ὑπομνημόνευσις] Idem quod Memoria. Gell lib. 10. cap. 4. Eos versus non minus frequenti assiduoque memoratu dignos puto, quam philosophorum de officiis decreta. Adde Plaut. Bacch. 1. 1. 28. Gell. 19. 11. & Plin. 21. 12.

MEMORĀTOR, ōris. m. [ὑπομνημονευτής] Propert. 3. 33.

Necnon ille tui casus memorator Homerus.

MEMORATRIX, īcis. f. Valer. Flac. 6. 142.

— Eoæ memoratrix tibia pugnæ.

MEMORĀBILIS, e. Adj. [μνημόσυνος] Quod est dignum memoria. Ter. And. 4. 1. 1.

Hoccine credibile est, aut memorabile, &c. Idem Heaut. 2. 3. 73.
Non fit sine periclo facinus magnum & memorabile. Cic. de Amicit. 4. Sic quum accepissemus a patribus maxime memorabilem C. Lælii & P. Scipionis familiaritatem.

Causa memorabili, sed eventu misero. Plin. lib. 7. cap. 43.

Ingenium. Plin. 5. 10.

Letum memorabile. Sil. lib. 11. 172.

Munus. Tibull. lib. 2. 1. 57.

Nomen. Virg. 2. Æn. 583.

Ortus. Martial. lib. 7. 21.

Virtus gloriosa & memorabilis. Cic. 3. de Finib. 11. Si sapiens aliquis miser esse possit, næ ego istam gloriosam memorabilemque virtutem non magno æstimandam putem.

Compar. Liv. 38. 53. Memorabilior prima pars vitæ quam posterior.

MEMMIUS, [Μέμμιος] Nomen gentis Romanæ, veteris & illustris prosapiæ, siquidem Virg. 5. Æn. 116. a Mnestheo Trojano Æneæ comite, arcessit.

Velocem Mnestheus agit acri remige Pristin,
Mox Italus Mnestheus, genus a quo nomine Memmi. Mox Italus, subaudi, Futurus. Ipse enim familiam Memmiorum constituit. Nobiles autem fuisse familias a Trojanis ortas Juven. ostendit 1. Sat. 100.

— jubet a præcone vocari
Ipsos Trojugenas. A quo nomine, scilicet Mnesthei, ducunt Memmii genus. Servius.

C. Memmii, qui de ambitu postulatus fuit a Q. Curtio, meminit Cic. 3. Q. frat. 2.

Alius C. Memmius L. F. Gemellus, Ad quem scribit Lucretius, qui ex Prætura Bithyniam provinciam administravit, a C. Cæsare de repetundis postulatus, absolutusque, in petitione consulatus rursus de ambitu accusatus & Cicerone defendente condemnatus, exulatum in Græciam abiit. Hunc Petrus Crinitus perperam cum L. Mummio confundit. Lucret. 1. 45. eum Memmiada vocat.

MEMNON, ŏnis. m. [Μέμνων] Filius Titoni & Auroræ, qui Trojanis ex Oriente ferens auxilia, & fortiter pugnans, ab Achille occisus fuit. Ad cujus sepulchrum, quod est prope Ilium, quotannis ex Æthiopia volant aves, quas vocant Memnonidas. Lege Strab. lib. 15. ubi agitur de sepultura ejus. Ovid. 13. Met. 595.

Niger Memnon. Virg. 1. Æn. 493. Memnon dux Æthiopum fuit, non Æthiops, & a Susis Persarum, & Choaspo flumine oriundus: illas gentes sub imperio habens, ut ait Suidas.

MEMNŌNIUS, a, um. Adj. [Μεμνόνιος] ut, Color Memnonius, Niger. Ovid. 3. de Pont. 3. 96.

Domus Memnoniæ. Propert. lib. 1. 6. 4.

Regna. Lucan. lib. 3. 284. Intelligit Parthos & Babylonios.

MEMNŌNĬDES, [Μεμνονίδες] Aves ex cineribus Memnonis. Ovid. 13. Met. 618. V. Isidor. 12. 7.

MEMOR, MEMORIA, MEMORITER, MEMORO, V. MEMINI.

MEMPHIS, [Μέμφις] Ægypti urbs, quam Menes Rex Ægypti condidit, ambitus stadiorum centum & quinquaginta, urbem omnium Ægypti præclarissimam opportuniori totius ejus oræ loco, ubi Nilus in plures scissus partes efficit formam Δ, i. e. delta, litteræ quartæ Alphabeti Græcorum. quo fit ut tanquam in Nili claustro posita aditum præbeat, prohibeatve, ad superiora loca navigantibus; & ad cohibendam aquarum inundationem versus Notum aggeres ingentes opposuit; & a partibus ceteris undique effossus est lacus ingens ac profundus, qui urbem efficit munitissimam. Unde & posteri reges fere omnes, relictis Thebis, eam sibi regiam delegerunt, ut scribit Diodorus Siculus lib. 2. Hodie *Alcayrum* vulgo vocant. Apud hanc erant Pyramides exstructæ. unde Martial. lib. 1. 1. Spect. Barbara pyramidum sileat miracula Memphis.

Carens Sithonia nive Memphis. Hor. 3. Carm. 26. 10.

Memphis, Ptolemæo libro 4. cap. 5. in finibus Arabiæ civitas, quæ *Nophet* & *Migdol* Hebræis; hodie *Messer.*

MEMPHĪTES, æ. [Μεμφίτης] patronym. m. ponitur loco adjectivi. ut, Bos Memphites, Apis. Tibull. lib. 1. 7. 28.

Barbara Memphiten plangere docta bovem.

Memphites, item Marmoris genus. Plin. 36. 17. Diosc. 5. 158. Isidor. 16. 4.

MEMPHĪTES, ĭdis. [Μεμφῖτις] patronym. f. Juven. 15. Sat. 122.

— anne aliam terra Memphitide sicca
Invidiam facerent nolenti surgere Nilo?

MEMPHĪTĬCUS, a, um. Adj. [Μεμφιτικός] ut, Tellus Memphitica. Martial. lib. 14. 38.

Dat chartis agiles calamos Memphitica tellus. Ovid. 1. de Arte Am. 77.

Neu fuge Niligenæ Memphitica sacra juvencæ.

Ensis Memphiticus. Lucan. lib. 10. 5.

MEMPRICUS, Rex Britanniæ, qui fratrem Malym exuit vita, ut eo mortuo regnaret. Auctor Volaterranus.

MEN

MĒNA, apud Romanos fuit dea, quæ menstruis mulierum fluoribus præesse putabatur. V. Augustin. de Civ. Dei 4. 11. & 7. 2.

MĒNA, [μαινίς] Piscis quidam brevis, qui hieme candidus, æstate nigrior fit. Cic. 2. de Fin. 91. Qui voluptatem contemnunt, eis licet dicere, se acipenserem menæ non anteponere. Sic citat Non. 17. 4. V. Plin. lib. 31. cap. 7. Sed rectius per *æ* Mæna scribitur, ut edidit Hard. V. MÆNIS.

MĔNÆCHMUS, [Μέναιχμος] Philosophus Platonicus, Proconnesius, scripsit libros tres in libros Platonis de Republica.

Menæchmus item Sicyonicus historicus, scripsit historiam Alexandri Magni. Meminit utriusque Suidas, sed perperam Μάναχμος & Μένεχμος scribit.

Menæchmi, [Μέναιχμοι] apud Plautum comœdia, in qua Menæchmi duo fratres introducuntur.

MENÆUS, [μηναῖος] Vitruv. 9. 8. Menstruus, pro quo tamen hodie legitur Manacus. V. Turneb. Adverf. 20. 12. [Sed Græci sermonis ratio postulat, ut aut Meniæus, μηνιαῖος, aut certe Menicus, μηνικὸς legatur.

MENAIS, ĭdis. f. Herba magica serpentium ictus sanans. Plin. 24. 17. Harduin. legit Minyas.

MĔNĂLIPPĒ, es. f. [Μεναλίππη] fuit Antiopes Amazonum reginæ soror. Hæc ab Hercule rapta fuit in bello quod contra Amazones gessit. Juven. 8. Sat. 220. Syrma vel Antigones, seu personam Menalippes.

MENALIPPĬDES, æ. m. [Μεναλιππίδης] Poeta Melius genere, scripsit Dithyrambicorum plures libros, & poemata epica, & epigrammata, & elegos. Hujus ex filia nepos Menalippides junior, item poeta, scripsit Lyrica & Dithyrambica. Vixit, mortuusque est apud Perdicam regem Macedoniæ. Suidas.

MĔNĂLIPPUS, [Μενάλιππος] Tydei fuit interfector, cui caput ante obitum corrosit Tydeus ex rabie, qui apud Stat. 8. Theb. 740. ita vociferatur,
— caput ô caput, ô mihi siquis
Adportet, Melanippe, tuum.
Fuit & alter Menalippus Tydei frater, quem Tydeus in venatu fertur peremisse, obque id fratricidium exsulasse.

MĔNANDER, [Μένανδρος] Atheniensis comicus novæ comœdiæ, strabus fuit, mente acutus, amore in mulieres insanus: scripsit fabulas LXXX, & epistolam unam ad Ptolemæum regem, aliaque nonnulla soluta oratione. Hæc Suidas. V. Quintil. lib. 10. cap. 1. & Phædr. 1. 5. 18.
Facundus Menander. Stat. 2. Silv. 1. 114.
Jucundus. Ovid. 2. Trist. 369.
Fabula jucundi nulla est sine amore Menandri.
Menander item Laodicenus, sophista, scripsit commentarios in artem Hermogenis, & in præexercitamenta Minuciani. Suidas.
Menander Hæreticus, Simoni Mago successit, non solum ejus referens impietatem, sed longe superans, majoribus portentis efferebatur, sese servatorem dictitans ex Olympo ad hominum salutem demissum, docensque nullo pacto angelos ab hominibus vinci, aut cogi posse, quam artis magicæ disciplina & baptismo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi proveniat. Omnia ex libris Irenæi. Meminit item hujus Justin. Mart. & Euseb. lib. 3. Ab hoc Menandriani hæretici qui asserebant mundum non a Deo, sed ab angelis factum.
Menandrus & Menander, utroque modo dicitur. Propert. lib. 3. 20. 28.
Librorumque tuos, docte Menandre, sales.

MENANDRĒUS, a, um. Adj. [Μενάνδρειος] Propert. lib. 2. 6. 3.
Turba Menandreæ fuerat nec Thaidos olim Tanta.

MENANDRĬCUS, a, um. Adj. Idem. ut, Menandricus fluxus. Tertull. de Pallio, cap. 4. Alii Mæandricus. Adde Salmas. ibid. p. 339.

MENANDRIANI, Hæretici. V. in MENANDER. Et adde Isidor. 8. 5.

MĔNAPII, [Μενάπιοι] Populi Galliæ inter Belgas, Treveris, Condrusis, Arduennæ silvæ, Rhenoque finitimi. Cæs. 2. Bell. Gall. 4. extr.

MENARIA, V. MÆNARIA.

MĒNAS, [Μηνᾶς] Sex. Pompeii libertus ditissimus fuit, qui quum nemini apud Romanos gestare aureum annulum, præter Senatores & Equites, esset permissum, ab Augusto id jus impetravit, ut scribit Dion. Meminit Plut. in Ant. & Cæl. lib. 6. cap. 12. [Μηνόδωρον vocat Appianus.

MENCEPS, Mente captus. Priscian. ut Auceps, aves capiens.

MENDA, æ. f. pro Vitio corporis fere ponitur. ut,
Facies menda caret. Ovid. 3. de Arte Am. 781.
Eximere mendas de corpore. Ovid. 2. de Arte Am. 653.
Nocte latent mendæ. Ovid. 1. de Arte Am. 249.
In toto nusquam corpore menda fuit. Ovid. 1. Amor. 5. 18.

MENDUM, i. n. [πλάσμα] Error, sive erratum. Cic. 2. Att. 7. Castricianum mendum nos corrigemus. Idem 13. Att. 23. Tantum librariorum menda tolluntur.
Continere mendum. Cic. 14. Att. 24. Idus Martiæ magnum mendum continent.
Corrigere. Idem 2. Verr. 104. Quid fuit antea scriptum? quod mendum ista litura correxit?
Librarii mendum. Liv. lib. 38. ubi de Scipione peculatus damnato. Malim equidem librarii mendum, quam mendacium scriptoris esse. H. St. C. 55.

MENDŌSUS, a, um. Adj. [πλασμώδης] Plenum mendis & erratis. ut,
Exemplar mendosum, apud Plin. 10. Epist. 75.
Historia mendosior. Cic. de Clar. Orat. 62.
Mendosum est deesse aliquam partem, & superare, &c. Cic. 2. de Orat. 83. i. e. Vitiosum, inquit Budæus.
Librarius, Mendis obnoxius. Cic. 4. Verr. 188.
Mendosus & medicandus. Hor. 1. Epist. 16. 40. Al. Mendacem.
Facies equi. Ovid. 12. Met. 399.
Natura, Vitiosa. Hor. 1. Serm. 6. 66. Budæus.
Mores. Ovid. 2. Amor. 4. 1.

MENDŌSE, Adv. Incorrecte, inemendate. Cic. 3. Q. frat. 5. De Latinis vero quo me vertam nescio, ita mendose & scribuntur & veneunt.
Mendose colligis, inquit Pers. 5. Sat. 85. i. e. Vitiose.
Reddere mendose causas. Lucret. lib. 4. 506.
Mendose, Perperam, male. Lucret. lib. 4. 519.
Omnia mendose fieri, atque obstipa necessum est.

MENDOSĬTAS, ātis. f. apud Augustinum Epist. 10. cap. 3. & Retract. 1. 1.

MENDAX, ācis. Adj. [ψεύστης, ψευδής] proprie, Qui frequenter dicit falsum. Cic. pro Rosc. Com. 46. At quid interest inter perjurum & mendacem? qui mentiri solet, pejerare consuevit. Plaut. Men. 2. 2. 58. Edepol haud mendacia tua verba.
Mendax debet præcedere, ut Fallax, Fallacia. Videtur autem esse Mendax ex Menda, nam Mendax utitur sermone mendoso. V. Livii locum in MENDUM. H. St. Formam tamen Adjectivi verbalis habet. Itaque alii a Mentior arcessunt, cum quo significatione convenit. Alioqui & Linguax a Lingua derivatum occurrit. Postponebatur in Lugd. voci seq.
Fui mendax mihi. i. e. Falso mihi persuasi. Ovid. 2. Epist. 11.
Sæpe fui mendax pro te mihi, sæpe putavi
Alba procellosos vela referre Notos.
Splendide mendax in aliquem. Hor. 3. Carm. 11. 35.
Mendax hujus rei est. i. e. De hac re mentitur. Plaut. Asin. 5. 2. 5.
Damnum mendax. Ovid. 1. de Arte Am. 431.
Fama. Propert. lib. 4. 2. 19.
Forma. Ovid. 3. Met. 439.
Fundus, Qui plus promittit, quam præstat. Hor. 3. Carm. 1. 30.
Nuntius. Claud. de Bell. Get. 366.
Os. Ovid. 9. Met. 322.
Somnus. Tibull. lib. 3. 4. 12.
Speculum. Ovid. 3. Trist. 7. 38.
Vir. Virg. 8. Æn. 644.
Compar. Hor. 2. Epist. 1. 112.
Invenior Parthis mendacior. Ex eo sunt Parthi mendaces, quod fugientes & tergo verso simulent se pugnare nolle, quum tamen fugiendo maxime pugnent. Alii, Parthos omnium hominum esse mendacissimos. Et quidem ita Muretus hunc locum explicat. sed priorem exegesin sequitur Lambinus.
Superl. Plaut. Rud. 3. 4. 49. Et Columel. præfat. Salutatoris mendacissimum aucupium.

MENDĀCIUM, i. n. [ψεῦδος, ψευδομυθία, ψευδολογία] Orationis vanitas.
Linguæ blandæ mendacia. Ovid. 15. Epist. 55.
Callidum mendacium. V. CALLIDUS.
Infacetum. V. INFACETUS.
Magna. Stat. 4. Silv. 6. 43.
Magnum & impudens. Cic. pro Cluent. 168.
Prodigiosa. Ovid. 3. Amor. 6. 17.
Accommodare mendacium. In ACCOMMODO.
Componere. In COMPONO.
Conflare. In CONFLO.
Dicere mendacium alicui. Cic. de Petit. Conf. 37.
Dicere mendacium & Mentiri quemadmodum distent, P. Nigidius (inquit Nonius 5. 80.) studiis bonarum artium præcellentissimus, manifestissime separavit, Qui mentitur, ipse non fallsus, alterum fallere conatur: Qui mendacium dicit, ipse fallitur. Quantum in se est, vir bonus præstare debet, ne mentiatur: prudens, ne mendacium dicat: alterum judicat in homine, alterum non. [An Indicat? Ceterum hæc differentia non observatur.
Eluditur mendacium mendacio. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Facere mendacium. Quintil. lib. 5. cap. 4. pr. [Immo Facile alicui mendacium facere. quod vulgo Facilitare dicunt. V. locum.
Fallere mendacio. Cic pro Muren. 92.
Perducere aliquem ad mendacium. In PERDUCO.

MENDACIUNCŬLUM, i. n. dimin. [ψευδύλλιον] Cic. 2. de Orat. 241. Quod tamen est mendaciunculis aspergendum. Quidam hic legunt Mendaciolis.
Mendaciolis Pontanus habet de Sermone lib. 4. p. 429. Non ab re autem putat Cic. mendaciolis aspergi oportere præsertim fabellas. H. St. V. not. Camerar. ad Cic.

MENDACĬTER, Adv. Arnob. lib. 5. adversus Gentes.
Superl. Mendacissime. Augustin. lib. 1. contra Julian.

MENDACĬTAS, ātis. f. apud Tertull. de Præscript. cap. 13.

MENDACĬLŎQUUS, a, um. Adj. [ψευδολόγος] Qui mendacium loquitur. Plaut. Trin. 1. 2. 163.
Nihil est profecto stultius, neque stolidius,
Neque mendaciloquius, neque argutum magis.

MENDĒ, es. f. [Μένδη] vel MENDIS, [Μένδις] ut est apud Apollodorum, Civitas est in Thracia, unde Mendæum vinum. Steph.
Sunt & in Sicilia prope Palicos Mendæ. V. Rhodig. lib. 18. cap. 37.

MENDĒSIUM, [Μενδήσιον] Unguentum dictum a Mendeso Ægypti urbe, vel a loco ubi Mendes, [Μένδης] quod Ægyptiis caprum significat, colebatur, Hermolao teste. Est autem Mendes hircus, itemque Pan deus, Ægyptia voce ac lingua vocatus, quem hirci effigie Panopolitani venerabantur, unde etiam ipsi Mendesiorum appellationem invenerunt. V. Herodotum in Euterpe, & Suid.

MENDICŬLA, æ. f. Vestis genus. Plaut. Epid. 2. 2. 39.
Quid erat induta? an regillam induculam, an mendiculam
Impluviatam? [Forte Mundiculam.

MENDĬCUS, a, um. Adj. [πτωχὸς, ἐπαίτης, προσαίτης] Inops, & pauper. Festus, Mendicum dici Verrius putat a mente ejus, quem fefellerit fortuna: vel quod precetur quemque ut vitæ suæ medeatur cibo. Al. quod manu indicet. Varr. 4. de L. L. 17. Mendicus a minus: cui quum opus est, minus nullo est. Sed in emendatis codd. Miseri, non Mendici, hoc etymon proponitur. Plaut. Bacchid. 3. 4. 16.
Mendicum malim mendicando vivere. Al. Vincere. Cic. 5. de Finib. 84. Paupertas si malum est, mendicus beatus esse non potest, quamvis sit sapiens.
Julius Bassus apud Senec. lib. 6. Controvers. vocat Pueros mendicos ejus cui mendicabant, Meritorios, quia ille ex stipibus collectis comessabatur.
Superl. apud Cic. pro Muren. 61. Sapientes si mendicissimi sint, etiam divites esse.
Mendicum instrumentum & exiguum, per translationem: h. e. Infirmum & imbecillum. Cic. 3. de Orat. 92. Instrumentum autem hoc forense, litigiosum, acre, tractatum ex vulgi opinionibus, exiguum sane atque mendicum est. [An Modicum? Forte & Tractum legendum.
Mendicum dici putant velum, quod in prora ponitur. Festus.

MENDĬCE, Adv. Sen. Epist. 33. Non tam mendice tecum agam, sed plena manu fiet. [Potest & hic Modice legi, & exemplo seq. Modicius, i. e. Parcius.
Compar. Tertull. de Pallio, extr. Credo ne mendicius patre cœnasset.

MENDĬCŬLUS, i. m. dimin. [πτωχίσκιον] Cic. 2. in Catil. 5. Collectum ex senibus desperatis, ex agresti luxuria, ex rusticis mendiculis, ex decoctoribus, &c. Sed abesse hanc vocem a MSS. testantur docti.

MENDĬCĬTAS, ātis. f. [πτωχεία] Cic. pro Rosc. Amer. 86. In hac enim causa, quum viderent illos amplissimam pecuniam possidere, hunc in summa mendicitate esse.
Offerre mendicitatem. Plaut. Rud. 2. 6. 30.
Consors mendicitatis. Cic. pro Flac. 35.
Perpeti mendicitatem. Cic. 5. de Fin. 32.
Emergere ex mendicitate. Cic. in Vatin. 23.
Detrudere se ad mendicitatem. Plaut. Menæchm. 1. 3. 21.

MENDICIMŌNIUM, i. n. [προσαίτησις] pro eodem accepit Laber. teste Nonio, 2. 55. Conf. Gell. 16. 17.

MENDĪCO, [πτωχεύω, ἐπαιτέω, προσαιτέω] āre. Vitæ alimenta oſtiatim poſtulare. Juven. 6. Sat. 542.
Arcanam Judæa tremens mendicat in aurem.
Mendicare ſibi malum, per metaphoram dixit Plaut. Amphit. 4. 2. 12.
Mendicarier, pro Mendicare, apud Plaut. in Vidul. Malim moriri meos quam mendicarier. Nonius, 2. 541.
MENDICANS, antis. Partic. [πτωχεύων] Plaut. Capt. 2. 2. 73.
Potius quam illi, ubi minime honeſtum eſt, mendicantem vivere.
MENDICĀTUS, a, um. [πτωχευθεὶς] aliud Partic. ut, Cibo mendicato paſci. Ovid. 5. Triſt. 8. 14.
MENDICĀTIO, ōnis. f. Senec. Epiſt. 10. Quid ſibi vult tam fœda vitæ mendicatio? Firmic. lib. 1. cap. 3.
MENDICĀBŬLUM, i. n. [ἐπαίτης] antiquum pro Mendicatione. Plaut. Aulul. 4. 8. 3.
— nam iſtos reges ceteros
Memorare nolo, hominum mendicabula. Nonius 2. 541. Apul. lib. 1. Florid. fin. Palliata mendicabula obambulant. Uti dicitur Scelus pro Sceleſto. Nam Mendicabulum proprie dictum pro Mendicitate nuſquam hodie occurrit. [Puto eadem forma dici, ac Proſtibulum, nec de fortunæ conditione, ſed de ipſis hominibus ſemper intelligi.
MENDICĀBUNDUS, a, um. Adj. Auguſtin. Epiſt. 140. Mendicabunda prece ſtipem rogare.
MENDOSUS, MENDUM. V. MENDA.
MĔNĔCEUS, vel potius MENŒCEUS, triſyll. [Μενοικεὺς] Creontis Thebanorum regis filius. Stat. 7. Theb. 251.
— video quæ noſter ſigna Meneceus,
Quæ noſter gerat arma Creon. V. MENŒCEUS.
MĔNĔCINA, [Μενεκίνη] Urbs in OEnotria, a qua
MENECINÆUS, [Μενεκιναῖος] & MENECENUS, [Μενεκηνὸς] gentile. Stephanus de Urbibus.
MĔNĔCRĂTES, [Μενεκράτης] Syracuſanus medicus, nullam dicitur accepiſſe mercedem medendo. Curabat in primis ſacrum morbum, tantum hac mercede contentus, ut liberati ſe ipſius eſſe ſervos faterentur; ſe vero Jovem appellabat. V. Ælianus de Varia hiſtoria 12. 51. Athen. lib. 7. Suidas.
Alter Menecrates Comicus poeta fuit, ut ſcribit Suidas.
MĔNĔDĒMUS, [Μενέδημος] Nobilis inter Socraticos philoſophos, Phædri diſcipulus, pauperis architecti filius, oriundus ex Eretria civitate, a quo philoſophi Eretriaci dicti ſunt, teſte Cic. 4. Acad. 129.
Menedemus alter Rhodius, Ariſtotelis auditor ac diſcipulus præcipui nominis, de quo vide Gell. 13. cap. 5.
MĔNĔLĀIUS Mons proxime Spartam, cujus meminit Liv. 34. 28.
MĔNĔLĀUS, [Μενέλαος] filius Atrei, frater Agamemnonis, Rex Spartæ civitatis, & maritus Helenæ, quam rapuit ei Paris.
Menelaum ipſum, dulcem illum quidem tradit Homerus, ſed pauca dicentem. Cic. de Clar. Orat. 50.
MENELAI PORTUS, inter Cyrenas & Ægyptum, de quo Nep. in Ageſil. cap. 8. n. 6.
MENELĀĒUS, a, um. Adj. [Μενελάειος] Propert. 2. 12. 14.
Ipſe Paris nuda fertur periiſſe Lacæna,
Cum Menelaëo ſurgeret e thalamo.
MENĔLEUS, V. MELANEUS.
MENENIA Gens, Romæ fuit Plebeja, ex qua Agrippa Menenius C. F. Lanatus, COS. cum P. Poſtumio Ann. CCL. ut Caſſiodorus, ut Liv. CCLI. De Sabinis triumphavit. Legatus ad plebem in ſacrum montem Ann. CCLX. eam in gratiam cum patribus reduxit. Mortuus eſt Sp. Caſſio, Poſt. Cominio iterum COSS. Ann. CCLXI. Ejus funus publica impenſa elatum. Dionyſius lib. 5. & 6. Liv. 2. cap. 33.
MENĔPHRON, [Μενέφρων] Viri proprium, qui cum matre concubuit, auctore Ovid. lib. 7. Met. 387. V. Hygin. Fab. 25.
MENERVO, Moneo. Vox antiqua & obſoleta, unde Promenervat, Monet, in Saliari carmine: & Menerva poſtea Minerva. V. Scal. conject. in Varr. v. Minerva.
MĔNES, [Μήνης] teſte Herodoto, primus omnium hominum in Ægypto regnavit, ſub quo tota Ægyptus, præter Thebaicam plagam, paluſtris fuit.
MENESTHIUS, [Μενέσθιος] fuit Areithoi & Philomeduſæ filius, ex Arna civitate, quem Paris in Bello Trojano occidit: teſte Homero in initio lib. 7. Iliad.
MENESTHO, Nympha: a memorando dicta. Unde
MENESTHEUS, [Μενεσθεὺς] Auriga Diomedis, de quo Stat. 6. Theb. 712. Alius fuit Athenarum dux, Theſei & Phædræ filius, ac frater Demophoontis.
MENIANA, V. MÆNIANA in MÆNIUS.
MĒNINX, [Μῆνιγξ] Inſula eſt, teſte Plin. lib. 5. cap. 7. circa Africam clariſſima, longitudine XXXV. mill. paſſ. latitudine XXV. ab Eratoſthene Lotophagitis appellata. Vulgo *Gelves*. V. Strab. ult. Sil. 3. 318.
Mēninges [μήνιγγες] item dicuntur Cerebri involucra, quæ vulgo Duram & Piam Matrem vocant.
MENIPPUS, [Μένιππος] Phœnix, Philoſophus Cynicus; nihil ſerium edidit: At ipſius libri ridendi materiam affatim præbent. Cumque habendi cupidiſſimus eſſet, bonis amiſſis laqueo vitam finivit. Auctor Diogenes Laertius lib. 6. Hunc Macrobius philoſophum & ſervum fuiſſe tradit, ſcripſiſſeque libros, quos in Satyris M. Varro imitatur, quas Menippeas nominavit; alii vero Cynicas. Vide ipſum Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 11.
Menippus alius Poeta comicus fuit, auctore Suida.
Menippus item alius Stratonicenſis, in tota Aſia diſertiſſimus, præceptor Ciceronis, ut ipſe in Bruto, 315. teſtatur, Poſt a me, inquit, Aſia tota peragrata eſt, cum ſummis quidem oratoribus, quibuſcum exercebar ipſis lubentibus; quorum princeps erat Menippus Stratonicenſis, meo judicio tota Aſia illis temporibus diſertiſſimus; &, ſi nihil habere moleſtiarum, nec ineptiarum Atticorum eſt, hic Orator in illis numerari recte poteſt. Hactenus Cic.
MĒNIS, [μηνὶς] Lunula in fronte librorum ad ornatum depicta. V. Turneb. Adverſ. 22. 10. Auſon. Profeſſ. Coronide,
Quos legis a prima doctores Menide libri,
Doctores patriæ ſcito fuiſſe meæ.
MĒNIUS, [Μήνιος] Lycaonis filius, qui quum, patre in lupum verſo, & domo conflagrante, Jovem deteſtaretur, ab eodem fulmine percuſſus eſt. Ovid. in Ibin, 472. conf. MÆNIUS.

MENIARIA, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ urbs. Vulgo *Murcia*.
MENNONIA, æ. f. Gemmæ nomen apud Plin. 37. 10.
MĔNO, Verb. antiq. pro Recordor. Unde Memini.
MĔNŌBA, [Μενώβα] Urbs eſt Hiſpaniæ apud Melam, lib. 2. cap. 6. Olivarius dicit eam nunc vocari vulgo *Velez Malaga*.
MĒNŎDŎTUS, [Μηνόδοτος] Medicus inſignis ætate Serapionis, cujus meminit Galen. in Therapeut.
MĔNŒCEUS, [Μενοικεὺς] Juvenis Thebanus, filius Creontis, qui pro patriæ ſalute ſanguinem ſuum, atque adeo vitam ipſam ſponte profudit. V. Cic. 1. Tuſc. 116. & Juvenal. 14. Sat. 240. V. MENECEUS.
MENŒCĒUS, a, um. Adj. [Μενοίκειος] Stat. 10. Theb. 840.
MĔNŒTES, [Μενοίτης] Nomen unius ex ſociis Æneæ, qui gubernator fuit navis cui nomen erat Centauro. Virg. 5. Æn. 161.
Rectorem navis compellat voce Menœtem.
MENŒTIUS, [Μενοίτιος] Filius Actoris pater Patrocli; unde
MENŒTIADES, æ. m. [Μενοιτιάδης] Ipſe Patroclus. Sic vocant Poetæ. Ovid. 3. Epiſt. 23.
Ipſe Menœtiades tunc, quum tradebar, in aurem, &c. Propert. lib. 2. 1. 38.
MENOGENON, i. n. Herba. Apul. cap. 64.
MĔNŌLES, V. MÆNOLES.
MĒNŌPHĬLUS, [Μηνόφιλος] Eunuchus fuit, cui Mithridates a Pompeio victus filiam ſervandam dedit in arce quadam; quam quum Manlius Priſcus obſediſſet, defenſoreſque deditionem parare Menophilus ſentiret, interfecta illa, gladium in viſcera ſua compegit, veritus ne captiva puella raperetur & violaretur. Auctor Ammianus Marcell. lib. 16. cap. 7. extr. Eſt & alius Menophilus apud Martial. lib. 7. 81.
MĒNOSCA, [Μήνοσκα] Oppidum Vardulorum in Tarraconenſi Hiſpania; cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 20. & Ptolem. lib. 2. cap. 6.
MĒNOSGADA, [Μηνοσγάδα] Bohemiæ urbs apud Ptolemæum Hodie Egra, *Eger*.
MENS, mentis. f. [νοῦς, φρὴν] quaſi eminens, eſt enim Altior animi pars, qua etiam divina percipimus. Lactant. lib. 7. cap. 12. Primum non idem eſt Mens & Anima: aliud eſt enim quo vivimus, aliud quo cogitamus. Nam dormientium mens, non anima, ſopitur; & in furioſis mens exſtinguitur, anima manet. Cic. 1. Off. 105. Hominis autem mens diſcendo alitur, & cogitando: ſemper aliquid aut inquirit, aut agit, videndique & audiendi delectatione ducitur.
Mens animi. Plaut. Ciſt. 2. 1. 5. Nullam mentem animi habeo.
Plur. Mentes. Quintil. lib. 2. cap. 9. Diſcipulos id unum interim moneo, ut præceptores ſuos non minus, quam ipſa ſtudia ament: & parentes eſſe non quidem corporum, ſed mentium credant.
Mens, pro Anima. Prudent. Hymn. ad Exſequias 34. 10.
Nam quod requieſcere corpus
Vacuum ſine mente videmus.
Mens & cogitatio. Cic. 7. Verr. 35. O dii immortales, quid intereſt inter mentes hominum & cogitationes.
Mens & ſententia. Cic pro Muren. 1. Ut veſtræ mentes atque ſententiæ cum populi Romani voluntate ſuffragiiſque conſentiant.
Mens & voluntas. Cic. de Aruſp. Reſp. 41. Ut dolerent boni omnes, non illa tanta ornamenta ad meliorem mentem voluntatemque eſſe converſa.
Mens, Voluntas, ſententia, & quam vulgus *intentionem* vocat. Virg. 1. Æn. 308.
— in primis regina quietum
Accipit in Teucros animum, mentemque benignam.
Mens omnibus una eſt. Virg. 4. Georg. 212.
Hac mente ſum. i. e. Eo animo. Cic. 1. de Orat. 380. Ego autem defenderem hac eum mente fuiſſe, &c.
Senatus princeps ſalutis mentiſque publicæ. Cic. de Aruſp. Reſp. 58.
Quæ mens eum, aut quorum conſilia, a tanta gloria avocarint? Cic. 10. Fam. 24.
Mens, pro Memoria. Cic. in Brut. 219. de Curione: Tum Brutus admirans, Tantamne fuiſſe oblivionem, inquit, in ſcripto præſertim, ut ne legens quidem unquam ſenſerit quantum flagitii commiſiſſet? Paulo poſt, Jam qui hac parte animi, quæ cuſtos eſt ceterarum ingenii partium, tam debilis eſſet, ut ne in ſcripto quidem meminiſſet, quid paulo ante poſuiſſet, huic minime mirum eſt ex tempore dicenti ſolitam effluere mentem. i. e. Memoriam.
Mens, pro Conſilio. Virg. 1. Æn. 680.
Qua facere id poſſis, noſtram nunc accipe mentem. Servius.
Mens, Dea apud Romanos. Ovid. 6. Faſt. 241. Liv. 23. 31. Quæ & aliquando Bona Mens appellatur. Propert. 3. 23. 19.
Mens bona, ſana; & Mens mala, ſtulta: contraria.
In querelis mens. V. IN.
Agitatio mentis. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Agitatus mentis. Varr. de L. L. lib. 5. 6.
Alienatio. Plin. lib. 21. cap. 21.
Diſcordia. Ovid. 10. Met. 445.
— non toto pectore ſenſit
Lætitiam virgo, præſagaque pectora mœrent.
Sed tamen & gaudet: tanta eſt diſcordia mentis.
Facies mentis. Ovid. 5. Met. 568.
Vertitur extemplo facies & mentis, & oris;
Nam modo quæ poterat Diti quoque mæſta videri,
Læta deæ frons eſt.
Gaudia mala mentis. Virg. 6. Æn. 278.
Præſagia. Ovid. 15. Met. 440.
Quæſtio. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Ruina. Ovid. 12. Epiſt. 32.
Tunc ego te vidi, tunc cœpi ſcire quis eſſes,
Illa fuit mentis prima ruina meæ.
Sacraria. Stat. 3. Theb. 246.
Arcem hanc æternam, mentiſque ſacraria noſtræ
Teſtor. Verba ſunt Jovis.
Templa. Lucret. lib. 5. 104.
— via qua munita fidei
Proxima fert humanum in pectus, templaque mentis. h. e. In ſecreta mentis & interioris animi, qui res a ſenſibus cognitas judicat & diſcernit.
Tumultus. Hor. 2. Carm. 16. 11.

Vitium.

Vitium. Ovid. 1. Amor. 10. 14.
Anxius mentem. Stat. 12. Theb. 193.
Compos mentis, Idem quod Sanæ mentis, vel fuæ mentis. Cic. in Pifon. 48. Præfidium tu populi Romani, cuftodiam provinciæ, injuffu populi Senatufque dimififfes, fi tuæ mentis compos fuiffes.
Commotus mente. Plin 23. 1.
Exful mentis. Ovid. 9. Met. 409.
Attonitufque malis, exful mentifque, domufque.
Ferox mentis. Ovid. 8. Met. 613.
Inops mentis. Ovid. 2. Met. 200.
— minitantem cufpide vidit
Mentis inops.
Integer mentis. V. INTEGER.
Non potens mentis. Senec. Thyeft. 7.
Abderitica mens, i. e. Stupida. V. ABDERITA.
Adultera. Ovid. 3. Amor. 4. 5.
Ut jam fervàris bene corpus, adultera mens eft.
Ægra. Tibul. lib. 3. 4. 19.
Altæ mentis capax animal. Ovid. 1. Met. 76. h. e. Divinæ mentis particeps homo.
Antiqua. Ovid. 2. Met. 485. Priftinus animus.
Arida mens eft. Valer. 7. Argon. 244.
Nulla quies animo, nullus fopor, arida mens eft.
Augufta. Ovid. 15. Met. 145.
Avida belli. Lucan. lib. 6. 29.
Bona. Perf. 2. Sat. 8.
Bonæ mentis juvenes. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Cæca futuri mens hominum. Stat. 5. Theb. 719.
Captiva. Ovid. 1. Amor. 2. 11.
Ipfe ego præda recens, factum modo vulnus habebo,
Et nova captiva vincula mente feram.
Certa. V. Gerere aliquid certa mente, & Manet mens. infra.
Circumflua luxu. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 40.
Confcia. In CONSCIUS.
Confcia fibi mens facti. Lucret. lib. 3. 1031.
Confcia fibi mens recti. Virg. 1. Æn. 608.
Crudelior ipfo mens pelago. Ovid. 11. Met. 701.
Cupida. Ovid. 6 Epift. 71.
Dira. Virg. 2. Æn. 519.
Divinæ mentis pars. Virg. 4. Georg. 220.
Facilis ad pejora. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Fluxa fenio. Tacit. lib. 5. Ann.
Fortis. Ovid. 3. Amor. 2. 10.
Fragilis. Stat. 10. Theb. 165.
Frigida. Lucret. lib. 3. 300.
Furtiva. Ovid. 17. Epift. 265.
Generofa. Ovid. 3. Trift. 5. 32.
Honefta. Senec. Theb. 1.
Humanæ. Ovid. 1. Met. 55.
Ignara culpæ. Stat. 4. Silv. 6. 92.
Ignea. Sil. lib. 3. 136. i. e. Cæleftis, & ardens omni virtute.
Illiberalis. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Impenetrabilis iræ mens. Sil. lib. 7. 561.
Impia. Senec. Octav. 5.
Impigræ experientia mentis. Lucret. lib. 5. 1451.
Incertæ difcordia mentis. Ovid. 9. Met. 629.
Incertæ mentis levitas, & mobile pectus. Sil. lib. 16. 147.
Infirma. Ovid. 19. Epift. 7.
Infana. Tibull. lib. 2. 6. 18.
Integra. Hor. 1. Carm. 31. 19.
Interrita mens lethi. Ovid. 10. Met. 616.
Invicta. Sil. lib. 4. 193.
Læva. Virg. 1. Ecl. 16.
Liberæ. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Magna. Virg. 6. Æn. 12.
— magnam cui mentem animumque
Delius infpirat vates. De Sibylla.
Melior. V. Melior ia BONUS.
Miferæ hominum mentes. Lucret. lib. 2. 14.
Perniciofiffima mens, multifque malo futura. Quintil. lib. 5. cap. 9.
Pia. Ovid. 8. Met. 767.
Placida & alta. Quintil. in procem. lib. 6.
Præfaga mali. Virg. 10. Æn. 843.
Præfcia. Sil. lib. 16. 89.
Priftina. Ovid. 3. Met. 104.
Profunda. Claud. de Bell. Get. 85.
— qui mente profunda
Hauferat urbis opes. Mentem vocat Cupiditatem.
Profufa, Liberalis. Stat. 3. Silv. 1. 91.
Tune, inquit, largitor opum, qui mente profufa
Tecta Dicarchæi pariter, juvenemque repletti
Parthenopen? &c.
Prona mens in ferrum. Lucan. lib. 1. 456. In ferrum, In cædes,
Provida. Ovid 7. Met. 712.
Rudis. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Sacra. Ovid. 6. Faft. 6.
Impetus hic facræ femina mentis habet.
Sagax. Lucret. lib. 1. 1021.
Sanæ mentis compos. Ovid 8. Met. 35.
Segnis ad artem. Claud. 1. in Eutrop.
Severa. Claud. in 1. Conf. Stilich. 26.
Sincera. Claud. 4. Conf. Hon. 229.
— æthereis mifcens terrena Prometheus,
Sinceram patri mentem furatus Olympo, &c.
Sobria. Claud. 1. in Eutrop 229.
Solida, Conftans. Hor 3. Carm. 3. 4.
Stolidæ præcordia mentis. Ovid. 11. Met. 149.
Surda. V. SURDUS.
Temperata. Hor. 2. Carm. 3. 3.
Teneræ. Quintil. lib. 2. cap. 4. V. infra, Satiare teneras &c.

Triftis. Ovid. 12. Epift. 148.
Vacuæ. Virg. 3. Georg. 3.
Cetera, quæ vacuas tenuiffent carmina mentes,
Omnia jam vulgata.
Accendere mentes in prælia. Sil. 4. 170.
Accipere benignam mentem in aliquem. Virg. 1. Æn. 308.
Addere mentibus. In ADDO.
Addere ardorem mentibus. Virg. 9. Æn. 184.
Adhibent folatia furdæ menti. Ovid. 9. Met. 653.
Adjicere mentem dictis, Aufcultare diligenter. Ovid. 14. Met. 319.
Advertite mentes faciles. Ovid. 1. de Arte Am. 267.
Adverte huc mentem. In ADVERTO.
Agitare aliquid mente. Ovid. 1. Faft. 93.
Agitat mihi mens. Virg 9 Æn. 186.
Aut pugnam, aut aliquid jamdudum invadere magnum
Mens agitat mihi, &c.
Agitatur furiis mens vecors. Ovid. in Ibin 345.
Agit fuccenfas mentes libido. Senec Hippol. 4.
Agor miferæ turbine mentis. Ovid. 2. Amor. 9. 28.
Agere in mente. Varr. de L. L. lib. 5. 6.
Alienari mente. In ALIENO.
Alere mollius teneras mentes more nutricum. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Amovere mentem motam. Varr. lib. 5. de L. L. 6.
Aperire mentem. Ovid. 1. Faft. 445. de avibus,
Sed nihil ifta juvant, quia linguæ crimen habetis,
Dique putant mentes vos aperire fuas. Idem 1. de Arte Am. 241.
Tunc aperit mentes ævo rariffima noftro
Simplicitas.
Appellere mentem ad philofophiam. V. APPELLO.
Ardebant mentibus captis. Ovid. 4. Met. 62. Captis, amore.
Armata mens dolis. Sil. lib. 1. 188.
Arrectæ mentes, ftupefactaque corda. Virg 5. Æn. 643.
Audire æquis mentibus. Virg. 9. Æn. 234
Averfa deæ mens. i. e. Non favens nobis. Virg. 2. Æn. 170.
Augurat mens. Virg. 7. Æn. 273.
— hunc illum pofcere fata,
Et reor, & (fi quid veri mens augurat) opto.
Calere morbo mentis aliquo. Hor. 2. Serm. 3 80.
Captus mente, dicitur (auctore Fefto) quum mens ex hominum poteftate abiit.
Capere mente. In CAPIO.
Carere bona mente. Ovid. 2. Amor. 8. 10.
Circumfpicere celeri mente. Ovid. Rem Amor. 89.
Coire mente. Quintil. lib. 5. cap. 11. Nihil obftat, quo minus juftum matrimonium fit mente coeuntium.
Colligere mentem. Ovid. 14. Met. 352.
Ut primum valido mentem collegit ab æftu,
Quid cuperet faffura fuit.
Commoveri mente. V. COMMOVEO.
Commota. Hor. 2. Serm 3. 278.
Componere mentem belligeram fomno. Sil. lib. 3. 162.
Comprehendere aliquid mente. Cic. 3. de Nat. Deor. 21.
Concidere mente. V. CONCIDO.
Concipere aliquid mente. Tacit. 2. Ann. 54.
Concuffa metu mente virago. Virg. 12. Æn. 468.
Confufa. Virg. 2. Æn. 736.
Hic mihi nefcio quod trepido male numen amicum
Confufam eripuit mentem.
Conquaffatur mens, animæque poteftas. Lucret. lib. 3. 599.
Confcelerata. V. CONSCELERO.
Confentire mente una. In CONSENTIO.
Confiftere mente. In CONSISTO.
Confiftit mens, Quiefcit. Virg. 1. Æn. 647.
Æneas (neque enim patrius confiftere mentem
Paffus amor) rapidum ad naves præmittit Achatem.
Confitus cæca caligine mentis. Catull. Argon. 62. 207.
Confpicere mente aliquem. In CONSPICIO.
Conftringere dubias mentes, Coercere. Lucan. lib. 5. 256.
Convertere mentem alio. Lucret. lib. 4. 1058.
Convertere mentes hominum oratione. In CONVERTO.
Corruere molem mentis. Lucret. lib. 3. 824. h. e. In ruinam perditionemque dare.
Crefcit & fenefcit mens. Lucret. 3. 447.
Dare mentem. Cic. pro Milon. 89. Hic dii immortales mentem dederunt illi perdito ac furiofo, ut huic faceret infidias. Supra dixerat, Mentem injecit: Ea, inquit, vis igitur ipfa, quæ fæpe incredibiles huic urbi felicitates atque opes attulit, quæ illam perniciem extinxit ac fuftulit, huic primum mentem injecit, ut vi irritare, ferroque laceffere fortiffimum virum auderet. Significat autem Mentem dare, vel injicere, Excitare defiderium in pectore alicujus, fubitoque ad aliquid gerendum impellere. Virg. 3. Georg. 267. de furore equarum agens,
Et mentem Venus ipfa dedit. Liv. 6. 18. ubi Manlium plebis animos contra Patres inflammantem inducit: Dii prohibebunt hæc, fed nunquam propter me de cælo defcendent: vobis dent mentem oportet, ut prohibeatis, ficut mihi dederunt armato togatoque, ut vos a barbaris hoftibus, a fuperbis defenderem civibus.
Deditæ mentes cum oculis. V. DEDO.
Deducere mentes. Perf. 5. Sat. 35.
Deduci a mente & confilio. In DEDUCO.
Deficere tota mente. Ovid. 9. Met. 635.
Deflectere duram mentem. Lucan. lib. 3. 303.
Demittere mentem, Defperare. Virg. 12. Æn. 609.
Hinc totam infelix vulgatur fama per urbem:
Demittunt mentes: it fciffa vefte Latinus, &c. Servius.
Deponere mentem, mentumque in gremio minimæ. Cic. 13. Philipp. 24. Tu vero, qui te ab eodem Cæfare ornatum negare non potes, quid effes, fi tibi ille non tam multa tribuiffet? ecquo te tua virtus provexiffet? ecquo genus? in luftris, popinis, alea, vino, tempus ætatis omne con-

consumpsisses: ut faciebas, quum in gremiis mimarum mentem, mentumque deponeres. [An, Mentum, ǂ mentemque?
Deprehendere aliquid memori mente. Lucret. lib. 3. 871.
Desistere a. Cic. 5. Fam. 2.
Destituunt verba paratam mentem. Lucan. lib. 5. 731.
Discedere a mente. Varr. de L. L. lib. 5. 6.
Dividere. Catull. 60. 15.
Nos alio mentes, alio divisimus aures.
Dominatur in æquas mentes Venus. Lucan. lib. 5. 727.
Durat mentem. Tacit. 3. Ann. 15.
Effervescit in ira iracunda mens. Lucret. lib. 3. 296.
Effluit illi mens. V. paulo ante Mens, pro Memoria.
Emotæ mentis homo. Lactant. lib. 1. cap. 4. Quis enim mentis emotæ, non modo futura præcinere, sed etiam cohærentia loqui possit? i. e. Quis furiosus, &c.
Erecta mens circa studia. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Exacuere mentem ad varia conamina. Sil. lib. 7. 142.
Excoquit mentem ignis acrior. Senec. Herc. fur. 1.
Excutere mentem alicui. V. EXCUTIO.
Explorant mentes deorum. Sil. lib. 5. 60.
Extrahit mentem spes anxia. Stat. 1. Theb. 322.
Exuere mentem. Virg. 4. Æn. 319. — & istam
Oro (si quis adhuc precibus locus) exue mentem.
Facere aliquid bona mente. Quintil. lib. 5. cap. 10. Ut si dicam, bona mente factum, ideoque palam.
Ferre aliquid composita mente. Ovid. 3. de Arte Am. 572.
Hic fera composita vulnera mente feret.
Ferre aliquid iniqua mente. Ovid. 8. Met. 634.
Ferre aliquid placida mente. Ovid. 13. Met. 214.
Firmata. Ovid. Rem. Amor. 245.
Flectere mentem duram. Ovid. 9. Met. 607.
Flectere consilium mentis crudelis. Catull. Argon. 62. 136.
Fodere mentes stimulo invidiæ. Sil. lib. 7. 512.
Formandam quam optimis institutis mentem infantium judicat. Quintil. lib. 1. cap. 1. de Chrysippo.
Formandæ asperioribus studiis teneræ mentes. Hor. 3. Carm. 24. 53.
Fugere. Ovid. 9. Epist. 135.
Mens fugit admonitu, frigusque perambulat artus.
Furiata mente juvenis. Virg. 2. Æn. 406.
Gerere aliquid certa mente, i. e. Obfirmata mente. Ovid. 18. Epist. 38.
Quid mecum certa prælia mente geris?
Gerere sollicitam mentem formidine. Lucret. lib. 3. 1062.
Gerere tumores magnos mente, Superbire. Lucan. lib. 10. 99.
Habitat mentes deus. Stat. 12. Thebaid. 503.
Nulla autem effigies, nulli commissa metallo
Forma Deæ: mentes habitare, & pectora gaudet.
Hærere mentibus. Hor. 2. Epist. 1. 53.
Mævius in manibus non est, & mentibus hæret
Pæne recens.
Impellere. ut, Dii illum in eam mentem impulerunt, Dii illi mentem dederunt, Dii illi mentem injecerunt ut conaretur, &c. Cic. pro Milon. 85. [Sic sæpe Ἡρόδ. H. St. Puto Herodotum innuit.
Imposta mens cunctis. Stat. 1. Theb. 227.
Incidit mihi in mentem hæc res. V. INCIDO.
Incitatus mente. V. INCITO.
Induit in mentes animosque hominum apologos Æsopus. V. INDUO.
Inficere mentem. Quintil. lib. 1. cap. 11. Et mentem præcipue in ætate prima teneram adhuc, & rudem inficiunt.
Infixa. ut, Mens intelligentiaque nostra infixa in eas imagines, &c. Cic. 1. de Nat. Deor. 49.
Infixa mentibus memoria alicujus. V. INFIGO.
Inhæresunt penitus in mentibus. V. INHÆREO.
Innectere mentem alicujus. Senec. Hippol. 4. Implicare.
Insertare mentem cælo, Cælestia investigare animo. Stat. 3. Theb. 550.
Insidere in mente. V. INSIDEO.
Insistere mente & animo in rem aliquam. V. INSISTO.
Instigat mentes furor. Senec. Thyest. 1.
Intenta malis. Ovid. 4. Trist. 1. 4.
Intrare in mentem judicis dicitur quippiam. V. INTRO.
Introspice in mentem tuam ipse. V. INTROSPICIO.
Labat mens. Cels. lib. 4. cap. 19.
Labi mente. In LABOR, eris.
Lapsæ spes & mentes. Sil. lib. 10. 310.
Laxarunt duram mentem munera Bacchi. Sil. lib. 11. 288.
Loqui mente simulata. Virg. 4. Æn. 105.
Lymphata. Hor. 1. Carm. 37. 14.
Maculatæ crimine. Sil. lib. 11. 200.
Madet mens. Lucret. lib. 3. 478. h. e. Tanquam ebria vacillat.
Mandare animis & mentibus. V. MANDO, are.
Manet. ut, Mens mihi non manet certa sede. Hor. 1. Carm. 13. 4. [ἐξίστασθαι. H. St.
Manet immota mens. Virg. 4. Æn. 449.
Mulcere mentes. Ovid. 10. Met. 301.
Mutare. In MUTO.
Mutat insania mentem. Virg. 4. Æn. 595.
Negare rigida mente aliquid. Ovid. 3. Epist. 96.
Nutrita mens & indoles sub faustis penetralibus. Hor. 4. Carm. 4. 25.
Oblimare mentem. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 29.
— dissuasor honesti
Luxus, & humanas oblimat copia mentes. V. OBLIMO.
Obtundere. In OBTUNDO.
Pacificare. Senec. Agamemn. 3.
Peragrare omnia mente, animoque. Lucret. lib. 1. 75.
Perculsa mentem formidine mater. Virg. 4. Georg. 357.
Perculsæ semel mentes mobiles ad superstitionem. Tacit. 1. Ann. 28.
Perculsa mente dederunt lacrymas. Virg. 9. Æn. 292.
Percutit mentem pietas. Stat. 11. Theb. 606.
Perfert obstinata mente. Catull. 8. 11.
Permanet firma mens. Ovid. 16. Epist. 168.
Permotus mente. In PERMOVEO.
Perturbata animi mens in mærore. Lucret. lib. 6. 1181.
Petere tota mente. Virg. 4. Æn. 100. — habes tota quod mente petisti.
Præcipitat mentem furor, iraque. Virg. 2. Æn. 317.
Præditus alta mente. In ALTUS.
Præmollire. Quintil. lib. 6. cap. 5. Quo genere defensionis etiam ostendisset nondum præmollitas judicum mentes.
Pressus mentem formidine. Virg. 3. Æn. 47.
Receptum munus læta mente. Ovid. 2. Amor. 15. 3.
Recludere mentes superas, Consilia aperire Deorum. Sil. lib. 1. 19.
Redit mens. Ovid. 9. Met. 582.
Mens tamen ut rediit, pariter rediere furores.
Reducit spem Lyæus anxiis mentibus. Hor. 3. Carm. 21. 17.
Relaxare mentem. Senec. Hippol. 4.
Relevata ab hac cura. Ovid. 1. Trist. 11. 12.
Repetere aliquid mente inoblita. Ovid. 4 de Pont. 15. 37.
Reponere mentem alicui, Reddere animum. Valer. 7. Argon. 245.
Repôstum alta mente. Virg. 1. Æn. 30.
Revincire mentem amore. Catull. 59. 33.
Sanatur mens. Lucret. lib. 3. 509.
Et quoniam mentem sanari, corpus ut ægrum,
Cernimus, & flecti medicina posse videmus:
Id quoque præsagit mortalem vivere mentem.
Satiare teneras mentes veluti quodem jucundioris disciplinæ cibo, lacteque. Quintil. lib. 2. cap. 4. Quin ipsis doctoribus hoc curæ esse velim, ut teneras adhuc mentes more nutricum mollius alant, & satiari velut quodam jucundioris disciplinæ cibo, lacteque patiantur.
Scrutari mentes deûm in fibris. Ovid. 15. Met. 136.
Senescit mens. Lucret. lib. 3. 447.
Sevocare mentem ab oculis. Cic. 3. de Nat. Deor. 21.
Stetit in dubio mens. Lucan. lib. 7. 247.
Subiit mentem ea res. Virg. 10. Æn. 824.
Et mentem patriæ subiit pietatis imago.
Succubuit mens labefacta. Senec. Troad. 10.
Suscipere. Cic. 3. in Catil. 22.
Sum. ut, Suæ mentis esse. Cic. in Pison. 50. Hic, si mentis esset suæ, nisi pœnas patriæ, diisque immortalibus eas, quæ gravissimæ sunt, furore atque insania penderet, ausus esset, &c.
Οὐκ ὄντα τῶν αὑτοῦ λογισμῶν. Plut. in Antonio. Inde illa quæ scripsit App. ex eo in Parth. 106. H. St.
In mente, & in mentem est mihi. V. IN præpositionem.
Est mens mihi. i. e. Placet mihi, Volo. Ovid. 2. Epist. 134.
Non eadem est mens. Hor. 1. Epist. 1. 4. i. e. Non idem nunc placet.
Tenet mens. Varr. de L. L. lib. 5. 6. Sic reminisci, cum ea, quæ tenuit mens, ac memoria, cogitantur, & cogitando repetuntur.
Tenerascit mens in tenero corpore. Lucret. lib. 3. 766.
Tepescunt mentes. Lucan. lib. 4. 284.
Terrent etiam nunc nubila mentem. Ovid. 1. Met. 357.
Trepidat metu. Hor. 2. Carm. 19. 5.
Turbatus vulnere mentis. Virg. 12. Æn. 160.
Turbata. Virg. 11. Æn. 3.
Venire. ut, Hæc veniunt in mentem, Harum rerum memini. Cic. 2. de Nat. Deor. 168. Hæc mihi fere in mentem veniebant, quæ dicenda putarem de natura deorum. Idem 12. Att. 36. Nunquam ea res tibi tam belle in mentem venire potuisset.
Vide in principio Mens pro Memoria. H. St.
Venit in mentem illius rei. Cic. 7. Fam. 3. Solet in mentem venire illius temporis. Idem pro Quint. 6. Non minus sæpe ei venit in mentem potestatis, quam æquitatis tuæ. Et 2. de Orat. 249. Ut quotiescunque gradum facimus, toties tibi tuarum virtutum veniat in mentem. Idem Att. lib. 7. 13. Quum autem Dolabellæ venit in mentem, paulum respiro.
Venit in mentem de hac re. Cic. de Petit. Cons. 41. Hæc mihi veniebant in mentem de duabus illis commotionibus, &c.
Venit in mentem ut portorium vini instituerem. Cic. pro Font. 9. Fonteio non in Gallia primum venisse in mentem, ut portorium vini institueret.
Venit in mentem facere, dicere, &c. Cic. 1. de Orat. 24. Quid tibi in mentem venit ita respondere? Idem 2. de Divin. 57. Quid in mentem venit Callistheni dicere deos, &c. Sic. de Clar. Orat. 22. Mihi, Brute, in te intuenti crebro in mentem venit vereri ecquodnam, &c. Et 4. Fam. 13. Nec mihi quicquam tali tempore in mentem venit optare.
Videre aliquid mente. Ovid. 2. de Pont. 4. 8.
Videre liquida mente. Catull. 61. 46.
Vigilat mens animi. Lucret. lib. 4. 762.
Virens mente. Stat. 3. Theb. 453.

MENTIS, pro Mens, ex Ennio citat Priscian. Antiqui ita proferebant plura nomina Sanguinis, Gruis, pro Sanguis, Grus. V. Rittershus. ad Phædr. Fab. 1. 8.

MENTALIS, MENTALITER &c. Barbara sunt.

MENTIO, V. MEMINI.

MENTIOR, [ψεύδομαι, ψευδομυθέω, ψευδολογέω, ἀλίσκομαι] iri. Depon. Falsa loqui. Ter. Heaut. 3. 2. 38. Non est mentiri meum. i. e. Non consuevi, sive Non solitus sum mentiri.
Mentiri cum accus. Ter. Adelph. 1. 1. 30.
Nam qui mentiri, aut fallere insuerit patrem,
Aut audebit; tanto magis audebit ceteros. [Sed monet Donatus, Separatim subaudiendum esse *Insuerit πρὸς τὸ Mentiri*. Quasi dicat, nempe, Qui mentiri insuerit, aut fallere patrem insuerit, aut audebit, & est Zeugma. Bentlejus pro Insuerit, Ita ut sit, legit.
Mentiebatur ad milites. Gell. lib. 15 cap. 22.
Adversus aliquem mentiri. Plaut. Aulul. 4. 7. 9.
In aliquem. Cic. in Sallust. 2. Dabo operam ut & pro me minimo cum fastidio respondeam, & in hunc minime mentitus esse videar.
Alicui. Plaut. Amphit. 1. 2. 6.
Mentiri, apud aliquem de. Cic. 2. de Orat. 189. De me autem causa nulla est, cur apud homines prudentissimos atque amicissimos mentiar.
De annis ætatis suæ multum mentiri. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Mentiri se filium alicujus, Fingere & simulare. Auctor de Viris Illust. cap. 62 pr.
Palam mentiri. In PALAM.
Mentior nisi. V. NISI.
Amorem. Ovid. 21. Epist. 183.

Causam

Caufam fugæ. Ovid. 11. Met. 281.
Colorem fuco. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Colores varios mentitur lana. Virg. 4. Eclog. 42.
Color ille chryfocollam mentitur. Plin. lib. 35. cap. 6.
Dolorem capitis mentita puella. Ovid. 2. Amor. 19. 11.
Fidem. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 108.
Juvenem. Martial. 3. 43.

Mentiris juvenem tinctis, Lentine, capillis:
Tam fubito corvus, qui modo cygnus eras.

Robur verum inani fagina. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Sexum muliebri motu. Columel. in præfat. lib. 1.
Virum. Martial. lib. 1. 86.

Mentiturque virum prodigiofa Venus.

Vitam vanitas mentitur fibi. Plin. lib. 7. cap. 55.
Mentiri, pro Falfo fcribere. Plin. lib. 12. cap. 15. Necnon fuere, qui e ture arbore utrumque nafci mentirentur.
Mentitus fum. Seneca Epift. 42. Jam tibi &c. & alibi. H. St. Cum intelligi vellet, Falfus fum.
Mentibor, [ψεύσομαι] Plaut. Milit. 1. 1. 35.

Et affentandum eft quicquid hic mentibitur.

Mentītus, a, um. Partic. [ἐψευσμένος] Cic. 4. Acad. 87. Ne tu, qui idem me facturum paulo ante dixeris, videare mentitus. Et dicitur etiam paffive pro Falfo & fucato, affimulato. V. Drakenb. ad Sil. 2. 637.
Os mentitum. Ovid. 6. Faft. 426.
Mentita & falfa plenaque erroris. Cic. 2. de Nat. Deor. 56. Quæque his vacant, mentita, & falfa, plenaque erroris. Legitur & Ementita.
Fama mentita. Ovid. 10. Met. 28.
Figuris mentitis celare fe. Ovid. 5. Met. 326.

Mentītūrus, a, um. [ψευσόμενος] aliud Partic. Ovid. in Ibin, 66. Non mentituro quilibet ore legat.
Vox mentitura. Ovid. 4. Trift. 3. 16.

Mentītio, ōnis. f. Verbale. Auctor ad Heren. lib. 3. 3. Dolus confumitur in pecunia, pollicitatione, diffimulatione, maturatione, mentitione, & ceteris rebus, &c. Al. Mentione. V. not. Verburg. [An Maturatione, manfione?

Mensa, æ. f. [τράπεζα, θυωρός] Super quam edere folemus; dicta, inquit Varro, quafi Mefa, quod inter duos poneretur. V. Plutarch. in Problem. 63. Virg. 1. Æn. 710.

Pars epulis onerant menfas, & plena reponunt
Pocula.

Charifius lib. 1. Menfam fine N littera dictam Varro ait, quod media poneretur. Sed auctores cum N littera protulerunt, Virgilius fæpe. Sed & Menfam cum N poffe dici, idem Varro ait, quod & Menfa ἐσθίονται, edulia & efculenta ponerentur. Hæc Charifius. Varronis hac de re verba lib. 4. de L. L. 25. funt hæc: Menfam efcariam cibilla appellabant. Ea erat quadrata, ut etiam nunc in caftris eft, a cibo cibilla dicta. Poftea rotunda facta eft. Et quod a nobis media, & a Græcis μέσα, menfa dici poteft: Nifi etiam quod ponebant pleraque in cibo menfa. [Si ex Græco μέσα duceretur, primam brevem haberet. Forte a Dimenfione nomen invenit, quod & ipfa Menfa eft.
Acerna. Ovid. 12. Met. 254.
Argenteæ in delubris. Cic. 3. de Nat. Deor 84.
Auguftata. Macrob. Sat. 3. 11. ex Jure Papiniano. In templo Junonis Populoniæ auguftata menfa eft. Auguftatam vocat, Quæ augufta facta eft, id eft confecrata. In editione Meurfii legitur Augufta.
Citrea & acerna. Martial. lib. 14. 94. & 95. Cic. 6. Verr. 37. Tu maximam & pulcherrimam menfam citream a Lutadio abftulifti.
Curionales. V. CURIA.
Delphicæ e marmore, Abaci. Cic. 6. Verr. 131.
Gemmiferæ. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 265.
Pantherinæ. V. Pantherinus, in PANTHER.
Supina. Propert. lib. 4. 9. 18.
Tripes. Hor. 1. Serm. 3. 13.
Appofita. Ovid. 17. Epift. 75.
Aftare menfæ domini. In ASTO.
Confcripta vino. Ovid. 2. Amor. 5. 17.
Confiftere ad. Cic. 5. Tufc. 61. Tum ad menfam eximia forma pueros delectos juffit confiftere.
Difcumbere menfis. Stat. 4. Silv. 2. 33.
Exftruere conquifitiffimis cibis. Cic. 5. Tufc. 62. Idem in Pifon. 67. Exftructa menfa non conchyliis, aut pifcibus, fed multa carne fubrancida, fervi fordidati miniftrant, nonnulli etiam fenes.
Inftruere. Virg. 3. Æn. 231.
Onerare epulis. Virg. 4. Georg. 378.
Opulentare pretiofis dapibus. V. OPULENTO.
Polluta cruore. Sil. lib. 7. 183.
Reponere vina menfis. Virg. 7. Æn. 134.
Menfarum plura genera vide apud Varr. 4. de L. L. 25.
Menfa, Prandium vel Cœna quandoque dicitur. Juven. 1. Sat. 138.

Nam de tot pulchris, & latis orbibus, & tam
Antiquis, una comedunt patrimonia menfa.

Affecla omnium menfarum. Cic. in Salluft. 21.
Reverentia menfæ. Juven. 2. Sat. 110.
Menfa fine arte. Martial. lib. 10. 47.
Angufta menfa. Senec. Thyefte 452.

Tutufque menfa capitur angufta cibus. i.e. Tenui, non fumptuofa.

Apta joco. Ovid. 1. de Arte Am. 594.
Brevis. Hor. de Arte Poet 198.
Cara, Quæ magno conftat. Hor. 2. Serm. 4. 37.
Divites. Hor. 2. Serm. 4. 87.
Nitentes. Hor. 2. Serm. 2. 4.
Opimæ menfæ inconfuetus miles. Sil. lib. 11. 283.
Pingues. Catul. in Carm. nupt. 60. 3.
Plena. Virg. 11. Æn. 738.
Primæ menfæ, i. e. Primi cibi. Macrob. 7. Saturn. cap. 1. Primis menfis poft epulas jam remotis, & difcurfim variantibus poculis minutioribus, &c. V. Secunda menfa & Removere menfam paulo poft.
Regales Virg. 1. Æn. 690.
Secundæ menfæ, i. e. Secundi cibi, vel epulæ. Virg. 2. Georg. 101. Cic. 14. Att. 6. Hæc ad te fcripfi appofita fecunda menfa.
Syracufanæ menfæ, Proverbium. V. SYRACUSÆ.

Tenuis. Hor. 2. Carm. 16. 14.
Apponere menfam. In APPONO.
Auferere. V. AUFERO.
Communicare aliquem menfa. V. COMMUNICO.
Confidere menfis perpetuis. Virg. 7. Æn. 176.
Data eft menfæ pars optima lucis. Ovid. 7. Met. 662. Alii legunt, Ultima pars.
Linquere menfas pingues. Catul. in Carm. Nupt. 60. 3.
Mittere de menfa. i. e. De iis, quæ menfæ appofita erant. Cic. 5. Att. 1. Difcubuimus omnes præter illam, cui tamen Quintus de menfa mifit; illa rejecit. De Pomponia Attici forore, Q. Ciceronis uxore.
Percurrere menfas. PERCURRO.
Removere menfam. Virg. 1. Æn. 220.

—exempta fames epulis, menfæque remotæ. Turnebus hic intelligit Menfas, Fercula & magidas, & lances. Nam faturis convivis removentur. V. & Serv.

Repellit menfas ingenti clamore. Ovid. 6. Met. 661. de Tereo.
Menfam tolli jubet. Cic. in Pifon. 67.
Menfa, etiam Difcus & quadra dicitur. Virg. 7. Æn. 116.

Heus! etiam menfas confumimus, inquit Iülus? i. e. Panicias menfas, inquit Servius, epularum fuftentaculum. V. Burman. ad Petron. cap. 34.

Menfa, Tabula qua argentarii utuntur. Cic. in Pifon. 88. Quid ftipendium militibus per omnes annos a civitatibus, menfis palam propofitis, effe numeratum? Idem pro Flacc. 44. Si Prætor dedit, ut fcriptum eft, a Quæftore numeravit, Quæftor a menfa publica, menfa aut ex vectigali, aut ex tributo.
Menfa, Particula quædam in balliftæ fabrica, de qua fic Vitruvius, Regulæ, quæ in menfa, longitudo foraminum octo. Quid autem fit menfa, declarat Turnebus his verbis, Menfa interior eft, & media inter duas hinc & inde fcutulas, conftatque regulis, diapegmatis, & tabula, inter regulas & diapegmata collocata: eftque in fummo & imo capitulo, ut & peritreta. Ctefibius vel Hero, καλεῖται δὲ τὸ πῆγμα τὸ συγκείμενον ἔκ τε τῶν κανόνων, καὶ τῶν διαπηγμάτων, καὶ τῆς σανίδος, τράπεζα. Hactenus Turnebus 2. 5.
Menfa etiam Arula. Petron. cap. 135. Enothea menfam veterem pofuit in medio altari, quam vivis implevit carbonibus. V. Feft. in Menfæ. & Scalig. ad loc.

Mensŭla, æ. f. dimin. [τραπέζιον] Plaut. Moftel. 1. 3. 150.

Age, accumbe igitur. cedo aquam manibus puer, appone hic menfulam. Adde Apul. lib. 2. Afin. Aur. p. 121.

Mensārius, i. m. [τραπεζίτης, θυωρίτης] qui & Collybifta, Nummularius, Argentarius. de quibus f. l. V. Habebant autem, inquit Budæus, nummularii five menfarii aut menfularii & argentarii caufam publicam, & rationem accepti expenfique faciebant; & tam pecuniariam permutationem, quam majorem negotiationem exercebant; quibus olim moris fuit pecunias cuftodiendas dari, fœnerato interdum, interdum gratuito. Alias Latine Argentarius dicitur; a Græcis Trapezita. Cic. pro Flacc. 44. Cum civitate mihi res eft acerrima & conficientiffima litterarum, in qua nummus moveri nullus poteft fine quinque Prætoribus, tribus Quæftoribus, quatuor Menfariis, qui apud illos a populo creantur.

Mensarius, a, um. Adj. ut, Triumviri menfarii. Liv 23. 21. V. TRIUMVIR. Sic Quinqueviri Liv. 7. 21. Novi Confules folutionem æris alieni in publicam curam verterunt; quinqueviris creatis, quos Menfarios ab difpenfatione pecuniæ appellarunt.

Mensālis, e. Adj. Ad menfam pertinens; ut, Argentum menfale. Vopifc. in Tacit. cap. 10. Et Vinum, Idem Aurelian. cap. 9.

Mensularius, Idem quod Menfarius. Senec. Controverf. 4. 24.

Mensātim, Adv. Juvencus.

Mensio, ōnis. V. METIOR.

Mensis, is. m. [μήν, μείς] a Metior deducitur, quafi res numero dierum menfa. Cic. 2. de Nat. Deor. 69. Qui quia menfa fpatia conficiunt, menfes nominantur. De curfibus Lunæ. Macrobius lib. 1. Sat. 11. a Græco μήνη, id eft a Luna trahit. Nam lunæ curriculo menfis conficitur. Ter. Adelph. 3. 4. 29.

— virgo ex eo
Compreffu gravida facta eft, menfis hic decimus eft.

Menfis a Lunæ motu dictus, dum ab Sole profecta, rurfus redit ad eum Luna, quod Græce olim dicta μήνη; unde illorum μῆνες, ab eo noftri. Varr. de L. L. lib. 5. 2. Liv. 1. 19. Numa ad curfum lunæ in duodecim menfes defcribit annum.
Primis a menfibus. Virg. 1. Georg. 64.
Aprilis menfis marinæ Veneris. Hor. 4. Carm. 11. 15.
Auguftus menfis. V. AUGUSTUS.
Biffeni menfes. Stat. 3. Silv. 1. 18.
Brevis. Hor. 2. Epift. 1. 44.
Gelidi menfes, Tempora hiemis. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 224.
Incerti menfes funt, Veris & Autumni. Nam & hiemis certum eft frigus, & æftatis certus eft calor: veris vero & autumni nunc frigus, nunc calor eft. Servius in illud Virg. 1. Georg. 115.

Præfertim, incertis fi menfibus amnis abundans
Exit.

Intercalaris. V. INTERCALO.
Opportunus & rectus. Plin. lib. 10. cap. 63.
Pauci. In PAUCUS.
Sextilis menfis, Auguftus poftea dictus. Hor. 1. Epift. 11. 19.
Tardi. Virg. 1. Georg. 32.
Totus ex ordine. Virg. 3. Georg. 341.
Vertens. Plaut. Perf. 4. 4. 76.

Nunquam hercle hunc menfem vertentem, credo, fervibit tibi. V. Vertens annus, in ANNUS.

Volvendi, Volubiles. Virg. 1. Æn. 273. Servius.
Abit menfis. Ter. Adelph. 4. 5. 57. Hæc dum dubitas, menfes abierunt decem. Ubi Donatus: Quafi dicat, Te ceffante, decem menfes ceffere. Et abire dicitur quod paulatim nos deferit.
Abfunt tres menfes. V. ABSUM.
Agitur menfis. V. AGO.
Confumere menfem. Cic. 6. Att. 2.
Exactis menfibus gravidæ errant. Virg. 3. Georg. 139.
Occupare primos menfes. In OCCUPO.

Incipiunt magni procedere menſes. Virg. 4. Ecl. 12.
Inire menſem, Cic. 1. Att. 1.
Ponere menſem. Cic. 6. Att. 2.
Pronos volvit menſes Luna. Hor. 4. Carm. 6. 40.
Menſis etiam in ſingulari, pro Menſtruo fluxu mulierum. Plin. lib. 17. cap. 28. Privatim autem contra erucas ambiri arbores ſingulas a muliere incitati menſis, nudis pedibus, recincta. Frequentius tamen
Menſes, in plurali. Plin. lib. 21. cap. 21. Prodeſt & orthopnoicis & anhelationi, mulierumque menſibus retardatis.
Commorantes menſes trahit lens. Plin. lib. 22. cap. 25.
Menſes feminarum trahere dicitur maſtiche condrilli. Plin. lib. 22. cap. 22.
Menſes mulierum abundant, vel ſubſidunt. Plin. lib. 22. cap. 8.
Abundantia menſium. Plin. lib. 23. cap. 7.
Monſtrifici. Plin. lib. 28. cap. 7.
Evocare menſes. Plin. lib. 26. cap. ult.

MENSTRUUS, a, um. Adj. [μηνιαῖος, ἐπιμήνιος, ἔμμηνος] Quod eſt unius menſis. Cic. 1. de Nat. Deor. 87. Hujus hanc luſtrationem, ejuſdem incenſa radiis, menſtruo ſpatio luna complet.
Menſtrua adverſaria. Cic. pro Roſc. Com. 7. Quid eſt quod negligenter ſcribamus adverſaria? quid eſt quod diligenter conficiamus tabulas? qua de cauſa? quia hæc ſunt menſtrua, illæ ſunt æternæ.
Cibaria, In menſem. Cic. 5. Verr. 72.
Curſus menſtruus Dianæ. Catul. in Carmine ſæcul. 33. 17.
Luna, Menſtrui curſus. Virg. 1. Georg. 353.
Opus. Cic. 2. de Legib. 45. Textile ne operoſius, quam mulieris opus menſtruum. i. e. Quod menſe uno conficere poſſit.
Spatium menſtruum. Cic. 1. de Nat. Deor. 88.
Vita. Cic. 4. de Finib. 30.
Menſtruus, Singulis rediens menſibus. ut
Curſus menſtrui, Menſtrua muliebria. Plin. lib. 11. cap. 39.
Feriæ menſtruæ. Varr. de L. L. lib. 5. 3.
Tura menſtrua reddere Lari, i. e. Singulis menſibus. Tibul. lib. 1. 3.
Uſura, In menſes. Cic. 6. Att. 1.

MENSTRUUM, i. n. pro Alimento in ſingulos menſes legato; ut Annuum, quod in ſingulos annos. Ulpianus in l. Qui bonis. D. De ceſſione bonorum, Si quid miſericordiæ cauſa ei fuerit relictum, puta menſtruum vel annuum, alimentorum nomine.
Menſtruum, Cibaria, & velut annona, unius menſis. Liv. 44. 2. Prætore dimiſſo, Conſul menſtruum juſſo milite ſecum ferre, profectus, &c.
Menſtruum, pro Menſtruo fluxu. Plin. lib. 28. cap. 7. Quocunque autem alio menſtruo, ſi nudatæ ſegetem ambiant, erucas ac vermiculos ſcarabeoſque ac noxia alia decidere. Sed frequentius

MENSTRUA, ōrum. pl. [ἔμμηνα] Mulierum profluvium eſt, quod illis unoquoque menſe accidere ſolet. V. Plin. lib. 7. cap. 15. Columel. lib. 11. cap. 3. Ejuſdem frutex pluribus annis permanet innoxius; niſi ſi mulier, quæ in menſtruis eſt, contigerit eum, & ob hoc exaruerit.
Menſtrua bene reſpondentia. Celſ. lib. 6. cap. 6.

MENSTRUĀLIS, e. Adj. [ἐμμηνιαῖος, καταμήνιος] Quod ſingulis menſibus fit. Plaut. Capt. 3. 1. 23.
Quibus ſolebam menſtruales epulas ante adipiſcier.
Menſtruale animal mulier, Quæ menſtrua patitur. Plin. lib. 7. cap. 15.
Mulier menſtrualis, Menſtruis laborans. Plin. 19. 10.
Pannus menſtrualis, Menſtruo ſanguine pollutus. Marcell. Emp. cap. 35.

MENSTRUANS, antis. Partic. a MENSTRUO, āre. Pallad. 1. 35. Octav. Hor. Med. 4.

MENSTRUATUS, a, um. aliud Partic. Vulg. Interp. Eſ. cap. 64. 6. Pannus menſtruatæ. Subaudi Mulieris.

MENSOR, MENSURA, MENSUS. V. METIOR.

MENSULA, V. MENSA.

MENSURNUS, a, um. Adj. Idem quod Menſtruus, eadem analogia atque Diurnus, Nocturnus. V. Priſcian. fin. lib. 2. qui Cic. vindicat ex lib. 1. de Invent. 39. Ubi hodie legitur, Annui, menſtrui, diurni, nocturnive ſpatii. Nonnulli tamen codices Menſurni. V. Gruter. Uſus eſt & Cyprian. Epiſt. 34. extr. & Novatian. de Trin. cap. 1.

MENTA, æ. f. [ἡδύοσμος] Menta autem appellata, quod ſuo odore mentem feriat. Cic. 9. Fam. 22. Ruta & Menta, recte utrumque. Volo mentam puſillam ita appellare, ut rutulam. Plin. lib. 20. cap. 14. Mentæ ipſius odor animum excitat, & ſapor aviditatem in cibis.
Olentes mentæ. Ovid. 10. Met. 729.
Eſt & Menta aquatica, quæ a Dioſcoride Siſymbrium dicitur. V. MINTHA.

MENTASTRUM, i. n. [ἡδύοσμος ἄγριος] Menta ſilveſtris. Plin. lib. 20. cap. 14. Mentaſtrum ſilveſtris menta eſt, differens ſpecie foliorum quaſi figura ocimi, pulegii colore. Propter quod quidam ſilveſtre pulegium vocant.
Mentaſtrum ſilveſtre. Columel. lib. 11. cap. 3.

MENTAGRA, V. MENTUM.

MENTERCOSA, [Μέντερκοσα] Hiſpaniæ urbs Ptolemæo; vulgo *Petraza de la ſierra.*

MENTĪGO, inis. f. [λειχὴν] Genus morbi, quod pecudes invadere ſolet. Columel. lib. 7. cap. 5.

MENTIO, V. MEMINI.

MENTIS, V. MENS.

MENTISA, [Μέντισα] Hiſpaniæ urbs Ptolemæo, alio nomine Menteſa; vulgo *Jaen.*

MENTOAS, Fluvius olim dicebatur, quem nunc (Euſtathio in Dionyſium teſte) Iſtrum ſive Danubium appellamus.

MENTOR, ōris. m. [Μέντωρ] fuit in vaſis cælandis mirus artifex, de quo Plin. lib. 12. Et lib. 33. cap. 12. Juven. 8. Sat. 102.
— raræ ſine Mentore menſæ.

MENTŌRĔUS, a, um. Adj. [Μεντόρειος] Propert. lib. 1. 14. pr.
Leſbia Mentoreo vina bibas opere. Adde Martial. 9. 60.

MENTŌRES, [Μέντορες] Stephano, Populi fuerunt in Illyrico, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 21.

MENTULA, æ. f. Membrum virile, quod & Penis. Exempla obvia in Priapeis. Conf. MENTA.

MENTULĀTUS, a, um. Adj. Priap. Carm. 36. extr.
Deus Priapo mentulatior non eſt. [Ubi tamen malim Mentuloſior, ut reſpondeat præcedentibus in eodem carm. epithetis, Comoſus, Lacertoſus, Pectoroſus.

MENTUM, i. n. [γένειον, ἀνθερεών] ab Eminendo dicitur, quod a gula emineat. Plin. lib. 11. cap. 37. Mentum nulli præter hominem, nec malæ. Cic. 1. Tuſc. 10. Mento ſummam aquam attingens, ſiti enectus Tantalus.
Canities inculta mento jacet. Virg. 6. Æn. 299.
Incana menta. Virg. 3. Georg. 311.
Pediculoſum mentum. V. Pediculoſus, in PES.
Intorquere mentum. V. INTORQUEO.
A mento palearia pendent. Virg. 3. Georg. 53.
Nutanti mento percutere pectus. Ovid. 11. Met. 620. Geſtus eſt eorum qui ſedentes, vel cubito caput innixi dormiunt.

MENTO, ōnis. m. Majore mento præditus. Arnob. lib. 3. p. 108.

MENTĀGRA, æ. f. [λειχὴν] Morbus dictus a Mento. Plin. lib. 26. cap. 1. Graviſſimum ex his lichenas appellavere, Græco nomine: Latine, quoniam a mento fere oriebatur, joculari primum laſcivia (ut eſt procax natura multorum in alienis miſeriis) mox & uſurpato vocabulo, mentagram, occupantem in multis totos utique vultus, oculis tantum immunibus, deſcendentem vero & in colla pectuſque ac manus fœdo cutis furfure.

MENUS, Germaniæ fluvius eſt, in quo ſilurum aiunt piſcem equos innantes deorſum trahere. Bocatius. V. MÆNUS.

MĔNŪTHIAS, [Μενουθιὰς] Inſula Auſtralis Ptolemæo lib. 5. cap. 9. ad Æthiopiam: hodie *Madagaſcar*, ſive *inſulam S. Laurentii* nominant, licet accolæ ſint Mahumediſtæ.

MĔNŪTHIS, [Μένουθις] Vicus Ægypti non procul a Canopo; cujus incolæ Menuthitæ vocantur. Stephanus.

M E O

MEO, [διαβαίνω, πορεύομαι, μεταῤῥέω] āre. Ultro citroque ire. Item Exire, manare, hoc eſt fluere. Plin. lib. 10. cap. 38. Aves non in eadem natura meare videntur.
Anima means in membra diverſa. Lucan. lib. 3. 640.
Mobilitas meandi per magnum inane. Lucret. lib. 2. 64.

MEĀTUS, us. m. [πορεία] Plin. lib. 10. cap. 38. Aves ſolæ vario meatu feruntur & in terra & in aëre. h. e. Varia incedendi aut volandi ratione. Bifido meatu diviſus Rhenus. i. e. Alveo, ſeu Curſu Claud. de Bell. Get. 336.
Meatus ſiderum, h. e. Curſus & motus aſtrorum. Plin. lib. 2. cap. 8.
Cæli meatus. Virg. 6. Æn. 849.
Solis curſus, Lunæque meatus. Lucret. lib. 5. 772.
Solis, Lunæque meatus. Lucret. lib. 1. 129.
Meatus etiam dicuntur πόροι in corpore. Plin. lib. 20. cap. 21. Succus malvæ decoctæ, poros, hoc eſt meatus ſuaves facit. Noſtra exemplaria habent, Succus decoctæ, pori meatus ſuaves facit. [Harduinus Urinæ meatum intelligit. Locus admodum obſcurus eſt. An Puri legendum? Nam & puris exſcreationem malva adjuvat.

MEACŬLUM, i. n. Idem. Vindicianus ad Valentinianum Imperatorem, Meacula venarum.

MEĀBĪLIS, e. Adj. [διαβατὸς] Plin. lib. 2. cap. 5. Vitalem hunc, & per cuncta rerum meabilem, totoque conſertum. i. e. Qui facile per omnia meat & fluit.
Meabilis tranſitus. Plin. lib. 6. cap. 1.

M E P

MĔPHĪTIS, is. f. [μεφῖτις] proprie eſt Terræ putor, qui de aquis naſcitur ſulphuratis; & eſt in nemoribus gravior ex denſitate ſilvarum. Alii Mephitin Deum volunt Leucotheæ connexum, ſicut eſt Veneri Adonis, Dianæ Virbius. Alii Mephitin Junonem volunt, quam aërem eſſe conſtat. Novimus autem putorem non niſi ex corruptione aëris naſci; ſicut etiam bonum odorem de aëre incorrupto: ut ſit Mephitis dea odoris graviſſimi, id eſt graveolentis. Virg. 7. Æn. 83.
— nemorum quæ maxima ſacro
Fonte ſonat; ſævamque exhalat opaca mephitin. Servius. Perſ. 3. Sat. 99.
Turgidus hic epulis, atque albo ventre lavatur:
Gutture ſulphureas lente exhalante mephites. i. e. Odorem tæterrimum, ſeu halitus graves & olentes.
Mephitis Dea. V. modo ex Servio.
Ad ædem Mephitis. Plin. 2. 93.
Templum Mephitis. Tacit. 3. Hiſt. 33. 7.

MEPHĪTICUS, a, um. [μυδαλέος] apud Sidonium Apollinarem 3. Epiſt. 13. pro Fœtulento.

MEPTE, pro Meipſum. Plaut. Men. 5. 8. 10.

MERA, [Μῆρα] proprium nomen ſacerdotis Veneris. Stat. 8. Theb. 478.
Mera item Prœti & Antææ filia fuit, quæ quum venationi dedita Dianam per nemora ſequeretur, a Jove viſa & dilecta eſt, qui ſumpta Dianæ figura, cum ea concubuit. Tandem in canem mutata eſt. V. Ovid. 7. Met. 362. & ejus Jnterpp. qui omnes per æ, Mæra ſcribunt.

MERĀCUS, a, um. Adj. [ἄκρατος] Idem quod Merum. Hor. 2. Epiſt. 2. 137.
Expulit helleboro bilem, morbumque meraco. Id quod Anticyras ſorbere meracas. Perſ. 4. Sat. 15. dixit.
Quod ſi Harduin. ad Plin. 23. 1. audias Meracum vinum eſt, cui paululum aquæ affuſum, Merum, cui prorſus nihil. Hinc etiam Meracius bibere dicuntur, qui minus aquæ vino miſcent. Celſ. lib. 1. cap. 3. ad fin. ubi Dilutam potionem Meracæ opponit. [Sed obſtant l. c. Horat. Perſ. &c. Compar. Cic. 3. de Nat. Deor. 78. Ut ſi medicus ſciat eum ægrotum, cui juſſiſſet vinum ſumere, meracius ſumpturum, ſtatimque periturum; magna ſit in culpa. conf. Celſ. l. c.
Superl. Sidon. 3. 10. Meraciſſimus ſcientiæ fons.

MERACŬLUS, a, um. dimin. Plin. lib. 20. cap. 19. Opium ex vino meraculo, ſi protinus detur, ſcorpionum ictibus reſiſtit.

MERACLUS, per contractionem. Plaut. Caſ. 3. 5. 15.
— niſi hæc meraclo
Se uſpiam percuſſit flore Libyco. i. e. Vino mero Mareotico.

MERĀLIS, e. Adj. Ad merum pertinens. Marcell. Empir. cap. 27. Meralem calicem jejuno dare.

MERCATIO, MERCATOR, MERCATURA, MERCATUS. V. MERCOR.

MERCEDULA, MERCENARIUS. In MERCES.

MERCES, ēdis. f. [μισθὸς, ἐπιτίμιον] Præmium quod datur pro labore ſeu ſtipendio:

ſtipendio: a Merendo, & Ære dicta, ut Varr. lib. 4. de L. L. 7. extr. vel a Merendo ſimpliciter, ut idem. 4. 36. & 7. 7. auctor eſt. Juven. 7. Sat. 157.

Scire volunt omnes, mercedem ſolvere nemo.

Dulcis labor mercede. Ovid. 6. Faſt. 661.
Pactiones mercedum. Cic. in Parad.
Alta merces. i. e. Magna. Sil. lib. 17. 390.

— diſcriminis alta
In medio merces, quicquid tegit undique cælum.

Dilata merces officiis. Claud. Conſ. Mall. Theod. 256.
Duplices. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Geminata. Ovid. 2. Met. 702.
Pacta. Hor. 3. Carm. 3. 22.
Virtus ſibimet pulcherrima merces. Sil. lib. 13. 663.
Accerſere mercede. In ACCERSO.
Accipere mercedem. Cic. pro Roſc. Amer. 80.
Bibere mercede. Hor. 1. Carm. 27. 13.
Caret mercede virtus. Ovid. 2. de Pont. 3. 35.
Conducere mercede. In CONDUCO.
Conductum diurna mercede pavit. Hor. 2. Serm. 7. 18.
Conſtituere mercedem. Cic. 7. Verr. 133.
Dare. Cic. 5. Verr. 76. De acceſſione dubito, an Apronio ipſi data ſit merces operæ, pretiumque impudentiæ.
Exigere duplices ab aliquo. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Militare mercede. In MILES.
Negare mercedem operis. Ovid. 11. Met. 214.
Numerare in locum mercedis. Cic. 2. Fam. 6.
Paciſci mercede cum, &c. Liv. 25. 33.
Promittere. Cic. 16. Fam.
Sequi parvas. Hor. 1. Serm. 6. 87.
Solvere vel perſolvere. Cic. pro Domo 23.
Tribuere. Cic. 3. Fam. 10.
Merces, pro Penſione & reditu annuo. Cic. 2. de Finib. 85. Vides igitur ſi amicitiam ſua caritate metiare, nihil eſſe præſtantius: ſin emolumento, ſummas familiaritates prædiorum fructuoſorum mercede ſuperari. Budæus.
Merces in malam partem, vide Malum alicui pro ſceleribus debetur, in DEBEO. H. St.
Merces, pro Pretio & damno. Cic. 3. Tuſc. 12. Nam iſtuc nihil dolere, non ſine magna mercede contingit immanitatis in animo, ſtuporis in corpore. Et 1. Fam. 9. Tamen in moleſtia gaudeo te eam fidem cognoſcere hominum, non ita magna mercede, quam ego maximo dolore cognoram. Budæus.

MERCĒDŬLA, æ. f. dimin. [μισθάριον] Cic. 13. Att. 11. Credebam eſſe facile: totum eſt aliud, poſteaquam ſum a te disjunctior. ſed fuit faciendum, ut & conſtituerem mercedulas prædiorum, & ne magnum onus obſervantiæ Bruto noſtro imponerem. Hoc eſt, *Que j'affermaſſe ou baillaſſe à ferme mes terres.* Sic exponit Budæus. Paulus vero Manutius ſic: Mercedulas, Vectigal, quod ex prædiorum locatione capiebat. Conſtituerem: Certiores atque uberiores redderem. Idem 1. de Orat. 198. Homines mercedula adducti.

MERCĒNĀRIUS, a, um. Adj. ut, Vincla mercenaria. Hor. 1. Epiſt. 7. 67.

— ille Philippo
Excuſare laborem, & mercenaria vincla. i. e. Occupationes mercenarias, & præconias. erat enim præco, &, mercede conductus, interdum merces venales prædicabat. Ex Lambino.

Mercenarius & Gratuitus, contraria. Cic. pro Font. 22. Cupidos moderatis, mercenarios gratuitis, impios religioſis, &c. anteferre? Idem 1. de Legib. 48. Quid liberalitas? gratuitane eſt, an mercenaria? Si ſine præmio benigna eſt, gratuita: ſi cum mercede, conducta.
Mercenarii teſtes. Cic. 3. Fam. 11.
Mercenarii Prætoris decretum. Cic. 7. Verr. 54
Mercenarium prooemium legis. Cic. 3. Verr. 111. Itaque quum a te caput illud tam multis verbis mercenario prooemio eſſet ornatum, ecquis eſt inventus poſtea Prætor, qui illud idem ediceret?

MERCĒNĀRIUS, i. m. [μισθαρνος, μισθιος, μισθωτὸς, μισθωτικὸς, θὴς] Qui mercedis gratia operam ſuam alicui præſtat. Marcellus in l. Reſpiciendum. D. de Pœnis, Domeſtica furta vocantur, quæ ſervi dominis, vel liberti patronis, vel mercenarii, apud quos degunt, ſurripiunt. Cic. 1. Off. 41. Eſt autem infima conditio & fortuna ſervorum: quibus non male præcipiunt, qui ita jubent uti, ut mercenariis: operam exigendam, juſta præbenda. Et 2. Off. 150. Illiberales & ſordidi quæſtus mercenariorum omnium, quorum operæ, non quorum artes emuntur.

MERCEDICIUS, vel MERCEDICUS, Idem ac Mercenarius. Feſtus.

MERCEDONIÆ Dies, a mercede ſolvenda. Feſtus.

MERCIMONIUM, MERCIPRETIUM. In MERX.

MERCABILIS, MERCATIO, MERCATOR, MERCATORIUS, MERCATURA, MERCATUS, V. MERCOR.

MERCĀLIS, V. MERX.

MERCOR, [ἐμπορεύομαι, ἀντικαπηλεύομαι] āri. depon. a Merce; ſignificat modo Emere, modo Emendi aut Vendendi cauſa mercaturam exercere. Ter. Heaut. 1. 1. 2.

Inde adeo quod agrum in proximo hic mercatus es.

Mercari ad certam ſummam. Cic. 7. Fam. 24. Eſſent, mi Galle, omnia facilia, ſi & ea mercatus eſſes quæ ego deſiderabam, & ad eam ſummam, quam volueram.
Mercari a, vel de. Cic. 1. Off. 150. Sordidi etiam putantur, qui mercantur a mercatoribus, quod ſtatim vendant. Idem pro L. Flacc. 46. Fundum Cymæum Romæ mercatus eſt de pupillo Meculonio.
Mercari alicui. Ter. Eun. 3. 5. 20.

Erat quidam eunuchus, quem mercatus fuerat frater Thaidi.

Amicam quivis mercatur muneribus. Propert. 2. 16. 15.
Delicias mercatus ſum. Stat. 5. Silv. 5. 66.
Equos mercari. Hor. 1. Serm. 2. 86.
Magiſtratum pretio. Cic. 4. Verr. 122. Ab iſto, & præco qui voluit, iſtum ordinem pretio mercatus eſt.
Libra & ære aliquid. Hor. 2. Epiſt. 2. 158.
Magno aliquid. Virg. 2. Æn. 104.
Præſenti pecunia. Plaut. Capt. 2. 2. 8.
Pretio aliquid. Hor. 3. Carm. 19. 6.
Pretio minore mercatur. Gell. lib. 1. cap. 19.
Seſtertiis ſexcentis. Columel. lib. 3. cap. 3.
Mercari Græca fide. Plaut. Aſin. 1. 3. 46.

Diem, aquam, ſolem, lunam, noctem: hæc argento non emo:
Cetera quæque volumus uti, Græca mercamur fide. Plautus Græcam fidem dixit. Ubi non verbis, neque ſtipulationibus, ſed præſenti pecunia res agitur. Ob levitatem enim Græcis nihil habebatur fidei, niſi præſentem pecuniam numeraſſent. V. FIDES.

Largus mercandi. Sil. lib. 15. 498.

MERCANS, antis. Partic. [ἐμπορευόμενος] Qui mercatur. Columel. lib. 7. cap. 6. Quæ videntur eſſe robuſtiora, in ſupplementum gregis reſervantur, cetera mercantibus traduntur. Sed alii aliter legunt. V. MERCALIS, in MERX.

MERCĀTUS, a, um. [ἐμπορευθεὶς] Partic. paſſ. Emptus. Plin. 37. 2. Trullam unam non ante multos annos mercatam.
Cultus mercatus. Propert. lib. 1. 2. 5.

MERCĀTIO, ōnis. f. [ἐμπόρευσις] Gell. lib. 3. cap. 3. Pecunia omni in mercationibus perdita. Avien. Aſtron. 250.

MERCĀTUS, ûs. m. [ἐμπόρευμα] Plaut. Aſin. 2. 3. 18.

— aſinos vendidit Pellæo mercatori
Mercatu. [i. e. In Mercatu.

Mercatus, [ἐμπόριον] Locus in quo agitur mercatura, innuit Non. 5. 35. Plaut. Perſ. 2. 3. 8.

Nam herus meus me Eretriam miſit, domitos boves ut ſibi mercarer,
Dedita argentum: nam ibi mercatum dixit eſſe die ſeptimi. Ter. Adelph. 2. 2. 23.
Niſi eo ad mercatum veniam, damnum maximum eſt. Ubi Donat. Mercatus, Locum, tempuſque ſignat. Cic. 2. de Invent. 14. Quidam proficiſcens ad mercatum quendam, & ſecum aliquantum nummorum ferens.

Frequens mercatus. Liv. 1. 30.
Concelebrare. V. CONCELEBRO.
Indicere. Cic. 4. Verr. 33. Tanto mercatu Prætoris indicto, concurritur undique ad iſtum Syracuſas: flagrabat domus tota Prætoria ſtudio hominum & cupiditate.
Inſtituere mercatum. Cic. 3. Philipp. 30. Earumque rerum omnium domeſticum mercatum inſtituerit, Populo Romano leges impoſuerit: armis & præſidiis Populum & magiſtratus foro excluſerit. [In omnibus his locis Mercatus nec Locum, nec Tempus denotat, ſed Ipſam ſtatam mercandi celebritatem, habetque Synonyma Nundinæ, & Panegyris. Gloſſ. Lat. Gr. Mercatus, ἀτέλεια, πανήγυρις: & Gr. Lat. πανηγύρεις, Nundinæ. Fora deinceps vocare cœperunt, quod nomen Galli ſuum fecerunt.

MERCĀTOR, ōris. m. [ἔμπορος] Hor. 1. Epiſt. 1. 15.

Impiger extremos currit mercator ad Indos. Cic. in Orat. 232. Neque me divitiæ movent, quibus omnes Africanos & Lælios multi venalitii, mercatoreſque ſuperarunt.

Sacci mercator olentis. Juven. 14. Sat. 269.
Dives. Hor. 1. Carm. 31. 11.
Incinctus tunica. Ovid. 5. Faſt. 675.
Vagus. Hor. de Arte Poet. 117.

MERCATORIUS, a, um. Adj. ut, Mercatoria navis. Plaut. Bacch. 2. 3. 2.

MERCATŪRA, æ. f. [ἐμπορία] Cic. 1. Off. 51. Mercatura autem ſi tenuis eſt, ſordida putanda eſt: ſin magna & copioſa, multa undique apportans, multiſque ſine vanitate impertiens, non eſt admodum vituperanda. Idem 3. Off. 6. Ad quos quum tanquam ad mercaturam bonarum artium ſis profectus, inanem redire turpiſſimum eſt. Sic Non. l. c. Alii codd. Mercatum exhibent.
Mercaturam a Mangonio veteres ſeparavere. Plaut. Trin. 2. 2. 51.

Mercaturam ne, an venales habuit? ubi rem perdidit? Senec. lib. 4. de Benef. 13. extr. Mercator urbibus prodeſt, medicus ægris, mango venalibus. Turnebus.

Abire Tarentum ad mercaturam. V. ABEO.
Avertere ſe in mercaturam. In AVERTO.
Facere mercaturam. Cic. 7. Verr. 71. Alios qui a prædonibus erant capti, quum mercaturas facerent, ut aliquam ob cauſam navigarent.
Mercaturæ, in plurali. Hor. 2. Serm. 3. 107. Averſus mercaturis.
Quæſtuoſiſſima emendi & vendendi mercatura. Cic. 5. de Finib. 91.

MERCABĪLIS, e. Adj. Ovid. 1. Amor. 10. 21.

Stat meretrix certo cuivis mercabilis ære.

MERCURIALIS, V. MERCURIUS.

MERCURIUS, [Ἑρμῆς, Ἑρμείας] quaſi Medius inter homines currens, quod ſermo currat inter homines medius. Ideo Hermes Græce, quod ſermo, vel interpretatio (quæ utique ad ſermonem pertinet) ἑρμηνεία dicitur. Unde & mercibus præeſt, quia inter vendentes & ementes ſermo fit medius. Modo Ligius, modo Argiphontes, modo Ilomius, modo Cyllenius. de quibus ſ. l. V. Ideo & alas in capite & pedibus ponunt, volentes ſignare, velocem ferri per aera ſermonem. Ideo nuncium volunt dictum, quoniam per ſermonem omnia cogitata enuntiantur. Dictus eſt deus facundiæ; nam hominibus loqui præſtare dicebatur. Dictus eſt deus mercatorum, palæſtræ, furum, nuntiuſque & interpres deorum, & præco. Lyram invenit, & luctam, unde & ab antiquis ſignum ejus gymnaſiis apponebatur, ut ex multis Ciceronis, & aliis plurimis locis videre ſatis licet. Idem umbras mortuorum ad inferos ducere fingitur, Jovique ſupero atque infero juxta miniſtrare.
Quinque Mercurii, Cic. 3. de Nat. Deor. 56. numerantur, Unus, inquit, Cælo patre, Dia matre natus, cujus obſcænius excitata natura traditur, quod aſpectu Proſerpinæ commotus ſit: Alter Valentis & Phoronidis filius, is qui ſub terris habetur, idem Trophonius. Tertius Jove tertio natus & Maja, ex quo & Penelopa Pana natum ferunt: Quartus Nilo patre, quem Ægyptii nefas habent nominare: Quintus, quem colunt Pheneatæ, qui & Argum dicitur interemiſſe, ob eamque cauſam Ægyptum profugiſſe, atque Ægyptiis leges & litteras tradidiſſe.
Mercuri facunde nepos Atlantis. Hor. 1. Carm. 10. 1.
Celer Mercurius. Hor. 2. Carm. 7. 13.
Mercurii etiam dicuntur Statuæ in Biviis, Pontibus, &c. quas Græci Hermas vocant. V. Ammian. lib. 31. & ſuo loco HERMES.

Eſt præterea Unus e ſeptem planetis, cujus corpus cunctorum ſiderum minimum, fere ſemper ſub radiis ſolaribus; a quibus non recedit longius, quam ducentos triginta gradus. Ideo ab Aſtronomis στίλβων dictiur, quod eſt radians. V. Plin. 2. 8. Cic. 2. Nat. Deor. 54. Unde ſolanus & peruſtus fingitur, quia nimis eſt vicinus Soli præter ceteras ſtellas.

Mercuriālis, e. Adj. [Ἑρμαῖος] Cic. 2. Q. frat. 5. M. Furium Flaccum, Equitem Romanum, hominem nequam, Capitolini & Mercuriales de collegio ejecerunt. Collegium erat mercatorum, inſtitutum Ap. Claudio, P. Servilio Coſſ. ut videtur innuere Liv. 2. 21. extr. & 27. Sic dicti, quod Mercurius, ut dictum eſt, mercibus & quæſtibus præerat. De qua re vide plura, prol. Amphitr. Plaut. & Taubman. ad loc.
Mercuriales viri, pro Eruditis. Hor. 2. Carm. 17. 29.

Mercuriālis, is. f. [λινόζωστις] Herba. Plin. lib. 25. cap. 5. Linozoſtis ſive parthenion Mercurii eſt inventum, ideo apud Græcos hermupoan multi vocant eam, apud nos omnes mercurialem, &c. V. Apul. de Herb. cap. 83. Et Cato de R. R. cap. 158.

Merda, [σκώρ, σκατὸν, μίνθος] eſt Cibi excrementum. Hor. 1. Serm. 8. 37.
Mentior at ſi quid, merdis caput inquiner albis
Corvorum, atque in me veniat mictum atque cacatum
Julius, &c.

Mere, Adv. V. merus.

Mĕrenda, æ. f. dicitur (auctore Nonio 1. 118.) Cibus qui poſt meridiem datur. Plaut. Moſt. 4. 2. 50.
Vide ſis, ne forte ad merendam quopiam devorteris. Feſtus; Merendam antiqui dicebant pro Prandio: quod ſcilicet medio die caperetur. At rectius Joſ. Scal. a Merendo ducit; quod iis qui merebant ære, antequam labore mitterentur, a domino dabatur. Neque enim in meridiem, ſed poſt meridiem, ſub veſperam ſcilicet, merenda apponebatur. V. Calpurn. Ecl. 5. 60. Iſidor. 20. 2. Mercurial. Var. Lect. 4. 17. Muret. Varr. Lect. 4. 12. Turneb. Adverſ. 17. 7. & Voſſ. Inſtit. Orat. 4. p. 222.

Merendārius, i. m. Alumnus, qui merenda veſcitur. Sen. in Controv. 5. 33. Oſtende nobis merendarios tuos.

Merendo, āre. quaſi Meridie edere, vel merendam capere. Iſidor. 20. 2.

Mĕreo, ui, ĭtum; [μισθοφορέω, μισθοδοτοῦμαι] & Mereor, ēri. dep. ſignificat (ut ait Donatus) Aliquid mercedis pro labore parare vel ſumere, ſeu dignum eſſe. Merere, inquit Valla, mercede operari, laborare, atque alteri inſervire. Plaut. Trin. 5. 2. 5.
Non videor meruiſſe laudem, culpa caruiſſe arbitror. Ter. And. 1. 5. 46. Unum hoc ſcio, hanc meritam eſſe ut memor eſſes ſui.
Æra merere liber bibliopolæ dicitur. Hor. de Arte Poet. 345.
Amorem. Hor. 1. Serm. 1. 87.
Coronam primam laude merui. Virg. 5. Æn. 355.
Decus meruere non minimum. Hor. de Arte Poet. 286.
Famam apud Græcos Alcibiades meruit. Plin. lib. 14. cap. 22.
Favorem. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Laudem. Cæſ. 1. Bell. Gall. 40. Non minorem laudem exercitus, quam ipſe imperator, meritus eſſe videbatur.
Laudem pietate. Ovid. 2. de Pont. 6. 31.
Lauream linguæ Cicero. Plin. lib. 7. cap. 30.
Magna merens. Stat. 5. Silv. 1. 112.
Præmia. Cæſ. 7. Bell. Gall. 34. Eaque, quæ meruiſſent, præmia ab ſe, devicta Gallia, exſpectarent.
Veniam meruere. Lucan. lib. 4. 123.
Virum dote. Plaut. Moſt. 1. 3. 124.
Mereri de Malo, ut
Exempla noviſſima meritus, h.e. Ultimum ſupplicium. Tacit. 12. Ann. 20. 4.
Exitium. Ovid. 2. Met. 290.
Necem meruiſſe. Ovid. 11. Epiſt. 109.
Notam exhæredationis non meruerunt. Ulpian. in l. 1. in princip. D. de conjung. cum emanc. liber. ejus.
Odium. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Offenſam. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Supplicium meruiſſe. Ovid. 5. Met 666.
Mereri cum Infinitivo. In tantum meruit augeri, ex Aurelio. Vide initiatus. Puto & alibi apud Juriſconſ. Sic Emeruit cum Infin. vide emereo. H. St.
Officio meruit a quolibet hoc ſibi donari. Florent. in l. Peculium & ex eo conſiſtit. D. de pecul.
Mereri, de turpi lucro dictum, pro Quæſtum ſordidum facere. Varro Eumenidibus, Primum iſte qui meret ſeſtertios vicenos. Non. 4. 296. V. Suet. Calig. cap. 40. [Vide meritorium. H. St.
Mereri de aliquo, Committere aliquid in aliquem Plaut. Aul. 2. 2. 45.
Nam de te, neque re, neque verbis merui ut faceres quod facis. i. e. Nunquam in te quicquam commiſi, unde tu hæc faceres mihi. Ter. Heaut. 1. 1. 33.
Quæſo quid de te tantum meruiſti? i. e. Quid in te admiſiſti?
Bene mereri [ἀγαθοποιεῖν] de aliquo, Conferre beneficium in aliquem. Virg. 4. Æn. 317.
Si bene quid de te merui. Cic. 1. Fam. 9. Erat infinitum bene de me meritos omnes nominare. Cic. 6. Verr. 81. Talis ille vir fuit, ita de Pop. Rom. meritus eſt, ut non uni familiæ, ſed univerſæ civitati commendatus eſſe debeat. De P. Africano.
Male mereri de aliquo, Offendere aliquem, incommodare alicui. Cic. 1. de Finib. 7. Male, credo, mererer de meis civibus, ſi ad eorum cognitionem divina illa ingenia transferrem.
Mereri erga aliquem. Plant. Amphit. 5. 1. 49.
Mereri, [εὐεργετεῖν] Præſtare beneficium. Ter. Hec. 3. 5. 37.
Quæ nunquam quicquam erga me commerita eſt, pater,
Quod nollem, & ſæpe quod vellem meritam ſcio. Ubi Donat. Mereri bona dicimus, Commereri mala; id eſt Delinquere, peccare. Ergo hic Meritam, pro Præſtitiſſe dixit. Idem in Adelph. 2. 1. 47.
Mereri & promereri, eſt præſtare beneficium. Virg. 6. Æn. 664.
Quique ſui memores alios fecere merendo.
Merere, In militia eſt exerceri; proprie tamen ſpe ſtipendii ac præmii, quod & dicitur Stipendia facere, inquit Vall. lib. 4 Cic. 7 Verr. 161. Clamabat ille miſer, ſe civem eſſe Romanum, municipem Coſanum, meruiſſe ſe cum L. Precio, ſplendidiſſimo Equite Romano, qui Panormi negotiaretur, ex quo hæc Verres ſcire poſſet. Idem pro Rabir. 21. Quo tu imperatore, Labiene, meruiſti. [Subauditur vox Stipendia. Unde & Emerita ſtipendia dicuntur. V. in emereo.
Meruit ſub. Liv. 21. 4. Cum hac indole virtutum ac vitiorum triennio ſub Haſdrubale imperatore meruit.
Merere equo, & Merere equo publico. Plin. lib 33. cap. 1. Liv. 7. 11. extr. Ne præterita ſtipendia procederent iis, qui equo publico meruerunt, ſed dena ſtipendia equis privatis facerent. Cic. 1. Philip. 20.
Merere pedibus. Liv. 24. 18.
Alicui merere. Stat. 4. Theb. 237. Lucan. lib. 6. 144.
Scæva viro nomen, caſtrorum in plebe merebat.
Merere, cum ablativo. Cic. pro Roſc. Comœd. 28. Nam illa membra merere per ſe non amplius poterant duodecim æris: diſciplina, quæ erat ab hoc tradita, locabat ſe non minus ſeſtertiis CCCIƆƆƆ. Lucan lib 10 409.
Ære merent parvo. [In loco Cic. videtur cum Accuſativo conſtrui. Eſt forma loquendi elegantiſſima, Non meream hoc vel hoc, ut Hoc vel illud faciam. Plaut. Men. 1. 3. extr.
Neque hodie ut te perdam, meream Deum divitias mihi. Idem Moſt. 4. 2. 71.
Siquidem iſthæc vera ſunt. P. quid merear, quamobrem mentiar? Et Bacch. 5. 2. 65.
Quem quidem ego ut non excruciem
Alterum tantum auri non meream. Cic. 2. de Finib. 74. Quid merearis igitur, ut te dicas in eo magiſtratu omnia voluptatis cauſa facturum? conf. in meritum.
In delationibus honorum, præmiorum, & laudum, urbane utebantur Antiqui hac forma, Si meruero. Suet. Neron cap 10. Agenti Senatui gratias, reſpondit, Cum meruero. Idem Aug. cap. 56. Nunquam filios ſuos populo commendavit, ut non adjiceret, Si merebuntur.
Mereri etiam eſt plus quam ἀξιοῦσθαι, eſt τυγχάνειν Conſequi; idque etiam ſine præcedenti aliquo merito, gratia conſequi. V. Caſaub. ad Plin. 1. Epiſt. 8. n. 14. ad verba, Si caſu aliquo non ſequatur, idcirco quod gloriam non meruit, minus pulcrum eſt. & Grot. ad Matth. 6. 1. Alcim. Avit. de Virgine Matre, ad Soror. v. 214.
quæ pondere caſto
Factorem portare ſuum, Dominumque perennem
Edere commeruit. i. e. Conſecuta eſt per gratiam, quod aliis erat prælata ut ederet. Similiter Legatum mereri dicitur Paulo l. 21. D. ad Leg. Falcid. qui accipit ſive conſequitur legatum. Ita quoque Donationem merere. l. 10. de Piſtor. Cod. Theodoſ.

Merens, entis. Partic. Virg. 2. Æn. 229. Scelus expendiſſe merentem. & 585. Paſſim in Inſcript. etiam in ſuperlat. Merentiſſimus.

Merĭtus, a, um. [ἄξιος] Partic. Ter. Phorm. 5. 9. 25.
Ego, Nauſiſtrata, eſſe in hac re culpam meritam non nego,
Sed eam quæ ſit ignoſcenda. i. e. Non eo inficias, me in hac re deliquiſſe, & aliquid tale commiſiſſe, unde culpari merear. Plin. lib. 7. cap. 30. Primus in toga triumphum, linguæque lauream merite.
Grates meritas agere. Ovid. in Ibin, 26.
Atque ei, etſi nequaquam parem illius ingenio, at pro noſtro tamen ſtudio meritam gratiam, debitamque referamus. Affertur a Nizolio H.St. Ex 3. Cic. de Orat. 14.
Meritos aris imponit honores, i. e. Congruos & convenientes. Virg. 3. Æn. 118. & 3. Æn. 264.
Numina magna vocat, meritoſque indicit honores.
Aliquam iracundiam non injuſtam, ſed meritam ac debitam fuiſſe defendere Cic. 2. de Orat. 203.
Morte jacent merita. Ovid. 3. Faſt. 707.
Pœnas meritas dare. Ovid. 4. Faſt. 239.
Paſſive. Plin 7. 28. extr. Quæ Cannis corona merita?
Superl. Plin. 5. Epiſt. 15. Quod mihi cognitum eſt non fama, qua alioqui optima & meritiſſima fruitur, ſed longis, magniſque experimentis. Conf Reineſ. Inſcript. 5. 35.

Merĭtum, i. n. [ἀγαθοποιΐα, εὐεργέτημα] Præſtitum beneficium, Officium. Fere in pl. Cic. Quid enim tibi pro maximis tuis, ac pæne immortalibus in me meritis, præſtare amplius poſſim? Idem 2. Att. 17. Merita in patriam ad annos ſexcentos majora viderentur.
Memor meriti. Ovid. 5. Triſt. 9. 3.
Tanti meriti non immemor. Virg. 9. Æn. 256.
Prædicator meritorum alicujus. Cic. 10. Fam. 7.
Præmia grandia meritorum. Hor. 2. Epiſt. 2. 38.
Immane meritum. Lucan. lib. 9. 1044.
Vilia. Ovid. 13. Met. 101.
Aſſequi alicujus meritum. V. assequor.
Conſtare meritum. Cic. 1. Fam.
Dare merita. Cic. de Amicit. 26.
Exprobrare meritum alicui. Ovid. 12. Epiſt. 21.
Quid habeo, quod dicam? quod faciam pro tuis in me meritis, &c. Cic. pro Milon. 100.
Habere meritum. Cic. 10. Fam. 24.
Illuſtratur magnis in Rempublicam meritis virtus alicujus. Cic. 10. Fam. 12.
Implere aliquem meritis. Ovid. 2. Amor. 3. 11.
Oblitus meritorum. Ovid. 8. Met. 140.
Merita ad nihilum venire. Cic. 11. Fam. 12.
Meritum in malam partem. Juſtin. lib. 1. cap. 6. de Aſtyage, qui Harpagi filium interfecerat, epulandumque patri tradiderat: Aſtyages, inquit, meriti in Harpago oblitus, ſummam belli eidem committit, qui exercitum acceptum ſtatim Cyro per deditionem tradidit, regis crudelitatem perfidia defectionis ulciſcitur. V. Macrob. Saturn. 1. 1.
Meritum, pro Mercede. Ter. Phorm. 2. 1. 75.
Egone illam cum illo ut patiar nuptam unum diem?
Nihil ſuave meritum eſt. Ordo & ſenſus hic eſt, Nihil mihi mercedis ſuavè eſt, ut ego illam cum illo nuptam feram. Suave meritum enim, Suavem mercedem ſignificat. Hæc Donatus cui ſubſcribit Budæus. [Sic erit interrogationis nota poſt Egone? ponenda, ut ſit idem loquendi modus, quem ſupra in ipſo verbo attigimus, Non meream hoc &c.
Meritum meum eſt. h. e. Meritus ſum. Ter. Heaut. 1. 1. 40.
Merito meo. Cic. 5. Fam. 9. Scis meam fortunam neſcio quomodo facile obtrectatores invenire, non meo quidem, mehercules, merito. Ter. Eun. 3. 2. 5. Ecquid nos amas de fidicina iſtac? &c. Reſpondet Thais, Plurimum merito tuo.
Pro merito, Ita ut meritus eſt quis. Ter. Phorm. 2. 2. 23.
Ex merito. Ovid. 5. Epiſt. 7.

Leniter,

Leniter, ex merito quicquid patiare, ferendum est.

MERĬTO, Adv. [ἀξίως, εἰκότως, κατ' ἀξίαν] Digne, dicitur. Ter. And. 3. 2. 50. — haud dubium est mihi,
Si nolit quin eum merito possim cogere. Cic. 5. Verr. 158. Quanquam merito sum iratus Metello, tamen hæc, quæ vera sunt, dicam.

MERITISSĬMO, [μάλα εἰκότως] Superl. h. e. Maximo merito. Cæcil. Asoto, Meritissimo hic me dejecit ex hac decuria. Cic. 1. de Orat. 234. Primum Scævolæ te dedisti, quem omnes amare meritissimo, pro ejus eximia suavitate, debemus. Plaut. Asin. 3. 3. 147.
Meritissimo ejus quæ volet faciemus, qui hosce amores
Nostros dispulsos compulit. ubi substantivi speciem habet.

MERITO, [μισθοφορέω] āre. frequent. Plin. lib. 7. cap. 39. Quippe quum jam apud majores Roscius histrio HS. quinquaginta annua meritasse prodatur, &c. Adde Cic. 5. Verr. 119.

MERITŌRIUS, a, um. Adj. [μισθωτικός] ut, Meritorius puer, Qui quæstum facit corpore suo. Cic. 2. Philipp. 105. Ingenui pueri cum meritoriis, scorta inter matresfamiliâs versabantur. [Vide CATAMITUS. H. St.
Meritorim cœnaculum, Quod quæstus gratia locatur. Sueton. in Vitell. cap. 7.
Salutatio. Senec. de Brevit. vitæ. cap. 14. de Clientibus, quasi de Mercede conductis loquitur.
Taberna. Valer. 1. 7. ext. 10. Diversorium atque hospitium mercenarium, ubi cuique licet introire danti mercedem. Cic. 1. de Div. 57. De eadem re loquens, Ad cauponem dixit.
Apud Pontanum sæpe Meritoria, sine adjectione, pro Taberna meritoria, ut in Dialogo, in quo introducitur caupo cum aliis. H. St.
Vehicula. Sueton. in Calig. cap. 39.
Meritorium, absolute, quandoque pro Taberna meritoria. Juven. 3. Sat. 234.
— nam quæ meritoria somnum
Admittunt? magnis opibus dormitur in Urbe. Ulpian. in l. Si cujus rei. §. Item si domus. D. De usufruct. & quemad. Item si domus usufructus legatus sit, meritoria illic facere fructuarius non debet, nec per cœnacula dividere domum. Et paulo post, Quod autem dicitur meritoria non facturum, accipe quæ vulgo diversoria, vel fullonica appellantur. [Schol. vet. Juvenal. Meritoria, Tabernæ, ab eo, qui mercedes præstat. Schurzfl. legit, Ab eo quod ibi mercede prostant. Ego vero, non Tabernas, verum Domicilia meritoria, i. e. Locatitium intelligi puto, idemque, quod Cœnaculum meritorium Suet. in Vitell. 7. vocat.
Meritorium, pro Lupanari in quo prostant meretrices. Firmic. lib. 6. cap. 31. Si autem iis Veneris accesserit stella, illustribus viris de meritorio detracta mulier conjugali gratia copulatur. Paulo post, Eritque in publicis meritoriis prostituta. V. Barth. Adversar. 48. 6.

MĔRĔTRIX, īcis. f. [ἑταίρα, πόρνη, μαχλάς] a Merendo: nam mercede suam exercet militiam, inquit Valla. Terent. in prol. Eun. 37.
Bonas matronas facere, meretrices malas. Plaut. Truc. 2. 7. 16.
— meretricem ego item esse reor, mare ut est: quod des devorat, nec unquam
Abundat.
Peregrinæ olim meretrices dicebantur. V. PEREGRINUS.
Amor turpis meretricis. Hor. 1. Serm. 4. 111.
Artes sacrilegæ meretricum. Ovid. 1. de Arte Am. 435.
Alicariæ meretrices. In ALICA.
Arguta. Hor. 1. Serm. 10. 40.
Blanda. Ovid. 1. Amor. 15. 18.
Commoda. In COMMODUS.
Ingenua. In INGENUUS.
Lutea. In LUTUM.
Mercabilis certo ære. Ovid. 1. Amor. 10. 21.
Perjura. Hor. 1. Carm. 35. 26.
Mulier, non solum meretrix, sed etiam procax. Cic. pro Cœl. 49.
Avellere se a meretrice. In AVELLO.
Amica meretrice insanire. Hor. 1. Serm. 4. 49.

MERETRĪCŬLA, dimin. [ἑταιρίδιον] Cic. 5. Verr. 30. A meretricula commendati. Idem 1. de Nat. Deor. 94. Sed meretricula etiam Leontium contra Theophrastum scribere ausa est. Adde Hor. 2. Serm. 7. 46.

MERETRĪCIUS, a, um. Adj. [ἑταιρικός] Quod est meretricis, vel quod ad meretricem pertinet. ut
Amores meretricii. Cic. pro Cœl. 48. Ter. And. 5. 4. 10.
Ac meretricios amores nuptiis conglutinas?
Disciplina. Cic. 5. Verr. 6.
Domus. Ter. Eun. 5. 5. 18.
Corpora. Ovid. 2. Trist. 311.
Opes. Cic. pro Cœl. 1.
Quæstus. Cic. 2. Philip. 44.
Turba. Ovid. 5. Fast. 349.
Vicinitas. Cic. pro Cœl. 37.
Vita. Cic. pro Cœl. 48.

MERETRICIUM, i. n. [ἑταιρισμός] Ipsa meretricandi ars. Tranquil. in Calig. cap. 40. extr. Additumque ad caput legis, ut tenerentur publico & quæ meretricium, & quæ lenocinium fecissent.

MERETRICIE, Adv. [ἑταιρικῶς] In modum meretricis. Plaut. Milit. 3. 2. extr. Quam digne ornata incedit, haud meretricie?

MERETRĪCOR, [ἑταιρίζω] āri. Columel. lib. 11. cap. 1. Quippe plurimum affert mali, si operario meretricandi potestas fiat.

MERGA, æ. f. Furcula qua acervi frugum fiunt. Dictæ mergæ a mergis volucribus: quia ut illæ se in aquam mergunt, dum pisces persequuntur, sic messores eas in fruges demergunt, ut elevare possint manipulos. Hæc Festus. Plaut. Pœn. 5. 2. 58.
Palas vendundas sibi ait, & mergas datas,
Ut hortum fodiat, atque ut frumentum metat. Idem Rud. 3. 4. 58.
Jam hercle tibi messis in ore fiet mergis pugnis probe. Al. Pugneis. Mergis pugnis dixit, quasi eis uti velit pro furculis ad dentes colligendos. Proinde dixit, Tibi messis in ore fiet, subaudi Dentium.

MERGES, ĭtis. f. Spicarum manipulus, inquit Servius: a Mergendo dictus. Virg. 2. Georg. 517.
Aut fœtu pecorum, aut Cerealis mergite culmi,
Proventuque oneret sulcos, atque horrea vincat. Plin. lib. 18. cap. 30. Stipulæ alibi mediæ falce præciduntur, atque inter duas mergites spica distringitur. Quo loco Calepinus accipit pro Ferramentis quibusdam, quibus in rariore segete messores spicas solent distringere, quæ & Mergæ vocantur a Columella, ut idem ait.

MERGO, si, sum, [βαπτίζω, βυθίζω, ποντίζω] ĕre. Sub aquam, vel terram subire. Plin. Epist. 173. Idem lacus in flumen egeritur: quod ubi se paulisper oculis dedit, specu mergitur.
Mergere ponto. Columel. lib. 10. v. 61.
Pelago mergere, Plin. lib. 9. cap. 36. Pelago altius merse, quam ut penetrent radii.
Brachia mersit in aquas. Ovid. 3. Met. 429.
Mergere se in flumen. Varr. 3. de R. R. cap. 10. Martial. lib. 4. 22.
Merserat in nitidos se Cleopatra lacus.
Æquore mergere aliquem. Virg. 6. Æn. 348.
Limo se mergit sæpius, siccatque sole. Plin. lib. 8. cap. 24.
Unda aliquem. Ovid. 10. Met. 697.
In undis aliquem. Ovid. in Ibin, 389.
Mergere aliquem in aquam. Cic. 2. de Nat. Deor. 8.
Sub æquore aliquem. Virg. 6. Æn. 342.
Mergit se in mari. Cic. 2. de Nat. Deor. 124. Eam sibi cibum quærere advolantem ad eas aves, quæ se in mari mergerent: quæ quum emersissent, &c.
Adde quod in nigras lethargi mergitur undas. Lucret. lib. 3. 841. De anima.
Mergitur unda delphinus. Cic. in Arato 381.
Mergere cymbas, pro Submergere. Plin. lib. 9. cap. 44.
Unda mergit ratem in ima. Ovid. 11. Met. 557.
Pars maxima classis mergitur. Lucan. lib. 3. 754.
Lumina somno mergimus. Valer. 8. Argon. 65.
Ferrum mersit visceribus. Claud. 1. Eutrop. 447.
Mersus secundis rebus. Liv. 9. 18. pr. Et loquimur de Alexandro, nondum merso secundis rebus. i. e. Obruto. Juven. 10. Sat. 57.
— mergit longa atque insignis honorum Pagina.
Malis mergere aliquem. Virg. 6. Æn. 512.
Funere mergere aliquem. Virg. 6. Æn. 429.
Quos dulcis vitæ exsortes, & ab ubere raptos
Abstulit atra dies, & funere mersit acerbo.
Mergere ultimis suppliciis, per translationem, pro Obruere. Plin. lib. 7. cap. 40.
Mergi, Ære alieno obrui. Ulpianus in l. Quid ergo. de Contraria & utili actione tutelæ. Neque enim in hoc administrantur tutelæ ut mergantur pupilli. Budæus.
Mersus conscientia flagitiorum scelerumque. V. Conscientia in CONSCIO.
Mersus furno vel foro, per translationem dixit Plaut. Epid. 1. 2. 16.
Malim istiusmodi mihi amicos forno mersos, quam foro.

MERSUS, a, um. Partic. [βαπτισθείς] ut,
Campus mersus cruore. Sil. lib. 1. 50.
Carina mersa. Lucan. lib. 3. 632.
Dolor in corde. Stat. 5. Silv. 1. 201.
Ferrum in robora. Lucan. lib. 3. 435.
Res caligine. Virg. 6. Æn. 267.
Sit mihi fas audita loqui, sit numine vestro
Pandere res, alta terra, & caligine mersas.

MERSŪRUS, a, um. Partic. [βαπτίσων] Ovid. in Ibin, 344.
Sic te mersuras adjuvet ignis aquas.

MERSO, [βαπτίζομαι] āre. frequent. Sæpe mergere. Columel. lib. 7. cap. 4. Quarto die, si est vicinia maris, ad litus deducta mersatur ovis. Virg. 1. Georg. 272.
Balantumque gregem fluvio mersare salubri.
Contra nunc rerum copia mersat. Lucret. lib. 5. 1006.
Aries mersatur in gurgite. Virg. 3. Georg. 447.
Fluctibus fortunæ mersor. Catull. ad Mallium, 66. 13.

MERSĪTO, āre. frequent. a frequentativo Merso. Solinus cap. 57. ad finem, Quo quis acrior fuerit, speique majoris, eo profundius nares mersitat in bibendo. De pullo equino.

MERTO, [καταβαπτίζω] āre. Idem quod Mersare. Accius Deiphobo, Vel hic qui in ea parte effrenata impudentia præsentem præsens dictis mertare instituit. Hæc Nonius 2. 542. Festus, Mertat pro Mersat dicebant.
Mertaret item, Merentem faceret. Accius Myrmidonibus: Quod sicut decuit ista res mecum, aut meus mertaret dolor, jamdiu inflammari & ardere naves vidissent suas. Nonius, 2. 533.

MERGUS, i. m. [αἴθυια] Avis, dicta quod se in aquam, cibum captans, assidue immergat, ut ait Varr. de L. L. lib. 4. 13. quem alii Mergonem appellant. Virg. 1. Georg. 361.
Quum medio celeres revolant ex æquore mergi. Hujus avis natura est, ut sæpe mergens aurarum signa colligat; & prævidens tempestatem futuram, propere medio revolet ex æquore, & ad litorum tuta cum clamore contendat. Hor. 2. Serm. 2. 51.
Si quis nunc mergos suaves edixerit assos,
Parebit, pravi docilis, Romana juventus.
Aprici mergi. Virg. 5. Æn. 128.
Mergus prius vitabit aquas: de Re incredibili dixit Ovid. 1. de Pont. 6. 51.
Nam prius incipient turres vitare columbæ,
Antra feræ, pecudes gramina, mergus aquas,
Quam male se præstet veteri Græcinus amico.
Mergus, in vite quid sit, declarat Columel. lib. 4. cap. 15. his verbis, Mergi genus est ubi supra terram juxta suum adminiculum vitis curvatur, atque ex alto scrobe submersa perducitur ad vacantem palum; tum ex arcu vehementer citat materiem, quæ protinus applicata suo pedamento ad jugum evocatur. Idem lib. 5. cap. 5. Vulgus nostrum, inquit Budæus, *marquotas*, *sotellasque* vocat.

MERIBIBULUS, V. MERUS.

MERICUS, Idem quod Meracus. ut est apud Agretium, in Vet. Grammat. Sylloge Gothofr.
Vitis merica. Columel. 23. 2. [Forte Marica.

MĔRĪDIES, ēi. m. [μεσημβρία] Medius dies, quasi medidies, nam ut ait Varro lib. 5. de L. L. 2. D antiqui, non R, in hoc loco dicebant. Cic. in Orat. 157. Ipsum meridiem cur non medidiem? credo quod erat insuavius. Ter. Adel. 5. 3. 62.
Meridie ipso faciam ut stipulam colligat.

Meridies olim fuit Romanis incognitus. Plin. lib. 7. cap. ult. de horarum observatione, Serius etiam hoc Romæ contigit. Duodecim tabulis ortus tantum & occasus nominatur. Post aliquot annos adjectus est & meridies, Accenso Consulum id pronuntiante, quum a Curia inter Rostra & Græcostasin prospexisset solem.

Appetit meridies. In APPETO.

Inclinat meridies. Hor. 3. Carm. 28. 5.

Ad meridiem. V. AD præpositionem.

In meridiem spectat. V. IN præpositionem.

Abusive, Varro Marcipore pro Media nocte. Repente noctis circiter meridiem. Non. 6. 16.

Meridies vocatur & Australis mundi regio. Cic. 2. de Nat. Deor. 50. Sol cursum flectit tum ad septentrionem, tum ad meridiem.

MERIDIĀNUS, a, um. Adj. [μεσημερινὸς, μεσημέριος] Quod ad meridiem spectat. ut,

Meridianus orbis. Plin. lib. 13. cap. 4.

Meridianus sol. Idem lib. 12. cap. 19.

Meridianum tempus. Cic. 3. de Orat. 17.

Meridiani, pro certo genere Gladiatorum. Suet. in Claud. cap. 34. Bestiariis meridianisque adeo delectabatur, ut etiam prima luce ad spectaculum descenderet, & meridie, dimisso ad prandium populo, persederet. Meridianos, vocat Gladiatores qui hora meridiana digladiabantur, & quidem, ut Lipsio placet, intecto corpore. V. hunc Saturn. 2. 15. & Torrent. in loc.

MERIDIANUM, i. n. pro Meridie. Gloss. Gr. Lat. μεσημβρινόν, Meridianum. Plin. lib. 9. cap. 8. Et lib. 2. cap. 26. Præter ora populi meridiano transcurrit. h. e. hora meridiana.

MERIDIĀLIS, e. Adj. Gell. 2. 22. Meridialis ventus, ut Salmas. Exerc. Plin p. 881. emendavit, pro

MERIDIONALIS, e. V. Cellar. Cur. Poster. p. 311. ubi ex Firmic. 2. 12. Signum meridionale, produxit. Lactant. quoque 2. 9. Meridionalis plaga. Sed in MSS. Meridiana, teste Cellario. [Non dubito, quin & Firmicus Meridiale reliquerit, vel certe Meridianale.

MERIDIO, āre. vel MERIDIOR, [μεσημβρίζω] āri. depon. Somnum meridianum capere. Sueton in Calig. cap. 38. Gloriatusque est expergefactæ somno Cæsoniæ, quantum egisset, dum ea meridiaret. Corn. Cels. lib. 1. cap. 2. Longis diebus meridiari potius ante cibum utile est; sin minus post eum: per hiemem potius totis noctibus conquiescere. Plaut. (puto suppos.) Jentando, meridiando, comessando, pergræcando vitam ducere. Catull. ad Hifspitillam 30. 3.

Amabo, mea dulcis Hifspitilla,
Meæ deliciæ, mei lepores,
Jube ad te veniam meridiatum.

MERIDIĀTIO, ōnis. f. [μεσημβρίασις] Quies meridiana. Cic. 2. de Divin. 142. Nunc quidem propter intermissionem forensis operæ, & lucubrationes detraxi, & meridiationes addidi, quibus uti antea non solebam.

MERIDIĀTOR, Pontanus in Dial. 338. H. St.

MĒRIŌNES, [Μηριόνης] Idomenei patruelis, quem Homerus inter Græcorum fortissimos numerat, lib. 7. Iliad. auriga ipsius Idomenei. Hor. 1. Carm. 6. 15.

— aut pulvere Troico
Nigrum Merionem. Ibid. 15. 26.

MĒRIS, [μηρὶς] Herba est, quæ alio nomine Trifolium appellatur. De hac Dioscorides lib. 4.

MĒRISMOS, [μερισμὸς] a Græcis dicitur figura apud Rhetores, quam Latini Distributionem vocant: quum scilicet genus in species, aut totum in partes dissecamus: ordine discreto: quæ sententiarum figura divisioni ac partitioni affinis est. Nam Dispositio (quæ utrumque complectitur) est, auctore Fabio, utilis rerum ac partium in loco distributio. Huc etiam pertinet διάλυσις, id est Dissolutio.

MERITO, MERITORIUS, MERITUM. V. MEREO.

MERITUS, Mons est Thraciæ, apud Plin. lib. 4. cap. 11.

MERKĒDĪNUS, sive MERKĒDŌNIUS, [μερκηδῖνος, ἢ μερκηδόνιος] dictus est Mensis anni Romani veteris, intercalaris. V. Græv. ad Cic. 6. Fam. 14. & Schurzfl. Comment. in Ann. Rom. Julian. p. 202. & 212. Meminit Plut. in Numa p. 72. & in Cæs. p. 735. ed. Francof. [Priori loco perperam μερκιδῖνος excusum pro μερκηδῖνος, ut ex posteriore loco & ex Suida emendandum est, apud quem μερκηδῖνον, τόπος τις. Falso, ut multa. Festus quoque, Mercedonias dixerunt, a Mercede solvenda. Subaudito Dies. De etymo nominis V. varias sententias in Lex. Pitisci.

MERMĒROS, Unus ex Centauris. Ovid. 12. Met. 305.

Quique pedum nuper certamine vicerat omnes
Mermeros, accepto tum vulnere tardior ibat. Μέρμερος autem Latine Curiosus interpretatur, a verbo μερμερίζω, quod est cogito & consulo.

MERMESSUS, [Μερμησσὸς] Urbs Troadis, Sibyllæ Erythreæ patria, ut Stephano placet, qui etiam ab urbis hujus rubedine Erythræam eam appellatam existimat. Straboni tamen magis credendum existimo, qui lib. 14. Erythræam Sibyllam dictam putat ab Erythris Ioniæ urbe non procul a Clazomenis sita. V. Broekhus. ad Tibul. 2. 5. 68. Gallæus ad Lactant. 1. 6.

MERO, MEROBIBUS, V. MERUM.

MEROCHITES, vel MEROCTES, V. MOROCHTHUS.

MĒRŎĒ, ēs. f. [Μερόη] insulæ Nili metropolis; a qua & tota insula Meroe dicitur. Hanc Cambyses condidit, a nomine sororis Meroe. Quum enim Egyptum omnem occupasset, Meroen secum usque ad Egyptios ducens, processit; quæ quum ibi mortem obiisset, urbi nomen indidit. Forma insulæ scuto persimilis, de qua Lucan. lib. 10. 303.

— gurgite rupto
Ambitur nigris Meroe fecunda colonis. Patet longitudine stadiorum tribus millibus, latitudine mille. Effodiuntur in ea aurum, argentum, æs, ferrum, ebenum; præterea fert & lapidum multiplex genus. Distatque a Syene quinque millibus stadiorum, ultra quam est ad Torridam zonam. Exsuperat omnes alias Nili insulas, quas circiter septingentas esse scribit Diodorus lib. 1. & 17. Vide Strabonem lib. 17. ubi de Æthiopibus a Romanis victis mentio est.

MEROIS, ïdis. f. [μεροὶς] Herba est apud Plin. 24. 17. a Meroë, ubi nascitur, dicta.

MĒRŎPE, [Μερόπη] Pleïadum una, uxor Sisyphi; de qua infra in dictione PLEIADES.

Est item insulæ nomen Plinio, lib. 5. cap. 31. & (ut quidam putant) a Merope terrigena, Triopæ filio dicta, quæ & MEROPIA. V. SIPHNOS.

MĒROPS, ŏpis. m. [μέροψ] Avis quæ apes comedit. Virg. 4. Georg. 14.

— meropes, aliæque volucres. Plin. lib. 10 cap. 33.

MĒROS, [Μηρὸς] Mons Indiæ, Libero sacer, sub cujus radicibus est Nysa civitas constituta. V. Plin. lib. 6. cap. 21. Μηρὸς autem, cum Græcis Femur denotet, hinc fabula de Baccho Jovis femori insuto nata est. V. Curt. lib. 8. cap. 10.

MERSO, MERTO. V. MERGO.

MERTHRYS, ÿdis. f. [μέρθρυς] Herba apud Plin. 26. 11. V. not. Hard.

MĒRŬLA, æ. f. [κόσσυφος] Avis; cujus etymon sic tradit Festus lib. 11. Merum antiqui dicebant solum; unde & avis Merula nomen accepit, quod solivaga est, & solitaria pascitur. Varro sic lib. 4. L. L. 11. Merula, quod mera, id est sola volitat. Quo nomine ridet Varronem Quintil. lib. 1. cap. 10. ubi de etymologia differit. Cic. 5. de Finib. 44. Deinde suo quæque appetitu movetur; serpere anguiculos, nare anaticulas, evolare merulas, cornibus uti videmus boves, &c. Plin. lib. 10 cap. 29. Merula ex nigra rufescit, canit æstate, hieme balbutit, circa solstitium muta; rostrum quoque anniculis in ebur transfiguratur, duntaxat maribus. Intentus merulis auceps. Hor. de Arte Poet. 458.

Merula, Piscis saxatilis. Plin. lib. 32. cap. 11.

MĒRUS, a, um. Adj. [ἄκρατος] Idem quod Solum, inquit Nonius 4. 295. Festus, Merum antiqui dicebant Solum. Et p. p. Nunc Merum, Purum appellamus. conf. Varr. in dict. præced. Cic. 2. de Orat. 94. Ecce tibi exortus est Isocrates, magister istorum omnium; cujus e ludo, tanquam ex equo Trojano, meri principes exierunt. Alia exemplaria habent Innumeri. Alia per sese mero auro decorant. Plin. lib. 33. cap. 1.

Meri bellatores gignuntur, quas hic prægnantes fecit. Plaut. Mil. 4. 2. 85.

Claror. Plaut. Mostel. 3. 1. 112.

Lac. Lucret. lib. 1. 262.

Libertas. Hor. 1. Epist. 18. 8.

Monstra mera nuntiarat. Cic. 4. Att. 7.

Mora mera est monerier. Plaut. Capt. 2. 3. 36.

Nugæ. V. NUGÆ.

Rus. Plaut. Truc. 2. 2. 14.

Scelera mera loquuntur. i. e. Nihil aliud quam scelera. Cic. 9. Att. 12.

Spes. Ter. Phorm. 1. 2. 96.

Vinum. Plaut. Amph. 1. 1. 276.

Eam ego, ut matre fuerat natum, vini eduxi meri. Subaudi Hirneam. i. e. Ebibi.

Vina mera bibere. Ovid. 15. Met. 331.

Vires. Ovid. 2. de Arte Am. 474.

MERUM, [ἄκρατον] Sæpe substantive ponitur, pro Mero vino, quod subauditur. Plin. lib. 23. cap. 1. Merum quidem remedio est contra cicutas, coriandrum, aconita, viscum, meconium, argentum vivum.

Multi meri Damalis. i. e. Ebriosa. Hor. 1. Carm. 36. 13.

Latex meri. Ovid. 13. Met. 653.

Odium. Ovid. 15. Met. 328.

Plena pocula. Ovid. 9. Met. 238.

Vis. Ovid. 14. Met. 274.

Bimi patera meri. Hor. 1. Carm. 19. 15.

Diffusum pateris merum. Hor. 4. Carm. 5. 33.

Dulce. Hor. 3. Carm. 13. 2.

Lene. Hor. 3. Carm. 29. 2.

Pingue. Hor. 2. Serm. 4. 65.

Rubens. Sil. lib. 7. 190.

Superbum. Hor. 2. Carm. 14. 26.

Certare mero. i. e. Contendere poculis. Hor. 4. Carm. 1. 31. & 1. Epist. 19. 11. Nocturno certare mero, putere diurno.

Curare genium mero. Hor. 3. Carm. 17. 14.

Diluitur cura. Ovid. 1. de Arte Am. 237.

Implere cratera. Virg. 3. Æn. 623.

Ingurgitare in se merum. V. INGURGITO.

Ponere merum in gemma. Ovid. 8. Met. 572.

Succensi mero ad bellum Lapithæ. Senec. Herc. fur. 9.

MERE, Adv. [ἀκράτως] Pure. Plaut. Truc. 1. 1. 21.

Si semel amoris poculum accepit mere.

MERIBĪBULUS, a, Qui vel Quæ vinum sine aqua bibit; cujusmodi homines a Græcis ἀκρατοπόται appellantur; quo veluti peculiari epitheto apud illos Thraces notati sunt. August. de Confess. 9. 8. Quum temeti avidior esset, quadam die ab irata ancilla per convicium appellata est meribibula; quæ res tantum ei pudorem injecit, ut postmodum sobria prorsus fuerit. Et hoc quidem nomen diminutivum est a Merobibus. [Ergo Merobibulus scribendum foret. Sed satius est divise scribere Meri bibula. Sic Horat. lib. 1. Ep. 14. 34.

Quem bibulum liquidi media de luce Falerni. & Ep. 18. 91.
Potores bibuli media de nocte Falerni. Ubi tamen, ne quid dissimulem, Bentlejus e MS. Liquidi legit, tuente priorem lectionem Cuningamio.

MERŌBĪBUS, a, um. Adj. [ἀκρατοπότης] Qui merum bibit. Plaut. Curcul. 1. 1. 77.

Anus hic recubare solet custos janitrix;
Nomen est lenæ multibiba, atque merobiba.

MERULENTUS, a, um. Adj. Fulgent. 1. Myth. Pierides, perpetis ungulæ rivo merulentæ. V. Barth. Adversar. 25. 1. p. 1210.

MERŌSUS, a, um. Adj. video laudari ex Statio: idem scil. atque Meri bibulus.

MĒRO, [Μέρων] Joco dictus est Nero, quod impendio vinosior esset. Suet. in Tiber. cap. 42. In castris, tiro etiam tum, propter nimiam vini aviditatem, pro Tiberio Biberius, pro Claudio Caldius, pro Nerone Mero vocabatur. [Forte pro Caldius scribendum Culleus. V. in hac ipsa voce.

MĒRŪSIUM, i. n. [Μερούσιον] Siciliæ locus 70 stadiis a Syracusis distans, cujus incolæ Merusii dicti sunt. Auctor Stephanus.

MERX, mercis. f. [ἐμπόρευμα] Quod emitur, vendriturve. Cic. 3. de Rep. apud Non. 5. 35. Phœnices primi mercaturis & mercibus suis, avaritiam & magnificentiam, & inexplebiles cupiditates omnium rerum exportaverunt in Græciam.

Delicata. Plin. 4. Epist. 14. Tu fortasse orationem, ut soles, & flagitas &

& exspectas; at ego, quasi ex aliqua peregrina delicataque merce, lusus meos tibi prodo.
Emendatæ. Hor. de Arte Poet. 419.
Esculentæ. i. e. Ea quæ hominum esui accommodata venduntur. Columel. 11. 3. de cucurbitis, At si esculentæ merci præparabis, recto cacumine de collo cucurbitæ sumptum semen serendum erit; quo prolixior & tenuior fructus ejus nascatur. h. e. Si serere voles cucurbitas ad esum vendendas.
Fallaces & fucosæ. Cic. pro Rabir. Post. 39.
Femineæ, Quæ ad feminas pertinent. Ovid. 13. Met. 165.
Improba. V. IMPROBUS.
Invendibilis, V. Proba merx.
Mala. In MALUS.
Proba. Plaut. Pœn. 1. 2. 129.
Invendibili merci oportet ultro emtorem adducere,
Proba merx facile emtorem reperit, tametsi in abstruso sita est.
Sordidæ mercis negotiator. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Vendibilis. Plin. lib. 32. cap. 2. Nunc tanta penuria est vendibili merce, ut perquam raro cernatur in suo orbe.
Augere merces. In AUGEO.
Convehere ex Hispania. In CONVEHO.
Esse in merce. Plin. lib. 12. cap. 25. h. e. Venire.
Expedire suas merces, Ostendere & explicare. Ovid. 1. de Arte Am. 421.
Extrudere venales. Hor. 2. Epist. 2. 11.
Gestat mercem sine fucis. Hor. 1. Serm. 2. 83.
Mutare. Virg. 4. Ecl. 39.
Ostendere. Hor. 1. Serm. 2. 105.
Partiri. Cic. in Vatin. 12.
Vendere. Ovid. 5. Fast. 671.
Merx mala, conviciose pro Homine infrugi. Plaut. Cist. 4. 2. 61.
Mala merx hera hæc & callida est. Add. Pers. 2. 2. 56. Pseud. 4. 1. 44.
MERCĀLIS, e. Adj. a Merce, quasi Vendibilis. Columel. lib. 7. cap. 6. Ex his singula capita, quæ videntur esse robustiora, in supplementum gregis reservantur, cetera mercalibus traduntur. Ita Calepinus. Emendata autem exemplaria habent Mercantibus, vel Mercatibus.
MERCOR & deducta ab eo, V. supra suo loco.
MERCĪMŌNIUM, i. n. Idem. Plaut. Amphit. prol. pr.
Ut vos in vostris vultis mercimoniis
Emundis vendundisque me lætum lucris
Afficere. Idem Most. 3. 3. 12. & Tacit. 15. Ann. 38. 2.
MERCĬPRĒTIUM, i. n. Plaut. Most. 3. 1. 130. Sicuti mercipretium statui. Sic ibi una dictione legit Acidalius, ut Manupretium. [Sic in Thes. Lips. sed falsa est Plautini loci citatio, nec eam, propter æque mendosos indices, restituere licuit.
MERYX, Piscis genus. Plin. 32. 11.

M E S

MĒSA, [μέσα] teste Vitruvio, sunt Partes mediæ ædium, quas idem Latine Medianas appellari asserit.
Item Cannabis laudatissimum genus e medio, quæ mesa vocatur. Plin. 19. 9.
MĒSANCŬLON, i. n. [μεσάγκυλον] Genus teli usitati apud antiquos, cujus meminit Gell. lib. 10. cap. 25.
MĒSAPIA, V. MESSAPIA.
MĒSĀRÆUM, i. n. [μεσάραιον] Membrana est ex venis, arteriis, ac nervis contexta, per cujus vasa ex ventriculo in hepar alimenti distributio contingit. Idem etiam μεσεντέριον appellatur, a situ videlicet inter ventrem intestinaque ac ipsum hepar medio, velut in Anatomicis lib. 6. Galenus tradit. Vasa autem, tum venarum, tum arteriarum, Mesaraica ab eadem membrana dicuntur. Hippocrates μεσόκωλον appellavit, partis vocabulo pro toto usus. Est enim Mesocolon proprie ea pars Mesenterii, ex qua intestina crassa dependent. Neque tamen altera pars Mesenterii, unde tenuia intestina pendent, nomen aliquod privatim habet, ut videlicet μεσονήστιον vel simili vocabulo appelletur. Totum vero Mesenterium in unum quoddam spinæ verticulum, post septum transversum sub ventrem situm, procedit; indeque ex ligamento nervoso dependet, velut Galenus in 4. Comment. in 6. Epidem. Hippoc. declarat. V. Hesych.
MESAULE, vel MESAULION, [μεσαύλη, μεσαύλιον] Pl. Mesaulæ, vel Mesaulia, Ædium itinera dicuntur, quod inter duas aulas, id est duo atria sunt interposita. nostri Andronas vocant. Vitruv. lib. 6. cap. 10. *Voyes communes entre deux salles.* V. Bald. Lex. Vitruv.
MĒSĒ, [μέση] est Chorda, id est, media: Unus ex 18 phthongis e quibus constat musicum systema. V. Vitruv. 5. 4. Bald. Lex. Vitruv.
MĒSEMBRIA, [Μεσημβρία] Megarensium colonia, quam antea Menebriam vocabant, veluti Menapolim, id est Menæ civitatem. Ejus enim ædificator Menas appellabatur. Bria vero sermone Thracio Civitas vocatur. Hæc Strabo lib. 7. Nunc vulgo vocatur *Messember*; testis Olivarius in Melam.
MESEMBRIACUS, a, um. Adj. ut Mesembriaci portus. Ovid. 1. Trist. 6. 37. i. e. Thracii. Mesembria enim urbs est Thraciæ.
MESENTERIUM, [μεσεντέριον] V. MESARÆUM.
MĒSĒS, [Μέσης] Ventus inter Boream & Cæciam. Plin. lib. 2. cap. 47.
MĒSIA, V. MŒSIA.
MESUA, Pomponio lib. 3. cap. 5. Insula est sinus Gallici.
MĒSŎCHŎRUS, i. m. [μεσόχορος] Fistulator, citharista in medio saltationum. Sidonius lib. 1. Ep. 2. extr. Nullus ibi lyristes, choraules, mesochorus, tympanistria, psaltria canit.
MESŎCŎLON. V. MESARÆUM.
MĒSŎLĀBUM, [μεσόλαβον] Instrumentum est ab Eratosthene excogitatum ad mediarum linearum inventionem, quibus solent mathematici figuras augere, aut duplicare; eas lineas μεσολάβους vocat in Marcello Plutarchus sic scribens, μεσολάβοις τινὰς ἀπὸ ὀργανικῶν γραμμῶν μεθαρμόζοντες. Hujus Mesolabi ratio ab Eutocio explicatur. Meminit Vitruvius 9. 3. V. Turnebum & Baldi Lexicon.
MĒSŎLEUCOS, [μεσόλευκος] est, inquit Plin. lib. 37. cap. 10. Gemma, quam mediam candida distinguit linea.
Mesoleucos, Herba. Plin. lib. 27. cap. 11. Leuce Mercuriali similis, nomen ex causa accepit, per medium folium candida linea transcurrente; quare Mesoleucon quidam vocant.
MĒSŎMĒDES, [Μεσομήδης] Poeta Adriano principi carissimus. Scripsit in laudem Antinoi exoleti ipsius. Auctor Suidas.

MĒSŎMĔLAS, ănos. m. [μεσομέλας] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Mesomelas nigra vena quemlibet colorem secante per medium.
MESON, V. MÆSON.
MĒSŎNAUTA, æ. m. [μεσοναύτης] Qui medium inter nautas locum obtinens reliquis remigandi signum præbet. l. 1. §. 1. D. de Naut. Caup. Stab.
MĒSŎPERSICÆ, [μεσοπερσικαὶ] Genus calceamentorum muliebrium, apud Pollucem lib. 7. cap. 22.
MĒSŎPŎTĀMIA, [Μεσοποταμία] Asiæ regio, inter Tigrim & Euphratem. Unde nomen sortita, ut est notum, cum ex aliis, tum ex Philostrato lib. 1. de vita Apollonii, & Tacit. 6. Ann. 37. Habet ab Oriente Tigrim, ab Occidente Euphratem, a Meridie Babyloniam, ab Aquilone Caucasum. Nunc dicitur *Halapia*, teste Olivar in Melam.
Μάννεως, χώρα μέση τῶν ποταμῶν, ἐν ᾗ οἰκοῦσιν Ἄραβες Μαννεῶται. Steph. H.St.
Mesopotamiam fertilem efficit Euphrates: in quam quotannis quasi novos agros invehit. Cic. 2. de Nat. Deor. 130.
MESOSPHÆRUM. i. n. [μεσόσφαιρον] Plin. lib. 12. cap. 12. de nardi generibus loquens, Quod minore folio est, Mesosphærum appellatur.
MESPĬLUS, i. f. [μεσπίλη] Arbor. Plin. lib. 17. cap. 24. Mespilus quoque in senecta obnoxia ei morbo est.
MESPILUM, i. n. [μέσπιλον] Fructus ejusdem arboris. Plin. lib. 15. cap. 20. Malorum, pirorumque generi adnumerantur jure mespila atque sorba.
MESSĀLA, [Μεσσάλας] dictus est Valerius Corvinus, quia primus Messanam in Sicilia vicit, & primus ex familia Valeriorum urbis captæ in se translato nomine, Messana appellatus est, paulatimque vulgo permutante litteras, Messala dictus est. Auctor Senec. lib. de Brevitate vitæ, cap. 13. Unde & Messalarum familia Romæ florentissima, ex qua Messala Corvinus orator nobilis ortum habuit.
Disertus Messala. Hor. de Arte Poet. 371. Sunt qui Messalla scribunt, geminata utraque littera, sed perperam.
MESSĀLĪNA, [Μεσσαλίνη] nomen filiæ Barbati Messalæ, consobrini Claudii imperatoris. Quæ quum adolescentula esset, ipsi Ti. Claudio Imp. seni nupsit. summæ libidinis mulier, ita ut innumeris adulteriis se submiserit, & mutata veste, lupanaria frequenter adierit. Tandem ab ipso Claudio supplicio affecta est, quum C. Silio adultero suo, per speciem simulatarum tantum nuptiarum decepto marito, consensu ipsius nupsisset. V. Suet. Claud. cap. 26. & 29. Tacit. Ann. 11. & Juven. 6. Sat. 118. & 10. 333.
MESSĀNA, [Μεσσήνη] Civitas est Siciliæ, propinqua Peloro monti, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 8. Clarissima autem est ex Punicis & Atticis bellis, ante Zancle vocata. Nunc vulgo *Messina* dicitur. Sil. lib. 14. 194.
Incumbens Messana freto, minimumque revulsa. Postea quum Mamertini, natio Campana, eo colonos misissent, ipsi quoque Mamertini potius quam Messanenses sunt vocati.
Ferax Messana. Ovid. 6. Met. 417. Scribitur & Messene, Græco nomine. Steph. Μεσσήνη, unico s. Hinc
MESSĒNIUS, a, um. Adj. ut, Mœnia Messenia. Ovid. 14. Met. 17.
Litore in Italico, Messenia mœnia contra,
Scylla mihi visa est.
MESSĀPEÆ, [Μεσσαπέαι] Laconici agri locus, in quo Jupiter colebatur, ut ex Theopompi sententia refert Stephanus.
MESSĀPION, [Μεσσάπιον] Eubœæ insulæ mons, ita dictus a Messapo, vel Messapio quodam, qui inde in Italiam coloniam deduxit. Stephanus.
MESSĀPUS, [Μέσσαπος] Unus ex fortissimis Italiæ ducibus, qui Turno adversus Æneam suppetias tulit. Virg. 7. Æn. 691.
At Messapus equûm domitor, Neptunia proles. Quem Virgilii locum exponens Servius, ideo Neptuni filium creditum ait, quod mari in Italiam fuerit advectus.
MESSAPIA, vel MESAPIA, æ. f. [Μεσαπία ἢ Μεσσαπία] Italiæ regio, alias Apulia, a Messapo rege appellata. Festus. Strab. 9. Hinc
MESSAPIUS, vel MESAPIUS, a, um. Adj. [Μεσσάπιος] ut, Messapia arva. Ovid. 14. Met. 513.
MESSEIS, [Μεσσηίς] Thessaliæ fons est, non procul a Pharsalo oppido, cujus meminerunt Plin. lib. 4. cap. 8. & Strab. lib. 9.
MESSĒNIA, [Μεσσηνία] Regio Achaiæ in Peloponneso, duodeviginti montium, ut ait Plin. lib. 4. cap. 5. In illa regione oppidum est Messene. Nunc dicta *Misseria*, ut scribit Olivarius in Melam. Hinc
MESSENIUS, a, um. Adj. ut, Mœnia Messenia. Ovid. 12. Met. 549.
Ille tuus genitor Messenia mœnia quondam Stravit, &c.
MESSENIĀCUS, a, um. Adj. ut, Messeniacus sinus. *Le golfe de Coron.*
MESSIAS, æ. m. [Μεσσίας] Hebraice, Græce Χριστὸς, Latine Unctus dicitur.
MESSIO, MESSIS, MESSOR, MESSORIUS. V. METO.
MĒSŪVIUM, [Μεσούιον] Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs. vulgo *Magdeburg.*

M E T

MET, syllaba, ornatus causa ponitur, & adverbium est; ut, Egomet. Jungitur casibus omnibus pronominum primæ personæ, tam singularis, quam pluralis numeri, absque genitivo plurali, ut Egomet, Memet, Nosmet. Secundæ vero personæ obliquis tantum casibus, ut Tuimet, tibimet: nominativo non addunt, ne verbum putetur Tumet a Tumeo.
Metipse, pro Ipsemet. Tryphoninus in l. Usufructuarium. D. de usufruct. Si metipsæ inciderint, dilapsæve fuerint.
Tanquammet. Plaut. Curc. 5. 2. 29.
Phædrome, obsecro serva me. PH. tanquammet genium meum.
In emendatis libris est, Tanquam me & genium m.
Metsecundus, Mettertius &c. pro Secundus ipse &c. Locutio ævi medii scriptoribus peculiaris, damnata Voss. de Vit. Serm. 3. 25. extr. ubi & Metseptimus affert.
MĒTA, æ. f. [κῶνος] Congeries seu strues in acutum tendens, ceu turbo inversus, conos a Græcis appellata: quia esset posita in dimenso spatio; vel quia eam metiantur Cursorum quadrigæ circum currentes. Moris enim erat, ut septies metam lustrarent. Propert. lib. 2. 19. 66.
Aut prius infecto deposcit præmia cursu,
Septima quam metam triverit ante rota. Quum enim jam carceribus emissæ ad metam venissent quadrigæ, erat opus ut circum ipsam flecterentur. Virg. 5. Æn. 129.
Hic viridem Æneas frondenti ex ilice metam
Constituit, signum nautis, pater: unde reverti
Scirent, & longos ubi circumflectere cursus.
Contingere. Hor. de Arte Poet. 412.

Qui

Qui cupit optatam cursu contingere metam.

Stringere metas rota. Ovid. 3. Amor. 2. 12.

Tendere ad metam Ovid. 15. Met. 453.

Terenda meta admissa rota Ovid. 1. de Arte Am. 40.

Meta, [τέρμων] per translationem, pro Agrorum termino ponitur, quem pyramidali forma effigiari mos fuit. [Jmmo quacunque forma essent termini, a mensore politi, Metæ dicebantur, quas peracta mensura rursus evellebant.. V. Frontin. de Colon. p. 141. Gœs. & fragm. de Limit. p. 218.

Meta, pro Termino quocunque ac fine. Virg. 1. Æn. 282.

His ego nec metas rerum, nec tempora pono. Sic apud Cic. 2. de Divin. 17. Meta noctis.

Mortis metæ. Virg. 12. Æn. 546.

Hic tibi mortis erant metæ.

Spatii. Senec. Troad. 6.

Contingere. ut Virg. 5. Æn. 835.

Jamque fere mediam cæli nox humida metam
Contigerat.

Distare. ut, Sol ex æquo meta distabat utraque. Ovid. 3. Met. 145.

Orare metam laboribus. Sil. lib. 13. 260.

Hæsit ad metas fama ejus. Cic. pro Cœl. 75. In hoc flexu quasi ætatis (nihil enim &c) fama adolescentis paulum hæsit ad metas, notitia nova mulieris, & infelici vicinitate, & insolentia voluptatum. [Manifesta allusio ad Curriculum circense, in quo cum periculo meta circumeunda fuit, sæpeque ad eam hæserunt aurigantes.

Properare ad metam. Ovid. ad Liv. 359.

Tangere metam vitæ. Ovid. 1. Trist. 8. 1.

Transcendere Pylias ævi metas, Superare annos Nestoris, id est trecentos. Stat. 5. Silv. 3. 255.

Venit ad metas voluptas finita. Ovid. Rem. Amor. 413.

Meta, quandoque accipitur pro Inferiore parte molæ; sicut Catillus pro Superiore. V. Catillus, in CATINUS.

Meta fœni, strues in similitudinem metæ confecta. Plin. lib. 28. cap. 28. Columel. lib. 2 cap 19. Certe quicquid ad eum modum, quo debet, siccatum erit, in metas construi conveniet, easque ipsas in angustissimos vertices exacui; sic enim commodissime fœnum defenditur a pluviis; quæ etiamsi non sint, non alienum tamen est prædictas metas facere, ut si quis humor herbis inest, exsudet atque excoquatur in acervis.

Meta lactis, dicitur Caseus ad formam metæ factus. Martial. lib. 3. 58. 35.

Fert ille ceris cana cum suis mella,
Metamque lactis. Idem 1. 44. Metas lactantes, quasi Adhuc lac stillantes, vocat:

Rustica lactantes nec misit fiscina metas.

METŬLA, æ. f. [κωνίδιον] dimin. legitur apud Plin. 5. Epist. 6.

METĀLĬTER, Adv. Mart. Capell. lib. 8. Lunæ defectus fit, cum linea Solis umbra terræ metaliter infuscatur. i. e. In formam metæ seu coni.

METĀRIUS, a, um. Adj. Arnob. lib. 2. Metariæ circumscriptionis expers.

MĒTOR, [περιορίζω, ὁρίζω, καταμετρέω] āri. depon. Metas in agris terminandi gratia disponere, Mensurare locum. V. Fest. Liv. 1. 10. Hæc tibi victor Romulus, rex regia arma, fero: templumque iis regionibus, quas modo animo metatus sum, dedico. Plin. lib. 7. cap. 37. Dinocrates metatus, Alexandro condente, in Ægypto Alexandriam. De geometriæ excellentia.

Metari cælum Astronomus dicitur. Ovid. 1. Fast. 309.

Metari pedibus. Gell. lib. 1. cap. 1.

Metari, Disponere & parare. Virg. 2. Georg. 274.

— si pinguis agros metabere campi,
Densa fere. Metabere, i. e. Eliges. Servius. Unde, Castra metari dicimus, pro Castra disponere. Liv. Castra prope Tiberim metatus est.

Meto, etiam invenitur. [ὁρίζω] Virg. in Culice 173.

Metabat sese circum loca, cum videt ingens &c.

Metatus, etiam passive dicitur. Hor. 2. Carm. 15. 14.

— nulla decempedis
Metata privatis opacam
Porticus excipiebat Arcton.

Agellus metatus. Hor. 2. Serm. 2. 114.

METĀTIO, ōnis. f. [καταμέτρησις] Dispositio. Columel. lib. 9. cap. 15. Hæc in quincuncem vinearum metatio expeditissima ratione conficitur.

METĀTŪRA, æ. f. Idem. Lactant. 4. 11.

METĀTOR, ōris. m. [καταμετρητής] Qui arbores in seminario vel arbusto disponit, [vel potius Qui agrum, castrave, metatur,] qui etiam a Cicerone dicitur Decempedator. Lucan. lib. 1. 382.

Audax Hesperios veniam metator in agros. Plin. lib. 18. cap. 33.

Oliveti metator.

Metatores in castris dicuntur, Qui præcedentes locum eligunt castris ipsis, auctore Vegetio lib. 2. cap. 7. Cic. 14. Philip. 10. Quam, jam peritus metator & callidus, decempeda sua Saxa diviserat? de Urbe loquens.

Castrorum metator & urbis. Cic. 11. Philip. 12.

MĒTĀBĂSIS, [μετάβασις] Latine Transitio; Figura qua monemus quid dictum sit, & proponimus quod superest; ut Cic. pro Deiot. 21. Habetis crimina insidiarum: nihil enim dixit amplius. Et paulo post sequitur, Reliqua pars accusationis duplex fuit.

MĒTĀBŎLĒ, [μεταβολή] quam quidam Trajectionem interpretantur; Figura est, quæ fit contrariis ita transpositis, ut a priori posterius oppositum proficiscatur: ut apud Terentium in Andr. 2. 1. 6.

Quæso edepol, Charine, quoniam id fieri quod vis non potest, id velis
Quod possit.

MĒTĂBUS, [Μέταβος] Metaponti conditor fuit, quam urbem etiam Barbari Metabum appellabant. Steph. Μεταπόντιον, inquit, πόλις Ἰταλίας ἡ πρότερον Σῖρις, ἀπὸ Μετάβου τοῦ Σισύφου τοῦ Αἰόλου. τὸ δὲ Μετάποντον οἱ βάρβαροι Μέταβον λέγουσι. Virgilius 11. Æn. 540. Camillæ patrem Metabum dicit fuisse:

Priverno antiqua Metabus quum excederet urbe.

MĒTĀGONIUM, [Μεταγώνιον] Promontorium Africam a Numidia dividens: ita dictum, quod angulare sit. Ab hoc promontorio Numidia ipsa Metagonitis dicitur. Auctores Plin. lib. 5. cap. 3. & Mela lib. 1. cap. 7.

MĒTĀLEPSIS, is. f. [μετάληψις] Figura est, quam modo translativam, modo transsumptivam, modo transpositivam dicimus, a μετὰ trans, λῆψις acceptio. Fit autem quum aliqua dictio aliud a propria sua significatione, ex his quæ præcesserunt, denotat. ut apud Virg. 1. Ecl. 70.

Post aliquot, mea regna videns, mirabor aristas. i. e. Segetes. [Sed V. in ARISTA notata.

METALLUM, i. n. [μέταλλον] dici potest Perscrutatum; a μεταλλάω, quod perscrutor significat; quod metallum intra terræ venas scrutari soleamus. Plin. lib. 33. cap. 11. Et ubicunque una inventa vena est, non procul invenitur alia; hoc quidem & in omni fere materia: Unde metalla Græci videntur dixisse μετὰ ἄλλα, id est post alia.

Ignis excoquit vitium metalli. Ovid. 4. Fast. 785.

Potior metallis libertas. Hor. 1. Epist. 10. 39. i. e. Potior auro.

Æris metalla ostendit venis terra. Virg. 2. Georg. 165.

Fulvum, Aurum. Senec. Agamem. 9.

Fulvi metalli vasta congeries. Claud. 2. in Ruffin. 134.

Generosi vena. Lucan ad Pison. 213.

Incoctum. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 241.

Metalla, pro Locis unde metalla effodiuntur. Nepos 5. 1. 3. Magnas pecunias ex metallis fecerat. Ita

Aurata. Lucret. lib. 6. 811.

Aurifera. Lucan. lib. 3. 209.

Inexhausta. V. INEXHAUSTUS. Virg. 10. Æn. 174.

Insula, inexhaustis Chalybum generosa metallis. de Ilva.

Metallum miniarium. Plin. 33. 7.

Argentaria metalla, & auraria. Plin. lib. 34. cap. 18.

Ferraria. Plin. lib. 34. cap. 14.

Plumbarium. Plin. lib. 33. cap. 7.

Transfertur ad Lapicidinas. Lucan. 4. 303.

Tunc exhausta super multo sudore juventus
Extrahitur duris silicum lassata metallis. Hinc, In metallum damnare, est In lapicidinam damnare. Plin. 10. Epist. 66.

Nivea. Sil. lib. 8. 482. Intelligit Marmor.

Metallum, de creta dixit Plin. 18. 11.

METALLĬCUS, a, um. Adj. [μεταλλικός] Quod ad metallum pertinet: ut, Metallica natura. Plin. lib. 27. cap. 4. Fuere qui traderent in Judæa super Hierosolyma ejus naturam metallicam.

METALLICUS, i. m. [μεταλλεύς] Qui in metallis operatur. Plin. lib. 34. cap. 16. Lavant eas arenas metallici; & quod subsidit, coquunt in fornacibus.

Metallicus etiam dicitur In metalla damnatus. l. 10 §. 1. D. de Pœnis.

METALLĀRIUS, i. m. Qui metallum effodit. apud JCtos. V. tit. Cod. de his ipsis.

METALLĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [μεταλλοφόρος] Stat. 4. Silv. 4. 23.

Anne metalliferæ repetit mea mœnia Lunæ?

Terræ metalliferæ. Sil. lib. 15. 498.

MĔTĀMORPHŌSIS, eos. f. [μεταμόρφωσις] Latine Transformatio, vel transfiguratio dicitur. Quo nomine Ovidius opus suarum transformationum appellari voluit. Utitur hac voce Quintil. 4. 1.

MĔTĀPHŌRA, æ. f. [μεταφορά] Tropus est, quo ex simili simile significatur. Translatio a Cicerone dicitur: ut Virg. 9. Æn. 773.

— ferrumque armare veneno. Metaphora duplex est: nam & Veneno armare, & Ferrum armare, translatio est. Quintil. lib. 8. cap. 6. In totum autem metaphora est brevior similitudo; eoque distat, quod illa comparatur rei, quam volumus exprimere, hæc pro re ipsa dicitur.

METAPHYSĬCA, [μετὰ τὰ φυσικά] tantum pluraliter, Supernaturalia dicuntur. Quum tamen vere, & ex ipsius operis quod conscripsit Aristoteles titulo, μετὰ τὰ φυσικά scribatur. Titulus tamen hic factus ab indoctis interpretibus videtur, quum ab Aristotele ipso appelletur Theologia & Philosophia prima.

MĔTĀPLASMUS, i. [μεταπλασμός] ad verbum dici potest Transformatio. Est autem translatio quædam recti, solitique sermonis in alteram speciem, vel metri, vel ornatus, vel necessitatis gratia. Donatus.

MĔTĀPINUM, teste Plinio lib. 3. cap. 4. Unum est ex ostiis Rhodani.

MĔTĀPONTIS, idis. [Μεταποντίς] Insula est in mari Carpathio, inter Rhodum & Gnidum sita, recentiore nomine Syme appellata, a Syme Ialysi filia. V. Steph. in dictione Syme.

MĔTĀPONTUM, vel METAPONTUS, [Μεταπόντιον] Italiæ oppidum in sinu Tarentino a Pyliis, qui Nestore duce e Troja navigaverunt, conditum; adeo terræ proventu & agricolatione felix, ut ea gratia auream æstatem Apollini Delphico aliquando donum obtulerit. Testis Strabo lib. 6. quod de Statua vel Simulacro æstatis intelligendum videtur. Meminit Pomponius lib. 2. 4. Ptolemæo Metapontium dicitur. Plin. lib. 14. cap. 1. Metaponti templum Junonis vitigineis columnis stetit.

METAPONTĪNUS, a, um. Adj. [Μεταποντῖνος] Liv. 22. 61: & 29. 19.

MĔTĀTHĔSIS, is. f. [μετάθεσις] Latine Transpositio dicitur, quum una littera necessitatis causa ex uno dictionis loco in alium transponitur, ut Tymbre pro Tymber, & Evandre, pro Evander.

METATIO, METATOR. V. Metor in META.

MĔTAURUS, [Μέταυρος] & METAURUM, Umbriæ fluvius in Flaminiam decurrens; quæ regio Gallia dicebatur, ubi Claudius Nero consul cum Salinatore Asdrubalem cecidit. Nunc Plumba fluvius, teste Olivario in Melam. Plin. lib. 3. cap. 14. Olivarius in Melam lib. 2. cap. 4. aliud facit Metaurum, quod dicit vocari Teriana.

Flumen Metaurum. Hor. 4. Carm. 4. 38.

Vagus prærupta valle Metaurus. Claud. 6. Conf. Hon. 501.

Velox. Lucan. lib. 2. 405.

MĔTAXA, æ. f. [μέταξα] a junioribus Græcis dicitur, Latine Sericum. Qua voce usi sunt Arcadius & Honorius lib. 11. Cod. titulo 7. de murilegulis. Martianus quoque, D. de publican. & vectigal. l. ult. Metaxa, inquit, vestis serica vel subserica. Aetius & Actuarius medici, bombycum vermium vellus, antequam cortinam vel colorem experiatur, id est (ut vulgo dicunt) Sericum crudum, cataxam vocant, luxata dictione, pro mataxa sive metaxa. Utcunque cataxam agnovit Ruellius de stirpibus lib. 2. cap. 150. in fine. adeo pertinax in illis auctoribus menda irrepserat.

METAXĀRIUS, i. m. Metaxæ sive serici negotiator. Justinianus lib. 8. Cod. titulo 14. De pignoribus & hypothecis.

MĔTĔLIS, [Μέτηλις] Oppidum Ægypti, non procul ab Alexandria, recentiore nomine *Berbis* appellatum; a quo vicinus Nomus Metelites dictus est. Stephanus.

METELLA, æ. f. Crates de ligno facta & lapidibus repleta, quæ in caput machinas

machinas admoventium dejicerentur. Veget. 4. 6. [Sed variant codd. teste Stewechio. Forte Matella scribendum, quia super caput oppugnatorum, velut Matula, effunditur.

METELLI, dicuntur in re militari, quasi Mercenarii. Accius Annalium 27. Calones, famulique, metellique, caculæque. Hæc Sext. Pomp. lib. 11.

METELLUS, [Μέτελλος] Cæciliæ gentis cognomen. Metelli plebeii fuere, verum clari victoriis & magistratibus. Quorum primus L. Cæc. Metellus cæcus & Pontifex maximus; quam orbitatem contraxit dum sacra ex incendio ædis Vestæ rapuit. Prius enim primo bello Punico, adversus Pœnos speciosissimum egit triumphum, XIII ducibus hostium, & CXX elephantis in eo ductis. V. Liv. Epit. 19.

Q. Cæc. Metellus, a domita Macedonia Macedonicus vocatus, Prætor Pseudophilippum vicit, & Achæos, quos bis prælio fudit, triumphandos Mummio tradidit. Invisus plebi ob nimiam severitatem, & ideo Consul ægre factus. Hæc fere Auctor de Viris Ill. cap. 61. De hoc Liv. Epit. lib. 59.

Memorantur alii plures Metelli, ut Q. Balearicus, L. Vittatus, quem Plinius Diadematum vocat.

Metellus præterea Numidicus dictus, quod consul de Numidiæ rege Jugurtha triumphavit. Cujus meminit passim Cicero, Sall. in Jug. item Gell. lib. 1. cap. 6. & lib. 6. cap. 11.

Q. Metellus Creticus a devicta Creta dictus, cujus meminit Plutarchus in Pomp.

L. Metellus Dalmaticus a devictis Dalmatis. Auctor Pædianus Act. 3. in Verrem 154.

Pugnax Metellus. Lucan. lib. 3. 114.

Fortes. Claud. Cons. Prob. & Olyb. 147.

METELLINUS, a, um. [Μετέλλινος] Quod est Metelli. Cic. 1. Att. 10. In illam orationem Metellinam addidi quædam. i. e Contra Q. Metellum Nepotem scriptam. Ejus orationis meminit Gell. lib. 18. cap. 7. his verbis, Sicut M. Tullius in oratione, quæ inscripta est contra concionem Q. Metelli. Quintil. lib. 9. cap. 3. de Dissolutione, Ut Cicero dicit contra concionem Metelli.

METEMPSȲCHŌSIS, [μετεμψύχωσις] Latine reddi potest, Animarum transmigratio, hoc est transitus ex uno corpore in aliud, quod fuit Pythagoræ placitum.

METEŌROS, c & n. Meteoron. Adj. [μετέωρος] Suspensus, sublimis, sublevatus ad aliquam rem. Inde Meteora, n. pl. dicuntur ea quæ in cælo fiunt, de quibus exstat Aristotelis opus, in quo de rebus sublimibus vel cælestibus tractatur.

METERĀNA, æ. f. Castaneæ species. Plin. 15. 23.

MĔTHŎDUS, i. f. [μέθοδος] Breve discendi compendium vertit Quintilianus, quasi brevem viam, qua quam celerrime ad peritiam evadimus. Cicero Viam, artem, & rationem vocat. Ex Budæo. [Cels. in Procem. Viam quandam, quam μέθοδον Græci nominant.

METHODICUS, a, um. Adj. [μεθοδικός] Methodici medici, de quibus Celsus l. c. & Cælius Aurelianus, huic sectæ addictus.

METHŎDĬCE, [μεθοδική] est Pars grammatices, rationem loquendi tradens. Quintil. lib. 1. cap. 15.

METHODIUM, i. n. [μεθόδιον] Fictio, ludificatio. Petron. cap. 36. Trimalchio ejusmodi methodio lætus.

MĔTHŌNE, [Μεθώνη] Urbs Peloponnesi, Ptolemæo lib. 3. cap. 16. Hodie Modona, vulgo *Modon*. Via peregrinantium Hierosolyma a Venetiis.

MĔTHŪRIĂDES, [Μεθουριάδες Stephano] sive (ut apud Plinium legitur) METHURIDES, Insulæ quatuor sunt in sinu Megarico, non procul a Trœzene. V. Plin. lib. 4. cap. 12.

MĔTHȲDRIUM, [Μεθύδριον Stephano] Arcadiæ oppidum est, de quo Strabo lib. 8. & Plin. lib. 4. cap. 6.

MĔTHYMNA, [Μήθυμνα] Civitas est in Lesbo insula, optimum habens vinum. Ovid. 1. de Arte Am. 57.

Gargara quot segetes, quot habet Methymna racemos.

METHYMNÆUS, a, um. Adj. [Μηθυμναῖος] Virg. 2. Georg. 90.

Non eadem arboribus pendet vindemia nostris,
Quam Methymnæo carpit de palmite Lesbos.

Lesbos Methymnæa. Ovid. 11. Met. 5.

Meri Methymnæi grata saliva. Propert. lib. 4. 12.

Palmes Methymnæus. Virg. 2. Georg. 91.

Uva. Hor. 2. Serm. 8. 50.

Vates, Arion. Stat. 2. Silv. 2. 60.

METHYMNIAS, ădis. f. [Μηθυμνιάς] Patronym. Ovid. 15. Epist. 15.

Nec me Pyrrhiades, Methymniadesve puellæ, &c.

METIA Tribus. V. TRIBUS.

METICULOSUS. V. METUO.

MĔTIŎCHUS, [Μητίοχος] fuit, teste Herodoto, lib. 6. Miltiadis Atheniensis ducis filius, qui quum a Phœnicibus caperetur, & Dario Persarum regi, contra quem pater bellum gerebat, præsentaretur, in nullo prorsus læsus fuit, sed eum donavit Darius pulcherrimo palatio, multis possessionibus & divitiis, atque uxorem Persicam dedit, ex qua liberos suscepit.

METIOR, mensus sum, [μετρέω] îri. Mensurare. A Græco deducitur, μετρῶ. Plin. lib. 16. cap. 44. Decem arbores metiens singulas. Cic. 4. Acad. 128. Nec magis affirmabunt signum illud, si erunt mensi, sex pedum esse, quam solem, quem metiri non possunt, plusquam duodeviginti partibus majorem esse quam terram.

Metitus sum, ut Dimetitus in DIMETIOR. H. St. utitur Ulp. l. 52. Librorum. §. 2. D. de legat. & fideic. 3.

Parce & restricte metiri. V. PARCUS.

Intervallis æqualibus aliquid metiri. Cic. 3. de Orat. 138.

Æternitas, quam nulla temporis circumscriptio metitur. Cic. 1. de Nat. Deor. 21.

Agrum aliquem metiri. Cic. 9. Fam. 17.

Annum metiri sol dicitur. Ovid. 4. Met. 226.

Frumentum metiri Cic. 5. Verr. 192.

Frumentum parce & paulatim metiri. Cæs. 7. Bell. Gall. 71.

Magnitudinem mundi metiri. Cic. 1. Off. 154.

Stipendium, Finire. Curt. lib. 5. 1. extr. Ex pecunia deinde Babyloniæ, Macedonibus equitibus sexceni denarii tributi: peregrinus eques quingenos accepit; ducenis pedestrium stipendium mensum est.

In hasta metiri se, Æstimare vires suas. Stat. 1. Achill. 41. de Achille,

— Lapitharum prælia ludit
Improbus, & patria jam se metitur in hasta.

Oculo metiri aliquid. Hor. 1. Serm. 2. 103.

Metiri possis oculo latus.

Prospectu metior æquora. Ovid. 10. Epist. 28.

Terras metitur oculis. Lucan. lib 6. 32.

Animo metiri aliquid. Ovid. 2. Met. 188. de Phaethonte,

— multum cæli post terga relictum,
Ante oculos plus est; animo metitur utrumque.

Pectus alicujus metiri cuspide. Sil. lib. 4. 294.

Pedibus metiri aliquid. Cic. 3. Q. frat. 1. Sese autem mensum pedibus aiebat passuum CCCC, ∞, mihi plus visum est.

Metimur hinc gradibus, pro Abimus. Plaut. Pseud. 4. 4. 11.

Quin hinc metimur gradibus militariis? Subauditur Viam. [Suspecta tamen lectio Boxhornio & Salmasio fuit. Quid si legas Hinc motamur, vel Motemur? ut sit verbum frequ. pro primitivo positum.

Iter cursu metiens. Catull. 32. 18.

Metiri, Transmeare. Lucil. lib. 30. Vir mare metitur, magnum fluctibus tradidit. Virg. 4. Georg. 389.

Et juncto bipedum curru metitur equorum. Nonius 4. 312.

Aquas metiri carinam dixit Ovid. 9. Met. 447.

Auribus sonantia omnia metiri. Cic. in Orat. 127.

Metiri, Æstimare. Cic. de Senect. 45. Neque enim ipsorum conviviorum delectationem voluptatibus corporis magis, quam cœtu amicorum & sermonibus metiebar.

Metiri summum bonum honestate, aut suis commodis. Cic. 2. de Finib. Hanc se tuus Epicurus omnino ignorare dicit, quam, aut qualem esse velint, qui honestate summum bonum metiantur. Idem 1. Off 5. Nam qui summum bonum sic instituit, ut nihil habeat cum virtute conjunctum, idque suis commodis, non honestate metitur, &c. i. e. Summum bonum in suis tantum commodis & voluptatibus constituit, non autem in honestate. Idem 1. de Nat. Deor. 113. Omnia quæ ad beatam vitam pertineant, ventre metiri.

Amicitiam metiri sua caritate, Suo pretio. Cic. 2. de Finib. 85.

Caritatem patriæ non nostro sensu, sed salute ipsius patriæ metiri. Cic. 1. Tusc. 90.

Consilium rei utilitate reip. metiri. Cic. 12. Philip. 31.

Eloquentiamque ipsius viribus, non imbecillitate sua metiantur. Cic. in Orat. 23.

Fidelitatem sua conscientia metiri. Cic. 10. Fam. 4.

Fructum pecuniæ utilitate. Cic. 2. de Orat. 335.

Honores tantos anguste metiris. Stat. 11. Theb. 683.

Magnitudinem fortunæ peccandi licentia. Paterc. 2. 30.

Modum divitiarum, ex eo, quantum cuique satis est, homines metiuntur. Cic. in Parad. 6.

Odium. ut, Metiens aliorum in se odium suo in alios odio. Liv. 3. 54.

Officio metiri omnia. Cic. 8. Att. 16.

Peccata vitiis hominum, non rerum eventu metienda sunt. Cic in Parad. 3.

Scientiam clarorum virorum rerum gestarum magnitudine metiri. Cic. 1. de Orat. 7.

Se suo modulo ac pede metiri. Hor. 1. Epist. 7. 98.

Studia nostra naturæ regula metiamur. Cic. 1. Off. 110.

Vim eloquentiæ facultate sua, non rei natura metiri. Cic. de Opt. gen. Orat. 10.

Virtutem verborum magnificentia non metiamur, sed vitæ sermonisque nostri consuetudine interpretemur. Cic. de Amicit. 21.

Voluptates obscænas forma, ætate, & figura metiri. Cic. 5. Tusc. 94.

Usum pecuniæ non magnitudine, sed ratione. Nepos in Attic 14. 3.

Passive Lactant. de Mort. Persecut. 23. 2. Agri glebatim metiebantur.

MENSUS, a, um. Partic. Cato R. R. cap. 146. Modio oleario mensum dato unguinis pondo X.

Spatia mensa quia conficiunt cursus lunæ, menses vocantur. Cic. 2. de Nat. Deor. 69. conf. alia exempla in ipso verbo, ubi & de altero Partic. METĪTUS, a, um.

MENSIO. ōnis. f. [μέτρησις] Idem quod Dimensio, seu mensura. Cic. in Orat. 177. Aures enim, vel animus aurium nuntio, naturalem quandam in se continet vocum omnium mensionem. [Malim, Auris enim &c. Secundum mensionem ejus. Quintil. lib. 2. cap. 16.

MENSUS, ûs. m. Idem. Apul. de Mundo, p. 235. Cujus mensu appensuque distincta est natura.

MENSOR, ōris. m. [μετρητής] Columel. lib. 6. cap. 1. Quod ego non agricolæ, sed mensoris officium esse dicebam. Plin. lib. 6. cap. 17. Alexandri magni vestigiis insistamus: Diognetus & Beton itinerum ejus mensores, scripsere, &c.

Mensores, (inquit Veget. lib. 2. cap. 7.) Qui in castris ad podismum dimetiuntur loca, in quibus milites tentoria figant: vel hospitia in civitatibus præstant. *Fourriers du camp, qui ordonnent les quartiers.* Legitur & Metatores. q. V.

Maris & terræ mensor Archytas. Hor. 1. Carm. 28. 1.

MENSŪRA, æ. f. [μέτρον] notæ significationis. Plin. lib. 7. cap. 56. Mensuras & pondera Phidon Argivus, aut Palamedes, ut maluit Gellius, invenit.

Colligere folis, ac terræ mensuras. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Roboris mensura implebat ter quinque ulnas. Ovid. 8. Met. 748.

Brevior mensura capillis. Ovid. 9. Met. 788.

Agere mensuram alicujus rei Plin. lib 2. cap. 1. Quasi vero mensuram ullius rei possit agere, qui sui nesciat.

Agitare mensuram animo. V. AGO.

Currit mensura. Plin. lib. 6. cap. 33. Ut per Meroen & Syenen mensura currat XVIII. LXXV. M. pass.

Implere nominis sui. Ovid. 1. de Pont. 2. 1.

Maxime, qui tanti mensuram nominis imples, &c.

Inire mensuras agrorum. V. INEO.

Venit ad digitos. Plin. lib. 2. cap. 23. h. e. Computatur.

Venit in computationem. Plin. lib. 6. cap. 33.

Ut rebus lætis par sit mensura malorum. Juven. 10. Sat. 98.

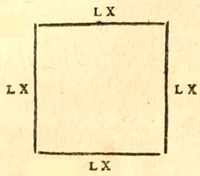
Parva mensura relictæ partis. Juven. 14. Sat. 93.

Beneficii mensura. Plin. Epist. 268.

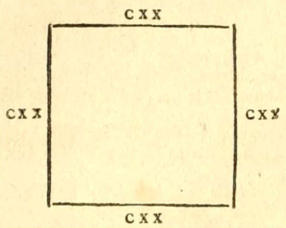
Pro Æstimatione dignitatis usus est Tacitus 1. Hist. 52. 3. Nec consularis legati mensura, sed omnia in majus accipiebantur.

Mensura sic definitur, & exponitur ab iis, qui de Limitibus scripserunt: quorum hæc sunt verba p. 320. Goes. Mensura est, quicquid pondere, capaci-

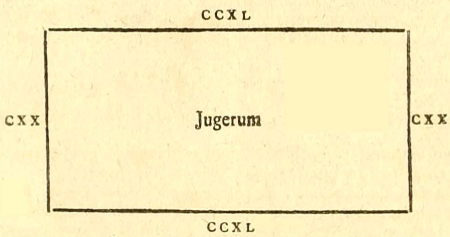
capacitate, longitudine, latitudine, altitudine, animoque finitur. Majores itaque noſtri orbem in partes, partes in provincias, provincias in regiones, regiones in loca, loca in territoria, territoria in agros, agros in centurias, centurias in jugera, jugera in climata, climata in actus, actus in perticas, perticas in paſſus, paſſus in gradus, gradus in cubitos, cubitos in pedes, pedes in palmos, palmos in uncias, uncias in digitos diviſerunt. Digitus eſt pars minima agreſtium menſurarum; inde uncia habens digitos tres, palmus autem quatuor digitos habet, pes vero XVI, paſſus pedes V, pertica paſſus duos, id eſt pedes X. habet. Hæc illi. Pertica autem inquit Iſidorus 15. 15. qui & ſuperiora pæne ad verbum excerpſit, a portando dicta, quaſi portica. Omnes autem præcedentes menſuræ in corpore ſunt, ut palmus, pes, paſſus, & reliqua: ſola pertica portatur. eſt enim X pedum, ad inſtar calami in Ezechiele templum menſurantis. Sequitur p. 321. Gœſ. Actus minimus habet in latitudine pedes quatuor, in longitudine CXX. Clima dicitur pars agri quadrata, quæ habet ex omni parte pedes LX; ita,

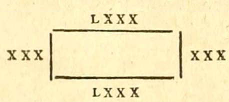
Actus major, qui Quadratus dicitur, habet undique pedes CXX; ita,

Hunc Bætici inquit Iſid. l. c. Arapennem dicunt, ab arando ſcilicet. Actus duplicatus jugerum facit; ab eo quod eſt junctum, jugeri nomen accepit. jugerum autem conſtat longitudine pedum ducentorum XL, latitudine CXX; ita,

Actum provinciæ Bæticæ ruſtici Agnam vocant; Porcam iidem Bætici XXX pedum latitudine; & LXXX longitudine definiunt; ita,

Sed Porca eſt quod in arando exſtat; lyra, quod defoſſum eſt. Galli Candetum appellant in areis urbanis ſpatium centum pedum, quaſi centetum; in agreſtibus autem, pedum CL quadratorum juſtum candetum vocant. Porro Stadialis ager habet paſſus CXXV, id eſt pedes DCXXV, cujus menſura octies computata Milliare facit, quod conſtat quinque millibus pedum. Centuria autem ager eſt ducentorum jugerum, qui apud antiquos a centum jugeribus vocabatur. Sed poſtea duplicata eſt, nomenque priſtinum retinuit. In numero enim centuriæ multiplicatæ ſunt, nomen mutare non potuerunt. Hæc ex Anonymo de menſuris & Iſid. Frontinus autem ſic in libro de Limitibus p. 29. Gœſ. Menſura eſt complurium, & inter ſe æqualium intervallorum longitudo finita. Finitur, ut pes per uncias, per pedem decempeda, per decempedam actus, per actum paſſus, per paſſus ſtadium, per ſtadium milliarium, & his ſimilia. & p. p. Minima harum menſurarum pars eſt digitus. ſi quid enim intra digitum metiamur, partibus reſpondemus, ut dimidiam aut tertiam. & p. p. In pede porrecto ſemipedes duo, in pede conſtrato ſemipedes quatuor; in pede quadrato ſemipedes octo. pes habet palmos quatuor, uncias duodecim, digitos ſexdecim. palmus habet digitos quatuor, uncia tres, ſextans, quæ eadem dodrans appellatur, habet palmos tres, uncias novem, digitos duodecim: &c.

MENSURĀLIS, e. Adj. ut, Linea menſuralis, apud Sic. Flac. p. 19. & 23. edit. Gœſii.

MENSURALĬTER, Adv. Hyginus de Limitibus, p. 192. Gœſ. In forma menſuraliter comprehendimus.

MENSURO, āre. poſterioris ætatis pro Metiri. Paſſiv. Vulg. Interpr. Jerem. 31. 37. Veget. de Re Mil. 1. 25.

MENSURĀTIO, ōnis. f. Idem quod Menſio; ut, Menſuratio jugeri. Auct. de Limit. p. 264. Goeſii.

MENSURATOR, ōris. m. Idem ac Menſor. Veget.

MENSURĀBĬLIS, e. Adj. apud Prudent. Apotheoſ. 817.

MĒTIS, ios. [Μῆτις] teſte Heſiodo in Theogonia 358. Nympha quædam una fuit ex filiabus Oceani & Tethyos, ſic dicta a μήδομαι, i. e. Conſulendo.

MĒTISCUS, Turni auriga. De quo Virg. 12. Æn. 469.
Aurigam Turni media inter lora Metiſcum
Excutit, &c.

METIUS Carus, Delator inſignis fuit, de quo Plin. 1. Epiſt. 5. ad Voconium, & lib. 7. Ep. 27. ad Suram.

Metius item Curtius, Sabinorum dux contra Romulum, ob raptas Sabinas acriter pugnavit. Liv. 1. 12. Sed Gronov. Mettus legendum contendit.

Metius Fuffetius, dux Albanorum, quod contra fœdus ſocietatis in bello Fidenatium animum ancipitem & infidum geſſerat, juſſus eſt in concione a Tullo Hoſtilio quadrigis diſcerpi. Liv. lib. 1. 23. ſeq. Al. Mettius, al. Mettus ſcribunt. [Ego non dubito, quin Mettus antiquum ſit Prænomen, quod deſcriptores in Metius, nomen gentile, mutarint. V. Præf. noſtr. ad Liv. & Burm. ad Quintil. p. 54. Sigon. de Nom. Ro.

Metius Geminus, Al. Geminius Metius, dux Tuſculanorum, ſingulari certamine a T. Manlio ſuperatus bello Latino. Liv. 8. 7.

METO, āre. V. Metor, āri. in META.

MĔTO, meſſui, meſſum, [θερίζω, ἀμάω] ĕre. Secare ſignificat, ut ait Servius in 4. Georg. 54. & tam de uva & aliis rebus, quam de frugibus dicitur. Plaut. Pœn. 5. 2. 59.
Ut hortum fodiat, atque ut frumentum metat. Cæſ. 4. Bell. Gall. 32. Tum diſperſos depoſitis armis, in metendo occupatos ſubito adorti. Plin. lib. 12. cap. 13. Metitur cardamomum eodem modo & in Arabia.
Arva metere. Propert. lib. 4. 11. 30.
Farra metere. Ovid. 2. Faſt. 519.
Flores purpureos metunt Apes. Virg. 4. Georg. 54.
Lilia ſumma metere virgâ. Ovid. 2. Faſt. 706.
Pabula falce metit. Ovid. 6. Epiſt. 84.
Ut ſementem feceris, ita metes. Proverb. Cic. 2. de Orat. 261.
Fructum metere ut poſſis, ſerere beneficium, eſt liberale officium. Cic. Anteq. iret in exil. 2.
Metere meſſem malorum. Plaut. Trin. 1. 1. 11.
Neque quicquam hic vile nunc eſt, niſi mores mali;
Eorum licet jam meſſem metere maximam. Idem Epid. 5. 2. 53.
Sed ut eſt acerbum, pro bene factis quum mali meſſem metas.
Mihi iſtic nec ſeritur nec metitur; Plaut. Epid. 2. 2. 80. ſane quam eleganter uſurpavit; i. e. Iſta res nihil ad me pertinet, ut quæ neque meo fiat periculo, neque emolumento. Metaphora notiſſima eſt. Etenim qui ſementem facit, is ſuo impendio, ſuoque periculo facit; qui metit, compendium accipit, & in tuto eſt. Diverſum eſt huic quod eſt apud eundem in Merc. prol. 71.
Tibi aras, tibi occas, tibi ſeris, tibi eidem metis. Eraſmus.
Eleganter per metaphoram pro Internecione bellica, &c. Sil. 17. 147.
Proſtratis opibus regni Phœniſſa metuntur
Agmina. V. Idem 13. 218. & 14. 135. V. Cellarius in Ind. Virg. 10. Æn. 513.
Proxima quæque metit gladio. Hor. 2. Epiſt. 2. 178.
— quidve Calabris
Saltibus adjecti Lucani, ſi metit Orcus
Grandia cum parvis non exorabilis auro? Sic Cic. 3. Tuſc. 59.
Reddenda eſt terræ terra, tum vita omnibus
Metenda, ut fruges. Ex quodam poeta.

MESSUS, a, um. [θερισθείς] Partic. ut, Herbæ meſſæ falcibus. Virg. 4. Æn. 513.

MESSIO, ōnis. f. [θέρισις] Ipſa metendi actio. Vet. Onomaſt. In compoſitione ut Mellameſſio, niſi potius ſcribendum Mellimeſſio, vide quæ adſcripſi margini in MEL. H. St.

MESSOR, ōris. m. [θεριστής, ἀμητήρ] Qui metit. Cic. 3. de Orat. 43. Non mihi oratores antiquos, ſed meſſores videris imitari.
Durus meſſor. Ovid. 14. Met. 643.
Feſſi meſſores. Virg. 2. Ecl. 10.
Inducere meſſorem arvis. Virg. 1. Georg. 316.
Meſſor ſcelerum. Plaut. Capt. 3. 5. 3.
Sator, ſartorque ſcelerum, & meſſor maxime.

MESSŌRIUS, a, um. Adj. [θεριστικός] Quod ad meſſorem pertinet. Cic. pro Sext. 82.
Falces meſſoriæ. Ulp. in l. Inſtrumento. D. de inſtructo vel inſtrum. legato. Cic. pro Sext. 82. Gracchus meſſoria ſe corbe contexit.

MESSIS, is. f. [ἀμητός] Tempus metendi. Plin. lib. 6. cap. 17. Alia illius cæli facies, alii ſiderum ortus; binæ meſſes in anno, binæ æſtates. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 50. pr. Meſſis proprio nomine dicitur in iis quæ metimur, maxime in frumento; & ab eo eſſe vocabulo declinata. Al. Eſt.
Nemo tam ſine oculis, tam ſine mente vivit, ut quid ſit ſementis ac meſſis, quid arborum putatio ac vitium, quo tempore anni, aut quomodo ea fiant, omnino neſciat, Cic. 1. de Orat. 249.
Semente prohibita, aut meſſe amiſſa, fructus annuus interit. Cic. 5. Verr. 125.
Meſſis, [ἀμητός] Seges jam matura. Virg. 4. Georg. 330.
— atque interfice meſſes.
Amara. Ovid. 3. de Ponto, 1. 24. de Abſinthio.
Frugiferæ. Ovid. 5. Met. 656.
Gravidis onerati meſſibus agri. Ovid. 8. Met. 781.
Larga. Ovid. 4. Faſt. 617.
Nudatæ. Ovid. 3. Faſt. 557.
Opima. Plin. 5. Epiſt. 6. ad Apollinarem.
Satæ. Virg. 8. Ecl. 99.
Peregrina meſſe plenæ carinæ. Lucan. lib. 6. 105.
Triticea. Virg. 1. Georg. 219.
Coquit ſiccas canicula. Perſ. 3. Sat. 5.
Eludit ſeges herbis fallacibus. Tibull. lib. 2. 1. 19.
Inhorruit campis. Virg. 1. Georg. 314.
Percoquere meſſem. Plin. lib. 5. Epiſt. 6. ad Apollinarem, Pingues terrenique colles planiſſimis campis fertilitate non cedunt; opimamque meſſem ſerius tantum, ſed non minus, percoquunt.
Rupenunt horrea. Virg. 1. Georg. 49.
Seruntur meſſes. Virg. 1. Georg. 103.
Surgunt. Virg. 1. Georg. 161.
Teret area meſſes. Martial. lib. 9. 92.
Veſtiti meſſibus agri. Ovid. 4. Faſt. 707.
Meſſibus, ablativus, Tempore meſſis. Plin. lib. 22. cap. 13. Semen colligi meſſibus oportet. De urtica.
Per meſſes. Idem. Plin. lib. 34. cap. 14. Flos mori per meſſes colligitur.
Meſſim, accuſativus, pro Meſſem, apud Plautum in Moſtel. 1. 3. 5.

Meſſis,

Messis, per translationem, pro Præda abundante. Cic. in Parad. 6. Qui proscriptiones locupletum, qui cædes municipiorum, qui illam Sullani temporis messem recordetur.

Metere messem malorum. In METO.

MESSIA, Dea in circo Romano culta. Tertull. de Spectac. cap. 8. V. Harduin. ad Plin. 18. 2.

MESSŪTA, æ. f. Actus metendi fructus, apud Diomed. Grammat. [Sic in Thes. Lips. pro Messura vitiose excusum opinor.

METŌCHE, es. f. [μετοχὴ] Intersectio. Vitruv. 3. 3.

METŒCUS, [μέτοικος] Qui de una civitate in aliam migravit habitandi animo. Latine Advena dici potest, vel Inquilinus.

METON, ōnis. [Μέτων] Astrologus ex his unus, qui Athieniensibus adscriptus fuit, navigaturis in expeditionem Siciliæ, onus detrectare cupiens, tempestatem futuram prædixit. Quumque propterea minime proficeret, simulavit insaniam, atque hoc modo missionem impetravit; feliciusque hoc illi contigit, quam Ulyssi, cujus ficta insania a Palamede detecta & accusata fuit. Auctor Ælianus de Varia histor. 13. 12. & Plutarchus etiam in Vita Alcib. p. ed. Francof. 200. & Niciæ p. 532.

MĔTŌNȲMIA, æ. f. [μετωνυμία] Latine Transnominatio, vel Denominatio: ut Bacchus pro Vino. Similiter quum dicimus Pigrum frigus. Cic. in Orat. 93. Hanc hypallagen rhetores, quia quasi summutantur verba pro verbis, metonymiam Grammatici vocant, quod nomina transferuntur. Festus, Metonymia est tropus, quum ab eo quod continet, significatur id quod continetur; aut superior inferiore, aut inferior superiore. Quod continet, id quod continetur; ut Ennius quum ait,

Africa terribili tremit horrida terra tumultu. Ab eo quod continetur, id quod continet; ut quum dicitur, Epota amphora vini. A superiore inferior; ut Ennius,

Cum magno strepitu Volcanum ventus vegebat. Ab inferiore superior; ut, Persuasit animo vinum, deus qui multo est maximus. [Posterior versus forsan ita legendus,

Persuasisti animo, vinum: qui maximu' multo
Es Deus. Aliter Scaliger, q. V.

METŎPA, æ. f. [μετόπη] Architecturæ vocabulum. V. Vitruv. 4. 3. Bald. Lex. Vitruv. & Henr. Steph. Thes. Gr.

MĔTŌPION, [μετώπιον] Arbor est in Africa Æthiopiæ subjecta nascens, ex qua Ammoniaci lacryma in subjectas arenas destillat. Plin. lib. 12. cap. 28. Dioscoridi vero Metopion, Ferula est in Syria nascens, ex qua galbanum destillat.

Est & Metopion, Olei genus ex amaris amygdalis confectum, teste Plin. lib. 15. cap. 7.

MĔTŌPOSCŎPUS, i. m. [μετωποσκόπος] Qui frontem considerat, id est divinat ex facie hominis; quique privatim ex inspectione frontis, quid cuique eventurum sit, prædicit. μέτωπον frons, σκόπος inspector. Plin. lib. 35. cap. 10. Suet. Tit. cap. 2.

METOR, ari. V. META.

METRA, Erisichthonis cujusdam Thessali filia, meretrix liberali forma, ad quam qui commeabant adolescentes, corporis copiam non assequebantur, nisi equos, boves amplissimaque deferrent munera; quia nondum id temporis repertus fuerat gemmarum usus. Porro Thessali per jocum dicebant Metram Erisichthonis verti in ea omnia quæ illi ab amatoribus donabantur: unde fluxit proverbium, Mutabilior Metra Erisichthonis.

MĔTRĒTA, æ. m. [μετρητής] Genus vasis quod conficitur ex duobus battis. Budæus, Metreta est congiorum decem, ut auctor est Dioscorides. Decem autem congii sexaginta sextarios valent, id est amphoram & quadrantem. Columel. lib. 12 cap. 22. Martial. 5. 16.

Plurimus Hispanas mittet mihi nauta metretas. Adde Juven. 3. Sat. 246. & Caton. R. R. cap. 100. Oleum si in metretam novam inditurus eris. [Sed non dubito quin Novum legendum sit, & apud Martial. Hispanos. Est enim nomen Græcum omnino, & g. masc.

MĒTRŎCŌMIA, [μητροκωμία] eodem modo dici videtur quo Metropolis, in titulo, Non licere habitatoribus metrocomiæ loca sua ad extraneum transferre, lib. 11. C. Item in l. ultima. De exact. tribut. lib. 10. Budæus. Significat autem Vicum, ex quo alii vici, velut coloniæ, extiterunt.

MĒTRŎDŌRUS, [Μητρόδωρος] Lampsacenus, Epicuri discipulus, fidissimusque amicus, Strabone, Diogeneque testibus.

Metrodorus item Atheniensis, Carneadis auditor, ut Cicero testatur; pictor & philosophus fuit. Plin. 35. 11. Cic. de Orat. lib. 1. 45. Erat (inquit) etiam Metrodorus, qui cum illis una illum ipsum Carneadem diligentius audierat.

Metrodorus præterea Scepsius, qui e philosophica vita in civilem mutatus est, magna ex parte in suis scriptis oratorie loquitur; & novo quodam dicendi genere usus est, quo multis admirationi fuit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen conjugium apud Carthaginienses adsecutus est: atque uti Carthaginiensis vivebat. Quumque amicitiam Mithridatis regis sibi conciliasset, ad illum cum uxore discessit, & honore maximo affectus est. Hæc Strabo lib. 13. Hujus etiam meminit Cicero, memoriamque commendat 1. Tusc. 59. Non quæro (inquit) quanta memoria Simonides fuisse dicatur, quanta Theodectes, quanta is qui a Pyrrho legatus ad Senatum est missus Cyneas, quanta nuper Carneades, puanta qui modo fuit Scepsius Metrodorus, quanta noster Hortensius.

MĒTRŎPŎLIS, [μητρόπολις] quasi Mater civitas dicitur. Budæus, Metropolis dicitur urbs ea, qua coloniæ deductæ sunt, quales multæ Athenis, & ab urbe Roma; sic enim se habet metropolis ad coloniam, ut mater ad filiam.

Inferiori ævo Metropolis dici cœpit quævis Primariæ alicujus provinciæ civitas. Hinc

METROPOLITĀNUS, a, um. Adj. Sic dicimus Ecclesia metropolitana. Sed & Metropolitanus, i. m. sæpe est pro Metropolita.

METROPOLĪTA, vel METROPOLĪTES, æ. m. [μητροπολίτης] Metropolitanæ civitatis Pontifex, qui & Archiepiscopus.

METRUM, i. n. [μέτρον] Mensura Latine dicitur. Græcis μέτρον. Metra, dicuntur Versus a Latinis, quoniam mensurantur. Columel. lib. 3. cap. 10. Exceptis quæ retulimus metris Virgilii.

Servire metro coguntur. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Quam late extendatur vis hujus vocabuli apud Græcos, ut non solum mensuram, sed etiam unum pedem, duos pedes, plures etiam, item totum stichum complectatur, vide aureolum fragmentum Longini quod scripsit pro aditu ad Hephæstionem.

METRĬCUS, a, um. Adj. [μετρικός] Plin. lib. 11. cap. 37. Arteriarum pulsus, in modulos certos, legesque metricas per ætates stabilis, aut citatus, aut tardus.

METRICA, æ. vel METRICE, es. f. [μετρική] Canonices pars, apud Gell. 16. 18.

METULA, V. META.

MĔTUO, [δέδω] ĕre. a quodam motu animi dicitur, ut inquit Varro L. L. 5. 6. Et proprie servorum est. Ita Donat. in Andr. 3. 2. 16. Veretur liber, Metuit servus. V. Cicer. pro Quintio statim a principio. Significat autem Timere & formidare, ac vereri. Cic. de Senect. 37.

Magis metuo. V. MAGIS.

Male metuo. V. MALUS.

Metuit loqui. Ovid. 1. Met. 745.

Metuit tangi. Hor. 3. Carm. 11. 10.

Metuo crimen. i. e. Ne detur crimini. Cic. 7. Verr. 78.

Metuo illum. Plaut. Amphit. prol. 31.

Contagione mei patris metuo malum. Ter. Eun. 3. 1. 43. Metuebant omnes jam me.

Metuo illum ne. Ter. Eun. 3. 5. 61.

— metuo fratrem,
Ne intus sit: porro autem patrem, ne rure redierit jam.

Metuo neminem de. Plaut. Merc. 3. 1. 22.

De lanificio neminem metuo, una ætate quæ sit.

Metuo tibi, Ne quid mali scilicet tibi accidat. Plaut. Amphit. 5. 1. 61.

Metuo meo amori moram, Ne remoretur matrimonium meum. Plaut. Pœn. 3. 1. 6. — amicos fugitavi senes:
Sciebam ætate tardiores, metui meo amori moram.

Metuo illum mihi ne. Plaut. Asin. 1. 1. 98.

Metuo a vel ab. Cic. 9. Att. 7. Sed quum eadem metuam ab hac parte, &c. Idem 5. Fam. 6.

Quid a nobis metuis? Plaut. Capt. 2. 1. 11.

Hei metui a Chryside. Ter. And. 1. 1. 79.

Ab Annibale metuens. Liv. 23. 36. pr.

Metuo abs te de verbis tuis. Plaut. Men. 1. 2. 41.

Metui ab. Ovid. 13. Met. 114. Non cur metuaris ab hoste.

Metuo Reip. malum ab eo. Cic. 1. Att. 8.

Metuo de vita. Cic. 10. Att. 4.

Haud metuo. Ter. Eun. 4. 6. 20.

Metuo ne. Plaut. Pseud. 4. 1. 8.

Hem! te hercle ego circumspectabam: nimis metuebam male ne abisses. Idem Asin. 3. 3. 153. Ne uxor rescifcat, metuit.

Metuo ne non. Plaut. Cas. 3. 3. 12. Metuo ne non sit surda. Ter. Heaut. 5. 3. 14.

Quid? metuis ne non, quum velis, convincas illum esse tuum? Cic. pro Milon. 58. Cur igitur hos manumisit? metuebat scilicet ne indicaretur? ne dolorem perferre non possent?

Metuit, nequando &c. Ter. Eun. 3. 1. 59.

Metuebam propter vos, ne. Plaut. Rud. 4. 4. 2.

Metuo propter vos, ne uxor mea me extrudat ædibus.

Metuo quid agam, vel quid sit. Ter. Heaut. 4. 3. 42.

Metuo quin. Plaut. Amphit. 5. 1. 54.

Metuo quot. Plaut. Truc. 4. 3. 35.

Metuo ut. Ter. Hec. 2. 2. 15.

Metuo ut ne. Plaut. Bacch. 4. 5. 2.

Metuoque ut hodie ne possim emolirier. In al. Ne abest. Cic.

Metuo ut ne pereat.

Metuo, i. e. Caveo. Virg. 1. Georg. 246.

Arctos oceani metuentes æquore tingi. Sic Hor. 2. Carm. 2. 7.
Illum aget penna metuente solvi
Fama superstes. V. Lambin. ad loc.

Pro Dubito videtur usurpasse Plaut. Amph. 5. 1. 53.

METUENS, entis. Partic. Ter. And. 3. 4. 6.

Idque adeo metuens, vos celavi quod nunc dicam.

Cladem metuens. Ovid. 5. Met. 359.

Fortunam. Ovid. 3. de Pont. 6. 49.

Superos metuens. Stat. 3. Silv. 3. 79.

Inopi metuens formica senectæ. Virg. 1. Georg. 186.

Item nomen ex participio: ut, Metuens legum, Metuens judiciorum. Cic. Post red. in Senat. 4. Consules modesti, legumque metuentes impediebantur lege, non ea quæ de me, sed ea quæ de ipsis lata erat. Idem pro Domo 70. Homines legum judiciorumque metuentes.

Flagelli metuens. Juven. 5. Sat. 154.

Invalidum, metuensque pericli. Virg. 5. Æn. 716.

Compar. Ovid. 6. Fast. 259. de Numa,

Regis opus placidi, quo non metuentius ullum
Numinis ingenium terra Sabina tulit. Idem 19. Epist. 83.
Quid tamen evenit cur sis metuentior undæ? Et alibi sæpe. V. 1. Met. 323. & Heins. ad loc.

Hospes metuentior. Sil. lib. 8. 503.

METUENDUS, a, um. Partic. [φοβερός] Cic. de Arusp. Resp. 63. Eodem fere tempore, factus in agro Piceno Potentiæ nuntiatur terræ motus horribilis, cum quibusdam multis metuendisque rebus.

Antrum metuendum. Propert. lib. 4. 10. 9.

Eques hasta. Hor. 3. Carm. 2. 4.

Pericula. Hor. 2. Epist. 1. 136.

Vis. Virg. 4. Georg. 37.

METŪTUS, a, um. Partic. passivum veteribus usurpatum, posterioribus obsoletum. [φοβηθεὶς] Lucret. lib. 5. 1139.

Nam cupide conculcatur nimis ante metutum. h. e. Formidatum, quod homines ante metuerunt.

METUS, ûs. m. [φόβος, δέος, δεῖμα] est, de instanti vel futuro periculo, Mentis trepidatio, inquit Ulp. Cic. 4. Tusc. 80. Metus, opinio impendentis mali, quod intolerabile esse videatur. Et tam active quam passive sumitur; nam Metus hostium recte dicitur, & quum timent hostes, & quum timentur. Rursum Cic. 4. Tusc. 64. Ægritudini finitimus est metus: de quo pauca dicenda sunt. est enim metus ut ægritudo præsentis, sic ille futuri mali; itaque nonnulli ægritudinis partem quandam metum esse dicebant, alii autem metum præmolestiam appellabant, quod est quasi dux consequentis molestiæ. Quintil. lib. 6. cap. 3.

cap. 3. Metum duplicem intelligi volo, quem patimur, & quem facimus.
Mortalitatis metus. Quintil. in prooem. lib. 6.
Metus existimationis vivorum. Cic. 3. Verr. 93. Hæc est istius præclara tutela; en cui tuos liberos committas, en memoria mortui sodalis, en metus vivorum existimationis.
Metus fulminis. Quintil. in prooem. lib. 6.
Metus de. Cic. 3. Att. 8. Me & meorum malorum memoria & metus de fratre in scribendo impedit.
Metus ex corpore. Cels. lib. 4. cap. 24.
Metus in hac re. Cels. lib. 2. cap. 10.
Frigido metu exsanguis. Senec. Hippol. 10.
Liber. a metu. In LIBER, Adj.
Liber omni metu. V. LIBER, Adj.
Trepidi exsanguesque metu. Stat. 3. Theb. 361.
Vacuus metu. Ovid. 10. Met. 582.
Dubii inter spem & metum. Virg. 1. Æn. 222.
Acer metus. Virg. 1. Æn. 366.
Acrior metus omni cura. Valer. 1. Argon. 693.
Adjunctus. In ADJUNGO.
Ambiguus, Tacit. 2. Ann.
Audax metus, & pallens fiducia. Stat. 6. Theb. 264.
Cæcus. In CÆCUS.
Depositus. Ovid. 5. Met. 363.
Falsi. Ovid. 1. Trist. 4. 37.
Feminei. Senec. in Med. 1.
Gelidus. Ovid. 11. Epist. 82.
Graves. Senec. in Agam. 4.
Humiles. Valer. 3. Argon. 395.
Inanis. Tacit. 13. Ann.
Ingens. Virg. 6. Æn. 491.
Insignis pœnarum. Lucret. lib. 3. 1027.
Lymphatus Lucan. lib. 7. 186.
Pavidi. Ovid. 1. Fast. 16.
Sollicitus. Ovid. 3. de Pont. 2. 12.
Vani Ovid. 16. Epist. 342.
Vigiles. Sil. lib. 7. 286.
Abolere metus. Stat. 1. Achil. 135.
Abstergere animi metum. Cic. 9. Fam. 16.
Aberant pœna, metusque. Ovid. 1. Met. 91.
Accipere metum. In ACCIPIO.
Acuere metum alicui. Virg. 12. Æn. 850.
Adducere in metum, & Adduci metu, in ADDUCO.
Adducere in metum aliquem. Tacit. 15. Ann. 50.
Adhibere. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Adimere. In ADIMO.
Adjungere. In ADJUNGO.
Afferre metum alicui, & spem ostendere. Cic. 4. Verr. 135.
Afficere metu. In AFFICIO.
Admittere metum. AMITTO.
Amovere. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Amoto metu. Ter. And. 1. 2. 10.
Ardere metu. V. ARDEO.
Auferre. Virg. 12. Æn. 316.
Capere. In CAPIO.
Captus metu subito. Stat. 12. Theb. 369.
Commovere; ut, Repens metus commovit me. Senec. Troad. 6.
Commota vehementi metu mens. Lucret. lib. 3. 153.
Compellere in metum. In COMPELLO.
Compressa metu murmura. Stat. 1. Theb. 207.
Concipere. In CONCIPIO.
Concitare. In CONCITO.
Concussus mentem metu. Virg. 12. Æn. 468.
Conjicere in metum, V. CONJICIO.
Defendere a metu. Cic. pro Lege Manil. 14. Hæc vobis provincia, Quirites, si & belli utilitatem, & pacis dignitatem sustinere vultis; non modo a calamitate, sed etiam a metu calamitatis est defendenda.
Dejicere Provinciæ alicui. Cic. 7. Verr. 130.
Demere. Ovid. 2. Met. 866.
Depellere. Cic. post red in Sen. 19. Qui primus post meum discessum metum bonis, spem audacibus, timorem huic ordini, servitutem depulit civitati. V. not. Lamb.
Diriguere metu. Ovid. 7. Met. 115.
Dissolvunt animi magno se angore, metuque. Lucret. lib. 3. 916.
Exanimari. Cic. pro Mil. 65. Non poteram in illius mei, patriæque custodis tanta suspicione, non metu exanimari.
Excessere metum mea jam bona. Ovid. 6. Met. 197.
Excipere metum. Cels. lib. 7. cap. 26. §. 5. Siquidem ut distentione nervorum periclitatur aliquis, dum vesica ejus agitatur, sic alter metus excipitur, remotis medicaminibus, ne tantum sanguinis profluat ut occidat. Lind. legit Metus excipit. i. e. Sequitur.
Excutere metum alicui. Ovid. 14. Epist. 43.
Excussit somnum metus. Ovid. 10. Epist. 13.
Excutere metum corde. Ovid. 3. Met. 689.
Exsolverat metus suos turba. Lucan. lib. 5. 259.
Facere metum alicui, pro Inferre. Ovid. 5. Trist. 10. 28.
Facere graves metus. Senec. Agamemn. 4.
Frangi metu vel debilitari. Cic. 1. de Orat. 121.
Habere aliquid metu, i. e. Metuere. Cic. 6. Att.
Habere metum. Cic. 8. Fam. 10. Ego quidem præcipuum metum, quod ad te attinebat, habui, quod scirem, &c.
Habet ista res vanos metus. Ovid. 16. Epist. 342.
Incidit animis metus tacitus. V. INCIDO.
Incutere metum. Cic. 8. Fam. 4.
Inferre. V. INFERO.
Ingruit. V. INGRUO.
Injicere alicui. V. INJICIO.
Insinuavit metus pectora. Lucret. lib. 5. 74.
Intendunt metum. Tacit. 1. Ann. 28.
Intrat metus. Tacit. 1. Ann. 39. Pavidos, & conscientia vecordes intrat metus.
Lenire. Sil. lib. 3. 131.
Levare alicui. V. LEVIS.
Liberare aliquem metu. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Misti metus lætitiæ. Ovid. 16. Epist. 6.
Objicere metum. Cic. 2. Tusc. 10.
Offerre metum. In OFFERO.
Ostendere. In OSTENDO.
Pallens metu. Ovid. 13. Met. 74.
Parcere metu. In PARCO.
Pati metum. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Pellere metum. In PELLO.
Pelle femineos metus. Senec. Med. 1.
Permotus metu. In PERMOVEO.
Ponere aliquid in metu, pro Metuere. Cic. 14. Att. 23. Quid autem absurdius, hoc metuere, alterum in metu non ponere? Idem lib. 12.
Retenta metu lingua. Ovid. 11. Epist. 82.
Sedare metum. Senec. Thyest. 8.
Semota metu mens. Lucret, lib. 2. 19.
Solari metum alicujus. Virg. 12. Æn. 110.
Solvere metus. Virg. 1. Æn. 467.
Sublatus metus. Cels. lib. 4. cap. 5.
Sum; ut, In metu esse, pro Metuere. Ter. Phorm. 1. 2. 7. Cic. 3. Att. 9. Mihi etiam unum de malis in metu est fratris miseri negotium. Idem 2. de Finib. 53. Tum etiam pœnæ timore, qua aut afficiuntur, aut semper sunt in metu, ne afficiantur aliquando.
Tentari metu. Lucret. lib. 3. 313.
Trepidare metu. Sil. lib. 15. 581.
Trepidare metu falso. Ovid. 1. Trist. 4. 37.
Trepidare ingenti metu. Virg. 6. Æn. 491.
Turbari metu monstri. Ovid. 15. Met. 517.
Urget mortales inanis metus. Lucret. lib. 3. 995.
Metus, nove & eleganter positum. Sallust. Hist. lib. 1. Ad bellum excitabit metus Pompeii victoris: i. e. Quod de Pompeio metueretur. Nonius 2. 554.
Metus, pro Religione: quoniam ut docet Servius, ex timore nata est. Virg. 7. Æn. 60.
Laurus erat tecti medio, in penetralibus altis,
Sacra comam, multosque metu servata per annos.
Metus, fem. gen. Ennius,
Ni metus ulla tenet rite in virtute quiescunt. Nonius 3. 141. Sic Festus ex Ennio; Vivam, an moriar, nulla in me est metus. V. Idem in Masculino.
METICULŌSUS, a, um. Adj. [δειδήμων] Timidus. Plaut. Amph. 1. 1. 137. Nullus est hoc meticulosus æque. Adde Most. 5. 1. 52.
Valde meticulosus ψοφοδεής. Formidolosus Active & Passive, sed raro Active. At contra Meticulosus semper Active, nunquam Passive. H. St.

MEU

MEU, V. MEUM.
MĒVĀNIA, [Μηουανία] Umbriæ civitas, ad viam Flaminiam, juxta quam labitur Clitumnus fluvius, cujus aqua pota candidos boves facit; inclyta Propertio alumno. A qua Mevanates populi. Plin. lib. 35. cap. 14. In Italia quoque lateritius murus Aretii & Mevaniæ est. Lucan. lib. 1. 468.
— tauriferis ubi se Mevania campis
Explicat. Ubi commentator, Mevania est pars Tusciæ, cujus nominis & insula Hibernis proxima Mevania dicitur. V. CLITUMNUS.
MĒVIUS, [Μαίβιος] pessimus Poeta, Virgilio & Horatio inimicus. Virg. 3. Ecl. 90.
Qui Bavium non odit, amet tua carmina Mevi. Hor. Epod. 10. 2. Olens Mevius. Al. Mævius per diphthongum scribunt.
MĒUM, [μῆον] Herba est caule foliisque aniso non absimilis, quæ in Italia nonnisi a medicis feritur, & iis admodum paucis. Duo genera ejus describit Plin. lib. 20. cap. 23. Quidam Meu legunt, per duas syllabas.
MĔUS, a, um. Pronomen possessivum, [ἐμός] Plaut. Trin 2. 2. 48.
De meo: nam quod tuum est, meum est: omne meum, est autem tuum.
Ter. Heaut. 3. 1. 22.
Meus gnatus? C. sic est. M. venit? C. certe. M. Clinia
Meus venit? C. dixi. M. eamus, duc me ad eum obsecro.
Mea, Mea tu, & hujusmodi. Ter. Adelph. 3. 1. 2.
Obsecro, mea nutrix, quid nunc fiet. C. quid fiet rogas? recte
Edepol spero. S. modo dolores, mea tu, occipiunt primulum.
Idem Eun. 4. 3. 14.
Au obsecro, mea Pythias, quid istuc nam monstri fuit? Mea tu, inquit Donatus, blandimentum est, sine quo non progreditur colloquium feminarum, & maxime trepidantium.
Cum mei unius salute, civitatis salus conjuncta, pro Mea unius. Cic in Vatin. 8. Quid ergo, homo imperitissime solidæ laudis ac veræ dignitatis, præstantius mihi potuit accidere? quid optabilius ad immortalitatem gloriæ atque nominis mei sempiternam, quam omnes hoc cives meos judicare, civitatis salutem cum unius mei salute esse conjunctam? Sic Budæus. Vetus tamen exemplar legit Mea salute.
Meum est negare. Plaut. Pseud. 1. 5. 68. Cic. 5. Att. 13. extr. Et, si intelligis quam meum sit scire, & curare quid in Rep. fiat, &c.
Meum non est mentiri, quod vulgo dicitur, *Non est mea natura*, vel *Consuetudo*. Ter. Heaut. 4. 2. 38.
Meum est, pro Meum est inventum, Excogitavi illud. Ter. Eun. 3. 1. 39.
Tuum, obsecro, ne hoc dictum erat? vetus credidi.
T. Audieras? G. sæpe; & fertur in primis. T. meum est [Subaudi Dictum.
Mea est descriptio. i. e. Ego ipse descripsi, non alius. Cic. de Senect. 59.
Atqui ego ista sum omnia dimensus, mei sunt ordines, mea descriptio, multæ etiam istarum arborum mea manu sunt satæ.
Meus sum, i. e. Meæ potestatis, mei juris. Pers. 5. Sat 88.
Vindicta postquam meus a prætore recessi. conf. 114.
Mea quidem sententia, pro, Ut ego sentio, ut opinor. Ter. Adelph. 1. 1. 40.

Meus

Meus carnifex. Ter. And. 4. 1. 27. Donatus; i. e. In me carnifex, qui me torferit; ut alibi, Deo irato meo. h. e. In me irato deo.
Meo pretio emptus, A me facto, a me statuto, inquit Donat. Ter. prol. Hec. 55.
De meo. V. DE præpositionem.
De meo nihil addo. Cic. de Arusp. Resp. 40. Aruspicum verba sunt hæc omnia, nihil addo de meo.
Mea manu litteræ. Cic. 5. Att. 14. Antequam aliquo loco consedero, neque longas a me, neque semper mea manu litteras exspectabis. V. MANUS.
Meus est, eleganter dictum de Inescatis. Plaut. Curc. 3. 61. Meus hic est, hamum vorat. Et Pseud. 2. 2. 6. Meus hic est homo. Ovid. 4. Met. 356.
Vicimus, & meus est, exclamat Nais. [Eodem pertinet & illud Ter. And. 1. 1. 55. Certe captus est: habet. Sed aliter Homo meus, alias dicitur per contemptum. V. Phædr. 5. 7. 32.
Meopte ingenio id reperi. Plaut. Most. 1. 2. 77.
Meapte militia, Meapte causa. Plaut. Truc. 2. 5. 18. Ter. Heaut. 4. 3. 8.
Atque, ita me di ament, ut ego nunc non tam meapte causa
Lætor, quam illius, quam ego scio esse honore quovis dignam.

M E Z

MEZENTIUS, Pater Lausi, deorum contemptor, apud Virg. 7. Æn. 648.
Primus init bellum Tyrrhenis asper ab oris
Contemptor divûm Mezentius, &c. Fuit enim impius in homines, sine deorum respectu, inquit Macrobius.

M I

MĪ, pro Mihi, [μοὶ] dandi casus, a genitivo Mis.q.V. Virg. 6. Æn. 104.
— & mi genus ab Jove summo. i. e. Mihi. Catull. 49. 1.
Ille mi par esse deo videtur.
Mi vocativus, pro Meus. Ter. Adelph. 2. 4. 5. O mi Æschine, mi germane. Idem Phorm. 2. 1. 24. Mi patrue salve. D. salve. Ubi Donat. Mi, vim blandimenti habet; nam significat Meus. Mi homo. Ter. Phorm. 5. 9. 13. Idem Eun. 1. 2. 15.
Ne crucia te obsecro, anime mi, Phædria. Donat. Feminarum oratio, etsi non blanditur, blanda est.
Mi pro Mei plur. vocativ. Plaut. Cist. 4. 2. 9.
— mi homines,
Mi spectatores facite indicium, si quis &c. Petron. cap. 116. O mi hospites.

M I A

MIACŌRUS, [μιάκωρος] Chalcidis oppidum referente Stephano; A quo fit gentile Miacorius.

M I C

MĪCA, æ. f. [ψίχιον, ψάμμισμα] Pulvisculus ille, qui in arena, quasi argentum, fulget. A quo & panis, & omnium rerum frustula, quæ tractantibus nobis aliquam rem, inde emicant, micæ appellantur. Plin. lib. 12. cap. 14. de Ture loquens, Micas concussu elisas mannam vocamus.
Auri micæ. Lucret. lib. 1. 839.
Salis. Martial. lib. 7. 24. Translate. Catull. 84. 4.
Nulla in tam magno est corpore mica salis. h. e. Nihil in tam magno corpore est ridiculum. Sic exponit Quintil. lib. 6. cap. 4. V. not. Burm.
Lucida mica salis. Ovid. 1. Fast. 338.
Turis. Columel. 6. 30. conf. Plin. supra.
Saliens. Hor. 3. Carm. 23. 20. Salientem micam, Salis granum intellige: quod saliat, quum in ignem missum sit. Porphyr.
Micam etiam cœnationem suam appellari voluit Domitianus, propter parvitatem. Martial. 2. 59.
Mica vocor, quid sim cernis, cœnatio parva. V. Heins. ad Petron. cap. 34. p. 135.
MICŬLA, æ. f. dimin. Arnob. lib. 2. p. 77. Exiguæ miculæ. Idem lib. 7. p. 230.
MICĀTUS, a, um. In micas redactus. Plin. Valer. 1. 63.
MICĬDUS, a, um. Adj. Tenuis, exilis. Innocent. in Agrar. Goes. p. 231. Micidiores, hoc est minores, invenies. Scil. Terminos. [An Macidiores?
MĪCO, mĭcui, [στίλβω] āre. est Subinde & per intervalla, ut micæ faciunt, resplendere. Virg. 1. Æn. 94.
— crebris micat ignibus æther.
Micare digitis. Lusus genus quoddam, quod adhuc apud Italos durat, ut repente porrectis digitis certantium, uterque numerum divinet. Per translationem dictum, quod talis quædam variatio, dum digitis fortimur, apparet. Hujus Cicero mentionem facit lib. 2. de Divin. 85. Quid enim fors est? idem propemodum, quod micare, quod talos jacere, quod tesseras. M. Varro (apud Non. 4. 303.) Micandum erit cum Græco, utrum ego illius numerum, an ille meum sequatur. Ex Erasmo. V. Casaub. ad Suet. August. cap. 13. Turneb. Adverf. 20. 13. Hinc
Qui certissima esset fide, eum antiqui dignum dicebant, quicum in tenebris micaretur. Cic. 3. Off. 77. Hoc non turpe est dubitare philosophos, quod ne rustici quidem dubitent? a quibus natum est id quod jam tritum est vetustate proverbium: quum enim fidem alicujus bonitatemque laudant, dignum esse dicunt, quicum in tenebris mices. Idem 2. de Finib. 52. Cur justitia laudatur? aut unde est hoc contritum vetustate proverbium, quicum in tenebris? Porro, quicum mices in tenebris, ei liberum est, si velit, fallere. Proinde dignus quicum in tenebris mices dicitur, qui sit usque adeo certa fide, ut nec si tuto possit, velit quempiam mendacio fallere. Ex Erasmo.
Micare etiam dicitur de Motu quovis celeri flammas imitante; ut, Corde micante. Ovid. 3. de Arte Am. 722. &, Metu micuere sinus. Idem 1. Epist. 45. V. Heins. ad locum priorem, & Broekhus. ad Tibull. 1. 11. 12.
Animus micat hostis ardore. Liv.
Ardor flammæ micat. Lucret. lib. 5. 1098.
Ardor micat ex oculis. Lucret. lib. 3. 290.
Cor timore micat. Ovid. 3. Fast. 36.
Enses triste micant. Stat. 4. Theb. 154.
Equus auribus. Virg. 3. Georg. 84.
Gemma micat. Virg. 10. Æn. 134.
Gladii. Liv. 6. 12. Adde 2. 30. extr.
Ignis oculis. Virg. 12. Æn. 134.
Linguis ore trisulcis. Virg. 3. Georg. 439. de angui.
Nubila micuerunt celeri flamma. Ovid. 1. Trist. 2. 45.
Oculi micant igne. Ovid. 3. Met. 33.
Sinus metu. Ovid. 1. Epist. 45.
Sidera. Ovid. 7. Met. 217.
Sidus Julium. Hor. 1. Carm. 12. 46.
Venæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 24. Jam vero venæ & arteriæ micare non desinunt quasi quodam igneo motu.
MICANS, antis. Partic. ut, Aurum micans. Ovid. 2. Met. 2.
Æra micantia. Virg. 2. Æn. 734.
Cor micans. Ovid. 6. Fast. 338.
Crura. Ovid. 9. Met. 37.
Labellum. Catull. 59. 220. al. Semihians.
Membra. Claud. de Nupt. Honor. 283.
Sidera. Catull. 62. 206.
MICATIO, ōnis. f. Actus ille fortitionis, de quo in MICO.
MICĀTUS, ûs. m. Mart. Capella 4. p. 95. & Saxo Grammat. 1. 18.
MICCA, [Μίκκα] Filia fuit Aristodemi Elienfium tyranni, quæ moribunda Megisthenem rogavit, ne se post mortem turpiter nudatam jacere pateretur. Meminit Plutarch. lib. de Claris mulier. cap. 15.
MICCŌTRŌGUS, quasi Paucirodus a μικκὸς, pro μικρὸς & τρώγειν. Epithet. Parasiti, apud Plaut. Stich. 1. 3. 89. Pareus vero habet Micotrogus.
MICEO, ēre. de hirco, Auct. Philomelæ 58. si fides Schotto, quem vide Hum. Observat. 2. 52.
MICHĀLE, V. MYCALE.
MICIDUS, V. MICA.
MICIO, V. MITIS.
MICIPSA, æ. m. [Μικίψας] Numidarum rex, Massinissæ regis filius, qui Jugurtham Manastabalis fratris filium, una cum Adherbale & Hyempsale filiis, regni participem reliquit. De quo Sallust. de Bello Jugurth. cap. 5. seqq. & Flor. 3. 1. 3.
MICO, V. MICA.
MICON, ōnis. m. Nom. propr. Micones duos Plin. memorat, Atheniensem & Syracusanum. [Puto Miccon, Μίκκων scribendum.
MĬCRŌCOSMUS, [μικρόκοσμος] Latine Parvus mundus, Homo dicitur. Isidor. 3. 22.
MĬCRŌLŌGIA, [μικρολογία] a Græcis appellatur Anxia cura circa minutula, & sedulitas quovis modo rem augendi. Is quoque, qui rem vilem magni facit, & tenuissimum lucellum undecunque aucupatur, Micrologus appellatur.
MICROPSȲCHOS, [μικρόψυχος] Pusillanimus dicitur, & timidus. Plin. lib. 22. cap. 24. Invenio apud auctores hunc potum bibendum alsiosis; item animi humilis ac præparci, quos illi dixere micropsychos.
MICROSPHÆRUM, i. n. [μικρόσφαιρον] Genus nardi. Plin. 12. 12.
MICROSPHYCTI, [μικρόσφυκτοι] Græcis medicis dicuntur, quibus pusilli sunt venarum pulsus, longitudine, altitudine ac latitudine minima, uti ab Galeno proditum est, surrecta arteria. V. & Cæl. Rhod. lib. 3. cap. 15. [Parvi pulsus mentio crebra apud Cæl. Aurelianum.
MICTYRIS, Paupercula pulmentaria. Lucil. lib. 20. Pulmentaria ut intubus, aut aliqua id genus herba, & jus mænarum, bene habet se, mictyris hæc est Mers. Nonius, 2. 532. Junius medicus Mictylis emendat. Mercer. Mictiris exhibet.
MICTURIO, īre. V. MEIO.
MICULA, V. MICA.

M I D

MĪDAS, [Μίδας] Gordiæ bubulci filius, & rex Phrygum, qui cunctorum pæne regum opes pecuniæ abundantia antecessit. De quo Herodot. & Justin. lib. 11. multa scripserunt.
Auriculas asini Midas habet, proverbium quod refertur a Diogeniano, natum a fabula notissima Midæ regis Phrygiæ: cui Phœbus, quod stolide Pana canentem sibi prætulisset, asininas affixit auriculas. Quas quum diu mitra occuluisset, tandem a tonsore animadversum est, ac prolatum in vulgus, ut refert Ovid. 11. Met. 174. Porro adagium recte dicetur in stolidos, & crassis auribus, pinguique judicio homines. Alii narrant, quum aliquando præteriret asinos hujus dei, atque eos affecisset injuria, iratum Bacchum Midæ auriculas asininas addidisse. Sunt qui dicant huic aures natura prælongas fuisse, & asininarum instar prominentes, atque hinc fabulæ jocum ortum esse. Quanquam pluribus placet, hac allegoria significatum, Midam, utpote tyrannum, Corycios ac subauscultatores dimittere solitum, per quos quæcunque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognosceret, nimirum illis utens aurium vice. Proinde quum vulgus admiraretur, ab illo resciri etiam ea, quæ clam ac procul fierent, occasionem fabulæ dederunt, ut Midas diceretur auriculas asini habere. Vel quod nullum aliud animal acrius audiat quam asinus, excepto mure: vel quod aures habeat omnium longissimas. Perf. 1. Sat. 121.
Auriculas asini, quis non habet? Ferunt nonnulli primum a poeta scriptum fuisse:
Auriculas asini Mida rex habet. Deinde metu Cæsaris scripturam mutasse, Quis non habet. Erasmus.
Mida etiam dicitur, Claud. 2. Cons Stilich. 230.
Ditabat rutilo quicquid Mida tangeret auro.
MIDAS, [μίδας] Vermiculus in fabis nascens, ut ait Theophrast. lib. 4. de plantarum causis.
MIDĪA, sive MIDĒA, [Μίδεια Stephan.] Oppidum fuit in agro Argivo, ita dictum a Midia Aloei filia, quum antea Persepolis appellaretur. Meminit oppidi hujus Homer. lib. 2. Iliad.

M I E

MIEZA, [Μίεζα] Oppidum Macedoniæ, quod olim Strymonium vocabant, a Mieza Beretis Macedonis filia cognominatum. Plin. lib. 31. cap. 2. Nam Miezæ in Macedonia, etiam pendentes in ipsis cameris: at in Corintho quum decidere, &c.

M I G

MIGDILYBS, h. e. Mixtus Libys. Plaut. Pœn. 5. 2. 73.
Qui huc advenisti nos captatum migdilybs. Significat Hominem mixti

mixti generis & bilinguem, i. e. δίγλωττον & μιγάδα, quales erant Carthaginienses. Virg. 1. Æn. 665.
Quippe domum timet ambiguam, Tyriosque bilingues. Nam Carthaginienses & lingua Tyriorum & Afrorum utebantur. Duplici autem lingua qui utuntur, infideles & veteratores improbique habentur. Itaque Hanonem ut bilinguem dicit esse bisulca lingua, quasi proserpentem bestiam. Omnes codices habent Magdalia: verum sic restituit Turnebus, idque optima ratione. V. Plaut. Pœn. 5. 2. 73.

MĪGRO, [ἀποικεῖν, ἀποικίζω] āre. est Domicilium mutare, & alio se ad habitandum conferre, relicta priore habitatione: ut ait Valla lib. 5.
Migrare domo. Cic. 4. Verr. 89.
Ex urbe. Ter. Hec. 4. 2. 13.
Hinc. Plaut. Epid. 3. 2. 7.
De vel ex vita, Mori. Cic. in Somn. Scip. 1. Antequam ex hac vita migro, conspicio in meo regno, & his tectis P. Cornelium Scipionem. Idem 1. de Fin. 62. Non dubitat (si ita melius sit) migrare de vita.
In cælum. Plaut. Amph. 5. 2. 13.
In locum. Lucret. lib. 2. 774.
E fano foras. Plaut. Curc. 2. 1. 1.
Migratum est Romam. Liv. 1.
Anima migrat in varias figuras. Ovid. 15. Met. 172.
Dicta migrare ut possint, quo volo. i.e. Pervenire. Plaut. Pseud. 1. 5. 55.
Migrat officium a me. Plaut. Trinum. 3. 2. 13.
Omnia migrant, Mutantur, Transeunt. Lucret. lib. 5. 828.
Voluptas migravit ab aure ad oculos. Hor. 2 Epist. 1. 187.
Migrant in mucronem cornua, Desinunt. Plin. lib. 11. cap. 37.
Fluvius migrat adverso meatu. Claud. 4. Conf. Hon. 482.
Active pro Mutare. Cic. 3. de Legib. 11. Quod quis earum rerum migrasset, noxiæ pœna par esto. i. e. Si quis quid eorum violarit, transilierit, contraque fecerit. Simile est illud 1. de Divin. 8. Credo, ne communia jura migrare videatur. Alii legunt, Communi jure. Et rursus 1. Off. 31. Ut reddere depositum, promissum facere, quæque pertinent ad veritatem & ad fidem, ea migrare interdum & non servare sit justum. Rursus 3. de Fin. 67. Quoniamque ea natura esset hominis, ut cum genere humano quasi civile jus intercederet; qui id conservaret, eum justum; qui migraret, injustum fore. Gell. 2. 29. Cassita nidum migravit. Hinc
Passive. Sil. 7. 431.
— migrantur Rhœteia regna. Et Liv. 10. 34. Relicta quæ migratu difficilia essent.

MIGRANS, antis. Partic. Virg. 4. Æn. 401.
Migrantes cernas, totaque ex urbe ruentes.

MIGRĀTIO, ōnis. f. [ἀποίκησις] Cic. 1. Tusc. 27. Mortem non interitum esse omnia tollentem atque delentem, sed quandam quasi migrationem, commutationemque vitæ. Liv. 5. 53. Nunc hæc migratio nobis misera ac turpis, Gallis gloriosa est.
Migrationem pro Metaphora eleganter dixit Cic. 16. Fam. 17. Cui verbo (Fideliter scilicet) domicilium est proprium in officio, migrationes in alienum multæ.

M I H

MĬHI, [ἐμοί, per aphæres. μοί] Dativus est primæ personæ ab Ego pronomine.
Mihi, Ad meam utilitatem, aut damnum. Ter. Heaut. 3. 1. 102.
Hic mihi quanto nunc plus sapit, quam egomet mihi? Idem Adelph. 1. 2. 36.
Is meus est factus, si quid peccat, Demea,
Mihi peccat, ego illi maximam partem feram.
Mihi, Quantum ad judicium meum pertinet, interprete Donato. Ter. Adelph. 5. 6. 5.
Nam is mihi est profecto servus spectatus satis,
Cui dominus curæ est.
Mihi, A me. Ter. Eun. 3. 5. 2.
Jamne erumpere hoc licet mihi gaudium? Donatus. [Sed rectius Jam ne licet mihi? construas.
Mihi, Circa me. Ter. Andr. 1. 1. 85. Quid si ipse amasset? quid hic mihi faciet, patri? Donatus. [Malim Erga me. Et forsan sic reliquit magister.
Mihi & Tibi, aliquando ita ponuntur in oratione, ut neque ad me, neque ad te, neque ad aliquem referantur, sed tantum festivitatis gratia. Cic. in Pison. 2. Is mihi etiam gloriabitur se omnes magistratus sine repulsa assecutum. Idem, Ecce tibi Pompeius. Et 1. Philip. 25. Quas tu mihi intercessiones, inquit, quas religiones nominas? Idem 4. Verr. 82. Tu mihi ita defendas. Sic aliis locis multis. Ter. Phorm. 5. 8. 21.
Qui mihi, ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes. Adde Cic. 1. de Orat. 174. & 3. Verr. 82 & 2. de Orat. 85. & 2. Catil. 4. Ita Liv. in procem. Ad illa mihi quisque attendat animum. Ita & Tibi pariter. V. Drakenb. ad Sil. 1. 46.
Mihi crede, affirmantis particula, idem quod Certe significans. Cic. in Pison. 60. Inania sunt ista, mihi crede, delectamenta pæne puerorum. Ibid. 56. Fertur ille vir (mihi crede) gloria; flagrat, ardet cupiditate justi & magni triumphi. [Observa etiam Crede mihi rarius in soluta oratione usurpasse veteres, quia principium est Hexametri vel Pentametri versus; ne Hemistichium effunderent. Unde fere apud solos poëtas occurrit.
Mi pro Mihi, V. supra s. l.

MIHIMETIPSI, [ἐμαυτῷ] Cic. pro Quint. 8. Brevitas postulatur quæ mihimetipsi amicissima est.

MIHIPTE, pro Mihiipsi posuit Cato, Festo teste. V. MEUS.

M I L

MILĀGO, ĭnis. f. Piscis qui evolat super aquam. Isidor. 12. 6. An Milvago?

MĪLĀNION, [Μειλανίων] Adolescens fuit, qui Atalantam puellam Arcadiæ venatricem amavit. Sunt qui eundem & Meleagrum dictum fuisse putent. Propert. lib. 1. 1. 9.
Milanion nullos fugiendo, Tulle, labores,
Sævitiam duræ contudit Iasidos. Ovid. 3. de Arte Am. 775.
Milanion humeris Atalantes crura ferebat, &c. Quædam exemplaria legunt Melanion, inter quæ & Aldinum, Alia mendose Minalion.

MĪLAX, [μίλαξ] a Galeno appellatur frutex hederæ similis, quem Smilacem vocat Dioscorides. V. infra in dictione SMILAX.

MILEON, i. n. Herbæ nomen apud Apul. de Herb. cap. 8.

MĪLĒS, ĭtis. c. [στρατιώτης] Qui militiam exercet. Miles autem appellatur, a militia, [an Molestia?] id est duritia, quam pro nobis sustinent: Aut a multitudine: Aut a malo quod arcere milites solent, aut a numero mille hominum. Auctor Ulpian. l. 1. Militibus. §. 1. D. de militari testam. Festus, Militem Ælius a mollitia per antiphrasin dictum putat: eo quod nihil molle, sed potius asperum quid gerat. ubi Dacer. V. Cic. pro Lege Manil. 28. Qui extrema pueritia miles fuit summi imperatoris. Idem pro Corn. Balb. 47. C. Marius P. Africani discipulus ac miles. Et pro Cluent. 128. Miles, qui locum non tenuit, qui hostium impetum, vimque pertimuit.
Miles, a Mille. Is qui in Orationem pro Milone scripsit, a Plantino excusus, idem qui & in Horatium. Unde contendit scribendum per unicum l. H. St. Quem hic Scholiasten Milonianæ intelligi velit, inquirent quibus Plantiniani codicis copia est. Nam quem Viri docti Asconio subjecerunt, is a principio hujus orationis deficit.
Opponitur Pagano. Plin. 10. Epist. 17. Et milites & pagani, a quibus justitia ejus & humanitas penitus inspecta est, certatim ei qua privatim qua publice testimonium perhibuerunt.
Militem Cæsar emphatice pro Pedite dixit, 2. Bell. Civil. 40. & 42. & 3. 76. & alibi.
In militem, ut in capita, in naves & similia. V. IN præpositionem.
Incursio militum in agros hostium. V. INCURRO.
Incursus militum. V. INCURRO.
Instructio militum. V. INSTRUO.
Levis armaturæ milites. In LEVIS.
Acrior. Hor. 3. Carm. 5. 26.
Ærarii. In ÆS, æris.
Argentati. In ARGENTUM.
Armatus. Virg. 2. Æn. 20.
Aurati. In AURUM.
Causarii. In CAUSA.
Dirus. Senec. Herc. OEth. 17.
Ferox. Hor. 1. Carm. 6. 4.
Impius. Virg. 1. Ecl. 71.
Incruentus. V. INCRUENTUS.
Infandus. Lucan. lib. 7. 762.
Infestus. Seneca. Herc. fur. 8.
Innumerus. Ovid. 16. Epist. 366.
Inordinati & incompositi. V. INORDINATUS.
Invalidi. V. INVALIDUS.
Justus. In JUSTUS.
Legionarii. In LEGIO.
Manipularis. Ovid. 3. Fast. 119.
Pertica suspensos portabat longa maniplos,
Unde manipularis nomina miles habet. V. MANIPULUS.
Mercenarii. Liv. 24.
Pharetratus. Sil. lib. 7. 636.
Præstantior. Ovid. 11. Met. 525.
Rapido milite perfractæ portæ. Sil. lib. 13. 255.
Statarius. V. Statarius, in STO.
Subitus. Tacit. 4. Hist. 76. 2. i. e. Subito collectus.
Vagus. Sil. lib. 4. 828.
Avocare milites a signis, a bello. In AVOCO.
Cogere. In COGO.
Colligere. In COLLIGO.
Decurrunt milites. Senec. Miles in media pace decurrit sine ullo hoste, vallum jacit, & supervacuo labore lassatur, ut sufficere necessario possit. V. DECURRO.
Deducere ex aliquo loco. In DEDUCO.
Militum delectum habere, Recensere milites. H. St. V. DELECTUS.
Dirutus ære. In ÆS, æris.
Excitatur classico miles truci. Hor. Epod. 2. 5.
Fieri militem. Cic. 7. Philip. 24. Qui vicinos suos non cohortatus est solum ut milites fierent, sed etiam facultatibus suis sublevavit.
Incitare milites in aliquem. V. INCITO.
Legere milites. In LEGO, ĕre.
Obsedit milite campos. Virg. 3. Æn. 400.
Ordinare. In ORDINO.
Milites, pro Apparitoribus judicum & magistratuum. Ulpianus in l. in eadem. D. Ex quibus causis majores. In eadem causa sunt, & qui a militibus statoribusque, vel a municipalibus ministeriis adservantur; si probentur rei suæ superesse non potuisse. Hinc Manus militaris. Idem in l. Qui restituere. D. de Rei vendicatione, Qui restituere jussus, judici non paret, contendens non posse restituere; si quidem habet rem, manu militari officio judicis ab eo possessio transfertur.
Miles in feminino genere. Ovid. 11. Epist. 48.
Et rudis ad partus, & nova miles eram.

MĪLĬTIA, æ. f. [στρατεία] quandoque Bellum, & quandoque Rem militarem significat, Cic. 3. Off. 97. Sed insimulant eum tragœdiæ, simulatione insaniæ militiam subterfugere voluisse. De Ulysse.
Acer militiæ. Tacit. 2. Hist. 5.
Decora. Liv. 2. 23.
Facta splendida. Ovid. 13. Epist. 118.
Gnarus. Tacit. 12. Ann. 45.
Impiger. Tacit. 3. Ann. 48.
Labor. Ovid. 1. Fast. 302.
Maturus. Liv. 42.
Piger, & malus. Hor. 2. Epist. 1. 124.
Rudimenta. Stat. 5. Silv. 2. 8.
Gravis militia. Hor. 1. Carm. 18. 5.
Imaginaria. Suet. in Claud. Cæs. cap. 25. Equestres militias ita ordinavit, ut post cohortem, alam; post alam, tribunatum legionis daret; stipendiaque instituit, & imaginariæ militiæ genus, quod vocatur super numerum; quo absentes, & titulo tenus fungerentur. Budæus.
Impigra militia. V. IMPIGER.
Intenta. Tacit. 12. Ann. 39.
Longa militia fessum latus. Hor. 2. Carm. 7. 18.

Pia. Ovid. 7. Met. 482.
Colere militiam. Ovid. 2. Faſt. 508.
Detrectare. Ovid. 13. Met. 37.
Dare nomen militiæ, eſt Ad delectum ſe exhibere. Cic. 7. Philip. 12. Milites cum gladiis ſequuntur, Conſuli præſidio ſunt, ſpecie Conſuli, re & veritate nobis; omnes ſine ulla recuſatione, ſummo etiam cum ſtudio nomina dant.
Exercere munera togatæ militiæ. Lucan. ad Piſon. 27.
Ferre ſævam militiam. Hor. 1. Epiſt. 18. 55.
Proficiſci in militiæ diſciplinam. Cic. pro Lege Manil. 8. Ad patris exercitum, atque in militiæ diſciplinam profectus eſt.
Sequi præmia militiæ pulverulenta. Ovid. 1. Amor. 15. 4.
Solvebatur militia. Tacit. 1. Ann. 44.
Suſtinere militiam belli. V. Militia belli, in BELLUM.
Tolerare militiam, & grave Martis opus. Virg. 8. Æn. 516.
Tueri ſigna militiæ. Ovid. 1. Amor. 11. 12.
Vacare militia. Quintil. lib. 9. cap. 2. Alio bello petierat, ut militia vacaret.
Militiæ, genitivus adverbii vice poſitus, ut Domi. Cic. 3. de Orat. 134. Iidemque & in Senatu, & apud populum, & in cauſis amicorum, & domi, & militiæ conſilium ſuum fidemque præſtabant. Idem 5. Tuſc. 55. Quorum virtus fuerat domi militiæque cognita.
Militia, Exercitium. Plaut. Perſ. 2. 2. 50.
— at confidentia
Illa militia militatur magis, quam pondere.
Militia, itidem ut Miles, de Miniſterio, de Apparitoribus & Accenſis magiſtratuum. V. Plin. 10. 33. Gothofr. ad Cod. Th. l. 12. t. 1. de Decurionibus l. 63. p. 413.
Militia urbana, eſt Eorum qui in foro verſantur. Cic. pro Muren. 28. Servius hic nobiſcum hanc urbanam militiam reſpondendi, ſcribendi, cavendi, plenam ſollicitudinis ac ſtomachi ſequutus eſt; jus civile didicit, multum vigilavit, laboravit, præſto multis fuit.
Veneris militiam pati. Propert. lib. 4. 1. 137.
MILITIŎLA, æ. f. dimin. Auctor vitæ Juvenalis. Semeſtribus militiolis tumentem.
MILĪTO, [ϛρατεύω] āre. Militiam exercere, Stipendia in bello merere. Cic. 1. Off. 36. Qui in eadem legione militabat.
Militare ſub. Plin. in præf. Militare didiciſſet ſub Annibale. Et pariter Liv. 23. 42. Noſtra juventus omnis ſub ſignis militat tuis.
Et militavi non ſine gloria. Hor. 3. Carm. 26. 2.
Militare mercede. V. MILITANS Partic.
Militat in ſilvis catulus. Hor. 1. Epiſt. 2. 67.
MILITATUR, [ϛρατεύεται] Paſſ. legitur apud Plautum in Perſ. 2. 2. 50. V. ſupra, Militia, Exercitium.
Bellum militatur. Hor. Epod. 1. 23.
MILĪTANS, antis. Partic. Vell. 2. 120. 7. Legatus ſub Varo militans. Curt. 6. 5. 7. Græci mercede apud Perſas militantes.
MILITANEUS. Vide in CONSECRANEUS. H. St.
MILITĀRIS, e. Adj. [ϛρατιωτικὸς, ϛρατιωτικὸς] Quod ad milites aut militiam pertinet; ut, Militaris homo. Plaut. Epid. 1. 1. 14.
Ætas. Tacit. 2. Ann. 60. i. e. Robuſta, ac apta ad militiam.
Daunia. Hor. 1. Carm. 22. 3.
Induſtria. Plin. lib. 18. cap. 6.
Labor. Cic. pro Muren. 11.
Manus. Senec. Agamemn. 6.
Opera. Liv. 54.
Ornatus. Cic. 1. Off. 61.
Rem militarem diſcere. Cic. 1. de Orat. 131.
Sepimentum. Varro de R. R. lib. 1. cap. 14.
Signa. Cic. 2. in Catil. 13. Quum arma, quum ſecures, quum faſces qu. um tubas, quum ſigna militaria, quum aquilam illam. V. Liv. 22. 21.
Timor. Plaut. Pſeud. 4. 1. 19.
Via. Varro de R. R. lib. 1. cap. 5.
Militaris equitet. Hor. 1. Carm. 8. 5.
Cur neque militaris
Inter æquales equitat. i. e. Militarem in morem, vel ut hominem militarem decet, vel quum ſit militaris, vel qui militaris eſſet, ſi equitaret. Eſt autem uſitatum Horatio, cum verbo nomen aliquod epithetum conjungere, quod verbi ſignificationem augeat, aut certe adjuvet, ut Carm. 28. lib. 1. & Sat. 6. lib. 2. & aliis locis infinitis. Lambinus.
Compar. Tertull. Apoll. cap. 11. extr.
MILITARIS Herba. V. Plin. 24. 18. & Apul. de Herb. cap. 3.
MILITARIUS, a, um. Adj. [ϛρατιωτικὸς] Plaut. Pſeud. 4. 4. 11. Quin hinc metimur gradibus militariis? Pro Militaribus, antique; uti quoque legere velit Douza.
MILITARĪTER, Adv. [ϛρατιωτικῶς] More militum, vel More militari. Liv. 4. 41. Ceterum militariter gravis, non ſuis vana laudibus, non crimine alieno læta.
Lautus militariter. Tacit. 2. Hiſt. 80. Militariter lautus, læta omnia, & affluentia excepit. Significat Veſpaſianum non fuiſſe exquiſite, ſeu urbana elegantia exultum.
Tecta militariter ædificare. Liv. 27. 3.
MILITARIE, aliud Adv. Idem. Treb. Poll. 30. Tyran. cap. 22. Militarie ob hoc cæſus.
MILETIA, Una fuit ex filiabus Scedaſi, de quibus V. in EUEXIPPE.
MĪLĒTŎPŎLIS, [Μιλητόπολις] Urbs in minore Aſia, inter Cyzicum & Bithyniam, ad Rhindacum amnem, cujus meminit Strab. lib. 12.
MĪLĒTUS, [Μίλητος] Filius fuit Apollonis, & Argeæ Cleochi filiæ, vel (ut Ovidius habet) Deiones, qui quum Minoa Cretenſium regem jam ſenem regno privare vellet, a Jove territus, in Samum, deinde in Cariam Aſiæ regionem fugit, ibique oppidum condidit, quod de ſuo nomine Miletum appellavit, ejuſque incolas Mileſios. Ovid. 9. Met. 446. Alii tamen aliam afferunt nominis rationem. Inde
MILETIS, idis. patronym. f. i. e. Byblis, Mileti filia. Ovid. 9. Met. 634.
MĪLĒTUS, [Μίλητος] Urbs fuit in finibus Ioniæ & Cariæ (auctore Herodoto) a Neleo ædificata. Hanc generoſa vellera nobilitarunt. Unde proverbium manſit, Mileſia ſtragula. Martial. lib. 8. 28.
Nec Miletus erat vellere digna tuo. Hæc autem Anactoria nominata, ſuper octoginta urbium per cuncta maria genitrix, ubi oraculum fuit antiquitus Branchidarum appellatum, poſtea Apollinis Didymei. V. Pomponium Melam lib. 1. 17. pr. Meminit etiam Cic. 3. Verr. 87. Nunc vulgo *Melaſa* vocatur, ut teſtatur Olivarius in Melam.
Alia fuit ejuſdem nominis urbs in Creta, teſte Homero lib. 2. Iliados.
MĪLĒSIUS, a, um. Adj. [Μιλήσιος] Mileſii, Populi dicti ſunt, qui quum prius potentes eſſent, & opulenti, deliciis dediti, & opes & potentiam amiſerunt. Unde proverbium, πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. Olim fuere ſtrenui Mileſii. Vide Athen. 12. 7. p. 523. Adde Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 1003.
Mulier Mileſia. Cic. pro Cluent. 32. Memoria teneo Mileſiam quandam mulierem, &c.
Mileſia vellera, Lanæ pretioſiſſimæ dicuntur. Virg. 3. Georg. 306.
MILESIÆ, ārum. f. Fabulæ, ſeu Fabellæ ludicræ & laſcivæ. Cujuſmodi ſunt, quas nunc vocant, Romanenſes. V. Apul. in princ. ſui, uti ipſe nominat, ſermonis Mileſii. Politian. Miſcel. cap. 16. & Wower. in Vita Apul. p. 26.
MILESIACUS, a, um. Adj. & MILESIACA, ōrum. n. Idem. [λόγοι Μιλησιακοὶ] quales compoſuit Ariſtides, de quo V. Ovid. 2. Triſt. 413. Faber in Epiſt. Burman. ad Ovid.
MILESIUM, i. n. Halcyonum genus. Plin. 32. 8.
MILITARIS, MILITIA, MILITO. V. MILES.
MĬLIUM, i. n. [κέγχρος] Genus frugis. Plin. lib. 18. cap. 7. Milium intra hos decem annos ex India in Italiam invectum eſt, nigrum colore, amplum grano, arundineum culmo. Adoleſcit ad pedes altitudine ſeptem prægrandibus culmis, Lobas vocant, omnium frugum fertiliſſimum. Virg. 1. Georg. 215. — tunc te quoque medica putres
Accipiunt ſulci; & milio venit annua cura.
Fiſcella milii. Ovid. 4. Faſt. 743.
Liba de milio. Ovid. 4. Faſt. 743.
Milium (inquit Feſtus) quidam putant cepiſſe nomen a maxima numerorum ſumma, quæ eſt mile.
MILIĀRIUS, a, um. Adj. [κεγχριαῖος] Quod ad milium pertinet, vel quod eſt milii. Miliaria avis, Quæ milio veſcitur & pingueſcit. Varro de R. R. lib. 3. cap. 5.
MILIARIA, æ. f. herba dicitur, Quæ milium necat. Plin. lib. 22. cap. 25.
MILIARIUM, i. n. Ulpianus in l. Quum aurum. §. Si cui. D. de aur. & arg. legat. Certe ſi cacabos argenteos habebat, vel miliarium argenteum, vel ſartaginem, vel aliud vas ad coquendum; dubitari poterit, an argento eſcario contineatur, & hæc magis coquinarii inſtrumenti ſunt. Vas eſt longum & anguſtum ad ſimilitudinem milii. Palladius April. extr. Vas, inquit, æneum miliario ſimile, id eſt altum & anguſtum. Eo ad balnea utebantur. Subdebatur etiam trapeto miliarium, tanquam fulcimentum, & in eo columella ferrea recta ſtabat, qua mola tenebatur; quod miliarium ita temperari accommodarique oportebat, ut quod ad latitudinem attinet, inter orbem & miliarium non amplius digitum intereſſet; quod ſi plus intereſſet, miliarium conſtringebatur, & in arctum adducebatur ejus laxitas. Cato de R. R. cap. 22. pr. Inter orbem & miliarium, unum digitum intereſſe oportet. V. Turneb. Adverſ. 10. 7. Vet. Gloſſ. Miliarium, θερμηρὸν χαλκεῖον.
Alias ſignificationes vide infra in MILLE.
MILLE, [χίλια, χίλιοι] Subſtantivum n. [Niſi Adj. pl. V. infra.] declinatur hoc Mille; plural. Millia, vel Milia, um. & Genitivo jungitur. Cic. 6. Philip. 15. Quis unquam in illo Jano inventus eſt, qui L. Antonio mille nummûm ferret expenſum?
Milli paſſum, antiquo more, pro Mille paſſuum. Lucil. apud Gell. 1. 16.
Hunc milli paſſum qui vicerit atque duobus. Plaut Men. 1. 2. 64.
Milli paſſum commoratus cantharum. h. e. Quantum ſatis eſt peragrando mille paſſuum ſpatio. Turneb. De hac locutione V. omnino Gronov. de Pec. vet. lib. 1. cap. 9. & 10.
Octo millia nummorum. Hor. 2. Epiſt. 2. 5.
Centum millia frumenti. Hor. 1. Serm. 1. 45. ſubauditur Modiûm.
Curarum millia. Propert. lib. 1. 5. 30.
Multis cum millibus ibat. Virg. 5. Æn. 75.
Millia remediorum ex eo animali demonſtrantur. Plin. lib. 28. cap. 10.
Milli, in ablativo lectum eſt apud antiquos, teſte Gellio lib. 1. cap. 16. V. Milli paſſum paulo ante. Lucil. lib. 9.
Tum milli nmmûm potes uno quærere centum. Hoc eſt quod Græci vocant χιλιάδα.
Mille etiam adjectivum eſt, & tunc tantum declinatur pluraliter, Mille, horum mille, &c. Columel. lib. 3. cap. 3. Percipere debet in annos ſingulos mille ſeptingentos quadraginta ſeſtertios [Mille ſemper Adjectivum pl. eſt, & propter ellipſin ſubſtantivi, pro ſubſtantivo habetur, uti contendit Gronov. l. c. Milia in pl. ſcribendum eſſe unico l. quidam putant. V. in MILES. Feſt. in Milium & Cellarii Orthogr. Suidas etiam μίλιον. q. V.
Tercentum mille cadi. Hor. 2. Serm. 3. 116.
Mille uſus. Plin. lib. 12. cap. 1.
Mille, pro Numero infinito. Virg. 4. Æn. 701.
Mille trahens varios adverſo ſole colores. De Iride. Idem 2. Ecl. 21.
Mille meæ Siculis errant in montibus agnæ. Plura ſupra exempla ſunt.
Millia, pro Mille paſſuum, abſolute. Cic. pro Cæcin. 28. Is non auſus eſt dicere quot millia fundus ſuus abeſſet ab urbe, nam cum dixiſſet minus abeſſe LIII, populus cum riſu acclamavit ipſa eſſe. Et 3. Att. 3. Rogatio confecta eſt ut mihi ultra quadraginta millia liceat eſſe.
MILLIES, Adv. [χιλιάκις] Pro numero magno indefinito. Ter. Andr. 5. 4. 44. Ex ipſa millies audivi. Cic. pro C. Rabirio perduel. reo, 15. Sed moreretur prius acerbiſſima morte millies Gracchus, quam in ejus concione carnifex conſiſteret.
Millies revocatum eſt. Cic. pro Sext. 123. Et 1. Off. 113. Millies oppetere mortem, quam illa pati maluiſſet.
Quinquies millies. Plin. lib. 2. cap. 23.
MILLĒSĬMUS, a, um. Adj [χιλιοϛὸς] Cic. de Fato, 13. Quanquam id milleſimo ante anno Apollinis oraculo edictum eſſet. Et 2. Att 4.
MILLIĀRIUS, vel MILIARIUS, a, um Ad [χιλιαῖος] Quod Mille numero comprehendit. unde Apri milliarii, dicebantur Mille librarum, qui apponebantur in cœnis Romanorum. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 2. Plin. lib. 17. cap. 12. Milliarias vocari multas narrant a pondere olei, quod ferant annuo proventu. De oleis.
Milliarius aper. Senec. 19. Epiſt. 2.
Milliariæ decuriæ. Varr. de L. L. lib. 8. 49.
Milliarius grex, h. e. Mille capitum. Varr. de R. R. lib. 2. cap. 108.
In

In gregibus ovium, ſed magnis, quos milliarios faciunt quidam, facilius de ſumma hominum detrahere poſſunt, quam de minoribus, ut ſunt Attici.

Porticus milliariæ. Suet. in Neron. cap. 31. h. e. (ut opinor) Mille paſſuum.

MILLIĀRE, is. & MILLIĀRIUM, i. n. [μίλιον] Mille paſſuum ſpatium. Cic. 6. Att 1. Accepi tuas litteras ad quintum milliare Laodiceæ, quas legi libentiſſime. Sed alii locum aliter legunt. Paulus in l. Plane. D. de excuſationibus tutorum, Plane ultra centeſimum milliarium ab Urbe, filiorum Collegarum ſuorum tutelam ſuſcipere non coguntur. V. Iſid. 15. 16.

Milliarium, Columna quædam, quæ in capite Romani fori prope ædem Saturni fuerat, in quam omnes Italiæ viæ terminabantur; quod etiam Milliarium aureum dictum eſt. Plin. lib. 3. cap. 5. Roma dividitur in regiones 14. compita earum 265. paſſ. ejuſdem ſpatii menſura currente a milliario in capite Romani fori ſtatuto ad ſingulas portas, quæ ſunt hodie numero 37. Tacit. 1. Hiſt. 27. Otho, innixus liberto, per Tiberianam domum in Velabrum, inde ad milliarium aureum ſub ædem Saturni, pergit. Tranquill. quoque in Othone cap. 6. Præmonitis conſciis, ut ſe in foro, ſub æde Saturni, ad milliarium aureum, opperirentur. Plutarch. in vita Galbæ, In forum ibat ad eam partem, in qua ſteterat aurea columella, ad quam omnes Italiæ viæ terminantur.

MILLIARII, dicti ſunt quidam Hæretici Auguſtino, quos Græci χιλιάςας vocant, propter illud ex ſacra pagina, Una dies, ut mille anni, & mille anni ut una dies. Meminit Rhodig. lib. 1. cap. 14.

MILLIASTÆ, iidem Iſidor. 8. 5.

MILLĔFŎLIA, æ. f. [ἑκατόμφυλλον] Herbæ genus. Plin. lib. 25. cap. 5. Aliqui & hanc panacen heracleon, alii ſideritim, & apud nos millefoliam vocant, cubitali ſcapo, ramoſam, minutioribus quam fœniculi foliis veſtitam ab imo.

MILLĔFŎLIUM, i. n. [μυριόφυλλον] Herba, caulis teneri, ſimilis fœniculo, plurimis foliis, unde & nomen accepit. Plin. lib. 24. cap. 16.

MILLĔFORMIS, e. Adj. utitur Prudentius Cathem. 9. 55 & Auguſtinus.

MILLĔPĔDA, æ. f. [ὄνισκος] ab alliis Centipeda aut Multipeda dicta; Animal eſt e vermibus terræ, piloſum, multis pedibus arcuatim repens, tactuque contrahens ſe, Oniſcon Græci vocant, alii Tilon. Hæc Plin. lib 29. cap. 6.

MILLIARIUM, MILLIES. V. MILLE.

MILLUM, i. n. vel MILLUS, i. m. Collare canum. Varr. de R. R. lib. 2. cap. 9. Et ne vulnerentur a beſtiis, imponuntur his collaria, quæ vocantur millum, id eſt cingulum circum collum ex corio firmo cum clavulis (alii legunt clavis) capitatis, cui intra capita inſuitur pellis mollis, ne noceat collo duritia ferri. Aliqua exemplaria habent Melium. Feſtus, Millus, collare canum venaticorum, factum ex corio multis clavis ferreis eminentibus adverſus impetum luporum. Scipio Æmillianus ad populum, Nobis, inquit, Reique publicæ præſidio eritis, quaſi millus cani.

MĪLO, ōnis. [Μίλων] proprium nomen.

Fuit hoc nomine Crotonienſis athleta, qui taurum in Olympico certamine ictu nudæ dextræ occidiſſe dicitur, & ſine fatigatione per ſtadii ſpatium ſupra humeros portaſſe, totumque eo die comediſſe. Plin. lib. 7. cap. 20. Crotoniata Milonem athletam, quum conſtitiſſet, nemo veſtigio educebat, malum tenenti nemo digitum corrigebat. Is, inquit Valerius 9. 12. ext. 9. tandem ſuis viribus nimium fidens, quum in ſilva vidiſſet ingentem arborem caudice diſciſſam, immiſſis manibus penitus diſcindere cupiens, recluſiſque fiſſuris, deficiente conatu, ſe feris lacerandum præbuit.

Milo etiam cognomen gentis Anniæ Ro. in quam

T. Annius Milo, e Lanuvio municipio, familia Papia, adoptatus eſt a T. Annio avo materno, cliens Ciceronis in cauſa cædis Clodianæ. Auctor Pedian. Hic. quum ob eam cauſam exſularet Maſſiliæ, vidiſſetque Ciceronis orationem pro ſe ſcriptam, longe meliorem ea, quæ habita fuerat, dixiſſe fertur, Si ſic oraſſet Cicero, non ego Maſſiliæ lumbricos legerem. Auctor Dion in Romanorum hiſtoria.

Eſt & Milo, ſive Milus, nomen montis Indiæ, in quo homines averſis plantis naſcuntur, octonos digitos in ſingulis pedibus habentes. Plin. lib 7. cap. 2.

MILŌNIANUS, a, um. Adj. a Milone Ro. utitur Pedian. in procem. Orat pro Mil.

MILŌNIA, [Μιλωνία] Oppidum Samnitium, apud Dionyſ. lib. 16. Antiq.

MILTIĀDES, is. [Μιλτιάδης] Cimonis filius, Dux clarus Athenienſium qui decem millibus ſuorum, profligavit infinitam multitudinem Perſarum in campis Marathoniis.

Plures fuerunt hoc nomine inſignes. V. Ælian. Var. Hiſt. 12. 35. & not. Periz.

MILTITES, æ. m. [μιλτίτης] Hæmatitæ lapidis ſpecies. Plin. 36. 20.

MILTOS, i. f. [μίλτος] Minium vel Cinnabaris. Vitruv. 9. 3. Plin. 33. 7. In Gloſſ. Greco Lat. redditur Rubrica.

MILVA, MILVAGO, V. MILVIUS.

MILVIUS, Nomen proprium paraſiti apud Hor. 2. Serm. 7. 36.

Milvius & ſcurræ, &c. Mulvius. Bentl.

MILVIUS, vel MILVUS, i. m. [ἰκτῖνος] Avis rapaciſſima. A molli volatu, ut quibuſdam placet: vel fictitio nomine a voce quam edit. Ter. Phorm. 2. 2. 16. Non rete accipitri tenditur, neque milvio. Plin. lib. 10. cap. 10. Milvi ex eodem accipitrum genere, magnitudine differunt. Notandum in his, rapaciſſimam & famelicam ſemper alitem, nihil eſculenti rapere unquam ex funerum ferculis, nec Olympiæ ex ara.

Rapidiſſima volucris milvius. Ovid. 2. Met. 716.

Milvius, de Homine rapaci dicitur, per translationem. Plaut. Rud. 4. 4. 80.

Vidi petere milvium, etiam quum nihil auferret tamen.

Milvus, Piſcis. Plin. lib. 9. cap. 27. Volat hirundo, fane perquam ſimilis volucri hirundini: item milvus. Scribitur & Milŭus.

MILVA, æ. f. Tralate Petron. cap. 75. Bonum tuum concoquas, milva.

MILVĪNUS, a, um. Adj. [ἰκτίνειος] Quod ad milvum pertinet. Plin. lib. 37. cap. 10. Milvinis nigricans veluti plumis.

Milvina menſa. Plaut. Men. 1. 3. 29.

Madida quæ mihi appoſita menſam milvinam ſuggerant. Al. In menſam milvinam ſugg. Subaudito Famem. V. Turneb. [An Milvi iram? Ea enim ipſa eſt fames.

Milvinus pullus, per translationem. Cic. 1. Q. frat. 2. Quid vero ad C. Fabium neſcio quem (nam eam quoque epiſtolam T. Catienus circumgeſtat) renuntiare tibi Licinium plagiarium cum ſuo pullo milvino tributa exigere?

Milvinus pes, Herbæ nomen. Columel lib. 2. cap. 7.

Milvinæ tibiæ, quæ in accentus exeunt acutiſſimos, teſte Solin. cap. 11. Quod milvi vocem imitarentur ſcilicet.

MILVĀGO, ĭnis. f. Piſcis genus, qui extra aquam volitans, tempeſtates prædicit. Plin. 32. 2. V. MILVUS, & MILAGO.

MILVIUS, Pons. V. MULVIUS.

MILYAS, Herodot. Locus in Aſia, cujus populi jam tunc appellabantur Solymi. His poſtquam imperavit Sarpedon, Termilæ ſunt appellati, tantiſper dum Lycus Pandionis filius a fratre Ægeo Athenis pulſus, ad Sarpedonem in Termilas abiiſſet, factumque eſſet, ut temporis progreſſu ad Lyci nomen Lycii vocarentur.

M I M

MĬMALLIS, Plin. lib. 4. cap. 12. a Callimacho inſula dicitur; quæ ab aliis Melos, a nonnullis Zephyria.

MĬMALLŌNES, [Μιμαλλόνες] Bacchæ mulieres; a Mima Ioniæ monte; vel μιμέομαι quod Imitor ſignificat, quod Liberum patrem imitarentur, & ad ejus imitationem cornua ferrent. Hæ quoque Baſſarides, & Thyades, & Ogygides vocatæ ſunt.

MIMALLONĪDES, [Μιμαλλονίδες] Idem. Ovid. 1. de Arte Am. 541.

Ecce Mimallonides, ſparſis in terga capillis, &c.

MIMALLONEUS, a, um. Adj. [Μιμαλλόνειος] Perſ. 1. Sat. 99.

Torva Mimalloneis implerunt cornua bombis.

MIMARCIS, [μίμαρκις] erat Inteſtinum ſanguine concinnatum, quod veteribus pro cupediis habebatur. Auctor Pollux.

MĬMAS, [Μίμας] Mons eſt in Minori Aſia, ut oſtendit Homer. in hymnis; in quo quum Bacchus mirum in modum a mulieribus celebraretur, dictæ ſunt bacchantes Mimallonides. Ovid. 2. Met. 222.

— & Cynthus, & Othrys,

Et tandem nivibus Rhodope caritura, Mimaſque.

MIMAS, unus Gigantum, cujus meminit Hor. 3. Carm. 4. 53.

Sed quid Tiphœus & validus Mimas, &c.

MĬMĒSIS, is. f. [μίμησις] Latine Imitatio morum alienorum dicitur. Eſt autem figura. Ter. Phorm. 1. 2. 91.

— ad precatorem adeam credo, qui mihi

Sic oret: nunc omitte quæſo hunc, ceterum &c. Ubi Donat. Mimeſis dicitur, ubi non verba modo, verum etiam geſtum vocemque fingimus alienam.

MIMMŬLUS, i. m. Herbæ genus. Plin. 18. 28.

MIMNĒDUS, [Μιμνηδὸς] Oppidum Lydiæ apud Hecatæum in deſcriptione Aſiæ. Stephanus.

MIMNERMUS, [Μίμνερμος] Elegiarum ſcriptor. Natus fuit Olympiade 37. Ideoque ſeptem ſapientibus antiquior eſt. Quidam tamen eodem tempore vixiſſe illum dicunt. Vocatus fuit & Ligyaſtades, propter concinnitatem & dulcedinem. Scripſit libros multos. Suidas. Propert. 1. 9. 11.

Plus in amore valet Mimnermi verſus Homero;

Carmina manſuetus lenia quærit amor.

MĪMUS, i. m. [ὑποκριτὴς, μῖμος] Effictor Latine dicitur, qui vel intra; vel extra ſcenam geſticulationes exercet, imitaturque dicta, factaque, moreſve hominum & naturas, cum laſcivia; a μιμέομαι, ut Diomedes ait, quod ſignificat Imitor. Cic. 7. Verr. 78. Mulieres autem nuptæ nobiles, præter unam mimi Iſidori filiam, &c.

Mimi voce exponit Egnatius vocem Morio. V. MORIO. H. St.

Mimi etiam, dicuntur Poemata ſine reverentia laſciviam imitantia. Nam quum alia poemata idem faciant, ſolus tamen id Laberius poeta quaſi quodam privilegio poſſedit. Hanc fabularum ſeu comœdiarum ſpeciem Latini vocant Planipedem. Ovid. 2. Triſt. 515.

Scribere ſi fas eſt imitantes turpia mimos. Cic. 11. Philip. 13 Quorum alter commentatus eſt mimos, alter egit tragœdiam. Idem pro Cœl. 65. Mimi ergo eſt jam exitus, non fabulæ.

Agere mimum. Juven. 13. Sat. 110.

Jocantes obſcæna mimi. Ovid. 2. Triſt. 497.

Mimo ſubſervire, eſt quod vulgo dicimus, *Facere contrariam vocem in ſymphonia*, hoc eſt Figmentum adjuvare, vel Adjuvare fabulantem. Budæus.

Mimus, figurate. Suet in Othon. cap. 3. de Othone & Poppæa & Nerone, Quare diducto matrimonio, ſepoſitus eſt per cauſam legationis in Luſitaniam. Et ſatis viſum, ne pœna acrior mimum omnem divulgaret, qui tamen ſic quoque enotuit. i. e. Ridiculum factum, & quaſi fabulam riſu dignam. Translatio eſt ab eo quod mimis, id eſt fabulis ſignificabatur, quod interdum ignorabatur a multis: ut fit hodie. Budæus.

MIMA, æ. f. [ὑποκρίτις] Cic. 2 Philip. 58. Inter quos aperta lectica mima portabatur. Adde Hor. 1. Serm. 2 56.

MIMŬLUS, i. m. dimin. Arnob. lib. 2. p. 69. Quid pantomimos, quid mimulos, hiſtriones, cantores.

MIMŬLA, æ. f. dimin. [ὑποκριτίδιον] Geſticulatricem ſignificat. Cic. 2. Philip. 60. Veniſti Brunduſium, in ſinum quidem & complexum tuæ mimulæ. Idem pro Planc. 30. Raptam eſſe mimulam.

MIMĪCUS, a, um. Adj. [μιμικὸς] Quod ad mimum pertinet. Cic. in Piſon. 55. Quum ego Cælimontana porta introiſſe dixiſſem, reſponſione me mimica, Exquilina introiſſe, homo promptiſſimus laceſſivit. V. not. Var. Idem 2. de Orat. 239. Vitandum eſt oratori utrumque, ne aut ſcurrilis jocus ſit, aut mimicus. Et 2. Philip. 58. Inter quos aperta lectica mima portabatur, quam ex oppidis municipales homines honeſti, obviam neceſſario prodeuntes, non vero illo & mimico nomine, ſed Volumniam ſalutabant. Mimica & inepta. Plin. lib. 7. ad Montan. Epiſt. 29.

Mimicum & turpiſſimum hominem Mur. 1. de Ben. c. 14. Al. Inimicum. H. St. Senecæ nempe verba ſunt pr. cap. ut Muretus emendavit. Mimicus ſcurra. Capit. in Max. 236. Sed puto Scurra eſſe gloſſema. Alibi Mimicus. H St. V. Vitam Maximini cap. 9. paulo ante Mimum vocaverat. Sed videtur innuere noſter etiam Mimicus m. g. abſolute, pro, Mimo alibi occurrere. Conf. paulo poſt MIMARIUS.

MIMĪCE, Adv. Catull. Carm. 43. 8.

Turpe incedere mimice ac moleſte.

MIMĀRIUS, a, um. Adj. Idem ac Mimicus. Capitolin. in Vero cap. 8. Scurræ mimarii ac præſtigiatores.

MIMŎGRĂPHUS, i. m. [μιμογράφος] Laſcivi poëmatis ſcriptor; ut fuit Philiſtio, ut Publius, ut Laberius. V. Suet. de Grammat. cap. 18.

MIMOLŎGUS, i. m. Idem ac Mimus. Firmic. Si Leporem cæleſtem Venus reſpexerit, pantomimos facit, aut mimologos.
MIMIAMBUS, Fabulæ genus quod Mimos vocant, quoniam ut plurimum conſtaret Iambis. V. Gell. 15. 25. & 20. 9. Terentian. aliique.

M I N

MIN, monoſyll. uſus eſt Auſon. Idyl. 12. 149.
Et quod germano mixtum male letiferum Min? Turnebus interpretatur de minio, letali pharmaco & homines necante, quod in argentariis metallis reperitur. V. Adverſ. 23. 30.
Min' pro Mihine. Perſ. 1. Sat. 2.
Min facere, Vide FACERE. H. St.
MĪNA, æ. f. [μνᾶ] apud Græcos idem eſt quod Libra, & pondo apud Romanos; hæc centum drachmas continebat, hoc eſt centum denarios Romanos, ſeu quadringentos ſeſtertios. Mina igitur decem aureos coronatos valuit; & drachma tres ſolidos Turoneos & ſemiſſem, quanti ſcilicet denarius Romanus æſtimatur a doctis qui de hac re ſcripſerunt, hoc eſt quaterni nummi. Hæc ex Budæo. Plin. lib. 21. cap. 34. Mna quam noſtri minam vocant, pendet drachmas Atticas centum. Plautus Aſin. 2. 3. 16.
Argenti viginti minas, ſi adeſſet, accepiſſet. Idem Trin. 2. 4. 2.
Minus quindecim dies ſunt, quod pro his ædibus
Minas quadraginta accepiſti a Callicle.
Accudere tres minas. In ACCUDO.
Mina, Menſuræ genus, qua agri metiuntur. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 10. Actus quadratus, qui & latus eſt pedes CXX, & longus totidem: is modius ac mina Latine appellatur. Ex vetuſto exemplari legitur, Is modus acnua, &c. V. ACNUA.
Mina ovis, a M. Varr. lib. 2. cap. 2. de R. R. vocatur, Quæ ventre non eſt lanato, ſed glabro. Quæ vero ſit origo nominis quæritur: & a minus deduci puto, ut ſit quæ minus habet lanæ. Argumento eſt, quod apud Feſtum Ælius minam eſſe dicit vocitatam mamma altera lacte deficientem, velut minorem factam. Quod igitur hic in mamma, illic dicitur in lana, eadem vocis utrobique poteſtate. Hæc Turnebus.
MINACIÆ, MINACITER, V. MINAX in MINOR, ări. poſt dict. ſeq.
MĬNÆ, arum. f. [ἀπειλή, ἀπειλὰ, ἐνιπή, ὀμοκλή] Metus incuſſiones per verba aut ſigna. Cic. lib. 2. Att. 19. Minæ Clodii contentioneſque, quæ mihi proponuntur, modice me angunt.
Verba plena minarum. Hor. de Arte Poet. 106.
Pelagi cælique minæ. Virg. 6. Æn. 113.
Forte pro Injuriis. Ex eo, quod præcedit, id quod ſequitur. H. St. Sic Hibernæ minæ, Minæ hiemis. Tibull. lib. 2. 3. 50.
Feroces. Senec. Herc. fur. 11.
Inanes. Hor. Epod. 6. 3.
Infractæ. Sil. lib. 7. 125.
Nullæ in fronte. Ovid. 2. Met. 857. De tauro quodam.
Rapaces fati. Senec. Hippol. 4.
Triſtes. Senec. Hippol. 4.
Tumidæ. Hor. 4. Carm. 3. 8.
Compeſcere. Sil. lib. 4. 125.
Compeſce diras irarum. Senec. Herc. OEth. 11.
Effundere. Lucan. lib. 5. 261.
Exhaurire. Stat. 10. Theb. 289.
Flectere minas alicujus. Valer. 1. Argon. 216.
Gerere. ut, Quas gerit ore minas! Stat. 1. Theb. 188.
Horrebant verba ſævis minis. Ovid. Remed. Amor. 664.
Jactare minas, pericula intendere. Cic. pro Quint. 47.
Impellere minas belli. Lucan. lib. 5. 108.
Inſequi aliquem clamore ac minis. Cic. pro Cluent. 24.
Intendere minas alicui. Tacit. lib. 3. Ann. 36.
Intonare rigidas. Ovid. 1. Amor. 7. 46.
Langueſcunt minæ. Stat. 12. Theb. 687.
Miſcere, i. e. Minari. Lucret. lib. 5. 1001.
Sævibat, leviterque minas miſcebat inanes. al. Ponebat. i. e. Mare fruſtra minabatur fluctibus.
Negligere, In NEGLIGO.
Obſiſtere minis vatum. Lucret. lib. 1. 110.
Prohibere. Virg. 3. Æn. 26.
Di prvhibete minas.
Tollere. Virg. 3. Georg. 421.
Tumuere vanæ. Lucan. lib. 2. 573.
Minæ, dicuntur etiam Eminentiæ murorum, quas Pinnas dicunt, unde & Eminere dicimus, teſte Servio; (& a Minor, minaris derivatur, quod Exſtare & eminere ſignificat.) Virg. 4. Æn. 88.
— pendent opera interrupta, minæque
Murorum ingentes. Alii hic Minas ſignificare putant Partes illas murorum, in quibus ſunt propugnatores, hoſtibuſque minantur, quæ ad emiſſionem telorum feneſtratæ ſunt, ἐπάλξεις fere a Græcis vocantur. Ruffin. in Joſepho, Et deſuper eam minæ quidem binis, propugnacula vero ternis cubitis ambiebant. Turneb. 3. 15. ubi & plura ejuſdem loca ſubjicit. [Ego tamen poëtam exiſtimo Minas murorum, pro Muris, altitudine veluti minantibus, dixiſſe. Delectatur hoc verbo in periphraſi altitudinis. V. in MINOR Dep. & MINAX infra, & Indic. Erythræi. Juvenal. 3. Sat. 256. — nutant altæ, populoque minantur.
MĬNOR, [ἀπειλέω] ări. proprie eſt Minas incutere. Cic. 2. Verr. 24. Minari denique diviſoribus ratio non erat.
Cauda unca minatur ſcorpius. Ovid. 15. Met. 371.
Cladem dei. Lucan. lib. 3. 36.
Crucem alicui. Cic. 1. Tuſc. 102. Cui quum Lyſimachus rex crucem minaretur.
Multa ac metuenda minari. Ovid. 15. Met. 24.
Multa mihi terræ, multa minantur aquæ. Ovid. 10. Epiſt. 94.
Pœnas magnas. Tibull. lib. 3. 6. 23.
Prælia. Ovid. 2. Met. 859.
Vulnera ſæva. Ovid 2. de Pont. 2. 23.
Minari cum Infin. Plaut. Aſin. 3. 3. 14.
Qui nunc feſtinat, atque ab hac minatur ſeſe abire.
Minatur abiturum ſe. Ter. Heaut. 3. 1. 80.
Bellum minantur hæc armenta, Portendunt. Virg. 3. Æn. 540.

Minari, interdum ſignificat Eminere, exſtare, efferri. Unde a manendo, id eſt eminendo deductum. Virg. 1. Æn. 166.
Hinc atque hinc vaſtæ rupes, geminique minantur
In cælum ſcopuli. Ibid. 2. 628. de orno acciſa,
— inſtant
Eruere agricolæ certatim, illa uſque minatur. Ubi Serv. Minatur, aut eminet; ut Minæque murorum, aut movetur.
Minari, Promittere. Hor. 2. Serm. 3. 9.
Atqui vultus erat multa & præclara minantis. Et lib. 1. Epiſt. 8. 3.
Si quæret quid agam; dic, multa & pulchra minantem
Vivere nec recte, nec ſuaviter: &c. i. e. Promittentem, præ me ferentem, jactantem. Lambinus.
MINANS, antis. Partic. [ἀπειλῶν] Ovid. 2. Faſt. 840.
Edidit impavidos ore minante ſonos.
Gladii triſte minantes. Lucan. 1. 320.
Verba minantia. Ovid. 5. Met. 669. Al. Minacia.
MINANTER, Adv. Ovid. 3. de Arte Am. 582.
Multaque ſubmiſſe, multa minanter agant.
MINĀTIO, ōnis. f. Cic. 2. de Orat. 288. Exſecrationes, admirationes, minationes. [An Ominationes?
MINĀTOR, ōris. m. Qui minatur. Apud Eccleſiaſticos.
Minator, Agaſo. Tertull. ad Nat. 2. 3. V. MINO.
MINATŌRIUS, a, um. Adj. Ammian. 17. 16. Terræ motus ſonitu audiuntur minatorio.
MINAX, ācis. Adj. [ἀπειλητὴς] Qui frequenter minatur. Cic. 9. Att. 85. Sermones minaces. Et Minacia ſomnia. lib. 2. de Divin. 85. Item 16. Fam. 10. Minaces litteræ, & acerbæ.
Aer minax nubibus. Ovid. 1. Triſt. 2. 24.
Animi. Ovid. 6. Met. 688.
Arcus. Hor. 3. Carm. 26. 8.
Boves cornu. Ovid. 11. Met. 37.
Camœnæ. Hor. 4. Carm. 9. 7.
Fluvios tentare minaces Audet. Virg. 3. Georg. 77. de Equi pullo generoſo.
Ira. Valer. 1. Argon. 722.
Murmur cornuum. Hor. 2. Carm. 1. 17.
Oculi in morte. Lucan. lib. 2. 26.
Reges. Hor. 2. Carm. 12. 12. — ductaque per vias
Regum colla minacium Sic ex manuſcriptis reſtituit Lambin. quum vulgo legatur Minantium.
Serpens vibrante lingua. Lucret. lib. 3. 657.
Vincla. Ovid. 1. Met. 91. al. Verba.
Unda Ponti. Hor. 1. Carm. 12. 31.
Voce minaci terrere aliquem. Hor. 1. Carm. 10. 10.
Minax, i. e. Eminens. Lactantius. Stat. 12. Theb. 443.
— uterque minax globus, & conatur uterque Longius.
Scopulus, Altus. Virg. 8. Æn. 668.
Minax, per translationem, Durus, rigidus. ut, Saxum minax. Lucret. lib. 1. 881.
Conveniebat enim fruges quoque ſæpe, minacis
Robore cum ſaxi franguntur, &c. Al. Sæpe minutas. [Quid ſi Minaces?
Compar. Liv. 4. 52. Minacior quam pernicioſior.
Superl. Ammian. 19. 21. pr. Vi minaciſſimæ plebis.
MINĀCĬTER, Adv. [ἀπειλητικῶς] Cum minis, vel Minantis modo. Liv. 2. 6. Minaciter fremunt.
Prohibentibus minaciter Decemviris. Liv. 3. 39. pr.
Minaciter terrere. Cic. 1. de Orat. 90.
Minaciter expoſtulare. Plin. lib. 35. cap. 11.
Torrente rapido minaciter ſubterfluente. Plin. lib. 8. cap. 50.
Compar. Cic. 5. Philip. 21. Num putatis P. C. dixiſſe eum minacius, quam facturum fuiſſe? Adde Tacit. 1. Hiſt. 33. 5.
MINACIÆ, arum. [ἀπειλαὶ] a Plauto dicuntur, quas minas dicimus, in Rud. 3. 5. 16.
Minacias ego iſtas flocci non facio tuas. conf. Mil. 2. 4. 21. & Truc. 5. 1. 56.
Minaccie Lat. Minacæ, *& da Plauto* Minaciæ, inquit *Fr. Alunus* in ſuo *Diction.* quod vocat *Le Richezze della lingua volgare.* ζνλί'. ubi Lat. ſit illud Minacæ. H. St.
MINĬTO, [ἀπειλοῦμαι] āre. frequent. & MINITOR, depon. Minis terrere. Plaut. Amph. Quid minitabas te facturum, ſi iſtas pepuliſſem fores? Nævius Danaë, Etiam minitas? mitte ea, quæ tua ſunt magis quam mea ex Non. 17. 51.
Minitari malum. Ter. Phorm. 5. 6. 12. Cic. 6. Philip. 10. Mortem fratri eſt minitatus. Idem 2. in Catil. 1. Vobis atque huic urbi ferro flammaque minitantur. Idem in Parad. 2. Mortemve mihi minitaris, ut omnino ab hominibus; an exilium, ut ab improbis demigrandum?
MINĬTANS, antis. Partic. [ἀπειλησμῷ] Cic. 7. Verr. 159. Quem jam ingredientem navem, & Verri nimis atrociter minitantem, a ſe retractum eſſe & aſſervatum, &c.
Minitanti Philippo per litteras, ſe omnia, quæ conarentur, prohibiturum &c. Cic. 5. Tuſc. 42.
Bellum minitantes. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Vulnera minitans curvata cuſpide ſcorpius. Ovid. 2. Met. 199.
Murmur minitans. Lucret. lib. 1. 70.
Ora minitantia. Oivd. 12. Met. 348.
MINITĀBUNDUS, a, um. Adj. [ἀπειλητικὸς] i. e. Minitans; tanquam furioſus, vel furens. Liv. 39. 41. Etenim tum quoque minitabundus petebat. Et Tacit. 2. Ann. 10. 4.
MINITĀTIO, ōnis. f. apud Hieron.
MINITĀBĬLIS, e. Adj. unde
MINITABĬLĬTER, Adv. [ἀπειλητικῶς] pro Minaciter, antique. Accius Æneadis, Gallei voce canora fremitu peragrant minitabiliter. Pacuvius Antiopa, Minitabiliterque increpare dictis ſævis incipit. Nonius. 2. 545.
MINÆI, Populi ſunt in regione Arabiæ, Mari rubro adjacentes, qui primi commercium turis fecere, nec præter hos Arabes alii turis arborem vident. Unde ab ipſis Tus ipſum, Minæum dictum eſt, teſte Plin. lib. 12. cap. 14. & lib. 6. cap. 28.
MINALION, V. MILANION.
MINARRIO, V. MINURRIO.
MINAX, V. MINOR. āri.

Mincius, [Μίγκιος] Fluvius Italiæ, qui ex Benaco Venetiæ lacu ortus, urbem Mantuam circuit, deinde fluit in Padum. Virg. 7. Ecl. 13.
Hic viridis tenera prætexit arundine ripas Mincius, &c.
Ingens Mincius. Virg. 3. Georg. 15.
Tardus meatu. Claud. 6, Conf. Stil. 197. Hinc
Minciades, æ, m. Minciades Virgilius dictus, Juvenc.
Illos Minciadæ celebrat dulcedo Maronis.
Minctio, onis. f. / Minctura, æ. f. } Urinæ redditio apud Vegetium Mulom. V. mejo.
Mineo, [ἐπιπίπτω] ēre. Idem quod Immineo, cujus est simplex, sed antiquum. Usus tamen est eo Lucret. lib. 6. 562. ubi inquit,
Ad cælumque magis quanto sunt edita quæque
Inclinata minent in eandem prodita partem. Sic legit Lambinus; quum alii codices partim Minant, partim Micant, partim Manent habeant.
Minĕra, æ. f. Matrix, seu vena terræ metallicæ. Unde
Minerālis, e. Adj. & Mineralia dicta Philosophis junioribus.
Minerrimus, pro Minimus laudatur ex Festo. V. minor.
Mĭnerva, æ. f. [Παλλὰς, Ἀθήνη, Ἀθηναία, Ἐργάνη, Πολιὰς, Ἀτρυτώνη] Disciplinarum dea. Et a Minando dicitur, quasi vim minetur. Aut a Minuendo, ut inquit Cic. 2. de Nat. Deor. 67. Festus, Minerva dicta quod bene moneat. Hanc enim pagani pro sapientia ponebant. Cornificius vero quod fingatur pingaturque minitans armis, eandem dictam putat. Hactenus Festus. Hæc Ogygis temporibus ad locum, qui Tritonis dicitur, ut scribit Augustinus de C. D. 18. 8. virginali fertur apparuisse ætate. V. Scalig. Animadv. in Euseb. Chron. p. 21. Conf. etiam in dictione pallas. Hanc filiam Jovis ac virginem putaverunt, quod & incorruptibilem aiunt esse natura, & extremum locum universi obtinere contendunt. Tritoniam vero appellatam, quoniam ter in annuo spatio, vere, æstate, hieme commutatur. Γλαυκῶπιν, id est glaucoculam vocari dicunt, non quia glaucos habeat oculos, quod vocabulum ipsum denotat, sed quoniam aer visum animalibus præbeat. Et quum lanificium, & texturam, & alia multa artificiosa comperisset, celebris dea appellata est. Et quia omnia ejus inventa ex vi ingenii atque sapientiæ procedere videbantur, locus fabulæ datus est, ut cerebro Jovis genita dicatur.
Quinque autem Minervæ Cic. 3. de Nat. Deor. 59. teste fuerunt. Prima, inquit, quam Apollinis matrem supra diximus: secunda, orta Nilo, quam Ægyptii Saitæ colunt: tertia, quam a Jove generatam supra diximus: quarta Jove nata, & Coryphe, Oceani filia, quam Arcades Coriam nominant, & quadrigarum inventricem ferunt: quinta Pallantis, quæ patrem dicitur interemisse, virginitatem suam violare conantem, cui pinnarum talaria affingunt. Hactenus Cicero.
Minerva, ædificiorum, ut Oppianus scribit, inventrix fuit; & proinde, ex ædificiis urbium, ipsa etiam Πολιοῦχος, & Πολιὰς, & Ἐρυσίπτολις cognomento, ut urbium tutela, colebatur, quarum & præses est. Virg. 2. Ecl. 61.
— Pallas, quas condidit, arces
Ipsa colat. Arcium autem meminit Maro, quod in ea urbium parte ei solebant templa fieri, ut Phurnutus de Nat. Deor. cap. 20. & Vitruvius lib. 1. cap. 7. pr. docent.
Armifera Minerva. Ovid. 6. Fast. 421.
Bellatrix. Ovid. 8. Met. 264.
Casta. Hor. 3. Carm. 3. 23.
Cecropiæ Minervæ artes. Martial. lib. 1. 124.
Flava. Ovid. 1. Amor. 1. 7.
Impavida. Ovid. ad Liviam, 403.
Inventrix oleæ. Virg. 1. Georg. 18.
Innupta. Virg. 2. Æn. 31.
Latiæ Minervæ artes. Martial. lib. 1. 124.
Operosæ Minervæ studium, pro Lanificio. Hor. 3. Carm. 12. 5.
Pugnax. Ovid. 3. Trist. 9. 7.
Tetricæ Minervæ totos dies dare. Martial. lib. 10. 19.
Operum haud ignara Minervæ. Virg. 5. Æn. 284. i. e. Docta artis lanificæ. Loquitur de serva quadam.
Minerva, absolute, Lanificium. Virg. 8. Æn. 409.
Cui tolerare colo vitam, tenuique Minerva. Servius pretium explicat, quod a Varrone Minerval appellatur. Turnebus contra Lanificium significari putat, quod tenue est, nec valde quæstuosum; ut & apud Maronem de lanificio intelligitur. Virg. 1. Æn. 805.
— non illa colo calathisque Minervæ
Femineas assueta manus.
Minerva, pro Filo. Arnob. lib. adverſ. Gent. Pro aquis Neptunum, Liberum patrem pro vino, Cererem pro pane, Minervam pro stamine, &c.
Pingui, seu crassa Minerva aliquid dicitur fieri, quod Inconditius, simpliciusque, quasique indoctius fit; non autem exquisita arte, nec exactissima cura. Cic. de Amicit. 19. Agamus ergo pingui Minerva, ut aiunt. Hor. 2. Serm. 3. Philosophum describens non exactis illis Stoicorum rationibus atque argutiis instructum, sed velut citra artem, Philosophiam moribus exprimentem; neque tam disertum, quam simplicem ac sincerum,
Rusticus, abnormis sapiens, crassaque Minerva. Ex Erasmo. [V. in anormis annotata. Forte tamen Abnormi legendum, ut sit Minervæ epitheton, synonymum alterius.
Sus Minervam; subaudiendum Docet, aut Monet: dici solitum adagium quoties indoctus quispiam aut insulsus eum conatur docere, a quo sit ipse magis docendus. Cic. 1. Acad. 18. Nam etsi non sus Minervam, ut aiunt, tamen inepte, quisquis Minervam docet. Ex Erasmo.
Invita Minerva, Latinis celebratissimum proverbium, pro eo quod est Refragante ingenio, repugnante natura, non favente cælo. Cic. 12. Fam. 25. Quinquatribus frequenti Senatu causam tuam egi, non invita Minerva. [Alludens ad ipsum festum ejus.] Hor. de Arte Poet. 385.
Tu nihil invita dices faciesve Minerva. Erasmus.
Minervālis, e. Adj. Ad Minervam pertinens. Tertull. de Spectac. cap. 11. Artium Minervalium collegium.
Minerval, seu Minervāle, is. n. [Δίδακτρον] a Minerva deductum nomen: & erat quasi præmium quod dabatur præceptori: cujusmodi cœna erat, & alia, quæ erant tanquam magisterii merces a scholasticis dari solita ante quinquatria, per quos dies pueri vacabant. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 2. Quin simul ac promiseris minerval incipiam, inquit. i. e. Cœnam.

Minervālia, orum. n. Sacra Minervæ nuncupata. Tertull. de Idolol. cap. 10.
Minervium, [Ἀθήναιον] Liv. lib. 45. 16. Ædes Deorum Penatium in Velia de cælo tacta erat, & in oppido Minervio duæ portæ & muri aliquantum. De Minervæ promontorio exponit Turnebus. Quidam de templo quodam Romæ quod Minervium dicebatur, ut Dianium, intelligunt. Varr. 4. de L. L. 8. Cerolienſis quarticeps circa Minervium: qua in Cœlium montem itur, in tabernola est.
Minervæ promontorium, Campaniæ quondam terminus. Ptolem. lib. 3. cap. 1. Vulgo *Capo Minerva*, & *Cabo de Minerva*. Straboni lib. 5. Athenæum dicitur.
Minervius, a, um. Adj. [Ἀθηναῖος] Atticus; ut, Cives Minervii. Arnob. 5. p. 175.
Mineus, i. m [Μινεὺς] Vir quidam fuit Thebanus, cujus filiæ in vespertiliones mutatæ fuerunt, ut fabulatur Ovid. 4. Met. fab. 10. eo quod Bacchi sacra sprernerent, nec illum pro deo haberent.
Mineias, ădis, & Mineis, ĭdis. [Μινειὰς, ἡ Μινηΐς] patronym. f. Ovid. 4. Met. 1.
At non Alcithoe Mineias Orgia censet
Accipienda dei. Ibid. 32.
— solæ Mineides intus
Intempestiva turbantes festa Minerva.
Mingo, V. meio.
Miniacus, Miniarius, Miniatulus, &c. V. minium.
Minicia, V. minucius.
Minilus, i. m. Mons Thessaliæ, qui postea Orchomenus dictus est.
Minimus, Minime, & Minimopere, V. Minor comparativum in parvus.
Minio, are. V. minium.
Minio, ōnis. m. Etruriæ fluvii nomen, cujus meminit Virg. 10. Æn. 183.
Qui Cærete domo, qui sunt Minionis in arvis. Hodie. *Il Mignone.*
Minister, tri. m. [Διάκονος, λειτουργὸς, ὑπουργὸς] Idem ac Famulus, Qui servili officio apud aliquem fungitur. Cic. 1. de Orat. 198. Infimi homines mercedula adducti, ministros se præbent in judiciis oratoribus. Idem pro Cluent. 43. Ministri publici Martis, atque ei deo veteribus institutis religionibusque Larinatium consecrati. [Minister, proprie Inferiorem denotat, & a Minus deducitur, ut Magister a Magis, estque ejusdem vocabuli antitheton. Ut autem a Magister verbum Magistrare, sic a Minister Ministrare, quod male in edit. Lond. nomini præpositum fuerat.
Cathedralitius minister. V. cathedra.
Segnis. Sil. lib. 7. 346.
Succincti. Lucan. lib. 1. 608.
Hortatur celeres clamore ministros. Claud. 1. in Ruff. 341.
Sedent taciti ad jussa ministri. Valer. 1. Argon. 64.
Minister libidinis, cui Synon. Adjutor. Cic. de Amicit. 35. Magna etiam diffidia, & plerumque justa nasci, quum aliquid ab amicis, quod rectum non esset, postularetur, ut aut libidinis ministri, aut adjutores essent ad injuriam.
Minister in maleficio. Cic. pro Cluent. 60. Illi, qui Fabricii libertum, quia minister in maleficio fuerat: patronum, quia conscius, condemnassent.
Liberorum minister, Pædagogus. Justin. 16. 1.
Regni minister. Justin. Amariorem semper ministrum regni, quam ipsos reges fuisse.
Sceleribus ministri. Tacit. 5. Ann.
Baculus minister. Ovid. in Ibin, 261.
Populus. Lucan. lib. 10. 127.
Ministra, æ. f. [ὑπηρέτις] Cædis manus scelerumque ministræ. Ovid. 1. Amor. 7. 27.
Voluptatum ministræ, artes. Cic. 1. Off. 150.
Voluptatum ministræ & satellites, virtutes. Cic. 2. de Finib. 57.
Ministrix, īcis. f. Idem in Gloss. Lat. Gr. [Nisi Ministra, vel Ministratrix legendum.
Minister, tra, trum. Adj. Ovid. 21. Epist. 114.
Lumina propositi facta ministra tui.
Ministērium, i. n. [Διακονία, λειτουργία, ὑπουργία] Ministri opera. Plin. Epist. 244. Confirmat necessarios esse milites: ex his interim, sicut inveneram in ministerio ejus, relinquendos existimavi.
Ministerium pro omni Operatione poni consuevit: ut de rege Latino, Virg. 7. Æn. 619.
— aversusque refugit
Fœda ministeria.
Acria. Tacit. 3. Ann. 48.
Diurnis ministeriis fessa membra. Ovid. 4. Met. 216.
Duris ministeriis fessa corpora. Ovid. 11. Met. 625.
Imponere ministerium. V. impono.
Subire triste. Virg. 6. Æn. 223.
Tradere. Celf. lib. 8. cap. 4.
Annonæ ministerium. Ulpian. in l. 1. §. Est autem. D. De exercitoria actione, Solent tamen præfecti, propter ministerium annonæ, item in provinciis præsides, &c.
Ministerium, pro ipsis Ministris. Paul. Urbica ministeria dicimus, etiam quæ extra urbem nobis ministrare consueverunt.
Ministeria publica. Apul. lib. 3. de Asin. Aur. p. 130. pro Publicis Ministris.
In Glossario, Abaci, Delfica, Μυσήριον, ὡς Ἰσβινάλιος. Vide delfica. H. St. desiderabatur in Lugd. observatio seq. Locum Juvenalis V. in abacus.
Ministerium est etiam Abacus, in quo vasa mensæ inservientia exponebantur. V. Casaub. ad Lamprid. Alex. Sever. cap. 34. & Salmas. ad Capitol. Anton. 17. & Observ. ejus ad Jus Attic. p. 449. Gronov. Observ. 11. 24. & Burm. ad Petron. cap. 31. p. 119.
Ministeriālis, e. Adj. improbat Vossius de Vitiis L. L. 3. 6. conf. Cellar. Antibarb. p. 67.
Ministro; [Διακονέω, λειτουργέω, ὑπηρετέω, ὑπουργέω, θεραπεύω, παρέχω] āre. Ministrum agere, Famulari. Plaut. Curc. 2. 3. 90.
Tu te tabellas consignato: hic ministrabit: ego edam.
Jussa medicorum. Ovid. 20. Epist. 133.

Pocula

Pocula ministrare, Porrigere. Cic. 1. Tusc. 65. Non ambrosia deos, aut Juventute pocula ministrante, lætari arbitror.
Velis ministrare. Virg. 10. Æn. 218.
Æneas (neque enim membris dat cura quietem)
Ipse sedens, clavumque regit, velisque ministrat.
Ministro, Præbeo, Suggero.
Arma furor ministrat. Virg. 1. Æn. 154.
Cibos fraga ministrant. Senec. Hippol. 4.
Divitias alicui. Ovid. 3. Amor. 6. 94.
Res omnes timide gelideque ministrare. Hor. de Arte Poet. 171.
Vias mille fallendi amor ministrat. Tibull. lib. 4. 6. 12.
Victum ministrare. Verro 3. de Re R. cap. 17.
Vinum verba ministrat. Hor. 1. Epist. 15. 20.
Vires, animumque alicui. Virg. 9. Æn. 764.
Ministratur. Cic. 16. Fam. 14. Acastum retine, quo commodius tibi ministretur. conf. Columel. lib. 12. 1.
MINISTRĀTIO, ōnis. f. Vitruv. 6. 9. Ad olearios fructus commoda erit ministratio.
MINISTRĀTOR, ōris. m. [ὑπηρέτης] Qui ministrat. Cic 2. de Orat. 305. Ut quum teipsum, Sulpici, objurgabam, quod ministratorem peteres, non adversarium. Sueton. in Vitell. cap. 17. extr. Alterum femur subdebile, impulsu olim quadrigæ, quum auriganti Cajo ministratorem exhiberet.
Ministrator, Pincerna sive servus ad cyathos. Petron. cap. 31. Vinum dominicum ministratoris gratia est. V. ibi Burm. Adde Senec. Epist. 95.
MINISTRĀTRIX, īcis. f. [ὑπηρέτις] Idem quod Ministra. Cic. 1. de Orat. 75. Sed ut omnes comites, atque ministratrices esse diceres. Ita Nonius 2. 567. Alia autem exemplaria legunt Ministras.
MINISTRĀTŌRIUS, a, um. Adj. [ὑπηρετικός] Quod ad ministrationem pertinet; ut Ministratorii urceoli, apud Martial. lib. 14. 105.
MINITO, & MINITABUNDUS. V. MINOR, ari.
MĬNIUM, i. n. [Gloss. utroque Κιννάβαρις] Cinnabaris. Metallum rubri pulcherrimi coloris, quo veteres potissimum in pigmentis utebantur. Plin. lib. 33. cap. 7. abunde de minio tractat, in quo & hæc, Sincero minio, cocci nitor esse debet. Et paulo post, Minium in voluminum quoque scriptura usurpatur, clarioresque litteras vel in auro, vel in marmore, etiam in sepulchris facit.
Rubens minium. Tibull. lib. 2. 1. 51. V. ibi Broekhus.
Rubens ebuli baccis minioque Pan. Virg. 10. Ecl. 27.
Minium Officinarum, est Pulvis metallicus, ex calce plumbi igne, ut loquuntur, reverberata.
MINIARIA, æ. f. [μιλτωρυχία] Locus in quo foditur minium. Plin. lib. 33. cap. 7. Sisaponensibus autem miniariis suæ venæ arena sine argento excoquitur: auri modo probatur.
MINIĀCEUS, a, um. Adj. Quod ex minio est. Vitruv. lib. 7. cap. 4. Cuneis silaceis, seu miniaceis interpositis. Et cap. 5. Silaceorum miniaceorumque cuneorum inter se varias distributiones. Rursus cap. 9. At si quis subtilior fuerit, & voluerit expolitionem miniaceam suum colorem retinere, quum paries, &c.
MINIUS, vel MINEUS, a, um. Ruber instar minii. Apul. 4. Met. p. 411. Fulgentium rosarum minius color. Adde Florid 2. p. 18.
MINIARIUS, a, um. Adj. [μιλτώδης] ut, Miniarium metallum. Plin. lib. 33. cap. 7.
MINIO, [μιλτόω] āre. Minio tingere. Plin. 33. 7. A censoribus in primis Jovem miniandum locari. Adde 35. 12. & 10. 29.
MINIĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. [μιλτωτός] Torque miniato in cervice. Plin. 2. 47. V. & seq. dict.
MINIATULUS, a, um. Adj. dimin. ut, Miniatula cera, quam rubram dicimus. Inde Miniatula cera aliquid notare, est Loca corrigenda annotare. Cic. 15. Att. 14. His litteris scriptis me ad συντάξεις dedi, quæ quidem vereor ne miniatula cera tua pluribus locis notandæ sint. Vetustus codex habet Ne miniata cerula. Idem 16. Att. 11. Cerulas enim tuas miniatulas illas extimescebam.
MINICULĀRIUS, i. m. Qui minio quid inficit vel illinit. l. 3. de indulg. debit. lib. 11. Cod. Theod.
MINICULĀTOR, ōris m. Qui minio majusculas litteras in scriptis libris pingit. Ulpian. Pand. lib. 38. de operis libert. [Immo Nomenculator, l. 7. Ut jurisjur. §. 5. Dabitur.
MĬNIUS, i. m. [Μίνιος] Fluvius Hispaniæ, a colore pigmenti, quo plurimum exundat. Nunc vulgo dicitur *Migno*. Olivarius in Melam.
MĬNO, āre. Ducere, Festus, Agasones equos agentes, id est minantes. An, Asinos? *Mener* a Minare Ecclesiasticorum verbo, ut notatur in Dict. Gallico L. postrem. Sed Festus & Asconius hoc verbo utuntur. H. St. Galli enim *i* in *e* sæpe mutant, ut Mittere, *Mettre*, Firmus, *Ferme*, Findere, *Fendre*, Cineres, *Cendres*, &c. ut in quam plurimis contra *e* in *i*. ut Cera, *Cire* &c.
MĪNŌA, æ. f. [Μινώα] Urbs in Armogo insula Cycladum.
Est & altera in Sicilia.
Item Megarensium emporium fuit, duodeviginti stadiis distans ab urbe, quod & Nysea appellatur. Lege Strabon. lib. 9. V. MINOS.
MĪNŌIS, ĭdis. f. [Μινωίς] Insula est una Cycladum, quæ notiore nomine Paros appellatur. De hac Plin. lib. 4. cap. 12.
MINOR, ari. V. MINÆ, arum.
MINOR, comparat. a Parvus. V. PARVUS.
MĪNOS, ōis. m. [Μίνως] Filius fuit Jovis ex Europa, ut poetæ fere omnes asserunt. Alii vero nonnulli affirmant non Jovis, sed Xanthi regis Cretensium ex Europa filium fuisse, cui in regno successit. Herodot. lib. 1. dixit cum fratre Sarpedone de regno Cretæ dissensisse, sed ilio fugato regnum obtinuisse. Idem primus Cretensibus leges dedit, ut scribit Aristoteles Polit. lib. 2. cap. 10. Hic, ut fingunt poëtæ, quum haberet uxorem Pasiphaen, & illa ex tauro genuisset Minotaurum, Dædalum, quod bovem ligneam fabricasset, sub qua latens cum tauro uxor concubuerat, persequutus, in Siciliam pervenit: ubi a Cocali regis filiabus interfectus fuit (ut Aristoteles refert) juxta Camerinam urbem, & apud inferos judex animarum factus est. Virg. 6. Æn. 432.
Quæsitor Minos urnam movet.
De Minois interitu aliter Diodorus Siculus lib. 5. cap. 13. Minos cognita Dædali in Siciliam fuga, statuit eum bello persequi. Præparatisque navibus e Creta profectus in Acragantinam appulit: quæ nunc ab eo Minoa vocatur. Expositis copiis, per nuntium a Cocalo tradi sibi Dædalum ad pœnam poposcit, Cocalus Minoe ad colloquium accito, quod postulaset se facturum pollicitus, domi receptum, quum in balneis lavaretur, adeo in longum tempus in thermis detinuit, ut nimio æstu suffocaretur. Ejus deinde corpus Cretensibus reddidit, prælata obitus causa, quod in lavacro elapsus aqua calida periisset. Hactenus ille.
Gnosius Minos. Senec. Herc. fur. 9.
Inexorabiles judices apud inferos Minos & Rhadamanthus Cic. 1. Tusc. 10.
Legifer. Ovid. 3. Amor. 10. 41.
Minôa, accusativ. Catull. Argon. 62. 85. Magnanimum ad Minoa venit.
MĪNŌIUS, a, um. [Μινώϊος] Adj. possess. ut, Regna Minoia. Virg. 6. Æn. 14.
MĪNŌUS, a, um. [Μινῷος] aliud Adj. Ovid. in Ibin 511.
Si tua contigerit Minoas puppis arenas.
Taurus Minous, Minotaurus. Stat. 1. Achill. 192.
MĪNŌIS, ĭdis. [Μινωίς] patronym. f. Ariadne. Ovid. 8. Met. 174.
Protinus Ægides, rapta Minoide, Diam　　Vela dedit.
MĪNŌUM, i. n. [Μινῷον] Oppidum est Cretæ insulæ, a Minoe rege ita appellatum. Recensetur a Plin. lib. 4. cap. 12.
MĪNŌTAURUS, i. m. [Μινώταυρος] dictio est composita ex Minoe & tauro, quasi Minois taurus. Nam, ut scribit Homer. lib. 8. Odyss. Quum Minos bello contra Athenienses & Megarenses, qui Androgeum filium interemerant, detineretur, Pasiphae ejus uxor a Venere, quæ in Solis sobolem irata erat, ad infaustum amorem formosi tauri compellitur, cum quo arte Dædali concubuit, ac gravida facta Minotaurum genuit. Fabulam narrant Catull. in Argon. 62. 79. Ovid. 10. Epist. Diodorus Siculus lib. 5. cap. 13. & Servius in Virg. 6. Æn. 25.
Hic crudelis amor tauri, suppôstaque furto
Pasiphae. Veritas autem sic habet, Nam Taurus notarius Minois appellatus fuit, quem Pasiphae amavit, cum quo in domo Dædali concubuit, & quia geminos peperit, unum de Minoe, & alium de Tauro, enixa esse Minotaurum dicta est.
MINTHA, æ. f. [Μίνθη] Mons, ut scribit Strabo lib. 8. dictus a Plutonis pellice, quam Proserpina in herbam mintham mutavit, quam Græci deinceps hedyosmon vocarunt. Huic Pluto donum amoris petenti, virile membrum tradidit, quod a seMentulam nominavit. Oppiani vero interpres lib. ἁλιευτικῶν 3. Mintham tradit filiam Cocyti fuisse, quæ ubi inaudisset amari a Plutone Proserpinam, indignata eo nomine, constanter illi se præponere ausa est, dictitans, si inferos peteret, inimiciter infestaturam. Quo puellæ tumore commotior Ceres Persephones mater, in herbam sui nominis illam mutavit. Ex qua fabella Oppianus Mintham vocat κωκυτίδα νύμφην. Sic autem Plin. lib. 19. cap. 8. Mentæ nomen suavitas odoris apud Græcos mutavit, quum alioqui Mintha vocaretur, unde veteres nostri nomen declinaverunt. Ovid. 10. Met. 729.
— an tibi quondam
Femineos artus in olentes vertere mentas,
Persephone, licuit? V. MENTA.
MINTHOS, i. [μίνθος] præter vulgatam significationem, qua apud Græcos Stercus humanum significat, etiam Floris nomen est in sterquiliniis enascentis, quo mirum in modum afficiuntur hirci. V. Cæl. Rhod. lib. 10. cap. 22.
MINTRIO, īre. vel MINTRO, āre. Auctor Philomel. v. 61.
Mus avidus mintrit.　　al. Mintrat.
MINTURNÆ, arum. f. Oppidum Liri fluvio, & Sinuessæ oppido propinquum, in Campaniæ finibus, C. Marii perfugio nobilitatum. Hor. 1. Epist. 5. 5.　　— palustres
Inter Minturnas, Sinuessanumque Petrinum.　　V. Melam lib. 2. cap. 4. Nunc est castellum, vulgo *Trajectum* vocant. Testis Olivarius in Melam.
MINŪCIUS, [Μινύκιος] nomen gentis Ro. Patriciæ primum, deinde plebejæ, de qua V. Fulv. Ursin. & Liv. passim.
Minucius, cognomento Augurinus, Tribun. plebis, qui Sp. Mælium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic quod farris pretium trinis nundinis, ad eam vilitatem redegisset, ut asse modius veniret, tantum a plebe habitum est honoris, ut collata in capita stipe unciaria, ænea ei statua extra portam Trigeminam fuerit collocata. Auctor Plin. lib. 34. cap. 5. & lib. 18. cap. 3.
Alii plures Minucii celebres. V. Sil. 7. 387. & Lucan. 6. 126.
MINUCIA, æ. f. [Μινυκία] Vestalis fuit, quæ propter corporis elegantem cultum in suspicionem venit incestæ libidinis, unde & viva defossa est. Liv. lib. 8. 15.
MINUCIUS, a, um. Adj. ut Minucia via, quæ a porta ejusdem nominis per Sabinos Brundusium ducebat, de qua Hor. 1. Epist. 18. 20.
Brundusium Minuci melius via ducat, &c.　　V. ibi Lambin. Bentl. & Cunningam. Meminit & Cic. 9. Att. 8. pr. ubi V. Interpp. & Fest. in voce. Sunt qui perperam Minicia scribunt.
MĬNUO, ui, ūtum, [μειόω, ἐλαττόω, ἐλαττονόω, χαλάττω, ὑποτίζω] ĕre. Minus aliquid reddere, vel extenuare. Ex Græco μείω dictum videri potest, inquit Festus. Plin. lib. 11. cap. 54. Minuuntur corpora siccis & aridis.
Aliquantulum minuitur ex febre. Cels. lib. 3. cap. 3.
Auctoritatem minuere. Cic. 4. Acad. 62. Vide quæso etiam atque etiam, ne illarum quoque rerum pulcherrimarum a te ipso minuatur auctoritas.
Æs alienum minuere, Persolvere debitorum partem. Plin. 9. Epist. 37. ad Paulinum.
Artus corporis minuuntur. Ovid. 7. Met. 317.
Consilium. Ter. Hec. 4. 3. 10.
Controversiam. Cic. 4. Acad. 83. Sed, ut minuam controversiam, video quæso, &c.
Curas. Hor. 1. Epist. 19. 101.
Curæ minuuntur carmine. Hor. 4. Carm. 11. 36.
Dolorem, laborem, &c. Ter. in prol. Heaut. 42.
Fidem. Tacit. 6. Ann. 17.
Frigora Zephyri minuunt. Ovid. 3. Trist. 12. 1.
Fructum. Ter. Phorm. 5. 9. 24.
Furorem. Hor. 1. Carm. 37. 13.
Imperium matris. Plaut. Asin. 3. 1. 6.
Ingenium longi minuere labores. Ovid. 3. de Pont. 4. 11.
Iram. Ter. Phorm. 2. 3. 88.
Labores alicujus. Ovid. 7. Met. 208.
Luctus. Ovid. 15. Met. 639.
Magistratum. V. MAGISTRATUS.

Majestatem. In MAJESTAS.
Majestatem per vim. i. e. Vim publicam committere. Cic. 1. Philip. 21. Budæus.
Malum minuunt gaudia. Ovid. 4. de Pont. 4. 6.
Spem. Cæs. 5. Bell. Gall. 33.
Studium minuens labores. Ovid. 4. Met. 295.
Sumptum. Cic. 2. de Legib. 22. Hos leto datos, divos habento; sumptum in ollos luctumque minuunto.
Suspicionem. Cic. 10. Att. 16. Ego ut minuerem suspicionem profectionis aut cogitationis meæ, profectus sum in Pompeianum ad quartum Iduum, ut ibi essem, dum quæ ad navigandum opus essent, pararentur.
Timorem. Cæs. 1. Bell. Civil. 72.
Vires minuuntur amoris. Ovid. 5. Met. 374.
Minuere, absolute, pro Minui, Decrescere. Cæs. 3. Bell. Gall. 12. Quod rursus minuente æstu, naves in vadis afflictarentur.
Minuere, pro Desinere. Lucret. lib. 2. 1028.

Nil adeo magnum, nec tam mirabile quicquam
Principio, quod non minuant mirarier omnes
Paullatim, &c.

MINŪTUS, a, um. Partic. [μειωθεὶς] ut, Minuta spes, pro Imminuta. Tacit. in vit. Agric. [Nisi Adj. est.
Consul vulnere minutus. i. e. Debilitatus. Liv. 21. 52. pr. V. ibi Gronov.
Minutus, Adj. Brevis, (i. e. parvus) ut, Minutum argentum. Plaut. Pers. 2. 3. 4. Varro epistola Latina, Si venisses Capuam, quod & pueros minutos vides libenter, & majores animadvertere non vis. Cic. 7. Verr. 27. Reticulumque ad nares sibi apponebat tenuissimo lino, minutis maculis, plenum rosæ. Ex Nonio 2. 559.
Animus minutus. Cic. 3. de Orat. 167. Abutimur sæpe etiam verbo, non tam eleganter, quam in transferendo: sed etiamsi licentius, tamen interdum non impudenter: ut quum grandem orationem pro magna, minutum animum pro parvo dicimus.
Corpora minuta. Lucret. lib. 2. 115.
Dii. Plaut. Cistell. 2. 1. 46.

Dii me omnes magni, minutique & patellarii
Faxint &c.

Fruges minutæ, Parvæ, quales sunt frumentum, & id genus, ut a fabis & pisis distinguantur. Cic. 5. Verr. 18. L. Octavio, & C. Cotta Consulibus Senatus permisit, ut vini, olei decumas, & frugum minutarum, quas ante, &c.
Offa pauxilla, atque minuta. Lucret. lib. 1. 835.
Partes in minutas distrahi. Lucret. lib. 2. 825.
Minutus, quum diminutivis additur, eleganter ipsam rem attenuat, & minorem facit. Ter. And. 2. 2. 32.

Olera & pisciculos minutos ferre obolo in cœnam seni.

Cic. in Parad. præf. Minutis interrogatiunculis, quasi punctis, quod propofuit efficit.
Litteræ, vel litterulæ. Plaut. Bacch. 4. 9. 68.
Quæstiunculæ. Sueton. de Clar. Gram. 24. extr.
Minutum, Obscurum & scrupulosum interpretatur Nonius 4. 298. ut a Græcis dicitur λεπτομέρειμον. Cic. 1. de Finib. 61. Ecce autem alii minuti & angusti, & omnia semper desperantes: aut malevoli, invidi, difficiles, lucifugi, maledici, monstrosi. [Sic edidit Mercer. in edit. Gothofr. λεπτομερεῖς perperam legitur. Puto λεπτομήτης Nonium reliquisse. Dicitur enim pari forma ac πολύμητις & πολυμήτης, ὑστερόμητις & ὑστερομήτης, &c.
Compar. Lucret. lib. 4. 344.

— nam multis partibus hic est
Mobilior, multisque minutior, & mage pollens.

De lucido aëre loquitur.
Cura minutior. Quintil. lib. 8. cap. ult.
Superl. Animantes minutissimæ. Gell. lib. 14. cap. 1.
Ictus minutissimi. Suet. Vitell. cap. 17.
MINŪTŬLUS, a, um. [ὑπολεπτος] Adj. dimin. a Minutus. Plaut. Pœn. prol. 28. Pueri minutuli.
Litteræ minutulæ. Vopisc. in Tacit. cap. 11.
Quæstiones minutulæ. Macrob. 7. Saturn. 3.
MINUTULĀRIUS, a, um. Adj. Circa minutula occupatus. August. de Civ. Dei. 7. 4. Minutularii vectigalium conductores.
MINŪTE, Adv. [λεπτῶς] Columel. lib. 2. cap. 4. Non minute diffindit humum. Sic Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 15.
Grandia minute dicere. Cic. in Orat. 123.
Compar. Cic. 4. Acad. 42. Hæc autem universa concidunt etiam minutius. Idem 4. de Finib. 7. Res enim fortasse veræ non ita tractantur, ut debent, sed aliquanto minutius.
Superl. Cato de R. R. cap. 107. Quam minutissime per cribrum cernere. Adde Columel. 12. 28.
MINŪTIM, Adv. [κατὰ λεπτὸν] pro Minute. Columel. lib. 4. cap. 14. Insequitur deinde fossor, qui crebris bidentibus æqualiter & minutim soli terga comminuat.
Minutim & Repente, contraria. Senec. Epist. 30.
MINUTĀTIM, [λεπτομερῶς] aliud Adv. In minutissimas partes. Cato cap. 123. De junipero materiam semipedem crassam concidito minutatim. Al. Minutim.
Addere aliquid minutatim & gradatim, aut demere. Cic. 4. Acad. 49. Quod genus minime in philosophia probari solet, quum aliquid minutatim & gradatim additur, aut demitur.
Interrogare minutatim, pro Particulatim. Cic. 4. Acad. 92. Sed nulla omnino in re minutatim interroganti, dives pauper, clarus obscurus, &c. sit.
Minutatim, pro Paulatim. Varro 1. de R. R. cap. 20. Tum ita subigendum, ut minutatim assuefaciant, & ut tironem cum veterano adjungant; imitando enim facilius domantur. De bobus.
Frangit vires ætas minutatim. Lucret. lib. 2. 1131.

Inde minutatim vires, & robur adultum
Frangit, & in partem pejorem liquitur ætas.

Trahebat offa minutatim morbo collapsa. Virg. 3. Georg. 485.
MINŪTIO, ōnis. f. [μείωσις] Gell. lib. 16. cap. 5. Ve particula tum intensionem significat, tum minutionem. Quintil. lib. 4. cap. 3.
MINŪTIA, æ. f. [λεπτότης] Minutissima pars cujusque rei. Lactantius de ira Dei. Senec. Epist. 91. Utriusque attritu grana franguntur, & sæpius regeruntur, donec in minutiam frequenter trita redigantur.

MINUTIES, ēi. f. Apul. 9. Met. p. 195. Ad summam minutiem contero. Redire in minutiem. Idem lib. 11.
MINŪTAL, ālis. n. Genus condimenti ex rebus minutatim concisis, auctore Apicio 4. 3. Fiebat inter cetera marino pisce, liquamine, oleo, vino, porris & coriandro. Juven. 14. Sat. 129.

Hesternum solitus medio servare minutal
Septembri.

Martial. lib. 11. 32.

Hinc exit varium cocco minutal. *Un hachis.*

Minutalia, Res minutæ. Tertull. de Anima, cap. 32. Culices, formicæ, tineæ & hoc genus minutalia. V. Idem de Habit. Mulier. cap 6. & Marc. Emp. 8. Est autem pl. n. a
MINUTĀLIS, e. Adj ut, Regna minutalia. Tertull. adv. Marc. 1. 4.
MINUTĬLOQUIUM, i. n. Tertull. de Anima, cap. 7. Micas de minutiloquio Aristotelis inserfit.
MINUISCO, ĕre. Auson. Ephemer. sub fin.

— profugi minuiscunt crimina somni.

MĪNŪRIO, vel MĪNURRIO, [μινύρομαι] īre. V. dict. seq.
MĪNŪRĪZO, [μινυρίζω] āre. Parva voce succinere: μινυρίζω enim Cantillo significat, & modulate concino. Sidon. 2. Epist. 2. Diluculo autem Philomelam inter frutices sibilantem, Prognen inter aceres minurizantem. Alia exemplaria habent Minurientem, utique a verbo Minurio, quo usus est Spartianus in Antonino Geta cap. 5. Agni, inquit, balant, porcelli grunniunt, palumbes minuriunt, leones rugiunt, &c. [Al. Minurriunt, vel mendose Minarriunt. Gloss. Lat. Gr. Minurit, μινυρίζει. V. Suid.
MINURĪTIO, ōnis. f. [μινύρισμα] a verbo Minurio. Festus. Minuritiones appellantur minorum avium cantus. Hæc ille. Cic. 1. de Orat. 251. Ante quam pæanem aut minuritionem citarimus. Sic enim reponit Turnebus, existimans Ciceronem verba Græca convertere voluisse παιανίζειν & μινυρίζειν: ut pæan sit cantio (nam pro pede non censet hic accipi) quæ clara exsultanti contentaque voce citatur, id est canitur: minuritio, cantio quæ tenui, leniore, remissioreque. Mss. Munionem. Locus admodum vexatus est.
MINUS, MINUSCULUM, V. Minor, in PARVUS.
MINUTIA, MINUTIUS, nom. propr. V. MINUCIUS.
MINYANTHES, æ. m. [μινυανθὴς] Trifolii genus. Plin. lib. 21. cap. 9.
MINYAS, æ. m. [Μινύας] Chrysæ fuit filius, ex Chrysogenia nati & Neptuno. Hic divitiis creditur cunctos anteisse mortales, ac primus hominum thesaurum recondendis pecuniis struxisse, a quo nuncupatos fer. unt Minyas, quibus imperitarit. Meminit Pausanias in Bœot. p. 310. Wech.
MINYÆ, arum. m. [Μινύαι] fuerunt Thessaliæ populi, qui, teste Orpheo in Argonauticis, Iasonem ad Colchos proficiscentem sequuti sunt. Unde ait Ovid. 7. Met. 1.

Jamque fretum Minyæ Pagasæa puppe secabant.

Lucan. item Thessaliam describens, lib. 6. 385.

— Minyæ gens cognita remis.

De ratione appellationis, V. Serv. ad Virg. 4. Ecl. 34.
MINYĒIUS, a, um. Adj. Argonautarum epitheton; ut, Minyeia proles. Ovid. 4. Met. 386.
Manus Minyeia. Valer. Flacc. 1. 706.
MINYEIUS, i. m. Fluvius est e Thessalia veniens, qui, teste Homero, lib. 11. Iliad. oppido Arenæ vicinus, ostia maris facit.

M I R

MIRABILIS, MIRACULUM, MIRE, MIRIFICUS, MIRIO, &c. MIROR. V. in hoc ipso verbo.
MIRMILLO, ōnis. m. Erat gladiatoris genus armaturæ Gallicæ, qui modo cum Retiario, modo cum Threce in arenam inducebatur. Festus, Retiario (inquit) pugnanti adversus mirmillonem cantatur, Non te peto, piscem peto, quid me fugis Galle? Quia mirmillonicum genus armaturæ, Gallicum est: ipsique Mirmillones ante Galli appellabantur, in quorum galeis piscis effigies inerat. Hoc genus pugnæ institutum videtur a Pittaco, uno ex septem sapientibus, qui adversus Phrynonem dimicaturus, propter controversias finium, quæ erant inter Atticos & Mytilenæos, rete occulte allato, impedivit Phrynonem. Hæc ille. Fuit autem Atheniensium dux Phryno, quo perempto agrum suis servavit. V. Diogenem Laertium in Vita Pittaci. Cicero & Gladiatorem L. Antonium, & Mirmillonem sæpe vocat. ut 6. Philip. 10. Etiamne ab hoc mirmillone Asiatico Senatus mandata, legatorum verba audientur? Ibid. paulo post, Quia Mylasis Mirmillo Thracem jugulavit, familiarem suum & 5. 29. Quæ loca explicans Turnebus sic inquit, Mirmillo in amphitheatralibus spectaculis Gallica erat armatura; vox autem de Græco deflexa, ut quæ in aliud solum transplantata sunt, ingenio loci & cæli mutantur, leviter quoque mutata est. Nam quod ea armatura fortissimorum erat hominum, quales opinione hominum fuerant antiqui Myrmidones Achillis milites, & habebantur Romanorum sententia Galli, Myrmillonesque de Græca illa fortissima natione appellabantur, idcirco gladiatoribus hoc nomen hæserat. Nam D in L mutari Ulysses perspicue ostendit, qui est Græce Ὀδυσσεὺς, ne plura commemorem. Hæc ille, explosus a Lipsio 2. Sat. 10. quem V. & Sequutor in SEQUOR. Juvenal. 6. Sat. 81.

Nobilis Euryalum mirmillonem exprimat infans.

Sunt qui Myrmillo scribunt. Hinc
MIRMILLŌNICUS, a, um. Adj. Festus, Myrmillonica scuta dicebant, cum quibus de muro pugnabant. conf. dict. præced.
Gladii mirmillonici. Ber. in Sueton. Tit. Vesp. cap. 9. 302. H. St.
MIROBRIGA, [Μιρόβριγα] Ptolemæo, Hispaniæ ulterioris urbs in conventu Cordubensi. Plin. lib. 3. cap. 1. Mirobricam vocat per secundam consonantem in ultima syllaba.
MĪROR, [θαυμάζω, ἄγαμαι] āri. Significat novo aliquo obstupefieri, inquit Nonius 4. 302. Virg. 1. Æn. 460.

Artificumque manus inter se, operumque laborem
Miratur.

Dona mirantur Æneæ, mirantur Iulum. Virg. 1. Æn. 713.
Magnopere mirari. In MAGNUS.
Mirari, Delectari, accendi, inquit Nonius l. c. Virg. 3. Georg. 49.

Seu quis Olympiacæ miratur præmia palmæ.

Mirari atque efferre nimium aliquid. Cic. 6. Verr. 124. Nimium forsitan hæc illi mirentur atque efferant.

Aliquem mirari. Cic. 1. Acad. 46. Qui quum ab eo plurimum dissentiret, unum tamen præter ceteros mirabatur.
Se ipse miratur. Catul. 20. 17. id est Sibi placet, & de se magnifice sentit. Martial. lib. 13. 2.
Stulte aliquid. Hor. 1. Epist. 1. 47.
Mirari, Imitari. Virg. 8. Æn. 517.
— primis & te miretur ab annis. Ubi Servius; Miretur, Imitetur. Lucan. lib. 9. 810.
— miratorique Catonis. Optima enim ingenia necesse est ut ea quæ mirantur, imitentur.
Mirari, Nescire; quia (inquit Donatus) admiratio ab ignorantia descendit. Ter. And. 4. 5. 11. Miror unde sit. Et Plaut. prol. Aulul. pr.
Ne quis miretur qui sim, paucis eloquar. conf. Miror si &c. infra.
Mirantur terram oculi. Plaut. Merc. 2. 3. 17.
Mirari, ad inanimata translatum. Virg. 2. Georg. 82.
— & ingens
Exiit ad cælum ramis felicibus arbos;
Miraturque novas frondes, & non sua poma.
Miror, cum genitivo laudis, vel vituperii. Virg. 11. Æn. 126.
— quibus cælo te laudibus æquem?
Justitiæne prius mirer, belline laborum? Græca metabasis est, quam Græci κατ' ἔλλειψιν vocant; supplendum est, Ut sit causa laborum, causa justitiæ.
Miror, non jussisse me arripi. Ter. Heaut. 2. 3. 48.
Miror, absolutum. Ter. Heaut. 2. 3. 134.
Laudabis. s. vide sis. CLI. tutemet mirabere.
Miraretur quis, quum cerneret aperto mari ab altera parte, ab altera Hispanis, tam feræ & bellicosæ genti objectos, quæ res eos tutaretur. Liv. 34. 9. pr. Gronov. legit, Miraretur, qui tum cerneret.
Miror si potuit. Cic. de Amicit. 53. Quanquam miror in illa superbia & importunitate, si quemquam habere potuit. i. e. Nescio an potuerit. Ter. And. 1. 2. 4.
Mirabar, hoc si sic abiret, & heri semperlenitas
Verebar quorsum evaderet. conf. supra Mirari, Nescire.
Miror quod audierim. Cic. de Senect. 43. Dicebant mirari solitum C. Fabricium, quod quum apud regem Pyrrhum legatus esset, audisset e Thessalo Cynea, Athenis quendam esse qui se sapientem profiteretur.
Miror qui ex Piræo abierit. Ter. Eun. 2. 2. 59.
Miror quapropter hæc curet. Plaut. Amph. prol. 87.
Miror quomodo. Ter. Heaut. 5. 3. 2.
Satis mirari hominis negligentiam non queo. Cic. 10. Att. 4. Et 1. de Nat. Deor. 96. Mirari satis non possum, unde &c.

MIRO, Act. Ejusdem significationis. Varro Eumenidibus, Hospes quid miras? Nonius 17. 105.

MIRANS, antis. Partic. [θαυμάζων] Ovid. 5. Met. 206.
Marmoreoque manet vultus mirantis in ore.
Atque hæc mirantibus addit. Virg. 6. Æn 854.

MIRĀTUS, a, um. aliud Partic [τεθαυμακώς] Hor. 4. Carm. 9. 15.
— & aurum vestibus illitum
Mirata, regalesque cultus.
Passive. Juvenc. 3. 58 Mirata Virginis arte.

MIRANDUS, a, um. aliud Partic. [θαυμαστός, θαυμάσιος] Dignum admiratione. Ter. And. 5. 4. 36. Mirando hoc tanto, tam repentino bono.
Femina miranda decore magno. Ovid. 3. Epist. Sabin. 37.
Accidit mirandum. Senec. Medea, 12.
Loqui miranda Sil. lib. 3 621.
Est vero mirandum, homines quibus odio sunt nostræ secures, libenter arripere facultatem lædendi. Cic. pro Flacc. 19.
Mirandum in modum, Mirabiliter, Vehementer. Cic. 15. Fam. 9. Marcellum tuum Consulem factum, teque ea lætitia affectum esse, quam maxime optasti, mirandum in modum gaudeo. Idem pro Planc. 19. Mirandum in modum lætati sunt. Idem 1. Att. 2. Sed mirandum in modum est animo abalienato. Et 6. Verr. 134. Quoniam mirandum in modum Græci rebus istis, quas nos contemnimus, delectantur. conf. Mirabilem, & Mirum in modum infra.

MIRĀBUNDUS, a, um. Adj. [θαμβῶν] Qui miratur. Liv. 25. 37. Extemplo improvida res pavorem incutit Pœnis: mirabundique unde tot hostes tam subito exorti, &c.

MIRĀTIO, ōnis. f. [θαυμασμός] Cic. 2. de Divin. 49. Caussarum enim ignoratio in re nova mirationem facit; eadem ignoratio si in rebus usitatis est, non miramur.

MIRĀTUS, ûs. m. Senec. Epist. 94. Alia deinceps digna miratu. Potest esse Supinum.

MIRĀTOR, ōris. m. [θαυμαστής] Martial. lib. 10. 87.
Mirator veterum senex avorum.
Cunni mirator Cupiennius albi. Hor. 1. Serm. 2. 36.
Decoris. Ovid. 10. Met. 590.
Formæ mirator honestæ. Propert. lib. 2. 13. 9.
Rerum. Ovid. 4. Met. 640.

MIRĀTRIX, īcis. f. [θαυμαστής] ut, Turba miratrix. Juven. 4. Sat. 62.
Fama miratrix senioris ævi. Senec. Hippol. 6.
Vetustas sui miratrix. Lucan. lib. 4. 655.

MIRĀBĪLIS, e. Adj. [θαυμάσιος, ἐκπλακτικός] Admiratione dignus. Cic. 1. Off. Quare ex multis mirabilibus exemplis haud facile quis dixerit hoc exemplo aut laudabilius, aut præstantius. Idem de Amicit. 45. Quibusdam, quos audio sapientes fuisse habitos in Græcia, placuisse opinor mirabilia quædam.
Mirabilis alicui. Hor. 1. Epist. 6. 23.
Donum mirabile. Virg. 1. Æn. 656.
Effigies fama mirabiles. Plin. lib. 7. cap. 3.
Factum. Ovid. 4. Met. 271.
Modum in mirabilem. Cic. 5. Att. 13. Mirabilem in modum Ephesi præsto fuit. V. MIRANDUS & MIRUS.
Opus visu. Hor. 2. Epist. 2. 91.
Opus mirabile magni mundi. Tibull. lib. 4. 1. 18.
Dictu mirabile. Virg. 1. Æn. 443.
Raritate mirabilis arbor. Plin. 13. 4. Jam in Æthiopiæ fine quinque earum, nec plures, arbores tradunt, non raritate magis, quam suavitate mirabiles.
Compar. Cic. 4. Acad. 2. Idque eo fuit mirabilius, quod ab eo laus imperatoria, &c.
Vir mirabilior. Senec Epist. 9.
Superl. Columel. 6. 36 Mirabilissima soboles.

MIRABILĬTER, Adv. [θαυμαστῶς, ἀγαμένως] Cic. 13. Fam. 17. Satisfacere immortalitati laudum tuarum mirabiliter cupit. Idem 11. Fam. 14. Mirabiliter, mi Brute, lætor, mea consilia, measque sententias a te probari.
Compar. Cic. 1. de Orat. 94. Qui mirabilius & magnificentius augere posset.

MIRABILĬTAS, ātis. f. i. e. Admiratio. Cic 2. Off. 38. Ergo & hæc animi despicientia mirabilitatem magnam facit. Ex Non. 8. 53. Alia exemplaria legunt Admirabilitatem.
Operum mirabilitas. Lactant. 7. 4.

MIRĀCŬLUM, i. n. [θαῦμα, ἀπόλιον] Quicquid admirationem afferre potest. Festus, Miracula, quæ nunc Digna admiratione dicimus, antiqui in rebus turpibus utebantur. Plin. lib 10. cap. 52. Generatio avium simplex esse videtur, cum & ipsa sua habeat miracula.
Ingeniosa miracula facit natura. V. INGENIUM.
Monstri alicujus miracula. Ovid. 7. Met. 294.
Cessare a miraculis. i.e. Miraculis vacare seu carere. Plin. lib. 2. cap. 103.
Miracula, pro Monstris, vel horrendis ponebant veteres. Virg. 4. Georg. 441.
Omnia commutat sese in miracula rerum. Liv. 2. 7. pr. Adjiciunt miracula huic pugnæ; silentio proximæ noctis ex silva Arsia ingentem editam vocem, &c. Sic 25. 39. extr.
Miraculo esse. Liv. 25.
Illa omnia bona, quæ cupiditati, ac miraculo sunt. Lactant. de Justitia lib. 5. cap. 21. H St. Exstant cap. cit. extr. Intelligit autem ea, quæ plerique homines cupiunt & unice admirantur.

MIRACŬLA, æ. f. Scortum. Plaut. Fragm. 1. 13. Diobolares, schœniculæ, miraculæ. Miraculæ, inquit Varro L. L. 6. 3. a miris, id est monstris. a quo Accius ait, personas distortas, oribus deformes, miriones.

MIRACULŌSUS, a, um. Adj. &,

MIRACULŌSE, Adv. apud Augustin.

MĪRO, ōnis. m. Mirones, inquit Cæl. lib. 3. cap. 31. Personas oribus distortas & deformes legimus nuncupari; nam & miracula a miris dicuntur, id est monstris. [Scribendum Miriones. ex Varr. V. MIRACULA, æ. f.

MIRUS, a, um. Adj. Miratione dignus. [θαυμαστός, θαυμάσιος] Plaut. Pseud. 1. 5. 97.
Si abstuleris, mirum & magnum feceris facinus. Plin. lib. 12. cap. 9. Mira arborum natura.
Facies mira. Lucret. lib. 5. 836.
More miro perdere aliquem Ovid. 13. Met. 670.
Novitas mira. Ovid 15. Met. 408.
Præcepta. Hor. 2. Serm. 3. 34.
Mirus in omni reliqua diligentia Plin. lib. 2. cap. 108.
Favor mirus apud populum, Ingens. Tacit. 1. Ann.
Honore miro colere aliquem. Virg. 4. Æn. 458. Sic idem 7. Æn. 57.
Adjungi generum miro properabat amore.
Mira, apud veteres pro Monstris atque horrendis. Plaut. Amphit. 5. 1. 64.
Mira memoras, nimis formidolosum prædicas facinus. V. Varr. de L. L. 6. 3.
Facere quid miri Natura dicitur. Hor. 1. Serm. 5. 102.
Efficere multa & mira. Lucret. lib. 5. 1181.
Mira sunt, nisi. Plaut. Amphit. 1. 1. 127.
Mirum est quod hac de re tradere hominum notitiæ possumus. Plin. lib. 3. cap. 5.
Mirum; Responsio adverbii cujusdam formam habens. Ter. Eun. 3. 1. 13.
— rex te ergo in oculis. T. scilicet.
G. Gestare. T. verum credere omnem exercitum,
Consilia. G. mirum.
Magis mirum. In MAGIS.
Minime mirum est. Cic. 6. Verr. 102.
Mirum cur. Ter. in prol. Heaut. 1.
Nec mirum. Cic de Amicit. 32. Ab iis qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longe dissentimus: nec mirum, nihil enim altum nihil magnificum, &c. Idem 4 Acad. 111. Ne illam quidem prætermisisti, Luculle, reprehensionem Antiochi; nec mirum.
Mirum est quod. Plin. lib. 12. cap. 4.
Non mirum fecit uxor mea, si hoc ægre tulit. Ter Hec. 4. 4. 87.
Mirum de illo. Plaut. Amphit. 2. 2 198.
Mirum ni. Ter. And. 3. 4. 19. Age igitur, ubi nunc est ipsus? D. mirum ni domi est.
Mirum quin. Plaut. Aul. 1. 2. 7.
Mirum quin tua nunc me causa faciat Juppiter
Philippum regem, aut Darium, trivenefica. Idem Trin. 4. 2. 125.
Mirum quin ab avo ejus aut proavo acciperem qui sunt mortui.
Mirum si. Ter. And. 4. 1. 27. Quid istuc tam mirum est, si de te exemplum capit?
Mira vero militi quæ placeant. Ter. Eun. 2. 2. 57. Ubi Donatus, Mira pro mirum, & est εἰρωνεία. Quid mirum est, inquit, facete loqui eum qui militi placeat?
Mirum quantum. Liv. lib. 1. 16. extr. Mirum quantum illi viro nuntianti hæc fides fuerit, quamque &c. Al. Fidei rectius. Pro Mirum est quantum.
Mirum in modum deludi. i. e. In majorem modum, quasi infra rationem. Plaut. Amph. arg. 1. v. 7. Plin. lib. 17. cap. 24. Tangi odore mirum in modum. conf. Mirandum, & Mirabilem in modum supra.
Miris modis. Plaut. Amphit. Suppos.
Totam miris modis nostram video turbatam familiam.
Miris modis visenda animalia. Virg. 4. Georg. 309.
Nimium miris modis. V. NIMIS.
Compar. Mirior, mirius, Festus ex Titinnio, & Nonius 2. 515. ex Varrone attulerunt. V. seq. dict.

MIRE, Adv. [θαυμαστῶς] pro Miro modo, sive Mirabiliter. Ter. Heaut. 5. 1. 25.
Sed ille tuus quoque Syrus idem mire finxit filium. Cic. 16. Att. 11. Puero municipia mire favent.

Mens mire mobilis. Lucret. lib. 4. 752.
Tenuis enim mens est, & mire mobilis ipsa.
Mirius pro Magis mirum apud antiquos. Varr. Quid hoc mirius? Nonius 2. 515. [Ubi tamen Adj. est.

MIRIFICUS, a, um. Adj. [θαυμαστικός] Quod est mirabile. Cic. de Senect. 9. Quum diu multumque vixeris, mirificos afferunt fructus. Idem 1. Fam. 9. Mirificum me tibi comitem præbuissem. Et 15. Fam. 10. Mirificus generis ac nominis vestri fuit erga me semper animus. Sic ad Brut. 3. Cæsaris vero pueri mirifica indoles virtutis.
Homo mirificus. Cic. 4. Att. 10. Nos hic voramus litteras cum homine mirifico Dionysio. hunc Dionysium lib. 7. epist. 7. vocat Virum optimum & doctissimum.
Structura carminis mirifica. Ovid. 4. de Pont. 13. 5.
Superl. Ter. Phorm. 5. 6. 31. Atqui mirificissimum. August. de Civ. Dei, 18. 42. Mirificentissimum dixit.

MIRIFICE, Adv. [θαυμαστικῶς] pro Mirum in modum. Cic. 1. de Orat. 57. Ac jam tum erat adolescentulus his studiis mirifice deditus. Idem 1. Acad. 33. Quas mirifice Plato erat amplexatus. Ibid. 4. 5. Delectabatur autem mirifice lectione librorum.
Amare aliquem mirifice. V. AMO.
Conturbari mirifice. Cic. 6. Att. 3.
Loqui mirifice. Catul. 82. 3.

MIRIFICENTIA, æ. f. Chrysolog. Serm. 63. Mirabilium mirificentiam esse pervidemus.

MIRIFICO, [θαυμαστόω] āre. Mirabilem facere. Plaut. Amphit. 2. 2. 46.
Quanquam adeo Thebani cives modo miro mirificant, probavi.
Sed MSS. exhibent Rumificant probam. V. Lambin. Nonius 2. 748. Rumiferant.

M I S

MIS, [μοῦ] Genitivus antiquus a pronomine Ego. Ennius apud Priscian. lib. 13.
Ingens cura mis est concordibus æquiparare. V. MI.

MISANTHROPOS, [μισάνθρωπος] Latine Osor hominum dicitur. Cic. 4. Tusc. 25. Ut in hominum universum genus, quod accepimus de Timone, qui μισάνθρωπος appellatur, ut inhospitalitas est.

MISARGYRIDES, æ. m. [μισαργυρίδης] Argenti osor; ex μισέω odi, & ἄργυρον argentum. Plaut. Most. 3. 1. 41.

MISCELLUS, i. m. [Μίσκελλος] Crotonis in Bruttiis conditor fuit, cui redditam ferunt sortem ex adytis: Conditurum eum civitatem ubi in serenitate ipsum excepisset pluvia. Id nunquam futurum conjectatum ab eo est, ob rei absurditatem. Quum tamen in Italiam appulisset, ac maxima eventus fluctuaret incertitudine, assedit illi pellex uberius flens, mæstaque. Quod conspicatus Miscellus, finem habere oraculum suspicatus, civitatem condere adortus est. Ex Cæl. lib. 12. cap. 4. V. SYRACUSÆ.

MISCEO, miscui, mistum, [μίγνυμι, κιρνάω, κυκάω, ἀναφύρω, ταλύνω, κεραννύω] ēre. Confundere diversa una, vel Sine ratione perturbateque facere. Plaut. Pseud. 1. 1. 72,
Lege, dulce amarumque una nunc miscens mihi.
Miscere vinum aqua, & Miscere aquam vino. Plin. lib. 7. cap. 56. Vinum aqua misceri Staphilus docuit. Columel. lib. 6. cap. 4. Multi largo sale miscent pabula. [Hæc exempla non utriusque loquendi modi sunt, nisi apud Plin. Aquæ miscere legas. Apud Col. 7. 5. extr. extat, Nonnulli folia cupressi trita miscent aquæ.
Miscere ad. Columel. lib. 7. cap. 5. Facit autem commode primum ea compositio, quam paulo ante demonstravimus, si ad fæcem & amurcam, succumque decocti lupini misceas portione æqua detritum album helleborum.
Miscere in aciem. In ACIES.
Miscere, Poculum, Vinum &c. alicui, Dare bibere, Ministrare. Cic. 2. de Finib. 17. Dico ergo in eadem voluptate eum qui alteri misceat mulsum, ipse non sitiens, & eum qui illud sitiens bibat. Ovid. 10. Met. 160.
Arripit Iliadem, qui nunc quoque pocula miscet;
Invitaque Jovi nectar Junone ministrat.
Miscere sua. Ter. Heaut. 4. 5. 35.
Ita tu isthæc tua misceto, ne me admisceas.
Omnia miscere, Turbare. Cic. ad Octav.. Quibus ille septus omnia misceret, nulli parceret, sibi viveret. Idem pro Rosc. Amer. 91. Qui tanquam si offusa Reip. sempiterna nox esset, ita ruebant in tenebris, omniaque miscebant.
Miscere, absolute, pro Miscere omnia. Cic. 3. Q. frat. 9. Pompeius abest: Appius miscet.
Turbare & miscere. Cic. 3. de Legib. 19. Omnia infima summis paria fecit, turbavit, miscuit.
Cælum miscetur magno murmure. Virg. 4. Æn. 160. Virg. 1. Æn. 128.
Interea magno misceri murmure pontum. Conf. Domus, Mœnia, &c.
Certamina miscere. Liv. 2.
Comas canities miscuerat. Ovid. 4. Trist. 10. 94.
Consilia cum aliquo. Tacit. 15. Ann. 68. Sed conjurati consilia cum Vestino non miscuerant.
Corpus cum aliqua, Concumbere. Cic. 1. de Divin. 60. conf. Misceri, pro Coire infra.
Domus miscetur misero tumultu. Virg. 2. Æn. 486.
Falsa veris miscere. Senec. Herc. fur. 12.
Gentes diversas commercio miscere. Plin. in Paneg. cap. 29. pr.
Græca verbis Latinis. Hor. 1. Serm. 10. 20
Incendia. Virg. 2. Æn. 329.
Malum miscere. Cic. 4. Tusc. 77.
Major mihi moles, majus miscendum est malum.
Mala miscere & concitare. Cic. 4. in Catil. 6. Ego magnum in Rep. furorem, & nova quædam misceri, & concitari mala jampridem videbam.
Manus utrinque Mavors dubias miscet. Propert. lib. 2. 28.
Maria omnia cælo miscuit. Virg. 5. Æn. 791. V. MARE.
Mœnia diverso miscentur luctu. Virg. 2. Æn. 298.
Oscula blandis verbis. Ovid. 1. de Arte Am. 663.
Otia cum duris venatibus. Ovid. 4. Met. 307.
Pacem duello miscuit. Hor. 3. Carm. 5. 38.
Pectora miscentur vario motu. Virg. 12. Æn. 213.
Populi miscentur. Virg. 4. Æn. 112.
Prælia miscere. Virg. 2. Georg. 282.
Rempublicam iniquis imperiis miscere. Cic. 2. de Lege Agr. 90.
Sacra profanis. Hor. 1. Epist. 17. 54.
Sortes, Fortunæ monitu, manu pueri misceri atque duci. Cic. 2. de Divin. 86.
Stultitiam miscere consiliis brevem Hor. 4. Carm. 12. 27.
Si terra mari miscebitur, & mare cælo. Lucret. lib. 3. 854. V. MARE.
Tristia miscentur lætis. Ovid. 6. Fast. 463.
Tumultum miscere in concione. Liv. 8. 32.
Vada miscentur æstu arenæ. Virg. 3. Æn. 557.
Vagor miscetur funere. Lucret. lib. 2. 576.
Utile dulci miscuit. Hor. de Arte Poet. 343.
Utilia honestis. Tacit. in Vit. Agric.
Misceri ex, V. MISTUS. Partic.
Misceri, pro Coire, inquit Cæl. lib. 4. cap. 7. Unde apud Virg. 7. Æn. 661. Mixta deo mulier.
Miscuerunt, trisyllabum apud Virg. 2. Georg. 129.
Miscueruntque herbas, & non innoxia verba. [Non tam trisyllabum est, quam systole usitata poëtis, præcipueque Virgilio, syllabæ natura longæ. V. Pier. ad loc. & 2. Æn. 774. & 4. Eclog. 61. Donat. ad Prol. Eunuch. v. 20. Heins. ad Ovid Heroid. 2. 142.

MISCENS, entis. Partic. Phædr. 1. 29. 10.
Hosti dolorem damno miscens sanguinis.
Vis tellurem diluvio miscens. Virg. 12 Æn. 205.

MISCENDUS, a, um. aliud Partic. [μικτέος] Ovid 4. Epist. 9.

MISTUS, vel ut aliis placet, MIXTUS, a, um. [μεμιγμένος] Partic. h. e. Temperatus. Liv. 3. 6. pr. Ea colluvio mistorum omnis generis animantium, &c.
Mistus pluribus. Plin. 7. Epist. 27.
Mistum ex. Cic. pro Lege Manil. 28. Quod denique genus belli esse potest, in quo illum non exercuerit fortuna Reipublicæ? Civile, Africanum, Transalpinum, Hispaniense, mistum ex civitatibus, atque ex bellicosissimis nationibus, servile, navale, &c. Idem 3. Off. 119. Nec vero finis bonorum & malorum, qui simplex esse debet, ex dissimillimis rebus misceri & temperari potest.
Amor voluptate & molestia mistus. Cic. de Univers. 38.
Gravitas modestiæ in oratione mista. Cic. 2. Off. 49.
Genus mistum. Virg. 6. Æn. 25.
Genus hominum varium, mistum, & turbulentum. Cic. 2. in Catil. 21.
Lacrymæ mistæ risu. Stat. 2, Silv. 1. 47.
Ploratus vagitibus. Lucret. lib. 2. 579.
Puellæ cursitant mistæ pueris. Hor. 4. Carm. 11. 2.
Rubor mistus candore Cic. 1. de Nat. Deor. 75. Nec ille fusus & candore mistus rubor sanguis est, sed quædam sanguinis similitudo.
Tumultu misto exorta lætitia. Virg. 3. Æn. 99.
Ventus gradine. Ovid. 4. Fast. 626.
Verbera cum verbis. Ovid. 10. Epist. 38.
Superl. Paterc. 2. 98. extr. De L. Pisone hoc omnibus sentiendum ac prædicandum est, esse mores ejus vigore ac lenitate mistissimos: & vix quenquam reperiri posse, qui aut otium validius diligat, aut facilius sufficiat negotio.

MISTIM, MIXTIM, Averb. Suet. Tiber. 33. Assidebat mistim. Et Lucret. 3. 567. — per venas & viscera mixtim.

MISTIO, & MIXTIO, ōnis. f. Vitruv. 1. 4. Aliam mixtionem habet. Et Pallad. 1. 34. Funes sparteos hoc genere mistonis inducere. V. Andr. Borrich. Vindic. p. 58.

MIXTUS, ûs. m. Columel. 6. 37. Avitus color primordii sanguinis mixtu redditur nepotibus.

MISTURA, & MIXTURA, æ. f. [κέρασμα, μῖξις] pro Moderatura, ut ait Nonius. 8. 58. Varr. de Vit. Pop. Rom. lib. 1. Sed quod ea & propter talem misturam immoderatam ex aquis cunctis: quod temperatura moderatur in Romuli vita triplices civitates. Aliter legit Mercer. q. V. & Columel. lib. 7. cap. 5.
Generum. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Jocorum mistura. Martial. lib. 8. 1.
Incredibilis mixtura. Plin. 37. 6.
Rerum mistura. Lucret. lib. 2. 977.

MISTARIUS, vel MIXTARIUS, i. m. Crater. Lucil. apud Non. 15. 30.
Urceus aut longa geminus mistarius ansa.

MIXTITIUS, a, um. Adj. Hieron. in Jerem. cap. 25.

MIXTIX, īcis. Sociabilis. Petron. fragm. Tragur. cap. 45. p. 17. Non est mixtix. V. ibi Reines. Burmannus Mixcix expressit p. 218 ubi not. V. [Si a Misceo, Miscax scribendum foret, ut a Dico Dicax; Emo, Emax; Teneo, Tenax; Capio, Capax &c. Non enim a Præteritis hæc nomina formantur. Nec minus apparet eos errare, qui Mittix legunt.

MISCELLUS, a, um. Adj. [ἐπίμικτος] Quod mistum est.
Genus columbarum miscellum, vocat Varr. 3. de R. R. 7. Quod nec agreste est, nec domesticum, sed ex utroque temperatum.
Ludos miscellos Lugduni edidisse Caligulam scribit Sueton. in Caligula cap. 20.
Vites miscellæ, Quæ omni agro conveniunt, quod ceteris ubique utiliter misceantur. Cato de R. R. cap. 6. Varr. 1. de R. R. cap. 54 Nam & præcox, & miscella, quam vocant nigram, multo ante coquitur.
Uvas miscellas appellat Cato cap. 23. Quibus præliganeum vinum fit, quod operarii bibant.

MISCELLANEUS, a, um. Adj. [σύμμικτος] a mistura indiscreta rerum dici, significare videtur Gell. in Præf. qui aliis Epilogus, quum ait, Quia variam & miscellaneam, & quasi confusaneam doctrinam conquisiverunt, eo titulos quoque ad eam sententiam exquisitissimos indiderunt. Quidam legunt Miscellam. Apul. in Met 3. pr. Nec mora, cum magna irruptione patefactis ædibus, magistratibus eorumque ministris, turbæ miscellaneæ cuncta completa. Hinc quidam opera sua Miscellanea inscripserunt, in quibus variis de rebus tractatur. Juven. 11. Sat. 20.
— sic veniunt ad miscellanea ludi. ubi Vetus scholiastes Miscellanea, inquit, Cibus, i. e. ultima cœna. Ideo Miscellanea, quia omnia, quæ apponuntur eis, miscent, sic manducant. Alii vero Ludi genus esse dicunt. Conf. Suet. Calig. cap. 20. & ibi Torrent. itemque Scalig. 5. de Emend. Temp. p. 449.

Miscellio, ōnis. m. Festus. Miscelliones appellantur, qui non certæ sunt sententiæ, sed variorum mixtorumque judiciorum.

Miscĕra, æ. f. [Μίσκερα] Oppidum Siciliæ apud Stephanum de Urb.

Misellus, V. miser.

Mīsēnum, i. n. [Μισηνὸν] Promontorium est prope Cumas, nomen habens a Miseno tubicine Æneæ, auctore Festo. Meminit Hor. 2. Serm. 4. 33.
Ostrea Circeis, Miseno oriuntur echini.

Misenensis, e. Adj. ut, Villa Misenensis. Phædr. 2. Fab. 6. 8.

Misenātes, um. m. Incolæ. Veget. de Re Milit. 4. 31.

Mīsēnus, i. m. [Μισηνὸς] Æneæ fuit tubicen, qui dicitur filius fuisse Æoli, unde & Æolides dicitur, quia constat sonum omnem ex vento creari. Servius in illud Virg. 6. Æn. 164.
Misenum Æolidem, quo non præstantior alter
Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.

Mĭser, ĕra, ĕrum. Adj. [ἄθλιος, χέτλιος, δείλαιος, τάλας, ταλαὸς, ταλαίφρων, ταλαίπωρος] Calamitosus, ærumnosus, infelix. Ter. Eun. 3. 2. 24.
Apparet servum hunc esse domini pauperis,
Miserique. G. nam hercle nemo posset, sat scio,
Qui haberet qui pararet alium, hunc perpeti. Cic. pro Planc. 78. Quo quidem etiam magis sum, non dicam miser (natura quidem abhorret a virtute verbum) sed certe exercitus.
Ærumnosus, infelix, miser. Cic. in Parad. 1.
Laboriosos, non miseros, qui magnos dolores perferunt, solemus dicere. Cic. 11. Philip. 8.
Animi miser. Plaut. Milit. 4. 2. 76.
Animo miser. Plaut. Truc. 2. 7. 36.
Ambitionis miseri. Plin. in Paneg. cap. 58.
Miser suo ex animo. Plaut. Stich. 1. 1. 1.
Miser amplius æquo. Lucret. lib. 3. 965.
Miser, Ægrotus. Nam ægritudo, genus est infelicitatis. Plaut. Pœn. 5. 2. 43.
Quid ait? mi. miseram esse prædicat buccam sibi.
Fortasse medicos nos esse arbitrarier.
Miser, Fatigatus, lassus, ut interpretatur Donatus ad Ter. Eun. 5. 2. 4. Miserrimus fui fugiendo.
Miser, Innocens aliquando dicitur, teste Asconio in illud 3. Verr. 41. Ille miser quum esset, &c. Cic. pro Milon. 63. Miseros interdum cives, optime de Rep. meritos! [Hic tamen Infelices intelligi puto. Sed 2. Catil. 14. Et erunt, qui illum, si hoc fecerit, non improbum, sed miserum; me, non diligentissimum consulem, sed crudelissimum tyrannum existimari velint. Indicavit h. l. Pedianus. conf. 3. Verr. 74. pro Sext. 59. Ter. Adel. 2. 1. 46.
Miser & Laborans. Cic. pro Planc. 84. Qui miseris & laborantibus nihil negare possumus.
Ferre opem miseris. Ovid. in Ibin 576.
Finxit Fortuna me miserum. Virg. 2. Æn. 80.
Fieri miserum. Lucret. lib. 3. 880.
Habere aliquem miserum, i. e. Affligere, molestiam exhibere alicui. Plaut. Cist. 2. 2. 1.
Anum sectatus sum clamore per vias;
Miserrimam habui. conf. Cic. 14. Fam. 7.
Succurrere miseris. Virg. 1. Æn. 634.
Miseram me. Ter. Adelph. 3. 1. 4. Miseram me, neminem habeo. Ubi Donatus, Miseram me, proprium est mulierum quum loquuntur, aut aliis blandiuntur. Sunt enim interjectiones alias dolentis, alias exclamantis, aut indignantis.
Miser & Misera, similiter usurpantur. Ter. Hec. 1. 2. 58. Perii miser. Idem And. 1. 5. 29. Misera timeo incertum hoc quorsum accidat. Sic idem sæpe alibi. In quibus locis Miser & Misera commode per adverbium Misere declarantur; quasi Misere perii. Nisi velis eadem forma dicta esse, ut Miserum, vel miseram me. [Sic malim equidem. Nam Misere est Valde, Vehementer. V. infra. Sic & Infelix usurpant.
Ambitio misera. Hor. 1. Serm. 4. 26.
Anni. Propert. lib. 3. 7. 59.
Cædes miserrima oritur. Virg. 2. Æn. 411. de Cæde mutua civium.
Carmen miserum stridenti stipula disperdere. Virg. 3. Ecl. 27. Ubi Servius, Miserum, triste, flebile, quale canunt stipulæ. [Ego malim Miserum, Agreste & indoctum, vel certe Tenue, intelligere.
Corpus. Ovid. 9. Met. 368. al. Versum.
Cupido. Hor. 1. Epist. 1. 33.
Divitiæ. Hor. 2. Serm. 8. 18.
Fames. Hor. 1. Carm. 21. 13.
Formido. Hor. 2. Serm. 7. 77.
Fortuna miserrima nostra est. Ovid. 3. Trist. 11. 71.
Fortunæ miseræ multumque jactatæ perfugium ac portum futurum hunc locum spero. Cic. pro Cluent. 7.
Fuga. Ovid. 2. de Arte Am. 72.
Furor. Ovid. 3. Met. 479.
Homines. Lucret. lib. 3. 51.
Lateris miseri dolor. Hor. 2. Serm. 3. 29.
Luxuria. Propert. lib. 1. 2. 32.
Mentes ô miseras hominum! Lucret. lib. 2. 14.
Miseria miserrima. Plaut. Amph. 2. 1. 43.
Modis miseris distractus. Lucret. lib. 3. 506.
Mors. Virg. 10. Æn. 829.
Mortales. Virg. 3. Georg. 66.
Opes. Ovid. 1. Amor. 10. 22.
Pax. Tacit. 3. Ann. 44.
Pectus. Ovid. 1. Trist. 4. 6.
Plebs. Hor. 1. Serm. 8. 10.
Ad preces miseras decurrere. Hor. 3. Carm. 29. 51.
Querelæ. Ovid. 2. Met. 342.
Res. Ovid. 5. Trist. 7. 67.
Res misera & calamitosa. Cic. pro Rosc. Amer. 77.
Spectaculum miserum atque acerbum. Cic. 7. Verr. 100. O spectaculum miserum atque acerbum, ludibrio esse urbis gloriam!
Vita. Ovid. 4. de Ponto, 15. 5.
In vita turpi & misera commorari. Cic. 1. Q. frat. 3.
Urbes. Hor. 4. Carm. 15. 20.
Maximum, & miserrimum miseriarum. Cic. 3. Att. 7. Quem quidem ego, (De fratre loquitur.) nec quomodo visurus, nec ubi dimissurus sim scio; id est maximum & miserrimum mearum omnium miseriarum.
Miseri ac Seri sæpe a librariis confunduntur. V. Nic. Heins. ad Valer. Flacc. 11. 234. Broekhus. ad Tibull. 1. 5. 47. & ad Propert. 1. 15. 21.

Miserum, Adv. Virg. 6. Æn. 21.
— tum pendere pœnas
Cecropidæ jussi (miserum!) septena quotannis
Corpora natorum. Ubi Serv. Miserum, dolentis interjectio, ac si diceret Nefas. conf. malum, infandum.

Misĕre, Adv. [ἀθλίως] Misero modo, Infeliciter. Cic. Neque commoveri ejus desiderio possum, qui tam misere periit. Idem 3 de Finib. 50. Quæ nihil valerent ad beate misereve vivendum. Idem 1. Q. frat. 3. Tua me invidia, ac non ego te misere perdidi.
Misere, Valde, nimis. Ter. Heaut. 1. 2. 16. Eam misere amat. Idem Eun. 1. 1. 23.
Hæc verba una, mehercle, falsa lacrymula,
Quam oculos terendo misere, vix vi expresserit,
Restinguet.
Discedere misere quærens, Ire modo ocyus. Hor. 1. Serm. 9. 8. Misere hic idem valet quod Vehementer, usque ad miseriam.
Invidere misere. Ter. Eun 3. 1. 22.
Compar. Senec. Controv. 5. 34. Nemo miserius servit.
Superl. Senec. Epist. 63. Miserrime lugent.

Miserĭter, [ταλαιπώρως] pro Misere apud antiquos. Laberius, Mens incorrupta miseriter corrumpitur. Catull. 61. 49.
Ibi maria vasta visens lachrymantibus oculis,
Patriam allocuta est ita voce mœsta miseriter.

Misellus, a, um. Adj. dimin. [ὑποτάλας, ταλαίπωρος] Cic. 3. Att. 23. Meum Ciceronem, cui nihil misello relinquo, præter invidiam & ignominiam nominis mei, tuere quoad poteris. Idem 14 Fam. 4. Sed certe quoquomodo res se habebit, illius misellæ & matrimonio & famæ serviendum est.
Pallium misellum. Plaut. Rud. 2. 6. 66.
Spes misella. Lucret. lib. 4. 1090.

Miserŭlus, a, um. Adj. Catull. apud Non. 11. 63. Anima miserula.

Miseria, æ. f. [ἀθλιότης, ταλαιπωρία] Cic. 2. Tusc. 21.
Miserere, gentes nostras flebunt miserias. Ex quodam poeta.
Miserrima miseria. In miser.
Aberrare a miseria. In aberro.
Capere miseriam. In capio.
Commonere miseriarum. In commoneo.
Coopertus miseriis. In cooperio.
Eripere a. Cic. 9. Fam. 13.
Ferre miserias & perferre. In perfero.
Ferre opem miseriis & calamitatibus alicujus. Cic. 2. de Divin.
Incidere in. Cic. 2. Philip. 24. Quorum si utrumvis persuasissem, in has miserias nunquam incidissemus.
Levare miseriis. Cic. 3. Fam. 8.
Nasci in sempiternam. In nascor.
Premunt ærumnæ & miseriæ aliquem. Cic. in Parad. 2.
Esse in miseriis. Cic. 3. de Fin. 48. Ita qui processit aliquantulum ad virtutis aditum, nihilo minus in miseria est, quam ille qui nihil processit.
Versari in. Cic. 7. Fam. 3.
Vindicare a. Cic. de Clar. Orat. 329.

Miseritūdo, ĭnis. f. [δειλαιότης] antiquum verbum. Actius, Qui infelix miseritudine factus est aliena. V. Nonium 2. 521.

Miserimonium, i. n. Laberius apud Nonium 3. 144. Tibi relictum est miserimonium.

Misereor, [ἐλεέω, ἐλεαίρω, οἰκτείρω, ταλανίζω, σπλαγχνίζομαι] ēri. deponens; & aliquando Misereo, ēre. est Ob alicujus miseriam, Dolorem animo concipere. Et genitivo tantum jungitur, teste Serv. ad 1. Æn. 601. Virg. 2. Ecl. 7.
Nil nostri miserere. Cic. pro Corn. Balb. 64. Miseremini ejus, qui non de suo peccato, sed hujus summi & clarissimi viri facto; non de aliquo crimine, sed de periculo suo, de publico jure disceptat. Cic. ad Brut. 16. Ac vestri miserebor.
Miseretur, inquit Festus, is qui miserum sublevat. [Immo, Qui ejus vicem dolet.
Esuriei alicujus misereri. Cic. 8. Fam. 1.
Laborum. Virg. 2. Æn. 143.
Sociorum inopum miserere. Juven. 8. Sat. 89.
Supplicum. Cic. 1. de Invent. 48.
Misereo antiqui usurpabant pro Miseror. Ennius in Hecuba, Miserete manus, date ferrum, ut me anima privem. Nonius 17. 58. Idem testatur Priscianus lib. 8. extr. Lucret. lib. 3. 894.
Ipse sui miseret; neque enim se vindicat hilum. i. e. Miseretur.
Miseret, imperf. passivum habet affectum; idem est enim Miseret me illius, & Misereor illius; quippe utrumque significat Ex illius me miseria angorem suscipere. Ter. Eun. 4. 7. 32.
Miseret tui me, qui hunc, tantum hominem, facias inimicum tibi. Cic. pro Ligar. 14. Cave te fratrum, pro fratris salute obsecrantium, misereat. Al. Misereatur.
Miserebatque non pœnæ magis homines, quam sceleris, quo pœnam meriti essent. Liv. 2. 5.
Me miseret. Festus, Miseret me, eadem forma dicitur, qua Piget, Pœnitet, Tædet. Ter. Eun. 5. 4. 23.
Miseret me; itaque, ut ne viderem, misera huc effugi foras.
Me miseret vicem tuam. Ter. Heaut. 4. 5. 1.
Jam te nil miseret, dure, tui dulcis amiculi. Catull. ad Alphenum, 28. 2.
Misertum, vel Miseritum est Plaut. Trin. 2. 4. 29.
Nam nunc eum vidi miserum, & me ejus misertum est. Ter. Phorm. 3. 2. 16. Miseritum est.

Misĕresco, [κατελεέω, κατοικτείρω] ĕre. Inchoativ. Moveri misericordia. Virg. 2. Æn. 145.
His lachrymis vitam damus, & miserescimus ultro.
Miseresco, cum genitivo. Virg. 8. Æn. 573.
— Arcadii quæso miserescite regis.
Miserescit, imperf. [κατοικτείρεται] Ter. Heaut. 5. 4. 3.
Ejus ut memineris, atque inopis nunc te miserescat mei.

Misĕrĭcors, cordis. Adj. [ἐλεήμων, εὔσπλαγχνος, οἰκτείρμων] Qui ex alicujus

alicujus miferia dolorem animo fufcipit. Cic. 4. de Finib. 22. Nec mifericordem judicem effe oportere?
Supplex, manfuetus, & mifericors. Auctor ad Heren. lib. 2. 25.
Animus auditoris mitis & mifericors. Cic. 1. de Invent. 106.
Mendacium honeftum & mifericors. Cic. pro Ligar. 16. Quod fi probare Cæfari poffemus in Africa Ligarium omnino non fuiffe, fi honefto & mifericordi mendacio faluti civis calamitofi confultum effe vellemus, &c.
Se mifericordem præbuit, & in teftimonio religiofum teftis. Cic. pro Cæcin. 26.
Compar. Plaut. Rudent. 1. 5. 23.
Mifericordior nulla eft me feminarum.
Superl. Auguft. Confeff. 1. 4. Mifericordiffime Deus.

MISERICORDIA, æ. f. [ἔλεος, ἐλεημοσύνη, κατοικτισμός, οἶκτος] eft Ægritudo ex miferia alterius injuria laborantis, inquit Cic. 4. Tufc. 18. Cic. pro Ligar. 16. Nulla de virtutibus tuis plurimis, nec gratior, nec admirabilior mifericordia eft. Idem 3. Tufc. 21. Si fapiens in ægritudinem incidere poffet, poffet etiam in mifericordiam, poffet in invidentiam.
Clementia & mifericordia fingulari vir. Cic. Poft red. in Senat. 16.
Perfugium mifericordiæ. Cic. pro Ligar. 28.
Adducere ad. V. ADDUCO.
Adhibere fortunis alicujus. Cic. pro Rabir. 5.
Adimere. In ADIMO.
Allicere ad. Cic. pro Lege Manil. 24.
Capere. In CAPIO.
Captare. Cic. 2. Philip. 86.
Commendare judici. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Commovere. Cic. pro Dejot. 40.
Commoveri mifericordia. V. COMMOVEO.
Concitare populi. Cic. 1. de Orat. 227.
Confugere in alicujus. V. CONFUGIO.
Ductus mifericordia. Ulpian. in l. Si hominem. D. depofiti.
Exercere. Ulpian. in l. Si hominem. D. depofiti. Intempeftive mifericordiam exercuit.
Habere. Cic. pro Muren. 87.
Impartiri alicui. Cic. ad Brut. 12.
Implorare & expofcere alicujus. Cic. pro Milon. 93.
Inducere ad. V. INDUCO.
Movere. In MOVEO.
Motus mifericordiæ. Ulpian. in l. At fi quis. §. Sed interdum. D. de relig. & fump. fun. Poteft tamen diftingui & mifericordiæ motus; ut fi in hoc fuit mifericors vel pius, qui funeravit, ut eum fepeliret, ne infepultus jaceret, &c.
Prætentanda eft judicis. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Requirere & efflagitare aliquorum. Cic. pro Milon. 93.
Revocare mentes ad lenitatem mifericordiamque. Cic. 1. de Orat. 53.
Tenet mifericordia aliquem. Cic. pro Rabir.
Tribuere. Cic. pro Planc. 3.
Vivere aliena. Cic. pro Rofc. Amer. 145. Prædia mea tu poffides; ego aliena mifericordia vivo.
Vocare ad. Cic. Nunc, quum omnes me caufæ ad mifericordiam, atque ad humanitatem vocent, &c.
Mifericordiam, pro Eleemofyna dixiffe Chriftianos fcriptores, obfervat Def Heraldus Commentar. ad Tertull. Apol. cap. 42.
De Ara Mifericordiæ dedicata Athenis, quæ in Proverbium abiit, V. Stat. 12. Theb. v. 481. & ibi Barth. Apul. 11. Met. p. 263. Cæl. Rhodig. Antiq. Lect. 6. 17. & Meurf. de Ceramico gem. cap. 14. Barl. ad Luciani Tim. p. 136.

MISERICORDITER, Adv. Lactant. 6. 18. Juftus nunquam prætermittet, quo minus aliquid mifericorditer faciat.
Deplorare mifericorditer. Hieron. ad Auguft. Epift. 89. 5.

MISEROR, [οἰκτείρω, ταλανίζω] āri. Verbis, aut lacrymis, aut alio modo dolorem, quem ex alicujus miferia, aut etiam ex noftra concepimus, oftendere, lamentari, & deflere. Feftus, Miferatur is, qui conqueritur aliena incommoda. Servius ad 1. Æn. 601. Miferor, & Mifereor unum fignificant, fed Miferor accufativum regit, Mifereor genitivum. Hæc Serv. Fere tamen priori fignificatione ponitur. Cic. pro Muren. 55. Ut non queam fatis, neque communem omnium noftrûm conditionem, neque hujus eventum fortunamque miferari.
Contufofque animos, & res miferabere fractas. Virg. 4. Georg. 240.
Periculum miferari. Cæf. 1. Bell. Gall. 39. Tribuni Cæfarem fecuti magnum periculum miferabantur.
Sortem alicujus. Virg. 12. Æn. 243.
Mifero, pro Miferor dicebant veteres; ut Accius in Athamante, apud Non. 7. 18. Atque ita de illis merui, ut jure hæc nunquam miferarent mala.

MISERANS, antis. Partic. Virg. 5. Æn. 552.
— miferans attollit amicum. Et 2. Georg. 499.
Aut doluit miferans inopem.

MISERĀTUS, a, um. Partic. Virg. 10. Æn. 686.
— juvenemque anima miferata repreffit. Alii legunt Animo.
Amorem miferatus reginæ. Idem 6. Æn 28.
Dolorem miferata Juno. Idem 4. Æn. 694.

MISERANDUS, a, um. aliud Partic. [οἰκτρὸς] Idem quod Miferabilis. Cic. 2. Tufc. 21.
Accede accede, nate, affifte, miferandum afpice
Evifceratum corpus lacerati patris. Ex Sophocle.
Miferandus & Irridendus, contraria. Cic. 1. de Orat. 169. Hunc in minimis tenuiffimifque rebus ita labi, ut aliis miferandus, aliis irridendus effe videatur?
Funus. Lucan. lib. 1. 104.
Lues. Virg. 3. Æn. 139.
In modum miferandum milites Pop. Rom. capti, necati, deferti, diffipati funt. Cic. de Provinc. Conful. 5.
Oratio tua omnibus miferanda vifa eft. Cic. 2. de Orat. 278.
Sors. Ovid. 2. Amor. 7. 15.
Tempeftas. Virg. 3. Georg. 478. Servius; Miferanda, Peffima, ferens rem dignam miferatione.

MISERANTER, Adv. [οἰκτρῶς] Gell. lib. 10. cap. 3. Ecquid eft quod aut ampliter infigniterque, aut lacrymofe atque miferanter, aut multa copiofaque invidia, gravique & penetrabili querimonia dixerit?

MISERĀTIO, ōnis. f. [οἰκτιρμὸς] Significatio mifericordiæ, qua ex alicujus infelicitate movemur. Cic. in Orat. 131. Nec vero miferatione folum mens judicum permovenda eft. Idem 5. Fam. 12. Quem enim noftrûm ille moriens apud Mantineam Epaminondas non cum quadam miferatione delectat?
Non fine lacrymis, non fine dolore miferatio. Cic. 2. de Orat. 196.
Commovere. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Difcutere. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Eximere. Liv. 45.
Nafci miferationem & Odia incitari, contraria. Cic. in Partit. 56.
Occupari. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Venit miferatio aliquando ex eadem caufa. Quintil. lib. 3 cap. 1.

MISERĀTOR, ōris. m. Qui opus aliquod mifericordiæ exhibet in eum, cujus miferetur. Juvenc. 2. 294. Peccantum largus miferator Iefus. Adde Tertull. adv. Marc. 5. 11. & de Pudicit. cap 2.

MISERATRIX, īcis f. Profper. Aquitan. de Ingratis, cap. 30.
Et tamen ex iftis miferatrix gratia quofdam
Eligit.

MISERĀBĬLIS, e. Adj. [ἐλεεινὸς, σχετλιαστικὸς] Miferatione dignus, per quem alii mifericordia commoventur. Cic. 2. de Finib. 65. Qui nobis miferabilis videtur audientibus, illi perpetienti erat voluntarius. Al. Voluptarius.
Afpectus auctionis miferabilis. Cic. 2. Philip. 73.
Bellum miferabile. Ovid. 13. Epift. 51.
Carmen. Virg. 4. Georg. 514.
— ramoque fedens miferabile carmen Integrat.
Cafus. Cic. 2. de Finib. 65.
Corpus. Virg. 5. Ecl. 21.
Dimicatio. Liv. 1. 23. pr. Eventus belli minus miferabilem dimicationem fecit, quod nec acie certatum eft, &, tectis modo dirutis alterius urbis, duo populi in unum confufi funt.
Elegi. Hor. 1. Carm. 33. 2.
Excidium. Stat. 6. Theb. 96.
Factum. Ovid. 9. Met. 394. al. Fatum.
Fatum. Ovid. 6. Met 90.
Genus miferabile pœnæ. Ovid. 8. Met. 782.
Ignorantia. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Infans. Ovid. 7. Epift. 135.
Letum. Catull. ad Mallium, 66. 91.
Puer. Ovid. 3. Met. 495.
Refpectus. Cic. 1. de Divin. 68. Fugientibus miferabilem refpectum incendiorum fore.
Sonus. Cic. 2. de Orat. 197.
Supplicium. Stat. 1. Theb. 53.
Voces. Liv. 1. 29.
Vulgus. Virg. 2. Æn. 798.
Vulnus. Oid. 5. Trift. 5. 15.
Miferabilis alteri. Ovid. in Ibin, 117.
Vifu miferabile. Virg. 1. Æn. 115.
Miferabile, pro Miferabiliter, nomen pro Adverbio. Virg. 12. Æn. 338.
— miferabile cæfis
Hoftibus infultans. Servius. [Interjectio eft dolentis. V. MISERUM.

MISERĀBĬLĪTER, Adv. [ἐλεεινῶς] Cic. 1. Tufc. 96. Etfi enim flemus, quum legimus, tamen non miferabiliter vir clarus emoritur. Idem 10. Att. 10. Marci Cœlii quidem epiftolam, fcriptam miferabiliter, quum hoc idem obfecraret ut exfpectarem, &c. Liv. 3. 52. Profequuntur conjuges liberique, cuinam fe relinquerent in ea urbe, in qua nec pudicitia, nec libertas fancta effet, miferabiliter rogitantes.
Laudari miferabiliter. Cic. 14. Att. 10. At ille etiam in foro combuftus, laudatufque miferabiliter. De Caji Cæfaris funebri laudatione.
Compar. Senec. 4. Excerpt. Controv. præf. Tanto majore impetu dixit, tanto miferabilius.

MISERBEVIVIUM, i. n. Itali vocant herbam Proferpinacam. Apul. de Herb. cap. 18.

MISĒTUS, i. [Μισητὸς] Oppidum Macedoniæ apud Stephanum, cujus gentile eft Mifetius.

MISNA, Carthaginienfium navale dicitur, ut teftis eft Cœl. lib. 18. cap. 38.

MISPILA, [Μίσπιλα] Medorum oppidum, apud Xenoph. lib. 3. exped. Cyri minoris. Gentile eft Mifpilates.

MISSILE, MISSIO, MISSUS. In MITTO.

MISTYLLON, V. MYSTILLUS.

MISTURA, MISTUS. V. MISCEO.

MĪSŪMĔNOS, i. [Μισούμενος] Comœdia erat Menandri hoc nomine, interpretaturque Invifus, & quem odere vulgo. Hac dictione ufus eft & Martialis in lemmate quod Pueri comœdi infcribitur, lib. 14. 214.
Non erit in turba quifquam μισούμενος ifta. h. e. Tam formofi & amabiles funt pueri ifti comœdi, tamque vix ex animo eorum defiderium deponi poteft, quod vehementer penitufque medullis inhæreat, ut fi μισούμενος, id eft perfona ejus qui invifus fit, agenda fit, ut ufuvenire folet in comœdiis, non fit in turba quifquam, qui eam agere poffit. Hæc Turnebus, quæ ideo addenda cenfui, quia nec paffim occurrunt, nec aliorum fatisfacit interpretatio.

MISY, yos. n. [μίσυ] Plin. lib. 19. cap. 3. Simile eft, inquit, & quod in Cyrenaica provincia vocant mify, præcipuum fuavitate odoris ac faporis, fed carnofius. Athenæus autem Mifon vocat, & odorem carnium habere, non tubere carnofius effe, ficut Plinius, fcribit. Utra lectio melior fit, docti judicent.
Eft item Mify, Corpus metallicum, quod in fodinis ærariis fupra Chalcitim & Sory invenitur, colore fubflavo in morem fulphuris ignem jam experti. Vulgus *Vitriolum* appellat.

M I T

MITELLA, In MITRA.

MITESCO, ĕre. In MITIS.

MITHRAS, æ. m. cum H [Μίθρας, Μίθρης] a Perfis dicitur Sol. Strabo lib. 15. Perfæ cælum Jovem putant; colunt Solem, quem Mithram vocant. Stat. 1. Theb. 720.
Indignata fequi torquentem cornua Mithram. Ubi Lutatius ait, Sol

Sol apud Adiamenios Titan, apud Aſſyrios Oſiris, apud Perſas ubi in antro colitur, Mithras vocatur. Ponitur aliquando pro Primario ſacerdote. Apuleius libro ult. p. 267. Elmenh. Ipſumque Mithram illum ſuum ſacerdotem præcipuum, divino quodam ſtellarum conſortio, ut ajebat, mihi conjunctum, ſacrorum miniſtrum decernit.

Mithras eſt etiam Funis nauticus, quo media navis vincitur. Iſidor. 19.4. conf. Tertull. de Jona & Nineve v. 44. V. Roſin. Antiq. Rom. 10. 20. p. 988.

Mithriăca, orum. n. pl. [μιθριακὰ] Sacra Solis, ſive Oſiridis ſacrificia: de quibus Lampridius in Commodo cap. 9. extr. ſic ſcribit, Sacra mithriaca homicidio vero polluit, quum illic aliquid ad ſpeciem timoris vel dici, vel fingi ſoleat.

Mithrax, ăcis. f. [μίθραξ] Gemma eſt, variis coloribus contra Solem refulgens, de qua Plin. lib. 37. cap. 10. Mithrax a Perſis accepta eſt, & Rubri maris montibus, multicolor, contra Solem varie refulgens.

Mithridax, ācis. f. Eadem gemma. Solin. cap. 50. Mithridax ſole percuſſa coloribus micat variis.

Mithridātes, is. m. [Μιθριδάτης] Rex Ponti fuit, vi magna & animi & corporis, ut ſexjuges equos regeret, duarum & XX gentium ore loqueretur. Hic diſſidentibus Romanis, ſociali bello Nicomedem Bithynia, Ariobarzanem Cappadocia expulit, Græciam inſulaſque omnes, excepta Rhodo, occupavit: ſed poſtea a Sulla apud Dardanum fuſus, & a Pompeio victus, tandem, a Pharnace filio in turre obſeſſus, venenum ſumpſit. Quumque id tardius ſubiret (quia adverſum venena multis antea medicaminibus corpus firmaverat) immiſſum percuſſorem Gallum Sitocum, auctoritate vultus territum, revocavit, & in cædem ſuam manum trepidantis adjuvit. Hæc fere ex auctore de Vir. Ill. cap. 76. Martial. lib. 5. 77.

> Profecit poto Mithridates ſæpe veneno,
> Toxica ne poſſent ſæva nocere ſibi.

Alius etiam Mithridates, qui regi Mithridati Bruti epiſtolas collegit.

Mithridates Parthorum rex. Appian. Syriac. 83. in fine. Μιθριδάτης μὲν ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἐξελαυνόμενος τῆς ἀρχῆς ὑπὸ Ηρώδου τοῦ ἀδελφοῦ. Quamvis hoc mihi non propoſuerim quicquam annotare de propriis nominibus, tamen & hoc παρέργως. H. St.

Mithridaticus, a, um. [Μιθριδατικὸς] Adj. ut, Bellum Mithridaticum. Plin. 2. 95.

Mithridaticum, i. n. Antidotum. [μιθριδατικὸν] Plin. lib. 25. cap. 2. Primo inventa genera antidoti, ex quibus unum etiam nomen ejus retinet. Illius inventum autumant, ſanguinem anatum Ponticarum miſcere antidotis: quoniam veneno viverent. De Mithridate.

Mithridation, i. n. [μιθριδάτιον] Herba a Mithridate reperta. Plin. lib. 25. 6. Adjective Gell. 17. 16. de compoſitione ejus, & Scribon. Larg. Compoſ. 194.

Mitigo, are. In MITIS.

Mītis, e. Adj. [ἤπιος, ἐπιεικὴς, εὐμενὴς, ἀγανόφρων] Lenis, clemens, manſuetus; cui Durus aut Acer opponitur. Ad orationem tranſtulit Cic. de Senect. 28. Facit perſæpe ipſa ſibi audientiam diſerti ſenis compta & mitis oratio. Idem in Hortenſ. Quid Theopompo acrius, aut Theophraſto mitius inveniri poteſt? apud Non. 4. 293.

Mitis & manſuetus, Ferus & immanis, contraria. Cic. 1. de Invent. 2.
Precanti mitis. Stat. 1. Theb. 189.
Natura mitis & annis. Ovid. 14. Epiſt. 55.
Animum mitior. Hor. 3. Carm. 10. 18.

> — nec rigida mollior æſculo,
> Nec Mauris animum mitior anguibus.

i.e. Animo mitiore, quam angues Mauritaniæ. Mitis animum, helleniſmus eſt.

Vultu mitior. Stat. 6. Theb. 291.
Mitior in aliquem. contr. Aſperior. Liv. 4. 2.
Alimenta. Ovid. 2. Met. 288.
Animus ſemper. Ovid. 3. de Pont. 2. 100.
Aura. Ovid. 2. Faſt. 148. al. Mollis.
Caput. Ovid. 1. Amor. 4. 36.
Conſilium. Ovid. 1. Triſt. 4. 5.
Dii mites hoſtibus. Ovid. 2. de Pont. 1. 48.
Doctrina moderata & mitis; cui opponitur Aſpera & Dura. Cic. pro Muren. 60.
Dolorem mitiorem facit patientia. Cic. 2. Tuſc. 53.
Exſilium mitius, Tolerabilius. Ovid. 2. Triſt. 185.
Homo mitiſſimus & leniſſimus. Cic. 4. in Catil. 10.
Incendia. Ovid. 1. Faſt. 411.
Ingenium. Ovid. 13. Met. 187.
Ira mitior jam, Mitigata. Ovid. 4. de Pont. 6. 20.
Lacrymæ. Ovid. 6. Met. 505.
Mores mitiſſimi, Tractabiles. Columel. lib. 6. cap. 29. Mores laudantur qui ſunt ex placido & ex concitato mitiſſimi. De equo.
Obitus. Tacit. 3. Ann. 19.
Oratio compta & mitis. Cic. de Senect. 28.
Partem in mitiorem interpretari. Cic. pro Muren. 64. Quod atrociter in Senatu dixiſti, aut non dixiſſes, aut ſepoſuiſſes, aut mitiorem in partem interpretarere.
Patrocinium. Ovid. 1. de Pont. 2. 70.
Pietas. Ovid. 3. Triſt. 4. 34.
Pœna mitior. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Solator. Stat. 5. Silv. 5. 40.
Solum mite, Cæli mitioris. Hor. 1. Carm. 18. 2.
Spes mitior. Tacit. 15. Ann. 64. Deinde oblata mitiore ſpe, &c.
Stagnum mite, Tranquillum. Virg. 8. Æn. 88.
Succi mites. Ovid. 14. Met. 690.
Temperies. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 260.
Ventus mitior. Ovid. 13. Met. 440. al. Amicior.
Verba mitiſſima. Ovid. 2. Met. 816.
Mite & placatum. Cic. 5. Att. 1.
Nihil mitius, pro Leniſſimo. Cic. 4. Acad. 11. Homo natura leniſſimus (nihil enim poterat fieri illo mitius) ſtomachari tamen cœpit.
Triſtia mutare mitibus. Hor. 1. Carm. 16. 25.
Mitis, Maturus, Coctus. Virg. 1. Ecl. 81.

> — ſunt nobis mitia poma,
> Caſtaneæ molles.

Nonius 4. 293. & 306. [Nempe quia Cocta, maturaque, ſucci ſunt mitioris.
Vindemia. Virg. 2. Georg. 522.
Uvæ. Virg. 1. Georg. 448.

Mitе, ius, iſſime. Adv. [ἐπιεικῶς, ἐπιεικέστερον, ἐπιεικέστατα] Apul. 10. Met. p. 255. Elm. Mite connivere. [Videtur neutrum adverbialiter poſitum, ut Acre ibidem, pro Acriter. V. loc.
Ferre aliquid mitius. Ovid. 15. Met. 495.
Perire mitius. Ovid. 3. de Pont. 7. 27.
Superl. Cæſ. 7. Bell. Gall. cap. 43. Quæ tametſi Cæſar intelligebat, tamen quam mitiſſime poteſt, legatos appellat.

Mitiuscŭlus, a, um. Adj. dimin. Cæl. Aurel. Acut. præf. Febres parvæ & mitiuſculæ.

Mitesco, [πεπαίνομαι, πραΰνομαι] ĕre. Manſueſcere. Plin. lib. 22. cap. 25. Genua quoque degravat: ſed madefactum pluribus diebus miteſcit. De equo. Liv. 38. 17. Nolite exiſtimare beluas tantum recens captas feritatem illam ſilveſtrem primo ſervare, deinde quum diu manibus humanis alantur, miteſcere: in hominum feritate mulcenda non eandem naturam eſſe. Hor. 1. Epiſt. 1. 39.

> Nemo adeo ferus eſt, ut non miteſcere poſſit,
> Si modo culturæ patientem commodet aurem.

Miteſcere, Tranquillari, inquit Perottus, ſeu mavis Tranquillum fieri. Apuleius, Conflacceſcunt fluctus, mare miteſcit.
Flecti & miteſcere. Ovid. 14. Met. 697.
Diſcordiæ miteſcunt. Liv. 5.
Freta miteſcunt. Ovid. 7. Epiſt. 179.
Ira miteſcit. Ovid. 2. de Pont. 7. 79.
Sæcula miteſcunt poſitis bellis. Virg. 1. Æn. 295.

Mitescens, entis. Partic. Liv. 23. 19. Miteſcente jam hieme.
Miteſcens, Matureſcens. Plin. 15. 13. Prunorum velocitas cito miteſcentium.

Mītĭgo, [ἡπιόω, πραΰνω, μειλίσσομαι] āre. Placare, quaſi mitem facere. Cic. 7. Verr. 138. Neque in parentum luctu atque lacrymis, te mei nominis commemoratio mitigavit.
Iraſci & Mitigari, contraria. Cic. in Orat. 144.
Ex agreſti vita exculti ad humanitatem & mitigati ſumus. Cic. 2. de Legib. 36.
Reconciliare & mitigare ſibi aliquem. Cic. 1. Fam. 9.
Ætas mitigabit, uſus flectet, dies leniet. Cic. pro Muren. 65.
Longinquitas temporis mitigat. Cic. 6. Fam. 4.
Animum mitigare. Cic. pro Font. 18.
Dolorem. Cic. 2. de Finib. 95.
Dolores vetuſtate mitigantur. Cic. 3. Att. 5.
Febrem quiete & abſtinentia mitigavit. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Iras. Ovid. 4. Triſt. 6. 15.
Labores magna compenſati gloria mitigantur. Cic. 2. de Orat. 14.
Populum excitatum in bonos mitigare. Cic. 1. de Orat. 202.
Severitatem acerbam multis condimentis humanitatis mitigare. Cic. 1. Q. frat. 1.
Triſtitiam mitigat & relaxat riſus. Cic. 2. de Orat. 236.
Agrum ſilveſtrem mitigare flammis & ferro. Hor. 2. Epiſt. 2. 186.
Cibum mitigare; i. e. Coquere. Cic. 2. de Nat. Deor. 151. Arborum autem confectione, omnique materia & culta & ſilveſtri, partim ad calfaciendum corpus igni adhibito, & ad mitigandum cibum utimur, &c. i. e. Coquendum.
Mitigare, Maturare. Cic. lib. 4. de Repub. Quumque Autumnus terras ad concipiendas fruges patefecerit, hieme ad concipiendas relaxarit, æſtiva maturitate alia mitigaverit, alia torruerit. Nonius 4. 293.

Mitigātus, a, um. Partic. ut, Animus mitigatus. Cic. 6. Fam. 1.
Feritas mitigata. Plin. 16. 12.
Hiems mitigata. Curt. 9. 10. 4.

Mitiganter, Adv. Cæl. Aurel. Tard. 5. 1. Partes mitiganter emollire.

Mitigātio, ōnis. f. [πραΰνσις] Cic. 3. de Orat. 130. Omniſque ad omnem animi motum & impulſio, &, ſi ita res feret, mitigatio.

Mitigābĭlis, e. Adj. unde

Mitigābĭlĭter, Adv. Cæl. Aurel. Acut. 34. Partes mitigabiliter relaxandæ.

Mitigātōrius, a, um. Adj. [πραϋντικὸς] Quod habet vim mitigandi. Plin. lib. 28. cap. 6. Contra renum & lumborum veſicæque cruciatus in balnearum ſoliis pronos urinam reddere, mitigatorium habetur.

Mitigātīvus, a, um. Adj. Idem. Cæl. Aurel. Tard. 1. 4. Mitigativa adhibere.
Curatio mitigativa. Idem Acut. 1. 5.

Mitĭfĭco, [ἡπιόω] āre. Mitem facere. Plin. lib. 8. cap. 7. Capti celerrime mitificantur hordei ſucco. De elephantis.

Mitificātus, a, um. Partic. Cic. 2. de Divin. 57. Depulſo enim de pectore, & in omne corpus diviſo & mitificato cibo, cantus edere quiete ſatiatos. De gallis.

Mitificus, a, um. Adj. Quod facit, vel quod fit mite. Apul. lib. de Mundo extr. Mitificum aliquem facere. Adde Prudent. Hamartig. v. 963.

Mitio hinc putatur factum apud Terentium, quod nihil eo fingi poſſit mitius, ut contra nihil Demea immitius. Sed tamen eſt pro Μικκίων, a μικκὸς. H. St.

Mītĭlo, āre. Luſciniam canendo imitari. Auct. Philomel. v. 16.
Matutinali tempore tunc mitilans.

Mītra, æ. f. [μίτρα] dictio barbara, qua ſignificatur quoddam capitis ornamenti genus, quo primum Mæonii, deinde vero Ægyptii, Syri, Phrygii, & Lydii uſi ſunt, erat enim Pileus incurvus; quamvis & pro muliebri Corona ad ornatum capitis adoleſcentularum accipiatur, ex qua pendebant faſciolæ, quæ phylla dicebantur; quoniam foliorum inſtar penderent. Virg. 9. Æn. 616.

> Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ.

Ab Italis in Trojanos dictum, per metaphoram. Plin. lib. 35. cap. 9. Capita mulierum mitris verſicoloribus operuit. Catull. Argon. 62. 63.

> Non flavo retinens ſubtilem vertice mitram.

Mitram autem geſtaſſe viris turpe & molle cenſebatur. Lucian. ἐκατέρωθε καθειμένος βοστρύχους τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος. Et Juno Jovi Bacchi mollitiem objiciens apud eundem ait, μίτρᾳ ἀναδεδεμένος τὴν κόμην. Quin & θηλυμίτρης per probrum illic vocatur. Ex Turneb. Adverſ. 4. 14.
Anademata mitræ. Lucret. lib. 4. 1123.
Mæonia mitra. Virg. 4. Æn. 216.
Picta. Juven. 3. Sat. 66.
Teres. Claud. 2. in Eutrop. 185.
A mitra, a crocota, a muliebribus ſoleis, purpureiſque faſciolis, a ſtrophio,

a pſal-

a psaltrio, a flagitio, a stupro, est factus repente popularis P. Clodius. Cic. de Arusp. Resp. 44.

MITRĀTUS, a, um. Adj. ut, Capita mitrata. Solin. cap. 33. Arabes mitrati Plin. 6. 28.

MITRŬLA, æ. f. dimin. Solinus cap. 40. Serpens est pæne ad semipedem longitudinis, alba quasi mitrula lineatus caput. De basilisco.

MĬTELA, æ. f. Aliud dimin. [μιτράριον] Virg. in Copa,

Copa Syrisca, caput Graia redimita mitella. Cic. pro Rabir. Post. 26. Delitiarum causa & voluptatis, non modo cives Romanos, sed & nobiles adolescentes, & quosdam etiam Senatores summo loco natos, non in hortis & suburbanis suis, sed Neapoli, in celeberrimo oppido, cum mitella sæpe videmus. Alia exemplaria habent Mitrella.

Mitella, *une escharpe.* Celsus lib. 8. cap. 10. De brachii fracti curatione. Deligari autem brachium debet paulum pollice ad pectus inclinato. Siquidem is maxime brachii naturalis habitus sit; idque involutum mitella commodissime excipitur, quæ latitudine ipsi brachio, perangustis capitibus collo injicitur, atque ita commode brachium ex cervice suspensum est.

MITELLITUS, a, um. Adj. Ornatus mitellis sive coronis sericis: ut Cœna mitellita. Suet Neron. cap. 27. i. e. In qua præbebantur convivis mitellæ. Alii legunt Mellita. Lectio admodum dubia est. V. in MEL.

MITTO, mīsi, missum, [πέμπω, ἀποστέλλω, ἐπιστέλλω, ἵημι, ἰάλλω, πεμπάζω, βάλλω] ĕre. notæ significationis. Ter. Eun. 3. 3. 22.

Misit porro orare, ut venirem, serio.

Mitto tibi. Cic. 1. Att. 13. Ego tibi aliquid de meis scriptis mittam.

Mitto ad te. Cic. de Senect. 3. Hunc vero librum de senectute ad te misimus.

Mittere foras ad cœnam filium. Cic. 3. Verr. 94. Ut etiam filium suum, lectissimum adolescentem, foras ad propinquum suum quendam mitteret ad cœnam.

Mittere aliquem de. Cic. 8. Att. 1. Ei statim rescripsi, hominemque certum misi de comitibus meis.

Mittere e via, vel ex itinere. Cic. 9. Att. 15. Quæ descripta attulit, illa e via misi ad te. Idem 5. Verr. 48. Missa est (ut ipsa significat) ex itinere, quum Verres jam de provincia decessisset. de Epistola.

Mature mittere. In MATURUS.

Paucis diebus mittere. In PAUCUS.

Mittere, pro Scribere. Cic. 16. Fam. 9. Curio misi, ut medico honos haberetur; & tibi daret quod opus esset; me cui jussisset curaturum. [ἐπέστειλα. H. St.

Mittere, cum priore supino. Ter. And. 3. 2. 34.

— missa est ancilla illico

Obstetricem arcessitum ad eam, & puerum ut adferret simul.

Misi, qui pro vectura solveret. Cic. 1. Att. 1.

Ad fortunam mitti. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 31.

Ad mortem. Cic. 1. Tusc. 97. Magna me (inquit) spes tenet, Judices, bene mihi evenire quod mittar ad mortem.

Ad nomen. Quintil. in Milite Mariano, seu Decl. 3. §. 5. pr. Et mehercule festinarunt parentes ad nomen liberos mittere, quamvis asperrimo bello, velut occasionem complexi, ut sub te ponere rudimenta militiæ contingeret. [Subaudi Militiæ dandum.

Auxilium mittere. Ovid. 11. Met. 387.

Carpentum mittere supra aliquem. Varr. de L. L. lib. 4. 32. extr.

Corpus mittere sepulchro. Stat. 6. Theb. 818.

Hastam misit in ora. Ovid. 11. Met. 8.

In acta mittere, pro Redigere. Senec. de Benefic. 2.

In consilium mittere; est Dimittere judices ad sententiam dicendam ubi orator dixerit, DIXI, auctore Asconio in 2. Verr. extr. Cic. pro Cluent. 83. Cur eum, quum in consilium iretur, Cluentius & Cannutius abesse patiebantur? & quum in consilium mittebant, Stalenum judicem, cui pecuniam dederant, non requirebant? Oppianicus quærebat? Hactenus Cicero. Si hoc est (inquit) verum quod Cluentius & Cannutius judicium corruperint, quomodo id explicari potest, quod quum judices ipsi in consilium mitterent, id est quum judicium jam exspectare se dicerent, dicendi finem facientes, non requirebant Stalenum unum judicum, quem constat redemptorem totius corruptionis fuisse; sed facile patiebantur illum abesse, non autem Oppianicus qui erat Cluentii adversarius? Plin. in Paneg. ad Trajanum cap. 67. Alii se superstites Reip. optabant, faciebantque; tibi salus tua invisa est, si non sit cum Reip. salute conjuncta. Nihil pro te pateris optari, nisi expedit optantibus; omnibusque annis de te in consilium deos mittis, exigisque ut sententiam suam mutent, si talis esse desieris, qualis electus es. Sed ingenti conscientia, Cæsar, pacisceris cum diis, ut te, si mereberis, servent, quum scias merearisne neminem magis quam deos scire. Quo in loco præpostere legitur, Ne merearis. Est autem hæc Plinii sententia, Nuncupationem votorum, quæ quotannis pro salute & incolumitate principis fieri solet, tu his verbis, Cæsar, concipi jubes. Si bene Remp. exque omnium utilitate rexeris, Digna (inquit) vota, quæ semper suscipiantur, semperque solvantur. Quotannis diis ipsis, inquit, tanquam judicibus, calculum de te permittis, an dignus sis incolumitate. Budæus. Conf. Ire in consilium in EO.

In expeditionem milites. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 10. Postridie ejus diei mane tripertito milites equitesque in expeditionem misit, ut eos qui fugerant, persequerentur.

In fabulas & sermones aliquem. Quintil. Decl. 15.

In fœdera se. Virg. 12. Æn. 191.

In locum alterius aliquem mittere. Liv. 25. 40.

In negotium. Cic. pro Rabir. Post. 4. Nec interea locupletare amicos unquam suos destitit, mittere in negotium, dare partes, augere, fide sustentare.

In ora populi. Quintil. Declamat. 18.

In possessionem. Cic. pro Quint. 83. Atque hæc perinde loquor, quasi ipso illo tempore, quum te Prætor jussisset ex edicto possidere, si in possessionem misisses, debueris, aut potueris P. Quintium de possessione deturbare. [Lego Isses, pro Misisses. Nam Mittere in possessionem Prætor dicebatur, Ire actor a Prætore jussus.

In sermones aliquem. V. paulo ante, In fabulas.

In servitutem regiam colonias. Liv. 34. 58. extr.

In suffragium Centurias, Decernendum proponere, & suffragia de aliqua re inire. Liv. 31. 7. pr.

In suspiciones plures. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Legatos ad Senatum. Cic. 1. de Divin. 19.

Mittere legatos circa reges. Liv. 35. 12. Legatos censuit circa reges mittendos, qui non solum tentarent animos eorum, &c. [Sic 27. 10. pr. Puto tamen Circum, pro Circa legendum; unde & verbum Circummitto factum est.

Legatos cum auctoritate. Cic. 1. Att. 16. Legati cum auctoritate mitterentur, qui adirent Galliæ civitates, &c.

Legatos misit, se venturum. Cic. 15. Fam. 4. Tum præsenti magnitudine & animi & consilii, legatos ad me misit, se cum omnibus suis copiis in mea castra esse venturum.

Litteras. Sallust. in Jugurtha cap. 25. Litteras ad Jugurtham mittunt, quam ocissime ad provinciam accedat.

Litteras crebro alicui. Cic. 6. Att. 5.

Lucem quam a sole accipit, mittit in terras luna. Cic. 2. de Nat. Deor. 103.

Mandata alicui. Propert. lib. 4. 3. 1.

Manus mittere ad res legatas a testatore. V. MANUS.

Nuntios ad regem. Cæsar 4. Bell. Gall. cap. 16.

Obsides. Cæsar 4. Bell. Gall. cap. 36.

Obviam. ut. Cic. 3. Att. 7. Itaque obviam illi misimus Athenas, ut inde Thessalonicam veniret.

Obviam litteras, nunquid. Cic. 6. Att. 5. Tu tamen mitte mihi quæso obviam litteras, nunquid putes Reip. nomine tardandum esse nobis.

Oratores petitum pacem. Liv. 1. 15.

Oratorem ad aliquem de re aliqua. Cic. de Clar. Orat. 55.

Præcipitem de muro. Hirt. Bell. Hispan. cap. 15.

Præcipitem se mittere ex alto. Ulpian. in l. Cum autem. §. Capitalem. D. de Ædil. edict.

Ridiculum jacere & mittere. Cic. in Orat. 87. Utetur utroque, sed altero in narrando aliquid venuste, altero in jaciendo mittendoque ridiculo.

Salutem alicui. Ovid. 5. Trist. 13. 1.

Sanguinem mittere, id est quod vulgo dicitur *Extrahere sanguinem*, vel Græco vocabulo φλεβοτομεῖν. Corn. Celsus lib. 2. cap. 10. Sanguinem incisa vena mitti novum non est; sed nullum morbum esse in quo non mittatur, novum est. Item mitti junioribus & feminis uterum non gerentibus, vetus est. Ibid. Sed ut aliquando primo die sanguinem mittere necesse est, &c. Translate Cic. 6. Att. 1. Sic Appius, quum ἐξ ἀφαιρέσεως provinciam curarit, sanguinem miserit, quicquid potuit detraxerit.

Sanguinem mittere, per translationem aliter. Cic. 1. Att. 16. Nam & illud nobis non obest, videri nostrum testimonium non valuisse. missus est sanguis invidiæ sine dolore. Hoc est, profuit nobis ad exstinguendam invidiam, videri nostrum testimonium non valuisse. Supra enim dixerat, Apud bonos iidem sumus, quos reliquisti. i. e. Antea nos regnare dictitabamur in judiciis. Quod autem in judicio Clodiano Ciceronis testimonium a majori judicum parte creditum non erat; ideo dicit invidiam ejus potentiæ esse imminutam sine famæ dispendio; quia notum erat, corruptum illud fuisse judicium, & nummarios judices Clodium absolvisse. Budæus. V. INVIDIA.

A saxo mittere se. Ovid. 11. Met. 340. i. e. Præcipitare.

Signum mittere timoris sui, pro Dare. Cæs. 1. Bell. Civil. 71.

Signum sanguinis mittere, pro Emittere sanguinem, prodigii loco. Lucret. lib. 1. 881.

Subsidium & subsidio. Cæs. 2. Bell. Gall. cap. 6.

Sub jugum alicujus exercitum. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 11. Hic pagus unus, quum domo exisset, patrum nostrorum memoria, L. Cassium Consulem interfecerat, & ejus exercitum sub jugum miserat. V. JUGUM.

Orbem totum sub leges. Virg. 4. Æn. 231.

Talos mittere, pro Jacere, sive jactare. Propert. lib. 2. 33. 26.

At nondum est talos mittere lassa manus. Hor. 2. Serm. 7. 17.

— postquam illi justa chiragra
Contudit articulos, qui pro se tolleret, atque
Mitteret in pyrgum talos, mercede diurna
Conductum pavit.

Tempestatem. Plaut. Rud. 1. 1. 2.

Pro dii immortales! tempestatem cujusmodi
Neptunus nobis nocte hac misit proxima!

Vocem mittere, pro Edere vocem, Loqui. Lucret. lib. 3. 944.

Denique si vocem rerum natura repente Mittat, &c.

Vocem liberam mittere adversus aliquem. Liv. 35. 32. Qui vocem liberam mittere adversus regis legatum auderent.

Vocem mittere contra aliquem. Cic. pro Cluent. 88. Hodierno die primum veritas vocem contra invidiam, his judicibus freta, miserit.

Vocem pro Republica. Cic. pro Sext. 4.

Vocem mittere de. Cic. pro Flacc. 6. Vox de quæstura nulla missa est.

Voces furiales. Cic. de Arusp. Resp. 39. Tum quum furiales in concionibus voces mittis, quum domos civium evertis, &c.

Mittere, pro Emittere, vel producere. Plin. lib. 17. cap. 24. Et cerasus, & tilia, & vitis corticem mittunt, sed non vitalem.

Mittere pro Emittere ex poëticæ libertatis imitatione, vulgo multi ita utuntur. Pontanus in Charonte dialogo 101. Flos ille lacrymulas mane mittit. H. St.

Folia mittere. Plin. lib. 12. cap. 13.

Fructum mittere. Plin. lib. 12. cap. 6. Fructum e cortice mittit, admirabilem succi dulcedine. Alii legunt Fructum cortice emittit.

Radicem mittere. Columel. lib. 5. cap. 10. Omnis autem unam radicem mittit, & simplici stilo prorepit. Idem lib. 3. cap. 18. Et radices e capite, qua recisum est, æque mittit.

Mittere, Donare. Virg. 9. Ecl. 6.

Hos illi, quod nec bene vertat, mittimus hœdos.

Mittere, pro Transmittere. Cicero in Libello joculari, ut Quintilianus vocat libro 8. cap. 6. extr.

Fundum Varro vocat, quem possim mittere funda.

Mittere, Desinere, & finire. Sæpius in Imperat. ut, Mitte lacrymas, Ne fleveris amplius. Ter. Adelph. 3. 2. 37. Hera lacrymas mitte.

Ambages mitte. Plaut. Cistel. 4. 2. 81. Liv. 34. 58. Quin mittimus ambages, inquit P. Sulpicius, &c.

Certamen. Virg. 5. Æn. 286.

Curam de pectore. Virg. 6. Æn. 85.

Maledicta. Ter. Adelph. 5. 3. 9.
Repressi, redii, mitto maledicta omnia.
Odium mittere & finire. Liv. 40. 46. extr. Omnibus instantibus qui aderant, dextras, fidemque dedere, mittere vere, ac finire odium.
Spes leves mitte, & certamina divitiarum. Hor. 1. Epist. 5. 8.
Mittere cum Inf. ut Mittere male loqui. Ter. Andr. 5. 3. 2.
Rem potius ipsam dic; ac mitte male loqui.
Loqui cetera mitte. Hor. Epod. 13. 10.
Precari pro nobis mitte, i. e. Noli precari pro nobis. Ovid. 3. Met. 614.
Jam scrutari mitto; h. e. Desino. Plaut. Aulul. 4. 4. 24.
Mitto vitam duram, i. e. Taceo. Ter. Adelph. 5. 4. 6.
— nam ego vitam duram, quam vixi usque adhuc,
Prope jam excurso spatio, mitto. [Potest tamen accipi pro Dimitto, mutato consilio. idque rectius videtur.] Idem Heaut. 5. 1. 27.
Mitto jam osculari atque amplexari, id nihil puto. Et Andr. 4. 5. 25.
Mitte id quod scio; dic quod rogo. Item Phorm. 2. 1. 2. Cic. 5. Verr. 59. Mitto vincula, mitto carcerem, mitto verbera.
Mitto de. Cic. 4. Verr. 183. Non, inquam, jam quæro unde hæc habueris, sed quo tibi tantum opus fuerit, id quæro: mitto de melle.
Mitto, quod invidiam, quod pericula, quod omnes meas tempestates subieris, &c. Cic. 15. Fam. 4.
Mitte hunc ire. Plaut. Milit. 5. 20. Ter. Adelph. 5. 2. 5. Quid agis? quo abis? D. mitte me.
Mitte hanc noxiam, Remitte, condona. Ter. Eun. 5. 2. 14.
Mitti in caput, pro Demitti. Seneca Nat. Quæst. lib. 4.
MISSUS, a, um. Partic. [ἐπισταλθείς] ut, Missus ad Mithridaticum bellum. Cic. 4. Acad. 1.
Subsidio. Stat. 3. Theb. 10.
Sub magna pericula. Virg. 9. Æn. 483.
Clamor ad sidera. Stat. 12. Theb. 521.
Corpora neci. Ovid. 7. Met. 606.
Dux in bellum. Hor. de Arte Poet. 315.
Legati de magnis rebus. Hor. 1. Serm. 5. 28.
Leo e cavea. Auct. ad Herenn. lib. 4. 51.
Sagitta missa, Emissa. Ovid. 8. Met. 695.
Sanguis e corpore. Lucret. lib. 2. 194.
Vox nescit missa reverti. Hor. de Arte Poet. 390.
Voces velut oraculo missæ. Liv. 34. 50. pr.
Missum facere, pro Emittere. Varro de R. R. lib. 3. cap. 7. Columbas redire solere ad locum licet animadvertere, quod multi in Theatro e sinu missas faciunt.
Missum facere captivum, Dimittere. Cæsar apud Cic. 9. Att. 8. Cn. Magium Pompeii præfectum deprehendi scilicet, & meo instituto usus sum, & eum statim missum feci. Jam duo præfecti fabrum Pompeii in meam potestatem venerunt, & a me missi sunt.
Missum facere, A nostro consortio, familiaritate, potestate, arbitrio dimittere. Cic. 4. Verr. 28. Deinde si in hominibus eligendis nos spes amicitiæ fefellerit, ut vindicemus, missos faciamus, &c. ubi Ascon. V.
Missum facere, Dare missionem. Cic. 7. Verr. 61. Deinde alii quæstus instituuntur; ex uno genere navali videte quam multi; accipere a civitatibus pecunias, ne nautas darent: pretio certo missos facere nautas; missorum omne stipendium lucrari. Et 1. Off. 37. Marci quidem Catonis senis est epistola ad M. filium, in qua scripsit se audisse eum missum factum esse a consule, quum in Macedonia Persico bello miles esset.
Face me missum, Noli uti opera mea, inquit Donatus. Ter. And. 5. 1. 14.
Illam hinc civem esse aiunt; puer est natus; nos missos face.
Missa facio, Non recuso. Ter. Adelph. 5. 9. 34.
Missa facio, effundite, emite, facite quod vobis lubet. i.e. Sino quod lubet agere.
Missum facio, Taceo. Cic. 7. Verr. Ut illud missum faciam. Idem pro Rosc. Amer. 132. Verum ut hæc missa faciam quæ jam facta sunt, ex iis, quæ nunc maxime fiunt, nonne quivis potest intelligere, omnium architectum, & machinatorem unum esse Chrysogonum?
Hæc missa facio: illud quæro, is homo, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 132.
Amorem facere missum. Plaut. Merc. prol. 82.
Dico esse iturum me mercatum, si velit;
Amorem missum facere me, dum illi obsequar.
Iram. Ter. Hec. 5. 2. 14.
Nam si compererit crimina tua se falso uxor credidisse,
Missam iram faciet.
Honores missos facere, nec Rempub. attingere. Cic. pro Sext. 138.
Missos faciant honores, nec Rempub. attingant.
Vadimonium missum facere. Cic. pro Quint. 46. Qui postea quoque vadimonium missum fecerit, hunc per insidias vi de agro communi dejecerit. V. VADIMONIUM.
Uxorem missam facere. i. e. Repudiare. Suet. in Calig. cap. 25. Subito ex provincia evocavit, ac perductam a marito conjunxit sibi, brevique missam fecit.
Convivio misso. Liv. 26. 14. Inde misso convivio, dextris inter se datis, ultimoque complexu, collacrymantes suum patriæque casum, &c.
Officio misso, Seposito. Cic. 10. Att. Quod si jam, misso officio, periculi ratio habenda est, ab illis est periculum, si peccaro.
MISSIO, ōnis. f. [πέμψις] Cic. 1. Att 4. De litterarum missione sine causa abs te accusor.
Legatorum missio. Cic. 7. Philip. 1. Non sine causa legatorum istam missionem semper timui, nunquam probavi: quorum reditus quid sit allaturus, ignoro.
Missio teli, Jactus. Vitruv. 2. 9. Cæsar jussit eos extra telorum missionem circumvallari.
Rejicere hostes telorum missionibus. Idem, 1. 5.
Missio, pro Dimissione. Suet. in Cæs. cap. 7. Missionem continuo efflagitavit. Hujusmodi missionum in re militari multa sunt genera. Est enim honesta, quæ emeritis stipendiis ab imperatore indulgetur. Est causaria, quæ propter valetudinem a laboribus militiæ solvit, unde Causarii milites dicuntur a Livio. Est ignominiosa, quum quis propter delictum sacramento solvitur: est & præter has gratiosa missio, quæ per ambitionem & gratiam nimirum impetrabatur. De hac Suet. d. l. & Livius 43. 16. extr. Et quorum ante emerita stipendia gratiosa missio sibi visa esset, eos milites fieri jussuros. Cic. 7. Verr. 101. Illos respondere, & docere unumquemque, missione remigum, fame reliquorum, Cleomenis timore & fuga. Ibidem, At ab omnibus tu mercedem missionis acceperas. Liv. 26. 1. Quibus Senatus missionem, reditumque in patriam negasset ante belli finem.
Causaria missio. V. Causarius in CAUSA.
Inter Missionem dare, & Exauctorare. Missio nimirum iis datur, qui penitus dimittuntur. Exauctorantur, qui solvuntur stipendio, nec tamen dimittuntur: sed habentur sub vexillo, non sub aquila, aut signis legionis; neque jam legionarii sunt, retinentur tamen, donec emerita solvantur, aut agri assignentur. Tacit. 1. Ann. 36. extr. Missionem dari vicena stipendia meritis, exauctorari qui sena dena fecissent, ac retineri sub vexillo, &c. Hæc Turnebus 3. 3. [Sed hoc peculiare genus exauctorandi fuit. V. in EXAUCTORO.
Pugnare sine missione Gladiatores proprie dicuntur. i. e. Usque ad necem. Flor. 3. 20. 14. V. ibi Freinsh.
Missio, (de Venatione amphitheatrali.) Jul. Capitol. in Antonino Pio. Etiam centum leones una missione edidit. H. St. Verba hæc sunt cap. 17. extr. vitæ M. Anton. Philos. In munere autem publico tam magnanimus fuit, ut centum leones una missione simul exhiberet, sagittis interfectos.
MISSUS, ûs. m. [βολή] pro Missione. Liv. 9. 19. Et pilum haud paulo quam hasta vehementius ictu missuque telum. Cæs. 2. Bell. Civil. 22. Hunc conspicatæ naves, quæ missu Bruti ad portum excubabant.
Bis mille missus sagittæ. Lucret. lib. 4. 410.
Vix absunt nobis missus bis mille sagittæ.
Missus, Immissionem ferarum, equorum, sive ludorum, aut gladiatorum in arenam aliquando significat. Budæus. Suet. in Domit. Cæs. cap. 4. In his Circensium die, quo facilius centum missus peragerentur, singulos a septenis spatiis ad quina corripuit. Idem in Claud. Cæs. cap 21. Circenses frequenter etiam in Vaticano commisit, nonnunquam interjecta per quinos missus venatione. [Sed hic tantum de Aurigarum missibus agitur.
Missus, pro Immissione ferculorum. Lamprid. in Heliogab. cap. 30. Celebravit item tale convivium, ut apud amicos singulos singuli missus appararentur, &c. Et cap. 32. Omnesque missus sola phasianorum carne strueret. Budæus. conf. cap. 27.
MISSĬLIS, e. Adj. [ἀφετήριος] Quod facile mittitur.
Telum mihi uni missile, Quod a me solo mitti potest. Stat. 8. Theb. 523.
— & librans uni sibi missile telum
Direxit jactus, &c.
Aculei missiles sunt histrici. Plin. lib. 8. cap. 35.
Lapides missiles. Liv. 1. 43.
Pondus missile disci. Propert. lib. 3. 14. 10.
Res missiles, Quæ sparguntur. Dicuntur & substantive Missilia, ut paulo post. Suet. in August. cap. 98. Iisdem etiam epulum in conspectu suo præbuit, permissa, immo exacta jocandi licentia, diripiendique pomorum & obsoniorum, rerumque missilium. De ephebis loquitur.
Saxa missilia, & Tela Missilia. Liv. 2. 65. Item 38. 19. extr.
Tormenta Missilia, Quibus aliquid mittitur. Plin. lib. 8. cap. 23.
Missile, n. subst. Telum omne, quod manu in longum mittitur. Virg. 9. Æn. 520.
— sed pellere vallo
Missilibus certant.
Pugnabant missilibus Lacedæmonii. Liv. 34. 39. & 38. 20. pr.
Crinitum missile multa flamma. Stat. 5. Theb. 387.
Missilia, pl. dicebantur Munera quæ a principibus populo spargebantur, ut puta bellaria, linea, odores, unguenta: quod quum aliis temporibus, tum maxime Saturnalibus in theatro fieri solebat. Suet. in Calig. cap. 18. Sparsit & missilia variarum rerum, & panaria cum obsonio viritim divisit. Missilia variarum rerum dixit, pro Varias res missiles. Idem in Neron. cap. 11.
Missilia jactare in vulgus. Caius in l. Qua ratione, sub finem. D. de acquir. rer. domin.
MITTENDĀRIUS, i. m. Miles palatinus qui sæpius in provincias mittebatur. Item Exactor tributorum. Theod. Cod. 6. 30. Mittendarii, palatini officii. Conf. l. 3. l. 7. l. 8. C. de palat. sacr. largit.
MISSOR, ōris. m. Sagittarius. Cic. Arat. v. 84.
Hinc missore vacans telum.
MITTIX, V. Mixtix in MISCEO.
MISSĪCIUS, vel MISSĪTIUS, i. m. Veteranus, militia dimissus. Suet. Neron. cap. 48. Agnitus a quodam missicio prætoriano. Et Vet. Inscript. Grut. p. 1109. n. 5. TRIB. LEG. XI AVG. ET MISSICIVS LEG. VI AVG. Et Spon. Misc. p. 239. MILES MISSICIVS.
MISSĪTO, [πεμπάζομαι] āre. frequent. Liv. 9. 45. Ad Æquos inde veteres hostes, ceterum permultos annos sub specie infidæ pacis quietos, versa arma Romana, quod incolumi Hernico nomine missitaverant simul cum iis Samniti auxilia.
MISSITĀTUS, a, um, Partic. Plin. lib. 33. cap. 1. Quum & codicillos missitatos epistolarum gratia indicet.
MISSĬCŬLO, āre. pro Missitare; ut Pensiculo, pro Pensito. Plaut. Epid. 1. 2. 29. Empta est ancilla, quod tute ad me litteras missiculabas.
MĪTŬLUS, i. m. [μίτλος, τελλίνη] Piscis, ostreacei generis. De quo V. Plin. 32. 9. & 9. 51. Sic enim Hard. ex MSS. expressit, quum alii Mytilus scribant. Apud Athenæum quoque, (l. mox cit.) τὴν τελλίναν λέγομένην, ἣν Ῥωμαῖοι μύτλον ὀνομάζουσι, nisi error est. Hor. 2. Serm. 4. 28.
— si dura morabitur alvus,
Mitulus & viles pellent obstantia conchæ. Martial. lib. 3. 60.
Sumitur incisio mitulus ore mihi. Al. Sugitur. Quidam Mitulos arbitrantur eosdem esse, atque Musculos; quos Græci μύας appellant, quos videtur satis refellere Athenæus lib. 3. his verbis, Mitulorum tenuiores sunt quidem regii, & alvum movent, & leves sunt, tum præterea valde alunt; fluviales autem sunt dulciores; at musculi mediocriter alunt, mediocriterque alvum & urinam movent. Sic enim vertit Lambinus, apud quem de mitulis vide plura.
MITYLENE, V. MYTILENE.
MIXOBARBARI, orum. m. [μιξοβάρβαροι] dicebantur Qui ex altero parente Græco, altero barbaro prognati erant; quo nomine dicti fuerunt Medeæ liberi, quos Ægeo peperit.
MIXTUS, MIXTARIUS, &c. V. Mistus, in MISCEO.

M N

MNT. Moneta.

MNA, æ. f. [μνᾶ] Idem ac Mina. Plaut. Rud. 5. 2. 27. Præterea centum mnæ Philippicæ. al. Denaria. Plin. lib. 21. cap. 34. Mna quam nostri minam vocant, pendet drachmas Atticas centum. V. MINA.

MNASON, onis. m. [Μνάσων] Elatensium tyrannus fuit, qui pro duodecim diis dedit Asclepiodoro pictori in singulos mnas trecenas; idemque Theomnesto, in singulos heroas mnas centenas. Auctor Plin. lib. 35. cap. 16.

M N E

MNEMŌNĬCA, orum. n. [μνημονικά] Præcepta de memoria. Auctor ad Herenn. lib. 3. 30. Quemadmodum igitur qui litteras sciunt possunt id quod dictatum est scribere, & recitare quod scripserunt; ita qui mnemonica didicerunt, possunt quæ audierunt in locis collocare, & ex his memoriter pronuntiare. conf. 40.

MNĒMŎNĬDES, um. [Μνημονίδες] Musæ. Ovid. 5. Met. 268. V. ibi Heins. Alii legunt Mæonides.

MNĒMŎSȲNE, es. f. [Μνημοσύνη] Mater novem Musarum, & interpretatur Memoria. Hujus meminit Cic. 3. de Nat. Deor. 54. Jam Musæ primæ quatuor, natæ Jove altero, Thelxiope, Aœde, Arche, Melete. Secundæ, Jove tertio & Mnemosyne procreatæ, novem. &c.

MNĒMŎSȲNON, i. n. [μνημόσυνον] Monumentum sive pignus, quod amico in memoriam alicujus rei relinquitur. Catull. epigr. 12. 13.

Quod me non movet æstimatione,
Verum est μνημόσυνον mei sodalis. *Rememorance, Souvenir.*

MNĒSARCHUS, i. m. [Μνήσαρχος] Inter principes philosophorum Ciceroni numeratur 4. Acad. 69.

MNĒSĬMĀCHUS, [Μνησίμαχος] Poeta comicus; cujus fabulæ tres enumerantur à Suida.

MNĒSĬTHĔUS, i. m. [Μνησίθεος] Medicus Atheniensis, cujus meminit Galenus de Arte curativa ad Glauconem.

Mnesitheus Pictor fuit non ignobilis patria Sicyonius, cujus meminit Plin. lib. 35. cap. 11.

Mnesitheos [μνησίθεος] quoque a quibusdam vocatur herba, quæ notiore nomine Bupthalmus appellatur. V. Dioscorid. Append. lib. 3.

MNESTER, ēris. m. [Μνηστήρ] Agrippinæ, quæ Neronis jussu interfecta est, libertus. Is Agrippina a satellitibus interempta, ferro se transfixit, incertum caritate in patronam, aut metu exitii. Auctor Tacit. 9. Ann. 14.

MNESTHEUS, ei. m. dissyll. [Μνησθεύς] Nomen fuit proprium viri Trojani. De quo Virg. 4 Æn. 288.

Mnesthea, Sergestumque vocat, &c. Is ab Assaraco rege originem traxit, ut idem Virg. auctor est 12. Æn. 127.

Et genus Assaraci Mnestheus. Nonnunquam vero causa metri additur E post M Menestheus. Virg. 10. Æn. 129.

Nec Clytio genitore minor, nec fratre Menestheo. Nec aliter potest stare versus, ut annotavit Servius.

MNEVIS, [Μνεῦις dissyll. Suidæ,] Bos Soli sacer, quem Heliopolitæ pro deo colebant, in septo eum nutrientes. Auctor Strab. lib. 17.

M O A

MŌAB. [Μωάβ] Arabiæ civitas, quæ & Areopolis nominatur. Quo etiam nomine vocatus est filius Lot, a quo Moabitæ.

M O B

MOBILIS, MOBILITAS, MOBILITER. In MOVEO.

M O C

MŌCŌSUS, a, um. Adj. [μωκώδης] a μῶκος, Sanna, vox Græca cum terminatione Latina. tribuit Salmas. ad Gallien. Treb. Poll. cap. 8. Ciceroni Epist. ad Att. 1. 13. Cavillator, genere illo mocoso. Vulgo legitur Moroso. conf. ad Quintil. 11. 3. extr. Colomes. not.

M O D

MODERATE, MODERATIO, MODERATOR, MODERATRIX, MODERATUS, MODERO, MODESTE, MODESTIA, MODESTUS. In MODUS.

MODERNUS, vide post MODO. H. St.

MODIALIS, In MODIUS.

MODICE, MODICUM, MODIFICOR, MODIPERĀTOR, V. MODUS.

MŌDIUS, i. m. [μόδιος] Mensuræ genus. Columel. lib. 7. cap. 3. de bubus aratoriis loquens, Bubus pro temporibus anni pabula dispensantur, Januario mense singulis fresi & aqua macerati ervi quaternos sextarios mistos paleis dare convenit; vel lupini macerati modios, vel cicerculæ maceratæ semodios, &c. potest etiam, si proventus utilitatem facit, semodius fabæ fresæ præberi. Hinc conjicere possumus, modium Romanum non disparem fuisse ei mensuræ quam *Boetium* nostrates vocant, quum sit diurnus cibus bovis aratoris modius aut semodius, pro varietate pabuli. Budæus. Cic. de Amicit. 69. Verumque illud est quod dicitur, Multos modios salis simul edendos esset, ut amicitiæ munus expletum sit. V. Erasmi Chiliad. Cic. 2. Off. 58. Ne M. quidem Seio vitio datum est, quod in caritate asse modium populo dedit. Cæs. 2. Bell. Civil. 18. Tritici modios CXX millia polliceri cogit.

Mille modii fabæ. Hor. 1. Epist. 16. 55.

Modius agri, Actus quadratus qui latus est pedes centum, & longus totidem; Acnua etiam Latine dicitur, teste Varr. 1. de R. R. cap. 10. V. Scriptt. Rei agr. Goes. p. 264. Pallad. Maj. 4. Jun. 2.

Modius est Locus in navi, cui malus insistit. Isidor. 19. 2. Modius est, quo arbor insistit. V. Scheff. de Milit. nav. 11. 5.

Modius, qui Græce χοῖνιξ, inscribebatur quædam Varronis satura, in qua disputabat de modico victu cultuque, & parsimonia, & hominum tanquam demenso. Turnebus.

MODIUM, i. n. Plin. lib. 18. cap. 16. Id præstant in jugera modia vicena. [An Modiûm? ut sæpe Cic.

MODIĀTIO, ōnis. f. pro eodem, in l. Quum non frumentum. C. De usuris, Quum non frumentum, sed pecuniam fœnori te accepisse alleges, ut certa modiatio tritici præstaretur; ac nisi is modius sua die fuisset oblatus, mensurarum, &c. [Immo, pro Certo modiorum numero. Videtur autem Is modus legendum. V. MODUS.

MODIŎLUS, i. m. [μοδιόλιον] dimin.

Modiolus, Parvum vas quadratum ad hauriendam ex puteo, aut lacu, aut flumine, aquam. Vitruv. lib. 10. cap. 9. Ita quum rota a calcantibus versabitur, modioli pleni ad summum elati, & rursus ad imum revertentes, infundent in castellum ipsi per se, quod extulerunt. *Un auget.*

Modiolus etiam, vas est mensarium potui paratum, ut Phiala, ut trulla. Scævola in l. Seiæ. D. De auro & arg. leg. Seiæ dulcissimæ poculum aureum, quod elegerit, fidei hæredum committo ut dent. Quæro quum in hæreditate non sint nisi trullæ, scyphi, modioli, phialæ, an Seia de his speciebus eligere possit? Respondi, quum omnia potui parata pocula dicantur, posse eam ex his eligere. Hæc Budæus. Plaut. Cist. 2. 2. 6.

In quæstione vix exsculpsi ut diceret,
Quia ei promisi modiolum vini dare. Emendati libri habent, Dolium.

Modiolus in ballista. Vitruvius in fabrica ejusdem, Constituantur (inquit) modioli foraminum ii. Ad quem locum sic Turnebus, Modioli sunt, qui a Græcis appellantur χοινικίδες, suntque formæ rotundæ & turbinatæ, indunturque foramini; idque perspici potest ex sequenti Vitruvii capite, in quo ita scribitur, Tum vero modioli ærei in ea capitula includuntur, & in eos cuneoli ferrei, quos ἐπιζυγίδας Græci vocant, collocantur. Quo tamen loco ἐπιζυγίδας legendum putat idem Turnebus.

Modiolus in rota, [πλήμνη, χοινίκη, χνόη] Cui affixi sunt radii. Plin. lib. 9. cap. 4.

Modiolus, Ima pars Abaptisti, quod instrumentum chirurgicum est apud Cels. lib. 8. cap. 3. Dicitur & Serra teres. Modiolus, inquit Celsus, ferramentum concavum teres est, imis oris serratum, per quod medium clavus, ipse quoque interiori orbe cinctus, demittitur. V. cetera, & s. l. ABAPTISTON.

MODIĀLIS, e. Adj. [μοδιαῖος] Quod modium continet. Plaut. Capt. 4. 4. 8.

Aulas, calicesque omnes confregit, nisi quæ modiales erant.

MŎDŎ, [ἄρτιως] Adv. o finali brevi, Tempus significat præsens, vel mox præteritum, vel nondum præteritum, vel statim futurum: ut, Modo id ago, Modo veni, Modo id dicebam, Modo faciam. De præsenti sequuntur exempla. Ter. Adelph. 3. 1. 2. Modo dolores, mea tu, occipiunt primulum. Ubi Donat. Evidenter hic Modo temporis præsentis adverbium est. Idem Hec. 3. 5. 8. Advenis modo? PAM. admodum. Ubi Donat. Difficile invenitur præsentis temporis Modo. Atque ut ostendat esse momentum etiam præsentis temporis, dixit Admodum, quod est minus. [Non est temporis Præsentis, sed paulo ante præteriti. Florent modo nata. Hor. de Arte Poet. 62.

Modo, pro Nunc. Quintil. in procem. lib. 1. Nunc autem quæ velut propria philosophiæ asseruntur, passim tractamus omnes. Quis enim modo de justo, æquo, ac bono, non & vir pessimus loquitur? Hic apertissime Fabius Nunc & Modo pro eodem usurpavit.

Modo, de Tempore præterito. Ter. Eun. 4. 4. 30.

— venit Chærea. PH.
Fraterne? DO. ita. PH. quando. DO. hodie. PH. quam dudum?
DO. modo. Donat. Nota Modo aperte pro Præterito tempore dictum esse, id est jamdudum; nam qui vitiaverat virginem non modo, sed longe ante vestem mutavit cum eunucho Phædriæ. Cic. 5. de Finib. 4. Modo enim fuit Carneades. i. e. Nuper, inquit Budæus.

Modo uno tempore tot viri clarissimi interierunt. Cic. 4. Fam. 5.

Modo, minus significat quam Nuper. Cic. 6. Verr. 6. Quid dico nuper? immo vero, modo, ac plane paulo ante, vidimus. Budæus.

Modo ait, modo negat. Ter. Eun. 4. 4. 47. Cic. 2. de Divin. 62. Quod si eorum vi cælum modo hoc modo, modo illo modo temperatur.

Modo ab nostris Imperatoribus subacti, modo bello domiti, modo triumphis ac monimentis notati, modo ab Senatu agris urbibusque multati sunt. Cic. pro Font. 2.

Modo egens, repente dives. Cic. 2. Philip. 65.

Modo unum, tum autem plures dicere. Cic. 1. de Nat. Deor. 31. Facit in iis, quæ a Socrate dicta retulit, Socratem disputantem, formam dei quæri non oportere, eundemque & solem & animum deum dicere, & modo unum, tum autem plures deos.

Modo, pro Interdum. Hor. 2. Serm. 7. 9.

— sæpe notatus
Cum tribus annellis, modo læva Priscus inani,
Vixit inæqualis.

Modo ut, vel Si modo, aut Modo videam, pro Dummodo. Ter. Phorm. 1. 2. 9. Quid istuc est? G. scies: Modo ut tacere possis. Cic. 1. de Finib. 29. Probabo, inquit, modo ista sis æquitate qua ostendis.

Modo ut, pro Dummodo. Cic. 16. Fam. 11. Magna auxilia Afranio & Petreio ducibus habet a tergo; videtur, si insaniet, posse opprimi, modo ut urbe salva. Et 6. Ver. 10. Concede ut impune emerit, modo ut bona ratione emerit.

Modo, pro Saltem. Ter. Adelph. 3. 4. 63. Utinam hoc sit modo defunctum.

Modo, pro Tantummodo, ut ait Donatus; sive Solum, & duntaxat. Ter. Eun. 2. 3. 17.

— Chærea, aliquid inveni modo,
Quod ames, in ea re utilitatem ego faciam ut cognoscas meam. Cic. 2. de Orat. 146. Quæ quidem omnibus, qui ea mediocriter modo consideraríut, studio adhibito & usu pertractata esse possunt.

Modo, pro Quidem, vel tamen. Quintil. lib. 6. cap. 1. Si mihi tradita sequi præcepta sufficeret, satisfeceram huic parti, nihil eorum, quæ legi vel didici, quod modo probabile fuit, omittendo. Cic. 1. de Divin. 86. Nemo aliter philosophus sensit, in quo modo esset auctoritas.

Paulum modo ostendere. Cic. 1. Fam. 5. Si Pompeius paulum modo ostenderit sibi placere.

Modo ne. Cic. de Amicit. 61. Ut etiam, si qua &c. in quibus eorum aut caput agatur aut fama, declinandum sit de via; modo ne summa turpitudo sequatur. i. e. Dummodo non sequatur summa rei turpitudo.

Modone; interrogativum, quemadmodum Nonne, & Nunquid. Ter. And. 5. 3. 11.

Me miserum. s. modone id demum sensisti, Pamphile? [i e. Nuncne.

Modo non, Rei non plane peractæ adverbium. i. e. Tantum non. Perinde valet quasi dicas Propemodum, fere, ferme, pæne. Ter. Phorm. 1. 2. 18.

Pellexit, modo non montes auri pollicens. Donatus. V. Tantum non, in TANTUM.

Non

Non modo, ſed etiam. Cic. 6. Fam. 13. Deinde, quod ea de Repub. ſemper voluiſti atque ſenſiſti, ut non modo cum ſecunda ſperare debeas, ſed etiam ſi omnia adverſa eſſent, &c.

Ex Modo, quod de Tempore dicitur, fit A modo, quod vide in A. H. St.

Modernus, a, um. Adj. Puto & Modernus hinc dici, quod legitur apud Caſſiodorum in præfatione in ſuam Orthographiam p. 9. C pro Q: Veteres Qom, moderni Cum rectius æſtimarunt. Et eadem pag. Modernæ conſuetudini. H. St. V. Voſſ. de Vit. Serm. 1. 18. extr. & 3. 27. pr. Cellar. Cur. poſt p. 312. Videntur ad exemplum & Hodiernus, Heſternus, &c. finxiſſe juniores τὸ Modernus, & pro Recenti uſurpaſſe.

Modulate, **Modulatio**, **Modulator**, **Modulatus**, **Modulor**, V. Modulus, in MODUS.

Modus, i. m. [μέτρον, τρόπος, σχῆμα, μετριότης] proprie Rationem ſignificat; id eſt menſuram, ſive formam. Ratio vero jubet ne quid nimis, ſed omnia cum moderamine fiant. Plaut. Pœn. 1. 2. 29. Columel. lib. 2. 19. pr. Eſt autem modus in ſiccando, (fœno) ut neque peraridum, neque rurſus viride colligatur.

Modus eſt ſuus cuique. Cic. in Orat. 73. In omnibus rebus videndum eſt quatenus; etſi enim ſuus cuique modus eſt, tamen magis offendit nimium, quam parum.

Ratio & modus. Cic. 1. Off. 135. Ut incipiendi ratio fuerit, ita ſit deſinendi modus.

Ratio & modus, Aliter. Cic. 2. de Orat. 58. Pictoris cujuſdam ſummi, ratione & modo formarum varietate locos diſtinguentis.

Benignitatis modus. Ter. And. 5. 1. 7.

Vide quam iniquus ſis præ ſtudio, dum efficias id quod cupis;
Neque modum benignitatis, neque quid me ores cogitas.

Bellandi modus. Sil. lib. 16. 91.

Modus vivendi. Cic. de Senect. 86. Nam habet natura, ſicut aliarum omnium rerum, ſic vivendi modum. Ter. And. 1. 1. 68.

Scias poſſe habere jam ipſum ſuæ vitæ modum. i. e. Moderationem & regimen, inquit Donatus.

Aſper, & rarus. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Blandi. Ovid. 1. Epiſt. Sabin. 36.

Frequens, & favorabilis. Quintil. lib. 4. cap. 4.

Miris modis viſenda animalia. Virg. 4. Georg. 309.

Morigeri. Lucret. lib. 4. 1276.

Nam facit ipſa ſuis interdum femina factis,
Morigeriſque modis, & mundo corpore culta,
Ut facile inſueſcat ſecum vir degere vitam.

Omni modo differre. Plin. lib. 16. cap. 14.

Omni modo laborare. Plin. lib. 16. cap. 32. Omni modo laboravit Mithridates rex, & ceteri incolæ, ſacrorum certe cauſa, laurum, myrtumque habere, & non contigit.

Abiit modus. In ABEO.

Adhibere alicui rei. Cic. 1. Off. 14. His rebus, quæ tractantur in vita, modum quendam adhibentes & ordinem, honeſtatem & decus conſervabimus.

Adjicere. In ADJICIO.

Æſtimare aliquid ſimili ratione modoque. Hor. 2. Epiſt. 1. 20.

Capere modum. In CAPIO.

Carere fine modoque. Lucret. lib. 1. 963.

Conſtituere rebus infinitis. Cic. 1. de Finib. 2.

Cuſtodire modum. In CUSTODIO.

Definire alicui rei. Cic. pro Marcell. 26.

Dicere & facere aliquid modo & ordine. Cic. 1. Off. 15.

Dare modum profeſſioni. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Ediſcere numeroſque modoſque vitæ. Hor. 2. Epiſt. 2. 114.

Exigere tempus modumque ſecum. Virg. 4. Æn. 475.

Exſequi ſtationis modum. Cic. 5. Verr. 146.

Facere modum, Finem. Cic. 4. Verr. 118. Nos modum aliquem & finem orationi noſtræ criminibuſque faciamus. Idem 5. Fam. 16. Nulla fuit unquam liberis amiſſis tam imbecillo mulier animo, quæ non aliquando lugendi modum fecerit. Et 2. de Legib. 53. Ipſiſque auctorem fuiſſe, ut aliquando controverſiarum aliquem facerent modum.

Facere more & modo aliquid. Cic. pro. Muren. 72.

Facere more modoque. Hor. 4. Carm. 2. 28.

Facere modo & ratione omnia. Cic. pro Quint. 28.

Figere modum nequitiæ. Hor. 3. Carm. 15. 2.

Finivit modum novis ſepulchris. Cic. 2. de Legib. 66.

Habere modum. Cic. 2. de Finib. 27. Ergo & avarus erit, ſed finite: & adulter, verum habebit modum; & luxurioſus, eodem modo. Et 4. Verr. 144. Quid vero, modum ſtatuarum haberi nullum placet? atqui habeatur neceſſe eſt.

Modum res non habet. Hor. 2. Serm. 3. 266.

— ô here, quæ res
Nec modum habet, neque conſilium, ratione, modoque
Tractari non vult.

Habet ratio modum. Cic. 4. Fam. 7. Sed habet iſta ratio, ut mihi quidem videtur, quendam modum.

Imponere modum dolori, pugnæ, tempori. V. IMPONO.

Labens mille modis.

Laborant miſeris modis diſtracta. Lucret. lib. 3. 506.

Metiri modum. Cic. in Parad. 6.

Miſceri multis modis. Lucret. lib. 2. 115.

Parare. Cic. 3. de Nat. Deor. 90. Quinam Tantalidarum internecioni modus paretur?

Patitur ſecundis in rebus modum. i. e. Modeſtiam ſervat. Senec. Thyeſt. 3. 5.

Ponere modum exitiis. Virg. 7. Æn. 129. [Exſiliis malim.

Præſcribere. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Quærere. Cic. pro Lege Manil. 3. Itaque non mihi tam copia quam modus in dicendo quærendus eſt.

Servare modum, finemque tenere. Lucan. lib. 2. 381.

Servant non arma modum. Senec. Herc. furen. 6.

Siſtere. Ovid. 15. Met. 493.

Statuere. Hor. 1. Serm. 2. 211.

Statuere inimicitiarum. Cic. pro Sull. 48. Ac ſi conſiderare cœperis, utrum magis mihi hoc neceſſe fuerit facere, an tibi; intelliges honeſtius te inimicitiarum modum ſtatuere potuiſſe, quam me humanitatis.

Statuere gravibus ærumnis. Senec. Herc. fur. 4.

Statuere imperii diuturnitati. Cic. pro Lege Manil. 26.

Statuere alienæ induſtriæ. Cic. 1. de Finib. 3.

Sum. ut, Eſt modus in rebus. Hor. 1. Serm. 1. 106.

Temperant modum frigoris & caloris acceſſus & receſſus ſolis. Cic. 2. de Nat. Deor. 50.

Tenere vel retinere. Cic. 1. Off. 106. Sin ſit quiſpiam, qui aliquid tribuat voluptati, diligenter ei tenendum eſſe ejus fruendæ modum. Ibid. Ludendi eſt etiam quidam modus retinendus, ut ne nimis omnia profundamus. Idem in Parad. 3. Si quidem rerum modum fingere non poſſumus, animorum modum tenere poſſumus.

Terminare modum artis utilitate. Cic. 1. Tuſc. 4. Idem in Parad. 6. Non æſtimatione cenſus, verum victus atque cultus terminatur pecuniæ modus.

Hoc modo. Cic. 1. de Invent. 46. Credibile eſt, quod ſine ullo teſte, auditoris opinione firmatur, hoc modo, Nemo eſt, &c.

Ad hunc modum. Cic. 2. Tuſc. 10. Eſt igitur ambulantibus ad hunc modum ſermo ille nobis inſtitutus.

Modo meo. Ter. And. 1. 1. 126.

Sine nunc meo me vivere interea modo. i. e. Mea voluntate, meo arbitrio, inquit Donatus.

Bono modo. Cic. 14. Att. 23. De die tantum videto, & id ipſum bono modo. Idem 4. Acad. 137. Hæc tibi, Luculle, ſi es aſſenſus Antiocho familiari tuo, tam ſunt defendenda, quam mœnia; mihi autem bono modo tantum, quantum videbitur.

Bono modo fiat. Plaut. Merc. 5. 4. 62.

Bono modo invenire pecuniam. Plin. lib. 7. cap. 43.

Bono modo vindicare. Cato R.R. cap. 5. Siquis quid deliquerit, pro noxa, bono modo vindicet.

Humanus. Cic. 4. Verr. 9. Hunc denique ipſum pertuliſſent, ſi humano modo, ſi uſitato more, ſi denique uno aliquo in genere peccaſſet.

Indignis accipi. V. ACCIPIO.

Miris. V. MIRUS.

Multiplex. Plin. in proœm. lib. 33.

Multis modis aliquem exſpectare, pro Vehementer. Ter. Hec. 2. 3. 7. Donatus.

Novo modo, More. Cic. 4. Verr. 93. Et hæc præterea addidit homo Venerius, novo modo, nullo exemplo, &c.

Nullo. Cic. 4. Verr. 186. Nunc ad ſociorum tabulas accepti & expenſi, quas removere honeſte nullo modo potuerunt, &c.

Nullus. Cic. pro Roſc. Amer. 99. Nullum modum eſſe hominis occidendi, quo ille non aliquot occiderit.

Omnibus modis aliquem cruciare. Ter. Eun. 2. 3. 92.

Deducar, & illis crucibus, quæ nos, noſtramque adoleſcentiam
Habent deſpicatam, & quæ nos ſemper omnibus cruciant modis,
Hanc referam gratiam.

Omni modo cum aliquo agere aliquid. Cic. 6. Att. 2.

In modum pilæ, in modum ſemipedis; item etiam, Modo gallinarum, & modo ſagittæ. Plin. lib. 9. cap. 46. Columel. de Arboribus, cap. 32. Plin. lib. 11. cap. 16. Idem lib. 9. cap. 29.

Amici in modum. V. IN præpoſitionem.

Pecorum in modum. Liv. 38. 17.

In uvæ modum convolvere ſe. V. CONVOLVO.

In germanum modum amicus. Plaut. Caſ. 3. 4. 25.

In modum hoſtilem. Liv. 1. 5.

Hoſtilem in modum cruciari & necari. Cic. 7. Verr. 73.

Majorem in modum. V. MAGNUS.

Mirabilem in. V. MIROR.

Mirum in. V. MIROR.

Miſerandum in. V. MISER.

Perpetuum in modum. V. IN præpoſitionem.

Peregrinum in modum. V. IN præpoſitionem.

Plurimum in modum. Firmic. lib. 2. cap. 32. Hic enim dies, id eſt tertius, plurimum in modum in genituris operatur.

Servilem in modum cruciari. Cic. 2. Verr. 13.

Extra modum. Cic. 1. Off. 150. Cavendum autem eſt, præſertim ſi ipſe ædifices, ne extra modum ſumptu & magnificentia prodeas. [Pro menſura. H. St. Non adhibito pro facultatibus tuis modo.

Extra numerum modumque facere aliquid. Hor. 1. Epiſt. 19. 59.

Intra modum. V. INTRA.

Intra loquendi modum dicere. V. INTRA.

Præter. Cic. 1. de Divin. 100. Veienti bello, quum lacus Albanus præter modum creviſſet.

Supra. Virg. 4. Georg. 236.

Indaginis modo. Tacit. in vita Agric. 37.

Latrocinii magis, quam belli modo. Liv. 38.

Pacis. Tacit. 4. Hiſt. 15.

Pecorum modo, pro Ritu ſive more pecorum. Tacit. 4. Ann. 25.

Rationis, atque abundantiæ. Tacit in vit. Agric. 6. Ludos, & inania honoris, modo rationis, atque abundantiæ duxit.

Ruinæ modo. Tacit. 4. Hiſt. 71.

Servorum modo, i. e. In modum ſervorum. Liv. lib. 39. 26. Servorum modo, præter ſpem repente manumiſſorum, licentiam linguæ & vocis experiri.

Modus, Finis, ſeu eventus. Juven. 6. Sat. 443.

Imponitque modum ſapiens, & rebus honeſtis. Virg. 4. Æn. 293.
Tentaturum aditus, & quæ molliſſima fandi
Tempora, quis rebus dexter modus. i. e. Quis ſit optimus rebus eventus, vel quis finis, inquit Servius.

Mero & ludo modus. Valer. Flacc. 1. Argon. 294.

Jamque mero, ludoque modus; poſitique quietis
Conticuere thoris. Modus, i. e. Finis impoſitus eſt potationi & ludo, cubitumque abierunt.

Quis ſcelerum modus eſt? Lucan. lib. 1. 334.

Nullo modo, pro Nullo fine. Juven. 7. Sat. 100.

Nullo quippe modo milleſima pagina ſurgit.

Nullus modus longo lateri, Ingens latus. Virg. 3. Georg. 54.

Non eſt modus exemplorum. Plin. lib. 9. cap. 8.

Adeſt nullus modus lacrymis. Ovid. 1. Triſt. 9. 38.

Facere ſibi modum veneris. Ovid. 4. Met. 258.

Ponere modum orationi. Tacit. 4. Ann. 9.
Modus, Quantitas vulgo. Justum sumere sibi. Cels. lib. 4. cap. 2.
Major vini modus. Cels. lib. 8. cap. 4.
Par modus omnium. Cels. lib. 3. cap. 27. Utile est etiam sevum miscere cum hyoscyami & urticæ contritis seminibus, sic, ut omnium par modus sit, idque imponere.
Modus agri, Certa diffinitio seu mensura agri, qua quot jugerum esset, intelligi poterat. Plaut. Aulul. prol. 13. conf. Modiatio in MODIUS.
Agri reliquit ei non magnum modum. Cic. 13. Att. 23. Etsi nihil scripsit, nisi de modo agri. Idem pro Flacc. 80. Voluisti magnum agri modum censeri. Hor. 2. Serm. 6. 1.
Hoc erat in votis, modus agri non ita magnus. Liv. 6. 35. de Legibus duabus loquens a C. Licinio & L. Sextio Tribb. pl. latis, Alteram de modo agrorum, ne quis plus quinquaginta jugera agri possideret.
Modus, etiam Mensura aliarum rerum. Gell. lib. 1. cap. 1. Facile intellexit modum spatiumque plantæ Herculis, ratione proportionis habita, tanto fuisse quam aliorum procerius, quanto Olympicum stadium longius esset quam cetera.
Legionum magnus modus. Patercul. lib. 2. 73. Is tum occupata Sicilia, servitia fugitivosque in numerum exercitus sui recipiens, magnum legionum modum effecerat. Delectatur hac voce Paterculus, V. Indicem Bœcleri.
Pecuniæ captivæ ingens modus. Curt. 5. 6. 8.
Modus, in musicis, pro Mensura quam in cantu observare solent. Hinc illud in titulis Comœdiarum Terentii, Modos fecit Flaccus Claudii filius, &c. Cic. 1. de Orat. 254. Solet idem Roscius dicere, se, quo plus sibi ætatis accederet, eo tardiores tibicinis modos, & cantus remissiores esse facturum.
Docilis modorum. Hor. 4. Carm. 6. 43.
Discordes. Stat. 5. Silv. 5. 26.
Dulces. Hor. 3. Carm. 9. 10.
Flebiles Hor. 2. Carm. 9. 10.
Impudici. Quintil. lib. 1. cap. 10. Musice effeminata & impudicis modis fracta.
Lyrici. Ovid. 15. Epist. 6.
Musici. Quintil. 1. 10. Duces maximos, & fidibus & tibiis cecinisse traditum, & exercitus Lacedæmoniorum musicis accensos modis.
Pressi & flebiles. Cic. 1. Tusc. 106.
Rudis. Ovid. 1. de Arte Am. 111.
Scenatilis, pro Versu scenico, ut Iambico, quo in comœdiis & scena poetæ solent uti. Varro Modio,
Sed, ô Petrulle, ne meum taxis librum,
Si te pigebit hic modi scenatilis. Nam versus iambicos, quibus hoc composuit, innuit jucundo circuitu orationis. Ex Turneb. 12. 16.
Numeris modisque licentia major. Hor. de Arte Poet. 211.
Verbis, rebus, & modis lugubre carmen. Cic. 3. Tusc. 45.
Certare diversis modis. Stat. 1. Silv. 2. 148.
Concordant varii. Ovid. 10. Met. 147.
Dicere aliqua quocunque modo, i. e. Carminibus celebrare. Virg. 5. Ecl 50.
Fingere & disponere modos. Ovid. 3. Amor. 7. 6.
Intendi modis. Quintil. lib. 1. cap. 10. Sed ne hæc quidem præsumenda pars est, ut uno interim contenti simus exemplo C. Gracchi præcipui suorum temporum oratoris, cui concionanti consistens post eum musicus fistula, quam tonarion vocant, modos quibus deberet intendi, ministrabat.
Laxare & mutare modos. Cic. 1. de Orat. 154. Quod si ille astrictus certa quadam numerorum moderatione & pedum, tamen aliquid ad requiem senectutis excogitat, quanto facilius nos non laxare modos, sed totos mutare possumus?
Ministrare. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Noscere varietates & modos vocum surdus non potest. Cic. 2. de Divin. 9.
Postulant summissiorem quendam modum. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Saltare ad tibicinis. Liv. 7. 2. Ludiones ex Hetruria acciti ad tibicinis modos saltantes, haud indecoros motus more Tusco dabant.
Tenuare parvis modis magna. Hor. 3. Carm. 3. 72.
MODĬCUS, a, um. Adj. [ὀλίγος, πόστος] Parvum & pusillum. Plin. lib. 10. cap. 55. Sed inventum, ut ova in calido foco imposita paleis igne modico foverentur.
Acervus modicus. Hor. 2. Epist. 2. 190.
Anus. Plaut. Curcul. 1. 1. 14.
Cantharis modicis potare. Hor. 1. Carm. 20. 2.
Centuria. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 18. Modica centuria, & ea ducentorum jugerum.
Classis Liv. de Bell. Maced.
Collis. Plin. 8. Epist. 8.
Corporatura. Columel. lib. 6. cap. 2. Humilis & modica corporatura pecoris operarii debet esse.
Eques. Tacit. 1. Ann. 73.
Exercitationibus modicis utendum. Cic. de Senect. 36.
Funus ejus. Tacit. 5. Ann. 1.
Gradu modico. Plaut. Pœn. 3. 1. 19.
Judicium. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Mentio. Tacit. 3. Hist. 9.
Minis modicis viginti. Plaut. Pseud. 4. 7. 130.
Patella cœnare. Hor. 1. Epist. 5. 2. h. e. Cœna pauperum & plebeiorum. Magnifici enim cives & divites grandes habebant patinas, ut ex Pers. 2. Sat. 42. apparet, ubi inquit,
— sed patinæ grandes, tucetaque crassa. Turnebus.
Pecunia. Cic. in Parad. 6. Meam autem quoniam pecuniam contemnis, & recte (est enim ad vulgi opinionem mediocris, ad tuam nulla, ad meam modica,) de me silebo, de te loquar.
Prælium Liv. de Bell. Maced.
Quies. Liv. de Bell. Maced.
Res. Plaut. Pers. 3. 1. 17.
Sacellum. Tacit. 3. Hist. 74. Modicum sacellum Jovi Conservatori, aramque posuit. h. e. Exiguum.
Sepulcrum. Tacit. 2. Hist. 49. Othoni sepulcrum exstructum est modicum, & mansurum.
Ab usu modico tibi junctus. Ovid. 2. de Pont. 5. 7.
Originis modicus. Tacit. 6. Ann. 39. Fine anni Poppæus Sabinus concessit vita, modicus originis.
Pecuniæ modicus. Tacit. 3. Ann. 72.
Virium. Patercul. lib. 1. 12. Ipse modicus virium, immanis magnitudinis hostem interemisset.
Voti. Pers. 5. Sat. 109.
Modicus, Paucus. Plaut. In angiportu turba est, domum modici introierunt.
Modicum proprie dicimus, non Cui aliquid sit imminutum, sed Quod non excedat modum, modestumque est, & temperatum. Plaut. Cui animus modicus, continens, expers ambitionis. Cic. 3. de Legib. 40. Quæ cum populo, quæque in patribus aguntur, modica sunto. i. e. Modesta atque sedata.
Modicus cultu. Plin. in Paneg. cap. 83. & In cultu. Ep. 1. 22.
Cultu modicus, sermone facilis. Tacit. in vit. Agric. 40.
Facultatibus modicus. Plin. 7. Epist. 32.
Sed tamen modici fuimus in ὑπομνήσει. Cic. 4. Att. 5. h. e. Breves.
MODICUM, i. n. [ὀλίγον] ut, Modico contentus agebas Juven. 9. Sat. 9.
MODĬCUM, Adv. [πόστον] Parum. Plaut. Bacch. Fragm. 4. Edepol id modicum curat.
MODĬCE, Adv. [μικρὸν] Parum, breviter. Plaut. Mil. 4. 5. 15. Modice sapis. Plin. lib. 6. cap. 22. Ædificia modice ab humo exstantia.
Tangit me modice. Cic. 2. Att. 19. Minæ Clodii contentionesque, quæ mihi proponuntur, modice me tangunt.
Traducere verba modice. Varr. lib. 8. de L. L. 10.
Modice utile. Cic. Att. Sed ut modice ceteris utile est, tibi necesse est.
Modice non semper a pauco, sed a modo quandoque deducitur, ut modestiam designet, quæ inter parum & nimium versatur, non paucitatem. Varr. de R. R. Quum aer est modice temperatus.
Agere modice. Cic. 16. Fam. 9. Nos agemus omnia modice.
Dicere modice. Cic. pro Sul. 80. Quanquam a me timide modiceque dicetur.
Facere modice, aut etiam intra modum. Cic. 4. Fam 4. Sed tamen quoniam effugi ejus offensionem, qui fortasse arbitraretur me hanc Rempub. non putare, si perpetuo facerem; modice hoc faciam, aut etiam intra modum. i. e. Cum modo æquo & pari, Gellio lib. 12. cap. 13. interprete.
Ferre modice dolorem, pro Modeste, vel moderate & patienter. Cic. 1. Tusc. 111. Nostrum enim & nostra causa susceptum dolorem modice ferre debemus.
Spernere modice libertatem. Liv.
Uti modice libertate. Liv. 34. 49.
MODICELLUS, a, um. Adj. dimin. Sueton. in Neron. cap. 48. Decubuit super lectum, modicella culcitra, vetere pallio strato instructum.
MODĔRO, [μετρέω] āre. Modum ponere. Sallust. cap. 51. Ubi hoc exemplo per Senatus decretum Consul gladium eduxerit, quis illi finem statuet, aut quis moderabit? In edit. Wasse & Cort. legitur Moderabitur, firmantque eam lectionem MSS. Sed Plautus activa forma utitur Mil. 2. 2. extr. Ego voci moderabo meæ.
MODĔROR, āri. passive. Paul. in l. Pompon. lib. in fin. D. de neg. gest. Pro qualitate personarum & actio formatur, & condemnatio moderatur. Ulpian. in l. si serva. D. de jure dot. Ita res moderetur, ut, &c.
MODERANDUS, a, um. Partic. passive. Ulpian. in l. sacrilegii. D. ad leg Jul. pecul. Sed moderanda pœna est. Paul. in l. quamvis. D. de in jus voc. Labeo ait, moderandam jurisdictionem, si pœniteat libertum.
MODĔROR, [εὐθύνω, ἡνιοχέω, συγκρατέω, ἐπιστατέω, χαλιναγωγῶ, σωφρονίζω] āri. depon. Idem.
Moderari ex sua libidine. Ter. Heaut. 2. 1. 4.
Moderari alicui rei. Cic. pro Cœl. 7. Quod & pudor tuus moderatur orationi meæ. Idem in Partit. 15. Nam auditorum aures moderantur oratori prudenti & provido, & quod respuunt, immutandum est. conf. Sall. in MODERO.
Alicui moderari. Tacit. 1. Ann. 31. Sed quibus Silius moderabatur.
Iræ. Liv. 4. 7. Fore, ut postmodum gaudeant se iræ moderatos.
Qui non moderabitur iræ. Horat. Ascensius, Modum faciet iræ; non enim penitus exstirpari potest, &c. Commentator apud Cruquium, Qui non statuet iræ modum. Lambinus autem, Qui iræ moderationem non adhibebit, & veluti frenum injiciet. Hæc enim vis est hujus verbi cum dandi casu conjuncti, ut M. Tullius Partit. Nam auditorum aures moderantur oratori prudenti & provido; & quod respuunt, immutandum est. Sic Moderari animo. Livius libri... Ita tum mos erat, in adversis vultum secundæ fortunæ gerere, moderari animos in secundis. Sed puto legendum Animis, & aliud valere Moderari cum Accus. quam cum Dativo. neque enim dicitur Moderari iram, sed Iræ. Sic & patet meus suspectum habebat. H. St. Locus Horat. est. 1. Ep. 2. 59. Cic. Partit. 15. Livii 42. 62. ubi tamen Gronov. quoque Animos exhibet.
Animo & orationi moderari quum sis iratus, non mediocris ingenii est. Cic. 1. Q. frat. 1. 13.
Cursui. Tacit. 2. Ann. 70. Naves solvit; moderabaturque cursui.
Fortunæ suæ. Liv. 37. 35.
Linguæ moderandum mihi est. Plaut. Curc. 4. 1. 25. i. e. Tacendum est mihi.
Orationi. Cic. 5. Verr. 102. Sentio, Judices, moderandum mihi esse jam orationi meæ, fugiendamque vestram satietatem.
Aliquid moderari. Cic. 2. de Fin. 81. Et multi Epicurei fuerunt, & hodie sunt, & in amicitiis fideles, & in omni vita constantes & graves, nec voluptate, sed officio consilia moderantes.
Moderatur, movet, regit omnia mens mundi. Cic. 4. Acad. 119.
Gubernare & moderari prudentia omnia. Cic. 2. Fam. 6.
Cantus numerosque arbitrio multitudinis. Cic. 5. Tusc. 104.
Fidem moderari auditam arboribus. Hor. 1. Carm. 24. 14.
Maria moderatur, terram tuetur, versat cælum Deus. Cic. 3. de Nat. Deor. 94.
Ortus nascentium luna moderatur. Idem 2. de Divin. 91.
Religionem. Cic. 1. de Nat. Deor. 1.
Res rusticas venti & tempestates moderantur. Cic. 5. Verr. 227.
Se moderari immodestis moribus. Plaut. Curc. 1. 3. 44.
Sententiam aliquam tanquam aliquod navigium, atque cursum, ex Reipublicæ tempestate moderari, non est inconstantis. Cic. pro Corn. Balb. 61.
Tempus dicendi gravitate & prudentia moderari. Cic. 2. de Orat. 247.

Verba moderatur, & se ipse sustentat testis. Cic. pro Flacc. 12.
Actio vocis conformatione moderanda est. Cic. 1. de Orat. 18.
MODERANS, antis. Partic [ἰθύνων] Juven. 10. Sat. 127.
— sævus & illum
Exitus eripuit, quem mirabantur Athenæ
Torrentem & pleni moderantem frena theatri. De Demosthene.
MODERANTER, Adv. [ἰθυνόντως] Lucret. lib. 2. 1095.
Quis regere immensi summam? quis habere profundi
Indu manu validas potis est moderanter habenas?
Compar. Ovid 2. de Arte Am. 353.
Item Moderatius, unde Moderatio participiale nomen. Moderatius melius. H. St. Itaque Heinsius omnibus his locis exhibuit.
Currere moderantius. Ovid 1. Met. 510.
Optare moderantius aliquid. Ovid. 1. de Pont. 8. 71.
MODERĀTUS, a, um. [μέτριος, σύμμετρος] Adj.ex Partic.Cic. de Senect.7. Moderati enim & nec difficiles, nec inhumani senes, tolerabilem agunt senectutem.
Moderatus & temperans in omnibus vitæ partibus. Cic. pro Font. 30.
Amor. Ovid. 4. Met. 234.
Ira. Ovid. 2. de Pont. 9. 77.
Tempora. Claud. 6. Conf. Hon. 549.
Ventis moderatis jactantur æquora. Ovid. 4. Trist. 4. 57.
Vir moderatus. Cic. 3. de Finib. 11.
Nihil habere moderati, Nihil habere modestiæ. Sallust. inCatil. cap.12. Igitur ex divitiis juventutem luxuria, atque avaritia cum superbia invasere; rapere, consumere; sua parvipendere, aliena cupere; pudorem, pudicitiam, divina atque humana promiscua; nihil pensi atque moderati habere.
Compar. Ovid. 1. Trist. 8. 25.
— neque enim moderatior alter.
Superl. Cic. 10. Fam. 24. Sensus moderatissimi esse. conf. Plin. 31. 6.
MODERĀTE, Adv. [μετρίως] Cum moderatione.Ovid.3.de Arte Am.683.
Sed te, quæcunque es, moderate injuria turbet.
Dictum moderate. Cic. pro Font. 21. Ab his quicquam sancte aut moderate dictum putabis?
Ferre moderate. Cic. de Amicit. 8. Quod animadverti te dolorem quem acceperis, cum summi viri, tum amicissimi morte, ferre moderate: nec potuisse non commoveri, nec fuisse id humanitatis tuæ.
Compar. Facere moderatius. Cic. 1. de Finib. 2. Qui autem, si maxime hoc placeat, moderatius tamen id volunt fieri, &c.
Uti dono moderatius. Ovid. 3. Amor. 3. 47.
Vide Moderantius, in MODERANTER. H. St.
Superl. [μετριώτατα] Cic. 3. de Legib. 12. Quæ res quum sapientissime moderatissimeque constituta esset a majoribus nostris, nihil habui, sane non multum, quod putarem novandum in legibus.
MODERĀTIM, Adv. Lucret. lib. 1. 323.
— naturaque rebus
Paulatim tribuit moderatim crescere cogens. i. e. Modice, & moderate, & sensim, atque ita, ut quid quotidie accedat cernere nemo possit.
MODERĀTIO, ōnis. f. [μετριότης, σωφρονισμὸς] Modestia, sive lenitas, quæ temperat, aurigaturque modos in factis & dictis, & ceteris talibus, quæ agendi officio utuntur. Cic. de Senect. 1. Novi enim moderationem animi tui, & æquitatem. Suet. in Tiber. cap. 32. Parem moderationem minoribus quoque personis & rebus exhibuit.
Adhibere moderationem in re aliqua. V. ADHIBEO.
Moderatio, Gubernatio. Cic. 3. de Nat. Deor. 85. Mundi divina in homines moderatio.
MODERĀTOR, ōris. m. [εὐθυντὴρ, σωφρονιστὴς, ἐπιστάτης] Rector, gubernator. Cic. 2. de Nat. Deor. 90. Postea quum vidissent motus ejus finitos & æquabiles, omniaque ratis ordinibus moderata, immutabilique constantia, intelligere inesse aliquem non solum habitatorem in hac cælesti ac divina domo, sed etiam rectorem & moderatorem, & tanquam architectum tanti operis, tantique muneris. Et 2. Fam. 5. Dux nobis & auctor opus est, & eorum ventorum, quos proposui, moderator quidam & gubernator.
Aratri. Ovid. 1. de Pont. 9. 57.
Juventæ moderator, Præceptor & pædagogus. Martial. lib. 2. 90.
Orbis. Ovid. 2. de Pont. 5. 75.
MODERĀTRIX, īcis. f. [εὐθύντειρα] Gubernatrix, rectrix. Cic. pro Flac. 57. Quum speculatur atque obsidet Rostra, vindex temeritatis & moderatrix officii Curia. Idem 3. de Nat. Deor. 92. Ejus autem universæ fictricem & moderatricem divinam esse providentiam.
Judex & moderatrix Resp. Cic. 5. Philip. 50.
Noctis arcanæ moderatrix Cynthia. Stat. 10. Theb. 359.
Rerum moderatrix sapientia. Cic. 1. de Invent. 5.
MODERĀBĪLIS, e. Adj. Ovid. 1. Amor. 6. 59.
Nox & amor, vinumque, nihil moderabile suadent.
MODERĀMEN, īnis. n. [ἡνιόχησις] Idem quod Moderatio. Ovid. 3. Met. 644.
Obstupui: capiatque aliquis moderamina dixi. Intelligit Moderamen navis, id est gubernaculum.
Jus & moderamen equorum. Ovid. 2. Met. 48.
Certum. Ovid. 2. Met. 67.
Capere sceptra & rerum moderamen. Ovid. 6. Met. 677.
Sumere moderamina mundi. Claud. de Laudib. Seren. 46.
MODESTUS, a, um. Adj. [ἐπιεικής, μέτριος, σώφρων, κόσμιος] Temperatus. Ter. Adel. 5. 8. 7. Proba & modesta. Ubi Donatus, Proba sibi, & modesta apud alios.
Modestus, vultu, h. e. Ipso vultu modestiam quandam præ se ferens. Ter. And. 1. 1. 93.
Homo modestus & prudens. Cic. 13. Fam. 10.
Immo Pudens, ut dixi 5. Sched. 3. libri 5. H. St. Quod nemini tamen persuasit.
Iter modestum, apud Plin. in Epist.
Mores. Cic. 2. de Lege Agr. 83.
Oculi. Ovid. 2. Amor. 4. 11.
Rex modestus probus & integer. Cic. 10. Att. 6.
Verba nec pudeat coram modesta loqui. Ovid. 3. Amor. 14. 16.
Modestus, Modicus, paucus. Tacit 4. Ann. 7 pr. Rari per Italiam Cæsaris agri, modesta servitia. Pro Servis, Servitia dixit.
Epistola modestior. Cic. 3. Fam. 13.
Adolescentis modestissimi pudor. Cic. pro Planc. 27.
Adolescentia modestissima. Cic. pro Muren. 53.
Plebs optima & modestissima. Cic. 2. de Lege Agr. 83.
MODESTE, Adv. [σωφρόνως] Cum modo, inquit Donat. moderate, adhibito modo. Ter. Hec. 4. 1. 38. quid tum postea, si modeste ac raro hoc fecit? Cic. 1. de Finib. 46. Et ipsius fortunæ modeste ferre doceat injurias.
Modeste & Moderate. Livius lib. 30. pag. penult. Ut rebus secundis modeste ac moderate uterentur. H. St. Extant cap. 42. sub fin.
Munificus modeste. Hor. 1. Serm. 2. 50.
Gerere se modeste & abstinenter in aliqua dignitate. Cic. in Sallust. 19.
Parere modeste. Cic. 3. de Legib. 1.
Uti lingua non modeste. Ovid. 2. Fast. 607.
Compar. Curt. 10. 6. 18. Modestius appetere.
Superl. [σωφρονέστατα] Varr. Modio, Non eos optime vixisse qui diutissime vixerint, sed qui modestissime. i. e. Modice, inquit Nonius 1. 274.
MODESTIA, æ. f. [σωφροσύνη, εὐταξία, τὸ κόσμιον] ut definit Auctor ad Herenn. lib. 3. 3. est in animo continens moderatio cupiditatum. Cic. 1. Off 142. Sic fit ut modestia, (scientia sit opportunitatis idoneorum ad aliquid agendum temporum.
Modestia est scientia earum rerum, quæ agentur aut dicentur, loco suo collocandarum. Cic. 1. Off. 142.
Sententiarum, & compositionis, & vocis, & vultus modestia. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Humanitas & modestia alicujus. Cic. 7. Att. 5.
Pudoris & modestiæ magistra severitas Censoria. Cic. in Pison. 9.
Lecti modestia vacui. Stat. 1. Silv. 2. 162.
Divina. Claud. Conf. Mall. Theod. 217.
Præcox. Stat. 2. Silv. 1. 39,
Virginalis. Cic. 1. de Divin. 66.
Comparat per modestiam pudor honestus claram & stabilem auctoritatem. Cic. 2. de Invent. 164.
Mitigare aliquem modestia. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Modestia, Mediocritas. Tacit. 1. Ann. 11. Ille varie disserebat de magnitudine Imperii sua modestia. conf. 12. Ann. 43.
MODŬLUS, i. m. dimin. [μέτρον] pro Mensura parva. Hor. 2. Serm. 3. 309.
— ab imo
Ad summum totus moduli bipedalis. Idem 1. Epist. 7. 98.
Metiri se quemque suo modulo ac pede verum est.
Ponderibus modulisque suis ratio utitur. Hor. 1. Serm. 3. 78.
Modulos Vitruvius lib. 3. cap. 2. vocat Particulas quasdam ad quas opus totum dimetiuntur architecti, nunc *parvum pedem* dicunt. Paulus in l. Non solum. §. Sciendum. D. De operis novi nuntiat. Sed ut probari possit quid postea ædificatum sit, modulos sumere debet is qui nuntiat; qui ut sumantur, conferanturque, Prætor decernere solet. Budæus. [*Modelle*. H. St.
Aquarii moduli a principibus impetrabantur, quibus privatis licebat aquam publicam in privata loca ducere e castellis aquæductuum Sunt erogatorii moduli, quibus aqua erogatur & distribuitur, ut est apud Frontinum de Aquæd. Ulpian. in l. Damni infecti stipulatio pertinet. D. De damno infecto, Unde Labeo putabat eum, qui modulorum aut rivi faciendi causa opus faceret, etiam satis dare debere, quia & in alieno solo faceret. Budæus.
Modulus, ponitur etiam pro ipsa Modulatione in cantu, quod etiam Modulamen dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37. Arteriarum pulsus in modulos certos, legesque metricas, per ætates stabilis, aut citatus, aut tardus. Sed hoc est per translationem. Idem lib. 7. cap. 56. Lydios modulos Amphion, Dorios Thamyras Thrax, Phrygios Marsyas Phryx invenit. Æquivalere modulis. Auctor Philomelæ, 1.
MODŬLOR, [μετρέω, ἐπαυλέω, καταυλέω, φορμίζω, ῥυθμίζω] āri. Metiri. Gell. lib. 1. cap. 1. Scite, subtiliterque ratiocinatum Pythagoram Philosophum dicit in reperienda modulandaque status longitudinisque ejus præstantia. De Hercule.
Carmen modulari, pro Componere, vel decantare. Virg. 1. Æn. 1.
Carmina pastoris Siculi modulabor avena. Virg. 10. Ecl. 51.
Carmen modulari arundine. Ovid 11. Met. 154.
Orationem. Cic. in Orat. 56. Ipsa natura, quasi modularetur hominum orationem, in omni verbo posuit acutam vocem, nec una plus, nec a postrema syllaba citra tertiam, quo magis naturam ducem ad aurium voluptatem sequatur industria.
Sonum vocis pulsu pedum modulari, pro Attemperare, apud Liv. lib. 27. 37. extr.
Verba modulanda fidibus. Hor. 2. Epist. 29. 143.
Vocem. Cic. 3. de Orat. 185. Nisi quod hominum aures vocem natura modulantur ipsa.
MODŬLANS, antis. Partic. [ἐπαυλῶν] Virg. 5. Ecl. 14.
Carmina descripsi, & modulans alterna notavi.
Natura ita modulante. Plin. 2. 54.
MODULĀTUS, a, um. Partic. [ἐπαυληθεὶς] ut, Modulatus sonus. V. SONUS. Et, Modulata cantica. Quintil. lib. 9. cap. 2. Nomen ductum a canticis, ad aliorum similitudinem modulatis.
Nervi. Lucan. ad Pison. 163.
Compar. Gell. 12. 2. Oratio modulatior aptiorque.
Superl. Florus 2. 7. 15. Quam modulatissimo aliquo tibiarum, aut fidium cantu fruebantur.
MODULĀTE, Adv. [ῥυθμικῶς] Concinne, & cum mensura. Cic. 2. de Nat. Deor. 22. Si ex oliva modulate canentes tibiæ nascerentur, num dubitares quin inesset in oliva tibicinis quædam scientia?
Compar. Gell. 11. 13. Collocata verba accuratius modulatiusque. Adde Ammian. 6. 7.
MODULĀTIO, ōnis. f. [ῥυθμὸς, ῥυθμοποιΐα] Quintil. lib. 9. cap. 4. Ut sint tamen pedes alii aliis crebriores, non verba facient, quæ neque augeri, nec minui, nec sicut modulatione produci aut corripi possint; sed transmutatio & collatio
Modulatio signiferi. Plin lib. 2. cap. 8.
MODULĀTUS, ûs. m. [καταύλησις] Senec. Herc. furen. 263.
Cujusque muros natus Amphion Jove
Struxit, canoro saxa modulatu trahens.

Modulāmen, ĭnis. n. Idem. [ἐπαύλημα] Auctor Philomelæ, v. 5.
Nam quamvis aliæ volucres modulamina tentent.
Modulamentum, i. n. Idem. Gell. 1. 7.
Modulātor, ōris. m. [ῥυθμοποιὸς] Columel. in præf. 1. lib. Placitæ disciplinæ consectentur magistrum vocis, & cantus modulatorem.
Cantor atque optimus modulator. Hor. 1. Serm. 3. 130. conf. modificator.
Modulātrix, īcis. f. Aquas modulatrices dixit Tertull. de Baptismo, cap. 3.
Modĭfĭcus, a, um. Adj. Modum servans. Auson. Parental. 27.
Cui brevia mela modifica recino.
Modifĭcor, [διαμετρέω] āri. Metiri. Gell. lib. 1. cap. 1. Comprehensa autem mensura Herculani pedis, secundum naturalem membrorum omnium inter se competentiam modificatus est. Cic. 3. de Orat. 184. Verba illa modificata esse debebunt.
Modificātus, a, um. Partic. Cic. in Partit. 17. Tractatione autem, quum aut propria sumuntur vocabula, aut addita ad nomen, aut nova, aut prisca, aut ab oratore modificata & inflexa quodam modo.
Modificatio, ōnis. f. Senec. Epist. 89. Syllabarum enarratio, verborum diligentia, fabularum memoria, versuum lex ac modificatio.
Modificātor, ōris. m. Apul. Florid. de Antigenida p. 342. Omnis voculæ melleus modulator, & idem omnis modi peritus modificator.
Modĭpĕrātor, ōris. m. Modum imperans. Varr. Rer. Human. lib. 20. In conviviis qui sunt instituti, putandi modiperatores magistri. Nonius 2. 565. Modiperatores, Quasi modum imperantes. Ita dicuntur, qui in conviviis modificandi auctoritatem habent, συμποσίαρχαι. Vide quæ scripsimus in Talus pro Ludo. Al. Modimperator.

M OE C

Mœcenas, V. mæcenas.
Mœcha, V. mœchus.
Mœchus, i. m. [μοιχὸς] Adulter. Ter. Eun. 5. 4. 35.
— nunc minatur porro sese id quod mœchis solet.
Mulierum magnus mœchus. Plaut. Milit. 3. 1. 179.
Notior mœchus. Juven. 9. Sat. 25.
Pusillus & semitarius. Catull. 36. 16.
Mœcha, æ. f. Adultera. Martial. lib. 10. 13.
Ad nocturna jaces fastosæ limina mœchæ.
Bustuaria. V. bustum.
Putida. Catul. 40. 11.
Turpis. Catul. 40. 3.
Zelotypa. Juven. 6. Sat. 278.
Mœchillus, i. m. Parvus adulter. Catull. 114. pr.
Consule Pompeio primum, duo, Cinna, solebant
Mœchilli. Vulgo Mœchilia. Scalig. legit Mœchi: illi. Is. Voss. ex Ms. Cæcilio.
Mœchīa, æ. f. [μοιχεία] Adulterium. Tertull. adv. Gnost. cap. 3. & de Judic. cap. 1.
Mœchor, [μοιχεύω] āri. Adulterare. Catull. 91. 1.
Mentula mœchatur, &c.
Mœchātio, ōnis. f. Idem quod Adulterium, apud Augustinum.
Mœchisso, [μοιχάζω] āre. Idem quod Mœchari. Plaut. Cas. 5. 4. 7.
In adulterio dum mœchissat Casinam, credo perdidit.
Mœchīle, is. n. Adulterium. ex conj. Douzæ apud Petron. cap. 113. Redierat in animum mœchile. Sed lectio mire vexata est.
Mœchīmōnium, i. n. Idem. Laberius apud Gell. 16. 7. [Vox joci gratia ficta ad exemplum τȣ̃ Matrimonium.
Mœchŏcĭnædus, i. m. [μοιχοκίναιδος] dictio composita, contumeliosо & infando nomine eos significans, qui & adulteri sunt, & iidem molles. Lucilius,
Imberbi, androgyni, barbati, mœchocinædi.

M OE M

Mœmagus, i. Ptolemæo Galliæ urbs; vulgo *Nemours*. [Nisi Nœomagus, Νοιόμαγος.

M OE N

Mœnia, ium, ibus. n. [τεῖχος] pluraliter tantum declinatur, a Muniendo dicuntur. Veteres enim œ & u indifferenter ponebant. Festus;
Mœnia, Muri, & alia muniendæ urbis gratia facta. Virg. 2 Æn. 234.
Dividimus muros, & mœnia pandimus urbis. Valla, Murus, est urbis lapideus ambitus, qui Græce dicitur τὸ τεῖχος: Paries vero domorum, Græce ὁ τοῖχος. Murus est etiam non urbis, sed urbis tamen similium, ut munitionum, castrorumque. Mœnia, pro muris accipi solent, & pro ædificiis ipsius urbis. Hactenus Vall. lib. 4.
Mœnia. Varr. de L. L. lib. 4. 32. pr. Vel Oppida, quod opere munibant mœnia: quo munitius essent.
Muri & mœnia. Cic. 3. de Nat. Deor. 65. Est mihi tecum pro aris & focis certamen, & pro deorum templis atque delubris, proque urbis muris, quos vos, pontifices, sanctos esse dicitis, diligentiusque urbem religione, quam ipsis mœnibus, cingitis. Cæs. 2. Bell. Civil. 16. Quum pæne ædificata in muris ab exercitu nostro mœnia viderentur, &c. [Ubi Muros, Vallum castrorum intelligit.
Augusta. V. augustus.
Ardua. Ovid 3. Met. 61.
Lignea mœnia, i. e. Naves. Nepos 2. 2.
Turrita Ovid. 3. Amor. 8. 47.
Accedere mœnibus. In accedo.
Assiliit miles mœnibus. Ovid. 11. Met. 526.
Cingere urbem. Cic. pro Sext. 91. Tum domicilia conjuncta, quas urbes dicimus, invento & divino jure & humano, mœnibus cinxerunt.
Circumdatus. Cic. 3. de Legib. 61. Sefeque non unis circumdatum mœnibus popularem alicujus definiti loci, sed civem totius mundi, quasi unius urbis, agnoverit.
Compellere intra. In compello.
Complere mœnia. Virg 9. Æn. 39.
Condere. Ovid 3. Met. 13.
Constituere. Ovid. 9. Met. 448.
Curvantur obliquo sinu mœnia in urbem. Sil. lib. 13. 140.
Dejicite passim mœnia, in planum date. Senec. Theb. 2.
Destruere. Virg. 4. Æn. 325.
Direpta. Lucan. lib. 6. 35. [Nisi Dirupta legendum.
Incingere turritis mœnibus urbes. Ovid. 3. Amor. 8. 47.
Irrumpere. Sil. lib. 13. 79.
Ponere. Ovid. 5. Met. 408.
Ponet moresque viris & mœnia. Virg. 1. Æn. 268.
Reserare alicui. Ovid 8. Met. 61.
Signare sulco. Sil. lib. 13. 118.
Surgunt. Virg. 1. Æn. 441.
Tegere, Defendere. Virg. 12. Æn. 148.
Mœnia, pro Ipsis oppidis, vel urbibus, earumque ædificiis, ut Astans mediis in mœnibus. Virg. 2. Æn. 328.
Fumant trepidantia. Sil. lib. 1. 130.
Habitantur cuncta malis mœnia Graiis. Virg. 3. Æn. 398.
Miscentur luctu. Virg. 2. Æn. 298.
Vexantur. Catul. Argon. 62. 80.
Mundi mœnia. Lucret. lib. 5. 455.
Lunamque efficerent, & magni mœnia mundi. i. e. Cælum, Proinde enim quasi hic mundus civitas quædam sit, mœnibus undique septa, & circumdata, aut locus munitione circumvallatus & clausus, cælum mundi mœnia vocare consuevit.
Ingentia mœnia cæli. Ovid. 2. Met. 401.
Mœne, singulariter protulit Ennius, teste Festo, Apud emporium in campo hostium pro mœne.
Pro Mœnibus Vet. Inscript. apud Gruter. 408. Mœniis habet. R. P. N. MOENIIS AMPLIAVIT.
Mœnio, īre. antique pro Munire. Priscian. in Periegef. 369.
— tum deinde Tarentum,
Tangitur æquoribus, quod mœnivere Lacones. Al. Munivere. V. Salmas. de Pallio p. 171. V. & munio.
Mœnītus, a, um. Adj. [τετειχισμένος] Mœnibus cinctum. Plaut. Bacch. 4. 9. 2.
Quum Priami patriam Pergamum, divina mœnitum manu,
Armis, equis, exercitu, atque eximiis bellatoribus, &c. Antiquum. V. munitus.
Mœniana, V. mæniana, in mænius.
Mœnis, Mœnus, V. mænus, & menus.
Mœnus, ĕris. n. antique pro Munus. Lucret. 1. 29.
— fera mœnera militiai. Ibid. 32. V. munus.

M OE R

Mœreo, vel Mæreo, mæstus sum, & olim mærui, [λυπέομαι, συστέλλομαι, σκυθρωπάζομαι] ēre. Varro de L. L. lib. 5. 6. ab Marceo deducit; quod, inquit, mærore corpus marcescere videatur. Unde apparet per æ Mærere scripsisse, astipulanturque codd. Mss. & Inscriptt. Antiqq. Tametsi & in Lapidibus nonnullis per œ scribitur. Est autem mærere, Tristari; & dolore affici, lugere. Cic. de Amicit. 14. Quocirca mærere hoc ejus eventu, vereor ne invidi magis, quam amici sit.
Lugere & mærere. Cic. pro Domo, 26.
Bonis alienis. Cic. pro Corn. Balb. 56.
Dolore alterius mærere. Cic. 4. Fam. 5.
Incommodo suo. Cic. 1. Tusc. 30.
Mæreo, cum accusativo. Cic. 14. Fam. 2. A te quidem omnia fieri fortissime & amantissime video: nec miror, sed mæreo casum ejusmodi, ut tantis tuis miseriis meæ miseriæ subleventur.
Mortem. Tacit. 2. Hist. 45.
Mærere, Deplorare. Cic. 1. Tusc. 103. At illa sicut acerbissimam rem mæret. Et iterum, Quum graviter filii mortem mæreret.
Mœro, vel Mæro, [λυπέω] āre. antiquum verbum, Mærentem facere. Pacuvius, Qui multis mæravit modis.
Mœrens, vel Mærens, entis. Partic. [λυπούμενος, περιαλγής] ut, Mærens fletus. Cic. 1. Tusc. 30. Stat. 6. Theb. 624.
Pectora nunc mærens, nunc ora indigna cruento
Ungue secat.
Mærens fratrem. Hor. 1. Epist. 14. 7.
Afflictus, debilitatus, mærens. Cic. 2. de Orat. 195.
Horridus, incultus, mærens. Cic. Post red. in Senat. 12.
Pectora mærentia mulcet. Virg. 1. Æn. 201.
Vultus. Ovid. 11. Epist. 93.
Mœror, vel Mæror, ōris. m. [λύπη, ἀνία] Cic. de Amicit. 11. Quam autem civitati carus fuerit, mærore funeris indicatum est. Idem 4. Tusc. 18. Mæror, ægritudo flebilis.
Cuncta mærore horrida. Senec. Herc. fur. 9.
Gravis. Hor. in Arte Poet. 110.
Perpetuus. Juven. 10. Sat. 245.
Adjuvare mærorem orationis lacrymis. In adjuvo.
Affligi mærore. Cic. 2. in Catil. 6.
Caret dies nulla mærore. Senec. Troad. 2.
Consenescere mærore & lacrymis. In consenesco.
Conficere mærore. Cic. 3. Tusc. 26.
Dare se mærori. Cic. 2. Att.
Demere mærorem e pectore. Lucret. lib. 3. 921.
Deponere mærorem. Cic. 14. Philip. 34.
Jacet in mærore meus frater. Cic. 10. Att. 4.
Jacebat vita in mærore. Lucret. lib. 5. 175.
Lacerari mærore. Cic. 2. Att. 8.
Minuere. Cic. 12. Att. 27. Mærorem minui, dolorem nec potui. Eidem lib. 12. 15. Nihil de mærore minuendo scriptum ab ullo est.
Offerre. In offero.
Pressus mærore. Senec. Octav. 4.
Venit mæror ad aliquem. Cic. pro Quint. 14.
Versari in. Cic. 5. Fam. 2.
Urgeri mærore. Cic. Quanto mærore urgebar profecto vides.
Mœstus, vel Mæstus, a, um. Adj. [περίλυπος, ἀχθόμενος] Triste, miserandum. Virg. 2. Æn 280.
— & mæstas promere voces.
Alter ab alterius funere mæstus erat. Ovid. 4. Trist. 4. 76.
Amor mæstus. Virg. 10. Æn. 191.

Ara

Aræ mæſtæ. Virg. 5. Æn. 48.
— mæſtaſque ſacravimus aras. Ubi Servius, Mæſtas ad hominem pertinet, id eſt diis Manibus conſecratas.
Clamores. Ovid. 8. Met. 447. al. Ululatus.
Clamore mæſto reſonet chaos. Senec. Herc. fur. 13.
Cor. Lucret. lib. 6. 1231.
Deficiens animo mæſto cum corde jacebat.
Ebur mæſtum illachrymat templis. Virg. 1. Georg. 480. V. EBUR.
Fama. Tacit. 2. Hiſt.
Favilla. Ovid. 3. Triſt. 3. 84.
Femina. Ovid. 3. Faſt. 134.
Fletus. Senec. Octav. 6.
Frons. Claud. 6. Conſ. Honor. 157.
Genæ. Ovid. 6. Met. 304.
Hoſtia. Lucret. lib. 1. 100.
Ira. ut. Mæſtaſque reſuſcitat iras. Sil. lib. 12. 632.
Lamentatio. Senec. Hippol. 7.
Loci mæſti, viſuque ac memoria deformes. Tacit. 1. Ann. 61.
Luctu mæſto immugit regia. Virg. 11. Æn. 38.
Lucus. Valer. 2. Argon 360.
Queſtibus mæſtis late loca implet. Virg. 4. Georg. 515.
Reditus luget mæſtos triſtis. Senec. Hippol. 11.
Senex mæſtus & ſordidatus. Cic. 2. de Orat. 195.
Timor. Virg. 1. Æn. 206. Servius, Quod mæſtos & ſollicitos faciat: ut, Mors pallida, & triſtis ſenectus.
Veſtis, Lugubris. Propert. lib. 3. 6. 13.
Voces mæſtas expromere. Virg. 2. Æn. 280.
Vultus. Virg. 6. Æn. 156.
Vultus mæſtus & conturbatus. Auctor ad Herenn. lib. 3. 27.
Compar. Lucan. lib. 8. 42.
Superl. Virg. 2. Æn. 270.
In ſomnis ecce ante alios mæſtiſſimus Hector
Viſus adeſſe mihi.
Ira tacita mæſtiſſimus. Valer. 5. Argon. 567.
Vultu mæſtiſſima. Lucan. lib. 1. 187. Proſopopeia eſt Romæ.

Mœste, vel Mæste, Adv. [ἀνιωμένως] Cum mæſtitia. Auctor ad Herenn. lib. 3. 24. de pronuntiatione, Deinde modo acriter, tum clementer, mæſte, hilariter, in omnes partes commutabimus, &c.

Mœstĭter, [ἀχθομένως] Adv. antiquum, pro Mæſte. Plaut. Rud. 1. 5. 7. Obſecro, tam mæſtiter veſtitas?

Mœstĭtia, vel Mæstitia, æ. f. [ἀνία, σκυθρωπασμός] Idem quod Mæror. Quintil. Dolore, atque animi mæſtitia langues. Cic. 1. de Finib. 41. Sapientia enim eſt una, quæ mæſtitiam pellat ex animis.
Flectere os in mæſtitiam. Tacit. 3. Ann. 16. h. e. Mæſtitiam vultus præ ſe ferre.
Inceſſit mæſtitia animos. V. INCESSO.
Inferre. Cic. 1. Tuſc. 106. Hæc cum preſſis & flebilibus modis, qui totis theatris mæſtitiam inferant, concinuntur.
Pellere ex animo. V. PELLO.
Reſiſtere mæſtitiæ. Cic. in. Orat. 148.
Tanta in mæſtitia fui, quanta, &c. Cic. 2. Philip. 37.

Mœstĭtūdo, vel Mæstitudo, ĭnis. f. Idem. [ἀνίασις] Accius, Ni veſtitus tæter, mæſtitudo, vaſtitudo, prædicarent hominem eſſe. Plaut. Aul. 4. 10. 2. Cui tanta mæſtitudo obtigit. Nonius 2. 522.

Mœsto, vel Mæsto, āre. Laber. apud Non. 2. 531. Concitata mobilitate mæſtas.

Mæstĭfĭcus, a, um. Adj. Non. 2. 531.

Mæstĭfĭco, āre. Sidon. 3. Epiſt. 13. Umbris mæſtificari larvalibus. V. Auguſt. Epiſt. 121.

Mæstĭfĭcātus, a, um. Partic. Martian. Capella, lib. 9. cap. 301. Inſuetis mæſtificata modis.

Mœri, orum. m. [τὰ τείχη] pro Muris, Antique. Virg. 10. Æn. 24.
Quin intra portas, atque ipſis prælia miſcent
Aggeribus mœrorum. Ubi Servius; Mœrorum, pro Murorum antique. Nam veteres pleraque eorum, quæ nos per u dicimus, per œ dipthongum pronuntiabant; hinc eſt Mœrorum, pro Murorum.

Mœris, is. m. [Μοῖρις] Viri nomen, apud Virg. 8. Ecl. 96. conf. 9. pr. Fuit preterea hoc nomine Ægyptiorum rex, cujus opus eſt lacus inter Arſinoitem & Memphitem, circuitu CCCCLM. paſſ. qui ab illo Mœridis lacus appellatur. De hoc Plin. lib. 5. cap. 9.
Mœris [Μοῖρις] Inſula eſt in mari Lycio, de qua Plin. 5. 31.

M OE S

Mœsia, æ. f. [Μυσία Græcis] Europæ provincia, quæ Pannoniæ jungitur, ad Pontum uſque cum Danubio decurrens. Suetonius Tiberio cap. 41. Armeniam a Parthis occupari, Mœſiam a Dacis Sarmatiſque, Gallias a Germanis vaſtari neglexit. Servius Mœſiam civitatem Phrygiæ eſſe inquit, Myſiam autem provinciam. Stephanus Myſiam & regionem & urbem eſſe tradit. Eſt autem Parthiæ oppidum, teſte Ptol. Virg. 1. Georg. 102.
— nullo tantum ſe Mœſia cultu
Jactat: & ipſa ſuas miratur Gargara meſſes. Sunt qui Meſia corrupte ſcribunt.

Mœsi, orum. m. pl. [Μυσοὶ] Incolæ. Eutrop. 5. 4. 6. Sulla etiam Dardanos, Scordiſcos, Dalmatas & Mœſos, partim vicit, alios in fidem accepit.

Mœsiaci, orum. m. pl. Iidem. Vetus lapis, EX ORDINE MOESIACORVM. V. Valeſ. in Ammian. 20. 1. [Hic proprie de Legionario milite dicitur, qui in Mœſia lectus fuit, ut Numeri Mœſiacorum apud Marcellinum, ibidem.

Mœsilēum, i. n. & plur. Mœſilea. Frontinus de Limitib. pag. 43. Goeſ. Similiter locorum religioſorum, quibus ſecundum cautiones modus reſtituendus: habent enim & mœſilea juris ſui, hortorum modos circumjacentes, aut præſcriptum agri finem. Quæ fere verba apud Urbicum pag. 62. reperiuntur. Turr. bus Mœſilea, interpretatur Sepulcra, quæ ab aliis Mauſolea ſunt appellata: atque Mauſolea, non Mœſilea ſcribendum putat. Quum enim Frontinus (inquit) de religioſis locis loquatur, facile eſt conjectu Mauſolea ſignificari, hoc nomine, non tantum principum ſepulcris vindicato, ſed etiam aliorum tumulis communicato. [pag 244. ſing. num. Muſileum legitur. ubi vereor ut poſſit de Mauſoleo accipi.

M O G

Moga, primum dicebatur, quæ poſtea Cappadocia; nunc autem Cæſarea a Cæſare, ut refert Joſephus.

Moguntia, æ. f. hodie, truncato vocabulo, antiquis Mogontiacum, [Μοκοντίακον Ptol.] Urbs contra Rheni Mœnique confluentes ſita, Archiepiſcopatus Moguntini caput, atque inter præclaras Germaniæ urbes computata. Vulgo *Mäntz*. Quondam Germaniæ ſuperioris caput. Scribitur & Maguntiacum, & Magontiacum, aliiſque modis.

M O L

Mŏla, æ f. [μύλη] dicta eſt, quod veluti mole quadam frumentum, legumina, aliaſque res terat; vel quod duarum molarum motu eo conjecta moluntur. Unde Molæ frumentariæ, Molæ fabariæ, Molæ oleariæ dictæ ſunt. Plin. lib. 15. cap. 6. Quod vero poſt molam primum eſt, flos. Molæ a molendo: harum enim motu eo conjecta moluntur. Varr. de L. L. lib. 4. 31. ad. fin. [Scribendum puto, A Molliendo, & Molliuntur, non Moliuntur, ut in edit. Steph. & Gothofr. Sic τὸ Mulier a Mollitie arceſſit, ubi pariter l geminatum ad unum redactum eſt, aliaque ſimiliter.
Mola inferior, quæ immobilis ſemper jacet, Meta, ὄνος. *Le giſte.*
Mola ſuperior, quæ circumvolvitur, & molendo in continuo curſu eſt, μύλος, ἡ μύλη, Catillus. *Le courant.* Paul. D. de fundo inſtruct. l. Cum de lanionis. Scævola conſultus de mola molendinaria reſpondit, Si ruſticis ejus fundi operariis moleretur, eam quoque deberi. Eſt autem meta inferior pars molæ, catillus ſuperior. Hæc Paul.
Aſinariæ molæ inventæ ſunt quædam, quædam truſatiles, id eſt hominum opera verſatiles. Gell. lib. 3. cap. 3. De mola aſinaria loquitur Cato cap. 10.
Jumentariæ molæ & manuariæ, Idem utrumque genus. Jabol. de fundo inſtruct. l. dolia Molas manuarias quidem ſupellectilis, Jumentarias autem inſtrumenti eſſe Offilius ait.
Olearia. Varro de L. L. 4. 31.
Pumiceæ. Ovid. 6. Faſt. 318.
Scabra. Ovid. 3. de Arte Am. 290.
Suſpenſa mola olivam frangere. Columel. lib. 12. cap. 52.
Verſatiles molas Volſiniis inventas, aliquas & ſponte motas invenimus in prodigiis, inquit Plin. lib. 36. cap. 18.
Dare operam molæ. Cic. 2. Att. 1. Accuſavit Naſicam inhoneſte, ac modeſte tamen dicit, ita ut Rhodi videretur molis potius, quam Moloni operam dediſſe.
Verſare molam. Juven. 8 Sat. 67.
Mola, Caro informis in uteris mulierum ſine viri ſemine genita. Plin. lib. 7. cap. 15. Solum autem animal menſtruale mulier eſt. In unius utero, quas appellarunt molas: ea eſt caro informis, inanima, ferri ictum & aciem reſpuens, movetur, ſiſtitque menſes.
Mola ſalſa, & Mola ſimpliciter, a molito farre, diciturFar toſtum & ſale ſparſum, quod eo molito hoſtiæ aſpergantur, inquit Feſtus. Virg. 8. Ecl. 82.
Sparge molam, &c. Plaut. Amphit. 2. 2. 108.
Sed, mulier, poſtquam exporrecta es, Prodigiali Jovi,
Aut mola ſalſa hodie, aut ture comprecatum oportuit. Molam ſalſam, qua ante ſacrificia hoſtia conſpergebatur, interpretantur fere omnes fruges molitas: Græci tamen fruges integras, nec freſas, nec molitas aſpergebant hoſtiæ. Argumento eſt quod οὐλαὶ a Græcis, & οὐλοχύται vocantur, quæ erant hordei integræ fruges cum ſale mixtæ. Hor. 3. Carm. 23. 20. expreſſit quum ſcripſit,
Farre pio, & ſaliente mica. quod eſt, Salis grano ſaliente, & farre, ſed molito tamen. Virg. 12. Æn. 173.
Dant fruges manibus ſalſas. Græci autem, ut Theophraſtus ſcripſerat, hordeo non molito in ſacris, in priſcæ memoriam vitæ, utebantur, in qua homines nondum molere fruges, ſed ſolidis veſci ſolebant. Eſt igitur Mola ſalſa, tanquam Molitura ſalſa, ut molæ qua frumenta franguntur nomen, molito farri tribuatur. Hæc Turnebus.
Sancta. Tibull. lib. 1. 5. 14.
Inducere molas cultro. Lucan. lib. 1. 605.
Inſpergere. Cic. 2. de Divin. 37. Caput eſt in jecore, cor in extis; jam abſcedet, ſimul ac molam & vinum inſperſeris, deus id eripiet. vis aliqua conficiet, aut exedet, &c.
Teſtari deos mola. Virg. 4. Æn. 517.

Mŏlāris, e. Adj. [μυλιτικός] ut, Lapis molaris, ex quo mola fit. Plin. lib. 36. cap. 23.
Dentes molares, qui & Maxillares. Quintil. 2. 19. a Molo, molis, quod cibum a ceteris dentibus infractum ipſi molunt.

Mŏlāris, is. m. [γομφίος, μυλίτης, μύλη] τοῦ Dens ſubaudito. Juven. 13. Sat. 212.
— interque molares
Difficili creſcente cibo.
Preſſo ſtridere molari. Juven. 5. Sat. 160.
Molaris, ſubaudito Lapis. Stat. 5. Theb. 386.
— vaſtæque ſudes, fractique molares.
Librati. Stat. 5. Theb. 561.

Mŏlārius, a, um. Adj. [μυλικός] Quod ad molam pertinet: ut, Aſinus molarius, Quo utimur ad molam. Cato de R. R. cap. 11. Aſinum molarium unum.

Mŏlo, [μύλλω, ἀλέω, ἀλήθω] ĕre. Mola terere. Ter. Phorm. 2. 1. 19.
Molendum uſque in piſtrino, vapulandum, habendæ compedes. Plin. lib. 7. cap. 56. Ceres frumenta invenit, quum antea glande veſcerentur. Eadem molere & conficere, in Attica. Plin. lib. 33. cap. 4. Quod effoſſum eſt tunditur, lavatur, uritur, molitur in farinam.

Mŏlĭtus, a, um. Partic. Cato de R. R. cap. 162. Salis Romanienſis moliti ſemodius.
Cibaria molita. Cæſ. 1. Bell. Gall. 5.
Vicia molita. Varro 2. de R. R. 2.
Molitum, abſolute, dixit Plaut. Menæch. 5. 6. 15.

Mŏlĭtūra, æ. f. [ἄλεσμα] Plin. lib. 15. cap. 23. Molitura etiam præſtant iejunio feminarum quandam imaginem panis. Sic Frob. Sed V. not. Hard.

Mŏlĭtor, ōris. m. [μυλωθρὸς] Qui molit. V. Parei Lex. Crit. p. 748.

Mŏlĭtrix, īcis. f. [μυλωθρίς] Quæ molit.

MOLENDĀRIUS, a, um. Quod ad molendum pertinet. ut, Meta molendaria. Paulus l. 18. §. 5. de instruct. & instrum. leg. V. Ammian. 17. 8. & dict. seq.

MOLENDINĀRIUS, a, um. aliud Adj. [μυλωθρικός] Quod ad molendinum pertinet: ut, Mola molendinaria. Paulus D. de fund. instruct. l. Cum de lanionis, Asinam molendinariam & molam negat Neratius instrumento fundi contineri. Haloander & Pandectæ Florentinæ habent Molendariam. Ut ibidem paulo post, Meta molendaria.

MOLENDINARIUS, i. m. Qui molæ præest. Grut. Inscript. p. 114. n. 6. VT OMNIVM MOLENDINARIOR. FRAVDES AMPVTENTVR.

MOLETRĪNA, æ. f. [μύλον, μυλών] a Molendo, Pistrinum olim dicebatur, quo tempore tundebantur frumenta, non autem molebantur. Cato in Thermum, Nervo, carcere, moletrina. Hæc Nonius 2. 320. Budæus, Aquariarum autem molarum loca, quibus nunc utimur, moletrinas, ut arbitror, appellare possumus, ut ex Nonio colligo.

MOLĪNUS, a, um. Adj. Idem quod Molaris. ut, Molinum saxum. Tertull. adv. Marc. 4. 35.

MOLĪNA, æ. f. Idem, quod Mola. Ammian. 18. 20. Al. 9. Molinæ ad calles artandos ædificatæ. V. Valef. ad loc. Gloss. Vet. Molina, ὑδραλέτια.

MOLĪLE, is. n. Instrumentum quod molæ, aut collis boum, vel humeris servorum adalligatur ad trudendas molas. Cato R. R. cap. 11. Jugum asinarium unum, orbem aheneum unum, molile unum, aheneum, quod capit culleum unum. Turneb. Scapus, vel manubrium, quo movetur mola, molile vocatur, ut a libra librile. [Forte jungendum, Molile unum aheneum, &c. Estque vasis genus, quo farina excipiebatur. conf. cap. 10.

MOLÆ, arum. f. Deæ quædam antiquitus dictæ sunt, filiæ Martis, de nomine molarum appellatæ, quod Mars, ut molis fruges, sic bellis homines frangat & comminuat. De his meminit Gell. 13. 22. quas in Romanis comprecationibus nominari solitas esse Molas Martis scribit, & post eum Turnebus, quem vide in Adversf. 19. 11.

MOLENDARIUS, V. MOLA.

MOLEMONIUM, i. n. Herba, quæ faciles vomitiones præstat. Plin. 26. 7.

MŌLES, is. f. [ὄγκος, βάρος] Res magna & magni ponderis; a movendo dicitur. Festus, Moles pro magnitudine fere poni solet. Virg. 3. Georg. 370.

— confertoque agmine cervi
Torpent mole nova. i. e. Magnitudine, inquit Servius. Columel. lib. 3. 8. India perhibetur molibus ferarum mirabilis.

Molem & montes, pro Molem montium dixit Virg. 1. Æn. 65. Figura est ἓν διὰ δυοῖν. Servius.

Alta moles Aventini. Sil. lib. 12. 713.

Immanis. Virg. 9. Æn. 516.

Ingens. Virg. 5. Æn. 223.

Nativa moles. Ovid. 5. Fast. 149.

Prærupta. Ovid. 2. Epist. 132.

Saxea stat moles templum ingens cineri. Stat. 6. Theb. 242.

Educere aeriam. Stat. 5. Silv. 3. 48.

Exstruere opere magnifico. Cic. 14. Philipp. 33.

Oppresserat molibus insanis substructionum aras Albanorum. Cic. pro Milon. 85.

Structæ. Tacit. 2. Ann.

Moles in mari dicitur, Structura, qua excluditur aqua. Cic. 4. Att. 15. Constat enim aditus insulæ esse munitos mirificis molibus. Cæs. 1. Bell. Civil. 25. Quia fauces erant angustissimæ portus, molem atque aggerem ab utraque parte litoris jaciebat. Hic Moles, inquit Budæus, est Immensa structura in portu aliquo objecta ad arcendum fluctus, qualis est Genuæ.

Attollere immensam. Virg. 2. Æn. 185.

Crescit unda præcelsis molibus. Stat. 1. Silv. 5. 27.

Jacere moles ab utroque portus cornu. V. JACIO.

Jacere in mare moles. Hor. 3. Carm. 1. 34.

Opponere fluctibus moles. Cic. 2. Off. 14.

Positæ. Juven. 12. Sat. 75.

Tandem intrat positas inclusa per æquora moles. Per Positas intelligit Ostiensem portum, quem Claudius Cæsar Ostiæ exstruxit, ut est apud Sueton. in Claud. Cæs. cap. 20.

Prima fuit rerum confusa sine ordine moles. Ovid. 2. de Arte Am. 467.

Operosa mundi. Ovid. 1. Met. 258.

Rudis indigestaque. Ovid. 1. Met. 7.

Chimæra ingens mole ingenti. Virg. 5. Æn. 118. Et ibid. 223.

Inde Gyan, ipsamque ingenti mole Chimæram Consequitur.

Moles, pro Magnitudine, ad res animatas transfertur. ut,

Crassa mole leo. Claud. 2. in Eutrop. 377.

Densa mole feruntur ad muros. Virg. 12. Æn. 575.

Tarda mole se ferre homines magni & crassi dicuntur, Qui ob corporis molem tarde ingrediuntur. Stat. 5. Theb. 442.

Vasta mole se movens. Virg. 3. Æn. 656. de Polyphemo.

Membris & mole valens. Virg. 5. Æn. 431.

Moles, Difficultas: quoniam quæ magna sunt, difficilia esse consuevetunt. Virg. 5. Æn. 37.

Tantæ molis erat Romanam condere gentem!

Tantæ molis erat, Tam molestum erat. Hoc molestum est. *Un pesant fardeau.* H. St. Exponendum erat, Tanti operis, ac moliminis.

Belli moles. Tacit. 1. Hist. 61.

Curarum moles. Tacit. 12. Ann. 66.

Injuriæ molem sustinere. Cic. 1. in Catil. 23.

Mali molem a cervicibus suis depellere. Cic. 3. in Catil. 17.

MOLESTUS, a, um. Adj. [ἐργαλέος, δυσχερής, ὀχληρός, ὀχληρώδης, δύσφορος] Qui alicui gravis est, nec sinit eum quiescere, & a Moles dicitur. Ter. Eun. 3. 2. 31.

Verum ubi molestum non erit, ubi tu voles,
Ubi tempus tibi erit, sat habet si tum recipitur. Cic. de Senect. 7. Importunitas autem & inhumanitas omni ætati molesta est. Idem de Amicit. 89. Molesta veritas est, siquidem ex ea nascitur odium. Idem 15. Att. 13. Molesti interpellatores. [Ut moles est ingens onus, sic Molestum, est Valde onerosum.

Magis molestus. In MAGIS.

Laboriosus & molestus. Cic. 3. de Legib. 19.

Odiosum & molestum est cupidis carere: satiatis vero & expletis jucundius est carere. Cic. de Senect. 47.

Quovis sermone molestus. Hor. 1. Serm. 3. 65.

Nisi forte molesti intervenimus, venisse delectat. Cic. 2. de Orat. 14.

Amicitia intempestiva & molesta nunquam est. Cic. de Amicit. 22.

Cura. Ovid. 3. de Arte Am. 603.

Labor operosus & molestus. Cic. 2. de Nat. Deor. 59.

Lites cum Rege molestæ. Hor. 1. Serm. 7. 5.

Onus molestum portare. Hor. 1. Serm. 6. 99.

Otium tibi molestum est. Catull. 49. 13.

Negotiosa & molesta provincia. Cic. pro Muren. 18.

Tunica molesta. V. TUNICA.

Vita otiosorum gravis & molesta aliis minus est. Cic. 1. Off. 70.

Voces compesce molestas. Propert. lib. 1. 5. 1.

Molestus etiam interdum Difficilis dicitur; ut, Separatio molesta. Ulpian. in l. Si servus. §. Item. D. Ad leg. Aquil. item si quis frumento arenam vel aliud miscuerit, ut molesta separatio sit: quasi de corrupto agi poterit. [Intelligit Operosam, & eo ipso Onerosam valde.

Compar. Cic. 5. Fam. 3. Ne vobis multitudine litterarum molestior essem.

Superl.. Cic. 1. Verr. 36. Omnis arrogantia odiosa est; tum illa ingenii atque eloquentiæ molestissima.

MOLESTE, Adv. [δυσχερῶς] Cum molestia, graviter, ægre. Cic. de Amicit. 90. Objurgari moleste ferunt.

Ferre moleste. Cic. 4. Acad. 148. Non moleste, inquit, fero nos hæc contulisse.

Pati & non moleste ferre. Cic. 3. Verr. 2.

Rogare moleste. In ROGO.

Compar. & Superl. Cic. 1. Q. frat. 1. pr. Quoniam ea molestissime ferre homines debent, quæ ipsorum culpa contracta sunt; est quiddam in hac re mihi molestius ferendum, quam tibi.

MOLESTIA, æ. f. [δυσχέρεια, ἀνία] Sensus sollicitudinis in eo, quod grave est. Cic. 4. Tusc. 18. Molestia, ægritudo permanens.

Sine molestia, Nullo negotio. Ter. Eun. 5. 4. 6.

—virginem
Quam amabat, eam confeci sine molestia.

Quod sine molestia fiat, formula rogandi. Cic. 13. Fam. 14. Eum, quod sine molestia tua fiat, si qua in re opus ei fuerit, juveris.

Aberratio a molestiis. Cic. 15. Fam. 18.

Vacuus molestiis, vel A molestiis. Cic. 4. Fam. 4.

Judicialis. V. JUDICO.

Abducere a molestia. Cic. 4. Fam. 3.

Abstergere molestias. Cic. de Senect. 2. Mihi quidem ita jucunda hujus libri confectio fuit, ut non modo omnes absterserit senectutis molestias, sed effecerit mollem etiam & jucundam senectutem.

Abesse a. V. ABSUM.

Addere. Ter. Eun. 1. 1. 32.

Afferre. Cic. 7. Fam. 13.

Afficere molestia. In AFFICIO.

Amovere. In AMOVEO.

Anticipare molestiam. Cic. 8. Att. 12.

Aspergere molestiam alicui. Cic. 2. Q. frat. 9. Nunc mihi jucunditatis plena epistola, hoc aspersit molestiæ, quod, &c.

Capere. Cic. pro Sull. 1. Ex hujus incommodis magnam animo molestiam capio.

Circumfusæ undique molestiæ. V. CIRCUMFUNDO.

Conflictari molestiis. Cic. 6. Fam. 13.

Delere molestiam alicui. Cic. 3. Q. frat. 8. Delevit mihi omnem molestiam recentior epistola.

Demere molestiam. Ter. in Adelph. 5. 3. 33.

Depellere. Cic. 2. Fam. 16. Nisi jam & ratio ipsa depulisset omnes molestias.

Deponere. Cic. 14. Fam. 7. Omnes molestias & sollicitudines, quibus te miserrimam habui, deposui & ejeci.

Devorare paucorum dierum molestiam. Cic. 6. Philip. 17.

Diluere, vel extenuare. Cic. 3. Tusc. 34.

Dimovere. Cic. 1. Verr. 4.

Esse alicui molestiæ. Plaut. Pœn. prol. 35.

Ne & hic viris sint & domi molestiæ.

Esse in. Cic. 4. Fam. 13.

Exhibere alicui. Cic. 2. Att. 1. Jam exhibere mihi molestiam destiterunt.

Expedire molestia. Cic. 2. Att. 25.

Fungi molestia. Cic. 5. Fam.

Habeo etiam illam molestiam, quod, &c. Cic. 16. Fam. 11.

Habent ea molestiam. Cic. 8. Att. 3. Sed in hoc ipso habent tamen iidem fasces molestiam.

Implicari molestiis hæreditariis. Ulpian. l. Apud Cels. §. Si quis ex uncia. D. De dol. mal. & met. except.

Laxare molestiam. Cic. 5. Fam. 14.

Levare molestiam. Cic. 3. Fam. 8.

Liberare molestia. Cic. pro Rosc. Com. 34.

Mitigare molestiam. Cic. Mitigare molestiam posset.

Privare molestia. Cic. Privares me ista molestia.

Renovare molestiam. Cic. 3 de Orat. 1.

Sedare molestiam. Cic. Pergamus ad ea solatia, quæ non solum sedatis molestiis, &c. Sic 2. Offic. 13.

Suscipere molestiam. Cic. 16. Fam. 10. Festinare te nolo, ne nauseæ molestiam suscipias æger.

Trahere molestiam ex pernicie Reip. Cic. 4. Fam. 3.

Vindicare a molestia. Cic. 1. Q. frat. 4.

Vocare a molestia. Cic. 12. Att. 17. extr. Al. Quod me a mæstitia avocas.

MOLESTO, [ἀνιάω] āre. Molestum esse, vel fieri. Scribon. Largus Comp. 71. Sed etiam raro valde molestat. Modestinus, in l. 20. D. liberat. legat. Ab Aurelio Sempronio fratre meo neminem molestari volo. Adde Petron. Fragm. Trag. p. 30. & Fragm. Burm. p. 674. V. etiam Cellar. Cur. poster. p. 223.

MOLESTANS, antis. Jul. Obsequens Observ 42. Pestilentia utrumque exercitum molestante.

MOLESTĀTIO, ōnis. f. Constant. Afer, 7. 6. Febris molestatio.

MOLETRINA, MOLILE. V. MOLA.

MŌLIOR, [μηχανάομαι] īri. a Movendo, vel a Molibus; significat Movere. Liv. 9. 3. Num montes moliri sua sede paramus?

Moliri, [ἐπιχειρεῖν] est vel Ingenio, vel Corpore ad aliquid agendum moveri. Cic. de Senect. 26. Sed videtis, ut senectus non modo languida, atque

atque iners non sit, verum etiam sit operosa, & semper agens aliquid & moliens.

Moliri, [ἐργάζεσθαι, κατασκευάζειν, συνίστασθαι] Operari, vel facere. Cic. 1. Tusc. 68. Quarum altera, quam nos incolimus, sub axe posita ad stellas septem, unde — horrifer

Aquilonis stridor gelidas molitur nives. Columel. lib. 2. 2. 23. Et ideo minoribus aratris moliuntur, qui non valent alte perfossam novalium terram rescindere.

Facere & moliri aliquid. Cic. 4. Acad. 22.
Agere per se & moliri. Cic. 6. Fam. 10.
Id speramus, idque molimur. Cic. 1. Fam. 5.
Inepte moliri aliquid. Hor. de Arte Poet. 140.
Obscure. Cic. 2. Tusc.
Struere & moliri aliquid calamitatis alicui. Cic. pro Cluent. 178.
Amorem, odium, in judicum animis oratione moliri. Cic. 2. de Orat. 206.
Animum moliri. i. e. In certum statum componere. Ovid. 2. de Arte Am. 119.

Jam molire animum, qui duret, & astrue formæ.

Arcem. Virg. 1. Æn. 428.

— pars ducere muros,

Molirive arcem. quasi Molibus factis arcem attollebant, ut ait Servius; id est ingentibus ædificiis.

Atrium sublime moliri, Exstruere. Hor. 3. Carm. 1. 46.
Bellum moliri, Belligerare. Columel. in præf.
Bipennem in vites. Virg. 4. Georg. 331. i. e. Succidere vites. Servius.
Classem moliri, Parare classem, inquit Servius. Virg. 3. Æn. 6.
Corpora ex somno. Liv. 36. 24. pr.
Corruptelam judicii. Cic. in Parad. 6.
Crimina molitur, & accusatorem. Tacit 12. Ann. 22.
Discordiam optimatium. Cic. de Arusp. Resp. 40.
Dolos molitur opertos. Valer. 5. Argon. 248.
Facinus dextera vindex molitur. Sil. lib. 11. 196.
Fores moliri. Tacit. 1. Ann. 39. i. e. Conari reserare vel effringere.
Fugam. Virg. 2. Æn. 109. i. e. Parare, Servius.
Fulmina. Virg. 1. Georg. 323. Agitare & jacere. Servius.
Genus pœnæ miserabile molitur. Ovid. 8. Met. 783.
Gradus seniles. Senec. Hippol. 4.
Gressus. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 438.
Habenas manu. Virg. 12. Æn. 327. i. e. Regere. Servius.
Humum infra. Tacit. 11. Ann. 20.
Ignem. Virg. 10. Æn. 131.
Locum in aliquem moliri, Contendere aliquo. Tacit. 2. Hist. 35.
Insidias avibus. Virg. 1. Georg. 271. i. e. Aucupia facere. Servius.
Insidias filio moliri, Insidiari. Cic. pro Cluent. 176.
Iter moliri, Iter peragere. Virg. 6. Æn. 477. Servius.
Laborem. Virg. 4. Æn. 233. h. e. Præparare, aut exercere. Servius.
Locum. Virg. 7. Æn. 158. Subaudi Urbi.
Magna, Conari. Cic. 16. Att. 8.
Mœnia urbis. Ovid. 11. Met. 199.
Moram. Virg. 1. Æn. 415.
Morbos molitur rex deûm. Virg. 12. Æn. 852.
Muros urbis. Virg. 3. Æn. 132.
Nefas aliquod. Stat. 8. Theb. 504.
Nova. Claud. 4. Conf. Hon. 77.
Nuptias. Tacit. 12. Ann. 3. Nuptiasque Domitii, quem ex Gn. Ænobarbo genuerat, & Octaviæ, Cæsaris filiæ, moliri.
Obices portarum. Liv. 6. 33. extr.
Opera moliri, Operari. Columel. lib. 4. cap. 18. Cic. 1. de Nat. Deor. 52. Nihil enim agit, nullis occupationibus est implicatus, nulla opera molitur. h. e. Tentat & conatur facere.
Oppida. Hor. in Arte Poet. 399.
Periculum alicui, Struere Cic. pro Sext. 1.
Pestem patriæ nefarie. Cic. 2. in Catil. 1.
Res novas, in NOVUS.
Terram altius, Fodere. Liv. 40. 29. pr.
Triumphos. Ovid. 14. Met. 719.
Viam. Virg. 10. Æn. 477. Ubi Servius, Viam molita, hoc est cum difficultate quæsivit: per quod & soliditas clypei, & minus firmus hastæ jactus ostenditur.
Vias vetitas moliri. Sil. lib. 4. 790.
Res nova molitur ad aures accidere. Lucret. lib. 2. 1023.
Naves moliuntur a terra. Liv. 37. 11. V. paulo infra.
Moliri, passivum. Lucil. lib. 7. Mutilamur, molimur, subducimur. i. e. Retinemur & moramur, inquit Nonius 4. 300. [Ita Gothofr. Sed Mercer. Muginamur legit, pro Mutilamur, ut sint Deponentia duo priora verba. Forte & Subducimus scribendum.
Ad ornatum transfertur. ut, Ter. Heaut. 2. 2. 11.

Dum moliuntur, dum comuntur, annus est. Sic sæpe de Navibus, ut Cic. 7. Verr. 87. Evolarat jam e conspectu fugiens quadriremis, quum etiam tunc ceteræ naves suo in loco moliebantur. i. e. Magno labore se explicabant, ut consequerentur. [Forte tamen τὸ Ancoras subauditur. Liv. 28. 17. extr. Prius in portum (vela) intulerunt quinqueremes, quam Pœni ancoras molirentur. Et cap. 36. extr. Ancoras, ne in moliendo mora esset, præcidunt.

MOLIENS, entis. Partic. Tacit. 2. Hist. 101. Eadem moliens. Et Cic. 2. de Nat. Deor. 59. Nec cessantium Deorum, nec ea, quæ agant, molientium cum labore operoso ac molesto.

MOLĪTUS, a, um. Partic. [συνιστάς] Cic. 2. de Finib. 112. Molitus tanta. Et lib. 1. 50. Molita quippiam impietas. Adde Ovid. 1. Amor. 7. 35.

MOLĪTIO, ōnis. f. [σύστασις, κατασκευή] Conatus ipse & machinatio. Cic. de Univers. 7. Quæramus igitur causam, quæ impulerit eum qui hæc machinatus sit, ut originem rerum, & molitionem novam quæreret. Idem 1. de Nat. Deor. 7. Quæ molitio, quæ ferramenta, qui vectes, quæ machinæ, qui ministri tanti muneris fuerunt?
Agrorum. Columel. in præf.
Rerum tanta molitio. Cic. 1. de Nat. Deor. 23.
Valli molitio. Liv. 35. 9.
Dura molitio. Senec. Quæst. Nat. 3. 30.
Furtiva molitio. Petron. cap. 95.

MOLĪMEN, īnis. n. [κατασκευασις] i. e. Quod molimur, & conatus. Liv. 2. 56. Res tamen, suo ipsa molimine gravis, certaminibus in annum extrahitur.
Magnum molimen. Ovid. 12. Met. 357.
Rerum molimina. Ovid. 1. de Pont. 2. 75.
Circumspectare magno molimine. Hor. 2. Epist. 2. 93.

MOLĪMENTUM, i. n. [κατασκεύασμα] Idem. Liv. 37. 14. extr. Et eo minoris molimenti ea claustra esse, quod in fluminis modum, longum, & angustum, & vadosum ostium portus sit. Idem 5. 22. Motam certe sede sua parvi molimenti adminiculis, sequenti modo, accepimus.
Magni molimenti, ubi alii Momenti. Vide in Proodop. H. St.

MOLĪTOR, ōris. m. [κατασκευαστής, ἐργάτης] Qui aliquid struit, conatur, & machinatur. Suet. in Domit. cap. 10. Quasi molitores novarum rerum.
Primæque ratis molitor Iason. Ovid. 8. Met. 302.
Molitor, Auctor & conditor, aut effector. Cic. de Univers. 14. Hanc igitur habuit rationem effector mundi, molitorque Deus, ut unum opus totum atque perfectum ex omnibus totis atque perfectis absolveret.

MOLĪTOR, V. post MOLA.

MOLĪTRIX, īcis. f. [ἐργάτις] Suet. in Claud. Neron. cap. 35. Antoniam, filiam Claudii, recusantem post Poppææ mortem nuptias suas, quasi molitricem novarum rerum, interemit.

MOLĪTRIX, V. post MOLA.

MOLLESCO, In MOLLIS.

MOLLIS, e. Adj. [μαλακός, μαλθακός, ἁπαλός, βλάξ, βλακικός, χαλαρός, χαῦνος, πέπων, εὐδιάλυτος] Tener, non durus, & proprie ad sensum Tactus refertur. A movendo dici ajunt, quasi Mobilis, quod in quamcunque partem facile trahi ac moveri possit. Lucret. lib. 4. 494.

Id molle, aut durum; gelidum, fervensve videri. Plaut. Capt. 4. 2. 71. Et molliem caseum.

Amaracus. Virg. 1. Æn. 697.
Amplexus. Virg. 8. Æn. 388.
Arista. Virg. 4. Ecl. 28.
Articulus mollis. Quintil. lib. 11. cap. 1. p. 976. Burm. Quam molli autem articulo tractavit Catonem? i. e. Molli brachio, molli manu, non acri manus ictu, aut ejus tenaci comprehensione. A pugilibus vel luctatoribus arcessita est traductio. Mollem porro articulum, vocat Mollem manum: nam in ea sunt articuli; ut Catull. 96. 8.

— abstersti omnibus articulis. i e. Omnibus digitis.

Aut potius brachium lacertumque; artus enim etiam habet, quos articulos per diminutionem vocat. Turnebus. V. Molli brachio, in BRACHIUM.
Brachio molli, & levi brachio aliquid facere, V. BRACHIUM. Conf. Stimulis mollibus infra.
Capilli molles. i. e. flexibiles. Horat. de Arte Poet. 33.
Carne in molli vermes nascuntur. i. e. Vitia in otiosis. Proverb. Petron. cap. 57.
Castaneæ molles, Maturæ. Virg. 1. Ecl. 82.
Cera. Cic. 3. de Orat. 175. Sed ea nos quum jacentia sustulimus e medio, sicut mollissimam ceram, ad nostrum arbitrium formamus & fingimus.
Cerebrum. Ovid. 12. Met. 436.
Cervix. Lucret. lib. 6. 744.
Colla mollia, Domita. Virg. 3. Georg. 204.
Coma. Senec. Agamem. 7. 25.
Digiti. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 217.
Folia. Virg. 5. Ecl. 31.
Fraga. Ovid. 13. Met. 816.
Fronde molli premere crines. Virg. 4. Æn. 147.
Gramen. Lucret. lib. 2. 29.
Herba. Virg. 7. Ecl. 45.
Hyacinthus. Virg. 6. Ecl. 54.
Internodia mollia poplitum. Ovid. 6. Met. 256.
Lana. Virg. 2. Georg. 120.
Lanugo. Lucret. lib. 5. 815.
Latus. Ovid. 19. Epist. 138.
Manus. Ovid. 1. Amor. 4. 24.
Manu molli rigida jaculari gæsa. Senec. Hippol. v. 100.
Manus non faciunt molles ad fera bella. Ovid. 14. Epist. 56.
Pabula. Ovid. 7. Met. 284.
Pectus. Ovid. 4. Fast. 4.
Pensa mollia devolvunt fusis. Virg. 4. Georg. 348.
Pes mollis equi, Ungula fragilis. Hor. 1. Serm. 2. 88.
Pisces molles. Plin. lib. 9. cap. 28. De piscibus sanguine carentibus proprie dicitur.
Pluma. Virg. 10. Æn. 192.
Prata. Virg. 2. Georg. 384.
Stimulis haud mollibus incitat iras. Virg. 11. Æn. 728.
Tactus mollissimus corporis. Columel. lib. 6. cap. 1.
Tiliæ. Ovid. 10. Met. 92.
Velamina, Vestes. Ovid. 5. Met. 594.
Venter. Hor. Epod. 8. 9.
Ulvis torus de mollibus. Ovid. 8. Met. 655.
Mollis etiam ad alios sensus translatum. ut
Odor mollissimus. Plin. lib. 12. cap. 19. Probatur casia recens maxime, & quæ sit odoris mollissimi. h. e. Delicatissimi, non vehementis.
Vinum molle, Carens asperitate & defæcatum. Virg. 1. Georg. 341.
Aditus molles, Faciles. Virg. 4. Æn. 423.
Æstas mollior, Mitigato calore. Virg. 1. Georg. 312.
Animus mollis, in bonam partem, pro Facili & tractabili. Cic. 1. Att. 14. Quanta sit in Q. fratre meo comitas, quanta jucunditas, quam mollis animus & ad accipiendam, & ad deponendam offensionem, nihil attinet me ad te, qui ea nosti, scribere.
Ascensus mollior, Facilis. Liv. 27.
Aura mollior. Ovid. 3. Epist. 44.

Nec venit inceptis mollior aura meis.

Clivus, Non arduus, facilis ascensu. Virg. 9. Ecl. 8. Nonius 4. 301. Cæs. de Bell. Gall. lib. 7. 46. pr. Mollire clivum. Et, Molle fastigium, apud eundem.
Hiems mollis, Non dura & aspera. Stat. 3. Silv. 5. 83.
Iter. Ovid. 2. Amor. 16. 20.
Via. Liv. 34.
Via non est ad astra mollis e terris. Senec. Herc. fur. 6.
Cor ad preces, Flexibile. Ovid. 5. Trist. 10. 66.

Favillæ. Ovid. 3. Faſt. 561.
Flamma. Virg. 4. Æn. 66.
Flumen. Claud. de Laudib. Seren. 201.
Fretum. Ovid. 14. Met. 558.
Genus dicendi molle & remiſſum. Cic. 2. de Orat. 95. Alia quædam dicendi molliora ac remiſſiora genera viguerunt. Medium dicendi genus intelligit; quod quidem ſecutus eſt Demetrius Phalereus, ut ibidem docet Cicero. In quo genere (ait Cic. in Orat. 92.) multi floruerunt apud Græcos; ſed Phalereus Demetrius præſtitit ceteris, cujus oratio ſedate placideque loquitur. Primus enim (ut idem ait in Bruto 38.) inflexit orationem, & eam mollem teneramque reddidit. Tale eſt illud ejuſdem in Bruto 132. de Q. Catulo; Quem librum de rebus geſtis ſuis conſcriptum molli & Xenophonteio genere ſermonis miſit ad A. Furium poetam familiarem ſuum.
Hora. Propert. lib. 2. 28. 16.
Imperia Veneris. Hor. 4. Carm. 1. 6.
Juſſa haud mollia, Non levia aut contemnenda. Virg. 3. Georg. 41.
Lex. Cic. 3. Verr. 26. Utram igitur putas legem molliorem?
Litora mollia naufragiis. Ovid. 1. de Pont. 2. 62.
Oratio mollis & liberalis. Cic. 6. Fam. 14. Ex oratione Cæſaris, quæ ſane mollis, & liberalis fuit. V. Umbratilis oratio, in ORO. & Genus dicendi molle. paulo ſupra.
Oratio mollis & pellucens. V. Pellucens in PELLUCEO.
Oratio mollis, tenera, & ita flexibilis, ut ſequatur quocunque torqueas. Cic. in Orat. 52. V. Genus dicendi molle.
Os, Verecundum. Ovid. 4. Triſt. 3. 70.
Purpureus molli fiat in ore pudor. i. e. Pudeat. al. Rubor.
Pecus, Infirmum. Virg. 3. Georg. 299.
Prece molli vincuntur dura pectora. Tibull. lib. 3. 4. 76. Ovid. 2. Amor. 2. 66.
Quid precibus noſtris mollius eſſe poteſt?
Querelæ. Hor. 2. Carm. 9. 17.
Senectus mollis ac jucunda. Cic. de Senect. 2. Non modo omnes abſterſerit ſenectutis moleſtias, ſed etiam effecerit mollem ac jucundam ſenectutem.
Sententiæ. Cic. 1. in Catil. 30. Qui ſpem Catilinæ mollibus ſententiis aluerunt; contentionemque naſcentem non credendo corroboraverunt.
Servitium, Tolerabile. Tacit. 4. Hiſt. 57.
Stabula. Virg. 3. Georg. 295. h. e. Clementiora, & aëris temperati; vel propter plagam auſtralem; vel propter ſuppoſitas herbas animalibus. Servius.
Tempora. Ovid. 4. Triſt. 8. 31.
Tempora molliſſima fandi, Opportuna. Virg. 4. Æn. 293.
Verba. Ovid. 6. Faſt. 120.
Verbis mollibus lenire. Hor. Epod. 5. 83.
Umbræ molli ſuccedere. Virg. 3. Georg. 464.
Undæ. Lucret. lib. 2. 377.
Voluntas. Cic. pro Milon. 42. Nihil enim eſt tam molle, tam tenerum, tam aut fragile, aut flexibile, quam voluntas erga nos, ſenſuſque civium.
Lacrymis mollis, Exorabilis. Propert. lib. 3. 13. 29.
Ira molliſſimus. Claud. 1. in Eutrop. 364.
— facilisque moveri
Supplicibus, mediaque tamen molliſſimus ira.
In obſequium mollis, facilisque rogantibus eſſes. Ovid. 2. Amor. 3. 5.
In Repub. & inimicitiis auricula infima mollior aliquis. Cic. 2. Q. frat. 15. V. Auricula, in AURIS.
Homo mollis, Effeminatus, non ſeverus, minime fortis, puſilli & abjecti animi. Plin. lib. 25. cap. 5. Vetant dari ſenibus & pueris; item mollibus ac feminei corporis animive, exilibus ac teneris.
Homo ſolutus & mollis in geſtu. Cic. de Clar. Orat. 225.
Philoſophus mollis, languidus, enervatus, omnia ad voluptatem corporis doloremque referens. Cic. 1. de Orat. 226.
Mollis, & parum vir. Quintil. lib. 5. cap. 9.
Effeminatum aut molle, aut ne quid durum aut ruſticum ſit. Cic. 1. Off. 129.
Ætas mollior luxu. Claud. de Bell. Get. 160.
Anni molles, Pueritia. Ovid. 1. Epiſt. 111.
Cogitationes molliſſimæ. Cic. 1. Tuſc. 95. Nam nunc quidem cogitationibus molliſſimis effeminamur, &c. Alia exemplaria habent Moleſtiſſimis.
Columba. Hor. 1. Carm. 37. 18.
Cultus. Cic. 2. Tuſc. 36. Quod Spartiatæ etiam in feminas tranſtulerunt, quæ ceteris in urbibus, molliſſimo cultu, parietum umbris occuluntur.
Diſciplina. Cic. 1. de Finib. 37.
Inertia. Hor. Epod. 14. 1.
Ingenium nobis molle Thalia dedit. Ovid. 15. Epiſt. 84.
Lyra, Stat. 10. Theb. 870.
Miniſtri. Ovid. 4. Faſt. 243.
Modi citharæ molles. Hor. 2. Carm. 12. 3.
Oculis eſt mollibus. Ovid. Rem. Amor. 340.
Otia mollia ſecuræ peragebant gentes. Ovid. 1. Met. 100.
Pueri. Hor. Epod. 11. 5.
Quies. Lucret. lib. 4. 988.
Somnos molles carpere. Virg. 2. Georg. 470.
Somno molli dedita membra. Lucret. lib. 3. 113.
Studiis aſſuetus mollibus ipſe fui. Ovid. 1. Triſt. 4. 74.
Tarentum molle. Hor. 2. Serm. 4. 34. Ubi, ſi Macrobio 2. Sat. 14. extr. credimus, erraſſe videri poteſt, qui etymologiam reſpiciens, idem eſſe Terentum, & Tarentum, crediderit. Nam quæ dicuntur oves Tarentinæ, eas Terentinas dici debere credit, quod Terenum Sabinorum lingua ſit molle. Sed Flaccus potius ad populi fortaſſe mores, quam vocis notationem reſpexit. Turnebus. conf. TARENTUM.
Verſus molles, Amatorii. Ovid. 2. Triſt. 307.
Vir. Ovid. 9. Epiſt. 72.
Vita. Ovid. 5. Triſt. 3. 9.
Vultus. Ovid. 10. Met. 609.
Molle atque facetum. Hor. 1. Serm. 10. 44.
Dictu haud mollia. Sil. lib. 1. 113.
MOLLĬCŬLUS, a, um. Adj. dimin. Plaut. Pœn. 1. 2. 154. Meus molliculus caſeus.
Verſus molliculi. Catull. ad Aurelium, 17. 4.
MOLLICELLUS, a, um. dimin. a Molliculus. Catull. ad Thallum, 23. 1.
Cinæde Thalli, mollior cuniculi capillo,
Vel anſeris medullula, vel inula mollicella. al. Imula oricilla.
MOLLĬTER, Adv. [μαλακῶς] Superl. Cic. 2. de Nat. Deor. 129. Et cubilia ſibi nidoſque conſtruunt, eoſque quam poſſunt molliſſime ſubſternunt, ut quam facillime ova ſerventur.
Compar. Accipere mollius. Tacit. 2. Ann. 30.
Adire molliter impreſſo conor toro. Propert. lib. 1. 3. 12.
Claudit molliter admiſſum Tarbellicus æquor. Lucan. lib. 1. 431.
Cubent ut mea defunctæ molliter oſſa. Ovid. 1. Amor. 8. 108.
Curare ſe molliter, i. e. Delicate, inquit Donatus. Ter. Adelph. 5. 1. 1.
Excipere molliter cadentem. Ovid. 11. Met. 785.
Facere aliquid parce & molliter. Cic. 1. Fam. 9.
Fallere auſterum laborem molliter ſtudio. Hor. 2. Serm. 2. 12.
Ferre molliter, Placide, æquo animo. Cic. de Senect. 5. Quod ferendum eſt molliter ſapienti. Idem 2. de Finib. 64. Aberat omnis dolor; qui ſi adeſſet, nec molliter ferret, &c.
Gerere bellum molliter. Salluſt. de Rep. ord.
Incedit molliter. Ovid. 2. Amor. 4. 23.
Interpretari molliter. Tacit. 2. Hiſt. 96.
Quieſcant oſſa. Virg. 10. Ecl. 33.
Recubare molliter & delicate. Cic. 3. de Orat. 60.
Sollicitare molliter admota manu. Ovid. 3. Amor. 7. 74.
Solvere partus molliter dicitur mulier. Ovid. 3. Faſt. 258.
Vivere delicate & molliter. Cic. 1. Off. 106.
Vivere in patria molliter. Ovid. 3. Triſt. 1. 24.
Molliter, ſine verbo expreſſo poſitum. Plaut. Pſeud. 5. 2. 7.
— quid tu (malum) ergo in os mihi ebrius irructas?
P. Molliter, ſuſtine nunc me, cave ne cadam; non vides me ut madide madeam? [Immo Molliter ſuſtine, vel Molliter ſiſte nunc me, ut in codicibus emendatis eſt.
MOLLĬTIA, æ. & MOLLĬTIES, ēi. f. [μαλακότης, μαλθακία, ἁβρότης, ἐλαφρία] Plin. lib. 13. cap. 9. Differens brevitate ac mollitie. Columel. lib. 7. cap. 2. Ex his rurſus quicquid conceptum eſt, maternam mollitiem, paternum & avitum retulit colorem.
Cervicum mollitia. Cic. in Orat. 59.
Maris mollities, Placiditas, tranquillitas. Auctor de Viris illuſt. cap. 22.
Naturæ agilitas mollitieſque. Cic. 1. Att. 14.
Victus alicujus imbecillitas & mollities. Cic. 12. Att. 25.
Mollities, ſive Mollitia, ad animum transfertur. ut, Ter. Eun. 2. 1. 16.
Ejiciunda hercle hæc mollities animi; nimis me indulgeo. Salluſt. Catil. cap. 52. Sed inertia & mollitia animi, alius alium exſpectantes, cunctamini. Cic 5. de Finib. 58. In primo enim ortu ineſt teneritas & mollities quædam, ut nec res videre optimas, nec agere poſſint. Al. Temeritas. Ibid. lib. 1. 33. Qui officia deſerunt mollitia animi, id eſt laborum & dolorum fuga.
Animi lenitas & mollitia. Cic. pro Sulla 18.
Animi mollitia lenitatem imitatur. Cic. in Partit. 81.
Labuntur ad mollitiem mores. In LABOR, ĕris.
Vincere quamlibet mulierculam mollitia. Hor. Epod. 11, 35.
Mollitiæ, plur. Paterculus lib. 1. 6. Sardanapalum eorum regem mollitiis fluentem, & nimium felicem malo ſuo, &c. Pharnaces Medus imperio vitaque privavit. Idem lib. 2. 88. Otio ac mollitiis pæne ultra feminam fluens. De Mæcenate loquitur.
MOLLĬTŪDO, ĭnis. f. [χαυνότης] Idem quod Mollities. Cic 3. de Orat. 97. In ipſo tactu eſſe modum & mollitudinis & lævitatis. Ibid. lib. 3. 161. Nam & odor urbanitatis, & mollitudo humanitatis, & murmur maris, & dulcedo orationis, ſunt ducta a ceteris ſenſibus. Idem 5. Tuſc. 46.
Lenitudo orationis, mollitudo corporis.
Raritas & mollitudo. Cic. 2. de Nat. Deor. 136. In pulmonibus autem ineſt raritas quædam, & aſſimilis ſpongiis mollitudo, ad hauriendum ſpiritum aptiſſima.
Vocis mollitudo. Auct. ad Heren. lib. 3. 20. Mollitudinem vocis, hoc eſt, ut eam torquere in dicendo pro noſtro commodo poſſimus, maxime faciet exercitatio declamationis.
MOLLESCO, [μαλακιάω, μαλακύνομαι] ĕre. Molle aut placatum fieri. Claud. lib. 1. de Rapt. Proſerp. 226.
Ferrea laſcivis molleſcant corda ſagittis. Ovid. 4. Met. 386.
Quiſquis in hos fontes vir venerit, exeat inde
Semivir, & tactis ſubito molleſcat in undis.
Colla molleſcunt juvencis. Catull. Argon. 62. 38.
Genus humanum primum molleſcere cœpit. Lucret. lib. 5. 1013.
Pectora molleſcunt, aſperitaſque fugit. Ovid. 1. de Pont. 6. 8.
MOLLIO, [μαλακύνω, μαλθακίζω, μαλάττω, ἁπαλύνω] īre. Molle facere. Cic. 2. de Nat. Deor. 134. Dentibus autem in ore conſtructis manditur; atque ab his extenuatur & mollitur cibus. Sed hic forte rectius legas, Molitur, pen. corr. a Molo, molis: hoc eſt Conteritur, & velut molis comminuitur.
Ferrum mollit ignis. Hor. 1. Serm. 4. 20.
Lanam mollire. Ovid. 3. Faſt. 817.
Mollire, per translationem. Ovid. 3. de Arte Am. 545.
Scilicet ingenium placida mollitur ab arte.
Acceſſus molliet iſta tuos. Ovid. 1. de Arte Am. 352.
Animos mollire, Temperare, mites facere. Cic. 2. Tuſc. 27. Molliunt animos noſtros; ita ſunt deinde dulces, ut non legantur modo, ſed etiam ediſcantur.
Animos mollire, pro Effeminare. Cic. 5. Tuſc. 78. Sed nos umbris, deliciis, otio, languore, deſidia animum infecimus, opinionibus, maloque more delinitum mollivimus.
Animos mollit, & temperat iras, Placat. Virg. 1. Æn. 61. Ovid. 1. Amor. 9. 42.
Mollirent animos lectus & umbra meos.
Carnem mollire. Lucret lib. 6. 969.
Diſſenſiones mollire. V. Diſſenſio, in DISSENTIO.
Fructus feros colendo. Virg. 2. Georg. 36.
Hominem mollire, Placare. Ter. Phorm. 2. 2. 13. Cic. de Senect. 10. Et Annibalem juveniliter exſultantem, patientia ſua molliebat.
Impetum alicujus mollire obſecundando, Reprimere. Liv. 3. 35.
Invidiam, Minuere. Tacit. 4. Ann. 30.
Iras. Liv. 1. 9. extr.

Mare mollire, Placare, molle reddere. Accius Thelepho, Remifque nixi, properiter navem in fugam tradunt fubter faxa ad lævam, qua mons mollibat mare. Et Nonio 4. 301.
Opus grave mollire indocili numero, i. e. Rudi cantilena. Ovid. 4. Trift. 1. 6.
Pectora alicujus, Placare. Hor. Epod. 3. 14.
Penates hoftia mollire. Hor. 3. Carm. 23. 19.
Pœnam, Mitigare. Ovid. 3. Trift. 5. 53.
Verba dura ufu mollienda. Cic. 1. de Nat. Deor. 96.
Durefcere & Molliri, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 26. Itaque & Aquilonibus reliquifque frigoribus adjectis durefcit humor, & idem viciffim mollitur tepefactus, & tabefcit calore.
Languefcere & molliri. Cic. 12. Philip. 8. Ipfa illa Martia, cæleftis & divina legio, hoc nuntio languefcet & mollietur, atque illud pulcherrimum nomen Martium amittet.
Amore molliri. Sil. lib. 13. 118.

MOLLĪTUS, a, um. Partic. [μαλακυνθεὶς] ut, Membra mollita. Ovid. 4. Met. 381.
Agros mollitos oblimatofque ad ferendum relinquit recedens Nilus. Cic. 2. de Nat. Deor. 120.
Feritas mollita. Ovid. 4. Faft. 217.

MOLLĪMENTUM, i. n. Lenimentum. Seneca de Tranquil. cap. 10. pr. Nullo melius nomine de nobis natura meruit, quam quod, quum fciret quibus ærumnis nafceremur, calamitatum mollimentum confuetudinem invenit.

MOLLITĪVUS, a, um. Adj. Molliendi vim habens. Conftant. Afer. 4. 17. Mollitivum cataplafma.

MOLLESTRA, æ. f. Pelles oviles antiqui molleftras dicebant, quibus galeas extergebant, inquit Feftus. Sic Latini vocabulum Græcum depravarunt, & e μηλωτὴ Molleftram interpolarunt. Turneb.

MOLLICĪNA, æ. f. Veftis, inquit Nonius 14.23. a mollitie dicta. Nævius Epidico, Mollicinam, crocotam, chirodotam, ricam, ricinium.

MOLLĪCŎMUS, a, um. Adj. Avien. Defcript. Orb. v. 1081.
— mollicomis tellus infternitur herbis.

MOLLĬFĬCUS, a, um. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 4. 1. Arificus carnis, & mollificus corporis.

MOLLĬFĬCO, āre. Macer. de Herbis 4. 14.
Efcis illius quia venter mollificatur.

MOLLĬPES, ĕdis. [μαλακόπους] Qui mollem habet pedem. Cic. 1. de Divin. 15.
Mollipedefque boves fpectantes lumina cæli. Ex quodam poeta.

MOLLŪGO, ĭnis. f Species eft lappaginis, fimilis anagallidi, nifi quod ramofior eft, ac pluribus foliis, afpera alioqui, & gravi odore. Plin. lib. 20. cap. 10. Quidam eandem credunt cum ea quam Diofcorides vocat Hippophæfton.

MOLLUSCA, æ. f. [μοσχοκάρυα λεπτόφλοια] Nucis genus, a mollitie putaminis dictæ. Plin. lib. 15. cap. 22. Mollufcæ putamen rumpentes. Non eft mollufca pomum id quod vulgo perficum nominatur, ut putavit Macrobius lib. 3. Saturn. cap. 18. Auctore Perotto.

MOLLUSCUM, i. n. [δένδρυς εἶδος] Arboris fpecies. Plin. lib. 16. cap. 16. Pulcherrimum vero eft brufcum, multoque excellentius etiamnum mollufcum. Tuber utrumque arboris ejus. Sed brufcum intortius crifpum; mollufcum fimplicius fparfum. Et, fi magnitudinem menfarum caperet, haud dubie præferretur cedro.

MOLO, ĕre. V. MOLA.

MŎLO, ōnis. m. [Μόλων] Orator Alabandenfis, qui Rhodi claruit Ciceronis ætate; cujus meminit Plutarch. in vita Cic. & Strab. lib. 14. V. APOLLONIUS. [Ubi tamen male tanquam duo proponuntur Apollonii Molones, Rhodius, & Alabandenfis, cum unus idemque fit, a patris cognomine Μόλωνος, i. e. Molonis filius, itemque Molon & ipfe appellatus.

MŎLŎCHATH, [Μολοχάθ] Africæ fluvius, Mauritaniam Cæfarienfem a Maffæfylorum regione dirimens. Plinio 5. 11. & Salluftio Jug. 92. Mulucha dicitur.

MOLOCHE, quæ & MALACHE, es. f. [μολόχη, ἡ μαλάχη] Herba eft notiffima, quam Latini Malvam appellant.
Moloche agria, [μολόχη ἀγρία] Herba eft inter filveftris malvæ genera enumerata a Galeno. Plinius Hibifcum interpretatur lib. 20. cap. 4. & paftinacæ fimilem facit.

MŎLŎCHĬNUS, a, um. Adj. [μαλάχινος] a Græco, Color flori fimilis malvæ, inquit Non. 16. 2. Cæcil. Paufimacho, Carbafina, molochina, ampelina. Quafi Malachinus, qui in purpuram inclinat, Græci enim μαλάχην, malvam dicunt.

MOLOCHINĀRIUS, i. m. [μαλαχινοποιὸς] Molochini coloris infector, inquit Nonius l. c. Plaut. Aulul. 3. 5. 40. Aftant molochinarii, petunt fullones. conf. Parei Lex. Crit. p. 749.

MŎLŎCHĪTES, æ. m. [μολοχίτης] Gemma eft non tranflucens, fpiffa viriditate malvæ colorem referens, unde & nomen accepit. V. Plin. lib. 37. cap. 8.

MŎLON, ōnis. m. Herba, quam μῶλυ Diofcoridis effe putat Harduin. ad Plin. 26. 7.

MŎLORCHUS, i. m. Domitius dicit Inftrumentum effe nauticum ad latentia faxa indaganda. Stat. 3. Silv. 2. 30.
Sint quibus exploret rupes gravis arte molorchus. Alii legunt Molochus. V. Barth. ad h. l. & Gevart. conf. MOLORTHUS.

MŎLORCHUS, i. m. [Μόλορχος] Paftor juxta Nemeam filvam habitans, qui venientem Herculem, ad occidendum Nemeum leonem, hofpitio excepit, ut fcribit Servius ad illud Virg. 3. Georg. 19.
— Alpheum linquens, lucofque Molorchi.
Cleonæus Molorchus. Stat. 4. Theb. 160.
Parci domus Molorchi. Stat. 4. Silv. 6. 51.
Pauperis arva Molorchi. Stat. 3. Silv. 1. 29.

MŎLORCHÆUS, a, um. Adj. Tibull. 4. 1. 13.
Læta Molorchæis pofuit veftigia tectis.

MŎLORTHUS, i. m. [μόλιβδος] Perpendiculum. Dictio compofita, qua fignificatur Rectum plumbum, μόλυβδος, plumbum; ὀρθὸς, rectus.

MŎLOSSIA, æ. f. [Μολοσσία] Regio, pars Epiri; a Moloffo Pyrrhi & Andromaches filio nominata. Hinc

MŎLOSSUS, a, um. [Μολοσσὸς] Adj. ut,
Canes Moloffi. Hor. 2. Serm. 6. 114.
Colla Moloffa armillati canes. Propert. lib. 4. 8. 24. Hellenifmus eft.
Gens Moloffa. Ovid. 1. Met. 226.

MŎLOSSUS, i. m. [Μολοσσὸς] Scribit Theopompus fuiffe XIIII Epirotarum gentes, e quibus celeberrimi fuerunt Chaones & Moloffi.
Moloſſorum rex. Cic. Vide in SIMIA. H. St.
In Moloffia nafcebantur boni canes, Qui item Moloffi dicuntur. Virg. 3. Georg. 405.
Nec tibi cura canum fuerit poftrema, fed una
Veloces Spartæ catulos, acremque Moloffum
Pafce fero pingui. Hor. Epod. 6. 5.
Nam qualis aut Moloffus, aut fulvus Lacon,
Amica vis paftoribus.
Moloffus, etiam Pes dictus eft, ab ejus patriæ faltatione. Vel quod eo metri genere odas in templo Jovis, ad laudem ejus canere confueverunt, in memoriam Moloffi Pyrrhi & Andromaches; a quo poftea fefta Moloffia funt dicta. Vel, ut alii volunt, quod Moloffi, id eft Theffali ad bellum procedentes, hujus modulata compofitione utebantur. Conftat autem tribus longis, ut Æneas.

MOLOSSĬCUS, a, um. Adj. [Μολοσσικὸς] Idem ac Moloffus. Plaut. Capt. 1. 1. 18.

MOLOTHROS, Genus vitis albæ, quam nonnulli ampeloleucen appellant, inquit Perottus. [Immo Molothurus, μολόθουρος Hefych. V. Steph. Thef. Gr.

MOLUS, i. m. [Μόλος] Homero, Vir fuit Cretenfis, & Merionis aurigæ Idomenei pater.

MŎLUCRUM, i. n. inter cetera Illud mulierum vitium fignificat quo earum intumefcit uterus, ut fœtu gravidarum. Alii fcriptores Molam vocant; fed Afranius apud Feftum Molucrum appellat. Turnebus.
Eft item Lignum quadratum, ubi immolatur.
Item Illud quo molæ vertuntur, quod Græci μύλικρον dicunt. Hæc omnia omnia ex Fefto, q. V.

MŌLY, yos. n. [μῶλυ] Herba. Plin. lib. 25. cap. 4. Laudatiffima herbarum eft Homero, quam vocari a diis putat Moly, & inventionem ejus Mercurio affignat, contraque fumma veneficia demonftrat. Nafci eam hodie circa Pheneum, & in Cyllene Arcadiæ tradunt fpecie illa Homerica, radice rotunda nigraque, magnitudine cepæ, folio fcillæ. effodi autem difficulter. Græci auctores florem ejus luteum pinxere, quum Homerus candidum fcripferit. Ibidem plura.

MŎLYBDÆNA, æ. f. [μολύβδαινα] eft (inquit Plin. lib. 34. cap. 18.) quam alibi Galenam vocavimus, plumbi & argenti vena communis.
Molybdæna, Herba. Plin. lib. 25. cap. 13. Nafcitur vulgo molybdæna, id eft plumbago, etiam in arvo, folio lapathi, craffa radice, hifpida. Hæc commanducata, fi oculis fubinde liniatur, plumbum, quod eft genus vitii, ex oculo tollitur.

MŎLYBDĪTIS, is. f. [μολυβδῖτις] Plumbi fpuma. Plin. 33. cap. 6. Fit in iifdem metallis & quæ vocatur fpuma argenti. Genera ejus tria; optima quam chryfitin vocant; fecunda, quam argyritin; tertia, quam molybditin. Et paulo poft, Molybditis plumbi ipfius fufura, quæ fit Puteolis, & inde habet nomen.

MOLYBDOĪDES, æ. m. [μολυβδοειδὴς] Lapis plumbarius. Diofc 5. 52.

MOLYCRIA, æ. f. [Μολυκρία] Oppidum eft Ætoliæ, non procul ab Antirrhio promontorio, quod Rhium Molycricum appellavit Thucydides lib. 2.

MOLYNDĒA, æ. f. [Μολυνδεία Stephano] Lyciæ oppidum.

MŎLYRIS, idis. [μολυρὶς] Ariftoteli Locuftæ genus, quæ frumenta depopulatur. V. Suid.

MŌLYS, [Μῶλυς] Libyæ oppidum, a quo fiunt gentilia Molytes & Molyates. Stephanus.

MŌLYSA, [μώλυζα] ab Hippocrate appellatur Allii caput cum ipfa coma. V. Ruell. lib. 2. cap. 85.

M O M

MOMAR, Siculi ftultum vocant, auctore Fefto.

MOMEN, MOMENTALITER, MOMENTANEUS, MOMENTARIUS, MOMENTOSUS, MOMENTUM, V. in MOVEO.

MŌMUS, i. m. [Μῶμος] Deus quidam Nocte matre (ut Hefiodus in Theog. v. 214 docet) ac Somno patre progenitus. Huic adeo mos eft, ipfum quidem nihil operis edere, fed aliorum deorum opera curiofis oculis contemplari; & fi quid eft omiffum, aut perperam factum, id fumma cum libertate carpere. Nam μῶμος, Latine reprehenfionem fonat. Hujus Lucianus compluribus locis meminit. Illud potiffimum in hominis opificio notavit, quod artifex non in pectore feneftras, aut oftiola quædam addidiffet, quo perfpici poffet quid in corde lateret, quod ille fpecuofum alioqui, multifque receffibus finuofum finxiffet. Cujus fabulæ mentionem facit & Plato. Hic igitur Momus varias adagiorum formas fuppeditat; ut, Ne a Momo quidem poffit reprehendi. V. Erafmus.

M O N

MŌNA, æ. f. [Μόνα] Infula eft inter Britanniam & Hiberniam fita, ut docet Plin. lib. 4. cap. 16. Tacit. 14. Ann. 29. Igitur Monam infulam, incolis validam, & receptaculum perfugarum, aggredi parat, navefque fabricatur plano alveo adverfus breve litus & incertum. Sunt qui Monna fcribunt. Geographi duas effe ftatuunt. V. Cellar. O. A. 2. 4. 81. & 82.

MŌNABÆ, [Μοναβαὶ] Ifauriæ oppidum, a quo fit gentile Monabates. Stephanus.

MŎNĂCHUS, i. m. [μοναχὸς] Solitarius. S. Hieron. ad Paulin. de Inftitut. Monachi, Sin autem cupis effe, quod diceris, Monachus, id eft folus; quid facis in urbibus, quæ utique non funt folorum habitacula, fed multorum. Habitarunt enim principio Monachi non in urbibus, fed in defertis locis.
Vigilias Monachi concelebraverant. Sidon. 5. Epift. 17. V. Rutil. Numat. Itinerar. lib. 1. v. 439.

MONĂCHA, æ. f. [μοναχὴ] Hieron. Epift. 25. cap. 6. Quia monacha effe noluerit.

MONACHĬCUS, a, um. Adj. [μοναχικὸς] Novella Conftitut. 130. cap. 5. Monachicum certamen fuperantes.

MONACHĪUM, i. n. [μοναχεῖον] Status monachorum. l. Generali 13. Cod. de facrof. Ecclef.

MONĂCHO, āre. Monachum facere. Sarisb. Epift. 291. Pro monachandis pecuniam palam recipere.

MŎNASTĒRIUM, i. n. [μοναστήριον] Monachorum habitaculum. Salvian. de Gub Dei lib. 8. p. 190. (167. ed. Brem.) Luftris Afrorum monafteria opponit. Et Vincent. Lirin. p. 316. Urbium frequentiam turbafque vitantes, remotioris villulæ

& in ea secretum monasterii incolamus habitaculum. Adde Sidon. 4. Epist. 25. & 7. 17. & Hieron. Epist. 15.

MONASTERIĀLIS, e. Adj. ut, Disciplina monasterialis.

MONASTĬCUS, a, um. Adj. ut, Vita Monastica; apud Auctores Ecclesiasticos.

MONIĀLIS, is. f. Monacha. V. Voss. de vit. L. L. 3. 27. p. 531.

MONÆSES, is. m. Parthorum rex, apud Hor. 3. Carm. 6. 9.

Jam bis Monæses & Pacori manus
Non auspicatos contudit impetus
Nostros. Ubi Acron, Monæses & Pacorus reges Persarum fuerunt, adversus quos Romani contra numinum voluntatem pugnaverunt infeliciter. Bis autem Parthos victoriam retulisse ob hoc dixit, quia ante Crassum, & post Decidium Saxam cum exercitibus suis occiderunt. Immo tantum dicitur, Ἀνὴρ ἐπιφανὴς καὶ δυνατὸς, Μοναίσης apud Plut. Sed Μονέσης Appianus p. 106. Par. ex Plutarcho, & P. Candidus Munesses. H. St. Intelligit Latinum interpretem illum Appiani. Al. Monesis, apud Horat legunt, probante Lambino. apud Suid. exstat tantum, Μόναισος, ὄνομα κύριον.

MONAŒDA, æ. f. [Μονάοιδα] Ptolemæo lib. 2. cap. 2. Insula juxta Orientalem plagam Hiberniæ: vulgo *Man*.

MŎNAS, ădis. f. [μονὰς] Unitas. Macrob. Somn. Scip. 1. 6. Hanc monadem reperies.

MŎNARCHA, æ. m. [μονάρχης] Qui solus imperium obtinet.

MONARCHIA, æ. f. [μοναρχία] Unius principatus. Tertull. adv. Praxean. cap. 3. Monarchiam nihil aliud significare scio, quam singulare & unicum imperium.

MONASTERIUM, &c. V. MONACHUS.

MŎNAULUS, i. m. [μόναυλος] Tibia simplex dicitur. Plin. lib. 7. cap. 56. Fistulam & Monaulum Pan Mercurii. Subaudi Invenit. Martial. lib. 14. 64.

Sæpe duas pariter, sæpe monaulon habet.

MONALITER, vel potius MONAULITER, Adv. i. e. Cum simplici tibia. Mart. Capella lib. 9. p. 307. Puer monaliter sonabat.

MŎNĒDŬLA, æ. f. [κολοιὸς] Avis sic dicta, quod monetam furetur. Plin. lib. 17. cap. 14. Tradunt & monedulam condentem semina in thesauros cavernarum, ejusdem rei præbere causas. Cic. pro Flacc. 76. Non plus aurum tibi quam monedulæ committebant.
Nigra pedes, nigris velata monedula pennis. Ovid. 7. Met 468.

MŎNEO, ui, ĭtum, [παραινεῖν, ὑπομιμνήσκειν] ēre. Scientem, seu memorem facere.

Monere, a memoria deducit Varro; quod is qui monet, perinde sit ac memoria. V. lib. 5. de L. L. 6.

Monere, prædicere, & ante denuntiare. Cic. 2. Verr. 36.

Denuntiare & monere. Cic. 4. Fam. 3.

Hortari atque monere aliquem. Cic. 10. Fam. 1.

Objurgare & monere. Cic. de Amicit. 60. Et monendi amici sæpe sunt, & objurgandi; & hæc accipienda amice, quum benevole fiunt.

Aperte monere & acriter. Cic. de Amicit. 60. Ea adhibeatur ad monendum, non modo aperte, sed etiam acriter, si res postulabit, & auctoritati adhibitæ pareatur.

Fideliter multa. Ovid. 15. Epist. 67.

Recte aliquem. Cic. 2. de Orat. 97.

Litteris. Cic. 2. Q. frat. 7. Quæ tibi eo scribo, quod de retinenda Sestii gratia litteris sæpe monuisti.

Periclis feris monuere. Sil. lib. 6. 290.

Pluribus. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Ratio ipsa. Cic. 1. de Finib. 65. Quum solitudo & vita sine amicis, insidiarum & metus plena sit, ratio ipsa monet amicitias comparare, quibus partis confirmetur animus, &c.

Res monet. Cic. 10. Att. 8. Et res ipsa monebat, & tu ostenderas, & ego videbam, &c.

Sermone crebro. Claud. 4. Conf. Hon. 268.

Monere aliquem de. Cic. 2. de Divin. 132. A qua, præterquam de sue plena, quid unquam moniti sumus?

At quanto meliora monet? Hor. 1 Serm. 2. 73.

Moneo te hanc rem. Ter. And. 5. 4. 15. Cic. 2. de Divin. 133. Quæ nostra causa monerent nos.

Falsa moneri. Ovid. 10. Met. 427.

Monuit mihi illud Plaut. Truc. 4. 1. 12. [Immo Movit, ut in codd. castigatis.

Moneo ne. Ter. in prol. Eun. 16.
Is ne erret, moneo, & desinat lacessere.

Moneo quid facto usus fiet. Ter. Adelph. 3. 3. 75.

Moneo ut. Ter Andr. 5. 4. 1.
Mitte orare: una harum quævis causa me, ut faciam, monet.

Monere aliquem ut veniat ad cœnam, i. e. Vocare ad cœnam. Ter. Heaut. 1. 1. 177.

Monere ne. Hor. 4. Carm. 7. 7.
Immortalia ne speres monet annus, & almum
Quæ rapit hora diem. V. paulo supra.

Monendo, [τῷ παραινεῖν] Hor. in Arte Poet. 344.
Omne tulit punctum qui miscuit utile dulci,
Lectorem delectando, pariterque monendo.

Moneris, pro Monueris, antique. Pacuvius Armorum judicio, Dic quid faciam, quod me moneris effectum da. Idem Chryside, Dii monerint meliora. Non. 10. 22.

Moneor id ab eo. Cic. de Amicit. 90. Nec ea quæ ab ea monemur, audimus.

Monere, Docere, erudire. Valer. Flaccus principio Argonaut.
Prima Deûm magnis canimus freta pervia nautis,
Phœbe, mone. i. e. Doce me de istis rebus. V. Plin. Paneg. cap. 26. & Hor. 3. Carm. 7. 19.

Monere & Movere miscentur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 2. 273. & 5. 117.

MONENS, entis. Partic. Curt 3. 2. 13. Ad nutum monentis intenti. V. Ovid. 13. Met. 175.

MONĬTUS, a, um. Partic. [παραινεθεὶς] Cic. 2. de Divin. 84. Dicamus, si placet, monitum ab eo Crassum, caveret ne iret, non fuisse periturum, si omini paruisset.

Monitus, multumque monendus. Hor. 1. Epist. 3. 15.

Sed tamen ut monitus caveas. Hor. 2. Serm. 1. 80.

Monito magis eo, quam rogato. V. MAGIS. H. St.

Moniti meliora sequamur. Virg. 3. Æn. 188.

Exemplo monitus. Ovid. 3. Met. 732.

MONITŪRUS, a, um. [παραινέσων] aliud Participium. Propert. lib. 1. 15. 41.
Quis ego nunc pereo, similes moniturus amantes.

MONĬTUM, i. n. [παράγγελμα] Quod quis nos monuit. Cic. 4. de Finib. 6. Itaque quæ sunt eorum consolationes, quæ cohortationes, quæ etiam monita, & consilia scripta ad summos viros?

Advertere animos monitis. Ovid 15. Met. 140.

Diffidunt cælestibus monitis. Ovid. 1 Met. 397.

Erudienda hæc quoque pars monitis tuis. Ovid. 3. de Arte Am. 48.

Exterrita divûm monitis acies. Virg 8 Æn. 504.

Niti consiliis monitisque alicujus. Cic. 5. Fam. 8.

Parere monitis. Ovid. 3. Fast. 760.

Patuerunt præceptis & monitis omnium aures meæ. Cic. 14. Philip 20.

MONITIO, ōnis. f. [παραίνεσις, ὑπόμνησις] fit ante commissum: Objurgatio, post turpe factum. Cic. de Amicit. 91. Primum, ut monitio acerbitate, deinde ut objurgatio contumelia careat.

Accipere monitionem patienter. V. ACCIPIO.

MONĬTUS, ûs. m. [παραίνεσις] i. e. Monitio. Cic. 2. de Divin. 86. Eorumque jussu ex illa olea arcam esse factam, eaque conditas sortes, quæ hodie Fortunæ monitu tolluntur.

Vatum monitus. Ovid 17. Epist. 279.

Divinus. Ovid. 16. Epist. 17.

Fidelis. Ovid. 13. Met. 723.

Lævus monitus, Iniquus & non rectus. Juven. 14. Sat. 228.

Occulti deorum. Ovid. 3. Fast. 167.

Terribilis. Virg. 4. Æn. 465.

Terrifici. Valer. 1. Argon. 29.

Vetusti. Stat. 5. Theb 655.
Necdum etiam responsa deûm, monitusque vetusti
Exciderant.

Finierat monitus. Ovid. 1. Fast. 227.

MONĬTOR, ōris. m. [παραινέτης] Qui monet: hoc est Suasor, qui monet & impellit aliquem ad quidpiam agendum. Ter. Phorm. 2. 1. 4.
O facinus audax, ô Geta monitor!

Monitor & auctor. Cic. in Catil. 4. 9. Fortasse minus erunt, hoc monitore & auctore hujusce sententiæ, mihi populares impetus pertimescendi.

Non exauditus monitor. Hor. 1. Epist. 20. 14.

Externus. Stat. 5. Silv. 3. 147.

Non fatuus. Cic. 2 de Orat. 99. Riserit aliquis fortasse hoc præceptum; est enim non tam acutum, quam necessarium, magisque monitoris non fatui, quam eruditi magistri.

Juvenis asper monitoribus. Hor. in Arte Poet. 163.

Actionum monitor. Cic. in Salluſt. 12. Plura dicerem, si apud alios mihi esset dicendum, P. C. non apud vos, quos ego habui omnium mearum actionum monitores.

Monitores. Quintil. lib. 6. cap. 5. vocat, quos Græci Pragmaticos appellant, qui jura ac fori consuetudines oratoribus submissa voce suppeditabant. Cic. 1. Verr. 52. Video mihi non te, sed hunc librum esse responsurum, quem monitor tuus hic tenet.

Monitores, dicuntur, Qui in scena monent histriones, inquit Festus. hoc est qui recitantibus comœdias pone verba suggerunt. Gall. *Protocolles*. H. St.

Monitor, Vocator ad cœnam. Ter. Heaut. 1. 1. 119.
Monere oportet me hunc vicinum Phaniam,
Ad cœnam ut veniat: ibo ut visam si domi est.
Nihil opus fuit monitore: jam dudum domi
Præsto apud me esse aiunt, egomet convivas moror.

Appellare cives per monitorem, i. e. Nomenclatorem, inquit Budæus. Cic. pro Muren. 77. V. NOMENCLATOR.

MONITŌRIUS, a, um. Adj. ut, Fulmen monitorium, apud Senec. 2. Nat. Quæst 49. quod homines præmonet de rebus futuris.

MONĬMENTUM, i. n. [μνῆμα, μνημεῖον, μνημόσυνον] vel ut alii volunt, MONŬMENTUM per U. Quidquid nos monet, sive monere potest alicujus rei præteritæ, ut tituli, sepulchra, statuæ, fana, porticus, carmina, historia, documenta, doctrina, libri, ceteraque ejuscemodi. Cic. ad Cæs. Sed ego quæ monumenti ratio sit, nomine ipso admoneor: ad memoriam magis spectare debet posteritatis, quam ad præsentis temporis gratiam. Florentinus sic scribit in l. Monumentum. D. de Religiosis & sumptibus funerum, Monimentum generaliter est res memoriæ causa in posterum prodita: in qua si corpus vel reliquiæ inferantur, fiet sepulcrum. Si vero nihil eorum; erit monumentum memoriæ causa factum, quod Græci κενοτάφιον appellant. Varro 5. L. L. 6 Monimenta a monendo, quæ sunt in sepulchris. Et ideo secundum viam, quo prætereuntes admoneant & se fuisse, & illos esse mortales.

Immo Monumentum. Ut Documentum a Doceo, Monumentum esse a Moneo Plaut. ostendit, quum dixit, Commonefacere monumentis bubulis. H. St. Itaque merito reprehendit Lugdunenses, qui a verbo hoc verbale nomen avulserant. Liv. 1. 12. Hic ego tibi templum, Statori Jovi, quod monumentum sit posteris, tua præsenti ope servatam urbem esse, voveo. i.e. Quod admoneat posteros. Sic ut Documentum, Indicium, Testimonium esse &c. dicitur.

Monimenta etiam dicebantur, Quæ cum infantibus exponebantur donaria atque crepundia. Ter. Eun. 4. 6. 16.
Abi tu, cistellam Pythia domo effer cum monimentis. Ubi V. Donat. itemque Eugraph. & Lindebrog. & Victor. Varr. Lect. 2. 3. & Isaac. Casaub. ad Theophrast. p. 158.

Amoris monumentum & pignus. Virg. 5. Æn. 538.

Clementiæ tuæ multa sunt monumenta, sed maxime eorum incolumitates quibus salutem dedisti. Cic. pro Dejot. 40. i. e. Vestigia vel signa.

Crudelitatis istius monimentum. Cic. 6. Verr. 26.

Formæ tuæ ac nominis monumenta in suis civitatibus esse cupiebant. Cic. 4. Verr. 157.

Formæ alicujus carmina monumenta. Propert. lib. 3. 2. 18.

Furtorum indicia & monumenta. Cic. 4. Verr. 177.

Gloriæ monimenta, honoris ornamenta, laudis insignia in animis condere & collocare. Cic. 3. in Catil. 26.

Pugnæ

Pugnæ ejus monumentum. Liv. 1. 13. conf. loc. ex cap. præced. fupra allatum.
Stirpis. Ovid. 1. Met. 159. Templa Veftæ, Numæ regis monimenta erant. i. e. Quæ in fui memoriam exftructa reliquit.
Monumenta pro Scriptis. Plin. lib. 8. cap. 44. In plurium Græcorum eft monumentis, quum, &c.
Annalium monimenta. Cic. 2. de Finib. 67. Nos ex annalium monimentis teftes excitamus eos, quorum omnis vita confumpta eft in laboribus gloriofis.
Antiquitatis. Cic. pro Domo 86.
Ingeniorum. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Linguæ utriufque monumenta. Plin. lib. 12 cap. 1.
Rerum geftarum. Cic. pro Font. 31. Primum generis antiquitas, quam Tufculo, ex clariffimo municipio, profectam, in monumentis rerum geftarum incifam ac notatam videmus.
Rerum geftarum monimenta & vetuftatis exempla oratori nota effe debent. Cic. 1. de Orat. 201.
Scriptorum. Columel. in præf. lib. 10.
Abolere monimenta alicujus. Virg. 4 Æn. 498.
Celebrare monumentis annalium aliquid. Cic. pro Rabir. Poft. 43.
Commendare res noftras monumentis. Cic. 5. Fam. 12.
Commonefacere aliquem bubulis monumentis. Plaut. Stich. 1. 2. 6. h. e. Loris.
Comparare teftimonia monimentaque virtutis. Cic. Anteq. iret in exfil. 7.
Conquirere aliquid ex annalium monimentis & regum commentariis. Cic. pro C. Rabir. 15. [Forte Ex rerum geftarum comm. fcripfit, & ex fcripturæ compendio error natus. Certe Regum ifti comm. nugæ.
Confecrare ampliffimis monimentis memoriam nominis alicujus. Cic. 1. Q. frat. 1.
Confequi aliquid monumentis & præceptis fapientiffimorum virorum. Cic. 6. Fam. 6.
Excitare annalium monimentis teftes aliquos. Cic. 2. de Finib. 67.
Excitare fempiterna odii publici monimenta in hoftes. Cic. ad Brut. 15.
Exigere monimentum fibi, Perficere aliquid in fui memoriam. Hor. 3. Carm. 30. 1.
Extare monumentum dicitur. Cic. 9. Philip. 3.
Mandare monumentis annalium. V. MANDO.
Mandare orationem monumentis & litteris. Cic de Clar. Orat. 26.
Præbe quanta potes noftræ monimenta faluti. Ovid. 4. de Pont. 13. 49. al. Momenta rectius.
Prodere monimenta. Cic. 1. de Divin. 12.
Projicere. Tacit. lib. 4. Hift. 67.
Relinquere monimenta alicui. Virg. 6. Æn. 512.
Sequi veftigia fceleris, quam monimenta majorum fapientiæ malle. Cic. 2. de Lege Agr. 97.
Servant ornamenta fua & monimenta ad aliquem ufum familiæ. Cic. de Clar. Orat. 62.
Statuere æternum monumentum & æterna infignia pofteris. Cic. 2. de Invent. 70.
Tenere animi cujufdam monumenta. Cic. pro Milon. 105. i. e. Memoriam.
Teftari aliquid graviffimis certiffimifque monimentis. Cic. 3. Fam. 10.
Teftari publicis monumentis auctoritatem alicujus judicii. Cic. pro Sul. 41.
Tradita monimentis difciplinifque Græciæ artes & ftudia. Cic. 1. Q. frat. 1.
Volvens veterum monimenta virorum. Virg. 3. Æn. 102.
Sepulcrorum monumenta & elogia. Cic 1. Tufc. 31.
Monumentum, pro Sepulcro ponitur fæpe abfolute. Quintil. lib. 7. cap. 4. Ille potuit vel ex loco tumulum, vel ex opere tumultuario fufpicari non effe monumentum.
Elogia monumentorum. Cic. 2. de Finib. 116.
Avita. Ovid. 13. Met. 524.
Marmoreum. Cic. 4. Fam. 12.
Exornare aditus monumentorum fuorum carminibus. Cic. pro Arch. 27.
Exftruere monumenta. Senec. Octav. 4.
Infculptum monumento. V. INSCULPO.
Sequitur hæredes monumentum, Formula fepulcralis. Hor. 1. Serm. 8. 13.

> Mille pedes in fronte, trecentos cippus in agrum
> Hic dabat, hæredes monumentum ne fequeretur.

i. e. Ne fibi vindicarent, neve corpora aut reliquiæ exinde inferrentur. Turnebus aliter, cujus hæc funt verba ad hunc locum: Lepide jocatur Horatius, ut interpretor, ex illa nota infcriptione fepulchrorum, Hoc monumentum hæredes non fequitur, quum in exquilini bufti cippo fcriptum fuiffe dicit, monumentum hæredes ne fequeretur. Nam alio fenfu deflexum, quam intelligi foleret, accipit; fepulchrum fcilicet illud effe pauperum & exhæredatorum, & bonis everforum. Hoc, inquit, monumentum non eft hæredum, fed hominum tenuium & nullum hæredium habentium, nullamque agri perticam vel decempedam poffidentium. Hactenus ille. V. Gruter. paffim in Infcript.
Templum & monumentum. Cic. 1. Q. frat. 1. Quum ad templum monumentumque noftrum civitates pecunias decreviffent, &c.
In deorum immortalium monumenta atque in urbis ornamenta prædas & manubias conferre. Cic. 2. de Lege Agr. 60. V. Cæf. Bell. Gall. 2. 21,

MONUMENTĀLIS, e. Adj. Vetus Auctor de Limit. edit. Goef. p. 305. Monumentalis lapis.

MONUMENTĀRIUS, a, um. Adj. Ad monumentum pertinens. ut, Ceraula monumentarius. Apul. lib. 1. Florid. p. 342. Elmenh.

MONŪBĬLIS, e. Adj. Sidon. 2. 2. Porticus columnis invidiofa monubilibus.

MONĒLA, æ. f. Tertull. de Patient. cap. 8. Præfto eft dominica monela. Dei monela. Idem adv. Marc. 4. 34.

MONĬTO, āre. Frequent. Fortun. 5. Carm. 4.

> Quos in amore Dei monitabat fæpe facerdos.

Monitare, ficut Raptitare, affert inter exempla Frequentativorum Gell. H. St. locus eft lib. 9. cap. 6. Sed emendati codd. exhibent Moveo, motus, motito, non Moneo. Defiderabatur hæc vox in ed. Lugd.

MŎNĔFĂCIO, ut dicitur Commonefacio, apud Pontanum, de Fort. lib. 2. cap. 32. Monefacit utitur & alibi, fi bene memini. H. St. locus eft fol. 295. b. Aldi. pr. cap. Divina &c.

MŎNĒRIS, is. f. [μονήρης] Navis quæ uno remorum ordine ducitur. Liv. 38. 38. Neve plures quam decem naves actuarias, nulla quarum plus quam triginta remis agatur, habeto; neve monerem ex belli caufa, quod ipfe illaturus erit. V. Tacit. 5. Hift. 23.

MŎNĒTA, æ. f. [νόμισμα] dicta quod nos figni impreffione, vel auctoris, vel pretii moneat. Martial. lib. 4. 28.

> Et centum numeros novæ monetæ.

Adulterina moneta. Ulpian. in l. Sacrilegii. D. ad leg. Jul. peculat. Qui quum in moneta publica operarentur, extrinfecus fibi fignant pecuniam forma publica, vel fignatam furantur: hi non videntur adulterinam monetam exercuiffe, fed furtum publicæ pecuniæ feciffe.
Moneta, Locus ubi moneta cuditur. Cic. 8. Att. 7. ad finem, Ad Philotimum fcripfi de viatico, five a Moneta, nemo enim folvit; five ab Oppiis tuis contubernalibus. A Moneta vult pecuniam a Philotimo fumi, tradito (quod etiam nunc folet) auro argentove infecto. Adde Ammian. 22. 28. & Gruter. Infcript. p. 493 n. 3. & p. 74. n. 1. V. dict. feq.
Moneta, metaphorice nonnunquam accipitur: ut, Proferre aliquid ex noftra moneta, i. e. Excogitare noftro ingenio. Senec. 3. de Benef. 35.

MONETA, [Μονήτα] Juno, a monendo dicta. Cic. 1. de Divin. 101. Atque etiam fcriptum a multis eft, quum terræ motus factus effet, ut fue plena procuratio fieret, vocem ab æde Junonis ex arce exftitiffe: quocirca Junonem illam appellatam Monetam. Ibid. lib. 2. 69. Quod idem dici de Moneta poteft; a qua præterquam de fue plena, quid unquam moniti fumus? Ad ejufdem ædem Romæ nummos percuffos volunt. V. Interpp. ad l. c. Cic. 8. Att. 7.

MONETĀLIS, e. Adj. [νομισματικός] Quod ad monetam pertinet. Apuleius de Afino lib. 7. p. 190. Elm. Plotina pretiofiffimis monilium, & auro monetali zonis refertis, incincta.
Monetales Triumviri dicti funt, ut fcribit Pomponius Jureconf. Æris, argenti, atque auri flatores. De origine juris, l. 2. §. Deinde. Cic. 10. Att. 13. De Vultejo loquens, Monetali autem adfcripfi, quod ille ad me, Proconfuli. i. e. In fumma epiftola fcripfit Vultejo Monetali, quod monetam nimis amaret. Proconfuli, non (ut debuit) Imperatori. Budæus.

MONETARIUS, i. m. [κερματιστής] Qui monetam cudit. Firmic. lib. 8. cap. 17. Quicunque hoc oriente fidere nati fuerint, metallorum inventores erunt, qui latentes auri & argenti venas folertibus inquifitionibus perfequantur: hi quoque monetarii efficientur. Juftinianus in l. Ne quis. C. de dignitat. lib. 12. Adde Eutrop. 9. 6.
Μονητάριοι, οἱ περὶ τὸ νόμισμα τεχνῖται, &c. Vide apud Suidam. H. St. Ratio linguæ poftulat, ut Μονητάριοι fcribamus.

MŎNĪLE, is. n. [ὅρμος, ὅρμος, ἀστράπτον, περιδέραιον] Ornamentum, quod folet de collo feminarum pendere. Dictum quod virtutis admoneat. Nam primo ob aliquod egregium factum dari folebat, etiam ingenuis juvenibus. Ovid. 10. Met. 264.

> Dat digitis gemmas, dat longa monilia collo. Virg. 1. Æn. 658.
> — colloque monile
> Baccatum, & duplicem gemmis auroque coronam.

fubaud. Ferre jubet. Cic. 6. Verr. 39. Eriphylam accepimus in fabulis ea cupiditate, ut quum vidiffet monile, ut opinor, ex auro & gemmis, pulchritudine ejus incenfa, falutem viri proderet.
Monile, inquit Feftus, dictum eft ornatus muliebris, qualem habuiffe Eriphylam fabulæ ferunt. Ex eo etiam equis præpendens a collo ornamentum Monile appellatur.
Aurata monilia ornabant collum. Ovid. 5. Met. 52.
Gemmata monilia Claud. de Bell. Get. 627.
Lunata monilia. Stat. 9. Theb. 689.
Monile, etiam equorum, tefte Fefto. Virg. 7. Æn. 278. de equis Latini,

> Aurea pectoribus demiffa monilia pendent.

Gell. lib. 5. cap. 5. Equitatumque frenis, ephippiis, monilibus, phalerifque præfulgentem.

MŎNĪMA, æ. f. [Μονίμη] Mithridatis uxor, quæ in defperatione rerum profligatarum, detractum e capite diadema collo circumligaffe traditur, fefeque fufpendiffe. Et quum corporis pondere laqueus ille diruptus effet, dixiffe, Execrandum diadema, ne quidem in tam trifti minifterio mihi profuifti. Moxque, quum fuper illud humi abjectum infputaffet, Eunucho regio jugulandam fefe obtuliffe. Plutarch. in Lucullo.

MŎNĬMUS, i. m. [Μόνιμος] Syracufanus fuit Corinthii cujufdam trapezitæ fervus, qui quum philofophiæ amore teneretur, cuperetque maxime operam dare Diogeni; neque tamen hoc ipfum a domino poffet impetrare, fimulata infania monetam cœpit fpargere, eoque modo dimiffus, ad philofophiam fe convertit, Diogenemque fequutus eft. Auctor Laertius lib. 6. S. 82.

MONIMENTUM, MONITIO, MONITUM, &c. V. MONEO.

MONNA, V. MONA.

MŎNŎBĔLUS, i. m. [Μονόβελος] a μόνος unus, & βέλος telum; & illud quo homines viri funt. Hinc Monobelos eos appellabant, qui viriliores videbantur. V. Lamprid. in Heliog. cap. 8 extr.

MŎNŎBIBLOS, vel MONOBIBLION, i. n. [μονόβιβλος ἢ μονοβίβλιον] Liber fingularis. Juftinian. de Confirm. Dig. Epift. 2. §. 5. Tribus monibibliis congregare.
Liber primus Propertii olim dictus Monobiblos. V. Scalig. Not ad Propert. p. 190.

MŎNŎBŎLON, i. n. [μονόβολον] Ludus, quo curfu fe exercrebant & certabant, in Cod. l. 3. t. 43. de Aleatoribus.

MŎNŎCĔRŌS, ōtis. m. [μονόκερως] Animal quod alias Unicornis appellatur, de quo Plin. lib. 8. cap. 21. Afperrimam autem feram monocerotem, reliquo corpore equo fimilem, capite cervo, pedibus elephanto, cauda apro, mugitu gravi, uno cornu nigro media fronte cubitorum duûm eminente. Hanc feram vivam negant capi. V. Harduin. ad Plin. loc. cit. & Spanh. diff. 4. p. 180. fq.

MŎNŎCHORDUM, i. n. [μονόχορδον] Inftrumenti mufici genus eft, ita dictum, non quod unam chordam, fed quod omnes chordas unius vocis habeat, nifi panniculi nexu diftinguantur.

MŎNŎCLŌNOS, [μονόκλωνος] fpecies eft Artemifiæ, a ramuli unitate ita appellata, quemadmodum πολύκλωνος, a ramulorum multitudine. V. Apul. de Herb. cap. 10. n. 1. & 2.

MŎNŎCHRŌMĂTOS. [μονοχρώματος] Latine Unius coloris dicitur. Unde & Monochromata Plinio dicuntur, Singulis coloribus depicta. lib. 35. cap. 8. Quod fi recipi neceffe eft, fimul apparet multo vetuftiora principia effe, eofque qui monochromatis pinxerint, quorum ætas non traditur.

traditur. Idem lib. 33. cap. 7. Cinnabari veteres, quæ etiam nunc vocant monochromata, pingebant.

MŎNOCHRŌMĂTEUS, a, um. Adj. [μονοχρωμάτεος] Plin. lib. 35. cap. 5. Qui monochromatea genera picturæ vocaverint, qui deinde, &c.

MŎNOCHRŎNOS, i. m. [μονόχρονος] Unius temporis pes, cum longa syllaba ponitur. V. Mart. Capella, lib. 9. p. 331.

MŎNŎCNĒMOS, [μονόκνημος] Unius tibiæ, seu cruris pictura. Petron. cap. 83. Jam vero Apellis, quam Græci Monocnemon appellant. Ita legit Scalig. Vulgo Monocremon. Alii aliter. [Ego non dubito, quin Monogrammon reliquerit Satiricus, quum & ad vestigia corruptæ lectionis id verbum proxime accedat, & cum verbis sequentibus pulcre conveniat. conf. in hac ipsa voce.

MŎNŎCŌLUS, i. m. [μονόκωλος] Unimembris, a μόνος, quod est unus, & κῶλον, membrum. Solin. cap. 53. Legimus monocolos ibi quoque nasci singulis cruribus, & singulari pernicitate. Hodie tamen omnes libri Monoculos scribunt, sed falso. Reperitur & hæc dictio corrupta aliquoties apud Plin. Ubi loco hujus Monosceli editur, ut annotavit Turnebus. V. In hac voce infra.

MŎNŎCRĒPIS, idis. m. [μονοκρηπὶς] Uno pede caligatus. V. Hygin. Fab. 12. Suid. & Hesych.

MŎNŎCŪLUS, i. m. [μονόφθαλμος] dictio hybrida, partim Græca, partim Latina. Firmic. lib. 8. cap. 9. Tertia pars Arietis si in horoscopo fuerit inventa, erunt surdi, monoculi, ac stolido fatuitatis stupore confecti. Rursus cap. 22. Inter cancri oculos quicunque horoscopum habuerit, monoculus erit, aut omni lumine privatus. Et cap. 27. Infra Sagittarii caudam nati, monoculi erunt & strabones. Unoculus Gellio dicitur.

MŎNŌDIA, æ. f. [μονῳδία] Lugubris cantus, qui fit a præfica in defunctorum funeribus, quasi unius cantus. Nam ceteris flentibus sola præfica canit. Hujusmodi cantus etiam Nænia dicitur.

MŎNŌDUS, i. m. [Μονόδους] Prusiæ filius, qui dentium loco os unum continuum habuit. ὀδοὺς enim dens; unde Monodus, quasi unicus dens, quemadmodum Pyrrhum Epirotarum regem habuisse Plinius refert 7. 16. Idem dicit Festus in voce.

MŎNŒCI PORTUS, [Μονοίκου λιμὴν] Massiliensium urbs Ptolemæo, vulgo *Monaco*. Plena appellatio est Herculis Monœci portus, etsi distinguere Portum Herculis, a Monœci portu videtur Ptol. Est autem Portus oræ Ligusticæ, ab Albinga oppido distans stad. quadringentis & octoginta. A Monœci portu usque in Tusciam universum litus continuum omnino sine portu est, exceptis quibusdam parvis stationibus ad jactandas ancoras; nec est multarum aut magnarum capax navium. Virg. 6. Æn. 830.

Aggeribus socer Alpinis, atque arce Monœci
Descendens, gener adversis instructus Eois.

MŎNŎGĂMUS, i. m. [μονόγαμος] Unius uxoris vir. Unde &

MŎNOGAMĪA, æ. f. [μονογαμία] Hieronym. Quam sancta sit monogamia hinc ostenditur, quod digamus in clerum eligi non potest. Notus est etiam liber Tertull. de Monogamia.

MŎNOGRAMMA, ătis. n. [μονόγραμμα] Pictura primis tantum lineis deformata, ac nullis coloribus adumbrata. Vet. Gloss. & Scalig. ad Copam Virgilii.

MŎNOGRAMMUS, a, um. Adj. [μονόγραμμος] quasi Delineatus tantum, non additis reliquis, quæ justam picturam absolvunt.

Monogrammi, inquit Non. 1. 168. dicti sunt homines macie pertenues, ac decolores. Confirmatque Lucilii verbis. Hinc & lib. 2. de Nat. Deor. 59. apud Ciceronem Dii monogrammi ab Epicuro dicuntur confícti.

MŎNŎLĪNUM, i. n. [μονόλινον] Monile, quasi dicas Unifilum. Capitol. in Maximin. Jun. cap. 1. Monolinum ex albis. Alii legunt Monolium. V. Salmas. ad Hist. Aug. p. 255.

MŎNŎLŌRIS, e. Adj. Vopisci verbum est Aurel. cap. 46. extr. quo vestes militares ex numero lororum distinguit.

MŎNŎMĔRI, orum. m. Populi sunt apud ultimas Orientis terras, singulis cruribus saltuatim currentes, vivacissimæ pernicitatis. Auctor Gell. lib. 9. cap. 4. Ita quondam apud hunc lectum est, sed pridem docti ex MSS. Monocoli restituerunt. V. Gronov. not.

MŎNŎMĔTER, tri. [μονόμετρος] Versus monometer, Qui unam habet mensuram, hoc est pedes duos.

MŎNŎPHĂGI, orum. m. [μονοφάγοι] dicebantur, teste Athenæo lib. 1. Qui seorsum cibum sumebant, more diverso a Romanis, qui simul cum amicis accumbebant; unde & cœnam appellabant, ἀπὸ τῆς κοινωνίας. Monophagi præterea dicuntur, Qui eodem perpetuo victu utuntur; quæ vivendi ratio etiam Monophagia appellatur.

MŎNŎPŌDIUM, i. n. [μονοπόδιον] Mensa unico pede fulta. Plin. lib. 34. cap. 3. Nam triclinia ærata, abacosque & monopodia Cn. Manlium Asia devicta primum invexisse triumpho suo, quem duxit urbis anno 567. L. Piso auctor est. Liv. 39. 6.

MŎNŎPŌDIUS, i. m. Lamprid. in Commodo cap. 10. Monopodios, quibus singulos pedes fregisset, appellabat. Al. Monopedios, voce hybrida.

MŎNŎPŌLA, æ. m. [μονοπώλης] Qui jus monopolii impetravit. Mart. Capella, lib. 3. p. 55. V. dict. seq.

MŎNŎPŌLIUM, i. n. [μονοπώλιον] dicitur quasi Singularis venditio, quum unus solus aliquod genus mercium emit, ut solus pro suo arbitrio vendat. Plin. lib. 8. cap. 37. Magnum fraus & ibi lucrum monopolio invenit. Hermolaus, Melius ut monopolio casu septimo legatur. i. e. Ex erinaceorum monopolio magnum lucrum fraus hominum invenit; de quo in Justiniani Codice, tit. De monopoliis. ubi de monopoliis echinorum agitur; quem locum recentiores leguleii ridicule sunt interpretati. De monopolio autem cum Suetonius, tum Aristoteles in Politicis. Plaut. Habes, inquit, murrhinam & calamum, potes monopolium instituere. Origo verbi, quod penes unum aliquem vendendi potestas est; quod genus hodie in multis rebus servatur; ut in corallis Africæ ad Hipponem; alumine in Sicilia & Hetruria; uvis passis in Achaia; bitumine in Judæa; quod quia Græce asphalton vocant, omne monopolion vulgo Asphaltum dicitur. Hactenus Barbarus. [Qui videtur in Plautino loco memoria lapsus. Nam ille quidem de Thermopolio, non de Monopolio instruendo agit, Pseud. 2. 4. 52.

MŎNOPS, ŏpis. m. [μόνωψ] Feræ genus Pæoniæ peculiare, magnitudine tauri, quod quum ab insequentibus urgetur, acre & igneum stercus excernit, quod si in venatorum quempiam inciderit, mortem repente affert. Auctor Ælianus Hist. Anim. lib. 7. cap. 8.

MŎNOPTĔRUS, a, um. Adj. [μονόπτερος] Unica ala cinctus; ut, Ædes monopteræ. Vitruv. 4. 7.

MŎNOPTŌTON, i. n. [μονόπτωτον] Unius casus dicitur; habet enim unam vocem per omnes casus; ut, Tot.

MŎNOSCĔLI, orum. m. [Μονόσκελοι] Homines Indici, singulis cruribus. Hi & Sciopodes vocantur, quod in majori æstu humi jacentes σκιᾷ ποδὸς, hoc est umbra pedis se protegant. V. Plin. lib. 7. cap. 2. Ubi Monocoli exhibet ex MSS. Hard. [Monosceli vox nihili est. Gr. enim dicendum foret μονοσκελεῖς Monosceles.

MŎNOSTĬCHON, i. n. [μονόστιχον] est Unicus versus. Auson. de 12. Cæs. præfat. v. 3.

— sua quemque monosticha signant.

MONOSTICHIUM, i. n. [μονοστίχιον] Idem forma dimin. Auson. Ecl. p. 552.

Non placitum divis tolle monostichium.

MŎNOSTRŎPHE, es. f. [μονοστρόφη] ita Symposium vocatur in Plaut. Stich. 5. 4. 7. V. ibi Taubm. Alii legunt Monetrophus.

MŎNŎSYLLĂBUS, a, um. Adj. [μονοσύλλαβος] ut, Litteræ monosyllabæ, quæ solæ syllabam faciunt. V. Auson. Edyl. 12. & Mart. Capella, lib. 3. p. 61. & 5. p. 169.

MŎNŎTESSĂRON, i. n. [μονοτέσσαρον] Liber concordantiarum, quas vocant, quatuor Evangelistarum, cujusmodi librum magno sumptu fieri curavit Ludovicus Pius Imperator; quo & Lutherus diu usus est. Asservatur in Paulina Bibliotheca Academiæ Lipsiensis.

MŎNŎTŎNUS, a, um. Adj. [μονότονος] Uno tenore procedens. V. Isidor. Gloss.

MŎNOTRIGLYPHUS, i. m. [μονοτρίγλυφος] Unum triglyphum habens. Vocabulum architectonicum. Vitruv. 4. 3. V. Bald. Lex. p. 72.

MŎNOXȲLON, i. n. [μονόξυλον] Navigium dicitur ex ligno uno solido factum. Plin. lib. 6. cap. 23. Regio autem ex qua piper monoxylis lintribus Becaren convehunt, vocatur Cottona.

MONS JOVIS, in Hispania, nunc contracta voce *Monivi* dicitur. Ejus partem occidenti adversam, eminentia cautium, quæ inter exigua spatia ut gradus subinde consurgunt, Scalas Annibalis appellant. Pompon. Mela lib. 2. cap. 6. Olivarius dicit Scalas Annibalis nunc vulgo vocari *Les costes de Garraf.*

MONS, montis. m. [ὄρος] Terræ tumor altissimus, ab eminendo, quasi Eminens dictus. Mons quicquid eminet dici potest.

Acumen anceps montis. Ovid. 12. Met. 337.
Altitudo montium. Cic. de Provinc. Consul. 34.
Articuli montium. V. Articulus, in ARTUS.
Cacumen sublime montis. Ovid. 1. Met. 666.
Capita aspera montis. Virg. 6. Æn. 360.
Clamor montium silvarumque. Hor. 3. Carm. 29. 38.
Juga montium. V. JUGUM.
Objectus montis. Tacit. 4. Ann. 67. Cæli temperies hieme mitis, objectu montis.
Profunda montium & silvarum. Tacit. in vita Agric. 25.
Scopuli saxosi montis. Sil. lib. 7. 357.
Vestitus densissimi montium. Cic. 2. de Nat. Deor. 161.
Albanus. Cic. 1. de Divin. 18.
Deusto monte Cælio. Tacit. 4. Ann. 64. i. e. Ædificiis in eo deustis.
Abrupti montis latus. Senec. Herc. OEth. 9.
Aerius mons. Virg. 8. Ecl. 59.
Alti. Virg. 3. Æn. 644.
Anhelus, Qui anhelantes facit. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 383.

—ascendit fastigia montis anheli.

Ardui. Hor. 1. Carm. 29. 12.
Assurgentes. In ASSURGO.
Avii. Hor. 1. Carm. 23. 2.
Cani, Nivosi. Virg. 1. Georg. 43.
Cavi. Ovid. 11. Met. 593.
Continui. Hor. 1. Epist. 16. 5.
Devexi. Valer. 3. Argon. 687.
Feri. Virg. 5. Ecl. 28. Nisi distinguendum, Montesque, feri, silvæque.
Fracti. Ovid. 1. Fast. 563.
Gelidi. Claud. 2. Conf. Stil. 263.
Herbidus. Columel. lib. 2. cap. 2. in ipso pæne initio. Probaverunt maxime montem, non sublimem & asperum, sed nemorosum & herbidum.
Impendentium montium altitudines. Cic. 2. de Nat. Deor. 98.
Inaccessi. Claud. de Bell. Get. 322.
Intonsi. Virg. 5. Ecl. 63.
Lapidosi. Ovid. 1. Met. 44.
Magni. Virg. 2. Georg. 260.
Nemorosi. Ovid. 3. de Arte Am. 427. conf. Herbidus.
Nubiferi. Sil. lib. 4. 2.
Perpetui. V. PERPETUUS.
Rupti. Lucan. lib. 3. 63.
Saxosi. Virg. 2. Georg. 111.
Summi. Virg. 3. Æn. 655.
Supremi. Virg. 4. Georg. 460.
Tumidi. Ovid. 2. Amor. 16. 51.
Vestiti atque silvestres. Cic. 2. de Nat. Deor. 132.
Umbriferi. Sil. lib. 13. 219.
Abdidit se in montes lupus. Virg. 11. Æn. 810.
Abeunt in nubila montes, Nubibus obscurantur eorum cacumina. Sil. 3. 493.
Cædere montes. V. CÆDO.
Decurrens amnis monte. Hor. 4. Carm. 2. 5.
Errare in montibus. Virg. 6. Ecl. 33.
Impendebat mons altissimus. V. IMPENDEO.
Implent montes ululatibus. Ovid. 4. Fast. 453.
Inclinat mons lapsu ad æquora. Stat. 1. Theb. 331.

— qua molle sedens in valle Cithæron
Porrigitur, lapsuque inclinat ad æquora montem.

Interluit abscisso Nereus æquore montes. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 143.
Movetur totus circum mons. Virg. 3. Æn. 92.
Nudare montem silvis. Sil. lib. 8. 503.
Occurrit mons. Quintil. lib. 2. cap. 13. Mutabitur natura loci, si mons occurret.
Perfodere montem. V. PERFODIO.

Petit arduus mons duobus verticibus astra. Ovid. 1. Met. 316.
Removere ex urbe se in montes. Hor. 2. Serm. 6. 16.
Remugit mons, Reddit echo. Virg. 12. Æn. 928.
— totusque remugit
Mons circum, & vocem late nemora alta remittunt.
Resistunt prominentia montium. Tacit. 2. Ann. 16.
Riget ardua montis ætherii facies. Sil. lib. 3.480.
Scandebat mater ad insani culmina montis. Stat. 11. Theb. 319.
Struere congestos montes ad sidera. Ovid. 1. Met. 153.
Superant montes, & flumina tranant. Virg. 3. Georg. 270.
Translate pro Mole. ut,
Præruptus aquæ mons. i. e. In altum elevatus fluctus. Virg. 1. Æn. 109.
Frumenti montes. Plaut. Pseud. 1. 2. 55.
Quibus cunctis montes maximi acervi frumenti sunt domi.
Mali montes. Plaut. Merc. 3. 4. 32.
Monteis tu quidem mali in me ardenteis jamdudum jacis.
Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus. Hor. de Arte Poet. 139. Dicitur in eos, qui post magna promissa nugas promunt. V. Erasmi Adag.
Montes aureos polliceri. Proverbialis hyperbole, de iis qui immensa promittunt, spesque amplissimas ostentant. A Persarum arrogantia ducta, qui propter auri venas montes aureos jactabant. Ter. Phorm. 1. 2. 18.
Pellexit, modo non montes auri pollicens. Pers. 3. Sat. 65.
— magnos promittere montes. ut hyperbole magnitudinis sit, non in Aureis, sed simpliciter in ipsis montibus. Ex Erasmo.
Montes & Fontes miscentur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 5. 624.

MONTĬCŬLUS, i. m. dimin. [ὀχθὸς] Onomast. Vet. Monticulus, ὄρειον. V. etiam Itinerar. Hierosolymitan. Vet. p. 113.

MONTĬCELLUS, i. m. Idem. Auctores rei Agrar. edit. Gœs. p. 306. Monticellos plantavimus de terra. Adde p. 231. 243. 252. &c.

MONTĀNUS, a, um. Adj. [ὀρεινὸς, ὄρειος, ὀρέτης, ὀρέστερος] Quod ex monte est; ut, Montanus sal. Columel. lib. 6. cap. 17.
Montanus, Qui in montibus habitat, apud Cæs. 1. Bell. Civil. 57. & Plin. lib. 6. cap. 20.
Antra. Ovid. 11. Met. 147.
Armenta montana. Ovid. 1. de Arte Am. 305.
Feræ. Ovid. 2. Fast. 216.
Flumine montano rapidus torrens. Virg. 2. Æn. 305.
Ligures montani, duri atque agrestes. docuit ager ipse, nihil ferendo, nisi multa cultura & magno labore quæsitum. Cic. 2. de Lege Agr. 95.
Montana nunc sunt omnia, i. e. Plena montibus & montuosa. Plin. lib. 5. cap. 27.

MONTĀNA, ōrum. n. Liv. 24. 34. Perventum inde ad alium frequentem, ut inter montana, populum.

MONTANIŌSUS, a, um. Adj. ut, Locus montaniosus. Vetus Script. Rei Agrar. p. 239. edit. Gœs.

MONTŌSUS, a, um. Adj. [βουνώδης] Ubi sunt multi montes. Plin. 26. 8. Nascitur in montosis & asperis, aliquando & herbosis. Cic. de Amicit. 90. Quum locis etiam ipsis montosis delectemur & silvestribus. Legitur & Montuosus.
Locus montosus. Cic. in Partit. 36. Alii Montuosus.
Regio montosa. Cic. pro Planc. 32.

MONTUŌSUS, a, um. Adj. Cæs. 3. Bell. Civil. 42. Loca aspera & montuosa. Et etiam 1. Bell. Civil. 66. conf. in dict. præced.

MONTĪNUS, i. m. Montium deus. Arnob. lib. 4. p. 102.

MONTĬCŎLA, æ. c. [ὀρέστερος] Qui montes incolit. Ovid. 1. Met. 193.
Et Nymphæ, Satyrique, & monticolæ Silvani.

MONTĬGĔNA, æ. c. Onomast. Vet. Montigena, ὀρειγενής.

MONTĪVĂGUS, a, um. Adj. [ὀρεσιπλανής] Qui per montes vagatur. Cic. 5. Tusc. 79. Quid bestiæ, nonne frigus, non famem, non montivagos atque silvestres cursus, atque lustrationes patiuntur?
Cursus montivagi. Sil. lib. 3. 546.
Dea montivaga, Diana. Stat. 1. Achill. 450.
Feræ. Lucret. lib. 1. 405.
Genus ferarum montivagum. Lucret. lib. 2. 1080.

MONSTRO, [δείκνυμι, δεικνύω, καταδεικνύω] āre. Ostendere, declarare, indicare. Cic. 1. de Divin. 132.
Qui sibi semitam non sapiunt, alteri monstrant viam. Ex quodam poeta. Idem 1. de Legib. 2. Aut quod Homericus Ulysses Deli se proceram & teneram palmam vidisse dicit, hodie monstrant eandem.
Digito indice monstrare. Hor. 2. Serm. 8. 26.
Digito prætereuntium monstrari. Hor. 4. Carm. 3. 22.
Viam. Virg. 1. Æn. 386.
Viam comiter erranti. V. COMIS.
O si urnam argenti fors qua mihi monstret. Hor. 1. Serm. 6. 10.
Monstrare, pro Docere. Cic. 16. Fam. 22. Tu, istic si quid librarii mea manu non intelligent, monstrabis. Sic Plin. lib. 19. cap. 10. Monstrare remedium.
Delinimenta vitæ alicui. Tacit. 15. Ann. 63.
Inulas ego primus amaras monstravi incoquere. Hor. 2. Serm. 8. 52.
Iter cæcus monstrare dicitur, quum quis rudis docto consulere conatur. Hor. 1. Epist. 17. 4.
Ordinem. Ulpian. in l. Quia. §. Plane. D. Si quis omiss. caus. testam. An ordinem illum debeamus facere, quem Julianus monstrat.
Remedium monstravit Imperator. Ulpian. l. Quod autem. §. si maritus. D. de donat. inter vir. & uxorem.
Via vitæ monstrata est. Hor. de Arte Poet. 404.
Monstrare, pro Probare. Ulpian. in l. 1. §. Qui adver. D. de postulando, Qui adversus ea fecisse monstretur; & pro aliis interdicta postulatione repellitur, & pro æstimatione judicis extra ordinem pecuniaria pœna multatur.
Indicare, deferre. Tacit. 4. Hist. 1. Alii ab amicis monstrabantur. Ibid. 41. Eum quoque perturbant, tanquam Neroni Scribonianos fratres ad exitium monstrasset.

MONSTRANS, antis. Partic. [δεικνύων] Stat. 3. Silv. 3. 39.
— venturosque tuus durabit in annos,
Me monstrante, dolor. Et Virg. 6. Æn. 446.
Crudelis nati monstrantem vulnera cernit.

MONSTRĀTUS, a, um. Partic. ut, Monstrata radice. Hor. 2. Epist. 2. 149.

MONSTRĀTIO, ōnis. f. [δεῖξις] Ter. Adelph. 4. 6. 2.
Defessus sum ambulando: ut, Syre, te cum tua
Monstratione magnus perdat Juppiter. Adde Vitruv. 6. 1.

MONSTRĀTUS, ûs. m. pro Demonstratione. Senec. in Consolat. ad Marciam 25. Utque ignotarum urbium monstratus novo hospiti gratus est. Alii legunt Monstrator. V. Apul. 5. Met. p. 171.

MONSTRĀTOR, ōris. m. [καταδεικτής] Virg. 1. Georg. 19.
— uncique puer monstrator aratri. i. e. Triptolemus, seu potius Osiris, ut inquit Servius. Tacit. de moribus German. 21. Qui nuper hospes fuerat, idem monstrator hospitii & comes.

MONSTRĀBĬLIS, e. Adj. [δεικτὸς] Plin. 6. Epist. 21. Nescio an noris hominem, quanquam nosse debes; est enim probitate morum, ingenii elegantia, operum varietate monstrabilis.

MONSTRUM, i. n. [ἀποφάλιον, πέλωρ, τέρας, φάσμα] a Monstrando dictum est, quod aliquid significando monstret. Est autem Aliquid præter naturam editum aut procreatum. Cic. 2. de Nat. Deor. 7. Prædictiones vero & præsensiones rerum futurarum, quid aliud declarant, nisi hominibus ea quæ futura sunt, portendi, prædici; ex quo illa ostenta, monstra, portenta, prodigia dicuntur?
Biforme monstrum. Ovid. 8. Met. 156. de Minotauro.
Detestabile. Juven. 15. Sat. 121.
Fatale. Hor. 1. Carm. 37. 21.
Horrendum & dictu mirabile. Virg. 3. Æn. 26.
Immane. Sil. lib. 13. 201.
Infame. Stat. 11. Theb. 578.
Infelix, Equus Trojanus. Virg. 2. Æn. 245.
Nova. Hor. 1. Carm. 2. 6.
Sævum. Catull. Argon. 62. 101.
Ulterius, Majus. Juven. 9. Sat. 38.
Consecrare monstris. In CONSECRO.
Dicuntur gigantes terra geniti monstra. Hor. 3. Carm. 4. 73.
Moventur novitate monstri. Ovid. 12. Met. 175.
Perferimus immania monstra. Virg. 3. Æn. 583.
Monstrum, pro Prodigio. Virg. 2. Æn. 171.
Nec dubiis ea signa dedit Tritonia monstris. V. ad fin.
Monstrum ac prodigium. Cic. 5. Verr. 171. Non mihi jam furtum, sed monstrum ac prodigium videbatur. Cic. 2. in Catil. 1. Abiit, excessit, evasit, erupit; nulla jam pernicies a monstro illo atque prodigio mœnibus ipsis intra mœnia comparabitur.
Monstrum, est Omne contra naturam, inquit Donatus ad Ter. Eun. 4. 3. 14.
Monstrum hominis. Ter. Eun. 4. 4. 29.
Primum, istam, quam habes, unde habes vestem? taces?
Monstrum hominis, non dicturus?
Immanissimum & fœdissimum. Cic. in Pison. 31.
Monstrum alii dicitur: ubi quid occulti vitii latere significamus, haud scio an inde sumpta metaphora, quod monstra ob pudorem clanculum aluntur & occultantur. Pamphilus in Ter. And. 1. 5. 15.
Repudiatus repetor. Quamobrem? nisi si id est, quod suspicor,
Aliquid monstri alunt, &c. Erasmus.
Dicere monstra. Cic. 4. Tusc. 63.
Explicet quis monstra tanta. i. e. Quis tantum ænigma solvet? Senec. Theb. 1.
Narrare monstra, sive Nuntiare. Cic. 4. Att. 7. Venerat horis duabus ante Cherippus, mera monstra nuntiarat. Ubi interpres, Mera monstra, interpretatur infirmitatem Quinti letalem. Idem lib. 9. Ep. 11. extr.
Monstra narrant, quæ falsa esse possunt.
Monstrum etiam pro Signo vel specimine mirabili ponitur. Florus 1. 10. extr. Tot tantisque virtutum territus monstris.
Monstrum, pro Monstratione aliquando accipitur. Virg. 3. Æn. 59.
Monstra deûm refero. [Immo pro Prodigio. V. paulo supra.

MONSTRŌSUS, a, um. Adj. [τεράστιος, τερατώδης] Quod præter naturam est. Lucan. lib. 1. 557.
Monstrosique hominum partus.
Fabula monstrosa, turpisque relatu. Claud. in Eutrop. 2. 549.
Monstrosus, per translationem. Cic. 1. de Finib. 61. Invidi, difficiles, lucifugi, maledici, monstrosi. Sueton. de Clar. Grammat. cap. 15. Lastaurum & lurconem, & nebulonem, popinonemque appellans, & vita, scriptisque monstrosum.
Compar. Tertull. de Anima cap. 26. Conceptus monstrosiores.
Superl. Cic. 2. de Divin. 69. Quid minus mirum, quam illam monstrosissimam bestiam, urnam evertisse, fortes dissipavisse? Alii scribunt

MONSTRUŌSUS, ut, Libidines monstruosæ. Suet. Calig. cap. 16.
Superl. Gell. 17. 10. Et omnium, quæ monstra dicuntur, monstruosissimum. Sic & in superioribus exemplis multi codd.

MONSTRŌSE, Adv. [τεράτως] Præter naturam. Cic. 2. de Divin. 146. Nihil tam præpostere, tam incondite, tam monstrose cogitari potest, quod non possimus somniare.

MONSTRĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [τερατοφόρος] Monstrum referens. Plin. lib. 6. cap. 30. Animalium hominumque effigies monstriferas circa extremitates ejus gigni minime mirum.
Annus monstrifer. Claud. in Eutrop. 2. 4.
Sinus monstriferos agit unda. Lucan. lib. 5. 620.
Tumultus. Lucan. lib. 2. 3.

MONSTRĬFĬCUS, a, um. Adj. [τερατουργός] Idem. Plin. lib. 21. cap. 5. Inventa est & in his ratio inferendi, monstrificis hominum ingeniis.
Artes monstrificæ. Valer. 6. Argon. 152.
Gemmæ. Plin. lib. 37. cap. 11.
Effigies. Plin. lib. 2. cap. 3.

MONSTRIFĬCE, Adv. [τερατουργῶς] Plin. lib. 28. cap. 11. Equarum virus a coitu in lychnis accensum, Anaxilaus prodidit, equinorum capitum visus repræsentare monstrifice.

MONSTRIFICĀBĬLIS, e. Adj. Tanquam a Monstrifico, āre. Lucil. lib. 26. Nunc ignobilitas his mirum, ac monstrificabile. Nonius 2. 540.

MONSTRĬGĔNUS, a, um. Adj. Avienus Descript. Orbis v. 789.
Anæ monstrigenis hostem licet inferat æstus
Fluctibus.

MONSTRĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. Salvian. 5. de Gubern. Dei p. 114. edit. Baluz. Illud quam non ferendum, atque monstrigerum.

MONTANUS, i. m. [Μοντανὸς] Poëta, cujus meminit Ovid. 4. de Pont. 16. 11.

Montanus etiam Phryx natione, Hæreticus fæculo fecundo, a quo Montanistæ. V. Eufeb. 5. 15. & 18.
MONTANUS, MONTICULA, MONTOSUS. In MONS.
MONUMENTUM, V. MONIMENTUM, in MONEO.
MŎNȲCHA. æ. f. [Μόνιχα] Nomen eft matris D. Auguftini, cujus vitæ fanctimoniam & ipfe Auguftinus, & Maphæus Vegius Laudenfis vates litteris mandavere. Al. Monica.
MŎNȲCHUS, i. m. [Μόνυχος] Unus fuit Centaurorum, de quo Juven. 1. Sat. 11.
— quantas jaculetur Monychus ornos. Componitur ex μόνος καὶ ὄνυξ: hoc eft, folus & unguis, quod pedem inftar equi habuerit. Sunt enim μώνυχες equi, quia folidas ungulas habent. Lucan. lib. 6. 388.
Afpera te Pholoes frangentem, Monyche, faxa.
Gravis Monychus. Valer. 1. Argon. 146.
MONYMA, MONYMUS, V. MONIMA, MONIMUS.

M O P

MOPSION, [Μόψιον] Agri pelafgici oppidum in Theffalia, apud Strabonem lib. 9. extr.
MOPSŎPIA, æ. f. [Μοψοπία] Attica regio, a Mopfopo rege fic dicta, ut auctor eft Strabo l. c.
MOPSŎPIUS, a, um. Adj. [Μοψόπιος] ut, Juvenis Mopfopius, Athenienfis. Ovid. 5. Met. 661. de Triptolemo.
MOPSOS, i. [Μόψος] Liberum Ciliciæ oppidum, ad Pyramum fluvium fitum, tefte Plin. lib. 5. cap. 27. Strabo Μόψου ἑστίαν appellat. V. infra.
MOPSUS, i. m. [Μόψος] Nomen proprium viri vatis, qui (ut P. Mela 1.14. extr. refert) in finibus Pamphyliæ Phafelim urbem condidit.
Fuit & alter Mopfus Lapitha, id eft Theffalus, ut Strabo fcribit lib. 9. qui fuit Ampycis & Chloridis, filiæ Orchomeni, filius.
Alius fuit, cum quo certavit Calchas de peritia divinandi, Apollinis filius.
Sacer Mopfus. Valer. 1. Argon. 207.
MOPSUESTIA, vel MOPSU HESTIA, æ. f. [Μόψου ἑστία] Strab. lib. 14. Urbs Ciliciæ. Cic. 3. Fam. 8. extr. Cum caftra haberem in agro Mopfuheftiæ. Al. Mosheltiæ. Conf. MOPSOS.

M O R

MORT. Mortua, Mortuus.
MŎRA, æ. f. [τρίβή, μέλλησις, ἀναβολή, παρολκή] a Moror, moraris, ut quidam volunt; Exfpectatio, temporis dilatio, prolatio, tarditas, procraftinatio.
Difpendia moræ. Virg. 3. Æn. 453.
Annofa mora, Tempus longum. Ovid. 5. Faft. 144.
Brevis. Senec. Troad. 8.
Damnofa. Ovid. 11. Met. 376.
Immenfæ. Ovid. 1. Epift. 82.
Inanis. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Injufta. Quintil. in procem. lib. 6.
Lenta. Ovid. 3. Epift. 138.
Longa noftri mora laboris. Ovid. 12. Met. 20.
Mera. V. MERUS.
Segnis. Virg. 3. Georg. 42.
Tarda. Ovid. 2. Amor. 14. 26. al. Parva.
Abrumpere moras. In ABRUMPO.
Acquirere moram ad aliquid agendum, & fpatium alicui ad fefe colligendum dare. Cic. pro Cæcin. 6.
Acquirere moram ad condemnandum. In ACQUIRO.
Adjungere, vel injungere. Cic. 15. Fam. Et Hirt. de Bell. Alex. cap. 44.
Afferre moram, Remorari. Hor. 2. Carm. 14. 4.
Afferre fupplicii. Cic. 7. Verr. 165. Apud te nomen civitatis ne tantum quidem valuiffe, ut dilationem aliquam crucis, ut crudeliffimi tæterrimique fupplicii aliquam parvam moram faltem poffet afferre. Idem 11. Att. 22. Pharnaces autem, quoquo modo aget, moram afferet. Et 5. Philip. 25. Ifta legatio moram & tarditatem afferet bello.
Agitare. V. AGITO.
Affequi. Cic. 7. Verr. 166. Apud te Prætorem fi non effugium, ne moram quidem mortis, mentione atque ufurpatione civitatis, affequi potuit?
Caftigare moras, Morantes, ceffantes. Virg. 4. Æn. 407.
Corripere. Ovid. 9. Met. 282.
Creare. Plaut. Pfeud. 1. 3. 159.
Jam hic faxo aderit. PS. potin' ut abeas? tibi moram dictis creas.
Delectant dictincta & interpuncta intervalla, moræ, refpirationefque alios: flumen aliis verborum, volubilitafque cordi eft, qui ponunt in orationis celeritate eloquentiam. Cic. in Orat. 53.
Dimove vocis moras, i. e. Dic breviter. Senec. Hippol. 4.
Dare. Ter. Hec. 1. 2. 52.
Dabitur parvula mora. Juven. 10. Sat. 340.
Ducere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Ducere in longam verba moram. Propert. lib. 1. 10. 6.
Effugere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Emendare. Paul. in l. Si fervum. §. fequitur. D. de verb. obligat.
Fabricare moras Sil. lib. 16. 671.
Facere. Cic. 16. Att. 2. pr. De Publilio autem, quod perfcribi oportet, moram non puto effe faciendam. Idem pro Sulla 58. Venire omnes fuas poffeffiones, & patrimonio fe ornatiffimo fpoliari maluit, quam ullam moram fieri cuiquam creditorum fuorum. Plenius
Facere moram in folvendo Paul. in l. Si fervum. §. fequitur. D. de verb. oblig.
Facere moram libidini alicujus. Liv. 27. 31. Sic Comitiis. 27. 6. Hor. 3. Carm. 14. 23.
Si per invifum mora janitorem
Fiet, abito.
Ferre moras. Ovid. 6. Met. 467.
Non tulit illa moram. Ovid. 10. Met. 497.
Frangere moras portarum, i. e. Frangere portas, quæ nos morantur. Stat. 10. Theb. 190.
Habere aliquid moræ. Cic. 13. Att. 3. Non puto tam expeditum Faberianum negotium futurum, etiamfi eft futurum, ut non habeat aliquid moræ.
Habeo aliquid moræ, dum promiffa militibus perfolvo. Cic. 12. Fam. 12.
Habere aliquid in mora. Paterc. lib. 2. 51. Sua & celeritate & fortuna C. Cæfar ufus, nihil in mora habuit, quo minus & quum vellet ipfe, exercitufque, claffibus perveniret, &c. h. e. Nulla re tardatus eft, aut impeditus.
Inferre moram. V. INFERO.
Inferre moram & impedimentum alicui. Cic. 1. de Invent. 12.
Injicere moram & religionem judicandi judicibus. Cic. pro Cæcin. 4.
Innectere. Stat. 5. Theb. 743.
Interponere moras, quibus infirmetur aliquis. Cic. 8. Philip. 17.
Interpofita fluminis mora. V. INTERPONO.
Interponere moram. Cic. 1. Acad. 1. Quod quum audiffemus, nullam moram interponendam putavimus, quin videremus, &c. Idem 10. Philip. 1. Ne minimam quidem moram interpofuifti, quin quamprimum maximo gaudio & gratulatione frueremur. Et 6. Philip. 2. Itaque bellum nefarium illatum Reip. quum viderem, nullam moram interponendam infequendi M. Antonium putavi.
Largiri brevem moram alicui. Senec. Troad. 8.
Metuere amori fuo moram. In METUO.
Moliri. V. MOLIOR.
Move abs te moram. V. MOVEO.
Nectunt corda moras. Valer. 3. Argon. 374.
Obftat mora. Virg. 1. Æn. 750.
Quid tantum Oceano properent fe tinguere foles
Hiberni: vel quæ tardis mora noctibus obftet. Tardis, pro Tarde venientibus, inquit Servius. [Inepte in ed. Lugd. Mora hic pro ipfa Luce æftiva poni dicitur, quum fit potius Caufa morandi.
Offendit limæ labor & mora poetas. Hor. in Arte Poet. 291.
Pellere. Ovid. 10. Met. 659.
Pone moras, & ftudium lucri, i. e. Depone. Hor. 4. Carm. 2. 25.
Præbere. Senec. Herc. fur. 7.
Quærere. Ovid. 2. Met. 556.
Quærere ad judicii moram aliquam excufationem. Cic. pro Rabir. Poft. 8.
Recufant confulta moras extrema. Sil. lib. 7. 320.
Rumpe moras omnes. Virg. 9. Æn. 13.
Sum mora. Ter. Adelph. 4. 5. 79.
Sed ceffo ire intro, ne mora meis nuptiis egomet fim.
Effe aliquid moræ. Plaut. Amph. 3. 3. 17. Faxo haud quicquam fit moræ.
Effe in mora. Ter. Andr. 3. 1. 9.
Sed fequere me intro; ne in mora illi fis. i. e. Moreris & detineas, vel inferas moram & impedimentum. Cic. 10. Fam. 31 Saltus Caftulonenfis, qui femper tenuit noftros tabellarios, etfi nunc frequentioribus latrociniis infeftior factus eft; tamen nequaquam tanta in mora eft, quanta qui locis omnibus difpofiti, &c.
Eft mora, Longum eft. Plaut. Capt. 4. 3. 6.
Nam fi alia memorem, quæ ad ventris victum conducunt, mora eft. i. e. Diu immorarer.
Nulla mora eft. Cic. 5. Att. 21. In his γλυκύπικρον illud confirmas, moram mihi nullam fore. Ter. Andr. 5. 6. 7.
Nec mora ulla eft, quin eam uxorem ducam. Virg. 2. Æn. 701.
Jamjam, nulla mora eft, fequor, & qua ducitis, adfum. Subaudi In me, ut in feqq. exemplis.
Non eft mora libera nobis. Ovid. 2. Met. 143.
Quid ergo erat moræ & tergiverfationis? Cic. pro Milon. 55. Al. Erat? mora & tergiverfatio.
Ne mora fit, quin. Ter. Adelph. 2. 1. 17.
Ne mora fit, fi innuero, quin pugnus continuo in mala hæreat.
Non erit in me mora. Ter. Andr. 2. 5. 9.
Neque iftic, neque alibi tibi ufquam erit in me mora. i. e. Paratus fum quod vis facere. Virg. 3. Ecl. 52.
Quin age, fi quid habes: in me mora non erit ulla.
Eft per te mora. Ter. Andr. 3. 4. 14.
Nec raro etiam verbum fubftantivum fubauditur per Ellipfin, ut Virg. 5. Æn. 749.
Haud mora confiliis, nec juffa recufat Aceftes.
Nufquam mora. Virg. 4. Georg. 185.
Nec mora, nec requies. Virg. 3. Georg. 110.
Eft moræ pretium. ut Virg. 9. Æn. 232.
Rem magnam, pretiumque moræ fore.
Grande moræ pretium eft. Ovid. H. St. Heroid. Ep. 7. 74.
Grande moræ pretium tuta futura via eft.
Tenuere quæ tantæ moræ? Virg. 2. Æn. 282.
Tenuit mora nulla vocatos. Ovid. 1. Met. 167.
Timere moram. Ovid. 3. de Pont. 3. 85.
Neve moram timeas, tempus quod quærimus inftat.
Tollere moram judicandi. Quintil. lib. 4. cap. 4.
Trahere moras. Virg. 10. Æn. 888.
Trahere moram, & tempora differre. Ovid. 9. Met. 766.
Sine mora, Citiffime, celerrime. Cic. 10. Fam. 18. Ut venienti Bruto, exercituique ejus, fine mora tranfitus effet paratus.
Inter moras. V. INTER præpofitionem.
Mora, Inftrumenti chirurgici particula, apud Celfum lib. 8. cap. 10. de crurum femorumque fractorum curatione, In crure æque ad rem pertinet, alterum faltem os integrum manere. Commune vero ei, femorique eft, quod ubi deligatum eft, in canalem conjiciendum eft. Is canalis & inferiori parte foramina habet, per quæ, fi quis humor excefferit, defcendat; & a planta moram, quæ fimul & fuftineat eam, & delabi non patiatur; & a lateribus cava, per quæ loris datis mora quidem crus femurque, ut collocatum eft, detineat. De alia vocis fignif. V. infra.
MORŬLA, æ. f. dimin. Auguft. Confeff. 11. 15. Præfens tempus ita raptim a futuro in præteritum tempus tranfvolat, ut nulla morula extendatur.
Afcripfit & hanc vocem. Henr. Steph. fed nullo auctore, quæ in Lugd. defiderabatur.
MŎROR, [ἐπέχω, χρονίζω, ἀναβάλλω, σχολάζω] āri. Detinere, retardare. Ter. Heaut. 1. 1. 120. Egomet convivas moror. Cic. 5. Philip. 26. Et belli celeritatem morabitur. Idem 2. Fam. 15. Sed eum infector moratur.
Diutius morari. Cic. 3. de Orat. 72.
Longius in loco aliquo. Propert. lib. 3. 20. 14.
Longo tempore. Virg. 3. Georg. 565.

Amba-

Ambage longa aliquem. Ovid. 7. Met. 520.
Ambagibus longis aliquem. Hor. 1. Epist. 7. 82.
Clamore magno morantur. Virg. 5. Æn. 207. i. e. Retro agunt.
Lite moraris iniqua. Hor. 2. Epist. 2. 19.
Multis ne morer. Cic. 6. Verr. 104.
Pluribus ne moremur in re confessa. Plin. lib. 7. cap. 49.
Plura morari aliquem. Lucret. lib. 6. 244.
Iter alicujus. Ovid. 19. Epist. 20.
Me moratur quin. Plaut. Aulul. 4. 2. 6.
Oculos carmina morantur alicujus, auresque. Hor. 1. Epist 13. 18.
Orcum. V. ORCUS.
Pietas moratur aliquem curaque alicujus, quo minus quid efficiat. Hor. 1. Epist. 14. 6.
Solutionem morari, Differre. Paulus in l. Si servum stip. §. Sed si. D. de verborum obligat.
Apud aliquem morari. Pomponius in l. Quintus. §. Ad auctoritatem. D. de annuis legatis & fideicommis.
Circa aliquid. Hor. in Arte Poet. 132.
Non circa vilem, patulumque moraberis orbem.
Cum aliquo morari, Scævola in l. Annua. D. annuis legat. & fideicommis. i. e. Vivere, agere, conversari cum aliquo.
In dicendo non morari, &c. Cic. pro Cluent. 168. Tu autem, nisi molestum est, paulisper exsurge, & perfer hunc dolorem commemorationis necessariæ, in qua ego diutius non morabor, quoniam, &c.
In parvis. Ovid. 2. de Arte Am. 535.
In promissis morari aliquem. Lucret. lib. 6. 244.
Per læve morari. Hor. 2. Serm. 7. 77.
Non moror, h. e. Non obsto, non repugno. Ter. Eun. 3. 2. 7.
Quod quum secus erit, quid te Apulia moretur? Cic. 4. Att. 17.
Morari cum Infin. Catull. ad Seipsum, 50. 1.
Quid est, Catulle? quid moraris emori? Virg. 8. Ecl. 106.
— dum ferre moror.
Morari & Exspectare. Cic. 12. Fam. 15. Diutius morari, aut exspectare præsidium, non necesse habui.
Morari, significatione absoluta, ut Grammatici loquuntur, quum alias actionem significet. Catull. 59. 84.
Sed moraris, abit dies.
Morari, Habitare, degere, manere. Cic. 11. Fam. 23. Ego, tibi ut antea scripsi, dum mihi a te litteræ veniant, in Italia morabor. Hor. 2. Carm. 3. 23.
Divesne, prisco natus ab Inacho,
Nil interest, an pauper, & infima
De gente, sub dio moreris.
Qua spe inimica in gente moratur. Virg. 4. Æn. 535.
In urbe. Ovid. 2. de Pont. 8. 12.
In una sede. Ovid. 2. Met. 846.
Morari, verbum Juris, quo Actoris, vel Judicis, instantia significatur. Liv. 2. 24. Ne quis militis, donec in castris esset, bona possideret, aut venderet, liberos, nepotesve ejus moraretur. Ibid. lib. 4. 42. C. Sempronium nihil moror, quando hoc est in imperio consequutus, ut tam carus esset militibus. Cic. in Verrem, Nihil moror eos salvos esse, & ire quo lubet. V. NIHIL.
Nihil ne ego quidem moror, quo minus Decemviratu abeam. Liv. 3. 54. i. e. Non recuso, quin &c.
Nil moror officium, quod me gravat. Hor. 2. Epist. 1. 264. i. e. Mitto, Amando.
Moratur, Impersonale, Mora fit. Cic. 8. Fam. 5. Deinde alius exsistet, qui, nisi libere liceat de omnibus provinciis decernere, reliquas impediat; sic multum ac diu ludetur, atque ita diu, ut plus biennium in his tricis moretur.
Morandi, morando, morandum; gerundium. Virg. 10. Æn. 798.
Æneæ subiit mucronem, ipsumque morando
Sustinuit. Ubi Servius; Morando, Moram injiciendo ejus impetum lusit.
Causas innecte morandi. Virg. 4. Æn. 51.
Morari, Insanire, pr. longa, V. suo loco in MŌROS.

MORANS, antis. Partic. [ἐπέχων] Virg. 4. Georg. 70.
— namque morantes
Martius ille æris rauci canor increpat. Servius, Morantes, Tarde incedentes.
Tempore longo morans. Virg. 3. Georg. 565.
Lapsus fluminum morans Orpheus. Hor. 1. Carm. 12. 9.
Reditum alicujus. Hor. 3. Carm. 5. 52.
Morans, absolute. ut, Dies morans, i. e. Longus, tardus. Hor. 2. Carm. 7. 6.
Cum quo morantem sæpe diem mero Fregi, &c.

MORĀTUS, a, um. [προσδιατρίψας] aliud Participium. Cic. 5. Att. 16. Moratus triduum Laodiceæ, & triduum Apameæ, & totidem dies Synnade. Liv. 24. Et ad duo millia aut moratorum, aut palantium per agros interfecta. [Nisi hic Moratores intelliguntur, Milites, qui tarde sequuntur exercitum. V. infra.
Non multis ille moratus. Ovid. 1. Fast. 161.
Haud multa moratus, dat dextram juveni. Virg. 3. Æn. 610.
Lacrymis & mente morata. Virg. 4. Æn. 649. De Didone.
Ira morata. Ovid. 1. Amor. 8. 82.
Oscula sunt labris nostra morata tuis. Propert. lib. 2. 15. 10.
Planta morata expenso gradu. Propert. lib. 2. 3. 6. ubi V. Broekh.
Vultum diu tellure moratum erexit. Ovid. 14. Met. 106.

MORANDUS, a, um. [ἐφεκτέος] aliud Partic. ut,
Fraude aliqua morandus est pater. Ovid. 3. Trist. 9. 20.
Spectator morandus illecebris, & grata novitate. Hor. de Arte Poet. 223.

MORATIM, Adv. Tarde. Solin. cap. 3. Moratim Insularum omnium oras legamus.

MORATIO, ōnis. f. Vitruv. 9. 4. Morationibus impediri.
Æquata moratio. Firmic. lib. 4.

MORĀTOR, ōris. m. [ἐφεκτής] Liv. 2. 44. Quatuorque Tribunorum adversus unum, moratorem publici commodi, auxilio delectum coss. habent. conf. Liv. 21. 47. 48. & ibi Gronov. & Interpr. ad Curt. 4. 10. 10. conf. & MORATUS, Partic.
Morator, Ministerii nomen erat in ludis Circensibus, quo qui fungebantur, ut conjicere est, quadrigarios & bigarios morabantur, ne ante tempus, aut non suo ordine currerent; & ut inter missus intervalla essent. Hoc ex priscis titulis eruit Turnebus, in quorum uno sic legitur, QV. RAPIDIO, Q. F. LEM. MVLIONI MORATORI LVDI CIRCENSIS. Et Inscriptio vetus in Corpore Gudiano. DIS. MAN. A. TVCCIVS. A. L. STEPHANVS. AVRIGATOR. FACT. RVSSAT. ET. T. TVLCIVS. PANCHRYSVS. MORATOR. EIVSD. FACTION. DEDIC.
Moratores etiam appellati Rabulæ, quod morarentur causas. Ammian. 30. 10. Moratores forenses: Ita legit Lindebrogius. Alii Oratores. conf. Cujac. Observ. 4. 40. V. OBTURBATOR.

MORĀTŌRIUS, a, um. Adj. [ἐφεκτικός] Papinianus Jureconf. l. 5. Cum possessor. §. 2. pro pecunia. t. 15. De censibus. D. Quo minus prædium jure pignoris distrahatur, oblata moratoria cautio non admittitur. h. e. Cautio quæ datur, ut quis differat & exspectet.

MORĀMENTUM, i. n. [ἀναβολή] Idem quod Mora. Apul. in Florid. 4. p. 363. Hisce igitur moramentis omnibus qui volunt devitari, advectorem sibimet equum deligunt.

MORA VATICANA, V. MORUS.

MŌRA, [μόρα] ut Nepos, Hesych. Etymolog. vel MŒRA, [μοῖρα] ut Pausan. Ordinatio hominum militaris apud Lacedæmonios ex 500, vel 700, vel 900 militibus. V. Diodor. lib. 15. Nepos 11. 2. 3. Hoc exercitu moram Lacedæmoniorum interfecit. Al. Intercepit. V. ibi Interpret. & Meurs. Lect. Att. 1. 15. Voss. Etym. p. 327.

MORĀCIUS, a, um. Adj. i. e. Durus. ut, Moraciæ nuces. Titinius apud Festum.

MORALIS, MORATUS. V. MOS.

MŌRĀRIA, æ. f. Herba, quam & Statioron & Chamæleonem vocant. Apul. de Herb. cap. 25.

MORBŌNIA, vel ut alii, MORBŌVIA. Sueton. in Vesp. cap. 14. Quidam ex officio admissionis, simul expellens, abire morboniam jusserat. Quo quidem in loco morbonia, vel morbovia, ut nomen oppidi, quod tamen nusquam est, fingi videtur: aut adeo populi ore frequentabatur ceu oppidi nomen, sub sensu morbi & exitii. Hoc enim perinde est, ac si quis in malam crucem amandet, aut ad corvos abire jubeat. Certe compendium Dionis pro Morboniam ἐς κόρακας habet. Ex Turnebo. Gronov. Macarian. q. V. [Sed videtur expulsio mentionem vocis mali ominis postulare.

MORBUS, i. m. [νόσος, νόσημα] Proprie est Habitus corporis contra naturam, qui usum ejus faciat deteriorem.
Morbus, Ægrotatio, & Vitium quid distent, V. ad finem hujus dict.
Animi morbus. Sallust. in Cic. 1. Graviter & iniquo animo maledicta tua paterer, M. Tulli, si te scirem judicio magis, quam morbo animi, petulantia ista uti.
Morbus & Imbecillitas corporis. Cic. 11. Att. 6. Tulliæ meæ morbus & imbecillitas corporis me exanimat.
Æger morbo gravi. Cic. 1. in Catil. 31. Ut sæpe homines ægri morbo gravi, quum æstu, febrique jactantur, &c.
Infirmus ex gravi & diuturno morbo. Cic. 8. Philip. 15.
Admonitio. V. ADMONEO.
Insignia morbi. Hor. 2. Serm. 3. 254.
Sollicitæ volitant animæ morbis. Lucret. lib. 3. 731.
Acer. V. ACER, adj.
Acutus. In ACUO.
Adveniens & crescens morbus. Cic. 2. de Divin. 142. Medici ex quibusdam rebus & advenientes & crescentes morbos intelligunt: nonnullæ etiam valetudinis significationes, ut hoc ipsum, pleni enective simus, ex quodam genere somniorum intelligi posse dicuntur. Davis. Vacuine. [An Erective?
Ancipites. In ANCEPS.
Amplior. In AMPLIUS.
Cæcus. In CÆCUS.
Caducus. In CADO.
Comitialis. In COMITIA.
Declinans. In DECLINO.
Exsanguis. Ovid. 15. Met. 627.
Gravis. Cic. 1. Off. 83. Quapropter in adeundis periculis consuetudo imitanda medicorum est, qui leviter ægrotantes, leniter curant: gravioribus autem morbis periculosas curationes, & ancipites, adhibere coguntur.
Immanes. Lucret. lib. 3. 461.
Impatibiles. V. IMPATIBILIS.
Iners morbus. Ovid. 7. Met. 544.
Ingravescens. V. INGRAVO.
Leviores. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Longinquus. In LONGUS.
Major morbus, idem qui Comitialis, Celso lib. 3. cap. 23. teste Budæo.
Morosus. Ovid. 2. de Arte Am. 323.
Pallentes. Virg. 6. Æn. 275.
Pedicularis. V. Pedicularis in PES.
Perniciales. In PERNICIES.
Regius. Hor. de Arte Poet. 453. Ictericiam aliter vocant. Et Cels. 3. 24. pr. Æque notus est morbus, quem interdum arquatum, interdum regium nominant. Paulo post, Color autem eum morbum detegit, maxime oculorum: in quibus quod album esse debet, fit luteum. Soletque accedere & sitis, & dolor capitis, &c. Deinde ad finem capitis, Per omne vero tempus utendum est exercitatione, frictione: Et, si hiems est, balneo: si æstas, frigidis natationibus; lecto etiam & conclavi cultiore, clauso loco uti, ludis, lascivia, per quæ mens exhilaretur: Ob quæ regius morbus dictus videtur. Lind. Usu, loco, ludis. [Scribendum, Risu, joco, ludis.
Solstitialis morbus. V. Solstitium, in SOL.
Sonticus morbus in XII Tab. interpretatur, Qui nocet. Sed Plinius eo nomine morbum comitialem intellexit, quum ita scripsit de lapide gagate: Deprehendit sonticum morbum. Nam Dioscorides scribit, ἐλέγχει ἐπιληπτικούς. Turnebus. V. SONTICUS.
Tæter morbus. Catul. de Lesbia, 74. 25.
Tremens. Senec. Herc. fur. 9.
Tristis. Tibull. lib. 4. 11. 3.
Veniens. Pers. 3. Sat. 64.
Vetus morbus. Cels. 3. 26.
Absumi morbo. V. ABSUMO.
Accessit spatium morbis. V. ACCEDO.

Adesse morbum. Cic. 2. de Finib. 96.
Advenit morbus. In ADVENIO.
Afferre. In AFFERO.
Affici gravi. Cic. 1. de Divin. 63.
Affectus morbo. Lucret. lib. 1. 134.
Afflictari morbo. V. AFFLIGO.
Aggravescit morbus. Ter. Hec. 3. 2. 2.
Male metuo, ne Philumenæ magis morbus aggravescat.
Apportant anni tempora morbos. Lucret. lib. 5. 221.
Assurgere ex morbo. V. ASSURGO.
Assurgere e morbo. Tacit. 2. Hist. 99.
Auxiliari morbis. V. AUXILIOR.
Cadere in morbum. V. CADO.
Calere mentis morbo aliquo. Hor. 2. Serm. 3. 80.
Collapsa ossa morbo. Virg. 3. Georg. 485.
Concipere morbum. In CONCIPIO.
Confirmata valetudo a morbo. Cic. 10. Att. 19. Valetudinem tuam jam confirmatam esse, & a vetere morbo, & a novis tentationibus, gaudeo.
Conflictari morbo. In CONFLICTO.
Conjicere in morbum. V. CONJICIO.
Consurgere graves morbo nequeunt. Ovid. 7. Met. 570.
Contaminatus morbo grex turpium virorum. Hor. 1. Carm. 37. 10.
Contrahere morbum. V. CONTRAHO.
Convalescere ex morbo. Cic. 13. Fam 30. Ille in morbum continuo incidit, ex quo non convaluit. Idem pro Sul. 75. Ex magnis & diuturnis, & jam desperatis Reipub. morbis ista repente vis erupit, ut ea confecta & ejecta, convalescere aliquando & sanari civitas possit.
Corripiunt morbi corpora. Virg. 3. Georg. 471.
Crescit morbus. Cic. 2. de Divin. 142.
Crudescit morbus. Virg. 3. Georg. 504.
Sin in processu cœpit crudescere morbus. V. CRUDUS.
Curare morbos. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Defungi morbo. Liv. 3. 8 pr. Defuncta morbis corpora salubriora esse cœpere.
Delabi in. Cic. 7. Att. 5. Piliam in idem genus morbi delapsam curam tibi afferre majorem sentio.
Depellere. Cic. 7. Fam. 27. Ego hic cogito commorari, quoad me reficiam: nam & vires & corpus amisi; sed si morbum depulero, facile, ut spero, illa revocabo.
Evadere ex morbo dicitur ægrotus. Cic. 2. de Divin. 12.
Evincere tristes. Tibull. lib. 4. 11. 3.
Exasperatur morbus. Cels. lib. 2. cap. 14. Ne morbus, qui remanet, iterum quavis levi de causa exasperetur.
Exterminare. V. EXTERMINO.
Facere. Celsus in procem. lib. 1. Interest enim, fatigatio morbum, an sitis, an frigus, an calor, an vigilia, an fames fecerit.
Finiri morbo. V. Finio, in FINIS.
Jactari. Hor. 2. Serm. 3. 121.
Impediri. Cic. 1. Fam. 10. Quod morbo impeditus, in Ciliciam non transieris.
Implicitus. V. IMPLICO.
Impugnatur. V. IMPUGNO.
Incessit in castra. V. INCESSO.
Incidere in. Cic. pro Cluent. 175. Ibi in morbum incidit, ac satis vehementer, diuque ægrotavit.
Inclinatur. V. INCLINO.
Incurrere in. V. INCURRO.
Incutere. Lucret. lib. 6. 771.
Ingruunt morbi gentibus universis. V. INGRUO.
Injici in. V. INJICIO.
Intabescere morbo. Cic. 3. de Nat. Deor. 84. Hunc igitur nec Olympius Juppiter fulmine percussit, nec Æsculapius misero diuturnoque morbo intabescentem interemit.
Invasit. V. INVADO.
Jurare morbum, V. JURO.
Laborare morbo. Cic. 1. de Finib. 59.
Languebant pleraque morbo. Lucret. lib. 6. 1219.
Levare morbum alicui. V. LEVIS.
Levari morbo. Cic. 12. Fam. 29. Gravius ægrotant ii, qui quum levati morbo videntur, in eum de integro inciderunt.
Mederi morbis. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Missus morbus ad corpora a numine. Juven. 13. Sat. 230.
Moriturus inerti. Ovid. 7. Met. 544.
Mutare. Cels. 3. 9. Nonnunquam etiam lentæ febres sine ulla remissione corpus tenent: Neque cibo, neque ulli remedio locus est. In hoc casu medici cura esse debet, ut morbum mutet.
Nascuntur morbi. Cic. 4. Tusc. 23.
Nocuit nec tibi vis morbi. Ovid. 1. Amor. 14. 41.
Occupat. Cels. 5. 27.
Occurrere venienti morbo. Pers. 3. Sat. 64.
Oppressa est morbo mulier. Cic. pro Cluent. 22.
Opprimit morbus aliquem. Cic. 15. Att. 1. pr. Quum hominem temperantem, summum medicum, tantus improviso morbus oppresserit.
Perire morbis. Hor. 2. Serm. 3. 157.
Prævidere ingravescentem. V. INGRAVO.
Recreari e. Cic. Post redit. ad Quir. 4. Bona valetudo jucundior est eis, qui e gravi morbo recreati sunt, quam qui nunquam ægro corpore fuerunt. Idem in Pison. 85. Qui quum uno genere morbi affligerentur, neque se recreare quisquam posset, quum semel incidisset, dubitabat nemo, quin &c.
Relevare morbum. Cic. 1. in Catil. 31. Sic hic morbus, qui est in Republica, relevatus istius pœna, vehementius, vivis reliquis, ingravescet.
Relevari, pro Relevari a morbo. Cic. 1. in Catil. 31. Si aquam gelidam biberint, primò relevari videntur, deinde multo gravius vehementiusque afflictantur.
Removere. Cic. 10. Att. 18. Tu, quoniam quartana cares, & novum morbum removisti, &c.
Senescere. Cic. 7. Fam. 26.
Squalebant exangui corpora. Ovid. 15. Met. 627.
Esse in morbo. Cic. 4. Tusc. 8. Qui in morbo sunt, sani non sunt. Ibid. 92. Corpus quod in morbo est.
Subsistentes. Celsus in præfat. lib. 1.
Sustinere. Celsus lib. 2. cap. 8.
Teneri. Celsus lib. 2. cap. 17.
Tentari. Cic. 4. Tusc. 31. Animi valentes, morbo tentari non possunt, corpora possunt.
Tentantur acuto renes. Hor. 2. Serm. 3. 163.
Tollere. Celsus in præfat. lib. 7.
Traduntur morbi per successiones. Plin. 1. Epist. 12. ad Calestrium, Tertio & tricesimo anno pedum dolore correptus est. Patrius hic illi: Nam plerunque morbi quoque per successiones quasdam, ut alia, traduntur.
Transire ad morbum aliquem. Celsus lib. 3. cap. 19. pr.
Vacare morbo. Celsus lib. 3. cap. 22.
Vacare a. Celsus lib. 2. cap. 1.
Vincit morbus medicamenta. Celsus lib. 7. cap. 33.
Urgeri. Cic. de Fato, 17. Ut in eo, qui mortifero morbo urgeatur.
Reliquiæ morborum lentæ. Cels. lib. 2. cap. 15.
Unde sint morbi. Cels. in præfat. lib. 9.
Morbus in summo incremento. Cels. lib. 3. cap. 8.
Morbus & Vitium apud Jurisconsultos differunt. Morbus est habitus cujusque corporis contra naturam, qui usum ejus facit deteriorem, ut phthisis, febris, &c. Balbus autem, & atypus, vitiosi magis, quam morbosi sunt, ut equus mordax &c. Sed qui morbosus est, is etiam est vitiosus, neque id tamen contra fit. Potest enim qui vitiosus est, non morbosus esse. Hæc Gellius ex Cæcilio Sabino, lib. 4. cap. 2.
Morbus, Ægrotatio, & Vitium. Cic. 4. Tusc. 28. Morbum appellabant totius corporis corruptionem: Ægrotationem, morbum cum imbecillitate: Vitium, quum partes corporis inter se dissident; ex quo pravitas membrorum, distortio, deformitas. Itaque illa duo, morbus & ægrotatio, ex totius valetudinis corporis conquassatione & perturbatione gignuntur: Vitium autem, integra valetudine ipsum ex se cernitur.

MORBĬDUS, a, um. Adj [νοσερὸς] Morbo affectum significat, vel Morbis obnoxium. Varro 3. de R. R. cap. 16. Aut quum sunt apes morbidæ, propter primores vernos pastus.
Vis morbida, Quæ morbum affert. Lucret. lib. 6. 1090.
— unde repente
Mortiferam possit cladem conflare coorta
Morbida vis, hominum generi, pecudumque catervis,
Expediam. Idem paulo post,
— fit morbidus aër.

MORBIDE, Adv. Idem. apud Hieronymum.

MORBŌSUS, a, um. Adj. [νοσώδης] Morbo confectus, aut morbo obnoxius, qui Valetudinarius etiam dicitur. Cato R.R. cap. 2. Ferramenta vetera, servum senem, servum morbosum, & siquid aliud supersit, vendat.
Iracundi, soli morbosi. Cic. 4. Tusc. 53. Bene igitur nostri, quum omnia essent in morbis vitia, quod nullum erat iracundia fœdius, iracundos solos morbosos nominaverunt.

MORBŌSE, Adv. apud Celsum. [Nisi falsa citatio est.

MORDEO, momordi, morsum, [δάκνω, δήκω, κνηθίζω, τρύζω] ere. Dentibus lædere & corripere.
Momordi Ovid. 9. Met. 61.
— tum denique tellus
Pressa genu nostro est, & arenas ore momordi. V. Humum mordere infra.
Morsi aliquando fecit in preterito. Plautus in Trigeminis, 1. Frag. 130.
Ni fugissem, inquit, medium credo præmorsisset. Ex Gell. lib. 7. cap. 9.
Memordi, præteritum ab antiquis frequenter usurpatum. Ennius, Meum non est, at si me canis memorderit. Lab. Callis, De integro patrimonio meo centum millia nummûm memordi. Ex Nonio 2. 553.
Latrant & mordent canes. Cic. pro Rosc. Amer. 57.
Frenum. Cic. 11. Fam. 23. V. FRENUM.
Humum mordere, Mori. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. v. 9. conf. Momordi.
Terra mordetur dente vomeris. Varr. de L. L. lib. 4. 31. pr.
Fibula mordet, i. e. Stringit. Virg. 12. Æn. 273.
— teritur qua sutilis alvo
Balteus, & laterum juncturas fibula mordet.
Frigora mordent cautos parum. Hor. 2. Serm. 6. 45.
Herba mordere dicitur sapore acri. Plin. lib. 12. cap. 19. Sic lib. 22. cap. 14. Mordens folium.
Rura amnis mordet aqua taciturna. i. e. Radit. Hor. 1. Carm. 31. 8.
Mordere, per translationem, Detrahere alicui. Ter. Eun. 3. 1. 21.
— invidere omnes mihi,
Mordere clanculum; ego non floccipendere.
Dente iniquo mordere, Calumniari. Ovid. 4. Trist. 10. 124.
Dente invido mordeor. Hor. 4. Carm. 3. 16.
Dictis morderi. Ovid. 1. Trist. 1. 25.
Opprobriis falsis Hor. 1. Epist. 16. 38.
Non mordenda tibi turba fidelis erat. Ovid. 4. de Pont. 14. 46.
Mordere, Pungere. Cic. 12. Att. 7. Quod rogas ut in bonam partem accipiam, siqua sunt in tuis litteris quæ me mordeant. Idem lib. 13. 13. Valde me momorderunt epistolæ tuæ de Attica nostra. Idem 3. Fam. 12. Neque non tamen me mordet aliquid, in quo unum non vereor, quæ mihi tuenda sunt. Idem 3. Tusc. 82. Tamen siquis error aliunde exstitit, si paupertas momordit, si ignominia pupugit.
Mordere, Δάκνειν a Dione, de Augusto verba Latina respectante p. 393. Paris. circa pr. Εἰ γὰρ δὴ δάκνει τινὰς ὑμῶν τὰ ὑπ᾽ ἐμοῦ λεγόμενα. Nimirum tanquam usus esset verbo mordaci. Vide an recte Xyl. Et magis puto usitatum fuisse Latinum Mordere, in hac signif. metaphorica, quia Latinis verba composita quædam eam habeant, ut Remorsus puto. H. St.
Mordere, translate, pro Lædere, offendere. Hor. 1. Epist. 8. 5.
— haud quia grando
Contuderit vites, oleamque momorderit æstus. Lambinus.
Mordeor, Doleo. Cic. 6. Att. 2. An tu si mecum esses, qui scribis morderi te interdum, &c. i. e. Graviter ferre.
Conscientia morderi. Cic. 4. Tusc. 44.

MORSUS, a, um. Partic. [δηχθείς] Plin. lib. 29. cap. 3. Datur morsis a rabioso, ne rabidi fiant. Catull. 58. 316.
Laneaque aridulis hærebant morsa labellis.

MORSUS, ûs. m. [δηγμός, δῆξις, λαφυξ] Dentium læsio vel apprehensio. Cic.

Cic. de Senect. 51. E quibus quum emerserit, fundit frugem, spicæ ordine structam, & contra avium minorum morsus munitur vallo aristarum.
Idem 12. Att. 19. Dum recordationes fugio, quæ quasi morsu quodam dolorem efficiunt, refugio a te admonendo.
Figuratus morsus. Macrob. 7. Saturn. cap. 3. Scomma pæne dixerim, morsum figuratum, quia sæpe fraude vel urbanitate tegitur, ut aliud sonet, aliud intelligas.
Funesto morsu saucius. Ovid. 11. Met. 375.
Viperinus. Cic. 2. de Finib. 94.
Apprehendere morsu. In APPREHENDO.
Consumite fero viscera morsu. Ovid. 4. Met. 113.
Corripere morsum. V. CORRIPIO.
Defendite a pecoris morsu frondes nostras. Ovid. 9. Met. 384.
Nec tu mensarum morsus horresce futuros. Virg. 3. Æn. 394.
Inferre morsus alicui. Ovid. 11. Met. 58.
Lacerare morsu viscera. V. LACER.
Parat leo morsus. Senec. Herc. fur. 11.
Premere morsu. Lucret. lib. 3. 663.
Vastis morsibus prædam leo premens. Senec. Troad. 9.
Citra morsum. V. CITRA.
Bibere morsu. V. BIBO.
Unci morsus. De ancora dicitur, terræ vel fundo infixa. Lucan. lib. 3. 699.
Morsus loricæ, Conjunctio & nexus dicitur, ubi lorica cum fibulis connectitur. Sil. lib. 7. 624.

Strage super lapsus sociûm, qua fibula morsus
Loricæ crebro laxata resolverat ictu.

Coire ad morsum. V. COEO.
Morsus, pro Livore morsiuncularum. Lucret. lib. 4. 1079.

Blandaque refrenat morsus admista voluptas.

Ex mulierum morsu vestigia libidinis atque nequitiæ. Cic. 7. Verr. 32.
Morsus, Dolor & ægritudo. Cic. 3. Tusc. 53. Itaque & dolor corporis, cujus est morsus acerrimus, perferetur, spe proposita boni. Ibid. 83. Ægritudo erit sublata illa mærens, morsus tamen & contractiunculæ animi relinquentur.
Sopitus necis morsus. Sil. lib. 13. 274. h. e. Mortis dolor amotus vino.
Morsus, pro Invidia & detractione. ut,
Insequi morsibus aliquem. Ovid. 13. Met. 568.
Incitare acres morsus. Catull. ad passerem Lesbiæ, 2. 4.
Incitat & morsus error uterque pares. Ovid. 19. Epist. 114.
Venenare morsu obscuro commoda alicujus. Hor. 1. Epist. 14. 38.

MORSIUNCŬLA, æ. f. dimin. a MORSIO. [δηγμάτιον] Parvus morsus. Plaut. Pseud. 1. 1. 65.

Compressiones arctæ amantium comparum,
Teneris labellis, molles morsiunculæ.

Continuæ morsiunculæ. Apul. 8. Met. p. 211.

MORSŪRA, æ. f. Idem quod Morsus. Constant. Afer 7. 10. Morsuræ locus.

MORDAX, ăcis. Adj. [δήκτης, δηκτικός, κερτόμιος, πανδακέτης] Qui mordendo lædit. Plaut. Truc. 2. 4. 1.

Num tibi nam, amabo, janua est mordax mea,
Quo introire metuas, mea voluptas?

Ferro mordaci icta pinus. Hor. 4. Carm. 6. 9.
Folium mordax, Pungens, & tactum feriens vel gustum. Plin. lib. 16. cap. 24.
Mordax vis. Plin. lib. 9. cap. 45.
Lividus & mordax. Hor. 1. Serm. 4. 93.

Lividus & mordax videor tibi? &c.

Carmen mordax. Ovid. 2. Trist. 563.

Non ego mordaci distrinxi carmine quemquam.

Mordax homo, Detrectator. Cic. 2. de Orat. 240. Quum quæreres id quid esset, senem tibi quendam oppidanum dixisse, Lacerat lacertum Largii mordax Memmius.
Sollicitudines mordaces. Hor. 1. Carm. 18. 4.
Compar. Phædr. 4. 7. 1.

Mordaciorem qui improbo dente adpetit.

Superl. Plin. lib. 17. cap. 18.

MORDĀCĬTAS, ātis. f. [τὸ δηκτικὸν] Plin. lib. 21. cap. 15. Iis enim omnibus foliis inest aculeata mordacitas. De urtica & similibus.

MORDACITER, Adv. Macrob. 7. Saturn. 3. Ait nimis ille mordaciter. Compar. Ovid. 1. ex Pont. 5. 19.

Scilicet incipiam lima mordacius uti.

MORDĬCO, āre. Idem quod Mordeo. Scriban. de Pass. Christ. cap. 8. Acriter mordicare.

MORDĬCANS, antis. Cæl. Aurel. Acut. 2. 8. Mordicantis qualitatis esse. Et Tard. 2. 1. 39. Mordicantia injicere collyria.

MORDICĀTIO, ōnis. f. Levis arrosio. Cæl. Aurel. Acut. 3. 20. Ventris mordicatio. V. Barth. Adverf. 39. 1.

MORDICĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Acetum mordicativum. Cæl. Aurel. Tard. 5. 1.

MORDĬCUS, Adv. [ὀδὰξ] Mordendo. Plaut. Curcul. 5. 1. 7. Manum mordicus arripuit. Varro 2. de R. R. cap. 7. Ille impetum fecit in eum, & mordicus interfecit. De equo.
Auferre mordicus auriculam alicujus. Cic. 3. Q. frat. 14.
Divellere mordicus agnam. Hor. 1. Serm. 8. 27.
Tenere mordicus, per translationem, pro Summa pertinacia tueri. Cic. 4. Acad. 51. Nam ab omnibus ejusmodi visis perspicuitatem, quam mordicus tenere debemus, abesse dicemus. Idem 4. de Finib. 78. Quum id fugiunt, re eadem defendunt, quæ Peripatetici, verba tenent mordicus.
Trahere mordicus, Morsu ac dente prehensum. Suet. in Cæs. 64. Paludamentum mordicus trahens, ne spolio potiretur hostis.

MORDICĬTUS, Adv. Idem. Apul. 3. Met. sub fin. Mordicitus adpetens. Alii legunt Mordicibus. V. seq. dict.

MORDĬCES, um. pl. quasi a Mordex, pro Dentibus. Plaut. Aulul. 2. 2. 57.

Afini me mordicibus scindant, boves incursent cornibus.

Gruterus legit Mordicitus. V. Taubm. ad loc. & conf. Apul. l. c. & ibi Elmenhorst. & Pricæum.

MORSĬCO, āre. frequent. Idem quod Mordico. Apul. 7. Met. p. 197. Ore improbo compulsat ac morsicat.

MORSĬCANS, antis. Partic. Apul. 2. Met. p. 219. Limis & morsicantibus oculis.

MORSICĀTIM, [δηκτικῶς] Mordendo, antique. Varro, Sicut pulli sic incedunt, & in bellis morsicatim ludunt. Nonius 2. 547.

MŌRĒTUM, i. n. [μυττωτόν] Genus libi ex farina, lacte, vino, caseo, & herbis confectum: quale describitur a Virgilio in eo opusculo cui titulus est Moretum. Ovid. 4. Fast. 367.

Non pudet herbosum, dixi, posuisse moretum, &c. V. Scalig. & Taubm. & Salmas. Exercit. Plin. p. 379. Hinc

MORETĀRIUM, i. n. pro Moreto. ut, Moretarium alliatum. Apic. 1. 35. Moretarium, pro quo dicitur Mortarium. H. St. V. MORTARIUM. Desiderabatur hæc vox in Lugd.

MORGUS, i. m. Fluvius est ex Alpibus defluens, unus eorum qui a Pado excipiuntur, de quo Plin. 3. 16. Orgus, Harduin. ex MSS.

MORIBUNDUS, V. Morior, in MORS.

MORIGEROR, V. MOS.

MŌRĪNI, orum. m. pl. [Μορινοὶ] Populus Galliæ Belgicæ ad Oceanum, ut scribit Pomponius lib. 3. 2. Virg. 8. Æn. 727.

Extremique hominum Morini, Rhenusque bicornis.

MORIO, V. MOROS.

MORION, onis. m. Gemma est, de qua sic Plin. Morion Indica, quæ nigerrimo colore translucet, vocatur pramnion: in qua miscetur & carbunculi colos, Alexandrinum: ubi Sardæ, Cyprium. Nascitur & in Tyro, & in Galatia. Xenocrates & sub Alpibus nasci tradit. Hæc ille lib. 37. cap. 10.
Est etiam Herbæ genus soporiferum. Plin. 21. 31.
Est etiam Semen mandragoræ. Plin. 25. 11.

MORISĒNI, orum. m. Thraciæ populi, circa Ponti litora incolentes, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 11.

MORIOR, V. MORS.

MORMȲRA, æ. f. Piscis est marinus, variis coloribus pictus, cujus meminit Ovid. in Halieut. 110. referente Plinio lib. 32. cap. ult.

MŌROCHTHUS, i. m. [μόροχθος] MOROCHITES Plinio. Lapis est in Ægypto nascens, quem nonnulli a lacteo colore Galaxian, & Leucographiam appellant. Utuntur eo lintea riorum officinæ ad candorem vestium, propterea quod mollis sit, & facillime diluatur. Auctor Dioscor. lib. 5. cap. 152. V. Hard. ad Plin. lib. 37. cap. 10. segm. 63. in vulgatis perperam Merochites, vel Meroctes scribebatur.

MŌROS, a, um. Adj. [μωρὸς] Latine Fatuus & insipiens dicitur, teste Budæo. Plaut. Trinum 3. 2. 43.

Atque is mores hominum moros & morosos efficit. De amore. Hinc

MŌRIO, onis. m. [μωρίων] Stultus. Moriones sunt fatui, quos in deliciis principum esse videmus. Martial. lib. 12. 95.

Parvum basiat usque morionem. Idem lib. 8. 13.
Morio dictus erat viginti millibus, emi.
Redde mihi nummos, Gargiliane; sapit. [Vulgo male distinguunt h. l.

In Avidio Cassio Vulcatii Gallicani Bapt. Egnatius Fatuum morionem exp. Mimum ineptum, sed non recte. Legitur autem non Fatuum morionem, sed Luxuriosum morionem in edit. Frobenii. Fortasse illud in Ald. H.St. Quædam in fine cultro recissa sunt, quibus Egnatii exegesin reprehendit. Verba Vulcatii sunt cap. 1. ad fin.

MŌRŌLŎGUS, i. m. [μωρολόγος] Qui sermone fatuo utitur, Stultiloquus. Unde & sermones hujusmodi, dicuntur Morologi. Plaut. Pseud. 5. 1. 20. — neque ibi esse alium alii

Odio, ibi nec molestum, nec sermonibus morologis uti.

MŌROR, āri. [μωραίνειν] Insanire significat. Cujus exemplum in scommate illo Neroniano apud Tranquillum in Nerone, cap. 33. Certe omnibus rerum verborumque contumeliis mortuum insectatus est, modo stultitiæ, modo sævitiæ arguens. Nam & morari eum inter homines desiisse, producta prima syllaba, jocabatur; multaque decreta & constituta, ut insipientis atque deliri, pro irritis habuit. Morari pro Stupide, & fatue, & delire agere dixit: quod Græci μωραίνειν dicunt. Budæus. [Sed alludens simul ad Morari pr. brevi scilicet.
Morari, pr. longa [μωραίνειν] Fatuum esse. Citat & Catan. in Epist. Plinii. H. St.

MOROSUS, V. MOS.

MŌRŌSŌPHUS, i. m. [μωρόσοφος] Nomen hominis inter stultum & sapientem ambigui. Budæus. *Un sage fol.*

MORPHEUS, disyll. ei, ĕos. m. [Μορφεύς] Filius aut minister Somni dei; sic dictus, quod dormientibus inducat varias formas & visiones. Ovid. 11. Met. 634.

Excitat artificem simulatoremque figuræ
Morphea.

MORPHNUS, [μορφνὸς] Aquilæ genus, circa paludes & lacus vitam præcipue agens: ab Homero Percnos, ab aliis etiam Plancus & Anataria appellatur. V. Plin. lib. 10. cap. 3. ubi sex aquilarum genera enumerat: Melænaeton, Pygargon, Morphnon, Pernopterum, Genesium & Halyæeton.

MORS, mortis. f. [θάνατος, τελευτή, μόρος, τέκμωρ, κήρ] Cic. 1. Tusc. 18. Sunt enim, qui discessum animi a corpore putent esse mortem.
Mors, Dissolutio. Cic. 2. de Finib. 101. Quæro autem quid sit, quod quum dissolutione, id est morte, sensus omnis exstinguatur, &c.
Extremum omnium rerum mors. Cic. 6. Fam. 21.
Finis vitæ miseræ mors esse videtur. Cic. 1. Tusc. 9.
Interitus non est mors omnia tollens atque delens, sed quædam quasi migratio commutatioque vitæ: quæ in claris viris & feminis dux in cælum soleret esse. Cic. 1. Tusc. 27.
Mors ultima linea rerum est. Hor. 1. Epist. 16. 79.
Migratio mors est in eas oras, quas qui e vita excesserunt, incolunt. Cic. 1. Tusc. 98.
Mortes, pluraliter apud Plin. 9. Epist. 16. Confecerunt me infirmitates meorum, mortes etiam, & quidem juvenum. Sic Martial. lib. 3. 64.
Mortes blandæ. Cic. 2. de Finib. 97. Præclaræ mortes sunt imperatoriæ. Quintil. Declamat. 2. Contra verbera & experimenta telorum, mortium pertulere patientiam. Adde Virg. 10. Æn. 854. & Liv. 25. 6.
In morte. V. IN præpositionem.
Obnoxia morti. Ovid 14. Met. 600.
Arbiter mortis, Pluto. Senec. Herc. fur. 7.
Cupidus mortis. Hor. 2. Serm. 2. 98.
Exsequialia justa. Stat. 11. Theb. 610.
Fax. Ovid. 21. Epist. 172.

Gradus mortis, inquit Turnebus, ejus est ingressio accessus & adventus, qui interdum formidabilior est & truculentior, interdum clementior; sed qui navigationi se commisit, & mare turgidum tentavit, nullum mortis quantumvis immanem impetum videtur reformidare. Hæc ille in illud Hor. 1. Carm. 3. 17.

Quem mortis timuit gradum?

Janua. Sil. lib. 11. 187.
Imago plurima, Species multæ. Virg. 2. Æn. 369.
Imago mortis, somnus. Cic. 1. Tusc. 92.
Laquei. Hor. 3. Carm. 24. 8.
Metæ. Virg. 12. Æn. 546. V. META.
Mora. Ovid. 10. Epist. 82.
Nigror. Lucret. lib. 3. 39.
Notæ fallaces mortis & vitæ. Cels. lib. 2. cap. 6.
Solamen. Ovid. 12. Met. 80.
Acerba. Ovid. 14. Met. 187.
Adaperta. In ADAPERIO.
Admota. In ADMOVEO.
Ægra. Virg. 3. Georg. 512.
Amara. Propert lib. 1. 19. 20.
Blanda. Martial. lib. 3. 64.

Sirenas, hilarem navigantium pœnam,
Blandasque mortes, gaudiumque crudele.

Bona mors, pro Laudabili & cita. Plin. 2. Epist. ult. V. EUTHANASIA.
Certior mors quæstu. Columel. lib. 1. cap. 3.
Cita. Hor. 1. Serm. 1. 8.
Claræ mortes pro patria oppetitæ. V. CLARUS.
Communis omni ætati. Cic. de Senect. 67.
Consentanea. In CONSENTANEUS.
Cruenta. Ovid. 2. Epist. 140.
Definita omnibus. Cic. pro Sext. 47.
Deliberata. Hor. 1. Carm. 37. 29.
Dira mors ante oculos vagatur. Seneca Octav. 6.
Discreta. Ovid. 11. Met. 699.
Dubia. ut, Vadimus haud dubiam in mortem. Virg. 2. Æn. 359.
Dura. Virg. 10. Æn. 791.
Extrema jam in morte. Virg. 2. Æn 447.
Famosa. Hor. de Arte Poet. 469.
Fera. Ovid. in Ibin, 398.
Fortunata mors, quæ naturæ debita, pro patria est potissimum reddita. Cic. 14. Philip. 31.
Gelida. Ovid. 2. Amor. 9. 41.
Gravis, immatura, misera. Quintil. lib. 6. cap. 3. Ovid. 3. Met. 471.

Nec mihi mors gravis est, posituro morte dolores.

Honesta mors sæpe vitam turpem exornat, vita turpis ne morti quidem honestæ locum relinquit. Cic. pro Quint. 49.
Horrida. Senec. Herc. OEth. 16.
Ignobili atque inhonesta morte occumbere. V. IGNOBILIS.
Immatura. Cic. 4. in Catil. 3.
Immitis. Tibull. lib. 1. 3. 55.
Importuna mors omne sacrum profanat. Ovid. 3. Amor. 9. 19.
Indigna morte peremptus. Virg. 6. Æn. 163.
Individua mors est noxia corpori. Senec. Troad. 5.
Indomita. Hor. 2. Carm. 14. 4.
Inhonesta. Liv. 29. 18. V. INHONESTUS.
Instans. Sil. lib. 8. 142.
Invidiosior. Ovid. 7. Met. 603.
Invisa non est mors mihi. Senec. Octav. 17.
Juncta. Hor. 4. Carm. 2. 14.
Lurida. Sil. lib. 13. 560.
Merita morte perire. Virg. 4. Æn. 696. Hoc sic declarat Turnebus: Mors est quædam naturalis, quum fatalem annorum summam conficimus, ut quum morimur in senectute profunda: mors est etiam merita, ut quam bellorum casus, & morbi intemperantia & cruditate quæsiti, aut scelera & crimina afferunt. Meruit enim mori, qui in aciem prodiit. Hinc illud Æneid. 2. 433.

— & si fata fuissent
Ut caderem, meruisse manu. Is quoque mortem lacessit, qui luxuriose intemperanterque vivendo valetudinem labefactat. At nec fato, nec merita morte Dido occidebat, sed morte immerita, ut subito furore correpta. Hæc ille.

Miseram solari. Virg. 10. Æn. 829.
Nec opina morte perdere aliquem. Ovid. 1. Met. 224.
Obita. Lucret. lib. 1. 136.
Pallida. Hor. 1. Carm. 4. 13.

Pallida mors æquo pulsat pede pauperum tabernas,
Regumque turres.

Placida morte quievit. Virg. 9. Æn. 445.
Pulchram properat per vulnera. Virg. 9. Æn. 401.
Pulcherrima. Plin. Epist. 16. lib. 3.
Rapax. Tibull. lib. 1. 3. 65.
Rigida. Nec nimio rigida post strati morte jacebant. Lucret. lib. 6. 1194.
Sicca, i. e. Mors sine vulnere aut cæde. Juven. 10. Sat. 113.
Squalida. Senec. Med. 10.
Subita. Virg. 11. Æn. 796.
Tristis. Virg. 11. Æn. 839.
Turpis. Lucret. lib. 6. 1238.
Abstulit clarum cita mors Achillem. Hor. 2. Carm. 16. 29.
Absumi morte. In ABSUMO.
Absumptus morte. In ABSUMO.
Accelerare mortem. Lucret. lib. 6. 772.
Accidere non potest turpis mors forti viro, neque immatura Consulari, nec misera sapienti. Cic. 4. in Catil. 3.
Adire loca mortis. Ovid. 14. Met. 125.
Afferre mortem alicui. Cic. 4. Fam. 12. Et cui inimici propter dignitatem pepercerint, inventus est amicus, qui ei mortem afferret.
Afficere morte. Cic. pro Cluent. 170. Homines inimicos suos morte affici volunt. Cic. 4. Fam. 12. Vir clarissimus ab homine tæterrimo acerbissima morte est affectus.
Anteponenda servituti turpitudinique mors. Cic. 1. Off. 81.
Arcessere. Lucan. lib. 8. 660. — prohibent arcessere mortem. i. e. Advocare, sibi inferre. Plin. 1. Epist. 12.
Cecidere justa morte Centauri. Hor. 4. Carm. 2. 14.
Capere plures mortes, Mori pluribus mortibus. Quintil. in Milite Mariano.
Carentes honore mortis. Virg. 6. Æn. 333.
Circumvolat mors atris alis. Hor. 2. Serm. 1. 58.
Commutare vitam cum morte. Cic. 4. Fam. 5.
Complorata. Cic. pro Domo, 98. Videre prætextatos inimicos, nondum morte complorata, arbitria petentes funeris.
Conficere extremum diem morte. Cic. 3. de Finib. 76.
Consciscere sibi mortem. V. CONSCISCO.
Consecuta mors matrem. In CONSEQUOR.
Consumptus immiti morte. Tibull. lib. 1. 3. 55.
Contemnere. Senec. Herc. fur. 8.
Continere conceptam mortem præcordiis. Cic. 1. Tusc. 96.
Damnatus morti, De cujus vita desperatur. Lucret. lib. 6. 1230.
Debemur morti nos, nostraque. Hor. de Arte Poet. 63.
Decreta mors est. Senec. Hippol. 2.
Dedere aliquem morti, In DEDO.
Demittere aliquem. Virg. 5. Æn. 692.
Depellere. Ovid. 14. Epist. 130.
Deprecari. Ovid. 2. Fast. 103. V. DEPRECOR.
Devincere. Senec. Herc. OEth. 12.
Devota morti pectora. Hor. 4. Carm. 14. 18.
Dirempta anima morte. Lucret. lib. 1. 115.
Dare morti aliquem. Hor. 2. Serm. 3. 197.
Dare omnes per mortes animam sontem. Virg. 10. Æn. 854. i. e. Per omnia mortis genera, hoc est per omnia supplicia. Servius.
Duci ad mortem. Cic. 1. Tusc. 100.
Eripere aliquem. Virg. 12. Æn. 157.
Exigere mortem. Senec. Theb. 158.
Exigere pœnam morte. Senec. Agamemn. 13.
Eximit mors infelicitates. Lucret. lib. 3. 876.
Explere. Lucan. lib. 6. 213.

— tot facta sagittis,
Tot jaculis, unam non explent vulnera mortem, h. e. Tot vulneribus unus perire non potest.

Exuti luctus nulla morte nec igni. Sil. lib. 6. 314.
Facta manu mors. Ovid. in Ibin, 148.
Ferre. Stat. 9. Thebaid. 28. — desertasque tulit sine funere mortes.
Finire dolores morte. Ovid. 1. Met. 661.
Fugienda nunquam est mors. Cic. 11. Fam. 28.
Functus morte. Ovid. 11. Met. 583.
Gravescunt tormenta malæ conscientiæ in morte. Lucret. lib. 3. 1035.
Habere mortem in procinctu. Quintil. in Milite Mariano.
Horrere. Virg. 10. Æn. 880.
Illacrymare morti alicujus. V. ILLACRYMO.
Imitata mors quietem. Stat. 5. Silv. 3. 260.
Imminet mors. Cic. 1. Tusc. 91. Non deterret sapientem mors, quæ propter incertos casus quotidie imminet; & propter vitæ brevitatem nunquam longe potest abesse.
Impendet mors. Cic. 1. de Finib. 60. Accedit etiam mors, quæ, quasi saxum Tantalo, semper impendet.
Imperare mortem, & Eripere mortem alicui, contraria. Seneca Theb. 1.
Imputat mortem senioribus annis. Ovid. 15. Met. 470.
Inferre. V. INFERO.
Instructus ad mortem contemnendam. V. INSTRUO.
Intentare. Præsentemque viris intentant omnia mortem. Virg. 1. Æn. 95.
Interire morte. Ovid. in Ibin, 299. al. More.
Interimit mors res. Lucret. lib. 2. 1001.
Invenire mortem manu. Virg. 2. Æn. 645.
Inveniam viam mortis. Senec. Herc. fur. 13.
Irrumpere mortes. Ovid. 11. Met. 538.
Lenivit juncta morte dolorem. Sil. lib. 17. 472.
Luctari morti, h. e. Morti reluctari, seu repugnare: vel pugnare cum morte. Sil. lib. 10. 296.
Luere quippiam morte. In LUO.
Mactare morte. V. MACTO.
Maturare alicui mortem. V. MATURUS.
Minitari. Cic. 4. in Catil. 20. Mors, quam illi mihi fortasse minitantur, omnibus est parata.
Mitti ad. Cic. 1. Tusc. 97. Magna me, inquit, spes tenet, judices, bene mihi evenire, quod mittar ad mortem. De Socrate.
Mori sua morte dicitur, qui non ipse sibi fabricatus est mortem, sed natura fato obiit. Suet. Cæs. 89. Percussorum autem fere, neque triennio quisquam amplius supervixit, neque sua morte defunctus est. Et Senec. Epist. 69. extr. Bella res est mori sua morte.
Multari morte. Cic. 1. de Orat. 194.
Multare tristi morte. In MULTO.
Obire mortem, Mori. Festus, Mortem obiisse, ea consuetudine dicitur, qua dixerunt antiqui Ob Romam legiones ductas, & ob Trojam duxit exercitum, pro ad: similiterque vadimonium obiisse, id est ad vadimonium isse: & obviam, ad viam. Hactenus Festus. Cic. 5. Philip. 48. Quid Macedo Alexander, quum ab ineunte ætate res maximas gerere cœpisset, nonne tertio & tricesimo anno mortem obiit? Et pro Sext. 183. Morte obita. V. OBEO.
Obeunt multi mortem. Lucret. lib. 4. 1014.
Objicere morti. Cic. in Vatin. 3. Qui Consulem morti objeceris, inclusum obsederis, extrahere ex suis tectis conatus sis.
Occumbere morti, mortem, & morte. Cic. 1. Tusc. 102.
Occupavit eum mors. In OCCUPO.
Offerre alicui. Cic. pro Sext. 48. Eadem sibi manu vitam exhausisse, qua mortem sæpe hostibus obtulisset. [Forte tamen Attulisset scribendum.
Oppetere. Cic. 5. Verr. 129. Dyrrhachinum, primum civitatis, eadem ratione mortem oppetisse.
Oppetenda sæpe honesta mors, nunquam fugienda. Cic. 11. Fam. 28.
Oppetere libenter. Cic. 4. in Catil. 7. Mortem a diis immortalibus non esse

esse supplicii causa constitutam: sed aut necessitatem naturæ, aut laborum ac miseriarum quietem esse: Itaque eam sapientes nunquam inviti, fortes etiam sæpe libenter oppetiverunt. Al. Appetiverunt. Male.
Opponere aliquem. Virg. 2. Æn. 127.
Orare, Optare. Virg. 4. Æn. 451.
Peragere. Plin. 3. Epist. 14.
Perdere mortes, Frustra mori. Stat. 9. Theb. 58.
Petunt pulchram per vulnera. Virg. 4. Georg. 218.
Placanda morte boum tellus duarum. Ovid. 4. Fast. 665.
Poscere mortem sub armis. Sil. lib. 10. 60.
Præcipere mortem. V. PRÆCIPIO.
Præstat mors omnia mortuo, quæ vivo. i. e. Relinquit. Lucret. lib. 3. 215.
Precari. Ovid. 1. de Pont. 2. 59. V. DEPRECOR.
Premere aliquem mortibus. Lucan. lib. 7. 484.
Quærere morte & suspendio remedium injuriæ suæ. Cic. 5. Verr. 129.
Reducere aliquem a morte. Virg. 4. Æn. 375.
Relinquere morte aliquid. Virg. 4. Æn. 436. al. Remittere.
Resignat lumina. Virg. 4. Æn. 244. de Mercurio.
Satisfacere morti. Quintil. in Pariete palmato, Et an morti satisfecisset, intellexit. h. e. An omnino patrem occidisset.
Sternere aliquem morti. Virg. 12. Æn. 464.
Sternere aliquem subita. Virg. 11. Æn. 796.
Subest mors, In propinquo est. Cels. lib. 2. cap. 6.
Tenetur media jam morte. Virg. 2. Æn. 533.
Transire in. Quintil. Declamat. 2.
Vagatur mors immatura. Lucret. lib. 5. 222.
Mors memoriæ, Defectus totalis. Plin. lib. 14. cap. 22. Hinc rerum omnium oblivio, morsque memoriæ.
Mors, pro Mortuo vel cadavere. Plin. 14. 19. Quamque juxta hominis mors laqueo pependerit. V. ibi Harduin.
Mors & Mars confunduntur in MSS. V. Drakenb. ad Sil. 4. 228. & 10. 474.

MORTUUS, a, um. Adj. [τεθνεὼς, ἄπνοος, νέκυς, νεκρὸς, οἰχόμενος] Plaut. Aulul. 4. 5. 1. Mortuus ego &c.
Hospes mortuus. Ovid. 5. Fast. 658.
Lacerti senis athletæ mortui, Defecti viribus. Cic. de Senect. 27.
Plausus. Cic. 2. Att. 19. Cæsar quum venisset mortuo plausu, Curio filius est insecutus. Huic ita plausum est, ut, &c.
Spirantis mortui effigies. Cic. 1. Q. frat. 3.
Concidisti exsanguis & mortuus. Cic. in Pison. 88.
Concidit mortuus, veneno poto, Themistocles. Cic. de Clar. Orat. 43.
Excitare aliquem a mortuis. Cic. 1. de Orat. 245.
A mortuo tributum exigere, vel colligere. V. A vel AB præpositiones.
Facere verba mortuo, est Frustra vel suadere, vel orare, perinde quasi mortuo quis loquatur. Ter. Phorm. 5. 9. 26. Verba fiunt mortuo. Natum adagium a ridicula consuetudine veterum, vita defunctos ter voce cientium, unde & Conclamati dicebantur; præterea in pompis funeralibus multa deplorantium erga mortuum. Ex Erasmo.
Inferre mortuum in domum alicujus. Cic. pro Milon. 76.
Mandare aliquem infra mortuos, non solum ex numero vivorum exturbare. Cic. pro Quint. 49.
Mare mortuum, V. MORTUUM MARE.

MORTĀLIS, e. Adj. [θνητὸς, ἐφήμερος] Quod morti subjectum est. Cic. 3. de Nat. Deor. 32. Mortale igitur omne animal & dissolubile & dividuum sit necesse est.
Acta deos nunquam mortalia fallunt. Ovid. 1. Trist. 2. 97.
Animæ. Hor. 2. Serm. 6. 94.
Arma mortalia demorari. Virg. 10. Æn. 30.
Pro conditione vitæ mortali, immortalitatem consequi. Cic. 14. Philipp. 33.
Corda. Virg. 1. Georg. 123.
Corpora. Cic. de Senect. 80.
Deus quidam. Quintil. lib. 1. cap. 10. De Oratore.
Facta mortalia, Facta hominum. Hor. de Arte Poet. 68.
Fila demere mortalia. Ovid. 1. Epist. Sabin. 39.
Forma. Virg. 9. Æn. 101.
Fortuna nonnunquam, tanquam ipsa mortalis, cum immortali natura pugnare videtur. Cic. 1. Off. 20.
Fulgor siderum. Plin. lib. 2. cap. 8.
Genus. Ovid. 1. Met. 188.
Inimicitiæ mortales, amicitiæ immortales. Cic. pro Rabir. Post. 32.
Leges. Liv. 34. 6. Sic quas tempora aliqua desiderarunt leges, mortales (ut ita dicam) & temporibus ipsis mutabiles esse video. Mortales leges intelligit Livius non firmas, sed temporarias. Senec. autem Epist. 64. Legem mortalem vocat mortalium, vel mortalitatis.
Lumen. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Mucro. Virg. 12. Æn. 740. h. e. Mortali manu factus. Servius.
Mundum mortalem fecit Plato. Cic. 1. de Nat. Deor. 20.
Opus. Liv. 1 2. Secundum inde prælium Latinis, Æneæ etiam ultimum operum mortalium fuit.
Sermo. Lucret. lib. 5. 122.
Turmæ. Hor. 3. Carm. 4. 47.
Vita. Lucret. lib. 3. 882.
Vulnus. Virg. 12. Æn. 797. h. e. Ab homine mortali illatum. Servius.
Vultus. Virg. 1. Æn. 332.
Mortale & Æternum, contraria. Cic. 4. Acad. 124. Et quicquid est, mortale sit an æternum?
Mortale & caducum; quibus opponitur Divinum & æternum. Cic. 1. de Legib. 61.
Nil mortale, Interiturum. Hor. 3. Carm. 25. 18.

> Nil parvum, aut humili modo,
> Nil mortale loquar.

Nec mortale sonans. Virg. 6. Æn. 50.
Compar. Plin. lib. 36. cap. 15. Aliquid ipso homine mortalius.
Mortalis, Mortem afferens, mortifer. Cyprian. 1. Epist. 7. Nec audiant eos, qui se fallaci & mortali circumventione decipiunt. Idem in tractatu de Bono patientiæ, Adulterium, fraus, homicidium mortale crimen est. [i. e. Morte dignum.
Mortalis, subst. [θνητὸς] pro Homine. Cic. 7. Verr. 177. Nam istum paucis horis primæ actionis omnium mortalium sententiis condemnavi.
Ægri mortales. Virg. 1. Georg. 237.
Miserrimi mortalis casum subire. Cic. Anteq. iret in exil. 29.
Cedere deum mortali turpe. Ovid. 9. Met. 16.
Juvare tranquilla pace mortales dicitur Venus. Lucret. lib. 1. 32.
Tribuere plus alicui, quam mortali concedere par est. Lucret. lib. 4. 1178.

MORTALĬTER, Adv. August. Enchirid. cap. 64. Filii Dei, quamdiu mortaliter vivunt, cum morte confligunt.

MORTALĬTAS, ātis. f. [τὸ θνητὸν] cui contrarium est Immortalitas. Cic. 1. de Nat. Deor. 26. Aut non omne quod ortum sit, mortalitas consequatur. Quintil. lib. 6. in procem. Festinantemque metu meæ mortalitatis, prostravit.
Eventus mortalitatis imputari medico non debet. Ulpian. in l. Illicitas. §. Sicuti. D. de offic. præsid.
Ordo mortalitatis turbatus. Scævola in l. Nam etsi. D. de inoffic. testam.
Asserere se a mortalitate. V. ASSERO.
Differre aliquid in mortalitatem. Ulpian. in l. Mulier. §. 1. D. ad Senatusconf. Trebel. Hic Mortalitas accipitur pro Morte.
Intercipi mortalitate. V. INTERCIPIO.
Sunt tibi supra mortalitatem omnia tributa. Cic. ad Octav. 8.
Mortalitas mollitiæ. Plin. lib. 36. cap. 22.
Mortalitas, pro Hominibus mortalibus. Plin. lib. 2. cap. 76. Mortalitas ipsa invenit sibi medium quiddam.
Accessisse se ad finem mortalitatis. Suet. in fine Claudii, tanquam ejus verba refert. Ego puto intellexisse, ad finem illius temporis, quod mortalitati est obnoxium. Hoc autem est totum vitæ tempus. Alioqui dicendum erat Ad finem vitæ. H. St. Ego vero Mortalitatem pro Vita mortali dixisse puto, & respexisse, ut erat fatuus, apotheosin seu consecrationem suam, mox futuram: qua, posita mortalitate, Deus fieret.
Mortalitas, pro Morte. Ulpian. in l. ult. D. ad leg. Jul. majest. Is qui in reatu decedit, integri status decedit. Extinguitur enim crimen mortalitate. conf. supra.

MORTUĀLIS, e. Adj. [νεκρικὸς] Quod ad mortuos pertinet. Plaut. Asin. 4. 1. 63.

> Hæ non sunt nugæ, non enim mortualia. i. e. Næniæ, præficarum carmina. V. Scalig. Conjectan. in Varr. p. 142.

MORTUĀRIUS, a, um. Idem. Domitius apud Gellium, Vos philosophi, inquit, mera estis (ut M. Cato ait) mortuaria glossaria. V. Noct. Att. lib. 18. cap. 7. Hoc autem verbo Domitius acriter philosophos pungit, ut loquaces, & inanium verborum funditatores, præficisque similes, quæ in mortuos næniam argutam & nugacem canebant. Glossaria mortuaria igitur intelligo per diminutionem Linguas ad contemptum, ut ita dicam, præficales. Turnebus. V. GLOSSARIUM.

MORTUŌSUS, a, um. Adj. Vultus mortuosus. Cæl. Aurel. Acut. 1. 3.

MORTICĪNUS, a, um. Adj. [θνησιμαῖος] Exsangue, corruptum. unde Morticinam carnem dicimus animalium, Quæ non sunt mactata, sed per se mortua. Varr. 2. de R. R. cap. 9. Morticinæ ovis non patiuntur vesci carne. Plin. Sola hæc avis in eo genere morticinam carnem non attingit. [Nisi error est, & intelligitur locus lib. 11. cap. 21. de Apibus.
Morticini, Pedum clavi. Plin. lib. 22. cap. 23. Clavis pedum, qui vulgo morticini appellantur, nitro misto, ante subactum. Subaudi, Circumlinitur laser.
Est etiam Convicium in homines tætros, & cadaverosa facie. Plaut. Pers. 2. 4. 12.

> Non hercle, si os præciderim tibi, metuam, morticine. V. Scalig. Conjectan. in Varr. 142.

MŎRIOR, īris vel ĕris, mortuus sum, [θνήσκω, τελευτάω, ἀποβιόω, κατοίχομαι, κηραίνω, ἀποψύχω] mori & morīri. [Quod est secundum regulam, ut Mentiri, Partiri. H. St.] notum verbum. Cic. de Senect. 74. Moriendum certe est, & id incertum an eo ipso die.
Mori nemo sapiens miserum duxit, ne beato quidem. Cic. 6. Fam. 3.
Ab ense mori. Lucan. lib. 2. 264.
Ante diem morior. Ovid. 3. de Arte Am. 739.
Ex vulneribus mori. Cic. 10. Fam. 33. Pansæ exercitum concisum esse, Pansam ex vulneribus mortuum.
In studio aliquo mori. Cic. de Senect. 49. Mori videbamus, in studio dimetiendi pæne cæli atque terræ, C. Gallum, familiarem patris tui Scipionis.
Per singula membra mori. Florus lib. 3. cap. 21.
Per vim. Hor. 3. Carm. 14. 15.
Dulce & decorum est pro patria mori. Hor. 3. Carm. 2. 13.
Immeritus mori, Dignus qui semper vivat. Hor. 3. Carm. 2. 21.
Jussus mori. Virg. 3. Æn. 323.
Non omnis moriar. Hor. 3. Carm. 30. 6.

> Non omnis moriar; multaque pars mei
> Vitabit Libitinam.

Acrius mori. Propert. lib. 2. 1. 50.
Animo æquissimo moritur sapientissimus quisque, stultissimus iniquissimo. Cic. de Senect. 83.
Amore insano mori. Ovid. 1. de Arte Am. 372.
Curis morior. Tibul. lib. 2. 6. 51.
Desiderio alicujus. Cic. 1. Att. 3. pr.
Frigore. Hor. 1. Epist. 17. 31.
Leto moriere virorum. Stat. 9. Theb. 878.
Quin morere, ut merita es. Virg. 4. Æn. 547.
Fama moritur. Cic. Post redit. in Senat. 3. Quo vestrorum in nos beneficiorum memoria ac fama moriatur?
Gloria meriti morietur vestri. Ovid. 3. de Pont. 2. 27.
Memoria suavissimi hominis ne moriatur. Cic. in Pison. 93.
Sermo moritur. Cic. pro Cœl. 76. Atque ut iste interpositus sermo deliciarum desidiæque moreretur.
Virgæ moriuntur in tergo, Rumpentur. Jocus Plauti Capt. 3. 4. 117.

> Væ illis virgis miseris, quæ hodie in tergo morientur meo.

Unguentum suis horis moritur. Plin. lib. 13. cap. 3.
Moriar, jurandi verbum, quemadmodum Dispeream. Cic. 8. Att. 6. Moriar, si magis gauderem, si id mihi accidisset. Idem 7. Fam. 3. Moriar, ni &c.
Moriendo ponere sensus. Ovid. 1. Trist. 3. 99.

MORIENS, entis. Partic. [ἀποθνήσκων] ut,
Acetum moriens, i. e. Fugiens, corruptum. Pers. 4. Sat. 31.
Cycno moriente dulcior vocem movit. Seneca Hippol. 3.
Digiti morientes. Ovid. 5. Met. 117.
Herba. Virg. 7. Ecl. 57.

Lingua

Lingua. Ovid. 2. Amor. 6. 48.
Lumina morientia. Ovid. 9. Met. 391.
Morĭtūrus, a, um. [θανέμενος] Quasi a Morĭtus, Partic. ut Crudeli funere moriturus. Virg. 4. Æn. 308.
Densos fertur moriturus in hostes. Virg. 2. Æn. 511.
Morĭbundus, a, um. Adj. [ἀποθνήσκων] Moriens. Cic. pro Sext. 85.
Fulva moribundum extendit arena. Virg. 5. Æn. 374.
Cui me moribundam deseris hospes? Virg. 4. Æn. 323.
Hostia moribunda cecidit. Virg. 3. Georg. 488.
Ora. Propert. lib. 3. 7. 56.
Pectus. Ovid. 12. Met. 118. al. Vertex.
Vox. Stat. 8. Theb. 642.
Moriturio, īre. Hoc verbo Desiderativo Ciceronem usum testis D. August. in Grammat. V. Schott. Nod. Cic. 3. 17.
Morituriens. Vives de Fem. Christ. lib. 1. p. 302. H.St. Deerat in Lugd. hæc dictio.
Mortĭfer, sive Mortifĕrus, a, um. Adj. [θανάσιμος, θανατοφόρος, φονικός] Quod mortem affert. Cic. 1. Tusc. 7. Et quum pæne in manu jam mortiferum illud teneret poculum, loquutus ita est, ut non ad mortem trudi, verum in cœlum videretur ascendere. De Socrate.
Bellum mortiferum. Virg. 6. Æn. 279.
Dolor mortiferus, apud Celsum sæpe legitur. Et lib. 5. cap. 26.
Ferrum mortiferum. Sil. lib. 10. 143.
Morbus gravis & mortifer. Cic. 1. de Divin. 63.
Plaga. Cic. in Vatin. 20.
Plaga insanabilis & mortifera. Cic. pro Sext. 44.
Potio. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Præcepta mortifera pro salutaribus conscripserunt imperiti. Cic. 2. de Legib. 13.
Vis mortifera. Lucret. lib. 6. 819.
Urtica contactu. Plin. lib. 10. cap. 59.
Vulnus. Liv. 2. 47.
Mortifĕre, [θανατικῶς] Adv. Letaliter. Ulpian. in l. Huic scripturæ. D. ad leg. Aquil. Si Servus vulneratus mortifere, postea ruina vel naufragio periit. Rursus ibidem, Sed si vulneratum mortifere liberum, &c. *Blessé à mort.*
Ægrotare mortifere. Plin. 3. Epist. 16.
Mortĭficus, a, um. Adj. Tertull. 4. adv. Marc. cap. 5. Cibus mortificus. conf. Valer. Max. 5. 6. 1.
Mortifĭco, are. Tertull. de Resur. carn. cap. 37. & 46. & adv. Gnostic. cap. 9. & 133.
Mortificātus, a, um. Partic. Tertull. adv. Marc. 5. 37. Caro mortificata.
Mortificātio, ōnis. f. Tertull. de Resurr. carn. cap. 44. Mortificationem Domini circumferimus in corpore.
Morsicatim, Morsiuncula, Morsus. V. mordeo.
Morta, æ. f. Unam esse ex Parcis dicunt, quas veteres Latini tres esse putaverunt, easque nativitati & morti præsidere. Earum nomina fuerunt Nona, Decima, & Morta; quo commento illud videntur voluisse significare, tempestivum partus tempus esse mensem nonum & decimum; qui vero ante hoc tempus in lucem prodeunt, aut mortuos nasci, aut vivos statim mori. Perottus ex Martiano. V. Gell. 3. 36.
Mortārium, i. n. [θυεια, ὅλμος] Vas in quo res resolvendæ pistillo teruntur. Originem infra V. Plaut. Aulul. 1. 2. 17.
Cultrum, securim, pistillum, mortarium,
Quæ utenda vasa semper vicini rogant. Plin. lib. 12. cap. 27.
Fit & alio modo, quum in mortariis immatura uva teritur. Idem libro 36. cap. 23.
Mortarium, Lacus & conceptaculum, in quo calx, sive intrita subigitur servaturve. Budæus, Mortarium, locus ubi arenatum rutro subigitur. Vitruv. de tectorio loquens, lib. 7. cap. 3. Græcorum vero tectores non his rationibus solum utendo faciunt opera firma, sed etiam mortario collocato, calce & arena ibi confusa, decuria hominum inducta ligneis vectibus pinsant materiem, & ita ad certamen subacta tunc utuntur. Plin. lib. 36. cap. 23. In Græcia tectores etiam arenatum, quod inducturi sunt, prius in mortario ligneis vectibus subigunt.
Mortarium Donatus in illud Terentii, Phorm. 2. 2. 4.
Tute hoc intristi, tibi omne est exedendum. Hoc, inquit, inter rusticos de alliato moretario dici solet. Moretarium cibum ipsum, id est moretum vocat, a quo moretarium etiam pila, ubi interitur, &, extrita littera, mortarium dictum est.
Mortariola, V. infra olisci.
Morticinus, Mortifer, Mortificus &c. V. mors.
Mortuum mare [Ἀσφαλτῖτις] Straboni dicitur, quia nihil vivum gignit. Lacus est in Pentapoli Syriæ, qui nihil præter bitumen gignit, nihil in eo grave submergitur. Unde & Asphaltites vocatur, ab eo quod Græci bitumen ἄσφαλτον appellant.
Morus, Stultus, V. moros.
Mōrus, i. f. [μορέα] Arbor novissima urbanarum germinans, nec nisi exacto frigore: ob id dicta sapientissima arborum. Sed quum cœpit, in tantum universa germinatio erumpit, ut una nocte peragat, etiam cum strepitu. Hæc Plin. lib. 16. cap. 25. Sunt tamen qui a Græco derivatum putent Mori vocabulum, quod fructus nigros proferat. μαυρὸν enim, Græci nigrum vocant.
Arbor mori. Plin. lib. 16. cap. 44.
Mōrum, i. n. [μόρον] Fructus mori arboris. Virg. 6. Ecl. 22.
Sanguineis frontem moris, & tempora pingit.
Nigra. Hor. 2. Serm. 4. 22.
Mora quoque in rubis sunt, sed multum ab his differentia. Columel. lib. 5. cap 10.
Excussa rubetis. Ovid. 4. Fast. 509.
Hærentia in duris rubetis. Ovid 1. Met. 105.
Mora Vaticana, [μόρα βατικάνα] a Romanis vocatum fuisse Rubi fructum vult interpolator Dioscor. lib 4. 37.
Mōrylli, ōrum. m. [Μορύλλοι] Macedoniæ populi in Occasum vergentes, juxta Allantenses, & Lyncestas. Plin. lib. 4. cap. 10.
Mōrychus, i. m. [Μόρυχος] Cognomen Bacchi apud Siculos, cujus faciem vindemiæ tempore musto & recentibus ficis illinere consueverunt. Vide Erasmum in proverbio, Morycho stultior.

Mos, mōris. m. [ἦθος, τρόπος] est Vitæ institutum consuetudine firmatum. Varro ait Morem esse institutum animi, quod sequi debeat consuetudo. Cic. pro Cluent. 96. Non mos, consuetudoque servata. Plaut. Capt. 5. 3. 8.
— mos & oblivisci hominibus,
Neque novisse cujus nihili sit facienda gratia.
Mores, de Equis. Columel. lib. 6. cap. 29. Mores autem laudantur, qui sunt ex placido & concitato mitissimi.
Mos, consuetudoque civilis. Cic. 1. Off. 148.
Nec mos bellantes una stabulare. Virg. 3 Georg. 224.
Mos est. Cic. de Clar. Orat. 84. Mos est hominum, ut nolint eundem pluribus in rebus excellere.
Mos erat antiquis. Ovid. 15. Met. 41.
Virginibus Tyriis mos est gestare pharetram. Virg. 1. Æn. 340.
Ut mos est, ut fieri solet. Cic. 7. Verr. 65.
Is genti mos dirus erat. Sil. lib. 16. 538.
Moris est. Cic. 3. Verr. 66. Tum ille ut aliquid responderet, negavit moris esse Græcorum, ut in convivio, &c.
Græcia principium moris fuit. Ovid. 2. Fast. 37.
Habebat hoc moris. i. e. Hunc morem seu consuetudinem. Plin. 1. Epist. 12. ad Calestrium.
Mos vestis. Justinus lib. 1. cap. 11. de Semiramide loquens, Quem morem vestis exinde gens universa tenet.
More. Plaut. Trin. 4. 3. 27.
Scuta jacere, fugereque hosteis, more habent licentiam.
Agere more, institutisque civilibus. Cic. 1. Off. 148.
Defendere more institutoque omnium. Cic. pro Cæcin. 2.
Facere aliquid accusatorio more & jure. Cic. pro Flacc. 14.
Fit more. Plaut. Trin. 4. 3. 27.
Rotat more fundæ. Ovid. 4. Met. 517.
Scribo more, Ut soleo. Cic. 11. Fam. 29. Tu, mi Oppi, conservabis amorem tuum (etsi more magis hoc quidem scribo, quam quo te admonendum putem) meaque omnia tuebere.
Vivere meretricio more. Cic. pro Cœl. 38.
More, pro De more. Virg. 7. Æn. 247.
Hoc Priami gestamen erat, quum jura vocatis
More daret populis.
Bestiarum more vagari. Cic. 1. de Invent. 2.
Ferarum. Hor. 1. Serm. 3. 109.
Feræ more degere vitam. Virg. 4. Æn. 551.
Gigantum more bellare cum diis, est naturæ repugnare. Cic. de Senect. 5.
Hominum more evenit. Ter. And. 5. 6. 3.
Ingenii more humani. Sallust. in Jugurth. cap. 93.
Mæandri more. V. mæander.
Majorum more. Cic. 8. Att. 15. Ipsi Consules, quibus more majorum concessum est, vel omnes adire provincias, &c.
Novalium more proscindatur terra: i. e. Quemadmodum novalia. Columel. lib. 3. cap. 13.
Omnium more, Ut solent omnes. Cic. 12. Fam. 17. Quod mihi existimationem tuam, dignitatemque commendas, facis tu quidem omnium more.
Patrum more. Virg. 3. Georg. 177.
Romano more, pro Vere, & ex animo. Cic. 7. Fam. 18. Ego te, inquit, Balbo, quum ad vos proficiscetur, more Romano commendabo. Ibid. Ep. 5. De quo tibi homine hæc spondeo, non illo vetere verbo meo &c. sed more Romano, quo modo homines non inepti loquuntur, probiorem hominem, meliorem virum, pudentiorem esse neminem. Cic. 7. Fam. 16. Id utrum Romano more loquutus sit, bene nummatum te futurum; an quomodo Stoici dicunt, omnes esse divites, qui cælo & terra frui possunt, postea videro. Turnebus.
More & exemplo, Cic. pro Cæcin. 36. Subaudi Civili, seu Majorum.
More meo. Cic. 1. de Orat. 107. Neque gravabor breviter, meo more, quid quaque de re sentiam, dicere.
Isto more. Plaut. Bacch. 3. 6 11.
Novo more aliquid facere. Cic. 4. Verr. 67. Hoc injecto metu judicibus, novo more, novo exemplo, ecquam rem putatis esse in Sicilia, nisi ad nutum istius judicatam?
Suo more intima sese in cunabula condent. Virg 4. Georg. 66. De apibus.
Ad morem. Quintil. lib. 4. cap. 1. Materias sibi ipsi fingunt, & ad morem actionum prosequuntur.
De more. Virg. 1. Æn. 322.
Namque humeris de more habilem suspenderat arcum. Idem 3. Æn. 65.
Et circum Iliades, crinem de more solutæ.
Cæsis primum de more juvencis. Virg. 3. Æn. 369.
Sequuntur armenta assueto belli de more. Sil. lib. 7. 312.
Turbare comptos de more capillos sanguine. Virg. 10. Æn. 832.
Ex more. Hor. 2. Serm. 3. 280.
Ex more imponens cognata vocabula rebus.
Ex more prisco deos precatus. Ovid. 15. Met. 593.
Ex moribus disciplinaque aliquorum barbariem quandam delere. Cic. pro Corn. Balb. 43.
In morem. Virg. 1. Georg. 245.
— perque duas in morem fluminis Arctos. i. e. In similitudinem, ut ait Valla lib. 4.
In morem fluminis sinuoso flexu elabi. Virg. 1. Georg. 244.
In morem operis componere carmina. Hor. 2. Serm. 1. 63.
In morem stagni. Virg. 8. Æn. 88.
In more. Cic. 2. de Lege Agrar. 1. Est hoc in more positum, institutoque majorum, ut ii qui, &c. Idem 2. Off. 66. Quodque in patriis est moribus, multorum causas & non gravate, & gratuito defendere. Idem 2. de Legib. 23. De quo quum consulerent Athenienses Apollinem Pythium, quas potissimum religiones tenerent; oraculum editum est, quæ essent in more majorum. Ibid. 40. Tamen hæc erant fere in more majorum. V. in.
In moribus est mihi. Cic. 6. Att. 1. Qui locus tamen corruptus est; legendum enim est, In amoribus; hoc est, in deliciis. Baynus.
Per hunc morem. Hor. 2. Epist. 1. 145.
Sine more tempestas furit. Virg. 5. Æn. 694.
Moribus, pro More & consuetudine. Cic. pro Cæcin. 20. Et de fundo Cæcina moribus deduceretur.

Qui

Qui sapit, innumeris moribus aptus erit. Ovid. 1. de Arte Am. 760.
Castus moribus. In CASTUS.
Consimilis moribus. In CONSIMILIS.
Incompositus. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Perfectus. Quintil. in procem. lib. 1.
Perfecta virtus natura vel more. Cic. 1. Acad. 37.
Argumenta morum. Quintil. lib. 3. cap. 9.
Dulcedo morum ac suavitas. Paterc. lib. 2. 97.
Honos moris. Ovid. 3. Trist. 13. 13.
Exspectas scilicet solitum tibi moris honorem.
Imitator doctus. Hor. de Arte Poet. 318.
Veritas. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Æqui mores modicis erroribus. Juven. 14. Sat. 15.
Antiqui mores. V. ANTIQUUS.
Antiqui moris homo, in laude ponitur, pro Eo qui antiquam innocentiam observat. Liv. 39.
Ut alibi antiqua simplicitas. H. St.
Antiquus mos sacrorum. Lucret. lib. 2. 610.
Avidi mores. In AVIDUS.
Austerus. Cic. pro Cœl. 33.
Barbarus. Hor. 1. Carm. 27. 3.
Bonus. Plaut. Capt. 2. 1. 4.
Civiles mores. V. paulo post, Prosternere mores, &c.
Commodi mores. Cic. de Amicit. 54. Atque hoc quidem videre licet eos, qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari.
Curvi mores, Non recti. Pers. 3. Sat. 52.
Damnati. Juven. 13. Sat. 239.
Deductus. Hor. 4. Carm. 4. 19.
Feri mores hominum. Senec. Octav. 7.
Humiles. Stat. 3. Silv. 3. 150.
Immodesti. V. IMMODESTUS.
Improbus. Plaut. Trin. 4. 2. 28.
Indocti. V. INDOCTUS.
Infandus. Stat. 4. Theb. 243.
Insitus vitio genti. V. INSERO.
Insuetus. V. INSUESCO.
Intermortui mores. V. INTERMORIOR.
Intorti mores, Valde torti, pravi. Pers. 5. Sat. 38.
Inutilis. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Lepidi. V. LEPIDUS.
Malignus. Claud. 1. in Conf. Stil. 112.
Maritimi. V. MARE.
Mendosi. V. MENDA.
Mitissimi. V. MITIS.
Nocentissimi. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Novi. V. NOVUS.
Pacifici. Claud. 2. Conf. Stil. 154.
Pallentes mores, Qui pallidos efficiunt. Vitia eorum, qui verentes reprehendi pallent. Perf. 5. Sat. 15.
Patrius. Ovid. 6. Met. 648.
Patrius mos Academiæ adversari omnibus in disputando. Cic. 1. de Orat. 84.
Peregrini. Juven. 6. Sat. 298.
Prima peregrinos obscæna pecunia mores
Intulit.
Perversus. Cic. pro Rosc. Com. 56.
Pessimi. V. paulo post, Prætendere vultum, &c.
Pudici. Plin. lib. 28. cap. 8.
Rabidi. Ovid. 3. de Arte Am. 501.
Rectus. Hor. 2. Epist. 2. 131.
Rigidi. Ovid. Rem. Amor. 762.
Severi. Plin. lib. 18. cap. 8.
Solennis sacrorum. Lucret. lib. 1. 97.
Teneri. Juven. 7. Sat. 237.
— ut mores teneros ceu pollice ducat. i. e. Ut præceptor formet mores puerorum, quomodo solet figulus e luto quales vult formas pollice ducere.
Varius. Virg. 1. Georg. 51.
Accipere morem. Cic. 3. Off. 44. Præclarum a majoribus morem accepimus rogandi judicis, si eum teneremus, quæ salva fide facere possit. V. ACCIPIO.
Adumbrare morem alicujus, Imitari. Curt. lib. 10. 3. 14. Nec Persis Macedonum morem adumbrare, nec Macedonibus Persas imitari indecorum est.
Affingere mores. V. AFFINGO.
Agere morem. V. AGO.
Agere recto more aliquid. Hor. 2. Epist. 2. 131.
Agere austero more & modo. Cic. pro Cœl. 33.
Astringere mores. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Bibere more Græco. V. BIBO.
Bibere mores maternos, Discere imitando. Claud. de Nupt. Honor. 231.
Captare mores. V. Capto in CAPIO.
Cedere moribus alicujus. Hor. 1. Epist. 19. 54.
Cessere mores rebus secundis. i. e. Cum fortuna immutati fuerunt mores. Lucan. lib. 1. 161.
Colere mores populi. V. COLO.
Compescere mores rabidos, Emendare. Ovid. 3. de Arte Am. 501.
Comprobare mores factis. In COMPROBO.
Condere mores alicujus gentis, Instituere. Curt. lib. 8. 4. extr.
Conformare mores. Cic. 4. de Finib. 5. Quarum quum una sit, qua mores conformari putantur, differo, &c.
Congruere cum alterius moribus. V. CONGRUO.
Congruere in morem alicujus. In CONGRUO.
Consequi morem. In CONSEQUOR.
Conveniunt mores. In CONVENIO.
Corrumpere mores alicujus. In CORRUMPO.
Custodire morem. In CUSTODIO.
Decedere de suo more. In DECEDO.
Deduci ad morem alicujus. In DEDUCO.
Defendere mendosos mores. Ovid. 2. Amor. 4. 1.
Deteguntse mores. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Dare nocentissimis moribus perniciosa instrumenta. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Effingere. Cic. 2. de Divin. 94. Quis non videt & formas, & mores, & plerosque status ac motus effingere a parentibus liberos?
Excolere. Quintil. in procem. lib. 4.
Exornare morem communis sermonis decore quodam scænico. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Exprimere oratione mores alicujus justos, integros, religiosos, &c. Cic. 2. de Orat. 184.
Exsuperas morum nobilitate genus. Ovid. 4. Trist. 4. 2.
Fecerat nam morem usus. Ovid. 2. Met. 345.
Facere perverso more. Cic pro Rosc. Com. 56.
Facta moribus vis, cui opponitur Contra morem facta. Cic. pro Cæcin. 96.
Fingis in faciem, moresque meos nova crimina. Ovid. 12. Epist. 177.
Fingitur suis quisque moribus. Cic. in Parad. 5.
Gerere morem, Obedire. Ter. Eun. 1. 2. 108. Mos gerundus est Thaidi. Vide MORIGERARI. H. St.
Gerere morem animo. Plaut. Amph. prol. 132.
Gerat ille suo morem furiosus amori. Ovid. 2. Amor. 2. 13.
Gerere & Habere mores. Ovid. 7. Met. 655.
— mores, quos ante gerebant,
Nunc quoque habent.
Imitari mores & disciplinam alicujus. Cic. pro Deiot. 28.
Immutare mores. V. IMMUTO.
Imponere morem pacis populis. i. e. Leges pacis. Virg. 6. Æn. 852. Servius.
Incessit mos. V. Incesso, in INCEDO.
Inducere. V. INDUCO.
Inducere novos mores. Stat. 12. Theb. 591.
Inducere aliquid in mores populi. Cic. 2. de Orat. 122. Qui hoc primus in nostros mores induxit.
Induere mores pudicos & severos. V. INDUO.
Inficere pravis moribus. V. INFICIO.
Inspicere hominum mores. Hor. 1. Epist. 2. 20.
Instituere. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Instruet ad vitium mores inde suos. Ovid. 2. Trist. 258.
Labuntur ad mollitiem mores. V. LABOR, eris.
Manet mos. V. MANEO.
Manet mos antiquus. Cic. 5. Fam. 20.
Mutare mores. V. MUTO.
Obcallueremores. V. OBCALLEO.
Oblinere se moribus externis. Cic. in Brut. 51.
Obserere mores. V. OBSERO, sevi.
Occalluere mores. Columel. lib. 8. cap. 16. Sed quoniam sic mores occalluere, non ut hæc usitata, verum ut maxime laudabilia & honesta judicarentur: nos quoque, &c.
Ornare moribus res Italas. Hor. 2. Epist. 1. 2.
Ostendere mores alicujus. V. OSTENDO.
Ostendere feros mores immanemque alicujus naturam. Cic. pro Rosc. Amer. 38.
Pati mores. Plin. lib. 36. cap. 16. Quid ferri duritia pugnacius? Sed cedit & patitur mores: trahitur namque a magnete lapide, &c.
Perdere si miro more, ferre vocatur opem. Ovid. 13. Met. 670.
Perdere mores alicujus. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Perducere aliquid in morem. Cic. 2. de Invent. 162. Aut quod in morem vetustas vulgi approbatione perduxit: quod genus, pactum, par, judicatum.
Perlucent mores, & quodammodo agnoscuntur ex oratione dicentis. Quintil. lib. 6. cap. 12.
Permittere morem. Virg. 1. Æn. 543.
Placere moribus. Ovid. 2. Amor. 4. 45.
Hæc melior specie, moribus illa placet. Alii,
Hæc melior specie corporis, illa sapit.
Prætendere vultum & tristitiam pessimis moribus. Quintil. in procem. lib. 1.
Prosternere mores civiles, Evertere, perdere. Plin. lib. 36. cap. 15.
Radere pallentes. Perf. 5. Sat. 15.
Recipere aliquid in. Quintil. lib. 5. cap. 10. Quæ legibus cauta sunt: quæ persuasione, etiamsi non omnium hominum, ejus tamen civitatis aut gentis, in qua res agitur, in mores recepta sunt.
Referre morem aliquem. Virg. 5. Æn. 596.
Referre morem antiquum, pro Reducere. Suet. in Jul. Cæs. cap. 20.
Regere exemplo suo mores. Ovid. 15. Met. 834.
Repræsentare virtutem & mores alicujus. Hor. 1. Epist. 20. 14.
Repugnant sensus moresque. Hor. 1. Serm. 3. 97.
Retinere morem. Cic. 2. de Finib. 1.
Revocare. Cic 2. de Finib. 1.
Servare. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Solvere morem traditum a prioribus. V. SOLVO.
Est regibus hic mos, &c. Hor. 1. Serm. 9. 86.
Tenere morem. Cic. 5. Tusc. 11. Quem morem quum Carneades acutissime copiosissimeque tenuisset, &c. Conf. Mos vestis supra.
Tenere sacrorum morem. Virg. 3. Æn. 408.
Traditum ab antiquis morem servare. Hor. 1. Serm. 4. 117.
Transferri ad nostrum usum moremque. Cic. 3. de Orat. 93.
Venit jam dolor in morem meus. Ovid. 2. de Pont. 7. 39.
Vivere more alieno. V. VIVO.
Vivendum moribus antiquis. Plaut. Trin. 2. 2. 16.
Mores cæli. Plin. lib. 14. cap. 1. Succique tantum gratia ex his pluribus modis ad cæli mores, solique ingenia.
Prædicere varium cæli morem. Virg. 1. Georg. 51.
Ventorum mores. Lucret. 1. 194.

MOSCULUS, V. infra MOSILLUS.

MORALIS, e. Adj. [ἠθικός] Quod pertinet ad mores. Cic. de Fato, 1. Quia pertinet ad mores, quos ἤθη Græci vocant, nos eam partem philosophiæ de moribus appellare solemus; sed decet augentem linguam Latinam nominare Moralem; explicandaque vis est, ratioque enuntiationum, quæ Græci ἀξιώματα vocant. Sic Quintil. lib. 6. cap. 3. & Senec. Epist. 89. Philosophiæ tres partes esse dixerunt, & maximi & plurimi auctores; Moralem, naturalem, & rationalem.
Lex moralis, Decalogus. Conf. Isidor. 2. 24.

Moraliter, Adv. Sidon. 9. Epist. 9. Scripseras cuncta moraliter, lecte, &c.

Moralitas, ātis. f. Macrob. 5. Saturn. cap. 1. Sunt præterea stili dicendi duo, dispari moralitate diversi.

Morātus, a, um. Adj. [ἠθοποιός] Qui certis (bonis, malisve) moribus præditus est. Cic. 2. Tusc. 11. Quotus enim quisque Philosophorum invenitur, qui sit ita moratus, ita animo ac vita constitutus, ut ratio postulat? Idem in Partit. 82. Quemadmodum quisque generatus, quemadmodum educatus, quemadmodum institutus, moratusque fuerit. Ter. Hec. 4. 4. 22.

— sed quid mulieris
Uxorem habes? aut quibus moratam moribus?

Moratus, in bonam partem, ut Fortunatus. H. St.
Civitas bene morata. Cic. de Clar. Orat. 7. Quæque erant propria, cum præstantis in Republica viri, tum bene moratæ, & bene constitutæ civitatis. h. e. Bonis moribus & legibus quasi firmatæ.
Disciplinam bene moratam obtinere. Columel. lib. 1. cap. 8.
Fabula recte morata, In qua singularum personarum mores optime exprimuntur. Acron. Hor. de Arte Poet. 319.
Genus hominum optime moratum. Cic. 2. de Lege Agr. 84.
Janua hæc ita morata est. Plaut. Asin. 2. 3. 10.
Oratio morata. Quintil. lib. 4. cap. 2. i. e. Quæ mores exprimit, inquit Budæus.
Reges bene. Cic. 2. Off. 41. Olim bene morati reges constituti Plaut. Pers. 4. 4. 6. Si incolæ bene sunt morati, pulchre munitum arbitror. Sc. Oppidum.
Moratus, in malam partem. Plaut. Truc. 1. 2. 5.

— novi ego hominum mores;
Ita nunc adolescentes morati sunt.

Morōsus, a, um. Adj. [δύσκολος, σκυθρωπός, δυσάρεστος] Qui moribus est difficilibus & fastidiosis. Cic. in Orat. 104. Usque eo difficiles ac morosi sumus, ut nobis non satis faciat ipse Demosthenes. Idem de Senect. 65. At sunt morosi & anxii & iracundi & difficiles senes: si quærimus, etiam avari. Idem 7. Fam. 15. Quam sint morosi qui amant, vel ex hoc intelligi potest.
Difficilis & morosus. Hor. 2. Serm. 5. 90.
Mirabiliter morosum esse. Cic. 2. Att. 25.
Arbor morosa natu, vel nasci. Plin. lib. 16. cap. 33.
Canities Hor. 1. Carm. 9. 18.
Sitis. Martial. lib. 14 105.
Vitis morosa. Plin. lib. 14. cap. 2.
Compar. Suet. Cæs. cap. 45. Circa corporis curam morosior. i. e. Curiosior, diligentior, ut nunquam tamen sibi satisfaceret.
Superl. Tertull. de Coron. sub init.

Morōse, Adv. [δυσαρέστως] Plin. lib. 18. cap. 13. Terram non morose eligit, pæne ubi nihil aliud seri possit.
Morose, sive ingenuo, liberoque fastidio, ineptias hominum respuere. Cic. de Clar. Orat. 236.
Superl. Suet. Aug. cap. 66. Judicium alicujus morosissime pensitare.

Morosĭtas, ātis. f. [τὸ δυσάρεστον] Cic. de Senect. 65. At morositas tamen, & ea vitia, quæ dixi, habent aliquid excusationis.
Nimia morositas. Suet. Tiber. cap. 70. pr. Affectatione & morositate nimia obscurabat stilum.

Morĭger, & Morĭgĕrus, a, um. Adj. [εὐπειθής] Facile morem gerens. Ter. And. 1. 5. 59.

Sive hæc te solum semper fecit maximi,
Seu tibi morigera fuit in rebus omnibus.

Male morigerus. V. malus.
Modi morigeri. Lucret. lib. 4. 1274.

Nam facit ipsa suis interdum femina factis,
Morigerisque modis, &c.

Morĭgĕror, [χαρίζομαι] āri. Obsequi, & quasi ad alterius voluntatem mores transformare. Cic. in Orat. 159. Voluptati autem aurium morigerari debet oratio.
Alicui morigerari, Obscæno sensu. Suet. Tiber. 44. In qua Meleagro Atalanta ore morigeratur.

Morĭgĕro, [χαρίζω] āre. antique dixit Plaut. Capt. 2. 1. 4.

Nunc servitus si evenit, ei vos morigerare mos bonus est. Al. Morigerari.

Morigerātio, ōnis. f. Obsequium. Afran. apud Non. 1. 1.

Ætas, & corpus tenerum, & morigeratio,
Hæc sunt venena formosarum mulierum.

Mosillus, i. m. [ἠθίδιον] Parvus mos, quo diminutivo usus est Cato, ut vult Isidor. in Gloss. Sed Festus habet Mosculus. Al Moscillus. [Nec repugnat in omnibus his analogia Mosculus tamen firmant Schedæ Festi & Ordo Pauli. Sic Flosculus, Masculus, Musculus, Osculum &c.

Mŏsa, æ. f. [Μόσα] Fluvius est Galliæ Belgicæ, qui ex Vogeso monte profluens, parte quadam Rheni recepta, Insulam Batavorum efficit, ut ait Cæs. 4. Bell. Gall. 9. V. & Plin. lib. 4. cap. 14. & 15. Tacit. 2. Ann. 6. & 4. Hist. 28. & Ptol. lib. 2. cap. 9.

Mosceuton, i. n. [μοσχευτόν] Rosæ genus. Plin. 21. 4. Sed varia lectio est. V. Hard.

Moschātŭla, orum. n. Pira quædam dicuntur, teste Perotto, quæ odorem moschi referunt.

Moschovia, seu Moscovia, æ. f. quæ & Russia alba; Regio ad Septentrionem amplissima, quondam Sarmatiæ Europææ pars. Incolæ Moscovitæ dicuntur.

Moschi, [Μόσχοι] Populus est Asiaticus prope Phasim fluvium, ea regio est tripartita: unam Colchi, alteram Iberes, & tertiam Armenii inhabitant. Lucan. lib. 3. 270.

Heniochi, sævisque affinis Sarmata Moschis.

Moschius, i. m. [Μόσχιος] Μοσίος Ptol. Fluvius, nunc vulgo *Morava*.

Moschus, i. m. [Μόσχος] Grammaticus & poeta Syracusanus, Aristarchi familiaris: hic secundus a Theocrito scripsit carmen Bucolicon. Suidas. Moschus alius quidam apud Hor. 1. Epist. 5. 9.

Mitte leves spes, & certamina divitiarum,
Et Moschi causam.

Moschus, i. m. [μόσχος] Est animalculum similitudine muris, binos in superiore mandibula dentes habens, & totidem in inferiore, eosque ad interiora recurvos, in cujus corpore juxta umbilicum apostema sanguinolentum nascitur, quod una cum pelle excisum siccatumque, præstantissimum spirat odorem, & inter primas hominum delicias habetur, cibisque & medicinis, & unguentis passim adhibetur. [Alii aliter de Moscho tradunt. V. Sim. Sethi de Alim. fac. litt. m. 6. Alias μόσχος Gr. Vitulum significat.

Mŏsella, æ. f. Fluvius Galliæ Belgicæ, quæ & Mosula apud Florum 3. 10. 14. V. Auson. Edyll. 10. Desiderabatur hæc vox in Lugd. & ascripsit, sed sine exemplo, Henr. noster.

Mōses, is, & i; sicut & Achilles, Achillis & Achilli, [Μωσῆς, Μωϋσῆς] Nomen inclyti Judæorum ducis. Juven. 14. Sat. 102.

Tradidit arcano quodcunque volumine Moses. Et interposito y psilo, Moÿses dicitur, quod habetur in frequentiori usu. Sedulius 3. 285.

Quid quod & Heliam & clarum videre Moysen? Scriptum legimus in sacris Bibliis, Exodi cap. 2. ex eventu rerum nomen ei impositum fuisse, id est Ex aqua salvatus, eo quod de flumine sit salvatus.

Mosēus, a, um. Adj. Juvenc. 2. 219.

Moseis manibus summo sublatus honore est.

Mossynœci, vel Mosynœci, orum. m. [Μοσσύνοικοι ἢ Μοσύνοικοι] Populi Asiæ versus Septentrionem, qui & Mossyni, [Μόσυνοι] (ut Pomponius lib. 1. 19. refert) turres ligneas subeunt, notis corpus omne persignant, propatulo vescuntur, promiscue concumbunt, & palam reges suffragio deligunt, vinculisque & arctissima custodia tenent. Valer. 5. Argon. 151.

Vos quoque non notæ mirati vela carinæ
Mossynœci: vos stabulis Macrones ab altis. al. Mosonyci. V. Melam 1. 19. & ibi Voss.

Mostrum, i. n. antique idem quod Monstrum. Hinc

Mostellum, i. n. dimin. Gloss. Gr. Lat. φάσμα, Mostellum. &

Mostellārius, a, um. Adj. ut, Vicus mostellarius. Varr. de L. L. 4. 8. Et hinc fabula Plauti Mostellaria dicta est, in qua senex a servo manium monstris exterretur.

Mosylon, i. n. [Μόσυλον] Promontorium Æthiopiæ, emporium habens ejusdem nominis. Stephanus.
Mosylon est etiam Cinnamomi genus. Dioscor. 1. 13.

Mosylītis, idis. f. [μοσυλῖτις] Casiæ genus. Diosc. loc. cit.

Mosyni, Mosynœci, V. mossynœci.

M O T

Motio, Moto, Motor, Motus. V. moveo.

Motacilla, æ. V. Cinædus, aviculæ nomen, in cinædi.

Motacismus, i. m. [μυτακισμός] Frequens litteræ m repetitio; vel quoties in m litteram vocalis sequitur. V. Isidor. 1. 31. conf. Adhelm. de Virg. cap. 29.

Mōthō, ûs. f. [Μωθώ] Arabum vicus, in quo Antigonus Macedo a Rabilo rege fuit interfectus: quæ etiam cædes vico nomen fecit: nam Motho Arabum lingua mortis locum significat. Stephanus.

Mŏtye, es. f. [Μοτύη] Siciliæ oppidum, ita dictum a Motye quadam muliere, quæ Herculi eos indicavit qui boves ejus abegerant. Hæc Stephanus ex sententia Hecatæi.

M O V

Mŏveo, vi, tum, [κινέω, δονέω, κλονέω, μοχλέω, σαλεύω, κραδαίνω, νομάω, μετακινέω] ēre. notam habet significationem. Ter. And. 4. 4. 10.

Move ocyus te, ut quid agam porro intelligas.

Movere de loco. Cic. pro Cæcin. 50. Dejectus vero qui potest esse quisquam, nisi in inferiorem locum de superiore motus?
Moveri de opinione. Cic. 4. Acad. 141. Verum illud certum, comprehensum, perceptum, ratum, firmum, fixum fuisse vis, deque eo nulla ratione, neque pelli, neque moveri potes.
De sententia movere. Liv. 39. 39.
Movere ex opinione aliquem. Cic. 3. de Nat. Deor. 5. Nec me ex ea opinione, quam a majoribus accepi de cultu deorum immortalium, ullius unquam oratio aut docti aut indocti movebit.
Movere in contrarium. Plin. lib. 11. cap. 48.
Movere, pro Discedere. Cic. 9. Att. 1. Hæc autem scribebam pridie Nonas, XIIII die, postquam ille Canusio moverat.
Movere ab urbe: subaudi Castra. Liv. 24. 44. V. Castra.
Si nondum profectæ sunt, nihil est quod se moveant. Cic. 7. Att. 16.
Se movere vestigio. Liv. 21. 44.
Castra movere. Cæs. 2. Bell. Gall. cap. 2.
Movere, pro Mutare. Liv. 34. 54. Adeo nihil motum ex antiquo probabile est: veteribus, nisi quæ usus evidenter arguit, stari malunt.
Fidem movere, Mutare. Liv. lib. 35.
Movere se ad motum fortunæ, Mutare animum cum fortuna. Cæs. 3. Bell. Civil. 17.
Ancilia movere. Sueton. in Othon. 8. Sed & motis, nec dum conditis ancilibus. Solebant qui bello gerendo præficiebantur, ut inquit Servius, ingredi Martis sacrarium, anciliaque primum movere; deinde simulacri hastam, dicentes, Mars vigila. Promebantur autem indicto bello ancilia, ut moverentur; ac profectionem suscipere, antequam condita essent, ominosum & religiosum habebatur. Tacit. 1. Hist. 89. Fuere qui proficiscenti Othoni moras religionemque nondum conditorum ancilium afferrent. Hæc ex Turnebo.
Movere, pro Removere. Cic. 3. de Finib. 74. Quid, non sic aliud ex alio nectitur, ut non, si ullam litteram moveris, labent omnia?
Aciem loco movere. V. acies.
Aliquem loco movere, Expellere. Cic. 2. Q. frat. 3. Exarsit dolor, urgere illi, ut loco nos moverent. Idem pro Cæcin. 37. Si ne tuorum quidem quisquam loco motus erit. atque omnes in ædibus asservati as retenti: tu solus prohibitus &c.
Ossa moventur loco. Cels. lib. 8. cap. 7.
Loco moveri dicitur (puto) a Censore. H. St.
Aliquem movere possessione. Cic. 3. Verr. 116. Ergo quia possessor est, non moves possessione. Idem pro Lege Agrar. 2. 56. Sed moveri possessionibus amicissimis, sedibus ac diis penatibus, negant oportere.
Hæredes movere, pro Excludere. Cic. 3. Off. 76. Quid ergo? hic non noceat, qui quodam quasi veneno perficiat, ut veros hæredes moveat, in eorum locum ipse succedat?

Catulos leænæ, subaudito τῷ Loco. Hor. 3. Carm. 20. 2. i. e. Auferre, Rapere.
Verba movere loco, Tollere. Hor. 2. Epist. 2. 113.
Se movere loco, vel Ex loco. Cæs. 3. Bell. Gall. 15. Liv. 34. 20.
Se vasta mole movere. Virg. 3. Æn. 656. de Polyphemo.
Se navis, tali remigio tarde movebat. Virg. 5. Æn. 280.
A gremio alicujus se. Catul. de Passere Lesbiæ 3. 8.
Move abs te moram. h. e. Festina. Plaut. Capt. 4. 2. 10.
Movere Senatu, vel de Senatu. Cic. pro Cluent. 121. Ut alter de Senatu movere velit, alter retineat, & ordine amplissimo dignum existimet. Sic, Moveri statu. Liv. 30. 18. V. CENSOR.
Brachia movere in herbas dicitur Ocyroë mutata in equam. Ovid. 2. Met. 669. Edidit hinnitus, & brachia movit in herbas.
Calculos movere in utraque parte. i. e. Difficultates, aut rationes. Plin. 2. Epist. 19.
Cardines janua faciles movet, Facile aperitur. Hor. 1. Carm. 25. 5.
Cerebrum movere, Turbare. Senec. Epist. 36. Subaudi Loco.
Citharam cum voce. Ovid. 5. Met. 112. conf. Fides.
Dentes nonnunquam moventur, modo propter radicum imbecillitatem, modo propter gingivarum arescentium vitium. i. e. Labant, vacillant. Cels. lib. 7. cap. 12.
Deos movere dicta Jovis. Ovid. 9. Met. 438. Tibull. lib. 2. 6. 54.
Moverit e votis pars quotacunque deos. V. Moveo ad animum rel.
Fertum movere Jovi. Cato cap. 134.
Fides movere, Canere fidibus. Lucan. ad Pison. 161.
Fila sonantia movit. Ovid. 10. Met. 89.
Labra movet metuens audiri. Hor. 1. Epist. 17. 60.
Linguam fero stridore. Ovid. 9. Met. 65.
Multa movens animo, Agitans, Volvens. Virg. 3. Æn. 34.
Nefas omne animo moventes. Hor. 3. Carm. 4. 68.
Nummum movere. V. NUMMUS.
Nuptias movere, Perturbare, inquit Donatus. Ter. And. 3. 2. 36.
Opus movetur, Incipitur. Ovid. 4. Fast. 820.
Opus majus moveo. Virg. 7. Æn. 45.
Ora ad citharam vocalia moverat. Ovid. 5. Met. 332.
Palmam movet ordine nemo. Virg. 5. Æn. 349.
Pedem quaque movi. Ovid. 5. Met. 634.
Pedem moverat & protulerat a limine. Juven. 10. Sat. 30.
Preces solennes voce movere, Ordiri. Ovid. 6. Fast. 622.
Signa, Vellere. Virg. 3. Georg. 236.
Spiritum sæpius, Crebro respirare. Cels. lib. 8. cap. 9.
Tellurem rigidam spirante Borea. Virg. 2. Georg. 316.
Terras omnes, omnia maria. Cic. 8. Att. 11.
Tonitrus unde movet Ovid. 2. Met. 308.
Movere, Excitare, Ciere, ut
Admirationes, plausus, clamores, non approbationes solum movere debet Orator. i. e. Excitare. Cic. in Orat. 236.
Alvum vel ventrem movere, pro Ciere. Cato cap. 115. Sic, Movere urinam. Plin. lib. 20. cap. 2. Et, Movere vomitionem. Ibidem.
Ambages quid juvat præceptaque parva movere? Ovid. 3. de Arte Am. 651.
Arma. Virg. 12. Æn. 6.
Tum demum movet arma leo.
Bellum movere. Cic 1. Off. 36. Adeo summa erat observatio in bello movendo. [i. e. Ordiendo.
Cantus. Virg. 10. Æn 163.
Carmen ore. Ovid. 14. Met. 21.
Controversiam movere. Scævola in l. ultima, in principio. D. de pignor. actione.
Cursus pituitæ. Cels. lib. 7. cap. 7.
Dolorem. Cels. lib. 7. cap. 4.
Exspectationem alicui de. Cic. 2. Att. 14. Quantam tu mihi moves exspectationem de sermone Bibuli?
Fastidium alicui. Juven. 10. Sat. 202.
Fastidia stomacho. Hor. 2. Serm. 4. 78.
Febrem. Cels. lib. 8. cap. 16. Interdum febrem vomitumque bilis movet.
Fletum. Cic. 1. de Orat. 228. Quod is C. Sulpicii Galli propinqui sui Q. pupillum filium ipse pæne in humeros suos extulisset, qui patris clarissimi recordatione & memoria fletum populo moveret.
Indignationem. Liv. 4. 50.
Inflammationes graves. Cels. lib. 8. cap. 4.
Ingenium alicujus. Ovid. 3. Amor. 5. 40.
Lacrymas. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Mentionem de re aliqua, Injicere. Liv. 28. 11.
Misericordiam. Cic. 2. de Orat. 278. Qui quum in epilogo misericordiam se movisse putaret, postquam assedit, rogavit hunc, videreturne misericordiam movisse.
Odia verbis aspera movi. Virg. 2. Æn. 96.
Risum movere, Excitare. Cic. 4. de Finib. 61.
Risum & jocum movere alicui. Hor. 1. Epist. 20. 19.
Risum movere salibus. Claud. de Cons. Mall. Theod. 312.
Risum movere per varios sales. Claud. 2. in Eutrop. 336.
Sonum verba lyræ motura. Hor. 2. Epist. 2. 89.
Sternutamentum. Cels. lib. 8. cap. 9.
Stomachum movere, Nauseam excitare. Plin. lib. 13. cap. 23. Apulum vomitus facit, stomachum & alvum movet.
Stomachum movere alicui, translate pro Irritare. Cic. 6. Att. 3. In quo tamen ille mihi risum magis, quam stomachum movere solet. Idem pro Muren. 28. Itaque, si mihi, homini vehementer occupato, stomachum moveritis, triduo me jurisconsultum esse profitebor.
Studium alicujus movere. Cic. 1. de Finib. 2. Veritus ne movere hominum studia viderer, retinere non possem.
Sudorem. Cels. lib. 2. cap. 17.
Suspicionem. Cic. 2. Fam. 15. Quod autem in maritimis facillime sum, moveo nonnullis suspicionem, velle me navigare.
Tragœdias. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Tussim. Cels. lib. 8. cap. 9. Fumus, pulvis, & quicquid vel tussim, vel sternutamentum movet.
Ventos tenui movisse flabello. Ovid. 1. de Arte Am. 171. al. Tenui ventos movisse tabellam.
Vomitum movet bilis. Cels. lib. 8. cap. 16.

Urinam. Cels. lib. 3. cap. 21. Optima est, quæ urinam movet. conf. Alvum.
Movere ad animum relatum, Afficere, Flectere, Adducere.
Animum movere. Virg. 3. Georg. 521.
Non umbræ altorum nemorum, non mollia possunt
Prata movere animum. Serv. In suum desiderium illicere.
Adamanta lacrymis movebis. Ovid. 1. de Arte Am. 659.
Ad bellum. Liv. 35. 12. Suis quemque stimulis moverent ad Romanum bellum.
Oculos movet & delectat pulchritudo corporis. Cic. 1. Off. 98.
Saxa sono testudinis. Hor. de Arte Poet. 395.
Sententiam alicujus movere. Cic. 7. Att. 3.
Superos motura putabo, quæ voveo. Ovid. in Ibin, 128.
Serva Briseis movit Achillem. Hor. 2. Carm. 4. 4.
In omnem affectum movere aliquem. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Moveo istæc, aut curo. Ter. And. 5. 4. 18. Ego istæc moveo, aut curo. Irrisio est. [i. e. Tango digitulo.
Me movet. Papinian. De Cond. furtiva l. Parvi refert, Nec me movet præsens homo fuerit, necne.
Me multa movent in discessu. Cic. 16. Att. 3.
Moveri super re aliqua. Virg. 10. Æn. 42.
Peracute. V. PERACUTUS.
Absiste moveri, nullæ hic insidiæ tales. Virg. 6. Æn. 399.
Facilius pluma aut folio moveri. Cic. 8. Att. 13. Nec me Consules movent, qui ipsi pluma aut folio facilius moventur.
Sponte moveri, & Agitari pulsu externo, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 32.
Nulla contentione, mente ipsa ac voluntate moventur membra hominum. Cic. 3. de Nat. Deor. 92.
Animis movemur & sensibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 58.
Animo moveri de salute aliquorum. Cic. pro Deiot. 11.
Auctoritate alicujus moveri. Nepos 9. 4. 1.
Consilio moveri. Idem, 10. 1. 3.
Donis. Virg. 1. Æn. 718.
Fletibus. Virg. 4. Æn. 438.
Lacrymis nil moveor. Propert. lib. 3. 25. 5.
Mente ac sensibus. Cic. 4. Acad. 100.
Sermonibus moveri. Cic. 10. Fam. 31. Ne moveare ejus sermonibus.
Specie neque enim famave movetur. Virg. 4. Æn. 170.
Vultum moveri. Virg. 6. Æn. 470.
In neutram partem moveri in re aliqua. Cic. 4. Acad. 130. Hinc summum bonum est, in his rebus in neutram partem moveri.
Organice & mechanice moveri, apud Vitruvium. V. Organice, in ORGANUM.
Moventur res magnæ. h. e. Commoventur, agitantur. Cic. 2. Q. frat. 3. Magnæ mihi res moveri videbantur. Nam Pompeius intelligit, nobiscumque communicat, insidias vitæ suæ fieri.
Movere ac moliri aliquid. Liv. 23. 39.
Moveri, Ire, ferri. Lucret. lib. 1. 422.
— nam corpora sunt, & inane
Hæc in quo sita sunt, & qua diversa moventur. i. e. Huc & illuc feruntur.
Movere, pro Moveri: ut, Terra movere dicitur. Gell. lib. 4. cap. 6. Sueton. in Claud. Cæs. cap. 22. Observavitque sedulo, ut quoties terra in urbe movisset, ferias, advocata concione, Prætor indiceret.
Movere & Monere miscentur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 2. 273.

MOVENDUS, a, um. Partic. [κινητέος] Virg. 2. Georg. 418.
Sollicitanda tamen tellus, pulvisque movendus.

MOVENS, entis. Partic. [κινῶν] Qui movet.
Bella nova moventes. Virg. 6. Æn. 820.
Fossor jugera movens. Virg. 2. Georg. 264.
Juvenis magica arma movens. Ovid. 5. Met. 197.
Res moventes, pro Mobilibus. Liv. 5. 25. Quod ex ea tantum præda, quæ rerum moventium sit, decima designetur. Tryphon. l. pen. D. de vi & vi armat. Si me de fundo vi dejeceris, in quo res moventes fuerint. Gell. lib. 11. cap. ult. In Sabini libro, cui titulus est De furtis, id quoque scriptum est, Non hominum tantum, neque rerum moventium, quæ auferri occulte & subripi possunt, sed fundi quoque & ædium fieri furtum. V. MOBILIS.

MŌTUS, a, um. aliud. Partic. [κινηθεὶς] Virg. 1. Æn. 139.
— sed motos præstat componere fluctus.
Cautes motæ, puto apud Horat. H. St. Falso.
Dictis motus eram. Ovid. 4. Trist. 10. 23.
Precibus motus. Curt. 6. 5. 23.
Terriculis moti. Liv. 34. 11.
Tumultu motus Æneas. Virg. 6. Æn. 317.
Colubræ motæ sonuere. Ovid. 4. Met. 491.
Mens mota, quod vulgo dicimus, Sensum turbatum. Senec. Epist. 94.

MŌTIO, ōnis. f. [κίνησις] Cic. 2. de Nat. Deor. 145. In corporum etiam motione atque gestu multa cernunt subtilius.
Animi motio. Cic. 1. Acad. 32. Scientiam autem nusquam esse censebant nisi in animi motionibus atque rationibus.
Manet motio. Cels. lib. 3. cap. 6. Nam si post alteram febrem motio manet, post alteram integrum corpus est, integro corpore cibo tempus aptius est.
Motio ab ordine. Ulpian. in l. 3. §. Pœna autem. D. de crim. Stellionatus, In his autem, qui sunt in aliquo honore positi; ad tempus relegatio, vel ab ordine motio remittenda est.

MOTIUNCŬLA, æ. f. dimin. Senec. de Tranquill. vitæ 2. Qui ex diuturno gravique morbo expliciti, motiunculis levibusque offensis perstringuntur. Idem Epist. 53. Levis motiuncula decipit.

MŌTUS, ûs. m. [κίνησις, δόνησις, κίνημα, νώμησις, κινηθμὸς] Ipse movendi actus. Virg. 5. Æn. 430.
Ille pedum melior motu.
Acutus. Stat. 6. Theb. 789.
Assidui. Ovid. 15. Met. 179.
Concitatissimus corporis. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Decens. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Deformis motus aut status. Cic. lib. 5. de Finib. 35.
Flexi fractique. Cic. lib. 5. de Finib. 35.
Inconditus. V. INCONDITUS.

Ionici motus, Saltationes Ionum lascivæ, & gesticulatione parum decoræ. Hor. 3. Carm. 6. 21.
Reciproci motus. Senec. Herc. fur. 11.
Socius motus. Ovid. 1. Amor. 10. 36.
Tremulus. Lucret. lib. 3. 302.
Trepido pectora tangebam salientia motu. Ovid. 8. Met. 606.
Dare nullos audet corpore motus. Ovid. 5. Met. 629.
Dare incompositos motus. Virg. 1. Georg. 350.
Furere motu capitis. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Habuere motum saxa. Senec. Herc. OEth. 4.
Jactans vano motu brachia. Senec. Herc. fur. 12.
Quatiens feroci motu caput. Senec. Med. 11.
Quatiebant hastarum tremulo spicula motu Ovid. 8. Met. 375.
Recursat effero motu huc & huc. Senec. Med. 6.
Tremiscere motu. Ovid. 7. Met. 637.
Versantes lassaque supremo lumina motu. Ovid. 7. Met. 479.
Motus cæli & siderum. Cic. de Univers. 7. Motum dedit cælo eum, qui figuratus sit aptissimus.
Orbicus. V. ORBIS.
Feruntur celeri motu simulacra. Lucret. lib. 4. 177.
Cietur & agitatur motu suo quod est calidum & igneum. Cic. 2. de Nat. Deor. 23.
Dare motus. Lucret. lib. 1. 819.
Discurrunt incerto sidera motu. Lucret. lib. 1.
Labuntur ipsa quoque assiduo tempora motu. Ovid. 15. Met. 179.
Versantur retro contrarioque motu orbes atque cælum. Cic. in Somn. Scip. 9.
Omnia quum rerum primordia sint in motu. Lucret. lib. 2. 309.
Auctifici motus. Lucret. lib. 2. 571. i. e. Auctum sive augmentum facientes.
Divino motu concitus. Ovid. 6. Met. 158.
Exitiales. Lucret. lib. 2. 570.
Genitales. Lucret. lib. 2. 571.
Sollicitus. Lucret. lib. 1. 344.
Vitales. Lucret. lib. 2. 940.
Varius. Lucret. lib. 2. 96.
Cietur interiore motu id quod animal est. Cic. in Somn. Scip. 21.
Ciens motibus mutationibusque suis omnia natura. Cic. 3. de Nat. Deor. 27.
Consociare motus. Lucret. lib. 2. 110.
Declinare. Lucret. lib. 2. 259.
Dat siquid proprio corpore motus. Lucret. lib. 2. 311.
Dominans motus leti in corpore. Lucret. lib. 2. 957.
Edere motus. Lucret. lib. 3. 559.
Progignere novos rerum motus. Lucret. lib. 2. 80.
Motus animi, Perturbatio. Cic. 1. Off. 136. Ut perturbationes fugiamus, id est motus animi nimios, rationi non obtemperantes. Idem de Amicit. 29. Quibus rebus ad illum primum motum animi & amoris adhibitis, admirabilis quædam exardescit benevolentiæ magnitudo.
Agitatione & motu vacuus esse nunquam potest animus. Cic. 1. de Divin. 128.
Sensus, motus & appetitus animi. Cic. 1. de Divin. 70.
Celeres quidam motus animi & ingenii esse debent. Cic. 1. de Orat. 113.
Sensiferi. Lucret. lib. 3. 937.
Temporarius animi. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Lætitiæ motus in se accipere. Lucret. lib. 3. 117.
Misericordiæ motus. V. MISERICORDIA.
Afferre motus in animis. V. AFFERO.
Afferunt dulcem motum sensibus res quædam. Cic. 2. de Finib. 10.
Adhibere motus judici. V. ADHIBEO.
Agitatus cogitationis motus celeriter. Cic. in Orat. 134.
Confiteri motum animi sui lacrimis. Quintil lib. 6. cap. 1.
Dat motus actum quendam & factum. Quintil lib. 2. cap. 13.
Languescunt motus mentis. Lucret. lib. 3. 1053.
Miscentur vario pectora motu. Virg. 12. Æn. 217.
Petendus motus a comœdis. Quintil. lib. 1. cap 11.
Esse voluptatem in motu. Cic. 2. de Finib. 10.
Tangunt modici præcordia motus. Ovid. Rem. Amor. 79.
Traducere animi motus alio. Lucret. lib. 4. 1065.
Motus & conatus. Cic. 2. in Catil. 26. Aut opprimet hominem, aut omnes ejus motus conatusque prohibebit.
Motus, Commotio. Cic. pro Flacc. 23. Nego esse ista testimonia, quæ tu ipse psephismata appellas: sed & fremitum egentum, & motum quendam temerarium Græculæ concionis. Ibid. 94. Videtis quo in motu temporum, quanta in conversione rerum ac perturbatione versemur.
Populi motus factus est. Cic 2. de Orat. 199.
Anceps motus vulgi. Claud. 1. in Ruff. 68.
Magnificentissimus ille totius Italiæ motus, municipiorumque concursus. Cic. pro Domo, 142.
Rebellis. Claud. 6. Conf. Hon. 213.
Truces. Lucan lib. 8. 808.
Afferre motum Reipub. Cic. 2. in Catil. 4. Nullum Reipub. motum afferre poterat.
Excipere futuros. Virg. 4. Æn. 297.
Serit discordes. Stat. 10. Theb 236.
Esse in motu, pro Perturbari vel excitatum esse. Cic. 3. Q. frat. 2. Magna res in motu est, propterea quod aut hominum aut legum interitus ostenditur.
Aquarum ingens motus. Virg. 4. Georg. 365.
Cæci motus orientis Austri. Hor. 3. Carm. 27. 22.
Insolitis tremuerunt motibus Alpes. Virg. 1. Georg. 475.
Magni in terris Lucret. lib. 6. 588.
Motus, pro Causa. Plin. Epist. 4. lib. 3. Audisti consilii mei motus.
Motus etiam usurpant Auctores de Enthusiasmo. V. Barth. ad Claudian. p. 520.

MOTOR. ōris. m. [κινητής] Martial lib. 11. 39. in Charidemum,
Cunarum fueras motor, Charideme, mearum,
Et pueri custos, assiduusque comes.

MOTŌRIUS, a, um. Adj. unde, Motoria fabula. V. Statarius in STO.

MŌMEN, ĭnis. n. i. e. Momentum. a Motum Partic. ut a Stratum, Stramen. Lucret. lib. 3. 188.
Momine uti parvo possunt impulsa moveri.
Momen mutatum. Lucret. lib. 2. 220.
Tantum quod momen mutatum dicere possis. Quidam docti putant legendum,
Tantum quo ad momen, &c. Alii
Tantum quod minimum momentum dicere possis. Lambinus primam lectionem retinet, aitque Momen hic valere Exiguum motum, quem Græci ῥοπὴν appellant.

MOMENTUM, i. n. [στιγμή, ῥοπή] Qualecunque spatium temporis, & qualecunque pondus, seu magnum sit, seu parvum; a Moveo deductum. Cic. 6. Fam. 10. Omnia momenta observabimus, neque ullum prætermittemus tui juvandi & levandi locum.
Magnum momentum. In MAGNUS.
Inclinationes rerum & momenta temporum. Cic. 5. de Finib. 11.
Certis momentis decedentia tempora. Hor. 1. Epist. 6. 4.
Momentum temporis, vel horæ. Liv. de Bell. Maced. Versa momento temporis fortuna pugnæ est. Hor. 1. Serm. 1. 8.
— horæ
Momento aut cita mors venit, aut victoria læta.
Momento, Ablativus vice adverbii. Livius, Momento fusi. i. e. Celerrime. [Subauditur Temporis.
Fulgor faciei rapitur momento. Senec. Hippol. 6.
Momentum, quodcunque minimum potest appellari. Plin. lib. 30. cap. 7. Prosunt & combustæ, ut cinis earum bibatur in vino, addito resinæ momento.
Momentum etiam juxta eum modum dicitur, quo multi dicunt, Res parvi momenti, magni momenti. i. e. Quæ magnum pondus & vim habet, sive efficaciam. Livius ab Urbe cond. Rege superato, nullum momentum in solis per se Gallorum copiis fore.
Judiciorum momentum. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Officiorum omnium momenta diligentissime perpendebat Cato. Cic. pro Muren. 3.
Rerum maximarum momenta. Cic. 5. Philip. 26. Lucan. lib. 7. 118.
Prima velim caput hoc funesti lancea belli,
Si sine momento rerum partisque ruina
Casurum est, feriat. i. e. Si sine rerum & exercitus discrimine moriturus sum.
Infinitum autem (ut mox dicemus) in his quoque rebus momentum est. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Leve. Cels. lib. 7. cap. 7.
Maxima momenta ad bene vivendum. Cic. 5. de Finib. 37. Ea nobis ipsa cara esse propter se, & in his esse ad bene vivendum momenta maxima.
Minimum. Cic. 5. Philip. 26. Minimis momentis, P. C. maximæ inclinationes temporum fiunt. Idem 1. de Divin. 118. Parvis momentis multa natura aut affingit, aut mutat, aut detrahit.
Minimi momenti esse ad. Cic. 4. de Finib. 47. Sic errare Zenonem, qui nulla in re, nisi in virtute aut vitio propensionem, ne minimi quidem momenti, ad summum bonum adipiscendum esse diceret.
Nihil momenti est omnino in eo. Cic. 1. Acad. 36.
Minimo momento. Cic. 5. de Finib. 88. Ego, quam ille præponendam & magis eligendam, beatiorem hanc appello, nec ullo minimo momento plus ei vitæ tribuo, quam Stoici.
Nullius momenti putatur ejus testimonium. Cic. in Vatin. 1. Cujus testimonium, propter turpitudinem vitæ, sordesque domesticas, nullius momenti putaretur.
Nullius in medicina momenti. Plin. lib. 20. cap. 9. De brassica.
Paria momenta contrariarum rationum. Cic. 4. Acad. 124. Ita sunt in plerisque contrariarum rationum paria momenta.
Pari momento fors. Cic. pro Muren. 18. Quæstura utriusque propemodum pari momento fortis fuit, habuit hic, &c.
Paulo momento huc illuc impellitur. Ter. Andr. 1. 5. 31.
Perlevi. Cic. 2. de Lege Agrar. 80. An ignoratis, cetera illa magnifica pop. Rom. vectigalia, perlevi sæpe momento fortunæ, inclinatione temporis pendere? Al. A perl.
Permagni momenti est in Rep. ratio atque inclinatio temporum. Cic. 7. Verr. 176.
Summa momenta favoris trahuntur annona. Lucan. lib. 3. 56.
Afferre momentum ad. * Quintil lib. 6. cap 2. Magnum ad salutem momentum preces attulisse. Cic. 2. de Fin. 51. Jam illud quidem perspicuum est, maximam animi aut voluptatem aut molestiam plus, aut ad beatam, aut ad miseram vitam afferre momenti, quam eorum utrumvis, si æque diu sit in corpore.
Consertus ordo rerum est tribus momentis. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Disponere momento atque judicio inventa. Cic. 1. de Orat. 142. Inventa non solum ordine, sed etiam momento quodam atque judicio dispensare atque disponere.
Facere momentum. Liv. 1. cap. 47. Si quum Tanaquil, peregrina mulier, tantum moliri potuisset animo, ut duo continua regna, viro, ac deinceps genero dedisset, ipsa regio semine orta, nullum momentum in dando adimendoque regno faceret.
Habere momentum ad. Cic. 4. de Fin. 47 Cum ad beatam vitam nullum momentum ea res haberet, &c. Ibid. 30. Ut ei, qui jucunde vixerit annos decem, si æque vita jucunda menstrua addatur; quia momentum aliquod habeat ad jucundum accessio, bonum sit.
Habet momentum gratia. Cic. pro Muren. 62. Petunt aliquid publicani, cave quicquam habeat momenti gratia.
Habet momentum apud me tua religio. Cic. pro Font. 4. Ut sua religio, laudatio, auctoritas, aliquid apud vestros animos momenti habuisse videatur.
Ponderare rem aliquam momento suo. Cic. pro Font. 11. Sin autem in rebus judicandis non minimam partem ad unamquamque rem existimandam, momentoque suo ponderandam, sapientia judicis tenet.
Positum momentum in re aliqua. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Momentum, pro Particula. Quintil. lib. 3. cap. ult. Hæc autem brevior, & vel ideo lucidior multo via, nec discentem per ambages fatigabit, nec corpus orationis in parva momenta diducendo consumet. Plin. lib. 18. cap. 34. Sol autem quotidie ex alio cæli momento quam pridie oritur. h. e. Ex alia parte, alio loco, & velut puncto.

MOMENTĀNEUS, a, um. Adj. Quicquid est breve, sive singulis momentis

mentis mutationi obnoxium: ut, Felicitas momentanea. Fulgent. Mythol. 2. 17.
Motus momentaneus. Tertull. adv. Marc. 5. 10. 3.

MOMENTĀRIUS, a, um. Adj. Idem. Apul. 5. Met. p. 164. Momentarius maritus.
Salus momentaria. Idem lib. 9. post princip.
Venenum momentarium. Idem lib. 10. p. 251.

MOMENTĀLĬTER, Adv. Breviſſimo momento. Fulgent. Mythol. 2. 3. Iris ornatus varios pingens arcuato curvamine, momentaliter refugit.

MOMENTŌSUS, a, um. Adj. Alicujus momenti. Quintil. Declamat. 13. Nunc vero differendum mihi eſt, quam momentoſa ſit hujus animalis rapina. Loquitur de apibus, quæ ita leniter flores decerpunt, ut nulla appareat rapinæ jactura.

MŌBĬLIS, e. Adj. [κινητὸς, εὐκίνητος] Quod facile movetur. Plin. lib. 11. cap. 37. Supercilia homini & pariter & alterne mobilia.
Alis volat ambiguis mobilis. Senec. Hippol. 11.
Pedes mobilis. Plaut Mil. 3. 1. 36.
Clare oculis video, pernix ſum manibus, ſum pedes mobilis. i. e. Expeditus.
Mobilia & fluitantia, Hor. 2. Serm. 3. 269.
Æquor mobile. Ovid. 2. Epiſt. 128.
Ætas juvenum. Virg. 3. Georg. 165.
Animo mobili eſſe: h. e. Levi & inconſtanti. Cic. 5. Fam. 1. Etiam mobili in me meoſque eſſe animo non ſperabam.
Ardore mobiliſſimo tenetur mundus. Cic. 2. de Nat. Deor. 30.
Aura. Ovid. 3. de Arte Am. 698.
Curſus. Senec. Hippol. 4.
Folia. Hor. 1. Carm. 23. 5.
Gens mobilis ad omnem auram ſpei, atque infida. Liv. 29. 3.
Homo mobilis, cui opponitur Conſtans. Cic. pro Roſc. Com. 49. Mobilem? immo conſtantiſſimum.
Hora. Senec. Hippol. 11.
Humor cæli. Virg. 1. Georg. 417.
Ingenia mobilia. Liv. 2. 37.
Ingenium mobile, in bonam partem dicitur, & Tardo opponitur. Vitruv. 5. 7. Architectus erit uſu peritus: præterea ingenio mobili, ſolertiaque non fuerit viduatus.
Ira mobilis turbati vulgi. Sil. lib. 8. 288.
Lignum mobile alienis viribus. Hor. 2. Serm. 7. 82. i. e. Quod movetur alienis viribus, alioqui immobile.
Mens mire mobilis. Lucret. lib. 4. 752.
Tenuis enim mens eſt, & mire mobilis ipſa.
Natura animi egregie mobilis. Lucret lib. 3. 205.
Oculi lubrici & mobiles. Cic. 2. de Nat. Deor. 142.
Quirites mobiles. Hor. 1. Carm. 1. 7. Mobiles autem Quirites appellat Horatius, propter comitiorum inconſtantiam & varietatem, populique Rom. in ſuffragiis ferendis levitatem, quam pluribus locis declarat Cicero: ut in orat. pro Muren. Vulgo legebatur Nobilium, ſed jam explòditur a doctis.
Res mobiles opponunt J. Cti Rebus ſoli. Hermogenes de verb. & rerum ſignific. Pecuniæ nomine non ſolum numerata pecunia, ſed omnes res tam ſoli, quam mobiles, & tam corpora, quam rura continentur. Hinc & Mobilia abſolute dicunt.
Venti. Ovid. 5. Epiſt. 110.
Vulgus. Claud. 4. Conſ. Hon. 301.
Caduca ſemper & mobilia non virtutis atque ingenii, ſed fortunæ, & temporum munera. Cic. pro Domo, 146.
Compar. Lucret. lib. 4. 344.
— nam multis partibus hic eſt
Mobilior, &c. De lucido aëre.
Mobilius ſignum. Lucret. lib. 5. 634.

MOBILĬTER, Adv. [κινητῶς] Cic. 2. de Nat. Deor. 24. Animadverſumque ſæpe eſt, quum cor animantis alicujus evulſum, ita mobiliter palpitaret, ut imitaretur igneam celeritatem. Idem 2. de Divin. 129. An natura fieri, ut mobiliter animus agitatus, quod vigilans viderit, dormiens videre videatur?
Mobiliter & celeriter. Cæſ. 3. Bell. Gall. 10. Quum intelligeret, omnes fere Gallos novis rebus ſtudere, & ad bellum mobiliter celeriterque excitari.

MOBILĬTAS, ātis. f. denominat. [τὸ κινητὸν, εὐκινησία] Plin. lib. 6. cap. 30. Animalium; hominumque effigies monſtriferas circa extremitates ejus gigni minime mirum, artifici ad formanda corpora effigieſque cælandas mobilitate ignea. Idem lib. 20. cap. 21. Radice decocta furfures capitis & dentium mobilitates.
Linguæ mobilitas, verborum celeritas. Cic. 1. de Orat. 127.
Pedum mobilitas. Lucan. ad Piſon. 169.
Celerrima mobilitate ſunt ſidera. Cic. 2. de Nat. Deor. 42.
Crebra. Ovid. 15. Epiſt. 48.
Præcellere mobilitate. Lucret. lib. 2. 160.
Viget fama mobilitate. Virg. 4. Æn. 175.
Mobilitas, pro Inconſtantia & levitate. Cic. 7. Philipp. 9. Quid eſt inconſtantia, mobilitate, levitate, cum ſingulis hominibus, tum vero univerſo Senatui turpius?
Fortunæ mobilitas. Nepos 10. 6. 1.

MOBILĬTO, [κινητόω] āre. Lucret. lib. 3. 249.
Inde calor motus, & venti cæca poteſtas
Accipit inde aër, inde omnia mobilitantur. h. e. Identidem moventur. [Immo Mobilia fiunt.

MŌTO, āre. frequent. Virg. 5. Ecl. 5.
Sive ſub incertas, Zephyris motantibus, umbras, &c.
Cacumina motant quercus. Virg. 6. Ecl. 28.
Latus motare. Ovid. 13. Met. 937. Al. Mutare.
Motuantur [κινοῦνται] pro Motantur, dixit Plaut. Truc. 1. 2. 90. Verum eſſe inſciti credimus: næ, ut in æſtu motuantur iræ. al. Æſtu, mutuamur irâ.
Motare & Mutare permutantur a Librariis. V. MUTO.

MOTATUS, a, um. Partic. ut, Motatus uterus. Prudent. Hamartig. v. 596.

MOTĀTIO, ōnis. f. Motio. Tertull. de Anima cap. 45. Perpetuitas motationis.

MOTĀMEN, ĭnis. n. Paulin. Petroc. 5. 681. Caudæ motamine.

MOTĀTOR, ōris. m. Tertull. ad Nation. 2. 3. Nullo extrinſecus apparente motatore. Et Arnob. 3. p. 118. Neptunus tremebundi motator ſali.

MOTĀBILIS, e. Adj. Vulg. Interpr. Gen. cap. 1. 21.

MŌTĬTO, āre. B. ex Gell. Quam in natricem amens motitare incepit catellus. H. St. Utrum Beroaldi, an Budæi hæc ſint verba, & quorſum tandem pertineant neſcire me fateor. De verbo vero ipſo V. in MONITO ſupra poſt MONEO.

M O X

MOX, [αὐτίκα] Adv. ſignificat Statim. Ter. Eun. 2. 1. 13.
Nam aut jam revertere: aut mox noctu te adiget horſum inſomnia.
Diſcedo parumper a ſomniis, ad quæ mox revertar. Cic. 1. de Divin. 47.
Recurrit deinde mox. Tibull. lib. 1. 5. 73.
Mox, Paulo poſt, vel Poſtea. Cic. 1. de Orat. 148. Verum illa mox: nunc de ipſa exercitatione quid ſentias, quærimus.
Quum ſegetes occat, tibi mox frumenta daturas. Hor. 2. Epiſt. 2. 161.
Mox tamen ardentes accingar dicere pugnas. Virg. 3. Georg. 46.
Mox, pro Deinde. Sueton. in Octav. Aug. cap. 47. Nec mox occaſio aut cauſa trajiciendi fuit. Plin lib. 12. cap. 12. Et Flor. 3. 19. 2. Mox imperio per diverſa terrarum occupato, quis crederet, &c. Adde Suet. Cæſ. cap. 1. & Neron. cap. 6. Tacit. de German. cap. 34. & Plin. 36. 8.
Quam mox. Ter. Phorm. 1. 3. 9.
Dum exſpecto quam mox veniat, qui adimat hanc mihi conſuetudinem.
Mox quam. Ulpian. tit. 1. ejus libri qui inſcriptus eſt Tituli ex corpore Ulpiani, Qui teſtamento liber eſſe juſſus eſt, mox quam unus ex hæredibus adierit hæreditatem, liber fit: i.e. Mox poſtquam. [An Mox quum?

M O Z

MOZĬCA, æ. f. quaſi Modica, Genus parvi repoſitorii. Iſidor. 20. 9.

M U

MV. CAL. Municipium Calagurris.

MU, ſyllabam veteres ad depulſionem faſcini & invidiæ, malique, immo ad ſilentium ominandum impetrandumque uſurpaſſe videntur, ſi modo vetuſtis libris fides habenda eſt, in quibus quod ex Plinio 28. 4. ſcribam, ſic exaratum eſt, Quanquam illos religione mu tueatur & faſcinus. Libri editi habent Mutatur, quod & placet. V. Turneb. 23. 10 Hard. ex MSſ. Religione tutatur. q. V. conf. Varr. in MUSSO infra de hac vocula.

M U C

MUCCEDO, MUCCINIUM. V. MUCUS.

MŪCIUS, [Μούκιος] Nomen gentis Romanæ antiquiſſimæ. Ex qua C. Mucius, qui Porſena rege Romam obſidente, ſolus in caſtra profectus eſt, ut Porſenam occideret. Sed quum regem non cognoſceret, & regis ſcribam pro rege necaſſet, comprehenſus, & conjuratos prodere juſſus, manum ſuam diu in igne tenuit, ut oſtenderet ſe nulla pœna vinci poſſe. Rex autem admiratus ejus fortitudinem, eum liberum dimiſit. Tunc Mucius pro gratia regi dixit ut ſibi caveret, quia trecenti Romani conjuraſſent ſic ſe facturos. Quapropter rex pacem fecit cum Romanis. Mucio autem Scævolæ, a clade dextræ manus, cognomen eſt inditum, quod ad poſteros ipſius tranſiit. Teſtis Liv. lib. 2. 12.
Fuerunt & alii Mucii quorum hiſtoriam multis proſequitur Raphael Volaterranus lib. 17.

MŪCOR, ōris. m. [εὐρὼς] Lanugo quæ diutino ſitu contrahitur, quemadmodum in pane, carne, aliiſque hujuſmodi fieri videmus. Columel. lib. 12. cap. 4. Ne ſitu penora mucorem contrahant.
Mucor in vino. Ulpian. in l. Si quis vina. §. 1. D. de periculo & commod. rei vend.

MUCĪDUS, vel, ut alii volunt, MUCCIDUS, a, um. Adj. [εὐρώεις, εὐρώδης] Quod mucorem contraxit. Columel. de Arboribus, cap. 6. extr At quæ mali generis & infructuoſa vinea eſt, ſummaſque partes & mucidas & exeſas habet, &c. [An Muſcidas?
Fruſta mucida farinæ ſolidæ. Juven. 5. Sat. 68.
Mulieres mucidæ fetæ. Varr. 2. de R. R. cap. 10. Quæ oſtenderent fetas noſtras, quæ in conopeis jacent dies aliquot, luridas, mucidas, & contemnendas. MSſ. Leuncidas una voce, unde Docti Ejuncidas. q. V. ſ. l.
Senex mucidus. Plaut. Mil. 5. 1. 5. V. mox.
Vinum mucidum. Martial. lib. 8. 6.
Mucidus, Metaphorice pro Mucoſus. Plaut. 90. β. Qui me emunxiſti mucidum. Vide in MUCOSUS. H. St. Locus eſt Epid. 3. 4. 58. conf. Mil. 3. 1. 52. & paulo ſupra.

MUCEO, [εὐρωτιάω] ēre. Mucidum eſſe. Cato de R. R. cap. 148. Vini ſingulæ urnæ dabuntur, quod neque aceat, neque muceat.

MUCESCO, ēre. Idem. Plin. lib. 14. cap. 20. Proprium autem eſt inter reliquos liquores vino muceſcere, aut in acetum verti.

MUCOSUS, MUCULENTUS. V. MUCUS.

MUCRO, ōnis. m. [ἀκωκὴ, κνῆστις, τὸ ὀξὺ] Cuſpis & acumen enſis ac telorum. Apul. lib. 1. Met. pr. Circulatorem aſpexi equeſtrem, ſpatham præacutam infeſto mucrone devoraſſe. V. CIRCULATOR. Martial. lib. 4. 18.
Tabuit in calido vulnere mucro tener.
Mucro, improprie aliquando ponitur pro Enſe. ut,
Faſtigia tenuia mucronum. Lucret. lib. 5. 1264.
Aptato mucrone incubuit ferro. Ovid. 4. Met. 162.
Aſper mucro. Lucan. lib. 7. 139.
Nec gladiis habuere fidem, niſi cautibus aſper
Exarſit mucro. h. e. Non ſatis confiſi ſunt ſuorum gladiorum aciei, niſi & mucrones adhibitis cotibus exacuerent.
Coruſcus. Stat. 9. Theb. 542.
Cruentus. In CRUOR.
Cultratus. In CULTER.
Ferreus ad coſtas alto ſtat vulnere mucro. Virg. 11. Æn. 817.

Flexi. Lucret. lib. 2. 427.
Hebeti mucrone retusum aurum. Lucret. lib. 5. 1273.
Longo mucrone ensis. Senec. Hippol. 4.
Coruscare mucronem. In CORUSCO.
Ferire aliquem mucrone. Virg. 12. Æn. 512.
Figere mucrones in aliquo. Cic. 14. Philip. 6.
Migrare in mucronem. V. MIGRO.
Rejicere mucrones aliquorum a jugulis nostris. Cic. 3. in Catil. 2.
Resolvere jugulum mucrone. Ovid. 1. Met. 227.
Retundere mucronem alicujus. Cic. pro Cluent. 123.
Stricto mucrone constitit. Ovid. 4. Trist. 4. 77.
Stricta corusco mucrone ferri acies. Virg. 2. Æn. 333.
Strictisque seges mucronibus horret Ferrea. Virg. 12. Æn. 663.
Subire mucronem. Virg. 10. Æn. 798.
Transiit & parmam mucro. Virg. 10. Æn. 817.
Mucro, etiam pro Quarumvis rerum summo acumine. Unde apud Plin. Herbarum mucrones dicuntur; &, Herbæ in mucronem desinentes, h. e. Mucronata folia habentes. V. Indic. Hard.
Dentium mucro. Plin. lib. 8. cap. 3.
Faucium mucro alicujus loci. Plin. lib. 6. cap. 13.
Unguium mucro. Plin. lib. 8. cap. 15.
Mucro defensionis, per translationem. Cic. pro Cæcin. 84. Peracutum hoc tibi videtur; hic est mucro defensionis tuæ.
Mucronem Tribunicium exacuere. Cic. 3. de Legib. 21. Quis unquam tam audax, tam inimicus nobis fuisset, ut cogitaret unquam de statu nostro labefactando, nisi mucronem aliquem Tribunicium exacuisset in nos?

MUCRŌNĀTUS, a, um. Adj. [ὀξύθηκτος] Quod mucronem habet, aut mucronis similitudinem. Plin. lib. 32. cap. 2. Trebius Niger auctor est, xiphiam, id est gladium, rostro mucronato esse.
Folia mucronata. Plin. lib. 25. cap. 13. Foliis angustis, mucronatis, succosis.

MUCULA, æ. f. Persarum lingua appellatur Gemma, cordis colorem habens: unde & Telicardios appellatur. Plin. lib. 37. cap. 10.

MŪCUS, vel, ut quidam volunt, MUCCUS, i. m. [κόρυζα, μύξα] Narium humiditas, & crassior pituita. Catull. ad Furium, 21. 17.
A te sudor abest, abest saliva,
Mucusque, & mala pituita nasi.

MUCCĒDO, ĭnis. f. Idem. Apul. Apol. p. 496. Enimvero si perniciosa illa muccedo intus cohibita, &c.

MŪCŌSUS, sive MUCCŌSUS, a, um. Adj. [κορυζώδης, μυξώδης] Muco plenus. Columel. lib. 6. cap. 7. Sequitur torminum vitium, quorum signum est cruenta & mucosa ventris proluvies. h. e. Plurimum muci habens. *Plein de flegmes glueux.* Add. Veget. Mulom. 3. 3. 7.
Mucosus, μυξώδης καὶ κορυζῶν. Et metaphorice, sicut vicissim Emungo. Mucus enim, id est κόρυζα, nativam simplicitatem & puerilem significat. Unde Emungere pro Fraudare apud Comicos, & Emunctus, Tersus & prudens. B. e Græcis utrumque. Alibi, Mucosus, Stultus, inquit Acron. Sic Κορυζῶν, ὁ μεμωρασμένος. Suidas. Analogia est metaphoræ in Mucosus & Emungere. V. EMUNGERE. Commentator Horatii 350. in illud *Emunctæ naris.* Sic a contrario Stupidum, Mucosum nominamus, quia non cito vitia odoratur. H. St. Locus Hor. est Sat. 1. 4. 8. conf. Plautina in MUCIDUS.
Exulceratio muccosa. Cels. 5. 28.

MUCCULENTUS, a, um. Idem. ut, Munctiones mucculentæ. Arnob. 2. p. 107.

MUCCINIUM, i. n. Linteum, quo excipitur nasi mucus. Arnob. 2. p. 56. Indicet, in quos habitus vestis stragula facta sit, mitra, strophium, fascia, pulvinus, muccinium, &c. Adde Turneb. Advers. 13. 14.

M U G

MŪGIL, vel MUGĬLIS, is. m. [κεστρεύς] Genus piscis capitosi, unde etiam Græcis Cephalos appellatus. Plin. lib. 9. cap. 17. Mugilum natura ridetur, in metu capite abscondito, totos se occultari credentium. Græci a capite κέφαλον vocant: qui omnium piscium squammis intectorum velocissimus est, adeo ut transversa navigia interim superjactet, ut testatur idem Plinius libro 9. cap. 15. Catull. ad Aurelium, 16. 19.
Percurrent raphanique mugilesque.
Mugilis. Juven. 10. Sat. 317.
— necat hic ferro, secat ille cruentis
Verberibus, quosdam mœchos & mugilis intrat. Ad cujus utriusque loci explanationem faciunt verba Cælii Rhodig. lib. 27. c. 4. sic dicentis, Cestreus est piscis, quem Latini mugilem vocant. Ita nuncupatus, quia teli modo publica Atheniensium pœna intret adulteros. Est enim missilis genus cestron, quod nostri Viriculum vocant. Hactenus ille.
Mugilus. Hor. 2. Serm. 4. 27.
— si dura morabitur alvus,
Mugilus, & viles pellent obstantia conchæ. Sed hic alii legunt Mitulus rectius.

MUGILO, āre. Auctor Philomel. apud Schott. Observ. hum. 2. 52. p. 100. Et mugilant onagri: ubi alii habent, Et celer hinnit equus.

MUGĪNOR, [γογγύζω] āri. Murmurare. Lucilius apud Non. 4. 300. Muginamur, molimur, subducimur. Sic Mercer. Nam Gothofr. habet Mutilamur. Cic. 16. Att. 12. de Ocella, dum tu muginaris, nec mihi quicquam rescribis: cepi consilium domesticum. h. e. Dum nihil explicans differs. Festus; Muginari, est nugari, & quasi tarde conari. Plin. in præfat. Dum ista (ut ait M. Varro) muginamur, pluribus horis vivimus. Quo in loco alii legunt Musinamur, alii Mussitamus.

MUGINĀTOR, ōris. m. in Fragm. poet.

MŪGIO, īvi, ītum, [μυκάομαι, ἰύζω, βελμάω] īre. Factitium verbum a voce boum. Auctor ad Herenn. lib. 4. 43. Imitationis hoc modo, Ut majores rudere, vagire, & mugire, & murmurare, & sibilare appellaverunt. Liv. 1. 7. Inde cum actæ boves quædam ad desiderium (ut fit) relictarum mugissent, &c. [Vitulo tamen proprie tribuit Varro de L. L. 6. 5. ut Boare bovi.
Mugivi. Propert. lib. 2. 28. 17.
Io versa caput primos mugiverat annos.
Ad alias res transfertur, ut
Malus mugit Africis procellis. Hor. 3. Carm. 29. 57.
Solum mugit sub pedibus. Virg. 6. Æn. 256.
Terram mugire videbis. Virg. 4. Æn. 490.
Tibicina maximo labore mugit. Ennius apud Varr. lib. 6. de L. L. 5. ad fin.
Tuba mugit. Lucret. lib. 4. 547.

MUGIENS, entis. Partic. [ἰύζων] ut,
Greges mugientium, Boum. Hor. Epod. 2. 11.
Ut Balantum. H. St.
Fremitu mugienti loca cuncta retonant. Catull. de Berecynth. 61. 82. de leonibus loquens.
Littera mugiens M. Quintil. lib. 12. cap. 10.

MUGĪTUS, ûs. m. [μύκημα, μυκηθμός] Vox boum. Dicitur & de aliis animalibus, ut de monocerote, apud Plin. lib. 8. cap. 21. Mugitu gravi.
Armentorum. Ovid. 5. Met. 165.
Boum mugitus. Virg. 2. Georg. 470.
Luctisono mugitu Io visa est queri. Ovid. 1. Met. 732.
Ciet terrificos taurus. Virg. 12. Æn. 103.
Dare. Ovid. 15. Met. 510.
Edidit ore. Ovid. 1. Met. 637.
Edere raucos. Ovid. 14. Met. 409.
Edidit victima diros. Ovid. 7. Met. 597.
Erupit tristi fluvio. Sil. lib. 6. 283.
Exterret feroci nemora taurus. Sil. lib. 16. 7.
Impulit auras mugitibus. Ovid. 3. Met. 21. de juvenca quadam.
Implerunt Prœtides falsis mugitibus agros. Virg. 6. Ecl. 48.
Implevere fumificisque locum mugitibus. Ovid. 7. Met. 114. de tauris, qui vellus aureum custodiebant, quorum terribilis spiritus ignis erat, ut alibi inquit idem Ovidius.
Replet delubra vasto mugitu taurus. Senec. Herc. OEth. 7.
Sonant crebris amnes. Virg. 3. Georg. 554.
Nemorum mugitus. Plin. lib. 18. cap. 35.
Terræ fremitus & mugitus. Cic. 1. de Divin. 35. Quum terræ sæpe fremitus, sæpe mugitus, sæpe motus, multa nostræ Reipublicæ, multa ceteris civitatibus gravia & vera prædixerint.
Mugitus, & sibilus, & murmur, nomina sunt fictitia. Quintil. lib. 8. cap. 6. de onomatopœia.

MUGĪTOR, ōris. m. Valer. Flacc. 3. 208.
— magis ut mugitor anhelat Vesuvius.

MUGIUS, i. m. Cognomen Romani cujusdam, a frequenti murmuratione: a quo Mugionia porta, cui ipse aliquando præfuit, nominata est, ut ait Festus. V. dict. seq.

MUGONIA, Porta Romæ: a mugitu, quod per eam venale pecus intraret. Hæc & Trigonia est: hoc est, trium angulorum. Hæc Perottus. apud quem legendum videtur Mugionia, ut apud Festum exstat, & Varr. L.L. 5. 34. [Sic enim legendum puto, pro Mucionis. Arcessit enim is quoque nomen a Mugitu. Mugonia tamen corrupte legitur quoque apud Solin. cap. 2.

M U L

MVL. Mulier.

MULA, MULARIS. V. MULUS.

MULCEO, mulsi, mulsum, & mulctum, secundum Priscianum, [κηλέω, θέλγω, κομίζω] ēre. Lenire, mollire, mitigare, dulce facere, ungere, delectare, polire. Festus, Mulcere, mollire est, sive lenire. Pacuv. Quid me obtutu terres, mulces laudibus? Plin. lib. 8. cap. 32. Mulcentur fistula pastorali & cantu. De cervis.
Æthera mulcebant cantu. Virg. 7. Æn. 34.
Animum voluptas. Ovid. Rem. Amor. 197.
Cervix mulcetur dextra. Cic. in Arato 56.
Feras. Ovid. 14. Met. 339.
Flamina. Cic. in Arato 116.
Florem auræ. Catull. in Carm. Nupt. 60. 41.
Fluctus. Virg. 1. Æn. 70.
Mentes vestras carmina mea mulcebunt. Ovid. 10. Met. 301.
Oves pastor arundineo carmine mulcet. Ovid. 4. Trist. 1. 12.
Pectora mærentia dictis mulcet. Virg. 1. Æn. 201.
Pocula mulcere succis Lyæi. Sil. lib. 7. 169.
Procellas. Cic. in Arato 200.
Ut res nulla feras posset mulcere procellas.
Puellas carmine. Hor. 3. Carm. 11. 24.
Vulnera mulcet ope. Ovid. 5. Fast. 402.

MULCENS, entis. Partic. [κηλῶν] ut, Animam solamine mulcens. Valer. 4. Argon. 443.
Aera mulcentes motu. Lucret. lib. 4. 139.
Somnus mulcens pectora. Ovid. 18. Epist. 27.

MULCENDUS, a, um. [κηληθησόμενος] aliud Partic. ut
Auribus mulcendis apta referre. Ovid. 2. Trist. 358.
Ad aures mulcendas natus canor. Ovid. 5. Met. 561.
Colla mulcenda præbere manibus. Ovid. 10. Met. 118. de cervo.

MULCĒDO, ĭnis. f. [κήλησις] Gell. lib. 19. cap. 9. Quæ nullas voluptates, nullamque mulcedinem Veneris, neque Musæ haberet.

MULCEBRIS, e. Adj. Sarisb. 1. 13. Duæ virtutes ignis; altera edax & peremptoria, altera mulcebris & innexo lumine. V. Voss. de Vit. L. L. 3. 28.

MULCĬBER, bĕris, & per syncopen bris, & bri. m. est enim tertii ordinis: sed aliquando etiam secundi; [Ἥφαιστος] a mulcendo dictus est Vulcanus, id est molliendo ferro, ut volunt Festus & Donatus l. mox cit. quod ignis omnia mulceat, id est molliat ac vincat. Sic & Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 5. Cic. 2. Tusc. 23.
Jovisque numen Mulcibri adscivit manus. Ex quodam poeta. Ovid. 2. de Arte Am. 562.
Mulciberis capti Marsque Venusque Dolis. Donatus ad Hec. 1. 1. Vulcanum Mulciberum dici putat, quod sit mutilatus ac debilis. i. e. Claudus. Sed ibidem & alteram affert Etymologiam, de qua supra.
Mulciber, pro Igne. Ovid. 14. Met. 533.
Jamque picem, & ceras, alimentaque cetera flammæ
Mulciber urebat, perque altum ad carbasa malum
Ibat. Martianus Capella lib. 6. cap. 1. Dispendiaque lini perflagrata cassum devorante Mulcibero.

MULCO, āre. Verberare, lædere, cruciare, Antiquum verbum est, quod

quod tamen apud Cornelium Tacitum reperias Ann. 1. 32. Prostratos verberibus mulcant. Et Petron. cap. 134. Harundinem ab ostio rapuit iterumque nihil respondentem mulcavit. V. Lipf. ad l c. Tacit. Dacier. ad Ter. Eun. 4. 7. 4. & Adelph. 1. 2. 10. Taubm. ad Plaut. Most 4. 2. 23. & Trin. 4. 2. 142. conf. Parei Lex. Crit. p. 757. & Drakenb. ad Sil. 10. 463.

MULCĀTUS, a, um. Partic. ut, Mulcatus nudatusque abibat. Liv. 3. 11. Corpus mulcatum. Tacit. 1. Ann. 70. Adde Suet. Cæf. cap. 17. Ubi vide J. G. Græv. not.

MULCTA, V. MULTA.

MULCTRA, MULCTRALE. In MULGEO.

MULGEO, mulsi vel mulxi, mulsum vel mulctum, [ἀμέλγω, θηλάζω] ēre. Priscianus, Mulgeo quoque mulsi facit: quamvis differentiæ causa quidam mulxi protulerunt: quia mulceo quoque mulsi facit.

Mulgere, Lac e mamis exprimere. Virg 3. Georg. 400.

Quod surgente die mulsere, horisque diurnis,
Nocte premunt. Varro 2. de R. R. cap. 11. A mulgendo, atque ortu optimum est id, quod neque emunctum longe abest a mulso, neque a partu continuo est sumptum. De lacte.

Hircos mulgere, De re palam absurda, proverbialiter dicitur. Virg. 3. Ecl. 91.

Oves mulgere. Virg. 3. Ecl. 5.

Mulsi, in præterito. Lucret. lib. 4. 1202.

Et commiscendo quum semen forte virile
Femineum mulsit subita vi, corripuitque. al. Commulsit.

MULCTUS, ûs. m. [ἄμελξις] Columel lib. 2. cap. 11. Sed horum sunt discrimina quædam, & a pastionibus, & a pecudum natura, & a mulctu. De lactis discriminibus.

MULSŪRA, æ f. Idem. Calpurn. Ecl. 5. 38. Occiduæ mulsura horæ.

MULCTRA, æ. f. [ἀμολγεύς] Ipsum lac mulctum, seu emunctio, & extractio lactis. Columel. lib. 8. cap. 17. Ut mulctra, recens caseus, si loci conditio, vel lactis annona permittit. Docet quibus cibis alendi sint pisces. Virg 3. Ecl. 30.

Bis venit ad mulctram, binos alit ubere fœtus. [Hic potest esse Mulctrale. V. not. Emmeneff.

Mulctra, Vas in quo mulgentur vaccæ, vel capræ. Columel. lib. 7. cap. 8. Sed mulctra, quum est repleta lacte, non sine tepore aliquo debet esse.

MULCTRUM, i. n. [ἀμολγεύς] Idem. Hor. Epod. 16. 49.

Illic injussæ veniunt ad mulctra capellæ.

MULCTRĀLE, is. n. [πέλλα] Idem quod Mulctra pro Vase. Virg. 3. Georg. 177.

— implebunt mulctralia vaccæ. al. Mulgaria.

MULGĀRIUS, a, um. Adj. ut, Vas mulgarium, i. e. Mulctrale. Isidor. 20. 6.

MULGO, āre. Palam facere. Plaut. Cistel. Pro puella servulus nequam qui dominum mulgat atque villicum. Ab hoc Promulgo compositum. [Hæc Steph. incertum quo auctore. Plautinum certe locum frustra quæras. Rectiusque Festus Promulgo quasi Provulgo dictum putat. V. Voff. Etymol.

MŬLIER, ĕris. f. [γυνή, ἀνήρ] notum vocabulum, proprie vero dicitur Quæ virgo non est. Ulpian. in l. Alioquin. D. De contrahen. empt. Quod si ego me virginem emere putarem, quum esset mulier, emptio valebit. In sexu enim non est erratum. Cicero objurgantibus quod sexagenarius Popilliam virginem duxisset, Cras mulier erit, inquit. Hujus meminit & Quintil. lib. 6. cap. 4.

Mulier a mollitie dicitur, ut ait Varro, immutata & detracta littera, quasi Mollier. [Lactantius de Opificio Dei cap. 12. in fine. H. St. En verba. Item Mulier, ut Varro interpretatur, a Mollicie dicta est, immutata & detracta littera, velut Mollier. Sic & Isid. 11. 2. Puto tamen Varronem, Mollior, non Mollier, reliquisse. conf. in MOLA not.

Penuria mulierem. V. PENURIA.

Animal menstruale mulier. V. MENSIS.

Amara. In AMARUS.

Copiosa. In COPIA.

Dolosa. Hor. 2. Serm. 5. 70.

Formosa. Hor. de Arte Poet. 4.

Humilis non. Hor. 1. Carm. 37. 32.

Immoderata. V. IMMODERATUS.

Locuples plane & copiosa. V. Locuples, in LOCUS.

Multivola. Vide suo loco.

Abuti muliere. In ABUTOR.

Complexi impudicas mulieres. V. IMPUDICUS.

Complectitur mediam mulierem. In MEDIUS.

Convenit mulier viro in manum. In CONVENIO.

Gaudens unico marito. Hor. 3. Carm. 14. 5.

Perire mulierem. In PEREO.

Sentiant omnes mulieres in natura feminarum deum castitatem pati. Cic. 2. de Legib. 29.

Mulier, etiam dicitur Ea quæ virum non cognovit, inquit Ulpianus in l. Quæritur. D. De Ædilitio edicto.

Mulieres omnes dici, quæcunque sexus feminini sunt. Ulpian. in l. Argumento. §. Muliebri. D. de Aur. & Arg. legat.

Mulierem, Eunuchum vocat Terentius, a membrorum mollitie, in Eun. 2. 3. 65.

Mulier ancilla. Sallust. in Jugurtha cap. 12. Quum interim Hiempsal reperitur, occultans se in tugurio mulieris ancillæ, quo initio pavidus & ignarus loci profugerat. Cur mulieris dixit, quum satis esse videretur ancillæ? Nam si ancilla, & mulier est: non autem contra. Mulieris igitur addidit: quia videretur alioqui Ancillam ejus significare. Hic enim sensus esset, Occultans se in tuguriis ancillæ. subaud. Suæ. [Archaïsmus est, ut Homo adolescens apud eundem cap. 6. ibidem.

Mulier, pro Uxore. Modestinus in l. penult. D. de supell. lega. Nunquam ex eo quod supellectilem legavit maritus testamento, habitationem, in qua supellex fuit, legasse videtur, quare contra defuncti voluntatem, habitationem sibi mulierem vendicare procul dubio est.

Mulier, pro Ea vel illa dicitur, sicut Homo, pro Eo vel illo. Hor. 2. Serm. 7. 65.

Quum te formidet mulier. i. e. Quum ea te formidet.

Hæc vox etiam reprehensionem ac convicium habet, cum impotentiam sexus, & alia vitia exprobramus. Plaut. Cas. 2. 2. 36. I foras, mulier. Et Amphit. 2. 2. 209. Mulier es, audacter juras. V. ibi Taubm. Itemque Ter. Heaut. 5. 3. 3. Pergin' mulier esse? i. e. Mulierum more rixari.

MULIERCŬLA, æ. f. dimin. [γυναικάριον, γύναιον] Cic. 5. Tusc. 103. Leviculus sane noster Demosthenes, qui illo susurro delectari se dicebat aquam ferentis mulierculæ.

Muliercula, pro Muliere imbecilli. Cic. de Amicit. 46. Et eo fieri, ut mulierculæ magis amicitiarum præsidia quærant, quam viri: & inopes, quam opulenti: & calamitosi, quam ii qui putantur beati. Idem 6. Verr. 47. Quæ forsitan vobis parva esse videantur: sed magnum & acerbum dolorem commovent, mulierculis præsertim, quum eripiuntur e manibus ea, quibus ad res divinas uti consueverunt. Budæus.

Impura muliercula. Cic. 4. Verr. 192. Magis vir inter mulieres nequam; impura inter viros muliercula, proferri non potest.

Deteriore forma. Lucret. lib. 4. 1274.

MULIERCULARIS, e. Adj. ut, Muliercularis meticulus, vel superstitio, γυναικισμός. B. in Calep. H. St.

MULIERCULĀRIUS, i. m. Qui mulierculas amat. Cod. Theod. l. 3. t. 16. Repudium mittere marito, velut mulierculario.

MULIĒBRIS, e. Adj. [γυναικεῖος] Quod ad mulieres pertinet. ut, Muliebre vestimentum. Plaut. Men. 1. 2. 56. Muliebris malitia. Plaut. Epid. 4. 1. 19.

Animus muliebris, Timidus & inconstans. Cic. 1. Off. 61. ex Ennio,

Vos etenim juvenes, animum geritis muliebrem.

Audacia muliebris. Liv. 1. 46.

Bellum muliebre gerere. Cic. pro Cœl. 67. Alveusne ille, an equus Trojanus fuerit, qui tot junctos viros muliebre bellum gerentes tulerit ac texerit?

Comitatus muliebris & delicatus ancillarum puerorumque. Cic. pro Milon. 28.

Fides muliebris, pro Levi. Plaut. Mil. 2. 5. 46.

Formæ muliebris pulchritudo excellens. Cic. 2. de Invent. 1.

Fraus. Tacit. 2. Ann 71.

Loci muliebres, Ubi nascendi initia consistunt. Varr. de L. L. lib. 4. 2. extr.

Origo. Lucret. lib. 4. 1226.

Sive virûm soboles, sive est muliebris origo. i. e. Sive masculus est, sive femella.

Sæclum. Lucret. lib. 4. 1221.

Et muliebre oritur patrio de semine sæclum. h. e. Multitudo & continua series, sive sequela successiva.

Sententia muliebris & enervata. Cic. 2. Tusc. 15. Dehinc ad hanc enervatam, muliebremque sententiam satis docilem se Epicurus præbuit.

Servitus. Liv. 34.

Stola. Cic. 2. Philip. 44.

Tutela. Liv. 1. 3. Tantisper tutela muliebri (tanta indoles in Lavinia erat) res Latina & regnum avitum, paternumque puero stetit.

Venustas. Cic. 1. Off. 130.

MULIEBRIA, um. tantum pluraliter. [γυναικεῖα] Menstrua.

Muliebria, pro Stupro. Quintil. Nobilis adolescens a Centurione muliebria passus. Ulpian. in l. j. §. Removet. D. De postulando, Removet autem a postulando pro aliis & eum, qui corpore suo muliebria passus est. V. Curt. 6. 6. 8.

Muliebria etiam, subaud. Membra, pro Natura muliebri. Tacit. 14. Ann. 60. Ex quibus una instanti Tigellino, castiora esse muliebria Octaviæ respondit, quam os ejus.

MULIEBRĬTER, Adv. [γυναικείως] Effeminate seu more mulierum. Justinus 1. 8. Quæ non muliebriter hostium adventu territa. Cic 2. Tusc. 48. Si turpissime se illa pars animi geret, quam dixi esse mollem, si se lamentis muliebriter, lacrymisque dedet.

Ne quid abjecte, ne quid timide, ne quid ignave, ne quid serviliter, muliebriterve faciamus in dolore, maxime providendum est. Cic. 2. Tusc. 55.

Expavescere muliebriter ensem. Hor. 1. Carm. 37. 22.

MULIEBRĬTAS, ātis. f. [γυναικότης] Mollities. Tertull. de Veland. Virg. cap. 14. Conscia muliebritatis audent.

MULIEBRIŌSUS, a, um. Adj. Plaut. Pœn. 5. 5. 24.

Sane genus hoc muliebriosum est tunicis demissitiis. Al. Muliebrosum, vel Mulierosum.

MULIĔRŌSUS, a, um. Adj. [γυναικοφιλής] Qui nimium appetit mulieres. Cic de Fato, 10. Hunc scribunt ipsius familiares & ebriosum & mulierosum fuisse.

MULIEROSĬTAS, ātis. f. [φιλογυνία] Cupiditas femineæ voluptatis. Cic. 4. Tusc. 25. Similiterque ceteri morbi, ut gloriæ cupiditas, ut mulierositas, ut ita appellem eam quæ Græce φιλογυνία dicitur.

MULIERĀRIUS, a, um. Adj. [γυναικομανής] Qui nimium amat mulieres. Julius Capitolinus in Clod. Alb. cap 11 extr. Mulierarius inter primos amatores. Cic. pro Cœl. 66. Cur Licinium titubantem, hæsitantem, cedentem, fugere conantem, mulieraria manus ista de manibus emiserit. i. e. Congregatio effeminatorum hominum. Dixerat enim antea Mulieris amici. Hæc autem est lectio castigatiorum exemplarium, quum alia legant Mulieris manus.

MULIERĬTAS, ātis. f. Tertull. de Veland. Virg. Apertam professæ mulieritatem. [An Muliebritatem?

MULIĔRO, [θηλύνω] āre. Effeminare. Varro γνῶθι σεαυτόν, Et rex, & misellus ille pauper amat, habetque ignem intus acrem: hic ephebum mulieravit: hic ad me deca adolescentem cubiculum pudoris primus polluit. Alii legunt, Hic Admecadæ cubile primus polluit. Nonius 2. 552. Obsoletum.

MULIO, &c. V. MULUS.

MULLEUS, i. m. Festus, Mulleos genus calceorum aiunt esse, quibus reges Albanorum primi, deinde patricii usi sint. M. Cato Originum lib. 7. Qui magistratum Curulem cepisset, calceos mulleos allucinatos, ceteri perones. Vopiscus in vita Aureliani cap. 49. Calceos, inquit, mulleos, & cereos, & albos, & hederaceos viris omnibus sustulit, mulieribus reliquit. Dicti autem sunt a mullando, id est suendo, ut scribit Festus. Alii a Mulli piscis colore dictos putant.

MULLEŎLUS, i. m. dimin. Tertull. de Pallio cap. 4. Impuro cruri purum aut mulleolum indulsit calceum.

MULLUS, i. m. [τρίγλα] Piscis genus. *Rouget barbu*. sic putat Belonius. Plin. lib. 9. cap. 17. Ex reliqua nobilitate & gratia maxima est & copia mullis, sicut magnitudo modica, binasque libras ponderis raro admodum exsuperant, nec in vivariis piscinisque crescunt. Septentrionalis tantum hos & proxima Occidentis parte non gignit Oceanus. Cetero eorum

eorum genera plura. Nam & alga vefcuntur, & oftreis, & limo, & aliorum pifcium carne; barba gemina infigniuntur inferiori labro. Et paulo poft, Nomen his Feneftella a colore mulleorum calceamentorum datum putat. Sed verifimilius a pifcis colore calceum appellatum. Hor. 2. Serm. 2. 33. — laudas infigne trilibrem
Mullum. Martial. 3. 45.
Nolo mihi ponas rhombum, mullumque bilibrem.

Barbati mulli. Cic. 2. Att. 1. Noftri principes digito fe cælum putent attingere, fi mulli barbati in pifcinis funt, qui ad manum accedant.

Iners. Columel. lib. 8. cap. ult.

Lutarius mullus. V. LUTUM.

MULLŬLUS, i. m. dimin. [τριγλίδιον] Cic. in Parad. 5. Et videant aliquem fummis populi beneficiis ufum, barbatulos mullulos exceptantem de pifcina, & pertractantem.

MULOMEDICINA, MULOMEDICUS, V. MULUS.

MULSUS, a, um. Adj. [μελιτώδης] ut, Mulfa aqua. Plin lib. 22. cap. 24. de mulfa aqua loquens, quæ melle concinnatur. Columel. lib. 9. cap. 12. Rorem marinum aqua mulfa decoctum. Quid fit aqua mulfa, & quomodo fiat, vide Columel. lib. 12. cap. 11. & 12.

Lac. i. e. Melle mixtum. Plin. lib. 10. cap. 22.

Loqui mulfa. Plaut. Pœn. 1. 2. 112. h. e. Dulcia, fuavia.

Mulfa dicta. Plaut. Rud. 2. 3. 34. i. e. Suavia.

MULSA, æ. f. Abfolute. Aqua melle temperata. Plin. Valer. 1. 1. Conilam in mellitiffima mulfa macerare.

Mulfa mea, Amantis & blandientis affectus. Plaut. Cafin. 2. 6. 20.

MULSUM, i. n. [οἰνόμελι] a Mulceo dicitur, quafi melle delinitum: eft Potio ex vino, melleque confecta. Subauditur autem Vinum, ut in Mulfa τὸ Aqua. V. Plin. lib. 22. cap. 24. Cic. 2. Tufc. 44. Huic calix mulfi impingendus eft, ut plorare definat. Martialis epigramma tale eft de mulfo, lib. 13. 108.
Attica nectareum turbatis mella Falernum,
Mifceri decet hoc a Ganymede merum.

Veteres Romani mulfum in deliciis habebant, & in triumpho milites ab Imperatore eo donabantur. Plaut. Bacch. 4. 9. 149.
Sed, fpectatores, vos nunc ne miremini,
Quod non triumpho pervolgatum eft, nihil moror;
Veruntamen accipientur mulfo milites. Liv. 38. 55. pr. Et ad portam Capenam mulfum profequutis funus dediffe. Significat Livius Culleonem in Africani funerere, novata memoria triumphi ejus, pileatum dediffe mulfum, aut triumphi imitatum liberalitatem & imaginem hoc feciffe. Annotavit Turnebus.

Lene. Hor. 2. Serm. 4. 26.

Bibatur fi mulfum calidum, vocem permulcet; fi frigidum, exafperat. Cic. 2. de Orat. 281. Quum vocem in dicendo obtudiffet, fuadebat Granius, ut mulfum frigidum biberet fimulac domum rediiffet.

Mifcere mulfum. Cic. 2. Finib. 17. Dico ergo in eadem voluptate qui alteri mifceat mulfum, ipfe non fitiens, & eum qui illud fitiens bibat.

MULSEUS, a, um. Adj. [μελίχροος] Idem quod Mulfus. Columel. lib. 8. cap. 7. Mulfea recente aqua prædicti generis farinam confpergunt, & ita farciunt.

Sapor mulfeus. Columel. lib. 13. cap. 45.

MULTA, vel MULCTA, æ. f. [ζημία, πρόστιμον, ἐπιτίμιον, τίμημα] Solutionis pœna: quod olim, ut Varro ait L. L. 4. 36. fingula ob peccatum exigebantur, ut ovis, aut bos; poftea multa fimul exigi cœperunt, & vinum atque oleum addi. Varro lib. 9. Rerum humanarum, dicit hoc vocabulum, non Latinum, at Sabinum effe. Teftis Gell. lib. 11. cap. 1. Potius effe fcribendum Mulcta, vel ad ponendum difcrimen. Nam alicubi poffet effe ambiguitas, ut apud Suet. in Claudio cap. 14. de legibus, Nec femper præfcriptam legem fecutus, duritiam lenitatemve multarum, ex bono & æquo, perinde ut afficeretur, moderatus eft. In edit. Bononienfi Mulctarum, at in aliis Multarum. Torrent. legit, Nec femper præfcripta legum fecutus, &c. Vide in SUPPLICIUM, ut Xyl. Mulctam velit fub hoc etiam nomine comprehendi. H. St. Utroque modo in monumentis antiquis fcribitur. Apud Suet. Adjectivum eft.

Multa, five Mulcta, differt a Pœna. Ulpian. D. De verborum fignificat. l. 131. Inter multam & pœnam multum intereft; quum pœna generale nomen fit, & omnium delictorum coërcitio; multa fpecialis peccati, cujus animadverfio hodie pecuniaria eft. pœna autem non tantum pecuniaria, verum capitis, & exiftimationis irrogari folet. Et multa quidem ex arbitrio ejus venit, qui multam dicit; pœna non irrogatur, nifi quæ qua lege, vel quo alio jure fpecialiter huic delicto impofita eft. quinimmo multa ibi dicitur, ubi fpecialiter pœna non eft impofita. Item multam is dicere poteft, cui adjudicatio data eft. Magiftratus folos & Præfides provinciarum poffe multam dicere, mandatis permiffum eft; pœnam autem unufquifque irrogare poteft, cui hujus criminis five delicti exfecutio competit. Alciatus hunc locum exponens, Mulcta, inquit, Ofcum verbum eft, quo pœna fignificatur, licet Grammatici quidam a mulcendo per antiphrafim dictam putent. unde Mulctare verbum, Condemnare eft & punire, fic Plautus, Mulctare matrimonio; Ter & Virg. Mulctare morte; Tranquillus, Mulctare gentilitiis hæreditatibus, dixerunt. Ex ufu tamen, anguftiore fignificatione, vox hæc pro Pecuniaria tantum pœna recepta eft; ficque variæ differentiæ introductæ funt, quod Pœna quælibet coërcitio eft, Mulcta folius pecuniæ; quod pœna certa eft, legeque expreffa, mulcta ab jus dicentis arbitrio pendet; quod pœna a quocunque judice infligi poteft, cui criminis exfecutio demandata fit, mulcta ab ordinariis tantummodo, hifque qui pro tribunali fedent.

Multam, ait Feftus, lib. 11. Ofce dici putant Pœnam. M. Varro ait pœnam effe, fed pecuniariam, Maximam multam dixerunt trium millium & viginti affium, quia non licebat quondam pluribus triginta bubus & duabus ovibus quenquam multari, æftimabaturque bos centuffibus, ovis deculfibus. De hac fuprema feu maxima multa, deque minima quæ unius erat ovis, V. Gell. lib. 11. cap. 1.

Irrogatio multæ. Cic. pro Rabir. 8.

Certare multam, & Certatio multæ. V. Multam dicere, in DICO; & Certatio, in CERTO, are.

Committere multam, eft quum quis aliquid committit propter quod multa eft afficiendus. Cic. pro Cluent. 103. Nihilominus poteft, ut illam multam non commiferit, accepiffe tamen ob rem judicandam pecuniam. Budæus.

Depellere gravem multam alicui. Cic. 5. Fam. 20.

Dicere. V. DICO. Liv. 37. 51.

Expofcere. Catull. Argon. 62. 190.

Imponere. V. IMPONO.

Indicere. V. INDICO.

Irrogare multam, non eft judicis multantis, fed actoris, aut poftulantis, & accufantis. Liv. 37. 58. Centum millium multa irrogata erat; bis de ea re certatum eft; tertio quum de petitione deftitiffet reus, nec populus de multa fuffragium ferre voluit. Irrogare multam hodie forenfi vocabulo dicitur, *Concludere ad multam* & *Conclufiones multatitias affumere*: quod & Pœnaliter intendere dici poteft, Latine loquentibus. Budæus. Cic. pro Milon. 37.

Multare multa & pœna. Cic. pro Corn. Balb. 42. Potuit certius interponere judicium voluntatis fuæ, quam quum etiam accufatorem hujus multa & pœna multavit?

Petere multam, nempe ut irrogetur. Cic. pro Cluent. 103. Uno judicio multa eft ab eo petita, ficut a Junio, quod non fuæ decuriæ munere, neque ex lege fediffet. Ibid. 102. Neceffe eft nullo modo illam multam quæ a Junio petita fit, cum Cluentii caufa poffe conjungi. Budæus.

Remittere. Liv. 37. 51. Mulctæ ex juffu populi remiffæ. Paulo fupra dixerat, Imperia inhibita ultro citroque, & pignora capta, & mulctæ dictæ, &c.

Sufferre multam legis. Cic. pro Cæcin. 98.

Efto multa ei, ut Plaut. Afin. 4. 1. 56.
Hæc multa ei efto, vino vinginti dies
Ut careat.

Muta & Multa confunduntur a librariis. V. Broekhuf. ad Tibull. 4. 1. 129.

MULTO, [ζημιόω, προστιμάω, ἐπιτιμάω] are. Punire, Condemnare. Conftruitur cum genitivo, aliquando cum ablativo.

Male multare aliquos. Cic. de Clar. Orat. 88. Al. Mulcare.

Exfilio aliquem multare. Tacit. 6. Ann. 9. Exfilio, aut morte multarentur.

Famâ ftultitia multatur. Cic. 6. Fam. 7. Quum mendum fcripturæ litura tollatur, ftultitia fama multetur, meus error exfilio corrigitur.

Infortunio. Plaut Merc. prol. 21.

Morte. Virg. 11. Æn. 839.

Morte crudeliffime per vim aliquos. Cic. 3. in Catil. 14.

Morte feipfum potius, quam fempiterno dolore. Cic. Poft red. in Sen. 33.

Morte multantur, vitia hominum atque fraudes damnis, ignominiis, vinculis, verberibus, exfiliis. Cic. 1. de Orat. 194.

Pecunia. Curt. lib. 4. 1. extr.

Verberibus aliquem. Tacit. 1. Ann. 70.

Virgis multati. Liv. 26. 12. extr. Gronov. Mulcati.

Multare, Privare. Paff. Multari patria. Virg. [Nifi error eft.
Quod fi perdiderim, patria multabor. Cic. 5. Tufc. 107. At multantur bonis omnibus exfules. Idem 1. de Divin. 27. Poftea quam a Cæfare Tetrarchiæ regno, pecuniaque multatus eft.

Deminutione provinciæ multari imperatorem contumeliofum eft. Cic. de Provinc. Conful. 38.

Multare matrimonio, Divortium facere. Plaut. Amphit. 2. 2. 222.
Nunquid caufam dicis, quin te hoc multem matrimonio? i. e. Quin te repudiem? quin tecum divortium faciam? quin te privem hoc matrimonio per divortium. Verba funt Amphitryonis ad Alcmenam.

Sacerdotio multari. Suet. in Cæf. cap. 1. Cæfar Corneliam, Cinnæ quater Confulis filiam, duxit uxorem, ex qua illi mox Julia nata eft, neque ut repudiaret illam, compelli a Dictatore Sulla ullo modo potuit. Quare & facerdotio, & uxoris dote, & gentilitiis hæreditatibus mulctatus, diverfarum partium habebatur. i. e. Multæ nomine privatus, exutus, fpoliatufque.

Stipendio. Cic. pro Corn. Balb. 61. Quod fi Afris, fi Sardis, fi Hifpanis, agris, ftipendioque multatis, virtute adipifci licet civitatem, &c.

Multare, Lacerare, mutilare, verberare, inquit Donatus. Ter. Adelph. 1. 2. 10.
— ipfum dominum atque omnem familiam
Multavit ufque ad mortem. Sed omnes antiqui libri habent Mulcavit.

Multare, Augere, & voti compotem facere. Novius Colace, Et afferi laudes ago, quum votis me multatis meis: quod præter quam vellem, audiebam. Nonius 6. 83. Al. Voti.

Multare, Male tractare. Columel. lib. 1. cap. 2. Nam illud vetus eft Catonis, agrum peffime multari, cujus dominus quid in eo faciendum fit, non docet, fed audit villicum.

Male multari. V. MALUS.

MULTOR, [τιμωρέομαι] ari. depon. Idem. Suet. in Augufto, cap. 21. Neque aut crebrius, aut perfidiofius rebellantes, graviore unquam multatus eft pœna, quam ut capitivos fub lege venundaret, ne in vicina regione fervirent, &c. Sed in Mff. Ultus eft. Eaque lectio fine dubio potior.

MULTANS, antis Partic. Catull. Argon. 62. 192.
Quare facta virûm multantes vindice pœna
Eumenides.

MULTATUS, a, um. Partic. Paff. [ζημιωθείς] ut, Confilia multata a fortuna. Cic. pro Rabir. Poft. 2. Illud tamen deprecor, ut quum ab ifta fortuna crudeliffime videat hujus confilia effe multata, nequid ad eas ruinas, quibus hic oppreffus eft, addendum acerbitatis putet.

Maleficium exfilio multatum. Cic. pro Cæcin. 100.

MULTĀTIO, ōnis. f. [τίμησις] Cic. pro Rabir. 16. Mifera eft ignominia judiciorum publicorum, mifera multatio bonorum, miferum exfilium.

MULTĀTOR, ōris. m. JCt. in Dig.

MULTĀTĪTIUS, a, um. Adj. [προστιμητικός] Quod ex multa fit, vel Quod ad multam pertinet, five Quod nomine multæ exigitur. Liv. 10. 23. Ex multititia item pecunia, quam exegerunt pecuariis damnatis, ludi facti. Et 30. 29. Ædiles plebis Q. Catius & L. Porcius Licinus, ex multatitio argento, figna ænea ad ædem Cereris dedere.

MULTANGULUS, MULTIBARBUS, &c. V. MULTUS.

MULTUS, a, um. Adj. [πολύς, πολὺς, ἱκανός, συχνός, αὐτάρκης, πάμπολυς, παμφυρος] notæ fignificationis. Cic. ad Sext. 5. Fam. 17. Et in noftra civitate, & in ceteris, quæ rerum potitæ funt, multis fortiffimis atque optimis viris, injuftis judiciis, tales cafus incidiffe.

Minus multi, Minime multi. V. Minor, in PARVUS.

Nimium

Nimium multi. In NIMIS.
Multi, οἱ πολλοί. Εὖ. Cic. in Verrem. En memoria mortui sodalis, en metus multorum existimationis. H. St. Locus est 3. Verr. 93. Sed in emendatis codd. Vivorum legitur, ut sit antithesis Mortui & Vivorum.
De multis una. Hor. 3. Carm. 11. 33.
E multis unus. Hor. 1. Epist. 6. 60.
E multis unus orator non fuit Calidius, potius inter multos prope singularis fuit. Cic. de Clar. Orat. 273.
In aliqua re multus videri. Cic. 2. de Nat. Deor. 119.
In admiratione aliàs multus Circes, gloriam herbarum Ægypto tribuit. Plin. lib. 25. cap. 2. i. e. Multum admiratur Circen.
In coloribus multus. Plin. lib. 35. cap. 11.
In eo fuit multus, sive in ea re. Cic. 4. Acad. 17.
In genere aliquo inconcinnus aut multus, ineptus dicitur. Cic. 2. de Orat. 17.
In opere multus, Continuus, vel assiduus. Sallust. in Jugurtha cap. 96. extr. In operibus, in agmine, atque ad vigilias multus adesse.
In re nota & pervulgata multus & insolens ne sim. Cic. 2. de Orat. 358. V. Cort. ad Sall. Jug. cap. 84. pr.
Peccans multa alia Empedocles, in deorum opinione pessime labitur. Cic. 1. de Nat. Deor. 29. Idem pro Muren. 60. Non multa peccas, inquit ille, fortissimo viro senior magister. Non absimile est illud in Topicis 4. Quum tu mihi meisque multa sæpe cavisses.
Multa, i. e. Multa verba. Hor. 1. Serm. 5. 65.
Multa Cicerrus ad hæc. i. e. Multa respondebat.
Non est, quod multa loquamur. Hor. 2. Epist. 1. 30.
Nimium multa. Cic. 4. Fam. 14.
Nimis multa in genera dividere. Cic. 2. de Orat. 288.
Satis multa. Cic. 2. de Finib. 59.
Multa, pro Multum, nomen pro adverbio. ut,
Reluctans multa. Virg. 4. Georg. 301.
Haud multa moratus Dat dextram juveni. Virg. 3. Æn. 610.
Amictus multus. Virg. 1. Æn. 416.
Arte multa vix revulsus e scopulo. Virg. 5. Æn. 270.
Aura. Hor. 4. Carm. 2. 25.
Baccho multo hilarans convivia. Virg. 5. Ecl. 69.
Cædes. Virg. 1. Æn. 475.
Cædes multa bidentium. Hor. 3. Carm. 23. 14.
Capitum multorum bellua. Hor. 1. Epist. 1. 76.
Dictis pauca tibi e multis expediam. Virg. 3. Æn. 379.
Dies multa, Longa. Hor. de Arte Poet. 293.
Diem ad multum. Cic. 13. Att. 9. Hodie mane Dolabella, multus sermo ad multum diem.
Die denique multo per exploratores Cæsar cognovit, & montem a suis teneri, &c. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 22.
Dolore multo corrupta voluptas. Hor. 1. Serm. 2. 39.
Grandine multa crepitant nimbi culminibus. Virg. 5. Æn. 459.
Hominum multorum mores vidit. Hor. de Arte Poet. 142.
Herbæ multæ prodigus locus. Hor. 1. Epist. 7. 42.
Ignes tantique tamque multi. Cic. 2. de Nat. Deor. 92.
Imperatorum multorum tropheis, non turribus, munita antea erat Macedonia. Cic. de Provinc. Conf. 4.
Incommoda. Hor. de Arte Poet. 169.
Lacrymis non sine multis noctes agit. Hor. 3. Carm. 7. 8.
Laus. Hor. de Arte Poet. 282.
Libertate cum multa notare aliquem. Hor. 1. Serm. 4. 5.
Litura. Hor. de Arte Poet. 293.
Lumine multo manifestus. Virg. 3. Æn. 151.
Luce multa revecti hostes. Tacit. 5. Hist. 22.
Mala multa precatus. Hor. 2. Serm. 3. 203.
Mane multo, Bene mane. Cic. 5. Att. 4. pr. Binas quidem tuas Beneventi accepi, quarum alteras Funisulanus multo mane mihi dedit.
Merces. Hor. 1. Carm. 28. 27.
Millia multa dare leto. Virg. 5. Æn. 806.
Millibus cum multis ibat. Virg. 5. Æn. 75.
Modis multis reprehendere aliquid. Cic. 2. de Finib. 81. Hoc etsi multis modis reprehendi potest, tamen accipio quod dat.
Modis multis, pro Vehementer, inquit Donatus Ter. Hec. 2. 3. 7.
Nisi pol filium multis modis jam exspecto, ut redeat domum.
Nomen tuum multum est in his locis. Cic. 2. Fam. 9.
Nominis multi homo. Hor. 3. Carm. 9. 7.
Nocte multa. Cic. 2. Q. frat. 8. Sed tamen postridie, quam tu es profectus, multa nocte cum Vibullio veni ad Pompeium.
Nocte multa referunt se. Virg. 4. Georg. 180.
Nocte jam multa. Tacit. 2. Hist. 66. [Contrario modo dicitur, ac Multo mane.
Nocte de multa profectum esse ad Cæsarem. Cic. 7. Att. 21.
Odore multo fumat ara. Hor. 3. Carm. 18. 7.
Pars multa mei. Hor. 3. Carm. 30. 6.
Partibus multis major. Cic. 4. Acad. 128. Quibus efficitur multis partibus solem majorem esse, quam terram. i. e. Multo majorem.
Prælia multa conferimus. Virg. 2. Æn. 398.
Præmia multa ferre. Hor. 2. Serm. 1. 11.
Prece multa prosequi aliquem. Hor. 4. Carm. 5. 33.
Promissa multa. Hor. 2. Epist. 2. 10.
Rationes multæ, copiosæ, variæque. Cic. 1. de Orat. 222.
Res multæ officient tibi. Hor. 1. Serm. 2. 97.
Rerum multarum dives. Hor. 2. Epist. 2. 31.
Res multæ & magnæ. Cic. 1. de Invent. 6.
Risus. Hor. 4. Carm. 13. 27.
Sale multo defricuit Urbem Lucilius. Hor. 1. Serm. 10. 3.
Salutem multam dicere. Plaut. Pœn. 1. 2. 195.
Sermonem multum habere de aliquo. Cic. 11. Fam. 20. Narrat mihi, apud Cæsarem se fuisse, multumque sermonem de te habitum esse.
Sudoris multi. Cic 1. de Orat. 257. Ac stilus ille tuus, quem tu vere dixisti perfectorem dicendi esse ac magistrum, multi sudoris est, &c. i. e. Multum in eo laborandum & sudandum.
Tellure multa dives. Hor. Epod. 15. 19.
Venæ crebræ, multæque toto corpore intextæ sunt. Cic. 2. de Nat. Deor. 138.

Verba multa fecimus. Plaut. Pœn. 5. 6. 31. i. e. Satis diu.
Victima multa. Virg. 1. Ecl. 34.
Virtus. Virg. 4. Æn. 3.
Vi multa revulsum gubernaculum. Virg. 6. Æn. 349.
Utilitates. Cic. de Amicit. 37. Quanquam utilitates multæ, & magnæ consecutæ sunt, non sunt tamen ab earum spe causæ diligendi profectæ.
Multa, pro Sæpe. Cic. de Divin. 1. 41. ex Ennio,
Quanquam multa manus ad cæli cærula templa
Tendebam lacrymans. Loquitur enim virgo Vestalis, quæ sæpe se dicit tetendisse manus ad cælum. [Videtur non pl n sed rectus sing. f. g. ut sæpe etiam Multus m g. construitur. Exempla supra habes
Multa adversa revertens. Cic. 1. Tusc. 73. Itaque dubitans, circumspectans, hæsitans, multa adversa revertens, tanquam in rate, in mari immenso, nostra vehitur oratio. Rationem quandam loquendi priscam & poeticam olet. Demonstratur autem æstus hac loquutione ceciam, qui eo sæpius, unde degressi sunt, redeunt sua per vestigia, quod eos cœpti itineris aut viæ pœniteat. Quare multa adversa revertitur oratio, quæ retro redit sæpe, & adversum se fertur, pedemque in contrarium refert, contraque id quod affirmavit, secutaque est, pronuntiat atque adversum tendit, & mutat sententiam in diversum. Verba sunt Turnebi, sic explicantis hunc locum Advers. 10. 14. [An, Multa, adversa, revertens, &c?
Multus, pro Pluribus ponitur. Lucan. 3. 707.
— multus sua vulnera puppi
Affixit moriens, & rostris abstulit ictus.
Multus, pro Multiplici. Plin. 19. 3. Radice multa, crassaque.
Multi existimare operam suam. Cic 2. de Orat. 101.
Multum noctis. Tacit. 3. Hist. 79. Antonius per Flaminiam ad Saxa rubra, multo jam noctis, serum auxilium, venit.
Multum admodum. Cic. 5. de Finib. 12. Quod maxime efficit Theophrasti de beata vita liber, in quo multum admodum fortunæ datur.
Multissimus. Cic. 11. Att. 2. Ex multissimis & miserrimis curis est una enata, si, ut scribis, ista hæreditas fidem, & famam meam tueri potest Correctiora exemplaria legunt, Ex multis meis. Sunt & qui Multesimis legendum putent. q. V.
Quidam tamen usi sunt, &, ni fallor, Bembus non semel. H St.
De Compar. Plus & Superl. Plurimus, V. infra post composita a Multus.
MULTUM, Adv. [πολὺ, πολλὸν] Valde. Plaut. Milit. 2. 5. 4. Ubi sum afflictata multum.
Non ita multum. Cic. 7. Fam. 24. Opinor Cassium uti non ita multum sorore.
Celer multum atque fidelis medicus. Hor. 2. Serm. 3. 147.
Demissus multum humo. Hor. 1. Serm. 3. 57.
Dissimiles multum. Hor. 1. Epist. 10. 2.
Ineptus multum labor. Plin. 1. Epist. 9.
Miseri multum parentes. Ovid. 4. Met. 155.
Securus multum. Tibul. lib. 4. 10. 1.
Abest ab iis multum. In ABSUM.
Amare multum. Plaut. Pers. 2. 5. 2.
Amata nautis multum. Hor. Epod. 17. 20.
Cogitare multum & diu. Cic. de Senect. 38. Adsum amicis, venio in Senatum frequens, ultroque adfero res multum & diu cogitatas.
Differens non multum ab Indico. Plin. lib. 12. cap. 12.
Dolitura multum Neæra. Hor. Epod. 15. 11.
Excellunt multum virtutes propriæ animi. Cic. 5. de Finib. 44.
Flevit multum. Plin. 9. Epist. 21.
Fundit multum lacrymas. Virg 3. Æn. 348.
Intelligo non tam multum in istis rebus, quam multa vidi. Cic. 6. Verr. 94.
Objurgabo multum. Plaut. Trin. 1. 2. 30.
Præstat longe multumque. Cic. 5. de Finib. 50. Longe multumque præstet mens, atque ratio.
Providere multum in posterum. Cic. 2. de Lege Agr. 90.
Quæsita multum sæpe, ac difficilis res. Cic. 3. de Legib. 33.
Salve multum. Plaut. Trin. 5. 2. 56.
Est non multum, unum si præsto togatum. Martial. lib. 1. 109.
Est multum in teneris consuescere. Virg. 2. Georg. 272. [In hoc & præced. non videtur Adv.
Superare longe omnes multumque. Cic. 7. Verr. 114.
Tacuit multum Plin. 9. Epist. 21.
Tenui multum me intra silentium. Plin. Epist. 7. 6.
Vale multum. Plaut. Stich. 3. 2. 40.
Vivere multum cum aliquo. Cic. 7. Fam. 34. Vivamque tecum multum, & cum communibus nostri amatoribus. i. e. Frequenter. Idem 13. Fam. 17. Domi meæ cum Diodoro Stoico, homine meo judicio eruditissimo, multum a puero fuit.
Uti aliquo multum, pro Familiariter. Cic. de Amicit. 2. Et eo magis quod P. Sulpicio utebare multum.
MULTO, Adv. [πολλῷ, πολὺ, μάλλον] cum dictionibus, Alius, aliter, secus, ante, post, præsto, malo, antecedo, excello, & similibus Comparativi, vel Superlativi vim habentibus, elegantem dicendi vim habet.
Multo aliter. Ter. prol. And. 4.
Verum aliter evenire multo intelligit.
Multo ante. Ter. Eun. 4. 5. 7. Sed Thais multo ante venit? Cic. in Verr. Cui quemadmodum resistam, multo mihi ante est, Judices, providendum.
Multo ante mala providere. Cic. 4. Fam. 1. Cognoram jam absens, te hæc mala multo ante providentem, defensorem pacis, & in Consulatu tuo, & post Consulatum fuisse.
Multo post. Cic. 12. Att. 49. Non multo post, quam tu a me discessisti.
Non multo post discessum meum. Cic. Post red. in Senat. 3.
Multo secus. Cic. 4. Fam. 9. Multo secus evenit.
Multo tanto. Varr. de L. L. lib. 6. pr. Quod intervallum multo tanto propius nobis, quam hinc ad initium Saliorum, &c.
Multo tanto, eadem forma dicitur qua Altero tanto. Græci dicunt πολλαπλασίως. Plaut. Rud. 2. 6. 37.
Ego multo tanto miserior quam tu, Labrax.
Anteponere multo. Cic. 4. de Finib. 51. Qui virtutem omnibus rebus multo anteponentes, adjungunt ei tamen aliquid, &c.
Præstat multo. Sallust. Jug. cap. 31. extr. In rep. multo præstat beneficii, quam maleficii memorem esse.
Multo, comparativo etiam jungitur. Cic. de Amicit. 70. Quod quidem est multo profecto magis in veris patribus, certisque faciendum.

Citius multo. Lucret. lib. 2. 161.
Ferocius multo Ovid. 1. Amor. 2. 17.
Majus multo Virg. 3. Ecl. 35.
Minus multo movebant minæ. Cic. 8. Att. 9.
Minoris multo vendidit, non modo quam tu, sed etiam quam qui ante te vendiderunt. Cic. 5. Verr. 43.
Molestius multo. Cic. de Amicit. 91. Sed obsequium multo molestius, quod peccatis indulgens, præcipitem amicum ferri sinit.
Prius multo Lucret. lib. 3. 791.
Pulchrior enitescis multo. Hor. 2. Carm. 8. 6.
Splendidius multo est. Hor. 1. Epist. 17. 20.
Suavius multo. Hor. 2. Serm. 8. 88.
Multo, eleganter Superlativo jungitur. Ter. Heaut. 4. 8. 1.
Multo omnium nunc me fortunatissimum
Factum puto esse, gnate, quum te intelligo
Resipuisse. Cic. pro Lege Manil. 1. Conspectus vester multo jucundissius. Idem 1. Verr. 36. Quum omnis arrogantia odiosa est, tum illa ingenii atque eloquentiæ multo molestissima.
Gratissima multo lux. Hor. 1. Serm. 5. 39.
Gravissimus multo sopor. Lucret. lib. 4. 953.
Maxima multo pars. Cic. pro Lege Manil. 54. Magna, ac multo maxima parte, non modo utilitatis, sed dignitatis, atque imperii caruit. Hor. 2. Serm. 3. 82. Danda est ellebori multo pars maxima avaris.
Maxime multo. Cic. in Verr.
Adjuvat & exornant orationem expolitio, sed multo maxime per eam exercemur ad elocutionis facultatem. Auctor ad Heren. lib. 4. 59.
MULTĬTŪDO, ĭnis. f. [πλῆθος, πληθὺς] notæ significationis. Cic. 2. de Orat. 15. Pertimescenda est caussarum multitudo: est enim infinita.
Multitudo, pro Frequentia, aut copia. Cic. de Orat. lib. 3. 70. Sed ut Pontifices veteres propter sacrorum multitudinem, tres viros epulones esse voluerunt, &c. Nonius 2. 569.
Multitudo [οἱ πολλοὶ] Plebs. Cic. 2. de Orat. 338. Habet enim multitudo vim quandam talem, ut quemadmodum tibicen sine tibiis canere, sic orator sine multitudine audiente eloquens esse non possit.
Testimonium multitudinis non gravissimum est. Cic. 2. de Finib. 81.
Numerus hominum & multitudo. Cic. de Provinc. Cons. 31.
Circumfusa. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Consternata & pavida. V. CONSTERNO.
Imperita. V. IMPERITUS.
Imperitæ multitudinis ex errore qui pendet, hic in magnis viris non est habendus. Cic. 1. Off. 65.
Vaga. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Amputare multitudinem. V. AMPUTO.
Cogere hominum multitudinem manum facere, copias parare. Cic. pro Cæcin. 34.
Reduci domum a multitudine magna frequentia. Cic. 2. Verr. 18.
Multitudo, pro Numero multitudinis, seu Plurali. Charis. lib. 1. Lignum singulariter semper dici debet; in multitudine Cato Originum primo, ligni ait. Sic Varro pluribus in locis lib. de L. L. ut lib. 7. 18. pag. 91. ed. tert. Steph. conf. 23. & 25. &c.
MULTĒSĬMUS, a, um. ut, Multesima pars, [πολλοστημόριον] pro Quantitate infinita. Non. 2. 520. vel Ex multis una. Lucret. lib. 6. 651.
Quam sit parvula pars, & quam multesima constet. i. e. Quota.
Multesima pars, inquit hoc loco Lambinus, est ea, cui multæ debent esse pares, aut similes ad constituendum totum. Multesimus ea forma dicitur, qua Millesimus.
MULTANGŬLUS, a, um. Adj. [πολύγωνος] Quod multos habet angulos. Lucret. lib. 4. 655.
Esse minora igitur quædam, majoraque debent,
Multa rotunda, modis multis multangula quædam.
MULTĬBARBUS, a, um. Adj. [πολυπώγων] Qui habet multam barbam. Apul. in Floridis, Multibarbus, spinis obsitus & pilis.
MULTĬBĬBUS, a, um. [πολυπότης] Qui multum bibit. Plaut. Curc. 1. 1. 77.
Nomen est ei lenæ multibiba atque merobiba. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 21. scribit Herculem fuisse bibacem & multibibum.
MULTĬCĂVĀTUS, a, um. [πολύκοιλος] Adj. Varro 3. de R. R. cap. 16. Favus est, quem fingunt multicavatum e cera, quum singula cava singula latera habeant.
MULTĬCĂVUS, a, um. Adj. [πάγκοιλος] Quod multum habet concavi. Ovid. 8. Met. 561.
Pumice multicavo, nec lævibus atria tophis
Structa subit.
MULTĬCAULIS, e. Adj. [πολύκαυλος] Multos caules habens. Plin. lib. 21. cap 16. Est & illa differentia, quod quædam in iis multicaulia, ramosaque sunt, ut carduus.
MULTĬCŎLA, æ. c. Qui multos colit. Fulgent. adversf. Arianos, Multicolæ Pagani.
MULTĬCŎLOR, ōris. o.g. Adj. [πολύχροος] Plin. lib. 37. cap. 10. Hexecontalithos, in parva magnitudine multicolor, hoc sibi nomen adoptavit.
MULTĬCOLŌRUS, a, um. Idem. Prudent. Cathem. 3. 104. Prata multicolora.
MULTĬCŌMUS, a, um. Adj. Mantuanus,
Sunt juga, sunt valles, multicomumque nemus.
MULTĬFĂCIO, [περὶ πολλοῦ ποιῶ] ĕre. dicitur sicut Magnificare, & Parvifacere. Cato, neque fidem neque jusjurandum, neque pudicitiam multifacit. Festus.
MULTĬFĀRIUS, a, um. Adj. [πολύχοος] i. e. Varium: quasi quod multis modis possit dividi: vel quod multarum est specierum. Gell. lib. 5. cap. 6. Militares coronæ multifariæ sunt.
Ratio multifaria. Apul. in Trismeg. p. 83. Species multifaria. Solin. cap. 51.
MULTIFARIE, Adv. [ποικίλως] i. e. Varie, multis modis. Plin. lib. 18. cap. 7. Panis multifarie & e milio fit, e panico rarius. Adde Solin. cap 18. pr.
MULTIFARIAM, aliud Adv. [πολυχόως, πολυειδῶς] Idem. Suet. in Sergio Galba, cap. 19. Nihil amplius quam continere se statuit, & legionariorum firmare præsidiis, qui multifariam, diverseque tendebant Festus, Multifariam dixerunt antiqui, quod videlicet in multis locis fari poterat, id est dici. Cic. 2. de Orat. 174. Quod esset multifariam defossum. V. Liv. 3. 5. pr. & 33. 18. [Quibus omnibus locis Multifariam est πολλαχῆ. i. e. Multis locis, vel partibus. Nec aliter fere positum occurrit. In Vet. tamen Gloss. Lat. Gr. Multifariam, πολυτρόπως, πολυμερῶς, & in Gr. Lat. πολλαχῶς, Multifariam, & πολυμερῶς Plurifariam; rursusque πολυειδῶς, Multifariam, & πολυτρόπως, Plurifariam, omnifariam. conf. infra PLURIFARIAM.
MULTĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [πολυφόρος] Plin. lib. 16. cap. 8. Tam multifera sunt, & tot res præter glandem pariunt robora.
MULTĬFĬDUS, a, um. Adj. [πολυσχιδὴς] ex Multus & Findo compositum; Quod in multas partes finditur, & multas divisuras habet Plin. lib. 11. cap. 37. Ovium nulla, nec cervarum, nec quibus multifidi pedes, &c. De cornibus.
Dens multifidus. Martial. lib. 14. 25. De pectine.
Discrimen. Claud. de Nupt. Hon. 103.
Faces. Ovid. 7. Met. 259.
Ister. Lucan. lib. 3. 202.
Linguæ. Valer. 1. Argon. 61. De dracone.
Quercus. Stat. 10. Theb. 837.
Timavus. Martial. lib. 8. 28. quod in multa, nempe in novem, ostia fissus prorumpat in mare.
MULTĬFLUUS, a, um. Adj. Juvenc. in Matth. cap. 6.
Multifluisque diem verbis ducendo fatigant.
Sermo multifluus. Arator in Act. Apost. cap. 26.
MULTĬFŎRĀBĬLIS, e. Adj. Apul. 10. Met. sub fin. p. 254. Elm. Jam tibiæ multiforabiles cantus Lydios dulciter consonant.
MULTIFORĀTĬLIS, e. Adj. Idem. Apul. lib. 1. Florid. Nec tam multiforatili tibia, &c.
MULTĬFŎRIS, e. Adj. [πολύτρητος] Quod est multorum foraminum. Plin. lib. 8. cap. 55. Injiciunt eas in specus, qui sunt multifores in terra.
MULTIFŎRUS, a, um. Adj. [πολυοπὸς] Idem. Ovid. 12. Met. 153.
Longaque multifori delectat tibia buxi.
Tibia multifora. Senec. Agamemn. v. 348.
MULTIFORMIS, e. Adj. [πολυειδὴς] Varium, quasi multiplicis formæ, aut variæ. Columel. lib. 3. cap. 1. Earum species diversæ, & multiformes sunt. Cic. 1. Acad. 16. Ex iis autem ortæ, variæ sunt, & quasi multiformes.
Partus. Plin. lib. 8. cap. 16.
Species. Columel. lib. 3. cap. 1.
MULTIFORMĬTER, Adv. [πολυειδῶς] Variis modis. Gell. lib. 9. cap. 5. Plato ante hos omnes ita varie & multiformiter disseruit de voluptate. Plin. lib. 36. cap. 27. Auxiliari multiformiter.
MULTĬGĔNUS, a, um. Adj. [πολυγενὴς] Multorum generum. Plin. lib. 11. cap. 1. Multa hæc & multigena terrestrium volucrumque vita. Scripta manu exemplaria habent Multigenera, non improbanda lectione.
Figuræ multigenæ. Lucret. lib. 2. 335.
Percipe, multigenis quam sint variata figuris, &c.
MULTĬGĔNĔRIS, e. Adj. [ποικιλογενὴς] Idem. Plaut. Capt. 1. 2. 56.
Multis, & multigeneribus opus est tibi
Militibus.
MULTĬGRŪMUS, a, um. vel MULTIGRUMIS, e. Adj. inter verba antiqua refert Gell. 19. 7
MULTĬJŪGIS, e. sive MULTIJŪGUS, a, um. Adj. [πολυζυγὴς] Multiplex & varium, Multum & numerosum. Jugus autem per se nihil significat, sed protractionem solum demonstrat. Cic. 14. Att. 9. Verumtamen de Rep. multa cognovi ex tuis litteris, quas quidem multijuges accepi uno tempore a Vestorii liberto. Et Liv. 28. 9. Iret alter Consul sublimis curru, multijugis equis, &c.
Induxit Henricus verba Jugus autem &c. dein subjunxit seq. Aurigavit quoque plurifariam: Olympiis vero etiam decemjugem. In Nerone cap. 24. p. 233. Ita dixit, ut Bijugem, trijugem, quadrijugem. Torr. V. s. l.
MULTĬLAUDUS, a, um. Adj. Ammian. 21. 18. Vir sobrietatis gratia multilaudus.
MULTĬLŎQUAX, ācis. Plaut. Aulul. 2. 1. 5. Multiloquaces mulieres.
MULTĬLŎQUUS, a, um. Adj. ut, Anus multiloqua. Plaut. Cist. 1. 3. 1.
Coquus multiloquus. Plaut. Pseud. 3. 2. 5.
MULTILOQUIUM, i. n. Plaut. Merc. prol. v. 31. Multiloquium, pauciloquium, &c.
MULTĬMAMMIA, æ. f. Diana ita dicta. S. Hieronym. in procem. Epist. Paul. ad Ephes. Dianam colentes, non hanc Venatricem, quæ arcum tenet, atque succincta est; sed illam Multimammiam, quam Græci πολύμαστον vocant, &c. conf. Minuc. Felic. Octav. cap. 21.
MULTĬMĔTER, tri. m. Multis metris constans. Sidon. 8. Epist. 12. Multimeter argutus, artifex.
MULTĬMŎDUS, a, um. Adj. Idem quod Multiplex. [πολύτροπος] Liv. 21. 8. Oppidani, ad omnia tuenda atque obeunda, multimoda arte distineri cœpti sunt; & non sufficiebant. V. Apul. 10. Met. p. 159.
MULTIMODIS, pro Multipliciter, quasi multis modis, ut sit velut ablativus vice Adverbii. ut,
Pravus multimodis. Lucret. lib. 4. 1149.
Multimodis igitur pravas, turpesque videmus
Esse in deliciis. De mulieribus.
Agitari multimodis. Lucret. lib. 3. 116.
Ducere multimodis cantus & flectere voces. Lucret. lib. 5. 1405. Antiquum.
MULTIMODUS, i. m. h. e. Varietas. Lucret. lib. 4. 1215.
Fit quoque ut interdum similes exsistere avorum
Possint, & referant proavorum sæpe figuras.
Propterea quia multimodis primordia multis
Mista suo celant in corpore sæpe parentes,
Quæ patribus patres tradunt a stirpe profecta. Multis multimodis. i. e. Multiplici varietate. [Nisi Multi legendum.
MULTĬNŌDUS, a, um. Adj. Multos nodos habens. Apul. 5. Met. 166. Immanis coluber, multinodis voluminibus serpens. Idem 8. Met. p. 214. Multinodis commulcat ictibus. [Nisi multimodis legendum utrobique.
MULTINODIS, e. Adj. Idem. Apul. 10. Met. p. 575. Multinodes ambages.
MULTĬNŌMĬNIS, e. Adj. Apul. 11. Met. p. 268. Deæ multinominis divinis imperiis.
MULTĬNŪBUS, a, um. Adj. [πολύγαμος] ut, Salomo multinubus. Hieronym. adversf. Jovin. 1. 15.

Uxor

Uxor multinuba. Idem Epist. 11.

MULTINUBENTIA, æ. f. [πολυγαμία] Tertull. contra Psych. cap. 1. Tam multivorantiæ, quam multinubentiæ prona.

MULTINŪMUS, a, um. Adj. [πολυχρήματος] ut, Multinumi asini. Varr. 3. de R. R. cap. 17. Aqua domestica, meos multinumos alo asinos. h. e. Quorum opera multos paro numos. [Nisi potius Pretiosos intelligit, Qui magno constiterunt.

MULTĬPARTĪTUS, a, um. Adj. [πολυμερής] Plin. lib. 6. cap. 19. Namque vita mitioribus populis Indorum multipartita degitur.

MULTĬPES, edis. Adj. Multos pedes habens. Plin. lib. 11. cap. 45. Sic & multipedibus. & lib. 22. cap. 25. Ad multipedum morsus cum melle. Firmic. lib. 2 cap. 12. Cancer signum est in cælo femininum, mobile, multipes.

MULTĬPĔDA, æ. f. [πολύπους] Animal multorum pedum. Plin. lib. 29. cap. 6. Millepeda, ab aliis centipeda, aut multipeda dicta, animal est e vermibus terræ, pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactuque contrahens se. *Une cloporte, ou pourcelet.*

MULTĬPLEX, ĭcis. Adj. [πολλαπλάσιος] Varius, involutus, multas plicationes habens. Huic contrarium est Simplex. Suet. de Claris Gram. cap. 10. Multiplici variaque doctrina censebatur.
Animus multiplex, cui Unus idemque animus opponitur. Cic. de Amicit. 94. Qui fieri poterit, si ne in uno quidem quoque unus animus erit, idemque semper, sed varius, commutabilis, multiplex?
Auri multiplicis thoraca tulit. Sil. lib. 16. 583.
Curas multiplices volvebat animo. Catull. Argon. 62. 250.
Disciplina magna & multiplex. Cic. 1. de Orat. 222.
Domus. Ovid. 8. Met. 158. de Labyrintho.
Fetus. Cic. 2. de Nat. Deor. 128.
Ingenium multiplex & tortuosum. Cic. de Amicit. 66.
Lapsu multiplici & erratico serpere. Cic. de Senect. 52. Quam serpentem multiplici lapsu & erratico, ferro amputans, coercet ars agricolarum, ne silvescat sarmentis, & in omnes partes nimia fundatur. De vite.
Mutatio. Plin. lib. 9. cap. 17.
Nexus. Plin. lib. 10. cap. 4.
Plato multiplex, copiosus, & varius fuit. Cic. 1. Acad. 17.
Potestas verborum anceps & multiplex in ambiguis. Auctor ad Heren. lib. 4. 68.
Ratio disputandi. Cic. 5. Tusc. 11.
Res varia & multiplex ad suspiciones & simultates, Præturæ jurisdictio. Cic. pro Flacc. 6.
Sermones multiplices variique. Cic. in Orat. 12.
Sermone multiplici populos replebat. Virg. 4. Æn. 189.
Spatium multiplex transcurrere. Lucret. lib. 2. 162.
Terror. Liv. 1. 14.
Vir multiplex in virtutibus. Paterc. lib. 2. cap. 105. Sentium Saturninum, virum multiplicem in virtutibus, navum, agilem, providum, &c.
Multiplex numerus est major minoris, quum minor metitur majorem. Eucl. 5. Elemen.

MULTĬPLĬCĬTER, Adv. [ποικίλως, πολλαπλασίως] Titulus est apud Plinium, De eodem multiplicius, lib. 7. cap. 14. Firmic. lib. 5. cap. 6. Talia peragant, unde sibi dedecus & infamia multipliciter consequatur. Adde Gell. 14. 1.

MULTIPLICĬTAS, ātis. f. Sarisb. 3. 1. Multiplicitas partium.

MULTIPLĬCO, [πολλαπλασιάζω] āre. Multiplex reddere aut facere. Plin. lib. 34. cap. 8.
Æs alienum. Cæs. 3. Bell. Civil. 32.
Flumina collectis multiplicantur aquis. Ovid. Rem. Amor. 98.
Gloriam. Cic. 1. Q. frat. 2. Si diem nobis Clodius dixerit, tota Italia concurret, ut multiplicata gloria discedamus.
Honorem auctoris gravitas multiplicat. Ovid. 4. de Pont. 9. 67.
Legatum. Ulpian. in l. Plane. §. 1. D. de leg. 1.
Summam. Paul. in l. Si mandatu. §. si fidejussor. D. mandat.
Vires suas. Ovid. 5. Trist. 1. 64.
Voces acceptas. Plin. lib. 36. cap. 15.

MULTIPLICĀTUS, a, um. Partic. [πολλαπλασιασθείς] ut, Auxiliis multiplicatis, aucto exercitu. Cic. 10. Fam. 8.
Domus multiplicata, Cui accessio adjuncta est. Cic. 1. Off. 139. Hic summi & clarissimi viri filius, in domum multiplicatam, non repulsam solum retulit, sed ignominiam & calamitatem.
Mala multiplicata. Ovid. 4. Trist. 6. 308.

MULTIPLICĀTIO, ōnis. f. [πολλαπλασιασμός] Columel. lib. 3. cap. 2. Nam si sordidus aut vilis, feracissimam quamque serere conducit, ut multiplicatione frugum reditus augeatur, &c.
Ex multiplicatione efficere summam aliquam. Columel. lib. 5. cap. 2.

MULTIPLICĀTOR, ōris. m. Paulin. Nolan. Epist. 11. n. 4. Herilium talentorum multiplicator.

MULTIPLICĀBĬLIS, e. Adj. [πολλαπλασιαστός] Quod potest multiplicari. Cic. 2. Tusc. 22.
Hæc interemit tortu multiplicabili
Draconem, auriferam obtutu asservantem arborem. Ex quodam poeta.

MULTĬPŎTENS, entis. Adj. [πολυδύναμος] Qui multum potest. Plaut. Bacch. 4. 4. 9. Nisi habet pectus multipotens.

MULTIRĀDIX, īcis. Adj. V. Apul. de Herb. cap. 35.

MULTIRĀMIS, e. Adj. Apul. de Herb. cap. 4. Symphoniaca thyrso est fruticoso, multirami.

MULTISCIUS, a, um. Adj. Apul. 9. Met. p. 223. Elm. Etsi minus prudentem, multiscium certe reddidit.

MULTĬSŎNUS, a, um. Adj. [πολυηχής] Martial. lib. 1. 54.
Sic ubi multisona fervet sacer Attide lucus.
Catenæ. Stat. 8. Theb. 25.
Sistrum. Stat. 3. Silv. 2. 103.

MULTISONŌRUS, a, um. Adj. [πολυηχής] Claud. de Mulabus Gall. 18. Esseda concordes multisonora trahunt.

MULTĪVĂGUS, a, um. Adj. [πολυπλανής] Plin. lib. 10. cap. 37. Ferunt non mutare sedem columbas, multivaga alioqui ave. i. e. Quæ multum vagatur.
Domus multivagæ Scytharum. Senec. Herc. fur. 7. Quia plaustris circumvehuntur.
Flexus multivagus lunæ. Plin. lib. 2. cap. 10.
Gradus. Stat. 6. Theb. 1.

MULTĬVĬDUS, a, um. Adj. Providus. Mart. Capell. 2. p. 27. Alio mentis fluctu multivida.

MULTĬVĬRA, æ. f. [πολύγαμος] Multinuba. Multorum virorum mulier. Minuc. Felix in Octavio 24. 6. p. 226. Alia sacra coronat univira, alia multivira.

MULTĬVIUS, a, um. Apul. 9. Met. Multivii circuitus.

MULTĬVŎLUS, a, um. Adj. [πολύβουλος] Qui multa vult, vel cupit. Catull. ad Mallium, 66. 128.
Quantum præcipue multivola est mulier.

MULTĬTŎRANTIA, æ. f. Tertull. contra Psych. cap. 1. Tam multivorantiæ, &c.

MULTŎPĔRE, [μεγάλως] ea forma dixit Plautus, qua Magnopere dicimus; Prol. Merc. 65.
Multopere in mundo rustico se exercitum. Al. Multo opere immundo. [Malim Multum &c.

MULTŎTIES, Adv. Epitome Liv. lib. 57. de Scipione Africano, Multoties adversus hostium eruptiones feliciter pugnavit. Sed in emendatis libris exstat Sæpe.

MULTĪCIA, vel MULTITIA, orum n. plur. Indumenta dicebantur minutissimis filis contexta. Unde a Multis filis & propterea subtilibus, nomen inditum. Vel a Mulcendo, quoniam carnem demulceant. Budæus, Multicia, vestes sunt sericæ tenuissimæ æstivæ. *Taffetas.* Juvenal. 2. Sat. 76.
— quæro an deceant multicia testem. Idem ibid. 66. V. Lexic. Pitisc. De Origine vocis parum liquet; forte ne Latina quidem, sed peregrina est.

PLŪS, [πλεῖον, πλέον, πλεῖν] n. in singulari numero; in plurali vero hi & hæ Plures, & hæc plura. Comparativus gradus est a Multus. Cic. de Amicit. 41. Plures enim discent quemadmodum fiant, quam quemadmodum his resistatur.
Tantum, & plus etiam. Cic. 7. Att. 3. Id si præstaret, quantum mihi æris alieni esse ibi edidit, tantum, & plus etiam, ipse mihi deberet.
Nominativo aliquando jungitur. Liv. de Bell. Maced. Paulo plus trecenta vehicula amissa. Plaut. Mil. 4. 2. 72.
Plus mihi auri mille est modiorum Philippi.
Genitivo, juxta regulam communem: ut, Plus plaustrorum. Plaut. Aulul. 3. 5. 31.
Litterarum plus. Varr. de L. L. pr. lib. 5. Hujus rei auctor satis mihi Chrysippus, & Antipater, & illi, in quibus, etsi non tantum acuminis, at plus litterarum.
Mensis dimidiati plus ferre cibaria. Cic. 2. Tusc. 37.
Sapientiæ plus. Plaut. Milit. 2. 2. 81.
Virium plus habet alius alio. Cic. 1. de Legib. 6.
Accusativo. Ter. Adelph. 2. 1. 46.
Homini misero, plus quingentos colaphos infregit mihi. Cato de R. R. Ne plus quatuor digitos transversos emineant.
Annum plus obtinere provinciam. Cic. 6. Att. 6.
Ablativo. Ter. Hec. 3. 4. 7.
Dies triginta, aut plus eo in navi fui. Cic. pro Quint. 41. At tecum anno plus vixit.
Æquo plus. Cic. de Amicit. 58. Neque verendum est ne quid excidat, aut ne quid in terram defluat, aut ne plus æquo quid in amicitia congeratur.
Dimidio plus scripsit Clodia. Cic. 9. Att. 11.
Nihilo plus. In NIHILUM.
Nimio plus. In NIMIS.
Nimio plus aliquem diligere. Cic. 10. Att. 8. Sed quia te nimio plus diligo, non possum dissimulare, mihi famam quoque, quamvis sit falsa, magni esse. conf. Nimio plures, infra.
Parte media plus, elegans locutio: h. e. Ultra medietatem. Ovid. 3. Met. 43.
Paulo plus. Auctor ad Herenn. lib. 4. 7. Quisquis enim audierit de arte paulo plus, in elocutione præsertim, omnia videre poterit, quæ ex arte dicuntur.
Una plus ut vera sit opinio. Cic. 1. de Nat. Deor. 5. Res nulla est, de qua tantopere, non solum indocti, sed etiam docti dissentiant: quorum opiniones quum tam variæ sint, tamque inter se dissidentes, alterum profecto fieri potest, ut earum nulla, alterum certe non potest, ut plus una vera sit.
Una plus me nocte civitas retinere non potuit. Cic. 1. Philip. 7. conf. 4. Acad. 79.
Plus, verbis junctum. Ter. Heaut. 2. 1. 8.
Perii, is mihi, ubi adbibit plus paulo, sua quæ narrat facinora? Cic. de Amicit. 37. Et hercle ita fecit, vel plus etiam quam dixit.
Intromissus plus. Plaut. Truc. 4. 2. 20.
Noceas plus tibi, dum ferias illos. Plaut. Pseud. 1. 2. 5.
Proficit plus sæpe ad misericordiam commovendam virtus & magnificentia, in qua gravitas & auctoritas est, quam humilitas & obsecratio. Cic. 1. de Invent. 110.
Plus scio, Melius. Ter. Adelph. 5. 9. 39. Plus scis quid facto opus est.
Plus sum quam. Plaut. Rud. 5. 2. 18.
Esset plus una. Ter. Hec. 2. 1. 39. Ut cum matre una plus esset? Ubi Donat. ἰδιωτικῶς dixit, id est diu, ac majorem partem.
Vides plus. Ter. And. 4. 4. 17.
Vomit plus. Varr. de L. L. lib. 4. 31. Vomer, quod vomit eo plus terram.
Plus minusve. Ter. Phorm. 3. 3. 21.
Ne quid plus, minusve faxit, quod nos post pigeat, Geta.
Plusve minusve. Martial. lib. 8. 71. i. e. Circiter.
Plus minus, sine conjunctione frequentius legitur, pro Plus minusve, hoc est Circiter: ut, Dies plus minus triginta; pro eo quod est Paulo plus, aut Paulo minus, hoc est Circiter. Plin. lib. 16. cap. 6. Continentur hispido calyce, per genera plus minus complectente.
Plus, aut minus, cum verbo. Plaut. Mæn. 4. 2. 27.
— aut plus
Aut minus, quam opus erat, multo dixeram,
Controversiam, uti sponsio fieret. Alii aliter distinguunt.
Plus plusque. Cic. 6. Att. 2. extr. Nec ipsum odimus, & Brutum amamus, & Pompeius mirifice a me contendit, quem mehercule plus plusque in dies diligo. conf. Magis magisque, s. l.

Plus quam, unica dictio est, vel potius duæ. Ter. Phorm. 5. 3. 14.
Hei video uxorem; pæne plus quam sat erat. Cic. de Amicit. 48. Quamobrem angor iste, qui pro amico sæpe capiendus est, non tantum valet, ut tollat e vita amicitiam, non plus, quam ut virtutes, quia nonnullas curas & molestias afferunt, repudientur.
Plus satis, pro Satis, inquit Donat. Ter. Eun. 1. 2. 5.
Accede ad ignem hunc, jam calesces plus satis.
Pluris, genitivus, verbis æstimandi & pretii frequenter jungitur. Cic. 16. Fam. 10. Nos agimus nihil cupide, eoque est nostra pluris auctoritas.
Æstimare pluris. Cic. 3. Off. 18. Idem 3. de Finib. 47. Nec vero satis acute dicunt, si bona valetudo pluris æstimanda sit longa, quam brevis, sapientiæ quoque usus longissimus quisque sit plurimi.
Addicitur pluris dimidio. Cic. 5. Verr. 77. Subauditur Pretii.
Ædificamus pluris, pro Carius. Columel. lib. 1. cap. 4.
Est pluris eloquentia, quam juris civilis scientia. Cic. in Topic. 85.
Est multo pluris nunc ager, quam tunc fuit. Cic. pro Rosc. Com. 33.
Est pluris, considerate agere, quam cogitare prudenter. Cic. 1. Off. 160.
Feci pluris teipsum, ex quo tempore tu me diligere cœpisti. Cic. 3. Fam. 4.
Fuit pluris Annibale, consilio, virtute, rebus gestis, nemo Carthaginiensium. Cic. pro Sext. 142.
Habetur pluris hic, quam alius. Cic. 6. Philip. 10.
Putare pluris quod utile videatur, quam quod honestum. Cic. 3. Off. 18.
Putare se pluris quam mundum, arrogantis est. Cic. 3. de Nat. Deor. 26.
Plures pro Multi, passim apud auctores legitur. Plin. lib. 9. cap. 12. Aquatilium tegmenta plura sunt.
Multi & Plures. Cic. pro Lege Manil. 19. Non possunt una in civitate multi rem atque fortunas amittere, ut non plures secum in eandem calamitatem trahant.
Plures & Pauci. contraria. Auctor ad Heren. lib. 4. 26. Qui quum plures erant, paucis nobis exæquari non poterant.
Eunt plures multis partibus in illius sententiam. Cic. 1. Fam. 2.
Plura dicam de peccatis tuis. Ter. in prol. Heaut. 33.
Colores plures in columba videri sentio, nec esse plus uno. Cic. 4. Acad. 79.
Dies plures summus dolor manere non potest. Cic. 2. de Finib. 93.
Oscula plur Hor. 1. Carm. 36. 6.
Simultates nimio plures & exercuerunt eum, & ipse exercuit eas. Liv. 39. 40 de Catone.
Verbis pluribus aliquid petere. Cic. 6. Verr. 64. Aliquando τὸ Verbis subintelligitur, ut in Paucis. Ovid. 5. Trist. 13. 15.
Pluribus accusem: fieri nisi possit, &c.
Plura, pro Amplius. Lucret. lib. 5. 92.
Quod superest, ne te in promissis plura moremur, &c.
Pluria, ium. n. pl. a singulari Plus. Lucret. 2. 1134.
Pluria eo dispergit, & a se corpora mittit. Sic autem legendum, non ut in vulgatis, Plura modo. Pluria autem dixisse veteres testantur A. Gellius lib. 5. cap. 21. & Charisius lib. 1. & idem Lucret. lib. 4. 587.
Unaque res hæc est, cujus quam pluria habemus,
Tam magis ardescit, &c. Ex Lambino.
Plurium, pro Multorum. Tacit. 12. Ann. 47. Genua Mithridatis invadit, ipsumque prosternit: simulque concursu plurium injiciuntur catenæ ac compedes.
PLURIES, Adv. pro Sæpius. Cæs. 1. Bell. Civil. 79. pr. Expeditæ cohortes novissimum agmen claudebant, pluriesque in locis campestribus subsistebant. [In MSS codd. exstat Pluresque. Quomodo & Christoph. Cellarius edidit, tametsi alteram lectionem, quam Petri Ciacconii conjecturæ acceptam referimus, in Curis poster. p. 73. præeunte Scioppio, tuetur. Quam Cellarii observationem descripsit Davies in not.
PLURIFARIUS, a, um Adj. [πολλαπλοῦς] Suet. in Claud. Cæs. cap. 21. Gladiatoria munera plurifaria ac multiplicia exhibuit. Quædam exemplaria hic legunt Plurifariam adverbialiter. [Recte sine dubio. Significat enim, non tantum solitis locis, sed pluribus, & ubi præterea nemo ante eum exhibuerat, ut ipsemet Tranquillus pr. cap. exposuit. V. quæ in MULTIFARIAM notavi.
PLURIFARIAM, Adv. [πολλαπλῶς] Pluribus modis. Suet. in Tiber. Cæs. cap. 43. Cubicula plurifariam disposita. Adde Galb. cap. 19. August. cap. 46. & Gell. 10. 24.
PLURIFORMIS, e. Adj. ut, Pluriformi modo. Apul. Flor. 1. p. 341.
PLURIVOCUS, a, um. Adj. Plura significans. Mart. Capell. 4. p. 97. Quæritur, quid sit æquivocum, quid univocum, quid plurivocum.
PLURALIS, e. Adj. [πληθυντικός] Quod plura comprehendit, vel plures. ut, Pluralis numerus apud Grammaticos.
A singulari casu ad pluralem transire. Pompon. in l. Servius ait. D. de verb. signif.
Dativus pluralis. Macrob. 1. Saturn. cap. 4.
PLURALITAS, ātis. f. Charisius lib. 1. Nomina autem nominativo u littera terminata, in singularitate per omnes casus eandem u litteram servant novissimam, in pluralitate tantum declinantur, ut genua, genuum, genibus. Rursus lib. eod. Alia singularitate carent, ut exta, arma; alia pluralitate, ut garum, oleum, ferrum.
PLURALITER, [πληθυντικῶς] Adv. Charisius lib. 1. Hoc tergum, tergi, tergo. Pluraliter hæc terga, tergorum producte. Tergus, hujus tergoris facit; pluraliter tergora, genitivo tergorum correpte. Sic alibi frequenter.
PLURATIVUS, a, um. Adj. [πληθυντικός] ut, Plurativus numerus, apud Macrob. lib. 1. Saturnal. cap. 5. Sic Caius in l. Non est sine liberis. D. de verb. signif. Hæc enuntiatio, Habet liberos, semper plurativo numero profertur, sicut & pugillares, & codicilli.
PLUSCULUS, a, um. [πλείων τις] Adj. dimin. a Plus. Ter. Phorm 4. 3. 60.
Uxori emunda ancillula est, tum autem pluscula
Supellectile opus est: &c.
Jungitur genitivo. Columel. lib. 12. cap. 47. Deinde exiguum aceti piperati, & plusculum mellis aut mulsi adjiciunt.
Negotii plusculum in quibusdam causis est. Cic. 2. de Orat. 99.
Rationis plusculum habent in se, plusque operai. Lucret. lib. 4. 620.
PLUSCULUM, Adv. [μικρῷ πλέον] Plaut Amph. 1. 1. 127.
Mira sunt, nisi invitavit sese in cœna plusculum. h. e. Nisi bibit paulo plus quam par fuerit.
Plusculum etiam, quam concedit veritas, amori nostro largiare. Cic. 5. Fam. 12. [Hic non videtur Adv.
PLŪRĬMUS, a, um. Adj. [πλεῖστος] superlativum a Multus. Ter. Eun. 2. 2. 39.
— plurima salute Parmenonem,
Summum suum, impertit Gnato. quid agitur?
Plusima, plurima, ut Fœdesum, fœderum, & alia pleraque ab antiquis dicta ait Varr. de L. L. lib. 6. 3. quem vide, ne quid antiquitatis ignores.
Labor plurimus. Hor. 4. Carm. 2. 30.
Stragula plurima. Cic. 4. Verr. 120.
Salutem plurimam Atticæ. Cic. 14. Att. 20.
Plurimus, Longus. Virg. 1. Æn. 423.
Jamque ascendebant collem, qui plurimus urbi
Imminet. Servius. Idem 1. Georg. 187.
Contemplator item, quum se nux plurima silvis
Induet in florem. i. e. Amygdala; longa namque est. [Potest tamen & de Nucis juglandis uberiori flore exponi. Nam is quoque εὐετηρίαν prænuntiat. Nec Collis plurimus, Longus, sed Ingens potius.
Plurimi, genitivus, verbis æstimandi jungitur. Cic. 3. Finib. 34. Sic bonum hoc, de quo agimus, est illud quidem plurimi æstimandum: sed ea æstimatio genere valet, non magnitudine. Subaud. Pretii.
Quod plurimi est ut quisque possidet, ita ditissimus habendus est. Cic. in Parad. 6.
Ætatis vel plurimum. Cic. 4. Verr. 181. Quod in publicanorum causis vel plurimum ætatis meæ versor, vehementerque illum ordinem observo, satis commode mihi videor, &c. Idem 1. de Finib. 53. Itaque ne justitiam quidem recte quis dixerit per seipsam optabilem: sed quia jucunditatis vel plurimum afferat.
Plurimum & Minimum, contraria. Cic. 1. de Invent. 25. Exordium, sententiarum & gravitatis plurimum debet habere, &c. splendoris, & festivitatis, & concinnitudinis minimum.
Plurimum in amicitia amicorum bene suadentium valeat auctoritas. Cic. de Amicit. 44.
PLURIMUM, Adv. [πλεῖστον] h. e. Permultum. Cic. 11. Fam. 16. Hoc ego utor uno omnium plurimum.
Longe, longeque plurimum. V. LONGUS.
Diligere plurimum aliquem. Cic. 1. Fam. 7.
Posse plurimum dignitate apud aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 4.
Præstabat plurimum aliis in muliebri corpore pingendo Zeuxis. Cic. 2. de Invent. 1.
Plurimum, Sæpius. Ter. Phorm. 1. 4. 17. Domum ire pergam: ibi plurimum est. i. e. Frequenter. Plin. lib. 9. cap. 36. Idem de ursis, lib. 8. cap. 36. Pariunt plurimum quinos. Pro hoc vulgus Ut plurimum dicit, Græcorum more. Quomodo & locutus est Plin. lib. 15. cap. 3. ad finem, Nec tam numerosa differentia; tribus ut plurimum bonitatibus distat. [Gr. ὡς ἐπὶ πλεῖστον, vel ἐπὶ τὸ πλεῖστον, quod Lat. Ut ad plurimum diceres. Sic illi, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, & ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον, quod L. L. non imitatur.
MŬLŪCHA, æ. f. [Μολοχάθ] Fluvius Mauritaniæ. De quo Strabo lib. 17. Post Mauritaniam (inquit) est Masæsyliorum regio, a Molochath flumine (ita Mulucham nominat) initium sumens, &c. Ubi indicat trans flumen in ortum Masæsylios esse, sicut Plinius. Intelligendum ergo Mulucham regnorum terminum fuisse, Bocchi quidem Orientalem, Jugurthæ vero Occiduum, diverso respectu.
MULVIUS, a, um. Adj. ut Pons Mulvius Romæ, haud longe ab Urbe in Etruriam tendentibus, cujus meminit Sallust. in Catil. cap. 45. pr. Lactant. 1. 21. Ammian. 27. 3. aliique passim. Sunt qui per i Milvius scribunt, sed alteram scriptionem docti præferunt. V. Cort. ad Sallust.
MŪLUS, i. m. [ἡμίονος, ὀρεύς] Plin. lib. 8. cap. 44. Ex asino & equa mulus gignitur mense duodecimo, animal viribus in labore eximium. Et paulo post, Equo & asina genitos mares, hinnulos antiqui vocabant; contraque mulos, quos asini & equæ generarent.
Centuriatus mulus. Vopisc. in vita Aureliani, cap. 7. extr. Mulum centuriatum comiter curet. Ex quo loco apparet centuriis mulos attributos fuisse, qui publici tamen erant, non privati, ut equus erat sagmarius. Centuriatum itaque vocat, ut centuriatus miles dicitur, qui centuriæ attributus assignatusque est. Ex Turnebo.
Clitellarius. Cic. in Topic. 36.
Curto mulo ire. Hor. 1. Serm. 6. 104. Cauda curta, exp. Schol.
Festinat calidus mulis, gerulisque redemptor. Hor. 3. Epist. 2. 72.
Ornari mulis inter alia etiam Magistratus in provincias proficiscentes solebant publice. i. e. Instrui. V. Cic. 2. de Lege Agr. 32.
Pervehi Romam mulo. Cic. 9. Fam. 18.
Utilitates mulorum & asinorum ad usum hominum paratæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 159.
Est & convicium in stupidos ac vecordes. Catull. 84. 3.
Mule, nihil sentis. Et Plaut. Cist. 4. 2. 12. Mulo inscitior.
Mulus, Piscis. V. MULLUS.
Muli Mariani, sunt Furculæ, quibus religatas sarcinas viatores gerunt; quarum usum quia Marius attulit, muli Mariani postea appellati. Frontin. lib. 4. Stratag. cap. 1. 7.
MŪLA, æ. f. [ἡμίονος] Plin. lib. 8. cap. 44. Gignitur autem mula ex equo & asina, sed effrenis, & tarditatis indomitæ.
Carrucaria. V. CARRUS.
Feta. Juven. 13. Sat. 66.
Missa pastum. Hor. 1. Serm. 5. 19.
Mundæ nitet ungula mulæ. Juven. 7. Sat. 181.
Calceare mulas. V. Calceo, in CALX, pro posteriore parte pedis.
Cum mula pepererit, proverbialiter dicitur de Re nunquam eventura. Suet. Galb. cap. 4. ubi V. Beroald.
MŪLĀRIS, e. Adj. [ἡμιονικός] Columel. lib. 6. cap. 27. Est enim generosa materies, quæ circo, sacrisque certaminibus, equos præbet; est mularis, quæ pretio fetus sui comparatur generoso.
MŪLĪNUS, a, um. Adj. Juven. 16. Sat. 23.
Declamatoris mulino corde Vagelli. i. e. Ignavo, inquit Schol. al. Mutinensis.
Ungula mulina. Vitruv. lib. 8. cap. 3.
MŪLĬO, ōnis. m. [ἡμιονηλάτης] Qui mulos clitellarios, sive quadrigarios ducit. Martial. lib. 9. 58.
Nec pigri rota cassa mulionis. Sic. lib. 13. 11.

Mulio,

Mulio, Culicum genus. Plin. lib. 11. cap. 18. Impugnant eas naturæ ejusdem degeneres vespæ atque crabrones, & e culicum genere, qui vocantur muliones.

MULIŌNIUS, a, um. Adj. [ἡμιονηλατικός] Quod ad mulionem pertinet. Cic. pro Sext. 82. Mulioniam pænulam arripuit, cum qua primum Romam ad comitia venerat; messoria se corbe contexit.

MULĪCŪRIUS, i. m. Qui mulos curat. Gloss. Lat. Gr. Mulicurius, ἡμιονοκόμος.

MULOCISIARIUS, i. m. Gloss. Gr. Lat. καρουχάριος, Mulocisiarius, carucarius.

MULOMEDĪCUS, i. m. Firmicus lib. 8. cap. 13. In Scorpii parte duodecima oritur Centaurus. Hoc oriente qui natus fuerit, aut erit auriga, aut equorum nutritor & cultor, aut mulomedicus, vel equitiarius. Mulomedicum interpretor, Mulorum aliorumque veterinorum medicum, qui & Veterinarius dicitur.

MULOMEDICĪNA, æ. f. quæ & Veterinaria ars dicitur. Quatuor libros mulomedicinæ scripsit Vegetius, qui extant.

M U M

MUMASTIS, is. [Μουμαστις] Cariæ oppidum; cujus incolæ dicuntur Mumastitæ. Steph.

MUMMIUS, Nomen gentis Romanæ nobilis. Ex qua

L. Mummius, cognomento Achaïcus, Corinthum bello captam diruit, Italiamque vasis Corinthiis, æneisque signis implevit. Auctor Plin. lib. 34. cap. 3. & 7.

P. Mummius dexteritate morum valde commendatus est. V. Cic. 2. de Orat. 271.

Alius Poeta Latinus. V. Macrob. 1. Saturn. 10.

MUMMIĀNUS, a, um. Adj. ut, Ædificia Mummiana. Festus.

M U N

MVN. Munere, Municeps, Municipium. MVNIC. Municeps. MVNN. Municipes. MVNP. Municipium.

MUNATIUS, i. m. Gentis Romanæ nomen, ex qua L. Munatius Plancus, Orator & discipulus Ciceronis. De cujus perfidia, pessimoque ingenio Vellej. lib. 2. cap. 63, 69, & seq. V. Ad eum exstant aliquot Cic. epistolæ lib. 10. ad fam. & Horatii Carmen. 1. 7, conf. LUGDUNUM.

MUNDA, æ. f. Urbs est Hispaniæ ulterioris, ubi Cæsar pugnavit contra filios Pompeii. Auctor Plin. lib. 3. cap. 1. Vide & lib. 36. cap. 18.

MUNDUS, a, um. Adj. [καθαρός, καθάριος] Purum, tersum, politum significat. Ter. Eun. 5. 4. 12.

Quæ dum foris sunt, nihil videtur mundius,
Nec magis compositum quicquam.

Mundus & elegans. Cic. 2. de Finib. 23. Nemo nostrûm istius generis asotos jucunde putat vivere, mundos, elegantes, optimis cocis, pistoribus, piscatu, aucupio, venatione, his omnibus exquisitis, vitantes cruditatem, &c.

Cœnæ. Hor. 3. Carm. 29. 14. h. e. Neque sordidæ, neque nimis opiparæ & sumptuosæ, ut 2. Serm. 2. 65.

Mundus erit, qui non offendet sordibus, atque
In neutram cultus partem, &c.

Corpore mundo culta femina. Lucret. lib. 4. 1276.

Supellex. Hor. 1. Epist. 5. 7.

Vir mundus & elegans. Cic. 2. de Finib. 23.

Compar. Hor. 2. Serm. 7. 12.

Mundior justo cultus. Liv. 8. 17.

Superl. Senec. Epist. 70. Servitus mundissima.

Squala mundissima. Columel. 7. 3. Ibid. cap. 9. extr. Mundissimum cubile.

MUNDE, Adv. Pompon. apud Non. 4. 3. Aptate, pueri, munde atque ampliter convivium.

Superl. Cato R. R. cap. 66. Quam mundissime purissimeque fiat.

MUNDUS, i. m. [κόσμος] dicitur Ornatus muliebris, quo scilicet mulier mundior fit. In cujus appellatione continetur speculum, armillæ, annuli, gemmæ, & similia, quibus mulier ornatur. Accius apud Fest. in voce, Cum virginali mundo clam patre. Liv. 32. 40. Non aurum modo iis, sed postremo quoque vestem, mundumque omnem muliebrem ademit.

Mundus muliebris dictus a munditia. Varr. de L. L. lib. 4. 29. pr.

Mundum ab Ornatu distinguunt JCti, & etiam Varro; & similiter Tertull. de Habit. Mulieb. cap. 3. Habitus feminæ duplicem speciem circumfert, cultum & ornatum. Cultum dicimus, quem mundum muliebrem vocant: Ornatum, quem immundum muliebrem convenit dici. Ille in auro & argento, & gemmis & vestibus deputatur; Iste in cura capilli, & cutis & earum partium corporis quæ oculos trahunt, &c.

In mundo esse. V. IN.

Mundum, neutro genere dixit Lucilius, Legavit quidam uxori mundum omne, penumque. Nonius 3. 143.

Mundus etiam dicitur Cælum, & quicquid cæli ambitu continetur. Nam sicut Græci κόσμον, quod apud nos ornatum significat; ita nos a perfecta absolutaque elegantia vocamus mundum, quod nihil eo sit mundius & pulchrius & ornatius. Hæc ex Plin. lib. 2. cap. 1. & 4. Cic. 3. de Finib. 64. Mundum autem censent regi numine deorum, eumque esse quasi communem urbem & civitatem hominum & deorum, & unumquemque nostrûm hujus mundi esse partem, ex quo illud natura consequitur, ut communem utilitatem nostræ anteponamus.

Mundus, interdum Terra est, qui quidem est mundus inferior, ut quum veteres Mundum patere dicebant: quin & tum terræ partem inferiorem patere censebant, ut mundus potius subterraneus intelligeretur, qui alio tempore clausus esset, ut maria clausa esse dicuntur & aperta. Mundus autem etiam Cælum est, qui mundus est superior, & a Cicerone in Timæo appellatur Mundus lucens. Hæc Turnebus Adverf. 19. 24. Sex modis hoc vocabulum usurpari Manilio observat Scalig. ad Manil. 5. p. 393. ed. Bœcl. De complexu cæli & terræ; de Domicilio Deorum; de Deorum & hominum corpore; de Æthere; de Orbe stellarum inerrantium; de Providentia.

Mundus, est quasi Communis deorum atque hominum domus aut urbs utrorumque. Cic. 2. de Nat. Deor. 154.

In rerum natura totoque mundo quæ constant, quæque moventur. Cic. de Amicit. 24.

Principio ipse mundus deorum hominumque caussa factus est; quæcunque in eo sunt, & parata ad fructum hominum & inventa sunt. Cic. 2. de Nat. Deor. 154.

Arx siderea mundi. Ovid. 3. Amor. 10. 21.

Cardo. Ovid. 2. de Pont. 10. 45. i. e. Polus alter.

Declinatio mundi. V. Declinatio, in DECLINO.

Extremum & ultimum mundi, cælum est. Cic. 2. de Divin. 91.

Fabricator. Ovid. 1. Met. 57.

Lumina clarissima mundi, Liber & alma Ceres. h. e. Sol & Luna. Virg. 1. Georg. 5.

Machina mundi. Lucret. lib. 5. 97.

Mœnia flammantia. Lucret. lib. 1. 74.

Moles operosa. Ovid. 1. Met. 258.

Novitas. Lucret. lib. 5. 941.

Oculus mundi, Sol. Ovid. 4. Met. 228.

Orbis mundi. Virg. 6. Ecl. 35.

Regio ultima magni. Ovid. 4. Trist. 4. 83.

Ruina. Lucan. lib. 4. 393.

Species serena. Lucret. lib. 4. 138.

Vetustas arcana. Stat. 4. Theb. 32.

Vigiles mundi, Sol & Luna. Lucret. lib. 5. 1435.

Æternus. Senec. Herc. OEth. 16.

Annosus. Senec. OEdip. 5.

Arduus. V. ARDUUS.

Capax. Ovid. 2. Trist. 38.

Citatus. Senec. Herc. OEth. 15.

Compositus. Quintil. lib. 1. cap. 17. Claros nomine sapientiæ viros nemo dubitaverit studiosos musicæ fuisse, quum Pythagoras, atque eum secuti, acceptam sine dubio antiquitus opinionem vulgaverint, mundum ipsum ea ratione esse compositum, quam postea sit lyra imitata.

Concitatus. Senec. Agamemn. 9.

Dives. Ovid. 2. Met. 95.

Divulsus. Lucan. lib. 1. 80.

Genitalis. Sil. lib. 13. 528.

Immensi mundi publica lux, Sol. Ovid. 2. Met. 35.

Lucentem mundum nos nominamus, varietate distinctum bene Græci κόσμον. Cic. de Univers. 31. V. quæ supra ex Turnebo adduximus.

Magni primordia. Ovid. 15. Met. 68.

Patulus. Lucret. lib. 6. 107.

Picti sidera. Senec. Thyest. 9.

Pulcherrimus. Claud. 4. Conf. Hon. 283.

Stelliger. Senec. Herc. fur. 13.

Triformis mundi regna. Ovid. 15. Met. 859.

Triplex. Ovid. 12. Met. 40.

Vastus. Ovid. 13. Met. 110.

Administrare & regere mundum. In ADMINISTRO.

Attollit se mundus. In ATTOLLO.

Metiri magnitudinem mundi. Cic. 1. Off. 154.

Nasci mundum, & deficere. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Negat sol officium mundo. Ovid. 2. Met. 385.

Præbet lumina mundo Titan. Ovid. 1. Met. 10.

Reddit Phœbus diem mundo. Senec. Agamem. 1. 12.

Rubescit mundus. Ovid. 2. Met. 116.

Mundus etiam pro Genere humano & rebus humanis ponitur. Senec. de Provid. cap. 1. Si providentia mundus ageretur. Item Senec. Herc. OEth. v. 541.

Te, te precor, quem mundus & superi timent. Et frequenter apud ecclesiasticos. [Potest tamen apud utrumque Senecam, pro Ipsa rerum universitate, & partibus ejus singulis accipi, quibus timor poëtica consuetudine tribuitur. Aliter apud Ecclesiasticos pro Hominibus profanis.

Subactus mundus, Devictus. Lucan. lib. 1. 160.

Incestare mundum. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 217. Sed in emendatis libris excusum Cælum.

Prosternere mundum. Lucan. lib. 7. 278.

Mundi, num. plurali dixit Lucret. lib. 5. 529.

In variis mundis, varia ratione creatis, &c.

MUNDĀNUS, a, um. Adj. [κοσμικός] Quod mundi est. Unde interrogatus philosophus Socrates, cujas esset, mundanum se esse respondit, ut ait Cic. 5. Tusc. 105.

Mundanum pro Cælesti dixit Avienus Arat. v. 47.

MUNDIĀLIS, e. Adj. Idem quod Mundanus. Tertull. de Resurr. carn. cap. 47. Hæc erit vita mundialis.

Litteræ mundiales. Salvian. præfat. de Gubernat. Dei.

Gloria mundialis. Prudent. Cathem. 1. 90.

MUNDIALĬTER, Adv. ut, Vivere mundialiter. Tertull. de Resurr. carn. cap. 46.

MUNDĬPŎTENS, entis. Tertull. de Anima, cap. 23. Mundipotentes principatus.

MUNDĬTĔNENS, entis. Tertull. adv. Valent. cap. 22. Diabolum munditenentem appellant.

MUNDŬLUS, a, um. Adj. dimin. a Mundus adjectivo; Qui nimia munditia utitur, ut placeat mulierculis. Plaut. Truc. 3. 1. 13.

Nunc ego istos mundulos urbanos amasios
Hoc ictu exponam. Et Accius apud Non. 2. 583.

MUNDŬLE, Adv. Apul. lib. 2. pr. Aur. Asin. p. 117. Elm. Ipsa lintea tunica mundule amicta.

MUNDĬTER, Adv. [καθαρίως] Plaut. Pœn. 1. 2. 26.

Nam quum sedulo munditer eos habemus,
Vix ægre amatorculos invenimus.

MUNDĬTIA, æ; vel MUNDITIES, ēi. f. [καθαριότης] Lautitia, vel Ornatus, quo quis se mundum ac politum tenet. Cic. 1. Off. 130. Adhibenda præterea munditia est, non odiosa neque exquisita nimis; tantum quæ fugiat agrestem & inhumanam negligentiam.

Elegantia & munditia. Cic. in Orat. 76.

Lautitia, munditia, elegantia. Cic. 9. Fam. 20.

Munditiès mundior. Catul. ad Furium 21. 18.

An Munditie? H. St. non inspecto loco.

Viriles minime. Claud. 2. in Eutrop. 337.

Capimur munditiis. Ovid. 3. de Arte Am. 133. [Hic docet Ovidius, quibus in rebus posuerint veteres Munditiem. V. locum omnino. Facere munditias. Cato R. R. cap. 2. & 39. V. FACIO.

MUNDO, [καθαρίζω] āre Mundum & nitidum facere. Plin. lib. 15. cap. 6. Ob id crebrius vasa mundanda. Pass. Vulg. Interpr. Gen. 35. 2.

MUNDANS, antis. Partic. Interp. Vulg. Ephes. 5. 26. Mundans eam lavacro aquæ.

MUNDĀTUS, a, um. Partic. ut, Bacca mundata. Columel. 12. 50.

MUNDĀTIO, ōnis. f. Vulg. Interpres Levit. 16. 30. In hac die expiatio erit vestra & mundatio a peccatis.

MUNDĀTOR, ōris. m. Firmic. lib. 8. cap. 19. ad finem, Vicesima octava pars Arietis si in horoscopo fuerit inventa, latrinarum faciet cloacarumque mundatorem. Et cap. 29. Decima tertia pars Aquarii si in horoscopo fuerit inventa, hortorum cultores faciet, vel cloacarum mundatores.

MUNDĀTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Mundatorium medicamentum. Plin. Valer. 2. 25.

MUNDITIOR, āri. Mundum esse. Plaut. Cas. 2. 3. 9. Munditianti deo. Sed Gronov. legit, Munditia antideo.

MUNDĪCĪNA, æ. f. Apul. Apol. p. 77. Mundicinæ dentium, i. e. Medicinæ ad munditiam dentium conciliandam.

MUNDĪCORS, cordis. Adj. August. Serm. 14. de Sanct.

MUNDĪFĪCO, āre. Macer 3. 12. Mundificare stomachum.

MUNDIFICĀTUS, a, um. Partic. ut, Corpora mundificata. Const. Afer 7. 3.

MUNDIFICĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Medicina mundificativa. Const. Afer 7. 6.

MUNERARIUS, MUNERATOR, MUNERO, āre. V. MUNUS.

MUNGO, munxi, munctum, [μύττω] ĕre. quasi Mucum agere.

MUNGOR, depon. aliquando legitur apud antiquos. Cato de Liberis educandis, Neque mungentur libertatem. apud Non. 7. 11. Sed hodie legitur Emungerentur.

MUNCTIO, ōnis. f. ut, Munctiones muculentæ. Arnob. 3. p. 107.

MUNIA, MUNICEPS, MUNIFEX, MUNIFICENTIA. In MUNUS.

MŪNIO, īvi, ītum, [ἀσφαλίζω, ὀχυρόω, τειχίζω, περιφράσσω] īre. Fulcire, fortificare, reficere, reparare, præparare, defendere. Perott. Munio, proprie Instruo, orno, & quasi muneribus compleo. Plaut. Mil. 2. 2. 73.

Magnum illic homo rem incipissis: magna munis mœnia.

Putantur esse Mœnia, a Munio, fortasse autem Munio a Mœnia, quasi Mœnio. Hinc pro τειχίζω dicitur Munio: & verisimile est, dictum fuisse Mœnio, ad imitationem Græci τειχίζω, ut sicut illi ex τεῖχος fecerant τειχίζω, ita ex Mœnia fieret verbum. Crucquius in Or. Cic. pro Milone, Dicimus Munire, quasi Mœnire, quod nihil aliud est, quam Mœnibus & muris cingere. Hanc ob rem in antiquis exempl. scriptum invenimus Mœnire, sicut & Pœnire, pro Punire, a Pœna, & Impœne, pro Impune. Posteriores autem maluerunt œ diphthongum in u, ut fere in omnibus aliis. H. St.

Aditus insulæ mirificis molibus munire. Cic. 4. Att. 15.
Castra. Cæs. 1. Bell. Gall. 49. Primam & secundam aciem in armis esse, tertiam castra munire jussit.
Oppidum & arcem. Cic. de Prov. Cons. 4.
Oppidum vi multa. Virg. 1. Æn. 275.
Munire a frigore. Columel. Quantumque res patietur, a frigore & tempestatibus muniemus.
Ad aliqua tempora se. Cic. 9. Fam. 18.
Ad illud se munire videntur, ne immiscuisse se credantur; non ad illud, ut sumptum consequantur. Ulpian. in l. At si quis. §. sed interdum. D. de relig. & sumpt. funer.
Contra pudorem se. Tacit. in Vit. Agric. 45.
Coloniam præsidiis, custodiis, vigiliisque. Cic. 1. in Catil. 8.
Gentem aliquam coloniis munire. Cic. pro Flacc. 64.
Ignem ita munire ne evagetur. Ulpian. in l. Si Servus servum. §. Si fornacarius. D. ad legem Aquiliam.
Imperium munire. i. e. Firmare vim dominationis. Nepos in Reg. cap. 2. 2.
Præsidia Reipublicæ munire, intercludere omnes seditionum vias. Cic. pro C. Rabir. perd. r. 3.
Se præclare & tueri & munire benevolentia multorum. Cic. 2. de Finib. 88.
Se misericordia & liberalitate. Cic. 9. Att. 8.
Fidelitate novarum necessitudinum contra veterum inimicorum perfidiam muniendum me putavi. Cic. 4. Fam. 14.
Senectam gnatis. Lucret. lib. 4. 1249.
Subsidia frumentaria Reipublicæ firmissimis præsidiis classibusque. Cic. pro Lege Manil. 34.
Aditum sibi Cic. pro Cluent. 31. Ut ad hoc nefarium facinus accederet, aditum sibi aliis sceleribus ante munivit. V. Viam p. p.
Iter. Liv. 25. 11. Sic
Rupem munire. Liv. 21. 37. pr. Inde ad rupem muniendam, per quam unam via esse poterat, milites ducti. Alii legunt, Minuendam, sed male. Interpretor autem hic Munire, Per rupem viam aperire, viamque in ea munire, & tanquam struere: id est, eam cædere, & in ea opere laboreque militari complanare & æquare iter, aut deorsum deprimere, & declive reddere quodam anfractu molli. Itaque qui aggerem jaciunt, fossas aperiunt, vias muniunt militiæ, munitores vocantur. Esse autem ita legendum ex eo etiam apparet, quod non longe hinc scribitur, Et quies muniendo fessis hominibus triduo data. Turnebus 13. 18.
Viam munire, Repurgare, reficere, ac substruere, interdum lapidibus, quales sunt viæ Romanæ a plerisque portis in multorum dierum iter silicibus stratæ. Cic. pro Milon. 17. Perinde quasi Appius ille Cæcus viam munierit, non qua populus uteretur, sed ubi impune sui posteri latrocinarentur? Dicimus etiam ut Viam, ita Ripam munire, Alveum munire, Aditum munire, quum illa reficimus aut reparamus. Hactenus Valla.
Viam munire. per translationem, de corporalibus ad incorporalia. Quintil lib. 3. cap. 1. Propterea quod plurimi auctores, quamvis eodem tenderent, vias tamen diversas munierunt, & in suam quisque induxit sequentes. Cic. 1. Tusc. 32. Abiit ad deos Hercules: nunquam abiisset, nisi quum inter homines esset, eam sibi viam munivisset.
Viam munire ad. Cic. 1. Att. 24. Sed tamen quoniam ista sunt tam infirma, munitur quædam nobis ad retinendas opes nostras tuta, ut spero, via. Idem 3. Verr. 64. Alia sibi ratione viam munire ad stuprum cœpit.
Viam accusandi alicui munire, adipiscendi obstruere. Cic. pro Muren. 48.

MUNIENS, entis. Curt. 4. 2. 13. Munientibus coria velaque jussit obtendi.

MUNIOR, iri. passiv. non facile reperias, excepta tertia indicativi personа, Munitur, & infinitivum Muniri. Cic. de Senect. 51. Munitur contra avium morsum vallo aristarum. V. MORSUS.
India munitur vallo eburno. Lucret. lib. 2. 538.
Muniri & ornari bonorum omnium præsidio. Cic. pro Flacc. 103.
Virtute muniri. Cic. de Amicit. 30. Ut enim quisque sibi plurimum confidit, & ut quisque maxime virtute sic munitus est, ut nullo egeat, &c.

MUNĪTUS, a, um. [ὀχυρὸς, ἀσφαλισθεὶς] Adj ex Partic. Cic. 2. Q frat. 3. Dixitque aperte, se munitiorem ad custodiendam vitam suam fore, quam Africanus fuisset.
Nihil tam munitum, quod non expugnari possit. Cic. 2. Verr. 4.
Contra hostes septus & munitus. Cic. 1. de Finib. 51.
Latera concædibus munitus. Tacit. 1. Ann. 50 pr.
A propinquis munitus. V. A vel AB præpositiones.
Amicis non paucis. Ovid. 2. de Pont. 3. 24.
Amicitiis partis & fundatis fretum ac munitum esse oportet. Cic. de Petit. Consul. 21.
Benevolentia hominum firmissima muniti sumus. Cic. 2. Att. 25.
Judicibus Ædilis munitus, stipatus sicariis, septus armatis. Cic. pro Sext. 95.
Timore nullo munitus. Propert. lib. 3. 12. 17.
Amici ingenio alicujus munitiores. Cic. pro Muren. 56.
Arx munitissima. Liv. 26. 48.
Castella. Cic. 2. Fam. 9.
Delicta munita auctoritate alicujus. Sallust. in Jugurth. cap. 28.
Domus clausa fatis & munita alicui. Cic. pro Lege Manil. 65.
Domus munita publico omni præcipuo & divino & humano jure. Cic. de Arusp. Respon. 14.
Domus tot Senatusconsultis munita atque septa. Cic. de Arusp. Responf. 15.
Equus, Cataphractus. Propert. lib. 4. 3. 8.
Iter. Sil. lib. 15. 506. al. Rapidum.
Libertas lenitate legum munita. Cic. pro C. Rabir. perd. r. 10.
Locus munitissimus habendi Senatus. Cic. 1. in Catil. 1.
Locus urbis munitissimus. Varr. de L. L. lib. 4. 32.
Oppidum munitissimum oppugnare. Cic. 2. Fam. 9.
Palpebræ tanquam vallo pilorum munitæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 143.
Pectus munitum sapientia gerere. Cic. 1. de Divin. 45. Ex Accio.
Portus munitissimus. Cic. 2. Verr. 13.
Via ad ad Consulatum munita. Cic. pro Muren. 23.
Compar. & Superl. exempla pete ex superioribus.

MUNĪTE. Adv. Compar. Varr. de L. L. 4. 32. Opere munibant mœnia, quo munitius essent.

MUNĪTIO, ōnis. f. [ὀχυρότης, ἐπιτείχισμα] Cæs. 1. Bell. Gall. 9. Operis munitione, & militum concursu, & telis repulsi.
Loci munitio. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Operibus munitionibusque sæpire urbem aliquam. Cic. 13. Philip. 20.
Ex viarum munitione quæstum facere. Cic. pro Font. 7.
Munitione ac mole lapidum disjunctus a mari fons. Cic. 6. Verr. 118.

MUNĪTOR, ōris. m. [ὀχυρωτής] Liv. 27. 13. Castra inde ponentem, pugnando undique in munitores, operibus prohibet. Idem 7. 23.

MUNĪTŌRIUM, i. n. Præcinctorium vel succinctorium. Isidor. Gloss.

MUNĪTŪRA, æ. f. Munimen. Ferret Mus. Lapid. p. 73. STRVCTVRAM CVM MVNITVRA SARCOPHAGI SVIS IMPENSIS FECIT.

MUNĪMEN, īnis. f. [ὀχύρωμα] Munitio est, proprie castrorum ceterarumque rerum, quæ contra adventum hostium muniuntur, sive vallo, sive fossa, sive alio quovis modo. Dicitur & de aliis rebus. Virg. 2. Georg. 352.

— hoc effusos munimen ad imbres.

Munimen nullo quassabile ferro. Lucan. lib. 6. 22.

MUNĪMENTUM, i. n. [ὀχύρωμα, ἔρυμα] Idem. Liv. 1. 33. Quiritium quoque fossa, haud parvum munimentum a planioribus aditu locis, Anci regis opus est.
Insistere munimentis. Tacit. 1. Ann. 3. Sed quo pluribus munimentis insisteret. Sic enim prorsus legendum est, quum ista se ratione magis muniisse dicat. Fere tamen in omnibus exemplis Monimentis scribitur. Restituit Turneb.
Præbere munimenta. Cæs. 2. Bell. Gall. 17. Instar muri sæpes munimenta præbent.
Tenere se munimentis, & majores copias operire jubetur. Tacit. 13. Ann. 36.
Togæ munimenta. Juven. 9. Sat. 29.

MUNĪBILIS, e. Adj. Sidon. 2. Epist. 2. Porticus columnis invidiosa munibilibus.

MUNĪTO, [περιφράσσω] āre. frequent. Cic. pro Rosc. Amer. 140. Nunc vero quam viam munitet, quod iter affectet, videtis. Turnebus hic, Munitare, pro Munire cupere, sine frequentationis significatione. Ego puto pro Munire incipere. Vide Dialogum meum Pseudo-Ciceronianum. H. St.

MUNIS, V. MUNUS.

MŪNUS, ĕris. n. [γέρας, δωτίνη, δῶρον] Donum dictum munus, ut ait Varro. lib. 4. extr. de L. L. ab eo quod qui mutuo animo sunt, id dant officii gratia. Festus, Munus, donum quod officii gratia datur. Paulus in l. Munus. D. de Verborum & rerum signific. Munus, inquit, tribus modis dicitur: Uno, donum: & inde munera dici, dari, mittive. Altero, onus: quod quum remittitur, vacationem militiæ, munerisque præstat; inde immunitatem appellari. Tertio, officium: unde munera militaria, & quosdam milites, munifices vocari. igitur & municipes dici, quod munera civilia capiant.
Munus & donum. V. DONUM.
Deorum immortalium munera, beneficia parentum. Cic. Post red. in Senat. 2. Virg. 2. Georg. 5.

Huc pater o Lenæe! tuis hic omnia plena Muneribus.

Liberi jocosi munera, Vinum. Hor. 4. Carm. 15. 26.
Acceptissima. Ovid. 17. Epist. 72.

Cæca

Cæca Fortunæ. Senec. Hippol. 9.
Exiguum. Ovid. 2. de Arte Am. 286.
Extremum. Virg. 8. Ecl. 60.
Fera mœnera militiai. Lucret. lib. 1. 30. Mœnera autem antiquo more dictum est pro Munera, œ pro u, ut a Pœnis, Punicum, & Mœrorum, pro murorum. [Hic est ἔργον.
Funestum. Ovid. 2. Met. 88.
Hamata. V. HAMUS.
Inania. Ovid. 2. Met. 341.
Inenarrabile. V. INENARRABILIS.
Intemerata. Virg. 3. Æn. 178.
Leve. Ovid. 1. Met. 620.
Memorabile. Ovid. 14. Met. 225.
Miserabile. Stat. 8. Theb. 652.
Naturale munus decoris. Ovid. 14. Met. 684.
Nocitura. Ovid. 11. Met. 104.
Pexa. V. PECTO.
Popularia. Cic. 2. Off. 56.
Publica. Ovid, 6. Met. 351.
Regale. Senec. Herc. fur. 6.
Secreta, Juven. 9. Sat. 53.
Triste. Ovid. 9. Met. 4.
Viscata. V. VISCUS, visci.
Votiva. Ovid. 15. Epist. 211.
Accipere aliquid in muneribus. V. ACCIPIO.
Afferre munus. Cic. 2. de Divin. 5. Quod munus Reipublicæ afferre majus meliusve possumus, quam si, &c.
Augere verbis. V. AUGEO.
Beare parvo aliquem. Hor. 1. Epist. 18. 75.
Cedere. Ovid. 8. Met. 862. Illa dei munus bene cedere sentit.
Certare muneribus. Virg. 2. Ecl. 57.
Collocare munus. Cic. 7. Verr. 55.
Consignare. Cic. 12. Fam.
Contendere cum aliquo muneribus. In CONTENDO.
Corrumpere aliquem. Hor. 1. Serm. 9. 57.
Cumulare magnis aliquem. Virg. 5. Æn. 532.
Decorare supremis aliquem. Virg. 11. Æn. 25.
Est tui muneris. Ovid. 1. Trist. 5. 6.
Eripere exsequiarum. Cic. pro Cluent. 28.
Despicere alicujus. Ovid. 13. Met. 839.
Dare dignum alicui. Virg. 5. Æn. 355.
Dare extremum. Virg. 4. Æn. 429.
Dare mirificum populo. Cic. 3. Q. frat. 8. extr. [Hic est Spectaculum.
Dare aliquid muneri. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Donat præstanti juvenem. Virg. 5. Æn. 361.
Donare promisso aliquem. Virg. 5. Æn. 282.
Donatus pingui. Hor. 2. Epist. 1. 267.
Donatum divino munere Reip. videri. Cic. de Arusp. Resp. 6.
Facere rem aliquam sui muneris. Tacit. 15. Ann. 52. de conjuratione in Neronem verba faciens, Plerique Vestini quoque Consulis acre ingenium vitavisse Pisonem crediderunt, ne a libertate moveretur, vel delecto imperatore alio, sui muneris Rempublicam faceret. V. Gruter. Suspicion. 1. 13.
Ferre templis. Virg. 4. Æn. 217.
Lenire muneribus, congiariis, epulis multitudinem imperitam. Cic. 2. Philip. 116.
Mittere alicui. Cic. 4. Verr. 62. Mittit homini munera satis large, hæc ad usum domesticum, vini & olei quod visum erat; etiam tritici quod satis esset.
Mittere aliquid muneri alicui. Catull. in Asin. 12. 15.
Obtrudere fœdum alicui. Claud. 1. in Eutrop. 41.
Offerre aliquid muneri. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Ornare verbis. V. ORNO.
Parta meæ Veneri sunt. Virg. 3. Ecl. 68.
Pensare munere. Ovid. 3. Trist. 11. 48.
Placant munera aliquem. Ovid. 2. de Arte Am. 653.
Munera (crede mihi) placant hominesque, deosque. Al. Capiunt.
Poscere aliquem. Ovid. 3. de Arte Am. 805.
Servabere nostro. Ovid. 7. Met. 93.
Solvere alicui. Ovid. 11. Met. 104.
Sordent tibi nostra. Virg. 2. Ecl. 44.
Spernere. Virg. 7. Æn. 261.
Terere. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 4.
Vescimur terræ munere. Hor. 2. Carm. 14. 10.
Munus proprie est quod necessario subimus, lege, more, imperiove ejus, qui jubendi habet potestatem. Dona autem proprie sunt, quæ nulla necessitate, jure, officio, sed sponte præstantur: quæ si non præstentur, nulla reprehensio est: & si præstentur, plerumque laus inest. sed in summa, in hoc ventum est, ut non quodcunque munus, id & donum accipiatur: at quod donum fuerit, id munus recte dicatur. Martianus in lege Munus proprie. D. de Verborum & rerum signific.
Munus, [ἔργον] (inquit Festus) significat etiam Officium, quum dicitur quis munere fungi. Cic. 1. Off. 15. Ejusque virtutis hoc munus proprium.
Erat in oppidis Græciæ munus quoddam recipiendorum hospitio Senatorum, legatorum, magistratuum, quod προξενία dicebatur; quique eos recipiebant, qui hospitio publico cum civitate erant conjuncti, πρόξενοι dicebantur. Hoc munus significat Cic. 3. Verr. 65. quum scribit, Ostendit munus illud suum non esse; se, cum suæ partes essent hospitum recipiendorum, tum ipsos tamen prætores & consules, non legatorum asseclas recipere solere. Annotavit Turnebus.
Tuum est hoc munus, tuæ partes. Cic. 11. Fam. 5.
Hoc proprium tuum munus est, ut ita erudiatur, ut & patri, & Scipioni nostro, & tibi tam propinquo respondeat. Cic. 3. de Finib. 8.
Animi munus est, ratione uti. Cic. 3. Tusc. 15.
Belli munera. Liv. 24. 35.
Officii. Cic de Senect. 29. An ne eas quidem vires senectuti relinquemus, ut adolescentulos doceat, instituat, ad omne officii munus instruat? Ibid. 34. Senectutis nullus certus est terminus, recteque in ea vivitur, quoad munus officii exsequi possis, & tamen mortem contemnere.
Officii ac studii erga aliquem. Cic. 6. Fam. 14.
Principum munus est, resistere levitati multitudinis. Cic. pro Milon. 22.
Solitudinis. Cic. 3. Off. 4. Nulla tamen ejus ingenii monumenta mandata litteris, nullum opus otii, nullum solitudinis munus exstat. [i. e. ἔργον.
Vitæ. Cic. 1. de Finib. 11. Quis alienum putet ejus esse dignitatis, quam mihi quisque tribuit, quid omni in munere vitæ optimum & verissimum sit exquirere?
Officium & Munus. Cic. 2. de Orat. 262. Tamen ab oratoris proprio officio atque munere sejuncta esse abitror.
Onus & Munus. Cic. 1. de Orat. 116. Magnum quiddam est, onus ac munus suscipere, atque profiteri se, &c.
Societas tanti ac tam præclari muneris. Cic. 5. Fam. 2.
Annuum. Cic. 6. Att. 5.
Assignatum. V. ASSIGNO.
Candidatorium. V. Fungi candidatorio.
Grande. Hor. 2. Carm. 1. 11.
Personale munus. V. Vigilantia & sollicitudo animi, in VIGIL.
Plena honorum. Hor. 4. Carm. 14. 2.
Administrare laute munus suum. V. LAUTUS.
Colere & efficere. Cic. 1. de Legib. 16. Cujus muneris colendi efficiendique causa, nati & in lucem editi sumus.
Conficere. Cic. in Partit. 132. Eo exposito, munus promissi omne confecero.
Curare munus suum. V. CURO.
Deferre alicui. Cic. 8. Fam. 8.
Defugere. Cic. 8. Att. 3.
Dare immunitatem munerum alicui. Cic. 4. Acad. 121.
Exsequi. Cic. de Senect. 34. Exsequi omnia regis officia & munera. De Masinissa.
Explere susceptum Reip. Cic. de Provinc. Consf. 35.
Explere amicitiæ. Cic. de Amicit. 69.
Fungi candidatorio. Cic. 1. Att. 1. In omni munere candidatorio fungendo. Idem 1. de Legib. 10. Senectutis non inertis grato atque honesto fungerer munere.
Fungi amici munere. Hor. 1. Epist. 9. 5.
Fungi corporis munus. Cic. de Amicit. 22.
Habere aliquod. Cic. 2. de Legib. 6. Tanquam id habuerit operis ac muneris, ut hanc nobis efficeret sedem, ad disputandum, &c.
Inire alicujus. Virg. 5. Æn. 846.
Injungere. V. INJUNGO.
Inserere negotiis. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Insistere. V. INSISTO.
Obire. V. OBEO.
Orbari pristinis. Cic. 2. de Divin. 7. Quod quum accidisset nostræ Reip. tum pristinis orbati muneribus, hæc studia revocare cœpimus, ut & animus molestiis hac potissimum re levaretur.
Perficere susceptum. Virg. 6. Æn. 629.
Perfungi. Cic. de Senect. 77. Dum sumus in his inclusi compagibus corporis, munere quodam necessitatis, & gravi opere perfungimur.
Præponere alicui muneri aliquem. Cic. 2. de Orat. 41.
Præstare. Cic. 2. de Orat. 38.
Regit fera munera belli Mars. Lucret. lib. 1. 33.
Succedere muneri. Cic. 6. Verr 81.
Suscipere. Quintil. in proœm. lib. 4.
Sustinebat magnum de jure respondendi Rutilius. Cic. de Clar. Orat. 113.
Esse tanti ministrum. Cic. 1. de Nat. Deor. 19.
Tenere suum. Cic. 5. Tusc. 38.
Traducere. Cic. 5. Att. 9.
Tueri. Cic. 10. Fam. 11.
Munus, Spectaculum gladiatorium, aut ferarum, cum quibus homines depugnarent. Cic 2. Off. 57. Itaque & P. Crassus, cum cognomine dives, tum etiam copiis, functus est Ædilitio maximo munere. Et paulo post, Magnificentissima vero nostri Pompeji munera secundo Consulatu. Suet. in Cæs. cap. 39. Edidit spectacula varii generis, munus gladiatorium, ludos etiam regionatim urbe tota. i. e. Per regiones Urbis, quæ numero quatuordecim erant: ut quælibet Urbis regio suos ac veluti peculiares ludos haberet. Hinc illud Cic. 6. Fam. 19. De curatione aliqua munerum regionum cum Oppio locutus sum. Plin. lib. 33. cap. 3. fine adjectione dixit, ut Suetonius, sed pro Ferarum spectaculo, Cæsar (inquit) qui postea Dictator fuit, primus in Ædilitate, munere patris funebri, omni apparatu arenæ argenteo usus est. Hæc Budæus. V. seqq. Plinii. Sic in Calig. cap. 18. Munera gladiatoria, partim in amphitheatro &c. H. St. Fere nec de alio genere absolute ponitur.
Ædilitium munus magnificentissimum. Cic. 11. Fam. 16. Quamquam Lamia summo splendore, summa gratia est, magnificentissimo munere Ædilitio, tamen, &c.
Præbere alicujus. Cic. pro Sull. 54.
Munera etiam dicuntur Loca seu Theatra, in quibus eduntur munera. Vellejus 2. 130. pr. Quam magnifici animi temperamento Cnæi quoque Pompeji munera absumta igni restituit? Conf. idem 2. 48. 2. Ovid. 1. de Arte Am. 69. V. Gerh. Vossius ad l. c. Vell. & Heins. ad Ovid. 6. Fast. 92. p. 194.

MUNERĀRIUS, i. m. [ἀγωνοθέτης] Muneris gladiatorii exhibitor. Suet. in Domit. cap. 10. Patremfamiliâs quod Thracem Mirmiloni parem, munerario imparem dixerat, detractum e spectaculis in arenam, canibus objecit. Quibus verbis munerarius Domitianus dicitur, ut ludorum exhibitor, a quo Thrax coactus fuerat depugnare; hoc enim significat imparem ei fuisse: quæ figura sermonis exitialis homini intempestive faceto fuit. Quintil. lib. 8. cap. 3. Munerarium Augustus primus dixit.

MUNERĀLIS, e. Adj. [περὶ δώρων] Quod ad munus pertinet; unde, Muneralis lex, qua Cincius (ut ait Festus) cavit, ne cui liceret ob causam orandam munus aut donum accipere. Plaut. 2. Fragm. 13.
Neque muneralem legem, neque lenoniam,
Rogata fuerit necne, flocci æstimo.

MUNUSCŬLUM, i. n. diminut. [χαρισμάτιον] Cic. 1. Att. 5. Tulliola, deliciolæ nostræ, tuum munusculum flagitat. Virg. 4. Ecl. 18.
At tibi prima, puer, nullo munuscula cultu, &c.
Non ingrata. Catul. Argon. 62. 103.

Non

Non invisa. Hor. 1. Epist. 7. 17.
Condonare munusculum. V. CONDONO.
Deferre alicui. Cic. 8. Fam. 8. Nemini hoc deferre munusculum maluit, quam suo accusatori. Ironice de Accusatione.
Promittere. Catul. Argon. 62. 103.

MUNUSCULĀRIUS, i. m. Qui munuscula corradit. Apud August. V. Saresb. 3. 11. & 12. Isidor. Gloss.

MUNĔRO, [δωρέομαι] āre. & MUNEROR, āri. dep. Donare, vel dono dare. Macrob. 1. Saturn. 7. Janus, quum Saturnum classe provectum excepisset hospitio, & ab eo edoctus peritiam juris, ferum illum & rudem ante fruges cognitas victum in melius redegisset, regni eum societate muneravit. Cic. 2. de Invent. 3. Aliud alii commodi aliquo adjuncto incommodo muneratur. Et Gell. lib. 18. cap. 12. Verba patiendi pro agentibus in omnibus ferme veterum scriptis reperiuntur; ex quibus sunt pauca ista quæ nunc meminimus: Muneror te, pro munero, &c.
Aliquem munerari re aliqua. Hor. Epod. 2. 21.
Ut gaudet insitiva decerpens pira;
Certantem & uvam purpuræ;
Qua muneretur te, Priape, &c. i. e. Donet te. Sic Ter. Heaut. 2. 3. 59. Munerarier ancillas primum, &c.

MUNERĀTUS, a, um. Partic. Pass. Ammian. 14. 7. Mulier munerata vehiculoque imposita. Et Spartianus Adriano, cap. 3. Atque ob hoc se a Trajano locupletissime muneratum.

MUNERĀBUNDUS, a, um. Adj. Apul. 11. Met. p. 265. Quisque munerabundi ad meum festinant illico reducem ab inferis conspectum.

MUNERĀTIO, ōnis. f. Ulpian. l. 1. §. 5. ff. de tutelæ & rat. distrah. Non necessaria muneratio.

MUNERĀTOR, ōris. m. Muneris gladiatorii exhibitor. Florus, lib. 3. cap. 26.

MUNERĀTRIX, īcis. f. JCt. in Dig.

MUNĪCO, āre. Communicare, sive largiter impertiri. Festus.

MŪNIS, e. Adj. [πρᾶος] Officiosus, antique. Plaut. Merc. prol. 104.
Dico ejus pro meritis gratum me & munem fore. Lamb. Memorem. Conf. Fest. & Non. 1. 88.

MŪNIA, orum. n. pl. [ἔργα, τέλη] Obsequia lege debita, & officia, quæ publice præstantur. Cic. pro Muren. 72. Omnia hæc sunt officia necessariorum, commoda tenuiorum, munia candidatorum.
Capessere munia. V. CAPESSO.
Exuere. Tacit. 4. Ann. 39. Non enim exuere imposita munia.
Induere ducis. Tacit. 1. Ann. 69.
Obire regis. Liv. 1. 41.
Partiri inter se. Livius libro 33. pag. 4. a fine. Decem legati, partiti munia inter se. De legatis, qui dantur imperatori summo. H. St. Locus est cap. 35. pr. Idem est, ac si dixisset, Divisis partibus.
Pacis. Liv. 1. 42.
Vitæ munia servare recto more. Hor. 2. Epist. 2. 131.

MUNĪCEPS, īpis. Adj. [συμπολίτης] Municipes proprie dicebantur, Qui in civitatem Romanam recepti, munerum participes fiebant. Festus, Municeps est, ut ait Ælius Gallus, qui in municipio liber natus est. Item qui in municipio a servitute se liberavit a municipe. Item municipes erant qui ex aliis civitatibus Romam venissent, quibus non licebat magistratum capere, sed tantum muneris partem. Hactenus Festus. Cic. 2. de Legib. 5. Ego, mehercule, & illi & omnibus municipibus duas esse censeo patrias; unam naturæ, alteram civitatis.
Municipes dicti sunt, quod munera civilia capiant. Paulus in lege Munus. D. de Verborum & rerum significatione.
Municipes, qui una munus fungi debent, dicti. Auctor Varr. de L. L. lib. 4. 36. extr.
Municipes abusive nunc dicimus, suos cujuscunque civitatis cives: ut ait Ulpianus in dicta lege. 1. D. ad municipales. quo nomine tam oratores quam poetæ utuntur. Juven. 4. Sat. 13.
Jam princeps equitum, magna qui voce solebat
Vendere municipes fracta de merce siluros? Cic. 13. Fam. 12.
Non dubito quin scias non solum cujus municipii sim, sed etiam quam diligenter soleam meos municipes Arpinates tueri.

MUNICĪPIUM, i. n. [κωμόπολις] Id genus hominum dicitur, inquit Festus, qui quum Romam venissent, neque cives Romani essent, participes tamen fuerunt omnium rerum ad munus fungendum, una cum Romanis civibus, præter quam de suffragio ferendo, aut magistratu capiendo, sicut fuerunt quondam Fundani, Formiani, Cumani, Acerrani, Lanuvini, Tusculani, qui post aliquot annos cives Romani effecti sunt. Alio modo, quum id genus hominum definitur, quorum civitas universa in civitatem Romanam venerit, ut Aricini, Cærites, Anagnini. Tertio definitur, quum id genus hominum qui ad civitatem Romanam ita venerunt, sicut municipia essent sua cujusque civitatis & coloniæ, ut Tiburtes, Prænestini, Pisani, Arpinates, Nolani, Bononienses, Placentini, Nepesini, Sutrini, Lucenses. Hactenus Festus. Cæs. 8. Bell. Gall. 50. Ut municipia & colonias appellaret. Cic. 3. Philip. 15. Videte quam despiciamur omnes qui sumus e municipiis, id est omnes plane; quotus enim quisque non est? Idem 4. de Fin. 7. Vides quantam rem agat, ut Circeis qui habitet, totum hunc mundum suum municipium esse existimet.
Municipia, Urbes erant jure civitatis Romanæ donatæ, in quas si coloni deducerentur, in coloniæ conditionem transibant, & quum ante sui juris essent, legem a deductore coloniæ accipiebant. Hinc veretur Cicero ne Rullus municipia Campaniæ colonis occupet. V. COLONIA.
Municipia dicebantur civitates suo jure, & legibus gaudentes, muneribus tamen populi Romani & honoribus gaudentes. Gell. 16. 13.
Municipia quidam putant a Munitionibus dicta; alii a Munificentia, quod munificæ essent civitates, primaque origo oppidorum, quæ civitates dictæ sunt, municipia nominata. Hæc Siculus Flaccus.
Attributi finitimis municipiis. V. ATTRIBUO.

MUNICIPIŎLUM, i. n. Sidon. 3. Epist. 1. Ecclesia Arverni municipioli.

MUNICIPĀLIS, e. Adj. [συμπολιτικός] Quod ad municipes pertinet. Cic. 3. de Legib. 36. Utinam, inquit, M. Cic. isto animo atque virtute, in summa Rep. nobiscum versari, quam in municipali maluisses.
Arena municipalis. Juven. 3. Sat. 34. V. ARENA.
Dolor municipalis, h. e. Municipum. Cic. 8. Att. 11. Rursus autem ex dolore municipali, sermonibusque eorum, quos convenio, videtur hoc consilium exitum habiturum.
Eques municipalis. Juven. 8. Sat. 238. V. infra ex Turneb.
Generis municipalis honestissimi. Cic. pro Sull. 26. Est ipse a materno genere municipalis honestissimi ac nobilissimi generis.
Homines municipales, Imperiti. Cic. 8. Att. 21. Multum mecum municipales homines loquuntur, multum rusticani. Hæc Budæus.
Jus municipale dicitur, Privatum jus uniuscujusque civitatis.
Magisteria municipalia, vocantur Administrationes & officia sui municipii. V. MAGISTERIUM.
Sacra municipalia vocantur, Quæ ab initio habuerunt ante civitatem Romanam acceptam, quæ observare eos voluerunt Pontifices, & eo more facere, quo fuissent antiquitus. Festus.
Municipalis, i. e. Ignobilis & obscurus. Tacit. 4. Ann. 3. Seque ac majores & posteros municipali adultero fœdabat. Juvenalis Sat. 8. 238. Municipalis eques, de Cicerone. Ut enim municipales homines pro veris civibus non habebant, etsi donata civitate omnia municipia erant: sic & equites municipales pro ignobilibus equitibus ponere solebant, quod eorum non esset tantus splendor, nec tantæ divitiæ, quantæ urbanorum equitum. Turnebus.

MUNICIPALĪTER, Adv. Sidon. 1. Epist. 11. Non eminentius, quam municipaliter natus.

MUNICIPĀTIM, Adv. Per municipia. Suet. in Cæs. cap. 14. Senatu universo in socios facinoris ultimam statuente pœnam, solus municipatim dividendos custodiendosque publicatis bonis censuit. conf. Sall. Catil. 51. extr. & 52. 14.

MUNICIPĀTUS, ûs. m. Tertull. de Coron. Mil. cap. 13. Noster, inquit, municipatus in cælis. Et frequenter apud Hieronymum.

MUNĪFER, ěra, ěrum. Adj. Qui munera fert. Isidor. Gloss.

MUNĪFEX, īcis. Adj. Munifices, auctore Festo, in Beneficiariis, Qui non vacabant, sed munus reip. faciebant. Contra Beneficiarii dicebantur, Milites, qui vacabant muneris officio.
Munifices a Vegetio lib. 2. cap. 7. dicuntur Milites qui munera (al. munia leg.) faciunt: quibus Immunes non obstricti sunt. Adde Ammian. 16. 5.
Munificem mammam Plinius per metaph. pro Lactante dixit, qua scilicet fetus lactatur. lib. 11. cap. 40. Uno vero ex omni turba relicto, sola munifex mamma, quæ genito fuerat attributa, descendit. Budæus.

MUNĪFICUS, a, um. Adj. [δωρηματικός, πολύδωρος] Munifici apud antiquos, non a largitione, quæ nulla erat, sed consentientes appellabantur ad ea, quæ amici vellent. Nunc autem Munificus pro Liberali ponitur, quasi sit munera large præbens. Plaut. Amph. 2. 2. 212.
Tibi morigera, atque ut munifica sim bonis, prosim probis.
Laudis munificus. Claud. 4. Conf. Hon. 499.
Silvarum munifica genera. Plin. lib. 3. cap. 5.
Amicus munificus. Liv. 33. 21. Mitis ac munificus amicus fuit.
Dea munifica, Ceres. Ovid. 3. Amor. 10. 5,
Numa. Ovid. 3. Fast. 385.
Opes munificas arca mihi non negavit. Ovid. 4. de Pont. 1. 24.
Patria. Liv. 4. 60.
Compar. & Superl. Cic. pro Rosc. Com. 22. Semper liberalissimus munificentissimusque fuit. Cato olim dixit, Munificior, munificissimus, teste Festo. conf. MUNIFICENTIA.

MUNIFĪCE, Adv. [δωρηματικῶς] Large, abundanter. Cic. 3. de Nat. Deor. 69. Haud scio, an melius fuerit humano generi motum istum celerem cogitationis, acumen, solertiam, quam rationem vocamus, quoniam pestifera sint multis, admodum paucis salutaria, non dari omnino, quam tam munifice & tam large dari.
Æque & munifice tueri societatem conjunctionis humanæ. Cic. 5. de Finib. 65.
Adjuvare munifice. Liv. 22. 37.
Augere munifice. Liv. 2. 2.
Facere munifice religioseque. Plin. 9. Epist. 216.
Largiri prædam munifice. Liv. 1. 54.

MUNIFĪCIUM, i. n. Paulus l. Si publicanus. D. de publican. & vectig. De rebus quas in usus advehendas sibi mandant præsides, divus Hadrianus præsidibus rescripsit, ut quoties quis in usus aut eorum qui provinciis exercitibusve præsunt, aut procuratorum suorum, aut usus sui causa mittet quendam empturum: significet libello manu sua subscripto, eumque ad publicanum mittat: ut si quid amplius quam mandatum est transferat, id munificium fit. Sic habent Haloander & Pandectæ Florentinæ. Libello, *certification*, *ou passeporte*.

MUNIFĪCO, [πλουτίζω] āre. Ditare, beatum facere. Lucret. lib. 2. 625. de Cybele deorum matre,
Munificat tacita mortales muta salute.

MUNIFICENTIA, æ. f. [πολυδωρία] Plin. lib. 27. cap. 1. Nec dubie superata hoc modo posset videri etiam rerum naturæ ipsius munificentia, si humani operis esset inventio.
Severitatis & munificentiæ summus princeps. Tacit. 1. Ann. 46.
Addere munificentiam. Liv. 7. 16. Ad copiam rerum addidit munificentiam, quod, nihil in publicum secernendo, augenti rem privatam militi favit. [Munificentiam, Liberalitatem principum, quæ publicis maxime muneribus ac spectaculis exhiberetur ætas sequens proprie appellavit. V. Suet. Cæs. cap. 10. & Tib. 48. Junge nummos apud Oisel. Tab. 74. & Inscriptt. passim.

MUNĔRĪGĔRŬLUS, i. m. Plaut. Pseud. 1. 2. 48.
Manipulatim mihi munerigeruli facite ante ædes jam hic assint. conf. Truc. 2. 7. 1. & Parei Lex. Crit.

MŪNȲCHĬA, æ. f. [Μουνυχία] portus Atticæ, ut Steph. ut Strabo lib. 9. ait, Tumulus curvus, in Cherronesi faciem conversus. V. PIRÆEUS

MUNYCHIUS, a, um. Adj. [Μουνύχιος] Ovid. 2. Met. 709.
Munychiosque volans agros, gratamque Minervæ
Despiciebat humum. i. e. Atticos.
Arces Munychiæ. Stat. 5. Silv 3. 107. i. e. Athenæ ipsæ.
Rura Munychia. Stat. 12. Theb. 616.

MUNYCHIA, orum. n. [Μουνύχια] Festa erant Dianæ, a Munychio Athenarum portu: vel a Munycho rege quodam eorum auctore. V. Plutarch. de Gloria Atheniensium; Harpocrat. Suid. Aristoph. Schol. Lysist. 646.

MŪNȲCHIĀTES, is. f. [Μουνυχιάτης] Ptolemæo lib. 5. cap. 17. Petreæ Arabiæ urbs: hodie *Medinathalnabi*, ubi Mahumedis sepulchrum.

M U R

MŪRÆNA, æ. f. [μύραινα] vel ut Lap. Capitol. MURĒNA, Piscis est non

non dissimilis anguillæ. Plin. lib. 9. cap. 23. Muræna quocunque tempore parit, quum ceteri pisces stato pariant. Ova ejus citissime crescunt in sicco litore. Elapsas vulgus coitu serpentium impleri putat. Aristoteles Myrinum vocat marem qui generat. Discrimen esse, quod muræna varia & infirma sit, myrinus unicolor & robustus: dentesque extra os habeat, &c. Tertulliano non convenit cum aliis scriptoribus in muræna: nam alii dentatam & truculenti morsus esse dicunt. Septimius edentulam, ut ejus muræna videatur esse nostra lampetra. Ejus verba sunt de Pallio cap. 5. p. 56. edit. Salmas. Nova scilicet sævitia delectato, terrenæ bestiæ & edentulæ, & exunguis, & excornis. ubi Salmas. V. not. p. 439. & Macrob. Saturn. lib. 3. cap. 15. Martial. 13. 80.

Quæ natat in Siculo grandis muræna profundo,
Non valet exustam mergere sole cutem.

Plaut. Amph. 1. 1. 163. Mirum ni hic me quasi murænam exossare cogitat. Est autem muræna duplex: marina & fluviatilis, marina rostrum habet quale anseris: fluviatilis autem omnino nostræ lampetræ est similis, & a quibusdam galeos dicitur.

Abstinere ostreis & murænis. V. ABSTINEO.

Muræna etiam Cognomen Liciniæ gentis Romanæ plebejæ, ut, L. Muræna cum D. Junio Silano consul A. U. C. 691. V. Varr. de R. R. 3. 3. pro quo exstat oratio Ciceronis.

MURÆNŬLA, æ. f. Colli aurum nuncupat vulgus, Hieronymo traden te, quod scilicet metallo in virgulas lentescente, quadam ordinis flexuosi catena, contexitur, ex piscis utique imagine vocabulo conformato. Cæl. lib. 4. cap. 2.

MURALIS, MURATUS. V. MURUS.

MURCEA, vel MURCIA, æ. f. [Μυρκία Λειβώνη] Dea, quam ita appellarunt, quod præter modum faceret hominem murcidum, id est nimis desidiosum. Cui contraria erat dea Strenua, quæ faciebat homines strenuos. Augustin. de Civ. D. 4. 16. Al. Murtia scribunt. V. Varr. L. L. 4. 32. Arnobio lib. 4. Dea segnium dicitur. Tertull. de Spectac. cap. 8. Murciam deam marcoris volunt. Plin. 15. 29. Ara vetus fuit Veneri Myrteæ, quam nunc Murciam vocant. ubi V. Harduin.

MURCĬDUS, a, um. Adj. [νωθρὸς, ἀδρανὴς] Ignavus, stultus, inquit Festus. Plaut. Epid. 3. 1. 12. Væ tibi murcide homo. al. Muricide.

MURCUS, i. m. Murci, dicti sunt Homines timidi & ignavi, qui ut militiæ periculum effugerent, pollices sibi amputabant. Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 21. Ammian. 15. 12. Nec eorum aliquando quisquam, ut in Italia, munus Martium pertimescens, pollicem sibi præcidit, quos jocaliter Murcos appellant. De Gallis loquens. De re ipsa V. Suet. Aug. cap. 24. Arius Menand. J. C. l. 4. §. 12. Eum qui. D. de Re Mil. & Lex. Pitisc.

MURCEUS, a, um. Adj. Ignavus, segnis. Onomast. Vet. Murcei, νωθεῖς scribitur etiam Murtius. V. Apul. 6. Met. p. 665. & Tertull. de Spectac. cap. 8.

MURCĪNĀRIUS, i. m. Idem ac Murcus. Isidor. Gloss. V. Voss. Etym. p. 332.

MURCIŎLUM, i. n. Columella Semem lentisci vocat, veluta figura muricis, quod buccini specie visatur is folliculus. Nisi quis pro Languido accipiat: quando & numen socordiæ Murceam deam vocabant. Hæc Hermol. in 33. cap. lib. 9. Plinii. Sed apud Colum. lib. 10. v. 238. Myrteolo vel Myrtiolo scribitur, quam lectionem ex Plin. & Græcis firmat Salmas. ad Tert. de Pall. p. 180.

MURENA, æ. m. Proprium viri. V. MURÆNA, paulo ante.

MŪREX, icis. m. [κήρυξ, μύαξ, ὄστρεον] Piscis marinus ex concharum genere a purpura diverso. Plin. lib. 9. cap. 25. Mucianus muricem esse latiorem purpura, neque aspero, neque rotundo ore, neque in angulos prodeunte rostro, sed simplice, concha utroque latere sese colligente, &c. Columel. lib. 8. cap. 16. Eadem quoque maxime idonea est conchyliis, muricibus & ostreis. Hor. 2. Serm. 4. 32.

Murice Baiano melior Lucrina Peloris.

Murex, per excellentiam, Conchylium aliquando dicitur. Plin. lib. 9. cap. 35. Conchylia & purpuras omnis ora atterit. Perott.

Ex muricis colore fit color purpureus. Virg. 4. Ecl. 43.

Ipse sed in pratis aries jam suave rubenti Murice.

Afro murice tinctæ lanæ. Hor. 2. Carm. 16. 36.

Gætulo tinctæ vestes. Hor. 2. Epist. 2. 181.

Intortus. Valer. 3. Argon. 727.

Phocaico bibulas tingebat murice lanas. Ovid. 6. Met. 9.

Sidonio tincta lana. Tibull. lib. 3. 3. 18.

Tyriis muricibus iteratæ vellera lanæ. Hor. Epod. 12. 21.

Murex, pro Purpura interdum accipitur, quam Sidon urbs Syriæ gignit. Virg. 4. Æn. 262. — Tyrioque ardebat murice læna.

Aurato præfulgens murice ductor. Sil. lib. 4. 326.

Murex, Acumen, seu Asperitas saxi, inquit Nonius. Virg. 5. Æn. 205.

Concussæ cautes, & acuto in murice remi
Obnixi crepuere. V. ACUO. & Sil. 17. 281.

Murices, sunt Tribuli, vel ut Græce τρίβολοι, machinulæ ferreæ, dolosæ, trigona aut tetragona forma, quæ in quamcunque partem incubuerint, unum aut plures aculeos infestos protendunt. Curtius lib. 4. 13. extr. Bion quidam transfuga, quanto &c. ad regem pervenit: nuntians murices ferreos in terram defodisse Darium, qua hostem equites emissurum esse credebat. Tribulorum meminit Vegetius lib. 3. de Re Mil. cap. 24. Lingua vernacula *calciatrappa* vocantur. Budæus.

MURĬCĀTUS, a, um. Adj. [μυακωτὴς] Quod est muricis modo factum. Plin. lib. 20. cap. 23. Utrique folia pauca, spinosa, muricatis cacuminibus.

Gressus muricati, Fulgentio Mytholog. lib. 1. cap. 1. i. e. Formidolosi & pavendi: Intuemur, inquit, arva, quibus adhuc impressæ bellantium plantæ muricatos (quod aiunt) sigillaverunt gressus. Et formidine menti nondum extersa, hostes in vestigiis pavebamus: terrorem enim pro sui memoria miles hostis hæredem reliquerat. Budæus.

MURICĀTIM, Adv. [μυακηδὸν] Convolutim, inquit Budæus: In modum muricis. Columel. lib. 9. cap. 33. Vertice muricatim intorto, margine in mucronem emisso.

MURICEUS, a, um. Adj. Auson. Epist. 9. 4.

Antra & muriceis scopulorum mersa lacunis.

MURĬLĔGŬLUS, i. m. [μυακολόγος] a Muricibus legendis sive colligendis nomen habet. Cæl. lib. 8. cap. 11. Murilegulos Jureconsulti muricis & purpurarum perquisitores nuncupant. Meminit Codicis lib. 11. Justinianus, titulo de Monetariis & murilegulis.

MURGANTIA, æ. f. Urbs Siciliæ. Liv. 24. 36. & 26. 21. conf. Sil. 14. 265. Est etiam Valida urbs in Samnio. Liv. 10. 17.

MURGENTINUS, a, um. Adj. ut, Vina Murgentina, a loco dicta. Varr. 1. de R. R. cap. 25. & Cato cap. 6.

Vitis Murgentina. Columel. lib. 3. cap. 2.

MURGER (inquit Festus) dici solet a castrensium hominibus, quasi muccosus, is qui talis male ludit. Obsoletum. [Immo Muger.

MURGISO, ōnis. m. Iners, desidiosus. A mora & decisione dictus, inquit Festus. [Quæ si vera lectio est, Murciso scripsit.

MURGIS, Plin. lib. 3. cap. 1. Bæticæ sinus, a quo Murgitana regio.

MŪRIA, æ. f. [ἅλμη] Genus salsamenti, quod ex piscium liquamine fiebat, præsertim thynnorum. Pers. 6. Sat. 20.

Tingat olus siccum muria vafer in calice empta. Hor. 2. Serm. 8. 54.
Ut melius muria, quam testa marina remittit.

Muria, [ἁλμυρὶς] Aqua salsa, sive salsugo, quam *salamuriam* vulgo dicimus. Columel. lib. 12. cap. 25. Quoniam quidam, immo etiam fere omnes Græci, aqua salsa, vel muria mustum condiunt, eam quoque partem curæ non omittendam putavi. In mediterraneo quo non est facilis aquæ marinæ invectio, sic erit ad condituras conficienda muria. Huic rei vel maxime est idonea cælestis aqua: si minus, ex fonte liquidissimo profluens, &c.

Stilla muriæ. Cic. 3. de Finib. 45. Ut obscuratur & offunditur luce solis lumen lucernæ, & ut interit magnitudine maris Ægei stilla muriæ, & ut in divitiis Crœsi teruntii accessio, &c.

Cruda muria, & matura. V. Dura muria.

Dura muria. Cels. lib. 4. cap. 9. Edenda sunt salsamenta, vel oleæ ex muria dura. Ibid. cap. 15. Themison muria dura quam asperrima sic utendum, memoriæ prodidit. Columel. lib. 12. cap. 6. Muriam duram sic facito: Dolium patentissimi oris locato in ea parte villæ, quæ plurimum solis accipit. Id dolium aqua cælesti repleto, ea est enim huic rei aptissima; vel si non fuerit pluvialis, certe fontana dulcissimi saporis. In eam tum indito sportam junceam, vel sparteam, quæ replenda sit sale candido, quo candidior muria fiat. Quum salem per aliquot dies videbis liquescere, ex eo intelliges nondum esse muriam maturam. Itaque subinde alium salem tamdiu ingeres, donec in sporta permaneat integer, nec minuatur. Quod quum animadverteris, scies habere muriam maturitatem suam. Et si aliam in id vas facere volueris, hanc in vasa bene picata diffundes, & opertam in sole habebis. Omnem enim mucorem vis solis aufert, & odorem bonum præbet. Est aliud muriæ maturæ experimentum. Nam ubi dulcem caseum demiseris in eam, si pessum ibit, scies esse adhuc crudam: si innatabit, maturam. Hactenus Columella. Ex cujus verbis palam est, eandem esse muriam duram & maturam. Sed cur dura vocatur, quæ tamen liquida est? Dura certe ob id dicitur, quod aqua in ipsum salem vim suam liquefaciendi, non secus ac si arida esset, exercere nequit: quod liquida utique aqua & non indurata faceret, salemque colliquaret. Plin. lib. 31. cap. 6. duram non appellat, sed certam mensuram salis exprimit in aquam mergendi, quo dura reddatur. Verum, inquit, & hoc cura providit, inventa ratione qua sibi quisque aquam maris faceret. Illud in ea ratione mirum, si plusquam sextarius salis cum quatuor aquæ sextariis mergatur, vinci aquam, salemque non liquari. Cetero sextarius salis cum quatuor aquæ sextariis, salsissimi maris vim & naturam implet. Moderatissimum autem putant, supradictam aquæ mensuram octonis cyathis salis temperari. Hæc Plinius. Hunc autem muriæ maturæ parandæ modum etiam Galenus lib. 4. simplicium pharmacorum prodit. Sed eam tamen cui ovum innatat, εὔκρατον ἅλμην, hoc est temperatam & maturam ad salgama condienda appellat: eam vero quæ injectum salem amplius colliquescere non permittit, vehementer salsam, hoc est, δριμεῖαν ἁλμυρὰν vocat: quum Columella hoc utrumque experimentum maturæ muriæ esse dicat, nisi quod dulcem caseum ovi loco demittendum tradit. [Apud quem forte Apertam, pro Opertam scribendum.

MURIES, ei. f. [ἁλμυρὶς] Quidam existimant idem esse Muriem & Muriam, significareque salsamentorum aquam. A mari nomen deductum. Cato cap. 88. Si natabit, ea muries erit, qua vel carnem, vel caseos, vel salsamenta condias.

MURIĀTĬCUS, a, um. Adj. [ἁλμυρευθεὶς] Quod in muria diu fuit. Plaut. Pœn. 1. 2. 31.

Soror cogita, amabo, item nos perhiberi,
Quasi salsa muriatica esse autumantur,
Sine omni lepore, & sine suavitate. V. ibi Taubm.

Muriatica n. pl. Salsamenta omnia. Plaut. Pœn. 1. 2. 39. Scit muriatica ut macerent.

MURILEGULUS, V. MUREX.

MURINA, MURINUS, V. MYRRHA.

MURINUS, a Mure. V. MUS.

MURMUR, ŭris. n. [γογγυσμὸς, ψιθυρισμὸς] Lenis strepitus quicunque. Nomen est fictitium, teste Quintil. lib. 8. cap. 6. Plin. lib. 2. cap. 80.

Maris murmur. Cic. 3. de Orat. 159.

Ponti murmura. Lucret. lib. 3. 1045.

Vocis parvæ. Ovid. 12. Met. 49.

Altum. Seneca OEdip. 12.

Cæca. Virg. 10. Æn. 99.

— ceu flamina prima,
Quum deprensa fremunt silvis, & cæca volutant
Murmura.

Clauso murmure raucus. Pers. 5. Sat. 11.

Fera tubicinis. Propert. lib. 4. 4. 61.

Fractum. Stat. 10. Theb. 323.

— ecce jacentis
Inachius vates jugulum fodit, expulit ingens
Vina cruor, fractumque perit in sanguine murmur.

Fragosa. Claud. 2. Cons. Stil. 338.

Futile. Valer. 8. Argon. 354.

Grave. Senec. Agamemn. 6.

Jejunum Hircanæ tigridis. Stat. 12. Theb. 170.

Incertum. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Ingens erat in ædibus. Ovid. 7. Met. 645.

Insueta murmura tubæ. Sil. 5. 12.

Mæstum. Valer. 1. Argon. 626.

Magnum murmur montis. Virg. 1. Æn. 59.

Minitans. Cic. in Arato 71.
Nec metuunt canos minitanti murmure fluctus.
Modicum. Juven. 10. Sat. 289.
Querulum. Senec. Herc. OEth. 3.
Rabidum. Valer. 4. Argon. 239.
Raucum murmur ciet cadens unda. Virg. 1. Georg. 109.
Secreta vulgi. Juven. 10. Sat. 89.
Stridenti murmure raucus clangor. Sil. lib. 16. 94.
Suppressum. Valer. 5. Argon. 469.
Triste murmur tubæ. Sil.
Vastum. Virg. 1. Æn. 249.
Ventosum. Virg. 9. Ecl. 58. — & omnes
(Aspice) ventosi ceciderunt murmuris auræ.
Comprimere murmura. Ovid. 1. Met. 206.
— qui postquam voce manuque
Murmura compressit, tenuere silentia cuncti.
Dicere aliquid tenui murmure. Ovid. 12. Epist. 56.
Dicta exiguo verba. Ovid. 18. Epist. 19.
Dare. Lucret. lib. 6. 141.
Dedit parva. Ovid. 2. Met. 788.
Edere raucum. Ovid. 14. Met. 280.
Figit arcana auribus. Stat. 1. Achill. 380.
Fremunt incluso alta corda. Senec. Agamemn. 7.
Increbrescit nemorum. Virg. 1. Georg. 359.
Indignantur magno venti. Lucret. lib. 6. 100.
Labitur horrendo amnis. Ovid. in Ibin, 77.
Labentes jucundo rivi. Ovid. Rem. Amor. 177.
Laxavit in vocem. Claud. 2. in Eutrop. 254.
Minitans murmur cæli. Lucret. lib. 1. 70.
Miscetur magno cælum. Virg. 4. Æn. 160.
Mugit depresso sub murmure tuba. Lucret. lib. 4. 549.
Orantes pavido. Claud. 4. Conf. Hon. 446.
Percurrunt cælum murmura, Tonitrua. Lucret. lib. 5. 1220.
Perstringis aures minaci murmure cornuum. Hor. 2. Carm. 1. 17.
Reddunt pro verbis murmura. Ovid. 10. Met. 703. De duobus mutatis in leones.
Rodere murmura. Pers. 3. Sat. 81.
Strepit omnis murmure campus. Virg. 6. Æn. 709.
Venerantur tacito murmure numen. Ovid. 6. Met. 203.
Masculino genere dixit Varr. apud Non. 3. 142. Versus murmur.

MURMŪRO, [μορμυρίζω, μορμύρω, γογγύζω, ὑποφωνέω] āre. Murmur facere. Plaut. Casin. 4. 3. 6. Mihi inanitate jamdudum intestina murmurant. Cic. 5. Tusc. 16. Murmurans mare. Plin. lib. 18. cap. 35. Murmurans ignis.
Lingua flebile murmurat exanimis. Ovid. 11. Met. 53.
Unda murmurat. Virg. 10. Æn. 212.
Murmuratur, dictum a similitudine sonitus. Qui murmurat, ita leviter loquitur, quod magis id sono facere, quam ut intelligatur, videatur. Hinc etiam poetæ Murmurantia litora. Varr. lib. 5. de L. L. 7.

MURMUROR, [μορμύρομαι] āri. deponens apud antiquos. Varro apud Non. 17. 85. Ita ut soliti eramus, Romæ in balneis plodere cœpimus, & murmurari.

MURMURĀBUNDUS, a, um. Adj. Apul. 2. Met. p. 123. Elmenh. Indigna murmurabundus.

MURMURĀTIO, ōnis. f. [μορμυρισμὸς] ut, Murmuratio aquilarum. Plin. lib. 10. cap. 3.
Murmuratio querula. Plin. lib. 10. cap. 3.
Murmuratio, pro Strepitu aut fremitu obloquentis ac contradicentis. Senec. lib. 3. de Ira, cap. 24. Item Epist. 108. Optimum est pati quod emendare non possis: & Deum, quo auctore cuncta proveniunt, sine murmuratione sequi.

MURMURĀTOR, ōris. m. August. Retract. 2. 20. Non illis adversus Deum murmuratoribus.

MURMURILLUM, i. n. [ψιθύρισμα] dimin. Plaut. Rud. 5. 3. 48.
Palam age, nolo murmurillum, neque susurrum fieri. Emendatis in codd. Murmur ullum.

MURMURILLO, [ψιθυρίζω] āre. Murmurare. Plaut. 3. Frag. 59.
Quid murmurillas tecum, ac te discrucias? Hic versus in quibusdam exemplaribus deest. [An Murmurissas?

MŪROBLA, æ. f. [Μυρόβλα] Ptolemæo lib. 2. cap. 15. Pannoniæ superioris urbs: vulgo *Moreck.*

MURRĀNUS, i. m. Priscus Latinorum rex, a quo postea Latini omnes reges, Murrani sunt dicti. Auctor Servius. Scimus enim, inquit, solere plerumque fieri, ut primi regis, reliqui nomen ejus possideant, ut apud Romanos Augusti vocantur, apud Albanos Silvii, apud Persas Arsacidæ, apud Ægyptios Ptolemæi, apud Athenienses Cecropidæ. Hæc Servius, enarrans carmen illud Virg. 12. Æn. 529.
Murranum hic, atavos, & avorum antiqua sonantem
Nomina, per regesque actum genus omne Latinos. Alii, quod murrha unguentisque oblinerentur: vel quod oppidis muro clausis & cinctis præessent, ut murrani, quasi murani dicantur.

MURRHA, æ. f. [μύῤῥα] Lapidis egregii species, ex quo vasa potoria fiebant. Belon. *La coquile de Nacre de perle.* Martial. lib. 14. 113.
Si calidum potas, ardenti murrha falerno
Convenit, & melior fit sapor inde mero. Alii Myrrha scribunt. Humorem esse putant, qui in Oriente, maxime in Parthico regno sub terra condensatur, ut ait Plin. lib. 37. cap. 2. V. Interpr. ad Propert. 4. 5. 76. & Harduin. ad Plin. præfat. in lib. 3.
Murrha, Veteres dicebant, pro Myrrha, q. V. pro Smyrnio herba. Plin. lib. 19. cap. ult. Libanotis odorem turis, murrha myrrhæ reddit.

MURRHĪNUS, sive MYRRHINUS, a, um. Adj. [μύῤῥινος] Quod ex murrha factum est. ut, Murrhinus odor. Plaut. Pœn. 5. 4. 6.

MURRHINA, n. pl. Vasa pretiosa, de quibus Plin. lib. 37. cap. 2. Oriens murrhina mittit. Inveniuntur enim ibi in pluribus locis nec insignibus, maxime Parthici regni, præcipue tamen in Carmania. Humorem putant sub terra calore densari: amplitudine nusquam parvos excedunt abacos, crassitudine raro, quanta dictum est vasi potorio. Splendor his sine viribus, nitorque verius quam splendor. Sed in pretio varietas colorum, subinde circumagentibus se maculis in purpuram candoremque, & tertium ex utroque ignescentem velut per transitum coloris purpura rubescente, aut lacte candescente. Martial. lib. 13. 110.
Surrentina bibis? nec murrhina picta, nec aurum
Sume; dabunt calices hæc tibi vina suos. Cardanus de Subtilitate, dicit Murrhina, seu Myrrhina, esse quæ nunc vocant *Vases de Porcelaine.*
Julius Barbavarius in sua Officina, Murrina, vasa. Verum. 173. Murina Porcellanæ. H. St.

MURRHĪNA, vel MYRRHĪNA, æ. f. [μυῤῥίνη] Vinum myrrhæ odore conditum. Plin. lib. 14. cap. 13. Lautissima apud priscos vina erant myrrhæ odore condita, ut apparet in Plauti fabula, quæ Persa inscribitur, quanquam in ea & calamum addi jubet. Ideo quidam aromatite delectatos maxime credunt. Sed Fabius Dorsenus his versibus decernit, Mittebam vinum pulchrum, murrhinam. Et in Achariftione, Panem & polentam, vinum murrhinam. Scævolam quoque & Lælium, & Atteium Capitonem in eadem sententia fuisse video, quoniam in Pseudolo sit, 2. 4. 50.
Quod si opus sit, ut dulce promat indidem, ecquid habet? CH. rogas?
Murrhinam, passum, defrutum, melinam, mel quojusmodi. Quibus apparet non inter vina modo murrhinam, sed inter dulcia quoque nominatum. Hactenus Plinius. Alii Murina scribunt. quod non a Myrrha, ut Plin. sed a Μύρω i. e. unguento admixto dictum putant. Sed his occurrit Periz. ad Ælian. V. H. 12. 31. extr. quem omnino V.

MURRHEUS, a, um. aliud Adj. [μύῤῥειος] Idem quod Murrhinus. Jabolenus in lege Vasa. D. de Suppellectili legata, scribit, murrhea vasa quæ ad usum edendi causa reperta sunt, esse in suppellectili. Fortasse scribendum Murrhina. Ulpian. de Auro & argento legato. l. Cum aurum. §. Perveniamus. Murrhina autem vasa in gemmis non esse Cassius scribit Propert. lib. 4. 5. 26.
Murrheaque in Parthis pocula cocta focis.

MURRHĀTUS, a, um. Adj. Exstat. XII Tabularum lege 8. de Jure Sacro; VITI NE SVMPTVOSA RESPERSIO FIERET, NEVE MVRRHATA PORTIO MORTVO INDERETVR. V. etiam Festus, & MYRRATUS in MYRRHA.

MURRIO, īre. Clamare, proprie murium. Gloss. Isidor.

MURRO, āre. Murmurare. Gloss. Isidor. V. Barth. Adverf. 17. 15.

MURSA, æ. f. Pannoniæ oppidum ad Dravum fluvium. V. Eutrop. 10. 6. 8.

MURSENSIS, e. Adj. ut, Prælium Mursense. Ammian. 15. 4.

MURTA, æ. f. Idem quod Myrtus. Cato R. R. cap. 125. Hinc

MURTATUM, i. n. Genus farciminis, quod murta large fartum intestinum crassum. Varro de L. L. 4. 22. conf. Plin. 15. 29. Turneb. Adverf. 22. 6. & Voss. Etym. p. 337.

MURTEUS, a, um. Adj. Idem quod Myrteus. ut, Vinum murteum. Cato R. R. cap. 125.
Olea murtea. Columel. 5. 8.

MURTUS, a, um. Adj. Idem. Cæl. Aurel. Tard. 2. 13. 160. Perdicum murta pectora penetranda. [Immo, Murtâ, i. e. Myrto, herba scilicet.

MURTIA, V. MURCIA.

MURTIUS, i. m. [Μούρκιος] dictus fuit Aventinus mons. Festus Murcius, per c scribit. Murciæ deæ, inquit, sacellum erat sub Aventino monte, qui ante Murcius vocabatur. Nam Murcus, quod in vulgatis exstat mendosum. V. MURCIA. & Festi interpp.

MŪRUS, i. m. [τεῖχος, πύργος, τοῖχος] a muniendo dicitur; & proprie est, Urbis lapideus ambitus. Cic. 3. de Nat. Deor. 95. Muris urbis, quos vos sanctos, Pontifices, esse dicitis. Idem pro Lege Manil. 55. Parva sine muro nihil timebat. De insula Delo.
Mœri quondam, unde Pomœrium, quod Vide. H. St.
Minæ murorum ingentes. Virg. 4. Æn. 89. V. MINA.
Aerii fastigia. Valer. 2. Argon. 553.
Aheneus. Hor. 3. Carm. 3. 65.
Crinalis murus Cybeles, Turrita corona. Claud. 2. in Eutrop. 284.
Coctiles muri, Lateritii. Ovid. 4. Met. 58.
Humiles. Ovid. 2. Amor. 12. 7.
Lapideus. V. LAPIS.
Sublimes. Claud. 3. Conf. Hon. 121.
Ædificare muros. Ovid. 11. Met. 204.
Amplectitur latior murus urbem. Hor. de Arte Poet. 219.
Attollere subitos. Lucan. lib. 6. 33.
Cingere oppida muris. Virg. 4. Ecl. 32.
Circumdare igni. Virg. 9. Æn. 153.
Circumdabit arces muro. Virg. 6. Æn. 784.
Circumdata triplici mœnia. Virg. 6. Æn. 549.
Contabularunt murum turribus. V. CONTABULO.
Correpere intra murum. In CORREPO.
Defendere longo bello. Virg. 9. Æn. 511.
Discissi. Stat. 1. Silv. 1. 11.
Dividimus muros, & mœnia pandimus urbis. Virg. 2. Æn. 234.
Dare murum sceleri. Claud. 4. Conf. Hon. 108.
Ducere muros. Virg. 1. Æn. 427. — pars ducere muros,
Molirique arcem, & manibus subvolvere saxa.
Effundere in planum muros, Diruere muros, & solo æquare. Lucan. lib. 1. 383.
Tu quoscunque voles in planum effundere muros,
Hic aries actus disperget saxa lacertis.
Excedere patrios. Lucan. lib. 1. 497.
Fodere. Ovid. 11. Met. 535.
— aliis murum fodientibus extra,
Atque aliis murum trepidare tenentibus intus.
Habet hostis. Virg. 2. Æn. 290.
Impellere manu. Stat. 1. Achill. 89.
Jacent lapsis muris ingentia saxa. Lucan. lib. 1. 25.
Percussit murum aries. Cic. 1. Off. 35.
Procumbunt fragiles. Claud. de Bello Get. 214.
Prosternes convulsis oppida. Sil. lib. 3. 213.
Quatere. Virg. 2. Æn. 610.
Renovare labentes. Senec. Thyest. 7.
Servabant tutos aggere muros. Virg. 9. Æn. 43.
Subdere ignem muris. Sil. lib. 17. 514.
Succedere murum. Tacit. 2. Ann. 20. Quibus plana evenerant, facile irrupêre, quis impugnandus agger, ut si murum succederent gravibus superne ictibus conflictarentur.
Trajicere murum jaculo. Cic. 4. de Finib. 22. Si Annibal ad portas venisset,

nisset, murumque jaculo trajecisset, negaret esse in malis, capi, venire, &c.
Transcendere muros scalis. Sil. lib. 13. 112.
Murus, per translationem. Cic. 7. Verr. 2. Ad omnes enim meos impetus, quasi murus quidam, boni nomen imperatoris opponitur. Idem 4. in Catil. 23. Totius mei Consulatus memoriam postulo, quæ dum erit vestris mentibus infixa, firmissimo me muro septum esse arbitrabor.
Propugnaculum & murus. Cic. in Pison. 9. Lex Ælia & Fufia eversa est, propugnacula, murique tranquillitatis & otii.
Dicitur de Viris fortibus. Ovid. 13. Met. 281.
— quo Graium murus Achilles. V. Sil. 16. 68. & ibi Drakenb.
Murus, Agger etiam dicitur sine fossa. Varr. 1. de R. R. cap. 14. Aggeres qui faciunt sine fossa, eos quidam vocant muros, ut in agro Reatino.

MURĀLIS, e. Adj. [τειχῶος] Quod ad murum pertinet.
Corona muralis, Corona turrita, ad murorum effigiem facta. Lucret. lib. 2. 606.
Corona murali donari solebat ab imperatore is, qui primus murum subiisset, & in hostium oppidum per vim ascendisset. Plin. lib. 16. cap. 4. Cedunt iis murales, vallaresque, & aureæ, quanquam pretio antecedentes.
Herba muralis, Quæ in muris crescit. Plin. lib. 24. cap. 19.
Honos muralis. h. e. Corona muralis. Claud. de Laud. Seren. 182.
Ictus muralis, E muro impactus. Sil. lib. 6. 269.
Machinæ murales, Quibus muri diruuntur. Plin. lib. 7. cap. 56.
Pila muralia, Quæ de muris tormentis dejiciuntur. Cæs. 7. Bell. Gall. 82.
Tormentum. Virg. 12. Æn. 921.

MURO, āre. Muro claudere. Guil. Brito Philipp. 7. 460: 10. 72. & 12. 503.

MURĀTUS, a, um. Adj. [τειχώεις] Quod muros habet. Veget. 1. 71. Quasi muratam civitatem secum videntur ubique portare.

MURĀRIUS, i. m. Qui muros conficit. V. Barth. ad Briton. Philip. 7. 460.

M U S

MŪS, mūris. m. [μῦς, σμίνθα] Exiguum animal est, in domibus frequens: a corrosionis sono, quem facit, ut volunt dictus. De muribus vide Plin. lib. 8. cap. 57. Cic. 14. Att. 8. Sed quod quæris quid arcesserim Chrysippum, tabernæ mihi duæ corruerunt, reliquæ rimas agunt; itaque non solum inquilini, sed mures migraverunt.
Brevis mus. Ovid. 2. Fast. 574.
Exiguus. Virg. 1. Georg. 181.
Opici. Juven. 3. Sat. 207. V. OPICUS.
Pusillus. Plaut. Truc. 4. 4. 15.
Ridiculus. Hor. de Arte Poet. 139.
Rusticus. Hor. 2. Serm. 6. 80.
Urbanus. Hor. 2. Serm. 6. 80.
Ædificata muribus & mustelis domus. Cic. 2. de Nat. Deor. 17.
Derosi a muribus clypei. Cic. 1. de Divin. 99.
Lingunt molas mures; proverb. de iis, qui optima & delicatissima sequuntur. Senec. Ludo de morte Claud.
Rodunt mures. Cic. 2. de Divin. 59.
Rodunt ferrum. Senec. Ludo de morte Claudii, Venisti huc, ubi mures rodunt ferrum. V. ibi Rhenan.
Mures posuisse videtur Hor. 2. Serm. 3. 247. pro Equulis ligneis, aliusve materiæ, quibus pueri plostella jungunt,
Ædificare casas, plostello adjungere mures.
Mures etiam antiqui intellexerunt, non tantum Domesticas illas bestiolas, penori infestas, omniaque rodentes; sed Silvestres ferasque bestias minoris formæ, pelle commendabiles: quo in genere sunt martes & hermelini, quibus nobiles hiberno tempore pellitas gerunt pænulas. Eo quoque nomine censeri videntur mustelæ, quæ si veriloquium sequaris, sunt mures longi. Senec. lib. 14. Epist. 90. Non hodieque magna Scytharum pars tergis vulpium induitur ac murium, quæ tactu mollia & impenetrabilia ventis sunt? Justin. lib. 2. cap. 2. de Scythis, Lanæque usus ac vestium ignotus, & quanquam continuis frigoribus urantur, pellibus tamen ferinis aut murinis vestiuntur. Monuit Turneb.
Mus araneus, [μυγαλῆ] Gr. a mure & mustela μυογαλῆν appellant: quia muris magnitudine sit, mustelina specie, ore oblongo, cauda gracili, versu dentium quadruplici, ut inquit Aëtius. De mure araneo [& de Mure Pontico H. St.] vide Hermolaum in Corollar. 272. Abundat insula Britannia. Plin. lib. 29. cap. 4. *Une musette, ou musaraigne.* V. ARANEA.
Murium marinorum meminit, Plin. lib. 9. cap 19.

MŪRĪNUS, a, um. Adj. [μυϊνὸς] Quod ex mure est. Plin. lib. 30. cap. 8. Murino fimo contra calculos illinere ventrem prodest. Sic. lib. 28. cap. 11. Murina capita.
Color murinus, qui vulgaris est in asinis. Columel. lib. 6. cap. 37.
Hordeum murinum, herba phœnicea, a Græcis appellata. Plin. lib. 22. cap. 25.
Pelles murinæ, V. paulo ante, Mures etiam, &c. in MUS.

MURICEPS, pro Fele, a Vallo, puto in Raudensem, reprehenditur. H. St. Exstat pag. 667. edit. Gymnic.

MUSCŬLUS, i. m. dimin. [μυΐσκος] Cic. 2. de Divin. 35. Nam & musculorum jecuscula bruma dicuntur augeri.
Aquatiles. V. AQUA.
Musculus, [μῦς, μυών] Pars organica corporis, constans carne, fibris nervosis, vena, arteria, & membrana succingente: estque motus organum. Plaut. Amphit. suppos.
Quid dicas novi; cicatricem in dextro musculo, ex illoc volnere, Quod mihi impegit Pterela. Plin. lib. 20. cap. 21. Item conclusis, luxatis, tumentibus, & musculis, nervis, articulis imposuit.
Convulsus musculus. V. CONVELLO.
Præcisus musculus. Cels. lib. 5. cap 26. Nam percussus, mortiferus est: præcisus, sanitatem recipit.
Musculus, Genus piscis parvi, qui parvo moderamine caudæ temperat balænam, ne in scopulum impingat. De hoc Claud. lib. 2. in Eutrop. 426. Plin. lib. 9. cap. 62. Amicitiæ exempla sunt, balæna & musculus: quando prægravi superciliorum pondere obrutis ejus oculis, infestantia magnitudinem vada prænatans demonstrat, oculorumque vice fungitur. Idem lib. 32. cap. 11.
Musculos etiam dixerunt antiqui Minores machinas, quibus protecti bellatores, fossatum civitatis, adportatis lapidibus, lignis & terra, non solum complent, sed etiam solidant, ut turres ambulatoriæ sine impedimento vehantur ad murum. Sunt minores vineis, subditioresque, & majores firmioresque pluteis. Cæs. 7. Bell. Gall. 84. E castris longurios, musculos, falces, reliquaque, quæ eruptionis causa paraverat, profert.
Musculus a Testudine differt parvitate, minoresque Musculi, majores Testudines vocatæ sunt. Vitruvius [Immo Cæsar 2. civil. 10. Vitruvius lib. 10. extr. Testudines describit, omissa Musculi mentione.] collocat in musculo duo longa tigna in solo crassitudinis bipedalis, in eis columellas defigit utrinque, quas capreolis fastigatis conjungit, nostra lingua nomen capreoli retinet. Capreolis imponuntur perpetua tigna tecti longitudine, quibus invehuntur trabes transversæ a fastigio ad extremum musculi tectum. His insiguntur regulæ, quas lingua nostra latas appellare consuevimus. Ita firmissimum ad omnem injuriam & pondus tectum comparabatur. Hæc ex Turneb. Adversf. 11. 24 extr. V. Lips. Poliorc. 1. Dial. 9.

MUSCULŌSUS, a, um. Adj. [μυώδης] Cels. lib. 5. cap. 20. At si nervosus aut musculosus is locus est, commodius est cerato miscere. V. Columel. 6. 37.

MURĬCĬDUS, a, um. Adj. Ignavus, imbellis. Plaut. Epid. 3. 1. 12. sed Meursius legit Murcidus.

MUSCERDA, æ. f. [μυόχοδον] Murium stercus. Plin. 29. 6. Præterea (ut Varro noster tradit) murium fimum, quod item muscerdas appellat. V. Meurs. Auctar. Philol. p. 139.

MUSCĬPŪLA, æ. f. [μυάγρα] Laquei genus ad capiendos mures. Varr. 1. de R. R. cap. 8. Necnon si parit humus mures, hujus minor fit vindemia, nisi totas vineas oppleveris muscipulis. [Potest esse a seq. dict.

MUSCĬPŪLUM, i. n. [μυάγρα Gl. L. Gr.] Idem. Phæd. 4. 1. 8. De muribus loquens,
Aliquot securis, venit & retorridus,
Qui sæpe laqueos & muscipula effugerat.

MUSCIPULĀTOR, ōris. m. Gloss. Isidor.

MUSCELLĀRIUM, i. n. Gloss. Gr. Lat. γαλεάγρα, cavea, viverrarium, muscellarium.

MŪSA, æ. f. [Μοῦσα] Dea cantus. Musas Poetæ finxerunt deas esse, Jovis & Mnemosynes, i. e. Memoriæ, filias, quæ poetis & cantibus præessent. Musæ primæ (ait Cic. lib. 3. de Nat. Deor. 54.) quatuor, natæ Jove altero, Thelxiope, Aœde, Arche, Melete. Secundæ, Jove tertio & Mnemosyne procreatæ novem. Tertiæ, Jove tertio Pierio natæ & Antiopa, quas Pieridas & Pierias solent poetæ appellare, iisdem nominibus, eodem numero, quo proximæ superiores. Facit igitur Cicero triplicem Musarum genealogiam. Alcmæon poeta scribit eas Cæli & Terræ filias esse, ut testatur Diodorus lib. 5. cap. 1.
Musas duntaxat tres enumerat M. Varro, Unam, quæ ex aquæ nascitur motu. Alteram, quam aeris icti sonus efficit. Tertiam, quæ mera tantum voce consistit. Auctor Servius in illud Virg. 7. Ecl. 21.
Nymphæ, noster amor, Libethrides, &c. Censorinus itidem De die natali, cap. 26. Organum (inquit) tres habuit intensiones, gravem, mediam, acutam. Inde Musæ quoque tres olim sunt æstimatæ, Hypate, Mese, Nete. ὑπάτη, id est chorda tenoris infimi; μέση media; νήτη chorda soni acuti. Divus Augustinus lib. 2. de doctrina Christiana: Non audiendi sunt, inquit, errores gentilium superstitionum, qui novem Musas, Jovis & Memoriæ filias esse finxerunt. Refellit eos Varro, quo nescio utrum apud eos quisquam talium rerum doctior vel curiosior esse possit. Dicit enim civitatem nescio quam (neque enim recordor nomen) locasse apud tres artifices terna simulcra Musarum, quæ in templo Apollinis dono poneret: ut quisquis artificum pulchriora formasset, ab illo potissimum emeret. Ita contigisse ut opera sua illi artifices æque pulchra explicarent: & placuisse civitati omnes novem, atque omnes emptas esse, ut in Apollinis templo dicarentur, quibus postea dicit Hesiodum poetam imposuisse vocabula. Non ergo Juppiter novem Musas genuit: sed tres fabri ternas fecerunt. Hactenus Augustinus. Porro civitatis nomen quod ait se non recordari, Sicyon est: ut testatur Ausonius in Gripho ternarii hoc carmine,
Treis solas quondam tenuit quas dextera Phœbi.
Sed Sicyon totidem ternas ex ære sacravit. Sunt tamen qui legant,
Sacravit toties ternas ex ære Cithæron. Pausanias quoque (in Bœot. p. 304. Wech.) tres artifices, Cephisodotum, Strongyliona, & Olympiosthenem nominat; quorum singuli ternas Musas effecerunt, & has primas fuisse. Alias vero (ibid. pag. 303.) idem Pausanias tres Musas connumerat, quas ait ab Aloei filiis Oto & Ephialte sic nominatas; primam Μελέτην, hoc est Meditationem; secundam Μνήμην, hoc est Memoriam; tertiam Ἀοιδὴν, hoc est Cantilenam. Plutarchus in libro Symposiacôn tradit antiquitus tres Musas fuisse existimatas, non secundum ea tria modulandi genera, de quibus paulo supra retulimus, verum potius quod disciplinas in tria genera veteres diviserunt, philosophiam, rhetoricen, & mathematicen. Hinc quoque, juxta Hesiodi opinionem, harum quælibet in tres divisa. Philosophia quidem in dialecticen, ethicen sive moralem, & physicen. Rhetorice vero in demonstrationem, deliberationem, & judicialem. Mathematica autem in musicam, arithmeticam, & geometriam. Sed & Arati interpres scribit, Orpheum ideo lyram novem chordarum constituisse, quoniam idem esset Musarum numerus. [Hæc & seqq. ex Lil. Gyrald. Syntagm. de Musis.
Musas Jovis & Mnemosynes, hoc est Memoriæ, filias poetæ finxerunt, quod iis, qui ad disciplinas & scientias pervenire cupiunt, duo hæc in primis necessaria sunt, intellectus scilicet & memoriæ facultas. Hoc Græci μνημονικὸν, illud νοητικὸν vocant. Proclus in Commentariis. Jovem autem putabant contribuere, τὸ νοητικὸν; at Mnemosynen, τὸ μνημονικόν.
Musas Plato in Cratylo dictas affirmat ἀπὸ τοῦ μῶσθαι, quod est inquirere, quasi indagatrices; cui Phurnutus, vel potius Cornutus, in libro de Nat. Deor. c. 14. subscribit. Ita enim ait, κεκλῆνται δὲ μοῦσαι ἀπὸ τῆς μώσεως ὅ ἐστι ζητήσεως. Musæ, inquit, dicuntur ab inquisitione. Idem sentit Suidas, ut & Palæphatus. Unde & aliquando Mosas eas antiqui vocavere. Eusebius tamen in Evangelica præparatione, Musas tradit sic appellatas, quia μυεῖν apud Græcos honesta bonaque doctrina instituo significat, quamobrem eas Orpheus & Proclus hominibus religionem monstrasse in hymnis suis cecinerunt. Idem Orpheus in hymnis Musas per concisionem quasi melusas, a μέλω dici putat; ut nihil sint nisi melos harmonicum. Alii vero propter disciplinarum inter se convenientiam, quasi ὁμοῦ οὔσας, quod uno

uno nexu disciplinæ omnes teneantur, atque ita fiat encyclopædia. Vel quod invicem, sicut virtutes, necessariæ sibi esse videantur, ut ait Cassiodorus 4. Var. 51. Unde fit ut ab antiquis nonnullis doctrinæ ac scientiæ copula ac nodus quidam existimentur.

Musas simul versari, & in chorum numerumque ludos agere dixerunt antiqui, propter scientiarum copulam & nexum, quo inter se disciplinæ quodam quasi nodo copulantur & conjunguntur. Eadem de causa sorores existimatas putant.

Musæ in montibus dicuntur versari, ut ait Cornutus, quod secessu & solitariis maxime locis studiosi viri delectantur. Sunt & qui ideo in Heliconis & montium verticibus versari autument, quod ipsa sapientia atque intellectus, ex quibus disciplinæ ac scientiæ nobis comparantur, quæ per Musas intelliguntur, in hominis capite, ut in puriori & eminentiori loco, dicuntur esse.

Musas palma coronari multi prodidere, propter quandam nominis similitudinem. Phœnicum enim populorum inventum esse litteræ dicuntur, & ab iis ad Græcos delatæ. Phœnix etiam Græcis palmam significat. Vel, ut consentaneum magis Cornuto videtur, ideo palma Musæ coronantur, quoniam ejus arboris fructus dulcis est, multivivus, tarde crescens, multiplex & copiosus.

Attribuitur & laurus Musis; vel quod ea arbor ad inspirationem & afflatum, & (ut Græci dicunt) enthusiasmon conferat; quod Sophocles in Cassandra docet. Vel quod ejus arboris gustu poeticam se facultatem adipisci antiqui crediderе, ut Lycophron innuit, qui poetam daphnophagon vocat, & de se canit Hesiodus pr. Theog. atque ideo etiam a Juvenale dictum, 7. Sat. 19.

— laurumque momordit. Vel potius quod ea arbor semper sit virens; atque simili modo bonorum poetarum versus virescere perpetuo dicuntur per ora docta virorum. Quin & eadem causa in Musarum & Apollinis certaminibus poetas victores, quasi immortalitate quadam dignos, lauro coronari non solum apud antiquos, sed nunc quoque moris esse videmus.

Musas esse Apollinis comites, idque in dextra parte, indicat illud Ausonii in Gripho,

Treis solas quondam tenuit quas dextera Phœbi. Qua de re Marsilius Ficinus in epistolis hæc memoriæ prodidit, Orpheus (ait) Delphicos aliquando lucos ingressus, oraculum consulturus, obvium statim quasi jam expiatus Apollinem habuit. Quumque novem Musas tresque Gratias ad dextram comitantes cominus aspexisset, ad sinistram autem quamvis eminus sequentes picas & furias, admirabundus exclamavit altius. O quam diversi, inquit, ducem hunc sequuntur exercitus. Sed noli ô vates mirari Phœbus ait. Nempe quotidie multi mihi sacrificant, ut Musarum a me Gratiarumque munera impetrent. Ergo quicunque sacra puris manibus nobis faciunt, Musas a nobis Gratiasque gratis accipiunt. Quicunque vero sacra manibus pollutis attrectare audent, picas & furias inviti reportant. Hæc ille. Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 17. tradit Apollinis simulacra manu dextera Gratias gestare, arcum vero cum sagittis sinistra; quod ad noxam sit pigrior, & salutem dextera manus promptior largiatur. Quam eandem causam accipe, cur in parte dextra Musæ sint collocatæ. Hinc & a Græcis Apollo Musagetes dicitur, quasi Musarum dux.

Musas comites fuisse Osiridis, testatur Diodorus lib. 1. cap. 2. Dicitur Osiris, inquit, fuisse cupidior risus, delectarique solitus musicis & choreis. Quapropter illum musicorum multitudo sequebatur. Inter eos novem fuisse virgines adolescentulas, tum canere solitas, tum in aliis eruditas; quas deinceps Græci appellarunt Musas. Has Apollinem docuisse dicunt (ut ait ibidem) qua ex re musicus est appellatus. Sunt tamen qui putant Musas a Parcis edoctas fuisse. Diodorus Siculus Musis ab Jove patre litterarum inventionem attributam asserit. Eas multi quoque tradunt fuisse Bacchi comites.

Musarum nutricem Hyginus in Astronomico poetico 2. 27. & Latina in Aratum commentaria, quæ Basso a quibusdam adscribuntur, Euphemen vocant, quæ Crotonem filium habuit, qui musarum precibus, quod inter eas esset versatus, & ab eis musicam edoctus, ab Jove inter sidera collocatus, Sagittarii nomen habet. Hujus quidem Euphemes statuam Pausanias (Bœot. p. 303. Wech.) in Helicone positam fuisse ait ad Musarum lucum. Porro Eupheme interpretatur Latine Laus.

Musas esse alatas scribit Porphyrius in tertio de Sacrificiis. Unde apud Ovidium 5. Met. 274. una earum sic ait,

— claudit sua tecta Pyreneus,
Vimque parat, quam nos sumptis effugimus alis.

Musas esse pulchritudine eximia tradit Homerus, teste Diod. Sicul. lib. 5. cap. 1.

Musæ, a plerisque virgines esse dicuntur, ut auctor est Diodor. lib. 1. cap 2. quoniam disciplinæ, uti virgines, abditæ atque incomptæ esse videntur, nativo scilicet decore contentæ.

Musæ & Hercules eodem in templo una colebantur, ut est apud Ovid. in Fast. 6.209.& Suet. in August. cap. 29. ubi scribit a Marcio Philippo ædem Herculis & Musarum exstructam. Cujus rei causam Plutarchus Quæst. Ro. 59. vestigans, ex Jubæ auctoritate ait, Evandrum edoctum ab Hercule litteras gratis, id statuisse. Hinc vocari cœpit Hercules Musarum. Eumenius in Oratione de instaurandis scholis cap. 7. historiam sic recitat, Ædem, inquit, Herculis Musarum in circo Flaminio Fulvius ille Nobilior ex pecunia Censoria fecit, non id modo sequutus, quod ipse litteris & summa poetæ amicitia duceretur, sed in Græcia quum esset imperator, acceperat Herculem Musagetem esse, hoc est comitem ducemque Musarum. Idemque primus novem signa, id est omnium Camœnarum, quæ ex Ambraciensi oppido translata sunt, sub tutela fortissimi numinis consecravit, ut res, quæ a mutuis operibus & præmiis juvari ornarique deberent, Musarum videlicet quies defensione Herculis, & virtus Herculis voce Musarum. Hactenus ille.

Musis rem divinam primi fecisse dicuntur in Helicone Otus & Ephialtes Aloei filii, & in Ascra habitasse, ut versus poetæ Hegesinoi ex ejus poemate Atthide ostendunt, qui apud Callippum leguntur, & Pausaniam Bœot. p. 303. Wech.

Musis etiam rem sacram facere Pastores tradit Theocritus, & ejus expositor: qui propterea id fieri ait, quoniam illis cura est Cantilenarum, quarum sunt Musæ præsides. Quinimmo in hymno quodam Nemæo Pindarus eas vult filias esse Musarum, quum ita canit, αἱ δὲ σοφαὶ μουσᾶν θυγατέρες ἀοιδαί. Ubi expositores hæc identidem inculcant, Musarum filiæ Cantilenæ.

Musarum volucres vocat Apes Varro de R. R. lib. 3. cap. 16. Sic enim ait de apibus verba faciens, Quæ cum causa Musarum esse dicuntur volucres, quod &, si quando displicatæ sunt, cymbalis & plausibus & numero reducuntur in locum unum. Et ut Musis Helicona atque Olympum attribuerunt homines, sic his floridos & incultos natura attribuit montes. Hactenus Varro. Proinde etiam non defuerunt, qui Aristæum scripserunt pastorem fuisse Musarum, propterea quod primus apes & mellis usum adinvenit. Comatan quoque pastorem fuisse legimus in Commentariis Theocriti, qui ex pecoribus singulis quum rem sacram Musis faceret, ejus dominum indignatum fuisse, illumque ideo in ligneam arcam conclusisse, ac ejus salutem Musis commisisse, quas tantopere Comatas coluerat. Arcam vero insequenti mox tempore adaperiens dominus, Comatan vivum reperit, inque ea mellis favos, quibus Musæ vitam Comatæ conservarant.

De nominibus & inventis earum hoc epigramma Ausonii est, Eidyll. 20.

Clio gesta canens transacti temporis edit.
Melpomene Tragico proclamat mæsta boatu.
Comica lascivo gaudet sermone Thalia.
Dulciloquis calamos Euterpe flatibus urget.
Terpsichore affectus citharis movet, imperat, auget.
Plectra gerens Erato, saltat pede, carmine, vultu.
Carmine Calliope libris heroica mandat.
Uranie cæli motus scrutatur & astra.
Signat cuncta manu, loquitur Polyhymnia gestu.
Mentis Apollineæ vis has movet undique Musas.
In medio residens complectitur omnia Phœbus. conf. Orphei & Procli Hymn. in Musas.

Dicuntur etiam Nymphæ, Camœnæ, Heliconiades, Parnassides, Aonides, Pierides, Pegasides, Aganippides, Thespiades, Libethrides, Pimpliades, Castalides, Corycides, Olympiades, Ardalides, Mæonides, Mnemosynides, Pateides, Ligiæ, Ilisides & Ilissiades sive Hilissiades, Hyantiæ, Citheriades. de quibus singulis f. l. V.

Delubra Musarum colere. Cic. pro Arch. 27.
Dona. Hor. 2. Epist. 1. 243.
Sacerdos. Hor. 3. Carm. 1. 3.
Sacerdos Musarum, Phœbique. Ovid. 3. Amor. 8. 23.
Sacra colere. Ovid. 4. de Pont. 2. 49.
Callida Musa. Lucret. 6. 92.
Crassiore. Quintil. lib. 1. cap. 10. Libet propter quosdam imperitiores Crassiore (ut vocant) musa, dubitationem hujus utilitatis eximere. V. Crassa Minerva, in MINERVA.
Potens lyræ. Hor. 1. Carm. 6. 10.
Procax. Hor. 2. Carm. 1. 37.
Solers lyræ. Hor. de Arte Poet. 407.
Dulces. Virg. 2. Georg. 475.
Amicus musis. Hor. 1. Carm. 26. 1.
Deditus nulli Musæ. Hor. 2. Serm. 3. 105.

Musæ, pro Humanitate, doctrina quacunque, & litteris accipiuntur. Cic. 5. Tusc. 66. Quis est enim omnium, qui modo cum Musis, id est cum humanitate & cum doctrina habeat aliquod commercium, qui se non hunc mathematicum malit, quam illum tyrannum?

Agrestes musæ. Cic. in Orat. 12. Omnis enim ubertas & quasi silva dicendi ducta ab illis est, nec satis tamen instructa ad forenses causas, quas (ut illi ipsi dicere solebant) agrestioribus musis reliquerunt. Sic enim Philosophi forenses causas appellabant, quoniam in eis (ut frequenter agrestes homines solent) oratores vociferantur, clamant, litigant, & sæpe de rebus tantum pecuniariis certant. In Partitionibus 90. Cicero duo genera hominum facit; alterum indoctum & agreste, quod utilitate ac lucro; alterum vero humanum & politum, quod honestate magis movetur. Quin & philosophicas disputationes appellat Musas mansuetiores, (v. infra) & pro quacunque doctrina Musam ponit. Unde apud Græcos vir omni scientia destitutus, ἄμουσος appellatur, hoc est (ut Cicero pro Arch. 20. videtur interpretari) Aversus a Musis. Hinc illud proverbium, Indoctos a Musis atque a Gratiis abesse. Sic Athenæus parum eruditas fabulas ἀμουσολογίας vocat. Contra μουσικώτατον Græci vocant, hominem maxime eruditum & politum; quasi quis Latine dixerit, omnibus Musis instructum. Quoniam igitur apud vulgum imperiti homines (quod ait Aristoteles & Quintilianus) plerumque videntur ingeniosiores in dicendo, quam eruditi, ideo Musas agrestes vocant.

Impares Musæ, quia novem. Hor. 3. Carm. 19. 13.

Mansuetiores. Cic. 1. Fam. 9. Ab oratoribus disjungo me fere, referoque ad mansuetiores musas. i. e. Philosophicas disputationes. Mansuetiores musas est, qui versus interpretetur: alius dialogos, & hujusmodi scripta, in quibus non requiritur orationum gravitas.

Nostræ musæ. Cic 16. Fam. 10. Tu Musis nostris para, ut operas reddas, nostra ad diem dictam fient.

Aversus a musis, Insulsus & ineptus ad litteras. Cic. pro Arch. 20. Neque quisquam est tam aversus a musis, qui non mandari versibus æternum suorum laborum facile præconium patiatur.

Cogito cum omnibus musis rationem habere. Cic. 2. Att. 5. i. e. Prorsus me litteris dedere.

Delectare se cum musis. Cic. 2. Att. 4.

Musa, Cantum, Carmenque significat. Virg. 8. Ecl. 1.
Pastorum musam Damonis & Alphesibœi. Virg. 6. Ecl. 8.
Agrestem tenui meditabor arundine musam.

Genialis. Ovid. 3. Amer. 15. 19.
Jocosa. Ovid. 3. Trist. 2. 6.
Pedestris. Hor. 2. Serm. 6. 17.
Proterva. Ovid. Rem. Amor. 362.
Silvestrem tenui musam meditaris avena. Virg. 1. Ecl. 2.
Musa Antonius, V. infra.

MUSICUS, a, um. Adj. [μουσικός] Quod ad Musas, vel musicam pertinet. Plin. lib. 2. cap. 22. Sed Pythagoras interdum ex musica ratione appellat tonum, quantum absit a terra luna. Idem lib. 37. cap. 1. Hic videtur instituisse, ut omnes musicæ artis, hac quoque ostentatione censerentur.

Artem musicam tractare, i.e. Comœdias scribere. Ter. in prol. Phorm. v. 18.

Ludus muſicus. Gell. 20. 11.
Notæ muſicæ. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Sonus muſicus. Phædr. 4. 19. 20.
Studium muſicum, pro Studio componendi comœdias. Ter. in prol. Heaut. 23.
Omne concinnum Muſicum appellabant Platonici. Apul. de Dogm. Plat. p. 60. Audi tu vero, inquit, quid homini magnificentius potuit evenire? Per quem ſapientiam prudentiamque condiſceret, numeroſque orationis metiretur, ac modos faceret; fieretque totus ipſe modulatus & muſicus. V. Heinſ. ad Maxim. Tyrium.

Musĭcus, i. m. [μουσικός] Qui docet muſicam. Cic. 3. de Finib. 4. In fidibus, muſicorum aures vel minima ſentiunt. Cic. 1. Off. 146.
Floruerunt in Græcia muſici. Cic. 1. Tuſc. 4.
Haberi muſicum. Cic. 2. Tuſc. 12.

Musĭcă, æ. vel Musĭcē, ēs. f. [μουσική] Scientia, quæ modum canendi demonſtrat. Plin. lib. 7. cap. 56. Muſicam Amphion invenit. Cic. 3. de Finib. 5.
Effeminata, & impudicis modis fracta. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Occultæ muſicæ nullum eſſe reſpectum; Proverb. cujus ſenſus eſt, Egregias ingenii dotes, ſi non proferas, perinde eſſe quaſi non habeas. Suet. Neron. cap. 20. Subinde inter familiares Græcum proverbium jactans, Occultæ muſicæ nullum eſſe reſpectum.
Simplex muſica. V. plasma.
Tractare muſicam. Cic. 3. de Orat. 130.
Muſicæ appellatione (inquit Budæus) priſci Humanitatem litterarum ſignificarunt; in qua ingenuos homines docebant otium conterere, animumque recreare. Recentiores vero ad numerorum modulationem hoc verbum tranſtulerunt: quia muſica velut ludus animi a curis vexati eſt requies.

Musĭca, orum. pl. n. [μουσικά] Cic. 1. de Orat. 10. Quis muſicis, quis huic ſtudio litterarum, quod profitentur ii qui grammatici vocantur, penitus ſe dedidit, quin, &c. Et 5. Tuſc. 63. Muſicorum vero perſtudioſum accepimus. De Dionyſio Syracuſano.
Conterere ſe in muſicis. V. contero.

Musĭcē, Adv. [μουσικῶς] Integre, ut nihil deſit. Nam Muſicam veteres encyclopædiam dixere, in qua omnes artes ſunt comprehenſæ. Muſice etiam, Delicate ſignificat & genialiter: Nam muſicos adipate & genialiter vivere manifeſtum eſt. Plaut. Moſt. 3. 2. 40.

Muſice hercle agitis ætatem: ita ut vos decet,
Vino & victu, piſcatu, probo, electili
Vitam colitis. V. ibi Taubm.

Musicārius, i. m. Inſtrumentorum muſicorum artifex. Vetus inſcriptio: COLOCASIO VERNAE DVLCISS. ET MVSICARIO INGENIOSISS. [Forte MUSIVARIO.

Musico, āre. verbum hoc adſcripſerat, ex Pontano opinor, H. Stephanus, ſed cultro pæne omnia ablata ſunt.

Musicātus, a, um. Apul. in Aſclep. p. 81. Elm. Muſicatæ cantilenæ.

Musēus, a, um. Adj. [μουσεῖος] ut, Lepor muſeus. Lucret. lib. 1. 933. Ibid. 946.
Et quaſi muſeo dulci contingere melle.
Mele muſea, i. e. Cantilenæ muſicæ. Lucret. lib. 2. 412.

Musēum, i. n. [μουσεῖον] Domicilium Muſis dicatum; accipiturque pro Diverſorio eruditorum. Plin. 1. Epiſt. 9. ad Minucium Fundanum; O mare, ô litus, verum ſecretumque Muſeon; quam multa invenitis, quam multa dictatis? Varr. de R. R. lib. 3. cap. 5. Ubi confluit alter amnis ad ſummum flumen, ubi eſt Muſeum. conf. infra ſ. l. musea.

Musēum, i. n. [Μουσεῖον] Locus eſt circa Olympum Macedoniæ montem, Muſis conſecratus. Stephan.

Musa Antonius, Auguſti medicus fuit, cujus meminit Hor. lib. 1. Epiſt. 15. 3. ad Valam. Plin. lib. 19. cap. 8. Divus certe Auguſtus lactuca conſervatus in ægritudine fertur, prudentia Muſæ medici. V. in antonius.

Musæus, i. m. [Μουσαῖος] Eumolpi filius, Athenienſis, primus, teſte Diogene Laert. in Procem. deorum genealogiam verſibus tradidiſſe fertur, ſphæramque inveniſſe; ſcripſiſſe putatur amores Herûs & Leandri hexametris, qui exſtant. Deceſſit Phaleris Atticis, ut indicat epigramma apud Laërt. quod Lat. ſic habet,

Eumolpi exanimem Muſæum terra Phalerûm
Continet hoc tumulo, pignora cara patris.

Muſæos tres Suidas commemorat: unum Eleuſinum, Antiphemi filium, verſificatorem, diſcipulum Orphei, qui ſcripſit ὑποθήκας, id eſt vitæ præcepta, ad Eumolpum filium, verſuum fere IV millibus. Alterum Thebanum, Thamyræ filium refert, ante Trojanum bellum, qui poeta melicus fuit; ſcripſitque hymnos & cantica. Tertium Epheſium item verſificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum, ſcripſitque res Pergamenſes: præterea de Perſide libros decem. Virg. 6. Æn. 667. Sibyllam apud inferos Muſæum ante alios compellantem fingit.

Musca, æ. f. [μυῖα] Notum animal. Cic. de Clar. Orat. 217. Qui niſi ſe ſuo more jactaviſſet, hodie te iſtic muſcæ comediſſent.
Abigere muſcas. Cic. 2. de Orat. 247.
Aſperantur. V. aspero.
Lambunt. V. lambo.
Liguriunt muſcæ. Varr. 3. de R. R. cap. 16.
Ne muſca quidem cum eo. Vibii Criſpi Oratoris jocus in Domitianum Cæſarem, qui muſcas captare, ac interficere ſoleret. V. Suet. Domit. cap. 3. & Chiliad.
Muſca nulla feminæ, i. e. Nulla femina. Plaut. in Truc. 2. 2. 29.
—quas tu mulieres
Mihi narras, ubi muſca nulla feminæ eſt in ædibus? Al. Femina.
Muſca, pro Homine moleſto & importuno. Cic. 2. de Orat. 247. Quid enim eſt Vargula aſſecutus, quum eum candidatus A. Sempronius cum Marco ſuo fratre complexus eſſet, Puer abige muſcas? Riſum quæſivit, qui eſt mea ſententia vel tenuiſſimus ingenii fructus.

Muscŭla, æ. f. Auguſt. de Trin. 3. 7. Cyniphes enim muſculæ ſunt breviſſimæ, qua tertia plaga ſuperbus populus Ægyptiorum cædebatur.

Muscārius, a, um. Adj. [μυιακός] Quod ad muſcas pertinet. Plin. lib. 29. cap. 6. Aranei muſcarii telæ, & præcipue ſpelunca ipſa impoſita per frontem, &c. i. e. Qui venatur muſcas.
Clavi muſcarii. Vitruv. 7. 3. V. Bald. Lex. p. 73.

Muscarium, i. n. [σόβη] Flabellum quo muſcæ abiguntur. Martialis de muſcario pavonino, lib. 14. 67.
Lambere quæ turpes prohibet tua prandia muſcas,
Alitis eximiæ cauda ſuperba fuit.
Muſcarium ab hujus ſimilitudine etiam appellatur Coma illa quarundam herbarum, in qua ſemina dependent, qualis eſt ferulæ, fœniculi, anethi, oluſatri, & ſimilium. Plin. lib. 12. cap. 26. Semine e muſcariis dependente, ut ferulæ. In papavere & ſimilibus, ſcapus; in juglandibus, avellanis, panicula appellatur.

Muscīnus, a, um. Adj. ea formatione fit, qua Formicinus, inquit Perottus.

Muscerda, Muscipula, Musculus. V. mus.

Muscus, i. m. [μνίον, βρύον] Viridis herbula, ſive lanugo in corticibus arborum, & circa latera fontium, & locis humidis naſcens. Virg. 6. Ecl. 62.
—muſco circumdat amaræ Corticis.
Molli tellus erat humida muſco. Ovid. 8. Met. 562.
Virens. Ovid. 3. Faſt. 297.
Viridis. Lucret. lib. 5. 949.
Circumlita ſaxa muſco. Hor. 1. Epiſt. 10. 7.
Squalebant turpi faſtigia. Ovid. 1. Met. 374.
Virentia ſtagna. Virg. 4. Georg. 18.
Muſcus in vite. Columel. lib. 4. cap. 24. Jam vero muſcus, qui more compedis crura vitium devincta comprimit, ſituque & veterno macerat, ferro diſtringendus & eradendus eſt.

Muscĭdus, a, um. Adj. Sidon. 8. Epiſt. 18. Pumices muſcidi. &

Muscōsus, a, um. Adj. [βρυώδης] Quod muſco opertum eſt. ut, Muſcoſi fontes. Virg. 7. Ecl. 45. Et, Muſcoſa prata, apud Varr. 1. de R. R. cap. 9. Cic. 3. Q. frat. 1. Nihil muſcoſius.
Solum muſcoſum. Propert. lib. 3. 3. 26.

Muscōse, Adv. Sidon. Carm. 2.

Muscor, [βρυάζομαι] āri. eſt Muſco tegi. Unde compoſitum Emuſcor. Columel. lib. 11. cap. 2. Oleæ putantur & emuſcantur. h. e. Muſco liberantur. [Non neceſſe eſt hoc compoſitum a Verbo ſimplici arceſſere.

Musea, orum. n. [μουσεῖα λιθόστρωτα] dicuntur Quæ in ædificiis ex pumicibus dependentia fiunt ad imaginem ſpecus arte reddendam. Plin. lib. 36. cap. 21. In quem locum ſic ait Hermolaus, Quæ hic Muſea appellantur, Ælius Spartianus Muſiva appellat. Hæc hodie vulgo *Muſeaca* dicuntur. Muſeum opus (ait Volaterranus lib. 27. de Domo & ejus partibus) Plinius commemorat lib. 36. cap. 21. Spartianus in Peſcennio Nigro (cap. 6.) Muſiva. Sic enim ait, Hunc in Commodianis hortis in porticu curva, pictum de muſivo inter Commodi amiciſſimos videmus ſacra Iſidis ferentem. Ejus nunc rei hodie ars amiſſa; quum tot in templis collabentes ac celebres imagines abſideſque ignavia ſæculi pereant. Hactenus Volaterranus. Vide Hermol. Barbar. in Corol. cap. 960. & Alciatum in tres libros poſteriores Codicis. Et Lodoicum Vivem in lib. 16. cap. 8. Beati Auguſtini de Civitate dei. Perottus, Vermiculare veteres dixerunt, minuta opera facere; & vermiculata opera, parvis teſſerulis elaborata; qualia ſunt quæ nunc a Muſeis Muſeaca vocant. Muſea enim dicuntur, quæ in ædificiis ex pumicibus dependentia, fiunt ad imaginem ſpecus arte reddendam. Plin. 35. 1. Vermiculatis ad effigiem rerum & animalium cruſtis. Lucilius apud Cic. 3. de Orat. 169.
Quam lepide lexeis compoſtæ, ut teſſerulæ omnes,
Arte pavimento atque emblemate vermiculato. Nobis placet hoc genus operis, quod Græci λιθόστρωτον & ἐμβλῆμα, quod eſt Interfero, Emblema vocant, trifariam diſtingui; ut quod in parietibus fit, vermiculatum ſive muſeacum dicatur; quod in lignis, ſegmentatum; quod in pavimentis, teſſellatum. Conſtat tamen hæc apud auctores ſæpe confundi. Idem alibi, Hujuſmodi, inquit, pavimenta lapideis ſive figulinis cruſtis conſtant, vitro tectis, atque encauſto pictis; inventum Agrippæ in thermis, quas Romæ ædificavit. Vulgo id opus nunc *Muſaicum* vocant. Muſeacum autem dici debet, a Muſeis. [Apud Plin. tamen Muſea pro Antris Muſarum dici videntur, ut Nymphea pro Antris Nympharum &c. V. & Hard. not. qui paulum abit ab hac exegeſi. conf. musa.

Musīvus, a, um. Adj. Concinne teſſellatus varieque picturatus. ut, Opus muſivum. Vitruv. 7. 1.
Muſiva ſunt etiam Pavimenta ſectilibus teſſellis ſtructa, & ad regulam ſtricte perfricata. V. in musea, orum.

Musivārii, orum. m. Teſſellatores. V. Joſ. Scalig. ad Manil. 5. 513. Caſaub. ad Ælii Spartian. Peſcen. Nigr. p. 276. Fred. Morel. ad Stat. 1. Silv. 3. Philand. ad Vitruv. 7. 1. & Cod. Theod. 13. 4.

Musica, &c. V. musa.

Musĭmon, ōnis. m. [μουσίμων] Aſinus, mulus, aut equus brevis. Lucil. lib. 6. Pretium emit, qui vendit equum muſimonem. Cato Deletorio, Aſinum, aut muſimonem, aut arietem. Hæc Nonius 2. 510. De muſimone ſic Plin. lib. 8. cap. 49. Et eſt in Hiſpania, ſed maxime Corſica, non maxime abſimile pecori, genus muſimonum, caprino villo, quam pecoris velleri propius. Quorum e genere, & ovibus natos priſci umbros vocaverunt. Infirmiſſimum pecori caput; quamobrem averſum a ſole paſci cogendum. conf. musmon.

Musinor, V. muginor.

Musiva, Musivarius, Musivus, V. musea, orum.

Musmon, ōnis. m. [μούσμων] Muſmones, inquit Strabo, Arietes ſunt in Sardinia, qui pro vellere villum caprinum generant, quorum ſeſe pellibus loricant. Hæc ille. Plinius videtur eos appellare Muſimones. V. ſupra in musimon.

Mūsōnius, i. m. [Μουσώνιος] Philoſophus fuit non incelebris, cujus hoc luculente vereque dictum refert Gellius; ἄν τι πράξῃς καλὸν μετὰ πόνου, ὁ μὲν πόνος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει; ἄν τι ποιήσῃς αἰσχρὸν μετὰ ἡδονῆς, τὸ μὲν ἡδὺ οἴχεται, τὸ δὲ αἰσχρὸν μένει. V. Noct. Att. lib. 16. cap. 1.
Alius Muſonius Rufus ſub Nerone, de quo Tacit. 3. Hiſt. 81.
Alius Rhetor, Aſiæ præfectus apud Ammian. 27. 9.
De aliis V. Suid. & Fabric. Bibl. Græc. 3. 13. & 15.

Musoniānus, a, um. Adj. Conſtantius officio functum perite, Muſonianum voluit appellari, ante Strategium dictitatum. Ammian. 15. 13.

Mussito, Musso, are. V. Mutio, in mutus.

Mustāce, es. f. Genus lauri. Plin. lib. 15. cap. 30. Duo lauri genera tradit Cato; Delphicam, & Cypriam. Pompeijus Lenæus adjecit quam muſtacen appellavit, quoniam muſtaceis ſubjiceretur. Hanc eſſe folio maximo, flaccidoque & albicante. Al. Muſtacem. [An Muſtaceam?

Mustāceum, [γλεύκιον] Genus libi. V. Laureola, in laurus.

Cic. 5. Att. 20. In eodem Amano cœpit laureolam in muſtaceo quærere. i. e. Ex re frivola & exigua laudem quærere. Juven. 6. Satir. 202.

— nec eſt, quare cœnam & muſtacea perdas.

MUSTACEUS, i. m. Idem. [γλευκίος] Cato de R. R. cap. 128. Muſtaceos ſic facito: Farinæ ſiligineæ modium unum muſto conſpergito, aniſum, cuminum, adipis p. 11. caſei libram, & de virga lauri deradito, eodem addito. Et ubi definxeris, lauri folia ſubtus addito, quum coques.

MUSTĒLA, æ. f. [γαλῆ] Animal mures perſequens & ſerpentes. Plin. lib. 29. cap. 4. Muſtelarum duo genera: alterum ſilveſtre, diſtans magnitudine. Græci vocant Ictidas. Harum fel contra aſpides dicitur efficax, cetero venenum. Hæc autem, quæ in domibus noſtris oberrat, & catulos ſuos (ut auctor eſt Cic.) quotidie transfert, mutatque ſedem, ſerpentes perſequitur. Varr. 3. de R. R. cap. 10.

Muſtela, Piſcis genus, murænæ fere ſimilis. Plin. lib. 9. cap. 17.

Muſtelæ, ait Perottus, in lacu Brigantino Rhætiæ, murænis fere ſimiles, & ceteros omnes piſces noſtra ætate excedentes pretio; quas a lambendis petris, nunc lampetras nominant. Sipontino ſubſcribit Maſſarius in lib. 9. Plinii, ubi multa de muſtela. Auſonius in Moſella, v. 106.

Quæque per Illyricum, per ſtagna binominis Iſtri
Spumarum indiciis caperis muſtela natantum, &c.

Avida muſtela. Columel. lib. 8. cap. ultim.

MUSTELĪNUS, a, um. Adj. [γαλοειδὴς] Quod eſt muſtelæ, vel ſimile muſtelæ. Ter. Eun. 4. 4. 11.

Hic eſt vetus, vietus, veternoſus, ſenex,
Colore muſtelino. Plin. lib. 30. cap. 14. Aut ex utriculo muſtelino per genitale effluentes aquas.

MUSTELĀTUS, a, um. Adj. Idem. Apul. 2. Met. p. 126. Elmenh. Muſtelatis peplis laceratus atque diſcerptus.

MUSTELA, æ. m. Viri Anagnini nomen proprium, qui Ciceronis valde ſtudioſus fuit, ut ipſe teſtatur ſcribens Att. 12. 44. Idem 2. Philipp. 106. dicit hunc gladiatorum principem fuiſſe.

MUSTELLĀGO, ĭnis. f. Herba, quæ & Daphne. Apul. de Herb. cap. 27. & 58.

MUSTRICŎLA, æ. f. Machinula (auctore Feſto) ex regulis, in qua calceus novus inſuitur. Afranius, Muſtricolam in dentes indam tibi. Forma eſt ſutoris. V. Iſidor. Gloſſ.

MUSTUM, i. n. [γλεῦκος] Vinum movum. Ovid. 4. Faſt. 888

Præmia de lacubus proxima muſta tuis. Plin. lib. 23. cap. 1. Muſta differentias habent naturales has, quod ſunt candida, aut nigra, aut inter utrumque, aliaque ex quibus vinum fiat, alia ex quibus paſſum. Cic. de Clar. Orat. 287. Sic ego iſtis cenſuerim, & novam iſtam, quaſi de muſto ac lacu fervidam, orationem fugiendam.

Auſtera muſta. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Candida. Tibull. 1. 5. 24.

Circumcidaneum muſtum. V. Circumcidaneus, in CIRCUMCIDO.

Dulce. Virg. 1. Georg. 295.

Fervida. Ovid. 3. Triſt. 10. 72.

Nova bibere. Ovid. 2. de Arte Am. 695.

Preſſa veloci pede. Tibull. lib. 1. 5. 24.

Pugnacibus muſtis crapulæ plus inditur, lenibus parcius. Plin. lib. 14. cap. 20.

Purpureum. Propert. lib. 2. 17.

Muſtum, inquit Nonius 2. 518. non ſolum vinum, verum etiam novellum quicquid eſt, recte dicitur. Nævius Gymnaſtico; Utrum eſt melius virginem an viduam uxorem ducere? virginem ſi muſta eſt.

MUSTUS, a, um. Adj. [νεαρὸς] Recens. Næv. apud Non. 2. 518. Muſtam juvencam dixit. V. dict. præced.

MUSTEUS, a, um. Adj. [γλευκινὸς] Quod muſtum, hoc eſt dulcedinem in ſe habet: ut, Poma muſtea. Cato de R. R. cap. 7. Item alia conditiva mala muſtea. Palmæ, Plin. lib. 13. cap. 4. extr. Eſt enim tanta muſteis ſuavitas, ut finis mandendi non niſi periculo fiat.

Muſteus, Recens. Plin. lib. 12. cap. 7. Amaritudo grano eadem quæ piperi muſteo creditur eſſe.

Caſeus muſteus. Plin. lib. 11. cap. 42.

Liber muſteus. Plin. 8. Epiſt. 4. a fine, ad Arrianum.

MUSTĀRIUS, a, um. Adj. [γλευκικὸς] Quod ad muſtum pertinet. ut, Muſtarius urceus, In quo muſtum reponitur. Cato R. R. cap. 11.

MUSTŬLENTUS, a, um. Adj. [γλευκώδης] Idem quod Muſteus. Plaut. Ciſtel 4. 2. 87. Nam ita muſtulentus æſtus nares attigit. Hunc ibi Lambin. ex Priſciano verſum inſerit, probante Diſſald.

Autumnus muſtulentus. Apul. 2. Met. p. 116. conf. Non. 1. 322.

MUSTIO, ōnis. m. Muſtiones a Muſto appellati, ut Bibiones, qui in vino naſcuntur. Iſidor. 12. 8.

M U T

MUTABILIS, MUTATORIA, V. MUTO.

MUTĬCUS, a, um. Adj. [κολοβὸς] ut, Mutica ſpica. Varr. 1. de R. R. cap. 48. Spica mutica dicitur, quæ non habet ariſtam; eæ enim quaſi cornua ſunt ſpicarum. Quibus verbis innuit Varro ſpicam dici muticam, quaſi cornibus mutilatam. Quam etiam expoſitionem probat Cæl. lib. 3. cap. 30. Al. Mutila. V. Fulv. Urſ. not.

MŬTĬLĀGO, ĭnis. f. Herba, alias Tithymalus. Apul. de Herb. cap. 108.

MŬTĬLUS, a, um. Adj. [κολοβὸς, κυλλὸς] Perottus a Mutus deductum putat, ſignificareque Truncatum & comminutum. Hor. 1. Serm. 5. 60.

— ô tua cornu
Ni foret exſecto frons (inquit) quid faceres, quum
Sic mutilus minitaris?

Cornibus mutilus. Cæſ. 6. Bell. Gall. 26.

Boves mutili, dicti ſunt Sine cornibus, auctore Donato in Ter. Hec. 1. 1. Columel. lib. 7. cap. 3. Nam eſt melior mutilus aries.

Decurtata & mutila. Cic. in Orat. 178. Mutila ſentit quædam, & quaſi decurtata. De animo.

Hiantia & mutila. Cic. in Orat. 32. Sed quum mutila quædam, & hiantia locuti ſunt, quæ vel ſine magiſtro facere potuerunt, germanos ſe putant eſſe Thucydidas.

MUTĬLO, [κολοβόω, πηρόω] āre. eſt (ut ait Donatus) Aliquid detrahere, ſine quo res eſſe non poſſit. Ter. Hec. 1. 1. 8.

Quin ſpolies, mutiles, laceres, quemquem nacta ſis. Et Curt. 5. 5. 14. Majore membrorum parte mutilati. Al. Mulctati.

MUTILĀTUS, a, um. Partic. [κόλος, πηρὸς, ἀνάπηρος] ut, Mutilatus dens. Plin. lib. 8, cap. 5. Ovid. in Ibin, 549.

Trunca geras ſævo mutilatis partibus enſe,
Qualia Mycerni membra fuiſſe ferunt. Al. Mimnermi.

Aures. Liv. 29. 9. Et prope exſanguem, naſo, auribuſque mutilatis relinquunt. [An Mutilatum? H. St.

Colubræ mutilatæ cavea. Ovid. 6. Met. 559.

Exercitus. Cic. 3. Philipp. 31. In Galliam mutilatum ducit exercitum. i. e. Diminutum.

Rami mutilati. Ovid. de Nuce 37.

MUTILATIO, ōnis. f. Celſ. 7. 9. Levis mutilatio.

MUTILĀTOR, ōris. m. apud Celſum. [Niſi temere auctor aſcriptus eſt.

MUTĬLUS, vel MUTŬLUS, i m. Quadrangulus ex aliqua parte comminutus. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 8. Sed pro columbariis in pariete mutulos, aut palos in ordinem, ſupra quos tegeticulæ cannabinæ ſint impoſitæ. V. Columel. 8. 9. & Vitruv. 7. 3.

MŬTĪNA, æ. f. [Μούτινα, Μοτίνη] Urbs Italiæ in Flaminia, Romanorum quondam colonia, ut eſt auctor Pomponius Mela lib. 2. 4. & Liv. 39. 55. extr. Vulgo *Modena* dicitur.

Firmiſſima & ſplendidiſſima Pop. Rom. colonia Mutina. Cic. 5. Philipp. 24.

Labores Mutinæ. Lucan. lib. 1. 41.

Mœnia obſeſſæ Mutinæ. Ovid. 15. Met. 823.

MUTINENSIS, e. Adj. [Μουτιναῖος] ut, Color Mutinenſis, i. e. Pullus: a Mutinenſibus lanis, ex quibus nativo colore panni fiunt. Varro, Nam & ludere alacrem vidimus Mutinenſi tunica. ex Perotto.

Arma Mutinenſia. Ovid. 4. Faſt. 633.

MUTINUS TITINUS, Deus erat, cujus ſacellum, ut Feſtus ait, Romæ fuit in Veliis, cui mulieres velatæ togis prætextis ſolebant ſacrificare. Al. Mutinitinus una voce ſcribunt. Ego nomen eum gentilium deum habuiſſe a tacendo, & non tinniendo, puto: Nam in eo *ni* valet *ne*. Quare conflatum nomen ex hac particula, & duobus imperativis videtur, quaſi diceres, Muti, ne tinni, inquit Turnebus, Adverſ. 17. 23. pr.

MUTĪNUS. i. m. Membrum virile. Auctor carminis obſcæni 73.

Tutelam pomarii diligens Priape facito:
Rubricato furibus minare mutino. Alii aliter legunt. V. Scalig. Conf. MUTO, ōnis.

Eſt & unum e nominibus Priapi. Lactant. lib. 1. cap. 20. Sterculius, qui ſtercorandi agri rationem primus induxit: Et Mutinus, in cujus ſinu pudendo nubentes ſedent, ut illarum pudicitiam prior deus delibaſſe videatur. Arnobio lib. 4. adverſus Gentes vocatur Mutunus per quintam vocalem. Sic enim ait: Etiamne Pertunda, quæ in cubiculis præſto eſt, virginalem ſcrobem effodientibus maritis? Etiamne Mutunus, cujus immanibus pudendis, horrentique faſcino, veſtras inequitare matronas, & auſpicabile ducitis, & optatis? Auguſtinus de civitate Dei lib. 4. cap. 11. Mutinus, qui eſt apud Græcos Priapus. Idem lib. 6. cap. 9. Priapus nimis maſculus, ſuper cujus immaniſſimum & turpiſſimum faſcinum ſedere nova nupta jubebatur. Sunt qui Mutinum dictum putent, quod præſtat ut in primo concubitu vir moveatur, virgo vero ne reluctetur. Porro Faſcinum dici Virile membrum, teſtatur Hor. Epod. 8. 18. Hoc carmine,

Minusve languet faſcinum? Ubi Porphyrio, Faſcinum, inquit, pro virili parte poſuit, quoniam faſcinandis rebus hæc membri deformitas apponi ſolet. Alii potius ab avertendo faſcino dictum eſſe putant, quod in ſacris Liberi ſive Bacchi rite propitiato Priapo, & impoſita illi corona a matrona honeſtiſſima, faſcinum ſeu faſcinatio a frugibus averteretur, ut Auguſtinus de civitate Dei lib. 7. cap. 21. ex Varrone narrat. Ad faſcinum ergo amoliendum jubebatur nova nupta ſuper id ſedere: Nam & Pompeius Feſtus verſus feſcenninos, qui in nuptiis dicebantur, etiam inde videri poſſe dictos ſcribit, quod faſcinum exiſtimarentur arcere. Sicut ergo in agris, ita & in nuptiis Priapus, ſeminum deus, ne fecunditas faſcinatione impediretur, colebatur.

MUTIO, īre. V. MUTUS. MUTIUS, V. MUCIUS.

MŪTO, [ἀλλάττω, μεταβάλλω, ἐκστρέφω, τρέπω, μεταμείβω, μεταλαμβάνω] āre. Transferre. Varro, Fac ut te cum omni familia mutes.

Mutare, Variare. Plin. lib. 12. cap. 7. Piper toſtum ſolibus, colore rugiſque mutatur.

Mutare ſe habitu & loco, pro eo quod eſt, Mutare habitum & locum. Hor. 2. Serm. 7. 64.

Mutare & vertere ad omnem rationem aliquid. Cic 3. de Orat. 175.

Mutare aliquid de. Ter. Andr. 5. 4. 46.

De uxore, ita ut poſſedi, nihil mutat Chremes? i. e. Quantum ad uxorem attinet.

In formam alterius mutare ſe. Plaut. Amphit. Perioch. 2.

In marem mutari. Plin. lib. 7. cap. 4.

In pejus mutare. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Animum mutare, & Mutare ſententiam. Ter. Phorm. 5. 2. 9. Haud ſcio hercle, ut homo eſt, an mutet animum. Cic. 7. Fam. 23. Sin autem ſententiam mutaſti, ego habebo ſcilicet. Idem 4. Acad. 63. Neque te, quo minus (ſi tibi ita videatur) ſententiam mutes, deterrendum puto.

Amantes verbo mutantur. Propert. lib. 2. 5. 13.

Amictus fruſtra mutantur. Tibull. lib. 1. 8. 13.

Beneficium mutavit conſuetudo. Cæſ. 2. Bell. Civil. 29.

Brachia mutamus vario amplexu. Propert. lib. 2. 15. 9.

Cœnacula mutare, lectos, balnea, &c. Hor. 1. Epiſt. 1. 91.

Colores. Hor. 1. Epiſt. 17. 34.

Colorem ad ſimilitudinem loci. Plin. lib. 9. cap. 29.

Conſilium. Cic. 7. Att. 22. Quod ad te ſcripſerim, me in Epiro futurum, poſteaquam extenuari ſpem noſtram & evaneſcere vidi, mutavi conſilium.

Decretum. Cic. 3. Verr. 120. Alias revocabat eos, inter quos jam decreverat, decretumque mutabat; alias, &c.

Dicta. Plaut. Bacch. 3. 2. 34.

Factum. Ter. Andr. 1. 1. 13.

Quod habui ſummum pretium, perſolvi tibi.
SO. In memoria habeo. SI. haud muto factum. Ubi Donat. Haud muto factum, Vetuſte; Non me pœnitet. Idem Donat. in Comment. in Phormionem, Sic. enim veteres dicebant, Muto factum, & Nolo factum, quum alicujus rei eos pœnitebat.

Fidem. Plaut. Mil. 4. 1. 36.

Placet uti dicis: ſed ne iſtam amittam, & hæc mutet fidem.

Fidem cum aliquo. Ter. Phorm. 3. 2. 27.

Fortunæ

Fortunæ mutantur. Plaut. Truc. 2. 1. 9.
Gestum. Lucret. lib. 4. 776.
Habitum noti oris effigies languida mutaverat. Lucan. lib. 9. 1034.
Id mutavit. Ter. Andr. 1. 5. 7.
Jus. Liv. 8. 28.
Lares. Hor. in Carm. Sæcul. 39.
Locum. Cic. 2. de Legib. 1. Sed visne, quoniam & satis jam ambulatum est, & tibi aliud dicendi initium sumendum est, locum mutemus, &c.
Locum potestas tralata mutavit. Lucan. lib. 2. 137.
Mentem. Cic. 1. in Catil. 6. Muta jam istam mentem, mihi crede, obliviscere cædis atque incendiorum.
Mentem quæ insania mutat? Virg. 4. Æn. 595.
Mentes & voluntatem. Cic. de Prov. Conf. 25.
Mores mutare. Ter. Adelph. 5. 9. 17.
Naturam pecunia nescit. Hor. 1. Epist. 12. 10.
Nuptias. Plaut. Stich. 1. 1. 71.
Pactionem. Cic. pro Domo, 25.
Sedem. Cic. pro Cæcin. 100. Qui volunt pœnam aliquam subterfugere, aut calamitatem, eo solum vertunt, hoc est sedem ac locum mutant.
Sedem ex sede, ut volucres. Plin. lib. 2. cap. 37.
Sententiam. Cic. 9. Att. 2.
Solum mutare, quod & Vertere solum dicitur. V. paulo ante Sedem mutare. Cic. in Parad. 4. Omnes scelerati atque impii, quorum tu te ducem esse profiteris, quos leges exsilio affici volunt, exsules sunt, etiamsi solum non mutarunt.
Sortem alicujus in contraria. Ovid. 3. Met. 329.
Testamentum. Cic. pro Cluent. 31.
Vellera mutare luto, pro Tingere, inficere per naturam, inquit Servius. Virg. 4. Ecl. 44. [Lego Præter, pro Per.
Vestem mutare, Lugubrem sumere. Cic. Post red. in Senat. 12. Quum vos vestem mutandam censuissetis, cunctique mutassetis, atque idem omnes boni jam ante fecissent, ille unguentis oblitus, cum toga prætexta quam omnes Prætores Ædilesque tum abjecerant, irrisit squalorem vestrum & luctum gravissimæ civitatis. Ibid. 31. Vos me florentem semper ornastis; laborantem, mutatione vestis, & prope luctu vestro, quoad licuit, defendistis. Nostra memoria Senatores, ne in suis quidem periculis, mutare vestem solebant; in meo periculo Senatus veste mutata fuit. Periculum appellat Cicero Reatum in causa capitis; ut in oratione pro Planc. 29. Quid de me dicam? qui in hujus periculo reus esse videor. Quid de his tot viris? quos videtis veste mutata. Plutarchus omnem prope Equestrem ordinem, & juvenes ad viginti millia sordidatos cum Cicerone fuisse ait, cumque eo supplices populo passim per urbem Romam fuisse. Solebant quippe olim amici & necessarii sordes cum reo delato accipere ad misericordiam captandam, plebemque deprecabundi prehensare aut circumire, ut quum dies judicii advenisset, facilius absolverentur.
Mutare vestem cum aliquo. Ter. Eun. 3. 5. 24.
Ut vestem cum eo mutem, & pro illo jubeam me ducier.
Vias tempestas & humor cæli mutavere. Virg. 1. Georg. 418.
Vices terra mutat. Hor. 4. Carm. 7. 3.
Vitam priorem. Lucret. lib. 5. 170.
Vulgus mutatur cum principe. Claud. 4. Conf. Hon. 301.
Vultum. Cic. 2 Tusc. 41. Quis mediocris gladiator ingemuit, quis vultum mutavit unquam?
Mutare re quapiam aliquid cum altero. Sallust. in Jugurtha cap. 44. extr. Pecoris & mancipiorum prædas certatim agere; eaque mutare cum mercatoribus vino advectitio, & aliis talibus.
Mutare ære, pro Vendere. Columel. 9. 1. ad fin. Quare dum viridis ætas pulchritudinem corporis conservat, ære mutandi sunt. Idem lib. 7. cap. 9. Lactens porcus ære mutandus est.
Bellum mutare pace. Sallust. in Orat. Catilinæ, cap. 58. Nemo, nisi victor, pace bellum mutavit.
Incerta mutare pro certis. Sallust. in Jugurth. cap. 83. pr. Et quanquam opibus suis confideret, tamen non debere incerta pro certis mutare.
Aliam alia re mutare. Hor. 2. Serm. 7. 110.
— an hic peccat, sub noctem qui puer uvam
Furtiva mutat strigili? i. e. Vendit.
Gaudium mutare mærore. Plin. 5. Epist. 16. ad Marcellinum.
Jucunda mutare severis. Plin. 5. Epist. 17. ad Spurinam.
Nihil mutavit fortuna teipso Plin. in Paneg.
Pacem miseram vel bello bene mutari. Tacit. 3. Ann. 44.
Prætextam mutare paludamento. Plin. in Paneg. cap. 56.
Quadrata mutat rotundis. Hor. 1. Epist. 1. 100. Proverb. de his, qui omnia permiscent.
Tristia mitibus. Hor. 1. Carm. 16. 26.
Urbem exsilio mutant. Ovid. 6. Fast. 665.
Victrice patria victam mutari. apud Liv. 5. 30. Idem, Victoriæ possessionem incerta spe mutasse. Cic. pro Sext. 37. Commutare dixit: Denique, inquit, videbatur ea conditione tam fortis fuisse, ut cum patriæ caritate constantiæ gloriam commutaret.
Mutare merces, pro Emere aut vendere. Hor. 1. Serm. 4. 29.
Hic mutat merces surgente a sole ad eum, quo
Vespertina tepet regio. Simile est illud Virg. 4. Ecl. 38.
— nec nautica pinus
Mutabit merces, &c.
Mutare, Corrigere, emendare. Ter. Adelph. 4. 7. 20.
Placet tibi factum Mitio? MI. non, si queam
Mutare: nunc quum non queo, æquo animo fero.
Mutare ad, apud Sallustium in oratione M. Licinii Trib. pl. Fragm. lib. 3. §. 13. Neu nomina rerum ad ignaviam mutantes, otium pro servitio appelletis.
Mutare, neutrum absolutum, pro Variare. Liv. 5. 13. Annona ex antevecta copia nihil mutavit. i. e. Quoniam urbs frumento abundabat propter antevectam copiam, annonæ pretium non crevit.
Activa forma pro passiva ponitur, Liv. 39. 51. extr. Mores Populi Romani quantum mutaverint, vel hic dies argumento erit. Adde 3. 10. & 5. 13.
Mutare & Nutare itemque Motare misceri a librariis observat Drakenb. ad Sil. 6. 234.
MUTOR, ari. passiv. Hor. 2. Carm. 20. 10.
Jamjam residunt cruribus asperæ
Pelles; & album mutor in alitem
Superne, &c. i. e. Mutor a partibus superioribus in cycnum.
Alii legunt Superna. conf. Liv. paulo supra.
Mutari in horas. Hor. 2. Serm. 7. 10.
Civitate mutari, pro Alterius civitatis civem fieri. Cic. pro Corn. Balb. 42. Ut & civitate illum mutatum esse fateretur, & jus civitatis honore dignissimum judicaret? Budæus
Finibus mutari, i. e. Ab exsilio redire. Liv. 5. 46. extr.
MUTANS, antis. [ἀλλάττων] Partic. aliquando accipitur pro Eo qui mutatur. Quintil. lib. 1. cap. 10. Immo inhærendum ei judico, quoad licet: diu etiam mutantibus (scilicet verbis) repugnandum. Sed abolita atque abrogata retinere, insolentiæ cujusdam est, & frivolæ in parvis jactantiæ. [Locum integrum exhibui, qui est cap. 6. pag. 76. Burm. ut dijudicare lector possit. De ὀρθοέπεια i.e. Recta locutione, loquitur. Ei dicit insistendum, & aliquamdiu etiam mutantibus, i. e. novatoribus, qui mutare conantur, repugnandum. Falsa est igitur Stephani exegesis.
MUTANDUS, a, um. Partic. [μεταβλητέος] ut Catull. de Mœcha 39.
Mutanda est ratio modusque nobis.
Sedes mutandæ. Virg. 3. Æn. 161.
MUTĀTUS, a, um. Partic. [μεταλλαχθεὶς] ut, Mutato nomine. Plin. lib. 3. cap. 11.
Quantum mutatus ab illo? i. e. Dissimilis factus. Virg. 2. Æn. 274.
In deterius. Tacit. 4. Ann. 63.
In pejorem partem sunt versa & mutata omnia. Cic. pro Rosc. Amer. 103.
Faciem mutatus & ora. Virg. 1. Æn. 662.
Vultum nihil mutatus. Stat. 2. Theb. 655.
Amor. Ovid. 5. Epist. 34.
Aura. Hor. 1. Epist. 18. 88.
Di mutati. Hor. 1. Carm. 5. 6.
Fortuna. Virg. 5. Æn. 604.
Frontis mutatæ. Hor. 2. Serm. 8. 84.
Res. Hor. 1. Epist. 10. 31.
Sententia mutata loco cedit. Virg. 9. Æn. 220.
Verba mutata. V. Translata verba, in VERBUM.
Vinum mutatum. Hor. 2. Serm. 2. 58.
Ac si mutatum parcit defundere vinum. Turnebus in hunc locum, Vinum, inquit, a Græcis ἐκτροπίαν vocatum & τροπίαν circumloquutus est. Ita autem intelligitur vinum vappescens & degenerans, exolescensque, & in acetum aut vappam transiens. Hæc ille.
MUTATŪRUS, a, um. [ἀλλάξων] aliud Partic.
Habenas non mutaturus. Stat. 3. Silv. 5. 27.
MUTĀTUS, ûs m. Tertull. de Pallio, cap. 4. Incredibili mutatu.
MUTĀTIO, ōnis. f. [ἀλλοίωσις, μεταβολὴ, παραλλαγὴ, τροπὴ] ut, Mutatio sedis. Plin. lib. 13. cap. 4.
Annonæ mutationem significans. Plin. lib. 2. cap. 103.
Consilii mutatio optimus est portus pœnitenti. Cic. 12. Philip. 6.
Coloris crebra. Cic. pro Cluent. 54.
Loci, non ingenii. Cic. pro Quint. 22.
Morum facienda. Cic. 1. Off. 120.
Officiorum mutatio, dando, accipiendo. Cic. 1. Off. 22. i. e. Commercium officiorum.
Motus & mutatio. Cic. 4. Acad. 119. Ita esse eum undique aptum, ut nulla vis tantos queat motus mutationemque moliri.
Motibus & mutationibus suis ciens omnia & agitans natura. Cic. 3. de Nat. Deor. 27.
Mutatio, pro Commutatione. Ter. Hec. 4. 4. 11.
Mutatio fit: ea nos perturbat, Laches.
Habere mutationem. Cic. 1. Fam. 7.
Moliri mutationem. Cic. 4. Acad. 119.
MUTĀTOR, ōris. m. Lucan. 8. 854.
— mercis mutator Eoæ. Adde Arnob. 3. p. 119.
MUTĀTŌRIUS, a, um. Adj. Tertull. de Resurr. Carn. cap. 6. Indumentum illud mutatorium immortalitatis.
MUTATORIUM, i. n. Vulg. Interpr. Esai. cap. 3. 22.
Mutatoria, ab Esaja cap. 3. inter Ornamenta muliebria posita sunt, de quibus vide ibi Hieronym. & forte hæc sunt quæ Homer. lib. 8. Odyss. εἵματα ἐξαμοιβὰ vocat, id est vestimenta mutatoria, permutata, alternata. Quidam apud Esajam verterunt Ricas, de quibus infra.
MUTĀBĪLIS, e. Adj. [μεταβολικὸς, μεταβλητικὸς, παράλλακτος] Quod facile mutatur. n. absol. Virg. 4. Æn. 569.
— varium & mutabile semper
Femina.
Vultu mutabilis. Hor. 2. Epist. 2. 189.
Animi vulgi mutabiles. Liv. 2. 7.
Causa mutabilis. Liv. 31. 29. Natura enim, quæ perpetua est, non mutabilibus in diem causis hostes sunt.
Fatum non mutabile. Stat. 9. Theb. 661.
Mens. Tibull. lib. 3. 4. 63.
Sed flecti poterit, mens est mutabilis illi.
Pectus consiliis. Ovid. 2. Met. 145.
Ratione vaga & mutabili labuntur sidera quædam. Cic. de Univers. 32.
Vulgus. Valer. 1. Argon. 762.
Compar. Valer. Max. 6. 9. 14.
MUTABILĪTAS, ātis. f. [τὸ μεταβλητικὸν] Mobilitas. Cic. 4. Tusc. 76. Hæc inconstantia, mutabilitasque mentis, quem non ipsa gravitate deterreat?
MUTABILĪTER, Adv. Mutando. Varr. Cras credo, hodie nihil: Quibus instabilis animus ardens mutabiliter habet habere, & non habere. Non. 2. 548.
MUTĪTO, āre. Freq. Sæpe facere, aut sæpe exercitare. SC vetus apud Gell. lib. 2. cap. 24. Principes civitatis, qui ludis Megalensibus, antiquo ritu, mutitarent, id est, Mutua inter sese convivia agitarent. Al. Dominia. Videtur Gellius a Mutuus deducere. Turnebus Mutuitarent legendum putat, ut mutuitare sit, mutuo convivia agitare. Quidam Mutitare retinent, quod epulas inter se mutarent, & vicissim convivia conviviis. Ego quoque ita legendum dixi, antequam de Turnebi conjectura audivissem. H. St. Sed respuit correctionem hanc Gronov. qui tamen nihil explanat in loco satis obscuro.
MŪTO, ōnis. m. Membrum virile. Hor. 1. Serm. 2. 68.

Huic si mutonis verbis mala tanta videntis
Diceret hæc animus, &c. Acron, Muto dicitur membrum virile, ut Lucilius,
Læso tum lacrymas mutoni absterget amica.

MUTŌNIUS, i. m. vel MUTTONIUS, & MUTTŌNIUM, i. n. Vet. Gloss. Muttonium, προβασκάνιον, Λίκνος. Muttonius, προβασκάνιον. [Scribendum Λικνίον. In iisdem Gloss. Mutonium cum uno t. πόσθη, & κυσθίον redditur, quorum illud Pessum, qui muliebribus locis inditur, significat, hoc quid sit fateor me ignorare.

MUTŌNIĀTUS, a, um. Adj. i. e. Mentulatus. Martial. lib. 3. 73. in Phœbum,
Dormis cum pueris mutoniatis. Idem lib. 11. 64. in Philomusum,
Spectas nos, Philomuse, quum lavamur,
Et quare mihi tam mutoniati
Sint læves pueri subinde quæris.

MUTULUS, V. MUTILUS.

MŪTŪNUS, vel MŒTINUS, i. m. Deus Romanis fuisse videtur, qui mutiret, efficeretque ne quid emanaret, sed clam esset, & tacitum & occultum. Lucilius apud Non. 1. 34.
Sed quid Mœtino, subjectoque huic opus signo?
Ut lurcharetur lardum & carnaria furtim
Parum conficeret. [Forte Mœtito scripsit. V. in MUTIO. Arnobio Mutunus, Priapus est. V. in MUTINUS.

MUTUO, Adv. & MUTUO, āre. V. MUTUUS.

MŪTUS, a, um. Adj. [ἄλαλος, κιωφός, ἄφωνος, ἐνεός, βωβός] quidam a mugiendo deduci putant. Etenim quum mutus loqui non possit, sive id linguæ defectu, sive aurium accidat, prorumpit tamen in vocem, quæ mugitus potius, quam vox humana videtur. Vel dicitur Mutus, quasi minutus, quod eo sensu minutus sit. Vel dicitur a mussando, quod hic non amplius, quam mus [an Mu?] dicat. Ter. Heaut. 4. 4. 26.
Tu nescis quod scis, Dromo, si sapies. D. mutum dices. Plin. lib. 10. cap. 29. Merula canit æstate, hieme balbutit, circa solstitium muta. Mutus, inquit Nonius 1. 29. onomatopœa est, incertæ vocis, quasi mugitus. Nam Mutus sonus est proprie, qui intellectum non habet. Nævius Lycur. Ducite eo cum argutis linguis mutas quadrupedes. [Legendum forte, Nam mu sonus &c. vel Mugitus. V. Varr. loc. in MUSSO.
Muti vel eloquentis origo. Cic. 5. Tusc. 69.
Mutum esse satius est, quam quod nemo intelligat dicere. Cic. 12. Fam. 27.
Mutus illico. Ter. Eun. 3. 1. 27.
Jugularas hominem, quid ille? T. mutus illico. Ubi Donatus, Tam hoc stultum est, quam si diceret, Statim nihil.
Accusator mutus. Cic. pro Rosc. Amer. 104. Neque accusatore muto, neque teste quisquam utitur eo, qui de accusatoris subsellio surgit.
Accusatio hujus temporis muta. Cic. pro Flacc. 6.
Ævum. Sil. lib. 3. 579.
Agna. Hor. 2. Serm. 3. 219.
Armenta. Stat. 5. Theb. 334.
Artes mutæ a Virgilio, Minime celebres dicuntur, vel comparatione musicæ, lib. 12. Æn. 396.
Scire potestates herbarum, usumque medendi
Maluit, & mutas agitare inglorius artes.
Artes mutæ dicuntur, quæ quum non loquantur, tamen res ipsas exprimunt. Cic. 3. de Orat. 23. Etsi hoc in his quasi mutis artibus est mirandum, & tamen verum: quanto admirabilius in oratione atque in lingua? De picturæ arte loquitur.
Aspectus. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Bestiæ. Cic. 1. de Finib. 71.
Bestiæ mutæ, & nihil intelligentes. Cic. 2. de Nat. Deor. 133.
Dialectica in excogitandis argumentis muta nimium est, in judicandis nimium loquax. Cic. 2. de Orat. 160.
Eloquentia muta quædam inducere. Cic. in Orat. 138. Al. Loquentia rectius.
Forum mutum, elinguem curiam, tacitam & fractam civitatem videbatis. Cic. Post red. in Senat. 5.
Gratia. Ovid. 2. de Pont. 7. 52.
Culpa gravis precibus donatur sæpe suorum:
Omnis pro nobis gratia muta fuit. h. e. Nullus amicorum pro me oravit Cæsarem ut ignosceret.
Historia. Cic. 2. de Finib. 67. In vestris disputationibus historia muta est. V. seqq.
Imago etiam muta a tanto scelere revocare debuit. Cic. 3. in Catil. 10.
Lapides muti in agrorum divisionibus dicebantur, Sine inscriptione appositi, ideo quia nulla scriptione apparerent, quoto loco numerentur. Ex Hygino p. 156. Gœs. [Lego Appareret.
Leges mutæ tacent. Ovid. ad Liv. 185.
Magistratus mutus, Lex: cui opponitur Magistratus, Lex loquens. Cic. 3. de Legib. 2. Ut magistratibus leges, ita populo præsunt magistratus: vereque dici potest, magistratum legem esse loquentem; legem autem, mutum magistratum.
Os. Ovid. 6. Met. 574.
Pecudes. Cic. 1. Q. frat. 1. 19.
Pecus mutum & turpe. Hor. 1. Serm. 3. 100.
Pecus mutum metu. Virg. 9. Æn. 341.
Querelas mutas abrumpit. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 160.
Res. Quintil. lib. 6. cap. 1. Mutæ tamen res movent.
Res inanimatæ atque mutæ. Cic. 1. de Nat. Deor. 36.
Res muta & informis, cui opponitur Eloquens & formata. Auctor ad Herenn. lib. 4. 67.
Scientia. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Silentia noctis. Ovid. 7. Met. 184.
Spelunca. Stat. 1. Achill. 240.
Suspiria. Stat. 11. Theb. 604.
Tempus mutum a litteris. Cic. 8. Att. 22. Nullum fuisse tempus post has fugas & formidines, quod magis debuerit mutum esse a litteris.
Muta, n. pl. absol. pro Brutis sæpe dicit Lactant. ut de falsa Sap. lib. 3. cap. 8. ter aut quater. H. St.
Multa & Muta confundi a librariis docet Broekh. ad Tibull. 4. 1. 129.

MUTA, æ. f. Dea, quæ & Lara & Larunda, Larium mater. V. Ovid. 2. Fast. 583. & Lactant. 1. 20.

MUTESCO, ĕre. Mart. Capell. lib. 8. Cuncta, velut mutescentia, tacuerunt.

MUTĪTAS, ātis. f. Gloss. Gr. Lat. ἀφωνία, mutitas.

MUTŌSUS, a, um. Adj. ut, Mutosus venter. Veget. Mulom. 3. 3. 7. Sed Mucosus est in codd. emend.

MŪTIO, īvi, ītum, [γρύζω] īre. Tanquam mutus signum facere seu strepitum, sive submissa & imperfecta voce fabulari, aut unum tantum verbum dicere. Scalig. a sono Mu deducit, & ita Varro de L. L. 6. 5. & Nonius 1. 29. Ter. Andr. 3. 2. 25. Itaque hercle nihil jam mutire audeo. De Hirco dixit Auct. Philomel. v. 58.
At mutire capris, hirce petulce, soles. conf. Pers. 1. Sat. 133.

MUTĪTUS, a, um. Partic. Ter. Hec. 5. 4. 25. Neque opus est adeo mutito.

MUTĪTIO, ōnis. f. Imperfecta locutio. Plaut. Amph. 1. 3. 21.
Quid tibi hanc curatio est rem, verbero, aut mutitio?

MUTICUS, V. f. l.

MUSSO, [μύζω] āre. frequent. a Mutio, ire; Occulte & pressa voce loqui quod celatum quis velit, inquit Non. 5. 23.
V. DEMUSSO. H. St.
Dictum mussare, quod muti non amplius quam μῦ dicunt, a quo idem dicit: Quod minimum est, neque ut aiunt, μῦ facere audet. Hæc Varr. de L. L. lib. 6. 5. V. in MUSSITO. [Sed verisimilius, Formatum fuisse ex Præterito syncopato Mussum pro Mutitum, ut Cassum pro Caritum, Messum pro Metitum. V. tamen in MUSSITO.
Consilia turbata mussant proceres. Stat. 3. Theb. 92.
Formidine tacita mussant. Claud. 2. in Eutrop. 134.
Mussare, Murmurare, inquit Festus. Ennius, In occulto mussabant. Servius, Mussare, queri. Virg. 11. Æn. 345.
Flent mæsti, mussantque patres.
Mussant oras & limina circum. Virg. 4. Georg. 188.
Mussare, vulgo pro Tacere ponitur, auctore Festo. Ennius, Non decet mussare bonos. Terent. Sile, cela, occulta, tege, tace, mussa. [Hunc locum non invenies apud Ter.
Mussabat tacito medicina timore. Lucret. lib. 6. 1177.
Mussare, Dubitare. Virg. 12. Æn. 718.
— mussantque juvencæ
Quis pecori imperitet. Servius.
Mussat dicere. Virg. 11. Æn. 345.
— cuncti se scire fatentur,
Quid fortuna ferat populi: sed dicere mussant. Ubi Servius; Mussant, modo Verentur significat. Alias, Dubitant: ut 12. Æn. 657.
— mussat rex ipse Latinus
Quos generos vocet. Interdum, Susurrant: ut de apibus dicit. Et proprie Mussare, est Obmurmurare, & muto esse vicinum.

MUSSANS, antis. Partic. Liv. 7. 25. Mussantes inter se rogitabant, &c. Medici mussantes. Plin. 7. Epist. 1. Postea, quum vicesimo valetudinis die balineo pepararer, mussantesque medicos repente vidissem, causam requisivi.

MUSSĀTIO, ōnis. f. Ammian. 20. 8. Salutem mussatione quærebam & latebris. Alii legunt Simulatione.

MUSSĪTO, [μύζομαι] āre. frequent. a Musso. Plaut. Mil. 3. 1. 120.
Illi inter se certant donis, ego hæc mecum mussito. Ter. Adelph. 2. 1. 53.
Verum cogito id quod res est, quando eum quæstum occœperis,
Accipiunda & mussitanda injuria adolescentium est. Ubi Donatus, Mussitanda, Patienda, consideranda cum silentio, & ut in amatore putanda, atque per hoc perferenda. Mussitare enim proprie est dissimulandi causa tacere: dictum vel a muto, vel ab M, quæ littera est nimium pressæ vocis, ac pæne nullius, adeo ut sola omnium, quum inter vocales inciderit, atteratur, atque subsidat. Hinc Virg. 12. Æn. 657.
— mussat rex ipse Latinus. Budæus a Græco μύζειν potius derivari putat. [V. in MUSSO, & Suid. in Μύζειν.

MUSSĪTANS, antis. Partic. Liv. 1. 50. Jam ita clam quidem mussitantes, vulgo tamen eum appellabant Superbum.

MUSSITĀTIO, ōnis. f. Idem quod Mussatio. Apul. 8. Met. post princip. Tacitaque prius servata mussitatione, &c. Adde Tertull. de Pudicit. cap. 7. & 9.

MUSSITĀTOR, ōris. m. Vet. Gloss. Mussitator, ὑποψιθυριστής.

MUTUSCÆ, arum. f. Sabinorum civitas, quæ & Trebia & Suffena vocatur, circa quam Hannibal Romanos maxima clade affecit.

MUTUSCI, orum. m. Oppidani. Plin. 3. 12.

MUTUUS, a, um. Adj. [δάνειος] Mutuum dicitur ab eo quod de meo tuum fit. Paulus in l. 2. D. Si cert. petat. Mutuum damus, recepturi non eandem speciem, quam dedimus, (alioqui aut commodatum erit, aut depositum) sed idem genus. Nam si aliud genus, veluti pro tritico vinum recipiamus, non erit mutuum. Paulo post, Appellata est autem mutui datio ab eo quod de meo tuum fit. Vide etiam Caium in l. 1. D. de action. & obligat.
Mutuum est, si datur, quod reddatur: quod Siculi μοῖτον. Ita scribit Sophron, μοῖτον ἀντὶ μοίτου. Hæc Varro lib. 4. de L. L. 36. extr. [Veteres sine dubio Mœtuum pronuntiabant. Apud Hesych. Μοιτοί, ἴσοι. V. Cujac. Observ. 11. 37.
Mutuum in amicitia, est quum par voluntas accipitur & redditur. Cic. 5. Fam. 2.
Argentum. Plaut. Pseud. 1. 1. 78.
Miser sum, argentum nusquam invenio mutuum.
Argentum mutuum dare. Plaut. Pseud. 1. 1. 83.
Frumentum mutuum aliquibus dare. Cic. 2. de Lege Agrar. 82.
Mutuas pecunias sumere; apud Plautum Asin. 1. 3. 95. Cic. 10. Philipp. 26.
Sestertia mutua quinque petere. Martial. lib. 10. 14.
Mutuus, Pariter atque æqualiter respondens, Par. ut, Mutuus amor, quum ab eo amaris quem amas. Ter. [ubi?] Meretrix adolescentem, cujus mutuo amore tenebatur, exclusit. Quintil. lib. 12. cap. 7. ad finem, Ac ne pauper quidem tanquam mercedem accipiet, sed mutua benevolentia utetur. i. e. Respondente.
Animus mutuus. Hor. 4. Carm. 1. 30.
Animis mutuis amant, amantur. Catull. de Acme, 43. 20.
Ardor. Lucret. lib. 4. 1210.
Benevolentia in mutua amici conquiescere. Cic. de Amicit. 22.
Beneficia mutua & grata dum sunt, inter quos ea sunt, firma devinciuntur societate. Cic. 1. Off. 56.

Carne

Carne mutua inter se vescuntur. Plin. lib. 10. cap. 23. i. e. Olores vescuntur carnibus olorum.
Certamina. Ovid. 2. Amor. 10. 29.
Consilia. Plaut. Epid. 1. 1. 89.
Convivia mutua inter se curant. Virg. 1. Georg. 301.
Cupido. Lucret. lib. 5. 691.
Dicta mutua referre. Ovid. 1. Met. 655.
Face mutua torret me. Hor. 3. Carm. 9. 13.
Fiducia mutua inter se. Plin. 10. Epist. 21.
Gaudia. Ovid. 3. Amor. 6. 87.
Ignis. Tibull. lib. 4. 5. 6.
Innocentia. Plin. lib. 12. cap. 14. Silva divisa certis portionibus, mutua innocentia tuta est. De pluribus dixit, non de duobus tantum.
Odio mutuo flagrant inter se mugil & lupus. Plin. lib. 9. cap. 62.
Officiis mutuis commune commodum gubernatur. Cic. pro Rosc. Amer. 111.
Operas mutuas tradere. Ter. Phorm. 2. 1. 37.
Præliis inter se pugnare. Hirt. de Bell. Afr. cap. 29.
Terror. Liv. 4. 41. Nec Volscorum meliores res esse credere, quam Pop. Romani fortunam, noctemque omnia terroris mutui implesse. Terrorem mutuum vocat, quo tam Volsci quam Romani terrebantur. Ex vetusto exemplari legitur Erroris.
Testimonium dare. Cic. pro Flacc. 10. Da mihi testimonium mutuum. *Pour la pareille.*
Voluntas par & mutua. Cic. 16. Att. 16. Ad paternas, magnas & veteres & justas necessitudines, magnam attulit accessionem tua voluntas erga me, meaque erga te par atque mutua.
Voluntatem alicui tribuere. Cic. 5. Fam. 2.
Vulnera. Ovid. 3. Met. 123.
Vulneribus mutuis ceciderunt. Auctor de Viris illustr. cap. 10. extr.
Facere mutuum cum aliquo. Plaut. Trin. 2. 4. 37.
　Bene vult tibi. L. edepol mutuum mecum facit. i. e. Tantum bene illi volo, quantum ille mihi.
Sumere mutuum. Cic. 12. Fam. 28. conf. Plaut. Amph. 2. 2. 137. & ibi Interpr.
Mutuum, Adv. pro Mutuo. Lucil. lib. 27. Et si maxime quod spero, mutuum hoc mecum facis. Nonius 2. 538. V. Facere mutuum paulo ante.
Mutua, pro Mutuo. Lucret. lib. 4. 302. — hic idem
　Nunc sit lævus, & e lævo sit mutua dexter.
Ceciderunt texturæ mutua. Lucret. lib. 6. 1082.
Inter se mortales mutua vivunt. Lucret. lib. 2. 75.
Pedibus per mutua nexis. Virg. 7. Æn. 66. De apum examine.

Mutuo, Adv. [ἐπαμοιβαδὶς] aliquando significat Invicem, aliquando E diverso. Plaut. Milit. argum. 1.
　Meretricem ingenuam deperibat mutuo
　Atheniensis juvenis. Cic. 10. Fam. 4. Fac valeas, meque mutuo diligas. h. e. Fac mihi in amore respondeas.
Facere mutuo aliquid. Cic. 10. Fam. 9. Te, ut diligas me, si mutuo me facturum putas, rogo.

Mutue, aliud Adv. [ἀντάλληλον] Cic. 5. Fam. 7. Nulla in re tam lætari soleo, quam meorum officiorum conscientia; quibus si quando non mutue respondetur, apud me plus officii residere facillime patior. Al. Mutuo.

Mutuĭter, Adv. Idem ac Mutue. Varr. apud Non. 11. 30. Vive meque ama mutuiter.

Mutuārius, a, um. Adj. Idem quod Mutuus. Apul. Apol. Mutuarias operas ambiri cum vicinis.

Mutuo, [δανείζω] āre. Dare mutuo, vel mutuum. [Exempla prolata vellem hujus significationis.
Mutuare, pro Mutuo sumere aliquando accipitur. Cæcil. apud Non. 17. 48. Ad amicos currat mutuatum, mutuet causa mea.
Mutuo, pro Accipere mutuo. Valer. lib. 6. cap. 2. ext. 1. Potius præsidium a libertate, quam ab innocentia mutuavit. Sed in emendatis libris est, Mutuata.

Mutuor, [δανείζομαι, μεταίρομαι, κίχραμαι] āri. depon. Mutuo accipere. Martial. lib. 8. 17.
　Sed confumis, & usque mutuaris. V. African. in l. Tutor. §. Quum haberes. D. ad Senatusc. Vellejan.
Mutuari non semper est δανείζεσθαι, sed Accipere etiam quod reddas ἀποκοῖν, ut loquitur Dio. V. Fœnero. H. St.
Mutuari in sumptum. Cic. 8. Att. 6. Tironem nostrum ab altera relictum audio; sed eum video in sumptum ab aliis mutuatum.
Auxilia mutuari ad rem aliquam. Cæs. 8. Bell. Gall. 21.
Mutuari, sæpe per metaphoram accipitur, pro Aliunde sumere. Cic. 2. de Nat. Deor. 91. Mutuemur hoc quoque verbum, dicaturque tam æther Latine, quam dicitur aer. Est autem, inquit Budæus, Mutuari, quæ ab aliis inventa sunt, in scripta sua vertere, ita ut sua videri velit, qui hoc facit: nec modo mutuum est, sed etiam furtum. Cic. 1. de Orat. 95. Nam ego quæ sunt oratoris cum illis communia, non mutuor ab illis.
Consilium mutuari. Liv. 30. 12. Ab amore temerarium atque impudens mutuatur consilium. de Masinissa.
Laudem mutuari aliunde. Cic. 2. de Off. 47. L. quidem Crassus, quum esset admodum adolescens, non aliunde mutuatus est, sed sibi ipse peperit maximam laudem ex illa accusatione nobili & gloriosa.
Nomen virtus a viris est mutuata. Cic. 2. Tusc. 43.
Subtilitatem ab Academia mutuatur orator. Cic. de Fato, 3.

Mutuātus, a, um. Partic. Passiv. Plin. 2. 9. Luna in totum mutuata a sole luce fulget.

Mutuātio, ōnis. f. [κιχρασμός] Cic. 1. Tusc. 100. Ego vero illi maximam gratiam habeo, quod me ea pœna multaverit, quam sine mutuatione & sine versura possem dissolvere. Idem pro Flacc. 47. Quum Roma clam esset profectus, multosque minutis mutuationibus fraudavisset, in Asiam venit.

Mutuātītius, a, um. [δανειστός] Quod mutuo datur, ut Pecunia mutuatitia. Gell. lib. 20. cap. 1. Maximeque in pecuniæ mutuatitiæ usu, atque commercio.
Mutuatitia historia. in Annot. mea in Parth. Appiani. H. St.

M U Z

Mūziris, is. f. [Μούζιρις] Indiæ emporium, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 23.

My facere, est Hæsitare, aut subvereri, & vix loqui audere. Cæl. lib. 24. cap. 30. Varronem citans. V. Musso, in mutus.

M Y A

Mya, æ. f. [μύα] Genus conchæ sive margaritæ in freto circa Bosphorum Thracium, uniones rufos ac parvos gignens. Plin. lib. 9. cap. 35.
Est item Mya, [Μύα] insula in sinu Ceramico, cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 31.

Myacanthon, i. n. [μυάκανθον] Herba est, quæ alio nomine Corruda, hoc est silvestris asparagus, dicitur: de qua Plin. lib. 8. cap. 9. Myacantha vero quibusdam herba est, quæ a Dioscordie 4. 146. μυρσίνη ἀγρία, a Latinis Ruscus appellatur. Cujus nomenclaturæ rationem hanc reddunt, quod herba hæc in carnario suspensa, aculeis suis mures a lardo, carneque salsa arceat. V. Marcellum Virgilium in Dioscoridem.

Myāces, um. f. [μύακες] Pisces sunt ex concharum genere, qui muricum modo coacervantur, vivuntque locis in algosis, & ubi dulcis aqua copiosa mari commiscetur: gratissimi autumno: nam procedente hieme amaritudinem contrahunt, coloremque rubrum. Reliqua V. apud Plin. lib. 32. cap. 9.

Myagros, i. m. [μύαγρος] Herba ferulacea est, foliis similis rubiæ, tripedanea: semen oleosum, quod & fit ex eo. Medetur oris ulceribus perunctis hoc succo. Auctor Plin. lib. 27. cap. 12. Scribitur etiam Myiagros. Nostri vocant *Camelinam*, aut *Camaminam*; ex cujus semine oleum vulgo conficiunt. Ruell. lib. 3. cap. 126. Dicitur & Melampyron, quasi nigrum triticum.

Myăgrus, i. m. [Μύαγρος] Deus muscarum. Aliter vocatur Myodes & Achor, ut scribit Plutarchus. Plin. lib. 10. cap. 28. Invocant & Ægyptii ibes suas contra serpentium adventum; & Elei Myagron deum, muscarum multitudine pestilentiam afferente: quæ protinus intereunt qua litatum est illi die.

M Y C

Mycăle, es. f. [Μυκάλη] Promontorium Ioniæ, e regione insulæ Sami, juxta quod Persæ a Græcis superati. V. Diod. Sicul. 11. 35.
Est præterea, Nomen veneficæ mulieris apud Ovid. 12. Met. 263.
　Mater erat Mycale, quam deduxisse canendo
　Sæpe reluctantis constabat cornua Lunæ. Senec. Herc. Oet. 525.
　Hoc docta Mycale Thessalas docuit nurus;
　Unam inter omnes luna quam sequitur magam,
　Astris relictis. Al. Michale, mendose.

Mycalæus, a, um. [Μυκαλήσιος] Adj. Claudian. 2. in Eutrop. 264
　Icarium pelagus, Mycalæaque litora.

Mycalensis, e. Idem. Valer. Max. 6. 9. extr. Mycalensis montis vertex.

Mycălessus, i. m. [Μυκαλησσός] Mons in mediterraneo Bœotiæ, oppidum habens ejusdem nominis. Utriusque meminit Plin. lib. 4. cap. 7. Stephanus Mycalessum nomen accepisse existimat a mugitu bovis, quæ Cadmum in Bœotiam perduxit.

Mycēmătias, æ. m. [μυκηματίας] inter tria genera Terræ motuum refert Ammian. 17. 7. extr. [ἐστὶ δὲ μυκήματος, inquit Lindenbr. Sed fortassis Mycetias legendum. q. V. paulo infra.

Mycēnæ, arum; [Μυκῆναι] & **Mycēna**, æ; sive **Mycēne**, es. f. Urbs Peloponnesi, quam Perseus Danaes filius exstruxit, regiuncula in qua regnavit Agamemnon; a Mycena nympha sic appellata. Cælius tamen lib. 9. cap. 12. Mycenas, inquit, nuncupari credunt, quod ibi a Perseo sint conditæ Mercurii præcepto, unde excidit gladii manubrium. i. e. Myces. Ex Steph. q. V.
Agamemnonia Mycene. Sil. lib. 1. 27.
Agamemnoniæ. Virg. 6. Æn. 838. quia Agamemnon rex fuit Mycenarum.
Claræ. Virg. 1. Æn. 288.
Dites. Hor. 1. Carm. 7. 9.
Fortes. Virg. 3. Georg. 121.
Magnæ. Virg. 2. Æn. 331.
Pelopeiades. Ovid. 3. Fast. 83. quoniam illic Pelops habitavit, a cujus etiam filio Thyeste, Thyesteas vocat Lucan. lib. 1. 539.
Sævæ. Virg. 7. Æn. 222.

Mycenæus, a, um. Adj. [Μυκηναῖος] ut, Dux Mycenæus, Agamemnon. Ovid. 2. Trist. 400.

Mycenensis, e. Adj. [Μυκηναῖος] Habitator Mycenarum. Cic. 2. de Finib. 18.
　Omnes Danai aut Mycenenses, Attica pubes.

Mycenis, ĭdis. f. [Μυκηνίς] Patron. pro Mycenæa. Ovid. 12. Met. 34.

Mycerinus, i. m. [Μυκερῖνος] Cheopis Ægyptiorum regis fuit filius, qui postquam patri successit in regnum, ita paterna facta perosus est, ut populo ad extremum calamitatis afflicto, res agendi fecerit potestatem, quinetiam præ regibus omnibus justitiam exercuisse fertur. Herodotus lib. 2.

Mycētias, æ. m. [μυκητίας] Terræ motus, cum sub pedibus mugit solum. Apul. de Mundo p. 247. Sic & Suid. conf. mycematias.

Mycithus, V. anaxilaus.

Mycŏne, es. f. & **Mycŏnos**, i. m. [Μύκονος] Insula una ex Cycladibus. Stat. 1. Achil. 205. — placet ire per altas
　Cycladas; hinc spretæ, Myconos, humilisque Seriphos. Scribit Servius in 3. Æn. 76. Delon infulam terræ motu diu laborasse quo cessante, e Mycone Gyaroque vicinis insulis populos venisse, qui eam tenerent & incolerent. Cælius Rhodig. lib. 13. cap. 29. scribit nomen ei fuisse inditum a Mycono Æneæ ac Rhyûs filio. Ex Steph.
Celsa. Virg. 3. Æn. 76.
Humilis. Ovid. 7. Met. 463.

Mycŏnius, a, um. Adj. [Μυκόνιος] a Mycono.
Myconios gigni sine capillo tradit Plin. lib. 11. cap. 37. unde calvos omnes, Myconios dicimus, auctore Stephano: meminit & Strab. V. Donat. in Ter. Hec. 3. 4. 26.
More Myconiorum venire. i. e. Invocatum accedere ad convivia. V. Chiliad. item Suid. & Athen. 1. 3.

M Y D

Mydia, æ. f. Insula quæ etiam Delos dicitur, una ex Cycladibus. [Immo Chlamydia, χλαμυδία, auctore Steph.

MYDON, ōnis. m. [Μύδων] teste Homer. lib. 5. Iliad. Atymnis filius, & Pylæmenis ducis Paphlagonum auriga, ab Antilocho Nestoris filio in bello Trojano interemptus.

MYDRIĂSIS, is. f. [μυδρίασις] vocatur Morbus oculorum, quum pupilla quidem ipsa colorem non mutat, sed videtur ultra naturalem modum multo latior, interim ut visum omnem adimat, interim ut partem. Latini Pupillæ dilatationem vocant. Celf. 6. 37.

MYDŪSA, [Μύδουσα] a quibusdam recensetur inter nomenclaturas Anchusæ herbæ; sed a doctioribus inter Dioscoridis notha rejicitur.

M Y G

MYGĀLE, es. f. V. Mus araneus, in MUS.

MYGDŌNIA, æ. f. [Μυγδονία] Regio litoralis Macedoniæ, a Mygdone rege sic dicta. Juxta hanc est insula Mygdon.

MYGDŌNIUS, a, um. Adj. [Μυγδόνιος] ut,
Campi. Hor. 3. Carm. 16. 41.
Marmor Mygdonium. Ovid. 15. Epist. 142.
Opes. Hor. 2. Carm. 12. 22.

MYGDŌNUS, i. m. [Μύγδονος] fuit frater Otrei, ac teste Porphyrione in tertium Iliados, ambo fratres Hecubæ regis Priami uxoris, & Cissei filii, ambo reges in Thracia.

MYGDŌNĪDES, æ. m. patronym. [Μυγδονίδης] quod pro gentili ponunt poetæ. Virg. 2. Æn. 342.
— juvenisque Choroebus
Mygdonides.

MYGDŌNIS, ĭdis. [Μυγδονίς] patronym. f. Ovid. 6. Met. 45.
Mygdonidesque nurus. i. e. Lydiæ.

M Y I

MYITES, æ. m. [μυίτης] Lapis ad similitudinem muris sedentis & se contrahentis. V. Diosc. Noth.

MYIŌDES, is. m. [Μυιώδης] Muscarum deus. V. Plin. 29. 6. & MYAGRUS.

M Y L

MYLACRIS, is. [μυλακρίς] Blattæ genus magnitudine cicadæ, circa molas nascens, vescensque farina. V. Pollux lib. 2. f. 189. & 7. 19. ejusque Interpp.

MYLÆ, ārum. f. [Μυλαί] Insulæ circa Cretam. Plin. 4. 12. & Vellei. 2. 79 Siciliæ etiam quondam portus, de quo Senec. lib. 3. Nat. Quæst. cap. 26. extr. Circa Messanam & Mylas fimo quiddam simile mare profert, fervetque & æstuat, non sine odore fœdo. Unde illic stabulari Solis boves fabula est. Eadem pæne ad verbum scribit Plin. lib. 2. cap. 98. V. Sil. 14. 402. & Steph.

MYLASA, æ. f. [Μύλασα] Liberum Cariæ oppidum, ita dictum (si Stephano credimus) a Mylaso Æoli abnepote. Meminit hujus oppidi Plin. lib. 5. cap. 29.

MYLASĒA, æ. f. Cannabis species. Plin. 19. 9.

MYLE, es. f. [μύλη] Herba est radicem habens parvo bulbo similem, contrahentis facultatis, quæ cum farina loliacea dehiscentem sanat vulvam. Auctor Galen. lib. 7. Simplic.

MYLŒCOS, i. m. [μυλοικός] Vermiculi genus ex blattis, circa molas fere nascens, ut ait Plin. lib. 29. cap. 6.

M Y O

MYOBARBUM, i. n. (quo vocabulo usus est Ausonius in lemmate epigrammatis tricesimi) quid sit multi inquirunt. Turnebus putat verbum compositum a Mure & Barbo, quæ vox significat Mystrum, id est mensuram liquidorum sescunciam pendentem, ut sit tanquam muris cyathus. Inest autem & latet in mure mysterii significatio, & barbo, quo in mysteriis Cereris legiferæ utebantur. Hoc igitur lemma significat mystica Liberi patris nomina, & mysticam potestatem. Sed V. Scalig. Auf. Lect. 2. 28. & ad Fest. in Myoparo.

MYOCTŌNOS, i. m. [μυοκτόνος] Radix aconiti. Plin. lib. 27. cap. 3.

MYOPĂRO, ōnis. m. [μυοπάρων] Genus navigii: ex duobus dissimilibus formatum, inquit Festus. nam mydion [Scalig. Myon] & paron per se sunt. Nonius 13. 6. Myoparo, est navicula piratarum. Sisenna Histor. lib. 4. Navisque triginta biremis, totidem myoparones. Sunt qui sic dictum putent, quod sceleri accommoda sit navis. Nam μῦς scelus est, πάρων, vel παρώνη, navigium. Cic. 6. Verr. 186. Eum isto Prætore Cilicum myoparoni, prædonibusque patuisse. De portu Syracusano. Ibid. 7. 97. Proh dii immortales! piraticus myoparo, &c. Ibid. 3. 86. Illi statim myoparonem egregium de sua classe, ornatum, atque armatum dederunt. V. Scheff. Milit. Nav. 2. 2. conf. Dempst. in Rosin. p. 1164.

MYŌPES, um. m. [μύωπες] dicuntur, inquit Budæus, Qui (jam inde ab initio ortus sui) nisi admota oculis contueri nequeunt. Cujusmodi multos videmus, qui res intuendas oculis prope contingunt, & limis etiam, semiclusisque oculis aspiciunt. V. LUSCIOSUS.

Myops, ōpis. in singular. Ulpian. in l. Item Offilius. D. de ædil. edict.

MYOPHŌNON, i. n. [μυόφονον] Herba est muribus exitialis: unde & nomen accepit, eadem fortassis cum ea, quam alibi Myoctonon & Aconitum appellari diximus. Meminit Myophoni Plin. lib. 11. cap. 9.

MYOSŌTA, æ. f. [μυοσώτη] Herba est, quam & Alsinem, & verbum ex verbo exprimentes, Muris auriculam (μυὸς ὦτα) vocant Latini. Folia enim quum primum erumpunt, murinæ auri habet non dissimilia. Alsines vero nomen accepit, quod algidis locis gaudeat, & opacis. Gallis Muronis nomine notissima est, eaque solent avicularum escam fastidientium appetitum recreare. Refertur & alterum Myosoton (μυόσωτον) a Dioscoride, quod & Myosotis, (μυοσωτὶς) diminutiva forma appellatur, plures ab una radice caules mittens, aliquatenus ab imo rubentes, & concavos: folia autem angusta, nigrescentia, & in acutum desinentia, flosculos vero cæruleos, anagallidis colorem exprimentes. Posteriorem hanc speciem describit Plin. lib. 27. cap. 12. priorem vero lib. 26. cap. 4.

M Y P

MYPSEI, seu NIPSEI, ōrum. m. teste Herodot. lib. 4. Populi sunt Thraciæ, qui Dario Thraciam oppugnante, ultro sese dediderunt.

MYRA. æ. f. Urbs Lyciæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

MYRĂPIUM, i. n. [μυράπιον] Piri genus odorati. Plin. 15. 15. Alii legunt Myrrhapium.

MYRIAS, ădis. f. [μυριάς] Numerus continens Decem millia.

MYRĪCA, æ. vel MYRĪCE, es. f. [μυρίκη] Genus humilis virgulti, in Italia fere nascentis, quod quidam putarunt esse Tamaricem, quæ vulgo Tamariscus dicitur & Dioscoridi, sed ejus tantum folia habet. Virg. 4. Ecl. 2.
Non omnes arbusta juvant, humilesque myricæ. Plin. lib. 13. cap. 21. Myricen & Italia, quam alii tamaricen vocant: Achaia autem bryam silvestrem; insigne in ea, quod sativa tantum ferat gallæ similem fructum. In Syria & in Ægypto copiosa hæc est, cujus infelicia ligna appellamus, quæ tamen infeliciora sunt Græciæ. Myricam silvestrem Gallia *bryariam* vocat, *de la bruyere.* Ruellius lib. 1. cap. 99.
Fragiles myricæ. Ovid. 3. de Arte Am. 691.
Tenues. Ovid. 10. Met. 97.

MYRĪCA, æ. vel MYRICE, es. f. [Μυρίκη] Insula est Maris rubri, apud Stephanum.
Myrice, & Nympha a qua genus suum duxit Imilce uxor Hannibalis, ut scribit Sil. lib. 3. 103.

MYRINA, æ. f. [Μυρίνα, Μύρινα] Regina fuit Amazonum, quæ triginta millia peditum, & duo millia equitum in exercitu habuisse dicitur. Auctor Diodorus lib. 4.
Fuit præterea, Urbs Æolidis, quæ etiam Sebastopolis vocatur, ut attestatur Plin. lib. 5. cap. 30.
Item Oppidum insulæ Lemni, eodem Plin. teste lib. 4. cap. 12.

MYRĪNUS, i. m. [μύρινος] Mas murænæ est. Plin. lib. 9. cap. 23. Aristoteles myrinum vocat marem qui generat. Vetus exemplar legit Myrum. Gr. μύρος quippe.
Myrinus, [Μύρινος] Apollinis cognomentum, a Myrina Æolidis urbe in qua religiosissime colebatur. Unde & Myrini campi appellati.

MYRIOPHYLLON, i. n. [μυριόφυλλον] Herba quæ Millefolium alias dicitur. Plin. lib. 24. cap. 16.

MYRLĒA, æ. f. [Μύρλεια] Plin. lib. 5. cap. 32. Oppidum Bithyniæ, quod Apamea dicitur; a Myrlo Colophoniorum duce, vel a Myrlea Amazone. Nicomedes autem Epiphanes, Prusiæ regis filius, de matris nomine Apames, Apameam vocari voluit.

MYRMĒCIAS, æ. m. [μυρμηκίας] Gemma nigra, quæ habet eminentias similes verrucis. Plin. lib. 37. cap. 10.

MYRMĒCĪDES, æ. m. [Μυρμηκίδης] Nomen viri proprium, de quo Cic. 4. Acad. 120. Ut etiam inter deos Myrmecides aliquis minutorum opusculorum fabricator fuisse videatur. Plin. lib. 7. cap. 21. Myrmecides quidam in eodem genere inclaruit, a quo quadrigam ex eadem materia, quam musca integeret alis fabricatam, & navem, quam apicula pinnis absconderet.

MYRMĒCION, i. n. [μυρμήκιον] Verucæ genus, Celso, lib. 5. cap. ult. §. 14. pr. Myrmecia autem vocantur, humiliora thymio, durioraque; quæ radices altius exigunt, majoremque dolorem movent: infra lata, supra autem tenuia, minus sanguinis mittunt: magnitudine vix unquam lupini modum excedunt. Nascuntur ea quoque aut in palmis, aut inferioribus partibus pedum.
Myrmecion, Phalangii genus. Plin. lib. 29. cap. 4. Myrmecion formicæ similis capite, alvo nigra, guttis albis distinguentibus.

MYRMĒCĪTES, æ. m. [μυρμηκίτης] Gemma innatam repentis formicæ effigiem habens. Plin. lib. 37. cap. 11. Sane Myrmex, (μύρμηξ) Formica Latine dicitur.

MYRMĒCŎLEON, ōnis. m. [μυρμηκολέων] Leo formicarius, Exiguum animal, formicis adversum, quod se sub pulvere abscondit, & formicas frumenta gestantes interficit, & interfectas consumit. Est autem dictio ex formicæ & leonis nominibus composita: quasi Formicoleonem dicas. Nam quemadmodum leo imbecilliorum animalium, ita hoc animal formicarum prædam agit. Unde in lib. Job 4. 11. legitur, Myrmecoleon periit, eo quod non habeat prædam.

MYRMĪCE, Adv. In modum formicæ. Catull. 43. 8.
Turpe incedere, myrmice ac moleste. [Al. Mimice rectius. Nec audiendus est If. Voss. qui ad seq. v. Ridentem hoc Adv. refert. V. Burm. ad Phædr. 5. 1. extr.

MYRMĪDŌNES, um. m. [Μυρμιδόνες] Populi sunt iidem qui Hellenes. Servius, Myrmidones sunt Achillis socii: dicti propter hanc causam. Æacus quum in arbore fici formicas, id est μύρμηκας vidisset, optavit tot sibi socios evenire; & statim formicæ in homines versæ sunt. sed hæc fabula est. Nam Eratosthenes dicit Myrmidones a rege Myrmidono dictos. Hæc Serv. ad Virg. 2. Æn. 7.
— quis talia fando
Myrmidonum, Dolopumve, aut duri miles Ulyssi
Temperet a lacrymis?
Sedes superbæ Myrmidonum. Virg. 2. Æn. 252.

MYRMILLO, V. MIRMILLO.

MYRMISSUS, [Μυρμισσός] Urbs est Asiæ in ora Hellespontí, non procul a Lampsaco. Gentile est MYRMISSIUS, [Μυρμισσιος] Stephan.

MYRŎBĂLĂNUS, i. f. [μυροβάλανος] quasi Unguentaria glans. quæ & βάλανος μυρεψική Gr. Nux Ben officinis, quæ Pruni genus exotici Myrobalanos vocant.

MYROBALANUM, i. n. idem. Plin. lib. 12. cap. 21. Myrobalanum Troglodytis & Thebaidi & Arabiæ, quæ Judæam ab Ægypto disterminat, commune est, nascens unguento, ut ipso nomine apparet. Quo item indicatur & glandem esse arboris, heliotropio, quam dicemus inter herbas, simili folio. Fructus magnitudine avellanæ nucis. Celsus 4. 9. al. 12. pro Unguento ponere videtur, Fit ex unguento & palmulis quod μυροβάλανον vocant. Sed Lind. habet, Fit ex unguentariis glandulis, quas μυροβαλάνους Græci vocant. Martial. lib. 14. 57.
Quod nec Virgilius, nec carmine dixit Homerus,
Hoc ex unguento constat & ex balano.

MYRŎBRĔCHI, orum. m. [μυροβρεχεῖς] quasi Unguento stillantes. μύρον Græci unguentum vocant, βρέχω, proluo, aspergo, madefacio, & irrigo. V. Suet. Aug. cap. 86.

MYRŎBRĔCHARIUS, i. m. Plaut. Aul. 3. 5. 37. Myrobrecharios pro unguentorum confectoribus accipit ad capillos irrorandos. ait enim,
Aut manulearii, aut myrobrecharii. Sic Turnebus legunt & Salmas. Alii Malobathrarii. q. V. Mss. Murobathrarii.

MȲRON, aut MȲRO, ōnis. m. [Μύρων] utrumque enim legitur, teste Plin. lib. 34. cap. 2. Statuarius Eleutheris natus, & Ageladæ discipulus, cujus vacca multorum poetarum epigrammatis celebratur. Ovid. 4. de Pont. 1. 34.

Ut similis veræ vacca Myronis opus. Atheniensis dicitur Pausaniæ, quia civitate ea donatus fuit.

In arte fingendi præstans fuit Myro. Cic. 3. de Orat. 23. Fecit inter alia imaginem Herculis, ut vult idem Cic. 6. Verr. 5. Martial. lib. 8. 51.

Quis labor in phiala? docti Myos, anne Myronis?

MȲRON, i. n. [μύρον] Unguentum, inter instrumenta muliebris luxuriæ posuit Pollux lib. 7. cap. 22.

MȲRŎPŌLA, æ. m. [μυροπώλης] Unguentorum venditor. Plaut. Trin. 2. 4. 7.

Piscator, pistor abstulit, lanii, coqui,
Olitores, myropolæ, aucupes.

MYROPŌLIUM, i. n. [μυροπώλιον] Locus ubi unguenta venduntur. Plaut. Amph. 4. 1. 3.

Nam omnes plateas perreptavi, gymnasia, & myropolia, &c. conf. Epid. 2. 2. 15.

MYRŎTHĒCIUM, i. n. [μυροθήκιον] Unguentorum repositorium. Cicero scribit 2. Att. 1. se myrothecium Isocratis totum consumpsisse in commentario Consulatus sui scribendo. h. e. Pigmenta oratoria.

MYRRHA, æ. f. [Σμύρνα] Filia Cinyræ regis, quæ nefando sui patris amore capta, nutricis auxilio, cum illo, ignorante quod filia sua esset, concubuit. Postquam vero pater filiam esse rescivit, eam gladio voluit occidere. Sed Myrrha fugiens per Arabiam, mutata fertur in arborem sui nominis, genuitque filium nomine Adonidem. V. Ovid. lib. 10. Met. 318. Propert. lib. 3. 19. 16.

Crimen & illa fuit patria succensa senecta
Arboris in frondes condita myrrha novæ.

MYRRHA, æ. f. [σμύρνα] Arbuscula est in Arabia præcipue nascens. Arbori altitudo ad quinque cubita, nec sine spina, caudice duro & intorto: cujus gutta quæ sponte stillat, viridis est & amara, quæ eodem nomine vocatur myrrha Arabica sive stacte, id est gutta sive stilla myrrhæ. Ejus virtus est ut corpora imputribilia reddat. V. Plin. lib. 12. cap. 15. & 16.

Fulva. Ovid. 15. Met. 499.

Maculosa. V. MACULA.

Odoraria. In ODOR.

Orontea. Propert. lib. 1. 2. 3. V. ORONTES.

Pingues. Ovid. de Medicamine faciei, 88.

Sabæa myrrha marcidus comam. Senec. Herc. OEth. 2.

Madentes myrrha crines. Virg. 12. Æn. 100.

MYRRHĒUS, a, um. Adj. [σμύρνινος] Quod ex myrrha, vel Myrrhei coloris est. Propert. lib. 3. 8. 22.

Et crocino nares myrrheus ungat onyx. ubi V. Brœkh.

Crinem myrrheum cohibere nodo. Hor. 3. Carm. 14. 22. h. e. Myrrhei coloris, sive inter flavum & nigrum: vel myrrhino unguento delibutum. Lambinus. Murteum al. V. Rob. Bentl. & Cuningh.

MYRRHĪNUS, a, um. Adj. [σμυρνίτης] ut, Myrrhinum vinum, Quod myrrha conditum est. V. MURRHINUS.

MYRRHĀTUS, a, um. Adj. Sil. Ital. lib. 13. 476.

Exhausto instituit Pontus vacuare cerebro
Ora virûm, & longum myrrhata reponit in ævum. Myrrhata, i. e. Myrrha condita, quæ putrefactionem arcet. V. MURRATUS supra.

MYRRHAPIA, V. MYRAPIUM.

MYRRHIS, ĭdis. f. [μυῤῥίς] Oleris genus cicutæ simillimum, foliis aliquanto minoribus, & breviori caule, saporis & odoris jucundi. Vulgus herbariorum vocat *Cicutariam*. conf. Plin. 24. 16. & 26. 11.

MYRRHITES, æ. m. [μυῤῥίτης] Gemma, quæ myrrhæ colorem habet, odoremque unguenti. Plin. lib. ult. cap. 10.

MYRSILUS, i. m. [Μύρσιλος] Myrsi filius ultimus ex Heraclidarum genere, Lydiæ rex, alio nomine Candaules appellatus, q. V.

MYRSĪNE, es. f. [μυρσίνη] a Romanis Myrtus dicitur. V. Diosc. 1. 133. Hinc

MYRSINEUM, i. n. Herba eadem cum Fœniculo silvestri. Plin. 20. 23.

MYRSINĔLÆON, i. n. [μυρσινέλαιον] Myrteum oleum. Diosc. 1. 39.

MYRSINOĪDES, is. [μυρσινοειδὲς] Clematis a Myrti foliorum magnitudine appellatur. Diosc. 4. 7.

MIRSINĪTES, æ. m. [μυρσινίτης] teste Plin. lib. 26. cap. 8. Species est tithymali, & foliis myrti acutis, compungentibus, sed mollioribus. Item Myrsinites gemma est, quæ melleum colorem nigricantem habet, & myrti odorem. Plin. lib. 37. cap. 10.

MYRSINUS, i. [Μυρσινος] Oppidum Elidis, teste Stephano, postea Myrtotium appellatum, cujus meminit & Homer. in Catal. navium.

MYRSUS, i. m. [Μύρσος] Proprium nomen fuit patris Candaulis, a quo & ipse Myrsilus dictus fuit. Herodot. lib. 1. Plin. 35. 8.

MYRTACANTHA, æ. f. [μυρτάκανθα] a quibusdam appellatur Ruscus. Frutex, quem Dioscorides μυρσίνην ἀγρίαν, hoc est silvestrem myrtum appellat. Est autem ex his nomenclaturis, quas eruditiores veluti nothas e Dioscoridis familia summoverunt.

MYRTILIS, is. Oppidum est in ora Lusitaniæ, ad Oceanum, cujus meminit Plin. lib. 8. cap. 22. V. infra MYRTOUS.

MYRTĪLUS, i. m. [Μύρτιλος] Auriga OEnomai regis Elidis & Pisæ a Pelope in mare projectus. V. ibid.

MYRTŎPĔTĂLUM, i. n. [μυρτοπέταλον] Herba est, quam alio nomine Polygonaton appellant, a multitudine geniculorum. Auctor Plin. lib. 27. cap. 12.

MYRTŌUS, a, um. Adj. [Μυρτῶος] ut, Myrtoum mare, a Myrtilo dictum, jacet inter Cretam & Atticam, habetque latitudinem maximam; in quo sunt insulæ, Cythera, Calauria, & quæ Æginam cingunt & Salaminem, & ex Cycladibus pleræque; quod vero contiguum est, jam Ægæum est. Auctor Strabo. Alii Myrtoum a Myrtoo (sic enim vocant OEnomai aurigam) nominatum tradunt, quem Pelops ab Hippodamia falso apud se accusatum, quasi ei stuprum inferre conatus esset, quum illa, absente Pelope Myrtoi complexum & concubitum ultro appetisset, in mare proximum e curru præcipitem dejecit. Verum Pausanias in Arcadicis cap. 14. hæc non probat. Vult enim mare Myrtoum a muliere quadam Myrto, (ἀπὸ γυναικὸς Μύρτης) esse appellatum. Verisimilius Plin. 4. 11. a parva insula Myrto deducit.

Aquæ Myrtoæ. Ovid. 16. Epist. 208.

Mare Myrtoum. Hor. 1. Carm. 1. 14.

MYRTUS, i. f. [μύρτος, μυρσίνη] Arbor nota; baccas saporis præcipui producens, ex quibus vinum fit. V. Plin. lib. 15. cap. 29.

Myrtus Asia, est Lydia, vel quod idem est, Mæonia. Sic autem regio a Sardis inter Tmolum & Caystrum vocatur, uvida & uliginosa & myrtetis aptissima. Illic & Asium pratum erat, & Asia palus. V. ASIA, prima prod.

Folium myrti. Ovid. 3. de Arte Am. 54.

Amantes litora. Virg. 4. Georg. 124.

Fragilis. Hor. 3. Carm. 23. 16.

Gratissima Veneri. Est enim arbor Veneri dicata, teste Plin. lib. 12. cap. 1.

Horrida densis hastilibus. Virg. 3. Æn. 23.

— & densis hastilibus horrida myrtus. Turnebus 4. 22. Hoc, inquit, mihi e consuetudine Græcorum doctissimus poeta finxisse videtur, qui tumulis & bustis, cum alia virgulta, tum myrtum imponere solebant, quod eruditissimus vir Victorius annotavit.

Intonsa. Stat. 4. Silv. 7. 10.

Litorea myrtus. Ovid. 1. Amor. 1. 29.

Paphiæ, i. e. Quas amat Venus. Ovid. 3. de Arte Am. 181.

Pulla. Hor. 1. Carm. 25. 18.

Myrtus pro Corona myrtea, ut Laurus pro Laurea, sæpe ponitur.

Cingere tempora myrto. Virg. 1. Georg 28.

Impedire viridi nitidum caput. Hor. 1. Carm. 4. 9.

MYRTUM, i. n. Myrti fructus. Virg. 1. Georg. 306.

Et lauri baccas, oleamque, cruentaque myrta.

MYRTEUS, a, um. Adj. [μύρτινος] Ex myrto. Plin. lib. 23. cap. 4. Similis & myrtei olei ratio, astringit, indurat, &c.

Gausapina myrtea, dicitur a Petronio cap. 21. de colore fructus myrtei maturi. Verba ejus sunt, Ultimo cinædus supervenit, myrtea subornatus gausapina. Al. Gausapila.

Myrteus etiam color in equis a Palladio numeratur lib. 4. cap. 13.

Serta. Tibul. lib. 1. 3. 66.

Virga. Ovid. 3. Amor. 1. 34. conf. Myrrheus supra. Sæpissime autem hæc confunduntur in MSS.

MYRTEUM, i. n. pro Oleo myrteo. Cels. 3. 19. & 6. 2.

MYRTĪNUS, a, um. Adj. [μυρσίνινος] Plin. 15. 29. Oleo myrtino illi tum statim resolvitur.

MYRTĀCEUS, a, um. Adj. Cels. lib. 7. cap. 17. Quidam medium tumorem excidunt, ad similitudinem myrtacei folii.

MYRTĀTUS, a, um. [μυρτωτὸς] aliud Adj. ut, Myrtatum obsonium. Plin. lib. 15. cap. 29. Et lib. 12. cap. 17. Ladana myrtata deprehenduntur, crepitantque in igne.

MYRTĪDĂNUS, a, um. Adj. [μυρσινίτης] Quod ex myrto factum est. ut, Myrtidanum vinum. Plin. lib. 15. cap. 29. Conf. Mercurial. Var. Lect. 1. cap. 12. p. 30.

MYRTĒTUM, i. n. [μυρσινών] Locus myrtis consitus. Plaut. Fragm. Nescio qui servus e myrteto prosiluit. Martial. lib. 3. 58.

Non otiosis ordinata myrtetis. sc. Villa.

Litora myrtetis lætissima. Virg. 2. Georg. 112.

MYRTIŎLUS, a, um. Adj. dimin. Columel. 10. 238.

Myrtiolo modo crine viret. V. MURCIOLUM.

MYRTĪTES, æ. m. [μυρτίτης] vinum eo modo dicitur quo Aromatites. Columel. lib. 12. cap. 38. Vinum myrtiten ad tormina sic facito. Plin. lib. 30, cap. 7.

MYRTUŌSUS, a, um. Adj. Myrti simile. Plin. lib. 12. cap. 13. Frutice myrtuoso, palmi altitudine.

MYRUS, i. m. Murænæ mas, qui generat. Plin. 9. 23. V. MYRINUS.

M Y S

MYS, ȳos. [Μῦς] nomen fuit Cælatoris, qui claruit argento cælando. Martial. lib. 8. 51.

Quis labor in phiala? docti Myos, anne Myronis?

MȲS, yos. m. [μῦς] Mus, in mari Testudo, mus aquatilis, qui & mus marinus, & lutaria testudo dicitur.

Item piscis genus ex ostrea est. Plin. 37. cap. 11.

MYSCĔLUS, vel MYSCELLUS, i. m. Conditor Crotonis urbis in Italia. V. Ovid. 15. Met. 20. & Cæl. Rhod. 12. 4.

MYSCUS, i. m. [μύσκος] Piscis a muris similitudine dictus. Plin. 32. 11.

MYSIA, æ. f. [Μυσία] Asiæ regio juxta Propontidem & Hellespontum. Ptolemæus duplicem Mysiam facit, Majorem & Minorem, & utramque extra Bithyniam in Asia posuit, non procul ab Ida. De Mysia meminit Cic. in Orat. 25. Claud. 4. Conf. Hon. 53.

Quum Geticis ingens premeretur Mysia plaustris. Perperam errant qui Mysiam Asiæ regionem, cum Mœsia, Europæ sub Danubio regione, confundunt. V. Geographos.

MYSI, orum. m. [Μυσοὶ] Populus Mysiæ; ut, Mysus juvenis. Propert. 2. 1. 65. Mysorum postremus. Strabo Geographiæ, lib. 12. refert Mysorum populum usque adeo contemptum fuisse, ut proverbio locum fecerit. Id usurpat M. Tullius in Orat. pro Flacc. 65. Quid, inquit, porro in Græco sermone tam tritum atque celebratum est, quam si quis despicatui ducitur, ut Mysorum ultimus esse dicatur? Idem 1. Q. frat. 1. 16. Nisi me forte Paconii nescio cujus hominis, ne Græci quidem, at Mysi, aut Phrygis potius querelis moveri putas. Nimirum gentis ejus contemptum declarans. Summum itaque despectum & infimam humilitatem hoc adagio significabimus. Erasmus.

Agmina Mysorum. Hor. Epod. 17. 10.

MȲSŎMĂCĔDŎNES, um. m. [Μυσομακεδόνες] Populi sunt Asiæ, in tractu majoris Mysiæ, a Macedonibus oriundi: unde & nomen habent. Meminit horum Plin. lib. 5. cap. 29.

MYSO, vel MYSON, ōnis. m. [Μύσων] Philosophus, Apollinis judicio omnium hominum sapientissimus, eo nomine habitus ignobilis est, quod ex vico obscuro natus esset. Laertius lib. 1. f. 106.

MYSTĒRIUM, i. n. [μυστήριον] Arcanum Latine dicitur, vel sub quo arcani aliquid latet; quodque non perficitur, nisi occulta aliqua sacrorum ratione: res arcana occultaque; quæque nefas est vulgo efferre. Erant enim mysteria, sacra arcana, quæ Latini Seclusa vocant. Hæc autem duorum generum erant apud Eleusinen terræ Atticæ; magna, quæ Cereri sacra erant; & parva, quæ Proserpinæ; in quibus quæ agebantur, sacerdotes summo silentio occultabant.

Translate. Cic. 4. Att. 18. Neque enim sunt epistolæ nostræ, quæ si per-

latæ non ſint, nihil ea res nos offenſura ſit; quæ tantum habent myſteriorum, ut eas ne librariis quidem fere committamus.
Myſteria priſtina caſtis concepta ſacris. Varr. lib. 6. de L. L. 2.
Aperire myſteria. Cic. 4. Tuſc. 55.
Enuntiare dicendi. Cic. 1. de Orat. 206.
Referre. Cic. 3. de Orat. 72.
Tradantur quæ myſteriis reminiſci. Cic 1. Tuſc. 29.
Tenere tacitum tanquam myſterium aliquid. Cic. 3. de Orat. 61.
Myſteria etiam erant quædam Feſta, ut videtur apud Cic. 5. Att. 22. Velim ad me ſcribas certum, quo die myſteria futura ſint. Et lib. 6. 1. Facieſque me, in quem diem Romana incidant myſteria, certiorem.
De uſu hujus vocis apud Eccleſiaſticos, V. Suiceri Theſaurum.

MYSTERIALĬTER, Adv. Vulg. Interpr. Iren. 1. 1. Myſterialiter a Servatore per parabolas oſtenſa.

MYSTA, æ. m. [μύστης] Sacra diſcens, myſteriorum peritus, diſcipulus, initiatus ſacris alicujus numinis. Senec. Herc. fur. 19.
Et citi tectis properant relictis
Attici noctem celebrare myſtæ.

MYSTĬCUS, a, um. Adj. [μυστικὸς] Arcanus. ut, Myſtica ſacra. Martial. lib. 8. 81.
Furta. Ovid. 2. de Arte Am. 640.
Vannus myſtica Iacchi. Virg. 1. Georg. 166.
Vitis. Tibul. lib. 3. 6. 1.

MYSTĬCE, Adv. [μυστικῶς] Solin. de Ægyptio Api cap. 32. Al. 45. Delubra, quibus ſuccedit aut incubat, myſtice thalamos nominant.

MYSTĂGŌGUS, i. m. [μυσταγωγὸς] Princeps ſacrorum. Cic. 6. Verr. 132. Itaque, Judices, hi, qui hoſpites ad ea, quæ viſenda ſunt, ducere ſolent, & unumquidque oſtendere, quos illi myſtagogos vocant, converſam jam habent demonſtrationem ſuam.
Pro Conciliatore poſuit Symmach. 5. Epiſt. 64. Amicitiæ meæ Scipio, te myſtagogo uſus, acceſſit. Adde 6. Epiſt. 25.

MYSTERIARCHES, æ. m. [μυστηριάρχης] Prudent. Periſteph. 2. 349.
Bene eſt, quod ipſe ex omnibus
Myſteriarches incidit. De S. Laurentio Martyre.

MYSTILLUS, i. m. [Μύστιλλος] Coquus eſt apud Martial. 1. 51.
Si tibi Myſtillus coquus, Æmiliane, vocatur,
Dicetur quare non Taratalla mihi? [Jocus eſt ex Iliad. α. 465. Unde apparet Miſtyllon ſcribendum, quum apud Hom. ſit μίστυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα. Sed nomen coquo Gr. Μιστύλλων fuiſſe putem, ex Partic. verbi formatum.

MYSTUS, i. m. Piſcis ex lacertorum genere. Plin. lib. 32. cap. 11. Belonius putat eſſe *Un barbeau*, a muſtacibus.

M Y T

MȲTHOS, [μῦθος] Latine Fabula. Hinc

MYTHŎLŎGIA, [μυθολογία] Sermo ſeu ratiocinatio fabularum.

MYTHISTŎRIA, æ. f. [μυθιστορία] Fabuloſa narratio. Capitol. in Macrin. cap. 1. V. in HISTORIA. H. St. deſiderabatur hæc vox in Lugd.

MYTHISTORĬCUS, i. m. [μυθιστορικὸς] ut, Mythiſtorica volumina. Vopiſc. in Firmo, cap. 1.

MYTHRIDATES, V. MITHRIDATES.

MȲTĬLĒNE, es. [Μυτιλήνη] & MYTILENÆ, arum. f. Sic enim in nummis, aliiſque monumentis antiquis ſcribitur, ſicut & ordo Stephani poſtulat: Etſi in pleriſque codicibus Mitylene, Μιτυλήνη, inverſis litteris duabus ſcribitur. Urbs in Lesbo, a cujus nomine nunc tota inſula *Metelino* appellatur, in qua fuere olim duæ nobiliſſimæ civitates, hæc videlicet & Methymna. Hanc eandem inſulam pridem Lesbum dictam volunt ab urbis nomine, quæ in ea item potentiſſima fuit. Martial. lib. 10. 68.
Quum tibi non Epheſos, nec ſit Rhodos, aut Mitylene. Dicta Mytilene, ut Diodor. lib. 6. ſcribit, a Mytilene, Macaris filia. Meminit Cic. pro Rabir. Poſt. 4. Idem 4. Att. 11. & 7. Fam. 7. Hor. 1. Carm. 7. 1.
Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen.
Pulchra. Hor. 1. Epiſt. 11. 17.

MYTILENÆUS, a, um. Adj. ut, Mango Mytilenæus. Martial. 7. 79. Pecten Mytilenæus. Claudian. de Nupt. Honor. v. 235.

MYTĬLUS, V. MITULUS.

M Y U

MYŪS, untis. f. [Μυοῦς] Una ex duodecim Ioniæ urbibus, triginta a Mæandri oſtio diſtans ſtadiis, quam poſtea ob hominum paucitatem Mileſiii incoluerunt. Auctor Strab. lib. 14.

M Y X

MYXA, æ. f. [μύξα] Pituita e naribus fluens, qui & Mucus dicitur.
Myxæ, Fructus ſunt exigui, pruni magnitudine, ex arbore pruno valde ſimili, guſtu dulces, Sebeſtena etiam vocant. V. Plin. 13. 5: 15. 13. & 28: & 17. 10.

MYXON, ōnis. m. [μύξων] Mucoſus, hoc eſt, nares muco ſordidas habens.
Myxon, Genus piſcis. Plin. lib. 22. cap. 7. Auribus utiliſſimum bati piſcis fel recens, ſed & inveteratum vino. Item banchi, quem quidam myxona vocant.
Myxos, i. m. [μύξος] Prominens pars lucernæ, ex qua profertur ellychnium, quaſi ex naribus mucus. Martial. lib. 14. 41.
Illuſtrem quum tota meis convivia flammis,
Totque geram myxos, una lucerna vocor. Alii legunt Myxas, & ipſa Ellychnia interpretantur. V. Suidam.

N

N CONSONANS littera, quæ si primam dictionis syllabam incipiat, aliquando sumit ante se litteram G, ut, Narus, Gnarus: Navus, Gnavus. [V. tamen dicta in G. litt.] Et si habuerit post se C, ut plurimum C mutatur in G; ut, Quadringenti, pro Quadrincenti; Quingenti, pro Quincenti: ubi vero N non fuerit, servatur C; ut, Ducenti.

N litteram postponebant veteres frequentissime vocalibus natura longis, ut in plerisque veterum inscriptionibus apparet, ubi legitur Formonsus, Formonse, Atlans, Gigans, Pallans, Thensaurus. Quod hac de causa factum existimat Pierius, quod mos veteribus fuerit istiusmodi vocalibus natura longis τὴν μακρὰν (-) signum superaddere: qua nota quantæ illæ essent, admonerentur, eamque postmodum imperitioribus sæculis compendiariæ scripturæ apicem esse crediderunt. Cœptaque primo pro N proferri, mox & adscribi, atque ita ex Formosus, Formonsus, ex Thesaurus, Thensaurus, ex Atlas, Atlans, & similia in usum prodiere.

N in derivationibus & compositionibus in alias consonantes transit.

N mutatur in G ante G more Græcorum; ut, Aggulus, Aggens, Agguilla, Iggerunt. Varro in Fragm. lib. 1. de L. L. ex Prisc. lib. 1. c. 1.

N in L. ut, Unus, Ullus, Nullus, Catena, Catella, &c. Quæ quidem ex diminutiva forma primitus dicta videri possunt, Unulus, Catenula, &c. Senec. de Brevit. Vit. cap. 13. Valerius Corvinus primus Messanam vicit, & primus ex familia Valeriorum, urbis captæ in se translato nomine, Messana appellatus est, paullatimque, vulgo permutante litteras, Messala dictus est.

N in M ante M B P in compositis: ut, Commoror, Immoror, Imbecillis, Impono, &c.

N in R & L, si L & R sequitur: ut, Corrigo, Corrumpo, Colligo, Collega, &c.

N evanescit ante GN: ut, Ignosco, Ignavus, Cognosco, Cognatus: & etiam in derivativis; ut, pro Conjunx, Conjux; a Frango, Fragor.

N. Nam, Natione, Natus, Nefastus dies, Nefrendes, Nepos, Neptunus, Nigro, Nomen, Nonæ, Noster, Numerarius, Numerator, Numeria, Numerius, Numerus, Numero, Nummum, Nummus.

N. B. Nigro badio, de coloribus equorum; Numeravit Bavius.

N. C. Nobilis Cæsar. N. C. A. P. R. Nobis concessum a populo Romano. N. C. M. D. Numerius Caius Marci duo.

N. D. Numini dedicatum. N. D. D. Numini dono dedit, vel dedicavit. N. D. F. E. Ne de familia exeat.

N. F. Numerii filius. N. F. A. N. Numerii filius Auli nepos.

N. G. N. Nobili genere natus.

N. H. V. N. AVG. Nuncupavit hoc votum numini Augusto.

N. I. Nomine ipsius, Numinis jussu. N. I. D. Nomine ipsius dedit, Numinis jussu dedicavit. N. I. O. T. Numini Jovis optimi tonantis.

N. K. Nigro kæsio; de coloribus equorum.

N. L. Non liquet, Numerii libertus. N. L. M. F. ET TV. Nobis locum monumenti fecit & tumulum. N. L. N. Nobili loco natus.

N. M N. S. Novum monumentum nomine suo. N. M. Q. Numini majestatique. N. M. Q. E. D. Numini majestatique ejus devotissimus.

N. N. Numerii nepos.

N. P. Nefastus primo, Nomine proprio. N. P. C. Nomine proprio curavit.

N. S. Nomine suo, Non sequitur, Novum sepulchrum, Numerii servus. N. S. H. Non sequitur hæredem. N. S. H. M. Non sequitur hæredes monumentum.

N. T. Numen tutelare, Novum tumulum. N. T M. Numini tutelari municipii.

N. V. Numero quinque. N. V. FIL. Nostræ urbis filio. N. V. H. INF. S. Neminem volumus hoc inferri sepulchro.

N A

NA. Natus, Natione.

N A B

NABARZĀNES, is. m. Darii, ultimi Persarum Regis, prætor & proditer. Curt. 5. 10.

NABATHÆA, æ. f. [Ναβαθαία] Regio est, quæ ab Arabia incipiens, quam intra se continet, usque ad Mare rubrum ex latere dextro, atque ex superiori parte in Indicum protenditur.
Vide apud Steph. & quæ ibi notavi. H. St. Ethnicographus ille littera tenui Ναβαταῖοι scribit, eaque recta scriptio est. V. Cellarii Geogr. 3. 14. 34.

NABATHÆUS, a, um. Adj. [Ναβαθαῖος] Ovid. 1. Met. 61.
Eurus ad Auroram Nabathæaque regna recessit. Eadem olim mittebat elephantes, ut est auctor Juven. 1. Sat. 126.
Flatus Nabathæi. Lucan. lib. 4. 63.

NABIS, is. f. [καμηλοπάρδαλις] Animal. Plin. lib. 8. cap. 18. Horum aliqua similitudo in duo transfertur animalia: Nabin Æthiopes vocant, collo similem equo, pedibus & cruribus bovi, camelo capite, albis maculis rutilum colorem distinguentibus, unde appellata camelopardalis, Dictatoris Cæsaris Cirensibus ludis primum visa Romæ. Ex eo subinde cernitur, aspectu magis quam feritate conspicua: quare etiam ovis feræ nomen invenit. Nabun Hard. ex MSS. edidit.
Nabis [Νάβις] etiam crudelissimus Lacedæmoniorum tyrannus. Flor. 2. 7. 12. Liv. de Bell. Maced.

NABIUS, Tarraconensis Hispaniæ fluvius. Ptolem. lib. 2. cap. 6. Narium dicit Mela 3. 1.

NABLA, æ. f. [νάβλα] vel NABLUM, i. n. Psalterium. Vulg. Interpr. 1. Paral. 15. 16. Al. Naula. &

NABLIUM, [ψαλτήριον] Instrumentum musicum, quod alias Psalterium dicitur. Ovid. 3. de Arte. Am. 327.
Disce etiam duplici genialia nablia palma
Vertere: conveniunt dulcibus illa modis. Al. Naulia. V. Cæl. Rhodig. 9. 4.

NABRIASSA, æ. f. [Νέβρισσα] Ptolem. lib. 2. cap. 4. aliis Nebrissa: hodie Veneria cagnominata: Hispaniæ civitas est.

NĂBŪCHŎDŎNŎSOR, [Ναβουχοδονόσορ] Babylonis rex fuit, qui (inquit Origenes) gentibus innumeris propinavit mæroris potum, superbe ac crudeliter, quod Domini fiebat virtute, sibi arrogantius ascribens.

N A C

NACCÆ, arum. m. appellantur vulgo Fullones, ut ait Curiatius, quod nauci sint, id est nullius precii. Idem sentit & Cincius. Quidam aiunt, quod omnia fere opera ex lana, naccæ dicantur a Græcis. Festus. V. Commentarios in Horatium, p. 392.
Nam νάκη & νάκος dicitur Pellis caprina. vide apud Despaut. 416. Al. Nattæ, non Naccæ. H. St. Apud Hor. Sat. 1. 6. 124. Natta nomen proprium est, ut observat Scholiastes, ut & Cruquius. conf. Juvenal. Sat. 8. v. 95. Tacit. Ann. 4. 34. 2.

NACTUS, V. NANCISCOR.

N Æ

NÆ, Græca dictio, [ναὶ] Adverbium affirmandi; Valde vel Nimis aliquando significat, ut ait Donatus. Ter. in And. prol. 17.
Faciunt næ intelligendo, ut nihil intelligant. Idem And. 2. 1. 26.
Sponsam hic tuam amat. P. næ iste haud mecum sentit. Ubi Donatus; Næ, Valde. ut & Cic. 2. in Catil. 6. Næ illi vehementer errant. Sensus hic est, Non id amat quod amo, nec id odio habet, quod odi, hoc est, Valde iste, inquit, non mecum sentit: id amat quod ego odi. Et paulo post, Næ, Valde: aut, ut quidam volunt, O quam. Lucilius in 10. Næ in arce bovem discerpsi magnifice, inquit.
Næ, Certe, utique, profecto. Cic. 7. Fam. 31. Incredibile quam turpiter mihi facere videar, qui his rebus intersim; næ tu videris multo ante providisse quid impenderet. Hor. 2. Serm 3. 97.
Clarus erit, fortis, justus, sapiens, næ etiam & rex. Al. Sapiens ne? etiam & rex. V. NE. Cic. 2. Philipp. 3. Næ tu, si id fecisses, melius famæ, melius pudicitiæ tuæ consuluisses. Idem 6. Verr. 81. Næ ista præclara nobilitas desinat queri, Populum Rom. hominibus novis; &c. Alii Ne cum e longo scribunt.

NÆNIA, æ. vel NÆNIÆ, arum. f. [ἐπικήδειον, μονῳδία] est (inquit Festus) Carmen, quod in funere laudandi gratia, cantatur ad tibiam. Sunt qui eo verbo Finem significari putant. Quidam volunt Næniam ideo dici, quod voci similior querimonia flentium sit. Quidam aiunt Næniæ ductum nomen ab extremi intestini vocabulo. Græci enim νῆτον extremum dicunt:

sive

five quod chordarum ultima νήτη dicitur, extremam cantionis vocem næniam appellarunt. Nonius 2. 594. Nænia ineptum & inconditum carmen, quod adducta pretio mulier, quæ præfica diceretur, iis, quibus propinqui non essent, mortuis exhiberet. Varro de Vita Populi Rom. lib. 4. Ibi a muliere, quæ obtuma voce esset, perquam laudari, deinde næniam cantari solitam ad tibias & fides. Hactenus Nonius. Cic. 2. de Legib. 61. Honoratorum virorum laudes in concione memorentur, easque etiam cantus ad tibicinem prosequatur, cui nomen næniæ. Quo vocabulo etiam Græcis cantus lugubres nominantur. Quintil. lib. 8. cap. 2. Doctis placet Nenia scribi, quia Græcis νηνία. V. Voss. Etymol. & Scalig. poët. 1. 50.

Næniam quoque deam veteres coluere, cui sacellum extra portam Viminalem fuerat dedicatum, ut ait Festus.

Soricina nænia. Plaut. Bacch. 4. 8. 46.

Si tibi machæra est, nobis vervina est domi,
Qua quidem te faciam, si tu me irritaveris,
Confossiorem soricina nænia. Quo loco Turneb. Soricina nænia non aliud quidquam videtur esse, quam Cantiuncula quædam celebris de confosso sorice, qui dum rodit, suo indicio plerumque confoditur. Proinde canebatur, Sorex suo indicio confossus periit, aut aliud quiddam simile.

Nænia dicitur omne Dictum vulgatum & nugatorium. Phædrus 3. 1. 10.
Legesine, quæso, potius viles nænias? i. e. Fabellas.

Puerorum nænia. Hor. 1. Epist. 1. 63.

Næniam pro Incantatione accipi dicit Porphyrio apud Hor. Epod. 17. 29.
Caputque Marsa dissilire nænia.

Nænia etiam Nutricum cantio dicitur, qua pueris inducunt somnos. Arnob. lib. 7. p. 237. Ut somno occupari possint, lenes audiendæ sunt næniæ.

Nænia fuit quoque dictum Extremum intestinum, quod νῆστιν, seu jejunum Græci vocant. Arnob. 7. p. 229. Quid nænia? quid offæ? conf. Plaut. Bacch. 4. 8. 47. & ibi Taubm.

N ænu, pro Non, antiquis fuisse in usu probat Nonius, 2. 580. Lucil. lib. 30.
Sed tamen hoc dicas, quid est nænu molestum est. Varro, Si hodie nænu venis, cras quidem si veneris, &c. Sic a plerisque Nænu legitur sine m. Alii Nenum scribunt. V. suo loco.

N ævius, i. m. [Ναίβιος] Poeta comicus vetustissimus, cujus meminit Hor. 2 Epist. 1. 53.
Nævius in manibus non est, & mentibus hæret
Pæne recens, adeo sanctum est vetus omne poëma.

Nævius, epigramma sibi posuit plenum superbiæ Campanæ,
Immortales, mortales si foret fas flere,
Flerent divæ Camœnæ Nævium poetam:
Itaque postquam Orci traditus est thesauro,
Obliti sunt Romæ Latina lingua loquier. Auctor Gellius lib. 1. cap. 24. Varro autem in lib. de Poetis, dicit eum stipendia fecisse primo bello Punico, idque bellum carmine scripsisse.

Nævius Turpio, Verris in omni calumnia præcursor & emissarius, ut refert Cic. 7. Verr. 107.

N ævia, æ. f. Muliebre nomen ejusdem gentis. Martial. 1. 69.

N ævius, a, um. Adj. ut Nævia, Silva dicta juxta urbem, quod Nævii cujusdam fuerit. Festus. &
Nævia olea apud Colum. 5. 8. & 12. 48.

N æviānus, a, um. Adj. [Ναιβιανός] Cic. de Clar. Orat. 60. Illius autem ætatis qui sermo fuerit, ex Nævianis scriptis intelligi potest.

Laudator Nævianus. Cic. 1. Att. 16. Nosti Calvum ex Nævianis illum laudatorem meum. In plerisque tamen libris scriptum est, ex Nanneianis, sed mendum subolet, rectumque videtur, ex Nævianis. Respexit enim Cicero ad versum Nævii, cujus ita meminit in epistolis, (15. Fam. 6. pr.) Lætus sum laudarier me, inquit Hector, opinor apud Nævium, abs te, pater, laudato viro. M. inquit Crassus laudator ille meus, quem irridens calvum appellat, & laudatum virum, similemque Næviano laudatori, negotium transegit & confecit. Turnebus. Sed non persuasit sententiam suam doctis Turnebus. V. Interpp. in loc.

Pira Næviana. Colum. 5. 10. & 12. 10.

N ævus, i. m. [φακὸς σεσώματος Gl. L. Gr.] Corporis insigne, seu genuina macula. Cic. 1. de Nat. Deor. 79. At est corporis macula nævus: illi tamen hoc lumen videbatur.

Nullus in egregio corpore nævus erit. Ovid. 5. Trist. 13. 14.

Cognoscere aliquem nævo. Cic. in Brut. 313.

Nævi etiam sunt Mendæ, vel vitia, vel crimina. V. Juret. in Symmach. p. 164.

N ævŭlus, i. m. dimin. Apul. de Mundo p. 59. Minores insulæ, ut nævuli quidam, per apertas ponti sunt sparsæ regiones. Gell. 12. 1. An tu quoque, inquit, putas Naturam feminis mammarum ubera, quasi quosdam nævulos venustiores, non liberum alendorum, sed ornandi pectoris causa dedisse?

N A G

N agnia, æ. f. Umbrorum urbs in Italia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Prius Nequinum, hodie Narnia, vulgo *Narni*. Videtur Narnia reliquisse Ptol. alia est Anagnia Latii, de qua f. l.

N agnata, æ. f. Hiberniæ urbs insignis, apud Ptolemæum lib. 2. cap. 2. Magnata legimus in codice manu scripto.

N A I

N aiădes, um. f. [Ναΐδες, Ναϊάδες] Nymphæ sunt fontium, vel fluminum.

Æquoreæ. Ovid. 14. Met. 557.
Chori Naiadum. Ovid. 1. Fast. 512.
Dominæ undarum. Stat. 1. Silv. 5. 6.
— alios poscunt mea carmina cœtus:
Naiadas undarum dominas. Nonnulli legunt Naidas: quod a nominativo Nais descendit: illud vero a nominativo Naias.
Hesperiæ. Ovid. 2. Met. 325.
Puellæ. Virg. 10. Ecl. 10.
Sorores. Sil. lib. 6. 288.
Udæ. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 17.

N ain, m. indecl. [Ναΐν] Civitas Galileæ, duobus millibus distans a monte Thabor.

N āis, ïdis. f. [Ναΐς] nomen Nymphæ aquaticæ, a νάω. Idem quod Naïas.
Cærula Nais. Stat. 3. Silv. 4. 42.
Candida. Virg. 2. Ecl. 46.
Lubrica. Stat. 1. Silv. 3. 62.
Nais, item nomen Fluvii, qui ex Tauro nascens in Pontum mergitur.

N āïcus, a, um. Adj. Propert. lib. 2. 23. 94.
Supposita excipiens Naica dona manu. Al. Nai, caduca.

N alcua, æ. f. [Ναλκύα] Urbs Britanniæ Ptolemæo.

N A M

N am, [γὰρ, ὅτι] Conjunctio causalis, primum tantum locum sortitur. Plaut. Curcul. 3. 23.
De Coclitum prosapia te esse arbitror:
Nam hi sunt unoculi. Ter. And. 2. 6. 27.
Quidnam hoc rei est? quidnam hic vult veterator sibi?
Nam si hic mali est quicquam, hem illic est huic rei caput.

Nam, non tam causam aliquando reddit, quam ingressum seu initium rei significat. Ter. And. 1. 1. 24.
Eo pacto & gnati vitam, & consilium meum
Cognosces, & quid facere in hac re te velim.
Nam is postquam excessit ex ephebis, Sosia,
Liberius vivendi fuit potestas. &c. Nam, hic non causam: sed rei initium notat: Pamphili nempe vitam incipit describere. Cic. in Brut. 81. Fabius Pictor fuit & juris, & litterarum, & antiquitatis bene peritus. Quintusque Fabius Labeo fuit ornatus iisdem fere laudibus. Nam Q. Metellus, is cujus quatuor filii Consulares fuerunt, in primis est habitus eloquens, &c.

Nam, incipiendi vim habet. Verba sunt Donati in illud prologi Adelph. 12.
Eam nos acturi sumus novam; pernoscite
Furtumne factum existimetis, an locum
Reprehensum, qui præteritus negligentia est.
Nam quod isti dicunt malevoli, homines nobiles
Eum adjuvare, &c. Idem Donatus in illud Hecyræ, 1. 2. 100.
Reliquit cum matre hic uxorem; nam senex
Rus abdidit se, huc raro in urbem commeat. Nam, inquit, inceptiva particula. [Quia semper initio ponitur periodi scilicet.

Nam, pro Autem, vel simili discretiva ponitur. Cic. in Sallust. 9. Nam, quod ista inusitata rabie petulanter in uxorem & filiam meam, &c.

Namque Commentator anon. Horatii exp. Et. Vide 374. H. St. Exponens nimirum illud Hor. 1. Serm. 6. 41.
Namque est ille, pater quod erat meus.

Namque, [γὰρ] Conjunctio causalis, quæ secundo loco ponitur: ut, Ille namque ita, &c.

Namque, primo loco positum, pro Siquidem, certe. Virg. 1. Ecl. 7.
Namque erit ille mihi semper deus. Cic. 1. de Orat. 101. Tum ille, Namque quod tu non poteris, aut nescies, quis nostrûm tam impudens est, qui se scire, aut posse postulet?

Namque, pro Verum, aut Sed. Cic. 1. de Orat. 61. Namque illud quare Scævola negasti te fuisse laturum, &c.

Nam quid, sive Nam quis; pro Sed quid, vel sed quis; id est quid autem, vel quis autem? Ter. Eun. 5. 2. 58.
— quam tu rem actura obsecro es?
T. Nam quid ita? P. rogitas? Virg. 4. Georg. 445.
Nam quis te, juvenum confidentissime, nostras, &c. Cic. 7. Fam. 1. Nam quid ego te athletas putem desiderare, qui gladiatores contempseris?

Nam quis, quæ, vel quod, pro Quisnam, &c. Terent. Phorm. 5. 1. 5.
Nam quæ hæc est anus, exanimata a fratre quæ egressa est meo?
Nam quæ, ait Donatus, anastrophe: ut, Nam quis te, juvenum confidentissime. Sed figura hæc apta commotis est aliqua re nova. Anastrophe idem valet, quod inversio: quum verbum quod præcedere deberet, sequitur. Al. Namque. Rursus Phorm. 1. 4. 23.
Nam quod ego huic nunc subito exitio remedium inveniam miser?

Nam quod dixit, pro Quodnam.

Nam profecto. Sallust. in Catil. cap. 51. 18. Nam profecto aut metus, aut injuria te subegit, Silane, Consulem designatum, genus pœnæ novum decernere.

Nam quia. Quintil. lib. 10. cap. 2. Nam quia quædam sunt inimitabilia, quibus, &c.

Nam, pro Etenim. Cic. in Orat. 197. Nam qui audiunt, hæc duo animadvertunt. Sic sæpissime Cicero. Budæus.

N amnētæ, arum. [Ναμνῆται] Ptolemæo lib. 2. cap. 8. alio nomine Nannetes dicti: quorum civitas Condivicnum, vulgo *Nantes*. Turnebus apud Ptolemæum Νανῆται legendum esse scribit. Lucan. 1. 419.
— tunc rura Nanetis
Qui tenet, & ripas Aturi, qua litore curvo, &c. Ubi tamen vulgo corrupte Nemetis scriptum est. Namnetes etiam Greg. Tur. & Venant. Fortunat. Nannetes Cæsari de B. G. 3. 9. ut & Plin. 4. 18.

N A N

N anciscor, ĕris, nactus sum, [τυγχάνω, καταλαμβάνω, περιποιοῦμαι] nancisci. Acquirere: cum homine autem junctum frequentissime capitur pro Invenire. Fit autem a Nancio, is, secundum Priscianum lib. 10. fol. 127. a. Aldi. Nancisci, inquit Donatus ad Hecyr. 4. 4. 59. proprie dicitur, qui paratus ad tenendum ante quam possit reperire quod teneat, statim quod occurrerit, prehendit. Plaut. Rud. 3. 6. 33. Ut nactus es, abi bono animo. Al. Nactu's, habe &c.

Adversarium nancisci. Plaut. Capt. prol. 64.
Proin si quis pugnam expetat, lites contrahat,
Valentiorem nactus adversarium,
Si erit, ego faciam ut pugnam inspectet non bonam. Sic Idem Bacch. 2. 2. 39.
Ni nactus Venerem essem, hanc Junonem dicerem. Sic vestitum Ter. Eun. 3. 5. 9.

Belluas immanes nanciscimur venando. Cic. 2. de Nat. Deor. 161. Plaut. Rud. 4. 3. 46.
Meum quod rete atque hami nacti sunt.

Boni aliquid fortuiti nancisci. Cic. 3. de Nat. Deor. 87.

Causam

Caufam idoneam nancifci. Nepos 2. 6. 2.
Caufam moriendi fe nactum effe Cato gaudebat. Cic. 1. Tufc. 74.
Facultatem. Marcel. in l. Qui decem. §. Idem refponfum eft. D. de folutionib.
Fidem nacta. Ovid. 1. Faft. 476.
Firmitatem. Cic. 11. Fam. 12.
Hofpitium. Plaut. Men. 2. 3. 65.
Impudentiam. Plaut. Bacch. 1. 3. 51.
Malum. Ter. And. 5. 6. 3.
— more hominum evenit, ut quod fim nactus mali,
Prius refcifceres tu, quam ego quod tibi evenit boni.
Morbum. Æmil. Probus in Attici vita p.560. edit. Lambini. H. St. Exftat cap. 21. pr.
Naturam maleficam nactus eft in corpore. Æmil. Probus in Agefilao 276. H. St. Exftant apud Nepot. cap. 8. pr. vitæ Agef.
Noctem fubnubilam nactus. Salluft. Fragm. cap. 11. conf. Gell. 10. 26.
Occafionem. Cæf. 3. Bell. Civil. cap. 9. Nacti occafionem meridiani temporis.
Otium. Cic. 4. Fam. 7. Pluribus verbis ad te fcribam, quum plus otii nactus ero.
Otiofum aliquem. Cic. 1. de Fin. 14. Quoniam nacti te, inquit, fumus aliquando otiofum, certe audiam quid fit, quod, &c.
Pifces. Ter. Adelph. 3. 3. 66.
— pifces ex fententia
Nactus fum: hi mihi ne corrumpantur, cautio eft.
Poteftatem. Salluft. Catil. cap. 38. pr. Homines adolefcentes, fummam poteftatem nacti.
Poteftatem per fcelus. Cic. 3. de Nat. Deor. 84.
Prædam in agro. Ovid. 3. Met. 606.
Pretium enim nanfcifcetur, nomenque poetæ. Hor. de Arte Poet. 299.
Sortem. Cic. 3. Verr. 104. Sortem nactus eft urbanæ provinciæ, magis ex fua & Chelidonis, quam ex Populi Romani voluntate.
Spem. Cic. 3. Verr. 58. Quo quidem tempore, Judices, ifte fpem maximam reliquorum quoque peccatorum nactus eft.
Spem majorem aliquid impetrandi. Cic. 13. Fam. 8.
Tempeftatem turbidam nactus. Cæf. 2. Bell. Civil. 22.
Tempora apta. Ovid. 9. Met. 572.
Nactus, a, um. active, V. fupra in ipfo verbo.
Paffive, Hygin. Fab. 8. Ea occafione nacta fugæ fe mandavit. Idem Fab. 28. Qui ab Apolline nacti, funt interfecti.
Nanctus, antique pro Nactus. V. Parei Lex. Crit. p. 769. Ita etiam Gronov.. Liv. 24. 35. & 36.
Nanctus pro Nactus, vide in Indice Hiftor. Rom. edit. Francof. H. St.
Nannăcus, i. m. [Νάννακος] Rex Phrygum fuiffe legitur ante Deucalionem, qui diluvium futurum præviderat. Al. Annacus. al. Cannacus. Erafm. in Adag. Noachum corrupta voce intelligi fufpicatur Læl. Bifciola tom. 1. Subfec. lib. 19. cap. 13. Jo. Heinr. Urfinus fabulam Cannacæ fictam putat ex hiftoria Methufalem. Genef. cap. 5. V. Suid.
Nannium, [Νάννιον Suid.] Meretricula quædam fuit, profcenium, ut fcribit Athenæus lib. 13. cognominata, quod veftium & auri cultu plurimo fpeciofa videbatur, quum exuta foret vel turpiffima. Hæc item, fi Suidæ credimus, facete dicta eft Capra, quod Thalli cujufdam cauponam facientis bona deglutiffet, tanquam germina hœdis objici folita in paftum, quæ Thallos Græci vocant. Plaut. Amph. prol. 91. Alii legunt Nanium fimplici n. V. Cæl. Rhodig. 8. 8.
Nanque, V. Namque, in nam.
Nānus, i. m. [νάνος] tefte Gellio, lib. 19. cap. 13. Græcum vocabulum eft, quo antiqui vocaverunt brevi corpore hominem, paulului fupra terram exftantem, quem Latine Pumilionem dicimus. Propert. 4. 9. 13.
Nanus & ipfe fuos breviter concretus in artus. Juven. 8. Sat. 32.
— nanum cujufdam Atlanta vocamus. fcil. per jocum. Ad- de Gell. 16. 7. & Suet. Tiber. cap. 61.
Nanus cum fis, cede. V. Chiliad.
Nani etiam Equulei vel muli humiliores dicebantur. Gell. 19. 13.
Nana, æ. f. Lamprid. Alex. Sever. cap. 34. Nanos & nanas, & moriones, populo donavit.
Nanum, inquit Feftus, Græci Vas aquarium dicunt, humile & concavum, quod vulgo vocant *fitulum barbatum*. Unde Nani, Pumiliones appellantur. V. Beroald. ad Suet. Tiber. cap. 61. & Lex. Pitifc.

N A P

Napata, ōrum. n. pl. [Νάπατα] Æthiopiæ urbs eft: olim Candaces reginæ regia, cujus meminit Strab. lib. 17. Steph. Ναπαταῖοι.
Nape, es. f. Nomen canis apud Ovid. 3. Met. 212. a νάπη faltus.
Napa, V. apud Octav. Hor. 1. 2. [Puto pro Napus, rapi genere.
Napeæ, vel Napææ, arum. f. [Ναπαῖαι] Nymphæ funt fontium, ut fcribit Servius ad 1. Æn. 504. Nymphæ, inquit montium, Oreades dicuntur; filvarum, Dryades: quæ cum filvis nafcuntur, Hamadryades: fontium, Napeæ, vel Naiades: maris vero, Nereides. At idem ad illud, Facilesque Napeas. Virg. 4. Georg. 535. Sane fciendum eft, inquit, eafdes effe Napæas, quæ & Dryades funt. & Philarg. in eundem loc. Napæas, nemorum nymphas. Νάπας enim Græci dicunt Nemora.
Naphtha, æ. f. [νάφθα] Genus veneni ex bitumine. Plin. lib. 2. cap. 105. Similis eft natura naphthæ: ita appellatur circa Babyloniam, & in Auftagenis Parthiæ profluens, bituminis liquidi modo: huic magna cognatio ignium, tranfiliuntque protinus in eam undecunque vifam. Ita ferunt a Medea pellicem crematam, poftquam facrificatura ad aras accefferat, corona igne rapta. Hæc Plinii verba plurimum afferunt lucis Horatio fic fcribenti, Epod. 3. 13.
Hoc delibutis ulta donis pellicem,
Serpente fugit alite. Etfi jocatur Allio, non naphtha imbutam fuiffe coronam. Appellare videntur Latini hoc genus bituminis liquidi, Oleum vivum. Gratius,
Vulcano condicta domus, quam fubter eunti
Stagna fedent venis, oleoque madentia vivo. Turneb. conf. Hefych. & Suid. in νάφθα. Plin. 2. 108. & 35. 15. Ammian. 23. 23. Olear. Itinerar. Perf. 6. 9.
Naphthe, es. f. Idem quod Naphtha. Plin. 35. 15.
Naphthas, æ. m. Genus olei cedrino fimile. Salluft. Hift. lib. 4. Fragm. cap. 20.

Napi, indecl. & Napy, yos. n. [νάπυ] Herbæ genus, idem quod Sinapi Perficum. Plin. lib. 27. 13. Idem 19. 8. Diofc. 2. 184.
Napitæ, [Ναπῖται] Populi in Scythia, quorum caput vicus Napis, qui & Napatæ nominantur. Stephanus.
Napūra, æ. f. Funiculus ex ftramento. Feftus. Al. Nepura, quafi non pura. al. Naptura, ex ἅπτω necto.
Nāpus, i. m. [βουνιάς] Genus rapi obtufioris & brevioris. Columel. lib. 2. cap. 10. Napus devexam terram amat & ficcam. V. Plin. lib. 20. cap. 4. & 19. 10. & 5.
Nāpellus, i. m. nomen habet a napi fimilitudine. Eft enim radix parvo napo fimilis. Arabes nunc vulgo vocant *Bifch*.
Nāpīna, æ. f. Locus in quo feminantur napi. Columel. lib. 11. cap. 2. Namque & napinæ, itemque rapinæ ficcaneis locis per hos dies fiunt.
Napusa, æ. f. Colonia juris Italici. Urbs eft Daciæ, cui nunc nomen Claudiopolis. Vulgo *Claufemburg*. V. Urfat. de Not. Rom.

N A R

NAR. Narbonenfis.
Nār, nāris. m. [Νάρ] Fluvius, qui per urbem Narniam effluens, Tiberi immifcetur. V. Plin. lib. 3. cap. 5. Virg. 7. Æn. 517.
Sulphurea Nar albus aqua. Cic. 4. Att. 14. vel indeclinabiliter pofuit, vel neutro genere: Lacus, inquit, Velinus a M. Curio emiffus intercifo monte in Nar defluit. conf. Tacit. 1. Ann. 79. 3. & 3. 9. 2.
Nar etiam ab Ægyptiis vocatur Planta iridis. Diofc. 1. 1.
Narane, V. naro.
Narbasis, Urbs æftuaria in Hifpania.
Narbo, ōnis. m. [Νάρβων] Sæpius addito cognomine Narbo Martius, Galliæ urbs, decumanorum colonia, xii m. paff. a mari diftans. Plin. lib. 3. cap. 4. Ab hac urbe nomen eft inditum provinciæ Narbonenfi. Aufonius in Urbium catalogo, cap. 13.
Nec tu, Martie Narbo, filebere, &c. Cic. pro Font. 3. Eft in eadem provincia Narbo Martius, &c. Sequiori ævo Narbona, æ. f. dici cœpit, unde vulgo *Narbonne* dicitur.
Narbonensis, e. Adj. [Ναρβωνίτης] Narbonenfis provincia, ut ait Plin. lib. 3. cap. 4. appellatur pars illa Galliarum, quæ interno mari alluitur: Braccata ante dicta, a veftium habitu: quum reliqua, a nutriendi capilli ftudio Comata diceretur, quanquam funt qui toti id nomen Galliæ tribuant. Amne Varo ab Italia & Alpibus difcernitur: a reliqua vero Gallia, montibus Cebenna & Jura: agrorum cultu, virorum morumque dignatione, amplitudine opum nulli provinciarum poftferenda. Hactenus Plinius. De hac V. Melam lib. 2. cap. 5. & Strabonem lib. 4.
Narbonĭcus, a, um. Adj. ut, Narbonica vitis. Plin. 14. 3.
Narcæus, i. m. [Νάρκαιος] Filius fuit Dionyfi & Phyfcoæ, qui bello clarus Palladis Narcææ templum excitavit. Nam fæpe a templorum conditoribus, diis veterum adoptabantur cognomina. Auctor Cælius lib. 13. cap. 34. V. Paufan. Eliac. 1. p. 164. Wech.
Narce, es. f. [νάρκη] Centaurium majus. Diofc. 3. 6.
Narcen, Romani Torpedinem dicunt. Diofc. 2. 15.
Narcissus, i. m. [Νάρκισσος] fertur Filius fuiffe Cephifi amnis, & Lyriopes nymphæ, qui quum pulchritudine præftaret, a multis nymphis amatus eft. Et quum nimio defiderio potiundæ nymphæ contabuiffet, mutatus eft in florem fui nominis. Ovid. 3. Met. 346. Et Stat. 7. Theb. 341.
Narciffus, etiam Claudii libertus fuit, potentia formidolofus, qui quum quandoque miffus effet a Claudio, ut milites tumultuantes fedaret, fuggeftumque velut concionaturus confcendiffet, hominis indignitatem molefte ferentes militum plures, id invulgatum fucclamarunt, ἰὼ Σατουρνάλια, id eft, Saturnalicius dies; quoniam dominorum habitu tunc prodeant fervi. Auctor Dion. conf. Suet. Claud. cap. 28. Juven. 14. Sat. 328. Tacit. 13. Ann. 1. 4.
Fuit & Narciffus, nomen Fluvii.
Narcissus, i. m. [νάρκισσος] Flos apud Italos frequentiffimus, noftris autem minus cognitus. Plin. lib. 21. cap. 5. Et cap. 19. Narciffi duo genera in ufu medici recipiunt: Unum purpureo flore, & alterum herbaceum. hunc ftomacho inutilem, & ideo vomitorium, alvofque folventem, nervis inimicum, caput gravantem. Et a νάρκη, narciffum dictum, non a fabulofo puero. Utriufque radix mulfei faporis eft. Virg. 8. Ecl. 53.
— narciffo floreat alnus.
Lacryma narciffi. Virg. 4. Georg. 160.
Purpureus. Virg. 5. Ecl. 38.
Sera comans narciffus. Virg. 4. Georg. 123.
Narcissīnus, a, um. Adj. [ναρκίσσινος] ut, Narciffinum oleum. Plin. lib. 21. cap. 19. Ex hoc flore fit narciffinum oleum ad emolliendas duritias.
Narcissītes, æ. m. [ναρκισσίτης] Gemma appellata eft, quæ narciffi colorem habet, venis hederæ diftincta. Hujus meminit Plin. lib. 37. cap. 11.
Narcōtica, [ναρκωτικά] Medici neoterici appellant medicamenta, quibus ftupor conciliatur, ac torpor, adverfus fenfum doloris ac cruciatum. ἀπὸ τῆς νάρκης, quod ftuporem fignificat.
Nardus, i. f. & Nardum, i. n. [νάρδος] Frutex eft (inquit Plin. lib. 12. cap. 12.) gravi & craffa radice, fed brevi, ac nigra, fragilique, quamvis pingui, fitum redolente, ut cyperi, afpero fapore, folio parvo denfoque, cacumina in ariftas fe fpargunt, ideo gemina dote nardi fpicas ac folia celebrant. Hebraice vocatur *Nerd*. Vulgus noftrum vocat *fpicam nardi*.
Eft enim & alia nardus celtica, Gallicum Nardum Plin. lib. & cap. 12. V. & Columel. 12. 10. quam eandem effe cum noftra Lavandula putat Barbarus.
Nardum Rufticum. Plin. lib. 21. cap. 6. Baccar quoque, radicis tantum odoratæ eft, a quibufdam nardum rufticum appellatum.
Lenis nardi ariftæ. Ovid. 15. Met. 398.
Nardi folium. Plin. 16. Columel. 2. 20.
Nardi fpica. Plin. 13. 2.
Nardum filveftre & rufticum, Afarum. Plin. 12. 12. & 13. Diofc. fuppof.
Nardus Sampharitica. Diofc. 1. 6.
Nardus Indica. Diofc. 1. 6. 9. Plin. lib. & cap. 12.
Nardus, & Nardum, pro Unguento nardino. Tibul. lib. 2. 2. 7.

Illius

Illius puro distillent tempora nardo. Puro, i. e. Non adulterato. V. Salmaf. Exerc. Plin. Sic lib. 1. 7. 51.
Illius & nitido stillent unguenta capillo,
Et capite & collo mollia serta gerat. Veteres enim epulabantur unguentati. Hor. 2, Carm. 11. 16.
Cur non sub alta vel platano, vel hac
Pinu jacentes sic temere, & rosa
Canos odorati capillos,
Dum licet, Assyriaque nardo
Potamus uncti? Quemadmodum Rosa dicitur pro Rosaceo, sic Nardum pro Nardino. Rursus Tibul. lib. 3. 6. 63.
Jamdudum Syrio madefactus tempora nardo,
Debueram sertis implicuisse comas. Vulgati codices habent Tyrio, sed non recte, ut opinor: id quod docet carmen Horatianum ante citatum. Idem Hor. Epod. 5. 59. eodem significatu dixit,
Nardo perunctum. Et 13. 13.
— Achemenia
Perfundi nardo juvat. Et lib. 4. Carm. 12. 17.
Nardi parvus onyx. Nardi Syriaci semel & iterum meminit Celsus lib. 6. cap. 7. De aurium morbis, & curationibus.

NARDĪNUS, a, um. Adj. [ναρδῖνος] Quod nardum redolet, vel quod potius nardi saporem habet. Plin. lib. 15. cap. 15. Pira ab odore myrapia, laurea, nardina.
Unguentum nardinum, Ex nardo vel spica nardi factum. Plin. lib. 13. cap. 1.

NARDĬFER, ĕra, ĕrum. Gratius in Cyneg. v. 314. Nardifer Ganges.

NARĬCA, vel potius NARITA, æ. m. [νηρίτης] auctore Festo, Genus est piscis minuti. Plaut.
Muriatica autem video in vasis stagneis,
Bonam naritam, & camarum, & tagenia,
Equinos fartos, conchas piscinarias. Sic emendavit Scalig. Naticem alii legunt, perperam.

NĀRIS, is. f. [ῥίν] pl. Nares, proprie Latiores nasi partes, in quibus sunt spiracula, a naritate, inquit Donatus in Adel. 3. 3. 43. quæ nos odoratu doceant præsto & prope esse, quod adhuc oculi non vident. Plin. lib. 11. cap. 2. Item omnium auriculæ ac nares, quæ modicum eminent, flexili mollitia, naturæ providentia, ne frangerentur. Festus, Nares appellari putant, quod per ea nasi foramina odoris cujusque gnari simus. Lactant. de Opif. Dei, cap. 11. Nares idcirco sic nominantur, quia per eas vel odor, vel spiritus nare non desinit. Melius dici a Græco per inversionem litterarum, ut Latinis consuetum est, ῥῖνες nares, ut μορφὴ forma, & τέρην tener, & multa hujusmodi. [Apud Donat. Gnaritate scribendum.
Recte sursum sunt nares, quod odor omnis ad supera fertur. Cic. 2. de Nat. Deor. 141.
Acta retro naris, medioque infixa palato est. Ovid. 12. Met. 253.
Adjunctis naribus spiritu os augetur. Cic. 2. de Nat. Deor. 134.
Aduncæ spiramina. Lucan. lib. 2. 183.
Balba de nare loquutus. Perf. 1. Sat. 33.
Cava. Ovid. 1. de Arte Am. 520.
Compressæ. Lucret. lib. 6. 1191.
Geminæ. Virg. 4. Georg. 300.
Humentes. Suet. Claud. cap. 30.
Patulis captavit auras bucula. Virg. 1. Georg. 376.
Pilosæ. Juven. 14. Sat. 194.
Præsagæ, Sagaces. Firmicus. lib. 8. cap. 9. Nutrient etiam canes, qui ferarum cubilia, & latentes latebras præsagis naribus persequantur.
Remissæ a fronte. Ovid. 14. Met. 95. al. Resimæ.
Resimæ patulæque. V. PATULUS.
Sagaci nare sentire aliquid. Lucan. lib. 7. 829.
Truncæ inhonesto vulnere. Virg. 6. Æn. 497.
Tumidæ. Valer. 1. Argon. 221.
Admovere aliquid ad. Cic. 3. Tusc. 43. Expones quæ spectet, florida & varia, fasciculum ad nares admovebis, incendes odores, & sertis redimiri jubebis & rosa.
Corrugare. Hor. 1. Epist. 5. 22.
Ducere naribus succum. Cic. 1. de Divin. 15.
Mollipedesque boves spectantes lumina cæli,
Naribus humiferum duxere ex aere succum.
Infundere in. V. INFUNDO.
Infundere per. V. INFUNDO.
Obsessæ igni. Sil. lib. 7. 358.
Offendit nares nidore lumen exstinctum. Lucret. lib. 6. 793.
Patent nares propter necessarias utilitates. Cic. 2. de Nat. Deor. 145.
Reducere auras naribus. Lucret. lib. 4. 990.
Spirantes tauri ignem. Virg. 2. Georg. 140.
Narium tædia & graveolentiam emendat succus hederæ. Plin. lib. 24. cap. 4.
Τὸ Nares sæpe, pro Ipso mentis sensu ponitur Acuto, vel Hebeti, ut Acutæ horum hominum. Hor. 1. Serm. 3. 29. Intelligit Risores acutiores. Emunctæ naris, durus componere versus. Hor. 1. Serm. 4. 8. de Lucilio. Porphyrio refert ad Versus, appellans Versus emunctæ naris Elegantes & decentes. Acron refert ad Lucilium, interpretaturque Sapientem: quia e contrario, inquit, Mungosum [puto, Mucosum] stultum appellamus. Emunctæ igitur & purgatæ naris dicetur, is qui nasum emunctum & non mucosum habet. Porro qui nares purgatas habet, acrius olfacit, & clarius loquitur. unde facilius potest alienorum vitiorum fœtorem ac graveolentiam indagare, & liberius arguere. Adde quod mucosos non nisi emuncti solent irridere. V. MUCOSUS.
Obesæ naris juvenis, Qui nihil olfacit: hoc est stupidus. Hor. Epod. 12. 3.
Indulgere naribus, Irridere, subsannare. Perf. 1. Sat. 40. quod alibi Naso suspendere dixit.
Uti. Hor. 1. Epist. 19. 45. Proverbialis est loquutio, significans Inflexis naribus irridere. Narium enim inflexio irridentium gestus est. μυκτηρίζειν Græci dicunt.
Nares tribuuntur canalibus. Vitruv. 7. 4. i. e. Exitus quibus humor egreditur in locum patentem. V. Bald. Lex. & Vopisc. Prob. cap. 21. Salmaf.

NARINŌSUS, a, um. Adj. Apertis naribus. Sic quidam codd. Lactant. lib. 5. 12. ext. Dii narinosi, quod odoribus turis colantur. Alii aliter. [Sed ingeniose Joh. Clericus Araneosis emendavit, probante Cellario. V. Minuc. Fel. cap. 24. 2. quem videtur exprimere studuisse Lactantius.

NARITIA, V. NARYCIUM.

NARNIA, æ. f. [Ναρνία] auctore Strab. lib. 5. Umbriæ civitas, per quam Nar labitur, a quo & nomen accepit. Sil. lib. 8. 459.
Hispellum, & duro monti per saxa recumbens,
Narnia. conf. Liv. 10. 9. & Plin. 3. 14. V. NAGNIA.

NARNIENSIS, e. Adj. ut, Ager Narniensis. Plin. 31. 4.
Populi Narnienses. Idem 3. 14.
Tribus Narniensis. V. TRIBUS.

NARON, ōnis. m. [Νάρων] Fluvius Dalmatiæ Strab. lib. 7. & Plin. 3. 22. Narōna Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Melæ, 2. 3. extr. hodie *Narenta.* Item, Urbs coloniaque ejusdem regionis, apposita cognominis sui fluvio, unde & nomen accepit, a Salona LXXII M. pass. distans. Narona Melæ & Plin. l. c. Cic. 13. Fam. 77. extr. Vulgo *Narenta.*

NARRO, [διηγέομαι, ἀφηγέομαι, ὑφηγέομαι, ἱστορέω, παραστορέω] āre. Dicere, recitare. Donatus, Narrare aliena, & quæ nobis non sunt necessaria, dicimus. Ter. Eun. 5. 5. 28.
Ego abeo intro: tu isti narrato omnem rem ordine ut factum siet.
Idem Andr. 3. 1. 8.
Bonum ingenium narras adolescentis.
Quid narras! Admirantis vox, non interrogantis, inquit Donatus. Ter. Adelph. 4. 2. 19.
Quid (malum) bone vir mihi narras! equidem perii.
Opinor narras? Ter. And. 2. 2. 30.
— num videntur convenire hæc nuptiis?
P. Non opinor, Dave. D. opinor narras? non recte accipis,
Certa res est.
Quas mulieres narras? Plaut. Truc. 2. 2. 29.
Narrare de. Cic. 3. Att. 15. Alteram qua Crassi libertum ais tibi de mea sollicitudine macieque narrasse. Idem 3. Fam. 1. Jucunda mihi ejus oratio fuit, quum de animo tuo, de sermonibus, quos de me haberes, quotidie mihi narraret. Et 2. de Orat. 241. Est autem hæc hujus generis virtus, ut ita facta demonstret, ut mores ejus, de quo narres, ut sermo, ut vultus omnes exprimantur. Propert. lib. 2. 1. 43.
Navita de ventis, de tauris narrat arator.
Male de aliquo. Cic. 16. Att. 13. Male narras de Nepotis filio. Bene narras & Male narras, eleganter dicimus: illud, quum jucundam rem audimus: hoc, quum molestam.
Casum aliquem. Ovid. 11. Met. 588.
Fabellam surdo asello. Hor. 2. Epist. 1. 199.
Jucunde aliquid de aliquo. V. JUCUNDUS.
Memoriter. In MEMOR.
Ordine. In ORDO.
Peræque. In PERÆQUUS.
Pericula sua. Propert. lib. 2. 28. 46.
Singula. Ovid. 6. Epist. 39.
Stomachum. Plin. 17. Epist. 9.
Suspiciose aliquid. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Vulgo aliquid. Hor. 1. Epist. 13. 16.
Narravit ut. Ter. Hec. 1. 2. 70.
Narratque, ut virgo a se integra etiam tum fiet.
Narra mihi, reges Armenii patricios salutare non solent? Cic. 2. Att. 7.
Narro tibi, plane relegatus mihi videor posteaquam in Formiano sum. Cic. 2. Att. 11. Narro tibi, hæc loca venusta sunt. i. e. Dico.
Narravit antiquitas. V. ANTIQUUS.
Narrat epistola. Plaut. Pseud. 4. 2. 51.
Rumor. Martial. lib. 3. 87.
Narrant, pro Dicunt. Plin. lib. 11. cap. 37. Solvi enim pericula & metus narrant.
Lux, brevitas, fides, consilium, & occulta calliditas narrandi. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Tempora narrando fallere. Ovid. 3. Trist. 3. 12.

NARRANS, antis. Partic. ut, Pendet narrantis ab ore. Virg. 4. Æn. 79. Ovid. 11. Met 588.
Omnia ad Halcyonem veros narrantia casus. Idem 1. Epist. 30.

NARRĀTUS, a, um. [διηγηθεὶς] Partic. ut,
Fabula narrata est. Ovid. 3. de Pont. 2. 97.
Narrata vulgo. Plin. lib. 11. cap. 52.
Magicis narrati artibus. Plin. lib. 11. cap. 37.

NARRĀTUS, ûs. m. [διήγημα] Ovid. 6. Met. 499.
— veniet narratibus hora
Tempestiva meis.

NARRĀTŪRUS, a, um. Partic. [διηγησόμενος] Stat. 3. Silv. 3. 207.
Verbaque dilectæ fert narraturus Hetruscæ.

NARRĀTIO, ōnis. f. [διήγησις, ἀφήγησις] est, Rerum gestarum, aut perinde ut gestarum expositio. Cic. 6. Att. 2. Is multis nominibus in Trophoniana Charonis narratione Græcos in eo reprehendit, quod, &c.
Aperta atque dilucida. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Narratio, Pars orationis, est Rerum explicatio, & quædam quasi sedes ac fundamentum constituendæ fidei. Cic. in Partit. 31.
Aperta, brevis, & verisimilis. Cic. 2. de Orat. 80.
Arida, & jejuna. Quintil lib. 2. cap. 4.
Constricta, an latius fusa narratio: continua, an divisa: recta, an ordine permutato, causæ docebunt. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Credibilis. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Credibiles, non historico, sed prope quotidiano sermone dilucide explicatæ narrationes. Cic. in Orat. 124.
Obscura totam obcæcat orationem. Cic. 2. de Orat. 329.
Pressæ narrationis gracilitas. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Sinuosa. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Amputandæ. V. AMPUTO.
Dicere narrationem. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Exponere. Cic. in Orat. 210.

NARRATIUNCŬLA, æ. f. dimin. [διηγημάτιον] Quintil. lib. 1. cap. 9. Narratiunculas a poetis celebratas, notitiæ causa, non eloquentiæ tractandas puto.

NARRĀTOR, ōris. m. [διηγητὴς] Cic. 2. de Orat. 219. Ceteri non exornatores rerum, sed tantummodo narratores fuerunt.
Faceti narratores & imitatores. Cic. 2. de Orat. 54.

NARRĀBĬLIS, e. Adj. [διηγητὸς] Ovid. 2. de Ponto, 2. 61.
Lingua sile, non est ultra narrabile quicquam.

NARSES, etis. m. [Νάρσης] Eunuchus, Justiniani principis cubicularius: bibliopola prius: deinde ob animi virtutem patriciatus honore auctus, vir religione pietateque præditus. De quo vide apud Volaterranum. Narses Persarum rex. Eutrop. 9. 22. &c.

NARTES, Populi in Umbria regione Italiæ, qui alias Interamnates dicuntur, teste Plin. lib. 3. cap. 14.

NARTHEX, ēcis. m. [νάρθηξ] Græcis, Ferula Latinis. Unde Narthecia, alia ferulæ species, priore minor, quasi humilis ferula. Plin. lib. 13. cap. 22. Ferula calidis nascitur locis, atque trans maria, geniculatis nodata scapis. Duo ejus genera: nartheca Græci vocant, assurgentem in altitudinem, nartheciam vero semper humilem. A genibus exeuntia folia maxima, ut quæque terræ proxima. Cetero natura eadem quæ anetho, & fructui similis. Narthecyan Hard. ex Theophr. opinor.

NARTHĒCŎPHŎRI, orum. m. [ναρθηκοφόροι] dicebantur olim, Qui Bacchi sacris initiati ferulam ferebant. Unde Plato lib. de Anima proverbium fecit in eos qui sanctitatem prætendunt, vitiis omnibus inquinati, quum ait, Narthecophori quidem multi, Bacchi vero pauci. i. e. Sapientiam, virtutemque vindicant sibi quidem plures, sed quotusquisque scopum pertingit, aut induit perfectionem? V. Cæl. lib. 7. cap. 13. qui hoc pluribus explicat.

NARTHĒCIUM, i. n. [ναρθήκιον] pro Repositorio medicamentorum ponitur, etiamsi ex alia materia fuerint facta: quod id genus ligni accommodatum sit ad fervanda medicamenta. Cic. 2. de Finib. 22. Jam doloris medicamenta illa Epicurea, tanquam de narthecio promat, &c. Erasmus pyxidem intelligit, unde pharmacopolæ depromunt medicamenta. De narthecio, id est ex parato, & ad manum. Cornarius in lib. 6. Galeni de Compos. phar. dissentit his verbis: Sorani νάρθηκα citat Aetius lib. 8. cap. 44. Arbitror autem receptum fuisse morem Græcis medicis, ut libros suos medicamentarios νάρθηκας & ναρθήκια inscriberent: atque sic etiam illud Cic. 2. de Finib. 22. sic accipio, Jam doloris medicamenta, &c. De narthecio, hoc est de libro medicamentario narthecio inscripto. quanquam non ignorem aliquos pyxidem medicamentariam per Narthecium accipere, haud scio qua ratione ductos. Nobis certe consentit etiam Martialis poeta in Apophor. 14. 78. qui ejusmodi Narthecia capsulis eboreis inclusa fuisse dicit;

Artis ebur medicæ, narthecia cernis &c. Nec ignoro aliis aliter hunc locum accipi. Hæc ille. conf. Lex. Pitisc.

NARTHĒCŪSA, æ. f. [Ναρθηκοῦσα] Insula est in mari Carpathio, cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 31.

NĀRȲCIUM, i. n. [Νάρύκιον] Oppidum Locrorum vetustissimum, unde Ajax fuit, & Narycii populi, de quibus Virg. 3. Æn. 399.

Hic & Narycii posuerunt mœnia Locri. Abundant autem pice optima, ut testatur Virg. 2. Georg 438.

Et juvat undantem buxo spectare Cytorum,
Naryciæque picis lucos.

NĀRȲCIUS, a, um. Adj. Auson. Epist. 4. 18. Columel. 10. 386. & Virg. supra.

N A S

NĀSĀMŌNES, um. pl. [Νασαμῶνες] Populi sunt in Lybia, juxta Syrtes, spoliis naufragorum viventes, ut scribit Herodotus lib. 4. Sing. Nasamon. Lucan. lib. 9. 443.

Hoc tam segne solum, raras tamen exserit herbas,
Quas Nasamon, gens dira, legit, &c. Plin. lib. 5. cap. 5. In ora Syrtis Nasamones, quos antea Mesammones Græci appellavere ab argumento loci, medios inter arenas sitos.

Æquoreus Nasamon. Sil. lib. 3. 320.
Inops. Lucan. 4. 679.
Pauper. Lucan. lib. 9. 458.
Semihomines. Sil. lib. 11. 180.

NASAMŌNIUS, a, um. Adj. [Νασαμώνιος] Sil. lib. 7. 609.

— Nasamonius Idmon.

Nemus Nasamonium. Senec. Herc. OEth. 13. Sidonius, Carm. 9. 257.
ad Numidas usque transmovet;
Et vinctum Nasamonium Jugurtham.

NASAMŌNIĂCUS, a, um. [Νασαμωνιακός] aliud Adj. ut, Agri Nasamoniaci ditissimus. Ovid. 5. Met. 129.
Rex Nasamoniacus. Stat. 4. Silv. 6. 75.
Triumphi. Sil. lib. 16. 631.

NASAMONĪTES, æ. m. Gemma sanguinea, nigris venis asperfa. Plin. lib. 37. cap. 10.

NASATUS, V. NASUS.

NASCĀLE, is. n. Pessus, ad uterum mulierum medicatus. Const. Afer 5. 12. Nascale Pauli ad calidam vulvam. V. Reinef. ad Petron. fragm. p. 109. Burm. p. 362.

NASCOR, ēris, nātus sum, [γιγνόμαι] nasci. notam habet significationem.
Nasci equinis pedibus. Plin. lib. 4. cap. 13.
Nasci in pedes. Plin. lib. 10. cap. 53.
Nasci, & in lucem edi. Cic. 1. de Legib. 16.
Natus ex. Ter. Heaut. 5. 4. 7.

Ita mihi atque huic sis superstes, ut ex me atque hoc natus es.

Natus ex ea familia. Ter. Adelph. 3. 1. 10.
Ex fratre & sorore nati. Nepos 14. 2. 2.
Eodem patre nata. Idem 5. 1. 2.
Iisdem parentibus. Idem 20. 1. 4.
Patre claro. Hor. 1. Serm. 6. 58.
Patre certo. Cic. pro. Rosc. Amer. 46.
Illa matre. Liv. 1. 3.
Justa uxore. Cic. 1. Tusc. 85.
Obscure. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 3. Commendat scomma & conditio dicentis, si in eadem causa sit: ut si alium de paupertate pauper irrideat, si obscure natum natus obscure.
Summo genere. Plaut. Cist. 1. 1. 26. Cic. 7. Verr. 100. Natus genere nobili. Et 11. Fam 22. Natus summo loco.
Dea. Virg. 1. Æn. 586.
Humana matre. Plaut. Amph. prol. 28.
Natus male volente genio. Plaut. Bacch. 4. 3. 4. Al. Malevolente ὑφ᾽ἔν.

Natus de genere. Plaut. Capt. 2. 2. 27.

Quo de genere natus est illic Philocrates? P. Polyplusio.

De pellice. Ovid. 4. Met. 422.
Inter agros & armenta. Tibul. lib. 2. 1. 67.
Natus Athenis. Plaut. Rud. 3. 4. 34.
Natus ibidem. Plaut. Pœn. 5. 2. 78.
Natus in Apulis. Plaut Mil. 3. 1. 53.
Natus & Oriundus differunt. Liv. 24. 6. Hippocrates & Epicides, nati Carthagine, sed oriundi a Syracusis, exule avo.
Natus animo leni. Ter. Hec. 2. 2. 28.
Natus cum virtutibus. Plaut. Rud. 2. 2. 15.
In dedecore natus Verres. Cic. 5. Verr. 60.
Sine crimine natus, i. e. Non ex adulterio, incestu, amore meretricio. Ovid. 3. Amor. 4. 39.
Per scelera. Senec. Agamem. 13.
Mihi iterum natus videor quod te reperi. Plaut. Pœn. 5. 2. 117.
Natus moriensque fefellit. Hor. 1. Epist. 17. 10.

Nec vixit male, qui natus, moriensque fefellit. Græce loquutus est, inquit Lambinus, Latino sermone: sic enim illi loquerentur, ὃς ἔλαθε γινόμενος τε καὶ θανών; qui natus & mortuus latuit: id est quem neque natum, neque mortuum esse quisquam mortalium scivit. Sic loquitur Cic. 9. Fam. 15. Quos ego non modo reges appellatos, sed omnino natos nesciebam. Respexit autem illud Epicuri λάθε βιώσας, quod improbat & refellit Plutarchus. Hujus autem loci sententia est: fortunatum eum judico, qui ignotus, inhonoratus, inglorius cursum vitæ confecit. Hæc ille. Commune posset esse dictum, nec inepte usurpari in eos qui nihil, quod laude dignum sit, in vita unquam gesserunt.

Natus ad, In, vel Alicui rei, modo Naturæ finem, modo Aptitudinem denotat. Cic. pro Sext 89. Nam quid ageret vir ad dignitatem & gloriam natus? Idem 5. de Finib. 58. Ergo hoc quidem apparet, nos ad agendum esse natos. Sic ibid. lib. 2. 39. Hi non viderunt, ut ad cursum equum, ad arandum bovem, ad indagandum canem: sic hominem ad duas res, ut ait Aristoteles, ad intelligendum & agendum esse natum. Ter. Heaut. 3. 1. 12.

At ego profecto ingenio egregio ad miseriam
Natus sum.

Ad arma. Ovid. 4. Trist. 10. 18.
Ad bella. Cic. pro Lege Manil. 42.
Ad facinus prædamque. Cic. 11. Philip. 37.
Ad facultatem quandam dicendi singularem. Cic. pro Corn. Balb. 3.
Ad furta nata manus. Ovid. 13. Met 111.
Ad hoc unum natus, aut in hoc solo se exercuit, aut huic generi studet uni aliquis. Cic. in Orat. 99.
Ad honestatem natum genus hominum. Cic. in Partit. 91.
Ad jugum natæ boum cervices. Cic. 2. de Nat. Deor. 159.
Ad justitiam nos esse natos intelligere, nil præstabilius. Cic. 1. de Legib. 18.
Ad laudem & decus nati, suscepti, & instituti sumus. Cic. 5. de Finib. 63.
Ad alterius libidines flagitiosas natus atque aptus. Cic. 4. Verr. 134.
Ad societatem & communitatem generis humani nati sumus. Cic. 4. de Finib. 4.
Ad summa omnia natus Pompeius. Cic. de Clar. Orat. 239.
Ad hæc deorum beneficio tempora natus Cæsar. Cic. 12. Philip. 9.
Palæstra ad eam rem nata. Porphyr. in Hor. 1. Carm. 27.
In miseriam nasci. Cic. 1. Tusc. 9. Quoniam autem etiam mortui miseri sunt, in miseriam nascimur sempiternam.
In otia. Ovid 15. Met. 711.
In spem. Liv. 26. 6.
In usum lætitiæ scyphi, Inventi. Hor. 1. Carm. 27. 1.
Abdomini natus, non laudi atque gloriæ. Cic. in Pison. 41.
Foro & multitudini nata eloquentia. Cic. de Clar. Orat. 282.
Imperio huic. Cic. pro Cœl. 59.
Instaurandis, reparandisque bellis nata gens. Liv. 24. 42.
Litteris nati Græci. Cic. 3. de Orat. 129.
Laudi natus. Cic. pro Sext. Cum his qui se patriæ, qui suis civibus, qui laudi, qui gloriæ, non qui somno & conviviis & delectationi natos arbitrentur. Ter. Adelph. 4. 2. 6.

Nisi me credo huic esse natum rei, ferundis miseriis.

Servituti, V. NATIO.
Suis commodis natus, Propter sua commoda. Cic. pro Cluent. 43. Pro eo quod se non solum suis commodis, sed etiam suorum municipum, ceterorumque necessariorum natum esse arbitrabatur.
Patriæ, non sibi natus Cato. Cic. pro Muren. 75. de eodem Lucan. 2. 390.

In commune bonus, nullosque Catonis in actus
Subrepsit, partemque tulit sibi nata voluptas.

Ita nati sumus, ut & blandiri & suppliciter insinuare iis, a quibus esset petendum, & adversarios minaciter terrere possimus. Cic. 1. de Orat. 90.
Nos numerus sumus, & fruges consumere nati. Hor. 1. Epist. 2. 27.
Annos quinque. Plaut Mil. 3. 1. 35. Cic. de Senect. 14. Mortuus est (quum ego quinque & sexaginta annos natus, legem Voconiam voce magna & bonis lateribus suasissem) annos septuaginta natus: tot enim vixit Ennius.
Annos ad quinquaginta natus. Cic. pro Cluent. 100.
Annos natus undeoctoginta. Hor. 2. Serm. 3. 118.
Herba nata ad spem fœnisiciæ. Varr. 1. de R. R. cap. 47.
Copiosissime nasci. V. COPIA.
Lente. In LENTUS.
Ager alius bene natus, alius male. Varro. 1. de R. R. 6. pr.
Alni nascuntur crassis paludibus. Virg. 2. Georg. 111.
Poma per annos continuos. Ovid. de Nuce 21.
Collis nascebatur ab eo flumine, pari acclivitate. Cæs. 2. Bell. Gall. 18.
Lapis nascitur in confinio. Marcel. in l. pro regione. D. de acquir. rerum domin.
Locus ita natus est. Liv. 9. 2. i. e. Ea natura loci.
Ventus nascitur. Cic. 4. Acad. 105. Mare illud, quod nunc Favonio nascente purpureum videtur, idem huic nostro videbitur.
Auster. Virg. 3. Georg. 179.
Nascuntur diffidia, facinora, oratio, &c. Donat. Natum dicitur de rebus

rebus repentinis. Cic. de Amicit. 35. Magna etiam diffidia, & plerumque justa nasci. Plaut. Mil. 2. 3. 10.

Nescis tu fortasse apud nos facinus quod natum est novum.

Nasci & Proficisci ex. Cic. pro Quint. 85. Ex quo uno hæc omnia nata & profecta esse concedit.

Nasci & Occidere, contraria. Cic. in Orat. 10.

Exoriri & Nasci, Exstingui atque opprimi, contraria. Cic. 2. de Lege Agrar. 89. Hic vero in oculis Senatus Populique Romani nihil posse existere, quod non ante exstingui atque opprimi posset, quam plane exortum ac natum esset.

Oritur ex se, & sua sponte nascitur amor. Cic. 2. de Finib. 78.

Argumentum nascitur. Cic. 16. Fam. 22. Scribes ad me, ut mihi nascatur epistolæ argumentum. h. e. Ut inde sumam argumentum ad te scribendi.

Consularis a vobis natus, Factus. Cic. Post red. ad Quir. 5. Procreatus sum parvus a parentibus, a vobis natus sum Consularis. conf. Turneb. Adverf. 22. 3.

Discordiæ multæ nascebantur de plebiscitis. Pompon. l. 2. §. Deinde quum esset. D. de orig. jur.

Error natus. Cic. 1. de Finib. 32. Sed ut perspiciatis unde omnis iste natus sit error, voluptatem accusantium, doloremque laudantium, totam rem aperiam.

Exordium nascitur. Cic. 1. Tusc. 8. Ergo ita nascetur exordium.

Historia maxima nascitur de nihilo. Propert. lib. 2. 1. 16.

Malum nascitur. Cic. 7. Verr. Binos habebam: jubeo promi utrosque, nequid plus mali nasceretur. i. e. Nequid oriretur amplius mali.

Odia nascuntur ex cupiditatibus. Cic. 1. de Finib. 44.

Opinio nascens. Cic. 16. Fam. 21. Enitar ut in dies magis magisque hæc nascens de me duplicetur opinio.

Ordo major rerum mihi nascitur. Virg. 7. Æn. 44.

Pestis est nulla tam detestabilis, quæ non homini ab homine nascatur, Cic. 2. Off. 16.

Res nata ex tempore. Cic. 1. de Invent. 25.

Sententia. Cic. 2. de Finib. 34. Ergo nata est sententia veterum Academicorum, & Peripateticorum, ut finem bonorum dicerent, secundum naturam vivere.

Natus ex se. Cic. 5. de Finib. 13. Horum posteri meliores illi quidem mea sententia, quam reliquarum philosophi disciplinarum: sed ita degenerant, ut ipsi ex se nati esse videantur.

Cum hisce verbis Tiberius dedecus natalium ejus velavisset, Curtius Rufus videtur mihi ex se natus. Tacitus 3. H. St. Exstant Ann. 11. 21. extr.

Nasci, pro Accidere. Cic. Attic. 11. 25. Nihil unquam simile natum puto: cui si in qua re consulere possum, cupio a te admoneri. Idem, Tum tibi placuit ut mitterem ad filium: inde natum est ut ad Publium.

Nascendi incerta conditio. Cic. 3. Catil. 1. & Senec. Epist. 11.

Nascendo. Ovid. 4. Fast. 647.

Agnaque nascendo sæpe necabat ovem.

NASCENS, entis. Partic. [τικτόμενος] ut,

Athenis, non nascentibus, sed jam adultis fuit Thucydides. Cic. de Clar. Orat. 27.

Fraga nascentia humi. Virg. 3. Ecl. 8.

Laus nascens. Cic. 1. Fam. 7. Jam olim nascenti prope nostræ laudi, dignitati, virtutique præfuisti.

Luna. Hor. 3. Carm. 23. 2. Idem 2. Serm. 4. 30.

Poma. Ovid. 14. Met. 763.

Puer. Virg. 4. Ecl. 8.

Sol. Seneca Hippol. 3.

Templis nascentibus infer Genium. Stat. 3. Silv. 1. 28.

Tempora. Ovid. 1. Fast. 167.

Uvæ. Ovid. de Nuce. 27.

NASCENDUS, a, um. Partic. Gell. 3. 10. Ad homines quoque nascendos vim numeri istius porrigi pertinereque ait. [Nisi forte Nascentes scribendum.

NASCENTIA, æ. f. [γένεσις] Vitruv. 9. 7. Non e nascentia, sed ex conceptione, Genethliologiæ rationes explicatas reliquit.

Plur. Plin. Valer. 2. 23. Accipi cum nascentiis.

NASCĪBĬLIS, e. Adj. Tertull. adverf. Marc. 3. 19. Mortalem negat, quem nascibilem confitetur.

NASCĬTŪRUS, a, um. Pallad. R. R. 7. tit. 7. Signum nascituri regis. Chrysol. Serm. 84. Bella nascitura compressit. V. Goclen. Probl. Gram. 1. 43. Et Observ. p. 440.

NĀTUS, a, um. Partic. V. supra in ipso verbo.

NATUS, i. m. [γόνος, γεννητός] pro Filio. Virg. 1. Æn. 668.

Nate, patris summi qui tela Typhoëa temnis. Nepos 15. 10. 1.

Qui talem ex te natum relicturus sis. Natorum appellatio, inquit Modestinus, ad nepotes extenditur. Quintil. lib. 4. cap. 2. Uxorem duxi, natum sustuli, filium educavi. Ubi forte legas, Filium sustuli, natum educavi. Ut sit sensus, Postquam natus est. [Nugæ. Filius excipit rectius natum. Gell. 12. 1. Jam perfectum, jam genitum, jam filium.

Et nati natorum, & qui nascentur ab illis. Virg. 3. Æn. 98.

Caritas quæ est inter natos & parentes, dirimi nisi detestabili scelere non potest. Cic. de Amicit. 27. i. e. Inter liberos & par.

Parvi nati. Hor. 3. Carm. 5. 42.

Natus aliquando assumit G, & dicimus Gnatus. Ter. Heaut. 1. 1. 78.

Nati, de Pullis equarum. Columel. lib. 6. cap. 27. Id præcipue genus pecudis amore natorum, nisi fiat potestas, noxam trahit.

NATA, æ. f. [γεννηθεῖσα] Filia.

Maxima natarum Priami. Virg. 1. Æn. 658.

Dulcis. Hor. 2. Serm. 3. 199.

Avellere natam complexu matris. Catul. in Carm. nupt. 60. 21.

Natis pro Natabus, in dat. & abl. plur. exstat apud Ovid. 13. Met. 661.

NATU, [ἡλικίᾳ] ut, Major natu. i. e. Ætate. Non nisi in ablativo reperitur, & cum adjectivis Magnus, Parvus, & Grandis fere junctum. Nepos 13. 3. pr. Hic cum esset magno natu. Idem 14. 7. pr. Maximo natu filius. conf. Liv. 2. 8. & 21. 34. Ter. Adelph. 5. 4. 27.

Deerit? id mea minime refert, qui sum natu maximus. V. Major, ad annos relatum, in MAGNUS.

Grandis. Cic. de Senect. 10. Quanquam eum colere cœpi, non admodum grandem natu, sed tamen jam ætate provectum.

Minor natu. Nepos 23. 3. 2. V. Minor, in PARVUS.

Minimus natu. Nepos 2. 2. 8. Liv. 2. 28: 3. 35: & 31. 18.

Maxima natu. Virg. 5. Æn. 644.

Gravior natu animus. Ter. Heaut. 4. 1. 32.

NĀTIO, ōnis. f. [ἔθνος, φῦλον] est, auctore Festo, Genus hominum qui non aliunde venerunt, sed ibi nati sunt. Plin. lib. 12. cap. 25. Color in quacunque natione præfertur rufus.

Servituti natæ Judæorum & Syrorum nationes. Cic. de Provinc. Consul. 10.

Natione Macedo. Plin. lib. 35. cap. 10.

Natio & Gens distinguuntur apud Tacitum, hæc latiori sensu, illa angustiori sumpta; de Germania 2. 7. Ita nationis nomen, non gentis evaluisse paulatim, &c. Idem cap. 38. 1. Nunc de Suevis dicendum est, quorum non una, ut Cattorum Tencterorumque gens; majorem enim Germaniæ partem obtinent, propriis adhuc nationibus nominibusque discreti. V. Cluver. Ant. Germ. 2. 20.

Natio & Patria. Cic. 1. de Invent. 35. Hominum genus & in sexu consideratur, virile, an muliebre sit: & in natione, patria, cognatione, ætate. Natione, Grajus, an Barbarus; Patria Atheniensis, an Lacedæmonius, &c.

Cognomine nationis magis suæ, quam generis uti. Cic. pro Cluent. 72.

Acerrimæ nationes. Cic. de Provinc. Conf. 33.

Bellicosa. In BELLUM.

Cumulata. In CUMULO.

Erudita illa Græcorum. Cic. 2. de Orat. 18.

Exteræ nationes & gentes. Cic. pro Font. 25.

Gentiles nationes, Cognatæ. Tacit. lib. 11. Ann. 1.

Immanes & barbaræ. Cic. 1. Q. frat. 1. 22.

Conjungere nationes. In CONJUNGO.

Conquassare. In CONQUASSO.

Hominis natio. Cic. 15. Fam. 20. pr. Natio me hominis impulit, ut ei recte putarem, nisi forte candidatorum licentia hic quoque usus, hoc subito cognomen arripuit. de Sabino loquitur quopiam.

Natione melior homo, emitur pluris. Varro de L. L. lib. 8. 52.

In pecoribus quoque, inquit Festus, Bonus proventus, bona natio dicitur. Prudent. Hymn. 11. Nat. Dom. 83. de pecore,

Adorat excors natio,
Vis cujus in pastu sita est.

Equis tribuit Varro de L. L. 8. 52. Sic equos eadem facie nonnullos negamus esse similes in nationes ex procreante dissimiles. [Forte, Si nationes.

Nationes mellis. Plin. lib. 22. cap. 24. Mellis causas atque differentias nationesque & indicationem, in apium, ac deinde florum natura diximus.

Nationes resinæ. Plin. lib. 24. cap. 6. Resinam e supra dictis arboribus gigni docuimus, & genera ejus & nationes in ratione vini, ac postea in arboribus.

Natio, pro Genere hominum, & fere in malam partem. Cic. in Pison. 54. Sed quid ego enumero qui tibi obviam non venerint? qui dico venisse pæne neminem, ne de officiosissima quidem natione candidatorum. Idem pro Muren. 69. Quid si illa officiosissima, quæ neminem patitur non honeste in Urbem introire, tota natio candidatorum?

Ardelionum Romæ quædam est natio. Phædr. lib. 1. Fab. 6.

Optimatum. Cic. pro P. Sext. 96. Nimirum hoc illud est, quod de me potissimum tu in accusatione quæsisti, quæ esset nostra natio optimatium.

Natio scholasticorum. Virg. Catalect.

Nationes [τὰ ἔθνη] pro Ethnicis apud Tertull. e. g. de præscr. adverf. Hæret. cap. 20. & 23. de Idolol. cap. 22. & de Orat. cap. 12.

NATIO, ōnis. f. [Γένεσις] Nomen deæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 47. Quod si tales dii sunt ut rebus humanis intersint, Natio quoque dea putanda est, cui, quum fana circuimus, in agro Ardeati rem divinam facere solemus: quæ quia partus matronarum tueatur, a nascentibus Natio nominata est.

NATĀLIS, e. Adj. [γενέθλιος] ut, Natalis dies. Cic. 2. de Divin. 87. Chaldæis in prædictione & in notatione cujusque vitæ ex natali die minime esse credendum. Idem 2. de Finib. 101. Quod satis sit ad diem agendum natalem suum quotannis. Et 9. Att. 4. Natali die tuo scripsisti epistolam ad me plenam consilii.

Astrum. Hor. 2. Epist. 2. 187.

Dies. Nepos 20. 5. 1. & Cic. 9. Att. 5. pr.

Dies natalis Urbis. Quo Urbs renata est. Cic. pro Flacc. 101. O nonæ illæ Decembres, quæ me Consule fuistis, quam ego diem vere natalem hujus urbis, aut certe salutarem appellare possum!

Domus natales. Valer. 3. Argon. 321.

Juno natalis. Tibul. lib. 4. 6. 1.

Natalis Juno, sanctos cape turis acervos,
Quos tibi dat tenera docta puella manu.

Juno natalis est, quæ & Juno Lucina: quia nascentibus præest.

Hora. Hor. 2. Carm. 17. 18.

Humus. Ovid. 2. de Pont. 9. 78.

Locus. Ovid. 2. Amor. 16. 38.

Lux. Ovid. in Ibin. 219.

Rura. Ovid. 4. Fast. 685.

Solum natale. Ovid. 1. de Pont. 3. 35.

Natalis, de rebus inanimatis etiam dicitur, pro Nascens. Plin. lib. 37. cap. 4. de Adamante, Similis est huic quidem Arabicus, minor tantum, similiter & nascens: ceteris pallor gentis, & in auro non nisi excellentissimo natalis. Hard. Pallor argenti, & Natales. q. V.

Sterilitas natalis & ingenita. Columel. lib. 3. cap. 7.

NATĀLIS, is. m. Subaudito Dies, [γενέθλιον] sumitur pro Die, quo quis natus est. Cic. 7. Att. 5. Sed de Formiano Tarracinam pridie Calend. Januarias; inde Pomptinum summam: inde Albanum Pompeii; ita ad Urbem III Nonas natali meo. Virg. 3. Ecl. 76.

— meus est natalis, Iola.

Agere natalem suum. Cic. 2. de Fin. 31.

Celebrare natalem suum. V. CELEBRO & CONCELEBRO.

Colimus natalem, tacete lites. Martial. 10. 87. conf. NATALES.

Urbis natalis, i. e. Dies qua condita fuit urbs. Plin. lib. 14. cap. 4. Ea cæli temperies fulsit, quam cocturam vocant, solis opere, natali Urbis DCXXXIII. i. e. Ab urbe condita.

Natalis adoptionis, i. e. Dies, quo singulis annis memoria adoptionis ejus celebrabatur. Spartian. Hadrian. cap. 4. Sic

Natalis imperii. ibid. & Eumen. Paneg. Constant. cap. 7.

Natalis alicujus numinis, i. e. Templi dicatio. Sic Cicero 4. Att. I. Natalem Salutis vocat, Quo die Saluti fuerat dicatum templum. Proinde quum a Martiale ſcribitur 12.67.

Maiæ Mercurium creaſtis idus. non ſignificatur natum eo die Mercurium, ſed eo die ei dicatum templum. Id ex Livio 2. 21. & Feſto ſatis apparet, quum inquit, Maiis idibus mercatorum dies feſtus erat, quod eo die Mercurii ædes eſſet dedicata. Ex Turneb. 2. 11. & 25. 24. conf. omnino Lex. Pitiſc.

Natalis pro Genio poſitus videtur Tibull. 4. 5. 19. Ita 4. 6. 1. Idem incipit, Natalis Juno. Siquidem Juno feminis erat, quod Genius viris.

Natalis, ſing. Semen e quo aliquid naſcitur. Plin. lib. 17. cap. 10. E cupreſſo femina pilulæ collectæ, quibus docui menſibus ſiccantur ſole: ruptaque emittunt ſemen, formicis mire expetitum: ampliato etiam miraculo, tantuli animalis cibo abſumi natalem tantarum arborum.

N a t a l e s, ium. plur. tantum, [τὰ γενέθλια] ſignificat (inquit Valla) Conditionem ſanguinis ac familiæ: ut, Generoſi natales, Natales obſcuri. Tacit. 2. Hiſt. 86. Plin. 8. Epiſt. 18. Nam mulier natalibus clara, moribus proba, ætate declivis, diu vidua, &c.

Claritas natalium. Tacit. 1. Hiſt. 49. 5.

Dedecus natalium. Idem 11. Ann. 21. 3.

Natalibus reſtituere, hodie Nobilitare vocamus: & Nobilitationem, Natalium reſtitutionem. Verbum eſt in jure frequens. Dicitur autem Natalibus reſtitui non modo libertus, ut patronatus obſervantia liberetur, ſed etiam plebeius quum ad nobilitatem aſciſcitur, quamvis antea nunquam inter nobiles fuerit. Propterea autem Natalibus reſtitui dicuntur, qui ad nobilitatem vocantur, quaſi abſterſa natalium plebeiorum ſordida conditione, & in priſcam, communemque ab initio generi humano, ingenuitatem repoſitis illis, qui hoc beneficio affecti ſunt. Plin. lib. 10. Ep. 77. ad Trajanum, Poſtulantibus quibuſdam ut de agnoſcendis liberis, reſtituendiſque natalibus, ſecundum epiſtolam Domitiani ſcriptam Minucio Rufo, & ſecundum exempla Proconſulum ipſe cognoſcerem, reſpexi ad Senatuſconſultum pertinens ad eadem genera cauſarum. Budæus.

Natales grate numeras? Hor. 2. Epiſt. ult. 210. Significat autem hic vel Generis auctores & incunabula: vel Annos & ætatem duntaxat, & tunc ſubintelligetur Dies. Lambin.

Natales arguere, pro Ignobilitatem & ſordes generis, Plin. Epiſt. ad Meſſium, lib. 3. 20. Nonnunquam candidatus, aut natales competitoris, aut annos, aut etiam mores arguebat. Valla lib. 4. [Incertum qua de cauſa, induxit hunc locum Henricus Steph.

Natales, pro Celebritate diei ſumpſit Juven. 6. Sat. 322.

Palmam inter dominas virtus natalibus æquat. i. e. Non aliter a victoria exhilaratur, quam ſi dies natales celebrentur. [Immo ſenſus eſt, Virtus æquat natalium, i. e. generis, ſplendori palmam, i. e. partæ victoriæ decus, inter dominas.

Natales diverſarum gentium: h. e. Origo & generis nobilitas, vel ignobilitas. Plin. lib. 7. cap. 12.

Natales pro Origine rei. Sic Agnitionis natales. Tertull. adverſ. Marc. 1. 10. Impatientiæ natales. Idem de Patientia cap. 4.

N a t ā l e, is. n. pro Natali die proponit Steph. ſed ſine exemplo.

N a t a l ĭ t i u s, a, um. Adj. [γενεθλιακὸς] ut, Dies natalitius, In quo quis natus eſt.

Natalitia prædicta. i. e. Divinationes aſtrologorum, inquit Budæus. Cic. 2. de Divin. 92. Et paulo poſt, Notent ſidera natalitia.

Non natalitias habes Calendas. Martial. 8. 64.

N a t a l i t i u m, i. & pl. N a t a l i t i a, orum. n. Donum erat, quod olim miſſitari ſolebat ab amicis & notis die natali. inde Perſ. 1. Sat. 16.

Et natalitia tandem cum ſardonyche albus. Et Cenſorinus ſuum de Die natali librum, quem ad Cerelium ipſius natali mittit, Natalitium vocat: Quodcunque, inquit, hoc libri eſt meis opibus comparatum, natalitii titulo tibi miſi. Hæc Turnebus, 7. 14.

Dare natalitia, quod vulgus *Solvere feſtum* dicit. Cic. 2. Philipp. 15. Ad quos refert, dii immortales? ad eos ſcilicet, quorum nobis etiam dies natales audiendi ſunt. Hodie non deſcendit Antonius. cur? dat natalitia in hortis. Ubi interpres, Natalitia, ſunt Convivia luxurioſa ad celebrandum natalem diem peculiariter ſtructa. conf. Serv. ad Virg. 3. Ecl. 76.

N a t ī v u s, a, um. Adj. [ἐγγενὴς, συγγενικὸς] Quod naſcitur, Naturale. Plin. lib. 31. cap. 7. Sunt & montes nativi ſalis: ut in Indis Oromenus. Gell. 12. 1. extr. Propterea obliteratis & abolitis nativæ pietatis elementis, &c.

Animi nativi. Lucret. 3. 418. i. e. Originem habentes.

Corpus. Lucret. lib. 2. 542.

Corpus nativum ac mortale. Lucret. lib. 5. 66.

Dei nativi, Qui naſcuntur & occidunt. Cic. 1. de Nat. Deor. 25. Anaximandri autem opinio eſt, nativos eſſe deos, longis intervallis orientes occidenteſque.

Primordia nativa, Quæ originem & principium alicunde habuere. Lucret. lib. 1. 571.

Huc accedit item, quod jam primordia rerum
Mollia conſtituunt, quæ nos nativa videmus
Eſſe, &c.

Color nativus lanæ, dicitur Naturalis, qui nulla arte, ſed natura producitur, modo in albedinem tendens, modo in nigredinem, non tamen perfecte vel albus vel niger. Plin. lib. 26. cap. 4. Radicem ejus, ante ſolis ortum erutam, involvunt lana coloris, quem nativum vocant.

Coma nativa. Ovid. 1. Amor. 14. 56.

Decus retinere. Ovid. de Nuce 52.

Domos nativas dabant antra. Senec. Hippol. 4.

Lapilli Propert. lib. 1. 2. 13.

Lepor nativus, Non adſcitus. Nepos 25. 4. 1.

Malum oppoſ. Delecto. Cic. pro Domo 12. Nonne fuit eo major adhibenda medicina, quæ & illud nativum, & hoc delectum malum ſanare poſſet?

Moles. Ovid. 5. Epiſt. 61.

Senſus domeſticus, nativuſque. Cic. de Aruſp. Reſp. 19. V. Geſner. Chreſtom. Cicer. n. 73. p. 283.

Teſtæ nativæ belluarum. Cic. 2. de Nat. Deor. 100. Quot genera, quamque diſparia partim ſubmerſarum, partim fluitantium & innatantium belluarum, partim ad ſaxa nativis teſtis inhærentium?

Verba. Cic. in Partit. 16. Quintil. lib. 8. cap. 3. Verborum alia ſunt (ut dicit Cicero) nativa, id eſt, quæ ſignificata ſunt primo ſenſu: alia reperta, quæ ex his facta ſunt. Varr. de origine L. L. 5. 5. Verba nativa vocat Prima & primigenia, & Declinatis opponit.

N a t i v ĭ t a s, ātis. f. [γένεσις] Ipſe ortus. Ulpian. ad Municipal. l. 1. in principio, Municipem aut nativitas facit, aut manumiſſio, aut adoptio. Inſcript. Vet. apud Gruter. p. 712. n. 11. VARIAE IVCVNDAE DEFVNCTAE ANNO NATIVITATIS XVIII. Min. Felix cap. 18. Deus nativitatem omnibus præſtat. Claud. Mamert. de Cruce Domini,

Et rigor lenteſcat ille, quem dedit nativitas. conf. Tertull. de Anima, cap. 39.

N a t i v ī t u s, Adv. Tertull. de Anima, cap. 39. Quæ omnia nativitus animæ collata. Ibid. cap. 12. Ingenitum, inſitum & nativitus proprium.

N a t ū r a, æ. f. [φύσις, φυὴ, γονὰ] dicta eſt, Quod naſci aliquid faciat. Plinius ubique Naturam, Parentem rerum, opificemque appellat: ac pro ipſo deo ſumpſiſſe videtur.

Naturam alii eſſe cenſent, vim quandam ſine ratione cientem motus in corporibus neceſſarios. Alii autem vim participem rationis atque ordinis, tanquam via progredientem, declarantemque quid cujuſque rei cauſa efficiat, quid ſequatur. Sunt autem qui omnia naturæ nomine appellant. Cic. 2. de Nat. Deor. 81.

Naturæ deus. Plaut. in Mænech. 2. 2. 14.

Nunc ipſi naturæ deo mihi reſponde
Adoleſcens. Hoc enarrans Turnebus Adverſ. 2. 15. Obſervaſſe mihi videor, inquit, ab antiquis ſcriptoribus Naturæ deum appellari, non eum, qui univerſæ naturæ ac ſummæ rerum adminiſtrationem curamque gerit, quique cælo, mari, terræ præeſt: ſed qui naturam hominis cujuſque, aut hominum, regit, fovet, tuetur, curat, ſanat: eſtque quidam hominis genius. Sic in Bacchid. Prol. 25. Silenus genialis deus, naturæ deus dicitur,

Naturæ deus ſum, Bromii altor maxumi. Expreſſius Hor. 2. Epiſt. 2. 187.

Scit genius, natale comes qui temperat aſtrum,
Naturæ deus humanæ, mortalis in unum
Quodque caput, &c. Hæc ille. In emendatis Plauti codd. priori loco legitur,
Nunc obſonatu redeo. M. reſponde mihi. Alter ſuppoſitus eſt.

Artificioſa plane artifex ipſius mundi natura, conſultrix & provida utilitatum opportunitatumque omnium. Cic. 2. de Nat. Deor. 58.

Naturæ numini divino parent omnes. Cic. 1. de Nat. Deor. 22.

Creatrix rerum. Lucret. lib. 1. 623.

Gubernans natura. Lucret. 5. 78.

Mater omnium rerum. Cic. in Parad. 1.

Parens communis. Cic. 5. Tuſc. 37.

Parens omnium. Cic. 1. Tuſc. 118.

Infenſa generi humano. V. I n f e n s u s.

Jus naturæ novatum. Ovid. 4. Met. 289.

Rerum natura. Cic. de Amicit. 23. Quod ſi exemeris ex rerum natura benevolentiæ conjunctionem, nec domus ulla, nec urbs ſtare poterit. Idem 4. Acad. 54. Quod rerum natura non patitur.

E natura rerum evellere. Cic. de Provinc. Conſul. 43. Si ex rerum natura non poſſem evellere. h. e. Delere, tollere. Budæus.

In rerum naturam cadere, apud Quintil. lib. 2. cap. 18. i. e. Interdum accidere. Budæus.

Conſtare natura ſua. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Circumlinire ſimplicem vocis naturam pleniore quodam ſono. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Mundi. Cic. de Amicit. 88. Siquis in cælum aſcendiſſet, naturamque mundi, & pulchritudinem ſiderum perſpexiſſet, inſuavem illam admirationem ei fore.

Præclara mundi. Lucret. lib. 5. 158.

Cohærens & concinnata. V. C o h æ r e o.

Corporea. Lucret. lib. 1. 303.

Edax Ætnæ. Ovid. 15. Met. 354.

Immortali præditus. Lucret. lib. 1. 237.

Quinta natura quædam. i.e. Quintum ens. Cic. 1. Tuſc. 53. Ariſtoteles longe omnibus (Platonem ſemper excipio) præſtans & ingenio & diligentia, quum quatuor genera illa principiorum eſſet complexus, e quibus omnia oriventur, quintam quandam naturam cenſet eſſe, e qua ſit mens.

Tenuis aeris. Lucret. lib. 2. 232.

Tenui conſtat imago. Lucret. lib. 4. 755.

Natura, aliter. Cic. de Amicit. 88. Natura ſolitarium nihil amat, ſemperque ad aliquod tanquam adminiculum annititur.

Natura, Mos, induſtria. Virg. 4. Georg. 149.

Nunc age, naturas apibus quas Juppiter ipſe
Addidit, expediam.

Quæ tua eſt natura. Cic. 13. Fam. 79. Cognitum per teipſum, quæ tua natura eſt, dignum eum tua amicitia hoſpitioque judicabis.

Natura & mores alicujus. Cic. de Amicit. 27. Si aliquem nacti ſumus cujus cum moribus & natura congruamus.

Ad naturam. V. A d præpoſitionem.

Admirabilis ad dicendum. Cic. de Clar. Orat. 279.

Adjuncta naturæ. In A d j u n g o.

Adverſante & repugnante nil decet. Cic. 1. Off. 110.

Agilis & velox humani ingenii. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Bona. Ter. Eun. 2. 3. 24.

Si qua habitior paulo, pugilem eſſe aiunt, deducunt cibum:
Tametſi bona eſt natura, reddunt curatura junceas. De puellis.

Collegium naturæ. In C o l l e g i u m.

Communis omnium. Cic. 5. de Fin. 26.

Difficilis. Ovid. 15. Epiſt. 31.

Docilis. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Dura rerum. Hor. 1. Serm. 10. 57.

Dux recte vivendi optima. Cic. de Amicit. 19.

Eximia illuſtriſque. Cic. pro Arch. 15.

Fixa & mutari neſcia. Juven. 13. Sat. 239.

Generata hominis. Cic. 5. de Fin. 55.

Humana. Hor. de Arte Poet. 353.

Ignava. Ovid. 3. de Arte Am. 381.

Immanis atque importuna. V. I m p o r t u n u s, & I m m a n i s.

Incorrupta. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Ingenita quædam animi. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Invida. Lucret. lib. 1. 322.
Larga. Juven. 10. Sat. 301.
Liberalior. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Mendosa est natura mea. Hor. 1. Serm. 6. 66.
Mobiles naturæ & anni. Hor. de Arte Poet. 157.
Mobilis & varia malorum. Juven. 13. Sat. 236.
Mortalis. Paterc. lib. 2. cap. 97. Cura deinde atque onus Germanici belli delegata Druso Claudio, fratri Neronis, adolescenti tot tantarumque virtutum, quot & quantas natura mortalis recipit, vel industria perficit.
Multiplicesque naturæ hominum, voluntates occultæ. Cic. ad Brut. 1.
Norma legis est natura. Cic. 2. de Legib. 61.
Potens. Hor. 2. Serm. 1. 51.
Provida solersque. Cic. 2. de Nat. Deor 128.
Vaga. Hor. 2. Serm. 7. 74. — tolle periclum,
Jam vaga prosiliet frenis natura remotis.
Accommodatus ad naturam. In ACCOMMODO.
Addere naturam. In ADDO.
Afferre maximam vim ad dicendum naturam atque ingenium. Cic. 1. de Orat. 113.
Aptare ad. V. APTO.
Assumere in causam naturas judicum. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Cedere naturæ, idem quod Mori. Sallust. de Rep. ordinanda extr. Et Concedere, in Jugurth. cap. 14. Pater, uti necesse erat, naturæ concessit.
Commutare, V. COMMUTO.
Comparata ita est hominum natura. V. COMPARO.
Contra naturam universam nihil est contendendum. Cic. 1. Off. 110.
Controversa gens natura. V. CONTROVERSUS.
Evalescit magis adjuta cura natura. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Fabricata est hoc incredibiliter natura. Cic. 3. de Orat. 176.
Facere sibi naturam alicujus rei. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Ferre. Ut fert natura, aliquid facere. Ter. And. 4. 5. 56.
Paulum inter esse censes, ex animo omnia,
Ut fert natura, facias, an de industria? Ubi Donatus, Figura ἐπεξήγησις; nam quid est Ex animo, nisi ut fert natura? Et paulo post, Ut fert natura, hoc est naturalis & ingenita actio.
Fingit homines ac creat imitatores ac narratores facetos natura. Cic. 2. de Orat. 219.
Habere rationem naturæ suæ. Cic. 1. Fam. 9. Habui non temporum solum rationem meorum, sed etiam naturæ. i. e. Morum meorum.
Insitum natura. Cic. pro P. Sulla, 83. Hoc natura est insitum, ut quem timueris, quicum de vita, fortunisque contenderis, cujus ex insidiis evaseris, hunc semper oderis.
Latrat natura. i. e. Poscit. Verbum est Ennianum, quod interprete Festo, Poscere significat. Lucret. 2. 17.
Nil aliud sibi naturam latrare, &c. Turnebus.
Satisfacere naturæ, Mori. Cic. pro Cluent. 29. Vos auditis de eo, in quem judices non estis, de eo quem non videtis, de eo quem odisse jam non potestis, de eo qui & naturæ & legibus satisfecit, quem leges exsilio, natura morte multavit.
Sequi naturam ducem. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Ducem tanquam deum sequimur optimam naturam, eique paremus. Cic. de Senect. 5.
Valuisse ad laudem atque virtutem naturam sæpius sine doctrina, quam sine natura doctrinam. Cic pro Arch. 15.
Vivere ad naturam, Ex præscripto Naturæ. Seneca.
Natura, Vis: unde arborum atque herbarum naturas dicimus. Plin. lib. 12. cap. 14. Hæc concreta densatur, ubi loci natura poscit.
Absinthii tætra natura. Lucret. lib. 2. 400.
Animæ natura propria atque vis, ut ipsa a seipsa moveatur. Cic. de Somnio Scip. 21.
Cæli & loci alicujus. Cic. 7. Verr. 35.
Canendi simplex. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Criminis naturam perscrutari penitus. in PERSCRUTOR.
Justitiæ vis & natura. Cic. 1. de Fin. 50.
Loci. Cic. 2. de Lege Agrar. 94. Carthaginienses fraudulenti & mendaces, non genere, sed natura loci, quod propter portus suos multis & variis mercatorum sermonibus, ad studium fallendi, studio quæstus, vocabantur.
Montis natura qualis esset, & qualis in circuitu adscensus, qui cognoscerent, misit. Cæs. de Bell. Gall. 1. 21.
Provinciæ natura & ratio. Cic. 1. Fam. 7. Eam esse naturam & rationem provinciæ tuæ, ut illius reditum vel adjuvando confirmares, vel negligendo impedires. Alii pro Rationem legunt Regionem.
Stirpium naturas persequutus est Theophrastus. Cic. 5. de Fin. 10.
Solo natura subest. Virg. 2. Georg. 49.
Quippe solo natura subest, &c. V. SOLUM.
Tractare virtutum, vitiorumque naturam. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Præter naturam aliquid facere. Ter. Adelph. 5. 5. 4. Ubi Donatus, Præter naturam plus dicit, quam si diceret Præter consuetudinem.
Naturâ, ablativus. i. e. Naturaliter. apud Quintil. lib. 1.
Fieri natura: cui opponitur Fieri quodam instituto. Cic. in Orat. 159.
Insolens & superba naturâ victoria. Cic. pro Marcel. 9.
Sublimis & acer. Hor. 2. Epist. 1. 165.
Plur. Cic. de Nat. Deor. 2. 144. Aures duros & quasi corneolos habent introitus, multisque cum flexibus, quod his naturis relatus amplificatur sonus.
Natura, pro Naturalibus, seu Genitalibus aliquando accipitur. Cic. 2. de Divin. 145. Parere quædam matrona cupiens, dubitans essetne prægnans, visa est in quiete obsignatam habere naturam. retulit. negavit eam, quoniam obsignata fuisset, concipere potuisse. Subaudi Ad conjectorem. Varro de R. R. 2. 7. Si fastidium saliendi est, scillæ medium conterunt cum aqua ad mellis crassitudinem: tum ea re naturam equæ, cum menses ferunt, tangunt. conf. Suet. Tiber. cap. 45. & infra NATURALIA.
Fecunda minus. Lucret. lib. 2. 533. [Potest tamen hic intelligi, Naturalis fecunditas minor.

NATURĀLIS, e. Adj. [φυσικός, συγγενικός] Quod secundum naturam est. Unde, Naturales filii, dicuntur Legitimi, qui sola natura conjugali lege sint orti, non ex concubina. His opponuntur Adoptivi. Ulpian. in l. Senatoris. D. de Senator. Senatoris filium accipere debemus non tantum eum, qui naturalis est, verum adoptivum quoque. Suet. Tiber. cap. 52. Filiorum neque naturalem Drusum, neque adoptivum Germanicum, patria caritate dilexit.
Naturales vocantur Filii servorum, iidemque Liberti apud Gruter. Inscript. p. 845. FILIA NATVRALIS IDEM LIBERTA PATRI OPTIMO. Vulgo Naturales Nothos appellant.
Bonitas naturalis. Nepos 25. 9. 1. Sen. Clement. cap. 1.
Bonum naturale. Nepos, 8. 1. 3.
Desideria naturalia, pro Cupiditate coeundi. Columel. lib. 6. cap. 24. de vaccis, Atque in id fere tempus naturalia congruunt desideria.
Divinatio naturalis: cui opponitur Artificiosa præsensio. Cic. 1. de Divin. 52.
Favor. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Filius. Liv. 42. 52. & 44. 44. V. supra.
Juppiter naturalis, Qui revera exsistebat, opponitur Fabuloso. Lactant. 1. 11. 37. Philosophi, quod ea, quæ de Jove feruntur, minime in Deum convenire videbant, duos Joves fecerunt, unum naturalem, alterum fabulosum. i. e. Unum hominem, alterum deum.
Legem naturalem divinam esse censet Zeno, eamque vim obtinere recta imperantem, prohibentemque contraria. Cic. 1. de Nat. Deor. 36.
Malum. Ovid. 9. Met. 729.
Motus. Cic. 1. de Fin. 19.
Munus decoris. Ovid. 14. Met. 684.
Nitor naturalis & non fucatus. Cic. de Clar. Orat. 36.
Notio naturalis atque insita in animis nostris. Cic. 1. de Fin. 31.
Pabulum. Cic. 4. Acad. 127.
Pater. Cic. 3. Philipp. 15.
Pavor cervi. Ovid. 10. Met. 117.
Principium naturale omnium causarum unum est. Cic. de Clar. Orat. 209.
Quæstiones naturales & obscuræ. Cic. in Partit. 64.
Societas. Cic. 1. Off. 50.
Vindemia. Plin. lib. 12. cap. 14.
Maxime naturalis. In MAGIS.
Naturale est. Plin. lib. 11. cap. 37.
Naturalia, ium. n. pl. dicuntur Pudenda. Columel. lib. 6. cap. 28. Si equa marem non patitur, detrita scylla naturalia ejus linuntur, quæ res accendit libidinem. Idem 8. 5. & 7. 7. Justin. 1. 4. Hic (Astyages) per somnum vidit, ex naturalibus filiæ, quam unicam habebat, vitem enatam, cujus palmite, omnis Asia obumbraretur.
Naturale numero singulari eodem sensu protulit Celsus lib. 7. cap. 26. pr. Inter imas oras super naturale positum, non minus sæpe auxilio eget. Ibidem aliquanto post §. 4. dicit Naturalia numero plurali, Mulieri per naturalia ejus.

NATURALĬTER, Adv. [φυσικῶς] A natura. Cic. de Senect. 27. Quod enim homini naturaliter insitum est, eo uti decet, & quicquid agas, agere pro viribus. In vetusto exemplari tantum legitur, Quod est, eo, &c. Columel. lib. 3. cap. 16.
Naturaliter dissimillimi. Paterc. 2. 60. 5.
Alacritas naturaliter innata. Cæs. 3. Bell. Civil. 92.
Evax verbum nihil significat, sed effutitium naturaliter est. Varr. de L. L. lib. 6. 5.
Naturaliter infecunda vitis. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Naturaliter etiam servus obligatur. Paulus in l. Naturaliter. D. de condict. indebit.
Naturaliter videtur possidere is, qui usumfructum habet. Ulpian. in l. Naturaliter. D. de acquir. possess.

NATURALĬTAS, ātis. f. Naturalitas somni. Tertull. de Anima cap. 43.

NATURALĬTUS, Adv. Idem quod Naturâ. Sidon. 9. Epist. 11. Mortalium mentibus vis hæc naturalitus inest.

NATURĀBĬLIS, e. Adj. Apul. 2. Florid. extr. Pythagoras fertur naturabilia commentatus. Idem de Dogm. Plat. Sollicitudo & labor si naturabiles essent. [Quasi a verbo Naturo, āre.

NATURIFICĀTUS, a, um. Partic. ut, Animæ naturificatæ. Tertull. advers. Valent. cap. 29.

NĀSĪCA, æ. m. [Νασικᾶς] Scipio dictus est a nasi magnitudine. Ovid. 4. Fast. 347.
Nasica excepit, templi non exstitit auctor. conf. Liv. 29. 11. & 14. Plin. 7. 35. Val. Max. 8 15. 3.
Alias ita dicebantur Qui acuto contractoque naso essent. Arnob. lib. 3. de Diis Gentilium. Ergo esse dicendum est quosdam capitones; siliunculos, frontones, labeones: in his alios mentones, nævios, atque nasicas; hos dispiosis naribus, illos resimis, &c. Idem lib. 6.

NASIDIUS, apud Lucan. 9. 790. & NASIDIENUS, apud Martial. 7. 53. & Hor. 2. Serm. 8. 1. Nomina Romanorum.

NĀSO, ōnis. m. Cognomen Romanorum a magnitudine nasi. Plura enim cognomina a partibus corporis assumpserunt, ut Capitonum; Frontonum, Labeonum, &c. Celebratum in primis hoc nomen ab Ovidio poeta. V. 4. de Pont. 9. 2.

NASITERNA, æ. f. Vas aquarium ansatum & patens, inquit Nonius 15. 25. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 22. Ut ex ære, ahena, urceos, & nasiternam faceret. Inde nomen invenit, quod tres nasos habeat: alii a nassa deducere malunt. Turneb. Advers. 7. 23. Plaut. Stich. 2. 2. 28. conf. omnino Lex. Pitisc.
Nasiterna amphora. Cato cap. 11. R. R.

NASIUM, vel NANSIUM, i. n. [Νάσιον] Ptolemæo auctore lib. 2. cap. 9. Galliæ Belgicæ urbs. Vulgo *Nancy*.

NASPERCENĪTES, æ. m. Vini genus in Ponto. Plin. 14. 7.

NASSA, æ. f. [κύρτος] inquit Festus, est Piscatorii vasis genus, quo quum intravit piscis, exire non potest. Plaut. Mil. 2. 6. 98.
Nunquam hercle ex ista nassa hodie ego escam petam. Cic 15. Att. 20. Ex hac nassa exire constitui, non ad spem mortis melioris. Per translationem dictum.
Levis nassa. Sil. lib. 5. 47.
— piscator ad undas
Ore levem patulo texens de vimine nassam,
Cautius interiora ligat, mediumque per alvum
Sensim fastigans, compressa cacumina nectit.

NASTES, is. m. Frater fuit Amphimachi, unus ex his, qui in auxilium Trojanorum venerunt, teste Homero lib. Iliad. 2.

NASTURTIUM, i, n. [κάρδαμον] Herba hortensis a naribus torquendis dicta, a Græcis cardamos appellata. Plin. lib. 20. cap. 13. E contrario nasturtium venerem inhibet, animum exacuit. Cic. 2. de Finib. 92. Sit voluptas non minor in nasturtio illo, quo vesci Persas esse solitos scribit Xenophon, quam in Syracusanis mensis.
Adhibent ad panem nihil præter nasturtium Persæ. Cic. 5. Tusc. 99.
Nasturtium. Plin. lib. 19. cap. 8. Nasturtium nomen accepit a narium tormento. Et inde vigoris significatio proverbio id vocabulum usurpavit, veluti torporem excitantis. In Arabia miræ amplitudinis dicitur gigni. Varro in Vopisco, Nasturtium nonne vides ideo dici, quod nasum torqueat?

NASTUS, i. m. [νασ͂ος] Genus fuit panis, quod item Factum vocant, ex melle, & uvis passis, & calentem panem ex oleo. Meminit Aristophanes Pluto. Dictum volunt, quia densior sit, constipatiorque, nihil prorsus levitatis habens, aut inanitatis, ἀπὸ τοῦ ναστοῦσθαι ὀπτώμενα. A nasto vero dicti Nastophagi, qui ejus esitandi prolubio tenentur. Sed & Nastocopi, Panis ejus confectores. V. Cæl. lib. 9. cap. 16.
Nastus, [νασ͂ος] Genus arundinis. Diosc. 1. 99.

NASUM, i. n. antique, pro Nasus. Non. 3. 146. Plaut. Curc. 1. 2. 17. Sagax nasum habet. Idem Men. 1. 2. 57. Ex isto loco spurcatur nasum odore illutibili. conf. Amph. 1. 1. 288. & Mil. 4. 6. 41.

NĀSUS, i. m. [μυκτήρ] dicitur ea Pars faciei, quæ a superciliorum confinio oriens, & quasi æquali porrecta jugo, utramque aciem simul & discernit & munit. Cic. 2. de Nat. Deor. 43. Nasus ita locatus est, ut quasi murus oculis interjectus esse videatur.
Ad nasum, V. AD præpositionem.
Pestis nasorum. Catul in Rufum, 67. 9.
Pituita mala nasi. Catul. in Furiam, 21. 17.
Aduncus. V. ADUNCUS.
Crispans. Pers. 3. Sat. 87.
Excussus. Pers. 1. Sat. 118.
Integer. Juven. 15. Sat. 55.
Madidi infantia. Juven. 10. Sat. 199. h. e. Pituita nasi, quæ senibus assidue stillat, ut infantibus.
Simus. Senec. de Ira, 3. 22.
Turpiculo puella. Catul. de Acme, 39. 3.
Clamare naso, Stertere. Plaut. Mil. 3. 2. 9.

Eho an dormit Sceledrus intus? LU. non naso quidem.
Nam eo magnum clamat. i. e. Vehementer stertit.

Stertere vigilanti naso. Juven. 1. Sat. 57.

— doctus spectare lacunar,
Doctus & ad calicem vigilanti stertere naso.

Stertere, i. e. Stertendo simulare dormientem. Naso vigilanti, i. e. Ipse vigilans, & faciens nasum stertere. Ad calicem, Juxta pocula, quibus se potum simulabat dormire, ut mœcho uxorem osculanti & contrectanti connivens obsequeretur. V. PARARENCHO.
Nasum veteres irrisioni dicavere, unde & pro Sermonis acrimonia & dicacitate aliquando accipitur. Plin. lib. 11. cap. 37. Et altior homini tantum, quem novi mores subdolæ irrisioni dicavere, nasus. Hinc apud eundem Plinium, in totius operis præfatione, dicitur Lucilius condidisse stili nasum, quia apud Latinos fuit auctor satiræ, & stilum in homines distrinxit. conf. infra NASUTUS.
Naso suspendere, Vafre ac subdole irridere. Hor. 1. Serm. 6. 5. Pers. 1. Sat. 118.

Callidus excusso populum suspendere naso. Ex Erasmo.

Nasum habere, Nasutum esse. Martial. lib. 1. 42. in Cæcilium,

Non cuicumque datum est habere nasum. i. e. Acrimoniam ad deridendum, & dicacitatem.

Ad nasum venire. V. AD.
Pravo vivere naso. Hor. de Arte Poet. 36. i. e. Marcido & turpi.
Nasus in proverbium abiit, pro Judicio subtili. Hor. 2. Serm. 2. 89.

— non quia nullus
Illis nasus erat.

Erasmus in proverbio Odorari. conf. NARES.
Nasum iræ sedem esse observat Raderus ad illud Martial. 6. 64.

— rabido nec perditus ore,
Fumantem nasum vivi tentaveris ursi.

Pers. 5. Sat. 91.

Disce; sed ira cadit naso, rugosaque sanna.

Nasus etiam transfertur ad res instar nasi prominentes, ut Ansæ. Juvenal. 5. Sat. 47. Calicem quatuor nasorum dixit.

NASATUS, a, um. Adj. Nasati dicuntur, ut Lampridius advertit Heliog. cap. 5. Viriliores ac belle mutoniati: unde parœmia, De nasatorum peculio. Sed hos item malunt eruditi Vasatos nuncupari, propter illud ex carmine obscæno,

Grandia Dulychii vasa tulisse viri.

Ab Naso autem ita inflecti potest Nasatus; ut ab Oculo, Oculatus, inquit Cælius lib. 27. cap. 26. quem vide. conf. VAS, VASCULUM, VASATUS.

NASŪTUS, a, um. Adj. [μυκτηρώδης] Naso longiore. Hor. 1. Serm. 2. 93.

— verum
Depygis, nasuta, brevi latere, ac pede longo est.

Nasutus, Qui docte novit alios irridere. Martial. lib. 13. 2.

Nasutus sis usque licet, sis denique nasus,
Quantum noluerit ferre rogatus Atlas:
Et possis ipsum tu deridere Latinum.

Phædr. 4. 6. 1.

Nasutior, us, compar. Martial. lib. 2. 54.

Nil nasutius hac, maligniusque est.

Superl. Homo nasutissimus. Senec. Suasor. cap. 7.

NASŪTŬLUS, a, um. [μυκτηρωδέστερος] Adj. diminut. Apul. Nasutula mulier atque dicacula.

NASŪTE, Adv. Senec. de Benef. 5. 6. Nasute negare.

NASICA, NASO, V. supra.

NĀSUS, i. [Νᾶσος] Insula, pars Syracusarum, ponte ad reliquam urbem juncta. V. Cic. 4. Verr. 52. Liv. 25. 24.

N A T

NAT. Natta, Natione, Natus. NAT. ALEX. Natione Alexandrinus. NAT. LVD. SÆCVL. VIII. OBIIT. SEQVENT. Natus ludis Sæcularibus octavis, obiit sequentibus.

NATALES, &c. In NASCOR.

NATATILIS, &c. In NATO

NATES, V. NATIS.

NĀTĪNOR, āri. Negotiari. Cato apud Fest. Inter se natinari. conf. Gloss. Isidor. Scaligero idem est ac More natantium semper in negotiis fluctuare.

NATINĀTIO, inquit Festus, dicebatur Negotiatio. Et, Natinatores ex eo Seditiosi.

NATINATOR, oris. m. V. dict. præced.

NATIO, NATIVITAS, NATIVUS. In NASCOR.

NĀTIS, is. f. pl. Nates, [πυγή, γλουτός, ἰσχίον] Conglobata os sacrum versus caro, sedendi officio aptissima. A nitendo dicta, ut vult Perottus: quod ibi sit firmior, quam in ceteris membris, ne premente corporis mole, ossibus cogatur. Hor. 1. Serm. 8. 47. Diffissa nate ficus. Martial. lib. 14. 18.

Alea parva nuces, & non damnosa videtur:
Sæpe tamen pueris abstulit illa nates.

Aridæ nates. Hor. Epod. 8. 5.
Natis fulmine icta. Festus, in Pullus.

NATISO, [Νατίσων] Venetiæ fluvius Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vulgo *Lisontio*.

NATO, as. V. NO, are.

NATRIX, īcis. m. & f. [ὕδρος, ὄφις] Genus serpentis. A nando, quod in aqua quoque venenum spargit. Priscian. lib. 5. Natrix quum speciem anguis significat, masculinum quoque invenitur. Cic 4. Acad. 120. Cur deus, omnia nostri causa quum faceret (sic enim vultis) tantam vim natricum, viperarumque fecerit? Lucan. lib. 9. 723.

Et natrix violator aquæ.

Columel. lib. 1. cap. 5.
Metaphorice Natricem populo Romano futurum C. Caligulam, i. e. Pestiferum, prædixit Tiberius. Suet. Calig. cap. 11.
Sic Lucil. apud Non. 1. 334. Si natibus natricem impressit crassam & capitatam. ubi Virgam intelligit, quæ serpentis instar curvetur atque mordeat.
Natrix herba. Plin. lib. 27. cap. 12. Natrix vocatur herba, cujus radix evulsa virus hirci redolet. Hac in Piceno a feminis abigunt, quos mira persuasione Fatuos vocant.

NATURA, NATURALIS, NATUS, V. NASCOR.

N A V

NAV. Navis, Navicularis, Nauta.

NAVA, æ. f. Fluvius augens Rhenum. V. Scalig. Lect. Auson. 1. 1.

NAVÆTHUS, Italiæ fluvius, a navium exustione sic nuncupatus, quod scribit Apollodorus: quia Laomedontis filiæ, ac Priami sorores, Æthylla, Astyoche, Mydesicaste, cum captivis aliis illuc appulsæ, naves incenderunt, ex quo & ipsæ Naupreſtides nuncupatæ. V. Rhodig. lib. 24. cap. 5. extr.

NAVALE, NAVARCHUS. In NAVIS.

NAVALIA, æ. f. Ptolemæo, lib. 2. cap. 11. Urbs Germaniæ.

NAUCUS. vel NAUCUM, i. n. Nugæ. [σκίνδαψος] Festus ait, Nauci significare nucis putamen, aut oleæ nucleum, aut eam membranulam quæ visitur in medio nucis juglandis intersita, denique rei cujusvis putamen, quod Græci σκίνδαψος, nauci vocari existimat.
Nævius apud Fest. Noctem nauco ducere. i. e. Nugis.
Nauci, pro Nihili ponitur. Plaut. Most. 5. 1. pr.

Qui homo timidus erit in dubiis rebus, is nauci non erit.

Cic. 1. de Divin. 133. Non habeo denique nauci Marsum augurem. i. e. Non facio flocci, prorsusque contemno.

NAUCIFĂCIO, [παρ' οὐδὲν τίθημι] ere. Nihili facere. Plaut. Bacch. 5. 1. 16.

Perii, hoc servom meum non naucifacere esse ausum? &c.

NAUCLERIACUS, NAUCLERUS. V. NAVIS.

NAUCRATIS, is. f. (Ναύκρατις] Stephano civitas in Ægypto, a Milesiis condita, qui tum mari potiebantur, teste Strabone lib. 17. Ejus incolæ

NAUCRATITÆ, [Ναυκρατῖται] appellantur. V. Fabric. Bibl. Gr. 2. 20.

NAUFRAGIUM, V. NAVIS.

NĀVIA, æ. f. Lignum cavatum ut navis, quo in vindemiis uti solent, inquit Festus. V. & Macrob. 1. Sat. 7.

NAVICULA, NAVICULARIUS, NAVICULOR, NAVIGO, &c. V. NAVIS.

NĀVIS, is. f. [ναῦς, νηῦς, πλοῖον, σκάφος] a Græco ναῦς. Plaut. Men. 2. 3. 51.

Perii misera, quam tu mihi nunc navem narras? MEN. ligneam,
Sæpe tritam, sæpe fixam, sæpe excussam malleo.

Puto Ablat. esse non solum Navi, sed etiam Nave. H. St.
Magister navis, cui totius navis cura mandata est. Ulp. in l. 1. D. de exercitor. act. V. MAGISTER.
Rector, Gubernator. Virg. 5. Æn. 161.
Moderamen. Ovid. 15. Met. 726.
Magnitudinis inhabilis. V. INHABILIS.
Auri navis, vel Palearum, V. Evertere navem infra.
Navium ingens varietas jam olim fuit, quæ præcipue antiquis memorantur hæ sunt.
Actuariæ naves, Quæ remis agebantur. Liv. 38. 38. Tradito & naves armamentaque earum: neve plures quam decem naves actuarias, nulla quarum plus quam triginta remis agatur, habeto. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 1. Has omnes actuarias imperat fieri: quam ad rem humilitas multum adjuvat. Neque tamen numerandæ sunt inter longas, quæ & ipsæ remis agebantur. Subdit enim paulo post, Eo quum venisset, circuitis omnibus hibernis, singulari militum studio, in summa rerum inopia circiter sexcentas ejus generis, cujus supra demonstravimus, naves, & longas duodeviginti invenit instructas. Eas in eodem libro cap. 8. Cæsar Vectoria graviaque navigia vocat, etiamsi remis agerentur. Qua in re, inquit, admodum fuit militum virtus laudanda, qui vectoriis gravibusque navigiis, non intermisso remigandi labore, longarum navium cursum adæquaverunt. [Hæc ex Baysio. Sed revera Actuariæ naves Longis navibus, non illis quæ, proprie militiæ destinabantur, adscriptas fuisse, easdemque Remis velisque simul agi solitas, nec a Lembis discretas fuisse docet Scheff. de Mil. Nav. 2. 2. Celeritate præcelluisse apparet ex Cæs. 1. civ. 27. extr.
Æratæ naves, quæ & Rostratæ. Hirt. de Bell. Alex. cap. 44. Navibus actuariis, quarum numerus erat satis magnus, magnitudine quanquam non satis justa ad præliandum, rostra imposuit. Has adjunctas navibus longis, & numero classis aucto, militibus veteranis impositis, &c. Rostratæ igitur dictæ a rostris: quæ quia ex ære fiebant, æratæ etiam dicebantur.

bantur. Cæſ. 2. Bell. Civil. 3. Interim L. Naſidius ab Cn. Pompeio cum claſſe navium ſedecim, in quibus paucæ erant æratæ, L. Domitio Maſſilienſibusque ſubſidio miſſus. Virg. 8. Æn. 675.

In medio claſſes æratas, Actia bella
Cernere erat. Liv. 36. 42. Una & octoginta roſtratis navibus, multis præterea minoribus, quæ aut apertæ roſtratæ, aut ſine roſtris ſpeculatoriæ erant, Delum trajecit. Quibus verbis conſtat Roſtratas fuiſſe etiam Quæ tectæ non erant.

Annnotinæ, in ANNUS.

Apertæ naves. V. Conſtratæ naves infra.

Conſtratæ naves, quæ & Tectæ dicebantur, de quibus Plin. lib. 7. cap. 56. Tectas longas invenere Thaſii; antea ex prora tantum & puppi pugnabatur. Cæſ. 3. Bell. Civil. cap. 101. Atque omnes naves incendit XXXV, in quibus erant viginti conſtratæ. Hirt. Bell. Alex. 11. Magnoque impetu quatuor ad eam conſtratæ naves, & complures apertæ contenderunt. Cic. 7. Verr. 103. Poterone in eos eſſe vehemens, qui naves inanes non modo habuerunt, ſed etiam apertas: in eum diſſolutus, qui ſolus habuerit conſtratam navem, & minus exinanitam? Porro Conſtratæ naves dicebantur, eo quod haberent cataſtromata. Quid autem ſit Cataſtroma, vide ſuo loco.

Curſoriæ. V. CURRO.

Fluviatiles, Quibus navigamus in fluviis. Liv. 10. 2.

Frumentariæ, Onerariæ ad frumentum vehendum aptæ. Cæſ. 3. Bell. Civil. 96.

Longæ naves ab Onerariis differebant. Siquidem Onerariæ velis duntaxat incitabantur: Longæ vero etiam remis agebantur. Cic. 12. Fam. 15. A claſſe diſceſſerunt, navique longa profugerunt, onerariis relictis. Cæſ. 4. Bell. Gall. 25. Quod ubi Cæſar animadvertit, naves longas, quarum & ſpecies Barbaris erat inuſitatior, & motus ad uſum expeditior, paululum removeri ab onerariis navibus, & remis incitari, & ad latus apertum hoſtium conſtitui: atque inde fundis, tormentis, ſagittis hoſtes propelli, ac ſummoveri juſſit: quæ res magno uſui noſtris fuit. Nam & navium figura, & remorum motu, & inuſitato genere tormentorum permoti Barbari conſtiterunt, ac paululum modo pedem retulerunt. Longarum aliæ vocabantur biremes, quæ duobus remorum ordinibus agebantur: aliæ triremes, quæ tribus: aliæ quadriremes, quæ quatuor: quinqueremes, quæ quinque, & ita deinceps. Erant & Liburnicæ, quas Liv. 24. 40. Leves biremes vocat: nos vulgo *Galeras*. [V. de his quoque l. c. Scheff.

Luſoriæ naves, de quibus Vegetius lib. 4. cap. ult. extr. Speculatoriæ dicebantur, quas in Danubio adverſus Barbaros Romani in excubiis habebant, quæ huc & illuc diſcurſare ſolebant. Nam ludere navis dicitur, quæ huc & illuc velut laſcivia quadam currit. Seneca, Ubi naves luſerunt, hauriuntur. Luſoriæ autem vocatæ ſunt, quod ludicræ triremibus & æratis comparatæ viderentur, & tanquam ad luſum haberentur. Senec. de Benef. 7. 20. Cui triremes & æratas non mitterem, luſorias, & cubiculatas, & alia ludibria regum in mari laſcivientium mittam. Meminit Turneb. V. & Scheff. l. c.

Marinæ naves, Quibus in mari navigamus, ad diſcrimen fluviatilium. Scævola in l. His qui naves marinas fabricaverint. D. de Vacat. & excuſat. munerum. conf. MARINUS.

Onerariæ. In ONUS.

Piraticæ. Quintil. lib. 2. cap. 14. conf. MYOPARO.

Piſcatoriæ, Quæ piſcium capiendorum cauſa paratæ ſunt. Liv. 23. 1.

Prædatoriæ. Liv. 29. 28. Hæ etiam Piraticæ naves dicuntur, Liv. 34.

Prætoria navis, quam Græci ναυαρχίδα vocant, noſtri vulgo *Capitaneam*. Liv. 21. 50. Fretum intranti rex Hiero claſſem ornatam obviam duxit, tranſgreſſuſque ex regia in prætoriam navem, &c. Lucan. lib. 3. 535.

Celſior at cunctis Bruti prætoria puppis
Verberibus ſenis agitur.

Roſtratæ naves, V. paulo ante Æratæ naves.

Speculatoriæ. Liv. 36. 42.

Tabellariæ naves, Quæ adventantis claſſis nuncium ferebant. Senec. Epiſt. 72.

Tectæ naves, & Naves apertæ, contraria. Liv. 32. 21. V. Conſtratæ.

Turritæ naves, Quibus ad libram turres imponebantur, idque non ſolum ad proram, ſed etiam ad puppim, ut teſtatur Appianus de bellis Civil. Plin. lib. 32. cap. 1. Sed armatæ claſſes imponunt ſibi turrium propugnacula, ut in mari quoque pugnetur velut e muris. Cæſ. 3. Bell. Civil. cap. 40. Liv. 37. 24. Abſcedentes e turri Prætoriæ navis. V. in LIBRA.

Vectoria navis. Suet. Cæſ. cap. 63.

Vinaria. Ulpianus in l. Vulgaris. D. de furtis, Quid deinde ſi de nave vinaria, ut ſunt multæ in quas vinum infunditur, quid dicemus de eo qui vinum hauſit? an totius oneris fur ſit? & magis eſt ut & hic non totius dicamus.

De navibus hiſce ſingulis, & præterea Caudicariis vel codicariis, cubiculatis, hippagogis, levibus, militaribus, orariis, plicatilibus, præcurſoriis, σωφυλακίδαις, ſolubilibus, ſolutilibus, ſtationariis, ſutilibus, trabariis, V. ſpeciatim in his vocabulis, Scheff. l. c. & Lex. Pitiſc.

Capaces fluminum naves, Ad mare non ſufficientes. Ulp. in l. 1. D. de exercitor. actione. V. Fluviatiles ſupra.

Captivæ, in CAPTIVUS.

Cærulea. V. CÆRULEUS.

Celſæ. Virg. 2. Æn. 375.

Citæ. Ovid. 15. Epiſt. 109.

Claudæ, Deterſis nimirum ex uno latere remis. Liv. 37. 24. Contemplatus Eudamus hoſtes, claudas mutilataſque naves apertis navibus remulco trahentes. Lucret. 4. 441.

Curvæ. Ovid. 2. Met. 163.

Inanis. V. INANIS.

Ingentes. Lucret. lib. 1. 273.

Inhabiles ad onera. Ulp. in l. 1. D. de exercit.

Inſtabiles. Ovid. 2. Met. 164.

Minuta. Catul. ad Thallum, 23. 12.

Papyraceæ. In PAPYRUS.

Salva nave in portum pervenire. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Valida. Virg. 1. Æn. 124.

Vitiles. Plin. lib. 7. cap. 56. V. VITILIS.

Abreptæ naves remis in terram. Liv. 26. 39.

Adiguntur naves. Tacit. 2. Ann. 7. Sed Cæſar, dum adiguntur naves, Silium legatum cum expedita manu irruptionem in Chattos facere jubet.

Adornare navem. V. ADORNO.

Advehere nave, & navem. V. ADVEHO.

Advehi navi ab Epidauro Piræum. Cic. 4. Fam. 12.

Advertere navem. V. ADVERTO.

Ædificare. V. ÆDIFICO.

Ædificare navem maximam, triremis inſtar. Cic. 7. Verr. 43.

Agere. Hor. 2. Epiſt. 1. 114. Ovid. 1. Faſt. 340.

Acta per æquoreas hoſpita navis aquas. [Hinc verbum Navigo compoſitum eſt. q. V.

Ambulant naves. V. AMBULO.

Appellere navim ad villam aliquam. Cic. 13. Att. 21.

Applicare naves terræ, & ad terram. V. APPLICO.

Aptæ inſtructæque remigio. Liv. 21. 22. Hinc illud Virg. 8. Æn. 79.

Sic memorat: geminaſque legit de claſſe biremes,
Remigioque aptat, ſocios ſimul inſtruit armis.

Armare naves. V. ARMO.

Aſcendere ad navem. Cic. 4. Acad. 148. Al. Deſcendere.

Augent ſumma navium tabulis. Tacit. 3. Hiſt. 47.

Coactæ. V. COGO.

Comparare navem. Cæſ. 2. Bell. Civil. cap. 18.

Conducta. V. CONDUCO.

Conficit optime curſum navis, quæ ſcientiſſimo gubernatore utitur. Cic. 1. de Invent. 58.

Confracta. V. CONFRINGO.

Confugere in. V. CONFUGIO.

Conjecta navis in noctem. Cæſ. 3. Bell. Civil. 28.

Conſcendere navem. Nepos 23. 7. 6.

Conſcendere navem, vel In navem. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Conſtituere. Cæſ. 4. Bell. Gall. cap. 23.

Conſtratæ tempeſtatibus. V. CONSTERNO.

Conſtruere navem. In CONSTRUO.

Contrudere in naves. In CONTRUDO.

Debilitata, V. ANCHORALE.

Deducere. Cæſ. 2. Bell. Civil. cap. 6. V. DEDUCO.

Deferri navi. In DEFERO.

Deprimere, Submergere. Cic. pro Lege Manil. 21. V. DEPRIMO.

Depreſſæ. Tacit. 4. Hiſt. 79. 7.

Deſcendere ad. Cic. 4. Acad. 148. Nos ad naviculas noſtras deſcendimus. h. e. Ad litus & locum in quo ſtabant naviculæ. Non enim idem eſt quod Conſcendere naves.

Deſilire e. Cæſ. 4. Bell. Gall. cap. 25.

Detrahere ad terram. Hirt. Bell. Alex. cap. 10. extr.

Detrudunt ſcopulo. Virg. 1. Æn. 149.

Dirigere timidæ navis iter. Ovid. 1. Faſt. 4.

Dividere. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Educere e portu. Cæſ. 1. Bell. Civil. 57.

Egredi e. Cic. 14. Att. 21.

Egredi navi. Ter. Heaut. 1. 3. 9.

Evertere navem in portu. Cic. 1. de Orat. 174.

Evertere navem. Cic. 4. de Finib. 76. Ut gubernator æque peccat, ſi palearum navem evertit, & ſi auri: item æque peccat, qui parentem, & qui ſervum injuria verberat. Paulo poſt, Et, ſi in ipſa gubernatione negligentia eſt navis everſa, majus eſt peccatum &c.

Exarmata navis, i. e. Armamentis ſpoliata. Senec. Conſol. ad Helv. extr.

Fabricari. Tacit. 14. Ann. 29.

Fabricare ex integro. Suet. Auguſt. cap. 16.

Ferri magna vel parva nave. Hor. 2. Epiſt. 2. 200.

Fertur navis velis ventoque. Lucret. lib. 4. 895.

Frangere, Terent. in Andr. 3. 1. 17.

Gubernare navem, & ſalvam in portu collocare. Cic. in Piſon. 20.

Hærentes litore. Hor. 2. Serm. 3. 205.

Jactantes Auſtri navim. Hor. 1. Serm. 1. 6.

Impegit navem. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Incitare ſeſe in navem. Cæſ. 2. de Bell. Civil. cap. 6.

Inflammari navem, incendique juſſit. V. INCENDO.

Inhiberi retro. V. INHIBEO.

Inſtituere navem, vel naves. V. INSTITUO.

Inſtructæ. Virg. 2. Æn. 254.

Inſtructa & ornata. Cic. 7. Verr. 132. conf. ORNO.

Interire. Cæſ. 1. Bell. Civil. cap. 58.

Involvens aqua navemque viroſque. Virg. 6. Æn. 336.

Loqui ex navibus. In LOQUOR.

Moliri naves ab terra. Liv. 28. 7.

Movebat ſe tarda navis remigio. Virg. 5. Æn. 280.

Mutilatæ naves. Liv. 37. 24. V. Claudæ ſupra.

Obruta aquis. Ovid. 2. Amor. 11. 50.

Navigat navis in ſtagno. Ulpian. in l. 1. D. de exercit. action. Sic Scævola in l. 3. D. de vacat. & excuſat. munerum.

Patiens navium Tiberis. In PATIOR.

Peragere navem in portum. V. PERAGO.

Perfodere, V. PERFODIO.

Petere aliquid navibus atque quadrigis. Hor. 1. Epiſt. 11. 28. Proverb.

Properatæ. Tacit. 2. Ann. 6.

Reficere naves. Tacit. 2. Ann. 44.

Religarat jactatam navim udo litore. Hor. 1. Carm. 32. 7.

Solvere. Ovid. Rem Amor. 285.

Statuere navem. i. e. Siſtere. Plaut. Bacch. 2. 3. 57.

Subducere. Virg. 1. Æn. 577.

Urbem quam ſtatuo, veſtra eſt: ſubducite naves. h. e. Surſum e mari in terram trahite. V. SUBDUCO.

Supplere remigio. Liv. 26. 39.

Tenent feſſas vincula. Virg. 1. Æn. 172.

Tranſportare navibus copias omnes aliquo. Cic. 8. Att. 18.

Turbata duce amiſſo navis. Liv. 26. 39.

Vehere aliquem in navibus. Cic. 3. de Nat. Deor. 89.

Venire navibus. Liv. 26. 17. Quum Tarraconem navibus veniſſet.

Vulnerata. Liv. 37. 24.

Una navis eſt bonorum, per translationem. Cic. 12. Fam. 25. Una navis eſt

eft jam bonorum omnium, quam quidem nos damus operam ut rectam teneamus, utinam profpero curfu; fed quicunque venti erunt, ars noftra certe non aberit.

NAVĪCŬLA, æ. f. dimin. [σκαφίδιον] Cic. 4. Acad. 148. Ita fermone confecto Catulus remanfit, nos ad naviculas noftras defcendimus.
Parva navicula. In PARVUS.
Trajicere navicula in Africam. Cic. Poft red. ad Quir. 20. Adde Cæf. 2. Bell. Civil. 3. Vitruv. 10. 1. Lactant. 4. 15.

NAUCŬLA, æ. f. per Syncopen pro Navicula. Paulin.Epift.ad Cyther.247.
Salicus in illam decidiffet nauculam.

NAVICULĀRIS, e. Adj. ut, Res navicularis. Hermog. JCt. in Dig.

NAVICULĀRIUS, a, um. Adj. ut, Functio navicularia. l. 3. Cod.
Onus navicularium. l. 2. & 12. Cod. Theod.

NAVICULARIUS, i. m. [ναυτίλος, ναύκληρος] Idem qui Græce Nauclerus. Cic. 16. Fam. 9. Mare magnum & difficile tibi reftat: fi poteris cum Mefcinio: caute is folet navigare. Si minus, cum honefto aliquo homine, cujus auctoritate navicularius moveatur. Idem 7. Verr. 153. Malo, inquam, te ifti generi hominum, quam mercatoribus & naviculariis, inimicum atque infeftum putari. Ibid. 4. 137. Ut aratores, ut mercatores, ut navicularii.

NAVICULARIA, æ. f. [ναυκληρία] Ars ipfa regendæ navis.
Naviculariam facere. Cic. 7. Verr. 45. Quid eos loqui, qui videbant, quid exiftimare eos, qui audiebant, arbitrabare? inanem te navem effe in Italiam ducturum? naviculariam te, quum Romam veniffes, effe facturum?

NAVICŬLOR, [ναυτίλλομαι] āri. Navicula vehi. Martial. lib. 3. 20.
Piger Lucrino naviculatur in ftagno. Grut. ex Mff. Nauculatur.

NAVICULĀTOR, ōris. m. [ναυκληρος] Idem quod Navicularius. Cic. pro Lege Manil. 11. Majores veftri fæpe, mercatoribus ac naviculatoribus injurioſius tractatis, bella gefferunt.

NAVICELLA, æ. f. [πλοιάριον] dimin. Utitur Martian. in l. Item pictoris. D. de fundo inftructo. Bahuf. 3. Epigr. 38.
Decurrit mea navicella curfu.

NAUCELLA, æ. f. Idem. Leg. 17. §. 1. Dig. de Inftr.

NAVĀLIS, e. Adj. [ναΐος] Quod ad naves pertinet. ut, Prælium navale, Quod navibus fit. Plin. lib. 16. cap. 1. extr. Prælium navale adverfus arbores inirent.
Apparatus navalis ei femper antiquiffima cura fuit. Cic. 10. Att. 8.
Bellum. Cic. pro Lege Manil. 28. Nepos 2. 2. 3.
Certamen. Virg. 5. Æn. 439.
Corona navalis, Qua donari folebat qui primus in hoftium navem armatus tranfiliiffet. Virg. 8. Æn. 684. Ea quafi navium roftris infignita eft, & ex auro fieri folet, ficut & muralis & caftrenfis, tefte Gellio lib. 5. cap. 6. V. CORONA.
Crimen. Cic. 7. Verr. 131.
Difciplina. Cic. pro Lege Manil. 55.
Gloria. Cic. 7. Verr. 60.
Materia navalis ad claffem ædificandam. Liv. 26. 47.
Prælia. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Pugnæ navales & pedeftres. Cic. de Senect. 13.
Res. Liv. 40. 18. Nec rei navalis cura omiffa.
Socii navales, qui Remiges quoque dicuntur. Liv. 21. 50. Contra eludere Pœnus, & arte, non vi rem gerere: naviumque, quam virorum, aut armatorum malle certamen facere. Nam ut fociis navalibus affatim inftructam claffem, ita inopem milite habebat. Vides ut alios ponat pro Sociis navalibus, alios pro Milite & propugnatoribus. Et lib. 26. 17. pr. Quum Tarraconem navibus veniffet, expofitifque ibi copiis, & navibus fubductis, focios quoque navales multitudinis augendæ caufa armaffet: profectus,&c. Rurfus libro eodem c.48.pr.Poftero die militibus, navalibufque fociis convocatis, primum diis immortalibus laudes gratiafque egit, &c. [Fuit omnino Navalium fociorum conditio deterior, quam militum claffiariorum. V. Liv. 40. 18. extr.
Triumphus navalis. Plin. lib. 34. cap. 3.
Tuba navalis. Martial. lib. de Spectac. 28.
Et freta navali follicitare tuba.
Uncus. Valer. 8. Argon. 298.

NAVĀLE, is. n. [ναυπήγιον, ἐπίνειον, νεώριον, νεωσοικος] Locus in quo ftant, vel fieri folent naves. Frequentiori in ufu pl. Navalia. Virg. 4. Æn. 593.
Diripientque rates alii navalibus? Cic. 2. Off. 60. Atque etiam illæ impenfæ meliores, muri, navalia, portus, aquarum ductus. Cæf. 2. Bell. Civil. 3. & 4.
De opere navalium dicere. Cic. 1. de Orat. 62.
Aptum navale carinæ. Ovid. 18. Epift. 207.
Cava. Ovid. 4. Trift. 8. 17.
Longa. Ovid. 2. Amor. 9. 21.
Siccum. Ovid. 3. Met. 661.
Diripere rates navalibus. Virg. 4. Æn. 593.
Exit puppis navalibus. Ovid. 4. Faft. 729.
Navalia, Romæ locus prope Tiberim. V. Liv. 3. 26: 8. 14. & 40. 51.
Navalia etiam funt Excavata anatium ftabula. V. Varro de R. R. 3. 5.

NAVĀCULUM, i. n. Idem ac Navale. Gloff. Lat. Græc. Navaculum, ναύσταθμον.

NAVĪTA, vel NAUTA, æ. f. [ναύτης, ναυβάτης, ναυτίλος] Qui fe in navi agenda exercet, & quicunque in navi eft, navis ducendæ gratia. Ter. Phorm. 4. 1. 10.
Salvas audivi ex nauta, qui illas vexerat. Cic. 10. Att. Navitam ipfe audire videor jam evocantem.
Nauta fignificare dicitur, quum tempeftatem aut ferenitatem prævidet. Cic. 4. Acad. 147. Verum quoniam non folum nauta fignificat, fed etiam Favonius ipfe infufurrat navigandi nobis Luculle tempus effe, &c. [Immo Significat, Indicat, Admonet.
Nautæ & gubernatores. Cæf. 3. Bell. Gall. 9. Idem 5. 10.
Audaces. Hor. 1. Serm. 1. 30.
Callidi navitæ horrida vincunt æquora. Hor. 3. Carm. 24. 41.
Fluctivagi. Stat. 3. Silv. 1. 84.
Miferi. Virg. 3. Georg. 313.
Oppreffi in æquore. Stat. 11. Theb. 118.
Pavidus. Hor. 1. Carm. 1. 14. Aptum epithetum.
Perfidus. Catul. Argon. 62. 174.
Sollicitus. Ovid. 2. Amor. 11. 25.
Timidus. Hor. 1. Carm. 14. 14.
Vagi. Stat. 3. Silv. 1. 4.
Feftinare folent quæftus fui caufa. Cic. 16. Fam. 9.
Hoc fignum veniens poterunt prænofcere nautæ. Cic. in. Arat. 75.
Vela dat ventis navita. Ovid. 1. Met. 132.

NAUTALIS, e. Adj. Aufon. Mofell. 223.
Reddit nautales vitreo fub gurgite formas. i. e. Nautarum.

NAUTĬCUS, a, um. Adj. [ναυτικός] Quod eft nautarum. Virg. 3. Æn. 128.
Nauticus exoritur vario certamine clamor.
Cantus nauticus. Cic. 2. de Nat. Deor. 89. Idemque juvenibus vifis, auditoque nautico cantu.
Caftra nautica. Nepos 7. 8. 5.
Exuviæ nauticæ, Roftra navium captarum. Cic. pro Lege Manil. 55.
Panis. Plin. lib. 22. cap. 25. Nauticus panis tufus, atque iterum coctus fiftit alvum. *Bifcoctum* vocant.
Pinus, Apta fabricandis navibus. Virg. 4. Eclog. 38.
Pubes. Sil. lib. 6. 351.
Res. Cic. 2. de Nat. Deor. 152.
Vela. Horat. 2. Serm. 3. 106.
Verbum. Cic. 13. Att. 21.

NAUTĬCUS, i. m. [ναυτικός] Qui in navi adminiftrat. Plin. lib. 9. c. 31. Quod ubi videre nautici, ftatim pluribus anchoris navigia infrenant. Liv. 28. 7. Tumultumque etiam ex terra nauticis præbuit. conf. Gell. 2. 22.

NAULUM, i. n. [ναῦλον] Pretium quod folvitur pro vectura in navi. Juven. 8. Sat. 97.
— furor eft, poft omnia perdere naulum. Paul. in l. Quum fervus. §. j. D. de leg. 1. Et idem in operis fervorum, vel vecturis jumentorum, vel naulis navium dicendum.

NĀVĬGO, [πλέω, ναυτίλλομαι] āre. Navi iter facere. Cic. 5. Att. 12.
Negotium magnum eft navigare, atque id menfe Quintili.
Navigare in. Plin. lib. 13. cap. 25. Qui navigavere in Indos Alexandri milites.
Navigare in portu, eft A periculo abeffe: propterea quod qui mediis adhuc in fluctibus navigant, hi ventorum & æftus arbitrio navigant. Ter. Andr. 3. 1. 22.
Nunc hujus periculo fit, ego in portu navigo. h. e. Tutus fum.
Eft tamen & In portu Naufragium. H. St. V. Erafmi Chiliad.
Belle navigare. V. Belle, in BONUS.
Caute. Cic. 16. Fam. 9.
Commode magis, quam ftrenue. Cic. 16. Att. 6.
E portu. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Explorate. Cic. 16. Fam. 8.
Ex fententia. Cic. 4. Acad. 100.
Feliciter. Cic. 4. Verr. 95. Romam venit, fatifque feliciter navigavit.
Incommodiffime. V. INCOMMODUS.
Recte, Tuto. Cic. 16. Fam. 12.
Sine timore. Cic. 16. Fam.
Temere. Cic. 16. Fam. 9. Ne temere naviges.
Navigat navis. V. fupra in NAVIS. conf. in NAVIGANDUS Navigare navem. [Mirum fane, cum fit Navigare proprie Navem agere.
Claffibus maximis. Cic. 10. Att. 8.
Mare navigare. Virg. 1. Æn. 71.
Myoparonibus. Cic. 5. Verr. 186.
Probo navigio, bono gubernatore. Cic. 4. Acad. 100.
Pinus navigat in undis. Ovid. 2. de Arte Am. 9.
Ratibus navigare. Plin. lib. 7. cap. 56.
Remis. Cic. 16. Att. 6.
Pleniffimis velis. Cic. pro Domo, 24.
Terram navigare. Cic. 2. de Fin. 112. Ut fi Xerxes, cum tantis claffibus, tantifque equeftribus & pedeftribus copiis, Hellefponto juncto, Athove perfoffo, maria ambulaviffet, terram navigaffet.
Navigatur, Imperfonale. Cic. pro Lege Manil. 20. Quum aut hieme, aut referto prædonum mari navigaretur.
Paffive. Navigatur Occidens. Plin. lib. 2. cap. 67.

NAVIGANS, antis. Partic. Cic. 3. Off. 23. Petron. cap. 107.

NAVIGĀTUS, a, um. Partic. Tacit. Germ. 34. 2. Ambiunt immenfos lacus Romanis claffibus navigatos.
Navigatus fluvius. Plin. lib. 6. cap. 20.

NAVIGANDUS, a, um. Partic. ut, Naviganda navis. Ulpian. in l. j. D. Nautæ, caupon. &c. Nautam accipere debemus eum, qui navem exercet; quamvis nautæ appellantur omnes, qui navis navigandæ caufa in navi funt: fed de exercitore folummodo Prætor fentit.

NAVIGĀTIO, ōnis. f. [ναυτιλία] Cic. 5. de Fin. 16. Ut medicina valetudinis, navigationis gubernatio: fic vivendi ars eft prudentia. Idem 15. Fam. 11. Ego, fi me navigatio non morabitur, quæ incurrebat in ipfos Etefias, propediem te, ut fpero, videbo.
Prima navigatio, olim dicebatur, quum poft fævitiam hiemis, qua mare claufum erat, vere navigantibus primum aperiebatur. Cic. 2. Q. frat. 5. Iidem aiebant nuntiare te prima navigatione effe tranfmiffurum. Effe & prima navigatio poteft, quum dicimus nos quamprimum navigaturos, & primam quamque navigandi occafionem arrepturos. Prima etiam navigatio dicitur, quum eam fecundæ comparamus, quæ & temeraria magis plerumque, & improvida eft: unde & proverbio Græco celebratur δεύτερος πλοῦς. Sunt tamen qui primam navigationem, velificationem, fecundam remigationem, ut Suidas eft auctor, dicant. Ex Turnebo.
Secunda navigatio, Profpera. Tacit. 2. Ann. 8.
Longa ex navigatione aliquando in portum venire. Cic. de Senect. 71.
Committere fe navigationi. Cic. 16. Fam. 4.
Conquiefcit mercatorum navigatio. In CONQUIESCO.
Dimittere navigationem. Cic. 2. Q. frat. 5.
Impedire. Cæf. 3. Bell. Gall. 9.

NAVIGĀTOR, ōris. m. Quintil. Decl. 12. Infelix navigatores, cujus votis auræ non refpondent. Idem Inft. Orat. 5. 10. Et Paul. Nolan. ad Cyther. 397.

NAVIGĀBĬLIS, e. Adj. [πλωτός, πλώϊμος] Quod navigari poteft: ut, Navigabile flumen. Columel. lib. 1. cap. 2. Nec procul a mari, aut navigabili flumine. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 8. Beneficium eft donare regiones, per quas multa flumina & navigabilia decurrunt.

Navigabile

Navigabile mare. Liv. 35. 44. conf. Melam 2. 1. & Quintil. lib. 8. cap. 3.

NAVĬGIUM, i. n. [πλοῖον, ἰδύλιον, βάρις] Navis ductio, quod & Navagium dicitur.

Navigium, quidam putant Diminutivum, ſed Navem & Navigium de eodem dici videas. Vide in MACHINOSUS. H. St. Dicitur eadem ratione ac Remigium, & proprie quidem Actum ſeu ductum navis ſignificat, formaturque a verbo Navigo, ut Remigium a Remigo, Navifragium a Navifrago, Judicium a Judico &c. Sunt enim hæc nomina verbalia.

Navigium, pro Navigatione videtur accepiſſe Scævola in l. qui Romæ, §. Callimachus, D. de verborum obligationib. his verbis, Idque creditum eſſe in omnes navigii dies ducentos ſub pignoribus & hypothecis, mercibus a Berytho comparatis. Sic Rutil. Numat. 1. 541.

Tempora navigii clarus reparaverat Eurus. Ita Serv. ad Virg. 1. Georg. 139. Navigio invento, i. e. Navigatione. V. Gronov. Obſerv. ad Script. Eccleſ. cap. 25.

Navigium, Omne genus navis, quo in mari utimur. Plin. lib. 32. cap. 1. Hæc tantilla eſt ſatis contra tot impetus, ut vetet ire navigia. Idem lib. 13. cap. 11. Noctis, dieique velifico navigii curſu.

Actuaria navigia. In NAVIS.

Luculenta. Cic. 16. Att. 4.

Piſcatorium. Quintil. lib. 6. cap. 3. V. NAVIS.

Probum. Cic. 4. Acad. 100. Sed ſi jam ex hoc loco proficiſcatur Puteolos ſtadia triginta probo navigio, bono gubernatore ac tranquillitate, &c.

Speculatoria, i. e. Exploratoria. Cæſ. 4. Bell. Gall. cap. 26. V. in NAVIS.

Fragmina navigii. Ovid. 11. Met. 561.

Lignum utile navigiis, pinus. Virg. 2. Georg. 442.

Committere parvo navigio pueros. Cic. 10. Att. 11.

Concedere mari navigia. V. CONCEDO.

Concredere mari. V. CONCREDO.

Diſſolutum & diſſipatum. Cic. 15. Att. 11.

Infrenare navigia ancoris. V. INFRENO.

Inſtruere armamentis. V. INSTRUO.

Interiit navigium. Cæſ. in Bell. Alex. 21.

Scindere navigiis mare. Ovid. 2. de Arte Am. 671.

Trahit navigium aquam. V. TRAHO.

NAVIGIŎLUM, i. n. dimin. [πλοιάριον] Cic. 12. Fam. 15. Nos vix ipſi ſingulis cum navigiolis reciperemur. conf. Hirt. Bell. Afr. cap. 63.

NAVARCHUS, i. m. [ναύαρχος] Navis princeps, qui in navi nautis imperat, vulgus *pilotam* & *patronum* vocat. Cic. 2. Verr. 59. Sumptum omnem in claſſem frumento, ſtipendio, ceteriſque rebus navarcho ſuo quæque civitas ſemper dare ſolebat. Ibid. 83. O dii immortales! quid ſi harum ipſarum civitatum militibus, navibus, navarchis, Syracuſanus Cleomenes juſſus eſt imperare, &c. Ibid. 5. 186. An quod forum Syracuſanum navarchorum ſanguine redundavit. conf. l. 6. Cod. de Navicular. Quintil. lib. 4. cap. 2. & Plin. 35. 10. [Navarchum a Gubernatore diſtinguit Suidas in Νέαρχος. ubi Navarchum, pro Claſſis præfecto poſuiſſe videtur, non pro eo, qui alias Trierarchus, Latine Magiſter navis dicitur. V. Veget. de Re Mil. 4. 32. Scheff. de Mil. Nav. 4. 6.

NAVARCHIS, ĭdis. f. [ναυαρχίς] Navis prætoria, in qua eſt Prætor. Noſtri vulgo *Capitaneam* vocant. V. Prætoria navis, in NAVIS.

NAUCLĒRUS, i. m. [ναύκληρος] Qui navem regit, Latine Navicularius dicitur. Plaut. Mil. 4. 3. 16.

Nauclerus dixit, qui illas advexit, mihi. conf. l. 4. Cod. & Iſidor. 19. 1.

NAUCLERIUS, a, um. Adj. [ναυκλήριος] Quod ad nauclerum pertinet. Plaut. Aſin. 1. 1. 54.

Nauclerio ipſe ornatu per fallaciam,
Quam amabam, abduxit ab lenone mulierem. Nauclerio, i. e. Nautico, maritimo.

NAUCLERIĂCUS, a, um. Adj. Idem. [ναυκληριακὸς] Plaut. Mil. 4. 4. 41.

Facito ut venias huc ornatu naucleriaco. Al. Nauclerico.

NAVĬFRĂGUS, a, um. Adj. [ναυηγὸς] Ovid. 5. Triſt. 8. 11.

Vidi ego navifragum qui riſerat æquore mergi. [Hic eſt ſubſtantivum.

Æquor navifragum. Auſon. Epiſt. 7. 40.

Fretum navifragum. Ovid. 14. Met. 6.

Noti navifragi vim perferre. Prudent. adverſ. Symmach. 1. 9.

Saxa. Stat. 5. Theb. 41.

Scylacæum. Virg. 3. Æn. 553. Antiquum & Poëticum eſt. In uſu potius

NAUFRĂGUS, a, um. Adj. Contract. ex eodem [ναυηγὸς] interdum active, interdum paſſive ſumitur. ut,

Corpora naufraga. Virg. 3. Georg. 542.

Mare. Hor. 1. Carm. 16. 10. Naufragia faciens. Acron & Porphyrio. conf. Tibul. 2. 4. 10.

Monſtra. Ovid. 4. Faſt. 500.

Puppis. Ovid. 2. Epiſt. 16.

Tempeſtas. Valer. 1. Argon. 584.

Unda. Tibul. lib. 2. 4. 10.

NAUFRĂGUS, i. m. [ναυαγὸς, ναυηγὸς] Qui navi fracta natat, vel bona amiſit. Cic. 3. Off. 90. Quid ſi una tabula ſit, duo naufragi, hique ſapientes, ſibine uterque rapiat, an alter cedat alteri?

Expulſus aliquis & naufragus. Cic. in Piſon. 42.

Interiit naufragus. Ovid. 11, Met. 668.

Agere naufragum. Quintil. lib. 6. cap. 2. Orbum agimus, & naufragum, & periclitantem.

Naufragus, per translationem, pro Eo qui bona diſſipavit. Cic. 1. in Catil. 30. Quod ſi ſe ejecerit, ſecumque ſuos eduxerit, & eodem ceteros undique collectos naufragos aggregaverit, exſtinguentur, &c.

Naufragus patrimonio. Cic. pro Sulla, 41. Sed ut aliquis patrimonio naufragus, inimicus otii, bonorum hoſtis.

Dare tabulam naufrago. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 9.

NAUFRAGĀLIS, e. Adj. Martian. Capell. lib. 6. Capraria naufragalis.

NAUFRĂGO, āre. vel NAUFRAGOR, āri. pro Naufragium facere. Petron. Fragm. Trag. cap. 76. conf. Cyprian. de Lapſis 10. Auguſtin. Epiſt. 48. & Med. 24. Sidon. 4. Epiſt. 21. & Salvian. lib. 3. p. 41. ed. Brem. Apoſtolus ter naufragaſſe ſe dicit. Ibid. ſæpius in ſeq.

NAUFRĂGIUM, i. n. [ναυαγία, ναυάγιον] Navis fractio. Cic. 1. Tuſc. 107. Exſecratur luculentis ſane verſibus apud Ennium Thyeſtes: primum ut naufragio pereat Atreus.

Commune naufragium. Claud. 4. Conſ. Hon. 62.

Dira. Senec. Octav. 4.

Magna. Lucret. lib. 2. 552.

Colligere. V. COLLIGO.

Expelli naufragio. Cic. in Piſon. 43.

Facere naufragium, Pati. Cic. 1. de Invent. 5. Hinc nimirum non injuria, quum ad gubernacula Reipub. temerarii atque audaces homines acceſſerunt, maxima & miſerrima naufragia fiebant. i. e. Maxima bonorum jactura fiebat. Idem 16. Fam. 9. Qui cupide profecti ſunt, multi naufragia fecerunt.

Factum. Ovid. 2. de Ponto 6. 11.

Pati naufragium, Facere. Senec. Herc. OEth. 2.

Spargere naufragium. Sil. lib. 10.

Clariſſimorum ducum, regumque naufragium, Translate. Cic. 1. de Divin. 24.

Naufragia & bonorum direptiones. Cic. 4. Fam. 13. Verſor in eorum naufragiis & bonorum direptionibus.

Naufragia rei familiaris. Cic. 1. Fam. 9. Neque hercule in iis ipſis rebus, quæ quanquam erant mihi propter rei familiaris naufragia neceſſariæ, tamen, &c.

Naufragium fortunarum. Cic. pro C. Rabir. Perd. 25.

Ex naufragio tabula. Cic. 4. Att. 17. Perſpice æquitatem animi mei, & ludum & contemptionem Seleucianæ provinciæ, & me hercule cum Cæſare ſuaviſſimam conjunctionem: hæc enim una ex hoc naufragio tabula me delectat. i. e. Hoc unicum ſubſidium calamitatis, hæ amicitiarum reliquiæ. Budæus.

Naufragium pudoris & exiſtimationis. Firmicus lib. 6. cap. 12. Cum pudoris exiſtimationiſque naufragio, impudicæ impuritatis labibus polluuntur.

Naufragium vitæ, apud Marcellin. Per alienæ vitæ naufragia. lib. 30. pag. 500. Francof. in fine. H. St.

NAUFRAGIŌSUS, a, um. Adj. Claud. Mamert. de Statu Anim. 1. 1. & Sidon. 4. Epiſt. 11.

NAVIA, V. ſuo loco.

NAVĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. [ναυφόρος] Plin. lib. 9. cap. 30. de loliginibus, Navigeram ſimilitudinem & aliam in Propontide viſam ſibi prodidit Mucianus: concham eſſe acatii modo carinatam, inflexa puppe, prora roſtrata.

Mare navigerum. Lucret. lib. 1. 3.

Quæ mare navigerum, quæ terras &c. conf. Veget. de Re Mil. 3. 7. Et Ammian. 23. 20.

NAUMĂCHA, orum. n. pl. Haſtilia quædam prælonga, teſte Polluce & Homero, quibus e navi depugnatur. Meminit Cæl. Rhodig. lib. 14. cap. 12.

NAUMACHIA, æ. f. [ναυμαχία] Navale bellum, ſeu certamen. Martial. lib. 1. 28. ad Marcum,

Do tibi naumachiam, tu das epigrammata nobis:
Vis, puto, cum libro, Marce, natare tuo. [Hic eſt Libellus.

Naumachiam committere. Suet. Claud. cap. 21. conf. Paterc. 2. 56. 1.

Naumachia, Locus in quo fit pugna navalis. Suet. Tiber. cap. 62. Semel triremi uſque ad proximos naumachiæ hortos ſubvectus eſt. Idem Neron. cap. 27. Præcluſa naumachia.

De naumachiis Imperatorum variis, V. Lex. Pitiſc.

NAUMACHIĀRIUS, a, um. Adj. [ναύμαχος] ut, Naumachiarius pons. Plin. lib. 16. cap. 39. Idem 40.

NAUMACHIARIUS, i. m. [ἐπιβάτης] Qui prælium navale committit. Suet. Claud. cap. 21. Proclamantibus naumachiariis. Hi etiam Epibatæ dicuntur ibidem, Græca voce.

NAUPĒGUS, i. m. Gloſſ. Gr. Lat ναυπηγὸς, Faber, Navium fabricator. Utitur hac dictione Aurel. Arcadius in l. ultima. D. de jur. immunit. Item Firmic. lib. 4. cap. 7. Alios naucleros, naupegos, vel navium gubernatores.

NAUPEGIARIUS, i. m. Idem. Inſcript. Spon. Miſc. p. 67. COLLEG. NAVPEGIAR. conf. Reineſ. Inſcript. p. 602.

NAUSTIBULUM, V. infra.

NAUSUM, i. n. Genus navigii Gallici. Auſon. Epiſt. 22. Nauſo, aliave quavis navi. Idem 38. Ut inde nauſo devehat.

NAUTEA, æ. f. Aqua de ſentinis. Non. 1. 25. V. infra ſ. l. NAUSEA.

NAULA, NAULIUM, V. NABLA.

NAULŎCHUM, i. n. [Ναύλοχον] Locrorum oppidum eſt, teſte Plin. lib. 4. cap. 3.

Eſt item Naulochon, ſive Naulochus, Thraciæ oppidum, non procul ab Hæmo monte, cujus meminit idem Plin. lib. 4. cap. 11.

Stephanus præterea Naulochum urbem in Ionia collocat, alio nomine Smyrnam appellatam.

NĀVO, [κατανύω, σπουδάζω] āre. Studioſe aliquid adimplere, dare, conferre, cum effectu demonſtrare, id eſt adjumento eſſe. Tractum verbum a nautis, quum ſunt auxilio aliis in gubernandis navibus; naves enim quum ex navalibus in mare deducuntur, maximo hominum auxilio indigent. [Puto veteres cum G, Gnavo ſcripſiſſe, uti Gnavus &c. q. V.

Aliquid navare & efficere. Cic. 6. Fam. 1.

Bellum navare. Tacit. 5. Hiſt. 25.

Benevolentiam navare, i. e. Navo animo adhibere & præſtare, inquit Budæus. Cic. 3. Fam. 10. Illud pugna & enitere, ne quid nobis temporis prorogetur: ut quum tibi hic ſatisfecerimus, iſtic quoque noſtram benevolentiam navare poſſimus.

Flagitium. Tacit. 4. Hiſt. 59. 4.

Operam. Cic. 2. de Orat. 26. Jam mihi videor navaſſe operam, quod huc venerim.

Operam militarem. Liv. 44. Idem 7. 16.

Operam alicui. Cic. de Aruſp. Reſponſ. 1. Quum is publicanorum cauſam ſtultiſſimis interrogationibus impediret, & P. Tullioni Syro navaret operam. Idem ad Brutum, 8. Tibi omnes fortes viri navare operam & ſtudium volunt.

Opus aliquod navare & efficere. Cic. 9. Att. 12. Utinam in hac aliquod miſeria Reip. πολιτικὸν opus efficere & navare mihi liceat. Valer. 3. Argon. 145.

— potius mihi dextera ferro
Navet opus.

Remp. Cic. 9. Fam. 2. extr. At in litteris & libris, ut doctiſſimi veteres fecerunt, navare remp. & de moribus & legibus quærere. [Sed lectio admodum dubia eſt. An Navare operam publicam?

Studium ſuum alicui. Cic. 15. Fam. 4.
Studia ſuffragandi. Cic. de Petit. Conſ. 14.

NAUPACTUS, i. m. vel NAUPACTUM, i. n. [Ναύπακτος] Ætoliæ urbs in ora ſinus Corinthiaci, hodie *Lepanto*.
Naupactum excubare, dicitur de Re plena diſcriminis; quia Pauſanias, Naupacti excubiis præfectus, ab Achivis interfectus eſt. conf. Suid.

NAUPACTEUS, vel NAUPACTOUS, a, um. Adj. ut, Naupacteus Achelous. Ovid. 2. Faſt. 43. Apud Suid. Ναυπακτῷος, Naupactius.

NAUPEGIARIUS, NAUPEGUS, V. ſupra in NAVIS.

NAUPLIA, æ. f. [Ναυπλία] Urbs eſt munitiſſima, amœno loco ſita, & totius Moreæ civibus frequentiſſima; Venetis paret, a quibus anno 1686. Turcis erepta eſt. Vulgo *Napoli di Romania*. V. Suid.

NAUPLIUS, i. m. [ναύπλιος] Piſcis, de quo Plin. lib. 9. cap. 30. Concham eſſe acatii modo carinatam, inflexa puppe, prora roſtrata: in hac condi nauplium animal ſepiæ ſimile, ludendi ſocietate ſola.

NAUPLIUS, i. m. [Ναύπλιος] pater Palamedis, qui quum laborantibus ad ſaxa Capharea Græcis, ulturus filii injurias, facem extuliſſet, claſſem eorum in ſaxa cæca pertractam perdidit. Verum quum intellexiſſet Diomedem & Ulyſſem naufragio liberatos (in quos tamen hoc malum per inſidias machinabatur) ſeipſum præcipitem in mare dedit. Seneca Medea, v. 658.
Igne fallaci moriturus Argis
Nauplius, præceps cadet in profundum. Propert. lib. 4. 1. 115.
Nauplius ultores ſub noctem porrigit ignes. V. Servium in illud 11. Æn. 260.
— ultorque Caphareus.

NAUPLIADES, æ. m. patronym. [Ναυπλιάδης] ſic Palamedes vocatur Nauplii filius. Ovid. 13. Met. 310.
— timidi commenta retexit
Naupliades animi.

NAUPONTUS, V. ſeq. dict.

NAUPORTUS, i. m. [Ναύπορτος] Iſtriæ fluvius eſt, inter Æmoniam & Alpes naſcens, nomen habens ab Argo nave, quam Argonautæ humeris eouſque delatam per hunc fluvium ſubvexerunt. Plin. lib. 3. cap. 18. Strab. lib. 4. & 7. ubi tamen vitioſe priore loco Pamportus, altero Naupontus ſcribitur. Amnis, inquit lib. 4. Pamportus, ex Illyrio navigabilis defertur in Savum. & lib. 7. Juxta Naupontum amnis eſt Carcora, excipiens commerciorum onera, hic in Savum, ille in Dravum delabitur.

NAUSCIT, inquit Feſtus, quum granum fabæ ſe naſcendi gratia aperit, quod fit non diſſimile navis formæ. [Naviſcit, vel Naveſcit legendum.

NAUSEA, æ. f. [ναυτία, ναυσίασις] Stomachi ad vomitum ex gravi odore concitatio. A navi deductum nomen, ex cujus ſentina movetur vomitus: vel ex cujus frequenti & inordinato motu, ſubvertitur ſtomachus, & ad vomitum concitatur. Cic. 16. Fam. 10. Eeſtinare te nolo, ne nauſeæ moleſtiam ſuſcipias æger, & periculoſe hieme naviges. Idem 5. Att. 13. Navigavimus ſine timore & ſine nauſea.
Abiit jam plane nauſea. In ABEO.
Coercere fluentem. Hor. Epod. 9. 35.
Diſcutere nauſeam. Columel. lib. 6. cap. 4.
Facere nauſeam, pro Vomere. Cic. 2. Philip. 84. Apparet eſſe commotum: ſudat, pallet: quidlibet, modo ne nauſeam faciat, quod in Minutia porticu fecit. Sic legit Budæus. Vetera exemplaria legunt Nauſeet.
Inhibere. Plin. lib. 30. cap. 14.

NAUSEOLA, æ. f. dimin. [ναυτιάδιον] Cic. 14. Att. 8. Nauſeolam tibi tum cauſam otii dediſſe facile patiebar.

NAUSEOSUS, a, um. Adj. [ναυτιώδης] Quod nauſeam inducit. Plin. lib. 26. cap. 8. Radice craſſa, madida, nauſeoſa.

NAUSEO, [ναυτιάω] āre. Ad vomitum impelli, & appetitum vomendi habere, quod dicitur. Cic. 7. Fam. 27. Tu tamen quum audiſſes ab Antio (vidit enim me nauſeantem) non modo mittendi cauſam juſtam habuiſti, ſed etiam viſendi. Hor. 1. Epiſt. 1. 93.
— conducto navigio æque
Nauſeat, ac locuples.
Nauſeare, Contemnere & reſpuere: quod qui nauſeant, cibos faſtidiunt. Cic. 1. de Nat Deor. 85. Quam bellum erat, Vellei, confiteri potius neſcire quod neſcieris, quam iſta effutientem nauſeare, atque ipſum ſibi diſplicere?

NAUSEANS, antis. Partic. [ναυτιῶν] ut, Ructantem & nauſeantem aliquem in alicujus plagas conjicere. Cic. 12. Fam. 25. Idem 7. 26.

NAUSEABUNDUS, a, um. Adj. Sen. Epiſt. 108. Gubernator in tempeſtate nauſeabundus. H. St. Deſiderabatur in ed. Lugd.

NAUSEATOR, ōris. m. Senec. Epiſt. 54. Illud ſcito, Ulyſſem non fuiſſe tam irato mari natum, ut ubique naufragia pateretur: nauſeator erat.

NAUSEABILIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 3. 2. Nauſeabilis oris humectatio.

NAUSIFICUS, a, um. Adj. ut, Nauſificus pædoris odor. Brito Phil. 10. 448.

NAUSICAA, æ. vel NAUSICAE, es. f. [Ναυσικάα] fuit Alcinoi Phæacum regis filia, cujus meminit Homerus Odyſſ. 6. Martial. lib. 11. 31.
Si mihi Nauſicae patrios concederet hortos,
Alcinoo poſſem dicere, malo meos.

NAUSIMENES, is. m. Vir Athenienſis, cujus uxor quum liberos in inceſtu deprehendiſſet, indignitate facinoris perterrita vocem amiſit.

NAUSITHOUS, i. m. [Ναυσίθοος] fuit Neptuni filius ex Peribœa, Eurymedontis filia, ac Homero teſte lib. 7. Odyſſeæ, Alcinoi Phæacum regis pater.

NAUSTIBULUM, i. n. Alveus ad navis ſimilitudinem factus. Feſtus. conf. Voſſ. Etym. 339.

NAUSUM, NAUTA, V. NAVIS.

NAUTEA, æ. f. [ἀντλία] Nonius 1. 25. Nautea eſt aqua de coriis, vel (quod eſt verius) aqua de ſentina: dicta a nautis. Plaut. Aſin. 5. 2. 44.
— nauteam
Bibere malim ſi neceſſum eſt, quam illam oſcularier.
Nautea, herba granis nigris, qua utuntur coriarii. Feſtus.

NAUTES inter comites Æneæ, V. NAUTII.

NAUTICUS, V. NAVIS.

NAUTII, Romæ dicti ſunt, a Naute Æneæ comite. Dionyſius, Virg. & Servius in 2. Æn. 166. Quum Diomedes raptum Palladium ſibi non eſſe aptum intelligeret, illud Æneæ tranſeunti obtulit; ſed quum ſe ille capite velato ſacrificans convertiſſet, Nautes quidam ſimulacrum accepit; quare Minervæ ſacra non Julia gens habuit, ſed Nautia. Idem ſcribit Varro in libro de familiis Trojanis. Ex Sigonio. conf. Serv. ad. 5. Æn. 728.

NAUTILUS, i. m. [ναυτίλος] Piſcis, de quo ſic Plin. lib. 9. cap. 9. Inter præcipua autem miracula eſt qui vocatur nautilos, ab aliis pompilos. Supinus in ſumma æquorum pervenit, ita ſe paulatim ſubrigens, ut emiſſa omni per fiſtulam aqua, velut exoneratus ſentina facile naviget. Plura vide apud eundem.

NAVIUS, i. m. Accius, Inſignis augur fuit, qui ſub Tarquinio Romanorum rege floruit, quem Liv. lib. 1. 36. fabulatur novacula cotem diſcidiſſe.

NAVE, NAVITAS, NAVITER, NAVITIES, NAVUS, V. GNAVUS.

N A X

NAXIUM, i. n. [νάξιον] quid ſit, declarat Plin lib. 36. cap. 7. his verbis, Signis e marmore poliendis, gemmiſque etiam ſcalpendis atque limandis naxium diu placuit ante alia: ita vocantur cotes in inſula Cypro genitæ.

NAXOS, vel NAXUS, i. f. [Νάξος] Inſula in Ægæo, una ex Cycladibus, ceteras ſuperans, antea Strongyle dicta. Hæc Dia poſt appellata fuit. Verum quum Cares ex Lamia profecti, duce Naxo eam occuparunt, a duce Naxon appellarunt. Hanc Dionyſiada a vinearum fertilitate dici ſcribit Plin. lib. 4. cap. 12. Vel quia (ut alii volunt) ſolæ Naxiæ mulieres octavo menſe pariant, quoto & Liber pater natus creditur. Sive quia fons in ea vino fluat. Diſtat a Delo ſeptem millibus.
Bacchata jugis Naxos. Virg. 3. Æn. 125.
Bacchica. Stat. 2. Achil. 4.
Genialis litora Naxi. Stat. 1. Silv. 2. 224.
Eſt item Oppidi nomen, Plinio lib. 3. cap. 8.

NAXIUS, a, um. Adj. [Νάξιος] unde, Naxius ardor apud Columellam, quo ſignificatur Bacchi coronæ ſidus. Nam (ut ferunt poetæ) in inſula Naxo relicta Ariadne a Theſeo, nuptias cum Baccho fecit, donataque corona, inter ſidera relata fuit. V. Hyginum in Aſtronomico poetico, lib. 2. 5.
Marmor Naxium. Plin. 36. 7.
Turba Naxia. Propert. lib. 3. 17. 28.

NAZARENI, [Ναζαρηνοί] vel NAZARÆI, [Ναζαραῖοι, ἢ Ναζωραῖοι] orum. m. pl. Secta apud Judæos, qui voto obſtricti a novacula, vino, & mortuorum pollutione abſtinebant.
Poſtea ſic dicti Chriſtiani ab urbe Nazareth. Prudentio Cathem. 7. pr.
Nazarenus, dicitur Chriſtus.
Adjective, Idem in Symmach. 1. 550. Viri Nazarei. pen. br. Idem Periſt. 10. 45. Diſciplina Nazarena.
Fuit etiam Hæreticorum in prima Eccleſia nomen. De quibus V. J. Laur. Moſheim contra Tolandum.

N E

NE. Nec, Nemo, Nepos, Neptis, Neptunus.

NE, [μή] Adv. prohibendi, idem ſignificat quod Non: ſecundis perſonis ſubjunctivorum aliquando jungitur. Ter. Eun. 4. 7. 16.
Sane qui tibi nunc vir videtur eſſe, hic nebulo magnus eſt,
Ne metuas. Idem And. 1. 5. 56.
Te obteſtor, ne abs te hanc ſegreges, neu deſeras. Et
Secundis perſonis imperativorum. Ter. And. 2. 3. 10.
Egone ducam? D. cur non? nunquam faciam. D. ne nega. Idem Heaut. 5. 5. 8. Age quæſo, ne tam obfirma te, Chreme. Donatus, Ne imperativo magis, quam conjunctivo adjungitur.
Ne fugite hoſpitium, neve ignorate Latinos. Virg. 7. Æn. 202.
Optativo aliquando. Cic. 7. Fam. 24. Sed ne vivam, ſi tibi concedo. Ter. Phorm. 1. 3. 5.
Utinam ne. Ennius apud Auct. ad Herenn. 2. 22.
Utinam ne in nemore Pelio ſecuribus
Cæſa cecidiſſet abiegna ad terram trabes.
Ne, particula Monendi aut Suadendi. Virgil.
— foliis tantum ne carmina manda:
Ne turbata volent rapidis ludibria ventis. V. locem in LUDIBRIUM. Cruquius in hunc locum Horatii lib. 1. Ode 33. pr.
Albi, ne doleas plus nimio memor
Immitis Glyceræ.
τὸ Ne, hic non tam prohibendi, quam monendi, ſuadendique particula eſt, ut ex Chariſii lib. 2. notavimus ad Saty. 1. lib. 1. Hæc Cruq. Tale puto eſſe illud Suidæ μὴ νόμιζε, ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσῃς. quaſi diceret, non eſſe prohibentis, verum admonentis. Ne in vulg. uſu, & pro Ut ne, uno eodemque loco. In locis continuis. Ne vivam. H. St.
Ne abeo, pro Non abeo. Plaut. Moſtel. 3. 1. 35. Quo nunc te agis? TR. ne quoquam abeo. Idem alio loco, Ne vult. Al. Nec quoquam.
Ne forſan, pro Ne forte. Portius Latro decl. in Catilinam cap. 15.
Ita, ne. Ter. Heaut. 4. 5. 35.
Ita tu iſthæc tua miſceto, ne me admiſceas.
Ego id agam mihi qui ne detur, h. e. Ut ego non habeam. Ter. And. 2. 1. 37. Ibid. 2. 2. 12.
Id paves, ne ducas tu illam: tu autem, ut ducas. Ne pro Non accipiendum, teſte Donato. [Immo Ne, pro Ut ne; Ut, pro Ut non.
Ne, cauſalis. Ter. And. 1. 5. 65.
Verbum unum cave de nuptiis, ne ad morbum hoc etiam.
Ne quis illud admiretur, quonam modo, &c. Cic. 3. de Orat. 193.
Vide ne. Ter. Eun. 5. 4. 23.
— vide, Parmeno,
Quid agas, ne neque illi proſis, & tu pereas.
Ut ne, pro Ut non. Ter. And. 2. 1. 26.
— nunc te per amicitiam & per amorem obſecro,
Principio ut ne ducas. Græci dicunt ὅπως μή, teſte Donato. [Semper ſubauditur Ut in conſtructione ejuſmodi & Ne cum conjunctivo.
Ut ne quid meorum tibi eſſet ignotum, animadverti te operam dare. Cic. 13. Fam. 12. Ter. Phorm. 1. 3. 16.
Ut ne addam, quod ſine ſumptu ingenuam, liberalem nactus es.
Ne ut, pro Ut ne. Ovid. 1. de Pont. 3. 45.
Et ne, ſi ſupereſt aliquis poſt funera ſenſus,
Terreat ut manes Sarmatis umbra meos.
Videndum eſt, ne non omnia illata vel inducta, &c. Pomponius in l. In prædiis. D. Ex quib. cauſ. pig. vel hyp. &c.
Ne non faciam. Caius in l. Poſtumorum. D. de injuſto, rup. irrito fac. teſt. Vel exhæredare nominatim debeo, ne non jure faciam teſtamentum. conf. Cic. 7. Att. 15. & 9. 4.

Ne, non etiam ne, &c. Ulpian. in l. Quoties. §. 1. D. de peculio, Hoc solum consequuturum dominum esse constat, ne institoria teneatur, non etiam ne de peculio.

Ne, pro Neque. Priscian. lib. 16. Invenitur etiam Ne pro Neque, quæ copulativa est conjunctio. Sub una enim abnegatione copulat res, quomodo & Nec. Lucan. lib. 1. 72.

Nec se Roma ferens. Cic. 3. in Catil. 24. Ne dici quidem opus est, quanta diminutione civium. Ter. Eun. 1. 1. 1.

Quid igitur faciam? non eam, ne nunc quidem
Quum accersor ultro? pro Neque nunc. Hæc Priscian. [Vereor ut exempla sint hujus constr. ubi Quidem non sequatur.

Ne quidem. Cic. 6. Att. 1. Igitur meo decreto soluta res Scaptio statim. Quam decretum sit tu judicabis; ne ad Catonem qui dem provocabo. Idem de Amicit. 103. Nunquam illum ne minima quidem re offendi.

Ne istius quidem laudis sum cupidus. Cic. pro Rosc. Amer. 2.

Ne id quidem. Ter. Eun. 2. 3. 30.

Quid virgo, cuja est? CH. nescio hercle. P. unde est? CH. tantundem. P. ubi habitat?
CH. Ne id quidem.

Ne hoc quidem tacebit Parmeno. Ter. Eun. 1. 2. 49.

Ne tantillum quidem commotus est, Cicero ea forma dixit 4. Verr. 124. qua Ter. Adelph. 2. 1. 9. Hujus non faciam, ut ait Donatus. Idem Cic. 5. Att. 20. Interea e Cappadocia, ne pilum quidem.

Interdum nihil interferitur inter Ne & Quidem. Cic. 2. Att. 16. extr. Si aliud nihil erit, quum erimus omnia experti, ego illud ne quidem contemnam, quod extremum est: pro, Ne illud quidem. Ter. Eun. 1. 2. 49.

Ne ita, ut. Cic. de Amicit. 42. Ne existiment ita se alligatos, ut ab amicis in magnam aliquam rem peccantibus non discedant.

Ne dicam. Cic. 1. de Nat. Deor. 69. Ut moleste ferrem tantum ingenium (bona venia me audis) in tam leves, ne dicam in tam ineptas sententias incidisse.

Hæc clausula Ne dicam, si sequatur substantivum, adjectivum ponitur in accusativo: sin interjicitur inter substantivum & adjectivum, relinquit utrumque in nominativo. Homo imprudens, ne dicam stultum, non, stultus: quia HOMO, substantivum præcedit. Crudelis, ne dicam impius & sceleratus Castor. non sceleratum Castorem: quia substantivum CASTOR, sequitur. In aliis casibus nulla est ambiguitas: quia semper oportet convenire adjectivum & substantivum. ut, Non faceres hæc magistro conscio, ne dicam præsente: non, præsentem. Ex Vall. lib. 3. cap. 20.

Ne dicam gravius. Cic. 9. Att. 4. Ego decem annorum peccata recordans, in quibus inerat ille etiam annus, qui nos hoc non defendente, ne dicam gravius, afflixerat.

Ne plura, supple Dicam, vel Dictum sit, prout sensus poscit. Cic. 13. Fam. 1. In quo etiam si peccat, magis ineptiis, quam improbitate peccat. Sed ne plura.

Ne multa, i. e. Ut brevi expediam, ad summam, ut breviter colligam. Cic. pro Cluent. 180. Ne multa: perquiritur a coactoribus, invenitur ea ferrula ad Stratonem pervenisse. Idem 5. Verr. 62. Ne multa, Judices, his contumeliis scitote Q. Lollium coactum ad Apronii leges conditionesque venisse.

Ne multis. Cic. pro Cluent. 47. Ne multis, Diogenes emitur.

Ne longum sit. Cic pro Cluent. 198. Et ne longum sit, omnium vicinorum summam esse in hunc benevolentiam confirmamus. V. LONGUS.

Ne longum faciam, inquit Hor. 1. Serm. 3. 137.

Ne diutius teneam. Cic. 3. Verr. 34. Ne diutius teneam, pecunia attributa numerata est. Idem ad Att. 10. 14. pr. Ne diutius te teneam, nullius consilii exitum invenimus.

Ne vivam, Ne valeam, Ne sim salvus; modi sunt dicendi, quum quid asseverare, & veluti quibusdam precibus devovere, aut sacramento aliquo obtestari contendimus. Cic. 16. Att. 13. Ne sim salvus, si aliter scribo ac sentio. Eidem, lib. 4. 16. Quid poteris, inquies, pro iis dicere? ne vivam, si scio. Idem 7. Fam. 23. Sed ne vivam si tibi concedo, ut ejus rei tu cupidior sis, quam ego sum. Quasi diceret, Emoriar vel dispeream.

Ne, pro Non, a veteribus positum non raro legimus: ut apud Plaut. Most. 3. 2. 75. Nisi tu ne vis. Et apud Ter. Eun. 2. 3. 12. Quid ne es alacris? pro, Cur non es alacris? Monuit Turneb. Al. Quidve. V. supra.

Ne pro Nedum. Liv. 3. 52. extr. Novam eam potestatem eripuere patribus nostris, ne nunc dulcedine semel capti ferant desiderium. V. Gronov. in loc. Terentius And. 4. 2. 23.

— dies hic mihi ut sit satis vereor
Ad agendum: ne vacuum esse me nunc ad narrandum credas. Cic. 9. Fam. 6. Me nihil istorum ne juvenem quidem movit, ne nunc senem. Subaudi Moveat.

Ne, Dubitativa aut interrogativa particula. Ter. And. 4. 6. 6. Estne hic Crito sobrinus Chrysidis? Virg. 11. Æn. 126.

Justitiæne prius mirer, belline laborum?

Et apud Horatium. Sic Plin. junior in fine epist. ult. libri tertii, quæ est de Martialis obitu, Meritone eum, qui hæc de me scripsit, & tunc dimisi amicissime, &c. pro Non immerito. At initio epist. penult. ejusdem libri, Meministine te sæpe legisse, &c, videtur esse, An meministi, aut etiam, Nonne meministi? Idem Plin. initio epist. 17. ejusdem libri. Rectene omnia, quod jam pridem epistolæ tuæ cessant? H. St. Priora hujus observationis verba cultro mutilata sunt.

Ne, ut Priscian. scribit lib. 16. conjunctio est interdum neque dubitans, neque interrogans: sed confirmans, aut certe enuntians. Allegat locum ex Hor. 1. Serm. 10. 21.

— ô seri studiorum, quine putetis
Difficile, & mirum, Rhodio quod Pitholeonti
Contigit; &c. Alterum exemplum ex 2. Serm. 3. 98.
Clarus erit, fortis, justus, sapiens ne etiam, & rex. Al. Næ. q. V.

Ne an. Cic. 1. Off. 9. Honestumne factu sit, an turpe dubitant.

Estne, aut non. Plaut. Epid. 4. 1. 11. Estne ea, an non? Ter. Heaut. 2. 4. 25. Adeone Cliniam, an non?

Vise, redieritne jam, an nondum, domum. Ter. Phorm. 2. 3. 5.

Nec quid agam, certum est, Pamphilumne adjutem, an auscultem seni. Ter. Andr. 1. 3. 4.

Ne, necne. Plaut. Capt. 3. 5. 55.

Emitteresne, necne eum servum manu?

Neve, geminatum. Cic. 2. de Legib. 67. Eam neque nobis minuat, neve vivus, neve mortuus.

Neve hoc, neve illud. Cic. 1. Fam. 9. Peto a te, ut id a me, neve in hoc reo, neve in aliis requiras.

Ne, adjunctivum. Martial. lib. 1. Epigr. 36.

Lex hæc carminibus data est jocosis,
Ne possint, nisi pruriant, juvare.

Ne, particula, ut apud Græcos, ita plerumque in Latina quoque lingua privativa est, ut Nerio, quasi neirio, hoc est sine ira, & cum placiditate. V. NERIO.

Ne nihil. Cic. 9. Fam. 26. Ne amicis nihil tribuamus, epulamur. i. e. Etiam ut aliquid tribuamus.

Ne, rationalis, pro Ergo. Virg. 1. Æn. 41.

— mene incœpto desistere victam?

Ne, adverbium percontantis, ut ait Donatus. Ter. And. 4. 3. 1.

Nihilne esse proprium cuiquam? di vestram fidem!

Jamne vides, bellua? jamne sentis, quæ sit hominum querela frontis tuæ? Cic. in Pison. 1.

Continuone causa fuisset, cur a Prætore postulares; ut bona possideres? Cic. pro Quint. 48.

Egone? P. tu ergo. Ter. And. 5. 2. 9.

Ne pro Næ jurandi. V. Bos. ad Cic. 4. Att. 4. extr. & Græv. ibid. 6. 1. conf. Burm. Quintil. Decl. 7. 9.

Ne superfluit aliquando in oratione. Hor. 1. Serm. 1. 109.

Nemon' ut avarus Se probet? Sic

Uterne. 2. Serm. 2. 107. Et

Quone & Quantane. 3. Serm. 295. & 317.

Ne sit sane, videri certe potest. Cic. 4. Acad. 84. Idem 1. de Nat. Deor. 88. Ne sit igitur sol, ne stellæ, ne luna: quoniam nil esse potest, nisi quod attigimus. i. e. Dicimus igitur non esse: h. e. sequitur ex dictis tuis.

Quine, & Quone, pro Ut non. V. QUI, & QUO.

Compositas cum Ne particulas V. infra suo loco.

N E A

NEA, æ. f. [Νέα] Insula. Plin. lib. 2. cap. 87. de insulis enatis, Inter Lemnum & Hellespontum Nea. q. d. Novam.

NEÆRA, æ. f. [Νέαιρα] nomen est feminæ, quæ peperit Soli duas filias, Phaetusam & Lampetiam, quæ armenta Solis, transeunte Ulysse juxta Siciliam, custodiebant.

Puellæ item nomen, quam amavit Tibullus. V. Brœckh. ad Tibul. 3. 1. 6. Hanc Scaliger eam esse existimat, quam Glyceren vocavit Hor. 1. Carm. 33. 1. conf. Epod. 15. 11. & Virg. 3. Ecl. 3.

— ipse Neæram
Dum fovet, &c.

Sequioris ævi poetæ per hanc vocem Amicam quamvis seu pellicem denotarunt. Prudent. Rom. 240. Et contra Symmach. 1. 139. V. G. Fabric. expos. Prudent. & Gell. 13. 21.

NEÆTHUS, i. m. [Νέαιθος] Fluvius est in Calabria, de quo sic Strabo lib. 6. Est & Æsarus fluvius, & portus: & fluvius alter Neæthus nomine, quorum cognomina casu provenisse dicuntur. Nam in Achivorum errore, quosdam ab Iliaca classe applicuisse, ad locorum explorationem egressos. Trojanas vero mulieres navigationis comites, tam longi pertæsas pelagi cursus, naves incendisse, &c. Dictus est igitur Neæthus ἀπὸ τῆς νεὼς καὶ αἴθειν, quod combustæ sint illic naves. Ovid. 15. Met. 51.

Præterit & Sybarim, Salentinumque Neæthum.

NEALCES, is. m. [Νεάλκης] Pictoris nomen, qui Venerem pinxit, Naumachiam Ægyptiorum & Persarum: item asellum bibentem in litore, & crocodilum ei insidiantem. V. Plin. 35. 11.

NEANDRUS, i. f. [Νέανδρος] Troadis oppidum, postea Perperenne nominatum, teste Plin. lib. 5. cap. 30. Steph. Neandriam appellat.

NEANISCOLOGUS, i. m. [νεανισκόλογος] Scurra aretalogus. Scholiast. ad illud Juvenal. Sat. 8. 191. Planipedes audit Fabios, Nobiles neaniscologos. Salmas. ad Tertull. de Pallio p. 335. Neaniscologi exhibet.

NEANTHES, is. m. [Νεάνθης] Cyzicenus Rhetor, Philisci Milesii auditor. Scripsit libros περὶ πόλεως. & de viris illustribus, ut censet Voss. de Hist. Gr. 1. 15. conf. Maussac. in Harpocr. p. 115. V. & Suid.

NEĀPŎLIS, is. f. [Νεάπολις] Insignis urbs Italiæ in Lucania, vel potius Campania, aliquando Parthenope dicta, Maronis tumulo clara. Celeberrimum oppidum Neapolis. Cic. pro Rabir. Post. 26.

Fecunda. Lucan. ad Pison. 80. al. Secunda.

Otiosa. Hor. Epod. 5. 43.

Secreta. Stat. 4. Silv. 8. 6.

Est & Neapolis, Africæ propriæ oppidum, ut scribit Pomponius Mela, lib. 1. 7. Nunc *Mahometa* dicitur, teste Olivario in Melam. Videtur eadem, Neapolis colonia, Ptolemæo lib. 4. cap. 3.

Neapolis, quæ & Leptis magna Ptolemæo, lib. 4. cap. 3. urbs Syrtis parvæ, vulgo *Tripoli*: in Barbaria regia civitas.

Est item ejus nominis Cariæ urbs ad Iasium sinum, Mela auctore 1. 16.

De Neapoli Syracusarum quarta parte, Cic. 6. Verr. 119. Quarta autem est urbs, quæ quia postrema ædificata est, Neapolis nominatur: quam ad summam theatrum est maximum: præterea duo templa sunt egregia, Cereris unum, alterum Liberæ, &c.

NEAPOLITĀNUS, a, um. Adj. [Νεαπολίτης] Qui ex Neapoli est. Cic. 13. Fam. 31. & Plin. 3. 7.

NĔARCHUS, i. m. [Νέαρχος] qui cum Alexandro militavit, deque eo historiam scripsit. V. Suid. Voss. Hist. Gr. 1. 10. qui hunc eundem esse censet cui post Alexandri obitum Lyciæ & Pamphyliæ præfectura obtigit, ut refert Justin. 13. 4. 15.

Nearchi cujusdam Tarentini mentio fit apud Cic. de Senect. 41.

Nearchus alius Juvenis fuit eximiæ pulchritudinis, cujus formam commendat Hor. 3. Carm. 20. 6.

N E B

NĒBIS, is. f. [Νῆβις] apud Ptolemæum lib. 2. cap. 6. Tarraconensis Hispaniæ fluvius: Bænis Straboni lib. 3. dictus.

NEBRĬDES, um. f. pl. [νεβρίδες] Damarum seu cervorum pelles; quibus uti veteres in Bacchi sacris solebant. νεβρὸς enim dama seu cervus est. Claud. 4. Cons. Honor. 606.

Talis

Talis Erythræis incinctus nebrida gemmis
Liber agit currus. conf. Sen. Œdip. 438. & Sil. 3. 395.
Afperfæ nebrides vario auro. Stat. 2. Achill. 664.

NEBRĪTES, æ. f. [νεβρίτης] Gemma Libero patri facra, a nebridum pellium fimilitudine. Plin. lib. 37. cap. 10.

NEBROPHŌNUS, i. m. [νεβροφόνος] Nomen canis venatici apud Ovid. 3. Met. 211.
Nebrophonufque valens, & trux cum Lælape Theron. Interpretari licet Hinnulorum interfectorem, παρὰ τὸ νεβρὸς, quod eft hinnulus, & φονεύω, occido.

NĔBŬLA, æ. f. [νέφος, ὀμίχλη] Vapor e terra atque aquis furgens, qui five ftatim evanefcit, five in altum fublatus convertitur in nubem. Plin. lib. 2. cap. 60. Nebulas nec æftate, nec maximo frigore exfiftere. Apul. de Mundo p. 61. Nebula, inquit, conftat aut ex ortu nubeculæ, aut ex ejus reliquiis. Eft autem exhalatio vaporata; humore viduata, aere craffior, nube fubtilior, cui ferenitas abolitionem infert. Nec aliud eft ferenitas, quam aër purgatus caligine, & perfpicue fincerus.
Amictus nebulæ. Virg. 1. Æn. 416.
Aereæ. Catull. ad Alphenum, 28. 10.
Atra, Nocturna. Virg. 2. Æn. 356.
Gravis. Senec. Thyefte, 8.
Humentes. Stat. 9. Theb. 454.
Livens. Sil. lib. 6. 282.
Mollis. Plaut. Caf. 1. 5. 47.
Triftes. Stat. 5. Theb. 184.
Volucres. Ovid. 1. Met. 602.
Diluit nebulas Titan. Sil. lib. 5. 57.
Dimovere nebulam. Claud. 1. in Eutrop. 390.
Erigit nebulas campus in cælum. Senec. Theb. 2.
Refolvuntur nebulæ ventis ac fole. Ovid. 14. Met. 400.
Scindere obftantes. Ovid. 2. Met. 159.
Velatus nebula. Ovid. 12. Met. 598.
Vomuere pinguem lucernæ. i. e. Fumum. Perf. 5. Sat. 181.
Audire quafi per nebulam. h. e. Leviter, non attente. Plaut. Capt. 5. 4. 26.
Nebula erroris. Juven. 10. Sat. 4.
Nebula linea, pro Tenui amiculo lineo, quod nec panni crebritatem, nec telæ denfitatem, fed nebulæ tenuitatem æmulatur pellucidam. Publius Mimographus apud Petron. cap. 55.
Æquum eft induere nuptam ventum textilem,
Palam proftare nudam in nebula linea. Ex Turneb. 1. 19.
Nebula, pro Re nihili. Plaut. Pœn. 1. 2. 62.
Cujus ego nebulæ cyatho feptem noctes non emam. Turneb.
Nebula, pro Nugis. Perf. 5. Sat. 7.
Grande loquuturi nebulas Helicone legunto. Vulgus interpretum Nebulas, Mufas intelligunt, quod fatis eft frigidum. Turneb. Inania & nugacia poetarum figmenta fumis & nebulis fimilia accipit, quæ omnia eis in Helicone, quod Mufarum domicilium eft, nafci videntur, quod Heliconem & Mufas Heliconis incolas, fæpe in fuis poematis appellare, præfertim in principio foleant. Nebulæ enim his in rebus poni folent, unde & Nebulones dicti. Hæc ille.

NEBULŌSUS, a, um. Adj. [νεφώδης, ὀμιχλώδης] Nebulis tectus, vel plenus.
Aër. Plin. lib. 21. cap. 7.
Æftus. Columel. lib. 11. cap. 2.
Ager. Cato cap. 6.
Cælum. Cic. 1. Tufc. 60.
Cubilia Noctis. Stat 10. Theb. 84.
Litus. Ovid. ad Liviam, 445.
Locus nebulofus, h. e. Tepidus, & frequentibus nebularum humoribus confperfus. Columel. lib. 2. cap. 10.
Mevania nebulofa. Propert. lib. 4. 1. 123.
Palus. Sil. lib. 8. 381.
Saxa. Lucan. lib. 6. 91.
Nomen nebulofum, Translate. Quod cur dicatur obfcurum eft. Gell. 20. 2.
Compar. Cato cap. 6. Qui locus craffius erit, aut nebulofior, ibi amineum majus, &c.

NEBULOSĬTAS, ātis. f. Arnob. 7. Cælum redundantium vaporum nebulofitate cluditur.

NĔBŬLO, ōnis. m. [ἀναιδής] ut ait Donatus, Fur, quod nebulas objiciat: vel Mollis, ut nebula eft: vel Inanis & vanus, ut nebula eft. conf. Non. 1. 67. & Gloff. vet. Ter. Eun. 2. 2. 38.
Nebulonem hunc certum eft ludere. Lucilius,
Nugator quidam ac nebulo fit maximus multo. Cic. 1. Att. 9.
Et nebulonem illum, fi quo pacto potes, ex iftis locis amove. Hor. 1. Serm. 1. 103.
— non ego avarum
Cum veto te fieri, vappam jubeo ac nebulonem. Idem 1. Serm. 2. 12.
Fufidius vappæ famam timet ac nebulonis. Idem 1. Epift. 2. 28.
Sponfi Penelopes, nebulones, Alcinoique. Ter. Eun. 4. 7. 15.
Sane quod tibi nunc vir videatur effe, hic nebulo magnus eft.
Ex magno aliquo nebulone aliquid audire. Cic 6. Att. 1.
A nebulone facile eludi. Cic. pro Rofc. Amer. 128.

NEBULO, āre. Tertull. Apol. cap. 35. Elatiffimis & clariffimis lucernis veftibula nebulabant. h. e. Fuligine implebant, quam etiam clariffimæ lucernæ edunt.

NEBŪLOR, āri. Gloff. Gr. Lat. ἀχρεῖω, nebulor.

N E C

NEC, Disjunctiva conjunctio. [οὐδὲ, οὔτε] Cic. de Amicit. 6. Nec enim melior vir fuit Africano quifquam, nec clarior. Feftus, Nec conjunctionem Grammatici fere dicunt effe disjunctivam; ut, Nec legit, nec fcribit: quum fi diligentius infpiciatur, ut fecit Sinnius Capito, intelligi poffit eam pofitam effe ab antiquis, pro Non, ut & in XII eft, Aft ei cuftos nec efit. Nec, pro Non, ut dictum eft. Cic. 3. de Legib. 10. Senatori qui nec aderit, aut caufa, aut culpa efto.
Nec opinanti, Non opinanti. Ter. Heaut. 1. 2. 12.
Ut hanc lætitiam nec opinanti primus ei objicerem domi. Et Andr. 1. 2. 9.
Id voluit, nos fic nec opinantes duci falfo gaudio,
Sperantes jam amoto metu, &c. Cic. 13. Fam. 19. Ei nec opinanti voluntatem tuam tantam per litteras detuliffe. Idem 1. Tufc. 94. Nonne modo pueros, modo adolefcentes in curfu a tergo infequens, nec opinantes affequuta eft fenectus? Sic 15. Fam 4 Præfentibus infidiis, nec opinantem liberavi, neque folum ei faluti fui, fed etiam curavi ut cum auctoritate regnaret. Et paulo poft, Plerofque nec opinantes oppreffimus. Idem pro Sull. 54. Nec opinante Faufto, quum is neque fciret, neque vellet, familia eft comparata.
Nec opinata res Volfcos perculit. Liv. 2. 22.
Nec opinato, adverbii vice pofitum, pro Inopinato. Cic. 3. de Fin. 8. Quod quum accidiffet, ut alter alterum nec opinato videremus, furrexit ftatim. Conf. in OPINIO.
Nec, fecundo loco pofitum. Ter. Eun. 5. 4. 13.
Quæ dum foris funt, nihil videtur mundius,
Nec magis compofitum quicquam, nec magis elegans.
Nec nihil, neque omnia. Ter. Adelph. 1. 2. 61.
Nec nihil, neque omnia hæc funt, quæ dicit, tamen.
Nec, neque. Liv. 27. 28. Mors Marcelli quum alioqui miferabilis fuit, tum quod nec pro ætate (major jam enim LX annis erat) neque pro veteris prudentia ducis tam improvide iffet.
Nec difpendi facit hilum. quod valet, neque difpendii facit quicquam. Varr. lib. 8. de L. L. 37.
Nec enim illa prima vera eft, ut quemadmodum in fe quifque, fic in amicum fit animatus. i. e. Non enim. Cic. de Amicit. 57.
Nec injuria. Liv. 26. 13. Tanta fanguinis noftri hauriendi eft fitis, nec injuria forfitan.
Nec ita multo poft. Cic. pro Quint. 15. Quo mortuo, nec ita multo poft, in Galliam proficifcitur.
Nec mirum. Cic. de Amicit. 32. Ab his, qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longe diffentiunt: nec mirum: nihil enim altum, nihil magnificum ac divinum fufpicere poffunt. Al. Sufcipere.
Nec mora, nec requies. Lucret. lib. 4. 228.
Nec mora, nec requies inter datur ulla fluendi. Hoc imitatus, atque adeo mutuatus eft Virg 3. Georg. 110. & 5. Æneid. 458 Lambinus.
Nec ficut vulgus, fed ut eruditi folent appellare fapientem. Cic. de Amicit. 6.
Nec vero multitudo pedes novit, nec ullos numeros nunc tenet. Cic. in Orat. 173. Ibid. 118. Nec vero dialecticis modo fit inftructus, fed habeat omnes philofophiæ notos & tractatos locos.
Nec vero, fecundo loco pofitum, pro fed nec. Cic. de Amicit. 59. Negabat ullam vocem inimicitiorem amicitiæ potuiffe reperiri, quam ejus qui dixiffet, ita amare oportere, ut fi aliquando effet ofurus: nec vero fe adduci poffe, ut hoc, quemadmodum putaretur, a Biante effe dictum crederet.
Nec vero, fed etiam. Cic. de Amicit. 86. Nec vero in hoc, quod eft animal, fed in iis etiam, quæ funt inanimata, confuetudo valet. Al. Nec modo.
Nec, pro Etiam. Quintil. in Ægro redempto, Perfolvi gratia non poteft, nec malo patri.
Nec malo patri, pro Ne quidem malo patri. Vide in PERSOLVO. H. St.
Nec caput, nec pedes habet, Modus loquendi vulgaris, quum res intricata & impedita eft ita, ut quo te vertas nefcias. Cic. 7. Fam. 32. Propter tuas res ita contractas, ut, quemadmodum fcribis, nec caput, nec pedes: equidem vellem uti pedes haberent, ut aliquando redires.
Nec eo minus, pro Nihilo fecius. Suet. in Othon. cap. 4.
Nec quicquam aliud, pro Tantum. Suet. Neron. cap. 43.
Necnon &. Suet. Vefp. cap. 5. Tanto militum gaudio ac favore, ut in gratulatione Imperatorem eum confalutaverint, & fubinde decedentem provincia detinuerint, fuppliciter, necnon & minaciter efflagitantes, aut remaneret, aut fecum omnes pariter abduceret.
Necnon etiam poemata faciebat ex tempore. Suet. de Clar. gram. 23. conf. Varr. R. R. 2. 1. Plin. 7. 53: 10. 43. & 13. 22. Ovid. 4. Trift. 10. 5. & 7. Met. 318. ubi pro Et ponitur.
Non nec quicquam. V. NON. adverbium.
Nec quidem. Plin. lib. 8 cap. 36. de urfis, Procedunt vere, fed mares præpingues: cujus rei caufa non prompta eft: quippe nec fomno quidem faginatis, præter XIIII dies.
Nec omni plebe adverfante. Liv. 2. 41.
Nec tamen. Cic. 4. Verr. 128. Excogitat, inquam, quemadmodum menfe illo legitimo comitia haberentur, nec tamen Herodotus adeffe poffet.
Necne. Cic. 2. Fam. 16. Parthi tranfierint, necne, præter te video dubitare neminem. Idem 2. Catil. 6. Off. 1. 3. Divin. 1. 39. & Tufc. 2. 3. conf. Ter. Heaut. 1. 1. 43.
Nec fufpicari, pro Ne fufpicari quidem. Cic. 1. Acad. 7. Quod bonum quale fit, negat omnino Epicurus fine voluptatibus fenfum moventibus nec fufpicari.
Nec interdum pro Ne prohibendi poni videtur. V. Burm. ad Calpurn. Flacc. Decl 25. Nec Dii finant. conf. Petron. cap. 103. 112. & 126.
Nec, a Neque factum eft per apocopen extremarum vocalium. Et quia in fine fyllabæ Q fcribi non poterat, tranfivit in C, nam Q & C affines litteræ funt.

NECDUM, pro Non adhuc. Cic. 6. Att. 1. Caffius ineptas litteras mifit: necdum Bibuli erant allatæ. [i. e. Nondum vel Et nondum.
Necdum illis labra admovi. Virg. 3. Ecl. 43. Idem 1. Æn. 30.
Necdum etiam caufæ irarum, fævique dolores
Exciderant animo. Suet. Auguft. cap. 10.

NECATOR, NECATUS. V. NECO.

NĔCĔPHYLLON, i. n. Laurus, victoriæ folium. Apul. de Herb. cap. 58. [Scribendum Nicephyllon, Νικηφυλλον.

NĔCEPSOS, vel NECHEPSOS, i. m. [Νεχεψώς] Nomen auctoris, de quo Firmic. lib. 8. fic inquit, Hunc locum divinus ille Necepfo, ut remedia valetudinum inveniret, diligentiffime quidem (ut divinum tanti viri potuit ingenium) manifeftis tractatibus explicavit. Plura de illo vide apud Petr. Crinit. de Hon. difc. 19. 12. Aufon. Epift. 19. 18.
Quique magos docuit myfteria vana Necepfos.

NĔCESSE, five NECESSUM, [ἀναγκαῖον, ἐπάναγκες] eft Nomen. Nam Neceffus, Neceffis, & Neceffitas, & Neceffum lectum eft, inquit Donatus in Eunuch. 5. 5. extr. Dicitur Neceffe, Quod vi aliqua cogente fieri opus eft. A Ceffo verbo, quia non fit in eo ceffandum. Ter. Eun. 5. 5. 27.

Niſi quia neceſſe fuit hoc facere, id gaudeo. Cic. de Amicit. 47.
Quæ neceſſe eſt ut cum aliqua cura res ſibi contrarias aſpernetur.
Mori neceſſe eſt Scipioni. Cic. de Fato, 17.
Corpus mortale aliquo tempore interire neceſſe eſt. Cic. 2. de Invent. 170.
Ferre legem Conſuli opus eſſe, ſibi neceſſe non eſſe. Cic. 1. Fam. 9.
Emas, non quod opus eſt, ſed quod eſt neceſſe. Senec. Epiſt. 94.
Neceſſe eſt vendiderit. Cic. 5. Verr. 201. Hoc arator aſſequi per triennium certo fructu ſuo non potuit, vendiderit inſtrumentum neceſſe eſt.
Neceſſe habere, pro Opus habere. Cic. de Opt. gen. Orat. 14. In quibus non verbum pro verbo neceſſe habui reddere. Idem in Partit. 4. Non habebimus neceſſe ſemper concludere. Sic 10. Att. 1. Eo minus habeo neceſſe ſcribere, aut etiam cogitare quid ſim facturus.
Habere neceſſe aliquid dicere. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Neceſſum, idem. Plaut. Aſin. 5. 2. 45.

— nauteam
Bibere malim, ſi neceſſum eſt, quam illam oſcularier.

Foras neceſſum eſt quicquid habeo vendere. Idem Stich. 1. 3. 66.
Neceſſum eſt paucis reſpondere. Liv. 34. 5.
Differre neceſſum eſt. Lucret. 2. 724.

NECESSĬTAS, ātis. f. [ἀνάγκη, χρεία, χρέος] Vis ipſa, quæ nos cogit ut aliquid faciamus. Cic. 1. Acad. 29. Quam interdum eandem neceſſitatem appellant, quia nihil aliter eſſe poſſit, atque ab ea conſtitutum ſit, intra quaſi fatalem & immutabilem continuationem ordinis ſempiterni.
Ultimum & maximum telum neceſſitas. Liv. 4. 28.
Neceſſitas eſt lex temporis. Sen. Controv. lib. 4.
Horatius 1. Carm. 35. anteambulatricem Fortunæ dicit eſſe Neceſſitatem, Fortunæ dominatum & potentiam conſtituens, quod quicquid ei collibuerit, nulla vis tanta ſit, ut impedire poſſit. Clavos autem trabales pereleganti fictione & conceptione tribuit Neceſſitati, quibus omnia figat, firmetque & retineat. Hæc Turnebus.
Efficiendi neceſſitas. Cic. in Topic. 60.
Vitæ. Cic. 1. Off. 158.
Fxcuſatio neceſſitatis in dicendo atque in ſcribendo non probatur. Cic. in Orat. 230.
Dira. Hor. 3. Carm. 24. 6.
Fatalis neceſſitas, ut quicquid accidat, id externa veritate, cauſarumque continuatione fluxiſſe dicatur. Cic. 1. de Nat. Deor. 55.
Immutabilis. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Sæva. Hor. 1. Carm. 35. 17.
Adducere in neceſſitatem. In ADDUCO.
Adhibere. In ADHIBEO.
Afferre. Cic. 10. Philipp. 2. Sed mihi, P. C. neceſſitatem attulit paulo plura dicendi ſententia ejus, qui rogatus eſt ante me.
Aſtrictus neceſſitate. Cic. 1. de Nat. Deor. 18.
Belligerandum fuit mihi cum fortuna fatali aliqua quaſi neceſſitate. Cic. Poſt Red. ad Quir. 19.
Coactus neceſſitate feci. Cic. pro Cluent. 19.
Conſtringi neceſſitate. In CONSTRINGO.
Debetur neceſſitati vita. Cic. pro Sext. 47.
Denuntiare ultimam neceſſitatem. Tacit. 15. Ann. 61. h. e. Mortem indicere.
Deprehendi ſubita. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Damus laudem virtutis neceſſitati. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Dare operam neceſſitati. Cic. 1. Off. 127. Ipſique neceſſitati dant operam, ut quam occultiſſime pareant.
Datur neceſſitati venia. Cic. 2. Off. 56.
Flagitat tempus & neceſſitas. Cic. 5. Philip. 54.
Habet mors neceſſitatem fati. Cic 12. Philip. 30.
Ea quæ habent aliquam neceſſitatem: pro Quæ neceſſaria ſunt. Cic. 2. de Divin. 18.
Imponere neceſſitatem ſibi. Cic. 4. Att. 5. Ego mehercule mihi neceſſitatem volui imponere hujus novæ conjunctionis. Idem pro Sull. 35. Mihi de memetipſo tam multa dicendi neceſſitas quædam impoſita eſt ab illo.
Injungere. V. INJUNGO.
Obvenire. Cic. 2. Off. 74.
Parere neceſſitati. Cic. de Orat. 202. In numeris neceſſitati parere cogimur.
Tempori cedere, id eſt neceſſitati parere, ſemper ſapientis eſt habitum. Cic. 4. Fam. 9.
Premit neceſſitas. Cic. pro Roſc. Amer. 97. Quæ neceſſitas eum tanta premebat, &c.
Proponere neceſſitatem ſibi. Cic. 3. Off. 17. Reliquis autem tribus virtutibus neceſſitates propoſitæ ſunt ad eas res parandas tuendaſque, quibus actio vitæ continetur.
Repugnare neceſſitatibus. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Servire. Cic. in Orat. 230. O virum ſimplicem, qui nos nihil celat, ſapientem, qui ſerviendum neceſſitati putet!
Uti. Tacit. lib. 16. Ann. 11.
Neceſſitates, pro Negotiis inſtantibus & neceſſiariis. Plin. 3. Epiſt. 4. Collegæ optimi, meique amantiſſimi, de communis officii neceſſitatibus prælocuti, excuſare me, & eximere tentarunt.
Pro Neceſſariis expenſis. Cic. pro Cluent. 68. Et ſibi nihil, non modo ad cupiditates ſuas, ſed ne ad neceſſitatem quidem reliquiſſet. Tacit. Germ. 15. 3. Mos eſt civitatibus ultro ac viritim conferre Principibus vel armentorum vel frugum, quod pro honore acceptum & neceſſitatibus ſubvenit. Tacit. 1. Ann. 11. Tributa aut vectigalia & neceſſitates ac largitiones. conf. Lipſ. n. 67.
Pro Adverſitate. Sen. Epiſt. 12. Malum eſt in neceſſitate vivere, ſed in neceſſitate vivere neceſſitas nulla eſt. Suet. Cæſ. cap. 48. Famem & ceteras neceſſitates toleraverat. Idem Tiber. cap. 47.
Pro Inopia. Tacit. 2. Ann. 27. 4.
De Juſtitia libro 5. cap. 16. p. 293. Plant. Ad caſas eſſe redeundum & in neceſſitate ac miſeriis jacendum. Sed in vet. lego, Et in egeſtate ac miſ. puto ex aliqua expoſitione irrepſiſſe. H. St. Locus eſt Lactantii Inſt. l. c. τὸ Egeſtate prætulit Cellarius, haud ſcio an laudem.
Pro Quæſtione per tormenta. Tacit. 15. Ann. 57. 2.
Neceſſitates etiam ſunt, Quæ muneris aut officii cauſa neceſſario obeundæ ſunt. Celſ. 1. 1. Nam & intermiſſus propter civiles aliquas neceſſitates ordo exercitationis corpus affligit.

Neceſſitas, Affinitas. C. Cæſar quum Plautiam ſuaſit rogationem. Equidem mihi videor, inquit, pro noſtra neceſſitate, non labore, non opera, non induſtria defuiſſe. Significat hic conjunctionem ſanguinis vel amoris, hoc eſt affinitatem, vel ſtrictam amicitiam. Ex Gellio lib. 13. cap. 3. Idem 5. 13. extr. & Cæſ. 1. Bell. Civil. 8.
Violare neceſſitatem familiaritatemque. Cic. pro Sulla, 2. V. NECESSITUDO.

NECESSITŪDO, ĭnis. f. [ἀνάγκη] Idem quod Neceſſitas, & vis ipſa. A Neceſſitate tamen Grammatici diſtinguunt, dicuntque Jus quoddam & vinculum religioſæ conjunctionis. V. Gell. 13. 3. C. Fronto de Diff. voc. Neceſſitudo, vel ſanguinis, vel meritorum, cum præceptoribus, amicis, Neceſſitas immutabilis res eſt. conf. Chariſ. lib. 1. Cic. 2. de Invent. 170. Puto igitur hanc eſſe neceſſitudinem, cui nulla vi reſiſti poteſt. [Vide in poſter. edit. an ita legatur. H. St. V. totum locum.] Salluſt. in Jugurth. cap. 48. pr. Coactus rerum neceſſitudine, ſtatuit armis certare. Idem Catil. 58. Neceſſitudo etiam timidos fortes facit. Paterc. 2. 50. 2. Reddita ratione miſerrimæ neceſſitudinis. Tacit. 3. Ann. 64. 1. Valetudo neceſſitudinem Principi fecit reditus.
Afferre neceſſitudinem pugnæ. Tacit. 12. Ann. 30.
Circumventus neceſſitudinibus. Salluſt. in Catil. cap. 21. Petere Conſulatum C. Antonium, quem ſibi Collegam fore ſperaret, hominem familiarem, & omnibus neceſſitudinibus circumventum, &c. h. e. Extreme pauperem & opis egentem.
Simplex & abſoluta. Cic. 2. de Invent. 171.
Conſervare neceſſitudinem. Cic. 1. Q. frat. 1. [Niſi hic Amicitia eſt.
Ad neceſſitudinem rei ſatis dictum. Salluſt. in Jugurtha cap. 19. extr.
Facere neceſſitudinem alicui, pro Cogere. Tacit. 3. Ann. 64.
Implicitus neceſſitudinibus publicis, inquit Plin. Epiſt. [Videtur idem locus, qui infra ſequitur.
Imponere neceſſitudinem. Salluſt. in Catil. cap. 39. extr.
Sum. Tacit. lib. 3. p. 66. Germ. Aut quibus ob egeſtatem, ac metum ex flagitiis maxima peccandi neceſſitudo. H. St. Exſtant. 3. Ann. 40. 3.
Neceſſitudo, ſignificat etiam Familiaritatem & Conjunctionem quandam, aut etiam Affinitatem. Cic. 1. Verr. 61. Sic enim a majoribus noſtris accepimus, Prætorem Quæſtori ſuo parentis loco eſſe oportere: nullam neque juſtiorem, neque graviorem cauſam neceſſetudinis poſſe reperiri, quam conjunctionem ſortis, quam provinciæ, quam officii, &c.
Hoſpitium, neceſſitudo & familiaritas. Cic. 13. Fam. 20. Cum Lyſone Patrenſi eſt mihi quidem hoſpitium vetus, quam ego neceſſitudinem ſancte colendam puto: ſed ea cauſa etiam cum aliis compluribus, familiaritas tanta nullo cum hoſpite.
Contubernii neceſſitudo. Cic. pro Planc. 27.
Liberorum. Cic. 13. Fam. 11.
Fraterna. Cic. pro Quint. 16.
Paternæ magnæ, veteres & juſtæ neceſſitudines. Cic. 16. Att. 16. Ad paternas enim magnas, & veteres & juſtas neceſſitudines, magnam attulit acceſſionem tua voluntas erga me.
Religioſa quadam neceſſitudine imbutæ amicitiæ. Quintil. lib. 1. cap. 2. de Condiſcipulatu.
Neceſſitudine aut benevolentia quos conjunxit natura aut voluntas, diſtrahuntur. Auctor ad Herenn. lib. 4. 52.
Nomina neceſſitudinum. Cic. pro Cluent. 199. Atque etiam nomina neceſſitudinum, non ſolum naturæ nomen & jura mutavit: uxor generi, noverca filii, filiæ pellex. [Neceſſitudinum nomine quid intellexerint veteres, V. in NECESSARIUS.
Adductus ſumma neceſſitudine & ſumma conjunctione, eos commendabat. Cic. 13. Fam. 28.
Adjungere ad neceſſitudinem ſuam bonos viros. Cic. 13. Fam. 12.
Æquare ſe in amicitiæ conjunctioniſque neceſſitudine ſuperiores cum inferioribus debent. Cic. de Amicit. 73.
Acceſſionem afferre ad veteres neceſſitudines. In ACCEDO.
Attingere aliquem ſumma neceſſitudine. V. ATTINGO.
Conjungere neceſſitudinem cum aliquo. Cic. 6. Verr. 145.
Conſtituta neceſſitudo officii. Cic. pro Cluent. 117. Cum altero vero magnus uſus & ſumma utriuſque officii conſtituta neceſſitudo eſt.
Effecerunt ſummam neceſſitudinem magna ejus officia in me & in meos. Cic. pro Deiot. 39.
Habere aliquam neceſſitudinem aut cognationem cum aliqua re. Cic. in Orat. 186.
Implicitus alicui & privatis & publicis neceſſitudinibus. Plin. 7. Epiſt. 16. ad Fabatum.
Intercedit alicui neceſſitudo cum altero. V. INTERCEDO.
Jungere aliquos mutuis inter ſemetipſos neceſſitudinibus. Suet. Aug cap. 48.
Jungi cuipiam aliqua neceſſitudine. Suet. Aug. cap. 62. Rurſus cap. 17. extr.
Oblivifci familiaritatis neceſſitudiniſque. Cic. pro Muren. 7.
Parare neceſſitudines. In PARO.
Recipere aliquem in. Cic. 13. Fam. 18. Ut Lyſonem in fidem neceſſitudinemque tuam recipias.
Repudiare officium. Cic. 1. Verr. 61. Ut aut cauſa mihi ſuſcipienda fuerit, aut officium neceſſitudinis repudiandum.
Sum. ut, Neceſſitudo eſt mihi cum. Cic. 11. Fam. 22. Cum Appio Claudio C. F. ſumma mihi neceſſitudo eſt.
Erant mihi cum illo amicitiæ neceſſitudines. Cic. pro Sext. 39.
Neceſſitudines pro Neceſſariis, ut ſunt Cognati, Affines &c. Suet. Aug. cap. 16. Remiſit tamen hoſti judicato neceſſitudines, amicoſque omnes. Idem Tiber. cap. 50. Odium adverſus neceſſitudines in Druſo primum fratre detexit. Deinde meminit & Uxoris & Matris. Tacit. 3. Hiſt. 59. 7. Vitellius reſpectu ſuarum neceſſitudinum nihil in Domitianum atrox parabat.
Habere neceſſitudines in. Cic. pro Planc. 39. Dubitatis, quin eas Tribus, in quibus magnas neceſſitudines habet Plancius, quum ille non ediderit, judicarit officiis ab hoc obſervatas, non largitione?

NECESSĀRIUS, a, um. Adj. [ἀναγκαῖος] Quod eſt neceſſum. Cic. 5. Verr. 60. Quominus miremini Siculos, re neceſſaria coactos, auxilium a patronis, a Conſulibus, ab Senatu, ab legibus, a judiciis petiviſſe. i. e. Neceſſitate.
Maxime neceſſarius. Cic. 2. Fam. 5. Non dubitavi id a te per litteras petere, quod mihi omnium eſſet maximum, maximeque neceſſarium. V. MAGIS.
Caſus neceſſarius & fatalis, opponitur Voluntario. Cic. 10. Philipp. 19.

An

An quum illum necessarium, & fatalem pæne, casum non tulerimus, hunc feremus voluntarium?
Conclusio necessaria. Cic. in Topic. 57.
Consecutione ex necessaria simplex conclusio efficitur. Cic. 1. de Invent. 45.
Leges fatales ac necessariæ. Cic. de Univers. 37.
Oratio necessaria & Voluntaria, contraria. Cic. pro Rosc. Com. 15. Illa superior fuit oratio necessaria, hæc erit voluntaria.
Necessarium ad. Cic. 14. Fam. 20. Item cetera, quæ sunt ad victum necessaria. Idem 2. de Nat. Deor. 151. Nos e terræ cavernis ferrum elicimus, rem ad colendos agros necessariam. Et de Fato, 44. Neque eam causam esse ad assentiendum necessariam concedet.
Expetuntur divitiæ ad usus vitæ necessarios. Cic. 1. Off. 25.
Facere necessaria. Quintil. lib. 1. cap. 9.
Necessarium dictu. Plin. lib. 11. cap. 24.
Compar. Tertull. cap. 5. de Habit. mulier.
Necessariores operæ. Idem de Anima cap. 4. &c.
Necessarii, [οἱ προσήκοντες τῷ γένει] sunt, ut Gallus Ælius ait, Qui aut cognati, aut affines sunt, in quos necessaria officia conferuntur præter ceteros. Hæc Festus. conf. Gell. 13. 3. Cic. 13. Fam. 13. Nam & privignus est M. Cælii, mei maxime & familiaris & necessarii. [Necessitudinum nomine comprehendunt veteres omnes eas Conjunctiones, quas vel Natura, vel Sors, vel ex officiorum commercio Pietas fecit. Itaque Necessarios vocant Consanguineos, Cognatos, Affines, Collegas sorte lectos, Hospites, Præceptores, Condiscipulos, Domesticos, aut alioqui veteri usu conjunctissimos &c. conf. NECESSITUDO.
Amicus & necessarius communis. Cic. pro Cluent. 57. Quamobrem tota ista res per Stalenum potius, hominem ab utroque alienissimum, sordidissimum, turpissimum, quam per bonum aliquem virum ageretur, & amicum necessariumque communem.
Familiaris ac necessarius meus. Cic. pro Sull. 2.
Necessarius & propinquus. Cic. pro Muren. 73.
A necessariis tuis necessario meo noli pati injuriam fieri. Cic. ad Brut. 6. Idem 13. Fam. 29.
Adjective, Cic. 11. Fam. 28. Mortem hominis necessarii graviter ferre. Nepos, 14. 6. Homo tam necessarius.

NECESSARIE, Adv. [ἀναγκαίως] Cic. 2. de Invent. 44. Necessarie demonstrantur ea, quæ aliter, ac dicuntur, nec fieri, nec probari possunt. Papin. l. 51. Tertull. de Jejun. cap. 11.

NECESSARIO, similiter Adv. [ὑπ' ἀνάγκης] Cic. 4. Tusc. 7. Nullisque unius disciplinæ legibus astricti, quibus in philosophia necessario pareamus. Idem 3. Q. frat. 1. Id facit Appius nonnunquam necessario, ut quum tabellarios constitueret mittere, &c. Et 5. Fam. 21. Unum mediusfidius tecum diem libentius posuerim, quam hoc omne tempus cum plerisque eorum, quibuscum vivo necessario. Ter. And. 4. 1. & Cic. 4. Fam. 9.

NECESSO, āre. Fortunat. lib. 2. Mart.
— nisi quod natura necessat.

NECESSĬTO, āre. Idem. Vox barbare philosophantium. ut, Astra inclinant, non necessitant.

NECMANCĬPI, V. Mancipi, indecl. in MANCEPS.

NECHON, i. Genus aromatis ideo admixtum ut dulcia diu durent. Apic. 1. 14. ubi Græcum esse dicit. conf. Idem 7. 6.

NECHOS, [Νεχὼς] Aliis Nechao, [Νεχάω] Filius fuit Psammitichi & successor, Ægypti rex, cui filius Psammis in regno successit, teste Herodoto lib. 7.

NĔCO, āvi, ātum, & necui, nectum, [κτείνω, φονεύω] āre. Interimere, interficere. Diomedes, Neco, necui, verumtamen & necavi legimus: ut nectus, & necatus. Et hoc differre volunt: necui, quasi suffocavi: necavi, quasi ferro occidi. Unde Necem, Cædem appellamus. Idem sentit & Priscianus. Verum hæc Diomedis & Prisciani differentia sæpe infringitur. Valla, Ego sentio generalem significationem necatus, specialem vero nectus. Nec unquam nectus dicitur sine certo genere mortis: ut, Enectus siti Tantalus. Cæs. 3. Bell, Gall. cap. 16. Itaque omni Senatu necato, reliquos sub corona vendidit. Liv. 1. 11. de Tarpeia virgine proditrice, Obrutam armis necavere. Phædr. 4. 18. 4. Colubra necuit hominem.
Necari ac trucidari. Cic. pro Lege Manil. 7.
In amne necari. Ovid. 2. Fast. 385.
In eum, qui parentem necavisset, nullum supplicium constituit Solon. Cic. pro Rosc. Amer. 70.
Afflatu aliquem. Ovid. 3. Met. 49. De serpente quodam.
Ferro. Hor. 2. Serm. 7. 58.
Morsu aliquem. Ovid. Rem. Amor. 421.
Odore tætro aliquem. Lucret. lib. 6. 787.
Vinculis, verberibus, atque omni supplicio cruciatum aliquem necare. Cic. pro Lege Manil. 71.
Necantur herbarum radices. Columel. lib. 2. 4.
Legumina. Plin. lib. 22. cap. 25.
Indolem rectam necas. Senec. Hippol. 4.
Necatus sum, Præter. pass. usurpat Varro lib. 9. de L. L. 3. Sic & Necabor, futurum.

NECANS, antis. Partic. [κτείνων] Ovid. 2. Amor. 14. 22.
Vidissem nullos matre neçante dies. Plin. 22. 25.

NECĀTUS, a, um. Partic. [φονευθεὶς] ut,
In tormentis necatus Zeno Eleates. Cic. 3. de Nat. Deor. 82.
Necatus fame. Quintil. lib. 3. cap. 6. Hinc est, adulter loris cæsus, vel fame necatus. Apul. 3. Met.
Necatus veneno. Auctor ad Herenn. Si accusator dixerit ab reo hominem veneno necatum.
Apes cum stirpe necatæ. Ovid. 1. Fast. 363. conf. Paterc. 2. 18. 2.

NECTUS, a, um. aliud Partic. semper sine ferro dicitur. V. Priscian. lib. 9. 1. de Conjug. & Diomed. lib. 1. Nullum tamen verbi simplicis exemplum afferunt, sed Compositi Enectus, q. V. in ENECO.

NECANDUS, a, um. Partic. Cic. 9. Att. 9. Antiquissimam & sanctissimam parentem, patriam fame necandam putent.

NECATŪRUS, a, um. Partic. [φονεύσων] Ovid. 1. Trist. 2. 36.
Ore necaturas accipiemus aquas.

NECĀTOR, ōris. m. Vet. Gloss. Necator, φονεὺς, ἀγχονεύς. Macrob. 1. Saturn. 12. Marti dicatur, Deo plerumque hominum necatori. Lamprid. Commod. cap. 18. Necator civium.

NECOPINANS, NECOPINATUS, NECOPINUS, a, um. Adj. V. Nec pro Non, in NEC, & Opinus in OPINIO.

NECRECTE, Adv. Male. Plaut. Bacch. 1. 3. 11. Necrecte quæ tu in nos dicis. V. Parei Lex. Crit. p. 777. al. Nec recte.

NECROCORINTHII, orum. m. pl. [νεκροκορίνθιοι] h. e. Corinthiorum defuncti, dicebantur Vasa Corinthia, tam ænea, quam fictilia, quæ eversa Corintho e mortuorum sepulchris eruebantur. V. Strab. lib. 8.

NECROMANTĪA, æ. f. [νεκρομαντεία] Divinatio quæ fit per mortuos, ut apud Lucanum quum mortuus suscitatus, eventum belli Pharsalici Sexto Pompeio prædixit. νεκρὸς enim mortuus dicitur: μαντεία, divinatio. Cic. 1. Tusc. 37. Inde Homeri tota νεκυία: inde ea, quam meus amicus Appius νεκρομαντεία faciebat: inde in vicinia nostra Averni lacus,
Unde animæ excitantur, obscura umbra, &c. Alii legunt, Quæ meus amicus, &c. ut, Necromantia dicatur numero plurali. V. Camerar. in Tusc. & Victorius Var. Lect. lib. 5. cap. 15. Plin. lib. 35. cap. 12. de Nicia pictore Atheniensi: Opera ejus, Nemea advecta ex Asia Romam a Silano, quam in curia diximus positam: item Liber pater in æde Concordiæ: Hyacinthus, quem Cæsar Augustus, delectatus eo, secum deportavit Alexandria capta, & ob id Tiberius Cæsar in templo ejus dicavit hanc tabulam. Ephesi vero est Megabyzi sacerdotis Dianæ sepulchrum, Athenis necromantia Homeri. (Alii legunt Necyomantia, eodem sensu) Hanc vendere noluit Attalo regi talentis sexaginta, potiusque patriæ suæ donavit, abundans opibus. Eam Plinius tabulam intelligit, in qua Nicias ex Homeri descriptione pinxerat Ulyssem ad inferos descendentem, umbrasque mortuorum alloquentem. V. NECYIA, & Lex. Pitisc.

NECROMANTIS, ĭos. [Νεκρόμαντις] &

NECROMANTĬCUS, i. m. [νεκρομαντικὸς] Isidor. 8. 9. Necromantici sunt, quorum præcantationibus videntur resuscitati mortui divinare, & ad interrogata respondere, &c.

NECROPOLIS, is. f. [Νεκρόπολις] Ægypti oppidum est, triginta non amplius stadiis ab Alexandria distans: ita dictum, quod ibi Cleopatra, admota uberibus aspide, sese interemerit.

NECROTHŸTUS, a, um. Adj. [νεκρόθυτος] Mortuis consecratum. Tertull. de Spect. cap. 13. Oculos & aures ab idolothytis & necrothytis voluptatibus abstinere.

NECTANĔBIS, is. [Νεκτάνεβις] vel NECTANĔBUS, i. m. [Νεκτάνεβος] Ægypti rex, de quo Plutarch. & Nepos Agesil. cap. 8. apud Plin. 36. 9. & Tertull. de Anima 57. legitur Nectabis. V. Bos. ad Nepot. 12. 2. 1. & 17. 8. 6. Scribitur & Nectanabis, Nectanabus, Nectenabus &c.

NECTAR, ăris. n. [νέκταρ] inquit Festus, significat Deorum potionem. Cic. 1. Tusc. 65. Non enim ambrosia deos, aut nectare, aut juventute pocula ministrante lætari arbitror. V. Macrob. 1. de Somn. Scip. cap. 2.
Nectar, sunt qui interpretentur Vinum in Lydiæ Olympo concinnatum favis permistis & floribus odoratis. Succinit Alcman quoque. Sappho etiam ambrosiæ craterem dicit. Sed nec Homerus esse deorum potionem nectar, novisse creditur. Hæc Cælius lib. 7. cap. 13. Significat autem Nectar, Immortalitatem; a νε quod privationem significat, & κτείνω occido. conf. G. Horn. Hist. Philos. 1. 4. qui ex Hebræis fontibus vocem derivat, unde voluptatem denotat, quæ ex contemplationibus oritur. Ovid. 1. Met. 111.
Flumina jam lactis, jam flumina nectaris ibant.
Odoratum. Ovid. 4. Met. 250.
Nectar pro Odore. Prudent. Cath. 11. de Nat. Dom. 68.
Fragrasse nardo & nectare. Lucret. 2. 847.
Et nardi florum nectar qui naribus halant.
Nectaris flos; de cibis lautioribus. V. Chiliad.
Baccheum, Vinum. Stat. 2. Silv. 2. 99.
Nectar, pro Melle, per translationem. Virg. 1. Æn. 437.
— stipant & dulci nectare cellas. Martial. lib. 4. 32.
Et latet, & lucet Phaethontide condita gutta,
Ut videatur apis nectare clausa suo. i. e. Melle.
Hyblæum. Stat. 3. Silv. 2. 118.
Liquidum. Virg. 4. Georg. 164. Pro Melle.
Nectar, pro Suavitate. Hor. 1. Carm. 13. 13.
Non, si me satis audias,
Speres perpetuum, dulcia barbare
Lædentem oscula, quæ Venus
Quinta parte sui nectaris imbuit. Perpetuum, subaudi Amatorem. Quinta parte, &c. Eleganter, ait Porphyr. quia in quinque partes fructus amoris esse partitus dicitur, visu, alloquio, tactu, osculo, concubitu: unde & Terentianum illud (Eun. 4. 2. 12.) Tamen extrema linea amare haud nihil est. Hæc ille. Sui nectaris, Dulcedinis, voluptatis. [Mea quidem sententia proprie accipi debet, quasi Venus ipsa nectaris sui partem aliquantulam aspersерit puellæ basiis, ut suavitatem iis conciliaret; Nisi potius Oscula, labia intelligit. V. antecedentia.

NECTARĔUS, a, um. Adj. [νεκτάρεος] Martial. lib. 13. 108. de Mulso.
Attica nectareum turbatis mella Falernum.
Aquæ nactareæ. Ovid. 7. Met. 707.
Flores. Claud. de Nupt. Hon. 209.
Fontes. Idem Ibid. 209.

NECTARIUS, a, um. Adj. Idem. Apul. Florid. 4. 42. Crateram bibi universæ Philosophiæ, inexplebilem, nectariam. Nectaream Elmenh. p. 363.

NECTAREA, æ. f. Herba, de qua Plin. lib. 14. cap. 16.

NECTARION, i. n. [νεκτάριον] Helenium. Diosc. 5. 40. Al. 66.

NECTARĪTES, æ. m. [νεκταρίτης] Potio ex herba nectarea facta. Plin. lib. 14. cap. 16.

NECTO, nexui & nexi, nexum, [εἴρω, πλέκω] ĕre. Ligare, jungere. Propert. lib. 3. 8. 37.
At tibi, qui nostro nexisti retia lecto.
Nectere aliquid ex duabus rebus, pro Res duas in unum concinnare. Senec. Epist. 67.
Brachia nectere. Ovid. 6. Fast. 329.
Catenas alicui. Hor. 1. Carm. 29. 5.
Comam myrto. Ovid. 1. Amor. 2. 23.
Coronam alicui. Hor. 1. Carm. 26. 7.
Opus aranea nectit sub trabe. Ovid. 1. Amor. 14. 8.
Vincula. Virg. 6. Ecl. 23.
Africus in glaciem frigore nectit aquas. Propert. lib. 4. 3. 48.
Nectere aliud ex alio. Cic. 3. de Finib. 74. Quid, non sic aliud ex alio necti-

nectitur, ut non, si ullam litteram moveris, labent omnia? Idem 1. de Legib. 52. Sed videtisne quanta series rerum sententiarumque sit, atque ut ex alio alia nectantur?
Carmina diffona. Stat. 2. Silv. 2. 114.
Causas inanes. Virg. 9. Æn. 219.
Dolum nectere alicui: Idem quod Circumvenire dolis. Liv. 27. 28.
Gaudia mutua inter se. Lucret. lib. 5. 852.
Jurgia cum aliquo. Ovid. 2. Amor. 2. 25.
Laqueum alicui. Hor. 1. Epist. 19. 31.
Moras alicui. Valer. 3. Argon. 374.
Nefas & fœdera necte. Valer. 3. Argon. 503.
Nodis tribus nectere. Virg. in Pharmaceutria v. 77.
Necte tribus nodis ternos, Amarylli, colores:
Necte, Amarylli, modo, & Veneris dic vincula necto. Ex antiqua veneficiorum & cantionum consuetudine id scriptum est. Nam in his numerabant nodos, vincula, & necessitates. Synesius, ἐγὼ γίνη κὴ ἴυγγας οἶδα, κὴ καταδέσμους, κὴ κατανάγκας, αἷς οὐκ εἰκὸς ἀνέχειν οὐδὲ τὰς βραχὺ τὴν Γαλάτειαν. Ex Turneb. Adverf. 19. 22.
Necti. Liv. 8. 28. pr. Eo anno plebi Romanæ velut aliud initium libertatis factum est, quod necti desierunt. [Sed in emendatis libris est Quod ligari nexu desierunt. At cap. eod. extr. Cautumque in posterum ne necterentur. Necti autem proprie dicebantur cives Ro. qui, si solvendo non essent, a creditore, veluti mancipia, in compedibus aut in nervo tenebantur.; iidemque Nexi, & Nexu vincti dicebantur.

NECTENS, entis. Partic. Cic. 4. Acad. 7. Cetera series sequitur majora nectens.

NECTENDUS, a, um. Partic. ut,
Nectendæ coronæ. Hor. 4. Carm. 11. 3.

NEXUS, a, um. Partic. [πεπλεγμένος] Cic. 3. Tusc. 17. Omnes enim inter se nexæ & jugatæ sunt. De virtutibus.
Aliæ ex aliis aptæ & necessitate nexæ causæ. Cic. 5. Tusc. 70.
Causa causæ nexa rem ex se gignit. Cic. 1. de Divin. 125.
Manus nexæ ex ordine. Ovid. 8. Met. 747.
Res nexa pignori. Martianus in l. Res quæ. D. de jure fisci, res autem nexas pignori distrahere procuratores possunt.
Pedes per mutua nexi. Virg. 7. Æn. 66. V. MUTUUS.
Nexi, Justin. 21. 4. & 2. 2. sunt Vincti captivi. Epit Liv. 6. Nexos exsolveret. conf. supra in ipso verbo.
Nexi (ut dictum est in NEXUS, ex Varrone) sunt Liberi homines, qui operas suas in servitute pro pecunia, quam debebant, domino præstabant.
Nexi ob æs alienum. Liv. 2. 23. pr.
Nexorum & mancipiorum jura. Cic. 1. de Orat. 173.

NEXUM, i. n. Lucret. 2. 405. Inter se nexa. Cic. pro Cæcin. 102. Non sustulit horum nexa. V. NEXUS, ûs.

NEXIO, ōnis. f. Idem quod Nexus. Arnob. lib. 5. adversus Gentes. Adde Martian. Capell. 1. 4. & 5.

NEXUS, ûs. m. [πλοκή] Ipsa ligatio. Plin. lib. 8. cap. 11. Bellantesque cum iis perpetua discordia dracones, tantæ magnitudinis, ut & ipsos circumflexu facili ambiant, nexuque nodi præstringant.
Arcto luctantia nexu pectora. Ovid. 6. Met. 242. V. Burm. ad Quintil. 2. 12. pr.
Densi. Stat. 5. Theb. 564.
Duros nexus solvere. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 186.
Firmis nexibus compagem superstruere. Tacit. 4. Ann. 62. 2.
Multiplex. V. MULTUS.
Recurvo serpunt hederæ. Ovid. 3. Met. 664.
Vipereus. Stat. 6. Theb. 8.
Volubiles. Ovid. 3. Met. 41. de serpente quodam.
Legis nexus, translate. Tacit. 3. Ann. 28. 6.
Nexus, Nodus. Plaut. Mil. 4. 4. 44.
Idem & cum nexu in humero, lævo expapillato brachio,
Præcinctus. Al. Id connexum in.
Nexus, sive Nexum, est Genus obligationis civilis, qua corpus etiam ut pignus afficitur: ut ait Budæus. Varro de L. L. lib. 6. 5. Nexum Manilius scribit, omne, quod per libram & æs geritur, in quo sint mancipia. Mucius, Quæ per æs & libram fiunt, ut obligentur, præterquam quæ mancipio dentur. Hoc verius esse, ipsum verbum ostendit, de quo quæritur. Nam idem, quod obligatur per libram, neque suum fit, inde nexum dictum. Liber, qui suas operas in servitute pro pecunia, quam debebat, dum solveret, nexus vocatur, ut ab ære obæratus. Hoc C. Popillio rogante, Sulla Dictatore, sublatum ne fieret, & omnes qui bonam copiam jurarent, ne essent nexi, dissoluti. Hæc Varro. Festus lib. 12. In nexu sunt hæc, testamenti factio, nexi cautio, nexi liberatio. Nexum æs apud antiquos dicebatur pecunia, quæ per nexum obligatur. Cic. pro Cæcin. 102. Deinde quod Sulla ipse ita tulit de civitate, ut non sustulerit horum nexa atque hæreditates. Idem in Parad. 5. Non ita dicunt eos esse servos, ut mancipia, quæ sunt dominorum facta nexu, aut aliquo jure civili. Et 7. Fam. 31. Nisi haberem socium studiorum meorum Atticum nostrum, cujus quum proprium te esse scribis mancipio & nexu, meum autem usu & fructu, contentus isto sum. V. Liv. 8. 28. & Cæl. Rhodig. lib. 12. cap. 20. & 21. & Lex. Pitisc.
Nexu vincti, solutique se undique in publicum proripiunt. Liv. 2. 23. ubi Sigon. Nexi legit. V. not. ejus.
Liber a nexu pignoris. Papinian. in lege Si paterfamil. D. Familiæ erciscundæ.
Liberare venditorem a nexu venditi. Ulpian. in l. Si non sortem. §. Adeo. D. de condict. indeb.
Inire nexum, Lege nexus addici, inquit Budæus. Vinciri, illigari, & retineri atque astringi. Liv. 7. 19.
Obligare se nexu. Cic. pro Muren. 23. Quod si in his rebus repetendis, quæ mancipi sunt, is periculum judicii præstare debet, qui se nexu obligavit: profecto etiam rectius in judicio Consulis designati, is potissimum Consul, qui Consulem declaravit, auctor beneficii Pop. Romani, defensorque periculi esse debebit.

NEXĬLIS, e. Adj. [πλεκτός] Quod nectitur: sicut Textile, quod texitur. Lucret. lib. 5. 1349.
Nexilis ante fuit vestis, quam textile tegmen.
Connubii nexilis inscia. Prudent. Cathem. 3. 75.
Coronis nexilibus redimita turba. Senec. Agam. 362.
Hederæ nexiles. Ovid. 6. Met. 128.
Loricæ squama nexilis. Sil. 5. 140.
Sinus. Ovid. 1. Amor. 14. 25.
Quam se præbuerant ferro patienter & igni,
Ut fieret torto nexilis orbe sinus. al. Flexilis. Cincinnum dicit, qui est annulatus capillus.
Thorax nexilis. Stat. 4. Theb. 495.

NEXĬBĬLIS, e. aliud Adj. Ammian. 29. 13. Nexibili adseveratione. i.e. Mendaciis callide connexis.

NEXUŌSUS, a, um. Adj. Nodosus. Claud. Mamert. de Stat. Anim. 2. 7. Nexuosissimas quæstiones in minutias resolvere.

NEXO, āvi, āre: & NEXO, ui, nexum, [πλέκομαι] ĕre. secundum Priscianum, frequentativum a Necto. Virg. 5. Æn. 279.
Nexantem nodis, seque in sua membra plicantem.

NEXOR, āri. deponens, [Immo Pass.] antiquum. Lucret. lib. 2. 98.
Pars etiam brevibus spatiis nexantur ab ictu. i. e. Copulantur, cohærescunt per plagam, & ictum. Quidam habent Vexantur, sed mendose.

NĔCŪBI, [μήπου] Adverbium loci, Ne alicubi, id est, Ne in aliquo loco, & semper duo verba postulat: ut, Jussi necubi mihi præsto sis; i.e. Ne in ullo loco. Liv. 25. 33. extr. In id omni cura intentus, necubi hosti æquo se committeret loco. Varr. 1. R. R. cap. 45. Si erunt imbres secuti, videndum necubi aqua consistat.
Necubi, pro Nusquam. Liv. 22. 2. Hispanos & Afros, (id omne veterani erat robur exercitus,) admistis ipsorum impedimentis, necubi consistere coactis necessaria ad usus deessent, primos ire jussit.
Ζήτ. an sint hic duo verba. H. St. Et duo verba adsunt, nec pro Nusquam positum est, verum potius Ne usquam.
Necubi suppressus pereat gener. Lucan. 9. 1058.
Necubi tibi ob causam istam videar blanditus. Apul. Apol.

NĔCUNDE, Adv. loci, [μήποθεν] i.e. Ne ex aliquo loco. Liv. 28. 1. extr. Necunde ab stationibus Punicis conspiceretur.

NĔCYIA, æ. f. [νεκυΐα] trisyll. Cic. 1. Tusc. 37. Inde Homeri tota νεκυΐα. i. e. Illa mortuorum fabula, quæ in Odyss. λ. Ita enim vocatur pars illa Odysseæ, qua fingitur Ulysses ad inferos descendisse, umbrasque alloquutus fuisse. V. NECROMANTIA.

NECYOMANTĪA, æ. f. [νεκυομαντεία] Vaticinium ex mortuis. Vaticinatio quæ fit evocatis Manibus ex inferis. νέκυς, mortuus; μαντεία, divinatio, vaticinium. V. NECROMANTIA.

NĔCYDĂLUS, i. m. [νεκύδαλος] Insecti genus, e quo progeneratur bombyx. Plin. lib. 11. cap. 22.

N E D

NĔDA, æ. f. [Νέδη] Fluvius erat in Messeniorum, qui populi sunt Græciæ, ora, de quo in Apollinis quodam oraculo,
Ἐς τε τράγος πίνησι Νέδης ἐλικόρροον ὕδωρ,
Οὐκέτι Μεσσήνην ῥύομαι. Hujus visuntur fontes in Lycæo monte. Ex Cælio lib. 18. cap. 9. V. Pausan. Messen. p. 130. Wech.
Fuit & Neda nympha, una ex his quæ Jovem educarunt, a qua & in Lyceo fons appellationem ducat, cujus quæ fuerit olim vis, vide apud Cælium lib. 24. cap. 17. ex Pausan. Messen. p. 143. Wech.

NĔDUM, [μὴ ὅτι, μή ὅγε, μήτι δὴ] Conjunctio, significat Non solum, Duobus tantum modis usurpatur. Uno quum utramque sententiam eodem claudimus verbo: ut, Funderem pro te sanguinem, nedum pecuniam. Cic. 7. Fam. 29. Erat enim multo domicilium hujus urbis (quum quidem hæc urbs) aptius humanitati, & suavitati tuæ, quam tota Peloponnesus, nedum Patræ. Liv. 24. 40. Militi quoque, nedum regi, vix decoro habitu. Tacit. 13. Ann. 15. Pueri fobrios quoque convictus, nedum temulentos, ignorantis. Altero modo accipitur Nedum, quum suum utrique sententiæ verbum accommodamus: ut, Funderem pro te sanguinem, nedum tibi pecuniam crederem. Ter. Heaut. 3. 1. 43.
— Satrapes si fiet
Amator: nunquam sufferre ejus sumptus queat,
Nedum tu possis. Ex Vallæ lib. 2. Hor. de Arte Poet. 68.
— mortalia facta peribunt,
Nedum sermonum stet honos, & gratia vivax.
Nedum, Sed etiam. Cic. 10. Att. 16. extr. Tu quoniam quartana cares, & nedum morbum removisti, sed etiam gravedinem, te vegetum nobis in Græcia siste, & litterarum aliquid interea. Sic legit Budæus. Vetus autem exemplar legit, Novum morbum; & Non modo morbum, quam Lambinus sequitur. V. not. Varior. Idem 9. Att. 8. Nedum hominum humilium, ut nos sumus, sed etiam amplissimorum virorum consilia ex eventu, non ex voluntate a plerisque probari solent.
Nedum ut, aliter. Sed inepti nomen ad multa ac diversa pertinet. Nam & risus, & gestus, & vestitus ineptus dicitur, nedum ut ineptus aut sermo dicatur aut jocus. H. St. Videntur Pontani verba, sed loci notationem culter abstulit.

N E F

NĔFANDUS, a, um. Adj. [ἄρρητος, ἀρρητοποιός, ἀθέμιστος, ἐχθιστος] Quod non est fandum. Virg. 1. Æn. 543.
At sperate Deos memores fandi atque nefandi.
Amor nefandus. Valer. 8. Argon. 385.
Arma. Cic. ad Brut. 10. Contraque ejus arma nefanda, præsidia, quæ oblata sunt, Cæsaris consilio & auctoritate firmavi.
Bellum. Virg. 12. Æn. 572.
Concubitus. Ovid. 6. Met. 540.
Crimina. Senec. Hippol. 6.
Domus. Ovid. 6. Met. 601.
Enses. Virg. 2. Æn. 155.
Facta. Ovid. 2. Fast. 850.
Gens. Virg. 3. Æn. 653.
Institutum. Cic. pro Domo, 133.
Manus. Ovid. 3. Met. 731.
Odia. Virg. 5. Æn. 785.
Scelere nefando imbuta tellus. Catul. Argon. 62. 397.
Vir. Virg. 4. Æn. 497.
Superl. Justin. 16. 4. 11. Nefandissima quæque tyrannicæ crudelitatis exercuit.

Nefans, antis. Adj. Idem. [ἀθέμιτος] Lucil. Sat. lib. 3.
Tantalus qui pœnas ob facta nefantia pendit. Varr, E 10, inquit, eam suppetias, quæ tunc mihi nec res, nec ratio est, dissolvat, atque omnia nefantia. Antiquum & obsoletum est. Nonius, 8. 47.

Nefārius, a, um. Adj. [κάκιστος, ἀνόσιος] Sceleratus. Nol. 1. 290. Nefarii proprietatem lib. 1. de vita Populi Rom. Varro patefecit, a farre quod adoreum est, quo scelerati uti non debeant, non triticum, sed far. hoc quoque idem significat, quod qui indigni sunt qui vivant, nefarii vocantur. Asconius Pædian. in 3. Verr. 6. Nefandum est, non fandum. Nefarium, quod sacra polluit, farre pio solita celebrari: ergo Nefarii, sacrilegi. Cic. 2. Off. 51. Ita habendum est religioni, nocentem aliquando & nefarium, impiumque defendere.
Atreus nefarius. Hor. de Arte Poet. 186.
Facinus. Cæs. 7. Bell. 38.
Latrocinium. Cic. 3. Verr. 152.
Promulgatio. Cic. 1. Fam. 5.
Scripta. Catul. ad Fundum, epigr. 42. 18.
Scelere nefario obstringere aliquem. Cæs. 2. Bell. Civil. 32.
Nefarium, substantive apud Liv. lib. 9. 34. Nisi eo nefario Rempub. obstrinxeris, quod ominari etiam reformidat animus.

Nefarie, [ἀνοσίως] Cic. 2. Verr. 56. Quum multa libidinose, multa crudeliter in cives Rom. atque in socios, multa in deos, hominesque nefarie fecerit. Conf. 1. Verr. 38. & 3. Verr. 6.

Nefas, indecl. n. [ἀθέμιστον] Impium facinus, & exsecrabile scelus.
Capitale nefas. Lucan. ad Pison. 43.
Dirum. Virg. 4. Æn. 563.
Exsecrandum regiæ cædis. Senec. Troad. 1.
Grande, & morte piandum. Juven. 13. Sat. 54.
Immane audere. Virg. 6. Æn. 624. Idem 4. 563.
Lacrimabile. Stat. 9. Theb. 882.
Maculosum. Hor. 4. Carm. 5. 22.
Mos, & lex maculosum, edomuit nefas. i. e. Turpe adulterium: vel forte Maculosum, quia qui ex adulterio concipiuntur, non solent referre maritos. [Immo Parentes.
Vetitum nefas. Hor. 1. Carm. 3. 26.
Admittere vastum. Senec. Herc. OEth. 7.
Aggredi aliquod. Ovid. 7. Met. 71.
Advertere. Sil. lib. 3. 127.
Committere aliquod. Ovid. 7. Met. 427.
Concipere mente. Ovid. 10. Met. 404.
Contrahere. V. contraho.
Dissimulare. Virg. 4. Æn. 305.
Edere aliquod. Stat. 8. Theb. 68.
Excidit ore tantumne nefas patrio? Virg. 2. Æn. 658.
Facere. Ovid. 11. Met. 70.
Geminare ingens. Senec. Octav. 6.
Passa corpore. Ovid. 10. Met. 351.
Prohibere. Virg. 5. Æn. 197.
Purgare. Sil. lib. 11. 199.
Solvere. Ovid. 2. Fast. 44.
Suadere alicui. Ovid. 1. Met. 392.
Sustinere. Ovid. 3. Amor. 9. 44.
Nefas sit. Cic. de Amicit. 39. Æque autem nefas sit tale aliquid & facere rogatum, & rogasse. Idem 15. Fam. 21. Mihi nefas sit oblivisci.
Nefas dictu. Cic. de Senect. 12. Quorsum igitur hæc tam multa de Maximo? Quia profecto videtis nefas esse dictu, miseram fuisse talem senectutem.
Dictu nefas prodigium. Virg. 3. Æn. 365.
Nefas habetur. Plin. lib. 3. cap. 5.
Sæpe interferitur Interjectionis vicem obtinens. Virg. 8. Æn. 687.
— & ultima secum
Bactra vehit, sequiturque (nefas!) Ægytia conjux.
Fas & nefas. Hor. 1. Carm. 18. 10.
Cum fas atque nefas exiguo fine libidinum
Discernunt avidi.
Per fas & nefas. Proverb. Liv. 6. 14. Id vero accendit animos, ut per omne fas ac nefas secuturi vindicem libertatis viderentur.
Nefas, pro Homine nefario. Virg. 2. Æn. 585.
Exstinxisse nefas tamen, & sumpsisse merentes
Laudabor pœnas. Helenam intelligit.
Nefas, pro Impossibile. Hor. 1. Carm. 24. 20.
Durum, sed levius fit patientia
Quicquid corrigere est nefas. Quo modo etiam a Cicerone usurpatur in Timæo 4. Atque illum quidem quasi parentem hujus universitatis invenire difficile: & quum jam inveneris, indicare in vulgus, nefas. Sic enim reddidit, quod Plato dixit ἀδύνατον.

Nefastus, a, um. Adj. ut, Nefasti dies, Quibus non licet jus fari. Ovid. 1. Fast. 47.
Ille nefastus erit, per quem tria verba silentur,
Fastus erit, per quem lege licebit agi. Tria hæc verba solennia intelligit Ovidius, Do, Dico, Addico, quæ omnem juris actionem & sententiam indicant. V. Macrob. 1. Saturn. cap. 6. Varro de L.L. lib. 5. 7.
Fasti dies, quibus certa verba legitima sine piaculo Prætoribus licet fari. Ab hoc Nefasti, quibus diebus ea fari jus non est: & si fati sunt, piaculum faciunt. V. fasti.
Nefasti dies, n littera notabantur, inquit Festus.
Nefastos dies. Suet. Tiber. cap. 53. pro Atris & inauspicatis dixit, quod perperam fieri censet Gell. 4. 9.
Nefastus, pro Nefarius. ut, Nefastum habetur prolibare diis. Plin. lib. 14. cap. 19.
Nefastum & dirum. Cic. 2. de Legib. 21. Quæque augur injusta, nefasta, vitiosa, dira defixerit, irrita, infectaque sunto. Al. Infestaque.
Quid intactum nefasti liquimus? Hor. 1. Carm. 35. 35. h. e. Nefarii. Acron.
Acheron nefastus. V. acheron.
Frutices. Plin. lib. 20. cap. 11.
Locis nefastis impossuere delubra. Stat. 1. Theb. 274.
Spiritum nefastum ferro exigere. Senec OEdip. 14.
Terra. Liv. 6. 28. i. e. Infausta & ominosa, inquit Budæus.

Nefrens, & Nefrendis, is. dubii gen. Nefrendes, Arietes dixerunt antiqui, inquit Festus, quod dentibus frendere non possint. Alii dicunt Nefrendes, Infantes esse nondum frendentes, id est frangentes. Livius, Quem ego nefrendem alui, lacteam immulgens opem Sunt qui Nefrendes, Testiculos dici putent, quos Lanuvini appellant Nebrundines, Græci νεφροὺς, Prænestini Nefrones. Hactenus Festus Varro 2. de R. R. cap. 4. Porci, amisso nomine lactentis, dicuntur nefrendes, ab eo quod nondum fabam frendere possint, id est frangere. Fulgent. de Prisco Serm. n. 5. Porcum castratum nefrendem vocari ait, quasi sine νεφροῖς, i. e. renibus. conf. infra nebapius.

N E G

Negabundus, Negatio, &c. V. nego.

Neglectus, V. neglego.

Nĕglĭgo, lexi, lectum, [ἀμελέω, ἀκηδέω, ἀποκηδέω, μεθίημι, περιόπτομαι, ἀποστυγάζομαι] ere. Contemnere, non curare, quasi ne legere quidem, nec videre dignari, inquit Perottus. Cic. 4. in Catil. 23. Quæ quum ita sint, Patres Conscripti, pro imperio, pro exercitu, pro provincia, quam neglexi, pro triumpho, ceterisque laudis insignibus, &c.
Legere, & non intelligere Negligere est. In illo vulg. dicto. H. St. In præf. Catonis distich. præmissa.
Prætermitti ab aliquibus & negligi. Cic. pro Cluent. 130.
Aspernari & negligere. Cic. pro Rosc. Amer. 4. Quorum ego neque benevolentiam erga me ignorare, nec anctoritatem aspernari, nec voluntatem negligere debeam.
Imperium alicujus. Cæs. 5. Bell. Gall. 7. Nihil hunc se absente pro sano facturum esse arbitratus, qui præsentis imperium neglexisset.
Injurias alicujus, Inultas linquere. Cæs. 1. Bell. Gall. 35. extr.
Mandatum alicujus. Cic. pro Rosc. Amer. 112.
Minas alicujus negligere, & Horrere, contraria. Cic. pro Quint. 92.
Negotium aliquod non negligere, est Diligenter illud curare. Ter. Phorm. 1. 2. 4.
Amo te, & non neglexisse habeo gratiam.
Ornamenta. V. orno.
Periculum fortunarum & capitis pro amico, Postponere, Non timere. Cic. 14. Fam. 4. Periculum fortunarum & capitis sui præ mea salute neglexit. Al. Pro.

Nĕglĭgens, entis. Partic. [ἀμελὴς, μεθήμων, ὀλίγωρος] Qui nihil curat.
Negligens & Dissolutus. Cic. 5. Verr. 162. Quoniam pater tam negligens & dissolutus est. Ibid. 6. 115. Negligentes ac dissoluti si cupiamus esse, qui possumus?
Improvidi & negligentes duces. Cic. 7. Att. 19.
Socors & negligens ipsius natura tardavit. Cic. de Clar. Orat. 239.
Negligens de alieno: Plin. 4. Epist. 13. Nam qui fortasse de alieno negligentes, certe de suo diligentes erunt. i. e. De alieno beneficio recte collocando parum solliciti.
Negligentem facere. Ter. And. 2. 3. 23.
Sed si te æquo animo ferre accipiet, negligentem feceris. i. e. Efficies ut ille non curet posthac.
Negligens in amicis eligendis. Cic. de Amicit. 65. Et in illis quidem parandis curam adhibere: in amicis eligendis negligentes esse.
Negligens in aliquem. Cic. 13. Fam. 1. Non te in me illiberalem, sed me in se negligentem putabit.
Negligens sui. Senec. lib. 1. de Ira. 1.
Amicorum, inimicorumque. Tacit 3. Hist. 38.
Compar. Catull. in Asinium, 12. 3.
Tollis lintea negligentiorum.
Modo parcior, modo negligentior. Suet. Galb. 14.
Barba negligentior. Senec. Epist. 5. pr. [An Neglectiorem?
Negligentior circa Deos ac religiones. Suet. Tiber. cap. 69.
Superl. Lat. Pacat. Paneg. Theod. 31. Negligentissimus vernula. al. Neglectissimus.

Negligentia, æ. f. [ἀμέλεια, μεθημοσύνη, ὀλιγωρία] Incuria & indiligentia quod dicitur. Ter. And. 1. 1. 44.
Ex Andro commigravit huc viciniæ,
Inopia & cognatorum negligentia
Coacta.
Negligentia fortunæ. Senec. de Vita beata. 5. i. e. Contemptus rerum fortuitarum.
Negligentia litterarum Pompeii. Cic. 8. Att. 11. In eo inest quod perfunctorie, frigide & sine amoris significatione scriberentur.
Negligentia, pigritia, inertia, &c. quos tutari debent, desertos esse patiuntur. Cic. 1. Off. 29.
Negligentia aliquid faciendi. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Agrestis & inhumana. V. inhumanus.
Crassa. Ulpian. in l. Nec supina. D. de jur. & fact. ignor. Ut neque negligentia crassa, aut nimia securitas satis expedita sit.
Diligens. Cic. in Orat. 77. Illa ipsa contracta & minuta non negligenter tractanda sunt, sed quædam etiam negligentia est diligens. Oxymoron schema est.
Dissoluta negligentia prope dolum est. i. e. Proxime accedit ad dolum. Ulpian. in l. Si fidejussor. in princip. D. Mandati.
Non ingrata. Cic. in Orat. 77. Habet ille tanquam hiatus concursu vocalium molle quiddam, & quod indicet non ingratam negligentiam, de re hominis, magis quam de verbis, laborantis.
Summa. Paulus in l. Regula. D. de juris & fact. ignorant.
Adducere in. V. adduco.
Contemptum negligentia aliquid. Cic. de Arusp. Resp. 21.
Corrumpit animum negligentia, diligentia comparat divitias. Auctor ad Heren. lib. 4. 29.
Negligentia tua id fecit. i. e. Quod te negligat. Ter. Phorm. 5. 9. 27.
Fugere agrestem & inhumanam. Cic. 1. Off. 130.
Impediri negligentia. V. impedio.
Plectimur negligentia, cum multis in rebus, tum maxime in amicis & deligendis & colendis. Cic. de Amicit. 85.

Neglectus, a, um. Partic. [ἀμεληθεὶς, ἀτημέλητος] ut,
Abjectus & neglectus vir. Cic. 3. de Finib. 66.
Apparatus neglectus. Gell. 13. 11.
Capillos neglectos coercebat vitta. Ovid. 2. Met. 413.
Coma. Ovid. 3. de Arte Am. 153.

Facies-

Facies neglecta peribit. Ovid. 3. de Arte Am. 105.
Fides. Ovid. 21. Epiſt. 234.
Forma. Ovid. 1. de Arte Am. 509.
Incendia neglecta. Hor. 1. Epiſt. 18. 85.
Tellus. Stat. 5. Silv. 3. 164.
Virtus. Hor. in Carm. ſæcul. 59.
Relinquere aliquid neglectum. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Superl. Stat. 7. Theb. 165.
 Scilicet e cunctis ego neglectiſſima natis
 Progenies.

NEGLECTE, Adv. Compar. Hieron. Epiſt. 25. 1. Neglectius incedere.

NEGLECTIM, Adv. Catal. vet. Poet. p. 203. Lindebr. Non amo neglectim.

NEGLECTIO, ōnis. f. Cic. pro Muren. 4. Amicorum neglectio.

NEGLECTUS, ûs. m. [ἀμέλησις] Ter. Heaut. 2. 3. 116. Neutiquam hæc res neglectui eſt mihi. al. Neglecta. Plin. 7. 51. A ſomno moventium neglectum.

NEGLIGENTER, Adv. [ἀμελητί, ἀμελῶς, ἀτημελῶς] Ter. Heaut. 2. 3. 50.
 Capillus paſſus, prolixus, circum caput
 Rejectus negligenter.
Negligenter & Diligenter, contraria. Cic. pro Roſc. Com. 7. Quid eſt quod negligenter ſcribamus adverſaria? quid eſt quod diligenter conficiamus tabulas?
Temere ac fortuitu, inconſiderate negligenterque ne quid agamus. Cic. 1. Off. 103.
Tractanda non negligenter minuta ſunt. Cic. in Orat. 74.
Negligenter, Per contemptum. Suet. de Claris gram. cap. 9. Librum etiam, cui eſt titulus Perialogos, edidit, continentem querelas de injuriis, quas profeſſores negligenter ab ambitione parentum acciperent.
Compar. ut, Adſervare negligentius aliquid. Cic. pro Cæcin. 73. Plin. Epiſt. 1. 12. Vereor ne negligentius vivam.
Superl. Senec. Epiſt. 63.

NĔGO, [ἀπόφημι, ἀποφάσκω, ἀρνέομαι, ἐξόμνυμι] āre. Nihil aliud eſt quam dicere aliquid non eſſe, quod & Infitiari, Infitias ire. Ter. And. 1. 1. 120.
 — ego illud ſedulo
 Negare factum: ille inſtat factum.
Nega, nega nunc, Equiti Romano, homini honeſto, judici tuo, credi oportere. Cic. pro Roſc. Com. 43. Hoc cum vehementi animi affectu dictum eſt.
Fateri & Negare, contraria. Cic. de Clar. Orat. 76.
Impune. Ovid. 13. Met. 741.
Obſtinate. V. OBSTINO.
Manifeſta. Ovid. 4. Epiſt. 111.
Negat tantum, ſed quoque. Liv. 3. 48. pr. Decemvir alienato ad libidinem animo, negat ex heſterno tantum convicio Icilii, violentiaque Virginii, cujus teſtem populum Romanum habeat, ſed certis quoque indiciis compertum ſe habere, nocte tota cœtus in urbe factos eſſe, ad movendam ſeditionem. Nempe
Ab eodem negandi verbo interdum pendent duo commata, quorum alterum negative, alterum poſitive intelligendum. ut Cic. 13. Fam. 29. Non poſſum dicere eum præfuiſſe, neque poſſum negare eum affuiſſe, ſed non plus duobus aut tribus menſibus. Sic Lactant. 5. 21. Epicurei quidem eſſe Deos, ſed curare quicquam negant. V. Burm. ad Quintil. Decl. 10. 16. & paulo infra, Alicubi Negare &c.
Negare, de Facto etiam dicitur, pro Renuere. Ter. And. 2. 3. 5.
 Sed ſi tu negaris ducere, ibi culpam in te transferet. Virg. 10. Æn. 435.
 Egregii forma: ſed queis fortuna negarat
 In patriam reditus. Juven. 1. Sat. 79.
 Si natura negat, facit indignatio verſum. V. Gron. Diatr. Stat. cap. 45. vel Burm. ad Quintil. Decl. 13. 17.
Oranti negavit iſta. Stat. 12. Theb. 403.
Præciſe alicui. Cic. 8 Att. 4.
Ingrata fronte aliquid. Propert. lib. 1. 10. 23.
Acceſſum. In ACCEDO.
Acceſſus terra paterna negat. Ovid. 10. Epiſt. 64.
Alimenta miſeris. Ovid. 5. Triſt. 8. 13.
Curſum alicui. Virg. 7. Æn. 9.
Formam mihi natura negavit. Ovid. 15. Epiſt. 31.
Officium manus negat. Ovid. 21. Epiſt. 246.
Opem negavit patriæ. Ovid. 3. Epiſt. 96.
Præmia alicui. Ovid. 7. Met. 376.
Stimulis negare, Non obedire calcaribus. Lucan. lib. 8. 3. de Pompeio fugiente,
 Cornipedem exhauſtum curſu, ſtimuliſque negantem
 Magnus agens, &c. h. e. Qui ictus calcaribus non tamen promoveretur. [Immo Stimulis agens negantem, i. e. Tardum.
Veniam. Ovid. 10. Met. 38. Idem 2. Faſt. 830.
 Quam, dixit, veniam vos datis, ipſa nego.
Negare, pro eo quod barbari dicunt. *Dicere quod non.* Cic. de Amicit. 60. Negabat ullam vocem inimicitiorem amicitiæ potuiſſe reperiri, quam ejus qui dixiſſet, &c. Ibid. 18. Negant quenquam virum bonum eſſe, niſi ſapientem. Idem 6. Verr. 19. Negent iſti onerariam navem maximam, &c. Sic. 4. Acad. 11. & 73. Et 5. Verr. 50. Nego quenquam eſſe veſtrûm, quin ſæpe audierit, ſocios, &c. Idem pro Cluent. 111. Et jam querimur ſæpe hominibus novis non ſatis magnos in hac civitate eſſe fructus? nego uſquam fuiſſe majores. Budæus. Curt. 4. 1. 17. Negaverunt quenquam patrio more in id faſtigium recipi niſi regia ſtirpe ortum Liv. 28. 27. Negate vos id omnes feciſſe. conf. Petron. cap. 129. & Nepos 9. 4. 1.
Negat & Ait, contraria. Ter. Eun. 2. 2. 21. Negat quis, nego: ait, aio. V. NEGANS Partic.
Alicubi Negare, ubi non convenit parti poſteriori. Lampridius in Alex. Severo pag. ult. Scio ſane pleroſque negare, hunc a Senatu Cæſarem appellatum eſſe: ſed a militibus. Pro, Sed dicere a militibus eſſe appellatum. Sic & apud alios notavi. Sic in Epiſtola Aurelii Commodi Severi, apud Jul. Capitol. vel potius Æl. Spartianum, Nam qui principem unum in rep. negat eſſe debere, quique aſſerit a ſenatu oportere totam remp. regi. H. St. Locus prior eſt cap. 64. extr. alter ad finem vitæ Clod. Albini. ubi plena locutio exhibetur, in priore vero exemplo decurtata. Simile eſt illud Ter. And. 3. 5. extr.
 Namque hoc tempus, præcavere mihi me, haud te ulciſci ſinit. conf. loc. Cic. ex 10. Att. 4. in Non modo affertur, in NON, & paulo ſupra.
Negaris eſſe domi. Martial. lib. 2. 5.
Negatur, imperſ. [ἀπόφαται] Ovid. 2. de Arte Am. 243.
 Si tibi per tutum, placidumque negabitur ire. Heinſ. Planumque.
Negatur eſſe in Tarentino agro Picus Martius. Plin. lib. 10. cap. 29.

NEGANS, antis. Partic. [ἀποφατικός, ἔξαρνος] Cic. in Topic. 49. Sunt etiam valde contraria alia quæ appellantur negantia, ea ἀποφατικὰ Græci, contraria aientibus: ut Si hoc eſt, illud non eſt. Juſtin. 16. 4. 4. Utriſque negantibus. Idem, 31. 1. 7.

NEGĀTUS, a, um. aliud Partic. ut,
Via negata. Hor. 3. Carm. 2. 22.
Cupimus negata. Ovid. 3. Amor. 4. 17.
 Nitimur in vetitum ſemper, cupimuſque negata.

NEGANDUS, a, um. Partic. [ἀποφατέος] ut,
Auxilium non negandum. Ovid. 15. Met. 648.

NEGĀBUNDUS, a, um. Adj. [ἐξαρνῶν] Feſtus, Negabundum pro negante dixere veteres. Onomaſt. vet. Negabundus, ἔξαρνος.

NEGANTIA, æ. f. [ἀπόφασις] pro Negatione. Cic. in Topic. 57. Deinde addunt conjunctionum negantiam, ſic, Non & hoc eſt, & illud: Hoc autem, non igitur illud.

NEGĀTIO, ōnis. f. [ἀπόφασις, ἄρνησις] Cic. pro Sull. 39. Quum is qui de omnibus ſcierit, de Sulla ſe ſcire negarit, eandem vim eſſe negationis hujus, quam ſi extra conjurationem hunc eſſe ſe ſcire, dixiſſet. Idem de Fato 16. Quid eſt quod non poſſit iſto modo ex connexo transferi ad conjunctionum negationem?
Negatio, infitiatioque facti. Cic. in Partit. 102.

NEGĀTOR, ōris. m. Prudent. Cathem. 1. 58.
 Flevit negator denique. Tertull. adverſ. Hæret. cap. 11. Fidem meam deferens negator invenior. Idem de Fuga in perſec. cap. 1.

NEGĀTRIX, īcis. f. Prudent. Apoth. 549.
 — Chriſtum confeſſa, triumphat
 Gens infida prius: Chriſti ſed victa negatrix
 Subditur imperio, dominos ſortita fideles.

NEGĀTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Actio negatoria. Ulp. l. 5. Uti frui. §. ult. ff. Si uſusfruct. V. Confeſſorius, in CONFITEOR.

NEGĀTĪVUS, a, um. Adj. [ἀρνητικός, ἀποφατικός] Quod negat. Cajus leg. 237. de Verb. ſignif. Duobus verbis negativis. & Ulp. l. 5. pr. D. Si uſusfr. Actio negativa.

NEGĬTO, [ἀποφάσκομαι] āre. frequent. Lucret. lib. 4. 911.
 Ne fieri negites, quæ dicam, poſſe: retroque, &c. Plaut. Merc. prol. 50.
 Abnuere: negitare adeo me natum ſuum. conf. Bacch. 5. 2. 76.
Et Salluſt. Jugurth. cap. 12. Cic. 4. Acad. 22. Cum multos annos eſſe negitaviſſet. al. Negaviſſet.
Renuit, negitatque Sabellus. Cruquius, quum antea legeretur Negat atque Sab. & certe, eſt iſtud valde κακόφωνον, ut ait. H. St. Locus eſt Horatii Ep. 1. 16. 49. Eſt autem hæc lectio codicis Blandiniani multum Cruquio laudati.

NEGŪMO, āre. Antique pro Negare. Feſt. V. Lauremb. Antiqu. p. 239.

NĔGŌTIUM, i. n. [πρᾶγος, πρᾶγμα, πραγματεία] Labor, occupatio. Ter. prol. Hec. 26.
 Ut in otio eſſet potius, quam in negotio. Auctor ad Heren. lib. 1. 1. Etſi negotiis familiaribus impediti. Cic. 12. Fam. 18. Etſi periniquo patiebar animo te a me digredi, tamen eo tempore me conſolabar, quod & in ſummum otium te ire arbitrabar, & ab impendentibus magnis negotiis diſcedere.
Negotii nunc ſum plenus. Plaut. Pſeud. 1. 3. 146.
Rei familiaris negotio, ſervorum diligentia cognoſcitur. Cic. pro Roſc. Amer. 121.
Atrox. Salluſt. in Catil. cap. 29. Itaque (quod plerumque in atroci negotio ſolet) Senatus decrevit, ut darent operam Conſules, ne quid Reſpublica detrimenti caperet.
Aurarium. V. AURUM.
Carbonarium. In CARBO.
Dapaticum. V. DAPS.
Forenſia. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Humana. Juven. 14. Sat. 164.
Lautum, i. e. Egregium. Cic. 6. Att. 1. Eſt enim lautum negotium. h. e. Egregia mea provincialis adminiſtratio.
Magna negotia magnis adjutoribus egent. Paterc. libro 2. ſub finem.
Provinciale. V. PROVINCIALIS.
Sævum. Hor. 3. Carm. 29. 49.
Umbratica negotia, i. e. In quibus vigor animi & corporis elangueſcit, & quodammodo effeminatur. Gell. lib. 3. cap. 1.
Abſtinere a. V. ABSTINEO.
Accerſere ad aliquod. In ACCERSO.
Adminiſtrare. In ADMINISTRO.
Agitur negotium. Quintil. lib. 3. cap. 5.
Agere negotium ſuum, Alienis ſe non immiſcere. Cic. 1. Off. 125.
Agere negotium publicum. Plin. 1. Epiſt. 10. ad Arrium.
Attingere negotium. Cic. 13. Fam.
Attribuere. In ATTRIBUO.
Commetiri. In COMMETIOR.
Conficere aut deponere. Cic. 7. Att. 5.
Conficere paucis verbis negotium. Cic. 2. de Divin. 103.
Conficere de negotio. Cic. 1. Fam. conf. CONFICIO.
Conflare alicui negotium, i. e. Moleſtiam. V. CONFLO.
Contrahere negotium. Cic. 15. Att. 11.
Curo alicujus. Hor. 2. Serm. 3. 19.
 Excuſſus propriis aliena negotia curat.
Decedere de negotio. V. DECEDO.
Decidere negotia, i. e. Abſolvere. Hor. 1. Epiſt. 7. 59. Et Suet. Veſp. cap. 21.
Dedo tibi iſtuc negotii. V. DEDO.
Deferre negotium. Cic. 1. Att.
Dejicere de negotio. Petron. cap. 56. Senec. Epiſt. 88.
Detineri negotiis, vel Diſtineri. Auct. ad Heren. lib. 4. 40.

Dare negotium, h. e. Committere. Cic. 6. Verr. 93. Et negotium datur Quæstoribus & Ædilibus, ut nocte vigilias agerent ad ædes facras.
Dare alicui de re aliqua. Cic. pro Domo 52. Nepos 7. 10. 4.
Dare & imperare quoddam negotium alicui. Cic. 6. Verr. 50.
Dimittere a negotio. Ulp. l. 69. ff. pro focio. V. Cujac. 4. Obferv. 17.
Efficere negotium. Cic. 12. Fam.
Emergere ex negotiis. Cic. 5. Att. 10.
Exhibere alicui negotium, i. e. Moleftiam. Cic. 1. de Nat. Deor. 86.
Expedire negotium. Cic. 13. Fam. 31.
Explicare negotium. Cic. 5. Att. 12.
Facessere negotium, Exhibere moleftiam. Cic. 3. Fam. 10. Quum eft allatum ad nos de temeritate eorum, qui tibi negotium facefferent, &c. Loquitur de Intentato crimine.
Facere negotium, Idem. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Facere negotium, pro Accufare. Ulpian. in l. Qui judicio. De accufat. Quive ob accufandum, negotiumve faciendum, pecuniam accepiffe judicatus erit. Sic legit Budæus. Quædam tamen exemplaria, Faceffendum negotium habent. V. infra Negotium pro Accufatione.
Fugere negotia. Cic. 13. Fam.
Gerere bene. Cic. pro Quint. 62. Eques Romanus locuples, fui negotii bene gerens. i. e. Cui res profpere fuccedunt.
Glifcentibus negotiis. Tacit. 11. Ann. 22.
Habere magna, ampla, & expedita negotia. Cic. 1. Fam. 3.
Habebat permagna negotia. Hor. 1. Serm. 7. 4.
Habe tuum negotium: nec quid res mea familiaris poftulet, quam ego non curo, fed quid velim, exiftima. Cic. 12. Att. 22. extr. Habe tuum negotium, i. e. Exiftima tuum effe negotium. Hæc res tibi curæ fit, item ut fi tua res effet. Et lib. 13. 49. Habuit fuum negotium Gallus, ut fcribit. i. e. Hac de re ita laboravit, ut fi res ipfius ageretur: Duxit fuum negotium. *Il en a fait son propre fait.* Fam. 13. 43. Æque a te peto, ac fi mea negotia effent.
Impediri negotiis. Cic. 2. Att. 1.
Impendet negotium. V. IMPENDEO.
Implicari negotiis contrahendis. V. IMPLICO.
Implicari moleftiis operofifque. Cic. 1. de Nat. Deor. 62.
Imponere alicui negotium. Cic. 8. Fam. 8.
Influentia negotia. V. INFLUO.
Infenefcere negotiis. Tacit. 4. Ann. 6.
Infiftere negotium aliquod. V. INSISTO.
Inftituere. V. INSTITUO.
Intendere fe alienis. Tacit. 11. Ann. 7.
Intereffe & præeffe certis quibufdam. Cic. 1. Fam. 6.
Invertere. V. INVERTO.
Legare alicui. V. LEGO.
Mandare negotium. Cic. 13. Fam. 26.
Maturare in MATURUS.
Mittere in. V. MITTO.
Negligere aliquod. V. NEGLIGO.
Objicere negotium. Plaut Curc. 2. 34.
Obire. V. OBEO.
Obrui negotiis. Cic. 1. Q. frat. 5.
Offerre fe alienis, Sine mandato ea fubire. Julianus in l. Si is qui. D de except. rei jud.
Perficere negotia. Cic. 10. Fam.
Præponere negotio. Cic. 13. Fam. 4.
Procurare negotia. Cic. 13. Fam. 43.
Recufare negotium. Cic. 15. Fam. 1. extr.
Removere fe a. Cic. pro Cluent. 43.
Subire. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Sum. ut, Eft mihi negotium, quod barbari dicunt, *Habeo ad faciendum.* Plaut. Amph. 1. 1. 194. Ter. Adel. 4. 5. 8.
Itan? nam mirabar quid hic negotii effet tibi.
Eft mihi negotium cum. Cic. 8. Fam. 8. Ut exiftimarent homines Pompeio cum Cæfare effe negotium. Nepos 14. 7. 1.
Negotii nihil eft, pro Nihil eft quod agam. Plaut. Aul. 2. 7. 7.
Sufcipere, adminiftrare, & conficere negotium. Cic. 13. Fam. 11.
Sufcepit libens exfecutionem ejus negotii. Tacit. 3. Ann. 31.
Negotium fuftinere. V. SUSTINEO.
Tractare negotia. Cic. Totum hoc negotium ita agas, ita tractes.
Trahunt me invifa negotia Romam. Hor. 1. Epift. 14. 17.
Tranfigere fufceptum, Cic. pro Quint. 76.
Tueri negotium. Cic. 8. Att. 13.
Tument negotia. Cic. 14. Att. 4.
Videre negotia, pro Curare. Cic. Sed valebis, meaque negotia videbis.
Negotium fæpe pro Re vel Caufa ponitur, ut χρῆμα Græcis.
Sed quid negotii eft, quamobrem fuccenfes mihi? Plaut. Capt. 3. 5. 11. i. e. Quid rei eft, quare irafceris mihi?
Salfum. Cic. 16. Att. 12. De Ἡρακλείδειᾳ Varronis, negotia falfa. i. e. Facete fcripfifti de Ἡρακλείδειᾳ Varronis. [i. e. Res falfa.
Ita negotium eft. Plaut. Mil. 2. 6. 43. i. e. Ita oportet, Res ipfa exigit.
Negotium, pro Difficultate, ut
Plufculum negotii in aliquibus caufis eft. Cic. 2. de Orat. 99.
Habere negotii multum in re aliqua. Cic. 5. Fam. 6. Adhibui diligentiam, quoties Senatus fuit, ut adeffem: plurimumque in eo negotii habui.
Oppugnabam oppidum Pindeniffum tanto negotio, tantis opibus. Cic. 2. Fam. 9.
Nullum negotium eft, quin occidam. Plaut. Capt. 3. 3. 10. h. e. Dubium non eft quin, &c.
Negotii nihil eft, pro Eft facile. Cic. 2. de Fin. 54. Quam fcilicet comprimere nihil eft negotii.
Magnum negotium eft navigare, atque id menfe Quintili. Cic. 5. Att. 12.
Non fine negotio aliquid facere. Plin. lib. 21. cap. 10.
Nullo negotio, pro Facile. Cic. pro Rofc. Amer. 80. Tu hoc propter multitudinem ficariorum, nullo negotio facere potuifti. Idem 10. Att. 4. Jurabat ad fummam, quod nullo negotio faceret, amiciffimum mihi Cæfarem. conf. Juftin. 1. 7. 5. Cic. pro Rofc. Amer. 20. Quum pater hujufce Sext. Rofcius, homo tam fplendidus & gratiofus, nullo negotio fit occifus.
Recuperari aliquid poffe nullo negotio. Cic. 10. Fam. 21.
Negotium, Cura, moleftia, follicitudo. Ter. prol. Andr. 2.
Id fibi negotii credidit folum dari,
Populo ut placerent, quas feciffet fabulas. Donatus, Negotium modo pro moleftia, & cura, non labore.

Negotium, pro ὑπόστασις. Quintil. lib. 3. cap. 5. extr. Negotium eft congregatio perfonarum, locorum, temporum, caufarum, modorum, cafuum, factorum, inftrumentorum, fermonum, fcriptorum & non fcriptorum. Caufam nunc intelligimus ὑπόθεσιν, negotium περίστασιν. Hæc Fabius. Periftafis, Latine Circumftantia dici poteft.
Aliquando Litem, vel Accufationem denotat. V. JCtos. Tertull. ad Scap. extr. Quod aliud negotium patitur Chriftianus, nifi fuæ fectæ? V. Faceffere & Facere negotium fupra.
Mercaturam etiam fignificat. ut, Bithyna & Cibyratica negotia. Hor. 1. Epift. 6. 33, Hinc Negotiari & negotiator, eft Mercari & mercator. Enn. apud Gell. 19. 10.
Otio qui nefcit uti plus negotii habet,
Quam cum eft negotium in negotio. V. NEGOTIANS, Partic.

NEGOTIŎLUM, i. n. dimin. [πραγμάτιον] Cic. 3. Q. frat. 20. Erit nefcio quid negotioli.

NEGOTIĀLIS, e. Adj. [πραγματικὸς] Ad negotium pertinens. Cic. 1. de Invent. 14. Hæc conftitutio, quam generalem nominamus, partes nobis videtur duas habere, juridicialem, & negotialem. Idem 2. 62.
Locus negotialis. Quintil. lib. 3. cap. 6. Idem lib. 2. cap. 21. Eique locum in ethice negotialem affignant, id eft πραγματικόν.

NEGOTIŌSUS, a, um. Adj. [πολυπράγμων] Quod eft negotiis plenum. Salluft. Catil. cap. 8. extr. Quia prudentiffimus quifque negotiofus maxime erat.
Cogitatio & actio negotiofa. Celf. lib. 4. cap. 24.
Dies facri, & Negotiofi, opponuntur. Tacit. 13. Ann. 41.
Provincia negotiofa & molefta. Cic. pro Muren. 18. Habuit hic lege Titia provinciam tacitam & quietam: tu illam, cui quum Quæftores fortiuntur, etiam acclamari folet, Hoftienfem non tam gratiofam & illuftrem quam negotiofam & moleftam.
Res negotiofa, Difficilis. Plaut. Stich. 2, 3. 31.
Tergum negotiofum, Cui faceffitur negotium. Plaut. Mil. 2. 5. 37.
Compar. Sen. de Ira, 2. 13. Quid ira laboriofius? Quid clementia remiffius? Quid crudelitate negotiofius?
Superl. Negotiofiffimum opus. Auguftin. Retract. 1. 18. Vir negotiofiffimus. Idem Epift. 54.

NEGOTIOSĬTAS, ātis. f. Gell. 11. 16. πολυπραγμοσύνη.

NEGOTIOR, [ἐμπολάω, ἐμπορεύω, πραγματεύομαι, ἐμπορεύομαι] āri. Negotia exercere, & mercaturæ operam dare. Cic. 3. Off. 58. Quum fe Syracufas otiandi (ut ipfe dicere folebat) non negotiandi caufa contuliffet.
Negotiari animas. Plin. lib. 29. cap. 1. Nec dubium eft, omnes iftos, famam novitate aliqua aucupantes, animas ftatim noftras negotiari. i. e. Lucrum facere in occidendis hominibus. De medicis.
Negotiari aliquo genere mercaturæ. Columel. in Præf lib. 12.

NEGOTIANS, antis. Partic. Sueton. Aug. cap. 42. Aratores ac negotiantes Petron. cap. 101. Familia negotians. Ubi Burm. p. 472. Negotiantes proprie Romæ dicti, qui per provincias fœnus exercerent, & merces undique coemptas, & præcipue annonam comportarent.

NEGOTIĀTIO, ōnis. f. [ἐμπολή, ἐμπορεία] Mercaturam fignificat. Cic. 6. Fam. 8. Ut ad reliquias Afiaticæ negotiationis proficifcare. Sueton. Vefp. cap. 16. Negotiationes quoque vel privato pudendas propalam exercuit.
Negotiatio fagaria. Ulpian. l. 52. § 4. Dig.
Negotiatio lignaria. Capitol. Pertin. cap. 1.
Negotiatio eft, non amicitia, quæ ad commodum accedit. Sen. Epift. 9.

NEGOTIĀTOR, ōris. m. [ἐμπολεὺς, πραγματευτὴς] Qui in negotiis fe exercet. De aliorum Labeo in l. Legatis fervis. D. de legat. 3. Negotiatores fervi videntur, qui præpofiti funt negotii exercendi caufa: veluti qui ad emendum, aut locandum, aut conducendum præpofiti funt.
Negotiator, Mercator. Cic. 5. Verr. 138. Qui plus exiftimet apud lectiffimos Senatores pecuniam, quam apud tres negotiatores metum valere.
Improbus negotiator, paulo cupidior publicanus. Cic. 1. Q. frat. 16.
Mercis fordidæ. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Mancipiorum. Quintil lib. 5. cap. 12.
Frumentarii negotiatores. l. 9. Dig. ge vacat. & excuf.
Veftiarii negotiatores. Scævol JCt. l. 45. Dig. de oper. lib.
Negotiator magnarius. Apul. 1. Met. p. 104. Elmenh. conf. Magnarius, in MAGNUS, & Turneb. Adverf. 27. 1. Hotoman. de Verb jur. vel Lex. Pitifc.

NEGOTIATRIX, īcis. f. Paul. JCt. l. 32. §. 4. de Auro. Cum teftatrix negotiatrix fuerit. Tertull. adverf. Marc. 2. 3. Bonitas appariturі boni negotiatrix.

NEGOTIĀTŌRIUS, a, um. Adj. [ἐμπορικὸς] ut, Naves negotiatoriæ. Vopifc. in Firm. & Saturn. cap. 3.

NEGOTĪNUMMIUS, a, um. Adj. Nummos acquirens, vel Nummi caufa datus. Apul. Met. 10. p. 248. Elmenh. Non qualia in lupanari folent bafiola jactari, vel meretricum pofcinummia, vel adventorum negotinummia, fed pura atque fincera inftruit.

N E H

NEHALLENNIA, æ. f. Dea navigantium. V. J. G. Keysler. Differt. de Nehallennia, numine veterum Walachiorum, in Select. Antiq. Septentr. & Celt.

N E I

NĒIDES, um. f. pl. [νηΐδες] Genus quoddam ferarum, quarum magna vis in Samo fuccreverat, quum incolis effet initio vidua, quarumque intolerandus audiebatur, velut barritus. Ex Cæl. lib. 21. cap. ult.

NEITH, Minerva, Ægyptiorum lingua. Arnob. lib. 4.

N E L

NĒLEUS, ei. m. [Νηλεὺς] Rex fuit in Pylo, tefte Homero in 11. Odyff. habuit uxorem Chlorim, ex qua genuit Neftorem, qui a poetis Neleides dicitur.
Pafcua herbofa Nelei. Ovid. 2. Met 690.

NELEUS, a, um. [Νήλειος] ut, Pylos Nelea. Ovid. 6. Met. 418.
Et Nelea Pylos, nec adhuc Pittheïa Trœzen. Idem 12. Met. 558.
— Nelei fanguinis auctor.

NELEÏUS, a, um. aliud Adj. [Νηλήϊος] ut, Arva Neleïa. Ovid. 1. Epiſt. 63.
Nos Pylon, antiqui Neleïa Neſtoris arva, Miſimus.
NELĪDES, æ. m. [Νηλείδης] patronym. a Neleo Pyli rege & patre Neſtoris formatum. Ovid. 12. Met. 553.
Bis ſex Nelidæ fuimus conſpecta juventus.

NEM

NEMA, NEMEN. V. NEO.
NEMAUSUS, i. f. & NEMAUSUM, i. n. [Νέμαυσος] Galliæ Narbonenſis civitas, Volcarum Arecomicorum metropolis, & omnium in eo tractu clariſſima olim, quatuor enim & viginti vicos ejuſdem nationis ſubditos habuit, virorum fortitudine excellentiſſimos, ut auctor eſt Strabo lib. 4. Vulgo *Niſmes*. Plin. 3. 4. conf. Auſon. Urb. 160. ſeu 13. 33. & Lex. Pitiſc.
NEMAUSIENSIS, e. Adj. Plin. lib. 3. cap. 4. extr. Nemauſienſibus attributa oppida.
NEMAUSIĂCUS, a, um. Adj. Idem. Theodulf. 1. Carm. 131.
Inde Nemauſiacas ſenſim properamus ad arces.
NĔMĔA, æ. f. [Νεμέα] Silva inter Cleonas & Phliuntem, in qua Argivi ob Herculis memoriam (qui leonem ibi occiderat) Nemea ſacra celebrare conſueverunt. Plin. lib. 19. cap. 8. de Apio, Honos ipſi in Achaia, coronare victores ſacri certaminis Nemeæ. Hinc omnis regio Nemea dicitur. Virg. 8. Æn. 295.
— & vaſtum Nemeæ ſub rupe leonem.
NEMĒE, es. f. Idem. Martial. lib. 1. 27.
Non Marathon taurum, Nemee frondoſa leonem,
Arcas Mænalium non timuiſſet aprum. Sunt qui penultimam interdum etiam produci putent, citantes anapæſticum dimetrum Senecæ in Herc. OEth. 1885.
Juga Spartes, Nemeæque fovent. Sed aliter in Mſſ. legitur.
Ager formidatus Nemees. Stat. 3 Silv. 1. 30.
Alumnus frondentis Nemees. Stat. 3 Silv. 3. 6. Intelligit Leonem, ſidus cæleſte.
Lucus Nemees. Stat. 5. Silv. 3. 52.
NEMEÆUS, a, um. Adj. [Νεμεαῖος] ut,
Arma Nemeæa. Stat. 5. Silv. 2. 48.
Hiatus Nemeæus leonis. Lucret. lib. 5. 24.
Peſtis. Ovid. 9. Epiſt. 61.
Vellus. Ovid. 9. Met. 235.
NEMEA, orum. n. pl. [Νέμεα] Sacra fuerunt Græciæ certamina, ita appellata a Nemea Peleponneſi ſilva, in qua fieri conſueverunt in honorem Herculis, qui in ea ſilva leonem fertur occidiſſe: ſeu potius in honorem Archemori pueri, in ea ſilva a ſerpente occiſi. Nemeorum victores apio coronabantur. V. Plin. 19. 8. & Lex. Pitiſc.
Nemeorum meminit Liv. 27., 30. & 31. & 34. 41.
NEMERTĒS, is. f. [Νημερτής] Nympha marina, dicta quaſi incorruptibilis.
NEMESIĀNUS, i. m. Aurelius Olympius, Poeta Carthaginenſis, ſcripſit Cynegeticon & Eclogas, quæ exſtant.
NĔMĔSIS, is. f. [Νέμεσις] a νέμω diſtribuo, quod Bona & Mala diſpenſet: vel νεμεσάω iraſcor. Nomen cujuſdam deæ, quæ facinoroſos & delinquentes punire putabatur, ut ex Catullo & Auſonio licet intelligere. Inſuper eadem fertur remuneratrix benefactorum, ut eſt apud Statium lib. 12. & Catull. 48. 20. ad Licinium. Hanc quidam Fortunam dixerunt, cui primus Adraſtus rex templum ædificavit, unde & Adraſtea dicta eſt. Ea quoque Rhamnuſia dicitur, quod in Rhamnunte Aſiæ oppido templum & ſimulacrum Phidiacum habuerit. Ovid. 3. Met. 406.
Dixerat, aſſenſit precibus Rhamnuſia juſtis. Ledam poſt mortem Nemeſin factam ſcribit Lactant. 1. 21. V. Græv. Lect. Heſiod p.77. & Spanhem. ad Callim. Dian. 232. & Broœckh. ad Tibull. 1. 6. 34.
Nemeſin præcipue putabant ultricem ſuperborum. Macrob. 1. Saturn. cap. 22. pr. Nemeſis, quæ contra ſuperbiam colitur, quid aliud eſt, quam Solis poteſtas? Cujus iſta natura eſt, ut fulgentia obſcuret, & conſpectui auferat, quæque ſunt in obſcuro illuminet, offeratque conſpectui. Plura de Nemeſi copioſiſſime collegit Cæl. lib. 11. cap. 19.
Nemeſis, Amica Tibulli, de qua ipſe lib. 2. 3. 55.
Ut mea luxuria Nemeſis fluat, utque per Urbem
Incedat donis conſpicienda meis. Martial lib. 8. 73.
Fama eſt arguti Nemeſis formoſa Catulli.
NEMESIACI, orum. m. pl. Cod. Theod. 14. 7. 2. Superſtitioſi homines ac divinatores. V. Gothofred. in loc.
NEMESTRĪNUS, i. m. Deus nemorum. Arnob. lib. 4. conf. Voſſ. de Idolol. 2. 62.
NĔMETES, um. m. pl. [Νέμητες] Germaniæ populi Galliæ tractum incolentes, circa Rhenum fluvium, ubi hodie eſt Spira urbs, inter Argentinam & Moguntiam ſita. Meminit horum Cæſ. 1. Bell. Gall. 52. & Plin. lib. 4 cap. 17.
NEMETOBRIGA, æ. f. [Νεμετόβριγα] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs: vulgo *Val de nebro*.
NEMETURICI populi Alpini in tropæo Aug. memorantur apud Plin. 3. 20. ſ. 24. Hinc
NEMETURICUS, a, um. Adj. ut, Pix Nemeturica. Columel. lib. 12. cap. 22. & 24.
NEMINIA, æ. f. Fons eſt in agro Reatino, vario ortu annonæ mutationem ſignificans. Plin. lib. 2. cap. 103.
NĔMO, inis. c. [οὐδείς, μηδείς] Feſtus, Nemo compoſitum videtur ex Ne & Homo, quod firmatur magis, quia in perſona ſemper ponitur, nec pluraliter formari ſolet: quia intelligitur pro nullo. V. Serv. infra in Nemo divûm. Ter. Eun. 3. 5. 13.
Salve. nemo eſt, quem ego magis nunc cuperem videre, quam te.
Nemo intus eſt. V. INTUS.
Nemo adhuc convenire me valuit, quin fuerim occupatus. Cic. de Senect. 32. Al. Voluit, cui.
Nemo eſt ex tanto numero, quin. Cic. pro Font. 5. Nemo eſt ex tanto numero, quin hunc optime de provincia, de imperio, de ſociis, & civibus meritum eſſe arbitretur.
Nemo, Nullius pretii homo. Cic. 7. Att. 3. Sed me moverat nemo magis, quam is, quem tu neminem putas.
Nemo homo, pro Nemo omnino, Pleonaſmo. Ter. Eunuch. 3. 5. 1.
Nunquis hic eſt? nemo eſt: nunquis hinc me ſequitur? nemo homo eſt? Cic. 15. Fam. 10. Frater tuus quanti me faciat, ſemperque fecerit, eſſe hominem, qui ignoret, arbitror neminem.
Nemo hominum, pro Nemo omnium. Ter. Eun. 4. 6. 19.
Ego formidoloſus? nemo eſt hominum, qui vivat, minus.
Nemo mortalium. Plin. 7. 40.
Nemo omnium. Cic. 1. Tuſc. 30. Nemo omnium tam ſit immanis, cujus mentem non imbuerit deorum opinio.
Omnium hominum neminem facio pluris. Cic. 8. Att. 2.
Nemo e noſtris. Cic. 1. de Fin. 11. Quod & ſcripta multa ſunt, ſicut plura nemini e noſtris.
Nemo ex hoc numero mihi non donatus abibit. Virg. 5. Æn. 305.
Nemo fugam in ſe convertitur. Plaut. Amph. 1. 1. 83.
Sed fugam in ſe nemo tamen convertitur. Poetice dictum, pro Fugam in ſe nemo converſam inclinatamque habet: ut, Nuda genu, & Lacrymis oculos ſuffuſa nitentes. Turnebus.
Nemo hoc neſcit: nemo tuorum amicorum, nemo abs te interrogatus, nunc ſe primum hoc dicet audire. Cic. 5. Verr. 63.
Non nemo, pro Aliqui, vel nonnulli. Cic. pro Muren. 84. Non nemo etiam in illo ſacrario Reip. in ipſa, inquam curia, non nemo hoſtis eſt.
Nemo quiſquam. Ter. Hec. 1. 1. 10. Nemo illorum quiſquam, ſcito, ad te venit, &c. [Ut Nullus ullus. H. St.
Unus nemo. Auctor ad Heren. lib. 4. 9. Si quis velit artem demonſtrare nihil prodeſſe ad diſcendum, non male utatur hoc adjumento, quod unus omnes artis partes conſequi nemo potuerit.
Nemo unus. Cæſ. de Bell. Civ. 3. 18. pr. Eo mortuo, ad neminem unum ſumma imperii redit. Liv. ab Urbe cond. Quia nemo unus ſatis dignus regno viſus eſt.
Nemo unus vir. Liv. 9. 16. extr. Haud dubie illa ætate, qua nulla virtutum feracior fuit, nemo unus erat vir, quo magis innixa res Romana ſtaret.
Auctorem neminem unum ſequar. Plin. 3. 1.
Nemo, pro Ullus. Cic. 9. Fam. 14. Contingit enim tibi, quod haud ſcio an nemini, ut ſumma ſeveritas animadverſionis, non modo non invidioſa, ſed etiam popularis eſſet.
Nemo non. Cic. de Amicit. 99. Aperte enim adulantem nemo non videt, niſi qui admodum eſt excors. Nepos 25. 10. 1.
Neminis, pro Nullius. Plaut. Capt. 3. 5. 106.
— neminis
Miſereri certum eſt, quia mei miſeret neminem. Nonius 2. 575.
Neminis etiam genitivo uſus eſt Cato, inquit Feſt. quum dixit, Sunt multi corde, quos miſeret neminis.
Ut nemo, non lingua, non manu, promptior in civitate haberetur, pro Nemo, aut lingua, aut manu. Liv. 3. 11.
Non nemo, pro Nemo non, Omnes. Plin. lib. 14. cap. 4. Paſtinatis de integro vineis, cura Stheneli, dum agricolam imitatur, ad vix credibile miraculum perduxit, intra octavum annum CCCC nummûm emptori addicta pendente vindemia. Cucurritque non nemo ad ſpectandas uvarum in iis vineis ſtrues. Emendati codd. præferunt, Nemo non.
Nemo divûm. Virg. 9. Æn. 6. Servius, Nemo pro nullus poſuit: & eſt Acyrologia. Nam divûm nemo, non poſſumus dicere: quum proprie Nemo ſit, Nec homo.
Nemo, de Feminis dictum. Ter. And. 3. 2. 26.
Hoc ego ſcio unum, neminem peperiſſe hic. Plaut. Merc. 3. 1. 22.
Diem neminem, pro Nullum. Prudent. Rom. 744.
NEMORALIS, NEMORENSIS, NEMOROSUS. V. NEMUS.
NEMOSSUS, i. f. Metropolis Arvernorum. Lucan. 1. 419. Sed cod. emend. habent Rura Nemetis; Straboni vero Νεμωσσός dicitur, niſi error eſt.
NEMPE, [μέντοι, μέντοιγε] Adv. confirmantis: quod aliquando cum interrogatione ponitur, aliquando ſine interrogatione.
Cum interrogatione. ut Plaut. Nempe ergo in ſomnis. Cic. 5. Tuſc. 12.
Nempe negas ad beate vivendum ſatis eſſe virtutem? AT. prorſus nego.
Sine interrogatione. Ter. And. 2. 3. 13.
Nempe hoc ſic eſſe opinor dicturum patrem,
Ducas volo hodie uxorem, tu ducam inquies. Cic. in Partit. 33.
Nempe ea ſequuntur, quæ ad faciendam fidem pertinent.
Nempe de tuo. Plaut. Trin. 2. 2. 47.
Bene volo ego illi facere, ſi tu non abnuis. P. nempe de tuo.
L. De meo.
Nempe in foro. Plaut. Aſin. 1. 1. 104.
Audin' tu? apud Archibulum ego ero argentarium.
L. Nempe in foro. D. ibi; ſi quid opus fuerit. L. meminero.
Nempe ad. Ter. Phorm. 2. 1. 80.
Recta via equidem illuc. G. nempe ad Pamphilam.
Nempe, Reſponſio. Ter. And. 5. 4. 47.
Niſi quid pater aliud ait. P. nempe. s. ſcilicet. [Niſi interrogatio eſt.
Nempe ut modo. Ter. And. 3. 5. 11.
— at jam expediam. P. expedies? D. certe Pamphile.
P. Nempe ut modo. D. immo melius ſpero. V. Vallam 2. 22.
Nempe, vim reſpondendi elegantem habet poſt noſtram ipſorum interrogationem. Cic. 10. Philip. 6. Legiones abducis a Bruto. quas? nempe illas, quas ille ab Antonii ſcelere avertit.
Scimus nempe, hæremus nihilominus. Cic 9. Att. 18. Sed tu omnia qui conſilia differebas in id tempus, quum ſciremus quæ Brunduſii acta eſſent: ſcimus nempe: hæremus nihilominus.
Scio jam quid velis, nempe me hinc abire vis. Plaut. Merc. 4. 4. 36.
Cic. 4. Philip. 8. A quo defenderit? nempe ab hoſte.
Nempe enim. Plin. 3. Epiſt. 16. Arria milites orabat, ut ſimul imponeretur. Nempe enim, inquit, daturi eſtis Conſulari viro ſervulos aliquos, &c.
Nempe ergo. Ter. Andr. 1. 2. 21.
Nempe ergo aperte vis quæ reſtant me loqui. D. ſane quidem.
NEMUS, ŏris. n. [Νέμος] Locus in Aricino agro, ubi Cæſarum villa Nemorenſis. Cic. 1. Att. 4. L. Cæſar, ut veniam ad ſe rogat, in Nemus.
NĔMUS, ŏris. n. [νέμος, ἄλσος, πάλος] proprie dicitur, Quod voluptatis cauſa comparatum eſt, & plenum amœnitatis. ἀπὸ τοῦ νέμω, paſco, quod in eo greges atque armenta depaſci ſoleant. Quintil. lib. 10. cap. 3. Non audiendi qui credunt aptiſſima in hoc nemora, ſilvaſque. Feſtus, Nemora ſignificant ſilvas amœnas. Differt, auctore Valla, a Silva, quæ cædua eſt: a Luco, qui religioſus eſt: a Saltu, in quo jumenta paſcuntur.
Præ-

Prærupti nemoris dorſum. Hor. 2. Serm. 6. 91.
Receſſus nemorum. Lucan. lib. 5. 125.
Saltus. Virg. 6. Ecl. 57.
Strages. Sil. lib. 3. 205.
Fortunatorum amœna vireta. Virg. 6. Æn. 639.
Studioſus nemorum. Ovid. 7. Met. 675.
Virgo nemorum cuſtos, Diana. Hor. 3. Carm. 22. 1.
Alta. Virg. 3. Georg. 393.
Arcanum. Valer. 2. Argon. 599.
Ardua. Valer. 1. Argon. 664.
Argutum. Virg. 8. Ecl. 22. V. ARGUTUS.
Atrum horrenti umbra. Virg. 1. Æn. 165. V. ATER.
Avia. Lucret. lib. 2. 144.
Denſum arboribus. Ovid. 6. Faſt. 9.
Excelſum. Senec. Troad. 3. 3.
Ferrugineum. Stat. 2. Theb. 13.
Fœdum. Stat. 4. Silv. 3. 126.
Frondiferum. Lucret. lib. 2. 359.
Gelidum. Hor. 1. Carm. 1. 30.
Nigrum. Virg. 3. Georg. 334.
Obſcurum. Senec. Theb. 1.
Odoratum lauri. Virg. 6. Æn. 658.
Opacum, V. OPACUS.
Secluſum in valle reducta. Virg. 6. Æn. 704.
Sublime. Lucan. lib. 3. 86.
Vacuum. Hor. 3. Carm. 25. 13.
Vetuſtum. Juven. 15. Sat. 152.
Umbriferum. Virg. 6. Æn. 273.
Umbroſum. Ovid. 7. Met. 75.
Accubat nemus ſacra umbra. Virg. 3. Georg. 334.

— aut ſicubi nigrum
Ilicibus crebris ſacra nemus accubat umbra.

Accubare nemus ſacra dixit umbra, quum umbra potius ſacra accubet in nemore, ac ſub arboribus jaceat, ut & ante loquutus eſt,

Speluncæque tegant, & ſaxea procubet umbra.

Turnebus.
Nemus quod nulla ceciderat ætas. Ovid. 2. Met. 418.
Commovent multos nemora & ſilvæ. Cic. 1. de Divin. 114.
Congeſto nemore acervans aggerem. Senec. Herc. fur. 13.
Curvare ſucciſum. Lucan. lib. 4. 138.
Evertere ignava. Virg. 2. Georg. 208.
Graveſcit fœtu. Virg. 2. Georg. 429.
Inſonuit vento. Ovid. 2. Faſt. 467.
Involvit totum flammis. Virg. 2. Georg. 308.
Peragrat agros & nemora Mater deum. Cic. de Aruſp. Reſp. 24.
Peredit flamma. Stat. 6. Theb. 110.
Plangunt ingenti vento. Virg. 1. Georg. 334.
Vernat nemus. Senec. Herc. OEth. 4.
Violare ſecuri. Ovid. 8. Met. 741.
Virebit omne nemus. Virg. 7. Ecl. 59.
Nemus, Romani appellabant in Aricino agro locum Dianæ ſacrum. Auctor Strabo. Proinde quod lib. 6. Att. 1. extr. ſcribitur, Putat enim ſuos nummos vos comediſſe, Cæſarem in merito reædificando diligentiorem fore: reponendum eſt, in Nemore ædificando, vel in Nemorenſi ædificando, præſertim quum conſtet illic Cæſarem ſumptuoſiſſime villam ædificaſſe: qua de re ita ſcribit Suet. in vita Jul. Cæſ. 46. Villam in Nemorenſi a fundamento inchoatam, magnoque ſumptu abſolutam, quia non tota ad animum ei reſpondebat, totam diruiſſe, quanquam tenuem adhuc & obæratum. Monuit Turnebus. conf. Salmaſ. ad Solin. p. 48.

NEMORĀLIS, e. Adj. [νέμειος] Quod ad nemus pertinet. Martial. lib. 13. 19.

Mittit præcipuos nemoralis Aricia porcos.

h. e. Quæ circum ipſa eſt nemora, vel Quæ nemoribus circumſepta eſt.
Antrum nemorale, i. e. Nemoribus tectum. Ovid. 3. Met. 157.
Sedes. Ovid. 2. Amor. 6. 57.
Stagnum nemorale, Inter nemora poſitum. Ovid. 14. Met. 331. al. Regnum.
Templum Dianæ. Ovid. 1. de Arte Am. 259.
Vellera per ſilvas Seres nemoralia carpunt. Avien. Orbis Deſcript. 936.
Umbræ. Ovid. 3. Amor. 1. 5.

NEMORENSIS, e. Adj. Idem. [νεμήεις] ut, Nemorenſe mel. Columel. lib. 9. cap. 4. Sed ex omnibus deterrimæ notæ mel habetur nemorenſe, quod ex ſparto atque arbuto provenit.
Nemorenſis rex, qui Dianæ Aricinæ ſacrificiis præerat. Suet. Calig. cap. 35. conf. Propert. 3. 21. 30. conf. in NEMUS extr.

NEMŎRŌSUS, a, um. Adj. [ὑλώδης, ὑλήεις, δενδρήεις] ut, Nemoroſus collis. Plin. 8. Epiſt. 8. Modicus collis adſurgit, antiqua cupreſſu nemoroſus & opacus. i. e. Plenus vel abundans cupreſſo.
Juga. Juven. 3. Sat. 191.
Locus. Ovid. 16. Epiſt. 53.
Montes. Ovid. 3. de Arte Am. 427. conf. Plin. 35. 11.
Silvæ. Ovid. 10. Met. 687.
Zacynthos. Virg. 3. Æn. 270.

NEMORĬVĂGUS, a, um. Adj. [ὁ κατ' ἄλση πλανώμενος, ὑλονομίτης] ut, Aper nemorivagus. Catull. de Berecynth. 61. 72.

NEMUT, ut ait Feſtus, verbum antiquum, ſignificat Niſi, etiam, vel nempe.

N E N

NENIA, æ. f. V. NÆNIA.

NĒNŬ, vel NENUM, pro Non, antiquum. Lucil. lib. 30. apud Non. 2. 580.

Sed tamen hoc dicas quid eſt, ſi nenum moleſtum eſt.

Varr. Epiſt. ad Fuſium, Si hodie nenum venis, cras quidem ſi veneris, dies eſt natalis fortis Fortunæ. Perottus Noenon legit. Mercer. Nœnum.
Nenu poteſt. Lucret. lib. 3. 200.

At contra lapidum conjectum, ſpiclorumque
Nenu poteſt.

Idem lib. 4. 716.

Nenu queunt rapidi contra conſtare leones.

Gallicum *Nenny*, pro Non, ex Nenu. H. St. Nunc effertur *Nani*.

N E O

NEO, nevi, netum, [νέω, νήθω] nēre. Filum torquere, quod proprium mulierum eſt. Juſtin. lib. 1. 3. 2. Invenit eum inter ſcortorum greges purpuram colo nentem. Plin. lib. 33. cap. 3. Superque omnia netur ac texitur lanæ modo, & ſine lana.
Lanas nere. Ovid. 3. Epiſt. Sabin. 44.
Deæ nerunt fortia fila. Ovid. 1. de Pont. 8. 64.
Aſſiduo durum pollice nebat opus. Ovid. de Medic. faciei, 14.
Stamina nevit. Ovid. 2. Faſt. 771.
Parcæ nentes fatalia ſtamina. Tibul. lib. 1. 7. 1.
Donum quod noſtræ nevere manus. Sil. lib. 7. 81.

NEO, tertiæ conj. Idem. Tibull, lib. 3. 3. extr.

Aut ſi fata negant reditum, triſteſque ſorores,
Stamina quæ ducunt, quæque futura neunt.

Sic Scaliger legebat, ſed Canunt repoſuit Heinſ. V. not. Brœckh.

NĒMA, ătis. n. [νῆμα] Filum. ut, Nema ſericum. l. 6. §. 7. ff. de publican. V. Salmaſ. de Pallio p. 225. Græcum eſt.

NEMEN, ĭnis. n. Idem. Antiqu. Inſcript.

NĒTUS, a, um. Partic. ut, Lana neta. Ulpian. in l. Sicui lana. D. de legat. 3. Corippus de laudibus Juſtiniani Aug. 1. 15.

Juſtinianorum ſeries ubi tota laborum
Neto auro inſignita fuit, gemmiſque coruſca.

V. Voſſ. de Analog. 3. 24.

NETUS, ûs. m. Filamen. Mart. Capell. lib. 2. Ex candentis byſſi netibus.

NETRĪNA, æ. f. In textrina aut netrina pollicis præcipuum opus. Barth. ad Stat. 11. Theb. 401.

NEOBŌLE, es. f. [Νεοβόλη] Lycambis filia, quæ quod Archilocho poëtæ promiſſa negaretur, Iambis inſectari cœpit Lycambem Archilochus. V. ARCHILOCHUS.
Neobole, Hebri adoleſcentis Liparei amore capta, ad quam ſcribit Hor. 3. Carm. 12. 6.

Studium aufert, Neobole, Liparei nitor Hebri.

Dicitur a νέος novus, & βῶλος gleba. [Al. rectius Neobule, Νεοβούλη, ut Εὐβούλη.

NEŎCÆSĂRĪA, æ. f. [Νεοκαισάρεια] Urbs Cappadociæ, quam Lycus amnis præterfluit. Plin. lib. 6. cap. 3. V. Spanh. de uſ. & pr. Num. Diſſ. 9.

NEŌCLES, is m. [Νεοκλῆς] Philoſophus Athenienſis, frater Epicuri, ſcripſit de ſecta ſua, teſte Suid. Diogenes Laertius & Cic. lib. 1. de Nat. Deor. 72. Neoclem faciunt Epicuri patrem.
Alius Themiſtoclis pater, de quo Ælian. Var. Hiſt. 2. 12. unde

NEŌCLĪDES, æ. m. [Νεοκλείδης] Themiſtocles. Ovid. 1. Pont. 3. 69.

NEŎCŌRUS, i. m. [νεωκόρος] Latine Ædituus. Firmic. lib. 3. cap. 7. Erunt etiam ipſi prophetæ, neocori, aut præpoſiti templis ac religionibus. Idem lib. 4. cap. 7. Luna facit neocoros, aut prophetas, vel ſacerdotum principes. De Sacerdotibus & urbibus neocoris apud Græcos V. Ant. Vandale Diſſ. 4. conf. Lex. Pitiſc.

NEODŪNUM, i. n. [Νοιόδουνον] Ptolemæo lib. 2. cap. 8. Galliæ Lugdunenſis civitas, vulgo *Leondul.* [Scribitur rectius Nœodunum, Noviodunum Cæſari.

NEOMĒNIA, æ. f. [Νεομηνία] Novilunium. V. Iſidor. 6. 8. Prov. Ad neomenias Latinas. i. e. Nunquam. Hieron. V. Novarini Adag. Eccl. tom. 2. Tertull. de Idol. cap. 14. & adv. Marc. 1. 20.

NEOPHŸTUS, i. m. [νεόφυτος] Novellus, quaſi νέον φυτὸν, id eſt novum germen. In ſacris litteris 1. Tim. 3. 6. dicitur, Qui nuper ad fidem acceſſit, quaſi nuper inſitus. Iſidor. 7. 4. Tertull. l. c. & Præſcript. cap. 14.

NEOPTŎLĔMUS, i. m. [Νεοπτόλεμος] Novus miles. Virg. 2. Æn. 263.

Pelideſque Neoptolemus, primuſque Machaon.

Ubi Servius, Neoptolemus, quia ad bellum ductus eſt puer. Sic autem dictus eſt filius Achillis ex Deidamia, alio nomine Pyrrhus a qualitate capillorum vocitatus. De hoc Cic. de Amicit. 75. Nec enim Neoptolemus Trojam capere potuiſſet, ſi Lycomedem, apud quem erat educatus, multis cum lacrimis iter ſuum impedientem, audire voluiſſet.
Furens cæde. Virg. 2. Æn. 499.
Neoptolemi vindicta; Ubi quis idem patitur quod in alios fecit. V. Chiliad.
Neoptolemus alius, Rex Moloſſorum, pater Olympiadis, quæ genuit Alexandrum. Juſtin. 7. 6. 10.
Alius, Socius Eumenis. V. Juſtin. 13. 6. 15. Nepos. 18. 4. 1.
Alius Tragœdus. V. Suet. Calig. cap. 57. conf. Torrent.

NEORIS, Iberiæ oppidum inſigne, juxta Harmaſtim fluvium, ſoli memoratum Plinio 6. 10.

NEOSSOTRŎPHĒUM, i. n. [νεοσσοτροφεῖον] Varro R. R. 3. 11. V. NESSOTROPHIUM.

NEŌTĔRĬCUS, a, um. [νεωτερικὸς] Recentior; νεώτερον recentiorem dicunt Græci. Aur. Vict. de Orig. gent. Rom. pr. Ut quiſquam neotericorum aſſeveravit. Claud. Mamert. de Anima, 1. 3. Neotericus ſcriptor.
Neoterici ſcriptores. Neotericus e Diomede uſus puto Mur. in Catull. p. 151. Οἰόμενος σπερφάτους καὶ νεωτερικὰς εἶναι τὰς παρ' ἡμῖν γραφάς. Theophilus ad Autolycum lib. 3. pr. H. St. Deſiderabatur in Lugd.

NEOTERICE, [νεωτερικῶς] Adv. Aſcon. Pedian. in Cic. Divin. 15. Hoc quidam leviter a Cicerone dictum & neoterice putant. [i. e. καινοπρεπῶς.

NEOTICHITÆ, arum. m. pl. [Νεοτειχῖται] Æolidis populi ſunt, quorum urbs Νέον τεῖχος, hoc eſt nova mœnia, commemoratur a Stephano.

N E P

NĔPA, æ. f. vel NEPE, es. more Græco, [σκορπίος] Scorpium ſignificat. Cic. 5. de Fin. 42. Serpere anguiculos, nare anaticulas, evolare merulas, cornibus uti videamus boves, nepas aculeis, ſuam denique cuique naturam eſſe ad vivendum ducem. Plaut. Caſin. 2. 8. 7.

Receſſim cedam ad parietem, imitabor nepam,
Captandus eſt horum clanculum ſermo mihi.

Feſtus, Nepa Afrorum lingua, ſidus quod Cancer appellatur, vel ut quidam volunt, Scorpius. Columel. lib. 11. cap. 2. Idibus Martii Nepa incipit occidere: ſignificat tempeſtates. Cic. 2. de Nat. Deor. 109. Et in Arato, 438.

Quare cum magnis ſeſe Nepa lucibus effert.

conf. Manil. 2. 32. & 4. 356.
Vide in NEPOS quæ adſcripſi. H. St.

NĒPENTHES, is. n. [νηπενθὲς] Herba eſt. Plin. lib. 25. cap. 2. de Homero

loquens, Herbas certe Ægyptias a regis uxore traditas suæ Helenæ plurimas narrat, ac nobile illud nepenthes, oblivionem tristitiæ, veniamque afferens, & ab Helena utique omnibus mortalibus propinandum. Hactenus ille. Unde pharmacum illud, quod Helena Telemacho confecit, Odysseæ 4. Homerus appellat νηπενθὲς, quasi ἄλυπον. Quidam eandem cum buglossa suspicantur, propterea quod vino injecta hilaritatem inducit, teste Galeno. Cui subscribit Plin. lib. 25. cap. 8. Nomen habet a νη privatoria particula, & πένθος luctus. Idem Plin. lib. 21. cap. 21. de helenio herba, Attribuunt & hilaritatis effectum eidem potæ in vino, eumque quem habuerit nepenthes illud prædicatum ab Homero, quod tristitia omnis aboleatur. V. Macrob. 7. Saturn. cap. 1. Budæum in posterioribus annotationibus, Cælium lib. 19. cap. 3. & lib. 26. cap. 25.

NEPESINI, V. NEPETA.

NĔPĔTA, sive NEPĪTA, æ. f. [καλαμίνθη] Herba quæ *pulegium agreste* vulgo dicitur. Columel. 5. 7. At si molesta pituita est, cunilæ bubulæ, vel nepetæ silvestris surculi lana involuti naribus inseruntur. Plin. lib. 20. cap. 14. Item pulegio est nepetæque societas. Nonnulli existimaverunt eam esse herbam, quam Dioscorides vocat Galliopsin, quum tamen non sit. Quin potius est ex Dioscoride tertia calaminthes species. V. Macer. 1. 5. & Seren. 420. & 503.

NEPETA, æ. f. [Νέπητα] Tuscorum urbs Ptolemæo lib. 3. cap. 1. hodie *Nepi*. NEPET, ut vult Sigon. Liv. 6. 9. Nepe Paterc. 1. 14. conf. Lex. Pitisc. Hinc

NEPESINI, orum. m. pl. Liv. 6. 10.

NĒPHĀLIA. orum. n. pl. [Νηφάλια] Festa erant in quibus non vinum, sed aqua mulsa libabatur, & sobriorum festivitates erant. V. Suid. Jul. Polluc. 6. 3. & Athen. 15. 20.

Nephalia, Ligna vocabantur, quæ vitiginea non forent, nec ficulna, aut myrtea. Illa enim œnispa dicuntur, aut œnosponda, ut quæ urerentur, ubi non vinum, sed aqua prolibaretur. Tradit Philocorus thymi lignum proprie nephalium vocari, quo usi primum in sacris igne factis veteres feruntur. V. Cæl. lib. 7. cap. 16.

NĔPHĔLE, es. f. [Νεφέλη] Uxor Athamantis, & mater Phryxi & Helles. unde Ovid. 11. Met. 195. Nepheleidos Helles dixit. conf. Auson. Edyll. 3. 187. Νεφέλη interpretatur nubes, nebula, aer densus. νεφέλιον nubecula.

NEPHELÆUS, a, um. Adj. [Νεφελαῖος] ut, Pecus Nephelæum, Aries qui Phryxum & Hellen per mare vexit. Valer. 1. Argon. 56.

NEPHELĒIS, ĭdos. f. patron. [Νεφεληΐς] V. in NEPHELE.

NEPHELION, i. n. [νεφέλιον] eadem herba quæ Personacia. Apul. de Herb. cap. 36.

NEPHRĪTIS, ĭdis. f. [νεφρῖτις] Renum morbus dicitur, sæpe lapide magnitudinis visendæ, vel in renum altero, vel in ureteris, inorto impactoque, a quo provenit colico haud absimilis dorlor. Sic Cæl. lib. 4. cap. 20. Isidor. 4. 7.

NEPITA, V. supra NEPETA.

NĔPOS, ōtis. m. [υἱωνὸς, ἔκγονος] Qui ex filio filiave natus est: quod natus sit post patri, quam filius, ut ait Festus. Alii etymologi deducunt a Græco νέπους, νέποδος, qua voce nepotes interdum significari docet Casaub. cap. 28. Lect. Theocr. p. 127. Cic. 7. Verr. 137. Tu inter hujusmodi mulieres prætextatum tuum filium, nepotem meum collocavisti.

Quidam putant, Nepotem proprie esse, qui ex Filio, filiave, non qui ex Sorore natus est. Unde apud Cic. Nepos & Avus correlata, itidemque Neptis & Avia apud Plin. Secundum Epist. 16. libri 3. Idem Epist. 4. libri 4. dicit initio, Est ei filius sororis. Verum alii Ex sorore nepos dicunt, quidam vero Nepos simpliciter. (ex quibus esse putatur Suetonius) H. St. Novissima quædam verba cultro resecta fuerunt. Absolute autem Suetonius nusquam posuit, sed in Cæs. 83. Sororum nepotes, & in Aug. 94. Sororis nepotem. V. paulo infra.

Ex filia nepos. Cic. de Clar. Orat. 263.

Ex filio nepos. Scævol. in l. Titia. D. de inoffic. test.

Nepos & Avus, correlativa. Cic. pro Dejot. 2. Qui nepos avum in discrimen capitis adduxerit.

Parvus Virg. 2. Æn. 320.

Sororis nepos, h. e. Nepos ex sorore. Tacit. 3. Ann. 30. & Germ. cap. 20. Nepos ex fratre. Ovid. 3. de Ponto 3. 62.

Cæsar, ab Ænea qui tibi fratre nepos. V. Facciolat. Diss. de Nep. & Lex. Pitisc. & quæ paulo supra.

Nepos, inquit Nonius 3. 147. dici & femina potest, Ennio auctore, quæ nunc Neptis dicitur; Ilia dia nepos, quas ærumnas tetulisti?

Nepotes, Posteri etiam vocantur. Virg. 6. Æn. 682.

Forte recensebat numerum, carosque nepotes. i. e. Posteros ac descendentes. Virg. 9. Ecl. 50.

Insere, Daphni, piros, carpent tua poma nepotes.

Nepotes, [ἄσωτοι] appellantur Consumptores, a scorpione sive nepa, quæ (ut ait Plin. lib. 11. cap. 25.) devorat omnes fœtus suos, uno solum salvo. Sive dicuntur, Luxuriosæ vitæ homines, quod non magis iis rei suæ familiaris cura est, quam iis quibus pater & avus vivunt. Paulus in Epitome Festi. Hor. 1. Serm. 4. 49. conf. Casaub. ad Pers. Sat. 6. Comment. p. 508.

Vincit enim stultos ratio insanire nepotes. Cic. pro Quint. 40. Quis tam perditus ac profusus nepos, non adesa jam, sed abundante pecunia, sic dissolutus fuisset, ut fuit Sext. Nævius?

Nepos, Luxuriosus & prodigus. Fortassis inde hoc nomen hanc significationem habet secundariam, quod nepotes ab avis domi suæ delicate enutriti, soleant postea lascivire, & bona patris prodige dilapidare: vel a Nepa serpente, qui omnes devorat natos præter unum, qui latenter in setis dorsi matris evadit. Comm. Horatii a Cruquio editus. p. 250. in fine. Credibile est priorem illam rationem debere apud nos valere, ut dicuntur vice versa Patrui. H. St.

Nepos in patrimonio suo. Cic. 1. pro Lege Agr. 2. Videte nunc proximo capite, ut impurus heluo turbet Remp. ut a majoribus nostris possessiones relictas disperdat & dissipet: ut sit non minus in Pop. Rom. patrimonio nepos, quam in suo. Ibid. 47. Ut in rebus suis, ita in Rep. luxuriosus nepos, qui, &c.

Discinctus nepos. Hor. Epod. 1. 34.

Luxuriosi atque nepotes. Lactant. 3. 22.

Nepos aliquando Cognomen contumeliæ fuit a prodigalitate, ut de Q. Metello collega P. Lentuli cos. scribit Valerius. unde lusit Cic. 6. Att. 2. Sumptu jam Nepos evasit Scaptius. Patrem tamen Metelli, cum qui cum T. Didio cos. fuit, Q. Metellum Nepotem vocant etiam Capitolini scriptores. Nepotem autem eum dictum, quasi Q. Metelli Macedonici nepotem, significat in Cornelianam pr. Pædianus. Ex Sigon. [V. Valer. Max. 9. 1. 5. de Luxuria Q. Metelli, & de Cognomine 9. 14. 4.

Transiit in vulgare plurium cognomen, ut celebris ille Scriptor Cornelius Nepos.

Herennius Nepos. Spartian. Sever. cap. 13.

Licinius Nepos. Plin. Epist. 6. 5.

Q. Metellus Nepos. Cic. Prov. Cons. 22. & Post red. ad Quir. 6.

Platorius Nepos. Spartian. Adrian. cap. 4.

Nepos. De genere mularum. Columel. lib. 6. cap. 37. Ejusmodi admissarius onager nepotibus magis, quam filiis utilior.

Nepotes, in Vite. Columel. lib. 4. cap. 6. Idem tamen sarmentum, quod in materiam summittimus, ab imo usque in tres pedes, & semissem pampinabimus, & omnes ejus intra id spatium nepotes enatos decerpemus. Ibid. cap. 24. Jam vero ipsos palmites, quos vindemiæ præparamus, claviculis ac nepotibus liberandos magnopere censeo. Virg. 2. Georg. 58. [Si modo huc pertinet.

NEPŌTŬLUS, i. m. dimin. [ἐκγόνιον] Plaut. Mil. 5. 20.

Si te salvum hinc mittimus ire Venerium nepotulum.

NEPTIS, is. f. [υἱωνὴ] Cic. 1. de Clar. Orat. 2. Ergo illam patris elegantia tinctam vidimus: & filias ejus Mucias ambas, quarum sermo mihi fuit notus: & neptes Licinias. Plin. lib. 7. cap. 45. Corn. Nepos 25. 9. 4. Neptis & Avia correl. vide in NEPOS.

Arbitrium neptis habebat avus. Ovid. 8. Epist. 32.

NEPTICŬLA, æ. f. dimin. Symmach. 6. Epist. 32. Nepticulæ meæ Gallæ infirmitas.

NEPŌTĀLIS, e. Adj. ut, Luxus nepotalis, i. e. Immodica profusio victus & prodigentia. Nepos enim, Prodigus dicitur. Apul. lib. 2. Met. pr. Ammian. 31. 13. In nepotali mensa ludicris crepantibus diu discumbens.

NEPŌTĪNUS, a, um. Adj. [ἀσωτικὸς] Suet. Calig. cap. 37. Nepotinis sumptibus omnium prodigorum ingenia superavit. h. e. Luxuriosis & immodicis impensarum profusionibus. Sunt qui non legant Nepotinis, sed Nepotatûs, casu genitivo. Ita Beroald. & Torr.

NEPŌTOR, [κωμάζω] āri. Luxuriose & prodige vivere. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 15. Veto liberalitatem nepotari. i. e. Beneficium non dandum est ei qui nequiter profusurus sit. Tertull. Apol. cap. 46. Aristippus in purpura sub magna gravitatis superficie nepotatur.

NEPŌTĀTUS, ûs. m. [κωμασμὸς] Afranius, Scurrilitate ac nepotatu nobilis. Plin. lib. 14. cap. 4. extr. Raro quippe adhuc fuere, nec nisi in nepotatu, singulis testis millia nummûm. Gloss. Vet. Nepotatus ἀσωτία.

NEPTŪNUS, [Ποσειδῶν, Ποσειδῶν] Saturni & Opis filius, Frater Jovis & Plutonis, maris deus: dictus est a nando, mutatis litteris primis, ut ait Cic. 2. de Nat. Deor. 66. Vel ut Varroni placet, lib. 4. de L. L. 10. quod ut cælum nubes, ita mare terras obnubat, a nuptu, id est opertione conf. Voss. 4. Inst. Orat. p. 135. A νίπτειν deducit Scaliger; ut a verto, inquit Vertumnus, ita a νίπτω Neptunus est. Isidor. 8. 11. Neptunus quasi nubitonans. Alii Tuscum volunt esse Neptunum, ut Volcanum. V. Lex. Martin.

Pro Mari frequentissime ponitur. ut,

Corpus acerbum Neptuni. Lucret. lib. 2. 471. i. e. Mare acerbum.

Credere se Neptuno. V. CREDO.

Ægæus Neptunus. Virg. 3. Æn. 74.

Nereidum matri, & Neptuno Ægæo. Ægæus autem appellatur, inquit Turneb. 3. 10. quod magna veneratione Ægis, quod oppidum est Eubœæ, coleretur. Ejus rei locuples testis est Homerus, quum scribit Iliad. ν. 20. de Neptuno,

— τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ
Αἰγὰς, ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης,
Χρύσεα, μαρμαίροντα τετεύχαται ἄφθιτα αἰεί. conf. Dempster. in Rosin. p. 342. & 632. & Reinef. Ep. p. 174. & 301.

Uterque Neptunus. Catull. de Sirmione, 32. 3.

— quascunque in liquentibus stagnis
Marique salso fert uterque Neptunus. Quæsitum qui sit Uterque Neptunus: ac probabilis eorum esse videtur sententia, qui mare superum & inferum, quibus Italia cingitur, interpretantur. Verius tamen fortasse videri potest, quum significet Neptunus eam vim, quæ humori præest, ut utrumque Neptunum intelligamus & eum qui dulcibus, & eum qui salsis aquis imperat. Sic enim Sirmio insulis & peninsulis omnibus maris, & fluminum, & lacuum anteponetur. Huic expositioni favent Catulli verba, qui & liquentium stagnorum, & maris mentionem facit. Ex Turneb. conf. Spanh. ad Aristoph. Plut. 396. & Is. Voss. not.

Pro Piscibus usurpatur in illo Nævii apud Festum in Coquum.

Coquus edit Neptunum, Venerem, Cererem.

NEPTŪNIUS, a, um. Adj. [Ποσειδώνιος] possess. ut, Neptunia regna.

Arva. Virg. 8. Æn. 695. h. e. Mare.

Dux. Hor. Epod. 9. 7. h. e. Marinus imperator. Sextum Pompeium intelligit, Pompeii magni filium.

Heros. Ovid. 9. Met 1. Intelligit Theseum.

Lacunæ, Mare. Auct. ad Heren. lib. 4. 16. Qui perduellionibus venditat patriam, non satis supplicii dederit, si præceps in Neptunias depultus erit lacunas.

Mœnia, Troja. Propert. lib. 3. 9. 41.

Pergama. Ovid. 1. Fast. 525. a Neptuno & Apolline ædificata.

Pistrix. Cic. in Arato, 440.

Prata Neptunia secare. Cic. in Arato, 128.

Non aliæ naves ut in alto pondere proras
Ante solent rostro Neptunia prata secantes, &c.

Proles Neptunia, Messapus. Virg. 9. Æn. 523.

Troja. Virg. 2. Æn. 625. Cujus muri a Neptuno & Apolline constructi sunt.

NEPTUNIA, æ. f. Herba. V. Apul. de Herb. cap. 57.

NEPTUNĬCŎLA, æ. f. Sil. 14. 444.

Et Neptunicolæ transverberat ora Telonis.

NEPTUNĪNE, es. [Ποσειδωνίνη] patronym. fem. Catull. Argon. 62. 28.

Tene Tethys genuit pulcherrima Neptunine? Turnebus aliter, & sic legit,

Tene Tethys tenuit pulcherrima, Neptunine? Neptuninumque putat hic vocari eum, qui ex elemento Neptuni, & neptibus uxorem petat, & Neptunum genere contingat. Itaque vocandi sensu de Peleo interpretandum, aut Neptunina legendum. Et hæc germana lectio est.

Neptunālis, e. Adj. ut, Neptunales ludi. Tertull. de Spectac. cap. 6. & absolute

Neptunalia, um. n. pl. [Ποσειδώνια] Neptuni sacra, quæ & Salatia a Salo dicuntur. Varr. L. L. 5. 3. Auson. de Feriis, Ecl. 17. 19.

Aut duplicem cultum, quem Neptunalia dicunt. conf. Lex. Pitisc.

Nepurus, a, um. Adj. Non purus. Festus. Al. Nepus. [Forte Neputus. Nam Putum pro Puro dicebant.

N E Q

Nequa, Adv. [μήπῃ] Ne per aliquem locum. Ter. Adelph. 2. 4. 18. Videndum est nequa ad patrem hoc permanet. Sed in editis codd. exstat Ne si magis irritatus siet, Aliqua ad patrem &c.

Nequa, [μήτις] nomen, id est Ne aliqua. Virg. 9. Æn. 321. Cic. 1. Verr. 32. Tamen nequa deductio fieret, magna ex parte tua potestas erat. V. infra nequis, & qui Pronom.

Nequalia, sunt Detrimenta, ait Festus.

Nēquam, [οὐδανός, μοχθηρός] nomen indecl. quod apud veteres significat Hominem nullius pretii, quod ne tanti quidem sit, quam quod habetur minimi: ut ait Festus. Varro Nequam ex Ne & Quicquam, media syllaba extrita, componi ostendit in libro de L. L. 9. 5. cui subscribit Tullius, cujus verba V. in nequitia. Quidam a Nequeo, quod nihil queat nullique rei sit aptus. V. Gell. lib. 7. cap. 11. Caper docet Nequam signare non malum, sed inutile. Plaut. Most. 1. 2. 23.

Atque ubi illo immigrat nequam homo, indiligens,
Cum pigra familia, &c. Et Cas. 2. 3. 39.
Quam illi servo nequam des armigero, nihili atque improbo. Cic. 2. Philipp. 77. de M. Antonio. Cum mulier fleret uberius, homo misericors ferre non potuit: caput aperuit, in collum invasit. O hominem nequam: quid enim aliud dicam? magis proprie nihil possum dicere. Charisius lib. 1. Commune trium generum in a unum venit Nequa: idem & singulari & plurali numero monoptoton est. propter quod multum errant, qui dicunt adjecta m littera, Nequam hominis propositum habet. Hæc Charisius.

Frugi & Nequam, contraria. Cic. 2. de Orat. 248. Iisdem verbis & laudare frugi servum possumus, & si est nequam, jocari.

Nequam & cessator Davus. Hor. 2. Serm. 7. 100.

Nequam atque improbus homo. Cic. pro Cœl. 10.

Homo ingeniosissime nequam. Paterc. lib. 2. cap. 48. C. Curio eloquens, audax, homo ingeniosissime nequam, & facundus malo publico. Aliquanto post cap. 68. pr. M. Cœlius, vir eloquio animoque Curioni simillimus; sed in utroque perfectior, nec minus ingeniose nequam.

Nequam, pro Inconsideratus. Cic. 6. Att. 2. Peloponnesias civitates omnes maritimas esse, hominis non nequam, sed etiam tuo judicio probati, Dicæarchi tabulis credidi. Nequam, i. e. Inconsiderati, indiligentis, qui temere scriberet quicquid in buccam.

Aurum nequam. Festus,
Nequam aurum est, auris quodvis vehementius ambit. hoc versu Lucilius significare videtur, nequam esse aurum, quod aures lædat, vel pondere inaurium, quum mollissima pars auris inciditur, vel etiam cupiditatem pecuniæ voluit significare. Hæc ille. Auri quippe respectu homines ad peccandum adducuntur. [Distinguendum puto post Est, legendumque, Aures quod vi &c.

Liber nequam. Ovid. 2. Trist. 314.

Nequam vitis, Inutilis. Columell. lib. 3. cap. 10. ad finem.

Nequam, pro Nequiter. Plaut. Pœn. 1. 1. 50.
Locum sibi velle liberum præberier,
Ubi nequam faciat clam, ne quis sit arbiter.

Nequior, compar. Cic. 9. Att. 1. Nunquam vidi hominem nequiorem. Hor. 3. Carm. 6. 46.
Ætas parentum, pejor avis, tulit
Nos nequiores.

Perditus, multoque nequior homo. Cic. 12. Fam. 2.

Nequius aut turpius nihil est effeminato viro. Cic. 3. Tusc. 36.

Nequissimus, Superl. Cic. 2. Philip. 7. Non cum uno gladiatore nequissimo de Repub. graviter querens.

Homo omnium nequissimus. Cic. 11. Fam. 21. pr.

Sic Servus nequissimus legimus apud Suetonium in Domitiano cap. 11. Vis, inquit, hunc nequissimum servum cras audiamus? H. St.

Nequĭter, Adv. [μοχθηρῶς] Cic. 3. Tusc. 36. A me quidem, paulo ante appellata frugalitas, quæ te turpiter & nequiter facere nihil patiatur. Cic. 2. de Fin. 25. Cur igitur non bene? quia quod bene, id recte, frugaliter, honeste: ille porro male, prave, nequiter, turpiter cœnabat.

Nequius, Compar. Liv. 41. 7. Utrum bellum susceptum sit nequius, an inconsultius gestum, dici non potest. Apul. Apol. Epistolæ perperam lectæ & nequius interpretatæ.

Nequissime, Superl. Plin. lib. 12. cap. 25. Nequissime autem gummi, quoniam ipsum quoque inhærescit.

Nequĭtia, æ. f. [μοχθηρία, πονηρία] Lascivia & libidinosa illecebra. Cic. 1. Att. 33. Nam plane ita putaverunt, quum religio, quum pudicitia, quum judiciorum fides, quum Senatus auctoritas concidisset, fore ut aperte victrix nequitia ac libido pœnas ab optimo quoque peteret sui doloris. Phædr. 2. 7. 3.
Vis & nequitia quicquid oppugnant, ruit.

Nequitia, inquit Donatus in Adelph. 3. 3. 4. proprie Libidinosa inertia dicta est, quod nihil queat, nullique rei apta sit.

Poeta suæ nequitiæ. Ovid. 2. Amor. 1. 2.

Nativæ mala nequitiæ. Juven. 14. Sat. 216.

Officina nequitiæ, & diversorium flagitiorum omnium domus. Cic. pro Rosc. Amer. 134.

Semina nequitiæ languidiora. Ovid. 3. Amor. 4. 10.

Nequitia, ut ait Gellius lib. 7. cap. 11. est Luxus vitæ prodigus atque effusus. Ovid. 1. Fast. 414.
Nequitia est, quæ te non sinit esse senem. Ter. Heaut. 3. 1. 72.
Quantam fenestram ad nequitiam patefeceris?

Modus nequitiæ. Senec. Agamem. 3.

Frugalitati contrarium vitium Nequitia dicitur. Cic. 3. Tusc. 18. Frugalitas, ut opinor, a fruge, qua nihil melius e terra: Nequitia ab eo, etsi hoc erit fortasse durius, sed tentemus, & lusisse putemur, si nihil sit, ab eo quod nequicquam est in tali homine, ex quo idem nihili dicitur.

Nondum in tantum nequitia processerat. Sen. Epist. 95.

Nequitia, pro Intemperantia quadam, & libidine rerum Venerearum. Hor. 3. Carm. 15. 2.
Tandem nequitiæ fige modum tuæ. Et 2. Serm. 3. 244.
— par nobile fratrum
Nequitia, & nugis pravorum & amore gemellum. Vet. Gloss. ἀχρειότης, ἀχρειοσύνη. Nequitia, nugacitas.

Luxuria & nequitia. Cic. 7. Verr. 86. Cleomenes autem, qui alterum se Verrem, cum luxuria atque nequitia, tum etiam imperio, putaret.

Nequitia & inertia. Cic. 1. in Catil. 4. Sed jam me ipsum inertiæ nequitiæque condemno. Ibid. 29. Non est vehementius severitatis ac fortitudinis invidia, quam inertiæ ac nequitiæ pertimescenda. Hic Nequitia, Dissolutam incuriam significat.

Malitia & nequitia. Auctor ad Herenn. lib. 4. 11.

Perdita. V. perditus.

Perdita nequitia & summa egestate vir. Cic. pro Cluent. 36.

Singulari nequitia præditus homo. Cic. 5. de Fin. 56.

Involuta argumentis. V. involvo.

Abducere aliquem ad. V. abduco.

Adducere ad. V. adduco.

Aceti enim nequitiæ inest virtus, magnos ad usus. Plin. lib. 14. cap. 20. h. e. Acrimoniæ, & substantiæ, quæ ex vino ita degeneravit, ut inutilis videatur.

Nequitia est scelere. Locus est Cic. in 6. Philip. 11. Ænigmatis autem involutum & implicatum continere sensum videtur, hancque complecti sententiam, Recte facere scelere, nequitia est. ut quum quis per scelus partas opes, nequiter profuseque dispertit, recte facere videtur. Sic exponit Turnebus, sed ita ut addubitet, quod non satis incolumem ejus loci integritatem esse credat. Et Muretus quoque parvam quandam in libris vetustis ibi patere lacunam affirmat. [In emendatis libris exstat. Nequitia est, scelus est. Sensus est L. Antonium, Non hominem nequam & scelestum, sed ipsam nequitiam, ipsumque scelus esse.

Nequitia, pro Malitia & fraude. Ulpian. in l. Quum autem. § Capitalem. D. de Ædil. edict. Capitalem fraudem admisisse accipimus dolo malo, & per nequitiam. Vet. Inscript. Hisp. OPVS PATERNVM NEQVITIA PVBLICANORVM ET MORTE VESPASIANI INTERRVPTVM, &c. CONFICI IVSSIT.

Nequities, ēi. f. Idem. [πονηρία] Hor. 2. Serm. 2. 131.
Illum aut nequities, aut vafri inscitia juris,
Postremum expellet certe vivacior hæres. i. e. Mollities, luxuries.

Nequitiōsus, a, um. Adj. Mantuan.
Turpis ab his vitæ nequitiosus amor.

Nequito, āre. & Nequitor, āri. i. e. Nequam esse. Priscian. lib. 8. p. 799.

Nēquando, Adv. [μήποτε] Ne ullo tempore. Cic. de Amicit. 61. Illud potius præcipiendum fuit, ut eam diligentiam adhiberemus in amicitiis comparandis, ut nequando amare inciperemus eum, quem aliquando odisse possemus. Idem 10. Att. 14. Tu tamen eas epistolas, quibus asperius de eo scripsi, aliquando concerpito, nequando quid emanet: ego item tuas.

Nēquāqam, [οὐδαμῶς] Adv. negandi. Cic. 6. Verr. 63. Iste ait, se velle illud etiam atque etiam considerare, nequaquam se esse satiatum.

Nequaquam tantum inter eos interesset. Cic. 1. de Invent. 75.

Nequaquam satis in re una consumere curam. Hor. 2. Serm. 4. 48.

Nēque, [μήτε, οὐδέ, οὔτε] Disjunctiva conjunctio. Ter. Eun. 2. 3. 2.
— occidi:
Neque virgo est usquam, neque ego qui illam e conspectu amisi meo.

Nullæ enim lites, neque controversiæ sunt, quæ, &c. Cic. 1. de Orat. 118.

Neque sæpius repetitum. Cic. 1. Off. 4. Nulla enim vitæ pars neque publicis, neque privatis, neque forensibus, neque domesticis in rebus: neque si tecum agas quid, neque si cum altero contrahas, vacare officio potest.

Neque autem. Cic. 5. Fam. 12. Neque autem ego sum ita demens ut, &c. Ulp. Dig. 2. tit. 6. l. 5. §. 4. Neque autem in hæredem, neque post annum dabitur. V. A. Borrich. Vind. p. 144.

Neque enim sunt isti audiendi, qui virtutem duram & quasi ferream esse quandam volunt. Cic. de Amicit. 48.

Neque, &. Ter. Eun. 1. 1. 32.
Neque præterquam quas ipse amor molestias
Habet, addas: & illas quas habet, recte feras. Idem Eun. 5. 4. 43.
— vide, Parmeno,
Quid agas, ne neque illi prosis, & tu pereas. Cic. 1. Att. 17.
Id neque amoris mediocris, & ingenii summi ac sapientiæ judico.

Neque, sequente Et, vel Ac, apud Suetonium sæpe, ut in Augusto cap 45. Seu studio spectandi ac voluptate, qua teneri se neque dissimulavit unquam, & sæpe ingenue professus est. Et alibi. Hinc error natus in Tiberio, de quo in meo Chartario basardico 8. b. V. in Tiberio, cap. 47. pr. H. St. Quod genus hoc scripti Stephanici sit ignoro.

Neque, sequente Etiam. Liv. 27. 11. M. Sextilius Fregellanus respondit, &c. ad id sibi neque opes deesse, animum etiam superesse.

Neque sine. Ter. And. 1. 2. 8.
At nunc faciet: neque, ut opinor, sine tuo magno malo.

Neque haud. Ter. And. 1. 2. 34.
Ne temere facias: neque tu haud dicas tibi non prædictum, cave.

Neque id quidem. Cic. de Amicit. 19. Quare sibi habeant sapientiæ nomen & invidiosum & obscurum: concedantque ut hi boni viri fuerint. neque id quidem facient: negabunt id nisi sapienti posse concedi. In veteri codice legitur, Ne id quidem.

Neque dum, pro Necdum, id est & nondum. Cic. 3. Q. frat. 8. Sed ejus rei maturitas neque dum venit, & tamen jam appropinquat.

Neque vero me Lacedæmonii aut Athenienses magis moverint, quam Pop. Romanus. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Neque quicquam adhuc, quam, pro Tantum. Suet. Claud. cap. 10. Hinc ad alios commilitones fluctuantes, neque quicquam adhuc, quam frementes perduxit.

Neque secius eo, pro Nihilo minus. Suet. Domit. cap. 12. Sed quum obnoxium se barbaris per hoc animadverteret, neque eo secius in explicandis oneribus hæreret.

Neque nihil, neque tantum. Cic. pro Rosc. Com. 10. Ad arbitrium hoc

animo adimus, ut neque nihil, neque tantum, quantum poſtulavimus, conſequamur.

Neque non. Varro de R. R. Neque non etiam quædam aſſumenda in villam.

Neque ſi non. Varr. de L. L. lib. 6. pr. Neque ſi non norim radices arboris, non poſſem dicere pirum eſſe ex ramo, &c.

Neque opinato ſe oſtendere. Cic. 2. Philipp. 77. Ergo ut te catamitum, neque opinato quum oſtendiſſes, præter ſpem mulier aſpiceret.

Neque ne, pro ſimplici negatione. Liv. 44. 36. Neque enim ne his cunctationem aperuerat ſuam.

NĔQUEO, īvi, ītum, [ἀδυνατέω, ἀσθενέω] īre. Non ire interpretatur Feſtus. Significat autem Non quire. i. e. poſſe. Cic. de Amicit. 90. Cujus autem aures clauſæ veritati ſunt, ut ab amico verum audire nequeant, hujus ſalus deſperanda eſt. Livius 22. 3. extr. Signum, omni vi moliente ſignifero, convelli nequire. [Feſti verba hæc ſunt, Nequeunt, Non eunt. Scalig. & Dacer. Neceunt reponunt.

Dormire nequeo. Hor. 2. Serm. 1. 8.

Nequeo quin. Plaut. Milit. 4. 8. 32.

Age, Palæſtrio, bono animo es. P. eheu nequeo qui n fleam.

Nequivi. Virg. 6. Æn. 507.

Nequii. Hor. 2. Serm. 5. 78. — putaſne,
Perduci poterit, tam frugi, tamque pudica,
Quam nequiere proci recto depellere curſu?

Nequibo, futurum antiquum. Lucret. lib. 1. 381.
— concedere porro
Quo poterunt undæ, quum piſces ire nequibunt?

NEQUIENS, entis. Partic. Ammian. lib. 15. cap. 26. Hannibalem adſequi nequiens. conf. Salluſt. Fragm. Auſon. Profeſſ. 2. 29.

Plural. Arnob. 1. Cæcitate ingenua nequeuntes videre. & Apul. Florid. p. 343. Elmenh. Et illis expedire greſſum nequeuntibus.

NEQUINONT, antique pro Nequeunt. V. infra.

NEQUĪTUM, & NEQUĪTUR, pro Non poſſe, dixerunt veteres. Pacuvius. Sed quum contendi nequitum, ut clam intendenda eſt plaga. Plaut. in Satyrione, Retrahi nequitur quoquo progreſſa eſt ſemel. conf. Rud. 4. 4. 24. Et Cato Originum lib. 1. Id nequitum exaugurari. Hæc Feſt. Salluſt. Jugurth. cap. 31. Quicquid ſine ſanguine civium ulciſci nequitur, jure factum ſit. Apul. Apol. p. 332. Elmenh. Sola virginitas, cum ſemel accepta eſt, reddi nequitur.

NEQUI, pro Nequis, vel Ne aliquis. Varro R. R. 2. 4. Altitudinis modus ſit, nequi porcellus a matre opprimatur.

NEQUICQUAM, Adv. [ἄλλως, μάτην] i. e. Fruſtra. Ter. Heaut. 2. 3. 103.
— age modo, hodie ſero ac nequicquam voles. Liv. 1. 30.

Utrinque injuriæ factæ, ac res nequicquam erant repetitæ. Cic. 3. Off. 62. Ex quo Ennius, nequicquam ſapere ſapientem, qui ipſe ſibi prodeſſe non quiret.

Talia nequicquam queſtus. Ovid. 13. Met. 870.

Heu tantis nequicquam erepte periclis. Virg. 3. Æn. 711.

Nequicquam, Non. Virg. 1. Georg. 193.
Nequicquam pingues paleâ teret area culmos. Hor. 1. Epiſt. 3. 132.
— an male ſarta
Gratia nequicquam coit, & reſcinditur. Porphyr. Nequicquam, pro Non: ut, Virg. 2. Æn. 545.
— telumque imbelle ſine ictu
Conjecit, rauco quod protinus ære repulſum,
Et ſummo clypei nequicquam umbone pependit. Servius, Nequicquam, Non. Perſ. 2. Sat. 51.
Nequicquam fundo ſuſpiret nummus in imo.

Nequicquam, pro Non quicquam, ut veteres Ne vis, pro Non vis dicebant. Cic. 1. Tuſc. 75. Secernere autem a corpore animum, nequicquam aliud eſt quam emori diſcere. Sed in Mſſ. aliis Nec quidquam diviſe, aliis Nihil quidquam.

Nequiquam, ſcribi quidam malunt. V. Broeckh. ad Propert. 2. 3. 5.

NEQUINO, āre. modo Laſcivire, modo Negare ſignificat. Perottus. [Sed videtur Nequito & Negito confundere cum NEQUINO.

NEQUINUNT, pro Nequeunt, id eſt Non poſſunt: ut, Solinunt, Ferinunt, pro Solent & feriunt, dicebant antiqui. Liv. in Odyſſea, Partim errant, neque nunc Græciam redire nequinunt. Feſtus.

NEQUINUM, i. n. Umbriæ oppidum, teſte Plin. lib. 3. cap. 14. quod nunc Narnia dicitur, ob incolarum libidinoſam inertiam. A quo Nequinates, qui nunc Narnienſes. Vulgo *Narni*.

NĒQUIS, nequa, nequod vel nequid. [μήτις] ex Ne & Quis compoſitum, ne aliquis. Ter. Heaut. 2. 3. 28.
Hoc primum, ut nequid hujus rerum ignores, anus
Quæ eſt dicta mater eſſe ei ante hac, non fuit.

Nequid nimis, [μηδὲν ἄγαν] Sententia pervulgata, qua admonemur in rebus omnibus modum ſervare. Ter. And. 1. 1. 34.
— nam id arbitror
Apprime in vita eſſe utile, ut nequid nimis.

NEQUITER, NEQUITIA, &c. V. NEQUAM.

N E R

NĀRESSUS, i. f. [Νηρησσὸς] Oppidum eſt in Cea inſula, cujus meminit Æſchines Epiſt. 1. ad Polycratem.

NĒREUS, ei. m. diſſyll. [Νηρεὺς] fuit, ut teſtis eſt Heſiodus in Theogonia 233. ſeq. Marinus deus Oceani & Tethyos filius, ac Chorim ſororem uxorem accepit, ex qua nymphas plures genuit. Hunc omnium antiquiſſimum dixit Orpheus in Argonauticis. Apud Poëtas ſæpe pro Mari ponitur.

Profundus. Stat. 5. Theb. 49.

Spumeus Nereus ſævit tridenti. Virg. 2. Æn. 419.

Violentus. Ovid. 12. Met. 24.

Orbem totum circumſonat. Ovid. 1. Met. 187.

NEREĪDES, um. f. pl. [Νηρηΐδες] patronym. a Nereo, fuerunt maris nymphæ, humanam effigiem habentes, quarum inter alias ſunt Neree, & Cymothoe. Nominativus ſingularis eſt Nereis, penult. indif. Ovid. 11. Met. 380.
Sed memor admiſſi Nereida colligit orbam. Idem 13. Met. 749.

Et 858. in cantilena Polyphemi,
Nerei, te vereor: tua fulmine ſævior ira eſt. Nerei vocativus eſt.

Deæ Nereides. Ovid. 2. Amor. 11. 36.

Æquoreæ. Catul. Argon. 62. 15.

Almæ. Cic. in Arat. 450.
Hanc illi tribuunt pœnam Nereides almæ.

Laſcivæ. Claud. in præfat. 2. in Eutrop. 68.

Ovantes. Claud. de Nupt. Hon. 283.

Virides. Ovid. 5. Epiſt. 57.

Nereides etiam Belluæ ſunt marinæ, ſpeciem aliquam homini conformem habentes. An dentur, diſputat Voet. part. 1. Diſp. Theol. p. 742. Elegans eſt libellus Mich. Frider. Lochneri, Nerion, ſive Rhododaphne, quo Nerei & Nereidum mythologia explicatur, edit. 4. Norib. 1716.

NEREĬUS, a, um. Adj. Ovid. 13. Met. 162.
Præſcia venturi genetrix Nereia leti. i. e. Thetis.

Nereia turba. i. e. Nymphæ. Sil. 7. 416.

NERĪNE, es. f. [Νηρίνη] patronym. Virg. 7. Ecl. 37.
Nerine Galatea, thymo mihi dulcior Hyblæ.

NĔRIO, vel NĔRIĒNE, es. f. [Νηριήνη] Martis uxor. Gell. lib. 13. cap. 21. Nerio, ſive Nerienes, Sabinum verbum eſt: eoque ſignificatur virtus, & fortitudo. Paulo poſt, Nerio igitur Martis vis, & potentia, & majeſtas quædam eſſe demonſtratur. Plautus autem in Truc. 2. 6. 34. Conjugem eſſe Nerienem Martis dicit. Hæc etiam a Cn. Gellio in tertio Annali dicitur Neria, non Nerio neque Nerienes. Nerio, quaſi Neirio dici putat Servius Claudius, hoc eſt ſine ira, & cum placiditate: ut eo nomine mitem tranquillumque fieri Martem precemur

NĒRIS, ĭdis. f. [Νηρὶς] Montis Argivi nomen. Stat. 4. Theb. 47.

NERĪTA, æ. & NERITE, es. f. Conchæ marinæ genus. Plin. lib. 9. cap. 33. Navigant ex his neritæ, præbenteſque concavam ſui partem, & auræ opponentes, per ſumma æquorum velificant. Vetus exemplar habet Veneriæ.

NĒRĬTOS, i. [Νήριτος] Inſula eſt prope Zacynthum, Dulichium & Ithacam. Hanc a Laerte fuiſſe captam ait Strabo ex Homero.

Eſt & Neritos, Mons in Ithaca, ut eodem loco docet Strabo. Plin. lib. 4. cap. 12.

NERĬTIUS, a, um. Adj. [Νηρίτιος] quo nomine Ulyſſem intelligit Ovid. 1. Triſt. 4. 57.
Pro duce Neritio docti mala noſtra poetæ
Scribite: Neritio nam mala plura tuli.

Domus Neritiæ. Ovid. 13. Met. 5.

Proles Neritia. Saguntini, qui Nerito deducti coloni fuerant. Sil. 2. 317. V. Drakenb.

Rates Neritiæ. Ovid. de Rem. Amor. 263.

NĒRIUM, i. n. [νήριον] Frutex eſt foliis amygdalæ, ſed majoribus & pinguioribus: folia ejus quadrupedibus ſunt venenum. Rhododaphne alias dicitur. Plin. lib. 24. cap. 11. Romanis autem rhododendron, inquit Dioſcorides, a flore roſeo, & quod in arboris magnitudinem creſcat, rhododaphne vero, quod folium lauri: florem autem roſæ ſimilem gerat. Officinis vulgo hodie *oleander* dicitur. conf. NEREIDES.

NĔRIUM, i. n. [Νέριον] Ptolem. lib. 2. cap. 6. Promontorium Tarraconenſis Hiſpaniæ: Artabrorum promontorium alio nomine. Nunc vocatur *Finiſter*, in Gallicia.

NĔRO, ōnis. m. [Νέρων] Gell. lib. 13. cap. 21. Nerio, ſive Nerienes, verbum Sabinum eſt, quo ſignificatur virtus & fortitudo. Itaque ex Claudiis, quos a Sabinis oriundos accepimus, qui erat egregia ac præſtanti fortitudine, Nero appellatus eſt. Sabini autem id nomen a Græcis accepiſſe videntur, qui vincula & firmamenta membrorum νεῦρα dicunt: unde nos quoque Latine nervos appellamus. V. Suet. Tiber. cap. 1. & Spanh. de Uſ. & Pr. Num. diſſ. 10. Hoc cognomine fuit Imperator Romanorum, qui omnium, quos terra tulit, nequiſſimus & crudeliſſimus fuit. Hinc proprium nomen in appellativum commutatum eſt, ut Nerones nunc Crudeles tyrannos, dicamus. Hor. 4. Carm. 4. 37.
Quid debeas, ô Roma, Neronibus
Teſtis Metaurum flumen &c.

Major Neronum. Hor. 4. Carm. 14. 14.

Nero calvus, maledictis populi appellatus eſt Domitianus, quod calvus eſſet & ſævitia Neronem vel exæquaret, vel ſuperaret, ac Nero alter eſſet. Juven. 4. Sat. 38.
— & calvo ſerviret Roma Neroni. Auſonius de XII. Cæſſ.
Et Titus Imperii felix brevitate, ſecutus
Frater, quem calvum dixit ſua Roma Neronem.

NERŌNEUS, a, um. Adj. [Νερώνειος] Stat. 1. Silv. 5. 62.
— Neroneâ nec qui modo lotus in unda.

NERŌNIĀNUS, a, um. aliud Adj. [Νερωνιανὸς] Martial. lib. 7. 33.
— quid Nerone pejus,
Quid thermis melius Neronianis?

De Neroniano lapide, V. Voſſ. Etym. p. 341.

De Dicto Neroniano, Cic. 2. de Orat. 61.

NERVA, æ. m. fuit Cognomem Liciniorum, Cocceiorum, & Siliorum, ductum a nervis, hoc eſt a robore, ut quidam ſcribunt. Cic. in Brut. 129. C. Licinius Nerva non indiſertus fuit.

Nerva Coccejus, Romanorum Imperator XIII, Flavio Domitiano, cui ſucceſſit, diſſimillimus, animoque vere paterno erga populum affectus. Hic quum liberos ſibi nullos genuiſſet, Ælium Trajanum ſibi adoptavit, qui illi etiam in Imperio ſucceſſit. V. Plin. Paneg. Xiphilin. & reliquos hiſtoriæ Cæſſ. ſcriptores. conf. Martial. 8. 70. & 11. 6.

NERVII, orum. m. pl. [Νέρβιοι] Galliæ Belgicæ populi maxime feri, ut ait Cæſar. Tornacenſes nunc vocantur, Attrebatibus & Veromanduis finitimi. Hos irrigant Sabis & Scaldis flumina. Cum his pugnavit Cæſar maximo totius exercitus diſcrimine, ut ipſe teſtatur fuſe Bell. Gall. lib. 2. 27.

Singulariter, Lucan. 1. 428.
— nimiumque rebellis
Nervius.

NERULANI, orum. m. pl. Populi in Latio juxta Romam, quorum meminit Plin. lib. 3. cap 5.

NERULLĪNUS, i. m. [Νερυλλῖνος] Vir clarus cui Troadenſes erexere ſtatuam. Meminit Athenag. Legat. pro Chriſt. p. 242.

NERULUM, i. n. Oppidum in Lucanis, quod vi captum fuiſſe repentino adventu Æmilii, teſtatur Liv. 9. 20. Inde

NERULONENSIS, e. Adj. Suet. Aug. cap. 4. extr. Materna tibi farina ex crudiſſimo Ariciæ piſtrino: hanc finxit manibus collybo decoloratis Nerulonenſis menſarius.

NERVUS, i. m. [νεῦρον, νευρά, νευρὰς] notæ ſignificationis. Nervos a

corde

corde originem habere dixit Ariftoteles. Verum a cerebro oriri conftat ex ipfa anatomes infpectione. Græcis autem dicuntur τὰ νεῦρα, unde noftra dictio Latina deducta eft, ut teftatur Gell. lib. 13. cap. 21.
Adjuti aliquo conamine nervi. V. ADJUVO.
Validi. Lucret. lib 5. 926.
Aftringi offa fuis nervis debent. Quintil. in procem. lib. 1.
Continentur nervis artus. Cic. 2. de Nat. Deor. 119.
Nervis & offibus dii non continentur. Cic. 2. de Nat. Deor. 59
Duci nervis alienis. Hor. 2. Serm. 7. 82.
Duceris, ut nervis alienis mobile lignum. Verbum Græcum νευροσπαστοῦ elegantiffima circuitione expreffit. Senfus autem eft, ut fidiculis neurofpafta moventur, fic tua libidine, ut nervis aut fidicula traheris. Turnebus.
Extentare nervos. Lucret. lib. 3. 489
Rupti vulnere. Ovid. 12. Met. 567.
Validi. Celfus in præfat. lib. 1. Validi nervi, an infirmi.
Nervorum labores. Vitruv. 8. 3.
Nervorum valetudo. Suet. Vefp. cap. 7.
Nervus, pro Robore & viribus aliquando ponitur: in nervis enim robur peculiariter confiftit. Unde dicimus rem effe fine nervis, quæ debilis eft. Hor. 2. Serm. 1. 2. —fine nervis altera quicquid
Compofui pars effe putat.
Quantum in cujufque animo roboris eft & nervorum, tanta eft confolatio. Cic. 6. Fam. 1.
Nervi Reip. i. e. Vires & fortitudo Reip. nempe milites, claffes, & vectigalia. Cic. pro Lege Manil. 17. Si vectigalia, nervos effe Reip. femper duximus: eum certe ordinem, qui exercet illa, firmamentum ceterorum ordinum recte effe dicemus.
Nervi belli, pecunia & equitatus. Cic. 5. Phil. 5. Primum nervos belli, pecuniam infinitam, qua nunc eget: deinde equitatum quantum velit.
Vectigalium nervi. Cic. 5. Verr. 83. Quæ quum de Pop. Rom. victu, de vectigalium nervis, de fanguine detraxiffet ærarii, Tertiæ mimæ condonavit.
Nervi atque aculei oratorii ac forenfes. Cic. in Orat. 62. Nervi proprie funt in corpore, atque in eis totius corporis robur eft; unde Enervati dicuntur, Imbelles & infirmi. Nervos intendere, fignificat Summa ope niti. Sed per translationem vocat Cicero Nervos orationis, ipfa Argumenta & probationes, quibus adverfarios orator profternere conatur. Aculei vero proprie Spicula quædam parva funt, ut vefparum, crabronum: fed translate ponuntur pro Oratione, quæ animum quodammodo pungat & mordeat. Conantur enim oratores, audientium animos commovere; quemadmodum de Pericle fcripfit Eupolis, cum delectatione aculeos etiam relinquere in animis eorum, a quibus effet auditus: id quod teftatur Cic. in Brut. 38. & lib. 3. de Orat. 138.
Mentis & corporis nervi. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Nervis & fapientia tua opus eft. Cic. 3. Fam. 10.
Eft tuorum nervorum. Cic. 3. Q. frat. 9. Cujus in hoc uno confiderantiam & ego fuftinebo ut potero: & tu, ut poffis, eft tuorum nervorum. Idem 15. Att. 4. Quoquo modo ego de illius nervis exiftimo. i. e. de Bruti virtute.
Adhibere nervos. In ADHIBEO.
Afferre nervos. In AFFERO.
Contendere omnes nervos in re aliqua, vel Contendere omnibus nervis: pro Summa vi, fummoque ftudio niti. Nam robur juxta philofophos, in nervis fitum. Cic. ad Q. frat. Sic contende omnibus nervis & facultatibus. Idem 2. Verr. 35. Magnum fortaffe onus, & mihi periculofum, verumtamen dignum in quo omnes nervos ætatis, induftriæque meæ contenderem.
Frangere nervos & mentis & corporis. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Incidemus legionum noftrarum nervos his confiliis. h. e. Vires & robur frangemus. Cic. 12. Philipp. 8.
Incidere nervos Populi Romani. Cic. 2. pro Lege Agrar. 46.
Incidere nervos virtutis. Cic. 1. Acad. 35.
Intendere nervos in re aliqua, pro Totis viribus conari, & omnem follicitudinem adhibere, & operam. Ter. Eun. 2. 3. 20.
Nervus, pro Amento, vel chorda arcus: ut,
Stridens nervus. Virg. 5. Æn. 502.
Adducto nervo concita moles. Ovid. 8 Met. 357. Intelligit Baliftæ nervum.
Equino nervo intentus arcus. Ovid. 1. de Pont. 2. 21.
Reciproca tendens nervo equino concita tela. Actius apud Varr. lib. 6. L. L. 5. pr.
Pulfante nervo fagittæ erumpunt. Virg. 4. Georg. 313.
Aptare fagittas nervo. Virg. 10. Æn. 131.
Nervus, Flagellum quo Martyres cædebantur. Barthol. de Cruce Hypomn. 1. 12. & ex eo Lex. Pitifc.
Nervi, feu Funes nervini erant etiam inter Apparatus bellicos. Veget. de Re Mil. 4. 9. & Vitruv. 10. 15. conf. idem Pitifc.
Nervi, Chordæ citharæ dicuntur. Cic. 1. Tufc. 4. Summam eruditionem Græci fitam cenfebant in nervorum vocumque cantibus.
Concordia nervorum. Quintil. lib. 5. cap. 10. De fidibus.
Lyra intenta nervis. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Modulati. Lucan. ad Pifon. 163.
Continere nervos. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Percutere. Quintil. lib. 1, cap. 12.
Probare. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Sonant ita in fidibus nervi, ut a digitis funt pulfi. Cic. 3. de Orat. 214.
Trahere nervo. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Nervus, pro Membro virili. Hor. Epod. 8. 17.
Illitterati num minus nervi rigent? Ubi Porphyrio, Nervos pro membro virili dixit. Auctor Carminis obfcæni 69.
Nemo meo melius nervum tendebat Ulyffe:
Sive illi laterum, feu fuit artis opus. Tibull. in Priap. Carm. 83. extr.
Repente nervus excitet libidinem. Al. Nervos & Libidine. In iifdem Carm. 63.
Libidinofo tenta Pyramis nervo. Sic Juven. 9. Sat. 34. & 10. 205.
Nervum etiam appellamus (inquit Feftus) Vinculum ferreum, quo pedes, vel etiam cervices, impediuntur. Plaut. Fragm. 2. 15.
Perfidiofe captus, eo edepol nervo cervices probat. Idem Capt. 3. 5. 71.
Nam noctu nervo vinctus cuftodibitur. Sic Afin. 3. 2. 5.
Qui advorfum ftimulos, laminas, crucefque, compedefque,
Nervos, catenas, carceres &c. Eleganter idem Pœn. 5. 4. 99.
Condamus alter alterum ergo in nervum brachialem. Translate.
M. Cato apud Gell. lib. 12. cap. ult. Fures privatorum furtorum in nervo atque in compedibus ætatem agunt: fures publici in auro atque purpura.
Corripere in nervum aliquem. V. CORRIPIO.
Ire in nervum. Ter. Phorm. 4. 4. 15.
Quum argentum repetent, noftra caufa fcilicet
In nervum potius ibit. Ubi Donatus, In nervum ibit, Decipiet. a proverbio tracto a fagittariis: quum vis conatufque tendentis arcum, non in volatum teli, fed in ruptionem nervi expetatur. Hæc D. Aliis dictum placet, In nervum ibit, pro In vincula ibit. Antiquitus enim qui folvendo non effent, vincti tradebantur creditoribus, donec opera compenfarent creditam fummam. Nervus autem genus eft vinculi, de quo Gell. lib. 20. cap. 1. Confeffis igitur æris ac debiti judicatis triginta dies funt dati conquirendæ pecuniæ caufa, quam diffolverent. Poft deinde, nifi diffolverant, ad Prætorem vocabantur, & ab eo, quibus erant judicati, addicebantur. Nervo quoque aut compedibus vinciebantur. Deinde fubdit Gellius verba legis XII Tabul. In nervum potius ibit. i. e. Patietur fe addici, & addictum vinciri. conf. NECTO, & NEXUS.
Erumpet fortitudo iftæc in nervum. V. ERUMPO.
Corpus in nervum & fupplicia dare. Liv. 6. 36 Tertull ad Martyr c. 2. extr. Nihil crus fentit in nervo, quum animus in cælo eft. Vet. Gloff. Nervus, ξυλοπέδη. conf. Lex. Pitifc.

NERVIA, æ. f. [χορδή] in feminino genere lectum eft apud doctos fæpe, inquit Nonius 3. 149. Varro, Scientia doceat quemadmodum in pfalterio eft, tendamus nervias. Nervias pro Fidiculis, id eft chordis citharæ accepit Varro. V. Gell. lib. 9. cap. 7.

NERVIUM, i. n. Varro, Et id dicunt fuam Brifeidem producere, quæ ejus nervia tractare folebat. Nonius ibid. conf. Petron. cap. 45.

NERVŬLUS, i. m. dimin. [νευρίδιον] Cic. 16 Att. 18. Quod certe facies, fi tu nervulos tuos, mihi fæpe cognitos, fuavitatemque, qua nemo tibi par eft, adhibueris.

NERVŌSUS, a, um. Adj. [νευρώδης] Quod multos habet nervos. Plin. lib. 11. cap. 37. Ideo nulla eft ei caro, fed nervofa exilitas. conf. Celf. 4. 1. Nervofus orator, per translationem, hoc eft, Magnam vim & efficaciam fermonis habens. Cic. de Clar. Orat. 121. Quis Ariftotele nervofior?

NERVOSE, Adv. [νευρωδῶς] Magna vi.
Vigilanter & nervofe. Cic. 10. Fam. 23. Ut vigilanter nervofeque nos, qui ftamus in acie, fubornes.
Nervofius dicere, vel afferere, Audacter, & magna fermonis vi. Cic. 3. Off. 106. Itaque nervofius qui ifta differunt, folum audent malum dicere id quod turpe fit. Idem Orat. 127. Aliquanto nervofius.

NERVOSĬTAS, ātis. f. [τὸ νευρῶδες] Plin. lib. 19. cap. 1. Nervofitas filo æqualior pæne quam araneis, tinnitufque, cum dente libeat experiri. De lino.

NERVĀLIS, e. Adj. ut, Nervalis herba. Scribonius Largus Compof. 12. Herbam, quam Græci πολύνευρον, nos nervalem appellamus.

NERVĪCUS, vel NEURĪCUS, a, um. Adj. [νευραλγής] Qui nervis laborat. Vitruv. lib. 8. cap. 3. Aquæ neuricos aut prodagricos efficiunt: fulphurofi fontes nervorum labores reficiunt. Budæus. Sed hoc a Græca dictione νεῦρον deducitur, quæ idem fignificat quod Nervus.

N E S

NESA, æ. f. Regio montana juxta Ætnam.

NESÆA, æ. five NESÆE, es. f. [Νησαίη] Nympha marina, Nerei & Doridis filia, παρὰ τὸ νεῖν, hoc eft a natando dicta. Auctor Hefiodus in Theog. 249. conf. Virg. 4. Georg. 338. & 5. Æn. 826.

NĒSĀPIUS, vel NESĀPUS, a, um. Adj. Infipiens. Petron. Fragm. Tragur. p. 22. Et ne me putetis nefapium effe, valde bene fcio, unde primum &c. Q. Ter. Scaur. Orthogr. p. 2251. Ne pro Non pofitum eft apud antiquos. Sic Nefendres porci funt, qui fine dentibus funt, id eft qui fabam frendere non poffunt. Sic Nefapus, qui non fapit. conf. Not. Scheffer. ad Fragm. p. 114. [Ut Nefcius, Nefarius, &c. inquit Scheff. Forte tamen Nefapidus reliquit Arbiter. Nam ut Scius a Scio, fic a Sapio Sapidus, non Sapius vett. dixerunt. Sic ergo & Infipidus, ut Infcius, & Nefapidus, ut Nefcius.

NESCIO, īvi, ītum, [οὐκ οἶδα, ἀγνοέω] īre. Ignorare.. Ter. Eun. 4. 7. 29.
Cave fis, nefcis cui maledicas nunc viro.
Nemo in eo quod nefciat difertus effe poteft. Cic. 1. de Orat 63.
Cafu, nefcio quo, in ea tempora noftra ætas incidit, ut quum maxime florere nos oporteret, vivere etiam puderet. Cic. 5 Fam. 15 Nepos 1. 7. 3.
Nefcias, Ejus fit poteftas pofthac, an nunquam tibi. Ter Heaut 2. 3. 104.
Nefcio an, omiffa negatione, fignificat Fortaffe. V. Manut. ad Cic. 9. Fam 9. & 14. conf. item Cic. 9. Fam. 15. pr. & Burm. ad Quintil. 12. 11.
Nefcio, an in his perfecta fit prudentia. Lactant. libro 3. 143 de Apibus loquens, ut Cic. Haud fcio an. V. in HAUD. Idem p 138. Nam corporis bona non minus funt mutis, quam homini neceffaria, ac nefcio an etiam magis. An eft pro, Ac nefcio, an non etiam? H. St. Pofterior locus eft cap. 8. §. 17. prior cap. 10. pr.
Nefcio de illo. Plaut. Merc. 2. 3. 48.
Nefcit nifi. Plaut. Moft. 3. 1. 77.
Nefcit quidem nifi fœnus fabularier.
Nefcimus qui fiet. Plaut. Pœn. 3. 3. 36.
Nefcio quid, Aliquid quod ignoro. Ter. Heaut. 2. 2. 7.
Faciam, fed nefcio quid profecto mihi animus præfagit mali.
Lætus eft nefcio quid. Idem Andr. 2. 2. 3. i. e. Nefcio quam ob rem.
Nefcio quid certe eft. Virg. 8. Ecl. 107.
Nefcio quis. Cic. de Amicit. 19. Qualem fuiffe Athenis Timonem, nefcio quem, accepimus. Plaut. Amph. 1. 1. 176.
Nefcio quomodo. Cic. de Amicit. 86. Serpit enim nefcio quomodo per omnium vitam amicitia.
Nefcio quomodo ad aures iftius pervenit. Cic. 6. Verr. 64. Nepos, 7. 11. 1. & 8. 1. 3.
Nefcio quo pacto. Idem. Cic de Amicit. 4. Genus autem hoc fermonum pofitum in hominum veterum auctoritate, & eorum illuftrium, plus, nefcio quo pacto, videtur habere gravitatis.
Nefcio quod. Ter. Hec. 3. 1. 39. —nefcio quod magnum malum
Profecto, Parmeno, me celas.

Dum

Dum liceat fateri nescire quod nesciam. Cic. 1. de Orat. 101.
Nescias quod scis. Plaut. Mil. 2. 6. 89.
Posthac etiam illud quod scies nesciveris. i. e. Tacebis, nec palam facies. Ter. Eun. 4. 4. 54.
— tu pol, si sapis,
Quod scis nescis, neque de Eunucho, neque de vitio virginis. Donatus admonet esse proverbium. Sumptum a dialecticorum ludis, in quibus hujusmodi quidam scirpi proponi solent: Facio, & non facio: Sum amicus, & non sum amicus: Audio & non audio. Hoc proverbio certam in tacendo fidem significamus, dum quis quod scit, perinde continet ac dissimulat quasi nesciat. [Oxymoron schema est.
Nescio unde eam. Ter. Eun. 2. 3. 13.
Nescio alios, pro eo quod barbare dicitur, *Nescio de aliis.* Ter. Heaut. 2. 4. 16.
Nescio te ego? h. e. Putas te mihi non esse notissimum? Plaut. Men. 5. 1. 44. Idem Curc. 5. 3. 46.
Ego te vehementer perire cupio, ne tu me nescias. i. e. Ignores.
Nescis nec in pace, nec in bello vivere. i. e. Nequis. Cic.
Nesciunt irasci. Cic. 3. de Orat. 60. Stoicos autem, quos minime improbo, dimitto: tamen, nec eos iratos vereor, quoniam omnino irasci nesciunt. h. e. Non possunt, aut nolunt.
Lacrimare vultus nescit. i. e. Nequit. Senec. Herc. fur. 13.
Ludere nescit. Hor. de Arte Poet. 379.
Stare loco nescit. Virg. 3. Georg. 84.
Latine nescire. Cic. de Clar. Orat. 110. Non tam præclarum est scire Latine, quam turpe nescire. [Puto & Horat. H. St.

NESCĪTUR, Imperf. Cic. 7. Att. 12. Inde utrum consistere uspiam velit, an mare transire, nescitur. Idem 4. Acad. 32. Ut stellarum numerus par an impar sit, nescitur.

NESCIENS, entis. Partic. Ter. Heaut. 3. 1. 59.
— id permagni referre arbitror,
Ut nescientem sentiat te id sibi dare.

NESCIENTER, Adv. Augustin. de Doctr. Christ. 2. 40. Ipsis Ægyptiis nescienter commendantibus.

NESCIENTIA, æ. f. Claud. Mamert. 1. 11. Agnosco te multorum nescientias attulisse.

NESCĪTUS, a, um. Partic. Quod nescitur. Sidon. 8. Epist. 6. Litem inter Gallias ante nescitam edidit. Eunod. de vita Antonii, Callem subjecta asperitate nescitum. & Boeth. de Consol. philos. lib. 5. Metr. 3. conf. Scitus in SCIO.

NESCĬUS, a, um. Adj. [ἀνεπιστήμων] Qui nescit. ut,
Fati nescia Dido. Virg. 1. Æn. 303. Idem lib. 10. 501.
Nescia mens hominum fati sortisque futuræ.
Generis nescia plebs. Columel. lib. 10. 58.
Mali impendentis nescius. Plin. 8. Epist. 23.
Rerum haud nescius. Virg. 12. Æn. 227.
Veri nescia. Ovid. 1. Met. 614.
— veri quasi nescia quærit. h. e. Tanquam verum non cognoverit.
Corda nescia mansuescere. Virg. 4. Georg. 470.
Lumina succumbere nescia somno. Ovid. 12. Epist. 49.
Tolerandi. Tacit. 3. Ann. 1.
Vinci. Ovid. 2. de Ponto, 9. 45.
Non eram nescius, Brute, quum quæ summis ingeniis, exquisitaque doctrina, &c. Cic. 1. de Fin. 1.
Non sum nescius, Crasse, ista inter Græcos dici solere, &c. Cic. 1. de Orat. 45. V. NON Adverbium.
Nescius, [ἄγνωστος] Incognitus, qui ignoratur. Plaut. Rud. 1. 5. 17.
Loca nescia. Gell. lib. 19. cap. 1. Quum sonus aliquis formidabilis aut e cælo, aut ex ruina, aut repentinus nescius periculi nuntius, vel quid aliud ejusmodi factum est, &c. Plaut. Capt. 2. 2. 15. Si quid nescivi, id nescium tradam tibi. [Forte, Id ne sciam.] V. Gell. 9. 13. & Drakenb. ad Sil. 2. 98. Sic & Ignotus pro Ignorante & Ignorato ponitur, q. V.
Tributa nescia. Tacit. 1. Ann. 59. Aliis gentibus, ignorantia imperii Romani, inexperta esse supplicia, nescia tributa.
Nescium quid habere. Idem 16. Ann. 14.

NĒSEI, vel NESÆI, orum. m. pl. [Νησαῖοι Steph.] Populi in Scythia Europæ, optimis quondam equis abundantes. V. Plin. lib. 6. cap. 20.

NĒSIS, idis. f. & NĒSION, i. n. [Νῆσις Suid. Νησίον] Insula in Campano litore inter Pausilypum & Puteolos. Lucan. 6. 90.
— tali spiramine Nesis. Hujus nominis obliquos producit Stat. 3. Silv. 1. 150.
Silvaque, quæ fixam pelago Nesida coronat. Item Accius Eclog. 1. V. Cic. 16. Att. 10. & Plin. 19. 18.

NESSŎTRŎPHĪUM, i. n. [νησσοτροφεῖον] Locus ubi anates clausæ pascuntur. Columel. lib. 8. cap. 15. Nessotrophii cura similis, sed major impensa est: nam clausæ pascuntur anates, querquedulæ, &c. νῆσσαι Græcis, anates Latine dicuntur. Al. Neossotrophium. q. V.

NESSUS, i. m. [Νέσσος] Centaurus fuit, Ixionis ex nube filius, sagittis ab Hercule confixus, quod ejus uxorem Deianiram rapuisset. Fabulam refert Ovid. 9. Met.
Biformis. Ovid. 9. Met. 121.
Ferox. Ovid. 9. Met. 101.

NESSĒUS, a, um. Adj. [Νέσσειος] ut,
Tabe Nessea illita palla. Seneca Herc. OEth. 6.
Venenum Nesseum. Ovid. 9. Epist. 163. h. e. Venenosus sanguis Nessi.

NESSĪON, i. n. [Νέσσειον] Centaurium majus. Apul. de Herb. cap. 24.

NESTOCLES, is. m. [Νεστοκλῆς] Statuarius fuit, Phidiæ æmulus, cujus tempore floruit, Olympiade nimirum LXXXIII, ut scribit Plin. lib. 34. cap. 8.

NESTOR, ŏris. m. [Νέστωρ] teste Homero lib. Odyss. 11. Nelei filius ex Chlori uxore: qui, ut idem Homerus in 2. Iliados scribit, cum quinquaginta navibus ex Pylo contra Trojanos venit, quanquam trecentesimum annum ageret. Ovid. 12. Met. 188.
— vixi
Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas. Item Juven. 10. Sat. 246.
Rex Pylius, magno si quicquam credis Homero,
Exemplum vitæ fuit a cornice secundæ. Nævius apud Gell. 19.7.
Trisecli senem appellavit. De eodem Hor. 2. Carm. 9. 13.
At non ter ævo functus amabilem
Ploravit omnes Antilochum senex
Annos. Homeri scholiastes monet ætatem unam ex veterum sententia triginta annorum spatio definiri, qua ratione nonagesimum annum attigit Nestor. V. Rader. ad Martial. 2. Epigr. 8.
Nestoris anni, ætas, &c. in proverbium abiere, ut & ejus Eloquentia, & sapientia. V. Cic. 9. Fam. 14.
De nestoris poculo, V. Rader. ad Martial. 2. 6.
Pylius Nestor. Hor. 1. Carm. 15. 22.
Vincere Nestora eloquio. Ovid. 13. Met. 64.

NESTORĪDES, patronym. [Νεστορίδης] &

NESTŎREUS, a, um. Adj. [Νεστόρεος] possessiv. ut, Senecta Nestorea. Stat. 1. Silv. 3. extr.
Gratia Nestorei mellis. Lucan. ad Pison. 64.
Nestores, Scriptores plurimi sic dicti. V. Voss. Hist. Gr. 2. 4.

NESTORIUS, i. m. Ciceronis familiaris, 6. Fam. 11.
Nestorius, item Hæreticus negans Mariam Θεοτόκον, damnatus in concilio Ephesino A. C. 431.

NESTORIANUM, i. n. Coloris species. Plin. 33. 13.

NESTUS, i. m. [Νέστος] Fluvius est Thraciæ, a Strymone secus Abderam urbem fluens. Ut Diomedis fabulis infamis est, ita Democriti patria, quam præterfluit, clarus. Meminit hujus Plin. multis in locis.

N E T

NĒTE, es. f. [νήτη] ex νεάτη novissima: Ima chorda in tetrachordo. Vitruv. 5. 4.

NĒTŎĪDES, is. f. [νητοειδής] Melopœæ species, quæ plures sonos ex ultimis recipit. V. Mart. Capell. lib. 9.

NETRINA, NETRIX, V. NEO.

NĒTUM, i. n. [Νέητον, contr. Νῆτον] Urbs Siciliæ. V. Cic. 4. Verr. 26. & Sil. 14. 269.

NETINI, orum. m. pl. Hujus incolæ. Plin. 3. 8. Cic. 7. Verr. 56. &

NETINENSES, Cic. 4. Verr. 156.

NETUS, a, um. V. NEO.

N E U

NEU, [μήτε] a Neve deductum est, per apocopen. i. e. Et ne.
Pro Non. Plaut. Stich. 1. 1. 20.
Neu lacrima soror, neu tuo id animo &c.
Neu, post Ne, pro Neve. Ter. Andr. 1. 5. 56.
Te obtestor, ne abs te hanc segreges, neu deferas.
Neu post Ut. Cæs. 2. Bell. Gall. cap. 20. Milites non longiore oratione est cohortatus, quam uti suæ pristinæ virtutis memoriam retinerent, neu perturbarentur animo.
Neu, neu, conduplicatum, elegantem vim habet. Cæs. 1. Bell. Civil. 76. Neu se, neu Pompeium absentem, imperatorem suum, adversariis ad supplicium tradant, obsecrat. V. Neve, in NE.

NEVE, V. NE.

NEVERĪTA, æ. f. Reverentiæ Dea, ut est in veteribus Glossis, apud Mart. Capell. 1. conf. ibid. Not. Grotii.

NEUGMATE, inquit Festus, in carmine Gn. Marcii vatis significat Negare, quum ait,
Gravis Meientium duorum neugmate. Fortasse Negumate. Hæc Festus. [Immo Negumate expressit. V. locum, & supra in NEGO.

NEVIA, NEVIANUS, NEVIUS, V. NÆVIUS.

NĒVŎLO, vis, vult, [μὴ θέλω] veteres dixerunt, pro Non volo, unde postea factum Nolo. Plaut. Trin. 5. 2. 32.
Filiam meam tibi desponsatam esse audio. L. nisi tu nevis. Idem Most. 3. 2. 70. & Trin. 5. 2. 32. Titinnius Setina, Ipsius quidem hercle ducem nevult. Nonius, 2. 581. V. NOLO.

NEURA, Gell. V. NERVUS.

NEURAS, ădis. f. [νευράς] Ionum lingua herba appellata est, quæ alio nomine Poterion dicitur, nervorum dissolutiones juvans, unde & nomen accepit. Hæc etiam in vino pota, ranarum, quas rubetas nominant, veneno medetur, unde & Phrynion vocatur. Plin. lib. 25. cap. 10. Sunt & ranis venena, rubetis maxime. Auxiliatur eis Phrynion in vino potum. Aliqui neurada appellant, alii poterion, &c. Eadem & Paronychia appellatur, quod ταῖς παρωνυχίαις, hoc est abscessibus circa ungues, medeatur.

NEURI, orum. m. pl. [Νευροὶ] Populi Scythiæ Europeæ, ad Borysthenem amnem, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

NEURIS, ĭdis. f. [νευρὶς] Herba, quam alii Solanum, alii Vesicariam appellant. Dioscorid. lib. 4. cap. 74. & 75. Hermolaus in eundem.

NEURIS, is. f. [Νευρὶς] Insula est Propontidis Cyzico adjacens, aliis nominibus Elaphonnesus & Proconnesus dicta. Plin. lib. 5. cap. ult.

NEURICUS, In NERVUS.

NEURŎBĀTA, æ. m. [νευροβάτης] Neurobatæ, qui omnifariam prorepunt, qui ambulant super nervos & funes nerveos. τὰ νεῦρα Græci nervos dicunt. Julius Firmic. lib. 8 cap. 17. Matheseôs, Cum testimonio vero Martis & Lunæ erunt funambuli, oribatæ, neurobatæ, & qui talia pertractent. conf. Hygin. cap. 273. Mytholog. & Turneb. Adversf. 11. 15. item Vopisc. in Carino cap. 19.

NEURŎĪDES, is. m. [νευροειδής] Species est silvestris lactucæ, quæ alio nomine Limonium appellatur, multo minoribus foliis quam beta sativa, undecim interdum caules habens. Plin. lib. 20. cap. 8.

NEUROSPASTON, i. n. [νευρόσπαστον] Herba est quam Græci κυνόσβατον, Latini Rubum caninum appellant. Folium habet vestigio hominis simile, uvam autem nigram, in cujus acino nervum habet: unde & nomen accepit. Plin. lib. 24. cap. 14.
Neurospasta, item Imagunculæ, quæ nervis quibusdam, & fidiculis occultis moventur, perinde ac si viverent. V. Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 16. Lex. Pitisc. & Interpretes ad Hor. 2. Serm. 7. 82. Gell. 14. 1. & Muret. Com. in Plat. Repub. p. 649.
De obscænis neurospastis, agit Lucian. de Dea Syr. p. 664.

NEUROSPASTES, æ. m. [νευροσπάστης] Circulator qui tales icunculas lucri causa circumfert. V. Bud. Com. Ling. Græc. 466. & Apul. de Mundo

Mundo p. 70. Elmenh. Muret. 2. Orat. 5. Demus hanc veniam fophiftis, ut tanquam neurofpaftæ inter pueros ludant.

NEUTER, tra, trum, trifyllabum, tefte Prifciano, genitivo neutri, æ, i; & neutrius. [οὐδέτερος] Nec hic, nec ille. Ter. And. 5. 1. 20.
Vero vultu, quum ibi me adeffe neuter tum præfenferat. Cic. de Amicit. 53. Quod Tarquinium dixiffe ferunt, tum, quum exul effet, fe intellexiffe quos fidos amicos habuiffet, quofque infidos, quum jam neutris gratiam referre poffet.
Neuter anguis, i. e. Nec mas, nec femina. Cic. 2. de Divin. 62.
Neutram in partem. Cic. 2. Off. 20. Tamen fine hominum opibus & ftudiis neutram in partem effici poffunt. Idem 4. Acad. 130. Huic fummum bonum eft in his rebus neutram in partem moveri.
Neutrius partis. Cic. 4. Acad. 42.
In neutris partibus effe. Senec. de Ira, 2. 23. extr.
Neutrum fervare fe, vide apud Cic. H. St.
Neuter alterum diligit, dicimus; non autem Neuter neutrum. i. e. Neque ille hunc diligit, neque hic illum. [Sed & Neuter utrum.
Neutrum ab altero feparo. Quintil. lib. 1.
Quid bonum fit, quid malum, quid neutrum. Cic. 2. de Divin. 10.
Neutrum alteri officit. Quintil. lib. 1. cap. 1. p. 17. Burm.
Neuter utri invidet. Plaut. Stich. 5. 4. 51. [Neuter, ex Ne & Uter.

NEUTRO, Adv. [οὐδετέρωσε] Nec ad unam partem, nec ad alteram. Liv. 5. 26. Præliaque parva fieri: & teri tempus, neutro inclinata fpe. i. e. In neutram partem. Idem 34. 15.

NEUTRŌBI, vel NEUTRUBI, Adv. [οὐδετέρωθι] Neutra ex parte. Plaut. Aul. 2. 2. 56.
Neutrobi habeam ftabile ftabulum, fi quid divortii fuat. Al. Neutrubi. Ammian. 19. 5. Neutrobi prælio inclinato. al. Neutrubi.

NEUTRĀLIS, e. Adj. [οὐδέτερικός] Quod eft neutrius partis. Unde Neutralia verba dicta funt, Quæ neque actionem, neque paffionem fignificant, ut, Sto, Jaceo, &c.
Nomina neutralia. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Pofitio neutralis. Quintil. lib. 1. cap. 4. conf. Tertull. adverf. Prax. cap. 22. & Mart. Capell. lib. 3.

NEUTRĀLĬTER, Adv. Charifius lib. 1. Quamvis Gellius fora navium neutraliter dixerit. Paulo poft, Ocymum confuetudo neutraliter dicit. Rurfus, Vulgus invenitur & mafculine elatum, ut apud Virg. 2. Æn. 98.
— hinc fpargere voces
In vulgum ambiguas. Sed idem & neutraliter in 1. Æn. 153.
— fævitque animis ignobile vulgus. Adde Novatian. de Trinit. cap. 22.

NEUTRALĬTAS, ātis. f. Qua animus a partium ftudio eft alienus. Barbara vox. V. Voff. de Vit. L. L. 3. 29.

NEUTĬQUAM, [μηδαμῶς] inquit Donatus una pars orationis eft, pro Nequaquam. Nullo modo, ut ait Feftus. Ter. And. 2. 1. 32.
Ego, Charine, neutiquam officium liberi effe hominis puto,
Quum is nihil promereat, poftulare id gratiæ apponi fibi. Idem Heaut. 2. 3. 116. Cic. 9. Att. 10. [Puto, ex Ne & Utiquam, etfi hoc inufitatum fit, pro Utique.

N E X

NEX, necis. f. [φόνος] Mors, five cædes, quæ ferro fit, aut alia vi. Cic. pro Milon. 19. Infidiatori vero & latroni quæ poteft afferri injufta nex? Sifenna lib. 4. Hiftor. apud Non. 2. 593. Quoniam neque mea nex, neque interceffio poffe videntur illorum dementem reprimere audaciam. Auctor ad Heren. 4. 31. Tiberium Gracchum Remp. adminiftrantem prohibuit indigna nex diutius in ea commorari. Cæf. 6. Bell. Gall. 19. Viri in uxores, ficuti in liberos, vitæ, necifque habent poteftatem. Apud Plin. invenies Neces in nominativo, accufativo, & vocativo pluralibus.
Fas ideo mifcere neces. Val. Flacc. 3. 381.
Necem a Græco duci certum eft, inquit Paulus, νέκυν enim mortuum dicunt Græci. V. Voff. Etymol.
De naturali morte hac voce ufus eft Juftin. 42. 1. 1. obfervante Bernegg. & ad Suet. Cæf. cap. 5. n. 2. Adde Freinshem. ad Florum 3. 23. 7.
Dignus nece. Ovid. 6. Epift. 146.
Artifices necis, Qui novum aliquod mortis genus comminifcuntur. Ovid. 1. de Arte Am. 655.
Amor necis. Ovid. 3. Trift. 8. 39.
Auctor. Ovid. 8. Met. 449.
Civium multorum neces. Cic. 1. in Catil. 18.
Injufta. Cic. pro Milon. 9.
Afferre necem. V. paulo ante in NEX.
Cecidit nece vir. Ovid. 14. Epift. 12.
Confcivit fibi ipfi necem Junius. Cic. 2. de Nat. Deor. 8.
Dedere aliquem neci. Virg. 4. Georg. 90.
Demittere aliquem neci. Virg. 2. Æn. 5.
Dare aliquem infandæ neci. Ovid. in Ibin 380.
Datus neci, auctore Fefto, proprie dicitur, Qui fine vulnere interfectus eft, ut veneno, aut fame.
Effugere necem. Ovid. 7. Met. 424.
Eripere necem alicui, Confervare aliquem quominus pereat. Stat. 3. Theb. 69.
Inferre necem. V. INFERO.
Maturare alicui. Hor. 3. Carm. 7. 16.
Meruiffe. Ovid. 11. Epift. 109.
Mifcere. Valer. 3. Argon. 386.
Miffa corpora neci. Ovid. 7. Met. 606.
Moliri alicui. Tacit. 13. Ann. 1.
Occumbere neci. Ovid. 15. Met. 599.
Parare alicui. Ovid. 1. de Arte Am. 73.
Pati indignam. Ovid. 10. Met. 627.
Patrare. Tacit. 2. Ann. 88.
Præbere caufam. Ovid. 2. Epift. 148.
Tortus gelida nece. Lucret. lib. 4. 551. Alii aliter.
Ulcifci alicujus. Ovid. 7. Met. 458.
Urgendus gravi. Seneca Herc. OEth. 14. 16.
In necem alterius, pro In damnum & fortunarum everfionem. Ulpianus de Crimine ftellionatus, Si quis impofturam fecerit, vel collufionem in necem alterius. Budæus. Idem Ulpian, in l. Summa. D. de peculio.

NEXO, are. NEXUS, &c. V. NECTO.

N I

NI. Nil.

NĪ, [εἰ μή] a Nifi per apocopen factum, Si non, Subjunctivo interdum jungitur, interdum etiam Indicativo. Ter. And. 3. 4. 19. Mirum ni domi eft. Cic. 3. de Finib. 66. Quod ni ita fe haberet, nec juftitiæ ullus effet, nec bonitati locus, &c. Idem 5. Tufc. 39.
Ni pro Non dicebant veteres, ut ait Donatus. in Eun. 3. 3. pr. Plaut. Men. 1. 2. 1. Ni ftulta fis.
Ni, pro Ne. Virg. 3. Æn. 686.
Contra juffa monent Heleni, Scyllam atque Charybdim,
Inter utramque viam leti difcrimine parvo,
Ni teneant curfus: certum eft dare lintea retro. Ubi Servius; Antiqui Ni pro Ne ponebant, qua particula plenus eft Plautus, Ni mala, Ni ftulta fis. Senfus ergo talis eft, Ne curfus teneant, hoc eft agantur & impleantur inter utramque viam modico mortis interftitio, id eft Scylla & Charybdis. Lucret. lib. 2. 734.
Nive alium quemvis, quæ funt imbuta, colorem
Propterea gerere hunc credas. conf. Broeckh. ad Propert. 2. 6. 3. & Drakenb. ad Sil. 1. 374.
Ni, particula in fponfionibus utebantur antiqui, & in judicio recuperatorio. Cic. pro Muren. Sponfionem facere poffent, ni adverfum edictum Prætoris vis facta effet. Idem 5. Verr. 132. Sponfio facta eft cum cognitore tuo Apronio de fortunis tuis omnibus, ni focium tibi in decumis effe dictaret. Et fic fæpe ibid. Idem 7. Verr. 141. Cogere eum cœpit: quum ageret nemo, nemo poftularet, feftertiis duobus millib. fponfionem facere cum lictore fuo, ni furtis quæftum faceret. Budæus.

N I Æ

NIÆTHUS, i. m. [Νίαιθος] Fluvius eft Magnæ Græciæ, cujus meminit Theocritus. Sed rectius fcribitur Neæthus, quod vide.

N I B

NIBAS, Vicus in Theffalonica Macedoniæ civitate, ubi galli nunquam vocem edunt: unde proverbium de iis quæ nunquam fient; Ubi Nibas coccyffaverit. V. Erafm. Chiliad.

N I C

NĪCÆARCHUS, i. m. [Νικαίαρχος] Pictor fuit fua ætate eximius. Hic inter alia Venerem inter Gratias & Cupidinem pinxit: & Herculem triftem infaniæ pœnitentia. Plin. lib. 35. cap. 11.

NĪCÆA, æ. f. [Νίκαια] vel NICEA & hoc NICIA. Nam utroque modo dicitur fecundum Prifcianum, eft nomen duarum urbium, quarum una eft Galliæ Narbonenfis, a Maffilienfibus condita, tefte Plinio 3. 5. Alia Afiæ, & Bithyniæ Metropolis, de qua Plin. lib. 5. cap. ult. Nicæam primus Antigonus Philippi filius condidit, & Antigoniam nominavit. Poftea Lyfimachus, a nomine uxoris Antipatri filiæ, Nicæam appellavit. Auctor Strabo lib. 12. ubi plura V. Hic, jubente Conftantino, famofa illa Synodus celebrata eft, trecentorum decem & octo epifcoporum & perfidum Arrii dogma recifum. V. & Spanh. de uf. & pr. Num. diff. 9.
Alia Nicæa Locrorum ad Thermopylas.
Nicæa, etiam Indiæ, ab Alexandro condita. Curt. 9. 3. 23.
Alia, octava Stephani, Nicæa Thraciæ.
Æftuofæ Nicææ ager. Catull. ad Seipfum, 44. 5.

NICĒNUS, a, um. [Νικαιεύς] & NICÆNUS. Plin. 10. Epift. 48. ut, Synodus Nicæna, Symbolum, &c. apud Ecclefiafticos.

NICÆENSIS, e. Adj. De Nicæenfibus incolis, Cic. 13. Fam. 61.

NĪCĂGŎRAS, æ. m. [Νικαγόρας] Cyprius; qui Deorum gentilium hiftoriam fcrutatus, eos quos coleret vulgus, revera homines fuiffe deprehendit, idque palam enuntians pro atheo eft habitus. V. Arnob. lib. 4. & Clem. Alex. Protrept. 11. al. Nicanor. V. Voff. 4. Hift. Græc. p. 521. Alios Nicagoras, Athenienfem, Leucadium, Rhodium, Zelitam, memorat Jonfius Hift. Philof. 3. 14.

NĪCANDER, five NĪCANDRUS, dri. m. [Νίκανδρος] Colophonius, grammaticus & poeta, & medicus tempore Attali juvenis illius, qui Gallogræcos vicit. Auctor Suidas. De hoc Cic. 1. de Orat. 69. conf. Voff. Poet. Gr. p. 68. & Hift. Gr. 4. 14. & Rutgerf. Varr. Lect. 4. 18. & Fabric. Bibl. Gr. 3. 26. 6.
Nicander, Archipirata. Liv. 37. 11.

NĪCĀNOR, ŏris. m. [Νικάνωρ] Alexandrinus Grammaticus.
Alius Samius, qui de fluviis fcripfit.
Alius inter Duces Alexandri, Parthos fortitus. Juftin. 13. 4. 23.
De aliis V. fupra in NICAGORAS.

NĪCĀSIO, onis. m. Cic. 12. Att. 5. extr. Nicafionum archetypa. Quo loco Turnebus; Nicafionum archetypa, inquit, per firpum fignificant fœneratorum calendarium, vel quod Nicafio fœnerator fuerit, vel quod in Nicafione fabula a Cæcilio nefcio quid tale fcriberetur: vel certe quod proprium nomen, quod Græcum eft origine, quadam lafcivia ad interpretationem Romanam, ad quam alludit, revocaretur: quafi Nicafio, a nicando, id eft necando dicatur, ut eneco & enico dicitur: fœneratorum autem crudelitas homines trucidare, enecareque videtur: vel quadam etiam alia joci luxuria, quafi hominum fint victores. Hæc ille Adverf. 12. 4. [Νεονικησιῶν ἀρχέτυπα legendum, ut alibi docui.

NĪCĀTOR, ŏris. m. [Νικάτωρ] Cohors Macedonum regia, apud Liv. 43. 19. Item Seleucidarum Syriæ regum cognomen. V. Spanh. de Numm. diff. 7.

NICEA, NICENUS, NICIA, V. NICÆA.

NĪCĒPHŎRIUM, i. n. [Νικηφόριον] Oppidum eft Mefopotamiæ, non procul ab Euphrate fluvio, ab Alexandro magno conditum. Plin. lib. 6. cap. 26. Liv. 32. 33. & 34.

NICEPHORIUS, [Νικηφόριος] amnis Tigranocerta urbem ambiens. Tacit. 15. Ann. 4. 2.

NICĒPHŎRUS, i. m. [Νικηφόρος] Villicus Q. frat. Ciceronis. V. 3. Q. frat. 1. 2.
Fuerunt hujus nominis plures Imperatores Conftantinopol. & Scriptores. De Nicephoro Gregora, V. Voff. de Hift. Gr. 2. 28. conf. Fabric. Bibl. Græc. 5. 5.

Nīcer, cri. m. Fluvius Sueviæ in Germania. al. Neccarus. Sidon. 7. 324. & Auson. Edyll. 3. 423.

Nīcĕrōs, ōtis. m. [Νικέρως] Unguentarius. Martial. 12. 66.

Nicerōtiānum, i. n. [νικερωτιανὸν] Delicatius odoramentum & unguentum: dictum ab artifice probo Nicerote. Martial. lib. 6. 55.

Fragras plumbea Nicerotiana. Idem lib. 10. 38.

Nimbis ebria Nicerotianis. conf. Sidon. 9. 324.

Nīcētēria, orum. n. pl. [νικητήρια] Præmium victorum: accipitur etiam pro Sacrificio vel epulo victoriæ gratia facto, quod etiam Epinicia plurali numero dicitur. Juven. 3. Sat. 68.

Et ceromatico fert niceteria collo. Budæus. conf. Scholiast. & Ælian. Varr. Hist. 2. 41.

Nīcētas, æ. m. [Νικήτας, ἢ Νικήτης] Smyrnæus, sophista Adriano principi carus, ab eoque Museo Ægyptio ascriptus fuit. Quum causas tentaret, foro etiam aptissimus videbatur. Adeo ingenium ad utramque dicendi rationem accommodavit, ut judiciale sophistica quadam facultate exornaverit, sophisticum vero & umbratile forensibus aculeis roboraverit: genus dicendi antiquum & politum retinuit. Lascivus nihilominus & dithyrambicus visus. Ex Philostrato.

Scriptor item fuit Historiæ Byzantinæ, ubi desiit Zonaras. V. Voss. Hist. Gr. 2. 29.

De alio Idem 2. 25. conf. Fabric. Bibl. Gr. 5. 5.

Nīcias, æ. m. [Νικίας] Atheniensis, genere clarus. Aristoteles scribit tres viros Athenis eodem tempore æque potentes fuisse, Niciam Nicerati, Thucydidem Milesii, & Theramenem Agnonis. Tyucydides his natu aliquantulum major, multa cum Pericle clara pro Republica gessit. Post mortem Periclis ad Niciam primæ partes delatæ sunt. Missus igitur imperator una cum Demosthene altero duce contra Syracusanos, qui Gylippum Lacedæmoniorum ducem auxilio arcessiverant, infeliciter pugnantes ambo a Syracusanis in bello capti sunt, conjectique in carcerem, sibi manus attulere. Nicias Marco Crasso ex nostris comparatur, quod & divitiis abundaverit, & eundem fere exitum hic apud Siculos, ille apud Parthos invenerit. Hæc ex Plutarchi Nicia.

Nicias alius Atheniensis pictor, qui, teste Plin. lib. 35. cap. 11. diligentissime mulieres pinxit: lumen & umbras custodivit: atque ut eminerent e tabulis picturæ, maxime curavit. Hic etiam in artem tanta contentione animi incubuisse dicitur, ut cibum sumere sæpe oblitus sit. Ælian. Var. Hist. 3. 31.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabricium veniens, ei promisit Pyrrhum veneno necaturum. At ille aversatus facinus, Pyrrho rescripsit, ut a Nicia sibi caveret. Plutarch. in Apophth. Fabricii. & in Pyrrh. Valer. Max. 6. 5. 1. Timocharem vocat. Res varie refertur. V. Freinsh. ad Flor. 1. 18. 21.

Curtius Nicias, Grammaticus Romæ, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui ejus in epist. ad Atticum meminit: item in epist. 7. Fam. 3. Sueton. Ill. Gramm. 14. Cicero & Niciam quendam Smyrnæum se complecti scripsit, 1. Q. frat. 2. 2.

Nīcippus, i. m. [Νίκιππος] Coorum Tyrannus, cui cum adhuc privatam ageret vitam, ovis, in pascuis ejus leonem pariens, regnum portendere visa est. Ælian. Varr. Hist. 1. 20.

Nīco, vel Nicōn, ōnis. m. [Νίκων] fuit Unus ex tredecim principibus Tarentinorum, qui conjurarunt in Annibalem: tandemque comprehensus cum Philomene, ad Annibalem deductus est. De quo Liv. 26. 8.

Alius Galeni pater, Geometriæ & architecturæ peritus.

Item Pugil quidam, de quo Suidas.

Alios hujus nominis. V. apud Fabric. Bibl. Gr. 5. 42.

Fuit etiam Asini nomen apud Suet. August. cap. 96. extr.

Nico, ĕre. Verbum antiquum, a quo deductum est Nictare, & significat Signum facere, ut manum movere, aut ea minari. Plaut. Truc. 2. 7. 63.

— emoriere ocius si manu niceris.

GE Quid manu nicerim? Ubi Icerim sæpe legendum credidi, inquit Turnebus 24. 17. sed quum aliquam esse Nictandi originem augurer, nec aliam quisquam comminisci possit, retinendum putavi. Nicere alibi nusquam, quod sciam, reperitur. conf. Taubm. not. Manu iceris Boxh. [Puto reliquisse Plautum — si manu'n jeceris. pro Manum injeceris. Id enim sane intelligi volebat. Nicto a Niveo Grammatici deducunt. V. f. l.

Nīcocles, is. m. [Νικοκλῆς] Filius Evagoræ, Salaminis Cypriæ Rex; notus e duabus Isocratis orationibus parænetieis.

Alius item Grammaticus, citatus Varino voce σκάλοψ.

Nīcocreon, ontis. m. [Νικοκρέων] Cypriorum tyrannus, de quo in dictione anaxarchus.

Nīcŏlāus, i. m. [Νικόλαος] Nomen proprium, quasi victor populi.

Nicolaus Damascenus [Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς] Peripateticæ sectæ philosophus fuit, Herodi Judæorum tetrachæ, & Augusto Cæsari familiaris, qui universalem historiam libris 80. complexus est.

Nicolaus alius fuit ex Myra Lyciæ civitate, flagrantissimus Christianæ religionis propagator, qui sub Constantino Cæsare vixit.

Fuit item Nicolaus quidam sophista, ex eadem Myra ortus, Dioscoridis Grammatici frater, qui artem Rhetoricam scripsit, & meditationes quasdam. De his omnibus vide plura apud Suidam.

Nicolai [νικόλαοι] vocantur Palmarum balani grandiores. Plin. lib. 13. cap. 4. ubi nominis rationem assignat. conf. Spanh. de usu & pr. Num. diss. 6. & Cæl. Rhod. 2. 6. & Cang. utrumque Gloss.

Nicolaītæ, arum. m. pl. [Νικολαῖται] Hæretici fuere, ab Nicolao nomen ducentes, qui fuit cum Stephano diaconus. Eorum dogma fuit, Uxorum communio. Improbantur Apocalypsis cap. 2. 15. V. Euseb. Hist. Eccl. 3. 29. & Isidor. 8. 5.

Nīcŏmăchus, i. m. [Νικόμαχος] Nicomachos sex tradit Suidas: Primum ex Alexandria Troadis, poetam tragicum, qui scripsit tragœdias undecim. Secundum, Atheniensem item tragicum, qui vicit Euripidem & Theogenem. Nicomachum item medicum, Machaonis filium, Æsculapii nepotem, qui scripsit de medicina libros sex, & in philosophia unum. Reliquos duos, patrem & filium Aristotelis ponit, ambos medicos: quorum filius scripsit commentarios in physica patris. V. Jonsius de Script. Hist. Philos. 3. 13. & Fabric. Bibl. Gr. 4. 22. qui 12. alios commemorat.

Nīcŏmēdes, is. m. [Νικομήδης] Nomen proprium regis Bithyniæ, Romanorum amici, qui olim raso capite sumpsit pileum, & se Romanorum libertum vocavit, a quo Nicomedia. V. Justin. 34. 4. 5. & 38. 5. 15.

Nicomedia, æ. f. [Νικομήδεια] Civitas Bithyniæ, a Nicomede rege, qui eam condidit, appellata. V. Plin. Nat. Hist. 5. 32. & Plin. 10. Epist. 42. Turcis hodie *Nichor*: Nautis vulgo *Comidia*, & *Comidi*.

Nicomedensis, e. Adj. Nicomedenses, Incolæ. Plin. 10. Epist. 43.

Nicon, V. paulo ante, nico.

Nīcŏphănēs, is. m. [Νικοφάνης] Pictor elegans & concinnus, ita ut vetusta opera pingeret propter æternitatem rerum: impetuosi animi, & cui pauci comparentur. Cothurnus ei, & gravitas artis. Plin. lib. 35. cap. 10. Sed V. not. Hard.

Nicophŏrus, i. f. [νικηφόρος] Herba, qua victores coronabantur. Smilax. Plin. 24. 10. [Sed forte Nicephorus scribendum.

Nīcŏpŏlis, is. f. [Νικόπολις] Civitas Epiri, a victoria Augusti sic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium bello superavit. V. Plin. 4. 1. & Suet. August. cap. 18.

Aliæ sunt in Thracia; nobilis etiam in Mœsia ad Danubium: rursus alia in Bithynia, & in Armenia minore, a Pompeio exstructa. Et ad sinum Issicum monumentum Alexandri: & in Palæstina, vetus Emmaus. V. Geogr.

Nicopolītānus, a, um. Adj. Plin. 4. 1. Nicopolitana civitas. Alcim. Avit. Epist. ult. Nicopolitanus Episcopus.

Nīcostrāta, æ. f. [Νικοστράτη] Mater Evandri Arcadis futurorum vaticinatrix, quæ a carminibus, quibus Phœbi oracula significare solebat, Carmentis Latine dicta fui; vel, ut alii nonnulli voluerunt, a Carpento quo utebatur. V. carmenta, & Victor. de Orig. Rom. cap. 5.

Nīcostrătēgi, [νικοστρατηγοὶ] al. Nyctostrategi, orum. n. pl. Hoc verbo utitur Arcadius in l. Munerum. §. 1. extr. D. de muneribus. Legati quoque qui ad sacrarium principis mittuntur, quia viaticum, quod legativum dicitur, interdum solent accipere, sed & nicostrategi, & pistrinorum curatores personale munus ineunt. Ceterum quid sint Nicostrategi, apud nullum reperi. Turnebus suspicatur hic mendum esse, quod nullum tale apud Græcos verbum sit, quum tamen Græcam mentiatur originem: & ejus loco, Vicorum stratorum & pistrinorum, &c. reponendum credit. [Forte Neostrategi, Νεωστρατηγοὶ, Navalis imperii nomen.

Nīcostrătus, i. m. [Νικόστρατος] Macedo, Orator inter decem facundos, tempore M. Antonini, Dionis Chrysostomi, & Aristidis oratoris æqualis: scripsit nonnulla, ut auctor est Suidas.

Fuit item alter Nicostratus, poeta comicus, cujus meminit Athenæus in Dipnosophistis & Suid.

Nicostratus citharista, & Laodocus citharœdus, quum inter se concertarent: dixit Nicostratus Laodocum esse in magna arte parvum, se autem in parva magnum. V. Ælian. Var. Hist. 4. 12.

Nicostratus Achæorum prætor. Liv. 32. 39. & 40.

Alius Trapezuntius sophista & Historicus. V. Voss. Hist. Gr. 4. 20.

Nīcōtiāna, æ. f. Herba, sic dicta a Jo. Nicotio regis Galliæ in Lusitaniam legato, qui eam primus, e Florida Americæ regione allatam, in Gallias misit. In America dicta *Petus*. Vulgo *Tobacco*.

Nicto, [ὀφθαλμιάω, σκαρδαμύττω] āre. frequent. prisci verbi Niveo, ēre; unde Conniveo compositum, est Quum oculis signum damus claudendo vel utrumque vel alterum. Plaut. Asin. 4. 1. 39.

Neque illa ulli homini nutet, nictet, annuat. conf. Idem Men. 4. 2. 49. & Merc. 3. 2. 72. Plin. lib. 11. cap. 37. Plerisque vero naturale est, ut nictare non cessent: quos pavidiores accepimus.

Nictor, [βλεφαρίζω] āri. deponens. Plin. lib. 11. cap. 37. Graviores alitum inferiore gena connivent: eædem nictantur, ab angulis membrana obeunte.

Nictari, (inquit Festus) & oculorum & aliorum membrorum nisu sæpe aliquid conari, dictum est ab antiquis, ut Lucret. lib. 6. 836.

Hic ubi nictari nequeunt, insistereque alis. Novius in Machaco, Pone actutum scribit, cum in nervo nictabere. Unde quidam nictationem, quidam nictum, ut Cæcilius in Pugilem, Tamen inter laudandum hunc tumidum tremulis palpebris percutere nictu, hic gaudete & mirarier. V. Non. 5. 71.

Nictans, Partic. translate pro Micans, seu Vibrans. Lucret. lib. 6. 181.

Dissupat ardoris quasi per vim expressa repente

Semina, quæ faciunt nictantia fulgura flammæ.

Nictātio, ōnis. f. [βλεφαρισμὸς] Plin. lib. 11. cap. 37. Nec genæ quidem omnibus: ideo neque nictationes iis quæ animal generant. conf. Solin. cap. 27. & 40.

Nicto, nicti, [ῥύζω] nictĕre. Idem, quod Nictare. Festus, Nictit canis in odorandis vestigiis ferarum leviter ganniens; ut Ennius lib. 10. Veluti siquando vinculis venatica venenox apta solet, si forte ex nare sagaci sensit, voce sua nictit, ululatque ibi acuta est.

Adnicto, Guigner, vide adnicto. H. St.

Nictus, ûs. m. Idem. V. Fest. supra. & Laur. Valla annot. in N. T. 1. Cor. 15. 52. In nictu oculi.

N I D

Nidamentum, Nidifico, Nidificium, &c. V. nidus.

Nīdor, ōris. m. [κνίσσα] proprie dicitur Odor cujuscunque rei adustæ. A nitore ignis. Virg. 12. Æn. 301.

— illi ingens barba reluxit,

Nidoremque ambusta dedit. Martial. lib. 1. 93.

Pasceris & nigræ solo nidore culinæ. Plaut. Most. 1. 1. 5.

Lumen exstinctum offendit nares nidore. Lucret. lib. 6. 792.

Ganearum nidor & fumus. Cic. in Pison. 13.

Carus nidor. Hor. 2. Serm. 2. 19.

Cancri nidor. Plin. lib. 12. cap. 9.

Chelydri graves nidore. Virg. 3. Georg. 415.

Nidor etiam de Stercoris recentis fœtore dicitur. Apul. lib. 4. pag. 144. Elm. Alios putore nidoris fœtidi a meis jam quassis scapulis abegissem.

Nidor, Risus. Hor. 2. Serm. 7. 38.

— nasum nidore supinor. Sic Porphyrio interpretatur: Nidorem pro risu posuit: a quo verbum fit Renideo. Acron vero, Nasum, inquit, nidore supinatur, qui nimium delectatur, & inclinatur odoribus pulmentariorum. Nidor autem a nimio odore tractum, seu risu; unde & Renidet.

Nidor differt ab Odore. Plin. lib. 13. c. 1. Cedri tantum & citri suorum fruticum in sacris fumo convolutum nidorem verius, quam odorem, noverant.

Nidor

Nidor impudicitiæ. Salvian. lib. 7.

NIDORŌSUS, a, um. Adj. Tertull. adverf. Marc. 5. 5. Holocauftomata nidorofa.

NIDEO, ēre. Obfoletum, cujus compofitum in ufu eft, Renideo.

NĪDUS, i. m. [νεοττιά] Avium domicilium. A nidore, ut putatur, quod mali odoris fint avium cubilia. Plin. lib. 10. cap. 29. In Fidenate agro juxta urbem ciconiæ nec pullos, nec nidum faciunt.
Aditus nidi. In ADRO.
Domus & nidi. Virg. 5. Æn. 214.
Adulteratus. Plin. lib. 10. cap. 9. V. Subjicere pullos, in SUBJICIO.
Dulces. Virg. 1. Georg. 415.
Verni. Stat. 3. Silv. 5. 57.
Abducere in diverfum a nido. V. ABDUCO.
Conftruere fibi nidum. Ovid. 15. Met. 397.
Conftruunt cubilia fibi nidofque, eofque quam poffunt molliffime fubfternunt gallinæ avefque reliquæ, ut quam facillime ova ferventur. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.
Demptus cacumine. Ovid. 13. Met. 833.
Detrahere aves nido. Virg. 4. Georg. 514.
Egredi nidis. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Fingunt & conftruunt nidos, procreationis atque utilitatis fuæ caufa, volucres. Cic. 2. de Orat. 23.
Migrare nidum. Gell. lib. 2. cap. 29.
Struere. Tacit. 6. Ann. 28. Suis in terris ftruere nidum.
Texere. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Apium nidi. Virg. 4. Georg. 56.
Nidus, pro Fetu fcrofæ, feu porculis adhuc lactentibus. Columel. lib. 7. cap. 9. non procul a fine, Et in cubili fuam quifque matrem nidus exfpectat. V. totam periodum.
Nidus, aliquando accipitur pro Fetu avium. Virg. 4. Georg. 17.
— ipfæque volantes
Ore ferunt dulcem nidis immitibus efcam. Nonius 6. 63.
Loquaces nidi. Virg. 12. Æn. 475.
Queruli. Seneca Herc. fur. 148.
Nidus, pro Poculo ad nidorum fimilitudinem facto. Varro Quinquatribus, Quam lympham melius e lacuna fontium allatam, nidos potili permifceat. Non. 2. 588.
Nidus, pro Domo cujufque propria. Hor. 1. Epift. 10. 6.
Tu nidum fervas: ego laudo ruris amœni
Rivos, &c. Sic Hefiod. πτῶε τε καλιάς. Ductum ab avibus. Lambinus. [Hefiod. Ἔργ. 305. — ὥραια βιότε πλήϑωσι καλιαί.
De quovis Receptaculo five Seceffu ufurpatur. Ita Virginius villam fuam Alfienfem vocare folebat Nidum fenectutis fuæ. V. Plin. 6. Epift. 10. & conf. Hor. 3. Carm. 4.
Nidi, dicuntur, In quibus merces in tabernis feparatim tenentur. Martial. lib. 1. 118.
De primo dabit, alterove nido
Rafum pumice, purpuraque cultum.

NIDĪCUS, a, um. Adj. Varro Virgula divina, apud Non. 4. 278. in Limen, & 12. 41. in Vile,
Ad quos tum volucres venit pufillos
Ufque ad limina nidica efca vilis. Mercer. legit Indica, Gothofr. Nitida, repugnante metro, fi modo phaleuci funt verfus.

NIDŬLUS, i. m. [νεοττίδιον] Parvus nidus. Gell. lib. 2. cap. 29. Cic. 1. de Orat. 196. Ithacam illam, in afperrimis faxulis, tanquam nidulum, affixam. conf. Arnob. lib. 2.

NIDŬLOR, [νεοττεύομαι] āri. Idem quod Nidifico. Plin. lib. 11. cap. 28. Parvofque in iis contra rigorem hiemis vermiculos fetus fui nidulantur. Gell. lib. 2. cap. 29. Habitat, nidulaturque in fegetibus.
Nidulari, Ovis incubare. Varr. Hebdomadôn 1. Prima dies, deinde illos quibus halcyones hieme in aqua nidulantur, eos quoque feptem effe dixit. Non. 2. 589.

NIDĬFĬCO, [νεοττεύω] āre. Nidum facere. Virg. in Epigr. a Donato in ejus vita allato,
Sic vos non vobis nidificatis aves. Columel. lib. 8. cap. 15. Plin. lib. 10. cap. 32.
Nidificare ex. Plin. lib. 9. cap. 26. Eadem pifcium fola nidificat ex alga, atque in nido parit.
Nidificare luto. Plin. lib. 10. cap. 52. Lactant. 2. 4.

NIDIFĬCUS, a, um. Adj. [νεοττευτικός] Seneca Med. v. 714.
Quodcunque tellus vere nidifico creat.

NIDIFICIUM, i. n. Apul. 8. Met. pag. 211. Elmenh. Alligavit arbori ficulneæ, cujus in ipfo cariofo ftipite inhabitantium formicarum nidificia burriebant.

NIDAMENTUM, i. n. Locus ubi nidulantur aves. Plaut. Rud. 3. 6. 52.
In nervom ille hodie nidamenta congeret. Ubi Turnebo, Adverf. 26. 2. Nidamenta funt Flocci, &c. unde aves nidos congerunt. Arnob. lib. 6. pro Nido dixit. [Quafi a verbo Nidor, āri. dep. An Nidulamentum? H. St.

N I G

NIGELLA, NIGELLUS, V. poft NIGER, a, um.

NĬGER, gri. m. Fluvius. V. NIGRIS.

NĬGER, gra, grum. Adj. [μέλας, αἰανός, ἐλικός, κελαινός, ὀρφνινός, ἴωλος] Ater & obfcurus color, qui & fufcus quibufdam dicitur. Plaut. Capt. 3. 4. 114.
Macilento ore, nafo acuto, corpore albo, & oculis nigris.
Æquoris nigri fremitus. Hor. 2. Carm. 27. 23.
Aer niger. Virg. 1. Georg. 423.
Agmen. Virg. 4. Æn. 404. de formicis.
Avernum. Ovid. 3. Amor. 9. 27.
Aufter. Virg. 3. Georg. 278.
Cælum pice nigrius. Ovid. 18. Epift. 7.
Capilli. Hor. 1. Epift. 7. 37.
Colles nigri, Umbrofi propter arbores. Hor. 4. Carm. 12. 11.
Color. Ovid. 2. Met. 236.
Crinis. Hor. 1. Carm. 32. 12.
Folia nigriora. Plin. 24. 15.
Imber nigerrimus denfis Auftris. Virg. 5. Æn. 696.
Lacus. Virg. 6. Æn. 238.
Limus. Virg. 4. Georg. 478.
Livor. Ovid. 3. Amor. 5. 26.
Monedula nigra pedes. Ovid. 7. Met. 468.
Mors. Stat. 9. Theb. 851.
Nemus. Virg. 3. Georg. 333.
Noctis nigræ umbra. Lucret. lib. 4. 541.
Nubes. Virg. 5. Æn. 516.
Oculi. Hor. 1. Carm. 32. 11.
Ovis. Virg. 4. Georg. 546.
Pecus. Virg. 3. Æn. 120.
Taurum Neptuno, taurum tibi pulcher Apollo,
Nigram hiemi pecudem, Zephyris felicibus albam. Nigram hiemi pecudem immolari Maro facit, ut & Horatius agnam, quum effet Tempeftas ritu Romano dea: Epod. 10. 23.
Libidinofus immolabitur caper,
Et agna Tempeftatibus. Turnebus.
Pulvis. Virg. 9. Æn. 33.
Sanguis. Ovid. 12. Met. 326.
Somnia. Tibul. lib. 2. 1. 90.
Splendor. Plin. lib. 12. cap. 4.
Superftitio. Stat. 6. Theb. 11.
Silvæ nigræ, Obfcuræ, umbrofæ. Hor. 1. Carm. 21. 7.
Terra nigra & pinguis. Virg. 2. Georg. 203.
Turbo. Virg. 1. Georg. 320.
Venenum. Virg. 4. Æn. 514.
Violæ. Virg. 10. Ecl. 39.
Umbræ. Lucret. lib. 4. 342.
Uva nigerrima. Catul. ad Coloniam, 18. 16.
Alba & nigra. Cic. 2. de Divin. 9. Aut num nefcio qui ille divinus, fi oculis captus fit, ut Tirefias fuit, poffit quæ alba fint, quæ nigra dicere: &c.
Niger, per translationem quandoque ponitur pro Mortuo. Juven. 1. Sat. 72.
Inftituitque rudes melior Locufta propinquas
Per famam & populum nigros efferre maritos. [Non mortuos intelligit fimpliciter, fed Veneno necatos, eoque liventes & luridos.
Domus nigra queftu, Funefta. Stat. 5. Silv. 1. 19.
Niger, Noxius. Virg. 2. Georg. 214.
— & nigris exefa chelydris
Creta. Servius.
Niger, Malus. Juven. 3. Sat. 30.
— nigrum in candida vertunt. Solebant enim prifci quod bonum & laudabile erat, creta, vel alba linea notare. Quod autem noxium & malum, nigro colore.
Niger, i. e. Impro s moribus, & ingenio infido. Hor. 1. Serm. 4. 84.
— commiffa tacere
Qui nequit: hic niger eft, hunc tu, Romane, caveto. Puto (inquit hic Lambinus) Horatium refpicere ad fymbolum Pythagoricum illud, quod monet, μὴ γεύεσθαι τῶν μελανούρων, id eft, ne guftemus de his quibus nigra eft cauda: quo vetabat Pythagoras, ut interpretatur Plutarchus, verfari cum hominibus, qui nigri effent morum improbitate. Hæc ille.
Nigra turba. Stat. 1. Silv. 3. 103. pro Hominibus pravi ingenii.
Non minus niger, quam Terentianus Phormio. Cic. pro Cæcin. 27. Et argentarius Sext. Clodius, cui nomen eft Phormio: nec minus niger, nec minus confidens, quam ille Terentianus eft Phormio.
Nigerrimus. Plin. lib. 15. cap. 25. Cerasorum Aproniana maxime rubent: nigerrima funt ut Actia. Comparativi exempla V. fupra.

NĬGELLUS, a, um. Adj. dimin. Parum nigrum. Aufonius ad Theonem, Epift. 4. v. 72. litteras vocat Cadmi nigellas filias.
Herba floribus nigellis. Apul. de Herb. cap. 75.

NĬGELLA, æ. f. [μελάνθιον] Frutex eft pufillus, ramulis tenuibus, altitudine palmorum duorum, foliis parvis, fenecionis herbæ fimilibus, in cacumine capitulum habens exiguum, ceu papaveris, in quo femen nigrum, acre, odoratum includitur. In officinis etiam hodie nomen fervat: a Gallis *Poivrete* appellatur.

NIGRĒDO, īnis. f. Ipfe color fufcus. Apul. 2. de Afin. p. 118. Elmenh. Corvina nigredine cæruleos columbarum colli flofculos æmulantur. Mart. Capell. lib. 2. Erant quidem libri facra nigredine colorati.

NIGRĬTŪDO, īnis. f. Idem. Plin. lib. 10. cap. 36. Nulla veris initio apparet nigritudo in roftro, quæ ab æftate incipit. De pafferibus.

NIGRĬTIA, æ. f. [μελανία] Idem. Plin. lib. 9. cap. 38. Nimiæque ejus nigritiæ dat aufteritatem.

NĪGRĬTIES, ēi. f. Idem. Corn. Celf. lib. 8. cap. 2. Nigrities colligi quidem poteft etiam ex dolore & ex febre.

NIGROR, ōris. m. [ὄρφνη] Idem. Cic. 1. de Divin. 24.
Interea prope jam occidente fole inhorrefcit mare,
Tenebræ conduplicantur, noctifque & nimbûm occæcat nigror.
Ex Pacuvio. Gell. lib. 2. cap. 26. Rubidus autem eft rufus atrore & nigrore multo miftus. De coloribus.
Nigror mortis. Lucret. lib. 3. 39. Celf. 2. 1.

NIGREO, ēre. Profert ex Pacuvio & Accio. Non. 2. 582.

NIGRESCO, nigrui, [μελαίνομαι] ēre. Nigrum fieri. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 72.
Nunc fibi mutatas liceat nigrefcere veftes. Columel. lib. 12. cap. 48. Olivas, quum nigruerint, nec adhuc tamen permaturæ fuerint, fereno cælo diftringere manu convenit. Solin. cap. 4. pr. Nigrefcent æra. V. & Sidon. 8. 7.
Tenebris nigrefcunt omnia. Virg. 11. Æn. 824.
Æquora nigrefcunt ventis. Ovid. 1. Trift. 3. 107. al. Increfcunt.
Cælum nigrefcit ab Auftris. Ovid. 5. Faft. 323.
Venæ nigrefcunt fanguine. Ovid. 3. de Arte Am. 503.

NIGRO, [μελαίνομαι] āre. Nigrum facere. Unde compof. Denigro.
Nigrare, Nigrum effe. Lucret. lib. 2. 732.
— ne forte hæc ex albis alba rearis
Principiis effe, ante oculos quæ candida cernis:
Aut ea quæ nigrant, nigro de femine nata. [Nifi forte Nigrent legendum, a Nigreo.

NIGRANS, antis. Partic. [μελαινόμενος] ut,

Nigrans color. Columel lib. 6. cap. 1. Parandi sunt boves novelli, quadrati, grandibus membris, cornibus proceris, ac nigrantibrs & robustis. Antra. Stat. 10. Theb. 129.
Caligine nigranti piceus vertex. Sil. lib. 4. 308.
Campi pulvere. Sil. lib. 3. 406.
Color. Lucret. 2. 792.
Comæ arboris. Seneca. Herc. fur. 9.
Corpora. Sil. 9. 225.
Juvenci nigrantes terga. Virg. Æn. 97.
Nimbus. Virg. 4. Æn. 120.
Pecudes. Virg. 5. Æn. 736.

NIGRĀTUS, a, um. Partic. Tertull. adv. Marc. 4. 9. pr. Luridati delinquentiæ maculis, & nigrati ignorantiæ tenebris.

NIGRĀMEN, ĭnis. n. Manilius.

NIGRĬCO, [μελανίζω] āre. Aliquantum nigrum esse. Plin. lib. 10. cap. 3. Viribus præcipua, colore nigricans: sola aquilarum fetus suos alit. conf 35. 16.

NIGRĔFĂCIO: fēci, factum, [μελανοποιῶ] ĕre. Nigrum facere. Onomast. Nigrefacio, μελαίνω.

NIGREFĪO, [μελανοποιοῦμαι] fieri. Nigrum fieri. Oct. Hor. 1. 5. Quamdiu oleum pinguescat & nigrefiat.

NIGRĬCŎLOR, ōris. o. g. Adj. ut, Nigricolor facies. Solin. cap. 2.

NIGRĬFĬCO, āre. Marcell. Emp. cap. 35. Nigrificare dentes.

NIGIDIUS, cognom. Figulus, Philosophus Pythagoricus, Romæ floruit Cæsaris tempore. Hic, teste passim Gellio, multa de re Grammatica edidit volumina, quæ ad tempora nostra non pervenerunt.

NIGINA, æ. f. Herba, de qua Plin. lib. 27. cap. 12. Herba quæ vocatur nigina, tribus foliis longis intubaceis, illita cicatrices ad colorem reducit.

NIGIR, V. NIGRIS.

NIGRĪNUS, Cognomen fuit plurium in civitate Romana gentium, ut Avidiæ, Pontiæ, Domitiæ, ex qua fuit is, cujus meminit Spartian. Adrian. cap. 7. Nigrini insidias evasit. V. Causaub. Meminit Domitii Nigrini Galen. de Compos. Med. 7.

NIGRIS, is. m. [Νίγρις] Æthiopum, seu Libyæ interioris fluvius, ejusdem cum Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, easdemque gignit animantes, & iisdem temporibus augescit. Plin. lib. 5. cap. 8. conf. cap. 4. extr. & cap. 9. Ptolem. Geogr. 4. 6. Nigir, vel Niger, ὁ Νίγειρ, dicitur. Hodie *Fluvius de Senega*. Hinc

NIGRĪTÆ, pl. m. [Νιγρῖται] Accolæ ejusdem fluvii populi. Mela. 1. 4. Plin. 5. 8. Strab. lib. 2.

N I H

NĬHIL, [οὐδὲν, μηδὲν] componitur ex Non & Hilum, per apocopen. Auctor Georgius Valla lib. 33. Putaverim tamen Nihilum ex ni, id est ne, & hilum componi: ut sit nihilum, quasi ni hilum quidem, vel ne hilum quidem. V. NIHILUM, & NIMIRUM ad fin. Præterea ex nihilum, per apocopen fit Nihil: per syncopen, nil. Nilum dixit. Lucret. lib. 1. 206.
Nil igitur fieri de nilo posse fatendum est. Paulo post,
Haud igitur possunt ad nilum quæque reverti. Idem 791. & 797.
Pers. 3. Sat. 84.
— gigni
De nihilo nihil, in nihilum nil posse reverti.

Nihil ad illum. i. e. Non est cum illo comparandus. Ter. Eun. 2. 3. 69. Cic. 2. de Orat. 25. Quem cognovimus virum bonum, & non illitteratum, sed nihil ad Persium. V. AD.

Nihil ad te. Ter. And. 4. 1. 60.
Hem, sed mane, concrepuit a Glycerio ostium.
P. Nihil ad te. D. quæro. Plenius

Nihil ad te attinet. Idem And. 1. 2. 16.

Nihil ad farinas, [οὐδὲν πρὸς τὰ ἄλφιτα] Proverbium ad artes steriles, ut poeticen, criticam, & hujusmodi, recte detortum. V. Erasm. Adag. Chil. 3. 6. 31.

Nihil ad hanc rem est. Ter Phorm. 5. 6. 21.

Nihil ad rem, an. Cic in Orat. 24. Dichoreus: nihil enim ad rem, extrema illa longa sit, an brevis.

Nihil admodum litterarum sciebat. Cic. de Clar. Orat. 210. Latine non pessime loquebatur, usu credo aliquo domestico: nam litterarum admodum nihil sciebat. De Curione.

Nihil admodum territus. Liv. 27. 2.

Nihil magnopere. Idem. Liv. 3. 65. Consules creati Sp. Herminius, T. Virginius Cœlimontanus, nihil magnopere ad Patrum aut plebis causam inclinati, otium domi ac foris habuere. h. e. Non magnopere inclinati. Idem 37. cap. ult. Nihil magnopere ea Cretenses moverunt.

Nihil aliud quam, pro Duntaxat. Suet. Domit. cap. 21. Ad horam somni nihil aliud, quam secreto solus deambulabat. Idem Cæs. cap. 20. Aug. 63. Claud. 10. Neron. 43. & Vesp. 10.

Nihil quam, pro Nihil aliud quam. Suet. Claud. cap. 36. Nihil tota via, quam, essetne sibi salvum imperium? requirens.

Nihil aliud nisi. Cic. de Amicit. 29. Amare autem nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere quem ames, nulla indigentia, nulla utilitate quæsita.

Nihil aliud habet quod agitet in mente. Cic. 1. de Nat. Deor. 114.

Nihil enim est aliud, quamobrem mihi percipi nihil posse videatur. Cic. 5. de Finib. 76.

Nihil aliud facere nisi. Cic. pro Rosc. Amer. 8. Si nihil aliud fecerunt, nisi rem detulerunt: nonne satis fuit iis gratias agi?

Nihil præterquam vigilatum est. Liv. 3. 26. h. e. Nihil aliud actum, nisi vigilatum est.

Nihil amplius quam, pro Tantum. Suet. Galb. 19. Cic. 12. Fam. 1.

Nihil nisi sapientia es. Ter. Adelph. 3. 3. 40.
Tu quantus quantus, nihil nisi sapientia es.

Nihil magis manifesto teneo. Plaut. Merc. 4. 3. 30. Cic. 1. Fam. 9. Cumque Pompejus ita contendisset, ut nihil unquam magis, ut cum Crasso redirem in gratiam. Subaudi, Fieri aut contendi posset, vel possit, aut, ut nihil unquam magis a me contenderit.

Nihi minus. Cic 3. Off. 81. Cadit ergo in virum bonum mentiri emolumenti sui causa, criminari, præripere, fallere? nihil profecto minus.

Nihil minus sum. Plaut. Stich. 3. 2. 41.
Perii hercle vero plane, atque obnixe, nihil
Uno Gelasimo minus est, quam dudum fuit. Sed Gronov. exhibet, — plane, nihil obnoxie. Uno &c.

Nihil minus, Responsio. Ter. Eun. 3. 3. 29.
— at tu apud nos hic mane,
Dum redeat ipsa. C. nihil minus. i. e. Non faciam.

Nihil nimis bibi. Ter. Heaut. 3. 2. 8.

Nimis nihili homo. V. NIMIS.

Nihil non ad rationem & tanquam ad artem dirigebat Antonius. Cic. de Clar. Orat. 40.

Nihil non arroget armis. Horat. de Arte Poet. 122.

Nihil ocius. Plaut. Stich. 5. 1. 2.
Qui hercle illa causa nihil ocius venit. pro Nihilo, vel Non ocius.

Nihil omnino. Cic. de Amicit. 51. Atque haud scio, anne opus sit quidem, nihil unquam omnino deesse amicis.

Nihil omnino declinare recta regione. Lucret. lib. 2. 250.

Nihil prorsus. Ter. And. 2. 6. 4. Nihilne? hem. D. nihil prorsus.

Nihil quicquam. Plaut. Merc. 4. 4. 37. Idem Bacch. 4. 9. 113. Ter. Heaut. 5. 1. 23.
Mira narras: quid Syrus meus? ne is quidem quicquam? M. nihil.

Nihil quicquam egregium in vita, sine ardore quodam amoris. Cic. 1. de Orat. 134.

Nihil supra. Cic. 13. Att. 19. Eos confeci & absolvi, nescio quam bene, sed ita accurate, ut nihil posset supra. Subaudi, Esse, vel Addi. Ter. And. 1. 1. 120.

Nihil ultra. Cic. 15. Att. 3. Est autem oratio scripta elegantissime sententiis, verbis, ut nihil possit ultra cogitari.

Nihil abest prorsus, quin sim miserrimus. Cic. 11. Att. 15.

Nihil agere dicuntur, qui sumunt operam inanem. Cic. de Senect. 15. Nihil ergo agebat Q. Maximus, nihil L. Paulus, pater tuus, Scipio, socer optimi viri filii mei? & ceteri senes, Fabricii, Curii, Coruncanii, quum Rempublic. consilio & auctoritate defendebant, nihil agebant? Plin. 1. Epist. 9. in fine, Satius est enim, ut Attilius noster erudítissime simul & facetissime dixit, otiosum esse, quam nihil agere.

Nihil audio, pro Non. Ter. Heaut. 5. 5. 12.
Uxorem ut ducas. CL. pater. CH. nihil audio. M. ad me recipio,
Faciet. CH. nihil etiam audio ipsum.

Nihil cessaverunt illico. Ter. Hec. 4. 1. 30.
Sed, ut olim te ostendisti eandem esse, nihil cessavisti usque adhuc,
Ut filiam ab eo abduceres, neu quod ego egissem esset ratum.

Nihil mihi credas divini & humani. Genus erat apud antiquos affirmationis religiosæ, & cujusdam prope jurisjurandi, quod significat, Nihil mihi ullius rei credas. Plaut. Asin. 5. 2. 4.
Neque divini, neque mihi humani quicquam accreduas,
Artemona, si hujus rei esse mendacem inveneris. Ex Turnebo.

Nihil mihi cum illo fuit, pro Nullum commercium. Ter. And. 2. 1. 26.
Num quidquam amplius tibi cum illa fuit, Charine? ah Pamphile.

Nihil desidero, me &c. Plaut. Stich. 4. 1. 10.
Nunc me gratiam abs te inire verbis, nihil desidero.

Nihil distat. Plin. lib. 12. cap. 13.

Nihil dixit, ut. Ter. Eun. 4. 5. 9.
Nihil dixit tum ut sequerere sese? C. nihil, nisi abiens mihi innuit.

Nihil egentes magnæ laudis. Virg. 5. Æn. 751.

Nihil est. Plaut. Truc. 4. 3. 76.
At ego ab hac puerum reposcam, ne mox inficias eat;
Nihil est. nam ipsa hæc ultro, ut factum est, fecit omnem rem palam.

Nihil est nisi. Cic 13. Fam. 56.

Nihil est, æque quod faciam lubens. Ter. Phorm. 3. 3. 34.

Nihil est, pro Nulla est spes. Ter. Heaut. 4. 1. 5.
Nam quod sperem de argento, aut posse postulem me fallere,
Nihil est. Donatus. Plaut. Capt. 2. 2. 94.
At nihil est, ignotum ad illum mittere, operam luseris.

Nihil est quod moremur diutius, pro Non est causa. Ter. Heaut. 4. 7. 6. Cic. 14. Fam. 4. De familia liberata nihil est quod te moveat.

Nihil est, quod illi non persequantur suis argutiis. Cic. de Amicit. 45.

Nihil est hoc. Plaut. Milit. 1. 1. 19.

Nihil, responsio. Ter. Phorm. 3. 3. 32.
Nunquid est quod opera mea vobis opus sit? G. nihil. verum abi domum, &c. conf. Idem Andr. 2. 2. 3.

Nihil facilius. Ter. And. 2. 6. 6.
Potin' es mihi verum dicere? D. nihil facilius.

Nihil dictu facilius. Ter. Phorm. 2. 1. 70.
Non ratio, verum argentum deerat. D. sumeret
Alicunde. G. alicunde? nihil est dictu facilius. Ubi Donat. Hoc quasi subridens & averso ab illo vultu pronuntiavit Geta; quod genus actionis, securitatem ostendit hominis manifesta dicentis.

Nihil festinare. Cic. 5. Att. 12.

Nihil gavisa. Stat. 1. Achill. 104.

Nihil intelligo quid agas. Ter. And. 4. 4. 16.

Nihil interest dactylus sit extremus, an creticus. Cic. in Orat. 218.

Nihil intermissa rerum cura. Tacit. 4. Ann. 13.

Nihil metuo, nisi ne medius disrumpar miser. Plaut. Curc. 2. 1. 7.

Nihil moror, Nihilifacio. Plaut. Most. 3. 2. 58. Sic Casin. 3. 6. 18.
Cœnare lepide, nitideque volo, nihil moror barbarico ritu
Sane esse jam. V. MOROR, & Nihil moræ infra.

Nihil moramur vos, Patres conscripti; Formula dimittendi senatus. Capitol. Anton. Philos. cap. 10. V. Casaub.

Nihil opus est rescisceat. Plaut. Merc. 5. 4. 44. Cic. 5. de Finib. 16. Nihil opus est exemplis hoc facere longius.

Nihil parcunt seni. Ter. in prol. Heaut. 43. Idem Adelph. 4. 2. 24.
Nihil pepercit: non puduisse verberare hominem senem?

Nihil poterit ferre. Plaut. Mil. 4. 4. 17.

Potius mihi nihil fuit, quam ut Masinissam convenirem. Cic. in Somn. Scip. 1.

Proficiebatur nihil in summa pacis. Tacit. 13. Ann. 38. pr.

Propius mihi nihil quam ut perirem. Plaut. Mil. 2. 5. 65. i. e. Parum abfuit quin morerer.

Nihil

Nihil refert mea. Ter. Eun. 2. 3. 28.
Nihil scio, pro Nescio. Plaut. Capt. 4. 2. 63.
Gaude audacter. H. gaudeo, etsi nihil sciam quod gaudeam. Al. Nihil scio.
Nihil scit, nisi verum loqui. Plaut. Pers. 4. 4. 93.
Nil sine magno vita labore dedit mortalibus Hor. 1. Serm. 9. 59. Sententia est multorum veterum scriptis celebrata.
Nihil suspicantes. Sallust. Catil. 45.
Nihil tristis. Ter And. 2. 6. 17.
Nihil tale metuamus. Cic. 1. de Finib. 55.
Nihil tanti est. Hor de Arte Poet. 304. Vice proverbii sumi posset hæc loquendi formula, classicis auctoribus persamiliaris, quum nihil nos tanti æstimare ostenderemus, ut ejus obtinendi studio in damnum aliquod incurrere optatum nobis esset.
Nihil circuitione usus es. Ter. And. 1. 2. 31.
Nihil utimur ea hoc loco. Cic. 4. Tus. 17. Tibull. 1. 9. 24.
Forma nihil magicis utitur auxiliis.
Nihil valet. Cic. pro Cæcin. 40. Ea si nihil valet, aut si ad hanc rem non pertinet, quid, &c.
Vobiscum mihi nihil est. Ovid. 2. Fast. 308.
Nihil cari, nihil sancti est, in omnium vicem regni unius insatiabilis amor successit. Liv. 40. 8. extr.
Nihil falsi. Nihil gratiæ, &c. Ter. And. 4. 4. 49.
Me miseram, nihil pol falsi dixi, mi senex. Idem Heaut. 5. 2. 46.
Nihil incommodi. Ter. Hecyr. 3. 3. 40.
Nihil languidi neque remissi patiebatur. Sallust. Jugurth. 57.
Nihil moræ est in me. Ter. And. 1. 1. 139.
— sin eveniat (quod volo)
In Pamphilo ut nihil sit moræ, restat Chremes.
Nihil pensi esse alicui. Liv. 42. 23. pr.
Nihil pensi neque sancti habere. Sallust. Jugurth. cap. 45.
Nihil piscium. Plaut. Rud. 4. 3. 4.
Nihil quæsti. Plaut. Aul. 1. 2. 5.
Nihil rerum. Ter. Heaut. 2. 3. 26.
Quid est, obsecro? nam mihi nunc nihil rerum omnium est
Quod malim, quam me hoc falso suspicarier.
Nihil reliqui. Cæs. 1. Bell. Gall. 9. Et demonstrant sibi præter agri solum nihil esse reliqui. Sallust. Catil. 11. extr. Cic 10. Att. 6. Nihil sinceri.
Nihildum, i. e. Nihil adhuc. Cic. 12. Fam. 7. Et quanquam nihildum audieramus nec ubi esses.
Nihildum certi a te exquiro. Cic. 8. Att. 12.
Nihildum Brundusio erat allatum. Cic. 9. Att. 2.
Nil intra est oleam, nil extra est in nuce duri. Hor. 2. Epist. 1. 31. Proverbium est, convenitque in eos, qui aut quæ perspicue vera sunt, negant: aut quæ perspicue falsa aiunt. Quid enim certius, quid apertius est, quam & intra oleam, os esse, & extra nucem, putamen, ac duritiem?
Nihīlum, i. n. [μηδ᾽ ὁτιοῦν, οὐδ᾽ ὁτιοῦν, οὐδὲ χοῦ, οὐκ] ex Non & Hilum compositum. Festus, Hilum putant esse quod grano fabæ adhæret, ex quo nihil & nihilum. V. nihil & infra Nihili. Ter. Phorm. 3. 3. 2.
Quid faciam? unde ego nunc tam subito huic argentum inveniam miser,
Cui minus nihilo est?
Distat nihilum. Hor. 2. Serm. 3. 210.
Stultitiane erret, nihilum distabit, an ira.
Interire in nihilum. Cic. 1. Acad. 27.
Oriri ex nihilo, & in nihilum occidere. Cic. 2. de Divin. 37.
Recidunt omnia ad nihilum. Cic. in Orat. 233.
Redigi ad nihilum. Lucret. lib. 1. 791.
Reverti ad nihilum. Lucret. lib. 1. 238.
Venire ad nihilum. Cic. 11. Fam. 12.
Venire ad summum, & Ad nihilum, contraria. Cic. 2. Tusc. 5.
Nilum, pro Nihilum. Lucret. lib. 1. 797.
Ne tibi res redeant ad nilum funditus omnes. V. nihil a pr.
Ex nihilo quicquam fieri, nulli physico placet. Cic. de Fato, 18.
Nihili quidem, hercle, verbum, ac vilissimum. Plaut. Stich. 1. 3. 35.
Nihili, [παρ᾽ οὐδὲν] Quod nec hili est, inquit Festus. Cic. 3. Tusc. 18. Sed tentemus, & lusisse putemur si nil sit, ab eo quod nequicquam est in tali homine, ex quo idem nihili dicitur. Varr. de L. L. lib. 9. extr. Itaque ut eum, quem putamus esse non hili, dicimus nihili, &c.
Nihili, qui non hili, inquit Varro, habet casus tum quum commutatur, de quo dicitur. De homine: dicimus enim hic homo nihili est, & hujus hominis nihili, & hunc hominem nihili, &c. Hæc ille lib. 8. de L. L. 37. extr.
Homo, res, nihili. Plaut. Asin. 2. 4, 66. Idem Pseud 4. 7. pr.
Malus & nequam est homo, qui nihili imperium heri
Sui servos facit: nihili est autem, suum
Qui officium facere immemor est, nisi adeo monitus.
Nihili facere, [παρ᾽ οὐδὲν τίθεσθαι] Nihili æstimare, non curare. Plaut. Mil. 2. 2. 13.
Sed me excepit: nihili facio quid illis faciat ceteris. Al. Nihilo. Cic. 2. de Fin. 27. & Plaut. Bacch. 1. 1. 56. Solet & conjuncte scribi Nihilifacio.
Nihili pendo, [μηδὲν τίθεμαι] Idem. Ter. Eun. 1. 2. 14.
Aut ego istuc abs te factum nihili penderem? Idem Adelph. 3. 4. 6.
Nihilo aliter, [οὐκ ἄλλως] pro Non aliter: vel non alius. Ter. Phorm. 3. 2. 45. Is me fefellit, ego isti nihilo sum aliter, ac fui.
De nihilo. Propert. lib. 2. 3. 16.
Non sum de nihilo blandus amator ego. Idem 2. 16. 52. & Ter. Hec. 5. 1. 1. Macrob. 5. Saturn. 19. pr. Hanc Virgilius non de nihilo fabulam fingit. V. de.
Non hoc de nihilo est. V. non.
Tu ausus es pro nihilo, præ tua præda, tot res sanctissimas ducere. Cic. 4. in Verr 40.
Pro nihilo habenda est adoptio nullo decreto probata, & contra omne jus facta. Cic. pro Domo, 38.
Contemnere & pro nihilo putare aliquem. Cic. 1. Verr. 24.
Dii immortales! quam mihi ista pro nihilo videntur. Cic. 14. Att. 9.
Nihilo beatior Juppiter, quam Epicurus, dempta æternitate. Cic. 2. de Finib. 22.
Nihilo deterius, pro Nihilo secius. Asconius pr. Comment. in Orat. Cic. pro Mil. Petebatque nihilo deterius consulatum. Annotavit Turnebus.
Nihilo diligentior ad classem ornandam, milites revocandos alendosque esse cœpit. Cic. 7. Verr. 155.
Nihilo magis. Plaut. Asin. 2. 3. 14.
Si sit domi, dicam tibi: non est. M. quid? ejus atriensis?
L. Nihilo magis intus est. Donatus, Nihilo magis, quasi in nihilo possit esse magis aut minus: & Nihilo magis, asseverationis est. Ter. Hec. 1. 2. 62.
Nocte illa prima virginem non attigit,
Quæ consecuta est nox eam, nihilo magis, Cic. 3. de Finib. 48
Nihilo magis efficere aliquid. Cic. 2. de Divin. 104. Sed ea sumitis, quibus concessis, nihilo magis efficiatis quod vultis.
Nihilo melior quam. Cic. 4. Fam. 14. Sed ego tam misero tempore nihil novi consilii cepissem, nisi in reditu meo nihilo meliores res domesticas, quam Rempublicam offendissem.
Nihilominus uni amicum esse, quam alteri Ter. Phorm. 4. 2. 7.
Nihilo minus tamen, id significat, quod Gallice dicitur, *Ce non obstant*. Ter. Heaut. 5. 3. 9.
Non postulo: jam loquere: nihilo minus ego hoc faciam tamen.
Idem Phorm. 4. 2. 7. Nihilominus tamen. Plin 7. Epist. 27 Nihilo minus: immo tanto magis conducit. Cic. 1. de Invent. 5. Quare meo quidem animo nihilo minus eloquentiæ studendum est.
Nihilo minus ut ego absim, hæc confici possunt. Cic. 10 Fam. 2. i. e. Etiam me absente, & sine opera mea.
Nihilo minus tamen & luto munire, & vinculo melius. Plin. lib. 17 cap. 16. [Sunt qui conjuncte Nihilominus scribunt. Non recte, quum nihilo plus, magis &c. necessario divise scribendum sit.
Nihilo plus. Ter. Eun. 1. 1. 17.
— incerta hæc si tu postules
Ratione certa facere, nihilo plus agas,
Quam si des operam ut cum ratione insanias.
Nihilo secius, idem quod Nihilo minus. Ter And 3. 2 27.
Hoc ego scio unum, neminem peperisse hic. D intellextin'?
Sed nihilo secius mox deferent puerum huc ante ostium. Cæs 3. Bell. Civil. cap. 26. Prætervectosque Dyrrhachium magna vi venti nihilo secius sequebatur.
Nihilo segnius. Cæs. 2. Bell. Civil. cap. 7. Massilienses nihilo segnius ad defensionem urbis reliqua apparare cœperunt.
Nihilo, m. indecl. Nihili homo, sive nulla re æstimandus. Vet. Gloss. Græco-Lat. οὐδαμινὸς, Nihilo, nugatorius, gerra Nihilo indeclinabile est. [Et in Lat. Gr. Nihilo οὐδείς. Suspicor tamen Nihili legendum utrobique.

N I L

Nil, [οὐδὲν] a Nihil syncopatum est. Aliquando nomen est. Virg. 3. Georg. 42.
Te sine nil altum mens inchoat.
Nil faciet sceleris pia dextera. Hor. 2. Serm. 1. 54.
Nil, nihil, nihilum. V. in nihil. pr.
Aliquando Adv. Virg. 5. Æn. 751.
Deponunt animos, nil magnæ laudis egentes. i. e. Non.
Nil opus est verbis. Lucret. lib 5. 264. Plura V. in nihil.
Nileus, Niliacus, &c V. post nilus
Nilion, i. n. Gemma. Plin lib. 37. cap. 6 India & has generat, & nilion, fulgore hebeti, aut brevi, & quum intuere, fallaci.
Nīlis, īdis. f. [Νειλὶς] Lacus est inferioris Mauritaniæ, non procul ab Oceano, quem Nili aquæ stagnantes efficere creduntur. V. Plin. lib. 5. cap. 9.
Nilopolis, V. nilus.
Nilum, V. nihil.
Nīlus, i. m. [Νεῖλος] Ægypti fluvius, a Nileo rege sic dictus, vel a novo inferendo luto, quod sua inundatione totam feracem reddat Ægyptum. Unde Servius in 4 Georg. 291. Nilum dici existimat, quasi νέαν ἰλὺν, hoc est novum trahentem limum, quo oblimet, hoc est limo obtuit Ægyptum & oppleat. Unus est ex majoribus totius orbis fluviis; a quibusdam Geon dicitur quasi terra, qui antea Melo vocabatur. Nascitur in monte inferioris Mauritaniæ, non longe ab Oceano, stagnante ibi lacu, quem vocant Nilidem. Deinde condit se itinere aliquot dierum, rursumque erumpit alio lacu majore in Mauritania Cæsariensi Iterumque arenis receptus per deserta viginti dierum spatio fertur ad proximas Æthiopas, & denuo prosilit fonte, qui Nigris dicitur. Inde Africam ab Æthiopia disterminans, medios secans Æthiopas, sic plerasque insulas facit, quarum clarissima est Meroe, cujus metropolis etiam Meroe vocatur. Postquam se aquis omnibus auxit, Nilus appellatur. Denique septem ostiis fertur in mare Ægyptium. Nomina ostiorum hæc sunt, Canopicum, Bolbitinum, Sebennyticum, Phatneticum, Mendesicum, Taniticum, & Pelusiacum. Ægypti inferiorem partem dextra lævaque divisus amplexu suo determinat, Canopico ostio ab Africa, ab Asia Pelusiaco, propter quod aliqui Ægyptum inter insulas posuere, ita se dividente Nilo, ut triquetram terræ figuram faciat. Idcirco multi Ægyptum Δ Græcæ litteræ similitudine Delta vocaverunt. Augetur Nilus certis diebus mirum in modum, & per totam spatiatus Ægyptum, fecundissimus innatat, unde unicam spem Ægyptiis in Nilo positam esse ait Seneca: nam sterilis aut fertilis annus est, prout ille magnus influxit, aut parcior. Inde est ut nemo aratorum in Ægypto cælum suspiciat: quod ex Seneca depromptum eleganter Claudianus reddidit, Epigr. 6. de Nilo, 1.
Felix, qui Pharias proscindit vomere terras, &c. Virgil. 6. Æn 800.
Et septem gemini turbant trepida ostia Nili. V. Plin. lib. 5, cap. 9. & 10. Cic 2. de Nat. Deor. 130. & Sen. Nat. Quæst. 4. 2. & 6. 8.
De ortu Nili ignoto, V. Scalig Exerc. cap. 17. Et Is. Voss. de Origine Nili cap. 15. Et J. Ludolph. Hist. Æthiop. 18.
Pingui flumine Nilus. Virg. 9. Æn. 31.
Apricus. Valer. 3. Argon. 36.
Digestus in septem cornua. Ovid. 9. Met. 773.
Discretus in septem ostia. Ovid 5. Met. 324.
Divitis ostia Nili. Juven. 13. Sat. 26.
Fertilis Nili pinguia arva. Valer. 7. Argon. 607.
Fluens magnum. Virg. 3. Georg. 29.
Jocosus. Ovid. 1. Trist. 2. 80.
Lagæus. Lucan. lib. 1. 679.
Paludosi fecunda licentia. Stat. 3. Silv. 2. 108.

Paretonius. Stat. 5. Theb. 12.
Papyriferi feptemflua flumina. Ovid. 15. Met. 753.
Sacer. Stat. 1. Silv. 6, 77.
Septemplex. Ovid. 5. Met. 187.
Stagnans effufo flumine. Virg. 4. Georg. 288.
Tepidus. Claud. de Bello Gildon. 476.
Tumidus rigat arva. Hor. 3. Carm. 3. 48.
Irrigat Ægyptum Nilus, & quum tota æftate obrutam oppletamque tenuit, tum recedit, mollitofque & oblimatos agros ad ferendum relinquit. Cic. 2. de Nat. Deor. 130.
Eft & Nilus urbs ibidem, quæ & Nilopolis. [Νειλόπολις ἢ Νείλυ πόλις] cujus incolæ Nilopolitæ apud Steph.
Nili quoque apud veteres capiuntur pro Foffis in ludis Circo circumdatis, five pro canalibus aquarum aliunde deductarum, quos Romani intra domos deducebant. V. in dictione EURIPUS.
Pifcina & Nilus. Cic. 3. Q. frat. 9. De Arcano, Cæfaris opus eft, vel mehercule etiam elegantioris alicujus: imagines enim iftæ, & palæftra, & pifcina, & nilus, multorum Philotimorum eft, non Diphilorum. fed & ipfi ea adibimus, & mittemus, & mandabimus. conf. Idem 2. de Legib. 1.
Eft & Nomen proprium Græcis. V. Leonis Allatii diatribam de Claris ejus nominis viris.

NILIĂCUS, a, um. Adj. [Νειλῷος] Fere pro Ægyptio ponitur a Poëtis. ut,
Acetum Niliacum. Martial. lib. 14. 122.
Lens. Martial. lib. 13. 9.
Olus. Martial. lib. 13. 57. Prudent. adverf. Symmach. 2. 865.
Pecten. Martial. lib. 14. 150.
Pecus. Stat. 3. Theb. 478.
Tus. Stat. 4. Silv. 9. 12.
Urbs Niliaca. Lucan. lib. 10. 91.

NILŌTĬCUS, a, um. aliud Adj. [Νειλῷος] ut, Nilotici pifces.
Aqua Nilotica. Sen. Quæft. Nat. 3. 25.
Tellus Nilotica. Martial. 6. 80.

NILŌTIS, ĭdis. patronym. f. pro poffeffivo. [Νειλῶτις] unde, Acus Nilotis. V. ACUS.
Picti tunica Nilotide Mauri. Martial. 10. 6. [Græci formant potius Νειλωΐς Nilois, quomodo fortaffe fcribendum eft. Pro eo apud Suidam corrupte, opinor, legitur Νειλώοις.

NĪLEUS, ei. m. [Νηλεύς] Ovid. 5. Met. 187.
At Nileus, qui fe genitum feptemplice Nilo
Ementitus erat.

NILĬCŎLA, æ. c. Adj. Ægyptius. Prudent. adverf. Symmach. 2. 493.
Ifis Nilicolas, Rhodios Cytherea reliquit.

NILIGĔNA, æ. c. Adj. [Νειλογενής] Ovid. 1. de Arte Am. 77.
Neu fuge Niligenæ Memphitica facra juvencæ. i. e. Ifidis. Al. Linigeræ. Macrob. 1. Saturn. 16. Argutus Niligena, & gentis accola numerorum potentis. i. e. Ægyptius.

N I M

NIMBATUS, NIMBIGER, NIMBOSUS. V. poft NIMBUS.

NIMBLIS; Infula non longe a Gyaro, quam Callimachus Agathyrfam vocat. [Nifi error eft.

NIMBUS, i. m. [λαῖλαψ, αἰφνίδιος καὶ βραχὺς ὑετός] Repentina & præceps pluvia. V. Apul. de Mundo. p. 61. Elmenh. Cic. 2. de Nat. Deor. 14. Quæ terreret animos fulminibus, tempeftatibus, nimbis, nivibus, &c. Martial. lib. 1. 52.
Continuis vexata madet vindemia nimbis. Liv. 1. 16. Subito coorta tempeftas cum magno fragore, tam denfo regem operuit nimbo, ut confpectum ejus concioni abftulerit.
Nox nimborum. Virg. 1. Georg. 328.
Ætherei. Virg. 8. Æn. 608.
Auftrales, h. e. Ab Auftro venientes. Ovid. lib. 4. de Pont. 4. 1.
Hiemales. Ovid. 9. Met. 105.
Hiulci. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 230.
Confeffus generum nimbis Hymenæus hiulcis
Intonat.
Piceus. Stat. 1. Theb. 97.
Præceps. Valer. 1. Argon. 83.
Remoti Aquilone. Ovid. 1. Met. 328.
Terrifici. Lucan. ad Pifon. 135.
Potens nimborum tempeftatumque Æolus. Virg. 1. Æn. 84.
Cinxerunt æthera. Virg. 5. Æn. 13.
Crepitant nimbi culminibus multa grandine. Virg. 5. Æn. 459.
Fervent omnia nimbis. Virg. 1. Georg. 455.
Funduntur denfi ab æthere. Ovid. 1. Met. 269.
Involvere diem nimbi. Virg. 3. Æn. 198.
Tenebat nox lunam in nimbo. Virg. 3. Æn. 587.
Nimbus, per translationem, pro Repentino & præcipiti cafu. Cic. 15. Att. 10. Quid autem ifte in domo tua cafus armorum? Sed hunc quidem nimbum cito tranfiiffe lætor.
Nimbus, pro Vento. Virg. 1. Æn. 55.
Nimborum in patriam, loca feta furentibus Auftris,
Æoliam venit.
Sonuerunt nimbi toto æthere. Virg. 2. Æn. 113.
Nimbus, pro Multitudine, quæ in modum nimbi fubito fpargitur. ut, Arenæ nimbus. Virg. 3. Georg. 110.
Equitum nimbus. Prudent. in Symmach. 2. 702.
Florum. Stat. 1. Silv. 2. 21.
Lapidum. Florus 3. 8. 4.
Sagittarum. Sext. Ruf. cap. 27.
Telorum. Stat. 10. Theb. 530. & Sil. 12. 176. conf. Cafp. Gevart. cap. 13. ad Stat. 1. Silv. qui & cap. 7. ad lib. 5. Nimbum orationis pro Præcipiti orationis genere ufurpatum docet.
Nimbus, Sparfio quævis. Martial. 9. 39. 5.
Lubrica Corycio quamvis fint pulpita nimbo. Idem de Spectac. 3. 8.
Et Cilices nimbis hic maduere fuis. Ubi pro Croci fparfione theatrali ponitur. Idem lib. 8. 78. 9.
Nunc veniunt fubitis lafciva numifmata nimbis. i. e. Nummi theatrales, qui in fpectaculis vulgo fpargebantur. conf. Spanh. de ufu & pr. Num. diff. 9.
Nimbus, Nubes divina, qua folent dii in terras defcendere. Virg. 1. Georg. 328.
Ipfe pater media nimborum in nocte corufca
Fulmina molitur dextra. Fulgidum lumen, quo Deorum capita cinguntur, ut notat Serv. ad illud Virg. 2. Æn. 615.
Jam fummas arces Tritonia (refpice) Pallas
Infedit, nimbo effulgens. Græce μήνισκος. conf. Lex. Pitifc. [Poteft tamen proprie accipi his locis, pro Nube atra nimbos ferente. Certe prior locus vix aliam admittit exegefin.
Nimbus, vafis genus; in quo vina, unguenta, & alii liquores funduntur. Martial. lib. 14. 117.
A Jove qui veniet mifcenda ad pocula, largas
Fundet nimbus aquas, hic tibi vina dabit.
Nimbus item Fafciola in fronte feminarum. Arnob. 2. Imminuerent frontes nimbis, fuligine oculos inumbrarent. V. Herald. & Taubm. ad Plaut. p. 1055.
Nimbum, pro Re frivola & nugatoria videntur pofuiffe Veteres: ut proinde Nimbatam Plautus Pœn. 1. 2. 135. dixerit Vilem & contemnendam. V. NIMBATUS. Non tamen me fallit hic ab Ifidoro 19. 31. nimbum explicari fafciolam tranfverfam ex auro affutam linteo, quod eft in fronte feminarum. Hæc Turneb. conf. Cerda Adverf. cap. 185. §. 6.

NIMBĀTUS, a, um. Adj. a Nimbo. Plaut. Pœn. 1. 2. 135.
Quam magis afpecto, tam magis eft nimbata, & nugæ meræ. V. fupra Nimbus pro Re frivola, &c.

NIMBŌSUS, a, um. Adj. [ὑετώδης] Pluviofus, ventofufve. Virg. 1. Æn. 539.
— fluctu nimbofus Orion. Plin. lib. 18. cap. 11. Campus eft fubjacens montibus nimbofis.
Aftrum nimbofum. Valer. 2. Argon. 357.
Bruma. Stat. 1. Silv. 3. 89.
Cacumina montis. Virg. 3. Æn. 274.
Hœdi. Ovid. 1. Trift. 10. 13. ab effectu.
Turbo. Ovid. 11. Met. 551.
Ventus. Ovid. 2. de Pont. 3. 27.

NIMBĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. ut, Nubes nimbiferæ. Avien. in Arat. Phænom. 858. Ovid. 4. Pont. 8. 60.
Ad Styga nimbifero vindicis igne datos. Vulgo Nubifero.

NIMIE, &c. V. NIMIS.

NĪMĪRUM, [δῆτα, δηλαδὴ, ἀμέλει] Adv. confirmandi, Sine dubio, pro certo, inquit Donatus. Ter. Eun. 2. 2. 37. Nimirum hic homines frigent. Ibid. 4. 7. 14.
Quum argumenta noftra expofuerimus, contrariaque diffolverimus, abfolute nimirum munus oratorium confecerimus. Auctor ad Heren. lib. 2. 2.
Nimirum, ad refponfionem aliquando adhibetur. Quintil. lib. 12. cap. 1. Uter melior dicetur orator? nimirum qui homo quoque melior. Ex Valla.
Nimirum, pro Scilicet. Cic. pro Rofc. Amer. 128. Opinor enim effe in lege, quam ad diem profcriptiones, venditionefque fiant, nimirum ad Calendas Junias. Budæus.
Itaque nimirum hoc illud eft, quod Cæfar fcribit in ea epiftola, cujus exemplum ad te mifi. Cic. 9. Att. 11. Cic. 4. Acad. 113. Itaque in cognitione nimirum affentiar, id eft opinabor.
Hoc nimirum eft illud, quod de Socrate accepimus. Cic. 1. de Divin. 122. Idem pro Flacc. 66. Hoc nimirum eft illud, quod non longe a gradibus Aureliis hæc caufa dicitur. i. e. Scilicet. Budæus.
Nimirum dabit hæc Thais mihi magnum malum. Ter. Eun. 3. 3. 2. Ad quod Donatus; Nimirum, Non eft mirum: nam ni ne fignificat, & ne non. Vet. Gloff. Nimirum, εἰ μὴ θαυμαστὸν σφόδρα.

NĬMIS, Adv. [ἄγαν, λίαν] Perottus, Nimis & Nimium Adverbia funt augendi, fignificantque Plus fatis. Junguntur autem pofitivis nominibus, adverbiis, & verbis.
Nimis acer fortaffe, verumtamen honeftus amor. Cic. pro Arch. Poeta, 28. Hor. 2. Serm. 1. pr.
Sunt quibus in fatira videor nimis acer, &c.
Nimis afpera. Hor. 2. Epift. 2. 122.
Nimis avidus. Cic. 1. de Orat. 133. Neque fumus nimis avidi: tua ifta mediocri eloquentia contenti fumus.
Nimis doctus dolus, Plaut. Milit. 2. 2. 93.
Durus nimis. Hor. 1. Epift. 7. 91.
Imbecilla nimis. Lucret. lib. 1. 847.
Nimis improba pofco. Stat. 2. Achill. 268.
Magnam nimis ne in nos habeat dominationem, non omnia fortunæ committenda funt. Auctor ad Heren. lib. 4. 28.
Nimis multa videor de me, ipfe præfertim. fubaud. Dicere. Cic. de Clar. Orat. 318.
Nimis pulcher. Plaut. Amphit. 1. 1. 63.
Teneræ nimis mentes. Hor. 3. Carm. 24. 53.
Nimis antique. Hor. 2. Epift. 1. 66.
Nimis bene. Plaut. Men. 5. 7. 30.
Nimis cito. Cic. de Amicit. 78. Ut ne nimis cito diligere incipiamus, ne non indignos.
Nimis diu & longum loquor. Plaut. Pfeud. 2. 3. 21.
Nimis ferociter. Plaut. Amph. 1. 1. 58.
Nimis immerito meo. Plaut. Cafin. 5. 2. 39.
Nimis iracunde. Plaut. Bacch. 4. 2. 12.
Nimis male. Plaut. Capt. 4. 4. 5.
Nimifque hercle ego illum male formidabam: ita frendebat dentibus.
Nimis pæne mane eft. Plaut. Perf. 1. 3. 33.
Nimis fero. Cic. 2. Philip. 47. Tametfi incidamus oportet media, ne nimis fero ad extrema veniamus.
Nimis valde. Cic. 3. de Legib. 1. Tu vero quum nec nimis valde unquam, nec nimis fæpe laudaveris.
Nimis cum fubft. & verb. Plaut. Rud. 4. 2. 15. — nimis homo
Nihili eft, qui piger eft, nimifque id genus odi ego male.
Nimis dixi. Plin. Paneg. cap. 45.
Nimis hæc a Græcis non exquiro. Cic. 7. Att. 17.
Nimis quam cupio. Plaut. Capt. 1. 2. 17. V. Nimium quam.

Nimis

Nimis quam. Pontanus in Dial. 103. 104.
Nimis vellem tibi dari fundam. Ter. Eun. 4. 7. 16.
Nimis insidiarum ad capiendas aures adhiberi videtur. Cic. in Orat. 107.
Non nimis me, sed alios admodum delectarunt litteræ illius. Cic. 7. Att. 23.
Non nimis honestum verbum. Cic. 9. Fam. 22. Testes verbum honestissimum in judicio; alio loco non nimis. [Pro Non valde puto. H. St.
Non nimis deesse nobis ea quæ natura expetenda sunt, ex te quærimus. Cic. 1. de Orat. 133.

Nimius, a, um. Adj. [ὁ ἄγαν] Cic. de Senect. 52. Ne silvescat sarmentis, & in omnes partes nimia fundatur.
Æstus nimii. Lucret. lib. 5. 817.
Aquæ. Ovid. 4. Fast. 794.
Ardor. Lucret. lib. 6. 1161.
Cædes. Virg. 9. Æn. 354.
Celeritates nimias suscipere in festinationibus. Cic. 1. Off. 131.
Diligentiam, tota Republica suscepta, nimiam nullam putabam. Cic. pro Milon. 67.
Fervores. Lucret. lib. 5. 216.
Imber. Ovid. 5. Met. 484.
Lascivia. Ovid. 2. Trist. 313.
Levitas. Ovid. 2. Met. 164.
Sol. Ovid. 5. Met. 484.
Uxor nimia circa maritum. Ulpian. in l. Si cum dotem. §. Eo autem in fine. D. Soluto matrimonio, Filia levis mulier, vel admodum juvenis, vel nimia circa maritum non merentem.
Nimium esse in aliqua re. Cic. ad Brut. 15. Venio nunc, longo sane intervallo, ad quandam epistolam, qua mihi multa tribuens, unum reprehendebas, quod in honoribus decernendis essem nimius, & tanquam prodigus.
Nimius, cum genitivo. Liv. 6. 11. Manlius, nimius animi, quum alios principes sperneret, &c. Sic
Imperii nimius. Liv. 3. 26.
Sermonis nimius erat. Tacit. 3. Hist. 75.
Nimius, cum dativo. Tacit. Agric. 7. 4. Legatis quoque consularibus nimia & formidolosa erat. Idem 3. Hist. 52. 2. Paterc. 2.32. 1. Nimius reipublicæ liberæ vir.
Nimius, cum ablativo. Plin. lib. 14. cap. 2. Eæ minus fertiles vino, acinis & fæce nimiæ. De Nomentanis vitibus, quæ & Rubellæ dicuntur. Flor. 3. 15. 3. Jamque nimius & potens altero tribunatu.
Nimius mero. Horat. 2. Carm. 12. 5.
Neu sævos Lapithas, & nimium mero
Hylæum. h. e. Intolerabilem ebrietate, inquit Acron. Senec. lib. 5. de Benef. Nimius animis.
Nimium, absolute. Cic. 4. Tusc. 57. Nam quod aiunt, nimia resecari oportere, naturalia relinqui: quid tandem potest esse naturale; quod idem nimium esse possit?
Nimius & Modicus, contraria. Cic. 5. de Fin. 31. Hoc magis intelligendum est, hæc ipsa nimia in quibusdam futura non fuisse, nisi quædam essent modica natura.
Nimium feritatis. Ovid. 3. Met. 304.

Nimium, [λίαν, ἄγαν] Nomen pro Adverbio. ut, Verbum nimium novum vitare. Varr. de L. L. lib. 5. 7.
Nemo nimium beatus est, & nemo beato beatior. Cic. 5. de Fin. 81.
Nimium bonæ rei. Plaut. Stich. 2. 2. 55.
Nimium dilecte Deo. Claudian. de 3. conf. Honor. 96. Ubi Nimium, ut aliis locis, tantum significat Multum, vel Valde.
Nimium jussa patris mihi dura videntur. Ovid. 7. Met. 14.
Fertilis nimium tellus. Virg. 2. Georg. 252.
Fortunati nimium agricolæ. Virg. 2. Georg. 458.
Nimium graphicus nugator. Plaut. Trin. 4. 2. 91.
Nimium gulosus. Martial. lib. 10. 50.
Nimium indiligens. Ter. Adelph. 4. 5. 50.
Nimium indoctus. Plaut. Pseud. 1. 2. 71.
Iratus nimium, nimiumque severus. Tibul. lib. 3. 6. 21.
Nimium lepidus. Plaut. Mil. 4. 2. 8.
Nimium longum tempus illud mihi videtur. Cic. 12. Att. 19.
Nimium miris modis. Plaut. Trin. 4. 2. 86.
Nimium multi. Cic. pro Cluent. 128. Ne autem nimium multi pœnam capitis subirent, idcirco illa fortitio comparata est.
Muta nimium in excogitandis argumentis dialectica, in judicandis nimium loquax. Cic. 2. de Orat. 160.
Nimium pii. Hor. 3. Carm. 3. 58.
Sævus nimium. Ovid. 4. Met. 546.
Paulo nimium. Cic. 2. de Orat. 88. Oratione autem celeri & concitata, quod erat ingenii, & verbis effervescentibus, & paulo nimium redundantibus, quod erat ætatis, non sum aspernatus. De Sulpicio.
Nimium cito. Plaut. Epid. 5. 1. 24. Nimium advenisti cito.
Nimium constanter iniquus. Ovid. 3. Trist. 2. 27.
Nimium diu. Cic. 4. Acad. 59. De quo jam nimium etiam diu disputo. Cic. 1. in Catil. 10. Nimium diu te imperatorem tua illa Manliana castra desiderant.
Nimium familiariter. Plaut. Rud. 2. 4. 6.
Nimium lubenter. Plaut. Aulul. 3. 6. 1.
Nimium parce. Ter. And. 2. 6. 19.
Nimium sæpe. Cic. 2. de Fin. 41. Quod vos interdum, vel potius nimium sæpe dicitis.
Nimium sæviter. Plaut. Trin. 4. 3. 53.
Nimium quam. Gell. lib. 15. cap. 1. Declamaverat Antonius Julianus Rhetor præterquam semper alias, tum vero nimium quam delectabiliter & feliciter.
Fortasse Nimium quantum. H. St.
Nimium quantum. Gell. lib. 18. cap. 3. Sed lingua tamen & facundia nimium quantum præstabilis. conf. Ter. Phorm. 4. 3. 38. Eumen. Grat. ad Constantin. cap. 5. De hac locutione V. etiam Manut. ad Cic. de Fin. 4. & Parei Lex. Critic. p. 790.
Abisti istoc nimium. Ter. Adelph. 2. 1. 15.
Nimium ne crede colori. Virg. 2. Ecl. 17.
Nimium obsonavit. Plaut. Merc. 4. 2. 4.
Non nimium probare. Cic. 12. Fam. 29. Illud non nimium probo, quod scribis, quo illi animo æquiore ferrent.
Nimium multum scis. Plaut. Merc. 2. 4. 11.
Nimium subvertere. Ter. Adelph. 5. 3. 49.
Nimium est. Ter. Phorm. 4. 3. 52. Ædiculæ item sunt ob decem alias. D. hoi hui, nimium est.
Nihil tum nimium videbatur. Cic. ad Brut. 15.
Nimium vellem videre. Ter. Eun. 3. 5. 49.
Inter nimium & parum est mediocritas. Cic. 1. Off. 89 [Hic & in sq. est Nomen. Nimium magis offendit, quam parum. Cic. in Orat. 73.

Nimio, [πολλῷ ἄγαν] ablativus, comparativis solet jungi, & significat Valde. ut, Nimio minus, æquius, &c. Plaut. Rud. 1. 3. 1.
Nimio pol hominum, fortunæ minus miseræ memorantur. Truc. 3. 2. 5. Nimio minus sævus jam sum, Astaphium, quam fui. Idem Pœn. 1. 2. 90. Pers. 1. 3. 31. Nimio melius. & Most. 1. 1. 69. Nimio celerius, &c.
Nimio plus. Cic. 10. Att. 8. Sed quia te nimio plus diligo.
Nimio multo plus. Plaut. Bacch. 1. 2. 42.
Video nimio jam multo plus, quam volueram.
Nimio fatius. Plaut. Bacch. 1. 2. 43.
Vixisse uimio fatius est, quam vivere.

Nimie, Adv. [περιττῶς] Plaut. Mil. 4. 6. 32. Tam nimie ut amarentur. Macrob. lib. 6 Saturn. cap. 6. Non nimie, sed pulchre dictum. conf. Augustin. Confess. 2. 9. & de Genes. 3. 4. Et Pallad. Mart. tit. 10. de Ficu.

Nimiĕtas, ātis. f. [τὸ ἄγαν, τὸ περιττόν] pro Superfluitate usurpatur etiam a doctis. Columel. lib. 6. cap. 24. Naturalia congruunt desideria, quoniam nimietate verni pabuli pecudes exhilaratæ lasciviunt. Macrob. 1. Saturn. 6. Vini nimietas. Ammian. 19. 4. Nimietas frigoris. Pallad. 7. 7. Sanguinis nimietatem prohibet. V. plures auctores in Cur. secund. Cellar. p. 165. & Borrich. Cogit. p. 176.
Plural. Pallad. Jun. tit. 13. At maxime utile solum est, quod inter omnes nimietates temperamentum tenebit.

Nimiŏpĕre, [περιττῶς, ἄγαν] Adv. pro Admodum nimis. Cic. in Parad. 5. Quos ædificia magnifica nimiopere delectant. Idem in Verr. 6. 132. usus est hoc adverbio, teste Budæo. Alii legunt, disjunctim, Nimio opere.

N I N

Ningo, vel **Ninguo**, ninxi, [νίφω] ĕre. Priscianus, Ninguo quoque ninxi: unde & nix: sicut a duxi dux, a rexi rex. Virg. lib. 3. Georg. 367.
Interea toto non secius aere ningit. Priscianus legit Ninguit.
Immo dicendum Ninx, aut Nix a Niguo. Vide Desp. 201. ex Servio Ninguis. H. St. V. Serv. ad 4. Æn. 250.
Ningere floribus rosarum, per translationem, pro Tantam copiam rosarum effundere & aspergere, ut ningere videantur. Lucret. lib. 2. 627.
Largifica stipe ditantes, ninguntque rosarum
Floribus. V. Gevart. cap. 13. ad Stat. 1. Silv. 3.
Ningitur, Impers. Passiv. Apul. Florid. 1. Istud spatium quo pluitur & ningitur.

Ninguis, is. f. [νιφετός, νιφάς] antiqui dixerunt, cujus loco nunc Nix, nivis dicimus. Lucret. lib. 6. 736.
— albas decedere ningues. Apul. in 1. Hermagora.
— aspera hiems erat, omnia ningue canebant. V. Charis. lib. 1. & Priscian. lib. 6. Serv. l. c.

Ninguĭdus, a, um. Adj. [νιφετώδης, νιφόεις] i. e. Nivosus. Ausonius ad Paulinum Epist. 24. v. 69.
Barcino me bimaris: juga ninguida Pyrenæi.
Oppida Iberorum ninguida. Ibid. v. 124.
Ninguidus Boreas. Prudent. Apotheos. 665.
Implet castra cibus ninguidus. Idem Cathemer. 5. 97.

Ningor, ōris. m. Apul. de Mundo p. 61. Elmenh. Eam tempestatem nos ningorem vocamus.

Nix, nīvis. f. [χιών, νιφάς, νιφετός] quasi Ninx, a ningo. notæ significationis. Charisius lib. 1. Nix contra rationem nivis facit, licet veteres ninguis declinaverunt, e quibus est Lucilius. V. NINGO. Plin. lib. 17. cap. 2. Alioqui vota arborum communia sunt frugumque, nives diutinas sedere. Causa, non solum quia animam terræ evanescentem exhalatione, includunt & comprimunt, retroque agunt in vires frugum atque radices: verum quod & liquorem sensim præbent, purum præterea levissimumque, quando nix, aquarum cælestium spuma est. Virg. 10. Ecl. 23.
Perque nives alium, perque horrida castra sequuta est.
Color nivis. Ovid. 2. Met. 852.
Nive candidiores equi. Ovid. 8. Met. 373.
Candida nive Thrace. Hor. 3. Carm. 25. 11.
Pruina & nix. Cic. 2. in Catil. 23.
Alta nix jacet. Virg. 1. Georg. 310. Curt. 7. 3. 11.
Cana. Hor. 2. Serm. 5. 41.
Conspicuæ Taygeti. Senec. Thyeste, 2.
Gelidæ. Ovid. 1. Fast. 680.
Hiberna nive turgidi fluvii. Hor. 4. Carm. 12. 4.
Horrifera. Valer. 5. Argon. 306.
Puræ. Ovid. 16. Epist. 249.
Verna. Ovid. 3. Trist. 2. 20.
Concrescit nive pruinaque aqua admisto calore. Cic. 2. de Nat. Deor. 26.
Concreta acri pruina. Lucret. lib. 3. 20.
Conteret ille nives congestas. Ovid. 1. Amor. 9. 12.
Cumulata vento nix. Curt. 5. 4. 18.
Diffugere nives. Hor. 4. Carm. 7. 1.
Discussa. Valer. 5. Argon. 174. Curt. 7. 3. 10.
Duratæ. Hor. 3. Carm. 24. 39.
Eluctor nives. Tacit. 3. Hist. 59.
Fundunt tela undique ritu nivis. Virg. 11. Æn. 611.
Glaciat Juppiter positas nives. Hor. 3. Carm. 10. 7.
Glomeratæ turbine. Sil. lib. 3. 523.
Jactata. Ovid. 3. Trist. 10. 11.
Indurat Boreas nives. Ovid. 6. Met. 692.
Madescunt perfusæ nives imbre. Senec. Hippol. 4.
Madens sole. Ovid. 13. Epist. 52.
Mollit Auster nivem. Ovid. 2. de Pont. 3. 89.

Obrutus

Obrutus nivibus. Liv. 5. 2. V. OBRUO.
Rotatæ. Ovid. 9. Met. 221.
Solutæ. Ovid. 3. Amor. 6. 93.
Tegit humeros infusa nix. Virg. 4. Æn. 250.
Nigram nivem Anaxagoras dixit esse. Cic. 4. Acad. 72. Idem 2. Q. frat. 2. Risi nivem atram, teque hilari animo esse, & prompto ad jocandum valde me juvat. Ipsam nivem vetustate rubescere ait Plin. 11. 35. conf. Bartholin. de nivis usu, p. 24.
De nive refrigerando potui adhibita, V. Burm. ad Petron. cap. 31. vel Lex. Pitisc.
Capitis nives, Capilli cani. Hor. 3. Carm. 13. 12.

NĪVĀLIS, e. Adj. [νιφόεις] Quod ad nivem pertinet.
Æmonia nivalis. Hor. 1. Carm. 37. 19.
Auræ nivales. Hor. 1. Epist. 11. 18.
Cælum nivale, pro Pluvioso: quod sæpe nives, & frigidam aeris temperiem inducit. Columel. lib. 3. cap. 1. in fine. Legitur & Glaciale.
Candor nivalis. Virg. 3. Æn. 538.
Compede vinctus nivali Hebrus. Hor. 1. Epist. 3. 3.
Dies nivalis, In qua nix plurima e cælo delabitur. Liv. 21. 54. Sen. Nat. Quæst. 4. 4.
Gelu. Senec. Medea, 9.
Glacies. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 70.
Loca nivalia, Ubi nix abundat. Plin. lib. 26. cap. 8. Nascitur in petrosis, apricis, & iisdem nivalibus.
Osculum nivale, per translationem, pro Frigido. Martial. lib. 7. 95.
Tumulus nivalis. Cic. 1. de Divin. 18. Ex quodam poeta.
Vasa nivalia Ulp. in l. Quum aurum. §. argento facto. D. de aur. & arg. leg. Alii legunt Navalia.
Venti. Virg. 3. Georg. 318.
Undæ nivales, Quæ ex nivibus fiunt. Martial. lib. 14. 118.

NIVĀRIUS, a, um. Adj. [χιονικός] Martial. lib. 14. 103. de Colo nivario,

> Setinos moneo, nostra nive frange trientes:
> Pauperiore mero tingere lina potes.

h. e. Cola vinum Setinum, quo nullum est præstantius, per nostram nivem. Vinum autem vilius potes colare per saccos linteos. Bayfius, Colum nivarium, vas quo aqua ex nivibus colari solebat. Nos hodie colo utimur ad lac colandum, & est vas ligneum quod fundum linteum habet ei annexum. Hactenus Bayfius. V. SACCUS.
Saccus nivarius. Plin. lib. 24. cap. 1. Qua de causa & in saccos nivarios additur polenta. Vetus codex habet Vinarios. Bayfius, Utebantur Romani & sacco nivario, quo liquidius merum potarent, & erat lineus. Marti . lib. 14. 104. V. SACCUS.
Colum nivarium. Pompon. in l. In argento. D. de auro, argento, mundo, ornamen. &c.

NIVĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. q. a. v. Nivo, are. [χιονωτός] Quod est nive refrigeratum. Suet. Neron. cap. 27. Refotus sæpius calidis piscinis, ac tempore æstivo nivatis. Petron. cap. 31. Aqua nivata. Sen. Nat. Quæst. 4. 13. Nivatæ potiones.

NIVEUS, a, um. Adj. [χιονόχροος] Quod est ex nive. ut, Massa nivea. Aggeribus niveis informis jacet terra. Virg. 3. Georg. 354.
Liquor niveus. Cic. 1. de Divin. 13. Ex quodam poeta.
Niveus, pro Candido aliquando ponitur. ut,
Adonis niveus. V. ADONIS.
Bos. Ovid. 4. Fast. 826.
Candor. Auctor ad Herenn. lib. 4. 45.
Color. Hor. 2. Carm. 4. 3.
Columbæ. Ovid. 13. Met. 674.
Dens. Ovid. 18. Epist. 18.
Ebur. Ovid. 10. Met. 247.
Equi Ovid. 2. Amor. 1. 24.
Juvencus. Virg. 6. Ecl. 46.
Lacerti. Virg. 8. Æn. 387.
Lapilli. Hor. 1. Serm. 2. 80.
Latus Virg. 6. Ecl. 54.
Ligustrum. Ovid. 13. Met. 789.
Lux, Felicissimus dies. Tibull. lib. 3. 3. 25.
Os. Ovid. 20. Epist. 120.
Pecus. Virg. 2. Ecl. 20.
Poma. Ovid. 4. Met. 89.
Toga. Martial. lib. 4. 34.
Vestis. Ovid. 10. Met. 432.
Vitta. Virg. 3. Æn. 487.
Ulnis niveis reducem complectitur. Claud. 2. in Eutrop. 187.

NIVŌSUS, a, um. Adj. [χιονώδης] Quod nivibus abundat. ut, Nivosa loca. Columel. lib. 2. cap. 9. Ea locis prægelidis ac nivosis, ubi æstas est humida, & sine vaporibus, recte committitur.
Grando nivosa. Liv. 21. 58. Et mox aqua levata vento, quum super gelida montium cacumina concreta esset, tantum nivosæ grandinis dejecit, ut omnibus omissis procumberent homines.
Hiems nivosa. Liv. 5. 13.
Plagæ. Claud. de Bell. Get. 134.
Scythia. Ovid. 12. Epist. 29.
Sidus. Stat. 1. Silv. 3. 95.

NIVESCO, ere. Niveum fieri. Tertull. de Pall. cap. 3. Lavacro nivescunt.

NIVIT pro Ningit ex Pacuvio apud Non. 10. 23.

NIVĬFER, era, erum. ut, Niviferæ valles. Salvian. lib. 6. 196.

NINGŬLUS, Nullus. Ennius apud Fest. Ne ningulus mederi queat. Ex Ne & Singulus.

NINĪVE, es. f. pr. anc. [Νινευή, Νῖνος] Urbs Assyriorum, quam ædificavit Assur egrediens terram Sennaar, a Nino rege sic dicta, ut scribit Augustinus lib. 15. de Civ. Dei, Nínives, civitatis magnæ, Ninus Beli filius conditor. nomen ex illius nomine derivatum est, ut a Nino Ninive vocaretur. Et Populi in ea habitantes, Ninivitæ, dicuntur. V. Tertull. advers. Marc. 2. 11. & Prudent. Cath. 7. 131. & Suid.
Est & alia civitas Judæorum in angulo Arabiæ: quam nunc corrupte Ninivem vocant, & in genitivo Ninives facit. [Hæc quæ sit dispiciant quibus vacat.

NINNIUS, sive NINNUS, i. m. Parvus equus, qui & Hinnus dicitur, ex Græco γίννος, ut docet Scalig. ad lib. 5. Manil. p. 390. edit. Boeckler. Gloss. Vet. Popus, νίννιον. Mæcenas ad Hor.

> — tu tuum sodalem
> Ninnio videas strigosiorem.

V. Tiliobrog.

NINOE, es. [Νινόη] Cariæ oppidum est, alias Aphrodisias appellatum, Lelegum Pelasgorum colonia, si Stephano credimus.

NĪNUS, i. m. [Νῖνος] Filius Beli, primus Assyriorum rex. Nam Belus solam habuit Babylonem: Ninus vero totam Assyriam.
Ninus item, [Νῖνος Suid. & Steph.] Assyriæ urbs juxta Tigridis amnis partem, Ptolemæo auctore, lib. 6. cap. 1. alio nomine Ninive: quæ Jonæ prophetæ prædicationem audivit. Nunc vastata tota est, ut tradit Haithonus libro de Tartaris, cap. 11. conf. Justin. 1. & Diod. Sicul. 2. & supra NINIVE.
Ninos, Græca terminatione. Lucan. lib. 3. 215.

> Accedunt Syriæ populi, desertus Orontes,
> Et felix (sic fama) Ninos.

N I O

NIŎBE, es. f. [Νιόβη] Filia Tantali, & soror Pelopis, uxorque Amphionis. Hæc, teste Diodoro Siculo lib. 5. filios VII, & totidem filias peperit, summo decore præstantes: unde tali prole superbiens admodum gloriabatur, se Latonæ præferens numero filiorum: itaque ira motam fabulæ Latonam ferunt Apollini & Dianæ, ut Niobes filios & filias arcu interficerent, mandasse. quibus matri obtemperantibus, contigit eodem tempore & abundare filiis Nioben, & carere. Unde præ nimio dolore attonita obmutuit, ac veluti lapidescens malis diriguit. Fabulam V. apud Ovid. 6. Met. 270. conf. Ælian. Var. Hist. 12. 36. & Gell. 20. 7.
Sipyleia genetrix dicta Niobe, a Statio lib. 5. Silv. 1. 33. quoniam facta saxea, turbine venti in Sipylum patriam rapta est,

> — ubi fixa cacumine montis
> Liquitur, & lacrimis etiam nunc marmora manant.

Niobe fingitur lapidea propter æternum, credo, in luctu silentium. Cic. 3. Tuscul. 63.

NIOBÆUS, a, um. Adj. [Νιοβαῖος] ut, Proles Niobæa. Hor. 4. Carm. 6. 1.

N I P

NĪPHÆUS, i. m. Viri proprium ab equis interfecti apud Virg. 10. Æn. 570.

> — quin ecce Niphæi
> Quadrijuges in equos, adversaque pectora tendit:
> Atque illi longe gradientem, & dira frementem
> Ut videre, metu versi, retroque ruentes,
> Effunduntque ducem, rapiuntque ad litora currus.

NĪPHĀTES, is. m. [Νιφάτης] Majoris Armeniæ fluvius est super Assyriam, quo nomine dictus est mons Armeniæ, ex quo Tigris nascitur, ut refert Strabo. Virg. 3. Georg. 30.

> Addam urbes Asiæ domitas, pulsumque Niphatem.

Montem dixit pro populo: intelligit enim Armenios, apud quos mons est Niphates. Dictum est autem Niphates a nivibus, ἀπὸ τῆς νιφάδος, vel ἀπὸ τῆς νιφεῖν.
Rigidus Niphates. Hor. 2. Carm. 9. 20. conf. Lucan. 3. 245.

NĪPHE, es. f. [Νίφη] Una ex comitibus Dianæ, a niveo candore appellata. Ovid. 3. Met. 171.

> Excipiunt laticem Nipheque Hypanisque Rhanisque.

NIPSA, æ. f. [Νίψα] Thraciæ oppidum: cujus incolæ dicuntur Nipsæi. Stephanus.

NIPTRA, orum. n. pl. [νίπτρα] dicuntur Lavacra: a νίπτω, quod significat lavo: quo nomine dicta est tragœdia Pacuvii, quam citat Cic. 2. Tusc. 48.

N I Q

NIQUISCIVIT, pro Nisi quis scivit. Centuria Romæ a Servio Tullio rege constituta, in qua liceret ei suffragium ferre, qui non tulisset in sua, &c. Festus. conf. Manut. de Civ. Rom.

N I R

NĪREUS, disyll. ei. m. [Νιρεύς] Charopi & Aglaiæ filius, Græcorum omnium, teste Homero, qui ad Trojam navigaverunt, formosissimus. Ovid. 4. de Pont. 12. 16.

> Tam mala Thersiten prohibebat forma latere,
> Quam pulchra Nireus conspiciendus erat.

Facies Nirei. Propert. lib. 3. 18. 27.

> Nirea non facies, non vis exemit Achillem.

Vincere Nirea forma. Hor. Epod. 16. 22.

NIRÆUS, vel NIREUS, a, um. [Νιρεῖος] Catull. ad Aurel. 21. 10.

> — esurire
> Nireus puer & sitire discet.

Sic legit Benardin. Rutil. cap. 8. al. Meus me puer. V. Is. Voss. not.

NIRIS, idis. f. [νῖρις] Nardus montana. Diosc. 1. 8.

N I S

NIS, pro Nobis, vetus verbum, inquit Festus.

NĪSA, æ. f. fuit, teste Homero lib. Iliad. 2. Urbs Hellados. V. NYSA.
Est etiam nomen Feminæ, de qua Virg. 8. Ecl. 26.

> Mopso Nisa datur: quid non speremus amantes?

NISÆE, es. f. [Νισαίη] Nymphæ proprium, cujus meminit Virg. 5. Æn. 826.

> Nisæe, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque.

Candida Nisæe. Propert. lib. 2. 26. 16.

NISÆA, æ. f. [Νισαία] Oppidum in sinu Megarico, ubi Megarensium erant navalia, teste Thucid. lib. 2.
Est item Nisæa, Parthyenes regio, cujus caput fuit Alexandropolis, ab Alexandro conditore ita appellata. V. Plin. lib. 6. cap. 26. Hæc regio præstantissimos alebat equos, qui ab ea Nisæi appellabantur, teste Strab. lib. 11. conf. Ammian. 23. 21.

NĪSI, [εἰ μή, μὴ εἰ, μὴ ὅτι] Conjunctio, composita ex Ne, i. e. Non, & Si, significatque Si non, vel Præterquam. In principio sententiæ indicativum desiderat,

siderat, alias etiam subjunctivum, ut ait Valla lib. 2. Ter. Heaut. 4. 1. pr.
Nisi me animus fallit, hic profecto est annulus, quem ego suspicor.
Miseros illudi nolunt, nisi se forte jactant. Cic. 2. de Orat. 237. Al. Nisi si.
Nisi, secundo loco positum. Ter. Heaut. 1. 1. 90.

— corrasi omnia,
Ancillas, servos, nisi eos qui, opere rustico
Faciundo, facile sumptum exerceant suum.

Hanc, nisi mors, mihi adimet nemo. Ter. And. 4. 2. 14. Cic. de Amicit. 62. Judicare difficile sane, nisi expertum.
Profecto, nisi caves tu homo, aliquid gnato conficies mali. Ter. Heaut. 5. 3. 1.
Nisi multis blanditiis a me gutta non ferri potest. Plaut. Rud. 2. 4. 20.
Nisi unum hoc faciam. Plaut. Aul. 2. 7. 3. Ter. And. 5. 4. 48. Causa optima est, nisi quid pater aliud ait. Cic. de Amicit. 32. Ortum quidem amicitiæ videtis, nisi quid ad hæc forte vultis.
Nisi restituissent statuas, vehementer iis minatur. Cic. 4. Verr. 162.
Nisi vellet. Cic. de Amicit. 11. Nisi enim immortalitatem optare vellet, quid non est adeptus, quod homini fas esset optare?
Nisi videas. Cic. de Amicit. 97. In qua nisi (ut dicitur) apertum pectus videas, tuumque ostendas, nihil fidum, nihil exploratum habeas.
Nisi quia, pro Verum tamen. Ter. Eun. 5. 6. 28.

Non dubium est, quin mihi magnum ex hac re sit malum,
Nisi quia necesse fuit hoc facere.

Nisi nunc. Plaut. Amph. 2. 2. 54.

Immo equidem te, nisi nunc, hodie nusquam vidi gentium.

Nisi quod. Cic. de Amicit. 76. Nec ob aliam causam ullam boni improbis, improbi bonis amici esse non possunt, nisi quod tanta est inter eos, quanta maxima potest esse, morum studiorumque distantia.
Aliquid nisi. Ovid. 4. Trist. 10. 85.

Si tamen exstinctis aliquid, nisi nomina, restet.

Aliud nisi. Cic. 4. Acad. 7. Neque nostræ disputationes quicquam aliud agunt, nisi ut in utramque partem dicendo & audiendo eliciant.
Nihil aliud nisi Philumenam volo. Ter. And. 2. 1. 6. i. e. Quam, vel præterquam.
Nisi in bonis non potest esse amicitia. Cic. de Amicit. 18. Hoc primum sentio, nisi in bonis amicitiam esse non posse. V. Nonnisi, in NON.
Non contingit nisi. Cic. de Amicit. 72. Quod non fere contingit, nisi his, qui etiam contemnendos se arbitrantur.
Nunquid igitur oportet nisi tres fortes conjici, unam educi? nihil. Conjici jubet tres. Cic. 4. Verr. 127.
Nisi forte cessare videor. Cic. de Senect. 18. Nisi forte ego vobis, qui & miles & Tribunus & legatus & Consul versatus sum in vario genere bellorum, cessare nunc videor, quum bella non gero. Idem de Fato, &c. infra.
Nisi si. Ter. Andr. 1. 5. 13.

Repudiatus repetor. quamobrem? nisi si id est quod suspicor. conf.

Plaut. Men. 1. 2. 22. & Flor. 4. 7. extr. Quintil. 1. 9. Poetas metri necessitas excusat, nisi si quando, nihil impediente in utroque modulatione pedum, alterum malunt. conf. Columel. 4. extr.
Nisi, per parenthesin positum. Cic. 7. Att. 10. Adhuc certe (nisi ego insanio) stulte omnia & incaute.
Nisi quis nos deus respexerit. Cic. 1. Att. 13.
Quid nisi. Cic. 1. Tusc. 75. Nam quid aliud agimus, quum a voluptate, id est a corpore, quum a re familiari, quæ est ministra & famula corporis, quum a negotio omni sevocamus animum, quid inquam tum agimus, nisi animum ad seipsum vocamus?
Nisi vero, Nisi forte, Nisi tamen, quoties in argumentationibus subjecta est, absurditatem quandam sequi significat. Cic. 4. Acad. 88. Nisi vero Ennium non putamus ita totum illud audivisse. Idem de Fato 37. Nisi forte volumus Epicureorum opinionem sequi. Idem in Milon. Nisi forte dementem, &c. Quasi dicat, Quod est absurdum putare: ideoque minime id putandum est. Quam declarationem Columella expressit lib. 3. cap. 10. Nam si sagittam, id est superiorem partem malleoli, vituperandam censebant, quum esset eadem pars surculi frugiferi: quanto magis vel ex optima vitis parte natum flagellum, si est sterile, improbatum ab his ratio ipsa declarat? Nisi tamen (quod est absurdum) crediderunt, id translatum & abscissum a sua stirpe, destitutumque materno alimento frugiferum, quod in ipsa matre nequam fuisset. Budæus.
Nisi vero, ut Quasi vero. Cic. in Verr. Nisi vero existimatis hominem, &c. Ironice dictum: ut sit Nisi forte, vel nisi tamen existimetis. quasi dicat, Hoc existimandum prorsus non est.
Mentiar, nisi. Ovid. 2. Met. 514. Quintil. in Corpore projecto, Mentior, nisi quum peregrinatio mea nos diduceret, maluit esse cum matre. Valla lib. 3.
Ideo Taygeti montis, nisi Laconibus, difficillima juga. Sen. Suasor. 2.
Ei liberorum, nisi divitiæ, nihil erat. Plaut. Men. prol. 59.
Nisi si non. Varr. de L. L. lib. 8. pr. Nisi si non est homo ex anima, quod est homo ex corpore & anima.
Nisi, pro Sed. Cic. 11. Att. 23. Tuas litteras exspectabam: nisi illud quidem mutari, si aliter est ac oportet, non video posse. Idem lib. 13. Fam. 1. Nec cur ille tantopere contendat, video, nec cur tu repugnes: nisi tamen multo minus tibi concedi potest, quam illi, laborare sine causa. Eodem lib. 73. De re nihil possum judicare: nisi illud mihi certe persuadeo, te talem virum nihil temere fecisse.
Nisi, quicquid est, &c. Ter. Eun. 3. 4. extr.

Quid illud mali est? nequeo satis mirari, neque conjicere,
Nisi, quicquid est, procul hinc libet prius quid sit sciscitari. Ter.

Adelph. 1. 2. 73.

Gaudebam. ecce autem de integro nisi, quicquid id est,
Volo scire, atque hominem convenire, si apud forum est. conf.

Plaut.
Nisi, pro Non nisi. Columel. lib. 7. cap. 3. Quo magis etiam propter hos casus, nisi validissima, quæ non comprehendatur hieme, novaque progenie repleatur numerus. Quo loco Nisi, significat Non nisi, vel solum. Sic Cic. 1. de Legib. 54. Quippe quum antiqui omnes, quod secundum naturam esset, quo juvaremur in vita, bonum esse decreverint: hic, nisi quod honestum esset, putarit bonum. Al. Nihil putarit. V. Grut. not. Diceret alius, nihil nisi quod, &c. Solin. in cap. 50. de Sagda gemma, Supermeantes naves e profundo petit, & carinis ita tenaciter adcorporatur, ut nisi abrasa parte ligni, ægre separetur.
NISĬBIS, is. f. vel NESIBIS, [Νίσιβις Suid.] Oppidum est Arbelitidis, quæ est regio Syriæ propinqua, in qua Alexander Darium superavit, alio nomine Mygdonia appellata. Nisibim autem Antiochus fertur condidisse, & a nomine suo Antiochiam appellasse. V. Plin. lib. 6. cap. 13. Steph. Ammian. 25. 31. Philostorg. 8. 1. & Spanh. de U. & P. Numm. Diss. 9.
NISIBĒNUS, a, um. Adj. [Νισιβηνός] Ammian. 25. 38.
NISSA, V. NYSA.
NĪSUS, i. m. [Νῖσος] Rex Megarensium, pater fuit Scyllæ: contra quos dum pugnaret Minos, devictis Atheniensibus, propter filii Androgei interitum, quem Athenienses & Megarenses dolo necaverant, amatus est a Scylla Nisi filia: quæ ut hosti posset placere, comam purpuream parenti abscissam ei obtulit: quam Nisus ita habuerat consecratam, ut tamdiu regno potiretur, quamdiu illam habuisset intactam. Postea & Scylla a Minoe contempta, dolore in avem conversa est, & Nisus exstinctus, deorum miseratione, in avis mutatus est formam: quæ aves hodie magna inter se flagrant discordia. Hæc Servius in 6. Eclog. 74. Alii Haliæetum dicunt, alii Accipitrem minorem, nisumque dictum volunt a nisu ad prædam. Virg. 1. Georg. 404.

Apparet liquido sublimis in aere Nisus: &c.

Coma purpurea Nisi. Tibul. lib. 1. 4. 57.
Nisus etiam, Euryali amicus, cursu velocissimus. Virg. 5. Æn. 319.

Primus abit, longeque ante omnia corpora Nisus
Emicat: & ventis, & fulminis ocior alis. Idem 9 Æn. 176. &c.

Nisus, appellativ. V. NITOR, ĕris. &
Nisus sidus cæleste. al. Engonasis. V. Mart. Capell. 8. & ibid.
NISÆUS, a, um. Adj. [Νισαῖος] ut, Canes Nisæi, i. e. Scyllæ, apud Ovid. 4. Fast. 500.

Effugit & Syrtes, & te, Zanclæa Charybdi,
Et vos, Nisæi, naufraga monstra, canes. Fabulam tangit

Scyllæ, quæ ab inferiore sui parte in canes mutata fuit. Fuerunt autem Scyllæ duæ, una Phorci, altera Nisi filia. Hæc in avem, illa vero dimidia sui parte in canes mutata fuit. Sed Ovidius hoc loco fabulam confundit, quemadmodum & Virgilius in 6. Ecl. 74.

Quid dicam aut Scyllam Nisi, &c.

NISEĪUS, a, um. Adj. [Νισήιος] ut, Virgo Niseia, Scylla. Ovid. 8. Met. 55.
NISEIS, ĭdos. f. [Νισηΐς] pro Scylla. Ovid. Rem. Amor. 737.

Præterita cautus Niseide navita gaudet.

NISȲROS, i. f. [Νίσυρος] Insula est inter Cycladas numerata, celsa, saxosa, & molendinariis abundans lapidibus. Strabo lib. 10. Antep. prod. Homer. alii corr.

N I T

NITAL, vel potius AMITAL, Idolum Indicum inter magica coli solitum. V. Mart. Capell. 2. cum not. Grotii.
NITEDULA, NITELLA. V. NITEO.
NĬTEO, ui, [λαμπρὸς εἰμὶ] ēre. Splendidum, cultum, politum esse. Plaut. Truc. 2. 4. 3.

Ut tota floret! ut olet! ut nitide nitet!

Nitere unguentis, fulgere purpura. Cic. 2. in Catil. 5.
Barba nitet. Tibul. lib. 1. 4. 4.
Barba nitet inducto gelu. Ovid. 3. Trist. 10. 22.
Cælum nitet diffuso lumine. Lucret. lib. 1. 9.
Canis nitere dicitur, cum pinguis est. Phædr. 3. 8.
Ora candida nitent. Ovid. de Medicam. faciei, 51.
Regina nitet ante alias. Stat. 2. Achil. 149.
Serpens nitet recenti squama. Ovid. 9. Met. 267.
Tecta nitent ære. Ovid. 6. Fast. 261.
Quod in pace nitet, in bello non obsolescit vectigal. Cic. 1. in Rull. 21. Non dico solum hoc in Rep. vectigal esse, quod amissis aliis remaneat, intermissis non conquiescat, in pace niteat, in bello non obsolescat, &c.
Nitere oratio dicitur, quum exculta est & elaborata. Cic. 4. de Fin. 5. Illorum vides quam niteat oratio.
Multa nitent in carmine. Hor. de Arte Poet. 351.
Nitui. Tibul. lib. 1. Eleg. 4. 64.

Ex humero Pelopis non nituisset ebur.

NITENS, entis. Partic. [λαμπρὸς ὢν] ut,
Ore floridulo nitens. Catul. in Epithal. Mallii, 59. 193.
Nitens crine, niger unguento. Martial. lib. 12 38.
Astra nitentia. Ovid. 5. Fast. 543. conf. in NITOR, dep.
Capilli malobathro. Hor. 2. Carm. 7. 7.
Culta. Virg. 1. Georg. 153.
Equi. Virg. 6. Æn. 654.
Flos nitentior ostro. Ovid. 10. Met. 211.
Frondes auro. Ovid. 4. Met. 636.
Galea. Virg. 9. Æn. 457.
Ingenium. Stat. 1. Silv. 5. 63.
Oculi. Virg. 1. Æn. 228.
Oratio non valde nitens, non plane horrida. Cic. de Clar. Orat. 238.
Res ubi magna nitet domino sene, &c. Hor. 2. Serm. 4. 112. i. e. Ubi sunt amplæ divitiæ. Nitor enim domus significat copiam & divitias: ut nitor corporis victum mundum, lautum, & elegantem. Lambin.
Taurus nitens, Pinguis. Virg. 3. Æn. 20.

— superoque nitentem
Cælicolum regi mactabam in litore taurum. i. e. Opimum;

nam quæ saginata sunt nitere dicuntur. Turnebus.
Uvæ nitentes. Ovid. 14. Met. 661. al. Tumentes.
Uxor ore floridulo nitens. Catull. 62. 193.
NITESCO, [λαμπρύνομαι] ēre. Idem. Cic. 1. Tusc. 69.
Cælum nitescere, arbores frondescere. Ex quodam poeta. Plin. 2. Epist. 17. n. 3. Multi greges ovium, multa ibi equorum boumque armenta; quæ montibus hieme depulsa, herbis & tepore verno nitescunt.
Juventus oleo perfusa nitescit. Virg. 5. Æn. 135.
Candore nitescere. Cic. in Arato, 174.

Exiguo qui stellarum candore nitescit. De Aquario.

Ingenio, doctrina, præceptione nitescit natura in arte memoriæ. Auctor ad Herenn. lib. 3. 29. i. e. Nitidior fit.
NITESCENS, entis. Partic. ut, Nitescente luna nova. Plin. lib. 8. pr.
NITOR, ōris. m. [τὸ λαμπρὸς] Splendor in quacunque re. Ter. Eun. 2 2. 11.

Qui color, nitor, vestitus: quæ habitudo est corporis. Cic. de Senect.

Senect. 59. Tum Lysandrum intuentem ejus purpuram, & nitorem corporis. Scilicet Cyri. conf. Stat. 3. Silv. 3. 149. & 5. 2. 73.
Splendor & Nitor. Cic. pro Cœl. 77.
Nitor, non idem quod Splendor. Plin. lib. 37. cap. 2. Splendor his sine viribus, nitorque verius quam splendor.
Auroræ exoriens. Lucret. lib. 4. 439.
Corporis. V. supra.
Eloquii. Ovid. 2. de Ponto, 2. 51.
Generis tui. Ovid. 2. de Ponto, 9. 17.
Marmorum. Plin. lib. 12. cap. 1.
Materiæ. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Olei. V. infra.
Orationis. Cic. 13. Att. 19.
Oris igneus. Claud. 1. In Conf. Stil. 45.
Circumfusus. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Diurnus nitor, Nitor diei. Ovid. 18. Epist. 78.
Naturalis & non fucatus. Cic. de Clar. Orat. 36.
Nimio nitore lustratus delphinus. Cic. in Arat. 92.
Nullus tota nitor in cute. Juven. 9. Sat. 13.
Purus. Lucret. lib. 2. 776.
Vires agrestes, horridæ, sine nitore ac palæstra. Cic. 1. de Legib. 6. Fanii autem ætate conjunctus Antipater, paulo inflavit vehementius, habuitque vires agrestes ille quidem atque horridas, sine nitore ac palæstra.
Inducere cuti nitorem. V. INDUCO.
Perstringere aspectus omnium gemmæ nitore & auri splendore. Auctor ad Herenn. lib. 4. 64.
Nitor, pro Candore, seu albore. Lucret. lib. 2. 818.

> Præterea, quoniam non certis certa figuris
> Est natura coloris: & omnia principiorum
> Formamenta queunt in quovis esse nitore:
> Cur ea quæ constant ex illis, non pariter sunt
> Omnigenis perfusa coloribus in genere omni?

Nitor, pro Pinguedine. ut, Olei nitor. Vitruv. lib. 10. cap. 1. Neque olei nitorem, neque vitium fructum habere potuissemus. Turnebus, Nitent, inquit, Latinis quæ bene habita & obesa sunt: nitoremque in oleo dixit Vitruvius, propter ejus pinguitudinem. Ceterum Nitorem olei, pro ipso Oleo, per circuitionem posuit.

NITĬDUS, a, um. Adj. [λιπαρὸς] Idem ac Nitens, Splendidus, clarus, lucens. Plaut. Stich. 1. 2. 8.

> Facite fultis nitidæ ædes meæ sint quum redeam domum.

Pexo capillo nitidus. Cic. 2. in Catil. 22.
Suo colore. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Nitidus filiæ nuptiis. Plaut. Aulul. 3. 6. 4. i. e. Nitido cultu indutus.
Ædes. V. supra Plaut.
Agna. Hor. 2. Serm. 3. 214.
Aries nitidissimus auro. Ovid. 3. Fast. 867.
Aurum. Ovid. 10. Met. 675.
Boves nitidiores. Pallad. 1. 21.
Capilli. Hor. 1. Epist. 14. 32.
Caput Solis. Virg. 1. Georg. 467.
Colles nitidissimi viridissimique. Cic. 5. Verr. 47.
Ebur. Ovid, 2. Met. 3.
Femina. Plaut. Milit. 4. 2. 12.
Forma nitida in pictura, cui contrarium est Horrida. Cic. in Orat. 36. In picturis alios horrida, inculta, abdita & opaca: contra alios nitida, læta, collustrata, delectat. Forma scilicet. Al. rectius Delectant, ut sit n. pl.
Fruges. Lucret. lib. 2. 253.
Genus quoddam verborum nitidum & lætum. Cic. 1. de Orat. 81.
Ignes. Ovid. 8. Met. 180. al. Subiti.
Imago solis. Ovid. 14. Met. 768.
Laurus. Plin. lib. 5. Epist. 6.
Phœbus nitidissimus. Ovid. 4. Met. 348.
Pictura nitida. Cic. Orat. 11.
Ramulus. Columel. lib. 5. cap. 6.
Sensus. Claud. Conf. Mal. Theod. 193.

> — nitidis quisquis te sensibus hausit. [i. e. Puris, castis.

Sol nitidus, h. e. Lucidus & conspicuus. Cic. 12. Att. 6.
Vacca, Pinguis. Ovid. 2. Met. 694.
Verba quodammodo nitida, Exculta, polita. Cic. in Partit. 17. Ut sint alia consonantiora, graviora, leviora, & quodammodo nitidiora, alia contra. Quintil 8. 3.
Virgines. Hor. 2. Carm. 12. 19.
Vita nitidior. Plin. lib. 13. cap. 15.
Undæ. Ovid. 3. Met. 407.
Nitidus, Qui corpore est solido, carne lævi & polita, non horrida, neque squalida. Hor. 1. Epist. 4. 15.

> Me pinguem, & nitidum bene curata cute vises, &c.

conf. Nep. 18. 5. 6. Sic supra Agna, Boves, Vacca &c. conf. in NITEO, NITENS &c.
Nitidus, pro Urbano. Urbani enim homines magna ex parte cultiores, comptiores, mundiores ac nitidiores rusticis solent esse. Rustici contra horridi, scabri, inculti, strigosi, & illoti. Hinc Horatius Nitidum opposuit Rustico, 1. Epist. 7. 83.

> — ex nitido fit rusticus, &c.

Lambinus. Capitol. Maxim. Jun. cap. 2. Vestibus tam accuratus fuit, ut nulla mulier nitidior esset in mundo.

NITĬDR, ius, issime. Adv. Plaut. Truc. 2. 4. 3.

> Ut tota floret, ut olet, ut nitide nitet.

Idem Cist. 1. 1. 11.

> Ita in prandio nos lepide atque nitide
> Accepisti apud te, ut semper meminerimus.

NITIDIUSCŬLUS, a, um. Adj. dimin. Plaut. Pseud. 1. 2. 84. Nitidiusculum caput.

NITIDIUSCŬLE, [λιπαρῶς] dimin. Adv. Plaut. Pseud. 3. 1. 8.

> Qui amet me, ut curet tandem nitidiuscule.

NITIDĪTAS, ātis. f. Idem quod Nitor. Acc. Bacch. Formæ, figuræ nitiditate hospes regis. Nonius, 2. 578.

NITĬDO, [λαμπρύνω] āre. Nitidum facere. Columel. lib. 12. cap. 3. Ferramenta detersa nitidentur, atque rubigine liberentur. Ennius Cresphonte, O pie eam secum advocant, eunt ad fontem, nitidant corpora. V. Non. 2. 583. & Pallad 2. 17.

NĬTĒLA, æ. f. [λαμπρότης] Nitor. Solinus cap. 35. Nam præcipua viris gloria est in armorum nitela.
Nitela pulveris. Solinus cap. 36. Nitelas interpretantur micas pulveris auri, quæ inter arenas reperiuntur. Apul. Apol. non procul ab init.

> Misi ut petisti medicinas dentium,
> Nitelas oris ex Arabiæ frugibus
> Tenuem, candificum, nobilem pulvisculum.

Scobem auri vocat Pollio Gallien. cap. 16.

NĪTĒLA, vel NITELLA, æ. f. [λαμπρὰς] Martial. lib. 5. 37. 7. de Erotio puella,

> Quæ crine vincit Bætici gregis vellus,
> Rhenique nodos, aureamque nitelam.

V. Salmas. Exerc. Plin. 316. qui vel Murem agrestem vel Sciurum interpretatur, ita dictum, non quod niteat, sed quod nitatur in scandendis arboribus. conf. Voss. Etym. p. 343. ubi plenius de hac voce.

NĪTĒDŬLA, æ. f. [λαμπρελίδιον] Muris exigui genus, ut docet Servius. Cic. pro P. Sext. 72. Quoniam id etiam fatum civitatis fuit, ut illa ex vepreculis extracta nitedula Rempub. conaretur arrodere. Hor. 1. Epist. 7. 29.

> Forte per angustam tenuis nitedula rimam
> Repserat in cameram frumenti, &c.

V. Bentl.
Nitedula est & Cicindela dicta, quæ noctu lucet. Sed V. Voss. Etym. p. 343.

NITELĪNUS, a, um. Adj. Plin. 16. 37. de Salice, Vimineam vocant, eandem purpuream; alteram nitelinam a colore. i. e. Rufam, rutilam, interprete Vossio, l. c.

NITĔFĂCIO, ĕre. Gell. 18. 11. Ventus mare cæruleum crispans nitefacit. Al. Nitescere facit.

NITEFACTUS, a, um. Partic. Juvenc. in Matth. cap. 6.

> — grato crinem nitefactus olivo.

NITIOBRIGES, um. pl. [Νιτιόβριγες] Populi Narbonensis Galliæ apud Ptolemæum, vicini Ruthenis. Hodie Montem Pessulanum vocant, vulgo *Montpelier*. Ex Marliano & Glareano. Meminit Cæs. Bell. Gall. lib. 7. cap. 7.

NĪTOR, ĕris, nixus & nisus sum, [πειράομαι, πειράζω] niti. Conari sub onere, inquit Non. 4. 320. Virg. 3. Georg. 172.

> Post valido nitens sub pondere faginus axis
> Increpat.

Magno opere conari, ut cacantes aut parturientes solent. Suet. Vesp. cap. 20. pr. Statura fuit quadrata, compactis, firmisque membris, vultu velut nitentis; unde quidam urbanorum non infacete, petenti ut & in se aliquid diceret, Dicam, inquit, cum ventrem exonerare desieris. De conatu surgendi. Idem cap. 24. Dum consurgit ac nititur, inter manus sublevantium exstinctus est. De conatu progrediendi. Cic. 2. de Nat. Deor. 124. Cum primum niti possunt.
Æqualiter niti. Cic. 2. de Nat. Deor. 115. Omnes partes ejus undique medium locum capessentes nituntur æqualiter.
In adversum. Ovid. 2. Met. 72.
In culmen niti & ascendere. Plin. 5 Epist. 6.
Ad sidera vi propria niti. Virg. 2. Georg. 428.
Alis niti, Volare. Virg. 4. Æn. 252.
Aves motis nituntur in aera pennis. Ovid. 2. de Ponto, 7. 27.
Genu nitens. Virg. 12. Æn. 303.
Gradu niti, Ambulare. Pacuvius Peribœa, Ardua per loca agresti ac trepidante gradu nititur. Virg. 2. Æn. 443. Nituntur gradibus: i. e. Ascendunt.
Hasta niti, i. e. Incumbere. Virg. 6. Æn. 760.
Humi niti, Incedere per humum. Virg. 2. Æn. 380. Servius.
Niti, Conari, dare operam, laborare. Ter. Adelph. 3. 4. 51.

> Quapropter nitar, faciam, experiar: denique &c.

Nititur uterque pari jugo pro causa. i. e. Sine contentione & invidia. Plin. 3. Epist. 9.
Niti ad gloriam immortalem. Cic. de Senect. 82. Quod quidem ni ita se haberet, ut animi immortales essent, haud optimi cujusque animus maxime ad immortalem gloriam niteretur.
Niti ad omnia. Cic. 12. Att. 15. Ad omniaque nitor. i. e. Omnia tento. Sed verbum Nitor energiam habet: nitimur enim cum labore & difficultate.
Labore præstante niti noctes atque dies. Lucret. lib. 3. 62.
Ad summa. Quintil. in prœm. lib. 1.
Contra niti. Cic. 1. Tusc. 50. Red plurimi contra nituntur.
Contra honorem alicujus. Cic. 9. Att. 11.
Consilio niti de aliqua re. Cic. 1. Fam. 5. Nos quum maxime consilio, studio, labore, gratia, de causa regia niteremur: subito exorta est nefaria Catonis promulgatio, quæ nostra studia impediret. i. e. Laboraremus, & daremus operam ut causa regia bene haberet.
Niti de æquitate. Cic. in Partit. 127.
Niti in interiora. Plin. lib. 2. cap. 65. Ergo totas, omnique ex parte aquas vergere in centrum, ideoque non decidere, quoniam in interiora nitantur. i. e. Ferantur.
Nitimur in vetitum semper, cupimusque negata. Ovid. 3. Amor. 4. 17.
Niti pro aliquo. Liv. 35. 10. Tacit. 1. Ann. 34.
Nocte dieque niti pro aliquo. Ovid. 3. de Pont. 1. 40. conf. ex Plin. supra, Niti pro causa.
Per se niti. Cic. pro Planc. 67. Virtutis cursus ad gloriam hoc facilior fortasse, quod huc a me ortus, & per me nixus ascendi.
Niti, Fulciri. Cic. 1. Off. 122. Est igitur adolescentis, majores natu vereri, ex hisque deligere optimos & probatissimos, quorum consilio atque auctoritate nitatur. i. e. Fulciatur & gubernetur, instituaturque.
Radicibus suis nituntur arbores. Cic. pro Cœl. 14.
Nititur in conjectura divinatio. Cic. 2. de Divin. 55.
Niti, Fiduciam collocare. Cic. 4. Verr. 155. Quo confugies? ubi nitere?
Niti & confidere invidia. Cic. pro Cluent. 1. Altera mihi niti, & magnopere confidere videbatur insidia jam inveterata judicii Juniani.
Æquo nitantur. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Auctoritate atque consilio alicujus, & ejus exercitu. Cic. 12. Fam. 10.
Consilio alicujus aut præsidio. Cic. in Pison. 19.
Fiducia virtutis nobis nitendum est ad spem beate vivendi. Cic. 5. Tusc. 2.
Gratia & auctoritate & potentia cujusquam. Cic. 2. Verr. 15.

Humeris hic nititur. Ovid. 1. Faſt. 565.
Inſidiis. Cæſ. 1. Bell. Gall. 16.
Judicio ſuorum fundamenta defenſionis ſuæ nituntur. Cic. pro Cœl. 5.
Laude alicujus. Cic. pro Flacc. 62.
Nobilitate nixi, innocentia freti, potentia ac multitudine amicorum fulti, perfacile exiſtimaremus adverſariorum vim ac factionem a nobis repelli poſſe. Cic. Anteq. iret in exil. 11.
Opinione majorum niti. Cic. in Salluſt. 5.
Prudentia rerum magis quam dicendi arte. Cic. 1. de Orat. 214.
Spe ſuſtinere ſe, & niti. Cic. 3. Att. 9. Nunc ſi ita ſunt quæ ſperas, ſuſtinebimus nos & ſpe qua jubes, nitemur.
Veritate niti aut fama. Cic. 1. Qu. frat. 1. 36. Quum ratio, ſaluſque omnium noſtrûm, qui ad Remp. accedimus, non veritate ſolum, ſed etiam fama niteretur, ſermones ad te aliorum ſemper, non mea judicia perſcripſi.
Viribus ſuis nitens Reſpublica. Cic. ad Brut. 4.
Virtute decet, non ſanguine niti. Claud. 4. Conſ. Hon. 219.
Nititur ſalus in. Cic. in Somn. Scip. 3. Tu eris unus in quo nitatur civitatis ſalus. Idem pro Milon. 19. Ei viro mors parabatur, cujus in vita nitebatur ſalus civitatis. i. e. Cn. Pompejo.
In aliquo ambitio noſtra nititur. Cic. 1. Fam. 5.
In nobis tantum ipſis nitamur. Gell. lib. 2. cap. 29.
In nitendo, i. e. Cum niteretur. Nepos 25. 15. 2. In nitendo quod ſemel annuiſſet tanta erat cura, ut non mandatam, ſed ſuam rem videretur agere.

NITENS, entis. Partic. [πειρώμενος] ut, Corvus plumato corpore nitens. Cic. 2. de Nat. Deor. 114. [Niſi a Niteo eſt.] Nullo pro Galba nitente. Tacit. 1. Hiſt. 55. 4. V. ſupra paſſim.

NISUS, a, um. Partic. Cic. pro Cluent. 57. Veſtra æquitate niſi confidimus. V. Parei Lex. Crit. p. 793.

NISUS, ûs. m. [πεῖρα, πειρασμὸς] Conatus. Cic. 2. Tuſc. 48.

> Pedetentim (inquit) & ſedato niſu:
> Ne ſuccuſſu arripiat major
> Dolor.

Plin. lib. 11. cap. 37. Anguſtiſſima canibus: qua de cauſa vehementi niſu, nec ſine cruciatu levant eam.
Inſoliti niſus. Hor. 4. Carm. 4. 8.
Pedum niſus. Lucret. lib. 5. 912.
Levi niſu ſuſtollere aliquid. Lucret. lib. 4. 904.
Haſtam præpropero niſu jacit. Sil. lib. 15. 757.
Hic Dea ſe primum rapido pulcherrima niſu Siſtit. Virg. 11. Æn. 852.
Plur. Ammian. 19. 1. Niſibus magnis inſtabat. Auguſtin. de Civ. Dei 22. 13. Miſericordia Dei meis niſibus opem ferente.

NIXUS, a, um. Aliud Partic. [ἐρειδόμενος] Innixus, Fultus. Cic. 7. Verr. 85. Stetit ſoleatus Prætor Pop. Romani, cum pallio purpureo, tunicaque talari, muliercula nixus, in litore.
Ad antra nixus. Propert. lib. 3. 3. 14.
Nixus in hoc uno novitatis nomine inani. Lucret. lib. 5. 907.
Caput manibus nixa Cynthia. Propert. lib. 1. 3. 8.
Genibus nixæ matronæ. Liv. 26. 9. Plaut. Rud. 3. 3. 33.
Haſtili nixus Scævola. Cic. pro Rabir. 21.
Pede poſito nixus. Virg. 10. Æn. 736.
Nixus in cubitum, *Appuyé ſur ſon coude.* Nepos in vita Attici, extr.
Æquitate veſtra nixi, Adjuti & confirmati. Cic. pro Cluent. 156. Si obtinuerit cauſam Cluentius (ſicuti veſtra æquitate nixi confidimus) omnes exiſtimabunt, id quod erit, obtinuiſſe propter innocentiam. al. Niſi. V. ſupra.
Honeſto nixa virtus. Cic. 1. de Finib. 61.
Mendacio nixa eſt. Cic. 2. de Orat. 30.
Opibus. Cic. Anteq. iret in exil. 5. Auxilium univerſorum eo plurimum prodeſt, quod firmioribus opibus eſt nixum.

NĪTĬBUNDUS, a, um. Adj. [πειρώμενος] Gell. lib. 1. cap. 11. Sed enim Achæos Homerus pugnam indipiſci ait, non fidicularum tibiarumque concentu, verum conſpiratu tacito nitibundos.

NIXE, Adv. in Gloſſ. Iſidòr. explicatur per Munite.

NIXUS, i. m. [Ἐγγόνασις] Sidus cæleſte. Cic. in Arato, 400.

> — ille vagans vulgato nomine Nixus. Ibid. 460.
> Hic ille exoritur converſo corpore Nixus,
> Alvum, crura, humeros, ſimul & præcordia luſtrans,
> Et dextræ radios læto cum lumine jactans. al. Niſus.

NIXII Dii, erant Nixuum in puerperio adjutores. Feſtus, Nixii dii appellantur, tria ſigna in Capitolio ante cellam Minervæ genibus nixa, velut præſidentes parientium nixibus. Ex quo loco, ope vetuſtorum librorum, reſtituit Turnebus apud Ovid. 9. Met. 294.

> — tendenſque ad cælum brachia, magno
> Lucinam, nixuſque pares clamore vocabam.

pro quo editum eſt,

> Lucinam ad partus nexos.

Nixus enim pares partui invocaſſe videtur, vel Nixios deos implorans, vel ab eis nixus ad puerperium precibus petens. Hæc ille. conf. Dempſter. in Roſin. p. 336.

NIXOR, ātus ſum, [πειράω] āri. Idem quod Nitor. Lucret. lib. 4. 508.

> Fundamenta, quibus nixatur vita, ſaluſque.

NIXANS, antis. Partic. [πειρῶν] Lucret. lib. 3. 1014.

> Hoc eſt adverſo nixantem trudere monte
> Saxum.

NIXŬRIO, ii, [πειρασείω] īre. Niti velle, ſeu cupere, aut conari facere. Nigidius, Nixurit qui niti vult, & in conatu ſæpius aliqua re repellitur. apud Non. 2. 58.

NITOR, ōris. V. NITEO.

NITRITES Nomos, [Νιτριωτικὸς νομὸς Straboni] Præfectura eſt in ea parte Ægypti, quæ eſt ſupra Memphim, nomen habens a duabus nitrariis, quæ plurimum ferunt nitri. V. Plin. lib. 4. cap. 9. & Strab. lib. 16.

NITRUM, i. n. [νίτρον] a quibuſdam dici putatur a Nitria ubi naſci ſolet. Hoc non multum diſtat a ſalis Hammoniaci ſpecie, quod nonnulli exiſtimant eſſe ſalis genus. Sicut enim ſalem in litore maris fervor conficit ſolis, durando in petram aquas marinas, ita in nitria ubi æſtate pluviæ prolixiores tellurem infundunt, ardor nimius aquas excoquit in petram ſali ſimillimam, ſed nihil gelidi rigoris, nihil ſalſi ſaporis habentem, quæ tamen juxta naturam ſalis durare in caliditate, & nubiloſo aëre fluere & liqueſcere ſolet. Ex nitro medicinæ fiunt, & ſordes veſtium corporumque lavantur. V. Plin. lib. 31. cap. 10. Hodie nitrum non habemus: ſed ejus loco utuntur noſtri pharmacopolæ *ſale petra*, ut vocant, ex terra pingui excocto.

Nitri varia genera in medicorum commentariis reperiuntur, ut parthenicum, id eſt virginale, quo ſcilicet virgines ſe tergebant. Quidam Parthicon emendant, ut e Parthia advectum, ſed male. Hujus fit mentio apud Nicolaum Myrepſum. Eſt & matronale, cujus apud Marcellum empiricum fit ſermo. Quin & aphronitrum matronicum agnoſcit Trallianus. Reperitur apud Nicolaum & Galenum etiam nitrum Berenicarium, ex urbis nomine: ſed & in confectione pulveris apud Nicolaum legitur Nitrum matronicum, quod eſt matronale: & alio loco matronicum, id eſt matronale, ſcribi debet, non matriniacon. Hæc Turneb.
Lapidoſum nitrum. V. LAPIS.
Radens tubera. Ovid. de Medicam. faciei, 85.
Rubentis nitri ſpuma. Idem ibid. 73.
In ſacrificiorum purgationibus uſurpabatur nitrum, inter cornua affuſum ut candidiores & mundiores victimæ evaderent. V. Saubert, de Sacrif. cap. 18.
Aſini caput ne laves nitro. V. Chiliad.
Acetum in nitro. Proverb. de Oratione ingrata & permoleſta.
Nitrum, [νίτρον] Muliebribus ornamentis annumeratum ab Ariſtophane in Theſmophor. & Polluce lib. 7. cap. 22. [Nempe quia Lomenti vicem præſtabat.

NITREUS, a, um. Adj. Mantuan.

> Humidus & nitrea paries lanugine candens.

NITRŌSUS, a, um. Adj. [νιτρώδης] Quod nitrum habet, vel nitri ſaporem. Plin. lib. 31. cap. 10. Aquæ vero nitroſæ pluribus locis reperiuntur, ſed ſine viribus denſandi. Et paulo poſt, Lacus eſt nitroſus, exiliente e medio dulci fonticulo.
Fontes nitroſi. Plin. lib. 12. cap. 14.
Nitroſus locus. Plin. lib. 20. cap. 19. Adde Vitruv. 8. 12.

NITRARIA, æ. f. [νιτρορυχεῖον] Locus ubi nitrum fit, vel invenitur. Plin. lib. 31. cap. 10. Sunt ibi nitrariæ, in quibus & rufum exit a colore terræ. Sic ibidem frequenter.

NITRĀTUS, a, um. Adj. [νιτρωτὸς] Cui nitrum admiſtum eſt. ut, Nitrata aqua. Martial. lib. 13. 17.

> Ne tibi pallentes moveant faſtidia caules,
> Nitrata viridis braſſica fiat aqua.

Quod propterea dixit poeta, quia conſtat olera nitro fieri viridiora, ut tradit Plin. lib. 31. cap. 10.

NITRION, i. n. Herba, Daphnoides. Apul. de Herb. cap. 58.

N I V

NIVALIS, NIVARIUS, NIVATUS, NIVEUS, NIVOSUS. V. NIX, in NINGO.

NIVARIA, Inſula una ex Fortunatis, a perpetua nive cognominata. Plin. lib. 6. cap. 32.

NĪVEO, ēre. Verbum vetus, cujus participio uſus eſt Petronius, 115. Niventibus oculis maris fidem inſpicere. Sed al. Uventibus. conf. NICTO, are.

N I X

NIX, V. NINGO.
NIXE, NIXII, NIXOR, NIXURIO, NIXUS. V. NITOR, niteris.

N O

NŌ, nāvi, [χελίζω, νήχομαι] nāre. proprium eſt piſcium.
Nare contra aquam. Plin. lib. 9. cap. 17.
Aves etiam aquatiles nare dicuntur. Cic. 5. de Finib. 44. Nare anaticulas, evolare merulas.
Carinæ nant freto. Ovid. 8. Met. 104.
Linter nat liquida aqua. Tibul. lib. 1. 5. 76.
Sine cortice. Hor. 1. Serm. 4. 120. V. CORTEX.
Oculi nant. Lucret. 3. 479. Connivent.
Per medium claſſi barbara navit Athon. Catull. 67. 46. Subaudi Juventus.
Ars nandi. Ovid. 2. Triſt. 486.
Tu viribus utere nando. Ovid. 9. Met. 110.

NANS, nantis. Partic. [χελίζων] Cic. 5. Tuſc. 38. Namque alias beſtias nantes, aquarum incolas eſſe voluit.
Protendere manum nanti. Lucan. ad Piſon. 241.
Nantium greges. i. e. Piſcium. Apul. de Mundo. p. 70. Elmenh.
Volucres nantes. Columel. 2. 15. conf. Virg. 1. Georg. 369.

NABULA, a Nando, vide in RABULA. H. St.

NĂTO, [νήχομαι, νέω, κολυμβάω, κυβιστάω] āre. frequent. Martial. lib. 4. 30.

> Sacris piſcibus hæ natantur undæ.

Paſſivum hic eſt.
Aquæ natantur multo piſce. Ovid. 1. de Arte Am. 48.
Aquas natare. Martial. lib. 14. 196. [Niſi error eſt.
Damæ natarunt æquore. Hor. 1. Carm. 2. 11.
Unda natatur piſcibus. Ovid. 5. Triſt. 2. 25.
Crura apta natando. Ovid. 15. Met. 376.
Arma naufraga natant, Fluitant in aqua. Lucan. lib. 4. 87.
Carina natat. Virg. 4. Æn. 398.
Campi natare dicuntur, Qui ſunt aqua ſuperfuſi. Lucret. 6. 266. V. Drakenb. ad Sil. 4. 162.
Limina natant aſperſa ſanie. Virg. 3. Æn. 625.
Pavimenta natabant vino, madebant parietes. Cic. 2. Philip. 105.
Tenebræ ante oculos. Ovid. 12. Met. 136.
Natare, per tranſlationem, Ultra ire vel ſerpere. Columel. de Arboribus, cap. 6. Alioquin etiam novella vinea, quæ ex reſectione enata fuerit, vim inutilem habebit, ſumma parte natantibus radicibus.
Pes laxo natet altus in Cothurno. Sidon. 8. Epiſt. 11. Ovid. 1. de Arte Am. 516.

> Nec vagus in laxa pes tibi pelle natet.

V. INNATO.
Natare, Trepidare. Ovid. 6. Faſt. 673.

> Nox erat, & vinis oculique animique natabant.

i. e. Permadebant.
Natare, Inconſtantem eſſe. Sic enim exponit Acron. Hor. 2. Serm. 7. 7.

> Pars hominum vitiis gaudet conſtanter, & urget
> Propoſitum: pars multa natat, modo recta capeſſens,
> Interdum vitiis obnoxia.

Lambinus, Natat, id eſt modo ad

vitia

vitia propensa est, modo ad virtutes incumbit. Tralatio ducta est a natatoribus. Aristotel. lib. 7. Ethic. tales incontinentes describit.

Natatum, supin. ut, Baias venire ploratum potius, quam natatum. Cic. 9. Fam. 2.

NATANS, antis. Partic. [νηχόμενος] ut, Pecudes natantes. Lucret. lib. 2. 342.

Campi. Virg. 3. Georg. 198. Grandiores enim segetes vento agitatæ, ita jactantur ut aliquam natantis speciem præbeant.

Campi natantes, translate pro Mari. Lucret. lib. 6. 1140.

Aëra permensus multum, camposque natantes. De peste Atheniensi loquitur. Idem 5. 489.

Lumina. Virg. 5. Æn. 856.

Ecce deus ramum lethæo rore madentem,
Vique soporatum Stygia, super utraque quassat
Tempora: cunctantique natantia lumina solvit. h. e. Errantia somni vicinitate. Servius. Idem 4. Georg. 496.

Monstra natantia, Marina. Hor. 1. Carm. 3. 18.

Oculi natantes sub atra nocte. Ovid. 5. Met. 71. Palpitantes.

NATĀTŪRUS, a, um. Partic. [νηξόμενος] Ovid. 18. Epist. 212.

NATĀTUS, ûs. m. [νῆξις] Claud. 3. de Rapt. Proserp. 333.

— pulchroque secat Galatea natatu. Idem 4. Conf. Honor. 347.

Segnis natatus. Claud. de Torpedine, 3.

Anguillas piscesque fluviales mitti in his pascique conveniet, ut horum natatu aqua stans agilitatem currentis imitetur. Pallad. 1. 17.

Plural. Stat. 1. Silv. 5. 25.

Quas præceps Anien atque exceptura natatus
Virgo juvat. Prudent. Cathem. 5. 143.
— languidulis sota natatibus.

NATATIO, ōnis. f. Cels. 3. 24. Si æstas est, frigidis natationibus utendum. Idem 4. 7. 4. & Cic. de Senect. 58.

NATĀTOR, ōris. m. [κολυμβητής] Qui natat. Ovid. de Rem. Amor. 122.

Pugnat in adversas ire natator aquas.

NATĀTŌRIA, æ. f. Piscina. Sidon. 2. Epist. 2. Per exteriora natatoriæ latera. Ambros. in cap. 9. 7. Joh. & Interpr. cap. 5. 4. & 7.

NATĀTŪRA, æ. f. Idem. Gloss. Cyrill. κολυμβήθρα.

NATĀTĬLIS, e. Adj. [νηκτικός] Quod natat, vel natare potest. Tertull. adv. Hermog. cap. 33. Prudent. in Rom. 332.

Feras, volucres, reptiles, natatiles.

NATĀTĬLE, is. n. [νηκτικόν] Locus ubi natant pisces, aut anates, & similia. Varr 3. de R. R. cap. 5. Et natatilia sunt excavata anatum stabula. Vetus exemplar habet Navalia. V. Victor. not.

NATĀBĬLIS, e. Adj. Corip. 4. 43.

Cedrus olens, solidum nunquamque natabile robur.

NATĀBULUM, i, n. [νηχεῖον] dicitur Natatio, hoc est piscina natatoria. Apul. 3. Florid. pr. Persiacæ aquæ gratissima prorsus & sanis natabula, & ægris medicabula. Natabula, τὰ νηχεῖα.

Natabula Apulejo loca natationis, in quibus natatur. Beroald. in Suet. Calig. cap. 54. fol. 179. H. St.

N O A

NOA, æ. f. Syenitarum oppidum est ad Nilum fluvium, teste Plin. lib. 6. cap. 29.

NOAS, æ. m. [Νόας] Thraciæ fluvius est, ex Hæmo monte nascens, & in Istrum influens. Herodot. lib. 2.

N O B

NŌBĬLIS, e. Adj. [εὐγενής, περιφανής, διάσημος, γνώριμος, εὐγενής] quasi Noscibilis, a Nosco: pro Noto accipitur. Virg. 7. Æn. 564.

Est locus Italiæ medio sub montibus altis
Nobilis. Plaut. Pseud. 4. 7. 10.
— cum his mihi nec locus nec sermo
Convenit, his nunquam nobilis fui. i. e. Cognitus.

Rem sibi non nobilem, pro Ignotam dixisse Apulejum notat Jan. Meller. Palmer. Spicileg. p. 30. Differentia tamen est inter Nobile & Notum, ut patet ex Varrone de R. R. 3. 1. & Senec. de Benef. 3. 18. conf. Homo nobilis. p. p.

Nobilis & notus. Cic. pro. Flacc. 52. Ceteri homines apud nos noti, inter suos nobiles? Idem pro Cœl. 31. Res est omnis in hac causa nobis, Judices, cum Clodia, muliere non solum nobili, sed etiam nota.

Nobilis, In malam partem. Plaut. Rud. 3. 2. 5. Qui se scelere fieri nolunt nobiles. h. e. Insignes, vel insigniter sceleratos.

Insignes genere nequaquam sunt tam, quam vitiis nobiles. Q. Cic. de Petit. Conf. 10.

Nobile scortum. Liv. 39. 9.

Nobilis, Dignus, & excellens in quacunque re, sive bona, sive mala. De bona, ut quum ad generis nobilitatem refertur. Sallust. in Catil. cap. 5. pr. L. Catilina, nobili genere natus. Cic. 7. Verr. 179. Nobili loco natus.

Homines nobiles, quibus opponuntur Novi. Liv. 9. 26. Postulabantur ergo nobiles homines: appellantibusque Tribunos nemo erat auxilio, quin nomina reciperentur. Inde nobilitas, nec ii modo in quos crimen intendebatur, sed universi simul, negare nobilium id crimen esse, quibus, si nulla obstetur fraude, pateat via ad honorem, sed hominum novorum, &c.

Homo nobilissimus Pericles. Cic. 3. Verr. 285.

Nobilis superare pugnis, Phrasis est mere Græca. Dicunt enim, δεινὸς λέγειν, ἱκανὸς ποιεῖν. Hor. 1. Carm. 12. 27.

Hunc equis, illum superare pugnis, Nobilem, &c. De Castore & Polluce. Frequens est Horatius hoc loquendi genere, de quo vide Lambinum, & Bentl. ad 1. Carm. 1.

Nobilior animo quam gente. Paterc. 2. 112. 2.

Quod optimum est nobilissimum. Ibid. 128. 2.

Animus nobilis. Seneca Hippol. 4.

Acies nobilior. V. ACIES.

Bellum. Hor. de Arte Poet. 137.

Canace nobilis est fratris amore sui. Ovid. 2. Trist. 384.

Civitas nobilis. Plin. lib. 5. cap. 25. Palmyra urbs nobilis situ.

Corinthus ære nobilis. Ovid. 6. Met. 416.

Diem hunc faciam nobilem. Senec. Herc. OEth. 11.

Emplastrum nobile ad extrahendum. Cels. lib. 5. cap. 18.

Equi. Ovid. 3. Amor. 2. 1.

Greges nobilissimarum equarum. Cic. in Verrem 91. H. St. Exstant 4. Verr. 20.

Facinus nobile, & multis locis sæpe commemoratum. Cic. 4. Verr. 182. In malam partem.

Factum. Sil. lib. 3. 356.

Feræ. Claud. 2. Conf. Stil. 239.

Flumen. Ovid. 3. Amor. 6. 89.

Fontes. Hor. 3. Carm. 13. 13.

Forma. Senec. Hippol. 6.

Fundi tres nobilissimi. Cic. pro Rosc. Amer. 98.

Homo omnium nobilissimus. Cic. 1. Fam. 7. In te, homine omnium nobilissimo, similia invidorum vitia perspexi.

Illius ætatis nobilissimus & clarissimus philosophus. Cic. 2. de Orat. 155.

Par fratrum. Hor. 2. Serm. 3. 243.

Puer & nobilis, & decens. Hor. 4. Carm. 1. 13.

Rhetor magnus & nobilis Isocrates. Cic. 2. de Invent. 7.

Scriptorum nobilium auditor. Hor. 1. Epist. 20. 39.

Thucydides honoratus & nobilis. Cic. in Orat. 32.

Virgo in omne ævum. Hor. 3. Carm. 11. 36.

Nobilis & clarus origine. Ovid. 19. Epist. 147.

Ortu. Sil. lib. 1. 77.

Sanguine matris. Ovid. 1. Fast. 472.

Juvenum nobilium cliens. Hor. 4. Carm. 12. 15.

Præclari & nobiles in philosophia. Cic. 1. de Orat. 46.

Ex doctrina nobilis & clarus Demetrius. Cic. pro Rabir. Post. 23.

Inimicitiæ nobilissimæ. Liv. 39. 4. i. e. Notissimæ.

Letum Catonis. Hor. 1. Carm. 12. 36.

Municipium illustre & nobile. Cic. 7. Verr. 39.

Nomen nobile bello. Liv. 31. 18.

Numen. Ovid. ad Liviam, 410. al. Lumen.

Opus. Ovid. 1. Trist. 9. 30.

Oratio. Cic. de Clar. Orat. 122. Sunt & aliæ, & pro Servio Fulvio de incestu nobilis oratio.

Pectus. Ovid. 3. de Pont. 3. 99.

Pugna nobilis. Liv. 23. 41.

Purpura. Claud. de equo Honorii, 10.

Nobilis auratos jam purpura vestiat armos.

Taurus ille nobilis, quem Phalaris habuisse dicitur. Cic. 6. Verr. 73.

Nobilis ad, hoc est *utilis per excellentiam* quod dicitur. Plin. lib. 1. cap. 37. Vitulis quidem marinis ad multa quoque nobile fel.

Nobilis substantive, de Eo qui nobili, seu claro genere ortus est. Liv. 22. 58. Missus cum his Carthalo, nobilis Carthaginiensis. Plin. 5. Epist. 17. Mireque cupio ne nobiles nostri nihil in domibus suis pulchrum nisi imagines habeant.

De nobilibus inter Romanos, V. Manut. ad Cic. 1. Fam. 7. vel Lex. Pitisc.

Nobilior cognomen Fulviæ gentis. V. Lex. Pitisc.

Nobilissimi Cæsares dicti Imperatorum filii. V. Spanh. de Usu & pr. Num. diss. 12. & Lex. Pitisc.

NOBILĬTER, Adv. [διασήμως] Insigniter & decore. Plin. lib. 34. cap. 8. Posidonius, qui & argentum cælavit nobiliter. Vitruv. præf. lib. 7. Ædem Jovis Olympii civis Romanus Cossutius nobiliter architectatus. Val. Max. 3. 7. extr. Nobiliter etiam uterque Spartanus, & qui increpitus a quodam, quod in aciem claudus descenderet, pugnare, non fugere propositum sibi esse respondit: &c.

Compar. Sidon. 9. Epist. 9. Nobilius philosophari.

Superl. Epit. Liv. 54. Viriatus ab exercitu suo comploratus ac nobilissime tumulatus. conf. Quintil. 12. 8.

NOBILĬTAS, ātis. f. [εὐγένεια, δόξα, τὸ εὐγενές] Generis, vel alterius rei excellentia & dignitas. Cic. pro Sext. 21. Alter multos plane in omnes partes fefellit; erat enim hominum opinioni nobilitate ipsa, blanda conciliatricula, commendatus, &c. Juven. 8. Sat. 20.

— nobilitas sola est atque unica virtus.

Altæ nobilitatis indicium habent mores. Ovid. 3. de Pont. 2. 104.

Clara. V. CLARUS.

Ingenita. Lucan. ad Pison. 92. conf. Tacit. 1. Ann. 29.

Ingeminata, Materna & Paterna. Ovid. 4. de Pont. 16. 44.

Maxima. Ibid.

Non ea nobilitas animo est. Ovid. 7. Met. 44.

Facies non impar nobilitate. Ovid. 4. Fast. 306.

Census major nobilitate. Ovid. 9. Met. 671.

Potens nobilitate. Ovid. 13. Met. 22.

Genere ac nobilitate suæ civitatis facile primus. Cic. pro Rosc. Amer. 15.

Contendere nobilitate. Lucret. lib. 2. 11.

Exsuperare genus morum nobilitate. Ovid. 4. Trist. 4. 2.

Geminare genus animi nobilitate. Ovid. 1. de Pont. 2. 2.

Præstantes nobilitate familiæ. Cic. 1. de Divin. 91.

Respondisse nobilitati pulchrum erit. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Superare aliquem nobilitate. Ovid. 3. de Pont. 2. 56.

Domus non minor nobilitate ullius. Ovid. 2. Trist. 112.

Nobilitas, pro Fama & nominis celebritate. Cic. pro Arch. 26. In eo ipso, in quo prædicationem nobilitatemque despiciunt, prædicari de se ac nominari volunt. Hæc Budæus.

Eloquio inest nobilitas. Ovid. 2. de Pont. 5. 56.

Florebat nobilitate discipulorum Isocrates. Cic. 3. de Orat. 139.

Venire in nobilitatem. Plin. lib. 14. cap. 15. Postea ergo alia omnia in nobilitatem venerunt. De vinis.

Columbarum nobilitas. Plin. lib. 10. cap. 37.

Vini. Columel. lib. 3. cap. 21. extr. Deprehendi potest nobilitas in gustu. Sed rectius legitur Ignobilitas.

Nobilitas, pro Nobilibus. Liv. 26. 12. pr. Deseruerat senatum nobilitas. Tacit. 12. Ann. 20. 1. Claudius quanquam nobilitatibus externis mitis, dubitavit tamen accipere captivum, &c. i. e. Externis qui nobili genere orti sunt. V. Tiraquell. de Nobilitate.

Fautor nobilitatis Roscius. Cic. pro Rosc. Amer. 16.

NOBILISSĬMĀTUS, ûs. m. A tit. Nobilissimi. ut, Nobilissimatus & Perfectissimatus dignitas. lib. 3. Cod. Theod. de Cohort. Princ. Cornic.

NOBILĬTO, [λαμπρύνω] āre. Nobilem facere, dignitatem augere, decorare. Apul. Quem non excellentia generis, ſed mores, virtuteſque nobilitarunt. Cic. 1. Tuſc. 34. Quid poetæ, nonne poſt mortem nobilitari volunt?
Flagitiis aliquem. Ter. Eun. 5. 7. 20.
Multitudine rerum geſtarum nobilitari. Cic. in Partit. 36.

NOBILITĀTUS, a, um. Partic. [λαμπρυνθεὶς] ut, Crudelitas nobilitata. Cic. 2. Off. 26. Teſtis eſt Phalaris, cujus eſt præter ceteros nobilitata crudelitas.
Adulterio nobilitatus. Plin. lib. 29. cap. 1.
Labores clari & nobilitati. Cic. 2. Tuſc. 62.
Marmore nobilitatus Praxiteles. Plin. lib. 7. cap. 38.
Obſidio nobilitata periculo regis. Curt. 4. 6. 30.
Spatia Academiæ nobilitata. Cic. 5. de Finib. 1.
Templa. Ovid. 15. Met. 701.
Virtus Lacedæmoniorum ſpectata & nobilitata. Cic. pro Flac. 62.

N O C

NŎCEO, ui, ĭtum, [βλάπτω, δηλέω, ἀτάω, πημαίνω, σίνομαι] ēre. Obeſſe, Damnum, Detrimentumve inferre. Cic. 3. Off. 23. Eodem modo conſtitutum eſt, ut non liceat ſui commodi cauſa nocere alteri.
Nocere aliquem. Plaut. Mil. 5. 18.
Nocere noxam. Liv. 9. 10. extr. Quandoquidem hiſce homines injuſſu Pop. Rom. Quiritium fœdus ictum iri ſpoponderunt, atque ob eam rem noxam nocuerunt.
Nihil nocuerit ſi. Cic. 12. Att. 46. De quo nihil nocuerit, ſi aliquid cum Balbo eris loquutus.
Credulitas nunc mihi noſtra nocet. Ovid. 3. Amor. 12. 44.
Culpa duobus nocuit ſua. Ovid. 15. Met. 115.
Indulgentia nocet nobis. Ovid. 2. Amor. 19. 35.
Virtus temeraria nocuit Ancæo. Ovid. 8. Met. 407.
Vis morbi nocuit tibi. Ovid. 1. Amor. 14. 41.
Umbræ nocent frugibus. Virg. 10. Ecl. 76.
Voluptas nocet empta dolore. Hor. 1. Epiſt. 2. 55.
Vis magna nocendi. Ovid. 5. Met. 257.
Noxis, præteritum antiquum pro Nocueris. Videntur enim veteres Latini in imminutione præteritorum tenues in duplices mutare ſoliti eſſe, ut capſis, pro ceperis: præcepſis, pro præceperis. Lucilius in Sched. Feſti v. Fama.
Inguen ne exiſtat, papulæ, tama, ne boa noxit. Eo autem in verſu, quod oſcitanter non fuit prætereundum, videtur Lucilius Inguen pro inguinis tumore poſuiſſe, qui βουβὼν & a Græcis dicitur. Turneb. Adverſ. 15. 15. conf. Capſis in CAPIO.

NOCĒTUR, Imperſ. [βλάπτεται] Cic. 4. Verr. 96. Confirmat his curaturum ſe eſſe, ne quid ei per filium ſuum noceretur.
Ut in agris vaſtandis incendiiſque faciendis hoſtibus noceretur. Cæſ. 5. Bell. Gall. 19.
Nocitum eſt. Ulpian. in l. 1. poſt princip. D. de his qui dejec. vel effud. Si nocitum ei eſſe dicetur.
Nocitum iri. Cæſar 5. Bell. Gall. 38. Ipſi vero nihil nocitum iri.

NOCENS, entis. Partic. [δηλήμων, κακοποιὸς] Quod nocet.
Allium nocentius cicutis. Hor. Epod. 3. 3.
Arma. Stat. 1. Silv. 5. 8.
Aurum nocentius ferro. Ovid. 1. Met. 141.
Eloquium. Ovid. 1. Amor. 8. 20.
Ferrum. Ovid. 1. Met. 141.
Herbæ. Hor. 1. Serm. 8. 22.
Lingua. Propert. lib. 2. 28. 14.
Mores nocentiſſimi. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Tela. Ovid. 4. Faſt. 925.
Victoria nocentiſſima. Cic. 2. Verr. 41. Se avariſſimi hominis cupiditati ſatisfacere poſſe, nocentiſſimæ victoriæ non poſſe.
Virus. Ovid. 2. Met. 800.
Nocens, Qui injuriam aut maleficium commiſit, Qui alteri nocuit, damnumque intulit. Cic. 2. Off. 51. Ita habendum eſt religioni, nocentem aliquando & nefarium impiumque defendere. Ovid. 4. Met. 110.
Noſtra nocens anima eſt: ego te, miſeranda, peremi.
Vita turpis & nocens; cui opponitur Honeſtiſſime & laudatiſſime acta vita. Cic. Anteq. iret in exil. 6.
Nocens, Reus criminis. Cic. 5. Philip. 36. Nec ante turpes judices quæſiti, quam honeſtis judicibus nocentium ſalus deſperata eſt.
Nocenti reo. Cic. 2. Verr. 52.
Nulli nocentiores habentur, quam qui ſunt ex omnibus innocentes. Lactant. 5. 9. Exempla Compar. plura ſupra V.
Iiſdem quibus antea cautibus innocentiſſimus quiſque, tunc nocentiſſimus affigebatur. Plin. Paneg. cap. 35.

NOCĬTUS, a, um. Partic. Paſſ. Vet. Interp. Iren. 5. 7. Neque nociti ſunt aliquid, neque odor ignis inventus eſt in eis.

NOCITŪRUS, a, um. Partic. [δηλήσων] Lucan. lib. 3. 621.
Inſiluit, ſolo nociturus pondere, puppim.
Fraus nocitura natis. Hor. 1. Carm. 28. 30.
Munera. Ovid. 11. Met. 104.
Pocula. Propert. lib. 2. 1. 54.

NOCENTER, Adv. [βλαβερῶς] Columel. lib. 8. cap. 2. Robuſta crura, nec longa, ſed infeſtis velut ſudibus, nocenter armata. De Gallis gallinaceis. i. e. Quibus noceant.

NOCENTIA, æ. f. Tertull. Apol. cap. 40. Nocentiæ judex & exactor. Idem adverſ. Marc. 2. 13.

NOCĬBĬLIS, e. Adj. Gloſſ. Gr. Lat. βλαβερὸς, detrimentabilis, nocibilis.

NOCĪVUS, a, um. Adj. [βλαβερὸς, ἐπιβλαβὴς] Quod nocet. Plin. lib. 20. cap. 2. Item millepedæ, ſepa Græci vocant, oblongam, piloſis pedibus, pecori præcipue nocivam.
Nocivum periculum. Phædr. 1. 30. 3.

NOCUUS, a, um. Adj. Idem. Cic. 3. de Legib. 6. Magiſtratus nec obedientem, & nocuum civem mulcta, vinculis, verberibuſque coercento. Correctiora exemplaria legunt Noxium. Eugen. Toletan. Carm. 20.
— frugi nocuas frondique locuſtas.

NOXA, æ. f. [πλημμέλημα, ἀδίκημα] eſt Peccatum, aut pro peccato Pœna: ut Accius Menalippa, Te eſſe huic noxæ obnoxium. Item quum lex jubet noxæ dedere, pro peccato dedi jubet. Hactenus Feſt. Ulpian. de Ædilitio edicto, l. Quis ſit. §. Quod aiunt, Noxas accipere debemus privatas, hoc eſt ea, quæcunque committuntur ex delictis, non publicis criminibus, ex quibus agitur judiciis noxalibus.
Noxæ appellatione omne delictum continetur: ut ait Cajus de verb. ſignificat. l. Plebis.
Noxa, [ἔγκλημα] Culpa. Liv. 3. 42. Alia omnis penes milites noxa erat.
Minimæ noxæ, & minora peccata. Cic. pro Roſc. Amer. 62. Quod in minimis noxis & in his levioribus peccatis, quæ magis crebra, & jam prope quotidiana ſunt, id maxime & primum quæritur, &c.
Admittere noxam. Quintil. lib. 5. cap. 13. Ulp. l. 41. §. 3. D. de Furtis.
Avertere in aliquem. Liv. 1. 58. Avertendo noxam in auctorem delicti.
Committere. Ulpian. D. de noxalibus. l. 2. Si ſervus ſciente domino furtum fecit, vel aliam noxam commiſit: ſervi nomine actio eſt noxalis, nec dominus ſuo nomine tenetur.
Conveniri ex noxa ſervi. Ulpian. D. de noxalibus action. l. Si quis, Si quis a multis conveniatur ex noxa ejuſdem ſervi, vel ab uno, ex pluribus tamen delictis, non neceſſe habet, &c.
Detrahere invidiam noxæ. Ovid. 7. Epiſt. 106.
Elevare noxam alicujus, Verbis minuere. Tacit. 5. Ann.
Eximere noxæ, eſt Gratiam criminis facere. Liv. 8. 35. Budæus.
Experiri ex pluribus noxis. Cajus, D. de noxalibus action. l. Qui ex pluribus noxis diverſis temporibus experitur, ex una noxa ſervi dominium nactus, nullam amplius actionem habet adverſus eum, qui dominus fuerat: quum actio noxalis caput ſequatur.
Liberare aliquem noxa. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Noxa, Pœna peccati. Unde
Accipere noxæ. Ulpian. in l. Locum. D. de uſufructu, Debebit plane denegari uſuſfructus perſecutio, ſi ei, qui noxæ accepit, litis æſtimatio non offeratur a fructuario.
Decernere noxam. V. DECERNO.
Dedere noxæ & Ob noxam, Arbitrio alicujus permittere puniendum. Liv. 26. 29. Obrui Ætnæ ignibus, aut mergi freto, ſatius illi inſulæ eſſe, quam velut dedi noxæ inimico Conſuli.
Dedere noxæ, eſt Animal tradere vivum demum. Hæc Ulpian. lib. 9. Pand. l. 1.
Deditio noxæ; frequens loquutio in titulo de Noxal. action. D.
Dedere noxam. Ulpian. lib. 9. Pand. l. 1. Si poſt litem conteſtatam ab alio ſit animal occiſum: quia domino legis Aquiliæ actio competit, ratio in judicio habebitur, quod noxæ dedendæ facultatem dominus amiſerit. Hic videtur accipi pro Animali quod nocuit, ſeu damnum dedit. Paulo ante, Quamobrem eum ibi aut noxiam ſarcire, aut noxam dedere oportere. Sic legit Haloander. Pandectæ tamen Florentinæ habent, In noxam dedere.
Dedere aliquem ad noxam. Paulus, D. de noxalibus action. l. Si in re communi. Si ſervus tuus nomen exercuerit, ejuſque vicarius, & idem nauta, in eadem nave damnum dederit: perinde in te actio danda eſt, ac ſi is exercitor liber, & hic vicarius ſervus ejus eſſet, ut de peculio ſervi tui ad noxam dedere vicarium damneris.
Solutus noxis ſervus. In l. Cum in venditione, De evictionibus. Et Pomponius eodem titulo, l. Si emptori qui ſtipulatus ſit, furtis, noxiſque ſolutum eſſe, hæres exſtiterit is, qui, &c.
Noxa, [ἄτη, βλάβη, δήλημα, πῆμα, σίνος] Læſio, damnum, nocumentum. Columel. lib. 1. cap. 6. Ea res a noxa curculionum, & ſimilium animalium commodiſſime videtur conditas fruges defendere.
Noxa admiſſa, apud Ulpian. in l. Si quis quum in hoſtium poteſtate. D. de Furtis. i. e. Culpa jam evenit: vel Damnum jam exceptum.
Capere noxam. V. CAPIO.
Concipere noxam, pro Morbum incurrere, apud Columellam: ut & Noxam capere. V. CONCIPIO.
Contrahere noxam. Columel. lib. 6. cap. 29.
Eſſe noxæ cui. Liv. 10. 19. Si qua clades incidiſſet, deſertori magis quam deſerto noxæ fore. Salluſt. in ipſo ſtatim initio orationis L. Philipp. Maxime vellem, P. C. Remp. quietam eſſe, aut in periculis a promptiſſimo quoque defendi: denique prava incœpta conſultoribus noxæ eſſe.
Nocere noxam. V. NOCEO.
Noxa ſtomachi. Celſus lib. 4. cap. 19.
Pellere triſtes noxas a foribus. Ovid. 6. Faſt. 130.
Repulſa noxa meis ſtabulis. Ovid. 4. Faſt. 748.
Sine ulla noxa. Suet. Cæſ. cap. 81. extr. Sen. Epiſt. 9.
Sine ullius noxa theatrum collapſum eſt. Tacit. 15. Ann. 34. 1.
Vacare omni noxa. Celſ. lib. 5. cap. 27.
Noxam & Noxiam pro eodem accipi contendit Vall. lib. 6. Tamen noxiam pro noxa, id eſt peccati pœna aut damno, raro ſcriptum reperias.
Noxam pro Jurgio non dici contra Scalig. alioſque defendit Burm. ad Petron. cap. 69. extr.

NOXĀLIS, e. Adj. [τιμωρητικὸς, νοξάλιος] unde, Noxalis actio. Cajus in l. 1. D. de Noxal. act. Noxales actiones appellantur, quæ non ex contractu, ſed ex noxa atque maleficio ſervorum, adverſus nos inſtituuntur. Quarum actionum vis & poteſtas hæc eſt, ut ſi damnati fuerimus, liceat nobis deditione ipſius corporis quod deliquit, evitare litis æſtimationem.
Cauſa noxalis. Paul. l. 4. D. de noxal. action.
Judicium noxale. Ulpian. D. de noxal. act. l. 2. & l. ult.
Malum noxale. Tertull. Geneſ. 2.

NOXIA, æ. f. [πλάσμα, νοξία] Culpa dicitur, auctore Feſto. De Latinitate hujus vocis V. Jac. Nic. Loenſ. Epiphyll. 5. 11. Ter. Phorm. 1. 4. 47.
Meminiſtin' olim ut fuerit veſtra ratio,
In re incipiunda ad defendendam noxiam? V. ibi Donat. & Voſſ. Etym.
Pœna noxiæ. Cic. 3. de Legib. 11. Quod quis earum rerum migraſſit, noxiæ pœna par eſto.
Admittere noxiam. V. ADMITTO.
Careo noxia, pro In culpa non ſum. Plaut. Bacch. 4. 9. 81.
Commerere noxiam. V. COMMEREO.
Committere noxiam. Ulpian. Pand. lib. 9. l. 1. Quæ lex voluit, aut dari quod nocuit, id eſt, id animal quod noxiam commiſit: aut æſtimationem noxiæ offerre. Noxia enim eſt ipſum Delictum.
Eſſe noxiæ, ut Fraudi eſſe: pro Vitio & culpæ dari. Liv. 34. 19. Si domos

mos abire vellent, publica fide accepta, nihil eam rem noxiæ futuram, quod hostibus se Romanorum junxissent. Budæus. Gronov. legit Noxæ.
In noxia esse, Culpam in se admittere. Ter. Phorm. 2. 1. 36.
In noxia tenere inimicos Plaut. Cas. 2. 8. 71.
Noxiæ esse, Damno esse. Celsus in l. Quintus Mucius. D. Mandati, Ceterum in posteriore casu non oportet esse noxiæ fidejussori, si ipse pepercit pudori suo. [Nisi Noxæ legendum. Confusa enim hæc passim reperimus in his & aliis exemplis.
Noxiis vacuum esse. Plaut. Merc. 5. 4. 23.
Remittere noxiam. Plaut. Most. 5. 2. 47. Ter. Eun. 5. 2. 3.

— unam hanc noxiam
Mitte: si aliam unquam ullam admisero, occidito.

Sarcire noxiam. Ulpian. Pandect. lib. 9. l. 1. Quamobrem eum ibi aut noxiam sarcire, aut noxam dedere oportere. Al. In noxam.

Noxiālis, e. Adj. Prudent. Cathem. 9. 18. Lex noxialis. Idem hymno Mamerti, v. 5.

Quando pomi noxialis morte morsu corruit.

Noxiōsus, a, um. Adj. Idem.
Animi perditi noxiosique. Sen. Epist. 70. extr.
Corpus noxiosissimum. Petron. cap. 130. Senec. 1. de Clement. cap. 26. Si noxiosissimo cuique animali in nos daretur potestas: si leones ursique regnarent, quæ alia vita foret?

Noxius, a, um. Adj. [πημαντός, βλαβερός] Nocens, & criminis compertus. Sallust. Jug. 31. extr. Quæ nisi quæsita erunt, & nisi vindicatum in noxios, quid erit reliquum? Liv. 5. 11. Qui noxii ambo, alter in alterum causam conferant. Nepos 10. 10. pr. Nonnulli ab insciis pro noxiis conciduntur.
Noxii proprie dicebantur, Sententia judicis ad gladium, bestias, vel metallum damnati. V. Gronov. Observ. 1. 8.
Civis noxius. Cic. 3. de Legib. 6. Magistratus nec obedientem & noxium civem, multa, vinculis, verberibusve coercento.
Corda. Ovid. 10. Met. 351.
Corpora. Virg. 6. Æn. 731.
Crimina. Virg. 7. Æn. 326.
Facere noxia sua lumina. Ovid. 2. Trist. 103.
Membra. Tibul. lib. 1. 3. 74.
Spicula. Ovid. in Ibin, 544.
Tela. Ovid. 5. Trist. 10. 22.
Venena. Claud. 1. in Ruffin. 67.
Via. Senec. Theb. 1.
Noxius, cum genitivo. Tacit. 5. Hist. 11. 2. Ut noxium conjurationis ad disquisitionem trahebat.
Compar. Sen. de Clement. 1. 13. Omnibus reis noxior ac sollicitior.
Superl. Idem ibid. 1. 26. Noxissimum animal. Al. Noxiosissimum. q. V.

Noxitūdo, ĭnis. f. pro Noxia apud veteres dicebatur. Accius, Ocule noxitudo obliteretur Pelopidarum, ac per nos sanctescat genus. Nonius 2. 576.

Noctesco, Noctu, Noctua, &c. V. nox.

N O D

Nodare, Nodatio, &c. V. infra in nodus.

Nōdia, æ. f. Plin. lib. 24. cap. 19. Herba coriariorum officinis nota: ea mularis dicitur, aliisque nominibus. Nomas curat, efficacissimamque adversus scorpiones esse potam in vino aut posca reperio.

Nōdus, i. m. [κόμβος, δεσμός] Nexus, seu Ligatura complicata, quæ non facile solvitur. Cic. de Univers. 11. Omnia autem duo, ad cohærendum tertium aliquid anquirunt, & quasi nodum vinculumque desiderant. Virg. 8. Ecl. 77.

Necte tribus nodis ternos, Amarylli, colores.

Connectere nodum. Cic. 2. de Nat. Deor. 111. Ex quodam poeta.
Divellere nodos manibus. Virg. 2. Æn. 220.
Rupit nodos & vincula. Virg. 5. Æn. 510.
Solvere. Hor. 3. Carm. 21. 22. Curt. 3. 1. 18. De nodo Gordio. V. Expedire nodum ex Erasm. infra.
Vincire aliquid connexis. Ovid. 12. Met. 430.
Amictus nodo dependet ex humeris. Virg. 6. Æn. 301.
Colligere sinum nodo. Virg. 1. Æn. 324.
Nexans serpens se nodis. Virg. 5. Æn. 279.
Nexa brachia vipereis nodis. Ovid. 4. Met. 490.
Aheni nodi, Catenæ. Virg. 1. Æn. 305.
Salvo nodo. Cels. lib. 7. cap. 4. Tantum modo id linum bis die, salvo nodo, ducendum est, sic ut subeat fistulam pars quæ superior est.
Vitales animæ nodi, Vitalia vincula. Lucret. lib. 2. 949.
Nodos Gratiarum, quod inter se semper conjunctæ & implexæ sunt. Hor. 3. Carm. 21. 22.

Segnesque nodum solvere Gratiæ. Sic apud Virg. 8. Æn. 260.
Corripit in nodum. i. e. Manibus complexus constrictum tenet. Turnebus.

Nodus amicitiæ amabilissimus, Vinculum. Cic. de Amicit. 51. Atque etiam mihi quidem videntur, qui utilitatis causa fingunt amicitias, amabilissimum nodum amicitiæ tollere.
Nodus, Translate, pro quacunque Difficultate. Cic. 8. Fam. 11. Incideramus enim in difficilem nodum.
Nodus Herculeus, pro Vinculo arctissimo, atque insolubili difficultate legitur apud eruditos. Seneca ad Lucilium Ep. 87. Unus tibi nodus, sed Herculeus restat. Nodum enim quem ostendit Hercules, religiosum ac sacrum apud Priscos fuisse satis liquet ex his Plinii verbis, lib. 28. cap. 6. Vulnera (inquit) nodo Herculis præligare, mirum quantum ocior medicina est. Atque etiam quotidiani cinctus tali nodo vim quandam utilem habere dicuntur. Festus Pompeius ostendit antiquitus fuisse morem, ut nova nupta laneo cingulo præcingeretur, vincta nodo Herculis: quem vir ominis gratia solvebat in lecto, ut & ipse felix esset in liberis suscipiendis. Erasmus. conf. Macrob. 2. Saturn. 19.
Perrumpere nodos validos Veneris. Lucret. lib. 4. 1142. i. e. Nodosa retia amoris.
Expedire, vel Solvere nodum, dicebatur qui negotium alioqui impeditum facile conficeret. Natum hinc aiunt, quod tradunt Midam curru, nodis quibusdam inexplicabilibus connexo vectari solitum. De hoc in templo reposito, proditus erat apud Phrygas rumor, ut qui vinculum illius solvisset, eum Asiæ imperio potiturum. Alexander magnus explicuit. Quidam aiunt gladio dissecuisse. Cic. 5. Att. 21. Cæsari nullus honos a Senatu habeatur, dum hic nodus expediatur. i. e. Dum hoc negotium conficitur. Ex Erasmo.
Nodus in Rep. Cic. ad Brut. 18. Maximus autem (nisi me forte fallit) in Rep. nodus est, inopia rei pecuniariæ. i. e. Maxima difficultas.
Nodus & mora publicæ securitatis Antonius. Flor. 4. 9. 1.
Articulorum nodi, Juncturæ, quod nodi instar rotundantur. Plin. lib. 11. cap. 37.
Corporum nodi, Articuli. Plin. lib. 11. cap. 37.
Crura sine nodis. Cæs. 6. Bell. Gall. cap. 26.
Continuationis nodi. Cic. in Orat. 22. His igitur singulis versibus quasi nodi apparent continuationis, quos in ambitu conjungimus. Sensus est: His singulis versibus insunt quidam nodi, seu vincula, quæ sententiam continuent, donec totus ambitus, sive tota periodus absolvatur. Nodus autem appellat, Distinctiones & quasi articulos, quibus membrum orationis a membro distinguitur: sicuti in corpore nodi quidam apparent, ubicunque membrum aliquod cum aliis conjungitur.
Nodus in arbore, Crassior ille callus, circa quem veluti colligati simul rami esse apparent. Columel. de Arbor. cap. 3. Ejus imam partem quam in terram demissurus es, acutissima falce juxta nodum sic, ne gemmam lædas, rotunda plaga amputato. Vitruv. lib. 2. cap. 9. de abiete, Ex ea autem antequam est excisa, quæ pars est proxima terræ, per radices excipiens ex proximitate humorem, enodis & liquida efficitur: quæ vero est superior, vehementia caloris eductis in aera per nodos ramis, præcisa alte circiter pedes viginti, & perdolata propter nodationis duritiem dicitur esse fusterna.
In modum inflectere radices. V. inflecto.
Arundinei. Claud. 3. Idyll. de Torpedine, v. 21.

Transit arundineos arcano frigore nodos.

Nodum in scirpo quæris: In anxium dicebatur, nimisque diligentem, aut meticulosum, qui illic scrupulum moveret, ubi nihil esset addubitandum. Hoc adagium refertur apud Ter. And. 5. 4. 39.

At mihi unus scrupulus etiam restat, qui me male habet. p. dignus es
Cum tua religione, odio: nodum in scirpo quæris.

Festus ex Ennio citat,

Quæris & in scirpo (soliti quod dicere) nodum.

nominatim proverbii titulo referens. Donato junci species est scirpus levis atque enodis. Quanquam apud Gellium 12. 6. pr. Scirpi dicuntur captiunculæ, argutiæque. Nisi forte quis malit legere Scrupos, quod hi lapilli leves sint ac rotundi. Erasmus. Sic & Crinito placebat, de Hon. disc. l. 9. c. ult. Al. Sirpos. V. Interpp. Gell.
Ignis relaxat nodos. Lucret. lib. 6. 878. Nodos hoc loco vocat Glaciem constrictam gelu.
Nodus in exercitu dicitur Densa peditum multitudo, quod non facile possit resolvi. Perott. conf. Serv. in illud Virg. 10. Æn. 428.

— pugnæ nodumque, moramque.

Cælestis nodus, Sidus Piscium olim a veteribus dicebatur. Cic in Arato, 17.

Quam veteres soliti Cælestem dicere nodum.

Nodŭlus, i. m. dimin. [κομβίδιον] Plin. lib. 21. cap. 5. Dein nudantibus se nodulis, in fæce nigri vini, vel Græci, mense Martio macerantur.

Nodōsus, a, um. Adj. [κομβώδης, πολύπλοκος] Quod multos nodos habet. Columel. lib. 4. cap. 24. Nam præstat ex vulnere sobolem repullescentem vellere, quam nodosam & scabram plagam relinquere. Plin. lib. 11. cap. 37. In umbilico venarum nodoso coitu.
Chiragra nodosa. Hor. 1. Epist. 1. 31.
Globus, Nodo similis. Stat. 1. Silv. 6. 63.
Homo nodosus. Hor. 2. Serm. 3. 70.

— adde Cicutæ
Nodosi tabulas centum.

Nodosi, i. e. Scrupulosi, diligentis in accipiendis cautionibus. Acron.
Lina. Ovid. 3. Met. 153.
Ossa. Lucan. lib. 8. 672.
Podagra. Ovid. 1. de Pont. 3. 23. Ab effectu.
Poples. Ovid. 6. Met. 256. al. Nervosus.
Rami nodosi. Senec. Epist. 12.
Robora. Ovid. 6. Met. 691.
Stipes. Ovid. 10. Epist. 101.
Nodosæ & anxiæ quæstiones, quibus opponuntur Faciles. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 1.
Nodosissima quæstio. Augustin. Enchir. cap. 20.
Nodosissimos libros enodare. Idem Confess. lib. 4. extr.

Nodōse, Adv. Idem ac Intricate. unde Compar. Tertull. de Resurr. cap. 46. Et quid ego nodosius?

Nodosĭtas, ātis. f. Augustin. Confess. lib. 2. extr. Tortuosissima & implicatissima nodositas.

Nodo, [δεσμόω] āre. Nodos facere, Ligare in nodos. Virg. 4. Æn. 138.

— crines nodantur in aurum.

Plin. lib. 13. cap. 22. Ferula geniculatis nodata scapis.
Nodare vites per ramos. Cato de R. R. cap. 33.

Nodātus, a, um. Partic. ut, Laqueo collum nodatus amator. Ovid. Rem. Amor. 17. Plin. supra & Lactant. de Opif. Dei, cap. 7.

Nodātio, ōnis. f. [δέσμωσις] pro Nodositate. V. nodus in arbore.

Nodīnus, i. m. [Νώδινος] Deus quem divus August. de Civitate Dei 4. 8. ex Varrone scribit cultum fuisse a veteribus Romanis, putantibus Proserpinam frumentis præpositam germinantibus & proserpentibus, geniculis vero nodisque culmorum, deum Nodinum: involucris autem illis folliculorum, deam Volutinam: quum folliculi patescunt, quo exeat spica, deam Patelenam: quum segetes novis aristis exæquantur, Hostilinam deam, quia hostilire, ac hostimentum veteribus exæquationem significabat: Floram quoque adjicit, & Lactucinam, ac Maturam, quæ florentibus, lactescentibusque, ac maturescentibus præsint frumentis. al. Nodotus. conf. Arnob. 4. vel Lex. Pitisc.

N O E

Noega, æ. f. Oppidum est Hispaniæ Tarraconensis, in tractu Asturum, in peninsula Pesici. Plin. lib. 4. cap. 20.

Noēgæum, i. n. [νοηγαῖον] Quoddam amiculi genus prætextum purpura.

pura. Livius in Odyssea, Simul ac lacrimas de ore noegæo detersit, id est candido. Festus. ubi V. Scalig.

NŎEMA, ătis. n. [νόημα] Genus sententiarum: de quo sic Quintil. lib. 8. cap. 5. Est & quod appellatur a novis νόημα, qua voce omnis intellectus accipi potest. Sed hoc nomine donarunt ea, quæ non dicunt, verum intelligi volunt: ut in eum quem sæpius a ludo redemerat soror, agentem cum ea talionis, quod ei pollicem dormienti recidisset, Eras dignus ut haberes integram manum. Sic enim auditur, Ut depugnares.

NŒOMAGUS, i. m. [Νοιόμαγος] Ptolemæo lib. 2. cap. 10. Galliæ Narbonensis urbs. Vulgo *Nion*, prope Gebennam. De aliis V. Cellar.

NOENON, veteres pro Non dixere. Perott. Apud Nonium Nenum legitur. V. NENU.

NŎĔRUS, a, um. [νοερός] Intellectualis. Tertull. adversf. Valent. cap. 20. Cælos noeros deputant, eosque angelos faciunt.

N O L

NŌLA, æ. f. [Νῶλα] Urbs Campaniæ: quæ prius Sidicinum dicebatur, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 5. a quo Nolanus possessivum. V. FORMIÆ. In triclinio Coa, in cubiculo Nola. Ænigma est Cœlianum apud Quintil. lib. 8. cap. 6. pag. 747. Burm. quo objicitur Clodiæ tum oris obscænitas, tum omnis infanda libido, qua notati sunt Nolani. Quum enim libidinosa & lasciva esset in convivio, & quædam Venus Coa, in cubiculo a nulla obscænitate abhorrebat. De fœdissima Venere sic Ausonius, Epigr. 70.

Et quam Nolanis capitalis luxus inussit. [V. locum ipsum Fabii in dictione CHOA. Ego non dubito, quin pro Nolam, Molam reponendum sit, ut denotetur mulier Baccho juxta ac Veneri devota, & in utroque genere poscendi finem facere nescia. Nam Molam & Molendi verbum Venereo quoque negotio accommodasse veteres, ex eodem, si nescis, Ausonii epigrammate cognoscas licebit. Plures ab aliis collectos ejus generis flosculos huc adspergere nec vacat, nec convenit. Scribendum igitur apud Fabium, In triclinio choa, in cubiculo molam. Alioqui non intelligo, cur non Nolanam diceret potius.

De Nola, V. Suet. August. cap. 99. Paterc. 1. 7. 2. & 2. 123. 2. Meminit & Sil. 8. 537. & 12. 162.

Campo Nola sedet, crebris circumdata in orbem
Turribus, & celso facilem tutatur adire
Planitiem vallo: &c. conf. si placet, Lex. Pitisc.

NOLĀNUS, a, um. Adj. [Νωλανός] ut, Nolana plebs. Liv. 24. 13. Nolana ad mœnia. Sil. 12. 293.
Primam corripit prudent. Peristeph. 11. 208
Nolanus, Paulinus Episcopus, cujus exstant epistolæ & elegantissima carmina.

NOLA, æ. f. Tintinabulum, sic dicta a civitate Nola earum inventrice. Quo in sensu sumi a Quintil. in loco supra memorato contendunt aliqui, dubitante merito Burmanno. conf. Voss. P. 2. Rhet. lib. 4. cap. 11. Primam producit Mantuan. Alph. 6. 125. Corripit Avien. Fab. 7. 8.

NŌLO, [ἀβουλέω, οὐ θέλω] verbum sic conjugatur, Nolo, nonvis, nonvult; plur. Nolumus, nonvultis, nolunt: Nolebam, Nolui, Nolueram, Nolam, noles. Imper. præf. secund. perf. Noli; & plur. Nolite: futuro, ad secundam perf. Nolīto; & plur. Nolitote. Optat. Nollem, Noluissem, Nolim. Conjunct. Nolim, Nollem, Noluerim, Noluissem, Noluero. Infin. Nolle, Noluisse. [Mihi non dubium est, quin Nolo contractum sit ex Nevolo, quo Plautus sæpius utitur. V. s. l. Itaque in obliquis casibus Nevis, nevult, &c. dicendum esset. Sed Grammatici usum suorum temporum sequuntur. Et sic apud Varr. lib. 9. extr. de L. L. scribendum puto, Ex ne & volo, non ut vulgo legitur, Ex non & volo.
Contendere noli. Hor. 1. Epist. 18. 28.
Ducere nolito. Idem de Arte Poet. 427.
Nolo, Non volo. Ter. Eun. 4. 7. 43.

— novi ingenium mulierum:
Nolunt ubi velis: ubi nolis, cupiunt ultro. Cic. in Orat. 154.

Libenter etiam copulando verba jungebant: ut Sodes, pro Si audes, &c. Nolle, pro Non velle.
Nolle alicui. Idem 1. Fam. 1. Cui qui nolunt. i. e. Minus volunt.
Nolebant offensum ordinem publicanorum. i. e. Verebantur offendere. Liv. lib. 25. 3.
Tertullæ nollem abortum. i. e. Doleo Factum. Cic. 14. Att. 20.
Cum gratum mihi esse potuit, nolui. Ter. Heaut. 2. 3. 21.
Noli te macerare. Idem Andr. 4. 2. 2.
Nolite sinere. i. e. Ne sinatis. Idem Hec. prol. 46.
Nollem, pro Vellem non. Cic. 6. Verr. 182. Imprudens huc incidi, Judices: emit enim: non abstulit: nollem dixisse. Budæus.
Nollem factum esse, erat satisfactionis formula solennis. Ter. Adelph. 2. 1. 8.

Tu quod te posterius purges, hanc injuriam mihi nolle
Factam esse: hujus non faciam. Budæus. Plaut. Amph. 3. 2. 9. conf. Turneb. Adversf. 18. 25. vel. Lex. Pitisc.

Non nolle, pro Velle. Cic. 4. Verr. 182. Ut quum tabulas novo magistro traderem, exempla litterarum ipsi habere non nollent. [i. e. Habere optarent.

NOLENS, Partic. [ἄκων] ut, Nolens volens. Lucan. lib. 1. 274.

— quamvis nolente Senatu
Traximus imperium.

NOLENTER, Adv. Tertull. Apol. cap. 14. Medicinam nolenter exercebat.

NOLENTIA, æ. f. Tertull. adversf. Marc. 1. 25. Indignatio, bilis, nolentia, offensa.

NOLUNTAS, ātis. f. Ennius apud Calpurn. Pison.
Vim tua noluntas facit imperiosa vetando. Item Augustin. de Civ. Dei, 14. 6. Sed V. Voss. de Vit. Serm. 3. 29.

N O M

NŎMĂDES, um m. pl. [Νομάδες] Populi in Scythia Europæ, nunc Tartari dicuntur, quorum vita omnis in pascendis gregibus habetur. Sunt etiam populi in Æthiopia, ut Plin. lib. 6. cap. 28. scribit conf. Idem 5. 3. Hieronymus, Nomades & Troglodytæ & Scythæ & Hunnorum nova feritas, semicrudis vescuntur carnibus. Dicti Nomades a verbo Græco νέμω, quod est pasco. Virg. 3. Georg. 343.

— omnia secum
Armentarius Afer agit; tectumque, laremque,
Armaque, &c. Silius de iisdem, lib. 3. 290.
Nulla domus, plaustris habitant; migrare per arva
Mos, atque errantes circumvectare penates.

Genus Nomadum. Virg. 8. Æn. 724.
Singulari usus est Silius, 5. 194. Garamasque Nomasque. Idem 6. 705. V. infra seq. loco. conf. NUMIDÆ.

NŌMAS, ădis. [Νομάς] Numidia. Martialis lib. 8. 55. de leone.
Cui diadema daret marmore picta Nomas. i. e. Numidia marmore, quod Numidicum vocant, abundans [Ita quidem exponit & Raderus. Sed cum præcipue immanem leonis istius rugitum extollere poëta studuerit, Non dubito, quin Murmure victa scripserit. Istuc Marmore picta, tam ineptum & absurdum Numidiæ epitheton foret ut demonstrandum id pluribus non putem.
Nomas, Veneficæ nomen videtur apud Propert. 4. 7. 45.
Aut Nomas arcanas tollat versuta salivas. [Immo V. in ARCANUS.

NOMĂDĬCUS, a, um. Adj. ut, Nomadicam vitam agere; Proverb. de Vagabundis. V. Erasm. Chiliad.

NŎMÆ, arum. f. pl. [νομαί] Ulcera, quæ carnem depascendo serpunt. Plin. lib. 23. cap. 4. Tosti autem & cum melle triti, nomas repurgant. Eæ etiam nomata & carcinomata dicuntur.

NŎMANDRIA, æ. f. [νομανδρία] Constantia in præfecturis dandis. Cic. 5. Att. 11. extr. Nam illam νομανδρίαν excusationem ne acceperis. Al. γεροντίαν. Alii Cœtum pastoritium exponunt.

NOMARCHA, NOMARCHIA, V. NOMOS.

NŌMEN, īnis. n. [ὄνομα] quasi Novimen, inquit Festus: quia notitiam faciat. nam per id, quicquid nominamus, agnoscitur. Nonius 4. 325. Nomen, est proprium vocabulum singulorum. Varro L. L. 9. 2. ita distinguit inter Nomen & Vocabulum: illud ut proprium sit, hoc appellativum sive commune; quod tamen discrimen non semper observatur. Virg. 7. Æn. 337.

— cui nomina mille,
Mille nocendi artes. [Videtur ex Gr. ὄνομα factum, etsi primam longam habet, tanquam ex Novimen contractum sit.

Nomina sunt tanquam rerum notæ. Cic. 5. de Fin. 74.
Nomine tenus. V. NOMINETENUS infra.
Nomine isto. Ter. Phorm. 2. 3. 45.

Neque ego illum noram: nec mihi cognatus
Quisquam istoc nomine.

Vir nominis sui, i. e. Nomen referens moribus. ut, Imperator vere nominis sui, vere Pertinax, vere Severus. Spartian. Sever. 14. conf. Treb. Poll. Claud. 5.
Nomen quum dicimus, cognomen quoque & agnomen intelligatur oportet. Cic. 2. de Invent. 28.
Causa nominis est in dubio, i. e. Incertum est cur ita vocetur. Ovid. 3. Fast. 839. [Loquitur de Minervæ dato Captæ, vel, ut potius legendum puto, Capitæ cognomine.
Hæres nominis aviti. Ovid. 6. Met. 239.
Hæreditas nominis. Cic. pro Domo 35. Quas adoptiones, sicut alias innumerabiles, hæreditates nominis, pecuniæ, sacrorum secutæ sunt.
Origo. Ovid. 5. Fast. 445.
Amicum nomen. Valer. 3. Argon. 171.
Amplum apud aliquos. Cic. pro Font. 26. M. Fabium subscriptorem ejus rogabimus, ut Allobrogum animos mitiget, quoniam apud illos Fabiorum nomen amplissimum est.
Beatum. Claud. de Nupt. Hon. 9.
Gentile. Stat. 6. Theb. 342.
Inimica. Virg. 11. Æn. 84.
Adsciscere aliquem in nomen. Tacit. 3. Ann. 30.
Appellare nomine, vel Nominatim. In APPELLO.
Citare per nomina. V. CITO.
Clamare aliquem nomine. Virg. 4. Æn. 674.
Compositum nomen terrori, h. e. Ad terrorem incutiendum. L. Florus 3. 10. Ille corpore, armis, spirituque terribilis, & nomine quasi terrori composito, Vercingentorix.
Demissum ab. Virg. 1. Æn. 292.

Julius a magno demissum nomen Iulo. h. e. Deductum.

Dicere nomine. Virg. 6. Æn. 441.

Lugentes campi: sic illos nomine dicunt.

Dicta gens de nomine ducis. Virg. 3. Æn. 210.
Dissimulare alicujus. Ovid. 4. Trist. 3. 54.
Dare nomen alicui. Virg. 1. Æn. 252.
Dare nomen suum in numerum aliquem. Cic. pro Domo, 116. conf. infra.
Edere nomen suum. Ovid. 9. Met. 532. V. EDO.
Excipere nomen alicujus læto clamore. Lucan. lib. 5. 47.
Feruntur libri sub nomine ejus. Quintil. lib. 1. in procem.
Fingere nomen de nomine. Virg. 3. Æn. 18.
Habet nomen Fabius, i. e. Vocatur Fabius. Ovid. 1. Met. 169.

Est via sublimis cælo manifesta sereno,
Lactea nomen habet. h. e. Est via quæ vocatur lactea.

Habentia mœnia nomen positoris. Ovid. 9. Met. 448.
Habet ex re nomen. Ovid. 1. Amor. 8. 3.
Habere tria nomina, pro Civem esse Romanum. Juven. 5. Sat. 127.

Et ponere foris, si quid tentaveris unquam
Hiscere, tanquam habeas tria nomina. h. e. Tanquam & tu sis nobilis. Nam Cives Romani ostendebantur prænomine, nomine, & cognomine, ut Marcus Tullius Cicero, Cajus Julius Cæsar. Sed infusa Urbi barbarie, penes solos id mansit nobiliores cives. Unde Auson. in Ternario, Idyl. 11. v. 80.
Tres equitum turmæ, tria nomina nobiliorum. Politian. Miscellaneorum cap. 31. aliter exponit: sed (ut multi putant) argutius quam verius.

Ignorat suum. V. IGNORO.
Incisum grandibus litteris nomen in basi. V. INCIDO.
Inclamare nomen. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Inclamare nomine. V. INCLAMO.
Inscribere libros nomine alicujus. Quintil. lib. 3. cap. 5. p. 179. Burm.
Inscripti flores nomina regum. Virg. 4. Ecl. 106.
Inserit Æacidis alienæ nomina gentis. Ovid. 13. Met. 33.
Inurere vitulis notas aut nomina. Virg. 3. Georg. 158.

Nominare

Nominare nomen. Plaut. Asin. 4. 1. 35.
Nosse nomina. Ovid. 2. Met. 192.
Notus mihi nomine tantum. Hor. 1. Serm. 9. 2.
Obversatur dulce nomen ad aures. Lucret. lib. 4. 1055.
Parco nominibus viventium. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Ponere nomen alicui. Virg. 7. Æn. 63.
Pronuntiare nomina aliquorum magna voce. Cic. 5. Fam. 12.
Profiteri nomen suum in aliquibus. Ter. Eun. prol. 3.
Reddere aliquem nomine, i. e. Habere idem nomen quod ipse habuit. Virg. 6. Æn. 768.
Referre novem avi. Idem. Virg. 5. Æn. 564.
Resumere. Tacit. 3. Hist. 4.
Sedet nomen in ore. Stat. 12. Theb. 115.
Signata nomina saxo. Ovid. 8. Met. 539.
Sum. ut, Nomen est mihi Auxilio. Plaut. Cistel. 1. 3. 6. Nomen est mihi Tullio. Cic 4. Philip. 2.
Sumere aliud. Ovid. 6. Fast. 544.
Tenere nomen ab aliquo. Virg. 5. Æn. 121.
Tenet æternum per sæcula nomen. Virg. 6. Æn. 235.
Trahere ab aliquo. Ovid. 4. Met. 291.
Traxit nomen a Marte legio Martia. Cic. 4. Philip. 5.
Viget nomen Pythagoreorum. V. VIGEO.
Uti nomine. Cic. pro Rabir. Post. 28.
Vocare aliquem nomine. Virg. 11. Æn. 731.
Invenit nomen divinitate loquendi Theophrastus. Cic. in Orat. 62.
Radere fastis alicujus. Tacit. 3. Ann. 17.
Sparserat fama nomen Thesei per urbes Argolicas. Ovid. 8. Met. 267.
Stringere nomen alicujus, Traducere aliquem & mordere. Ovid. 2. Trist. 350.
Superbit nomine avi & soceri. Ovid. 11. Met. 219.
Sustinere majorum. Plin. 3. Epist. 3. Quibus imaginibus oneretur, quæ nomina & quanta sustineat.
Uti nomine alicujus ad invidiam. Cic. 1. Att. 13. Quum ille ad conciones fugisset, in hisque meo nomine ad invidiam uteretur, dii immortales, quas ego pugnas, & quantas strages edidi?
De ratione nominum apud Romanos, V. Sigon. lib. 2. Emend. J. Perizon. Animadv. Hist. cap. 2. vel Lex. Pitisc.
De nominibus, quibus JCti utuntur, fictitiis, V. Cujac. Observ. 2. 11.
De nominibus in contumeliam detortis, V. Fabric. Bibl. Græc. lib. 1. cap. 29. 8. ubi eorum catalogum dedit. [Quem bene multis augere liceret, nisi vererer ab instituta brevitate recedere.
De nominibus bene vel male ominatis, V. Voss. Inst. Orat. 1. 5. §. 17. Burm. ad Quintil. 3. 8. Spanh. de U. & P. Num. diss. 10. Scalig. Exerc. 266. vel Lips. ad 4. Tacit. Hist. p. 526.
Nomen, apud Grammaticos, Pars orationis. Quintil. lib. 1. cap. 4. Declinare nomina & verba in primis pueri sciant. V. Grammaticos.
Numerale nomen. In NUMERUS.
Fingendis nominibus feliciores Græci. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Neutralia. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Ambitus nominum. Plin. lib. 15. cap. 30. Id quoque quod Daphnoides vocatur genus, in nominum ambitu est. Alii enim Pelasgum, alii eupetalon, alii stephanon Alexandri vocant.
Sanguinis nomina, ut Pater, frater, soror, &c. Ovid. 9. Met. 465.
Jam dominum appellat, jam nomina sanguinis odit.
Viri nomine & memoria dignus. Cic. 2. de Invent. 4.
Expers nominis. Lucret. lib. 3. 243.
Honor. Hor. 1. Serm. 4. 44. qui nominandi sint poetæ,
Ingenium cui sit, cui mens divinior, atque os
Magna sonaturum, des nominis hujus honorem. Ovid. 2. Trist. 181.
Dominantia nomina. Hor. de Arte Poet. 234. Sunt autem Dominantia nomina τὰ κύρια, i. e. Propria, quibus res quantumvis licet sint obscænæ, proprie appellantur & significantur, qualia sunt, mentula, cunnus, actionis Venereæ verbum, & alia similia, quæ me pudor enumerare vetat. Nam mentulæ nomen in membro illo corporis virilis significando, dominatur: cetera, quibus iuterdum utuntur poetæ pudore adducti, nervus, penis, trabs, &c. sunt translata. Hæc Lambinus in Horatium.
Fictum. Ovid. in Ibin, 93.
Humilius nomen, & Superbum, contraria. Senec. Hippol. 5. 5.
Inane Lucret. lib. 5. 907.
Inauditum & inusitatum. V. INAUDIO.
Infame. V. INFAMIS.
Ingentia. Valer. 8. Argon. 462.
Insolentissimum. Quintil. in procem. lib. 1.
Invidiosum voluptatis. V. INVIDEO.
Invisum. Juven. 13. Sat. 248.
Lacrimale. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 261.
Leve. In LEVIS.
Obscurum. Lucan. lib. 8. 20.
Prædulce. Valer. 4. Argon. 161.
Proprium & verum nomen nostri mali. Cic. pro Ligar. 17.
Surdum nomen, Non celebre. Sil. lib. 8. 238.
Vacua. Tacit. 1. Hist. 30.
Vagi nominis est Ambrosia, & circa alias herbas fluctuati. Plin. lib. 27. cap. 4. [i.e. Quod fluctuavit. An Fluctuantis? conf. Ambitus nominum.
Viduum sua fama nomen. V. VIDUUS.
Abolere nomina rerum. In ABOLEO.
Abuti recte nomine aliquo. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Abuti nomine alieno ad suum quæstum. In ABUTOR.
Accipere nomen dicti. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Addere nomen alicui. Ovid. 9. Met. 357.
Addere vera rebus. Ovid. 5. Met. 524.
Adeptus nomen. In ADIPISCOR.
Adepta maternum est terra. Lucret. lib. 2. 996.
Adest pudor nominibus, i. e. Obscæna sunt nomina. Ovid. 2. Trist 434.
Adimere nomina. In ADIMO.
Adoptare. In ADOPTO.
Adsciscere sibi. V. ASCISCO.
Affari nomine. In AFFOR.
Afficere nomine. In AFFICIO.
Amantes nomen Pompeii. Lucan. lib. 9. 92.
Amoliri nomen. In AMOLIOR.
Arrogare sibi nomen. Quintil. in procem. lib. 1.
Assequi nomen. In ASSEQUOR.
Assumere in nomen. In ASSUMO.
Attingere nomen legis. Cic. 2. de Legib. 13. Multa perniciose, multa pestifere sciscuntur in populis, quæ non magis legis nomen attingunt, quam si latores aliqua concessu suo sanxerunt.
Augere. In AUGEO.
Capere. In CAPIO.
Carere proprio nomine. Quintil. lib. 3. cap. 10.
Commutare. In COMMUTO.
Certis agentium nominibus continentur controversiæ. Quintil. lib. 3. cap. 8. Alii legunt, Certius.
Convenit nomen. In CONVENIO.
Custodire loci. In CUSTODIO.
Deductum ab aliquo. Ovid. 6. Fast. 903.
Deflecti nominibus. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Delatum nomen ab. Lucret. lib. 3. 133.
Distinguere sonos citharæ nominibus & spatiis. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Dare nomen alicui rei. Quintil. lib. 2. cap. 1. Et rhetorice, cui nomen vis eloquendi dedit, officia sua non detrectet.
Donare aliquem nomine aliquo. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Fluxisse nomen ex Græco creditur. Quintil. lib. 3. cap. 4.
Imponere alicui. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Imponere novis rebus. Cic. 3. de Fin. 14.
Impositum ab re. Lucret. lib. 6. 741.
Invictissimum nomen Prætoris incidatur. V. INVICTUS.
Indere alicui. V. INDO.
Inducere fictæ religionis. V. INDUCO.
Indulgere nomen oratoris malis moribus. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Induere sibi nomen. V. INDUO.
Ingerere. Tacit. lib. 1. Ann. 72.
Inscribere nomina. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Intercidit nomen longis annis. Ovid. 2. Fast. 443.
Interponere. Cic. 5. Verr. 131.
Interpretari quippiam nomine aliquo. V. INTERPRETOR.
Invenire nova. V. INVENIO.
Inveteravit nomen alicujus cuipiam. V. INVETERO.
Loqui nomen. V. LOQUOR.
Manet gratum mihi nomen. Ovid. 4. Met. 357.
Meruerunt nomen patronorum. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Mutare priscum. Ovid. 14. Met. 850.
Mutuari nomen aliquod. In MUTUUM.
Notare nominibus novis. In NOTA.
Occupare nomen beati. Hor. 4. Carm. 9. 47.
Pandere nomen alicujus. Sil. lib. 13. 724.
Ponenda sunt nova nomina novis rebus. Cic. 1. de Nat. Deor. 44.
Reddere nomen alicui. V. REDDO.
Subire nomen exsulis. Cic. pro Domo, 72. Utrum igitur peccato meo exsulis nomen subeo, an re judicata?
Nomen, Fama. Virg. 2. Æn. 89.
— & nos aliquod nomenque decusque
Gessimus.
Nomine dignus. Cic. 2. de Invent. 4. Ex his qui nomine, & memoria digni sunt, nec nihil optime, nec omnia præclarissime quisquam dicere nobis videbatur.
Nomen, Decus, dignitas, inquit Nonius 4. 325. Virg. 2. Æn. 558.
Avulsumque humeris caput, & sine nomine corpus.
Nomen, pro Generositate. Virg. 2. Georg. 240.
Nec Baccho genus, aut pomis sua nomina servat. Servius.
Ingenii nomen. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Celebratum. Cic. in Brut. 22.
Celebre laudibus. V. CELEBRIS.
Clarum. Ovid. 11. Met 285.
Clari nominis vir. Paterc. 2. 34. 4.
Debilitatum. Cic. pro Flac. 62.
Exitiabile. Sil. lib. 15. 384.
Fortissima. Sil. lib. 17. 492.
Fractum. Cic. pro Flacc. 62.
Generosa. Ovid. 6. Epist. 113.
Gravissimum & sanctissimum pietatis. Cic. 1. Fam. 9.
Ignobile. Sil. lib. 13. 32.
Immortale. Sil. lib. 13. 722.
Indelebile nomen erit nostrum. Ovid. 15. Met. 876.
Ingentis nominis rex. V. INGENS.
Invictum. Liv. 7. Cic. pro Lege Manil. 54.
Laudabile. Juven. 11. Sat. 22.
Magnum & memorabile. Ovid. 10. Met. 608.
Magna nomina, pro Magni nominis homines. Plin. Paneg. cap. 84. extr. [Immo loquitur de Augustæ appellatione & similibus dignitatis nominibus, quæ & feminis tribuebantur.
Multi nominis mulier. Hor. 3. Carm. 9. 7.
Nobile. Sil. lib. 17. 453.
Præclarum. Lucret. lib. 6. 2.
Regale. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 80.
Venerabile. Ovid. 3. de Arte Am. 407.
Victurum. Ovid. 3. Amor. 1. 65.
Acquiescere in nomine alicujus. Cic. 3. de Fin. 6.
Adeptus est nomen honoris, non honorem. Cic. de Clar. Orat. 280.
Adimere puellæ virgineum nomen. Ovid. 8. Met. 591.
Admiratus sum vestra nomina. Cic. 3. Fam. 7.
Attollere nomen alicujus ad sidera. Lucan. lib. 7. 11.
Auferre nomen. V. AUFERO.
Casurum nullo tempore. Ovid. 1. Amor. 15. 20.
Canitur toto nomen in orbe meum. Ovid. 15. Epist. 28.
Captare nomen. V. CAPTO.
Committere nomen alicujus æternæ famæ. Lucan. ad Pison. 237.
Condere memorandum. Sil. lib. 4. 37.
Consequi. Cic. ad Q. frat.

Emere æternum fanguine. Ovid. 2. Amor. 10. 32.
Evadunt digni nomine pauci in dicendo. Cic. de Clar. Orat. 299.
Exfcindere clarum. Sil. lib. 7. 643.
Ferre nomen alicujus ad fidera. Virg. 9. Eclog. 29.
Florere nomen. Cic. 1. Verr. 69.
Fugiendum impudentiæ nomen. Cic. 1. de Orat. 120.
Habuerunt magnum nomen in oratoribus. Cic. in Orat. 22.
Jactare inutile nomen. Hor. 1. Carm. 14. 13.
Interponere fpeciofa culpæ. Ovid. 7. Met. 69.
Inceffere nomen alicujus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Increbrefcit nomen late. Virg. 8. Æn. 14.
Invenire nomen divinum. V. INVENIO.
Officere nomini alicujus. V. OFFICIO, ere.
Perdere nomen aliquod. Lucan. lib. 2. 56.
Pervenire ad aliquod ingenii. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Præbere. Tacit. 13. Ann. 4.
Quæfierat ftudio memorabile nomen. Ovid. 6. Met. 12.
Tangit dies nomen rubigine. Catull. ad Mall. 66. 151.

Ne veftrum fcabra tangat rubigine nomen
Hæc atque illa dies, atque alia, atque alia. i. e. Ne ulla ætas deleat nomen & famam veftram.

Nomen, pro Caufa ponitur. Cic. 4. Verr. 185. Infpiciebamus Syracufis a Carpinatio confectas tabulas focietatis, quæ fignificabant multis nominibus, eos homines verfuram a Carpinatio feciffe, qui pecuniam Verri dediffent. Idem de Amicit. 79. Ab amicitia Q. Pompeji meo nomine fe removerat, ut fcitis, Scipio. Idem in Vatin. 9. Non tam tuo, quam Reip. nomine. Ex Budæo. [In priori loco poffunt Nomina intelligi debitorum, atque adeo ipfi Debitores in tabulis infcripti. V. infra.
Portorii nomine aliquid exigere. Cic. pro Font. 9.
Amicitiæ nomine aliquid petere. Cic. 12. Fam. 12.
Claffis nomine imperare pecuniam civitatibus. Cic. pro Flacc. 27.
Conjurationis nomine damnari. Cic. 7. Verr. 11.
Dotis nomine omnia uxoris viri fiunt. Cic. in Topic. 23.
Negligentiæ nomine fufpectus alicui. Cic. 2. Fam. 1.
Præmii nomine aliquid impetrare. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Diffolvere alicui alterius nomine. Cic. pro Rofc. Com. 41.
Gratulari alicui alterius nomine. Cic. 1. Philipp. 30.
Suo nomine, Sua caufa. Cic. pro Cluent. 66. Res fuo nomine in judicium nunquam eft vocata.
Indicere fuo nomine bellum aliquibus. Cic. 2. in Catil. 14.
Uno nomine. Cic. 4. Verr. 22. Lege Hieronica judicia plurimarum controverfiarum fublata uno nomine omnia.
Nominibus honeftis dixit Salluftius Catil. cap. 38. pro Sub honefto prætextu. Cic. pro Font. 8. Quid fi hoc crimen optimis nominibus delegare poffumus? Vetus exemplar legit Hominibus.
Aliquo nomine prætexere culpam. Virg. 4. Æn. 172.
Eo nomine. Paterc. 2. 104. 2.
Falfo nomine pofcere aliquid. Juven. 1. Sat. 98.
Hoc uno nomine, Hac una tantum de caufa. Cic. 3. Verr. 23. Scitote effe quofdam, quos tantum odium veftri ordinis teneat, ut hoc palam jam dictitent, fe iftum, quem fciunt effe improbiffimum hominem, hoc uno nomine abfolvi velle, ut ab Senatu, &c.
Hoc uno nomine deceptus. Hor. 1. Serm. 2. 65.
Meo nomine te huic inimicum effe nolo. Cic. 10. Att. 2.
Quo nomine mirari convenit. Paterc. 2. 34. 4.
Quo nomine non eft mirandum. Idem 1. 5. 54.
Nomina, Capita funt breviarii, id eft rationis argentariæ. Nomina Cicero appellare folet Caufas, & Negotia, & Perfonas, quibus in conficiendis rationibus expenfæ pecuniæ feruntur. Vulgo nunc *articuli* dicuntur. Cic. 3. Verr. 92. Neque in tuas tabulas ullum nomen referres, quum tot tibi nominibus acceptum Curtii referrent? quid proderat tibi te expenfum illis non tuliffe? Ibid. 3. 95. His nominibus folis Cn. Dolabellæ feftertium ad tricies litem effe æftimatam. i. e. (ut ait Afconius ad 99. ejufd.) His titulis & capitibus criminum: *articulos* nunc vulgo dicimus. Et in eundem fæpe dicit, Recita nomina, id eft res, perfonas, caufas, in quas ille, aut quibus expenfum tulit. Sic 3. de Nat. Deor. 73.

Aut tu illum fructu fallas, aut per litteras
Avertas aliquod nomen, aut per fervolum
Percutias pavidum. Ex quodam poeta. Idem 12. Att. 51. extr.

Suftinenda tamen, fi tibi videbitur, folutio eft nominis Cærelliani, dum & de Metone & de Faberio fciamus. Ulpian. D. de Doli mali exceptione, l. Apud Celfum, Quod fi is, cui pecunia debebatur, cum debitore decidit, & nomen ejus vendidit Seio, cui debitor mandaverat, ut nomen emeret. Ex Budæo. V. omnino totum ex 3. Verr. 95. locum.
Parum idonea nomina debitorum. Africanus in l. Tutor. §. Deinde. D. ad S. C. Vellejanum.
Expedire nomina. Cic. 16. Att. 6. Nomina mea per deos expedi, exfolve. Cinna de Catone, apud Suet. in lib. de Claris grammat. cap. 11.

Mirati fumus unicum magiftrum,
Summum grammaticum, optimum poetam,
Omnes folvere poffe quæftiones,
Unum difficile expedire nomen. Lufus in ambigua fignificatione.

Explicare nomen aliquod. Cic. 13. Att. 29. Reliquum eft, fi Faberius nobis nomen illud explicat, nihil quærere quanti.
Parva nomina in codicem non referre. Cic. pro Quint. 4.
Nomina, inquit Budæus, pro Debitoribus ponuntur, vel pro Syngraphis creditarum pecuniarum. Inde illud proverbiale apud Columellam lib. 1. cap. 7. Vel optima nomina non appellando fieri mala, fœnerator Alfius dixiffe veriffime fertur. i. e. Quamvis locupletes habeas debitores, tamen fi diu judicium ipfis non dictaveris, ufurafque non petieris, mala tandem fieri: id eft ipfos tandem non folvendo tanto æri alieno fieri: ficque inanem tandem perfecutionem, & nomina ipfa caffa factum iri. Hæc Budæus.
Nomen, interdum Id fignificat quod nobis debetur, interdum Id quod nos debemus. Itaque & Exigere nomina dicitur, pro Exigere id quod nobis debetur: & Diffolvere nomen, pro Diffolvere id quod ipfi debemus. Cic. pro Planc. 68. Verum fac me multis debere, & in iis Plancio. Utrum igitur me conturbare oportet, an ceteris, quum cujufque dies venerit, hoc nomen quod urget, nunc quum petitur, diffolvere?
Appellare de nomine, i. e. Nomen exigere. Cic. 5. Att. 19.
Bonum nomen, Non bonum nomen. Cic. 5. Att. epift. ult. extr. de Scaptio loquens, Mihi autem impudens magis, quam ftultus videbatur. Nam aut bono nomine centefimis contentus erat, aut non bono quaternas centefimas fperabat. Bono nomine, i. e. Honefto: quia centefimas cum anatocifmo concedebat edictum. Non bono, i. e. Turpi: quia quaternæ contra edictum. V. BONUS.
Cedere nominum diem. Cic. 8. Att.
Concurrunt nomina. Cic. 16. Att. 3. Ad Balbum fcripfi apertius, ut fi quid tale accidiffet, ut non concurrerent nomina, fubveniret. i. e. Ad tempus non refponderent, feu folverent ii, qui debent.
Conficere nomina, vel Conficere de nomine. Cic. 16. Fam. 16. & 5. Att. 21.
Debere certis nominibus grandem pecuniam. Cic. pro Quint. 38.
Effe in nominibus. Cic. 7. Verr. 17.
Exigere nomina, pro Ad diffolutionem cogere. Cic. 3. Verr. 28. Quum per eos ipfos dies, per quos caufam Dio diceret, reperiretur pecunias fumpfiffe mutuas, nomina fua exegiffe, prædia vendidiffe. ubi V. Pedian. conf. 92.
Exiftimari bonum nomen. Cic. 5. Fam. 6. Ego autem meis rebus geftis hoc affecutus fum, ut bonum nomen exiftimer. i. e. Bonus debitor.
Expendere nummos certis nominibus Hor. 2. Epift. 1. 105.
Expedita & explicata nomina. V. Grot. Florum Sparfion. ad Jus Juftin. p. 234. & paulo fupra.
Expungere nomina. Plaut. Cift. 1. 3. 41.
Facere nomina. Sen. 1. Benef. 1. & Quintil. lib. 5. cap. 10. V. FACIO.
Facit nomina, negotium conficit. de C. Canio. Cic. 3. Offic. 59.
Habere in nominibus. Cic. 8. Att. 10.
Certum nomen. In CERTUS.
Idonea nomina. L. 19. Dig. ad SC. Vellei. §. 4.
Impedita. Livius, Tarda nomina & impedita inertia debitorum. Sic & Expedita, & Explicata.
Adire ad arbitrum de nomine alicujus. Cic. pro. Rofc. Com. 12.
Agere aliquid fide nominum. Cic. in Salluft. 19. Unde tantum hic exhaufit, quantum potuit, aut fide nominum trajici, aut in naves contrudi.
Locare nomen. Phædr. 1. 17. 1.
Solvere nomina. Cic. 6. Att. 2.
Tollere nomina de tabula. Cic. pro Sext. 20.
Tranfcribere nomina in alios. Liv. 35. 7. pr.
Transferre nomen, i. e. Verfuram facere. Cic. 5. Fam. 13.
Commodare alicui nomen fuum ad translationem criminis. Cic. 6. Verr. 91.
Deferre nomen alicujus, Accufare aliquem. Cic. 4. Verr. 94. Si liceret nomen abfentis deferre, fe velle. Et pro Cœl. 26. Si quidem non modo nomina deferunt inter fe fodales, fed etiam commemorant fodalitatem in accufando.
Recipere nomen dicitur Prætor. Cic. 4. Verr. 94. Palam de fella ac Tribunali pronuntiat, fiquis abfentem Sthenium rei capitalis reum facere vellet, fefe ejus nomen recepturum. Et paulo poft, Hic tum repente Pacilius quidam homo egens & levis accedit: ait, fi liceret, nomen abfentis deferre fe velle: ifte vero & licere, & fieri folere, & fe recepturum.
Dare nomen. Subaudi Militiæ. Liv. 2. 24. pr. idem ac Profiteri nomen, & Sacramento dicere, eod. cap. extr.
Dare nomen in conjurationem. V. DO.
Nomen accipere dicitur Magiftratus Ejus, qui candidatum fe honoris alicujus profitetur. Liv. 39. 39.
In numeros nomen referre. V. NUMERUS.
Renovandum per annos facramentum in nomen Tiberii. Tacit. 1. Ann. 8.
Ciere modo nomina fingulorum. Tacit. 1. Ann. 21.
Ad nomina refpondere. Liv. lib. 7. 4. pr. Budæus.
Ad nomen mittere. V. MITTO.
Nomen, pro Homine vel Re ipfa fæpius ponitur. Tibull. 3. 4. 61.

Ah, crudele genus, nec fidum femina nomen! Val. Cato in Diris 90.
— ut felix nomen agelli. V. Scalig. Val. Flacc. 5. 118.
— nova dux accedere gaudet
Nomina. Idem 4. 224. Iafonem & Herculem appellat Maxima nomina. Sic

Nomen, cum Adj. gentili, pro ipfo populo. Liv. 1. 10. Ita per fe ipfum nomen Cæninum in agrum Romanum impetum facit. Sic & alias frequentiffime. Sic Tacit. 4. Hift. 18. 2 Romanum nomen. Paterc. 1. 6. 3. Grajum nomen. conf. Idem 2. 53. 2: 2. 114. 5. & 2. 69. 3.
Exofus femineum omne nomen. Sen. Hippol 2.
Romanum. Cic. 1. de Fin. 4. Quis tam inimicus pæne nomini Romano eft, qui Ennii Medeam, aut Antiopam Pacuvii fpernat? Ovid. 1. Met. 201.

Sanguine Cæfareo Romanum exftinguere nomen.

Nomen, item Rei vel Perfonæ fæpe opponitur. Ut Liv. 7. 29. Campani magis nomen ad præfidium fociorum, quam vires cum attuliffent. Idem 3. 65. & Ovid. 1. de Arte Am. 440.

Nomen amicitia eft, nomen inane, fides. conf. Tacit. 4. Hift. 75. 2. & Græv. ad Cic. 5. Att. 15. [Pro Nomine, dixit Appellationem Suet. Jul. 77. Nihil effe remp. appellationem modo, fine corpore ac fpecie.

NOMINĀLIS, e. Adj. ut, Gentilitas nominalis. Varr. de L. L. lib. 7. 2. Ut enim ab Æmilio homines orti Æmilii, ac gentiles; fic ab Æmilii nomine declinatæ voces in gentilitate nominali.
NOMINALĬTER, Arnobius lib. 2. adverfus gentes, Quæ quum effe confenferimus victi, & univerfa his fcatere nominaliter annuerimus humana, confequetur ut, &c.
NOMINALIA, um. n. pl. Tempus folenne, quo puero imponebatur nomen. Vet. Gloff. Nominalia, ὀνοματοθέτια. Tertull de Idol cap. 16. Circa officia privatarum & communium folenitatum, ut togæ puræ, ut fponfalium, ut nuptialium, ut nominalium. V. Scalig. ad Feft. in Luftricus dies. & Aufon. Lect. 2. 21. vel Cafaub. in Perf. 2. 2 p. 148.
NOMĬNO, [ὀνομάζω] āre. Nomine compellare. Plaut. Moft. 3. 2. 97.

Heus Theuropides. T. quis nominat me?

Nominare, pro Mentionem facere de aliquo. Ter. Heaut. 2. 3. 62. Quid ait, ubi me nominas? Cic. pro Lege Manil. 37. Ego autem neminem nomino: quare irafci mihi nemo poterit, nifi qui ante de fe voluerit confiteri.
Satis in appellando fignificare, de eo qui Nominatur. Vide SIGNIFICARE. H. St. Locum innuit Cic. pro M. Font. 29.
Suo certo ac proprio vocabulo rem aliquam nominare. Cic. pro Cæcin. 51.

Nominare nomen alicujus. Ter. Phorm. 5. 1. 12.
Ubi me nominas. Idem Heaut. 2. 3. 62.
Nominor exsul. Ovid. 5. Trist. 11. 9.
Prædicari de se, & nominari volunt omnes. i. e. Nomen suum celebrari. Cic. pro Arch. 26.
Nominare, Nomen imponere. Cic. de Amicit. 26. Amor enim (ex quo amicitia est nominata) princeps est ad benevolentiam conjungendam. Idem de Senect. 77. Ego vestros patres, P. Scipio, tuque Cai Læli, viros clarissimos, mihique amicissimos vivere arbitror, & ea quidem vita, quæ est sola vita nominanda.
Nominare, pro Declarare, ut alias dicimus, & exprimere. Cic. pro Cœl. 43. Multi a me summi atque ornatissimi viri prædicarentur: quorum partim nimia libertas in adolescentia, partim profusa luxuries, magnitudo æris alieni, sumptus, libidines nominarentur. Budæus.
Nominari ex altero. Cic. 3. Offic. 66. Ut ceteri ex patribus, sic hic, qui illud lumen progenuit, ex filio est nominandus.
Nominato quem voles de. Cic. 6. Verr. 55.
Nominare honoris caussa. Cic. 2. Verr. 18. Fit obviam ei multitudini casu C. Curio, quem ego hominem honoris potius, quam contumeliæ caussa, nominatum volo: etenim ea dicam, &c. i. e. Quod nomen ejus effero, id ei contumeliosum non erit. Idem pro Quint. 28. Quem, ut ipsius dignitas poscit, honoris gratia nomino. Ex Budæo.
Nefas habent Mercurium nominare Ægyptii. Cic. 2. de Nat. Deor. 59.
Nominare, est Præsentem sistere: & ut juris Pontificii scriptores dicunt, Jus patronatus habere, hoc est Nominare designandum. Cic. ad Brut. 7. In Pansæ locum petere constituit, eam nominationem a te petimus: neque conjunctiori dare beneficium, quam nos tibi sumus: neque digniorem nominare potes, quam Bibulum. Loquitur de petitione sacerdotii. Budæus.
Nominare aliquem ad munus obeundum, i. e. Designare. Plin. Paneg. cap. 71. Cum candidatis, ut quemque nominaveras, osculo occurreres. Idem 2. Epist. 1. Illo die, quo sacerdotes solent nominare, quos dignissimos sacerdotio judicant, me semper nominabat. Idem 4. Epist. 8. & Suet. Claud. cap. 22. Id alias dicunt Cooptare, q. V. & infra NOMINATIO.
Nominare, etiam est Nomen alicujus ad Magisteratum deferre criminis caussa. Liv. 39. 17. Si quis quem ad se deduxisset, nomenve absentis detulisset, qui nominatus profugisset, diem certum definituros, ad quem, nisi citatus respondisset, absens damnaretur. Si quis eorum, qui tum extra terram Italiam essent, nominaretur, ei laxiorem diem daturos, &c. Sic usi etiam Suet. Cæs. cap. 17. & 20. Plin. 9. Epist. 13. 17. & 10. 97. 6.
In nominando. V. IN præp.

NOMINĀTUS, a, um. Partic. [ὀνομασθείς] Cic. 3. Off. 116. Atqui ab Aristippo Cyrenaici, atque Anniceris philosophi nominati, omne bonum in voluptate posuerunt. Idem 2. Verr. 18.
Nominatus, ior, issimus. Adj. [ὀνομαστός] pro Celebri. Cic. 6. Verr. 27. Quid, illa Attalica, tota Sicilia nominata, ab eodem Heio peripetasmata emere oblitus es? Augustin. de Civ. Dei, 16. 2. Quid nominatius Christo? Plin. lib. 12. cap. 9. Vicina est Bactriana, in qua bdellium nominatissimum. Nominatissimi Græciæ auctores. Priscian. de Vers. Com. p. 1327. edit. Putsch.

NOMINĀTUS, ûs. m. Varr. 9. de L. L. 1. Quod ad nominatuum similitudines animadvertendas arbitratus sum satis esse, &c.
Cum origo nominatus ostenderet contra. Varro lib. 8. de L. Lat. p. 115. meæ edit. poster. Continuo post, Item reprehendunt de casibus, quod quidam nominatus habent rectos, quidam obliquos. H. St. Exstant Segm. edit. Gothofr. 41. extr. & 42. pr.

NOMINĀTIM, Adv. [ὀνομαστὶ, ὀνομαστί] Per singulorum nomina. Liv. 2. 28. Dimisso senatu, Consules in tribunal ascendunt, citant nominatim juniores.
Appellare nominatim aliquem. Cic. 7. Verr. 94. Tum appellantur a multitudine mulieres nominatim. Cæs. 2. Bell. Gall. 25.
Decernere aliquid nominatim. Cic. 7, Att. 15.
Dicare nominatim alicui opus aliquod. Plin. in totius operis præf.
Excipere aliquem nominatim. Cic. 11. Att. 7.
Excludi nominatim honore aliquo. Cic. 2 de Lege Agrar. 60.
Proferre nominatim. Cic. pro Rosc. Amer. 47. Quasi vero mihi difficile sit quamvis multos nominatim proferre, (ne longius abeam) vel tribules, vel vicinos meos, &c.
Rogare nominatim. Cic. 6. Verr. 142. Mos est Syracusis, ut si qua de re ad Senatum referatur, dicat sententiam qui velit, nominatim nemo rogatur.
Perscribere nominatim peccata alicujus. Cic. 4. Verr. 171. Furta quoque istius permulta nominatim ad socios perscripserat. Vulgo dicunt Speciatim.
Persequitur nominatim omnes voluptates Epicurus. Cic. 1. de Nat. Deor. 112.
Præcepit consulentibus nominatim. Nepos 1. 1. 3.
Nominatim, pro Expresse aliquando ponitur. Cic. 3. Off. 65. Quicquid enim est in prædio vitii, id statuerunt, si venditor sciret, nisi nominatim dictum esset, præstari oportere.
Nominatim & Generatim, contraria. Cic. 11. Att. 6. Tanta erat in illis crudelitas, tanta cum Barbaris gentibus conjunctio, ut non nominatim, sed generatim proscriptio esset informata.

NOMINĀTIO, ōnis. f. [ὀνομασία, ὀνοματοποιΐα] Plin. 4. Epist 8. Mihi vero etiam illud gratulatione dignum videtur, quod successi Julio Frontino principi viro, qui me nominationis die, per hos continuos annos inter sacerdotes nominabat, tanquam in locum suum cooptaret. Nominationis die, i. e. Principio anni, auctore Tacito, quo sacerdotes solent nominare quos dignissimos suo sacerdotio judicent, inquit Catan.
Nominatione sua cooptare aliquem. Cic. 13. Philip. 12. In quo ego eum, ut, quod a patre accepi, filio reddam, mea nominatione cooptabo.
Nominatio consulum. Tacit. 6. Ann. 45.
Facere nominationem in locum alicujus. Liv. 26. 23. extr.
Nominatio, Figura rhetorum, de qua auctor ad Herenn. lib. 4. 43. Nominatio est prima, inquit, quæ nos admonet, ut cui rei nomen aut non sit, aut satis idoneum non sit, eam nosmet idoneo verbo nominemus, aut imitationis, aut significationis caussa.

NOMINĀTOR, ōris. m. Ulp. Dig. 27. tit. 8. De nominatoribus magistratuum.

NOMINĀBĬLIS, e. Adj. Celebris. Ammian. 28. 4.

NOMINĀTĪVUS, a, um. Adj. [ὀνομαστικός] ut, Nominativus casus a grammaticis dicitur, quod nominat rem: & Rectus, quod a nullo cadit. V. Petron. Fragm. apud Burm. p. 688.
Nominativus, pro Nomine. Varro 7. de L. L. 35. Primum si in his esset analogia, dicunt debuisse omnes nominativos, & articulos habere totidem casus: nunc alios habere unum solum, ut litteras singulas omnes: alios tres, ut prædium, prædii, prædio, &c.

NOMINĬTO, āre. frequentat. Lucret. lib. 3. 353.
Quod superest, si quis corpus sentire renutat,
Atque animam credit, permistam corpore toto,
Suscipere hunc motum, quem sensum nominitamus. Idem 6. 421.

NOMINITANDUS, a, um. Partic. ut, Cortex nominitanda est. Lucret. lib. 4. 48.

NOMINITATUS, a, um. Partic. Ferret. Mus. Lapid. p. 158. Viva Philematium sum Aurelia nominitata.

NOMENCALO, vel NOMENCULO, & contr.

NOMENCLO, āre. Mantuan. 3. Nic. Col. Quod post fata relictum est Relliquias nostri nomenclavere. Idem, Solennia sunt Inclyta, quæ Pasch nomenclat Judæa vetustas.

NOMENCLĀTIO, ōnis. f. [ὀνοματοκλησις] Columel. lib. 3. cap. 2. extr. de vineis, Ideoque in hac ipsa Italia, ne dicam in tam diffuso terrarum orbe, vicinæ etiam nationes nominibus rerum discrepant, variantque vocabula. quare prudentis magistri est ejusmodi nomenclationis aucupio, quo potiri nequeant, studiosos non demorari.
Nomenclatio & blanditia. Qu. Cic. de Petit. Cons. 32. Ea desiderat nomenclationem, blanditiam, assiduitatem, benignitatem, rumorem, spem in Republica. De populari ratione.

NOMENCŬLĀTOR, ōris. m. [ὀνοματολόγος, ὀνομακλήτωρ] a Nomine calando, id est vocando, quasi nominis calator, qui memoriter unumquemque vocare didicit, ut puta in foro reos, in convivio convivas: quem eundem Cic. pro Muren. 77. vocat Monitorem. Quintil. lib. 6. cap. 3. Ut Afer ingrato litigatori, conspectum ejus vitanti in foro, per nomenculatorem missum ad eum, Amas me, inquit, quod te non vidi? Cic. pro Muren. 77. Quid, quod habes nomenculatorem? Horum enim opera utebantur potissimum candidati, ut sibi in prensandis suffragatoribus nomina civium suggererent. Unde laudatur Cato, quod legem servaverit, quæ candidato nomenculatores adesse vetat, ut per se ipsum sine nomenculatore nominatim salutaret cives Romanos. Hi & Fartores quoque dicebantur, quia salutatorum nomina, ut ait Festus, velut infarcirent petitorum auribus.
Etiam in mensa adhibiti nomenculatores, qui convivas ciborum nomina & conditionem docerent. V. Plin. 32. 6. & Petron. cap. 47. conf. Popm. de Op. serv. & Lex. Pitisc. Martial. 10. 30. 23.
Nomenculator mugilem citat notum. conf. Suet. Claud. cap. 34. August. cap. 19. & Calig. cap. 14.

NOMENCLĀTOR, ōris. m. contr. Apuleius, Et ad nomenclatorem mox citati venerunt. Cic. 4. Att. 1. Ad urbem ita veni, ut nemo ullius ordinis homo nomenclatori notus fuerit, qui mihi obviam non venerit.

NOMENCLATŪRA, æ. f. Idem quod Nomenclatio. [ὀνοματοκλησία] Plin. lib. 3. præf. Quædam in his nomenclatura nuncupentur. Idem lib. 2. 7. Cælestis nomenclatura.

NOMINETENUS, Adv. Tacit. 15. Ann. 6. 4. Usurpatas nominetenus urbium expugnationes dictitans. al. Nomine tenus.

NŌMENTUM, i. n. [Νώμεντον] Oppidum in Latio non procul ab urbe Roma. Martial. lib. 13. 15.
Si vicina tibi Nomento rura coluntur. conf. Ovid. 4. Fast. 903.

NOMENTĀNUS, a, um. Adj. ut, Nomentanus agellus. Martial. 7. 92.
Nepos Nomentanus. Hor. 2. Serm. 1. 22.
Via Nomentana. Liv. 3. 52.
Vindemia Nomentana. Martial. 13. 119.

NŌMISMA, V. Numisma, post NUMUS.

NŌMIUS, i. m. [Νόμιος] dictus est Apollo, hoc est pastor: non ex officio pastorali, &c. sed quia sol pascit omnia, quæ terra progenerat. Macrob. Sat. 1. 17.

NŌMOS, seu NOMUS, i. m. [νομός] Regio, præfectura. Vox Ægyptiis propria, secundum Plin. 5. 9. V. mox NOMARCHIA. conf. Idem 36. 13. Plin. 10. Epist. 23. Tu ex quo nomo sit notum mihi facere debes.

NOMARCHA, æ. m. [νομάρχης] Nomi præfectus. Plin. lib. 5. cap. 14.

NOMARCHIA, æ. f. [νομαρχία] Nomi præfectura in Ægypto. Plin. 5. 9. de Ægypto loquens, Summa pars contermina Æthiopiæ, Thebais vocatur. Dividitur in præfecturas oppidorum, quas nomos vocant, duodecim. Diodorus lib. 2. Ægyptum in sex & triginta nomos divisit. sed interpres æquivocatione deceptus, Leges pro Præfecturis transtulit, quum tamen apud Græcos Nomos pro præfectura accentum in posteriore syllaba habeat: pro lege vero, in priore. Nomos Herodotus & Satrapias pro eodem posuit: Darii regnum in viginti satrapias dividens totidemque nomos, id est regiones: unde Nomarchæ, earum regionum præfecti. Budæus.

NŌMOS, [νόμος] etiam Græcis dicitur Lex. Hinc
Nomos in carmine, ac cantilena. Suet. Neron. cap. 20. Ne concusso quidem repente motu terræ theatro, ante cantare destitit, quam inchoatum absolveret nomon. Sciendum, ait Cælius lib. 9. cap. 8. in carmine, ac cantilena, νόμον significare qualitatem vocis ac moderationem, qua vel remissiore, vel acutiore utimur. Eandem itaque cantilenam duobus tribusve nomis modulantur musici. Ratio autem nominis ea est, quia Græce νόμος, lex est. Veteres autem priusquam litteras scirent, leges cantabant, ne eas oblivioni mandarent: quod temporibus suis in more Agathyrsis fuisse Aristoteles scribit. Ergo primas posteriorum cantilenarum eodem appellarunt nomine, quo omnes vocabantur superiores. Hæc & plura Cælius. Nomorum varia nomina pete ex Plutarchi libello de Musica. conf. Boeth. 3. 14. De nomo orthio, V. Lex. Pitisc.

NŌMŎPHӮLAX, ăcis. [νομοφύλαξ] Legum custos & servator. ἀπὸ τοῦ νόμου, a lege: & φύλαξ, custos. Columel. lib. 12. cap. 3. extr. Non satis visum est, bonas habere leges, nisi custodes earum diligentissimos cives creassent quos Græci νομοφύλακας appellant, &c. Cic. 3. de Legib. 46. Græci hoc diligentius, apud quos νομοφύλακες creantur: nec hi solum litteras (nam id quidem etiam apud majores nostros erat) sed etiam facta hominum observabant, ad legesque revocabant. Nomophylaces igitur vocant Græci, qui legibus præessent, eosque qui illis parerent, laudibus prosequerentur & honoribus: qui autem non parerent, pœna mulctarent. [Immo & docebant leges eos, quorum officium talem discipli-

nam

nam poſtulabat. V. Ant. Vandale Diſſ. 8. de Gymnaſiarchis &c. Puto autem Nomophylacas pro ſingulis legum generibus alios fuiſſe. Alios nempe qui leges civiles, alios qui ceremoniarum, alios qui ludis ſolennibus poſitas cuſtodirent, &c. univerſis enim qui ſufficerent iidem?

Nŏmŏthĕta, vel Nomothĕtēs, æ. m. [νομοθέτης] Latine Legifer, vel Legislator dicitur. Unde Solon nomothetes dictus.

N O N

Nōn, [οὐ, οὐχὶ, οὐκοῦν, οὐμέντοι, μὴ] Adv. negandi; omnibus modis, præter imperativum, jungitur. [Imperativi Ne propria particula eſt. q. V. Indicativo. Cic. 4. Acad. 8. Illi non dubitant, quin ea vera ſint quæ defendunt.

Optativo. Virg. 2. Georg. 43.

Non mihi ſi centum linguæ ſint, oraque centum.

Subjunctivo. Quintil. lib. 9. cap. 4. Non igitur durum ſit, neque abruptum, quo animi velut reſpirent.

Infinitivo. Ter. Phorm. 1. 2. 4.

Amo te, & non neglexiſſe habeo gratiam.

Non, non ſic; vel Non, non eſt: ita geminatum, elegantem vim habet. Ter. Phorm. 2. 1. 73.

— non, non ſic futurum eſt: non poteſt. Idem Adelph. 1. 2. 21.

Non eſt flagitium (mihi crede) adoleſcentulum
Scortari, neque potare: non eſt, neque fores
Effringere.

Non, pro Nonne, interrogatio negativa, cui ſubintelligitur affirmatio. Ter. Phorm. 1. 2.69.

Non ſi rediſſet pater, ei veniam daret? conf. Idem Hec.3.2.7. Plura occurrunt exempla in Borrich. Cogit. p. 178.

Non, per admirationem dictum. Ter. Heaut. 3. 3. 51. Atqui non opus eſt. s. non opus eſt! c. non hercle vero.

Non, reſpondentis negatio. Cic. 4. Verr. 106. Cognitorem aſcribit Sthenio: quem? cognatum aliquem aut propinquum? non; Thermitanum aliquem honeſtum hominem ac nobilem? ne id quidem. at Siculum, in quo aliquis ſplendor, dignitaſque eſſet? minime. [Non in reſponſione, cum per ſe Effatum efficiat, neceſſe eſt ſubaudiri τὸ Eſt, vel potius Ita eſt. V. quæ notavi in ita.

Non, non. Ter. Heaut. 5. 1. 21. Opus eſſe argentum ut dares. m. non c. quid non? m. non inquam. c. neque ipſe gnatus? m. nihil prorſus Chreme. Idem Adelph. 1. 2. 21. conf. Catul. 14. 16. & Manut. ad Cic. 1. Att. 9.

Nunquam, non ſi. Ter. Andr. 4. 2. 12.

Per omnes tibi adjuro deos, nunquam eam me deſerturum:
Non, ſi capiundos mihi ſciam eſſe inimicos omneis homines.

Nonne, V. infra ſuo loco & ordine.

Non etiamne. V. ne.

Non aliter, quam. Caius in l. Siquis alicui. §. ult. D. Mandati vel contra, Si mandatu meo Titio credideris, & mecum mandati egeris, non aliter condemnari debeo, quam ſi actiones tuas, quas adverſus Titium habes, mihi præſtiteris.

Non aliter, niſi. Cajus in l. 2. D. Quibus mod. pig. &c. Non aliter hoc facere conceditur, niſi prius ei debitum offerat.

Non ab re. Liv. 35. 32. Tamen non ab re eſſe Quintio viſum eſt, ſociorum aliquos, &c.

Non adeo. Ter. Eun. 5. 2. 41.

Non adeo inhumano ingenio ſum, Chærea,
Neque tam imperita, ut quid amor valeat, neſciam. Ubi Donatus, Non adeo inhumano ingenio ſum: h. e. Immitis non ſum.

Non adhuc. Cic. de Senect. 8. Quod equidem non amiſi adhuc, & videtis annos meos.

Non admodum delectari re aliqua. Cic. de Amicit. 49. Quid enim tam abſurdum, quam delectari multis inanibus rebus, ut honore, ut gloria, ut ædificio, ut veſtitu, cultuque corporis: animo autem virtute prædito, eo qui vel amare, vel (ut ita dicam) redamare poſſit, non admodum delectari?

Non alio modo quam. Plin. lib. 10. cap. 67. Salamandræ tantus rigor, ut ignem tactu extinguat, non alio modo quam glacies.

Non ante. Cic. 10. Att. 4. De die nihil ſane poteſt ſcribi certi, præter hoc, non ante lunam novam.

Non auſim, pro Non audebo, inquit Donatus. Ter. Eun. 5. 2. 45.

Non audio, Non libenter admitto, & conſentio, interprete Donato. Ter. Phorm. 3. 2. 1. Dorio audi obſecro. d. non audio.

Non bonus. Plaut. Capt. prol. 65.

Non clam me eſt. Ter. Hec. 4. 1. 54.

Non continuo, ſi me in gregem ſicariorum contuli, ſum ſicarius. Cic. pro Roſc. Amer. 49. h. e. Non ideo.

Non dictum eſt, h. e. Tanquam non dixeris. Plaut. Pœn. 4. 2. 91.

Non dico inter pecudem, ſed &c. Cic. de Amicit. 48. Quid enim intereſt, motu animi ſublato, non dico inter pecudem & hominem, ſed inter hominem & ſaxum, aut truncum, aut quidvis generis ejuſdem? h. e. Non ſolum, vel Nolim dicere tantum inter pecudem, &c.

Non diu apud hunc ſervies. Plaut. Perſ. 4. 4. 65.

Non dubie. Plin. 5. Epiſt. 14.

Non dubia ſpes. Cic. 15. Fam. 4. Et provinciam ornatam, & ſpem non dubiam triumphi neglexi.

Non eſt conſilium ſic facere. Ter. Hec. 3. 4. 44.

Non hoc de nihilo eſt, quod Laches nunc me conventum eſſe expetit. Ter. Hec. 5. 1. 1.

Non ita eſt: ſed uniuſcujuſque, &c. Cic. 1. Verr. 16.

Non eſt ita, Judices, non eſt profecto. Cic. pro Flacc. 52.

Non eſt quod metuas preces iniquas. Martial. lib. 5. 6.

Non eſt, non eſt in hoc homine cuiquam peccandi locus. Cic. 3. Verr. 10.

Non eſt, ut. Hor. 1. Epiſt. 12. 3.

— non eſt, ut copia major
Ab Jove donari poſſit tibi, &c. i. e. Nulla ratione fieri poteſt, ut copia major, &c. & ita loquuntur Græci, οὐκ ἔστιν ὅπως, quod loquendi genus crebro uſurpat Lucret. ut lib. 2. 496.

— quare non eſt, ut credere poſſis
Eſſe infinitis diſtantia ſemina formis. & aliis pleriſque locis. Ex Lamb.

Non igitur, Non ergo. Cic. de Amicit. 51. Non igitur utilitatem amicitia, ſed utilitas amicitiam conſequuta eſt. Non ergo erunt homines deliciis diffluentes audiendi, &c.

Non etiam. Quintil. lib. 9. cap. 2. Periculum tantum, non etiam offenſa vitatur.

Non facile dixerim. Plin. lib. 2. cap. 3. An ſit immenſus, non facile dixerim.

Non fere quiſquam noſtræ induſtriæ favet. Cic. 7. Verr. 171.

Non fere quam. Cic. pro Sext. 51. Denique ex bellica victoria, non fere quam eſt invidia civium conſequuta. In vetuſto exemplari legitur Quenquam. [Rectius. Legi poſſet etiam, Non fere quem.

Non fere, niſi. Cic. de Amicit. 74. Quod non fere contingit, niſi iis qui etiam contemnendos ſe arbitrantur.

Non ideo, Non continuo, non protinus. Juriſconſ. Quum decem tu dari ſtipulatus ſis, non ideo poſſe te decem dari oportere intendere, quia, &c. V. Non continuo, ſupra.

Non imperitiſſimus. Cic. 1. Fam. 9. pr.

Non ita longa diſputatione opus eſſe videtur. Cic. de Senect. 74. Mortem omnibus horis impendentem timens, quis poterit animo conſiſtere? De qua non ita longa diſputatione opus eſſe videtur.

Non ita multis ante annis. Cic. pro Roſc. Amer. 64.

Non ita antiqua ſimulacra. Cic. 6. Verr. 110.

Non ita multum tecum fuit. Cic. 4. Verr. 49.

Non ita multo poſt, per &c. Liv. 35. 11.

Non inepti homines. Cic. 7. Fam. 5. Sed more Romano, quomodo homines non inepti loquuntur, probiorem hominem, meliorem virum, prudentiorem eſſe neminem.

Non inertiſſimus homo. Cic. 1. Verr. 67.

Non injuria. Ter. And. 1. 1. 33.

Non jucundiſſimus. Cic. 4. Fam. 12.

Non magis. Plaut. Perſ. 2. 3. 5.

Quod ego non magis ſomniabam, neque opinabar, neque cenſebam.

Non magis, quam. Paul. in l. Fiſtulam. in princip. D. de Servit urb. præd. Sed non poſſe prohiberi vicinum, &c. non magis, quam ſi velit in triclinio ſuo, vel in cubiculo, aquam effundere.

Non malus. Ter. Eun. 2. 2. 43. Sed quid videtur hoc tibi mancipium? p. non malum hercle. Cic. 5. Verr. 166. Homo non malus.

Non male valeo. Plaut. Moſt. 2. 2. 24.

Non metuo nequid doleat quod ferias. Plaut. Bacch. 5. 5. 54.

Non minus. Liv. 1. 32. Non minus tribus puberibus præſentibus diceret.

Non minime commoveri. Cic. 6. Verr. 125. i. e. Maxime.

Non minimum corrumpunt vites. Varr. 1. de R. R. cap. 2.

Non modo. Quintil lib. 12 cap. 10. Primi, quorum quidem opera non vetuſtatis modo gratia viſenda ſunt, clari pictores fuiſſe dicuntur, Polygnotus atque Aglaophon. V. Manut. ad Cic. 1. Fam. 9.

Non modo, ſed etiam. Cic. de Amicit. 44. Eaque adhibeatur ad monendum, non modo aperte, ſed etiam acriter, ſi res poſtulabit. Idem 1. Catil. 8.

Non modo petitum, ſed ita. Cic. 1. Verr. 14. Hi ſciunt hoc non modo a me petitum eſſe, ſed ita ſæpe, & ita vehementer eſſe petitum, ut &c.

Non modo, verum etiam. Cic. de Amicit. 11. Qui, duabus urbibus everſis, inimiciſſimis huic imperio, non modo præſentia, verum etiam futura bella delevit.

Non modo, ſed ne. Cic. 13. Att. 9. Sed unum ejuſmodi, quod niſi exercitus ſciret, non modo Tironi dictare, ſed ne ipſe quidem auderem ſcribere. Liv. 28. 29. & 30. 11.

Non modo non, ſed etiam. Cic. 9. Fam. 14. Contigit tibi, quod haud ſcio an nemini, ut ſumma ſeveritas animadverſionis non modo non invidioſa, ſed etiam popularis eſſet. Sæpe omittitur poſterius Non. V. p. p.

Non modo non, ſed ne. Cic. 10. Att. 4. Horum ego ſummorum imperatorum non modo res geſtas non antepono meis, ſed ne fortunam quidem ipſam, qua illi florentiſſima, nos duriore conflictati videremur.

Non modo non, ſed potius. Cic. de Amicit. 43. Talis improborum conſenſio, non modo excuſatione amicitiæ tegenda non eſt, ſed potius omni ſupplicio vindicanda eſt.

Non modo, pro Non modo non. Varr. de L. L. lib. 8. 2. Nunc jam primum dicam pro univerſa analogia, cur non modo videatur eſſe reprehendenda, ſed etiam cur in uſu quodammodo ſequenda.

Non modo, pro Non ſolum non. Cic. 2. Philip. 107. Quos clientes nemo habere velit: non modo eſſe illorum cliens. conf. Tacit. 2. Ann. 26. 7.

Non modo, pro Nedum. Ci. 3. de Legib. 12. Nihil habui ſane, non modo multum, quod putarem novandum in legibus.

Non multo poſt. Plaut. Truc. 2. 6. 42.

Non nemo, pro Nonnulli, vel aliqui. Cic. pro Lege Manil. 62. Quum eſſet non nemo in Senatu, qui diceret non oportere.

Non nequicquam iſti unum Demetrium filium te habere, me ſubditum, & pellice genitum appellant. Liv. 40. 9.

Non nimis. Plaut. Epid. 3. 3. 23.

Non nimium. Plin. Paneg. cap. 78. extr. Neque enim poteſt non nimium eſſe privatis, quod principi ſatis eſt.

Niſi, non. Cic. de Amicit. 67. Sed hoc primum ſentio, niſi in bonis amicitiam eſſe non poſſe.

Non vivam veſperi, niſi illanc a me ſceleſtam abigam. Plaut. Merc. 4 5. ſuppoſ. 2. 21.

Non nollem. Cic. 2. Fam. 15. Quod tamen fortaſſe non nollem, ſi poſſem ad otium.

Non omnes poſſunt. Cic. pro P. Sull. 23. Non poſſunt omnes eſſe patricii: ſi verum quæris, ne curant quidem.

Non parva exercitatio. Cic. de Amicit. 17. Magnum opus eſt, egetque exercitatione non parva.

Non parum facetus ſcurra. Cic. pro Quint. 11.

Non paulum neſcio quid in rem ſuam convertit. Cic. pro Roſc. Amer. 5.

Non pauca ſuis adjutoribus large effuſeque donabat. Cic. pro Roſc. Amer. 22.

Non plus quam ut virtutes, quia nonnullas curas & moleſtias afferunt, repudientur. Cic. de Amicit. 48.

Non poſſum ſatis narrare, quos ludos præbueris intus. Ter. Eun. 5. 7. 9.

Non pridem, inquit Feſtus, æque & recte frequenter dicitur ac Jam pridem, Quam pridem. Plin. lib. 14. cap. 1. Generibus non pridem illuſtrata.

Non probus, pro Improbo. Cic. de Senect. 36. Nec tamen omnium adolescentum, sed non proborum.

Non procul abhorres ab insania. Cic. pro Rosc. Amer. 68. Nisi tanta temeritas, ut non procul abhorreat ab insania.

Non quicquam, pro Nihil. Hor. 1. Serm. 3. 6.

— Cæsar, qui cogere posset,
Si peteret per amicitiam patris, atque suam, non
Quicquam proficeret, &c.

Non quo, pro Non quia: vel Non quod, retractationis vel reprehensionis cujusdam sui gratia. Cic. 7. Att. 15. Ut ab urbe discessi, nullum adhuc intermisi diem, quin aliquid ad te litterarum darem: non quo haberem magnopere quid scriberem, sed ut loquerer tecum absens. Idem 5. Verr. 39. Magnæque pecuniæ coactæ sunt: non quo jugerum numerum vere profiteri esset difficile &c. sed causa erat &c.

Non satis constat. Plin. lib. 12. cap. 19. Id accideritne ob iniquitatem præpotentium, an forte, non satis constat.

Non scire, pro Nescire. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 44.

Non nescius. ut, Etsi non sum nescius, & quæ temporum ratio, & quæ tua potestas sit. Cic. 13. Fam. 8.

Non secus hanc causam defendissem, ac si lege Avitus teneretur. Cic. pro Cluent. 143.

Non si. Cic. 7. Verr. 10. Non dicam, ne illud quidem, si maxime in culpa fuerit Apollonius.

Non sine. Cic. de Amicit. 64. Quia non sine magna causa sit neglecta amicitia.

Non sine diis; Proverbii speciem habet, quo admonebant Græci Sine deo id fieri, quod absque deorum favore fit: sicut e contrario Cum deo dicebant, i. e. favente numine. Græce sic effertur a Pindaro, οὐ θεῶν ἄτερ, quod reddidit Hor. 3. Carm. 4. 20.

Non sine diis animosus infans, &c.

Non solum, sed etiam. Cic. Est enim munus ejus, non ingenii solum, sed laterum etiam & virium. Idem de Senect. 12. Omnia memoria tenebat, non domestica solum, sed etiam externa bella.

Non solum, & Sed etiam, cum interpositione, ut sonantior sit compositio. Cic. 1. Fam. 9. Habui non temporum solum rationem meorum, sed etiam naturæ.

Non solum, verum etiam. Cic. de Senect. 9. Non solum, quia nunquam deserunt, ne in extremo quidem tempore ætatis, (quanquam id quidem maximum est) verum etiam quia conscientia bene actæ vitæ, multorumque bene factorum recordatio jucundissima est.

Non solum, secundo loco positum inter imparia, aliquando inter paria. Cic. pro Cluent. Plura ne dicam, tuæ me etiam lacrimæ impediunt, vestræque, Judices, non solum meæ. Idem 1. Off. 17. Ad quod est adhibenda actio quædam, non solum mentis agitatio.

Non solum, sine redditivo Sed etiam. Cic. 12. Fam. 29. Vultus mehercule tuos mihi expressit omnes, non solum animum ac verba pertulit.

Non solum, post Quoque. Liv. 28. 43. Ut meam quoque, non solum Reip. & exercitus vicem, videretur valde sollicitus.

Non tam utilitas parta per amicum, quam amici amor ipse delectat. Cic. de Amicit. 51.

Non tantum. Quintil. lib. 1. cap. 1. Et Q. Hortensii filiæ oratio, apud Triumviros habita, legitur, non tantum in sexus honorem.

Non tantum valet ut. Cic. de Amicit. 48. Angor iste qui pro amico sæpe capiendus est, non tantum valet, ut tollat e vita amicitiam: non plus quam ut virtutes, quia nonnullas curas & molestias afferunt, repudientur.

Non tantum, sed etiam. Cic. de Senect. 25. Nec vero dubitet agricola, quamvis senex, quærenti cui serat, respondere, diis immortalibus, qui me non accipere tantum a majoribus voluerunt, sed etiam posteris prodesse. In vetusto exemplari legitur, Non accipere modo hæc a majoribus voluerunt, sed etiam posteris prodere.

Non temere est, & properans venit. Ter. Eun. 2. 2. 60.

Non temere, pro Vix unquam, sive Fere nunquam. Suet. Octav. cap. 73. Veste non temere alia quam domestica usus est. Idem Calig. cap. 36. Erasm.

Non ultra quam, pro Tantum. Suet. Octav. cap. 67. Cosmum servum, gravissime de se opinantem, non ultra quam compedibus coercuit. Erasm.

Non vero, rarissime legitur. Cic. de Senect. 27. At hi quidem jam mortui sunt: non vero tam isti, quam tu ipse nugator. Ulp. Dig. l. 1. tit. 6. §. 3. Non vero in totum xeniis abstinebit Proconsul. V. Borrich. Vind. L. L. p. 142.

Non ut. Cic. 1. de Invent. 28. Nam sæpe satis est quid factum sit dicere, non ut enarres quemadmodum sit factum.

Non cuivis homini contingit adire Corinthum. Hor. 1. Epist. 17. 36. Huic proverbio locus est, quum significare volumus, esse difficile & operosum ad rem aliquam pervenire valde optabilem & expetendam. Natum est autem (ut vult Strabo) a Corinthiorum deliciis, illecebris, ac luxuria. V. quæ notat scholiastes Aristophanis in Pluto de scortis Corinthiis: & quæ Aul. Gell. lib. 1. cap. 8. de Laide meretrice, & Demosthene rhetore: & quæ Eustath. ad lib. 2. Iliad. Homeri.

Periodum hac patricula claudi rarius est apud Latinos, occurrunt tamen exempla. Senec. Epist. 103. Fama utique vocem desiderat, claritas non. Cic. 8. Att. 3. Eam si nunc sequor, quonam? cum illo non. Idem 14. Att. 12. Octavium sui Cæsarem salutabant, Philippus non.

Nondum, Adv. [οὔπω, οὐδέπω, μήπω, μηδέπω] i.e. Non adhuc. Cic. 11. Fam. 27. Nondum satis constitui.

Nondum dico quam hæc singula sint. Cic. 2. de Divin. 16.

Nondum manifesta sibi est. Ovid. 9. Met. 463.

Nondum omnium dierum sol occidit. Liv. 39. 26.

Nondum plane est expeditus. Cic. 4. Att. 16.

Nondum etiam. Ter. And. 1. 2. 30.

Quid hoc, intellextin', an nondum etiam ne hoc quidem? Idem Heaut. 3. 3. 36.

Nonne, [οὐ γάρ, μῶν, μή] Adv. interrogandi; ex Non & Ne compositum. Idem quod An non? Ter. And. 1. 5. 3.

Uxorem decrerat sese dare mihi hodie nonne oportuit
Præscisse me ante? nonne prius communicatum oportuit? Cic.

7. Verr. 149. Nonne publice vindicaremus? Idem 5. Tusc. 35. Quum esset ex eo quæsitum, Archelaum Perdiccæ filium, qui tum fortunatissimus haberetur, nonne beatum putaret, &c. [Hic pro Num ne ponitur, quod ipsum forsan Tullius reliquit. Omitti certe in hoc Lexico non debuit. V. Tursellin. cap. 111. de Particul.

Non pro Nonne. Cic. 1. Catil. 27. Nonne hunc in vincula duci, non ad mortem rapi, non summo supplicio mactari imperabis? Idem Verr. 7. 149. conf. Cæs. 2. Bell. Civil. 32.

Nonne, in fine positum Cic. pro Cæcin. 37. Verum ita est, uti dicis, te dejectum debeo intelligere, etiam si victus non fueris; nonne?

Nonne, indignantis & stomachantis. Lucret. 2. 17.

— nonne videre
Nil aliud sibi naturam latrare? Sic & illud Virg. 1. Æn. 41.
— mene incepto desistere victam? Turnebus.

Nonnĭhil, Aliquid, vel aliquantum. Ter. Adel. 1. 2. 62. Nonnihil molesta hæc sunt mihi. Cic. pro Quint. 1. Nonnihil commoveor. Nepos 23. 13. 2. Nonnihil temporis tribuit litteris.

Nonnihilo æstimare. Cic. 4. de Fin. 62. Non quia bonum sit valere, sed quia sit nonnihilo æstimandum.

Nonnullus, a, um. Adj. Aliquis. Cic. 4. Acad. 70. Etenim de ceteris sunt inter nos nonnulla communia.

Nonnullum de alterius ingenio judicium facere. Cic. 1. Verr. 44.

Nonnullus honos. Martial. lib. 4. 31.

Nonnulla in re forsitan consilium tuum emendare possum. Cic. pro Muren. 60.

Nonnullum semen. Virg. 1. Georg. 22. [Nisi Non ullo legendum.

Nonnulli ita interpretantur. Nepos 25. 3. 2. conf. Idem 17. 8. 1.

Nonnunquam. Adv. i. e. Aliquando. Ter. Eun. 2. 3. 76.

Cibum nonnunquam capiet cum ea, interdum propter dormiet.

Nonnunquam & Aliquando. Cic. 5. Fam. 8. Sed quædam pestes hominum laude aliena dolentium, & te nonnunquam a me alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi. conf. Nepos 20. 1. 6.

Nonnusquam, In aliquibus locis. Plin. lib. 14. cap. 19. Nonnusquam vini fæce, acetove condiunt.

Nōna, æ. f. una ex Parcis. Latini Nonam, Decimam, & Mortam, Parcas dixere, de quibus Gell. lib. 3. cap. 16. V. **Morta**.

Nōnăcris, is. f. [Νώνακρις] Locus in Arcadia, quondam civitas, ex Tripoli una. Vitruv. lib. 8. cap. 3. Est in Arcadia Nonacris nominata, quæ habet in montibus stillantes e saxo frigidissimos humores. Hæc autem aqua Στυγὸς ὕδωρ appellatur, quam neque argenteum, neque æneum neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit ac dissipatur. Conservare autem eam & continere, nisi ungula mulina, nil potest.

Nonacrĭus, a, um. Adj. [Νωνάκριος] pro Arcade Ovid. 5. Fast. 97.

Et matri & vati paret Nonacrius heros. Evandrum sic vocat.

Nonacrīnus, a, aliud Adj. [Νωνακρῖνος] Ovid. 2. Met. 409.

Dum redit, idque frequens, in virgine Nonacrina Hæsit.

Atalanta Nonacrina. Idem 2. de Arte Am. 185.

Nemus Nonacrinum. Idem 2. Fast. 275.

Hamadryades Nonacrinæ, h. e. Arcadicæ. Ovid. 1. Met. 690.

Nōnæ, arum. f. pl. [νῶναι Suid] dicuntur in Martio, Maio, Junio, & Octobri, Sex illi dies qui primum sequuntur: in reliquis vero mensibus, quatuor tantum illi dies primum sequentes. V. Rosin. Antiq. 4. 3.

Nonæ, quasi Novæ dicuntur, propter initium observationis. Vel quod ab eo die semper ad Idus novem dies computantur. Vel ideo Nonæ dicuntur, quod ante nonum diem sunt. Sive a nova Luna, quod Pontifex eo die novam lunam observaret, & visam Regi sacrificulo indicaret.

Nonæ, appellatæ, aut quod ante diem nonum Eidus semper, aut quod ut novus annus Calendæ Januariæ ab novo sole appellatæ, novus mensis, nova Luna Noneis. Eodem die enim ab agris in urbem ad regem conveniebat populus. Harum rerum vestigia apparent in sacreis Nonalibus in arce: quod tunc ferias primas menstruas, quæ futuræ sint eo mense, Rex prædicit populo. Hæc Varro lib. de L. L. 5. 4.

Nonarum aliæ quintanæ dicuntur, aliæ septimanæ. Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 13. Januarius igitur, Aprilis, Junius, Sextilis, September, November, December, undetricenis censebantur diebus: & quintanas Nonas habebant. Martius vero, Maius, Quintilis, & October, dies tricenos singulos possidebant. Nonæ in his septimanæ erant. Hæc ille. Quintanas intellige, quod quinta dies ab initio mensis, sive a Calendis inclusive (ut nunc loquuntur) ad diem Nonarum in brevioribus mensibus: in longioribus vero Septimanas, quod hæc dies sit a Calendis septima simili modo. Et hoc non obscure colligitur ex his verbis ejusdem auctoris, quæ habentur in ejusdem libri cap. 15. Hinc aliis quintus a Calendis dies, aliis septimus Nonas facit. Meminit & Varro l. c. & Censorinus de Die natali, cap. 17.

Nonæ Caprotinæ. V. **Caprotinus**, & Lex. Pitisc. in Juno.

Nonæ Decembres. Hor. 3. Carm. 18. 10. Cic. pro Flacc. 102. O Nonæ illæ Decembres! quæ me Consule fuistis, quem ego diem vere natalem hujus urbis, aut certe salutarem appellare possum.

Nonæ Idus antecedunt, sicut & hi Calendas: itaque in enumeratione trium illarum mensis partium, cavebant diligenter Romani, ne ante Nonas & Idus, Calendas nominarent. Proinde Nonas Idus Cal. dicebant, ne si secus nominarent, male ominosum esset. Cicero tamen 3. in Verr. 149. Calendis Nonis Idibus dixit: in quo annotat Asconius, Religioso omine nominat multitudo Nonas, Idus, Calendas. Cicero Calendis & Idibus, Nonas addit; quamvis hoc pronuntiatione solvatur, ac temporum divisione hoc dici videre possimus. Ex Turneb. 15. 14. Sed Locus Asc. mutilus est, & aliter legitur in vulgatis.

Nonagesimus, **Nonaginta**, **Nonarius**, &c. V. **Novem**.

Nondum, V. **Non**.

Nongenti, V. **Novem**.

Nonius, i. m. Senator Romanus. V. Plin. 37. 6. & Catull. 53. 2.

Nonius Marcellus, Grammaticus, cujus exstat libellus de Proprietate sermonum inter Auctores Latinæ Linguæ.

Nonne, **Nonnihil**, **Nonnullus**, **Nonnunquam**, V. **Non**.

Nonnus, i. m. [Νόννος] Panopolites, Poeta Christianus, qui carmine Græco Dithyrambico Dionysiaca, & paraphrasin Evangelii Johannis conscripsit. V. Suid. Voss. Poet. Gr. p. 791.

Nonnus, Vox Ecclesiastica pro Monacho. V. Voss. de Vit. Serm. 1. 6. & 2. 13. & de Orig. Idolol. 1. 24. &

Nonna, æ. f. Monacha. Hieron. Epist. 22. 6.

Nonnŭla, æ. f. Rete ad capiendas aves. V. Gloss. Isidor.

Nonnusquam, V. **Non**.

Nonus, V. **Novem**.

NORBA, æ. f. Cæfarea, [Νώρβα Καισάρεια] Lufitaniæ urbs, Ptolem. lib. 2. cap. 5. Vulgo *Alcantara*.
Norba, Colonia Romana in Latio. Plin. 3. 5. Liv. 2. 34. & 7. 42.
NORBĀNUS, a, um. Adj. ut, Norbanus ager. Liv. 8. 19.
Norbanus Cogn. gentisJuniæ.V.Lex.Pitifc.&Spanh.deU.&P.Num.diff.10.
NŌRĬCUM, i. n. [Νωρικόν] Regnum quondam, dein Regio in Europa (ut lib. 2. fcribit Ptolemæus) quæ limites habet ab occafu Ænum fluvium, qui medius eft inter Vindelicos & Noricos: a Septentrione Danubium: ab Ortu Solis montem Cecium, qui Pannoniam fuperiorem difterminat a Norico: a Meridie montem Curvancam, qui eft fuper Iftriam, Alpiumque pars, quæ & ex eo Noricæ dictæ funt. Eam nunc regionem plerique Bavariam appellant. V. Lex. Pitifc.
NŌRĬCUS, a, um. Adj. [Νωρικός] Hor. 1. Carm. 16. 9.
Quas neque Noricus deterreret enfis.
Caftella Norica. Virg. 3. Georg. 474.
Ignis Noricus. Ovid. 14. Met. 713.
Rura Norica. Claudian. Bell. Get. 365.
NORMA, æ. f. [γνώμων] Fabrorum inftrumentum. Noftrates *quadram*, vulgus *squierram* vocat: ut ait Budæus. Lambin. Norma ex duabus regulis conftat inæqualibus, ita conjunctis, ut angulum rectum efficiant: γνώμονα Græci, *fquadram* fabri nominant. Hæc ille. Vitruv. lib. 7. cap. 3. de tectorio opere loquens, Longitudines ad regulam & lineam, altitudines ad perpendiculum, anguli ad normam refpondentes exigantur.
Fallax norma. Lucret. lib. 4. 516.
Juris præfcriptum, norma, & formula judicii. Cic. 2. de Orat. 178.
Legis norma. Cic. 2. de Legib. 61.
Loquendi norma. Hor. de Arte Poet. 72.
Naturæ norma, regula, præfcriptio. Cic. 4. Acad. 140.
Orator norma, per translationem, pro Perfectiffimo exemplo. Plin. 9. Epift. 26. Demofthenes ipfe ille, norma oratoris & regula, num fe cohibet & comprimit, quum dicit illa notiffima, &c?
Veterum norma. Hor. 2. Carm. 15. 12.
Naturali norma legem bonam a mala dividere poffumus. Cic. 1. de Legib. 44.
Acerrima aliquorum norma quædam dirigere. Cic. 3. de Orat. 188.
Dirigere vitam ad normam rationis. Cic. pro Muren. 3. Primum M. Catoni, vitam ad certam rationis normam dirigenti, & diligentiffime perpendenti momenta officiorum omnium, de officio meo refpondebo.
Ad iftorum normam fapiens ille. Cic. de Amicit. 18. Nunquam ego dicam C. Fabricium, M'. Curium, Ti. Coruncanium, quos fapientes majores noftri judicabant, ad iftorum normam fuiffe fapientes. conf. ABNORMIS.
NORMŬLA, æ. f. [γνωμόνιον] dimin.
NORMĀLIS, e. Adj. [γνωμόνιος] Quod ad normam factum eft. ut, Normalis angulus. Quintil. lib. 11. cap. ult. Normalem pro Recto pofuit, qualem norma efficit, ut ait Budæus. Aggen. de Limit. agror. p. 53. Gœf. Rigores normales. V. Rigalt. Gloff. Manil. 2. 289.
Quorum defignat normalis virgula fedes.
NORMALĬTER, Adv. Frontin. de Limit. Quæ normaliter ex rigore aguntur. Ammian. 20. 4. Cum luna e regione normaliter fteterit, lumine pleno fulgebit.
NORMO, āre. Diomed. Grammat.
NORMĀTUS, a, um. Partic. [γνωμότυπος] Columel. lib. 3. cap. 13. Antiquam illam ciconiam infiximus, ut tanquam fuppofitæ bafi ad perpendiculum normata infifteret.
NORMATIO, ōnis. f. Fragm. agrar. de limit. p. 217. Gœf.
NORMATŪRA, æ. f. Innocent. de Cafis litter. p. 211. edit. Goef.
NORMANIA, æ. f. Regio Galliæ ad Oceanum Britannicum fitæ, quæ a Carolo Magno devicta, fidem Chriftianam fufcepit. Biducenfium regnum videtur appellare Ptolemæus lib. 2. Al. Nortmannia.
NORMANI, vel NORTMANNI, [Βιδουκήσιοι] Pars Danorum fuere, Oceani accolæ, Cimbricæque Cherfonefi habitatores: fic appellati, quod Septentrionales homines effent. *Nort* enim lingua Germanica Septentrionem fignificat: *Man*, Virum. Hi Galliam ultra Sequanam occuparunt, & ei regioni Nortmanniæ nomen indiderunt. Dicti funt aliquando & Suetones. Ex Andrea Althamero in Tacitum.
NORTIA, æ. f. Tufcis Fortuna: quam Hetrufcam deam vocat Liv. 7. 3. conf. Juvenal. 10. Sat. 74.
NORVEGIA, æ. f. [Χαιδεινοί] Regio in Europa Septentrionalis, verfus Oceanum Germanicum fita. Sub imperio eft Danorum. Interpretatur Septentrionalis via. *Nort* enim Germanica lingua Septentrionem fignificat: *Weg*, viam.

N O S

Nos, noftrûm vel noftri, [ἡμεῖς, ἡμῶν] plurale eft ab Ego, mei.
Nos inter nos. Cic. 10. Att. 4. Ego enim ad eum fcribam, ut tu ipfe voles, de ea re nos inter nos loquutos. Ter. Adel 2. 4. 7.
Age, inepte, quafi nunc non norimus nos inter nos, Ctefipho.
Nobifcum affuefcite menfis. Virg. 8. Æn. 174.
Nil noftri miferere. Virg. 2. Ecl. 7.
Enallage vetus eft apud Tibul. 3. 6. 55.
Perfida nec merito, nobis inimica merenti. pro Merentibus. V. Broeckh. & Cerda ad Virg. 9. Æn. 525. & Voff. de Conftr. cap. 55.
Nofmet, pro Nos ipfi. Plaut. Rud. 1. 1. 38. Si non moneas, nosmet meminimus. Ter. Phorm. 1. 3. 20. Noftri nofmet pœnitet.
Nofmet ipfi. Cic. 4. de Fin. 25. Sed primum pofitum fit, nofmet ipfos commendatos effe nobis. Idem 4. Acad. 115. Difcedamus a nobifmet ipfis, de fapiente loquamur.
Nofmet ipfi inter nos. Cic. 14. Att. 15. Nofmet ipfi inter nos conjunctiores fimus, quam adhuc fuimus.
NOSTER, tra, trum: [ἡμέτερος] gen. Noftri, æ, i. Pronomen poffeffivum.
Nofter, πρὸς ἀλλὰ[illegible], qui non eft nofter. Ter. Phorm. 1. 2. 67.
Nofter quid ageret, nefcire, & illam ducere
Cupiebat, & metuebat abfentem patrem.
Nofter ille. V. ILLE.
Nofter eft. Ter. Adelph. 5. 8. 29. i. e. Ex noftra familia. conf. Plaut. Mil. 2. 5. 20. & Cift. 4. 2. 48.
Nofter, pro Noftri ordinis. Hor. 2. Serm. 6. 48.
— nofter ludos fpectaverat, una
Luferat in campo. Turnebus hunc enarrans locum, Imitatur, inquit, fermonem hominum fibi invidentium, & mirantium tam profperam fecundamque fortunam fuam. Horatius, inquiunt, noftri ordinis & loci erat, & in ultima cavea nobifcum fpectabat ludos inter pauperum cuneos, in campo Martio nobifcum fefe exercebat, qui fortunæ filius nunc videtur, tantis auctus fucceffibus eft. Nam Senatores ludos fpectabant ex orcheftra: e quatuordecim ordinibus equites: & plebejorum lautiores & ditiores commodius fedebant, pauperiorum deterior ut conditio, fic & in cavea locus. In campo quoque generofi cum generofis fe exercebant, pauperes cum pauperibus. Ergo juvenem Horatium olim fui fuiffe ordinis dicebant, qui fortunæ indulgentia ad amicitiam Mæcenatis, opefque pervenerit, & fortunæ beneficio provectus fit ad tantam felicitatem.
Nofter, pro Noftras. Ter. Eun. 2. 3. 21.
Haud fimilis virgo eft virginum noftrarum, &c. Ubi Donatus, Noftrarum, civium fcilicet, id eft terræ ac patriæ noftræ. ut Virg. 2. Georg. 89.
Non eadem arboribus pendet vindemia noftris.
Ex Cic. adde exemplum. Noftrorum hominum longe ingeniofiffimus. Cic. pro M. Fontejo 223. H. St.
Noftri & Externi, contraria. Plin. lib. 12. cap. 25. i. e. Latini & Græci. De balfamo.
Nofter eris, Noftrorum in numero. Virg. 2. Æn. 149.
Nofter, blandientis eft aliquando. Ter. Hec. 5. 2. 4.
Nofter focer video venit, puero nutricem adduxit. Et magis hoc confuetudine dictum eft, quam integritate, inquit Donatus.
Nofter, i. e. Nobis favens. Dii enim noftri dicuntur effe, qui nobis favent, ut apud Virg. 11. Æn. 20.
Sin noftrum annuerit nobis victoria Martem. V. MARS. Et 12. 539.
— nec dii texere Cupentum
Ænea veniente fui. Turnebus.
Noftra, pro Mea, moraliter dictum, auctore Donato. Ter. Eun. 2. 3. 69.
Eftne ut fertur forma? P. fane. CH. at nihil ad noftram hanc. P. alia res eft.
Noftra omnis lis eft: i. e. Vicimus. Plaut. Caf. 2. 8. 73.
Noftri an alieni fimus. Plaut. Mil. 2. 5. 21.
Noftrarum, pro Noftrum. Ter. Eun. 4. 4. 11.
— hunc oculis fuis
Noftrarum nunquam quifquam vidit, Phædria. Ubi Donatus, ἀρχαϊσμὸς eft figura, pro noftrum, vel noftrarum, id eft quæ familiæ noftræ funt.
Noftrum omnium adolefcentia, pro Noftra omnium adolefcentia. Cic. de Provinc. Conf. 40. Primum illud tempus familiaritatis ac confuetudinis, quæ mihi cum illo, quæ fratri meo, quæ C. Varroni confobrino noftro ab omnium noftrum adolefcentia fuit, prætermitto. Budæus.
NOSTRAPTE culpa facimus, ut malos expediat effe. Ter. Phorm. 5. 2. 1.
NOSTRAS, ātis. Adj. [ἡμεδαπός] a Nofter deducitur: & fignificat, E noftra gente vel patria. Plin lib. 15. cap. 29. Tarentinam folio minuto, noftratem patulo, exoticam denfiffimo.
Noftratia verba. Cic. 2. Fam. 1.
Noftrates philofophi. Cic. 5. Tufc. 90. Noftræ fectæ.
Facetiæ noftrates. Cic. 9. Fam. 15. Mirifice capior facetiis, maxime noftratibus, præfertim quum eas videam primum oblitas Latio, tum quum in urbem noftram eft infufa peregrinitas.
Noftrates gallinæ. Columel. 8. 3.
Ulmus procerior quam noftras. Idem 5. 6.
NOSTRĀTIM, Adv. i. e. Noftro more. Sifenna apud Charif. p. 196.
NOSCENTIA, NOSCIBILIS, &c. V. in NOSCO feq.
NOSCO, nōvi, nōtum, [γνόω] ĕre. Convenit fignificatione cum compofito Cognofcere. Cic. 12. Fam. 4. Scriberem plura, fi rem, caufamque noffem.
Nofco a Græco fit: nam Græci γιγνώσκειν dicunt Cognofcere: γνωτὸν, Cognitum. Hinc Latini veteres non Nofco, fed Gnofco dicebant; & Gnotum, non Notum.
Nofcere, percipere, comprehendere. Cic. 4. Acad. 83.
Mente. Cic. 1. de Nat. Deor. 37. Deus ille, quem mente nofcimus, atque in animi notione, tanquam in veftigio, volumus reponere, nufquam prorfus appareat.
Novi animum tuum. Ter. Heaut. 3. 3. 9. h. e. Ego probe teneo cujus fis animi: quod vulgus dicit *Cognofco tuam naturam*.
Novi tuum animum de noftris factis. Plaut. Stich. 1. 1. 4.
Noffe de facie. Cic. in Pifon. 81. Habet hoc virtus (quam tu ne de facie quidem nofti) ut viros fortes, &c.
Novi & fcio. Ter. And. 5. 4. 32.
Bene te novi. Ovid. 2. de Pont. 3. 49.
Unde tam bene me nofti? Hor. 2. Serm. 3. 18.
Omnes philofophiæ partes atque omnia membra tum facillime nofcuntur, quum totæ quæftiones fcribendo explicantur. Cic. 1. de Nat. Deor. 9.
Familiariter aliquid noffe. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Optime unumquemque noffe. Cic. 3. Verr. 17.
Artem Romanam noverat. Ovid. 3. Faft. 103.
Excufationem nofcere, i. e. Admittere. Cic. 4. Fam. 4. & 11. Att. 7.
Faciem hominis novi, Novi formam, Novi hominem. Ter. Hec. 3. 4. 25.
Faciem noverat ducis. Ovid. 8. Met. 23.
Herbas falutiferas noffe. Stat. 1. Achil. 117.
Ingenium. Ter. And. 1. 1. 26.
Leges & jura alicujus civitatis. Cic. in Pifon. 30.
Locum novi. Ter. Adelph. 4. 2. 34.
Ludum. Plaut. Amph. 4. 2. fuppof. 2. 32.
Nosmet ipfos nofcere, difficillimum eft. Cic. 1. de Legib. 58.
Omnia novi tecum. Ter. Phorm. 5. 9. 43.
Omnem rem novi. Ter. And. 4. 5. 50.
Saporem noffe. Plin. lib. 13. cap. 4.
Se quifque nofcat. Cic. 1. Tufc. 52.
Teipfum nofce. Juven. 11. Sat. 27.
Venerem noffe. Plin. lib. 10. cap. 63. i. e. Coitum expertum effe.
Viam novi. Ter. Heaut. 2. 3. 7.
Vox nofcitur. Stat. 5. Silv. 1. 172.
Vultum alicujus. Lucret. lib. 3. 468.

Noſcor. Ovid. 1. Triſt. 4. 29.

— nec noſcitur ulli,
Agminibus comitum qui modo cinctus erat.

Vox ſola mariti noſcitur. Stat. 5. Silv. 1. 171.

Novi ut. Plaut. Amph. prol. 104.

Nam ego vos noviſſe credo jam, ut ſit pater meus.

NOSCENS, entis. Partic. Catull. 69. 140. — Juno
Noſcens omnivoli plurima furta Jovis.

NOSCENTIA, æ. f. Symmach. 6. Epiſt. 11. Fortaſſe quæratis quid etiam nunc referri in noſcentiam meam poſtulem Idem 4. Epiſt. 9.

NŌTUS, a, um. Partic. [ἐγνωσμένος] Plin. lib. 16. cap. 18. Alpina & hæc arbor, nec vulgo nota.

Notus pulchre. Plin. lib. 21. cap. 6.

Ut cuiquam, qui ipſe notus ſibi ſit, hoc eſt qui ſuam naturam, ſenſumque perſpexit, &c. Cic. 2. de Fin. 16.

Notus mihi nomine tantum. Hor. 1. Serm. 9. 3.

Notus omnibus improbitate & vitiis Cic. pro Cluent. 46.

Fama ſuper æthera notus. Virg. 1. Æn. 383.

Hinc uſque ad ſidera. Virg. 5. Ecl. 43.

Notus, Adj. [γνωστός, γνώριμος] ior, iſſimus. Cic. 4. Acad. 13. Tum ad hos notiores, &c. referre in eundem numerum ſolent. Idem 4. Acad. 102. Cui erant, quæ paulo ante dixi, notiſſima.

Notus & Obſcurus, contraria. Cic. pro Muren. 16. Tua vero nobilitas, Servi Sulpici, tametſi ſumma eſt, tamen hominibus litteratis & hiſtoricis eſt notior, populo vero & ſuffragatoribus obſcurior.

Facere aliquem notiorem circa vitia. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Factus eſt notior. Ovid. 3. de Pont. 1. 51.

Notiſſimi inter ſe, quia ſemper pares ordines duxerunt. Liv. 8. 8.

Agamemnone notior Oreſtes. Val. Max. 4. 7. pr.

Notiſſimum evaſit exemplum. Idem 8. 3. 2.

Canibus noſtris non Delia notior. Virg. 3. Ecl. 67.

Notus, Amicus & carus. Virg. 6. Æn. 499.

— & notis compellat vocibus ultro. Servius.

Cauſa nota meæ ruinæ. Ovid. 4. Triſt. 10. 99.

Divortia. Virg. 9. Æn. 379.

Fabula. Ovid. 2. de Arte Am. 562.

Facta. Ovid. 14. Met. 696.

Fides. Ovid. 3. Faſt. 386.

Frutices aucupibus. Ovid. 1. de Arte Am. 43.

Homo. Hor. 1. Serm. 2. 31.

Infula notiſſima fama. Virg. 2. Æn. 21.

Iter notum arripit. Stat. 1. Theb. 101.

Latro notus & inſignis. Cic. 11. Philip. 10.

Litora. Virg. 1. Æn. 673.

Locus prodigio. Ovid. 6. Met. 321.

Locus notiſſimus. Cæſ. 4. Bell. Gall. 24.

Noti & tractati loci. Cic. in Orat. 118.

Mulier nota & Nobilis. Cic. pro Cœl. 31. V. NOBILIS.

Negotium alicujus vulgatum & notum. Cic. 2. Q. frat. 12.

Pietatis notæ alumnus. Ovid. 14. Met. 443.

Res notæ, teſtatæ, & manifeſtæ. Cic. 2. Verr. 48.

Res nota, & apud omnes pervulgata. Cic. 4. Verr. 85.

Vir dulci notus amore. Sil. lib. 8. 147.

Notum mihi. Cic. ad Brut. 14. Nondum erat tibi id notum.

Patent hæc, & nota ſunt omnibus. Cic. pro Milon. 77.

Nota loquor. Tibull. lib. 2. 3. 63.

Notum facere, Unde Notificare. Suet. Aug. cap. 65.

Ignotis nota facere ſimulacra corporis. Cic. 5. Fam. 12.

Notus, Qui novit. Plaut. Pſeud. 4. 2. 39.

Herus meus eſt imperioſus. B. novi: notis prædicas. Phædr. 1. 12.
Virtutis expers verbis jactans gloriam,
Ignotos fallit, notis eſt deriſui. V. Drakenb. ad Sil. 2. 98.

Notus Paſſive. Manut. Schol. in lib. 5. Epiſtolar. H. St.

Noti, Abſol. Amici. Virg. in Ciri, 159.

Nec mihi notorum deflectunt lumina vultus. Catull. Carm. 80. 4.
Nec tria notorum baſia reppererit.

NŌTIO, ōnis. f. [νόησις, ἔννοια] Cognitio, intelligentia. Boethius in Comment. Topic. Notio intellectus eſt quidam & ſimplex mentis conceptio, quæ ad res plures pertineat a ſe invicem differentes. Plin. lib. 17. cap. 28. Cujus rei rationem notionemque eodem volumine tradidit.

Intelligentiæ vis ac notio. Cic. 1. de Nat. Deor. 26. Aperta ſimplexque mens, nulla re adjuncta, quæ ſentire poſſit, fugere intelligentiæ noſtræ vim & notionem videtur. i. e. Intelligi & concipi nequit.

Forma, ſpecies, & notio boni viri. Cic. 3. Off. 81.

Naturalis atque inſita in animis noſtris. Cic. 1. de Fin. 31.

Informata notio deorum in animis noſtris. Cic. 2. de Nat. Deor. 13.

Inſitæ & quaſi conſignatæ in animis notiones. Cic. 1. Tuſc. 57. V. CONSIGNO.

Communes notiones definitiones declarant. Cic. 4. Tuſc. 52.

Complicatam animi notionem evolvere. Cic. 3. Off. 76.

Habere notionem alicujus rei. Cic. 4. Acad. 33. Quæ iſta regula eſt veri & falſi, ſi notionem veri & falſi, propterea quod ea non poſſunt internoſci, nullam habemus?

Dei notionem nullum animal eſt quod habeat, præter hominem. Cic. 1. de Legib. 24.

Impreſſit notionem in animis Natura. Cic. 1. de Nat. Deor. 43.

Notio ſic quæritur, ſitne id æquum, quod ei, qui plus poteſt, utile eſt. Cic. in Topic. 83.

Notio, pro Cognitione cauſæ. Tacit. 3. Ann. 59. 1. Tiberius dilata notione de jure Flaminis. Liv. lib. 27. 35. Mediis ad Cenſores, non ad Senatum, notionem de eo pertinere dicentibus: Cujus ſententiæ & Fabius fuit.

Notio, pro Cognitione judiciali. Ulpian. in l. 1. §. Quicquid. D. De offic. præfect. urb. Sed ſi ultra ipſum lapidem egreſſum eſt, Præfecti urbi notio non eſt.

Notiones cenſoriæ. Gell. 17. 18. V. paulo ſupra Liv.

Judicium Cenſorium, ac notionem, & illum morem ſeveriſſimum magiſtratuum, Clodius de civitate ſuſtulit. Cic. de Provinc. Conſ. 46. ubi Verburg. V.

NOTĬTIA, æ. f. Idem ac Cognitio. [γνῶσις] Ter. Heaut. 1. 1. 1.

Quanquam hæc inter nos nuper notitia admodum eſt. Hæc eadem verba habet Cic. 2. de Fin. 14. Idem de Senect. 12. Qui ſermo, quæ præcepta, quanta notitia antiquitatis?

Involutæ rei notitia definiendo aperienda eſt. Cic. in Orat. 116.

Mulieris nova notitia. Cic. pro Cœl. 75.

Peccati notitia eſt initium ſalutis. Sen. Epiſt. 28.

Veri & falſi notitiam creare. Lucret. lib. 4. 478.

Dare plus notitiæ alicui, Facere aliquem notiorem. Ovid. 3. de Pont. 1. 50.

Dare alicui veſtigia notitiæ. Lucret lib. 2. 123.

Eripere notitiam. Ovid. 2. de Pont. 10. 5.

Facere notitiam. Ovid. 4. Met. 59.

Habere notitiam alicujus rei. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Habere notitiam feminæ, pro Concubuiſſe cum fem. Cæſ. lib. 6. de Bell. Gall. 21.

Infitiari notitiam alicujus. Ovid. 4. de Pont. 6. 42.

Ingenuit notitias parvas rerum maximarum Natura. Cic. 5. de Fin. 59.

Inſtruere judicem notitia rerum. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Præbere notitiam. Lucret. lib. 5. 125.

Subtrahere notitiæ alicujus aliquid. Celſ. lib. 6. cap. 6.

Venire in notitiam alicui, Fieri notum. Ovid. de Nuce 29. Spartian. Adrian. cap. 24. Quod cum in Antonini uſque notitiam veniſſet.

NOTITIES, ēi. f. Idem. [γνώρισις] Vitruv. lib. 6. in prooemio, Ideo notitiei parum eſt aſſequuta.

Notities hominum divis unde inſita primum, &c. Lucret. lib. 5. 182.

NŌTOR, ōris. m. Qui ignoti notitiam dat. Sen. Epiſt. 39. Qui notorem dat ignotus eſt. Idem in ludo, Si quis a me notorem petiiſſet, te fui nominaturus, qui me optime noſti. Petron. cap. 92. Niſi notorem dediſſem. V. Lex. Pitiſc.

NOTŌRIUS, a, um. Adj. [ἐμφανής] ut, Crimen notorium apud JCtos.

NOTORIUM, i. n. Teſtificationum genus. Paulus in l. Ab accuſatione. D. Ad Senatuſconſ. Turpilianum, Nuntiatores, qui per notoria indicia produnt, notoriis ſuis aſſiſtere jubentur. Et C. de Accuſationib. l. Ea lege, Verum falſis, nec ne, notoriis inſimulatus ſit, perpenſo judicio diſpici debet. Senſus hoc in loco eſt, Nuntiatores qui reos deferunt, per notoria, licet citra calumniæ metum accuſent, debere tamen aſſiſtere ſuis indiciis, atque tueri notoria, quæ attulerunt, interim dum quæſtio de crimine habetur. Budæus in dicta lege Ab accuſatione in poſterioribus Annotationibus. Turnebus 15. 20. ſe in quodam antiquo lexico legiſſe ſcribit, Elogium, eſſe contextum malorum geſtorum, quod notoriam dicunt: atque ita in jure civili accipitur. V. Lex. Pitiſc. [Sed in Jure eſt Notorium, n. g.

NOTORIA, æ. f. Subſt. Epiſtola dicitur, quæ aliquid notum facit & indicat, aut ſcriptum aliquod. Trebellius Pollio in Claud. cap. 17. Nihil me gravius accepit, quam quod notoria tua intimaſti. Alii Notoriam accipiunt pro Epiſtola notarii manu ſcripta, ſed falluntur. Ex Turnebo. Apul. Met. 7. p. 189. Elmenh. Ille, qui commodum falſam de me notoriam pertulerat. Auguſtin. Epiſt. 160. Qui non accuſantibus noſtris, ſed illorum notoria, ad quos tuendæ pacis vigilantia pertinebat, præſentari videntur examini. conf. Lex. Pitiſc.

NOSCĬBĬLIS, e. Adj. Auguſtin. de Trin. 9. 5. Mens noſcens, vel nota, vel noſcibilis. Idem cap. ult.

NŌTESCO, [διαγνωρίζομαι] ĕre. Notum fieri. Propert. lib. 13. 2. 37.

Nec minus hæc noſtri noteſcet fama ſepulchri.

Magis atque magis noteſcere. Catull. ad Mallium, 66. 48.

Bonis conſiliis noteſcere volebat. Tacit. 4. Ann. 7.

Fama noteſcet noſtri ſepulchri. Propert. lib. 2. 13. 37.

Ingenia noteſcunt. Tacit. 16. Ann. 20.

Libertis quoque ac janitoribus ejus noteſcere, pro magnifico habebatur. Tacit. 6. Ann. 8.

Litora noteſcent exſilio. Lucan. lib. 5. 784.

Malis facinoribus noteſcere. Tacit. 12. Ann. 8. 3. Idem 1. 73. 3.

NOTĬFĬCO, [ἀναγνωρίζω] āre. Notum facere. Ovid. 1. de Pont. 2. 11.

Atque modum culpæ notificare velis. Gell. lib. 9. cap. 3. Non. Marcell. 2. 585.

NOSCĬTO, [διαγινώσκω] āre. frequent. a Noſcere. Plaut. Trin. 4. 2. 21.

Loca contemplat, circumſpectat ſeſe, atque ædes noſcitat. Idem Amph. 2. 1. 80. &c.

Ducum nomina noſcitare. Plin. Paneg. cap. 17. Liv. 3. 28. Circumſpectare omnibus fori partibus Senatorem, raroque uſquam noſcitare. Idem 6. 25. pr.

Noſcitor. Catull. in Epithal. Juliæ, 59. 223.

— & facile inſciis
Noſcitetur ab omnibus.

Præfecti noſcitabantur. Curt. 3. 11. 10.

Ut vix facies noſcitaretur. Idem 8. 13. 24.

NOSCĬTANS, antis. Partic. Liv. 22. 6. Facie quoque noſcitans.

NOSCĬTĀBUNDUS, a, um. Adj. [διαγινώσκων] Gell lib. 5. cap. 14. de leone, Deinde ſenſim atque placide, tanquam noſcitabundus, ad hominem accedit. h. e. Tanquam noſcitans, ſive agnoſcens.

NOSCŌPION, i. n. [Νοσκόπιον] Lyciæ urbs eſt, apud Plinium, lib. 5. cap. 27.

NŎSŎCŌMĪON, i. n. [νοσοκομεῖον] Hoſpitale languentium, villa & diverſorium, ad quod divertunt ægrotantes pauperes. Hieron. ad Oceanum, Ep. t. 30. cap. 2. Cenſum, quem habere poterat, diſtribuit, dilapidavit, ac vendidit, & in pecuniam congregatum, uſibus pauperum præparavit. Et primo omnium noſocomion, id eſt languentium villam inſtituit, in quo ægrotantes colligeret de plateis, & conſumpta languoribus atque inedia miſerorum membra refoveret.

NOSODOCHĪUM, i. n. [νοσοδοχεῖον] Idem quod Noſocomium.

NŎSŌRA, æ. f. [Νόσωρα] Inſula eſt maris Rubri, teſte Stephano: cujus incolæ dicuntur Noſoreni.

NOSSĬDES, um. f. pl. [νοσσίδες] e genere Calceorum muliebrium, Polluci lib. 7. cap. 22.

NOSTER, &c. V. NOS.

N O T

NŌTA, æ. f. [σῆμα, σημεῖον, σύμβολον] a Noſco, nōvi, nōtum, derivatur, teſte Perotto. Feſtus, Nota nunc ſignificat Signum, ut in pecoribus, tabulis, libris, litteræ ſingulæ aut binæ: nunc Ignominiam. Hactenus Feſtus. Plin. lib. 11. cap. 39. Mammas homo ſolus e maribus habet:

habet: cetera animalia mammarum notas tantum. Cic. in Partit. 26.
Nam ut illa conſtat ex notis litterarum. De litteratura.
Rerum notæ. Cic. 5. de Fin. 74.
Arcanæ. Ovid. 3. de Arte Am. 804.
Cærula nota inſignis. Senec. Hippol. 10. V. CÆRULEUS.
Genitiva nota. Suet. Aug. cap. 80.
Grandibus notis maculoſus. Virg. 3. Georg. 427.
Laſcivis notis livida colla. Ovid. 1. Amor. 8. 98.
Purpureæ. Ovid. 6. Met. 577.
Abolere notas. Claud. de Bell. Gildon. 430.
Apponere notam ad malum verſum. Cic. in Piſon. 73.
Compunctus Threiciis notis. V. COMPUNGO.
Ducere notam. Hor. 4. Carm. 2. 9. De vitulo.
Exceſſere nondum cædis notæ de pectore. Ovid. 6. Met. 670.
Fecit notam ſine vulnere. Ovid. 11. Met. 9.
Figere notas dente. Tibul. 1. 8. 38.
Impreſſit memorem notam dente labris. Hor. 1. Carm. 13. 12.
Imponere notam. Columel. lib. 7. cap. 9.
Monendi ſumus hac nota. Quintil. lib. 1. cap. 7.
Præbere notam malitiæ. Plin. lib. 11. cap. 52. extr.
Nota & formula cujusque generis dicendi. Tria autem ſunt genera, ſublime, humile, medium. Cic. in Orat. 75. Sequitur ut cujuſque generis nota quæratur & formula. Notam & formulam vocat, quod ſuperius Græco vocabulo χαρακτῆρα dixerat, hoc eſt figuram & modum dicendi.
Ejuſdem notæ. i. e. Ejuſdem generis. Senec. lib. 2. Nat. Quæſt. 2. extr. Ex hac nota corporum aer eſt. Sic, Secundæ notæ dicuntur, Quæ ſunt infra primam excellentiam.
Nota, pro Scriptura uſurpatur. Cic. 7. Fam. 29. Quare, Cicero mi, perſevera conſtanter nos conſervare, & Sulpicio ſucceſſori nos de meliore nota commenda. Natum autem eſt genus iſtud loquendi De meliore nota, ab eo quod veteres ſolebant vini cados, teſtas, amphoras, in cellis condere notatas, id eſt inſignibus quibuſdam litteris, aut aliis notis diſtinctas, ad ætatem, aut præſtantiam vini ſignificandam. Hinc illud apud Hor. 2. Carm. 3. 8.

> Interiore nota Falerni.   Et 1. Serm. 10. 24.
> — Chio nota ſi commiſta Falerni eſt.   conf. Petron. cap.

34. Caſaubonus proverbiale illud De meliore nota, ad eas notas refert, quibus in commendatitiis litteris Romani proceres utebantur, diſtinguere ſoliti ſerias commendationes a perfunctoriis nota privata appoſita. V. in Æn. Tactic. cap. 31. Scaliger ad nummos reſpici putat, in quibus quicquid inſcriptum impreſſumque eſt dicitur Nota. Sic nummi malæ notæ, πονηροῦ κόμματος, &c.
Bonæ notæ vinum. V. BONUS.
Publicis notis inciſa marmora. Hor. 4. Carm. 8. 13.
Priſcarum litterarum notæ in robore inſculptæ. Cic. 2. de Divin. 85.
Mandare notas & nomina foliis, Scribere in foliis. Virg. 3. Æn. 444.
Muſicæ notæ. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Notæ ſunt, Quibus compendio ſcribitur. Suet. Cæſ. cap. 56. Exſtant & ad Ciceronem, item ad familiares domeſticis de rebus, in quibus ſi qua occultius perferenda erant, per notas ſcripſit, id eſt, ſic ſtructo litterarum ordine, ut nullum verbum effici poſſet: quæ ſi quis inveſtigare & perſequi vellet, quartam elementorum litteram, id eſt, D pro A, & perinde reliquas commutet. Gellius de notis Cæſaris ſcribit, lib. 17. cap. 9.
Notis ſcribere, eſt Compendioſo ſcribendi genere in excipiendo uti. Modeſtinus, Eos, qui notis ſcribunt acta præſidum, Reip. cauſa non abeſſe certum eſt. Suet. de Tito principe Romano, cap. 3. Budæus.
Nota, Infamia, Macula, & ignominia aliquando dicitur, ſive probrum. Lucil. lib. 30.

> Quem ſcis ſcire tuas omnes maculaſque, notaſque.   Cic. 3. Off.

74. O turpem notam temporum!
Turpitudinis notis omnibus inſignis homo. Cic. pro Rabir. 24.
Evadere notam. Ulpian. in l. 1. §. beſtias. D. de poſtulan.
Eximere notæ, Remittere infamiam. Gell. lib. 4. cap. ultimo.
Ferre notam. Senec. Herc. fur. 9. Hanc ferat virtus notam?
Habere notam. Propert. lib. 1. 18. 8.
Inurere. Cic. 1. Philipp. 32. Idem 1. Catil. 13. Ubi reſpicitur ad veterum morem, qui ſervorum frontibus notas inurere ſolebant.
Notare inſigni quadam nota & ignominia litteras alicujus. Cic. de Provinc. Conſ. 25.
Laborare nota. Ulpian. in l. 2. in princ. D. de his qui notant. infam.
Subire notam. Cic. in Piſon. 41. Vos autem ſempiternas fœdiſſimæ turpitudinis notas ſubieritis.
Nota, aliquando ad Laudem refertur. Ovid. 1. Faſt. 596.

> Ille Numantina traxit ab urbe notam.   i. e. Titulos & Cognomentum triumphale. Scipio enim Æmilianus ab urbe Numantia devicta, dictus eſt Numantinus. Virg. 3. Georg. 158.
> Continuoque notas & nomina gentis inurunt.   De vitulis.

Familiaris. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 14.
Notæ, Reprehenſiones. Cic. 13. Fam. 6. Plin. Epiſt. 137.
Cenſoria. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Cenſoriæ ſeveritatis. Cic. pro Cluent. 129. conf. Suet. Claud. cap. 16. & Gell. 4. 12. & 20. & Buchner. ad Plin. 9. Epiſt. 13.
Inurere notam cenſoriam alicui. V. INURO.
Invitare ad notam: h. e. Ad infamiam. Plin. lib. 2. Epiſt. 6. Eadem omnibus pono: ad cœnam enim, non ad notam invito, cunctiſque rebus exæquo, quos menſa & toro æquavi. i. e. Non ut per diverſas vini ſpecies, convictoribus appoſitas, amici cognoſcantur, quoto ſint loco apud me. Sic, Allevare notam. Tacit. 1. Hiſt. 52. 2.
Nota, Quodcunque ſignum ſignificat. Liv. 34. 61. extr. Edit nomina eorum, quibus conventis opus eſſet; inſtruit etiam ſecretis notis, per quas haud dubie agnoſcerent, ſua mandata eſſe. i. e. Dat ſigna quibus fidem faceret Ariſton ſe ab Annibale eſſe miſſum.
Furtivæ notæ. Ovid. 1. Amor. 4. 18.
Occultæ. Ovid. 16. Epiſt. 84.
Notæ amoris. i. e. Signa. Cic. 1. Att. 10.
Notæ ſalutis & mortis. Celſus lib. 2. cap. 6. ad finem.
Nota, pro Signo & argumento. Ovid. 1. Met. 761.
Servitutis quædam nota inerat in illo fœdere. Cic. 7. Verr. 50.
Notas & veſtigia ſcelerum ſuorum multis in locis relinquere. Cic. 4. Verr. 115.
Inſignitæ notæ veritatis apparent in animis immortalibus. Cic. 1. de Divin. 64.
Argumentorum quaſi notæ loci dicuntur. Cic. in Orat. 46.
Signa & notas oſtendere locorum. Cic. 2. de Orat. 174.

NOTŬLA, æ. f. Mart. Capella 1. Multicoloribus notulis variata pictura.

NOTĀRIUS, i. m. [γραμματεὺς, σημειογράφος] Qui per notas ſcribit. Plin. 9. Epiſt. 36. Notarium voco: & die admiſſo, quæ formaveram, dicto. Martial. lib. 10. 62. Notarius velox. Idem 5. 53. & Quintil. 7. 2. Ergo eſt ταχυγράφος. Suid. in Ἀυξέντιος, τῶν ὑπογραφέων τούτου γενόμενος, οὓς δὴ νοταρίους ῥωμαῖοι καλοῦσι. H. St. V. Voſſ. Etymol.
Notarios ſecretorum habebant olim Imperatores, ut apud Vopiſc. in vita Aureliani cap. 36. ſcribitur: & alios præterea notarios, ut e Marcellino didicimus. Sed & Tribunis ac ducibus notarii (publice) dabantur, ut Trebell. in Claudii vita cap. 14. Notarium, quem refundat, unum. Ex Turnebo.
De celeritate notariorum, Martial. 14. 208. conf. Brodæi Miſcell. 4. 9. Scalig. Auſon. Lect. 2. 13. & Lipſ. Cent. 1. Epiſt. ad Belgas 27.

NŎTO, [σημειόω] āre. a Nota deducitur, auctore Perotto. Alii volunt eſſe frequentativum a Noſco. Priſcian. In quo ſimiliter eſt notandum, quod quum a Notus ſit derivatum, corripuit tamen penultimam. Nec mirum. compoſita enim a Notus, mutando o in i, corripiunt, ut Agnitus, Cognitus, quum Ignotus ſervaverit o.
Immo ſit a Nota, ut etiam ſignificatio oſtendit, præterquam quod quantitas ſyllabica repugnat. Non facit hæc ratio pro illa deductione a Notus. Nam quum ſervet o, ſicut Ignotus, deberet itidem habere o longum. H. St. V. & Voſſ. Etymol.
Notare, Signare, ſignum vel notam apponere. Martial. lib. 3. 21.
Aliquid notare ab alio. Liv. 27. 48. i. e. Diſcernere.
Animo notare. Ovid. 15. Met. 814. Idem 9. Met. 777.

> — memorique animo tua juſſa notavi.

Manu aliquid. Ovid. 3. de Pont. 4. 18.
Oculis notat & deſignat ad cædem unum quemque noſtrûm. Cic. 1. in Catil. 2.
Dicta alicujus mente. Ovid. 5. Faſt. 10.
Dicta alicujus memori pectore. Ovid. 3. Faſt. 177.
Fugam Aſclyti non notavi mihi, dum hæc diligentius audio. Petron. cap. 6.
Locum. Virg. 3. Ecl. 68.
Poſſeſſiones aliquorum. Cic. 5. Philipp. 20. Subaudi Animo, ad rapinam vel prædam.
Sidera animadvertunt & notant Chaldæi. Cic. 2. de Divin. 91.
Vultus procul viſentibus notabantur. Tacit. 3. Hiſt. 65.
Frontem calamiſtri veſtigiis. Cic. Poſt red. in Senat. 15.
Genas ungue. Ovid. 1. Amor. 6. 4.
Orationem notare & illuminare tanquam ſtellis. Cic. 3. de Orat. 168.
Res notare propriis appellationibus, Nomina rebus dare. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 34.
Res notare nominibus novis. i. e. Nomina indere. Cic. 3 de Fin. 4.
Sententias juratorum hominum diſcoloribus ſignis. Cic. 2. Verr. 40.
Tabellam cera vel ſanguine. Cic. 4. Verr. 79.
Ad memoriam aliquid. V. AD.
Breviter aliquid. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Notarunt ea ad imitandum, vitandumque. Quintil. lib. 3. cap. 2.
Notare, Notis quibuſdam & compendiis litterarum aliquid breviter perſtringere, non omnibus litteris integrum perſcribere. Quintil. lib. 1. prooem. Quantum notando conſequi potuerant. Suet. Galb. cap. 5. Namque quingenties HS. quum præcipuum inter legatarios habuiſſet, quia notata, non perſcripta erat ſumma, &c. Ex Turnebo.
Notare, Ab alio dictata ſeu lucubrata conſcribere.
Notarunt hoc annales, pro Scriptum eſt in annalibus. Plin. lib. 8 cap. 51. Vel potius, Hoc ſcriptum eſt in Annalibus, tanquam notabile. H. St.
Notatum annalibus. Plin. lib. 8 cap. 36.
Inciſum & notatum in monumentis. Cic. pro Font. 31. Primum generis antiquitas, quam Tuſculo ex clariſſimo municipio profectam, in monumentis rerum geſtarum inciſam ac notatam videmus.
Notare, pro Animadvertere. Plin. lib. 2 cap. 8. Id luminibus accenſis liquore olei notamus accidere. Plura exempla ſupra habes.
Notare, & animadvertere. Cic. 7. Att. 8. Diem tuum ego quoque ex epiſtola quadam tua, quam incipiente febricula ſcripſeras, mihi notaveram, & animadverteram poſſe, pro re nata, &c.
Diuturnus uſus multas res notavit, ut artem divinationis efficeret. Cic. 2. de Nat. Deor. 166.
Signa obſervare & notare. Cic. 1. de Divin. 34. Carent autem arte ii, qui non ratione aut conjectura, obſervatis ac notatis ſignis, ſed concitatione quadam animi, aut ſoluto liberoque motu, futura præſentiunt.
Tempora conſervare & notare. Cic. in Orat. 120.
Notat & ſignificat quaſi faſtorum dies ſol. Cic. 1. Tuſc. 68.
Notare, Reprehendere, aut reprehendendo ſcribere. Ulp. in l. Julian. etiam. D. de judiciis, Quæ ſententia vera non eſt, & a multis notata eſt.
Facinus alicujus memoria & nomine loci. Cic. pro Domo, 102.
Rem, non hominem ſenatus notavit. Cic. pro Milon. 31. conf. 14.
Perfidiam, inſidias, proditionem multorum in aliquem notare. Cic. 5. Fam. 12.
Notare & deſignare. Cic. 2. de Orat. 236. Hæc ridentur vel ſola, vel maxime, quæ notant & deſignant turpitudinem aliquam non turpiter.
Notare vitium aliquod. Cic. de Senect. 42. Sed notandam nimiam putavi libidinem. de Catone cenſore.
Improbitatem Athenienſis Hyperboli veteres Atticorum comœdiæ notaverunt. Cic. de Clar. Orat. 224.
Facile eſt verbum aliquod ardens, ut ita dicam, notare, idque reſtinctis jam animorum incendiis, irridere. Cic in Orat. 27.
Notare hominem re aliqua. Cic. pro Cluent. 130. Homines, quos ceteris vitiis atque omni dedecore infames videbant, eos hac quoque ſubſcriptione notare voluerunt.
Notare aliquem in perpetuum. Cic. in Brut. 216. Motus Curionis erat is, quem & C. Julius in perpetuum notavit, quum ex eo, in utramque partem toto corpore vacillante, quæſivit, Quis loqueretur e lintre? i. e. Sic notavit, ut ea nota fuerit perpetua.

Maledicto

Maledicto communi notari. Cic. pro Corn. Balb. 56.
Notari & vituperari ſine vitiorum cognitione ſatis inſigniter improbus non poteſt. Cic. 2. de Orat. 49.
Stultus & improbus hic amor eſt, dignuſque notari. Hor. 1. Serm. 3. 24.
Notari ignominia. Cic. 6. Fam. 6. Deinde ut in eam civitatem boni viri, & boni cives, nulla ignominia notati, non revertantur, in quam tot ſcelerum condemnati reverterunt.
Notari infamia. D. de iis qui notantur infamia.
Notari, ſubaudito τῇ Infamia. Ulpian. in l. 1. §. Beſtias. D. de poſtulando, Ergo qui locaverit, ſolus notatur, ſive depugnaverit, ſive non.

Notans, ãntis. Partic. Nepos, 25. 18. 3. Juliam familiam ordine enumeravit, notans qui a quo ortus, &c. Petron. cap. 103. Frontes notans inſcriptione ſolerti.

Notandus, a, um. Partic. [σημειωτέος] ut,
Facta notanda ab eventu. Ovid. 2. Epiſt. 86.
Mores notandi ſunt cujuſque ætatis. Hor. de Arte Poet. 156.

Notãtus, a, um. [σημειωθεὶς] Partic. Cic. 7. Verr. 173. Nolo eos Judices, quos ego probarim atque delegerim, ſic in hac urbe notatos, iſto abſoluto, ambulare, ut non cera, ſed cæno obliti eſſe videantur.
Triumphis ac monimentis notati populi. Cic. pro Font. 2. Partim modo a noſtris imperatoribus ſubacti, modo bello domiti, modo triumphis ac monimentis notati, modo ab Senatu agris urbibuſque multati ſunt. De Gallis.
Indoluit ſe notatam. Ovid. 9. Met. 261.
Charta notata meis digitis. h. e. Scripta. Ovid. 1. Epiſt. 62.
Scelere & furore notatus homo. Cic. pro Domo 68.
Falce notata legor OEnone. Ovid. 5. Epiſt. 22.
Vera atque inſigni turpitudine non falſa invidia judicia notata, atque dedecore & infamia operta. Cic. pro Cluent. 61.
Diſtincta ac notata caſtris via. Cic. de Provinc. Conſul. 4.
Notatum in ſermone, quid quoque modo caderet. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Deſcripta, notata, præcepta ſunt iſta a nobis. Cic. 4. de Fin. 61.
Verbis Latinis melius quam Græcis hæc notata ſunt. Cic. 3. Tuſc. 9.
Compar. Auct. ad Herenn. 3. 37. Quo nobis notatior ſit ſimilitudo.
Superl. Notatiſſimus omnium ſcelerum libidinumque maculis. Cic. pro Domo 23.

Notãtio, ōnis. f. [σημείωσις] Nota & animadverſio dicitur. Cic. 2. de Divin. 45. Cæli enim diſtributio, quam ante dixi, & certarum rerum notatio, docet unde fulmen venerit, quo conceſſerit.
Notatione & laude digna. i. e. Animadverſione, conſideratione. Cic. de Clar. Orat. 65.
Notatio naturæ & animadverſio peperit artem. Cic. in Orat. 183.
Temporum notatio. Cic. de Clar. Orat. 74.
Prædictio & notatio vitæ cujuſque. Cic. 2. de Divin. 87. Chaldæis in prædictione & in notatione cujuſque vitæ ex natali die, minime eſſe credendum.
Notatio Cenſoria. Cic. pro Sext. 55. Ut Cenſoria notatio, & graviſſimum judicium ſanctiſſimi magiſtratus de Rep. tolleretur. Al. Notio. Idem 3. Off. 111. Indicant notationes, animadverſioneſque Cenſorum. i. e. Notæ & punitiones. Quædam exemplaria legunt hic Notiones, V. Græv.
Notatio apud Rhetores, quæ & Etymologia. Cic. Topic. 10. Notatio eſt, quum ex vi verbi argumentum aliquod elicitur. Quintil. lib. 1. cap. 6. p. 78. Burm. Etymologia, quæ verborum originem inquirit, a Cicerone dicta eſt Notatio, quia nomen ejus apud Ariſtotelem invenitur σύμβολον, quod eſt Nota. Nam verbum e verbo ductum, id eſt Veriloquium, ipſe Cicero, qui finxit, reformidat. V. ETYMOLOGIA.

Notābilis, e. Adj. [εὔγνωστος] Quod notari poteſt. Columel. lib. 3. cap. 21. Quo vitis neque folium notabile gerit.
Candore notabilis ipſo. Ovid. 1. Met. 169.
Turpitudine notabilis. Ulpian. in l. 1. §. Secundo loco. D. de poſtulan.
Notabilis fœditas vultus erat Hipponacti: h. e. Inſignis & aperta. Plin. lib. 36. cap. 5.
Urbium dirutarum fundamenta vix notabilia. i. e. Ruinæ ipſæ vix apparent. Senec. 1. de Ira. 2.
Notabilis, Reprehendendus. Quintil. 9. 4. p. 853. Burm. Illic minus ſunt notabiles, quia genus ſermonis proprium eſt. [Supple, Ad reprehenſionem, ex p. 838.
In pejus notabile. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Notabilis, pro Inſignis: in bonam partem acceptum. Suet. Calig. cap. 14. Acceſſit ad immenſum civium amorem notabilis etiam externorum favor. Cic. 3. Fam. 12. Si vero exitu notabili concluduntur, expletur animus jucundiſſima lectionis voluptate.
Conſtantia notabilis. Tacit. 3. Hiſt. 54. 4.
Introitus. Tacit. in vita Agric. 40. 3.
Opera. Tacit. 1. Hiſt. 44. Ob aliquam notabilem illa die operam.
Notabile eſt illud. Plin. 6. Epiſt. 33. Notabilis prorſus res & mira.
Notabilem ſe facere. Plin. 9. Epiſt. 13.
Notabile jurgium inde fuit. Tacit. 2. Hiſt. 53.
Notabilis tempeſtas. Tacit. 1. Hiſt. 38.
Compar. Auct. Dialog. de Orat. cap. 8. 5. Quo ſordidius & abjectius nati ſunt, quoque notabilior paupertas.
Notabilior, in malam partem: ut, Cædes notabilior. Tacit. 3. Hiſt. 25.

Notabilĭter, Adv. [ἐυγνώστως] Plin. 5. Epiſt. 17. Expalluit notabiliter, quamvis palleat ſemper. i. e. Ita ut perciperetur. conf. Ammian. 30. 2. pr. & Suet. Aug. cap. 87.
Turbans notabilius. Tacit. 1. Hiſt. 55. 4.

Nŏtăcŭlum, i. n. Min. Fel. Oct. cap. 31. Nos non notaculo corporis, ſed innocentiæ ac modeſtiæ ſigno facile dignoſcimur.

Notesco, V. NOSCO.

Nŏthus, aliquando Subſt. aliquando Adj. [νόθος] Non legitimum. Quintil. lib. 3. cap. 6. extr. p. 263. Burm. Nothum, qui non ſit legitimus, Græci vocant. Latinum rei nomen, ut Cato quoque in oratione quadam teſtatus eſt, non habemus, ideoque utimur peregrino. Virg. 7. Æn. 283.
Suppoſta de matre nothos furata creavit. Idem 9. 691.
Nothus, ante legitimum natus, legitimus filius fit. V. Quintil. lib. 3. cap. 6. extr. De jure nothorum plura habes in Lex. Pitiſc.
Mulier notha Atys. i. e. Non vera mulier. Catul. de Berecynth. 61. 27.
Nothum Græci appellant, Quicquid non legitimum eſſe volunt, nec verum: ut Nothum Atticiſmum dicunt, Non verum ſchema Atticum, ſed adulterinum, ſpuriumque.
Lumen nothum. Catull. Carm. Sæc. 35. 15.
Tu potens Trivia & notho es
Dicta lumine Luna. Lucret. 5. 575.
Lunaque ſive notho fertur loca lumine luſtrans,
Sive ſuam proprie jactat de corpore lucem.
Pulli nothi. Columel. lib. 8. cap. 2. de gallinis.
Nothos appellant Arabicos elephantes Indicis minores, teſte Plin. lib. 8. cap. 1.

Nothīa, orum. n. pl. [νοθεῖα] Græci appellant, Eam partem, quæ ex bonis paternis lege Athenienſium nothis dari poterat. Budæus.

Nŏtia, æ. f. [νοτία] Gemma eſt cum imbribus cadens, unde & Ombria alio nomine dicitur: eoſdem effectus habens quos Brontia. Plin. lib. 37. cap. 10.

Notifico, **Notio**, **Notitia**. V. NOSCO.

Nŏtium, i. n. [Νότιον] teſte Homero lib. Iliad. 2. Urbs eſt in Æolia. Eſt & Notium, Hiberniæ promontorium Ptolemæo lib. 2. Anglice, *Miſſen head.*
Notium mare, [Νότιον πέλαγος] a Græcis dicitur ea maris Mediterranei pars, quæ eſt inter Liguſticum & Siculum, alio nomine a Tuſcia, quam alluit, Tuſcum appellatum. Plin. lib. 3. cap. 5. A Liguſtico uſque ad Siciliam inſulam, Tuſcum: quod ex Græcis alii Notium, alii Tyrrhenum, e noſtris plurimi Inferum vocant.

Notion, i. n. Herba, quæ & Cucumis ſilvaticus. Apul. de Herb. cap. 113.

Noto, are. V. NOTA.

Nŏtus, i. m. [Νότος] Ventus Meridionalis, Auſter. Ab humore dictus: νοτὶς enim Græce, Latine humor dicitur.
Albus Notus. [Λευκόνοτος] Hor. 1. Carm. 7. 15. Albus, i. e. Purus, non nubilus, ut fere ſolet.
Nubifer. Valer. 2. Argon. 506. Ovid. 3. Epiſt. 58.
Præceps. Ovid. 10. Epiſt. 30.
Tepidus. Claud. Conſ. Prob. & Olyb. 271.
Procelloſi. Ovid. 2. Epiſt. 12.
Violentus. Virg. 6. Æn. 356.
Evolat alis madidis. Ovid. 1. Met. 264.
Fugit citius Noto. i. e. Vento quovis. Virg. 5. Æn. 242.
Remugiens udo Noto ſinus Ionius. Hor. Epod. 10. 20.
Tendunt vela Noti. Virg. 3. Æn. 268. ubi item pro quovis vento ponitur.
Vexata ingenti Noto unda. Senec. Herc. fur. 12.

Notius, a, um. Adj. [νότιος] Auſtralis, ut, Polus Notius. Hygin. P. Aſtron. 1. 5. Manil. 1. 427.
Tum Notius piſcis, &c.

Notiālis, e. Adj. Idem quod Notius. Avien. Phænom. 551.
—jacet in Notialia nubila pronus.

N O V

Nova Mœnia, [Νέον τεῖχος] Sarmatiæ urbs in Europa, Ptolemæo lib. 3. cap. 5. Hodie Album Caſtrum: vulgo *Weiſſenburg.*

Nŏvăcŭla, æ. f. [ξυρὸς] Culter raſorius: a Novo, novas, quod novare, id eſt novum facere videatur. V. Scalig. in Ætnam Severi, 57. Cic. 1. de Divin. 32. Ita cotem in comitium allatam, inſpectante & rege & populo, novacula eſſe diſciſſam. conf. Liv. 1. 36. Phædr. 5. 8.
Curſu volucri, pendens in novacula
Calvus, &c.
Novacula, pro quovis Cultro. Columel. lib. ult. cap. 54. Raporum, inquit, quam rotundiſſima ſumito, eaque ſi ſint lutoſa detergito, & ſummam cutem novacula decerpito.

Novale, **Novalis**, V. poſt NOVO in NOVUS.

Nŏvānus, i. m. Fluvius eſt in agro Picenati, trans Appenninum, qui æſtivis ſolſtitiis ſupra modum augetur, & circa brumam ſiccatur. V. Plin. lib. 2. cap. 103.

Nŏvāria, æ. f. Oppidum eſt Italiæ, in tractu Tranſpadano, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 17. Vulgo *Novara.*

Novatio, **Nove**, **Novelletum**, **Novello**, **Novellus**, **Novo**, V. NOVUS.

Novellius Torquatus, Mediolanenſis quidam fuit temporibus Tiberii Cæſaris, qui geſtis honoribus a Prætura ad Conſulatum uſque pervenit, & Tricongius cognominatus eſt, quod tres congios vini uno impetu epotaverit, ut ait Plin. lib. 14. cap. 22.

Nŏvem, [ἐννέα] nomen numerale indecl.
In vovem & dies & libros diſtributus ſermo. Cic. 3. Q. frat. 5.
Dies novem epulata gens. Virg. 5. Æn. 762.

Novĭes, Adv. [ἐννάκις] Novem vicibus. Varro 1. de R. R. cap. 2. Hoc ter novies cantare jubet.
Styx novies interfuſa. Virg. 4. Georg. 480.

Novēni, æ, a. Adj. [ἀνὰ ἐννέα] Diſtibutiv. nonnunquam Idem quod Novem. Plin. lib. 3. cap. 5. Novenorum ita conceptu dierum. Liv. 27. 37. Decrevere item Pontifices, ut virgines ter novenæ per urbem euntes carmen canerent.
Anni noveni. Ovid. 8. Met. 171.
Terga novena boum. Ovid. 12. Met. 97.

Nōnus, a, um. [ἔνατος] Adj. numerale ordinis. Plin. lib. 18. cap. 12. Et a ſemente nonniſi nonis menſibus in aream redeunt.
Ætas nona agitur, pejoraque ſæcula ferri Temporibus. Juven. 13. Sat. 28.
Annum nonum ſuperans. Hor. 4. Carm. 11. 1.

Novenārius, a, um. Adj. [ἐννεαδικός, ἐννεάμετρος] ut, Novenarius numerus. Plin. lib. 17. cap. 11. Sulco, qui novenarius dicitur.
De numero novenario. V. Mart. Capell. 2. Auſon. præf. Idyll. 11. & Cenſorin. de Die natali cap. 14.
Novenaria regula. Varr. de L. L. lib. 8. 49.

Nonānus, a, um. Adj. ut, Miles nonanus, i. e. Ex legione nona. Tacit. 1. Ann. 23. 6. & 1. 30. 5.

Nonārius, a, um. Adj. [ἐννεαταῖος] a Nona hora, unde Nonariæ meretrices, Quæ quod hora nona cellas aperirent, & proſtare inciperent, dictæ ſunt. Perſ. 1. Sat. extr.
Si Cynico barbam petulans nonaria vellat. Budæus.

Nonŭplus, a, um. Adj. numerale relativum, quo utuntur Mathematici.

NONCUPLEX, Adj. numerale Multiplicativum a Relativo derivatum apud eosdem.

NONUSSIS, Novem asses. Varr. de L. L. lib. 4. 36. Ab tribus assibus tressis, & sic pro portione usque ad nonussis.

NOVEMBER, bris. m. [νοέμβριος] Nomen undecimi mensis. Sic dictus quod a Martio, unde annum inchoarunt antiquitus Latini, nonus esset. Auson. Ecl. 7. 11.

Sidera præcipitas pelago, intempeste November.

Novembris recto casu dicitur a Catone apud Priscian. lib. 6. Mense Octobri fecimus, Novembris reliquus erat. Ubi Adjective ponitur. V. Lex. Pitisc.

NOVEMBRĀLIS, e. Adj. Mantuan. Calendas ante Novembrales.

NOVENDIĀLIS, e. Adj. [ἐννημερος] ut, Novendiale sacrum, Quod mortuo fieri solebat nono die postquam erat sepultus. Livius 1. 31. Novendiale sacrum publice susceptum est. Cic. 3. Q. frat. 5. Novendialibus his feriis.

Novendiales cineres. Hor. Epod. 17. 48.

Novendiales dissipare cineres. Amarè dixit, quod quo die religiose solebant coli mortui sacris & ludis, venefica impie & scelerate eorum cineres solita esset dissipare, & eorum busta violare, qui justis perfectis consecrati videbantur. Turnebus. V. Lex. Pitisc. in Feriæ.

NŎVENSĬLES Dii, a novenario numero sic dicti, secundum aliquos, qui novem in Sabinis Deos constitutos volunt, inter quos Larem, Vestam, Fortunam, Fidem numerant. V. Varr. 4. L. L. 10. Alii a novitate vocem deducunt, quasi novissime salientes, i. e. Nuperrime in deorum numerum recepti. V. Gyrald. Syntagm. 1. Hist. Deor. & Cæl. Calcagn. 1. Epist 29. conf. item M. Victorin. lib. 1. Art. Gram. cap. de Orthog. extr.

NŌNĀGINTA, [ἐνενήκοντα] nomen numerale indecl. Plin. lib. 7. cap. 48. Ex nobili domo nonaginta novem.

Annos nonaginta natus Masinissa. Cic. de Senect. 34.

Nonaginta dies. Auson. Eidyll. 14. 1. & 16.

NONĀGĒNI, æ. a. Numer. distributiv. pluraliter tantum utimur, & sæpe in neutro.

Nonageni gradus. Plin 36. 13.

NONAGIES, Adv. [ἐνενηκοντάκις] Plin. lib. 2. cap. 108. Nonagies octies centena & decem & octo. Cic. 5. Verr. 163. In alteras decumas ferme ad nonagies, sic per triennium ad hanc frumenti emptionem Siciliensem prope centies & tricies erogatum est.

NONĀGĒSĪMUS, a, um. [ἐνενηκοστός] Adj. ordinis ex Nonaginta. Cic. de Senect. 13. Qualem Isocratis, qui eum librum, qui Panathenaicus inscribitur, quarto & nonagesimo anno scripsisse dicitur, vixitque quinquennium postea.

NONĀGĒNĀRIUS, a, um. Adj. [ἐνενηκονταέτης] Qui nonaginta annos natus est. Nonagenarius, pro Nonagesimo: ut, Nonagenarius motus. Plin. lib. 2. cap. 15.

NONAGECŬPLUS, a, um. Adj. Nonagies tantum.

NONAGECŬPLEX, Quod nonaginta modis factum est, vel Quod in nonaginta partes dividi potest.

NONGENTI, contr. ex NONINGENTI, æ, a. [ἐνακόσιοι] i. e. Novies centum. Cic. pro Flacc. 91. Falcidius emerat H. S. nongentis millibus. Quatuor millia & nongenti pedes. Columel. lib. 5. cap. 2. Al. Noningenti.

NONGENTIES, Adv. Vitruv. 1. 6. Al. Nonigenties.

NONINGENTENI, & NONINGENI, NONINGENTESIMUS & NONGENTESIMUS, NONINGENTENARIUS & NONGENTENARIUS, &c. in Elementis Arithmetices Henr. Glareani.

NOVENNIÆ, Civitas Thraciæ, quæ & Amphipolis dicitur.

NOVENSILES, V. NOVEM.

NŎVERCA, æ. f. [μητρυιά] dicitur (auctore Festo) Quam quis sublatis liberis novam uxorem ducit, arcessendæ familiæ gratia. Virg. 3. Ecl. 33.

Est mihi namque domi pater, est injusta noverca.

Noverca filii. Cic. in Orat. 108. Ab hac indole jam illa matura, uxor generi, noverca filii, filiæ pellex.

Dira. Ovid. 12. Epist. 188.

Funesta. Senec. Hippol. 12.

Injusta. Virg. 3. Ecl. 33. V. supra.

Mala. Virg. 3. Georg. 282.

Sæva. Virg. 2. Georg. 128.

Scelerata. Ovid. 15. Met. 789.

Terribilis. Ovid. 1. Met. 147.

Tristis. Plin. lib 7. in præf. Ut non sit satis æstimare parens melior homini, an tristior noverca fuerit. De Natura.

Inducere novercam filiis. V. INDUCO.

Noverca umbra: h. e Contraria & inimica. Plin. lib. 17. cap. 12. Quibusque fatis umbra aut nutrix, aut noverca est. V. Jan. Guil. Lauremb. Antiqu. p. 65. in voce Canabula.

NOVERCĀLIS, e. Adj. [μητρυιακός] ut,

Delinimenta novercalia. Maximus in l. 4. D. de inoffic. testam. Quod plerique parentes faciunt, maligne circa sanguinem suum inferentes judicium, novercalibus delinimentis instigationibusve corrupti.

Manus novercales. Senec. Herc. fur. 13.

Odia. Tacit. 1. Ann. 6. 4. & 12. 1.

Stimuli novercales. Claud. in præf. lib. 2. de Raptu Proserp. 29.

NOVERCOR, āri. Sævitiam novercæ exercere. Sidon. Apoll. 6. Epist. 16. Quorum imbecillitati quodammodo novercaretur. Sic dicunt, Novercante Fortuna; quod tamen improbat Voss. de Vit. serm. 4. 14.

NŌVIŎDŪNUM, i. n. [Νοιόδουνον, Ptolem.] Trium oppidorum in Gallia nomen. Est enim Noviodunum in Suessionibus, de quo Cæsar lib. 2. Bell. Gall. 12.

Alterum in Biturigibus. Cæs. 7. Bell. Gall. 22. Ille oppidum Biturigum, positum in via, Noviodunum oppugnare instituerat. Erat autem hoc Noviodunum in eo itinere, quo ab Aurelia itur in Bituriges.

Tertium in Heduis. Cæs. 7. Bell. Gall. 55. Noviodunum erat oppidum Heduorum, ad ripas Ligeris opportuno loco positum. huc Cæsar, &c.

NŌVIŎMĀGUM, vel NŌVŎMĀGUM, i. n. Insignis urbs Geldriæ ad Vahalim. Auson. Mosell. 11.

Novomagum, divi castra inclyta Constantini.

NOVISSIMUS, NOVITAS, NOVITER. V. NOVUS.

NŌVIUM, i. n. [Νούϊον] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Tarraconensis Hispaniæ urbs. Vulgo *Noya*.

NŌVIUS, i. m. [Νούϊος] Fluvius Britanniæ, auctore Ptolemæo lib. 2. cap. 3.

Novius, etiam Poeta quidam fuit, qui fabulam, citatam a grammaticis, Fullones inscripsit, quo in verbo inest infanda obscænitas. V. suo loco. Ab hoc Noviani fullones dicti. Turneb.

NOVO, are. V. NOVUS.

NOVOCOMUM, vel NŎVUM CŌMUM, i. n. [Νεόκωμον] Oppidum situm ad radices Alpium, ad lacum Larium. Strab. lib. 4. Suet. Jul cap. 28. n. 3. Hodie *Como*. V. Sigon. de Ant. Jur. Ital. 3. 2. V. & COMUM.

NŎVŎCŌMENSES, ium. m. pl. [Νεοκωμῖται] dicti sunt quos Comum C. Cæsar colonos deduxit. Fuerunt autem quinque millia, e quibus quingenti illustrissimi Græci fuerunt, qui oppido nomen relinquentes, & Novumcomum appellantes, Novocomenses oppidanos vocavere. Hos civitate donatos, in colonorum numero descripsit. Strab. 5.

NŎVUS, a, um. Adj. [νέος, καινός, νεαρός] Recens. Ter. Adelph. 4. 7. 4.

— fero alia flagitia ad te ingentia

Boni illius adolescentis. M. ecce autem! D. nova,

Capitalia. Ovid. 1. Met. 1.

In nova fert animus mutatas dicere formas Corpora.

Nova & inopinata hæc tibi sunt. Cic. 4. Verr. 24.

Accidit novum. V. ACCIDO.

Afferebatur nihil novi jamdiu ad nos. Cic. 2. Fam. 13.

Apportare novi aliquid. In APPORTO.

Auditur nihil novi. Cic. 8. Att. 14.

Dicam nihil reconditum, nihil exspectatione vestra dignum, nihil aut inauditum vobis, aut cuiquam novum. Cic. 1. de Orat. 137.

Ede quid portes novi. Senec. OEdip. 11.

Nihil erat novi in ejus epistola. Cic. 13. Att. 29.

Alicui rei novus. Tacit. in vita Agric. cap. 16.

Ædes novæ. Plaut. Most. 1. 2. 8.

Æstas. Virg. 1. Æn. 434.

Amator novus. Plaut. Truc. 4. 2. 12.

Anguis novus positis exuviis. Virg. 3. Georg. 437.

Annus novus, non uno modo dici videtur. Est enim sæpenumero initium anni, ut novum ver, nova æstas, veris & æstatis initium. Ovid. 1. Fast. 149.

Dic age frigoribus quare novus incipit annus? Novus etiam annus interdum Pars illa anni est, quæ novas fruges, novosque fructus parit. Tibull. 1. 1. 18.

Et quodcunque mihi pomum novus educat annus

Libatum Agricolæ ponitur ante deo. Sic Æstatem novi anni dixisse videtur Gellius, quod æstas novas fruges afferat. Ejus verba sunt pr. lib. 8. Ambulabamus autem in litore, quum jam advesperasceret æstate anni novi. Sed

Erat & Annus novus, Primus annus imperii alicujus imperatoris. Seneca pr. Apoth. Claud. Quid actum sit in cælo ante diem tertium Idus Octobris, Asinio Marcello, Acilio Aviola Coss. anno novo, initio sæculi felicissimi, volo memoriæ tradere Hæc Turneb. Advers. 23. 8 Plura dabit Tibulli interpres Broeckh. & ad Gell. Oisel. ubi Viri docti tamen legunt Æstate anni nova.

Ars nova. Nepos 1. 5. 3.

Artes novas versat. Virg. 1. Æn. 661.

Bella nova movere. Virg. 6. Æn. 820.

Carmina nova, Magna & miranda. Virg. 3. Ecl. 86. Servius.

Conjux. Seneca Octav. 6.

Consilia nova versat pectore. Virg. 1. Æn. 661.

Consilium novum. Nepos 18. 8. 4.

Crimina. Virg. 2. Æn. 98.

Factum. Ovid. 8. Met. 96.

Forma viri. Virg. 3. Æn. 591.

Fronde nova viret viscum. Virg. 6. Æn. 206.

Fruges. Virg. 1. Georg. 22.

Furor novus, Inopinatus. Virg. 5. Æn. 670.

Homines novi dicuntur, Quorum nulli majores clari fuere, sed ipsi per seipsos clari esse incipiunt, & honores in civitate assequi. Cic 7. Verr. 181. Videmus quanta sit in invidia, quantoque in odio apud quosdam homines nobiles, novorum hominum virtus & industria. Idem 5. Fam. 18. V. Manut. ad Cic. 1. Fam. 7. conf. Sigon. Ant. jur. Civ. Rom. 2 20. Appianus dicit, τοὺς ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἄν, ὃ τῶν προγόνων γνωρίμους. App. libro. 2. Bell. civilium 428. H. St.

Homo novus etiam Is dicebatur qui magistratum ceperat, quem ante nemo majorum ipsius gessisset. V. Sigon. ad Liv. 7. 1. pr.

Hospes. Virg. 4. Æn. 10.

Insula. Liv. 39. cap. ult. extr. Haud procul Sicilia insulam, quæ non ante fuerat, novam editam e mari esse.

Lex recens & nova. Cic. pro Flacc. 13.

Locos novos explorare, Non visos prius, Ignotos. Virg. 1. Æn. 311.

Luna, Novilunium. Cic. 10. Att. 4. V. LUNA.

Maritus. Ter. Adelph. 5. 8. 16.

Novus maritus anno demum quinto & sexagesimo

Fiam.

Mens nova. i. e. Insolita. Hor. 3. Carm. 25. 3.

Modo novo. Ter. Phorm. 5. 8. 79.

Neque hujus sis veritus feminæ primariæ,

Quin novo modo ei faceres contumelias.

Monstra, Insolita. Senec. Octav. 5. 2.

Mos. Cic. 2. de Lege Agrar. 26.

Mores novi, Inculti & indomiti. Plin. lib. 11. cap. 37.

Nupta nova. Ter. Adelph. 4. 7. 33.

Orbis novus; ut Americam novum orbem appellare solemus, ita Augusti imperio Germania armis penetrata, novus orbis vocabatur. Ovid. ad Liv. 313.

Fluminaque & montes, & nomina magna locorum,

Et siquid miri vidit in orbe novo. Sic & Britannia alter orbis censebatur.

Pavor. Virg. 2. Æn. 228.

Pestis nova adest. Ovid. 9. Met. 200.

Prodigium. Virg. 3. Æn. 365.

Proles. Hor. Carm. sæcul. 19.

Res. Cic. 7. Fam. 19. Nihil te ad me poftea fcripfiffe demiror, præfertim tam novis rebus.
Res nova & admirabilis. Cic. 2. de Lege Agrar. 90.
Res inufitata & nova. Cic. 3. Att. 24.
Res novæ & infignes diutius in animo manent. Auctor ad Heren. 4. 36.
Res novas moliri, Turbare ftatum reip. Paterc. 2. 125. 1. & 2. 129. 1.
Rebus novis gaudere. Lucret. lib. 5. 171.
Rebus ftudere. Cic. 1. in Catil. 3.
Ritus. Hor. 3. Carm. 1. 45.
Sole novo terras irrorat Eous. Virg. 1. Georg. 288.
Spes novas donare. Hor. 4. Carm. 12. 19.
Tumultus. Hor. 2. Serm. 2. 126.
Verba. Hor. 4. Carm. 2. 10.
Urbem novam condere. Virg. 1. Æn. 526.

NOVISSĬMUS, a, um. Superl. [ἔσχατος, νέατος] Ultimus, poftremus: quod quæ recenter fiunt, ultimum locum habeant. Cic. pro Rofc. Com. 30. Itaque perbrevi tempore: qui ne in noviffimis quidem erat hiftrionibus, ad primos pervenit Comœdos. i. e. Non tanti fiebat, quanti indoctiffimi hiftriones. V. IN præp.
In culpam noviffimus. Tacit. 1. Ann. 28.
Exempla noviffima. Tacit. 12. Ann. 20.
Hora, Mors. Ovid. 4. Met. 156.
Lucifer cæli ftatione noviffimus exit. Ovid. 2. Met. 115.
Luna noviffima. Plin. lib. 2. cap. 13.
Lux. Ovid. 1. Met. 772.
Mandata. Virg. 11. Æn. 825.
Nox vitæ. Ovid. in Ibin 531.
Pars noviffima terrarum, Remotiffima. Ovid. 3. Trift. 13. 27.
Spes. Tacit. 3. Hift. 84.
Tempore noviffimo. Nepos 18. 1. 6.
Verba noviffima dixit. Virg. 4. Æn. 650. Ovid. 2. Met. 363. & 3. 361.
Facere aliquid noviffimum. Quintil. lib. 2. cap. 1.

NOVE, Adv. [καινῶς] Auctor ad Herenn. lib. 1. 15. Nequid ambigue, nequid nove dicamus. Apul. 3. de Dogm. Plat. pr. Nova, ufitata, nove proferre. [Lego Nova ufitate, ufitata nove.

NOVĬTER, Adv. Idem. Plin. Paneg. cap. 34. pr. Vidimus delatorum agmen inductum, quafi graffatorum, quafi latronum: non folitudinem illi noviter, fed templum, fed forum infederant. Quem locum fic exhibent libri emendati, Non folitudinem illi, non iter, fed, &c. Sunt etiam qui citent illud Livii 30. 4. Aut bellum noviter geri. Sed caftigatiora exemplaria habent Naviter. Eft apud Fulgent. Mythol. 3. 1. Amor noviter venit. & in Gruter. Infcript. n. 7. p. 171. BASILICAE NOVITER REPARATAE.

NOVISSĬME, Superl. [ἐσχάτως, ἐπὶ τέλει] quod barbare *finaliter* dicitur: Alias poftremo. Cic. 10. Fam. 24. Primum quod ita meritas judicabam: deinde quod ad omnes cafus conjunctiores Reip. effe volebam: noviffime ut ab omni omnium follicitatione averfos eos, tales vobis præftare poffem, quales adhuc fuerunt. V. Manut. in loc. Quintil. 2. 10. Quæ ut ex omnibus noviffime eft inventa, ita eft multo utiliffima. Senec. de Ira, 3. 5. Dicam primum quemadmodum in iram non incidamus, deinde quemadmodum ab illa liberemur, noviffime quemadmodum irafcentem retineamus placemufque. conf. Plin. 7. Epift. 17.

NOVISSIMĀLIS, e. Adj. M. Victorin. Gram. Verfus noviffimalis.

NOVĬTAS, ātis. f. [καινότης] Pl. Cic. de Amicit. 70. Novitates autem fi fpem afferunt, ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non funt illæ quidem repudiandæ, vetuftas tamen fuo loco confervanda eft.
Avida novitatis hominum natura. Plin. 12. 1.
Cupidus novitatis. Quintil. lib. 3. cap. 3.
Gratia. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Anni novitas. Ovid. 1. Faft. 160.
Cibi. Lucret. lib. 5. 928.
Nominum. Cic. 3. de Finib. 3.
Regni. Virg. 1. Æn. 567.
Dulcis. Ovid. 4. Met. 284.
Florida mundi. Lucret. lib. 5. 816. h. e. Lætum ver.
Laudabilis. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Mira. Ovid. 15. Met. 408.
Turbida, Novarum rerum molitio. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 148.
Attulerit quem tibi rei novitas errorem, naturæ ratione depellito. Cic. 2. de Divin. 60.
Augere folet fama novitates. Ammian. 22. 2.
Commovetur novitate natura. Auctor ad Heren. lib. 3. 36.
Delectamur novitate & copia. Cic. 2. de Nat. Deor. 131.
Excitat ad exquirendas caufas novitas magis, quam magnitudo rerum. Cic. 2. de Nat. Deor. 96.
Excitari novitatibus. Plin. 1. Epift. 4. extr.
Morandus fpectator grata novitate. Hor. de Arte Poet. 223.
Moventur monftri novitate. Ovid. 12. Met. 175.
Pavens rerum novitate. Ovid. 2. Met. 27.
Refugere novitatem. Plin. 9. Epift. 210.
Relinquere gaudia plena novitatis. Ovid. 17. Epift. 203.
Perculfus rei novitate. Cic. 1. de Divin. 119.
Novitas, pro Generis ignobilitate. Salluft. Jugurth. cap. 85. §. 14. in orat. Marii ad Quirites, Novitatem meam contemnunt, ego illorum ignaviam: mihi fortuna, illis probra objectantur. Cic. 1. Fam. 7. Novitati effe invifum meæ.
Familiæ. Paterc. 2. 127. pr.
Generis alicujus novitas. Cic. pro Muren. 17.
Nobilitare novitatem fuam multis rebus. Paterc. lib. 2. 96. pr.
Sublevare nominis novitatem dicendi gloria. Qu. Cic. de Petit. Conful. 2.

NOVĪTIUS, a, um. Adj. [νεαρὸς, νεαρώτερος] Quod eft novum. Plaut. Moft. 3. 2. 92. Novitium mihi quæftum inftitui, non malum.
Mancipia novitia. Martianus in l. Interdum. D. de publican. Sunt autem veterana, quæ anno continuo in urbe fervierunt: novitia autem mancipia intelliguntur, quæ anno nondum fervierunt.
Puellæ, Ancillæ. Ter. Eun. 3. 5. 34.

Abducit fecum ancillas: paucæ quæ circum illam effent, manent
Novitiæ puellæ.

Opus novitium. Plin. in præf. 1. i. e. Novum, quale fcilicet opus nullum adhuc editum eft.
Novitium vinum refinatum nulli conducit. Plin. lib. 23. cap. 1.
Novitium inventum. Plin. lib. 17. cap. 21. Invento novitio finditur malleolus. Idem lib. 23. cap. 1. Vinum jejunos bibere, novitio invento, inutiliffimum eft.

NOVITII, vel NOVICII, orum. m. pl. Rudes fervi, & non veterani. [νεώνητοι] Quintil. lib. 1. cap. 12. At novitiis noftris per quot annos fermo Latinus repugnat? Cic. in Pifon. 1. Syrum nefcio quem de grege novitiorum factum effe Confulem. V. & Plaut. Capt. 3. 5. 6. Vallam lib. 6. cap. 59.
Novicius, fubaudito Servus. Varr. de L. L. lib. 5. 7.
Novicii venales. Pompon. in l. Si negotia. D. de negot. geftis.

NOVITIŎLUS, a, um. Adj. ut, Novitiola paratura. Tertull. Apol. cap. 47. Idem de Pœnit. cap. 6. Sunt novitioli, qui incipiunt divinis fermonibus aures rigare.

NOVO, [νεόω, καινοποιέω, καινοτομέω] āre. Novum five recens facere. Martial. lib. 14. 7.

Delebis quoties fcripta novare voles.

Aliquid novare. Quintil. lib. 3. cap. 9.
Agrum novare. Cic. 2. de Orat. 131. Subacto mihi ingenio opus eft, ut agro non femel arato, fed novato & iterato, quo meliores fetus poffit & grandiores edere. Novatum agrum appellat, Diu ante fementem cultum, ut interim fermentaretur, & fub fementem iteraretur. Budæus.
Cultus novare. Stat. 1. Theb. 111.
Fata. Ovid. 2. Met. 648.
Fidem fortuna mutata novavit. Virg. 5. Æn. 604.
Jura. Valer. 2. Argon. 309.
Membra feffa novat requies. Ovid. 4. Epift. 90. al. Levat. i. e. Reficit.
Nomen faciemque novavit illi. Ovid. 4. Met. 539.
Opus novavit. Ovid. 3. de Arte Am. 346.
Res novare, Turbare. Curt. 7. 6. 14. Haud dubius, quin earum opera redigi poffent in poteftatem coercendo, qui novaverant res. Idem 4. 1. 30. Novandis, quam gerendis, rebus aptior. Ita Cic. 15. Fam. 4. Qui novari aliquid volebant.
Tranftra novant ipfi. Virg. 5. Æn. 752.
Verba novamus & facimus ipfi. Cic. 3. de Orat. 147.
Novare, pro Immutare. Cic. 3. de Legib. 12. Nihil habui fane, non modo multum, quod putarem novandum in legibus.

NOVOR, paffivo ufus eft Plin. 10. Epift. 9. ad Trajanum, ubi inquit, Deofque immortales precor, ut omnes cogitationes tuas tam lætus fequatur eventus, ut virtutibus tantis gloria imperii & novetur, & augeatur.
Summa rerum novatur. Lucret. lib. 2. 74.

— fic rerum fumma novatur Semper, &c.

Ne quid eo fpatio noctis novaretur. Salluft. Catil. 55.

NOVANS, antis. Partic. [νεῶν] ut,
Tecta novans. Virg. 4. Æn. 260.

NOVANDUS, a, um. aliud Partic. [νεωτεριστέος, νεωτεριζόμενος], ut, Res novandæ. Virg. 4. Æn. 290.
Corporis novandi poteftas. Ovid. 8. Met. 879.
Jura novanda meæ naturæ. Ovid. 2. de Arte Am. 42. V. in NOVO.

NOVĀTUS, a, um. fimiliter Partic. [νεωθεὶς] ut,
Vulnus novatum. Ovid. Rem. Amor. 729.
Vox & facies novata eft. Ovid. 2. Met. 674. V. in ipfo verbo.

NOVĀTIO, ōnis. f. Scævola in l. Chirographis. D. de adminift. tut. Chirographis debitorum incendio exuftis, quum ex inventario tutores convenire eos poffent ad folvendam pecuniam, aut ad novationem faciendam cogere, &c. *Contraindre a paffer nouveau tiltre.* Budæus. conf. Tertull. adverf. Marc. 4. 1.

NOVĀTUS, ûs. m. Idem quod Novatio. Virg. in Rofis, 14. 38. fi modo Virgilius earum eft auctor non Aufonius,

Tot fpecies, tantofque ortus, variofque novatus
Una dies aperit, conficit una dies. Novatus, i. e. Novationes & mutationes.

NOVĀTOR, ōris. m. [νεωτής] Gell. 1. 15. Salluftium novatorem verborum dixit. Gloff. Gr. Lat. καινοποιὸς, Novator.

NOVĀTRIX, īcis, f. Ovid. 15. Met. 252.

— rerumque novatrix
Ex aliis alias reddit Natura figuras.

NOVĀMEN, ĭnis. n. Tertull. adverf. Marc. 1. 20.

NŎVĀLIS, is. f. vel NOVALE, is. n. [νεὸς, νεὶς, νέωμα] eft, ut ait Feftus, Ager novæ relictus fementi. Plin. 18. 19. Quod Vere femel aratum eft, a temporis argumento vervactum vocatur. Hoc in novali, atque requieto neceffarium eft. Novale eft, quod alternis annis feritur. Varro de L. L. 4. 4. Qui intermittur, a novando novalis ager. Virg. 1. Georg. 71.

Alternis idem tonfas ceffare novales. ubi Servius vult Novalem effe arvum primum profciffum, & primum fegetem ferens. Unde Virg. 1. Ecl. 71.

Impius hæc tam culta novalia miles habebit? Ubi rurfus Novalia, inquit, id eft nova rura, quæ per fingulos annos novantur per femina. Vel etiam Novalia dicuntur, unde filva tollitur. Priori opinioni aftipulatur Valla lib. 6. Ego, inquit Budæus, Novalem tum dici fentio, & Novale, quum poft meffem ager tonfus quiefcit: quod *Culmetum* lingua patria vocat. Tum autem Vervactum dicitur, quum Vere terra profciffa eft. Eft & aliud genus Novalis, terra tunc primum ad culturam profciffa: quo modo Plin. ufus eft lib. 17. cap. 5. de odorata terra loquens; Talis eft fere, inquit, in novalibus, cæfa vetere filva: quæ confenfu laudatur.
Crudum novale. Cnlumel. lib. 2. cap. 10. de lupino, Septembri menfe ante æquinoctium, feu protinus a Calendis Octobris, crudis novalibus ingeras. i. e. Duris, & non aratis, aratro non fubactis.
Duras fulcis mollire novales. Claud. Conf. Mall. Theod. 177.
Graminofum novale. Columel. in præf. lib. 6. Quafi fit agricolæ contrarium paftoris propofitum: quum ille fubacto & puro folo gaudeat, hic novali graminofo.
Herbida novalia. Columel. lib. 7. cap. 3. Sequeris autem novalia non folum herbida, fed quæ plerumque vidua funt fpinis.

NOVELLUS, a, um. [νεαρὸς] Adj. dimin. a Novus. Virg. 3. Ecl. 11.

Atque mala vites incidere falce novellas. Cic. 5. de Finib. 39.

Arboremque & novellam & vetulam & vigere & fenefcere.
Agna novella. Ovid. 1. de Arte Am. 118.

Animæ novellæ. Prudent. Epiph. 112.
Frena. Ovid. 4. de Ponto, 12. 24.
Imperium. Vopisc. in Tacit. pr.
Mentes. Lucret. lib. 1. 262.
Prata. Ovid. 2. de Arte Am. 698.
Turba. Tibull. lib. 2. 2. 22.

NOVELLÆ, arum. f. pl. Constitutiones, non nova jura continentes, sed novissime post codicem promulgatæ. V. JCtos.

NOVELLE, Adv. Plaut. Pœn. suppos. 8.

NOVELLĬCUS, a, um. Idem ibid.

NOVELLĬTAS, ātis. f. Tertull. advers. Prax. cap. 2. Tam ipsa posteritas omnium hæreticorum, quam ipsa novellitas Praxeæ hesterni. Idem de Anima cap. 28.

NOVELLASTER, tra, trum. Adj. Marc. Empir. cap. 8. Vinum optimum, sed novellastrum.

NOVELLO, [νεοδμέω] āre. Novum agrum colere, seu novas vites pangere. Suet. Domit. cap. 7. Edixit ne quis in Italia novellaret. V. Torrent. & Brodæi Miscel. 10. 15.

NOVELLĒTUM, i. n. [νεοφυτὸν] sumitur pro vinea ex novellis vitibus consita. Paulus in l. Veluti. D. de impens. in rebus dotalibus factis, Veluti si novelletum in fundo satum sit.

N O X

NOX, noctis. f. [νὺξ, νυκτὸς] Nox, inquit Varro, ut Catulus ait, quod omnia, nisi interveniat sol, pruina obriguerint, Quod nocet, nox. Nisi quod Græcæ νὺξ, nox. Hæc ille lib. 5. de L. L. 2. Cic. 2. de Nat. Deor. 50. Ipsa enim umbra terræ soli officiens, noctem efficit.
Avis noctis. Ovid. 2. Met. 564.
Caligo cæca noctis. Lucret. lib. 4. 458.
Caput sidereum noctis. Ovid. 15. Met. 31. Hic est Nox Dea.
Confinia lucis & noctis. Ovid. 7. Met. 706.
Dux noctis Hesperugo. Seneca Medea, 11.
Frigora. Ovid. 1. Amor. 9. 15.
Furtum. Tacit. in vita Agric. 34. pr. Unam legionem furto noctis aggressos. V. Furtum in FUR.
Genitrix nox Somni. Sil. lib. 15. 612.
Hora amicior noctis. Ovid. 19. Epist. 33.
Imago noctis duplicata. Ovid. 11. Met. 550.
Incerta noctis. Tacit. lib. 1. Hist. 26.
Obscurum noctis. Tacit. lib. 2. Hist. 14.
Signa orientia. Virg. 7. Æn. 138.
Silentia severa. Lucret. lib. 4. 462.
Tempus tacitum. Tibull. lib. 1. 8. 18.
Umbræ spissæ. Virg. 2. Æn. 621.
Acerba. Valer. 2. Argon. 291.
Adulta. Tacit. 3. Hist. 23.
Æquata. V. ÆQUO.
Alma. i. e. Quæ nutrit: vires enim nostras alit somnus nocturnus. Seneca Agamem. 2. 4.
Angusta. Ovid. 3. Amor. 7. 25.
Arcana. Ovid. 9. Epist. 40.
Beata. Claud. 3. Conf. Hon. 154. Conjugii scil.
Benigna. Stat. 10. Theb. 210.
Cæca. Virg. 3. Georg. 260.
Caliginosa. Hor. 3. Carm. 29. 30.
Densissima. Ovid. 15. Met. 31.
Deserta. Senec. Hippol. 3. 8.
Exigua. Virg. 2. Georg. 202.
Fidissima arcanis. Ovid. 7. Met. 192.
Flammifera. Lucan. lib. 5. 402. h. e. In qua flammæ feruntur.
Fecunda operum, & accommoda fraudi. Stat. 10. Theb. 186.
Frigidæ. Hor. 2. Carm. 7. 6.
Gelida. Virg. 1. Georg. 287.
Grata. Hor. Carm. sæcul. 24.
Horrenda. Ovid. 6 Fast. 140.
Humida. Virg. 2. Æn. 8.
Hibernæ. Virg. 6. Æn. 355.
Illustris sideribus. Tacit. 1. Ann. 50.
Infausta. Sil. lib. 17. 112.
Iniquæ tempora. Ovid. 2. Amor. 11. 51.
Inquieta. V. INQUIETUS.
Languida. Lucan. lib. 5. 504.
Solverat armorum fessas nox languida curas. i. e. Languorem inducens.
Latebrosæ noctis obscura tempora. Lucan. lib. 6. 120. i. e. Latebras admittentis, vel ad latendum idoneæ.
Longæ noctes hiberno tempore. Lucret. lib. 5. 698.
Media. V. MEDIUS.
Multa. Virg. 4. Georg. 180.
Multa de nocte. Cic. 7. Att. 4.
Nigra. Lucret. lib. 4. 541.
Novissima. Stat. 5. Theb. 478.
Nutrix maxima curarum nox. Ovid. 8. Met. 81.
Obscura. Virg. 2. Æn. 420.
Opaca. Virg. 8. Æn. 658.
Operta. Stat. 10. Theb. 18.
Præceps. Ovid. 9. Met. 485.
Pruinosa. Ovid. 2. Amor. 19. 22.
Pura. Virg. 9. Ecl. 44.
Quietæ. Stat. 5. Theb. 451.
Reverenda specie tenebrarum. Ovid. in Ibin, 73.
Serena. Cic. in Arat. 104.
Siderea. Valer. 5. Argon. 691.
Sopora. Virg. 6. Æn. 390.
Soporifera. Stat. 10. Theb. 320.
Sublustris. Hor. 3. Carm. 27. 31.
Tacitæ noctis imago. Ovid. 9. Met. 473.
Tacitæ umbræ noctis. Ovid. in Ibin, 157.
Tardæ. Virg. 2. Georg. 482. Intelligit Noctes æstivas, eo quod tarde veniant.
Tartarea. Valer. 3. Argon. 212.
Terrifica. Valer. 5. Argon. 398.
Vaga. Catul. in Epithal. Jul. 59. 118.
Viduas jacere noctes. Catul. ad Flavium, 6. 6.
Abacta nox. V. ABACTUS.
Absumere noctem. Stat. 4. Silv. 6. 13.
Æquare nocti ludum, est Ludere totam noctem. Virg. 9. Æn. 338.
Agere noctem inter gaudia. V. AGO. Ovid. 12. Epist. 58.
Acta est per lacrimas nox mihi, quanta fuit.
Agere supremam. Virg. 6. Æn. 513.
Appetit nox. In APPETO.
Assumere noctem. In ASSUMO.
Auferre noctes & dies alicui. Ovid. de Rem. Amor. 538.
Cingitur astris aurea. Valer. 5. Argon. 566.
Circumvolat umbra nox atra cava. Virg. 2. Æn. 360.
Cœpta nocte egressus augurali. Tacit. 2. Ann. 13.
Committere se nocti. Ovid. 13. Met. 342.
Conjicere se in noctem. Cæs. 3. de Bell. Civil. 28. pr.
Consumitur nox tota exinanienda navi. V. CONSUMO.
Consumpta. Virg. 2. Æn. 795.
Conterere noctem conviviis & stupris. V. CONTERO.
Contracta. In CONTRAHO.
Coorta nox tætra nimborum. Lucret. lib. 4. 173. V. Nox, pro Tenebris infra.
Diffundit signa cælo nox. Hor. 1. Serm. 5. 9.
Ducunt astra noctem. Virg. 3. Georg. 317.
Ducere noctem ludo. Virg. 3. Georg. 379.
Ducere insomnem noctem ludo. Virg. 9. Æn. 167.
Eripiunt flammæ noctem. Sil. lib. 11. 281.
Exhausta nocte, novam aciem dies aperuit. Tacit. 4. Hist. 29.
Exspectatis luce noctem, nocte lucem. Auctor ad Heren. lib. 4. 49.
Extendere noctem æstivam sermone benigno. Hor. 1. Epist. 5. 11.
Fallere spatiosam. Ovid. 1. Epist. 9.
Inducit umbras terris. Hor. 1. Serm. 5. 9.
Intercedere noctem. Cic. 1. in Catil. 4.
Interponere. V. INTERPONO.
Intervenit nox prælio. V. INTERVENIO.
It nox in diem. Apul. lib. 1. Milef.
Jungere noctem operi. Sil. lib. 3. 638.
Laxata. Sil. lib. 13. 550. h. e. Dissolutæ tenebræ infusa luce.
Lucubrata. V. LUCUBRO.
Obducta nocte, i. e. Tenebris primis obortis. Nepos 23. 5. 2.
Obeunt noctes. V. OBEO.
Oborta nox est. Sen. Herc. fur. 9.
Obtenta densantur nocte tenebræ. Virg. 1. Georg. 248.
Operit terras nox humentibus umbris. Virg. 4. Æn. 351.
Opprimit aliquem nox. Cic. de Senect. 49. Quoties illum lux noctu aliquid describere ingressum, quoties nox oppressit, quum mane cœpisset?
Peragere noctes insomnes. V. PERAGO.
Peregi noctem vacuus somno. Ovid. 1. Amor. 2. 3.
Perducere vigiles in clypeo. Claud. 3. Conf. Hon. 48.
Pervigilare noctem. Cic. pro Rosc. Amer. 98.
Pervigilata nox mero. Ovid. 6. Fast. 326.
Præcipitat nox cælo. Virg. 2. Æn. 9.
Premit oculos nox. Senec. Herc. OEth. 7.
Provecta nox erat. Tacit. 13. Ann. 20. 1.
Quiescere tota. Ovid. 2. Amor. 9. 39.
Rapit oculos nox, Stat. 9. Theb. 40.
Requiescere nocte. Virg. 1. Eclog. 80.
Ruit Oceano nox. Virg. 2, Æn. 250.
Silet intempesta. Virg. 1. Georg. 247.
Subibat necdum orbem medium nox Horis acta. Virg. 3. Æn. 512. i. e. Nondum erat media nox. V. infra Nox Dea.
Temerata sanguine. Ovid. 14. Epist. 17.
Tendunt emensæ noctes in lucem. Ovid. 15. Met. 186. al. Emersæ.
Tenet terras. Virg. 4. Æn. 461.
Tenebat lunam intempesta nox in nimbo. Virg. 3. Æn. 587.
Trahere noctem vario sermone. Virg. 1. Æn. 752.
Venit nox oculis. Ovid. 2. de Arte Am. 88 i. e. Vertigo, tenebræ.
Vigilabat noctes ad ipsum mane. Hor. 1. Serm. 3. 17.
Vigilata convivio nox. Tacit. 13. Ann. 20.
Vigilatæ noctes. Ovid. 1. de Arte Am. 735.
Vincunt funalia noctem flammis. Virg. 1. Æn. 731.
Nox, pro Somno. V. Drakenb. ad Sil. 3. 216.
Exturbare noctem. Stat. 10. Theb. 213.
Abrumpere. V. ABRUMPO.
Accipere oculis & pectore, Dormire. Virg. 4. Æn. 529.
Sortiri noctem. Quintil. lib. 5. cap. 2. Alia exemplaria habent Nocte.
Hoc noctis, i. e. Hac hora noctis. Liv. 40. 9. Quid hoc noctis, quid inimicus ad iratum, quid cum ferro succinctis juvenibus venis?
Intempesta nox. Varr. de L. L. lib. 5. 2. V. INTEMPESTUS.
Concubia. Cic. 1. de Divin. 57. Qui ut cœnati quiescerent, concubia nocte visum esse in somnis ei, qui erat in hospitio, illum alterum orare ut subveniret, quod sibi a caupone interitus pararetur.
Sera. Virg. 8. Eclog. 88.
Noctes & dies, i. e. Continue, semper. Plaut. Merc. prol. 46.
Objurgare patet ob hæc me noctes & dies.
Noctes & dies semper. Plaut. Stich. 1. 1. 6.
Noctes atque dies patet atri janua Ditis. Virg. 6. Æn. 127.
Noctes atque dies niti præstante labore. Lucret. lib. 2. 12.
Noctesque diesque assiduo satis superque est. Plaut. Amph. 1. 1. 14.
Noctes diesque. Plaut. Pœn. 1. 2. 18.
Noctes diesque exeduntur animi eorum, qui contra conscientiam opibus hominum septi esse & muniti sibi videntur. Cic. 1. de Divin. 5.
Noctesque & dies stertit. Ter. Eun. 5. 9. 49.
Nocte & interdiu. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 81.
Nocte ac die. Plin. lib. 7. cap. 49.
Nocte dieque niti. Ovid. 3. de Pont. 1. 40.
De nocte. Hor. 1. Epist. 2. 32.
Ut jugulent homines, surgunt de nocte latrones.

In noctes singulas. V. IN præp. [ut In Dies. Vide In noctem. H. St.
Sub noctem cura recursat. Virg. 1. Æn. 666.
Multa jam nocte. Tacit. 3. Hist. 77.
Multa nocte profectus est ad Cæsarem Balbus. Cic. 7. Att. 4.
Multo jam noctis, serum auxilium venit. Tacit. 3. Ann. 79.
Ad multam noctem. V. AD præp.
A media nocte. V. A præp.
Media nocte in campum venit Milo. Cic. 4. Att. 3.
Nocte silente. Tibul. lib. 1. 5. 16.
Vota novem Veneri nocte silente dedi. Frequens est hæc locutio apud poetas. Aliud est autem (ut id obiter dicamus) Silente nocte, aliud Luna silente. Nam Silentium Lunæ, Interlunium intelligitur, id est tempus id quo Luna non lucet. Virg. 2. Æn. 255.
— tacitæ per amica silentia Lunæ. V. Plin. lib. 28. cap. 7. Virg. 4. Æn. 527.
Noctu, pro Nocte. Sallust. Jugurth. 38. & 70. Diu, noctuque laborare, festinare, tentare. Cic. 8. Att. 3. Sed ecce nuntii, scribente me hæc ipsa noctu in Caleno, &c. Videtur ablativus casus prisci obsoletique nominis. Unde Hac noctu, qua noctu, concubia noctu, ex Ennio profert Macrob. 1. Saturn. 4. conf. Gallæum ad Quintil. 1. 4. extr.
Noctu an interdiu. Auctor ad Heren. lib. 2. 7.
Ejeci noctu. Cic. 14. Fam. 7.
Stertere noctu. Hor. 2. Epist. 2. 27.
Nox, pro Noctu, ut est in XII Tab. Sei nox furtum factum esit, sei im occisit, joure caisus esto. Ubi im accusativum dixerunt ab is: & occisit, pro occiderit. Macrob. 1. Saturn. cap. 4.
Nox, pro Concubitu, ut, Lascivæ gaudia noctis. Ovid. 2. Amor. 10. 27.
Proterva. Stat. 9. Theb. 612.
Dare noctes alicui; de meretricibus dicitur. Hor. Epod. 15. 13.
Locare noctes. Ovid. 1. Amor. 10. 30.
Negare noctem, dicuntur meretrices quum nolunt admittere amatores noctu Ovid 1. Amor. 8. 73.
Poscere noctem; amatorum est. Ovid. 1. Amor. 8. 67.
Rogare noctem. Ovid. 2. Amor. 2. 5.
Nox pro Morte. Hor. 1. Carm. 4. 16.
Jam te premet nox, fabulæque manes. Ibid. 28. 15.
— omnes una manet nox
Et calcanda semel via leti.
In æternam clauduntur lumina noctem. Virg. 10. Æn. 746.
Dormienda est nox una perpetua. Catul. ad Lesbiam, 5. 6. conf. PERPETUUS.
Profunda nox Erebi. Virg. 4. Æn. 26.
Nox pro Tenebris, & proprie & translate poni consuevit.
Circumdatus ingenti. Virg. 4. Georg. 497.
Ferens noctem hiememque imber. Virg. 3. Æn. 195.
Incubat atra nox Ponto. Virg. 1. Æn. 93.
Inglomerat noctem Auster. Stat. 1. Theb. 351.
Habebunt versus mei aliquantum noctis, h. e. Obscuritatis. Ovid. in Ibin, 63.
Animi nox, Ignorantia & cæcitas. Ovid. 6. Met. 652.
Tantaque nox animi est De Tereo.
Perpetua sub nocte trahere senectam. Ovid. 7. Met. 2.
Nox Reip. Cic. de Clar. Orat. 330. Equidem etsi doleo, me in vitam paulo serius, tanquam in viam, ingressum, priusquam confectum iter sit, in hanc Reip. noctem incidisse.
Offundere noctem rebus. V. OFFUNDO.
Objicere noctem peccatis, & nubem fraudibus. Hor. 1. Epist. 17. 62.
NOX inter Deas culta, eique gallus sacrificatus. Ovid. 1. Fast. 445.
Nocte, Deæ Nocti, cristatus cæditur ales.
NOCTURNUS, a, um. Adj. [νύχιος, νυκτερός, νυκτερινός] Quod est noctis. Claud. de 6. Conf. Hon. in præf. 1.
Omnia quæ sensu volvuntur vota diurno,
Tempore nocturno reddit amica quies. Cic. 7. Verr. 141. Sic etiam fortunis hominum abutebatur ad nocturna vota cupiditatum suarum.
Acta nocturna. Ovid 2. de Arte Am. 625.
Aquæ nocturnæ servitus & Diurnæ. Paulus in l. Si prius. in princip. D. de aqu. pluv. arcend. Si prius nocturnæ aquæ servitus mihi concessa fuerit, deinde postea alia cessione diurnæ quoque ductus aquæ concessus mihi fuerit, & post constitutum tempus nocturna duntaxat aqua usus fuerim, amitto servitutem aquæ diurnæ.
Aura. Hor. 2 Serm. 4. 52.
Cœtus. Tacit. 4. Hist. 36.
Dolus. Ovid. 1. Epist. 42.
Epulæ. Lucret. lib. 2. 26.
Fur. Virg. 3. Georg. 407.
Horæ. Cic. pro Rosc. Amer. 19.
Labores diurni nocturnique. Cic. de Senect. 82.
Lemures. Hor. 2. Epist. 2. 209.
Lumina. Virg. 7. Æn. 13.
Manes. Virg. 4. Æn. 490.
Mero nocturno certare. Hor. 1. Epist. 20. 11.
Metus. Cic. 1. Tusc. 48.
Milites. Cic. 6. Verr. 95.
Oppugnatio castrorum. Tacit. 2. Ann. 47.
Ora nocturna. Plaut. Pœn. 1. 2. 107.
Quæ habent nocturna ora noctu sacrificatum ire occupant. Per Nocturna ora, Deformes significare videtur, velut mali ominis, similesque nocturnis avibus, quæ & ipsæ tantum noctu visuntur. Sic Nocturni oculi, i. e. Deformes, noctuque non interdiu ostendendi. Nam deformitas minus apparet noctu. Al. Noctuini. conf. NOCTUINUS.
Quæstus, Meretricius. Cic. 5. Verr. 78.
Quies. Senec. Hippol. 2.
Rixæ. Propert. lib. 1. 16. 5.
Sacra nocturna lege perpetua sustulit Diagondas Thebanus. Cic. 2. de Legib. 37.
Somnia. Hor. 4. Carm. 1. 37.
Spatium diurnum nocturnumve. Cic. 1. de Invent. 39.
Visus. Tacit. 4. Hist. 83.
Umbræ. Ovid. 1. Amor. 8. 13.
Nocturnus ad Personas transfertur. pro Noctu. Virg. 3. Georg. 538.
Nec gregibus nocturnus obambulat. i. e. Noctu. Hor. 1. Serm. 3. 117.
Nec qui nocturnus divûm sacra legerit, &c.

Nocturnos, pro Furibus dictum reperio, quod & noctu grassantur fures, & atrociores fures nocturni habentur. Petron. cap. 57. loquens de advocatis, qui vestes avertere conabantur, Advocati tamen, inquit, jam pæne nocturni, qui volebant pallium lucrifacere, flagitabant, ut apud se utraque deponerentur. Hoc autem eo est lepidius & urbanius, quod jam advesperaverat, ut ambiguitatis sensus duplici gratia augescat, & advocatorum nocturnorum, & nocturnorum furum. Ex Turneb. conf. Burm. in Petron.
NOCTURNUS, i. m. antiquis dictus est Noctis deus. Plaut. Amph. 1. 1. 116.
Credo ego hac noctu Nocturnum obdormivisse ebrium. Al. Nocturninus. V. Dalechamp. ad Plin. 2. 20.
Est & Nocturnus, Vesper, qui noctem ducit, Luciferoque opponitur, & appellatur a Catullo Noctifer, quod noctem afferat. Stat. 6. Theb. 240.
Roscida jam novies cælo dimiserat astra
Lucifer, & totidem Lunæ prævenerat ignes
Mutato Nocturnus equo. Ecce hic aperte Lucifero Nocturnum, id est Noctiferum opponit, cui & equos tribuit, ut & Nocti alii poetæ, cujus currum Stellarum choro sequente comitari fingunt eleganter. Turneb. Adversf. 24. 27. conf. NOCTIFER.
NOCTURNĀLIS, e. Adj. Alcim. Avit. Epist. 33. In contenebrati recessus nocturnali habitatione. Sidon. 7. Epist. 16. Per quos nocturnalem cucullum transmisi.
NOCTIUS, vel NOCTUUS, a, um. Adj. Nocturnus. Lucret. lib. 6. 1218.
— nec noctia sæcla ferarum
Exibant silvis. Al. Nocti. V. Barth. Adversf. 1. 9. Hinc
NOCTUA, æ. f. [γλαύξ, νυκτιβάς] Subaudito Avis, a tempore noctis dicta, quo canit & volat. Plin. lib. 10. cap 17. Noctuarum contra aves solers dimicatio, majore circumdatæ multitudine, resupinæ pedibus repugnant, collectæque in arctum, rostro & unguibus totæ teguntur.
Seros exercet noctua cantus. Virg. 1. Georg. 402.
Noctuas, vel Ululas Athenas. Subaudiendum Portas aut Mittis. Conveniet proverbium in stultos negotiatores, qui merces eo comportant, ubi per se magis abundant. Venustius fiet, si metaphora ad res animi transferatur, ut si quis doceat doctiorem, carmina mittat poetæ, consilium det homini consultissimo. Cic. 6. Fam. 3. Sed rursus γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, qui hæc ad te. Idem 2. Q. frat. 16. Ego te libenter, ut rogas, quibus rebus vis adjuvabo, & tibi versus, quos rogas, hoc est Athenas noctuam, mittam. Damon apud Aristophanis interpretem existimat, non ob id solum dici Noctuas Athenas, quod Athenis noctuarum sit copia, sed quod in nummis etiam tum aureis, tum argenteis Atheniensium noctua insculpi soleat, una cum facie Minervæ. Ex Erasmo. V. Lex. Pitisc.
Noctua inter cornices. Proverb. Ubi stupidior aliquis in petulantes ac dicaces incidit.
NOCTUĪNUS, a, um. Adj. Noctuam referens. Plaut. Curc. 1. 3. 35.
Tune cum noctuinis oculis? Idem Pœn. 1. 2. 107. Noctuina ora. al. Nocturna. V. NOCTURNUS.
NOCTUĀBUNDUS, a, um. Adj. Cic. 12. Att. 1. Quum complicarem hanc epistolam, noctuabundus ad me venit cum epistola tua tabellarius. i. e. Qui de multa nocte ambulasset.
NOCTESCO, ĕre. In modum noctis tenebrosum esse vel fieri. Furius Antias apud Gell. lib 18. cap. 11.
Omnia noctescunt tenebris caliginis atræ. conf. Non. 2. 591.
NOCTAMBŬLUS, a, um. Adj. ut, Noctambula larva. Barth. in Cælest.
NOCTĬCŎLA, æ. m. Prudent. Hamart. 634. Nocticola Indus. scil. Qui ob diurnum calorem noctem amat.
NOCTĬCŎLOR, ōris. Ater. Auson. Technopæg. de Diis 11. Nocticolor Styx.
NOCTĬCŬBUS, a, um. Adj. pro Adultero, apud Cassiodor.
NOCTĬFER, [νυκτοφόρος] dicitur Vesper vel Hesperus, stella vespertina, quæ eadem mane dicitur Lucifer. Catul. in Carm. Nupt. 63. 7.
Nimirum OEteos ostendit Noctifer ignes. Quo in loco nonnulli perperam legunt Eoos pro Orientalibus. Dixerat enim poeta,
Vesper adest, juvenes, consurgite, Vesper Olympo
Exspectata diu lux tandem lumina tollit, &c. Deinde rem eandem aliis verbis describens ait,
Nimirum OEteos ostendit Noctifer ignes. h. e. Stellas, quæ adventante nocte surgere videbantur ex OEta monte. Id quod innuit Virg. 8. Ecl. 30.
Sparge marite nuces, tibi deserit Hesperus OEtam. Calpurn. Ecl. 5. extr.
Frigidus æstivas impellit Noctifer horas. conf. NOCTURNUS.
NOCTĬLŪCA, æ. f. [νυκτιφαής] dicitur Luna ex eo, quod eo cognomine in Palatio colebatur, & noctu in ejus templo lampades lucebant. Unde Varr. lib. 5. 8. scribit, Ab luce Noctiluca. Lucere item a luce, quod propter lucem cultus institutus. Scripsit quoque eodem cognomine Hor. 4. Carm. 6. 38.
Rite crescentem face Noctilucam. Erat etiam, ut conjicio, apud Varronem in Marcipore Noctiluca, Fax vel lucerna Scribit enim, Noctilucam tollo, ad focum fero, inflo, anima revivifcit. Turneb. conf. Varr. 4. de L. L. 10. [Cujus verba priora aliter paulo profert Turneb. Adversf. 20. 37. interpolata, ut assolet. In Gloss. Lat. Gr. corrupte legitur, Nocticula, Ἐξάπτω νυκτοφαίνοντα. Scribendum enim Noctiluca. Forsan & Νυκτὸς φαίνοντα. Non enim puto verbum compositum νυκτοφαίνω ullum fuisse. De alia h. v. significatione V. in NOCTIPUGA.
NOCTĬLŪCERNA, æ. f. pro Cicindela, apud Apulejum.
NOCTĬLŪGUS, a, um. Adj. Epitheton bubonis. Lucil. apud Fest. ut vult Scalig. V. NOCTIPUGA.
NOCTĬVĂGUS, a, um. Adj. [νυκτίπλαγκτος] ut,
Currus noctivagus Phœbes. Virg. 10. Æn. 216.
Deus noctivagus, Somnus. Stat. 10. Theb. 152.
Faces noctivagæ cæli. Lucret. lib. 5. 1190.
Iter noctivagum. Valer. 2. Argon. 44.
Labor. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 331.
Strepitus noctivagus Faunorum. Lucret. lib. 4. 586.
Umbræ. Stat. 3. Theb. 420.
NOCTĬVĂGO, ōnis. m. [Pro quo Noctuago, Νυκτοδρόμος, in Gloss. Græco Lat. mendose legitur.
NOCTŪLŪCUS, i. e. Interdiu & noctu. Nomen est fictum compositumque e duobus adverbiis Noctu, & Lucu; ut e Per & Diu, Perdius. Varr. L. L. 4. 19. extr. Nisi quod ut tuba & cornua signum quum dant, canere dicuntur:

dicuntur: quod hic item & noctulucus. Quidam Noctu lucu divise legunt, sed liberum esto cuique judicium. [Ex Turneb. 21. 28. Sed in edit. Steph. & Gothofr. legitur. Catulus a Sagaci sensu & acuto. Hinc Canis; nisi quod tuba & cornu, signum cum dant, Canere dicuntur. Quod hic item, & nocticulus in custodia, & venando signum voce dat, Canis dictus. Quæ si vera lectio est, Nocticulus dicitur, forma diminutionis, a Nocticus, a, um. Adj. quod alibi frustra quæras.

NOCTĬPŪGA, orum. n. pl. Lucilius vocavit Obscæna, quod noctu pungant, atque excitent venerem. Calepin. Sic apud Fest. legit Salmas. probante Dacerio, ubi vulgo legitur, Noctilucam Lucilius cum dixit, obscænum significat. Scaliger Noctilugum reponit, & de Ave obscæna interpretatur, quæ noctu lugere videtur. [Ego vero & Noctilucam ferri posse video, pro eo, qui alteri facem ad libidinem præfert. V. LATERNARIUS. Puto & Noctilegum legi posse a Noctibus legendis. Sed, quia obscænius quid postulare locus videtur, lectori æstimandum relinquo, annon forte Natipuga Lucilianum illud verbum sit?

NOCTĬSURGIUM, i. n. Vox ficta Latine pro Nyctegresia. Fest. in Egretus.

NOCTĬVĬDUS, a, um. Adj. Noctu videns. Mart. Capell. lib. 16. pr. Noctivida ales, noctua.

NOCTUVĬGĬLUS, a, um. Adj. Plaut. Curc. 1. 3. 40. Noctuvigilam Venerem dixit, quia pervigilia Venus amat.

NOXA, NOXALIS, NOXIA, NOXIALIS, NOXIOSUS, NOXITUDO, NOXIUS, V. in NOCEO.

N U B

NŪBÆ, arum. m. pl. [Νοῦβαι Stephano] Populi sunt Libyæ, ad sinistrum Nili flexum habitantes, in multa divisi regna, teste Strabone lib. 17. V. Drakenb. ad Sil. 3. 269 & 7. 664.

NŪBES, is. f. [νεφέλη, νέφος] Vapor humidus in sublime elatus e terra per æstum: sive aer in liquorem coactus, cujus densitas haud dubie solem obumbrat.

Aer sine nubibus. Ovid. 3. de Arte Am. 173.
Conflictus nubium. Cic. 2. de Divin. 44. Si nubium conflictu ardor expressus se emiserit, id esse fulmen.
Corio nubium crassiore spissatur aer. Plin. lib. 2. cap. 5.
Ætherea. Ovid. 15. Met. 804.
Alta. Virg. 1. Georg. 364.
Aquosa. Ovid. 4. Met. 621.
Ardens. V. ARDEO.
Arduæ. Hor. 3. Carm. 29. 10.
Aridior. Lucret. lib. 6. 149.
Atra. Lucret. lib. 6. 179.
Bibulæ. Ovid. 14. Met. 368.
Caligans. Cic. in Arat. 205.
Deformis. Senec. Thyest. 8.
Fugaces. Claud. de Bell. Get. 48.
Fulva. Ovid. 3. Met. 273.
Liquidæ. Virg. 5. Æn. 525.
Nigra. Virg. 5. Æn. 516.
Piceæ. Ovid. 11. Met. 549.
Roseæ. Valer. 4. Argon. 77.
Sordida. Senec. Hippol. 6.
Vacuæ. Senec. Herc. fur. 10.
Umbrosæ, Valer. 4. Argon. 729.
Volantes. Lucret. lib. 5. 254.
Abruptæ. Virg. 3. Æn. 199.
Adopertus fluidis nubibus æther. Lucan. ad Pison. 135.
Affert iris alimenta nubibus. Ovid. 1. Met. 271.
Amicti cava nube. Virg. 1. Æn. 516. de Ænea & Achate.
Attrahit nubes sol. Lucan. lib. 7. 5.
Cogitur aer in nubem. Virg. 5. Æn. 20.
Cogitur in nubem aer concretus. Cic. 2. de Nat. Deor. 101.
Coguntur in cælo nubes, imbres, ventique. Cic. 1. Tusc. 43.
Contrusæ nubes ad altos montes coguntur, premunturque. Lucret. lib. 6. 734.
Collectæ ex alto nubes, fœdam glomerant tempestatem atris imbribus. Virg. 1. Georg. 324.
Concrescunt nubes in alto. Lucret. lib. 4. 137.
Conditus in nubem sol. Virg. 1. Georg. 442.
Conscissis nubibus orbem protulit luna. Stat. 12. Theb. 309.
Crescens exigua nubes sordido globo. Senec. Agam. 6.
Discutit trepidas Tithonia nubes. Stat. 12. Theb. 3.
Discussa nube tonant venti. Ovid. 15. Met. 70.
Effusus æstivis nubibus imber. Virg. 4 Georg. 312.
Elisa nube micat dirum fulmen. Senec. Agam. 6.
Eripiunt subito nubes cælumque, diemque Teucrorum ex oculis. Virg. 1. Æn. 88.
Evanescunt gravidæ. Ovid. 1. Trist. 2. 107.
Evicit oppositas nubes imago solis. Ovid. 14. Met. 768.
Excussis elusus nubibus ignis. Ovid. 8. Met 339.
Facere tenebras nubibus. Lucret. lib. 2. 1099.
Fugat Juppiter collectas nubes. Virg. 1. Æn. 143.
Inardescit solis radiis nubes. V. INARDESCO.
Induerunt se in nubem anhelitus. Cic. 2. de Divin. 44.
Infectæ nubes ab ictu adversi solis. Ovid. 3. Met. 184.
Intorsit se nubibus procella venti. Lucret. lib. 6. 124.
Invadit ventus nubem. Lucret. lib. 6. 174.
Madescit tellus assiduis nubibus. Ovid. 1. Met. 66.
Objicere nubem oculis. Ovid. 12. Met. 32.
Pellit opacam nubem ventus. Cic. in Arat. 201.
Perscindit ventus nubem. Lucret. lib. 6. 179.
Pressus nubibus sol latet. Ovid. 1. Trist. 9. 12.
Pulsa nube solet clarior ire dies. Ovid. 2. Trist. 142.
Quatit nubes Juppiter. Senec. Herc. fur. 6.
Scindit se nubes, & in æthera purgat apertum. Virg. 1. Æn. 587. de nube, qua circumdatus erat Æneas cum Achate.
Spissescit. Lucret lib. 6. 175.
Summotis nubibus cadunt imbres. Virg. 6. Ecl. 38.
Texit densis sua nubibus ora Lucifer. Ovid. 11. Met. 572.
Trahitur obscura nubes vento. Virg. 4. Georg. 60.
Nubes, Nebula, Vide ex Plinio in CRASSESCO. H. St.
Nubes, translate pro Tristitia, & severitate immoderata, quæ contracto ac sublato supercilio significatur, quod Græci τὸ τῶν ὀφρύων νέφος, id est Superciliorum nubem, appellant. Hor. 1. Epist. 18. 94.

Deme supercilio nubem, plerumque modestus
Occupat obscuri speciem, &c. Ovid. 5. Trist. 5. 22.
Pars vitæ tristi cetera nube vacet. Al. Infortunium exponunt. V. Dan. Heins. & Drakenb. ad Sil. 8. 613. Valer. 2. Argon. 499. de Sigeo monstro, — cujus stellantia glauca
Lumina nube tremunt, &c. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 81. de Plutone, — sublime caput mæstissima nubes Asperat, &c.

Pulveris nubes. Curtius lib. 4. 15. extr.
Glomeratur subita nubes nigro pulvere. Virg. 9. Æn. 33.
Consurgit immensa campo. Lucan. lib. 2. 481.
Prorumpit atram ad æthera nubem. Virg. 3. Æn. 572. De Ætna fumante.
Nubes peditum, per translationem, pro Multitudine & densitate. Liv. 35. 49. Rex contra, peditum, equitumque nubes jactat, & consternit maria suis classibus. Tacit. 3. Hist. 2. 8. Nunc XVI alarum conjuncta signa, pulsu sonituque, & nube ipsa, operient & superfundent oblitos prœliorum equites equosque.
Armorum nubes. Stat. 4. Theb. 839.
Belli nubes. Virg. 10. Æn. 809.
Bellorum pulverea nubes. Stat. 5. Silv. 1. 132.
Facere nubem volucres dicuntur. Virg. 12. Æn. 254.
Objicere nubem fraudibus. Hor. 1. Epist. 17. 62.
Cæcæ nubes, tenebræ, procellæ Reip. Cic. pro Domo, 24.
Jam mortis opaca nube gravis. Stat. 4. Silv. 6. 73. de Alexandro moribundo.
Timor est nubes mentis. Claud. Bell. Get. 41.
Pelle soporiferi senium, nubemque veterni. Auson. Ep. 14. 2.
Nubes meri. Val. Flacc. 3. 66.
Percussus nube soporis. Idem. 8. 81.
Nubis, in nominativo apud Plaut. Merc. 5. 2. 38.
— non ex adverso vides?
Nubis atra, imberque instat.
Nubs, pro Nubes. Auson. Eidyll. 12. v. 72.
Perjurum Lapitham Junonia ludificat nubs.

NUBĔCŬLA, æ. f. [νεφέλιον] Parva nubes. Plin. lib. 18. cap. 35. Nubecula, quamvis parva, ventum procellosum dabit. Apul. de Mundo p. 61. Nebula constat, aut ex ortu nubeculæ, aut ex ejus reliquiis.
Nubecula, per translationem, pro Inepta & importuna severitate. Cic. In Pison. 20. Neque tam fui timidus, ut qui in maximis turbinibus ac fluctibus Reip. navem gubernassem, salvamque in portu collocassem, frontis tuæ nubeculam, tum Collegæ tui contaminatum spiritum pertimescerem.
Nubecula ponitur inter Morbos, seu vitia oculorum. Plin. 27. 12. Purgat cicatrices & nubeculas. V. Indicem Hard.

NUBECULŌSUS, a, um. Adj. Translate Sarisb. Epist. 184. Ratio hæc nubeculosior est.

NUBIGŌSUS, a, um. Adj. ut, Nubigosus aer. Claud. Mamert. de Stat. Animæ, 1. 7. [Nisi Nubilosus legendum.

NUBĬLUS, a, um. Adj. [νεφελώδης] Instar nubis fuscum, nubibus tectum. Plin. lib. 16. cap. 26. Pirus & amygdala, etiam si non pluat, sed fiat Austrinum cælum, aut nubilum, amittunt florem, & primos fructus.
Auster nubilus. Ovid. 11. Met. 663.
Color nubilus, Obscurus. Plin. lib. 9. cap. 35.
Dies nubilus. Plin. 2. 35.
Massa nubila. Martial. lib. 8. 51. Politurâ nempe vitiatâ.
Irâ Mars. Stat. 3. Theb. 230.
Parca nascenti mihi fuit nubila. i. e. Tristis & irata. Ovid. 5. Trist. 3. 14.
Tempora si fuerint nubila, solus eris. i. e. Adversa, tristia. Ovid. 1. Trist. 8. 6.

NUBĬLUM, i. n. [νέφος] Ipsam nubem significat poetis, Alias Cælum nubilum. Plin. lib. 2. cap. 62. Rhodi & Syracusis nunquam tanta nubila obduci, ut non aliqua hora sol cernatur.
Cæli nubila. Virg. 4. Georg. 166.
Nubilum inducere dicuntur aliqui venti, pro Tempus nubilum facere. Plin. 2. Epist. 17. Ibi omnes silent venti, exceptis qui nubilum inducunt & serenum ante, quam usum loci, eripiunt.
Nubilum diei. Plin. lib. 2. cap. 35.
Nubilo, pro In tempore nubiloso. Plin. lib. 7. cap. 60. Etiam tum tamen nubilo incertæ fuere horæ, usque ad proximum lustrum.
Ambusta nubila. Ovid. 2. Met. 209.
Arida. Virg. 3. Georg. 199.
Assimulata montibus. Lucret. lib, 6. 189.
Densa. Virg. 6. Æn. 592.
Ramosa atque aspera. Lucret. lib. 6. 132.
Agit ventus nubila. Virg. 1. Georg. 422.
Cessit fallax simulachrum in nubila. Sil. lib. 17. 548.
Clarescunt saucia dividuis nubila fulcis. Claud. Cons. Prob. & Olyb. 102.
Depellere cælo Tibull. lib. 1. 2. 51.
Detergit Notus nubila cælo. Hor. 1. Carm. 7. 15.
Differt Aquilo nubila. h. e. Dissipat, dispergit. Virg. 3. Georg. 198.
Disjecit nubila Juppiter. Ovid. 1. Met. 328.
Dividit nubila igni corusco Diespiter. Hor. 1. Carm. 34. 6.
Findere nubila disco. Stat. 3. Silv. 1. 155.
Fugiebant fusca repurgato nubila cælo. Ovid. 5. Met. 286.
Pellere & Inducere nubila, contraria. Ovid. 7. Met. 202.
Lacerant venti cava nubila. Stat. 5. Theb. 366.
Pellit tristia nubila Boreas. Ovid. 7. Met. 201.
Pendent nubila. Virg. 1. Georg. 214. i. e. Nondum delabuntur, aut defluunt.
Pendentia. Ovid. 1. Met. 268.
Perflant venti nubila. Lucret. lib. 6. 135.
Portant venti nubila per cælum. Lucret. lib. 4. 445.
Surgunt humida. Ovid. 8. Met. 3.
Verrunt venti nubila, ac subito vexantia turbine raptant. Lucret. lib. 1. 280.
Producere nubila menti. Stat. 5. Silv. 3. 13.
Serenat sol nubila humani animi. Plin. lib. 2. cap. 6.

Nubilārium, i. n. [σιτοβολὼν] Locus, quo propter nubes conferuntur frumenta semitrita. Columel. lib. 2. cap. 6. Huic areæ nubilarium applicari debet, maximeque in Italia propter inconstantiam cæli, quo collata semitrita frumenta protegantur, si subitaneus imber incesserit.

Nubĭlar, āris. n. Idem. Columel. lib. 2. cap. 21. Quod si falcibus seges cum parte culmi demessa sit, protinus in acervum vel nubilar congeritur. Vetus exemplar habet, Vel in nubilarium. V. Varr. R. R. 1. 13. Gronov. in Senec. p. 234.

Nubĭlo, [γνοφόω] āre. Nubilum seu obscurum facere. Apud Catonem legitur. V. paulo infra. Et apud Varr. 1. R. R. 13. Et si nubilare cœperit, inde ut rursus celeriter rejicere. i. e. Si nubilum subito fiat. Paulin. Nolan. Carm. 10. 38.

Lucem Figmenta vatum nubilant.

Nubĭlans, antis. Partic. ut, Nubilans fulgor carbunculi. h. e. Veluti nubes quasdam oculis objiciens. Plin. lib. 37. cap. 7.

Nubĭlor, [γνοφοῦμαι] āri. Imperf. Pass. Cato de R. R. cap. 88. Ubi nubilabitur, & noctu sub tecto ponito: quotidie, cum sol erit, in sole ponito. [Forte, Ubi nubilabit, ut & noctu, sub &c. Sic enim & Varro impersonaliter utitur. V. supra.

Nubilōsus, a, um. Adj. Apul. Met. lib. 11. p. 260. Cælum, nubilosa caligine disjecta, nudo sudoque luminis proprii splendore candebat.

Nubĭfer, ěra, ěrum. Adj. [νεφεληφόρος] ut,

Eurus nubifer. Sil. lib. 10. 323.

Noti nubiferi. Ovid. 3. Epist. 58.

Apenninus. Ovid. 2. Met. 226.

Nubĭfŭgus, a, um. Adj. Qui nubes fugat. Columel. lib. 10. 288.

Nec tam nubifugo Borea Latonia Phœbe
Purpureo radiat vultu.

Nubĭgĕna, æ. m. [νεφελογενὴς] Columel. lib. 10. cap. 156.

Mox ubi nubigenæ Phryxi, nec portitor Helles, &c.

Nubigenæ, dicuntur Centauri, quod ex nube sint nati. Ovid. 12. Met. 211.

— certe mihi sæpe referre
Nubigenas domitos a se pater ipse solebat. Stat. 5. Theb. 263.
Nubigenæ caluere mero.

Bimembres nubigenæ. Virg. 8. Æn. 293.

Feri. Ovid. 12. Met. 541.

Amnes nubigenæ. Adj. Stat. 1. Theb. 365.

Nubilis, V. nubo.

Nubo, nupsi & nuptus sum, nuptum, [γαμέομαι, νυμφεύομαι, μνηστεύομαι] ěre. Operire, velare: a Nube, quæ cælum ope it. Onomast. Nubo, καλύπτω. Auctor vetus in Pervig. Ven. 22.

Ipsa jussit mane ut udæ virgines nubant rosæ. Arnob. lib. 3. Quod aqua nubat terram, appellatus est, inquiunt, Neptunus. V. Lips. Elect. 1. 5. & Lex. Pitisc.

Nubere, Viro tradi, quod sponsæ apud veteres, dum viro tradebantur, nubere, hoc est velare, capita solebant. unde proprie Puella nubere dicitur, Adolescens ducere uxorem. V. tamen paulo infra.

Nubere alicui. Cic. pro Cluent. 11. Quæ brevi tempore post, patris mortem A. Aurio Melino consobrino suo nupsit. Ovid. 9 Epist. 32.

Siqua voles apte nubere, nube pari. conf. Ter. And. 2. 2. 12. & Hec. 4. 1. 13.

Nubere apud. Gell. lib. 1. cap. 23. Una apud duos nupta esset. Ibid. tamen mox sequitur, Una potius ut duobus nupta fieret, quam ut uni duæ. [Nupta videtur hoc loco substantive poni.

Nupta est cum illo. Cic. 15. Fam. 2. Iique mihi nuntiassent regis Parthorum filium, quocum esset nupta regis Armeniorum soror. Plaut. Amph. prol. 98.

Amphitruo natus Argis, ex Argo patre,
Quicum Alcumena est nupta, Electri filia. conf. Gell. 7. 1. Ter. Hec. 4. 1. 19. & Phorm. 5. 3. 34.

Virgo nubit cum bona alite. Catul. in Epithal. Juliæ, 59. 20.

Nupta est male. Plaut. Casin. 2. 2. 7.

Nubere in familiam claram. Cic. pro Cœl. 34. Quum ex amplissimo genere in familiam clarissimam nupsisset, cur tibi Cœlius tam conjunctus fuit, cognatus, affinis, viri tui familiaris?

In familiæ luctum, atque in privignorum funus nupsit mulier. Cic. pro Cluent. 188.

Nubere, inquit Nonius, veteres non solum mulieres, sed etiam viros dicebant, ut nunc Itali dicunt. Pomponius Pannuceatis, Sed meus frater major postquam vidit me indejectum domo, nupsit posterius dotatæ vetulæ, varicosæ, Afræ. Hactenus Nonius, 2. 577. conf. Barth. Advers. 6. 14. Juven. 2. Sat. 134.

— quid quæris? nubit amicus. Sunt qui dicant virum tum nubere, quum servit uxori, velut illa potius vir sit, quam ille. Unde Martial. lib. 8. 12.

— uxori nubere nolo meæ. [Etiam Juvenalis de monstrosis nuptiis intelligi voluit, cujusmodi fuerunt Neronis cum Sporo. V. Suet. Ner. 28. conf. infra nuptus, i. m.

Nubere, pro Concumbere, coire. Plaut. Cist. 1. 1. 45.

Hæc quidem ecastor quotidie viro nubit, nupsitque hodie,
Nubet mox noctu, nunquam ego hanc viduam cubare sivi. conf. Sen. Excerpt. Controv. 6. 8.

Nubere dicuntur etiam Arbores vitibus, & vites arboribus, Quum his illæ, ut conscendere possint, conjunguntur. Plin. lib. 14. cap. 1. In Campano agro populis nubunt. De vitibus. Idem lib. 18. cap. 28. Vertit populi albæ etiam vitibus nuptæ.

Nubĭtur, [μνηστεύεται] imperf. pass. Plaut. Pers. 3. 1. 58.

Quojusmodi hic cum fama facile nubitur:
Dum dos sit, nullum vitium vitio vortitur.

Nubendi [τοῦ γαμεῖσθαι] tempus. Ovid. 20. Epist. 110.

Nubendo non prosperæ tantum, sed omnis fortunæ initur societas. Justin. 23. 2. 8.

Nuptum, [εἰς γάμον] collocare. V. colloco.

Dare nuptum viro. Plaut. Cas. 2. 3. 36. Nepos 5. 2. 3. & 10. 1. 1.

Nubens, entis. Partic. [γαμήσουσα] ut, Ferre dona nubenti. Sen. Med. v. 842.

Filiæ nubenti lectum genialem stravit mater. Cic. pro Cluent. 14.

Nuptus, a, um. aliud Partic. [γεγαμημένη] ut,

Marito certo nupta. Ovid. 5. Epist. 107.

Filia nupta. Cic. pro Sext. 6.

Mulier uni nupta, proposita omnibus. Cic. 7. Verr. 34.

Puella nupta alicui. Catul. ad Coloniam, 18. 14.

Viro sævo nupta puella. Hor. 3. Carm. 10. 2.

Virgines nuper nuptæ. Hor. 2. Carm. 8. 23. [Nisi distinguendum aliter.

Nupta verba dicebantur ab antiquis, Quæ virgini dicere non licebat: ut Plautus in Dyscolo, Virgo sum, non didici verba nupta dicere. Festus.

Nuptus, i. m. [μνηστὴς, νυμφίος] Qui nupsit. Plaut. Cas. 5. 1. 5.

Lubet, Chalinum, quid agat scire, novom
Nuptum cum novo marito. Sic citat & Priscianus. De servulo nempe, pro puella subjecto, loquitur.

Nupta, æ. f. [νύμφη] Quæ nupsit. Festus, Nuptam a Græco ductum; illi enim nuptam νύμφην appellant. Nugæ.

Nova nupta. Plaut. Cas. 4. 2. 5.

Pudica. Ovid. 2. Fast. 74.

Singulis Indis plures solent esse nuptæ. Cic. 5. Tusc. 78. [Hic potest esse Participium.

Nuptus, ūs. m. [μνηστεία] Vict. de Viris illust. cap. 59. Eo die Numantini forte solenni nuptu filias locabant. Sic MSS. Schott. Al. Nuptui, vel Nuptum. Stat. 5. Silv. 1. 45.

Illa quidem nuptumque prior, tædasque marito Passa alio.

Nuptui collocare. Cæs. 1. Bell. Gall. 18. Et sorores suas nuptui in alias civitates collocasse. Columel. lib. 4. cap. 3. Minorem deinde filiam nuptui collocasse in dimidia parte reliqui agri. V. collocare.

Nuptus, Opertio. V. Varr. in nuptiæ. Antiquum.

Nuptūrus, a, um. Partic. [γαμησομένη] ut, Proles nuptura & nupta. Ovid. 15. Epist. 119.

Nubĭlis, e. Adj. [γαμητὸς] Apta ut viro in matrimonio jungatur. Virg. 7. Æn. 53.

Jam matura viro, jam plenis nubilis annis.

Filia nubilis. Cic. pro Cluent. 11.

Virgo nubilis. Ovid. 2. Trist. 501.

Nuptiæ, arum. f. pl. tantum [γάμος] Conjunctio maris & feminæ, ut placet Jurisconsultis, qui fere cum Matrimonio confundunt. Nam proprie Nuptiarum nomine intelligitur, Officium solenne, quo matrimonium, sponsalibus peractis, iniri consuevit. Festus, Nuptias dictas esse ait Santra, ab eo quod nymphea dixerunt Græci antiqui γάμον. unde novam nuptam, νέαν νύμφην. Cornificius, quod nova petantur conjugia. Curiatius, quod nova pacio fiat. Ælius & Cincius, quia flamineo caput nubentis obvolvatur, quod antiqui obnubere vocarunt. Ob quam causam legem quoque parenstam jubere caput ejus obnubere, qui parentem necavisset, quod est obvolvere. Hactenus Festus. ubi Scalig. V. Cic. pro Cluent. 12. Nuptiæ plenæ dignitatis, plenæ concordiæ.

Nuptiæ, a nuptu, id est opertione, ut antiqui. Auctor Varr. de L. L. lib. 4. 10. In nuptiis antiquitus aqua & ignis in limine adhibebantur, inquit Varro, quod conjungit hic, & mas ignis; quod ibi semen, aqua femina, quod fetus ab ejus humore, & eorum junctione sumit Venus. V. lib. 4. de Ling. Lat. 10. conf. Fest. in Facem.

De ritu Nuptiarum Rom. V. Lex. Pitisc.

Multarum nuptiarum mulier vetula. Cic. 13. Att. 29.

Solenia nuptiarum. Tacit. 11. Ann. 26.

Expers nuptiarum puella. Hor. 3. Carm. 11. 11.

Clandestinæ nuptiæ. Plaut. Cas. 5. 3. 6.

Collatæ nuptiæ. V. Conferre, pro Differre, in confero.

Incertæ nuptiæ. V. incertus.

Incestæ. Tacit. 11. Ann. 25.

Infirmæ. V. infirmus.

Innuptæ. V. innubo.

Justæ Ulpian. in l. Imperator Hadrianus. D. de stat. homin. Quæ ex justis nuptiis concepit.

Legitimæ. V. lex.

Adipisci nuptias. In adipiscor.

Adornare. In adorno.

Alligatus nuptiis. In alligo.

Apparare. In apparo.

Celebrare. In celebro.

Cœnare apud aliquem in nuptiis ejus. Cic. 2. Q. Frat. 43.

Conciliare nuptias. Nepos 25. 5. 2.

Conficere nuptias. In conficio.

Conjicere in nuptias. In conjicio.

Constitutæ in hunc diem nuptiæ. V. constituo.

Conveniunt hæc nuptiis. In convenio.

Cupere nuptias. In cupio.

Exornare nuptias. Plaut. Aul. 4. 10. 54.

Imperare nuptias alicui. V. impero.

Indicere nuptias. V. indico, is.

Inquinare nuptias, Adulterari. Hor. 3. Carm. 6. 17.

Moliri. Tacit. 12. Ann. 3.

Moventur nuptiæ. In moveo.

Mutare. In muto.

Ornare. In orno.

Nuptiæ, pro Conditione nuptiarum. Cic. 3. de Nat. Deor. 45. Nisi forte Maritimæ nuptiæ terrenis anteponantur.

Indotatæ. Valer. Max. lib. 4. cap. 4. de Cn. Scipion.

Plebeis nuptiis copulatæ feminæ. Ulpian. in l. Feminæ. D. de Senat.

Nuptiæ, pro Concubitu illicito ponitur. Justin. 31. 6. Rex ipse, per hiemem in luxuriam lapsus, novis quotidie nuptiis deditus erat. V. P. Victor. Var. Lect. 21. 3.

Facere nuptias. Petron. 25. & 112. V. Burm. p. 181.

Nuptiālis, e. Adj. [γαμικὸς, γαμήλιος] Quod pertinet ad nuptias. ut,

Cœna nuptialis. Plaut. Curc. 5. 2. 62.

Carmina nuptialia. Catul. in Epithal. Juliæ, 59. 12.

Dies. Seneca Medea, 984. O festum diem! ô nuptialem!

Dona. Cic. pro Cluent. 28.

Faces. Cic. pro Cluent. 15. O audaciam singularem! non timuisse, si minus vim deorum, hominumque famam, at illam ipsam noctem, facesque illas nuptiales. Faces enim nubentibus præferebantur. V. FAX. & loc. Varr. in dict. præced.

Face nuptiali digna puella. Hor. 3. Carm. 11. 33.

Festum nuptiale amici exercere. Symmach. 7. Epist. 19.

Sacra. Quintil. lib. 1. cap. 7.

Tibia.

Tibiæ. Auctor ad Herenn. lib. 4. 45.
Vox nuptialis Thalaffio. Liv. 1. 9.

Nuptialiter, Adv. Nuptialiter lætus. Mart. Capell. lib. 6.

Nuptālitius, a, um. Adj. ut, Munus nuptalitium. Ulp. l. 194. D. de v. f.

Nupto, āre. frequent. Tertull. Sodom. 45. Quo nullæ nuptant animæ.

Nuptiātor, ōris. m. Qui facit nuptias. quafi a verbo Nuptiare. Hieron. Epift. 11. Secundus nuptiator.

Nuptūrio, [γαμητιάω] īre. Cupere nubere. Apul. Apol. p. 319. Igitur fi Claro nupfiffet, homini rufticano, & decrepito feni, fponte eam diceres, fine ulla magia, jam olim nupturiffe.

N U C

Nŭcāmentum, i. n. [κύτταρος] a Nuce inclinari videtur, vel quod fit ceu rudimentum quoddam naturæ pineam nucem facere condifcentis, vel quod apertiffime in nucibus propendere videatur, inquit Ruellius. Plin. lib. 16. cap. 10. E ramis generum horum pannicularum modo nucamenta fquamatim compacta dependent, præterquam larici. Hæc abietis mafculæ primori parte nucleos habent, non item feminæ. Piceæ vero totis panniculis minoribus gracilioribufque minimos ac nigros. Propter quod Græci phthirophoron eam appellant. In eadem nucamenta compreffiora maribus funt, ac minus refina rofcida. Quibus ex locis, & quid fint Panniculæ, & quid Nucamenta, facile conjicere poteris.

Nūceria, [Νουκερία] Urbs eft Campaniæ, novem millibus paffuum a mari diftans, cujus meminit Silius lib. 8. 533. & 12. 424. Nunc *Nocera*. Nuceria item Colonia, Umbrorum Urbs Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hodie *Luzzara*.
Apud Horatium puto. H. St.

Nucetum, Nuceus, Nucleus, Nucula, &c. V. nux.

N U D

Nudatus, Nude, Nudipedalia, Nudipes, &c. V. nudus.

Nuditanum, i. n. Hifpaniæ Bæticæ oppidum eft, apud Plin. lib. 3. cap. 1.

Nudiustertius, Nudiusquartus, &c. [πρώην] compofita funt, inquit Feftus, ex Nunc & Die Tertio & Quarto, id eft, Nunc eft dies tertius, Nunc eft dies quartus; femperque de præterito dicuntur. V. Vallam lib. 2. cap. 33. Plaut. Curc. 1. 1. 17.
Caruitne febris te heri, vel nudiustertius? Cic. 14. Att. 11. Nudiustertius dedi ad te epiftolam longiorem: nunc ad ea, quæ proxime, velim me hercule, &c.
Nudiustertius, quartus, &c. Plaut. Moft. 4. 2. 40.
— nam heri & nudiustertius,
Quartus, quintus, fextus, ufque, poftquam hinc peregre ejus pater
Abiit.
Nudiusquintus here natus quidem ille eft. Plau. Truc. 2. 6. 28.
Nudiusfextus cui talentum mutuum dedi. i. e. Nunc fex dies funt quod &c. Plaut. Trin. 3. 2. 10.
Nudiustertiusdecimus. Cic. 5. Philip. 2. Recordamini, qui dies nudiustertiusdecimus fuerit, quantus confenfus veftrûm, quanta virtus, quanta conftantia. Ibid. 3. Legatos vero ad eum mittere, de quo graviffimum judicium nudiustertiusdecimus feciftis, &c.

Nudo, āre. V. nudus.

Nūdus, a, um. Adj. [γυμνός, ψιλός] Quod eft fine tegmine. Nudum (inquit Servius) dicitur, quod nufquam tectum eft, ut facies. Plaut. Amph. 1. 1. 148.
Jam pridem videtur factum, heri quod homines quatuor
In foporem collocaftis nudos.
Æftas nuda. Sic enim pingitur propter æftum. Ovid. 2. Met. 28.
Arvum. Catul. in Carm. Nupt. 60. 49.
Cæfpes. Senec. Hippol. 4.
Campi fine fronde & arbore. Ovid. 3. Trift. 10. 75.
Corpus. Ovid. 4. Faft. 148.
Enfis nudus, i. e. Strictus. Servius. Virg. 12. Æn. 306.
Ferro nudo concurrere. Ovid. 13. Epift. 81.
Forma. Ovid. 4. Met. 346.
Humus. Ovid. 4. Met. 261.
Lacerti. Ovid. 2. de Arte Am. 81.
Lapis. Virg. 1. Ecl. 48.
Litora. Stat. 3. Silv. 1. 4.
Offa. Claud. 1. in Eutrop. 121.
Pectora. Ovid. 4. Met. 589.
Radicibus nudis arbores. Plin. lib. 12. cap. 9.
Ramus nudus ftetit fugiente pomo. Senec. Thyeft. 1.
Silex. Virg. 1. Ecl. 15.
Solum. Claud. 2. in Eutrop. 298.
Vertice nudo fulva cæfaries. Virg. 11. Æn. 642.
Nuda genu, Nudus membra, pro Nudum genu, &c. habens. Virg. 1. Æn. 324.
Nuda genu, nodoque finus collecta fluentes. Ibid. 8. 425.
— & nudus membra Pyracmon. Servius.
Nuda pedem, nudos humeris infufa capillos. Ovid. 7. Met. 183.
Nudus inopfque. Hor. 2. Serm. 5. 6.
Senecta nuda, Inops. Ovid. 9. Epift. 154.
Verba nuda, pro Apertis. Plin. 4. Epift. 34.
Exornata atque inftructa domus, Nuda & inanis, contraria. Cic. 4. Verr. 84. Tangebatur tamen animi dolore neceffario, quod domum ejus exornatam, atque inftructam, fere jam ifte reddiderat nudam atque inanem.
Vacuus & nudus ab. Cic. 6. Verr. 3. Nam ipfa Meffana, quæ fitu, mœnibus, portuque ornata fit, ab his rebus, quibus ifte delectatur, fane vacua atque nuda eft.
Agris paternis nudus. Hor. 2. Serm. 3. 184.
Nummis nudus. Hor. 2. Serm. 3. 184.
A propinquis nudus. Cic. ad Quir. poft red. 16. Me nudum a propinquis, nulla cognatione munitum, &c.
A magiftratibus nuda Refp. per tranflationem, pro Deftituta. Cic. pro Domo 58. Tam inops autem ego ab amicis? aut tam nuda Refp. a magiftratibus?
Ducibus fuis nuda mœnia. Ovid. 2. Faft. 710.
Præfidio nuda urbs. Cic. 7. Att. 13. Huic tradita urbs eft, nuda ea præfidio, referta copiis.
Nudus in caufa, deftitutufque. Cic. pro Cæcin. 93. Hunc vero, qui ab jure, officio, bonis moribus, ad ferrum, ad arma, ad cædem confugerit, nudum in caufa deftitutumque videtis.
Nuda ifta fi ponas, judicari qualia fint, non facile poffunt. Cic. in Parad. 3.
Artes nudæ. Quintil. in procem. lib. 1.
Afperitas nuda quæftionum. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Certamen nudum operum, i. e. Controverfia in qua certatur non de dignitate, nec de generis fplendore, nec potentia aut divitiis, fed tantum de operibus, id eft qui plus opera fua confecerit. Ovid. 13. Met. 159.
Ergo operum quoniam nudum certamen habetur, &c.
Enfi nec fidens nudo fine fraudibus. Sil. 1. 219.
Fides nuda. Valer. 5. Argon. 498.
Fuga nuda deferere Italiam. Paterc. 2. 61. 4.
Inficiatio. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Ira nuda, i. e. Sola. Ovid. 3. Trift. 11. 17.
Nomina. Ovid. 2. Trift. 408.
Vixque meus capiet nomina nuda liber. h. e. Sola nomina, abfque alia narratione.
Odia. Stat. 9. Theb. 20.
Simplicitas. Ovid. 1. Amor. 3. 14.
Traditio. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Veritas. Hor. 1. Carm. 24. 7.
Vires nudas movent in prælia, Pugnant fine armis. Stat. 6. Theb. 18.
Nudus, Infepultus, five mortuus. Virg. 5. Æn. 871.
Nudus & ignota, Palinure, jacebis arena. Idem 1. Ecl. 61.
Et freta deftituent nudos in litore pifces. Servius.
Nudo veftimenta detrahere, pro eo quod eft, Ab eo fperare emolumentum, cui ne fit quidem quod auferri queat, inquit Erafmus. Plaut. Afin. 1. 1. 79.

Nude, Adv. Simpliciter. Lactant. 3. 1. Quæ tradita funt breviter & nude.

Nudĭtas, ātis. f. [γυμνότης] quandoque fumitur pro Inopia. Quintil. lib. 10. cap. 2. Tenuitas ac nuditas placuit, &c.

Nudŭlus, a, um. Adj. Dimin. Hadriani Carm. fuprem. apud Spartian. cap. 25. Pallidula, rigida, nudula.

Nudo, [γυμνόω, ψιλόω] āre. Nudum facere, detegere. Cic. 7. Verr. 100. Quum repente hominem proripi, atque in foro medio nudari, ac deligari, & virgas expediri jubet.
Ab aliquo nudari. Ovid. 1. Trift. 6. 7.
Aciem nudare. V. acies.
Armis nudare jacentem. Ovid. 12. Met. 439.
Arbor nudatur foliis. Plin. lib. 16. cap. 22.
Artus tepidos nudaverat. Sil. lib. 15. 700.
Corpus nudare. Cic. 4. Tufc. 70. Ex quodam poeta.
Gladios nudare, pro Diftringere. Liv. 28. 33. Nepos 14. 11. 4.
Litora nudare, & portus relinquere. Cæf. 3. Bell. Civil. 15.
Litorum brevia nudantur. Tacit. 6. Ann. 33.
Montem nudare filvis. Sil. lib. 8 503.
Terga fugæ nudant. Virg. 5. Æn. 586.
Vada nudare dicitur ventus. Liv. 26. 45. Et adeo nudaverat vada, ut alibi umbilico tenus aqua effet, alibi genua vix fuperaret. De Septentrione vento.
Vifcera nudare. Virg. 1. Æn. 215.
Spoliare & nudare. Cic. 2. Verr. 14. Quæ victores civitatibus Siculis aut dederunt, aut reddiderunt, fpoliavit, nudavitque omnia.
Caftra nudata. Cæf. 2. Bell. Gall. 23. Præfidio nempe legionum.
Murus nudatus defenforibus. Cæf. 2. Bell. Gall. 6.
Magiftratus perditos præfidio fceleratorum civium nudare. Cic. pro Domo 2.
Pericula alicujus, non modo civium præfidio, fed etiam quorundam deprecatione nudare. Cic. Poft red. in Senat. 30.
Scelus aliquod nudare, Indicare, patefacere. V. Defectionem paulo poft.
Evolvere & nudare. Cic. 2. de Orat. 350. Libenter te cognitum jam artificem, aliquandoque evolutum illis integumentis diffimulationis tuæ, nudatumque perfpicio.
Nudatus & proditus. Cic. 2. Verr. 11. Quæftura primus gradus honoris, quid aliud habet in fe, nifi Cn. Carbonem fpoliatum a Quæftore fuo? pecunia publica nudatum & proditum Confulem?
Animos nudare. Liv. 34. 24. extr.
Ingenium. Hor. 8. Sat. libri 2.
Sed convivatoris, uti ducis, ingenium res
Adverfæ nudare folent, celare fecundæ. Sic. Livius fæpe utitur.
Sic & Marcell. ut lib. 30. Poteftatis amplitudo, nudare folita femper animorum interna. H. St.
Facta alicujus nudare, i. e. Detegere & prodere. Ovid. 2. Amor. 5. 5.
Defectionem. ut, Jam enim, & id magis indies, Ætoli defectionem nudabant. i. e. Præ fe ferebant, minus tegebant. Liv. 35. 32. pr. conf. Gronov. ad Liv. 44. 38. & Burm. ad Phædr. 3. prol.
Colles nec opere nudantur. Plin. 17. 5.

Nudans, antis. Partic. Ovid. 10. Met. 391, Inania nudans ubera. Catull. 65. 81.
— nudantes rejecta vefte papillas.

Nudātus, a, um. Partic. [γυμνωθείς] ut,
Caput nudatum. Virg. 12. Æn. 312.
Cacumina filvæ nudata. Ovid. 1. Met. 346.
Cornicula nudata furtivis coloribus. Hor. 1. Epift. 3. 20.
Corpus. Catull. Argon. 62. 17.
Crura. Virg. 2. Georg. 7.
Culmen nudatum tecto. Liv. 27. 4.
Fraus. Claud. de Bell. Gildoni. 427.
Meffes. Ovid. 3. Faft. 557.
Montes. Valer. 3. Argon. 232.
Murus nudatus defenforibus. Cæf. 2. Bell. Gall. 6.
Pede nudato currere. Tibull. lib. 1. 3. 92.
Refpublica interitu Confulum nudata. Cic. 10. Fam. 17.
Vis ingenii alicujus juris civilis fcientia nudata. Cic. 1. de Orat. 172.
Suræ nudatæ tollens tegmina. Catul. Argon. 62. 129.

Nudati opere censorio dicebantur, Quibus nota censoria, vel adempti equi, vel qui Senatu moti, vel Ærarii facti, ut observant Torrent. & Causabon. ad Suet. Jul. cap. 41. [Sed potest etiam intelligi de his, qui opera publica a Censoribus facienda mercede conduxerant, atque ea locatione patrimonio nudati fuerant. Exempla damnosarum ejusmodi locationum in historia Romana obvia sunt. V. Liv. 39. 44. Suet. cap. 20. ejusdem vitæ. Apud Columellam vero in præf. lib. 12. extr. Censorium opus, pro Officio, seu Functione censoris perspicue ponitur.

NUDĬPES, edis. Tertull. de Pall. cap. 5. Non expedit in algore & ardore rigere nudipedem.

NUDIPEDĀLIA, ium. n. pl. [γυμνοπόδια] Sacra erant Hierosolymis, ut scribit Hieronymus contra Jovinianum. De his meminit Egesippus lib. 2. belli Judaici.
Festum etiam apud Græcos, Romanos, Barbaros, in quo nudis pedibus oportebat omnes incedere. Tertull. Apol. cap. 40. Aquilicia Jovi immolatis, Nudipedalia populo denuntiatis. Idem de Jejun. cap. 16. conf. Drakenb. ad Sil. 3. 28. Sagittar. Dissert. 3. 4. vel Lex. Pitisc.

N U G

NŪGÆ, arum. f. pl. tantum. [λῆρος, ὕθλος, φλυαρία, λέσχη] sunt Sermones levium rerum ac nullius ponderis, & plerumque scurriles, joculatoriique. Unde Catullus & Martialis poëmata sua vocant Nugas, ut de inanibus rebus, vel verbis loquentia. Hæc Valla in Raudensem. Non tamen de Sermone duntaxat, sed & de aliis leviculis rebus dici consuevit. Nugæ, a Non & Ago componi videtur, quod nihil agant. Donat. conf. Parei Lex. Crit. Plaut. Amph. 2. 1. 57. Quas (malum) nugas?
In nugis poetam non audio. Cic. in Parad. 3.
Archetypæ nugæ. V. ARCHETYPUS.
Bullatæ. Pers. 5. Sat. 19. V. BULLATUS.
Meræ. Cic. 6. Att. 3.
Agere nugas. V. AGO.
Armatus nugis. Hor. 1. Epist. 19. 16.
Auferre nugas. V. AUFERO.
Conciliare. In CONCILIO.
Concredere alicui suas. Hor. 2. Serm. 6. 43.
Delectari nugis. Cic. 2. de Divin. 30.
Meditari aliquid nugarum. Hor. 1. Serm. 9. 1.
Offendere amicum in nugis. Hor. de Arte Poet. 451.
Postulare nugas. Plaut. Trin. 2. 4. 40.
Relinquere. Cic. 6. Att. 3.
Nugæ, pro Homine levi, nugatore, nebulone. Cic. 6. Att. 3. Videaturne aut pietatis esse meæ, fratrem: aut diligentiæ, nugarum aliquid relinquere? Relinquere, videlicet in provincia, quum ipse decederet. Aliquid nugarum, levem hominem Messinium. Paulo post, Quid est igitur quod laborem? amicos habet, meras nugas M. Scaptium. h. e. Leves homines, & quos amicorum numero Brutus habere non debeat. Nugas appellari voluit Plautus Omnia, quibus matronæ utuntur. Non. 2. 587.

NUGŬLÆ, arum. f. pl. dimin. Mart. Capell. lib. 1. p. 1. Nugulas ineptas aggarrire.

NUGĀLIS, e. Adj. [φλυαρώδης] Quod est nugis plenum, seu Quod est nugarum. Gell. lib. 1. cap. 2. Sed theorematibus tantum nugalibus dilatrantes, objurgatione justa incessuit. Idem lib. 13. cap. 16. Alii alia quædam nugalia. Idem 4. 1. pr. Scholica quædam nugalia.

NUGALĬTAS, ātis. f. Gloss. vet. Nugalitas, σαπρότης.

NUGĀRIUS, a, um. Adj. ut, Nugarium unguentum. Varr. de L. L. lib. 6. 3. Diabolares, a binis obolis: fœniculæ ab fœno nugario unguento.

NUGO, ōnis. m. pro Nugatore. Apul. Met. lib. 5. extr. Sed utique præsumis nugo & corruptor.

NUGAS, Adj. indecl. Charisius lib. 1. Nugas licet indeclinabile sit, tamen commune trium generum est, hic & hæc & hoc Nugas. V. Plaut Trin. 3. 3. 90. & Taubm. p. 1358. Alii pro Nugax poni volunt.

NUGĬDICUS, a, um. Adj. ut, Nugidici ventilatores. Sarisb. Met. 2. 7.

NUGIDOLOLOQUIDES, Plaut. Pers. 4. 6. 21. Al. Nugipolyloquides & Nugipiliioquides. a Plauto fictum joci gratia.

NUGĬGER, ĕra, ĕrum. aliud Adj. [ληροφόρος] ut, Nugigera manus, h. e. Vana, & quæ seipsam fefellit. Cic. 4. Att. 5. Dices, vellem jampridem; scio te voluisse, & me; ast nugigeram manum fuisse. Ex vetusto codice legitur, Ast num germanum fuisset? V. Græv. p. 378.

NUGIGERŬLUS, a, um. Adj. Qui vana nuntiat. Plaut. Aul. 3. 5. 51.

NUGILŎQUUS, a, um. Adj. ut, Nugiloqui detractores. Saresb. Epist. 200.

NUGIPĂRUS, a, um. Adj. Qui parit nugas. Gloss. Isidor.

NUGIVENDUS, vel NUGIVENDŬLUS, i. m. [ληροπώλης] ab antiquis dicebatur, Qui aliquid mulieribus venderet, inquit Nonius, 2. 587. nam omnia quibus mulieres utuntur, pro rebus vanis atque inanibus habentur. Plaut. Aul. 3. 5. 51. Nugivendis res soluta est omnibus.

NUGOR, [ληρέω, ὑθλέω, φλυαρέω, φλυαφάω, ἐρεσχελέω, ἀδολεσχέω] āri. depon. Vana & nugas agere. Cic. 2. de Divin. 30. Democritus tamen non inscite nugatur.
Cum aliquo nugari. Hor. 2. Serm. 1. 73.

NUGĀTOR, ōris. m. [φλύαρος, ἀδολέσχης] Plaut. Curc. 4. 1. 1.
Edepol nugatorem lepidum lepide nunc nactus est Phædromus.
Cic. de Senect. 27. Non vero tam isti, quam tu ipse nugator. Idem pro Flacc. 38. Nunc vero non insultabo vehementius, nec volitabo in hoc insolentius, neque in istum nugatorem, tanquam in aliquem testem invehar. Vet. Gloss. Nugator, ἀχρεῖος.
Item Scortator. V. Lucil. apud Non. 1. 153. Pers. 5. Sat. 127. & Prudent. Cathem. 2. 28.

NUGĀTŌRIUS, a, um. Adj. Idem quod Nugalis. [φλυαρώδης] Cic. 1. de Nat. Deor. 109. Tota res, Vellei, nugatoria est. Idem pro Cæcin. 64. Omnino ad probandum utramque rem videam infirmam, nugatoriamque esse. Cic. 11. Fam. 2. Leve est ac nugatorium.
Mala, nugatoriaque accusatio. Cic. pro Rosc. Amer. 42.
Artes nugatoriæ. Plaut. Trin. 4. 22.

NUGATORIE, Adv. Auctor ad Herenn. lib. 4. 36. Non contra tenuiter & nugatorie responsum?

NUGĀTRIX, īcis. f. Prudent. Psych. 434. Nugatricem aciem.

NUGĀMENTUM, i. n. [ὕθλημα] Idem quod Nugæ. Apul. lib. 1. Met. extr. A quo, inquit, istorum nugamenta hæc comparasti?

NUGAX, ācis. Adj. [φλυαρώδης] Qui nugatur. Unde & Nugator alias dicitur. Vet. Gloss. Nugax, ἄκαιρος, σαπρός, ἀχρεῖος, φλύαρος.
Ne sis nugax. Petron. fragm. cap. 52.

NUGACĬTAS, ātis. f. Gloss. ἀχρειότης, ἀχρειοσύνη, Nequitia, nugacitas. Augustin. Epist. 67. extr. Omnis ab eo deleta est nugacitas.

N U L

NULLATENUS, NULLIBI, &c. V. post. NULLUS.

NULLUS, a, um; [μηδείς, οὐδείς] gen. nullīus, & aliquando in carmine nullĭus. a Non, vel potius Ne, & Ullus compositum. Cic. de Amicit. 30. Sic munitus est, ut nullo egeat. Idem 4. Acad. 104. Assentiri nulli rei.
Fers te nullius egentem. Hor. 1. Epist. 18. 22.
Nullius addictus jurare in verba magistri. Hor. 1. Epist. 1. 14.
Nullus, cum genitivo. Cic. 1. de Nat. Deor. 98. Elephanto belluarum nulla prudentior.
Nullus, pro Non. Ter. And. 2. 2. 33.
Liberatus sum, Dave, hodie tua opera. D. at nullus quidem. Idem Eun. 2. 1. 10. Memini, tametsi nullus moneas. Idem Hec. 1. 2. 4. Nullus dixeris. conf. Virg. 12. Æn. 405. & 1. Georg. 125. Cic. 12. Att. 22. Philotimus non modo nullus venit, sed ne per litteras quidem, aut per nuntium certiorem facit me quid egerit. Eidem, lib. 15. 22. Ego autem scripsi Sextum adventare: non quo jam adesset, sed quia certe id ageret, ab armisque nullus discederet.
Consilii nulli, pro Nullius. Ter. And. 3. 5. 2.
Nullus de. Cic. 5. de Finib. 36. Ut & omnes partes habeat incolumes, & de virtutibus nulla desit.
De inimicis nulli supersunt. Cic. pro Marcell. 21.
Quintio tenues opes, nullæ facultates, exiguæ amicorum copiæ sunt. Cic. pro Quint. 1.
Fides nulla regni sociis. Lucan. lib. 1. 92.
Homo nullorum hominum. Ter. Eun. 3. 1. 19.
Regem elegantem narras. T. immo sic homo est,
Perpaucorum hominum. G. immo nullorum arbitror,
Si tecum vivit. i. e. Præter eum nemo est, qui talem ferre secum velit.
Lites nullæ, neque controversiæ sunt. Cic. 1. de Orat. 118.
Partem in nullam, pro Nullo pacto. Cic. 13. Fam. 1. Ac te illud primum rogabo, ne quid invitus mea causa facias: sed id, quod mea intelliges, tua nullam in partem, multum interesse, ita mihi des, si tibi, ut id libenter facias, ante persuaseris.
Rempublicam nullam habere. Cic. 1. de Orat. 38. Quod nisi fecisset, Rempub. quam nunc vix tenemus, jamdiu nullam haberemus.
Nullus sum, pro Perii. Ter. Hec. 4. 1. 6.
Sed ostium concrepuit: credo ipsum ad me exire, nulla sum. & Eun. 5. 7. 22. Nullus sum. Ubi Donatus, Plus est nullum esse, quam Periisse. nam qui perit, vel corpus habet reliquum: qui vero nullus est, ita est, ac si natus non sit. Idem Andr. 3. 4. 20. & Plaut. Cas. 3. 5. 1. Liv. 6. 18. Ipse vindex vester, ubi visum inimicis est, nullus repente fui. Plaut. Casin. 2. 4. 26.
Ne Casinam ducat. si id factum est, ecce me nullum senem.
Nullius partis, pro Neutrius. Cic. 10. Fam. 31. Quum vero non liceret mihi nullius partis esse, quia utrobique magnos inimicos habebam, ea castra fugi, in quibus plane tutum me ab insidiis inimici sciebam non futurum.
Absolute. Hor. de Arte Poet. 324. Nullius avari. i. e. Nullius rei. conf. Burm. ad Quintil. 2. 4. p. 139. &c.
Die nullo non. Senec. Epist. 12.
Fide nulla esse, h. e. Cui non est adhibenda fides. Plaut. Mil. 4. 8. 59.
Dicent te mendacem, nec verum esse, fide nulla esse te.
Fine nullo crescunt vites. Plin. lib. 14. cap. 1.
Litteris nullis vir, i. e. Illitteratus. Plin. 6. Epist. 29. Video etiam multos parvo ingenio, litteris nullis, ut bene agerent, agendo consecutos.
Loco nullo deesse alicui. Cic. 2. Att. 20. Anicato, ut te velle intellexeram, nullo loco defui. Eidem, lib. 14. 15. Bruto certe meo nullo loco deero.
Modo nullo. Ter. Eun. 5. 2. 2.
Quasi dedita opera domi erant, ut nullo modo
Introire possem.
Negotio nullo, Sine difficultate. Cic. 10. Att. 16. Cato Siciliam tenere nullo negotio potuit. Idem pro Rosc. Amer. 80. Quare tu hoc propter multitudinem sicariorum, nullo negotio facere potuisti. V. NEGOTIUM.
Numero nullo homo, i. e. Nullius pretii. Cic. 3. Philip. 16.
Ordine passim nullo habitant Numidæ. Liv. 30. 3.
Pacto nullo. Plaut. Pseud. 1. 1. 92. Profecto nullo pacto possum vivere.
Ratione nulla moveri de. Cic. 4. Acad. 141. Deque eo nulla ratione neque pelli, neque moveri potes.
Nulli duo concinunt. Plin. lib. 3. cap. 1. extr.
Nullus ullus. Gell. lib. 1. cap. 2. Asseverabat nulli esse ulli magis ea omnia explorata. [Ut Nemo unus, Nemo quisquam. H. St. Immo non dubito, quin vere conjectaverit Gronov. Gellium Nulli uni reliquisse. Re nulla una magis commendatur orator, quam splendore verborum. Cic. de Clar. Orat. 216. conf. Nullus ullus. ex Gell.
Tam nullus. Plin. lib. 11. cap. 2. In his tam parvis, atque tam nullis, quæ ratio, quanta vis, quam inextricabilis perfectio!
Nullus admodum. V. ADMODUM.
Nullus dum. Liv. 5. 34. Alpes inde oppositæ erant, quas inexsuperabiles visas haud equidem miror, nulla dum via (quod quidem continens memoria sit, nisi de Hercule fabulis credere libet) superatas.
Nullus nisi. Cic. 2. de Finib. 69. Nullum suum officium ducerent, nisi ut voluptati ministrarent.
Nullus est hoc meticulosus æque. Plaut. Amph. 1. 1. 137. h. e. Nemo est hoc meticulosior.
Nullius non facinoris societas, pro Cujusvis facinoris. Suet. Octav. cap. 32. Martial. lib. 8. 21.
Quum facias versus nulla non luce ducentos. V. supra.
Nullus, i. e. Nullius momenti & utilitatis, sive Irritum & inane. Cic. de Amicit. 98. Nulla hæc igitur amicitia, quum alter verum audire non vult, alter ad mentiendum paratus est.

Nullus imperator fuit ex illo tempore, vir ille fummus. Cic. 7. Fam. 3. de Pompejo.
Argumentum id quidem nullum eft. Cic. 2. Tufc. 13.
Ars nulla, aut pertenuis, dicendi videtur. Cic. 1. de Orat. 107.
Leges nullæ. Cic. 2. de Legib. 14. Igitur Tutias & Apuleias leges nullas putas?
Oratio nulla fit neceffe eft, aut omnium irrifione ludatur. Cic. 1. de Orat. 50.

NULLĬTAS, ātis. f. Nullitas fententiæ apud JCtos, Canon. 1. Co. fin. de re jud. in 6.

NULLĀTĔNUS, Adv. Caffiodor. 3. 4. & 5. 23. Gloff. Cyrill. Nullatenus, οὐδαμῶς. Mart. Capell. 2. Immortalitatis fedem nullatenus obtinebis. conf. Zenon. Cod. 8. t. 10. l. 12. §. 3. & Fulgent. de Epiph. Latinitatis prolapfæ eft Cellar. Cur. poft. p. 314. [Sane ratione deftituitur hic modus loquendi. In Hactenus, Quatenus, &c. enim fubauditur Parte, ut Hac parte tenus &c. At in Nullatenus τῷ Parte fubintelligi nequit. Quid enim eft hoc, Nulla parte tenus? Pro eo Nulla ex parte veteres, vel Nullam in partem dicebant.

NULLĬBI, Adv. Nufquam. Onomaft. Gr. Lat. οὐδαμοῦ, Nullibi. Vitruv. 7. 1. Nullibi exftantes.

NULLĬFĬCO, āre. Vet. Interp. Iren. 4. 47. Tertull. adverf. Phyf. cap. 15. Hieron. Epift. 135. ἐξουθενεῖτε non putatis transferendum, Defpexifti; fed fecundum difertiffimum iftius temporis interpretem, Nullificafti.

NULLIFICATIO, ōnis. f. Tertull. adverf. Marc. 4. 14. Quæ ignominia, quæ nullificatio.

NULLIFICĀMEN, ĭnis. n. Tertull. adverf. Marc. 3. 7. & 17. Ignominia hominis & nullificamen populi.

N U M

NUM, [μῶν, ἆρα, μὴ οὖν, ἆρ' οὐκ] Adv. interrogandi, cui fubintelligitur negatio. Soli indicativo jungitur. Ter. And. 5. 3. 7.

Ita prædicant? o ingentem confidentiam:
Num cogitat quid dicat? num facti piget?
Vide, num ejus color, pudoris fignum ufquam indicat? Quafi dicat, Non cogitat.

Num, an. Hor. 2. Serm. 5. 58.
Num furis? an prudens ludis me, obfcura canendo?
Num, aut. Virg. 4. Æn. 730.
Num lacrimas victus dedit, aut miferatus amantem eft?
Num quod eloquentiæ veftigium apparet? Cic. 1. de Orat. 37.
Num quo alio modo? Cic. 2. de Invent. 44.
Num igitur tot &c. aut num imperatorum fcientia nihil eft? Cic. 1. de Divin. 24.

NUMNAM, [μῶν] compofitum a Num, & Nam. Idem quod Num fignificat. Ter. And. 3. 4. 12. Hem numnam periimus?

NUMQUIS, vel NUNQUIS, [μή τις] nunquæ, nunquod, vel nunquid. Num aliquis, per interrogationem dicitur. Ter. Eun. 3. 5. 1.
Nunquis hic eft? nunquis hic me fequitur? nemo homo eft.
Nunquis fundus in Nolano venalis fit? Cic. 13. Att. 8.
Nunquid horum probat nofter Antiochus? Cic. 4. Acad. 70.
Nunquid, Gnatho, dubitas, quin ego perpetuo perierim? Ter. Eun. 5. 9. 13.
Nunquid eft, quod opera mea vobis opus fit? G. nihil. Ter. Phorm. 3. 3. 32.
Nunquid ergo in his rebus eft, quod provifione aut permotione mentis magis quam natura ipfa fentiamus? Cic. 2. de Divin. 9.
Num quæ rogatio lata? num quæ nova quæftio decreta eft? Cic. pro Milon. 7.
Nunquid non, pro Annon. Sen. Epift. 90. Nunquid non pelles ferarum & aliorum animalium a frigore fatis abundeque defendere queunt? Ulpian. in l. Si quis. D. Si quis. omif. cauf. teft. Nunquid locus non fit edicto?
Nunquid vis? Sic folent interrogare difcedentes: quemadmodum fi dicant, Nihilne me jubes facere in tui gratiam? conf. Plaut. Aul. 2. 1. 53. & Moft. 2. 1. 57.
Nunquid velit, rogo. Cic. 5. Att. 2. Quum me fpectans e fua villa, nunquid vellem rogaffet. Ter. Eun. 2. 3. 49.
Dum hæc dicit, abiit hora: rogo nunquid velit?
Recte inquit, abeo. Ubi Donatus, Rogo nunquid velit: hoc eft fignifico me abire; nam abituri, ne id dure facerent, Nunquid vis, dicebant his quibufcum conftitiffent. Quid eft ergo, Rogo nunquid velit? hoc eft, Dico quod abeuntes folent.
Nunquid redeat, incertum. Plaut. Merc. 4. 7. 19.
Nunquid eft aliud? Immo vero, inquit. Cic. pro Rofc. Amer. 52. Et pro Quint. 44. Pecuniam petit: negamus deberi. Judicium fiat ftatim; non recufamus. Nunquid præterea? Ter. Eun. 5. 6. 24.
— nunquid eft
Aliud mali, damnive, quod non dixeris,
Reliquom? P. tantum eft.
Nunquidnam, inquit Donatus, Comicum eft, & Terentianum: quum exemptis Num & Nam, fufficere ad interrogationem potuiffet Quid. Ter. And. 1. 4. 8.
Opperiar, ut fciam, nunquidnam hæc turba triftitiæ afferat. Cic. 2. de Orat. 13. Quid vos tandem Craffus? Nunquidnam, inquit, novi? & Cic. 11. Fam. 27. Nunquidnam, inquam, novi?

NUMQUANDO, vel NUNQUANDO, [μή ποτε] Adv. compofitum ex Num & Quando, five Aliquando. Cic. de Amicit. 69. Exfiftit autem hoc loco quæftio fubdifficilis, Nunquando amici novi, digni amicitia, veteribus fint anteponendi, ut equis vetulis teneros anteponere folemus. Idem Vatin. 17. Nunquando tibi moram attulerit, quo minus confilium advocares, legemque ferres, quod eo die fcires de cælo effe fervatum? Vetus exemplar legit, Num quando, disjunctim. [Idque fine dubio rectius. Sic & præced. Num quis &c.

NŪMA, æ. m. cognomine Pompilius, [Νουμᾶς Πομπίλιος] vir Sabinus, & a Romulo fecundus rex, juftitia & pietate infignis: qui pacatis finitimorum odiis, gemini Jani templum edidit: quod apertum bella, claufum pacem indicaret. Mox ad religionem converfus, in deorum timorem (quo ad mitiora truces flecteret animos) facra inftituit, facerdotes creavit, virgines Veftales facravit, Pontificem maximum primus declaravit, dies faftos nefaftofque condidit, annum in duodecim menfes divifit: poftremo ubi maxima cum reverentia & fuorum & finitimorum creviffet, quadragintaque annis regnaffet, diem fuum obiit. De eo Cicero 2. de Orat. 154. Numam Pompilium illum regem noftrum fuiffe Pythagoreum ferunt, qui annis permultis ante fuit, quam ipfe Pythagoras: quo etiam major vir habendus eft, quum illam fapientiam conftituendæ civitatis duobus prope fæculis ante cognovit, quam eam Græci natam fenferunt. [An Cognorit?] conf. Idem 4. Tufc. 1. & Liv. 1. 32. & 40. 29.
Conjux Numæ Egeria. Ovid. 3. Faft. 262. V. f. l.
Antiqui regia parva Numæ. Ovid. 3. Trift. 1. 30.
Munificus Numa. Ovid. 3. Faft. 385.
De Numa V. plura apud Lex. Pitifc.
Per ἀντονομασίαν Hominem fanctum notat & innocentem, V. Barth. ad Stat. Silv. p. 118.

NŪMĀNA, æ. f. [Νουμᾶνα] Oppidum Piceni in Italia. Mela lib. 2. 4. Dicunt hanc effe deletam.
Scopulofæ rura Numanæ. Sil. lib. 8. 433.

NŪMANTIA, æ. f. [Νομαντία] Urbs Hifpaniæ in Celtiberia, quæ a Romanis obfeffa per annos XIIII, quum haberet tantum quatuor hominum millia, non folum fuftinuit, fed etiam vicit quadraginta millia Romanorum: tandem tamen a Scipione pofteriore poft longam & arctiffimam obfidionem deleta. Quum enim fame laborarent, nec eis daretur jufti certaminis copia, omnia fua & fe ipfos igni immiferunt. V. Florum lib. 2. 17.
Nunc *Soria* vocatur, ut fcribit Olivarius in Melam.
Everterunt Numantiam Romani. Cic. 4. Philip. 13.
Fera Numantia. Hor. 2. Carm. 12. 1.

NUMANTĪNUS, a, um. Adj. [Νομαντῖνος] ut, Bellum Numantinum. Cic. 5. Fam. 12.
Urbs Numantina. Ovid. 1. Faft. 596.
Pira. Plin. 15. 15.

NUMANTINUS cognomine dictus eft P. Cornelius Scipio, quod cognomen tamen triumphale alterum Africani exftinxit. Propert. lib. 4. 12. 30.
Afra Numantinos regna loquuntur avos. conf. Ovid. 1. Faft. 596. & Juvenal. 8. Sat. 11.

NUMARIUS, NUMATIO, NUMATUS. V. NUMMUS.

NUMELLA, æ. f. [κύφων] eft ut ait Nonius, 2. 568. Machinæ genus ligneum, quod ad difcruciandos noxios parabatur, quo collum & pedes immittebant antiqui. Nomen habere videtur inde, quod qui eo vinculo conftricti erant, nuere demiffoque capite effe cogebantur. Numellam enim, quafi Nuellam, abundante littera M, intelligo a Nuo, ut Luellam a Luo. Turneb. Adverf. 26. 11. Plaut. Afin. 3. 2. 5.
Nervos, catenas, carceres, numellas, pedicas, boias.
Numella, inquit Feftus, Genus eft vinculi, quo quadrupedes alligantur. Solent autem ea fieri nervo, aut corio crudo bovis, ut plurimum. Varro lib. 2. de R. R. cap. 9. Confuefaciunt quoque, ut poffint alligari primum levibus numellis, quas fi abrodere conantur, ne id confuefcant facere, verberibus eos deterrere folent. De canibus. Legitur in emendato codice Vinclis. Columel. de ovibus & capris, lib. 7. cap. 8. Nonnulli antequam pecus numellis inducant, virides pineas nuces in mulctram demittunt. V. Voff. Etym. p. 347.

NŪMEN, ĭnis. n. [δαιμόνιον, θεῖον, θειότης] dicitur, auctore Fefto, quafi Nutus dei, ac poteftas. A Nuo, quod veteres pro Volo ufurpabant. Virg. 2. Æn. 777. — non hæc fine numine divûm
Eveniunt. i. e. Sine fati neceffitate, ut ait Servius. Valla negat fignificare Nutum, lib. 6. Sed V. infra.
Numen, inquit Varro de L. L. lib. 6. 5. dicunt effe imperium, dictum ab nutu. Actius, Multis nomen veftrum, numenque ciendo. Omnia funt ejus, cujus imperium maximum effe videatur. Itaque in Jove hoc, & Homerus, & aliquotiens Livius. Liv. 7. 37. extr. Annuite, Quirites, nutum numenque veftrum invictum Campanis. [Apud Varr. alii, pro Omnia, Omina legunt. Ego non dubito, quin ipfe Numina fcriptum reliquerit. Livium poëtam intelligit. Ut Nuo ex Gr. νεύω, fic Numen ex νεῦμα.
Numen eft quoddam & vis deorum. Cic. 2. de Nat. Deor. 95.
Numen, Poteftas dei, majeftas: unde Diverfa numina, i. e. Diverfæ poteftates. Virg. 4. Ecl. 47.
Concordes ftabili fatorum numine Parcæ.
Numen, Poffibilitas. [Poteftatem intelligi voluit.] Virg. 1. Æn. 670.
Ad te confugio, & fupplex tua numina pofco. Servius. Catull. Argon. 62. 204.
Annuit invicto cæleftum numine rector. conf. ANNUO.
Divinum horrere. Cic. 4. Acad. 121. Quis poteft, quum exiftimet curari fe a Deo, non & dies & noctes divinum numen horrere?
Redditum fe divino numine Reipublicæ Cicero teftatur pro Domo 43.
Puro numine Juppiter glaciat nives. Hor. 3. Carm. 10. 8.
Defendunt numine fuo atque auxilio nos dii immortales. Cic. 1. in Catil. 29. Hor. 4. Carm. 4. 74.
Quas & benigno numine Juppiter Defendit.
Feror divûm numine in arma. Virg. 2. Æn. 336. Idem 11. 232.
Parent numini divino omnes naturæ. Cic. 1. de Divin. 20.
Torquet cælum & terras qui numine. Virg. 4. Æn. 269.
Vendere numen interdictumque deorum immortalium alicui. Cic. in Pifon. 48.
Numen, Ipfe deus. Virg. 4. Æn. 382.
Spero equidem mediis (fi quid pia numina poffunt)
Supplicia haufurum fcopulis. Idem 4. Georg. 7. & Lucan. 3. 449.
Cultores numinis. Ovid. 1. Met. 327.
Amicum mihi numen. Virg. 2. Æn. 233.
Confcia veri. Virg. 2. Æn. 141.
Converfa. Virg. 5. Æn. 466.
Exorabile. Juven. 12. Sat. 102.
Implacabile. Senec. OEdip. 4.
Inevitabile. Stat. 9. Theb. 549.
Læva numina. Virg. 4. Georg. 6.
In tenui labor, ac tenuis non gloria: fi quem
Numina læva finunt, auditque vocatus Apollo. Numina læva, deos dicit in lædendo magis, quam in juvando potentes, quos idcirco deprecari agricolas monet. Ex Gell. lib. 5. cap. 12.
Magna deûm. Virg. 2. Æn. 623.
Maligna. Juven. 10. Sat. 111.
Præfens & propitium alicui. Quintil. proœm. lib. 4.
Adorare. Virg. 1. Æn. 52.
Afcribi numinibus. V. ASCRIBO.
Colendum. Stat. 9. Theb. 587.

Contrahere ſibi iram numinis. Ovid. 2. Met. 660.
Evenire ſecundis numinibus. Tacit. 15. Ann. 34.
Exercent te iræ numinis. Virg. 4. Georg. 453.
Exorabile Cæſaris. Stat. 5. Silv. 1. 164.
Læſum. Virg. 1. Æn. 12.
Metuens numinis ingenium. Ovid. 6. Faſt. 260.
Occurſare numinibus. In OCCURRO.
Orare. Virg. 2. Æn. 233.
Placabile. Ovid. 2. Triſt. 142.
Placare numen per ſacrum aliquod. Ovid. 13. Met. 461.
Placare divinum precibus. Cic. pro Domo 140.
Precari cæleſte. Ovid. 1. Met. 367.
Precari magna. Virg. 3. Æn. 634.
Precamur ſancta. Virg. 3. Æn. 543.
Spernere divûm. Ovid. 8. Met. 740.
Venerabile. Stat. 4. Silv. 6. 60.
Non violabile. Virg. 2. Æn. 154.
Aquarum numen Neptunus. Ovid. 4. Met. 530.
Belligerum, Mars. Stat. 1. Achil. 504.
Fontana numina Naiades. Ovid. 14. Met. 327.
Montana numina Panes. Ovid. 4. Epiſt. 171.
Ruſtica numina Fauni. Ovid. 1. Met. 192.
Silveſtria. Ovid. 2. Faſt. 279.
Doloris ſui numina, filii Manes vocat Quintil. in proœm. lib. 6.
Numina divûm, Oracula. Virg. 2. Æn. 123.
Conceptum numen pectore. Lucan. lib. 5. 97.
Manifeſto numine. i. e. Manifeſto deorum judicio. Virg. 11. Æn. 231.
Dii movent numen. i. e. Aliquid magnum portendunt. Liv. 1. 55. pr.
Numen, pro Nutu. Lucret. 2. 632. de Curetibus,
Terificas capitum quatientes numine criſtas. Scio ad numen Magnæ matris referri poſſe videri: ſed perſpicue motus nutuſque capitis ſignificatur, quem ſequitur & nutus criſtæ, ut apud Homerum,
— δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν. Turneb. 5.27.
Numen mentis. i. e. Nutus. Lucret. lib. 3. 144.
Paret, & ad numen mentis, momenque movetur.
Diverſum numen. i.e. Diverſus nutus. Lucret. lib. 4. 180.
In quem quæque locum diverſo numine tendunt. V. plura exempla ſupra.
Numen, pro Habitu atque ornatu interpretatur Nonius 2. 579. Virg. 2. Æn. 396.
Vadimus immiſti Danais, haud numine noſtro. Servius, Haud numine noſtro, Aut diis contrariis, aut quia in ſcutis Græcorum Neptunus, in Trojanorum fuerat Minerva depicta. [Nimirum, quia arma hoſtium induerant Trojani. Haud noſtro, i. e. Haud propitio.
Romani & Imperatores ſuos Numinis appellatione honorabant. V. Liv. 8. 34. Hinc formula ſolennis, DEVOTVS NVMINI MAIESTATIQVE EIVS. V. Voſſ. de Idol. 3. 17. & Bœcler. de Auſpic. Reg. 3. 5.
Numina, plur. de uno. Sil. 1. 93.
— Ennææ numina Divæ. i. e. Proſerpinæ.

NŪMĒNIUS, i. m. [Νουμήνιος] Miſenæ regionis (quæ mari Rubro proxima eſt) ſub Antiocho præfectus, qui Perſas eodem die navali & equeſtri certamine vicit: geminaque eodem in loco Jovi & Neptuno trophæa erexit.
Fuit & Numenius Apameus, Platonicæ ſectæ philoſophus, quem Origenes non dubitat ceteris omnibus philoſophis anteponere. Hunc ferunt, quum Platonis dogmata cum Moſis myſteriis conferret, illud identidem aſſeruiſſe, Platonem ſibi prorſus Moſen alterum, Attica eloquentia divinitatis arcana rimantem, videri. Sub Antonino Pio floruiſſe videtur. V. Suid. & Jonſ. lib. 3. de Script. Hiſt. Philoſ. p. 23. ſq. qui ejuſdem nominis & alios memorat.

NUMERATUS, NUMERIA, NUMERIUS, NUMERO, NUMEROSUS, &c. V. NUMERUS.

NŪMĔRUS, i. m. [ἀριθμός] Unitatum collectio. Male definitur Numerus, Ex unitatibus compoſita multitudo. ab Eucl. 7. Elemen.
Notis quibuſdam veteres utebantur numeros ſignificantibus, quas deinde ad litterarum formam, ſcribendi conſuetudine, paulatim converit librariorum inſcitia. quas quidem notas, & earum ſignificationem ſubjiciam; atque hæ tredecim ſunt, totidem, quot Priſcianus agnoſcit: ab eo tamen, quiddam eſt, cur diſſentire cogar.

Antiquæ notæ;	Significatio.	
I	1	unus
V	5	quinque
X	10	decem
⊥	50	quinquaginta
C	100	centum
IↃ	500	quingenta
CIↃ	1000	mille
IↃↃ	5000	quinque millia
CCIↃↃ	10000	decem millia
IↃↃↃ	50000	quinquaginta millia
CCCIↃↃↃ	100000	centum millia
IↃↃↃↃ	500000	quingenta millia
CCCCIↃↃↃↃ	1000000	decies centena millia.

Non erat, inquit Plin. lib. 33. c. 10. pr. apud antiquos numerus ultra centum millia: itaque & hodie multiplicantur hæc, ut, decies centena millia, aut ſæpius, dicantur. Atque hæ notæ, ſi figuram conſideres, eædem omnes ſunt, niſi quod in quinque primis deprehenditur diſſimilitudo. nam quum ſcribimus CIↃ, ſive IↃↃ, & inde quæ ſubſequuntur, duabus tantum utimur notis, I & C, hoc tamen obſervantes, ut C poſt I non tanquam averſa, ſed quaſi reſpiciens conſtituatur, ſic unamquamque ſummam, quam volueris, immenſam, explicari primis quinque notis animadvertes. Hæc eſt prima conſideratio: ſequitur altera, quod a prima nota ad uſque eas, quas in extremo poſui, alternis modo in quincuplum ſumma creſcit, modo in duplum: quod, ipſas notas qui perſequi ſingulas voluerit, intelliget. Priſcianus autem hanc rationem tractat imperite. primum mille ſic ait notari, X, & decem millia ſic, CXↃ. in quo repugnat vetuſtatis obſervatio. Triplex enim genus eſt, quod antiquitatem maxime teſtatur, lapides, libri, nummi. Et quum ego in ſingulis non ita negligenter ſim verſatus, nunquam tamen X pro mille comperi, nunquam CXↃ pro decem millibus. ſed idem labat in ſua ſententia: infert enim paulo poſt, Decem millia, quod veriſimilius eſt, notatum per M, circunſcriptam ex utroque latere: & M putat mille ſignificare, quia nominis prima ſit littera. quorum alterum concedo, ut M mille valeat, alterum, quia cum ratione pugnat, concedere non poſſum, ut M ideo mille ſignificet, quod in verbo mille princeps occurrat littera. mihi enim dubium non eſt, quin M inde ſit derivata, quod veteres pro quingentis hac utebantur figura IↃ: unde, contra Priſciani ſententiam, qui de origine D neſcio quid ridicule comminiſcitur, facta eſt D, negligentia ſimul & ignorantia deſcribentium, dum antiquas notas elementa putant. ergo pro quingentis, ut dixi, ſcribebant IↃ, pro mille CIↃ: unde fluxit M, errorem creante ſimilitudine, quod M quandoque ita ſcribitur, ut minimum diſcrepare videatur a CIↃ. in antiquis autem libris & alias figuras pro mille uſurpatas licet animadvertere, ut ∞ & CIↃ, quas peperit minus accurata librariorum feſtinatio, id agentium, ut CIↃ uno calami ductu perficerent. etiam ∞ pro mille reperias. Quæritur etiam, cur L quandoque pro I poſita reperiatur, ut in hac figura CCCLↃↃↃ, & ſimilibus. hujus quoque mutationis culpam ſuſtinet librariorum inſcitia: qui quum antiquam notam, I, longiuſculam viderent, exempli gratia ſic, CCCIↃↃↃ; decepti ſimilitudine conſonantem L putarunt, & pro CCCIↃↃↃ, ſcripſerunt CCCLↃↃↃ. Hæc de numerorum notis. reliqua erant nonnulla: quæ, quia ſatietati legentium placet occurrere, prætermitto. Hac de re paulo plenius agetur in libris de quæſitis per epiſtolam. Ex Paulo Manutio in lib. 1. Epiſt. 6. ad Attic.
Priſciani ſententiam, quam memorat Manutius, pluribus proferre viſum eſt. Ait Grammaticus, in libello de numeralibus notis, V quinque ideo denotare, quia quinta vocalis ſit: X decem, quia (κ) decima eſt conſona apud Græcos, vel quia apud Latinos poſt V ſequitur X. L quinquaginta exprimere, quia Græci veteres pro hoc numero ν ſcribebant. (N autem Græcorum ſuccedit loco Latinorum L, unde pro Nympha, Lympha dicimus.) Centum autem efferre per C litteram a qua ſc. orditur. Quingenta per D quæ poſt C proximo loco ſequitur. Mille ſecundum Atticos per X Græcum, ſed circumſcriptis lateribus |X|, ut a denario numero differat. Monſtra hæc, neque Grammatici exiſtimationi locoque in Rep. litteraria convenientia. Delirantem hominem in ordinem coegerunt alii paſſim, tum vero, teſte Alciato Parerg. Juris lib. 10. cap. 25. Benedictus Jovius, V. Cl. in eleganti paraphraſi qua haſce Priſciani traditiones non ſine riſu confutat atque proſternit. Ut cetera omittam, quid putidius, quam Romanos per L exprimere quinquaginta, quia Græci veteres id per ν ſcribebant, cui quoad ſedem in Alphabeto ſucceſſit Latinorum L? Veteres Græci quinquaginta non ita exprimebant, ſed nota aliena, cujus ratio non multum abludit a Romanorum conſuetudine, uti mox videbimus. Notatio illa numeralis per litteras Alphabeti, quarum poſt primam decadem unaquæque denario creſcit uſque ad numerum centenarium, quarum deinde unaquæque centenario, recentiorum Grammaticorum erat inventum. Sed nec loco τοῦ N Græcorum reſpondebat L Latinorum; ſed N, N alterius altera, itidemque Λ L, hoc pacto.
Α Β Γ Δ Ε ϛ Η Ι Κ Λ Μ Ν. Alphabet. vett. Atticorum.
A B C D E F H I K L M N. Alphabetum Romanorum.
Notandi igitur rationem, ut ad rem revertar, a Græcis mutuo ſumpſere Romani, ſed alia prorſus methodo, atque Priſciano viſum eſt. Unitatem illi extulere per I lineam ſc. perpendicularem, notatu commodam & facillimam, vel quia Veterrimi pro εἷς, μία, ἕν, dixerunt εἷς, ΙΑ, ἕν. quod magis probo, quoniam ea ratio cum ceteris quoque concordat. Sed ne tot unitatibus faſtidium vel etiam error lectori oboriatur, placuit per quincuplum procedere, Π igitur quinque exprimebat quia ea littera incipiebat vox Πέντε, Δ decem, quia Δέκα. Pari itaque ratione, hoc in illud ductum quinquaginta efficiebat, hoc modo, |Δ|. Deinde H centenarium numerum deſignabat, quia ita vetuſtiſſimis Græcis ſcriptum erat Ηεκατὸν, (pro quo Iones dixerunt ἑκατὸν, Æoles vero Ϝεκατὸν.) Jam Quinarii facto incremento |Η| quingentorum erat nota & imago, pari modo atque ratione X millenarii, quia ab ea ordiatur vox Χίλιοι. Et ſic deinceps. Hæc computandi methodus viſitur in tabulis antiquiſſimis, adeoque in præſtantiſſimis reliquiis, quæ nunc munere Arundeliano ſervantur Oxonii. Græcos, ut dixi, pone ſequebantur Romani. Verbis utar Alciati l. c. qui teſſeras agricolarum notas numerales Latinis peperiſſe ait. Nam agricolæ unica crena, ſurculo impreſſa unitatem notaverunt: deinde ne tot unitatibus oculi inſpicientium fallerentur, duas lineas hac ſpecie V, ab inferiore parte conjunxerunt, ut quinque ſignificarent, rurſuſque totidem tranſverſas X, quibus denarius numerus repræſentaretur. Idem unam deinde tranſverſam cum dimidia inciderunt hoc modo ⅄, quæ quinquaginta ſignificaret, fuitque diu hæc nota longæ litteræ quam I vocamus: unde in antiquis marmoribus non uno in loco reperitur ea figura eſſe deſcripta, ut merito Plauto in Aul. longam litteram facere ſit ſe ſuſpendere: hæc enim nota, qua antiqui utebantur, ſimillima eſt ligno prono, cui quis affixus ſit. Cum vero ad centenarium numerum perveniſſent, eum denaria nota inciſa, connexaque illi priore ex parte unitate affixerunt, hoc modo IX, unde tertium quoque quod in Alphabeto eſt elementum ſic IX effigiaverunt. viſunturque etiam hodie antiquiſſimi libri, vel ante tempora Longobardorum ſcripti, ſimilibus notis. Sed & Quingenta deſignare volentes, quinquagenariam notam ab inferiore parte linea ducta jungebant. Mille vero eadem ratione qua centum taleæ imprimebant, niſi quod ambæ tranſverſæ lineolæ utrinque unitatibus claudebantur hac forma IXI, quam Recentiores expolivere, & quibuſdam amotis, ut ita dicam, fibulis M fecere. Alii vero celeritatis cauſa ſic depingebant CIↃ, cui notæ quotquot apoſtrophos utrinque adſcripſeris, tot decennaria [Sic in Lond. exemplari] addes, quapropter hoc ſigno CCIↃↃ decem millia, hoc CCCIↃↃↃ centum millia, hoc CCCCIↃↃↃↃ decies centena millia ſignificantur: qua ſcribendi ratione omnes veteres utebantur, occurritque frequentiſſime in vetuſtiſſimis monumentis. Huic accedit fere Cl. Huetius in Huetianis opere poſtumo, qui a numeratione per digitos antiquis uſitata has notas arceſſit. Conf. in litt. C, D, I, L, M, V, X.
Numero ac ſumma ſua, pecunia quanta ſit oſtendit. Cic. pro Cluent. 87.
Centenarius. V. CENTUM.
Duplaris & Triplaris. V. ſuis locis.

Immanis. V. IMMANIS.
Impar. V. IMPAR.
Infinitus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Innumeralis. Lucret. lib. 2. 1085.
Abundare numero. Quintil. lib. 5. cap. 7. Et fi deficietur numero pars diverfa, paucitatem: fi abundabit, confpirationem: fi humiles producit, vilitatem: fi potentes, gratiam oportebit inceffere.
Adolevit numerus, i. e. Crevit, auctus eft. Paterculus lib. 2. cap. 30. extr. Gladiatorum numerus in tantum adolevit, ut qua ultimo dimicavere acie, quadraginta millia hominum fe Romano exercitui oppofuerint.
Æquati numero. V. ÆQUO, are.
Augere numerum. Lucret. lib. 1. 437.
Commetiri numero, in COMMETIOR.
Componere numero in turmas. Virg. 11. Æn. 599. Servius, Numero, i. e. Rationabiliter. Unde & Sæpenumero dicimus. i. e. Frequenter & rationabiliter. V. NUMERO, Adv.
Comprehendere numero. In COMPREHENDO.
Conficere numerum. Cic. pro Cluent.
Confequi verborum numerum fententiarum numero. Cic. 2. de Orat. 56. Thucydides omnes dicendi artificio mea fententia facile vicit, qui ita creber eft rerum frequentia, ut verborum prope numerum, fententiarum numero confequatur.
Convenit numerus. V. CONVENIO.
Defici aliquem numero. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Digerere aliquid in numerum. Virg. 3. Æn. 446.
Efficere numerum. Cic. 8. Fam. 8.
Exfequi fubtiliter numerum. i. e. Minutatim. Liv. 3. 5. Difficile ad fidem eft, in tam antiqua re, quot pugnaverint ceciderintve, exacto affirmare numero; audet tamen Antias Valerius concipere fummas. Romanos cecidiffe in Hernico agro V mil. ac CCC. ex prædatoribus Æquorum, ab A. Poftumio Confule duo millia & CCCC cæfos. Paulo poft, Interfecta inde quatuor millia, & exfequendo fubtiliter numerum, CC ait & XXX.
Explere. V. EXPLEO.
Glifcere numero. Tacit. 4. Ann. 5.
Habui numerum. Plaut. Pfeud. 4. 2. 5.

> Habui numerum fedulo, hoc eft fextum a porta, proximum Angiportum. i. e. Sciebam quotus effet.

Habere rationem numerumque. Cic. 7. Verr. 70.
Metiri numerum. Stat. 6. Theb. 263.
Permanere idem ad numerum. Cic. 1. de Nat. Deor. 105. Sic enim dicebas, fpeciem dei percipi cogitatione, non fenfu, nec effe in ea ullam foliditatem, neque eandem ad numerum permanere.
Redigi ad duorum. Ovid. 6. Met. 199.
Referre in aliquem. Cic. 2. de Divin. 4.
Replere. Lucret. lib. 2. 535.
Subducere fiderum. Catul. in Epithal. Juliæ, 59. 208.
Sum. ut, Ad numerum effe. V. AD.
Hoc erit in magno numero noftrorum malorum. i. e. Augebit numerum noftrorum malorum. Cic. 3. Att. 1.
Ad centena numero. V. AD præpofitionem.
Numerorum primus arenarius apud Tertull. de Pall. ad fin. Qui in fchola tanquam in arena numeros exercet & docet, a circenfi arena & amphitheatrali translatione profecta; nifi quis potius putet ratiocinatorem & numerarium ita vocari quadam veri fuperlatione, quafi arenam numerare poffit: ut apud Flaccum fcribitur, 1. Carm. 28. 1.

> Te maris & terræ numeroque carentis arenæ Menforem.

Ex Turnebo. Salmafius Primum arithmetices præceptorem exponit, qui abacum pueros docebat. [Forte mendum eft, & vel Aranearius legendum, ob abaci cum aranei tela fimilitudinem: vel potius Arcanarius, qui numerorum arcana, i. e. difciplinam tradit. Non enim video quid prohibeat, quin is, qui Μυςαγωγὸς Græce, Latine Initiator alias dicitur, a Tertulliano Arcanarius dici potuerit; quum videam in Gloff. Græco Lat. Μυςήριον, Arcanum, & Μυςικὰ Arcana reddi. Numerus, occultiore fignificato longe aliud eft, quam quod vulgus exiftimat. Sane Plato, velut Solomoni concinens, dicenti Deum omnia in numero, pondere & menfura perfeciffe: dum numeros, menfuras, & folida in medium adducit, per numeros vult intelligi ipfas rerum naturalium fpecies formafque fubftantiales: quas etiam Ariftoteles numeris comparat. Per menfuras autem, certas inftrumentalefque figuras, vel magnitudines fpeciebus certis accommodatas. Per folida denique atque vires fignificat qualitates, & quæ cum molibus penitus protenduntur, & præftant motionibus actionibufque momentum. Ex qua recondítiore difciplina fcribit Macrobius in Somn. Scip. c. 13. Numerorum certam conftitutamque rationem animas fociare corporibus. Qui numeri dum fuperfunt, perfeverat corpus animari. Quum deficiunt, arcana illa vis folvitur, qua focietas ipfa conftabat. Et hoc eft quod fatum & fatalia vitæ tempora vocant. Unde eft Virgilii illud 6. Æn. 545.

> — explebo numerum, reddarque tenebris.

Hinc etiam veteres philofophi dixerunt, Animam effe numerum fe moventem. Quod Pythagoricum effe decretum, probat Plutarchus, lib. 4. de Placitis philofophorum, adjiciens tamen numerum hic pro mente accipi.
Numerus impar a Pythagora plenus cenfebatur & perfectus: contra Par, indigus, deficiens & imperfectus. Impar fiquidem pari commiftus, vim fuam fervat perpetuo: conduplicatus vero, eundem gignit. Eft itaque fecundus: habetque vim principii, divifionis ipfe nefcius, unitate femper in eo redundante. Par vero divifibilis eft: nec imparem unquam producit. Atqui ex divifione malum omne fuboritur, corporum ægritudines, civitatum feditiones, familiarum diffidia, & reliqua hoc genus. E contrario, ex unitate bonum omne, corporum fanitas, civitatum & familiarum pax, animorum confenfus. Proinde Homerus imparia femper fuperis contribuit: inferis vero paria. Adde quod Pythagoras numeros impares ponebat formis rerum naturalium analogos, ut Pares materiæ: per hos de fenfibilibus, per illos de intellectualibus fubftantiis philofophans.
Aureus numerus fic vocatur (ut aiunt) propterea quod Julius Cæfar, quum deprehendiffet decimo nono quoque anno Lunam ad eundem Zodiaci locum una cum Sole redire, eum litteris aureis in Calendario fingulis annis adfcribi jufferit. [Character eft cycli lunaris. V. Dion. Petav. Rat. temp. part. 2. lib. 1. cap. 2. ad fin.
Numerus fingularis, dualis, ac pluralis apud Grammaticos. V. Quintil. lib. 1. cap. 5. p. 55. & 62. Burm. conf. 1. 4. p. 49.
Mutare numerum. Quintil. lib. 9. cap. 3. p. 805. Burm.
Numerus aliquando refertur ad ea quæ menfurantur: unde Magnum numerum frumenti, olei, vini antiqui dicebant. Cic. pro Planc. 64. Frumenti in fumma caritate maximum numerum miferam. Cæfar in Comment. de Bell. Civ. 2. 18. pr. Frumenti magnum numerum coegit. Hirtius in Comment. Magno invento numero hordei, olei, vini, fici, pauco tritici. Cic. 2. Philipp. 66. Maximus vini numerus fuit, permagnum optimi pondus argenti. conf. in MAGNUS.
Numerus, Societas, grex, feu pars. Unde dicimus aliquem ex eorum numero, qui eft eorum particeps. Salluft. Catil cap. 32. extr. Dum hæc Romæ geruntur, C. Manlius ex fuo numero legatos ad Marcium Regem mittit.
Integer numerus militum. Cic. 3. Fam. 3.
Numerus, pro Honore vel exiftimatione. Cic. 2. Philipp. 3. Itaque quem locum apud ipfum Cæfarem poft ejus ex Africa reditum obtinuifti? quo numero fuifti? Qua exiftimatione, quo gradu dignitatis?
Nullo numero homo. V. NULLUS.
Et contra Numerus pro Turba fine nomine, & dignitate. Nam apud Scriptores multitudo numero, non pondere, æftimatur. Unde Hor. 1. Epift. 2. 27.

> Nos numerus fumus & fruges confumere nati.

conf. Eximere numero infra.
Accipi in numerum. V. ACCIPIO.
Adfcribere ad numerum, pro In numero fuorum habere. Cic. 1. Q. frat. 1. 12. Quo ex genere fi quem forte tui cognofti amantiorem (fieri enim potuit) quam temporis, hunc vero ad tuum numerum libenter adfcribito.
Adfcribere in numerum. V. ASCRIBO.
Colere in numero. Cic. 2. contra Rull. 94.
Collocare in deorum numero. V. COLLOCO.
Diftribuere in numeros. h. e. In ordines, vel ita per numeros difponere, ut poftea in ordines reduci poffint. Plin. 10. Epift. 29.
Duci in numero & loco hoftium. Cic. 7. Verr. 124.
Ejicere e numero. Cic. 13. Philipp. 1.
Eximere aliquem numero beatorum. Hor. 2. Carm. 2. 18.
Eximere numero, eft Eximium, & egregium, & fingularem aliquem conftituere. Quintil. lib. 1. cap. 4. conf. Numerus pro Turba.
Habere aliquem in numero fuorum, hoc eft, inter fuos & amicos. Cic. 13. Fam. 22. Ipfum fuo nomine diligas, habeafque in numero tuorum.
Habere aliquem eo numero ac loco. Cic. 4. Verr. 134. Sed ne miremini qua ratione is tantum apud iftum libertus potuerit, exponam vobis breviter quid hominis fit: ut & iftius nequitiam, qui illum fecum habuerit, eo præfertim numero ac loco, & calamitatem provinciæ cognofcatis.
Haberi, vel Effe numero, vel in numero, aliquo: cui Defpici opponitur. Varro 1. de R. R. cap. 17. Quod ita quum fit, minus fe putant defpici, atque aliquo numero haberi a domino. Brutus ad Atticum, Quid enim tam alienum ab humanis fenfibus eft, quam eum patris habere loco, qui ne liberi quidem hominis numero fit?
Obtinere aliquem. Cic. de Clar. Orat. 175. Dicebat etiam L. Scipio non imperite, Cneufque Pompejus F. aliquem numerum obtinebat. Subaudi inter oratores. V. OBTINEO.
Pervenire in. Cic. in Brut.
Ponere aliquo numero, *Voyez au François Latin, En doit on faire cas?* An in aliquo numero ponendus eft. Bud. ex Cic. H. St.
Putari in hoftium numero. Cic. in Pifon. 35.
Reponere in. Cic. 5. Verr. 210.
Sejungere ex. Cic. 4. Verr. & in Vatin. 26.
In numero effe, Annumerari. Cic. 13. Fam. 24. In primifque libertus ejus, L. Coffinius Anchialus, homo & patrono, & patroni neceffariis, quo in numero ego fum, probatiffimus.
Effe in numero civium. Cic. pro Domo 82.
In nullo numero effe. Cic. 3. de Orat. 213. Actio, inquam, in dicendo una dominatur: fine hac fummus orator effe in numero nullo poteft. i. e. In nullo pretio.
Deorum numero effe alicui. Liv. 7. 30. Conditorum, parentum, deorum immortalium numero nobis eritis. Numero, i. e. Loco: paulo enim ante dixerat eadem de re, Sic enim a majoribus noftris accepimus, Prætorem, Quæftori fuo, parentis loco effe oportere.
Venerari in numero deorum aliquos. Cic. 2. pro Lege Agrar. 94.
Venire in numerum oratorum. Cic. 1. de Orat. 115.
Numerus, pro Ratione harmonica ponitur, quam Græco vocabulo Rhythmum appellamus, quod omnis harmonia & omnis concentus numeris conftet. Virg. 9. Ecl. 45.

> — numeros memini fi verba tenerem.

Hinc, Oratio quæ numeris caret, foluta dicitur: quæ vero numeris conftat, numerofa. Cic. 1. Acad. 9. Atque ipfe varium & elegans omni fere numero poema fecifti.
Breviores numeri. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Vincula numerorum. Cic. in Orat. 77. Primum igitur eum tanquam e vinculis numerorum eximamus: funt enim quidam, ut fcis, oratori numeri, de quibus mox agemus, obfervandi ratione quadam, fed alio in genere orationis, in hoc omnino relinquendi. Numeros tanquam vincula appellat, vel quod oratorem quodammodo alligant ad eos obfervandos: vel (quod magis placet) quia membra & periodos orationis vinciunt, & egregie conjungunt. [Prior expofitio potior.
Numerus & modus oratorius. Cic. 1. de Orat. 151.
Flebiles numeri. Ovid. 2. Faft. 109.
Impares numeri, Elegiaci. Ovid. 3. Amor. 1. 37.
Levioribus numeris apta materia. Ovid. 1. Amor. 1. 19.
Adjunxit primus numeros verbis folutis Ifocrates. Cic. in Orat. 174.
Alligari numero. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Aftringere orationem numeris. In ASTRINGO.
Aftringit hiftrio moderatione certa quadam numerorum. Cic. 1. de Orat. 254.
Canere in cantu numeros. V. CANO.
Claudere fententias numeris. Cic. in Orat. 229.
Contentæ numeris fides. Cic. 4. de Fin. 75.

Edere arma gravi numero. Ovid. 1. Amor. 1. 1.
Explere numeros & conficere versus, ejus est qui fidibus utitur. Cic. 4. Acad. 22.
Molli numero fluunt carmina. Perf. 1. Sat. 64.
Ludere in numerum. Virg 4. Georg. 174.
Illi inter sese magna vi brachia tollunt
In numerum. Lucret. lib. 2. 631.
Ludunt, in numerumque exsultant sanguine læti.
Extra numerum si se moveat histrio, exsibilatur & exploditur. Cic. in Parad. 5.
Nectere verba numeris, Carmina componere. Ovid. 4. de Pont. 2. 30.
Obloquitur numeris septem discrimina vocum. Virg. 6. Æn. 646.
Redigere in quadrum numerumque sententias. Cic. in Orat. 208.
Servari oportere modum & numerum quendam etiam in oratione soluta. Cic. de Clar. Orat. 32.
Soluti numeri lege. Hor. 4. Carm. 2. 10.
Omnibus numeris absolutus. i. e. Omnibus partibus. Plin. 9. Epist. 3. extr.
Per suos numeros componitur infans in utero. Ovid. 7. Met. 126.
Utque hominis speciem materna sumit in alvo,
Perque suos intus numeros componitur infans,
Nec nisi maturus communes exit in auras, Sic, &c.
Obire omnes numeros comitatis. Plin. in Paneg. cap. 71.
Perfectum expletumque omnibus suis numeris & partibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 37.
Veritatis omnes numeros in se habere. Cic. 1. de Divin. 23. Itane vero quicquam potest casu esse factum, quod omnes habeat in se numeros veritatis?
Continere omnes numeros virtutis. Cic. 3. de Fin. 24.
Numeri, absolute, Versus. Ausonius protrept. ad nepot. Edyll. 4. v. 47.
— tu flexu & acumine vocis
Innumeros, numeros doctis accentibus effer. Et in epitaphio comici Plauti apud Gell. 1. 24.
Et numeri, innumeri simul omnes collacrimarunt. i. e. Illius poetæ occasu, non tantum numeri, id est versus, sed etiam innumeri, id est soluta oratio lacrimas profuderunt. Turneb. V. INNUMERUS, suo loco. [Ego tolli distinctionem malim utrimque.
Numeri militares inde putantur dicti, quod ad numerum omnia præstarent, vel quod eorum certus quidam numerus esset: quod hodie Galliæ reges observant, certum quendam numerum alentes etiam pacis temporibus. Ulpian. in l. unica. D. de bonorum possessione ex testamento militis, Si quis militum ex alio numero tanslatus sit in alium: quamvis & hinc sit exemptus, & illo nondum pervenerit: tamen poterit jure militari testari: est enim miles, quamvis in numeris non sit.
Desinere in numeris esse. Paulus in l. Quod dicitur. D. de militari testamento, Postquam desiit in numeris esse.
Manere in numeris. Ulpian. in l. 4. D. de militari testamento.
Referri in numeros. Ulpian. in l. ex eo tempore. D. de militari testamento, Ex eo tempore quis jure militari incipit posse testari, ex quo in numeros relatus est: ante non. Proinde qui nondum in numeris sunt, licet etiam lecti vel tirones sunt, & publicis expensis iter faciunt, nondum milites sunt. Debent enim in numeros referri.
In numeros nomen referre. Plin. 3. Epist. 8. Neque enim adhuc nomen in numeros relatum est: ideoque liberum est nobis Silvanum in locum tuum subdere. In numeros, i. e. In ordinem, Tribunorum scilicet. Dicimus milites nondum relatos in numerum, quum delecti quidem sunt, nondum tamen in suos ordines pervenere.
Numeri, Tesseræ. In tesseris enim antiquorum, ut nostris, scripti erant tantum numeri: unde Jactare numeros, pro Jacere tesseras dixit Ovidius, 2. de Arte Am. 203.
Seu ludet numerosque manu jactabit eburnos,
Tu male jactato, tu bene jacta dato. Ac quum senûm sint laterum, plures numeros, quam tali, qui quaternûm sunt, habebant: unde & numeros appellasse fortasse putabitur Ovidius, aut potius quod tali sine punctis & numeris fierent. Turneb. V. TALUS, & TESSERA.

NUMERO, Adv. veteres pro Nimium cito dicebant, auctore Festo. Plaut. Men. 2. 2. 13.
Menæchme, numero huc advenis ad prandium. Idem Mil. 5. 7.
Haud etiam numero hoc dicis. Sic Casin. 3. 5. 21.
— here mi. ST. quid vis ancilla? P. nimium sævis.
S. Numero dicis. sed hoc quicquid est, loquere: in pauca refer.
Erasmus, Numero dicis, dixit, pro eo quod est, Facile & compendio. Festus exponit pro Cito ac Celeriter: citans tum alios multos auctores, tum hunc Plauti locum. Sed apud Festum adeo depravata est scriptura, ut referre pigeat: nisi quod illinc colligitur veteres non solum dixisse, Numero dicis, sed Numero scis, numero facis, numero expungere, numero credere, numero venire: pro Facile & cito venire. V. Scalig. in Fest. Non. 4. 319. putat Numero dici pro Multum: sed exempla quæ adducit, magis indicant accipi pro Cito ac facile, sive statim; quod ipsum ille fatetur in fine. Plaut. Amph. 1. 1. 25. Numero mihi in mentem fuit. Usurpatur apud eundem & aliis aliquot locis. conf. Sæpe numero, in SÆPE, & supra Componere numero.

NUMERĀLIS, e. Adj. [ἀριθμητικός] Quod ad numerum pertinet: unde, Numeralis scientia, Quæ tractat de numeris; Græce Arithmetice dicitur.
Numeralia nomina, apud Grammaticos, Quibus utimur in numerando. Onomast. vet. Numerale, ἀριθμητικόν.

NUMERŌSUS, a, um. Adj. Quod magno constat numero. Plin. Epist. 10. 50. Hoc opus numerosas poscit manus. h. e. Multas. Idem in Paneg. cap. 28. pr. Alio me vocat numerosa gloria tua.
Ambitu numerosiore litorum circumflectitur Ionia. Plin. lib. 5. cap. 29.
Causa numerosissima. Plin. 2. Epist. 9.
Cicatrix numerosa. Claud. de Bell. Get. 482.
Civitas numerosissima. Tacit. Agric. 17. 2.
Cohors. Plin. lib. 7. cap. 44.
Hortus numerosus. i. e. Amplus. Columel. lib. 10. cap. 1.
Laus. Lucan. ad Pison. 66.
Loci numerosi. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Malum. Senec. Herc. fur. 4. 8.
Opus. V. OPUS.
Partus. Plin. lib. 11. cap. 40.
Pectus numerosum equi. Colum. lib. 6. cap. 29.
Phalanx. Valer. 1. Argon. 436.
Quæstus numerosior. Claud. 1. in Eutrop. 219.
Subsellia numerosa implentur. Plin. 2. Epist. 14.
Suffragia numerosissima. Plin. 7. 29.
Varietas. Plin. lib. 9. cap. 17. Idem 11. 37.
Urbes. Claud. de Bell. Gildon. 259.
Brachia numerosa ducere. Ovid. 2. Amor. 4. 29. h. e. Ad certum numerum, legem & mensuram.
Gestus. Ovid. 4. de Pont. 33. al. Gressus.
Numerosa oratio Ciceroni dicitur in Orat. 220. Quæ est similis numerorum, non plane e numeris constans. Idem 3. de Orat. 183. Etsi numerosum est id in omnibus sonis atque vocibus, quod habet quasdam impressiones, & quod metiri possumus intervallis æqualibus.

NUMERŌSE, Adv. Cic. 3. de Orat. 175. Et tamen eam conjunctionem sicuti versuum numerose cadere & quadrare & perfici volumus. Idem 2. de Nat. Deor. 22. Quid si platani fidiculas ferrent numerose sonantes? In priore quidem exemplo significat id quod vulgo dicitur *rhythmice*, & *per mensuras*, in posteriore autem, Permultum. [Immo idem prorsus.
Numerose & apte cadens comprehensio. Cic. in Orat. 281.
Cadit numerose sententia. Cic. de Clar. Orat. 54. Ipsa natura circumscriptione quadam verborum comprehendit concluditque sententiam: quæ quum aptis constricta verbis est, cadit etiam plerumque numerose.
Apte & numerose dicere. Cic. in Orat. 281.
Numerose & volubiliter orationem fundere. Cic. in Orat. 210.
Compar. Distinctius numerosiusque omnia dicere. Gell. 7. 3.
Superl. Sententias numerosissime versare. i. e. Quam plurimis modis. Quintil. 10. 5.
Familias numerosissime comparare. Apul. de Deo Socr. extr.

NUMEROSĬTAS, ātis. f. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 20. Ad significationem numerositatis innumeræ. i. e. Ad significandum numerum immensum. Idem 1. 22. Sidon. 7. Epist. 2. Oros. 4. 5. & Tertull. de Monog. cap. 4.

NUMERĀRIUS, i. m. Arithmeticus. Gloss. Gr. Lat. ἀριθμητής, Numerarius. Et ψηφιστής, Computator, numerarius. August. in Ps. 146. Excedit omnes numerarios, intelligentia ejus numerari non potest.
Numerarii item vocati sunt, Qui publicum nummum ærariis inferunt. Isidor. 9. 4. conf. Gothofr. Parat. 8. 1. C. Th. Sidon. 1. Epist. 11. & Zimmerm. Analect. Menstr. Mens. 1. 36. Lex. Pitisc.

NUMĔRO, [ἀριθμέω] āre. Per numeros recensere vel colligere & metiri. Virg. 3. Ecl. 34.
Bisque die numerant ambo pecus, alter & hœdos.
Per digitos numerare. Ovid. 3. Fast. 123.
Ea si ex reis numeres, & innumerabilia sunt, & obscura: si ex rebus valde & modica, & illustria. Cic. 2. de Orat. 137.
Imbres hibernos citius numeraveris. Stat. 3. Silv. 3. 97.
Tempora si numeres, bene quæ numeramus amantes. Ovid. 2. Epist. 7.
Numerare, Recensere ordine. Virg. 4. Georg. 347.
A que Chao densos divûm numerabat amores.
A se numerare, Initium numerandi a semet ipso facere. Cic. 2. Philip. 3. Multi præterea improbi; quos quidem a se primum numerare possunt, qui hæc loquuntur.
Numerare pecuniam, pro Præsentem pecuniam dare. Cic. 16. Att. 12. Atticus, qui civitatem conservatam cuperet, pecuniam numeravit de suo.
Stipendium numerare militibus. Cic. in Pison. 88.
A Quæstore numerare. V. A vel AB.
Numerare alicui, subintelligitur, Pecuniam. Plaut. Asin. Perioch. 4. Cic. pro Quint. 18. Sed Romæ quotidie, simulatque sibi hic annuisset, numeraturum se dicebat.
Numerare, pro Habere, & censere. Cic. pro Rosc. Amer. 37. In hoc tanto, tam atroci, tam singulari maleficio, quod ita raro exstitit, ut siquando auditum sit, portenti ac prodigii simile numeretur. Idem. 4. Verr. 169. Prope collega Timarchidi numerabatur. i. e. Habebatur & censebatur. Budæus.
Ut haud immerito omnes conditores numerentur. i. e. Existimentur. Liv. 2. 1. Idem Ibid. Libertatis autem originem inde numeres.
Nullo loco numerare rem aliquam, pro Nihili facere. Cic. 2. de Finib. 90. Idque Socratem, qui voluptatem nullo loco numerat, audio dicentem. i. e. Nullo in numero ponere. V. NUMERUS.
Aliquem accusatorem suum numerare, non competitorem. Cic. pro Muren. 49.
Sapientem se & esse, & numerari velle. Cic. 1. Fam. 9.
Proximum optimis numerari. Cic. de Clar. Orat. 220.
In actis alicujus quippiam numerare. Cic. 1. Philip. 19.
Numerare in bonis, &c. i. e. Inter bona, hoc est bonum judicare. Cic. 1. de Fin. 31. Cur nec voluptas in bonis sit numeranda, nec in malis dolor, &c. Idem 2. Fam. 5. Ne id quod petit, exigere magis, quam rogare, & in mercedis potius, quam in beneficii loco numerare videatur.
In primis beati in Italia Crotoniatæ quondam numerabantur. Cic. 2. de Invent. 1.
In multis numerari. Cic. de Clar. Orat. 331.
Mors in beneficii partem, si cruciatus absit, numeretur. Cic. 11. Philip. 3.
In vulgo patronorum numerari. Cic. de Clar. Orat. 331.
Numerare inter. Cic. pro Rosc. Amer. 16. Honestissimus inter suos numerabatur.
Inter amicos numerari. Ovid. 4. de Pont. 9. 35.

NUMERANDUS, a, um. Partic. [ἀριθμητέος] Sil. lib. 15. 750.
— ante omnes bello numerandus Amilcar.

NUMERATUS, a, um. aliud. Partic. [ἠριθμημένος] Cic. pro Cæcin. 11. Quum uteretur dote uxoris numerata, quo mulieri esset res cautior. Plaut. Trin. 4. 3. 74. & Pœn. 3. 2. 16.
Milite numerato repetebat castra. Sil. lib. 7. 730.
Numerato, vice adverbii positum. [ἀριθμητεί] Cic. 12. Att. 25. Mihi & res, & conditio placet, sed ita ut numerato malim, quam æstimatione. i. e. Malim numerari mihi, quam diutius exspectare. V. ÆSTIMATIO. Hor. 2. Epist. 2. 166.
Quid refert, vivas numerato nuper, an olim.
In numerato habere ingenium, i. e. Promptum & ad manum, hoc est præsentissimum, & ad expedienda ex tempore dicenda solertissimum. Quintil. lib. 6. cap. 3. Erasmus, In numerato habere, si ad animi rem transferatur, proverbii rationem habuerit. Sumptum est ab iis, qui res

suas ad certissimum calculum redegerunt, hoc est ad pecuniam numeratam.

In numerato relinquere H. S. DC. In numerata pecunia, vel pecuniæ numeratæ. Plin. lib. 33. cap. 10.

NUMERĀTIO, ōnis. f. [ἀρίθμησις] Columel. lib. 11. cap. 1. Sed ubi æris numeratio exigitur, res pro nummis ostenditur. Sen. Epist. 18. Ab isto fiet numeratio.

NUMERĀTOR, ōris. m. Augustin. Confess. 5. 4. extr. Numerator siderum.

NUMERĀBĬLIS, e. Adj. [ἀριθμητὸς] Quod numerari potest. Populus numerabilis, utpote parvus. i. e. Modicus, paucus. Hor. de Arte Poet. 206. Ita loquuntur Græci. Theocrit. εἰδ. 15. quod inscribitur χάριτες, — φίλων μόρον ἀγχιλόντας Τίκτοις, ἐδ' ἀλόγιστον, ἀριθμητὸς ἀπὸ πολλῶν. Monuit Lambin. conf. Casaub. Lect. Theocr. cap. 17. & Taubm. in Plaut. Asin. 2. 4. 91.

NŪMĔRIA, æ f. Dea numerorum. Augustin. de Civ. Dei, 4. 11. & Lex. Pitisc.

NUMĔRĬUS, i. m. [Νουμέριος] a Numero prænomen ductum est. V. Festus. Non Fabiæ tantum gentis, sed etiam aliarum esse docet Spanh. de Num. diss. 10.

NUMESTRANI, orum. m pl. Populi Italiæ, in tractu Lucanorum, Ursentinis, & Volcentanis proximi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

NŪMĪCIUS, Nomen gentile Ro. Ad Numicium quendam scripsit Hor. 1. Epist. 6.

De Numicio Thermo, V. Tacit. 16. Ann. 20. 2.

NŪMĪCIUS, i. m. [Νουμίκιος] Amnis est, non longe a Lavinio, qui & Numicus dicitur.

Corniger Numicius. Ovid. 3. Fast. 647.

NŪMĪCUS, i. m. [Νουμικὸς] Idem fluvius in Latio: in quo repertum est cadaver Æneæ & consecratum. V. Liv. 1. 2. Post paulatim decrescens, in fontem redactus est: qui & ipse siccatus est sacris interceptis. Vestæ enim libari nonnisi de hoc fluvio licebat. Hæc Servius in illud Virg. 7. Æn. 150.

— hæc fontis stagna Numici. Dicitur & Numicius.

Fontis vada sacra Numici. Virg. 7. Æn. 242. Sunt qui putent apocopen esse pro Numicii, sed refelluntur hoc carmine Silii Italici lib. 8. 180.

Haud procul hinc parvo descendens fonte Numicus
Labitur.

Litus sacrum Numici. Virg. 7. Æn. 797.

Placidi sum nympha Numici. Ovid. 3. Fast. 647. conf. 14. Met. 328. & 599. item Brœkh. ad Tibul. 2. 5. 45.

NŪMĬDIA, æ. f. [Νομαδὶς] Regio late patens in Africa, dicta est a dictione Nomades, quos Romani Numidas appellant. Hinc Plin. lib. 5. cap. 3. Numidæ vero Nomades, a permutandis pabulis: mapalia sua, hoc est domus, plaustris circumferentes. Vagabundis pabulationibus enim, ut in Sarmatia Hamaxobitæ, errantes, & rei pecuariæ dediti, nomen hoc indepti sunt a Græcis, quibus νέμω, Pasco significat. Numidia habet ab Ortu Syrtes quasdam parvas: unde regio Carthaginiensis incipit: a Septentrione mare quod versus Sardiniam tendit: ab Occasu Mauritaniam, & a Meridie Æthiopiam: nec præter marmoris Numidici, ferarumque proventum, aliud insigne habet. Sunt in ea claræ urbes, Hippo Regius, Cirta &c.

NŪMĬDA, æ. m. [Νομὰς] Qui Numidiam incolit. Virg. 4. Æn. 535.

— Numidûmque petam connubia supplex.

Numidarum nomen Latinis non eos tantum populos, qui certam Africæ partem Numidiam vocatam tenuerunt significat, verum etiam alios populos, qui pecuarii erant. Sic enim Vitruvius Arabes vocat his verbis, Item Joppæ in Syria, Arabiaque Numidarum, lacus sunt immani magnitudine. Turneb. conf. Lips. in Tacit. Hist. 2. & Suet. Neron. cap. 30. Rectius aliis Nomadæ. V. Cellar Geogr. Antiq. 3. 14. 37.

Infreni Numidæ. Virg. 4. Æn. 41.

Rebelles Numidæ. Ovid. 15. Met. 754.

NUMĬDĬCUS, a, um. Adj. [Νομαδικὸς] ut, Lapis Numidicus, qui inter generosa marmora adnumeratur. A Papinio Libycus silex appellatur. Et Pavimenta Punica a veteribus dicebantur, Quæ ex marmore Numidico strata erant.

Aves Numidicæ, Gallinæ Africanæ. Martial. lib. 13. 73.

Equi Numidici. Liv. 30. 6.

Gallina Numidica. Columel. lib. 8. cap. 2. V. Non. de Re Cib. 2. 25.

Marmor Numidicum. Isidor. 16. 5.

Scuta Numidica. Sallust. Jugurth. cap. 94.

Numidicus, Proprium honoris nomen, Q. Cæcilio Metello datum ob res in Numidia contra Jugurtham præclare gestas. V. Cic. 6. Verr. 147. & 1. Att. 16. item Aurel. Vict. de Vir. Illust. cap. 62.

NUMIDIĀNUS, a, um. Adj. pessess. ut, Numidiana pira. Plin. 15. 15.

NUMISIUS. Nomen Romanum gentile. De Numisio Lupo & Rufo, V. Tacitum. De Numisio Tirone, Cic. 2. Philip. 8. & 12. 14.

NUMISIANUS,a,um. Adj. ut Numisianæ vites & uvæ, leguntur apud Colum. lib. 3. cap 2. Item lib. 12. cap. 43. Quibus in locis quidam legendum putant Nursianus: incertum tamen est & quid per Numisianas, & quid per Nursianas vites significet Columella.

NUMISMA, V. NUMMUS.

NŪMĪTOR, ōris. m. [Νουμίτωρ] Filius Procæ Albanorum regis, & Amulii frater: Rheam Silviam filiam habuit, quam Amulius, pulso Numitore fratre, Vestalem virginem fecit, ne tandem sobolem haberet, quæ patruum ulcisceretur. V. Liv. lib. 1. pr. Virg. 6. Æn. 768.

Et Capys, & Numitor, & qui te nomine reddet.
Silvius Æneas. conf. Ovid. 4. Fast. 53.

Pullus Numitor, Fregellanus proditor, cujus meminit Cic. 5. de Fin. 62.

NUMITORIUS, & NUMITORIA, Nomina Romana, V. Cic. 7. Verr. 63. & de Invent. 2. 105. & Philip. 3. 17.

NUMMUS, vel NŪMUS, i. m [νόμισμα, ἀργύριον] Moneta, ἀπὸ τοῦ νόμου dicitur, i. e. a lege: quia quum permutatione uti homines solerent, legenumi usus introductus est, non natura. Aristot. Eth 5. 5. Alii a Numero deducunt, alii a Numa rege, qui primus, teste Suida, ex ære & ferro factam monetam donasse Romanis dicitur. Harum quævis origo cum simplici M scribi oportere suadet. Vulgarem tamen usum scriptionis cum M duplicata tuetur Manut. & Dausquejus in Orthogr. Juven. 6. Sat. 363.

Ac, veiut exhausta redivivus pullulet arca
Nummus, & e pleno tollatur semper acervo.

Nummus argenti. Plaut. Pseud. 1. 3. 65.

Nimis miser sum, nummum nusquam reperire argenti queo. Ibid. 5. 2. 24. Hinc nunquam eris nummo divitior. Cic. 2. de Finib. 55. Unde si secutus esset eorum sententiam, qui honesta & recta emolumentis omnibus & commodis anteponerent, nummum nullum attigisset.

Nummus denarius. Varr. de L. L. lib. 4 36. Nummi denarii decuma Libella, quod libram pondo as valebat, & erat ex argento parva.

Conducere nummo uno. V. DICIS causa.

Convenit ad nummum. V. CONVENIO.

Subducere ad nummum. V. SUBDUCO.

Bibliotheca multorum nummorum. Cic. 14. Fam. 78.

Adulterinus nummus. Cic 3. Off. 91. Quærit etiam, si sapiens adulterinos nummos acceperit imprudens pro bonis, quum id rescíverit, soluturusne sit eos, sicui debeat, pro bonis?

Asper nummus, dicebatur olim Bene percussus, & recens, non vetus, neque tritus, atque ipso usu lævis, fugientibus notis, nec forma expressa: quo sensu illud Pers. 3. Sat. 69. accipi censeo, — quid asper Utile nummus habet? Qui enim pecuniæ amantes erant, in nummis fastidiosi erant, delectumque habebant, & nummos perfectissimæ & expressimæ formæ servabant: ac ne alios quidem recipere volebant, quod & in exactione tributorum plerumque, ut reor, observabatur. Suet. Neron. cap. 44. Exegitque, ingenti fastidio & acerbitate, nummum asperum, argentum pustulatum, aurum ad obrusam. Sed & creditores cavere solebant sibi eo genere nummorum solutum iri, quod e Senec. Epist. 19. colligere licet. Turnebus.

Aurei. Cic. 12. Philip. 20.

Bonus. V. BONUS.

Comedere nummos. Cic. 6. Att. 1. Magnum odium Pompeii suscepistis: putat enim suos nummos vos comedisse.

Commovere nummum. Cic. pro Font. 1. Nemo Gallorum sine cive Romano quicquam negotii gerit: nummus in Gallia nullus sine civium Romanorum tabulis commovetur. Sensus est, si quis ab Imperatore nummus exigitur a Gallis, oportet Gallos (utpote multis prœliis ab Romanis attritos, bonis spoliatos, agro multatos) eum nummum a civibus Romanis in Gallia negotiantibus accipere, ideoque tabulas conficere, quas vocant obligationes. Nam commovere nummum, est exigere, &, ut vulgo dicunt, *levare pecuniam*. Quod ipse Cicero per simplex verbum Movere, pro Flac. 44. dixit: Dicunt se Flacco, & iis qui simul essent, drachmarum XV millia dedisse. Cum civitate mihi res est acerrima, & conficientissima litterarum, in qua nummus moveri nullus potest sine quinque Prætoribus, tribus Quæstoribus, quatuor Mensariis, qui apud illos a populo creantur. Moveri, i. e. Publice exigi, & (ut vulgo dicunt) *levari*.

Conductis cœmens obsonia nummis. Hor. 1. Serm. 2. 9. h. e. Fœnore sumptis, sive ad usuram acceptis, pro quibus tanquam pro rebus conductis merces penditur.

Contemplari nummos in arca. Hor. 1. Serm. 1. 67.

Corrogare nummos. In CORROGO.

Cudere nummos. V. CUDO.

Effundere saccos nummorum. Hor. 2. Serm. 3. 149.

Expendere nummos cautos nominibus certis. Hor. 1. Epist. 1. 105. Expendere, ad usuram dare: nummos cautos, caute sive per chirographum & cautionem datos: certis nominibus, debitoribus a quibus certa exspectanda sit solutio.

Extricare nummos unde unde. h. e. Corrogare & colligere. Hor. 1. Serm. 3. 88.

Habere in nummis. Cic. 8. Att. 9.

Movere nummum. V. COMMOVERE nummum paulo supra.

Olfacere nummos. V. OLFACIO.

Parti gladio vel pyxide nummi. Juven. 13. Sat. 25. h. e. Acquisiti aut cæde hominis, aut veneno in pyxide clauso.

Pervenire ad nummos. Cic. 13. Fam. 14.

Recondere nummos & aurum. Hor. 2. Serm. 3. 109.

Refulserit nummi si spes dolosi. Pers. prol. 12.

Scribere nummos, est Obligare se de nummis solvendis. Plaut. Asin. 2. 3. 34.

Spargere nummos populo de Rostris. Cic. 3. Philip. 16.

In suis nummis esse. Cic. 6. Verr. 11. Non modo in ære alieno nullo, sed in suis nummis multis esse, ac semper fuisse.

Nummus, Nomen speciale est aliquando, idem quod Sestertius valens, id est æstimatione nostra decem Turonicis denariolis, & semisse denarioli Cic. 5. Verr. 140. Cogit enim Scandilium quinque illa millia nummûm dare, ac numerare Apronio. Et paulo post, Cogit Scandilium Apronio, ob singularem improbitatem atque audaciam, prædicationemque nefariæ societatis, sestertia quinque millia mercedis nomine ac præmii dare. Quinque sestertia: quinque millia sestertiûm: & quinque millia nummûm pro eodem dixit. Budæus. V. SESTERTIUS.

Bis dena sestertia nummûm. Hor. 2. Epist. 2. 331.

Nummus sestertius, Idem. Vitruv. lib. 1. cap. 4. Ab Senatu Populoque Rom. petiit ut liceret transferre oppidum: constituitque mœnia: & areas divisit, nummoque sestertio singulis municipibus mancipio dedit. i. e. Sestertiis singulis areas ædificaturis civibus vendidit: quæ res instar donationis, imaginem venditionis habet: quomodo & Nummo addicere. Cic. pro Rabir. Post. 45. Tua bona, Postume, nummo sestertio a me addicuntur?

Nummo addicere, apud Sueton. Cæs. cap. 50. legitur. V. DICIS causa. Cic. pro Rabir. Post. 45. Ecquis est ex tanto populo, qui bona C. Rabirii Postumi nummo sestertio sibi addici velit? Budæus. V. Erasm. proverb. p. 1012. Burm. ad Quintil. 11. 3. & Lex. Pitisc.

Nummus, Monetæ Atticæ valebat duas drachmas. Plaut. Truc. 2. 7. 10.

Nam jam de hoc obsonio, de mina una deminui
Modo quinque nummos: mihi detraxi partem Herculaneam.

Quo loco Turnebus, Quum Grammatici Græci tradant minam centum esse drachmarum, partem autem Herculaneam constet decimam fuisse, nummus erit quinquagesima pars minæ, ut drachma centesima. sic in nummo iverunt duæ drachmæ. Denarius tamen drachmam valet, cujus æstimatione & pretio inferior multo est nummus. Igitur hic nummus est didrachmum, aliter quam vulgo loquentibus soleat usurpari. Nam vulgo Sestertius est. Hæc ille.

De Nummo aspero, bigato, centimoniali, quadrigato & serrato. V. omnino Lex. Pitisc.

NUMMĀRIUS, a, um. Adj. [χρηματικὸς] Quod ad nummos pertinet: ut, Res nummaria.

Difficultas nummaria. Cic. 4. Verr. 69.
Interpres. Cic. pro Cluent. 100. Exagitabantur omnes ejus fraudes, atque fallaciæ: tota vita in ejusmodi ratione versata aperiebatur: egestas domestica, quæstus forensis in medium proferebatur: nummarius interpres pacis & concordiæ non probabatur. i.e. Mercenarius: & qui ob id pecunias accepisset, &c.
Judices nummarii. Sordidi & corrupti. Cic. 1. Att. 75. Infectandis exagitandisque nummariis judicibus, omnem omnibus studiosis ac fautoribus illius victoriæ παῤῥησίαν eripuit.
Judicium nummarium, Quod fit acceptis pecuniis. Cic. 5. Verr. 131. Ecquod judicium Romæ tam dissolutum, tam perditum, tam nummarium fore putasti, quo ex judicio te ulla Salus servare posset?
Lis nummaria. V. LIS.
Quæstio nummaria. Callistratus in l. ultima. D. Ne de statu defunctorum, &c.
Ratio. Cic. 10. Att. 13. Illa de ratione nummaria non sunt ejusmodi.
Res. Cic. 3. Off. 80. Ut res nummaria de communi sententia constitueretur.
Rei nummariæ difficultas tenet eum. Cic. 6. Verr. 11. Num tanta difficultas eum rei nummariæ tenuerit, tanta egestas, tanta vis oppresserit, ut sacrarium suum spoliaret, ut deos patrios venderet?
Tesseræ nummariæ, vide in CŒNARIUS. H. St.
Theca. Cic. 4. Attic. 7. Quare in hoc thecam nummariam ne retexeris: in aliis eris cautior.
Nummarios apud Cic. 1. Att. 16. dici pro Corruptis vult Turneb. Advers. 9. 1.

NUMMŌSUS, a, um. Adj. [χρηματώδης] Qui nummis abundat. Nigidius apud Gellium lib. 4. cap. 9. Hoc, inquit, inclinamentum semper hujuscemodi verborum, ut vinosus, mulierosus, religiosus, nummosus, signat copiam quandam immodicam rei super qua dicitur.

NUMMĀTUS, a, um. Adj. [πολυχρήματος] Nummis instructus. Cic. 2. de Lege Agrar. 56. Volitat enim ante oculos istorum Jubæ regis filius, adolescens non minus bene nummatus, quam bene capillatus. Idem 7. Fam. 16. Hor. 1. Epist. 6. 38.
Marsupium nummatum, In quo multi sunt nummi. Plaut. Amphit. 4. 4. 39.
Compar. Apul. 1. Met. pr. Nummatior revertor.

NUMMĀTIO, ōnis. f. [πολυχρηματία] Nummorum abundantia & affluentia. Cic. 2. Philip. 115. Pone ante oculos lætitiam Senatus, Populique Romani: confer cum nummatione tua, tuorumque: tum intelliges quantum inter laudem & lucrum intersit. Al. Nundinatione. q. V. & Græv.

NUMMŬLUS, i. m. dimin. [νομισμάτιον] Cic. 1. Att. 16. Si judicium est, triginta homines Populi Rom. levissimos ac nequissimos, nummulis acceptis, jus ac fas omne delere. Ibid. 1. 19. Tu si tuis blanditiis tamen a Sicyoniis nummulorum aliquid expresseris, velim me facias certiorem. Idem 8. 13.

NUMMULĀRIUS, a, um. Adj. ut, Mensa nummularia. Scævola in l. ult. D. de institoria actione, Lucius Titius mensæ nummulariæ, quam exercebat, habuit libertum præpositum.

NUMMULARIUS, i. m. [κερματιστής] Mensarius alias dicitur, Qui nummos ad mensam tenet, vel qui ex officio, mensæ nummorum inservit. V. Mensarius, in MENSA. Ulpian. in l. Si hominem. D. Depositi, Quoties foro cedunt nummularii, solet primo loco ratio haberi depositariorum: hoc est, eorum qui depositas pecunias habuerint, quas non fœnore apud nummularios, vel cum nummulariis, vel per seipsos exercebant. Suet. Galb. cap. 9. Nummulario, non ex fide versanti pecunias, manus amputavit mensæque ejus affixit. Martial. 12. 57. 8.

> Hinc otiosus sordidam quatit mensam
> Neroniana nummularius massa.

NUMMULARIŎLUS, i. m. dimin. Sen. de morte Claudii; Proximus interrogatur sententiam Diespiter, Vice Potæ filius, & ipse designatus Cos. nummulariolus.

NUMMĬCŎLA, æ. c. V. Novarin. Apophth. Eccl. tom. 2. p. 390.

NUMMĬPĔTA, æ. m. Sarisb. Carm.

> Nummipetæ cum libricolis nequeunt simul esse.

NŬMISMA, ătis. n. vel NOMISMA, Græce νόμισμα. Idem quod Nummus. Hor. 2. Epist. 1. 234.

> Rettulit acceptos regale numisma Philippos.

Martial. lib. 1. 40.

> Quum data sint equiti bis quinque numismata, quare? conf. 9. 32.

Numisma pro Charactere, seu forma nummi posuit Prudent. Peri Steph. 2. B. Laurent. 95.

> En Cæsar agnoscit suum
> Numisma nummis inditum.

Al. Nomisma. i. e. Imaginem nummis impressam. V. Salmas. ad Lamprid. Alex. p. 218.

N U N

NUNC, Adverb. temporis, [νῦν, νυνὶ, τὸ νῦν] Ter. Eun. 5. 5. 15.

> Quid ais? P. nunc minatur porro sese id quod mœchis solet.

Nunc age. Virg. 4. Georg. 149.
Nunc agesis. Lucret. lib. 1. 266.
Nunc, superflue aliquando additur, auctore Donato. Ter. Adelph. 2. 3. 3.

> O frater, frater, quid ego nunc te laudo? satis certe scio, &c.

Nunc, pro Sero, interprete Donato. Ter. Eun. 1. 1. 25.

> — o indignum facinus, nunc ego &
> Illam sceleştam esse, & me miserum sentio.

Virg. 8. Ecl. 43.

> Nunc scio quid sit amor.

Idem 4. Æn. 376.

> — nunc augur Apollo,
> Nunc Lyciæ sortes, nunc &, Jove missus ab ipso,
> Interpres divûm fert horrida jussa per auras.

Nunc, aliquando nullum tempus denotat, & pro Sed accipitur. Cic. 1. de Divin. 60. Quæ quidem multo plura evenirent, si ad quietem integri iremus: nunc onusti cibo & vino, confusa & perturbata cernimus. Ex Vallæ lib. 2. V. p. p. Nunc pro Autem.
Nunc, concedendi adverbium. Plaut. Truc. 4. 3. 69.

> Nam haud mansisti dum ego darem illam: tute sumpsisti tibi;
> Nunc habeas ut nactus, verum hoc ego te multabo solo.

h. e. Age habeas, vel habeas sane.
Nunc, pro Autem, qua in significatione frequens est apud optimos scriptores: & habet gratiam si in loco utaris. Quintil. lib. 1. cap. 1. Nam bona facile mutantur in pejus: nunc quando in bonum verteris vitia? i. e. Quando autem.
Nunc, pro nomine aliquando ponitur. Cic. Nunc temporis numero. Quasi temporis præsentis, & quasi Nuncini, si Latinitas pateretur, sicut Crastini. [Sed locum vellem indicasset.
Nunc, pro Nunc primum, & nunquam antehac. Plaut. Trin. 2. 2. 83.

> Mentire edepol, gnate, atque id nunc facis, haud consuetudine.

Nunc demum. Ter. Adelph. 2. 2. 25. Nunc demum venis? cur passus? ubi eras? Ibid. 5. 3. 19.

> — nam vetus verbum hoc quidem est,
> Communia esse amicorum inter se omnia.
> D. Facete, nunc demum istæc nata oratio est.

Idem Heaut. 2. 3. 12.
Nunc denique. Cic. pro Quint. 42. Pecuniam petit: nunc denique?
Nunc illud est. Ter. Adelph. 3. 2. 1.

> Nunc illud est, quod si omnes omnia sua consilia conferant,
> Atque huic malo salutem quærant, auxilii nihil afferant.

Ubi Donatus, Significat autem, Nunc tale negotium est, Nunc tale periculum est.
Nunccine demum, pro An nunc denique? Ter. And. 4. 1. 60. D. Quæro. P. hem, nunccine demum? i. e. Num nunc denique quæris?
Nunc jam. Ter. Adelph. 2. 1. 21.

> — geminabit nisi caves. s. hei misero mihi.
> Æ. Non innueram: verum in istam partem potius peccato tamen.
> I nunc jam.

Ubi Donatus, Nunc jam, duæ partes sunt. Et bene Jam, quia sero & post plagas. Et Jam, etiam tarditatis incusatio est. Cic. 5. Verr. 5. Patior non moleste, Judices, eam vitam, quæ mihi sua sponte antea jucunda fuerit, nunc jam mea lege & conditione necessariam quoque futuram.
Nunc ipsum, pro Nunc, Hoc ipso momento & puncto temporis: Hoc ipso tempore. Genus est loquendi cum emphasi usurpatum, plusque valet ad indicandum quam nunc. Cic. 12. Att. 40. Nunc ipsum ea lego, ea scribo, ut ii, &c.
Nunc nuper. Ter. in prol. Eun. 9.

> Idem Menandri Phasma nunc nuper dedit.

Ubi Donatus, Nuper, ex illis verbis est, quæ veteres propter ambiguitatem cum adjectione proferebant, nam nisi adderet Nunc; hoc Nuper, Olim, Pridem, & Jam significasset.
Nunc primum. Ter. And. 5. 4. 33.

> Tum illam hic relinquere est veritus; post illa nunc primum audio
> Quid illo sit factum.

Nunc primum, i. e. Primo. Ter. And. 3. 2. 3.

> Nunc primum fac istæc ut lavet; post deinde
> Quod jussi ei dare bibere, & quantum imperavi,
> Date.

conf. Valla, 1. 1.
Nunc nunc. Plaut. Rud. 1. 2. 80.

> Nunc, nunc periculum est, ejecit alteram.

Virg. 5. Æn. 189.

> Hortatur Mnestheus, nunc, nunc insurgite remis.

Nunc nunc adeste. Hor. Epod. 5. 53.
Nunc huc, nunc illuc. Lucret. lib. 2. 130.
Nunc hos, nunc illos aditus. Virg. 5. Æn. 441.
Nunc erat, Antiqui illi simul ponebant præsens cum præterito. Cic. 2. Att. 24. Nunc reus erat apud Crassum Divitem Vectius de vi. Eidem, lib. 16. 4. Brutus erat in Neside, etiam nunc.
Nunc vero jam. Cic. 7. Verr. 126. Paucorum cupiditati tum, quum obsistere non poterant, tamen sufficere aliquo modo poterant: nunc vero jam adempta est, non modo resistendi, verum etiam suppeditandi facultas.
Nunc vero, aliquando non significat tempus, verum Sed vero. Cic. 1. de Invent. 8. Quod si magnam in his Hermagoras habuisset facultatem, studio & disciplina comparatam, videretur, fretus sua scientia, falsum quiddam constituisse de oratoris officio, & non quid ars, sed quid ipse posset exposuisse: nunc vero ea vis est in homine, ut ei multo rhetoricam citius quis ademerit, quam philosophiam concesserit. Ex Valla lib. 2.

NUNCŪBI, [μή που] Adv. compositum ex Nunquid & Alicubi. Ter. Eun. 1. 2. 83.

> — nuncubi meam
> Benignitatem sensisti in te claudier?

Ubi Donatus, Nuncubi, Nunquid alicubi. Aut si Nunc ubi legimus, erit adverbium temporis: ut sit Ubi, quo in loco, qua in re. Varr. R.R. 3. 2. Nuncubi hic vides vitrum aut aurum? [Nuncubi contractum videtur ex Num qua ubi? ut Sicubi, ex Si qua ubi; Necubi; ex Ne qua ubi, Necunde ex Ne qua unde &c.

NUNCUSQUE, Adv. quo utitur sæpe Ammianus, viz. 14. 2: 22. 8: 27. 7. & 31. 7. Indicant nuncusque albentes ossibus campi.

NUNCIUS, V. NUNTIUS.

NUNCOREUS, i. m. Sesostridis filius, qui obeliscum illum, qui postea Romæ fisus fuit in Vaticano, curavit excidendum. Plin. lib. 36. cap. 11.

NUNCŬPO, [προσαγορεύω, ὀνομάζω] āre. Nominare. Liv. 1. 3. Quem Julum eundem Julia gens auctorem nominis sui nuncupat. Varro de L. L. lib. 5. 7. a Gr. νέω arcessit, & Nuncupare, inquit, Nominare, valere apparet in legibus, ubi Nuncupatæ pecuniæ sunt Scriptæ. Item in choro, in quo est, Ænea quis est qui meum nomen nuncupat? Hactenus Varro. Cic. 2. de Nat. Deor. 60. Itaque tum illud, quod erat a Deo natum, nomine ipsius Dei nuncupabant: ut quum fruges Cererem appellamus, vinum autem Liberum.
Nuncupare, & Vocare. Ovid. 1. Fast. 246.

> Arx mea collis erat, quem vulgus nomine nostro
> Nuncupat, hæc ætas Janiculumque vocat.

Verba sunt Jani.
Effari & Nuncupari. Cic. 3. de Orat. 151. Neque illud fugerim dicere, ut Cœlius, qua tempestate Pœnus in Italiam venit: nec prolem, aut sobolem, aut effari, aut nuncupari.
Vocabulis deorum res utiles & salutares nuncupatas dicit Perseus. Cic. 1. de Nat. Deor. 38.
Nomine nuncupare. Cic. 2. de Nat. Deor. 71. Quoque eos nomine consuetudo nuncupaverit.
Nuncupare, Pronuntiare, id est Expresse & nominatim prædicere, profarique ex bona fide, in rebus contrahendis. Cic. 3. Off. 65. Nam quum ex duodecim tabulis satis esset ea præstari, quæ essent lingua nuncupata: quæ qui inficiatus esset, dupli pœnam subiret: a Jurisconsultis etiam reticentiæ pœna est constituta. Quicquid enim est in prædio vitii, id statuerunt, si venditor sciret, nisi nominatim dictum esset, præstari oportere. Hactenus ille. Est enim Nuncupare, non scripto, sed verbo cavere vel dicere. Budæus. [Conf. tamen Varr. supra.
Adoptio nuncupatur. Tacit. 1. Hist. 17. 2.

Nuncupata voluntas dicitur a Justiniano, vel Treboniano in titulo De testamentis, in fine. Budæus.
Verbis nuncupare. Liv. 8. 9.
Nuncupavit laturos eo spolia. Liv. 1. 10.
Nuncupare, Recensere, enarrare. Plin. lib. 7. cap. 26. Verum ad decus imperii Rom. non solum ad unius viri pertinet victoriam, Pompeji Magni titulos omnes, triumphosque hoc in loco nuncupari.
Vota nuncupare, est Alicui divorum vota polliceri & destinare. Cajus in l. Si calumnietur. D. de Verborum & rerum significatione, Post Calendas Januarias die tertio pro salute principis vota nuncupantur. Cic. 7. Verr. 34. Alterum, quod quum paludatus exisset, votaque pro imperio suo, communique Pop. Rom. nuncupasset, noctu stupri causa lectica in urbem introferri solitus est ad mulierem, nuptam uni, propositam omnibus, contra fas, contra auspicia, contra omnes divinas atque humanas religiones. Festus Pompejus, Nuncupata pecunia est, ut ait Cincius in lib. 2. de officio Jurisconsulti, Nominata, certa, nominibus propriis pronuntiata. Vota nuncupata dicuntur, quæ Consules, Prætores, quum in provinciam proficiscuntur, faciunt; ea in tabulas præsentibus multis referuntur. At Santra lib. 2. de Verborum antiquitate satis multis, Nuncupata colligit, non de recto nominata, significare, sed promissa, & quasi testificata, circumscripta, recepta, etiam in votis nuncupandis esse convenientius. Hactenus Festus. Liv. 35. 48. Auspicantem, immolantemque, & vota nuncupantem, sacrificuli vatis modo, in acie vidisse. Cic. 3. Philip. 11. Neglectisque sacrificiis solennibus, ante lucem ea vota, quæ nunquam solveret, nuncupavit.
Nuncupatum testamentum. Plin. lib. 14. cap. 22. de ebrietate loquens, Alii testamenta sua nuncupant, alii mortifera loquuntur: rediturasque per jugulum voces non continent. Justin. lib. 12. 15. de Perdicca loquens, Nam etsi non voce nuncupatus hæres, judicio tamen electus videbatur. Julianus in l. Si ita. de Bon. possess. secundum tab. Quidam testamentum in tabulis sibi fecit: filio autem impuberi per nuncupationem substituit. Et paulo post, Nam quemadmodum scripto hærede filio separatim ab hæredibus patris: ita nuncupato potest videri separatim a Scriptis patris hæredibus bonorum possessio dari. Nuncupatum hæredem a scripto distinguit: ut sit is modus cujus meminit Justinianus Institutionibus, De testamentis. §. finali. Budæus.
Nuncupare, est Voluntatem suam circa hæredis institutionem, legatorum dationem, ceterasque testamenti partes, coram septem testibus, lingua & voce exprimere, nominareque, non scriptis aut tabulis. V. Justinianum lib. 2. tit. 10. De testamentis ordinandis. §. ult. & Lex. Pitisc.
Nuncupassit pro Nuncupaverit, antique. Festus.

NUNCUPĀTIM, Adv. Nominatim Claud. Mamert. deStatu animæ, 2. 9. extr. Eruentur mihi atque extrahentur etiam nuncupatim ex abditis tenebellarum, qui hactenus delituere.

NUNCUPĀTIO, ōnis. f. [ἀφιέρωσις] Plin. lib. 9. cap. 35. Ipsam confestim paratam nuncupationem tabulis probare. Tacit. 16. Ann. 22. pr. Nuncupationes votorum.

NUNCUPĀTOR, ōris. m. Apul. 2. Florid. extr. Pythagoras primus philosophiæ nuncupator & conditor.

NUNDĪNA, æ. f. [Νουνδίνα] Romanorum dea, a nono die nascentium dicta, qui Lustricus dicitur. Est autem Lustricus dies, quo infantes lustrantur, & nomen accipiunt. Sed is maribus nonus, octavus est feminis. Macrob. 1. Saturn. cap. 16. conf. Lex. Pitisc.

NUNDINÆ, arum. f. [πανήγυρις, πανδημία] a Nono die dictæ sunt, quasi Novendinæ: quæ a Romanis ita institutæ perhibentur, ut octo quidem diebus in agris rustici opus facerent: nono autem die repeterent urbem ad mercatum pro legibus accipiendis, & ut scita atque consulta frequentiore populo referrentur, quæ trinundino die proposita, a singulis atque universis facile noscebantur. Unde etiam mos tractus, ut leges trinundino die promulgarentur. Ex Macrob. 1. Saturn. cap. 16. Festus, Nundinis rustici conveniebant, mercandi & vendendi causa. Cic. 1. Att. 11. Ipso die nundinarum. Translate Idem 2. Philip. 35. Domus, quæstuosissima falsorum commentariorum & chirographorum officina, agrorum, oppidorum, immunitatum, vectigalium flagitiosissimæ nundinæ. i. e. In qua hæc omnia vendebantur, & in qua hæc omnia erant venalia.
Nundinarum conventus manifestum est propterea usurpatos, ut nonis tantummodo diebus urbanæ res agerentur, reliquis administrarentur rusticæ. Columel. in præfat. lib. 1. Meminit & Varro in præfat. lib. 2. de R. R.
Instituere nundinas. V. INSTITUO.
Receptaculum aratorum, nundinæ rusticorum, cella atque horreum Campani agri Capua. Cic. 2. de Lege Agrar. 88.
Domesticis nundinis Antonii vectigalia non solum, sed etiam imperium Populi Rom. diminutum est. Cic. 2. Philip. 192.
Sing. In nundinam & auctionem mitti, si emptor inveniatur. Sidon. 7. Ep. 5.

NUNDINUM, i. n. ut, Trinum nundinum. Valla 3. 5. Liv. 3. 35. pr. Trino forte nundino. Quintil. 2. 4. V. TRINUNDINUM. Lamprid. Alex. Sev. cap. 28. Primum nundinum.

NUNDINIUM, i. n. Idem, seu Ordinatio Consulum. Vopisc. in Tacit. cap. 9. Idcirco quod jam Senatus omnia nundinia suffectorum consulum clauserat. Lamprid. Sever. cap. 43. Nundinia vetera instituit. Al. Nundina legunt. V. ibi Salmas. vel Lex. Pitisc.

NUNDINĀLIS, e. Adj. [πανδημικός] Quod pertinet ad nundinas. Plaut. Aul. 2. 4. 45.

Coquus ille nundinalis est, in nonum diem
Solet ire coctum. i. e. Vulgaris & vilis, qui non nisi nundinis conducitur, quum plebs ex agris convenit. Aliter Grut. cujus V. not.

NUNDINĀRIUS, a, um. Adj. [πανηγυρικός] Quod ad nundinas pertinet, vel quod nundinis deputatum est. Plin. lib. 12. cap. 17. His commerciis Carras oppidum aperuere, quod est illis nundinarium. Idem lib. 8. cap. 51. Forum nundinarium.
Epulæ nundinariæ. Ulpian. in l. Quum societas. D. pro socio, Ut unus reliquus nundinarias epulas præstaret.

NUNDĬNOR, [πανηγυρίζω] āri. Venditare, inquit Budæus, Pretio addicere, Institorio more aliquid ad quæstum exercere, quod & Nundino, are, dicitur. Julius Firmicus, lib. 6. Mathes. cap. 31. ad finem, Quæstus & libidinis causa pudorem duobus fratribus nundinabit, & ad coitum fratrem invitabit, & filium. Apul. Met. 10. p. 255. Elmenh. Toti nunc judices sententias suas pretio nundinantur.
Nundinari, sæpius pro Emptitare utitur Cicero, ut 4. Verr. 122. Ab isto, inquit, & præco, qui voluit, istum ordinem pretio mercatus est: & pueri annorum senûm, septenûmque denûm Senatorium nomen nundinati sunt. Hæc Budæus. Idem Cic. 3. Philipp. 10. Una in domo omnes quorum intererat, totum imperium Populi Romani nundinabantur. Gloss. Cyrill. Nundino, πωλῶ.

NUNDINATUS, a, um. Partic. Capitol. in Gord. cap. 24. extr. Per quos antea, velut in auctione positus, nundinatus est. i. e. Venditus.

NUNDINĀTIO, ōnis. f. [πανηγυρισμός] Ipse nundinandi actus. conf. NUMMATIO. Juris nundinatio. Cic. 1. de Lege Agrar. 9. Hinc vos quas spoliationes, quas pactiones, quam denique in omnibus locis nundinationem juris, ac fortunarum fore putatis? Idem 3. Verr. 120. Nundinatio hominum.

NUNDINĀTOR, ōris. m. [πανηγυριστής] Qui nundinas frequentat Festus, Nundinis rustici conveniebant mercandi & vendendi causa: tumque nefas erat cum populo agi, ne interpellarentur nundinatores.

NUNDINĀTĪTIUS, a, um. Adj. Venalis. Tertull. de Veland. Virg. cap. 3. Nundinatitia capita.

NUNQUAM, Adv. [οὔποτε, οὐδέποτε, μήποτε, μηδέποτε] Non ullo, vel nullo tempore. Cic. 4. Verr. 54. Nunquam vos Prætorem tam palæstricum vidistis. [Contractum sine dubio est ex Non unquam, vel potius Ne unquam. Male igitur quidam Numquam scribunt. Ceterum apud Cic. Num quem vos, cum nota interrogationis scribendum puto.
Nunquam ante hunc diem. Plautus Stich. 1. 3. 110. Cic. 1. Acad. 3. Illud autem mihi ante hoc tempus nunquam in mentem venit a te requirere.
Nunquam post hunc diem. Plaut. Men. 3. 2. 12.
Nunquam post illa. Plaut. Curc. 4. 2. 43.
Nunquam, in fine sententiæ. Cic. 1. de Invent. 5. Eloquentiam vero sine sapientia nimium obesse plerumque, prodesse nunquam.
Nunquam, nisi. Cic. 4. Acad. 69. Nunquam a Philone discessit, nisi posteaquam ipse cœpit qui se audirent habere.
Nunquam mihi duarum rerum credas, i. e. Nihil divini & humani, quod est jusjurandum, de quo supra in NIHIL. Plautus Truc. 2. 2. 51.

— nunquam edepol mihi
Quisquam homo mortalis posthac duarum rerum creduit. Quidam Duarum vertunt in Suarum: sed antiquitatis ignari, sensum omnem adulterant, ac male de poeta merentur. Turneb.
Nunquam hodie, i. e. Nullo tempore hujus diei, interprete Donato. Ter. Adel. 4. 2. 32.

Scio ubi sit, verum hodie nunquam monstrabo. Virg. 2. Æn 670.
— nunquam omnes hodie moriemur inulti. Virg. 3. Ecl. 49.
Nunquam hodie effugies, veniam quocunque vocaris.

Nunquam hoc uno die. Plaut. Truc. 5. 15.
Nunquam, i. e. Non. Plaut. Amph. 2. 2. 67. Ter. Hec. 3. 5. 15. Ille reviviscet jam nunquam. Ubi Donatus, Plus est Nunquam, quam Non. Idem Phorm. 1. 2. 71.

Illene indotatam virginem, atque ignobilem
Daret illi? nunquam faceret. Ubi Donatus, Nota Nunquam, pro Non, in majorem negationis significationem semper poni.

Nunquam non coronam lauream gestavit, &c. i. e. Semper. Suet. Tiber. cap. 69. Idem de Grammat. cap. 12. & Sen. Epist. 11.
Petiit nunquam. Cic. de Amicit. 11. Qui Consulatum petiit nunquam, factus est Consul bis.
Nunquam quicquam. Ter. Adelph. 4. 1. 10.

Quid dicam? s. nihilne in mente est? c. nunquam quicquam.
Donatus, Nunquam quicquam, παρέλκον, pro Nunquam, id est Non.

Nunquam quisquam. Plaut. Capt. 1. 1. 8.

Quos nunquam quisquam vocat, neque invocat.

Nunquam usquam. Ter. Eun. 5. 8. 62.

Nunquam etiam fui usquam, quin me omnes amarent plurimum.
Ubi Donatus, Nunquam usquam, τῷ ἀρχαϊσμῷ, pro Non usquam, id est Nusquam.

Nunquam ne. Ter. Eun. 2. 3. 68.

Perii, nunquam ne etiam me illam vidisse?

NUNQUANDO, NUNQUIS, V. NUM.

NUNTIUS, sive NUNCIUS, i. m. [ἄγγελος, ἀγγελία, ἀγγελιος] Qui nuntiat, & Quod nuntiatur. Festus, Nuntius & res ipsa & persona dicitur. De persona, Plaut. Merc. 4. 1. 1.

Quoniam a viro ad me rus advenit nuntius. Virg. 2. Æn. 547.
Cui Pyrrhus: referes ergo hæc, & nuntius ibis Pelidæ genitori.

Nuntius, a Græco verbo videri potest derivatum, inquit Varro de L. L. lib. 5. apud quos μηνυτής nuntiator dicitur. [Immo Varro l. c. §. 7. a Gr. νέος arcessit, parum probabiliter licet.
Mercurius nuntius Jovis & deorum. Hor. 1. Carm. 10. 5.
Mendax. Claud. de Bell. Get. 367. [In hoc & aliis deinceps locis ambiguum est, quum & de Re & de Persona intelligi possit.
Optatissimi nuntii & litteræ. V. OPTO.
Sævus atque sanguinarius. V. Sanguinarius, in SANGUIS.
Tristis armorum. Lucan. lib. 8. 52.
Velox. Claud. Cons. Prob. & Olyb. 174.
Verus. Virg. 3. Æn. 310.
Cladis. Ovid. 11. Met. 349.
Noctis nuntius Hesperus. Senec. Hippol. 6.
Interpretes & nuntii rerum sensus. Cic. 2. de Nat. Deor. 140.
Arcessitis Prætoris nuntio. Cic. 6. Verr. 115.
Remittere nuntium uxori, pro Repudiare uxorem. Cic. 1. Att. 10. Deinde ex Senatusconsulto Consules rogationem promulgasse, uxori Cæsarem nuntium remisisse. Ob adulterium Clodii scilicet. V. Lex. Pitisc.
Remittere nuntium virtuti, Translate. Cic. 15. Fam. 16. Jam biennium aut triennium est, quum virtuti nuntium remisisti, delinitus illecebris voluptatis.
Nuntius, Quod nuntiatur. Plin. 5. Epist. 100. Nuntiatur mihi Cajum Fannium decessisse: qui nuntius gravi me dolore confudit.
Bonus nuntius. V. BONUS.
Horribilis affertur. Catul. de Ario, 82. 10.
Lepidus. V. LEPIDUS.
Afferuntur nuntii, pro *Res novæ*, quæ dicuntur. Cic. 15. Fam. 2. Nuntii & litteræ, de bello a Parthis in provinciam Syriam illato, quotidie fere afferuntur.
Accipere nuntium. Cic. 2. Fam. 18. Quum optatissimum nuntium accepissem, te mihi Quæstorem obtigisse.
Afferre exoptatum nuntium. Cic. pro Rosc. Amer. 19.
Apportare nuntium. V. APPORTO.
Audire. V. AUDIO.
Cognoscere ex nuntiis. V. COGNOSCO.

Deferre

Deferre nuntium acerbum alicui. Cic. pro Corn. Balb. 64. Nolite per deos immortales, Judices, hunc illi acerbum nuntium velle deferri, ut ſuum præfectum, &c.
Dimittere nuntios in omnes partes. Cæſ. 4. Bell. Gall. cap. 19.
Excitare aliquem litteris, nuntiis, cohortationibus ad patriæ præſidium. Cic. 14. Philip. 20.
Exſpectare nuntios. Cic. 16. Att. 4.
Facere certiorem per nuntium quid actum ſit. Cic. 11. Att. 22.
Impellere aliquem improbiſſimis litteris, fallacibuſque interpretibus ac nuntiis in ſpem aliquam. Cic. ad Brut. 10.
Incutere nuntium alicui. V. INCUTIO.
Mittere nuntios ad regem. In MITTO.
Monet ſecretis nuntiis Rhadamiſtum. Tacit. 12. Ann. 46.
Nuntiare nuntium exoptabilem. Plaut. Stich. 2. 2. 67. conf. Epid. 1. 1. 19. & Ter. Heaut. 3. 1. 18.
Perferre nuntium. Cic. pro Ligar. 7. A quo, hoc ipſo C. Panſa mihi nuntium perferente, conceſſos faſces tenui, quoad tenendos putavi.
Perferri omnium nuntiis. V. PERFERO.
Venit nuntius. Cic. 3. Att. 13. De Quinto fratre nuntii nobis triſtes nec varii venerant. Idem 1. de Orat. 175. De cujus morte quum domum falſus ab exercitu nuntius veniſſet, & pater ejus, &c.
Venerunt optatiſſimi nuntii & litteræ. Cic. 14. Philip. 16.
Vulnerat aures gravior nuntius. Virg. 8. Æn. 582.
Uno nuntio. Cic. pro Lege Manil. 7. Is qui uno die, tota Aſia, tot civitatibus, uno nuntio, atque una litterarum ſignificatione cives Romanos necandos, trucidandoſque denotavit.

NUNTIUM, i. etiam n. genere affertur, pro Re quæ nuntiatur. Catull. de Berecynthia & Aty, 61, 75.
Roſeis ut hinc palam labellis ſonitus adiit,
Geminas deorum ad aures nova nuntia referens. Tibull. lib. 3. 4. 5. Plaut. Merc. 5. 2. 66. Opta ergo ob iſtuc nuntium quidvis tibi. conf. Apul. de Deo Socr. Sedul. 2. 74. Non. 3. 148. & Iſidor. V. Andr. Borrich. Vind. p. 146. &c. & Cellar. Cur poſt. cap. 5. & paulo infra.
Nuntium de cælo. Varr. de Ling. Lat. lib. 5. 9. Ubi noctu in templum cenſura auſpicatur, atque de cælo nuntium erit, &c.
An Nuntiatum erit? Audio Turn. ita corrigere. H. St. Non dubito, quin vere, Quamvis & Cl. Theſauri Lipſienſis editorem, & Iſ. Voſſ. ad Catull. videam pro Borrichii ſententia contra Cellarium ſtare. De Catulli loco dubium hæret. Forte tamen ipſe Attis Nova nuntia intelligitur, qui ſe queritur eviratum Famulam Cybeles factum. Apud Tibull. ſine dubio Adjectivum eſt τὸ Nuntia. Apud Plaut. Iſtunc legit Gronov. & Appul. p. 81. Stew. & Elmenh. 52. Signum adnuntium legitur, ab Adnuntius, vel Annuntius, a, um. Adj. Faceſſat igitur Nuntium. n. g.

NUNTIA, æ f. [ἀγγελος] Cic. 1. de Legib. 2.
Nuntia fulva Jovis miranda viſa figura. Ex quodam poeta.
Fidiſſima nuntia meæ vocis. Ovid 11. Met. 585.
Fama nuntia rerum lætarum. Ovid. 4. de Pont. 4. 15.
Veri nuntia fama. Virg. 4. Æn. 188.
Hiſtoria nuntia vetuſtatis. Cic. 2. de Orat. 36.
Iris nuntia Junonis. Ovid. 1. Met. 270.
Littera nuntia. Ovid. 6. Epiſt. 9.
Plaga nuntia rerum. Lucret. lib. 4. 708.
In his tamen, ut & plurimis prioribus exemplis, adjective ſumi videtur.

NUNTIUS, a, um. Adj. Ovid. 16. Epiſt. 10.
Uror: habes animi nuntia verba mei. V. Tibull. 3. 4. 5. & in præcedd. dictt.

NUNTIO, [ἀγγέλλω, μηνύω, πιφαύσκω, ἐναγγελίζω] āre. Monere, Significare tanquam per nuntium. Ter. Heaut. 1. 2. 10. Voluptatem magnam nuntias. Idem Hec. 3. 5. 19.
At iſtos invidos dii perdant, qui hæc libenter nuntiant.
Salutem nuntiare. Cic. 4. Att. 9. Miſit ad me ſtatim, qui ſalutem nuntiaret.
Nuntiare aliquid alicui ab alio. Plin. 1. Epiſt. 12. ad Caleſtrium. Cucurri: perveneram in proximum, quum mihi ab eadem Hiſpulla Julius Atticus nuntiat, nihil jam ne me quidem impetraturum.
Nuntiare ad aliquem aliquid. Plaut Moſt. 1. 3. 76.
Nuntiatur Romam, Nuntiatur domum. Cic. 11. Fam. 12. Ita Romam erat nuntiatum, ita perſuaſum omnibus, cum paucis inermis perterritis metu, fracto animo, fugiſſe Antonium.
Nuntiatum eſt nobis Cæſarem ad VIII Cal. Capuæ, &c. Mucius Cic. 9. Att. 15.
Nuntiatus eſt Silius Italicus vitam inedia finiſſe. Plin. 3. Epiſt. 7.
Prælium nuntiare Cæſ. 5. Bell. Gall. 22.
Horam nuntiare Martial lib 8. 6.
Horas quinque puer nondum tibi nuntiat, & tum
Jam conviva mihi, Cæciliane, venis.
Nuntiare monſtra, h. e. Res magnas & mirabiles. Cic. 4. Att. 7. pr. Nihil εὐκαιρότερον epiſtola tua, quæ me ſollicitum de Quinto noſtro, puero optimo, valde levavit. Venerat horis duabus ante Chryſippus, mera monſtra nuntiarat.
Ne ſenſus quidem vera nuntiant. Cic. 4. Acad. 79.
Nuntiatum illico mittere. Salluſt. Jugurth. 108.

NUNTIANS, antis. Partic. ut, Legati nuntiantes. Juſtin. 18. 6. 2. & 23. 3. 5.

NUNTIĀTUS, a, um. Partic. ut, Res domi nuntiata. Juſtin. 43. 5. 9. Hac pugna nuntiata. Cæſ. 2. Bell. Gall. 28 & 29.

NUNTIATIO, ōnis. f. [ἀγγελία] Cic. 2. Philip. 81. In quo primum incredibilem ſtupiditatem hominis cognoſcite quid enim? iſtuc, quod te ſacerdotii jure facere poſſe dixiſti, ſi Augur non eſſes, & Conſul eſſes, minus facere potuiſſes? Vide etiam ne facilius; nos enim nuntiationem ſolum habemus: Conſules & reliqui magiſtratus etiam inſpectionem. conf. Ulpian. Dig. 3. t. 14. l. 7. & Tertull. de Carne Chriſti, cap. 4.

NUNTIĀTOR, ōris. m. Ulpian. in l. Prætor ait, & l. Stipulatio. D. de novi operis nuntiat. conf. Arnob. lib. 1. extr. & Tertull. ibid. cap. 7.

NUNTIATRIX, īcis. f. Caſſiodor. 2. Epiſt. 14. Nuntiatrix redeuntis anni ciconia.

N U O

NUO, nui, nūtum, [νεύω] ĕre. apud veteres pro Velle ponebatur: proprie Nuere, eſt Signo capitis voluntatem ſuam oſtendere.

NŪTUS, ûs. m. [νεῦμα] Signum quod fit oculis, vel capite, vel manibus. Virg. 9. Æn. 106.
Annuit, & totum nutu tremefecit Olympum. Cic. 11. Fam. 22. Nutus tuus poteſt hominem ſummo loco natum, ſummo ingenio, ſumma virtute, officioſiſſimum præterea & graviſſimum, incolumem in civitate retinere.
Loquaces nutus. Tibul. lib. 1. 2. 21.
Aberrare nutu. In ABERRO.
Annuere nutum. In ANNUO.
Appellare nutu & ſignificatione. V. APPELLO.
Conſequi aliquid nutu. In CONSEQUOR.
Demonſtrare aliquid nutu. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Dare ſigna nutu. Ovid. 1. Faſt. 418.
Loqui nutu ſignifque. Ovid. 4. Met. 63.
Nutus, Voluntas, quæ hujuſmodi ſigno declaratur, ſive affirmando, ſive negando. Plin. 1. Epiſt. 7. ad Octavium Rufum, Nam ego quoque ſimili nutu ac renutu reſpondere voto tuo poſſum. Cic. pro Quint. 94. Si fas eſt reſpirare P. Quintium, contra nutum, ditionemque Nævii.
Ad alicujus arbitrium nutumque totum ſe fingere & accommodare. Cic. in Orat. 24.
Convertere ſe totum ad voluntatem nutumque alicujus viri. Cic. 3. Fam. 10.
Degere ætatem ſub nutu alterius. Lucret. lib. 4. 1116.
Docemur auctoritate nutuque legum coercere cupiditates. Cic. 1. de Orat. 194.
Expeditus ad nutum alicujus. Cic de Aruſp. Reſp. 60.
Gubernari nutu atque arbitrio alicujus. Cic. 7. Verr. 34.
Obſervare nutus. In OBSERVO.
Pendere pecunias ad nutum alicujus. Cic. pro Lege Agrar. 2. 97.
Nutu atque verbo, non acurata quadam orationis copia, libertinos in urbanas tribus tranſtulit Ti. Sempronius. Cic. 1. de Orat. 38.
Nutus, [ῥοπὴ] Vergentia, & proclivitas, a Nuto, are. Cic. 1. Tuſc. 40. Eam porro naturam eſſe quatuor omnia gignentium corporum, ut quaſi partita habeant inter ſe & diviſa momenta, ut terrena & humida ſuopte nutu & ſuo pondere ad pares angulos in terram & in mare ferantur: reliquæ, &c. Idem 1. de Finib. 19. Sive aliæ declinabunt, aliæ ſuo nutu recte ferentur.
Conglobata in ſeſe nutibus ſuis terra. Cic. 2. de Nat. Deor. 98.
Nutus, pro Nutatione, motu, ruina. Valer. Flacc. 6. Argon 382.
Quin gravior, nutuque cadens exterruit Idam. h. e. Motu corporis decidui.

NŪTO, [νευστάζω] āre. frequentat. Sæpe ſignum capitis facere. Plaut. Aſin. 4. 1. 39.
Neque illa ulli homini nutet, nictet, annuat.
Nutare, pro Moveri aliquando accipitur, & quaſi Ruinam minari. Unde Nutare ædificia dicimus, quum male ſolidata, ruinam minantur. Liv. 4. 37. extr. Altera ex parte nutant circumſpectantibus galeæ, & incerti trepidant, applicantque ſe turbæ.
Arbores nutant. Plin. lib. 13. cap. 4.
Rami nutant pondere. Ovid. 2. de Arte Am. 263.
Turres. Lucan. 6. 136.
Victoria nutat, Seſe in unam vel alteram partem inclinat. Auctor de Viris illuſtr. cap. 16.
Urbs tanto diſcrimine nutabat. Tacit. 4. Hiſt. 52.
Fortuna nutat. Liv. 21. 44. extr. Aut vincere, aut, ſi fortuna nutabit, in prælio potius, quam in fuga mortem oppetere. Vetus codex habet Dubitabit, quem ſequitur Gronov.
Animi nutant. Stat. 4. Theb. 197.
Timor nutat utroque. Stat. 8. Theb. 614.
Nutare in re aliqua, pro Dubitare. Cic. 1. de Nat. Deor. 120. Mihi quidem etiam Democritus, vir magnus in primis, cujus fontibus Epicurus hortulos ſuos irrigavit, nutare videtur in natura deorum. Idem 2. de Finib. 8. Nunc autem dico ipſum Epicurum neſcire, & in eo nutare.

NUTANS, antis. Partic. [νευστάζων] ut,
Acies nutans. Tacit. 3. Hiſt. 40.
Curis nutantem Colchida vidit. Valer. 7. Argon. 153.
Domus nutantes pendent. Lucan. lib. 1. 494.
Machinamentum ſuſpenſum & nutans. Tacit. lib. 4. Hiſt. 30.
Platanus nutans. Catull. 65. 390.
Ruina mundi nutans. Lucan. 4. 393.
Vela carinæ nutantia. Lucan. 8. 48.

NUTATŪRUS, a, um aliud Partic. [νευστάσων] ut, Apex nutaturus ſupra agmina. Stat. 4. Silv. 4. 68.

NUTĀBUNDUS, a, um. Adj. Solin. cap. 27. Capite nutabundo. Salvian. 6. de Gubern. Dei, Ad greſſum nutabundi.

NUTĀTIO, ōnis. f. [νεῦσις] Plin. lib. 11. cap. 37. A cerebro proficiſcitur ſomnus: hinc capitis nutatio.
Reipublicæ nutatio. Plin. Paneg. cap. 5.

NUTĀMEN, ĭnis n. Sil. 2. 399.
Albentes niveæ tremulo nutamine pennæ.

NUTĀBILIS, e. Adj. Apul. de Deo. Socr. Regni nutabilis ſuggeſtus.

N U P

NŬPER, Adv. [ἄρτι, ἀρτίως, ἐναγχος, νεωστὶ] Non longo hinc tempore. Neque vero ad horas refertur, ſed vel ad paucos dies, vel ad paucos menſes. Ter. Eun. 1. 2. 50. Mater mea illic mortua eſt nuper. Cic de Amicit 24. Qui clamores tota cavea nuper in hoſpitis & amici mei M. Pacuvii nova fabula?
Nuper indulgens in patrem, idem ſeverus in filium. Cic. 3. Off. 112.
Nuper admodum. Ter Heaut. 1. 1. 1.
Quanquam hæc inter nos nuper notitia admodum eſt. Hæc verba uſurpat Cic. 2. de Finib. 14. al. Nupera.
Nunc nuper. Plaut Truc. 2. 4. 43.
Nunc huc remiſit nuper ad me epiſtolam,
Seſe experturum quanti ſeſe penderem. conf. Ter. Eun. prol. 9. V. NUNC ſupra.
Nuper, de Longiori tempore aliquando dicitur. Cic. 1. de Divin. 86. Neque ante philoſophiam patefactam, quæ nuper inventa eſt, hac de re communis vita dubitavit.
Nuperrime, ſuperl. Cic. 1. de Invent. 24. Primum te dicturum polliceri, aut ab adverſarii dicto exordiri, & ab eo potiſſimum quod ille nuperrime dixerit, aut, &c.

Nuperus, a, um. Adj. Recens, novum. Plaut. Capt. 3. 5. 60.
Recens captum hominem, & nuperum, & novitium.

Nupsia, æ. f. [Νυψία] Oppidum eſt ad Nilum fluvium, in tractu Syenitarum, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 29.

Nupsis, is. f. Oppidum eſt Arabiæ, Nomadibus proximum, de quo Plin. lib. 6. cap. 100.

Nupta, Nuptiæ, Nuptus, &c. V. nubo.

N U R

Nursia, æ. f. [Νυρσία] Sabinorum civitas, auctore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hodie *Norcia*. Nurſia, inquit Servius, Piceni civitas, a Virgilio Frigida dicta, aut re vera: aut certe venenoſa, & nocens. Gracchi namque ubique in concionibus ſuis Nurſinos ſceleratos appellaverunt: & ſcimus amare Virgilium hiſtoriarum rem per tranſitum tangere. Hæc Servius ad illud Virg. 7. Æn. 716.
— quos frigida miſit
Nurſia, & Hortinæ claſſes, populique Latini. Nugæ. Nam
Habitata pruinis Nurſia. Sil. lib. 8. 418.

Nursīnus, a, um. Adj. Martialis lib. 13. 20.
Nurſinas poteris parcius eſſe pilas. de Rapis loquens.

Nŭrus, ûs. f. [νυὸς] Filii mei uxor. Cic. 2. Philip. 58. Rejecta mater amicam impuri filii, tanquam nurum, ſequebatur. Ter. Hec. 2. 1. 4.
Itaque adeo uno omnes animo ſocrus oderunt nurus.
Digna nurus ſocero. Ovid. 3. Epiſt. 73.
Nurus ſæpe ponit Ovidius tantum pro Sexu; ut 2. Met. 366.
Excipit, & nuribus mittit geſtanda Latinis. i. e. Feminis Latinis.
Nurus, pro Sponſa aliquando ponitur. Martial. lib. 4. 74.
Atque inter Latias gloria prima nurus. Budæus. [Immo etiam hic pro Femina, ſeu Nupta, ἁπλῶς poſuit poëta, ut ſæpe alias. V. lib. 10. Epig. 6.

N U S

Nūs, Gr. νοῦς, Sapientia. V. Vet. Interp. Iren. 1. 1. Mart. Capell. 2.
Per vos vigil decenſque nus mentis ima complet.

Nuscitio, ōnis. V. luscitio.

Nuspiam, Adv. Gell. 5. 4. Librarius in quodvis pignus vocabat, ni in una nuſpiam littera delictum eſſet. al. Uſpiam. V. Borrich. Cogit. p. 182. & Sciopp. Animadverſ. in Voſſ.

Nusquam, [οὐδαμῇ, μηδαμῇ] Adv. in loco & ad locum: id eſt Nullo in loco. Ter. Eun. 4. 3. 18. Ille autem bonus vir nuſquam apparet. Cic. 4. Acad. 103. Quæ nuſquam alibi eſſet.
Uſpiam & Nuſquam, contraria. Cic. 1. de Legib. 42. Lex eſt recta ratio imperandi, atque prohibendi, quam qui ignorat, is eſt injuſtus, ſive eſt illa ſcripta uſpiam, ſive nuſquam.
Nuſquam abero. Virg. 2. Æn. 620.
Nuſquam cunctabundus. Tacit. 1. Ann. 7.
Nuſquam aut nullum fore. Cic. de Senect. 79. Nolite arbitrari, ô mihi cariſſimi filii, me, quum a vobis diſceſſero, nuſquam, aut nullum fore.
Nuſquam tuta fides. Virg. 4. Æn. 373.
Nuſquam, ad locum. Ter. Eun. 2. 2. 50.
Detineo te, fortaſſe tu profecturus alio fueras?
P. Nuſquam. Cic. 10. Fam. 32. Et provinciam in otio, & exercitum in mea poteſtate tenui: finibus meæ provinciæ nuſquam exceſſi.
Nuſquam ventum aut abitum ſine cauſa putetur. Auctor ad Herenn. lib. 2. 3.
Nuſquam pedem. Ter. Adelph. 2. 2. 19.
Nuſquam gentium, i.e. Nuſquam omnino. Abundare ꝟ Gentium ait Donatus. Ter. Adelph. 4. 2. pr.
Næ ego homo ſum infelix, primum fratrem nuſquam invenio gentium.

N U T

Nūto, are. V. nuo, ĕre.

Nŭtrio, īvi vel ii, ītum, [τρέφω, σιτέω, σιτίζω, τιθηνέω, τιθηνέω] īre. notæ ſignificationis. Plin. lib. 11. cap. 40. extr. Balænæ, vitulique mammis nutriunt fetus. Marini ſc.
Vento nutritur ignis. Ovid. Rem. Amor. 807.
Nutrire vinum, quod & Curare dicimus. Columel. lib. 12. cap. 30. Quanto major æſtus erit, eo ſæpius convenit vinum nutriri, refrigerarique, & ventilari. Eleganter, inquit Turnebus, vinum medicamento curatum nutriri dicit.
Pax nutrit Cererem. Ovid. 1. Faſt. 704.
Amorem longum male nutrit. Ovid. 3. de Arte Am. 579.
Audacias aliquorum nutrire. Cic. in Salluſt. 1. Multi privatorum audacias nutriverunt, ego nihil timui niſi leges.
Favorem. Sil. lib. 7. 497. al. Furorem.
Ignes ſuos. Ovid. 6. Met. 493.
Morbos. Celſus lib. 6. cap. 6. de oculorum gravioribus morbis.
Vires. Celſus lib. 3. cap. 23. Mediis autem diebus vires ejus erunt nutriendæ.
Ulcus. Celſus lib. 5. cap. 26. Repurgatumque ulcus, ſicut cetera, nutriendum eſt.
Nutrire in filio damnum naturæ. Liv. 7. 4. extr.
Nutritor, futurum imperativi paſſivi, pro præſente activi poſuit Virg. 2. Georg. 425.
Hoc pinguem, & placitam Paci nutritor olivam. Servius.

Nutriens, entis. Partic. Vulg. Interp. Matth. 24. 19. Væ prægnantibus & nutrientibus. In Gr. eſt θηλαζούσαις.

Nutrītus, a, um. Partic. [τεθρεμμένος] ut, Ferino lacte nutritus. Ovid. 3. Triſt. 11. 3.
Nutritæ ſanguine fruges. Petron. cap. 120.

Nutrītus, ûs. m. [θρέψις] Nutrimentum. Plin. lib. 22. cap. 24. Multi ſenectam longam mulſi tantum nutritu toleravere.
Nutritus pius & maternus. Senec. in Conſolat. ad matrem.

Nutrītor, ōris. m. [τροφεύς] Qui nutrit. Suet. de Clar. Gramm. cap. 7. M. Antonius Cnipho, ingenuus in Gallia natus, ſed expoſitus, a nutritore ſuo manumiſſus. Dracont. in Hexaem. 565.
Et generata vigent ſub nutritore Tonante.
Puellæ nutritor. Claud. in Eutrop. 1. 104.
Equorum nutritor Pholoes. Stat. 10. Theb. 228.

Nutrix, īcis. f. [θρέπτρια, τιτθὴ, τιθήνη, τροφὸς] Quæ nutrit. Ter. Eun. 5. 2. 53.
Nutricem accerſitum iit, quæ illam aluit parvulam.
Nutrices & pædagogi jure vetuſtatis plurimum benevolentiæ poſtulant. Cic. de Amicit. 76.
Almæ nutricis blanda ac infracta loquela. Lucret. lib. 5. 231.
Regia nutrix natorum Priami. Virg. 5. Æn. 645.
Cum lacte nutricis errorem aliquem ſugere. Cic. 3. Tuſc. 2.
Inferunt manſa omnia in os pueris infantibus nutrices. Cic. 2. de Orat. 162.
Nutrices, Comites etiam adultarum virginum erant. Liv. 3. 44.
Nutrix, pro Matre. Varro, Ut deſiderium poſſint ferre nutrices. i. e. Matres quæ eos nutricant.
Oratoris nutrix. Cic. in Orat. 37. Laudationum, ſcriptionum, & hiſtoriarum, &c. reliquarumque rerum formam, quæ abſunt ab forenſi contentione, &c. non complectar hoc tempore. non quo negligenda ſit: eſt enim illa quaſi nutrix ejus oratoris, quem informare volumus, &c.
Leonum nutrix tellus Jubæ. Hor. 1. Carm. 22. 16.
Diſcordia nutrix belli. Claud. 1. in Ruff. 30.
Curarum nutrix nox. Ovid. 8. Met. 81.
Nutrices arbores glandiferæ dicuntur, Plin. proœm. lib. 16.
Nutrix, pro Seminario (inquit Budæus) in quo tenella adhuc femina depanguntur, deponunturque. Plin. lib. 17. cap. 10. Omnia ea non ſtatim moris eſt in ſua locari, ſed prius nutrici dari, atque in ſeminariis adoleſcere, iterumque migrare.
Nutrix, alia ſignificatione uſurpat Catullus, Argon. 62. 18.
Illaque atque alia viderunt luce marinas
Mortales oculi nudato corpore nymphas,
Nutricum tenus exſtantes e gurgite cano. i. e. Mammarum.

Nutrīcŭla, æ. f. dimin. [θρεπτήριον] Hor. 1. Epiſt. 4. 8.
Quid voveat dulci nutricula majus alumno, &c. Suet. Auguſt. cap. 94.
Fabulæ nutricularum. Quintil. lib. 1. cap. 9.
Caſam nutriculam vocavit Quintil. Decl. 13. Ubi quis nutritus fuit.
Regionem. Juven. 7. Sat. 149.
Gallia, vel potius, nutricula cauſidicorum,
Africa, &c.
Seditioſorum nutricula, homo. Cic. in Vatin. 4. Veniſti iratus omnibus, quod ego ſimul ac te aſpexi, prius quam loqui cœpiſti, quum ante Gellius, nutricula ſeditioſorum omnium, teſtimonium diceret, ſenſi atque providi.
Muſicæ ſuavis nutricula arundo. Apul. 6. Mileſ. p. 178. Elmenh.
Prædiorum nutricula. Cic. 11. Philip. 12. His, quaſi præter dotem, quam in civibus malis acceperant, agrum Campanum largitus eſt Antonius, ut haberent reliquorum nutriculas prædiorum: quibus utinam contenti eſſent: ferremus: etſi tolerabile non eſſet.

Nutrīmen, ĭnis. n. [ἐδώδιμον] Ovid. 15. Met. 354.
Naturæque ſuum nutrimen deerit edaci.

Nutrimentum, i. n. [θρέμμα, ἀνατροφὴ, χιλός] Alimentum. Cic. in Orat. 42. Sed quod educata hujus nutrimentis eloquentia eſt, ipſa ſe poſtea colorat & roborat. Suet. Calig. cap. 9. Quantum per hanc nutrimentorum conſuetudinem favore & gratia valuerit. i. e. Quod in caſtris educatus ſit, ut ait Budæus.
Nutrimenta ignis. Valer. Max. lib. 3. cap. 2. Virg. 1. Æn. 176.
Suſcepitque ignem foliis, atque arida circum
Nutrimenta dedit, rapuitque in fomite flammam.
Nutrimentum, pro Eo qui alitur. Valer. lib. 9. cap. 3. ext. 2. Digna nutrimenta, quæ in exitum patriæ ſuæ, ut evenit, converterentur. Loquitur de filiis Amilcaris.
Nutrimenta, orum, pro Ipſa nutricatione poſuit Suet. Auguſt. cap. 6. Nutrimentorum, inquit, ejus oſtenditur adhuc locus, in avito ſuburbano juxta Velitras, permodicus.

Nutrimentālis, e. Adj. Conſt. Afer de N. H. Nutrimentalia membra.

Nutribĭlis, e. Adj. [τρόφιμος] Cæl. Aurel. Tard. 4. 3. Cibi nutribiles.

Nutritōrius, a, um. Adj. Theod. Priſcian. de Diæt. cap. 3. Lac omne nutritorium eſt.
Nutritoriæ cunæ. Auguſtin. Confeſſ. 12. 27.

Nutritius, vel Nutricius, a, um. Adj. [θρεπτικὸς] Qui nutrit. Columel. lib. 3. cap. 13. Ne incrementa duritia ſua reverberet, ſed tenero velut nutritio ſinu recipiat, & cæleſtes admittat imbres.
Alimenta nutritia. Firmic. 3. 16.

Nutritius, i. m. Qui nutrit, ſive qui curam habet infantium & adultorum ut vivant. Cæſ. 3. Bell. Civil. cap. 107. Nutritius ejus pueri eunuchus. Varro R. R. 2. 1. Quis Fauſtulum neſcit paſtorem, fuiſſe nutritium, qui Romulum & Remum educavit. Gloſſ. Gr. Lat. τροφεύς, Nutritor, Educator, Altor, Nutricius. In iiſdem, τρόφιμος, ὁ τροφεὺς, Alumnus, Nutricius. Et Lat. Gr. Nutricius, τροφεύς.

Nutritium, i. n. Senec. Conſol. ad Helv. cap. 17. Illius pio materno que nutritio per longum tempus æger convalui.
Nutritia ducere ab aliquo. Plur. Arnob. lib. 5.
Omnia infantum nutritia. Manil. 3. 131.

Nutricia, orum. n. pl. [θρέπτρα] vocamus Nutricis mercedem: ut apud Ulpianum. in l. 1. ad finem, D. de variis & extraordinariis cognitionibus. Græce τροφεῖα dicuntur. V. trophima.

Nutrīco, [ψωμίζω] āre. Idem quod Nutrire. Plaut. Merc. 3. 1. 11.
Nec pecua ruri paſcere, neque pueros nutricare. Varro 2. de R. R. cap. 8. Quum peperit equa mulum aut mulam, nutricantes educamus. Idem 2. 4. Nutricare porcos. Petron. Fragm. cap. 77. pr. Tu viperam ſub ala nutricas. conf. Arnob. lib. 1.

Nutricor, [τιτθεύω] āri. depon. Idem. Cic. 2. de Nat. Deor. 86. Omnium autem rerum, quæ natura adminiſtrantur, ſeminator, & ſator, & parens (ut ita dicam) atque educator, & altor eſt mundus, omniaque, ſicut membra ſua, & partes ſuas, nutricatur & continet. Apul. Apol. Eum paupertas nutricata eſt.
Paſſive, Varr. R. R. 1. 23. Ea ſole nutricantur.

Nutricatio, ōnis. f. [τιτθεία] Varro 1. de R. R. cap. 44. Dicetur, inquit Agrius, de tertio gradu, de nutricationibus atque alimoniis eorum. Gell. lib. 12. cap. 1. Munus nutricationis. Apul. 2. Dogm. Plat. Puerorum nutricationes.

NUTRICATUS, ûs. m. Idem. [σῖτισις] Plaut. Mil. 3. 1. 54.
O lepidum fenicem, fi quas memorat virtutes habet:
Atque equidem plane eductum in nutricatu Venerio. Varr. 1. de R. R. cap. 47. & 3. 9. conf. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 11.
NUTUS, V. NUO.

N U X

NUX, nucis. f. [καρύη, κάρυον] generale nomen eft omnibus, quæ duro operimento teguntur, ut funt Amygdalæ, Avellanæ, & hujufmodi. Plin. lib. 15. cap. 22. Ceteris quicquid eft, folidum eft, ut in avellanis, & ipfo nucum genere, quas antea Abellinas patrio nomine vocabant.
Nux, a Nocendo dicitur. Ovid. de Nuce arbore, in poëmate Nux infcripto 61.
Me, fata ne lædam, quoniam fata lædere dicor,
Imus in extremo margine fundus habet.
Cortex viridis nucis. Tibul. lib. 1. 8. 44.
Fetus nucis. Virg. 2. Georg. 69.
Avellana nux, feu Prænestina, quæ eadem eft, ex arbore eft quæ Corylus dicitur. Hanc autem nucem Græci Ponticam vocant. Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 18. V. feq. dict.
Calva nux, Nux eft avellana, vel Pontica. Hoc ex veteri quodam lexico eruiffe fe dicit Turnebus Adverf. 20. 6. extr. in quo fic fcribitur, Calvæ Ποντικὸν, πεφρυγμένα. [i. e. Frixa, quod quo pertineat nefcio. Calvas ab Avellanis diftinguit Cato R. R. cap. 8. Etiam in Gloff. Lat. Gr. Nux avellana, ποντικόν.
Caftaneæ nuces. Virg. 2. Ecl. 52.
Græca nux. Columel. de Arborib. cap. 22. Nucem Græcam ferito Arcturi figno. Quidam dicunt effe amygdalam, argumento Plinii lib. 15. cap. 22. quum de amygdala loquitur, Hæc arbor (inquit) an fuerit in Italia Catonis ætate, dubitatur, quoniam Græcas nominat. V. Cat. R.R. cap 8. Macrob. 3. Saturn. cap. 18. Nux Græca hæc eft, quæ & amygdala dicitur. Sed & Thafia eadem nux vocatur.
Juglandes nuces, quæ & Regiæ dictæ funt. Plin. lib. 15. cap. 22.
Minimæ. Juven 5. Sat. 143. Avellanas interpretantur.
Pineæ nuces, Quas pinus arbor gerit. Martial. lib. 13. 25.
Perfica nux, vel Nuciperfica. Martial. lib. 13. Lemm. 46.
Nuces amaræ, apud Celfum lib.6.cap.7. & alibi frequenter, nihil aliud funt quam quas vulgo Amygdalas amaras vocant.
Ocellata nux. V. OCELLATUS, vel Lex. Pitifc.
Perficum quod vulgo vocatur, Mollufca nux dicitur, fcilicet quod ceteris nucibus mollior fit. Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 18. Perottus Macrobio refragatur.
Saturnaliciæ nuces. V. Andr. Senftleb. libell. de Alea vett.
Caffa nuce pauperare aliquem. Hor. 2. Serm. 5. 36. i. e. Re viliffima.
Conficere nucem. V. CONFICIO.
Dare nuces pueris. Catul. in Epithal. Juliæ, 59. 131. V. Relinquere nuces, infra.
Frangere nucem. Cic. 2. de Orat. 266.
Frangat nucem, qui e nuce nucleum effe vult. Qui commodum appetit, ne fugiat laborem. Hanc fententiam Plautus figura fane quam proverbiali extulit, in Curc. 1. 1. 55. Erafmus.
Legere nuces. Cic. 2. de Orat. 265.
Relinquere nuces, eft Omiffis ftudiis ac nugis puerilibus ad graviora, magifque feria converti. Perf. 1. Sat. 10.
— & nucibus facimus quæcunque relictis,
Quum fapimus patruos. Translata metaphora, vel a vetufta nuptiarum cærimonia, in quibus fponfus, uxorem ducens nuces fpargebat, utpote jam pueritiæ renuntians: vel certe a puerorum lufibus, qui nucibus peraguntur, ductum proverbium videri poteft. Hæc Erafmus. V. Catull. l. c. & Martial lib. 5. 135. & Feft. in Nuces.
Spargere nuces. Virg. 8. Ecl. 29. de eadem re. V. Serv. in loc.
Nux, Arbor nuces ferens, [καρύα] in Poëm. Ovid. & apud Rei rufticæ auctores paffim.
Dejecerit Eurus annofam fi forte nucem. Juven. 11. Sat. 119.
NUCULA, æ. f. dimin. Minuta nux. Unde & Prænestini Nuculæ appellati funt. V. Feft. conf. Plin. 15 22.
NUCELLA, æ f. ut, Nucella cocta. Apic. V. Barth Adverf. 32. 18.
NUCEUS, a, um. Adj. [καρύινος] Quod eft ex nuce. Plin. lib. 16. cap. 39. Ulmeam, pineam, nuceam, hanc atque aliam materiam omnem quum effodies, Luna decrefcente eximito poft meridiem. Onomaft. Vet. καρυκηρὸς, Nuceus. [Scribendum Καρυηρὸς.
NUCETUM, i. n. Locus confitus nucum arborum frequentia. Stat. 1. Silv. 6. 12.
Quicquid nobile Ponticis nucetis,
Fecundis cadit aut jugis Idumes. Nuces Ponticas intelligit, quæ & Præneftinæ, & Avellanæ dicuntur.
NUCINUS, a, um. Adj. ut, Menfæ nucinæ. Vet. Scholiaft. Juven. 11. Sat 119.
NUCALIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Acut. 2. 37. Palmulæ nucales, quas caryotas appellant.
NUCIPERSICUM, i. n. V. Lemma Martial. 13. 46.
NUCIPRUNUM, i. n. Prunum infitum nuci. Plin. lib. 15. cap. 13. Peculiaris impudentia eft nucibus infitorum, quæ faciem parentis, fuccumque adoptionis exhibent, appellata ab utroque nucipruna.
NUCIFRANGIBULUM, i. n. joco appellat Plaut. Dentem, in Bacch. 4. 2. 16.
Cum ego hujus verba interpretor, mihi cautio eft,
Ne nucifrangibula excuffit ex malis meis.
NUCAMENTUM, i. n. Aliquid nucis flori fimile. Plin. 16. 10. Nucamenta (abietis) fquamatim compacta. V. fuo loco.
NUCLEUS, i. m. [πυρὴν] Quod tenerum in nucibus includitur. Plin. lib. 12. cap. 9. Pomum intus fimile contortis nucleis. Idem lib. 9. cap. 35. Concidere nucleum dentibus. V. CONCIDO.
Nucleum amifi, Proverbium. Plaut. Capt. 3. 4. 122.
Nucleum amifi, reliquit pignori putamina. Verba funt Hegionis, ubi refciviffet fibi impofitum effe, & herum amiffum pro fervo, fervum pro domino retentum, is enim ex quo fructus exfpectabatur, aufugerat, eo relicto, ex quo nihil emolumenti poterat capi. Erafmus.
Nuclei olivarum, Teftæ. Ulpian. in l. Carbonum. D. de Verborum fignificat.
Nucleus, Allii fpicæ. Multis enim fpicis feu nucleis compactum eft allii caput. Plin. lib. 19. cap. 6. Allium tenuiffimis, & quæ feperantur, in univerfum velatur membranis: mox pluribus coagmentatur nucleis, & his feparatim veftitis.
Nucleus pinguitudinis. Plin. lib. 17. cap. 6.
Nucleus ferri, Chalybs. Plin. lib. 34. cap. 14.
Nucleus acini, quod Vinaceum appellat Columella. Plin. lib. 23. cap. 1.
NUCLEATUS, a, um. Adj. Scribonius Largus, Compof. 233. Uva paffa, nucleata, contufa ac mifta. [Legendum videtur Enucleata. i. e. Exacinata, ut barbari loquuntur.

N Y C

NYCTALOPS, ōpis. Adj. [νυκτάλωψ] Qui videt interdiu, occidente autem fole cernit exiliter, noctu nihil. Hic etiam Lufciofus dicitur a Latinis. Plin lib. 8. cap. 50. Caprinum jecur fi vefcantur, reftituit vefpertinam aciem his, quos nyctalopas vocant. Idem dicit lib. 28. cap. 11. V. LUSCIOSUS, & Non. 2. 512.
NYCTALOPIA, æ. f. Vitium ipfum eft, ut Myopia. Diofcorides tamen Nyctalopa pro Vitio identidem accipit. Budæus. conf. Ifidor. 4. 8.
NYCTALOPS, ōpis. m. [νυκτάλωψ] Herba. Plin. lib. 21. cap. 11. Eandem vocari chenomychon, quoniam anferes a primo confpectu ejus expavefcant: ab aliis nyctalopa, quoniam e longinquo noctibus fulgeat. De nyctegreto. q. V.
NYCTEGRESIA, [νυκτεγερσία] Lat. Noctifurgium. Ea Homeri rhapfodia vocatur, qua maximo metu perculfis omnibus & confternatis ob offenfionem pugnæ, noctu in caftris ab Agamemnone excitantur e ftratis duces, & ad confilium vocantur. V. Egretus apud Feft. Scilicet unius litteræ trajectione, pro νυκτεγερσία.
NYCTEGRETUS, i. m. vel NYCTEGRETON, i. n. [νυκτέγρετος] Herba, de qua fic Plin. lib. 21. cap. 11. Nyctegretum inter pauca miratus eft Democritus, coloris ignei, foliis fpinæ, nec a terra fe attollentem, præcipuam in Gedrofia narrat. Erui poft æquinoctium vernum radicitus, ficcarique ad Lunam XXX diebus, ita lucere noctibus. Magos Parthorumque reges uti hac herba ad vota fufcipienda. Hæc ille. V. dict. præcedd.
NYCTELIUS, a, um. Adj. [Νυκτέλιος] Nyctelius vocatus fuit Bacchus, quod facra ejus noctu fiebant: νὺξ enim nox eft, τελέω perficio.
Nyctelius pater, Bacchus. Ovid. 1. de Arte Am. 567.
Latex Nyctelius, Vinum. Senec. OEdip. 492.
NYCTERIS, idis. f. [νυκτερίς] Vefpertilio, tam minutos habens pedes, ut eis carere videatur. Plin. 11. 47.
Nycteris, h. e. Vefpertilio, dictus eft Chærephon philofophus: propterea quod philofophando expalluiffet, & fupra modum emaciatus effet. Suid.
NYCTEUS, duarum fyllabarum, Nycteos, vel Latine Nyctei, m. [Νυκτεὺς] Rex quidam fuit, pater Antiopes. Propert. lib. 3. 15. 12.
Nycteos Antiopen, &c.
NYCTEIS, idis. [Νυκτηΐς] patronym. f. Propertius lib. 1. 4. 5.
Tu licet Antiopæ formam Nycteidos, &c. Ovid. 6. Met. 111.
NYCTICORAX, ācis. m. [νυκτικόραξ] Corvus nocturnus. D. Hieronymus in fine epift. ad Suniam & Fretelam, Nycticoracem dicit effe, quam vocamus Noctuam. conf. Paul. Nolan. Epift. 40. cap. 6.
NYCTIMENE, es. f. [Νυκτιμένη] Filia Nyctei, quo etiam nomine dicta eft avis quædam, in quam converfa, Nyctimene fertur. Quæ quoniam cum patre concubuerat, facinus recognofcens in filvas aufugit, & in noctuam converfa, lucem odit, nocte tantum volitans. A Græcis appellatur γλαῦξ. V. Ovid. 2. Met 591. & 594.
NYCTIMUS, i. m. [Νύκτιμος] Filius Lycaonis, quem interfectum Jovi fe invifenti epulandum præbuit. Clem. Alex. Admon. ad Gent. f. 18.
NYCTORIX, Regina Babyloniæ: quæ, tefte Herodoto, lib. 1. poft Semiramin regnavit fola. Apud ipfum Herodotum fcribitur Nitocris.
NYCTOSTRATEGUS, i. m. [νυκτοστράτηγος] Præfectus vigilum, qui armati noctu urbem perluftrant. Arcad. l. ult. §. 1. ff. de mun. & honor. t. 4. l. 18. V. Panciroll. de Magiftr. Municip. cap. 24.

N Y M

NYMPHA, æ. f. [νύμφη] Latine Sponfa dicitur. Pro Uxore ponitur ab Ovid. 1. Epift. 27.
Grata ferunt nymphæ pro falvis dona maritis. Sponfæ nymphæ dictæ ἀπὸ τοῦ νῦν πρῶτως φαίνεσθαι: quia nunc vifendas fe præbent, cum antea prodierint obtectæ. V. Salmuth. in Panciroll. Deperd. P. 1. tit. 10.
Nymphas antiqui aquarum deas effe putaverunt, quafi lympharum numina: quippe veteres Græci nympham dicebant, quam nos mutatione unius litteræ lympham, hoc eft aquam. Aliquando Nymphæ dicuntur Mufæ, quod aqua currendo muficos fonos efficiat. Hinc fæpenumero a poetis invocantur. Virg. 7. Ecl. 21.
Nymphæ, nofter amor, Libethrides. Cic. 3. de Nat. Deor. 43. Suntne etiam Nymphæ deæ? Et pro Milon. 74. Ædem Nympharum incendit.
Nymphæ aliæ in nemoribus habitant: & hæ a Græcis Ἀλσηΐδες, id eft Nemorales appellantur: aliæ in aquis, quæ Naides & Hydriades communi & generali nomine dicuntur. Sed harum aliæ funt Κρηνίδες Græce, Latine Fontanæ nominantur: aliæ Ἐπιποταμίδες, licet has Fluviatiles appellare: funt & aliquæ Ἐπιμηλίδες, quibus pecora funt curæ: nonnullæ etiam Ὀρειάδες, quæ montes incolunt. Ex Lambino.
Nympharum aliæ Commotitiæ dictæ, aliæ Corycides, Dodonides, Dorides, Dryades, Hamadryades, Hyades, Ifmenides, Lelegeides, Lemoniades, Limnades, Limnææ & Limnacides, Naiades, Napææ, Nereides five Nerinæ, Nyfeides, Oceanitides, Oreades, Phaetontiades, querquetulanæ, terreftres, uraniæ; de quibus omnibus V. Lex. Pitifc.
Genitor Nympharum, Oceanus. Catul. in Gell. 85. 6.
Templa filveftria Nympharum. Lucret. lib. 5. 947.
Agreftes. Virg. 3. Æn. 34.
Avernales. Ovid. 5. Met. 540.
Faciles. Virg. 3. Ecl. 9.
Simplices. Hor. 2. Carm. 8. 14.
Teneræ. Ovid. 11. Met. 153.
Nymphæ, dicuntur Apes quum primum formam cœperint habere. Plin. lib. 11. cap. 16.

NYMPHÆUM, i. n. [νυμφαῖον] dicitur & Lavacrum & balneum. Julius Capitol. Gord. cap. 32. Opera Gordiani Romæ nulla exſtant, præter quædam nymphæa, & balneas. Plin. lib. 35. cap. 12.
Eſt item Fanum Nympharum, & Locus celebrandis nuptiis. Tales baſilicas undecim fuiſſe Romæ teſtatur Panciroll. conf. Salmuth. Deperd. P. 1. tit. 19. & Lex. Pitiſc.
Portus etiam ſupra Liſſum, a Cæſare memoratus, 3. Bell. Civil. 26. Eſt & Nymphæum, Proconneſi promontorium. V. Plin. 3. 22.

NYMPHÆA, æ. f. [νυμφαία] Herba Heraclia, quæ Venerem extinguit: a Nympha, hoc eſt aqua dicta, quod aquis gaudeat. Plin. lib. 26. cap. 10. Et lib. 25. cap. 7. Ruellius eam dicit eſſe, quæ officinis vulgo *Nenuphar* dicitur.

NYMPHÆUS, i. m. [Νυμφαῖος] Italiæ fluvius juxta Velitras. Auctor Raphael Volaterranus.
Nymphæum montem ſemper ardere, ejuſque craterem bitumen egerere omnium dilutiſſimum, Strabo auctor eſt lib. 7.

NYMPHARĒNA, æ. f. Gemma, urbis & gentis Perſicæ nomen habet, ſimilis hippopotami dentibus. Plin. lib. 37. cap. 10.

NYMPHIDES, um. f. pl. [νυμφίδες] Genus calceamentorum muliebrium, de quibus Cælius lib. 28. cap. 27.

NYMPHOLEPTI, orum. m. pl. [νυμφόληπτοι] dicuntur quaſi Nympharum ſpiritu correpti: iidem Lymphati quoque vocantur. V. in LYMPHA.

NYMPHON, ontis. m. [Νύμφων] Vir quidam Colophonius, de quo Cic. 1. Q. frat. 2. 2. Ego nugas maximas omni mea comitate complexus ſum, Nymphontem etiam Colophonium.

N Y S

NȲSA, æ. f. [Νῦσα] Urbs Arabiæ, apud quam (ut Diodorus 3. 64. ait) Bacchus educatus a Nymphis fuit. Unde & Nyſæus dictus eſt, ac cognominatus Dionyſus, a Jove ſcilicet & Nyſa nomen accipiens. conf. Mela, 3. 7. & Curt. 8. 10. 12.
Nyſa etiam non tam Mons, quam Civitas in India eſt, a Libero patre (ut refert Strabo lib. 15.) condita, carminibus poetarum celebratiſſima. V. Herodot. lib. 2. & Juſtin. 12. 7. 6. Scribitur & Nyſæa.
Alia eſt Nyſa in Bœotia apud Homerum.
Alia apud Plinium 5. 18. in Caria. Hujus meminit Strabo lib. 14. & ad Mediterranea ſupra Tralles collocat, ad orientem, monti accubantem; ubi & claros ejus cives memorat complures. Scribitur etiam Nyſſa, littera geminata.
Eſt apud Strabonem Vicus etiam in Helicone: apud Ptolemæum in Lycia & Ionia: & apud Stephanum in Thracia. q. V. conf. Spanh. de Num. diſſ. 4.
Vertex celſus Nyſæ. Virg. 6. Æn. 806.
Nyſæ nomen habuiſſe dicitur alter e verticibus Parnaſſi. V. Interpr. ad Juven. 7. Sat. 64. & Sil. 7. 198. Hinc Parnaſſus Lucano 5. 73. eſt,
Mons Phœbo Bromioque ſacer.

NYSĒIS, ĭdos. [Νυσηΐς] patronym. f. ut, Nyſeides nymphæ, Ovid. 3. Met. 314. quæ Bacchum educarunt.

NYSĒĬUS, a, um. Adj. [Νυσήϊος] ut, Juga Nyſeia apud Lucan. lib. 8. 801.

NȲSEUS, diſſyll. [Νυσεὺς] dictus eſt Bacchus. Ovid. 4. Met. 13.

NYSIĂCUS, a, um. Adj. Bacchicus. ut, Nyſiaci flores. Mart. Capell. lib. 2.

NYSIAS, ădis. patronym. f. [Νυσιὰς] ut, Nymphæ Nyſiades, apud Ovid. 3. Faſt. 769. poſitum pro gentili.

NYSĬGĔNA, æ. m. [Νυσηγενὴς] Qui in Nyſa natus eſt. Catul. Argon. 62. 252.
At parte ex alia florens volitabat Iacchus,
Cum thyaſo Satyrorum, & Nyſigenis Silenis.

NYSION, i. n. [νύσιον] Hedera. Apul. de Herb. cap. 98. conf. ſeq. dict.

NYSIUS, a, um. Adj. [Νύσιος] Arnob. lib. 5. Nyſius & Semeleius pater. Plin. lib. 16. cap. 34. Hedera coronis poetæ utuntur, quidam Nyſiam, alii Bacchicam vocant.

NYSÆI, orum. m. pl. [Νυσαῖοι] Habitatores Nyſæ urbis: de quibus meminit Cic. 13. Fam. 64. Deinde Nyſæos, quos Nero in primis habet neceſſarios, diligentiſſime tuetur ac defendit, habeas tibi commendatiſſimos.

NYSÆUS, vel NYSĒUS, a, um. Adj. [Νυσαῖος] ut, Chori Nyſæi. Propert. lib. 3. 17, 22.
Palmes Nyſæus, Vitigineus. Sil. lib. 7. 198.

NYSA, æ. m. Proprium hominis. Cic. 3. de Nat. Deor. 58. Dionyſos multos habemus, primum Jove & Proſerpina natum: ſecundum Nilo, qui Nyſam dicitur interemiſſe.

NYSÆA, æ. f. teſte Herodoto & Curtio, Urbs clariſſima in India, a Libero patre condita, ſub radicibus montis quem Meron vocant. V. NYSA.

NYSIRUS, V. NISYRUS.

NYSSA, æ. f. [νύσσα] Repagulum unde curſores moventur. A νύω, inclino: quod quum metam attigerit, inclinentur.

NYSUS, V. NISUS.

O

Littera rotundo ore proferenda, etiam rotunda figura exprimitur apud plerosque populos. Apud Græcos duplicem sortitur figuram & quantitatem, o breve; & ex ea geminata o magnum: ο, ω.

Eandem in Alphabeto sedem inque numerando potestatem habet quam ע Aiin Hebræorum. Utraque enim septuagenarium designat. Unde sunt qui haud inscite autumarunt & illud elementum Hebraicum eadem olim potestate fuisse insignitum. Quid quod Aiin & Fontem & Ocellum propria significatione exprimat, & ad rotunditatem soni nonnihil alludere videatur?

De mutatione hujus vocalis agit Priscianus lib. 1. p. 553. quem longum foret exscribere, consulere tamen utilissimum. Confer etiam Quintil. 1. 4.

Cum U maximam habet necessitudinem, unde pleraque, quæ apud Græcos nominativum in O terminant, O in U convertunt apud Latinos; ut a Κῦρος, Cyrus, &c. Quintil. lib. 1. cap. 4. Quid o, atque u permutatæ invicem? ut Hecoba, & notrix: Culchides, & Pulyxena scriberentur. Quod hic Quintilianus dicit, multis monimentis veterum probat Pierius in suis castigationibus in Virgilium: in quibus se scriptum vidisse testatur Donu pro Dono, Annus pro Annos, Cupressu pro Cupresso. Sic Frundes pro Frondes apud antiquiores Latinos, Angustoque fretu, Lucret. 1. 720. pro Freto. Vicissim vetustissimis Italiæ populis quibus U non erat in usu Poblicom pro Publicum, Hercolem pro Herculem; maximeque digamma antecedente, ut Servos, Volgus, Davos.

O pro Au, ut Plodo, Plostrum, Codex.

O & I, ut Olli pro Illi.

O. Officium. Olla, Omnis, Optimus, Ordo, Ostendit.

O. C. Ordo clarissimus. O. C. S. Ob cives servatos.

O. D. S. M. Optime de se merito.

O. E. B. Q. C. Ossa ejus bene quiescant condita.

O. F. N. D. Omni fide numini dedicat.

O. H. F. Omnibus honoribus functus. O. H. S. S. Ossa hic sita sunt.

O. L. Ollam legit, vel locavit.

O. M. Optima merito, Optimo maximo. O. M. D. S. Optime merito de se. O. M. S. Optimo maximo sacrum.

O. O. Ordo optimus.

O. P. Optimus princeps, pater, patronus. O. P. F. Optimo patri, principi, patrono, fecit.

O. V. Optimo viro, Optimæ uxori. O. V. D. Optimo viro dedit. O. V. F. Optimo viro fecit.

O, [ὦ] vocandi Interjectio, nominativo [seu Vocativo] interdum, nonnunquam etiam accusativo gaudens. Virg. 1. Æn. 528.

O regina, novam cui condere, &c. Cic. 10. Fam. 26. O mi Furni, quam tu, &c.

Aliquando admirandi. Ter. Eun. 2. 3. 5.

O faciem pulchram! deleo omnes dehinc ex animo mulieres. Juven. 10. Sat. 157.

O qualis facies, & quali digna tabella!

Exclamantis. Ter. Heaut. 4. 1. 17. O Juppiter! tantam inesse animo inscitiam? Idem Phorm. 2. 3. 13.

O audaciam! etiam me ultro accusatum advenit?

O curas hominum! ô quantum est in rebus inane! Pers. 1. Sat. pr.

O immoderata mulier. Cic. pro Cœl. 53.

O consuetudo peccandi, quantam habes jucunditatem in improbis & audacibus, quum pœna abfuit, & licentia consecuta est! Cic. 5. Verr. 76.

Dolentis. Ter. And. 1. 5. 48.

Memor essem? o Mysis, Mysis! etiam nunc mihi
Scripta illa dicta sunt in animo Chrysidis
De Glycerio.

O miseras hominum mentes, ô pectora cæca! Lucret. lib. 2. 14.

O misera vitæ ratio! Cic. Anteq iret in exil. 30.

O spectaculum uni Crasso jucundum, ceteris non item! Cic. 2. Att. 21.

Irridentis. Cic. de Amicit. 46. O præclaram sapientiam! solem enim, e mundo tollere videntur, qui amicitiam e vita tollunt.

O præclarum custodem! ovium, ut aiunt, lupum. Cic. 2. Philip. 27.

Exsultantis. Ter. Andr. 1. 1. 78. O factum bene! beasti me.

O terram beatam, quæ illum exceperit! Cic. pro Milon. 106.

O, interjectio repente perculsi. Ter. And. 4. 6. 7. O Mysis salve. C. salvos sis Crito. Ibid. 1. 5. 32. Quis hic loquitur? Mysis salve M. ô salve Pamphile.

O quid agis. Hor. 1. Carm. 14. 2.

O si: desiderantis particula. Virg. 11. Æn. 415.

Quanquam ô si solitæ quicquam virtutis adesset! Ibid. lib. 8. 560.
O mihi præteritos referat si Juppiter annos! Per tmesin.

O utinam. Ovid. 1. Epist. 4.

O utinam tunc, quum Lacedæmona classe petebat,
Obrutus insanis esset adulter aquis!

O, pro Utinam. Virg. 2. Ecl. 28.

O tantum libeat mecum tibi sordida rura,
Atque humiles habitare casas. i. e. Utinam libeat.

O, quandoque tacetur, quum accusativo jungitur. Ter. Eun. 3. 1. 28.

— dii vostram fidem? hominem perditum
Miserumque, & illum sacrilegum. Docet Donatus, majoris stuporis esse hoc modo pronuntiatum. Cic. ad Aticum, Me miserum! cur non ades?

O, sequente vocali aliquando producitur, aliquando corripitur. Tibull. 2. 4. 7.

O ego non possum tantos sentire dolores. conf. Ovid. 1. Epist. 5. Virg. 2. Ecl. 65.
Te Corydon, O Alexi; trahit sua quemque voluptas.

O A

Oanus, i. f. [Ὄανος] Lydiæ oppidum, apud Stephanum.

Oărīon, ōnis. m. i. e. Orion. V. Rutil. 1. 637. Catull. Carm. 67. extr.

Proximus Hydrochoi fulgeat Oarion.

Oasis, is. f. [Ὄασις] Oppidum in desertis Libyæ, septem dierum itinere a Thebis distans, quod Herodoti ætate a Samiis, tenebatur, ut ipse refert lib. 3. conf. Zosim. 5. 9. 7. & Leg. ult. §. 2. Cod. de pœnis.

Oasenus, a, um. Adj. ut, Oasena deportatio. Leg. un. Cod. Theod. de Nili aggeribus.

Oataricha, orum. n. pl. [ὠοτάριχα] dicuntur Mugilum ova, sale condita: ὠὸν enim est, quod nos Ovum dicimus, interposita v euphoniæ causa: τάριχος, salsamentum dicitur: ταριχεύω, servo, condio, liquefacio, sicco. [Scribendum ὠὰ ταρίχων ex Athen. 3.

Oaxis, is. m. [Ὄαξις] Fluvius est Cretæ insulæ, dictus ab Oaxe filio Apollinis.

Rapidus Cretæ Oaxis. Virg. 2. Ecl. 66.

Oaxus, i. f. [Ὄαξος] Civitas Cretæ, ab Oaxo Acacallidis, filiæ Minois, filio: vel a situ loci, quod loca prærupta Cretenses ἄξους vocant. Herodotus quoque Oaxum urbem Cretæ facit, in qua Etearchus pater Phronimæ matris Batti regnavit, qui Cyrenem Libyæ urbem ædificavit. V. Steph. Byzant. Herod. lib. 4.

O B

Ob, [διὰ, ἐπὶ] Præpos. accusativo jungitur, & significat Propter. Ter. And. 3. 5. 4.

Ergo pretium ob stultitiam fero: sed inultum id nunquam auferet.

Donatus, i. e. Pretium stultitiæ.

Ob adulterium cæsus. Virg. 6. Æn. 612.

Ob avaritiam laborat. Hor. 1. Serm. 4. 26.

Ob delictum pœnas dii expetunt. Cic. pro Marcel. 18.

Ob dictum aliquem oppugnare. Cic. 5. Fam. 1. Existimâram pro mutuo inter nos animo, & pro reconciliata gratia, nec absentem ludibrio læsum iri me, nec Metellum fratrem ob dictum, capite ac fortunis per te oppugnatum iri.

Ob emolumentum aliquod suum siqui cupidius aliquid dicere videntur, iis credi non convenit. Cic. pro Font. 17.

Ob industriam. Plaut. Cas. 2. 3. 58.

Ob minas decem oppositus pignori. Ter. Phorm. 4. 3. 57.

Ob nullam noxiam. Plaut. Pœn. 1. 1. 15.

Ob rem. Ter. Phorm. 3. 2. 41. Non pudet vanitatis? D. minime, dum ob rem. i. e. Modo in rem meam sit.

Ob absolvendum, Ob tacendum, & similia: pro Ad absolvendum, vel Ut absolvat. Cic. 4. Verr. 78. Quanto illud flagitiosius, improbius, indignius, eum a quo pecuniam ob absolvendum acceperis, condemnare, &c. Gell. lib. 11. cap. 10.

Ob vagulationem. Festus, Cui testimonium defuerit ob portum ob vagulationem ito. Lex est XII Tabul. qua Turnebus significari putat, Si testis ei defuerit, qui litem habuit, ei licere comperendinationis die, id est die tertio, ante ejus ædes libere conqueri & implorare ejus testimonium, conviciumque recusanti facere. Nam a Vagio, Vagilo, &

Vagulo

Vagulo deducitur, unde Vagulatio, quod conquerentis & plorantis est. Nec assentior iis qui a Vagor deducunt, nec qui Ob Vagulatum legunt, quum Vagulationem Festus plane aperteque legat, & interpretetur, sitque Ob vagulationem dictum antiquo more pro Ad vagulationem. Hæc ille. Legem autem sic scribi debere putat, Cui testimonium defuerit, is tertiis diebus ob portum ob vagulationem ito. V. VAGULATIO.

Ob, pro Ante. Plaut. Mil. 2. 4. 51.

Nunc demum experior ob oculos caliginem prius mihi obtigisse.

Ob oculos mihi sæpe mors versata est. Cic. pro Rabir. Post. 38.

Mihi ob oculos exilium versatur. Cic. pro Sext. 47.

Ob os offusus ignis. Cic. de Univers. 41.

Ob, pro Ad, apud antiquos, inquit Fest. Ennius, Ob Romam noctu legiones ducere. Cic. 9. Fam. 26. Cujus ob os Graii ora obvertebant sua. ex vet. poeta.

Ob, in compositione, pro Circum, auctore Festo; ut Obambulare. Vide OBIRE, H. St.

Sæpe pro Ad ponitur: sic Occensi pro Accensi; Obmoveto pro Admoveto, Enn. Occurerre pro Accurrere, Lucret. Obtulerat pro Attulerat, Catul. Obligatus pro Alligatus, Hor. Obstetrix quoque dicitur ab Obstare, quo pro Adstare sive adsistere veteres Latini utebantur. V. Fest.

Aliquando Contrarii quid & noxii significat ut in Obsto, Obscænus, Obsum.

Vide OBNUNTIO, OBSOLEO. H. St.

Obs, pro Ob. V. suo loco. H. St.

O B A

OBACERBO, āre. est, ut ait Festus, Exacerbare.

OBĀCĔRO, āre. compositum ex Ob & Acus, aceris; est auctore Festo, Obloqui, atque alterius sermonem moleste impedire. Quod sumptum videtur a paleis, quas Græci ἄχυρα vocant. [Dacer. putat Festum Obacorare reliquisse. Ego potius ? Obblaterare vel Oblatrare in hac significatione quærerem, vel, quod apud Nonium est Obvarare, nisi ordo obstaret.

OBÆRĀTUS, a, um. Adj. [ὑπόχρεως] dicitur Qui ære alieno jam obligatus est, quasi ære alieno obstrictus, & debitor ad aliquid operandum. Liv. 26. 40. Quatuor millia hominum erant misti ex omni colluvione, exsules, obærati. Cæs. 1. Comment. B. G. 4. Omnes obæratos, quorum magnum numerum habebat, conduxit. conf. Varr. 1. de R. R. 17. [Obærati proprie dicuntur, qui ære alieno multo premuntur, vel potius oppressi, nec jam solvendo sunt. Varr. L. L. 6. 5. extr. Nexis adjungit Obæratos. Compar. Tacit. 6. Ann. 17. 4. Quanto quis obæratior ægrius distrahebant.

OBAMBŬLO, [περιοστέω, περιοδεύω, περίειμι] āre. est (ut ait Festus) Adversum alios ambulare, & quasi ambulanti sese opponere. Frequentius pro Circuire, aut Obire. Plaut. Merc. 5. 2. 59.

Sane hoc non in mentem venit, dudum ut urbem obambulo. Gronov. Dudum, uti tibi. omissa hac voce.

Solus obambulat ipse. Ovid. 2. Trist. 459.

Gemebundus obambulat Ætnam. Ovid. 14. Met. 188.

Obambulantes ante vallum portasque. Liv. 25. 39.

Obambulare muris. Liv. 36. 34.

Obambulare, pro Insidiari. Virg. 3. Georg. 538.

Non lupus insidias explorat ovilia circum,
Nec gregibus nocturnus obambulat. i. e. Insidiatur. Servius.

Obambulare, pro Una junctimque ambulare. Suet. Tiber. cap. 25. extr. Et secretum petenti, nonnisi adhibito Druso filio, dedit, dextramque obambulantis, veluti incumbens, quoad perageretur sermo, continuit. [Forte Adambulantis scripsit Tranquillus.

OBAMBULĀTIO, ōnis. f. [περιπάτησις] Auctor ad Heren. lib. 3. 19. Commodius est in derelicta, quam in celebri regione locos comparare: propterea quod frequentia & obambulatio hominum conturbat, & infirmat imaginum notas.

OBAMBULĀTOR, ōris. m. Mart. Capell.

OBAMBULĀTRIX, īcis. f. Gell.

OBĀRĒNI, orum. m. pl. [Ὀβαρηνοί] Armeniæ populi, non procul a Cyro fluvio, quorum meminit Stephanus.

OBĀRESCO, ĕre. Lactant. de Opific. Dei, cap. 10. Acies enim, quam siccari & obarescere non oportet, nisi humore assiduo tersa pure niteat, obsolescit. De oculorum acie loquitur.

OBĀRO, [περιαρόω] āre. Circum arare. vel Arando excolere. Liv. 23. 19. Et quum hostes obarassent quicquid herbidi terreni extra murum erat, raporum semen injecerunt, ut, &c.

OBARĀTOR, ōris. m. Serv. in 1. Georg. 21. Ex Fabio Pictore, Flaminem Cerealem invocasse Deum obaratorem.

OBARMO, [καθοπλίζω] āre. Idem quod Armare. Hor. 4. Carm. 4. 27.

— quibus
Mos unde deductus per omne
Tempus Amazonia securi
Dextras obarmet, quærere distuli. conf. Apul. Met. 9. Milesf. pr.

OBARMĀTUS, a, um. Partic. Apul. Met. Oculi ad vigilias obarmati.

OBĀTER, tra, trum. Adj. [ὑπομέλας] Quodammodo atrum, & veluti subatrum. Plin. lib. 18. cap. 35. Nascens luna, si cornu superiore obatro surget.

OBĀTRESCO, ĕre. Obatrum esse. Firmicus in præfat. lib. 1. Paliscus lacus semper crassitudine lurida sordidus, liventibus spumis obatrescit.

OBAUDIO, īre. ita veteres, pro Obedio. Apul. 3. Met. Secreta quibus obaudiunt Manes. Tertull. adv. Marc. 2. 2. extr. Adam non obaudiit. Idem 5. 18.

OBAUDIENTIA, æ. f. Tertull. Exhort. Cast. cap. 2. Voluntas Dei in obaudientiam venerat.

OBAURĀTUS, a, um. Adj. Idem quod Inauratus. Apul. Met. 11. p. 260. Elmenh. Alius soccis obauratis, indutus serica veste.

O B B

OBBA, æ. Poculi genus, quod nunc Ubba dicitur, inquit. Nonius 2. 597. Idem 19. 14. Vel ligneum, vel ex sparto, fuisse dicit. Varro, Dolia atque apothecas tricliniares, melicas, calenas, obbas, & cumanos calices. Idem Epist. ad Marullium, Utrum meridie, an vesperi libentius ad obbam accedas.

Sessilis obba, Quæ sedere videtur, quum sit fundo latiore. Pers. 5. Sat. 148. conf. Tertull. Apol. cap. 13. & Lex. Pitisc.

OBBĀTUS, a, um. Adj. Instar obbæ. Apul. Met. 10. p. 254. Elmenh. Castor & Pollux, quorum capita cassides obbatæ, stellarum apicibus insignes, contegebant. i. e. Formam obbarum habentes.

OBBĬBO, ĭbi, ĭtum, [καταπίνω] ĕre. Idem quod Bibere. Cic. 1. Tusc. 96. Qui, quum conjectus in carcerem triginta jussu tyrannorum venenum ut sitiens, obbibisset, reliquum sic e poculo ejecit, ut id resonaret. Al. Obduxisset.

OBBLĀTĔRO, āre. Apul. Met. 9. al. Adblatero.

OBBRŪTESCO, [ἀλογοποιοῦμαι] ĕre. Brutum fieri, rationem amittere. Lucret. lib. 3. 546.

Nec refert, utrum pereat dispersa per auras,
An contracta suis e partibus obbrutescat. De anima. Turnebus aliter, aitque Obbrutescere significare hic, Sensum amittere & vitam, ac interire: nam brutum est non sentiens. Lactantius Inst. lib. 7. cap. 5. Corpus enim, quia e terra est, comprehensibile est, temporale, brutum atque tenebrosum est: Anima vero, quia de cælo est, tenuis, æterna, sensibilis, illustris est. Hic aperte Brutum, id est non sentiens, Sensibili, id est sentienti oppofuit. Hæc ille, Advers. 10. 8. [In edit. Cellarii totus hic Lact. locus, ut spurius, in notas rejectus est. Exstat autem in edit. Lugd. ap. Tornæs. 1579. ex cod. Mſ. insertus. conf. BRUTESCO. Obbrutui. Afran. apud Festum, Non possum verbum facere, obbrutui.

OBBRUTESCENS, Partic. Prudent. Hamart. 651.

Damna aures, Pater alme, meas, & claude meatus
Obbrutescentis capitis.

OBBRUTESCENTIA, æ. f. apud Augustin.

O B C

OBCÆCO, vel OCCÆCO, [ἀποτυφλόω] āre. Idem significat quod Cæcare. Columel. lib. 4. Veluti ignorantiæ tenebris obcæcata luce veritatis caruit. Plin. lib. 10. cap. 3. Respersu pinnarum hostem occæcantes.

Obcæcat orationem totam narratio obscura. Cic. 2. de Orat. 129.

Obcæcatus stultitia. Cic. 15. Fam. 1. Quod ego negotium, non stultitia obcæcatus, sed verecundia deterritus, non recusavi.

Obcæcari tenebris, & Præfulgere splendore, contraria. Auctor ad Herenn. lib. 3. 32. Tunc nec nimis illustres, nec nimis obscuros locos haberi oportet: ne aut obcæcentur tenebris imagines, aut splendore præfulgeant.

Æther terrificis obcæcat sidera nimbis. Lucan. ad Pison. 136.

Obcæcare fossas in agro. h. e. Obtegere, & desuper claudere, ne pateant. Columel. lib. 2. cap. 2. V. in CÆCUS.

Timor obcæcaverat artus. Virg. in Cul. 197.

OBCÆCATUS, a, um. Partic. Columel. 6. 36. Incensus & obcæcatus cupidine.

OBCÆDES, is. f. plur. Plaut. Stich. 5. 4. 52.

Ohe, jam satis, nolo obcædes, catuli ut ludum nunc volo. i. e. Nolo hic quicquam tragicum & cruentum, quodque cædes imitetur. malo ludum catellorum, qui inter se lascive lusitant. Obcædes autem juncto verbo, ut Concædes dicuntur. Turnebus.

OBCÆNO, āre. Idem quod Cœno. Antiquum. Plaut. Cestione; Cerastibola, ut de lumbo obcænabis. Auctor Varr. 6. de L. L. 3.

OBCĀLEO, ui, ēre. Circum calere. Celsus lib. 4. cap. 27. Ubi dolor vehemens urget, interest sine tumore is sit, an tumor cum calore, an tumor jam etiam obcaluerit. Et paulo post, Si vero tumores etiam obcaluerunt, & dolent, levat spongia. [Sed rectius scribitur Obcallueriť, & Obcalluerunt. quod posterius in ed. Lind. receptum, prius typothetæ, opinor, errore relictum est. Pertinet ergo ad v. OCCALLESCO, q. V.

OBCALLEO, OBCALLEO, V. OCCALLEO.

OBCANTO, OBCANTĀTUS, V. OCCENTO, in OCCINO.

O B D

OBDO, ĭdi, ĭtum, [ἀποκλείω] ĕre. Opponere, inquit Festus. Sic Hor. 1. Serm. 3. 59.

— nullique malo latus obdit apertum.

Obdere ceram auribus. Senec. Epist. 32.

Obdere forem, pro Claudere. Plaut. Casin. 5. 2. 17.

Obdere fores ferratis trabibus. Plin. lib. 6. cap. 11.

Obdere pessulum ostio. Ter. Eun. 3. 5. 55. Idem Heaut. 2. 3. 37. Anus foribus obdit pessulum.

OBDĬTUS, a, um. Partic. Apul. Met. 4. Obdito cellæ pessulo. Idem lib. 10. p. 244. Feralibus amiculis instrictus atque obditus.

OBDORMIO, īvi, ītum, [ἀφυπνόω] īre. Dormire. Cic. 1. Tusc. 92. Nescio quando in Latmo obdormivit. De Endymione.

Obdormivi crapulam, Edormivi. Plaut. Most. 5. 2. 1. [Videtur esse utrimque Præt. Perf. seq. verbi.

OBDORMISCO, [ἀφυπνόω] ĕre. Idem Cic. 1. Tusc. 117. Quid melius, quam in mediis vitæ laboribus obdormiscere, & ita conniventem somno consopiri sempiterno?

OBDORMĪTO, āre. Fortun. 3. Carm. Obdormitare graviter.

OBDŪCO, xi, ctum, [περιάγω] ĕre. Circumducere, vel Contra ducere. Plaut. Pseud. 2. 1. 13.

Post ad oppidum hoc vetus continuo mecum exercitum protinus obducam.

Obducere, & Reducere vela, contraria: Gallice *Tirer, ou couler les rideaux: & puis les ramener.* Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum.

Obducere, [ἐπάγειν] pro Inducere: ut, Obducere torporem. Plin. lib. 22. cap. 25.

Obducere rebus tenebras. Cic. 4. Acad. 16. Dum hujus definitiones labefactare vult, conatus est clarissimis rebus tenebras obducere. Quintil. lib. 10. cap. 1. Atque ille quidem omnibus ejusdem operis auctoribus abstulit nomen, & fulgore quodam suæ claritatis tenebras obduxit. i. e. Obtenebravit, ut minus noti essent. De Menandro.

Obducere, [ἐπεισάγειν, περικαλύπτειν] Superducere, tegere. Cic. 2. de Legib. 56. Redditur enim terræ corpus, & ita locatum ac situm, quasi operimento matris obducitur.

Herbæ obducunt segetem densis sentibus. Virg. 1. Georg. 411. Idem 1. Ecl. 49.

Limosoque palus obducat pascua junco.

Obducere plagam limo. Plin. lib. 8. cap. 26. Et apud Columel. lib. 3. cap. 18. Obducunt cicatricem radices, quæ excreverunt. i. e. Inducunt.
Crustam obducere. Plin. lib. 3. cap. 4.
Rubiginem. Plin. lib. 17. cap. 4.
Macies obduxerat artus. Ovid. 11. Epist. 27. al. Adduxerat.
Tenebræ obduxere oculos. Lucan. lib. 3. 735.
Frontem obducere, pro Contrahere. Quintil. lib. 10. cap. 3.
Callum obducere, pro Contrahere callum. Cic. 5. Tusc. 53. Quorum animis diuturna cogitatio callum vetustatis obduxerat. i. e. Vetustate obduruerat. Idem 9. Fam. 2. Consuetudo diuturna callum jam obduxit stomacho meo. [i. e. Induxit, ut supra.
Obducere callum dolori dicitur labor, per translationem, pro Dolorem minus molestum facere. Cic. 2. Tusc. 36. Ipse labor quasi callum quoddam obducit dolori.
Obducere vultum, quemadmodum Obducere frontem. Senec. de Benef.
Obducere, Detegere, aperire. Lucil. Vos interea lumen auferte, atque aulam obducite. Nonius 4. 340.
Obducere aliquem. Cic. 1. Att. 1. Thermus cum Silano contendere existimatur, qui sic inopes & ab amicis & existimatione sunt, ut mihi videatur non esse ἀδύνατον, Curium obducere; sed hoc præter me nemini videtur. i. e. Opponere, & obtrudere in petitionem Consulatus. Contra alios competitores in campum Martium ducere Q. Curium aleatorem notissimum: in quem est hendecasyllabus Calvi apud Asconium in Orat. in toga cand. extr.
Et talis Curius pereruditus. Et Obducere dixit proprie: quia candidatos amici & clientes in campum honoris causa deducebant. Unde illud 2. Att. 1. Quinetiam quum candidatum deducerem, is quærit ex me, num consuessem Siculis locum gladiatoribus dare. Nisi forte quis interpretari malit, Curium obducere, Curii vitia obtegere, quum horum tam infamis vita sit. Sic, Obducta cicatrix. V. Græv. conf. Plauti locum in OBDUCTO frequent.
Diem obducere. Cic. 16. Att. 6. Nono Calend. igitur ad Siccam: ibi tanquam domi meæ scilicet: itaque obduxi posterum diem. Ubi interpres, Obduxi, Circum illa loca duxi & consumpsi.
Obducere, etiam Educere sive Ebibere. Cic. 1. Tusc. 96. de Socrate, Cum conjectus in carcerem, triginta jussu Tyrannorum, venenum, ut sitiens, obduxisset. Al. Obbibisset. V. Victor. Var. Lect. 15. 7. Senec. de Provid. cap. 3. Male tractatum Socratem putas, quod illam potionem, publice mistam, non aliter quam medicamentum immortalitatis, obduxit.

OBDUCTUS, a, um. Partic. [ἐπισκοτισθείς] ut,
Cicatricem Reipub. jam obductam refricare. Cic. 3. de Lege Agrar. 4.
Colos cano situ obductus. Plin. lib. 12. cap. 25.
Dolorem obductum vulgare. Virg. 10. Æn. 64.
Frons obducta, Tristis. Hor. Epod. 13. 5.
Obstructio obducta. Cic. pro Sext. 22. Sed hæc obstructio nec diuturna est, nec obducta ita, ut curiosis oculis perspici non possit.
Prata obducta situ vetustatis. Columel. lib. 2. cap. 18.
Sanguis. Lucan. 3. 572.
— cruor altus in undis
Spumat & obducto concrescunt sanguine fluctus.
Tenebræ obductæ. Propert. lib. 3. 16. 5.
Vultus obductos condere. Ovid. 2. Met. 329.

OBDUCTIO, ōnis f. [συγκάλυψις]
Obductio capitis. Cic. pro Rabir. Perd 16. Mors si proponitur, in libertate moriamur. carnifex vero, & obductio capitis, & nomen ipsum crucis absit, non modo a corpore civium Romanorum, sed etiam a cogitatione, oculis, auribus. i. e. Obvolutio, ut ait Budæus. V. OBNUBO.

OBDUCTO, [εἰσάγομαι] āre. frequent. Plaut. Merc. 4. 4. 46.
Nec pol ego patiar sic me nuptam tam male,
Measque in ædes sic scorta obductarier. [i. e. In contemptum mei adduci.

OBDULCESCO, [συγγλυκαίνομαι] ĕre. Idem fere quod Dulcesco simplex, hoc est dulcis fio. Gloss. Lat. Gr. Obdulcesco, συγγλυκαίνομαι.

OBDULCO, āre. Dulce facere. Cæl. Aur. Chron. 4. 1. 12. Obdulcare sale & oleo. i. e. Condire. Ambros. Hexaem. 5. 12. de Melle, Fauces obdulcat & curat vulnera.

OBDULCATUS, a, um. Partic. Vulg. Interp. Judith. 5. 15. Fontes amari obdulcati.

OBDŪRO, [σκληρύνω] āre. Facere durum. Sæpius translate, ut
Persta atque obdura. Hor. 2. Serm. 5. 39.
Obstinatus obdura. Catull. ad Seipsum, 8. 11.
Perfer & obdura, dolor hic tibi proderit olim. Ovid. 3. Amor. 11. 7.

OBDURĀTUS, a, um. Partic. Capitolin. in Pertin cap. 9. Alimentaria etiam compendia, quæ &c. obdurata verecundia sustulit. August. 3. p. 224.

OBDURĀTIO, ōnis. f. frequens apud Augustin. t. 2. & 4. sic Fulgent. Epist. ad Venant. Cordis obduratio.

OBDUREFĂCIO, ĕre. Lapit significat Obdurefacit & lapidem facere, ait Non. 1. 87.

OBDŪRESCO, ui, [σκληρύνομαι] ĕre. Durius fieri. Cic. 12. Att. 3. Quare obduretur hoc triduum, ut te quoque ponam in eodem πάθει. [Immo est Imperf. Subj. Pass. ab Obduro, āre. Impersonaliter positum.

OBDURESCO, [κατασκληρύνομαι] ĕre. Idem. Varro 3. de R. R. cap. 14. Earum semen minutum, ac testa molli, diuturnitate obdurescit.
Obdurescere etiam de Homine dictum. Cic. 5. Fam. 15. Alii occiderunt, alii nescio quo pacto obduruerunt.
Obdurescere & Percallere. Cic. pro Milon. 77. Sed nescio quomodo jam usu obduruerat, & percalluerat civitatis incredibilis patientia.
Consuetudine obdurescere. Cic. 2. Philipp. 108.
Obdurescere ad. Cic. 13. Att. 2. Sed jam ad ista obduruimus, & humanitatem omnem exuimus.
Obduruit animus ad dolorem novum. Cic. 2. Fam. 15.
Obdurescere contra. Cic. 3. Tusc. 67. Obduruisseque sese contra fortunam arbitrantur.
Obdurescere in patientia. Cic. 7. Verr. 34. Jam vero, quum in ejusmodi patientia turpitudinis, aliena, non sua, satietate obduruisset.

O B E

OBĒDIO, īvi, ītum, [πείθομαι, ὑπακούω] īre. Parere, obsecundare. Festus, Obedio, obaudio. q. V. suo loco. Cic. de Claris Orat. 242. Quantum in hac urbe polleat, multorum obedire tempori, multorumque vel honori, vel periculo servire.
Parere & obedire. Cic. 5. Tusc. 36. Hic est ille moderatus, hic fortis, hic sapiens: hic & nascentibus & cadentibus, cum reliquis commodis, tum maxime liberis, parebit & obediet præcepto illi veteri.
Obedire & parere voluntati dei. Cic. 1. de Nat. Deor. 19.
Obtemperare & obedire. Cic. 3. de Legib. 5. Nec vero solum ut obtemperent obediantque magistratibus, sed etiam ut eos colant, diligantque præscribimus.
Obedire ad. Cic. pro Cæcin. 52. Si servulis hoc nostris concesserimus, ut ad verba nobis obediant, non ad id quod ex verbis intelligi possit, obtemperent.
In modum servorum alicui obedire. Tacit. 1. Ann. 17.
Obedit rex illis maxime i. e. Horum consilio maxime utitur. Nep. 14. 5. 4.
Obedibo, antiqui dixerunt. Afranius apud Non. 10. 24. Meo ut obsequar amori, obedibo tibi.
Obeditum est, Imperf. Passiv. Liv. 4. 26. Enixe obeditum dictatori est.

OBEDIENS, entis. Partic. [πειθόμενος, εὐπειθής, εὐήκοος, πειθήνιος] Cic. 2. de Nat. Deor. 77. Nulli igitur est naturæ obediens, aut subjectus deus.
Obediens dicto. Plaut. Bacch. 3. 3. 35.
Naturæ obediens homo homini nocere non potest. Cic. 3. Offic. 25.
Animus mansuete obediens erat imperio meliori. Liv. 3. 29.
Appetitiones obedientes efficere rationi. Cic. 2. Off. 18.
Obedientior, Compar. Liv. 25. 39. Et ut imperiis vivorum nemo obedientior me uno fuerit, &c. Idem 8. 8. Fecit atrocitas pœnæ obedientiorem duci militem.
Superl. Idem 7. 31. Imperiis obedientissimus miles.
Tralate de Arbore, Plin. lib. 16. cap. 43. Obedientissima quocunque in opere fraxinus. Sic

OBEDITŪRUS, a, um. Partic. Plin. 17. 19. Ramus oleæ quam maxime sequax atque obediturus.

OBEDIENTER, Adv. [εὐπειθῶς] Liv. 8. 12. extr. Sub imperio Populi Rom. se obedienter ac fideliter futuros.
Obedienter curatum est. Liv. 25. Idem 21. 34. Obedienter imperata facere. Idem 3. 39.
Compar. Idem 38 34. Nihil obedientius fecerunt.
Superl. August. Civ. Dei, 22. 8. Obedientissime paruit.

OBEDIENTIA, æ. f. [εὐπείθεια, ὑπακοή, πειθώ]
Abjicere ac relinquere obedientiam. Cic. 1. Off. 202. Relinquunt enim & abjiciunt obedientiam, nec rationi parent, cui sunt subjecti lege naturæ. V. ABJICIO.
Fracti animi & abjecti &c. obedientia. Cic. in Parad. 5. Si servitus sit (sicut est) obedientia fracti animi & abjecti, & arbitrio carentis suo, quis neget omnes leves, omnes cupidos, omnes denique improbos esse servos?
Obedientia imperiorum. Plin. lib. 8. cap. 1.

OBEDĪTIO, ōnis. f. [ὑπακοή] Ambros. Epist. 19. & Vet. Interp. Rom. 5. 19.

OBĔDO, ēdi, ēsum, [περιέδω] ĕre. Consumere, quasi circum edere. Hinc

OBĒSUS, a, um. Adj. [περιεδηδεσμένος] Gracile & exile, inquit Nonius 4. 345. q. d. Circumrosus, macilentusque. Nævius,
Corpore, pectoreque undique obeso,
Ac merito exeso, tardi ingenio fenis. Emendatius legitur
Ac mente exsensa, tardigemulo fenio oppressum. Al. Tardigenulo.
De eodem loco, Obesum, inquit Gell. 19. 7. hic notavimus proprie magis, quam usitate dictum, pro Exili atque Gracilento. Vulgus enim ἀκύρως, vel κατ' ἀντίφρασιν, Obesum, pro Pingui atque Uberi dicit. V. plura ibid.
Obesus, [πίων] inquit Festus, Pinguis: quasi ad edendum factus. Nonius l. c. Obesum pro uberi & crasso sæpius ponitur. Virg. 3. Georg. 80.
Argutumque caput, brevis alvus, obesaque terga. Plin. lib. 11. cap. 37. Iidem minus solertes, quibus obesissimus venter.
Aures obesæ, i. e. Parum sagaces. Calpurn. Ecl. 4. 52.
Canis obesus lacte. Claud. 1. in Eutrop. 132.
Corpus obesum levant onere. Plin. lib. 24. cap. 8.
Fauces obesæ, i. e. Clausæ. Virg. 3. Georg. 497. Servius.
Illuvies obesa. Columel. lib. 7. cap. 10.
Naris non obesæ juvenis. Hor. Epod. 12. 3. i. e. Sagax.
Turdus obesus. Hor. 1. Epist. 15. 40.

OBĒSO, [λιπαίνω] āre. Impinguare. Columel. lib. 8. cap. 7. Nonnulli tribus aquæ partibus unam boni vini miscent, madefactoque triticeo pane obesant avem. De gallinis. Legitur & Obescant. V. Beroald.

OBESĪTAS, ātis. f. [πιότης] Ipse obesorum status & temperatura. Plin. 8. 32. In magna obesitate. Columel. 6. 24. Ne eas steriles reddat nimia corporis obesitas. De vaccis. Suet. Claud. cap. 41. Obesitate cujusdam defractis subselliis.

OBELIÆ, pl. m. [Ὀβελίαι] Panes erant Dionyso offerri soliti, sic dicti, vel quia veruculis quibusdam constiparentur, quos obeliscos vocant, vel assarentur, aut quia venderentur obolo. V. Cæl. Rhodig. lib. 9. cap. 16. & Lud. Non. de Re cibar. 1. 8. vel Buleng. de Conviv. 4. 18.

OBĔLUS, i. m. [ὀβελός] Latine dicitur Veru, sive verucula. A cujus similitudine virgula quædam expunctioni frequens veru dicitur: jacet autem sic —. Hac virgula usi sunt ecclesiastici interpretes, quum significarent aliquid additum in vulgari translatione, quod in prototypis non haberetur. V. Isidor. 1. 20. Auson. præf. Lud. 7. Sap.
Pone obelos igitur spuriorum stigmata vatum. V. quos laudat Burm. ad Quintil. 1. 4.

OBĔLISCUS, i. m. [ὀβελίσκος] dimin. nomine magis, quam re: quum res magnæ obelisci dicantur. Est autem Lapis, figura metæ cujusdam, sensim a proceritate in excelsum consurgens, paulum gracilescens, specie quadrata, in verticem productus angustum, manu lævigatus artificis, qui multi Romæ fuisse referuntur: & sunt pyramidibus longe minores, Solis numini sacrati. Plin. lib. 36. cap. 8. Trabes ex pyrrhopœcilo facere reges quodam certamine, obeliscos vocantes, Solis numini sacratos. Idem lib. 16. cap. 40. Obeliscum in Vaticano circo statutum conf. Tacit. 2. Ann. 60. 3. & Ammian Marcel. 17. 7. De variis Romæ obeliscis, V. Lex. Pitisc.
Obeliscus item Criticum quoddam signum minutius, sicut Asteriscus. August. Epist. 20. ad Hieron. cap. 2.

OBELISCOLYCHNIUM, i. n. [ὀβελισκολύχνιον] Instrumentum fabrile ex Veru & Lucerna compositum. Aristot. lib. 4. cap. 6. de Partib. animal. tractans de linguis insectorum, quæ pluribus funguntur officiis; Ubi enim, inquit,

inquit, licet duobus uti ad duo opera, nec aliud impedit, nihil tale natura facere folet, quale per inopiam ars excuforia obelifcolychnium ex veru lucernaque componit. Attamen fi id fieri non poteft, eodem ad plura opera abutitur. Hoc verbum reftituit apud Quintil. 8. 6. Turnebus, quo loco legitur, In Græcis obelifco coludumo, pro eo, Obelifcolychnio emendans. V. & Erafm. proverb.

OBEO, ivi vel ii, itum, [ἐφοδεύω] ire. Adire fignificat. Nam Ob pro Ad quandoque ponitur. Significat & Exfequi five peragere: ut ex fubjectis exemplis clarum fiet.

Obeunt tres noctes. Plaut. Truc. 1. 1. 11. i. e. Prætereunt. Sed edit. Gronov. habet, Ob eam tres noctes utor.

Obire, [περαίνειν] Peragere. Cic. 8. Att. 12. Nec vero hæc extrema quifquam poteft jure reprehendere, quod mare non tranfierim: id enim, etfi erat deliberationis, tamen obire non potui. [Id, fcilicet Munus, vel Negotium.

Obire, [τελευτᾶν] Mori. Plaut. Epid. 3. 4. 76.

Malo cruciatu ut pereas, atque obeas cito. Gronov. Abeas.

Plin. lib. 11. cap. 37. Obire morbo. Subauditur Diem, vel Mortem.

Decurfo lumine vitæ obiit. Lucret. lib. 3. 1055.

Diem fuum obire, Mori. Cic. 4. Fam. 12. Paulo ante lucem Marcellum diem fuum obiiffe. Sic

Diem obire fupremum. Plin. lib. 14. cap. 4.

Diem obire. Suet. Vefp. cap. 1. conf. Nepos 10. 10. 4. & 1. 7. 6.

Letum obire. Lucret. lib. 5. 1419

Mortem obire, Mori. Feftus, Mortem obiiffe ea confuetudine dicitur, qua dixerunt antiqui Ob Romam legiones ductas, & Ob Trojam duxit exercitum: pro ad. Ter. Phorm. 5. 9. 30. Ea mortem obiit, e medio abiit. Cic. pro Milon. 66. Primum illud vulnus acceperit, quo tæterrimam mortem obiret.

Morte repentina obire. Sueton. Aug. 4. pr. [Emendati libri habent Mortem repentinam. Occurrit tamen alibi, &, nifi fallor, apud ipfum Suet.

Sidera obire dicuntur, quum Occidunt. Plin. lib. 2. cap. 26. conf. Stat. 2. Silv. 1. 210. Cic. in Arato 474.

Crus, dextrumque pedem, linquens obit infera Perfeus In loca.

Annum petitionis obire. Cic. 10. Fam. 25. Multi clariffimi viri, quum Reip. darent operam, annum petitionis fuæ non obierunt. i. e. Non petierunt eo anno, quo per leges licebat.

Bella & res alias obire. Liv. 4. 7. Quia duo Confules obire tot fimul bella nequirent. i. e. Onus tot bellorum fufcipere, & eis fufficere. Vel, Eodem tempore adire tot bella, tot bellis intereffe. Idem, Ne ad omnia fimul adire & obire unus non poffit.

Comitia. Cic. 1. Att. 4. Venias ad id tempus, quod fcribis, obieris Q. fratris comitia. i. e. Adieris, atque illis adfueris.

Diem aliquem obire. Cic. de Amicit. 7. Qui diligentiffime femper illum diem & illud munus folitus effes obire. i. e. Adire, & adeffe eo die. Et Plin. 8. Epift. 8. Suet. Jul. cap. 9. Tanufius adjicit, Craffum, pœnitentia vel metu, diem cædi deftinatum non obiiffe.

Diem auctionis obire. Cic. 13. Att. 14.

Hæreditatem obire. V. HÆREDITAS. [Nifi Adire fcribendum.

In filentium obire. Senec. Epift. 21. [Immo Abire.

Judicia privata magnarum rerum obire. Cic. 1. de Orat. 173.

Legationes obire Cic. de Lege Agr. 7. 8.

Locum & tempus rei. Cic. pro Milon. 27. Quam, nifi obire facinoris locum tempufque voluiffet, nunquam reliquiffet.

Munus omne Confulis obire, Fungi officio Confulis. Plin. in Paneg. cap. 59. Liv. 2. 8. Non fufficientibus jam viribus ad Confularia munera obeunda. Et lib. 3. 6. Munus vigiliarum Senatores, qui per ætatem ac valetudinem poterant, per fe ipfi obibant.

Munus obire. Liv. Haud gravate munus obibant. conf. Diem fupra.

Munia regis. Liv. lib. 1. 41.

Negotium. Cic. pro Lege Manil. 53.

Officia obire. Plin. 3. Epift. 1. Nam ille quoque, quoad honeftum fuit, obiit officia, geffit magiftratus, provincias rexit.

Officia liberaliter & dextre obire. Liv. 1. 34.

Opus rufticum. Columel. lib. 12. cap. 3.

Pericula ac labores. Liv. 1. 54.

Prælia obire, Præliari. Lucret. lib. 4. 964.

Rem privatam obire & publicam. Cic. pro Lege Manil. 53. Quum ita claufa erant nobis omnia maria, ut neque privatam rem maritimam, neque publicam jam obire poffemus.

Res fuas. Cic. pro Arch. 13.

Sacra. Liv. 1. 20. Quanquam ipfe plurima facra obibat. i. e. Plurimus facris intereffe folebat.

Vadimonium obire, eft Ad diem fe fiftere. Unde Obitum vadimonium. Cic. pro Quint. 53. Vadimonium mihi non obiit quidam focius & affinis meus. Et paulo ante, Qua tibi vadimonium non fit obitum, eadem te hora, &c. Budæus. Interdum additur præpofitio Ad. Plin. 8. Epift. 12. ad Minutianum, An fi litibus tererer, obftrictum effe me crederem obeunti ad mea vadimonia?

Vigilias obire. Plin. lib. 14. cap. 22.

Obire, Circuire, ut

Cœnas obire. Cic. 9. Att. 1. Quas enim eos cœnas & facere & obire fcripfit ad me Sextus, quam lautas, quam tempeftivas.

Colonias. Cic. 16. Att. 8. Cogitat reliquas colonias obire.

Competitores plures obeunt. Q. Cic. de Petit. Conful. 27. Homines fæpe, quum obeunt plures competitores, & vident unum effe aliquem qui hæc officia maxime animadvertat, ei fe dedunt, deferunt ceteros, minutatim ex communibus proprii, ex fucofis firmi fuffragatores evadunt.

Domos amicorum. Cic. pro Cœl. 18.

Legatus obiit Ægyptum: pro Legatione functus eft in Ægytum. Cic. Somn. Scip. 3. [Immo pro Circuit, Peragravit, dictum.

Oculis obire, Circumfpicere, Luftrare. Plin. 3. Epift. 7. extr. Nam ferunt Xerxem, quum immenfum exercitum oculis obiffet, illacrimaffe.

Oratione fua omnem rem aliquam. Cic. 4. Verr. 125. Nolite exfpectare, dum omnes obeam oratione mea civitates, hoc uno complector crimine omnia.

Provinciam. Cic. 7. Verr. 71. Nam æftate fumma, quo tempore ceteri Prætores obire provinciam, & concurfare confueverunt. Ibid. 79. Quum vero æftas fumma effe jam cœperat, quod tempus omnes Siciliæ femper Prætores in itineribus confumere confueverunt: propterea quod tum putant obeundam effe maxime provinciam, quum in areis frumenta funt. conf. Paterc. 2. 74. 1. & Agere conventus f. l.

Regiones pedibus. Cic. 5. de Fin. 87.

Vifu crebro obiit omnia. Sil. lib. 3. 160. conf. Oculis.

Terras Obire, Circuire. Virg. 6. Æn. 58. Cic. 2. Verr. 6. Ego Siciliam totam quinquaginta diebus fic obii.

Multum telluris obivit. Virg. 6. Æn. 802.

Urbes obire. Curtius lib. 4. 5. 13.

Obire, Ambire, Circumdare. Virg. 8. Æn. 553.

Ducunt exfortem Æneæ, quem fulva leonis
Pellis obit totum. De equo.

Obiri, paffiv. Plin. lib. 13. cap. 4. Palmam brevem ramis obiri umbra foliorum putant. Sed in MSS. & edit. emendat. exftat, Brevique ramorum orbe foliofum.

Campus obitur aqua. Ovid. 1. Faft. 464.

OBIENS, euntis. Partic. [μετιὼν] Contrar. Orienti. Cic. in Somn. Scip. 16. Quis in reliquis orientis, aut obeuntis folis ultimis, aut Aquilonis, Auftrive partibus tuum nomen audiet? Virg. 6. Æn. 58.

— magnas obeuntia terras
Tot maria, &c. Plin. 8. Epift. 12. Obftrictus obeunti ad vadimonia. V. Vadimonium obire in ipfo verbo.

OBEUNDUS, a, um. aliud Partic. [μετιτέος] Hor. 1. Serm. 6. 120.

Deinde eo dormitum, non follicitus, mihi quod cras
Surgendum fit mane, obeundus Marfya, qui fe
Vultum ferre negat Noviorum poffe minoris.

Bella plane accinctis obeunda. Tacit. 3. Ann. 34.

OBITUS, a, um. Partic. Paff. [μετεληλυθὼς] Cic. pro Sext. 83. Nec vero illorum quifquam, quos a majoribus noftris, morte obita, pofitos in illo loco, atque in Roftris collocatos videtis, &c. Lucret. lib. 4. 5.

Quorum, morte obita, tellus amplectitur offa. Idem 1. 135. & Virg. 10. Æn. 641. & Gell. 15. 20.

OBII, orum. m. pl. Mortui. Apul. de Mundo fub finem, p. 74. Elmenh. Diis facrificatur, Geniis miniftratur, obiis libatio profunditur. [Vulgo Obitis. Sed ita MSS. Stew. habet p. 186. Alius libatione profunditur. An Alius libatione perfungitur? vel potius Hoftiis libatione profunditur?

OBITUS, ûs. m. [τελευτὴ] Mors, interitus. Sulpic. Cic. 4. Fam. 5. Polteaquam mihi renuntiatum eft de obitu Tulliæ filiæ tuæ, fane quam, pro eo ac debui, graviter molefteque tuli.

Difficiles obitus. Virg. 4. Æn. 694.

Mitis obitus. Tacit. 3. Ann. 19.

Ante obitum nemo dici debet beatus. Ovid. 3. Met. 137.

Interitus atque obitus omnium rerum conficit natura. Cic. 2. de Divin. 37.

Dare obitus. Valer. 6. Argon. 515.

Obitum lamentari. Lucret. lib. 3. 965.

Obitus, [δύσις] Occafus. Cic. 1. de Orat. 69. In aftrologia cæli converfio, ortus, obitus, motufque fiderum.

Obitus & occafus. Cic. in Pifon. 34.

Stellarum ortus atque obitus. Catul. de Coma Beren. pr.

Quandoquidem longos obitus exorta revifunt. Lucret. lib. 4. 394.

Obitus, [παρουσία] Adventus. Non. 4. 331. Turpil. Ecquis eft, qui interrumpit fermonem meum obitu fuo?

Obitus, pro Aditu, [πρόσοδος] Ter. Hec. 5. 4. 19.

Ut voluptati obitus, fermo, adventus tuus, quocunque adveneris,
Semper fiet. Ubi Donatus; Obitus, Occurfus. Ob enim fignificat Contra. Ergo Obitus, Aditus. Inter Obitum & Adventum hoc intereft, quod Obitus eft, quem cafus affert: Adventus, quem voluntas & deftinatus locus. Feftus, Antiqui Obitu dicebant, pro Aditu.

OBEQUITO, [περιιππάζω] are. Circumequitare. Liv. 2. 45. Primo obequitando caftris, provocandoque. Sic 9. 36. Et luce orta poftero die obequitavit ftationibus hoftium. Idem 23. 46. Cum obequitaffet hoftium turmis.

Obequitare, cum accufativo. Curt. lib. 3. 10. 4. Alexander ante prima figna ibat, &c. Quumque agmen obequitaret, varia oratione, ut cujufque animo aptum erat, milites alloquebatur.

OBERRO, [περινοστέω. περιέρχομαι] are. Circumerrare. Plin. lib. 17. cap. 19. In fumma tellure oberrant. Idem lib. 29. cap. 4. Hæc autem quæ in domibus noftris oberrat, &c. De muftela.

Oberrare, per translationem, pro Circumvolare, pofuit Perf. 4. Sat. 26. quum dixit,

Dives arat Curibus, quantum non milvus oberret.

Oberrare, pro Errare, peccare. Hor. de Arte Poet. 356.

— & citharœdus
Ridetur, chorda qui femper oberrat eadem. [Sed non dubito, quin Horatius Aberrat reliquerit. Id quod ex his quæ præcedunt liquet. Nam Chorda eadem oberrare, eft Semper eandem chordam tangere, contra mentem poëtæ, qui de fæpius & obftinate peccantibus loquitur.

OBERRANS, antis. Partic. Cochleæ paffim oberrantes Plin. 30. 14.

OBERRATUS, a, um. Partic. Apul. Met. 9. p. 219. Elmenh. Nec paucis cafulis atque caftellis oberratis, divertimus ad quendam pagum.

OBESCO, [ψωμίζω] are. ab Efca compofitum, Efcam in os ingerere. Columel. lib. 8. cap. 7. Nonnulli tribus aquæ partibus unam boni vini mifcent, madefactoque triticeo pane obefcant avem, quæ prima luna (quoniam id quoque cuftodiendum eft) faginari cœpta, vicefima perglifcit. Legitur & Obefant.

OBESO, OBESUS, V. OBEDO.

OBEX, icis. c [ἔμφραγμα] ab Objicio; fignificat Cujufcunque rei objectionem five obftaculum. Feftus, Obices, peffuli, feræ. Plaut. Merc. prol. 72.

Tibi denique ifte lætitiam pariet obex. In emendatis eft Lætitiam labos. Plin. in Paneg. cap. 47. Nullæ obices, nulli contumeliarum gradus: fuperatifque jam mille liminibus, ultra femper aliqua dura & obftantia. Virg. 10. Æn. 377.

Ecce maris magna claudit nos objice pontus. Ubi Servius, Modo ufus habet ut hic Obex dicamus: unde quidam Magno obice legunt. Antiqui etiam hæc Obex dicebant: fecundum quod eft Magna obice. Hinc eft quod nonnulli vitant generis dubietatem, & legunt Magni, fcilicet maris. Caper tamen in libris dubii generis probat dici & hæc Obex: quod, ut dixi, hodie de ufu receffit. V. Gell. 4. 17. Objices, per duplex ji fcribitur apud poetas, ut producatur O B.

Aperti objices. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 171.
Objices rupti. Virg. 2. Georg. 480.
Moliri obices. V. MOLIOR.
Firmo objice portas claudere. Ovid. 14. Met. 780.
Abrupto objice solvit montes. Senec. Herc. fur. 4. conf. Virg. 2. Georg. 480.

O B E

OBFIRMO, [ἐπιστερίζω] āre. Firmum, Durumve reddere, facere, ut, Corium obfirmare cineris inspersu. Apul. 7. Met.
Obfirmare item, Firmum propositum in animo habere, & quasi obstinati aliquid in animo tenere. Ter. Eun. 2. 1. 11. Censen' posse me obfirmare, & perpeti ne redeam interea?
Obfirmare animum, Firmum & invictum atque obstinatum animum habere. Plaut. Amph. 2. 2. 15. Feram & perferam usque ejus abitum, animo forti atque obfirmato. Idem Merc. prol. 81. Ut ut animum obfirmo meum. Ter. Heaut. 5. 5. 8. Ne tam obfirma te, Chremes.
Obfirmare viam. Ter. Hec. 3. 5. 4.
Certum obfirmare est viam me, quam decrevi, persequi. Ubi Donatus, Adversus omnia obstinate agere. [Ordo est, Certum est obfirmare me; viam, quam decrevi, persequi. pro Viamque &c. & est ἀσύνδετον cum συγχύσει. Non ergo Obfirmare viam. An, Obfirmate e. v. mi?
OBFIRMĀTUS, a, um. Partic. [ἐπιστερικτὸς] Cic. 1. Att. 9. Incredibile est, quanto mihi videatur illius voluntas obstinatior, & in iracundia obfirmatior. Vetus codex habet Affirmatior.
Animo forti & obfirmato aliquid ferre & perferre. Plaut. Amph. 2. 2. 15.
OBFIRMĀTE, Adv. [ἐπιστερικτῶς] Pertinaciter. Suet. Tiber. cap. 25. Ad capessendam rem perurgebant, quanquam obfirmate resistentem.

O B G

OBGANNIO, īvi, ītum, [ἐπικνυζάω] īre. In aurem secreto loqui, & veluti immurmurare. Apul. lib. 2. pr. Incertum quid nam in aurem mulieris obganniit. Ter. Phorm. 5. 9. 41.
Habet hæc, ei quod, dum vivat, usque ad aurem obganniat. conf. Plaut Asin. 2. 4. 16.
OBGANNĪTUS, a, um. Partic. Apul. 2. Met. p. 119. Elmenh. Talibus obgannitis sermonibus inter nos.

O B H

OBHÆREO, hæsi, [προσέχομαι] ēre. Idem quod Adhærere. Sueton. Neron. cap. 19. Consurgenti ei primum lacinia obhæsit. Idem Tiber. 2. Lactant. de Opific. Dei, cap. 11. Ne qui forte obhæreant ac resistant. Equus obhæret in flumine. Lucret. lib. 4. 422.
OBHÆRESCO, ēre. Apul. lib. 6. Met. p. 178. Elmenh. Lanosum aurum stirpibus connexum obhærescit.
OBHERBESCO, ēre. Herbis obducor; ex Ob & Herbesco. Herbescere vero, est Herbam fieri. q. V. s. l. Festus, Obherbescere, herbam increscere.
OBHORREO, ēre. Plin. lib. 37. cap. 8. Vilioris est turbæ prasius, cujus alterum genus sanguineis punctis obhorret.

O B J

OBJĂCEO, jacui, jactum, [ἀντίκειμαι] ēre. Circum aut contra, sive ob viam jacere. Festus; Objacuisse, Ante jacuisse. Columel. lib. 2. cap. 4. Sed vastos cæspites convellit, quibus objacentibus impeditum arvum minus recte potest iterari. Stat. 4. Theb. 61.
— vatum qua conscius amnis.
Gorgoneo percussus equo, quaque objacet alto Isthmos.
OBJĬCIO, jēci, jectum, [ἀντίθημι, προβάλλω, προτείνω, ἐπιφέρω] ēre. Ante jacere, anteponere, porrigere, offerre, opponere. Plaut. Curc. 1. 2. pr.
Flos veteris vini meis naribus objectus est.
Argentum lenæ objicere. Plaut. Asin. 4. 2. 5. Ter Phorm. 5. 2. 4.
— nonne id sat erat,
Accipere ab eo injuriam? etiam argentum est ultro objectum ei. [Scribendum, Non id &c. remoto interrogationis signo. i. e. Parum id erat.
Aliquem machæræ objicere. Plaut. Curc. 4. 4. 11.
— reddin', an non virginem
Prius, quam te huic meæ machæræ objicio, mastigia?
Cibum objicere canibus. Plin. lib. 8. cap. 40.
Cani offam. Virg. 6. Æn. 421.
Caput objeci ruenti telo. Sil. lib. 16. 652.
Clypeos ac tela sinistris protecti objiciunt. Virg. 2. Æn. 443.
Corpus objicere feris. Cic. pro Rosc. Amer. 71.
Equitem Ro. objectum feris. Sueton. in Cal. 27. cap. præcedit, Subjiciebat. H. St. V. utroque cap. extr. Suspicor tamen, etiam priore loco Objiciebat legendum. Id enim ad eam rem significandam proprium verbum. Eleganter Seneca de Alexandro, Ex duobus amicis alterum feræ objecit, alterum sibi.
Fores objicere portæ. Liv. 28. 6.
Objici ad omnes casus. Cic. 6. Fam. 5. Sed etiam, quod ad omnes casus subitorum periculorum magis objecti sumus, quam si abessemus.
Objicere se in impetus profligatorum hominum quotidianos. Cic. pro Arch. 14.
Objicere caput suum ferro pro. Cic. pro Domo 145. Objeci meum caput, pro vestris cærimoniis atque templis, perditissimorum civium furori atque ferro.
Objicere se telis hostium. Cic. 1. Tusc. 89.
Concionibus seditiosorum, insidiis conjuratorum, & telis aliorum objici, & ad omne periculum atque omnem invidiam opponi. Cic. pro Muren. 87.
Potestati aliquorum aliquid. Cic. de Arusp. Resp. 25.
Funera acerba. Plaut. Amph. 1. 1. 35.
Quod multa Thebano populo acerba objecit funera. i. e. Multos occidit Thebanos.
Furorem objicere alicui dicitur res aliqua. Cic. pro Rosc. Amer. 39. Quæ res igitur tantum istum furorem Sex. Roscio objecit?
Laborem alicui. Ter. Hec. 3. 1. 6.
Lætitiam alicui. Ter. Heaut. 1. 2. 12.
Lucrum alicui. Plaut. Curc. 4. 2. 45.
Malum. Plaut. Cas. 3. 5. 34. Quid illi objectum est mali tam repente? conf. Amph. 2. 1. 58. in Partic. OBJECTUS.
Mentem alicui objicere, pro In mentem inducere. Liv. 5. 15.
Metum animo alicujus. Cic. 2. Tusc. 10.
Moram objicere, Retardare. Plaut. Pœn. 1. 3. 37.
Noctem peccatis, & fraudibus objice nubem. Hor. 1. Epist. 16. 62.
Nubem objecit oculis. Ovid. 12. Met. 32.
Religionem. Plaut. Merc. 5. 2. 40.
Salutem suam pro aliquo. Cic. pro Planc. 79. Abjicere Græv. q. V.
Sollicitudinem. Plaut. Mil. 3. 1. 29.
Spem. Liv. 6. 14.
Splendorem falsi honoris. Cic. ad Brut. 18. Multi ad depravandum parati, qui splendore falsi honoris objecto, aciem boni ingenii præstringi posse confidunt.
Tempus omne iis fluctibus objecimus, qui per nos a communi peste depulsi, in nosmet ipsos redundarunt. Cic. 1. de Orat. 3.
Terrorem hosti. Liv. 27. 1.
Objicere, In memoriam revocare. Fere de probris. Plaut. Mil. 3. 1. 25.
Me tibi, istuc ætatis homini, facinora puerilia
Objicere, neque te decora, neque tuis virtutibus.
Objicere aliquid alteri, Exprobrare. Cic. 6. Verr. 37. Non tibi objicio, quod hominem dignissimum tuis moribus, &c. spoliasti, ac depeculatus es.
Objicere alicui de. Cic. 11. Fam. 3. Te miramur, quum hæc reticueris, non potuisse continere iracundiam tuam, quin nobis de morte Cæsaris objiceres.
De uno alteri. Cic. pro Planc. 75. De Crispio mihi tune objicies, quem ego de me bene meritum, quia te teste cognoveram, te eodem auctore defendi?
Objicere aliquid crimini. Plin. lib. 34. cap. 3.
Objicere in loco criminis, Idem. Cic. pro Cluent. 62. Doce in illorum judiciis, quid, præter hoc venenum Oppianici, non modo in criminis, sed in maledicti loco sit objectum?
Objicere ut probrum. Cic. 1. Tusc. 3. Honorem tamen huic generi non fuisse declarat oratio Catonis, in qua objecit, ut probrum, M. Nobiliori, quod is in provinciam poetas duxisset.
Digna pudore objicere alicui. Ovid. 13. Met. 308.
Eloquentiam ut vitium alicui. Cic. in Sallust. 8.
Factum quod objicitur, negare. Cic. in Partit. 101.
Furta, largitiones, libidines objicere alicui. Cic. pro Domo 93.
Ignobilitatem alicui. Cic. 3. Philip. 15.
Impietatem alicui, Reum impietatis agere. Plin. Paneg. cap. 33.
Libido mihi objicitur abs te. Propert. lib. 3. 19. 1.
Maledictum alicui. Cic. pro Muren. 13.
Prævaricationem. Plin. lib. 7. Epist. ult.
Objexim, pro Objecerim. Plaut. Cas. 2. 6. 52. Ne objexis manum.
OBJICIENDUS, a, um. Partic. [προβλητέος] Virg. 3. Ecl. 7.
Parcius ista viris tamen objicienda memento.
OBJECTUS, a, um. aliud Partic. [προβεβλημένος] Cic. 1. Tusc. 111. Cunctari illum diutius in vita, fortunæ objectum, inutile putabat ipsi.
Clathri objecti caveæ, i. e. Oppositi. Hor. de Arte Poet. 473.
Offa objecta. Virg. 6. Æn. 422.
Spe objecta, i. e. Injecta. Tacit. 4. Ann. 60. 4.
Tela objecta. Cic. de Arusp. Resp. 49.
Objectæ vallo munitiones. Liv. 3. 26.
Oppositum & objectum hostibus propugnaculum. Cic. pro Font. 3.
Flumina objecta retardant equos. Virg. 3. Georg. 253.
Scopuli retardant objecta flumina. Virg. 3. Georg. 253.
Visum objectum est a deo dormienti. Cic. 4. Acad. 49.
Ad omnes casus subitorum periculorum objecti sumus. Cic. 6. Fam. 4.
Error in aliqua re objectus. Cic. pro Cæcin. 5.
Objectum malum mala manu. Plaut. Amph. 2. 1. 58.
Huic homini nescio quid est mali mala objectum manu. i. e. Nescio quis veneficus ejus mentem excantavit. Nam in veneficiis non tantum est carmini locus, sed etiam manui, id est, iis quæ fiunt manus opera: ut quum adhibentur herbæ, medicamenta, mala venena, etiam quædam interdum vincula. Virg. 7. Æn. 754.
Spargere qui somnos cantuque manuque solebat. Ex Turnebo.
Objecta species voluptatis. Cic. 1. de Fin. 47. Plerique autem, quod tenere atque servare id, quod statuerunt, non possunt, victi & debilitati objecta specie voluptatis, tradunt se libidinibus constringendos.
Utilitas objecta. Cic. 5. de Fin. 50. Quod nulla utilitate objecta delectentur animi, atque ipsa scientia, etiamsi incommoda datura sit, gaudeant.
Signo objecto aliquem monere, quid eventurum sit, nisi caveat. Cic. 1. de Divin. 30.
Objectus, Exprobratus, Crimini datus. Cic. 9. Fam. 26. Sed tamen ne Aristippus quidem ille Socraticus erubuit, quum esset ei objectum, habere eum Laida: Habeo, inquit, non habeor a Laide.
De objectis non confiteri. Cic. pro Domo 93.
Diluere objecta. Quintil. lib. 4. cap. 2. Idem 7. 3.
OBJECTIO, ōnis. f. Arnob. 6. Saxorum objectione tutari. Ambros. Epist. 84. Omnem illam objectionem repellamus. conf. Tertull. ad Ux. 2. 5. & Mart. Capell. 5. &c. Desiderabatur in ed. Lugd. adscripseratque, sed sine auctore, Henr. Stephanus. V. Voss. de Vit. serm. 1. 34.
OBJECTUS, ûs. m. [πρόβολη] Columel. lib. 3. cap. 19. Qui uterque non incommode arcetur objectu vestis. Virg. 1. Æn. 164.
— insula portum
Efficit objectu laterum. Nepos 23. 5. 2. Quo repentino objectu viso, tantum terrorem injecit, &c.
Montis objectu. Tacit. 4. Ann. 67. 3.
Paludis objectu. Idem 3. Hist. 9. 2.
Molis. Idem 5. Hist. 14. 3.
Molium. Idem 14. Ann. 8. 1.
OBJECTUM, i. n. apud Philosophos juniores tantum.
OBJECTO, [προβάλλομαι] āre. frequent. Plaut. Most. 3. 2. 123.
— ah, cave tu illi objectes nunc in ægritudine
Te has emisse. i. e. Ne illi protinus dixeris.

Corpora bello objectant, i. e. Exponunt. Virg. 4. Georg. 218.
Caput objectare periclis. Virg. 2. Æn. 751.
Dolo fimul & cafibus aliquem objectare. Tacit. 2. Ann. 5. 1.
Animam pro aliquo. Virg. 12. Æn. 230.
Vitam procellis. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 365.
Objectare, [ὀνειδίζειν] Exprobrare. Cic. in Salluft. 3. Qui falfum crimen bonis objectat.
Probrum objectare alicui, & Illius laudem illuftrare, contraria. Cic. pro Domo, 76.

Objectātus, a, um. Partic. Apul. Florid. Objectatus Apollini.

Objectatio, ōnis. f. [ὀνειδισμός] Exprobratio. Cæf. 3. Bell. Civil. 60. Idque ita effe, cum ex aliorum objectationibus, tum etiam ex domeftico judicio, atque animi confcientia intelligebant.

Objectātor, ōris. m. Afconius.

Objectāmen, ĭnis. n. [ἔγκλημα] Crimen. Gloff. Græco Lat.

Objectamentum, i. n. Apul. Apol. pr. Objectamenta jurgio prolata.

Objectācŭlum, i. n. pro Obice & clauftro, ut ait Budæus. Varro 3. de R. R. cap. 17. In Bajano autem tanta ardebat cura, ut architecto permiferit ut fuam pecuniam confumeret, dummodo perduceret fpecus e pifcinis in mare, objectaculo quo æftus bis quotidie ab exorta luna ad proximam novam introire, ac redire rurfus in mare poffet, ac refrigerare pifcinas.

Obigene, es. f. Lycaoniæ pars, contermina uno ex latere, Galatiæ, ut fcribit Plin. lib. 5. cap. 32.

Obinānis, e. Adj. [κενός] Idem quod Inane & vacuum: nifi quod aliquid auget compofitio. Varro 3. de R. R. cap. 9. In iis idem ajunt, quum ad lumen fuftuleris, quod perluceat, id effe obinane. Docet quomodo cognofcas an plena fint ova, an inania feu vacua. V. Scalig.

Obirascor, fci. Apul. Apol. p. 275. Elmenh. Cum etiam hi, qui fibi delicti alicujus confcii funt, tamen, cum male audiunt, impendio commoveantur & obirafcantur.

Obirascens, entis. Partic. Senec. de Tranquill. anim. cap. 2. Obirafcens fortunæ animus & de fæculo quærens.

Obirātus, a, um. [ὀργισθείς] Partic. Idem quod Iratus. Liv. 1. 31. Aut fortunæ (ut fit) obirati, cultum reliquerant deûm.

Obĭter, [ἐν παρόδῳ] Adv. compofitum ex Ob, quod fignificat Circum, & Iter, Incidenter: hoc eft Præter propofitum, quafi in itinere occurrens, aut quafi per iter & in tranfitu. Plin. in prolog. Ut obiter caveam iftos Homeromaftigas. Idem 18. 10. Juven. 3. Sat. 241.
　Aut obiter leget, aut fcribet, vel dormiet intus.　i. e. Interim.
Sen. de Ira, 3. 1. Charif. lib. 2. Divus Auguftus reprehendens Tiberium Claudium ita loquitur, Scribis enim Per viam ἀντὶ τοῦ Obiter.
Præter viam, vel curfum naturalem aquæ fignificare videtur, apud Plin. 23. 4. Flumina ad lavandam hanc ruinam jugis montium ducere obiter.
Obiter per rimam foris fpeculari. Petron. cap. 52. Idem cap. 31.
Interdum idem eft quod Similiter. V. Pricæus ad Apul. 6. Met. & Burm. ad Quintil. Decl. 10. 16.

Obĭtus, a, um. Partic. V. obeo.

Objurgo, [λοιδορέω, ἐπιτιμάω] āre. Reprehendere, verbis protelare & coarguere. Ter. And. 1. 1. 115.
　Nam fi illum objurges, vitæ qui auxilium tulit:
　Quid facias illi, qui dederit damnum aut malum?
Objurgare. Varr. de L. L. lib. 6. 5. Jurgare ab jure dictum, quum quis jure litigaret: a quo Objurgat is, qui id facit injufte.
Objurgare a peccatis. Plaut. Trin. 3. 2. 54.
Objurgare de. Cic. 2. Att. 1. Quod me quodammodo molli brachio de Pompeji familiaritate objurgas, nolim ita exiftimes, me mei præfidii caufa cum illo conjunctum effe.
Verecundiam alicujus in rogando. Cic. 3. Q. frat. 1.
Summa cum auctoritate Senatum. Cic. 1. Att. 14.
Objurgare, pro Exprobrare. Quintil. lib. 6. cap. 4. Cicero objurgantibus, quod fexagenarius Pompiliam virginem duxiffet, Cras mulier erit, inquit. Plaut. Trin. 3. 2. 54.
Objurgare, ad alia etiam translatum. Cic. 3. Q. frat. 1. Ea villa, quæ nunc eft, tanquam philofophia videtur effe, quæ objurget ceterarum villarum infaniam.
Colaphis objurgare. Petron. cap. 34. V. Burm. p. 134. fq.
Ferulis objurgare aliquem. Suet. Calig. cap. 20.
Flagris objurgare. Idem Othon. cap. 2.
Solea. Perf. 5. Sat. 169. conf. feq. dict.

Objurgātus, a, um. Partic. Cic. 8. Fam. 9. pr. Curionem prorfus non mediocriter objurgatus. [Sed merito hæc doctis fufpecta lectio eft. Subveniri poterit, fola diftinctione mutata, hoc modo: Exfpectationem corripit. Curionem prorfus non mediocriter. Objurgatus hac repulfa fe mutavit. τὸ Corripit, non eft, ut Gronovio vifum, In brevius fpatium contrahit, fed Reprehendit. Objurgatus autem repulfa eleganter, ut Colaphis, Ferulis &c.

Objurgandus, a, um. Partic. Cic. de Amicit. 90. Monendi amici fæpe funt, & objurgandi.

Objurgātio, ōnis. f. [λοιδορία] Poft turpe factum caftigatio, auctore Fefto. Cic. de Amicit. 91. Deinde ut objurgatio contumelia careat.
Objurgatione corrigi. Quintil. 1. 3.
Objurgatio & admonitio. Cic. 2. de Orat. 339. Tum objurgatio fi eft auctoritas, tum admonitio quafi lenior objurgatio.
Deliciarum objurgatio. Cic. pro Cæl. 27. Deliciarum objurgatio fuit longa, & ea lenior, plufque difputationis habuit quam atrocitatis.
Caftigatione & objurgatione dignus. Cic. 3. Att. 10.
Habet acerbitatem objurgatio. Cic. 1. Off. 136.
Mordebit puerum objurgatio. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Sufceptam objurgationem reprimere. Cic. 4. Att. 15.

Objurgātor, ōris. m. [λοιδορητής] Cic. 3. de Lege Agr. 11. Nam attendite, quantas conceffiones agrorum hic nofter objurgator uno verbo facere conetur. Sen. Epift. 9. Stilponis objurgator fimilem illi emifit vocem.
Placare objurgatores benevolos. Cic. 1. de Nat. Deor. 5. Qua quidem in caufa & benevolos objurgatores placare, & invidos vituperatores confutare poffumus.
Ferendus quidem objurgator non eft is, qui quod in altero vitium reprehendit, in eo ipfe deprehenditur. Cic. 5. Verr. 4.
Convincere fuos objurgatores. Cic. 1. de Divin. 111.

Objurgatōrius, a, um. Adj. [λοιδορητικός] ut, Objurgatoria epiftola, Quæ ad objurgationem pertinet. Cic. 13. Att. 6. Una cum illius objurgatoria tibi meam quoque, quam ad eum refcripferam, mifi.
Clamor objurgatorius. Ammian. 16. 32.
Cato principio nimis acri & objurgatorio ufus eft. Gell. 7. 3.
Sonus objurgatorius. Idem 18. 19. Ammian. 15. 17.

Objurgĭto, [λοιδορέομαι] āre. frequent. Plaut. Trin. 1. 2. 30. Rogitas? tene objurgitem?

Objūro, [ἐξορκίζω] āre. Jurejurando obftringere, inquit Feftus, ut eft in Penthefilea, Formidabant objurare.

O B L

Oblædo, fi, fum, [λωβάω] ĕre. Idem quod Lædere. Plautus Caf. 2. 6. 52.
　Præcide os tu illi hodie: age ecquid fit? gl. ne oblæfis manum.
Emendati codd. habent, Ne objexis.

Oblanguĕo, [ἀσθενέω] ēre. vel Oblanguesco, ĕre. Idem quod Languefcere. Cic. 16. Fam. 12. Litterulæ meæ, five noftræ, tui defiderio oblanguerunt.

Oblăquĕo, āre. Tertull. de Ref. Carn. cap. 7. Argento gemmas oblaqueare, i. e. Circumdare.

Oblātro, [καθυλακτέω] āre. Circum aut contra latrare. Et eft canum. Oblatrare aliquem. Sil. lib. 8. 250.

Oblatrātor, ōris. m. [καθυλακτήρ] Sidon. 1. 3. Stertentum oblatratorum aures. Idem 4. 22. Colubrini oblatratorum molares.

Oblatrātrix, īcis. f. [καθυλακτρίς] Plaut. Mil. 3. 1. 87.
　Sed nolo mihi oblatratricem in ædes intromittere.

Oblatus, &c. V. offero.

Oblecto, [ἄγω, ψυχαγωγέω] āre. frequent. ab Oblicio, quod ex Ob & Lacio componitur, unde fit Lacto, are. Significat idem quod Delectare, recreare. Ter. Phorm. 2. 3. 86.
　Si concordabis cum illa, habebis quæ tuam
　Senectutem oblectet: refpice ætatem tuam.
Aliquem falfo gaudio oblectare. Plaut. Pœn. 5. 4. 88. [An Oblactare?
Jucunda opinione quam diutiffime aliquem oblectare. Cic. 1. Q. frat. 1. 1.
Fabula valde oblectat populum. Hor. de Arte Poet. 321.
Adolefcentiam alunt, fenectutem oblectant hæc ftudia. Cic. pro Arch. 16.
Vitam oblectare. Plaut. Afin. 1. 2. 16.
Me te oblectes. Ter. Eun. 1. 2. 115.
　Me fperes, me te oblectes, mecum tota fis.　Cic. de Senect. 56.
Num igitur horum fenectus miferabilis fuit, qui fe agri cultione oblectabant?
Mufæ me oblectant dulci carmine. Catul. ad Mallium, 66. 8.
Rura oblectant animos. Ovid. Rem. Amor. 169.
Oblectare fe, Animum pafcere & recreare. Ter. Hec. 1. 2. 9.
　Dic mihi, Philotis, ubi te oblectafti tam diu?
Oblectare fe cum. Cic. 2. Qu. frat. 15. Oblecta te cum Cicerone noftro quam belliffime.
Oblectare fe in. Ter. Adelph. 1. 1. 24.
　In eo me oblecto, folum id eft carum mihi.
Se oblectare in hortis. Cic. 3. Off. 58.
Otium temporis oblectare, eft Tempus otiofum & vacuum a rebus feriis traducere in voluptatem. Plin. lib. 4. Epift. 14. ad Paternum, Accipies cum hac epiftola hendecafyllabos noftros, quibus nos in vehiculo, in balneo, inter cœnam oblectamus otium temporis; his jocamur, ludimus, amamus.
Tempus oblectare ftudio. Ovid. 5. Trift. 12. 1.
Oblector hac re, paffivum. Cic. 2. Fam. 15. In communibus miferiis hac tamen oblectabar fpecula.
Ludis oblectari & duci. Cic. pro Muren. 39.

Oblector, [ψυχαγωγέομαι] āri. deponens. Idem quod Oblecto. Cic. 2. Q. frat. 14. pr. Ego me in Cumano, & Pompejano, præterquam quod fine te, ceterum fatis commode oblectabar, & eram in iifdem locis. Sed in emendatis libris eft, Oblectabam.

Oblectātio, ōnis. f. [ψυχαγωγία] Cic. 4. Acad. 127. Indagatio ipfa rerum cum maximarum, tum etiam occultiffimarum habet oblectationem.
Oblectatio & levamentum. Cic. 5. de Fin. 53. Nos autem non folum beatæ vitæ oblectationem videmus, fed etiam levamentum miferiarum.
Plena oblectationis requies. Cic. de Amicit. 103.
Animi oblectatio libera. Cic. 1. de Orat. 118. Itaque in iis artibus, in quibus non utilitas quæritur neceffaria, fed animi libera quædam oblectatio.
Animi oblectatio, requiefque curarum. Cic. 2. Off. 6.
Otii oblectatio. Cic. 1. Acad. 11. Doloris medicinam a philofophia peto, & otii oblectationem hanc honeftiffimam judico.

Oblectātor, ōris. m. Apul. Flor. 3. p. 25. Stewech (Arion) mifericordium belluarum oblectator. Tertull. de Corona, cap. 8, Deus profpector & oblectator hominis fui.

Oblectāmen, ĭnis. n. [ψυχαγώγημα] Stat. 3. Silv. 5. 95.
　Nec defunt variæ circum oblectamina vitæ.　conf. Prudent. Hamartig. 311. Ovid. 9. Met. 342.

Oblectāmentum, i. n. [ψυχαγώγημα] Ipfa delectatio. Cic. de Senect. 51. Satiari delectatione non poffum, ut meæ fenectutis requietem, oblectamentumque nofcatis.
Oblectamenta & folatia fervitutis. Cic. 6. Verr. 134. conf. Sen. Epift. 9.

Oblectābĭlis, e. Adj. Aufon. Epift. 19. extr. Oblectabile negotium.

Oblectāneus, a, um. Idem. Vet. Infcript. SI QVID OBLECTANEVM APVD MANES EST.

Oblectatōrius, a, um. Adj. Gell. 18. 2. Tit. Ænigmata oblectatoria.

Oblēnio, īvi & ii, īre. pro Lenire. Sen. de Ira, 3. 9. Lectio illum carminum obleniat.

Oblīdo, fi, fum, [κατάγχω] ĕre. ex Ob & Lædo; fignificat Circum circa ufque ad mortem lædo, percutio, fuffoco, neco. Columel. lib. 7. cap. 3. Nec anguftiæ fetus oblidant. Cic. Fragm. Orat. 14. Duobus digitulis gulam oblifit. Arnob. lib. 7. Oblidi ejus neceffe eft animam.

Oblīsus, a, um. Partic. Prudent. Pfych. 592. Oblifo gutture.
Oblifus pondere. Plin. 6. Epift. 106. ad Tacitum.
Fauces oblifæ. Tacit. 5. Ann. 9.

Oblīgo, [κατάδέω, ἐπιδέω] āre. Circum ligare. Plaut. Men. 5. 3. 9.
　Ait fe obligaffe crus fractum Æfculapio.

Obligare manipulos. Columel. lib. 11. cap. 2.
Obligare vulnus. Cic. 3. de Nat. Deor. 57.
Obligare aliquem, [ἐνέχειν] pro Devincire beneficiis. Cic. 6. Fam. 11. Dolabellam antea tantummodo diligebam, obligatus ei nihil eram. Afconius, Obligatus, in bonis dicitur, & in vinculis. In vinculis quum eft, tunc proprium eft: ad bona quum traducitur, tunc translatum eft.
Beneficio obligare. Cic. 3. Q. frat. 1. Scaurum beneficio defenfionis valde obligavi.
Fidem obligare pro alio apud alium. Papin. in l. Bona fide. §. Uxor. D. Ad S. C. Vellejanum, Et fi fidem fuam pro ea, quam delegavit, apud virum obligaverit: locum, &c.
Fœdere obligatus. Liv. 38. 33.
Obligare omnia bona fua pignori. Scævola in l. Titius. D. Qui potiores in pig. & hypoth. &c
Rediit nihilo opulentior, ut qui prope labefactata fide, omnia prædia fratri obligarat. Suet. Vefp. cap. 4.
Obligare per libram. Varr. de L. L. lib. 6. 5. ad fin.
Obligare fe fceleri. Sen. lib. 2. de Tranquil. vitæ.
Obligare pœnæ. Sen. de Benefic.
Judicio aliquo diftringi & obligari. Cic. 2. Verr. 24.
Liberalitate fua fibi aliquem. Cic. 2. Q. frat. 14.
Nexu obligare fe. Cic. pro Muren. 3.
Pactionibus præmiorum fuorum aliquos. Cic. Poft red. in Senat. 31.
Periculo jurisjurandi obligari. Cic. 4. Verr. 177. Quum interrogabuntur, obligentur non folum jurisjurandi atque exiftimationis periculo, fed etiam communi inter fe confcientia.
Religione fempiterna obligari. Cic. 2. de Legib. 29. Statuit collegium, locum publicum non potuiffe privata religione obligari.
Sacramento militiæ. Cic. 1. Off. 36. Cato ad Pompilium fcripfit, ut fi filium pateretur in exercitu remanere, fecundo eum obligaret militiæ facramento.
Scelere aliquem. Cic. pro Domo, 20. Qui quum lege nefaria Ptolemæum regem Cypri, fratrem regis Alexandrini, eodem jure regnantem, caufa incognita, publicaffes, populumque Romanum fcelere obligaffes.
Sponfione obligari. Cic. 2. de Legib. 41.
Superftitione. Cic. 1. de Divin. 7.
Verbo fe uno. Cic. pro Cæcin. 7. Siquis quod fpopondit, qua in re verbo fe uno obligavit, id non facit, &c.
Votis caput obligafti. i. e. Devovifti, non implendo promiffa. Hor. 2. Carm. 8. 5.
Fidem fuam obligare. Cic. 5. Philip. 51. Audebo etiam obligare fidem meam, P. C. vobis P. Q. R.
Ædes obligare ob amoris prandium. Plaut. Truc. 2. 1. 4.
Furti fe obligare. h. e. Propter furtum: vel quod dicitur, Confcium fe furti reddere. Gell. lib. 7. cap. 15.
Vadem obligare trium millium æris. Liv. 3. 13.
Obligor ut tangam lævi fera litora Ponti. Ovid. 1. Trift. 2. 83.
Eft & Veneficiis devovere. Paul. l. 5. Sentent. Tit. 23. §. 9. Qui facra impia nocturnave, ut quem obcantarent, interficerent, obligarent, fecerint faciendave curaverint, aut cruci fuffiguntur, aut beftiis objiciuntur. conf. Salmaf. Exerc. Plin.

Obligans, Partic. Sen. de Ben. 1. 4. V. obligatus, Partic.

Obligātus, a, um. Partic. [καταδεδεμένος] Circumligatus.
Obvolutus & obligatus corio. Auctor ad Heren. lib. 1. 13.
Tu me aliquid eorum doce, per quæ obligantium & obligatorum animi certent. Sen. Benef. 1. 4. [Nifi eft a recto Obligator.
Magnis & multis pignoribus eum Refpublica obligatum tenet. Cic. 13. Philip. 8.
Dapem obligatam redde Jovi. i. e. Promiffam ac debitam. Hor. 2. Carm. 7. 17.
Obligatior, compar. Plin. 8. Epift. 2. Quanto quis melior & probior, tanto mihi obligatior abit.

Obligātio, ōnis. f. [ἐνοχή] Cic. ad Brut. 18. Eft autem gravior & difficilior animi & fententiæ, maximis præfertim in rebus pro altero, quam pecuniæ obligatio.
Confirmare obligationem. Papin. in l. Obligationes. D. de actionibus & obligationibus, Obligationes quæ non propriis viribus confiftant, neque officio judicis, neque Prætoris imperio, neque legis poteftate confirmantur.
Conftat verborum obligatio, fi inter contrahentes id agatur. Paulus in l. 3. D. de actionibus & obligat.
Conftituitur obligatio. Paulus in l. 3. D. de actionibus & obligat.
Confumitur, V. Suftinere duas obligationes.
Contrahitur. Paulus in l. Si tibi decem. in princ. D. de pactis.
Deducere aliquid in obligationem. Pomponius in l. Si ita ftipulatus fuero. D. de verborum obligat.
Diffolvere. Paulus in l. Et hæredi. §. ultim. D. de pactis.
Diftrahere. Cajus in l. 4. §. Is quoque. D. de actionibus & obligat. Qui enim folvit per errorem, magis diftrahendæ obligationis animo, quam contrahendæ dare videtur.
Exfpirat obligatio. Paulus in l. Qui ufumfruct. D. de verb. obligat. Tunc enim priore obligatione exfpirante, ex fecunda introducitur petitio.
Exftinguitur. Paulus in l. Pluribus rebus. D. de verborum obligat.
Infirmare. Paulus in l. Si fub una. D. de verborum obligat.
Nafcitur. Paulus in l. Si tibi decem. in princ. D. de pactis.
Parere poteft obligationem conditio. Venulejus in l. A Titio. D. de verborum obligat. Conf. Suftinere duas obligationes.
Perimit obligationem conditio. Modeftinus in l. Conditio. D. de verborum obligat.
Perpetuare. Paulus in l. Si fervum § fequitur. & fequentibus §§. D. de verborum obligat.
Prior obligatio non refufcitatur ex novo pacto. Paulus in l. Si unus. §. Idem dicimus. D. de pactis.
Revocari in obligationem. Paulus in l. Inter ftipulantem. §. Sacram rem. D. de verborum obligat.
Solvitur tota obligatio. Paulus in l. Si unus. §. Si cum mihi. D. de pactis.
Submovetur tota obligatio. Paulus in l. Si unus. §. Si cum mihi. D. de pactis.
Suftinere duas obligationes. Venulejus in l. Si reus promittendi. D. de duobus reis conftituendis: Si reus promittendi alteri reo hæres exftiterit: duas obligationes fuftinere eum dicendum eft: nam ubi quidem altera differentia obligationum effe poffit (ut in fidejuffore & reo principali) conftat alteram ab altera perimi; quum vero duæ ejufdem poteftatis fint: non poteft reperiri quare altera potius quam altera confumatur; ideoque & fi reus ftipulandi hæres exftiterit: duas fpecies obligationis eum fuftinere.
Vitiare obligationem. Julianus in l. Quæ extrinfecus. D. de verborum obligat. Pro fupervacuis habebuntur, nec vitiabunt obligationem.
De variis apud JCtos obligationum generibus, V. plura apud Hotoman. & in Lex. Pitifc.
Obligatio linguæ. Firmicus lib. 6. cap. 17. Saturnus & Mercurius linguam tardo fono vocis impediunt, ita ut in ipfis faucibus, tardis conatibus impedita verba deficiant, aut linguæ obligatione confundantur.

Obligāmentum, i. n. Tertull. de Corona, cap. 14. pr. Caput ne velamento quidem obnoxium, nedum obligamento. Idem de Idolol. cap. 15. Confecrationis obligamentum.

Obligatūra, æ. f. Gloff. Vet. κατάδεσμος.

Obligatōrius, a, um. Adj. Gloff. Vet. ἐνοχοποιόν. Sic, Mandatum obligatorium. Inft. tit. de Mandato. §. 8.

Obligūrio, īvi vel ii, ītum, [καταλιχνεύω] īre. Multa avide confumere, & fuaviatem ex eduliorum confumptione capere: unde etiam pro Patrimonii profufione fumitur. Cic. 2. in Catil. 10. Patrimonia fua profuderunt, fortunas fuas obligurierunt: res eos jampridem, fides deficere nuper cœpit. al. Abligurierunt. q. V.

Obligurītor, ōris. m. Firmicus lib. 5. cap. 52. In Tauro Mars fi fuerit inventus, homines faciet audaces, temerarios, obliguritores.

Oblīmo, [καταπλύω] āre. ex Ob & Limus componi videtur, five etiam a verbo Limo, are; quafi Circum limo, five Super limo repleo. Cic. 2. de Nat. Deor. 130. Ægyptum Nilus irrigat, & quum tota æftate obrutam oppletamque tenuit, tum recedit, mollitofque & oblimatos agros ad ferendum relinquit. Virg. 3. Georg. 136.
— & fulcos oblimet inertes.
Oblimare, per translationem, pro Obcæcare, & quafi limo meatus claudere, feu obtundere, vel inquinare pofuit Claud. 3. de Rapt. Proferp. 29.
— fed quod diffuafor honefti
Luxus, & humanas oblimat copia mentes. Budæus.
Oblimare rem patris. i. e. Patrimonium. Horat. 1. Serm. 2. 61. Per translationem, pro Confumere, & deterere. Tractum a lima, qua fabri utuntur, fi fides Scholiaftæ. Aut certe a limo; ut fit, Obducere; ut dicimus quædam limo obducta periiffe.

Oblimātus, a, um. Partic. Suet. Aug. cap. 18. Foffas omnes, in quas Nilus exæftuat, oblimatas longa vetuftate, militari opere deterfit.

Oblīnio, īvi, ītum, [καταλείφω] īre. Circumlinire. Columel. lib. 12. cap. 39. Oblinitis vafis includere. Idem lib. 5. cap. 9. Sed oportebit talearum capita, & imas partes mifto fimo cum cinere oblinire. Scribon. Larg. Compof. 245. Prodeft & cinis de filice facta, aqua confperfa, oblinita.

Oblīno, īni, īvi, & ēvi, ītum, [καταχρίω] ĕre. Circum linere. Varro 3. de R. R. cap. 7. Qui ita decipiuntur quum fe obleverint vifco.
Moribus externis fe oblinere. Cic. de Clar. Orat. 51. Ut femel e Piræo eloquentia evecta eft, omnes peragravit infulas, atque ita peregrinata tota Afia eft, ut fe externis oblineret moribus. i. e. Fœdaret, inquinaret.
Verfibus atris oblinere aliquem. h. e. Infamare. Hor. 1. Epift. 19. 30.

Oblītus, a, um. Partic. [κατακεχρισμένος] Circumlitus. Cic. 7. Verr. 171. Nolo ego, Judices quos ego probarim atque delegerim, fic in hac urbe notatos, ifto abfoluto, ambulare, ut non cera, fed cæno obliti effe videantur.
Oblitus faciem fuo cruore ne nofceretur. Tacit. 2. Ann. 17.
Libellus oblitus a cæde. Ovid. 11. Epift. 2.
Lupus oblitus fpumis. Ovid. 11. Met. 367.
Stomachus oblitus cibis. Plin. 7. Epift. 123.
Parricidio. Cic. 11. Philip. 27. Atque eum nondum tanto parricidio oblitum, hoftem fua fententia judicavit.
Libidine flagitiofa oblita eft Antoniorum vita. Cic. 14. Philip. 9.
Stultitia fingulari atque inhumanitate oblita omnia. Cic. 5. Verr. 8. Contraque funt omnia, cum fummo dedecore ac turpitudine, tum fingulari ftultitia atque inhumanitate oblita.
Scripta prifcorum verborum affectatione oblita. Suet. de Claris gramm. 10. pr.
Facetiæ oblitæ Latio. Cic. 9. Fam. 15. Ego autem mirifice capior facetiis, maxime noftratibus: præfertim quum eas videam primum oblitas Latio. i. e. Afperfas, intermifto Latio.
Oblitam orationem reddunt exornationes fi crebræ collocabuntur: quæ fi raræ difponentur, diftinctam ficuti coloribus. Auctor ad Herenn. lib. 4. 16. Legitur & Obliquam, fed perperam.

Oblīquus, a, um. Adj. [πλάγιος, ἐγκάρσιος, λοξός, σκολιός, λεχριός, δόχμιος, καμπύλος] Non rectum fignificat, fed Tranfverfum, ut Linea obliqua, Rectam ad angulum acutum fecans. ut Cic. Somn. Scip. 14. Hofque, qui incolunt terram, non modo incorruptos ita effe, ut nihil inter ipfos ab aliis ad alios manare poffit, fed partim obliquos, partim verfos, partim etiam adverfos ftare vobis.
Oblicus etiam fcribitur, fed melius Obliquus, ex Ob & Liquus, vel Liquis. V. Scalig. in Feft. fub voce Sublices.
Curfus. Ovid. 9. Met. 18.
Curfus obliquos agere. Senec. Hippol. 5.
Dente obliquo timendus aper. Ovid. 4. Epift. 104.
Ictus obliquus & inflexus. Plin. lib. 11. cap. 25.
Itinere obliquo. Ovid. 2. Amor. 17. 20.
Latus. Ovid. 1. Amor. 6. 4.
Lumine cernere aliquem. Ovid. 2. Met. 787.
Oculo limare commoda alicujus. Hor. 1. Epift. 14. 37. Nifi translate dictum.
Ordo obliquus. Cæf. 7. Bell. Gall. 73.
Ordo obliquus fignorum. Virg. 1. Georg. 239.
Pede claudicare. Ovid. 2. Amor. 17. 20.
Radice obliqua arbor & imitante avium pedes. Plin. lib. 12. cap. 12.
Rivus. Hor. 2. Carm. 3. 11.
Spatium obliquum litorum. Plin. in præf. lib. 5.
Sublicæ obliquæ. Cæf. 4. Bell. Gall. 17.
Vultus obliquus. Stat. 2. Silv. 6. 102.
Natant obliqui in caput, i. e. Tranfverfi. Plin. lib. 9. cap. 29. de Cancris.

Carmen obliquum, Oblique perſtringens famam alicujus. V. CARMEN.
Dicta obliqua. Aur. Vict. Epit. cap. 9.
Inſectatio obliqua. Tacit. 14. Ann. 11. 4.
Orationes obliquæ. Suet. Domit. cap. 2.
Tralate, pro Adverſo. Flor. 4. 2. 9. Cato adverſus potentes ſemper obliquus.
Compar. Plin. 2. 77. Poſitio obliquior.
In obliquum. Virg. 1. Georg. 98.
Rurſus in obliquum verſo perrumpit aratro.
Flexus in obliquum. Plin. lib. 9. cap. 31.
Sectus in obliquum eſt limes. Ovid. 2. Met. 130.
Obliquum, Adverbialiter. Apul. Met. 3. Oculis obliquum reſpiciens.

OBLĪQUE, [πλαγίως, δόχμια] Adv. cui contrarium eſt Recte. Cic. 1. de Finib. 20. Primum erit hoc quaſi provincias atomis dare, quæ recte, quæ oblique ferantur.
Oblique præradere vitis latus. Cato R. R. cap. 41.
Oblique in latera procedunt locuſtæ. Plin. lib. 9. cap. 30.
Tralate, pro Diſſimulanter. Gell. 7. 17. Tum vero permotus ego jam agendum oblique, ut cum homine ſtulto, exiſtimavi. Idem 3. 2. extr.

OBLIQUĪTAS, ātis. f. [λοξότης, σκολιότης] Plin. lib. 3. cap. 5. Multoque amplior menſura fieret, Tacinium uſque, ni talis obliquitas in latus digredi videretur.

OBLĪQUO, [λοξόω, πλαγιάζω, καμπυλιάζω] āre. Curvum facere. Plin. lib. 6. cap. 13. At ubi cœpit in latitudinem pandi, lunatis obliquatur cornibus. De Caſpio mari.
Crinem obliquare nodoque ſubſtringere inſigne gentis. Tacit. Germ. 38. 2.
Enſem obliquat in latus. Ovid. 12. Met. 486.
Equos paventes obliquavit. Stat. 12. Theb. 749.
Preces obliquare, Obliqua oratione fundere. Stat. 3. Theb. 382.
Sinus obliquare apud Virgilium, pro Obliqua vela tendere, ut & ventus colligatur non ſecundus, & ne de recto auferretur curſu navis ventorum impotentia, quod fecit neceſſario Palinurus. Locus eſt 5. Æn. 16.
Obliquatque ſinus in ventum, ac talia fatur.
Viſus ſuperbos obliquat. Stat. 1. Achil. 324.
Obliquari. Quintil. lib. 1. cap. 4. Et Q, cujus ſimilis effectus, ſpecieſque, niſi quod paulum a noſtris obliquatur.

OBLĪQUANS, antis. Partic. [καμπυλιάζων] ut, Caput obliquans. Lucan. 4. 726.
Oculos obliquans contra diem & radios. Ovid. 7. Met. 412.

OBLIQUĀTUS, a, um. Partic. Ammian. 16. 12. Undarum moles obliquatis meatibus declinantes. Idem 28. 4.
Aſpectu obliquato. Apul. Met. 1. pr. & 6. Cervice obliquata.

OBLIQUĀTIO, ōnis. f. Macrob. lib 7. Saturn cap. 1. Liber pater Thyrſo ferit, per obliquationem circumfuſæ hederæ latente mucrone.

OBLĬTĔRO, [ἀπαλείφω, ἐξαλείφω, λειαίνω, καταλεαίνω, ἀφανίζω] āre. Abradere, abolere, & quaſi e litterarum monumentis delere. Cic. in Vatin. 15. Si eum magnitudo contentionis, ſtudium gloriæ, præſtans animus, excellens nobilitas aliquo impuliſſet, quod in viro & tum ferendum eſſet, & maximis rebus, quas poſtea geſſit, obliterandum, &c. Nonius, 2. 601. Obliterare, Obſcura facere, & in oblivionem ducere. Accius Agamemnonidibus, Inimicitias Pelopidarum extinctas jam atque obliteratas memoria renovare.
Oblitero, a Litus quidam deduci putant: quod ibi notata, a fluctibus æquari & tolli ſoleant. Alii ab Oblivione, id eſt a ſupino Oblitum. Vel dici poteſt ab Oblino, ſicut a Lino Litera: vel ab Ob & Litera.
Obliterare, Literis lineam obducere ad delendum. H. St. Littera tamen gemino t antiquis ſcribitur, Oblitero, uno tantum. Dicerem a Litura ductum, niſi prima longa obſtaret. Nam & Liturare ſimplex occurrit. Sed veriſimilius ab Obliterus Adj. antiquo arceſſitur, non contra a verbo nomen. Iſtuc autem per Metaplaſmum pro Oblutrius dictum ab Obluo, ut Elutrius & Elutrio, ab Eluo.
Famam obliterare. Liv. 39. 20.
Memoriam. Liv. 21. 29. extr. Nondum obliterata memoria ſuperioris belli.
Offenſionem. Cic. Poſt red. in Senat. 21. Publici mei beneficii memoria privatam offenſionem obliteraverunt.
In animo obliterari. Liv. 26. 41.
Mandata obliterare. Catull. 65. 232.
Huc vigeant mandata, nec ulla obliteret ætas.
Hæc iræ data obliterentur. Senec. Med. 556.

OBLITERĀTUS, a, um. Partic. V. Non. & Liv. ſupra in ipſo verbo.
Tempora ultima, & jam obliterata. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Peccata obliterata. Liv. 3. 59.
Vetuſtate obliterata res. Liv. 3. 71.

OBLITERĀTIO, ōnis. f. [ἐξάλειψις] Plin. lib. 34. cap. 7. extr. Quantoque major in Zenodoro præſtantia fuit, tanto magis deprehendi æris obliteratio poteſt. Arnob. 6. Vetuſtatis obliteratio. Ammian. 30. 22. Pacem cum præteritorum obliteratione ſuppliciter obſecrantes.

OBLITERĀTOR, ōris. m. Tertull. adverſ. Marc. 4. 26. Paul. Nolan. Epiſt. 16. cap. 7. Patriæ obliterator.

OBLITĔRUS, a, um. Adj. ut, Oblitera gens, pro Obliterata, apud Nævium. V. Gell. lib. 19. cap. 8. conf. in OBLITERO.

OBLĪTESCO, tui, [καταλανθάνω] ĕre. ab Obliteo inuſitato verbo; vel ex Ob & Lateo: Abſcondi, deliteſcere. Varr. 1. de R. R. cap. 51. Ne æſtu per rimoſa in rimis grana obliteſcant, & recipiant aquam. Cic. de Univerſ. 33. Queiſque temporibus a noſtro reſpectu obliteſcant: rurſuſque emerſi errorem incutiant rationis expertibus.
Oblitui, Præteritum Senec. Epiſt. 56. Velut timidum atque iners animal metu oblituit. Idem 7. Nat. Quæſt. 29.

OBLITUS, V. OBLINO & OBLIVISCOR.

OBLĪVISCOR, ĕris, oblītus ſum, [ἀμνηστέω, λανθάνομαι, ἐπιλανθάνομαι, ἐκλανθάνομαι, ἀπομνηστέω, ἀμνημονέω] iſci. ab antiquo Liviſci; notæ ſignificationis.
Oblitus ſum dicere. Ter. in Andr. 5. 1. 22.
Et neſcio quid tibi ſum oblitus hodie, ac volui, dicere.
Oblitus, cum genitivo. Cic. 2. Verr. 52. Quæ te oblivisci laudis domeſticæ non ſinant. Cæſ. 1. Bell. Gall. 16. Veteris contumeliæ obliviſci.
Conſuetudinis & inſtituti ſui obliviſci. Cic. 4. Att. 15.
Dignitatis ſuæ. Cic. 1. Fam. 7.
Malorum. Hor. Epod. 2. 37.

Memini enim, memini, nec unquam obliviſcar noctis illius. Cic. pro Planc. 10.
Obliviſcor, cum accuſativo. Cic. pro Roſc. Amer. 49. Et artificium obliviſcatur, & ſtudium deponat, licebit.
Obliviſci aliquem. Virg. 2. Æn. 148.
Quiſquis es, amiſſos hinc jam obliviſcere Grajos.
Nunc oblita mihi tot carmina. Virg. 9. Ecl. 53. Paſſive accipitur pro A me.

OBLIVISCENS, entis. Partic. [ἀμνηστῶν] ut, Sæcla obliviſcentia. Catull. ad Mallium, 66. 43.
Ne fugiens ſæclis obliviſcentibus ætas
Illius hoc cæca nocte tegat ſtudium. Cæca nocte, i. e. Ignorantiæ tenebris.

OBLIVISCENDUS, a, um. Partic. [ἀμνηστέος] Hor. 1. Epiſt. 11. 9.
Oblituſque meorum, obliviſcendus & illis. i. e. Oblivioni tradendus ab illis.
Obliviſcendi tui mores. Plaut. Mil. 4. 8. 46.

OBLĪTUS, a, um. Partic. [ἐπιλαθόμενος] Plin. lib. 9. cap. 10. In tantum fallit oblitus ſui, ut, &c.
Decoris ſui oblitus. Virg. 5. Æn. 174.
Moris patrii oblitus. Ovid. 1 de Pont. 5. 49.
Pudoris oblita. Ovid. 17. Epiſt. 13.
Corda oblita laborum. Virg. 4. Æn. 528.
Paſſive. Virg. 9. Ecl. 53. Oblita mihi carmina. Cic. 9. Fam. 15. pr. Oblītæ Latio facetiæ. al. Oblĭtæ rectius.
Suis hominibus oblitus. Auguſtin. de Muſic. 4. 4.
Tralate. Virg. 2. Georg. 59.
Pomaque degenerant, ſuccos oblita priores.

OBLĪVIO, ōnis. f. [λήθη, ἐπιλησμονή, ἀμνηστία, ληθότης] Memoriæ exſtinctio, vel Defectus & imbecillitas. Plin. lib. 13. cap. 17. Nimis hoſpitali advenarum oblivione.
Oblivio & reticentia. Cic. 14. Philip. 33. Veſtra virtus nec oblivione eorum qui nunc ſunt, nec reticentia poſterorum inſepulta eſſe poterit. Al. Sepulta.
Oblivio amicitiæ, & intermiſſio conſuetudinis. Cic. 5. Fam. 17. Non oblivione amicitiæ noſtræ, neque intermiſſione conſuetudinis meæ ſuperioribus temporibus ad te nullas litteras miſi: ſed quod, &c.
Plur. ut Legum obliviones. Quintil. Decl. 306.
Critolaus Paripateticus & malum eſſe voluptatem ait, & multa alia mala parere ex ſeſe, injurias, deſidias, obliviones, ignavias. A. Gell. lib. 9. cap. 5.
Lividæ obliviones. Hor. 4. Carm. 9. 34.
Fugitiva oblivio. Varr. de L. L. lib. 4. pr.
Longa. Juven. 10. Sat. 204.
Adducere in oblivionem. Cic. 2. Verr. 54.
Capere oblivionem alicujus rei. V. CAPIO.
Capit me oblivio. Cic. 1. Off. 26. Maxime autem adducuntur plerique, ut eos juſtitiæ capiat oblivio, &c.
Conterere oblivione injurias. Cic. 1. Fam. 9. Ego, quum mihi cum illo magna jam gratia eſſet, quod ejus omnes graviſſimas injurias, communis concordiæ cauſa, voluntaria quadam oblivione contriveram, ejus repentinam, &c.
Dare oblivioni. Liv. 1. 31.
Delere oblivione, Idem. Cic. pro Dejot. 37. Quæ unquam vetuſtas obruet, aut quæ tanta delebit oblivio?
Jacuit in oblivione. Cic. 3. Verr. 101. i. e. In obſcuro. De homine dictum: : cui opponitur In aſſidua commemoratione eſſe.
Inobſcurat oblivio. Cic. 9. Philip. 10. Nulla ejus legationis poſteritatem inobſcurabit oblivio.
Intercipit oblivio. V. INTERCIPIO.
Obruere oblivione adverſa. Cic. 2. de Finib. 57. Et adverſa quaſi perpetua oblivione obruamus. Idem de Claris Orat. 60. Hunc vetuſtas, ut alios fortaſſe multos, oblivione obruiſſet. De Ennio.
Surrepit oblivio. Plin. lib. 8. cap. 22. Huic quamvis in fame mandenti, ſi reſpexit, oblivionem cibi ſurrepere ajunt, digreſſumque quærere aliud. De lupo cervario.
Venire in oblivionem. Cic. in Salluſt. 5. Tu tuis vita, quam turpiter egiſti, magnas offudiſti tenebras: ut etiam ſi fuerint egregii cives, certe venerit in oblivionem.
Vindicare ab oblivione hominum, atque a ſilentio. Cic. 2. de Orat. 7. Laudem eorum, jam prope ſeneſcentem, quantum ego poſſem, ab oblivione hominum atque a ſilentio vindicarem.
Oblivione hominum & taciturnitate tanta dedecora tegere. Cic. 7. Verr. 138.

OBLĪVIUM, i. n. [ληθεδών] Idem. Tacit. 4. Hiſt. 9. 4. Eam ſententiam modeſtiſſimus quiſque ſilentio, deinde oblivio tranſmiſit. Poeticum eſt
Oblivia pl. pro Oblivione. Virg. 6. Æn. 715.
Securos latices, & longa oblivia ponunt.
Rerum oblivia. Lucret. lib. 3. 840.
Meriti noſtri oblivia. Ovid. 7. Met. 45.
Jucunda oblivia ſollicitæ vitæ. Hor. 2. Serm. 6. 62.
Pigra. Stat. 10. Theb. 89.
Cepere te oblivia noſtri. Ovid. 1. Triſt. 8. 11.

OBLIVIUS, a, um. Adj. ut
Oblivia verba, dixit Varro lib. 4. de L. L. 1. pro Antiquatis, & velut oblivioni traditis, ut quidem interpretor. Ejus verba ſunt, Igitur quoniam hæc ſunt tripartita verba, quæ ſunt aut noſtra, aut aliena, aut oblivia: De noſtris dicam, cur ſint: de alienis, unde ſint: De oblivieis relinquam.

OBLIVIŌSUS, a, um. Adj. [ἐπιλήσμων] Qui cito obliviſcitur, cui contrarium Memor. Cic. 1. de Invent. 35. Acutus an hebetior, memor an obliviosus.
Stultus & obliviosus ſenex. Cic. de Senect. 36.
Obliviosus, Quod oblivionem inducit. Hor. 2. Carm. 7. 21.
Obliviosо lævia Maſſico
Ciboria exple. h. e. Vino Campano, quo labor in oblivionem venit. Acron.
Superl. Tertull. de Anima cap. 24. Obliviosiſſimo etiam homini inobliterata perſeverabit ſcientia naturalium.

OBLIVIĀLIS, e. Adj. Prudent. Hymn. ante Somn. v. 13.
Mens æſtuans procellis,
Curiſque ſauciata,

Totis bibit medullis
Obliviale poclum.

OBLŎCO, [ἀπομισθόω] āre. Idem quod simplex Locare. Justin. 11. 10. 9. Quum operam oblocare ad puteos exhauriendos solitus esset. Qua etiam dicendi formula utitur Suetonius, nisi forte quis legendum hic contenderit Abloco per primam vocalem. Sic enim vulgo legitur Vitell. cap. 7. Domum in reliquam partem anni oblocaret.

OBLOCĀTUS, a, um. Partic. Suet. Cæs. cap. 26. Quæ ad epulum pertinebant macellariis oblocata.

OBLONGUS, a, um. Adj. [ἐπιμήκης] Idem quod Longus significat: nisi quid addat præpositio. Plin. lib. 37. cap. 12. Figura oblonga maxime probatur. De gemmis. Liv. 21. 8. Hastile oblongum.
Oblonga ova. Plin. lib. 10. cap. 52.
Oblongo semine cardamomum. Plin. lib. 12. cap. 13.
Compar. Vitruv. 10. 17. Foramen oblongius.

OBLONGŬLUS, a, um. Adj. dimin. Gell. 17. 9. Surculi teretes oblonguli.

OBLŎQUOR, ĕris, [ἀντιφθέγγομαι, καταλαλέω] lŏqui. Contra loquentem loqui, inquit Servius. Cic. pro Cluent. 63. Tamen vocat me alio jamdudum tacita vestra exspectatio, quæ mihi obloqui videtur: Quid ergo? negasne illud judicium esse corruptum? Idem 2. Q. frat. 9. Tu vero, ut me & appelles, & interpelles, & obloquare, & colloquare velim.
Respondere & obloqui. Plin. lib. 36. cap. 16.
Obloqui numeris, Recinere. Virg. 6. Æn. 646.
Necnon Threicius, longa cum veste, sacerdos
Obloquitur numeris septem discrimina vocum. Servius; Dicendo Obloquitur, chordarum expressit laudem, quas dicit verbis loquutas.
Avis obloquitur. Ovid. 3. de Pont. 1. 21.
Obloqui, Maledicere. Plaut. Curc. 1. 1. 41.
Lenonis hæ sunt ædes. PA. male istis eveniat.
PH. Qui? PA. quia scelestam servitutem serviunt.
PH. Obloquere. PA. fiat maxime. PH. etiam taces?
PA. Nempe obloqui me jusseras. [Non est hic Maledicere, sed Interrumpere loquentem, ut clarius ex sequentibus elucet.
Ferocissime oblocuti erant. Curt. 10. 2. extr.

OBLOQUŪTOR, ōris. m. [καταλάλος] Qui alteri obloquitur. Plaut. Mil. 3. 1. 48. Neque ego unquam obloquutor sum alteri in convivio.

OBLOQUIUM, i. n. Calumnia. Sidon. 7. Epist. 9. Nosse vos par est in quas me obloquiorum Scyllas turba conjecerit.

OBLUCĪNO, āre. Mente errare, ut exponit Festus. A Luco deducit Heins. ad Sil. 1. 459. conf. Scalig. ad Festum. & ALLUCINOR.

OBLUCINĀMENTUM, i. n. pro Caligine usurpavit M. Ant. Sabell. Cocc. orat. 4. de Præst. Linguæ Lat. in Plautum.

OBLUCTOR, [ἀντιπαλαίω, ἀντερείδω] āri. Acrius contra aliquid niti. Columel. lib. 8. cap. 14. Fruticibus aut solidioribus herbis obluctatur ita pertinaciter, ut collum abrumpat.
Genibus adversæ obluctor arenæ. Virg. 3. Æn. 38.
Soli obluctandum Fabio. Sil. lib. 8. 10. Curt. 6. 6. 27.

OBLUCTANS, antis. Partic. [ἀντερείδων] ut, Saxa obluctantia summovit. Stat. 3. Silv. 1. 20.
Obluctans oblivioni. Curt. lib. 7. 19.

OBLUCTĀTUS, a, um. aliud Partic. [ἀντερείσας] ut, Turba obluctata morti. Lucan. lib. 3. 662.

OBLUCTĀTIO, ōnis. f. Arnob. 2. Qui cum suis cupiditatibus pugnant, pertinaci moliuntur obluctatione virtutis.

OBLŪDO, si, sum, [ἀντιπαίζω] ĕre. Cum aliquo ludere. Plaut. Truc. 1. 2. 10.
Sin videant quempiam se adservare, obludunt, qui custodem
Oblectent per joculum & ludum. Al. Objectent.

OBLŪRĬDUS, a, um. Adj. Subluridus. ut, Color obluridus. Ammian. 14. 6.

O B M

OBMĀNENS, entis. Partic. [καταμένων] pro Diu manens. ut Permanens. Festus.

OBMŌLIOR, ītus sum, [ἀνοχυρόω] īri. Liv. 37. 32. Sed undique omnes ad munienda & obmolienda, quæ ruinis strata erant, concurrerunt. i.e. Obstruenda oppositis mollibus. Idem 33. 5. Curt. lib. 6. 6. 24. Arborum truncos & saxa obmoliuntur.

OBMURMŪRO, [ἀντιγογγύζω] āre. Contra murmurare. Ovid. 18. Epist. 47. Vana peto, precibusque meis obmurmurat ipse.

OBMURMURĀTIO, ōnis. f. Ammian. 26. 2. Obmurmuratio gravis exoritur.

OBMUSSĪTO, & OBMUSSO, āre. V. Serv. ad Virg. 11. Æn. 345. Tertull. de Anima cap. 18. Poetæ hæc nobis semper obmussant. Idem de Pallio cap. 4.

OBMŪTESCO, tui, [φιμόομαι] ĕre. quasi Mutum fieri, Tacere. Cic. 2. de Finib. 49. Sed quia tale sit, ut vel si ignorarent id homines, vel si obmutuissent, sua tamen pulchritudine esset specieque laudabile. Idem 2. de Orat. 27. Ego vero, inquit Crassus, neque Antonium verbum facere patiar, & ipse obmutescam, nisi prius a vobis impetraro.
Ore presso obmutuit. Virg. 6. Æn. 155.
Aspectu obmutuit amens. Virg. 4. Æn. 279.
Obmutescere dicitur res aliqua, pro Non esse in usu. Plin. lib. 33. cap. 13. Lydium Sardibus emebatur: quod nunc obmutuit.

O B N

OBNASCOR, nātus sum, [ἐπιφύομαι] sci. Dep. unde

OBNĀTUS, a, um. [ἐπιφυόμενος] Partic. Liv. 23. 19. Ibi hærentia inter obnata ripis salicta conspiciuntur. h. e. Circum ripas nata.

OBNĀTO, [ἀντινήχομαι] āre. Contra vel citra natare. Virg. tribuitur, forte in Catalect.
— in æquore fulvis
Obnatat umbra foris.

OBNECTO, nexui, nexum, [συμπλέκω] ĕre. est, auctore Festo, Obligare, & maxime in nuptiis frequens est.

OBNEXUS, ūs. m. Tertull. adversf. Marc. 4. 37. Dissolvens violentiorum contractuum obnexus.

OBNĪGER, gra, grum. Adj. [ὑπομέλας] Idem quod Niger, vel subniger: aut, ut quidam volunt, Admodum niger. Plin. lib. 20. cap. 23. Radicibus multis, & obnigris. V. Harduin.

OBNĪTOR, ĕris, Isus vel ixus sum, [ἀντερείδω, ἀντιτείνω, ἀντισχύω] niti. Contra niti, obluctari. Cic. pro Milon. 35. At non P. Clodio mortuo, usitatis jam rebus obnitendum est Miloni, ut tueatur dignitatem suam?
Obniti contra & tendere. Virg. 5. Æn. 21.
Adversis obniti. Tacit. 15. Ann. 11.
Obnitier undis. Lucret. lib. 4. 439.
— in portu clauda videntur
Navigia, aplustris fractis, obnitier undis.
Obnitor impedire. Paterc. lib. 1. 9. 6. Fuere qui Pauli triumphum impedire obniterentur.

OBNĪTENS, entis. Partic. Obnitente vi animi. Paterc. 2. 123. 2.
Quum sæpe obnitens repugnasset. Paterc. 2. 89. 5.

OBNIXUS, a, um. Partic. [ἀντιτείνας] ut,
Obnixi scutis & corporibus. Liv. 34. 46.
Obnixa baculo senectus. Seneca cap. 7. lib. 2. de Clem. Vide ABUSCARE. H. St.
Obnixus curam sub corde premebat. Virg. 4. Æn. 332.
Obnixus non cessit. Virg. 4. Georg. 84.
Obnixos stabili gradu impetum hostium excipere. Liv. 6. 12.
Obnixus opibus, Intentus vel attentus ad rem. Plaut. Stich. 1. 1. 44.
Mens obnixa malo. Valer. 7. Argon. 157.
Dentes. Stat. 11. Theb. 337.
Firmitas obnixa. Plin. lib. 36. cap. 15.
Remi obnixi in acuto murice. Virg. 5. Æn. 206.
Venti obnixi lacerant cava nubila. Stat. 5. Theb. 366.
Obnixus contra. Virg. 10. Æn. 359.
Non ipsi inter se, non nubila, non mare cedit,
Anceps pugna diu, stant obnixa omnia contra. h. e. Mare mari, nubes nubibus, venti ventis. Servius.
Obnixum adverbialiter habet Auson. Epist. 25. 28.
Obnixum Pauline taces.

OBNIXE, Adv. [ἐντόνως] Cum conatu, instanter, totis viribus. Ter. Andr. 1. 1. 134.
Quem ego credo manibus pedibusque obnixe omnia
Facturum; magis id adeo mihi ut incommodet, &c.
Obnixe perii. Plaut. Stich. 3. 2. 41.
Perii hercle vero, plane, atque obnixe. Legitur in emendatis codd. Nihil obnoxie. V. not. Var.
Compar. Claud. Mamert. de Statu Anim. 1. 3. Obnixius argumentari.

OBNOXIUS, a, um. Adj. [ἔνοχος, ὑπόδικος, ὑπεύθυνος] Qui pœnæ obligatus est ob delictum, inquit Festus. utputa si quis morbis obnoxius ob nimiam cibi intemperantiam: aut si mulier ob stupri cum aliquo viro consuetudinem, illi obnoxia sit. Plaut. Epid. 5. 2. 29.
Cedo manus igitur. E. morantur nihil, atque arcte colliga.
P. Nihil eas vero obnoxias. i. e. Quæ non meruerunt, sive aliquid commiserunt, unde colligari debeant. In libris emendatis est, Nihil vero obnoxiose. Idem Stich. 1. 1. 44. & Truc. 4. 3. 6. V. Gell. lib. 7. cap. 17.
Supplex & obnoxius. Cic. ad Brut. 17. Vivat hercule Cicero, qui potest, supplex & obnoxius, si neque ætatis, neque honorum, neque rerum gestarum pudet. h. e. Velut servituti addictus, & puerum Octavium pæne serviliter timens & suppliciter adorans. *Se rendant subject & serf a Octavius.* Ductum a servis datis ob noxam, vel qui noxam admiserunt.
Obnoxius, pro Obediente atque morigero. Sallust. Catil. cap. 23. Maria montesque polliceri cœpit, & minari interdum ferro, nisi sibi obnoxia foret. i. e. Morem gereret. Perott. De stupro intelligendum est.
Adversus gratiæ animus, & Obnoxius, opponuntur. Quintil. lib. 3. cap. 11. Nec enim, nisi totis causæ partibus diligenter inspectis, scire possumus, qualem nobis facere animum cognoscentis expediat, severum an mitem; concitatum an remissum; adversum gratiæ, an obnoxium.
Obnoxius sum illi, i. e. Subjicior tanquam servus. Plaut. Bacch. 5. 2. 80.
Obnoxium & trepidum agere. Suet. Tiber. cap. 12. Enim vero tunc, non privatum modo, sed etiam obnoxium & trepidum egit, mediterraneis agris abditus, &c. h. e. (ait Beroaldus) Mancipatum, & servili pæne conditione. Nam Obnoxius interdum Libero opponitur: ut apud Livium observavimus sic scribentem, 23. 12. Si reticeam, aut superbus, aut obnoxius videar: quorum alterum est hominis alienæ libertatis obliti, alterum suæ. Hæc Beroaldus.
Obnoxius, ad alia multa transfertur: ut, Locus obnoxius ventis, quasi Objectus, & expositus, atque subjectus. Columel. lib. 4. cap. 19. Rursus exilis terra & acclivis, torrensque æstu, vel quæ vehementibus procellis obnoxia est, humilius jugum poscit.
Obnoxius injuriis, ludibriis, & hujusmodi. Plin. 3. Epist. 14. Vides quot periculis, quot contumeliis, quot ludibriis simus obnoxii.
Crimini obnoxius. Liv. 4. 44.
Facto mens turpi obnoxia. Tibull. lib. 3. 4. 15.
Insidiis. Tacit. 14. Ann. 40. 2.
Odio. Idem 3. 58. 5.
Pravis pars hominum obnoxia. Hor. 2. Serm. 7. 80. i. e. Vitiis addicta.
Obnoxius tibi sum, Obligatus & devinctus. Ter. Hec. 3. 1. 22.
Tum uxori obnoxius sum, ita olim suo me ingenio pertulit.
Animus obnoxius. Plin. in præf 9. Obnoxii profecto animi & infelicis ingenii est, deprehendi in furto malle, quam mutuum reddere. i. e. Illiberalis & degeneris. Budæus.
Arva non obnoxia curæ, non rastris hominum. Virg. 2. Georg. 439. h. e. Arva quæ non egent rastris, nec cura hominum, propter quæ devincta ac obligata illis esse videantur. i. e. Nullius curæ indiga, utpote quæ non est opus arare, nec curare.
Luna obnoxia radiis fratris, Quia lumen accipit a Sole. Virg. 1. Georg. 397. Nam suapte natura Lunæ corpus est opacum, atque Solis lumine resplendet, quando hujus radii in illud reflectuntur. Sabinus tamen fol. 101. locum Virgilii longe aliter exponit. V. & Virg. & Sabinum, & diligenter considera locum. Servius repetit hanc vocem Obtusa, quæ est in præcedenti versu, ut sit sensus, Nec Luna obnoxia radiis fratris, videbitur surgere obtusa.

Vitiis

Vitis procellis obnoxia. i. e. Quæ noxam procellarum perfert. Apud Columel. lib. 4. cap. 19.
Fructus feris obnoxius. Columel. lib. 5.
Obnoxia nulli animali olera. Plin. lib. 19. cap. 10.
Obnoxius pro crimine. Liv. lib. 8. 34. extr. Vestra obnoxia capita pro licentia Q. Fabii objicite. Al. Q. Fabio, dandi casu.
Obnoxius, absolute. Plin. lib. 14. cap. 2. de generibus vitium, Fecenia & cum ea florens Biturica, acino rarior, nunquam floris obnoxii, quoniam antecedunt, ventisque & imbribus resistunt.
Corpora obnoxia, Absolute. i. e. Valetudinaria. Plin. 31. 6.
Compar. Obnoxior. Sen. de Clement. 1. 13. al. Noxior.

OBNOXIE, Adv. [ἐνόχως] unde apud Liv. 3. 39. pr. Obnoxie dicere sententiam, i. e. Serviliter: & ut Budæus interpretatur, Trepide. Obnoxie, pro Obscure Perottus interpretatur, a Nox, noctis: & sic legit apud Plaut. in Stich. 3. 2. 41.
Perii hercle vero plane, non obnoxie. Alii, Atque obnixe legunt. V. Ascensium in Gell. lib. 7. cap. 17. & supra OBNIXE.

OBNOXIŌSUS, a, um. Adj. Plaut. Trin. 4. 3. 31.
Magis queis sunt obnoxiosi, quam parentes liberis. conf. Idem ibid. 56. & 57.

OBNOXIŌSE, Adv. Idem Epid. 5. 2. 30. V. OBNOXIUS.

OBNOXIO, are. Claud. Mamert. de Statu Anim. 2. 9. Alienis senes noxiis obnoxiantes.

OBNUBESCO, ĕre. apud Pontanum de Bello Neapol. lib. 5. p. 575. Obnubescere aër, ac mare agitari ventis quum cœpisset. Vide an ex Vet. aliquo. H. St. Exstant fol. 307. a. Aldi.

OBNUBĬLUS, a, um. Adj. [ἐπινέφελος] ut, Obnubila & obsita tenebris loca. Cic. 1. Tusc. 48. Ex quodam poeta.

OBNUBĬLO, [ἐπινεφάζω] āre. Obscurum facere, & quasi nubibus implere. Gell. lib. 1. cap. 2. Ac ne oris quoque & vultûs serenitatem Stoici hominis unquam ulla posse ægritudine obnubilari.

OBNUBILĀTUS, a, um. Partic. Apul. 9. Met. Juvenis inescatus atque obnubilatus.

OBNŪBO, psi, ptum, [ἐπικαλύπτω] ĕre. Abscondere, tegere. Festus, in Sched. v. Nuptiæ. Ælius & Cincius, quia flammeo caput nubentis obvolvatur, quod antiqui Obnubere vocarunt, ob quam causam legem quoque Parentam jubere Caput ejus obnubere, qui parentem necavisset, quod est obvolvere. Hactenus Festus. Cic. pro Rabir. perd. reo, 13. Sed Tarquinii, superbissimi atque crudelissimi regis, ista sunt cruciatus carmina, quæ tu, homo lenis ac popularis, libentissime commemoras, Caput obnubito, arbori infelici suspendito. conf. Liv. 1. 26.
Obnubit furiale caput. Stat. 11. Theb. 584.
Comas obnubit amictu. Virg. 11. Æn. 77.
Mare obnubit terras, ut nubes cælum. Varr. de L. L. lib. 4. 10. i. e. Operit.
Obnubitur atra veste caput. Sil lib. 11. 259. De Decio Magio.

OBNUPTUS, a, um. Partic. Macrob. 1. Saturn. 21. Simulacrum hujus Deæ fingitur capite obnupto. Ibid. Terra nubibus obnupta.

OBNUNTIO, are. Donatus, Qui malam rem nuntiat, obnuntiat: qui bonam, annuntiat: nam proprie Obnuntiare dicuntur augures, qui aliquid mali ominis, sævumque viderint. ad illud Ter. Adelph. 4. 2. 7.
Primus sentio mala nostra, primus rescisco omnia:
Primus porro obnuntio. Ubi Donatus porro, Obnuntio, i. e. Malum imminens quasi omen nuntio. Inde enim etymologia hujusce verbi est. Cic. pro Sext. 79. Itaque quum fretus sanctitate Tribunatus, quum se non modo contra vim & ferrum, sed etiam contra verba atque intercessionem legibus sacratis esse armatum putaret, venit in templum Castoris, obnuntiavit Consuli, quum subito manus illa Clodiana, in cæde civium sæpe jam victrix, exclamat, incitatur, invadit. Idem 4. Att. 3. Metellus tamen postulat ut sibi postero die in foro obnuntietur. Immo Ob vim istam habet, ut verbum in malam partem sumatur. Vide OBSOLEO. H. St. Immo magis hæc particula vim exprimit in hoc verbo eandem, quam in Obsisto, Oppono, Oppugno, Obloquor, Obnitor, ceterisque id genus habet, ubi Contra significat, & Gr. ἀντὶ respondet. q. d. Contrasisto, Contrapugno &c. sic Obnuntio, Contra nuntio. Sed h. l. est Adnuntio. V. OB. Apud Donatum pro Sævum, Scævum legendum, ut est in accuratissima editione Lindenbrogii.
Obnuntiare, ut dictum est ex Donato, dicuntur Augures, qui aliquid mali ominis, scævumque viderint. Cic. 1. de Divin. 29. Non in eo est culpa, qui obnuntiavit, sed in eo, qui non paruit. Et 4. Att. 3. Nisi Miloni C. Appius obnuntiasset, comitia futura ante diem XII Calend. Decemb.
Obnuntiare, Resistere & reluctari. Suet. in Cæs. cap. 20. Lege autem Agraria promulgata, obnuntiantem collegam armis foro expulit. conf. Liv. 22. 42. extr. & Brisson. de Form. p. 121. vel Lex. Pitisc. [Scias tamen, lector, non aliter apud Sueton. Liviumque hoc verbum positum esse, atque in superioribus locis Cic. Erat enim Obnuntiandi potestas non modo penes Augures, sed & penes Magistratus, quorum Auspicia erant, si aves non addixissent, id quod ex Livii verbis perspicue apparet.

OBNUNTIĀTIO, ōnis. f. Cic. 1. de Divin. 30. M. Crasso quid acciderit, videmus, dirarum obnuntiatione neglecta.
Obnuntiatione, inquit Pedianus in Orat. in L. Pison. 9. perniciosis legibus resistebatur. Sicuti vero intercessioni obtemperare necessarium censebatur, ita plane Augurum obnuntiationi: quod in Crasso significat Plutarch.
Interponere obnuntiationes. Cic. 4. Att. 16.

O B O

OBŎLEO, ui & ēvi, [ὄζω] ēre. Graveolere, odoremque tætrum reddere. Plaut. Most. 1. 1. 38. Oboluisti allium. conf. Suet. Vesp. 8. Idem Calig. cap. 23. Ille antidotum oboluisset, quasi ad præcavenda venena sua sumptum. [Non tantum de malo, sed de quovis odore dici puto, vimque habere Ob particulam ℣ Circum. Obolevi nusquam legi.
Obolere, per translationem, pro Præsentiscere, Subolere. Plaut. Men. 2. 3. 33. Oboluit marsupium huic istuc, quod habes. Idem Amph. 1. 1. 165.
Olet homo quidam malo suo. s. hei! nunquam ego obolui?
[Hic profecto non est Præsentiscere, sed in propria significatione positum.

OBOLITIO, ōnis. f. Apul. de Mundo. Nebula est exhalatio vaporata, &c. cui serenitas obolitionem infert. In emendatis editt. ut Elmenh. p. 61. legitur Abolitionem.

OBŎLUS, i. m. [ὀβολὸς] Ultima est nummorum significatio, inquit Donatus. Ter. And. 2. 2. 32.
Certa res est, etiam puerum inde abiens conveni Chremis,
Olera & pisciculos minutos ferre obolo in cœnam seni.
Obolus, inquit Budæus, valet semissem nostrum & denariolum: id est septem denariolos. conf. Voss. Etym. vel Lex. Pitisc.

OBOLOSTATES, æ. m. [ὀβολοστάτης] inquit Cælius, dicitur Minutulus fœnerator. V. Lect. Antiq. lib. 10. cap. 2. & Suid.

OBOMINOR, āri. Apul. 9. Met. Crurum ei fragium obominata. [Elmenh. p. 227. Abominata, mendose.

OBORIOR, īris vel ĕris, ortus sum, [ἀνίσχω] īri. Adnasci, inquit Festus. Plaut. Stich. 1. 3. 11.
Uteri dolores mihi oboriuntur quotidie. Ter. Heaut. 4. 3. 2.
Nulla mihi res posthac potest jam intervenire tanta,
Quæ mihi ægritudinem afferat, tanta hæc lætitia oborta est.
Bellum obortum est. Liv. 21. 8.
Lux oborta. Cic. pro Ligar. 6. Vide quanta lux liberalitatis & sapientiæ tuæ mihi apud te dicenti oboriatur.
Lux oborta micat. Sil. lib. 17. 481.
Nox oborta est. Senec. Herc. fur. 823.
Tenebræ obortæ sunt oculis. Ovid. 2. Met. 181.

OBORTUS, a, um. Partic. ut, Motus terræ obortus. Lucret. lib. 6. 586.
Sidera oborta. Stat. 8. Theb. 32.
Sol radiis terram dimovit obortis. Lucret. lib. 6. 869.

OBORTUS, ûs. m. Agnatio, accessio. ut, Perpetuus obortus. Lucret. lib. 4. 218.
Perpetuoque fluant certis ab rebus obortu. Sic restituit Lambinus, quum antea legeretur, Ab rebus odores, plane mendose.

OBOSCŬLOR, āri. Petron. cap. 126. Viderint matronæ, quæ flagellorum vestigia obosculantur.

OBOSCULĀBUNDUS, a, um. Adj. Apul. Apol. 2. Flens & manus nostras obosculabundus, &c.

O B P

OBPESSULATUS, V. OPPESSULATUS. H. St.
OBPROBRO, āre. Probrum objicere. Festus.
OBPUVIAT, Verberat. A. paviendo. Festus.

O B R

OBRĂDIO, āre. Isidor. 16. 17. Obrydium (al. Obrysum) aurum dictum, quod obradiet splendore.

OBRAUCĀTUS, a, um. Partic. ab OBRAUCOR, Pass. Solinus cap. 15. de gruibus, Volatus desidiam castigat, voceque cogit agmen. Ea ubi obraucata est, succedit alia.

OBRENDARIUM, i. n. Locus in pavimento ad obruenda cadavera relictus. V. Fabrett. Inscript. p. 15. Sæpe etiam in Inscriptionibus leguntur, Vasa obrendaria, quæ nihil videntur aliud esse, quam quæ Fictilia sarcophaga vocantur. Inscript. apud Gruter. p. 607.

OBRĒPO, psi, ptum, [παρέρπω, ὑπέρχομαι] ĕre. est, ut ait Budæus, Latenter progredi, & fallaciter adire. Tractum ab animalibus pedibus carentibus, quæ gressu tacito gradiuntur, ut serpentes humi repentes solent. Plaut. Trin. 4. 2. 132.
Nimis argute obrepsisti in eapse occasiuncula.
Sæpe inscientibus nobis & cœnantibus obrepit. i. e. Repente intervenit. Cic. 16. Fam. 21.
Obrepere, dicitur quicquid sensum fallit. ut, Obrepit fames. Plaut. Pœn. prol. 14.
Obrepit mors. Plaut. Pseud. 2. 3. 19.
Obrepit somnus. Plin. 7. Epist. 4. ad Pontium, Dein quum meridie (erat enim æstas) dormiturus me recepissem, nec obreperet somnus, &c. Hor. de Arte Poet. 360.
Verum opere in longo fas est obrepere somnum. Hic per translationem pro Falli, & peccare.
Obrepit dies, Obrepit senectus. Cic. de Senect. 5. Qui enim citius adolescentiæ senectus, quam pueritiæ adolescentia obrepit? Idem 6. Att. 3. Obrepsit dies, ut vides: mihi enim ad tertium Calend. Sextiles de provincia decedendum est. Budæus. conf. Juven. 9. Sat. 129.
Obrepit oblivio. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 1.
Obrepere in animos. Cic. 2. de Divin. 139. Nullæ ergo imagines obrepunt in animos dormientium extrinsecus.
Obrepere, Fallere, h. e. Incautum aggredi. Ulpian. in l. Carbonianum. §. Puberi. D. de Carbon. edicto, Sed si quum esset pubes, quasi impubes obrepserit, bonorumque possessionem acceperit, dicendum erit nihil eum egisse. Budæus.
Obrepit creditor. Ulpianus in l. Si fidejussor. com. §. Si cum D. Mandati vel contra, Debitor enim debuit notum facere fidejussori, jam se solvisse: ne forte creditor obrepat, & ignorantiam ejus circumveniat, & excutiat ei summam, in quam fidejussit.
Obrepere alicui imprudenti, Fallere nescientem. Plaut. Trin. 1. 2. 23.
Obrepere ad magistratum dicitur, Qui falsa specie, vel probitatis, vel doctrinæ ad magistratus assumitur. Cic. in Pison. 1. Obrepsisti ad honores errore hominum, commendatione fumosarum imaginum: quarum simile habes nihil, præter colorem. Budæus.
Obrependi celeritas. Gell. 11. 18.

OBREPTIO, ōnis. f. [παρείσδυσις] Latens & fallax aditio. Ulpian. in l. Sed si hac. §. Patronum. D. de in jus vocando, Patronum autem accipimus, etiamsi capite minutus sit, vel si libertus capite minutus sit dum arrogetur per obreptionem. quum enim hoc ipso, quod arrogatur, celat conditionem suam, non id actum videtur, ut fieret ingenuus. conf. Arnob. 5. & Frontin. Strat. 2. 5.

OBREPTĪVUS, a, um. Adj. ut, Obreptiva supplicatio. Symmach. 5. Epist. 66.

OBREPTĪVE, Adv. l. 4. extr. Cod. Theod. Qui contra hanc dispositionem nostram obreptive, aut clanculo, supplicare tentaverint.

OBREPTO, [παρεισδύομαι] āre. frequent. Plaut. Pers. 1. 2. 25.
Opertæne fuerint, ne quis obreptaverit.

OBRĔTIO, [σαγηνεύω] īre. Reti aliquem circumdare, aut obvium reti excipere. Lucret. lib. 3. 385.
— neque aranei tenuia fila
Obvia sentimus, quando obretimur euntes.

OBRĬGEO, ui, [πήγνυμαι] ēre. Totum frigore contrahi, & quasi indurescere, & rigidum fieri. Cic. 1. de Nat. Deor. 24. Atqui terræ maximas regiones inhabitabiles atque incultas videmus, quod pars earum appulsu solis exarserit, pars obriguerit nive pruinaque, longinquo solis abscessu. Idem Somn. Scip. 15. Obriguisse pruina. Apul. Florid. Ille omnia edita obriguerat. [In hoc exemplo, quod non reperi, error videtur. Reliqua omnia Præterita sunt verbi sequentis.

OBRIGESCO, ĕre. Sen. Epist. 82 pr. Quid ergo? viro non vel obrigescere satius est? Lucil. apud Non. 2. 219. Pars obrigescit frigore.

OBRIMA, æ. f. Unum est ex tribus fluminibus Apamiam urbem in Asia celeberrimam ambientibus. Plin. lib. 5. cap. 29. Tertius conventus Apamiam vadit, ante appellatam Celænas, deinde Ciboton. Sita est in radice montis Signiæ, circumfusa Marsia, Obrima, Orga fluminibus, in Mæandrum cadentibus.

OBRIMO, onis. f. Unum est ex cognominibus Proserpinæ. Sic autem dicta est, quod quum vim ei videretur illaturus Mercurius, immugiit altius, unde factum, ut is manum abstineret. Meminit Cæl. lib. 26. cap. 20. [Apud Eustath. & Etymologum est Βριμώ, q. V.

OBRIS, is. m. [Ὄρβις Ptol.] Nomen fluvii in Gallia Narbonensi. Mela lib. 2. 5. Secundum Beterras Obris fluit. Al. Orbis. Hunc Ptolemæus Orobim vocat. Gallice *Orb*. Hic Beterrinos etiam alluit, e Cebennis montibus scaturiens.

OBRĪZUM, vel potius OBRȲZUM, i. n. [ὄβρυζον] Aurum dicitur, quasi ἄβρυζον, hoc est sincerum delicatumque, quod sæpe igne candefactum & exustum est, & quod in coctione non minuitur. Hermolaus ex Phocionis sententia in illud Plin. lib. 33. cap. 3. Aurique experimento ignis est, ut simili colore rubeat, quo ignis: atque ipsum obryzum vocant. Hieronymus in Jeremiam dici putat quasi Ophirisum. nam ex Ophir insula laudatissimum aurum evehebatur. [Inde aurum advexit Salomon navibus, ut est in Reg. & Paralipom. H. St.] Alii ab Obrussa deducunt. V. Hard. in Plin. & Henr. Steph. Thes. append. item Lex. Pitisc. in voce Aurum. conf. OBRUSA.

OBRIZĀTUS, a, um. Adj. ut, Solidi obrizati, l. 3. C. de Veter. numism. potest. lib. 11. Et in l. unic. C. de oblat. votor. lib. 12. Alii scribunt rectius per y.

OBRŌDO, si, sum, [περιτρώγω] ĕre. Circumrodere. Plaut. Amph. 2. 2. 92.
Ut quod obrodat sit, animo si male esse occœperit. Tertull. adv. Marc. 2. 5.

OBRŌSUS, a, um. Partic. Circumrosus. Plin. lib. 37. cap. 2. Potavit ex eo ante hos annos Consularis, ob amorem obroso ejus margine. De poculo murrhino.

OBRŎGO, [παρεισφέρω] āre. Festus, Obrogare, obloqui, atque alterius sermonem moleste impedire.
Obrogare legi [ἀντεισφέρειν] est, Legis prioris infirmandæ causa, legem aliam ferre; Contra rogare, opponere. Cic. 3. Att. 12. Quod per legem Clodiam promulgare, abrogare, derogare, obrogare, sine fraude sua non liceat. Idem 1. Philipp. 23. Quid, quod obrogatur legibus Cæsaris, quæ jubent ei, qui de vi, itemque ei qui majestatis damnatus sit, aqua & igni interdici? Quædam exemplaria legunt Abrogatur. V. Suet. Claud. cap. 23. Flor. 3. 15. 4. & 17. 8. Liv. 9. 34. conf. ABROGO.

OBROGATIO, ōnis. f. Auct. ad Herenn. 2. 10.

OBROSUS, V. OBRODO.

OBRUCTO, āre. Apul. Apol. p. 312. Elmenh. Animadverti satis notabiliter in medio foro tibi, Æmiliane, obructantem.

OBRUMPO, rūpi, ruptum, [καταῤῥήγνυμι] ĕre. Idem quod Rumpere. Varro 3. de R. R. cap. 10. Quo temperandum iis, qui propter cupiditatem sæpe in pascendo, si radicem prenderint, quam educere velint e terra, obrumpunt collum. De anseribus. Al. Abrumpunt rectius.

OBRUO, ui, ŭtum, [καταχόω] ĕre. Operire terra, aqua, vel alia qua re.
Obruere & Eruere, contraria. Cic. 4. de Fin. 10. Qui sciet ubi quidque positum sit, quaque eo veniat, is etiam, si quid obrutum erit, poterit eruere.
Obruere & Opplere. Cic. 2. de Nat. Deor. 130. Ægyptum Nilus irrigat, & quum tota æstate obrutam oppletamque tenuit, tum recedit, &c.
Obruere lapidibus, telis, & id genus: h. e. Dilapidare, & telis lapidibusque operire ad necem. Cic. 3. Off. 48. Cyrsilum quendam, suadentem ut in urbe manerent, Xerxemque reciperent, lapidibus obruerunt. Curt. 3. 4. 11. & 6. 11. 38.
Armis fratrem obruit. Stat. 11. Theb. 573.
Fuga & Strage. Liv. 30. 6. Ambusti homines, jumentaque; fœda primum fuga, dein strage obruerant itinera portarum.
Nivibus obrutus, pruinisque miles. Liv. 5. 2.
Numero obruimur. Virg. 2. Æn. 424.
Telis. Virg. 2. Æn. 411. Curt. 3. 8. 4.
Sale obruere. Plin. lib. 9. cap. 35.
Strage, V. Fuga.
Tellure corpus obruere. Ovid. 1. Fast. 377.
Vetustate obrutum, vel situ vetustatis. Plin. lib. 11. cap. 17.
Procella obruit viros. Ovid. 1. Fast. 487.
Nox terram obruit roriferis umbris. Lucret. lib. 6. 864.
Obrutus in terra. Cato R. R. cap. 143.
Semina obruere versata terra. Ovid. Rem. Amor. 173.
Ova obruere testudines & crocodilos, quum in terra partum ediderint, deinde discedere ajunt: ita nascuutur & educantur ipsa per sese. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.
Thesaurum obruere. Cic. de Senect. 21. Nec vero quenquam senum audivi oblitum, quo loco thesaurum obruisset.
Vino se obruere, Inebriari. Cic. pro Dejot. 26. Ait hac lætitia Dejotarum elatum, vino se obruisse, in convivioque nudum saltavisse.
Obruere, per metaph. pro Confundere, abolere. Quintil. Decl. 6. Tot voluptates obruere possunt unum dolorem.
Obruere & Delere. Cic. pro Dejot. 37. Quæ unquam vetustas obruet? aut quæ tanta delebit oblivio?
Obruere & Perdere. Cic. pro Cæcin. 90. Exoritur hic, jam obrutis rebus omnibus & perditis, illa defensio, eum dejici posse, qui non possideat.
Et domus ætatis spatio ne fessa vetusto Obruat. Lucret. lib. 3. 776.
Adversa obruimus perpetua oblivione, secunda jucunde ac suaviter meminimus. Cic. 1. de Finib. 57.
Famam alicujus. Tacit. in vita Agric. 17.
Malum parvum sapientia obruere, vix ut appareat. Cic. 3. Tusc. 80.
Mala virtutis magnitudine obruentur. Cic. 5. de Finib. 31.
Memoriam & nomen alicujus. Cic. 1. Tusc. 110. Ante Salaminam ipsam Neptunus obruet, quam Salaminii trophæi memoriam. Idem pro Arch. 24. Nisi Ilias illa exstitisset, idem tumulus, qui corpus ejus contexerat, nomen etiam obruisset. i. e. Nullam fui memoriam, sive famam nominis reliquisset posteris. De Homero.
Navem. Ulpian. in l. Quemadmodum. §. Si navis. D. ad l. Aquil. Si navis alteram contra se venientem obruisset.
Omen, quod dii obruant, Avertant in perpetuum. Cic. de Arusp. Resp. 42.
Vultus meos unda obruit. Ovid. 1. Trist. 2. 34.
Obruit aliquem oblivio. Tacit. in vita Agric. 46. Nam multos veterum, velut inglorios, & ignobiles, oblivio obruet.
Obruit eum oblivione vetustas. Cic. de Clar. Orat. 60. Idipsum, nisi unius esset Ennii testimonio cognitum, hunc vetustas, ut alios fortasse multos, oblivione obruisset.
Ære alieno obruere. Cic. 2. Att. 1. Tusculanum & Pompejanum valde me delectant: nisi quod me, illum ipsum vindicem æris alieni, ære non Corinthio, sed circumforaneo obruerunt.
Ambitione & foro obrui. Cic. 1. de Orat. 94.
Copia sententiarum obrui. Cic. 2. Tusc. 3. Quum obruerentur copia sententiarum atque verborum, jejunitatem & famem se malle, quam ubertatem & copiam dicerent.
Criminibus & testibus obrui & opprimi. Cic. 3. Verr. 20.
Dignatione eum obruerat, Cumularat. Paterc. 2. 69. 3.
Magnitudine negotii obrui, tanquam fluctu. Cic. 1. Q. frat. 1. 3. Neve te obrui, tanquam fluctu, sic magnitudine negotii sinas.
Sermo vulgi obruitur hominum interitu, & oblivione posteritatis exstinguitur. Cic. in Somn. Scip. 18. Sermo omnis ille & angustiis cingitur his regionum, quas vides, nec unquam de ullo perennis fuit, & obruitur hominum interitu, & oblivione posteritatis exstinguitur. De sermonibus vulgi, qui contemni debent.
Testem obruit omnium risus. Cic. 3. de Orat. 285. Hoc ita præter exspectationem accidit, ut testem omnium risus obrueret.
Testimoniis enim obruitur aratorum, Innumeris convincitur. Cic. 4. Verr. 151.

OBRŬTUS, a, um. Partic. [καταχωσθεὶς] Ovid. 1. Epist. 6.
Obrutus insanis esset adulter aquis.
Classis obruta aquis. Ovid. 6. Fast. 194.
Corpora morbo obruta. Claud. 2. in Eutrop. 11.
Gratia virtutis obruta. Ovid. 13. Met. 446.
Ignis latet obrutus multo cinere. Lucret. lib. 4. 924.
Legio somno obruta. Stat. 10. Theb. 104.
Semina obruta longis sulcis. Ovid. 1. Met. 123.
Virtus medio jacet obruta cæno. Petron. Fragm. p. 676.
Vitiis obrutus. Nepos 4. 1. 1.

OBRUSA, vel OBRUSSA, æ. f. [ὄβρυζα] Exploratio & probatio perfectionis, & nota auri atque argenti. Cic. in Brut. 258. Et adhibenda, tanquam obrussa, ratio. Hodie, Quam obtrusa, edunt inemendate. Placet etiam, Cum obrussa: nam Cum, in Quam, facile potuit degenerare brevi discrimine: atque hoc verius puto. Verba sunt Turnebi. Sen. Epist. 13. Sic verus ille animus & in alienum non venturus arbitrium probatur, hæc ejus obrussa est. Suet. Neron. cap. 44. Exegitque ingenti fastidio & acerbitate numum asperum argentum postulatum, aurum ad obrusam. V. ibi Viris doctis notata.

OBRYZUM, V. OBRIZUM, & dict. præced.

O B S

OBS, Prisc. Ex quo ait Obsoleo factum, V. OBSOLEO. H. St.

OBSÆVIO, īvi, ītum, [ἀντιχαλεπαίνω] īre. Contra sævire. Plaut. Epid. 4. 1. 29.
— tun' is es,
Qui per voluptatem tuam in me ærumnam obsævisti gravem? Emendati libri habent, Ærumnam obsevisti gravem. V. not.

OBSĀLŪTO, āre. Salutandi gratia sese alicui offerre dicebant antiqui, ut Consalutare, pro Salutare. Festus.

OBSĀTŪRO, [καταχορέω] āre. Significat Saturitatem usque ad fastidium, vel contra animum capere. Ter. Heaut. 4. 7. 27.
— næ tu propediem,
Ut istanc rem video, istius obsaturabere.

OBSCÆNO, OBSCÆNUS, V. OBSCENUS, & OBSCŒNUS.

OBSCÆVO, āre. quasi Scævum, i. e. Malum omen afferre. Plaut. Asin. 2. 1. 18.
Metuo, quod illic obscævavit meæ falsæ fallaciæ. Nonius. Al. Obscænavit.

OBSCĒNUS, a, um. Adj. [ἀπαίσιος] ab Ob & Cano deductum, interposita s littera euphoniæ causa, & sine dipthongo scribitur: & Abominabile augurium significat. Virg. 1. Georg. 471.
Obscenique canes, importunæque volucres. i. e. Contraria portendentes & mala. Festus, Obscena apud antiquos dicebantur, quæ mali ominis habebantur. Virg. 12. Æn. 876.
— ne me terrete timentem,
Obscenæ volucres. Servius, Quæ canendo adversa significant. Idem 3. Æn. 241. V. infra OBSCŒNUS, vel OBSCÆNUS, a quo divelli non debet.
Aves obscænæ. Ovid. 2. Amor. 6. 52.
Ostentum obscænum. Suet. Galb. cap. 4.
Obscænum, Vitabile, auctore Nonio 4. 330. Virg. 3. Æn. 367.
Obscænamque famem, quæ prima pericula, vito. Ubi Servius, Obscænam, aut quæ homines etiam ad obscæna compellit, ut Malesuada fames, aut certe quam obscæna avis prædixerat. V. FAMES.

OBSCŒNUS, a, um. Adj. [αἰσχρὸς, ἀῤῥητοποιὸς] cum diphthongo, Turpe, immundum: ex Ob, & Cœnum componitur; vel ab Ob & Canendo; vel ἀπὸ τοῦ κοινὸς, ut ait Priscianus lib. 9. Festus ab Oscis derivat, quorum frequentissimus fuit usus libidinum spurcarum, unde & verba impuden-

impudentia appellantur obſcæna. Quod ſi verum eſſet, ſine ꝛ, & abſque diphthongo, Oſcenum ſcribi oporteret.
Et certe ita Pontanus ſcribit paſſim. Vide de Sermone lib. 3. pag. 402. Ab Oſcis, Campaniæ vetuſtiſſ. populis. Unde vindemiarum temporibus apud Campanos regnare hoc vitium ait H. St. Exſtant tom. 2. fol. 215. b. Aldi. Varro. lib. 6. de L. L. 5. docet Obſcenum a Scena deduci, quod niſi in ſcena palam dici non debet. Poteſt vel ab eo, quod pueris turpicula res in collo quædam ſuſpenditur, ne quid obſit, bonæ ſcævæ cauſa, &c. Quare quod dixi ſcævum, bonum omen eſt, obſcænum vero turpe, quod inde dicitur obſcæne, quod exotericum. Hæc ille. Varro Agathone, Pueri obſcænis verbis novæ nuptulæ aureis reſtaurant. Hinc Obſcænus, Infauſtum ſignificat ut ſupra monuimus. Catull. 68. 99.

Sed Troja obſcæna, Troja infelice ſepulcrum
Detinet. [Ceterum Varro l. c. Obſcænum, per æ diphthongum ſcribit, ut & Nonius. V. loc. & Cellarii Orthogr. Cænum etiam, non Cœnum ſcribendum eſſe Manutius docuit. Sed & Scæna, pro Scena.

Cantare obſcæna. Ovid. 3. Faſt. 675.
Carmina. Propert. lib. 1. 16. 10.
Dicta. Ovid. 14. Met. 522.
Facinus. Claud. 2. in Eutrop. 119.
Jocandi genus illiberale, petulans, flagitioſum & obſcænum. Cic. 1. Off. 104.
Lectus obſcænus. Ovid. 10. Met. 465.
Opus. Ovid. 3. Amor. 14. 28.
Partes. Ovid. 2. de Arte Am. 584.
Riſus. Ovid. 2. Triſt. 409.
Sermones. Hor. 2. Epiſt. 1. 127.
Spem capit obſcænam. Ovid. 6. Faſt. 337.
Verba. Ovid. 3. Faſt. 695. al. Dicta.
Voluptates delicatæ & obſcænæ. Cic. 1. de Nat. Deor. 112.
Adulterium. Ovid. 2. Triſt. 212.
Avis obſcæna paſtu. Plin. lib 10. cap. 29.
Piſcis obſcænus. Plin. lib. 9. cap, 18.
Obſcæna n. pl. ſubſtantive, Pudenda. Mela 3. 7. Pars nudi agunt, pars tantum obſcæna velati.
Obſcæna corporis. Juſtin. 1. 6. 14.
Pro Podice. Senec. Epiſt. 70.
In obſcænis eſt penis. h. e. Inter obſcæna connumeratur. Cic. 9. Fam. 22. [Subaudi Verbis.
Compar. Cic. 5. Tuſc. 112. Illud Antipatri eſt quidem paullo obſcænius.
Superl. Idem 2. Q. frat. 3. Verſus obſcæniſſimi.

OBSCŒNĬTAS, vel OBSCÆNITAS, ātis. f. [ἀῤῥητουργία, αἰσχρουργία, αἰσχρότης] Cic. pro Flacc. 7. Quas ego non ſolum propter longitudinem, ſed etiam propter turpiſſimam obſcænitatem verborum prætereundas puto.
In obſcænitate ſi quod ſit flagitium, id aut in re eſſe, aut in verbo. Cic. 9. Fam. 22.
Turpitudinem verborum, & rerum obſcænitatem vitare. Cic. 2. de Orat. 242.
Obſcœnitas orationis. Cic. 1. Off. 127.
Verborum obſcænitas ſi turpitudini rerum adhibeatur, ludus ne libero quidem homine dignus eſt. Cic. 1. Off. 104.
In ſtrictiori ſignificatione Obſcænitas appellata eſt fœda illa Venus, qua ori illudebatur. V. Suet. Tiber. cap. 65. & Claud. cap. 15. Nec aliter accipienda vox leg. 2. §. 8. Dig. de Off. præf. urb. V. Feſt. in Oſcum.
In obſcænitatem compellere quempiam. Ulp. in l. 1. §. Quod autem D. de offic. præfect. urb.

OBSCŒNE, vel OBSCÆNE, [αἰσχρῶς] Adv. Impure. Cic. 1. Off. 128. Latrocinari, fraudare, adulterari, re turpe eſt, ſed dicitur non obſcæne.
Compar. Excitata obſcænius Mercurii natura traditur, quod aſpectu Proſerpinæ commotus ſit. Cic. 3. de Nat. Deor. 56.
Superl. Eutrop. 8. 13. 3. Impudiciſſime & obſcæniſſime vixit.

OBSCÆNO, āre. μολύνω, Onomaſt. vet.
Obſcæno, [ἀπαισιόω] āre. V. OBSCÆVO.

OBSCŪRUS, a, um. Adj. [ἀμαυρὸς, ὀρφναῖος, σκοτομήνιος, ἐρεβεννὸς, ἀνώνυμος, ἀφεγγὴς] quod a Cura derivari dicit Perottus: ſignificareque proprie, Quod ſine lumine eſt, quod ad talia multa curam nobis objiciant. conf. Scalig. de Cauſis L. L. cap. 34. Voſſius cum Becmano mavult ab obſoleto Scurus, Scorus, vel Scaurus. Virg. 9. Æn. 244.

Vidimus obſcuris primum ſub vallibus urbem.

Acumen obſcurum. Lucret. lib. 4. 433.
Aer. Virg. 1. Æn. 415.
Antrum. Ovid. 4. Met. 100.
Cælum. Virg. 3. Æn. 586.
Cubile. Senec. Hippol. 4.
Luna. Virg. 4. Æn. 80.
Luce obſcura. Liv. 24. 21.
Nox. Virg. 2. Æn. 420.
Nubes. Virg. 4. Georg. 60.
Pulvere obſcuro permiſti ſoles. Stat. 2. Silv. 2. 32.
Sidera nullis obſcura tenebris. Propert. lib. 2. 26. 55.
Lucis obſcurum. Tacit. 4. Hiſt. 50.
Ferrugo obſcura, Nigra. Virg. 1. Georg. 468.
Forma obſcura reddita moto lacu. Ovid. 3. Met. 476.
Obſcurum, Difficile, & quod ſtatim intelligi non poteſt: ut, Obſcura oratio, Cujus ſententia latet.
Obſcurus & Apertus, contraria. Cic. 2. de Invent. 156. Quemadmodum res obſcuræ, dicendo fierent apertiores: ſic res apertas obſcuriores fieri oratione.
Obſcurum & Cæcum. Cic. 2. de Lege Agrar. 36. Cur hoc tam eſt obſcurum atque cæcum?
Obſcurum & Ignotum, Patefactum atque illuſtratum, contraria. Cic. 1. de Orat. 177. Nonne in ea cauſa jus applicationis obſcurum ſane & ignotum, patefactum in judicio atque illuſtratum eſt a patrono?
Obſcura & ambigua multa erant, adhibitæ ſunt interpretum explanationes. Cic. 1. de Divin. 116.
Obſcura deorum natura, & difficiles explicatus habet. Cic. 3. de Nat. Deor. 94.
Carmen obſcurum ambage novorum verborum. Ovid. 14. Met. 57.
Jus obſcurum. Quintil. lib. 7. cap. 11.
Oracula flexiloqua, obſcura, & ambigua. Cic. 2. de Divin. 115.
Verba ignotiora & obſcuriora. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Valde obſcurus Heraclitus, minime Democritus. Cic. 2. de Divin. 12.
Nimis obſcurus Euphorion poeta: at non Homerus. Cic. 2. de Divin. 12.
Vera involvere obſcuris. Virg. 6. Æn. 100.
Non erat obſcurum quid homo improbus, aut nefarius cogitaret. i. e. Nemo ignorabat. Cic. 4. Verr. 91.
Diſcrimen obſcurum, Quod dignoſci facile non poteſt. Hor. 2. Carm. 5. 23.
Obſcura, & Nota alicujus nobilitas, contraria. Cic. pro Muren. 16. Tua vero nobilitas, Servi Sulpici, tametſi ſumma eſt, tamen hominibus litteratis & hiſtoricis eſt notior, populo vero & ſuffragatoribus obſcurior.
Benevolentia non obſcura, Non obſcura concurſatio. i. e. Nota & manifeſta. Cic. 13. Fam. 71. Non eſt obſcura tua in me benevolentia. i. e. Eam omnes noverunt. Idem 1. Fam. 1. Libonis & Hypſæi non obſcura concurſatio & contentio, omniumque Pompeji familiarium ſtudium.
Fama. Virg. 5. Æn. 302.
Fama obſcurior ævo. Ovid. 6. Faſt. 103.
Fama eſt obſcurior annis, Virg. 7. Æn. 205.
Odium. Hor. 1. Epiſt. 14. 38.
Spes obſcura. Cic. 2. de Lege Agrar. 55. Nolo ſuſpenſam & incertam plebem Rom. obſcura ſpe & cæca exſpectatione pendere.
Obſcurus, Ignobilis. Cic. de Amicit. 18. Quare ſibi habeant ſapientiæ nomen & invidioſum & obſcurum.
Obſcurus vir, aſtutus, fallax. Cic. 3. Off. 57.
Modeſtus occupat obſcuri ſpeciem. Horat. in penult. Epiſt. Lambinus dicit ejus, quem Gr. κρυψίνουν vocant. H. St. Exſtant Ep. 18. quæ antepenultima libri 1. v. 95.
Index neque obſcurus, neque incertus. Cic. pro Cluent. 21. Interim venit index ad Dineam, neque obſcurus, neque incertus: qui nuntiaret ei filium M. Aurium vivere.
Tabernæ. Hor. de Arte Poet. 229.
Obſcuro loco, vel genere natus, ſive ortus: h. e. Ignobilis. Cic. 7. Verr. 18. Poſteaque Pompejus, humili atque obſcuro loco natus. Liv. 26. 6.
Obſcuris ortus majoribus. Cic. 1. Offic. 116.
Obſcurus & ſordidus. Cic. 2. Fam. 11. Omnis peregrinatio (quod ego ab adoleſcentia judicavi) obſcura & ſordida eſt iis, quorum induſtria Romæ poteſt illuſtris eſſe.
Obſcuræ perſonæ. Cic. 3. Fam. 5. Neque enim obſcuris perſonis, nec parvis in cauſis res agetur.
Compar. ut Tenebris obſcurior. Claud. 2. in Eutrop. 231.
Superl. Obſcuriſſimis initiis natus. Paterc. 2. 26. 4.
Obſcurum, Adverbialiter, Lucan. 5. 631. Obſcurum nimboſus aer.

OBSCŪRE, Adv. [ἀμαυρῶς, λυγαίως] Cic. 1. Acad. 7. Quam argute, quam obſcure, etiam contra Stoicos diſſerendum?
Loqui obſcure. Cic. 4. Verr. 48. Neque ille quidem obſcure locutus eſt.
Dicere obſcure. Cic. 4. Acad. 123. Atque hoc etiam Platonem in Timæo dicere quidam arbitrantur, ſed paulo obſcurius.
Nimis obſcure aliquid commemorare. Cic. 2. de Fin. 15.
Obſcure natus. V. NASCOR.
Palam & Obſcure, contraria. Cic. 4. Acad. 13. Alterum quidem, ut videmus, palam: alterum, ut ſuſpicamur, obſcurius.
Tacite & obſcure perire. Cic. pro Quint. 50. De quo libelli in celeberrimis locis proponuntur, huic ne perire quidem certe tacite, obſcureque conceditur.
Serpit obſcure hoc malum. Cic. 4 in Catil. 6.
Neque, vel Non obſcure, pro Manifeſto, & aperte. Cæſ. 8. Bell. Gall. cap. 53. Neque obſcure hæ duæ legiones uni Cæſari detrahuntur.
Obſcure ferre aliquid, pro Diſſimulanter ferre, & ita ut nemo commoti aut ægri animi notas agnoſcere poſſit. Cic. in Parad. 6. Iſtam paupertatem, vel potius egeſtatem ac mendicitatem tuam, nunquam obſcure tuliſti. Idem pro Cluent. 34. Neque id obſcure ferebat, nec diſſimulare ullo modo poterat.
Obſcurius, & diſſimulanter. Cic. 1. Fam. 5. Amicum ex Conſularibus neminem tibi eſſe video præter Hortenſium & Lucullum: ceteri ſunt partim obſcurius iniqui, partim non diſſimulanter irati.

OBSCURĬTAS, ātis. f. [ἀμαυρότης, ἀσάφεια, ὀρφνὴ] Tenebroſitas, & offuſcati luminis penuria. Plin. lib. 20. cap. 1. Obſcuritates & vitia oculorum ſanat.
Obſcuritas, Difficultas. Cic. 4. Acad. 7. De obſcuritate naturæ, deque errore tot philoſophorum, &c.
Lumen, Obſcuritas & tenebræ, contraria. Cic. 3. de Orat. 47. Oratio, quæ lumen adhibere rebus debet, ea obſcuritatem & tenebras afferebat, &c.
Obſcuritas & dubitatio. Cic. pro Cluent. 73. In ea obſcuritate, & dubitatione omnium Canutio, perito homini, qui quodam odore, &c.
Naturæ obſcuritas. Cic. 1. de Orat. 68.
Obſcuritates & ænigmata ſomniorum. Cic. 2. de Divin. 132.
Latebram obſcuritatis adhibere. Cic. 2. de Divin. 111.
Minus obſcuritatis & erroris habent hæc. Cic. 6. Fam. 6.
Involuta naturæ obſcuritate cauſa latet. Cic. 1. de Divin. 35.
Rejecit te a libris obſcuritas. Cic. in Topic. 1.
Vitare obſcuritatem. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Obſcuritas, Ignobilitas. Cic. 2. Off. 45. Quorum autem prima ætas, propter humilitatem & obſcuritatem, in hominum ignoratione verſatur: hi ſimul ac, &c.

OBSCŪRO, [ἀμαυρόω, σκοτίζω, γνοφέω] āre. Obſcurum reddere. Plaut. Trin. 3. 2. 41. Obſcuravit pectus tuum amor.
Ædes vicini obſcurare tollendo. Ulpian. in l. Cum eo. D. de ſervit. urban. præd.
Litteras obſcurare. V. Appellare litteras, in APPELLO.
Nitor ſolis obſcuratur. Catul. de Coma Berenicis, 64. 3.
Nobilitas non obſcuratur, ſed Illuſtratur. Plin. in Paneg. cap. 69. extr. Tandem ergo nobilitas non obſcuratur, ſed illuſtratur a principe, &c. i. e. Nobiles non in obſcuro deprimuntur, ſed in illuſtri loco collocantur.
Obſcuratur & offunditur luce ſolis lucernæ lumen. Cic. 3. de Fin. 45.
Tenebris obſcurat omnia nox. Cic. 1. in Catil. 6.
Volucres obſcurant æthera pennis. Virg. 12. Æn. 253.

Obſcu-

Obſcurare, Non curare, ſupprimere, tegere, obumbrare, ut ait Budæus. Cic pro Arch. 26. Neque enim eſt hoc diſſimulandum, quod obſcurari non poteſt, ſed præ nobis ferendum.
Obſcurari & obrui. Cic. 4. de Finib. 29.
Obſcurari nec apparere quædam, quia valde parva ſint. Cic. 4. de Fin. 29.
Minora majoribus obſcurantur. Cic. 5. de Finib. 58.
Obſcurat magnitudinem periculi lucrum, i. e. Tegit, ita ut non appareat. Cic. 5. Verr. 131.
Obſcuratur, obruitur & interit ſplendore virtutis & magnitudine, omnis iſta rerum in corpore æſtimatio. Cic. 3. de Fin. 45.
Diluere aut obſcurare aliquid. Cic. in Partit. 103. Firmamenta ad fidem poſita, aut per ſe diluenda, aut obſcuranda, aut digreſſionibus obruenda.
Obſcurare aliquid dicendo, Cic. pro Cluent. 1. Ut omnes intelligant nihil me nec ſubterfugere voluiſſe reticendo, nec obſcurare dicendo.
Allegoriis obſcurare aliqua. Cic. 2. Att. 20.
Obſcurare & Celebrare, contraria. Salluſt. in Catil. cap. 8. pr.
Acta nova obſcurant veteres triumphos. Lucan. lib. 1. 121.
Obscūrans, antis. Partic. [σκοτίζων] Hor. 2. Serm. 7. 55.
— prodis ex judice Dama
Turpis, odoratum caput obſcurante lacerna. h. e. Tegente, ne poſſis agnoſci. Acron.
Obscurātus, a, um. [ἐσκοτισμένος] aliud Partic. ut, Vocabula diu obſcurata populo. Hor. 2. Epiſt. 2. 115.
Senſim obſcurata eſt & evanuit eorum memoria. Cic. 2. de Orat. 95.
Obscuratūrus, a, um. Partic. [σκοτίσων] ut, Tuas laudes obſcuratura nulla unquam eſt oblivio. Cic. pro Marcello 31.
Obscuratio, ōnis. f. [σκοτισμός] ut, Obſcuratio ſolis, pro Obſcuritate. Plin. lib. 36. cap. 27. Cic. 4. de Finib. 29. Quibus autem in rebus obſcuratio tanta non ſit, fieri tamen non poteſt, &c.
Obſcuratio propter exiguitatem rerum conſequitur. Cic. 4. de Fin. 29.
Obscurĕfăcio, fēci, factum, ĕre. Nonius 2. 601. Obliterare eſt obſcurefacere & in oblivionem ducere.
Obscus, V. oscus.
Obsĕcro, [λιπαρέω, ἀντιβολῶ] āre. ex Ob & Sacro componitur: ſignificat Per ſacra rogare, vel, ut ait Feſtus, Opem a ſacris petere. Donatus, Obſecrare, eſt Iratos orare. Ter. Eun. 1. 1. 4.
Excluſit, revocat; redeam? non, ſi me obſecret.
Obſecrare, plus eſt quam Rogare. Cic. Poſt red. ad Quirit. 16. Denique ipſe ad extremum pro mea vos ſalute, non rogavit ſolum, verum etiam obſecravit.
Hortari & obſecrare. Cic. 2. de Orat. 85. Si intelligam poſſe ad ſummos pervenire, non ſolum hortabor ut elaboret, ſed etiam ſi vir quoque mihi bonus videbitur, obſecrabo.
Obteſtari & obſecrare. Cic. 11. Att. 1. Idque ut facias, te obteſtor atque obſecro.
Obſecrare precibus. Cic. 4. Fam. 11. Quum mihi C. Marcellus frater amantiſſimus mei, non ſolum conſilium daret, ſed precibus quoque me obſecraret.
Cum multis lacrimis orare aliquem atque obſecrare. Cic. 4. Verr. 42.
Obſecrare ab aliquo. Plaut. Bacch. 4. 9. 102.
Nunc, ſi me fas eſt obſecrare abs te, pater, &c.
Obſecro ne facias. Ter. Heaut. 5. 5. 4.
Obſecro ut. Ter. Heaut. 4. 4. 3.
— quod ſi is nunc
Me deceperit, ſæpe obſecrans me ut veniam, fruſtra veniet.
Obſecro per. Ter. And. 2. 1. 28.
— nunc te per amicitiam & per amorem obſecro,
Principio ut ne ducas. Cic. pro Quint. 97. Obſecravit per fratris ſui mortui cinerem, per nomen propinquitatis, &c.
Obſecro & obteſtor. Hor. 1. Epiſt. 7. 95.
Obſecro, verbum veteres ſuperſtitioſe uſurparunt, quum eum, quem alloquebantur, obſtringere obligareque quodam ſacramento putabant, & ſi ea perſona erat, cui pudorem deberent, cuique omnia libere in utramque partem eſſe vellent, ut eam religione ſolverent, ſubjiciebant Reſecro, quo verbo obſecrationem ſolvebant. Plaut. Aulul. 4. 7. 4.
— nunc te obſecro,
Fac mentionem cum avunculo, mater mea:
Reſecroque, mater, quod dudum obſecraveram. Etiam qui obſecrabatur, ne religione ea obligaretur, Reſecro dicere ſolebat. Plaut. Perſ. 1. 1. 49. TO. Obſecro. SA. Reſecro. Turnebus.
Obſecro, adverbialiter poſitum pro Cedo, eſtque veluti rogantis, cum interrogationis particula. Ter. Eun. 5. 5. 21. Hem, obſecro, an is eſt? i. e. Dic quæſo. Cic. 12. Att. 17. Atticam ſalvere jube, & eam cura, obſecro, diligenter. [Hic non eſt Cedo, ſed Rogo.
Obſecro quam. Plaut. Amph. 1. 1. 143.
Oppido interii: obſecro, hercle, quantus & quam validus eſt!
Obſecro tuam fidem. Plaut. Amphit. 1. 1. 214.
Obſecro, cum duobus accuſativis. Cic. pro Quint. 99. Itaque te hoc obſecrat, C. Aquili, ut exiſtimationem, &c.
Obsecrātus, a, um. Partic. Salluſt. Bell. Jugurth. cap. 25. A Numidis obſecrati triduo navim aſcendere.
Obsecrandus, a, um. Partic. Plin. 9. Epiſt. 29. ad Ruſticum, Laus potius ſperanda, quam venia obſecranda eſt.
Obsecrātio, ōnis. f. [λιτάρευσις] Cic. pro Font. 38. Cavete, ne periculoſum ſuperbumque ſit, ejus vos obſecrationem repudiare, cujus preces ſi dii aſpernarentur, hæc ſalva eſſe non poſſet.
Prece & obſecratione humili ac ſupplici uti. Cic. 1. de Invent. 22.
Obſecratio, pro Precatione, quam pontifex ipſe præibat pop. ſubſequenti verba præeuntis. Sueton. in Claud. Cæſ. cap. 22. Utque dira avi in Capitolio viſa obſecratio haberetur, eamque ipſe jure Pontificis Maximi pro roſtris pop. præiret, ſummotaque operariorum ſervorumque turba.
Obſecratio in unum diem populo indicta. Liv. 26. 23. & 27. 13.
Conſtituere obſecrationem. Cic. de Aruſp. Reſp. 63. In quo conſtituendæ nobis quidem ſunt procurationes & obſecrationes. V. Lexic. Pitiſc.
Obsĕcundo, [ἐπιχειάζω, ὑπείκω] āre. Omnia ad alterius nutum facere, vel in melius convertere. Ter. Heaut. 4. 6. 23.
Qua cauſa id fiat, obſecundato in loco. i. e. Ut fiat. Cic. pro Lege Manil. 48. Non modo cives aſſenſerint, ſocii obtemperarint, hoſtes obedierint, ſed etiam venti, tempeſtateſque obſecundarint.
Obſecundando mollire impetum aggrediuntur. Liv. 3. 35.
Obſecundare eſt, non ſimpliciter Obſequi, ſed Aſpirare, more venti ſecundi. Et add. loc. Cic. qui & hic adjicitur. Deinde dicitur, Eſt n. quod Græci πορεύζειν dicunt & ἐπουρίζειν. Hæc ex Annot. in 1. lib. Bud. de Cont. rerum fort. H. St.
Obsecundātio, ōnis. f. Obſequium. l. 92. cod. Theod. de Decurion. Servilis obſecundatio.
Obsecundātor, ōris. m. Qui in ſcriniis operam navat. l. 3. Cod. Theod. de Prox. Comit. Diſpoſ. Obſecundatores ſacrorum ſcriniorum.
Obsecundanter, Adv. Obſequenter. Nigidius de Diis lib. 1. Quum autem id quid ſit quærimus, obſecundanter naturæ viverent. Ex Nonio 2. 607.
Obsēpio, ſepīvi vel ſepii & ſepſi, ſeptum, [ἐπιφράττω] īre. Sepe circumdare, vel Claudere.
Obſepire iter ad honores, per tranſlationem. Liv. 4. 25. Hæc plebi ad Curules magiſtratus iter obſepſit.
Obſepire alicui viam adipiſcendi aliquid. Cic. pro Muren. 48. Hæc omnia tibi accuſandi viam muniebant, adipiſcendi obſepiebant.
Obseptus, a, um. Partic. Liv. 2. 6. Via dolo obſepta. Idem 25. 39. Obſeptis itineribus ſuper vallum ſaliunt. Apul. Met. 1. Obſepto utero.
Obseptum, i. n. Sil. 12. 110. Obſepto viarum.
Obsĕquor, ĕris, ſecūtus ſum, [χαρίζομαι, ὑπηρετέω, θεραπεύω] ſequi. Alterius voluntati morem gerere, Inſervire. Ter. Heaut. 3. 1. 10.
Ita ut filium meum amico atque æquali ſuo
Video inſervire, & ſocium eſſe in negotiis,
Nos quoque ſenes eſt æquum ſenibus obſequi.
Obſequi & Repugnare, contraria. Cic. 5. Tuſc. 60. Sic diſtrahuntur in contrarias partes impotentium cupiditates: quum huic obſecutus ſis, illi eſt repugnandum.
De te tibi obſequor. Cic. pro Cluent. 149. Quamobrem, Cluenti, de te tibi obſequor, neque ego legem recito, neque hoc loco pro te dico, ſed ea quæ a me deſiderari arbitror, non relinquam. i. e. Quod te attinet.
Alicui obſequi in omnibus. Cic. 1. Q. frat. 1. 25.
Animo ſuo obſequi, pro Indulgere ſibi, Genialem vitam agere. Terent. Adelph. 1. 1. 8.
Uxor, ſi ceſſes, aut te amare cogitat,
Aut te te amari, aut potare, aut animo obſequi.
Conſuetudini auribus indulgenti licenter obſequor. Cic. in Orat. 157.
Imperio obſequi. Juven. 10. Sat. 343.
Naturæ bonitatique ſuæ. Cic. pro Quint. 91.
Pudori ſuo. Cic. 16. Fam. 9. Sed quum pudori tuo maluiſti obſequi, quam valetudini, reliqua cura.
Studiis alicujus. Cic. 2. Tuſc. 36. Sic faciemus, tuiſque optimis ſtudiis obſequemur.
Studiis ſuis etiam in aſperitatibus rerum. Cic. 1. de Orat. 3.
Tempeſtati in navigando obſequi, artis eſt. Cic. 1. Fam. 9.
Voluntati alicujus. Cic. 2. de Finib. 17. Obſequar igitur voluntati tuæ, dicamque, ſi potero, rhetorice.
Obſequor, cum accuſativo. Gell. lib. 2. cap. 7. Sed ea tamen, quæ obſequi non oportet.
Obsĕquens, entis. Partic. [ὑπηρετῶν] Obediens. Ter. Heaut. 2. 3. 18.
Propter quam in ſumma infamia ſum, & meo patri minus ſum obſequens.
Legiones noſtra liberalitate nobis obſequentes. Cic. 10. Fam. 8.
Obſequens voluptati homo. Ter. Hec. 3. 5. 9.
Obſequens quo libeat flecti. Plin. lib. 16. cap. 36.
Compar. Salluſt. in Cic. cap. 2. Filia matris pellex, tibi jucundior atque obſequentior, quam parenti par eſt.
Superl. in Vetuſt. Lapid. apud Grut. p. 955. n. 13. LIB GRATISSIMAE ET OBSEQVENTISSMAE. Quintil. Declam. 291. Nurus obſequentiſſima. conf. Columel. lib. 3. cap. 8.
Obsequenter, [ὑπηρετικῶς] ius, iſſime. Adv. Plin. 4. Epiſt. 11. Vides, quam obſequenter paream tibi. Plin. 7. Epiſt. 24. Vixit in contubernio aviæ delicatæ ſeveriſſime, & tamen obſequentiſſime.
Obsequentia, æ. f. Cæſ. 7. Bell. Gall. 29. Factum imprudentia Biturigum & nimia obſequentia reliquorum.
Obsequēla, æ. f. [θεράπευσις] Morigeratio. Plaut. Aſin. 1. 1. 50.
Omnes parentes, Libane, liberis ſuis,
Qui mihi auſcultabunt, facient obſequelam.
Obsequĭbĭlis, e. Adj. [ὑπηρετικός] Qui obſequitur. Gell. lib. 2. cap. 29. Cognatos, affineſque nullos ferme tam obſequibiles eſſe ait.
Obsequium, i. n. [ὑπηρεσία, θεραπεία] Officium, quo quis id ſequitur, & facit, quod alteri placiturum novit. Ter. Andr. 1. 1. 41.
Obſequium amicos, veritas odium parit. Cic. de Amicit. 91.
Sed obſequium multo moleſtius, quod peccatis indulgens, præcipitem amicum ferri ſinit.
Corporis obſequium & indulgentia. Cic. 1. de Legib. 70. Quum animus cognitis perceptiſque virtutibus, a corporis obſequio indulgentiaque diſceſſerit, voluptatemque ſicut labem aliquam decoris, &c.
Fortunæ obſequia. Curtius lib. 8. 4.
Ventris obſequium mihi pernicioſius eſt cur? h. e. Cur indulgentia ventri permiſſa, eſt mihi pernicioſa? Hor. 2. Serm. 7. 104.
Anceps obſequium. Perſ. 5. Sat. 156.
Omne meum obſequium in illum fuit cum multa ſeveritate. Cic. 10. Att. 4.
Plenius. Quintil. in proœm. lib. 1.
Abuti obſequio alicujus ad omnes res. Cic. 10. Fam. 15.
Delectari obſequio & comitate adoleſcentis. Cic. 6. Att. 6.
Exuere. Tacit. 3. Ann. 12.
Feci omni obſequio, ut neutri illorum quiſquam eſſet me carior. Cic. Att. 1.
Ferre grande obſequium. i. e. Accipere. Ovid. 6. Epiſt. 18.
Flectere aliquem obſequio. Propert. lib. 1. 8. 40. Ovid. 2. de Arte Am. 179.
Flectitur obſequio curvatus ab arbore ramus.
Graſſari obſequio. Hor. 2. Serm. 5. 93.
Obſequio graſſare: mone, ſi increbuit aura,
Cautus uti velet carum caput.
Mitigare patientia & obſequio ſuo aliquem. Cic. in Piſon. 5.

Præſtare

Præstare obsequium amplissimi ordinis. V. PRÆSTO.
Sumere obsequium animo. Plaut. Bacchid. 4. 10. 7. i. e. Sibi indulgere, & animo obsequi.
Vincere aliquem obsequio. Ovid. 3. Amor. 4. 12.
Obsequium speciatim Officium mortuis exhibitum denotat. Apul. Met. 10. Paucis interjectis diebus, queis feralia mortuis litantur obsequia. Unde fit, ut medio Latinitatis ævo, Obsequium simpliciter pro ipsis Exsequiis dictum sit, & Obsequi, pro Exsequias ire. Hinc

OBSEQUIÆ, arum. f. pl. Idem quod Exsequiæ. Vet. Inscr. apud Fabrett. p. 702.
ME DECVIT MORTI PRIVS OCCVBVISSE SVPREMAE,
TEQVE MIHI TALES, NATE, DARE OBSEQVIAS.

OBSEQUIĀLIS, e. Adj. Fortun. lib. 6. Carm. 7.
Solvit & exsequias obsequialis amor.

OBSEQUIŌSUS, a, um. Adj. [ὑπηρετικός] Qui facile obsequitur. Plaut. Capt. 2. 3. 58. Mihi obsequiosus semper fuisti. Firmicus lib. 1. cap. 12. Libra significat mercatores, ac judices, & obsequiosos homines.

OBSĔRO, sēvi, sĭtum, [καταστείρω] ĕre. Circum serere, i. e. seminare significat, vel potius idem quod simplex Sero. Cic. 2. de Legio. 63. Obductaque terra erat, frugibus obserebatur.
Obserere, Circumplantare. Columel. lib. de Arboribus cap. 3. Agrum antequam vineis obseras, explorato qualis saporis sit. Varr. 1. de R. R. cap. 14.
Obserere mores, per translationem, pro Imbuere. Plaut. Trin. 2. 4. 130.
Pugnos obserere. Plaut. Men. 5. 7. 23.

OBSĬTUS, a, um. Partic. [περιειλημμένος] ut,
Pædore obsitus. Sen. Agamemn. 13. i. e. Sordibus fœtens propter carcerem diuturnum.
Annis & pannis obsitus, i. e. Male indutus, & pannosus. Ter. Eun. 2. 2. 5. Sic apud Liv. 2. 23. Obsita squalore vestis. Et apud Virg. 8. Æn. 307.
— ibat rex obsitus ævo.
Frondibus obsita. i. e. Obvoluta & latentia. Hor. 1. Carm. 18. 12.
Nivibus obsitum iter. Curt. lib. 5. 6.
Aer obsitus pallore. i. e. Obductus caligine, & obscuratus. Lucan. lib. 5. 627. al. Squalore.
Setis obsita bos Io. Virg. 7. Æn. 790.
— jam setis obsita, jam bos.
Situ obsitus. V. SITUS.
Tenebris loca obsita. Cic. 1. Tusc. 48.
Acheruntia templa, alta Orci, pallida
Leti, obnubila, obsita tenebris loca.
Virgultis loca obsita. Liv. 28. 2.
Rura obsita pomis. Ovid. 13. Met. 719.

OBSĔRO, [μοχλόω, κατακλείω] āre. Occludere, veluti sera imposita. Ter. Eun. 4. 5. 25.
Tu abi, atque ostium obsera intus, ego dum hinc transcurro ad forum.
Liv. 5. 41. Ubi eos plebis ædificiis obseratis, patentibus atriis principum, major prope cunctatio tenebat aperta, quam clausa invadendi.
Obserat herbosos lurida porta rogos. Propert. lib. 4. 12. 8.
Tabellam liminis obserare. Catul. ad Ipsithillam, 30. 5.
Palatum obserare. Catull. in Camerium, 53. 21.

OBSERĀTUS, a, um. Partic. Obturatus, clausus. ut, Obseratæ aures. Hor. Epod. 17. 53.
Quid obseratis auribus fundis preces?
Ædificia obserata. Liv. 5. 41.

OBSERVO, [παρατηρέω, φυλάττω, ἐφορῶ, ὀπίζω] āre. est, inquit Valla 4. 3. idem quod Custodire aliquid oculis animoque in modum speculatoris, ne nos silentio, tacitoque prætereat. Servius in 4. Georg. Observare, est Callide advertere. Ter. And. 1. 1. 142.
Perterrefacias Davum, observes filium
Quid agat, quid cum illo consilii captet. Virg. 4. Georg. 513.
— quos durus arator
Observans, nido implumes detraxit.
Custodire & Observare. Qu. Cic. de Petit. Consul. 43. Fac itaque ut se abs te custodiri atque observari sciant.
Insidiari & Observare. Cic. in Orat. 210. Non id agit, ut insidietur & observet; sed jam favet, processumque vult, dicendi vim admirans, non inquirit quod reprehendat.
Ubi multi observandi sunt & multa servanda, nihil est mali, canes ibi quam plurimos esse. Cic. pro Rosc. Amer. 90.
Ex inopinato observare. Cic. 2. de Nat. Deor. 124. In araneolis aliæ quasi rete texunt, ut si quid inhæserit, conficiant: aliæ autem ut ex inopinato observant, & si quid incidit, arripiunt, idque consumunt.
Ex vicino aliquem observare. V. EX.
Restricte non observat amicitia, ne plus reddat quam acceperit. Cic. de Amicit. 58.
Observa an. Plaut. Asin. 4. 1. 60.
Tuus observet, Venerine eas det, an viro. In emendatis libris est, Tuus servus servet.
Observare, quemadmodum se unusquisque gerat. Cic. 2. Verr. 46. Nunc autem homines in speculis sunt, observant, quemadmodum se unusquisque vestrûm gerat in retinenda religione, conservandisque legibus.
Observatote, quam blande mulieri palpabitur. Plaut. Amph. 1. 3. 9.
Animadversionem Censoriam, ut rem judicatam, nunquam perinde observaverunt. Cic. pro Cluent. 117.
Censum observare qui alicui habitus esset. Cic. 4. Verr. 138.
Fœdus ictum. Sil. lib. 17. 78.
Januam. Plaut. Asin. 2. 2. 7.
Leges. Cic. pro Domo 71.
Nutum. Cic. 4. Tusc. 67.
Læna delinita argento nutum observabit meum. Ex Nævio.
Observationes alicujus diligenter observare. Affertur ex Cic. 14. Fam. 28. ad Servium in edit. Lugd. Sed epp. ad Servium sunt lib. 13. in quibus sæpe hoc verbum occurrit, verum in alia significatione, nec hunc locum usquam ibi offendes.
Occupationem, & Tempus alicujus aucupari. Cic. pro Rosc. Amer. 22. Quum præsertim tam multi occupationem ejus observent, tempusque aucupentur, &c.

Observari animadvertique res poterunt, etsi causæ earum non reperientur. Cic. 2. de Divin. 47.
Scripturam alicujus observare, pro Reprehendendi studio legere. Ter. in prol. Adel. 2.
Sese observare. Cic. de Clar. Orat. 292. Quod quanquam scienter eleganterque tractabat, nimium tamen inquirens in se, atque ipse sese observans, metuensque ne vitiosum colligeret, etiam verum sanguinem deperdebat.
Signa aliqua. Cic. 6. Fam. 6.
Tempus aliquod. Cic. 11. Fam. 16.
Tempus ulciscendi. Cic. 4. Tusc. 21.
Observare, Sedulo studere, ne aliquid mali patret aliquis. Cic. 7. Fam. 27. Ego te in consulatu observabam?
Observare, verbum Augurum. Virg. 6. Æn. 198.
Observans, quæ signa ferant, quo tendere pergant, &c. Ubi Servius, Observare enim & de cælo, & de avibus, verbo augurum dicitur. [Frequentius tamen Servare de cælo. V. SERVO.
Observare etiam est, Assidue cum aliquo esse honoris caussa. Observare enim aliquem dicuntur, qui eum officii honorisve caussa deducunt, & reducunt. Cic. 1. Att. 1. Dies fere nullus est, quin hic Satrius domum meam ventitet: observat L. Domitium maxime, me habet proximum. Observat, i. e. Affectationis officio colit.
Observare, Venerari & admirari aliquem, tantum dignitatis vel virtutis cultu. Virg. 4. Georg. 211.
Præterea regem non sic Ægyptus, & ingens
Lydia, nec populi Parthorum, aut Medus Hydaspes Observant.
Observare & diligere. Cic. 5. Fam. 8. Hoc magis sum Publio deditus, quod me, quanquam a pueritia sua semper, tamen hoc tempore maxime, sicut alterum parentem, & observat & diligit.
Colimus & observamus diligenter Cæcilium. Cic. 1. Att. 19.
Officiis, non largitione aliquem observare. Cic. pro Planc. 37.
Perofficiose & peramanter observare aliquem. Cic. 9. Fam. 20.
Observatum, Impersonaliter, pro Deprehensum & animadversum. Plin. lib. 16. cap. 22. Observatumque, non arescere nisi tenuia.
Habitum ita & observatum est. Cic. 3. Att. 23.

OBSERVANS, antis. [παρατηρῶν] Partic. Cic. 16. Att. 16. pr. Attici nostri te valde studiosum esse cognovi, mei vero ita cupidum, ut mehercule paucos æque observantes atque amantes me habere existimem. [An Mei?
Observans tui, pro Amans cum veneratione quadam. Cic. pro Quint. 39. Ita credo hominem propinquum tui observantem, virum bonum, &c.
Compar. Populus sit observantior æqui. Claud. 4. Conf. Hon. 297.
Superl. Cic. 1. Q. frat. 2. 3. Fert enim graviter, homo & mei observantissimus, & sui juris, dignitatisque retinens, se apud te neque amicitia, neque jure valuisse.
Omnium officiorum observantissimus. Plin. 7. Ep. 30 pr. Add. 10. Epist. 11.

OBSERVĀTUS, a, um. Partic. [παρατετηρημένος] ut,
Notæ observatæ. Ovid. 4. de Pont. 13. 10.
Sidera. Ovid. 3. Fast. 111.
Vestigia observata sequor. Virg. 2. Æn. 753.
Observatum & vetustum aliquid habere. Cic. 2. de Divin. 47.
Observata Hippocrati, pro ab Hippocrate. Plin. lib. 7. cap. 51.

OBSERVANTER, Adv. Macrobius in Somn. Scipion. lib. 1. cap. 1. Idem igitur observanter secutus est in illis præcipue voluminibus, &c.
Facit omnia circa honorem meum observanter, circa salutem sollicite, circa amorem callide. Apul. Apol. 2. p. 320. Elmenh.
Compar. Ammian. 23. 6. Persa observantius hæc aliaque pudenda declinat.
Superl. Gellius 10. 21. Observantissime vitare. August. de Anim. cap. 34. Observantissime sequi.

OBSERVĀTE, Adv. Accurate. Gell. 2. 17. Observate curioseque animadvertere.

OBSERVANTIA, æ. f. [θεραπεία, αἰδώς, ἐντροπή] ab Observo, pro Veneror & admiror, significat Venerationem quandam, & honoris exhibitionem in aliquem. Liv. 1. 35. Obsequio & observantia in regem cum omnibus, benignitate erga alios cum rege ipso certasset. Cic. 11. Att. 17. Deque tua erga se observantia, benevolentiaque mihi plurima exponit.
Observantia est, per quam ætate, aut sapientia, aut honore, aut aliqua dignitate antecedentes reveremur & colimus.
Colere observantia aliquem. Cic. 12. Fam. 26.
Mea tibi observantia nunquam defuit. Cic. 5. Fam. 8.
Officia observantiamque alicujus diligere. Cic. pro Corn. Balb. 63.
Magnum onus observantiæ alicui imponere. Cic. 13. Att. 21.
Retinere observantia amicos, rem parsimonia. Cic. pro Quint. 59.
Observantia, pro Observatione vel consuetudine. Suet. in August cap. 76. Ex hac observantia nonnunquam, vel ante initum, vel post dimissum convivium, solus cœnitabat, quum pleno convivio nihil tangeret.

OBSERVĀTIO, ōnis. f. [παρατήρησις] quasi Adnotatio quædam, & animadversio. Plin. lib. 11. cap. 10. Mira observatio operis.
Antiqui sermonis observatio. Suet. de Clar. Gramm. 24.
Difficilior. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Lubrica. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Perpetua observatione dignum. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Summa erat observatio in bello movendo apud antiquos. Cic. 1. Off. 36.
Absumpta. Plin. lib. 11. cap. 37.
Observationi operam dare. Plaut. Mil. 2. 6. 5.
Natura & casu, Ratione & observatione facere aliquid, contraria. Cic. de Clar. Orat. 33. Verumtamen, natura magis, tum casu nonnunquam, quam aut ratione aliqua, aut observatione fiebat.
Diuturna observatio notandis rebus fecit artem. Cic. 2. de Divin. 146.
Habere aliquam observationem. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Inveniri observatione scientia non potuit. Cic. 2. de Divin. 147.
Prudentium observatione & aurium terminatione inventus est versus. Cic. in Orat. 178.
In observatione esse. Plin. lib. 17. cap. 21. Quondam in observatione erat, ut defringerentur ex imputata buxo, aliter vivere non crediti. h. e. Quondam observabatur.
Notitia sui corporis & observatione sustentatur valetudo. Cic. 2. Off. 86.
Observatio, idem aliquando quod Observantia, hoc est Honor & reverentia. Valerius Maximus lib. 1. cap. 1. 8. Neque sicut collegio Pontificum auctoritas amplissimi viri, aut Marcello adjectio impensæ impe-

impedimento fuit, quo minus religionibus suus tenor, suaque observatio redderetur.

OBSERVĀTUS, ûs. m. [παρατήρημα] Idem quod Observatio. Varr. 2. de R. R. cap. 7. Ex observatu dicunt eum equum habere annos sedecim.

OBSERVĀBĪLIS, e. Adj. [παρατηρητὸς] Quod idoneum est ut observetur. Cujus contrarium ejus compositum est Inobservabilis. q. V. Quintil. lib. 9. cap. 1. In armorum certamine & adversos ictus, & rectas & simplices manus, tum videre, tum etiam cavere & propulsare facile est, aversæ, tectæque minus sunt observabiles. h. e. Minus animadverti & observari atque caveri possunt.

OBSERVĪTO, āre. frequent. Cic. 1. de Divin. 102. Neque solum deorum voces observitaverunt Pythagorei, sed etiam hominum quæ vocant omina. Alia exemplaria habent, Observaverunt.

Eædem ferme cærimoniæ sunt, quas flaminicas Diales seorsum ajunt observitare. Gell. lib. 10. cap. 15. ubi de Flamine Diali. H. St.

OBSES, OBSESSIO, OBSESSOR, OBSESSUS. V. OBSIDEO.

OBSĪDEO, sēdi, sessum, [περικάθημαι, πολιορκέω, περιίσταμαι, περισκαθίζομαι, περικάθημαι] ēre. Circumsidere significat, Occlusum tenere, ac fossa & vallo septum retinere: in quo quies significatur, quasi Obstare. Cic. 7. Philip. 15. Qui Mutinam coloniam Pop. Romani & Consulem designatum obsederit. Idem pro Font. 20. Ab his gentibus sanctis, & in testimonio religiosis, obsessum Capitolium est.

Aditus armati obsident. Cic. 2. Philip. 89.

Ædes obsidet cohors. Juven. 10. Sat. 17.

Angusta viarum obsedere alii telis. Virg. 2. Æn. 332.

Campos obsedit milite. Virg. 3. Æn. 400.

Fores obsedere strictis mucronibus. Virg. 2. Æn. 450.

Hostem obsidet miles. Lucan. lib. 6. 117.

Italiam præsidiis obsidere & occupare. Cic. 2. de Lege Agrar. 74.

Itinera obsidere. Curt. lib. 6. 8.

Senatum armis obsedit Antonius. Cic. 7. Philip. 15.

Obsidere, oppugnare, & labefactare aliquam urbem. Cic. de Arusp. Resp. 6.

Vi, ferro, metu obsidere. Cic. Post red. in Senat. 3.

Obsidere, pro Occupare & detinere. Cic. 2. Verr. 6. Ut perspicuum cuivis esse posset, hominem ab isto quæsitum esse, non qui reum suum adduceret, sed qui meum tempus obsideret. h. e. Qui accusando locum occuparet, ut ego istum accusare non possem. Budæus. Vet. Schol. Obsideret, Occuparet, vel observaret.

Vim regiæ potestatis obsederat Dictatura. Cic. 1. Philip. 3.

Latus lævum obsidet Charybdis. Virg. 3. Æn. 421.

Obsidere, pro Circumstare. Seneca, Varia & incerta pericula humanam vitam obsident. Cic. pro Flacc. 57. Quum speculatur atque obsidet Rostra vindex temeritatis, atque moderatrix officii Curia. Budæus.

Locus omnis obsidetur corporibus. Cic. 1. de Nat. Deor. 65.

Spatium vel locum obsidere, pro Obtinere. Celsus lib. 7. cap. 22. Si totum id ramex obsederit, &c. V. ibid. paulo supra.

Stuprum obsidere, Insidiari stupro. Cic. 1. in Catil. 26. Jacere humi, non modo ad obsidendum stuprum, verum etiam ad facinus obeundum.

Obsideri & Teneri. Cic. in Orat. 210. Quum is, qui audit, ab oratore jam obsessus est, ac tenetur.

Obsidere, Idem quod Sedere. Ter. Adelph. 4. 6. 6.

— nunc vero domi
Certum obsidere est usque, donec redierit. [Melius Donat. Proprie, inquit, Obsidere dixit. Convenit enim & irato, & repente aggressuro. Fratris nimirum januam, obsessurus erat senex.

Inter Obsidere & Oppugnare urbem differentia hæc est, quod illud sit mora, hoc impetu. Liv. lib. 2. 11. Consiliis ab oppugnanda urbe ad obsidendam versis.

Cincti ab hoste, pro Obsessi. H. St.

OBSĪDO, sēdi, [περικάθημαι] ēre. Idem quod Obsideo significat: nisi quod motus quidam inest, ut quasi sit Obsessum ire. Sallustius in Catilin. cap. 45. Homines militares, sine tumultu collocatis præsidiis, sicuti præceptum erat, occulte pontem obsidunt. Alia exemplaria habent, Obsident. Sed hanc lectionem ex MSS. tuetur Cort. conf. CIRCUMSIDO.

Obsidere, pro Occupare. Lucret. lib. 4. 352.

Obsiditque vias oculorum, ne simulacra
Possint ullarum rerum conjecta moveri.

OBSĪDENS, entis. Partic. ab Obsido, [περικαθήμενος] Catull. Argon. 314.

Troicaque obsidens longinquo mœnia bello.

OBSESSUS, a, um. [περικαθιζόμενος] Partic. ab Obsideo. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 84. Tandem omnibus rebus obsessi, quartum jam diem sine pabulo retentis jumentis, aquæ, ligni, & frumenti inopia, colloquium petunt.

Obsessis viis, commeatu intercluso. Cæs. 3. Bell. Gall. 24.

Bellis obsessus & undis. Stat. 9. Theb. 490.

Obsessi & impares. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Artus obsessos occupat mihi sudor. Ovid. 5. Met. 632.

Corpus obsessum glaciali frigore. Ovid. 9. Met. 581. al. Pectus.

Fauces obsessæ, i. e. Clausæ. Virg. 3. Georg. 508. Servius.

Legio vallis obsessa tenetur. Virg. 10. Æn. 120.

Limen obsessum acta testudine. Virg. 2. Æn. 441.

Pectora obsessa multis malis. Senec. Herc. fur. 12.

OBSESSIO, ōnis. f. [πολιόρκησις] Cic. pro Corn. Balb. 7. Hunc enim in ea civitate, in qua sit natus, honestissimo loco natum esse concedis, &c. nullius laboris, nullius obsessionis, nullius prælii expertem fuisse.

Obsessio templorum, occupatio fori. Cic. pro Domo 5.

OBSESSOR, ōris. m. [πολιορκητὴς] Qui obsidet. Liv. 9. 15. Papirio quoque, qui obsessor Luceriæ restiterat, brevi ad spem eventus respondit.

Obsessor fori. Plaut. Pseud. 3. 2. 18. Cic. pro Domo 13. Obsessor curiæ.

Obsessor aquarum hydrus. Ovid. 2. Fast. 259.

OBSĪDIO, ōnis. f. [περικάθησις] Idem quod Obsessio. Cic. pro Rabir. 29. Quum innumerabiles hostium copias in Italia fudisset, atque obsidione Rempub. liberasset.

Longæ obsidionis dira egestas. Juven. 15. Sat. 96.

Absistere obsidione. V. ABSISTO.

Capere urbes partim vi, partim obsidione. Cic. pro Muren. 20.

Cingere urbem obsidione. Virg. 3. Æn. 52.

Claudere muros obsidione. Lucan. lib. 3. 343.

Continuare obsidionem. Liv. 23. 19. pr.

Esse in obsidione, pro Obsideri. Liv. 23. 37. pr. & 24. 40.

Eximere obsidione aliquem. Livius, Ibi quoque circumsessus, adventu fratris obsidione eximitur. Urbem. idem. 36. 13. pr. Socios. 9. 21. pr.

Eximere ex obsidione fœneratores. Cic. 5. Fam. 6.

Habere in obsidione aliquem, Obsidere. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 31.

Levari obsidione. Virg. 10. Æn. 26.

Liberare aliquem periculis obsidionis. Cic. pro Lege Manil. 20. conf. apr.

Premebat urbem ingenti obsidione. Virg. 8. Æn. 647.

Relinquere obsidionem. Cæs. 5. Bell. Gall. 47.

Solutus obsidione. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 191.

Tenentur castra obsidione. Virg. 10. Æn. 109.

Trahere in longius obsidionem. Quintil. lib. 1. cap. 10.

OBSIDIONĀLIS, e. [πολιορκητικὸς] ab Obsidione derivatur: unde, Corona obsidionalis, Quæ dabatur Imperatori ei, qui obsidione liberasset ab hostibus obsessos. Fiebat autem e gramine viridi, ex eo loco decerpto, in quo erant inclusi. Fest. Hanc coronam gramineam S. P. Q. R. Q. Fabio Maximo dedit, bello Pœnorum secundo, quod urbem Romam obsidione hostium liberasset. Meminit Gell. lib. 5. cap. 6. Auctor de Viris illust. cap. 17. Consulem obsidione liberavit: quare a Minucio & ejus exercitu obsidionali corona donatus est. Liv. lib. 7. cap. 37. Secundum Consulis donationem, legiones gramineam coronam obsidionalem, clamore donum approbantes, Decio imponunt. Altera corona, ejusdem honoris index, a præsidio suo imposita est. V. Plin. lib. 22. cap. 4.

OBSĪDIUM, i. n. [πολιορκία] Ipsa obsidio. Columella lib. 9. cap. 7. extr. Eæque pauciores intereunt, quum licet vitare pestis obsidia per aliud vadentibus effugium. [Forte Evadentibus.

Obsidium, dictum ab Obsidendo, quo minus hostis egredi posset inde. Item ab Abscindendo: quum id ideo facerent, quo facilius diminuerent hosteis. Auctor Varr. lib. de L. L. 4. 16. Turnebus Adverf. 21. 28. Obscindendo emendat, & Obscidium scribendum ait. [Sed vellem etiam quid sit Obscindere, & qui tandem Obsidium Obscidium sit, declarasset. Sententia potius postulare videtur, ut Ab abscondendo legatur. Nam revera datur & occultum obsidium, & habet eam vim nonnunquam particula Ob, ut in Occulo, Oblitesco, Oblivifcor &c. Sic Obsidere, pro In occulto sedere veteres usurpasse videntur, ut ex Obsidiæ, & Obsidior satis apparet. de quibus infra V.

Capessere obsidia. Tacit. 12. Ann. 15.

Facere obsidium. Gell. lib. 15. cap. 31.

Solvere obsidium. Tacit. 4. Ann. 24. Primo sui incessu solvit obsidium.

Obsidium tuo tergo est, inquit Plaut. in Mil. 2. 2. 64.

Dare aliquem obsidio. h. e. Obsidem. Tacit. 11. Ann. 10.

OBSIDIÆ, arum. f. pl. dicuntur sicut & Insidiæ, [ἐνέδραι] Columel. lib. 8. cap. 2. Dum tamen anus sedula vel puer adhibeatur custos vagantium, ne obsidiis hominum aut insidiosorum animalium diripiantur.

OBSĪDIOR, [ἐνεδρεύω] āri. Circa insidias facere. Columel. lib. 9. cap. 14. Sed inter Caniculæ & Arcturi exortum cavendum erit, ne apes intercipiantur violentia crabronum, qui ante alvearia plerumque obsidiantur prodeuntibus.

OBSES, idis. c. [ὅμηρος] Qui traditur imperio alicujus ea conditione, ut si dator obsidis a fide recedat, recipienti sit potestas in corpus & vitam ejus sæviendi, qui datus est obses. Valla 6. 31. Hic quoniam obsidionis causa dari consuevit, inde nomen assumpsit: quamvis Festus ex Ob & Fides compositum velit permutatione litteræ, quod sit Ob fidem datus. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 27. Eo postquam Cæsar pervenit, obsides, arma, servos, qui ad eos perfugissent, poposcit. Cic. 1. Verr. 72. A nobis multos obsides; habet Pop. Rom.

Accipere obsides. Cic. 15. Fam. 4. Ab his, Pindenisso capto, obsides accepi.

Cavere obsidibus. V. CAVEO.

Dare. Cic. 5. Verr. 124. Tantum quod aratoribus Metellus obsides non dedit, se nulla in re Verri similem futurum.

Imperare. Cic. pro Lege Manil. 35. V. IMPERO.

Mittere. V. MITTO.

Conjugii sponsor & obses. Ovid. 2. Epist. 34.

Accipere fidei obsides. Senec. Thyest. v. 520.

Obses, per translationem. Cic. 4. in Catil. 1. Habemus enim a C. Cæsare, sicut ipsius dignitas & majorum ejus amplitudo postulabat, sententiam tanquam obsidem perpetuæ in Rempub. voluntatis.

Damnationem aliquam obsidem dare. Cic. pro Cluent. 83.

Libertatem vestram animi sui obsidem vobis reliquit. Cic. Anteq. iret in exil. 27. Neque vero M. Tullius suum animum a vestra abalienavit potestate, quum præcipuum vobis obsidem sui animi, vestram reliquerit libertatem.

OBSIDĀTUS, ûs. m. Ipse status obsidum. Ammian. 16. 27. Obsidatus pignore tentus in Galliis.

OBSIDIĀNUS, a, um. Adj. [Ὀψιδιανὸς] Obsidianum vitrum, de quo Plin. lib. 36. cap. 26. In genere vitri & obsidiana numerantur, ad similitudinem lapidis, quem in Æthiopia invenit Obsidius, nigerrimi coloris, aliquando & translucidi, crassiore visu, atque in speculis parietum pro imagine umbras reddente. Gemmas multi ex eo faciunt, videmusque & solidas imagines divi Augusti, capti materia hujus crassitudinis: dicavitque ipse pro miraculo in templo Concordiæ obsidianos quatuor elephantes, &c. Fit & in tincturæ genere obsidianum ad escaria vasa, totum rubens vitrum, atque non translucens, hæmatinum appellatum.

OBSIGILLO, āre. Idem quod Obsignare seq. Senec. Epist. 115. Nunc enim multa obsigillant, & aciem nostram, aut splendore nimio repercutiunt, aut obscuro retinent. Alludit ad morem antiquum obsignandi annulo quæ clausa esse volebant. ut placet Turneb. Adverf. 30. 3. In emendatis vero codd. Obstrigillant legitur. q. V.

OBSIGNO, [ἐπισφραγίζω, ἀποσημαίνομαι, κατασημαίνομαι] āre. Signi impressione occludere: & ad litteras, ceteraque, quæ signo quovis notantur, aut imprimuntur, pertinet. Plaut. Bacch. 4. 4. 96.

Cedo tu ceram ac linum actutum: age obliga, obsigna cito. Q. Cic. 16. Fam. 26. Plane te rogo, sicut olim matrem nostram facere memini, quæ lagenas etiam inanes obsignabat, ne dicerentur inanes aliquæ fuisse, &c.

Obsignare & Occludere. Cic. 2. de Orat. 248. Ridiculum est illud Neronianum vetus in furace servo, Solum esse, cui domi nihil sit nec obsignatum, nec occlusum: quod idem in bono servo dici solet, &c.

Obsignare quandoque capitur pro Signo notariorum, seu Subscriptione

eorum

eorum aut testium signare. Cic. pro Quint. 67. Ejus rei conditionisque tabellas obsignaverunt viri boni complures. Idem 7. Verr. 101. Iste in tabellas refert, obsignat signis amicorum providens homo.
Signis judicum tabulas obsignare. Cic. pro Flacc. 21.
Testamenta obsignare. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 39.
Codicem. Cic. 3. Verr. 149.
Litteras & epistolas obsignare, pro Occludere, & sigillare quod dicitur. Cic. ad Brut. 2. pr. Scripta & obsignata jam epistola, litteræ mihi redditæ sunt a te.
Publico signo litteras obsignandas curavi. Cic. 6. Verr. 140.
Pecuniam. Cic. pro Cluent. 47. Pecuniaque obsignata, quæ ad eam rem dabatur, in manibus Scamandri, liberti Fabriciorum, deprehenditur.
De ratione obsignandi tabellas apud veteres, V. Salmas. & Herald. in Scriptis adversariis.

OBSIGNĀTUS, a, um. Partic. [ἐπισφραγισθείς] ut, Decretum ab amplissimis viris obsignatum. Cic. 16. Att. 16.
Agere cum aliquo tabellis obsignatis. Cic. 5. Tusc. 33.
Naturam obsignatam habere in quiete visa est matrona. Cic. 2. de Divin. 145.
Habere aliquid obsignatum. h. e. Sigillo memoriæ impressum ne effluat. Tralatio est ducta a tabulis obsignatis. Lucret. lib. 2. 581.

OBSIGNĀTIO, ōnis. f. Gell. 2. 2. Obsignatio tabularum. Tertull. de Baptism. cap. 13. Obsignatio baptismi.

OBSIGNĀTOR, ōris. m. [ἐπισφραγιστής] Cic. 12. Att. 18. Quod scribis Terentiam de obsignatoribus mei testamenti loqui, primum tibi persuade, me isthæc non curare. Veteres facto testamento obsignatores ex lege adhibebant. Adhibebant autem amicos fere, aut homines auctoritate præstantes: quo magis ratum haberetur id, quod annulis clarorum virorum esset obsignatum. Hinc apud Valer. Maxim. lib. 7. cap. 7. legitur, Testamentum M. Annei Carseolani Pompejum Magnum signasse. Vide etiam Cic. ad Attic. lib. 7. Epist. 2. & 16. 16.
Litterarum obsignator. Cic. pro Cluent. 186.

OBSĬPO, [προσβάλλω] āre. Objicere, ut ait Festus in Insipere, ut quum rustici dicunt, Obsipa pullis escam. conf. Supat. apud eund.
Obsipat aquulam, i. e. Aspergit. Plaut. Cistell. 2. 3. 37. Lamb. V. OBSTIPO.

OBSISTO, obstĭti, obstĭtum, [ἀνθίστημι, ἀνθίσταμαι] ĕre. Contra sistere, obstare, repugnare. Cic. de Amicit. 26. Cogitis certe: studiis enim generorum, præsertim in re bona, cum difficile est, tum ne æquum quidem obsistere. Idem de Senect. 72. Hoc est illud, quod Pisistrato tyranno a Solone responsum est, quum illi quærenti, qua tandem spe fretus sibi tam audacter obsisteret, respondisse dicitur, senectute.
Hic obsistam, ne imprudenti huc ea se subrepsit mihi. Plautus Milit. 2. 3. 62. Al. Hic ea. [Malim Hinc. Obsistere autem h. l. est Obsidere fores, Non discedere ex eo loco.
Obsistere alicui obviam. Plaut. Amphit. 3. 4. 2.
Obsistere & defendere. Cic. 6. Verr. 94. Qui primo quum obsistere & defendere conarentur, male multati clavis ac fustibus repelluntur.
Audaciter alicui. Cic. de Senect. 72.
Fugienti obsistere. Ovid. 12. Met. 425.
Minis. Lucret. lib. 1. 110.
Remis obsistunt freta. Ovid. 13. Epist. 5.
Vento. Ovid. 2. de Arte Am. 697. al. Phœbo.
Ventis vix obsistitur. Ovid. 1. Met. 58.
Obsisti illi non potest, h. e. Resisti, & obviam iri. Cic. 2. de Finib. 46. Itaque idem natura victus (cui obsisti non potest) dicit alio loco, &c. Idem 7. Fam. 3. Postea autem quam alicujus culpa tantum valeret unus, ut obsisti non posset.
Dolori. Cic. 2. Tusc. 28.
Fortunæ repugnari obsistique magnitudine animi facile potest. Cic. 4. de Finib. 17.
Injuriæ. Cic. 2. Off. 57. Qui autem nec defendit, nec obsistit, si potest, injuriæ, tam est in vitio, quam si parentes, aut patriam deserat.
Libidini alicujus. Cic. 7. Verr. 82. Quis unquam istius libidini obstitit?
Odiis multorum nullæ opes possunt obsistere. Cic. 2. Off. 23.
Opinionibus. Cic. 4. Acad. 108.
Sermoni alicujus. Cic. 1. Q. frat. 2. 7.
Viribus obsistunt jura. Lucan. lib. 3. 113.
Visis obsistere, assensusque suos firme sustinere, summum munus sapientis est. Cic. 3. de Finib. 31.
Vitiis. Cic. 2. Off. 37.

OBSISTENS, entis. Partic. Liv. 2. 10. Obsistens, obtestansque Deûm & hominum fidem.

OBSTĪTUS, & OBSTĬTUS, a, um. Partic. Obliquum significat. Apul. de Deo Socratis p. 42. Radii solis obstiti. Lucret. 4. 519.
Omnia mendose fieri atque obstita necessum est. Sic legit Festus in voce. Sed vulgo Obstipa legitur. V. omnino locum.

OBSTITUM, i. n. Cloatius & Ælius Stilo esse ajunt violatum, tactumque de cælo. Cincius eum qui deo deæque obstiterit, id est, qui viderit quod videri nefas esset. Hæc Festus. Cic. 2. de Legib. 21. Iidemque fulgura atque obstita pianto.

OBSITUS, V. OBSERO.

OBSŎLEO, ui & ēvi, ētum, [ἀπαρχαιῶμαι] ēre. vel OBSOLESCO, ĕre. ex Ob, id est contra, & Oleo, vel Olesco, interposita littera s: est Deficere, inveterascere, desuescere. Cic. pro Lege Manil. 52. Obsolevit jam ista oratio, re multo magis quam verbis refutata. i. e. Desuevit, sive ab usu recessit. Idem 2. Philipp. 105. In homine enim turpissimo obsolebant dignitatis insignia. i. e. Sordida erant, sordebant, inquit Budæus. Al. Obsolescebant & Obsolefiebant. V. not. Græv.
Ex Obs & Oleo compositum Obsoleo, ut ex Prisciano affert Beroald. in Suet. Calig. Sed puto falsum esse, & esse ex Ob & Soleo, ut Ob habeat scil. quandam vim στερητικήν. Interdum facit, ut quid in malam partem fumatur, veluti in Obnuntio. H. St. Verum non dicitur Solescere, ut Olescere. In Thesauro Lipsiensi ad utrumque etymon male refertur.
Obsolescere interjecto spatio. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 1.
Propter vetustatem obsoleverunt res. Cic. 1. Acad. 11.
Gloria. Curtius lib. 9. 6. 14. Cito gloria obsolescit in sordidis hostibus.
Laus alicujus obsolescit. Tacit. 4. Ann. 26.
Splendor obsolevit. Cic. pro Quint. 59. Antiquam officii rationem dilexit, cujus splendor omnis, his moribus, obsolevit.
Virtus. Cic. pro Sext. 60. Splendetque per se semper, neque alienis unquam sordibus obsolescit.
Vectigalia Nitere & Obsolescere, contraria. Cic. de Lege Agrar. 1. 21. Non dico solum hoc in Repub. vectigal esse, quod amissis aliis remaneat, intermissis non conquiescat, in pace niteat, in bello non obsolescat. i. e. Sordidetur. [Immo Vilescat.
Obsoleverunt chartæ. Cic. pro Cœl. 40. Chartæ quoque, quæ illam pristinam severitatem continebant, obsoleverunt.

OBSOLĒTUS, a, um. Adj. ex Partic. [ἀπαρχαιωθείς] Inveteratum significat, & quod ab usu recessit: ut, Verba obsoleta. Cic. pro Quint. 56. Audacem? cupidum? perfidiosum? vulgaria & obsoleta sunt; res autem nova & inaudita.
Nimis antiqua hæc & jam obsoleta sunt. Cic. 3. Verr. 56.
Usitata, ac prope jam obsoleta. Livius decad. 3. libro ult. pag. penult. Populo Romano usitata, ac prope jam obsoleta ex victoria gaudia esse. H. St. Exstant lib. 30. cap. 42.
Amiculum obsoletum, Sordidum. Curt. 6. 9. 25.
Color. Columel. lib. 2. cap. 11.
Dextera obsoleta sanguine, i. e. Maculata. Senec. Agamem. 13.
Mulier obsoleta sordibus paternis. Hor. Epod. 17. 46.
Oratio paulo obsoletior. Cic. 3. de Orat. 30.
Spolia vilia & obsoleta. Curtius in princip. lib. 9.
Studia militaria obsoleta apud. Cic. pro Font. 32. Quid nunc vobis faciendum est, studiis militaribus apud juventutem obsoletis, &c. i. e. In desuetudinem adductis.
Tecti obsoleti sordes. Hor. 2. Carm. 10. 6.
Vestis obsoleta, Detrita & sordida. Liv. 27. 34. Sed erat veste obsoleta, capilloque & barba promissa. Cic. 2. de Lege Agrar. 12. Jam designatus, alio vultu, alio vocis sono, alio incessu esse meditabatur, vestitu obsoletiore, corpore inculto, &c.
Verba barbara & obsoleta. Cic. 1. Att. 19. Non dicam, quod tibi, ut opinor, Panormi, Lucullus de suis historiis dixerat, se, quo facilius eas probaret Romani hominis esse: idcirco barbara quædam & obsoleta dispersisse. Ex vetusto codice melius legitur, σόλοικα dispersisse. Al. Adspersisse.
Verba abjecta & obsoleta fugiat orator. Cic. 3. de Orat. 148.
Vetustas. Quintil. lib. 4. cap. 1.

OBSOLĒTE, [ἀπηρχαιωμένως] ius, issime. Adv. Cic. 3. Verr. 152. Saltem ut eum, cujus opera ipse multos annos est in sordibus, paulo tamem obsoletius vestitum videret.

OBSOLĒTO, āre. Obsoletum reddo, Maculo. Tertull. advers. Gnost. cap. 6. Qui vestitum obsoletassent nuptialem. Usitatius est

OBSOLĒFĂCIO, ĕre. Arnob. lib. 5. adversus gentes, Ac ne illam vis temporis, & vetustatis obsolefaceret longitudo, perpetuitatis honore mactastis.

OBSOLEFĪO, factus sum, fieri. Suet. Aug. cap. 89. Admonebat, ne paterentur nomen suum commissionibus obsolefieri. Senec. Epist 29. Diluitur auctoritas, nec habet apud eos satis ponderis, quos posset minus obsolefacta corrigere. In alio autem significatu apud Val. Max. 3. 5. 1. Idem Præturæ petitor, candidam togam adeo turpitudinis maculis obsolefactam in campum detulit. i. e. Inquinatam.

OBSONATOR, OBSONIUM, OBSŌNO. V. OPSONIUM.

OBSŌNUS, a, um. Adj. [δυσηχής] Malum sonum habens. Varro, Humili & obsona & tremula voce. Fortasse legebatur Absona.

OBSŌNO, āre. [κακοφωνέω] Male sonare. Perottus.
Sermone alicui obsonare; i. e. Obloqui. Plaut. Pseud. 1. 2. 74.

OBSŌPIO, īre. Pass. Scribon. Largus Comp. 180. extr. A somni tempore prohibere ne obsopiantur. i. e. Obdormiscant.

OBSORBEO, bui & psi, ptum, [καταῤῥοφέω] ēre. Totum sorbere. Plaut. Curc. 2. 3. 34.
Vin' aquam? C. si frustulenta est, da obsecro, hercle obsorbeam.

OBSORDEO, ui, [καταῤῥυπαίνομαι] ēre. Obsorduit, Obsolevit, inquit Nonius 2. 604. Cæcilius Obsorduit jam hæc in me ærumna miseria. [Puto potius ab Obsordesco, cujus & simplex in usu est.

OBSTACULUM, V. OBSTO.

OBSTERNO, strāvi, strātum, ĕre. Apul. Apol. p. 335. Elmenh. Mulierem, alioqui multo natu majorem, nuperrime uxorem fratris, misero puero objicit & obsternit.

OBSTRĂGŬLUM, i. n. [ἐπικάλυμμα] Operimentum, & quod vulgo *coopertorium* dicimus. Plin. lib. 9. cap. 35. de unionibus, Quin & pedibus, nec crepidarum tantum obstragulis, sed totis socculis addunt. i. e. Non solum operimentis & superioribus partibus socculorum, quas *planulas* Itali vocant, addunt margaritas, sed etiam totis socculis. V. Harduin. ad loc. Salmas. Obstrigillis legebat. [Miror, cur non potius Obstringulis, quod pro Fibulis positum a Plinio videri posset. Ab his etiam Obstrigilla ipsi calcei dicti sunt, de quibus Isid. 19. 34.

OBSTĔTRIX, īcis. f. [μαιευτική, μαιεύτρια] ab Obstando, vel Obsistendo, dum parturientibus opem fert. Ter. Andr. 1. 5. 64. Obstetricem arcesso. Ubi Donatus, Quæ opem tulerit parturienti, Obstetrix dicitur: unde & parturientes, Fer opem clamant.
Obstetrix lavit pannos cruore rubros. Hor. Epod. 17. 15. Adde Plaut. Capt. 3. 4. 96.

OBSTETRĪCIUS, a, um. Adj. Arnob. 3. Manus obstetricias quærere.

OBSTETRICIUM, i. n. pro Officio obstetricis. Plin. 35. 11. Jove Liberum parturiente depicto mitrato, & muliebriter ingemiscente inter obstetricia Dearum.

OBSTETRĪCO, [μαιεύομαι] āre. Parturientem adjuvo, sive obstetricis officium ago. Pro eodem etiam utimur Obstetricor, verbo deponente. Calepinus. Vulg. Interp. Exod. cap. 1. 16.

OBSTĪNO, [σκληρύνω] āre. Obfirmare. Plaut. Aulul. 2. 2. extr.
Credo ego jam illum inaudisse mihi esse thesaurum domi,
Id inhiat, ea affinitatem hanc obstinavit gratia.
Obstinaverant animis vincere, aut mori. Liv. 23. 29.

OBSTINĀTUS, a, um. [αὐθάδης, σκληραύχην, μονοτόνος] Adj. ex Partic. dicitur. Obfirmatus, perseverans, ut tenere possit, inquit Festus. Liv. 3. 47. Adversus quæ omnia obstinato animo Appius (tanta vis amentiæ verius, quam amoris, mentem turbaverat) in tribunal. ascendit.
Animi obstinati ad decertandum. Liv. 6. 3.
Aures obstinatæ. Hor. 3. Carm. 11. 7.
Consilium obstinatum tenet necis. Senec. Hippol. 7.
Fides. Tacit. 5. Hist. 5.

Mente obſtinata perferre aliquid Catullus ad Seipſum, 8. 11.
Pudicitia, Conſilium pudicitiæ ſervandæ. Liv. 1. 58.
Voluntas obſtinatior. Cic. 1. Att. 11. Incredibile eſt, quanto mihi videatur illius voluntas obſtinatior, & in hac iracundia affirmatior. Al. Offirmatior.
Obſtinatior adverſus lacrimas. Liv. 2. 40.
Rex obſtinatiſſimus. Ammian. 17. 14.
Virtus pro regno ſuo obſtinatiſſima. Sen. Epiſt. 71.
Obſtinatus, cum Infinitivo. Liv. 42. 56. ad fin. Quum, ex inſperato, jam obſtinatis mori ſpes affulget.
OBSTINĀTIO, ōnis. f. [αὐθάδεια, μονοτονία] Cic. de Provinc. Conſul. 41. Quæ ego omnia, non ingrato animo, ſed obſtinatione quadam ſententiæ repudiavi.
Inflexibilis obſtinatio. V. INFLEXIBILIS.
Taciturna. Cornel. Nepos in vita Attic. 22. 2.
Obſtinatio viris, feminiſque par. Tacit. 5. Hiſt. 13. De Judæis.
Obſtinatio fidei, in bonam partem, pro Obfirmatione. Tacit. 3. Hiſt. 39.
Obſtinationes. Tertull. adverſ. Nation. 1. 7.
OBSTINĀTE, Adv. [αὐθαδῶς] Firmiter, Inſtanter. Ter. Andr. 1. 5. 8.
— itane obſtinate operam dat, ut
Me a Glycerio miſerum abſtrahat? Ubi Donatus, Obſtinate facere perſeveranter, & in alterius perniciem nimis niti.
Negare alicui obſtinate. Cæſ. 5. Bell. Gall. cap. 6. Poſteaquam id obſtinate ſibi negari vidit, omni ſpe impetrandi adempta, &c.
Credita obſtinate. Liv. 28. 14. Scipio ubi obſtinate credita animadvertit, omnia de induſtria in eum diem, quo pugnaturus erat, mutavit.
Tam obſtinate magis ac magis induruiſſe. Plin. 1. Epiſt. 12. De Corellio loquitur, qui inedia mortem arceſſebat.
Compar. Obſtinatius omnia agere. Suet. Cæſ. cap. 29.
Superl. Obſtinatiſſime recuſare. Suet. Tiber. cap. 67.
In meliorem partem ſumitur a Suet. in Tito, cap. 8. In ceteris deſideriis omnium hominum obſtinatiſſime tenuit, ne quem ſine ſpe dimitteret.
OBSTIPO, V. OBSTIPUS.
OBSTĪPUS, a, um. Adj. [ἀγκύλος, κατάστροφος] Inclinatus, vel flexus verſus humerum, ſive dextrorſum ſive ſiniſtrorſum. Hor. 2. Serm. 5. 92.
Stes capite obſtipo, multum ſimilis metuenti. Cic. 2. de Nat. Deor. 107.
Atque uno mentum radianti ſidere lucet,
Obſtipum caput, & tereti cervice reflexum. Ex Arato.
Cervix obſtipa. Suet. de Tiber. cap. 68. Incedebat cervice rigida & obſtipa, adducto fere vultu.
Obſtipa, Obliqua, curvata, & inflexa vocat Lucret. lib. 4. 519.
Omnia mendoſe fieri, atque obſtipa neceſſu'ſt. al. Obſtita.
OBSTĪPO, [καταστύφω, καταστεγνόω] āre. Rimas obturare, condenſare. Plaut. Ciſtel. 2. 3. 37.
Avecta eſt, inquit, peregre, hinc habitatum longius. M. obſtipat Aquulam. L. quo avecta eſt, eo ſequemur. al. Obſipat. quod ſupra V. Alii locum Plauti exponunt pro Obſtruere: & proverbium eſſe ajunt, dictum de iis, qui aliqua reticent, & ſtudent aliquo pacto tegere.
Verticem obſtipare. Plaut. Merc. 4. 5. 17.
Gradus grandit, emittit oculos, circumfert ſe, obſtipat verticem. i. e. Contorquet, ut cogitabundi ſolent.
OBSTITUM, OBSTITUS, V. OBSISTO.
OBSTO, ſtiti, ſtitum, [ἀνθίσταμαι, ἀντιπράττω, ἐπέχω] āre. Contra ſtare. Curtius, Obſtant oppido gemini colles.
Turba mihi obſtitit in media via. Ovid. 4. Faſt. 906. i. e. Occurrens, ſeu obvia mihi fuit.
Legitime obſtare. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Contra pugnare & obſtare. Lucret. lib. 2. 793.
Invicem. V. INVICEM.
Obſtare, Reſiſtere, adverſari, impedire. Ter. Hec. 4. 2. 11.
Ego rus abituram hinc cum tuo me eſſe certo decrevi patre,
Ne mea præſentia obſtet.
Obſtare cur non. Ter. And. 1. 1. 76. Quid obſtat, cur non vere fiant?
Obſtare ne. Cic. 7. Verr. 5. Obſtitiſti videlicet, ne ex Italia tranſire in Siciliam fugitivorum copiæ poſſent. ubi? quando? qua ex parte?
Obſtare & Impedire. Cic. 4. Acad. 19. Eſt maxima in ſenſibus veritas, ſi ſani ſunt ac valentes, & omnia removentur, quæ obſtant & impediunt.
Obſtare & Officere. Cic. pro Roſc. Amer. 6. Quoniamque ei pecuniæ vita Sexti Roſcii obſtare atque officere videatur, deleatis ex animo ſuo ſuſpicionem omnem, metumque tollatis.
Portenta deûm obſtant. Virg. 7. Æn. 58.
Dolor obſtat artibus. Ovid. 15. Epiſt. 195.
Pietas obſtitit crudelibus auſis. Ovid. 14. Epiſt. 49.
Commodis alicujus officio ſimulato officere & obſtare. Cic. pro Roſc. Amer. 112.
Conatibus alicujus. Ovid. de Rem. Amor. 683.
Ictibus. Stat. 6. Theb. 792.
Incœptis juvenilibus obſtitit æquor. Ovid. 18. Epiſt. 35.
Mora obſtat tardis noctibus. Virg. 2. Georg. 482.
Precibus nunquam implacabilis obſtas. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 19.
Venientibus obſtitit totus æther. Lucan. lib. 7. 153.
Obſtare in. Senec. de Benefic. Quia in laudem vetuſtorum invidia non obſtat.
Obſtatur, [ἀνθίσταται] Imperſ. Cic. 13. Philip. 14. Neque enim quod quiſque poteſt, id ei licet: nec, ſi non obſtatur, propterea etiam permittitur.
OBSTANS, antis. Partic. [ἀνθιστάς] ut, Clauſtra obſtantia. Hor. 1. Epiſt. 14. 9.
Remos obſtantes obvertere. Ovid. 3. Met. 676.
Moras obſtantes pellere. Ovid. 1. Amor. 11. 8.
OBSTANTIA, æ. f. Impedimentum. Vitruv. 6. 1. Propter obſtantiam æris.
OBSTĪTUS, a, um. Partic. V. OBSISTO.
OBSTĀTŪRUS, a, um. Partic. [ἀνθιστάμενος] apud Quintilianum legitur lib. 2. cap. 12. Video, inquit, quoſdam in ipſo ſtatim limine obſtaturos mihi.
OBSTĀCŬLUM, i. n. [κώλυμα] Impedimentum. Plautus Pſeud. 1. 5. 10.
Quo in commeatum volui argentarium
Proficiſci, ibi nunc oppido oppoſita obſtacula. al. Obſepta eſt via. In Gloſſ. Lat. Gr. Obſtaculum, Ἐμπόδιον. Sic & in Græco Lat.
OBSTRAGULUM, V. OBSTERNO.
OBSTRĔPO, ui, ĭtum, [καταψοφέω] ĕre. Contra aliquem ſtrepitum facere. Salluſt. Catil. cap. 31. Ad hæc, maledicta alia quum adderet, obſtrepere omnes, hoſtem atque parricidam vocare. Cic. 3. de Orat. 47. Atque ut quodammodo ipſi ſibi in dicendo obſtrepere videantur.
Portis obſtrepere. Liv. 22. 50. Per hos, qui inordinati atque incompoſiti obſtrepunt portis, erumpamus.
Vociferari & obſtrepere. Liv. 1. 40.
Turba obſtrepit. Tibull. lib. 2. 1. 86.
Exercitus obſtrepit pulſis armis. Stat. 11. Theb. 247.
Laudi alicujus obſtrepere. i. e. Contrarium eſſe, interrumpere, impedire. Senec. Herc. fur. v. 1031.
Litteris alicui, Interpellare. Cic. 5. Fam. 4. Quæ res fecit ut tibi litteris obſtrepere non auderem.
Fontes obſtrepunt lymphis manantibus. Hor. Epod. 2. 27.
Clamore obſtrepi, paſſive. Cic. pro Marcell. 9. Sed tamen ejuſmodi res, neſcio quomodo, etiam dum audiuntur, aut dum leguntur, obſtrepi clamore militum videntur, & tubarum ſono.
Obſtrepĭtur, Imperſ. [καταψοφεῖται] Liv. 3. 49. Eos concio audit, Decemviro obſtrepitur. Ovid. 6. Faſt. 10.
Eſt nemus arboribus denſum, ſecretus ab omni
Voce locus, ſi non obſtreperetur aquis.
OBSTRĔPENS, entis. Partic. [καταψοφῶν] ut, Mare obſtrepens Bajis. Hor. 2. Carm. 18. 20.
Obſtrepente pluvia nihil ſenſere Pœni. Liv. 21. 56.
OBSTREPENTER, Adv. Quid enim inconcinnius, quam in conviviis obſtrepenter adminiſtrari? H. St. Auctoris notatio cultro reſecta eſt. Puto eſſe ex Pontano.
OBSTREPĪTO, āre. frequent. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 355.
Obſtrepitant lamenta choris.
OBSTREPITĀCŬLUM, i. n. Quicquid ſtrepitum opponit. Tertull. ad. verſ. Marc. 1. 20. Defenſio neceſſaria eſt adverſus obſtrepitacula diverſæ partis.
OBSTREPĔRUS, a, um. Adj. Apul. Flor. 2. p. 349. Elmenh. Occinunt cicadæ carmine obſtrepero.
OBSTRIGILLATOR, OBSTRIGILLUM, V. poſt. OBSTRINGO.
OBSTRINGO, inxi, ictum, [καταδέω] ĕre. Devincire, circumligare, & valde ſtringere, ex etymo. Plaut. Curc. 5. 3. 29.
Nihil agit, collum obſtringe homini. C. jamjam faciam ut juſſeris. Liv. 30. 8. Alii ſuper alios cadentes obſtricti moriebantur. Emendata exemplaria habent Obſtinati.
Obſtringere ſibi aliquem munere, beneficio, &c. Cic. pro Domo 118. Qui etiam tibi erat magis obſtrictus beneficio recenti, quum, &c.
Obſtringere & Obligare aliquem officiis. Cic. 13. Fam. 19. Teque ita exiſtimare volo, quibuſcunque officiis in Epiroticis reliquiſque rebus Atticum obſtrinxeris, iiſdem me tibi obligatum fore.
In perpetuum ſibi aliquem. Cic. pro Cluent. 202.
Ære alieno amicos ſuos. Cic. 11. Fam. 10.
Beneficiis, donis, ſpe. Cic. 2. Off. 66. Et pro Cluent. 90. Quæ primum ut illum confirmaret Oppianicum accuſatorem filio ſuo, donis muliebribus, collocatione filiæ, ſpe hæreditatis obſtrinxit.
Fidem ſuam obſtringere alteri. Plin. 4. Epiſt. 13. ad finem, Sub ea tamen conditione, ne cui fidem meam obſtringam.
Fideicommiſſo obſtringi, Obligari. African. in l. Si ſervus legatus, §. Qui margarita. D. de legat. primo.
Furti obſtringi. Gell. 11. cap. ult. Qui alienum quid jacens lucri faciundi cauſa ſuſtulit, furti obſtringitur, ſive ſcit cujus ſit, ſive neſcit. Quæ verba etiam ita leguntur apud Ulpianum, l. Falſus. D. de furtis.
Jurejurando aliquem. Cæſ. 1. Bell. Gall. cap. 31.
Legibus obſtringi. Cic. 2. de Invent. 132.
Memoria beneficii ſempiterna obſtringi alicui. Cic. pro Planc. 2.
Religione voti obſtrictus. Cic. 12. Att. 24.
Religione obſtringere. Cic. 2. Philip. 83.
Prædibus ſe. Cic. 7. Att. 1.
Parricidio ſe obſtringere, pro Committere parricidium. Cic. 3. Off. 83. Poteſt (dii immortales) cuiquam eſſe utile fœdiſſimum & teterrimum parricidium patriæ, quamvis is, qui ſe eo obſtrinxerit, ab oppreſſis civibus parens nominetur?
Perjurio. Liv. 26. 48. Et obſtringere perjurio, non ſe ſolum ſuumque caput, ſed ſigna militaria, & aquilas, ſacramentique religionem.
Scelere. Cic. 3. Off. 19. Num igitur ſe obſtrinxit ſcelere, ſi quis tyrannum occidit, quamvis familiarem?
Obſtringere ſe hæreditati, eſt Eam occupare & ſibi vindicare. Paulus in l. Si is ad. D. de acquirenda vel omit. hæred. Nam ut quis pro hærede gerendo obſtringat ſe hæreditati, ſcire debet, qua ex cauſa hæreditas ad eum pertineat.
Obſtringere aliquem debito, Debitorem conſtituere. Senec. lib. 6. de Benef. 11.
OBSTRICTUS, a, um. Partic. [καταδεδεμένος] ut,
Limine tecti obſtrictus. Ovid. in Ibin, 615. al. Obſtructus.
Obſtrictus, Liber & ſolutus, contraria. Cic. pro Planc. 71. Excogitavi quamobrem viderer maximis beneficii vinculis obſtrictus, quum liber eſſem & ſolutus.
Addictum, deditum, obſtrictum ſibi ac liberis ſuis aliquem habere. Cic. pro Cœl. 80.
Obſtrictus actione mandati, vel negotiorum geſtorum. African. in l. Quum mancipium. D. de Ædilit. edicto.
Fœdere vel pactione obſtrictum teneri. Cic. in Piſon. 29.
Obſtrictus voluptatibus tenetur. Cic. pro Cœl. 47.
Religione tanta obſtricta tota provincia eſt, tanta ſuperſtitio ex iſtius facto mentes omnium Siculorum occupavit: ut, &c. Cic. 6. Verr. 112.
OBSTRICTUS, ûs. m. Anguſtia. Senec. lib. 5. Natur. quæſt. 14. Per hæc loca quum ſe, exitum quærens, ſpiritus torſit, accendat flammam ipſo obſtrictu neceſſe eſt.
OBSTRĪGILLO, vel, ut legitur apud Non. 2. 605. OBSTRINGILLO, [διασύρω] āre. Obſtare, repugnare, vel detrahere alicui. Antiquum. Varro

Varro lib. 4. de vita Pop. Rom. Quod Curio, quum id feciſſet, dicebat amicis, ut illi renuntiaretur, ſe obſtrigillaturum, ne triumphus decerneretur, aut ne iterum fieret conſul. Ennius 2. lib. Sat. Reſtitant, occurrunt, obſtant, obſtringillant, obagitant. Varro de R. R. 1. 2. Tu, inquit, invides tanto ſcriptori, & obſtrigillandi cauſa figlinas reprehendis, quum præclara quædam, ne laudes, prætermittas. Hæc Nonius.

Multa obſtrigillant, & aciem noſtram aut ſplendore nimio repercutiunt, aut obſcuro retinent. Senec. Epiſt. 115. i. e. (ut Lipſius interpretatur) Obſtant, vel ſe opponunt. H. St. Deſiderabatur in ed. Lugd. conf. OBSIGILLO.

OBSTRĪGILLĀTOR, ōris. m. Reprehenſor. Ductum a ſtrigilibus, quibus quum vehementius ſtringimur, etiam plerumque lædimur. Varro apud Non. 8. 73. Æmulum illius artis atque obſtrigillatorem.

OBSTRIGILLUM, i. n. Lorum crepidæ, quo pedi obſtringitur. Plin. 9. 35. Quin & pedibus, nec crepidarum tantum obſtrigillis, ſed totis ſocculis addunt. conf. Iſidor. 19. 34. & ſupra Obſtragulum in OBSTERNO.

OBSTRŪDO, ſi, ſum, [ἀποκρύπτω] ĕre. Occultare, occludere. Plaut. Stich. 4. 2. 13.

Quin tu ſtas? obſtruſero aliquid ſtrenue. Al. Quin tu. ſtans &c.

Plin. Paneg. cap. 45. pr. Bonos autem otio aut ſitu obſtruſos, & quaſi ſepultos. Sed emendata exemplaria habent Abſtruſos, ut & in ſeq. Claudiani loco. [Unus igitur Plautinus locus huc vere pertinet. Apud Feſtum eſt, Obſtrudant, Obſatulient, ab avide trudendo gulam, non ſumendo cibum; unde & Obſtrudulentum &c. Lego In gulam. Quod & Plautus ſubaudire videtur. De cibo enim loquitur devorando. Exemplum ſimile habes in OBTRUDO.

Receſſus obſtruſi. Claud. 4. Conſ. Honor. 275. Al. Abſtruſi.

Terra obſtruſa. Ovid. 7. Epiſt. 147. Alii legunt Abſtruſa.

OBSTRUDULENTUS, a, um. Adj. Titinn. apud Feſtum. l. c. V. Dacer. in loc. qui iſtam lectionem contra Scaligerum tuetur.

OBSTRUO, xi, ctum, [ἐμφράττω, συμφράττω, ἐμπλάττω] ĕre. Occludere, & quaſi ſtrue quadam, alicui loco impoſita, obſiſtere, nequid effluat, Contra ſtruere. Cic. de Senect. 75. Qui iter Pœnis vel corporibus ſuis obſtruere voluerunt. Plin. lib. 11. cap. 7. Omnes frigoris aut injuriæ aditus obſtruuntur.

Campos obſtruere. Lucan. lib. 2. 495. Ovid. 8. Met. 117.

— obſtruximus orbem
Terrarum nobis, ut Crete ſola pateret.

Undas obſtruit molibus. Lucan. lib. 2. 662.

Luminibus obſtruere. Cic. pro Domo 115.

Feneſtras meas obſtruere. Cajus in l. Hæc autem. D. de ſervitut. urban. præd.

Obſtruere & Obturare. Cic. de Fato, 10. Stupidum eſſe Socratem dixit & bardum, quod jugula concava non haberet, obſtructas eas partes & obturatas eſſe dicebat.

Aures obſtruere. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 16.

Deus obſtruit aures viri. Virg. 4. Æn. 440. de Ænea inexorabili,

Fata obſtant, placidaſque viri Deus obſtruit aures.

Fauces obſtruere alicui. Lucan. lib. 5. 197.

Senſus obſtruere. Plin. lib. 35. cap. 10. Ialyſum quum pingeret Protogenes, traditur madidis lupinis vixiſſe, quoniam ſimul famem ſuſtinerent & ſitim, nec ſenſus nimia dulcedine obſtruerent.

Spiritus oris obſtruitur reluctanti. Virg. 4. Georg. 301.

OBSTRUCTUS, a, um. Partic. [ἔμφρακτος] ut, Aditus obſtructus. V. Aditus, in ADEO.

Amnes obſtructi ſtragibus. Sil. lib. 13. 743.

Portæ obſtructæ cadavere. Sil. lib. 11. 198.

Obſtructa difficultatibus eſt omnis cognitio. Cic. 4. Acad. 7. Omnis cognitio multis eſt obſtructa difficultatibus, eaque eſt & in ipſis rebus obſcuritas.

OBSTRUCTIO, ōnis. f. [ἔμφραξις] Cic. pro Sext. 22. Etenim animus ejus vultu, flagitia parietibus tegebantur. Sed hæc obſtructio nec diuturna eſt, nec obducta ita ut curioſis oculis perſpici non poſſit.

Obſtructionem pororum vel meatuum in corpore humano vocant medici occluſionem, quæ fit ab humoribus lentis & craſſis circa ipſos poros, ut liberum tranſitum præbere non poſſint.

OBSTŬPEO, [ἐκπλήσσομαι] ēre. Idem quod Stupere: quod etiam Obſtupeſcere dicitur. Ter. Adelph. 4. 4. 3.

Membra metu debilia ſunt, animus timore obſtupuit. [Niſi potius Præteritum ab Obſtupeſco eſt.

OBSTUPESCO, ui, [ἐκπλήσσομαι] ĕre. Idem. Cic. pro Marcell. 29. Obſtupeſcent poſteri certe imperia, provincias, Rhenum, &c.

Aſpectu alicujus. Cic. 2. de Divin. 50.

Sic obſtupuerant, ſic terram intuebantur, ſic furtim nonnunquam inter ſe aſpiciebant, ut non jam ab aliis indicari, ſed ipſi a ſe viderentur. Cic. 3. in Catil. 13.

Animi obſtupuere. Virg. 2. Æn. 120.

Aſpectu primo obſtupuit. Virg. 1. Æn. 617.

Obſtupuit viſu Æneas. Virg. 5. Æn. 90.

OBSTUPĬDUS, a, um. Adj. [ἔκπληκτος, ἀναίσθητος] Plaut. Mil. 4. 6. 39. Quid aſtitiſti obſtupida? cur non pultas? Gell. lib. 5. cap. 1. Conſiluiſſe univerſos, quaſi attonitos & obſtupidos. h. e. Propemodum ſtupidos factos præ metu.

OBSTUPĔFĂCIO, fēci, factum, [ἐκπλήττω] ĕre. Animo conſternare, & ſtupidos ſenſus reddere. Ter. Phorm. 2. 1. 54.

— functus adoleſcentuli eſt
Officio liberalis: poſtquam ad judices
Ventum eſt, non potuit cogitata proloqui:
Ita eum tum timidum obſtupefecit pudor.

Cic. 2. in Catil. 14. Non obſtupefactus ac perterritus.

OBSUM, ŏbes, fui, [δηλέω] eſſe. Nocere. Plaut. Amphit. 3. 2. 12. Factum id Amphitruoni obfuit. Cic. 4. Acad. 60. An in eo auctoritas nihil obeſt?

Obeſſe & Prodeſſe, contraria. Cic. 1. de Orat. 22. Fuit mirificus quidam in Craſſo pudor, qui tamen non modo non obeſſet ejus orationi, ſed etiam probitatis commendatione prodeſſet.

Adjumento eſſe, & Obeſſe, contraria. Auctor ad Heren. lib. 4. 34. Deinde ſubjicimus id quod dici oportet, aut quod non oportet, aut nobis adjumento futurum ſit, aut obfuturum e contrario.

Gloria multis obfuit. Ovid. 11. Met. 320.

Lingua obfuit auctori. Ovid. 4. de Ponto 14. 40.

OBSUO, ſui, ſūtum, ĕre. Circum ſuere. Ovid. 2. Faſt. 578. in Feralium mentione,

Quodque pice aſtringit, quod acu trajecit ahena,
Obſutum mænæ torret in igne caput.

OBSURDESCO, [κωφάομαι] ĕre. Surdum fieri. Cic. in Somn. Scip. 13. Hoc ſonitu completæ aures hominum obſurduerunt.

Obſurdeſcere, Nolle audire. Cic. de Amicit. 88. Sed quum tot ſignis eadem natura declaret, quid velit, anquirat, ac deſideret: obſurdeſcimus tamen neſcio quomodo, nec ea, quæ ab ea monemur, audimus.

O B T

OBTĔGO, xi, ctum, [καταστεγάζω] ĕre. Tegere, & cum diligentia operire. Cato R. R. cap. 40. Inſuper lingua bubula obtegito, ſi pluat.

Obtegere ſe corpore alicujus. Cic. pro Sext. 76. Pulſus e Roſtris in comitio jacuit, ſeque ſervorum & libertorum corporibus obtexit. De Q. frat.

Vetuſtas obtegitur denſa caligine. Sil. lib. 8. 45.

Errata, vel turpitudinem adoleſcentiæ obtegere. Plaut. Trin. 3. 2. 23. Cic. in Vatin. 11. Habet hoc præmium tua indignitas, ut adoleſcentiæ turpitudo obſcuritate & ſordibus tuis obtegatur.

Diſſimulare & obtegere, pro Celare. Cic. 1. Att. 17. Quicum ego conloquar, nihil fingam, nihil diſſimulem, obtegam.

OBTEGENS, entis. Partic. ut, Obtegens ſui. Tacit. 4. Ann. 1.

OBTECTUS, a, um. Partic. ut, Domus obtecta arboribus. Virg. 2. Æn. 300.

OBTEMPĔRO, [πειθαρχέω, ὑπακούω] āre. Morem gerere. Cic. Sic mihi ſemper obtemperavit, tanquam filius patri.

Obedire vel Obtemperare alicui ad verba. Cic. pro Cæcin. 52. Denique imperium domeſticum nullum erit, ſi ſervulis hoc noſtris conceſſerimus, ut ad verba nobis obediant: non ad id, quod ex verbis intelligi poſſit, obtemperent.

Imperio alicujus. Cæſ. 4. Bell. Gall. cap. 21.

Juſſis magiſtri. Ovid. 4. Triſt. 6. 7. al. Monitis.

Cupiditati alterius. Cic. pro Quint. 7.

Rationi obtemperare. Varr. de L. L. lib. 8. pr. Ut rationi obtemperare debet gubernator, gubernatori unusquiſque in navi; ſic populus rationi, nos ſinguli populo.

Sibi obtemperare, & decretis ſuis parere. Cic. 2. Tuſc. 12.

Te audi, tibi obtempera. Cic. 2. Fam. 6.

OBTEMPERĀTIO, ōnis. f. [ὑπακοή] Cic. 1. de Legib. 42. Quod ſi juſtitia eſt obtemperatio ſcriptis legibus, inſtitutiſque populorum, &c.

OBTENDO, di, ſum & tum, [προΐσχομαι, προβάλλομαι] ĕre. vel Tegere vel Contra tendere ſignificat: ut Obtendere velum ante lectum, hoc eſt Diſtendere vel extendere. Sueton. in Neron. cap. 48. Ante faciem obtento ſudario. Plin. lib. 11. cap. 37. Omnibus membrana vitri modo tranſlucida obtenditur.

Involucris tegere, & obtendere velis. Cic. 1. Q. frat. 1. 11. Multis ſimulationum involucris tegitur, & quaſi velis quibuſdam obtenditur uniuſcujuſque natura: frons, oculi, vultus, perſæpe mentiuntur, oratio vero ſæpiſſime. Virg. 10. Æn. 82.

Tu potes Æneam manibus ſubducere Grajûm,
Proque viro nebulam, & ventos obtendere inanes.

Rationem turpitudini obtendere, Velle turpe factum ratione excuſare, h. e. Turpitudinem ratione operire. Plin. lib. 6. Epiſt. 8.

OBTENTUS, a, um. [προβεβλημένος] Partic. Virg. 1. Georg. 248.

— & obtenta denſantur nocte tenebræ.

i. e. Obducta, ait Servius. conf. in ipſo verbo.

OBTENTUS, ûs. m. [πρόσχημα] pro Extenſione. Virg. 11. Æn. 66.

Extructoſque toros obtentu frondis inumbrant.

Obtentus tranſlate, Prætextus. Gell. lib. 10. cap. 22. Qui obtentu philoſophiæ nominis inutile otium, & linguæ vitæque tenebras ſequuntur. conf. Liv. 1. 56.

Paupertatis obtentu non excuſantur. Paulus in l. Ab his oneribus. D. de vacat, & excuſat. muner.

Sub obtentu æris alieni. Ulpian. in l. Magis. §. non paſſim. D. de reb. eor. qui ſub, &c. Non paſſim ſub obtentu æris alieni permitti debuit venditio.

Obtentui eſſe. Salluſt. in Oratione Lepidi ad Pop. Rom. cap. 6. Quia ſecundæ res mire ſunt vitiis obtentui.

OBTENTIO, ōnis. f. Idem. Arnob. lib. 5.

OBTENTO, āre. frequent. V. OBTINEO. [Sed huc non pertinet. Utuntur tamen juniores quidam hoc ſenſu.

OBTĔRO, trīvi, trītum, [κατατρίβω, καταπατέω] ĕre. Conterere, Suffocare. Varro 2. de R. R. cap. 1. Ut pure & molliter ſtent videndum, & ne obterantur.

Artem. Cic. 1. de Divin. 29.

Inter ſe ſtrepere, aperteque artem obterere extiſpicum:
Solvere imperat, ſecundo rumore, adverſaque avi.

Ex poeta.

Calumniam obterere atque contundere. Cic. pro Cæcin. 18. Immo, ut viro forti ac ſapienti dignum fuit, ita calumniam ſtultitiamque obtrivit atque contudit.

Eques obtrivit pabula. Lucan. lib. 6. 82.

Hoſtem obterere. Lucan. lib. 7. 276.

Hoſtem verbis. Liv. 24. 15. extr. conf. infra.

Jura obterere. Liv. 3. 56.

Laudes majorum. Cic. Antequam iret in exſil. 15.

Majeſtatem Populi Romani ſeneſcentem. Liv. 23. 43.

Plauſtrum obtrivit puerum. Alfenus in l. Si plagis. §. in clivo. D. ad leg. Aquil.

Proſternere atque obterere obtrectationes & invidias malevolorum. Cic. 5. Fam. 9.

Veſtigia. Plin. lib. 22. cap. 6. Ne neglectu veſtigia obterant.

Vis quædam obterit res humanas. Lucret. lib. 5. 1233.

Obterere, idem quod Detrahendo minuere. Curtius lib. 8. cap. 1. Silentium tum habuere ſeniores, donec Philippi res orſus obterere, nobilem apud Chæroneam victoriam ſui operis fuiſſe jactavit. [Subauditur & Verbis, quod Livius expreſſit. V. paulo ſupra.

Obteri, paſſivum. Cic. 7. Verr. 2. Ne patiamini talem imperatorem Po-

pulo Rom. Siculorum teſtimoniis eripi, neve obteri laudem imperatoriam criminibus avaritiæ velitis.
Relligio pedibus obteritur. Lucret. lib. 1. 80.
Obterere, Tundere in mortario. Columel. lib. 6. cap. 4. Nonnulli pellem ſerpentis obtritam cum vino miſcent.

OBTRĪTUS, a, um. Partic. [καταπεπατημένος] Cic. 2. de Orat. 353. Quos quum humare vellent ſui, neque poſſent obtritos internoſcere ullo modo, Simonides dicitur, &c.
Pondere terræ obtritus. Lucret. lib. 3. 906.
Oſſa obtrita. Lucan. lib. 3. 651.
Obtritus vehiculo. Ulpian. in l. Si pecuniam. §. ult. D. de condict. cauſ. data, &c.

OBTRĪTUS, ûs. m. [καταπάτησις] Plin. lib. 18. cap. 28. Ne herbæ vellantur, obtrituque hebetentur.

OBTESTOR, [ἐξορκίζω, ἱκετεύω] āri. Eſt (inquit Donatus) Precari cum mentione earum rerum, per quas petimus. Ter. And. 1. 5. 57.
Quod ego per hanc te dextram oro, & genium tuum:
Per tuam fidem, perque hujus ſolitudinem
Te obteſtor, ne abs te hanc ſegreges, neu deſeras.
Obteſtari deos, & Implorare. Cic. 7. Verr. 187. Ceteros item deos, deaſque omnes imploro atque obteſtor, &c.
Orare & obteſtari pro. Cic. 6. Fam. 22. Oro, obteſtorque te, pro vetere noſtra conjunctione ac neceſſitudine, &c.
Obteſtari, Orare aliquando ſignificat, ſine adjuratione. Cic. pro Cœl. 78. Quare oro, obteſtorque vos, Judices, ut qua in civitate paucis his diebus Sext. Clodius abſolutus ſit, &c.
Obteſtatur fidem veſtram, miſericordiamque implorat. Cic. pro Muren. 85.
Oro obteſtorque te, ut Quintum fratrem ames. Cic. 3. Att. 23.
Precibus omnibus orare & obteſtari. Cic. ad Cæſ. 9. Att. 11.
Implorans obteſtatur. Cic. 10. Fam. 18. Poſt diſceſſum legatorum, quum binis continuis litteris & Lepidus me, ut venirem rogaret, & Laterenſis multo etiam magis, prope implorans, obteſtaretur, &c.

OBTESTĀTIO, ōnis. f. [ἐξορκισμὸς] Cic. 3. Fam. 13. Phædri obteſtationem, ſedem, domicilium, veſtigia ſummorum hominum ſibi tuenda eſſe dicit. Idem pro Corn. Balb. 33. Sanctiones ſacrandæ ſunt, aut genere ipſo, aut obteſtatione & conſecratione legis, &c. Liv. 27. 50. In preces obteſtationeſque verſæ mulieres. Donatus ad Ter. Andr. 1. 5. 57. Obteſtatio dicitur, Quando eum adjuramus, quem rogamus.

OBTEXO, texui, textum, [περιυφαίνω] ĕre. Circum texere. Plin. lib. 11. cap. 19. Filis etiam araneoſa, quacunque inceſſit, alarum maxime lanugine obtexit.
Domum obtexere. Plaut. Moſtel. 1. 2. 61.
Poſt illa obtexere eam negligens fui. In edit. Gronov. legitur Obtigere. [Utrumque quid ſit neſcio. An pro Obtegere?
Omne fretum longa velorum obtexitur umbra. Stat. 2. Achill. 116.
Cælum obtexitur umbra. Virg. 11. Æn. 611.

OBTHURAMENTUM, OBTHURO. V. OBTURO.

OBTĬCEO, ui, [κατασιγάζω] ēre. vel OBTICESCO, ĕre. Tacere. Ter. Eun. 5. 1. 4.
Virgo, conſciſſa veſte, lacrimans obticet. Martial. lib. 10. 17.
Et queritur nugas obticuiſſe meas.
Chorus turpiter obticuit. Hor. de Arte Poet. 284.

OBTICENTIA, æ. f. [ἀποσιώπησις] Quintil. lib. 9. cap. 2. Ἀποσιώπησις, quam idem Cicero reticentiam, Celſus obticentiam, nonnulli interruptionem appellant, & ipſa oſtendit affectus.

OBTĬNEO, tinui, tentum, [ἐπέχω, κρατέω] ēre. Impetrare, aſſequi, habere. Cic. 16. Att. 17. Id tu nos obtinuiſſe, non modo facile patiare, ſed etiam gaudeas.
Obtinuit ut. Liv. 35. 10. Is obtinuit, ut præferretur candidato, quem Africanus frater ducebat.
Obtinere de. Cic. 8. Fam. 6. Leviſſime enim, quia de intercalando non obtinuerat, transfugit ad populum.
Obtinere & Repelli, contraria. Cic. 1. Fam. 5. Nec, ſi quid non obtinuerimus, repulſi eſſe videamur.
Perſeveranter obtinere. V. PERSEVERO.
Academiam Carneades & Clitomachus obtinebat. h. e. Velut regnabant in Academia. Cic. 1. de Orat. 45.
Admirationem obtinere, In admiratione eſſe. Plin. lib. 34. cap. 2.
Ætatem. Plaut. Ciſtel. 1. 1. 51.
Artem. Plaut. Milit. 2. 2. 30.
Cauſam obtinere, quod & Vincere cauſam dicimus. Cic. 7. Att. 24. Malas cauſas ſemper obtinuit, in optima concidit. De Pompejo.
Dignitatem obtinere, pro Retinere & conſervare. Cic. 7. Fam. 11. Ut ſi iſtic mea commendatione tuam dignitatem obtinebis, perferas noſtri deſiderium.
Exiſtimari bonus vir obtinuit. Cic. 2. de Finib. 71. Certeque mallet obtinere exiſtimari bonus vir, ut non ſit, quam eſſe, ut non putetur.
Fama obtinet. Liv. 21. 46.
Firmitudinem animi obtinere, Conſtanti animo eſſe. Plaut. Aſin. 2. 2. 54.
Fortunas. Cic. 4. Fam. 7.
Gradum civitatis obtinere ſummum atque altiſſimum. Cic. 1. Fam. 7. Non dubito, quin adeptus intelligas, te facillime poſſe obtinere ſummum atque altiſſimum gradum civitatis.
Gravitatem. Cic. pro Quint. 75. Unum tamen hoc cogitent, ita ſe graves eſſe, ut ſi veritatem volent retinere, gravitatem poſſint obtinere.
Humanitatem alicujus erga ſe. Cic. 4. Fam. 13. Obtinemus ipſius Cæſaris ſummam erga nos humanitatem.
Jus. Cic. 7. Verr. 125. Hæc tanta apud te cognationis, fidelitatis, vetuſtatis, auctoritate, ne hoc quidem juris obtinuit; ut unius honeſtiſſimi atque innocentiſſimi civis mortem & ſanguinem deprecaretur. i.e. Non tantum potuit.
Jus ſuum contra aliquos. Cic. pro Quint. 34.
Jus obtinere ſuum, vel Retinere non poſſe, dicebant veteres eum, quem nunc *juſtitiam habere, vel conſequi non poſſe* dicimus. Cic. 3. Verr. 65. Hic Philodamus, poſteaquam jus ſuum obtinere non potuit, ut humanitatem, conſuetudinemque ſuam retineret, laborabat. Ex Budæo.
Jure obtinere. Cic. 3. Off. 84. At cui regno? Quod a Tantalo & Pelope proditum jure obtinebatur.
Lenitatem per ſe. Cic. pro Ligar. 15.
Licentiam cupiditatum ſuarum. Cic. 10. Att. 4.
Litem obtinere & Amittere, contraria. Cic. pro Roſc. Com. 10. Ad judicium hoc modo venimus, ut totam litem aut obtineamus, aut amittamus.
Locum principem. Cæſ. 1. Bell. Gall. cap. 9.
Locum ſecundum obtinere. Plin. lib. 12. cap. 23.
Locum tertium Mileſiæ oves obtinent. Plin. lib. 8. cap. 48.
Locum infimum ſervitutis obtinere. Cic. in Parad. 5. In civitate, qui ſe iſtarum rerum cupiditatibus dediderunt, ipſius ſervitutis locum pæne infimum obtinent. i. e. Minimi æſtimantur.
Locum magnum obtinet in medicaminibus hæc herba. Plin. lib. 14. cap. 1.
Locum criminis. Cic. pro Domo 86. Tum ampliſſimis omnium judiciis reſtituto, maledicti locum aut criminis obtinebit? h. e. An hoc illi vertetur crimini?
Locum proverbii. Cic. 4. Tuſc. 36. Quod niſi eo nomine virtutes continerentur, illud ita nunquam vulgatum eſſet, ut jam proverbii locum obtineret, Hominem frugi omnia recte facere.
Mendacium. Cic. pro Quint. 75. Non ad obtinendum mendacium, ſed ad verum probandum auctoritas adjuvat.
Neceſſitudinem obtinere & conſervare. Cic. 1. Q. frat. 1. 27. Sed & ab iis, de quibus optime tu meritus es, & qui tibi omnia debent, hoc petas, ut facilitate ſua, nos eam neceſſitudinem, quæ eſt nobis cum publicanis, obtinere & conſervare patiantur. Obtinere, i. e. Retinere, tenere, tueri, & (quod ipſe dicit) Conſervare.
Nobilitatem. Plin. lib. 13. cap. 4.
Noctem obtinuit caligo. Liv. 29. 27.
Nomen patriæ. Plin. lib. 15. cap. 18.
Nomen ſapientiæ. Cic. 4. Acad. 24.
Noxiam veneni. Plin. lib. 20. cap. 13.
Numerum obtinere jure cæſorum. Cic. 2. Off. 43. At ejus filii nec probantur bonis, & mortui numerum obtinent jure cæſorum. h. e. Numerantur inter eos, qui jure occiſi ſunt. De Gracchis loquitur.
Opinionem. V. OPINIO.
Ordinem ſuum. Columel. lib. 3. cap. 16.
Partes accuſatoris. Cic. pro Quint. 8. Quum præſertim Q. Hortenſius, qui hoc judicio partes accuſatoris obtinet, contra me ſit dicturus.
Primatum apud regem. Plin. lib. 24. cap. 17.
Principatum. Plin. lib. 9. cap. 18.
Principatum obtinere in. Cæſ. 1. Bell. Gall. cap. 6. Qui eo tempore principatum in civitate ſua obtinebat. conf. Regnum.
Principatum obtinere, de Inanimatis. Plin. lib. 14. cap. 2. Idem quod Principem locum.
Provinciam obtinere, i. e. Habere provinciæ gubernationem, vel regimen quod vocant, ad tempus, ut Proconſul, aut Proprætor, vel ut Quæſtor. Cic. 5. Verr. 135. Jam antea in ſella ſedens Prætor, quum provinciam Siciliam obtineret. Cic. 1. Fam. 9. Poſtea quum tu Hiſpaniam citeriorem cum imperio obtineres, neque Reſpub. Conſules haberet, ſed mercatores provinciarum, & ſeditionum ſervos ac miniſtros.
Rationem. Plin. lib. 17. cap. 2. Ter. Adelph. 5. 3. 26.
— eandem illam rationem antiquam obtine:
Conſerva, quære, parce, fac quamplurimum
Illis relinquas: gloriam tu iſtam obtine.
Regnum in Sequanis multos annos obtinuerat. Cæſ. 1. Bell. Gall. cap. 3.
Religionem ſuam. Cic. 1. Att. 14. Quare & illa quæ violata expiabuntur, & hæc, quæ ſunt ſanctiſſime conſervata, religionem ſuam obtinebunt.
Sententias contrarias. Cic. 4. de Finib. 78. Hoc uno vitio maxime mihi premi videntur tui Stoici, quod ſe poſſe putant duas contrarias ſententias obtinere.
Suavitatem filii apud aliquem. Cic. pro Sull. 19.
Venuſtatem antiquam. Ter. Hec. 5. 4. 17.
Vicem. Plin. lib. 11. cap. 3.
Vim obtinere divinam dicitur lex naturalis. Cic. 1. de Nat. Deor. 36. Zeno naturalem legem vim divinam eſſe cenſet, eamque vim obtinere recta imperantem, prohibentemque contraria.
Vim medicamenti obtinet. Plin. lib. 11. cap. 42.
Vitam & famam per aliquem. Cic. pro Roſc. Amer. 77. Quod, tametſi miſerum & indignum eſt, feret tamen æquo animo, Judices, ſi per vos vitam poteſt obtinere.
Urbem aliquam armis. Liv. 30. 19.
Obtinere, pro Occupare. Plin. lib. 12. cap. 1. Arbor agros longis obtinens umbris.
Obtinuit, pro Invaluit. Ulpian. in l. 1. D. de offic. Quæſt. Hodie obtinuit indifferenter Quæſtores creari, tam patricios, quam plebejos.
Conſuetudo retro obtinuit. Ulpian. in l. Si in aliquam. D. de offic. Proconſ. Et ferias ſecundum mores & conſuetudinem, quæ retro obtinuit, dare.
Obtinetur, Imperſ. Cic. 11. Att. 7. Nam ſi perſeverant, & obtinetur, quid nobis futurum ſit vides. Alia exemplaria legunt Obtinent.

OBTINENTIA, æ. f. Priſcian. lib. 18.

OBTENTO, [ἐπέχομαι] āre. frequent. Idem ac Tento. Cic. 9. Att. 10. Et tamen ſpes quædam me obtentabat, fore ut aliquid conveniret potius, quam aut hic tantum ſceleris, aut ille tantum flagitii admitteret. [Forte Obtundebat legendum. i. e. Identidem mihi obverſabatur, ut quaſi obtunderet animum. V. locum. Certe ab Obtineo non eſt.

OBTINGO, obtĭgi, [συμβαίνω] ĕre. Evenire. Non niſi in tertiis perſonis legitur. [Et quidem ſemper de his, quæ forte vel caſu cuique eveniunt. Quam eandem vim etiam in Objicio, Obvenio, Occurro, Offerro, &c. hæc particula retinet.
Obtingit provincia, Quum ſortito provincia regenda alicui committitur. Cic. 3. Verr. 21. Quæſtor ex Senatuſconſulto provinciam ſortitus es: obtigit tibi Conſularis.
Obtigit, Contigit. Plaut. Rud. 3. 6. 35.
Tibi obtigit quod plurimi exoptant ſibi. Cic. 1. Off. 21. Ex quo quia ſuum cujuſque ſit eorum, quæ natura fuerant communia, quod cuique obtigit, id quiſque teneat.
Obtigit dies mihi adverſus. Plaut. Men. 5. 5. 1.
Diſcordia mihi tecum. Hor. Epod. 4. 1.
Occaſio. Plaut. Rud. 4. 2. 22.
Obtigit tibi ex ſententia. Ter. Heaut. 4. 3. 5.

Præter spem. Ter. Phorm. 2. 1. 9.

Obtigit de. Plaut. Rud. 4. 6. 7. Eloquere ut hæc res obtigit de filia.

OBTORPEO, ui, [καταϛλακόω] ēre. a quo OBTORPESCO, ĕre. Valde torpidum fieri, & torpore quodam ita affici, vel propter metum, vel alia quavis ratione, ut omnino imbecilliores simus. Curt. 10. 3. 1. Quis crederet sævam paulo ante concionem obtorpuisse subito metu.

Subjectus miseriis obtorpui. Cic. 3. Tusc. 63. Ex poeta.

Squamæ obtorpuere. Plin. lib. 8. cap. 27.

Manus obtorpuit. Cic. pro Domo 135. [Omnia sunt Præterita ab Obtorpesco, quod a Torpeo & a Torpesco deduci potest, ut Obdormisco a simplici Dormio, non a composito Obdormio.

OBTORQUEO, si, tum, [συστρέφω] ēre. Valde vel vehementer torquere. Aur. Vict. de Viris illustribus cap. 66. Consuli, legibus agrariis resistenti, ita collum in comitio obtorsit, ut multus sanguis efflueret naribus. De Marco Livio Druso loquitur.

Proram obtorquet in undas. Stat. 5. Theb. 414.

Gulam obtorquere. Cic. 6. Verr. 24. Quem obtorta gula de convivio in vincula, atque in tenebras abripi jussit.

OBTORTUS, a, um. Partic. [συςρεπτ@] ut, Virg. 5. Æn. 559.

Flexilis obtorti per collum circulus auri.

Obtorto collo ad prætorem trahi, h. e. Invite & coacte. Plaut. Pœn. 3. 5. 45. V. in ipso verbo.

OBTRAHO, xi, ĕre. Obvertere. Tertull. de Veland. Virg. cap. 15. Si tentationibus gradum obtraxerit.

OBTRECTO, [διασύρω] āre. ex Ob & Tracto compositum; significat, ut ait Festus, Contra alienam sententiam tractare, seu Maledicere. Erasmus, Obtrectat qui obloquitur, qui male prædicat de alio: detrahit, qui minuit laudem alicujus. Cic. 3. Tusc. 45. Nam & invidere, ægritudinis est, & æmulari, & obtrectare.

Curam obtrectare. Phædr. 2. 10. 10.

Invicem se obtrectarunt. Tacit. Orat. 25. 8.

Inter se obtrectarunt Aristides & Themistocles. Nepos 3. 3.

Legi & causæ obtrectare. Cic. pro Lege Manil. 21. Ut hoc vos intelligatis, a nullo istorum, qui huic obtrectant legi atque causæ, L. Lucullum similiter ex hoc loco esse laudatum.

Laudibus alterius obtrectare. Liv. 8. 36.

Obtrectare aliquid, pro Culpare & damnare. Plin. lib. 9. cap. 35. de Cleopatra, Superbo simul ac procaci fastu, ut regina meretrix, lautitiam ejus omnem, apparatumque obtrectans.

Laudes obtrectare. Liv. 45. 37. Cui crimen nullum, nullum probrum dicere poterat, ejus obtrectare laudes voluit.

Obtrectatur, Imperf. [διασύρεται] Cic. 3. Att. 26. Si obtrectabitur, utar auctoritate Senatus.

OBTRECTANS, antis. Partic. [διασύρων] ut, Invidia obtrectans. Sil. lib. 16. 12.

Æmulantis est, angi alieno bono, quod ipse non habeat: Obtrectantis autem, angi alieno bono, quod id etiam alius habeat. Cic. 4. Tusc. 56.

OBTRECTĀTIO, ōnis. f. [ζηλοτυπία] Cic. 4. Tusc. 18. Obtrectatio autem est ea, quam intelligi zelotypiam volo, ægritudo ex eo, quod alter quoque potiatur eo, quod ipse concupierit.

Domestica ex obtrectatione & civilibus studiis inimicus. Cic. pro Font. 16.

Obtrectatione & malevolentia liberatum judicium. Cic. 1. Q. frat. 1. 34.

Obtrectatio invidiæ. Cic. de Clar. Orat. 156. Tantum abest ab obtrectatione invidiæ.

Invidia atque obtrectatione impediri. Cic. 1. de Invent. 16.

Obtrectatio laudis, Detractio. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 7.

Obtrectatio & livor pronis auribus accipiuntur. Tacit. 1. Hist. 1.

Habere obtrectationem. Cic. 10. Fam. 18.

Malevolentissimis obtrectationibus de vetere aliqua diuturnaque sententia depelli. Cic. 1. Fam. 7.

OBTRECTĀTOR, ōris. m. [διασυρτής] Detractor. Cic. de Claris Orat. 2. Dolebamque quod non, ut plerique putabant, adversarium, aut obtrectatorem laudum mearum, sed socium potius & consortem gloriosi laboris amiseram.

Obtrectator beneficii. Cic. pro Flacc. 1. Sed si forte aliquando aut beneficii hujus obtrectator, aut virtutis hostis, aut laudis invidus exstitisset.

Invidi & obtrectatores. Cic. 1. Fam. 4. Hæc tamen opinio est Populi Romani, a tuis invidis atque obtrectatoribus nomen inductum fictæ religionis, non tam ut te impedirent, &c.

Obtrectatores & adversarii. Cic. de Arusp. Resp. 50. Reliqua jam præcipitantis Tribunatus, etiam post Tribunatum obtrectatores eorum atque adversarii defenderunt.

Dominatione obtrectatorum, potentissimo inimico, infidelibus amicis, pluribus invidis quid sperem? Cic. 1. Q. frat. 4.

Communes obtrectatores, atque omnium invidi multa finxerunt. Cic. pro Planc. 57.

Invenire obtrectatores. V. INVENIO.

Sermoni obtrectatorum locum non relinquere. Cic. pro Flacc. 68.

Studiorum suorum obtrectatorem tollere. Cic. pro Font. 17.

OBTRECTĀTUS, ūs. m. Idem quod Obtrectatio. Gell. lib. 20. cap. ult. Æquum esse puto ut sine vano obtrectatu considerent.

OBTRITUS, V. OBTERO.

OBTRŪDO, si, sum, [ὠθέω, ὠθίζω] ĕre. Ex Ob & Trudere, cum quo fere significatione convenit. Plaut. Men. 3. 3. 26.

Jamne abiit intro? abiit, obtrudit fores. Al. Operuit.

Obtrudere, quasi Invito & renuenti offerre & dare. Plaut. Curc. 2. 3. 87.

Atque aliquid prius obtrudamus, pernam, sumen, glandium:

Hæc sunt ventri stabilimenta; panem & assa bubula. [Puto Obstrudamus legendum. i. e. Devoremus. V. OBSTRUDO.

Obtrudere uxorem, Invito & nolenti dare. Ter. And. 1. 5. 16. Donatus. Idem Hec. 3. 1. 16.

Tamen nunquam ausus sum recusare eam, quam mihi obtrudit pater.

Obtrudere monimenta. Cic. 6. Verr. 79. Tu isti aderis, qui non obtrusit aliqua ex parte monimenta P. Scipionis, sed funditus sustulit ac delevit? Quo in loco fortassis legendum est Obstruxit, vel Obruit, ut sensus constet. Alii Obtrivit, etiam conjecerunt. [Non displicet alior. Obstrusit, pro Abstrusit, Removit, In tenebras abjecit.

OBTRŪSUS, a, um. Partic. [ὠσθεὶς] Cic. de Clar. Orat. 258. Quo magis expurgandus est sermo, & adhibenda quam obtrusa ratio, quæ mutari non potest, nec utendum pravissima consuetudinis regula. Emendati libri habent, Tanquam obrussa, ratio. V. OBRUSSA.

OBTRŪSIO, ōnis. f. Corpusculorum obtrusio. Cæl. Aurel. Acut. præf. lib. 1. 6.

OBTRUNCO, [κατακόπτω, μαχαιρίζω] āre. Capite cædere, & Occidere quomodocunque. Liv. 1. 5. Regem in prælio obtruncat & spoliat. Sic Cic. 3. de Nat. Deor. 67. Puerum interea obtruncat. Ex quodam poeta. Virg. 2. Æn. 332.

Excipit incautum, patriasque obtruncat ad aras.

OBTRUNCĀTIO, ōnis. f. [κατακοπή] Columel lib. 4. cap. 29. Quod tum & obtruncatione vitis & cum ejusdem resectionis fissura præcipit fieri.

OBTUEOR, tūtus vel tuĭtus sum, [ἀποβλέπω, ἀφορᾴω] ēri. Diligenter conspicere. Plaut. Mostel. 3. 2. 153. At tu istac advorsum obtuere. Idem Amphit. 3. 2. 19. Inimicos ausa sum semper obtuerier.

OBTŪTUS, ūs. m. [ἀπόβλεψις] Aspectus. Cic. 3. de Orat. 17. Qui vultum ejus, quum ei dicendum esset, obtutumque oculorum in cogitando probe nosset.

Acris obtutus. Sil. lib. 17. 344.

Continuus oculorum. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Torvus. Sil. lib. 10. 264.

Obtutu consurgit ab alto. Valer. 7. Argon. 88.

Effugit obtutum oculorum animus. Cic. de Univers. 24.

Visum fatigari continuo obtutu oculorum. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Figere obtutum aliquo. Cic. 2. de Nat. Deor. 107. Ex poeta.

Obtutu hæret defixus in uno. Virg. 1. Æn. 499.

Tacito obtutu stetit Virg. 12. Æn. 666.

Ora defixa tenet obtutu. Virg. 7. Æn. 250.

Quodam obtutu oculorum duo, pro uno, lucernæ lumina videri. Cic. 2. de Divin. 120.

OBTUĬTUS, ūs. m. [βλέμμα] Idem quod Obtutus. Cic. 1. Off. 146. Ex oculorum obtuitu, ex elevatione aut remissione superciliorum. Correctiora exemplaria legunt Obtutu.

OBTUMESCO, ĕre. Ob, i. e. Circum tumefieri. Plin. lib. 20. 5. Ex aqua bibendum dedere repente obtumescentibus.

OBTUNDO, tūdi, tūsum vel tunsum, [ἀμβλύνω, ἀμβλύσκω, καταμβλύνω, πτήσσω] ĕre. Circum percutere, tundere. Firmic. lib. 5. cap. 5. Qui sæpius aliquo dolore perculsi, & caput plangant, & pectora pugnis obtundant.

Obtundere, Crassum hebesque facere, vel hebetare, & cuspidem adimere. Columel. lib. 4. cap. 24. Obtusa, hebesque & mollis falx putatorem moratur, eoque minus operis efficit, & plus laboris adfert vinitori. Virg. 1. Georg. 262.

— durum procudit arator

Vomeris obtusi dentem. Ubi Servius; Obtusi, Reverberati & acumine carentis.

Aciem oculorum obtundere. Plin. lib. 22. cap. 25.

Ægritudinem elevare & obtundere. Cic. 3. Tusc. 34. Nihil est quod tam obtundat elevetque ægritudinem, quam perpetua in vita cogitatio.

Auditum. Cic. in Orat. 221. Ne brevitas defraudasse aures videatur, neve longitudo obtudisse. Subaudi, Aures, vel Auditum.

Aures diutius aliquorum non obtundere. Cic. 6. Verr. 109.

Aures criminatione obtusæ, & Vacuæ, contraria. Cic. Anteq. iret in exsil. 13. Æqui auditores adhibebuntur: aures non obtusæ criminatione, sed vacuæ præbebuntur.

Epistolis longis aliquem obtundere. Cic. 8. Att. 1. Ego si somnum capere possem, tam longis epistolis te non obtunderem.

Ingenia acuere & Obtundere, contraria. Cic. 3. de Orat. 91. Non quo (ut nescio quos dicere ajebant) acui ingenia adolescentum nollem, sed contra ingenia obtundi nolui, corroborari impudentiam.

Mentem obtundere, cui opponitur Acuere mentem. Cic. 1. Tusc. 80. Multa e corpore exsistunt, quæ acuant mentem, multa quæ obtundant.

Vocem obtundere. Cic. 2. de Orat. 282. Ut quum patrono malo, quum vocem in dicendo obtudisset, suadebat Granius, ut mulsum frigidum biberet, &c.

Vox obtunditur, atque aures confusa penetrat. Lucret. lib. 4. 617.

Obtundere, Sæpius repetendo eadem inculcare. Terent. Heaut. 5. 1. 6.

Ohe, jam desine deos, uxor, gratulando obtundere,

Tuam esse inventam gnatam; nisi illos ex tuo ingenio judicas. Idem Adelph. 1. 2. 33.

Ausculta: ne me obtundas de hac re sæpius. Tractum a fabris, qui sæpe repetunt tundendo aliquid malleo: & idem obtundunt & hebetant.

OBTŪSUS, a, um. Partic. [ἀμβλυνθεὶς] ut

Obtusus pugnis. Plaut. Amphit. 2. 1. 59.

Acies obtusior. Cic. de Senect. 83. Nonne vobis videtur animus is, qui plus cernat, & longius, videre se ad meliora proficisci? Ille autem, cujus obtusior sit acies, non videre? De morte loquitur.

Acies obtusa stellis. Virg. 1. Georg. 396. i. e. Splendor parum perspicuus, sed subobscurus & caliginosus, ut quum nubecula interjicitur, quæ conspectum illarum impediat. Sabinus sic; Acies obtusa, Aspectus tenebrosus. Cui opponitur, Stellarum aspectus purus, liquidus & clarus.

Acies oculorum obtusior. V. ACIES.

Angulus obtusus. Lucret. lib. 4. 356. V. Geometras.

Obtusus animi vigor. Liv. 5. 18.

Aures obtusæ, i. e. Surdæ. Stat. 5. Silv. 1. 171.

Corda vel Pectora. Virg. 1. Æn. 571.

Non obtusa adeo gestamus pectora Pœni. Ubi Servius, Obtusa, non stulta, sed crudelia. [Immo Barbara, nec exculta humanitatis præceptis.

Cornua lunæ. Virg. 1. Georg. 434. Plin. lib. 18. cap. 35. Cornua lunæ obtusa. conf. Acies stellis.

Vires obtusæ, i. e. Debilitatæ & fractæ. Lucret. lib. 3. 453.

Usus obtusior genitali arvo. Virg. 3. Georg. 135.

Obtunsus etiam legitur, sed minus frequenter & usitate. Plin. 7. Epist. 123. ad Præsentem, Ut enim si cœnam tibi facerem, dulcibus cibis acres, acutosque miscerem, ut obtunsus illis, & oblitus stomachus, his excitaretur. Alia exemplaria habent Obtusus. Plaut. Casin. 5. 1.9.

— obtunso

Ore nunc pervelim progrediri senem.

OBTŪSE, [ἀμβλέως] ius, issime. Adv. Cic. 1. de Nat. Deor. 70. Totum aut etiam, aut non, negavit esse necessarium: quo quid dici potest obtusius?

Obtusio, ōnis. f. Tertull. adverf. Marc. 3. 6. Obtufio falutarium fenfuum.
Legitur & Obtunfio apud Lamprid. in Commod. cap. 10. Capite fuppuratum reddebat obtunfione. [Sed in editis noviffime, quos vidi omnibus exftat, Reddebat. Obtunfi oneris pinguem hominem &c.

Obturbo, [διαταράττω] āre. Ab omni parte turbare, quod & Difturbare dicitur. Ter. And. 5. 4. 23. Itane vero obturbat?
Lenire & Obturbare, contraria. Cic. 12. Att. 17. Me fcriptio & litteræ non leniunt, fed obturbant.
Obturbare folitudinem alicujus. Cic. 12. Att. 19. Nec quicquam habeo tolerabilius, quam folitudinem. Nam, quod eram veritus, non obturbavit Philippus: nam ut heri me falutavit, ftatim Romam profectus eft.
Obturbatur, Imperfonale. Plin. 9. Epift. 13. Incipit refpondere Vejento; nemo patitur: obturbatur, obftrepitur, adeo ut diceret, Rogo, p. c. ne me cogatis implorare auxilium Tribunorum.

Obturbātus, a, um. Partic. Plin. 8. 18. Aqua obturbata.

Obturbātor, ōris. m. Afcon. ad Cic. Divin. 49. ad verba, Quartum ex illo grege moratorum: Obturbatores, inquit, quosdam, fordidofque cauffidicos fignificat, qui adhibebantur ad moram faciendam, dum meliores advocati recrearentur, & fe denuo compararent ad dicendum. conf. Morator.

Obturgesco, [οἰδίσκομαι] ĕre. Idem quod fimplex Turgefco. Lucret. lib. 6. 658.
Obturgefcit enim fubito pes, arripit acer
Sæpe dolor dentes, &c.
Feftus in Boa. A qua icti obturgefcunt.

Obtūro, [βύω, ἐπιβύω, ςύφω, φιμόω, φράττω] āre. Occludo. Hor. 2. Epift. 2. 105.
Obturem patulas impune legentibus aures. Feftus, Obturare ex Græco trahitur, ab eo quod illi oftia dicunt θύρας. Cic. de Fato 10. Stupidum effe Socratem dixit & bardum, quod jugula concava non haberet, obftructas eas partes & obturatas effe dicebat. Varro 3. de R. R. cap. 16. Etiam paucæ extra oftium alvei obturant omnia.
Amorem edendi obturare. Lucret. lib. 4. 867.
— atque patentem
Per membra ac venas ut amorem obturet edendi. Sic enim legendum effe contendit Lambinus; & fic hodierni fere fcribunt Obturo fine h.

Obturāmentum, i. n. [φραγμὸς] Quo aliquid obturatur. Plin. lib. 16. cap. 8. de cortice fuberis, Ufus ejus cadorum obturamentis.
Obturamentum ftagni. Plin. lib. 33. cap. 4.

Obtusus, V. obtundo.

Obtutus, V. obtueor.

O B V

Obvāgio, īvi, ītum, [καταβαβάζω] īre. Circum vagire. Plaut. Pœn. prol. 31.
Neve efurientes hic quafi hœdi obvagiant. De infantibus. Al. Hodie.

Obvāgŭlo, āre. Feftus in vocibus Portus, & Vagulatio, ex Legg. xii. Tabb. Feriis tertiis ob portum obvagulatum ito. Sed varia eft lectio, de qua V. Turneb. Adverf. 13. 26. & 19. 14.

Obvallo, [περιχαρακόω] āre. Circumvallare. Feftus, Ob ponitur pro Circum, ut cum dicimus Urbem obvallari. Cic. 2. de Lege Agr. 3. Me perlongo intervallo, prope memoriæ temporumque noftrorum primum, novum hominem Confulem feciftis, & eum locum, quem nobilitas præfidiis firmatum, atque omni ratione obvallatum tenebat, me duce refcidiftis.

Obvarĭco, āre. eft Occurro, obfto, tefte Fefto. Hinc

Obvaricatores, dicebantur Illi, qui cuipiam occurrebant, quo minus rectum iter conficeret, inquit Feftus.

Obvāro, [διαςρέφω] āre. Pervertere, depravare: dictum a Varis. Ennius Achille, Nam confiliis obvarant, quibus tam concedit hic ordo. Nonius 2. 606.

Obucula, æ. f. Oppidum ulterioris Hifpaniæ, in conventu Aftigitano, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 1.

Obvēnio, vēni, ventum, [ἀντιάω, ἀντιάζω, ἀντάομαι, ἀντιμολέω] īre. Obviam vel contra venire. Plaut. Afin. 2. 2. 15. Cic. 2. Att. 12. Sed eas eram daturus, ut putaram poftridie ei, qui mihi primus obveniffet.
Obvenire, pro Contingere quafi fortito. Cic. pro Cluent. 166. Hoc eft Q. Voconium cum iis judicibus, qui ei obvenerint, vos appellat, Judices, quærere de veneno. [conf. in obtingo, quæ notavi. Hoc quoque verbum non nifi in tertiis perfonis fic ponitur.
Sorte provincia Sicilia Verri obvenit. Cic. 4. Verr. 17.
Obvenire, Quoquomodo contingere. Cic. 2. Philip. 24. Id igitur obvenit vitium, quod tu jam Calend. Jan. futurum effe prævideras.
Obvenit occafio. Curt. lib. 8. 6. pr.
Obveniffe hæreditas, vel Hæreditate aliquid alicui dicimus, hoc eft quod vulgo dicitur *per fucceffionem.* Varro de R. R. lib. 1. cap. 12. Quid potero facere, fi iftiufmodi mihi fundus hæreditate obveniret? Cic. Obvenientia bona homini ab alio conferuntur, vel aliunde deferuntur, obvenit hæreditas: philofophia homini non obvenit, fed eam fibi quifque quærere debet a feipfo. Budæus. [Senecæ potius hæc verba, quam Cic. effe puto, nifi ipfius Budæi funt.
Hæreditas ei obvenit. Auctor ad Heren. lib. 4. 20.

Obvenientia, æ. f. Tertull. adverf. Valent. cap. 29. De obvenientia fuperducunt jam non naturam, &c.

Obventio, ōnis. f. [πρόσοδος] Ulpian. in l. Magis puto. §. Si pupill. D. de Rebus eorum, qui fub tutela & cura funt, An pecuniam pupillus habeat, vel in numerato, vel in nominibus, quæ conveniri poffint, vel in fructibus conditis, vel etiam in redituum fpe atque obventionum.
Reditus & obventiones. Ulpian. in l. 1. §. Exercitorem. D. de Exercitoria actione, Exercitorem autem eum dicimus, ad quem obventiones & reditus omnes perveniunt.

Obventus, ûs. m. Tertull. de Anim. cap. 41. Ex obventu fpiritus nequam.

Obventītius, a, um. Adj. Quod forte obvenit. Idem adverf. Marc. 2. 3. Obventitia bona.

Obverbĕro, āre. Apul. 7. Met. p. 198. Elmenh. Baculo obverberans.

Obverto, ti, fum, [ἀντιςρέφω] ĕre. Contra vertere. Plaut. Pfeud 4. 3. 5.
Ne in re fecunda nunc mihi obvertat cornua. Cic. 3. Tufc. 39.
Quem fpectabant, cujus ob os Graji ora obvertebant fua. Ex Poeta. V. ob præpofit.
Obvertere ordines vel figna, In hoftem vel contra hoftes convertere. Liv. 27. 19.
Arcum obvertit in illum. Ovid. 12. Met. 605.
Navem obvertunt magno cum pondere nautæ. Cic. Arat. 132.
Proras obvertit pelago. Virg. 6. Æn. 3. Nam longius erant progreffuri ad agrum Laurentem. Nautæ enim ad litus appulfam navim in proram convertebant, non folum ut ad reditum & aliam navigationem parati effent, verumetiam id fibi ominantes. Valer. Flacc. 5. 211.
Dixerat: atque illi dextra fine verfa magiftri
Protinus in proram rediit ratis, omine certo,
Fluminis os pontumque tuens. Ex Turnebo.
Terga obvertere alicui. Virg. 2. Georg. 271.

Obversus, a, um. Partic. ut
Obverfa Orienti gallina. Columel. lib. 1. cap. 3.
Obverfus fto, pro Adverfus. Plin. lib. 9. cap. 57. Contraque venantes refugere in fuas cavernas, & in iis obverfos ftare. De pifcibus terrenis.

Obverse, Adv. Columel. 9. 7. Domicilia apum obverfe ad hibernum Orientem componi debebant.

Obversor, [παρίσταμαι] āri. depon. Frequenter adeffe & verfari. Plin. 5. Epift. 16. Sedebant judices, Centumviri venerant, obverfabantur advocati, filentium longum.
Obverfari ante oculos dicitur id, quod ita animo apparet, ut adeffe coram videatur, & cerni. Cic. pro Sext. 7. Sed mihi ante oculos obverfatur Reipub. dignitas, quæ me ad fe rapit. Et fæpe Abfolute, ut
Veritas ipfa & gravis, & recta ratio nonne mihi obverfatur? Cic. 4. Acad. 139.
Obverfatur fpecies in fomnis. Liv. 2. 59.
Obverfatur animo. Cic. 2. Tufc. 52. Obverfantur fpecies honeftæ animo.
Obverfabatur non animis modo, fed prope oculis, Caudinæ cladis memoria. Liv. 35. 11.
Ante oculos obverfari. Lucret. lib. 4. 975. V. paulo fupra.
Ante oculos exterminatoris fui obverfatur Refpublica. Cic. pro Domo 141.

Obversatio, ōnis. f. [παράστασις] Cic. pro Muren. 49. Mæftos amicos, obverfationes, teftificationes, feductiones teftium, feceffionem fubfcriptorum animadvertebant. Al. Obfervationes. [Quod frequenter confunditur cum hac voce. Hoc loco tamen non fatis placet. Quid fi Obfecrationes? Eft enim Obfecratio h. l. quam vulgo *Sollicitationem* vocant, quæ & Prenfatio. An Occurfationes? V. omnino in ipfa voce.

Obviam, Adv. [ἰθὺ] Ex duabus, ut apparet, vocibus in unam contractis. Feft. in Mortem obiiffe, pro Ad viam dictum ftatuit. Ter. Phorm. 1. 2. 2.
At ego obviam conabar tibi, Dave.
Accedere obviam. V. accedo.
Effufi obviam. [εἰς ἀπάντησιν] Liv. 5. 23. Adventus quoque Dictatoris, omnibus ordinibus obviam effufis, celebratior quam ullius unquam antea fuit.
Ire obviam candidato. Cic. pro Muren. 67. Si mercede corrupti obviam candidatis iffent, fi conducti fectarentur. Et paulo infra, Multi obviam prodierunt de provincia decedenti, confulatum petenti. Solet fieri. &c. Docet autem ibidem Cic. In campum Martium candidatis obviam mane venire folitos clientes & amicos, ut prenfantes adjuvarent.
Obviam itio. Cic. 11. Att. 16. pr. De obviam itione, ita faciam, ut fuades.
Obviam fieri. Cic. pro Milon. 28. Obviam fit ei Clodius, expeditus in equo.
Mittere obviam. Cic. 12. Att. 5. Ego mifi Tironem Dolabellæ obviam.
Obfiftere obviam alicui. Plaut. Amph. 3. 4. 2.
Procedere. Cic. 4. Verr. 65. Heraclius ille & Epicrates longe mihi obviam cum fuis omnibus proceflerunt.
Prodire obviam. Cic. pro Muren. 68. Multi obviam prodierunt de provincia decedenti.
Properare alicui. Cic. 14. Fam. 5.
Venire. Cic. 2. Att. 1. Calendis Junii eunti mihi Antium, & gladiatores M. Metelli cupide relinquenti, venit obviam tuus pater.
Obviam ire periculis, translate. Exponere, Offerre fe. Salluft. in Jugurtha cap. 7.
Obviam ire conatibus, Refiftere. Cic. Anteq. iret in exil. 11. Frequentes profecto talibus conatibus obviam ire niteremur. Sic 3. Verr. 78. Obviam ire cupiditatibus.
Obviam effe, pro In promptu. Plaut. Capt. 3. 3. 6.
Nec fycophantiis, nec fucis ullum mantellum obviam eft. Idem Aulul. 2. 5. 19. — quod te fcio
Facile abftinere poffe, fi nihil obviam eft. i. e. Si nihil offenderis obvium, quod furripias.
Obviam, pro Contra. Cic. 4. Att. 16. Pomptinius vult a. d. iv. Non. Novemb. triumphare. Huic obviam Cato & Servilius Prætores aperte, & Q. Mucius tribunus. Negant enim latum de imperio. [Subaudiendum Eunt. i. e. Opponunt fefe.

Obvius, a, um. Adj. [ἀντίβολος] Quod alicui occurrit, & tanquam in via expofitum eft. ut,
Arma obvia ferre, apud Virg. 9. Æn. 56. Salluft. Jug. cap. 26. extr. Deinde omnes puberes, Numidas & negotiatores promifcue, uti quifque armatus obvius fuerat, interfecit. Al. Armatis rectius.
Obvia fentimus aranei fila. Lucret. lib. 3. 385.
Signa obvia fignis, Oppofita. Lucan. lib. 1. 6.
Tute tibi obvius obftas. Lucret. lib. 4. 1144.
Obvius & Expofitus homo, Qui omnes admittit, nec fe Difficilem præbet in colloquiis. Plin. 1. Epift. 10. Eft enim obvius & expofitus, plenufque humanitate.
Obvius tibi fum, Obvius tibi fio, & Obvium me tibi do, vel fero, dicimus.
Obvium fe dare alicui. Liv. 1. 16.
Obvium effe. Cic. pro Cæcin. 76. Sin autem ingredienti cum armata multitudine obvius fueris.
Obviæ litteræ volant. Cic. 6. Att. 6. Tu autem fac ut mihi tuæ litteræ volent obviæ.
Obvia minus urbs hoftibus. Virg. 3. Æn. 499. i.e. Quæ non facile patiatur impetum eorum, neque excidium.

Obvii

Obvii e diverso. Plin. lib. 8. cap. 50.
Nominativus positus, ut videtur, pro Accusativo apud Virgilium 1. Æn. 318.
Cui mater media sese tulit obvia silva. Pro eo quod est, Tulit sese obviam. Sic tamen ordinandum est, ne videatur solœcismus, Cui mater obvia tulit sese in media silva.
Sed quid hoc erit, Tulit sese? quid hoc significabit? aut quis ita loquitur? H. St. Dicitur Ego me obvius fero, ut Obvius procedo, Venio &c. V. Cort. ad Sall. Jug. 46. 5.
Turba obvia mi venerat. Propert. lib. 2. 29. 3.

OBVIO, [ἀντάω, ἀντιάζω, ἀντομαι] āre. Obviam proficisci, vel obvium esse. Et per translationem pro Resistere. Sallust. in Jugurth. cap. 5. pr. Tum primum superbiæ nobilitatis obviatum. Sed hic exemplaria castigatiora habent, Obviam itum est. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 5. Ille diu hoc a se officium deprecatus, ubi tot impellentium procerum, quibus obviandum non erat, hortatui succubuit, &c. In veteri Gloss. Lat. Gr. leg. Obviat, ἀπαντᾷ. & in Gr. Lat. Ἀπαντῶ, Obvio, occurro.
Item Adversari, resistere. Quintil. Declam. 307. Nequitia obviatum est legi. Pallad. 1. 35. Grandini obviare.

OBVIGĬLO, āre. Plaut. Bacchid. 3. 2. 14.
Qua me causa magis cum cura esse eā, quam obvigilabo, est opus. Al. rectius, Obvigilato, sublata distinctione.

OBULCO, onis. Oppidum mediterraneum ulterioris Hispaniæ in conventu Cordubensi, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 1.

OBVIŎLO, āre. Gruter. Inscript. p. 996. n. 13. NE MEA OSSA OBVIOLES.

OBULTRONEUS, a, um. Adj. Idem quod Ultroneus, αὐθαίρετος, Gloss. Vet. Lat. Gr.

OBUMBRO, [ἐπισκιάζω] āre. Umbris undique obscurare. Virg. 12. Æn. 578.
— obumbrant æthera telis. Curtius 5. 4. 8. Quippe obumbratus amnis presso in solum dilabitur alveo. h. e. Arboribus tectus, inquit Budæus.
Coma obumbrat humeros. Ovid. 13. Met. 845.
Lucus obumbrat templum. Ovid. 14. Met. 837.
Oleaster obumbrat vestibulum. Virg. 4. Georg. 20.
Obumbrare, Tueri, defendere, per translationem. Virg. 11. Æn. 223.
— & magnum reginæ nomen obumbrat. Subaudi, Turnum. h. e. Tuetur, defendit, & est translatio ab arboribus. Hoc autem dicit, Amor reginæ ad favorem popularem plurimum proderat Turno. Servius.
Obumbrare, Obscurare. Quintil. in procem. lib. 8. Nec gratiam consequuntur, & fidem amittunt, propter id quod sensus obumbrant, & velut læto gramine sata strangulant. Budæus.
Crimen obumbrare sub imagine erroris. Ovid 3. de Ponto, 3. 75.
Error obumbrat crimen facti. Ovid. 17. Epist. 48.
Obumbratur sapientia vino. Plin. lib. 23. cap. 1. Vinum jejunos bibere, novitio invento inutilissimum est, curas vigoremque animi impedit ad procinctum tendentibus, somno accommodatum ac securitatibus. Jamque dudum hoc fuit, quod Homerica illa Helena ante cibum ministravit. Sic quoque in proverbium cessit, Sapientiam vino obumbrari. Quod Plinius citat, est apud Homerum Odysseæ quarto. v. 219.
Obumbrare, cum dativo. Plin. lib. 17. cap. 21. Meliorque ea vino, quando sibi ipsa non obumbrat, assiduoque sole coquitur, & afflatum magis sentit.

OBUMBRATIO, ōnis. f. Arnob. lib. 5. Allegoricæ cæcitatis obumbratio.

OBUMBRATRIX, īcis. f. Tertull. Apol. cap. 9. Arbores templi obumbratrices.

OBUNCĀTUS, a, um. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 2. Unguibus obuncatis.

OBUNCUS, a, um. [ἐπικαμπής] Adj. Valde uncus & incurvus. Virg. 6. Æn. 597.
— rostroque immanis vultur obunco, &c.
Morsus obuncus aquilæ. Claud. de Bello Gildon. 417.

OBUNDO, [κυμαίνω] āre. ab Unda. Stat. 1. Achill. 102.
— lateque deæ Sperchios obundat
Obvius, & dulci vestigia circuit unda. Al. Abundat.

OBUNDATIO, ōnis. f. Flor. 4. 2. 27. Obundatione verna prohibetur.

OBUNGO, ĕre. Unde

OBUNCTUS, a, um. Partic. Apul. Met. 2. p. 118. Elmenh. Guttis Arabicis obunctus capillus.

OBVOLVO, volvi, vŏlūtum, [περιειλέω] ĕre. Circumvolvere. Cic. in Orat. 74. Si denique pictor ille vidit, quum immolanda Iphigenia tristis Chalchas esset, mæstior Ulysses, mæreret Menelaus, obvolvendum caput Agamemnonis esse, quoniam summum illum luctum penicillo non posset imitari.
Obvolutum & præligatum folliculo os. Cic. 2. de Invent. 149.
Obvoluta sanguine fax. Cic. 1. de Divin. 67.
Adest, adest fax, obvoluta sanguine atque incendio. Ex poeta.
Obvolvere vitium decoris verbis, pro Velare, obtegere. Hor. 2. Serm. 7. 42.

OBVŎLŪTIO, ōnis. f. Macrob. Somn. Scip. 1. 11. In singulis sphærisætherea obvolutione vestitus.

OBVOLUTĀTUS, a, um. Partic. ab OBVOLUTO. Veget. Mulom. 3. 4. Obviis obvolutatus radicibus.

OBUSTUS, a, um. Adj. [περικαυθείς] Circumustus. ut, Sudes obusta. Ovid. 12. Met. 299.
Robur obustum. Sil. lib. 4. 284.

O C A

OCĂLEA, æ. f. [Ὠκαλέα] Bœotiæ civitas, teste Homero lib. 2. Iliad.

O C C

OCCA, æ. f. [βωλοκόπημα] Instrumentum, quo tracto, reptanteque super terram, ferreis aut ligneis dentibus, quibus instructum est, glebæ conteruntur, & agri superficies coæquatur, & semina cooperiuntur: quamvis & cratibus id sæpe fiat. Columel. lib. 2. cap. 18. Deinde viciam permistam seminibus fœni seremus, tum glebas sarculis resolvemus, & inducta occa coæquabimus. Sed exemplaria castigatiora habent, Inducta crate, &c.

OCCO, [βωλοκοπέω] āre. Glebam confringere & comminuere. Varro de R. R. lib. 1. cap. 31. Vineas novellas fodere, aut arare, & postea occare, id est comminuere, ne sit gleba: quod ita occidunt, occare dicunt. Cic. de Senect. 51. Quæ quum gremio mollito ac subacto semen sparsum excepit, primum id occatum cohibet, ex quo occatio, quæ hoc efficit, nominata est. Alii rectius legunt, Occæcatum. Columel. lib. 2. cap. 10. Festus lib. 13. Occare & occatorem Verrius putat dictum ab occædendo, quod cædat grandes globos terræ: quum Cicero venustissime dicat ab occæcando fruges satas. Nonius Marcellus 1. 201. Occationem ab occæcatis seminibus, qua id efficitur, dici M. Tullius voluit de Senectute. Deinde subdit locum superiorem Ciceronis. Serenus apud eundem Nonium 1. 306. Occatio, inquit, occæcatio est. [Apud Fest. lego, Grandes glebas.
Villicus occat segetes. Hor. 2. Epist. 2. 161.
Sibi occare. Plaut. Merc. prol. 71.

OCCĀTIO, ōnis. f. [βωλοκοπία] Plin. lib. 18. cap. 20. Aratione per transversum iterata, occatio sequitur. V. supra OCCO.

OCCĀTOR, ōris. m. [βωλοκόπος] Plaut. Capt. 3. 5. 4.
Sator, sartorque scelerum, & messor maxume.
T. Non occatorem dicere debebas prius?
Nam semper occant prius, quam sarriunt rustici. Columel. lib. 2. cap. 13. conf. Fest. in Occare.

OCCATŌRIUS, a, um. Adj. [βωλοκοπικός] ut, Occatoria opera, Quæ ad occationem pertinet. Columel. lib. 2. cap. 13.

OCCILLO, [συγκόπτω] āre. dimin. Contundere. Plaut. Amph. 1. 1. 28.
Aliquem hominem allegent, qui mi advenienti os occillet probe. Quidam tamen legunt Oscillare, pro Inclinare. Douz. Ossillet. Scriver. Os suggillet.

OCCÆCO, [ἐκτυφλόω] āre. Cæcum facere. Dicimus & Obcæco, integra præpositione. V. OBCÆCO. Cic. 3. de Orat. 155.
Tenebræ conduplicantur, noctisque & nimbûm occæcat nigror. Ex Pacuvio.
Occæcare, Obscurare, ut Occæcatur sol. Plaut. Men. 1. 2. 67.
— oh solem vides
Statim ut occæcatus est, præ hujus corporis candoribus? Al. Satin.
Occæcare animum, per translationem. Liv. 28. 24. Mors Scipionis falso credita occæcabat animos.
Occæcati animi pavore. Liv. 38. 21.
Occæcatus cupiditate. Cic. 1. de Finib. 33.

OCCÆCATIO, ōnis. f. Seren. apud Non. 1. 306. Occatio, occæcatio est.

OCCALLEO, ēre. Sive potius

OCCALLESCO, ui, [πωρόομαι] ĕre. Callum obducere dicuntur partes, quæ obdurescunt. Plaut. Asin. 2. 4. 13.
Qui latera conteram tua, quæ occalluere plagis. Ovid. 14. Met. 282.
Osque meum sensi pando occallescere rostro.
Occallescere in odium. Senec. 3. de Ira 41.
Longa patientia occallui. Plin. 2. Epist. 15. Apud Plautum, Occalluit animus. Cic. 2. Att. 18. De Statio manumisso, & nonnullis aliis rebus angor equidem: sed jam prorsus occallui.
Mores obcalluere. Colum. lib. 8. cap. 16. Sic enim quoque scribitur. conf. OBCALEO.

OCCALLATUS, a, um. Partic. [πωρωθείς] Qui callum obduxit. Senec. 4. Nat. Quæst. 13. Sed quid sentire possunt emortuæ fauces, & occallatæ cibis ardentibus?

OCCĂNO, [κατᾴδω] ĕre. pro Occinere. Tacit. 2. Ann. 81. Tum Sentius occanere cornua, tubasque, & peti aggerem, erigi scalas jussit.
In Calepino primæ edit. Occano, pro Occino, penult. correpta. Occecini, & Occini, & Occanui secundum Probum, quum Cano Cecini faciat. Et significat Convicium facio & quasi Contra cano. Sallust. lib. 1. Hist. Jussu Metelli Cornicines occanuerunt. Supinum Occentum. Dein ex Val. affert Occentus. H. St. V. Prisc. lib. 10. fol. 130. b. Aldi. Serv. in 2. Georg. 384. Diomed. lib. 1. cap. 4. & infra OCCINO.

OCCASIO, OCCASUS, V. OCCĬDO.

OCCATIO, OCCATOR, OCCATORIUS. V. OCCA.

OCCĒDO, ssi, ssum, [προσέρχομαι] ĕre. Antiquum: ex Ob & Cedo, significat Accedere: ut, Occedere obviam. Plaut. Asin. 2. 3. 24.
Quisquis obviam huic hic occesserit irato, vapulabit. conf. 2. 4. 6.

OCCENTO, OCCENTUS, V. OCCINO.

OCCEPSO, V. OCCIPIO.

OCCĪDO, cīdi, cīsum, [κτείνω, ἀποκτείνω, ἀναιρέω, κατακαίνω, σφάζω, φονεύω] ĕre. ex Ob & Cædo compositum, Interficere quomodocunque. Ter. And. 5. 2. 22.
Si quicquam mentitum invenies, occidito.
Multos ferro, multos veneno homines occidere. Cic. pro Rosc. Amer. 99.
Virginiam filiam sua manu occidit Virginius. Cic. 2. de Finib. 66.
Non hominem occidi. Hor. 1. Epist. 16. 47.
Inermem occidere. Ovid. 2. Fast. 693.
Condere Rempublicam & Occidere, contraria. Cic. pro Domo 96. Rempublicam condere unius discessu, quam omnium interitu occidere maluit. [Hic potest esse ab Occĭdo, & Cado.
Occidere pugnis. Ter. Adelph. 4. 2. 21.
Occidere, Enecare, excruciare, tantaque molestia afficere, ut quis occisus prope videatur. Ter. Phorm. 4. 3. 68. Geta, occidisti me tuis fallaciis. [i. e. Perdidisti, jugulasti.
Occidere, Nimis obtundere. Hor. de Arte Poet. 475.
Quem vero arripuit, tenet, occiditque legendo.
Occidis sæpe rogando. Hor. Epod. 14. 5.
Occisit, pro Occiderit veteres sunt usi, ut in legib. XII Tabul. annotasse se scribit Turnebus.

OCCĪSUS, a, um. Partic. [ἀναιρεθείς] Cic. 1. in Catil. 26. Vigilare, non solum ad insidiandum somno maritorum, verum etiam bonis occisorum.
Nullo negotio occisus. V. NEGOTIUM.
Occisa est hæc res, i. e. Desperata & perdita. Plaut. Men. 3. 2. 46. Satin' sanus es? occisa est hæc res.
His malis occisis atque depulsis. Lampr. in fine vitæ Alex. Severi, ubi aliud significat, nisi aliter legendum est. H. St.
Occisissimus, [ἀναιρετώτατος] superl. quo utitur Plaut. in Casin. 3. 5. 52.
Occisissimus sum omnium qui vivunt. Loricam induam mihi, &c.

OCCĪSIO, ōnis. f. [φόνος] Cic. pro Cæcin. 41. Tu vim negabis esse factam, si cædes & occisio facta non erit?
Occisione occidere. Cic. 14. Philip. 36. Quumque Aulus Hirtius Consul, Imperator, prælio audito & cognito, fortissimo, præstantissimoque ani-

animo exercitum castris eduxerit, impetumque in M. Antonium exercitumque hostium fecerit, ejusque copias occisione occiderit, suo exercitu ita incolumi, ut ne unum quidem militem desideraverit. Quibus tamen omnibus locis quidam codd. habent Occidione.
Vide in Indice Histor. Rom. H. St.

Occīdio, ōnis. m. [ἀναίρεσις] Cædes, sive mors. Columel. lib. 4. cap. 17. Nec ad occidionem universum genus perduci patimur complurium annorum negligentia. Tacit. 12. Ann. 38. Copiæ tum occidione occubuissent. [Ut Morte occumbere. ubi V. An igitur ab Occīdo? pen. br.
Occidione occidere. Liv. 28. 43. Cic. 15. Fam. 4. Et a cohorte Prætoria, quæ erat Epiphaneæ præsidii causa, occidione occisum. Justin. 2. 14. 8. Copias occidione occidisse.

Occīsor, ōris. m. Plaut. Mil. 4. 2. 64. Occisor regum.

Occisōrius, a, um. Adj. Tertull. de Anim. cap. 33. Occisoria animalia.

Occisīto, āre. frequentat. Sæpius occidere. Festus ex C. Graccho, Homines liberi nunc in oppido occisitantur.

Occīdo, cĭdi, cāsum, [ἐκπίπτω] ĕre. ex Ob & Cado compositum. Plaut. Rud. prol. 8.
Et alia signa de cælo ad terram occidunt. i. e. Cadunt. Al. Accidunt.
Ex nihilo oriri, & In nihilum occidere, contraria. Cic. 2. de Divin. 37.
Occidere, [ἀποθνήσκειν, πεσεῖν] Mori. Cic. 1. Tusc. 18. Sunt qui discessum animi a corpore putant esse mortem: sunt qui nullum censeant fieri discessum, sed una animum & corpus occidere.
Occidimus ipsi & exstinguimur refrigerato & exstincto calore. Cic. 2. de Nat. Deor. 23.
Plane occidere. Cic. 1. Q. frat. 4. Sin plane occidimus (me miserum!) ego omnibus meis exitio fuero, quibus ante dedecori non eram.
Ne genus occidat humanum. Lucret. lib. 2. 174.
Potentes rerum occiderunt. Lucret. lib. 3. 1040.
Morte æterna occidere. Valer. 7. Argon. 282.
Ferro occidit Priamus. Virg. 2. Æn. 581.
Ante suos annos occidit. Ovid. 2. Amor. 2. 46.
Vulnere occidit. Ovid. 6. Met. 265.
Occidi, dolentis, cum commotione quadam, particula, idem significat quod Perii. Ter. Eun. 2. 3. 1. —occidi!
Neque virgo est usquam: neque ego, qui illam e conspectu amisi meo.
Dolus occidit. Plaut. Truc. 2. 5. 6.
Domus una occidit. Ovid. 1. Met. 240.
Fundi occiderunt. Plaut. Truc. 1. 2. 72.
Herbæ etiam Occidere dicuntur, per translationem, quum Senescunt, vel evanescunt. Virg. 4. Ecl. 24.
—& fallax herba veneni Occidet.
Lumen oculorum occidit. Lucret. lib. 3. 416.
Maturitas festinata celerius occidit. Quintil. in procem. lib. 6.
Memoria occidit. Cic. 2. de Legib. 48. Hæc jura Pontificum auctoritate consecuta sunt, ut ne morte patrisfamilias sacrorum memoria occideret.
Recordatio harum rerum occidit. Cic. de Amicit 104. Quarum rerum recordatio & memoria, si una cum illo occidisset, desiderium conjunctissimi viri atque amantissimi ferre nullo modo possem.
Spatium hoc occidit. Plaut. Stich. 2. 1. 35.
Sed spatium hoc occidit, breve est curriculo. h. e. Non satis spatii habeo. Acidal. Occidi.
Spes nostra occidit, nusquam stabulum est confidentiæ. h. e. De spe decidimus. Plaut. Most. 2. 1. 3. Hor. 4. Carm. 4. 72.
—occidit, occidit
Spes omnis & fortuna nostri
Nominis, Asdrubale interempto.

Occīdens, entis. Partic. ut, Occidens Resp. Cic. 4. Fam. 1. Profecto aliquid opis occidenti Reip. tulissemus.
Natura occidentem maturius exstinguere vulnere. Cic. pro Cœl. 79.
Vita occidens suis laudibus consolari potest. Cic. 1. Tusc. 109.
Occidens sol. Cic. 1. Tusc. 94.

Occidens, [δύσις] aliquando substantive accipitur: & subintelligitur Sol, nempe pro Ea parte mundi, in qua sol occidit: ut Oriens, in qua oritur. Cic. 2. de Nat. Deor. 164. Qui has nobiscum terras ab Oriente ad Occidentem colunt.
Infula ultima Occidentis. Catul. in Julium Cæsarem 27. 13.
Sinus ultimus Occidentis. Hor. Epod. 1. 13.
Totus navigatur Occidens. V. Navigo, in navis.

Occidentālis, e. Adj. [δυτικός] Quod vergit ad Occidentem. Plin. lib. 18. cap. 34. Ab Occasu solstitiali & Occidentali latere Septentrionis.

Occāsus, a, um. Partic. pass. Plaut. Epid. 1. 2. 41. Ante solem occasum. conf. Gell. 3. 2.

Occasūrus, a, um. Partic. [ἀποθανούμενος] ut, Beneficia in aliquem collata exitio alicujus occasura. Cic. pro Milon. 101.

Occāsus, ûs. m. [πτῶσις] Mors, interitus & casus fortunæ, tam in homine, quam in rebus externis. Cic. 1. Acad. 8. Ac post Lælii nostri occasum.
Obitus & occasus noster. Cic. in Pison. 54.
Occasus imperii, vel Reip. Plin. in Paneg. cap. 26. Occasum reip. accelerat. Virg. 2. Æn. 432.
Testor in occasu vestro, nec tela, nec ullas
Vitavisse vices Danaûm.
Occasus & interitus Reipublicæ. Cic. pro Sull. 33.
Urbis occasus & ruinæ. Virg. 1. Æn. 242.
Totius urbis atque imperii occasum appropinquare. Cic. 3. Catil. 19.
Occasus solis, Transitus solis in aliud hemisphærium, nempe quum nobis apparere desinit. Plaut. Epid. 1. 2. 41.
Solis exortus, cursus, occasus nemo admiratur, propterea quod quotidie fiunt. Auctor ad Heren. lib. 3. 36.
Ad occasum. V. ad.
Ad occasum solis pascere pecus. Virg. 3. Georg. 336.
Præcipitante in occasum die. Tacit. 4. Hist. 3. 86.
Signorum ortus, & occasus. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Occasus Vergiliarum. Plin. lib. 18. cap. 31.
Apud Ennium pro Occasione legitur: ut, Huic datus est occasus. V. Festum.
Occasus, idem quod Occidens, Absol. Plin. lib. 17. cap. 2. Quapropter qui ibi in Occasum, aut Septentriones conseret.
Ab Ortu ad Occasum spatiis immutabilibus commeans sidus. Cic. 2. de Nat. Deor. 49.
Vertor in occasum, Catull. de Coma Berenicis, 64. 67.

Occāsio, ōnis. f. [καιρός, ἀφορμή] est Opportunitas temporis casu proveniens, inquit Festus. Cic. 1. de Invent. 40. Occasio autem est pars temporis, habens in se alicujus rei idoneam faciendi, aut non faciendi opportunitatem. Idem 1. Offic. 142. Tempus autem actionis opportunum, Græce εὐκαιρία, Latine appellatur occasio.
Occasio & causa illius opprimendi fuit hæc. Cic. pro Milon. 41.
Casus est in capiendo, locus, eventus, occasio. Cic. pro Flacc. 32.
Factorum occasio. Quintil. lib. 8. cap. 6.
Ampla. V. amplus.
Brevis. V. brevis.
Commoda & idonea. Auctor ad Heren. lib. 4. 53.
Insperata. V. insperans.
Rara. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Admota sceleris exsequendi. In admoveo.
Amittere occasionem. Cic. pro Cæcin. 15.
Amplecti. Plin. 2. Epist. 13.
Aperire. In aperio.
Arripere. In arripio.
Capere. Plaut. Pseud. 4. 3. 5.
Captare. Cic. de Arusp. Resp. 55.
Dari. Cic. 7. Philipp. 18. Qui familiarem jugularat, quid hic occasione data faciet inimico?
Dare alicui rei. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Ne data quidem occasione illum repulimus. Cic. 7. Att. 17.
Exspectare tarditatem occasionis. Cic. 2. Philip. 118.
Habere. Cic. ad Brut. 4. Quod si Antonius ab alio relictum regni instrumentum, occasionem regnandi habuit. Et 10. Fam. 8. Si in eo mihi temperavissem, majores occasiones ad opitulandum haberem.
Imminere occasioni, pro Captare occasionem. Curtius lib. 5. 11. pr.
Interceptus honos ad alienæ petitionis occasionem. Cic. 2. de Lege Agrar. 3.
Largiri occasionem. V. largior.
Nactus calumniæ amplam occasionem. Cic. 4. Verr. 61.
Obvenit occasio. V. obvenio.
Occurrere occasioni si potuisset, se acerrimum propugnatorem communis libertatis præstitisset. Cic. ad Brut. 11.
Offerri occasionem. Tacit. 12. Ann. Cic. pro Lege Manil. 4. Quorum alter relictus, alter lacessitus, occasionem sibi ad occupandam Asiam oblatam esse arbitratur.
Opprimere. V. opprimo.
Ostentata occasio. V. Ostento, in ostendo.
Occasio parta. Plaut. Bacch. 4. 4. 22.
Præbere flagitiis. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Privare aliquem occasione tantæ laudis. Cic. pro Ligar. 25.
Quærere occasiones. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 14.
Rapiamus occasionem de die, Hor. Epod. 13. 5.
Occasio est. Ter. Phorm. 5. 7. 2.
Summa eludendi occasio est mihi nunc senes. Plaut. Pseud. 1. 3. 51.
Fuit occasio, si vellet, jampridem, argentum ut daret.
Quantæ, quoties, quam præclaræ occasiones fuerunt, si eum interficere voluisset. Cic. pro Milon. 39.
Si fuerit occasio, manu: sin minus, locis nos defendemus. Cic. 5. Att. 18.
Tenere, & Omittere occasionem, contraria. Cic. 1. de Legib. 5. Teneo quam optabam occasionem, neque omittam.
Oblatam tenere. Cic. 3. Philip. 34.
Occasio venit. Plaut. Trin. 4. 2. 157.
Occasio visa. Cic. 3. Verr. 24. Simulac primum ei occasio visa est, &c. provinciam deseruit.
Occasio in aggrediendo, conficiendoque negotio, præcipuum habet momentum: ut non sine causa veteres videantur eam divinitate donasse: tametsi apud Græcos mas est hic deus, appellaturque Καιρός. Ejus simulacrum ad hunc modum fingebat antiquitas: Volubili rotæ pennatis insistens pedibus, vertigine quam citatissima semet in orbem circumagit, priore capitis parte capillis hirsuta, posteriore glabra, ut illa facile prehendi queat, hac nequaquam. Unde dictum est, Occasionem arripere. Ad quod erudite simul & eleganter allusit quisquis is fuit, qui versiculum hunc conscripsit, Dist. Caton. 2. 26.
Fronte capillata est, sed post Occasio calva. Ex Erasmo. Exstat Ausonii nobile epigramma in simulacrum Occasionis & Pœnitentiæ XII. quod non visum est hic apponere. Conf. Phædr. lib. 5. fab. 8.
Occasio, pro Copia, teste Budæo. Columel. lib. 8. cap. 17. Id autem stagnum vel exciditur in petra, cujus rarissima est occasio, vel in litore construitur opere signino. Plin. lib. 16. cap. 41. Quoniam ad excutiendum ignem non semper lapidis occasio est.

Occasiuncŭla, æ. f. [ἀφορμίδιον] dimin. Plaut. Trin. 4. 2. 132.
Nimis argute obrepsisti in easpe occasiuncula.

Occĭduus, a, um. Adj. [ἑσπέριος] Quod occidit, vel ubi fit solis, vel alterius rei occasus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. in præfat. 38.
Solus Amazonio cinctus Stymphalidas arcu
Appetis, occiduo ducis ab orbe greges. Plin. lib. 7. cap. 49.
Scansili annorum lege occidua.
Sol occiduus. Ovid. 1. Met. 63.
Aquæ. Ovid. 1. Fast. 314. Mare Hesperium.
Domus primæ & occiduæ, Orientis & Occidentis. Stat. 1. Theb. 200.
Senectæ occiduæ iter declive. Ovid. 15. Met. 227.

Occiduālis, e. Adj. Prudent. adv. Symm. 2. 597.
Omnibus in terris, quas distinet occidualis
Oceanus, roseoque aurora illuminat ortu.

Occidāneus, a, um. Adj. Innocent. de Casis, p. 228. Goes. Ventus occidaneus.

Occidium, i. n. pro Occasu. Prudent. Apoth. v. 27.
Hæret & occidium sentit jam jamque futurum. al. Excidium. conf. Barth. Adversf. 47. 13.

Occāso, [καταπίπτω] āre. verbum antiquum, ab Occasus, a, um. Partic. Plaut. Casin. 3. 4. 8.
Satin' propter te pereo ego, atque occaso? al. Occasio.

Occasīvus, a, um. Adj. Ad occasum spectans. δυτικός. Gloss. Gr. Lat.

Occillo, V. in occa.

Occīno,

OCCĬNO, cinui, centum, [κατᾴδω] ĕre. Contra canere. Verbum Augurale. Liv. 6. 41. Si pulli non pascentur, si tardius ex cavea exierint, si occinuerit avis.
Alites occinentes. Catull. ad Thallum, 23. 5.
Legitur & Occano, quod vide in suo loco. & Occanui, apud Sallustium lib. 1. Hist. 10. Jussu Metelli cornices occanuerunt.
OCCENTUS, ûs. m. [κατῳδὴ] ut,
Occentus soricis. Valer. Max. lib. 1. 1.
OCCENTO, [κατᾴδομαι] āre. frequent.
Occentare (inquit Festus) Convicium facere significat, ut apud antiquos, quum id clare & cum quodam canore fieret, ut procul exaudiri posset: quod turpe habetur, quia non sine causa fieri putatur. Plaut. Curc. 1. 2. 57.
Quid si adeam fores, atque occentem? Idem Pers. 4. 4. 20.
At enim illi noctu occentabunt ostium, exurent fores. *Ils bailleront des haubades a l'huis.* Hinc illa XII. Tab. lex, Si quis occentasset, sive carmen condidisset, quod infamiam afferret, flagitiumve alteri. Apud Augustin. de Civ. D. 9. 16. ex 4. Cic. de Rep. Sed alii legunt Actitavisset.
Sunt qui OCCANTO, vel etiam OBCANTO scribunt. Paul. sent. 5. t. 23. Qui sacra impia, nocturnave, ut quem obcantarent, fecerint. Ubi idem ac Incantare significat.
OCCANTĀTUS, a, um. Partic. Apul. Apolog. p. 327. Elmenh. Mulier obcantata, vecors, amens amans.
OCCĬPIO, cœpi, cœptum, [ἐνίσταμαι] ĕre. ex Ob, & Cœpi defectivo compositum; Incipere. Ter. Eun. 1. 2. 45.
Interea miles, qui me a mare occœperat. Idem And. 3. 2. 24.
— si quid narrare occœpi, continuo dari
Tibi verba censes.
Magistratum occœperant. Tacit. 3. Ann. 2.
Juventas occipit. Lucret. lib. 5. 887.
Et sæpissime apud Plautum, cujus etiam est Occepso, pro Occepero, teste Non. 2. 612. Plaut. Amphitryone, 2. 2. 41.
Ni ego illi puteo, si occepso, animam omnem intertraxero.
Modo dolores, meatu, occipiunt primulum. In Ter. Adelph. Act. 3. sc. 1. pr. ubi legitur in ult. Accipiunt. H. St.
OCCEPTO, āre. frequent. Idem Plaut. Men. 5. 5. 18.
Jam hercle occeptat insanire primulum.
OCCĬPUT, ĭtis. n. [ἰνίον] Posterior capitis pars, quæ Fronti opponitur. Ausonius in epigrammate Occasionis, 12.
Occipite es calvo.
Sinciput quasi Semicaput, Vide SYNCIPUT. H. St.
OCCĬPĬTIUM, i. n. [ἰνίον] Idem. Plaut. Aul. 1. 1. 25.
Quæ in occipitio quoque habet oculos pessuma. Erasmus, In occipitio oculos habet. De versutis & circumspectis, quosque neutiquam proclive sit fallere: quod genus hominum Pers. 1. Sat. 58. Janos appellat,
O Jane, a tergo quem nulla ciconia pinsit.
Frons occipitio prior, Adagium instar ænigmatis jactatum, quo significavit antiquitas Rectius geri negotium, ubi præsens ac testis adest is, cujus agitur negotium. Prior dictum est pro Potior, meliorque. Alioqui quis ignorabat frontem priorem esse capitis partem, occipitium posteriorem? Tametsi hæc amphibologia commendat nonnihil dicti gratiam, quod ob antiquitatem, oraculi instar habebatur. Exstat autem apud Catonem, lib de R. R. cap. 4. Si bene, inquit, ædificaveris, libentius & sæpius venies, fundus melior erit, minusque peccabitur, fructi plus capies: frons occipitio prior. Plinius item in eandem ferme sententiam libro 18. capite 5. Eum tamen inquit, qui bene habitet, sæpius ventitare in agrum: frontemque domini plus prodesse, quam occipitium, non mentiuntur. Rursus ejusdem libri cap. 6. Et ideo majores fertilissimum in agro oculum domini esse dixerunt. Erasmus.
OCCISIO, OCCISUS. V. OCCĪDO.
OCCLĀMĪTO, [καταβοάομαι] āre. Idem quod Clamitare, & obstrepere. Plaut. Curc. 1. 3. 27. Dormio, ne occlamites.
OCCLŪDO, si, sum, [κατακλείω] ĕre. ex Ob & Cludo antiquo verbo compositum, quod Claudere significat. Plaut. Amph. 4. 1. 10. Occluserunt ædes.
Tabernas occludere. Cic. 4. Acad. 144. Quid me igitur, Luculle, in invidiam, & tanquam in concionem vocas: & quidem, ut seditiosi Tribuni solent, occludi tabernas jubes?
Occludere linguam alicui. Plaut. Mil. 3. 1. 11.
Quippe si rescivere inimici consilium tuum,
Tuopte tibi consilio occludunt linguam, & constringunt manus.
h. e. Impediunt ne quid respondere possis.
OCCLŪSUS, a, um [κατακλεισθεὶς] Partic. sive Nomen ex participio. Cic. 4. in Catil. 17. Occlusis tabernis.
Occlusa contumeliis libido. Ter. And. 3. 3. 25.
Odium occlusum effundere. Cic. 1. Fam. 9. Sed quum occlusum illud odium multarum ejus in me injuriarum, quod ego effudisse me omne arbitrabar, residuum tamen insciente me fuisset, omne repente apparuit. Quidam legunt Inclusum.
Nec obsignatum, nec occlusum. Cic. 2. de Orat. 248. V. OBSIGNO.
Compar. Occlusior stultiloquentia. Plaut. Trin. 1. 2. 185. h. e. Occulta & obscura.
Superl. Ostium occlusissimum. Plaut. Curc. 1. 1. 15.
OCCO, as. V. OCCA.
OCCŬBO, ui, itum, [κατάκειμαι] āre. a Cubo compositum. Virg. 1. Æn. 551.
— nec adhuc crudelibus occubat umbris. Frequentiore in usu est Occumbo, quod V.
OCCULCO, [καταπατέω] āre. Idem quod Conculcare significat. Cato de R. R. cap. 49. Ita uti fuerit, ponito in scrobe aut in sulco, operitoque & bene occulcato.
OCCULCĀTUS, a, um. Partic. Liv. 27. 14. Partim occulcatis, partim dissipatis terrore, qui circa erant.
OCCŬLO, cului, cultum, [κρύπτω] ĕre. Abscondere, ita ut nihil appareat. Virg. 2. Georg. 346.
Quod superest, quæcunque premes virgulta per agros,
Sparge fimo pingui, & multa memor occule terra. Cic. 2. de Orat. 177. Puncta argumentorum plerumque ut occulas, ne quis ea numerare possit.
Quæ ceteris in urbibus mollissimo cultu parietum umbris occuluntur. Cic. 2. Tusc. 36.
Æther occulit deos. Ovid. 2. de Pont. 8. 62.
Nubibus aerem occuluit Jupiter. Ovid. 14. Met. 816.
Arcana pectore fido occulam. Senec. Hippol. 8.
Caput in terris occuluit Nilus. Tibul. lib. 1. 8. 24.
Culpam parentum occuluit. Stat. 3. Silv. 3. 46.
Feras silva occulit. Ovid. 2. Fast. 216.
Mæsta secretum occuluit. Senec. Hippol. 7.
Umbris sese occulat. Virg. 12. Æn. 53.
OCCULTUS, a, um. [κρυπτὸς, κρύφιος, λαθραῖος] Partic.
Occultus & involutus; Promptus & apertus, contraria. Cic. 1. de Fin. 30. Interesse inter argumentum conclusionemque rationis, & inter mediocrem animadversionem atque admonitionem: alterâ occulta quædam & quasi involuta aperiri, alterâ prompta & aperta judicari.
Ævo occulto crescit fama Marcelli. Hor. 1. Carm. 12. 45.
Amores. Ovid. 2. Fast. 81.
Calles. Virg. 9. Æn. 383.
Cupiditas occulta & tecta. Cic. pro Rosc. Amer. 104.
Dolores occultos proferre. Propert. lib. 1. 18. 3.
Doli. Tibul. lib. 1. 9. 24.
Homo occultus, i. e. Astutus, fictus. Cic. 3. Fam. 10. Caveret sibi ab occultis hominibus. Liv. 25. 16.
Proditor. Claud. 1. in Cons. Stil. 113.
Occultum, ac subdolum fingendis virtutibus. Tacit. 6. Ann. 51.
Iter. Propert. lib. 3. 11. 34.
Occultum, intestinum, & domesticum malum. Cic. 3. Verr. 39.
Monitus. Ovid. 3. Fast. 167.
Notæ occultæ, Litteræ secreti aliquid habentes. Ovid. 3. de Arte Am. 630.
Res occultæ, & ab ipsa Natura involutæ. Cic. 1. Acad. 15.
Res occultissimæ, Secretissimæ & absconditissimæ. Cic. 4. Acad. 127.
An tu, quum res occultissimas aperueris, in lucemque protuleris, juratusque dixeris ea te comperisse, &c.
Res occultas & penitus abditas, non modo vidit animo, sed etiam sic tractat ut manu doceat Epicurus. Cic. 1. de Nat. Deor. 49.
Sapor salis occultus in lacte. Virg. 3. Georg. 397.
Scelus. Lucan. lib. 4. 252.
Spes. Tacit. 2. Hist. 78.
Viæ. Virg. 3. Æn. 695.
Vires occultas concipiunt terræ. Virg. 1. Georg. 86.
Voces. Stat. 5. Theb. 490.
Saltuum occulta. Tacit. 1. Ann. 61.
Abdere se in occultum. V. ABDO.
Continere sese in occulto. V. CONTINEO.
Occultum offerre, inquit Festus, significat Sub terram fere ponere. Dacer. Ferre, p.
Abditum & occultum. In ABDO.
Reconditum & Occultum. Cic. 11. Fam. 21.
Credere occulta servis. Cic. pro Cœl. 57.
Habere occultum aliquid, pro Occulere, reticere. Sallust. in Catil. cap. 23. At Fulvia, insolentiæ Curii causa cognita, tale periculum Reipublicæ haud occultum habuit: sed, sublato auctore, de Catilinæ conjuratione quæ, & quo modo audierat, compluribus narravit.
Recludere occulta Parcarum. Stat. 1. Achil. 498.
Subvertere aliquid per occultum. Tacit. 3. Ann. 9.
In occulto prope stare. Cic. pro Cluent. 78.
In occulto nihil agere soleo. Plaut. Trin. 3. 2. 86.
Jacere in. Plaut. Trin. 3. 2. 38.
In occulto jacebis, quum te maxime clarum voles.
Ex occulto, adverbialiter positum, pro Secreto. Plin. lib. 9. cap. 24. Nam pastinaca latrocinatur ex occulto, transeuntes radio (quod telum est ei) figens.
Ex occulto intervenire. Cic. pro Cluent. 47.
Occultior, compar. Cic. 11. Fam. 27. Habeo multo occultiora, quæ vix verbis assequi possum.
OCCULTE, [λαθραίως] ius, issime. Adv. ut, Occulte facere aliquid: h. e. Clam & caute. Cic. 1. de Fin. 50.
Clam & occulte. Cic. 6. Verr. 23. Per istos, quæ volebat, in navem clam imponenda, occulte exportanda curabat.
Occulte sine teste. Cic. 2. de Fin. 53. Facile ut excogitet, quomodo occulte, sine teste, sine ullo conscio, fallat.
Occulte ferre. Ter. Adelph. 3. 2. 30.
Neque id occulte fert: a lenone ipsus eripuit palam. i. e. Non clam agit.
Labitur occulte, fallitque volatilis ætas. Ovid. 10. Met. 519.
Occulte latere. Cic. 2. de Lege Agrar. 41. Quid Alexandria cunctaque Ægyptus? ut occulte latet! ut recondita est! ut furtim tota Decemviris traditur!
Lude, sed occulte. Ovid. 17. Epist. 153.
Occulte aliquid moliri. Cic. 7. Att. 7.
Aperte & Occulte, contraria. Cic. 1. de Lege Agrar. 1. Quæ res aperte petebatur, ea nunc occulte cuniculis oppugnatur.
Pervenire occulte ad aliquem locum. Cic. 3. in Catil. 5.
Occulte ad exploranda loca proficiscitur. Cæs. 1. Bell. Civil. 66.
Occultissime parere. Cic. 1. Off. 127. Removent ab oculis, ipsique necessitati dant operam ut quam occultissime pareant.
Occultissime aliquid agere. Cic. 2. Verr. 15.
OCCULTIM, aliud Adv. Solin. cap. 4. Occultim reptare.
OCCULTO, [κρύπτομαι] āre. frequent. h. e. Abscondo. Virg. 2. Ecl. 9.
Nunc virides etiam occultant spineta lacertos.
Boves abactas occultat silvis. Ovid. 2. Met. 686.
Corpus senile paludibus occultavit. Cic. pro Sext. 50.
Occultare se latebris. Cic. pro Lege Manil. 7. Et ita regnat, ut se non Ponto, neque Cappadociæ latebris occultare velit, sed emergere e patrio regno, atque in vestris vectigalibus, hoc est in Asiæ luce, versari.
Quæ natura occultavit, eadem omnes, qui sana mente sunt, removent ab oculis. Cic. 1. Off. 127.
Occultare se ab aliquo, Ex alicujus conspectu se auferre. Plaut. Trin. 2. 2. 3.
Occultare apud se. Cæs. 6. Bell. Gall. 17.

Occultare rem aliquam alicui, Celare. Plaut. Perf. 4. 3. 22.
Intemperantis eſt, ſcribere quod occultari velis. Cic. 1. Acad. 2.
Occultari & Aperiri, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 51. Quod eo eſt admirabilius in his ſtellis quas dicimus, quia tum occultantur, tum rurſus aperiuntur, tum abeunt, &c.
Elucere & Occultari, contraria. Cic. pro Roſc. Amer. 86. Tenuitas hominis ejuſmodi eſt, ut diſſimulari non queat: atque eo magis eluceat, quo magis occultatur.
Diſſimulare, & Occultare. Cæſ. 2. Bell. Civil. 31.
Occultare & diſſimulare appetitum voluptatis propter verecundiam. Cic. 1. Off. 105.
Cauſam tanti terroris occultas. Cic. 3. Verr. 80.
Fugæ conſilium occultare. Cæſ. 3. Bell. Civil.
Culpam ſub antris. Stat. 9. Theb. 617.
Fugam occultare. Cæſ. 1. Bell. Gall. 27.
Vitia. Cic. Poſt red. in Senat.
Veritas intus occultatur, in fronte eſt oſtentatio. Cic. 2. de Finib. 77.
Occultari, pro Latere. Cic. 2. Off. 25. Præmittebatque de ſtipatoribus ſuis, qui perſcrutarentur arculas muliebres: & ne quod in veſtimentis occultaretur telum exquirerent.
Occultātus, a, um. Partic. [κεκρυμμένος] ut, Occultata tenebris. Cic. 4. Acad. 122.
Occultātē, Adv. [κεκρυμμένως] Idem quod Occulte. Cic. pro Dejot. 18. Quod igitur & occultatius conari, & efficere cautius potuit, id tibi, & medico callido, & ſervo, ut putabat, fideli non credidit. Al. Occultius.
Occultātio, ōnis. f. [κατάκρυψις] Cic. 2. de Finib. 73. Quæ libido ſe non proripiet ac projiciet, aut occultatione propoſita, aut impunitate, aut licentia? Cæſ. 6. Bell. Gall. 20. Cujus rei nulla eſt occultatio.
Occultātor, ōris. m. [κατακρυπτής] Cic. pro Milon. 51. Suſtinuiſſet hoc crimen primum ipſe ille latronum occultator, & receptor locus.
Occumbo, cŭbui, cubitum, [ὑποδύομαι, ἀπέχομαι] ĕre. Mori, Succumbere, Vinci. Differt ab Occubo, quod motum & actionem ſignificat.
Ante annos ſuos occubuit. Ovid. 3. de Arte Am. 18.
Occumbere morti, Idem. Virg. 2. Æn. 62.
Neci. Ovid. 15. Met. 499.
Mortem. Liv. 31. 18. Qui pugnantes mortem occubuiſſent.
Occumbere necem voluntariam. Sueton. in Auguſt. 13. Sic Mſſ. Al. Voluntaria nece.
Occumbere morte. Cic. 1. Tuſc. 102. Ut eſſet qui pro patria morte non dubitaret occumbere. Legitur & Mortem. Liv. 1. 7. [Ubi tamen Gronov. Morte edidit. Sane, ſicut Occidere morte, non Mortem dicitur, ſic Occumbere morti vel Morte rectius puto, & conſtructionem cum quarto caſu ſuſpectam habeo.
Ferro occumbere. Ovid. 12. Met. 207.
In gladium occumbere. Vellei. 2. 70. 3.
Certamine ſævo occumbit. Sil. lib. 1. 143.
Factis claris occumbere. Valer. 6. Argon. 286.
Occŭpo, [ἀσχολέω, καταλαμβάνω, προλαμβάνω, ἐνασχολέω] āre. ex Ob & Capio compoſitum, ſignificat proprie (ut ait Valla lib. 5.) Quod in commune ſive in medium poſitum erat, ante alios capere. Eſt etiam Locum tenere aut capere, & vi arripere. Cic. de Amicit. 40. Ti. Gracchus regnum occupare conatus eſt, vel regnavit is quidem paucos menſes.
Occupare, Prævenire. Titinnius Veliterna, Ergo occupa foras exire. Plaut. Rud. 1. 4. 28. Occupas præloqui. Varr. Ephebo, Crede mihi, plures dominos ſervi comedere, quam canes. quod ſi Actæon occupaſſet, & ipſe prius ſuos canes comediſſet. Nonius 4. 328. Plaut. Moſt. 3. 1. 39. Occupato adire. Liv. 1. 14. Occupant bellum facere. Idem 1. 30. Occupat Tullus in agrum Sabinum tranſire.
Occupare ante. Plaut. Aſin. 4. 2. 9.
Æſtum maris, Prævertere. Curtius lib. 9. 9. extr.
Diem fati. Curtius lib. 8. 9. ad fin.
Miniſterium carnificis. Curt. lib. 8. 2. pr. Deteſtabile carnificis miniſterium occupaverat rex. De Alexandro loquitur, qui Clytum amicum interfecerat.
Ortum ſolis, Prævenire. Curt. lib. 6. 4. extr.
Pacem non dare ſolum, ſed etiam occupare deberes. Curt. lib. 4. 11. i. e. Ultro poſcere.
Occupare, Detinere. Virg. 4. Georg. 440.
— manicisque jacentem
Occupat. [i. e. Injicit celeriter jacenti manicas.
Occupatum eſſe in re facienda. Cic. 1. Off. 57. Et in ea funditus delenda occupati & ſunt, & fuerunt.
Ad aliquod negotium ſe occupare. Plaut. Pſeud. 1. 5. 135.
Ne quod te ad aliud occupes negotium. i. e. Prius applices. Al. Ne quo.
Animum occupare in funambulo. Terent. in prol. Hec. 4. ſubaudi Spectando.
Affectibus occupari. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Occupare, Invenire, Tenere, vel poſſidere. Cic. in Hortenſ. Et paullum macelli occupaviſſe. Virg. 6. Æn. 424.
Occupat Æneas aditum cuſtode ſepulto. Cic. 13. Philipp. 12.
Agri Lucani poſſeſſiones occupavit. Nonius l. c.
Occupari quidpiam ab aliquo. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Aditus occupare. V. Adeo.
Amplexu aliquem. Ovid. 3. Faſt. 509.
Occupat animos terror. Cæſ. 1. Bell. Gall. 39.
Animos pavor fugaque occupaverat. Liv. 5. 38. Timor exercitum. Cæſ. 1. Bell. Gall. 39.
Animum ab iracundia occupari. Cic. 1. Q. frat. 1. 31.
Arbitrium mortis liberum occupare. Curtius lib. 4. 4. 12.
Artus feſſos occupat ſopor. Virg. 4. Georg. 190.
Arva occupat furens Iaſon. Valer. 3. Argon. 86.
Aurem fama occupat. Hor. 2. Serm. 2. 95.
Communia ſolus occupat. Ovid. 13. Met. 272.
Conſilium occupare, Invenire. Plaut. Men. 5. 2. 94.
Exercitum. Curtius lib. 7. 3.
Extremum occupet ſcabies. Hor. de Arte Poet. 417. Adagium eſt, tractum ex ludo puerili curſu certantium, ut ait Scholiaſtes.
Fortunam occupare & capere. Cic. 5. Tuſc. 27. Occupavi te, inquit, Fortuna, atque cepi, omneſque aditus tuos interclusi, ut ad me aſpirare non poſſes.
Gratiam alicujus. Curtius lib. 7. 4. 16.
Honores. Hor. 1. Carm. 12. 19.
Italiam militibus. Cic. 1. de Lege Agrar. 17.
Italiam præſidiis obſidere & occupare. Cic. 2. de Lege Agrar. 75.
Locum occupare, quod vulgo *impedire* dicitur. Cic. 3. de Finib. 67. Sed quemadmodum theatrum, quum commune ſit, recte tamen dici poteſt ejus eſſe eum locum, quem quiſque occuparit. h. e. Primus ceperit. Cic. de Clar. Orat. 89. Volo hoc oratori contingat, ut quum auditum ſit eum eſſe dicturum, locus ſubſelliis occupetur, compleatur Tribunal, &c.
Locum aliquem cæmentis. Hor. 3. Carm. 24. 3.
Locum primum. Lucret. lib. 1. 391.
Locum odii ne riſus occupet. Cic. in Orat. 88. Illud admonemus tamen, ridiculo ſic uſurum oratorem, ut nec nimis frequenti, ne ſcurrile ſit, &c. nec in facinus, ne odii locum riſus occupet: neque aut ſua perſona aut judicum, aut tempore alienum.
Lumina feſſi ſopor occupat. Tibul. lib. 1. 2. 2.
Menſes primos occupare. Cic. 8. Fam. 10. Novis magiſtratibus autem, ſi Parthicum bellum erit, hæc cauſa primos menſes occupabit. i. e. Primis menſibus tractabitur.
Mentes Siculorum tanta ſuperſtitio occupavit, ut, &c. Cic. 6. Verr. 113.
Mors occupat eam. Ter. And. 1. 5. 62.
Morſu occupare. Ovid. 3. Met. 48.
Munus aliquod. Curtius lib. 8. 11. Nullo detractante munus, quod rex occupaſſet. i. e. Primus ſubiiſſet.
Muros. Curtius lib. 9. 1. Scalis undique admotis muri occupantur.
Occupatum oratione. Plaut. Rud. 1. 2. 21.
Orbem viribus. Virg. 7. Æn. 258.
Ora occupat pallor. Virg. 4. Æn. 499.
Portum navis occupat. Hor. 1. Carm. 14. 2.
Poſſeſſionem laudis. Cic. 10. Fam. 7. Non mediusfidius mediocri dolore afficiebar, quum alii occup[illegible] poſſeſſionem laudis viderentur.
Regiam. Hor. 2. Carm. 18. 6.
Regnum. Cic. 5. Philip. 17.
Saltus. Cæſ. 3. Bell. Civil.
Solum occupabitur feris. Hor. Epod. 16. 10.
Suffugia proxima quæque. Curtius lib. 8. 4.
Tyrannidem. Cic. 3. Off. 90.
Verba quæ maxime cujuſque rei propria, quæque eſſent ornatiſſima, atque optima, occupavit Ennius. Cic. 1. de Orat. 114.
Hominem occupare, i. e. Non opinantem opprimere; Gallice, *Surprendre, ou prevenir.* Curtius lib. 3. 1. extr. Quum deinde Darium regem, ubicunque eſſet, occupare ſtatuiſſet, ut a tergo tuta relinqueret, Amphoterum claſſi, &c.
Occupare, Collocare, inquit Nonius l. c. Pomponius Pictoribus, Quæ tuleram mecum, nulla deinde victoria tam Græca mercede illico curavi ut occuparem.
Pecuniam occupare alicui, vel apud aliquem fœnore. Cic. pro Flac. 51. Pecuniam adoleſcentulo, grandi fœnore, fiducia tamen accepta, occupaviſti. i. e. Pecuniam abs te fœneratitiam ſumpſit adoleſcentulus. Idem 3. Verr. 91. Præterea pecunias occupaverat apud populos, & ſyngraphas fecerat. Budæus.
Occupans, antis. Partic. [καταλαμβάνων] Quintil. Declamat. 13. Multa nihilominus quæ libera fuerunt, tranſeunt in jus occupantium, ſicut venatio & aucupatio.
Occupātus, a, um. Partic. [καταληφθείς] ut, Urbs occupata ſeditionibus. Hor. 3. Carm. 6. 13.
Occupatus, a, um. Adj. [ἄσχολος, ἐνασχολούμενος] Qui ante negotio aliquo detentus, non poteſt negotio alterius operam dare: ut ait Valla. Cic. de Senect. 31. Itaque nemo adhuc convenire me valuit, quin fuerim occupatus.
Occupatus & Otioſus, contraria. Cic. 1. Tuſc. 5. Ut ſi occupati profuimus aliquid civibus noſtris, proſimus etiam, ſi poſſumus, otioſi.
Occupatum & impeditum nunquam hunc tenuerunt amores. Cic. pro Cœl. 44.
Vehementer occupatus homo. Cic. pro. Muren. 29
Occupatus auditioni. Plin. lib. 26. cap. 2.
De aliquo occupatus. Cic. 10. Att. 6. Et quia feſtinabam, eramque occupatior de Q. filio, ita me quidem ſedulo: reliqua noſti.
In faciendo aliquid occupatus. Cic. pro Muren. 85. Is non in adminiſtrando bello, ſed in ſufficiendo Collega occupatus.
In alio amore. Ter. And. 5. 1. 10.
In bonis. Cic. pro Roſc. Amer. 93.
In ſtudio aliquo. Cato in præfatione R. R.
In re familiari. Cic. ad Brut. 8.
In ſe conſervando. Cic. 4. de Finib. 34.
Tot annos in diis immortalibus placandis. Cic. pro Font. 36.
Occupati animi beneficiis alicujus. Liv. 27. 21.
Suſpenſo & occupato animo alicui reſpondere. Cic. 1. de Orat. 239.
Animum occupatum in aliqua re habere. Cic. 1. de Invent. 31.
Opera occupata. Cic. 1. de Legib. 8. Neque occupata opera, neque impedito animo res tanta ſuſcipi poteſt.
Tempora. Cic. pro Planc. 66. Et quid ego dicam de occupatis meis temporibus, cui fuerit ne otium quidem unquam otioſum?
Compar. Occupatior eram. Plin. 2. Epiſt. 2.
Habebant me occupatiorem comitiorum dilationes, & exſpectare in dies exitum cogebant. Cic. 8. Fam. 4. conf. De aliquo occupatus.
Superl. Occupatiſſimus. Cic. 12. Att. 38. Non dubito, quin occupatiſſimus fueris, qui ad me nihil litterarum, &c.
Sum tamen hoc tempore occupatiſſimus. Plin. 9. Epiſt. 212.
Occupātio, ōnis. f. [ἀσχολία, κατάληψις] Actus occupandi. Cic. 1. Off. 21. Sunt autem privata natura nulla, ſed aut vetere occupatione, ut qui quondam in vacua venerunt, &c.
Item hoſtilis invaſio. ut, Obſeſſio templorum, occupatio fori, oppreſſio curiæ. Cic. pro Domo 5.
Occupatio, quum alicui neceſſariæ rei, & cui ante omnia operam dare debemus, cum diligentia vacamus: ut ait Valla.
Occupatio rei militaris magna in bello eſſe ſolet. Cic. 4. Acad. 4.
Moleſtiſſimæ occupationes. Cic. 7. Fam. 1.
Summæ atque incredibiles. Cic. 1. Att. 16.
Deſcendere ad juris Civilis perdiſcendi. Cic. 1. de Orat. 252.

Diſtine-

Diftineri aliqua. Cic. 2. Att. 23.
Eripere tempus e fummis. Cic. 1. Att. 11.
Expedire fe ab omni. Cic. 3. Att. 20.
Impediebat te ifta conviviorum mulierumque. Cic. 7. Verr. 83.
Implicatus occupationibus. Cic. 1. de Nat. Deor. 51.
In maximis occupationibus nunquam intermittis ftudia doctrinæ. Cic. in Orat. 4.
Obfervare occupationes. V. OBSERVO.
Occupationibus prohiberi aliquid facere. Cæf. 4. Bell. Gall. 16.
Relaxare fe occupationibus. Cic. 7. Fam. 1.
Occupatio, Figura orationis. Valla, Occupare, fæpe ante capere eft, & (ut aliqui loquuntur) præoccupare. Unde fchema illud Occupatio dicitur, quoties quæ dici ab alio poterant, ea ipfi præveniendo dicimus, in noftram partem, ne nobis poftea officerent, retorquentes. Cic. 3. de Orat. 203. Et in hilaritatem impulfio, ante occupatio. Auctor ad Heren. lib. 4. 38. Occupatio eft, quum dicimus nos præterire, aut non fcire, aut nolle dicere, id quod tunc maxime dicimus, hoc modo, Nam de pueritia quidem tua, quam tu omni intemperantiæ addixifti, dicerem, fi hoc tempus idoneum putarem: nunc confulto relinquo.
OCCUPĀTORIUS, a, um. Adj. dicitur de Agris, qui ab aliis occupantur, a propriis poffefforibus derelicti. V. Rigalt. Gloff. Agrimenf.
OCCUPĀTĪCIUS, a, um. Adj. Idem apud Feftum, quem vide.
OCCŬPO, onis. m. Mercurii cognomen. Petron. cap. 58. Occuponem propitium!
OCCURRO, curri, curfum, [ἀπαντάω, προσέρχομαι] ĕre. Obvium fieri, five Obviam procedere. Juven. 1. Sat. 69.

Occurrit matrona potens, quæ molle Calenum, &c.

Cic. ad Brut. 6. Scripfi ad eum ut mihi Heracleam occurreret.
Occurrere obviam. Liv. 4. 40.
Ad tempus. Cic. 1. Philipp. 9. Tum vero tanta fum cupiditate incenfus ad reditum, ut mihi nulli neque remi, neque venti fatisfacerent; non quo me ad tempus occurfurum putarem, fed ne tardius quam cuperem, Reipublicæ gratularer.
Occurrere, pro Currere. Plaut. Curc. 2. 2. 28. Parafitum tuum video occurrentem. [Nifi Accurrentem fcribendum.
Occurrit ex adverfo inftructa acies, i. e. Proceffit. Liv. 32. 25.
Obvius adverfoque occurrit. Virg. 10. Æn. 734.
Oculis tuis occurram. Ovid. 2. Epift. 136.
Occurrere ad judicium. Ulpian. in l. 2. §. 2. D. Si quis caut. in judic. fiftendi, &c. Simili modo & fi ad teftimonium defideratus, ad judicium occurrere non potuerit. i. e. Sifti judicio [An Accurrere?
Occurrere ad caufam dicendam. Valer. Max. lib. 4. cap. 4. de Quintio Cincinnato, Pœnam quoque pro filio Cæfone, quod ad caufam dicendam non occurriffet, hujus agelli reditu folvit.
Occurrere, cum infinitivo. ut, Occurrent præripere, i. e. Current ad proripiendum. Lucret. lib. 3. 908.

— nec dulces occurrent ofcula nati
Præripere, &c.

Telis occurrere. Virg. 11. Æn. 808.
Occurrere fuppetias fugientibus fuis. Hirt. Bell. Afric. cap. 66.
Occurrere, [φθάνειν] pro Ultro antevertere & prævenire. Cic. pro Cluent. 63. Sed ego occurram exfpectationi veftræ, Judices. i. e. Refpondebo tacitæ objectioni.
Occurretur ficut occurfum eft. Cic. 4. Acad. 44.
Dictis occurrere alicui. Virg. 12. Æn. 625.
Rationi illi, quam paulo ante conclufi, fic occurri. Cic. de Fato 41.
Occurrere, & fe offerre. Cic. 3. de Orat. 189. Neque vos pæon aut herous ille conturbet, ipfi occurrent orationi, ipfi, inquam, fe offerent, & refpondebunt non vocati.
Occurrere malevolentiæ hominum, i. e. Obfiftere. Cic. 11. Fam. 11. Malevolentiæ hominum in me, fi poteris, occurres. Perf. 3. Sat. 64.

— venienti occurrite morbo.

Confiliis Catilinæ occurri & obftiti. Cic. 3. in Catil. 17.
Res vera occurrit falfæ rationi. Lucret. lib. 3. 523.
Satietati aurium, animorumque eft occurrendum. Cic. 6. Verr. 105.
Varietas fatietati occurrit. Cic. in Orat. 174.
Fortuna occurrit fæpe imprudenti. h. e. Adverfatur. Propert. lib. 1. 20. 3.
Occurrit pernionibus herba hæc, pro Sanat perniones, vel prohibet ne veniant. Plin. lib. 26. cap. 7. Cuicunque fanguinis vitio intus occurrit fuccus quinquefolii. Ibid. cap. 8.
Occurrere, pro Ultro offerre fe & obviam venire. Cic. pro Dejot. 11. de mifericordia loquens, Solet fupplicibus ipfa, & calamitofis, nullius oratione evocata, occurrere.
Occurrere [ἐπέρχεσθαι] res aliqua dicitur, quæ in mentem venit. Cic. de Senect. 2. Sed mihi quum de fenectute aliquid vellem fcribere, tu occurrebas dignus eo munere. Idem pro Milon. 25. Occurrebat mancam ac debilem Præturam fuam futuram Confule Milone.
Occurrere & Incidere dicuntur res. Cic. 2. de Orat. 147. Ubi enim locum omnem cogitatione fepferis, fi modo ufum rerum percallueris, nihil te effugiet, atque omne quod erit in re occurret atque incidet.
In mentem venire & occurrere. Cic. 4. de Finib. 47. Hoc igitur quæritis omnes, & hi qui quodcunque in mentem veniat, aut quodcunque occurrat, fe fequi dicent, &c.
Oftendere fe nobis & occurrere dicitur res aliqua. Cic. 1. de Orat. 151. Omnes enim five artis funt loci, five ingenii cujufdam atque prudentiæ, qui modo infunt in ea re, de qua fcribimus, inquirentibus nobis, omnique acie ingenii contemplantibus oftendunt fe & occurrunt.
De noftro itinere in utramque partem permulta mihi occurrunt. Cic. 15. Att. 23.
Occurrit animo, vel animis, h. e. Succurrit, & in mentem venit. Cic. 4. Acad. 15. Si id quod officii fui fit, non occurrit animo, nihil unquam omnino aget. Liv. 23. 48.
Occurrunt animo pereundi mille figuræ. Ovid. 10. Epift. 81.
Vifa quietis menti occurrunt tranquilla atque veracia. Cic. 1. de Divin. 61.
Occurrere, Offerri. Cic. Occurrebat tibi oratio. i. e. Offerebat fe, ut ait Perottus.
Occurrebant oculis tot paludes, tot etiam campi. Columel. lib. 2. cap. 2.
Tellus nulla occurrit. Virg. 5. Æn. 9.
Occecurri, Præteritum antiquum, pro Occurri. Ælius Tubero apud Probum, Si generalis fpecies occecurrit. V. Gell. lib. 7. cap. 9.

Occurritur, Imperf. [ἀνίσταται] Obfiftitur, refiftitur, repugnatur. Cic. 2. Off. 7. Occurritur autem nobis, & quidem a doctis & eruditis, quærentibus fatifne conftanter facere videamur, qui quum percipi nihil poffe dicamus, &c.
OCCURRENS, entis. Partic. [ἀπαντῶν] ut, Imago fæpius occurrens. Virg. 6. Æn. 695.
OCCURSIO, ōnis. f. Sidon. 7. Epift. 10. Culpa raræ occurfionis.
OCCURSUS, ûs. m. [ἀπάντησις] Ipfe occurrendi actus. Plin. lib. 11. cap. 37. Dentes ferrati pectinatim coeuntes, ne contrario occurfu atterantur. Sic lib. 7. cap. 49. Occurfus maleficorum fiderum.
Urfi, leæque occurfu fecere metum. Ovid. 14. Met. 260.
Rota fracta occurfu ftipitis. Ovid. 15. Met. 523.
OCCURSŌRIUS, a, um. Adj. Apul. lib. 9. p. 227. Elmenh. Potio occurforia.
OCCURSO, [ἀπαντῶμαι] āre. frequentat. Currendo obviam ire. Virg. 2. Ecl. 25.

— & inter agendum
Occurfare capro, cornu ferit ille, caveto.

Occurfare portis. Liv. 2. 45.
Occurfare fignificat interdum Promptitudinem memoriæ. Plin. 2. Epift. 3. pr. Occurfant verba: fed qualia? quæfita & exculta.
Occurfare, pro Succurrere, & Venire in memoriam. Plaut. Mil. 4. 2. 56.

Quanam ab illarum? nam ita me occurfant multæ, meminiffe haud poffum.

Occurfat animo meo mortalitas. Plin. 5. Epift. 100.
Occurfare numinibus, Adorare, & facrificiis placare, & prævenire numina ne nobis noceant. Plin. in Paneg. cap. 81. pr.
OCCURSANS, antis. Partic. [ἀπαντώμενος] Lucret. lib. 5. 717.

— & una
Labitur omnimodis occurfans officienfque.

OCCURSĀTIO, ōnis. f. [ἀρχαιρεσιακὸς ἀγών] quæ vulgo *briga* dicitur, hoc eft Diligens captatio honorum, dum magnatibus aut populo occurrimus, prius quam decernatur. Cic. pro Planc. 29. Facilis eft illa occurfatio, & blanditia popularis. Idem pro Milon. 96. Veftras vero, & veftrorum ordinum occurfationes, ftudia, fermones, quemcunque cafum fortuna dederit, fecum fe ablaturum effe dicit.
OCCURSĀTOR, ōris. m. Aufon. Eidyll. 2. 25.

Non occurfator, non garrulus, &c.

OCCURSĀTRIX, Icis. f. Feftus in voce Spinthyrnix.
OCCURSĀCŬLUM, i. n. Quicquid inopinato occurrit. Apul. Apol. p. 315.
OCCURSĪTO, āre. Aliud frequentat. Solin. cap. 38. de Elephantis, Si confertis pecoribus occurfitent.

O C E

OCEĀNUS, ['Ωκεανὸς] Proprium nomen Dei, Tethyos conjugis. Ovid. 2. Met. 510.
Genitor Nympharum Oceanus. Catull. in Gellium, 85. 6.
Oceanus & Salacia cæli fatu terræque conceptu generati & editi. Cic. de Univerf. 35.
Item, Ejus de quo Martial. lib. 3. 95.

Et fedeo, qua te fufcitat Oceanus.

OCEĀNUS, i. m. [ὠκεανὸς] Mare dicitur, quod univerfam circuit terram. Auguftin. Mari magno cingitur terra, qui vocatur Oceanus, de quo influit quoddam exiguum in medium terrarum, & facit ifta maria nota nobis, quæ navigiis frequentantur. Dictus Oceanus ab ὠκὺς, quod eft velox, teftibus Solino & Servio. Quod & neutro genere Oceanum dicitur, præfertim fi Mare fequitur, ut Caper & Probus teftantur. Undarum vero illarum illa proruptio interfluentis Oceani, læva Europam facit, Lybiam dextra, & montibus utrinque concluditur. Nam Europa Calpe, Africa Abyla monte difpefcitur, qui utrique, quod eminentes effent, dici columnæ Herculis meruerunt, quod (teftimonio vetuftatis) laboris Herculei limes in illis fit confecratus. Falfam autem illam opinionem velocitatis maris, Lufitani, id eft Portugallefii hac noftra ætate deprehenderunt. Nam Columbus Navarchus, ultra Gades Oceanum ingreffus, ultra Torridam zonam penetravit per Oceanum ad Indos, ufque ad Beatorum infulas. Suidæ deduci videtur ab α privativa particula, & κεῖω, quod eft σχίζω, mutata α in ω.
Et quamvis nomen fit proprium Oceanus, aliquando tamen pro appellativo ponitur, quando partes ejus fignificat. Nam a litoribus plerumque accipit nomen, ut Atlanticus, Gaditanus, Arabicus, Perficus, Indicus, &c.
Poetæ Oceanum pro quocunque mari ufurpant. Virg. 2. Æn. 250.

— & ruit Oceano nox.

Æquor Oceani. Virg. 1. Georg. 246.
Amnes Oceani. Virg. 4. Georg. 233.
Aperta. Tacit. 2. Ann. 23. Disjecitque naves in aperta Oceani.
Oftium, Fretum Gaditanum. Cic. pro Lege Manil. 33. Nunc nullam intra Oceani oftium prædonum navem effe audiatis?
Belluofus. Hor. 4. Carm. 14. 48.
Circumvagus. V. CIRCUMVAGUS.
Refufus, i. e. Refluus. Virg. 7. Æn. 225. Servius.
Ruber, Mare Erythræum. Hor. 1. Carm. 35. 30.
Soles fe tingunt Oceano. Virg. 2. Georg. 481.
Mare, quod Oceanum appellatis. Cic. de Somn. Scip. 15. Al. Quem.
Oceanus, Solium vaftum in balneis, & omnino lacus alveufque major, eo nomine, vel ab amplitudine vocatus, vel a lavantium quoque ftrepitu, & marino quafi æftu. Lampridius in Alex. Sev. cap. 25. Oceani (inquit) folium primus inter principes appellavit, quum Trajanus id non feciffet, fed diebus folia deputaffet. Nam thermarum magnitudo Romæ quanta fuerit, Ammianus docet lib. 16. quum inquit, Lavacra in Urbe in modum provinciarum exftructa.
OCEANĪTIS, idis. patronym. f. ['Ωκεανίτις] dicitur filia Oceani. Virg. 4. Georg. 341.

Clioque & Beroe foror, Oceanitides ambæ.

OCELLĀTUM, i. n. Genus avellanæ, nucularumque, quæ ocellorum quandam præ fe fpeciem & rotunditatem ferunt. Hac voce ufus eft Tranquillus in Aug. cap. 83. quum fcribit Auguftum folitum effe cum pueris minutis ludere ocellatis, nucibufque. Quanquam non ignoro quam diverfa de Ocellatis Grammatici fentiant, & ut in re ignota emendationem comminifcantur, ac modo Caftellatis, modo Ofcillis, modo Offilatis, vel Officulatis, vel Officulis reponant. Sed Turnebus Adverf. 3. 18.

Ocellatis probat, quam vocem a Varrone mutuo ſumpſiſſe Tranquillum exiſtimat. Sic enim auctore Nonio 3. 138. ſcripſit in Marcipore,

Altera exorat patrem libram ocellatorum,
Altera virum ſemodium margaritarum.

Lapillos teretes eſſe putat Torrentius, quibus pueri ludunt. Cui & Caſaub. in Suet. aſtipulatur.

OCELLUM, [Ὄκελλον] Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Vulgo *Otro de rey*.

OCELLUS, pr. br. V. OCULUS.

OCELLUS LŪCĀNUS, [Ὤκελλος ὁ Λευκανὸς] pr. prod. Philoſophus Pythagoricus, cujus exſtat de Univerſi natura liber. Meminit Laërt. lib. 8. Segm. 80. ubi Menag. V.

O C H

OCHA, æ f. Anſer dicitur. Compoſita dictio ex Græcorum maſculino articulo, quod eſt ὁ, & χὴν, anſer. Sic enim noſtri componentes ὁ cum χὴν & in recto N abjicientes, Ocha dixerunt. quod integrum nomen Itali retinent. [Immo Auca, unde & Gallorum *Oye*. V. Cangii Gloſſar.

OCHESIUS, Ætolorum dux, vir longe præſtantiſſimus, qui in bello Trojano interemptus eſt. Auctor Homerus.

OCHNUS, Mantûs filius, qui Mantuam condidit. V. OCNUS.

OCHRA, [ὤχρα] Cretæ, ſive lapidis ſpecies, quæ fit exuſta rubrica in ollis novis luto circumlitis. Plin. lib. 35. cap. 6.

OCHTHOS, [ὄχθος] Limbus veſtis muliebris, Polluci lib. 7. cap. 21. Lexici concinnator ὀχθοιβον appellat. Aliud enim illi ſignificat ὄχθος, nempe Onus, cumulum, collem, locum invium. V. Suid Heſych. Etymol.

OCHUS, [Ὦχος] Fluvius, qui in Oxum influit, Bactrianamque claudit ab Occaſu. Plin. lib. 6. cap. 16. Idem lib. 31. cap. 7. Præterea apud Bactros amnes Ochus & Oxus, ex appoſitis montibus deferunt ſalis ramenta. Item Artaxerxis filius, Perſarum rex; de quo V. Diod. Sicul. 17. 5. & Ælian. Hiſt. Varr. 6. 8.

O C I

OCIMUM, OCINUM, V. OCYMUM.
OCIOR, OCIOSUS, OCIUM, V. OTIUM.
OCIOR, OCISSIMUS, OCITER, OCIUS, V. OCYOR.

O C N

OCNUS, [Ὄκνος] Is eſt, inquit Servius, quem in Bucolicis Virgilius Bianorem dicit, Mantuæ conditor. Cujus etiam meminit 10. Æn. 198.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris, &c.

Ocnus (ſi Latine interpreteris, ſignificat Pigrum) vir quidam fuit, quem effinxerunt pictores apud inferos ſedentem & torquentem funem, aſtantem autem illi aſinam ſtatim devorantem quod ab illo tortum fuit. V. proverbium apud Eraſmum, Torquet piger funiculum. Miror autem Eraſmum neſcio quo modo, nunc Ocnon onon conjungere, & aſinnm pigrum interpretari, nunc Ocnon hominem eſſe dicere, cui aſtet aſina, quæ quidem vera eſt ſententia. Ut autem Ocnon de aſino etiam dici putaret, permotum eum puto hoc Propertii carmine lib. 4. 3. 21.

Occidat, immerita qui carpſit ab arbore vallum;
Et ſtruxit querulas rauca per oſſa tubas.
Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno,
Æternuſque tuam paſcat, aſelle, famem.

Hos verſus oxponit Turnebus his verbis, Pictus fuerat, ut Plinius (35. 11.) ſcribit, a Socrate (pictore) piger, qui appellatur Ocnos, ſpartum torquens, quod aſellus arrodit. Quis autem non videt magnæ pigritiæ fuiſſe in torquendo ſparto laborare, nihilque proficere, rodente quicquid tortum erat aſino, nec tamen abigendi aſini laborem ſuſcipere? Sed alium in ſenſum dici videtur a Propertio, de eo qui ſupplicio non diſſimili Danaidum pœnæ afficitur, aut qui in ignem lanam trahit, qui ſcilicet perpetuo ſine effectu laborat, quomodo apud inferos Ocnon puniri opinio erat, ut exiſtimo. Hactenus ille.

O C Q

OCQUINISCO, [κύπτω] ĕre. Inclinare, inquit Nonius 2. 600. Pomponius Proſtibulo, Ut nullum civem pædicavi per dolum, niſi ipſus orans ultro qui ocquiniſceret. Idem Piſtore, Niſi nunc aliquis ſubito obviam occurrit mihi, qui ocquiniſcat, quo compingam terminum in tutum locum. conf. CONQUINISCO.

O C R

OCREA, æ. f. [περικνημὶς] Calceamenti genus: dicta quod crus tueatur; vel quod, Varrone auctore lib. 4. de L. L. 24. opponatur ob crus; vel quod ſit inæqualiter tuberata, ut ait Feſtus. Apul. Hic galea caput, ille crura ocreis involvit. Liv. 9. 40. Et ſiniſtrum crus ocrea tectum.

Læves ocreæ electro, auroque recocto. Virg. 8. Æn. 624.

OCREĀTUS, a, um. Adj. [περικνημιδωτὸς] Qui ocreis calceatus incedit. Plin. lib. 19 cap. 2. Ad reliquos uſus laborioſe evellitur ocreatis cruribus, manibuſque tectis manicis, convolutum oſſeis ligneiſve conamentis.

In nive Lucana dormis ocreatus. Hor. 2. Serm. 3. 234.

OCRICŬLUM, i. n. [Ὀκρίκλον] Oppidum Italiæ, in monte ſitum, quod Strabo inter Sabinos ponit, Plinius inter Umbros. Sunt qui Otriculum ſcribant, ſed corrupte, ut docti putant. hinc

OCRICULĀNUS, a, um. Adj. ut,

Ocriculana tribus. V. TRIBUS.
Ocriculani populi. Plin. lib. 3. cap. 14.

OCRINUM, Britanniæ promontorium, teſte Ptolemæo lib. 2. cap. 3. quod vulgo *Lizardpoint*.

OCRIS, is. f. [Ἄκρις] Mons confragoſus apud Feſtum.

OCRĪSIA, æ. f. [Ὀκρησία] Publii Corniculæ uxor, Servii Tullii mater. Ovid. 6. Faſt. 627.

Namque pater Tulli Vulcanus, Ocriſia mater.

Al. Ocreſia. V. Heinſ. not.

O C T

OCTAĔDRUM, i. n. [ὀκτάεδρον] Figura eſt ſolida, quæ octo triangulis æqualibus, & æquilateris continetur. Euclid. 11. Element.

OCTANS, V. OCTO.

OCTAVIA gens, [Ὀκταβία γενεὰ] Octaviam gentem Velitris olim fuiſſe præcipuam ſcribit in Auguſto pr. Suetonius. Ea vero a Tarquinio Priſco rege in Senatum lecta, & a Ser. Tullio inter Patricias cooptata, procedente tempore ad plebem ſe contulit. Longo deinde intervallo a C. Cæſare, Caſſia lege, in patriciatum revocata eſt. Auctor hujus gentis, qui quidem primus magiſtratum populi ſuffragio adeptus ſit, Cn. Rufus perhibetur a Suetonio. Is quæſtorius mortuus eſt. ejus vero filius primus ex hac familia Conſul eſt factus, cujus rei auctor eſt Cicero libro 1. de Off. 138. Cn. Octavio, inquit, qui primus ex illa familia COS. factus eſt, honori fuiſſe accepimus, quod præclaram ædificaſſet in palatio, & plenam dignitatis domum: quæ quum vulgo viſeretur, ſuffragata domino, novo homini, ad Conſulatum putabatur. Et 2. Philipp. 4. Cn. Octavii, clari & magni viri, qui primus in eam familiam, quæ poſtea viris fortiſſimis floruit, attulit Conſulatum, ſtatuam videmus in Roſtris. Atque hæc de prima Octaviæ gentis familia. Altera vero nullis neque rebus geſtis, neque honoribus floruit. Teſtis eſt ipſe Auguſtus, qui nihil amplius, quam equeſtri familia ortum ſe ſcribit, vetere ac locuplete, & in qua primus Senator pater ſuus fuerit, quem pro Prætore Macedoniam provinciam obtinuiſſe, Cic. ad Q. frat. ſatis dilucide oſtendit. V. Suet. l. c. cap. 3.

Ex hac Octavius Auguſtus natus eſt, M. T. Cicerone, C. Antonio coss. cui infanti cognomen Thurino inditum eſt, in memoriam majorum originis. Poſtea C. Cæſaris, & deinde Auguſti cognomen aſſumpſit: alterum teſtamento majoris avunculi, alterum Munatii Planci ſententia. Hæc & plura vide apud Suetonium, in ipſius Octavii vita.

Satis animi, auctoritatis parum in Octavio erat. Cic. 16. Att. 16.

Statuam in foro, locum in Senatu, ſummum honorem ante tempus decrevit Octavio Senatus. Cic. ad Octav.

Vindex libertatis Romanæ Octavius. Cic. ad Octav.

Octavius patrem appellat Ciceronem. Cic. 16. Att. 7.

Octavius tanquam in dotali matrimonio Rempub. teſtamento legatam obtinuit. Cic. ad Octav.

Octavius Mamilius, [Ὀκταβιὸς Μαμίλιος] alius fuit, cum quo A. Poſtumius Dictator bello Tuſculano dimicavit, ut ſcribit Cic. 2. de Nat. Deor. 6. De eo meminit & ſcribens 9. Att. 10.

Alius Octavius Marſus fuit, ſceleratus latro, de quo Cic. 11. Philipp. 4.

Cn. Octavius a Lucio Cinna ſuo collega interfectus. Pedianus in Orat. pro M. Scauro. V. ſupra.

Octavius Avitus & Pœtelius Fauſtinus, furta Virgilii adnotarunt, notantes unde quæque carmina ſurriperentur, ut ait Servius. Fecit & hoc idem Macrobius.

Octavius item alius fuit poeta, cujus meminit Hor. 1. Serm. 10. 81.

Plotius, & Varius, Mæcenas, Virgiliuſque,
Valgius, & probet hæc Octavius optimus, atque
Fuſcus, &c.

V. P. Vict. Variar. lect. lib. 14. cap. 7. & Cruqu. not.

OCTAVIUS, a, um. Adj. ut

Octaviæ porticus duæ appellantur, quarum alteram, theatro Marcelli propiorem, Octavia ſoror Auguſti fecit: alteram theatro Pompeii proximam Cn. Octavius Cn. filius, qui fuit Ædilis curulis, Prætor, Conſul, Decem vir ſacris faciendis, triumphavitque de rege Perſe navali triumpho, quam combuſtam reficiendam curavit Cæſar Auguſtus. Feſtus.

OCTAVIĀNUS, a, um. Adj. [Ὀκταβιανὸς] ut, Bellum Octavianum. Cic. 1. de Divin. 4. Ex quo genere ſæpe ariolorum etiam & vatum furibundas prædictiones, ut Octaviano bello Cornelii Culleoli, audiendas putaverunt.

Octavianus, Auguſti Cæſaris cognomen fuit, inde tractum, quod ex Octaviorum gente in Juliam gentem fuerit adoptatus, quemadmodum & Africanus minor dictus eſt Æmilianus, quod P. Æmilli filius fuerit, a P. Cornelio Scipione adoptatus.

OCTO, [ὀκτὼ] Nomen numerale, indecl. Virg. 1. Georg. 171.

Huic a ſtirpe pedes temo protentus in octo.

OCTIES, Adv. quaſi Octo vicibus. Martial. lib. 8. 64.

Uno naſceris octies in anno.

Cic. in Somn. Scip. 3. Nam quum ætas tua ſeptenos octies ſolis anfractus redituſque converterit, &c.

OCTĀVUS, a, um. Adj. [ὄγδοος] ut, Octava pars. Plin. lib. 6. cap. 33.

Circiter horam octavam. Hor. 1. Epiſt. 7. 47.

Sapientum octavus. Hor. 2. Serm. 3. 296.

OCTAVUM, tanquam Adverbium poſitum, pro Octies. Liv. 6. 36. Nam præter Sextium Liciniumque, latores legum jam octavum Tribunos plebis refectos.

OCTAVA, æ. f. Vectigalis ſpecies. l. ult. C. de Eunuch.

OCTAVĀRIUS, i. m. Exactor hujus vectigalis. l. 8. C. de vectig.

OCTANS, antis. m. V. Tetrans, in TETRA.

OCTŌNUS, a, um. Adj. [ὀκτὼ] ut, Octonis annis pariunt capræ. Plin. lib 8. cap. 50. Et cap. 32. Octonis menſibus ferunt partus. de cervis. i. e. Octo menſibus ſingulæ.

Annis octonis integer. Ovid. 5. Met. 50.

Idus octonæ. Hor. 1. Serm. 6. 75.

Octonæ partes. Varr. de L. L. lib. 8. 23.

OCTONĀRIUS, a, um. Adj. Plin. lib. 31. c. 6. Fiſtulas denûm pedum longitudinis eſſe legitimum eſt. Et ſi quinariæ erunt, ſexagena pondo pendere: ſi octonariæ, centena: ſi denariæ, centena vicena: ac deinde ad has portiones. De aqua per fiſtulas ducenda. i. e. Octonûm pedum.

Octonaria regula. Varr. lib. 8. de L. L. 49.

OCTŬPLUS, a, um. Adj. [ὀκταπλοῦς] Cic. de Univerſ. 20. Quintam inde, quæ tertiæ tripla, tum ſextam octuplam primæ. Idem 5. Verr. 26. Dicis te in Decumanum, ſi plura ſuſtulerit quam debitum ſit, in octuplum judicium daturum eſſe. Damnatus octupli. V. DAMNO.

OCTUPLEX, ĭcis. o. g.

OCTUPLĬCĀTUS, a, um. Adj. [ὀκταπλασιασθεὶς] Liv. 4. 24. Octuplicatoque cenſu ærarium fecerunt.

OCTUPLICĀTIO, ōnis. f. Mart. Capel. 7. 267. Octuplicatione metiri.

OCTŌBER, bris. m. [Ὀκτώβριος] Nomen menſis, dictus quod octavum locum teneat. Auſonius de Menſibus,

Septembri, Octobri, Autumnus, totoque Novembri.

[Nomen eſt Adj. & ſubauditur Menſis, ut in Quintilis &c. Sic October equus, Adjective apud Feſt. q. V. Sic Calendæ, Nonæ, Idus Octobres, etiam dicitur.

OCTENNIS, is. m. Qui octo annis natus eſt. Ammian. 18. 6.

OCTENNIUM, i. n. Spatium octo annorum.

Octĭpes, ĕdis. c. Ovid. 1. Fast. 313.
Octipedis frustra quærentur brachia Cancri.
Octogŏnus, a, um. Adj. Quod octo habet angulos. Vitruv. 1. 6.
Octojŭges, pro Octo conjunctis. Liv. 5. 2. Antea trina loca contentione summa patricios explere solitos: nunc jam octojuges ad imperia obtinenda ire.
Octussis, is. m. Nummi species ad valorem octo assium. Hor. 2. Serm. 3. 156. Quanti emptæ? parvo. Quanti ergo? octussibus. Lambinus locum hunc restituit, & recte, his verbis: Octussis numero singulari, & asses octo, unum sunt, aut certe idem valent. Itaque sic loquuntur Latini, Ptisanam octusse emi, numero singulari, id est, octo assibus. Quod si quis ita loquatur, emi octussibus, numero multitudinis, inepte loquatur, nisi cum hac adjectione, verbi gratia, duobus, tribus, &c. octussibus. duo octusses autem sedecim asses valent. Idcirco scripturam vulgatam rejeci, ut corruptam & ineptam. Mihi suffragantur aliquot veteres codices, in quibus in nomine octussibus u non vacabat litura. Ex qua feci conjecturam, scriptum fuisse initio Octo assibus: deinde ab aliquo audaciore factum esse Octussibus. As autem principio nummus erat libralis æreus, & per L scriptum notabatur. Itaque sestertius, qui duos asses & semissem valet, per duo L L & S a veteribus notabatur hoc modo L L S, non ut hodie, idque inscite, H S. Hæc ille. Sed Cl. Bentlejus Lambiui hoc facinus damnat, & veram lectionem (Octussibus) postliminio revocat, & defendit. V. notas ejus in loc.
Octophŏrum, i. n. [ὀκτώφορον] Lectica quæ ab octo servis portabatur. Martial. lib. 6. 83.
Octophoro sanus portatur, Avite, Philippus. Cic. 2. Q. frat. 9. Memini enim, quum hominem portarem ad Baias Neapoli, octophoro Aniciano, machærophoris centum sequentibus, miros risus nos edere.
Octodĕcim, indecl. Dubitamus cum Vossio, utrum Latine dici possit necne. Saltem melius loquemur cum Cicerone Duodeviginti, aut cum Livio Decem & Octo.
Octoginta, [ὀγδοήκοντα] Cic. de Senect. 68. Argantonius quidam Gadibus, qui octoginta regnavit annos, centum viginti vixit.
Octogeni, æ, a. Adj. [ὀγδοηκοστὸς] Plin. lib. 9. cap. 51. Torpedo octogenos fetus habens invenitur. i. e. Octoginta.
Octogenæ stirpes. Columel. lib. 3. cap. 3.
Octogeni bini æris militibus dati. Liv. 10. 30.
Octogesĭmus, a, um. [ὀγδοηκοστὸς] aliud item Adj. Cic. de Senect. 32. Qui & uno & octogesimo anno scribens mortuus est. De Platone. Columel. lib. 5. cap. 1. Pars ducentesima octogesima octava.
Solstitia octogesima. Juven. 4. Sat. 92.
Octogies, Adv. [ὀγδοηκοντάκις] Cic. in Pison. 86. Nonne sestertiûm centies & octogies, quod, quasi vasarii nomine, in venditione mei capitis ascripseras, ex æraria tibi attributum Romæ in quæstu reliquisti?
Octogies quinquies centena. Plin. lib. 2. cap. 108. vel
Octuagies, Adv. Idem. ut apud Plin. quidem l. c. etiam Harduinus exhibet. [Valla tamen lib. 3. cap. 5. negat Octuaginta, Octuageni &c. Latine dici. Sequioris certe, non Pliniani, ævi vox videtur.
Octogenārius, a, um. Adj. Plin. 6. Epist. 33. Octogenarius senex.
Octingenti, æ, a. [ὀκτακόσιοι] Cic. 4. Acad. 81. Mille & octingenta stadia quod abesset, videbat. Et pro Planc. 60. Octingenti fere consecuti sunt.
Octingenārius, a, um. Adj. [ὀκτακόσιος] ut, Octingenarius grex. Varro 2. de Re rust. cap. 10.
Octingentēsĭmus, a, um. Adj. [ὀκτακοσιοστὸς] Cic. de Senect. 5. Deinde qui minus gravis esset iis senectus, si octingentesimum annum agerent, quam octogesimum?
Octodūrum, [Ὀκτόδουρον] Ptolem. lib. 2. cap. 6. Campus Gothorum alio nomine. Vulgo *Toro*: Hispaniæ Tarraconensis urbs.
Est etiam Octodurus oppidum in Alpibus Cottiis, non procul a Centronibus, cujus incolæ Octodurenses commemorantur a Plin. lib. 3. cap. 20.

O C U

Ocŭlus, i. m. [ὀφθαλμὸς, ὄμμα] dictus ab occulendo, quod ciliorum tegminibus occulatur, latent enim oculi sub ciliis. Lactantius de Opificio Dei, cap 6. Ut oculi munitiores essent ab injuria, ciliorum tegminibus, Deus occuluit: unde oculos dictos esse, Varroni placet. Ter. Adelph. 4. 5. 68.
— Di me, pater,
Omnes oderint, ni magis te, quam oculos nunc amo meos. De oculis vide Quintil. lib. 11. cap. 3. De gestu oculorum.
Oculi tanquam speculatores, altissimum locum obtinent, ex quo plurima conspicientes, funguntur suo munere. Cic. 2. de Nat Deor. 140.
Oculi sunt, quorum tum intentione, tum remissione, tum conjectu, tum hilaritate, motus animorum significemus apte cum genere ipso orationis. Cic. 3. de Orat. 220.
Vestivit & sepsit oculos natura membranis tenuissimis, quas primum perlucidas fecit, ut per eas cerni posset: firmas autem, ut contuerentur. Cic. 2. de Nat. Deor. 142.
Cupiditatis oculi. Cic. 2. de Lege Agrar. 25. An vos aliter existimabatis, quum ad omnia vestra pauci homines cupiditatis oculos adjecissent, non eos in primis id acturos ut ex omni custodia, &c.
Acies oculorum. Ovid. 7. Met. 584.
Acies contenta oculorum. Lucret. lib. 1. 325.
Infirmitas. V. INFIRMUS.
Lumina. Lucret. lib. 6. 183.
Margo. Stat. 3. Silv. 2. 53.
Potentia oculi. Cels. lib. 6. cap. 6. De suffusione oculorum.
Sensus oculorum acerrimus. Cic. 2. de Fin. 52.
Vigor oculorum integer. Plin. lib. 3. Epist. 1.
Tunicæ oculi. Cels. lib. 7. cap. 7.
Visum oculorum amittere. Plin. lib. 7. cap. 50. [An Usum?
In oculis exercitus. V. IN præpositionem.
In oculis præstans, pro Coram hominibus. Cic. de Senect. 12. Nec vero ille, in luce modo atque in oculis civium magnus, sed intus, domique præstantior.
Constituere aliquem in foro atque in oculis civium. Cic. 2. de Orat. 41.
Abstinentes oculi. V. ABSTINEO.
Acres. V. ACER, adj.
Acuti. Cic. pro Planc. 69.
Ardentes. Virg. 3. Georg. 505.
Arguti nimis oculi, quemadmodum animo affecti sumus loquuntur. Cic. 1. de Legib. 27.
Attoniti. Claud. 2. Cons. Stil. 70.
Cærulei. V. CÆRULEUS.
Comes oculi, Blandi. Ovid 3. de Arte Am. 510.
Conturbatus oculus, est Qui caligat & confusius videt, laboratque ophthalmia. Scribon. Largus comp. 19. Ad conturbationes & epiphoras oculorum scio multa collyria, etsi tarde, magnos tamen effectus habere. Turnebus.
Cruentati V. CRUENTO.
Dexter & lævus. Lucret. lib. 4. 301.
Eminentes. Cic. in Vatin. 4.
Eruditi dicuntur oculi, Quorum judicium amussitatum examinatumque ac censorium quodammodo in perpendendis discernendisque rebus pernoscitur, nec id in legendo solum, sed in spectanda quoque pictura nobili, aut opere antiquis artificum nominibus pretioso. Cic. in Parad. 5. Aetionis tabula te stupidum detinet, aut signum aliquod Polycleti. Mitto unde sustuleris, & quo modo habeas. Intuentem te, admirantem, clamores tollentem quum video, servum esse ineptiarum omnium judico. Nonne igitur sunt illa festiva? Sint. nam nos quoque oculos eruditos habemus. Sed obsecro te, &c.
Fessi. Virg. 5. Æn. 845.
Fideles. Hor. de Arte Poet. 181.
Segnius irritant animos demissa per aurem,
Quam quæ sunt oculis subjecta fidelibus. h. e. Fideles vocat oculos, quia certius scimus quæ vidimus, quam quæ audivimus. Pluris est oculatus testis unus, quam auriti decem.
Graves. Virg. 4. Æn. 688.
Humentes. Claud. 6. Conf. Hon. 266.
Ignei serpentium. Senec. Herc. fur. 4.
Immites. Ovid. 6. Met. 621.
Immoti. Ovid. 2. Met. 602.
Oculi indomiti. V. INDOMITUS.
Inertes. Virg. 3. Georg. 523.
Infesti. V. paulo post Conspici, &c.
Intenti. V. paulo post Contemplari, &c.
Irretortus. Hor. 2. Carm. 2. 23.
Quisquis ingentes oculo irretorto
Spectat acervos. i. e. Quisquis non est avarus, nec aspectu pecuniæ magnopere movetur. Nam qui pecuniæ est avidus & studiosus, ad ejus acervos subinde retorquet oculos, ac pæne strabus efficitur, nec sic ab ea avelli potest, quin oculos sæpenumero reflectat, ut eam respiciat. Eum igitur dicit, cui pecuniæ aspectus oculos non depravat, nec strabos reddit, quod magnæ aviditatis est argumentum. Lambinus vero sic, Oculo irretorto, id est, qui ingentes auri acervos ita spectat, ut oculos suos nullam in aliam partem reflectat, aut retorqueat: qui aurum rectis oculis intueri potest: cujus ea est oculorum animi acies, ut auri splendore non offendatur, neque præstringatur, id est, qui ita aspicit, ut non concupiscat, aut corrumpatur. Est autem metaphora ducta ab his, qui oculorum vitio lucem aspicere non possunt: sed oculos ab ea demovere, atque in aliam partem deflectere coguntur. Utitur eadem similitudine Cicero ad Brut. 18. cujus initium, Quum sæpe te litteris, &c. [Multum laborant omnes Horatii interpretes in hoc loco, neque quicquam tamen expediunt, decepti falsa nimirum lectione. Nam pro eo, quod vulgo legitur,
— populumque falsis
Dedocet uti
Vocibus, regnum & diadema tutum
Deferens uni, propriamque laurum,
Quisquis &c. Legendum omnino est, Deferentem, ut ad & Populum referatur, cui Virtus falsas voces, i. e. Opinationes de beatitudine, quasi nimirum hi soli eadem summa, quam sub Regni periphrasi poëta intelligit, fruantur, qui ingentibus pecuniarum acervis quasi custodes appositi sunt. Verbis enim ultimis Avarum omnino, nequaquam vero contemptorem opum, describi luce clarius apparere puto. Quod & omnia illa auctorum loca, quæ huc, ut contrariam sententiam astrueret, Jo. Clericus congessit, pulcre confirmant. V. Art. Crit. P. 1. C. 2. §. 1. 11.
Labentes. Quintil. in procem. lib. 6. de filio moriente.
Limi. V. LIMUS.
Liventes. Claud. 1. in Ruff. 138.
Loquaces, Qui notis assignandis vim habent vocis. Tibul. lib. 2. 6. 43.
Lubrici & mobiles. Cic. 2. de Nat. Deor. 142.
Ludibundi. Gell. lib. 3. cap. 5. Quum vocem ejus infractam, capillumque arte compositum, & oculos ludibundos, atque illecebræ voluptatisque plenos videret.
Madentes. Stat. 6. Theb. 622.
Maligni. Virg. 5. Æn. 654.
Melliti. Catull. ad Juventium, 46. 1.
Minaces. Lucan. lib. 2. 26.
Modesti. Ovid. 2. Amor. 4. 11.
Molles. Ovid. de Rem. Amor. 340.
Nigris oculis decorus. Hor. 1. Carm. 32. 11.
Nitentes. Virg. 1. Æn. 232.
Obliquus. Hor. 1. Epist. 14. 37.
Patentes. Lucret. lib. 3. 655.
Perversi. Cic. 1. de Nat. Deor 80.
Putres, i. e. Nimio potu marcentes, & libidine resoluti. Hor. 1. Carm. 36. 18. Acron.
Scabri. Cels. lib. 6. cap. 6. Ad oculos scabros collyria.
Sequaces. Stat. 3. Theb. 500.
Sicci. Quintil. lib. 6. cap. 2. Siccis agenti oculis lacrimas dabit? Hor. 1. Carm. 3. 18.
Superbi. Ovid. 6. Met. 169.
Torvi. Ovid. 5. Met. 92.
Truces. Senec. OEdip. 12.
Velox. Hor. 2. Serm. 5. 55.
Venusti oculi, candiduli dentes, color suavis. Cic. 5. Tusc. 46.

Vigilan-

Vigilantes, vel vigiles. Virg. 5. Æn. 438.
Vitiosi, & cæci. Senec. de Benef. lib. 5. cap. 1.
Abacti oculi. Stat. 1. Theb. 104. De caligine loquitur.
Abire ab oculis. V. ABEO.
Abesse ab oculis. In ABSUM.
Accipere oculis. In ACCIPIO.
Accipere noctem oculis. In NOX.
Adducere ante oculos. In ADDUCO.
Adjicere oculum alicui rei. Cic. 4. Verr. 37. Partim plane videbant adjectum esse oculum hæreditati.
Sic 'Οφθαλμιάω, Vide Thesaurum. H. St.
Adspicio. V. ASPICIO.
Advertere oculos templis. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 196.
Agnoscere oculis. V. AGNOSCO.
Agere aliud oculis. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Alliciendus amor comibus est oculis. Ovid. 3. de Arte Am. 510.
Amare aliquem plus suis oculis. Catull. ad Calvum, epigr. 3. 5.
Amittere oculos. In AMITTO.
Angere oculos. In ANGO.
Aperire oculos ad puniendum aliquem. Cic. pro Milon. 86.
Ardent oculi. Cic. 6. Verr. 148. De iracundo.
Aspicere oculis. Cic. pro Domo 110. Quem satis mirari, quibus oculis aspicere audeas, non queo.
Aspicere æquis oculis. Virg. 4. Æn. 372.
Aspiciunt justis oculis superi mortalia. Ovid. 13. Met. 70.
Aspicere limis, vel intueri. V. LIMUS.
Astare ante oculos. Virg. 3. Æn. 150.
Attollere graves oculos. Virg. 4. Æn. 688.
Attollere humo. Ovid. 2. Met. 448.
Attollere adversus. V. ATTOLLO.
Avertere oculos omnium in se. V. AVERTO.
Avertere ab aliquo. Ovid. 2. Met. 770.
Avertere ab vel ex oculis. In AVERTO.
Cadentes oculi morte. Stat. 3. Silv. 5. 39.
Caligant oculi. Lucret. lib. 3. 157.
Capti oculis talpæ. Virg. 1. Georg. 183.
Capere oculis rationem. Plaut. Pseud. 2. 2. 2.
Capessere oculis. V. Capesso in CAPIO.
Conspici oculis infestis. V. CONSPICIO.
Cernere aliquid oculis. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Cernere profanis sacra. Ovid. 3. Met. 710.
Cernere oculis & animo. Cic. 3. de Nat. Deor. 49.
Circumferre oculos. Sil. lib. 11. 262.
Circumferre superbos. Ovid. 6. Met. 169.
Circumlinere oculum. V. CIRCUMLINO.
Circumspexit oculis agmina. Virg. 2. Æn. 68.
Claudere oculos morientis. Ritus antiquus, de quo V. Virg. 9. Æn. 487. & Val. Max. 2. 6. 8. & infra Comprimere, Operire, Premere oculos.
Cohibere oculos. In COHIBEO.
Collimare oculis. In COLLIMO.
Collustrare oculis. In COLLUSTRO.
Compingere oculos. In COMPINGO.
Comprimere oculos alicujus. Ovid. 1. Epist. 101. & Epist. ad Liv. 160.
Configere cornicum, Adagium. In CONFIGO.
Conjicere oculos in aliquem. Cic. pro Cluent. 54.
Conjecit oculos in hostem. Virg. 12. Æn. 483.
Conscelerare oculos videndo. Ovid. 7. Met. 34.
Contemplari intentis oculis. In CONTEMPLOR.
Contemplari lynceis. V. LYNX.
Contrectari oculis. Tacit. lib. 3. Ann. 12.
Convisere omnia loca oculis. Lucret. lib. 2. 357.
Corrumpere oculos. In CORRUMPO.
Dejicere ab aliqua re. Cic. 1. Philip. 1. Nec vero usquam discedebam nec a Republica dejiciebam oculos.
Dejecti in terram. Quintil. lib. 1. cap. 11. Ter. Eun. 3. 5. 132.
Demisere oculos omnes. Ovid. 15. Met. 612.
Deponere putres oculos in aliquam. Hor. 1. Carm. 36. 18. V. supra Putres.
Devorare aliquid oculis, i. e. Avidissime intueri & optare. V. DRAUCUS.
Effodere oculos. V. EFFODIO.
Diriguere oculi. Ovid. 14. Met. 754.
Distorquens oculos. Hor. 1. Serm. 9. 65.
Dolent oculi quoties aliquid videmus, quod videre nolumus. Ter. Phorm. 5. 9. 64.

> Vin' primum hodie facere, quod ego gaudeam, Nausistrata?
> Et quo tuo viro oculi doleant?

Erigere oculos, & Recondere. Ovid. 4. Met. 145.
Eripiet quivis mihi citius oculos, quam &c. Hor. 2. Serm. 5. 35.
Eruitur oculos Gryneus. Ovid. 12. Met. 269.
Everberare. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Exempti. Lucret. lib. 3. 369.
Expellere somnum oculis. Stat. 4. Silv. 6. 14.
Expilare genis oculos. Ovid. 13. Met. 562.
Exsculpere oculum, quod & Eruere dicitur. Ter. Phorm. 5. 8. 96.
Exsiliunt. Ovid. 12. Met. 252.
Extulit oculos ad sidera. Virg. 2. Æn. 687.
Fascinat oculus agnos mihi teneros. Virg. 3. Ecl. 103. De fascino oculorum, V. Barth. & Ulit. ad Gratii Cyneget. v. 406. Turneb. Adversf. 9. 28. vel Casaub. ad Pers. p. 202.
Ferire oculos. V. FERIO.
Ferre oculos passim per cuncta. Virg. 2. Æn. 570.
Ferre aliquem in oculis, Carissimum habere. Cic. de Arusp. Resp. 48. Idem 3. Q. frat. 1. 3. conf. mox Gestare in.
Fixi solo oculi. Virg. 1. Æn. 486.
Flectere. Ovid. 8. Met. 695.
Fodere. Senec. OEdip. 12.
Fœdare lacrimis. Tibul. lib. 2. 6. 43.
Fulgentes oculi lucidum. Hor. 2. Carm. 12. 15.
Furari labori fessos oculos. Virg. 5. Æn. 845.
Gestare in oculis, ut In oculis esse, aut Ferre: pro Valde Amplecti & amare. Ter. Eun. 3. 1. 11.

Gignere dolorem oculis. Lucret. lib. 4. 332.
Gravati in morte. Ovid. 4. Met. 145.
Habere acres atque acutos. Cic. pro Planc. 66.
Habere alicujus oculos in suis oculis: pro Videre, quid ille velit, aut imperet. Plaut. Pseud. 3. 2. 68.
Habere aliquid in oculis, pro Semper ad aliquid intentum esse, ut interpretatur Budæus. Quintil. lib. 16. cap. 5.
Habitant oculi in vultu. Cic. 12 Philip. 2. Hic etiam fautores Antonii, quorum in vultu habitant oculi mei, tristiores videbam. h. e. A quibus contuendis non dimoventur oculi mei.
Hærere oculis. Virg. 1. Æn. 721.
Haurire oculis, Videre. Virg. 4. Æn. 661.
Hebetare oculos. Plin. lib. 20. cap. 6.
Jacere ante oculos. Lucret. lib. 1. 62.
Jactare oculos nimium. Lucret. lib. 4. 1133.
Incitare oculos alicujus. Ovid. 3. Met. 431.
Incurrere in oculos, i. e. Visu offendere. Cic. 12. Att. 21. Quid mihi cum foro sine judiciis, sine curia, in oculos incurrentibus iis, quos æquo animo videre non possumus?
Inferre oculos. V. INFERO.
Inflectere oculos aliquorum. V. INFLECTO.
Intendere oculos, Fixis oculis intueri. Plin. lib. 2. Epist. ult. pr.
Intueri aliquid acrioribus. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Invadere in oculos. V. INVADO.
Judicare oculis. V. JUDICO.
Jurare per oculos. Plaut. Men. 4. 9. 1. Ovid. 2. Amor. 16. 43.
Labentes languore. Catul. de Berecynth. 61. 37.
Laceratus. Lucret. lib. 3. 409.
Lacrimare coacti discunt. Ovid. 1. Amor. 8. 83.
Lædere oculos. Hor. 1. Epist. 2. 38.
Leges invitis oculis hæc mea verba. Ovid. 17. Epist. 4.
Limare obliquo commoda alicujus. Hor. 1. Epist. 14. 38.
Liquentes imbrem. Stat. 5. Theb. 270.
Lucent oculi. Ovid. 1. Met. 239.
Lustrare campos oculis. Lucan. lib. 7. 799.
Micant igne. Ovid. 3. Met. 32.
Micat acribus ignis. Virg. 12. Æn. 102.
Natantes in luce. Stat. 2. Theb. 638.
Negavi me credere, renuente oculo. Ovid. 17. Epist. 89.
Obduxere tenebræ oculos. Lucan. lib. 3. 735.
Oberrat turba meos oculos. Senec. Herc. fur. 13.
Obire oculis. In OBEO.
Obliquare oculos. Ovid. 7. Met. 412.
Obtinere oculis utilitatem. Plaut. Epid. 5. 1. 28.
Obversari oculis. In OBVERTO.
Obversatur mihi ante oculos Reip. dignitas. Cic. pro Sext. 7.
Operire oculos morientibus. Plin. 11. 37. V. OPERIO. conf. Ovid. 3. de Arte Am. 743. & supra Claudere oculos.
Pascere. Ovid. 3. Amor. 2. 12.
Pascere oculos, animumque exsaturare cruciatu atque supplicio alicujus, Cic. 7. Verr. 64.
Pascunt colores oculos. Lucret. lib. 2. 419.
Patiuntur oculi. V. PATIOR.
Percurrere aliquid veloci oculo. Hor. 2. Serm. 5. 55.
Perlegere aliquid oculis. Virg. 6. Æn. 34.
Perterget aura oculos nostros. Lucret. lib. 4. 253.
Ponere aliquem ante. Cic. 2. de Lege Agrar. 52.
Ponere in oculis. Cic. 1. Q. frat. 1. 2.
Prædiscere oculis colores terræ. Virg. 2. Georg. 255.
Premere alicujus, Comprimere morientis. Virg. 9. Æn. 487.
Premi oculum supercilio. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Proponere vitam cujusdam ante oculos suos. Cic. pro Sull. 52.
Prosequi oculis abeuntem. Ovid. 5. Epist. 55.
Rapit nox oculos mentemque. Stat. 9. Theb. 40.
Referre oculos sensusque aliquo. Valer. 6. Argon. 580.
Referre ora & oculos in aliquem. Virg. 12. Æn. 657.
Reflectere. Ovid. 7. Met. 341.
Restituere alicui oculos. i. e. Visum. Suet. Vesp. cap. 7.
Restituere in sedem suam. Cels. lib. 6. cap. 6.
Retorquere oculos. Ovid. 10. Met. 686.
Revocare alicujus. Ovid. 16. Epist. 232.
Rigare fletu. Senec. Medea. 6.
Satiare amore. Propert. lib. 2. 15. 23.
Scintillant oculi. Pers. 3. Sat. 117.
Sequi scripta oculis. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Sevocare ab oculis mentem. Cic. 3. de Nat. Deor. 2.
Spargere oculos, est Oculos huc illuc convertere. Pers. 5. Sat. 33.
Statuere aliquem ante. Cic. 1. de Orat. 45.
Subjicere. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Subrisit limis ocellis. Ovid. 3. Amor. 1. 33.
Subsidunt oculi. Cels. lib. 2. cap. 6.
Succumbunt. Ovid. 1. Met. 714.
Suffusus oculos lacrimis. Virg. 1. Æn. 232.
Sum oculus tibi. Plaut. Pseud. 1. 2. 46.
Mollibus oculis esse dicitur, Qui facile commovetur ad lacrimas. Ovid. de Rem. Amor. 340.
In oculis esse aliquibus, i. e. Carum & gratum esse. Cic. 6. Att. 20. Publicanis in oculis fumus.
In oculis multitudinis esse. Cic. 2. Tusc. 63.
Sustulit humentes. Ovid. 11. Met. 464.
Tacuere oculi tui. Ovid. 2. Amor. 5. 17.
Temperare oculis. Curt. lib. 9. 3. pr. h. e. Abstinere a lacrimis.
Tendere oculos, Dirigere. Virg. 5. Æn. 508.
Tenere immotos. Ovid. 2. Met. 602.
Tenuere silentes inter se. Valer. 4. Argon. 189.
Tenere oculos artificum dicitur res aliqua, pro In contemplationem sui adducere. Plin. 6. Epist. 3.
Tollere oculos contra aliquem. Lucret. lib. 1. 68.
Tollere oculos, de litteris dictum, per translationem, pro Erigere oculos, velut ex languore recreatos. Cic. 16. Fam. 12. Litterulæ meæ,

sive

five noftræ tui defiderio oblanguerunt. Hac tamen epiftola, quam Acaftus attulit, oculos paululum fuftulerunt.
Torfit oculos ad mœnia. Virg. 4. Æn. 220.
Trajicere oculos aliquo. Lucret. lib. 4. 426.
Tueri immitibus. Ovid. 6. Met. 621.
Tueri torvis aliquem. Ovid. 5. Met. 92.
Venit fomnus in oculos. Ovid. 7. Met. 155.
Verfari ante oculos. Cic. pro Milon. 61.
Veftigare oculis, cui opponitur Reperire. Virg. 6. Æn. 145.
Videre oculis. Ter. Hec. 5. 4. 22.
Nam nunquam ante hunc diem meis oculis eam, quod noffem, videram.
Videre inunctis. Hor. 1. Serm. 3. 25.
Videre ficcis aliquid. Hor. 1. Carm. 3. 18.
Volitare ante oculos quorundam. Cic. 2. de Lege Agrar. 58.
Volvere oculos huc illuc. Virg. 4. Æn. 363.
Volvere per fingula. Virg. 8. Æn. 618.
Volvens intentos oculos. Virg. 7. Æn. 251.
Urget quies dura oculos. Virg. 10. Æn. 745.
Urget inertes ftupor. Virg. 3. Georg. 523.
Ufurpare aliquid oculis. Lucret. 1. 300.
Uti oculis. Plaut. Epid. 1. 1. 4.
Ocule mi, blandientis vox. Plaut. Curc. 1. 3. 47. Bene vale, ocule mi. conf. Suet. de Clar. Rhet. cap. 5.
Oculus, pro Re præftantiffima. Juftin. 5. 8. 4. Negarunt fe Spartiani ex duobus Græciæ oculis alterum eruturos. fcil. Athenas. Cic. quoque 3. de Nat. Deor. 91. Critolaus evertit Corinthum, Carthaginem Hafdrubal. Hi duo illos oculos oræ maritimæ effoderunt. Nec abfimile eft illud ejufdem pro Lege Manil. 11. Legati quod erant appellati fuperbius, Corinthum patres veftri, totius Græciæ lumen, exftinctum effe voluerunt. conf. infra OCELLUS.
Oculi, dicuntur etiam in arborum furculis unde germinant. Cato R. R. cap. 6. Ibi oculos arundinis pedes ternos alium ab alio ferunto. Columel. lib. 3. cap. 18. Et reliqui duo vel tres fructuarii oculi penitus in terram deprimuntur. Idem 11. 2. Radicibus etiam oculos tribuit. Plin. lib. 7. cap. 20.
Imponere oculos: quod & Inoculare dicitur. Virg. 2. Georg. 73.
Nec modus inferere, atque oculos imponere fimplex.
Mundi oculus, Sol. Ovid. 4. Met. 228.
Oculi, de ftellis. Plin. lib. 2. cap. 5. Inde tot ftellarum collucentium illos oculos.
Oculi caudæ pavonum. Plin. lib. 13. cap. 15.
Oculi, Notæ rotundæ. Plin. lib. 8. cap. 17. Pantheris breves in candido macularum oculi.
Oculus volutæ, eft Parvus ille circulus in volutæ Ionicæ centro conftitutus. Vitruv. 3. 3. conf. Baldi Lex.
OCULEUS, a, um. Adj. [ὀμματηρός] Plenus oculis. Plaut. Aul. 3. 6. 19.
Quos fi Argus fervet, qui oculeus totus fuit.
Oculeus, per translationem, pro Perfpicaci ponitur, quafi qui ex oculis conftet. Apul. 2. Met p. 124. Elmenh. Perfpicaciorem ipfo Lynceo, vel Argo, & oculeum totum.
OCULISSIMUS, a, um. Adj. [ὀμματώτατος] fuperlativum formavit Plautus in Cuic. 1. 2. 28. Salve oculiffime homo. h. e. Qui tam clare afpicis. Oculiffimus, Cariffimus, inquit Feftus. Plaut. Curc. 1. 1. 17.
Salve, valuiftin' ufque, oftium oculiffimum? Al. Occlufiffimum. V. OSTIUM.
OCULĀRIS, e. Adj. Veget. Mulom. 2. 17. Ocularis tunica.
OCULARITER, Adv. Oculariter intueri. Sidon. 7. Epift. 14.
OCULĀRIUS, a, um. Adj Solin. cap. 37. Cujus fuccus proficit ad ocu- lariam claritatem. De Euphorbia.
Ocularia ægritudo. Solin. cap. 10. extr.
Medicus ocularius. [ὀφθαλμικός] Celfus lib. 6. cap. 6. V. Gruter. Infcript. p. 634. & p. 400. Infcr. 7.
OCULĀRIUS, i. m. Idem Scribon. Larg. Compof. 37. Afpritudines palpebrarum defperatas a quibufdam ocularioriorum, paucis diebus tollit. Paulo poft, Non præterit me, habere te prudentes ocularios.
OCULĀRIĀRIUS, a, um. Adj. ut, Ocularìarius faber. Reinef. Claff. 11. Infcript. 66. conf. Lex. Pitifc. [Videtur is effe, qui Ocularia galearum fabricat, quæ Viforia vulgo vocant, de quibus idem Pitifc. V. Quanquam etiam is effe poffit, qui Ocularis medicis inftrumenta fabricat, nifi plane mendum eft, & Arculariarius fcribendum.
OCULĀTUS, a, um. Adj. [πανόπτης] Cui perfpicaces funt oculi, vel qui per totum corpus oculos habet, auctore Fefto.
Male oculatus. Suet. Rhet. cap. 5. V. MALUS.
Oculatum, pro Præfenti, auctore Fefto, pofuit Plautus quum dixit Pfeud. 1. 3. 67. Eme die cæca hercle olivum, id vendito oculata die.
Oculatus teftis, Qui fe vidiffe dicit id quod narrat, inquit Feftus. Plaut. Truc. 2. 6. 8.
Paffive, qui videtur, apertus. Cic. 4. Att. 6. extr. Ne βαθύτης mea, quæ in agendo apparuit, in fcribendo fit oculatior.
Oculatiffimum locum appellat Plin. Confpicuum, lib. 34. cap. 6.
Oculatiffimus, pro Apertiffimo. Cæl. Calcagnin. in Orat. pro Alfonfo duce Ferr. p. 531. Quis nuperrime illuftria & oculatiffima fuæ in te obfervantiæ ac pietatis teftimonia dederit. H. St.
OCULĀTA, æ. f. Genus pifcis apud Plin. 32. 7.
OCULĀTIO, ōnis. f. [ὀφθαλμισμός] in vitibus pro Gemmarum fuperfluarum defectione. Plin. lib. 17. cap. 21. Pampinationi quoque & oculationi, omnique operi facilior. Vetus exemplar hic legit Occationi.
OCULĪTUS, Adv. [ἐκ τῶν ὀμμάτων] ita dicitur, inquit Feftus, ut, Funditus, penitus; quo fignificatur Tam carum effe quam oculos. Plaut. Frag. 1. 75.
Qui amant ancillam meam Hedylium oculitus. V. Non. 2. 608.
OCULO, [ὀμματόω] āre. Idem quod Illuftro vel illumino, & quafi ex cæco oculatum facio. Tertull. in Apologet. Sed quia jam expolitos, & ipfa urbanitate deceptos, in agnitionem veritatis ocularet. Sed hoc vix crediderim apud veteres inveniri. Neque enim Oculatus participium eft a verbo Oculo, fed potius nomen, ficut Manicatus, & Tunicatus. V. Barth. Adverf. 33. 12. & 43. 24. & Cellar. ad Cyprian. de Idolor. vanit. 7. 6.
OCULICREPĪDA, æ. m. Cujus oculi crepant quando pugnis contunduntur. Plaut. Trin. 4. 3. 14.

OCULIFERIA, orum. n. pl. Res ludicræ. v. g. Ejufmodi pegmata, quibus imperitorum oculi feriuntur, ut defcribit Seneca Epift. 88. Idem Epift. 33. conf. Lipf. Elect. 1. 16. extr.
OCELLUS, i. m. dimin. [ὀμματίδιον] Perf. 1. Sat. 18.
—patranti fractus ocello. Martial. 1. 93.
Sæpe mihi queritur non ficcis Ceftus ocellis.
Ebrii. Catull. de Acme, 43. 11.
Et dulcis pueri ebrios ocellos
Illo purpureo ore fuaviata. h. e. Aliquantum humectos & ludibundos, quique grato motu fpectantes alliciunt.
Claudet ocellos mors noftros. Propert. lib. 2. 13. 17.
Defixit iratos in te. Ovid. 2. Amor. 8. 15.
Promifit argutis quiddam. Ovid. 3. Amor. 2. 83.
Spectare dejectis gremium. Ovid. 1. Amor. 8. 39.
Summifit fomnus laffos. Ovid. 3. Amor. 5. 1.
Tegit fomnus ocellos. Catul. ad Licinium, 48. 10.
Turbare nitidos. Juven. 6. Sat. 8.
Ocellus meus; blandientis vox. Plaut. Afin. 3. 3. 74. Da meus ocellus, mea rofa. conf. Idem Moft 1. 3. 11.
Peninfularum infularumque ocellus Sirmio, i. e. Præftantiffima, aut pulcherrima. Catull. ad Sirmionem peninfulam, 32. 1. Sic locutus eft Cic. 16. Att. 6. Cur ergo tecum non fum? cur ocellos Italiæ, villulas meas, non video? conf. Pe. Victor. Var. Lect. 9. 9. Obert. Gifan. Obferv. in Ling. Lat. p. 257. & Burm. ad Quintil. lib. 6. proœm. 494.
Ocelli radicis. Plin. lib. 21. cap. 4.
Ocelli vel Ocellæ dicebantur apud Romanos Qui parvis oculis nati funt. Plin. 1. 37. Quod in cognomen abiit. ut apud Cic. 2. Fam. 15. & 8. 7. &c. Servius Ocellus. conf. Idem 10. Att. 12 & 25.
OCELLĀTUS, a, um. Adj. [ὀμματιδωτός] Quod ocellos habet, id eft cavernulas quafdam. Unde Suet. Aug. cap. 83. Ocellatas nuces dixit, id eft Multis foraminibus diftinctas. Qui locus nunc fic legitur, Animi laxandi caufa modo pifcabatur hamo, modo talis, aut ocellatis, nucibufque ludebat cum pueris minutis. V. OCELLATUM, fupra fuo loco.

O C Y

OCYALUS, i. m. Unus ex Phæacibus, tempore Alcinoi regis, ut oftendit Homerus lib. 8. Odyff.
OCȲMUM, vel OCĬMUM, i. n. [ὤκιμον] Herba ad boum pabulum fata, qua ciebant alvum bobus. Varro de R. R. lib. 1. cap. 31. Omne pabulum primum ocymum, farraginem, viciam, noviffime fœnum fecari. Ocymum dictum e verbo Græco ὠκύς, id eft cito. Similiter quoque ocymum in horto hoc amplius dictum ocymum, quod citat alvum bobus, & ideo his datur ut purgentur. Id genus pabuli funt fegetes virides fectæ ante quam gerant filiquas. Hæc Varr. Catull. ad Fundum, 42. 15.
Et me recuravi ocymoque & urtica. Perf. 4. Sat. 22. Ruellius lib. 1. cap. 20. non putat idem fuiffe apud veteres Ocimum & Ocymum, quæ tantum una littera diffidere videntur, vario fupra modum fignificatu, ut idem ait. Ocimum vero tradit effe genus illud pabuli, de quo apud Varronem: Ocymum, herbam illam odoratam, quæ vulgo Bafilicon dicitur, ut meminit lib. 2. cap. 54 conf. Plin. 19. 7 & 20. 12. & Columel. 10. 319. Sunt tamen, ut idem teftatur, qui fignificantius per Z, Ozimum fcribendum ducant, ab ὄζω, quod redolere denotat: quoniam herba tota fuaviffimum fpiret odorem. Petrus Victorius fic legendum cenfet Varronis locum: Ocinum dictum a Græco verbo ὠκέως, quod valet cito; fimiliter quo ocimum in horto. Hoc amplius dictum ocinum, quod citat alvum bubus, & ideo iis datur ut purgentur, id ex pabuli fegete viride fectum, antequam gerat filiquas. Idem etiam apud Catonem femper Ocinum legit, pro illo boum pabulo.
Ocymum, confuetudo neutraliter dicit; fed Pfeudo Macer ait,
Inter præteritas numerabitur ocymus herbas.
OCYOR, us. & OCYSSĬMUS, a, um. Adj. [ὠκίων, ὤκιστος] Latina nomina, pro Celerior, Celerrimus. Fiunt a pofitivo Græco ὠκύς, quo Latini carent. De lite Grammaticorum utrum per Y vel I fcribi debeat. V. Voff. de Analog. 2. 26. collat. cum Etym. p. 507 quæ 352. Elfev. & Gifan. Obferv. L. L. Plin. lib. 16. cap 31. Quidam brevitate radicum celerius fenefcere arbores putant: quod arguunt fici, quarum radices longiffimæ, & fenectus ocyffima.
Fulminis ocyor alis. Virg. 5. Æn. 319.
Cervis ocyor. Hor. 2. Carm. 16. 23.
Euro ocyor. Hor. 2. Serm. 16. 24. & Virg. 8. Æn. 223.
Verbere fundæ. Lucan. lib. 1. 230.
Aura. Hor. 1. Carm. 2. 48.
Ambitu ocyore. Plin. 2. 8.
Senectus ocyffima. Idem. 16. 31. V. paulo fupra.
OCYTER, OCYUS, OCYSSĬME, Adv. [ὠκέως, ὠκύτερως, ὠκύτατα] Apul. 1. Met. p. 113. Elmenh. pofitivo Ocyter ufus eft. Cæteri gradus frequentiores. ut Ter. Eun. 3. 5. 61.
Perlonge eft, fed tanto ocyus properemus, muta veftem. Cic. Somn. Scip. 21. Idque ocyus faciet, fi jam tum quum erit inclufus, in corpore eminebit foras.
Tardius & Ocyus, contraria. Cic. 4. Tufc. 32. Sic illi in morbum & incidunt tardius, & recreantur ocyus.
Deferemur ocyus a re publica, quam a re familiari. Cic. 16. Att. 3.
Ire ocyus. Virg. 8. Æn. 555.
Peragere juffa alicujus ocyus. Seneca. Troade. 6.
Pervenire ocyus ad aliquem locum. Cic. pro Quint. 43.
Ocyus omnes furgimus. Ovid. 12. Met. 226.
Ocyffime, [ὤκιστα, ὠκύτατα] Ter. Heaut. 4. 8. 28.
Tanto ocyus te ut pofcat, & tu id, quod cupis,
Quam ocyffime ut des. Salluft. Jugurth. cap. 25. Quam ocyffime provinciam accedat.
OCYPĔTE, es. f. [Ὠκυπέτη] Una ex Harpyis, fic dicta quod alarum velocitate polleat: ὠκὺς enim celer & citus dicitur, πέτομαι volo. V. Cælium Rhodig. lib. 39. cap. 27.
OCYRŎE, es. f. [Ὠκυρόη] Nympha, Oceani & Tethyos filia, ut fcribit Hefiodus in Theogonia. v. 360.
Ocyroen, Chironis Centauri filiam, fabulantur poetæ fuiffe fatidicam, eandemque in equam tandem converfam. Ovid. 2. Met. 639.

O D

OD. Odium, Odor, Ordo.

O D A

ODA, æ. vel ODE, es. f. [ᾠδὴ] Cantus. Auctor opuſculi de Philomela, 25. Et merulus modulans tam pulchris concinit odis.
ODĂRIUM, i. n. [ᾠδάριον] Diminut. Cantilena. Gloſſ. Gr. Lat. Petron. cap. 53. Odaria ſaltare.
ODARIĀRIUS, i. m. Cantilenarum magiſter. Vet. Inſcr. VIRGILIVS EPAPHRODITVS MAGISTER ODARIARIVS. V. Reineſ. Claſſ. 11. n. 81. & Du Cange Gloſſ. vel Fabrett. p. 716.
ODAXISMUS, i. m. [ὀδαξισμὸς] Græcis medicis dicitur pruritus ille, qui in infantibus præcurrit dentitionem. V. Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 1.

O D E

ODESSOS, i. f. Urbs eſt in Mœſia inferiori, ut ſcribit Mela lib. 2. 2.
ODĒUM, i. n. [ᾠδεῖον] Pars ædificii. Cic. 4. Att. 16. Monimentum illud quod tu tollere laudibus ſolebas, ut Odeum laxaremus, & uſque ad atrium Libertatis explicaremus: contempſimus ſexcenties HS. Ubi interpres, Odeum, pars ædificii, auctore Vitruvio, quæ Latine dici Cantilenarium poteſt: de quo Pauſanias & ceteri. Quædam tamen exemplaria legunt, Ut forum laxaremus. Odei meminit Vitruvius lib. 5. cap. 9. Cælius Rhodig. lib. 28. cap. 12. dicit locum fuiſſe imagine theatri, in quem deferebantur poëmata, prius quam in theatro recitarentur. Eſt etiam Locus ubi cantatur, locus choro & ſymphoniacis deſtinatus. Græce ſcribitur ᾠδεῖον. Porro ᾠδὴ cantum ſignificat. conf. Eutrop. 7. 15. 6.

O D F

ODFACIO, Veteres pro Olfacio dixerunt, teſte Feſto. al. Odĕfacio. V. Dacer. [Qui a Dorico ὄσδω arceſſit, unde σ abjecto, ὄδω. Ego vero putem potius Oldefacio veteres dixiſſe prius, ut a Caldefacio, quod eſt Calidum facio, eſt Calefacio & Calfacio, etſi ſignificatio diſcrepet.

O D I

ODI, iſti, it. [μισέω, στυγέω, μεγαίρω, ἔχθω, ἐχθαίρω, ἐχθραίνω] ōdiſſe. Verbum defectivum, ſub voce præterita ſignificat præſens & præteritum, tam imperfectum quam perfectum, id eſt Odio habebam, aut habui. Cic. de Amicit. 28. Alterum propter crudelitatem ſemper hæc civitas oderit. Sic pro Sextio 102. Et 7. Fam. 2. Poſtremo, vix veriſimile fortaſſe videatur, oderam multo pejus hunc, quam illum ipſum Clodium.
Odiaris ex Seneca in uno vet. exempl. in Proodop. H.St. V. infra.
Odit lædi ferro vitalia opobalſamum. Plin. lib. 12. cap. 25.
Odimus invidi, Vide INVIDUS. H. St.
Odiſſe & Amare, contraria. Cic. 6. Attic. 2.
Odiſſe & Diligere, contraria. Cic. 5. de Finib. 28. Quum appetitus ille animi aliquid ad ſe trahere cœperit conſulto, quod ſibi obſit, quia ſit ſibi inimicus; quum id ſua cauſa faciet, & oderit ſe & ſimul diliget: quod fieri non poteſt.
Favere & Odiſſe, contraria. Cic. de Claris Orat. 188.
Acerbe & penitus odiſſe aliquem. Cic. pro Cluent. 171. Hunc ſi acerbe & penitus oderat, non eum quam diutiſſime vivere velle debebat?
Aperte odiſſe magis ingenui eſt, quam fronte occultare ſententiam. Cic. de Amicit. 67.
Furialiter odit. Ovid. 3. Faſt. 637.
Male odiſſe aliquem. Cic. 14. Attic. 1.
Pejus odero pati contumelias malis omnibus aliis. Cic. ad Brut. 16.
Impendio odit. V. IMPENDO.
Odiſſem te odio Vatiniano. Catul. ad Calvum, 14. 3.
Odimus immodicos faſtus. Ovid. 3. de Arte Am. 511.
Oderunt hilarem triſtes, triſtemque jocoſi. Hor. 1. Epiſt. 18. 89.
Improbos omnes civili odio odimus. Cic. pro Milon. 36.
Amor odit inertes. Ovid. 2. de Arte Am. 229.
Odi profanum vulgus, & arceo. Hor. 3. Carm. 1. 1.
Odiſſe, Faſtidire aliquid. Ter. Adelph. 4. 1. 7.
Et illud rus nulla alia cauſa tam male odi, niſi quia prope eſt. conf. Plaut. Men. 1. 3. 7. Cic. 7. Fam. 2. Oderam multo magis hunc quam illum.
Non prorſus adeo defectiva eſt hæc vox ut ſibi perſuaſerunt aliqui Grammatici, cum plura inveniantur tempora, ut odio, odiet, odivi, odite, odientes, oditur ab odior, &c. V. Voſſ. de Analog. 3. 39. Odio μισῶ, Gloſſ. Oſus ſum, Plaut. infra. Gell. 4. 8. V. Voſſ. ibid.
Oditur paſſive, Tertull. Apol. cap. 3.
OSUS, a, um. Partic. [μισήσας] Qui odio habuit. Plaut. Amph. 3. 2. 19. Inimicos ſemper oſa ſum obtuerier. Gell. lib. 4. cap. 8. Non. 2. 613.
OSŪRUS, a, um. Partic. Cic. de Amicit. 59. Negabat ullam vocem inimicitiorem amicitiæ potuiſſe reperiri, quam ejus qui dixiſſet, Ita amare oportere, ut ſi aliquando eſſet oſurus.
OSOR, ōris. m. [μισητὴς] Qui odio habet. Plaut. Merc. ſuppoſ. 4. 6. 15. Oſores, infenſi, iracundi. Et Pœn. arg. 2. Oſor mulierum. conf. Pacat. Paneg. Theod. cap. 20.
ODĪBĬLIS, e. Adj. Odio dignus. Accius 6. apud Priſcian. p. 709. Gnati mater peſſimi odibilis &c. Lamprid. Heliog. cap. 18. Vita, moribus, improbitate ita odibilis, ut ejus nomen ſenatus eraſerit. Uſus & Ambroſius Epiſt. 14. Et Vulg. Interp. ſæpe.
ODIUM, i. n. [μῖσος, ἔχθος, ἔχθημα] Ira inveterata, inquit Cic. lib. 4. Tuſc. 21. Ter. Phorm. 5. 9. 27.
Neque negligentia tua, neque id odio fecit tuo.
Dignus odio aut irriſione. Cic. 2. de Orat. 205.
In odio. V. IN præp.
Atrox odii Agrippina. Tacit. 12. Ann. 22.
Procax odii, & poteſtatis temperantior. Tacit. 13. Ann. 46. al. Otii.
Securus jam odii. Tacit. in vit. Agricolæ 43.
Semina odii. Ovid. 5. de Arte Am. 510.
Acerba odia. Virg. 10. Æn. 905.
Acre. Cic. 2. de Invent. 108.
Ægra ſine armis. Valer. 5. Argon. 146.
Æternum. Senec. Hercul. fur. 6.
Aſpera. Virg. 2. Æn. 96.
Blandum & affabile. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 14.
Capitale. V. CAPUT.
Compreſſum. In COMPRIMO.
Crudele. Virg. 1. Æn. 365.
Diuturnum. Cic. in Vatin. 6.
Hoſtile. Tacit. 15. Ann.
Jejunum odium, Inſatiabile. Juven. 15. Sat. 51. De Ægyptiorum odiis.
Immane & crudele barbarorum in hoſtem. Cic. pro Planc. 71.
Immortale. Juven. 15. Sat. 34.
Inexorabile. Ovid. 5. Met. 245.
Inexpiabile. V. INEXPIABILIS.
Infeſtum. V. INFESTUS.
Infinitum. Cic. pro Corn. Balb. 62. Sed ſi qui ſunt, quibus infinitum ſit odium, in quo ſemel ſuſceptum ſit, quos video nonnullos, &c.
Inſigne. V. INSIGNIS.
Inſitum penitus. Cic. 2. de Lege Agrar. 14.
Inteſtinum odium. V. INTESTINUS.
Intimum. V. INTRA.
Inveteratum. Cic. in Vatin. 6.
Juſta. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Juſtum & debitum omnium mortalium. Cic. in Piſon. 33.
Mutuum. V. MUTUUS.
Naturale. Plin. lib. 8. cap. 18.
Novercalia. Tacit. 1. Ann. 6.
Nuda. Stat. 9. Theb. 20.
Occluſum. V. OCCLUDO.
Occulta. Cic. 1. Fam. 9.
Perniciale. V. PERNICIES.
Pertinacia. Tacit. 4. Hiſt. 43.
Privata. Tacit. 2. Ann. 80.
Pretioſa, & conſtantia magno. Ovid. 7. Epiſt. 49.
Recens. Tacit. 4. Ann. 15.
Vatinianum. V. VATINIUS.
Vetus. Tacit. 4. Ann. 12.
Vivida odia. Tacit. 15. Ann. 49.
Adduci odio. V. ADDUCO.
Advertit recentia, veteraque odia. Tacit. 4. Ann. 15.
Afferre odium. V. AFFERO.
Agere æterna odia. Senec. Herc. fur. 6.
Alendis materiam præſtare. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 178.
Ardent odia omnium in aliquem. Cic. pro Milon. 40. Omnia tum denique in illum odia civium ardebant deſiderio mei.
Capere odium. In CAPIO.
Certare odiis. Virg. 10. Æn. 14. Liv. 21. 1.
Colligere. Ovid. 3. Met. 259.
Conciliare. In CONCILIO.
Concipere. In CONCIPIO.
Concitare. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Concitare magnum in aliquem. Cic. 1. de Invent. 100.
Concoquere. In CONCOQUO, & infra Sorbere.
Conflatus odio. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Convertere in ſe. Cic. pro Dejot. 18. Si palam te interemiſſet, omnium in ſe gentium, non ſolum odia, ſed etiam arma convertiſſet.
Creare. Cic. 2. de Orat. V. CREO.
Depellere. Cic. Fam. 12. 1.
Deponere. Senec. Herc. fur. 6. conf. Mitigare.
Diffidere odio quodam & diſſidio ab aliquibus. Cic. pro Corn. Balb. 30.
Diſſidere capitali ab aliquo. Cic. de Amicit. 2.
Effundere occluſum. V. OCCLUDO.
Excitare acerbum. Cic. 2. de Orat. 208.
Exedere urbem odiis, Delere. Virg. 5. Æn. 786.
Exercere odia. Ovid. 7. Epiſt. 47.
Exercere aliquem odiis. Virg. 4. Æn. 623.
Explere odium ſtrictis mucronibus. Claud. de Bell. Get. 609.
Expromere. Cic. 2. Att. 8.
Facere odium ſtudiorum. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Ferre ex aliqua re. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Finire amorem odio. Ovid. Remed. Amor. 657.
Flagrare odio alicujus. Senec. Octav. 132.
Flagrare mutuo odio. In MUTUUS.
Frangere. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Gerere. Sen. Thyeſt. 4.
Gerere odium adverſus. Plin. lib. 8. cap. 18.
Habere magnum in aliquem. Cic. 2. de Invent. 109.
Habere odium ſervitutis. Cic. 5. Philip. 38.
Importare alicui. Hor. 1. Epiſt. 13. 4.
Incendere in ſe. V. INCENDO.
Incurrere in hominum. V. INCURRO.
Indicare odium. Cic. 3. Fam.
Inferre. Tacit. 15. Ann. 49.
Inflammare urbes odiis. Stat. 3. Theb. 338.
Intendere. Tacit. 13. Ann. 15.
Inurere. Cic. pro Domo 92.
Irruere in odium alicujus, pro Venire. Cic. 2. Verr. 35. Qui quaſi de induſtria in odium offenſionemque Populi Romani irruere videbantur.
Judicare odio & invidia. Cic. pro Marcell. 29.
Liberare aliquem odio. V. LIBER.
Mereri. Ovid. 2. Amor. 2. 9.
Metiri aliorum odium ſuo. V. METIOR.
Mitigatur odium, deponitur, tenetur, ſedatur. Cic. Poſt red. ad Quirites 23. Odium, vel precibus mitigari poteſt, vel temporibus Reip. communique utilitate deponi, vel difficultate ulciſcendi teneri, vel vetuſtate ſedari.
Mittere ac finire. In MITTO.
Mordet. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Movere aſpera verbis. Virg. 2. Æn. 96.
Movet odium aſperitas. Ovid. 2. de Arte Am. 146.
Patefacere odium ſuum in aliquem. V. PATEFACIO,

Placare.

Placare. Cic. pro Domo, 44.
Ponere. Claud. de Bell. Get. 91.
Premi odiis. Claud. 2. in Ruffin. 13.
Profiteri. Cic. 12. Philip. 7.
Propulfare. Cic. pro Cœl. 75.
Remittere. Tacit. 1. Ann. 10.
Renovare & revocare animos aliquorum ad alicujus odium. Cic. 2. de Orat. 199.
Reponere, Differre. Tacit. in vita Agric. 39.extr.
Refidere in odiis. V. IN præp.
Reftinguere. Cic. pro Rabir.
Saturare diuturnum & inveteratum. Cic. in Vatin. 6.
Servatum perenni ftudio. Sil. lib. 1. 18.
Sorbere. Cic. 3. Q. frat. 9. Ut ejus ifta odia non forbeam folum, fed etiam concoquam.
Struere in aliquos, & Dimovere ab aliquibus, contraria. Cic. 2. de Orat. 208.
Subire. Cic. 11. Att. 17. Quanquam quid mea interfit ut eorum odium fubeam, non intelligo.
Sublevare. Cic. 8. Fam. 3. Sed mehercule non multum M. Octavius eorum odia, qui Hirrum premunt, quæ multa funt, fublevat.
Sum. ut, Eft mihi odium illius, i. e. Profequor illum odio. Virg. 1. Æn. 365.
Odio effe alicui. Cic. 5. de Finib. 62. Cui Tubuli nomen odio non eft? Virg. 8. Ecl. 38. Dumque tibi eft odio mea fiftula.
Hoftili odio & crudelitate effe in aliquem. Cic. pro Cluent. 12.
In odio effe apud. Cic. pro Lege Manil. 65. Difficile eft dictu, Quirites, quanto in odio fimus apud exteras nationes, propter, &c.
In odio effe omnibus. Cic. 2. Att. 21. pr. Nunc repente tanto in odio eft omnibus, ut quorfus eruptura fit, horreamus. Ubi Quorfus pro Quorfum legitur.
Sufcipere odium alicujus in re aliqua. Cic. 7. Att. 1. In quo (ut audio) magnum odium Pompeji fufcepiftis.
Sufcipere acre. Cic. 2. de Invent. 108.
Tendere odiis, Contendere. Tacit. 4. Hift. 43. extr.
Transferre odium collectum. Ovid. 3. Met. 259.
Venenare commoda alicujus obfcuro odio morfuque. Hor. 1. Epift. 14. 38.
Venire odio omnibus. Plin. lib. 28. cap. 8.
Venire in odium omnibus. Cic. 10. Att. 8. Qui xx diebus ipfi illi egenti ac perditæ multitudini in odium acerbiffimum venerit. Sic leg. Pantagath.
Vocare in. Cic. 1. contra Rull. 2. Nomen imperii in commune odium orbis terræ vocabatur.
Odium, Affiduitas, inftantia, moleftia, faftidium, ut ait Donat. Ter. Phorm. 5. 6. 9.
Pergit hercle: tu nunquam tuo odio vinces me. Idem Hecyr. 1. 2. 48.
Trudendo, atque odio denique effecit fenex,
Defpondit ei gnatam hujus vicini proximi. Idem Eun. 3. 1. 13. & 5. 5. 2. conf. ODIOSUS.

ODIŌSUS, a, um. Adj. [μισητὸς, ἐυμίσητος, βδελυρὸς] Qui odio habetur, vel Qui moleftus eft. Ter. Eun. 4. 6. 16. Ubi fita eft? T. in rifco: odiofa ceffas? Idem 5. 7. 44. Cic. de Amicit. 71. Odiofum fane genus hominum officia exprobrantium, quæ meminiffe debet is, in quem collata funt, non commemorare is qui contulit.
Aures odiofæ. Ovid. 1. de Arte Am. 489.
Dolor. Cic. 4. de Finib. 52.
Motus palæftrici fæpe funt odiofiores, & hiftrionum nonnulli geftus ineptiis non vacant. Cic. 1. Off. 130.
Offenfio omnis odiofa eft in fragili corpore. Cic. de Senect. 65.
Orator odiofus & loquax fpernitur. Cic. pro Muren. 10.
Plaga odiofa. Cic. 5. Att. 20.
Scrupulus odiofus. Cic. 10. Att. 14.
Senex. Ovid. Rem. Amor. 471.
Senectus fic plerifque fenibus odiofa eft, ut onus fe Ætna gravius dicant fuftinere. Cic. de Senect. 4.
Vento odiofo concita æquora. Ovid. 19. Epift. 21.
Verbum infolens & odiofum. Cic. in Orat. 25. Eorum religioni quum ferviret orator, nullum verbum infolens, nullum odiofum ponere audebat. [i. e. Moleftum. Puto tamen Otiofum reliquiffe Tullium, i. e. Supervacuum. V. in OTIUM.
Odiofum effe alicui, i. e. Moleftum, ut ait Valla. Plaut. Curc. 1. 1. 7. Tandem es odiofus mihi. Ter. Phorm. 5. 8. 44.
In jus? enim vero fi porro effe odiofi pergitis.
Jucundum potius quam odiofum. Cic. de Senect. 26. Ex Cæcil.
Odiofum & moleftum. Cic. 6. Att. 3. Odit provinciam, & hercule nihil odiofius, nihil moleftius.
Grave & odiofum, Leve & facile, contraria. Cic. pro Rofc. Com. 16. Quorum alterum eft gravius & odiofius; alterum levius & facilius.
Compar. V. Cic. fupra. Quintil. 1. 6. Nihil odiofius eft affectatione.
Superl. Phædr. 2. 6. 4. Odiofiffima aliis natio. Capitol. Albin. cap. 11. Uxori odiofiffimus fuit.

ODIOSĬCUS, a, um. Adj. confictum a Plauto. Capt. 1. 1. 19.

ODIŌSE, Adv. [μισητῶς] Cum odio vel tædio, aut quod *faftidiofe* vulgo dicitur. Ter. Adelph. 4. 2. 50.
Æfchinus odiofe ceffat: prandium corrumpitur.
Dicere odiofe. Cic. de Clar. Orat. 283. Si quis eos, qui nec inepte dicunt, nec odiofe, nec putide, Attice putat dicere, &c.
Interpellare odiofe. Cic. 2. de Orat. 262.
Loqui odiofe. Auctor. ad Heren. lib. 4. 29. Vivis invidiofe, delinquis ftudiofe, loqueris odiofe.
Facis odiofe. Plaut. Bacch. 4. 9. 139. Idem Truc. 2. 7. 57.
Obloqui odiofe. Nazar. Paneg. Conftant. cap. 16.

ODĪNŎLYON, ontis. m. [ὠδινολύων] Pifciculus eft exiguus, magnitudinem magnæ limacis non excedens, quem Græci alio nomine Echeneida, Latini etiam Remoram vocant: fic appellatus, ἀπὸ τοῦ λύειν τὰς ὠδῖνας, i. e. a folvendo dolores partus. Quippe fale affervatum, & alligatum gravidis, partum folvere prodiderunt. Plin. lib. 32. cap. 1.

ODĪTES, æ. m. [Ὀδίτης] Unus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius, a Mopfo interfectus in nuptiis Pyrithoi. Ovid. 12. Met. 457.
Occubuit, fruftraque loqui tentavit Odites. Idem. 5. 97.

ODIUS, i. m. Halizonum dux, quem Agamemnon in bello Trojano interfecit. Auctor Homer. lib. Iliad. 5.

O D O

ODONES, um. m. pl. de quibus in l. 25. Argumento. §. 17. fafciæ. D. de aur. & arg. legat. ubi dicitur, quod ufum calceamentorum præftant nifi ibi mendum fit, & legendum potius Undonum: quod putat Catellianus Cotta, in verbo Undones. Sed non video quomodo undones ufum calceamentorum præbeant. Tiraquellus.

ODONTĪTIS, is. f. [ὀδοντῖτις] Herbæ genus, quæ dentium dolori medetur. Plin. 27. 12. [Corr. eft ὀδοντίδης. Odontides. V. ejus Def.

ODŎPĔTA, æ. f. ita Lampetra, five lampreta vocatur.
Item Canis venaticus. Petron. cap. 35. Super fagittarium odopetam impofuerat. al. Otopeta. [Utrumque fine auctore afferit Lexicographus, nec certius quicquam eruas ex Petronii commentatoribus.

ODOR, vel ODOS, ōris. m. [ὀδμὴ, ὀσμὴ] notæ fignificationis. Plaut. Capt. 4. 2. 35.
Quorum odos fubbafilicanos omnes abigit in forum.
Odor. Varr. 5. de L. L. 8. Litteræ commutatione dicitur odor, olor. Hinc olet, & odorari, & odoratur, & odora res.
Fluctus odorum. Lucret. lib. 4. 679.
Odoris ignavia. V. IGNAVUS.
Suavitas odorum. Cic. de Senect. 5.
Vaftitas. Plin. lib. 31. cap. 6.
Aufterus odore. Plin. lib. 12. cap. 25.
Unguentorum odor. Cic. Poft red. in Senat. 15.
Acer odor. V. ACER, adj.
Acerbus. Val. Flacc. 4. Argon. 493.
Acerrimus. Plin. lib. 21. cap. 7.
Acutus. Plin. lib. 21. cap. 7.
Aggravans capita. Plin. lib. 12. cap. 17.
Angufti odoris rofa filveftris. Plin. lib. 21. cap. 4.
Argutus. Plin. lib. 15. cap. 3. extr.
Ater. V. ATER, adj.
Caftoreus. In CASTOR.
Crocei. Virg. 1. Georg. 56.
Dilutus. Plin. lib. 15. cap. 28.
Divinus. Virg. 1. Æn. 407.
Ferus. Plin. lib. 12. cap. 17.
Fœdus. Celfus lib. 7. cap. 29.
Gravis cæni. Virg. 4. Georg. 49.
Gravis oris. Ovid. 3. de Arte Am. 227.
Non inelegans. Plin. lib. 21. cap. 25.
Inimicus. Hor. 2. Serm. 4. 53.
Injucundus. V. INJUCUNDUS.
Infuavis. V. INSUAVIS.
Jucundus. V. JUCUNDUS.
Jucunde gravis. Plin. lib. 21. cap. 10.
Lentus. Sen. Thyeft. 6. 2.
Liquidus. Virg. 4. Georg. 415.
Malus. Hor. Epod. 12. 8.
Medicatus. V. MEDICO.
Molliffimus. V. MOLLIS.
Panchæi. Lucret. lib. 2. 417. V. Odores in pl. infra.
Potentiffimus. Plin. lib. 13. cap. 2.
Recentis odoris mala. Juven. 11. Sat. 74.
Rofcidus. Plin. lib. 14. cap. 2.
Sævus odor vini, Ad facinus & fævitiam ducens. Stat. 2. Theb. 86.
— Ogygii fi quando afflavit Iacchi
Sævus odor, tunc faxa manu, tunc pocula pulchrum
Spargere.
Tæter. Virg. 3. Æn. 228.
Vinofus. Plin. lib. 27. cap. 4.
Abolere. Plin. lib. 28. cap. 9.
Adhibere odores ad deos. In ADHIBEO.
Afflantur e floribus. Cic. de Senect. 59.
Capere. In CAPIO.
Capi odore rerum. Cic. pro Cœl. 42.
Continere. In CONTINEO.
Crefcit malus odor membris. Hor. Epod. 12. 8.
Defluit celerrime. i. e. Evanefcit. Plin. lib. 13. cap. 1.
Difflatur. V. DIFFLO.
Depellunt beftiæ quædam intolerabili oris fœditate infectantes. Cic. 2. de Nat. Deor. 127.
Diffudit liquidum ambrofiæ. Virg. 4. Georg. 415.
Evanefcit celerrime. Plin. lib 13. cap. 1.
Evellere e glebis turis. Lucret. lib. 3. 328.
Excire acrem. Lucret. lib. 6. 1215.
Exfpirare odorem dicitur res aliqua. Catul. Argon. 62. 87.
Fertur ad fuperiora omnis. Cic. 2. de Nat. Deor. 141.
Fragrat acerbus. Valer. 4. Argon. 493.
Frui ex utraque parte corporis odore prodigo. Plin. lib. 13. cap. 3.
Fumat multo ara. Hor. 3. Carm. 18. 8.
Jacere odorem de corpore. Lucret. lib. 2. 845.
Jactare. V. JACIO.
Incendere tus & odores. Cic. 6. Verr. 77. &
Incendere galbaneos. Virg. 4. Georg. 264. V. Odores in pl. infra.
Mifcent herbæ fuaves odores. Virg. 2. Ecl. 55.
Spirat odor. V. DIFFLO.
Spiravere comæ divinum odorem. Virg. 1. Æn. 407.
Tollit odorem oris, gingivas aftringit, dentes firmat. Plin. lib. 23. cap. 2. De aceto fcillino.
Vitiantur auræ odoribus. Ovid. 7. Met. 548.
Odor, Infectus aer. Plin. lib. 9. cap. 7. Odorem quidem non aliud, quam infectum aera intelligi poffe.
Odor oris & corporis tæterrimus. Cic. 5. Verr. 23. Poftremo ut odor Apronii tæterrimus oris & corporis, quem (ut ajunt) ne beftiæ quidem ferre poffent, uni ifti fuavis & jucundus videretur.
Odor, per translationem: ut, Odor Dictaturæ, i. e. Indicium, ut ait Budæus.

Budæus. Cic. 4. Att. 16. Res fluit ad interregnum, & eſt nonnullus odor Dictaturæ.
Suſpicionis. Cic. pro Cluent. 73. Canutio perito homini, qui quodam odore ſuſpicionis Stalenum corruptum eſſe ſenſiſſet, neque dum rem perfectam arbitraretur, placuit, &c.
Legum. Cic. 7. Verr. 160. Quaſi luce libertatis, & odore aliquo legum recreatus, revixiſſet, &c.
Lucri bonus eſt odor ex re qualibet. Juven. 14. Sat. 204. conf. Suet. Veſp. cap. 23.
Veritatis quaſi odore quodam retenti propius aberraverunt. Lactant. 6. 12. V. Barth. Adverſ. 17. 2.
Odores, in plurali, & Aromata, pro eodem accepiſſe videtur Columel. lib. 12. cap. 20. Quod ſi non ita, ut præcipimus, permiſcueris, ſubſident aromata, & adurentur. Et paulo poſt, Ad prædictum autem modum muſti adjici debent ii odores, nardi folium, iris Illyrica, &c. Lamprid Heliog. cap. 31. Odores Indicos ſine carbonibus ad vaporandas zetas jubebat incendi. conf. Plaut. Men. 2. 3. 3. Hor. 2. Epiſt. 1. 269. & 1. Carm. 5. 2.
Ingrati. Ovid. 2. Met. 626.
Diſſertum corpus odoribus. Tacit. 16. Ann. 6.

ODŌRUS, a, um. Adj. [ὀσμώδης] Quod ex ſe odorem mittit, teſte Servio: ut Stat. 6. Theb. 104.
— & odoro vulnere pinus
Scinditur.
Odora res. Varro 5. de L. L. 8.
Arbor odora. Ovid. 1. de Arte Am. 287.
Flos. Ovid. 9. Met. 78.
Sulfur. Claud. Conſ. Prob. & Olyb. 256.
Odorus, Indagator & ſagax. Virg. 4. Æn. 132.
— & odora canum vis. Servius.

ODORĀRIUS, a, um. Adj. [ὀδμηκός] Quod ad odores pertinet. ut, Odoraria myrrha. Plin. lib. 12. cap. 16.

ODORARIUS, i. m. [ἀρωματοπώλης] Qui odores conficit & vendit.

ODŌRO, [ὀσφρίω, ὀσφραίνω] āre. Odorum reddere. Columel. lib. 9. cap. 4. Qui coloret, odoretque mella.
Odoro, pro Odore repleo. Ovid. 15. Met. 734.
Tura ſuper ripas, aris ex ordine factis,
Parte ab utraque ſonant, & odorant aera fumis. Sic Græci nonnunquam utuntur verbo θυμιᾶν.

ODOROR, [ὀσφραίνομαι] āri. depon. Olfacere. Columel. lib. 6. cap. 2. Deinde nares perfricato, ut hominem diſcant odorari.
Cibum projectum odoraris. Hor. Epod. 6. 10.
Odorari, per translationem. Cic. 14. Att. 22. Cupio enim, antequam Romam venio, odorari diligentius quid futurum ſit.
Perveſtigare & odorari aliquid. Cic. 6. Verr. 31. Mirandum in modum, canes venaticos diceres, ita odorabantur omnia & perveſtigabant.
Indagare & odorari. Cic. 4. Verr. 135. Hæc vero ejus erat ars, & malitia miranda, quod acutiſſime tota provincia, quid cuique eſſet neceſſe, indagare & odorari ſolebat.
Deguſtare & odorari aliquem. Callide & clam explorare quid habeat animi. Cic. 4. Att. 8. Tu velim & Fabium, ſi quem habes aditum, odorere: & iſtum convivam tuum deguſtes. V. DEGUSTO.
Sagacius odorari, Diligenter inveſtigare & indagare. Cic. 6. Att. 4. Illud præterea μυστικώτερον ad te ſcribam: tu ſagacius odorabere.
Quam ſagaciſſime odorari, quid ſentiant, quid exiſtiment, quid exſpectent, quid velint, quo deduci facillime poſſe videantur judices. Cic. 2. de Orat. 186.
Feſtine odorari aliqua. Cic. 4. Att. 14. Siquid forte de comitiis, de Republica (ſoles enim tu hæc feſtine odorari) ſcribas ad me.
Veſtigiis. Cic. in Piſon. 83. Quas quidam, non veſtigiis odorantes ingreſſus tuos, ſed totis volutationibus corporis & cubilibus perſecuti ſunt. Idem. pro Cluent. 82. Albiana pecunia veſtigiiſne vobis odoranda eſt?
Decemviratum. Cic. 2. de Lege Agrar. 64. Committite vos nunc, Quirites, his hominibus hæc omnia, quos odorari hunc Decemviratum ſuſpicamini.
Veſtigare & odorari voluptates. Cic. Poſt red. in Senat. 14. Hi voluptates omnes veſtigant atque odorantur.

ODŌRANS, antis. [ὀσφραίνων] Partic. Plaut. Mil. 2. 2. 113.
Si ita non reperio, ibo odorans quaſi venaticus
Uſque, donec perſecutus volpem ero veſtigiis. Cic. Piſon. 83.
Veſtigiis odorantes ingreſſus tuos. V. paulo ſupra.

ODORĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. [εὐώδης, εὔοδμος, εὐοδίασμος, θυώεις, μυρεψικός, ἀρωματώδης] Quod alicunde accepit odorem, inquit Servius. ut, Templum odoratum. Plin. 2. Epiſt. 17. Ante cryptoporticum xyſtus violis odoratus.
Minus odoratum. Plin. lib. 21. cap. 7.
Minime odoratus. Plin. lib. 21. cap. 7.
Capilli. Hor. 3. Carm. 20. 14.
Caput. Hor. 2. Serm. 7. 55.
Odoratus, Partic. ſine origine verbi. Non enim ab Odorando, ſed ab Odore deducitur. Hor. 2. Carm. 11. 15.
— & roſa
Canos odorati capillos, &c. i. e. Capillis odoratis, nam ſic loquuntur Græci. [Non video, cur neges ab Odoro eſſe. V. ODORO.
Odoratus, Quod ex ſe odorem habet. Virg. 3. Georg. 414.
Diſce & odoratam ſtabulis accendere cedrum. Ubi Servius, Odoratam, pro Odoriferam. Plin. 12. 12. Odoratæ radicis herba.
Bacchus. Virg. 4. Georg. 279.
Ceræ. Ovid 8. Met. 226.
Ignes Ovid. 1. Faſt. 75.
Lignum Virg. 2. Georg. 118.
Nemus lauri. Virg. 6. Æn. 658.
Roſæ. Tibul. lib. 1. 3. 62.
Serta. Ovid. 5. Triſt. 3. 6.
Compar. Plin. 21. 7. Itaque & vina muſtis odoratiora, & ſilveſtria magis omnia ſativis. Idem. 15. 28. Tenue vinum odoratius.
Superl. Plin. 15. 29. Myrtis odoratiſſima.

ODORĀTIO, ōnis. f. [ὄσφρησις] Cic. 4. Tuſc. 20. Et qualis eſt hæc aurium, tales ſunt oculorum, & tactionum, & odorationum, & ſaporum.

ODORĀTUS, ûs. m. [ὄσφρησις] pro Olfactu, ſive ipſo ſenſu & facultate odorandi. Plin. lib. 11. cap. 4. Inſecta autem habent oculos, præterque ſenſus tactum & guſtatum, aliqua & odoratum. Cic. 4. Acad. 20. Nihil neceſſe eſt de guſtatu & odoratu loqui.
Odoratus, idem quod Odoratio. Cic. 2. de Nat. Deor. 158. Niſi forte tanta ubertas & varietas pomorum, eorumque jucundus, non guſtatus ſolum, ſed odoratus etiam & aſpectus, dubitationem affert, quin hominibus ſolis ea natura donaverit.
Odoratus, Odor. Plin. lib. 25. cap. 13. Folia coriandri tenuiora, gravi odoratu.

ODORĀMEN, ĭnis. ſive **ODORAMENTUM**, i. n. [ἄρωμα] Quod odoris gratia tenemus: ſicut unguentum, quod ungendi cauſa, ut ait Perottus. Macrob. lib. 1. Saturn. in præf. Confuſura videlicet omnium ſuccos odoraminum in ſpiramentum unum. Plin. 21. 7. Omnium autem odoramentorum, atque adeo herbarum, differentia eſt in colore, & odore, & ſucco. Columel. 11. 2. Odoramentis condire vina.

ODORĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Semen odorativum. Apul. de Herb. cap. 79.

ODŌRĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [πολύοσμος, ἀρωματοφόρος] Quod odorem reddit. Plin. lib. 12. cap. 17. Eundem & ad ſerpentes fugandas urunt in odoriferis ſilvis frequentiſſimas.
Arabia odorifera, In qua naſcuntur odores. Plin. lib. 5. cap. 11.
Flores. Sil. 16. 309.
— odoriferis adſpergit floribus aras.
Gens. Ovid. 4. Met. 209. Sic vocat Achæmenios, Arabiæ populos.
Inſulæ odoriferæ. Plin. lib. 6. cap. 28.
Lances. Propert. lib. 2. 14. 23.

ODORĬSĔQUUS, a, um. Adj. Odorem ſequens. Liv. Andron. Odoriſequi canes.

O D R

ODRȲSÆ, arum. m. [Ὀδρυσαι] Populus eſt Thraciæ, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 11.

ODRYSIUS, a, um. Adj. [Ὀδρύσιος] Idem quod Thracius. ut, Haſta Odryſia. Stat. 1. Achil. 485.
Boreas Odryſius. Sil. lib. 7. 570.
Carmen. Valerius 5. Argon. 594. i. e. Orphei, qui Tharx erat, carmen.
Dux Odryſius. Ovid. 2. de Arte Am. 134.
Haſta Odryſia. Stat. 1. Achill. 485.
Rex Odryſius, Rex Thraciæ. Ovid. 6. Met. 490.

O D Y

ODYSSĒA, æ. f. [Ὀδύσσεια] Homeri opus de Ulyſſis erroribus, viginti quatuor libris abſolutum. Derivata dictio ab Ὀδυσσεύς, id eſt Ulyſſes. Cic. de Clar. Orat. 71. Nam & Odyſſea Latina eſt ſic tanquam opus aliquod Dædali, & Livianæ fabulæ, &c. conf. Gell. 3. 16. Auſon. Epit. 5.
Perlege Odyſſean omnia noſſe volens.

ODYTES, V. ODITES.

O E

OE pro E & U antiqui ſcribebant. V. Lex. Pitiſc. OE. Oportere.

O E A

OEA, Africæ civitas eſt, una ex tribus, quæ a numero Tripolim illam Africanam fecerunt. Solinus cap. 40. Achæi Tripolin lingua ſua ſignant, de trium urbium numero, OEæ, Taphræ, Leptis magnæ, &c. Al. pro OEa Abrotonum ſubjiciunt. V. Drakenb. ad Sil. 3. 257.

OEAGRUS, i. m. [Οἴαγρος] Pater Orphei vatis, & fluvius Thraciæ: unde & Hebrus, quod ex eo fluat, OEagrius dicitur. Virg. 4. Georg. 524.
Tum quoque marmorea caput a cervice revulſum
Gurgite quum medio portans OEagrius Hebrus, &c.

OEAGRIUS, a, um. Adj. [Οἰάγριος] ut,
Æmus OEagrius. Ovid. 2. Met. 219.
Nervi OEagrii. Sil. 5. 463. conf. Manil. 5. 322. Virg. in dict. ſuper.

OEANTHE, es, f. [Οἰάνθη] Civitatis nomen, quæ a quibuſdam etiam OEanthea vocatur. V. Plin. lib. 3. cap. 3.

O E B

OEBADES, [Οἰβάδης] Darii ſtabularius, cujus induſtria ipſe Darius Perſarum regnum adeptus eſt. V. Herodotum lib. 3. & Juſtin. lib. 1.

OEBĀLIA, æ. f. [Οἰβαλία] duplex eſt: una quæ & Laconia dicta fuit: & ab OEbalo filio Argulii OEbalia cognominata. De qua Stat. Achill. lib. 1. 20.
Solverat OEbalio claſſem de litore paſtor
Dardanus. Altera in Italia prope Tarentum Calabriæ, de qua Virg. 4. Georg. 125.
— ſub OEbaliæ memini me turribus altis, &c.

OEBALĬDES, æ. m. patronym. [Οἰβαλίδης] Ovid. in Ibin. 590. pro gentili poſuit,
Quo puer OEbalides ictus ab orbe cadas. i. e. Hyacinthus, qui Lacon fuit. Idem 5. Faſt. 705. loquens de Caſtore & Polluce,
Effugere OEbalidæ curſu potuere ſequentes.

OEBĂLIS, ĭdis. f. patronym. [Οἰβαλίς] Stat. 1. Silv. 2. 150.
— quis purpura ſæpe
OEbalis, & Tyrii moderator livet aheni. Poſitum pro adjectivo.

OEBALIUS, a, um. Adj. [Οἰβάλιος] ut, Matres OEbaliæ, Italicæ. Ovid. 3. Faſt. 230.
Fratres OEbalii. Stat. 3. Silv. 2. 10.
Nepotes OEbalii. Sil. 12. 451.

OEBĂLUS, i. m. [Οἴβαλος] Argulii filius, rexque Laconiæ, qui ab ſe Laconiam provinciam OEbaliam dixit.
Fuit & OEbalus, Telonis regis Caprearum inſulæ prope Neapolim filius, & Nymphæ Sebethidis. Hæc Servius in Virg. 7. Æn. 733.
OEbale, quem generaſſe Telon Sebethide nympha Fertur.

O E C

OECHALIA, æ. f. [Οἰχαλία] Laconiæ pars, propinqua Theſſaliæ, quæ OEchalia,

OEchaliæ nomen assumsit a civitate ejusdem nominis, quæ in illa erat. Ipsa vero civitas, teste Homero lib. 2. Iliad. ab OEchaleo fluvio nomen accepit. In hac Eurythus regnavit, qui Herculi filiam Ionam ante promissam denegavit, ideo quod filius fuerat eum dehortatus, dicens ab Hercule & uxorem & filios esse interemptos. Quare illum & filios interemit, atque OEchaliam ejus urbem evertit. V. Virg. 8. Æn. 290. & Ovid. 9. Met. 136.
Inclyta OEchalia. Senec. Herc. OEth. 4.

OEclīdes, æ. m. patronym. [οἰκλείδης] Amphiaraus, Ovid. 8. Met. 317.

OEcōnŏmus, i. m. [οἰκονόμος] Latine dicitur Administrator rei familiaris. Pro OEconomus in Jure Pontificio & Novell. Justinian. legitur passim Iconomus. Quam scriptionem defendunt Alciat. Parerg. 9. 3. & Gifan. apud Muret. 2. Epist. 23. L. 14. C de Sacrosanct. Eccles. OEconomus est, cui res ecclesiastica gubernanda mandatur. & l. 33. §. 4. C. de Episc. & Cler. Dispensator pauperum est œconomus Ecclesiæ.

OEconomia, æ. f. [οἰκονομία] Rei domesticæ administratio.
OEconomia, Dispositio, ordo, structura cujuscunque rei, per translationem. Cic. 6. Att. 1. Accepi tuas litteras, &c. Iis igitur respondebo. Sic enim postulas. Nec οἰκονομίαν meam instituam, sed ordinem conservabo tuum. Hic ponitur pro Ordine, quem scribentes servamus. Vitruv. lib. 1. cap. 2. Architectura autem constat ex ordinatione, quæ Græce τάξις dicitur: & ex dispositione (hanc autem Græci διάθεσιν vocant) & eurythmia & symmetria, & decore, & distributione, quæ Græce οἰκονομία dicitur. Budæus.
OEconomia, etiam apud Oratores, Dispositio causæ dicitur. Quintil. 3. 3.
Diligentior œconomia. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Perturbatior œconomia. Cic. 6. Att. 1. Sed enim οἰκονομία si perturbatior est, tibi assignato: te enim sequor σχεδιάζοντα. οἰκονομία, ordo & dispositio rerum quæ scribuntur. σχεδιάζοντα, scribentem non ordine, sed ut quidque in mentem venit.

OEconomĭcus, a, um. Adj. [οἰκονομικός] Ad rei domesticæ administrationem pertinens.
Apte & concinne constitutus. Quintil. 7. 10. OEconomica totius causæ dispositio.

OEconomĭcus, i. m. Gubernandæ familiæ peritus. Cic. 2. Off. 87. Has res commodissime Xenophon Socraticus persecutus est in eo libro, qui OEconomicus inscribitur. Colum. Præf. lib. 12. pr. Xenophon Atheniensis eo libro, P. Silvine, qui OEconomicus inscribitur, prodidit, &c. conf. Columel. 11. 1.

OEconomica, orum. n. pl. [οἰκονομικά] Quæ ad rem domesticam ac familiarem pertinent. Unde Aristotelis œconomica dicuntur.

OEcos, i. m. [οἶκος] Græce, Latine Domus sive familia dicitur: a quo OEconomus. Ea voce utitur Plin. lib. 36. cap. 25. Item Vitruv. 6. 10. Constituuntur œci magni. Idem 6. 5. Quadrati. V. Lex. Pitisc.

OEcūmĕnĭcus, a, um. Adj. [οἰκουμενικός] Universalis, & ad totum orbem pertinens. Unde, Concilium œcumenicum. οἰκουμένη enim, idem est quod orbis terrarum, terra habitabilis. V. Conring. de Concil. th. 11. & D. Ziegler. Jur. Canon. p. 267. Episcopus OEcumenicus. V. Calixt. Apparat. p. 268.

OEcyrines, æ. m. Vir argivus, qui donavit Agamemnonem thorace pulcherrimo. Homer. Iliad. lib. 11.

OEdĭpūs, i. & ŏdis. m. [οἰδίπους] Filius Laii regis Thebani, dum adhuc matris utero teneretur, & pater Laius Apollinem de nascitura prole consuleret, ab oraculoque percepisset debere se ab ea interfici, natum puerum pastori armentorum suorum occidendum tradidit: qui cum regium imperium exsequi cogeretur, parvuli pedes gladio perforavit, & vimine suspendit ad arborem, quasi inedia moriturum. Quod ipse apud Senecam in OEdipo testatur. Sed quum vagitu Phorbantem pastorem Polybii Corinthiorum regis, ad se puer traxisset, ille confissis vinculis jam tumidum pedibus puerum cuidam largitus est: qui lætus ad Meropem uxorem Polybii regis liberis carentem pro magno munere detulit: illa una cum viro tanquam filium cælitus missum paterna caritate suscepit, & a pedum tumore OEdipodem nominavit. Cujus penultima brevis a poetis nostris poni consuevit, & declinatur OEdipus, hujus OEdipodis, Græce: Latine vero OEdipi, teste Prisciano lib. 6. & Donato. Hic quum semel Thebas pergeret, Sphinge comperta, ejus ænigma dissolvit, & monstrum interemit. Unde rerum obscurissimarum interpres postea dictus fuit. Davus sum, non OEdipus. Erasmus in Chiliad. OEdipi ingenium scite proponendis, simul & dissolvendis ænigmatum scrupis nobilitatum est, propter dissoluta Sphingis problemata, adeo ut in proverbium abierit ejus nominis appellatio. Velut apud Ter. Andr. 1. 2. 23. servus dissimulans intelligere quod herus dixerat: Davus, inquit, sum, non OEdipus. Id quod commutato nomine potest ad quemlibet accommodari, Paulus sum, non OEdipus. Antonius sum, non OEdipus. Quin ipsa per se figura proverbialis est, potestque ad eundem modum fingi ex quavis vel persona, vel re vulgo nobilitata. Ut, Qui possim omnia meminisse? Petrus sum, non Lucullus. Qui possim tantis sufficere laboribus? Nicolaus sum, non Hercules. Qui potero rem tam duram persuadere? Ricardus sum, non Cicero. Erasmus. conf. Plaut. Pœn. 1. 3. 34.

OEdipŏdes, æ. m. [οἰδιπόδης] pro eodem dicitur. Stat. 1. Theb. 17.
— limes mihi carminis esto
OEdipodæ confusa domus. conf. Martial. 10. 4.
Impii OEdipodæ nuptiales faces. Senec. Herc. fur. 6.

OEdĭpŏdīŏnius, a, um. Adj. [οἰδιποδιόνιος] Ovid. 15. Met. 429.
OEdipodioniæ quid sunt nisi nomina Thebæ? conf. Lucan. 8. 407.
Fratres OEdipodionii. Stat. 10. Theb. 795.

OEdipodionĭdes, patronym. m. [οἰδιποδιονίδης] Stat. 1. Theb. 313.
Interea patriis olim vagus exsul ab oris
OEdipodionides furtim deserta pererrat Aoniæ.
Dirus OEdipodionides. Stat. 6. Theb. 426.

OEnagra, æ. f. [οἰνάγρα] Herba eadem quæ OEnotheros. Diosc. 4. 113.

OEnantharion, i. n. [οἰνανθάριον] Unguentum œnanthinum est, teste Ægineta, qui non ob id sic nominatum putat, quod œnanthen resipiat, quum sæpe fiat sine ea, sed a vino & floribus lilii.

OEnanthe, es. f. [οἰνάνθη] Flos labruscæ, hoc est vitis silvestris, non tamen cujuslibet, (nam duæ sunt labruscæ species) sed ejus tantum, quæ solum florem, non etiam uvas profert. Colligitur quum optime olet, siccatur in umbra, substrato linteo, atque in cados conditur. Dicitur quasi οἴνου ἄνθος, hoc est vini flos. Plin. lib. 12. cap. 28.
OEnanthe, Herba. Plin. lib. 21. cap. 24. OEnanthe herba nascitur in petris, folio pastinacæ, radice magna, numerosa. Sunt qui putent esse eam, quæ vulgo *Filipendula* dicitur: vocatamque OEnanthen, quod cum vino floreat. conf. Diosc. 3. 126.

OEnanthĭnus, a, um. Adj. [οἰνάνθινος] Quod ex œnanthe factum est, ut, OEnanthinum oleum. Plin. lib. 23. cap. 4.

OEnantia, æ. f. [οἰνανθία] Urbs Sarmatiæ in Asia, Ptolemæo lib. 5. Hodie *S. Sophia.*

OEneātes, is. m. inter Vina transmarina numeratur, Plin. 14. 7. V. not. Hard.

OEneus, i. m. duarum syllab. [οἰνεύς] Calydoniæ rex & Deianiræ pater, de primitiis omnibus numinibus sacrificavit, excepta Diana, quæ irata aprum immisit, qui cuncta vastabat, donec a Meleagro, OEnei filio, occideretur. Hæc Servius. Ovid. 8. Met. fab. 4.
An felix OEneus nato victore fruetur?
OEnei partu edita. Periphrasis est Deianiræ OEnei filiæ. Cic. 2. Tusc. 20.
Quantum una vecors OEnei partu edita, &c.

OEnēus, a, um. Adj. [οἴνειος] Ovid 8. Met. 281.
Inquit, & OEneos ultorem spreta per agros
Misit aprum.

OEneĭus, a, um. aliud Adj. [οἰνήϊος] ut, Heros OEneius. Stat. 5. Theb. 661.

OEnīdes, æ. m. patronym. [οἰνείδης] Ovid. 8. Met. 415.
At manus OEnidæ variet, &c. i. e. Meleagri filii OEnei.
Magnus OEneides. Stat. 5. Theb. 405.

OEnĭgĕna, æ. m. Vino genitus. Fest. al. rectius, Oenigenas, Unigenitos. Quia antiqui œ pro u ponebant.

OEno, ōnis. f. Una fuit ex filiabus Anii & Dorippes, quibus id impartíverat Dionysus, ut quicquid attigissent, in triticum statim verteretur, & vinum, & oleum, unde dictæ Cænotropæ, quasi in novas formas omnia vertentes. Meminit Cæl. lib. 7. cap. 15. V. Cænotropæ.

OEnoanda, æ. f. Oppidum Cabaliæ, quæ Lyciæ regiuncula est, tria habens oppida, Balburam, Bubonem, & OEnoandam. Auctor Plin. lib. 5. cap. 27.

OEnochonus, [οἰνόχονος] teste Herodoto, lib. 7. Fluvius in Thessaliam defluens, sicut & Peneus.

OEnoe, es. f. [οἰνόη] Vicus quidam Atticæ, quem qui incolebant, alveum quendam torrentis vicinum suis finibus incluserant. At ingruente immodica vi aquarum & ob id corruptis agris, agricolationem perdidere. Unde Prov. οἰνόη τὴν χαράδραν, in eos scil. qui sibi malum arcessunt, dum commoditatem quærunt. V. Erasm. Adag.

OEnŏgărum, i. n. [οἰνόγαρον] Condimenti genus ex vino & garo. Apic. 1. 31. & 3. 21. & 5. 1.

OEnogarātus, a, um. Adj. ut, Porcellus œnogaratus. Apic. 8. 7.

OEnŏmăus, i. m. [οἰνόμαος] Filius Martis, rex Elidis, & Pisæ, atque Hippodamiæ pater. hic victus a Pelope regnum amisit: totaque postea regio Peloponnesus a Pelope dicta est. Strabo lib. 8.
Alter fuit Peloponnesius, in bello Trojano ab Hectore interfectus, teste Homero.

OEnŏmĕli, [οἰνόμελι] Potio ex melle & vino austero, quam Latini Mulsum appellant. V. Dioscor. lib. 5.

OEnōne, [οἰνώνη] ut ait Strabo lib. 8. nomen Civitatis, & Nymphæ Phrygiæ, a Paride adamatæ. Ovid. de Rem. Amor. 457.

OEnophŏrum, i. n. [οἰνόφορον] Vas ad ferenda vina aptum. Martial. lib. 6. 89.
Reddidit œnophori pondera parva sui. Cic. 2. de Finib. 23.
Quibus vinum diffusum e pleno sit œnophoro, ut ait Lucilius. Quædam exemplaria legunt Hirsiphon. V. Brochus.

OEnophŏrus, i. m. [οἰνοφόρος] Minister vinum ferens, vel poculum vini inferens. Plin. lib. 34. cap. 8. Praxiteles fecit Stephusan, Spilumenen, OEnophorum, Harmodium, &c. Hard. femin. putat.

OEnōpia, æ. f. [οἰνοπία] Insula est, quæ alio nomine Ægina dicitur. V. Ægina. Ovid. 7. Met. 472.
OEnopiam veteres appellavere, sed ipse
Æacus Æginam genitricis nomine dixit.

OEnopius, a, um. Adj. [οἰνόπιος] ut, Muri OEnopii. Ovid. 7. Met. 490.

OEnopōla, æ. m. [οἰνοπώλης] Venditor vini. &

OEnopolium, i. n. [οἰνοπώλιον] Taberna vinaria. Plaut. Pseud. 2. 4. 52.
Quin in corde instruere quondam cœpit œnopolium. Quo loco Turnebus legendum censet Thermopolium, quomodo & in emendatis libris excusum est. Idem Asin. 1. 3. 18.
Quum a pistore panem petimus, vinum ex thermopolio.

OEnoptæ, [οἰνόπται] in Græcorum conviviis dicebantur, Quorum officium erat dare operam, ut ex æquo biberetur. V. Cæl. Rhodiginum lib. 28 6. & Henr. Steph. Thes. Gr.

OEnotria, æ. f. [Οἰνωτρία] Regio est Italiæ. Nonnulli vero ipsam Italiam sic perhibent ab OEnotro Arcade, ut refert Pausanias lib. 8. Pisander vero lib. 13. a vini bonitate appellatam sic esse ait. Gentile nomen est OEnotrus, & OEnotrius. Hæc Stephanus, qui OEnotriam Græce Οἰνωτρίαν per ω in medio scribit, ut mirum sit apud Latinos poetas correptam inveniri. Et fortasse apud quosdam OEnotri interdum, non OEnotrii legendum esset, quod apud Silium Italicum ubique observatum vidi. V. supra in dictione Italia.

OEnotrius, a, um. Adj. [οἰνώτριος] ut,
Pubes OEnotria. Sil. lib. 12. 650.
Tellus OEnotria. Virg. 7. Æn. 85.
Viri. Virg. 2. Æn. 536.

OEnotrus, a, um. aliud Adj. [Οἰνωτρός] ut,
Fines OEnotri. Sil. lib. 13. 51.
Oræ OEnotræ. Sil. lib. 8. 221.

OEnotrides, [Οἰνωτρίδες] dictæ sunt duæ Insulæ, quæ sunt contra Veliam, Pontia scilicet & Iscia. Plin. lib. 3. cap. 7.

OEnotropæ. V. Cænotropæ.

OEnus, Germaniæ fluvius, ex Alpibus Rhæticis ortus, Danubio incidens, vulgo dictus *Inn.*

OEnussæ, [οἰνοῦσσαι] Tres insulæ sunt, ante Messenen Peloponnesi urbem, quarum meminit Plin. lib. 4. cap. 12.
Est item OEnussa, Exigua insula, Chio adjacens. Plin. lib. 5. cap. 31.

OEsprœum, [οἴσποιον] Genus calceamenti muliebris, Polluci lib. 5. cap. 16. ubi Gualtherus vertit Monile.

OEstrum, i. n. [οἶστρος] Græce, Latine Furor dicitur, unde Statius vocat OEſtrum laurigerum, Poeticum furorem, lib. 1. Theb. 32.

Tempus erit, quum laurigero tua fortior œſtro
Facta canam.

OEſtrum etiam Latine Aſilus dicitur, volatile parvum, vulgo *Tabanus*, ut ait Servius, ex ſoni ſimilitudine dictus. Virg. 3. Georg. 148.

Eſt lucos Silari circa, &c. Columel. lib. 9. cap. 14. ſcribit naſci in extremis partibus favorum amplioris magnitudinis, quam ſunt apes ceteræ, eoſque nonnulli putant eſſe reges. Verum quidam Græcorum auctores οἴστρους appellant, ab eo quod exagitent, neque patiantur examina conquieſcere.

OEsus, pro Uſus. Cic. 3. de Legib. 10. At ſi quid erit quod extra magiſtratus cœratione œſus ſit. i. e. Curatione ſit opus. Nam priſci non raro pro u, œ poſuerunt, ut pro munire, mœnire; pro mutuus, mœtuus; pro murus, mœrus; pro uti, œti. Feſtus, Ex ponderibus publicis, quibus hac tempeſtate populus œtier ſolet. Martianus Capella tamen eſſe putat Oiſus ſcribendum. Nam de littera I diſputans, I copulatur, inquit O litteræ in nomine Jovis, & Oinone: Oiſus etiam dicitur. Sic enim veteres Uſum dixerunt. In exemplaribus apud Ciceronem legitur Heſus: ſed Turnebi conſilio reponi debet œſus, ut ſupra ſcripſimus.

OEsyme, es. [Οἰσύμη] Oppidum eſt in Thracia, ſive in ea Macedoniæ parte, quæ Thraciæ proxima eſt, non procul a Philippis & Neapoli. Meminit hujus oppidi Plin. lib. 4. cap. 11.

OEsypum, i. n. [οἴσυπος] dicitur Pinguedo collecta in lana ſuccida. Ovid. 3. de Arte Am. 213.

OEſypa quid redolent, quamvis mittantur Athenis,
Demptus ab immundæ vellere ſuccus ovis? Plin. lib. 29. cap. 2.

Quin ipſæ ſordes pecudum, ſudorque feminum & alarum adhærentes lanis (œſypum vocant) innumeros prope uſus habent. Dicitur etiam lana ſuccida & ſordida, jam primum ab ovibus detonſa, nondum mundata, ſed quæ adhuc cum ſudore eſt, & ſordibus, Græce οἰσύπη, καὶ οἴσυπος. Legitur apud quoſdam OEſipa, apud alios OEſopa, utrumque male, ut opinor. OEſypum dicitur, quaſi οἰὸς ῥύποι: id eſt, ovis ſordes.

OEta, Mons Doridos, apud Plin. lib. 4. cap. 27. & lib. 35. cap. 11.

OEta, ſive OEte, [Οἴτη] Mons inter Theſſaliam & Macedoniam, clarus morte & ſepulchro Herculis, in quo (ut Servius inquit) ſtellæ videntur occidere, ſicut de Ida naſci: & ubi elleborum optimum naſcebatur, ut refert Plin. lib. 25. cap. 5. A Parnaſſo uſque Pindum pars in Thermopylas vergens, proprie OEta vocatur. Quidam addunt aſpirationem OEtha.

Ardua OEte. Ovid. 9. Met. 204.
Alta. Ovid. 9. Met. 230.
Frondoſa. Stat. 4. Theb. 158.
Nemoroſa. Ovid. 9. Met. 168.
Tibi deſerit Heſperus OEtam. Virg. 8. Ecl. 30.

OEtæus, a, um. Adj. [Οἰταῖος] unde Hercules OEtæus dictus eſt.

OEtæi ignes, pro Stellis. V. Noctifer, in nox.
Juga OEtæa. Propert. lib. 1. 13. 24.

OEthyni, Populi ſunt juxta Pontum. Perottus.

OEtoscyros, lingua Scythica, Apollo dicebatur.

OEtum, Herba eſt Ægypto peculiaris, de qua ſic Plin. lib. 21. cap. 15. de Ægyptiis loquens, Mandunt, inquit, & œtum, cui pauca folia minimaque, verum radix magna. Turnebus eam eſſe putat, quæ a Theophraſto εἴχον dicitur. Sed & Heſychius ſcribit εἴχον καλούμενον ὑπ' ἐνίων οἰτόν. Fortaſſis igitur apud Theophraſtum εἶτον non εἴχον ſcribendum.

OEtus, [Οἶτος] frater Ephialtis gigantis, filius Aloei: quorum meminit Virg. 6. Æn. 582. Hic pugnavit in Creta, ut Salluſtius refert. Unde OEtii. Hic Servio & aliis vocatur Othus.

O F F

Offa, æ. f. Feſtus, Penitam offam Nævius appellat abſegmen carnis cum coda. Antiqui enim offam vocant abſciſſum globi forma, ut manu glomeratam pultem. Juven. 2. Stat. 33. De abortu Juliæ Titi F.

— & patruo ſimiles effunderet offas.

Nigra in facie tumidis livoribus offa. Juven. 16. Sat. 11.

Offa, Cibarium ex fruſtis panis in jure pingui, caſeo vetere, pipere & cinnamomo conditis, quæ juſſulata & caſeata dicitur. Perottus Offa, & pultem ſignificat, & quicquid eſt in pultis modum redactum. Virg. 6. Æn. 420.

Melle ſoporatam & medicatis frugibus offam Objicit. Poteſt etiam fieri offa ex aliis rebus. Varr. lib. 3. de R. R. cap. 5. Cibatui offas poſitas: hæ maxime glomerantur ex ficis & farre miſto.

Offa, Maſſa. Plin. lib. 9. cap. 48. de lepore marino, in noſtro mari offa informis, colore tantum lepori ſimilis.

Convolutum in offas. V. convolvo.
Offa & Maſſa promiſcue utitur Columel. lib. 12. cap. 38.
Offæ quibus aves ſaginantur. Columel. lib. 8. cap. 7.
Objicere offam. Cic. 1. de Divin. 27. Neceſſe enim eſt, offa objecta, cadere fruſtum ex pulli ore, quum paſcitur.
Cadit offa ex ore pulli. Cic. 2. de Divin. 63.
Pultis offa. Cic. 2. de Divin. 72. Nunc vero incluſa in cavea, & fame enecta, ſi in offam pultis invadit, &c.
Offæ panis. Columel. lib. 8. cap. 9.
Offæ ficorum. Columel. lib. 12. cap. 15.
Carminis offæ. Perſ. 5. Sat. 5.

Offŭla, æ. f. diminut. Suet. in Claud. cap. 40. Rogo vos, quis poteſt ſine offula vivere?

Offula dicta, ut offa minima in ſue. Auctor Varr. lib. 4. de L. L. 22.

Ofella, æ. f. aliud dimin. ſimplici f ſcribendum eſſe docet Servius, quia primam ſyllabam corripit contra primitivi naturam: Fruſtulum carnis. diciturque Ofella porcina a porco, quam in ſartagine, craticula & prunis coquimus: Vitulina, a vitulo, quam ad ignem verubus verſantes, ad eſcam paramus. Martial. lib. 14. 227.

Parva tibi curva craticula ſudet ofella. Juven. 11. Sat. 144.
— at rudis omni
Tempore & exiguæ fruſtis imbutus ofellæ.

Offarcinātus, V. Offercio.

Offectio, Offector, Offectus, V. officio.

Offendo, di, ſum, [προσκόπτω] ĕre. compoſitum ex Ob & Fendo, quod non eſt in uſu; Incurrere in aliquid, atque incidere ſignificat. Ter. Eun. 5. 9. 34.

Si in platea hac te offendero poſt unquam, nihil quod dicas mihi,
Alium quærebam, iter hac habui, periſti.

Scopulum offendere. Cic. pro Roſc. Amer. 79. Reſtare tibi videbatur ſervorum nomen, quo, quaſi in portum rejectus a ceteris ſuſpicionibus, confugere poſſes: ubi ſcopulum offendis ejuſmodi, ut non modo ab hoc crimen reſilire videas, verum omnem ſuſpicionem in voſmet ipſos recidere intelligas. Hic per translationem.

Puppis offendit in ſcopulis. Ovid. 4. de Pont. 14. 22.

Offendere ad Quintil. lib. 6. cap. 3. An non plurima καθ' ὑπερβολὴν dicuntur? quale refert Cicero de Memmio homine prælongo, Caput eum ad fornicem Fabii offendiſſe.

Offendere ad ſtipitem. Columel. lib. 2. cap. 3.

Offendere ad Africam. Liv. 28. 43. Tanquam M. Atilius primo acceſſu ad Africam offenderit. [Locum appoſui, ut appareat præp. ad τὸ Acceſſu referri, & Offendere abſolute poni, pro ἀποτυγχάνειν.

Offendere, Læſionem & offenſionem accipere ex aliqua re in aliquam corporis partem. Columel. lib. 5. cap. 9. Deinde arando ne coxam bos, aliamve partem corporis offendat.

Latus offendere. Cic. pro Cluent. 175. Cecidiſſe ex equo dicitur, & homo infirma valatudine latus offendiſſe vehementer.

Defendere & Offendere, inter ſeſe adverſa ſunt, quorum alterum ſignificat ἐμποδὼν ἔχειν: alterum ἐκποδὼν ποιεῖσθαι. Ex Gell. lib. 9. cap. 1.

Offendere, Lædere, Nocere, ut
Aciem oculorum. V. acies.
Lumen exſtinctum offendit nares nidore. Lucret. lib. 6. 793.
Aliquem offendere, Lædere animum ejus. [βλάπτειν, ἀνιᾶν] Suet. in Claud. cap. 26. Priorem, quod parentes ejus Auguſtum offenderant, virginem adhuc, repudiavit.
Amicum in nugis. Hor. de Arte Poet. 451.
Animum offendere alicui. Cic. 4. Att. 15. Veritas eſt puſilla, quæ nunc laborat, ne animum Publio offenderet.
Animos bonorum offendere in re aliqua. Cic. 2. Q. frat. 3. In Pompejo defendendo animos bonorum offenderent.
Animus meus multis rebus offenditur. Cic. 1. Fam. 9.
Contumelia aliquem. Cic. 6. Att. 3.
Exiſtimationem alicujus. Cic. 3. Fam. 8. Hos ego ſermones, quod & multi ſunt, & tuam exiſtimationem, ut ego ſentio, non offendunt, laceſſivi nunquam, ſed non valde repreſſi.
Pectora offenduntur facto aliquo. Ovid. Rem. Amor. 427.
Senſum aliquorum. Cic. 1. Fam. 9. [Hic eſt ἐπιτυγχάνειν.
Vitio alicujus offendi. Cic. 2. de Invent. 4.
In aliquo aliquem. Cic. 3. Fam. 8.
Offendi. Cic. 2. Fam. 16. Ille ſi omnibus eſt malevolus, quod nunquam exiſtimavi, minus offendor in me: ſin autem a me eſt alienior, nihil tibi litteræ meæ proderunt.
Offendebatur, cum Infinitivo, pro Graviter ferebat. Suet. Octav. cap. 89. Componi tamen aliquid de ſe, niſi & ſerio, & a præſtantiſſimis, offendebatur.
Offendere in aliquo. Cic. 1. Q. frat. 1. 11. Sed ſi quis eſt, in quo jam offenderis, de quo aliquid ſenſeris, huic nihil credideris. i. e. Spe & exiſtimatione, quam de eo conceperas, deceptus fueris.
Offendere in arrogantiam. Cic. 2. de Invent. 5. Quod ſi in ceteris quoque ſtudiis a multis eligere homines commodiſſimum quodque, quam ſeſe uni alicui certo vellent addicere: minus in arrogantiam offenderent. i. e. Inciderent. Budæus. Al. In arrogantia.
Offendere aliquid in aliquo. Cic. pro Milon. 99. Quæ ſi vos cepit oblivio, aut ſi in me aliquid offendiſtis. i. e. Si vos læſi vel fefelli. Budæus.
Offendit me loci celebritas. Cic. 14. Fam. 1. Sed ſi me offendet loci celebritas, alio me conferam, ad te ſcribam.
Offendit eos noſter labor. Cic. 1. de Finib. 3. Sic iſti curioſi, quos offendit noſter minime nobis injucundus labor.
Offendere, Peccare, errare. Cic. 9. Fam. 2. Quis eſt tam Lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendat, nuſquam incurrat?
Offendere apud judices. Cic. pro Cluent. 63. Poſtremo certe potius illum qui bis apud eos judices offendiſſet, quam eum qui bis cauſam iis probaviſſet. i. e. Damnatus eſſet, contrariam ſententiam tuliſſet. Budæus, Offendit apud judices is, de quo male judicatur, id eſt, qui damnatur.
Offendere aliquid in re aliqua. Cic. 1. de Orat. 129. Nihil enim eſt tam inſigne, nec tam ad diuturnitatem memoriæ ſtabile, quam id in quo aliquid offenderis.
Offendere, pro Infeliciter agere. Cic. 7. Verr. 131. Quum multi viri fortes, in communi incertoque periculo belli, & terra & mari ſæpe offenderint. conf. paulo ſupra not.
Offenſum eſſe, imperſonaliter dicitur, quum aliquid ſecus accidit, quam ſperabamus, ut ait Budæus. Cic. 1. Fam. 7. Si cecidiſſet ut volumus, & optamus, omnes te & ſapienter & fortiter: ſin aliquid eſſet offenſum, eoſdem illos & cupide & temere feciſſe dicturos.
Offendere, [ἐπιτυγχάνειν] Invenire, ſed præter opinionem. Ter. Heaut. 2. 2. 44.

Texentem telam ſtudioſe ipſam offendimus. Idem Hec. 3. 1. 45.
Quonam modo, Philumena mea, nunc te offendam affectam?

Imperatum aliquem offendere. Cic. 2. Fam. 2. conf. ſupra.

Offendens, entis. Partic. [βλάπτων] Qui offendit.

Offendens, pro Offenſus videtur uſurpatum a Gellio, lib. 9. cap. 15. Aderat nobiſcum ibi Juliani ſectator, juvenis promptus & proficiens, & offendens jam in eo, quod ille apud Juliani aures in præcipiti ſtare, & ſubitaria dictione periculum ſui facere audebat.

Offensus, a, um. Partic. [βεβλαμμένος] Læſus. Liv. 7. 36. pr.
Miles offenſo ſcuto præbuit ſonitum. Plin. lib. 7. cap. 53.
Pede offenſo procumbere. Ovid. 2. Faſt. 720.
Limina offenſa. i. e. Ad quæ cæcus offendit. Quintil. Decl. 1.
Pergraviter offenſus. V. pergravis.
Vehementer a quibuſdam offenſus. Cic. 15. Att. 8.
Damnis offenſus. Hor. 1. Epiſt. 7. 88.
Vitiis. Ovid. 10. Met. 244.

Nolo offenfum. V. NOLO.
Deos offenfos mereri. Ovid. 21. Epift. 48.
Hominem fibi offenfum fublevare. Cic. 10. Fam. 18.
Alienatus & offenfus animus. Cic. 1. Att. 14.
Offenfa voluntas populi. Cic. 5. Tufc. 10. Id fi propter alienam & offenfam populi voluntatem malum eft, quam fit ea contemnenda, paulo ante dictum eft. Nepos, 10. 7. 3. Offenfa in eum militum voluntate.
Offenfus, Adj. nonnunquam actionem fignificat, nimirum Qui offendit, qui pecavit. ut, Offenfa forma. Hor. Epod. 15. 15.

Nec femel offenfæ cedet conftantia formæ,
Si certus intrarit dolor.

i. e. Nec, fi certo, & vero dolore affectus fuero, conftantia mea, quæ me diu tuos mores, tuamque injuriam perferre coegit, cedet tuæ formæ femel offenfæ, id eft, quæ femel offenderit, quæ femel peccarit, quæ mihi femel offenfa atque invifa, dum alios amas, fuerit. Ea autem eft interdum nominis Offenfus fignificatio apud bonos fcriptores. Alii aliter accipiunt. V. Lambinum.
Offenfus alicui, nomen, pro Invifo. Suet. Jul. cap. 19. Pompejum affectatus eft, offenfum Patribus, quod Mithridate victo, &c. [Immo pro Infenfo. q. d. Offenfum a patribus, & eo iratum ipfis. V. paulo infra fimile exempl. ex Cic. 10. Fam. 18. & plura in Compar.
Invidiofus & offenfus. Cic. pro Cluent. 158. Si qua apud vos caufa hujufmodi delata fit ejus qui lege non teneatur, etiamfi is invidiofus, aut multis offenfus effe videatur, etiamfi eum oderitis, &c.
Invidiofus & offenfus ordo Senatorius, i. e. Odiofus & invifus, inquit Budæus. Cic. 5. Verr. 145. O miferum atque invidiofum, offenfumque paucorum culpa atque indignitate ordinem Senatorium.
In offenfo effe. Lucret. lib. 3. 954.
Offenfus, pro Infenfo & irato, propterea quod qui offenfi & læfi funt, irafci folent. Cic. 10. Fam. 18. Si hominem offenfum mihi, conjunctum cum Repub. non fublevaffem.
Offenfior, pro Irato. Cic. 1. Att. 4. Quod ad me fcribis de forore tua, teftis erit tibi ipfa, quantæ mihi curæ fuerit, ut Quinti fratris animus effet is, qui effe deberet: quem quum effe offenfiorem arbitrarer, eas litteras ad eum mifi, quibus & placarem ut fratrem, & monerem ut minorem, & objurgarem ut errantem. Idem pro Cluent. 172. Eine igitur, quem fibi offenfiorem, Oppianico familiariffimum fciebat effe, potiffimum & fuum fcelus & illius periculum committebat? Suet. Vitel. cap. 14. Nullis offenfior quam vernaculis.

OFFENSUM, i. n. [βλαπτικόν] Cic. 1. de Invent. 92. Offenfum, eft quod eorum, qui audiunt, voluntatem lædit.

OFFENSA, æ. f. [ἀνίασις] fere active fumitur: eftque ejus qui offendit, Offenfio contra ejus, qui offenditur, ut ait Valla. Quintil. lib. 6. cap. 6. Idem quum offenfam vereretur, fi objurgaret populi fegnitiem. i. e. Ne populum Athenienfem offenderet.
Offenfæ principum Tacit. 3. Hift. 35. Satis patuit iis, qui principum offenfas acriter fpeculantur.
Leves offenfæ. Suet. Claud. cap. 26.
Offenfa, Gratiæ opponitur. Quintil. lib. 4. cap. 2. Verum hoc omittamus, ne minus gratiæ excipiendo recta, quam offenfæ reprehendendo prava mereamur.
Periculofa potentium. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Habere offenfam. Quintil. lib. 9. cap. 2.
Mereri, i. e. Committere aliquid quo alius offendatur. Ovid. 4. de Pont. 1. 16.

Ah! pudet offenfam non meruiffe prius.

Refpuere offenfas, Oblivifci injuriarum. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 43.
Effe in offenfa apud aliquem, pro Offendiffe. Cic. 9. Att. 2. Quod negas te dubitare, quin magna in offenfa fim apud Pompejum hoc tempore, non video caufam cur ita fit hoc quidem tempore.
Sufcipere offenfam & fubire. Plin. 2. Epift. 18.
Vereri. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Vindicare fuas offenfas nece. Ovid. 3. Trift. 8. 40.
Sine offenfa vivere cum uxore. Plin. 8. Epift. 5.
Sine guftus offenfa, Sine faftidio. Columel. lib. 12. cap. 21.
Offenfa, pro Morbi veteris motiuncula, feu Recidiva, ut vocant. Sen. Epift. 7. pr. Quod ægris evenit, quos longa imbecillitas ufque adeo affecit, ut nunquam fine offenfa proferantur.
Sentire offenfam in cœna. Celf. lib. 1. cap. 6.
Offenfa, paffive. Paterc. lib. 2. de Cn. Pompejo, Amicitiarum tenax, in offenfis exorabilis, in accipienda fatisfactione facillimus.

OFFENSIO, ōnis. f. [πρόσκρουσμα, πρόσκοψις] ut, Pedis offenfio. Cic. 2. de Divin. 84.
Afperitas & Offenfio. Cic. de Univerf. 15. Id ita tornavit ut nihil effici poffit rotundius, nihil ut afperitatis haberet, nihil offenfionis, nihil inclufum angulis, nihil anfractibus. i. e. Nihil quod offendere poffet.
Offenfio eft pæne idem quod Invidia, [βλάβη] id eft Odium publicum & prava exiftimatio. Cic. 1. Verr. 23. Aperte ab judicibus petit, ut tu mihi anteponare: & ait hoc fe honefte, fine ulla invidia, ac fine ulla offenfione contendere.
Offenfio & Benevolentia, contraria. Cic. pro Muren. 41. Qua in forte fapiens Prætor, qualis hic fuit, offenfionem vitat æqualitate decernendi, benevolentiam adjungit lenitate audiendi.
Offenfio & Gratia, contraria. Plin. lib. 19. cap. 1. Quod apud alios gratiam, apud alios offenfionem habet.
Vitiofam offenfionem atque faftidium ad res certas habere. Cic. 4. Tufc. 23.
Hominum offenfio, Nocumentum & impedimentum quo aliis nocemus, & alios offendimus. Cic. 1. Verr. 42. Quæ quum cogito, jam nunc timeo, quidnam pro offenfione hominum, qui illi inimici, infenfique funt, & exfpectatione omnium, & magnitudine rerum dignum eloqui poffim.
Ordinis totius offenfio, pro Offenfa, active. Cic. 1. Verr. 9. In hac libidine hominum nocentiffimorum, in Populi Romani quotidiana querimonia, judiciorum infamia, totius ordinis offenfione, quum hoc unum his tot incommodis remedium effe arbitrarer, &c.
Accendere offenfiones. V. ACCENDO.
Accipere offenfionem, & Deponere, contraria. Cic. 1. Att. 14. V. ACCIPIO.
Afferre. V. AFFERO.
Cadere in. V. CADO.
Conciare gravem offenfionem, & magnum odium. Cic. 1. de Invent. 100.
Conjectare vultu. Tacit. 1. Ann. 32.
Effugere alicujus. Cic. 4. Fam. 4.
Excipere. Cic. 1. de Invent. 30.
Fit offenfio. h. e. Moleftia. Varr. 1. de R. R. cap. 17.
Habet offenfionem hæc res apud aliquos. Plin. lib. 19. cap. 1.
Incurrere in odium & offenfionem aliquorum. Cic. 2. Verr, 35.
Lenire. Cic. 1. de Invent. 30.
Moveri offenfione turpitudinis, pro Offendi turpitudine. Cic. 5. de Finib. 62. Quis eft tam diffimilis homini, qui non moveatur & offenfione turpitudinis, & comprobatione honeftatis?
Obliterare. V. OBLITERO.
Obliterare privatam. Cic. Poft red. in Sen. 20. Publici mei beneficii memoria privatam offenfionem obliteraverunt.
Effe offenfioni, Moleftiam adferre. Cic. 13. Att. 23. Omni tibi afleveratione affirmo, quod mihi credas velim, mihi majori offenfioni effe, quam delectationi poffeffiunculas meas.
Sublevare offenfionem. Cic de Amicit. 88. Una illa fublevanda offenfio eft, ut & utilitas in amicitia, & fides retineatur.
Sumere offenfionem. Cic. 5. Att. 1. Ut etiam, fi qua fuerat ex ratione fumpta offenfio, non appareret.
Sufcipere invidiam atque offenfionem apud populum. Cic. 4. Verr. 137. Quifquam dubitabit quin tu iftam apud populos provinciæ iftius invidiam atque offenfionem, non ambitionis, neque beneficiorum collocandorum, fed pecuniæ conciliandæ caufa fufceperis?
Timere labores & moleftias offenfionum & repulfarum quafi quandam ignominiam & infamiam. Cic. 1. Off. 71.
Vitare offenfionem negligentiæ atque effugere. h. e. Crimen & culpam. Cic. 3. Verr. 102. In quibus non dubito quin offenfionem negligentiæ vitare atque effugere non poffim.
Offenfio, pro Cafu adverfo in rebus agendis, ut Cic. 1. Fam. 7. Offenfionem effe periculofam, propter &c. video.
Belli offenfiones, Damna accepta. Cic. pro Lege Manil 28. Cujus adolefcentia ad fcientiam rei militaris, non alienis præceptis, fed fuis imperiis: non offenfionibus belli, fed victoriis: non ftipendiis, fed triumphis eft traducta.
Offenfio, Læfio ex morbis, ut Offenfa.
Graves offenfiones ex. Cic. 16. Fam. 12. Graves folent offenfiones effe ex gravioribus morbis, fi qua culpa commiffa fit.
Odiofa. Cic. de Senect. 65. In fragili corpore odiofa omnis offenfio eft.

OFFENSIUNCŬLA, æ. f. [βλαβίδιον] dimin. Parva noxa. Cic. pro Planc. 51. Vidit M. Pifonem &c. in ifta Ædilitate offenfiuncula accepta, fummos a Populo Rom. effe honores adeptos. Idem 13. Epift. 1.

OFFENSUS, ūs. m. [πρόσκομμα] Idem quod Offenfa. Lucret. lib. 6. 332.

Non igitur multis offenfibus in temerando.

Senec. Epift. 108. Per hujufmodi offenfus emetiendum eft confragofum hoc iter. Macrob. 2. 9. Offenfu fortuito.
Offenfus, [ἀπάντημα] Occurfatio, quum inter fe offendunt atomi. Lucret. lib. 2. 223.

Nec foret offenfus natus.

i. e. Nec corpora prima unquam inter fe offendiffent, & conflixiffent. Lambinus. Idem 4. 359.

Cogit hebefcere eum crebris offenfibus aer.

Idem 3. 955.

Vitaque in offenfu eft.

conf. Idem 6. 332.

OFFENSOR, ōris. m. Qui offendit. Arnob. lib. 7. Iras ac animos ponant & in gratiam fuis cum offenforibus redeant.

OFFENDĬCŬLUM, i. n. [προσκομμάτιον] Impedimentum, obftaculum. Plin. 9. Epift. 11. Sunt enim in hac offendicula nonnulla: circumfer oculos, & occurrent.

OFFENDĪMENTUM, i. n. Idem quod Offendix. Feftus. V. feq. dict.

OFFENDIX, īcis f. Ligaturæ nodus quo apex retinebatur. Feftus, Offendices ait effe Titius ligaturæ nodos, quibus apex retineatur & remittatur: at Veranius choriola exiftimat quæ fint in loris apicis, quibus apex retineatur & remittatur, quæ ab offendendo dicantur. Nam quum mentum proventum eft, offendit mentum. Al. Offendimentum.

OFFENDO, ūnis. f. Offenfio. Antiquum. Afran. Vopifco, Quoque nunc offendo fæpe procul noftra fit mala. Ex Nonio 2. 602. [Fortaffis Offendio fcribendum.

OFFENSIBĬLIS, e. Adj. Lactant. 4. 26. Offenfibilibus & caducis greffibus incedere. [Forte Offenfabilibus.

OFFENSO, [προσκρούω] āre. frequentat. ab Offenfum fupino verbi Offendo. Liv. 25. 37. Flere omnes repente, & offenfare capita. conf. Lucret. 6. 1051.
Offenfando, [ἐν τῷ προσκρούειν] Lucret. lib. 2. 1058.

— & ipfa
Sponte fua forte offenfando femina rerum, &c.

OFFENSANS, antis. Partic. [προσκρούων] Quintil. lib. 10. cap. 7. de extemporali dictione loquens, Si non interfiftentes offenfantefque, brevia illa atque concifa fingultantium modo ejecturi fumus.

OFFENSĀTIO, ōnis. f. Sen. de Benef. 5. 25. Offenfationes memoriæ labentis. Plin. 28. 16. Subtriti contufique offenfatione. Quintil. 11. 3. Offenfatione commoneri.

OFFENSĀTOR, ōris. m. [προσκεπτικός] Qui offendicula incurrere folitus eft: ut, Offenfator equus. Quintil. lib. 10. cap. 3. de dictandi modo loquens, At idem ille qui excipit, fi tardior in fcribendo, aut inertior in legendo, velut offenfator, fuerit, inhibetur curfus. Offenfatorem appellat, qui in legendo identidem refiftit, aut potius qui perperam legit.

OFFENSĀCŬLUM, i. n. Lactant. de Opificio Dei, cap. 1. Summa ergo prudentia eft pedetentim incedere, quoniam adverfarius nofter offenfacula pedibus latenter opponit. Prudent Pfych. 485.

Cæcum errare finit, perque offenfacula multa
Ire.

Apul. 9. Met. pr. Crebris offenfaculis & affiduis lapfibus jam contufis cruribus meis.

OFFERCIO, fi, tum, [ἐπισάττω] īre. Implere. Hinc

OFFERTUS, a, um. Partic. [ἐπισεσαγμένος] Plenus. Plaut. Afin. 2. 2. 17.

Maximas optumitates gaudioque offertiffimas.

Al. Opimitates.
Offertiffimus, pro Pinguiffimo. Plaut. Capt. 4. 1. 8.

Sine facris hæreditatem fum adeptus offertiffimam.

Al. Aptus effertiff.

OFFARCINATUS, a, um. Partic. ab Offarcino. Tertull. adverf Marcion. 4. 24. Profectio oneribus offarcinata. conf. SUFFARCINATUS.

OFFĔRO,

Offĕro, offers, obtŭli, oblātum, [προσφέρω, προτείνω, προσάγω] offerre. Exhibere, five quod a barbaris dicitur *præsentare*. Ter. Hec. 5. 3. 10.
Parmeno, opportune te offers, propere curre ad Pamphilum. Cic. 2. Att. 22. Quod fors obtulerit, id acturus videatur.
Peropportune offerre. V. peropportunus.
Alicui offerre quod ipse fibi optare deberet. Cic. pro Cluent. 117.
Offerre aliquid in lufum. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Offerre, Polliceri. Horat. lib. 1. Epift. 1. (63.)
Nænia, quæ regnum recte facientibus offert. Dixerat Rex eris. H. St. Alibi Deferre. V. in oculus.
Acceffus tellus obtulit faciles puppibus. Lucan. lib. 3. 44.
Adventum offerre. Ter. Hec. 3. 3. 10.
Auxilium. Cic. 6. Verr. 107. Multis fæpe in difficillimis rebus præfens auxilium ejus oblatum eft.
Beneficium. Cæf. 6. Bell. Gall. 41. extr.
Caput obvius ipfe obtulit leto. Lucret. lib. 3. 1054.
Caput offerendum leto. Senec. Medea, 7. 2.
Caput vilitati & periculis. Plaut. Capt. 2. 1. 34. Cic. pro Sull. 84. Caput meum obtuli periculis omnibus.
Crimen offerre, pro Criminari. Cic. de Amicit. 66. Addendum eodem eft, ut ne criminibus aut inferendis delectetur, aut credat oblatis.
Incendium. Cic. pro Domo, 62. Domus ardebat in palatio, non fortuito, fed oblato incendio.
Injuriam. Ter. Hec. 5. 1. 13.
Jusjurandum. Suet. de Claris Rhet. 5. Quintil. lib. 5. cap. 6. Jusjurandum litigatores offerunt fuum.
Luctum alicui. Catul. Argon. 62. 247.
Mœrorem. Plaut. Cafin. 3. 5. 50. Ter. Hec. 3. 1. 1.
Nemini ego plura acerba effe ex amore homini unquam oblata credo.
Majeftatem fuam contumeliæ. Liv. 3. 11.
Mendicitatem offerre. Plaut. Rud. 2. 6. 30.
Metum. Cic. 15. Fam. 1. Neque multi funt, & diffugiunt qui funt, metu oblato.
Moram offerre, Remorari. Plaut. Pfeud. 1. 3. 17.
— funt colloqui
Qui volunt te. BA. quis eft, qui moram occupato moleftam obtulit?
Mortem hoftibus offerre. V. mors.
Occafionem. Cic. pro Lege Manil. 4. Occafionem fibi ad occupandam Afiam oblatam effe arbitratur.
Officium alicui. Lucan. lib. 9. 64.
Opem obtulit invito. Ovid. ad Liv. 420.
Operam ultro. Liv. 40. 23.
Optatum. Ter. Adelph. 5. 9. 21.
Di tibi, Demea, omnes femper omnia optata offerant. Al. Afferant.
Os fuum, non modo oftendere, fed etiam offerre. Cic. pro Rofc Amer. 87.
Ofcula alicui. Tibul. 1. 4. 55.
Religionem offerre, Injicere fcrupulum. Cic. 10. Fam. 12. Recitatis litteris oblata religio Cornuto eft.
Se offerre. Cic. 2. de Lege Agrar. 12. Finem feci offerendi mei: ne forte mea fedulitas, aut feditiofa, aut impudens videretur.
Ultro fe offerre & polliceri. Cic. pro Planc. 24. Ultro mehercules fe mihi etiam offerrentes, ultro pollicentes rogavi.
Profiteri, offerre fe, & polliceri. Cic. 1. Q. frat. 2. 25. Noftræ tamen caufæ non videntur homines defuturi. Mirandum in modum profitentur, offerunt fe, pollicentur.
Occurrere, offerre fe, & non vocatum refpondere. Cic. 3. de Orat. 189.
Offerre fe ad mortem pro patria. Cic. 1. Tufc. 32.
Se alacrem. Cic. 5. Att. 13. Verum tamen, quum de Cumanis veniffem cum imperio, Græci quafi Ephefio Prætori fe alacres obtulerunt.
Offerre fe alicui, pro In confpectum ejus prodire. Cic. 3. Att. 10. Quem ego, &c. vitavi ne viderem, ne aut illius luctum fqualoremque afpicerem: aut ne, quem ille florentiffimum reliquerat, perditum illi afflictumque offerrem. De Quinto fratre. Budæus.
Gratulationi fe. Cic. 9. Att. 4.
Ignotum fe venientibus. Virg. 2. Æn. 59.
Offerre fe & falutem fuam in difcrimen pro ftatu civitatis. Cic. pro Sext. 61.
Se in focietatem gloriæ alterius. Cic. pro Marcell. 7. Quin etiam, illa ipfa rerum humanarum domina, Fortuna in iftius fe focietatem gloriæ non offert: tibi cedit.
Se inter viam offerre. Cic. 4. Att. 3. Si fe inter viam obtulerit, occifum iri ab ipfo Milone video.
Invidiæ periculifque omnibus pro falute aliquorum fe. Cic. 3. in Catil. 28.
Melioribus fe. Hor. 1. Epift. 2. 68.
Offerre fe ultro morti. Cæf. 7. Bell. Gall. 77.
Morti pro te toties me obtuli. Cic. pro Milon. 95.
Acriter fe morti offert vir fortis. Cic. pro Milon. 93.
Negotiis alienis fe. V. negotium.
Si nihil fe offert, quod fit probabilitati illi contrarium, &c. Cic. 4. Acad. 99.
Se obviam alicui. Ter. Adelph. 3. 2. 24.
Offerre fe periculis fine caufa. Cic. 1. Off. 83.
Offerre fe prælio. Cæf. 3. Bell. Civil. 73.
Pro omnium falute fe. Cic. in Pifon. 21.
Offerre fe, pro Opponere. Cic. ad Brut. 15. Romam ut veni, ftatim me obtuli Antonii fceleri atque dementiæ.
Temeritatibus fe. Cic. pro Sext. 61.
Spem offerre, pro Dare fpem. Cæf. 6. Bell. Gall. 34.
Stuprum offerre, Stuprare. Cic. 3. Off. 38. Reginæ ftuprum obtulit. Correctiora exemplaria legunt Intulit. Idem 2. Philipp. 99. Hanc tibi effe cum Dolabella odii caufam aufus es dicere, quod ab eo forori & uxori ftuprum oblatum effe comperiffes. conf. mox Vitium, & in oblatus.
Vitam fuam in difcrimen. Cic. pro Sext. 61.
Vitam fuam pœnæ. Cic. pro Rabir. Poft. 22.
Vitium virgini offerre, pro Violare, & vim inferre. Ter. Adel. 3. 1. 9.
Vultus blandos alicui. Tibul. 1. 6. 1.
Apud veteres Chriftianos Offerre dicebantur, qui Deo ecclefiæve aliquid donarent, feu confecrarent. Prudent. Hymn. 5. Cath. 149. & 155. & περὶ στεφ. 73. Hinc
Offerre eft etiam Miffam celebrare, five orare ad altare; apud Sulpic. Dial. 2. 2. conf. Tertull. de Jejun. cap. 15.
Offerens, entis. Partic. Liv. 44. 8. Offerentibus fefe rebus.
Offerentia, æ. f. Tertull. adv. Marc. 4. 24. Confidera caufarum offerentiam.
Oblātus, a, um. Partic. [προσβεβλημένος] Cæf. 1. Bell. Civil. 76. extr. Sic terror oblatus a ducibus, crudelitas in fupplicio, nova religio jurisjurandi, fpem præfentis deditionis fuftulit.
Caufam oblatam mihi gaudeo, in qua, &c. Cic. 16. Att. 14.
Facultas oblata. Virg. 4. Georg. 438.
Facultate oblata, fe in caftra receperunt. Cæf. 1. Bell. Civil. 72. Cic. pro Cluent. 77. Oblatam fibi facultatem putavit. ut, &c.
Fœdus oblatum. Virg. 12. Æn. 109.
Fortuna quæcunque oblata erit, vos complectar. Cic. pro Sext. 146.
Fortuna oblata delendi exercitus. Liv. 35. 6.
Honorem oblatum refpuis. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 28.
Munus oblatum. Ovid. 3. Amor. 7. 46.
Præfentia illius oblata eft. Ovid. 3. Trift. 9. 23.
Res nova oblata. Virg. 1. Æn. 454.
Stuprum per vim. Cic. 5. de Finib. 64. Noftra in Republica & quæ per vim oblatum ftuprum voluntaria morte lueret, inventa eft.
Vitium oblatum, Stuprum oblatum. Terentius, Adel. 3. 1. 9. & Hec. 3. 3. 22. & Cicero, pro Domo 62. Incendium oblatum; & pro Sext. 48. Mortem oblatam dixit. Quibus in locis ob præpofitio infauftæ rei, impedimentique indicatrix eft, ut & in aliis verbis compofitis. Sic
Oblatam vani furti invidiam, Liv. 6 16. Ibid. 20. extr. Pœnam oblatam oculis deorum. V. plura in ipfo verbo.
Oblata, æ. f. V. poft in oblatio.
Oblatum, i. n. Subftantive pofitum. [προσβεβλημένον] Liv. 44. 26. Tum Gallorum effuforum per Illyricum ingens oblatum avaritia dimiffum eft. Gallice, *La belle offre que fayfoyent les Gaulois.* Sed in noviffime correctis libris eft Ingens agmen obl.
Oblātio, ōnis. f. in re nummaria quid fit, V. canon.
Apud Chriftianos veteres Oblationes, erant Res omnes, quæ Deo facrificabantur, & ficut Miffa pro Miffione, fic pro Oblatione Oblata dicta eft. V. Fulbert. Carnotenf. Epift. 2. Hildebert. Turonenf. de myfterio Miffæ,
Offerimus tibi, fumme Deus: fed propter eofdem
Oblatæ pariter non operantur idem.
Oblatītius, a, um. Adj. Sidon. 7. 9. Oblatitium impendium.
Oblātor, ōris. m. Tertull. contra Marc. 2. 26. Chriftum non agnofcitis, Patris deprecatorem, & oblatorem animæ fuæ pro populi falute. Gloff. Lat. Gr. Oblator, συντελεστής.
Offertor, ōris. m. Commodian. Inftruct. 39. Abel offertor mactatus a fratre.
Offertorium, i. n. Locus ubi facrificia offeruntur. V. Ifidor. Orig. 6. 19.
Offerūmentum, i. n. [ἀνάθημα] Oblationem veteres dicebant, quæ diis offerebatur. Feftus, Offerumenta dicebant, quæ offerebant.
Offerūmenta, æ. f. Offerumentas per quandam translationem, Plautus dixit Plagas, percuffiones, & flagella, quod ea fcapulis & tergo offerantur, quum quis fufte cæditur: in Rud. 3. 4. 48.
Ni offerumentas habebis plures in tergo tuo,
Quam ulla navis longa clavos, tum ego ero mendaciffimus.
Officina, V. officium.
Offĭcio, fēci, fectum, [δηλέω, ἐμποδίζω, ἐπισκοτέω] ere. Contra facere, nocere. Dativo jungitur: & apud antiquos accufativo.
Officere, obeffe, inquit Nonius 2. 610. Cic. 3. Off. 66. Juffiffentque Claudium Centimalum, qui ædes in Cœlio monte habebat, demoliri ea, quorum altitudo officeret aufpiciis.
Obftare atque officere. Cic. pro Rofc. Amer. 6. Quoniam ei pecuniæ vita Sexti Rofcii obftare atque officere videatur.
Officere alicui. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Apricanti officere, Obftare. Cic. 5. Tufc. 92. At vero Diogenes liberius, ut Cynicus, Alexandro roganti, ut diceret fi quid fibi opus effet, Nunc quidem paululum, inquit, a fole abfis: offecerat videlicet apricanti.
Claritati oculorum lactucæ officiunt, Nocent. Plin. lib. 20. cap. 7.
Commodis alicujus officere & obftare. Cic. pro Sext. Rofc. 112.
Decori alicui. Liv. 1. 53. pr.
Frugibus herbæ officiunt. Virg. 1. Georg. 69.
Libertati officit. Liv. 2. 2.
Luminibus. Cic. pro Rabir. Poft. 43. V. lumen.
Nomini alicujus. Liv. 1. in præf.
Partitioni huic quæ officere videbuntur, propulfabimus. Cic. 1. de Invent. 75.
Soli officiens terræ umbra. Cic. 2. de Nat. Deor. 50.
Officit, quominus. Plin. lib. 6. Epift. 115.
Officior, paffiv. Cic. 1. de Orat. 179. Quod cuicunque particulæ cæli officeretur, ita quamvis effet procul, mutata lumina putabat.
Officiuntur extra, i. e. Obftando & officiendo impediuntur. Lucret. lib. 2. 155.
Quapropter fimul inter fe retrahuntur, & extra
Officiuntur, uti cogantur tardius ire.
Officiens, entis. Partic. ut, Corpus occurfans officienfque. Lucret. lib. 5. 717.
Offectus, a, um. Partic. ut, Lumen offectum, i. e. Obductum, obftructum, & per alicujus corporis interpofitionem exclufum. Lucret. lib. 5. 774.
Quove modo foleant, offecto lumine, obire. Sic reftituit Lambin. quum antea Offeto & Effœto legeretur. Idem 4. 764. Offecti fenfus.
Offectio, ōnis. f. Arnob. lib. 5. Illis color eft purpurei luminis offectione fubluteus.
Offector, ōris. m. Fronto Vet. Gram. Offector officio obeft. Item, Offectores, Qui proprio colori novum efficiunt. Feft. in Infector. Et alibi, Offector, Colorum infector.
Offex, ĭcis. m. Gloff. Ifidor. Impeditor, qui officit.
Officium, i. n. [καθῆκον, ἔργον, γινόμενον] Donatus in Andr. 1. 5. pr. Officium, ab efficiendo, ab eo quod quæritur quid efficere in eo unumquemque conveniat, pro conditione perfonæ. Cic. 3. de Fin. 58. Quod autem ratione actum eft, id officium appellamus. conf. Feft. in Officiofus, & Cic. de Officiis tres libros. Vide

Vide in meoChartarioBaftard.42.c.H.St.Quod genus hoc fcripti fit nefcio.
Genus officii dulce. Ovid. 13. Epift. 142.
Militis officium longa eft via. Ovid. 1. Amor. 9. 9.
Oculorum officium & munus fine oculis exftare non poteft, poffunt tamen oculi fungi fuo munere. Cic. 1. de Divin. 107.
Oratoris officium eft, dicere ad perfuadendum accommodate. Cic. 1. de Orat. 138.
Peregrini officium. V. PEREGRINUS.
Sapientiæ officium munufque in hominis cultu eft occupatum. Cic. 4. de Finib. 36.
Tegminis officium. Ovid. 12. Met. 82.
Antiquum officium, & Antiquiffimum. V. ANTIQUUS.
Civilia. Quintil. lib. 2. cap. 4. Caufarum actiones intelligit.
Publicum, opponitur Privato. Quintil. lib. 3. cap. 7. pr.
Tenuia officia rerum. Perf. 5. Sat. 93.
Translativa, & quafi publica. V. Translativus, in TRANSFERO.
Virile defendat chorus. Hor. de Arte Poet. 194.
Virilibus officiis aptus Mars. Ovid. 3. Faft. 169.
Nonus in officio, & prælatus munere fortis. Ovid. 13. Met. 277.
Contra officium. V. CONTRA.
Supremum officium, pro Funere. Petron. cap. 112.
Nullum eft officium tam fanctum atque folenne, quod non avaritia comminuere atque violare foleat. Cic. pro Quint. 26.
Abduci ab officio aliquo. Cic. de Amicit. 8.
Adhibere officium. V. ADHIBEO.
Claudicare in officio. In CLAUDICO.
Colere officium. V. COLO.
Colere officium, & Negligere, contraria. Cic. 1. Off. 4. Nulla vitæ pars, &c. vacare officio poteft: in eoque & colendo fita vitæ eft honeftas omnis, & in negligendo turpitudo.
Commonere aliquem officium fuum. Plaut. Pfeud. 1. 2. 17.
Conficere legationis officium. In CONFICIO.
Confervare officium erga patriam, aut parentes, aut alios fanguine conjunctos monet pietas. Cic. 2. de Invent. 66.
Copulata officio. Quintil. in procem. lib. 1.
Curare officium fuum. V. CURO.
Decedere officio, vel de officio. V. DECEDO.
Decedere ab officio. Liv. 36. 22. pr.
Declinare a religione officii. Cic. 5. Verr. 2.
Delegatum alicui. Quintil. in procem. lib. 6.
Deferere. Cic. 1. Offic. 28. Prætermittendæ autem defenfionis, deferendique officii plures folent effe caufæ.
Deeffe officio. Cic. 7. Fam. 3.
Detrectare fua officia. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Difcedere ab officio. Cic. 1. Off. 32. Ab officio difcedat, fi fe deftitutum queratur.
Duxit officii, Abfolute, pro Putavit officium fuum effe. Sueton. in Tiber. cap. 11.
Ductus officio vel cognationis, vel amicitiæ. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Exfequi regis officia & munera. Cic. de Senect. 34.
Exfequi ac tueri munus officii. Cic. de Senect. 72.
Facere officium fuum. Ter. Eun. 4. 5. 2,

Poftquam furrexi, neque pes, neque mens fatis fuum officium facit.

Facere fervilia officia. Propert. lib. 4. 10. 48.
Fungi officio. Cic. 3. Fam. 8.
Fungi officio pædagogorum. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Fungi officiis vernaliter. Hor. 2. Serm. 6. 109.
Fungi officium. Ter. Heaut. 3. 3. 19.

Hominis es frugi & temperantis functus officium.

Implere officium fuum. V. IMPLEO.
Intermittere. Cic. de Amicit. 8. Nec ullo cafu arbitror hoc conftanti homini poffe contingere, ut ulla intermiffio fiat officii.
Labi in officio. V. LABOR, eris.
Languent officia. Lucret. 4. 1118.
Mandare officium aliquod alteri. V. MANDO.
Manere in officio. V. MANEO.
Meminit officium fuum. Plaut. Mil. 4. 9. 1. pro Officii, antique.
Migrat officium. V. MIGRO.
Miffo officio. In MITTO.
Negat fol officium mundo. Ovid. 2. Met. 385.
Negligere officium. V. paulo ante Colere officium.
Parere officio. Cic. 13. Att. 22. Mulieres vix fatis humanæ, quæ inimico animo ferant, quum utraque officio pareat.
Pertinet ad officium. V. PERTINEO.
Poftponere honeftum officium fcorto. Hor. 1. Epift. 18. 34.
Præftare officium. V. DICIS Caufa.
Prætermittere. V. paulo poft, Servare officium.
Recufare prima officia operis fui. Quintil. lib. 2. cap. 1. De Rhetore.
Repudiare officium neceffitudinis. Cic. 1. Verr. 14. V. NECESSE.
Retinere aliquos in officio. Cic. pro Rofc. Amer. 70.
Reverti ad officium fuum. Cic. 12. Fam. 15.
Satisfacere officio. Cic. 1. Verr. 47. Idem 1. Fam. 1. Omni officio, ac potius pietate erga te, ceteris fatisfacio omnibus &c. [Illic Dativus, hic Ablat. eft.
Servare officium, & Prætermittere, contraria. Cic. 5. Fam. 17. Quamobrem omnibus officiis amicitiæ fervatis, ne hoc quidem prætermittendum effe duxi, te ut hortarer, &c.
Spectare. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Sum. ut, Officium tuum eft, has bene ut affimules nuptias. i.e. Tuæ partes, tuum munus. Ter. And. 1. 1. 141.
In officio effe, pro Officium præftare, officio fungi. Cic. 14. Fam. 1. Tantum fcribo, fi erunt in officio, pecunia non deerit.
In officio eft Nicanor, & a me liberaliter tractatur. Cic. 6. Att. 20.
Partes officii iftius non funt filii mei. Cic. 6. Att. 2.
Sufcipere aliquod officium. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Sufcipere officia & partes imperatoris. Cic. 3. Fam. 10.
Venire in officium oratoris. V. VENIO.
Ufurpare officium aliquod. Cic. de Amicit. 8. Nec ab ifto officio, quod femper ufurpavi quum valerem, abduci incommodo meo debui.
Officium, pro Beneficio, quod vulgo dicitur *placitum*. Columel. lib. 2.

cap. 15. Licet filicem fine injuria vicini, etiam cum officio decidere.
Officia mutua, pro Beneficiis amicorum, quæ alter alteri exhibet. Cic. 13. Fam. 55. Peto abs te, pro noftra conjunctiffima neceffitudine, plurimifque officiis, paribus ac mutuis, ut voluntate, auctoritate, ftudio tuo perficias, ut, &c.
Grata alicui. Cic. 13. Att. 20.
Juftum, pium, & debitum. Cic. 6. Fam. 1.
Pium. Ovid. 6. Met. 250.
Suprema. Tacit. 5. Ann. 2. Quod fupremis in matrem officiis defuiffet. h. e. Funeri, five exfequiis.
Trifte, Quod præftatur in funere. Ovid. 12. Met. 4.
Debitor officio. Ovid. 1. Amor. 10. 46.

Non manet officio debitor ille tuo.

Neceffitudinis officium, Neceffitudinis caufa præftitum. Cic. pro Muren. 73. & 1. Verr. 14.
Intermiffio officii. Cic. de Amicit. 8.
Studia & officia. Cic. 5. Fam. 5. T. Pomponius, homo omnium in te ftudiorum & officiorum maxime confcius.
Singulari in Rempublicam officio & fide vir. Cic. pro Sulla. 58.
Summo officio præditus homo, pro Officiofiffimo, vel integræ vitæ, vel qui omnino id quod decet ftrenue facit. Cic. 3. Verr. 135. Hi rem ad virum primarium, fummo officio ac virtute præditum, M. Marcellum,&c.
Humanitatis, officii, diligentiæ plenæ litteræ. Cic. 3. Fam. 9.
Amplecti officiis, vel complecti. Cic. 5. Fam. 8.
Augere officia. Cic. 13. Att. 20.
Celebrare fuprema, h. e. Exfequias, feu jufta mortuis perfolvere. Curt. lib. 3. 12. 14.
Certare officiis. V. CERTO.
Ceffare in officio. Liv. 45. 23.
Commemorare officia. V. COMMEMORO.
Comparent officia. In COMPAREO.
Comprehendere officiis totam aliquam Præfecturam. Cic. pro Planc. 47.
Conferre officia. In CONFERO.
Conferre multa & magna officia in aliquem. Cic. pro Flacc. 52.
Conftant in me tua. V. CONSTO.
Cumulare aliquem officiis. V. CUMULO.
Defuit a me nullum officium amoris, ftudii, pietatis. Cic. pro Milon 101.
Deferi ab officiis amicorum. Cic. 5. Fam. 2.
Defiderare officia ab aliquo. Cic. 5. Fam. 5.
Devincire officio. Cic. 13. Fam. 3.
Exfequi officia & ftudia. Cic. 3. Att. 5.
Exfpectare officia ab aliquo. Cic. 1. Fam. 6.
Exftare officia. Cic. 13. Fam.
Onus officii nullum cuiquam reliquum facere, Cic. 3. Fam. 13.
Facere officium alicui. V. DICIS Caufa.
Fungi fupremo in aliquem officio, Sepelire. Curt. lib. 3. 12. 11.
Impenfam agere officiorum in patriam. Cic. Anteq. iret in exfil. 16.
Intendere officia. V. INTENDO.
Intercedere officia alicui cum aliquo. Cic. 13. Fam. 65.
Intermoriturum exiftimare. V. INTERMORIOR.
Meminiffe officia debet is, in quem collata funt, non commemorare qui contulit. Cic. de Amicit. 4.
Molliri officiis parentum. Lucret. lib. 2. 605.
Perfolvere officium receptum alicui. Cic. 7. Verr. 182.
Polliceri & deferre alicui ftudium, officium, operam, laborem fuum. Cic. 6. Fam. 6.
Præftare officium fuum alicui. Cic. 4. Fam. 5.
Præftare officium patri. Ovid. 7. Met. 337.
Præterire nullum officium in aliquem. Planc. Cic. 10. Fam. 4. pr.
Promereri. Cic. Antequam iret in exfil. 6. Non convenit, quum ad promerendum officium tam fuerim expeditus, vos ad referendam gratiam effe tardiores.
Profequi officiis. Cic. 15. Fam. 10.
Reddere interruptum varietate temporum officium cumulate, Cic. 5. Fam. 8.
Repetere ab aliquo fructum & præmium officii. Cic. Anteq. iret in exfil.4.
Refpondere officiis mutue. Cic. 5. Fam. 7.
Refidere officium in aliquo. Cic. 5. Fam. 7.
Retinere officia. Cic. pro Cluent. 133.
Spondere alicui. Ovid. 10. Met. 418.
Singulari officio effe in aliquem. Cic. 5. Fam. 5.
Tribuere officium & cultum alicui. Cic. 2. de Invent. 161. Pietas per quam fanguine conjunctis patriæque benevolis officium & diligens tribuitur cultus.
Tueri officia. Cic. 3. Fam. 9.
Vincere officiis fuis cogitationes alterius. Cic. 3. Fam. 10.
Officium, pro Obfequio, vel honoris exhibitione. Liv. ab Urbe. Quæ officii caufa ab domo profecutæ fuerant. [Ufurpant maxime veteres, de Solennibus & confuetudine civili confirmatis cærimoniis, ritibus, diebus feftis, & aliis ejufmodi,quæ inter fe honoris cauffa obire folebant.
Antelucana officia. V. ANTELUCANUS.
Interlucana. V. INTERLUCANUS.
Urbana officia. Nepos 25. 4. 3.
Ab officiis octavam circiter horam dum redit. Hor. 1. Epift. 7. 47.
Officium Nuptiarum. Suet. Calig. cap. 25. Liviam Oreftillam C. Pifoni nubentem, cum ad officium & ipfe veniffet, ad fe deduci imperavit. Idem Neron. cap. 28. Puerum Sporum cum dote & flammeo per folenne nuptiarum celeberrimo officio deductum ad fe pro uxore habuit.
Obire officia liberaliter & dextre. In OBEO.
Peragendum officium mihi cras in valle Quirini. Juven. 2. Sat. 132.
Præftare officia urbana alicui. Cic. 9. Att. 9.
Relictis omnibus officiis agere aliud. Hor. 2. Eqift. 2. 68.
Officium, pro Actu venereo. V. Broekh. ad Propert. 2. 18. 24.
Officium, pro Magiftratu videtur accipi apud Aurelium in l. 1. D. de off. præf. præt. Credidit enim, ait, Princeps eos, qui ob fingularem induftriam, ad hujus officii magnitudinem adhiberentur, non aliter judicaturos effe, pro fapientia ac luce dignitatis fuæ, quam ipfe foret judicaturus. Plin. 1. Epift. 10. Diftringor officio ut maximo, fic moleftiffimo. Idem in Paneg. extr. Nondum biennium compleveramus in officio laboriofiffimo & maximo, quum tu nobis Confulatum ob-

obtuliſti. Utrobique Præfecturam ærarii intelligit. conf. Cæſ. 3. Bell. Civil. 5. & 8.

Officium, Apparitor, [Vulgo *Officiarius.* H. St.] Hermogenianus in l. Si plus vel minus. D. De evictione, & duplæ ſtipulatione. Si juſſu judicis rei judicatæ pignus captum per officium diſtrahatur. V. Donat. ad Tacit. 16. Ann. 12. Suet. Veſp. cap. 21. Deinde perlectis epiſtolis, officiorumque omnium breviariis. conf. Bynckersh. Obſerv. Jur. Rom. 3. 14.

Officium, pro Actis. Paulus in l. Eum. D. de in jus vocando. Eum, pro quo quis apud officium cavit, exhibere cogitur. Item qui apud acta exhibiturum ſe eſſe quem promiſit: etſi officio non caveat, ad exhibendum tamen cogitur. Ulpian. in l. Si fidejuſſor. D. Qui ſatiſdare cogantur, Si ſatiſdatum pro re mobili non ſit, & perſona ſuſpecta ſit, ex qua datio deſideratur: apud officium deponi debebit (ſi hoc judici ſederit) donec vel ſatiſdetur, vel lis finem accipiat.

OFFICIŌSUS, a, um. Adj. [ἐργαστικός] Qui libenter & ex animo officium ſeu beneficium alicui exhibet. Cic. 13. Fam. 22. Hominem prudentem & officioſum cognoſces.

Officioſus in aliquem. Cic. 3. Verr. 63. Homines autem ipſi Lampſaceni, tum ſumme in omnes cives Romanos officioſi, &c.

Diligens & officioſus homo. Cic. 13. Att. 45.

Humanus, officioſus, & liberalis homo. Cic. pro Roſc. Com. 18.

Amicitia officioſa. Cic. pro Planc. 46. Quos tu ſi ſodales vocas, officioſam amicitiam nomine inquinas criminoſo.

Dextera officioſa in paucos verſus. Ovid. 4. Triſt. 7. 4.

Dolor officioſus, a Cic. 3. Tuſ. 70. dicitur, Qui ex juſta cauſa ſuſcipitur, & cujus probabilis ratio reddi poteſt.

Labores. Cic. pro Milon. 12.

Pietas. Sen. Epiſt. 99.

Sedulitas. Hor. 1. Epiſt. 17. 8.

Voluntas. Ovid. 3. de Ponto 2. 17.

Compar. Cic. 13. Att. 43. Equidem, ſi ex omnibus eſſet eligendum, nec diligentiorem, nec officioſiorem facile delegiſſem Veſtorio. Adde 14. Fam. 16.

Superl. Natio candidatorum officioſiſſima. Cic. in Piſon. 54. Adde 11. Fam. 22.

OFFICIŌSUS, i. m. Qui ſervile officium præſtat. Petron. cap. 92. At ego ne veſtimenta quidem mea ab officioſo recepiſſem, niſi notorem dediſſem. Impudici etiam & obſcæni, id eſt muliebria paſſi dicti ſunt officioſi, ut ex Sen. præf. lib. 4. Controv. apparet.

OFFICIŌSE, [ἐργαστικῶς] Adv. Diligenter, bono animo. Cic. de Amicit. 73. Quorum plerique aut queruntur ſemper aliquid, aut etiam exprobrant; eoque magis ſi aliquid habere ſe putant, quod officioſe, amice, & cum labore aliquo ſuo factum queant dicere.

Officioſe parere. Cic. 13. Att. 12. Quædam exemplaria legunt Officio, non Officioſe: qua de re ſupra poſitum eſt exemplum.

Officioſe ſcribere. Cic. 1. Att. 20. Qua de re quum ad me ita ſuaviter, diligenter, officioſe, humaniter, ſcripſeris.

Officioſe ire ſalutatum. Martial. 1. 71.

Compar. Cic. 6. Att. 1. Officioſius facere.

Superl. Sidon. 2. Epiſt. 12. Languidos multos officioſiſſime occidunt. Apul. Apol. p. 335. Elmenh. In quo (teſtamento) mei officioſiſſime & honeſtiſſime meminit.

OFFICIOSĬTAS, ātis. f. Sidon. Carm. 23. 478. Sarisb. Epiſt. 178.

OFFICIALIS, e. Adj. Quod ad officium pertinet, vel quod de officio tractat. Lactant. 6. 11. Tullius in Officialibus libris.

OFFICIALIS, is. m. Miniſter magiſtratus dicitur. Apul. Sed juſſit poteſtas officialem ſuum magna ſeveritudine coerceri. conf. 1. Met. p. 113. Elmenh. Spartian. Carac. cap. 6. [Hi & Ab officiis dicti ſunt & ſequiori ævo Officiarii.

OFFICĬPERDA, æ. m. Dionyſ. Cato Diſt. 4. 43.

> Gratior officiis, quo ſis mage carior, eſto;
> Ne nomen ſubeas, quod dicitur officiperdæ. conf. Gloſſ. Iſidor.

Dicitur eodem modo Frugiperda apud Plin. H. St. qui & locum hunc ex diſtichis moralibus adſcripſerat, in Lugd. deſideratum.

OFFICĪNA, æ. f. [ἐργαστήριον] Locus ubi aliquid fit, hoc eſt in quo operarii opera ſua faciunt. Cic. 7. Philip. 12. Armorum officinas in urbe videtis. conf. Nepos 17. 3. 2. & Tacit. 2. Hiſt. 82. 1. & Gruter. Inſcript. p. 422. n. 7. [Officina contractum ex Opificina videtur, neque proinde recte in hoc & Lipſienſi Lexico ſub Officio locatur. Utitur non contracta voce Plautus, ut infra dicetur. q. l. V.

Graves officinæ Cyclopum. Hor. 1. Carm. 4. 8.

Officina, de Fabrica dictum. Plin. lib. 35. cap. 11. Servus ejus Druſillanus nomine Rotundus, &c. quingenariam lancem habuit, cui fabricandæ officina prius exædificata fuerat.

Æraria officina. V. ÆS.

Chartariæ. V. CHARTA.

Officinam cohortalem, Gallinarium vocat Columel. lib. 8. cap. 3. Totius autem officinæ (id eſt ornithonis) tres continuæ exſtruuntur cellæ. Et paulo poſt, Hæc erit officinæ cohortalis diſpoſitio.

Ex eadem officina. Cic. in præf. Parad. 1. Non enim eſt tale, ut in arce poni poſſit, quaſi Minerva illa Phidiæ: ſed tamen ut ex eadem officina exiſſe videatur.

Quæſtuoſiſſima falſorum commentariorum & chirographorum officina. Cic. 2. Philip. 35. Sic vocat domum Antonii, ubi falſi commentarii ſcribebantur.

Officinæ vitiorum, & ſimilium, per translationem. Columella in præf. non procul. ab init.

Officina nequitiæ, & diverſorium flagitiorum. Cic. pro Roſc. Amer. 134.

Officina dicendi. Cic. de Clar. Orat. 32. Exſtitit igitur jam ſenibus illis, quos paulo ante diximus, Iſocrates: cujus domus cunctæ Græciæ, quaſi ludus quidam patuit, atque officina dicendi. i. e. Schola.

Clariſſima rhetoris officina. Cic. 2. de Orat. 57.

Exercere officinas promercalium veſtium. Suet. de Clar. gramm. 23.

Inſtituit officinam Syracuſis Verres. Cic. 6. Verr. 54. Subaudi Aurifabrorum.

Inſtruxerunt quaſi officinas ſapientiæ philoſophi. Cic. 1. de Legib. 36.

Officina, Ipſa (ut ita dicam) factio, operatio, vel fabricatio. Plin. lib. 11. cap. 2. In magnis ſiquidem corporibus, aut certe majoribus, facilis officina ſequaci materia fuit. In his tam parvis, &c. De inſectis.

OFFICINĀTOR, ōris. m. [τέκτων] pro Fabro poſuit Vitruv. lib. 6. cap. ult. Quum ſubtiliter officinatoris probabitur exactio. Budæus. Gloſſ. Gr. Lat. ἐργαστηριάρχαι, Officinatores, inſtitores. Apul. lib. 9. Met. pr. Forenſi negotio officinator noſter attentus ferias nobis fecit.

OFFĪGO, xi, xum, [ἡλόω] ĕre. Plaut. Moſt. 2. 1. 13.

> Sed ea lege, ut offigantur bis pedes, bis brachia. Al. Affigantur. De cruce loquitur.

Denſos offigunt implicantque ramos. Liv. 33. 5.

Furcas circum offigito. Cato R. R. cap. 49.

OFFIRMO, āre. V. OBFIRMO.

OFFLECTO, xi, ctum, [ἐπικαμπτω] ĕre. Circum vel contra flectere. Plaut. Rud. 4. 3. 74. At ego hinc offlectam navem.

OFFŌCO, āre. Præfocare. Florus lib. 2. cap. 11. Quum catenas morſibus & ore tentaſſent, quum offocandas invicem fauces præbuiſſent.

OFFRĒNĀTUS, a, um. Adj. Plaut Capt. 3. 5. 97.

> Utque offrenatum ſuis me ductarent dolis. Apul. 6. Mileſ. de Cerbero p. 181. Elm. Hunc, offrenatum unius offulæ præda, facile præteribis. Idem Apol. p. 323. Quid multis? Juvenem ſimplicem, præterea novæ nuptæ illecebris offrenatum, ſuo arbitratu de via deflectit. Al. OBFRENATUS.

OFFRINGO, frēgi, fractum, [καταγνύω] ĕre. Quod fractum eſt, contrario frangere. Feſtus, Offringi terra dicitur, quando iterum tranſverſo ſulco aratur. Varro lib. 1. de R.R. cap. 29. Rurſum terram, quum primum arant, proſcindere appellant: quum iterum, offringere dicunt. quod prima aratione glebæ grandes ſolent excitari, quum iteratur, offringere vocant.

OFFŪCIA, æ. plur. Offuciæ, arum. f. [φύκωμα] a Fuco, Fallaciæ dicuntur. Plaut. Moſt. 1. 3. 107.

> Neque ceruſam, neque melinum, neque aliam ullam offuciam.

Gell. lib. 14. cap. 1. Sed id præſtigiarum, atque offuciarum genus, &c.

OFFŪCO, āre. Feſtus explicat Aquam in fauces ad bibendum dare. Et hinc quidam putant Infucare eſſe apud Plautum, Vinum aqua diluere, quum etiam aqua ejus color infucetur: verum Turnebus Infuſcare libentius retinet. V. ſuo loco.

OFFULA, V. OFFA.

OFFULCIO, īre. Apul. 1. Met. p. 108. Elmenh. Vulnus, qua maxime patebat, ſpongia offulciens.

OFFULTUS, a, um. Partic. Apul. 4. Met. p. 147. ejuſd. Multis laciniis offulto vulnere.

OFFUNDO, fūdi, fūſum, [ἐπιβρέχω, ἐπιπροσθέω, περιχύνω] ĕre. Circumfundere. Plaut. Trin. 4. 3. 84.

> — viſne aquam
> Tibi petam? c. res quum jam animam agebat, tum eſſe offuſam oportuit.

Caliginem oculis offundere. Liv. 26. 45.

Pavorem offundere. Idem 10. 5.

Aer craſſus nobis offunditur. Cic. 4. Acad. 81.

Obſcurare & offundere. Cic. 3. de Fin. 45. Obſcuratur & offunditur luce ſolis lumen lucernæ. [Forte Obtunditur. V. in OBTUNDO & OBTUSUS. Abſolute poſitum me legere uſquam hoc verbum non memini.

Noctem rebus. Cic. 1. de Nat. Deor. 6. Multis etiam ſenſi mirabile videri, eam nobis potiſſimum probatam eſſ philoſophiam, quæ lucem eriperet, & quaſi noctem quandam rebus offunderet.

Errorem alicui. Liv. 34. 6.

Rubor ſubitus offunditur illi. Sen. Epiſt. 11.

Tenebras offundere, Obtenebrare. Cic. 3. Tuſc. 82. Si quid tenebrarum offudit exſilium.

OFFŪSUS, a, um. Partic. [περιχυθείς] ut, Pavore offuſus. Tacit. 11. Ann. 31. Satis conſtat eo pavore offuſum Claudium, ut identidem interrogaret, an ipſe imperii potens? &c. [Suſpecta mihi lectio eſt. An Eò pavore effuſum?

Caligo offuſa animis. Cic. 5. Tuſc. 6.

Nox offuſa Reipublicæ ſempiterna. Cic. pro Roſc. Amer. 91. Qui tanquam ſi offuſa Reipublicæ ſempiterna nox eſſet, ita ruebant in tenebris, omniaque miſcebant.

Religio offuſa oculis & animis ſacerdotum. Liv. 2. 40. Nec in ſacerdotibus tanta offuſa oculis animoque religione motus eſſet, &c.

Tenebræ offuſæ. Cic. pro Domo 137.

Terror offuſus oculis auribuſque. Liv. 28. 29.

OFFUSCO, [ἀμέρδω] āre. Obumbrare, obſcurare, denigrare, & quaſi fuſcum reddere. Tertull. adv. Marc. 2. 12. al. Obfuſco.

OFFUSCĀTUS, a, um. Partic. ut, Caligine offuſcatus. Oroſ.

O G D

OGDOAS, adis. [ὀγδοάς] Græce; Latine, Numerus octonarius. Tertull. de Anima, cap. 37. Idem de Præſcript. cap. 33. Et 49. & adverſ. Valentin. cap. 7. & 20.

OGDOLAPIS, is. m. Fluvius navigabilis, qui ex Alpibus fluens, ad urbem Segeſticam, ubi ejuſdem nominis inſulam efficit, in Saum incidit. Straboni lib. 4. fin. Κολάπις dicitur. V. Plin. 3. 25. & CALAPIS.

OGDOUS, i. m. Ægypti rex, Uchoreus cognominatus, qui Memphim condidit a nomine filiæ dictam, ut auctor eſt Diodorus Siculus, lib. 2. cap. 1. [Niſi ὄγδοος numerale nomen eſt, Octavum ſonans, & male hæc deſcripſit compilator, de quibus jam inquirendi facultas non eſt. conſ. MEMPHIS.

O G G

OGGANNIO, īre. V. OBGANNIO.

OGGĔRO, geſſi, geſtum, ĕre. Intendere, ſeu injicere: antiquum. Plaut. Truc. 1. 2. 8.

> Unus eorum aliquis oſculum amicæ uſque oggerit. Idem Ciſt. 1. 1. 72.

O G M

OGMIUS, i. m. ita vocatus a Gallis Hercules, quem eloquentiæ ſapientiæque Deum exiſtimabant. V. Steph. Forcatulus de Gallorum Imp. & Philoſ. lib. 1. p. 139. & ſeq.

O G Y

OGYGES, æ. m. [Ὤγυγος] Rex fuit Thebanorum, ſub quo primum omnium diluvium fuiſſe dixit Varro in prologo libri tertii de R. R. Eſtque (inquit) vetuſtiſſimum oppidum Græcum Bœotiæ Thebæ, quod rex Ogyges ædificavit: peractis jam millibus annorum & centum. Sed ut divus Auguſtinus de Civ. Dei lib. 18. 8. retulit, tempore, quo regnabat Ogyges, diluvium magnum factum eſt: non illud maximum, quo nulli homines evaſerunt, niſi qui in arca fuerunt: ſed tamen majus, quam quod poſtea tempore Deucalionis fuit.

OGYGIUS, a, um. Adj. [Ὠγύγιος] unde Ogygia mœnia Thebana dicta ſunt. Virg. Ætna 569.
— Ogygiis circumdata mœnia Thebis.
Deus Ogygius, Bacchus. Ovid. 10. Epiſt. 48.
Luxus Ogygii Iacchi. Stat. 2. Theb. 586.
Lyæus Ogygius. Lucan. lib. 1. 670.

OGYGIDES, æ. m. Patronym. i. e. Thebanus apud Stat. 2. Theb. 586.

OGYGIA, æ. f. [Ὠγυγία] Inſula eſt, ut quidam ferunt, Phœnicii & Syrii maris: ſic quoque ab Ogygio rege in ea regnante cognominata. quæ & Calypſus inſula. De qua Homerus in primo Odyſſeæ. Plin. 3. 10.

OGYLUS, i. m. [Ὤγυλος] Inſula eſt inter Peloponneſum & Cretam. Stephanus.

OGYRIS, is. f. [Ὤγυρις] Arabiæ felicis [Al. Carmaniæ] Inſula. De qua Plinius lib. 6. 28. ſic ſcribit, Inſula in alto objacet Ogyris, clara Erythro rege ibi ſepulto. Rufus ex Dionyſio,
Ogyris inde ſalo promit caput, aſpera rupes
Carmanidis, qua ſe pelagi procul invehit undis.
Regis Erythrei tellus hic nota ſepulchro
Tenditur, & nudis juga tantum cautibus horret. V. ipſum Dionyſ. Perieg. v. 606. ſeq. Meminit inſulæ perpulchre Curtius lib. 10. 1. 14.

O H

OH, Interjectio qua utimur ubi ex intervallo notos videmus, ut ait Donatus: eſtque præſertim in uſu apud Comicos. Ter. Adelph. 5. 6. 3.
— ſed eccum Demeam; ſalvos ſies.
D. Oh, qui vocare? G. Geta.
Oh, admirantis, cum contemptu quodam. Ter. And. 3. 5. 12.
Nempe ut modo. D. immo melius ſpero. P. oh, tibi ego ut credam, furcifer?
Oh, affirmantis, cum certitudine quadam. Ter. Eun. 4. 2. 49.
Neque hoc tacebit Parmeno. P. oh, dubiumne id eſt?
Oh, dolentis & reprehendentis. Ter. Heaut. 5. 3. 8.
Oh, iniquus es, qui me tacere de re tanta poſtules.
Oh, dolentis & deprehenſi. Plaut. Caſ. 2. 3. 19.
Unde hic, amabo, unguenta adolent? S. oh, perii, manifeſto miſer Teneor.
Oh, exſultantis ob rem bene geſtam. Plaut. Moſt. 1. 3. 86.
Ut videas eam medullitus me amare, oh, probus homo ſum,
Quæ pro me cauſam diceret, patronum liberavi.
Oh! exſultantis. Plaut. Moſt. 1. 4. 12. Oh! ocellus es meus. Al. Oh, oh!
Oh oh oh oh; Ejulantis more comico. Plaut. Capt. 2. 1. 6.

O H E

OHE, Interjectio ſatietatem uſque ad faſtidium deſignans. Ter. Phorm. 2. 2. 30
Reſponde. G. quis homo eſt? ehem. D. tace. G. abſenti tibi
Te indignas, ſeque dignas contumelias
Nunquam ceſſavit dicere hodie. D. ohe deſine. Idem Heaut. 5. 1. 6.
Ohe, jam deſine deos, uxor, gratulando obtundere,
Tuam eſſe inventam gnatam. Martial. 4. 91.
Ohe! jam ſatis eſt, Ohe! libelle. Hor. 1. Serm. 5. 12. ohe! Jam ſatis eſt.

O H O

OHO, Interjectio admirantis aliquid repente fieri. Plaut. Pœn. 1. 2. 51.
Eamus mea ſoror. AD. oho! amabo, quid illuc nunc properas?
AN. rogas? Sed al. Eho!
Oho! agnoſcentis cum gaudio particula. Plaut. Pſeud. 4. 2. 31.
Accipe & cognoſce ſignum. BAL. oho! Polymachæroplacides,
Purus putus eſt ipſus, novi. Budæus.
Ohoho! idem. Plaut. Moſt. 1. 4. 12. ubi al. Oh! tantum. V. ſupra.

O I A

OIAX, [οἴαξ] Græcis Gubernaculi ſumma pars, ſive anſa, dicitur: & ipſum gubernaculum. V. Pollux 1. 9. & Vitruv. 10. 8. & Suid.

O I C

OICLES, i. m. [Οἰκλῆς] Filius fuit Antiphatis filii Melampi, Homero lib. 15. Odyſſeæ. Idem fuit pater Amphiarai Argivi vatis. [Al. Ἰοκλῆς Iocles, ut Pauſan. Eliac. β. p. 195. Wech. qui tamen Arcad. p. 266. Οἰκλῆς & Ἀμφιαράου πατρὸς habet.

O I L

OILEUS, i. m. [Ὀϊλεύς] trium ſyllab. fuit Locrorum rex, & pater Ajacis Oïlei, teſte Virg. 1. Æn. 41. Ovid. 12. Met. 622.

OILIDES, æ. m. [Ὀϊλιάδης] patronym. m. Propert. lib. 4. 1. 117.
Victor Oïlide rape nunc, & dilige vatem. Intelligit Ajacem Oïlei filium.

O L B

OLBIA, æ. f. Civitas, [Ὀλβία πόλις] Ptolemæo lib. 5. cap. 5. Urbs Galliæ Narbonenſis. Vulgo *Eres.*
Fuit & Pamphyliæ oppidum juxta Cataracten fluvium, teſte Plin. lib. 2. cap. 27.
Fuit & Olbia Bithyniæ urbs in ultimo Aſcanio ſinu ſita, quæ poſtea Nicæa appellata fuit. Plin. 5. 32.
Eſt & alia in Sarmatia Europæ, ad Boryſthenem amnem, quæ & Boryſthenis appellatur a Ptolemæo tabula octava Europæ: cujus etiam Plin. meminit lib. 4. cap. 12. quam & Olbiopolin vocat. conf. Mela 2. 1.

OLBIANUS, a, um. Adj. ut, Olbianus ſinus. Mela 1. 19.

OLBIOPOLIS, is. f. Urbs ad Boryſthenem. Plin. 4. 12. V. OLBIA.

O L C

OLCA, æ. f. Gemma, alias Orca. Plin. 37. 10.

OLCACHITES, æ. m. [Ὀλκαχίτης] Ptolemæo lib. 4. cap. 3. Zeugitanæ regionis ſinus, hodie *Alcon civitas.*

O L E

OLEA, æ. f. [ἐλαία] Nota arbor. Virg. 2. Georg. 63.
Sed truncis oleæ melius propagine vites
Reſpondent. Plin. lib. 15. cap. 82.
Olea, ab elea: olea grandis orchitis, quod ea antiquitus orchemora. Varr. de L. L. lib. 4. 22. [Scribendum Gr. Ab ἐλαία.
Minerva inventrix oleæ. Virg. 1. Georg. 18.
Rami oleæ. Stat. 12. Theb. 468.
Mares. Ovid. 4. Faſt. 741.
Nigræ. Hor. 2. Serm. 2. 46.
Pacales. Ovid. 6. Met. 101.
Attondere oleas. V. ATTONDEO.
Florent oleæ. Ovid. 5. Faſt. 321.
Mordet æſtus oleam. Hor. 1. Epiſt. 8. 5.
Tenere potuerunt ſempiternam oleam in arce Athenæ. Cic. 1. de Legib. 2.
Videt quum florem oleæ agricola, baccam quoque ſe viſurum putat. Cic. 2. de Divin. 15.
Olea, etiam Fructus dicitur: unde, Olea conditanea Varroni dicitur, Quæ ad conditurum aſſervatur, de R. R. 1. 24. pr. Columel. lib. 11. cap. 2. Tum & olea diſtringenda eſt, ex qua velis viride oleum efficere.
Diſtringere oleas. Ovid. de Nuce 135.
Facere oleam apud Catonem R.R. cap. 145. eſt Ex ea oleum facere: ſic Lanam facere, eſt Lanam operi impendere, & ex ea aliquid facere: ſic Aurifex dicitur, qui aurum facit, id eſt qui ex auro opus facit. Turnebus. conf. Factor in FACIO. Idem & Perficere dicit cap. 67.
Inſpergere oleam ſale. V. INSPERGO.
Stringere oleam. Cato de R. R. cap. 144. Oleam ne ſtringito. Stringitur autem olea, quæ manu legitur, ut quum digitabulis preſſa decerpitur, itaque læditur, aut ex arbore nuda manu detrahitur. V. STRINGO.
Nil intra eſt oleam, nil extra eſt in nuce duri. Hor. 2. Epiſt. 1. 31. Proverbialiter dictum in conceſſa negantes & falſa pro veris affirmantes. V. Chiliad.
Olearum oſſa, dixit Suet. Claud. cap. 8.

OLEUM, i. n. [ἔλαιον] Liquor pinguis, qui ex olea expreſſus eſt.
Olei ſtilla. Martial. lib. 12. 71.
Balaninum. In BALANUS.
Caryinum. In CARYON.
Cibarium. In CIBUS.
Cicinum. In CICINIA.
Citreum. In CITRUS.
Decumanum oleum. Lucilius apud Non. 5. 97.
Quæ Gallum bibere ac rugas conducere ventri
Farre aceroſo, oleo decumano pæne coegit. Oleum autem decumanum appellat quod deterius eſt, ut hodie triticum decumanum, quia miſcellum eſt, & vinum decumis collectum, eſt fere deterius. Turneb. Verſus Lucilii aliter in Nonii codd. ſcribuntur.
Medicum oleum, quod & Incendiarium nominat Solinus cap. 34. extr. quadam, ut ait, inficitur herba: etſi etiam naturale quoddam eſt, non tantum artificioſum & factitium. Hoc genere olei pellicem ſuam ulta eſt Medea. Erat etiam, vel arte parabatur in Media, unde & Medicum vocabatur oleum. Solini verba ſunt, Apparet herba, qua inficitur oleum quod vocant Medicum: hujus olei incendium aqua reſtingui non poteſt, ſed pulveris jactu. Annotavit Turneb.
Omphacinum. In OMPHACIUM.
Narciſſinum. V. NARCISSUS.
Pingue. Virg. 6. Æn. 254.
Romanicum oleum, Cato de R. R. cap. 146. vocat, Oleum vulgare, quod e caduca fit olea, & matura: Viride, quod e ſtrictiva & immatura. Romanicum autem ideo, quia Romæ locis vicinis fiebat. Turnebus.
Viride oleum. Cato l. c. & Apic. 1. 28.
Ungere caules oleo bono. Hor. 2. Serm. 3. 125.
Largo unctum cadaver. Hor. 2. Serm. 5. 86.
Juventus oleo humeros perfuſa niteſcit. Virg. 5. Æn. 135.
Inſtillare oleum lumini. Cic. de Senect. 36.
Oleum ſcintillat. Virg. 1. Georg. 393.
Oleum addere camino. Hor. 2. Serm. 3. 321. i. e. Malo fomentum ac velut alimoniam ſuppeditare, quo magis ac magis augeſcat: & malum alio malo cumulare, atque augere.
Plus temporis, atque olei plus. Juven. 7. Sat. 99.
Oleum & operam perdidi. Plaut. Pœn. 1. 2. 119. i. e. Quicquid inſumpſi ſeu rei ſeu laboris. Metaphora ducta eſt a gladiatorum ac palæſtritarum certaminibus, in quibus certaturi, unguentis quibuſdam oleariis perungebantur. Cic. 7. Fam. 1. Nam quid ego te athletas putem deſiderare, qui gladiatores contempſeris, in quibus ipſe Pompejus confitetur ſe & operam & oleum perdidiſſe? Quanquam poteſt & ad lucubrantium lucernas referri, ſicuti Cicero feciſſe videtur, ſcribens ad Att. lib. 13. 36. Ante lucem quum ſcriberem contra Epicureos, de eodem oleo & opera exaravi neſcio quid ad te, & ante lucem dedi. i. e. Quaſi obiter, & eadem commentatione. Eidem lib. 2. 17. Non defleamus, ne opera & oleum philologiæ noſtræ perierit, ſed conferamus tranquillo animo. Ergo hic Oleum pro Sumptu poſitum eſt. Eraſmus.
Oleo tranquillior: Hyperbole proverbialis in homines minime iracundos, lenique ingenio præditos. A liquoris natura ſumpta, quo nihil magis tacitum, magiſque lene. Plaut. Pœn. 5. 4. 66. V. Eraſmum.

Oleum, pro Simulacro pugnæ, & pro exercitatione, non pro vero certamine. Cic. 1. de Orat. 81. Nitidum quoddam genus verborum & lætum: sed palæstræ magis & olei, quam hujus civilis turbæ & fori. i. e. Accommodatum concionibus & judiciis. Budæus. V. PALÆSTRA.

OLEĀCEUS, a, um. Adj. [ἐλάινος] Olei vel oleæ simile. Plin. lib. 35. cap. 15. Gignitur & pingue, liquorisque oleacei, in Sicilia. Idem lib. 21. cap. 4. Folia oleacea.

OLEĀGĬNUS, a, um. Adj. [ἐλάϊνος] Quod ex olea arbore est, sive coloris olei. Virg. 2. Georg. 31.

Truditur e sicco radix oleagina ligno. Plin. lib. 37. cap. 5. Post eos autem cerini, deinde oleagini, hoc est colore olei.
Virgulæ oleaginæ. Nepos 8. 4. 1.

OLEAGĬNEUS, a, um aliud Adj. Idem. Varro lib. 1. de R. R. cap. 40. Demum in oleagineis feminibus arbores videndum, &c.
Oleagineis coronis ministri triumphantium utebantur, quod Minerva dea belli esse putabatur. Hæc Festus. Gell. lib. 5. cap. 6. Est item oleaginea postrema, qua uti solent, qui in prælio non fuerunt, sed triumphum procurant.

OLEĀRIS, e. Adj. Quod ad oleum pertinet. Plin. lib. 34. cap. 14. Quippe quum in exacuendo, oleares cotes & aquariæ æque differant, oleo delicatior fiat acies. i. e. Quæ oleo aspergantur.
Olearis talea. Columel. lib. 11. cap. 2.

OLEARIUS, a, um. Adj. Idem. Columel. lib. 2. In vasis oleariis salsamentariisque.
Cella olearia. Idem lib. 1. cap. 6.
Seriæ oleariæ. Varro 3. de R. R. cap. 2.
Dolia olearia. Plin. 15. 8. pr.
Molæ oleariæ. Varr. L. L. lib. 4. 31. Trapetes molæ oleariæ vocantur.

OLEARIUS, i. m. [ἐλαιοπώλης] Qui oleum facit vel vendit. Columella lib. ult. cap. 50. Peritissimi olearii vix patiuntur ad unam lucernam opus fieri. conf. Plaut. Capt. 3. 1. 29.

OLEĀTUS, a, um. Adj. Cæl. Aurel. Acut. 2. 37. Pultes non oleatæ.

OLEŌSUS, a, um. Adj. [ἐλαιώδης] Quod est plenum oleo. Plin. lib. 27. cap. 12. Semen oleosum, quod & fit ex eo. Medetur oris ulceribus perunctis.
Oleosum butyrum, h e. Pingue. Plin. lib. 28. cap. 9.

OLEĀMEN, ĭnis. n. Conditum quid ex oleo. Scribon. Largus. Compos. 269. Post dies triginta conjiciuntur macerata: deinde oleum purum excipietur, quod reponitur fictili vaso: cujus oleaminis vires ad omnem contractionem nervorum tantæ sunt, ut sit vix credibile.

OLEAMENTUM, i. n. Idem. Scribonius Largus ibid. 222. Quum primum hæc levia paruerint, cum oleamentis ex vino adipem liquefactum cum rosæ pondo quadrante miscere in unum oportet.

OLEĪTAS, ātis. f. [ἐλαιοτρυγητός] Tempus legendarum olearum, & fructus oleæ. Cato de R. R. cap. 68. Ubi vindemia & oleitas facta erit, prela extollito. Idem cap. 144. Al. OLIVITAS. q. V. infra.

OLĒTUM, i. n. [ἐλαιών] Locus oleis consitus. Cato de R. R. cap. 1. Secundo loco hortus irriguus, tertio salictum, quarto oletum, quinto pratum. Dicitur & Olivetum. q. V. [quomodo forte legendum.
De alia significatione hujus vocis V. in OLEO.

OLIFERA, orum. n. pl. Quæ ex liquamine, oleo, & mero inferuntur. Apic. 3. 10. al. Olisata.

OLĪVA, æ. f. [ἐλαία, μορία] Arbor eadem, quæ Olea. Plin. lib. 15. cap. 5. Dicentur nunc Catonis placita de olivis.
Inventor olivæ Aristæus dicitur. Cic. 3. de Nat. Deor. 46.
Albentis olivæ rami. Ovid. 11. Epist. 67.
Canentis fetus. Ovid. 6. Met. 81.
Crescentis tarde proles. Virg. 2. Georg. 3.
Densa oliva canet mons. Juven. 14. Sat. 144.
Germinat & nunquam fallentis termes olivæ. Hor. Epod. 16. 45.
Felicis ramus. Virg. 6. Æn. 230. V. FELIX.
Fera. Stat. 6. Theb. 7.

Pulvereumque fera crinem detersit oliva. Interpres exponit Fera pro Ferali, sed sine ratione ut opinor: quis enim nescit olivas esse feras etiam, id est silvestres? V. OLEASTER.
Flava. Virg. 5. Æn. 309.

— flavaque caput nectentur oliva. Æschyli epitheton secutus est. Nam in Persis ait, ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς εὐώδης πάρα. Ubi interpres Græcus flavam dicit olivam vocari, quod posterior pars folii videatur porracei esse coloris.
Glauca. Stat. 2. Theb. 99.
Imbellis olivæ frondes. Valer. 5. Argon. 361. Imbellis, Pacificæ.
Mitis. Ovid. 7. Met. 277.
Nitidæ olivæ ferax Peparethos. Ovid. 7. Met. 470.
Paciferæque manu ramum prætendit olivæ. Virg. 8. Æn. 116.
Pallens. Virg. 5. Ecl. 16.
Pingues. Virg. 2. Georg. 85.
Placita paci. Virg. 2. Georg. 425.
Supplex. Stat. 12. Theb. 492. Per quam pax petitur supplicando. Lactantius. V. Lex. Pitisc.
Teres. Virg. 8. Ecl. 16.
Tonsæ caput foliis evinctus olivæ. Virg. 5. Æn. 774.
Viridi Mnestheus evinctus oliva. Virg. 5. Æn. 494.
Vivacis olivæ Palladia silva. Virg. 2. Georg. 181.
Umbrosa. Claud. de Bell. Get. 319.
Undique decerptam fronti præponere olivam. Hor. 1. Carm. 7. 7. [Nisi legendum Decerptæ frondi, cum Lambino.
Palladi, quæ perpetuo virgo credita, & castitati olim hæc arbor sacra fuit. Pallad. 1. 6. Græci jubent olivam, cum plantatur & legitur, a mundis pueris atque virginibus operandum: credo recordati arbori huic esse præsulem castitatem. V. Barth. ad 2. Theb. Stat. p. 653.
Oliva, Fructus. Plin. lib. 25. cap. 31. Olivæ constant nucleo, oleo, carne, amurca.
Carnosissimæ. V. CARO.
Lecta de pinguissimis oliva ramis arborum. Hor. Epod. 2. 55.

OLĪVUM, i. n. [ἔλαιον] i. e. Oleum ex olivis expressum. Plaut. Pseud. 1. 3. 67.

Eme die cæca hercle olivum, id vendito oculata die.
Dulce olivum. Hor. 2. Serm. 4. 64.
Inolentis natura. Lucret. lib. 2. 849.
Liquidi corrumpitur usus. Virg. 2. Georg. 466.
Corrupto casiam dissolvit. Pers. 2. Sat. 64.
Ungor olivo. Hor. 1. Serm. 6. 123.

OLIVĀRIUS, a, um. Adj. [ἐλαϊκός] Quod ad olivam pertinet. Columel. lib. 12. cap. 47. Olivariæ metretæ.
Molæ. Pompon. in l. Cum fundus. D. de instruct. vel instrument. legato.

OLIVĒTUM, i. n. [ἐλαιών] Locus olivis consitus. Columel. lib. 5. cap. 9. multa de Olivetis. Cic. de Senect. 59. Quid de pratorum viriditate, aut arborum ordinibus, aut vinearum, olivetorumve specie dicam?
Vineta, segetes, oliveta, ubertatem frugum & fructuum, omnem denique commoditatem prosperitatemque vitæ a diis se habere. Cic. 3. de Nat. Deor. 86.
Fertilia. Hor. 2. Carm. 15. 7.
Maritum. V. MARITUS.
Facere olivetum in jugeribus, & vineas in eis instituere. Cic. 2. de Lege Agrar. 66.

OLIVĪNA, æ. f. [ἐλαίας πόρος] Reditus olei, vel olei maxima copia. Plaut. Pseud. 1. 2. 76. — tu autem

Xystylis, fac ut animum advortas, cujus amatores olivinam
Domi habent maximam. Sic quædam editt. In aliis, — olivi
Dynamin domi &c. Meurs. Olivitam ex Festo legit. V. OLIVITAS.

OLIVĪTAS, ātis. f. [ἐλαία] Fructus oleæ. Varro Gloriam περὶ φήμης, Tum denique omnis cum lucerna combusta est in lucubrando, olivitasque consumpta est. Nonius 2. 611.
Olivitas, Tempus legendarum olivarum. Columel. lib. 12. cap. 50. pr. Media est olivitas plerumque initium mensis Decembris. Et lib. 1. cap. 1. Olivitates largissimæ. [Festo est Oliveta, æ. f. nisi mendosa lectio est. Quin plane ex schedis ejus apparet Olivitas scripsisse, quia cum v. simili Oblivitas componit.

OLĪVO, āre. Olivarum vindemiam agere, sive olivas colligere. Plin. lib. 15. cap. 3. Quippe olivantibus lex antiquissima fuit, Oleum ne stringito, neve verberato. Diomedes Guidalottus in tertiam eclogam Calpurnii, Olivantes interpretatur Vectigal olei facientes: qui providentes ex vectigalibus nequid detrimenti paterentur pro anno futuro, nolebant oleas decuti; quoniam, ut ibidem ait Plinius, cum sequentis anni damno pertieis decutiuntur.

OLIVĪTOR, ōris. m. Qui colit oleas. Apul. 2. Flor. pag. 350. Elmenh. Ager fecundior oliveto, nec vinitori, nec olivitori scalpitur. conf. Sidon. 2. Epist. 9.

OLIVĪFER, ĕra, ĕrum. Adj. [ἐλαιοφόρος] Quod olivam fert. Martial. lib. 12. 99.

Bætis olivifera crinem redimite corona.
Arva. Ovid. 3. Fast. 151. conf. Virg. 7. Æn. 711.
Sicyon. Ovid. in Ibin, 319.

OLEASTER, tri. m. [ἀγριέλαιος] Olea silvestris. Virg. 2. Georg. 182.

Indicio est tractu surgens oleaster eodem.
Ingens. Virg. 4. Georg. 20.
Infelix superat foliis oleaster amaris. Virg. 2. Georg. 314.
Sacer oleaster. Virg. 12. Æn. 766.

Forte sacer Fauni foliis oleaster amaris
Hic steterat, nautis olim venerabile lignum,
Servati ex undis ubi figere dona solebant
Laurenti divo, & votas suspendere vestes. Quem locum enarrans Turnebus, Ex ritu, inquit, priscæ superstitionis scripsit id Virgilius, & præcipue Græcorum, qui ante fana in oleastris suspendere dona solebant & affigere. Illius enim arboris vivacitas tanta est, ut si multis configatur clavis, nihil tamen lædatur. Aristoph. Pluto, ὥσπερ κοτίνῳ προσπατταλεύσω τουτονί, i. e. Ceu oleastro adfigam isti. Hæc ille.
Suspendi hominem in oleastro jussit Verres. Cic. 5. Verr. 57.
Legitur in fem. gen. apud Irenæi interpretem.

OLEASTELLUS, i. m [ἀγριελαιΐδιον] dimin. ab Oleaster, apud Columel. lib. 12. cap. 49. Verum tamen habetur præcipua in hos usus olea Calabrica, quam quidam propter similitudinem oleastellum vocant.

OLEASTRENSIS, e. Adj. Oleastrense, Nigri plumbi genus. Plin. lib. 33. cap. 17.

OLEASTRĪNUS, a, um. Adj. Oleastrinum, dicitur Oleum quod ex oleastro fit, quo mobiles dentes confirmantur, teste Dioscoride lib. 1.

OLEĀROS, V. OLIAROS.

OLEASTELLUS, OLEASTER, OLEASTRENSIS, OLEASTRINUS, paulo ante in OLEA.

OLEATRUM, i. n. ['Ολέατρον] Hispaniæ urbs, Ptolemæo auctore lib. 2. cap. 4. alio nomine *Oleatro* dicta. Meminit Plin. lib. 3. cap. 1.

OLĔNOS, vel OLENUS, i. f. ["Ωλενος] Urbs est Ætoliæ, dicente Servio, Diomedes habuit socios de tribus civitatibus quas habet Ætolia, Pleuron, Olenon, Calydona. Hactenus ille in 11. Æneid. 239.
Fuit & Olenos urbs Bœotiæ, sic dicta ab Oleno Vulcani filio. Strabo lib. 8. Olenus Achaiæ oppidum, ubi Jovem ferunt educatum lacte capræ Amaltheæ, quæ inde dicta Olenia. Plin. 4. 5.

OLĔNUS, i. m. ["Ωλενος] Vir fuit qui Lethæam duxit uxorem eximia pulchritudine, adeo superbam, ut se deabus præferret. Ceterum deæ iratæ, quum de Lethæa supplicium sumere vellent, Olenus in se culpam uxoris transferre ausus, una cum illa in lapidem fuit conversus. Ovid. 10. Met. 69.
Olenus Calenus vates V. CALENUS.

OLENĪDES, æ. m. patronym. [Ὠλενίδης] apud Valer. Flacc. 3. 204.

OLĔNIUS, a, um. ['Ωλένιος] Adj. possess. est ab Oleno. Ovid. 5. Fast. 113.

Nascitur Oleniæ signum pluviale capellæ.
Cornibus Oleniis manant imbres. Stat. 6. Theb. 423.
Arva Olenia. Ovid. 5. Fast. 251.
Astrum. Stat. 3. Theb. 25.
Pecus Olenium lædit æquor. Ovid. 18. Epist. 188.

OLEO, ēvi, ētum, vel ui, ĭtum, [ὄζω] ēre. Odorem spirare & emittere. Plin. lib. 21. cap. 7. Rosa recens, a longinquo olet.
Olesco, fit ab Oleo, idque inter se differunt, quod Oleo habet significationem naturalem transitivam, Olesco, passivam innatam.
Significat aliquando Crescere. V. Fest. Lucret. 2. 1128.

Donicum olescendi summum tetigere cacumen. al. Alescendi. V. in h. v.
Bene olere. Cic. 2. Att. 1. Sed tamen erant ornata hoc ipso, quod ornamenta

menta neglexerant: &, ut mulieres, ideo bene olere, quod nihil olebant, videbantur. V. Martial. 2. 12.
Deterius olet herba lapillis Libycis. Hor. 1. Epist. 10. 19.
Jucunde. Plin. lib. 20. cap. 17.
Male. Cic. 2. de Orat. 429. At in male olentem, video me a te circumveniri, subridicule Philippus.
Male olet omne cænum. Cic. 4. Tusc. 53.
Oleo, cum accusativo. Plaut. Asin. 5. 2. 79. Myrrham olet.
Ex Academia nihil olet Epicurus, nihil ex Lyceo, nihil ne e puerilibus disciplinis. Cic. 1. de Nat. Deor. 72.
Ceram, quàm quod crocum olet unguentum magis laudari. Cic. 3. de Orat. 97.
Furtum olet. Plaut. Men. 1. 2. 59.
Hircum olere. Hor. 1. Serm. 2. 27.
Lucernam olet. Cic. 2. Att. 1.
Malitiam olent illa supercilia. Cic. pro Rosc. Com. 20. Nonne ipsum caput & supercilia illa penitus abrasa olere malitiam & clamitare calliditatem videntur? i. e. Significare, ut ait Budæus.
Myrrham olent tua basia. Martial. lib. 2. 12.
Pastillos. Hor. 1. Serm. 2. 27.
Peregrinum sonare & olere. Cic. 3. Orat. 41. Quare quum sit quædam certa vox Romani generis verbisque propria, in qua nihil offendi, nihil displicere, nihil animadverti possit, nihil sonare aut olere peregrinum, hanc sequamur.
Vina Camenæ oluerunt. Hor. 1. Epist. 19. 5.
Aurum huic olet. Plaut. Aulul. 2. 2. 39.

Certe edepol equidem te civem sine mala omni malitia
Semper sum arbitratus, & nunc arbitror. E. aurum huic olet. i. e. Suspicatur me habere thesaurum.

Oleo, cum ablativo. Ovid. 5. Met. 405.

Perque locos sacros, & olentia sulphure fertur. Al. Lacus altos. Propert. lib. 4. 7. 32.
Cur nardo flammæ non oluere meæ?

Olere, pro Male olere. Hor. Epod. 10. 2.

Mala soluta navis exit alite,
Ferens olentem Mævium.

OLO, ui, ĕre. antiqui dixere. Afran. Fratriis, Non potest quin illa stacta, longeque & multis olat. i. e. Oleat. Pomponius Aleonibus, Aleo ludam sane meæ male olant manus. Nonius 2. 603.
OLENS, entis. Partic. [ὄζων] ut, Agri olentes. Lucan. lib. 7. 821. Intelligit Male olentes, propter cadavera interfectorum. Virg. 3. Georg. 564.

— immundus olentia sudor
Membra sequebatur.

Amaracus suave olens. Catull. in Epithal. Jul. 59. 7.
Anethum bene olens. Virg. 2. Ecl. 48.
Myrrhæ bene olentes. Ovid. de Medic. faciei, 91.
Rami olentes nucis. Virg. 1. Georg. 188.
Serpylla late olentia. Virg. 4. Georg. 30.
OLENTIA, æ. f. Tertull. adv. Marc. 2. 22. Suavis olentiæ gratia.
OLENTICA, orum. n. pl. Mali odoris loca. Paulus. [An Olenticeta?
OLENTICĒTUM, i. n. Sterquilinium. Apul. Apol. p. 278. Elmenh. Semper in fœtutinis & olenticetis suis jaceat. Subaudi Lingua.
OLĬDUS, a, um. Adj. [ὀζώδης] Quod (tam bonum, quam malum) odorem habet. Martial. lib. 1. 50. 32.

Olidæque vestes murice. Idem lib. 10. 37. 13.
Hic olidam clamosus ages in retia vulpem. Hic in malum dixit, ut & Horat. 1. Epist. 5. 29.

Veternum olidum. Catul. ad Coloniam, 18. 24. al. Stolidum.
Superl. Olidissima basia. Petron. cap. 21.
OLIDĬTAS, ātis. f. Saxo Gramm. 3. 23.
OLAX, ācis. Idem quod Olidus. Mart. Capell. lib. 1. Olacis temeti mador. Idem lib. 2. Olax acerra.
OLESCO, V. in OLEO.
OLĒTUM, i. n. [σκῶρ, πκύβαλον] Stercus humanum: dictum quod vehementer male oleat. Pers. 1. Sat. 112.

— veto quisquam hic faxit oletum. V. etiam OLBA.

OLĒTO, āre. Oleto inquinare. Frontin. de Aquæduct. lib. 2. Nequis aquam oletato dolo malo, ubi publice salit. Siquis oletarit, sestertiorum X. M. mulcta esto. conf. Vet. Inscript. apud Reines. clas. 7. n. 2.
OLEOMELLA, æ. f. Arbor in Palmaria Syriæ civitate. V. Isidor. 17. 7. [An Elæomela, ἐλαιόμελα; vel Elæomeli? de quo f. l. V.
OLEOSELĪNUM, i. n. Apii species, quod mollius folio & caule tenerum. Isidor. 7. 11. [Forte Heliofelinum, ἑλειοσέλινον. V. Plin. 19. 8.
OLERACIUS, V. OLUS.
OLERUS, [Ὤλερος] Urbs Cretæ in edito loco sita, ultra Hierapytnam. Hinc Minerva Oleria, & Festum Olerium in ejus honorem. Steph.
OLEUM, V. OLEA.

O L F

OLFĂCIO, fēci, factum, [ὀσφραίνω] ĕre. Odorari. V. ODEFACIO. Plin. lib. 11. cap. 37. Quonam modo audiant delphini, mirum. Iidem nec olfactus vestigia habent, quum olfaciant sagacissime. Cic. 5. Tusc. 111. Ut ea quæ gustemus, olfaciamus, tractemus, audiamus, &c.
Unguentum olfacere. Catul. ad Fabull. 13. 13.
Olfeci ego, pro Subodoratus sum & præsensi, per translationem. Ter. Adelph. 3. 3. 43.

— an non sex totis mensibus
Prius olfecissem, quam ille quicquam cœperit? Al. 3. 4. 33.

Olfacere nummum. Cic. 1. de Lege Agrar. 11. Nunc quisnam tam abstrusus usquam nummus videtur, quem non architecti hujusce legis olfecerint? Translatio a canum sagacitate.
Cernere, audire, gustare, olfacere, tangere aliquid. Cic. 2. de Divin. 9.
OLFACTUS, a, um. Partic. Plin. 23. 8. Laurus Delphicæ folia trita olfacta. Idem 24. 16. Semen dracunculi olfactum.
OLFACTUS, ūs. m. [ὄσφρησις] Sensus odoris per nares subministratus. Plin. lib. 8. cap. 4. Intermiscere insidiarum metu, subsistere ab olfactu. Idem 29. 4.
OLFACTRIX, V. OLFACTATRIX.
OLFACTŌRIUM, i. n. [ὀσφραντόν] Florum vel odorum fasciculus, delectandis naribus vel olfactus gratia comparatus. Plin. lib. 20. cap. 9. Silvestris sive erraticæ immenso plus laudat Cato: adeo ut aridæ quoque farinam in olfactorio collectam, vel odore tantum naribus rapto, vitia earum, graveolentiamque sanare affirmet. Idem 30. 11.
OLFACTORIŎLA, orum. n. pl. inter Ornatus muliebres ponit Esajas, cap. 3. 20. quæ crediderim ea esse, quæ nostræ mulieres olfactus & odoris gratia specie pomi deferunt, auro quidem argentove contecta ac circumdata. V. Isidor. 19. 31.
OLFACTO, [ὀσφραίνομαι] āre. frequent. ab Olfacio. Plin. lib. 20. cap. 14. Xenocrates pulegii ramum lana involutum in tertianis ante accessionem olfactandum dari tradit. Plaut. Men. 1. 2. 58. Ut summum olfactare abstines? Idem 56.
OLFACTANS, antis. Partic. Plin. 20. 17. Parere facilius olfactantes.
OLFACTĀTUS, a, um. Partic. Plin. 28. 16. Membrana partus asinarum olfactata accedente morbo comitialium.
OLFACTĀTRIX, īcis. f. [ὀσφραντική] Plin. lib. 17. cap. 24. Olfactatrix. enim intelligitur, & tangi mirum in modum. Hard. Olfactrix.

O L I

OLIAROS, [Ὠλίαρος] Insula in mari Ægæo, una Cycladum, de qua Plin. lib. 4. cap. 12. Virg. lib. 3. Æn. 127.

Oliaron, niveamque Paron, &c. Ovid. 7. Met. 470.
At non Oliaros, Didymeque, & Tenos, & Andros.

OLIBA, [Ὀλίβα] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ Tarraconensis urbs. Vulgo *Olit*.
OLICANA, [Ὀλίκανα] Urbs Britanniæ, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Vulgo *Ilkeli*.
OLIDUS, V. OLEO.
OLIGARCHIA, æ. f. [ὀλιγαρχία] Status Reipublicæ paucorum constans dominatione: unde, Oligarchici dicti sunt, Qui paucorum dominatione gaudent.
OLĬGŌCHRŎNIUS, a, um. Adj. [ὀλιγοχρόνιος] i. e. Modici temporis, i. e. Brevis vitæ. Verba sunt Julii Firmici lib. 3. cap. 5. Idem lib. 4. cap. 8. Quidam oligochronii fiunt, ac brevi tempore moriturí.
OLIM, [πάλαι, ἐκπάλαι] Adv. omnium horarum ut ait Taubmann. ad Virg. p. 836. Quodlibet enim tempus significat. Ter. Heaut. 2. 1. 4. Al. 1. 1. 42.

Ex tua libidine moderantur, quæ nunc est, non quæ olim fuit.

Loquebantur olim sic. Cic. 2. de Orat. 183.
Locus olim conditus. Hor. 1. Serm. 5. 92.
Olim, Fabulæ proprium est, inquit Donatus. Ter. Eun. 2. 2. 15.

Olim isti fuit generi quondam quæstus apud sæclum prius. Ubi tautologia est in Olim quondam. Hor. 1. Serm. 8. 1.
Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum. Ter. Hec. 3. 3. 23.
Nam vitium est oblatum virgini olim a nescio quo improbo. Ubi Donat. Recte Olim: quia facilis venia circa vetera jam delicta. unde tentat temporis longinquitate extenuare peccatum. Olim ergo, ante novem menses.

Olim, pro Nuper. Ter. And. 3. 3. 13.

Alium esse censes nunc me, atque olim quum dabam?

Olim, pro Ante. Ter. Hec. 4. 1. 22.

— utinam sciam ita esse istuc: sed nunc mihi in mentem venit,
De hac re quod locuta es olim, quum illum generum cepimus.

Locus ille animi nostri, stomachus ubi habitabat olim, concalluit. Cic. 4. Att. 16.
Olim, de præsenti tempore aliquando dicitur. Virg. 10. Ecl. 34.

Vestra meos olim si fistula dicat amores. Plin. 2. Epist. 10. ut tandem percipias gaudium, quod ego olim pro te non temere præsumo. Plaut. Asin. 3. 3. 127.
— an quid est olim homini salute melius? i. e. Semper.

Olim, pro Aliquando, sive Qandoque. Hor. 1. Serm. 1. 25.

— ut pueris olim dant crustula blandi
Doctores, elementa velint ut discere prima. Virg. 2. Georg. 403.
Ac olim, feras posuit quum vinea frondes. Al. Et jam Olim.

Olim, pro Jamdudum, jampridem, jam longo tempore. Plin. 8. Epist 9. ad Ursum pr. Olim non librum in manus, non stilum sumpsi; olim nescio quid sit otium, quid quies, quid denique illud iners quidem, &c. Lucan. lib. 5. 769.

— nonne olim casu pendemus ab uno?

Olim nullas mihi epistolas mittis. Plin. Epist. ad Fabium Justum lib. 1. 11. pr. H. St.
Nunc primum profiteor, & Olim scio, contraria. Curt. lib. 10. 3. 10.
Olim, de futuro. Virg. 1. Æn. 293.

Hunc tu olim cælo, spoliis Orientis onustum,
Accipies. Quintil. lib. 10. cap. 1. Sunt clari hodieque, & qui olim nominabuntur. Ex Valla lib. 2.

Olim, pro Posthac. Hor. 1. Epist. 3. 18.

Ne si forte suas repetitum venerit olim
Grex avium plumas, &c. Et 2. Carm. 10. 17.
— non si male nunc, & olim
Sic erit.

Olim, pro quovis tempore. Virg. 2. Georg. 190.

Hic tibi prævalidas olim, multoque fluentes
Sufficiet Baccho vites. Servius.

Non secus, atque olim. Virg. 8 Æn. 391.

Non secus atque olim, tonitru cum rupta corusco,
Ignea rima micans percurrit lumine nimbos. Ubi Servius, Atque olim, Fere ut solet, nam non est adverbium temporis.

Olim jam, i. e. Jam longo tempore. Quintil. in Milite Mariano, Olim jam, Imperator, inter fulgentes virtutes tuas livor locum quærit. Valla lib. 2.
OLISCI, orum. m. pl. [ὀλίσκοι] annumerantur mundo muliebri a Polluce lib. 7. cap. 2. Gualtherus vertit Mortariola.
OLISIPPO, ōnis. m. [Ὀλισίππων] Oppidum Lusitaniæ, ad æstuarium Tagi, caput quondam gentis, de quo Plin. 4. 22. Hodieque regia sedes. Incolis vulgo *Lisboa*, Gall. *Lisbone*. Sunt qui Olysippo scribunt, ut Mela 1. 1. & Solin. cap. 36. & Ὀδυσσέως πόλιν interpretantur, quasi ab Ulysse conditum sit. [Fabulæ. Dicitur autem Olisippo, m. ut Hippo Rhegius & Diarrhytus in Africa, Narbo Martius in Gallia,

 Tarra-

Tarraco in Hifp. &c. poftea, mutato cum terminatione & genere, Olifippona dici cœpit, ut Narbona, &c. unde vulgare Lisbona defluxit.

OLITOR, V. OLUS.

OLIVA, OLIVARIUS, OLIVETUM, OLIVIFER, OLIVINA, OLIVITAS, OLIVITOR, OLIVO, OLIVUM, V. fub OLEA.

O L L

OLLA, æ. f. [χύτρα, χύτριον] Vafis capaciffimi genus, ut ait Nonius 19. 1. Antiqui vocabant Aulam, quia nullam litteram geminabant, inquit Feftus. Inde Plauti comœdia Aulularia infcribitur. Varro, Cato ait uvam Amineam in ollis commodiffime condi. Plaut. Capt. 4. 4. 8.

Ollas, calicefque omnes confregit, nifi quæ modiales erant. Al. Aulas. Columel. 12. 43. extr. Bibulæ & male coctæ ollæ. Non fictiles tantum, fed & ahenas fuiffe Avienus oftendit Fab. 11. de Olla ænea & lutea. conf. OLLARIUS.

Olla erat fepulcrum plebis & pauperiorum. V. Gruter. Infcript. p. 855. n. 3. vel Lex. Pitifc.

Ipfa olera olla legit. Catul. 91. 2. V. OLUS.

Bibulæ ollæ, Fictiles. V. BIBO. & paulo fupra ex Colum.

Farrata. Perf. 4. Sat. 31.

Olla fictilis. Columel. lib. 8. cap. 8.

OLLĀRIS, e. Adj. [χυτραῖος] unde, Ollares uvæ, Quæ in ollis fervantur: de quibus Columel. lib. 12. cap. 43. & Stat. 4. Silv. 9. 42.

OLLARIUS, a, um. Adj. ut Ollaria temperatura æris. Plin. lib. 34. cap. 9. Noviffima eft quæ vocatur ollaria, vafe nomen hoc dante, ternis aut quaternis libris plumbi argentarii in centenas æris additis.

OLLARIA, um. n. pl. Loculi ad ollas cinerarias affervandas. in Infcript. apud Gruter. p. 307. conf. Fabrett. Infcript. p. 13.

OLLŬLA, æ. f. dimin. [χυτρίδιον] Varro 1. de R. R. cap. 54. Electa in fecretam corbulam, unde in oilulas addatur, &c.

OLLICŬLA, æ. f. apud Th. Prifcian. l. de Phyf. Scient.

OLLUS, a, um. Adj. [ἐκεῖνος] dixere veteres, tefte Donato, pro Ille, a, ud. Virg. 9. Æn. 740. Olli fubridens. Ubi Servius, Olli pro Illi, vel Tunc interpretatur. Cic. 3. de Legib. 7. ex XII. tabulis, Ollifque ad honoris amplioris gradum is primus afcenfus efto.

Varro de L. L. 6. 3. Apud Ennium,

Olli refpondet fuavis fonus Egeriaï. Olli valet dictum illi ab olla & ollus. quod alterum comitiis quum recitatur, a præcone dicitur olla centuria, non illa: alterum apparet in funeribus indictivis, quum dicitur, ollus leto datus eft, quod Græcus dicit λήθῃ, id eft oblivioni. Hæc ille.

Olli certamine fummo procumbunt. Virg. 5. Æn. 197.

Olli fic breviter fata eft. Virg. 6. Æn. 321.

Olli fubridens hominum fator. Virg. 1. Æn. 254.

Flammeus eft plerumque colos, & fplendidus ollis. Lucret. lib. 6. 207. fubaudi, Fulminibus.

OLLIC, pro Illic fimiliter dixere veteres, auctore Fefto. conf. Serv. fupra.

O L M

OLMA, æ. f. pro Ebulo apud Dacos. V. Apul. de Herb. cap. 91. In edit. Stew. legitur, Alma.

O L O

OLŎLȲGŌNES, um. m. pl. [ὀλολυγόνες] Mares ranæ, quo tempore vocem mittentes, cient ad coitum feminas. Fit a verbo ὀλολύζω, quod fignificat ululo. Plin. 11. 37. Nomin. Gr. Sing. ὀλολυγών.

OLOR, ōris. m. [κύκνος] Avis, quæ Græce Cygnus dicitur. Quidam a Græco deducunt, quafi ὅλος ὡραῖος, hoc eft, totus pulcher. Avis eft alba, anfere major, collum prælongum, vocem argutam habens. Virg. 9. Ecl. 36.

— fed argutos inter ftrepere anfer olores. Ovid. 7. Epift. 2.
Ad vada Mæandri concinit albus olor.

Amyclæi olores. Stat. 1. Silv. 2. 142.

Innocui late pafcuntur. Ovid. 2. Amor. 6. 53.

Nivei. Valer. 6. Argon. 102.

Purpurei, i. e. Pulchri. Porphyr. Hor. 4. Carm. 1. 10.

Anteire olores candore. Sil. lib. 13. 116.

OLŌRĪNUS, a, um. Adj. [κύκνειος] ut, Color olorinus, h. e. Candidus. Plin. lib. 37. cap. 10.

Alæ. Ovid. 6. Met. 109.

Pennæ. Virg. 10. Æn. 187.

Sonos olorinos referre. Lucan. ad Pifon. 255.

OLŌRĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. Claud. ad Seren. 12.
Cygnus oloriferi vexit ab amne Padi.

OLOSTRÆ, arum. m. pl. Indorum gens. Plin. 6. 20. Lucan. 3. 249.
Tunc furor extremos movit Romanus Oloftras.

O L V

OLVATIUM, i. n. Menfuræ genus apud Feftum. Vel potius Quod eft in olla coctum, ut vult Meurf. p. 2. Crit. Exerc. 3. 16. [Forte ab Olivo, Olivarium, & contracte Olvarium. Gloff. Græco Lat. Ἐλαιοφόρον, olearium. In Fefti fchedis eft Olvatum.

OLUS, i. m. vel Tolus, Nomen viri ex cujus fepulcro caput effoffum Capitolio Romæ nomen dediffe fertur. V. Arnob. lib. 6.

OLUS, ĕris. n. [λάχανον] dicitur, Omnis herba fativa, quæ eft in ufu cibario. Ab alendo, quod oleribus alerentur homines, ante quam fruges vel carnes effent. Plin. lib. 19. cap. 10. Semen olerum fi fucco ejus madefactum feratur, olera nulli animalium obnoxia futura tradunt. Varro 4. de L. L. 22. ab Olla deducit. Nonius 8. 57. & Feftus inter afpirata connumerant, Holus fcribentes.

Atrum olus. V. ATER, adj. & OLUSATRUM.

Cordum. V. CORDUS.

Durum olus pofitum eft algente catino. Perf. 3. Sat. 112.

Ipfa olera olla legit. Catull. 91. 2. Proverbii fpeciem habet, in eofque jactari poteft, qui quod fe facere oportet, faciunt: ut quum libidinofus & falax, fcortatur, & mœchatur, ebriofus, potat. Olera enim in olla coquuntur, quæ quum eis repletur, ipfa legere videtur, id eft colligere. Ex Turnebo.

Olus, figurate, pro Tenui & quotidiano victu. Hor. 2. Serm. 7. 30.
— fi nufquam es forte vocatus
Ad cœnam, laudas fecurum olus.

Emptum cœnat olus. Hor. 2. Epift. 2. 168.

Panis ematur, olus, vini fextarius. Hor. 1. Serm. 1. 74.

Faftidire olus. Hor. 1. Epift. 17. 15.

Braffica nonnunquam olus vocatur κατ' ἐξοχήν. Auctor Moreti, 72.
Hic olus & late fundentes brachia betæ. conf. Plin. 27. 4. & Scalig. ad Varr. de R. R. p. 198.

OLUSCŬLUM, i. n. dimin. [λαχανάριον] Hor. 2. Serm. 6. 64.
Uncta fatis pingui ponentur olufcula lardo. Cic. 6. Att. 1. Lancibus & fplendidiffimis caniftris olufculis nos foles pafcere. conf. Juven. 11. Sat. 78.

OLERĀCEUS, a, um. Adj. [λαχανώδης] ut, Oleraceus frutex, h. e. Frutex olerum modo fruticans: (nam etiam olera fruticare affirmat Theophraftus, appellatque δενδρολάχανα, i. e. olera fruticantia:) vel Similem oleri fruticem habens. Plin. lib. 26. cap. 8. Eadem præftat hypericon, quam alii chamæpityn, alii corion appellant, oleraceo frutice, tenui, cubitali.

OLĬTOR, ōris. m. [κηπωρός, κηπουρός] Qui olerum hortum exercet, quique olera vendit. Columel. lib. 10. 83.
Ipfe ferens olitor diductos pondere qualos. Cic. 16. Fam. 18. Sic olitorem ipfum commovebis.

Feriati olitores. Varr. de L. L. lib. 5. 3.

OLITŌRIUS, a, um. Adj. [κηπευτικός] Quod ad olera pertinet. ut, Forum olitorium, ubi venduntur olera. Liv. 21. 62. & 34. 53.

Olitoria oftia, i. e. Oftia hortorum. Plin. lib. 19. cap. 8.

OLĒRO, āre. Oleribus conferere. V. Prifcian. 6. Ubi Cn. Marcius: Meos hortulos plus ftercoro, quam olero. Hinc

OLERĀTOR, ōris. m. Gloff. Vet. Holerator, λαχανοπώλης. Et

OLERĀRIUM, i. n. λαχανάριον. Ibid.

OLUSĀTRUM, i. n. [ἱπποσέλινον] Herbæ genus, quæ in hortis nafcitur. Quidam feparatim fcribunt, Olus atrum. Idque rectius. Plin. lib. 19. cap. 8. Sed præcipue olufatrum miræ naturæ eft, hippofelinon Græci vocant, alii fmyrnium. E lacrima caudicis fui nafcitur, feritur & radice. fuccum ejus qui colligunt, myrrhæ faporem habere dicunt. Auctorque eft Theophraftus, myrrha fata natum, &c. Olus atrum ideo dicitur, quod folia habeat fubnigra: ideo Columella Pullum olus appellat. conf. Apul. de Herb. cap. 106.

O L Y

OLȲBRIUS, i. m. Plures hujus nominis recenfet Herm. Conrig. Diff. de Stud. liberal. Urb. Rom. & Conft. p. 6. & 7. conf. Barth. ad Claud. Paneg. de Conf. Prob. & Olybr.

OLYMPE, es. f. [Ὀλύμπη] Urbs Illyridis, cujus incolæ dicuntur Olympæi. Auctor Stephanus.

OLYMPIA, æ. f. [Ὀλυμπία] Græciæ urbs, quæ prius Pifa dicebatur, ubi Juppiter Olympius colebatur. Dicitur etiam Arpina, ut Nicanor fcribit, a matre OEnomai. Hæc Stephanus de Urbibus. De hac Strabo lib. 8.

OLYMPIUS, a, um. Adj. [Ὀλύμπιος] Juftin. 7. 2. 14. Olympium certamen. Idem 12. 16. 6.

Juppiter Olympius. Cic. 2. Tufc. 40.

OLYMPIA, orum. n. pl. [Ὀλύμπια] Ludi, qui in honorem Jovis Olympii apud Pifam & Elidem Græciæ oppida celebrabantur: hoc eft, Gymnicum certamen, quod quinto quoque anno fieri folebat. V. Sacra certamina, in CERTO.

Magna Olympia. Hor. 1. Epift. 1. 50.

Pugnos & plagas, Olympiorum cupidi, pugiles inexercitati ferre poffunt Cic. de Clar. Orat. 243.

Pro Subft. fem. habet Nepos 7. 6. 3. Olympiæ victoribus. [Nifi Urbis ipfius nomen eft, vel Græca voce Olympiôn fcripfit, ut in aliis affuevit. De fefto Olympiorum, V. plura in Lex. Pitifc.

OLYMPIĂCUS, a, um. Adj. [Ὀλυμπιακός] ut, Olympiacum certamen, Victoria Olympiaca. Strab. lib. 8. & Cic. 16. Att. 7.

Arena Olympiaca. Stat. 5. Silv. 3. 220.

Curfus. Auctor ad Herenn. lib. 4. 3. Quafi fi quis ad Olympiacum venerit curfum, & fteterit ut mittatur, &c. Quædam exemplaria legunt, Olympia quum venerit curfum.

Palmæ Olympiacæ præmia. Virg. 3. Georg. 49.

Rami. Stat. 6. Theb. 554.
Nuper Olympiacis umbratus tempora ramis.

OLYMPĬCUS, a, um. Adj. [Ὀλυμπικός] Idem. Hor. 1. Carm. 1. 3.
Sunt, quos curriculo pulverem Olympicum
Collegiffe juvat.

OLYMPIONĪCES, æ. m. [Ὀλυμπιονίκης] Qui in Olympiaco certamine victor evafit. νίκη, quippe victoria dicitur. Ælian. Var. Hift. lib. 10. 1. Licere id fibi perfuafit, quæ patrem & fratres tres haberet Olympionicas. Præmium Olympionicarum capere. Cic. 2. de Invent. 144.

Atinas pugil Olympionices. Cic. pro Flacc. 31. Quid fi etiam occifus eft a piratis Adramytenus homo nobilis, cujus eft fere nobis omnibus nomen auditum, Atinas pugil Olympionices?

Nobilis Olympionices Diagoras Rhodius. Cic. 1. Tufc. 111. V. P. Faber. Agonift. 2. 23.

OLYMPIONĪCUS, a, um. Adj. Columel. 3. 9. Olympionicarum equarum femina.

OLYMPIĂS, ădis. f. [Ὀλυμπιάς] Quinque annorum fpatium, quod a Romanis Luftrum dicitur. Exinde Græci tempora per Olympiadas fupputare cœperunt, ita numerantes, Olympiadis primæ aut fecundæ, aut centefimæ, anno primo, vel fecundo, vel tertio, vel quarto. Atque ut Confules, ita & Olympiæ victores iterum & tertium dicimus. V. Scalig. Aufon. Lect. 2. 23. & lib. de Emend. Temp. Ovid. 4. Pont. 6. 5.
In Scythia nobis quinquennis Olympias acta eft. Manil. 3. 592.
— numero nifi deeffet Olympias una. Cic. 13. Att. 30.

OLYMPIAS, ădis. f. [Ὀλυμπιάς] Nomen mulieris proprium, matris Alexandri Magni. De hac Gell. lib. 13. cap. 4. & Juftin. 7. 6. 10. & 9. 7. Curt. 10. 5. 30.

OLYMPIAS, æ, m. [Ὀλυμπίας] Ventus in Eubœa flans. Plin. lib. 17. cap. 24.

OLYMPIEUM, i. n. [Ὀλυμπίειον] Locus in Delo, quem quum Athenienses Adriani sumptu condidissent, Novas Athenas Adrianas vocaverunt. Stephanus.

OLYMPIODŌRUS, i. m. [Ὀλυμπιόδωρος] Nomen viri proprium, ejus qui docuit Epaminondam cantare tibiis. Nepos 15. 2. 1.
Alius Medicus. Plin. 1. 12.
Alius Historicus. V. Voss. de Hist. Gr. 2. 20.
Alius Peripateticus. V. Fabric. Bibl. Gr. 3. 11.

OLYMPIUS, [Ὄλυμπος] Mysius tibicen, & poeta Melicus & elegiarum, Marsiæ Satyri discipulus, qui citharæ legem dedit, modosque pulsandi reperit & docuit. Floruit ante bellum Trojanum, a quo & mons in Mysia nomen accepit.
Fuit item alius junior e Phrygia tibicen tempore Midæ regis. Suidas.
Præter hos fuit & Olympius Nemesianus, qui (ut ait Vopiscus in vita Numeriani pr.) scripsit Halieutica, Cynegetica, Nautica. V. Fabric. Bibl. Lat. 3. 5.
Olympius item Præsul, natione Hispanus, inter Christianos commemoratur scriptores a Gennadio.

OLYMPUS, i. m. [Ὄλυμπος] Mons Thessaliæ, cujus vertex usque adeo attollitur, ut summa ejus accolæ Cælum vocent. Propter quod poetæ cælum Olympum vocant. Dictus Olympus, quasi ὁλος λαμπρός: hoc est totus fulgens: quia Solem clarum habet, nullisque unquam nubibus fuscatur. Lucan. lib. 2. 271.
— nubes excedit Olympus.
Sunt autem quatuor montes hoc nomine. Primus mons altissimus inter Thessaliam & Macedoniam, qui tamen Thessaliæ ascribitur. Alter in Gallogræcia, vel in Cypro. Alius apud Mysos, ad cujus radices Prusa ab Annibale condita. Quartus ad mare Rubrum in Æthiopia, haud longe ab Heliopoli oppido, qui oriente sole usque ad quintam diei horam flammas emittit. V. Solin. cap. 9. Al. 13. [Ubi tamen de uno Thessaliæ Olympo agit. Porro male hic confunditur Olympus idem cum alio in Macedonia, & qui in Galatia cum eo, qui in Cypro. Omittitur item Bithyniæ Olympus, & alius Lyciæ, itemque Lesbi, cujus Plin. meminit. Prorsus ut eorum verisimilis sententia sit, qui tributum id nomen quondam fuisse omnibus editis admodum montibus existimant. Qui hic quarto loco ponitur Æthiopiæ Olympus, de eo nihil comperi.
Æthereus. Virg. 6. Æn. 579.
Frondosus. Virg. 1. Georg. 282.
Magnus. Virg. 3. Georg. 223.
Opacus. Hor. 3. Carm. 4. 52.
Pinifer. Senec. Agam. 5.
Pruinosus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 257.
Olympus, pro Cælo: ut, Rector Olympi. Ovid. 9. Met. 498.
Altus. Virg. 1. Georg. 96.
Clarus. Virg. 4. Æn. 268.
Clivosus. Ovid. 3. Fast. 415.
Curvus. Valer. 5. Argon. 413.
Ignifer. Senec. Hippol. 9.
Omnipotentis Olympi domus. Virg. 10. Æn. 1.
Rapidi limen. Claud. de Bell. Gildon. 18.
Stellantis rex. Claud. 3. Conf. Hon. 33.
Stelliferi vector, Atlas. Senec. Herc. OEth. 15.
Superi regnator. Virg. 2. Æn. 779.
Vasti rector. Ovid. 2. Met. 60.
Affectare viam Olympo. Virg. 4. Georg. 562.
Discedit emenso Phœbus. Virg. 1. Georg. 449.
Pulsare Olympum nomine, Nomen extollere ad cælum usque. Lucan. ad Pison. 219.

OLYMPĬCUS, a, um. Adj. [Ὀλυμπικός] Quod est Olympi, vel quod ad Olympum pertinet: ut, Juppiter Olympicus. Dictus est autem ab Olympo, a quo eruditus, & ad virtutem institutus sit. Alii vero a cælo, quem Olympum Græci vocant, in quo regnare fertur. [Nisi ab Olympia. q. V.

OLYMPIUS, a, um. aliud Adj. [Ὀλύμπιος] i. e. Cælestis, possessivum, ab Olympo. ut, Juppiter Olympius in antiquis Inscript. V. Reines. p. 172. conf. Lactant. de Fals. Relig. 1. 11. 35. & in OLYMPIA.
Olympius, item appellatio Hadriano Imp. tributa. V. Spanh. de Numm. diss. 12. Item Commodo. ibid.

OLYNTHUS, i. m. [Ὄλυνθος] Urbs fuit juxta Atticam: quæ quum ab Atheniensibus ad Philippum regem Macedoniæ defecisset, ab illis deinde eversa est. Stephanus. conf. Curt. 8. 8. 19. Juvenal. 12. Sat. 47. & Stat. 12. Theb. 520.
Urbem antiquam & omnibus rebus auctam, & ornatam Olynthum cepit P. Servilius. Cic. 3. Verr. 56.
Olynthi, ficorum grossi, quos Caprificos aliqui vocant. Dioscor. 149.

OLYNTHIĂCUS, a, um. Adj. [Ὀλυνθιακός] ut, Olynthiacæ orationes Demosthenis, quibus Athenienses adversus Philippum incitantur Olynthiis bellum inferentem.

OLȲRA, æ. f. [ὀλυρα] Frugis genus est, quod, teste Plin. 18. 8. a Latinis Siligo dicitur, olim etiam a Gallis Arinca. Spicam habet semper erectam, neque rubigini obnoxiam, grano candido, lævi, & multipliciter tunicato. conf. Diosc. 2. 82. & f. l. SILIGO.

OLYRAS, æ. m. Fluvius est prope Thermopylas, quem fabulantur conatum esse rogum Herculis extinguere. Strab. lib. 9. [Immo Dyras, ὁ Δύρας.

OLYSIPPO, V. OLISIPPO.

O M A

OMA. Omnia.

OMA, æ. f. Fici Tarentinæ genus. Plin. lib. 15. 18.

OMALĒTIS, ĭdis. f. Ovid. 3. de Arte Am. 273.
Conveniunt tenues scapulis omaletides altis. Ita legit Scalig. Alii aliter; V. OMETIS.

OMĀSUM, i. n. [ἤνυστρον] est, Pinguius atque crassius intestinum, quod nonnulli bubulum esse credunt. Hor. 2. Serm. 5. 40.
— seu pingui tentus omaso. Plin. lib. 8. cap. 45. de bobus,
Ut sit inter exempla damnatus a Populo Romano, die dicta, qui concubino procaci rure omasum edisse se neganti, occiderit bovem. Hor. 1. Epist. 15. 35.
— patinas cœnabat omasi,
Vilis & agninæ, tribus ursis quod satis esset.

O M B

OMBRIA, æ. f. [ὀμβρία] Gemmæ species, quam nonnulli Notitiam vocant: quæ cum imbribus & fulminibus fertur in terram decidere, quemadmodum Ceraunia & Brontia: eundemque cum illis effectum habet. Plin. lib. ult. cap. 10. [Forte Ombrias, æ. m. ὀμβρίας, ὁ. Gr.

OMBRICI, orum. m. Populi sunt juxta Illyricum, ex quorum agro Capris & Alpis fluvii in Istrum cadunt, teste Herodoto lib. 3.

OMBRIOS, i. f. [Ὄμβριος] Una & prima ex Fortunatis insulis, habens in montibus stagnum, & arbores ferulæ similes. Plin. lib. 6. cap. 32.

O M E

OMEN, ĭnis. n. [οἰωνός, οἰώνισμα] Augurium quod fit ore, quasi Oremen, inquit Festus. Est enim futuræ rei prænuntiatio ori hominis incidens, divino tamen instinctu. Omen Varro interpretatur quasi Osmen, extrito s, & ab Ore tractum dicit lib. 5. de L. L. 7. Cic. 1. de Divin. 102. Neque solum deorum voces Pythagorei observaverunt, sed etiam hominum quæ vocant omina: quæ majores nostri, quia valere censebant, idcirco omnibus rebus agendis, Quod bonum, faustum, felix, fortunatumque esset, præfabantur. De ominibus V. plura apud Lex. Pitisc.
Ea lege atque omine. Ter. Andr. H. St. 1. 2. extr.
Ne in omen verteretur irritum inceptum. Curt. 3. 1. 18.
Nomen atque omen quantivis est pretii. Plaut. Pers. 4. 4. 73.
Fides ominis. Tacit. 2. Hist. 78.
Belli omen. Liv. 21. 29.
Comitiorum omen. Cic. 1. de Divin. 103. ubi scribit majores voluisse prærogativam omen esse justorum comitiorum. Quod hoc sensu dictum esse interpretatur Turnebus, Romanos tantum posuisse in suffragio prærogativæ centuriæ, ut eum semper Consulem declararint, qui ab ea factus esset. Ita omen in Consulibus rogandis magistratibus erat, vox prærogativæ & suffragium. V. Prærogativum omen infra.
Fati omen. Cic. 9 Philip. 9.
Nuptiarum. Plaut. Mil. 4. 4. 29. al. Summè.
Pennæ præpetis omen. V. PRÆPES.
Omen, pro Nuptiis. Virg. 1. Æn. 349.
— primisque locarat
Ominibus. i. e. Primis nuptiis. Nam superstitiosa illa priscorum natio, cum in aliis, tum in conjugiis vel maxime, omina observabat: & nuptiis auspices adhibebantur. Cic. 1. de Divin. 104. Quum vellet sororis suæ filiam in matrimonium collocare, exisse in quoddam sacellum, ominis captandi causa, quod fieri more veterum solebat. Papinius quoque describens infaustas filiarum Adrasti nuptias, commemoratis prodigiis, addit 2. Theb. 263.
cunctos tamen omina rerum
Dicta movent, variisque metum sermonibus augent. Ex Turnebo.
Omen, de Bona prænuntiatione. Virg. 4. Georg. 386.
Omine quo firmans animum, sic incipit ipsa. V. Non. 5. 31.
Omen, de Malo dictum. Virg. 2. Æn. 190.
— quod dii prius omen in ipsum
Convertant. Cic. 11. Philip. 1. Quid Bestiam, qui se Consulatum in Bruti locum petere profitetur? atque hoc quidem detestabile omen avertat Juppiter.
Candidum omen. Claud. in Epithal. Juliæ, 59. 112. Alii aliter leg.
Cassum. Stat. 5. Theb. 318.
Dextrum. Sil. 13. 114.
Dirum omen mortalibus, bubo. Ovid. 5. Met. 550.
Fausto lætus. Ovid. 9. Met. 784.
Infausto committitur sermo. Ovid. 6. Met. 448.
Inoffensum. Claud. 6. Conf. Hon. 14.
Magnum. Virg. 7. Æn. 146.
Prærogativum omen. Cic. pro Muren. 53. Si tanta in illis comitiis religio est, ut adhuc semper omen valuerit prærogativum: quid mirum est in hoc felicitatis famam sermonemque valuisse? [V. Liv. 1. 43.
Sinistrum. Ovid. 13. Epist. 49.
Accipere omen. In ACCIPIO.
Accipere in omen. Livius, Id a plerisque in omen magni terroris acceptum.
Auctus omine. Tacit. 1. Ann. 35.
Avertite & detestamini quæso hoc omen, Dii immortales. Cic. 4. Philipp. 10.
Capiendi ominis causa exire in quendam locum. Cic. 1. de Divin. 104. Al. Captandi. V. supra.
Concinuerunt aves tristia omina. Ovid. 3. Amor. 12. 1.
Conjicere omen. Cic. 4. Verr. 18. O præclare conjectum a vulgo in illam provinciam omen communis famæ atque sermonis, quum ex nomine istius, quid in provincia facturus esset, perridiculi homines augurabantur. i. e. A Verris nomine everrendam ab eo provinciam significabant, ut postea sequitur. Budæus.
It dies nostro omine. Plaut. Casin. 2. 8. 74. i. e. Prospere & auspicate, feliciterque. Omen enim est nostrum & auspicium, non adversariorum, ut & apud Virg. 4. Æn. 340.
Me si fata meis paterentur ducere vitam
Auspiciis, & sponte mea componere curas. Annotavit Turnebus.
Ire secundo omine. Hor. 3. Carm. 11. 50.
Firmare omina. Virg. 2. Æn. 691.
Firmavit Juppiter clarum omen. Cic. 1. de Divin. 106. Ex poeta.
Habere omen dicitur res aliqua. Ovid. 2. Fast. 202.
Obruant quod dii omen. Cic. de Arusp. Resp. 42.
Prohiberi certis ominibus. Ovid. 9. Met. 595.
Vituperare omen. Plaut. Casin. 2. 6. 58. Cur vituperat mihi omen. i. e. Cur vitiat & inauspicatum reddit conservum pulsando. Turnebus.
Faustis in Germanicum ominibus. i. e. Apprecationibus. Tacit. 1. Ann. 35. 4. Idem 2. Hist. 74. pr. Fausta Vitellio omina precantem. Al. Omnia.
Optimis proficisci. Cic. 12. Philip. 19. V. Prosequi infra.
Exierunt malis ominibus atque exsecrationibus duo vulturii paludati. Cic. pro Sext. 71.

Prosequi

Profequi aliquid optimis ominibus. Cic. 3. Fam. 12.

O m i n ō s u s, a, um. Adj. [δυσοιώνιςος] Quod malum omen portendit. Plin. 3. Epift. 14. Notabilis, atque etiam, ut exitus docuit, ominofa res accidit. Gell. lib. 13. cap. 14.

O m i n ō s e, Adv. Quintil. Decl. 6. cap. 5. p. 132. Burm. Inaufpicatum metiens iter, prorfus ominofe retentus.

O m i n ā l i s, e. Adj. ut, Ominales aves. Sarisb. 1. 13.

O m ĭ n o r, [οἰωνίζομαι] āri. Aufpicari, Omen præcipere. Plin. 4. Epift. 80. Optamus enim tibi, ominamurque in proximum annum Confulatum. Cic. 2. Off. 74. Malo enim alteri, quam noftræ, ominari: neque tantum de noftra, fed de omni Republica difputo. conf. Paterc. 2. 71. 2. Plin. 28. 2. Primum anni incipientis diem lætis præcationibus invicem fauftum ominamur. Liv. 26. 18. Clamore & favore ominati extemplo funt felix fauftumque imperium.

O m ĭ n o, [οἰωνίζω] āre. dixere veteres. Pomponius, Ita fit & tibi bene qui recte ominas. Non. 7. 53.

O m ĭ n a n s, antis. Partic. Suet. Neron. cap. 48. Milites & fibi adverfa, & Galbæ profpera ominantes.

O m i n ā t u s, a, um. Partic. [οἰωνισθεὶς] Ominofus. ut, Male ominatis parcite verbis, ait Hor. 3. Carm. 14. 11.

O m i n ā t i o, ōnis. f. Feftus. Faventia fignificat bonam ominationem.

O m i n ā t o r, ōris. m. [οἰωνιςὴς] Qui præeft ominibus capiendis. Plaut. Amph. 2. 2. 90.

Ob iftuc omen, ominator, capies quod te condecet.

O m e n t u m, i. n. [ἐπίπλοον] Membrana tenuis & pinguis, qua integuntur ventris inferioris partes. Plin. lib. 11. cap. 37. Ventriculus atque inteftina pingui ac tenui omento integuntur, præterquam ova gignentibus. Alba porci. Juven. 13. Sat. 118.

Pingue omentum in flamma liquefacere. Catul. in Gellium. 87. 6.

Omentum in flamma pingue liquefaciens. Veterum in facrificiis confuetudo erat atque ritus, ut quas hoftiæ partes adolerent, eas omento & adipe operirent, ut facilius arderent, pinguitudine ignem alente. Itaque id eft quod ab Homero fcribitur, κατὰ δὲ κνίσῃ ἐκάλυψαν, quod eft Adipe operuerunt & obduxerunt. Hinc fole clarius efficitur illud Perf. 2. Sat. 47.

Tot tibi cum in flamma junicum omenta liquefcant, &c. Turnebus, 7. 13.

Omentum, abufive, pro Membrana, quæ totum involvit cerebrum. Macrob. 7. Saturn. cap. 9. Et cerebrum, quod tactu fui hominem vel torquet, vel frequenter interimit, non fuo fenfu, fed veftitus fui, id eft omenti, hunc importat dolorem. conf. H. Mercurial. Varr. Lect. 6. 8.

O m e n t ā t u s, a, um. Adj. Omento fartus. Apic. 2. 1. Omentata ificia.

O m ĕ t i s, ĭdis. f. & plur. Ometides, funt fcapulares quædam & humerales fafciæ. Ovid. 3. Arte Am. 273.

Conveniunt tenues fcapulis ometides altis

Anguftum circa fafcia pectus eat. Libri excufi Ameletides legunt, in iifque explicandis Grammatici multum fudant, nihilque proficiunt. Proinde Turnebus contra librorum auctoritatem affirmat legendum effe Ometides, ut fint tanquam fcapulares vel humerales fafciæ. Quis enim nefcit ad diffimulandam fcapularum altitudinem tenuibus fafciis utendum, ne fi craffioribus & plenioris fili aliqua utatur, magis vitium exftet & appareat? Recordor equidem Grammaticos primi ordinis, Analectides legere, & intelligere tanquam pulvillos ad conftipandas puellarum fcapulas, quibus fubfcriptorem præftare non poffum. Verba funt Turnebi Adverf. 4. 23. al. Omaletides & Analectrides. V. fupra o m a l e t i s. & Heinf. not.

O M I

O m i t t o, mīfi, miffum, [ἐάω, παρίημι, παραλείπω, καθυφίημι] ĕre. Rem aliquam penitus dimittere, & relinquere ac præterire. Ter. Adelph. 2. 2. 24. Nunc fi hoc omittam, actum agam.

Omittere & Adipifci, contraria. Cic. 1. de Finib. 36. Voluptates omittantur, majorum voluptatum adipifcendarum caufa.

Confilium alicujus rei. Liv. 33. 41.

Iracundiam omittere. Ter. Adelph. 4. 7. 36.

Memoriam alicujus rei. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Pietatem & humanitatem hic omifit, ut id quod utile videbatur, neque erat, affequi poffet. Cic. 3. Off. 41.

Rationem infequendi. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 30.

Sollicitudinem. Ter. Heaut. 1. 2. 3.

Triftitiam. Ter. Adelph. 2. 4. 3.

Timorem. Cic. in Somn. Scip. 2. Sed ille, Ades, inquit, animo, & omitte timorem, Scipio, & quæ dicam, trade memoriæ.

Vetera omitto. i. e. Miffas facio veteres injurias, aut conquerendi caufas. Salluft. in Jugurth. cap. 102. extr.

Id omitto, Sino. Ter. Heaut. 4. 1. 24.

Atque id omitto: mifericordia, animus maternus: fino.

Ut alia omittam, hoc fatis eft. Cic. pro Quint. 70.

Ut omittam, quod. Ter. Eun. 5. 4. 4. i. e. Prætereram, & nihil dicam.

Omitto ac negligo cetera: fua confeffione induatur ac juguletur neceffe eft. Cic. 7. Verr. 165.

Id omittamus. Cic. 4. Acad. 52.

Omitte ifta, quæ nec percunctari, nec audire fine moleftia poffumus. i.e. Define quærere. Cic. 1. Acad. 2.

Omitte hunc. Ter. Phorm. 1. 2. 91. h. e. Sine eum abire, Condona ei.

Omittere aliquam. Plaut. Milit. 4. 3. 3.

— nam nullo pacto poteft

Prius hæc in ædes recipi, quam illam omiferim. i.e. Quam illam amiferim a me. Fortaffe legendum Amiferim. [Immo pro Dimiferim.

Omitte me. Plaut. Pfeud. 1. 3. 23.

Aliquem alicui. Cic. 16. Att. 18. Deinde, fi me amas, omitte Atticum Ciceroni tuo. h. e. Contemplatione & caufa Ciceronis, tibi deditiffimi, condona iram, fi quam geris in Atticum.

Differre aliquid, & omittere in tempus præfens. Hor. de Arte Poet. 44.

Navigationem primam, dummodo idonea tempeftas fit, ne omiferis. Cic. 2. Q. frat. 5.

Omittere rogare, Definere. Plaut. Perf. 4. 4. 90. Ter. Eun. 5. 6. 19.

Omitte mirari opes Romæ. Hor. 3. Carm. 29. 11.

Omitto iratus effe. Plaut. Perf. 3. 3. 26.

Omifit non prius contra verum niti, quam animum advortit, &c. Salluft. in Jugurth. cap. 35. extr.

Primam corripuit Hor. 2. Serm. 5. 26.

Aut fpem deponas aut artem illufus omittas. Idem 1. Epift. 18. 79. & Ovid. 2. Amor. 1. 17.

O m i s s u s, a, um. [παραλειφθεὶς] Partic. ut,

Animus omiffus, pro Remiffo & languido. Ter. Heaut. 5. 2. 9.

Controverfia omiffa, oratio omnis ad mifericordiam tuam conferenda eft. Cic. pro Ligar. 1.

Deliciis omiffis hoc age. Hor. 1. Epift. 6. 30.

Jocis omiffis. Plin. Epift. 21.

Compar. Omiffior ab re, Qui lucrum negligit, neque follicitus eft de acquirendis divitiis. Ter. Adel. 5. 3. 45.

O m i s s i o, ōnis. f. Symmach. 3. Epift. 48. & 10. Epift. 70.

O M M

O m m e n t a n s, antis. Frequent. ab Obmaneo. Liv. Andron. apud Feftum.

O M N

O m n i s, e. Adj. [πᾶς, ἅπας] Diftributiva dictio, eandem vim habens in fingulari, quam in plurali. Omnis homo, pro Omnes homines. Dicitur de univerfis numero diftinctis, ut Omnis grex. Aliquando tamen idem fignificat quod Totus. Pofitivo & Comparativo jungitur, & aliquando Superlativo.

Omnis, totus, univerfus. Cic. 2. de Finib. 112. Sed omne cælum, totamque terram, cum univerfo mari.

Omnia, de duobus dictum. Cic. pro L. Murena, 20. Perfecta ab Lucullo hæc funt omnia, ut urbs fideliffimorum fociorum defenderetur, ut omnes copiæ regis diuturnitate obfidionis confumerentur.

Omnes tres. Quintil. lib. 5. Quanquam omnes tres ftatus cadere in hoc opus poffint. Sic Omnes duo, Omnes quatuor, Omnes quinque, &c.

Omnis, pro Cuncto & Toto, Græcorum more. Cic. in Pifon. 11. Erat non folum domus mea, fed totum Palatium, Senatu, Equitibus Romanis, civitate omni, Italia cuncta refertum. Et pro Quint. 28. In Galliam ad te ipfum venit, in agrum communem, & denique ubi non modo res erat, fed ratio quoque omnis, & omnes litteræ. Ibid. 67. Ufquedum inveniretur, qua ratione res ab ufitata confuetudine recederet, & in hoc fingulare judicium caufa omnis concluderetur. i. e. Tota. Ex Budæo. Sic Nepos 23. 3. 1. Equitatui omni præfuit. Plaut. Epid. 2. 2. 29. Quantum in urbe omni fui. Hor. 3. Carm. 30. 6. Non omnis moriar.

Amor omnis in tranquillo ei. Ter. Eun. 5. 9. 8.

Animo omni atque tota mente, intueri aliquem. Cic. 2. de Orat. 89.

Corpus omne in profundenda voce intenditur. Cic. 2. Tufc. 56.

Plebs omnis illa urbana & perdita. Cic. 7. Att. 3.

Quinquennio omni. i. e. Toto quinquennio. Auctor de Viris illuft. c. 34.

Sanguinem omnem profundere mater cupit. Cic. pro Cluent. 18.

Sermoni huic omni propofitum eft, non ut ingenium & eloquentiam meam perfpicias, &c. Cic. de Clar. Orat. 318.

Spes omnis. Ter. Heaut. 4. 3. 35.

At enim fpem iftoc pacto rurfum nuptiarum omnem eripis.

Tempore eo omni Neapoli fui. Cic. pro Sull. 17.

Contentione omni pugnatum eft, ut lis hæc capitis æftimaretur. i. e. Summa. Cic. pro Cluent. 116.

Contentione omni aliquid fugere. Cic. 3. Tufc. 25. Tætra res eft, mifera, deteftabilis, omni contentione, velis, ut ita dicam, remifque fugienda.

Precibus omnibus, Summis. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 6. Ille primo omnibus precibus petere contendit, ut in Gallia relinqueretur. Idem 1. 78.

Supplicio omni vindicanda. Cic. de Amicit. 43.

Reddere omne, Omnia. Ter. Adelph. 2. 4. 16. vel Subaudi Argentum.

Omnis debet, pro Omnes debent. Cic. 7. Att. 3. Hic omnia facere omnis debet, ne armis decernatur.

Domus omnis, & vicinia tota. Hor. 1. Epift. 16. 44.

Æftatibus omnibus. i. e. Singulis. Plin. lib. 12. cap. 25.

Annis omnibus. Plin. lib. 12. cap. 19.

Cives omnes antiquiffimi. Cic. pro Cæcin. 101. Neque ratio afferri poteft, cur fi cuiquam novo civi potuerit adimi civitas, non omnibus patriciis, omnibus antiquiffimis civibus poffit.

Clamor omnis procul efto. Hor. 3. Carm. 8. 16.

Flagitium omne tale. Cic. de Senect. 40.

Frugem non omnem neque arborem in omni agro reperire poffis. Cic. pro Rofc. Amer. 75.

Genus omne, & Omnis generis, pro eodem. Varr. 1. de R. R. cap. 29. Seminaria omne genus ut ferantur. Liv. 27. 18.

Genus omne in terris. Virg. 3. Georg. 242.

Horis omnibus. Cic. ad Brut. 17.

Magna omnia loquens. Hor. 1. Serm. 3. 13.

Menfibus omnibus vigefimo die lunæ aliquid facere. Cic. 2. de Finib. 101.

Minima omnia, maxima, &c. Cic. 5. Fam. 8. Quamobrem velim ita & ipfe ad me fcribas de omnibus, minimis, maximis, mediocribus, ut ad hominem amiciffimum.

Modo omni. Plin. lib. 16. cap. 14. & Omnibus modis. Cic. 1. de Lege Agrar. 14. Videtis jam, P. C. omnibus rebus & modis conftructam & coacervatam pecuniam Decemviralem.

Munus omne. Plin. in Paneg.

Partibus omnibus, vel multis. Cic. 1. de Invent. 58. Exercitus is, cui præpofitus eft fapiens, & callidus imperator, omnibus partibus commodius regitur, quam is, qui ftultitia & temeritate alicujus adminiftratur. V. PARS.

Periculum omne. Ter. And. 2. 3. 17. Sine omni periculo. i. e. Sine ullo.

Philofophi fere omnes omnium difciplinarum. Cic. 5. Tufc. 66.

Ratione ergo omni colenda & retinenda juftitia eft. Cic. 2. Off. 40.

Sententiis omnibus aliquem ulcifci. Cic. ad Brut. 3. Quos quidem omnibus fententiis ulcifcor & perfequor, omnibus bonis approbantibus.

Summa omnia fperare, Summa quæque. Cic. 11. Att. 6. Me hortantur ut magno animo fim, ut omnia fumma fperem.

Accingunt omnes operi. Virg. 2. Æn. 235.

Adjurare omnia. In a d j u r o.

Collu-

Colluftrare omnia. Virg. 3. Æn. 651.
Facere omnia ad arbitrium fuum. Plin. Epift. 192.
Periclitari. In PERICLITOR.
Permifcere. In PERMISCEO.
Præftare. Ovid. 14. Met. 171.
Vaftant late omnia. Virg. 4. Georg. 16.
In animo funt omnia. Cic. de lege illa loquens, Ad divos cafte adeunto. Ut apud Jurifconfultos Hoc facit omnia. H. St. V. 2. de Legib. 24.
Omnes, qui ubique funt, qui Latine fciunt. Cic. 2. de Finib. 3.
Omnia, quæcunque in hominum difceptationem cadere poffunt, bene funt oratori dicenda. Cic. 2. de Orat. 5.
Omne quod fcio, ex hoc fcio. Plaut. Curcul. 2. 2. 7. i. e. Omnia, quæ fcio.
Omnis, cum genitivo. Liv. 31. 45. Macedonum fere omnibus, & quibufdam Andriorum ut manerent perfuafit.
Omnes omnium ordinum homines. Cic. pro C. Rabir. perd. 20.
Omnes omnium ortus, quicunque gignantur, in omni terra quæ incolatur, eofdem effe. Cic. 2. de Divin. 92.
Longe omnium, quicunque fcripferunt aut loquuti funt, exftitit & gravitate princeps Plato. Cic. in Orat. 62.
Omnium egenus. Virg. 1. Æn. 604.
Omnium fermonibus vapulare. Cic. 2. Att. 14.
Ex omnibus princeps Gorgias aufus eft in conventu pofcere, qua quifque de re vellet audire. Cic. 3. de Orat. 127.
Unus ex omnibus amicis, certe efficiam, ut maxime lætere. Cic. 3. Att. 15.
Ex omnium omnibus flagitiis nullum turpius vidi, nullum audivi, quam quod, &c. Cic. 2. Philipp. 76.
Ex omni nimbos dimittere cælo. Ovid. 1. Met. 261.
Ad unum omnes idem fentiunt de ea re. Cic. de Amicit. 88.
In omnes infultare. V. INSILIO.
In omne corpus fanguis per venas infunditur. Cic. 2. de Nat. Deor. 138.
Ad omne tempus a periculo tuti. i. e. In perpetuum. Cic. 12. Fam. 1. Sed ita compreffa eft, ut mihi videamur omne jam ad tempus ab illo duntaxat fordidiffimo periculo tuti futuri.
In omne ævum nobilis. Hor. 3. Carm. 11. 36.
Carminibus vives tempus in omne meis. Ovid. 1. Trift. 5. 36.
Ante omnia. V. ANTE præp.
Ad omnia alia. V. AD præp.

OMNE, fine adjuncto, Summam rerum Cicero vocavit, quod Græci τὸ πᾶν appellant. Cic. 2. de Divin. 103. Videfne Epicurum (quem hebetem & rudem dicere folent Stoici) quemadmodum quod in natura rerum omne effe dicimus, infinitum effe concluferit? Sic Lucret. 2. 1107.
— quæ magnum jaculando contulit omne. Dicit enim ab immenfo illo univerfo, quod omne vocat, & interdum fummam fummarum, corpufcula conferri, quibus mundi hujus elementa conftent & augeantur, mundufque crefcat & amplificetur. Turnebus.

OMNĪNO, Adv. [πάντως, παντελῶς, ὅλως, πάμπαν, τὸ παράπαν] Prorfus. Cic. de Amicit. 76. Omnino eft amans fui virtus.
Plurimum & omnino. Cic. 1. Acad. 9. Plurimum quidem & poetis noftris, omninoque Latinis & litteris luminis, & verbis attulifti.
Impedimento omnino hæ fuerunt. Cic. 16. Fam. 10.
Omnino, aut magna ex parte, liberatus. Cic. 1. Tufc. 1.
Omnino, aut certe facilius, labore alicujus & ftudio quædam confequi. Cic. pro Corn. Balb. 44.
Vix, aut omnino non, poffe fieri. Cic. 3. Att. 2.
Non multum, aut nihil omnino. Cic. 1. Tufc. 5. Poft vero Lepidum, Gracchos, deinde ita magnos noftram ad ætatem, ut non multum, aut nihil omnino, Græcis cederetur.
Eruditionis omnino omnis expers vir. Cic. 2. de Orat. 1.
Honeftum illud omnino, quod ex animo excelfo magnificoque quærimus, animi efficitur, non corporis viribus. Cic. 1. Off. 79.
Levitatis omnino eft. Cic. de Amicit. 93. Quod amici genus adhibere, omnino levitatis eft.
Modice omnino epulari. Cic. de Senect. 45. Epulabar cum fodalibus, omnino modice.
Nequaquam omnino par. Cic. de Amicit. 15. Q. vero Maximum fratrem, egregium virum, omnino fibi nequaquam parem. [Nifi poft & omnino diftinguendum. Locum, quia falfo notatus eft, non reperi.
Ne quis omnino regem reduceret. Cic. 1. Fam. 7.
Nihil omnino. Hor. 2. Serm. 8. 94.
Nunquam omnino. Cic. 2. de Orat. 57. Theopompus & Ephorus ab Ifocrate magiftro impulfi, fe ad hiftoriam contulerunt, caufas omnino nunquam attigerunt.
Nufquam omnino. Cic. de Amicit. 21. Hos omittamus, qui omnino nufquam reperiuntur.
Omnis omnino. Cic. 1. de Invent. 86. Hoc genus & cetera neceffaria, & omnino omnis argumentatio, & ejus reprehenfio.
Præclare omnino te habes. Cic. 4. Verr. 149.
Pugnas omnino, fed cum adverfario facili. Cic. 4. Acad. 84. Et 5. Verr. 80. Omnino relinquendum.
Omnino, in principio fententiæ. Cic. de Amicit. 80. Omnino omnium horum vitiorum atque incommodorum una cautio eft, atque una provifio, ut ne nimis cito diligere incipiamus. h. e. Una omnino cautio atque una provifio eft: id eft quod, *in totum* dicitur: hoc eft non plures. Idem 1. Off. 66. Omnino fortis animus & magnus duabus rebus maxime cernitur. Ibid. 79. Omnino, qui Reipublicæ præfuturi funt, duo Platonis præcepta teneant.
Is omnino fervus in familia non erat: eum ftatim exhiberi jubet. Cic. 7. Verr. 17.
Omnino, pro Tantummodo. Cic. pro Cluent. 76. Quinque omnino fuerunt, qui illum veftrum innocentem Oppianicum, &c. abfolverent. Budæus.
Omnino, pro Etiam: & Sed omnino, pro Sed etiam. Cic. pro Cluent. 168. Nego illum adolefcentem, quem ftatim epoto poculo mortuum effe dixiftis, omnino illa die effe mortuum. Idem pro Quint. 77. Mihi perdifficile effe contra tales oratores, non modo tantam caufam perorare, fed omnino verbum facere conari. i. e. Sed etiam quovis modo. Hæc Budæus.
Omnino, fuperlativo junctum. Cic. de Senect. 9. Aptiffima omnino funt, Scipio & Læli, arma fenectutis, artes, &c. i. e. Quam aptiffima, aut Omnino aptiffima.
Perfcribere diligentiffime omnino aliquid. Cic. 6. Att. 3.

OMNĬCĂNUS, a, um. Adj. Omnia canens. Apul. Flor. 2. Oratio intellectu utilis & modo omnicana.
OMNĬCARPUS, a, um. Adj. ut, Omnicarpæ capræ. Varr. de L. L. lib. 4. 19. i. e. Quæ omnia carpunt.
OMNĬCOGNOSCENTIA, æ. f. Mar. Vict. 4. adv. Arium.
OMNĬCŎLOR, ōris. Adj. ut, Omnicolor pictura. Prudent. Paff. Petr. & Paul. 39.
OMNĬFĀRIAM, Adv. [παντοδαπῶς] Omnibus modis, vel partibus. Gell. lib. 12. cap. 13. Quum vero omnes terras omnifariam, & undique verfum, circumfluat, nihil citra eum eft. Firmic. lib. 3. cap. 5. conf. Apul Met. 2. &c. Macrob. 7. Saturn. 13. Capitol. Marc. cap. 11. & Vopifc. Aurel. cap. 27.
OMNĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. Ovid. 2. Met. 275.
Suftulit omniferos collo tenus arida vultus.
OMNĬFORMIS, e. Adj. Apul. Trifmeg. p. 78. Elmenh. Mundus receptaculum omniformium fpecierum.
Machina omniformis. Prudent. Roman. v. 339.
OMNĬGĔNUS, a, um. Adj. [παντοῖος] Omnis generis. Lucret. lib. 2. 758.
E quibus omnigenos gignunt, variantque colores. Idem 5. 429. de Atomis loquens, Omnigenos cœtus. Ibid. 441. Omnigenis e principiis. Hæc Budæus. Virg. 8. Æn. 698.
Omnigenûmque deûm monftra, & latrator Anubis.
Omnia gignentem notat apud Prudent. in Symmach. 1. 12.
— quæ patris ars eft
Omnigeni.
OMNIMŎDUS, a, um. Adj. ut, Ignis omnimodus. Lucret. lib. 1. 684.
Ignis enim foret omnimodus, quodcunque crearet. i. e. Omnibus modis ignis eft. Nonnulli legunt Omnimodis, manente eadem fententia. Alii Unimodus. V. Lambin.
OMNIMŎDO, Adv. Gell. 18. 15. Lactant. 6. 12. pr. Celf. 1. 7. & 7. 4. [Nifi divife fcribendum eft Omni modo.
OMNĬMŎDĪS, Adv. i. e. Omnibus modis. Antiquum adverbium, ut & Multimodis. Lucret. lib. 3. 407.
Si non omnimodis, at magna parte animaï
Privatus. Idem 2. 488. & 699.
Nec tamen omnimodis connecti poffe putandum eft
Omnia.
OMNIMŎDE, Adv. i. e. Penitus, omnino. [παντοίως] Lucret. lib. 2. 488.
Omnimode expertus fueris, quam quifque det ordo. Alii legunt Omnimodo.
OMNĬMORBIA, æ. f. Herba fic dicta, quod multis morbis fubveniat, inquit Ifidor. 17. 9.
OMNĬPĂRENS, entis. [παντογενής] Virg. 6. Æn. 595.
Necnon & Tityon, terræ omniparentis alumnum,
Cernere erat.
Terra omniparens. Lucret. lib. 5. 260.
Terræ omniparentes. Lucret. lib. 2. 705. [Nifi Omniparentem legendum, ut ad Naturam referatur epitheton.
OMNĬPĂTER, tris. m. Prudent. Paff. Eul. 70.
Omnipatremque negare Deum.
OMNĬPĂVUS, a, um. Adj. [παντοφόβος] Qui omnia timet. Cæl. Aurel. Acut. 3. 12.
OMNĬPOLLENS, entis. Prudent. Apoth. præf.
OMNĬPŎTENS, entis. [παντοκράτωρ] Omnia potens. Compofitum eft, ut docet Prifcianus, ex tribus corruptis, Omni, Potis, & Ens; Qui omnium potis eft. [Immo ex Omni & Potens, ut Omniparens, Omnipollens, fimiliterque Armipotens &c.] Plaut. Pœn. 1. 2. 63.
Dii immortales, omnipotentes, quid eft apud vos pulchrius?
Fortuna omnipotens. Virg. 8. Æn. 334.
Pater omnipotens, Jovis eft periphrafis. Virg. 3. Æn. 251. Idem 1. 64. & 2. 689.
Neptunus omnipotens. Cic. 4. Tufc. 73.
— teque omnipotens
Neptune invoco. Ex quodam poeta.
OMNĬPŎTENTIA, æ. f. Macrob. 5. Saturn. cap. 16. de Fortuna loquens, Omnipotentiam quoque eidem tribuit. Idem in Somn. Scip. lib. 1. cap. 14. Ut fummi omnipotentiam Dei oftenderet.
OMNĬPRÆSENS, entis. & OMNIPRÆSENTIA, æ. f. apud Theol.
OMNISCIUS, a, um. Adj. & OMNISCIENTIA, æ. f. apud eofdem.
OMNĬSŎNUS, a, um. Adj. Chelys omnifona, Omnifonis pulfibus. Mart. Capell. lib. 9. [Immo Omnifona mela. Carm. 4.
OMNĬTENENS, entis. [παντοκράτωρ] Tertull. adv. Marc. Carm. 5.
OMNĬTUENS, entis. Adj. [πανόφθαλμος] Omnia tuens, i. e. Cernens. Lucret. 2. 940.
Non congreffa modo vitales convenienti
Contulit inter fe motus, quibus omnituentes
Accenfi fenfus animantem quamque tuentur. Sic reponit Turnebus, Omne & Tuentes, duabus dictionibus in unam junctis, non diffimili ratione atque apud eundem poetam legitur Ædituentes. Al. Quibu' convenienter. Val. Flacc. 5. 248.
Hæc tibi fatorum, genitor, tutela meorum
Omnituens. De fole. Apul. de Mundo p. 71. Elmenh. Sol quidem omnituens ortu fuo diem pandit
OMNĬVĂGUS, a, um. Adj. [πανταπλανής] ut, Solivagus. Cic. 2. de Nat. Deor. 68. Quæ eadem Diana, omnivaga dicitur: non a venando, fed quod in feptem numeratur tanquam vagantibus. Al. Annivaga.
OMNĬVĬDENS, Adj. unde
OMNĬVĬDENTIA, æ. f. Mar. Vict. 4. adv. Arium.
OMNĬVŎLUS, a, um. Adj. Omnia volens, vel omnia cupiens: quod epitheton a Catullo Jovi tribuitur, quem poetæ finxerunt in amoribus admodum inconftantem, omniumque fere formofarum concubitus appetentem. Sic enim fcribit Carm. 69.
Sæpe etiam Juno maxima Cælicolûm
Conjugis in culpa flagravit quotidiana,
Nofcens omnivoli plurima furta Jovis.
OMNĬVŎMUS, a, um. Adj. Pacuv. Omnivomus Oceanus.
OMNĬVŎRUS, a, um. Adj. [παμφάγος] Plin. lib. 25. cap. 8. Bibunt autem lac vaccinum, quoniam boves omnivoræ fere funt in herbis.

O M O

OMŎLE, es. f. Mons Thessaliæ. Virg. 7. Æn. 675. Omolen, Othrynque nivalem.

OMŎPHĂGI, ōrum. m. pl. [ὠμοφάγοι] Qui cruda carne vescuntur, quales perhibentur esse Ætoli, ut ait Thucydides.

OMOPHAGIA, orum. n. pl. [ὠμοφαγία] Bacchanalia. V. Arnob. lib. 5. & Reinef. Ep. p. 594.

OMOPLATÆ, arum. m. pl. [ὠμοπλάται] Rursus, a cervice duo ossa lata, utrinque ad scapulas tendunt: nostri Scoptula operta, ὠμοπλάτας Græci nominant. Hæc Celsus lib. 8. cap. 1. [Qui locus insigniter corruptus est, nec sine ope meliorum codicum MSS. emendari potest. Scapulas Celsus simpliciter vocat lib. 2. cap. 8. & alibi. Si conjecturæ locus est, reliquisse puto, Utrinque ad jugula tendunt. Nostri lata scapularum ossa &c. Nam Jugula Celsus vocat, quas vulgo Claviculas appellant, (ut f. l. dictum est) quæ cum scapulæ processu superiori committuntur. Lata autem scapularum ossa pro ipsis Scapulis in eodem capite bis deinceps posuit: haud obscure innuens, id esse proprium eorum, quod præmitti scil. debuit, nomen.

OMOTARICHUS, i. [ὠμοτάριχος] Salsamentum, sive salsi thynni caro. Diosc. 2. 30.

O M P

OMPHAX, ăcis. f. [ὄμφαξ] Uva acerba, &

OMPHĂCES, um. pl. [ὄμφακες] dicuntur Uvæ & fructus immaturi.

OMPHĂCIUM, i. n. [ὀμφάκιον] Succus uvæ immaturæ. Quod barbari *verjutum* vocant. Plin. lib. 23. in prologo, Omphacium qua fieret ratione incipientis uvæ pubertate, in unguentorum loco docuimus. Diosc. 5. 5.

OMPHACĪNUS, a, um. Adj. [ὀμφάκινος] Quod ex omphace factum est Omphacinum oleum, Quod ex olea omphace, id est immatura expressum est. Plin. lib. 23. cap. 4.

OMPHACINON, i. n. [ὀμφάκινον] a Polluce memoratur pro Veste feminea, lib. 7. cap. 13.

OMPHACOMĔLI, ĕlĭtos. n. [ὀμφακόμελι] Mel cum acerbæ uvæ succo incoctum. Diosc. 5. 22. Pallad. Aug. t. 13.

OMPHĂLE, es. f. ['Ομφάλη] Nomen reginæ Lydiæ, cui Hercules propter amorem servivit: multisque ab ea muneribus est donatus, quod ad Sangarim fluvium serpentem, multos homines interficientem, interemisset. Hæc, ut ait Donatus in Ter. Eun. 5. 7. 3. ipsum Herculem sibi servientem etiam ad lanificium compulit: quum ipsa calathum & colum, cultusque femineos, sagittis & clava, leonisque tegmine mutasset. V. Ovid. 2. Fast. 305. &c. & Sen. Hippol. 317. &c. Propert. lib. 3. 9. 17.

Omphale in tantum formæ processit honorem, &c. Quo loco Omphale mediam productam habet, nisi quis vocalem in fine non auferendam putet, ut nonnunquam fit & apud Virgilium. Producta vero esse non potest, nisi ratione liquidæ, quæ Latinis poetis vix conceditur.

OMPHALOCARPON, i. n. [ἀπαρίνη Dioscoridi] Herba est quam alii Ampelocarpon, alii Philanthropon appellant, quod semen gignat hamatum, quod vestibus adhærescens, hominum amore teneri videtur. Omphalocarpon autem idcirco appellatum est (ut non obscure innuit Dioscorides lib. 3. cap. 103.) quod semen ejus rotunditate quadam umbilici speciem videatur referre. Apud Plin. lib. 27. cap. 5. Omphacocarpon legitur: facit tamen ratio etymologiæ, quam modo adduximus, ut Omphalocarpon restituendum putemus. V. Marcel. Virg. in locum Diosc. paulo ante citatum, & Hermolaum in Plin. Harduinus tamen alteram lectionem secutus est. q. V.

O N A

ONA. Omnia.

ONÆ, arum. f. pl. [ὦναι] Ficus sunt prædulces, quæ Tarenti tantum nascuntur, sic dictæ, quod propter bonitatem jure emi mereantur. ὠνὴ enim Græce dicitur emptio, a verbo ὠνέομαι, quod est emo. Apud Plin. lib. 15. cap. 18. legitur Omæ.

ONĂGER, gri. m. [ὄναγρος] Asinus silvestris: componitur ex ὄνος, asinus, & ἄγριος, silvestris. Varro 2. de R. R. cap. 6. de asinis loquens, Horum genera duo, Unum ferum, quos vocant onagros, in Phrygia & Lycaonia sunt greges multi. Alterum mansuetum, ut sunt in Italia omnes. Cic. 6. Att. 1.

Timidos onagros agitare cursu. Virg. 3. Georg. 409.

ONAGOS, i. m. [ὄναγος] Fabulæ nomen, Latine Asinaria. Plaut. Asin. prol. 10.

—huic nomen Græce est
Onagos fabulæ.

Onagros ibi legitur. H. St. Sed perperam.

ONAGRA, æ. f. [ὀνάγρα] Frutex Dioscoridi.

Item Machina bellica, eadem quæ Scorpio. Veget. de Re Mil. 4. 9. & 22. & Lex. Pitisc.

O N C

ONCA, æ. f. [Ὄγκα] sic apud Thebanos appellata Minerva. V. Guil. Canter. Nov. lect. 6. 1.

ONCHESMITES, Ventus ab Onchesmo Epiri portu flans. Ita legunt V V. D D. apud Cic. 7. Att. 2. a pr. V. not. ad loc. & supra ANCHESITES.

ONCHESTUS, i. m. ['Ογχηστός] Filius fuit Neptuni, qui Onchestum civitatem, Mycalesso promontorio propinquam, condidit, deque suo nomine appellavit.

ONCHESTUS, i. f. ['Ογχηστός] Bœotiæ urbs est, non procul a lacu Copaide, ubi Amphyctionum concilium cogi solebat, teste Strabone lib. 9. Condita putatur ab Onchesto heroe, Neptuni filio, & ab eo nomen accepisse. conf. Stat. 7. Theb. 272. Steph. Meminit Homer. Iliad. 2. 507.

ONCO, āre. de Asello dicitur apud Auct. Philomelæ, 55. Oncat asellus. al. Uncat.

O N E

ONERO, ONEROSUS. V. ONUS.

ONESICRĬTUS, i. m. ['Ονησίκριτος] Philosophus, & historicus Æginceta: ut autem Demetrio Magnesio placet, Astypalæus fuit, e Diogenis schola. Similitudinem quandam cum Xenophonte habere videtur; ut enim hic cum Cyro, ille cum Alexandro militavit. Xenophon Cyri Pædiam, Onesicritus Alexandri incunabula & originem scripsit. Similiter & uterque principis sui persequitur laudes: stilus insuper utriusque simillimus. Auctor Diogenes Laertius lib. 6. segm. 84. conf. Curt. 9. 10. 3. & 10. 1. 10. Gell. 9. 4. & Plin. 6. 22.

ONESĬMUS, i. m. ['Ονήσιμος] Cyprius, seu Spartiata, tempore Constantini Magni; scripsit in Rhetorica, De statuum differentia, Præexercitationes, Declamationes, & alia. V. Voss. Hist. Lat. 2. 4. [Suidæ est Onasimus, Ὀνάσιμος.

O N I

ONĪROS, i. m. [ὄνειρος] i.e. somnium, dicitur Papaver. Apul. de Herb. c. 53.

ONĪROCRĬTES, æ. m. [ὀνειροκρίτης] Somniorum interpres. Fulgent. 1. Mythol. Onirocriten soporis nugas ariolantem advertas.

ONISCUS, i. m. [ὀνίσκος] Genus vermiculi. V. MILLEPEDA.

ONĪTIS, ĭdis. f. [ὀνῖτις] Herba eadem cum Origano, sed folio candidiore. Plin. 20. 17. Diosc. 3. 29. & Apul. de Herb. cap. 122.

O N O

ONOBA, æ. f. Hispaniæ Bæticæ oppidum, prope Junonis promontorium, Plinio auctore lib. 3. cap. 1. & Pomponio lib. 3. 1.

ONOBALISTURIA, æ. f. ['Ονοβαλιστουρία] Ptolemæo lib. 2. cap. 4. Hispaniæ urbs: alio nomine Onaba Lusturia. [Corrupte, pro Onoba Æstuaria, ut ex Plin. apparet.

ONOBATIS, is. f. [ὀνοβάτις] apud Cumanos dicebatur Mulier in adulterio deprehensa, teste Plutarcho: qui refert Cumanis in more fuisse, ut quum aliqua in adulterio deprehenderetur, in forum deductam, & saxo impositam spectandam omnibus proponerent: deinde asino impositam per urbem perveherent, eaque infamiam notatam Onobatim appellabant.

ONOBRȲCHIS, is. f. [ὀνόβρυχις] Palmes asini. Plantæ genus. Plin. 24. 16. Diosc. 3. 161.

ONOCARDION, i. n. Herba eadem quæ Chamæleon. Apul. de Herb. cap. 25.

ONOCENTAURUS, i. m. [ὀνοκένταυρος] Animal monstruosum, quod a parte superiori hominis speciem habet: a parte inferiori asini præfert imaginem: quemadmodum & Hippocentauros finxit antiquitas, superiori parte hominem, reliqua equum referentes. Onocentaurorum mentio est in sacris litteris apud Esajam, 34. 14.

ONOCHĒLOS, i. n. [ὀνόχειλος] Latine sonat Labium asini, Genus herbæ parvo frutice, flore purpureo, asperis foliis & ramis, radice messibus sanguinea, cetero nigra, in locis sabulosis nascens. Hæc a Plinio lib. 22. cap. 21. numeratur inter species Anchusæ. Diosc. 4. 25.

ONOCHOĒTES, æ. m. Fictus a nebulone Judæo Christianorum Deus, auribus asininis & pedibus ungulatis. Tertull. Apol. cap. 16. & adv. Nation. 1. 14. Al. Ononychites.

ONOCHONUS, i. m. Thessaliæ fluvius, unus ex iis quos Xerxianus exercitus traditur ebibisse. Auctor Herodot.

ONOCLĒA, æ. f. Herba eadem quæ Onocheles. Diosc. 4. 45.

ONOCRŎTĂLUS, i. m. [ὀνοκρόταλος] Avis est cygno similis. Dicta, quod collum in aqua mergens spiransque, veluti ruditum asini edat. ὄνος, asinus: κρόταλος, crepitus. Plin. lib. 10. cap. 47.

Olorum similitudinem onocrotali habent: nec distare existimarentur omnino, nisi faucibus ipsis inesset alterius uteri genus. Huc omnia inexplebile animal congerit, mira ut sit capacitas; mox perfecta rapina, sensim inde in os reddita in veram alvum ruminantis modo refert. V. Martial. 11. 22.

ONOMACRĬTUS, i. m. ['Ονομάκριτος] Atheniensis Poeta, qui Orpheo & Musæo carmina sua attribuit. V. Voss. de Poet. Gr. cap. 4.

ONOMARCHUS, i. m. ['Ονόμαρχος] Phocensium Dux. V. Justin. lib. 8. & Diod. Sicul. lib. 18.

Onomarchus alius Catanæ Tyrannus, quem narrat Ælianus Leonem suæ mensæ convictorem adhibuisse, Hist. Animal. 5. 39.

ONŌMĂTŌPŒIA, æ. f. [ὀνοματοποιία] i. e. Nominis fictio: ut, Balatus ovium, Mugitus boum. Dicta onomatopœia, quasi τὸ ὀνόματα ποίησις. A quibusdam Nominatio dicitur, qua rei, cui nomen aut non sit, aut satis idoneum non sit, ipsi nomen effingimus, aut imitationis, aut significationis gratia. Inde sunt Rudere, Vagire, Murmurare, Sibilare. V. Isid. 1. 36. & Voss. p. 2. Rhet.

ONŌNIS, [ὀνωνίς] V. ANŌNIS.

ONŌNȲCHĪTES, æ. m. ['Ονονυχίτης] Habens ungulas asininas. V. Tertull. Apol. cap. 16. & supra ONOCHOETES.

ONŎPORDUM, i. n. [ὀνόπορδον] Crepitus asini, herba. Plin. 27. 12.

ONOPYXOS, i. f. [ὀνόπυξος] Herba spinosa. Plin. 21. 16. i.e. Buxus asinina.

O N T

ONTHYRION, i. n. ['Ονθύριον] Oppidum est Thessaliæ juxta Arnen, cujus incolæ Onthyrici appellantur. Stephanus.

O N U

ONŪPHIS, is. f. ["Ονουφις] Urbs celebris Ægypti, a qua vicina præfectura Onuphitis appellatur: cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 9.

ONŪRIS, is. f. [ὄνουρις] Herba eadem quæ OEnotheta. Plin. 26. 11. Diosc. 4. 113.

ONUS, ĕris. n. [φορτίον, ἄχθος, γόμος] Pondus grave alicui incumbens. Cic. pro Lege Manil. 55. Insula Delos tam procul a nobis Ægeo mari posita, quo omnes undique cum mercibus atque oneribus commeabant.

Vacuus onere. Senec. Herc. fur. 9.

Colossica onera. V. COLOSSUS.

Ignavum. Lucan. lib. 7. 127.

Illætabile. Stat. 5. Theb. 633.

Insolitum. Stat. 9. Theb. 427.

Insuetum. Ovid. 2. Met. 165.

Accipere onera venientum. Virg. 4. Georg. 167.

Cum

Cum onere moram offerre. V. CUM præpoſ.
Cedere oneri. V. CEDO.
Concidere ſub onere. V. CONCĪDO.
Deponere onus. Lucret. lib. 3. 1072.
Detrectat onus cervice rebelli. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 155.
Ferre dulce. Ovid. 9. Met. 339.
Jactare. Senec. Hippol. 10.
Premi nullo. Senec. Herc. fur. 6.
Subiit onus gravius dorſo. Hor. 1. Serm. 9. 21.
Sum oneri. Liv. 23. 43.
Eſſe oneri ferendo. Ovid. 15. Met. 403.
Ulcerat onere mantica lumbos. Hor. 1. Serm. 6. 103.
Onus ciborum reddere. Plin. lib. 8. cap. 27.
Geminatum. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Operum onera. Quintil. lib. 1. cap. 9.
Onus, pro Munere, provincia, ſive partibus & officio. Cic. 1. de Orat. 116. Magnum quiddam eſt onus ac munus ſuſcipere ac profiteri, ſe, &c. Idem 6. Verr. 79. Cur ego tuas partes ſuſcipio? cur tuum onus ſuſtineo?
Officii onus. Cic. 3. Fam. 13.
Graviſſimum. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Abjicere onus. V. Opprimi onere.
Accipere. In ACCIPIO.
Allevare. Cic. pro Roſc. Amer. 10. Hoc onus ſi vos aliqua ex parte allevabitis, feram ut potero, ſtudio & induſtria, Judices.
Deponere. Cic. pro Sulla, 65. Ita ſe geſſit in Tribunatu, ut onere depoſito domeſtici officii, nihil poſtea niſi de Reipublicæ commodis cogitarit.
Habere. Cic. 5. Verr. 4. Ego plus oneris habeo quam qui ceteros accuſarunt.
Imponere. Cic. 13. Fam. 57. Nunc quum mihi ab amico officioſiſſimo tantum oneris imponitur, ego quoque tibi imponam, pro tuis in me ſummis officiis: ita tamen ut tibi nolim moleſtus eſſe. Idem 14. Att. 21. Tibi hoc oneris non impono.
Imponere onus ſimultatis. Cic. 2. Q. frat. 5. Cauſa fero perorata, ſententias ſe rogaturum negavit, ne quod onus ſimultatis nobis imponeret.
Imponere alicui magnum onus obſervantiæ. Cic. 13. Att. 11.
Injuſtum onus alicui imponere, & Recipere, contraria. Cic. in Orat. 35. Injuſtum, i. e. Quod juſtam excedit magnitudinem.
Injungere. V. INJUNGO.
Liberare aliquem onere. Quintil. lib. 5. cap. 6.
Opprimi. Cic. pro Roſc. Amer. 10. Opprimi nos onere officii malo, quam id quod mihi cum fide ſemel impoſitum eſt, aut propter perfidiam abjicere, aut propter infirmitatem animi deponere.
Perferre. Ovid. ad Liv. 350.
Portare moleſtum. Hor. 1. Serm. 6. 99. Ovid. 10. Met. 481.
Premi onere. Cic. 5. Fam. 12. Neque tamen, hæc quum ſcribebam, eram neſcius, quantis oneribus premerere ſuſceptarum rerum, & jam inſtitutarum.
Removere a ſe. Ovid. 12. Met. 626.
Reponit mens onus, i. e. Curas deponit. Catullus ad Sirmionem peninſ. 29. 8.
Seponere conjugii, h. e. Uxorem a ſe ablegare. Lucan. lib. 5. 724.
Subire. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Sum. ut, Hoc nihil ad te: noſtrum eſt onus. Cic. 3. Fam. 13.
Suſcipere. Cic. 5. Verr. 4. Plus etiam, quam pars virilis poſtulat, pro voluntate populi Romani oneris ac muneris ſuſcipere debeam.
Suſtinere. Cic. de Senect. 4. Onus ſe Ætna gravius dicant ſuſtinere.
Tollere. Cic. pro Roſc. Amer. 10. Fide, ſapientiaque veſtra fretus, plus oneris ſuſtuli, quam ferre me poſſe intelligo.
Vacare onere. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Inclinata a pauperibus in dites onera. Liv. 1. 43. Hic ſunt Tributa & munia militiæ &c.
Onera civium, & civitatum, dicuntur Exactiones & tributa. Cic. 13. Fam. 8. Municipium maximis oneribus preſſum, ſummis affectum eſſe difficultatibus.

ONUSTUS, a, um. Adj. [ἔμφορτος] Cui onus impoſitum eſt. ut, Onuſta frumento navis. Cic. 3. Off. 50.
Onuſtus præda. Liv. 3. 29.
Humero onuſto vehere aliquid. Hor. 1. Serm. 1. 47.
Tergum vulneribus onuſtus. Tacit. 2. Ann. 15.
Onuſtus cibo & vino. Cic. 1. de Divin. 60. Quæ quidem multo plura evenirent, ſi ad quietem integri iremus: nunc onuſti cibo & vino, perturbata & confuſa cernimus.
Onuſtus faſcibus & ſellis. Hor. 1. Serm. 6. 96.
— meis contentus, onuſtos
Faſcibus & ſellis, nolim mihi ſumere, &c. Vulgo legitur Honeſtos, ſed hæc lectio Lambino magis arridet, ut ſignificet Horatius prætores, & conſules faſcibus, & ſellis, & ceteris inſignibus onerari potius quam honorari. Natum autem eſt mendum, ut ille ait, e duarum vocum ſimilitudine Honeſtus, & Onuſtus, ſeu, ut nonnulli ſcribunt, Honuſtus. Judicet lector.
Corpus onuſtum heſternis vitiis. Hor. 2. Serm. 2. 77.
Onuſtum pectus lætitia, h. e. Plenum. Plaut. Stich. 2. 1. 3.
Onuſtus, cum genitivo. Plaut. Aul. 4. 2. 10. Aulam onuſtam auri.

ONĔRŌSUS, a, um. Adj. [φορτικός] Quod eſt oneri, ſive Quod onerat & gravat. Plin. lib. 17. cap. 26. Plurimæ autem amputari ſibi volunt oneroſa ac ſupervacua.
Oneroſum capiti, Grave & ponderoſum. Plin. lib. 22. cap. 25.
Oneroſa præda, Magni ponderis. Virg. 9. Æn. 384.
Haſta oneroſa & gravis imbellibus lacertis. Ovid. 13. Met. 108.
Aer oneroſior igne. Ovid. 1. Met. 52.
Creditor oneroſus. L. 25. Dig. de Pignor.
Compar. Sarcinulæ oneroſiores. Fulgent. Contin. Virg. p. 142.
Sors oneroſior. Ovid. 9. Met. 675.

ONERŌSE, Adv. Paulin. Nolan. Epiſt. 11. n. 6. Cur in nos oneroſe loqueris?

ONEROSĬTAS, ātis f. Tertull. de Cult. Fem. 2. cap. 7. Tanta ornandi capitis oneroſitas. [An Operoſitas? q. V.

ONERĀRIUS, a, um. Adj. [φορτικός] Quod onera ſuſcipit, vel onerari poteſt. Naves onerariæ, a geſtandis oneribus dictæ ſunt, & ob id tardæ. Cic. 3. Verr. 46. Eaque in onerariam navem ſuam conjicienda curavit. conf. Nepos 2. 2. 5. Paterc. 2. 53. 2. & Non. 13. 15.

ONĔRO, [φορτίζω, γέμω, βρίθω] āre. Onus imponere. Virg. 1. Æn. 199.
Vina bonus quæ deinde cadis onerarat Aceſtes. Ter. Phorm. 5. 6. 4.
Coſtas aſelli onerare pomis. Virg. 1. Georg. 274.
Epulis onerari. Ovid. 1. de Pont. 10. 31.
Malis onerare aliquem. Virg. 4. Æn. 549.
Catenis onerare aliquem. Hor. 3. Carm. 11. 45.
Jaculis manus ambas oneravit acutis. Virg. 10. Æn. 868.
Argumentis quamplurimis onerare judicem. Cic. 3. de Nat. Deor. 8.
Aures onerare. Plaut. Perſ. 2. 1. 13.
Conveniam hunc Toxilum: ejus aures quæ mandata ſunt onerabo.
Propert. lib. 2. 23. 83.
Illorum antiquis onerentur legibus aures.
Curas onerabat paventium ordo Mutinenſis. Tacit. 2. Hiſt. 52.
Injuriis, maledictis onerare aliquem, pro Injuriis plurimis afficere. Ter. And. 5. 1. 8. Cic. 2. Philip. 99. Omnibus eum contumeliis oneraſti.
Malignitate oneravit hæc dies homines. Plaut. Capt. 3. 1. 4.
Nam Hercle huic diei, ſi liceat, oculos effodiam lubens:
Ita malignitate oneravit omnes mortales mihi.
Mendaciis onerare. Cic. 3. Fam. 10. Te autem, quibus mendaciis homines leviſſimi onerarunt, &c. quererer tecum atque expoſtularem.
Odio onerare aures. Salluſt. in Cic. 6.
Penſis famulam oneravit iniquis. Propert. lib. 3. 15. 15.
Populum onerare, pro Exigere a populo pecunias. Plin. in Paneg.
Præceptis onerare aliquem, pro Dare mandata. Plaut. Mil. 3. 3. 29.
Probris aliquem. Senec. Hippol. 2.
Pugnis onerare, pro Pugnos incutere. Plaut. Amph. 1. 1. 172.
Vinculis publicis onerare quempiam. Valer. Maxim. lib. 6. cap. 1. 10. ubi de C. Peſcenn.
Vino ſe onerare. Juſtin. 1. 8. 6.
Votis æthera oneravit, Fatigavit. Virg. 9. Æn. 24.
Onerare in bonum, Cumulare. ut
Menſas onerare epulis. Virg. 4. Georg. 378.
Onerare amœnitate, lætitia, &c. Plaut. Capt. 4. 1. 7. Sic, Onerare ſe voluptatibus. Plaut. Stich. 4. 1. 27.
Onerato hilaritus me. Plaut. Mil. 3. 1. 83.
Es, bibe, animo obſequere mecum, atque onerato hilaritus me.
Al. emendatius, Onera te hilaritudine.
Commoditatibus onerare diem. Ter. Phorm. 5. 6. 2.
Honoribus divinis & humanis aliquem. Juſtin. 5. 4. 13.
Laudibus onerare, Vehementer laudare. Liv. 4. 13. Phædr. 5. 8. 8.
Promiſſis aliquem. Liv. 10. 14. Et ipſos nominatim juvenes pari comitate utrumque, nunc laudibus, nunc promiſſis onerat. Salluſt. Jugurth. cap. 12. Sic ſæpe in aliis Livii locis. Vide apud Tacitum ubi de Aniceto pædagogo loquitur, Hunc igitur Nero pollicitationibus onerat, ut fateri velit. Citat. Ber. in Suet. Ner. cap. 35. H. St. Sed falſo, opinor, citat, quum hæc non ſint Taciti verba, qui phraſi eadem ſæpe tamen utitur.
Pectora onerat largis promiſſis. Sil. lib. 17. 576.
Spe præmiorum onerare. Liv. 35. 11.
Rationes onerare, i. e. Diſpendioſum eſſe, apud Columel. lib. 4. cap. 2. teſte Budæo.
Onerare abſolute, In invidiam adducere. Tacit. 2. Hiſt. 64. 3. Et Triariæ licentiam, modeſtum e proximo exemplum, onerabat Galeria imperatoris uxor, non immitis triſtibus.
Imaginibus majorum onerari. Plin. lib. 3. Epiſt. 3. ad Corneliam Hiſpullam extr. Nec minus ſæpe ab illo, quam a te, meque admonebitur, quibus imaginibus oneretur: quæ nomina & quanta ſuſtineat.
Principes oneraſti futuros. Plin. in Paneg. cap. 73. extr. conf. 24. pr. & ibi Baud.
Annonam onerare, Cariorem facere. Ulpianus in l. Annonam. D. de extraord. criminibus. Onerant annonam etiam ſtateræ adulterinæ.

ONĔRANS, antis. Partic. [βρίθων] ut, Verba onerantia laſſas aures. Hor. 1. Serm. 10. 10.

ONERĀTUS, a, um. aliud Partic. [πεφορτισμένος] Plaut. Pſeud. 1. 2. 64.
Niſi carnaria tria gravida tergoribus onerata, uberi hodie
Mihi erunt. Al. Oneri uberi.
Armis oneratus. Curt. 4. 14. 2.
Mero onerati. Idem 5. 7. 4.
Vino & epulis. Salluſt. Jugurth. cap. 46.
Veſte oneratus. Ter. Heaut. 3. 1. 43.
Spe oneratus præmiorum. Liv. 34. 61.
Atlas humeros oneratus Olympo. Ovid. 5. Faſt. 167.
Brachia onerata telis. Ovid. 3. Met. 139.
Jumenta onerata plagis. Hor. 1. Epiſt. 18. 16.
Lancibus oneratis cumulant aras. Virg. 12. Æn. 215.
Sinu onerato portare aliquid. Senec. Hippol. 10.
Ulmus onerata vitibus. Ovid. 2. Triſt. 143.

ONUSTUS, vide ante.

O N Y

ONYCHIPUNCTA, æ. f. Gemma eſt ex Iaſpidum generibus, quæ & Iaſponyx dicitur, niveo colore, rutilis punctis ſtellata: unde & nomen accepiſſe videtur. V. Plin. lib. 37. cap. 9.

ONYTES, Nomen viri proprium, quod Donatus (inquit Servius) dicit aut gentile eſſe, aut patronymicum: ſed hoc non procedit, quia neque patronymicum in TES exit, neque Onytes a qua gente veniat uſquam lectum eſt. Proprium ergo eſt, &c. Hæc Servius enarrans Virgilianum illud lib. 12. Æn. 514.
Tres uno congreſſu, & mæſtum mittit Onyten.

ONYX, ychis. m. & f. [ὄνυξ] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 6. extr. Exponenda eſt & onychis ipſius natura propter nominis ſocietatem: hoc in gemmam tranſilit, ex lapide Carmaniæ. Sudines dicit in gemma eſſe candorem unguis humani ſimilitudine: item chryſolithi colorem, & ſardæ, & iaſpidis. Zenothemis Indicam onychem plures habere varietates, igneam, nigram, corneam, cingentibus candidis venis, oculi modo, intervenientibus quarundam oculis obliquis venis.
Onyx, Marmoris genus. Idem lib. 36. cap. 7. Onychem etiam tum

tum in Arabiæ montibus, nec usquam alibi nasci putavere nostri veteres: Sudines in Germania, potoriis vasis inde factis primum, dein pedibus lectorum fellisque. Nepos Cornelius tradit magno fuisse miraculo, quum P. Lentulus Spinter amphoras ex eo, Chiorum magnitudine cadorum ostendisset: post quinquennium deinde triginta duorum pedum longitudine columnas vidisse se. Paulo post cap. 8. pr. Hunc aliqui lapidem alabastriten vocant, quem cavant ad vasa unguentaria, quoniam optime servare incorrupta dicitur. Martial. lib. 12. 50. In habentem amœnas ædes.

Calcatusque tuo sub pede lucet onyx. Idem lib. 6. 42.

Siccos pinguis onyx anhelat æstus. [Etiam h. l. Plin. puto In Carmania legendum, ut in superiore.

Ex onyche lapide antiqui vasa unguentaria faciebant ad ornatum: unde etiam onyx pro eodem vase sumi cœpit. Martial. lib. 7. 93.

Unguentum fuerat quod onyx modo parva gerebat. Idem lib. 11. 50. In Phyllida,

Profertur Cosmi nunc mihi siccus onyx. Siccus, i. e. Evacuatus. Erat autem Cosmus myropola. Stat. 1. Silv. 5. 35. In quibus exemplis Onyx sumitur pro Alabastro, seu Ampulla unguentaria ex onyche, quam Metonymian materiæ Rhetores vocant.

Parvus onyx nardi. Hor. 4. Carm. 12. 17.

Onyx item est, ut ait Dioscor. lib. 2. Conchylii operculum, purpuræ operculo simile, quod reperitur in India in paludibus his, quæ nardum ferunt. Itaque & odores suavissimos afflat, quoniam conchylia nardo vescuntur. Ex his igitur sive testis, sive conchis, fieri poterant vasa ad unguentum servandum aptissima, quippe quæ nardi odore jam essent penitus imbuta. Duxerunt autem appellationem, & hæc concha, & ille lapis a similitudine unguis humani, quia nihil sit in eis rugosum, nihil asperum: sed omnia, ut in ungue, lævia & polita. Lambinus.

Onyx, Piscis. Plin. 32. 11.

ONȲCHĪNUS, a, um. Adj. [ὀνύχινος] Quod pertinet ad onychem, vel quod ex onyche factum est: ut Vasa onychina.

Onychina pira, a colore vocat Plin. lib. 15. cap. 15. Et Onychina pruna, apud Columel. lib. 12. cap. 10. Quæ onychis, hoc est unguis similitudinem & formam habeant.

ONYCHINTINUS, a, um. Aliud Adj. ut, Crustæ onychintinæ. Sidon. 9. Epist. 7.

ONȲCHĪTIS, ĭdis. f. [ὀνυχῖτις] Cadmiæ species. Plin. 37. 9. Item Ὀνυχῖτις Gemma. Appianus in Mithrid. p. 159. Parif. in fine. Ἀσπίδια μὲν ἐκπώματα λίθου τῆς ὀνυχίτιδος λεγομένης συζυγῆ χρυσενδέτων. H. St.

O O N

OŌNÆ, arum. f. pl. Insulæ in Septentrionali Oceano, in quibus (ut Plinius refert lib. 4. cap. 13.) ovis avium & avenis incolæ vivunt.

O O P

OOPELLUM, i. n. Britanniæ insulæ urbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Uxellum aliis dicta, hodie Cestria. Vulgo *Chester*.

O P A

OPA, æ. f. [ὀπὴ] Lat. Foramen. Vitruv. 4. 2.

OPĀCUS, a, um. Adj. [ἐπίσκιος, σκιώδης, ἀνήλιος] significat Umbrosum, teste Festo, ab operiendo.

Arbor opaca. Virg. 6. Æn. 136.

Barba. Catul. in Egnatium, 35. 19.

Caligo opaca. Ovid. 10. Met. 54.

Crepuscula. Ovid. 14. Met. 122.

Domus opaca intus. Virg. 3. Æn. 619.

Frigus, Umbra. Virg. 1. Ecl. 53.

Herba. Ovid. 3. Met. 438.

Latebræ opaciores. Columel. lib. 8. cap. 17.

Locus opacus, & Apricus, contraria. Cic. in Partit. 36.

Locus opacus & frigidus in silva. Cic. 3. de Orat. 18.

Loca opaca redimita silvis. Catull. de Berecynthia, 61. 3.

Lucis habitamus opacis. Virg. 6. Æn. 673.

Lustra. Claud. 2. in Eutrop. 421.

Montes umbrantur opaci. Virg. 3. Æn. 508.

Nemora opaca, Densa. Plin. lib. 3. cap. 5.

Nox. Virg. 4. Æn. 123.

Nubes. Ovid. 2. de Arte Am. 619.

Pascua nemorum opacissima. Columel. 6. 21.

Quies. Stat. 3. Silv. 5. 17.

Ripa viridi & opaca inambulare. Cic. 1. de Legib. 15.

Ruris opaci umbræ. Virg. 1. Georg. 156.

Sæpes opaca, & munita vallo arboris. Plin. lib. 12. cap. 5.

Silvæ. Ovid. 2. Fast. 409.

Vallis. Horat. 1. Epist. 16. 5.

Ulmus. Virg. 6. Æn. 283.

Vadere per opaca. Sen. Herc. fur. 10.

Viarum opaca. Virg. 6. Æn. 633.

Ferimur per opaca locorum. Virg. 2. Æn. 725.

OPACĬTAS, ātis. f. [ἐπισκιασμός] Columel. lib. 8. cap. 17. Plusque nocet putris unda, quam prodest opacitas. conf. Plin. 15. 30.

OPĀCO, [ἐπισκιάζω] āre. Obumbrare, cooperire, obscurare. Cic. 2. de Nat. Deor. 49. Ut quum terras larga luce compleverit, easdem modo his, modo illis partibus opacet. De sole. Idem 1. de Orat. 28. Nam me hæc tua platanus admonuit, quæ non minus ad opacandum hunc locum patulis est diffusa ramis, &c.

Rami opacant arborem. Virg. 2. Georg. 58.

Ramus opacat humum. Virg. 6. Æn. 195.

OPĂLUS, i. f. [ὀπάλλιος] Gemma est in India tantum nascens, colore quidem candida, ita tamen ut in ea vario modo & carbunculi tenuior ignis, & amethysti fulgens purpura, & smaragdi virens mare, incredibili pariter mistura translucceant: unde & inter gemmas pæderotas, hoc est a pueris in deliciis habitas, numeratur a Plinio lib. 37. cap. 6.

OPALIA, OPALIS, in OPS.

O P E

OPĔRA, æ. f. [ἐργασία] Actio, labor, seu Industria laborantis, seu operatio pro mercede sumptâ. Cic. 1. Off. 41. Quibus, non male præcipiunt, qui ita jubent uti, ut mercenariis: operam exigendam, justa præbenda.

Opus operæ finis est, inquit Valla, 4. 76.

Sine hominum opera, neque valetudinis curatio, neque navigatio, neque agricultura, neque frugum fructuumque reliquorum perceptio & conservatio ulla esse potuisset. Cic. 2. Off. 14.

Opera, id est Virtute & industria, benefici & liberales qui erunt, quo pluribus profuerint, eo plures ad benigne faciendum adjutores habebunt. Cic. 2. Off. 52.

Foris operæ intermissio. Cic. 2. de Divin. 142.

Parcus opera. V. Parcus in PARCO.

Consilium & opera, V. Offerre operam infra.

Opera & artificio singulari simulacrum. Cic. 6. Verr. 72.

Opera & Labor. Cic. 1. de Finib. 10. Ego vero cum forensibus operis, laboribus, periculis non deseruisse mihi videor præsidium, &c.

Multæ operæ & laboris res. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 11.

Bona aut mala opera. Plaut. Pseud. 1. 1. 102.

Celeris. Hor. de Arte Poet. 261.

Conducta. V. CONDUCO.

Eadem opera, Eodem labore ac tempore. Plaut. Capt. 2. 3. 90.

Eadem opera a Prætore sumam syngraphum.

Impensa opera. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Iners. V. INERS.

Majore opera. Plaut. Casin. prol. 72.

Majoreque opera ibi serviles nuptiæ
Quam liberales etiam curari solent. h. e. Majori diligentia.

Mea opera, Opera tua, quod barbari *Tuo medio* dicunt. Ter. Hec. 2. 1. 31.

Non mea opera, neque pol culpa evenit. Idem Phorm. 4. 4. 4.
— opera tua ad
Restim mihi quidem res rediit planissume.

Militaris. Liv. 44. 34. Ubi datum signum sit, tum militarem operam navare.

Nava, virilique opera duarum legionum quibus præerat, exercitum immunem tanta calamitate servavit. Paterc. lib. 2. 120.

Secundæ operæ homo, h. e. Famulans famulanti, Minister ministri. Lucan. lib. 8. 671.

Degener, atque operæ miles Romane secundæ. Septimium Romanum accusat, qui quum Pompejo caput abscidisset, non tamen illud tulit Ptolemæo regi, sed Achillæ regio satelliti ferendum permisit ad Ptolemæum. Adde quod postquam Achillas gladio latus Pompeji perfodisset, moribundo caput amputavit Septimius.

Succisivæ operæ. Cic. 1. Philip. 20. V. SUCCISIVUS.

Togata opera. V. TOGA.

Vehemens. Hor. 1. Epist. 13. 5.

Una opera. Plaut. Capt. 3. 4. 30.

Et quidem Alcmæo atque Orestes & Lycurgus postea
Una opera mihi sunt sodales, qua iste. i. e. Tam sunt mihi sodales quam iste.

Accommodare operam. V. ACCOMMODO.

Addere. V. ADDO.

Afferre alicui. Ovid. 2. de Arte Am. 673.

Collocare operam in re aliqua, Vide an dicatur. H. St.

Commodare operam. V. COMMODO.

Condicere. V. CONDICO.

Conferre. V. CONFERO.

Conferre multam operam in res obscuras. Cic. 1. Off. 19. Quidam nimis magnum studium, multamque operam in res obscuras atque difficiles conferunt.

Consumere multam operam frustra. Cic. 1. Tusc. 103.

Laboris & operæ plus in aliqua re consumere, quam ceteri in alia. Cic. pro Font. 1. V. CONSUMO.

Conterere operam. V. CONTERO.

Dependere operam & Impendere. Columel. lib. 4. cap. 22.

Detrahere de opera. Cic. 4. Acad. 6.

Dare operam alicui rei. Plaut. Trin. 4. 2. 23.

Magis lubido est observare quid agat, ei rei operam dabo. i. e. In hac re laborabo. V. DO.

Amori operam dare, Amare. Ter. Heaut. 1. 1. 58.

Bellis dare operam. Ovid. Rem. Amor. 165.

Funeri dare operam, est Interesse pompis exsequiarum. Cic. 15. Att. 1. Cumis eam vidi. Venerat in funus, cui funeri ego quoque operam dedi.

Hospitiis dare operam. Cic. 10. Fam.

Liberis operam dare, quam honeste dicitur. Cic. 9. Fam. 22.

Ludis assiduas operas dare. Lucret. lib. 4. 971.

Memoriæ alicujus operam dare. Cic. 8. Fam. 1.

Præceptori dare operam, i. e. Audire eum. Suet. Cæs. cap. 4. Budæus. Plaut. Curc. 2. 2. 9.

Rebus dare operam divinis. Cic. 2. de Legib. 26.

Studio juris civilis dare operam. Cic. de Clar. Orat. 306. Ego autem juris Civilis studio multum operæ dabam Qu. Scævolæ P. F.

Tonsori dare operam, Tonderi. Suet. Aug. cap. 79.

Valetudini dare operam. Cic. 1. de Orat. 265.

Dare operas alicui, Juvare aliquem. Plaut. Bacch. 1. 1. 11.

Ubi ei dederit operas, ne hanc ille habeat pro ancilla sibi. Sed alii rectius post Operas puncto distinguunt & ad superiora referunt, Ut revehatur domum, Ubi &c. i. e. Serviat. De ancilla enim loquitur.

Dare operam in exercitationem aliquam. Cic. 1. Tusc. 7. In quam exercitationem ita nos studiose operam dedimus, ut, &c.

Dare operam alicui, dicitur judex, quum audientiam illi accommodat. Cic. 13. Att. 47. Is ad me venit, dixitque judicem operam dare sibi constituisse eo die ipso, quo de Sextio nostro lege Pompeia in consilium iri necesse erat. Ter. Heaut. 3. 1. 93. Gell. 14. 2.

Dare operam alicui, Adesse. Plaut. Curc. 2. 2. 24. Idem Aul. 4. 7. 19.

Si mihi dat operam me illi irasci injuria est. [Conf. Trin. 3. 2. 25.

Dare operam ut aliquid fiat. Cic. 13. Fam. 28.

Id operam do, i. e. Curo & laboro. Ter. And. 1. 1. 130. Cic. 4. in Verr. 28. Primum omnium opera danda est, ut eos nobiscum ducamus, qui famæ nostræ capitique consulant.

Egregiam operam alicui dare. Cic. 5. Att. 3.
Dedita, vel Data opera facere. V. DO & DEDO.
Emuntur mercenariorum operæ, non artes. Cic. 1. Off. 130.
Eniti ope atque opera omni, ut aliquid fiat. Cic. 14. Att. 15.
Est mihi opera, quod barbare dicitur, *Habeo ad faciendum.* Plaut. Merc. 2. 2. 15.
Dicam, si videam tibi operam esse aut otium. i. e. Si videro te non esse occupatum.
Est operæ, idem quod Opus est, vel vacat. Liv. 21. 9. Nec Annibali in tanto discrimine rerum operæ esse legationes audire.
Est operæ, pro Operæ pretium est. Pers. 6. Sat. 9.
Lunai portum est operæ cognoscere cives. Versus est Ennii poetæ citatus a Persio. Plaut. Casin. 5. 2. 5.
Operam date, dum mea facta itero, est operæ auribus accipere.
Pauper, cui opera vita erat. i. e. Vitam sibi comparabat ex labore diurno. Ter. Phorm. 2. 3. 16.
Exigere plenam operam. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Experiri opera. Plaut. Bacch. 3. 2. 3.
Homini amico qui est amicus, ita uti nomen possidet,
Nisi deos, ei nihil præstare; id opera expertus sum esse ita.
Facere operam orationis compendi. Plaut. Most. 1. 1. 57. i. e. Paucis eloqui. V. COMPENDIUM.
Fungi opera mediastini. Ulpian. l. 1. D. Naut. caupon. &c.
Gravari operam. Plaut. Rud. 2. 4. 22.
Cur tu operam gravare mihi, quam civis civi commodat? i. e. Cur invitus juvas?
Impendere operam intra tectum. V. IMPENDO.
Impendere duplicem operam. V. IMPENDO.
Insumere. V. INSUMO.
Interponere. V. INTERPONO.
Locare operam alicui. Gell. lib. 3. cap. 30. Plaut. Pseud. 1. 5. 147.
Ludere operam, Perdere. V. LUDUS.
Navare. Liv. 44. 34.
Navare bonam operam. V. BONUS.
Consilium, operamque obtulit. Suet. in Domit. cap. 17. quasi sub opera consilium comprehendi possit. Sed ita & Livius distinguit, si bene memini. H. St.
Parcere operæ. V. PARCO.
Non parcam operæ. Cic. 13. Fam. 28.
Perdere operam, quod & Operam ludere dicitur: hoc est, In vanum laborare. Cic. pro L. Muren. 23. Quod quidem jus Civile didicisti, non dicam operam perdidisti. Idem 1. de Orat. 126. Inque eo maxime probavi summum illum doctorem Alabandensem Apollonium, qui, quum mercede doceret, tamen non patiebatur eos, quos judicabat non posse oratores evadere, operam apud se perdere.
Perdere operam & oleum. V. OLEUM.
Periit opera & oleum. Cic. 2. Att. 17. Ne & opera & oleum philologiæ nostræ perierit.
Ponere operam, curamque in re aliqua. Cic. 1. Off. 78. Quod in rebus honestis & cognitione dignis operæ curæque ponetur, id jure laudabitur.
Ponere operam alicui. Cic. 13. Att. 27. Quicquid erit, operam Faberio ponamus. h. e. Pecuniam exigamus a Faberio debitore, Demus operam ut pecunia exigatur a Faberio.
Bene ponere operam. Cic. 2. Q. frat. 4.
Præbere operam alicui. Cic. de Clar. Orat. 174. Multam operam & amicis utilem præbuit.
Præstare operam, V. PRÆSTO. H. St.
Producere operam. Cic. lib. 9. Epist. 20. Integram famem ad ovum affero. Itaque ad assum vitulinum opera producitur. H. St. Al. Perducitur.
Profiteri operam. Cic. in Verr. Ut ad ea tollenda operam suam profiterentur.
Tu musis nostris para ut operas reddas. Cic. 16. Fam. 10. V. REDDO.
Reddere justam operam. V. JUSTUS.
Removere operam a re aliqua. Cic. 4. Acad. 6.
Sum. ut, Plaut. Merc. 4. 5. 13.
Pol haud censebam istarum esse operarum patrem. Quasi dicat, Non existimabam patrem his rebus se immiscere, & talia curare, sive talibus rebus operam dare.
Est operæ. Liv. 5. 15. Gell. 7. 17. Plautus, sæpius pro Est operæpretium. V. supra Est, & OPERÆPRETIUM infra.
Sumere operam. Cic. 6. Verr. 69. Tibi hæc opera sumenda est.
Sumere inanem. Hor. de Arte Poet. 443.
Surripere operam alicui. V. SURRIPIO.
Suscipere operam & munus aliquod. Cic pro Corn. Balb. 17.
Tradere mutuas operas. V. MUTUUS.
Tribuenda est opera Reip. vel omnis potius in ea cogitatio & cura ponenda est. Cic. 2. de Divin. 7.
Uti opera alicujus ad rem aliquam. Cic. 4. Acad. 121. Negat opera deorum se uti ad fabricandum mundum.
Opera accipitur interdum pro Delicto. Liv. 41. 20. pr. Placuit Lanuvinos, quorum opera instauratæ essent feriæ, hostias præbere. Illi enim in precatione erraverant. Catull. Passer. 3. 19.
Tua nunc opera meæ puellæ
Flendo turgiduli rubent ocelli. conf. Cic. 2. Att. 25. & Nepos 6. 1. 3. & supra Mea opera.
Operas quoque, Personas dicimus conductas, quæ aliquid faciant. Cic. 7. Verr. 47. Navem tibi operis publicis Mamertinorum esse ædificatam. Idem 1. Philip. 12. Cujus enim maleficii ista pœna est, ut dicere in hoc ordine auderet, se publicis operis disturbaturum publice ex Senatus sententia ædificatam domum?
Operæ, Nebulones conducti ad malum inferendum. Cic. pro Sext. 59. En cur ceteri reges stabilem esse suam fortunam arbitrentur, quum hoc illius funesti anni perdito exemplo videant, per Tribunum aliquem & sexcentas se operas fortunis spoliari, & regno omni posse nudari. Idem 2. Q. frat. 1. Deinde ejus operæ repente a Græcostasi & gradibus clamorem satis magnum sustulerunt. Et 1. Att. 13. de Clodii judicio, Boni viri precibus Clodii a causa removentur, operæ comparantur.
Opera, etiam in singulari, pro eodem. Hor. 2. Serm. 7. 173.
—ocyus hinc te
Ni rapis, accedes opera agro nona Sabino.

Mercenariæ operæ, & Multitudo conducta. Cic. 1. Philip. 22. Quis aut accusator tam amens reperietur, qui reo condemnato objici se multitudini conductæ velit? aut judex, qui reum damnare audeat, ut ipse ad operas mercenarias statim protrahatur?
Fabrorum operæ. Cic. 3. Verr. 147. Tantum operis in ista locatione fuit, quantum paucæ operæ fabrorum mercedis tulerunt.
Cogere operas. Cic. 4. Verr. 13.
Dare operas in re aliqua. Cic. 4. Verr. 173. Canulejus vero, qui in portu Syracusis operas dabat, furta quoque, &c. Et 13. Fam. 66. Qui operas in scriptura pro magistro dat. [Hic est idem, ac Esse in operis.
Conductæ operæ. Cic. pro Sext. 38. Erat autem mihi contentio, non cum victore exercitu, sed cum operis conductis, & ad diripiendam urbem concitatis.
Confirmat operas suas Clodius. Cic. 2. Q. frat. 3.
Mittere in operas multos. Cic. pro Planc. 47.
Prohibere operas aditu. Cic. 4. Att. 3.
Publicanorum etiam operæ, quos *factores* vulgo vocant. Cic. 13. Fam. 9. A te peto, Cn. Pupium, qui est in operis ejus societatis, omnibus tuis officiis, atque omni liberalitate tueare, curesque ut ejus operæ (quod tibi facile factu est) quam gratissimæ sint sociis. [Posteriori loco de Exhibita ex pacto opera in exigendo publico est exponendum. Socii sunt Publicani. V. paulo supra Dare operas.
De operis Rusticis, Columel. lib. 2. cap. 23. abunde tractat.
Theatrales operæ. Tacit. 1. Ann. 16.

OPERÆPRETIUM, [προὔργου] significat Fructuosum, & ad rem pertinens, vel quia decens, vel quia utile, vel quia gloriosum, vel quia jucundum: inquit Valla lib. 4. Ter. Andr. 1. 3. 12.
Audireque eorum est operæpretium audaciam. Ubi Donatus, Operæpretium dicitur de mirificis & laudabilibus. Nam & ea quæ magna sunt, etiamsi mala, tamen miramur: quia libenter audiamus: & hoc pretium est operæ, id est audiendi. Cic. 6. Verr. 30. Jam, ut hæc omnia reperire, ac perscrutari solitus sit, Judices, est operæpretium cognoscere.
Mereri operæpretia. Liv. 21. 43. in oratione Annibalis ad milites, Tempus est jam, opulenta vos ac ditia stipendia facere, & magna operæpretia mereri. i. e. Magna præmia militiæ, ait Budæus.
Facere operæpretium. Liv. 25. 19. M. Centenius petit a Patribus, uti sibi quinque millia militum darentur: se peritum & hostis, & regionum brevi operæpretium facturum.
Operæpretium habere aliquid. Liv. 25. 6. Operæpretium habent libertatem, civitatemque.
Operæpretium est. i. e. Magni æstimandum est, & magni pendendum. Liv. præfatione operis, Facturusne operæpretium sim, si a primordio urbis res Populi Romani perscripsero: nec satis scio, nec si sciam, dicere ausim. Idem 31. 45. Ibi dies aliquot oppugnanda urbe nequicquam absumpti: &, quia vix operæpretium erat, abscessere. i. e. Vix tanti fuisset urbs capta, ut tempus tamdiu tereretur. Cic. pro Rosc. Amer. 108. Si nihil in ista pugna Roscii quod operæpretium esset, fecerant: quam ob caufam a Chrysogono tantis præmiis donabantur? i. e. *Nihil quod valeret*, ut vulgus loquitur.
Operæpretium facere, & Inanem operam sumere, contraria. Operæpretium enim id dicimus, quod tanti est, quanti opera in eo insumpta: & quum ita loquimur, Operæpretium est audire, hoc significamus, Non perditurum eum operam, qui audiat. Hor. 2. Serm. 4. 63.
Est operæpretium duplicis pernoscere juris
Naturam, &c. Lambinus.
Pretium operæ etiam dicitur, ut Versimile, & Simile veri, per tmesin. Plin. Id vero audire, pretium operæ sit. [Tmesin vocat figuram, quam melius Anastrophen dixisset. Ceterum falso sibi persuasit Robertus, Operæpretium conjuncte dici, ut Manupretium, aliaque talia. Revera enim duæ voces ubique sunt. Idque vel ex hoc ipso Pliniano, nisi falsa citatio est, vel ex superiore Donati, & altero Livii loco, ubi Operæ pretia pl. dicit, discere poterat. Adde & Curæ pretium, & Moræ, & Pugnæ, aliaque similia passim occurrere, quæ V. in PRETIUM. In Gloss. Lat. Gr. Operepretium, [illegible], λόγου. supple ἄξιον. ut in Græco Lat. exprimitur.

OPERŬLA, æ. f. dimin. Apul. pr. Met. 1. pag. 105. Elmenh. Operulas etiam, quas adhuc vegetus, sagariam faciens, merebam, in eam contuli. conf. Arnob. lib. 4.

OPELLA, æ. f. aliud dimin. ut, Forensis opella. Hor. 1. Epist. 7. 8. Parva opella. Lucret. lib. 1. 1105.

OPERĀRIUS, a, um. Adj. [ἐργαστικός, ἐργαστήριος] Quod industria atque opera fit, sive Quod ad operam conductitiam pertinet. Plin. lib. 14. cap. 10. Sed inter vina operaria numerantur. h. e. Quæ dantur operariis.
Homo operarius, Qui operatur. Cic. pro Rosc. Amer. 120. Idem Att. 7. 2. Nam de altero illo minus sum admiratus, operario homine. i. e. Mechanico, quem vocant.
Orator operarius. Cic. 1. de Orat. 263. Operarium nobis quendam, Antoni, oratorem facis.
Lapides operarii, Qui ad opus aliquod accommodari & incidi possunt. Plin. lib. 36. cap. 22.
Usus operarius, Qui ad aliquod opus faciendum adhibetur: vel qui alicui operæ accommodatur. Plin. lib. 8. cap. 3.
Pecus operarium, Cujus usum ad operas nostras faciendas convertimus, vel quo utimur ad id quod opus habemus. Columel. lib. 6. cap. 2. h. e. Quo terram colimus.
Dies operarius, i. e. Profestus. Cato de R. R. cap. 2. Ubi ea cognovit, rationem inire oportet operariûm dierum. Per syncopen pro Operariorum. Castigatiora exemplaria sic distinguunt, scribuntque, Operarum, dierum. ut sit genit. pl. ab Opera.

OPERARIUS, i. m. [ἐργάτης] Qui operam suam mercede, & laborem collocat in re aliqua. Unde Cassius apud Varronem 1. de R. R. 17. scribit Operarios parandos esse, qui laborem ferre possint, nec minores annorum viginti, & ad agriculturam dociles. Cic. 6. Verr. 77. Barbaros quosdam Lilybæo scitote advocatos esse operarios. Idem in Parad. 3. Utrum de bonis est quærendum, quid bajuli atque operarii, an quid homines doctissimi senserint?
Appositus ad deferenda quædam onera operarius. Cic. 6. Verr. 126.
Orator operarius. Cic. 1. de Orat. 83. Hos, quos nos oratores vocaremus, nihil esse dicebat, nisi quosdam operarios, lingua celeri & exercitata.

OPERARIA, æ. f. [ἐργάτις] Plaut. Bacch. 1. 1. 41.
Equidem tibi do hanc operam. P. at nimium pretioſa operaria.

OPERŌSUS, a, um. Adj. [ἐργαστικὸς] Qui agit, & rebus gerendis operam dat, inquit Valla. Cic. de Senect. 26. Sed videtis ut ſenectus non modo languida atque iners non ſit, verum etiam ſit operoſa, & ſemper agens aliquid & moliens. [Non liquet utrum hoc Adj. ab Opera, an ab Opere deducatur. Eſt enimvero Operoſum, id quod Multi operis eſt, & Operoſus, qui Multum operæ inſumit, in re aliqua: ita ut utriuſque etymi ſignificationem comprehendat. Sane ut ab Onus Oneroſus, ſic ab Opus Operoſus formatum videtur, ut Gr. ἐργώδης ab ἔργον, quod eſt Opus.
Operoſus ejus rei quiſque dicitur, in qua deſudat. Ovid. 1. Faſt. 101.
Diſce metu poſito, vates operoſe dierum,
Quod petis. i. e. Qui in digerendis diariis laboras.
Colonus operoſus. Ovid. de Nuce, 57.
Mulier operoſa capillis ornandis. Ovid. 2. Amor. 8. 1.
Mulier operoſa cultibus. Ovid. 2. Amor. 10. 5.
Brachia operoſa Cyclopum. Stat. 1. Theb. 217.
Operoſus, paſſive aliquando accipitur. Ovid. 1. Met. 258.
— mundi moles operoſa laboret. i. e. Quæ ab aliquo operata eſt: non quæ aliquid facit, ait Valla lib. 1. [Immo, In qua multum operis apparet.
Operoſus, pro Efficaci ponitur. Ovid. 14. Met. 22.
Utere tentatis operoſæ viribus herbæ.
Operoſus, Multæ operæ, vel vehementis, inquit Valla lib. 1. Plin. lib. 18. cap. 15. Cic. 3. Q. frat. 5. Sed res operoſa eſt, & hominis perdiligentis.
Facilis & Operoſus, contraria. Plin. lib. 15. cap. 23.
Æs operoſum, Magno artificio & opere fabricatum. Ovid. 3. Epiſt. 31.
Agri. Ovid. 2. Amor. 16. 33.
Antra. Propert. lib. 3. 2. 14.
Artes. Cic. 2. Off. 17. Itaque quæ in rebus inanimis, quæque in tractatione belluarum fiunt utiliter ad hominum vitam, artibus ea tribuuntur operoſis. Stat. 5. Silv. 1. 158.
Arva. Ovid. 1. de Arte Am. 339.
Bella. Lucan. ad Piſon. 21.
Carmina. Hor. 4. Carm. 2. 31.
Concurſatio. Cic. de Clar. Orat. 323.
Gloria, Magna & difficilis. Ovid. 2. Epiſt. 33.
Labor operoſus & moleſtus. Cic. 2. de Nat. Deor. 59.
Sepulcrum. Cic. 2. de Legib. 65. Sed poſt aliquanto propter has amplitudines ſepulcrorum, quas in Ceramico videmus, lege ſanctum eſt, ne quis ſepulcrum faceret operoſius, quam quod decem homines effecerint triduo.
Spiſſum & operoſum opus. Cic. 2. Q. frat. 23. Scribebam illa quæ dixeram πολιτικὰ, ſpiſſum ſane opus & operoſum.
Stamen. Ovid. 1. de Arte Am. 695.
Templa. Ovid. 15. Met. 667.
Compar. Cic. 2. de Legib. 45. Textile, nec operoſius quam mulieris opus menſtruum. conf. Sepulcrum ſupra.
Divitiæ operoſiores. Hor. 3. Carm. 1. extr.
Superl. Plin. lib. 7. cap. 53. Operoſiſſima tamen ſecuritas mortis in M. Ofilio Hilaro ab antiquis traditur.
Operoſiſſimus in re aliqua, Plurimum operæ & laboris in re aliqua impendens. Plin. lib. 2. cap. 5. Syria in hortis operoſiſſima. Indeque eſt proverbium Græcis, Multa Syrorum olera.

OPERŌSE, Adv. [ἐργαστικῶς] Laborioſe, difficulter. Cic. in Orat. 149. Quod vel maxime deſiderat diligentiam (eſt enim quaſi ſtructura quædam) nec id tamen fiet operoſe.
Compar. Plin. 18. 26. Dicemus mox paulo operoſius. Sen. Brev. vit. cap. 9. Operoſius occupati ſunt.

OPEROSĬTAS, ātis. f. Quintil. lib. 8. cap. 3. Eſt etiam, quæ περιεργία vocatur, ſupervacua, ut ſic dixerim, operoſitas. Tertull. Cult. Fem. 2. 7. pr. V. ONEROSITAS.

OPĔROR, [ἐργάω, ἐργάζω, ἐργάζομαι] āri. In opere aliquo faciundo laborare. Plin. lib. 11. cap. 10. Adoleſcentiores ad opera exeunt, & ſupradicta convehunt, ſeniores intus operantur. Vet. Gloſſ. Operatur, ἐργάζεται.
Operari, Operam dare. Columel. lib. 12. cap. 4. Si rebus venereis fuerit operatus, vel vir, vel femina, debere eos flumine ablui.
Operari auditioni. Plin. lib. 25 cap. 2. ad finem, Sedere namque in his ſcholis auditioni operatos gratius erat, quam ire per ſolitudines, & quærere herbas alias aliis diebus anni.
Operari liberalibus ſtudiis. Tacit. 3. Ann. 43. ubi Operari, Operam navare ſignificat.
Operari, Nonio 12. 21. eſt Religioſe, & cum ſumma veneratione ſacrificiis litare vel convivari. Juven. 12. Sat. 92.
Et matutinis operatur feſta lucernis. Virg. 1. Georg. 339.
— lætis operatus in herbis. V. Turneb. Adverſ. 6. 9.
Propert. lib. 2. 34. 2.
Cynthia jam noctes eſt operata decem. h. e. Sacra Iſidis & feſta celebravit. Erat autem Cynthia Propertii amica.
Operari ſuperſtitionibus. Liv. 10.
Operari, apud Scriptores Chriſtianos eſt Eleemoſynas conferre. Cyprian. de Opere & eleemoſ. cap. 9 & 11. Tertull adverſ. Marc. 4. 16. Ambroſ. de Off. 2. 16. conf. Virg. 1. Georg 339. Deſid. Herald. Digreſſ. 2. 3. extr.

OPERANS, antis. Partic. Plin. 21. 14. Apul. 3. Met. p. 130. Elm.

OPERANTER, Adv. Cæl. Aurel. Acut. 3. 8. ſ. 89. Operantius mederi.

OPERĀTUS, a, um. Partic. [ἐργασθεὶς] Liv. 4. 60. Saltem acquieſcere eo tempore, quo corpus addictum atque operatum Reipublicæ eſſet.
Juventus operata novis arvis. Virg. 3. Æn. 136.
In cute curanda plus æquo. Hor. 1. Epiſt. 2. 29.
Ora operata. Ovid. 6. Faſt. 249.
Omnia ſint operata deo. h. e. Sacrificent, ſive rem divinam faciant. Tibull. lib. 2. 1. 9.
Operatus, abſolute, pro Operatus ſacris. Tacit. 2. Ann. 14. pr. Nox eadem lætam Germanico quietem tulit, viditque ſe operatum, & ſanguine ſacro reſperſa prætexta, &c. Lucret. 4. 982.
Et quibus in rebus conſuerunt eſſe operati.
Compar. Tertull. de Anima. cap. 57. Non alia fallaciæ vis eſt operatior. [An Operantior? i. e. Efficacior.
Paſſive, Idem adverſ. Hæret. cap. 29. Tot virtutes tot chariſmata perperam operata.

OPERATIO, ōnis. f. [ἐργία, ἐπεργία] Plin. lib. 11. cap. 24. Tertium aranearum genus, erudita operatione conſpicuum.
Moveri operatione alicujus. Cic. 6. Att. 3. Hujus nebulonis operatione ſi Brutus moveri poteſt, licebit eum ſolus ames, me æmulum non habebis. Operatione, i. e. Turpi inſtigatione. Sunt tamen qui Oratione legant, alii Oberratione, vel Obiratione. Quod poſterius tuetur Grævius.
Operatio, Sacrificatio. Plaut. Fragm. Ut iſthæc operatio crimen expiet. V. Parei Lex. Crit.

OPERĀTUS, ûs. m. Lucil. apud Non. 12. 21. Aut operatu aliquo in celebri cum æqualibus fano. Sed Mercer. habet, Operata.

OPERĀTOR, ōris. m. Firmicus lib. 3. cap. 9. Si Mercurius in hoc loco partiliter fuerit conſtitutus, faciet multa perpeti mala laborantes. eorum enim artes erunt, aut ſordidæ, aut ſqualidæ, ex quibus vigiliæ perpetuæ operatoribus exigantur: quales ſunt confectores coriorum, fullones, lanarii. conf. Tertull. de Caſt. cap. 3. & Hieron. Epiſt. 151. extr.

OPERATRIX, īcis. f. Tertull. de Anima, cap. 11. & 52.

OPERCULO, OPERCULUM. V. poſt OPERIO.

OPĔRIO, ŏperui, opertum, [ἐπικαλύπτω] īre. Claudere: compoſitum ex Ob & Pario: ſed B abjicitur. Plin. lib. 11. cap. 37. Morientibus oculos operire, rurſuſque in rogo patefacere, Quiritium magno ritu ſacrum eſt.
Sopor operit oculos. Catull. de Berecynthia, 61. 37.
Oſtium operire. Ter. Phorm. 5. 3. 33.
Operire, Tegere. Propert. lib. 3. 13. 35.
Atque hinuli pellis totos operibat amantes.
Fronde operire domum. Tibul. lib. 2. 1. 40.
Pellis operit latos humeros. Virg. 11. Æn. 680.
Floribus & ſertis operit limina. Lucret. lib. 4. 1172.
Luctum operire, Celare, abſcondere, non patefacere. Plin. 3. Epiſt. 16.
Nox operit terras. Virg. 4. Æn. 352.
Operibo caput, pro Operiam. Pompon. apud Non. 10. 25.
Operior, opertus ſum, [ἐπικαλύπτομαι] īri. paſſ. Cic. 6. Verr. 118. In hac inſula extrema eſt fons aquæ dulcis, cui nomen Arethuſa eſt, incredibili magnitudine, pleniſſimus piſcium: qui fluctu operiretur, niſi munitione, &c.
Arbos operitur frondibus. Ovid. 1. Faſt. 153. al. Vitibus amicitur.

OPERTUS, a, um. Partic. [ἐπικεκαλυμμένος] ut, Montes operti arbore. Ovid. 5. Met. 612.
Pectus operta comis Pallas. Propert. lib. 2. 2. 6.
Opertus dedecore, & Opertus contumelia. Cic. pro Cluent. 61. Tum vero illa judicia Senatoria, non falſa invidia, ſed vera atque inſigni turpitudine notata, atque operta dedecore & infamia, defenſioni locum nullum reliquiſſent. Idem 6. Verr. 111. Non importuniſſimas iſtius libidines, non vim, non contumelias, quibus operti oppreſſique erant, conquerebantur. Budæus.
Operti præda laquei. i. e. Occultati, tecti. Plin. in Paneg. cap. 43. extr.
Æmus opertus nubibus. Ovid. 4. de Pont. 5. 5.
Bella operta tumeſcunt. Virg. 1. Georg. 465.
Caput opertum. Hor. 2. Serm. 3. 37.
Caput detexit. Lucan. lib. 9. 1035.
Eſſe operto capite. Cic. de Senect. 34. Nullo imbre, nullo frigore adduci, ut capite operto ſit. De Maſiniſſa rege.
Fores. Ovid. 2. Faſt. 563.
Lectica operta latus eſt per oppidum, ut mortuus. Cic. 2. Philip. 106.
Nox. Stat. 10. Theb. 18.
Oculis opertis aliquid facere, ut Clauſis oculis. Senec. de Benef. 4.
Ratio. Ovid. 3. Faſt. 763.
Rerum opertarum patefactio. Cic. 2. de Fin. 5.
Sacra operta. Val. Flacc. 2. 440.
Abditum & opertum. V. Abditum, in ABDO.
Opertum & Apertum, contraria. Plaut. Capt. 3. 3. 9.
Proferre operta. Cic. 1. de Divin. 114.
Recludere operta. Hor. 1. Epiſt. 5. 16.
In operto eſſe. Cic. in Parad. 4. V. dict. ſeq.

OPERTUM, i. n. [ἐπικεκαλυμμένον] Adytum. Cic. in Parad. 4. extr. Familiariſſimus tuus de te privilegium tulit, ut ſi in opertum Bonæ deæ acceſſiſſes, exſulares. & p. p. Romæ ſum, inquis. Et quidem in operto fuiſti. [Forte, Equidem & in operto fuiſti. Subaudito τῆς Romæ.

OPERTE, Adv. Gell. 4. 11. Operte & ſymbolice.

OPERTUS, ûs. m. Macrob. 7. Saturn. cap. 9. Apul. Apol. p. 310. Elmenh. Mundiſſima lini ſeges &c. non modo indutui & amictui ſanctiſſimis Ægyptiorum ſacerdotibus, ſed opertui quoque in rebus ſacris uſurpatur.

OPERTŪRA, æ. f. Ammian. 20. 7. Petitus baliſtarum ictibus & ſagittarum denſitate, opertura armorum abſceſſit innoxius.

OPERĪMENTUM, i. n. [ἐπίβλημα] Quo aliquid tegitur. Cato de R. R. cap. 10. In ſtragula octo, pulvinos ſedecim, operimenta decem, mappas tres.

OPERTŌRIUM, i. n. [σκέπασμα] Idem. Senec. Epiſt. 18. Ex duabus pænulis, altera ſtragulum, altera opertorium facta eſt. Sidon. 3. Epiſt. 12.

OPERCŬLUM, i. n. [ὀπαῖον, ἐπίθημα, πῶμα] Inſtrumentum, quo vas quodvis tegitur. Cato de R. R. cap. 10. Operculum aheni unum.
Ambulatorium operculum. V. AMBULO. Plin. 8. 39.

OPERCŬLO, [πωμάζω] āre. Operculo operire. Columel. lib. 11. cap. 2. Nunc autem ſi ſunt pleni atque operculati favi, demetendi ſunt. Idem lib. 12. cap. 15. Quæ vaſa confeſtim operculare & oblinere convenit.

OPERCULATUS, a, um. Partic. Columel. 11. 2. Operculati favi. V. dict. præced.

OPERTO, āre. frequent. Lucil. apud Feſt. Sagus quem pinguis opertat.

OPERTĀNEUS, a, um. Adj. [μυστικὸς] ut, Opertanea ſacra, Quæ in operto, non in aperto, nec ſub dio fiebant. Plin. lib. 10. cap. 56.
Opertaneos inter Deos refert Mart. Capell. lib. 1.

OPEROR, OPEROSUS. V. OPERA, æ.

OPES, V. OPS.

O P H

OPHARUS, i. m. [Ὄφαρος] Scythiæ fluvius, in montibus Catheis naſcens, & in Lagoum influens. Plin. lib. 6. cap. 8.

OPHELTES, æ. m. [Ὀφέλτης] Filius Lycurgi a ferpente necatus. De quo Ovid. 3. Met. 605. V. HYPSIPYLE Stat. 2. Silv. 1. 181.

Sic & in anguiferæ ludentem gramine Lernæ
Præcifum fquamis avidus bibit anguis Opheltem. Idem 4. Theb. 733.

Alius Cyzicenus apud Val. Flacc. 3. 198.

OPHEOSTAPHYLE, es. f. [ὀφεωσταφύλη] Frutex capparis. Plin. 13. 23. Al. Ophioftaphyle. q. V.

OPHIACA, orum. n. pl. [Ὀφιακὰ] Plin. 20. 23. Petridius ophiaca fcripfit. i. e. De ferpentibus libros.

OPHIADES, is. f. Infula in mari Arabico. V. Diodor. 3. 3.

OPHIAS, ădis. f. [Ὀφιὰς] Ophii filia, Combe. Ovid. 7. Met. 383.

OPHIASIS, is. f. [ὀφίασις] Vitium eft capitis, pueris præfertim familiare, ab occipite plerumque originem ducens, indeque ufque ad aures & frontem paulatim ferpens, donec utrimque fines quafi capite & cauda committantur. Unde & nomen invenit: ὄφις enim Græce, nobis ferpentem fonat. Quacunque hoc malum ferpit, cutis emoritur, pilus excidit, glabretaque, per extimam capitis cutem fparfa, fcpentis effigiem relinquunt. V. Celfus. 6. 4.

OPHICARDELUS, i. m. Gemma eft, in qua nigrum colorem binæ lineæ albæ includunt. Plin. lib. 37. cap. 10.

OPHIDION, i. n. [ὀφίδιον] Pifciculus eft congro fimilis, multo tamen minor, a ferpentis figura nomen habens. Meminit ejus Plin. lib. 32. cap. ult.

OPHIOCTONON, i. n. [ὀφιοκτόνον] Herba, quæ notiore nomine Elaphobofcon appellatur: ita dicta, quod ferpentes enecare credatur. Herbariorum vulgus *Gratiam dei* appellat, tefte Ruellio.

OPHIOGENIUM, i. n. [ὀφιογένιον] Herba eft, cujus paftu cervi fefe adverfus ferpentes muniunt. Alio nomine Elaphobofcon dicitur, hoc eft cervi pabulum. V. dict. præced.

OPHIOGENES, um. m. pl. [Ὀφιογενεῖς] Populi funt in Hellefponto, qui ferpentum ictus contactu levant, & manu impofita venena extrahunt corporibus. Plin. lib. 7. cap. 2. conf. 28. 3.

OPHIOGLOSSON, i. n. [ὀφιόγλωσσον] Herba a lingua ferpentis fic dicta. Tabern. p. 1232.

OPHIOMACHUS, i. m. [ὀφιόμαχος] Locuftæ genus a Græcis dicitur, quod cum ferpentibus pugnet. V. Suid.

OPHION, ŏnis. m. [Ὀφίων] focius fuit Cadmi, ex illis, qui e dentibus ferpentinis nati fuerunt, ideoque & nomen habet a ferpente, qui Græce ὄφις dicitur. Hinc

OPHIONIUS, a, um. Adj. [Ὀφιόνειος] Senec. OEdip. 485.

— facer & Cithæron
Sanguine inundavit, Ophioniaque cæde. i. e. Thebana. Cadmus enim cum fociis Thebas condidit.

OPHIONIDES, æ. m. [Ὀφιονίδης] Ophionis filius Amycus. Ovid. 12. Met. 245.

OPHION, ŏnis. m. [Ὀφίων] Nomen viri proprium, qui cum Eurynome uxore, quam genuit Oceanus, ante Saturnum rerum potitus eft, quem Saturnus fugavit. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 348.

— hos onerat ramos exutus Ophion. V. Janum Parrhafium.

Ophion, peculiare Sardiniæ animal. Plin. 28. 9. & 30. 15.

OPHIONEUS, i. m. [Ὀφιονεύς] Meffeniorum vates, qui a natali die lumine captus, publice & privatim futura prædicere folitus eft. Paufan. Meffen. p. 121. Wech.

OPHIOPHAGI, orum. m. pl. [Ὀφιοφάγοι] dicti funt Qui ferpentibus vefcuntur, cujus generis populos ad finum Maris rubri memorat Plin. lib. 6. cap. 29.

OPHIOSCORODON, i. n. [ὀφιοσκόροδον] Frutex eft, qui notiore nomine Capparis appellatur. Diofcorid. lib. 2.

OPHIOSTAPHYLE, es. f. [ὀφιοσταφύλη] Frutex eft idem cum Cappari. Plin. lib. 13. cap. 23. Capparis firmioris ligni frutex, feminifque & cibi vulgati. Quidam eum cynosbaton vocant, alii ophioftaphylen.

OPHIOSTAPHYLOS, i. m. [ὀφιοστάφυλος] Frutex eft ex filveftrium vitium genere, quæ Vitis alba, & Græco vocabulo Ampeloleuce vocatur a Plinio lib. 23. cap. 1. Latinorum nonnulli Serpentis uvam interpretantur: itaque dictam putant, quod in Arabia, hoc fruticis genus præfentiffimum venenum putetur.

OPHITÆ, arum. m. pl. [Ὀφῖται] Hæretici quidam fuerunt, qui Chriftum fub ferpentis fpecie colebant. Interim tamen habebant & vivum ferpentem, quem venerabantur & nutriebant. V. Ifidor. 8. 1.

OPHIS, is. m. [ὄφις] Ornamentum manuum, Polluci lib. 5. cap. 16. a fimilitudine, ut opinor, ferpentis dictum. Nam & Anguiculam vertit Gualtherus eodem loco. Hujus etiam meminit Nicoftratus poeta Comicus, & ex eo Clemens Alexandrinus lib. 2. Pædag. cap. 12. ubi Gentianus Hervetus vertit Serpentem. Quo in loco Clemens ipfe hæc etiam dicit memoratu digna: quod quemadmodum Evam ferpens decepit, ita etiam alias mulieres mundus muliebris aureus, efca utens, ferpentis figura, in probra impellit: nempe murænulas quafdam aureas, & ferpentes ad decorem effingens.

OPHITES, is. m. [ὀφίτης] Marmoris genus, habentis maculas ferpentium maculis fimiles. Lucan lib. 9. 717.

Quam parvis tinctus maculis Thebanus ophites. Scribit Plin. lib. 38. cap. 7. ex ophite columnas effe parvas, quod marmor fit nigricans, varium, dicaturque capitis dolores fedare, alligare ferpentum ictus. Stat. 1. Silv. 5. 35.

Mæret onyx, longe queriturque exclufus ophites.

OPHIUCHUS, i. m. [Ὀφιοῦχος] eft Signum cælefte, quod alii putant Herculem effe, alii Æfculapium. Et interpretatur Anguitenens. De quo Cic. ex Arat. lib. 2. de Nat. Deor. 109. fic fcribit, Atque hæc quidem a tergo, propter caput autem Anguitenens,

Quem claro perhibent Ὀφιοῦχον nomine Graji:
Hic preffu duplici palmarum continet anguem.
Ejus & ipfe manet religatus corpore toto:
Namque virum medium ferpens fub pectora cingit. conf. Manil. 1. 331.

OPHIUSA, vel OPHIUSSA, æ. f. [Ὀφιοῦσσα] Infula olim Rhodos dicta, ut teftatur Plin. lib. 5. cap. 31.

Eft item Infula in mari Balearico, tefte Ptolemæo, ex duabus Pithyufis minor (nam major Ebufus dicitur) propter ferpentum copiam inculta: unde & Colubraria a Latinis appellatur. Plin. lib. 3. cap. 5.

Eft & altera ejufdem nominis Infula, non procul a Creta, cujus etiam meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Ophiufa item Oppidum fuit Sarmatiæ Europææ, ad Thyram amnem, de quo idem Plin. loco jam citato.

OPHIUSIUS, a, um. Adj. [Ὀφιούσιος] ut, Ophiufia arva. Ovid. 10. Met. 229. i. e. Cyprus. V. Meurf. Cyprum.

OPHIUSA, æ. f. [ὀφιοῦσα] Herba eft in Elephantine Æthiopiæ regione nafcens, livida, difficilifque afpectu: qua pota minas terroremque ferpentium animo obverfari tradidit Democritus, in tantum ut mortem fibi eo metu damnati confcifcant: quare & facrilegis bibenda dari confuevit. Plin. lib. 24. cap. 17.

OPHRYS, yos. f. [ὀφρὺς] Herba quædam denticulato oleri fimilis, foliis duobus, quæ capillis nigredinem inducit. Plin. lib. 26. cap. 15. Sed lectio fufpecta eft.

OPHTHALMIA, æ. f. [ὀφθαλμία] Oculorum ægritudo, quam Celfus Lippitudinem appellat. Negat tamen Julius Pollux effe proprium aliquod oculorum vitium, fed eo verbo fignificari tradit Cavitatem oculorum ex corporis ægritudine [Immo de v. κοιλοφθαλμία hoc dicit lib. 4. f. 184. Ophtalmia dicitur & Pifcis, qui a Plinio vocatur Oculata, 32. 7. Plaut. Capt. 4. 1. 70.

Scis bene effe, fi fit unde. R. pernam atque ophthalmiam,
Horæum, fcombrum & trygona & cetum, & mollem cafeum.

OPHTHALMICUS, i. m. [ὀφθαλμικὸς] Medicus oculorum, inquit Budæus. Martial. lib. 8. 74.

Hoplomachus nunc es, fueras ophthalmicus ante:
Fecifti medicus, quod facis hoplomachus. V. Ocularius in OCULUS.

OPHTHALMICA, æ. f. Herba. Tabernæm. p. 1246.

OPHYRIUM, i. n. Materia vitri faciendi, apud Plin. 36. 26.

O P I

OPICUS, a, um. Adj. [ὀπικὸς] Sordidum, immundum, & obfcænum fignificat. Nam (ut ait Feftus) Opicum pro Ofco ponitur. Plin. lib. 29. cap. 1. fub Catonis perfona ait, Nos quoque dictitant barbaros, & fpurcius nos, quam alios opicos, appellatione fœdant. De Græcis. Juven. 3. Sat. 207. Opicos mures, Fœdos, & putidos dixit. Idem 6. Sat. 454.

Nec curanda viris opicæ caftigat amicæ
Verba. i. e. Quæ non Latine loqueretur, fed Opice. Fuerunt autem Opici Campaniæ populi quidam a linguarum colluvie dicti, five a ferpentibus, quafi Ophici, in quibus narrabantur Baiani, Cumani, Puteolani, Neapolitani: namque urbes, Opicorum fuiffe dicuntur. V. Lex. Pitifc. Tiro apud Gell. 13. 9. Ut noftri Opici putaverunt. i. e. Plebeji, ruftici. conf. Gell. 11. 16.

Opicas evolvere chartas. Aufon. Profeff. Burdig. 23. 3.

Opicæ tegunt papyri. Idem 4. Epift. 79.

Opicus magifter. Aufon. Epigr. 128 2. Hoc nomine Eunum liguritorem appellat. V. Scalig. ad Feft. & Aufon. & Turneb. Adverf. 10. 12. vel Lipf. 5. Qu. Epift. 6.

OPIFERA, V. OPS.

OPIFEX, ĭcis. c. [δημιουργὸς, κατασκευαστής] ex Opera & Facio compofitum: dicitur Artifex, five ut fic dicam, Operator, non modo rerum, led etiam verborum: quinetiam Opifices, Coqui, & blandarum artium fectatores appellantur. Cic. 1. Offic. 150. Opificefque omnes in fordida arte verfantur. Idem pro Flac 18. Opifices & tabernarios, atque illam omnem fæcem civitatum, quid eft negotii concitare? [Opifex ab Opere dicitur, ut Munifex a Munere. Gloff. Gr. Lat. Opifex, Δημιουργὸς, Χειροτέχνης.

Coronæ opifex. Hor 3. Carm. 27. 30.

Fulminis trifulci deus opifex. Senec. Hippol. 2.

Operis omnis opifex. Hor. 1. Serm. 3 122.

Perfuadendi opifex, Rhetorice. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Rerum opifex. Ovid. 1. Met. 79.

Verborum opifex ignobilis Zeno. Cic. 5. Tufc. 34. Etfi Zeno Citieus, advena quidam & ignobilis verborum opifex, infinuaffe fe in antiquam philofophiam videtur. Idem 7. Fam. 26. Is enim eft dicendi opifex.

Apes opifices. Varro de R. R. lib. 3. cap. 16.

Opifex, ædificatorque mundi Deus. Cic. 1. de Nat. Deor. 18.

OPIFICIUM, i. n. [δημιούργημα] Opus ipfius opificis. Varro de R. R. lib. 3. cap. 16. de apibus, Nifi opificii eas urget tempus.

OPIFICIUS, a, um. Adj. Apul. Florid. 1. Exftare in opificiis operibus.

OPIFICINA, æ. f. [δημιουργεῖον, ἐργαστήριον] pro Opificio, ut ait Budæus. Plaut. Mil. 3. 3. 7.

Me ire in opus alienum, aut tibi meam operam pollicitari,
Si ea in opificina nefciam aut mala effe, aut fraudulenta. Cic. 1. Offic. 150. Nec enim quicquam ingenuum habere poteft opificina. Vetus codex habet Officina. [Quod eodem redit, quum hoc ex illo contractum fit. V. in OFFICIUM fupra.

OPIGENA, in OPS.

OPILIO, ōnis. m. [ποιμὴν] dicitur quafi Ovilio, hoc eft qui oves cuftodit. Sunt qui Upilio, non Opilio fcribant: auctoritate Prifciani, qui dicit o breve in hoc nomine effe converfum in u longum, ex litterarum affinitate. Columel. lib. 7. cap. 3. Poft feturam deinde longinquæ regionis pafcua petiturus opilio, fere omnem fobolem paftioni refervet fuburbanæ. Virg. 10. Ecl. 19.

Venit & upilio, tardi venere bubulci. Gloff. Gr. Lat. Opilio, αἰπόλος.

OPILIO, inquit Feftus, genus Avis eft. conf. OPUNCULA.

OPIMIUS, Nomen gentis Ro. L. Opimius, Conful Romæ fuit, quo anno C. Gracchus feditiofis concionibus ftatum Reip labefactans cæfus eft. Ab hujus nomine vina Opimiana dicta funt, quæ Opimio Confule nata funt. Plin. lib. 14. cap. 4. L. Opimio confule, quum C. Gracchus tribunus pleb. feditionibus agitatis interemptus eft, ea cæli temperies fulfit, quam cocturam vocant, folis opere, natali Urbis 634. Durantque adhuc vina ducentis fere annis, jam in fpeciem redacta mellis afperi: (etenim hæc natura vinis in vetuftate eft) nec potari per fe queunt, fi non pervincat aqua, ufque in amaritudinem carie indomita. V. Paterc. 2. 7. & 8.

OPIMIANUS, a, um. Adj. Paterc. 2. 7. 5. Martial. 9 89. Plin. 14. 4. Petron. cap. 34.

OPIMUS, a, um. Adj. [πίων] Dives, pinguis: ab Opis deducitur. Feftus,

Feſtus, Hoſtiæ opimæ, præcipue pingues: & Opima, magnifica & ampla. Unde ſpolia quoque, quæ dux populi Ro. duci hoſtium detraxit, opima dicuntur. Virg 10. Æn. 449.

At ſpoliis ego jam raptis laudabor opimis.

Habitus corporis opimus, & Gracilitas, contraria. Cic. de Clar. Orat. 64. Habet enim certos ſui ſtudioſos, qui non tam habitus corporis opimos, quam gracilitates conſectentur. De Lyſia oratore loquitur. Habitus corporis opimos, i. e. Nervos quoſdam orationis μεταφορικῶς, ſeu orationem plenam roboris & nervorum.

Præda opimus vir. Cic. 3. Verr. 132. Indignum iſti videri cœpit, ex tanta æde, tantoque opere, ſe non opimum præda, præſertim a pupillo diſcedere. Quaſi dicas opulentum & onuſtum.

Rebus bonis opima regio. Lucret. lib. 1. 729. De Sicilia.

Acies opimæ, i. e. Bella in quibus ſpolia quærebantur opima. Stat. 4. Silv. 6 65.

Accuſatio opima. Cic. pro Flac. 81.

Ager opimus & fertilis. Cic. 2. de Lege Agrar. 49. & 50.

Arva. Virg. 2. Æn 782.

Aſia opima & fertilis. Cic. pro Lege Manil. 14. Aſia vero tam opima eſt & fertilis, ut & ubertate agrorum, & varietate fructuum, & magnitudine paſtionis, & multitudine earum rerum, quæ exportantur, facile omnibus terris antecellat. Sic Opima prædia, apud Plin. lib. 8. cap. 43. pro Quæſtuoſis, teſte Budæo.

Boves opimi. Varro 2. de R. R. cap. 1. Sic, Boves altiles, ad ſacrificia publica ſaginati, dicuntur Opimi. Cic. 5. Tuſc. 100. Ovid. 4. de Pont. 9. 50.

Albave opimorum colla ferire boum.

Cadavera. Valer. 3. Argon. 143.

Cibus. Plin. lib. 22. cap. 22.

Dapes opimæ. Virg. 3. Æn. 224.

Decus, Spolia. Curtius 3. 11. 7. Opimum decus cæſo rege expetens.

Dictionis opimum quoddam & tanquam adipatæ genus. Cic. in Orat. 25. Vocat autem Opimum dicendi genus, Quod eſt tumidum, nimiſque redundans, & quod luxuriare quodammodo videtur, & velut pingue & craſſum.

Jecore opimo fartus & ſatiatus. Cic. 2. Tuſc. 24. Ex poeta.

Membra opima. Gell. 5. 14.

Menſa opima. Sil. lib. 11. 283.

Ornamenta dicendi opima. Cic. in Brut. 271. T. Accius Piſaurenſis & accurate dicebat, & ſatis copioſe, eratque præterea doctus Hermagoræ præceptis: quibus etſi ornamenta non ſatis opima dicendi, tamen ut haſtæ velitibus amentatæ, ſic apta quædam & parata ſingulis cauſarum generibus argumenta traduntur. Non ſatis opima dixit, quod præcepta Hermagoræ ſint exilia: ſic enim de eo ſcribit in hoc ipſo Bruto 263. C. Sicinius probabilis orator, jam vero etiam probatus, ex hac inopi ad ornandum, ſed ad inveniendum expedita Hermagoræ diſciplina. Ea dat rationes certas, & præcepta dicendi: quæ ſi minorem habent apparatum (ſunt enim exilia) tamen habent ordinem, & quaſdam errare in dicendo non patientes vias.

Pax. Sil. lib. 16. 685.

Pingue. Perſ. 3. Sat. 32.

Præda. Hor. Epod. 10. 21.

Præda opima præclaraque. Cic. pro Roſc. Amer. 8. Curt. 5. 1. 4.

Quæſtus. Plin. lib. 10. cap. 51.

Res. Hor. 1. Epiſt. 2. 57.

Spolia. Virg. 6. Æn. 855. Liv. 4. 20. V. ſupra.

Triumphus. Hor. 4. Carm. 4. 51.

Victima. Plin. lib. 10. cap. 21.

Opima (ſc. Spolia) dicuntur abſolute, ut Plin. Paneg. cap. 7. conf. Interpr. ad Curt. 3. 11. 7. & Sil. 12. 280.

Opimior, compar. apud Gell. lib. 5. cap. 14. Nam earum, quas venabatur feras, membra opimiora ad ſpecum mihi ſuggerebat. Quaſi pinguiora.

Opīme, Adv. [πιόνως] Abundanter & laute. Plautus Bacch. 3. 1. 6.

Omnium ad perniciem inſtructa domus opime atque opipare.

Opimĭtas, ātis. f. Solin. cap. 59. Nam protinus atque poma ejus ceciderint maturitate, alia protuberant: eaque tantum eſt opimitati mora, ut fetus decidant ante nati. De arbore Medica. conf. Ammian. 19. 22. Plaut. Aſin. 2. 2. 16.

Maximas opimitates, gaudio effertiſſimas. Idem Capt. 4. 1. 2.

Maxumas opimitates opiperaſque offers mihi.

Segetis opimitas. Symmachus in epiſt. ad Patruin. libri 8. 19. Quid ſi tibi reſpondiſſet opimitas ſegetis, aut vindemiæ arriſiſſet ubertas? H. St.

Opīmo, [πιαίνω] āre. Pinguefacere. Columel. lib. 8. cap. 9. de alendis turturibus, Hieme tamen offæ panis vino madefactæ, ſicut etiam palumbos, celerius opimant, quam ceteri cibi. Idem 8. 7. & Apul. de Mundo p. 68. Elmenh.

Tralate. Auſon. Epiſt. 15. pr.

O qui venuſtos uberi facundia
Sales opimas, Tetradi.

Opimātus, a, um. Partic. ut, Opimata vivariis oſtrea. Sidon. 8. Epiſt. 12. Opimato abdomine venter. Auſon. Moſell. 105.

Opīnio, ōnis. f. [δόξα, οἴησις, δόκησις] eſt Judicium ſive perſuaſio, quam de aliqua re habemus. i. e. Id quod de ea re ſentimus. Cic. Ep. ad Octav. Quod utinam neque noſtra nos opinio, neque tua fides fefelliſſet! i. e. Utinam non falſi eſſemus opinione, judicio, & perſuaſione, quam de te habebamus. Ibid. Quantum te, popule Romane, de me fefellit opinio? Quum autem de aliqua re dubia quæſtio eſt, non dicimus, Hæc eſt mea opinio, ſed Mea ſententia; unde & ſæpe legimus, Mea quidem ſententia, i. e. Meo judicio.

Puto quaſi Opinatio, ut Suſpicio. H. St. Sic Optio pro Optatio; Oblivio, ab Oblivíſcor; Legio a Legendo; Capio, ut in compoſito Uſucapio, a Capiendo, &c. antiqua verbalia ſunt a Præſ. Indic. formata. Non dubito autem, quin veteres Opino, ĕre. tertii ordinis verbum uſurparint, ut alia ſimiliter, quæ in deſuetudinem venerunt. conf. in OPTIO.

Opinio hominum magna de aliquo. Cic. 1. Fam. 7. Magna eſt hominum opinio de te, magna commendatio liberalitatis.

Vulgi opinio. Cic. 3. Off. 84. Non habeo ad vulgi opinionem, quæ major utilitas, quam regnandi eſſe poſſit.

Opinio rei alicujus. Celſ. lib. 1. in procem. Cujus autem rei non eſt certa notitia, ejus opinio certum reperire remedium non poteſt. [Non eſt τὸ Ejus cum Opinio, ſed cum dictione Remedium copulandum.

Opinio & Veritas, contraria. Cic. 1. de Nat. Deor. 61. Eſſe deos perſuaderi mihi non opinione ſolum, ſed etiam ad veritatem plane velim.

Adverſa opinio, Diverſa, contraria. Plin. lib. 9. cap. 7. Qui ſunt in adverſa opinione.

Communis quædam hominum. Cic. 1. de Orat. 94. Et 3. de Nat. Deor. 72.

Fictæ. Cic. 2. de Nat. Deor.

Gravis & vehemens opinio, quæ per animos gentium barbarum pervaſerat. Cic. pro Lege Manil. 23.

Honeſta de numine deorum & mente. Cic. pro Domo, 107.

Incorrupta tua de me ut maneret, laborabam. Cic. 11. Fam. 28. pr. V. INCORRUPTUS.

Obſcura. Cic. 1. de Orat. 92.

Popularis. Cic pro Cluent. 142. Antea fuiſſe in illa opinione populari.

Stabilis permanet. Cic. 2. de Nat. Deor. 5.

Vanæ. Cic. 2. de Nat. Deor.

Vetus eſt. Cic. 6. Verr. 106

Vulgaris. Cic. 1. de Orat. 109.

Abire ad vulgi opinionem. Cic. 3. de Offic. 84. Sed emendati codd. legunt, Non habeo, ad vulgi opinionem, &c.

Accipere opinionem falſam de aliquo. V. ACCIPIO.

Adducere in opinionem aliquem. Cic. pro Cæcin. 13. In eam opinionem Cæſenniam adducebat, ut mulier, &c.

In eam opinionem, fiduciamque adduxere, uti exiſtimem. Pontanus præfatione in Ptol. ſententias. H. St. ſtatim in princ.

Afferre gravem de quopiam judicio aliquô opinionem. Cic. pro Cluent. 142.

Amittere. Cic. Att. 3. 24.

Amovere ab aliquo. Ter. And. 3. 2. 30. V. AMOVEO.

Aucupari opinionem aliorum errantem. V. AUCUPOR.

Augurari opinione. Cic pro Muren. 65. Quantum opinione auguror. V. AUGUROR.

Comprehendere mente, & Remittere opinionem, contraria. Cic. pro Cluent. 4. Deinde ſi quam opinionem jam veſtris mentibus comprehendiſtis, ſi eam ratio convellet, ſi ratio labefactabit, ſi denique veritas extorquebit, ne repugnetis: eamque animis veſtris aut lubentibus aut æquis remittatis.

Concipere. V. CONCIPIO.

Confirmare. V. CONFIRMO.

Convaluit opinio vetus longo jam tempore. V. CONVALEO.

Creſcit quotidie, & eſt omnium, opinio de diis immortalibus. Cic. 3. de Nat. Deor. 11.

Delet dies commenta opinionum. Cic. 2. de Nat. Deor. 5.

Deponere opinionem. Cic. pro Cluent. 142.

Detrahere, & Confirmare opinionem, contraria. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Dicere ex communi quadam hominum opinione. Cic. 1. de Orat. 94.

Differre ſuas opiniones. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Diripere ad opinionem. Cic. 14. Att.

Diſcedere in opinionem. Cic. 6. Fam. 14.

Duci non re, ſed opinione. Cic. pro Muren. 65.

Evellere opinionem. Cic. pro Cluent. 4. Evellam ex animis hominum tantam opinionem, tam penitus inſitam, tam vetuſtam?

Exiit opinio. Suet. Neron. cap. 53.

Extabuiſſe videmus fictas atque vanas opiniones diuturnitate. Cic. 2. de Nat. Deor. 5.

Fert ut opinio mea. Cic 6. Verr. 23. Per triennium ſoli non modo in Sicilia, verum, ut opinio mea fert, his quidem in temporibus in omni orbe terrarum, vacui, expertes ſoluti ac liberi fuerunt ab omni ſumptu, moleſtia, munere. Ibid. 7. 185. Te Latona, & Apollo, & Diana, quorum iſte Deli non fanum, ſed, ut hominum opinio & religio fert, ſedem antiquam, divinumque domicilium nocturno latrocinio atque impetu compilavit.

Habere opinionem. Cic. 2. de Divin. 70. Credo Romulum, qui Urbem auſpicato condidit, habuiſſe opinionem, eſſe in providendis rebus augurandi ſcientiam.

Integritatis alicujus opinionem habere. Cic. 7. Att. 2.

Habere opinionem de aliquo. Cic. de Amicit. 30. Ille viciſſim opinione fortaſſe nonnulla, quam de meis moribus habebat, me dilexit.

Habere falſam de ſe opinionem. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Imbibere animo opinionem. Cic. 2. Verr. 42. An iſte unquam de ſe bonam ſpem habuiſſet, niſi de vobis malam opinionem animo imbibiſſet?

Imbuit opinio deorum mentem alicujus. V. IMBUO.

Incidere in opinionem. V. INCĬDO.

Inficere opinionem pravitate. V. INFICIO.

Inſerere novas opiniones, & evellere inſitas. Cic. in Orat. 97.

Inſita penitus opinio & vetuſta. V. INSERO, sēvi.

Inveteravit opinio. V. Permanet p. p. & INVETERO.

Labi ad opinionem aliquam. V. LABOR, ēris.

Levare aliquem opinione quapiam. Cic. de Amic. 72. V. Levo, in LEVIS.

Minuere aliquam opinionem. Cic. 2. de Orat. 210.

Movere quæpiam ex opinione aliqua. V. MOVEO.

Niti majorum opinione. V. NITOR, ĕris.

Obſiſtere opinionibus. V. OBSISTO.

Opplevit opinio hæc totam Græciam. Cic. 2. de Nat. Deor. 63. Vetus hæc opinio Græciam opplevit, ſcilicet exſectum eſſe Cælum a filio Saturno.

Penetrare ad ſenſum opinionemque judicis. Cic. in Partit. 123.

Permanet. ut, Non tam ſtabilis opinio permaneret, nec confirmaretur diuturnitate temporis, nec una cum ſæculis ætatibuſque hominum inveterare potuiſſet. Cic. 2. de Nat. Deor. 5.

Pervaſit opinio per animos hominum. Cic. pro Lege Manil. 23. Erat etiam alia gravis atque vehemens opinio, quæ per animos gentium barbararum pervaſerat.

Pugnare ratione contra communem opinionem. Cic. 3. de Nat. Deor. 72.

Perſpectæ, planeque cognitæ, atque ab opinionis arbitrio remotæ res. Cic. 1. de Orat. 108.

Refellere pueriles opiniones rectiſſimis rationibus. Auctor ad Heren. lib. 2.

Sum. ut, Opinio eſt. Cic. 9. Att. 9. In his locis opinio eſt, conjectura magis

magis quam nuntio aut litteris, Cæsarem Formiis ad XI Calend.. April. fore.
Vetus est hæc opinio, quæ constat ex antiquissimis Græcorum litteris atque monumentis. Cic. 6. Verr. 106.
Est ejus opinionis. Columel. lib. 2. cap. 12.
In ea opinione fui, qua reliqui omnes. Cic. 8. Att. 15.
In opinione dubia rem esse. & In præsentia atque ante oculos, contraria. Cic. pro Domo, 11. Res erat non in opinione dubia, sed in præsentia atque ante oculos proposito periculo.
Sententiæ & opinionis alicujus participem esse. Cic. 1. de Orat. 172.
Tradere diversas opiniones. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Venit in opinionem utrisque, signum a classiariis regiis datum. Nepos. Milt. cap. 7. i. e. Opinari cœperunt.
Opinio, Suspicio. Varro Eumenidibus apud Non. 4. 329. Qui omnes me bilem atram agitare clamitantes, opinionem mihi insaniæ meæ confirmant. Terent. Heaut. 2. 2. 3.
Concurrunt multæ opiniones, quæ mihi animum exaugeant. Cic. 3. Offic. 11. Qui primum hæc natura cohærentia opinione distraxissent. Ex Nonio 4. 329.
Opinio, Spes, opinatio: ut ait Nonius l. c. Cic. ad Cæsarem Juniorem, Posthac quod voles a me fieri scribito, vincam opinionem tuam. h. e. Diligentior ero quam tu opinaris.
Contra opinionem, & Præter opinionem. Cic. 4. Verr. 182. Sane homini præter opinionem improviso incidi. Idem pro Rosc. Amer. 45. Contraque opiniones omnium.
Omnium opinione, Ut omnes existimant, & credunt. Cic. 2. Verr. 2. Homo vita atque factis omnium jam opinione damnatus: pecuniæ magnitudine sua spe ac prædicatione absolutus.
Opinione celerius. Cic. 12. Fam. 15. Quamobrem opinione celerius confido sceleratissimum latronem pœnas daturum. Subaudi Hominum.
Celerius opinione venturus dicitur. Cic. 14. Fam. 23.
Gratius opinione tua. Cic. 10. Fam. 31. Quod familiarem meum in tuorum numero habes, opinione tua mihi gratius est.
Melius opinione. Plaut. Casin. 2. 5. 30.
Opinione melius res tibi habeat tua,
Si hoc impetramus, ut ego cum Casina cubem.
Prius tua opinione hic adero, bonum animum habe. Plaut. Amph 1. 3. 41.
Pulchrior opinione alicujus. Plaut. Mil. 4, 6. 23.
Dubia. Cic. pro Domo 11.
Afferre opinionem alicui. Cic. 2. de Offic. 46. Opinionem afferunt populo, eorum similes fore.
Fallere opinionem alicujus. Cic. 1. Fam. 6. Non fallam opinionem tuam.
Respondeat opinioni hominum tua virtus. Cic. 2. Fam. 1.
Superare omnium opiniones. Cic. 5. Att. 15.
Vincere opinionem omnium. Cic. 4. Acad. 1. Non modo opinionem vicit omnium, quæ de virtute ejus erat, sed etiam gloriam superiorum.
Opinio, Fama, existimatio hominum de aliquo. Cic. ad Cæsarem Juniorem, Erat opinio bona de Planco, bona de Lepido. Ex Nonio 4. 329.
Opinio & Existimatio. Cic. Anteq. iret in exsil. 23. Ea maneat opinio & existimatio, quæ virtute parta, non quæ infelicitate illata est.
Virtutis opinio, h. e. Existimatio. Cic. de Amicit. 37. Quum conciliatrix amicitiæ virtutis opinio fuerit, difficile est amicitiam manere, si a virtute defecerimus. Ibidem 98. Ego autem non de virtute nunc loquor, sed de virtutis opinione.
Ut opinio est de cujusque moribus, ita quid ab eo factum, & non factum sit, existimari potest. Cic. pro Cluent. 70.
Opinio studii & suspicio artificii. Cic. 2. de Orat. 156. Opinionem istorum studiorum, & suspicionem artificii apud eos, qui res judicent, oratori adversariam esse arbitror.
Æterna, aut certe diuturna valet in eo opinio tarditatis. Cic. 1. de Orat. 125.
Bona opinio homini tutior pecunia est. Publ. Mim. v. 89. Al. Hominum Diuturna. V. Æterna supra.
Optimæ opinionis viri, i. e. Famæ. Graius JCt. l. 9. Dig. Test. quemadm. aperiantur.
Affert & ista res opinionem. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Augere timoris. Cæs. de Bell. Gall. 5. 57. V. AUGEO.
Capere opinionem vetustatis & virtutis. Cæs. de Bell. Gall. 8. 8. V. CAPIO.
Duplicatur opinio de aliquo. Cic. 16. Fam. 21.
Edita in vulgus opinio. Cæs. 3. Bell. Civil. 29.
Excellens opinione fortuna cum laboribus & miseriis permista esse videatur. Cic. 2. de Orat. 210.
Faciebat Lentulus multo majorem opinionem dicendi actione, quam quanta in eo facultas erat. Cic. de Clar. Orat. 234.
Habet maximam opinionem virtutis hæc civitas in Gallia. Cæs. 7. Bell. Gall. 59.
Inflari opinione. Cic. 1. Off. 91. Al. Opinionibus. [An Opinione sui?
Irrepere in opinionem gratiæ. Cic. de Arusp. Resp. 52.
Laborare opinione arrogantiæ. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Nascens opinio. V. NASCOR.
Obtinere summam in scholis. Quintil. lib. 10. cap. 5. p. 945. Burm.
Percrebuit opinio omnium sermone. Cic. 2. Verr. 1.
Præbere opinionem timoris. Cæs. 3. de Bell. Gall. cap. 17.
Tenere opinionem hominum. Cæs. 3. Bell. Civil. 56. extr. Pompejus autem, ut famam & opinionem hominum teneret, &c.
Valet æterna aut certe diuturna opinio tarditatis in eo, cujus in dicendo aliquid reprehensum est. Cic. 1. de Orat. 125.
Venerat in eam opinionem Cassius, quæ diripuisset ipse, ut viderentur ab hoste vastata, finxisse bellum. Cic. 8. Fam. 10. i. e. Ita de eo opinari cœperant.
OPINIUNCŬLA, æ. f. Salvian. Massil. lib. 4. Si profutura ea tibimet vel tenui opiniuncula judicares.
OPINIŌSUS, a, um. Adj. [δοξαστικός] Tertull. adv. Marc. 4. 35. Si cui tam opiniosus videbitur.
Superl. [δοξαστικώτατος] Cic. 4. Acad. 141. Quid duo vel principes dialecticorum Antipater & Archidemus, opiniosissimi homines, nonne multis in rebus dissentiunt?

OPĪNUS, a, um. Adj. unde NECOPINUS. Ovid. 1. Met. 224.
OPĪNOR, [δοκεῖν, οἴμαι, ὑπολαμβάνειν] āri. Putare, suspicari, opinionem habere. Donatus, Quæ opinamur, putamus: quæ putamus, incerta sunt. Ter. And. 2. 2. 29.
— num videntur convenire hæc nuptiis?
Non opinor, Dave. D. opinor, narras? non recte accipis. Cic. 4. Acad. 67. Sapientem nihil opinari. i. e. Nunquam assentiri rei, vel falsæ, vel incognitæ.
Nihil sine ratione opinari. Cic. 2. de Divin. 15.
Falso multa in vita homines opinantur. Cic. pro Domo 105.
Ut opinor. Cic. de Clar. Orat. 131. Doctus etiam Græcis T. Albucius, vel potius pæne Græcus. Loquor, ut opinor: sed licet ex orationibus judicare.
Opinetur de his, ut libitum cuique fuerit. Plin. lib. 28. cap. 2. Quapropter de his, ut libitum cuique fuerit, opinetur.
De vobis Senatus opinatur non secus ac de tæterrimis hostibus. Cic. in Pison. 45.
Opinari Suet. pro Dicere usus est; ut Aug. cap. 5. Cum Æmilio inter cetera crimina vel maxime objiceretur, quod male opinari de Cæsare soleret. V. Casaub. Idem Calig. cap. 27. Nec omnes (interfecit) gravibus ex causis, verum male de munere suo opinatos.
OPĪNO, āre. pro Opinor. Ennius, Tacere opino esse optimum. V. plura exempla apud Non. 7. 59.
Parvum opinatu. Plin. lib. 29. cap. 1.
OPĪNANS, antis. Partic. Suet. Aug. cap. 67. pr. Cosmum servum, gravissime de se opinantem, non ultra quam compedibus coercuit. [Lego Opinatum. Hinc
NECŎPĪNANS, antis. Phædr. 5. 7. 8.
Dum pegma rapitur, concidit casu gravi
Necopinans, & sinistram fregit tibiam. Lucret. 3. 973. Necopinanti mors ad caput adstitit. conf. Idem 5. 775. & 1319. [Rectius tamen divise scribitur Nec opinans, præsertim ubi distinguit τὸ nec, ut in subjecto Cic. exemplo. Nam in ceteris pro Non ponitur, & privativæ videtur locum particulæ tenere. V. NEC conj.
NECOPINANTER, Adv. [ἀπροσδοκήτως] Vet. Gloss.
OPĪNĀTUS, a, um. Partic. passive. Cic. 4 Tusc. 11. Partes perturbationum volunt ex duobus opinatis bonis nasci, & ex duobus opinatis malis. Opinatos Ennius apud Gell. 11. 4. dixit, quos Euripides δοκοῦντας vocat. Sic & ipse Gell. Opinatissimos auctores vocat, Qui in magna sunt existimatione & fama. V. Alciat. Parerg. 8. 12. & Savaron. ad Sidon. Epist. 1. 5. Ita Florus 2. 7. 8. Rhodos, opinatissima insula, & totius Asiæ insularum metropolis.
NECOPINĀTUS, a, um. Adj. Cic. 1. Acad. 29. Nonnunquam quidem eandem fortunam, quod efficiat multa improvisa hæc, necopinata nobis, propter obscuritatem ignorationemque causarum. Liv. 26. 51. extr. Necopinato adventu, ac prope furto unius diei urbem unam Hispaniæ interceptam. Idem 27. 33. extr. In necopinatam fraudem lapsos esse. Idem 33. 7. Ubi primus terror ab necopinato visu consedit. Et 39. 49. Vix sibimetipsis, præ necopinato gaudio, credentes.
NECOPINĀTO, adverbialiter positum, pro Inopinanter, ex improviso. Liv. 3. 15. Propiusque aliud novum malum necopinato exortum est.
Ex necopinato. Liv. 4. 27. Unde ex necopinato aversum hostem invadat.
OPINĀTIO, ōnis. f. [δόξασμα] h. e. Assensio, inquit Cic. 4 Acad 78. Herculis quendam laborem exantlatum a Carneade, quod ut feram & immanem belluam, sic ex animis nostris assensionem, id est opinationem & temeritatem extraxisset. Idem 4. Tusc. 26. Opinationem autem quam in omnes definitiones superiores inclusimus, volunt esse imbecillam assensionem. Val. Max. 1. 8. extr. Sophista ineptæ & mordacis opinationis. conf. Arnob. 3. & 7. & Cæl. Aurel. Acut. 2. 9. 55.
OPINĀTUS, ûs. m. Lucret. lib. 4 467.
— pars horum maxima fallit
Propter opinatus animi. i. e. Opinationes animi, quæ falsæ possunt esse. conf. Plin in OPINO.
OPINĀTOR, ōris. m. [δοξαστής] Qui multum opinatur. Cic. 4. Acad. 66. Ego vero ipse & magnus quidem sum opinator.
Opinatores erant Milites, qui præerant annonæ. V. Lex. Pitisc.
OPINĀBĬLIS, e. Adj. [δοξαστός] Quod opinione concipi potest. Cic. 1. Acad. 31. Itaque hanc omnem partem rerum opinabilem appellabant. Idem 4 Tusc. 74. Est illud quod in omni perturbatione dicitur demonstrandum, nullam esse nisi opinabilem, nisi judicio susceptam, nisi voluntariam.
OPĬPĂRUS, a, um. Adj. [πολυτελής] Quod est magnarum opum. Plaut. Pers. 4. 4. 1.
Satin' Athenæ tibi visæ fortunatæ atque opiparæ? Idem Capt. 4. 1. 2.
Juppiter supreme, servas me, measque auges opes,
Maxumas optumitates opiparasque offers mihi. Idem Mil. 1. 1. 29. & Perf. 1. 1. 4. Sunt qui Oppiparus scribunt littera geminata.
OPIPĂRE, Adv. [πολυτελῶς] Abundanter. Cic. 13. Att. 50. Itaque & edit & bibit ἀδεῶς, & jucunde, opipare sane & apparate. Idem 1. Off. 58. Opipare a Pythio apparatum convivium. conf. Sen. de Mort. Claud. & Plaut. Bacch. 3. 1. 6.
Opiperus per e apud Pontanum non uno in loco. ut p. 268. de Conviventia, & 327. Corona opipera. 329. H. St. V. Scalig. ad lib. 1. Varr. de R. R. pr.
OPIPĂRIS, e. Adj. Idem. ut, Opipares cibi. Apul. 2. Milef.
OPIS, V. OPS.
OPIS, [Ὦπις] Nympha comes Dianæ. Virg. 11. Æn. 836.
Opis ad æthereum pennis aufertur Olympum. V. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 22. & Claud. de Laud. Stil. 3. 254. conf. OPS, ōpis.
OPIS, is. f. Civitas juxta quam Tigris profluit, & mare Rubrum ingreditur, teste Herodoto lib. primo.
OPĬSCUS, i. m. Qui in utero matris geminus conceptus, altero abortu ejecto, incolumis editus est. Probus de Prænomine. [Immo Vopiscus.
OPISTHŎCRĔPĪDES, um. f. pl. [ὀπισθοκρηπίδες] Genus calceamentorum muliebrium, de quibus Pollux cap. 22. lib. 7. non semel. V. supra DISPODIA, & mox OPISTOGRAPHUS.
OPISTHŎCŎMÆ, arum. m. pl. [Ὀπισθόκομοι] teste Polluce lib. 2. cap. 3. Eubœæ populi dicti sunt, qui crines habebant versus tergum reflexos. V. seq. dict.

Opisthographus, i. [ὀπισθόγραφος] aliquando adj. aliquando subst. Volumen quod etiam in tergo scriptum est. Fit enim ab ὄπισθεν, id est retro: & γράφω, scribo. Plin. 3. Epist. 5. Hac intentione tot ista volumina peregit, electorumque commentarios centum sexaginta mihi reliquit, opisthographos quidem, & minutissime scriptos. Hermolaus, Opisthographi non specie libellari, vel voluminis, & habiles torqueri, a tergo videntur appellati: quoniam utraque pagina scripti essent, adversa & aversa, minutis litteris, & lituris pleni: a quo fortasse liturarios Ausonius poeta eos dixerit. Scio quosdam Opisthographum accipere pro eo, quod ita scriptum est, ut legi postea non possit, nisi librariis describendum mandetur. Dicat aliquis & pro charta deletili sive palimpsesto posse capi: quia Ulpianus de bonorum secundum tabulas possessione disserens, in l. Chartæ. D. de Bonor. possess. secundum tab. Chartæ, inquit, appellatio etiam ad novam chartam refertur, & ad deletitiam. Proinde etsi in opisthographo quis testatus sit, hinc peti potest bonorum possessio. Mihi a tergo id nomen tractum placet, ut probem qui sic interpretantur in Juvenale 1. Sat. 6.

Scriptus & in tergo, necdum finitus Orestes. Ad eandem formam Opisthocomæ dicebantur Euboici, qui comam, ut ait Pollux, per terga fusam alerent: sicut Acrocomæ Thraces, qui antias in frontem muliebriter demitterent. In præliis quoque Opisthophylacas vocabant qui terga custodiebant. Ejusdem sunt originis & Opisthodomos: ita dicebatur locus a tergo arcis Atheniensium, & Opisthocrepides, calceamentum quoddam femineum: sicut ornamentum quoque capitis earum, Opisthosphendone. Hactenus Barbarus.

Opisthographa, pl. n. etiam appellabantur eæ Chartæ, quibus litteræ integebantur, quia a tergo inscriptæ declarabant ad quem mitterentur. Solebant enim veteres epistolas in tabulis seu chartis conscribere, easque alia charta, quæ plerumque erat intus exarata, operire: deinde lino obligare: postremo obsignare. Huc respexit Horatius, quum ad librum suum sic scribit, lib. 1. Epist. 20. 13.

Aut fugies Uticam, aut vinctus mitteris Ilerdam. significat enim homines ex libro suo integumenta litterarum facturos. Sciendum autem est libros veterum una tantum ex parte fuisse exaratos: idcircoque volumina dicebantur, quia in unum convolvebantur. Itaque ex eis opisthographa facere licebat, quod non item ex nostris licet. Lambin. conf. Jos. Scalig. Animad. in Guillandin. Comm. de Papyro p. 45. Is. Voss. ad Catull. p. 51. seqq.

Opisthosphendone, es. f. [ὀπισθοσφενδόνη] Ornamentum quoddam muliebre apud Pollucem lib. 5. cap. 6. ex Aristophane: & iterum lib. 7. cap. 22. In priori loco Redimiculum vertit Gualtherus, in posteriori Fundam.

Opisthotonus, i. m. [ὀπισθότονος] Morbus cervicis, qui quodam rigore nervorum caput scapulis adnectit, ut ait Celsus lib. 4. cap. 6. pr. V. Galen. & Plin. 28. 12. & 24. 12.

Opisthotŏnĭcus, a, um. Adj. [ὀπισθοτονικός] Qui rigore ejusmodi cervicis inflexibili laborat. Plin. lib. 20. cap. 18. Sanat & vertigines, tremulos, opisthotonicos, lienes, lumbos, perfrictiones. De saxogeno.

Opisthotonia, æ. f. Idem quod Opisthotonus. Cæl. Aurel. Acut. 3. 6. 61.

Opĭter, ĕris vel tris. dicitur, Cujus pater avo vivo mortuus est: sic dictus quod obitu patris genitus sit: aut quod avum post patrem habeat, id est pro patre. Festus. conf. Quintil. 1. 4. Libell. de Nominib. Val. Max. subject. & Lex. Pitisc.

Opĭtergium, i. n. [Ὀπιτέργιον] Venetiæ mediterraneæ oppidum, etiam hodie nomen retinens, vulgo *Oderzo*, cujus meminerunt Plin. lib. 3. cap. 19. & Ptolem. lib. 3. cap. 1.

Opitergīnus, a, um. Adj. [Ὀπιτεργῖνος] Adj. ab Opitergio Carnorum oppido. ut,

Ratis Opitergina. Quintil. lib. 3. cap. 8. conf. Flor. 4. 2. 33. & Lucan. 4. 462.

Opites, is. m. Argivi viri proprium, quem Hector in bello Trojano interfecit.

Opĭtŭlor, [ἀλεξέω] āri. depon. Adjuvare, subvenire: ab Ope & Tollendo, id est ferendo. Ter. And. 1. 3. 5.

Si illum relinquo, ejus vitæ timeo: sin opitulor, hujus minas.

Subvenire & opitulari patriæ. Cic. 1. Off. 49.

Permultum ad dicendum opitulati sunt præceptores. Cic. 2. de Invent. 7.

Opitulari contra. Plin. lib. 28. cap. 8. E dorso medullam adalligatam contra vanas species opitulari.

Sontibus opitulari poteram. Cic. 4. Fam. 13.

Ire amanti opitulatum. Plaut. Mil. 3. 1. 26.

Opĭtŭlo, āre. Liv. Andr. apud Non. 7. 61. Da mihi hasce opes, quas peto, quas precor: corrige, opitula.

Opitulārio, ōnis. f. Ulpian. lib. 1. D. de minor. XXV. ann. conf. Arnob. lib. 4.

Opitulātus, ûs. m. Fulgent. Mythol. 3. Ejus opitulatu cuncta germinum adolescit nativitas.

Opitulātor, ōris. m. Apul. Florid. 3. Sodalis opitulator.

Opĭtŭlus, i. m. [ἀλεξητήρ] dictus est Juppiter, quasi opis lator: & proprie in rebus dubiis & malis dicitur. Festus.

Antiqui Jovem cognomento Opitulum venerantur, ab eo quod indigentibus opem ferret. Beroald. in Suet. ex Augustino lib. 7. de Civitate Dei. H. St. Puto veteres Opitulus, a, um. Adj. usurpasse, & inde verbum formasse Opitulor.

Opium, i. n. [ὄπιον, μήκωνος ὀπός] Succus ex papavere manans inspissatus. Plin. lib. 20. cap. 18. Succus papaveris largus densatur, & in pastillos tritus in umbra siccatur, non vi soporifera modo, verum, si copiosior hauriatur, etiam mortifera per somnum, opium vocant.

O P O

Opŏbalsămum, i. n. [ὀποβάλσαμον] Succus balsami, ab ὀπός, ὀπῦ, id est succus. Plin. lib. 12. cap. 25. Succus e plaga manat, quem opobalsamum vocant, eximiæ suavitatis, sed tenui gutta: ploratu lanis parva colligitur in cornua. Martial. lib. 11. 9.

Lassa quod externi spirant opobalsama drauci.

Candida felices sudant opobalsama virgæ. Stat. 3. Silv. 2. 141.

Hirsuto spirant opobalsama collo. Juven. 2. Sat. 41.

Opocarpathon, i. n. [ὀποκάρπαθον] Succus carpathi, quem Plin. lib. 28. cap. 10. connumerat inter venena.

Opŏpănax, ăcis. f. [ὀποπάναξ] Succus panacis herbæ, quæ omnes morbos sanare dicitur. Plin. lib. 20. cap. 24. V. PANAX.

Opōrĭce, es. f. [ὀπωρική] Medicamentum nobile: de quo Plin. lib. 4. cap. 14. Unum etiamnum arborum medicinis debetur nobile medicamentum, quod oporicen vocant. Nomen habet, inquit Hermolaus, ἀπὸ τῆς ὀπώρας hoc est a pomis arborumque fructibus.

Opōrīnus, a, um. Adj. [ὀπωρινός] Idem quod Latine Autumnalis. Martial. lib. 9. 13.

Si daret Autumnus mihi nomen, Oporinos essem. Siquidem ὀπώρη Græcis, Autumnum significat Latinis.

Opōrŏthēca, æ. f. [ὀπωροθήκη] Locus ubi Autumnales fructus servantur. Varr. 1. de R. R. cap. 59. Et ideo oporothecas qui faciunt, ad Aquilonem ut fenestras habeant, atque ut aere perflеantur, curant. ὀπώρα, pomum, sive omnis fructus mollioris corticis.

Oportet, ŏportebat, oportuit. Imperf. [δεῖ, χρή] V. Vallam 3. 49.

Oportuit esse. Plaut. Cas. 4. 1. 8.

Properate, cœnam jam esse coctam oportuit. Cic. pro Corn. Balb. 8. Nunc vero quid dicitur? quid ait accusator? fecisse Pompejum, quod ei facere non licuerit: quod gravius est, quam si id factum ab eo diceret, quod non oportuisset: est enim aliquod quod non oporteat, etiamsi licet; quicquid vero non licet, certe non oportet.

Pascere oportet oves. Virg. 6. Ecl. 5.

Nequid fiat secus quam volumus, quamque oportet. Cic. 6. Att. 2.

Benevolentia & caritate civium septum esse oportet, non armis. Cic. 2. Philipp. 112.

Oportet, conjicientis. Plaut. Pœn. 5. 2. 70.

Servum hercle te esse oportet & nequam & malum,
Hominem peregrinum & advenam qui irrideas.

Oportuit factum, & Oportuit esse factum. Ter. And. 1. 5. 5. Nonne prius communicatum oportuit? h. e. Nonne id prius debuit communicare mecum? Cic. 1. in Catil. 5. Hoc quod jam pridem factum esse oportuit, certa de causa nondum adducor ut faciam. Ex Budæo. Sic Ter. Heaut. 1. 2. 26. Mansum oportuit Ibid. 2. 2. 6. Non oportuit relictas. Et Adelph. 2. 2. 6. Adolescenti morem gestum oportuit.

Sic conjunctivo præmisso usurpatur. Columel. præf. lib. 1. Sit oportet naturæ sagacissimus. Sen. Epist. 6. In rem præsentem venias oportet.

Infinitivo item omisso usurpare videtur. Cic. Parad. 3. 2. Quicquid non oportet, scelus esse, quicquid non licet, nefas putare debemus. Flor. 3. 20. 14. Quod sub gladiatore duce oportuit. [Subaudi Fieri.

Oportet, & Necesse est, non idem. Quintil. lib. 1. cap. 1. Dein ut repetitis altius causis diligentissime ostenderet, quam id quod erat in matrem dicturus, non oporteret modo fieri, sed etiam necesse esset.

Oportet & Opus est. Cic. 4. Att. 6. Ego vero, qui si loquor de Republica quod oportet, insanus: si quod opus est, servus existimor: si taceo, &c.

Oportere & Decere in quo differant, declarat Cic. in Orat. 74. Oportere perfectionem declarat opificii, quo & semper utendum est, & omnibus. Decere quasi aptum esse, consentaneumque tempori & personæ.

Oportet, personale aliquando reperitur. Ter. Heaut. 3. 2. 25. Hæc facta ab illo oportebant, Syre. Quintil. lib. 8. procem. Disertis satis putat dicere quæ oporteant. Burm. p. 660. Oporteat. conf. Ter. And. 3. 2. 1.

O P P

Oppango, pēgi, pactum, [καταπηγνύω] ĕre. Affigere, conjungere. Oppangere savium. Plaut. Curc. 1. 1. 59.

Oppecto, ĕre. De cibis, Plaut. Pers. 1. 3. 30.

Nam nimio melius oppectuntur frigida. i. e. Digitis vel dentibus, quasi pectine, carpuntur.

Oppexus, ûs. m. Apul. Met. 11. p. 261. Elmenh. Quæ pectines eburneos ferentes, gestu brachiorum, flexuque digitorum ornatum atque oppexum crinium regalium fingerent.

Oppēdo, [καταπέρδω] ĕre. Dissentire & adversari, vel contemnere, ut exponit Acron. Hor. 1. Serm. 9. 70. — vin' tu

Curtis Judæis oppedere? Lambinus, Irridere, ac pro nihilo putare. Oppedere enim est, ventris crepitum in alterius odium & contumeliam edere, quod dicunt Græci καταπέρδειν, & ἀντιπέρδειν.

Oppĕrior, īris, pertus sum, [περιμένω] īri. depon. Exspectare. Ter. Adelph. 3. 3. 92.

Opperiar hominem hic, ut salutem & colloquar. Idem Phorm. 3. 2. 29.

Si non tum dedero, unam præterea horam ne oppertus sies. Hor. 1. Epist. 2. 71.

Nec tardum opperior, nec præcedentibus insto.

Juvenes opperiuntur, dum residant aquæ. Ovid. 9. Met. 95.

Hostem magnanimum opperiens. Virg. 10. Æn. 771. Idem 1. 458.

Tempus opperiri. Sil. lib. 5. 85.

Stetit opperiens virginem. Valer. 5. Argon. 391.

Opperītus sum, apud Plaut. Most. 3. 2. 101.

Seni non otium erat, id sum opperitus.

Oppessulo, āre. Unde

Oppessulātus, a, um. Partic. Clausus, pessulis obfirmatus. Plaut. Amph. suppos. Herus, salutator oppessulatas ante foreis graditur. Petron. cap. 97. Oppessulatæ fores. conf. Apul. Met. 9.

Ammian. Marcellin. in Valente & Gratiano, Quum enim oppessulatas januas perrumpere conati qui sequuti sunt. p. 515. 37. Francf. Quod si non exstaret hic Plauti locus, putaret aliquis esse ab illo novatum. H. St. Desiderabatur hic locus in ed. Lugd.

Oppĕto, īvi vel ii, ītum, [ἀποθνήσκω, ὑπερθνήσκω] ĕre. Mori; accusativum habet expressum, aut subauditum. Virg. 1. Æn. 98.

— ô terque quaterque beati,
Quis ante ora Patrum Trojæ sub mœnibus altis
Contigit oppetere. Quidam Oppetere, pro Mori deductum putant ab Ob & Peto: quod qui antiquitus strenui & fortes moriebantur, præcipue in bello, terram ore mordebant & petebant, ne minus dura viro forti vox audiretur; unde Virg. 11. Æn. 418.

— terram simul ore momordit. h. e. Oppetiit.

Mortem oppetere, Idem. Cic. 1. de Divin. 36. Æquius esse censuit se maturam oppetere mortem. conf. APPETO.

Mortem millies oppetere. V. MILLE. conf. Curt. 7. 10. 5.

Pestem oppetere, Idem. Cic. 2. Tusc. 38.

Prius quam oppeto malam pestem mandatam hostili manu.

Mors oppetita. Cic. 1. Tusc. 116. Claræ vero mortes pro patria oppetitæ non solum gloriosæ rhetoribus, sed etiam beatæ videri solent.

OPPEXUS, V. paulo ante. OPPECTO.

OPPIA, V. OPPIUS.

OPPIĀNUS, i. m. [Ὀππιανὸς] Poeta fuit, patre Agesilao, matre Zenodota, genere a Zerbo Ciliciæ civitate. Scripsit ἁλιευτικὰ & κυνηγετικὰ elegantissimis versibus, quæ Antonino Imperatori Severi filio obtulit, non sine doctrinæ suæ maxima commendatione. Obiit Zerbi sæviente illic pestilentia.

OPPĪCO, [πισσόω] āre. Idem quod Picare significat: hoc est pice illinere, quod genus picationis fieri antiquitus solebat in doliis vel cadis vinariis ne perfluerent. Cato R.R. cap. 120. Multum si voles totum annum habere, in amphoram mustum indito, & corticem oppicato.

OPPĬDO, Adv. V. post OPPIDUM.

OPPĬDUM, i. n. [πόλις, ἄστυ, ἐπιτείχισμα] proprie est Omnis urbs præter Romam, quæ peculiari nomine Urbs vocari cœpta, fecit ut ceteræ urbes vocarentur Oppida: ut innuit Varro de L. L. 4. 32. V. Vallam. 4. 20. Unde apud Plautum Oppidum & Urbem indifferenter legimus, quum in Persa (4. 3. 37.) inquit,

Eleusi, olim Persæ cepēre urbem in Arabia,
Plenam bonarum rerum atque antiquum oppidum. conf. Idem Pers. 4. 4. 5. Servius Sulpicius quum numerasset urbes multas, postea dixit, Quæ oppida quodam tempore florentissima fuere. Ep. ad Cic. 4. Fam. 5. Cic. 6. Ver. 72. Segesta est oppidum pervetus in Sicilia, Judices, quod ab Ænea fugiente a Troja, atque in hæc loca veniente, conditum esse demonstrant. Scaliger in Append. in Conject. Varr. adnotat, Romanos, quum Oppidi mentionem faciunt, non nunquam vetus oppidum Palatinum, seu Romam veterem intelligere. V. Voss. 4. Inst. Orat. p. 178. Nepos Athenas, Oppidum absolute vocat, 1. 4. 2. & 2. 2. 8. item Thebas, 16. 1. 2. Sic Cic. 4. Verr. 117. Syracusas vocat.

Sæpe generale hoc nomen singularibus adjicitur. ut, Oppidum Amphipolim constituit. Nepos 5. 2. 2.

In oppido Citio mortuus est. Idem 3. 4.

Oppidum, ab ope danda dicitur: vel quod illuc homines opes suas conferant, auctore Festo. Varr. de L. L. lib. 4. 32. Maximum ædificium est oppidum. ab ope dictum: quod munitur opis causa, ubi sint: & quod opus est ad vitam gerendam, ubi habitent tuto: vel oppida, quod opere muniebant mœnia, quo tutius essent. Hæc ille.

Simulacra oppidorum. Cic. in Pison. 70. Vertes te ad alteram scholam: differes de triumpho. Quid tandem habet iste currus? quid vincti ante currum duces? quid simulacra oppidorum? Hoc ex ritu veterum: portabantur enim oppidorum captorum simulacra in triumphis. V. Liv. lib. 37. extr. de Triumpho Scipionis Asiatici.

In oppidis præsidia nulla sunt. Cic. 8. Att. 13.

Ditia oppida. Ovid. 16. Epist. 34. al. Divitiora.

Inclinata, Eversa. Ovid. 15. Met. 295.

Abiit oppidum in villas. V. ABEO.

Accedere in oppidum. V. ACCEDO.

Cedere de oppidis. CEDO.

Cingere muris oppida. Virg. 4. Ecl. 33.

Cingebant oppida nondum fossæ præcipites. Ovid. 1. Met. 97.

Claudere oppidum portu. V. CLAUDO.

Compellere in oppida. V. COMPELLO.

Condere oppida. Hor. 2. Epist. 1. 8.

Congesta oppida manu. Virg. 2. Georg. 156.

Constituere oppidum. V. CONSTITUO.

Continere oppida metu. V. CONTINEO.

Debellata. Claud. 2. in Eutrop. 199.

Decorare oppida publico sumptu. Hor. 2. Carm. 15. 18.

Invadere in oppidum. V. INVADO.

Irrumpere oppidum V. IRRUMPO.

Moliri oppida Hor. de Arte Poet. 399.

Prosternere eruta convulsis oppida muris. Sil. lib. 3. 213.

Vastant annosa oppida. Stat. 3. Theb. 577.

OPPIDŬLUM, i. n. dimin. [πολισμάτιον] Cic. 10. Att. 7. Nec tamen in acie, sed Melitæ, aut alio in loco, sive in oppidulo futurum puto.

OPPIDĀTIM, Adv. [κατὰ πόλιν] Per varia sive singula oppida. Valla. utitur Suet. Aug. cap. 59. & Galba cap. 18.

OPPIDĀNEUS, a, um. Adj. Theod. Cod. 12. 1. Vinculo incolatus oppidanea necessitas eum detinet obligatum. Ibid. Obsequiis oppidaneis mancipari.

OPPIDĀNUS, a, um. Adj. [πολιτικὸς] ut, Oppidanum jus. Cic. pro Planc. 30. Quod dicitur Atinæ factum a juvene, vetere quodam in scenicos jure, maximeque oppidano.

Oppidanum & inconditum genus dicendi. Cic. de Clar. Orat. 242. Quæstores celeriter facti sunt oppidano quodam & incondito genere dicendi. i. e. Non urbano. Budæus, Oppidanum enim genus dicendi, oratio est non elegans, nec nitida, sed velut vicana & municipalis aut castellana, quod in oppidis, vicis, castellis, non tam integre, incorrupteque, quam in urbe loqui solerent.

Senex quidam oppidanus, Ejus oppidi. Cic. 2. de Orat. 204. [Potest tamen Oppidanus esse Substantivum, & Senex epitheton.

OPPIDĀNUS, i. m. [πολίτης] Qui oppidum incolit. Cæs. 2. Bell. Gall. 33. Sub vesperum Cæsar portas claudi, militesque ex oppido exire jussit, ne quam noctu oppidani a militibus injuriam acciperent.

OPPĬDO, Adv. [μεγάλως, πολὺ] Festus. Ortum est autem hoc verbum ex sermone inter se confabulantium, quantum quisque frugum faceret, ut quæ multitudo significaretur, sæpe respondebatur, quantum vel oppido satis esset. Hinc in consuetudinem venit ut diceretur, Oppido, pro Valde, multum. Itaque siqui in aliis rebus eo utuntur, utputa siqui dicant, Oppido didici, spectavi, ambulavi, errant: quia nulli eorum subjici potest, vel quod satis est. Hactenus Festus. Ter. Heaut. 4. 4. 12. Dic me hic oppido esse invitam, atque servari Cic. 3. de Finib. 33. Sed eorum definitiones paulum oppido inter se differunt. Idem 14. Fam. 4. Sin ad nos Pertinerent, fervirent, præterquam oppido pauci.

Tutor, mimus vetus, oppido ridiculus Cic. 2. de Orat. 259.

Oppido quam fiunt in litterarum ostentatione inepti & frivoli. Gell. lib. 15. cap. 30. Idem lib. 16. cap 7. Laberius in Mimis, quos scriptitavit, oppido quam verba finxit prælicenter. Hic ut nimiam Laberii licentiam notet, tria, quæ augendi vim habent conjunxit, oppido, Quam, & Præ.

Oppido quam in litteris peritus. Gell. lib. 7. cap. 7.

Oppido, pro Statim aliquando accipitur. Plaut. Most. 1. 2. 56.

Perdidi operam fabrorum ilico, oppido. Idem Bacch. 4. 4. 30.
Reddidisti? M. reddidi. C. omne ne? M. oppido. C. occisi sumus.

Idem Amph. 1. 1. 143. Oppido interii.

OPPIGNĔRO, [ὑποτίθημι, ἐνεχυράζω] āre. Aliquid pignori dare. Cic. pro Sext. 110. Libelli pro vino etiam sæpe oppignerabantur, manebat insaturabile abdomen. Ter. Heaut. 4. 5. 46.

Num jussi? num illa oppignerare filiam
Meam me invito potuit?

Oppignerare se. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 5.

OPPIGNERĀTOR, ōris. m. Augustin. Epist. 215. Ab oppigneratoribus urgeri.

OPPĪLO, [ἐμφράττω] āre. Occludere. Lucret. lib. 6. 725.

Est quoque uti possit magnus congestus arenæ
Fluctibus adversis oppilare ostia contra. h. e. Resistere advenientibus fluctibus suo obice, imitante pilam saxeam, quæ in mare jacitur. Cic. 2. Philip. 21. Hisque oppilatis, imperum tuum compressisset? Plaut. Rud. 4. 1. 14. Jam meas oppilabit aures sua vaniloquentia. Al. Opplebit.

OPPILĀTIO, ōnis. f. [ἔμφραξις] medici vocant Vitium præclusi obstructi que jecinoris, aliorumque intus viscerum. Scrib. Larg. Compos. 47. Ut neque spiratio interpelletur, neque remedium efficacissimum (quod per oppilationem aurium efficitur) excludatur. conf. Barth. Advers. 40. 4.

OPPIUS, Nomen Gentis Ro. plebejæ, cujus frequens mentio apud Livium. C. Oppius Cæsaris Dictatoris procurator, idemque Historicus, scriptor, ut quidam putant, libri de Bello Hispaniensi. V. Suet. Jul. cap. 56.

Alius Oppius Cares fuit Grammaticus. Suet. de Illustr. Gram. cap. 13. De utroque V. Voss. de Hist. Lat. 1.

Oppii ex Velia, Ænigma de quo Cic. 7. Att. 13. Ænigma Oppiorum ex Velia plane non intellexi: est enim numero Platonis obscurius. Jam intellexi tuum. Oppios enim de Velia succones dicis. in eo æstuavi diu: quo aperto, reliqua patebant, & cum Terentiæ summa congruebant. Al. Saccones, Sanctones, Salacones. V. not. Var. De pecunia mutua interpretatur Turnebus. Nam Oppiis fortasse pecuniam debebat, qui Veliam urbis locum incolebant. Oppios enim mox dicit de Velia saccones, a saccis pecuniæ. Ut enim a bucca bucco, a pera pero, a Drusis Druso: sic a saccis sacco deducitur.

Oppius mons Romæ, Varr. de L. L. 4. 8.

OPPIA, æ. f. Una fuit ex Vestalibus, quæ convicta stupri, viva defossa est. Liv. lib. 2. 42. extr.

Oppia, Mundii uxor. Cic. 13. Fam. 28.

OPPIANUS, V. supra s. l.

OPPLEO, ēvi, ētum, [ἀναπληρόω] ēre. Circumquaque implere, sive Maxime implere. Ter. Heaut. 2. 3. 65. Lacrimis opplet os totum sibi. Liv. 10. 46. Nives jam omnia oppleverant, nec durari extra tecta poterat.

Opplet nares odor. Varr. 3. de R. R. cap. 4.

Liquidis loca vocibua opplent. Lucret. lib. 2. 145.

Regia oppletur lætanti cœtu. Catul. Argon. 62. 33.

Opplevit opinio hæc vetus Græciam. Cic. 2. de Nat. Deor. 63. V. OPINIO.

Opplevit luctus urbem. Liv. 22. 56.

OPPLĒTUS, a, um. Partic. [ἀναπλησθεὶς] ut,

Mentes oppletæ tenebris ac sordibus. Cic. Post red. in Senat. 10.

Obrutus & Oppletus. Cic. 2. de Nat. Deor. 63. Ægyptum Nilus irrigat, & quum tota æstate obrutam, oppletamque tenuerit, tum recedit.

Ædes inaniis sunt oppletæ atque araneis. Plaut. Aul. 1. 2. 6.

OPPLŌRO, [κατοδύρομαι] āre. Contra plorare. Auctor ad Heren. lib. 4. 52. At ille, Quin mihi illum datis, ac vos auribus meis opplorare non desinitis?

OPPŌNO, pŏsui, pŏsitum, [ἀνθίστημι, ἀντιτίθημι, ἀντιστοιχέω, προΐσχομαι, ἀνθυπαντλέω] ĕre. Contra vel ex adverso ponere. Cic. 2. de Nat. Deor. 129. E quibus pullos quum excuderunt, ita tuentur, ut & pennis foveant, ne frigore lædantur: & si est calor a sole, se opponant. Plaut. Pseud. 1. 5. 10. Ibi nunc oppido opposita obstacula. al Obsepta est via.

Objicere & Opponere. Cic. in Pison. 81. Cujus ego imperio, non Alpium vallum, contra ascensum transgressionemque Gallorum, non Rheni fossam gurgitibus illis redundantem, Germanorum immanissimis gentibus objicio & oppono.

Opponi ad periculum. Cic. pro Muren. 87. Ad omne periculum, atque ad omnem invidiam solus opponitur.

Hostibus opponere aliquos. Cic. 2. de Finib. 9.

Aciem opposuere Æneadæ. Virg. 9. Æn. 469. V. ACIES.

Auriculam opponere. Hor. 1. Serm. 9. 77.

Auctoritatem suam. Cic. 4. Acad. 64. Auctoritas autem tanta movebat, nisi tu opposuisses non minorem tuam.

Causam opponere, Objicere ante oculos, Excusationem vel causam afferre. Cic 3. Off. 41. Muri causam opposuit, speciem honestatis, nec probabilem, nec satis idoneam. De Romulo.

Corpus pro patria opponere, pro Exponere. Liv. 21. 8. Cic. 7. Att. 22. Persequi Cæsar Pompeium? quid? ut interficiat? O me miserum, & non omnes nostra corpora opponimus?

Formidines opponere. Objicere. Cic. pro Quint. 47. Minæ jactentur, pericula intendantur, formidines opponantur, ut, &c.

Genu opposuit costis. Ovid. 12. Met. 347.

Insidias opponere alicui. Cic. pro Cæcin. 84. In iis ipsis intercludere insidiis, quas mihi conaris opponere. [An Apponere?

Manum opposuit ante oculos. Ovid. 4. Fast. 178.

Manum puella suavio opponat tuo. Hor. Epod. 3. 21.

Manum fronti opponere. Ovid. 2. Met. 276.

Opposuitque manum fronti.

Milites ad portas. Cic. pro Cæcin. 21. Atque iste ad omnes introitus, qua adiri poterat, non modo in eum fundum, de quo controversia fuerat, sed etiam in illum proximum, de quo nihil ambigebatur, armatos homines opponit.

Moles fluctibus. Cic. 2. Off. 14.

Montes natura opposuit mari. Lucan. lib. 2. 620.

Nomen opponere alicujus. Cic. 6. Verr. 75. Opponebant illi interdum nomen Africani.

Nomen alicujus ad rem aliquam faciendam. Cic. 5. Verr. 131. Quum decumani aratoribus ad pactiones faciendas non suam vim, sed tuum scelus ac nomen opponerent?

Opponere nomen æqui & boni iniquitati. Cic. pro Cæcin. 65. Si contra verbis & litteris, & (ut dici solet) summo jure contenditur, solent ejusmodi iniquitati & boni & æqui nomen dignitatemque opponere.
Ordinem adversus hostes quadruplicem. Liv. 30. 10.
Periculis se. Cic. pro Corn. Balb. 26.
Præsidium. Cic. ad Brut. 15. His ardentibus perturbandæ Reip. cupiditate, quod opponi posset præsidium, non habebamus.
Medicinæ totidem opponuntur his quatuor causis. Cic. 2. de Orat. 339.
Paribus paria redduntur, & contraria opponuntur. Cic. in Orat. 164.
Se opponere invidiæ pro patriæ salute. Cic. de Arusp. resp. 60.
Terrorem armati exercitus opponere togatis. Cic. pro Sext. 52.
Vitium opponere virtuti. Cic. 3. de Finib. 40. Hoc omni virtuti vitium contrario nomine opponitur.
Voluntas testatoris scripto opponitur tum, ut quæratur, verbane plus, an sententia valere debeat. Cic. in Topic. 96.
Urbem urbi. Cic. 1. de Lege Agrar. 18. Capuam deduci colonos volunt, illam urbem huic urbi rursus opponere, illuc opes suas deferre cogitant.
Opponere, Quum de disputationibus loquimur. Cic. 4. Acad. 131. Introducebat etiam Carneades, non quo probaret, sed ut opponeret Stoicis summum bonum esse, &c.
Sed quid oppones tandem, si negem me unquam istas litteras ad te misisse? quo me teste convinces? Cic. 2. Philip. 8.
Opponere, antiquo more, pro Apponere. Cato de R. R. cap 157. extr. Deinde petigini parce brassicam opponito, sanam faciet. Quam tamen lectionem sic emendat Turnebus, De petigine porcæ: brassicam opponito, & mihi magis probatur.
Opponere, pro eo quod alias Deponere dicitur, & Contra alium pignus ponere. Plaut. Curc. 2. 3. 77.

> Provocat me in aleam, ut ego ludam, pono pallium,
> Ille suum annulum opposuit. al. Opposivit.

Opponere pignori. Ter. Phorm. 4. 3. 56. Ager oppositus est pignori ob decem minas.

Oppŏsĭtus, a, um. Partic. [ἀντιτεθείς, ἀντιταχθείς] Cic. 2. de Divin. 117. Luna subjecta atque opposita soli.
Corpore opposito vim, scelus, & furorem aliquem a bonorum cervicibus depellere. Cic. pro Domo 63.
Fores oppositæ. Hor. 3. Carm. 26. 8.
Humeris oppositis extrahere aliquem e turba. Hor. 2. Serm. 5. 95.
Nubes oppositæ. Ovid. 10. Met. 179.
Oppositum & Objectum. Cic. pro Font. 3. Specula Pop. Romani ac propugnaculum istis ipsis nationibus oppositum & objectum.
Opposito dedecore, Oblato, sive objecto. Cic. 2. Tusc. 16. Id quod natura ipsa & quædam generosa virtus statim respuit, ne dolorem summum malum diceres, oppositoque dedecore sententia depellerere, in eo magistra vitæ philosophia tot sæcula permanet.
Lancibus oppositis. Juven. 11. Sat. 18. i. e. Oppigneratis.
In hac dictione ludit Catull. ad Furium, 24. 2.

> Furi, villula nostra non ad Austri
> Flatus opposita est, nec ad Favoni,
> Nec sævi Boreæ, aut Apeliotæ:
> Verum ad millia quindecim, & ducenta.
> O ventum horribilem, atque pestilentem!

Significat poeta villam suam esse oppigneratam, sive pignori oppositam ob quindecim millia, &c.

Oppŏsĭtum, i. n. Gell. 16. 8. Opposita ipsa inter sese adversa sunt. conf. Mart. Capell. 4.

Oppŏsĭtio, ōnis. f. [ἀντίθεσις] Cic. 1. de Invent. 42. Disparatum autem est id, quod ab aliqua re per oppositionem negationis seperatur hoc modo, Sapere & Non sapere.

Oppŏsĭtus, ûs. m. [ἀνάστασις] Cic. pro Marcel. 33. Non modo excubias & custodias, sed etiam laterum nostrorum oppositus, & corporum pollicemur. Gell. lib. 4. cap. 5.
Oppositu membrorum. Sil. 10. 212.
Oppositu globi. Plin. 2. 71.

Oppōrtūnus, a, um. Adj. [εὔκαιρος, καίριος] Quod pro desiderio nostro accidit: ab Ob & Portus, quod navigantibus maxime utiles, aptatique sint. Plaut. Epid. 3. 3. 44.

> Nihil homini amico est opportuno amicius. h. e. Qui in tempore succurrit. [Contrarium est Importunus. Forte pro Obfortunus.

Opportunus alicui vitio vel morbo, Proclivis, obnoxius. Plin. lib. 16. cap. 40. Quædam enim in mari, quædam in terra vitiis opportuniora. Et lib. 18. cap. 7. Non alia de causa opportuniora morbis corpora existunt.
Injuriæ opportunus. V. Injuria.
Opportunus hosti. Sallust. in Jugurth.
Opportunus ad, Commodus, idoneus. Ter. Eun. 5. 9. 47.

> — ad
> Omnia hæc magis opportunus, nec magis ex usu tuo
> Nemo est.

Ætas opportunissima. Cic. 7. Fam. 7.
Classes opportunissimæ. Cic. 2. Verr. 13. Classes optimæ, atque opportunissimæ, cum magna ignominia Pop. Rom. amissæ & perditæ.
Latebra. Ovid. 3. Met. 442.
Locus opportunus & tempus idoneum ad eam rem de qua narratur. Cic. 1. de Invent. 29.
Locis opportunioribus munitiones imponere. Liv. 36. 17.
Seges oportuna pecori. Virg. 4. Georg. 129.
Tempus opportunum, Commodum, optatum, proprium. Cic. 2. Fam. 18. Quas si satis opportuno tempore accepisti, gratissimum mihi feceris, si ad me in Ciliciam quamprimum veneris.
Tempus actionis opportunum. Cic. 1. Off. 142.
Urbs opportuna, munita, propinqua, fortissimorum virorum, fidelissimorum civium, atque optimorum. Cic. 4. Philip. 6.
Utilitas opportuna. Lucret. lib. 6. 893.
Opportunus, absolute. Cic. de Clar. Orat. 333. Tantum dico, si mihi accidisset, ut numerarer in multis * si operosa est concursatio magis opportunorum.
Locorum opportuna. Tacit. 4. Ann. 24.
Superl. ut, Locus opportunissimus. Plin. lib. 8. Ad hos proferendos & tempus, & locum opportunissimum elegi, &c. conf. Cæs. Bell. Gall. 1. 30.
Urbs opportunissima portu. Liv. 26. 43. Potiemur præterea cum pulcherrima opulentissimaque urbe, tum opportunissima portu egregio. i. e. Unde terra marique quæ belli usus poscit, suppeditentur. Idem 4. 13.

Oppōrtūne, Adv. [εὐκαίρως] i. e. Loco & tempore, sive in loco & in tempore. Ter. Adelph. 2. 4. 2. Opportune: te ipsum quærito. Idem And. 3. 4. 11. Opportune hic fit mihi obviam. Cic. pro Rosc. Amer. 68. Tempus idoneum, locus opportune captus ad eam rem.
Opportune facere. Cic. 3. de Finib. 61.
Opportune nuntiis allatis. Cæs. 3. Bell. Civil. 101.
Reddere opportune alicui litteras. Cic. 14. Att. 19.
Illud satis opportune. Cic. 16. Att. 6.
Opportune venire. Cic. 1. de Nat. Deor. 15.
Compar. Accidere opportunius nihil potuit, teipsum cupio. Cic. 1. Fam. 9.
Superl. Cæs. 3. Bell. Civil. 101. Opportunissime nuntiis allatis. Liv. 32. 18. Anticyra opportunissime sita.

Oppōrtūnĭtas, ātis. f. [εὐκαιρία, καίριον] Commoditas, pro ratione loci, temporis & personarum. Cic. 3. de Finib. 45. Et quemadmodum opportunitas (sic enim appellemus εὐκαιρίαν) non fit major productione temporis, (habent enim suum modum quæcunque opportuna dicuntur) sic recta effectio.
Consultrix & provida utilitatum, opportunitatumque omnium natura. Cic. 2. de Nat. Deor. 58.
Ætatis suæque & liberorum opportunitas. Sallust. in Jugurth. cap. 6.
Anuli usus opportunitate Gyges, reginæ stuprum intulit. Cic. 3. Off. 38.
Corporis opportunitates habilitatesque. Cic. 1. de Legib. 27.
Faciendi aliquid idonea opportunitas, aut non faciendi. Cic. 1. Invent. 40.
Fluminum opportunitates. Cic. 2. de Nat. Deor. 132.
Loci opportunitas. Cæs. 7. Bell. Civil. 19.
Locorum opportunitates. Plin. Paneg. cap. 15.
Membrorum utilitas & opportunitas. Cic. 1. de Nat. Deor. 93. De hoc quidem vos movet considerantes, quæ sit utilitas, quæque opportunitas in homine membrorum, ut, &c.
Temporis. Cic. 1. Off. 142.
Viæ, Facilitas. Plin. 1. Epist. 24.
Opportunitas & dignitas. Cic. 8. Att. 13. Si tenendam hanc oram putas, quæ opportunitatem & dignitatem habet, & egregios cives, &c.
Divina. Cic. 3. Philip. 34. Præclara tum fuit Senatus in illo ipso die vespertina provinciarum religiosa fortitio: divina vero opportunitas, ut quæ cuique apta esset, ea cuique obveniret.
Maritima. Cic. 8. Att. 8. Fuga & maritima opportunitas visa quæri desperatione.
Adjuncta. V. Adjungo.
Advenire opportunitate, pro In tempore. Plaut. Epid. 2. 2. 19.
Corrumpere opportunitatem. V. Corrumpo.
Habere opportunitatem ad negotium administrandum. Cic. 1. de Invent. 38.
Sequi loci opportunitatem. Cic. 1. Off. 35.
Opportunitatis est beate vivere. Cic. 3. de Finib. 61.
Opportunitas, Utilitas. Cic. de Amicit. 21. Talis igitur inter viros amicitia tantas opportunitates habet, quantas vix queo dicere.
Utilitas & opportunitas. Cic. 5. Verr. 11. Neminem vestrûm præterit, Judices, omnem utilitatem, opportunitatemque provinciæ Siciliæ, quæ ad commoda Pop. Rom. adjuncta sit, consistere in re frumentaria maxime.

Opprĭmo, pressi, pressum, [καταδυναστεύω] ĕre. Premendo gravare & offendere. Cic. Qui homini tot miseriis calamitatibusque oppresso subveniret. Dicitur & de rebus inanimatis: ut ex subjectis exemplis colligitur.
Opprimere os, Continere, claudere. Ter. Phorm. 5. 8. 93.
Opprimere, Convincere, seu Deprehendere. Ter. Andr. 1. 3. 23.

> Conveniam Pamphilum, ne de hac re pater imprudentem opprimat.

Ære alieno opprimi. Cic. 2. in Catil. 8. Nemo, non modo Romæ, sed ne ullo in angulo totius Italiæ oppressus ære alieno fuit, quem non ad hoc incredibile sceleris fœdus asciverit.
Animam hanc fluctus opprimet. Ovid. 1. Trist. 2. 35.
Animos opprimere formidine. Cic. 7. Verr. 14. Quis dubitet, quin servorum animos summa formidine oppresserit?
Bellum exortum opprimere, Comprimere. Cic. 1. de Divin. 105. Quod paucis post mensibus exortum, paucioribus a te est diebus oppressum.
Contumeliis aliquem operire & opprimere. Cic. 6. Verr. 111.
Criminibus & testibus obrui & opprimi. Cic. 3. Verr. 20.
Dictum suum opprimere, Mutare sententiam. Plaut. Merc. 3. 4. 6.
Dolor opprimitur patientia. Cic. 2. Tusc. 33. Sed dolorem opprimi dico patientia: si modo est aliqua patientia.
Dolore opprimi. Cic. 4. Fam. 6.
Flammas unda opprimit. Senec. Medea, 12.
Hostes conficere atque opprimere. Cic. pro Font. 26.
Hostes parentis sui oppressit. Senec. Octav. 8.
Ignem opprimere. Liv. 29. 31.
Improviso opprimere. Cic. 2. Off. 81. Quumque tyrannum Nicoclem improviso oppressisset, sexcentos exsules, qui fuerant ejus civitatis locupletissimi, restituit.
Improviso tantus morbus hominem temperantem oppressit. Cic. 15. Att. 1.
Incautos opprimere. Liv. 26. 12.
Invidia opprimi. Cic. 2. in Catil. 4. Fore ut ejus socios invidia oppressus, persequi non possem.
Judicio opprimere. Cic. pro Quint. 7. Si id est defendere, cupiditati alterius obtemperare; quo is facilius, quem velit, iniquo judicio opprimere possit. Idem pro Cluent. 30. Et est quisquam, qui quum hæc cognoverit, suspicari possit Oppianicum judicio oppressum & circumventum esse innocentem?
Leonem jaculo oppressit. Valer. 3. Argon. 24.
Mentionem aliquam opprimere. Liv. 38. 50.
Plerosque nec opinantes oppressimus, qui occisi captique sunt. Cic. 15. Fam. 4.
Nox oppressit. Cic. de Senect. 49. Quoties illum lux, noctu aliquid describere ingressum, quoties nox oppressit, quum mane cœpisset?
Occasionem opprimere, Supprimere, tacere, celare. Plaut. Asin. 2. 2. 15.
Onere opprimi. V. Onus.
Onere officii opprimi. Cic. pro Rosc. Amer. 10. Id quod suscepi, quoad potero, perferam: quod si perferre non potero, opprimi me onere officii

officii malo, quam id, quod mihi cum fide femel impofitum eft, aut propter perfidiam abjicere, aut propter animi infirmitatem deponere.
Orationem alicujus opprimere. Cic. 2. de Finib. 30. Quæ jam oratio non a philofopho aliquo, fed a Cenfore opprimenda eft.
Pede opprimere. Cato R.R. cap. 46.
Penuria victus opprimit eum. Hor. 1. Serm. 1. 98.
Potentiam alicujus exftinguere & opprimere. Cic. pro Rofc. Amer. 36.
Remp opprimere armis. Cic. 4. Fam. 3. Quicunque poftea Remp. oppreffiffet armis, multo intolerabiliorem futurum.
Ruina opprimi. Cic. 2. de Divin. 20.
Somnus oppreffit eum. Ter. Eun. 3. 5. 53.
Interea fomnus virginem opprimit.
Terra opprimi. Cic. 2. de Divin. 51.
Opprimere, Prævenire, præoccupare. Cic. 15. Fam. 16. Puto te jam fuppudere, quum hæc te tertia jam epiftola ante oppreffit, quam tu fchedulam aut litteram.
Opprimere aliquem confilio. Cic. 1. Verr. 44. Nunquam ille me opprimet confilio, nunquam ullo artificio pervertet. Quod idem eft ac fi diceret, Confiliis ejus antevertam, omnia providebo. Budæus.
Opprimere & Abfcondere. Cic. pro Rofc. Amer. 121. Eft quiddam quod occultatur: quod quo ftudiofius ab ipfis opprimitur & abfconditur, eo magis eminet & apparet.
Opprimere, pro Extundere, pervincere: i. e. Violenter impetrare, & violentis precibus. Plaut. Mil. 4. 5. 10.
— nam fi poffet ullo modo
Impetrari ut abiret, ne te abduceret, operam dedi:
Verum oppreffit.
Opprimi, Ex improvifo velut deprehendi. Cic. 12. Att. 32. Illud autem quod fore video, ipfum volo vitare, ne illæ ad me veniant. Et una eft vitatio: & ego nollem: fed neceffe eft, ut explores ad quam diem hic ita poffim effe, ut ne opprimar. i. e. Ne Publilia & mater veniant, quum de illarum adventu nihil fufpicer. Ibid. 34. Quum fcribas videndum mihi effe ne opprimar, ex quo intelligam te certum illius profectionis diem non habere: putavi, &c. Ne opprimar, a Publilia & matre: five fubito & infperato Publiliæ adventu. Plura exempla fupra V.
Oppressus, a, um. Partic. [καταδυναστευόμενος] ut, Oppreffa metu civitas. Liv. 24.
Oppreffus a prædonibus & captus eft. Cic. 7. Verr. 122.
Oppreffus eft, non caufa, fed tempore. Cic. pro Cluent. 91.
Catenis vinctus & oppreffus. Senec. Herc. fur. 52.
Cafu acerbo. Catull. ad Mallium, 66. 1.
Doloribus oppreffus, Confractus. Cic. 9. Fam. 14. Quanquam erat oppreffus totius corporis doloribus.
Vi oppreffus. Cic. 2. Off. 24. Sed iis qui oppreffos imperio coërcent fit fane adhibenda fævitia.
Repreffum magna ex parte, non oppreffum aliquem relinquere. Cic. pro Muren. 32.
Amicitia oppreffa. Cic. de Amicit. 78. Quamobrem primum eft danda opera, ne qua amicorum diffidia fiant: fin tale aliquid evenerit; ut exftinctæ potius amicitiæ, quam oppreffæ effe videantur.
Arces. Lucan. lib. 2. 654.
Carmina oppreffa filent. Lucret. lib. 2. 505.
Herba. Ovid. 3. de Arte Am. 721.
Juvencus a lupo. Stat. 8. Theb. 692.
Memoria. Plin 9. Epift. 18. Ne iftam ipfam memoriam, cui gratias ago, affiduitate, & copia turbem: oneratamque & quafi oppreffam, cogam pluribus fingula, pofterioribus priora dimittere.
Patria oppreffa a prædonibus. Nepos 20. 1. 1.
Pectus oppreffum. Senec. Herc. fur. 11.
Refpublica oppreffa captaque. Cic. pro Domo, 26.
Senatus oppreffus & afflictus. Cic. Poft red. in Senat. 17.
Vita oppreffa jacet. Lucret. lib. 1. 64.
Oppressio, ōnis. f. [καταδυνάστευσις] Ter. Adelph. 2. 2. 30.
Per oppreffionem ut hanc mihi eripere poftulet.
Curiæ oppreffio. Cic. pro Domo, 5.
Legum & libertatis interitus, earumque oppreffio tætra & deteftabilis. Cic. 3. Off. 83.
Oppressiuncŭla, æ. f. dimin. Plaut. Pfeud. 1. 1. 66.
Papillarum horridularum oppreffiunculæ.
Oppressus, ûs. m. Sidon. 9. Epift. 11. extr. Saxei montis oppreffu.
Oppressor, ōris. m. [καταδυνάστης] Cic. ad Brut. 16. Petitur ut vindices atque oppreffores dominationis falvi fint? Nazar. Paneg. Conft. cap. 31. Ludibriis oppreffloris fui aufpicari libertatem juvabat.
Opprobrium, i. n. [ὄνειδος] Infamia, dedecus, quafi objectum probrum. Plin. lib. 18. cap. 26. Dedecus enim habetur, opprobriumque meritum, falcem ab illa volucre in vite deprehendi. [Verbale puto ab Opprobro.
Æternum opprobrium. Hor. 4. Carm. 12. 7.
Aliena Hor. 1. Serm. 4. 128.
Magnum. Hor. 3. Carm. 24. 4.
Turpe. Hor. 1. Serm. 6. 84.
Turpia linguæ. Claud. de Bell. Get. 522.
Dignus opprobriis. Hor. 2. Serm. 1. 85.
Fugere opprobria culpæ. Hor. 1. Epift. 9. 10.
Fundere ruftica. Hor. 2. Epift. 1. 146.
Morderi falfis. Hor. 1. Epift. 17. 34.
Recantata. Hor. 1. Carm. 16. 27.
Sum opprobrio. Ovid. 2. Trift. 445.
Nec fuit opprobrio celebraffe Lycorida Gallo.
Opprobriōsus, a, um. Adj. Plenus opprobrii. Leg. 40. §. 1. Cod. de Epifc. & Cler. Abfurdum clericis eft: immo etiam opprobriofum. Opprobriofus, Pontanus de Serm. lib. 2. pag. 381. Mendacium vero ipfum per fe, & turpe effe, & opprobriofum. Poterat dicere Probrofum. H. St. Defiderabatur hæc vox in Lugd.
Opprŏbro, [ὀνειδίζω] āre. fignificat Probrum objicere, inquit Feftus. Plaut. Moft. 1. 3. 142.
Egone id exprobrem, qui mihimet cupio opprobrarier? Idem Truc. 2. 2. 25. Rus tu mihi opprobras? Gell. lib. 17. cap. 1. Ut vel hac ipfa re, quod ita licebat, opprobraret adverfariis. Idem 1. 15. Eidem vilitatem opprobrans. Aur. Vict. de Vir. Illuft. cap. 66. Luxuriam opprobrans.

Opprobrātus, a, um. Partic. Gell. 3. 5. Mollities oculorum & corporis cuidam opprobrata acerbe.
Opprobrātio, ōnis. f. [ὀνειδισμός] Gellius lib. 12. cap. 11. Tum Cicero inopinata opprobratione permotus. Idem 2. 7. Sine opprobratione acerba reprehenfionis.
Opprobrāmentum, i. n. [ὀνειδισμα] antique pro Opprobrio. Plaut. Merc. 2. 3. 87.
Multo edepol, fi quid faciundum eft, facere damni, mavolo,
Quam opprobramentum aut flagitium muliebre efferri domo.
Oppugno, [πολεμέω, πολιορκέω, προσβάλλω] āre. fignificat Contra pugnare, nocendi caufa. Et fere de Locis munitis dicitur. Cic. 2. Fam. 9. Ibi quintum & vicefimum jam diem aggeribus, vineis, turribus oppugnabam oppidum munitiffimum Pindeniffum.
Obfidere, oppugnare & labefactare aliquam urbem. Cic. de Arufp. Refp. 6.
Vehementiffime oppugnare urbem aliquam. Cic. pro Lege Manil. 20.
Urbem oppugnat celfis molibus. Virg. 5. Æn. 439.
Carinam feffam oppugnare. Ovid. 11. Met. 531.
Sagittis oppugnare rates. Propert. lib. 3. 11. 13.
Oppugnare aliquem, Omnibus technis adhibitis, vincere conari, five impetere dolo, aut etiam pecunia. Plaut. Epid. 1. 2. 60.
At eundem fenem oppugnare certum eft confilium. Cic. 1. Fam. 7. Ut quos tu Reipub. caufa læferas, parum te oppugnarent.
Propugnare pro aliquo, & Oppugnare aliquem, contraria. Cic. Anteq. iret in exil. 11. Pro innocentiffimo quoque propugnare, & nocentiffimum quemque oppugnare, nobis utiliffimum effe arbitraremur. [Forte Pugnare legendum, non Propugnare. V. mox Commoda &c.
Oppugnare aliquem pecunia. Cic. 1. Fam. 1. Hammonius regis legatus aperte pecunia nos oppugnat. Idem 2. Verr. 24. Urgebant comitia, & his ipfis oppugnabar grandi pecunia.
Oppugnare aliquem capite & fortunis. Cic. 5. Fam. 1. Exiftimaram pro mutuo inter nos animo, & pro reconciliata gratia, nec abfentem ludibrio læfum iri me, nec Metellum fratrem ob dictum, capite ac fortunis per te oppugnatum iri.
Oppugnare & Repugnare. Cic. 5. Fam. 2. Quare non ego oppugnavi fratrem tuum, fed fratri tuo repugnavi.
Clandeftinis confiliis aliquem. Cic. in Orat. 213.
Palam aliquem. Cic 2. Q. frat. 4.
Defendere & probare rem aliquam, Oppugnare & evertere, contraria. Cic. 2. de Orat. 151. Carneadis vero vis incredibilis illa dicendi, & varietas perquam optanda nobis, qui nullam unquam in illis fuis difputationibus rem defendit, quam non probarit: nullam oppugnavit, quam non everterit.
Oppugnare cuniculis occulte rem aliquam. Cic. 1. de Lege Agrar. 1. Quæ res aperte petebatur, ea nunc occulte cuniculis oppugnatur.
Æquitatem oppugnare verbis. Cic. pro Cæcin. 67. Tamen non probaffe memini quod defendis, quia verbis oppugnare æquitatem videbatur.
Bona alicujus oppugnare. Plaut. Perf. 1. 2. 22.
Caput alterius. Cic. pro Quint. 4.
Commoda patriæ oppugnare. Cic. 1. de Invent. 1. Qui vero ita fe armat eloquentia, ut non oppugnare commoda patriæ, verum pro eis pugnare poffit, is mihi vir, &c.
Confilia alicujus oppugnare. Plaut. Moft. 3. 1. 15.
Mens oppugnatur artibus innumeris. Ovid. de Rem. Amor. 690.
Os oppugnare alicui. Plaut. Caf. 2. 6. 60. Jocus eft. Alludit enim ad Pugnos, quibus cæfus fuerat. V. v. 55.
Oppugnātus, a, um. Partic. [πολεμηθείς] ut, Roma oppugnata propriis triumphis. Propert. lib. 2. 16. 45.
Oppugnatio, ōnis. f. [πολέμησις] Liv. 14. 29 Nec fegnior oppugnatio eft, quam pugna fuerat. conf. Cæf. 2. Bell. Gall. 6.
Machinamenta, & aftus oppugnationum. Tacit. 12. Ann. 45.
Nocturnam oppugnationem audere. Tacit. 2. Ann. 12.
Suftinere oppugnationem. Cæf. 3. Bell. Gall. 36.
Oppugnatio & gratia. Cic. 2. Q. frat. 7. Mihi cum fua fponte jucundum, tum jucundius, quod me abfente (eft enim ἀλικρινὲς judicium) fine oppugnatione, fine gratia noftra erant Antii.
Oppugnātor, ōris. m. [πολεμητής] contrar. Propugnatori. Cic. pro Corn. Balb. 51. Atque utinam qui ubique funt propugnatores hujus imperii, poffent in hanc civitatem venire: & contra, oppugnatores Reip. de civitate exterminari.
Oppugnatōrius, a, um. Adj. Vitruv. 10. 22. Hoftes comparant res oppugnatorias.
Oppŭto, [κλαδεύω] āre. Idem quod Putare, aut Circumputare, & de arboribus intelligitur. Plin. lib. 17. cap. 21. Opputatur autem quicquid proximo tulit fructum.
Oppŭvio, īre. [παίειν] verbum obfoletum, a Pavio, īre. Percutere eft. Unde, Oppuvia, Verbera dicuntur.
Oppuvium, i. n. Verber, plaga. Afran. Oppuviis pueri coercentur. V. Laurenb. Antiq. p. 311. conf. Salmaf. in Solin. p. 41. Edit. 2.

O P S

Ops, ōpis. f. [Ῥέα] filia Cæli ex Vefta, & foror uxorque Saturni. Ops terra eft, uxor Saturni, inquit Servius in 11. Æneid. 532. quam Græci Rheam vocant. Plaut. Cift. 2. 1. 39. Itaque Ops opulenta illius avia. V. Broeckh. ad Tibul. 1. 4. 62. Eft autem nihil aliud quam Terra, ut in Conject. docet Scalig. p. 31. Terra vero Ops vocata, quia hic omne opus, & hac opus ad vivendum, &c. ut ait Varro L. L. 4. 10. conf. Macrob. 1. Saturn. 10. vel Lex. Pitifc.
In Accuf. Opim facit. Virg. l. c.
Velocem interea fuperis in fedibus Opim. ubi Serv. Opim quando dicimus, Nympham fignificamus, fin autem dicamus opem, auxilium intelligimus.
Ops foror Saturni, Oceani & Salaciæ filia. Cic. de Univerf. 35.
Turrigera Ops. Ovid. 2. Trift. 24.
Ædes Opis. Cic. 1. Philipp. 17.
Ops eadem eft, quæ & Cybele. Tibul. lib. 1. 4. 68.
Opālis, e. Adj. Deæ Opi dicatus. Aufon. Ecl. de Feriis Rom. v. 15.
Vis & Opale facrum, vel Saturnalia dicam? Al. Vifne ope facrum facrum.

OPALIA, absolute. Plin. 19. 6. vocat Festa in honorem Opis mense Decembri, paucis ante Saturnalia diebus, celebrata. Sunt, inquit, qui allium & ulpicum inter Opalia & Saturnalia aptissime seri putent. Sed Hard. habet, Sunt qui & allium Ulpicum inter Compitalia ac Sat. V. Lex. Pitisc.

OPECONSIVA, æ. f. Dea, & dies eadem, quæ Ops & Opalia. Varr. L. L. 5. 3. Opeconsiva dies, ab dea Opeconsiva, cujus in Regia sacrarium.

OPIGĔNA, æ. c. Adj. Ex Ope genitus, vel genita. Junoni tributum cognomen docet Festus. [Sed male ab Ope ferenda arcessit. Opiferam enim, vel certe Opigeram dixissent potius. Apud Martian. Capell. lib. 1. pr. Ope conjuga, non Opigena, ut in Thesauro Lipsiensi exstat, legitur.

OPS, ŏpis. c. Adj. Opem ferens dicitur. Actius, Quorum genitor fertur esse ops gentibus. Unde Inops, & Inopia, quasi Sine ope. Festus, Ops antiqui dicebant, quem nunc Opulentum, ut testimonio est ei contrarium Inops.

OPS, ŏpis, opem, ope. f. [βοήθεια] Nominativus & dativus vix legitur. i. e. Potestas & auxilium. Ter. Heaut. 3. 3. 31.

— quid illum porro credis facturum, Chreme,
Nisi eum, quantum di dant opis tibi, servas, castigas, mones?

Virg. 2. Æn. 803.

— nec spes opis ulla dabatur. i. e. Auxilii, inquit Servius.

Nihil opis in aliquo ad. Cic. de Senect. 4. Quibus enim nihil opis est in ipsis ad bene beateque vivendum, iis omnis gravis est ætas.
Dives opis natura suæ. Hor. 1. Serm. 2. 74.
Expertes opis. Lucret. lib. 5. 996.
Indigus opis. Virg. 2. Georg. 428.
Admovere tardam opem. Ovid. Rem. Amor. 116.
Afferre alicui. Ovid. 8. Met. 269. Cic. 4. Fam. 1.
Auferre. V. AUFERO.
Confugere ad alicujus. Cic. pro Font. 23.
Dare salutiferam. Ovid. 21. Epist. 174.
Egere. Ovid. 21. Epist. 36.
Egens opis, dixit Cic. lib. 3. Tusc. 44. Ex quodam poeta.
Eniti omni ope atque opera. Cic. 14. Att. 15.
Niti summa ope contra. i. e. Omnibus viribus. Salustius in Catil. 38. pr. Contra eos summa ope nitebatur pleraque nobilitas.
Nostræ non opis est Dido. i. e. Nostræ possibilitatis, inquit Servius. Virg. 1. Æn. 605.
Exposcere opem. Stat. 10. Theb. 51.
Exspectare opem, & Opes, alicujus. Cic. 9. Att. 19. Ab eo mihi litteræ redditæ sunt ad VII Cal. quibus jam opes meas, non ut in superioribus litteris, opem exspectat.
Exspectare ab aliquo opem & ornamentum aliquod. Cic. in Pison. 19.
Factum est ope consilioque tuo furtum. Cic. 3. de Nat. Deor. 74.
Fefellit divina ope sua furta. Ovid. 3. Fast. 22.
Ferre opem. Ovid. 2. Fast. 401.
Ferre opem & salutem indigentibus. Cic. 2. de Finib. 18.
Ferre abominandam alicui. V. ABOMINOR.
Ferre tristem. Ovid. 20. Epist. 184.
Ferre opis aliquid. Cic. 4. Fam. 1. Profecto aliquid opis occidenti Reipublicæ tulissemus.
Fultus ope. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Implorare opem alicujus. Ovid. 8. Met. 269.
Indigere opis. Cic. 1. Off. 40. Hoc maxime officii est, ut quisque maxime opis indigeat, ita ei potissimum opitulari.
Juvare medica aliquem. Ovid. 2. Amor. 9. 28.
Mulcere aliquem ope. Ovid. 6. Epist. 98.
Negare opem alicui. Ovid. 11. Epist. 55.
Orare opem. Ovid. 12. Epist. 65.
Petimus a te opem, ad te confugimus. Cic. 5. Tusc. 5.
Petere opem lassis & dubiis rebus. Senec. Thyest. 8.
Poscere. Hor. 2. Epist. 1. 411.
Promittere. Ovid. 5. Fast. 247.
Reddere opem, & exsolvere grates. Stat. 5. Silv. 5. 45.
Reperire opem. Cels. in procemio lib. 1. Quod si jam incidat mali genus aliquod ignotum, non ideo tamen fore medico de rebus cogitandum obscuris: sed protinus eum visurum, cui morbo id proximum sit: tentaturumque remedia similia istis, quæ vicino malo sæpe succurrerint, & per ejus similitudinem opem reperturum.
Superest nil opis. Ovid. 6. Fast. 369.
Tentare opem. Ovid. 3. ex Pont. 9. 42.
Tribuere opem rebus confusis. Claud. de Bell. Get. 433.
Vincere fera ope fata Ovid. 2. Met. 617.
Uti ope alicujus. Ovid. 3. Fast. 318.
Opem, veteres etiam pro Opulentia dixere. Cic. 3. Tusc. 44.

O pater, ô patria, ô Priami domus,
Septum altisono cardine templum:
Vidi ego te, astante ope barbarica,
Tectis cælatis, laqueatis,
Auro, ebore, instructam regifice.

Ex quodam poeta. Al. Astantem. [Potest etiam de satellitio Priami exponi.

OPES, um, ĭbus. plur. tantum, [πλοῦτος, δύναμις] Divitiæ dicuntur. Cic. 1. Off. 25. In quibus autem major est animus, in his pecuniæ cupiditas spectat ad opes, & ad gratificandi facultatem. Martial. lib. 5. 82.

Dantur opes nullis nunc, nisi divitibus.

Divitias, honores, opes in bonis numerare. Cic. 5. de Finib. 81.
Præditus magnis opibus homo. Cic. pro Cluent. 153.
Superbi opibus. Virg. 5. Æn. 268.
Magnas inter opes inops. Hor. 3. Carm. 16. 28.
Perosus opes. Ovid. 11. Met. 146.
Propter opes & copias tolerabilis senectus. Cic. de Senect. 82.
Cupido furiosa opum. Ovid. 1. Fast. 211.
Dives variarum opum. Virg. 2. Georg. 22.
Fames magnarum opum. Ovid. 1. Fast. 304.
Largitor opum. Stat. 3. Silv. 1. 91.
Potentiæ nimiarum opum non ferendæ. Cic. 3. Off. 36.
Ubertas opum. Sil. lib. 15. 412.
Adoptivæ opes arboris. Ovid. 2. de Arte Am. 652.
Avaræ. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 21.
Beatæ. Stat. 1. Silv. 5. 44.
Festæ. Sil. lib. 7. 179.
Fluxæ. Senec. Hippol. 4.
Immensæ. Ovid. 6. Met. 181.
Certæ. V. CERTUS.
Indelibatæ. Ovid. 1. Trist. 4. 28.
Integræ opes, & Opes accisæ, ut contraria ponuntur. Hor. 2. Serm. 2. 113.
Largæ. V. LARGUS.
Laxæ. V. LAXUS.
Modicæ. Ovid. 3. Trist. 7. 39.
Privatæ. Tacit. 2. Ann.
Sollicitæ. Hor. 2. Serm. 6. 79. Ab effectu, quia sollicitos faciunt.
Nimiæ. Tacit. in vita Agricol. 44.
Sparsæ. Lucan. lib. 3. 125.
Speciosæ. Tacit. in vita Agric. 30.
Superbæ. Sil. lib. 17. 621.
Absumptæ. Ovid. 1. Amor. 12. 26.
Acquirere opes. Ovid. 2. de Arte Am. 343. De amne,

Nascitur exiguus, sed opes acquirit eundo.

Adolescunt. V. ADOLEO.
Affectæ. Tacit. 2. Hist.
Affluere opibus. Cic. 2. contra Rull. 82.
Amittere opes male. Ovid. 15. Epist. 66.
Attenuarat opes voragine ventris. Ovid. 8. Met. 844.
Augere opes. V. AUGEO.
Comminutæ & depressæ. V. COMMINUO.
Constitutas optime & fundatas fortunæ suæ opes potestati regiæ committere. Cic. pro Rabir. Post. 1.
Componit beatas opes nullo fine. h. e. Accumulat. Senec. Herc. fur. 3.
Concidere opes. V. CONCĬDO.
Condere opes, Abscondere. Virg. 2. Georg. 507.
Congestæ. Ovid. 4. Fast. 618.
Conquirere opes quæstu meretricio. V. CONQUIRO.
Consectari. V. CONSECTOR.
Consequi honores & opes. Cic. de Clar. Orat. 279.
Consumere alicujus. Ovid. 3. Fast. 630.
Convalescunt opes. V. CONVALESCO.
Corruunt. V. CORRUO.
Creverunt. Ovid. 1. Fast. 211.
Crescunt opes & hostium animi. Cic. pro Lege Manil. 45.
Crescere in multas. V. CRESCO.
Cumulantur congestæ. Claud. 1. in Ruff. 193.
Deartuare. V. DEARTUO.
Decedit hoc opibus. V. DECEDO.
Detrahere alicui. Tibul. lib. 2. 1. 73.
Dilacerantur tuæ. Ovid. 1. Epist. 90. al. Dilaniantur.
Direptæ. Claud. 6. Conf. Hon. 130.
Dabantur largæ. Ovid. 3. de Arte Am. 408.
Efferre opibus Rempublicam. Cic. ad Octav.
Effodiuntur opes, irritamenta malorum. Ovid. 1. Met. 140.
Emergere ad summas. Lucret. lib. 2. 13.
Eruere opes & regnum alicujus. Virg. 2. Æn. 4.
Evertere. Virg. 2. Æn. 603.
Exposcere parvas. Ovid. 11. Met. 201.
Exspectare opes, non opem alicujus. Cic. 9. Att. 19. V. supra in OPS, ŏpis.
Facere. Ovid. 2. de Arte Am. 674.
Fundatæ bene. Ovid. 14. Met. 583.
Habere opes. Cic. 2. Off. 40.
Inclinantur opes ad V. INCLINO.
Inventæ sanguine. Ovid. 3. Amor. 8. 54.
Lacerare alicujus. Ovid. 3. Epist. 86.
Ostentare. Virg. 4. Æn. 75.
Patiuntur opes stultitiam. Hor. 1. Epist. 19. 29.
Perdere suas. Ovid. 1. Amor. 2. 50.
Pollens opibus. Lucret. lib. 1. 61.
Possidere. Ovid. 3. Amor. 8. 54.
Potens opibus. Ovid. 4. Fast. 253.
Proculcat contemptas. Claud. de Bell. Get. 607.
Quærere male. Ovid. 15. Epist. 66.
Quærere privatas. Hor. 1. Epist. 3. 16.
Quærere miseras corpore. Ovid. 1. Amor. 10. 22. De meretricibus.
Rapiuntur opes a victis. Lucan. lib. 7. 746.
Recondere. Ovid. 1. de Arte Am. 628.
Regere. Ovid. 14. Met. 773.
Sollicitare miseras opes. Martial. lib. 1. 4. ad Domitianum quod delatores expulisset,

Turba gravis paci, placidæque inimica quieti,
Quæ semper miseras sollicitabat opes,
Traducta est Gyaris, &c.

i. e. Opes miserorum civium. [Immo ipsos cives opulentos.
Tueri opes. Ovid. 16. Epist. 32.
Opes, pro Auxilio. Virg. 12. Æn. 427.

Non hæc humanis opibus, non arte magistra
Eveniunt.

i. e. Auxiliis & viribus. Cic. 1. Q. frat. 1. 2. Nunc quoniam ita accidit, ut neque Prætores suis opibus, neque nos nostro studio quicquam proficere possimus, &c. conf. Hor. 3. Carm. 3. 26. & 1. Epist. 16. 34.
Infirmæ & tenues ad gratiam referendam sunt sæpe singulorum opes. Cic. Anteq. iret in exil. 5.
Summis opibus. Plaut. Most. 2. 1. 1. i. e. Maximo conatu.
Nulla unquam tam exigua manus tantas opes prostravit. Nepos, 1. 5. 5. pro Exercitu.
Tenues opes, nullæ facultates, exiguæ amicorum copiæ. Cic. pro Quint. 2.
Allicere opes. V. ALLICIO.
Circumveniri & urgeri potentis alicujus opibus. Cic. 2. Off. 51.
Confirmare opibus & copiis potestatem quandam. Cic. 2. de Lege Agrar. 49.
Evertere aliquid vi summa opum. Virg. 9. Æn. 532.
Evertere opes alicujus. Cic. 2. de Lege Agrar. 49.
Exspectare alterius opes, miserrimum est. Cic. pro Quint. 49.

Fractæ.

Fractæ. Virg. 3. Æn. 53.
Juvare aliquem opibus. Virg. 1. Æn. 575.
Munire aliquem firmiſſimis opibus contra ſcelus inimicorum. Cic. de Provinc. Conſul. 41.
Niti ſumma opum vi. Enn. apud Macrob. Saturn. 6. 1.
Nixum firmioribus opibus auxilium. Cic. Anteq. iret in exil. 5.
Obſidere opibus Italiam. Cic. 2. de Lege Agrar. 74.
Pugnandum non eſt contra tantas opes. Cic. 1. Fam. 9. i. e. Copias.
Refrenare & coercere omnium opibus juventutem. Cic. 2. de Divin. 5.
Repugnare alicui viribus atque opibus omnibus. Cic. 3. Tuſc. 25.
Septus hominum opibus & munitus. Cic. 1. de Finib. 51.
Trojanas ut opes & lamentabile regnum Eruerint Danai. Virg. 2. Æn. pr.

Opĭfer, ĕra, ĕrum. Adj. [βοηθεῖν, βοηθός] Opem ferens. Plin. lib. 11. cap. 37. Metellum Pontificem linguæ adeo inexplanatæ fuiſſe accepimus, ut multis menſibus tortus credatur, quum meditaretur in dedicanda æde Opiferæ dicere. Hard. Opis vere dic. Ovid. 1. Met. 521.
— opiferque per orbem Dicor. De Apolline.
Deus opifer, Æſculapius. Ovid. 15. Met. 653.

Opulens, entis. Adj. Salluſt. Jugurth. cap. 69. Civitas magna & opulens. Apul. Met. 10. Matrona quædam pollens & opulens. Nepos, 12. 3. 3.
Opulentium fortuna. conf. Plaut. Curc. 2. 3. 5. & Auſon. Idyll. 2. 7. &c.
Opulens, Elegiaco carmine de Pace & Bello p. 38.
Divitiis opulens nunc creditur eſſe beatus. H. St. Deſiderabatur omnino hæc dictio in Theſ. Lugd. Auctoris porro nomen cultro reciſum eſt.

Opulentus, a, um. Adj. [πλούσιος] Dives, & opibus abundans, quaſi divitiarum plenus. Cic. de Amicit. 46. Ut mulierculæ magis amicitiarum præſidia quærant quam viri, & inopes quam opulenti, &c.
Opulentus, ab ope, cui eæ opimæ. Varr. de L. L. 4. 17. [An cui ea opime? Nam ſubjungit. Ab eadem Inops, qui ejus indiget.
Opulenti (inquit Feſtus) dicuntur, Rebus terreſtribus copioſi.
Opulentus & Fortunatus. Cic. 2. Off. 70. Videndumque illud eſt, quod ſi opulentum fortunatumque defenderis, in uno illo, aut forte in liberis ejus manet gratia.
Agro viriſque opulentior. Salluſt. Jugurth. cap. 16.
Auro opulentus. Plaut. Epid. 2. 2. 115.
Civitas opulentiſſima. Cic. 3. de Nat. Deor. 81.
Copia. Hor. 1. Carm. 17. 16.
Mens opulentior auro. Lucan. ad Piſon. 96.
Opſonium opulentum. Plaut. Bacch. 1. 1. 63.
Populi in terris opulentiſſimi. Liv. 23. 33. conf. 1. 7.
Provincia pecuniæ opulenta. Tacit. 2. Hiſt. 6. 6.
Regia. Catul. Argon. 59. 43.
Templum donis. Virg. 1. Æn. 451.
Theſauris Arabum opulentior. Hor. 3. Carm. 24. pr.
Urbs opulentiſſima. Catul. in Julium Cæſ. epigr. 23.
Rex Aſiæ opulentiſſimus Crœſus. Cic. 2. de Divin. 125.
Sardanapalus rex Syriæ opulentiſſimus. Cic. 5. Tuſc. 101.

Opulentia, æ. f. [πλοῦτος] Plin. lib. 17. cap. 1. Tam recens eſt opulentia. Sic Salluſt. in Cic. 4. Cui poteſt eſſe dubium, quin opulentiam iſtam ex ſanguine & miſeriis civium paraveris?
Divitis Crœſi opulentia. Ovid. 4. de Ponto, 3. 37.
Longa opulentia clarus. Tacit. 14. Ann. 31.
Spectata. Tacit. 2. Hiſt. 4.
Deeſt opulentia nobis. Virg. 7. Æn. 262.
Fretus opulentia. Nepos 5. 2. 5.
Plur. Plaut. Bacch. 3. 4. 22.
Sed antequam illa unquam meis opulentiis Ramenta fiat gravior.

Opulentĭtas, ātis. f. Idem. [πλουτότης] Plaut. Mil. 4. 4. 35.
Quaſique ejus opulentitatem reverearis. Cæcil. Plocio, Opulentitate noſtra ſibi injuriam faciam. Nonius 2. 598.

Opulente. Adv. Apul. Apol. 2. p. 333. Elmenh. Grandis domus opulente ornata.
Opulenter Pontanus de Conviventia 268. Sed forte Opulente dicendum. H. St. Nimirum in edit. Lugd. unus Livii locus ſub ſeq. dict. afferebatur.

Opulenter, Adv. [πλουσίως] Cum opulentia. Salluſt. Jugurth. cap. 85. Neque milites arcte colam, me opulenter.
Compar. Juſtin. 3. 3. 5. Epulari opulentius. Liv. 1. 35. Ludos opulentius inſtructiuſque, quam priores reges, fecit.

Opulento, [πλουτίζω] āre. Opulentum facere. Columel. lib. 8. cap. 1. Quum & avium ſtercore macerrimis vineis, & omni ſurculo atque arvo medeantur, & eiſdem familiarem focum menſamque pretioſis dapibus opulentent. Hor. 1. Epiſt. 16. pr. de Fundo,
Arvo paſcat herum, an baccis opulentet olivæ.

Opulesco, ĕre. Opulentum fieri. Furius Antias apud Gellium lib. 18. cap. 11.
Quo magis in patriis poſſint opuleſcere campis. V. Non. 2. 615.

Opsianus Lapis. Arrian. καθ᾽ ἣν ἐν βάθει κεχωρισμένῳ εὑρίσκεται ὁ ὀψιανὸς λίθος. Hujus fit mentio in Pandectis: & quanquam a plerisque ut mendoſum mutetur, optima tamen eſt lectio Florentina, cum ſcriptore Græco conſentiens. Turnebus.

Opsōnium, i. n. [ὄψον, ὀψώνιον] dicitur, Quicquid ultra panem & vinum in cibo adjicitur. Plaut. Aul. 2. arg. Dat coquos cum opſonio. Plin. lib. 18. cap. 11. Panis ipſius varia genera profequi ſupervacuum videtur: alias ab opſoniis appellati, ut oſtrearii. Græci ἐκτραπελίσματα (inquit Bayfius) vocant opſonia menſis impoſita.
Opulentum opſonium. V. Opulentus, in ops.
Rancidula fiunt opſonia. Juven. 11. Sat. 135.
Captare. Hor. 2. Serm. 7. 106.
Omnia conductis coemens opſonia nummis. i. e. Ad fœnus acceptis. Hor. 1. Serm. 2. 9.
Auſtri coquunt opſonia. h. e. Corrumpunt & putrefaciunt. Hor. 2. Serm. 2. 41.
Opſonium, videtur Terentius more Attico de Piſcibus intellexiſſe, quum Adel. 2. 4. 22. dixit,
Ego jam, transacta re, convertam me domum cum opſonio. Nam ab Atticis ὄψον ſic uſurpatur: atque infra Syrus hoc explicans, ait ſe nactum piſces ex ſententia. Turneb. Apul. Apol. Opſonium piſcium.
Opſonia militum, Stipendia dicebantur, quia tum pecunia, tum cibaria illis dabantur. V. Schmid. Not. ad N. T. p. 503. Add. Suid. & Gloſſ. Cyrill.

Opsōno, [ὀψωνῶ, ὀψοπωλοῦμαι] āre. & Opsonor, ari. deponens, Emere ſeu præparare res neceſſarias ad opſonandum (hoc eſt aliquid cum pane comedendum) ſeu convivandum. Ter. Adelph. 5. 9. 7.
— & quidem porro hæc, opſonare cum fide,
Scortum adducere, apparare de die convivium. Idem Andr. 2. 6. 20.
Vix, inquit, drachmis opſonatus eſt decem. conf. Plaut. Aul. 2. 4. 16. & Men. 1. 3. 26.
Opſonare, Facere ſumptum pro opſonio comparando. Plaut. Bacch. 1. 1. 63.
Tu facito opſonatum nobis ſit opulentum opſonium:
Ego opſonabo: nam id flagitium ſit meum, meâ te gratiâ,
Et operam dare mihi, & ad eam operam facere ſumptum de tuo.
Nimium opſonavit. V. nimis.
Opſonare opſonium. Plaut. Stich. 3. 1. 36.
Opſonare prandium. Plaut. Pœn. 5. 5. 16.
Bene opſonavi. Plautus Menæch. 2. 2. 1.
Famem opſonare ambulando. Cic. 5. Tuſc. 97. Socratem ferunt, quum uſque ad veſperum contentius ambularet, quæſitumque eſſet ex eo, quare id faceret? reſpondiſſe ſe, quo melius cœnaret, opſonare ambulando famem. [i. e. Emere in cœnam.
Opſonatum mittere. Plaut. Caſ. 2. 8. 5.

Opsonātus, ûs. m. [ὀψώνησις] Plaut. Truc. 4. 2. 27.
Dedi equidem hodie ei quinque argenti deferri minas,
Præterea unam in opſonatum.
Obſonatu redeo. Idem Menæch. 2. 2. 5.

Opsonātor, ōris. m. [ὀψώνης] Qui emit opſonia, & coquo ad coquendum tradit. Plaut. Mil. 3. 1. 73.
Vel primarium paraſitum, atque opſonatorem optimum. Bayfius, Qui opſoniis comparandis præerat, dicebatur opſonator: ut eſt apud Marcellum in l. Legatis ſervis. D. de legatis tertio. Græci illum ἀγοραστὴν vocant, auctore Athenæo. Quin & opſonator Græcum vocabulum videri poteſt, quaſi ὄψου ὠνητὴς, id eſt opſonii emptor: qui & ὀψώνης dicitur. [Nugæ. Gloſſ. Gr. Lat. Ὀψωνάτωρ, Stipendiarius.
De opſonatore confecit epigramma Martialis lib. 14. 219.
Opſonatoribus Dominici palatus ſubtilis notitia eſt. Senec. Epiſt. 47.

Opsonĭto, [ὀψωνίζομαι] āre. frequent. Sæpe opſonare. Nævius, Multi mecum eo die opſonitavere.
Poſtea centenis opſonitavere. Cato apud Feſt.

Opsonŏmus, i. m. [ὀψονόμος] Ædilis, cui cura piſcium venditio. V. Taubm. Plaut. Aul. p. 194.

Opsopœus, i. m. [ὀψοποιὸς] Concinnator opſoniorum, id eſt Coquus.

Opsophagus, i. m. [ὀψοφάγος] Apicii cognomen fuit, qui omnes gulæ proceres longo intervallo ſuperavit. V. Suid.

OPT

Optice, V. opticus.

Optĭcus, a, um. Adj. [ὀπτικός] Idem quod Viſivus, ſive perſpectivus. Unde Nervi optici a Medicis dicuntur, Per quos ſpiritus viſivus defertur in pupillam. Hinc

Optĭca, æ. vel Optĭce, es. f. [ὀπτικὴ] Scientia lucis & tenebrarum, pars Geometriæ, dicitur, quæ ad oculos pertinet, quæ cauſas reddit cur viſiones ſubinde fallant, & ea quæ in aqua conſpiciuntur; maioraque ad oculos poſita fiant, quæ procul ab oculis ſunt minora. V. Voſſ. de Scient. Math. p. 98. Bald. Lex. Vitruv. 1. 1. & Gell. 16. 18.

Optimas, Optime, Optimus. V. bonus.

Optio, V. opto.

Opto, [εὔχομαι] āre. Cupere, deſiderare. ab Ope petenda, ut ait Perottus. Ter. Heaut. 4. 5. 8. Optabit rurſum ut abeat ab ſe filius. Cic. 4. Fam. 1. Itaque mihi venire in mentem nil poteſt, non modo quid ſperem, ſed vix jam quid audeam optare.
Optare alicui. Cic. pro Cluent. 188. Nihil eſt mali, nihil ſceleris quod illa non ab initio filio voluerit, optarit, cogitaverit, effecerit.
Furorem & inſaniam quibuſdam. Cic. in Piſon. 46.
Memorabilis eſt Inſcriptio ſepulcri quam laudat Broeckh. ad Propert. 4. 5. 76. Quod quiſque veſtrûm optaverit mihi, illi ſemper eveniat vivo & mortuo.
Fortunam aliquam optare & expetere. Cic. in Piſon. 32.
Fructum otii cupere & optare. Cic. 1. de Orat. 2.
Mortem miſerrimus opto. Virg. 2. Æn. 655.
Optat ephippia bos piger, optat arare caballus. Hor. 1. Epiſt. 14. 43. Proverbium convenit in eos, qui muneris functionem, & conditionem ſibi accommodatam faſtidiunt: alienam, & ad quam inepti ſunt, expetunt. Cic. 5. Att. 15. Clitellæ bovi ſunt impoſitæ, plane non eſt noſtrum onus; ſed feremus; modo, ſi me amas, ſim annuus. Ex Lambino.
Opto ut adipiſcar, pro Opto adipiſci. Cicero, vide ut. H. St.
Optare, Eligere unum e duobus, ut ait Donatus. Ter. Andr. 4. 6. 2.
Quæ ſe inhoneſte optavit parare hic divitias
Potius, quam in patria honeſte pauper vivere. h. e. *Melius amavit*, ut loquuntur barbari. Virg. 1. Æn. 429.
Optavitque locum tectis. V. Scalig. Poet. 4. 16. conf. Virg. 3. Æn. 109.
Optare, Precibus poſtulare. Ter. Eun. 5. 9. 27.
Quodvis donum & præmium a me optato: id optatum feres. Virg. 7. Æn. 275.
Et reor, & ſi quid veri mens augurat, opto.
A diis immortalibus optare ut aliquid fiat. Cic. 2. in Catil. 15.
De aliquo aliquid expetere, optare, & deprecari. Cic. in Piſon. 46.
Sapientius optare, Ovid. 2. Met. 102.
Stulte optare aliquid. Ovid. 1. Triſt. 1. 80.
Optaſſis, pro Optaveris. V. Plaut. Mil. 3. 1. 74.

Optans, antis. Partic. [εὐχόμενος] Cic. 1. de Orat. 96. Inſperanti mihi, ſed valde optanti cecidit, ut in iſtum ſermonem delaberemini. Virg. 9. Æn. 6.

Optandus, a, um. Partic. [εὐκταῖος] ut, Fortuna optanda & expetenda. Cic. in Piſon. 32.

Optātus, a, um. [εὐχθείς] Plaut. Aul. 3. 1. 1.
Optati cives, populares, incolæ, accolæ, advenæ omnes,
Date viam, qua fugere liceat. Optati hic ſunt Vocati & implorati. Turnebus.

Optatus

Optatus, [εὐκταῖος] Cic. 1. Fam. 5. Tametsi mihi nihil fuit optatius, quam ut primum abs te ipso, deinde a ceteris omnibus, quam gratissimus erga te esse cognoscerer.
Arena optata potiuntur Troes. Virg. 1. Æn. 176.
Auræ optatæ crebrescunt. Virg. 3. Æn. 530.
Dies optata parentibus instat. Ovid. 21. Epist. 43.
Epulæ. Hor. 4. Carm. 8. 30.
Mi optime ac optatissime frater, vale. Cic. 2. Q. frat. 7.
Honor. Virg. 5. Æn. 201.
Luce frui. Virg. 4. Æn. 619.
Metam optatam cursu contingere. Hor. de Arte Poet. 412.
Nuntius optatissimus. Cic. 14. Philip. 16. Post hanc habitam concionem duabus tribusve horis optatissimi nuntii & litteræ venerunt.
Rumores grati & optati afferuntur de fratre meo. Cic. 16. Fam. 21.
Tempus optatum. Catul. Argon. 62. 22.
Compar. Optatior, us. Cic. 4. de Finib. 44. Quid mihi potest esse optatius, quam cum Catone omnium virtutum auctore, de virtutibus disputare?
Superl. Optatissimus. Cic. pro Rosc. Amer. 43. Nonne optatissimum sibi putant esse, filios suos rei familiari maxime servire. Plura V. supra.
OPTĀTUM, i. n. subst. Cic. in Pison. 46. Illud etiam accidit præter optatum meum, sed valde ex voluntate. V. ACCIDO.
Furiosorum optata. Cic. 1. de Lege Agrar. 1.
Abominanda optata. V. ABOMINOR.
Eveniunt. Ovid. 6. Met. 370.
Optata loqui. Ter. Heaut. 3. 3. 50.
Non emo. quid ais? s. optata loquere. Ubi interpres, Ita loquitur ille qui cum alio loquitur, & cui is adversatur in consilio in re peragenda.
Respondet optatis meis fortuna. Cic. 2. Fam. 1,
In optatis est complecti hominem. Cic. 2. Fam. 12.
Dii tibi omnes oro, omnia optata semper offerant. Ter. Adelph. 5. 9. 21.
OPTĀTO, Adverbii vicem obtinet, [εὐκταίως] quasi Cum desiderio. Ter. And. 3. 3. pr. Optato advenis. Quasi dicat, Gratus & desideratus. Cic. 13. Att. 28. extr. Nisi quid te aliud impediet, mihi optato veneris.
OPTATIO, ōnis. f. [εὐχή] Cic. 3. Off. 94. Cui quum tres optationes Neptunus dedisset, optavit interitum Hippolyti filii. i. e. Optiones Nec desunt qui Optiones legant. Idem 3. de Orat. 203. V. OPTIO.
OPTĀBĬLIS, e. Adj. [εὐκτός, ἐπήρατος] Quo optari debet. Cic. 1. de Finib. 53. Itaque ne justitiam quidem recte quis dixerit per se ipsam optabilem, sed quia jucunditatis vel plurimum afferat. Ibid. lib. 2. 88. Voluptatem non optabiliorem diuturnitate facit?
Pax optabilis. Cic. 7. Philip. 7.
Expetendum & optabile. Cic. 1. de Orat. 221. Quæ vulgo expetenda atque optabilia videntur, dicendo amplificat atque ornat.
Optabilis, & jucundus. Cic. 5. Fam. 12. Quæ etsi nobis optabiles in experiendo non fuerunt, in legendo tamen erunt jucundæ.
Solamen. Sil. lib. 13. 236.
Tempus. Ovid. 9. Met. 758.
OPTABILĬTER, Adv. [εὐκτῶς] Cic. 1. Tusc. 96. Pro dii immortales, quam optabiliter iter illud jucundum esse debet, quo confecto, nulla reliqua cura, nulla sollicitudo futura sit! Correctiora exemplaria sine Optabiliter legunt.
Compar. Val. Max. 5. 1. extr. Ut optabilius in patria, ita speciosius pro patria, &c.
OPTĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Modus optativus. Isid. 1. 8. Mart. Capell. lib. 3. & Grammatici passim.
OPTIO, ōnis. f. Electio. [αἵρεσις] Plaut. Casin. 2. 4. 13.
Optio hæc tua est, utram harum vis conditionem accipe.
Ut Suspicio, Suspicatio. Cooptare in ordinem, fit per Optionem. In ea re est quædam optio. H. St. Non dubito, quin antiqui etiam Opto, ĕre. dixerint. Hinc Optio. conf. OPINIO. & OPTIVUS.
Deferre optionem. Cic. 4. Att. 7.
Facere optionem, & Permittere optionem. Cic. 1. Verr. 45. Quoties ille tibi potestatem optionemque facturus sit, ut eligas utrum velis factum esse, necne. Quintil. lib. 5. Budæus.
Dare optionem. Cic. de Clar. Orat. 189. Quando autem dubium fuisset apud patres nostros eligendi cui patroni daretur optio, quin aut Antonium optaret aut Crassum?
Optio est. Cic. 1. de Finib. 33. Nam libero tempore quum soluta nobis est eligendi optio, quumque nihil impedit, quo minus id quod, &c.
Si optio esset. Cic. 5. de Finib. 88. Ille Metelli vitam negat beatiorem quam Reguli, præponendam tamen, nec magis expetendam, sed magis sumendam: & si optio esset, eligendam Metelli, Reguli rejiciendam.
Optio sit tua, Elige ut voles. Cic. de Fato, 3. Hodie utro frui malis, optio sit tua.
OPTIO, m. Festus, Optio est optatio. Sed in re militari Optio appellatur is, quem Decurio aut Centurio optat sibi rerum privatarum ministrum, quo facilius obeat publica officia. Optio qui nunc dicitur, antea appellabatur Accensus. Is adjutor dabatur Centurioni a Tribuno militum: qui quia cooptare quem velint, Centurionibus permissum est, nomen ex facto sortitus est. Plaut. Asin. 1. 1. 88.
Tibi optionem sumito Leonidam.
Fabricare quidvis, quidvis comminiscere.
Perficito argentum hodie ut habeat filius,
Amicæ quod det. Optionem pro Adjutore & vicario quasique collega adoptato posuit. V. Budæum in Annotat. posterior. & Turneb. Adverf. 4. 7.
Optio, a Varrone, L. L. 4. 16. Nonio, Vegetio & Plauto in eum sensum accipitur, ut sit Miles qui ægros antecedat, tanquam eorum vicem, si usus venerit, gerere sit paratus. Priscis Accensus dicebatur. Quod & ad alia transferri potest, ut apud Callistratum in l. ultim. de Jure immun. Quamobrem etiam eum qui in palatina militia id ipsum agat, quod in exercitu Optiones, jure arbitror dici Optionem. Male scribit Accursius eos nuncupari Optiones, qui publica exigebant. Alciatus.
Optio Fabricæ, apud Jurisconsultos esse videtur, qui Imperatoriæ fabricæ, a qua Fabricenses vocantur, aut fabricis legionum scutariis & loricariis custos præest, ut & custos carceris a Prudentio Manceps carceris, & a Divo Ambrosio Optio carceris appellatur: Sic enim scribit, Neque Paulus & Silas tempus distulerunt, quo optionem carceris baptizarent cum omnibus ejus. Turneb. Adverf. 11. 13. conf. Lex. Pitisc.
Optio signiferorum. Antiq. Inscr. Grut. 804. DEAE NEMESI AVRELIVS OPTIO SIGN. LEG. XIII. GEM. &c. conf. Idem p. 445. n. 10. & p. 558. n. 7. item Lipf. de Mil. Rom. 2. Dial. 7.
Optio carceris, in Antiq. Inscr. est Cui damnatorum cura committitur. V. Scalig. ad Manil. 5. & Reinef. Inscr. Antiq. p. 12. & paulo ante.
Optio tabellariorum, Stationis marmorum, dicitur in veteri lapide. V. Guther. de Off. Dom. Aug. 3. 19.
Optio, vocatur etiam Opsonator. Procop. Persic. 3. conf. Buleng. de Conviv. 4. 1.
OPTIONĀTUS, ūs. m. Officium optionis militaris. V. Fest. ubi & Cato, Parare bonis atque strenuis optionatus.
OPTĪVUS, a, um. [αὐτοποιητός] Adj. i. e. Quod ipse optaverit, atque elegerit. [Ab exoleto Optĕre, opinor. Sic Adoptivus, & Adoptio. Cognomen optivum. Hor. 2. Epist. 2. 101.

OPU

OPŬLENTUS, OPULESCO, V. Opes in OPS.
OPŬLUS, i. f. Arbor. Columel. lib. 5. cap. 6. Ruell. Opulus corno similis arbor, arbusto Gallico faciundo idonea, *obierus* vel *opierus* apud nos ruri dicitur: ulmi proceritate adolescit, caudice recto, enodi, rarioribus ramis brachiato, frondibus fere vitigineis, baccis racematim dependentibus. conf. Varr. R. R. 1. 8.
OPUNCULO, ōnis. (vel OPUNCULA, æ. f.) Avis, quod opilionis genus cantus imitatur. Festus. conf. OPILIO.
OPUNTIA, æ. f. Herba, de qua sic Plin. lib. 21. cap. 17. Item circa Opuntem opuntia est herba, etiam homini dulcis. Mirumque e folio ejus radicem fieri, ac sic eam nasci.
OPŪS, untis. [Ὀποῦς] Civitas in Locris. Ovid. 1. de Pont. 3. 73.
Cæde puer facta Patroclus Opunta reliquit. Dicimus etiam Opoes, ut notat interpres P. Melæ, Vadianus. V. Steph. Hinc
OPUNTIUS, a, um. Adj. [Ὀπούντιος] ut, Sinus Opuntius in Ægæo. Opuntii, Populi Phocensibus Bœotiis finitimi fuere.
OPŬS, ĕris. n. [ἔργον, ποίημα, δαίδαλμα, πραγματεία] Valla, Opus est finis, fructusque operæ. Unde Opera auctorum dicuntur, & Opera publica, ipsa publica ædificia.
Nonnunquam videtur Opus pro Opera accipi. ut Virg. 8. Æn. 415.
Mollibus e stratis opera ad fabrilia surgit. quasi ad Operas. Sed (ut videre videor) quoties non ad laborem corporis, sed laborem animi, & artem industriamque respicimus, magis opus, quam opera, dicendum est, ut In opere rustico, In opere faciendo, In opere fabrili, In opere textorio. Servius, Hoc Opus & hæc Opera dicimus, quando Negotium ipsum significamus quod geritur. Si autem feminino genere dixerimus Operas, ipsas Personas quæ aliquid faciunt. Utrumque autem horum nominum in eodem posuit loco Ter. Heaut. 1. 1. 21.
Quod in opere faciendo, operæ consumis tuæ:
Si sumas in illis exercendis, plus agas. Hactenus Valla, lib. 4.
Opus, pro Labore. Virg. 8. Æn. 516.
— sub te tolerare magistro
Militiam, & grave Martis opus. i. e. Laborem belli.
Opus, Officium. Virg. 10. Æn. 469.
— sed famam extendere factis,
Hoc virtutis opus. Servius.
Admonitor operum Lucifer. Ovid. 4. Met. 663.
Adjutor operis. Paterc. 2. 95. 1.
Artis præcipuæ opus. Ovid. 1. de Arte Am. 266.
Comites operis. Ovid. 3. Met. 129.
Contextus operis. Tacit. 2. Hist. 8.
Depopulatio publicorum operum. Cic. 2. Verr. 12.
Dies felices operum. Virg. 1. Georg. 277.
Dux operis. Ovid. 4. Fast. 257.
Immunes operum. Ovid. 4. Met. 5.
Labor. Virg. 2. Georg. 155.
Mirator. Stat. 3. Silv. 2. 94.
Otii opus, Munus solitudinis. Cic. 3. Off. 4. Africanus majorem laudem meo judicio assequebatur: nulla tamen ejus ingenii monumenta mandata litteris, nullum opus otii, nullum solitudinis munus exstat.
Participes. Ovid. 3. Met. 147.
Patiens operum juventus. Virg. 2. Georg. 472.
Populator operis nostri. Ovid. 12. Met. 593.
Prudentia major operum. Ovid. 2. de Arte Am. 675.
Quies operum. Virg. 4. Georg. 184.
Socius operum. Stat. 3. Silv. 2. 94.
Spiritus operis hujus, atque animus est in affectibus. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Structura. Lucan. lib. 6. 64.
Vacuus. Hor. 2. Serm. 2. 119.
Acutum opus, Ingeniosum. Claud. 1. in Eutrop. 78.
Admirabile. Ovid. 6. Met. 14.
Arctatum opus. Paterc. 2. 86. 1.
Arduum. V. ARDUUS.
Artificiosum & divinum. Cic. 2. de Nat. Deor. 138.
Bellica opera. Paterc. 2. 97. 2.
Breve. Ovid. 15. Epist. 4.
Censorium opus. Suet. Cæs. cap. 41. Columel. lib. 12. præf. extr.
Clarum. Ovid. 3. de Arte Am. 338. De Æneide Virgilii.
Cælatum. Virg. 3. Ecl. 37. conf. Censorin. cap. 2.
Consummatum tantum opus. Paterc. 2. 117. 1. De bello.
Coronarium. V. CORONA.
Destinatum. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Dulce. Ovid. 2. de Arte Am. 480.
Durum. Lucret. lib. 5. 1359.
Elaboratum. Cic. 6. Verr. 126.
Elaboratum opus dicendi. V. DICO, ĕre.
Elegans. Cic. 6. Verr. 126.
Felix opus eventu, forte conatu. Paterc. 2. 112. 2.
Furtivum. Ovid. 2. de Arte Am. 730.
Gratum agricolis. Virg. 1. Æn. 4.

Immen-

Immensum. Lucan. lib. 1. 68.
Immortalia. V. IMMORTALIS.
Infaustum. Quintil. in procem. lib. 6.
Infecta. V. INFECTUS.
Infinitum. Quintil. Tryphoni. 2.
Inimitabilia. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Institutum. Quintil. Tryphoni, 2.
Interrupta. Virg. 4. Æn. 88.
Intextum tribus tauris. Virg. 10. Æn. 785. de Clypeo.
Juvenile palæstræ. Ovid. 6. Met. 241.
Laboriosum. V. LABOR, oris.
Laudabile. Lucret. lib. 5. 159.
Lauta. V. LAUTUS.
Longum. Hor. de Arte Poet. 360.
Magnifica & præclara. Cic. 1. de Nat. Deor. 101.
Magnum. V. MAGNUS.
Magnum & arduum. Cic. in Orat. 75.
Magnum & difficile. Cic. 3. Tusc. 84.
Magnum quoddam, atque haud sciam an de humanis opéribus longe maximum. Cic. 2. de Orat. 72.
Menstruum. V. MENSIS.
Minutissima Geometriæ. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Mirabile. Ovid. 8. Met. 199.
Mortale. V. Mortalis, in MORS.
Novitium. V. NOVUS.
Novum. Justinian. l. Constit. 63. conf. Guther. de Jur Man. 3. 13. vel Cujac. Observ. 1. 16.
Numerosius. Quintil. lib. 5. cap. 10. Vulgoque paulo numerosius opus dicitur argumentosum. De multiplici argumenti significatione. Vide interpretationem in Argumentosus.
Obscænum. Ovid. 3. Amor. 14. 28.
Perfectum, elegans & elaboratum. Cic. 6. Verr. 126.
Pistorium. V. PINSO.
Plenum periculosæ aleæ. Hor. 2. Carm. 1. 6.
Præclarum opus est, docere, instituere adolescentes, & ad omne munus officii instruere. Cic. de Senect. 29.
Principalia opera. Paterc. 2. 124. 3.
Recisum. V. RECIDO.
Rigens a summis ad ima. Quintil. lib. 2. cap. 13. de Sculptili opere.
Rusticum. Ter. Heaut. 1. 1. 87.
Sculptile. Ovid. 4. de Pont. 9. 28.
Solenne, & utile famæ. Hor. 1. Epist. 19. 49.
Spectabile. Valer. 1. Argon. 428.
Triste. Valer. 2. Argon. 396.
Tumultuarium. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Vetustum. Ovid. 3. Fast. 391.
Accelerare opus. V. ACCELERO.
Accessit operi extrema manus. In ACCEDO.
Accingere operi. V. ACCINGO.
Addicere opus. In ADDICO.
Adest opus. Plaut. Amph. 1. 1. 15.
Aggredi. V. AGGREDIOR.
Anniti omni opere. Plin. lib. 7. cap. 53.
Appareat fac opus. Cic. 16. Fam. 18.
Approbare. V. APPROBO.
Approperare. V. APPROPERO.
Augere opus per scelus. Ovid. 2. Fast. 630. al Opes.
Cantat inter opus. V. INTER.
Carpere aliquod. Ovid. 6. Met. 130.
Construere. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 239.
Considerari vult suum quisque opus a vulgo. Cic. 1. Off. 147.
Continuare aliquod opus diem & noctem. V. CONTINUO.
Currere certatim ad opus. V. Certatim, in CERTO.
Deponere neglectum. al. Seponere. Claud. in præf. lib. 2. de Rapt. Proserp. 2.
Differre. Ovid. 1. de Arte Am. 409.
Efficere. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Evertere. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Exigere opus, Perficere. Ovid. 14. Met. 268.
Exigere avarius opus. V. AVARUS.
Exornare sepulcrum tectorio opere. Cic. 2. de Legib. 65. V. TECTORIUS.
Explere alicujus. Ovid. 3. Met. 649.
Facere opus. Ter. Eun. 2. 1. 14.
In opere faciundo. V. IN præpos.
Fervet opus. Virg. 4. Georg. 169.
Fusum late opus est, & multiplex, & prope quotidie novum, & de quo nunquam erunt dicta omnia. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Habere magnum opus in manibus. Cic. 1. Acad. 4.
Impedire opus alicui. Ovid. 8. Met. 200.
Inchoare. Stat. 6. Theb. 668.
Instare operi. Virg. 1. Æn. 508.
Instituere. V. INSTITUO.
Intermittere. V. INTERMITTO.
Lætari suis præclaris operibus. Cic. 1. Fam. 7.
Liberare opere. V. Libero, in LIBER, Adj.
Limare aliquod politius. V. LIMA.
Locatur opus. V. Loco, are; in LOCUS.
Mansurum superstes post mea fata. Ovi. 3. Amor. 15. 20.
Moliri opera. V. MOLIOR.
Movere majus opus. Virg. 7. Æn. 45.
Navare & efficere opus πολιτικόν. V. NAVO.
Negare mercedem operis. Ovid. 11. Met. 214.
Obire rusticum. V. OBEO.
Patrare opera. In PATRO.
Pendent opera interrupta. Virg. 4. Æn. 88.
Peragere. Ovid. 2. de Arte Am. 480.
Procedit. Quintil. in procem. lib. 4.
Referre in apertum aliquod opus. Cic. in Parad. 1.
Reliquit opus incœptum dextra. Ovid. 2. de Arte Am. 78.

Repetere, & Omittere. Hor. 1. Epist. 6. 48.
Repetemus propositum. Ovid. 3. Met. 151.
Sistere. Ovid. 17. Epist. 264.
Soluti operum famuli. Hor. 3. Carm 17. 16.
Tendere opus ultra legem. Hor. 2. Serm. 1. 2.
Tractare commode opus. Quintil lib. 1. cap. 9.
Tractare legitima. Cic. de Clar. Orat. 82. Is princeps ex Latinis illa oratorum propria & quasi legitima opera tractavit.
Transmittere operi noctes vigiles, Totas noctes invigilare operi, aut insomnes ducere noctes propter opus. Stat. 3. Theb. 278.
Turbare dispositum. Claud. 6. Conf. Stil. 225.
Urbis opus, pro Nave ita magna ut urbem putares. Virg. 5. Æn. 119. Servius.

Opus, pro Artificio. Cic. 6. Verr. 97. In hoc fano loricas, galeasque æneas, cælatas opere Corinthio, hydriasque grandes simili in genere atque eadem arte perfectas. Ibid. 46. Opere antiquo & summa arte perfectæ.
Albarium opus. V. Albarium in Lex. Pitisc.
Topiarum opus. Plin. 15. 30. Accedit in topiario opere laurus, quæ taxa dicitur. V. TOPIARIUM.
Exstruere molem opere magnifico. Cic. 14. Philip. 33.
Factum nihil est opere aut manu, quod aliquando non conficiat & consumat vetustas. Cic. pro Marcel. 11.
Mirabili opere perfectum candelabrum. Cic. 6. Verr. 64.
Pictum operibus magnificis stragulum. Cic. 5. Tusc. 61.
Minervæ operum haud ignara, i. e. Docta artis lanificæ. Virg. 5. Æn. 284.

Opera, pro Ædificiis, apud Suet. in Tiberio 47. Princeps neque opera ulla magnifica fecit. Vide NEQUE. Sic in Vesp. 9. Fecit & nova opera. Item in Claudio cap. 20. pr. & paulo post, Lapideo opere. H. St.
Vitium operis. Cic. in Topic. 22. Non ejus vitio, qui demolitus est, damnum factum est, sed ejus operis vitio, quod ita ædificatum est, ut suspendi non possit.
Publica opera, Ædificia. Suet. Tiber. cap. 30. Idem Aug. cap. 37. conf. omnino Lex. Pitisc.
Exstruere opera. Paterc. 2. 130. pr. Suet. Tiber. cap. 30.
Subvertere moles operum. Ovid. 6. Fast. 645.
Incensis operibus, quæ statuerat, &c. i. e. Munitionibus. Nepos 1. 7. 2.
Conamur multorum dierum opus, & magnum, propter altitudinem maris. Cic. 9. Att. 13.
Sepire operibus & munitionibus urbem aliquam. Cic. 13. Philip. 20.

Opus, indecl. adj. etiam pro Necesse, sive necessario accipitur: ut, Opus est fessum quiescere, i. e. Necesse est.
Opus esse, & Necesse esse, videntur aliquantulum inter se differre. Cic. 1. Fam. 9. Legem curiatam Consuli ferre opus esse, necesse non esse.
Opus est. Ter. Phorm. 4. 5. 3. Ut cautus est, ubi nihil opus est. Cic. 2. de Finib. 5. Bonum ipsum etiam quid esset fortasse, si opus fuisset, definisses.
Opus est & convenit. Auctor ad Heren. lib. 4. 21. Tacito quum opus est, clamas: quum tibi loqui convenit, obmutescis.
Oportet & opus est hoc fieri. Cic. 13. Att. 25.
Obsignant ex tempore quod opus sit Græci. Cic. pro Flacc. 36.
Quamdiu ei opus fuerit, vixit. Cic. 4. Fam. 5.
Quid opus est de Dionysio tam valde affirmare. Cic. 7. Att. 8.
Opus est dicere. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Opus est nihil deesse. Cic. de Amicit. 51. Atque haud scio, anne opus sit quidem nihil unquam omnino deesse amicis.
Dux & auctor opus est, & similia, cum nominativo, Idem quod Necessarius. Cic. 2. Fam. 5. Dux nobis & auctor opus est, & eorum ventorum quos propofui moderator quidam, & quasi gubernator. Idem 3. Verr. 126. Multa sibi opus esse, multa canibus suis.
Materies opus est, ut crescant postera fæcla. Lucret. lib. 3. 980. Sic Idem, lib. 2. 814. Opus esse colores, in nominativo dixit.
Sumptu ne parcas ulla in re, quod ad valetudinem opus sit. Cic. 16. Fam. 6.
Aliquantum nobis temporis & magni laboris, & multæ impensæ opus fuerunt, ut quæ Reipub. &c. Cic. 10. Fam. 8.
Opus est lectionis. Quintil. lib. 12. cap. 3. Castigatiores codices habent Lectione.
Opus est cibum puero. Plaut. Truc. 5. 10. Cic. 15. Att. 20. Equidem video mihi quoque opus esse viaticum: sed id ex prædiis, ut cadet, ita solvetur.
Opus est cibo, & aliis. Plaut. Truc. 5. 11.

Opus nutrici autem, utrem ut habeat veteris vini largiter,
Ut dies noctesque potet: opus est igne, opus est carbonibus,
Fasciis: opus est pulvinis, cunis, incunabulis.

Quibuscunque rebus opus esse intelligam, saluti tuæ præsto ero. Cic. 4. Fam. 14.
Verbis quid opus est, ubi rerum testimonia adsint? Cic. in Sallust. 12.
Auxilio scis opus esse tuo. Ovid. 4. de Pont. 3. 8.
Expedito nobis homine & parato opus est. Cic. 11. Philip. 25. Gell. 17. 2.
Convento opus est. Plaut. Curc. 2. 3. 23.
Exquisito opus est. Plaut. Amph. 2. 1. 81.
Facto opus est. Ter. And. 3. 2. 10.

Non imperabat coram quid opus facto esset puerperæ. Idem Heaut. 1. 1. 28.
Mihi sic est usus: tibi ut opus est facto, face.

Maturato opus est. Liv. 1. 58. Sed maturato opus est quicquid placuerit.
Parato opus est. Ter. And. 3. 2. 42.
Properato opus est. Cic. pro Milon. 50. Primum erat nihil, cur properato opus esset.
Quæsito. Cic. in Parad. 6.
Viso & cauto opus est. Plaut. Capt. 2. 1. 29.
Opus est ad. Cic. 3. Fam. 3. Præsidio firmiori opus esse ad istam provinciam.
Aliquid opus esse nobis ab aliquo. Cæs. 1. Bell. Gall. 34.
Opus est usui in. Cato R. R. cap. 13. In torcularium usui quod opus siet.
Opus est ut. Plaut. Truc. 2. 6. 19. Nunc tibi opus ægram ut tu te assimules. conf. 2. 3. 7.
Opus sunt milites, pro Opus est militibus. Ter. Heaut. 4. 8. 15.

Des qui aurum ac vestem, atque alia, quæ opus sunt, comparet. h e. Necessaria. Idem 5. 1. 20. conf. Cic. 2. Fam. 6. supra.
Nobis exempla permulta opus sunt. Idem 2. de Invent. 57.
Opus habeo. Columel. lib. 9. cap. 1.
Opere magno orare, pro Magnopere. V. supra.
Opere maximo, pro Maximopere. Ter. Eun. 3. 3. 27.
— Thais maximo
Te orabat opere ut cras redires.
Nimio opere delectare. Cic. 6. Verr. 132. Deinde hic ornatus, hæc opera, hæc artificia, signa, tabulæ pictæ, Græcos homines nimio opere delectant. [An Nimiopere? H. St.
Opere tanto, pro Tantopere. Plaut. Epid. 5. 2. 56. Quid istic oratis opere tanto?
Opere, absol. pro Magnopere. Plaut. Truc. 2. 7. 27. Jussit opere orare. Al. Opere omittunt. MSS. Operare.
Opuscŭlum, i. n. dimin. [πονημάτιον] Cic. 1. de Legib. 4. Sed tamen nonnulli, Tite, faciunt imperite, qui in isto opusculo, non ut a poeta, sed ut a teste veritatem exigant. Idem 4. Acad. 121. Ut etiam inter deos Myrmecides aliquis minutorum opusculorum fabricator fuisse videatur.
Lucubratum. Cic. in Parad. 1. conf. Quintil. 2. 1. & Hor. 1. Epist. 4. 3.

O R

OR. Ordo, Ornato, Ornatus, Ornamentum.

O R A

Ora, æ. f. [πτέρυξ, ἐσχατιά] Extremitas cujusque rei. Virg. 9. Æn. 528.
Et mecum ingentis oras evolvite belli. Ubi Servius, Narrate, non tantum initia, sed etiam extrema bellorum. Nam oræ sunt extremitates.
Oræ, [κράσπεδον] Vestimentorum extremæ partes, inquit Festus. conf. Ruben. de Re vest. 2. 1.
Oræ, Poculorum. Lucret. lib. 4. 936.
Oræ, Alveariorum. Virg. 4. Georg. 39.
Spiramenta linunt, fucoque & floribus oras
Explent. De apibus.
Oræ, Regionum terrarumque fines, & maritimæ ipsæ regiones. Virg. 1. Æn. 1.
Arma virumque cano, Trojæ qui primus ab oris, &c. Cic. 12. Fam. 5. A prima enim ora Græciæ usque ad Ægyptum, optimorum civium imperiis muniti erimus & copiis.
Orarum & litorum amœnitates. Cic. 2. de Nat. Deor. 100.
Terrarum oras destinet mare. Lucret. lib. 5. 204.
Sine ora & extremitate regio. Cic. 2. de Finib. 102. Hæc non erant ejus, qui innumerabiles mundos, infinitasque regiones, quarum nulla esset ora, nulla extremitas, mente peragravisset.
Plinius, quum Oram dicit, fere semper Regionem litoralem appellat, apud quem velut peculiaris est talis locutio, In ora sunt civitates, & Oppida oræ proxima.
Urbes quæ in ora sitæ sunt Asiæ. Nepos 7. 5. 6.
Illætabilis. Virg. 3. Æn. 707.
Invia. Ovid. 14. Met. 790.
Latens. Hor 1. Carm. 37. 24.
Laxatæ. Sil. lib. 13. 28.
Umbrosæ Heliconis. Hor. 1. Carm. 12. 5.
Accedere oras aliquas vento. Virg. 1. Æn. 311.
Allabitur antiquis Curetum. Virg. 3. Æn. 131.
Adnavimus vestris. Virg. 1. Æn. 542.
Applicare aliquem immanibus. Virg. 1. Æn. 620.
Appulit Deus te nostris. Virg. 3. Æn. 338.
Capessere Italas. Virg. 5. Æn 703.
Legere oram. V. Lego, legis.
Solvere oram, est Navigare, & ab ora, id est litorali regione solvere retinacula navium, & discedere. Quintil. Epist. ad Tryph. Permittamus vela ventis, & oram solventibus bene precemur. Sic exponunt nonnulli. Turnebus sic, Ipsum litus & oram solvere & liberare. Ut enim, inquit, ab Horatio Epod. 10. pr. scriptum est,
Mala soluta navis exit alite. quod ante in litore retinaculo esset religata: sic cum eodem retinaculo ora ipsa æque ac navis ligata sit, eo sublato, quum incipit navigatio, solvi merito ora dicitur, ut & navis. Sed V. infra Oram quidam dicunt &c.
Oram, pro Spatio usurpavit Ennius, & Maro perdiligenter imitatus est. Ennius, Sat. 6. pr.
Quis potis ingentes oras evolvere belli. i. e. Tam ingentia belli spatia, quod maximum & diuturnissimum fuit. Virgil. 9. Æn. 528.
Et mecum ingentes oras evolvite belli. Turneb. Adverf. 16. 22. conf. Idem 17. 3.
Ora, [χώρα] Regio. Cic. 2. de Nat. Deor. 164. Omnibus hominibus qui ubique sunt, quacunque in ora ac parte terrarum.
Quot oræ sunt partesque terrarum, tot habet triumphos. Cic. pro Corn. Balb. 9.
Orientis oræ. Hor. 1. Carm. 12. 55.
Australis. V. Auster.
Brevis ora, Regio non longa. Lucret. lib. 4. 179.
Gelida. Hor. 1 Carm. 26. 4.
Habitabiles. Hor. 4. Carm. 14. 5.
Adesse externis ab oris. Virg. 7. Æn. 270.
Allabi oris Euboicis. Virg. 6. Æn. 2.
Disjungimur longis. Valer. 2. Argon. 562.
Disjungimur Italis longe. Virg. 1. Æn. 256.
Dominari cunctis. Virg. 3. Æn. 97.
Extendere nomen in ultimas. Hor. 3. Carm. 3. 46.
Venire ab oris aliquibus. Virg. 2. Æn. 282.
Ora, [κλίμα] pro Climate, vel segmento cæli. Cic. 1. Tuscul. 68. Tum globum terræ eminentem e mari, fixum in medio mundi universi loco, duabus oris distantibus, habitabilem & cultum. Budæus.
Extrema ora mundi. Cic. 2. de Nat. Deor. 101. Restat ultimus & a domiciliis nostris altissimus, omnia cingens & coercens cæli complexus: qui idem æther vocatur: extrema ora & determinatio mundi. Budæus.
Ætheriæ. Lucret. lib. 5. 86.
Luminis. Lucret. lib. 1. 23.
Inde enascitur, atque oras in luminis exit.
Superis concessit ab oris, Mortuus est. Virg. 2. Æn. 91.
Oram quidam dicunt significare Nauticum funem, quo navis ad terram ligatur. Liv. 22. 19. Vixdum omnes conscenderant, quum alii resolutis oris, in anchoras evehuntur: alii, ne quid teneat, anchoralia incidunt. Et lib. 28. 36. In ipsis quoque trepidatum navibus est, dum, ne hostes cum suis simul irrumperent, trahunt scalas, orasque & anchoras, ne in moliendo mora esset, præcidunt. Apud Quintil. vero sic in Epist. ad Tryph. extr. Permittamus vela ventis, & oram solventibus bene precemur. Rursus lib. 4. cap. 2. p. 328. Burm. In portum veni, navim prospexi, quanti veheret interrogavi, de precio convenit, conscendi, sublatæ sunt anchoræ, solvimus oram, provecti sumus. conf. Parei Lex. Critic. p. 865. vel Lex. Pitisc. [V. Gronov. Observ. 4. 26. Qui tamen, non ita nodum solvit, ut nihil dubii relinquat. Suspicabar olim in priore Fabii loco scribendum Ancoram solventibus. Facile enim priore syllaba mutilari vox potuit, & Ancora sine aspiratione scribi debet. In posteriore legebam, Solvimus, aura provecti &c. Sed obstat Livii auctoritas & MSS. consensus. Itaque ἐπέχω.
Ora, pro Initio rei usus est Cæcilius (inquit Festus) quum ait, Oram reperire nullam, quam expediam, queo.
Apud Celsum subinde Oræ vulneris vocantur, quæ futura comprehenduntur, aut ancteribus. 5. 26. 24. Oras, inquit, vulneris futuræ comprehendant, & eod. cap. sæpius. Idem 4. 7. 3. Fistulam excidere licet: futuraque oras conjungere.
Orarium, V. Os, oris.
Orārius, a, um. Adj. ut, Orariæ naves. Plin. Epist. lib. 10. ad Trajan. 16. Nunc destino partim navibus orariis, partim vehiculis provinciam petere. Sunt autem Orariæ naves, Actuariæ & parvæ, quibus secundum oram navigatur. Nam majoribus pelagus tentatur: neque enim parvo navigio quisquam se magno committere mari audet, sed litus legit. Proinde Cic. 16. Att. 6. scribit, Cogitaremus corbitane Patras, an actuariolis ad Leucopetram Tarentinorum. Nam si trajiciendum fuisset mare, corbita ac oneraria, id est magna navi fuisset opus. Hæc Turnebus. V. Scheff. de Mil. Nav. 1. 1.
Orātim, Adv. Per oras. Solin. cap. 9. Longum est ut oratim omnes insulas legamus. V. Salmaf. in loc.
Orācŭlum, i. n. [λόγιον, χρησμός, χρηστήριον] ab Ore dicitur, inquit Priscianus, estque Deorum responsum. Cic. in Topic. 77. Oracula enim ex eo ipso appellata sunt, quod inest his deorum oratio. Virg. 2. Æn. 114.
— scitatum oracula Phœbi
Mittimus.
Oraculorum duo genera fuisse Cic. 1. de Divin. 34. scribit, unum quod a furentibus profundebatur, ut a Pythia numine Apollinis correpta: alterum quod æquatis vel paribus sortibus e sitella vel urna ducebatur. Habebant enim sortes certis quibusdam sententiis, obscuris tamen, notatas, quarum quædam felicitatem, quædam calamitatem denuntiabant, aut alia ejusdem generis. Hæc posteriora oracula dicit Cicero, quæ æquatis sortibus dicuntur; unde & Sors pro Oraculo usurpari consuevit: vel quia certo ordine sorte ducta reddebantur. Interest autem inter Sortem & Sortes. Ex Turneb. Adverf. 5. 21. V. Sors.
Vatum oracula. Ovid. 2. de Pont. 1. 55.
Oracula flexiloqua: nempe Quæ inversis verbis & flexis, id est tropo mutatis, aliquid obscure & quodam anfractu & ambage significant, unde & Λοξίας Apollo a Græcis vocatus est, & Aperta a Latinis, quod minime sit apertus. Turneb. Adverf. 5. 19.
Tristia canere. Lucan. lib. 1. 581.
Dici ex oraculo arbitrari. Cic. pro Font. 15. Si, ut quidque ex illo loco dicetur, ex oraculo aliquo dici arbitrabitur.
Dare oracula. Cic. 1. Tuscul. 116.
Edere oraculum. Cic. Brut. 2. Hæc ex oraculo Apollinis Pythii edita tibi puta: nihil potest esse verius.
Eduntur Delphis. Cic. 2. de Divin. 117.
Edidit Apollo Pythius oraculo, Spartam nulla re alia nisi avaritia esse perituram. Cic. 2. Offic. 77.
Editum est oraculum, eas, &c. Cic. 2. de Legib. 40.
Exponere. Cic. 1. de Divin. 69.
Jussis & oraculis deorum immortalium aliquid facere. Cic. pro Rosc. Amer. 66.
Fundere. Cic. 1. de Divin. 114. Credo etiam anhelitus quosdam fuisse terrarum, quibus inflatæ mentes oracula funderent.
Nectere. Stat. 11. Theb. 289.
Petere. Cic. 1. de Divin. 95. Iidemque de rebus majoribus, semper aut Delphis oraculum, aut ab Ammone, aut a Dodona petebant.
Poscere precibus. Virg. 3. Æn. 456.
Præposita oraculo sacerdos. Cic. 1. de Divin. 76.
Referabo augustæ oracula mentis. Ovid. 15. Met. 145.
Uti oraculo. Tacit. 2. Ann. 54. Græcorum more dixit, Uti oraculo, pro Oraculum consulere. Illi enim dicunt χρῆσθαι, ac mihi videtur exoticum illum Græcorum sermonem imitari voluisse, novitatis aucupio gratiam eloquutioni quærens. Turneb.
Oraculum, pro Templo in quo responsa dantur. Plin. lib. 12. cap. 23. Ergo Æthiopiæ subjecta Africa, ammoniaci lacrimam stillat in arenis suis: inde & nomine etiam ab Ammonis oraculo, juxta quod gignitur arbor, quam metopium vocant. conf. Cic. ad Brut. 2. extr.
Sic Μαντεῖον hanc quoque significationem habet. H. St. Immo non aliam, nisi fallor. Oraculum, quod ore editur, χρηστήριον, θέσπισμα, ἀποφθέγματα in Gloss. Lat. Gr. redditur.
De oraculis, V. plura in Lex. Pitisc.
Somnii & furoris oracula. Cic. 1. de Divin. 69.
Tralate. Cic. 1. de Orat. 200. Est enim sine dubio domus jurisconsulti totius oraculum civitatis.
Oraculum, Dictum alicujus celebre & veluti divinum. Unde dicimus, Oraculum Catonis est. Plin. lib. 18. cap. 6. Quonam igitur modo utilissime colentur agri? ex oraculo scilicet, Malis bonis. Quum dicerent Malis, intelligere voluere vilissimos. Summum providentiæ illorum fuit, ut quam minimum esset impendii. conf. Plin. 8. 4. & 5. & Columel. lib. 9. cap. 1.

Oracla. Ovid. 1. Met. 321.
— & numina montis adorat
Fatidicamque Themin, quæ tunc oracla tenebat.

ORACULĀRIUS, a, um. Adj. ut, Oracularii servi. Petron. cap. 43. Qui scil. oracula fundunt & futura prænunciant. V. Act. Apost. 16. 16. [Immo Oricularius, ut certatim docti correxerunt. Ipsemet hanc lectionem confirmat Petronius. En locum, Habuit autem oricularios servos, qui illum pessum dederunt. Nunquam autem recte faciet qui cito credit. Unde liquet servos intelligi, qui aures domini obsident, delatoresque sunt. In Gloss. Græco Lat. Ὠτακουστής, Auricularius.

ORĀTA, æ. f. [χρυσόφρυς] auctore Festo, genus piscis appellatur a colore auri, quod rustici Orum dicebant, ut Auriculas, Oriculas: utque Sergium quendam prædivitem, quod duobus annulis aureis & grandibus uteretur, Oratam dicunt esse appellatum. Dicitur & Aurata q. V. De C. Sergio Orata, V. Macrob. 3. Saturn. 15. & Cic. 2. de Fin. 70. & Festi interpp.

ORĀTES, is. m. Fluvius Scythiæ Europææ. V. Ovid. 4. Pont. 10. 47.

ORATHA, æ. f. [Ὄραθα] Oppidum est Mesopotamiæ, ad Tigrim fluvium. Stephan. [Puto n. pl. esse.

ORATIO, ORATOR, &c. V. ORO, as.

O R B

ORBANA, æ. f. Deæ cujusdam nomen, quæ Romæ ad ædem Larium aram habuit. Plin. lib. 2. cap. 7.

ORBĒLUS, i. m. [Ὄρβηλος] Thraciæ mons est in ea parte, quæ Macedoniæ est contigua, non procul a Pangæo promontorio, a quo vicina regio Orbelia dicta est V. Plin. lib. 4. cap. 10. & 11.

ORBĪLIUS, i. m. [Ὀρβίλιος] cognomento Pupillus, Beneventanus, Grammaticus tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in discipulos, ac plagosus propterea ab Horatio appellatus 2. Epist. 1. 70. Vixit prope ad centesimum annum, amissa jampridem memoria, relicto ex sese Orbilio, & ipso grammatico. Ex Tranquillo Illustr. Gram. cap. 9. conf. Voss. Inst. Orat. 6.

ORBIS, is. m. [κύκλος] Circulus dicitur, vel Circularis figura. Plin. lib. 11. cap. 37. Aliis glauci coloris orbibus circumdatis. Idem lib. 2. cap. 9. Orbis lunæ.
Circulus aut orbis. Cic. 2. de Nat. Deor. 47. Quumque duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim sphæram interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, &c.
Orbis pilæ. Plin. lib. 10. cap. 24.
Orbis ablaqueationis, Fossura, sive fossio illa, quæ in orbem circa vites aut arbores fieri solet. Columel. lib. 4. cap. 4.
Orbis saltatorius. V. SALTO. Est autem Orbis saltatorius, Species quædam motus, cujus multa genera tripudiatores frequentant; sed iidem etiam sæpe se versant in orbemque rotant. De saltatorio orbe sic in Pison. 22. scribit Cic. In quo, ne tum quidem, quum illum suum saltatorium versaret orbem, Fortunæ rotam pertimescebat. Turnebus.
Angues immensis orbibus. i. e. Spiris. Virg. 2. Æn. 204.
Agere in orbem. V. AGO.
Curvare iter in orbem. Ovid. 2. Met. 715.
Ducere. Ovid. 8. Met. 239.
Facientibus orbem immensum spiris. Ovid. 3. Met. 77. de serpente.
Flexos exiguo miror in orbe pedes. Ovid. 4. Epist. 80.
Glomerabat lanam in orbes. Ovid. 6. Met. 19.
Glomerantur in orbes confusos grues. Lucan. lib. 5. 715.
Impedire alternos orbes orbibus. Virg. 5. Æn. 584.
Labens vago orbe serpens. Stat. 5. Theb. 514.
Rapit immensos orbes per humum. Virg. 2. Georg. 153.
Sinuavi flexos corpus in orbes. Ovid. 9. Met. 64. de Acheloo qui se in anguem mutatum fuisse dicebat.
Insinuatur multiplices in orbes crinis. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 15.
Torquere aliquid in orbem. Cic. de Univers. 21. & 22.
Orbis, pro Maxima hominum multitudine, ut putes totius orbis populos convenisse. Ovid. 1. de Arte Am. 173.
Nempe ab utroque mari juvenes, ab utroque puellæ
Venere, atque ingens orbis in Urbe fuit. [Videtur dictum pro Totus orbis.
Spisso orbe circumdare aliquem. Sil. lib. 13. 684. [i. e. Spissa corona.
Orbis, Vocabulum militare, sicut frons, globus, cuneus, & alia id genus. Translata sunt autem ab ipsis rebus, quæ ita proprie nominantur: earumque rerum in acie instruenda sui cujusque vocabuli imagines ostenduntur. Hæc Gellius lib. 10. cap. 9.
Orbem facere. Sallust. Jugurth. 97. Cæs. 4. Bell. Gall. 38. Quum illi orbe facto sese defenderent, celeriter ad clamorem hominum circiter millia sex convenere. conf. Curt. 4. 13. 31. & Lex. Pitisc.
Tutari se in orbem. Liv. 4. 39. V. IN præp.
Orbe societatis ambire. Plin. 9. Epist. 30. Primum est autem, suo esse contentum: deinde quos præcipue scias indigere, sustentantem foventemque orbe quodam societatis ambire.
Orbis, pro Contextu & serie, vel Successione continua ponitur. Virg. 2. Georg. 401. — redit agricolis labor actus in orbem:
Atque in se, sua per vestigia volvitur annus.
In orbem iret insigne regium. i. e. Ad omnes invicem perveniret. Liv. 3. 56.
Orbis idem in singulos annos volvitur. Liv. 3. 10.
Orbis Reipub. Cic. pro Planc. 93. Stare enim omnes debemus, tanquam in orbe aliquo Reip. qui quoniam versetur, eam deligere partem debemus, ad quam nos illius utilitas, salusque converterit. Idem 2. Attic. 9. Festive, mihi crede, & minore sonitu, quam putarem, orbis hic in Repub. est conversus, citius omnino quam potuit id culpa Catonis. Eidem lib. 2. 21. Equidem sperabam sic orbem Reipub. esse conversum, ut vix sonitum audire, vix impressam orbitam videre possemus: & fuisset ita, si homines transitum tempestatis exspectare potuissent. Budæus. conf. Tacit. 3. Ann. 55. 5. & Liv. 3. 36.
Absolvere orbem. V. ABSOLVO.
Orbis orationis, Circuitus. Cic. in Orat. 234. in Thucydide orbem orationis desidero. Idem 3. de Orat. 196. Quum circuitum & quasi orbem verborum conficere non possent, &c.
Conficit orbem suum forma concinnitasque verborum. Cic. in Orat. 149.

Orbis, pro Sphæris & astrorum circumvolutionibus. ut, Lucidus orbis solis. Virg. 1. Georg. 459.
Circuitus orbium solis, v defectibus 1. x & c c c, quarta fere diei parte addita conversionem conficiunt annuam. Cic. 2 de Nat. Deor. 50.
In orbem circumque fertur motus astrorum. Cic. 2. de Nat. Deor. 44.
Orbis & Globus. Cic. in Somn. Scip. 9. Novem tibi orbibus, vel potius globis, connexa sunt omnia.
Flammeus. Stat. 1. Silv. 6. 87.
Infernus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 361.
Lacteus. Cic. in Somn. Scip. 8. Erat autem is splendidissimo candore inter flammas circus elucens, quem vos (ut a Grajis accepistis) orbem lacteum nuncupatis.
Laneus. Propert. 4. 6. 6.
Terque focum circa laneus orbis eat. V. Lex. Pitisc.
Obliquus. Lucan. lib. 1. 78. Intelligit circulum Zodiacum.
Signifer, Zodiacus. Cic. 2. de Nat. Deor. 54. Infra autem hanc stella Mercurii est, ea στίλβων appellatur a Græcis, quæ anno fere vertente signiferum lustrat orbem.
Conficiunt orbes suos & circulos celeritate mirabili stellæ. Cic. in Somn. Scip. 6.
Convertitur infimo orbe luna radiis solis accensa. Cic. in Somn. Scip. 10.
Exactus orbis lunæ. Lucan. lib. 2. 577.
Explevit luna orbem plenis cornibus. Ovid. 7. Met. 531.
Hausit sol medium orbem, i. e. Peragravit jam medium orbem suum. Virg. 4. Georg. 425. Meridiei periphrasis.
Orbis, pro Anno. Virg. 1. Æn. 273.
Triginta magnos volvendis mensibus orbes.
Imperio explebit. i. e. Regnabit triginta annos. Orbis dicitur ea ratione qua Græci ἐνιαυτὸν vocant, quod scilicet circulum faciat, & semper in seipsum recurrat.
Annuus exactis completur mensibus orbis. Virg. 5. Æn. 46.
Orbis, [οἰκουμένη] Mundus noster, a rotunditate. Plin prol. lib. 3. Terrarum orbis universus in tres dividitur partes, Europam, Asiam, Africam. Cic. 4. Fam. 1. Res vides quomodo se habeat: orbem terrarum, imperiis distributis, ardere bello.
Orbis terræ. Cic. 1. Catil. 9. In hoc orbis terræ sanctissimo gravissimoque consilio, &c.
Ager Campanus orbis terræ pulcherrimus. Cic. 2. de Lege Agrar. 76.
Extremi sinus orbis. Virg. 2. Georg. 123.
Caput orbis Roma. Ovid. 5. Fast. 93.
Decus orbis atque præsidium unicum. Sen. Herc. OEth. 7.
Princeps orbis terrarum. Cic. pro Domo, 110.
Extremus. Ovid. 2. Met. 254.
Fractus si illabatur. Hor. 3. Carm. 3. 7.
Magnus. Virg. 2. Georg. 339.
Solidus. Ovid. 1. Met. 31.
Anhelans sævis ardoribus. Sil. lib. 16. 100.
Circumsonat orbem totum Nereus. Ovid. 1. Met. 187.
Describit totum radio Mathematicus. Virg. 3. Ecl. 41.
Dimensus certis partibus. Virg. 1. Georg. 231.
Domitus. Ovid. 1. de Arte Am. 177.
Peragrare orbem omnium terrarum. Cic. 6. Verr. 106.
Percensere. Ovid. 2. Met. 335.
Perhorruit totus. Ovid. 1. Met. 203.
Reget pacatum. Virg. 4. Ecl. 17.
Siluit exterritus Stat. 1. Theb. 211.
Temperat sol orbem. Ovid. 15. Met. 869.
Orbis, Regio, seu pars orbis. Plin. lib. 12. cap. 5. Nunc eas exponam, quas mirata est Alexandri Magni victoria, orbe eo patefacto.
Alienus orbis. V. Alienus, in ALIUS.
Diversus orbis procul a patria. Ovid. 2. Met. 223.
Fecundus. Ovid. 8. Met. 821.
Peregrinus. Ovid. 1. Met. 94.
Orbis pro Romano Imperio. Nepos 25. 20. 5. De Antonio & Octavio. Cum se uterque principem orbis terrarum esse cuperet. Tacit. Germ. 2. 1. Adversus Oceanus raris ab orbe nostro navibus aditur. conf. Cic. 4. Fam. 1. aliaque exempla supra.
Orbis, pro Orbili. Varro de R. R. cap. 5. Quum & aqua calida & frigida, ex orbi ligneo mensaque quam dixi, in primis radiis esse epistomiis versis ad unumquemque factum, sic ut fluat in convivam.
Orbis rotarum. Plin. lib. 8. cap. 16. Atque hoc tale, tam sævum animal, rotarum orbes circumacti, currusque inanes, &c. terrent. De leonibus.
Ferrati orbes. i. e. Rotæ. Virg. 3. Georg. 361.
Rapidi. Valer. 6. Argon. 239.
Revoluto orbe nunquam insistens rota. Senec. Hippol. 12.
Orbis, super quem carnes in mensa minutim concidere solemus, ne corrumpatur mappa. Martial. lib. 2. 43.
Tu Lybicos Indis suspendis dentibus orbes:
Fulcitur testa fagina mensa mihi. [Hic est Ipsa mensa eburnea.
Orbis, Operculum in orbem factum. Cato de R. R. cap. 10. Molilia tria, abacum unum, orbes æneos duos, mensas duas, scamna magna tria.
Ponitur pro Clypeo apud Poetas passim. Virg. 10. Æn. 783.
— illa per orbem
Ære cavum triplici, &c. Val. Flacc. 1. 451.
Orbis quem genitor gestabat. conf. Claud. de Bell. Gild. 211. & Gonsal. ad Petron. cap 89.
Orbi, ablativus antiquus, pro Orbe. Lucret. lib. 5. 74.
Et quibus ille modis divûm metus insinuarit
Pectora, terrarum qui in orbi sancta tuetur
Fana, lacus, lucos, &c
Orbs, pro Orbis. Fortunat. 8. Carm. 5.
Gaudet & orbs totus, pontus, arena polus. Item,
Orbs quoque totus item per nova vota fremit.

ORBĪCUS, a, um. Adj. [κυκλοφορικός] Per orbem ductum, seu per circulum, interprete Nonio 2. 614 Varro, Ut sidera cæli circa terram atque axem volvuntur motu orbico.

ORBICŬLUS, i. m. dimin. [κυκλίδιον] Plin. lib. 25. cap. 13. Concisa quoque in orbiculos servatur in vino.
Orbiculus, pro Trochlea. Cato R. R. cap. 3. Trochleas Græcanicas binas, quæ funibus sparteis ducantur: orbiculus superioribus octonis, inferioribus

ribus ſenis citius duces. conf. Pallad. 3. 11. Solin. cap. 27. & Vitruv. lib. 9. extr.

ORBICULĀRIS, e. Adj. ut, Orbicularis herba. Apul. de Herb. cap. 17. conf. Marcell. Emp. cap. 4.

ORBICŬLO, āre. Gloſſ. Vet. Orbiculatur, κυκλοῦται.

ORBICULĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. [κυκλοτερής] Quod in orbem & circuitum factum eſt, a figura orbis in rotundam figuram circumacti: ut Poma orbiculata. Columel. lib. 5. cap. 10. Cic. 8. Fam. 15. Nunc tibi noſtri milites, qui duriſſimis & frigidiſſimis locis tæterrima hieme bellum ambulando confecerunt, malis orbiculatis eſſe paſti videntur? Hic mala orbiculata pro Delicatis cibis poni intelligo, quæ in deliciis erant lautiſſimis hominibus urbanis. Mala enim deteriora edebant milites. Juvenal. 5. Sat. 148.

Virro ſibi, & reliquis Virronibus, illa jubebit
Poma dari, quorum ſolo paſcaris odore:
Qualia perpetuus Phæacum autumnus habebat;
Credere quæ poſſis ſurrepta ſororibus Afris.
Tu ſcabie frueris mali, quod in aggere rodit,
Qui tegitur parma & galea, &c Hæc Turnebus. conf. Plin. 27. 13. pr. & Ammian. 31. 6. Proverb. Non omnia orbiculata ſunt.

ORBICULĀTIM, Adv. [κυκλοτερῶς] Per orbes & circulos, quaſi circulatim. Plin. lib. 11. cap. 37. Sed quibus cervix, e multis vertebratiſque orbiculatim oſſibus flexilis ad circumſpectum, articulorum nodis jungitur. Orbiculatim rotari. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 9.

ORBĪLE, is n. Id eſſe videtur quod rotam in ſummo axe continet: vel id potius quod in extremis radiis eſt, & canthis cingitur. Varro 3. de R. R. cap. 5. In inſula eſt columella, in qua intus axis, qui pro menſa ſuſtinet menſam radiatam, ita ut ad extremum, ubi orbile ſolet eſſe acutum, tabula cavata ſit, Budæus.

ORBĪTA. æ. f. [τροχὸς] Rota, ſive currus. Virg. 3. Georg. 294.

— juvat ire jugis, qua nulla priorum
Caſtaliam molli divertitur orbita clivo. Cic. 2. Att. 21. Ut vix ſonitum audire, vix impreſſam orbitam videre poſſemus.

Orbita, [τροχία, ἁρματοτροχία] Veſtigium decurrentis in viis rotæ ex curſu. Plin. lib. 8. cap. 58. Iidem ubicunque ſint, orbitam ſi tranſiere, moriuntur De muribus.

Orbita vinculi ſentitur vexatione non dubia. Plin. lib. 17. cap. 23. h. e. Veſtigium vinculi quo alligata fuit vitis.

Monſtrare orbitam. Quintil. lib. 2. cap. 13. Juvenal. 14. Sat. 32.

Et monſtrata diu veteris trahit orbita culpæ.

Orbita, Rotunditas. Virg. in Ætn. 230.

Solis ſcire modum, & quanto minor orbita lunæ eſt. i. e. Orbis.

ORBITŌSUS, a, um. Adj. ut, Orbitoſæ viæ, In quibus frequentes ſunt orbitæ. Auctor ejus Iambici quod eſt inter obſcæna carmina, cujus titulus eſt De Sabino,

Et inde tot per orbitoſa millia
Jugum tuliſſe. Millia. i. e. Milliaria.

ORBITAS, V. ORBUS.

ORBIUS, i. m. Clivus Romæ per cujus orbes Tullia & Tarquinius rege interfecto properarunt in regiæ domus poſſeſſionem. V. Feſt.

ORBONA, æ. f. Dea a Romanis culta, ne orbos faceret. V. Arnob. lib.4. & Lex Pitiſc. Hujus ara apud ædem Larium. Plin. lib. 2. cap. 7.

ORBUS, a, um. Adj. [τυφλὸς, στερηθεὶς] proprie dicitur, Oculorum luce privatus: quaſi amiſſis orbibus, propter rotunditatem oculorum.

Luminibus orbus. Plin. lib. 9. cap. 42.

Sic χήρων πτῶν τὰς ὄψεις. Juſtinus 159. H. St. Martyr nempe. Sic Viduus pharetra Horat. V. VIDUUS. Metaphorice, non proprie.

Altero lumine. Plin. lib. 35. cap. 10.

Orbus veneno. Plin. lib. 8. cap. 39. Omnia ſeceſſus tempore veneno orba dormiunt.

Viſus orbus. Sil. lib. 13. 726.

— Pyrrhumque a limine portæ
Dejecit viſus orbus. Viſus, accuſativus eſt: Orbus, nominativus; ut ſi diceres Orbus oculos. Intelligit autem Appium Claudium cæcum.

Palmites orbi, Qui oculis & gemmis carent, & nihil pariunt. Columel. lib 4. cap. 27.

Orbus, per tranſlationem, dicitur Quicunque aliqua re cara privatus eſt: ut ait Valla.

Rebus omnibus quibus & natura me, & voluntas & conſuetudo aſſuefecerat, orbus. Cic. 4. Fam. 13.

Auxilii orbus. Plaut. Rud. 2. 3. 19.

Aula. Valer. 6. Argon. 47.

Civitas. Cic. 3. Fam. 11.

Concio orba ab optimatibus. Cic. pro Flacc. 54. Uſque eo orba fuit ab optimatibus illa concio, ut princeps principum eſſet Mæandrius.

Funera orba rogis. Stat. 10. Theb. 7.

Legatio unius morte orba & Debilitata. Cic. 9. Philip. 1. Subito ereptus totam legationem orbam & debilitatam reliquit.

Philoſophia orba in Græcia, Nulla & manca. Cic. de Academica philoſophia, lib. 1. de Nat. Deor. 11. Confirmata a Carneade uſque ad noſtram viguit ætatem: quam nunc propemodum orbam eſſe in ipſa Græcia intelligo. [i. e. Deſertam.

Plebem orbam ne relinquunto. Cic. 3. de Legib. 9.

Portenta pedum. Lucret lib. 5. 838.

Reſpublica orba Conſulis fidem tanquam legitimi tutoris, imploravit. Cic. Poſt red. ad. Quir 11.

Orbus, [ἄτεκνος] Pater dicitur, qui amiſit liberos. Cic. in Parad. 5. Quem nutum locupletis orbi ſenis non obſervat? Quintil. lib. 7. cap. 5. In paupere gratior, quam in divite, dante beneficium quam reddente, patre quam orbo. Juven. 3. Sat. 129.

— dudum vigilantibus orbis.

Orbæ ſuis natis matres. Columel. lib. 7. cap. 4.

Orba nato, ſimul & privata viro. Phædr. 3. 10. 45.

Orbum, pro Exhæredato poſuit Plin 5. Epiſt. 1. & 8. Epiſt. 18.

Orbus, [ὀρφανός] Qui parentes amiſit. Ter. Phorm. 1. 2. 75.

Lex eſt ut orbæ, qui ſint genere proximi,
His nubant. Quintil. lib. 7. cap. 5.

Orba patre virgo. Ter. Adelph. 4. 5. 16.

Te incolumi orbi non erunt filii. Cic. 1. Q. frat. 3.

ORBĬTAS, ātis. f. [ἀτεκνία] Illa parentum qualitas poſt amiſſos liberos; ut uxoris Viduitas poſt amiſſum maritum. Cic. de Clar. Orat. 90. Tum C. Galli etiam filium flens commendabat, cujus orbitas & fletus mire miſerabilis fuit, propter recentem memoriam clariſſimi patris. Idem 5. de Finib. 84. Bonum liberi, miſera orbitas.

Dolor orbitatis. ſcil. Ob filium interfectum. [Juſtin. 1. 5. 8. Stat. 4. Silv. 7. 33.

Orbitas omni fugienda niſu,
Quam premit votis inimicus hæres. conf. Curt. 6. 9. 13. & 7. 1. 2.

Plur. Solin. cap. 53. Sipylus, Tantalis antea dictus, & in illam vocabuli memoriam orbitatibus datus Niobæ. conf. Arnob. lib. 5. extr. & Auguſtin. Civ. Dei. 22. 22.

Vulnus orbitatis. Quintil. in procem. lib. 6.

Orbitas luminis. Plin. lib. 7. cap. 37.

Orbitas tecti, Amiſſio. Plin. lib. 35. cap. 3. Exſtant certe hodieque antiquiores Urbe picturæ Ardeæ in ædibus ſacris, quibus equidem nullas æque demiror, tam longo ævo durantes in orbitate tecti, veluti recentes. h. e. Amiſſo tecto.

Orbitas, [ὀρφανία] *Orphanitas*, ut vocant. Plaut. Capt. 3. 5. 105.

Quaſi in orbitatem liberos produxerim. Plin. Paneg.

ORBITŪDO, ĭnis. f. [ὀρφανότης] Idem, ſed antique. Accius, Miſeret lacrimarum, luctuum, orbitudinis. Turpilius, Hoc te oro, ut illius commiſereſcat miſeræ orbitudinis. Non. 2. 599. Vet. Gloſſ. Græco Lat. Ἀτεκνία, orbitudo, orbitas.

ORBO, [στερέω] āre. Orbum facere, Privare. Cic. de Amicit. 10. Moveor enim tali amico orbatus.

Orbare equitatu. Plin. 12. 8. Ibi & frutex peſtilens raphani, folio lauri, odore equos invitante, qui pæne equitatu orbavit Alexandrum.

Orbare ſe luce. Cic. 3. Tuſc. 26.

Orbari auxilio. Cic. pro Muren. 83.

Orbare ſenſibus. Cic. 4. Acad. 61. Non ergo is excæcat nos; aut orbat ſenſibus. Ibid. 61. Privat approbatione omni, orbat ſenſibus.

Phaſidos unda orbata eſt avibus. Petron. cap. 119.

ORBĀTUS, a, um. Partic. [ἐστερημένος] ut,

Orbatus filio. Cic. 1. Off. 52. Et 1. Tuſc. 85. Orbatus progenie.

Orbatus dignitate. Cic. 1. Tuſc. 12.

Orbatus ſpe ſalutis. Cic. 6. Fam. 6. Nec iis quidem verbis, quibus te conſoler ut afflictum, & jam omni ſpe ſalutis orbatum.

Filio orbata mater. Cic. pro Cluent. 45.

Anſeres orbati duce. Petron. cap. 136.

Leæna furit catulo lactante orbata. Ovid. 1. Met. 547.

Reſpublica multis claris viris orbata. Cic. 4. Fam. 9.

Vaccæ orbatæ. Valer. 8. Argon. 457.

ORBATIO, ōnis. f. [στέρησις] Senec. Epiſt. 88. Paupertas non per poſitionem, ſed per detractionem dicitur, vel (ut antiqui dixerunt) per orbationem: Græci dicunt στέρησιν, quum dicunt, non quod habeat dicitur, ſed quod non habeat. Idem ad Marciam cap. 7. Paupertatem, luctum, orbationem, alius aliter ſentit. al. Abitionem. Gloſſ. Vet. Lat. Gr. Orbatio, στέρησις, τύφλωσις.

ORBĔFĂCIO, ĕre. Onomaſt. Orbefacio, ἀρφανόω.

ORBĬFĬCO, āre. Accius apud Non. 2. 852. Pernici orbificor liberorum leto & tabificabili.

O R C

ORCA, æ. f. [ὄρκη] Genus belluæ marinæ, balænis infeſtum, inquit Feſtus. Plin. lib. 9. cap. 6. Balænæ & in noſtra maria penetrant, &c. Hoc ſcire orcas, infeſtam his belluam, & cujus imago nulla repræſentatione exprimi poſſit alia, quam carnis immenſæ dentibus truculentæ. Irrumpunt ergo in ſecreta, ac vitulos earum & fetas, vel etiamnum gravidas lancinant morſu, incuſſæque ceu Liburnicarum roſtris fodiunt.

Orcæ, ad illius animalis ſimilitudinem dicuntur Vaſa vinaria: ſunt enim orcæ teretes atque uniformi ſpecie, auctore Feſto. Varro de R. R. lib. 1. cap. 13. Quod ſæpe, ubi conditum vinum novum, orcæ in Hiſpania fervore muſti ruptæ. Hor. 2. Serm. 4. 66.

Non alia quam qua Byzantia putruit orca. Perſ. 3. Sat. 76.
Mænaque quod primæ nondum defecerit orcæ.

Orca, Vas fictile eſt, lato alveo, anguſto ore ac fundo, longiore collo, in quam, inter ludentes pueros, qui nucem injeciſſet, victor erat. Perſ. 3. Sat. 50.

— anguſtæ collo non fallier orcæ.

Proprie etiam Vaſculum aleatorium eſt, quo conjecti agitatique tali emittuntur in tabulam aleatoriam. V. Talus pro ludo, in TALUS. & Priſcian. 3. 9.

Orca, Vas in quo ficus aſſervantur. Columel. lib. 12. cap. 15. In orcas bene picatas meridiano tempore calentem ficum condere.

Orca, Capſa pigmentorum. Plin. lib. 35. cap. 6. Uſta caſu reperta incendio Piræi, ceruſſa in orcis cremata.

Orca, Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Orca barbari nominis, e nigro fulvoque ac viridi & candido placet.

ORCŬLA, æ. f. dimin. [ὀρκίδιον] Cato de R. R. cap. 119. Cyminum, fœniculum, rutam, mentam, in orculam condito. Idem cap. 117.

ORCĂDES, um. f. pl. [Ὀρκάδες] Inſulæ ad Scotiam in Oceano Boreali, quæ hodie parent regi Magnæ Britanniæ. Notiſſimæ ſunt ex Plinio & Strabone. Triginta numerat Mela 3. 6. Vulgo *Orkney isles*.

ORCE, es. f. Avis inter apodas. Plin. 11. 47.

ORCELLIS, is. f. Urbs Hiſpaniæ Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Vulgo *Origuela*.

ORCHĂMUS, i. m. [Ὄρχαμος] Aſſyriorum rex, Leucotheam filiam ſuam ab Apolline ſtupratam vivam defodit. Ovid. 4. Met. 221.

ORCHESTOPALARIUS, V. PETAMINARIUS.

ORCHESTRA, æ. f. [ὀρχήστρα] Spatium in theatro, in quo Senatorum erant loca deſignata, junctum Pulpito, ubi ſcenici artifices ſuas præſtabant actiones, ut ſcribit Vitruv. lib. 5. cap. 6. Cujus pulpiti altitudo non erat quinque pedibus altior, ut ſedentes ſpectare poſſent omnium agentium geſtus. Cic. de Provinc. Conſ. 14. Itaque ille alter aut ipſe eſt homo doctus, & a ſuis Græcis ſubtilius eruditus, quibuſcum jam in orcheſtra heluatur, antea poſt ſiparium ſolebat.

Orcheſtram, pro Seſſione Senatus & primorum poſuit Juven. 3. Sat. 177. quum ait,

— ſimi-

— ſimilemque videbis
Orcheſtram & populum. Suet. Aug. cap. 35. Deinde in Orcheſtram Senatumque deſcendit, &c.
Orcheſtra dicta, quod in ea ſaltationes fieri conſueviſſent; nam apud Græcos ὀρχέομαι, tripudio & ſalto ſignificat. V. Lipſ. de Amphit. cap. 14. vel Lex. Pitiſc.
ORCHESTROPOLARIUS, i. m. apud Firmic. 8. 15. qui vertiginoſa ſaltatione in orbem movetur. Græce ὀρχηστροπόλος. V. Salmaſ. in Solin. cap. 49.
ORCHION, i. n. Herba mercurialis. Apul. de Herb. cap. 335.
ORCHIS, is. [ὄρχις] vel ORCHĪTES, is. f. Genus olivarum, quæ a teſticulis nomen ſumpſerunt, ut ait Servius. Nam ὄρχεις Græcis teſtes dicuntur. Unde etiam vocantur teſticulares olivæ. Columel. lib. 5. cap. 82. Orchis quoque & radius melius ad eſcam, quam in liquorem, ſtringitur.
Orchen ab Orchite differre Varro innuere videtur, quum ait, Olea grandis orchitis, quod ea Attico orche minor. Nam orchitis etſi magna eſt, eſt tamen minor orche, olea quadam Attica. Ex Turnebo. V. OLEA.
Orchis, Herba quæ vulgo *teſticulus canis* dicitur, de qua Plin. lib. 26. cap. 10.
Orchis, Piſcis. Plin. lib. 32. cap. 2. Duriſſimum eſſe piſcium conſtat qui orchis vocetur, rotundus eſt, & ſine ſquamis, totuſque capite conſtat.
ORCHIUS, i. m. in Iambicis metris apud Mart. Capell. 9.
ORCHOE, es. f. [Ὀρχόη] Babyloniæ urbs juxta paludes, & deſertam Arabiam, auctore Ptolemæo lib. 6. Urchoa dicitur apud alios: ipſa eſt *Hur* Chaldæorum Abrahæ patria.
ORCHOMĔNUS, i. m. [Ὀρχόμενος] Theſſaliæ mons: a quo Orchomenos, civitas eſt Bœotiæ, contermina Theſſaliæ, in qua fons erat Gratiis ſacer, ut notat Servius. Ad hanc urbem Homerus in Iliade innumera quotannis deferri navibus dixit in oratione Achillis ad Ulyſſem & Phœnicem. Ovid. 5 Met. 607.
Uſque ſub Orchomenon, Siphidaque, Cyllenemque.
Ferox Orchomenos. Ovid. 6. Met. 416.
Dives pecorum. Stat. 4. Theb. 295.
Eſt item Orchŏmenos, Fluvius in Bœotia ad Trophonium, teſte Plin. lib. 31. cap. 2.
Hiſtorici alteram Orchemenum tradiderunt, quæ Euboicæ urbs eſt, & Inſula una ex Cycladibus in Euboico mari, in qua Titani regnaſſe dicuntur.
ORCHOMENIUS, a, um. Adj. [Ὀρχομένιος] Orchomeniorum rex Eteocles fuit, qui primus Gratiarum templum exſtruxit.
ORCINIANUS, ORCINUS, ORCIUS. V. ORCUS.
ORCISCOPALARIUS, V. PETAMINARIUS.
ORCULA, V. ORCA.
ORCUS, i. m. [Ἅδης] Obſcuritas inferorum, Pluto. Cic. 6. Verr. 111. Hic dolor erat tantus, ut Verres alter Orcus veniſſe Ennam, & non Proſerpinam aſportaſſe, ſed ipſam abripuiſſe Cererem videretur.
Arbiter Orci Minos. i. e. Inferorum. Propert. lib. 3. 19. 27.
Satelles Orci. Hor. 2. Carm. 18. 34.
— nec ſatelles Orci
Callidum Promethea
Revexit auro captus.
Victima nil miſerantis Orci. Hor. 2. Carm. 3. 24.
Formidabilis. Ovid. 14. Met. 116.
Luridus. Hor. 3. Carm. 4. 74.
Niger. Hor. 4. Carm. 2. 23.
Pallidus. Virg. 1. Georg. 277.
Rapax. Hor. 2. Carm. 18. 30.
Orcus, Fluvius infernalis (inquit Feſtus) ab urgendo dictus, quod ad mortem urgeat: c enim pro g frequenter ponebant antiqui. Quidam ab ὅρκος, quod eſt Juramentum deducunt, quod per illum, id eſt per Stygem paludem, a qua profluit, jurabant dii, nec pejerare licebat. al. ab ἕρκος ſeptum. vel ab ὄρχις fovea in qua conduntur mortui. Veteres Latinos Orchum dixiſſe teſtatur Nævii Epitaph. apud Gell. 1. 24. in quo Orchius vel Orchivus theſaurus mortui dicuntur. V. ORCIUS infra.
Orcus fluvius, qui & Titareſius & Eurotas. Plin. l. 4. c. 8. extr. de Peneo Theſſaliæ fluvio. Accipit amnem Orcon, nec recipit, ſed olei modo ſupernatantem, ut dictum eſt Homero, brevi ſpatio portatum abdicat, pœnales aquas, diriſque genitas, argenteis ſuis miſceri recuſans. ubi Hard. V.
Orcum Ennius, Plautus, Laberius, Horatius, & Tibullus pro ipſo Rege inferorum poſuerunt, qui & Dis & Pluto vocatur.
Demittere aliquem Orco, Occidere. Virg. 2. Æn. 398.
Mactare orco. Liv. 9. 40.
Miſſus ad Orcum fulmine. Hor. 3. Carm. 4. 75.
Morari orcum, i. e. Non mori, quum quis mori debet. Eſt enim tum quodammodo Orco in mora. Hor. 3. Carm. 27. 50.
Impudens liqui patrios penates,
Impudens Orcum moror, &c.
Rationem habere, vel ponere cum Orco, eſt Periculo mortis ſeſe exponere, quum id prævideamus, quod ſolent agricolæ, qui in peſtilenti agro quamvis fructifero ferunt. Varro 1. de R. R. cap. 4. de principiis agriculturæ, Etenim ubi ratio cum Orco habetur, ibi non modo fructus eſt incertus, ſed etiam colentium vita. Columel. lib. 1. cap. 3.
Orci galea eam vim habere fingitur a Poetis, ut qui ea tectus eſt, videri a nemine poſſit Hyginus Poet. Aſtron. 2. 12. ineptiarum accuſat. conf. Schott. ad Zenob. Prov. Cent. 1. 41.
ORCĪUS, a, um. Adj. ut, Orcius theſaurus, pro Inferno. Nævius apud Gellium lib. 1. cap. 24.
Immortales mortales ſi foret fas flere,
Flerent divæ Camœnæ Nævium poetam.
Itaque poſtquam Orcio traditus eſt theſauro,
Obliti ſunt Romæ lingua Latina loquier. Al Orci, vel Orcino.
ORCĪNUS, a, um. Adj. ab Orco ut, Libertus Orcinus, qui directo liber fit: dictus, quod ab eo, qui ad Orcum hoc eſt mortem tendit, manumittitur. Quidam non Orcinum, ſed Orthinum potius dicendum putant, ab ὀρθός, quod directum ſignificat. Ulpian. D. de fideicom. libertat. l. Ergo. §. De ſolido, Hi qui ad libertatem pervenerunt, quorum liberti fiant conſtitutio oſtendit, ut qui directam libertatem acceperunt, orcini ſint liberti. Cæl. lib. 10. cap. 18. Jureconſulti Orcinos libertos ipſius teſtatoris interpretantur, qui jam ſit in Orci familiam adſcriptus, & in peculio Proſerpinæ connumerandus. Alciat. lib. 1. Prætermiſſorum, Orcinus libertus is creditur, qui directam libertatem accipit. Quidam idcirco dici tradidere, quod ab his manumittatur, qui ad Orcum tendunt. Nobis placet ut orthinum dicamus: quoniam ὀρθός directum ſignificat; hinc Orthodoxi, qui recte in divinis ſunt opinionis: tametſi in Græcis ſcholiis juris civilis etiam ὀρκῖνος ἀπελεύθερος legatur, id eſt orcinus, non orthinus. Hæc Alciat. Juſtinian. Inſtit. lib. 2. tit. 24. Qui directo ex teſtamento liber eſſe jubetur, ipſius teſtatoris libertus fit, qui etiam orcinus appellatur. Quem locum enarrant Theophilus, Vocatur autem is, inquit, apud Juriſconſul. Orcinus libertus id eſt χαρωνιακός, a Charonte. Orcinos etiam vocant Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 25. & Beroaldus in lib. 3. Aſini Apul. exponens illud, Jam in peculio Proſerpinæ & in Orci familia numeratus. Porro directa nuncupatur libertas, quam dominus ſtatim contribuit: ſicut obliqua, vel fideicommiſſaria, quæ danda mandatur hæredi.
ORCĪNĬĀNUS, a, um. Adj. ut, Orciniana ſponda, pro Lecto funebri; ſic enim exponit Beroaldus in lib. 3. Aſini Apul. Martial. lib. 10. 5. In maledicum poetam,
Vocet beatos, clamitetque felices,
Orciniana qui ferantur in ſponda. Cælius lib 1. cap 18. Orciniana ſponda, pro ſandapila ponitur, ſive pheretro. Sunt tamen (Domitium Calderinum innuit) qui non ab Orco, id eſt Plutone, ſed ab ὄρκος, quo ſeptum ſignificatur, quod & Orcana dicitur ab ὄρκος, nomen id deducant, & capulum ſive thecam ex impolitioribus lignis, aut etiam viminibus contextam compactamque autument ſignificare Quod ſi eſt, aſpirabimus primæ: niſi quod in Orat aliud Cic. eſt viſum. At Valerius Probus flatilem admittit. Hæc Cælius. conf. J. N. Loenſ. Miſcell. 3. 3.
ORCŸNUS, i. m. Piſcis marinus. Plin. 32. 11.

O R D

ORDEACEUS, a, um. Adj. [κρίθινος] ab ORDEUM, V. HORDEUM. Apud Varronem 2. de R. R. cap. 6. Ordeacea farina. Et apud Columel. lib. 5. cap. 10. Ordeacea pira.
ORDESSUS, i. m. Primus fluviorum Scythiæ, magnuſque, & ab Oriente profluens cum Iſtro miſcetur, teſte Herodoto lib. 3.
ORDINO, are. ORDINARIUS, &c. V. ORDO.
ORDIOR, orſus & orditus ſum facit, teſte Priſciano, [ἄρχομαι, προοιμιάζω, καταβάλλομαι] īri. Incipere. Cic. 5. Tuſc. 37. Unde igitur rectius ordiri poſſumus, quam a communi parente Natura? quæ quicquid genuit, non modo animal, ſed etiam quod ita eſſet ortum e terra, ut ſtirpibus ſuis niteretur, in ſuo quidque genere perfectum eſſe voluit Feſtus, Ordiri eſt principium rei facere. Unde & togæ vocantur exorditæ.
A principio ordiri, & aliquem a puero inſpicere. Cic. 2. Philip 44.
Ordiri & Terminare, Contraria. Cic. pro Marcel. 33. Sed ut unde eſt orſa, in eodem terminetur oratio mea, &c.
Ab initio ordiri & perducere ad extremum, & noviſſima conferre primis. Cic. ad Octav.
Altius ordiri, & memoriam repetere. Cic. 6. Verr. 105. De quo ſi paulo altius ordiar, ac repetere memoriam religionis videbor, ignoſcite.
A capite ordiri. Plin. lib. 25. cap. 11.
A facillimis ordiamur. Cic. 1. de Finib. 53.
Cauſam. Cic. 1. de Legib. 21.
Fundamenta ordiri ex depreſſiore loco. Columel. lib. 1. cap. 5.
Initium quoddam alterius vitæ. Cic. 4. Att. 1.
Orationem. Cic. in Orat. 3. 189.
Reliquos ordiri. Nepos 7. 11. 6. conf. Non. 1. 183.
Telam ordiri, pro Texere. Plin. lib. 11. cap. 24. Sic, Telam exordiri. Plaut. Pſeud. 1. 4 6.
Immo aliud. ut Lat. Gall. *Ourdir de la toile.* H. St.
Orditus ſum. Vulg. Interp. Eſai. cap. 25. 7.
ORSUS, a, um. Partic. [ἀρξάμενος] activæ ſignificationis. Cic. 1. de Legib. 9. Et ego animi pendere ſoleo, quum ſemel quid orſus, ſi traducor alio.
Orſus dicitur, Qui fari incœpit. Virg. 1. Æn. 329.
— Veneris contra ſic filius orſus. Idem. 2. Æn. 2.
Majorem orſa furorem. Virg. 7. Æn. 386.
Dicere in foro orſus eſt Hortenſius admodum adoleſcens. Cic. de Clar. Orat. 301.
Orſum, Poetæ aliquando pro Eo qui finit, abuſive poſuerunt. Virg. 9. Æn. 656.
— ſic orſus Apollo
Mortalis medio aſpectus ſermone reliquit. Orſus, i. e. Locutus. Servius. conf. 12. Æn. 806.
Sic orſa loqui vates. Idem 6. Æn. 125.
Paſſive. Idem 7. Æn. 435. Orſa ore referre. V. ORSA, infra.
ORSA, orum. n. [κατάρχαι] Incœpta, initia. Liv. in Præfat. lib. 1. Cum bonis potius ominibus, votiſque ac precationibus deorum dearumque, ſi ut poetis nobis quoque mos eſſet, libentius inciperemus, ut orſis tanti operis ſucceſſus proſperos darent.
In melius ſua orſa reflectere. Virg. 10. Æn. 632.
Noſtra loquar: nulli vatum debebimur orſa. Manil. 2. 57.
Vatis pia præcinentis orſa. Prudent. Cathem. 4. 96.
ORDĪTUS, a, um. Partic. paſſive. Sidon. 2. Epiſt. 9. Bifariam orditus. Fortunat. lib. 1.
Verſibus orditum carmen amore trahit. V. Voſſ. de Vit. L. L. 1. 24. & Goclen. Probl. Gram. 2. 2.
ORDIENDUS, vel ORDIUNDUS, a, um. Partic. [καταρχητέος] Cic. 1. de Orat. 98. Et quoniam princeps Craſſus ejus ſermonis ordiendi fuit, date nobis hanc veniam. Idem 1. de Legib. 21. Ab eo nobis cauſa ordienda eſt potiſſimum. Liv. Præf. lib. 1. extr. Ab initio certe tantæ ordiendæ rei abſint.
ORSUS, ûs. m. [καταρχή] Cic. 2. de Divin. 63.
Scire ratoſne habeant, an vanos pectoris orſus. Ex Homero. Virg. Cul. 2.
Atque ut araneoli tenuem formavimus orſum.
ORDIA, orum. n. [ἐφεστῶτα] Lucret. lib. 4. 32.
Quove modo diſtracta rediret in ordia prima. i. e. In primordia.
ORDO, inis. m. [τάξις, τάγμα, σύνταξις, στοιχεῖα, ὅρμαθος] eſt Digeſtio,

geſtio, & in ſuo cujuſque rei loco collocatio. Plin. lib. 11. cap. 37. Duos ordines habuit maxillarum.
Angulares ordines. V. ANGULUS.
Diſcretus. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Longus. Virg. 6. Æn. 482.
— quos ille omnes longo ordine cernens
Ingemuit. Ubi Servius, Longo ordine, Ingenti multitudine.
Lucidus. Hor. de Arte Poet. 41.
Magnus ordo ſæculorum. Virg. 4. Ecl. 5.
Mutatus. Lucret. lib. 1. 768.
Obliquus ſignorum. Virg. 1. Georg. 236. Circulus Zodiacus.
In ordine, V. IN.
Ordo rerum & viciſſitudo. Cic. 2. de Aruſp. reſp. 19. Et ea quæ tanta mente fiunt, ut vix quiſquam arte ulla ordinem rerum ac viciſſitudinem perſequi poſſit, caſu fieri putet?
Ordo & opportunitas rerum. Cic. 1. Off. 142.
Incredibilis rei. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Ordo & modus omnium quæ fiunt, quæque dicuntur. Cic. 1. Off. 15.
Ordo & diſpoſitio argumentorum. Cic. 2. de Orat. 179.
Ordo ſerieſque cauſarum. Cic. 1. de Divin. 125.
Rectus quæſtionum. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Ordinis & collocationis vis eadem videtur. Cic. 1. Off. 142.
Conſervatio ordinis. Cic. 1. Off. 142.
Prius ordine, & Poſterius ordine, contraria. Hor. 1. Serm. 4. 58.
Adducere in ordinem. V. ADDUCO.
Adducere ex inordinato in ordinem. Cic. de Univerſ. 7.
Adhibere ordinem. Cic. 1. Off. 37.
Adminiſtrare aliquid ordine. Cic. 12. Att. 7.
Affert maxime lumen memoriæ ordo. Cic. 2. de Orat. 351.
Collocare quædam ex ordine. Auctor ad Heren. lib. 3. 31.
Compellare aliquos ex ordine. Cic. 2. de Fin. 24. Ex poeta.
Componere ordinem rei gerendæ. V. COMPONO.
Conficere in. Cic. pro Roſc. Com. 7.
Conſervare alterius in ſcribendis litteris. Cic. 6. Att. 1. pr.
Confertus tribus momentis ordo rerum eſt. Quintil. lib. 5. cap. 10. Ut ſunt autem tria tempora, ita ordo rerum tribus momentis confertus eſt.
Conſurgunt terno ordine remi. Virg. 5. Æn. 120. i. e. Triplici.
Convertere ordinem votorum. V. CONVERTO.
Deſcendere perpetuo ordine. Ovid. 11. Met. 755. de Mergo.
Dicere aliquid ordine, h. e. Per ordinem narrare. Ter. Phorm. 4. 1. 14.
Dicere ſententiam ex ordine. Cic. 6. Verr. 143.
Dirigere in quincuncem arborum ordines. Cic. de Senect. 39.
Diſponere disjecta membra in ordinem. Senec. Hippol. 12.
Diſpenſare atque diſponere inventa ordine. Cic. 1. de Orat. 142.
Dare ordinem dicendi. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Ducere. Quintil. lib. 4. cap. 2. Et lentum profectionis ordinem ducit.
Ordinem ducere, per translationem, pro Ordine perſequi. Quintil. lib. 10. cap. 1. Idem nobis per Romanos quoque auctores ordo ducendus eſt.
Effari ordinem rei alicujus. Senec. Hippol. 10.
Efficere ordinem. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Exit in longum rerum ordo. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Explicare ordinem alicujus rei. Quintil. in Proœm. lib. 4.
Explicare ordines temporum. Cic. de Clar. Orat. 15. V. EXPLICO.
Facere ordinem. Quintil. lib. 7. cap. 11.
Hæc a me ordine facta puto me Bruto probaturum. Cic. 6. Att. 2. i. e. Sapienter. [Adverbialiter ponitur Ordine, pro Recte. Unde & ſæpe occurrit Recte atque ordine &c. V. ſeq.
Facere aliquid recte atque ordine. Cic. pro Quint. 28.
Feciſſe recte atque ordine, exque Republica. Cic. 3. Philip. 39.
Ferre ordinem. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Habere locos ex ordine. Auctor ad Heren. lib. 3. 30.
Immutare ordinem verborum. Cic. in Orat. 214.
Incedunt longo ordine victæ gentes. Virg. 8. Æn. 722.
Injicere rectum ordinem, & frena vaganti licentiæ. Hor. 4. Carm. 15. 9.
Inſtituere ordinem. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Interrogare ordine. Cic. in Partit. 1.
Interrumpere. V. INTERRUMPO.
Invertere. V. INVERTO.
Locare ordine aliquid. Virg. 5. Æn. 102.
Memorare ordine. Plaut. Caſ. 5. 2. 22.
Migrare ordine. Lucret. lib. 3. 757.
Narrare rem ordine. Ter. Eun. 5. 5. 28.
Naſcitur ordo major rerum mihi. Virg. 7. Æn. 44.
Peccatur perturbatione rationis atque ordinis, quicquid peccatur. Cic. in Parad. 3.
Permutatus. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Perturbare ætatum ordinem. Cic. de Clar. Orat. 233.
Ponere ordine. Virg. 1. Ecl. 74.
Inſere nunc Melibœe piros, pone ordine vites. Ubi Servius, Pone ordine, quia quadrato ordine vites ponuntur.
Quærere rationem ordinis & diſponendarum rerum. Cic. 2. de Orat. 181.
Recitare ex ordine aliquid. Cic. 2. de Lege Agrar. 47.
Redigere in ordinem, Diſponere. Auctor ad Heren. lib. 3. 16.
Referre ordine, Ordinem ſequi in dicendo. Ovid. 9. Met. 5.
Referre ſe ad ordinem. Cic. 4. Acad. 67.
Referre in ordine aliquid. i. e. Secundum ordinem, ut primum hic, deinde ille dicat. Virg. 7. Ecl. 20.
Reponere in ordinem. V. IN præp.
Retexere. Ovid. 15. Met. 249.
Scire rem ordine. Plaut. Pſeud. 5. 2. 15.
Sequi. Cic. de Clar. Orat. 244.
Sequentes ordine lunæ. Virg. 1. Georg. 424.
Servare, Cic. 5. Philipp. 35.
Stare ordine. Quintil. lib. 7. cap. 1.
Stant triplici ordine dentes. Ovid. 3. Met. 34.
Structa ſpicæ ordine fruges. Cic. de Senect. 51.
Tenere rem ordine. Plaut. Perſ. 1. 3. 11. Ut ordine omnem rem tenet.
Vertitur ordo. Virg. 3. Æn. 376. i. e. Volvitur.
Ordo, aliquando ponitur pro eo quod vulgus *Statum* vocat. Cic. 3. Verr. 127. M. Octavium Ligurem hominem ornatiſſimum loco, ordine, nomine, virtute. Tres erant ordines Romæ, Senatorius, Equeſtris, & Plebejus: ab Ariſtotele τάξεις dicuntur. Vitruv. præf. lib. 2. Dinocrates architectus, quum Alexander rerum potiretur, profectus a Macedonia ad exercitum regis, a propinquis & amicis tulit ad primos ordines, & purpuratos litteras. Ex Budæo. Virg. 7. Æn. 152.
Tum ſatus Anchiſa, delectos ordine ab omni, &c. Ubi Servius; Ordine ab omni, Ex omni qualitate dignitatum.
Omnium ordinum homines. Nepos, 25. 13. 6. conf. Paterc. 2. 130. 2. Ubi includuntur plebeji.
Ordo publicanorum. Cic. 13. Fam. 10.
Præſtantior ordo Tribuni. Stat. 5. Silv. 1. 97.
Quieti ordines deorum. Hor. 3. Carm. 3. 36.
Adipiſci ordinem ſenatorium. Cic. pro Flac. 43.
Appropinquare alicui ordini. V. APPROPINQUO.
Aſcribi ordini alicui. Hor. 3. Carm. 3. 36.
Cogere in. V. COGO.
Conjicere in ordinem. V. CONJICIO.
Mercari ordinem pretio. V. MERCOR.
Gulam quaſi in ordinem redigere. Plin. Ep. 2. 6. Idem quod In ordinem cogere.
Sedere in certis ordinibus. Cic. 2. Philipp. 44. Illud tamen audaciæ tuæ, quod ſediſti in quatuordecim ordinibus, quum eſſet lege Roſcia decoctoribus certus locus conſtitutus.
Venire in ordinem datum. Quintil. lib. 10. cap. 1. p. 893. Burm. Apollonius in ordinem a Grammaticis datum non venit.
Nullo ordine. V. NULLUS.
A noſtro ordine. Cic. 15. Fam. 2.
Ordo, pro Ipſis hominibus aliquando accipitur: hoc eſt iis, qui ejuſdem ſunt dignitatis, ut ſunt Equites, Conſules, & ceteri: quorum dignitas etiam Ordo appellatur. Cic. 3. Off. 58. Qui eſſet ut argentarius, apud omnes ordines gratioſus. i. e. Apud omnium ordinum homines.
Ordo ampliſſimus, Senatorius vocabatur. Cic. de Provinc. Conſul. 25. Qui me cum illo in gratiam reducat? reduxit ordo ampliſſimus, & ordo is, qui eſt & publici conſilii, & meorum omnium conſiliorum auctor & princeps. Budæus. conf. Plin. 10. Epiſt. 3. & Suet. Othon. cap. 8.
Equeſtris ordo. Nepos, 25. 19. 2. Sic
Vir ſenatorii ordinis. Paterc. 2. 69. 5. &
Utriuſque ordinis viri. Paterc. 2. 100. 5.
Senatorius ordo denotatur item voce Splendidiſſimus. ut, Suet. Veſp. cap. 2. [Immo hic Ampliſſimus exſtat, & Splendidiſſimus dicitur Equeſtris.
Ordo, ad fortunas, & genus vitæ quandoque refertur. Unde Donatus exponens illud Ter. Eun. 2. 2. 3.
Conveni hodie adveniens quendam mei loci hinc atque ordinis. Dicit Ordinis, pro Paupere. Cic. 3. Verr. 71. Homo autem ordinis ſui frugaliſſimus, qui tum Accenſus C. Neroni fuit, P. Tettius hæc eadem ſe Lampſaci cognoſſe dixerit. i. e. ut nunc vulgus loquitur, *homo ſtatus ſui honeſtiſſimus*. Ex Budæo.
Societas & ordo. Cic. pro Domo, 142. Vobis omnes ſocietates, omnes ordines, omnes qui aut re, aut ſpe denique ſunt boni: omne vobis erga meam dignitatem, &c.
Illuſtrior ordo ſervitii. Claud. 1. in Eutrop. 149.
Ordinis inferioris amici, h. e. Infimæ conditionis, vel infimi amici, omnium minimi. Cic. de Amicit. 69. Nunquam ſe ille Philo, nunquam Rutilio, nunquam Mummio antepoſuit, nunquam inferioris ordinis amicis.
Ordine, i. e. Meritis ſingulorum. Virg. 7. Æn. 276.
Omnibus extemplo Teucris jubet ordine duci
Inſtratos oſtro alipedes, pictiſque tapetis. Servius.
Recte atque ordine facere aliquid. Salluſt. Bell. Catil. cap. 51. Liv. 24. 31. conf. Ovid. 1. Amor. 11. 10. & ſupra in Facere ordine.
Uno ordine. Virg. 2. Æn. 102.
Quidve moror? ſi omnes uno ordine habetis Achivos. Servius, Uno ordine, Uno reatu. Et eſt de antiqua tractum ſcientia: quia in ordinem dicebantur cauſæ propter multitudinem, vel tumultum feſtinantium, quum erat annus litium. Juven. 16. Sat. 42.
Exſpectandus erit, qui lites inchoet, annus.
Ordo, vel Ordines, pl. pro Certo militiæ gradu. ut
Aſſignare ordines. Cic. in Piſon. 88. Quid centuriatus palam venditos? quid per tuum ſervulum ordines aſſignatos?
Dare ordines, Suet. Cæſ. cap. 75. eſt In certum militiæ ordinem aſcribere.
Ducere ordines. Cic. 1. Philipp. 20. Viri fortiſſimi atque honeſtiſſimi, qui ordines duxerunt, res & judicant & judicaverunt. Et p.p. Quicunque ordinem duxit. De centurionibus loquens, V. Lipſ. de Mil. R. & Centurio in CENTUM.
Severi ordinis lex. Stat. 5. Theb. 8.
Diſpoſiti in turmas iterum, legemque ſeveri
Ordinis. Ordinem in exercitu intelligit, quem confundere militaris diſciplina prohibet.
Ordines, pl. tantum, In acie locati milites. ut
Multiplicati in arcto ordines. Liv. 2. 50. Coëuntibuſque Hetruſcis jam continenti agmine armatorum ſepti, quo magis ſe hoſtis inferebat, cogebantur breviore ſpatio & ipſi orbem colligere; quæ res & paucitatem eorum inſignem, & multitudinem Hetruſcorum, multiplicatis in arcto ordinibus, faciebat. Senſus eſt, Aciem, quo breviore in ſpatio cogitur, & orbem colligit, eo plures ordines habere: quo majore in ſpatio explicatur, eo pauciores.
Retroagere ordines. V. Retroago, in RETRO.
Abrumpuntur ordines laxati. V. ABRUMPO.
Obvertere. V. OBVERTO.
Relinquere ordines, Deſerere. Liv. 2. 59. Centuriones duplicarioſque, qui reliquerant ordines, virgis cæſos ſecuri percuſſit.
Extra ordinem apud Juriſconſultos, i. e. Sine verbis & formulis ſolennibus. Paulus in l. Ordo. D. de Publicis judiciis, Ordo exercendorum publicorum judiciorum in uſu eſſe deſiit, durante tamen pœna legum, quum extra ordinem crimina probantur. In inſtitut. Juſtiniani, dicitur omnia judicia eſſe extraordinaria, in titulo De interdictis, in fine, Nam quoties, inquit, extra ordinem jus dicitur (qualia ſunt hodie omnia judicia) non eſt neceſſe reddi interdictum, ſed perinde, &c. Suet. Veſp. cap. 10. Elegit qui judicia centumviralia, quibus peragendis vix ſuffectura

suffectura litigatorum ætas videbatur, extra ordinem dijudicarent. Budæus. V. Ordinarium & Extraordinarium jus, in JUS.
Clam & extra ordinem accepit pecuniam a reo judex. Cic. pro Cluent. 85.
Extra ordinem, metaphoricôs, Eximie, quasi præter ceteros. Cic. 6. Fam. 5. Quare ad eam spem, quam extra ordinem de te ipso habemus, non solum propter dignitatem & virtutem tuam (hæc enim ornamenta sunt tibi etiam cum aliis communia) accedunt tua præcipua, propter eximium ingenium, summamque virtutem.
Commisit extra ordinem bella multa Pompeius. Cic. pro Domo, 19.

ORDINĀLIS, e. Adj. ut, Nomen ordinale, primus, secundus, &c. Priscian. lib. 2.

ORDINĀRIUS, a, um. Adj. [ταγματικὸς, τακτὸς] In quo servatur ordo consuetus.
Consulatus ordinarius. Suet. Galb. cap. 6. & Domit. 2. Opponitur ei, ubi quis alteri Suffectus est. V. Sigon. ad Liv. loc. sequ.
Consules duo ordinarii. Liv. 41. 18. extr.
Gladiatores ordinarii. Sen. Benef. 3. 28. Idem Epist. 7.
Semina ordinaria, Ordine disposita. Columel. lib. 3. cap. 13.
Vitis ordinaria. Columel. lib. 3. cap. 16.
Ordinarius lapis, est Structuræ genus ex lapide ordinario, nec temere congestum, nec ad perpendiculum respondens, sed tamen ordine coagmentatum. Vitruv. lib. 2. cap. 8. Itaque non est contemnenda Græcorum structura. non enim utuntur e molli cæmento polita: sed cum discesserunt a quadrato, ponunt de silice, seu de lapide duro, ordinariam. Idem paulo supra, de hiantibus structuris loquens & vitiosis, Quod si quis voluerit in id vitium incidere, medio cavo servato, secundum orthostatas intrinsecus ex rubro saxo quadrato, aut ex testa & silicibus ordinariis struant bipedales parietes. Ordinarios appellat, non incertos, sed ejusdem formæ & ordinis, & inter se similes. Budæus.
Ordinarius, [ἐγκύκλιος] Qui in orbem redit. Vulgaris.
Consilia ordinaria. Liv. 27. 44.
Homo ordinarius. Ordinarium hominem, inquit Festus, Oppius ait dici solitum, Scurram & improbum, qui assidue in litibus moraretur, ob eamque causam in ordine staret adeuntium Prætorem. At Ælius Stilo per contrarietatem, Qui minime ordine viveret, in ea oratione quam scribit de suis virtutibus contra Thermum, Quid mihi fieret, si non ego stipendia in ordine omnia ordinarius meruissem semper? Sunt quidam qui Manipularem, quia infimi ordinis sit, appellatum credant Ordinarium. conf. Lex. Pitisc.
Officium ordinarium dicitur Senecæ, lib. 3. de Benef. ubi præficitur aliquis certæ functioni. Ad hortos alicujus ne ordinarium quidem habentis officium.
Oratio ordinaria, i. e. Perpetua & minus concisa. Plin. Epist.
Pugiles ordinarios vocat Suet. August. cap. 45. Artis suæ peritos; Spectavit studiosissime pugiles, non legitimos modo & ordinarios, quos etiam cum Græcis committere solebat: sed catervarios quoque oppidanos, inter angustias vicorum pugnantes, temere ac sine arte.
Servus ordinarius. Ulpianus in l. item apud Labeonem. §. Prætor ait, si quid aliud. D. de injuriis, Etenim multum interest qualis servus sit, bonæ frugi, ordinarius, dispensator: an vero vulgaris vel mediastinus, an qualis qualis.
Servus ordinarius, & Vicarius, opponuntur. Ulpian. in l. Procuratoris in princ. D de tribut. action. Si vicarius servi mei negotietur, si quidem me sciente, tributoria tenebor. Si me ignorante, ordinario sciente; de peculio, ejus actionem dandam, Pomponius scribit: nec deducendum ex vicarii peculio, quod ordinario debetur: quum id quod mihi debetur, deducatur. Sed si uterque scierimus: & tributoriam, & de peculio actionem competere ait: tributoriam, vicarii nomine: de peculio vero, ordinarii. Idem Ulpian. in l. Si servus meus. & in l. Hinc quæritur. D. de peculio. Sciendum autem vicarium servum illum fuisse dictum, qui in alterius servi erat peculio, & pæne dicam servi servus: ordinarium vero, qui servum habebat in peculio suo. Quamvis autem vicarius esset ordinarii κτῆμα, id est possessio, ordinarioque pareret, erat tamen ejus conservus propterea, quod ordinarii dominus, erat & vicarii dominus, & communis utriusque dominus: id est utrumque habebat in sua potestate. Hoc aperte ostendit Hor. 2. Serm. 7. 79.
— nam
Sive vicarius est, qui servo paret: uti mos
Vester ait: seu conservus, &c. Vide l. 73. D. de leg. 3.

ORDINARIE. Adv. Tertull. de Resur. Carn. cap. 2. Hæretici ex conscientia infirmitatis nunquam ordinarie tractant. Frontin. de Colon. Agrum convallium ordinarie disposuerunt.

ORDĬNO, [τάττω, ἐυτρεπίζω, διατάττω] āre. Disponere qui cuique locus esse debeat. Unde & Ordinatum dicimus, inquit Budæus, Recte atque ordine constitutum. Suet. Clar. Gram. 21. Quare cito manumissus, & Augusto insinuatus est: quo delegante, curam ordinandarum bibliothecarum in Octaviæ porticu suscepit. Budæus.
Ordinare & instituere. Cic. pro Sull. 53.
Aciem ordinare. V. ACIES.
Agmina in aliquem. Hor. Epod. 17. 9.
Annos. Hor. 4. Carm. 11. 20.
Arbusta fulcis ordinare. Hor. 1. Carm. 1. 9.
Cogitationes improbas ordinare, pro Texere, vel animo concipere. Senec. Epist. 10.
Diem ordinare. Sen. Epist. 10.
In diem totum ordinari. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Fata forsitan ita dii ordinaverunt. Curtius lib. 4. 14. 20.
Litem. Cic. 2. de Orat. 43.
Litteras syllabarum ordinare: quod Galli dicunt *epeler*. Ex Prisciano lib. 1.
Locum ordinare vitibus. Columel. lib. 5. cap. 3.
Magistratus in plures annos. Suet. Cæs. cap. 76.
Milites ordinare, centuriareque. Liv. 29. 1. pr. Flor. 3. 19. 9. Familiam ergastulo liberatam sub signis ordinat.
Partes orationis. Cic. 1. de Invent. 19.
Provinciam. Flor. 1. 1. 16. &c. Suet. Galb. cap. 7.
Res publicas. Hor. 2. Carm. 1. 11.
Statum Reipub. ordinare. Suet. Jul. cap. 40.
Vineam ordinare paribus intervallis. Columel. lib. 13. cap. 3.
Testamentum. Martian. in l. 2. D. de inoffic. testam.
Testamentum inique. Marcell. l. 5. D. de inoffic. testam.
Ordinare, Aliquem ad honorem & magistratum promovere, hoc est (ut Cicero loquitur) Ornare, honoribusque augere. Suet Vesp. cap. 23. Quendam e caris ministris, dispensationem cuidam, quasi fratri, petentem, quum distulisset, ipsum candidatum ad se vocavit, exactaque pecunia, quantam is cum suffragatore suo pepigerat, sine mora ordinavit. Budæus. [i. e. quod vulgo *Denominare*, *Installare* dicunt.

ORDINANS, antis. Partic. Flor. 2. 16. 3. Metello, ordinanti tum maxime Macedoniam, mandata est ultio.

ORDINANDUS, a, um. Partic. Suet. de Clar. Gramm. cap. 21. Cura ordinandarum bibliothecarum. Justin. 11. 9. 8. Opera in ordinanda acie.

ORDINĀTUS, a, um. [τεταγμένος] Partic. ut, Acies ordinatæ. Nepos 11. 2. 2.
Disciplina ordinata. Liv. 24. 48. Ex comparatione tam ordinatæ disciplinæ.
Magistratus aliter ordinatos apud alios scriptores, dicit Liv. lib. 2. 21. pro Alio ordine annorum collocatos.
Ordinatus & compositus vir. Senec. de Vita beata 8.
Compar. Pars superior mundi & ordinatior. Sen. de Ira 3. 6. Idem Epist. 74. Ordinatius aliquid proferre.
Superl. Sidon. 9. Epist. 7. Dictio ordinatissima. Apul. de Deo Socr. Meatus longe ordinatissimi.

ORDINĀTE, Adv. [τεταγμένως] Auctor ad Herenn. lib. 4. 56. Quæ si sequemur, acute & cito reperiemus: distincte & ordinate disponemus.
Compar. Quo plenius & ordinatius retractentur. Tertull. adv. Marc. 1. 19.
Superl. Ordinatissime itaque subjunxit. Augustin. Retract. 1. 24.

ORDINĀTIM, aliud Adv. [τάξει] Ordine. Cic. 11. Fam. 7. Ille enim iit passim, ego ordinatim: quacunque iit, ergastula solvit.
Petere ordinatim honores. Cic. 4. Fam. 5.

ORDINĀTIO, ōnis. f. [διάταξις, ἐυτρεπισμὸς] Columel. lib. 12. cap. 3. Ut ordinatio constituta conservetur.
Ordinatio vitæ, pro Constitutione. Plin. 9. Epist. 28.
Ordinatio, pro Administratione provinciæ. Suet. Neron. cap 40. Spoponderunt tamen quidam destituto ei ordinationem Orientis: nonnulli nominatim regnum Hierosolymorum.
Ordinatio, pro Creatione præfectorum. Suet. Domit. cap. 4. Ecquid sciret, cur sibi visum esset, ordinatione proxima præficere Ægypto Metium Rufum?
Rerum omnium ordinatio. Plin. 10 Epist. 67.
Omnem ordinationem & necis & testamenti comperit. Paterc. 2. 59. 5.
Ordinatio comitiorum. Idem 2. 124. 3.

ORDINĀTOR, ōris. m. [ἐυτρεπιστὴς] Seneca Epist. 110. In his opus est illi alieno consilio: quomodo medico, quomodo navis gubernatori, quomodo advocato & litis ordinatori. conf. Augustin. Civ. Dei 9. 12.

ORDINĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Adverbia ordinativa. Priscian. lib. 15. conf. Tertull. adv. Hermog. cap. 19.

ORDINĀBĬLĬTER, Adv. Zeno Veron. Serm. 6. Frumenta ordinabiliter creata, omni furfure abjecto.

ORDOVICÆ, arum. m. pl. Populus Britanniæ, arduis montibus proximis: apud quos, (ut Tacitus 16. Ann. 34. scribit) P. Ostorius dux Romanus Caractacum in Silanis Britannorum genti imperantem prostravit. Sunt qui scribent Ordolucæ.

ORDOVICUM, i. n. Nomen est civitatis, a qua Ordovices, quos Julius Agricola debellavit. Tacitus in vita Agric. 18.

O R E

OREA, æ. [χαλινὸς] Festus; Oreæ, Freni, quod ori inferuntur, dicti. Titinnius in Setina, Etsi tacebit, tamen gaudebit sibi permitti oreas. Nævius in Ariolo, Deprandi autem leonis obdas oreas. Cato Originum lib. 3. Equos respondit, oreas mihi inde, tibi cape flagellum. Auson. Ecl. de Solstitio,
Inde floridum reflexis ver revisit oreis. V. Voss. Lex. Etym.

OREĂDES, um. f. pl. [Ὀρειάδες] Nymphæ sunt montium, ab ὄρος, quod Græce dicitur mons. Virg. 1. Æn. 500.
Exercet Diana choros: quam mille secutæ
Hinc atque hinc glomerantur Oreades.

OREBĀTIS, is. f. Ptolem. lib. 6. cap. 4. Urbs Persidis in mediterraneis.

OREGES, is. m. Pars Tauri montis, in Caspium mare vergens. Plin. lib. 5. cap. 29.

OREON, i. n. [Ὄρεον] Polygoni species, sic dicta, quod in montibus nascatur. Plin. lib. 27. cap. 12. de polygono, Tertium genus oreon vocatur, in montibus nascens, arundini teneræ simile, uno caule densis geniculis, & in se fractis, foliis autem piceæ.

OREOSELĪNUM, i. n. [ὀρεοσέλινον] Montanum apium. Plin. lib. 20. cap. 11. Diosc. 3. 69.

ORESITRŎPHUS, i. m. [Ὀρεσίτροφος] Nomen canis venatici, apud Ovid. 3. Met. 233. Vocatus est a monte qui ὄρος dicitur, & τρέφω nutrio, quasi in montibus nutritus.

ORESTES, is. m. [Ὀρέστης] Filius Agamemnonis regis & Clytemnestræ, qui matrem occidit, eo quod illa, Ægisthum sequens adulterum, patrem Agamemnonem occiderat, Deinde Pyrrhum Achillis filium, qui Hermionen sibi prius desponsatam uxorem duxerat, occidit clam in templo, & Hermionen recepit. Postea furiosus ob hæc scelera factus vagabatur. Et custodiente eum Pylade amico fidissimo, pervenit in regionem Tauricam, ubi Iphigeniam sororem suam invenit, cum qua profectus est in Italiam. V. in dictionibus ÆGISTHUS, AGAMEMNON, & PYLADES.
Agamemnonius Orestes. Virg. 4. Æn. 471.
Pelopeus. Lucan. lib. 7. 778. quoniam ab illo originem duxit. Pelops enim Atreum genuit, Atreus vero Agamemnonem patrem Orestis.
Insanus. Ovid. 2. de Ponto, 3. 45.
Agitatus furiis scelerum. Virg. 3. Æn. 331.
Scænis agitatus. Virg. 4. Æn. 471. Hoc inquit, quoniam multæ fuerunt compositæ tragœdiæ de Oreste.
Tristis. Hor. de Arte Poet. 124.
De Orestis & Pyladis amicitia meminit Cic. 2. de Finib. 84. Pylades quum sis, dices te esse Orestem, ut moriare pro amico? aut si esses Orestes, Pyladem refelleres, te indicares? Et de Amicit. 24. Qui clamores tota cavea nuper in hospitis & amici mei Pacuvii fuerunt nova fabula, quum ignorante rege, uter eorum esset Orestes, Pylades, Orestem

Oreſtem eſſe ſe diceret, ut pro illo necaretur: Oreſtes autem, ita ut erat, Oreſtem ſe eſſe perſeveraret?

Oreſtes, Tragœdia prolixa de Oreſte. Juven. 1. Sat. 5.

Scriptus & in tergo, necdum finitus Oreſtes. Hinc

Oreſtem ſcribere, pro Librum nimis turgidum componere. V. Barth. Adverſ. 35. 12.

Oreſtes fuit etiam cognomen duarum gentium Romanarum, Aufidiæ & Aureliæ.

Cn. Aufidius Oreſtes cum P. Cornelio Lentulo Sura cos. A. U. C. 683. Ejus meminit Cic. pro Planc. 52. De eodem, opinor, Cic. 2. Off. 58. Oreſti nuper prandia in ſemitis, decumæ nomine, magno honori fuerunt.

L. Aurel. Oreſtes, cum M. Æmilio Lepido cos. A. U. C. 628. cujus meminit Cic. in Brut. 109.

Alius ejuſdem nominis, cum C. Mario III. cos. A. U. C. 651.

Alius Fl. Oreſtes, de quo in Cod. Juſtin. lib. 1. t. 2. l. 26.

Oresteus, a, um. Adj. [Ὀρέστειος] Ovid. 15. Met. 489.

Sacraque Oreſteæ gemitu, queſtuque Dianæ

Impedit. Oreſtea vero dicitur Diana, quod illam Oreſtes una cum ſorore Iphigenia, e regione Taurica in Italiam tranſtulit, ac juxta Ariciam collocavit.

Dea Oreſtea, Diana. Ovid. 1. de Ponto, 2. 80.

Fides Oreſtea. Claud. ad Olib. 41. 18.

Orestion, i. n. [ὀρέστιον] Idem ac Helenium. Dioſc. Supp. ex Plin.

Orestis, idis. f. [Ὀρεστίς] Pars Macedoniæ. Cic. de Aruſp. Reſponſ. 35. Quis Platonem ex Oreſtide, quæ pars Macedoniæ libera eſt, hominem in illis locis clarum ac nobilem, legatum Theſſalonicam ad noſtrum (ut ſe ipſe appellavit) imperatorem veniſſe neſcit?

Oretæ, arum. m. pl. Gens Indica ſecundum Strabonem lib. 15. quos Arbis fluvius ab Indis diſterminat, auctore Plin. lib. 7. cap. 2.

Orethus, i. m. Siciliæ fluvius apud Panormum. Meminit Vib. Sequ.

Oreus, i. m. [Ὄρειος] dictus eſt Liber pater, teſte Feſto, quod in montibus frequenter appareret. Niſi potius, quod in his ipſi fieri ſacrificia ſolebant.

Orexis, is. f. [ὄρεξις] Latine dicitur Appetitus ſeu eſuritio. Cic. Appetitionem vertit, ab ὀρέγομαι, quod eſt appeto. Quidam etiam pro Vehementi edendi aviditate: alii pro Vomitu accipiunt, apud Juven. 11. Sat. 127.

— hinc ſurgit orexis,

Hinc ſtomacho vires. Idem 6. Sat. 427.

— de quo ſextarius alter

Ducitur ante cibum, rabidam facturus orexin. [Ubi tamen forte Fracturus ſcribendum. De prima enim potione loquitur, quæ ut differat paulum bibendi rabiem ſumitur. Itaque ſubjicit,

Dum redit, & loto terram ferit inteſtino. Frangere autem eſt Sedare h. l.

O R G

Organum, i. n. [ὄργανον] Inſtrumentum Latine, dicitur de omni genere machinationis, quod ad efficiendum quidpiam comparatum eſt. Ὄργανον enim erat meum Senatus: id jam eſt diſſolutum. Cic. 11. Fam. 14. Translate.

Organa, per excellentiam dicuntur Omnia muſicorum inſtrumenta. Quintil. lib. 9. cap. 4. Natura ducimur ad modos: neque enim aliter eveniret, ut illi quoque organorum ſoni, quanquam verba non exprimunt, in alios tamen atque alios motus ducerent auditorem.

Exprimi ſermo organis non poteſt. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Organum, pro Cithara poſuit Juven. 6. Sat. 379.

— Prætoribus organa ſemper

In manibus.

Afficiuntur animi in diverſum habitum organis. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Commovetur animus majoribus velut organis. Quintil. lib. 1. cap. 2. extr. Idem 11. 3. conf. Organarius.

Organum, quid diſtet a Machina, apud Mechanicos, docet Vitruv. lib. 10. cap. 1. Inter machinas & organa, inquit, id videtur eſſe diſcrimen, quod machinæ pluribus operibus, aut vi majore coguntur effectus habere: ut baliſtæ, torculariumque prela. Organa autem, unius operæ, prudenti tractu (Junt. Tactu) perficiunt quod propoſitum eſt: uti ſcorpionis, ſeu aniſocyclorum verſationes.

Organa pneumatica. Plin. 19. 4. Idemque e puteo rota organiſve pneumaticis, vel tollenonum hauſtu rigandos. Sic reſtituit Turnebus 10. 20. quum in excuſis, Neumaticis legatur. Ea autem organa quadam machinatione & molitione conſtructa aquam ſurſum eructant, cujuſmodi & apud Vitruvium & Heronem in Spiritalib. viſuntur.

Organum, apud Columel. lib. 3. cap. 13. pro Inſtrumento ad metiendum apto; Sic (inquit) compoſitum organum, quum in ſulcum demiſſum eſt, litem domini & conductoris ſine injuria diducit.

Organicus, a, um. Adj. [ὀργανικός] ut,

Saltus organicus Heliconis. Lucret. lib. 3. 133. i. e. Sonoro, muſicis organis referto.

Organicæ machinationes. Firmic. lib. 8. cap. 30. conf. Cato apud Non. 2. 70.

Organicus, i. m. [ὀργανικός] Qui muſicis organis canit. Vulgus *Organiſtam* vocat. Lucret. lib. 2. 412. — æque

Ac muſæa mele, per chordas organici quæ

Mobilibus digitis expergefacta figurant. Idem 5. 335.

Organice, Adv. [ὀργανικῶς] ut, Organice moveri, & mechanice apud Vitruv. 10. 1. In pleriſque tamen codd. Græce ſcribitur, ὀργανικῶς & μηχανικῶς.

Organarius, i. m. [ὀργανοποιός] Qui organa compingit, aut qui pulſat. Firmicus lib. 3. cap. 14. ſcribit Mercurium cum Venere in ſexto loco ab horoſcopo facere organarios & myropolas. conf. Ammian. 28. 1. [In Gloſſ. Græco Lat. Ὀργανάριος, Organarius, fiſtularius, & Ὄργανον, Fiſtula, organum, & Ὄργανον μουσικόν, Sambuca, Ὄργανον βασανιστήριον, Fidicula.

Orge, es. f. Fons nobilis in Narbonenſi provincia. In eo herbæ naſcuntur in tantum expetitæ bubus, ut merſis capitibus totis eas quærant. Sed illas in aqua naſcentes certum eſt non niſi imbribus ali. Plin. lib. 18. cap. 22. extr.

Orgia, orum. n. pl. (inquit Servius) [Ὄργια] apud Græcos omnia Sacra, ſicut apud Latinos Cærimoniæ dicuntur. Sed jam abuſive ſacra Liberi, Orgia vocantur, vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, id eſt a furore: vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν, id eſt a montibus.

Celebrabantur autem apud Athenienſes quotannis, apud Thebanos, & Thracas tertio quoque anno: unde Trieterica dicta ſunt, i. e. Triennalia. Virg. 4. Æn. 303.

— ubi audito ſtimulant Trieterica Baccho

Orgia, nocturnuſque vocat clamore Cithæron. conf. Ovid. Rem. Amor. 593. Catull. 64. ſ. Argonaut. 259.

Pars obſcæna cavis celebrabant Orgia ciſtis,

Orgia, quæ fruſtra cupiunt audire prophani.

Pieridum orgia. Stat. 5. Silv. 5. 4.

De Orgiis V. plura in Lex. Pitiſc.

Orgyia, æ. f. [ὀργυιά] Ambarum manuum extenſio & pectoris latitudo, menſura ſex pedum. Budæus in Annotat. prior. Orgyia, inquit, ſecundum Herodotum lib. 2. ſex pedum eſt. Theodorus ex Ariſtotele interdum paſſum vertit, & Laurentius ubique ex Herodoto, interdum tres paſſus. Suidas, Orgyia, inquit, menſura eſt, quæ inter manus expanſas continetur. Vulgo *Braſſa* dicitur, quaſi amplexus. Eſt autem triſyllabum vocabulum, ut Harpyia, diphthongum Græcam in penultima habens. Plinius ulnam appellat, lib. 16. cap. 40. Arboris, inquit, craſſitudo quatuor hominum ulnas complectentium implebat. Gr. ὀλένη. Hæc Budæus.

Orgyora, æ. f. Strychni ſive ſolatri ſpecies, thyrſos emittens 10 vel 12 ulnarum. Apul. de Herb. cap. 74.

O R I

Oria, æ. f. Navicella modica piſcatoria, inquit Fulgent. de Priſc. ſerm. 15. Plaut. Rud. 4. 3. 81.

Mea opera, labore, & rete, & oria. Al. Horia, ut Non. 13. 3. Idem Caciſto, Malo hunc alligari ad oriam, ut ſemper piſcetur, etſi ſit tempeſtas maxima. conf. Gell. 10. 25. & ſ. l. horia.

Oribasius, i. m. [Ὀρειβάσιος] Sardianus, Juliani principis fuit familiaris, a quo etiam Quæſtor Conſtantinopolitanus factus eſt. Scripſit libros medicinæ LXXII ad Julianum: eorumque epitomen libris novem ad Euſtathium filium: de regno, & de affectibus. Hæc Suidas. Eunapius vero, Græcus auctor, in libro Sophiſtarum, ejus vitam pluribus perſequitur.

Oribasus, i. m. [Ὀρείβασος] Nomen canis, apud Ovid. 3. Met. 210. vocatus ita, quod montes velociter aſcendat. ὄρος enim mons eſt, & βαίνω aſcendo.

Oribata, æ. m. [ὀρειβάτης] V. Neurobata. Oribatam putarim eſſe montium aſcenſorem. *Un Grimpemontagne*, *Trenchemontagne*. Niſi malis Oribatas interpretari, Circulatores qui ſcandunt ardua, & in erecta evadunt. [V. Suidam.

Orichalcum, V. Aurichalcum.

Oricilla, V. Auris.

Oricos, ſive Oricum, i. n. [Ὤρικος] Civitas eſt Epiri a Colchis condita, teſte Plin. lib. 4. cap. 23. de qua Lucanus lib. 3. 187.

Tunc qui Dardaniam tenet Oricon, &c. Propert. lib. 1. 8. 20.

Ut te felici vectam per cærula remo,

Accipiat placidis Oricos æquoribus. Nunc vulgo dicitur *Rigo*.

Quidam Orithos male legunt. V. Cæſ. Bell. Civil. lib. 3. 11. &c.

Notis actus ad Oricum. Hor. 3. Carm. 7. 5.

Oricius, a, um. Adj. [Ὠρίκιος] ut, Terebinthus Oricia. Virg. 10. Æn. 136. conf. Propert. 3. 6. 48. & Avien. Deſcript. Orbis, 551.

Oricularius, a, um. Adj. [ὠτικός] pro Auriculario ſubinde apud Celſum legitur, ea ratione qua Coliculus & Colis, pro Cauliculo & Caule dicitur: & Codex & Ploſtrum, ut Focale a Faucibus, pro Caudex & Plauſtrum. V. Auricularis.

Oriens, V. Orior.

Orientius, i. m. Illiberitanus in Hiſpania Bætica Epiſcopus, poeta Chriſtianus, cujus Commonitorium a Schurzfleiſchio integre editum. Fortunat. lib. 1. de Vit. Martin. Orientius florentis oris ſcriptor.

Orificium, V. os, ōris.

Origanum, i. n. & Origanus, i. m. [ὀρίγανον, ὀρίγανος] Herba. Plin. lib. 20. cap. 17. Origanum, quod in ſapore cunilam æmulatur, plura genera in medicina habet, & onitin vel praſion appellant, non diſſimile hyſſopo. Origanum & Origanus dicitur, producta quæ ante ultimam eſt ſyllaba. Hæc Hermolaus Barbarus in Corol. cap. 456. conf. Dioſc. 3. 25. Sed rectius corripi docet Borrich. de Ling. Pharmac. q. V.

Origanites, æ. m. [ὀριγανίτης] Vinum ex origano. Dioſc. 5. 38.

Origanitus, a, um. Adj. Vinum origanitum. Cato R. R. cap. 127.

Origenes, is. m. [Ὠριγένης] Cognomento Adamantius, decimo Severi Pertinacis anno adverſum Chriſtianos perſecutione commota, a Leonida patre, Chriſti martyrio coronato, cum ſex fratribus & matre vidua, pauper relinquitur, annos natus circiter decem & ſeptem. Rem enim familiarem ob confeſſionem Chriſti, fiſcus occupaverat. Hic Alexandriæ diſperſa eccleſia, decimo octavo ætatis ſuæ anno κατηχήσεων opus aggreſſus: poſtea a Demetrio ejus urbis epiſcopo in locum Clementis confirmatus, per multos annos floruit; & quum jam mediæ eſſet ætatis, & propter eccleſias Achaiæ, quæ pluribus hæreſibus vexabantur, ſub teſtimonio eccleſiaſticæ epiſtolæ Athenas per Palæſtinam pergeret, a Theoctiſto & Alexandro Cæſareæ & Hieroſolymorum epiſcopis, presbyter ordinatus, Demetrii offendit animum: qui tanta in eum debacchatus eſt inſania, ut per totum mundum ſuper nomine ejus ſcriberet. Conſtat eum antequam Cæſaream migraret, fuiſſe Romæ ſub Zephyrino epiſcopo, & ſtatim Alexandriam reverſum, Heraclam presbyterum iterum, qui ſub habitu philoſophi perſeverabat, adjutorem ſibi feciſſe κατηχήσεως, qui quidem & poſt Demetrium Alexandrinam tenuit eccleſiam. Quantæ autem gloriæ fuerit, hinc apparet, quod Firmilianus Cæſareæ epiſcopus cum omni Cappadocia eum invitavit, & diu tenuit, & poſtea ſub occaſione ſanctorum locorum Palæſtinam veniens, diu Cæſareæ in Sanctis ſcripturis ab eo eruditus eſt: ſed & illud, quod ad Mammæam matrem Alexandri imperatoris religioſam feminam rogatus venit Antiochiam & ſummo honore habitus eſt: quodque ad Philippum imperatorem, qui primus de regibus Romanis Chriſtianus fuit, & ad matrem ejus litteras fecit, quæ uſque hodie exſtant: & quod tantum in ſcripturis divinis habuerit ſtudii, ut etiam Hebræam linguam contra ætatis gentiſque ſuæ naturam ediſceret. Dialecticam quoque & geometriam, arithmeticam, muſicam, grammaticam, & rhetoricam, omniumque philoſophorum ſectas ita didicit, ut ſtudioſos quoque ſæcularium litterarum ſectatores haberet,

haberet, & interpretaretur eis quotidie, concurfufque ad eum miri fierent, quos ille propterea recipiebat, ut fub occafione fæcularis litteraturæ, in fide Chrifti eos inftitueret. Vixit ufque ad Gallum & Volufianum, id eft ufque ad fexagefimum nonum ætatis fuæ annum, & mortuus eft Tyri, in qua urbe & fepultus eft. Hæc & longe plura divus Hieronymus.

Origenes (ait Erafmus) Græcis Montigenam fonat, prima vocali producta, quemadmodum fit in ὠρέτυχ, quæ fine controverfia hinc dicta eft, quod malefica in montibus perageret fua facra. Adamas autem, indomiti nomen obtinuit, quod quum fit lucidiffimus, ne chalybis quidem duritiæ, nec malleorum ictibus cedit. At Origenis animus plufquam adamantinus fuit, quem nec vitæ aufteritas, nec perpetui labores, nec dura paupertas, nec æmulorum improbitas, nec fuppliciorum terror, nec ulla mortis facies a fancto inftituto vel tantillum dimovere potuit. Tanto enim martyrii defiderio flagravit, ut vehementer ambiret, vel adolefcentulus, in ea laudis parte patri aut comes effe aut præcurfor: & prorfus antevertiffet, ni mater præfentiens illum fummo diluculo ad agones, ubi multi trucidabantur, velle procurrere, noctu clam omnia illius indumenta fuftuliffet. Ita martyrii candidatum, quem terror mortis non potuit, pudor domi retinuit. Quin & patrem quum adhuc in vinculis effet, per epiftolam cohortatus eft, ut in pulcherrimo inftituto perfifteret, illud addens, Vide pater ne quid mea caufa fecus facias. Adhuc adolefcens, fervido quodam zelo, fed non fecundum fcientiam, feipfum caftravit, quo libere citraque pudicitiæ periculum doceret Evangelicam philofophiam. V. multo plura apud Erafmum.

ORIGINALIS, ORIGINALITER, ORIGINARIUS, ORIGINATIO, ORIGINITUS, V. ORIGO, in ORIOR.

ORINDA, æ. f. [ὀρίνδη] Panis genus & femen peculiare Æthiopiæ, fefamo perfimile. V. Hefych. Apic. 2. 2. Orindam infufam terere.

ORIOLES, is. vel ORIOLA, æ. f. Genus quoddam navium, quæ aliter Profumiæ, vel Geforetæ dicuntur. V. Gell. lib. 10. cap. 25. conf. ORIA.

ORĪON, ōnis. m. [Ὠρίων] filius Neptuni fecundum Hefiodum. Alii fabulantur eum ex urina Jovis, Neptuni, & Mercurii genitum, quos deos quum OEnopeus quidam hofpitio excepiffet, eifque bovem mactaffet, petivit ut fibi filium concederent. Illi ergo corium e bove detractum popofcerunt, atque in illud urinam reddiderunt, ex qua natus eft Orion. Ovid. lib. 5 Faft. 534. Idem ibid. non OEnopeum, fed Hyreum fuiffe canit qui hofpitio deos fufceperit. Et Orionem Urionem appellatum fuiffe Fuit autem ftatura corporis ingenti, quod & ipfum Ovidius ibid. indicat, Creverat immenfum. & Virg. 10. Æn. 763.

— quam magnus Orion, &c. Fuit etiam venator, & fatelles Dianæ, unde Horatius eum a Diana confoffum inquit, quod concubitum ejus petere aufus fuiffet: fic enim canit lib. 3. Carm. 4. 71.

— notus & integræ
Tentator Orion Dianæ,
Virginea domitus fagitta.

Præterea lib. 2. Carm. 13. 39. apud inferos eum effe indicat, una cum Prometheo & Tantalo. Ovidius vero ait eum a fcorpio interfectum fuiffe, quem irata Tellus illi immiferat, propterea quod gloriatus fuerat nullum in terris effe animal, quod vincere non poffet. Dianam vero mifertam illius, inter fidera eum collocaviffe. Lucan. lib. 9. 839. Inter aftra receptus eft ante Tauri veftigia. Sunt tamen qui Græce ab aquarum inundatione fic dictum velint, quod ejus tempore habet ortum hiems, & mare ac terras tempeftatibus turbat. ὀρίνω enim, turbo & concito, fignificat. Plautus Jugulam vocat, quod fit ejus gladius ftellarum fulgore terribilis. Hic fi fulget, ferenitatem: fi obfcurat, tempeftatem denotat.

Pectus Orionis. Cic. in Arat. 3.
Aquofus Orion. Virg. 4. Æn. 52.
Armatus auro. Virg. 3. Æn. 517.
Devexi rapidus comes Orionis Notus. Hor. 1. Carm. 28. 21. Devexum inquit, id eft in devexa cæli parte pofitum, hoc eft in Occafu. Comitem vero ejus Notum facit, quoniam tempeftatem & ventos fecum fert Orion.
Enfifer. Ovid. 4. Faft. 388.
Infeftus nautis. Hor. Epod. 15. 7.
Nimbofus affurgens fluctu. Virg. 1. Æn. 539.
Pronus magno trepidat tumultu. Hor. 3. Carm. 27. 18.
Sævus ubi Orion hibernis conditur undis. Virg. 7. Æn. 719.
Triftis, Hor. Epod. 10. 10.
Orion, primam interdum productam habet, interdum correptam, utrumque cum ratione. ὠρίων enim (quo nomine illum vocatum fuiffe fupra diximus) lingua Dorica ὠρίων facit, eaque ratione O longum eft. Breve autem fit quum omiffa fecunda vocali in ὠρίων, ὀρίων dicunt. Hoc mirum magis eft, Ovid. lib. 5. Faft. 493. in obliquis ω pofterius contrahere.

Quorum fi mediis Bœoton Oriona quæres. Idem 8. Met. 207.
— ftrictumque Orionis enfem. Ibid. lib. 13. 294.
— nitidumque Orionis enfem.

Dicitur Orion etiam Oarion, ut apud Nicandrum,

Βοιωτῷ τεύχοντα κακὸν μόρον Ὠαρίωνι.

Sic etiam Catullus in elegia de coma Berenices, 64. 94.

Proximus Hydrochoo fulgeat Oarion.

Et Rutil. 1. 637.

Namque procellofo fubjungitur Oarioni.

Orion, Grammaticus, Præceptor Procli. V. Marin. Neapol. in Vita Procli.

ORIOR, īris vel ĕris, ortus fum, [τέλλω, ἀνατέλλω, ἀνίσχω, ἐξανατέλλω, ἐπανατέλλω, ἐπιτέλλω, ὑποφύομαι] īri. Oriri mediam femper producit, Oritur corripit. eft Nafci vel furgere, ut ait Feftus. Ovid. 10. Met. 166.

Tu quoties oreris, viridique in cæfpite flores.

Oriri & procreari. Cic. 2. de Legib. 4. Sum illi villæ amicior modo factus, atque huic omni folo, in quo tu ortus & procreatus.
Oriri ex fe, & fponte fua nafci. Cic. 1. de Finib. 78.
Ex caufa oriri. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Cædes miferrima oritur. Virg. 2. Æn. 411.
Clamor oritur. Plaut. Aul. 2. 9. 7.
Fons oritur in monte. Plin. 4. Epift. 50.
Horror tremulus mæftis orietur fletibus. Propert. lib. 1. 5. 15.
Lux profpera oritur. Ovid. 1. Faft. 71.
Monftrum mirabile oritur, i. e. Accidit. Virg. 2. Æn. 680.
Officia virtutis a fuo cujufque genere oriuntur. Cic. 5. de Finib. 69.
Rifus oriebantur, dulcefque cachinni. Lucret. lib. 5. 1396.
Sermo oritur ab his. Cic. de Amicit. 5. Fannius & Q. Mucius ad focerum veniunt poft mortem Africani, ab his fermo oritur: refpondet Lælius. Quafi dicat, Ipfi primo loquuntur in ifto dialogo.

Sermo oritur de villis. Hor. 2. Serm. 6. 71.
Signa noctis orientia. Virg. 7. Æn. 138.
Stellæ oriuntur & cadunt. Ovid. 1. Faft. 295.
Tempora orientia. Hor. 2. Epift. 1. 130.
Ulcera oriuntur, Exfiftunt. Celf. lib. 16. cap. 13. Alia quoque ulcera in gingivis oriuntur, quibus eadem quæ in reliquo ore fuccurrunt.
Ortum eft abs te, vel ex te. Ter. Andr. 3. 2. 9.

Vel hoc quis non credat, qui norit te, abs te effe ortum? h. e. Te effe principium & initium hujus rei.

Facinus oritur ex te. Plaut. Pœn. 4. 2. 67. i. e. Tu es auctor hujus facinoris. Ter. Adelph. 2. 1. 35, Tamen tibi a me nulla eft orta injuria. i. e. Cœpta, ut ait Donatus.

ORIENS, entis. Partic. [ἀνατέλλων, ἀνίσχων] ut,
Auftri orientis motus. Hor. 3. Carm. 27. 22.
Dies oriens. Tibul. lib. 4. 1. 122.
Luna. Ovid. 8. Met. 11.
Lux. Catull. Argon. 62. 376.
Signa orientia noctis. Virg. 7. Æn. 138.
Oriens, Surgens. ut, Conful oriens magiftrum populi dicat. Velius Long. de Orthogr. p. 2234. Putfch. Liv. 8. 23. extr. Cum Cof. oriens nocte filentio diceret dictatorem. V. not. Gronov.
Orientium juvenum fulgor. Paterc. 2. 99. 2.

ORIENS, fubft. [ἀνατολή] Pars ea mundi in qua fol oriri folet. Plin. lib. 10. cap. 44. Orientem fpectare quibus exeant in pafcua, Occafum quibus redeant. [In Oriens & Occidens fubauditur Sol, in Ortus, vel Occafus, Solis. Quod & fæpe additur.
Ab Oriente. V. A vel AB.
Oræ Orientis. Hor. 1. Carm. 12. 55.
Anhelus. Stat. 3. Silv. 2. 102. Virg. 1. Georg. 250.

Nosque ubi primus equis Oriens afflavit anhelis.

Extremus. Ovid. 7. Met. 266.

ORIENTALIS, e. Adj. ut, Auxilia Orientalia. Juftin. 14. 4. 18.
Regna Orientalia. Idem 39. 5. 3.
Ab Orientali arboris parte. Pallad. 3. 17.

ORTUS, a, um. Partic. [φύομενος] Cic. pro Cluent. 161. Quum quædam in collibus (ut folet) controverfia paftorum effet orta. Sic, Orta luce, apud Cæf. lib. 5. Bell. Gall. 8. pr.
Hoc initio fufpicionis orto. Cic. pro Cluent. 180.
Fletus ortus ab omni turba. Liv. 2. 40.
Flos ortus de fanguine. Ovid 10. Met. 735.
Lucifer ortus erat. Ovid. 4. Met. 664.
Ratio orta ab fenfu falfo. Lucret. lib. 4. 485.
Rumor ortus ex Sulpicii litteris, &c. Cic. 11. Att. Epift. ult. V. Rumor firmus, in RUMOR.
Sol recens ortus. Virg. 3. Georg. 156.
Ortus ab hoc. Nepos 25. 18. 3.
Ortus ex eo loco: i. e. Natus. Ter. Eun. 2. 2. 10.
Ortus equeftri loco. Cic. 1. de Lege Agrar. 27. Et Liv. 26. 6. Loco obfcuro, tenuique fortuna ortus.
Silvis fuit ortus in altis. Ovid. 4. Faft. 41.
Terra orti. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Fatis melioribus ortus. Ovid. 4. de Pont. 9. 9.
Majoribus ab his orti. Hor. 1. Serm. 5. 55.
Nobilibus antiquis. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Satu deorum. Cic. de Univerf. 35.
Stirpe ab antiqua Teucrorum. Virg. 1. Æn. 630.
Pueri claris patribus. Hor. 4. Carm. 6. 31.
Ortus aliquando idem fignificat quod Oriundus. Cæf. 2. Bell. Gall. cap. 4. ait plerofque Belgas effe ortos a Germanis.

ORĪTŪRUS, a, um. Partic. [ὑποφυσόμενος] Hor. 2. Epift. 1. 17.

Nil oriturum alias, nil ortum tale fatentes.

ORIUNDUS, a, um. Adj. [ἀπόγονος] fignificat Locum unde majores noftri funt, nofque originem traximus. Diftinguitur a Loco nativitatis, Liv. 24. 6. Hippocrates, & Epicides nati Carthagine, fed oriundi ab Syracufis. i. e. Ab Syracufis originem trahentes, unde fuerunt parentes ipforum. Val. lib. 3.
Oriundus ab Ulyffe. Liv. 1. 49. de Octavio Mamiliano Tufculano. Auctor de Viris illuftr. cap. 35. pr. Pyrrhus rex Epirotarum materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus.
Ab ingenuis oriundus. Cic. in Topic. 29. Gentiles funt, qui inter fe eodem nomine funt; non fatis eft. Qui ab ingenuis oriundi funt; nec id quidem fatis eft. Quorum majorum nemo fervitutem fervivit; abeft etiam nunc. Qui capite non funt deminuti; hoc fortaffe fatis eft.
Oriundus, aliquando fine præpofitione, ut apud Liv. 1. 20. Alba oriundum facerdotium. Lucret. 2. 990.

Denique cæleſti fumus omnes femine oriundi.

Oriundus, cum indeclinabilibus aliquando jungitur. ut, Ego fum inde oriundus, unde tu. Valla 3. 7. Plaut. Aul. 3. 6. 6.

Qui habent, meminerint fefe unde oriundi fient.

Oriundus, pro Ortus aliquando invenitur cum præpofitione, & aliquando fine præpofitione. Liv. 8. 22. Palæpolis fuit haud procul inde, ubi nunc Neapolis fita eft: duabus urbibus idem populus habitabat, Cumis erant oriundi. Columel. lib. 1. cap. 3. Quum a primis cunabulis, fi modo liberis parentibus eft oriundus, audiffe potuerit, μὴ δέ, &c.

ORTUS, ūs. m. [γένεσις] Nativitas. Cic. de Amicit. 32. Et erit hujus ortus a natura, quam ab imbecillitate, & gravior & verior.
Generofus materno ortu. Ovid. 13. Met. 148.
Nobilis ortu. Sil. lib. 1. 77.
Tufculanus ortu fuit Cato. Cic. 2. de Legib. 5.
Ducere ortum ab aliquo. Ovid. 5. Met. 494.
Habere ortum & gigni. Cic. de Univerf. 5.
Moderatur ortus nafcentium luna. Cic. 2. de Divin. 91.
Animantium ortus. Cic. 2. de Finib. 31.
Repetere ortum juris a fonte. Cic. 1. de Legib. 20.
Solis ortus, [ἀνατολή] Plin. lib. 12. cap. 14. Saba regio fpectans ortus folis æftivi.
Signorum ortus. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Ortus & obitus fignorum definitum quendam ordinem fervant. Cic. 1. de Invent. 59.
Stellarum ortus atque obitus. Catull. de Coma Berenicis, 67. 2.

Ortus occaſuſque ſiderum non fieri eodem tempore apud omnes, neceſſe eſt. Cic 2. de Divin. 92.
Antiqui ſignorum ortus. Virg. 9. Ecl. 46.
Cæleſtis. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Nitidus. Ovid. 2. Met. 112.
Punicei. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 220.
Purpureus. Ovid. 1. Triſt. 2. 27.
Roſeus Phœbi. Claud. de Bell. Getic. 244.
Ab ortu ad Occaſum commeat ſol. i. e. Ab Oriente ad Occidentem. Cic. 2. de Nat. Deor. 49.
Phœbus iteravit ortus. i e. Jam illuxit ſecundus dies. Ovid. 6. Faſt. 199.
Aurora oſtendit ſuos ortus. Virg. 4. Georg. 544.
Perdiſcere ortus obituſque ſignorum. V. PERDISCO.
Matutinos prædicit Lucifer ortus. Senec. OEdip. 5.
Suſpicere ortus ſignorum. Virg. 9. Ecl. 46.
Ortus, de plantis. Lucret. 5. 212.
Terraique ſolum ſubigentes cimus ad ortus.

ORTĪVUS, a, um. Adj. ut Cardo ortivus, Plaga Orientis. Manil. 3. 189.
— ortivo totidem de cardine duces.

ORĪGO, ĭnis. f. [ῥιζίον, αἰτία, ἀρχὴ] ab Orior derivatur, & Principium, initium, cauſam, ortum, ſtirpem, ſemen, ſive fontem ſignificat. Plin. lib. 10. cap. 37. Multi nobilitatem ſingularum columbarum & origines narrant.
Origo ſummi boni. Cic. 2. de Finib. 31. A primo, ut opinor, animantium ortu petitur origo ſummi boni.
Origines, pl. Liv. 1. in præf. Et legentium pleriſque haud dubito, quin primæ origines, proximaque originibus, minus præbitura voluptatis ſint, &c.
Origo rerum & molitio. Cic. de Univerſ. 7. Quæramus igitur cauſam, quæ impulerit eum qui hæc machinatus ſit, ut originem rerum & molitionem novam quæreret.
Nullius rei, cauſa remota, reperiri origo poteſt. Cic. de Univerſ. 3.
Originem & progreſſionem certarum rerum perſequi. Cic. 4. de Finib. 17.
Cauſa & origo malæ mentis. Juven. 14. Sat. 226.
Eloquentiæ origo eſt verborum delectus. Cic. de Clar. Orat. 253.
Fontium origines celat Nilus. Hor. 4. Carm. 14. 45.
Mundi creſcentis prima origo. Virg. 2. Georg. 336.
Genitalis rerum. Lucret. lib. 5. 176.
Cæleſtis. Virg. 6. Æn. 70.
Gens cuncta ab origine. Virg. 3. Georg. 473.
Mira. Ovid. 1. Met. 252.
Muliebris Lucret. lib. 4. 1226.
Natalis. Ovid. 12. Met. 471.
Tenuis. Ovid. 3. Faſt. 433.
Modicus originis. Tacit. 6. Ann. 39. 3.
Clarus origine. Ovid. 18. Epiſt. 147.
Accipere originem ab aliquo. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Ducere originem ab auctore aliquo. Hor. 3. Carm. 17. 5.
Ducere originem ex aliquo. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Naſcetur pulchra Trojanus origine Cæſar. Virg. 1. Æn. 290.

ORIGĬNĀLIS, e. Adj. [ἀρχοειδὴς] Quod ex origine contrahitur: ut, Originalis decor, originalis macula, originale delictum.
Parens originalis. Apul. Met. 11. pr.
Sententia originalis. Idem lib. 10. extr. conf. ORIGINARIUS paulo poſt.

ORIGINALĬTER, Adv. Auguſtin. Retract. 1. 15.

ORIGINĀRIUS, a, um. Adj. [ἀρχικὸς] Budæus, originarii, ſunt qui contrahunt municipatum origine principaliter, ut Accurſius in rub. de Incolis dicit lib. 10. Cod. & ibidem titulus eſt de Municipibus & originariis. Hi & Originales vocantur in l. Quum neque. eod. tit. De incolis. in l. Cives, Cives quidem origo facit: incolas vero domicilium. conf. Ambroſ. Serm. 17. extr.

ORIGINĬTUS, Adv. Origine. Ammian. 31. 6. Unde etiam Perſæ, qui ſunt omnes originitus Scythæ.

ORIGINĀTIO, ōnis. f. [ἐτυμολογία] Quintil. lib. 1. cap. 6. Sunt qui vim potius intuiti, originationem vocent. De etymologia.

ORĪPĔLARGUS, i. m. [ὀρειπελαργὸς] Ciconia montana. Plin. 10. 3. Aquilæ genus.

ORĪTES, is m. [ὀρείτης] Gemma, de qua ſic Plin. lib. 37. cap. 10. Orites globoſa ſpecie, a quibuſdam & ſiderites vocatur, ignem non ſentiens.

ORITHEA, æ. f. Nympha eſt, quaſi Hortans ad curſum dicta.

ORĪTHȲIA, æ. f. [Ὠρείθυια] Filia fuit Erechthei Athenarum regis, quam quum Boreas adamaſſet, & ſibi conjugem dari poſtularet, nec impetrare valuiſſet, illam rapuit, & in Thraciam ſecum detulit, ex qua Zetum & Calaim filios procreavit, ut pro vera hiſtoria retulit Euſebius. Poetæ pro Vento habent. Cic. 1. de Legib. 3. Verumne ſit, Athenis, non longe item a tua antiqua domo, Orithyiam Aquilo ſuſtulerit; ſic enim eſt traditum. V. Apollon. Argonaut. lib. 1. & Ovid. 6. Met. 683. conf. Stat. 12. Theb. 630. Nat. Comit. 8. 2. & Cæl. Rhod. 15. 23.
Actias Orithyia, Athenienſis. Virg. 4. Georg. 463.
Cecropia. Valer. 1. Argon. 468.
Pandionia. Propert lib. 1. 20. 31. a fratre Pandione.
Alia fuit eodem nomine regina Amazonum: de qua Juſtin. lib. 2. 4. 17. & 26.

ORIUNDUS, V. ORIOR.

ORIX, V ORYX.

ORIZA, V. ORYZA.

ORIZON, V. HORIZON.

O R M

ORMĔNIS, ĭdis. f. Patronym. filia Ormenii, Aſtydamia ab Hercule rapta. Vocativo Ovid. 9. Epiſt. 50.
Nec referam partus, Ormeni Nympha, tuos.

ORMENIUM, vel ORMINIUM, i. n. [Ὀρμένιον, Ὀρμίνιον] teſte Homero 2. Iliad. 734. Magneſiæ civitas: idque Plinius confirmavit lib. 4. cap. 9.

ORMENOS, ſive HORMENUS, i. m. [ὄρμενος] Silveſtris aſparagus, quam corrudam Columella & Cato vocant. Plin. lib. 20. cap. 10. Silveſtrem aſparagum aliqui corrudam, aliqui Libycum vocant, Attici Hormenum.

Sic ſcribit Hard. al. Horminium. V. HORMINIUM.

ORMINALIS, is. f. Herba, alias Satyrion. Apul. de Herb. cap. 15.

O R N

ORNAMENTUM, V. ORNO.

ORNEÆ, f. [Ὀρνεαὶ] Oppidum prope Corinthum, ubi erat templum Priapi, quem Corinthii Orneatem vocabant. Celebrabant autem hæc feſta Nymphæ juxta Colophonem. Strabo lib. 8.

ORNĒUS, i. m. [Ὀρνεος] Ixionis & Nubis filius, unus ex Centauris. Ovid. 12. Met. 302.

ORNIS, ios, vel ĭthos. f. [ὄρνις] Latine dicitur Avis vel Gallina.

ORNITHIAS, æ. m. [Ὀρνιθίας] Ventus ab adventu avium dicitur, teſte Budæo. Sunt autem Ornithiæ, [Ὀρνιθίαι] Venti Septentrionales. Columel. lib. 11. cap. 2. Decimo Calend. Mart. Leo deſinit occidere, venti Septentrionales, qui vocantur Ornithiæ, per dies triginta eſſe ſolent. Plin. lib. 2. cap. 47.

ORNĪTHŌN, ōnis. m. [ὀρνιθὼν] Latine Aviarium dicitur. Varro 3. de R. R. cap. 3. Contra, nunc aviaria ſunt nomine mutato, quod vocantur ornithones. Ibid. cap. 2. Recipis nos, inquit, in tuum ornithona, ubi ſedes inter aves. Idem lib. 2. in procem. Ex ea enim quoque fructus tolli poſſunt non mediocres ex ornithonibus, ac leporariis & piſcinis. conf. Columel. 8. 1. & 3. & 4. & 8.

ORNITHŎBOSCĪUM, i. n. [ὀρνιθοβοσκεῖον] Locus in quo gallinæ & aves depaſcuntur & enutriuntur. Varro lib. 3. de R. R. cap. 9. De iis qui ornithoboſcium inſtituere volunt.

ORNITHOTROPHĪUM, i. n. [ὀρνιθοτροφεῖον] Locus in quo aves educantur. Varro lib. 3. de R. R. cap. 5. In quo diceris longe viciſſe, non modo archetypon inventoris noſtri ὀρνιθοτροφείων M. Lænii Strabonis, &c. i. e. Ornithotrophiorum.

ORNITHOGĂLE, es. f. [ὀρνιθογάλη] Herba quam deſcribit Plin. 21. 17.

ORNITHOGĂLUM, i. n. [ὀρνιθόγαλον] Cauliculus eſt, teſte Dioſcoride, ſeſquipedalis, candicans, & tenuis, tribus aut quatuor mollibus cauliculis in cacumine agnatis, a quibus flores prodeunt foris herbacei, & intus, quum hiare cœperint, lactei. Dioſc. 2. 177.

ORNO, [κοσμέω, πρέπω, περάω, δαιδάλλω, ἀσκέω, κάζω] āre. Pulchrum & decorum facere. Cic. 1. Tuſc. 68. Nocturnamque cæli formam undique ſideribus ornatam. Idem 2. Att. 1. Quanquam illa tua (legi enim libenter) horridula mihi, atque incompta viſa ſunt: ſed tamen erant ornata hoc ipſo, quod ornamentum neglexerant.
Populus ornabtt ædem frondibus. Propert. lib. 4. 10. 29.
Gemma ornabat manus. Propert. lib. 3. 6. 12.
Sepulcrum floribus ornare. Cic. pro Flacc. 95.
Ornare, Honorare, Decorare. Cic. 7. Fam. 5. Neque impedio quominus, ſi tibi ita placuerit, etiam hiſce eum ornes gloriæ inſignibus.
Augere & ornare rhetoricen. Cic. 3. de Finib. 26. Poteſt id quidem fuſe & copioſe, & omnibus electiſſimis verbis, graviſſimiſque ſententiis rhetorice & augeri & ornari.
Ornare aliquem, & Spoliare, contraria. Cic. pro Flacc. 59. Quis erat qui non ſciret in ornandis ſtudioſiorem Mithridatem, quam in ſpoliandis Trallianis fuiſſe?
Mirabilius & magnificentius augere aliquid, & ornare. Cic. 1. de Orat. 94.
Inventa veſtire & ornare oratione. Cic. 1. de Orat. 142.
Ars ornat aliquem. Cic. 1. Tuſc. 112.
Artem ornare jure. Cic. 1. Tuſc. 112.
Donis ornatur honeſtis. Hor. 2. Epiſt. 2. 32.
Donis propriis ornatur induſtria. Claud. 8. Paneg. 261.
Moribus ornas res Italas. Hor. 2. Epiſt. 1. 2.
Munus ornare verbis, pro Laudare, & verbis quodammodo majus facere. Ter. Eun. 2. 1. 8.
Orationem ornare & illuminare. Cic 3. de Orat. 25.
Scientiam juris Civilis novo ornatu ornare. Cic. 1. de Orat. 235.
Ornari & exornari ab aliquo. Cic. 11. Philipp. 36.
Omnibus rebus aliquem ornare. Cic. 6. Att. 6. pr.
Ampliſſimis & honorificentiſſimis rebus aliquem ornare. Cic. 5. Fam. 2.
Defendere, amplificare, & ornare aliquem. Cic. pro Domo 88.
Tueri & ornare aliquem. Cic. 9. Fam. 14. Intelligere debes in te poſitam eſſe Rempub. tibique non modo tuendos, ſed etiam ornandos eſſe illos viros, a quibus initium libertatis profectum eſt.
Decretis ornari. Cic. ad Brut. 17. Immo triumphus & ſtipendium decernitur, & omnibus decretis ornatur.
Frequentia ornare & celebrare egreſſum alicujus. Cic. in Piſon. 31.
Dignitate augeri & honore ornari. Cic. pro Planc. 22.
Laude eximia ornari, vel ſummis laudibus. Cic. 4. in Catil. 21. Ornetur alter eximia laude Africanus, qui duas urbes, huic imperio infeſtiſſimas, Carthaginem, Numantiamque delevit.
Laudibus ſuis & alienis aliquem ornare & honorare. Cic. 2. Philipp. 25.
Sententiis ſuis in ſenatu aliquem. Cic. 1. Fam. 9.
Studiis ſingularibus aliquem. Cic. 3. Q. frat. 4.
Suffragio ornare candidatum. Plin. Epiſt. 1. lib. 2.
Forum ornare, V. FORUM.
Ornare, verbum eſt ſæpe de provinciis uſurpatum ab antiquis ſcriptoribus. Cic. 3. Att. 24. pr. Quum ad me ſcripſiſſetis veſtro conſenſu Conſulares provincias ornatas eſſe. Idem in Piſon. 5. Provinciam Galliam exercitu inſtructam & ornatam. Quod ita accipio, ut cum ipſis provinciis ſimul decernerentur eæ res, quæ provincias adminiſtrantibus neceſſariæ putarentur, ut milites, pecunia, & hujuſmodi. Ornatæ provinciæ lege Curiata, quarum rectoribus imperium, exercitus, ſtipendium, legati dabantur. Sed lege Curiata non omnes ibant in provincias, ideoque non omnes publico ſumptu. Cic. 4. Att. 18. In ornandis provinciis conſularibus.
Conſules ornare, eſt Provincias Conſulibus decernere. Cic. 3. Att. 24. Suam poteſtatem eſſe de Conſulibus ornandis. Ita loquutus eſt lib. 2. ad Q. frat. 3. pr. Referebatur de provinciis Quæſtorum, & de ornandis Prætoribus. Idem 4. Att. 16. non procul a fine, Appius ſine lege, ſuo ſumptu, in Ciliciam cogitat. Senſus eſt: Appius Conſul in Ciliciam provinciam proficiſci cogitat ſine lege Curiata, proinde ſuo ſumptu, non publico. Qui enim ſine lege Curiata, imperio a populo non accepto, proficiſcebantur in provincias: ii & ſine legionibus ibant, &

ſuo

suo sumptu. Qui lege Curiata, populi jussu: ii cum legionibus, publico sumptu.
Apparitoribus, scribis, librariis, præconibus, architectis Prætoriam potestatem ornare. Cic. 2. de Lege Agrar. 32. conf. Mulis ornare, in MULUS & ORNAMENTUM infra.
Armis se ornare. Ovid. 9. Epist. 103.
Parari & ornari scutis & telis. Cic pro Cæcin. 60.
Delicias alicujus ornare. Cic. 1. Att. 14. Ecce aliæ deliciæ equitum vix ferendæ, quas ego non solum tuli, sed etiam ornavi. [An Quos?
Classes ædificare & ornare. Cic. pro Lege Manil. 9. Qui posteaquam maximas ædificasset, ornassetque classes, &c. Ornasset, i. e. Instruxisset. Liv. 26. 37.
Convivium ornare, Præparare vel apparare. Cic. pro Quint. 93. Non profusis sumptibus vivere, non ornare magnifice, splendideque convivium. Plaut. Rud. 1. 2. 53.
Jubere melius est prandium ornari domi.
Copias ornare atque instruere omnibus rebus. Cic. pro Lege Manil. 20.
Exercitum auxiliis ornare. Cic. 2. Fam. 10.
Fugam ornare, Parare fugam. Ter. Eun. 4. 4. 6.
Lectum genialem ornare & sternere sibi. Cic. pro Cluent. 14.
Navem armatis ornare. Nepos 10. 9. 2.
Penum ornare. Plaut. Capt. 4. 4. 12.

ORNANDUS, a, um. Partic. [κοσμητέος] ut Suet. Aug. cap. 12. Cæsarem ornandum & tollendum censebat. conf. Paterc. 2. 62. extr.
Victoriis ornandus Pompejus. Cic. 1. Fam. 9.
Senectuti celebrandæ & ornandæ quod honestius potest esse perfugium, quam juris interpretatio? Cic. 1. de Orat. 179.
Famula operosa ornandis capillis. Ovid. 2. Amor. 7. 23.

ORNĀTUS, a, um. Partic. & Adj. [κεκοσμημένος, κόσμιος] ut,
Leviter ornatus. V. LEVIS.
Ornatus pessume. Plaut. Aul. 4. 9. 10.
Nondum totos ornata capillos. Ovid. 11. Met. 385.
Apio crines ornatus amaro. Virg. 6. Ecl. 69.
Hedera crescentem ornate poetam. Virg. 7. Ecl. 25.
Foliis ornatus olivæ ipse caput tonsæ. Virg. 3. Georg. 21.
Pampino viridi Liber ornatus tempora. Hor. 4. Carm. 8. 33.
Ornatus in peregrinum modum. Plaut. Pers. 1. 3. 78.
Copiose ornatus. V. COPIA.
Ornatus & gravis in dicendo homo. Cic. 1. de Orat. 42.
Ornatus bono ingenio. Plaut. Pœn. 1. 2. 88.
Ornatus ex suis virtutibus. Ter. Adelph. 2. 1. 21.
Testimoniis clarissimorum imperatorum ornatus Dejotarus. Cic. de Arusp. Resp. 29.
Instructus & ornatus artibus. Cic. 2. de Fin. 112. Sic nos sapientem plurimis & gravissimis artibus atque virtutibus instructum & ornatum, &c.
Rebus omnibus ornatus excellit. Lucret. lib. 1. 28.
Ornatus, inquit Festus, dicitur Qui bonis artibus instructus est, & honores adeptus a populo: & Bene aptus, ut miles aut gladiator, & acturus fabulas.
Ornatissimus homo. Cic. pro Quint. 7. Deinde habet adversarium P. Quintius verbo Sex. Nævium, revera hujusce ætatis homines disertissimos, fortissimos, ornatissimos nostræ civitatis.
Honoribus amplissimis, fortunisque maximis, conjuge, liberis, & affinibus ornatus imperator. Cic. ad Brut. 18.
Navis inter alias ornatior. Tacit. 14. Ann. 4. 3.
Naves omni genere armorum ornatissimæ. Cæs. 2. Bell. Gall. 42.
Splendidissimus atque ornatissimus civitatis suæ vir. Cic. pro Flac. 48.
Homo ornatissimus loco, ordine, nomine, virtute, ingenio, copiis, &c. Cic. 3. Verr. 127.
Amplissimus ad agendum, ornatissimus ad dicendum locus. Cic. pro Lege Manil. 4.
Capillo ornato procedere. Propert. lib. 1. 2. 1.
Ornata sunt cuncta, i. e. Parata. Plaut. Pseud. 2. 3. 10.
Quomodo quidque agerem, ut lenoni surripiam mulierculam,
Jam instituta, ornata cuncta in ordine habeo, ut volueram. i. e. Disposita eo ordine, quo optabam.
Domicilia regis ornata & referta omnibus rebus. Cic. pro Lege Manil. 21.
Exercitus satis probe ornatus. Cic. 2. Fam. 9. conf. Tacit. 3. Hist. 63. 2.
Fores ornatæ. Ovid. 4. Fast. 738.
Fundus ornatissimus. Cic. pro Quint. 98. E fundo ornatissimo dejectus, ignominiis omnibus appetitus.
Oratio composita & ornata, & artificio quodam & expolitione distincta. Cic. 1. de Orat. 50.
Provincia instructa & ornata exercitu & pecunia. Cic. in Pison. 5.
Sententiarum concinnitas ornata. Cic. de Clar. Orat. 286. & 325.
Sententiam ornatissimam de me dixit. Cic. pro Domo, 69.
Versus ornatus elaboratusque. Cic. in Orat. 36.

ORNĀTE, Adv. [κεκοσμημένως] Recte, proprie, eleganter & disposite: ut, Ornate dicere, proprium est eloquentis, ut ait Quintil. in prooemio lib. 8. Cic. 1. de Finib. 8. Res vero bonas verbis electis graviter ornateque dictatas quis non legat?
Ornate splendideque facere aliquid. Cic. 1. Offic. 4.
Ornate politeque dicere. Cic. pro Cœl. 8.
Composite, ornate, copiose eloqui. Cic. 1. de Orat. 48.
Distincte, distribute, eleganter, ornate scribere. Cic. 2. Tusc. 7.

ORNĀTUS, ûs, vel i, antique. m. [κόσμος, κοσμιότης] Dicitur (auctore Festo) Cultus ipse, quo quis ornatur: ut quum dicimus aliquem tragico vel comico ornatu prodire. Cic. 4. Acad. 119. Nulla senectus diuturnitate temporum exsistere, ut hic ornatus unquam dilapsus occidat. Virg. 1. Æn. 654.
Ornatus, quasi ab ore natus. Hinc enim maxime sumitur, quod eam deceat. Itaque ob id paratur speculum. Hæc Varr. lib. 4. de L. L. 29. [Sic Ornamentum, quasi Osnamentum ab Ore deducit. 5. 7. extr. inscite.
Lugubris ornatus. V. LUGEO.
Militaris. Cic. 1. Off. 61. Declaratur autem studium bellicæ gloriæ, quod statuas quoque videmus ornatu fere militari.
Persicus. Cic de Senect. 59. Tum Lysandrum intuentem ejus purpuram, & nitorem corporis, ornatumque Persicum, multo auro, multisque gemmis, dixisse, &c. De Cyro.

Pulchrum ornatum turpes mores pejus cœno collinunt. Plaut. Pœn. 1. 2. 93.
Regalis ornatus & vestitus pulcherrimus. Cic. 2. de Finib. 69.
Regio ornatu instratus. V. INSTERNO.
Amplus ornatus scenæ aut fori. Cic. in Orat. 134.
Admirabilis cæli. Cic. 2. de Nat. Deor. 94.
Omnis ornatus virginis. Virg. 7. Æn. 74.
Distinctio & ornatus oratoris. Cic. 2. de Orat. 366.
Ornatus orationis, tanquam vestis, detractus. Cic de Clar. Orat. 262.
Verborum ornatus oratoris putandus est. Cic. 1. de Orat. 49.
Insignis. Cic. in Orat. 78.
Disposita ornatu quædam insignia & lumina. Cic. 3. de Orat. 94.
Afferunt hæc quasi lumina magnum ornatum orationi. Cic. in Orat. 134.
Novo & alieno ornatu ornare, & Suo spoliare & denudare, contraria. Cic. 1. de Orat. 235. Vide, Crasse, ne dum novo & alieno ornatu velis ornare juris Civilis scientiam, suo quoque eam, concesso & tradito, spolies atque denudes.
Ornatus & Cultus, diversa. Tertull. in lib. de Habitu mulieris, Habitus feminæ duplicem speciem circumfert, cultum & ornatum. Cultum dicimus, quem mundum muliebrem vocant: ornatum, quem immundum muliebrem convenit dici. Ille in auro, & argento, & gemmis & vestibus deputatur: iste in cura capilli & cutis, & earum partium corporis, quæ oculos trahunt. Hæc ille.
Ornatus, Apparatus. Ter. Andr. 2. 2. 28. In ædibus nihil ornati, nihil tumulti. Ornati genitivus est.
Ornatu, sine i littera in dativo usurparunt gravissimi auctores. C. Cæsar in Dolabell. actionis 111. Ibi isti, quorum in ædibus fanisque posita, & honori erant, & ornatu. Auctor Gell. lib. 4 cap. 16.

ORNATIO, ōnis. f. Vitruv. 5. 7. Specie ornationis &c.

ORNĀTOR, ōris. m. Gloss. vet. Κοσμήτης, Ornator. Cassiodor. 1. Epist. 2. Acervus Neptunius generator florentis purpuræ, ornator folii.

ORNATRIX, īcis. f. [κοσμήτρια] Suet. Claud. cap. 40. Hæc matris meæ liberta & ornatrix fuit. Ovid. 3. de Arte Am. 239.
Tuta sit ornatrix: &c. Idem 1. Amor. 14. 16. V. COSMETA.

ORNĀMENTUM, i. n. [κόσμημα] Idem quod Ornatus. Cato R. R. cap. 10. Ornamenta bubus sex. Cic. pro Rosc. Amer. 139.
Instruere ornamenta alicui. V. INSTRUO.
Ornamentum, Beneficium honorificum. Cic. 2. Fam. 18. Quæcunque a me ornamenta ad te proficiscentur. Budæus.
Afficere aliquem populum ornamentis. Cic. pro Corn. Balb. 43.
Arx & ornamentum amicorum Antonii Cotyla. Cic. 8. Philip. 24.
Flos Italiæ, firmamentum imperii Romani, ornamentum dignitatis. Cic. 3. Philip. 13.
Insignia & ornamenta generis, nominis, honoris occiderunt. Cic. pro Sull. 88.
Matronarum vera ornamenta sunt pudicitia, non vestes. Justin. 20. 4. 16.
Pueritiæ ornamentum. Cic. 3. Verr. 152. Quod ornamentum pueritiæ pater dederat, indicium atque insigne fortunæ, hoc ab isto prædone ereptum esse, graviter & acerbe homines ferebant. De Bulla aurea.
Reipublicæ lumen & ornamentum Q. Hortensius. Cic. pro Milon. 38.
Inter præcipua sæculi ornamenta. V. INTER præp.
Triumphi decus & ornamentum minuendum nostra parsimonia non putavi. Cic. de Provinc. Consul. 28.
Honoris ornamenta, monimenta gloriæ, & insignia laudis. Cic. 3. in Catil. 26.
Ornamento esse, Decorare, ornare. Cic. 15. Fam. 4. Tu puer me appetisti: ego autem semper ornamento te mihi fore duxi.
Constituere ornamentum. Cic. 4. Verr, 77. Si ex hoc genere splendorem ordini atque ornamentum curiæ constituere velitis, habeatis sane vobiscum illum Senatorem.
Ornamenta orationis negligere. Cic. 1. de Fin. 14. Quod illa Platonis, Aristotelis, Theophrasti orationis ornamenta neglexerit
Ornamenta orationum & conformationes. Cic. de Clar. Orat. 140.
Eloquentiæ ornamentum. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Oratoria ornamenta dicendi. Cic. de Clar. Orat. 261.
Ornamenta dicendi non satis opima. V. OPIMUS.
Adhibere ornamenta. In ADHIBEO.
Adjungere ornamenta oratoria. V. ADJUNGO.
Amittere ornamenta. Cic. 4. Fam. 6.
Congerere ornamenta. Cic. pro Dejot. 12.
Obtinere ornamenta. Cic. Si quæ pudore tibi ornamenta peperit, ea potest contra petulantiam te defendente obtinere. i. e. Detinere.
Proficiscuntur ornamenta ab aliquo. Cic. 2. Fam. 19.
Recidere ambitiosa ornamenta. Hor. de Arte Poet. 447.
Recuperare ornamenta. Cic. 12. Fam.
Redundare ornamentis. Cic. 3. Fam. 10.
Spoliare ornamentis. Cic. 5. Fam.
Ornamenta, Commoda magistratibus decreta in provincias euntibus. Cic. 7. Verr. 83. Ubi ternis denariis æstimatum frumentum? ubi muli? ubi tabernacula? ubi tot tantaque ornamenta, magistratibus & legatis a Senatu Populoque Roman. permissa & data?
Ornamenta, pro Armis. Sen. præf. lib. 4. Nat. Quæst. Sic ergo formare, ut scias te non posse consequi ut sis impenetrabilis: cum omnia caveris, per ornamenta feriet.
Per ornamenta percussus est. Idem Epist. 14.
Ornamenta pugnantium. Suet. Tito, cap. 9.

ORNĀMEN, īnis. n. Idem. Mart. Capell. lib. 6. Cyllenium excludit ornamen.

ORNAMENTĀRIUS, i. m. Gloss. Gr. Lat. Κοσμήτης, Ornamentarius, ornator. V. COSMETA.

ORNUS, i. f. Arbor. Columel. lib. de Arbor. cap. 16. Sed si aspera & siticulosa loca arboribus obserenda erunt, neque populus, neque ulmus, tam idoneæ sunt, quam orni: eæ silvestres fraxini sunt, paulo latioribus tamen foliis quam ceteræ fraxini, nec deteriorem frondem quam ulmi præstant. Capræ quidem & oves libentius etiam hanc frondem appetunt. [In Gloss. Lat. Gr. Ornus, ἀγρία πίτυς. Rectius posuisset ἀγρία μελία.
Aerea. Valer. 8. Argon. 113.
Annosa. Virg. 10. Æn. 766.
Excelsæ. Valer. 3. Argon. 485.
Humilis. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 140.
Rigidæ. Virg. 6. Ecl. 71.

Steriles saxosis montibus. Virg. 2. Georg. 111.
Truncæ. Stat. 1. Achil. 113.
Vastæ. Stat. 5. Theb. 18.
Advolvunt ingentes montibus ornos. Virg. 6. Æn. 182.
Agitantur veteres. Hor. 1. Carm. 9. 12.
Accisam ferro eruere antiquam ornum. Virg. 2. Æn. 626.
Incanuit ornus albo flore piri. Virg. 2. Georg. 111.
Viduantur foliis orni. Hor. 2. Carm. 9. 12.

Orneus, a, um. Adj ut Colum. 11. 2. Orneam frondem bubus recte præbebimus.

Ornytion, ōnis. m. [Ὀρνυτίων] Filius Sisyphi, frater Glauci, pater Phoci. V. Corinth. sive lib. 2. Pausan. p. 86. quæ est 47. Wech.

Ornȳtus, i. m. [Ὄρνυτος] Idem.
Alius item Teuthis cognominatus. V. Virg. 11. Æn. 677. & Val. Flacc. 3. 173. & Stat. 12. Theb. 207. & 219.

O R O

Oro, [δέομαι, εὔχομαι, παρακαλῶ, γονέομαι, προσεύχομαι] āre. ab Ore fit, inquit Varro de L. L. lib. 5. 7. extr.
Orare atque obsecrare aliquem. Cic. 4. Verr. 42.
Rogare & orare aliquem. Cic. 4. Verr. 96.
Orare & obtestari aliquem. Cic. pro Planc. 104.
Orare & hortari aliquem. Cic. 1. Q frat. 1. 36.
Orare, obsecrare, ne, vel ut. Plaut. Casin. 2. 5. 13. Orat, obsecrat ne Casinam uxorem ducam. Cic. pro Quint. 10. Orat, atque obsecrat, ut multis injuriis jactatam atque agitatam æquitatem, in hoc tandem loco consistere & confirmari patiamini.
Orare ne. Ter. Hec. 3. 2. 3.
Quod te Æsculapi, & te Salus, ne quid sit hujus, oro.
Orare ut. Ter. Andr. 4. 2. 4. Cic. pro Rosc. Amer. 93. Non orat ut eam noctem pervigilet.
Etiam atque etiam te oro, ut me totum tuendum suscipias. Cic. 11. Att. 1.
Orare aliquem per. Ter. And. 1. 5. 54.
Quod ego per hanc te dextram oro & genium tuum;
Per tuam fidem, perque hujus solitudinem
Te obtestor, ne abs te hanc segreges, neu deseras.
Per omnes deos te oro. Hor. 1. Carm. 8. 2.
Pro aliquo orare. Plaut. Asin. 4. 1. 38.
Tibi dicat, tu pro illa ores, ut sit propitius.
Pro salute alicujus aliquem. Cic. ad Brut. 16.
Deum oravere. Ovid. 15. Met. 646.
Gentes orare & urbes. Virg. 6. Æn. 92.
Orare aliquem in audaciam. Sallust. in Catil. cap. 50. Cethegus autem per nuntios familiam atque libertos suos electos & exercitatos orabat in audaciam, ut grege facto, cum telis ad sese irrumperent. Sed melius legitur, Exercitatos in audaciam, orabat, &c.
Orare aliquid alicui. Ter. And. 3. 2. 47. Nunc Chremem conveniam: orabo gnato uxorem. h. e. Orabo, ut filio meo det gnatam suam in uxorem.
Orare aliquid scire. Plaut. Pseud. 2. 2. 62.
Orare aliquid ab aliquo, est Petere. Plaut. Amph. prol. 64.
Orat jus, bonum, æquum, &c. Plaut. Trin. 5. 2. 37. Jus hic orat. Idem Men. 5. 9. 86.
Optumum atque æquissimum orat, frater; fac causa mea. Et Pers. 3. 1. 71.
Bonum æquumque oras, sequere hac. Ter. Heaut. 2. 3. 125.
— nam misere quendam offendi militem,
Ejus noctem orantem. [Junge Misere orantem.
Finem orare malorum. Ovid. 1. Met. 723.
Hiemes orate serenas, Agricolæ. Virg. 1. Georg. 100.
Opem. Ovid. 1. Met. 68.
Pacem manu. Virg. 10. Æn. 80.
Veniam dapibus. Ovid. 8. Met. 683.
Veniam hanc extremam oro. Virg. 4. Æn. 435.
Vitam. Virg. 8. Æn. 577.
Oro tecum, Archaismus est pro Oro te. Plaut. in Pers. 1. 3. 37.
Quæso animum advorte, hoc enim jam heri narravi tibi:
Tecumque oravi, ut nummos sexcentos mihi
Dares utendos mutuos. Idem in Curc. 3. 3. 62.
Tecum oro, & quæso, qui has tabellas afferet
Tibi, ut ei detur quam istic emi virginem. Ter. Hec. 4. 4. 64.
Egi, atque oravi tecum, uxorem ut duceres. Quamvis sint qui hunc locum aliter legant.
Ut Conqueri cum aliquo. H. St.
Orare precibus. Cic. 9. Att. 13. Quamobrem a te peto, vel potius & omnibus precibus oro & obtestor, ut in tuis maximis curis aliquid impertias temporis huic quoque cogitationi.
Multis & supplicibus verbis orare ut liceat. Cic. 12. Att. 31.
Gestu oravi fugam. Ovid. 14. Met. 219. i. e. Gestu rogavi navigantes, ut me juvarent, quo hinc possim aufugere.
Orant admittier, Orant ut admittantur. Virg. 9. Æn. 231.
Orat ignoscas. Plaut. Amph. 1. 1. 101.
Modus orandi. Virg. 4. Georg. 537.
Flectere aliquem orando. Virg. 4. Georg. 399.
Orare absolute vel cum solo accusativo Causam, significat Agere & dicere. Ter. Phorm. 2. 1. 62.
Servum hominem causam orare leges non sinunt. Cic. de Clar. Orat. 47. Quo neminem unquam melius ullam oravisse capitis causam, quum se ipse defenderet, se audiente, locuples auctor scripsit Thucydides.
Causas orare. Virg. 6. Æn. 849.
Artem orandi litteris tradere. Quintil. procem. lib. 1.
Vera imago orandi. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Scientia orandi. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Vires orandi. Quintil. lib. 2. cap. 16. Hinc Orator, qui causas orat.

Orans, antis. Partic. [εὐχόμενος] Ter. Eun. 5. 5. 14.
Conligavit? hem. P. atque equidem orante, ut ne id faceret, Thaide. Idem Adelph. 3. 4. 26.
Venit ipsus ultro lacrumans, orans, obsecrans. Idem Heaut. 2. 3. 124.

— nam miserum quendam offendi ibi militem
Ejus noctem orantem. Liv. 21. 6. Legati missi, auxilium ad bellum jam haud dubie imminens orantes. Virg. 1. Æn. 523. Orantes veniam.
Multa deos orans. Virg. 9. Æn. 24.
Murmure pavido orantes. Claud. 4. Conf. Hon. 446.
Annuere oranti. Virg. 11. Æn. 797.
Dictis talibus orantem audiit omnipotens. Virg. 4. Æn. 219.
Aures surdas præbere oranti. Ovid. 2. de Pont. 9. 25.
Brachia orantia tendere. Ovid. 2. de Ponto 9. 65.

Orandus, a, um. Partic. [δεητέος] ut, Numina oranda. Virg. 2. Æn. 232.

Orātus, a, um. Aliud Partic. [δεηθεὶς] Plaut. Mil. 2. 6. 91. Sed satin' oratus abis? conf. Paterc. 2. 70. 1.
Prece multa oratus. Hor. 1. Epist. 13. 18.
Per divos oratus. Hor. 2. Serm. 3. 176.

Oratum, i. n. [δεηθέν] Quod oravimus. Ter. Hec. 4. 1. 60.
Simul vereor Pamphilum, ne orata nostra nequeat diutius
Celare. Ibid. 3. 3. 25.
Sed quum orata ejus reminiscor, nequeo quin lacrumem miser.

Oratus, ūs. m. [δέημα] Precatio, rogatio. Plaut Cas. 4. 1. 17. Illarum oratu faciunt. Cic. pro Flac. 92. An etiam scripsit oratu tuo? Correctiora exemplaria legunt Rogatu.

Orātio, ōnis. f. [λόγος] est omnis Locutio, auctore Cic. de Clar. Orat. 69. Ter Phorm. 1. 4. 48.
Meministin' olim ut fuerit vestra oratio? i. e. Non meministis eorum quæ dixistis tunc, quum, &c. Idem Andr. 4. 1. 10.
Tum impudentissima eorum oratio est. Idem Andr. 1. 1. 114.
Honesta oratio est. Cic. 2. de Fin. 20. Atque ibi hoc dicit, ubi omnis ejus oratio est de summo bono.
Magna laus & honesta oratio. Cic. 7. Verr. 5.
Orationis satis est: sequere me, ac tace. Plaut. Bacch. 1. 2. 59.
Aliena. V. Alienus in ALIUS.
Oratione beneficus, Qui verbis multa promittit. Plaut. Epid. 1. 2. 14.
Orationis operam compendi facere. Plaut. Most. 1. 1. 57. h. e. Paucis agere.
Orationem invenire. Ter. And. 2. 4. 4.
Orationem sperat invenisse se,
Qua differat te.
Orationem sibi parare, pro Cogitare quid dicturi simus. Plaut. Pseud. 1. 5. 39.
Orationem etiam dicebant veteres Pauca verba, auctore Donato. Ter. And. 1. 5. 16. Oratio hæc me miseram exanimavit metu.
Summa orationis. Cic. 10. Att. 16. pr. At ille, perpauca locutus, summam habuit orationis ut sibi ignoscerem.
Nata. V. NASCOR.
Secunda, Grata, favens, plausibilis. Sallust. Jugurth. cap. 65. Hominem ob morbos animo parum valido, secunda oratione extollit: illum regem, ingentem virum, Masinissæ nepotem, &c.
Oratio, Ipsius oratoris ratio, & argumentorum arte dispositorum enumeratio, quæ quidem omni ex parte perfecta est, habetque numeros, figuras, & affectus. Unde Orationes Ciceronis, Demosthenis, &c. Cic. de Senect. 16. Et tamen ipsius Appii exstat oratio: atque hanc ille egit septem & decem annos post alterum Consulatum, quum inter duos Consulatus anni decem interfuissent.
Oratio & Stilus. Ter. prol. Andr. 12.
Non ita sunt dissimili argumento, sed tamen
Dissimili oratione sunt factæ, ac stilo. Ubi Donatus, Oratio in sensu est: Stilus in verbis. Oratio ad res refertur: Stilus ad verba. Stilus non est in tempore: sed prolata oratione: Oratio autem est & in cogitatione, & in prolatu. Orationem in sententiis dicunt esse, Stilum in verbis, Argumentum in rebus. Ergo in poemate oratio est.
Aculei orationis. V. ACULEUS.
Claritas orationis. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Condimentum. Quintil. lib. 6. cap. 3. Salsum igitur erit, quod non erit insulsum, velut quoddam simplex orationis condimentum.
Corpus orationis. Quintil. lib. 3. cap. 11.
Divitiæ. Cic. 4. Fam. 4.
Elatio atque altitudo orationis. Cic. in Brut. 66. h. e. Grave & grande genus dicendi.
Genus orationis atrox & vehemens, cui opponitur Lenitatis & mansuetudinis. Cic. 2. de Orat. 200.
Genus exsangue & aridum. Auctor ad Heren. lib. 4. 6.
Genus fluctuans & dissolutum. Auctor ad Heren. lib. 4. 6.
Habitus virilis. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Incitatio. V. INCITO.
Lenitas & æquabilitas. Cic. in Orat. 53.
Limatus oratione. V. LIMA.
Locuples oratione. V. Locuples in LOCUS.
Ornamenta orationis. V. Ornamentum, in ORNO.
Ornatus orationis. Cic. 1. de Finib. 10.
Paupertas. Cic. 4. Fam. 4.
Salubritas & sanitas, & insania. V. Succus orationis, in SUCCUS.
Succus orationis. V. Succus orationis, in SUCCUS.
Vestitus. V. Vestitus, in VESTIS.
Abjecta & humilis oratio, Alta & exaggerata, contraria. Cic. in Orat. 162.
Acceptior plebi. V. ACCIPIO.
Accurata. Cic. de Clar. Orat. 326. Ibid. 30. Et de Amicit. 25.
Acris & vehemens. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Admirabilis. V. paulo post, Gravis.
Amputata. Plin. 1. Epist. 20. ad C. Tacit. Non enim amputata oratio & abscissa, sed lata, magnifica & excelsa tonat, fulgurat, omnia denique perturbat ac miscet. Amputata, hoc est brevis, circumcisa. Abscissa, manca. Lata, copiosa. Magnifica, sublimis. Excelsa, illud dicendi genus admirabile continens.
Angusta & concisa, collatata & diffusa oratio. Cic. in Orat. 187.
Anxia. V. ANXIUS.
Apparata. V. APPARO.
Aspera, horrida, tristis, neque perfecta, neque conclusa. Cic. in Orat. 20.
Aspera oratio in aliquem, Vehemens. Curtius lib. 6. 9. 28.

Astrictior contractiorque Stoicorum. Cic. in Brut. 120.
Cæcata. V. Cæco, in CÆCUS.
Capitalis. V. Capitalis, in CAPUT.
Certa. V. CERTUS.
Circumfluens. V. CIRCUMFLUO.
Circumcisæ. V. CIRCUMCIDO.
Circumlata. V. paulo post, Deducta.
Cohærens. Cic. 3. de Orat. 170.
Colorata quadam urbanitate. V. Urbanitatis color, in URBS.
Colorata. V. COLORO.
Collatata oratio, V. COLLATO.
Compta & mitis. Cic. de Senect. 28.
Concinna, distincta, ornata, festiva, sine intermissione, sine reprehensione, sine varietate. Cic. 3. de Orat. 98.
Concisa. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Concitata. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Conclusa. V. paulo post, Lenis.
Condita. V. paulo post, Gravis.
Consumpta. In CONSUMO.
Contentiosa. In CONTENDO.
Continens. In CONTINEO.
Contorta & acris. Cic. in Orat. 65.
Contumeliosa. Cic. pro Planc. 6.
Copiosa & elegans. V. COPIA.
Copiosissima & ornatissima. Cic. pro Sull. 12.
Corrupta & vitiosa. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Crebra. Plin. lib. 1. Epist. 20. ad C. Tacit. Si tamen detur electio, illam orationem similem nivibus hibernis, id est crebram, assiduam & largam, postremo divinam & cælestem volo.
Criminosa. V. CRIMEN.
Cygnea. V. CYGNUS.
Deducta atque circumlata. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Diserta. Cic. 1. de Orat. 231.
Dissipata, inculta & fluens oratio, & quæ plane e numeris non constat. Cic. in Orat. 220.
Dissoluta, & ex diversis congesta. Quintil. lib. 2. cap. 11.
Distincta. Cic. 3. de Orat. 98.
Dulcis. Cic. de Senect. 3.
Elegans. Cic. 1. de Finib. 10.
Exaggerata altius. Cic. in Brut. 66. h. e. Gravi genere dicendi, & grandibus verbis confecta.
Exilis. ut, Ne exilis, ne inculta, ne vulgaris, ne obsoleta sit oratio. Cic. 3. de Orat. 30.
Exiles orationes, Ser. Galbæ, & redolentes antiquitatem. Cic. de Clar. Orat. 82.
Expedita & perfacile currens. Cic. in Brut. 227.
Extemporalis. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Faceta. Cic. de Clar. Orat. 272.
Facta oratio, pro Elaborata, *façonnée*. Cic. 3. de Orat. 183. Namque ego illud assentior Theophrasto, qui putat orationem, quæ quidem sit polita, atque facta quodammodo, non astricte, sed remissius numerosam esse oportere. Et lib. 1. 63. Illud verius, neque quemquam in eo disertum esse posse quod nesciat: neque si id optime sciat, ignarusque sit faciundæ ac poliendæ orationis, diserte id ipsum posse, de quo sciat, dicere. Orationem facere dicimur, non quum habemus, sed quum rebus & verbis condimus; Expolire autem, quum limamus, & elegantiis elocutionis ornamus. Idem de Clar. Orat. 30. Sed ut intellectum est quantam vim haberet accurata & facta quodammodo oratio, tum etiam magistri dicendi multi subito exstiterunt.
Favorabilis. Tacit. 12. Ann. 6.
Fervidior. V. paulo post, Volubilis.
Festiva. Cic. 3. de Orat. 98.
Ficta. V. paulo post, Induere.
Flexanima atque omnium regina rerum. Cic. 2. de Orat. 187.
Fluens. Cic. in Orat. 65.
Fortis oratio non semper quæritur, sed sæpe placida, summissa, lenis, quæ maxime commendat reos. Cic. 2. de Orat. 18.
Grandis. Cic. de Clar. Orat. 272.
Gravis & splendida. Cic. 3. de Finib. 19.
Gravis, suavis, condita, liberalis, admirabilis, polita, conspersa sit quasi verborum sententiarumque floribus. Cic. 3. de Orat. 94.
Hilarior renidet. V. RENIDEO.
Honora. Tacit. 3. Ann. 5.
Honorifica. Cic. 5. Fam. 2. Quum tu ipsa mihi dixisti orationem meam non solum in te honorificam, &c.
Horrida. V. paulo post, Lenis.
Jejuna. V. JEJUNUS.
Immoderata. V. IMMODERATUS.
Immodica. V. IMMODICUS.
Impudens. V. IMPUDENS.
Incitata, gravis, & vehemens. Cic. de Clar. Orat. 93.
Incitata, volubilis, non redundans, nec circumfluens oratio. Cic. de Clar. Orat. 203.
Inculta. V. INCULTUS.
Inelaborata. V. paulo post, Simplex.
Inflata & quæ turget oratio, sæpe imperitis videtur gravis. Auctor ad Heren. lib. 4. 6.
Ingrata. V. INGRATUS.
Instructa. V. paulo post, Lenis.
Intorta. V. INTORQUEO.
Juncta. Cic. 3. de Orat. 170.
Jucunda. V. paulo post, Facere.
Lenis, instructa, & terminata oratio, cui opponitur, Aspera, tristis, horrida, neque perfecta, neque conclusa. Cic. in Orat. 20.
Liberalis. V. paulo ante, Gravis.
Locuples. V. LOCUS.
Luculenta. V. LUCULENTUS.
Magnifica. Tacit. 2. Hist. 90.
Mitis. Cic. de Senect. 28.
Mitissima. Cic. 5. Fam. 4.
Mollis & liberalis. V. MOLLIS.
Morata. V. MOS.
Multa, varia & copiosa. Cic. 2. de Orat. 214.
Nitida de horridis, & plena de jejunis, nova de pervulgatis quædam est oratio. Cic. 3. de Orat. 48.
Nobilis. V. NOBILIS.
Numerosa. V. NUMERUS.
Obscura quia peracuta, rapida & celeritate cæcata oratio. Cic. de Clar. Orat. 264.
Obsoleta. V. OBSOLETUS.
Oratoria. Cic. 1. de Orat. 231.
Ornata. Cic. 3. de Orat 98.
Pacatior philosophorum oratio, oratorum pugnacior. Cic. de Clar. Orat. 121.
Pedestris. V. Pedestris, in PES.
Pellucens. V. PELLUCEO.
Peracuta. V. paulo ante, Obscura.
Perelegans & persubtilis. Cic. pro Planc. 58.
Perfecta. V. paulo ante, Lenis.
Perpetua. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Perpolita. Cic. 1. de Orat. 31.
Perurbana. Cic. de Clar. Orat. 272.
Placida. V. paulo ante, Fortis.
Polita. V. paulo ante, Gravis: & paulo post, Vibrans.
Pugnax. V. paulo ante, Pacatior.
Putissima. V. PUTUS.
Rapida. V. paulo ante, Obscura.
Redundans. V. paulo ante, Incitata.
Regina rerum. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Sæva criminosaque & virulenta. Gell. lib. 18. cap. 3.
Severissima. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Simplex, & gravis. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Simplex, ac inelaborata. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Spinosa & exilis. Cic. 1. de Orat 83.
Splendida, grandis, faceta & perurbana. Cic. de Clar. Orat. 272.
Stabilis oratio, cui Volubilis opponitur. Cic. in Orat. 187. Stabilis dicitur propter syllabas longas: Volubilis autem propter breves. Hoc aperit Quintil. lib. 9. cap. 4 qui quum pedes orationis enumerasset, ita subjungit: Horum pedum nullus non in orationem venit; sed quo quique sunt temporibus pleniores, longisque syllabis magis stabiles, hoc graviorem faciunt orationem: breves, celerem ac mobilem.
Suavis. V. paulo ante, Gravis.
Summissa. V. paulo ante, Fortis.
Tacens. Quintil. lib 2. cap. 18. Oxymôron.
Terminata. V. paulo ante, Lenis.
Tracta & fluens historicorum oratio. Cic. in Orat. 65. Quoniam genere orationis fuso atque tracto, & cum lenitate quadam æquabili profluit historia.
Tristis. V. paulo ante, Lenis.
Varia oratio. V. paulo ante, Multa.
Vehemens. V. paulo ante, Incitata.
Vibrans, incitata, acurata, & polita. Cic. de Clar. Orat. 326.
Virilis & fortis. Cic. 1. de Orat. 231.
Vitiosa. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Umbratilis. Cic. in. Orat. 64. Mollis est enim oratio Philosophorum, & umbratilis. Mollis: quoniam nervis & aculeis oratoriis caret, nec adversarium pungere studet. Umbratilis: quoniam veras pugnas non imitatur in sole atque pulvere. Vocamus enim pugnam umbratilem, quæ fit exercitationis tantum gratia: & Vitam umbratilem 2. Tusc. 27. vocat Cicero, Mollem & delicatam. V. Umbratilis, in UMBRA.
Volubilis & paulo fervidior erat oratio Appii. Cic. de Clar. Orat. 108.
Vulgaris. Cic. 3. de Orat.
Aberravit oratio. V. ABERRO.
Aberrat ad alia oratio. Cic. 1. Off. 135. Si abberrare ad alia cœperit, ad hæc revocetur oratio.
Abhorret oratio ab utilitate audientis. V. ABHORREO.
Abundat ornamentis oratio. Cic. pro Corn. Balb. 17. Neque Cn. Pompejus, cujus oratio omnibus ornamentis abundavit, &c.
Accommodare orationem. V. ACCOMMODO.
Adduci oratione. V. ADDUCO.
Adhibere orationem. V. ADHIBEO.
Adhibet lumen rebus oratio. Cic. 3. de Orat. 47.
Adhinnire ad orationem. V. ADHINNIO.
Agere orationem. V. AGO. & supra Oratio ipsius oratoris &c.
Aucupare. Cic. pro Sext. 119.
Cadere in orationem. V. CADO.
Cæcatur celeritate oratio. Cic. de Clar. Orat. 264.
Canescit oratio. V. Canesco, in CANUS.
Carpere. In CARPO.
Claudicat oratio. In CLAUDICO.
Coercere orationem rapidam. In COERCEO.
Cohæret oratio. V. COHÆREO.
Complecti oratione. V. COMPLECTOR.
Comprimere orationem. In COMPRIMO.
Conferre. V. CONFERO.
Conformare. In CONFORMO.
Consistere oratione. V. CONSISTO.
Consonat moribus oratio. V. CONSONO.
Conterere aliquem oratione. V. CONTERO.
Convertere oratione motus populi, judicum religiones, Senatus gravitatem. Cic. 1. de Orat. 31.
Currit oratio. V. CURRO.
Defendere orationem a tædio. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Dicere orationem. Cic. pro Planc. 74. Recitetur oratio, quæ propter ejus magnitudinem dicta de scripto est.
Distinguere & illustrare orationem. Cic. 2. de Invent. 49. Distinguitur atque illustratur oratio maxime raro inducendis locis communibus. V. ILLUSTRIS.
Effingit mores oratoris oratio. Cic. 2. de Orat. 184.
Enitet. V. ENITEO.

Eſſe orationem alicui cum aliquo. Cic. pro Sext.
Evomere orationem ore impuriſſimo in aliquem. Cic. 5. Philip. 20.
Explicat orationem ſane longam & verbis valde bonis. Cic. 2. de Lege Agrar. 13.
Exprimere oratione mores aliquorum. Cic. 2. de Orat. 184.
Facere jucundam & ornatam. Quintil. lib. 4. cap. 3. Junctam, cohærentem, lenem & æquabiliter fluentem orationem facit verborum collocatio. Cic. 3. de Orat. 170.
Fertur quaſi torrens oratio. Cic. 2. de Fin. 3.
Flacceſcit oratio. V. FLACCESCO.
Habere orationem contra aliquem. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Habere multam de aliqua re. Cic. 5. Tuſc. 94.
Jacet oratio. V. JACEO.
Illuminare. V. ILLUMINO.
Illuſtrare. Cic. 3. de Orat. 91.
Imprimitur animo oratio. V. IMPRIMO.
Includere orationi ſuæ aliquid. V. INCLUDO.
Inducebar orationibus tuis. V. INDUCO.
Induere fictam orationem. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Inflectere. V. INFLECTO.
Infracta. V. INFRINGO.
Infundere in aures alicujus. V. INFUNDO.
Ingredi orationem, & in orationem. V. INGREDIOR.
Inſtituere cum aliquo. V. INSTITUO.
Interimit me hæc oratio. V. INTERIMO.
Interrumpere mediam alicujus orationem. V. INTERRUMPO.
Loquitur oratio. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Modulari. V. MODULOR.
Nitere dicitur oratio. V. NITEO.
Notat & illuminat maxime orationem tanquam ſtellis quibuſdam verbum translatum. Cic. 3. de Orat. 169.
Obcæcat orationem totam narratio obſcura. V. OBCÆCO.
Obire oratione quippiam. V. OBEO.
Opprimere orationem alicujus. V. OPPRIMO.
Ornata gravibus verbis oratio & perpolita. Cic. 1. de Orat. 31.
Percurrit oratio. V. PERCURRO.
Perorare orationem. In PERORO.
Ponere modum orationi. Tacit. 4. Ann. 9.
Promere orationem de ſe. Tacit. 2. Hiſt. 90.
Recitare. V. Dicere, ſupra.
Refrigeſcit oratio. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Renidet oratio hilarior. V. RENIDEO.
Scribere orationes. Quintil. lib. 2. cap. 17.
Scripta elegantiſſime. Cic. 15. Att. 1.
Sum. ut, In manibus eſt oratio. V. MANUS.
Turget oratio. V. paulo ante, Inflata.
Verſari orationem in aliquo. Cic. 1. de Orat.
Oratio, etiam Precatio [εὐχὴ, προσευχὴ] dicitur apud Eccleſiaſticos.

ORATIUNCŬLA, æ. f. dimin. [λογίδιον] Cic. 3. de Nat. Deor. 43. De quibus in illa aureola oratiuncula dicit Lælius.

ORĀTOR, ōris. m. [ῥήτωρ] Orator eſt vir bonus, dicendi peritus, qui in cauſis publicis & privatis plena & perfecta utitur eloquentia. Feſtus, Oratores ex Græco ἀρᾶσθαι dicti, quod miſſi ad reges nationeſque, deos ſolerent teſtari; hi modo appellantur Legati. Ter. prol. Hec. 9.

> Orator ad vos venio ornatu prologi,
> Sinite exorator ſiem.

Is orator erit mea ſententia, hoc tam gravi dignus nomine, qui quæcunque res inciderit, quæ ſit dictione explicanda, prudenter & compoſite, & ornate, & memoriter dicat, cum quadam etiam actionis dignitate. Cic. 1. de Orat. 64.
Plenus & perfectus orator eſt, qui de rebus omnibus poſſit varie, copioſeque dicere. Cic. 1. de Orat. 59.
Orator verborum, Actor rerum. Cic. 3. de Orat. 54.
Proprium oratoris eſt apte, ornate, diſtincteque dicere. Cic. 1. Off. 1.
Solum, & quaſi fundamentum oratoris. V. SOLUM.
Decet oratorem late exprimere. Cic. in Partit. 138.
Eloqui compoſite, ornate, copioſe, oratoris eſt. Cic. 1. de Orat. 48.
Canorus & volubilis. Cic. de Clar. Orat. 105.
Conſummatus. Quintil. lib. 2. cap. 19.
Cumulatus omni laude. V. CUMULUS.
Græci oratores qui dicantur, V. GRÆCIA.
Impetrabilis. V. IMPETRO.
Inconditus. Cic. in Orat. 233.
Mediocris. V. Mediocris, in MEDIUS.
Nervoſus. V. NERVUS.
Statarius. V. Statarius, in STO.
Stoici oratores. Cic. in Brut. 116. Habemus igitur in Stoicis oratoribus Rutilium Scaurum in antiquis. i. e. Inter oratores qui Stoicos philoſophos ſunt imitati, de quorum ſtilo genereque dicendi paulo ante dixerat: Stoicorum peracutum & artis plenum orationis genus, ſed tamen & exile, nec ſatis populari aſſenſioni accommodatum. Ibid. 120. Stoicorum aſtrictior eſt oratio, aliquantoque contractior, quam aures populi requirunt.
Strigoſus orator. V. Succus orationis, in SUCCUS.
Tolerabilis. Cic. in Brut. 178. & lib. 1. de Orat. 8.
Vendibilis. V. Vendibilis, in VENDO.
Vehemens. Juven. 11. Sat. 34.
Diſſolvere compoſiti oratoris bene inſtructam collocationem. Cic. in Orat. 232.
Efficere oratorem. Quintil lib. 1. cap. 10.
Effingere. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Facere. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Formare. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Inchoare & informare perfectum. V. INCHOO, & INFORMO.
Inflare vehementius dicitur orator. V. INFLO.
Inſtituere. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Inſtruere. V. INSTRUO.
Oratores etiam dicti ſunt, qui nunc Legati. Liv. 1. 15. Vejentes pacem petitum oratores Romam mittunt. Virg. 11. Æn. 331.

> Centum oratores prima de gente Latina
> Ire placet. V. Varr. L. L. 6. 3.

Fœderum, pacis, belli, induciarum oratores. Cic. 2. de Legib. 21.
Oratores pacis petendæ. Liv. 9. 43.
Audax orator. Ovid. 13. Met. 196.

> Mittor & Iliacas audax orator ad arces.

Delecti ordine ab omni centum oratores. Virg. 7. Æn. 152.
Mittere de. Cic. de Clar. Orat. 55.
Mittere oratores petitum pacem. V. Liv. paulo ſupra, & MITTO.
Oratores, dicti Qui rhetoricam & eloquentiam docebant magnatum liberos. V. Sidon. 5. Epiſt. 5. Unde ad diſcrimen Cauſidici dicebantur Forenſes oratores. V. Barth. ad Claud. p. 76.
Orator; Liber Ciceronis dicitur, M. Bruto inſcriptus, in quo inſtruitur orator. Cic. 15. Fam. 20. Oratorem meum (ſic enim inſcripſi) Sabino tuo commendavi.

ORĀTRIX, īcis. f. Plaut. Mil. 4. 2. 80.

> Quumque me oratricem haud ſpreviſti, ſiviſtique exorare ex te.

Quintil. 2. 14. pr. Rhetoricen in Latinum transferentes, tum Oratoriam tum Oratricem nominaverunt.

ORATŌRIUS, a, um. Adj. [ῥητορικὸς] Quod ad oratorem pertinet. ut, Vis oratoria. Cic. in Partit. 81. Et 1. Acad. 32. Sic ornamenta oratoria.
Ingenium oratorium. V. INGENIUM.
Inſtitutio. Quintil. Ep. ad Tryphon.
Diſerta & oratoria oratio. Cic. 1. de Orat. 231. Sic illam orationem diſertam ſibi & oratoriam, fortem & virilem non videri.
Ornatus. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Urbanitas. Quintil. lib. 6. cap. 3.

ORATORIA, æ. f. Quintil. lib. 2. cap. 15. Oratoria ſic effertur ut elocutoria, oratrix ut elocutrix.
Oratoria, ſine adjectione, pro Arte oratoria. Hieronymus in libro de Eccleſiaſt. ſcriptoribus, Tatianus, qui primum oratoriam docens, non parvam ſibi ex arte rhetorica gloriam comparaverat, Juſtini martyris ſectator fuit. Vide an diſtinguat Oratoriam & Rhetoricam. H. St.

ORATORIUM, i. n. [εὐκτήριον] Locus precationis, Templum. V. Auguſtin. Epiſt. 109. & Vulg. Int. Judith. cap. 9. 1.

ORATORIE, Adv. [ῥητορικῶς] Oratoris more, h. e. Ornate & eleganter. Cic. in Orat. 227. Nihil enim eſt aliud, Brute, (quod quidem tu minime omnium ignoras) pulchre & oratorie dicere, niſi optimis ſententiis, verbiſque lectiſſimis dicere.

OROANDES, is. m. Mons, ut ait Plin. lib. 5. cap. 27. non longe ab Imao monte, immo unus ex colliculis Imai.

OROATIS, is. m. Ptolemæo lib. 6. cap. 3. Fluvius eſt in ſinu Perſico, Meridiem verſus. Meminit hujus Plin. lib. 6. cap. 23.

ORŎBA, æ. f. [Ὀρόβα] Ptolemæo lib. 6. cap. 1. Urbs eſt Aſſyriæ in mediterraneis.

ORŎBANCHE, es. f. [ὀροβάγχη] Latinis Ervangina appellata, quod ervum circumligata ſtrangulet & enecet: Herba eſt ſubrubens, ſubhiſpida, caule duorum palmorum, aut paulo amplius. Plin. lib. 22. cap. 25. Orobanchen appellavimus necantem ervum & legumina, alii cynomorion eam appellant, &c. Fortaſſis eſt noſtra Cuſcuta. conf. Plin. 18. 17. & 26. 8. al. Orobathion, & Orobethron.

OROBATIS, Urbs Perſidis in mediterraneis, Ptolemæo lib. 9. cap. 4.

ORŎBUS, i. m. [ὄροβος] Ervum. Dioſc. 2. 100. Hinc

OROBIAS, æ. m. [ὀροβίας] Turis genus, minoribus conſtans guttis, teſte Plin. lib. 12. cap. 14. ab ervi ſimilitudine dictum: quanquam in vulgatis Plinii exemplaribus Arabiam corrupte legimus pro Orobia, quod etiam annotavit Hermolaus.

OROBĪTIS, is. f. [ὀροβῖτις] Coloris ſpecies ex lutea herba confecta. Plin. lib. 33. cap. 5. Chryſocolla lutea & in globulos ervi ſpecie formata.

ORŌDES, is. m. [Ὀρώδης] Rex Parthorum, qui Craſſum cepit & occidit. De quo Plutarchus in Craſſo. conf. Juſtin. 42. 4. & Paterc. 2 46. 4. Eſt & Orodes apud Virg. 10. Æn. 732. &c. a Mezentio interfectus.

ORŒTES, is. m. [Ὀροίτης] vir Perſa, & Sardium præfectus, qui Polycratem Samiorum tyrannum dolo captum ſuſpendit. Hic poſtea juſſu Darii, & opera aſtuque Bagei, in Sardis trucidatus eſt, ut ſcribit Herodotus lib. 3.

OROETICUM, i. n. inter Vina tranſmarina, Plin. 14. 7.

OROMĔDON, ontis. m. Gigantis nomen apud Propert. 3. 8. 48.

ORONTES, is. m. [Ὀρόντης] vir Trojanus, Qui Troja capta cum Ænea in Italiam navigans, naufragium fecit, ut ſcribit Virg. 1. Æn. 113.

> Unam, quæ Lycios, fidumque vehebat Orontem, &c.

Acer Orontes. Virg. 1. Æn. 117.
Ductor Lyciæ claſſis. Virg. 6. Æn. 334.
Eſt & Orontes, Phœniciæ fluvius, ut ſcribit P. Mela lib. 1. 12. in deſcriptione Phœniciæ. Et Plin. lib. 2. cap. 103. natus inter Libanum & Antilibanum, ut idem ſcribit lib. 5. cap. 22. Lucan. lib. 3. 214.

> Accedunt Syriæ populi: deſertus Orontes,
> Et felix (ſic fama) Ninos.

Nunc vocatur *Tarfaro*, ut teſtatur Olivarius in Melam.
Eous Orontes. Stat. 4. Silv. 7. 46.
Syrus. Juven. 3. Sat. 62.

> Jampridem Syrus in Tiberim defluxit Orontes.

ORONTĒUS, a, um. Adj. [Ὀρόντειος] ut,
Myrrha Orontea. Propert. lib. 1. 2. pr.

ORŌPUS, i. f. [Ὠρωπός] Oppidum in Attica, in confinio Bœotiæ. Plin. lib. 4. cap. 7.
Eſt & alia ejuſdem nominis civitas in Macedonia, patria Seleuci Nicatoris.
Item alia in Eubœa, Apollinis templo clariſſima.
Rurſus alia in Syria, non procul ab Amphipoli, a Nicatore condita, aut certe inſtaurata, & a nomine patriæ ſuæ ita appellata.
Sunt & aliæ nonnullæ, quæ enumerantur a Stephano. conf. Strab. lib. 9.

OROPYGIUM, vel **ORRHOPYGIUM**, i. n. [ὀῤῥοπύγιον] Extrema pars ſpinæ; vide Galeni Lexic. Hippocr.

OROSANGA, æ. m. a regibus Perſarum ita vocatus, Is cui bene de ſe merito gratos ſe præſtabant. V. Briſſon. de Regn. Perſ. lib. 1. p. 122.

OROSIUS, i. m. prænomine Paulus, Presbyter Hiſpanus, Auguſtini contemporaneus, cujus exſtant Hiſtoriarum adverſus paganos libri VII. V. Voſſ. Hiſt. Lat. 2. 14.

Orospeda, æ. f. Mons Hifpaniæ Tarraconenfis. V. J. Genef. Sepulved. Epift. 48. ad Quignon. p. 188.
Orozelon, i. n. Herba eadem quæ Chamæpitys. Apul. de Herb. cap. 26.

O R P

Orphănus, i. m. [ὀρφανός] Qui caret patre præfidioque paterno: & qui fummopere defiderat illlus opem, quum fine eo male habeat. Græca dictio eft. Valla 4. 33.
Orphanotrophīum, i. n. [ὀρφανοτροφεῖον] Lege 22. Cod de SS. Ecclef. Et l. omn. priv. C. de Epifc. & Cler. de hac & feq. dict. V. Suiceri Thefaurum Eccl.
Orphanotrŏphus, i. m. [ὀρφανοτρόφος] ibidem.
Orpheus, ei. m. [Ὀρφεύς] duarum fyllab. Poeta five vates præftantiffimus, Apollinis & Calliopes filius, vel ut alii, OEagrii fluvii, & Polymniæ Mufæ. Uxorem habuit Eurydicen, cujus mortuæ recuperandæ caufa etiam ad inferos defcendiffe fertur. Fabulam eleganter narrat Virg. 4. Georg. 454. cui junge Ovid. 10. Met. 4. & 11. pr. Fuit autem Thrax: &, ut quidam volunt, rex Ciconum, qui populi funt Thraciæ juxta Hebrum fluvium habitantes, profectufque eft cum Argonautis ad vellus aureum avertendum. Plura vide apud Suidam, qui alios etiam hoc nomine poetas fuiffe docet.
Declinatur vel Græce, Orpheus, eos, ei, ea, &c. Vel Latine, Orpheus, ei, eo, eum. Exempla utriufque inflexionis apud poetas inveniuntur.
Orphei Græco dativo ufus eft Virg. 4. Georg. 545.
Inferias Orphei lethæa papavera mittes.
Orphea, accufativus. Ovid. 11. Met. 5.
— tumuli de vertice cernunt
Orphea, percuffis fociantem carmina nervis.
Blandus teftudine Orpheus Valer. 1. Argon. 187.
Rhodopeius. Ovid. 10. Met. 50.
Sacer, Calliopæ genus. Senec. Herc. OEth. 8.
Thracius. Virg. 4. Ecl. 57.
Threïcius. Hor. 1. Carm. 24. 13.
Vocalis. Hor. 1. Carm. 12. 8.
Orphēus, a, um. Adj. trifyll. [Ὀρφεῖος] ut, Vox Orphea. Ovid. 10. Met. pr.
Cantus Orpheus. Claud. Conf. Mall. Theod. 252.
Libri Orphei. Claud. ad Alechium Quæft. 24. 11.
Orpheos alii libros impune laceffunt.
Orpheus, idem quod Thracius. Martial. lib. 1. 21.
Quicquid in Orpheo Rhodope fpectaffe theatro
Dicitur, exhibuit, Cæfar, arena tibi. [Immo hic Orpheum theatrum eft Confpectus ipfius Orphei fabulæ. V. locum.
Orphĭcus, a, um. Adj. ut, Orphicum carmen. Cic. 1. de Nat. Deor. 107.
Orphaĭcus, a, um. Adj. Liberum Patrem Orphaici τὸν ὑλικὸν fufpicantur intelligi, Macrob. Somn. Scip. 1. 12.
Orphnæus, i. m. [Ὀρφναῖος] Equus Plutonis, a v. ὄρφνη, i. e. tenebris nomen habens. Hujus meminit Claud. 1. de Rapt. Proferp. 283. una cum aliis,
Orphnæus crudele micans, Æthonque fagitta
Ocyor, & Stygii fublimis gloria Nycteus
Armenti, Ditifque nota fignatus Alaftor.
Orphnus, i. m. [ὀρφνός] Pifcis fpecies. Plin. 9. 16. & 32. 11.

O R R

Orrhea, æ. f. [Ὄῤῥεα] Ptolemæo lib. 3. cap. 9. Britanniæ urbs, abi carbonum copia.

O R S

Orsilŏche, es. f. [Ὀρσιλόχη] Nomen Tauricæ Dianæ. Ammian. 22. 8. Inmolantes advenas Dianæ, quæ apud eos dicitur Orfiloche. conf. Hadr. Jun. Animad. 4. 23.
Orsilŏchus, i. m. [Ὀρσίλοχος] fuit, tefte Homero lib. Iliad. 5. Filius Alphei fluminis, qui lato gurgite terram interfluit Pyliorum, & populi frequentis princeps fuit.
Orsus, V. ordior.

O R T

Orthagŏras, æ. m. [Ὀρθαγόρας] Sicyoniorum rex. Ariftot. Polit. 5. 12.
Alius Thebanus, tibicen. Platon. Protag. f. 222.
Orthampelos, Orthius, Orthocissus, Orthocolus, V. orthos.
Orthanus, i. m. [Ὀρθάνης] Bacchi itemque Priapi epitheton. V. Heinf. & Drakenb. ad Sil. 3. 395.
Orthocorybantii, orum. m. pl. Scythiæ in Afia populi, auctore Herodoto lib. 3.
Orthos, Adj. [ὀρθός] Græce, Latine dicitur Rectus. A qua dictione funt compofita permulta, ut
Orthius, a, um. Adj. [ὄρθιος] Arduus, erectus.
Orthium carmen, [ὄρθιος νόμος] Genus eft modulationis muficæ, quod Arionem ceciniffe refert Herodotus lib. 1. priufquam fe in mare præcipitaret: fic forte dictum, quod ejus carminis numeri quam altiffima & intentiffima voce ferrentur. ὄρθιον enim Græci dicunt, quod arduum eft, & quam altiffima voce elevatum. Gell. lib. 16. cap. 19. Stanfque in fummæ puppis foro, carmen quod Orthium dicitur, fub altiffima voce cantavit.
Orthampelos, i. f. [ὀρθάμπελος] Vitis ipfa fe fuftinens. Plin. 14. 3.
Orthŏcissus, i. m. [ὀρθόκισσος] Hederæ fpecies. Columel. 11. 2. Orthociffos & hederas idibus Februarii poni oportere.
Orthocŏlus, a, um. Adj. [ὀρθόκωλος] Affectus nervorum, quo perpetuo tenduntur, nec poffunt inflecti. Veget. Mulom. 2. 54. Jumenta orthocola.
Orthodoxus, i. m. [ὀρθόδοξος] Rectæ opinionis, five fententiæ aut fidei. δόξα enim cum gloriam & exiftimationem, tum opinionem & fententiam fignificat. Ifidor. 7. 14. Hieron. Epift. 144.

Orthoĕpīa, æ. f. [Ὀρθοέπεια] Emendata cum fuavitate vocum explanatio. Quintil. lib. 1. cap. 5. & 6.
Orthŏgonius, a, um. Adj. [ὀρθογώνιος] Quod rectis angulis conftat, & omnium partium æqualitatem habet. Columel. lib. 5. cap. 2. Orthogonius ager.
Orthogrăphia, æ. f. [ὀρθογραφία] Latine Recta fcriptura dicitur. Quintil. lib. 1. cap. 7. Quod Græci orthographian vocant, nos recte fcribendi fcientiam nominemus. conf. Suet. Aug. cap. 88.
Orthographia in architectura eft, quum jam non planum opus, imaque operis veftigia imaginamur, fed fubrectum, & frontem attollens, quafi erecti operis, adverfique defcriptio. Hæc eft Erecta frontis imago, modiceque picta futuri operis figura. Budæus. V. Vitruv. lib. 1. cap. 2.
Orthographus, i. m. [ὀρθογράφος] Artis orthographicæ peritus. V. Caffiodor. de Orthogr.
Orthographĭcus, a, um. Adj. [ὀρθογραφικός] ibid.
Orthomastĭcus, a, um. Adj. [ὀρθομαστικός] Erectus inftar mammæ. Orthomaftica, Poma dicuntur ab effigie mammarum. Plin. lib. 15 cap. 14.
Orthominium, i. n. Lini fpecies. Plin. 19. 1.
Orthopnœa, æ. f. [ὀρθόπνοια] Paffio ipfa, & difficultas anhelitus. Eft enim circa fauces malum, quod apud Græcos aliud atque aliud nomen habet, prout fe magis minufque intendit, omne tamen in fpirandi difficultate confiftit. Celf. lib. 4. cap. 4. de difficultate fpirandi, Quum vehementior eft, ut fpirare æger fine fono & anhelatione non poffit, afthma. Quum acceffit id quoque, ne nifi recta cervice fpiritus trahatur, orthopnœa. Plin. lib. 21. cap. 20. Crapulas quoque & orthopnœas difcutit.
Orthopnoĭcus, i. m. [ὀρθοπνοϊκός] Qui eam anhelitus difficultatem habet, ut nifi recta cervice ftet, fpirare non poffit. Plin. lib. 20. cap. 14. Orthopnoicis, torminibus, cholericis efficaciffimum.
Orthostadiæ, arum. f. pl. [ὀρθοστάδιαι] Tunicæ confiftentes, quæ rectæ manent, nec accinguntur, apud Ariftophanem: quas Pollux. lib. 7. cap. 13. dicit communes effe viris & mulieribus.
Orthostăta, æ. m. [ὀρθοστάτης] Vitruvius lib. 2. cap. 8. Quod fi quis noluerit in id vitium incidere, medio cavo fervato fecundum orthoftatas intrinfecus e rubro faxo quadrato, aut ex tefta, aut ex filicibus ordinariis ftruat bipedales parietes, & cum anfis ferreis & plumbo frontes vinctæ fint. Ita enim non acervatim, fed ordine ftructum opus poterit effe fine vitio fempiternum, quod cubilia & coagmenta eorum inter fe fedentia, & juncturis alligata non protruderent opus, neque orthoftatas inter fe religatos labi patientur. Ipfe Vitruvius ibidem, & lib. 10. cap. 17. Poftes vocat: alibi cap. 16. Arrectaria tigna, tefte Budæo.
Orthōsia, æ. vel Orthosias, ădis. f. [Ὀρθωσιάς] Urbs Syriæ. Ptolemæo lib. 5. cap. 15. Hodie *Tortofa*, prius Antaradum.
Orthragoriscus, i. m. [ὀρθραγορίσκος] Pifcis. Plin. lib. 32. cap. 2. Appion maximum pifcium effe tradit porcum, quem Lacedæmonii orthragorifcum vocant. Grunnire eum cum capiatur.
Orthrus, i. m. [Ὄρθρος] Canis apud inferos. V. N. Heinf. ad Sil. 13. 845.
Orton, ōnis, m. [Ὄρτων] Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Pelignorum urbs: hodie Ortona, vulgo *Pietra de pirati*. V. Sigon. ad Liv. 11. 43. pr.
Ortopla, æ. f. [Ὀρτόπλα] Dalmatiæ urbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 17. hodie Ortopula.
Ortus, i. V. hortus.
Ortus, a, um. & Ortus, ûs. V. orior.
Ortўgĭa, æ. f. [Ὀρτυγία] Infula in mari Ægæo, quæ etiam Delos dicitur. Dicta Ortygia (tefte Solino cap. 18. pr.) quia in ea primo vifæ funt coturnices, quas Græci ὄρτυγας vocant.
Fuit & alia hoc nomine infula circa Siciliam, quæ ponte jungitur Syracufis, & fontem habet Arethufam. Hæc ex oppofito eft Plemmyrii Siciliæ amnis, de qua Virg. 3. Æn. 694.
Oraculum Ortygiæ. Virg. 3. Æn. 143.
Linquimus Ortygiæ portus, Virg. 3. Æn. 124.
Ortygius, a, um. Adj. [Ὀρτύγιος] ut
Dea Ortygia, Diana, quæ in Ortygia infula, quam Delon alio nomine dixerunt, nata fuit. Ovid. 1. Met. 694.
Ortўgŏmĕtra, æ. f. [ὀρτυγομήτρα] Rex coturnicum, major aliquanto, ac nigrior avis. Dicta quod dux fit ac moderatrix coturnicum. Componitur enim ex ὄρτυξ coturnix, & μέτρον menfura. Plin. lib. 10. cap. 23. de coturnicibus loquens, Aquilone ergo maxime volant, ortygometra duce. Hæc Calepinus, fed inepte. Ortygometra enim penultimam producit, ut Tettigometra & ejufdem originis reliqua. Scribitur enim per η, non per ε. Neque pofterior hujus compofitionis pars eft μέτρον, menfura; fed μήτηρ, id eft mater: ut fit Ortygometra, Coturnicum mater feu matrix. V. Budæum in Annotat. prioribus.
Ortyx, ўgis. f. [ὄρτυξ] Avis quæ Coturnix dicitur.
Ortyx, Herba, de qua Plin. lib. 21. cap. 17. Stelephuros, quam quidam ortyga vocant, alii plantaginem.

O R Y

Oryx, ўgis. [ὄρυξ] Genus capræ feræ. Plin. lib. 2. cap. 40. Orygem appellat Ægyptus feram, quam in exortu ejus (Caniculæ fideris fcilicet) contra ftare, & contueri tradit, ac velut adorare quum fternuerit. Idem lib. 8. cap. 53. extr. de femiferis animalibus loquens, Sunt & oryges, foli a quibufdam dicti contrario pilo veftiri, & ad caput verfo. Columel. lib. 9. cap. 1. Feræ pecudes, ut capreoli, damæque, nec minus orygum, cervorumque genera, & aprorum, modo lautitiis & voluptatibus dominorum ferviunt, modo quæftui ac reditibus.
Gætulus oryx. Juven. 11. Sat. 140.
Sævus oryx. Martial. lib. 13. 95. Scribitur & Orix.
Oryza, [ὄρυζα] Species leguminis, folio carnofo, porraceo fere, fed latiore, altitudine cubitali, flore purpureo. Plin. lib. 18. cap. 10. Adjiciuntur his genera, bromos, filigo exceptitia, & tragos, externa omnia ab Oriente invecta, oryzæ fimilia.
Ptifanarium oryzæ. Hor. 2. Serm. 3. 155.

O S

OS. Omnes, Omnis.
Os, ōris. n. [στόμα] proprie Concavum illud, intra quod funt lingua & dentes.

dentes. Plin. lib. 11. cap. 37. Continui dentes aut utraque parte oris ſunt, ut equo: aut ſuperiore primores non ſunt, ut bobus, ovibus.
In plurali, Ora, ium, ibus. Virg. 8. Æn. 486.
Componens manibuſque manus, atque oribus ora. Plin. lib. 20. cap. 9. Vitia orium graveolentiamque ſanare affirmat Cato. Sic legit Deſpauterius in Heteroclitis, verum corrupte: nam eo loco in vetuſto exemplari legitur Earum: de narium enim graveolentia loquitur.
Ore Ablat. ut, Vultus in ore ficto. Ovid. 17. Epiſt. 15.
Os, de brutis. Virg 12. Æn. 8. de leone.
Impavidus frangit telum, & fremit ore cruento. Plura exempla infra V.
Anhelitus oris. Ovid. 3. de Arte Am. 803.
Anhelitus triſtis male odorati oris. Ovid. 1. de Arte Am. 521.
Odor gravis. Ovid 3. de Arte Am. 277.
Receſſus. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Saliva. Lucret. lib. 4. 1102.
Adoperta ora. Ovid. 5. Met. 194.
Adunca ora boum, i. e. Curva. Ovid. 12. Epiſt. 16.
Ægrum os. Sil. lib. 13. 717.
Fœtidum. Cic. in Piſon. 23.
Frenatum equi. Hor. 1. Epiſt. 15. 38.
Fremebunda. Stat. 5. Theb. 700.
Fumantia. Ovid. 2. Met. 324.
— fumantiaque abluit ora.
Jejunum. V. JEJUNUS.
Immania. Stat. 9. Theb. 193.
Impia. Ovid. 14. Met. 238.
Infame Antonii. V. INFAMIS.
Inſignia ora magnis dentibus. Ovid. 8. Met. 429.
Laxum. Sil. lib. 13. 426.
Lunata apri. Stat. 11. Theb. 533.
Minitantia. Ovid. 12. Met. 348.
Morientia. Ovid. 14. Epiſt. 13.
Mutum. Ovid. 6. Met. 574.
Patulum bovis. Ovid. 15. Epiſt. 56.
Proterva canum. Ovid. 14. Met. 63.
Sibila ora anguium. Virg. 2. Æn. 211.
Siccum. Catull. in Amicam Formiani, 41. 3.
Nec longis digitis, nec ore ſicco. Accuſat eam, quod frequenter ſpueret.
Silens. Ovid. 1. Amor. 7. 22.
Spumantia. Ovid. 6. Met. 226.
Stygium. Ovid. 3. Met. 76.
Trilingue Cerberi. Hor. 2. Carm. 19. 31.
Agit ſpumas ore cruentas. Virg. 3. Georg. 203.
Bibere ore imperturbato. Ovid. in Ibin, 562.
Bibit purpureo ore nectar. Hor. 3. Carm. 3. 12.
Cadit fruſtum ex ore pulli. Cic. 1. de Divin. 27.
Capeſſunt quædam animalia cibum hiatu oris & dentibus ipſis. Cic. 2. de Nat. Deor. 122.
Captare cibos avido ore. Senec. Thyeſt. 1.
Cinctum anguibus os Gorgonis. Cic. 6. Verr. 124.
Coercere ora frenis. Ovid. 5. Met. 643.
Colligit os rabiem. Ovid. 1. Met. 234.
Colluerant fontes ora. Ovid. 5. Met. 446.
Commurmurat ore clauſo. Sil. lib. 15. 824.
Comprimere ora, Claudere. Ovid. 6. Met. 294. al. Non premere.
Confudit ora infractis oſſibus. Ovid. 5. Met. 58.
Congeſſerunt in os Midæ dormienti grana tritici formicæ. Cic. 1. de Divin. 78.
Conſtricta ora frenis. Senec. Hippol 10.
Cuſtodire verba clauſo ore. Senec. Agamemn. 7.
Diſcutit ora ſaxo. Ovid. 4. Met. 518. al. Oſſa.
Dare ora capiſtris. Virg. 3. Georg. 188.
Domita ora frenis. Senec. Hippol. 10.
Eluere os. Celſ. lib. 3. cap. 4.
Emittimus voces recto ore. Lucret. lib. 4. 552.
It equus reluctanti ore. Ovid. 3. Amor. 4. 14.
Exagitata ora frenis. Sil. lib. 7. 342.
Excidit vox ore. Virg. 6. Æn. 686.
Excidit ex ore verbum. Cic. pro Sull. 72. Verbum ecquod unquam ex ore hujus excidit, unde quiſquam poſſet offendi?
Excutit mæſto ore cibos. Stat. 5. Theb. 603.
Exibat ex ore ejus nihil non conſideratum. Cic. de Clar. Orat. 265.
Exſertare ora. Virg. 3. Æn. 425.
Fovere olentia ora re aliqua. Virg. 2. Georg. 135.
Frenabas mollia purpureis ora capiſtris. Ovid. 10. Met. 125.
Fremit cruento ore leo. Virg. 9. Æn. 341.
Fremebant cuncti ſimul ore. Virg. 1. Æn. 563.
Habere in. ut, Ediſcere auctorem aliquem, & eum ſemper in ore habere. Cic. 6. Fam. 18.
Hauſimus ore arenti ſitientes. Ovid. 14. Met. 277.
Inſerunt in os infantibus omnia minima manſa. Cic. 2. de Orat. 162.
Lavimus ora manuſque. Hor. 1. Serm. 5. 24.
Legere halitum alicujus ore. Virg. 4. Æn. 685.
Loqui docta ora. Ovid. 2. Amor. 6. 62.
Locuta eſt ore. Virg. 1. Æn. 618.
Loqui infido ore. Ovid. 12. Epiſt. 72.
Mordere ore. Stat. 12. Theb. 746.
Obmutuit preſſo ore. Virg. 6. Æn. 155.
Obſtruitur ſpiritus oris reluctanti. Virg. 4. Georg. 300.
Opprimere os loquentis. Ovid. 3. Met. 296.
Præfigunt prima ora capiſtris ferratis. Virg. 3. Georg. 399. de hœdis excretis, quos a matribus prohibent.
Preſſare ora dentibus. Lucret. lib. 4. 1103.
Profatur virgineo ore. Stat. 4. Silv. 3. 123.
Prominere ore. Hor. Epod. 5. 35.
Quatit anhelitus arida ora. Virg. 5. Æn. 200.
Regere ora equi. Ovid. 8. Met. 34.
Rejectans cruorem ore. Virg. 5. Æn. 470.

Relaxare ora fontibus. Ovid. 1. Met. 281.
Reſpondere alicujus orationi ore. Cic. de Clar. Orat. 169.
Rogare me auſus es hoc ex ore tuo? Cic. 6. Att. 2.
Solvere ora, Aperire ad loquendum. Ovid. 1. Met. 181.
Sonaturum magna os. Hor. 1. Serm. 4. 43.
Supinato ore lambit aera. Stat. 5. Theb. 525.
Temperare ora frenis. Hor. 1. Carm. 8. 7.
Trahere auram ore. Ovid. 2. Met. 230.
Trahere aliquid ore. Hor. 1. Serm. 1. 34.
Vacant epulis ora, i. e. Carent. Ovid. 15. Met. 498.
Vomit ore cruorem. Virg. 3. Æn. 516.
Vomit fero ore flammam. Ovid. 5. Met. 353.
Os, Facies. Virg. 1. Æn. 593.
Os humeroſque deo ſimilis.
Os, de gallina. Plin. lib. 10. cap. 56. Ore rubicundo.
Inſignis ore. Virg. 4. Georg. 92. De rege apium.
Decor oris. Ovid. 2. Faſt. 774.
Decus. Ovid. 3. Met. 422.
Honor. Lucret. lib. 4. 1164.
Sed tamen eſto jam quantovis oris honore. i. e. Sit quantumvis formoſa.
Cæleſtia. Ovid. 2. Met. 621. i. e. Deorum. V. Cæleſtis, in CÆLUM.
Candida. Ovid. 2. Met. 861.
Cornea, i. e. Roſtrum. Ovid. 8. Met. 545.
Coruſcum. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 276.
Criſtati oris ales, Gallus. Ovid. 11. Met. 597.
Formoſum. Ovid. 3. Met. 461.
Honeſtum os Pleiadum, pro Orientibus Pleiadibus. Virg. 4. Georg. 232.
Horrenda. Virg. 2. Georg. 387.
Oraque corticibus ſumunt horrenda cavatis. Intelligit Perſonas & larvas corticeas.
Incultum, i. e. Facies inornata. Tibul. lib. 1. 8. 15.
Ingenuum. V. INGENUUS.
Intonſa. Virg. 9. Æn. 181.
Inviolabile. Stat. 6. Theb. 386.
Lævum os. Hor. 1. Serm. 5. 61.
Mæſta. Senec. Hippol. 8.
Niveo lenis in ore rubor. Ovid. 20. Epiſt. 120.
Pallida. Virg. 1. Æn. 358.
Puerili in ore vultus virgineus. Ovid. 10. Met. 631.
Pulverulenta. Claud. 2. Conſ. Stil. 246.
Renidens. Ovid. 8. Met. 197.
Roſeum. Virg. 9. Æn. 5.
Semiferum. Senec. Theb. 1.
Sidereum Pollucis. Valer. 4. Argon. 190.
Tenerum. Hor. 2. Epiſt. 1. 126.
Tumidum. Valer. 2. Argon. 646.
Vilia ora percutere. Martial. lib. 2. 72. in Poſtumum.
Æquiparans deos. Ovid. 2. de Pont. 2. 94.
Contrahit ora dolor, Corrugat, contriſtat. Ovid. 3. de Pont. 1. 134.
Convertere os ad aliquem. V. CONVERTO.
Convertere ora & oculos in aliquem. In CONVERTO.
Convertere ora vulgi. Hor. 2. Epiſt. 1. 196.
Diſtorquere os. Ter. Eun. 4. 4. 3. Ubi Donatus, Os autem dicimus illam diſtorquere, quem natura pulchrum, deturpamus.
Datum homini ſublime os. Ovid. 1. Met. 85.
Ducere os, Indecore ac turpiter faciem intorquere. Cic. in Orat. 86. Vultu tamen multa conficiens: non hoc, quo dicuntur os ducere: ſed illo, quo ſignificant ingenue, quo ſenſu quidque pronuntient.
Efferre ora, eſt Erigere ſe, & videndum exhibere, ac veluti oſtentare. Virg. 5. Æn. 368.
Enitet ore egregio magnum decus. Virg. 4. Æn. 150.
Excellens ore. Sil. lib. 1. 151.
Extulit ſacrum os cælo Lucifer. Virg. 8. Æn. 591.
Facta livida ora digitis. Ovid. 20. Epiſt. 82.
Fallere numen mendaci ore. Ovid. 3. Amor. 3. 44.
Ferit prono ore terram languidus. Senec. Herc. OEth. 7.
Ferre ora. V. FERO.
Ferre ora ad ora, Oſculari aliquem. Ovid. ad Liv. 138.
Ferre ſe ore. Virg. 4. Æn. 11. Quem ſeſe ore ferens?
Flectere os in mæſtitiam. Tacit. lib. 3. Ann. 16.
Fœdare ora unguibus. Virg. 4. Æn. 673.
Gerens virginis os habitumque. Virg. 1. Æn. 319.
Horrent ſudoribus ora. Claud. 2. Conſ. Stil. 245.
Humectare ora lacrimis. Lucret. lib. 1. 919.
Imponere os alicui. Ovid. 6. Met. 291.
Inficit ora pallor albus. Hor. Epod. 7. 15.
Inficit ora rubor igneus. Lucan. lib. 5. 214.
Intuemur ora omnium & oculos. Cic. pro Milon. 4.
Inumbrare ora coronis. Lucret. lib. 3. 926.
Lacerare ora manu. Sil. lib. 8. 154.
Linere ora luto. Ovid. 3. Faſt. 760.
Madens fletu os. Ovid. 3. Triſt. 5. 12.
Nitens floridulo ore. Catul. in Epithal. Juliæ, 59. 193.
Notare ora inſanis manibus. Propert. lib. 1. 6. 16.
Notavit invita ora rubor. Ovid. 6. Met. 46.
Obnubit comis tenuia ora. Stat. 6. Theb. 196.
Occupat ora pallor. Virg. 4. Æn. 499.
Oppugnare os alicui. In OPPUGNO.
Pallentia ora miris modis. Virg. 10. Æn. 822.
Peraravit rugis anilibus ora. Ovid. 14. Met. 96.
Percutere ora manu. Ovid. 11. Met. 681.
Perfricare. V. PERFRICO.
Pertorquere. Lucret. lib. 2. 401.
Peruncti fæcibus ora. Hor. de Arte Poet. 277.
Præbere ſpectanda ora. Sil. lib. 17. 647.
Præbere os. i. e. Buccas. Ter. Adelph. 2. 2. 7.
Protulit luna decorum os. Hor. 1. Serm. 8. 22.
Protegit pudibunda ora frondibus. Ovid. 3. Met. 393.
Relegit luna & retexit ora. Stat. 5. Silv. 3. 29.

Rigabat

Rigabat lacrimis vultum atque ora. Virg. 9. Æn. 251.
Ruit comanti ore. Valer. 3. Argon. 136.
Secare ora alicujus. Stat. 1. Theb. 66.
Serenare ora. Stat. 2. Theb. 57.
Spargere ora lacrimis. Lucret. lib. 2. 976.
Suaviabor jucundum os oculosque. Catull. ad Veran. 9. 9.
Sublinere os, pro eo quod est Dare verba, & arte quadam illudere, reperitur aliquoties apud auctores. Nonius Marcellus 1. 219. tractum putat a ridiculo quodam lusus genere, quo dormientibus ora pinguntur. Plaut. Aul. 4. 6. 2.

Fidei censebam maximam multo fidem
Esse, ea sublevit os mihi pænissume. Idem alibi, Os mihi probe sublitum est. Marcus Varro in Mysteriis apud Nonium, Æs defraudasse cauponam, bonam luto oblivisse, quum portitores æra induxere. Virgilius item in Carmine Bucolico (6.Ecl.22.) pueros inducit per lusum, Sileni faciem mori fucco oblinentes. Erasmus. conf. Gell. 1. 15.
Sublucent candida ora misto rubore. Ovid. 21. Epist. 217.
Suffuderat ora sanguis. Sil. lib. 11. 218.
Pulchra verecundo suffundens ora rubore. Ovid. 1. Met. 484.
Supinare ora. Stat. 5. Theb. 215.
Tenebant ora intenti. Virg. 2. Æn. 1. [i. e. Silebant.
Tinctus os fletu. Stat. 6. Theb. 386.
Tradere os suum alicui, Deosculando amplecti, & multis verbis aliquem laudare. Cic. pro Rosc. Amer. 144. Rogat, oratque te, Chrysogone, si nihil de patris fortunis amplissimis in suam rem convertit, si nulla in re te fraudavit, si tibi optima fide sua omnia concessit, adnumeravit, appendit: si vestitum, quo ipse tectus erat, annulumque dedit, os suum tibi tradidit: &c. [Sic MSS. Al. Anulumque de digito suum. An, Jus suum?
Tument ora ira. Ovid. 3. de Arte Am. 503.
Turbatum os fletibus. Sil. lib. 13. 696.
Vertere ora huc & huc. Hor. Epod. 4. 9.
Os, Præsentia. Sallust. in Jugurth. cap. 31. §. 10. Incedunt per ora vestra magnifice. conf. Idem Fragm. cap. 31. & 32. Cic. in Pison. 51. Sed quoniam fortunarum contentionem facere cœpimus, de reditu Gabinii omittamus: quem etsi sibi ipse præcidit, ego tamen, os ut videam hominis, exspecto.
In ore alicujus, In conspectu. Tacit. 3. Hist. 77. Idem 3. 36.
In ore atque oculis omnium hæc gesta sunt. Cic. 4. Verr. 81.
Frequens erat ille Romæ, atque in foro, & in ore omnium quotidie versabatur. Cic. pro Rosc. Amer. 6.
In tuis oculis, in tuo ore, vultuque acquiesco. Cic. pro Dejot. 5.
Ante ora. V. ANTE.
Ante ora patrum oppetere. Virg. 1. Æn. 99.
Ab eorum ore concedes paulisper. Ter. Heaut. 3. 3. 11.
Sub ipso ore urbis classem incendit. Flor. 2. 15. 7.
Os incultum. i. e. Facies inornata. Tibull. lib. 1. 8. 15.
Os, Sermo. Auctor de Viris illust. cap. 76. pr. Mithradates rex Ponti, oriundus a septem Persis, magna vi animi & corporis, ut sexjuges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur.
Dos oris, Suavitas dicendi aut canendi. Ovid. 5. Met. 562.
Inanitas. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Suavitas. Quintil. in procem. lib. 6.
Vitia Quintil. lib. 1. cap. 5.
Animosi oris Accius. Ovid. 1. Amor. 15. 19.
Arguta blandis querelis. Stat. 2. Silv. 1. 45.
Balbum. Hor. 2. Epist. 1. 126.
Corruptum. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Culti facundia. Ovid. 1. Fast. 21.
Dissona vulgi. Lucan. lib. 3. 290.
Dulce os, Facundum. Ovid. 12. Met. 577.

Hæc postquam dulci Neleius edidit ore.

Falsi oris ambages. Ovid. 10. Met. 19.
Faticanum os. Ovid. 9. Met. 417.
Indignantia. Ovid. 1. Met. 181.
Infantia. Ovid. 4. Met. 517. al. Ossa.
Modicum. Pers. 5. Sat. 15.
Perjurum. Ovid. 2. Amor. 10. 34.
Rabidum vatis. Virg. 6. Æn. 80.
Remissum. Stat. 9. Theb. 151. i. e. Os modestum, aut vox modesta.
Sacrificum. Ovid. 1. Fast. 130.
Veridicum. Lucret. lib. 6. 6.
Uno ore, pro Uno consensu. Ter. Phorm. 4. 3. 20.

Nam ceteri quidem hercle amici omnes modo
Uno ore auctores fuere, ut præcipitem hanc daret. Idem Andr. 1. 1. 69.

Consentiunt uno ore omnes de utilitate amicitiæ. Cic. de Amicit. 88.
Abire in ora hominum. V. ABEO.
Admirari aliquem ex ore alterius. Cic. 1. Tusc. 39. Errare mehercule malo cum Platone, quem tu quanti facias, scio; & quem ex tuo ore admiror.
Aperit ora futuris Cassandra. Virg. 2. Æn. 247.
Asperat ora feveris minis. Stat. 9. Theb. 705.
Canere aliquem sublimi ore. Claud. de Bell. Get. 124.
Canit sacerdos divino ex ore. Virg. 3. Æn. 373.
Cohibere ora. Senec. Troad. 6.
Compellare aliquem ore placido. Ovid. 3. Met. 146.
Dicere aliquid blando ore. Ovid. 13. Met. 555.
Dicere aliquid rauco. Ovid. 5. Met. 600.
Dedit finem ore loquendi. Virg. 6. Æn. 76.
Edidit sonos indignos tremente ore. Ovid. 3. Amor. 6. 72.
Edere aliquid placido ore. Virg. 7. Æn. 194.
Effatus est ore. Virg. 3. Æn. 465.
Evomere impurissimo ore orationem in absentem. Cic. 5. Philip. 20.
Ferri per ora hominum. Plin. 2. Epist. 10. i. e. In publicum, In celebrationem.
Intonare ore. Virg. 6. Æn. 607.
Lacerae incesto ore optimum virum. V. LACER, Adj.
Lacessere aliquem diro ore. Claud. 1. in Ruff. 356.
Loqui ore rotundo. Hor. de Arte Poet. 323. i. e. Perfecto. Acron.

Maledicere clarissimo viro, ore fugitivo. Cic. pro Dejot. 28.
Memorare aliquid magniloquo ore. Ovid. 8. Met. 396.
Pendere ab ore narrantis. Virg. 4. Æn. 79. & Ovid. 1. Epist. 30.
Poscere aliquid pio ore. Virg. 6. Æn. 530.
Repressit dolor ora. Ovid. 6. Met. 583.
Resolvit pater grandæva ora. Sil. lib. 16. 604.
Resolvit ora fatis. Virg. 4. Georg. 452.
Rogat pavido ore. Ovid. 1. Met. 386.
Ruit profundo ore immensus Pindarus. Hor. 4. Carm. 2. 8.
Sonare magno ore. Virg. 3. Georg. 294.
Esse in ore alicujus. Plaut. Asin. 1. 3. 57.
Esse in desiderio civitatis, in ore, in sermone omnium. Cic. 10. Philipp. 10.
In ore est omni populo, Fama est, rumor est. Ter. Adelph. 1. 2. 13. Cic. de Amicit. 2. In eum sermonem illum incidere, qui tum fere multis erat in ore.
Tibi valde solet in ore esse. Cic. 6. Att. 3.
Sunt in ore omnium Philosophorum. Cic. 2. de Finib. 67.
Esse in ore & sermone omnium. Cic. 4. Verr. 56. Res percrebuit, in ore atque sermone omnium cœpit esse.
Tonat celso ore. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 84.
Venire in ora hominum, est Celebrem fieri & notum, de quo omnes loquantur. Hor. 1. Epist. 3. 9.
Versatur in ore vulgi & in communibus proverbiis istius iniquitas. Cic. 3. Verr. 121.
Vigent in ore illi. Cic. 1. Tusc. 116. i. e. Memorantur.
Vocare aliquem supremo ore, i. e. Voce suprema. Ovid. 8. Met. 521.
Volitare per ora virûm, In ore esse omni populo. Virg. 3. Georg. 9. Hæc sententia legitur & apud Ennium. conf. Drakenb. ad Sil. 3. 135.
Discordia ora. i. e. Diversæ linguæ, & idiomata. Virg. 2. Æn. 423.
Os, Impudentia, nonnunquam & Pudor, ut Adolescentioris Academiæ os. Cic. 9. Fam. 8. Misi autem ad te quatuor admonitores, non nimis verecundos: nosti enim profecto os ejus adolescentioris Academiæ.
Durum os. Ter. Eun. 4. 7. 36. Ubi Donatus, Os durum, os impudens: ut contra, Mollis frontis dicuntur, qui sunt reverentes. V. DURUS.
Duri oris puer, & audax. Ovid. 5. Met. 451.
Prædurum. Quintil. lib. 6. cap. 4. Cic. pro Quint. 77. Quum cupidius instaret, homini pro amicitia familiarius dixi, mihi videri ore durissimo esse, qui præsente eo gestum agere conaretur.
Improbum. V. INPROBUS.
Impudens, idem quod Durum. Ter. Eun. 5. 1. 22.
Timidum. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 358.
Trepidum. Ovid. 5. Met. 231.
Accedit os. Cic. 2. de Orat. 29. Sed tamen quoniam hoc totum, quicquid est, sive artificium, sive studium dicendi, nisi accessit os, nullum potest esse, docebo vos discipuli, id quod ipse non didici, &c. [Forte Usus legendum. In MSS. non est hæc vocula.
Lædere os alicui. Ter. Adelph. 5. 4. 10. Donatus; Nulli lædere os, i. e. Nullum præsentem lædere.
Præbere os ad male audiendum. Cic. 1. Att. 15. O dii immortales, quam ignavus ac sine animo miles! quam dignus qui Palicano, sicut facit, os ad male audiendum quotidie præbeat.
Præbere ad contumeliam. Liv. 4. 35. extr.
Os, Audacia & temeritas. Ter. Phorm. 5. 8. 24.

Nam quo redibo ore ad eam, quam contempserim? Cic. 6. Verr. 66. Os hominis, insignemque impudentiam cognoscite. Idem 5. Philipp. 16. Sed illud os, illam impuritatem cæni fecisse, ut &c. Ibid. 11. 7. Audisset furentis introitum Dolabellæ, vocem impuram, atque os illud infame. Idem pro C. Rabir. Post. 34. Quod habent os? V. Erasmum in adagio, Perfricare faciem. [In altero, & tertio Cic. loco, potest sensu proprio accipi, de Ore, quo loquimur.

Ferreum os convicio verberare. Cic. in Pison. 63. Neque vero contempsisti, licet Themista sapientior, si os tuum ferreum Senatus convicio verberari noluisti.
Os, non solum de facie dicitur, sed etiam de tota specie, quæ cernitur, & quicquid in aliqua re patet. ut,
Lato dedit ore fenestram. Virg. 2. Æn. 482.
Ulceris os. Virg. 3. Georg. 454.
Sacculi os. Juven. 14. Sat. 138.
Os vulvæ, Vide VULVA. H. St.
Vascula oris angusti. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Rostrata ora navium. Hor. Epod. 4. 17.
Os portus. Cic. 7. Verr. 30. Nam in ipso aditu atque ore portus, ubi primum ex alto sinus ad urbem ab litore inflectitur, &c.
Ora, de æquore. Virg. 1. Æn. 249.

Unde per ora novem, vasto cum murmure montis,
It mare præruptum, & pelago premit arva sonanti. i. e. Ostia novem.

Septem discurrit in ora Nilus. Virg. 4. Georg. 292.
In ore Tiberis Ostia urbs condita. Liv. 1. 33.
Os amnis. Curt. 9. 9. 23.
Ruit spumanti ore Phasis in æquor. Valer. 5. Argon. 179.
Victor ad Gades & Oceani ora pervenit. Flor. 2. 17. 7.
Os specus. Tacit. 4. Ann. 59. 2. & Curt. 7. 11. 3.
Ora, pro Oras. Flacc. de Condit. agr. p. 2. In his litoribus Romani colonos miserunt, qui ora Italiæ tuerentur. [Nisi Oram scribendum.
ORARIUM, i, n. Sudarium, Linteum ori tergendo aptum. Prudent. Peristeph. 1. 86.

Hic fui dat pignus oris, ut ferunt, orarium. V. Lex. Pitisc.

ORIFICIUM, i. n. [στόμα] dicitur, Quod in quacunque re patet, inquit Perottus. Macrobius lib. 7. cap. 4. Ventris enim duo sunt orificia. Paulo post, Retrimenta sunt, quæ per intestina, inferiore orificio tradente, labuntur. Loquitur de duobus orificiis ventris, seu ventriculi.
OSCŬLUM, i. n. dimin. [στομάτιον] Parvum os. Ovid. 1. Met. 499.

— videt oscula, quæ non
Est vidisse satis. De Daphne. Hor. 1. Carm. 13. 14.
— dulcia barbare
Lædentem oscula. Auson. Epist. 25. 27.
Aut tua Sigalion Ægyptius oscula signet. Petron. cap. 126.

Nares paulum inflexæ, & osculum quale Praxiteles habere Dianam credidit.

Osculum, ab ore dictum. Varr. de L. L. lib. 5. 7. extr.

Osculum, [φίλημα] pro Basio etiam accipitur: quoniam basiando os coarctamus atque minuimus, & quasi ex ore osculum facimus. Cic. 12. Att. 1. Atque utinam continuo ad complexum meæ Tulliæ, & ad osculum Atticæ possim currere.

Apta oscula. Ovid. 15. Epist. 132.
Fida. Stat. 3. Silv. 2. 57.
Furialia. Valer. 7. Argon. 255.
Hircosum osculum, Putidum, olidum. Martial. lib. 12. 59.
Te vicinia tota, te pilosus
Hircoso premit osculo colonus.
Labratum osculum, quo soli Imperatores salutabantur, manu ori admota & osculo labiis impresso. V. Salmas. in Vopisc. Prob. cap. ult. Vet. Gloss. Labratum, φίλημα βασιλικόν. V. & lex Pitisc. in Osculum.
Nivale. V. NIX.
Pressa. Ovid. 2. Epist. 94.
Sororia. Ovid. 4. Met. 335.
Suprema. Ovid. 6. Met. 277.
Accipere oscula. Ovid. 15. Epist. 132.
Admovere oscula. V. ADMOVEO.
Affigere. Lucret. 4. 1075.
Carpere luctantia. Ovid. 4. Met. 358.
Committere linguæ. Ovid. 15. Epist. 131.
Congerimus properata oscula raptim sine ordine. Ovid. 18. Epist. 113.
Detorquere cervicem flagrantia ad oscula. Hor. 2. Carm. 12. 37.
Dispensare oscula per omnes. Ovid. 6. Met. 278.
Dividere sodalibus. Hor. 1. Carm. 36. 6.
Dare osculum. Plin. lib. 14. cap. 13.
Dare obvia. Ovid. 19. Epist. 168. Idem 11. Met. 738.
Frigida nequicquam duro dedit oscula rostro.
Dare oscula manibus. Ovid. 2. Met. 863.
Eripere oscula. Tibull. 2. 5. 91.
Excipere aliquid risu & osculo. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Fatigare dextram osculis. Tacit. 15. Ann. 71. h. e. Dextram identidem exosculari.
Ferre. Ovid. 2. de Arte Am. 325.
Figere. Virg. 2. Æn. 490.
Figere dulcia. Virg. 1. Æn. 691.
Figens pavida pedibus. Sil. lib. 11. 333.
Figere trementia. Lucan. lib. 2. 114.
Humectare labris. Lucret. lib. 4. 1185.
Impertire aliquem osculo. V. IMPERTIO.
Infigere alicui. Sil. lib. 12. 738.
Ingeminare. Valer. 2. Argon. 168.
Ingerere. V. INGERO.
Interserit oscula mediis verbis. Ovid. 10. Met. 559.
Jungere. Ovid. 2. Met. 357.
Jungere per longas moras. Ovid. 2. Epist. 44.
Jungere improba. Ovid. 2. Amor. 5. 23.
Jungere oscula moderata. Ovid. 2. Met. 430.
Lambere frigida, Mortui. Stat. 2. Silv. 1. 173.
Libare. Virg. 1. Æn. 260. ubi Serv. V.
Nexa oscula lingua. Ovid. 2. Amor. 5. 24.
Pangere osculum. V. PANGO.
Porrigere alicui. Ovid. 3. Met. 451.
Præripere alicui. Lucret. lib. 3. 908.
Premere aliquem osculo. V. paulo ante, Hircosum osculum.
Refugere oscula alicujus. Ovid. 1. Met. 556.
Revellere. Stat. 3. Silv. 2. 57.
Sumere. Ovid. 1. de Arte Am. 669.
Venire ad oscula alicujus. Ovid. 9. Met. 386.
De differentia inter Osculum, Basium & Suavium, V. Donat. in Ter. Eun. 3. 2. 3.
Osculabantur in digressu antiqui, & adventu. Martial. 185. Tranquill. 119. Oscula autem quotidiana edicto prohibita. 128. Osculabantur Cæsares senatum 237. Osculari nam Imperatorem interdum civiliter solebant. Plut. in Cat. jun. 8. in Bruto 102. Ibidem & pectus & caput osculatos quosdam dixit Cæsaris. & in Tiberio 146. Bud. *Voyez en mon Livre de la langue Françoise.* H. St.
De varia osculorum ratione apud veteres, V. Lips. Elect. 2. 6. vel Lex. Pitisc.

OSCŬLOR, [φιλέω, καταφιλέω, κυνέω] āri. Dare osculum. Cic. 3. Fam. 11. Complexus igitur sum cogitatione te absentem, epistolam vero osculatus. Complecti aliquem & osculari. Cic. in Somn. Scip. 5. Ille autem, me complexus atque osculans, flere prohibebat.
Filium mater osculata est. Cic. pro Muren. 88.
Dormientem. Cic. 1. Tusc. 92.
Amplecti, in manibus habere, fovere, osculari aliquem. Cic. 1. Fam. 9. Erat hoc mihi dolendum, sed multo magis illud, quod inimicum meum, &c. sic amplexabantur, sic in manibus habebant, sic fovebant, sic me præsente osculabantur, &c.
Venerari & osculari. Cic. 6. Verr. 94. Quod in precibus & gratulationibus non solum id venerari, verum etiam id osculari solent. De simulacro Herculis.
Osculari atque amplexari inter se. Plaut. Mil. 5. 1. 40. Ibid. 2. 4. 38. & Cic. 16. Att. 5.
In activa forma reperit Nonius, 7. 77. apud Titinnium, Laudor quod osculavi privignæ caput. Priscian. lib. 8. p. 796. dicit quædam significare & actionem & passionem, ut Osculor te & Osculor a te.

OSCULANS, antis. Partic. Cic. Somn. Scip. 5. V. supra. Plaut. Mil. 2. 3. 17. &67. Eam me vidisse osculantem hic intus cum alieno viro. conf. Nep. 25. 22. 1.

OSCULĀTUS, a, um. Partic. passive. Apul. Met. 2. Osculato tuo capite.

OSCULĀBUNDUS, a, um. Adj. Suet. Vitell. cap. 2. Apul. Met. 11. Velut manum sacerdotis osculabundus.
Osculabundus eum accessi, ex Apulejo Desfpaut. 330. in Syntaxi. Desiderabatur vox in Lugd.

OSCULĀTIO, ōnis. f. [φίλησις] Cic. pro Cœl. 49. Non flagrantia oculorum, non libertate sermonis, sed etiam complexu, osculatione, aquis, navigatione, &c.
Seges osculationis. Catull. ad Juvencium, 46. 6.

OSCILLUM, i. n. [στομάτιον] dimin. est a dimin. Osculum, sicut a Tantulo Tantillum. Columel. lib. 2. cap. 10. Quoniam si humor invasit, vermes gignit, qui simul atque oscilla lupinorum ederunt, reliqua pars enasci non potest.
Oscilla, etiam Sigilla sunt, & parvæ imagunculæ, quæ arte fictili fingebantur, & venales proponebantur, quibus homines pro se atque suis Saturno piacula faciebant, ut ait Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 7. & 11.
Oscilla etiam dicebantur αἰῶραι, id est pensiles quædam gestationes de arboribus suspensæ, in quibus homines per lusum jactabantur, atque ea jactatio oscillatio dicebatur. Nam homines eo genere lusus se jactantes, impositi transverso tigno de arbore suspenso, alternis se mutuoque subjectabant deprimebantque. Quod genus lusus per sex feriarum Latinarum dies celebrare solebant, in memoriam & imaginem vitæ humanæ, in qua altissima interdum infima dejiciuntur, infima in altum efferuntur & evehuntur. Ita memoriam redintegrantes initio acceptæ vitæ, per oscillationem, motus cunarum: per lactatam potionem, qua tunc utebantur, lactis alimentum significabant. Nam lac Latinis feriis adhibebatur etiam in sacrificiis. Cic. 1. de Divin. 18.
— & læto mactasti lacte Latinas. Virg. 2. Georg. 389.
Oscillationem etiam Liberalibus, ut existimo, fieri dixit,
Oscilla ex alta suspendunt mollia quercu. Alii Pinu. In quo tamen φαλλὸν, multi interpretantur: nam & obscœnæ etiam partis simulacrum oscillum vocari posse censent. Inde igitur per translationem oscillum in ariete murali dixit Septimius Florens, quum scribit, cap. 1. de Pallio, In oscillum penduli impetus armatum: propterea quod malo statuto, tanquam trutina, alter transversus suspendebatur. Eodem modo de mundo ex axe pendente in libro de Anima dixit, Initium enim omnium commentatus animum, & universitatis oscillum de illius axe suspendens. Verba sunt Turnebi, Adverf. 7. 20. conf. omnino Salmas. ad Tertull. Serv. in Georg. & Lex. Pitisc. Junge Hier. Mercurial. de Arte Gymn. lib. 3. cap. 8. ubi idem cum Petauro esse contendit, de quo s. l. V.

OSCILLO, āre. ab Oscillum fit, & significat Inclinare. Festus, Oscilla sancta dicuntur, quod oscillent, id est inclinent, præcipitesque efferant oscillantes. Servius putat esse compositum ab Os, & Cilleo, quod in hoc cillerentur, id est moverentur ora: nam Cillere, movere est. Plaut. Amph. 1. 1. 29.
Aliquem hominem allegent, qui mi advenienti os oscillet probe.
i. e. Moveat, probe ipsum pugnis percutiendo. al. Occillet. q. V.

OSCILLĀTIO, ōnis. f. Petron. cap. 140. Veluti oscillatione ludere. conf. Lud. Viv. in Augustin. de Civ. Dei 18. 19. & Scalig. in Auson. p. 159.

OS, ossis. n. [ὀστέον, ὀστοῦν, κόκκαλος] Cic. 2. de Nat. Deor. 139. Quid dicam de ossibus, quæ subjecta corpori mirabiles commissuras habent, & ad stabilitatem aptas, & ad artus finiendos accommodatas, & ad motum & ad omnem corporis actionem?
Asinina ossa. V. ASINUS.
Grandia. Ovid. 9. Met. 169.
Gravia. Stat. 6. Theb. 841.
Immania. Claud. 1. in Cons. Stil. 137.
Ingentia cubiti. Ovid. 12. Met. 344.
Magna. Virg. 5. Æn. 422.
Obtrita. Lucan. lib. 3. 651.
Pauxilla & minuta. Lucret. lib. 1. 835.
Spatiosa pectoris. Valer. 4. Argon. 244.
Tenera. Virg. 4. Georg. 308.
Amicta pelle lurida. Hor. Epod. 17. 22.
Amputare ossa. Senec. Thyest. 8.
Asperare sagittas ossibus. h. e. Acuere, præfigere. Tacit. de Germ. 46.
Collapsa in se ossa minutatim morbo. Virg. 3. Georg. 485.
Concutit ossa metus. Ovid. 3. Epist. 82.
Confudit fractis in ossibus ora. Ovid. 5. Met. 58.
Cucurrit tremor ima per ossa. Virg. 2. Æn. 121.
Cucurrit dura per ossa gelidus tremor. Virg. 6. Æn. 55.
Discussa ossa oris. Ovid. 5. Met. 292.
Disjecta ossa oris. Ovid. 12. Met. 252.
Exarsit juveni dolor ossibus ingens. Virg. 5. Æn. 172.
Frangere nodosa. Lucan. lib. 8. 673.
Hærere vix ossibus. Virg. 3. Ecl. 102.
— vix ossibus hærent. præ macie videlicet. h. e. Vix ossa eorum cohærent: est enim ablativus casus, non dativus.
Hæsit ferrum ossibus. Ovid. 3. Met. 71.
Hiantia ossa ruptis genis. Juven. 15. Sat. 58.
Lecta e vulneribus ossa, & vestes sanguine perfusas videmus. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Perfracta ossa trinodi clava. Ovid. 4. Epist. 115.
Perfracta saxo. Sil. lib. 17. 484.
Reliquit calor ossa. Virg. 3. Æn. 308.
Reponere os. Cels. lib. 8. cap. 10.
Sonant dura ossa sub ictu. Valer. 3. Argon. 165.
Traxit furorem per ossa. Virg. 4. Æn. 101.
Ossa, Reliquiæ defunctorum. ut, Ossa cadaverum Varr. de L. L. 4. 32.
Albi ossibus scopuli. Virg. 5. Æn. 865.
Albis ossibus informis ager. Hor. 1. Serm. 8. 16.
Inhumata. Ovid. 10. Epist. 22.
Tætra situ. Valer. 4. Argon. 183.
Albet humanis humus. Ovid. 1. Fast. 558.
Condere terræ ossa alicujus. Virg. 5. Æn. 47.
Condita ossa peregrina ripa. Ovid. 2. Met. 337.
Dare inodora urnæ. Pers. 6. Sat. 35.
Inurere dolorem cineri alicujus atque ossibus. Cic. 3. Verr. 113.
Quiescant ossa molliter. Virg. 10. Ecl. 33. Formula mortuis bene precandi.
Reportare vult cineri atque ossibus filii sui solatium ex calamitate tua. Cic. 7. Verr. 127.
Tecta sepulcro. Ovid. 3. Epist. 104.
Verenda. Ovid. 3. Epist. 105.
Arborum ossa terebrantur. i. e. Stipites. Plin. lib. 17. cap. 27.
Ossa orationis. Quintil. Procem. lib. 1. p. 11. Burm. Nudæ illæ artes nimia subtilitatis affectatione frangunt atque concidunt quicquid est in oratione generosius, & omnem succum ingenii bibunt, & ossa detegunt: quæ

quæ ut eſſe & aſtringi nervis ſuis debent, ſic corpore operienda ſunt.

Oſſa, Pars dura in baccis nucleum ambiens, Gallice *noyaux.* Suet. Claud. cap. 8. Quoties poſt cibum obdormiſceret, quod ei fere accidebat, olearum ac palmularum oſſibus inceſſebatur. V. Hard. Indic. Plinian.

OSSE, is. antiquum, idem ac Os, ex Varr. & Titinn. affert Chariſ. p. 40. addens nominativum eſſe hoc Oſſe.

OSSUM, i. n. Veteres etiam dixere & pl. Oſſua. unde Oſſuarium, de quo poſt. V. Lauremberg. Antiq. p. 314. Vetuſtum marmor Romæ apud Delr. Com. in Sen. Herc. fur. p. 230.

Sed quid ego hæc cerno; mea ſunt hic oſſua in olla
Condita. Vive hoſpes dum licet, atque vale. Gruter. Inſcript. p. 579. n. 3. OSSVA POSITA SVNT.

Antiquos Oſſum & Oſſu, ut Cornu, dixiſſe teſtantur Chariſ. lib. 1. & Priſcian. lib. 7. [Ab illo pl. Oſſa, ab hoc Oſſua.

OSSŬLUM, i. n. dimin. Conſt. Afer. de Animal. Oſſulum, quod in vulva aſinæ eſt, ſi mulier tulerit, non concipiet.

OSSĬCŬLUM, i. n. dimin. [ὀςάριον] Gell. lib. 6. cap. 1. Ratio ſubtilior & utilitas ipſa operis poſtulavit, ut tenuiſſimis, minutiſque oſſiculis caput compingeret. Plin. lib. 11. cap. 37. Omnium cerebro medio inſunt oſſicula parva. Idem 30. 15.

OSSICULĀTIM, Adv. [κατ' ὀςάριον] Minutatim. Cæcilius Fallacia, Oſſiculatim Parmenonem de via liceat legant. Nonius 2. 609.

OSSETIM, Adv. Plaut. Men. 5. 2. 105.

Faciam quod jubes; ſecurim capiam ancipitem, atque hunc ſenem
Oſſetim dedolabo. Ita legit Pareus. Alii aliter. V. not. Gronov.

OSSEUS, a, um. Adj. [ὀςινός, ὀςεινός] Quod eſt ex oſſe. Columel. lib. 5. cap. 11. Deinde cuneum tenuem, ferreum vel oſſeum, inter corticem & materiam, ne minus digitos tres, ſed conſiderate demittito.

Forma oſſea. Ovid. in Ibin, 146.

Genitalia. Plin. lib. 11. cap. 49.

Lapis oſſeus, Formam & veluti ſubſtantiam oſſis habens. Plin. lib. 36. cap. 18.

Lignum oſſeum. Plin lib. 13. cap. 4.

Manus oſſea Mauri. Juven. 5. Sat. 53.

OSSĬFRĂGA, æ. f. vel OSSIFRĂGUS, i. m. [Φήνη] Aquilæ genus, ab oſſibus frangendis dictæ. Plin. lib. 30. cap. 7. Oſſifragi venter arefactus & potus, iis qui cibos non conficiunt utiliſſimus.

OSSIFRĂGUS, i. m. Qui oſſium fractura debilitat quempiam. Caſſius Severus apud Senec. lib. 6. Controv. 33.

OSSILĀGO, ĭnis. f. vel Oſſulago. Veget. Mulom. 2. 22. pr. Tumorem durum, calloſum, & oſſilagini ſimilem. & 4. 14. 3.

OSSILĔGUS, i. m. Qui legit oſſa. Onomaſt. Vet. Oſſilegus, ὀςολόγος.

OSSILEGIUM, i. n. [ὀςολόγιον] Gloſſ. Philoxen. ὀςολογία, Onomaſt. Vet. V. Kirchman. de Funer. 3. 6. & Defid. Herald. Adv. 1. 7. vel Lex. Pitiſc.

OSSIPAGA, æ. f. ſecundum Stewech. ad Arnob. lib. 4. Dea oſſium ſolidatrix a Pago, quod eſt pango. al. Oſſipanga. conf. Idem lib. 3. & Meurſ. Crit. Arnob.

OSSUARIUS, a, um. Adj. ut, Oſſuariæ ollæ in antiquis Inſcript. V. Voſſ. Etym. 359. & Fabretti Inſcript. p. 16. vel Lex. Pitiſc.

OSSUARIA, æ. f. [ὀςοδοχεῖον] Locus in quo reponuntur oſſa defunctorum. Ulpianus in l. 2. D. de ſepulcro violato, Celſus ſcribit ſtatuam ſic eſſe monumenti, ut oſſuariam. Haloander legit Oſſaria: ut ſit ſubſtantivum, Oſſarium, i. V. ſeq. dict.

OSSUARIUM, i. n. Ad. Onomaſt. Veſt. Oſſuaria, ὀςοδοχεῖα. [Sic apud J. C. puto Oſſuarium legendum

OSSUŌSUS, a, um Adj. Plenus oſſibus. Veget. de Re Vet. 2. 13. Loci oſſuoſi & commiſſurales.

OS LEONIS, Genus herbæ florem faciens purpureum. Columel. 10. 99.

Narciſſique comas, & hiantis ſæva leonis
Ora feri.

O S A

OSACES, vel OSATES, is. m. Dux Parthorum. Cic. 5. Att. 20.

OSANNA, [ὡσαννά] Hebraice legitur HOSIAH-NA, i. e. Salvum fac obſecro. Vulg. Interp. Matth. 21. 9.

O S C

OSCA, æ. f. [Ὄσκα] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ civitas, Iſca dicta. Vulgo *Gueſca.*

OSCENSIS, e. Adj. ut, Oſcenſe argentum. Liv. 34. 10. Et

OSCENSES, Hiſpaniæ populi. Cæſ. 1. Bell. Civil. 60.

OSCEDO, V. OSCITO.

OSCELA, ſive OSCELLA, æ. f. [Ὀσκέλλα] Lepontiorum in Alpibus Cottiis urbs, auctore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hodie *Seguſa.*

OSCEN, V. OSCINIS.

OSCHEUM, i. n. [ὄσχεον] Latini Scrotum dicunt, id eſt teſtium receptaculum. Celſus lib. 7. cap. 18. ubi de morbis tractat, qui in naturalibus circa teſticulos oriri ſolent, Sinus, inquit, qui conſpicitur a nobis: ὄσχεον Græci, ſcrotum noſtri vocant.

OSCI, orum. m. pl. [Ὄσκοι] Italiæ populi, in Campania, ſic, ut quibuſdam placet, ab oris fœditate dicti. Virg. 7. Æn. 730.

Oſcorumque manus, &c. V. Turneb. Adverſ. 3. 9. & 24. vel Lex. Pitiſc.

OSCUS, a, um Ad. [Ὄσκος] Cic. 7. Fam. 1. Non enim te puto Græcos aut Oſcos ludos deſideraſſe, præſertim quum Oſcos ludos, vel in Senatu veſtro ſpectare poſſis. Hor. 2. Serm. 5. 54.

— Meſſi clarum genus Oſci. Quod autem dicit Cicero, Oſcos ludos vel in Senatu ſpectare Marium poſſe, de impudico & ſuperbo ſermone Senatorum intelligendum eſt. Fuit enim Oſcis frequentiſſimus uſus libidinum ſpurcarum; unde & Verba impudentia & elata, Obſcæna appellantur, ut Verrius quidem vult apud Sextum Pompejum. Hinc eſt quod ibi Titinnius etiam vetus poeta dicit: Oſce & Volſce fabulantur, nam Latine neſciunt. Eraſmus inter adagia recitat, Oſce loqui, pro Turpiter parumque pudice loqui. Turnebus vero in eandem epiſtolam ſic ait, Sed qui tandem ſunt ludi Oſci? quidam putant, quibus Atellanæ dabantur. Atella enim oppidum Campaniæ fuit: unde earum nomen. Oſci enim populi Campaniæ fuerunt. Sed Oſci ludi, ut exiſtimo, & fabulæ Oſcæ & mimi, lingua Romana non fiebant, Romanis tamen intellecta. Etſi ea gens deleta erat, tamen etiamnum vigebat ſermo, & comœdiæ agebantur Romæ Oſca lingua. Strabo, τῶν μὲν γὰρ Ὄσκων ἐκλελοιπότων, ἡ διάλεκτος μένει παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ὥστε ποιήματα σκηνοβατεῖσθαι, κατά τινα ἀγῶνα πάτριον, καὶ μιμολογεῖσθαι. Hactenus ille. conf. Manut. & Gronov. not.

Linguæ Oſcæ gnari. Liv. 10. 20.

Tellus Oſca. Propert. lib. 4. 2. 61.

Oſca, Purgamenta & ſordes lanæ per contumeliam & injuriam ſummam Oſcorum Nævius appellavit, ut Varro interptetatur. Sic enim ſcribit lib. 6. de L. L. 3. Quum ex ea carent, quod in ea hæret, neque eſt lana; quæ in Romulo Nævius appellat Oſca ab Oſcis. Scripturam veterem interpolant multi, aliique aliter evulgant, ſed hæc Turnebo magis probatur. conf. Scalig. in loc.

Voce oſca Sollo, pro Totum. Vide SOLLERS, vide FAMUL. H. St.

OSCE, Adv. ut, Oſce loqui. Gell. 17. 17. V ſupra OSCUS.

OSCILLUM, OSCILLO, V. Oſculum, in os, oris.

OSCĬNIS, is. c. Avis auſpicium ore faciens. Oſcines dicuntur apud Augures, quod ore faciunt auſpicium, inquit Varro de L. L. lib. 5. 7. extr. Hor. 3. Carm. 27. 11.

Oſcinem corvum prece ſuſcitabo,
Solis ab ortu. Cic. 2. de Nat. Deor. 160. Quanquam aves quaſdam & alites & oſcines, ut noſtri Augures appellant, rerum augurandarum cauſa natas eſſe putamus.

Alii declinant Oſcen, hujus Oſcinis. Auſonius in Ternario,

Tres, quorum ætates ſuperat Phœbeius oſcen. h. e. Corvus qui eſt in Apollinis tutela. [Sic Tibicen, Tubicen, &c. Forte ex Auſpicen. Oſcines & Prepetes Servius. H. St. In 1. Æneid. 396. & alibi.

Tum a dextra, tum a ſiniſtra parte canunt oſcines. Cic. 1. de Divin. 120. conf. Idem 6. Fam. 6.

Oſcines vocat Plin lib. 10. cap. 19. Omnes aves, quæ canunt. Ibid. cap. 29. Alia admiratio circa oſcines: fere mutant colorem vocemque tempore anni, ac repente fiunt aliæ.

OSCĬNUM, i. n. [οἰωνισμός] Avium augurium. Cic. 2. de Legib. 21. de Haruſpicibus loquens, Iidemque fulgura atque oſcina pianto. Correctiora exemplaria legunt Obſtita. [In Mſſ. Obſcina. Unde recte conjecit Camerarius Obſcæna legendum. Quo nomine Monſtra nata, diraque viſa, ſeu oſtenta intelliguntur, ut ex ſcriptoribus notum. V. in ipſa voce. Nam duo hæc proprie ad Haruſpices pertinebant, Fulgura condere, & Obſcæna, ſeu dira oſtenta piare. Exempla obvia apud Livium.

OSCĬTO, [χασμάω] āre. Os commovere, & os totum aperire, ut fit præ ſomno aut tædio. Gell. lib. 4. cap. 20. Et in jure ſtans, clare nimis & ſonore oſcitavit. Lucret. 3. 1079.

Oſcitat extemplo, tetigit cum limina villæ. i. e. Jam tædio laborat.

Cum caſu effert Auguſtin. Ver. Relig. cap. 3. extr. Quid adhuc oſcitamus crapulam heſternam?

Oſcitare, pro Hiſcere & Aperire ſe, de inanimatis dixit Plin lib. 16. cap 24. Sed omnium folia quotidie ad ſolem oſcitant, inferiores partes tepefieri volentia.

OSCĬTOR, [χασμῶμαι] āri. depon. Idem. Plaut. Men. 5. 2. 80. Ut pandiculans oſcitatur.

OSCĬTANS, antis. Partic. [χασμῶν] Cic. pro Milon. 57. Adde inſcitiam pranſi, poti, oſcitantis ducis. Idem pro Cluent. 71. Triſtem atque oſcitantem leviter impellit.

Oſcitans, Securum & nihil providentem aliquando ſignificat, auctore Donato. Ter. And. 1. 2. 7.

Sperantes, jam amoto metu, interea oſcitantes opprimi.

Oſcitans Nimium ſecurus. H. St.

Oſcitans & dormitans ſapientia Scævolarum. Cic. 2. de Orat. 144. Et iſtam oſcitantem & dormitantem ſapientiam Scævolarum, & ceterorum beatorum otio, concedamus.

Oſcitans Epicurus, Otioſus & negligens. Cic. 1. de Nat. Deor. 72. Iſta a vobis quaſi dictata redduntur, quæ Epicurus oſcitans hallucinatus eſt, quum quidem gloriaretur, ut videmus in ſcriptis, ſe magiſtrum habuiſſe nullum.

Oſcitantes heſterna potatione. Quintil. lib. 8. cap. 3.

OSCITANTER, Adv. [χασμωδῶς] Negligenter. Cic. de Clar. Orat. 276. Quum indicia mortis ſe comperiſſe manifeſto & manu tenere diceret, tam ſolute egiſſet, tam leniter, tam oſcitanter.

OSCITANTIA, æ. f. pro Oſcitatione. V. Cellar. Antibarb. p. 78.

Oſcitantia, vide ubi. H. St. Deſiderabatur in Lugd. vulgo pro Supina negligentia uſurpant.

OSCITATIO, ōnis. f. [χάσμη] Plin lib. 7. cap. 6. Oſcitatio quidem in enixu letalis eſt.

Oſcitatione vinci. Gell. 4. 20.

Longas trahere oſcitationes. Martial. 2. 6.

Oſcitatio, (inquit Donatus ad Andr. 2. 7. eſt Animi otium & ſecuritas.

Oſcitationes Libelli oſcitanter ſive negligenter ſcripti. Stat. 4. Silv. 9. 10.

Sed Bruti ſenis oſcitationes,
De capſa miſeri libellionis.

OSCITĀBUNDUS, a, um. Adj. velut oſcitans. apud Gell lib 4. in lemmate cap. 20. & Sidon. 2. Epiſt. 2. Diſcipulis exponere oſcitabundus ordiris.

OSCĒDO, ĭnis. f. [χασμώδης] Vitium, quo quis tenetur ut ſæpius oſcitet. Gell. lib. 4. cap. 20. Sed quum ille dejeraſſet, invitiſſimum ſeſe ac repugnantem oſcitatione victum, tenerique eo vitio, quod oſcedo appellatur: tum notæ jam deſtinatæ exemptus eſt.

Oſcedo, Q. Sereno ſignificat Oris ulcuſcula, quum ſcribit,

Hinc oſcedo fugit, linguæ quoque vulnera cedunt. Oſcedo, inquit Iſidorus 4. 8. eſt, qua infantium ora exulcerantur, dicta ex languore oſcitantium. Aphthas medici vocant, ut Turnebus exiſtimat.

OSCULANA Pugna, a Feſto appellatur, & proverbii loco numeroque refertur, de iis qui victi vincunt. Sed Aſculana potius dici debere videtur. Nam ad Aſculum ea depugnata pugna fuit adverſus Pyrrhum, ſi Plutarcho credimus: quanquam apud Feſtum ordo ſerieſque verborum Oſculanam tuetur. Ex Turnebo. V. Flor. 3. 18. 9. quæque ibidem ex Vinc. Contareno Freinſh.

Osculatio, Osculor, Osculum. V. os, oris.

O S I

Osi, [εἴθε] Adv. optandi. V. o, interjectionem.

Osim, pro Ausim, Comicorum more. Cic. 12. Att. 5.

Osirbostaphe, es. f. Herba, quæ & Cynocephalion dicitur. Apul. de Herb cap. 86.

Osiriaca, æ. f. Herba quæ alias Malva erratica. Apul. de Herb. cap. 86.

Osīris, is vel ĭdis. m. [Ὄσιρις] Fuit Jovis filius ex Niobe Phoronei filia, succeffitque Phoroneo in regnum Argivorum. Ægialum fratrem præfecit regno Achaiæ, & ad Ægyptios transfretavit, gloriæ defiderio. Quos quum fubegiffet, Ifidem (quæ & Io vocabatur) Inachi, primi regis Argivorum filiam, duxit uxorem. Ubi quum illa litteras, Ofiris varias artes Ægyptios docuiffet, uterque divinos honores meruerunt. Tandem a Sityphone Ægyptio, vel (ut Servius ait) a Typhone fratre, clam occifus, ab Ifide diu quæfitus eft. Tandem apud Phialam juxta Syenen laceratus compertus eft. In infula Abato, in palude juxta Memphim, fepeliri eum Ifis curavit: & paludem, Stygem, id eft mærorem appellavit, nec nifi certis diebus & mitratos eo accedere voluit. Sed quum apparuiffet Ægyptiis deinde bos quidam, Ofirim putarunt, adoraveruntque ut deum, & vocaverunt Apim, id eft bovem, eorum lingua. Deinde dictus eft Serapis. Tibullus lib. 1. 7. 29.

> Te canit, atque fuum pubes miratur Ofirim
> Barbara, Memphitem plangere docta bovem.

Eufebius lib. de Præpar. Evang. Ægyptios ferunt primos omnium motum ordinemque cæleftium corporum admiratos, Solem & Lunam deos putaffe, ac Solem quidem Ofirim, Lunam Ifim nuncupaffe, a proprietate quadam inditis ipfis nominibus. Nam, fi quis ad Latinam linguam verba transferat, multioculus Ofiris dici poteft. Neque id ab re: Radiis enim fuis quafi multos rebus immittit oculos, quibus omnia perfpicit, ut etiam poeta dicit,

> Sol, qui terrarum flammis opera omnia luftras. conf.

Diod. Sicul. 1. 2. & Heurn. Philof. Barb. p. 41. & 57. Quamvis nonnulli Græcorum poetæ Dionyfum effe Ofirim confingant. Ifim vero, Prifcam Latine dicere poffumus, Lunæ hoc nomine indito, quoniam fempiterna prifcaque fit. Cui cornua depingunt, vel quia quum minor eft, cornuta videatur: vel quod bos ei apud Ægyptios fit dedicata. Ferunt Ofirim apud Ægyptios aratrum, vinique ufum comperiffe, & multas alias res neceffarias, ut innuit Tibullus lib. 1. 8. 29.

> Primus aratra manu folerti fecit Ofiris, &c.

Sanctus Ofiris. Hor. 1. Epift. 18. 60.

Osiris, is. f. [ὄσιρις] Herba eft ramulos ferens nigros, tenues, lentos, & in iis folia nigra, ceu lini, femenque in ramulis nigrum initio, deinde colore mutato rubefcens. Verba funt Plinii lib. 27. cap. 12. Vulgus Herbariorum vocat *Linariam*.

Osirītes, æ m. [ὀσιρίτης] ab Æpyptiis dicitur herba, quam Cynocephaliam, hoc eft canis caput vocant, quod canino capiti fit fimilis. Tradunt fi quis eam totam eruat, ftatim mori Perottus Plin. lib. 30. cap. 2.

Osismii, orum. m. pl. Populi funt Galliæ Lugdunenfis ad Ligerim amnem. Plin. lib. 4. cap. 18. Cæfar 2. de Bell. Gall 34. & 3. 9. extr. & 7. 75. ubi in Armoricis civitatibus, quæ Oceanum attingunt, collocat. Ofismii, apud Melam lib. 3. cap. 2. Populi funt Britanniæ minoris, quos nunc Britones vocant, apud promontorium illud, cui vulgo nomen *Sanctius Matthæus*.

O S O

Osonoba, V. ossonoba.

Osor, V. odi.

O S P

Ospratūra, æ. f. Cura leguminum five minutarum frugum in foro, interprete Hotom. l. 18. §. 19. D. de muner. & honor. Elemporia & ofpratura apud Alexandrinos patrimonii munus exiftimatur. Haloand. Hofpitatura. Al. Ofprionia. [Forte Ofpriopraterìa, ὀσπριοπρατηρία. i. e. Leguminum venditio.

Osprion, i. n. [ὄσπριον] Legumen; unde Apicii liber quintus eft Ofprios, quafi Leguminarius.

O S Q

Osquidates, Populi funt Galliæ Aquitanicæ, apud Plin. lib. 4 cap. 15.

O S R

Osroene, es. f. [Ὀσροηνή] Regio Mefopotamiæ feptentrionalis, cujus caput Edeffa. Dicitur ab Ofroë quodam, qui ibi regnavit, tefte Procop. 1. Perf. 17. Scribitur & Ofdroene. V. Eutrop. 8. 11. & Spanh. de Num. diff. 8. p. 534.

O S S

Ossa, æ. f. [Ὄσσα] Mons eft tefte Solino cap. 13. in finibus Theffaliæ, Centaurorum ftabulum, cum tanta pinorum copia, ut inflexione atque reflexione ramorum tonitrua referantur. Lucan. lib 1. 389. Offa pinifera. Apul. de Mundo, Juga offæ ardua. Ovid. 1. Met. 155. de Gigantomachia,

> — excuffit fubjectum Pelion Offæ.

Offan, accuf. caf. Ovid. 1. Faft. 307

> — non ut ferat Offan Olympus.

Arctoa. Stat. 3. Theb. 319.

Frondens. Stat. 8. Theb. 79.

Glacialis. Claud. 1. in Conf. Stil. 12.

Nivalis. Claud. 2. in Ruff. 182.

Ossæus, a, um. Adj. [Ὀσσαῖος] Lucan. lib. 6. 334.

> Attollit Titan, rupes Offæa coercet.

Avia Offæa. Stat 2. Achill. 407.

Urfa. Ovid. 12. Met. 319.

Bimembres Offæi, Centauri qui Offam accolebant. Stat. 12. Theb. 554.

Osseus, Ossiculum, Ossifraga, &c. V. os, offis.

Ossigetania, æ. f. Regio Hifpaniæ, Bæticæ vicina, cujus meminit Plinius lib. 3. cap. 1.

Ossipaga, V. os, offis.

Ossonoba, æ. f. [Ὀσσονόβα] Lufitaniæ civitas, tefte Ptolemæo, lib. 2. cap. 5. alio nomine Silvera.

O S T

Ostæ, arum. f. pl. Motus terræ quibus folum quatitur; ut defcribit Apul. de Mundo, p. 65. Elmenh. Ὠστης, Impulfor, feu trufor.

Ostānes, vel Osthanes, vel Hostanes, is m [Ὀστάνης] Perfa magus. De quo Plin. 30. 1. Apul Apol. Tertull. de Anima, cap 57. & Min. Fel. Oct. cap. 26 p. 61. V. Suid. cui Ὀστάνης, & Ὠστάνης dicitur.

Ostendo, di, fum & tum, [δείκνυμι, δεικνύω, ἐπιδείκνυμι, καταδείκνυμι, προεπιδεικνύω, ὑποφαίνω, φαίνω] ĕre. Demonftrare; ab Os & Tendo compofitum eft: Os autem pro Facie fæpe ponitur: quæ pro toto corpore non folum hominis, fed etiam cujuslibet rei fpecie fumitur: Oftendere igitur, eft Speciem five faciem rei monftrare; quia tendere os. hoc eft extendere folemus in id quod volumus demonftrare. Ter. Eun. 5. 3. 5. Jamne oftendifti figna nutrici? Virg. 6. Æn. 869.

> Oftendent terris hunc tantum fata, neque ultra
> Effe finent.

Oftendo quoque ab Ore tendendo compofitum videtur, quod os extendere folemus in id quod volumus demonftrare. Perottus 283. In exemplis a Caffiodoro ex Cæfellio: Os, oris, ex quo Oftendo, oftento H.St. Sed verifimilius videtur Voffio, Oftendo, pro Obftendo dictum. V. Etymol. p. 360. Fortaffe tamen veteres Ob os tendo primum dixerunt, deinde contracte Obftendo & Oftendo. Significatione certe ab Obtendo diftat.

Oftendere & Declarare. Cic. pro Cæcin. 10. Is habuit in matrimonio Cæfenniam, eodem e municipio, fummo loco natam & probatiffimam feminam, ficut & vivus multis ipfe rebus oftendit, & in morte fua teftamento declaravit.

Demonftrare & Oftendere. Cic. 1. Att. 1. Demonftravi hæc Cœlio: fimul & illud oftendi, fi ipfe cum illo uno contenderet, me ei fatis facturum fuiffe.

Oftendere & Patefacere. Cic. de Arufp. Refp. 24. Hæc igitur vobis, hæc Populo Romano, & fcelerum indicia oftendit, & periculorum figna patefecit.

Proponere & Oftendere. Cic. 2. de Lege Agrar. 5. Cui errato nulla venia, recte facto exigua laus, & ab invitis expreffa proponitur: non dubitanti fidele confilium, non laboranti certum fubfidium nobilitatis oftenditur.

De his primum partibus oftendendum eft, deinde, &c. Auctor ad Heren. lib. 2. 23.

Sicut oftendimus, i. e. Narravimus. Nepos 16. 5. 1. Idem 17. 1. 5. & 7. 6. 4.

Oftenditur nobis id, quod quærebamus, inquit Donatus. Ter. Hec. 4. 4. 5. Opportune te mihi, Phidippe, in ipfo tempore oftendis.

Oftendere, Docere. Hor. 1. Epift. 19. 23.

> — Parios ego primus Iambos
> Oftendi Latio. conf. Cic. 5. Fam. 19. Cæf. 1. Bell. Civil. 6. & 2. 20. extr.

Aperte oftendit quod habet venale. Hor. 1. Serm. 2. 84.

Coram oftendere aliquid alicui. Virg. 6. Æn. 716.

Digitis oftendere. Ovid. 2. de Arte Am. 629.

Bellum oftendere prius, quam inferre. i. e. Minari. Liv. 1. 11.

Bellum indicere & oftendere. Liv. 2. 44.

Iter ad ingenii lumen. Quintil. in proœm. lib. 1.

Locum aliquem oftendere de excelfo. Cic. Somn. Scip. 2.

Lumen animi, ingenii, confiliique tui hic oportet oftendas. Cic. Somn. Scip. 3.

Metum. Cic. 6. Verr. 75. Ifte tum petere ab illis: tum minari, tum fpem, tum metum oftendere.

Mores alicujus. Ter. Eun. 5. 9. 59.

Os fuum oftendere & offerre. Cic. pro Rofc. Amer. 87. Ex tot ficariis folus inventus es, qui cum accufatoribus federes: atque os tuum non modo oftenderes, fed etiam offerres.

Os fuum populo. Cic. 3. Verr. 1. Nemo quemquam tam audacem, tam amentem, tam impudentem fore arbitrabatur, qui tam nefariis criminibus, tam multis teftibus evictus, ora judicum afpicere, & os fuum Populo Romano oftendere auderet. V. os, pro Impudentia.

Peccata in re aliqua oftendere, pro Peccare. Ter. Heaut. 4. 1. 21.

> Tot peccata in hac re oftendis.

Poteftatem fuam in aliquo. Ter. Eun. 5. 9. 3.

Quam fimus callidi oftendere. Ter. And. 1. 2. 27.

Qui fimus oftendamus. Cic. 4. Acad. 98. Sed ut omnes iftos aculeos, & totum tortuofum genus difputandi relinquamus, oftendamufque qui fimus.

Se, five animum fuum. Plaut. Capt. 2. 1. 45.

> Quoniam nobis dii immortales animum oftenderunt fuum. Cic.

de Amicit. 97. In qua nifi (ut dicitur) apertum pectus videas, tuumque oftendas.

Se optime oftendere, i. e. Optime fe gerere. Cic. 1. Q. Frat. 2. 5. Tribuni plebis defignati funt nobis amici: coss. fe optime oftendunt.

Se virum oftendere. Ter. Eun. 2. 3. 15.

Se palam oftendere, pro Apparere. Cic. de Univerf. 35. Quando igitur omnes & qui moventur, palamque fe oftendunt, & qui eatenus nobis declarantur quo ipfi volunt, creati funt, &c. De diis.

Sententiam fuam. Ter. Heaut 2. 1. 7.

Spem. Ter. Phorm. 5. 4. 7.

> Neque me domum nunc reciperem, ni mihi effet fpes oftenfa
> Hujufce habendæ. Cic. pro Rofc. Amer. 110. Hifce infidiofe

fpem falfam oftendere.

Spes oftendit fe alicunde. Liv. 26. 38.

Oftendere, cum Infinitivo. Ter. Adelph. 1. 2. 44.

> Te plura in hac re peccare oftendam. Al. In hanc rem.

Se ægre pati oftendere. Ter. Adelph. 1. 2. 62.

Oftendere, non eft tantum, Id quod in confuetudine frequenter fignificat, demonftrare: fed Quod verbi potius compofitio præ fe fert, obtendere & opponere interdum; cujus fignificationis teftimonium apud Cic. 7 Verr. 1. in promptu occurrit, Sed quædam mihi magnifica, & præclara ejus defenfio oftenditur: cui quemadmodum refiftam, multo mihi

mihi ante, judices, providendum. Annotavit Turneb. [Sed hic profecto non est, ut Vir magnus putat, Obtenditur, Opponitur, verum Indicatur, Profertur, Proponitur.

OSTENDENS, entis. Partic. Nepos 10. 4. 1. Navem ei dedit, ostendens se id utriusque facere causa.
Trunca ostendens corpora. Ovid. 3. Met. 724.
Me matribus ostendens Ithacis. Idem 13. Met. 512.

OSTENSUS, a, um. Partic. [δειδειγμένος] ut, Cædes ostensa Sullæ. Lucan. lib. 2. 192.
Spes ostensa. Ter. Phorm. 5. 4. 7.

OSTENTUS, a, um. [ἐπιδειχθείς] Participialiter. Festus. Pacuvius, In ipso tempore ostentum senem. Cato R. R. cap. 6. Ager oleto conserundo, qui in ventum Favonium spectabit, & soli ostentus erit, alius bonus nullus erit. conf. Varr. R. R. 1. 24. & 25.

OSTENTUS, ûs. m. [χλεύη] Ostentatio, Irrisio. Salluft. Jugurth. cap. 24 extr. Sed quoniam eo natus sum, ut Jugurthæ scelerum ostentui essem. Ibidem cap. 46. Itaque munito agmine incedere: late explorare omnia: illa deditionis signa ostentui esse, credere. i. e. In speciem esse ficta, inquit Budæus. [Priore loco est, Documento essem.
Mittere aliquem ostentui. Tacit. 3. Hist. 35. Idem 1. Ann. 29. 6. Corpora extra vallum abjecta ostentui. Idem 15. 64. 3. Ostentui esse.

OSTENSIO, ōnis. f. Apul. Met. 3. p. 133. Elmenh. Facinus instaurare nova ostensione. al. Offensione. Vulg. Interpr. Lat. Rom. cap. 3. 25. Ad ostensionem justitiæ.
Pro Pompa & paratu. V. Salmas. in Lamprid. Alex. cap. 33. conf. Cyprian. 1. Epist. 2.

OSTENSOR, ōris. m. Tertul. Apol. cap. 11. Novæ frugis auctor, quia ostensor & inventor.

OSTENTRIX, īcis. f. hanc vocem reperit Barthius in vetustissimo Codice Stat. 5. Theb. 703. Grati ostentrix fluminis. Vulgo Inventrix.

OSTENTO, [ἐπιδείκνυμαι, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι] āre. frequent. ab Ostentum supino formatum, significat Sæpe ostendere, vel, ut vult Voss. Cupere ostendere. Tacit. 3. Hist. 31. Mox velamenta, & infulas pro muris ostentant. Alioqui Ostendito dicendum esset. H. St. Nisi scil. a supino esset formatum.
Moliri obscure aliquid, & Ostentare, contraria. Cic. 2. de Lege Agr. 10. Si aliud quiddam obscure moliuntur, aliud spe ac specie simulationis ostentant, populares existimandi sunt.
Ostendere & Ostentare. Cic. 10. Fam. 3. Nunc tantum significandum putavi, ut potius amorem tibi ostenderem meum, quam ostentarem prudentiam.
Ostentare verbis, & Re vera facere, contraria. Cic. 2. de Lege Agrar. 10. Largitio aliqua promulgata, quæ verbis ostentari potest, re vera fieri, nisi exhausto ærario, nullo pacto potest.
Cædem ex altera parte belli exitus ostentat, ex altera servitutem. Cic. 4. Fam. 14.
Cicatrices. V. infra.
Jugulum ostentare pro capite alterius, h. e. Offerre se periculo vitæ. Cic. 1. Att. 16. Ut aperte jugula sua pro meo capite P. Clodio ostentarint.
Mœnia maxima ostentat longe urbs. Virg. 3. Æn. 703.
Opes Sidonias ostentat Dido. Virg. 4. Æn. 75.
Periculum ostentare capitis, pro Minari mortem. Cic. pro Cluent. 25.
Spem ostentari. Cic pro Cluent 22. Mulier amissis liberis, quum unius filii recuperandi spes esset ostentata, omnes, &c.
Ostentare, pro Indicare. Plin in Paneg. Trajan. cap. 4. extr. Jam firmitas, jam proceritas corporis, jam honor capitis, & dignitas oris &c. nonne longe lateque principem ostentant?
Ostentare, Sæpe ostendere, gloriandi causa, inquit Festus. Ter. Eun. 3. 2. 30.
Neque pugnas narrat, neque cicatrices suas
Ostentat. Cic. pro Cœl. 67. In aliis rebus se ostentent.
Venditare & Ostentare. Auctor ad Heren. lib. 2. 47. Ficta & dedita opera comparata oratio videbitur esse artificii significandi, ingeniique venditandi, & memoriæ ostentandæ causa. Idem 4. 29.
Labores suos. Claud. 2. Conf. Stil. 14.
Vires superbas. Stat. 6. Theb. 647.
Se jactare & ostentare. Auctor ad Heren. lib. 4. 20.
Se ostentare. Cic. 1. Fam. 4.
Præ se ferre & ostentare. Cic. 2. Att. 23.

OSTENTANS, antis. Partic. [ἐπιδεικνύμενος] ut Virg. 5. Æn. 567.
— frontemque ostentat arduus albam. de Equo.

OSTENTĀTUS, a, um. Partic. [προεπιδεδειγμένος] Ter. Eun. 3. 5. 56.
— egon' occasionem
Mihi ostentatam tam brevem, tam optatam, tam insperatam
Amitterem?
Promissa liberalitate alicujus & ostentata pecunia. Cic. pro Rosc. Com. 16.

OSTENTĀTIO, ōnis. f. [ἀλαζονεία] Jactantia. Cic. 4. de Fin. 68. Gloriosa ostentatio in constituendo summo bono. Cæsar 1. Bell. Civil. 4.
Ostentatio sui & potentium.
Ingenii ostentationis vitanda est suspicio. Cic. 2. de Orat. 333.
Venditatio quædam & ostentatio. Cic. de Amicit. 88.
Ostentatio & gloria. Cic. pro Rabir. Post. 38. Quod genus tandem est istud ostentationis & gloriæ?
Ostentatio & Veritas, contraria. Cic. 2. de Finib. 77. Aut etiam ut vestitum, sic sententiam habeas aliam domesticam, aliam forensem, ut in fronte ostentatio sit, intus veritas occultetur.
Ostentatio & Voluntas, contraria. Cic. 1. Off. 44. Videre etiam licet plerosque, non tam natura liberales, quam quadam gloria ductos, ut benefici videantur, facere multa, quæ proficisci ab ostentatione magis, quam a voluntate videntur.
Scientiæ ostentationem, disciplinam suam philosophus animo & vita constitutus, ut ratio postulat, non putat, sed legem vitæ. Cic. 2. Tusc. 21.
Simulatione, & inani ostentatione, & ficto non modo sermone, sed etiam vultu, stabilem se gloriam consequi posse si qui rentur, vehementer errant. Cic. 2. Off. 43.
Magnifica & gloriosa ostentatio civitatis. Cic. pro Flacc. 52.
Declamatoria. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Gloriosa. Cic. 4. de Fin. 68.
Insolens. V. INSOLENS.
Popularis. Cic. 1. de Lege Agrar. 23.
Scænica. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Adduci ostentatione. V. ADDUCO.
Componi ostentationi. Quintil lib. 3. cap. 7.
Ad arcem ostentationis pervenere opera Protogenis. Plin. 35. 10.

OSTENTĀTOR, ōris. m. [κομπαστής, ἀλαζών] Jactator. Plaut. Curc. 4. 1. 15.
In medio propter Canalem, ibi ostentatores meri.
Confidentes, garrulique & malevoli supra Lacum. In medio, subaudi Foro. Liv. 1. 10. Ostentator factorum magnus.
Pecuniosus ostentator. Auctor ad Herenn. lib. 4. 63. Ut si velis non divitem, sed ostentatorem pecuniosum describere, &c.

OSTENTATRIX, īcis. f. Apul. Apol. p. 323. Elmenh. Vidistis profecto, qui affuistis, quam improba juvenum circumspectatrix, quam immodica sui ostentatrix. conf. Pacat. Paneg. Theod. cap. 17. & Prudent. Psychom. 439.

OSTENTĀBĪLIS, e. Adj. Gloss. Lat. Gr. Ostentabile, ἐπιδεικτικόν.

OSTENTĀMEN, īnis. n. Prudent. Psychom. 204. & Tertull. adv. Gnost. cap. 13.

OSTENTĀTĪTIUS, a, um. Adj. ut, Ostentatitia virginitas. Tertull. de Virg. Veland. cap. 3.

OSTENTĀTŌRIUS, a, um. aliud Adj. ut, Ostenatoria novitas. Mart. Capell. lib. 2.

OSTENTUM, i. n. [τέρας] i. e. Portentum: quod statim futurum aliquid ostendat, ut Cometæ, tonitrua die sereno Cic 2 de Nat. Deor. 7. Prædictiones vero & præsensiones rerum futurarum quid aliud declarant, nisi hominibus ea quæ sint, ostendi, monstrari, portendi, prædici: ex quo illa, ostenta, monstra, portenta, prodigia dicuntur?
Ostenta accipiuntur etiam in bonam partem. Suet. Vesp. cap. 5. Jampridem sibi per hæc ostenta conceptam in spem imperii venit. i. e. Per hæc indicia.
Ostentum Labeo definit (ut inquit Ulpianus in l. Ostentum. D. de verb. & rerum signif.) omne contra naturam cujusque rei genitum factumque. Duo autem genera sunt ostentorum. Unum, quoties quid contra naturam nascitur: tribus manibus forte, aut pedibus, aut qua alia parte corporis, quæ naturæ contraria est. Alterum, quum quid prodigiosum videtur, quomodo Græci φάσματα vocant. conf. Lex. Pitisc.
Gravissimum ostentum huic ordini nunciatum. Cic. de Arusp. Resp. 10.
Admonemur multa ostentis. V. ADMONEO.
Facere ostenta. Cic. 8. Fam. 14. Scis Appium Censorem hic ostenta facere, de signis & tabulis, &c.
Portendere malorum periculorum metus ex ostentis. Cic. 6. Verr. 108.
Procurare ostentum familiare. Liv. 26. V. PROCURO.

OSTENTĀRIUS, i. m. [τερατοσκόπος] Qui ostenta procurat, haruspex. Ostentarius Thuscus. Macrob. 3. 7.

OSTENTĪFER, ĕra, ĕrum. Adj. Onomast. Ostentiferum, τερατώδης.

OSTEODES, um. f. pl. [Ὀστεώδεις] Insulæ sunt Siciliæ adjacentes ab ea parte, qua Africam spectat. Plin. lib. 3. cap. 8.

OSTIA, æ. f. [Ὠστία] Urbs in ostiis Tiberis sita, ab Anco Marcio condita, ut scribit Liv. 1. 33. extr. in ipso maris fluminisque confinio, ut totius mundi opes illo veluti maritimo Urbis hospitio reciperentur. conf. Flor. 1. 4. 2. & 3. 21. 12. Aq hac

OSTIENSIS, e. Adj. ut, Ora Ostiensis, Plin. lib 9. cap. 17. Portus Ostiensis, Ibidem cap. 6. & 36. 15. conf. Suet. Claud. cap. 20.
Ostiensis porta etiam Romæ, sic dicta eo quod Ostiam versus ducat: Vulgo *Porta di S. Paulo.*
Ostienses, pl. Populi. V. Steph.

OSTĪGO, īnis. f. [λειχὴν] alias Mentigo dicitur. Videtur in agnis & hœdis id ferme malum esse, quod in hominibus Mentagram appellant. Columel. lib. 7. cap. 5. Est etiam mentigo, quam pastores ostiginem vocant, mortifera lactentibus.

OSTIUM, i. n. [θύρα, θύρετρον] notæ significationis. Ter. Eun. 4. 6. 25.
Abi tu, atque ostium obsera intus, ego dum hinc transcurro ad forum.
Ostium ab Obstando quidam deducunt, quod eo arcemur ingressu. Quidam ab Os, oris, quod sit idem per quod ingredimur vel domum, vel quemcunque alium locum. Alii a Græco ὠθεῖν, quod est repellere, unde ratio exigit ut sine aspiratione scribatur: licet nonnullorum usus, cum suis derivatis, aspiret.
Ostiorum exactio, i. e. Tributi in singula ædium ostia imperati. V. OSTIARIUM, & EPICEPHALIUM.
Ostium & limen carceris. Cic. 5. Tusc. 13. Solane beata vita, quæso, relinquitur extra ostium limenque carceris?
Bellissimum & taciturnissimum. V. BELLUS.
Oculissimum ostium. Plaut. Curc. 1. 1. 15. i. e. Carissimum & gratissimum, quod tanquam oculus, quo nihil jucundius nobis est, plane censeatur. Nam ex Oculo finxit superlativum, ut ex Ipso Ipsissimum. Non me tamen fallit in libris antiquis Occlusissimum reperiri: sed auctorem alterius lectionis laudare possum Festum. Sunt qui Oculeissimum legant versu modulatiore, sequunturque Priscianum, cui etiam Oculeus est Ocellus per diminutionem.
Reclusa. Lucret. lib. 3. 367.
Auscultare ab ostio. V. AUSCULTO.
Aperto ostio dormire. Cic. pro Rosc. Amer. 65.
Obdere ostio pessulum. V. OBDO.
Patuere ingentia ostia domus. Virg. 6. Æn. 81.
Pernoctare ad ostium carceris. V. PERNOCTO.
Pulsare. V. PULSO.
Quærere ab ostio. Cic. 2. de Orat. 276. Ut illud Nasicæ, qui quum ad poetam Ennium venisset, eique ab ostio quæreret ancilla dixisset, domi non esse, &c. [Videtur τὸ Ab ostio cum τῷ Dixisset jungendum.
Ostia, [ἐκβολαὶ] tantum plur. Fluviorum patentes aditus, per quos in mare exonerantur. Virg. 1. Æn. 18.
— Italiam contra, Tiberinaque longe
Ostia. [Etiam civitatis nomen. Strabo enim pl. n. effert τὰ Ὤστια. V. Steph. in voce.
Ostia, pro Ingressu portus marini. Virg. 1. Æn. 404.
Aut portum tenet, aut pleno subit ostia velo. Idem 5. Æn. 281.
Introitus atque ostium portus. Cic. 7. Verr. 79. Quod est litus in insula Syracusis post Arethusæ fontem, propter ipsum introitum atque ostium portus, amœno sane & ab arbitris remoto loco.
Fluminis ostium. Cic. 2. Philip. 16.
Oceani. Cic. pro Lege Manil. 33

Alta Ditis. Virg. 4. Georg. 467.
Sacra Inferni. Virg. 6. Æn. 109.
Turbida Tartareæ portæ. Sil. lib. 13. 422.
Pulverulenta. Ovid. 15. Met. 728.
Recta viarum. Lucret. lib. 4. 92.
Oppilare oſtia. Lucret. lib. 6. 715.

OSTIŎLUM, i. n. dimin. [θυρίδιον] Columel. lib. 8. cap. 14. Quas ſingulas ſatis eſt habere quoquoverſus pedes ternos, & aditus ſingulis firmis oſtiolis munitos. Plin. lib. 19. cap. 8. Adeo ut oſtiola olitoria ex his factitari cœperint. De anſerum haris. V. OLUS.

OSTIĀTIM, Adv. [κατὰ θύριδον] Per ſingula oſtia. Cic. 6. Verr. 53. Nos quidem quid facimus in Verre, quem in luto volutatum, totius corporis veſtigiis invenimus? permagnum eſt in eum dicere aliquid, qui præteriens, lectica paulisper depoſita, non per præſtigia, ſed palam per poteſtatem, uno imperio oſtiatim totum oppidum compilarit?

Eleganter, nec ſine proverbii ſpecie, M. Tullius dixit Oſtiatim pro Singulatim, ſive Nominatim: ut 6. Verr. 48. Hic nolite exſpectare, dum ego hoc crimen agam oſtiatim: ab Æſchylo Tindaritano iſtum pateram abſtuliſſe, a Thraſone item Tindaritano patellam, a Nymphodoro Agrigentino turibulum, &c.

Oſtiatim pulſare. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Longum eſt, ſi de ejus luxuria plura velim dicere. Quicunque oſtiatim cupit noſcere legat etiam Fulvium Aſprianum, uſque ad tædium geſtorum ejus univerſa dicentem. H. St. Auctoris mentio omiſſa, vel reciſa eſt. Sunt autem verba Vopiſci in Carino cap. 17. extr.

OSTIARIUM, i. n. Tributum in ſingula domorum oſtia Imperatum: ut Columnarium, in ſingulas columnas. Cæſ. 3. Bell. Civil. 32. Interim acerbiſſime imperatæ pecuniæ tota provincia exigebantur: multa præterea generatim ad avaritiam excogitabantur. In capita ſingula ſervorum ac liberorum tributum imponebatur: columnaria, oſtiaria, frumentum, milites, remiges, arma, tormenta, vecturæ imperabantur. conf. Cic. 3. Fam. 8.

OSTIARIUS, i. m. [θυρωρὸς] Oſtii cuſtos. Plin. lib. 12. cap. 14. Præter hos & cuſtodes, ſatellitesque & oſtiarii & miniſtri populantur. Sen. de Conſt. Sap. cap. 14. Oſtiarii difficultas. Idem cap. 15. Limen vacuum & ab oſtiariis liberum. Vitruv. 6. 10. Cella oſtiarii. conf. Suet. de Rhet. cap. 3. & Petron. cap. 28. 29. &c. apud quem Hoſtiarius ſcribitur.

OSTŎCŎPUS, i. c. [ὀστοκόπος] Oſſium dolorem ſentiens. Seren. 922.

Oſtocopon lento conducit melle perungi.

OSTRACIAS, ſive OSTRACĪTES, æ. m. [ὀστρακίας] Gemma eſt Teſtacea durior, altera achatæ ſimilis, niſi quod achates politura pingueſcit: duriori tanta ineſt vis, ut aliæ gemmæ ſcalpantur fragmentis ejus. Oſtraciti oſtrea nomen & ſimilitudinem dedere. Hæc Plin. lib. 37. cap. 10. Idem lib. 36. cap. 19. Oſtracitæ ſimilitudinem teſtæ habent. Uſus eorum pro pumice ad lævigandam cutem.

OSTRACINA, OSTRACISMUS, V. OSTRACIUM.

OSTRACIUM, [ὀστράκιον] & OSTRĂCUM, [ὄστρακον] Latine Teſtula, & Teſta dicitur, Unde Teſtaceum pavimentum, vulgo nunc Oſtracum vocant.

Oſtracium, pro Onyche. Plin. lib. 32. cap. 10. Invenio apud quoſdam oſtracium vocari, quod aliqui onychem vocant.

OSTRACINA, orum. n. pl. [ὀστράκινα] Suffragia Athenienſium dicebantur, quod ea in figulinis ſcribi ſolebant, ut latius eſt videre in dictione. ſequenti.

OSTRACISMUS, i. m. [ὀστρακισμὸς] Relegationis genus. Nam civitates antiquitus, quæ populari ſtatu regebantur, eos qui ſuper reliquos excellere videbantur, vel propter divitias, vel propter amicos, alienamve potentiam, extra civitatem relegare ſolebant ad tempus, ſicut docet Ariſtoteles tertio Politicorum. Athenienſes vero exſilio decennali multare conſueverant potentes nimis, & excellentes gloria viros. Et hoc exſilii genus, oſtraciſmum appellaverunt: qui repertus eſt, non ad caſtigandam improbitatem, ſed ad potentiam moderandam. Oſtraciſmus autem ab oſtraco, id eſt calculo, ſive teſtula, nomen ſortitus eſt, qui in hunc modum Athenis peragebatur. Oſtraca viritim in conſilio dabantur, in quibus quiſque nomen illius perſcribebat, quem urbe cedere voluiſſet. Magiſtratus vero, qui huic negotio præerant, univerſos ſimul calculos recenſebant: qui niſi ſex millium numerum exceſſiſſent, nihil confectum eſſe judicabatur. Ubi vero ultimus numerus repertus fuiſſet, eum in decem annos exſilio afficiebant. Hoc oſtraciſmo Themiſtocles, Cimon, & Ariſtides, aliique multati fuere. Hoc Latini, Teſtularum exſilium vocant. V. Nepot. paſſim, & J. Scalig. in Euſeb. 94. vel Sigon. de Rep. Athen. 2. 4. vel Petit. Com in Leg. Att. p. 366.

OSTREA, æ. f. vel OSTREUM, i. n. [ὄστρεον, λιμνόστρεον] Quæ aſperam, ſcabramque teſtam habet. Quamvis generaliter Oſtrea quoque Conchæ dicantur. Item Quæ ex uno tantum latere teſtam habent, altero ſcopulis aut lapidibus, alterive materiæ adhærent. Nam teſtæ ipſæ duriores proprie conchæ dicuntur, quales ſunt cochlearum. Hæc Perottus.

Serv. Oſtrea, æ. f. tantum agnoſcit. Oſtrea n. pl. Græca conſuetudine dictum putat in 1. Georg. 207. Aliud tamen exempla docent ſubjecta.

Eſt autem, Peculiare piſcis marini genus, valvis geminis durioribus inſtructi. Cic. 2. de Divin. 33. Oſtreiſque & conchyliis omnibus contingere, ut cum luna pariter creſcant, pariterque decreſcant. Gell. lib. 20. cap. 7. Oſtreæ quum appoſitæ fuiſſent, & multæ quidem, ſed inuberes, macræque eſſent, Luna, inquit Annianus, nunc videlicet ſeneſcit: ea re oſtrea quoque ſicuti alia quædam, tenuia, exuctaque ſunt.

Inanes oſtreæ. V. INANIS.

Peculiariter vero contra leporis marini venena & oſtrea adverſantur. Plin. lib. 32. cap. 6.

Grandia quæ mediis jam noctibus oſtrea mordet. Juven. 6. Sat. 302.

Oſtrea Circæis, Miſeno oriuntur echini. Hor. 2. Serm. 4. 33.

Abſtinere oſtreis & murænis. V. ABSTINEO.

OSTREĀTUS, a, um. Adj. [ὀστρακώδης] pro Duro atque aſpero ponitur. Plaut. Pœn. 1. 2. 186.

Itaque jam quaſi oſtreatum tergum ulceribus geſtito.

OSTREĀRIUS, a, um. aliud Adj. ut, Oſtrearius panis, quo veteres cum oſtreis veſci ſolebant. Plin. lib. 18. cap. 11.

OSTREARIA, orum. n. pl. [ὀστρεοτροφεῖα] Ubi oſtreæ vivunt & reperiuntur. Plin. lib. 9. cap. 51. Nuper compertum in oſtreariis, humorem his fetificum lactis modo effluere. Macrob. 2. Saturn. 11. Sergius Orata primus oſtrearia in Bajano locavit.

OSTREŌSUS, a, um. Adj. ut, Cyzicus oſtreoſa. Poeta Phallicus, Carm. 76.

Raptam Cyzicos oſtreoſa divam. Catull. Priap. 13. Terentianus Maurus p. 103. — ora

Helleſpontia ceteris oſtreoſior oris. conf. Vinet. ad Auſon. Epiſt. 9. 28.

OSTRĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [ὀστροφόρος] Quod oſtrum producit Virg. 1. Georg. 207.

Pontus & oſtriferi fauces tentantur Abydi. [Hic pro Oſtreifero dictum, ab Oſtreis, quibus ora Ponti abundabat. V. in OSTREOSUS paulo ſupra. & Serv. in loc. Male ad dict. Oſtrum. referebatur in Theſ. Lond. & Lipſ.

Geræſtus oſtrifer, Valer. 1. Argon. 456.

OSTRUM, i. n. [ὄστρον] Muricis ſive conchylii ac purpuræ liquor, ſuccus & color, unde pro ipſo Purpureo colore ponitur. Oſtrum dictum, quod ex concharum marinarum teſtis eximatur. Hic liquor, temperatura artificis adhibita, fere purpureus fit, hoc eſt in violaceum tendens. Virg. 2. Georg. 506.

Ut gemma bibat, & Sarrano dormiat oſtro. Idem 1. Æn. 704.

— ſtratoque ſuper diſcumbitur oſtro. i. e. Purpura: ut ait Serv.

Inſignis oſtro ſonipes, Stragulis purpureis. Virg. 4. Æn. 134.
Coruſcum. Claud. Conſ. Prob. & Olyb. 264.
Puerile, Toga prætexta. Stat. 5. Silv. 2. 66.
Puniceum. Senec. Medea 2.
Rubens. Lucret. lib. 2. 35.
Sanguineum. Virg. 12. Æn. 67.
Sidonium. Hor. 1. Epiſt. 10. 26.
Tyrium. Virg. 3. Georg. 17.
Fulgent ductores decori oſtro. Virg. 5. Æn. 111.
Fulget Pœnis oſtris purpura. Propert. lib. 4. 3. 51.
Inſtrati oſtro alipedes. Virg. 7. Æn. 277.
Laboratæ veſtes ſuperbo. Virg. 1. Æn. 643.
Nitet lectus Iliaco oſtro. Senec. Med. 10.
Perfuſæ veſtes oſtro. Virg. 5. Æn. 111.
Reponit illum celſo in oſtro. Valer. 3. Argon. 339.
Rigentes veſtes oſtroque auroque. Virg. 11. Æn. 72.
Velare humeros oſtro. Virg. 7. Æn. 814.

OSTRĪNUS, a, um. Adj. [ὄστρειος] Oſtrinæ veſtes dicuntur purpureæ & ſubrubeæ, auctore Nonio 16. 8. Turpilius, Interea aſpexit virginem geſtantem in capite riculam indutam oſtrinam.

Colores oſtrini. Propert. lib. 3. 13. 7.
Torus. Propert. lib. 1. 13. 20.
Tunica. Propert. lib. 2. 29. 26.

OSTRIĀGO, ĭnis. f. Herba de qua Apul. cap. 28.

OSTRĬCŎLOR, ōris. Sidon. Carm. 5. 18. Oſtricolor pepli textus.

OSTRŎGŎTHI, orum. m. pl. [Ὀστρόγοτθοι] dicuntur Gothi, qui Orientem verſus habitant. Claud. 2. in Eutrop. 153.

— Oſtrogothis colitur, miſtiſque Britannis
Phryx ager. conf. Sidon. 8. Epiſt. 9. & Carm. 2. 377.

OSTRYA, æ. vel OSTRYS, yos. f. [ὀστρύα, ὄστρυς] Arbor quæ ſolitaria naſcitur circa ſaxa aquoſa, ſimilis fraxino cortice & ramis, folio piri, paulo tamen craſſioribus longioribuſque ac rugoſis inciſuris, materia dura atque firma: qua in domum illata difficiles partus fieri, morteſque miſeras veterum ſuperſtitio exiſtimavit. Plin. lib. 13. cap. 21.

OSTUM, V. HOSTUM.

O S U

OSUS, a, um. Adj. V. ODI, odiſti.

OSUS, pro Uſus. Mart. Capell. lib. 2. p. 28. V. Not. Grotii. [Forte OEſus. Nam Oſus eſt pro Auſut.

O S Y

OSYMANDIS, vel OSYMANDYS, ўos. m. [Οσυμάνδυς] Rex Ægypti antiquiſſimus, quem alii Memnona, alii Seſoſtrim faciunt. Diod. Sicul. 1. 49.

O T A

OTACUSTA, æ. m. [ὠτακουστής] eſt Emiſſarius, auſcultator, auribus aliorum ſermones captans. Apul. de Mundo p. 69. Elmenh. Cum omnia ubiquaque egererentur, ille Otacuſtarum relatione diſcebat. Stewech. p. 181. Quæcunque ibi gererentur. Scribendum, Quæcunque ubique ger. vel Ubi quæque ger. & Egererentur ex mendo librarii eſt, & potius Undequaqua particulam poſceret. Ubiquaque, pro Ubicunque, vel Ubivis alibi non legi, & videtur repetitum pronomen poſcere, Omnia, quæ ubiquaque &c. ſi Elmenh. lectione ſtandum foret.

OTANES, is. m. [Ὀτάνης] Perſa vir nobilis, unus ex his, qui cum Dario in Magum conjurarunt, apud Herodot. lib. 3. & Juſtin. lib. 1.

O T H

OTHO, ōnis. m. [Ὄθων] Cognomen Romanum. L. Roſcius Otho tribunus plebis, legis theatralis auctor. Hor. Epod. 4. 15. Liv. Epit. 119. Tacit. 15. Ann. 32.

M. Salvius Otho, interfecto Galba invaſit imperium. Vitam ejus ſcripſere Suet. & Plutarch.

OTHONIĀNUS, a, um. Adj. ut, Othoniani duces. Tacit. 2. Hiſt. 24. Othonianæ partes. Ibid. cap. 33.

OTHONE, es. vel OTONNA, æ. f. [ὀθόννα] Herba in Syria naſcitur, ſimilis erucæ, perforatis crebro foliis, flore croci, quare quidam Anemonen vocaverunt. Plin. lib. 27. cap. 12.

OTHONE, es. f. [ὀθόνη] Linteum. Apud Homer. lib. 3. 142. Iliad. loquentem de Helena,

Αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι. h. e. Confeſtim autem ſplendidis amicta othonis. In quo loco Didymus interpres dicit, Othonas ex lino contextas eſſe, alii ex lana, quibus aſſentitur Pollux. Ego Didymo magis crediderim, quando D. Joannes cap. 19. v. 40. ſcribit corpus Chriſti obligatum fuiſſe othoniis, cum aromatibus: id eſt Linteis, ut vertunt interpretes. Ceteri autem Evangeliſtæ, quod othoniis dixit,

Joannes,

Joannes, Sindone dicunt, quam inter linea vestimenta posuit Pollux. Ex Baysio. V. Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 10. [Locum Pollucis, ubi ὀθόνην laneam facit non reperi.

OTHRYĂDES, is. m.. [Ὀθρυάδης] Spartiata fuit, qui quum inter Argivos & Spartiatas convenisset, ut trecenti utrinque delecti de agro Tyreate inter se decernerent, & utri superiores exstitissent, eorum regio foret: unus hic tantum victor e Spartiatis superfuit. Quum duo, qui ex Argivis reliqui erant, fugissent, castris suorum relictis, aiunt Othryadem, spoliatis prius hostium corporibus,& ad sua castra relatis armis: deinde in trophæo,sanguine suo, VICI, scripsisse, ac, quum puderet Spartam reverti ob socios interfectos, sibi mortem conscivisse. Auctores, Valer. lib. 3. cap. 2. ext. 4. Plutarchus in Parall. non longe a pr. & Ovid. in 2. Fast. 265. Salmas. & Freinsh. ad Flor. 2. 2. 14. conf. Barth. ad Stat. 4. Theb. 48.

OTHRYS, ȳos. m. [Ὄθρυς] Mons Thessaliæ, sedes olim Lapitharum. Lucan. lib. 6. 338.

Solstitiale caput nemorosus summovet Othrys.

Nivalis Othrys. Stat. 3. Theb. 319. Virg. 7. Æn. 675.
Nubilus. Stat. 1. Achil. 238.
Pinifer. Alcim. Avit. 4. 516.
Piniger. Valer. 6. Argon. 393.

OTHRȲSIUS, a, um. Adj. [Ὀθρύσιος] ut,
Hebrus Othrysius. Claud. 3. Conf. Hon. 147.
Oræ Othrysiæ. Claud. 1. in Ruffin. 176.
Pruinæ Othrysiæ. Martial. 10. 7. Idem 7. 7.

OTHUS, Gigas. V. ALOEUS.

O T I

OTIA, æ. f. Piscis est marinus, ex genere ostrearum. Plin. lib. 32. cap. ult.

OTIS, ĭdis. f. [ὠτὶς] Avicula. Plin. lib. 10. cap. 23. Otis bubone minor est, noctuis major, auribus plumeis eminentibus, unde & nomen illi: quidam Latine Asionem vocant: imitatrix alias avis ac parasita, & quodam genere saltatrix. Ibid. cap. 22. & 29. 6.

OTIUM, vel OCIUM, i. n. prior lectio tamen præferenda secundum Muret. ad Ter. Heaut. 3. 1. extr. & Voss. 2. Inst. Orat. p. 252. [σχολὴ, ῥᾳστώνη, ἀπραγμοσύνη, ἡσυχία] Vacatio a labore. Cic. pro Cn. Planc. 66. Etenim M. Catonis illud, quod in principio scripsit Originum suarum, semper magnificum & præclarum putavi, clarorum virorum atque magnorum, non minus otii, quam negotii, rationem exstare oportere. Ter. Adelph. 3. 3. 65. Non hercle otium est nunc mihi auscultandi.
Otium rei. Plaut. Mil. 3. 1. 166.

— haud centesimam
Partem dixi, atque, otium rei si sit, possim exprōmere.

Otii plurimi res. Cic. 4. Att. 16.
Otium & Labor, contraria. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Otium & Negotium, etiam contraria. V. in principio hujus dictionis, ex Cicerone exemplum, cujusmodi alia quamplurima passim occurrunt. Est autem & homœoteleuton, & antitheton. Sic Otiari & Negotiari infra.
Otium & facultas discendi. Cic. 1. de Orat. 95. Non despero fore aliquem aliquando, qui & studio acriore, quam nos sumus atque fuimus, & otio ac facultate discendi majore ac maturiore, & labore atque industria superiore, quum se ad audiendum, legendum, scribendumque majore opera dediderit, exsistat talis orator, qualem quærimus, &c.
Requies & Otium. Cic. 1. de Orat. 224. Philosophorum autem libros reservet sibi ad hujusmodi Tusculani requiem atque otium.
Fructus otii est, non contentio animi, sed relaxatio. Cic. 2. de Orat. 20.
Operis otium. Plin. lib. 11. cap. 10.
Otium ab re. Cic. 12. Att. 7. Tantumne ab re tua est otii tibi, ut etiam oratorem legas?
Otium a senibus ad potandum ut habeam. Ter. Phorm. 5. 5. 4. h. e. Ut per senes potare mihi liceat.
Altum. V. ALTUS.
Blanda. Claud. 1. in Conf. Stil. 93.
Calamitosum. V. CALAMITAS.
Demens. Plin. lib. 2. cap. 23. Id enim velle, pæne dementis otii est.
Desidiosissimum. Cic. 2. de Lege Agrar. 90.
Dia. Lucret. lib. 5. 1386.
Dilecta. Stat. 6. Theb. 111.
Discincta. Ovid. 1. Amor. 9. 41.
Dulce. Hor. Epod. 1. 7.
Facunda. V. FACUNDUS.
Gravia. Stat. 5. Theb. 199.
Honestum otium & moderatum, opponitur Inertiæ & desidiæ. Cic. de Clar Orat 8. Ætas nostra, perfuncta rebus amplissimis, tanquam in portum confugere deberet, non inertiæ, neque desidiæ, sed otii moderati atque honesti.
Ignava. Ovid. 1. Trist. 7. 26.
Ignobile. Virg. 4. Georg. extr.

Illo Virgilium me tempore dulcis alebat
Parthenope, studiis florentem ignobilis oti.

pro Otii. i. e. Artis poeticæ, quam otium ignobile appellavit, ne quid de se videretur arroganter dicere. Hæc Servius. Certe poetices tale est elogium apud Ovid. lib. 4. Trist. 10. 21.

Sæpe pater dixit, studium quid inutile tentas?
Mæonides nullas ipse reliquit opes.

Vel Otium, i. e. Exercitium poeticum, quod otio, quiete, & tranquillitate gaudet. Ignobile, non quidem simpliciter, sed respectu bellicæ gloriæ, quæ Romanis visa est summa.
Iners. V. INERS.
Inertissimum & desidiosissimum. Cic. 2. de Lege Agrar. 90.
Languida. Claud. de Rapt. Proserp. 275.
Liberrima. Hor. 1. Epist. 7. 36.
Litterato otio quid dulcius? Cic. 5. Tuscul. 105.
Marcida luxu. Claud. 3. Conf. Hon. 41.
Peregrinum. Tacit. 14. Ann. 53.
Secretum. Tacit. 16. Ann. 25.
Secura. Virg. 3. Georg. 376.
Segne. Ovid. 1. de Ponto 5. 44.
Sordida otia. i. e. Carentia luxu & splendore. Martial. lib. 1. 56. ad Fronton. de voto vitæ suæ,

Sordidaque in parvis otia rebus amat.

Studiosum. Plin. 1. Epist. 22. sub finem, Laurentinum meum, hoc est, libellos & pugillares, studiosumque otium repetam.
Subitum ex nimio labore. Cels. lib. 1. cap. 3.
Tranquilla. Lucan. lib. 2. 266.
Abrumpere otium. Plin. 7. Epist. 3.
Abundans otio & studio. V. ABUNDO.
Abuti. V. ABUTOR.
Afferre otium. V. AFFERO.
Afferunt otium & solitudo languorem hominibus. Cic. 3. Offic. 1.
Affluere otio. Cic. 3. de Orat. 54. Homines otio nimio & ingeniis uberrimis affluentes.
Agere otium. V. AGO.
Amare otia. Virg. 5. Ecl. 61.
Amplexari. V. AMPLEXOR.
Collocare se in otium. V. COLLOCO.
Concedere otio sapientiam beatorum. Cic. 2. de Orat. 144.
Concelebrare per otium recta atque honesta studia. Cic. 1. de Invent. 4.
Conferre se a turba in otium & solitudinem. Cic. 2. de Orat. 143.
Confirmare otium. Cic. de Orat. 14. Diuturnitas pacis otium confirmavit.
Congelare otio. V. CONGELO.
Complecti otium. Cic. ad Attic.
Considere in otio. V. CONSIDEO.
Consolari otium suum inquirendo, scribendoque aliquid. Quintil. lib. 2. cap. 12. extr.
Consumpsit otium suum in scribenda historia Philistus Syracusius. Cic. 2. de Orat. 57.
Conterere otium in. Cic. de Amicit. 104. Quid ego de studiis dicam cognoscendi semper aliquid, aut discendi, in quibus remoti ab oculis populi omne otium, tempusque contrivimus? Vetus codex legit, Omne otiosum tempus contrivimus?
Convertere se ad otium. V. CONVERTO.
Deducere rem aliquam ad otium. V. DEDUCO.
Demere otia alicui. Stat. 1. Silv. 2. 182.
Diffluentes otio Græci. Cic. 3. de Orat. 129.
Dare otium alicui rei. Tacit. 16. Ann. 25.
Dare scriptis suis otium. i. e. Seponere ad emendandum. Quintil. Tryph.
Dare insperata otia. Claud. de Bell. Getic. 261.
Dantur libera otia. Ovid. 2. de Arte Am. 729.
Ducere otia segnia, Agere vitam segnem & otiosam. Ovid. 1. de Pont. 5. 44.
Exercere otia molli cura. Sil. lib. 15. 707.
Eximere otium alicui. Hor. 4. Carm. 15. 18.
Exsultare otio. Catull. ad Lesb. 49. 14.
Exuere otium. Tacit. 11. Ann. 20.
Facere otium alicui. Virg. 1. Eclog. 5.

O Melibœe, deus nobis hæc otia fecit.

Facere consuetudinem otii. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Frui otio. Cic. 5. Fam. 21.
Habere. Cic. 10. Fam. 28. Plura scribam, si plus otii habuero.
Ab aliqua re habere. V. supra, & A vel AB præpositiones.
Hebescere, & languescere in. Cic. 4. Acad. 6. Quis reprehendet otium nostrum, qui in eo non modo nosmetipsos hebescere & languere nolumus, sed etiam ut plurimis prosimus enitimur?
Inficere animum otio. V. INFICIO.
Intermittere otium, Otium abrumpere. V. INTERMITTO.
Involvere se otio. V. INVOLVO.
Ire in summum otium. Cic. 12. Fam. 18. Quod in summum otium te ire arbitrabar, & ab impendentibus magnis negotiis discedere.
Languere otio. V. LANGUEO.
Ludere otium. V. LUDO.
Marcescere otio. V. MARCEO.
Miscere otia cum. Ovid. 4. Met. 306.

Et tua cum duris venatibus otia misce.

Nancisci otium. Cic. 3. Fam. 7. Pluribus verbis ad te scribam, quum plus otii nactus ero.
Oblectare otium temporis. V. OBLECTO.
Perdidit otium reges prius & beatas urbes. Catul. 52. 15.
Permittere otium alicui. Tacit. 14. Ann. 53.
Perturbare otium. Cic. 2. Philip. Idem. 4. Acad. 15.
Ponere recte otia. Hor. 2. Serm. 7. 112. i. e. Disponere, ordinare, constituere. Porphyr.
Præstare otium. Cic. 1. Fam.
Privare otio. Cic. 4. Fam.
Procurare otia. Sil. lib. 6. 329.
Redimere otium. Cic. Q. Frat.
Referre se ad otium. Cic. 9. Fam. 9.
Secedere in otia tuta. Hor. 1. Serm. 1. 31.
Sequi otium ac tranquillitatem vitæ. Cic. pro Muren. 55.
Servare otia. Sil. lib. 11. 230.
Sum in summo otio. Cic. 7. Verr. 8. Ergo his institutis provinciæ, jam tum, quum bello fugitivorum tota Italia arderet, homo non acerrimus, nec fortissimus, Cn. Norbanus in summo otio fuit.
Si est otium tibi. Cic. in Partit. 1. Si modo tibi est otium, & si vis.
Quum est otium. Cic. 2. de Orat. 54. Horum libros & nonnullos alios, sed delectationis causa, quum est otium, legere soleo.
Suppeditare otium studio. Auctor ad Heren. lib. 1. pr. Etsi negotiis familiaribus impediti, vix satis otium studio suppeditare possumus, & id ipsum, quod datur otii, libentius in philosophia consumere consuevimus.
Tabescere otio. Cic. 2. Att. 14.
Tenere otium. Cic. 2. de Lege Agrar 101. Vos, quorum gratia in suffragiis consistit, libertas in legibus, honos in judiciis & æquitate, magistratus & res familiaris in pace, omni ratione otium tenere debetis.
Terere otia, Per negligentiam tempora consumere. Servius. Virg 4. Æn. 271.
Tribuere otium. Cic. 1. de Orat. 3.
Vendere otia. Claud. 1. in Conf. Stil. 210.
Venire in otium. Cic. 1. Att. 7. Omnem spem delectationis nostræ, quam quum in otium venerimus, habere volumus, &c.
Vivere in otio. Cic. 2. de Lege Agrar. 102. Qui propter desidiam in otio vivunt.
Usurpare otium. Tacit. 14. Ann. 55.

Otia vocat libellos suos Ovidius, quod sine labore conscripti essent, & tantum animi causa, 2. Trist. 224.

Excutiasque oculis otia nostra tuis.

Otium, Tranquillitas, pax, quies. Cic. 2. de Lege Agrar. 9. Quid tam populare, quam otium? quod ita jucundum est, ut & vos, & majores vestri, & fortissimus quisque vir, maximos labores suscipiendos putet, ut aliquando in otio possit esse, præsertim in imperio ac dignitate. Nepos 20. 3. 2. Otium toti insulæ conciliavit. Idem 22. 2. 5. Val. Max. 1. 7. ext. 6. Justin. 6. 9. 6. Cæs. 1. Bell. Civil. 5. & 2. 36. Tacit. 15. Ann. 6. 2. & 12. 12. 1. Plura exempla supra habes.

Pacem, tranquillitatem, otium afferre. Cic. 2. de Lege Agr. 102.

Otiŏlum, i. n. dimin. Cic. 8. Fam. 3. Atque hoc eo diligentius facito, quod quum otiosus sum, plane, ubi delectem otiolum meum, non habeo. Delectem, i. e. Cum delectatione transigam.

Otiōsus, a, um. Adj. [σχολαῖος] Vacuus. Ter. Adelph. 2. 4. 15.

Quamvis etiam maneo otiosus hic. Plin. 1. Epist. 9. ad Fundanum, Satius est enim, ut Attilius noster eruditissime simul & facetissime dixit, otiosum esse, quam nihil agere. i. e. Quam rebus inanibus implicari. [Immo, Agendo nil proficere, ut apud Phædrum Ardeliones.

Vita otiosorum facilior, tutior, & minus aliis gravis & molesta est. Cic. 1. Offic. 70.

Ætas otiosa & quieta. Cic. de Senect. 82. Nonne melius multo fuisset, otiosam ætatem & quietam, sine ullo aut labore aut contentione, traducere?

Bos otiosus. Hor. 3. Carm. 18. 11.

Dies otiosus, pro Festo. Cic. 3. Q. frat. 8. Id perficiam his supplicationum otiosis diebus. [i. e. Otio dicatis, & a negotio vacuis.

Neapolis otiosa. Hor. Epod. 5. 43.

Otium non otiosum. Cic. pro Planc. 66. Quid ego dicam de occupatis meis temporibus, cui fuerit ne otium quidem unquam otiosum?

Senectus. Cic. de Senect. 49. Si vero habet senectus aliquod tanquam pabulum studii & doctrinæ, nihil est otiosa senectute jucundius.

Valde otiosus. Cic. 12. Att. 38.

Nancisci aliquem otiosum. V. NANCISCOR.

Esse domi otiosum. Cic. de Clar. Orat. 10.

Otiosus, nihil agens, privatus. Cic. 11. Philipp. 27. Imperium Cæsari belli necessitas: fasces, Senatus dedit. otioso vero, nihil agenti, privato, obsecro te, L. Cæsar, (cum peritissimo homine mihi res est) quando imperium Senatus dedit?

Otiosi studiorum. Plin. in totius operis præf. Humili vulgo scripta sunt, agricolarum, opificum turbæ, denique studiorum otiosis. h. e. Quibus a studiis otium est, qui nullis studiis & negotiis sint occupati, ut possint his legendis impendere operam. Vel pro otiosis studiis posuit, id est pro hominibus qui in otio student, qui otium litterarium sequuntur: sive pro Litteratis illis hominibus, qui otio abundant, quum tu sis occupatus & negotii plenus.

Otiosus, Tranquillus, securus. Ter. Adelph. 4. 1. 17.

Quin tu otiosus es: ego illius sensum pulchre calleo.

Animus otiosus, Qui nihil curat, aut timet. Ter. Andr. 5. 2. 1.

Animo jam nunc otioso esse impero. Ac si diceret, Depono curas modo.

Otiosus ab animo, Idem. Ter. Phorm. 2. 2. 26.

Otiosus a metu. Gell. lib. 2. cap. 29.

Spectatorem otiosum se præbere alicujus calamitatis. Cic. 2. Off. 26.

Reddere aliquem otiosum. Cic. 9. Fam. 25. Mathonem & Pollionem inimicos habet Fabius, quid multa? non mehercule tam perscribere possum, quam mihi gratum feceris, si otiosum Fabium reddideris.

Libertate otiosa frui. Cic. 12. Fam. 16. Audiebam quædam turbulenta, quæ scilicet cupio esse falsa: ut aliquando otiosa libertate fruamur.

Res otiosa, i. e. Tranquilla. Plaut. Truc. 1. 1. 56.

Honor otiosus & vacans. Plin. in Paneg. cap. 57. Quo nemo fungitur.

Sententiæ otiosæ, a Quintil. lib. 1. cap. 1. dicuntur, i. e. Vulgares, & nihil pulchri continentes. Idem lib. 8. cap. 2. At ego otiosum sermonem dixerim, quem auditor suo ingenio non intelligit. Vel otiosum, id est qui non percipitur, utpote qui nihil in auditorum animis operetur. [Videtur hic Otiosum pro Supervacuo positum. Sic verbum otiosum Cic. in Orat. 25. ubi male Odiosum legitur.

Pecunia otiosa, dicitur Quæ domino nullum fructum affert. Plin. 10. Epist. 62. Pecuniæ publicæ & exactæ sunt, & exiguntur, quæ vereor ne otiosæ jaceant. conf. Scævol. l. 63. §. 1. Dig. de Usur.

Compar. Senec. de Ira, 2. 13. Quid quiete otiosius animi, quid ira laboriosius? Idem Epist. 87. Martial. 11. 1.

Turbam non habet otiosiorem. conf. Macrob. Saturn. 7. 13.

Superl. Plin. 1. Epist. 13 ad Senecionem, Nunc otiosissimus quisque multo ante rogatus, & identidem admonitus, aut non venit: aut si venit, &c.

Otiosissimæ occupationes, Inanes, supervacuæ. Plin. 9. Epist. 183. Ac per hos dies libentissime otium meum in litteris colloco, quos alii otiosissimis occupationibus perdunt. conf. Cic. 3. Fam. 11. & 12.

Otiōse, Adv. [σχολῇ] Tranquille, libere, sine impedimento. Cic. 4. de Finib. 52. Quo constituto, tum licebit otiose ista quærere. Idem 6. Verr. 33. Contemplari unumquodque otiose & considerare.

Otiose, Pedetentim, lente. Plaut. Truc. 1. 1. 66.

Vostra hercle factum injuria, quæ properavistis olim

Rapere: otiose oportuit, diu ut essem incolumis vobis.

Sequi otiose. Plaut. Mil. 4. 6. 8.

Otiose inambulare. Liv. 23. 7. Idem 2. 58.

Cito & Otiose ambulare, contraria. Plaut. Pseud. 4. 1. 14.

Placide & otiose agere. Plaut. Pœn. 3. 1. 42.

Segniter & otiose. Liv. lib. 23. pag. 5. a principio, Ceterum hæc, ut in secundis rebus, segniter otioseque gesta. H. St. Exstant cap. 14. pr.

Otiose, Sine sollicitudine. Ter. Heaut. 2. 3. 101.

—ademptum tibi jam faxo omnem metum,

In aurem utramvis otiose ut dormias.

Vivere otiose cum parentibus. Cic. 3. Off. 79.

Otiose, Negligenter. Cic. de Amicit. 86. De amicitia omnes ad unum idem sentiunt, & ii qui ad Remp. se contulerunt, & ii qui rerum cognitione, doctrinaque delectantur, & ii qui suum negotium gerunt otiose. Quædam exemplaria legunt Otiosi.

Vide de hoc verbo quæ notavi in verbo VACO in margine. H. St.

Otiosĭtas, ātis. f. Sidon. 2. Epist. 10. Otiositates trepidanter edere.

Otior, [σχολάζω, ῥᾳστωνεύω] āri. In otio & quiete esse Cic. 3. Off. 58. Canius Eques Romanus, nec infacetus, & satis litteratus, quum se Syracusas otiandi, (ut ipse dicere solebat) non negotiandi causa contulisset, dictabat se hortulos aliquos velle emere, &c.

Domesticus otior. Hor. 1. Serm. 6. 128.

Otiātus, a, um. Partic. Sidon. 3. Epist. 1. Artibus instituti, lusibus otiati.

Otiābundus, a, um. Adj. Sidon. 4. Epist. 18. Multis diebus otiabundus.

O T R

Otriculum, V. OCRICULUM.

Otreus, ĕos. m. trisyll. [Ὀτρεύς] & Mygdonus, fratres fuerunt Hecubæ, filii Cissei, & patrueles Polymnestoris, teste Porphyr. in lib. 3. Iliados. Alius e Mariandynis ab Amyco interfectus de quo Val. Flacc. 4. 162. Alius in bello Colchico ab Ambeno occisus, apud eundem 6. 252.

Otriades, æ. m. Patronym. Panthus Otriades. Virg. 2. Æn. 319. & 336.

O T U

Otus, i. m. [ὦτος] Noctua aurita. Gesner. V. OTIS.

Otus, [Ὦτος] nomen proprium. Plin. 11. 37. V. ŒTUS. conf. Virg. Culic. 234.

O V

Ovalis, V. OVO, are.

Oufentina Tribus, V. TRIBUS.

Ovĭdius, i. m. cognomine Naso, patria Sulmonensis, ex equestri familia, dives, ingenio ad Poësin felicissimo, sicut ipse testatur 4. Trist. 10. 25. Nimium amatorem ingenii sui vocat Quintil. 10. 1. Idem ibid. Tragœdiam Ovidii laudat his verbis, Ovidii Medea videtur mihi ostendere quantum vir ille præstare potuerit, si ingenio suo imperare, quam indulgere maluisset. Vita ejus, exsilium, atque opera notissima sunt.

Ovis, is. f. [ὄϊς, πρόβατον, πρόβατιμα] a Græco οἶς, interposita v littera propter hiatum, significat Pecudem lanigeram. Cic. 2. de Nat. Deor. 158. Quid enim oves aliud afferunt, nisi ut earum villis confectis atque contextis homines vestiantur?

Custos ovium Pan. Virg. 1. Georg. 17.

Custos ovium præclarus, lupus. Cic. 3. de Amicit. 27.

Fetus ovium. Virg. 2. Georg. 196.

Magistri ovium, Opiliones. Virg. 2. Ecl. 33.

Ubera bina ovis. Virg. 2. Ecl. 42.

Adasia. V. Fest. vel Lex. Pitisc. & in ipsa voce.

Apica. V. in voce.

Aurata. Ovid. 6. Epist. 2. Ovis Phryxi. Idem 2. Amor. 11. 4.

Conspicuam fulvo vellere vexit ovem.

Bidens. Serv. ad 4. Æn. 57.

Colonica. V. COLONUS.

Delicula. Cato R. R. cap. 2. V. in voce.

Intonsa. V. INTONSUS.

Lanigera. Virg. 3. Æn. 660.

Mina. V. MINA.

Nigra. Virg. 4. Georg. 546.

Pascalis. V. PASCO.

Peculiaris. Varr. L. L. 4. 19. [Immo, Peculatoria. Vide Peculiaris & Peculatorius in PECUS.

Pellita. Hor. 2. Carm. 6. 10. Varr. R. R. 2. 2.

Picea, Nigra. Valer. 3. Argon. 439.

Pinguis. Virg. 6. Ecl. 5.

Placida. Ovid. 13. Met. 927.

Pusulosa. Columel. 7. 5.

Scabræ. Columel. lib. 7. cap. 3. Plaut. Trin. 2. 4. 40.

Semimaris ovis viscera. Ovid. 1. Fast. 588.

Balat ovis. Auctor. Philomelæ v. 56.

Cogere oves. V. COGO.

Commisisti lupo ovem. V. LUPUS.

Condensant se in unum locum oves. V. CONDENSO.

Curat Pan oves. Virg. 2. Ecl. 33.

Dedit morti mille ovium. Hor. 2. Serm. 197.

Pascere oves. Virg. 6. Ecl. 5.

Populari miseras oves. Claud. 2. in Eutrop. 400.

Sum. ut, Decori est ovibus sua lana. Ovid. 13. Met. 849.

Tondere infirmas oves. Hor. Epod. 2. 16.

Versare oves sub sidere Cancri. Virg. 10. Ecl. 68.

Æthiopum versemus oves sub sidere Cancri. h. e. Pascamus. Servius.

Ovis, m. legi, admonent Festus & Nonius 3. 153. Varro Rerum humanarum lib. 23. Ut etiam nutantibus, qui oves duos, non duas dicunt, Homerum secutos, qui ait, μῆλ᾽ ὄϊς τε. Idem, Marco Ter. Quando citatus neque respondit, neque excitatus est, ei ego unum ovem multam dico. V. Gellium lib. 11. cap. 1.

Ovīnus, a, um. Adj. [προβάτειος] Quod ex ove est. ut, Pellis ovina. Cauda ovina. Seren. Sammonic. cap. 15. Usitatius vero

Ovillus, a, um. Adj. [προβάτειος] dimin. ab Ovinus. Plin. lib. 17. cap. 9. Quidam etiam bubulo fimo jumentorum præferunt, ovillumque caprino. Liv. lib. 22. cap. 10. Ex suillo, ovillo, caprino grege. Pecus ovillum. Varro R. R. 2. 1. & 2.

Ovillinus, a, um. Adj. Th. Priscian. de Diæt. cap. 3. Lac ovillinum. Idem cap. 6. Caro ovillina.

Ovilis, e. Adj. Apul. Met. 4. p. 145. Elm. Ovili stabulatione commoda. Hinc

Ovīle, is. n. [ποίμνιον] Locus, in quem oves sese recipiunt. Columel. lib. 7. cap. 4.

Tepidis in ovilibus agni. Ovid. 13. Met. 828.

Captat incustoditum ovile lupus. Ovid. 1. Trist. 5. 10.

Circumgemit ursus ovile. Hor. Epod. 16. 51.

Crescit ovile. Pers. 2. Sat. 49.

Moti ab ovilibus ursi. Valer. 2. Argon. 73.

Tradere ovile rapidæ lupæ. Ovid. 3. de Arte Am. 8.

Ovile, locus erat in Campo Martio, sumpta similitudine ab ovium septis. Populus enim Romanus suffragia laturus, in hoc Ovili claudebatur. Liv. 26. 22. Citatis centuriæ senioribus, datum secreto in Ovili cum his colloquendi tempus. Agebatur tum de creando Consule, qui exercitum duceret contra Annibalem. Juven. 6. Sat. 527.

A Meroë portabit aquas: ut fpargat in æde
Ifidis, antiquo quæ proxima furgit Ovili. Servius in illud 1. Ecl. 34.
Quamvis multa meis exiret victima feptis. Septa, inquit, proprie funt loca in Campo Martio inclufa tabulatis, in quibus ftans populus Romanus fuffragia ferre confueverat. Sed quoniam hæc fepta fimilia funt ovilibus, duo hæc invicem pro fe ponuntur, ut hoc loco fepta pro ovilibus pofuit. Lucan. lib. 2. 197. de cæde Samnitum juffu Sullæ in Campo Martio crudeliter interfectorum,
— Latii jam fola juventus
Concidit, & miferæ maculavit Ovilia Romæ. Hujufce crudelitatis Sullanæ mentionem faciens Strabo lib. 5. Ovile, τὴν δημοσίαν ἔπαυλιν, τὴν ἐν τῷ Μαρτίῳ κάμπῳ periphrafi exponit. conf. Lex. Pitifc.

Oviarius, a, um. Adj. [προβατικὸς] poffeffiv. ab Ove. Columel. lib. 7. cap. 6. pr. Et quoniam de oviario fatis dictum eft, ad caprinum pecus nunc revertar. Al. Oviarico.

Oviaria, æ. f. [ποίμνη] Ovium multitudo. Varro de R. R. in prol. lib. 2. Quod eo faciliusfaciam, quod & ipfe pecuarias habui grandes, in Appulia oviarias, & in Reatino equarias.

Ovĭcŭla, dimin. [προβάτιον] Auctor libelli de Viris illuftribus, cap. 43. Q. Fabius Maximus Cunctator, ut Verrucofus a verruca in labris, ita Ovicula a clementia morum. Plutarch. in ipfius Fabii vita, Verrucofum fcribit dictum, quod carunculam eminentem haberet in fuperioris labii extremitate: Oviculam, quum puer effet, a manfuetudine & gravitate morum. Onomaft. vet. Ovicula, προβάτιον.

Ovilio, ōnis. m. Ovium cuftos, qui & Opilio dicitur. Jabolenus in l. fundi. in fine. D. de fund. inftr. legat. [Ovilio antep. produceret, ut Ovile, Opilio corripit.

O V O

Ovo, [ἰυάζω] āre. Lætari, & lætitiam voce, feu cantu demonftrare. Liv. lib. 1. 25. Romani ovantes ac gratulantes, Horatium accipiunt, eo majore cum gaudio, quo prope metum res fuerat. [An Quo propius? Lætus ovat, nunc laude virum, nunc vatis honoro &c. Valer. 4. Argon. 342.
Ovet collis Evandrius. Stat. 4. Silv. 1. 8.
Ovaret folio. i. e. Regno. Idem 1. Theb. 153.
Ovare, Triumphum minorem agere, qui his decernebatur Romæ, quorum res geftæ majori, feu curuli triumpho non dignæ videbantur. V. ovatio. Cic. ad Brut. 15. Quod, ut ovanti introire Cæfari liceret decreverim.
Afcendit ovans in Capitolium M'. Aquilius. Cic. 2. de Orat. 195.
Ovandi jus. Suet. Claud. cap. 1.

Ovans, antis. Partic. [ὀλάζων] Virg. 4. Æn. 577.
— fola fuga nautas comitabor ovantes? Servius, Ovantes, Lætantes, abufive. nam proprie Ovatio, elt Minor triumphus.
Feftus, Ovantes, lætantes, ab eo clamore, quem faciunt redeuntes ex pugna victores milites, geminata o littera. V. poft.
Ovantibus victoria obviam ibat. Liv. 27. 47.
Hortari ovantes focios. Virg. 11. Æn. 13.
Cædis fucceffu ovans. Ovid. 12. Met. 298.
Acies juvenum ovans. Virg. 5. Æn. 331.
Corvi ovantes gutture. Virg. 1. Georg. 424.
Currus ovantes. Propert. lib. 3. 9. 53.
Equi. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 306.
Gradu ovante fuperabat litora. Valer. 2. Argon. 545.
Lyra ovans. Stat. 2. Silv. 2. 249.
Ora ovantia. Valer. 1. Argon. 806.
Siftrum. Valer. 4. Argon. 418.
Socii. Virg. 1. Georg. 346.
Taurus. Valer. 5. Argon. 68.
Verba. Silius lib. 8. 265.
Victor. Sil. 11. 260.
Ovans triumphavit. V. Triumpho, in triumphus, & ovatio.
Ibat ovans per urbem equis quatuor invectus. Virg. 6. Æn. 589.

Ovātus, a, um. Adj. Triumphatus, victoria acquifitus. ut Aurum ovatum. Perf. 2. Sat. 55. V. infra poft ovum.

Ovaturus, a, um. Partic. Solin. cap. 57. Equum ovaturus infiluit.

Ovanter, Adv. Tertull. adverf. Valent. cap. 28. Propere & ovanter accurrit.

Ovātio, ōnis. f. [ἰυασμὸς] Parvus triumphus, quem faciebant qui non in curru, fed pedites, ovali corona redimiti Urbem intrabant. Serv. ad 4. Æn. 577. Qui enim ovationem meretur, & uno equo utitur, & a plebeis, vel ab equitibus Romanis, deducitur ad Capitolium, & de ovibus facrificat: unde & ovatio dicta. Qui autem triumphat, albis equis utitur quatuor, & Senatu præeunte in Capitolio de tauris facrificat. Gell. lib. 5. cap. 6. Prætereundum non eft, quod ad ovationes attinet: fuper quo diffenfiffe veteres fcriptores fcio. Partim enim fcripferunt, qui ovaret, introire folitum equo vehente, & Sabinus Mafurius pedibus ingredi ovantes dicit, fequentibus eos, non militibus, fed univerfo Senatu. Idem paulo ante. Ovandi autem, ac non triumphandi caufa elt, quum aut bella non rite indicta, neque cum jufto hofte gefta funt: aut hoftium nomen humile, & non idoneum eft, ut fervorum, piratarumque: aut deditione repente facta, impulvere (ut dici folet) incruentaque victoria obvenit. Cui facilitati aptam effe Veneris frondem crediderunt, quod non Martius, fed quafi Venerius quidam triumphus foret. conf. Plutarchum in Marcello, & Lex. Pitifc.
Ovatio dicitur ab Ovo, are, quod ab Ohe, interjectione gaudentium, ut fit Ovatio quafi Ohatio. Vel a voce militum. V. Feft fupra. [Eft autem illa vox, ut notum eft, Io triumphe. Ohe ex Juvenal. 7. 62. male huc trahunt aliqui, quum ibi potius Bacchica exclamatio fit Evohe, vel potius Euhoe, ut fuo loco diximus. De Ohe plane ridiculum, quum non Lætitiæ, fed Inhibendi vim habeat. V. f. l.

Ovātus, ûs. m. [ἰυασμὸς] Valer. 6. Argon. 18.
— hinc barbarici glomerantur ovatus. h e. Vincentium clamores.

Ovālis, e. Adj. [ὀϊαλικὸς] Quod ad ovationem pertinet. Gell lib. 5. cap. 6. Ovalis corona myrtea eft. Ea utebantur Imperatores, qui ovantes introibant Urbem. V. Plin. lib. 15. cap. 29.

O V U

Ovum, i. n. [ὠὸν] Ex Græco eft, interpofita v littera, euphoniæ caufa. Martial. lib. 13. 40.
Candida fi croceos circumfluit unda vitellos,
Hefperius fcombri temperet ova liquor.
Album, vel Albumen ovi. V. albus, & albumen.
Candidum ovi. Plin. lib. 33. cap. 3.
Cortex, Putamen. Seren. cap. 30.
Liquor albus ovi. V. luteus.
Luteum ovi. V. luteus, vel vitellus.
Putamen vel tefta ovi. Columel. 8. 5.
Cacuminata ova. V. cacumen.
Columbinum ovum. Hor. 2. Serm. 4. 56.
Cynofura. V. fuo loco.
Decumana. V. decumanus.
Durum ovum, molle, forbile. V. Sorbilis, in sorbeo.
Hypenemia Plin. 10. 16. V. fuo loco.
Immatura. V. Concepta.
Irrita. V. Urinum ovum, poft urina.
Pavonium, & Pavoninum. V. pavo.
Præmollia. V. præmollis.
Requieta. Columel. lib. 8. cap. 5. Aptiffima funt ova ad excludendum recentiffima quæque. Poffunt tamen etiam requieta fupponi, dumne vetuftiora fint quam dierum decem.
Silentia ova, quorum pulli intus non pipiunt. Columel. lib. 8 cap. 5. Poft unum & vigefimum diem filentia ova carent animalibus, eaque removenda funt. V. Percudunt ova pulli, infra.
Vilia. Hor. 2. Serm. 2. 45.
Urina. V. fuo loco.
Zephyria. V. fuo loco.
Animantur ova. Colum. lib. 8. cap. 5. Diebus quibus animantur ova, & in fpeciem volucrum conformantur.
Concipere ova. Plin. lib. 9. cap. 51.
Concepta. Columel. lib. 8 cap. 11. Vixdum concepta in alvo vitiat ova, nec ad partum finit perduci: quoniam immatura genitalibus locis excidunt.
Edere ova, Parere aut ponere. Columel. lib. 8. cap. 3. Aut ova edantur, aut excludantur pulli.
Eniti ova. Columel. lib. 8. cap. 11. Nam fere pavones, quum ad nocturnam requiem venerunt, prædictis perticis infiftentes, enituntur ova.
Excludunt ex ovis pullos aves. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.
Excludere ova. Columel. lib. 8. cap 14. Negatur anfer aliena excludere ova, nifi fubjecta fua quoque habuerit.
Fovere. Columel. lib. 8. cap. 11. Non debent amplius quam terna pavonina, & fena generis fui fovere.
Fovere ova plumis. Ovid. 1. Faft. 443.
Gerere ova in promptu. Columel. lib. 8. cap. 11. Sæpius digitis loca feminarum tentanda funt; nam in promptu gerunt ova, quibus jam partus appropinquat.
Gignunt ova pifces. Cic. 1. de Nat. Deor. 129.
Incubare ovis. Columel. lib. 8. cap. 11. Neque eft quod committatur, ut Rhodiæ aves pavoninis ovis incubent. Ibidem, Eæque novem diebus a primo lunæ incremento, novenis ovis incubent, fintque ex his quinque pavonina, & cetera gallinacei generis.
Maturare ova. Plin. lib. 9. cap. 57.
Maturefcunt ova. Varro lib. 3. de R. R. cap. 9. Ob quam rem ova aut inæquabiliter maturefcunt, aut confenefcunt.
Nata. Columel. lib. 6. cap. 5. Obfervare itaque dum edant ova, & confeftim circumire oportebit cubilia, ut quæ nata funt recolligantur. Sic Varro lib. 3. de R. R. cap. 9.
Parere ova. Plin. lib. 10. cap. 9.
Percudunt ova pulli. Columel. lib. 8. cap. 5. Die undevigefimo advertat aviarius, an pulli roftellis ova percuderint, & aufcultet fi pipiant.
Ponere ova. Ovid. 8. Met. 258. de perdice,
Propter humum volitat; ponitque in fæpibus ova.
Rumpit hiulca ova maternus tepor. Claud. præf. 3. Conf. Hon. 4.
Ruptum. Juven. 14. Sat. 85.
Subjicere ova, Supponere gallinæ ad fovendum. Columel. lib 8. cap. 5. Numerus ovorum, quæ fubjiciuntur, impar obfervatur; nec femper idem: nam primo tempore, id eft menfe Januario quindecim, nec unquam plura fubjici debent. Paulo poft, Quum deinde quis volet quam plurimos mares excludi, longiffima quæque & acutiffima ova fubjiciet: & rurfus quum feminas, quam rotundiffima.
Supponere anatum ova gallinis. Cic. 2. de Nat. Deor. 124.
Vertuntur alitum ova in pullos. Lucret. lib. 2. 926.
Vitiantur ova. Columel. lib. 8. cap. 5. Quæ cuncta remedia creduntur effe adverfus tonitrua, quibus vitiantur ova.
Uncta ova fanguine. Hor Epod. 5. 19.
Ovorum inter fe fimilitudo. Erafmus, Non tam ovum ovo fimile. De rebus indifcretæ fimilitudinis. Cic. 4. Acad. 57. Videfne ut in proverbio fit ovorum inter fe fimilitudo? Tamen hoc accepimus, Deli fuiffe complures, (falvis rebus illis) qui gallinas alere permultas quæftus caufa folerent; hi quum ovum infpexerant, quæ id gallina peperiffet, dicere folebant. Neque id eft contra nos: nam nobis fatis eft ova illa internofcere. Idem proverbium refertur & a Quintiliano: ufurpatur & a Seneca in libello, quem in Claudium imperatorem lufit. Hactenus Erafmus. Cic. 4. Acad. 54. Ut fibi fint & ova ovorum, & apes apium fimillimæ?
Ovo prognatus eodem. Erafmus, Fortaffe fimpliciter dictum eft ab Hor. 2. Serm. 1. 26. — ovo prognatus eodem. quandoquidem ad fabulam refpicit Lædæ, quæ gravida ex Jove in cygnum converfo, ovum peperit, unde gemini prognati, Caftor & Pollux. Verum fi quis hoc dictum deflectat ad iifdem natos parentibus, aut ab eodem eruditos præceptore: aut ita confimilibus ingeniis, ut eodem ovo nati videri poffint: nihil æque fuerit proverbiale. Veluti fi dicas, Vultus, ingenium, mores, facta, ac prorfus omnia fic huic cum hoc conveniunt, ut jures eodem prognatos ovo.
Ab ovo ufque ad mala. Hor. 1. Serm. 3. 6. V. usque præpofitionem.
Ad ovum integram famem afferre. Cic. 9. Fam. 20. Ad ovum integram famem affero: itaque ufque ad affum vitulinum opera perducitur.

Ovātio, ōnis. f. [ὠοτοκία] Tempus quo Gallinæ ova faciunt. Plin. lib. 29. cap. 3. Certa luna capiendum cenfent, tanquam congruere ovationem etiam ferpentium humani fit arbitrii. Quædam exemplaria legunt, Operationem eam.

Ovātus, a, um. Adj. [ᾠοειδὴς] Quod est in similitudinem ovi factum. Plin. lib. 15. cap. 21. de Sorbis, Aliis eorum rotunditas mali, aliis turbinatio piri, aliis ovata species, ceu malorum aliquibus. [Vulgo *Ovalem figuram* vocant, recenti vocabulo.
Aurum ovatum, Ovo illitum, quoniam ovi albo antea illito, æra, ac marmora auri & argenti laminis decorarentur. Nec obstat quod Ovum habeat primam longam; pleraque enim derivativa, primitivorum naturam non servant. Perf. 2. Sat. 55.
Hinc illud subiit, auro facras quod ovato
Perducis facies. Hoc Plin. lib. 35. cap. 1. de marmoribus loquens, innuere videtur, quum inquit, Claudii principatu inventum: Neronis vero, maculas, quæ non essent, in crustis inserendo, unitatem variare, ut ovatus esset Numidicus, ut purpura distingueretur Sinnadicus. Nonnulli Ovatum aurum dici ajunt, Ovatione victoriaque quæsitum: vel Ingens, & copiosum, quantum ovationibus comparatur & acquiritur. [Intelligit Aurum coronarium, de quo in AURUM V. Nisi forte Avito scripsit.
Ovĭco, āre. Ovi albumine subigere. Plin. Valer. 1. 17. Ovo crudo ovicare.
Ovĭpărus, a, um. Adj. Apul. & Fulgent. V. Viviparus, in VIVO.

O X A

Oxălis, ĭdis. f. [ὀξαλὶς] Lapathi genus. Plin. lib. 20. cap. 21. Vulgus *Acetosam* vocat.
Oxalme, es. f. [ὀξάλμη] dici potest Acida muria. Plin. lib. 23. cap. 2. Quæ nunc omnia oxalme contingunt: id sale & aceto recente efficacius est. Idem alibi Acetum salsum vocat, ut lib. 24. cap. 4. de Gallis loquens, Eædem crematæ, & aceto salso exstinctæ, menses sistunt.

O X I

Oxia, æ. f. Genus navis. Gell. lib. 10. cap. 25. al. Oria, quod vide.
Oxīæ, ['Οξεῖαι] Insulæ quædam parvulæ ante Leucadiam, Plin. lib. 4. cap. 12.

O X O

Oxos, i. n. [ὀξος] apud Suidam Purpura est, quæ apud Phœnices tingebatur pretiosissima. Hinc Oxobapta in l. 1. C. Quæ res alienari non poss. Quo in loco nonnulli corrigunt Dibapta, veram lectionem pervertentes. Alciatus. [Vereor ut hoc ex Suidæ verbis erui possit. V. loc.

O X U

Oxus, i. m. ["Οξος] Asiæ fluvius, qui ortus in lacu Oxo, ut scribit Plin. 6. 16. per deserta Scythiæ, in latus Orientale Caspii maris delabitur. V. Pomp. Melam lib. 3. 5. & Strab. lib. 11.

O X Y

Oxyacantha, æ. f. [ὀξυάκανθα] Spina est parvis foliis aculeatis per extremitates, ferens baccas rotundas, foliis ipsis araneosa lanugine obductis.
Oxўbăphum, i. n. [ὀξύβαφον] Latine dicitur Acetabulum, acetarium, teste Hermolao. Gloss. Cyrill. Ὀξύβαφον, Acetabulum. Aliæ, ὀξυβάφιον.
Oxўcĕdros, i. f. [ὀξύκεδρος] Species cedri, ramosa, & nodis infesta. Plin. lib. 13. cap. 5.
Oxўdrăcæ, arum. m. pl. [Ὀξυδράκαι] Indiæ populus, apud Curt. 9. 9. & 14. Strab. lib. 15. & Pausan. lib. 1.
Oxўgăla, æ. f. vel Oxygălum, i. n. [ὀξύγαλα] quasi Acetosum lac. Plin. lib. 28. cap. 9. de butyro ex caprino lacte facto, Fit & ex caprino, sed hieme calefacto lacte, æstate expresso tantum crebro jactatu in longis vasis, angusto foramine spiritum accipientibus sub ipso ore, alias præligato. Additur paulum aquæ ut acescat. Quod est maxime coactum, in summo fluitat: id exemptum addito sale, oxygala appellant. Et paulo post, Oxygala fit & alio modo, acido lacte addito in recens: quod dum acescit, utilissimum stomacho.
Oxўgărum, i. n. [ὀξύγαρον] Acutum garum, hoc est garum ex aceto confectum, quod in principio mensæ apponi solebat. Martial. lib. 3. 50.
Depofui foleas, adfertur protinus ingens,
Inter lactucas, oxygarumque liber.
Oxўgŏnium, i. n. [ὀξυγώνιον] Figura est trianguli, quod tres habet acutos angulos. Euclid. 1. Elemen.
Item, Aculeatum genus cibi. Petron. cap. 66. In alveo circumlata sunt oxygonia. Sic Scheff. Al. Oxycominia. V. not.
Oxўlăpăthum, i. n. [ὀξυλάπαθον] Lapathum acuta habens folia. Plin. lib. 20. cap. 21. Est & alterum genus, fere oxylapathon vocant, sativo idem similius, & acutiora habet folia, ac rubriora, non nisi in paluftribus nascens. Quidam tamen putant Oxylapathum dictum a saporis aciditate.
Oxylus, i. m. [Ὄξυλος] Æmonis filius, ex Ætolia profugus, regno Elidis potitus. Strab. lib. 10. & Pausan. lib. 5.
Oxymĕli, ĭtis. sive Oxymel, ellis. n. [ὀξύμελι] Acetum melle temperatum. Plin. lib. 14. cap. 17. Acetum melle temperabatur: adeo nihil intentatum in vita fuit. Oxymel hoc vocarunt, mellis x libris, aceti veteris heminis quinque, salis marini libra, aquæ pluviæ sextariis quinque, suffervefactis decies, mox elutriatis atque ita inveteratis. Idem 23. 2. & 26. 11. & Diosc. 5. 14.
Oxymōron, [ὀξύμωρον] ut docet Budæus ex Quintiliano, est Sententia ex periculo petita: hoc est ita acute & affectate enuntiata, ut fatua videatur: ut apud Virg. 7. Æn. 295.
Num capti potuere capi? Cic. 1. Verr. 21. Etiam si taceant, satis dicunt. V. ibi Ascon. & Voss. Inst. Orat. 5. 12. 7.
Oxymyrsĭne, es. f. [ὀξυμυρσίνη] Frutex est, quem Acutam myrtum appellamus. Folia habet myrto similia, sed acutiora & rigidiora: producit baccas rufas ad cerasorum similitudinem. Plin. lib. 26. cap. 11. & Diosc. lib. 4. cap. 147.
Oxymyrsĭnus, a, um. Adj. ut, Oleum oxymyrsinum. Plin. 23. 4.
Oxўpŏrum, i. n. [ὀξύπορον] Oxypora sunt quæ Columel. lib. 12. cap. 57. tradit appellari Oxygara. Quoniam (inquit) quum usus exigit, aceto, garoque diluuntur. Plin. lib. 20. cap. 23. de fœniculo, Ipsum condimentis prope omnibus inferitur, oxyporis etiam aptissime. Stat. 4. Silv. 9. 36. Non sal, oxyporumve, caseusve.
Sunt & sua medicis oxypora, quasi a celeritate dicta penetrandi. est enim remedium præsentaneum. Plin. lib. 24. cap. 8. Juniperus miscetur & antidotis oxyporis.
Oxyporŏpōla, æ. m. [ὀξυπορoπώλης] Qui cibos vendit aceto conditos. Plin. lib. 20. cap. 7. In eos usus & oxyporopolæ servant, addito dulci acrementum temperantes. Ubi nunc sic legitur, Stomachi dissoluti utilissime adjuvantur in eo usu, & oxypori obolis asperitatem addito dulci, ad intinctum aceti temperantes. V. Hard. not.
Oxyrrhŏdĭnum, i. n. [ὀξυῤῥόδινον] Medicamentum liquidum, constans ex aceto & aqua rosacea, quod capitibus eorum solet adhiberi, qui phrenitide laborant. [Immo Ex Aceto & Oleo, sive unguento rhodino, quod & Rosam vocabant. V. f. l.
Oxyrrhŏdon, i. n. [ὀξύῤῥοδον] Idem. Octav. Hor. 1. 7. [Hoc vero non Idem puto, sed Acetum rosaceum.
Oxyrynchus, sive Oxyrrynchus, i. m. [ὀξύρυγχος] Piscis Niliacus, a rostri acumine sic dictus. Mugil fluvatilis. Gesner. Item Oxyrynchus [Ὀξύρυγχος] Civitas Ægypti dicta ab Oxyryncho pisce, qui ibi templum habuit. Ceterum Ægyptii omnes Oxyrynchum piscem colunt. Ex Strabone lib. 17. Alii Oxyringum scribunt perperam.
Oxys, yos. f. [ὀξὺς] Herba, ab acidulo sapore sic dicta, quam Officinæ Trifolium acetosum vocant, Galli Panem cuculi, *Pain de cocu.* Plin. 27. 12. Est & Junci acuti genus. Idem 21. 18. qui & composita voce Oxyschœnos.
Oxysacchărum, i. n. [ὀξυσάκχαρον] Potionis genus ex facchаro & aceto, ut Oxymel ex melle & eodem.
Oxyschœnos, i. m. [ὀξύσχοινος] Acutus juncus, qui & marinus dicitur. Plin. lib. 21. cap. 18. conf. OXYS.
Oxўtŏnon, i. n. [ὀξύτονον] Papaver agreste. Apul. de Herb. cap. 53.
Oxytonus, a, um. Adj. [ὀξύτονος] ut Dictio oxytonos, Acutum accentum habens in ultima syllaba. Apud Grammat. Gr.
Oxytriphyllon, i. n. [ὀξυτρίφυλλον] Herba. Plin. 21. 9.
Oxyzōmus, a, um. Adj. [ὀξύζωμος] Acetoso jure conditus. Apic. 6. 9. Th. Prisc. de Diæt. cap. 6.

O Z Æ

Ozæna, æ. f. [ὄζαινα] Morbus, auctore Celso lib. 6. cap. 8. quum ulcera circa nares generantur, pluresve crustæ, & odorem fœdum habent, cui malo vix potest succurri. Lind. habet, Circa os sunt. Nomen trahit ab ozæna polypo. Plin. lib. 25. cap. 13. Narium ozænas emendat aristolochia cum cypero.
Ozæna, Polypi genus. Plin. lib. 9. cap. 30. Polyporum generis ozæna dicta a gravi capitis odore, ob hoc maxime murænis eam consectantibus.
Ozænitis, ĭdis. f. [ὀζαινῖτις] Herba est ex genere nardi, ad Gangem Indiæ fluvium nascens, odore virus referens, unde & nomen accepit. Plin. lib. 12. cap. 12.
Oze, es. f. [ὄζη] Fœtor oris. Cels. lib. 3. cap. 11. extr. Itaque ei remissioni credendum est, quæ etiam immoratur, & jactationem, fœtoremque quendam oris, (quem ὄζην Græci vocant) minuit. [Sed emendati codd. præferunt, Fervoremque corporis, quam ζέσιν Græci vocant, minuit. Miror vulgatam sequutum Rhod. ad Scribon. comp. 40.

O Z O

Ozolæ, arum. pl. m. ['Οζόλαι] Populi ex Locris, Ætoliæ oram incolentes, ad sinum Crissæum, quorum oppida enumerantur a Ptolemæo, Molycria, Naupactus, Antirrhium, & Evanthia. V. Strab. lib. 9. & supra LOCRI.

O Z Y

Ozўmon, i. n. [ὤκιμον] Regia herba, sive basilica, aut basilicum a Liguribus vocata, fragrantissimi & vehementissimi odoris, unde nomen accepit: nempe a verbo ὄζω, quod est redoleo. V. OCYMUM.
Ozўmum, i. n. [ὄζυμον] Genus edulii redolentis ex intestinis confecti. Perf. 4. Sat. 22.
Quum bene discincto cantaverit ozyma vernæ. Ab ὄζω, redoleo. Alii legunt Ocima sive Ocyma. V. Casaub.

P

Littera muta est, nec H post se admittit, nisi in dictionibus Græcis, ut in Phaëthon. Convertitur quandoque in transferendis dictionibus Græcis P in B, ut quod apud Græcos πύξος, apud nos Buxus scribitur: quandoque in F, ut πέλεκυς, Falx; πήγω, Figo: quandoque φ in P, ut πορφύρα, Purpura; φοίνικος, Puniceus: aliquando in V, ut πατρικός, Vitricus. [Viderit de Etymis hisce & seqq. auctor Vossius.

Facile item permutantur B & P, ut βόσκω, Pasco; Κάνωβος, Canopus. Neque hoc solum in vocibus e Græcia traductis, sed & in Latinis frequenter, ut a Poplicola, Publicola; a Scribo Scripsi; a Sorbeo, Sorpsi, &c. Ex Ob & Pono fit Oppono; & antique dictum Optineo pro Obtineo.

Nec respuit P commercium cum reliquorum ordinum mutis; ut λύκος, Lupus; λαγώς, Lepus; ταώς, Pavo; Adpono pro Appono, Officina pro Opificina: Et vice versa Jecur ab ἧπαρ; Lugeo a λυπέω; Studium a σπουδή. Tudo, (unde Tundo) a τύπω, &c. Etiam Quicquid Osce dicitur Pitpit, auctore Festo: saltem in Æolismo, unde Latinitas fluxit, nihil usitatius quam mutatio P in Q. Plura videas in Voss. etiam ab his diversa: v. g. in derivatis in initio abjicitur, ut a πῦρ, Uro.

In mediis vocibus amat complecti T, ut Aptus. Assumit in Latinis solas L, & R, ut Pluo, Precor: in Græcis etiam N, H, S, & T, ut Peripneumonia, Philosophus, Psaltes, Ptolemæus.

Admittit ante se in medio tres liquidas L, M, & R, ut Alpes, Compes, Amplus, Serpo; S item in initio, ut Aspis, Spes.

N ante P commigrat in M, ut Impono, Compono, Simplex, id est sine plica.

Et quidem cum socia hac labiali adeo conjungi amat ut inter M & T mediam se interferat, quippe quod eæ sint inter se incompatibiles, ut monet Priscianus: v.g. Emo, emi, emptum; Demo, demi, demptum: Et vicissim M pro se locat ante N, ut a δαπάνη, Damnum; ab ὕπνος, Somnus; vel saltem ei accitæ locum cedit, ut sit pro Dampnum, Damnum; pro Sompnus, Somnus.

In his tamen omnibus variat & monumentorum fides & doctorum auctoritas. [Sic fere sequiori ævo scribebant, ut Inter M & T, P insererent. Sed V. Cellar. Orthogr. p. 25. & p. 104.

P. in signis militaribus notabat Principum signa seu vexilla, ut H. hastatorum. V. Lex. Pitisc. in H.

P. Passus, Pater, Patria, Pecunia, Pedes, Perpetuus, Pius, Plebs, Pontifex, Potestas, Præses, Prætor, Pridie, Princeps, Provincia, Publicus, Publius, Puer, Pupillus.

P. AEL. AVG. LIB. Publius Ælius Augusti libertus.

P. C. Pactum conventum, vel Pecunia constituta.

P. D. Publice dedit, Patriciatus dignitas.

P. E. Posteris ejus, vel Publice erexit.

P. F. Publice fecit, Publii filius, Pius felix, Patri filius.

P. H. C. Publicus honor curandus.

P. I. R. Populum jure rogavit. P. IV. vel, I. Principi juventutis. P. IR. Populus, vel Publius irrogavit.

P. L. Publii libertus, Posuit libens vel lugens.

P. M. Passus mille, Patronus municipii, Plus minus, Posuit monumentum, vel merenti, [vel mærens] Pontifex Maximus, Principi militum.

P. O. Patri optimo, Pio optimo.

P. P. Pater patriæ, Pater patratus. P. P. C. vel P. C. Patres Conscripti. P. P. P. Primus pater patriæ. P. P. HISP. C. Præses provinciæ Hispaniæ Citerioris. P. P. P. P. E. S. S. S. E. V. V. V. V. V. V. V. F. F. F. F. P. P. R. Primus pater patriæ profectus est, secum salus sublata est, venit victor, validus, vincens, vires urbis vestræ, ferro, flamma, frigore, fame, pace populi Romani. [Nugæ.

P. Q. Postquam.

P. R. E. vel EX. Post reges exactos. P. R. Populus Romanus.

P. S. Pecunia sua, Posuit sibi, Publico sumptu, &c.

P. S. Plebiscitum. P. S. S. Plebiscita. P. S. Posuit sibi. P. S. F. Publice sibi fecit, Publicæ saluti fecit. P. S. F. C. Publicæ saluti faciundum curavit; vel Publico sumptu faciundum curavit.

P. T. Pecunia Trevirensis. [Immo Percussum Treviris in nummis.

P. V. Pedes quinque, Pia victrix, &c.

P. X. Pedes, vel Pondò decem.

P. YPSÆ. Publius Yspæus.

P A

PA. DIG. Patriciatûs dignitas.

PA, pro Parte; & Po, pro Populo positum est in Saliari carmine. Festus.

P A B

Pabo, ōnis. m. Vehiculum unius rotæ. Isidor. Gloss.

Pābŭlum, i. n. [νομή, βορά, φορβή, χιλός, χόρτασμα] a Pascendo dicitur, & proprie est, Pecudum & aliorum brutorum cibus herbaceus, paleaceus, vel stramentitius: ut ait Valla. Plin. lib. 10. cap. 24. Nec occultantur turdi, visi sæpe ibi, quo hibernum pabulum petant. Virg. 1. Æn. 477.

— priusquam
Pabula gustassent Trojæ, Xanthumque bibissent.

Dira. Stat. 12. Theb. 566.
Insueta. Virg. 1. Ecl. 50.
Non insueta graves tentabunt pabula fetas.
Læta. Lucret. lib. 2. 317.
Larga. Lucret. lib. 5. 867.
Luxuriosa. V. luxus.
Naturalia. in nascor.
Pinguia. Virg. 1. Georg. 86.
Virgea, Frondes. Virg. 3. Georg. 321.
Viridia. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Canescunt pabula, Arefiunt. Ovid. 1. Met. 212.
Pabula canescunt, cum frondibus uritur arbos.
Concipiunt terræ pabula. Virg. 1. Georg. 86.
Decerpere pabula. Ovid. 13. Met. 943.
Distendi pabulo. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Infensare pabula. Tacit. 6. Ann. 34. Adequitare castris, infensare pabula. h. e. Infestabat pabulatores.
Metere pabula falce. Ovid. 6. Epist. 84.
Obterere. Lucan. lib. 6. 82.
Petunt nocturna pabula fetæ. Senec. Hippol. v. 20.
Surgunt mollia. Ovid. 7. Met. 284.
Pabulum, sæpe pro Cibo quovis ponitur, ut
Dira pabula miseris mortalibus. Lucret. lib. 5. 942.
Triste pabulum feris. Seneca. Thyest. 8.
Legens hirundo parva pabula. Virg. 12. Æn. 475.
Digna canis pabulo: proverbium est, quod ferme idem valet ac si dicas, Vix quisquam est tam inutilis minister, quin si non amplo salario, certe victu dignus esse videatur. Qnadrabit in hominem non usquequaque rejiciendum: aut in assentatorem, & ob id idoneum, qui in aulis principum versetur, ubi nullo in pretio sunt qui nesciunt adulari. Refert Suidas.
Pabulum etiam ad alia transfertur: ut, Cic. de Arusp. Resp. 5. Quid enim hanc persequar pecudem ac belluam, pabulo inimicorum meorum & glande corruptam? [Sic lego.
Amoris pabula sibi abstergere. Lucret. lib. 4. 1056.
Animorum, ingeniorumque naturale quasi quoddam pabulum consideratio contemplatioque est. Cic. 4. Acad. 127.
Studii pabulum. Cic. de Senect. 49. Si vero habet senectus aliquod tanquam pabulum studii & doctrinæ, nihil est otiosa senectute jucundius.
Dare pabula morbo. Ovid. 8. Met. 876.

Pabulāris, e. Adj. [χορτασματικός] Quod ad pabulum pertinet, seu Quod pro pabulo datur. Columel. lib. 11. cap. 2. & lib. 2. cap. 14. De lupino nihil dubito, atque etiam de pabulari vicia. Plin. lib. 18. cap. 16. Omnia hæc pabularia. conf. Pallad. 1. 6.

Pabŭlor, [νέμω, χορταγωγέω] āri. Pabulum ex agris capere manibus aut falce in pastionem jumentorum. Cæs. 8. Bell. Gall. cap. 10. Et quum pabulatum, frumentatumque longius esset proficiscendum. Idem lib. 5. cap. 17. Quum Cæsar pabulandi causa tres legiones atque omnem equitatum, &c. conf. Liv. 6. 30. & Gell. 17. 2.
Pabulari, Pascere. Columel. lib. 7. cap. 6. Subinde quæ cedit (scilicet capella) compesci debet, ne procurrat, sed placide ac lente pabuletur.
Pabulari oleas fimo, Fimum in pabulum & nutrimentum ac fomentum dare ipsis oleis, hoc est Stercorare. Columel. lib. 5. cap. 9.
Pabulare, pro Pabulari usurparunt neoterici linguæ Latinæ depravatores, pro Pabulum ex agris capere in pastionem jumentorum & pascere. Imperator Fridericus, aut potius civitatum Italiæ legulei. §. ultimo. De pace tenenda & ejus violat. in usib. feudorum.

Pabulatio, ōnis. f. [χορτασμία] Ipse pabulandi actus. Cæs. 7. Bell. Gall. 17. Omnibus modis huic rei studendum, ut pabulatione & commeatu Romani prohibeantur. Ibid. 1. 15.
Pabulatio, Pastus. Varr. 3. de R R. cap. 16. Si e bono loco transtuleris; ubi idonea pabulatio non est, fugitivæ fiunt, De apibus.

Pabulator, ōris. m. [χορτασμὸς] Qui pabulatum vadit. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 17. Repente ex omnibus partibus ad pabulatores advolarunt. conf. Hirt. Bell. Gall. 8. 11. Liv. 27. 43. Et 29. 2.

Pabulatōrius, a, um. Adj. [χορταγωγὸς] ut Pabulatoria corbis, In qua reponuntur pabula. Columel. lib. 6. cap. 3.

Pabulōsus, a, um. Adj. Pabulo abundans. Solin. cap. 35. de Britannia; Ita pabulosa, ut pecuaria, nisi interdum æstate a pastibus arceantur, in periculum agat satietas.

P A C

PAC. P. R. Pace populo Romano, vel, populi Romani.
Pacatus, Pacate. V. pax.

Pacensis Colonia, Octavanorum colonia est, quam & Classicam fuisse appellatam refert Plin. lib. 3. cap. 4. Eam e Roma deductam esse apud nostratem Forum Julii idem eodem loco auctor est. Forum Julii nunc *Frejus* dicimus in extrema Provincia.
Pacensis conventus. Plin. lib. 4. cap. 22.

Pachorus, V. pacorus.

Pachydermos, [παχύδερμος] Crassipellis, fatuus, rudis: ita enim Græci, Obtusioris ingenii homines vocitare consueverunt. Cæl. Rhodig. lib. 6. Lect. Antiq. cap. 1.

Pachўmĕrōs, Adv. Παχυμερῶς, ἀδρῶς, παχέως, inquit Hesychius, i. e. Crasse, pinguiter. Hinc παχυμερέστερον, i. e. Pinguius, per majores partes. Ulpian. l. 7. de Peculio in P. Scire autem non utique singulas res debet, sed παχυμερέστερον, id est pinguius, in summa quod aiunt. Pinguius donaturi succurrere debemus, quam ei, qui verum debitum persolvere compellitur. l. 49. de Re judicat. in P. conf. Gell. lib. 14. cap. 1.

Pachȳnus, i. m. [Πάχυνος] Promontorium Siciliæ, Peloponnesum spectans; ab aëris crassitudine: nam παχὺ Pingue & crassum dicitur. Nunc vulgo dicitur *Cabo Pacino*, ut scribit Olivarius in Melam. Virg. 3. Æn. 429.
Præstat Trinacrii metas lustrare Pachyni. Priscianus in Periegesi.
Qui procul effusis Pachyni distenditur oris. In quo versu penultima quidem corripitur, sed cave imiteris. [Sic tamen Dion. Perieg. v. 469. Versa est Pachynos ad Austros. Ovid. 13. Met. 726.

Pachўtis, is. f. [παχύτης] Morbus oculorum, quoties ex humore tumescunt, crassiores densioresque apparentes. παχύτης enim Densitas, tumor, crassitudo appellatur. Cæl. lib. 7. cap. 20.

Păcĭdĭānus, i. m. [Πακιδειανὸς] Gladiator apud Lucilium, ut refert Cic. 4. Tusc. 48. Sed in illo genere, inquit, (de gladiatoribus loquens) sit sane Pacidianus aliquis hoc animo, ut narrat Lucilius, &c. Meminit etiam hujus ad Quintum fratrem, lib. 3. 4. conf. Non. Marcell. 4. 425.

Pacifer, Pacificator, Pacifico. V. pax.

Pacīnus, Unus ex nepotibus Volsinii regis, cognomento Luculli, qui relicto Illyrico, in Italia consedit, ubi & populos Pacinates de se nominavit. Auctor Festus.

Pacio, Paciscor, in pago, ĕre.

Paco, āre. V. pax.

Paconius Marcus, Silani Asiæ proconsulis Legatus, a Tiberio læsæ majestatis damnatus. V. Suet Tiber. cap. 61. 43. Tacit. 3. Ann. 66.

Păcŏrus, i. m. [Πάκορος] Suidæ, Orodis regis Parthorum filius, ejus qui Crassum dolo circumventum interemit. Quam maculam postea Ventidius Bassus, Antonii legatus, delevit, Pacoro cum toto exercitu ad internecionem cæso. V. Paterc. 2. 78. Justin. 42. 4. 6. & 16. 17. Flor. 4. 9. Martial. 9. 36.
Scis quid in Arsacia Pacorus deliberet aula. Hor. 3. Carm. 6. 9.
Bis jam Monæses, & Pacori manus
Non auspicatos contudit impetus
Nostros. Alii scribunt Pachorus cum aspirata.

Pactia, [Πακτία] Stephano, Insula maris Ægei, una Cycladum, candido marmore nobilis, distans a Delo xxxvi. m. passuum. Alio nomine Paros dicitur. Auctor Plin. lib. 4. cap. 12.

Pactias, æ. m. [Πακτίας] Agri Ephesii mons est Mycaliæ incumbens, & ab ea ad mediterranea deflexus. Auctor Strab. lib. 14.

Pactiæ, Plin. [Πακτίαι Ptolemæo] Oppidum est Thraciæ ad Propontidem, non procul a Cherroneso, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 11.
Sunt item Pactiæ, Insulæ quædam in mari Lycio apud eundem Plin. lib. 5. cap. 31.

Pactilis, V. pango.

Pactis, ĭdis. [πηκτὶς] Organum dichordum, quo ad psalmos canendos utebantur antiqui. Cæl. Rhodig. lib. 9. cap. 4.

Pactitius, V. paciscor.

Pactius, [Πάκτιος] Flumen, de quo Plin. lib. 3. cap. 11. quod, ut Strabo lib. 14. refert, ex monte Pactio ortum habet.

Pactŏlus, i. m. [Πακτωλὸς] Fluvius Lydiæ, aureis arenis Smyrnæos irrigans agros. Juven. 14 Sat. 299.
Quod Tagus & rutila Pactolus volvit arena.
Tibique Pactolus fluat. Hor. Epod. 15. 19.
Liquores Pactoli. Propert. lib. 1. 6. 32.
Dives Pactolus rutilas despumat arenas. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 54.
Lydius. Senec. OEdip. 5.
Rubentis Pactoli aurea stagna. Claud. 1. in Ruff. 103.
Pactoli opes, Figura proverbialis, quam in varios usus accommodare licebit, quum de summis divitiis sermo erit faciendus. Usus est Philostratus. V. Erasm.

Pacton, ōnis. m. [πάκτων] est Scaphæ genus ex virgis ita compositum, ut textile quiddam videatur. Strab. lib. 17.

Pactorum portus [Συμβόλων λιμὴν] sunt Angustiæ in Cherrhoneso, seu portus angustus, a Symbolis populis, aut pacto ibidem inito. Strab. lib. 7.

Pactum, V. paciscor.

Păcŭvius, i. m. [Πακούϊος] Poeta Brundusinus, Ennii sorore natus, emicuit quo tempore Scipio Numantiam delevit. Scripsit tragœdias, deinde Tarentum se recepit: decessitque nonagenarius, ut est auctor Eutropius: posuitque sibi epigramma, quod Gellius adnotavit lib. 1. cap. 24. Hic, ut Quintil. ait (10. 1. p. 912.) gravitate sententiarum, pondere verborum, auctoritate personarum clarissimus fuit, citra tamen nitorem. Pers. 1. Sat. 77.
Sunt quos Pacuviusque, & verrucosa moretur
Antiopa. Hor. 2. Epist. 1. 56. —aufert
Pacuvius docti famam senis, Attius alti. conf. Martial. 11. 91.
Pacuvius Taurus, Ædilis plebis, qui Romæ restituit Sibyllæ statuam. Plin. lib. 34. cap. 5. Equidem & Sibyllæ juxta rostra esse non miror, tres sint licet: una quam Sex. Pacuvius Taurus Ædilis plebis restituit: duæ, quas M. Messala.
Pacuvius, qui Syriam usu suam fecit, memoratur a Seneca Epist. 12. V. ibi Not. Lipsii.

Pacuvius, a, um. Adj. ut, Pacuvia gens. V. Lex. Pitisc.

Pacuviānus, a, um. possessiv. Cic. 1. de Divin. 57. Ille Pacuvianus, qui in Chryse physicus inducitur.

Pacyris, Scythiæ Europææ fluvius in sinum Carcinitem influens. Auctor Plin. lib. 4. cap. 12. Aliis est Hypacaris, Ὑπάκαρις.

P A D

Pădæi, orum. m. Indiæ populi, ægrotos aut senes epulis absumere assueti. Tibull. 4. 1. 144.
Impia nec sævis celebrans convivia mensis,
Ultima vicinis Phœbo tenet arva Padæus. conf. Herodot. 3. 99.

Pades, is. f. Gallicum esse verbum ait Plin. lib. 3. cap. 16. i. e. Picea arbor a qua & Padum nomen accepisse ait.

Padua, æ. f. Urbs a Padi vicinitate dicta, Patavium antiquis. *Padue*, sive *Padoue*. V. patavium. Affertur ex Catullo de Cinna poeta, Epigr. 92. 7.
At Volusi annales Paduam morientur ad ipsam. Ita vulgo legitur, sed Jos. Scaliger & If. Vossius hanc lectionem explodunt, quorum ille Apuam, hic Aduam substituit. V. ipsorum comment.

Pădus, i. m. [Πάδος] Fluvius, qui (ut Plinius lib. 3. cap. 16. scribit) e gremio Vesuli montis celsissimum in cacumen elati, finibus Ligurum Vagienniorum visendo fonte profluens, condensque sese cuniculo, & in Forovibiensium agro iterum exoriens, nulli amnium claritate inferior. A Græcis dictus Ἠριδανὸς, ac pœna Phaethontis illustratus. Augetur a Canis ortu, liquatis nivibus, agris quam navigiis torrentior. Hard. Agris quamvis torrentior. Metrodorus refert, quod circa fontem arbor sit multa picea, (quæ *Pades* Gallice vocetur) Padum hoc nomen accepisse.
Populifer padus. Ovid. 2. Amor. 17. 32.
Olorifer. Claud. Epist. ad Serenam, 12.
Refluens. Valer. 8. Argon. 90.
Stagnans. Lucan. lib. 4. 114.

Padaneus, a, um. Adj. Solinus cap. 33. Pretium operæ est ire longius, ne Padaneæ silvæ credantur lapidem flevisse.

Padinates, Populi in Octava regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 15.

Pădūsa, æ. f. [Παδόσα] Fluvius, quem Padi brachium Ravennam usque perductum facit, Massanicum alio nomine appellatum. Plin. lib. 3. cap. 6. Claud. in Epithal. Palladii, 109.
Eridani ripas, & raucæ stagna Padusæ.
Piscosus amnis Padusæ. Virg. 11. Æn. 457.

P Æ A

Pæadrus, Regio montana Iberiæ trans Cyrum. Strab. lib. 11.

Pæan, ānis. [παιὰν] Hymnus erat in Apollinis laudem decantari solitus, sicut Dithyrambus in laudem Bacchi, ut Julius Capitolinus inquit, qui non solum in aversione malorum decantabatur, sed etiam in victoria. Interfecto enim Pythone, laudibus & carminibus laudatus fuit, quæ pæana dixerunt. Virg. 6. Æn. 657.
— lætumque choro pæana canentes. Abusive tamen pro omni Deorum laude ponitur. Unde, Opus suum Pindarus de laudibus omnium deorum, Pæana inscripsit. Stat. 4. Theb. 157.
Herculeum pæana canunt. i. e. In honorem Herculis factum. V. Lex. Pitisc. Pæan vero a παίω medeor derivatur, quod scilicet morbis, medelam præbens, finem faceret. [Ergo a παύω, nam παίω est Ferio.] Unde &
Apollo ipse Pæan dictus est. Juven. 6. Sat. 171.
Parce precor, Pæan. Ovid. 2. de Arte Am. 1.
Dicite, io Pæan, & io bis dicite, Pæan. Auson. Epigr. 100.
Pone arcum, Pæan &c. Alii sic dictum volunt Apollinem ἀπὸ τοῦ παίειν, a feriendo, quod Pythonem interfecit. V. Vinet. not. Auson. p. 234. conf. Fest. & Capitolin. supra.
Pæanem citare, Cicero Latine reddidit, quod Græci παιανίζειν dicunt, idque ad consuetudinem phonascorum in excitandis arteriis respiciens, quæ hoc verbo explicatur. Videtur autem Pæan esse contentioris vocis, sicut Minuritio remissioris. Locus Ciceronis est lib. 1. de Orat. 251. Hoc nos si facere velimus, ante condemnentur ii, quorum causas receperimus, quam toties, quoties, præscribitur, pæanem, aut minuritionem citarimus. Ex Turneb. Adverf. 1. 12. V. cito, āre, & minuritio.
Pæan, pro Dimensione certis, non modo syllabis, sed syllabarum temporibus definita, pedis nomine a poetis & Rhetoribus nuncupatus. Est autem Pæan duplex, auctore Aristotele libro 3. Rhetor. ad Theodect. cap. 8. Unus in quo prima syllaba est producta, quam tres breves sequuntur; ut Δαλογενὲς: alter, qui oritur a tribus brevibus, extrema producta; ut μετὰ δὲ γᾶν ὕδατά τ' ὠκεανὸν ἠφάνισε νύξ. Nec vero Pæan prior aliud est quam Choreus & Pyrrichius, nec posterior aliud, quam Pyrrichius & Iambus. Alii legunt Pæon, ut Hephæstion. qui quatuor Pæonis species affert. V. suo loco.

Pæan, Nomen patris Philoctetæ. Sed melius per œ, scribetur. V. pœan.

Pæantius, V. ibid.

Pæantides, um. f. [παιαντίδες] Gemmæ sunt speciem habentes aquæ glaciatæ, quæ in Macedonia circa Tiresiæ sepulcrum inveniuntur. Prægnantes fieri & parere dicuntur, & parturientibus mederi. Eædem & Gemonides dicuntur. Auctor Plin. lib. 37. cap. 10. conf. Solin. cap. 14.

Pædagia, ōrum. n. vocat Seneca ubi pueri vehebantur, Epist. 123. Omnium pædagia, inquit, oblita facie vehuntur, ne sol, ne frigus teneram cutem lædat. Sed forte legendum Pædagogia, i. e. Servi & mancipia. Nec aliter legunt codices emendati. V. infra.

Pædagium, i. n. alio nomine Logisterium, Locus est in quo milites recense-

censebantur, iisque stipendia numerabantur: quanquam est & diribitorium ministratorum quoque, id est locus in quo obversantur ministri, qui quoniam Græce dicuntur pædes, Pædagium Plinio in Epistolis (7. 27.) vocatur. Puer, inquit, in Pædagio mixtus pluribus dormiebat. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 6. Sed hic quoque Pædagogio in emendatis libris exstat.

PÆDAGŌGUS, i. m. [παιδαγωγός] Pueri ductor: παῖς puer; ἀγωγός, ductor: cui ducendorum puerorum provincia datur. Cic. 12. Att. 33. Sed & pædagogi probitas, & medici assiduitas, & tota domus in omni genere diligens, me rursus id suspicari vetat.
Negligendi non sunt pædagogi & nutrices. Cic. de Amicit. 74.
Versantur pædagogi lites ad auriculas adolescenti. Auctor ad Herenn. lib. 4. 14.
Vultus pædagogi, pro Tristi & severo. Sueton. Neron. cap. 37.
Custodem cui & pædagogum dare. Sen. Epist. 11.
Pædagogus adit ad me. Corn. Gall. Eleg. 3. 17.
Quasi pædagogus agricolationis. Columel. lib. 1. cap. 1.
Discrimen a veteribus observatum inter Preceptorem & Pædagogum. Ille docebat, hic tantum deducebat reducebatque pueros in scholam, comes & custos datus. V. Burm. ad Petron. cap. 85. p. 416. & ad Quintil. 1. 16. conf. Lipf. ad Sen. de Ira 2. 22.
Interdum Convicii loco usurpatur. V. Plaut. Pseud. 1. 5. 32. Suet. Galb. cap. 14. Ren. Epist. 90. Petron. cap. 94.

PÆDAGŌGA, æ. f. Hieron. ad Gaudent. Epist. 12. Sit ei magistra, comes, pædagoga, custos.

PÆDAGŌGĪUM, i. n. [παιδαγωγεῖον] Locus in domicilio, in quo pueri servique commorantur, qui παῖδες vocantur. Plin. 7. Epist. 27. Puer in pædagogio mistus pluribus dormiebat. Cælius lib. 7. cap. 6. legit Pædagio. [Sed pereperam. Non est autem loci nomen, sed Gregis ipsius formosorum puerorum, quos ad ministeria & voluptates luxuriosi quondam alebant, quos & Delicatos vocabant: neque opus est cum Pitisco E pædagogio substituere. Erant autem servilis generis, unde ceu novum in Nerone notavit Suet. etiam Ingenuorum pædagogia. V. quæ hic continuo seq. Non debent autem distingui significationes, quum sit ubique eadem.
Pædagogium. Hoc vocabulo turpius interdum etiam utebantur, quum eo cœtum puerorum, qui in deliciis habebantur, significarent. Suet. Neron. cap. 28. Super ingenuorum pædagogia, & nuptarum concubinatus, Vestali virgini Rubriæ vim intulit. Quo in loco corrupte perperamque scribitur Proagogia, & in superiore Plinii loco Pædagium. Turneb. Viri pædagogiis id damus. Plin. 33. 3. conf. Sen. Epist. 95. & 123. & de Tranquill. cap. 1. Parei Lex. Critic. p. 876. Et Lex. Pitisc.
Pædagogium, apud Jurisconsultos, Servitium atque mancipium dicitur. Ulpian. in l. Quæsitum. §. Si instructum. D. de Fundo instr. & instr. leg. Si instructum fundum legasset, ea pædagogia, quæ ibi habebat, ut quum eo venisset, præsto essent in triclinio, legato continentur. Turnebus hic, Pædagogia, puerorum cœtus, id est servitia puerilis ætatis; & hinc pueros nobilium ministros, *pagios*, velut pædagogianos pueros vulgo solemus appellare. [conf. præced. not.
Pædagogium, Schola, sive ludus litterarius vulgo dicitur, sine vett. exemplo.

PÆDAGOGIANUS, a, um. Adj. ut, Pædagogiani pueri. Ammian. Marcell. 26. 17. In pædagogiani, inquit, pueri speciem purpureis opertus tegminibus. Idem 29. 18.

PÆDAGOGO, [παιδαγωγέω] āre. Fulgent. de Contin. Virg. Pædagogantis suspectio. Pacuv. apud Fest. Depulsum mamma pædagogandum accipit. V. Turneb. Adverf. 13. 25.

PÆDAGOGATUS, ûs. m. Tertull. adverf. Valent. cap. 13.

PÆDĔROS, ōtis. m. [παιδέρως] Genus acanthi. Plin. lib. 22. cap. 22. Diosc. lib. 3. cap. 17.
Pæderos, etiam Gemma est, quam alio nomine Opalum vocamus; al. Opallium; nonnulli etiam Sangenum; ita dicta, teste Plin. lib. 37. cap. 6. propter eximiam ejus gratiam; παιδέρως enim nobis puerorum amorem significat.
Pæderos, est & Unguenti genus, quo Demetrium uti consuevisse liniendo faciem Græci scribunt.

PÆDERASTIA, æ. f. [παιδεραστία] Amor puerorum. Detestandum crimen, olim Græcis & Romanis usitatissimum. V. Bernegg. ad Suet Cæs. cap. 2. Hinc.

PÆDĪCO, āre. Cum puero rem habere. Catull. Carm. 15. 1. & 17. & Carm. 21. 4. Martial. 11. Epigr. 7. 9. &c.

PÆDICO, ōnis. m. Qui pædicat. Martial. 6. 33. Et 12. 87.

PÆDICĀTOR, ōris. m. Idem. Suet. Cæs. cap. 49. Pædicator Cæsaris.

PÆDĪA, æ. f. [παιδεία] Eruditio, institutioque in bonis artibus, ut docet Gellius lib. 13. cap. 15.
Interdum etiam pueritiam & ipsam puerilem ætatem significat, unde exstat Xenophontis Græci nobile opus de Pædia Cyri principis. [Immo hic, non Puerilem modo ætatem ejus, fed totum curriculum educationis Cyri denotat. Cic. in Brut. 112. Cyri disciplinam convertit.

PÆDISCE, es. f. [παιδίσκη] Est Ancilla, & Prostituta. hinc

PÆDISCIUM, i. n. [παιδισκεῖον] Prostibulum significat, & impudicarum locum. Cæl. lib. 7. cap. 3. Inde atributum effictum

PÆDISCUS, a, um. ut, Pædiscæ tibiæ, sicut & Partheniæ. Puto esse pædicas, lascivas, quæque venerem prorítent. Cæl. Rhod. lib. 9 cap. 7.

PÆDŎMĀTHEIS, [παιδομαθεῖς] Qui a pueris statim discunt, quibus opponuntur Opsimatheis, qui scilicet serius & jam natu grandes ad discendum accedunt. Budæus.

PÆDONŎMUS, [παιδονόμος] Ingenuorum adolescentum magister. Alex. ab Alexandr. Trajanus quoque adolescentes ad quinque millia bonæ indolis ex omni imperio selectos publice ali & parentis affectu paribus disciplinis erudiri curavit ex præcepto Lycurgi, qui ingenuis adolescentibus virum præesse voluit peritum ac vigilantem ex his, qui summi eliguntur magistratus, quem Pædonomum nuncupavit. lib. 2. cap. 25.

PÆDŎTRĪBA, æ. vel PÆDOTRIBES, m. [παιδοτρίβης] Ludi litterarii præceptor, quive pueros exercet ut robustiores formosioresve evadant. Plat. in Gorg. [Immo Pædotribæ Græcis dicebantur Gymnasiorum ministri, qui sub Gymnasta constituti, ephebos, seu pueros ad certamina exercebant & erudiebant. V. Vandalii diss. 8 de Gymnasiarch &c. cap. 6. & 7.

PÆDOTRIBIA, [παιδοτριβία] dicitur Ars exercendi puerorum corpora, unde Aristoteles lib. 8. Politic. cap. 3. & 4. præcipit adolescentes statim gymnasticæ esse tradendos.

PÆDOR, ōris. m. [αὐχμός. ῥύπος] Squalor, illuvies, sordes, & omnis immunditia seu putor in animali præsertim. Lucan. lib. 2. 73.
— longusque in carcere pædor. Cic. 3. Tusc. 62. Ex hac opinione sunt illa varia & detestabilia genera lugendi, pædores: muliebres lacerationes genarum: pectoris, feminum, capitis percussiones. Pædor a Græco deduci videtur, quod παῖδες, id est pueri, dicuntur, qui in illa puerili ætatula sordidi fere sunt, nec a sordibus sciunt abstinere. Alii a Pedum illuvie arcessunt & Pedor scribunt, obstante licet producta syllaba.
Membra horrida pædore. Lucret. lib. 6. 1267.
Longus pædor. Lucan. lib. 2. 73.
Obsitus pædore. Sen Agam. 13.
Statius, Oblitus exhausto pædore & sanguine vultus. H. St.
Sedet pædor. Sen. Herc. OEth. 4.

PÆDIDUS, a, um. Adj. [ῥυπαρός] Pædidos (inquit Festus) Sordidos significat atque obsoletos, tractum vocabulum a Græco: quia παῖδες, id est, pueri, talis sint ætatis, ut a sordibus nesciant abstinere.
Superl. Pædidissimi servi. Petron. cap. 34. MSS. Pudissimi. al. Putidissimi.

PÆDIDŌSUS, a, um. Adj. Squalidus. V. Scalig. & Dacer. ad Fest. in Pedes. conf Pedicosus in PES.

PÆGMA, ătis. n. V. PEGMA.

PÆGNIUM, [παίγνιον] Græca vox est, quæ nobis Ludum sonat, vel rem ludicram, aut puerilem oblectationem: unde Technopægnium ludicrum quoddam poëma ab Ausonio inscriptum est.

PÆMINOSUS, V. PEMINOSUS.

PÆNE, Adv. [παρολίγον] i. e. Fere. Cic. 3. Q. frat. 1. Ille mihi fecundum te & liberos nostros ita est, ut sit pæne par. Sunt qui per E Pēne scribunt, repugnatibus antiquis monumentis.
Pæne etiam amicus. Cic. 1. Fam. 4. Eo die acerbum habuimus Curionem, Bibulum multo justiorem, pæne etiam amicum.
Pæne par oratori poeta multis ornandi generibus. Cic. 1. de Orat. 70.
Pæne ille. Cic. 2. Fam. 8. Quid quæris? dum illum rideo, pæne sum factus ille.
Pæne simul tecum rapta solatia. Virg. 9. Ecl. 18.
Pæne dicam. Cic. pro Rosc. Com. 16. Si qua enim sunt privata judicia summæ existimationis, & pæne dicam capitis.
Pæne puer vario juvenes certamine vici. Ovid. 16. Epist. 359.

PÆNISSŬME, [παρολιγώτατα] superl. formavit Plaut. in Aulul. 3. 4. 7.
Condigne etiam meus me intus gallus gallinaceus,
Qui erat anui peculiaris, perdidit pænissume. i. e. Pæne nihil defuit, quin me perderet. Sunt qui Penissime superlativum esse velint a Penitus. Sed a Pæne deducit rectius Priscianus lib. 15. Plaut. Most. 3. 1. 127.
— mea consilia perturbat pænissime. Idem Aul sæpius. Apul. Met. 8. p. 203. Elmenh. Pænissime ibidem, quam devoverat ei, reddidit animam. conf. Sidon. 8. Epist. 3. & Voss. Etym. p. 381.

PÆNINSŬLA, æ. f. [χερρόνησος] dicta est quasi Pæne insula, Terra undique fere aquis clausa, & brevi tantum angustia, quæ dicitur isthmos, continenti adnexa. Liv. 31. 40. Et oppidum Celetrum est aggressus in pæninsula situm.
Pæninsularum Sirmio, insularumque Ocelle. Catul. 29. 1. Scribitur & Peninsula. V. PÆNE.

PÆNULTĬMUS, a, um. Adj. Pæne ultimus, Ultimo prior. Gell. 4. 7. Auson. Ecl. de Kalendis, 13. — post quos pænultima meta November.

PÆNULA, V. PENULA.

PÆON, ōnis. m. [Παιών] Nomen viri medicæ artis peritissimi, quem Homer. lib. 5. Iliad. extr. scribit curasse Martem graviter a Diomede vulneratum: a quo Pæonia herba dicitur quam invenit. Unde &
Pro Medico generatim usurpatur nomen Pæon ab Aristophane. conf. Isidor. 17. 9. Nonnunquam & Apollini tribuitur. V. PÆAN.

PÆŌNIUS, a, um Adj. [παιώνιος] Latini tamen poetæ penult. corripiunt. ut,
Cura Pæonia. Claud. de Bell. Get. 121.
Herba Pæoniæ. Virg. 7. Æn. 769.
In morem Pæonium. Idem 12. Æn. 401.

PÆON, ōnis. m. [παιών] Genus pedis metrici est, sive mensuræ, qua tum poetæ, tum oratores suas dictiones dimetiebantur, qui a Diomede quadruplex esse traditur, quorum primus ex longa & tribus brevibus constat. Secundus ex brevi & longa & duabus brevibus. Tertius ex duabus brevibus & longa & brevi. Quartus ex tribus brevibus & longa. Cic. 3. de Orat. 183. Probatur autem ab eodem illo (de Aristotele loquitur) maxime pæon, qui est duplex; nam aut a longa oritur, quam tres breves consequuntur: ut hæc verba, Definite, Incipite, Comprimite; aut a brevibus deinceps tribus extrema producta atque longa: sicut illa sunt, Domuerant, sonipedes; atque illi philosopho ordiri placet a superiore pæone, posteriore finire. conf. supra PÆAN. Nam promiscue usurpant. Quintil. 9. 4. & Voss. Inst. Orat. p. 435. &c.

PÆŎNICUS, a, um. [παιωνικός] Adj. ut, Genus pæonicum, inter rythmica genera, apud Mart. Capell. lib. 9. p. 329.

PÆŎNIA, æ. f. [παιωνία Diosc.] Herba a Pæone medico, qui eam invenit. Plin. lib. 25. cap. 4. Vetustissima inventu pæonia est, nomenque auctoris retinet, quam quidam pentorobon appellant, &c. conf. Apul. de Herb. cap. 64. al. Pæonion. [A Pæone deberet scribi παιωνία.

PÆONIA, æ. f. [Παιονία] Regio est in Europa, a Pæone Endymionis filio & Epei fratre, qui victus cursu ab Epeo (sicut inter eos convenerat) imperium victori dedit, & in Macedoniam seu Thraciam ad amnem Axium discessit. A quo Pæonia regio dicta, quæ ex regis nomine Æmathia, pars Macedoniæ: a qua Pæones populi, ut Justin. lib. 7. 1. 5. scribit. Stat. 2. Achill. 417. penultimam corripit, dicens,
Præterit & didici quo Pæones arma rotatu. Quandoque Pæonia ponitur pro Macedonia, sicut Æmathia, cujus litoris regio juxta Sithoniam Thermopontum Pallene vocatur. In hac regnasse fertur Thelegonus. V. Justin. l. c.

PÆŎNES, um. m. [Παίονες] Populi ad Rhodopen montem & Macedoniam maritimam habitantes. V. Dion Cass. lib. 49. & Ovid. 2. de Pont. 2. 77. Nivosi Pæones. Ovid. 5. Met. 313. V. Dict. præced. Rectus est Παίων, παρὰ τὸ ...

PÆSSA, apud Coos, Placentulæ sunt. Cæl. Rhodig. lib. 9. cap. 16.

PÆSTUM, i. n. [Παῖστον] Oppidum Lucaniæ, rosarum abundantissimum, ubi ob cæli clementiam bis in anno producebantur fructus, scilicet Maio & Septembri. Virg. 4. Georg. 119.
— biferique rosaria Pæsti. Hujus mœnia prope mare magni spatii adhuc integra videntur, latitudine & altitudine miranda. A Tuscis conditum, Posidoniam dixerunt, & ejus sinum Posidoniatem. Postea Romani, missis huc colonis ampliaverunt, ut ait Strabo. Cic. 11. Att. 7. Nunc vulgo dicitur *Polycastro*, ut scribit Olivarius in Melam.

Odorati victura rosaria Pæsti. Propert. 4. 5. 59.
Tepida Pæsti rosaria. Ovid. 15. Met. 708. conf. Martial. 12. 31.

PÆSTĀNUS, a, um. Adj. [Παιςανὸς] Ovid. 2. de Pont. 4. 28.
Calthaque Pæstanas vincat odore rosas.
Sinus Pæstanus. Cic. 16. Att. 6.

PÆTINUS, fuit cognomen Fulviorum. De tribus hujus cognominis celebrioribus, V. Lex. Pitisc.

PÆTŎVIUM, [Παιτόβιον] Urbs Pannoniæ superioris, id est Austriæ, auctore Ptolemæo lib. 2. cap. 15. Petovionem Tacitus scribit lib. 19. alii Petoviam. Vulgo *Pettavv*.

PÆTUS, vel PŒTUS, a, um. Adj. Qui obliquis oculis respicit, vel qui alterum oculum minorem habet. Plin. 11. 37. Uni animalium homini oculi depravantur, unde cognomina Strabonum & Pætorum. Hor. 1. Serm. 3. 44.
— Strabonem
Appellat pætum pater: & pullum, male parvus
Si cui filius est. Porphyrio, Strabo, qui est detortis oculis, dicitur: Pætus, leniter declinatis. Acron, Pæti proprie dicuntur, quorum huc atque illuc oculi velociter vertuntur. Est igitur Pætus, Qui oculos habet tremulos, & se facillime in quamvis partem vertentes: quales plerumque sunt lascivarum oculi. V. PETUS. Hinc
Venus ipsa Pæta dicitur ab Ovid. 2. de Arte Am. 659.
Qui sint pæti oculi vix aliunde melius cognosci potest, quam ex eo, quod Veneri hi tribuuntur. Vide an non alicubi apud Nasonem,
Si pæta est Veneri similis, si glauca Minervæ. Vide ubi Venus dicitur habere oculos pætos. An in Epigr. Virgilio ascriptis, de Deorum proprietatibus? H. St. Locus Ovidii est idem qui hic laudatur, sed in editione Lugd. desiderabatur. Legitur autem ibi Flava, non Glauca. Sed neutram lectionem, nec & Pæta quidem pariter, ferri posse contendit Heinf. q. V. Ego τὸ Flava, vel si mavis cum Steph. Glauca non rejecerim. Est enim ex Lucret. lib. 4. v. 1154. sumptum, ut reliqua, quæ ibidem apud Nasonem sequuntur.

PÆTŬLUS, a, um. Adj. dimin. apud Cic. 1. de Nat. Deor. 29. pr. Redeo ad Deos, ecquos si non tam strabones, at pætulos esse arbitramur?

PÆTUS, Æliorum fuit cognomen. Plin. 11. 37. Cic. pro Cluent. 72. Quid tu, Pæte: hoc enim sibi Stalenus cognomen ex imaginibus Æliorum delegerat, &c. conf. Lex. Pitisc.

P A G

PAGÆ, vel PEGÆ, [Πηγαὶ] Oppidum in plaga Locrensi famosissimum, unde Peloponnesi prosilit cervix. Plin. lib. 4. cap. 3. Hinc Pagei populi de quibus idem Plin. lib. 4. cap. 7. Meminit & Pagarum eodem loco. Pagæ vocabantur Sepulcra, quæ statuas non habebant. V. Lex. Pitisc.

PAGANA Lex, qua sancitum fuit ne mulieres in via torquerent fusos, aut illos detectos ferrent, quoniam frugum proventibus id adversari putabatur. Alex. ab Alex. Genial. Dier. lib. 4. cap. 8.

PAGANUS, V. PAGUS.

PAGASA, æ. & PĂGĂSÆ, pl. f. [Παγασαὶ] Thessaliæ oppidum, quod postea Demetrias dictum est, ut ait Plin. lib. 4. cap. 8. juxta quam ædificata fuit Argo navis, propter quod navis longa Argonautarum Pagasæa nuncupatur, quod Iason, qui eam ædificavit, fuit filius Æsonis, fratris Peliæ regis Thessaliæ. Hinc & Pagasiticus sinus in Thessalia est dictus. Sunt qui scribunt Pegas.
Pagasæ navalia. Propert. 1. 20. 17.

PAGASÆUS, a, um. Adj. [Παγασαῖος] ut. Silva Pagasæa. Ovid. 12. Met. 412.
Apollo Pagasæus. Silius lib. 7.
Fontes Pagasæi calidi, quos & salem ferre scribit Plin. lib. 37. cap. 7.
Litus Pagasæum. Lucan. 6. 400.
Puppis Pagasæa, Argo navis. Valer. 8. Argon. 378. Idem, 1. 422. Ovid. Met. 7. 1.
Iamque fretum Minyæ Pagasæa puppe secabant.
Sinus Pagasæus. Mela 2. 3.

PAGĂSUS, a, um. aliud Adject. [Παγασὸς] Valer. 8. Argon. 451.
Si Pagasas, vel Peliacas hinc denique nubes
Cerneret.

PAGĂSĬCUS, a, um. Adj. [Παγασικὸς] ut, Pagasicus sinus. Plin. lib. 4. cap. 8. & 12. Strab. 9.

PAGIDA, sive Belus, Rivus in Phœnicia ad Carmelum promontorium vitri fertiles arenas parvo litori miscens. Ipse e palude Cendevia a radicibus Carmeli profluit. Plin. lib. 5. cap. 19.

PĀGĬNA, æ. f. [σελὶς] Utraque pars folii. Paginæ dictæ sunt, auctore Festo, quod in libris suam quæque obtineant regionem, ut pagi: vel a Pagendo, quod in illis versus pangantur, id est figantur. Versus autem, non Carmina intelligit Festus, sed Lineas. Cic. 1. Q. frat. 2. Nam quum hanc paginam tenerem, L. Flavius Prætor des. ad me venit, homo mihi valde familiaris. Martial. Epist. præf. lib. 1. In nulla pagina Latine loqui fas sit.
Extrema pagina. Cic. in Orat. 41.
Longa atque insignis honorum. Juven. 10. Sat. 57. ubi V. Scholiast. Fastos consulares intelligit.
Profana. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 301.
Contractio paginæ. Cic. 5. Att. 4. Meam in eo parcimoniam hujus paginæ contractio significat.
Commovere totas paginas. Cic. 4. de Fin. 53. Utrum igitur tibi literam videor, an totas paginas commovere?
Complere paginam. V. COMPLEO.
Respondebo primum postremæ tuæ paginæ, quæ mihi magnæ molestiæ fuit. Cic. 6. Att. 2.
Utramque paginam facit. Plin. lib. 2. cap. 7. de fortuna, Huic omnia expensa, huic omnia feruntur accepta, & in tota ratione mortalium sola utramque paginam facit. Proverbii faciem habet illud, sumpta metaphora a codicibus rationalibus duas habentibus paginas: alteram quæ indicat quid sit datum: alteram quæ quid acceptum sit, ostendit. Itaque in rebus humanis fortuna utramque facit paginam, id est, sive quid obtigit boni, ea laudatur, quasi dederit: sive mali quid accidit, eadem incessitur, ceu malorum auctor. Erasmus. conf. Scalig. Animad. in Guilandi. Comm. de Papyro p. 45.
Paginam sæpe pro Libro ponunt poetæ, ut
Lasciva. V. LASCIVUS.
Turgescit pagina bullatis nugis. Pers. 5. Sat. 20.
Pagina, in vitibus. Plin. lib. 17. cap. 22. de limitanda vite, Semper vero quintanis seminari, hoc est, ut quinto quoque palo singulæ jugo paginæ includantur. Paginas vocat Areas interceptas inter duo juga. Budæus.

PAGĬNŬLA, æ. f. [σελιδάριον] dimin. Cic. 4. Att. 8. de Cæsare, Si vero id est, quod nescio an sit, ut non minus longas jam in codicillorum fastis futurorum Consulum paginulas habeat, quam factorum, quid illo miserius?

PAGELLA, æ. f. [σελίδιον] aliud dimin. Cic. 11. Fam. 25. Non imitor λακωνισμὸν tuum, altera jam pagella procedit.

PĀGĬNO, āre. Verbum, a Pago, finxerunt medii ævii scriptores. Unde

PAGINATUS, a, um. Partic. Paulin. Iamb. 353.
Solidoque navem paginatam robore.

PAGINĀLIS, e. Adj. Ennodius 2. 13. Paginalis, (i. e. Epistolaris) stili cura. Idem 2. 16.

PĀGO, pĕpīgi, pactum, [ἐμπήξω] ĕre. Pacisci significat. Auct. ad Herenn. lib. 2. 20. Pacta sunt, quæ legibus observanda sunt, hoc modo, Rem ubi pagunt, oratione pagunt. Al. Rem, ubi pagunt, orato; ui pagunt, &c. V. not. Quintil. lib. 1. cap. 6. p. 73. Burm. dicit Pepigi esse, non a Pango, sed antiquo verbo Pago, pagis, sine N, ut in lege XII Tab. Ni ita pagunt. Sueton. de Clar. Rhet. cap. 1. Et pepigerunt, bolum quanti emerent. Cic. pro Rosc. Com. 26. Dic pactionem fecisse ut absolveretur. non pepigit.
Pagere & Convenire. Auct. ad Herenn. lib. 2. 29. Ex pacto jus est, si quid inter se pepigerint, si quid inter quos convenit.
Recusare quæ pepigisti. Virg. 12. Æn. 12.
Pepigere quos motus darent. Lucret. lib. 1. 1022.
Fœdera mihi pepigit Lausus. Virg. 10. Æn. 902. Idem 11. 133.
Cum hostibus pagere. Auctor de Viris illust. cap. 43. extr. De redemptione captivorum cum hostibus pepigit. Quod pactum, cum a senatu improbaretur, &c.
Rem ducentis nummis pagere. Plaut. Bacch. 4. 8. 38. Quid fit? H. ducentis philippeis rem pepigi.
Ab eo quicum pepigit impetrare. Cic. 3. Off. 92.

PĂCISCOR, pactus sum, [συντίθεμαι, σπένδομαι, ὁμολογέω, ἐμπήξω, συμφωνέω] pacisci. Pactum facere, convenire: & fere præpositioni Cum adjungitur. Cic. in Parad. 6. Si quotidie fraudas, decipis, poscis, pacisceris, aufers, eripis. Plin. 6. Epist. 23. Peto, atque etiam paciscor, ut simul agat Cremutius Rufo.
Pacisci de mercibus. Suet. de Clar. Gramm. cap. 17.
Diem pacisci & constituere cum aliquo. Cic. 1. in Catil. 24. Scio pactam & constitutam esse cum Manlio diem.
Fœdus pacisci. Cic. pro Sext. 33.
Inducias aliquot dierum cum hoste. Cic. 1. Off. 33.
Millia duo pactus est. Martial. lib. 8. 17.
Præmium ab aliquo. Cic. 3. Q. frat. 3. Tanta invidia sunt Consules propter suspicionem pactorum a candidatis præmiorum.
Præmium cum aliquo. Justin. lib. 2. extr. de Pausania, Proditionis præmium cum Xerxe nuptias filiæ ejus paciscitur. V. infra.
Pretium. Ovid. 8. Met. 306.
Pretium prædonibus pro capite. Cic. 3. Off. 107.
Rem aliquam alia. Senec. 1. de Clement.
Vitam pacisci ab hoste. Sallust. in Jugurth. cap. 26. pr. Adherbali suadent, uti sese & oppidum Jugurthæ tradat: tantum ab eo vitam paciscatur. i. e. Pactum faciat de vita salva.
Vitam pro laude. Virg. 5. Æn. 230. conf. Stat. 1. Theb. 319. Et Ovid. 7. Met. 307.
Pacti sunt inter se. Justin. 1. 10. 4.
Pactus dimitti. Plin. lib. 8. cap. 7. Namque unum, qui supererat, objecit elephanto: & ille, dimitti pactus si interemisset, solus in arena congressus, magno Pœnorum dolore confecit.
Paciscor cum. Cic. 5. Verr. 37. Ne quis frumentum de area tolleret, antequam cum decumano pactus esset. conf. Præmium pacisci supra.
Pacisci mercede cum aliquo ut. Liv. 25. 33.
Sestertio cum aliquo pacisci. Cic. in Sallust. 19.
Est & matrimoniorum verbum. Liv. 1. 2. Turno pacta Lavinia fuerat. Justin. 2. 15. 14. V. supra Præmium pacisci. Idem 7. 4. 7. Et Tacit. 1. Ann. 55. 4. Pacta puella. V. Lex. Pitisc.
Filiam alicui. Cic. 5. Att. 21. Nec dubitat Dejotarus, cujus filio pacta est Artavasdis filia, (ex quo sciri potest) quin cum omnibus copiis, &c.
Hæc tibi pacta est Callicli filia? LE. ego ducam pater. h. e. Promisitne ipsa tibi, sive dedit tibi fidem? Plaut. Trin. 5. 2. 59.
Inique pacisci. V. INIQUUS.

PACISCO, pro Paciscor antique. Nævius apud Nonium 7. 54.

PACISCENDUS, a, um. Partic. Ammian. 31. 12. Ut firma fierent paciscenda.

PACTUS, a, um. Partic. [ὡμολογημένος] Pacto decretus. Plaut. Asin. 3. 3. 145.
Hinc inerunt viginti minæ bonæ, mala opera partæ:
Has tibi nos pactis legibus dare jussit. Vulgo *sub conditione* dicunt.
Meritis & voce pactus est. Ovid. 5. Met. 28.
Conjux pacta. Ovid. 14. Met. 451. conf. Virg. 10. Æn. 722. V. in ipso verbo.
Fides. Ovid. 3. Fast. 485.
Heu! ubi pacta fides? ubi quæ jurare solebas?
Fœdus. Virg. 4. Georg. 158. Lucret. lib. 3. 782.
Si non forte ita sunt animarum fœdera pacta.
Induciæ pactæ cum hoste. Cic. 1. Off. 33. Ut ille, cui cum triginta dierum essent cum hoste pactæ induciæ, nocte populabatur agros, &c.
Merces. Hor. 3. Carm. 3. 22.
Rem pactam habeto. Plaut. Pœn. 5. 3. 38.
Salus pacta. Justin. 8. 5. 3.
Societas pacta. Idem 20. 5. 6.
Teda pacta, Conjugium pactum. Ovid. 9. Met. 721.
Verba pacta, i. e. Concepta & legitima. Ulpian. titul 24. ejus libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Ulpiani, Senatusconsulto Neroniano cautum est, ut quod minus pactis verbis legatum est, perinde sit, ac si optimo jure legatum esset. Sic dixit Cic. pro Rosc. Com. 46. Non enim ex pactione verborum, quibus jusjurandum comprehenditur: sed, &c. i. e. Non ex formula. Sic & Arnob. adversus gent. lib. 7. O deorum sublimitas præpotens, quam venerator cum pactionibus adorat & formulis.

PACTA,

Pacta, æ. f. abſolute pro Sponſa. Paterc. 1. 1. 3. Pactæ ejus nuptias occupaverat. V. Juret. in Symmach. p. 168. Et Hotoman. de Vet. nupt. ritu cap. 1.

Pactum, i. n. [συνθήκη, ὁμολογία, συμβόλαιον, σύμφωνον] Conventionem ſignificat. Cic. 2. de Invent. 68. Pactum eſt, quod inter aliquos convenit, quod jam ita juſtum putatur, ut juri præſtare dicatur. Al. Jure præſtari. Pactum eſt duorum conſenſus atque conventio: Pollicitatio vero, offerentis ſolius promiſſum. Ulpianus, D. de pollicitationibus, l. Pactum. Idem, D. de pactis. l. 1. Pactum autem a Pactione dicitur: unde & Pacis nomen appellatum eſt. [Non ſatis conſtat Pactum a Paciſcendo, an a Pangendo dicatur, cum ſignificatio utriuſque verbi in multis conveniat, Veriſimilius tamen a Pacio inuſitato, quod eſt a Pago, unde & Pacio verbale, & Paciſcor, arceſſimus.

Pactorum quædam in rem ſunt, quædam in perſonam. In rem ſunt, quoties generaliter paciſcor, ne petam. In perſonam, quoties ne a perſona, i. e. ne a L. Titio petam. Utrum autem in rem, an in perſonam pactum factum ſit; non minus ex verbis, quam ex mente convenientium æſtimandum eſt. Plerumque enim (ut Pedius ait) perſona pacto inſeritur, non ut perſonale pactum fiat, ſed ut demonſtretur cum quo pactum factum eſt. Hæc Ulpian. in l. Juris gentium. §. Pactorum. D. de pactis.

Pactum conceptum in perſonam. Paulus in l. Si tibi decem. §. Si quis paciſcatur. D. de pactis, Pactum conventum cum venditore factum, ſi in rem conſtituatur: ſecundum plurium ſententiam emptori prodeſt. ſecundum autem Sabini ſententiam, etiamſi in perſonam conceptum eſt, in emptorem valet.

Conditio atque Pactum. Cic. 2. Verr. 16. Manſit in conditione atque pacto uſque ad eum finem, dum judices rejecti ſunt.

Inter Pactum & Conventum differentia eſt. Nam Pactum eſt ex parte ſtipulantium: Conventum, quum quæ pepigerunt promiſſa ſunt, de hiſque eſt conventum. Hac de cauſa Pacta conventa, & Pacta conventaque, legimus: antecedit enim Pactum, ſequitur Coventum. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 15. Nec pacta conventaque impreſſis ſignis cuſtodirentur. Ex Turneb. Adverſ. 16. 5. conf. Lex. Pitiſc.

Pacta conventa, ſtipulationes, &c. in foro cognoſcenda. Cic. 2. de Orat. 100.

Pacta conventa inſunt bonæ fidei judiciis. Ulpian. in l. 7. Juris gentium. §. 5 Quinimo. lib. 2. D. t. 14. de pactis.

Formula pacti. Ovid. 20. Epiſt. 151.

Inexorabile pactum. Stat. 1. Theb. 5.

Perſonale pactum. Paulus in l. Et hæredi. in princ. D. de pactis, Poſt mortem vero filii, nec patri proderit, nec hæredi ejus: quia perſonale pactum eſt.

Ratum pactum. Cajus in l. Contra. in princ. D. de pactis, Contra juris civilis regulas pacta conventa rata non habentur.

Remotum a jure communi. Ulpian. in l. Juris gentium. §. Si paciſcar. D. de pactis. Paulus in l. Si unus. §. Item ne experiar. D. eodem titul. Si pactum conventum a re privata remotum ſit, non eſt ſervandum.

Sacrum. Valer. 8. Argon. 401.

Convenit pacto. V. CONVENIO.

Eliditur pactum. Paulus in l. Si unus. §. Pactus. D. de pactis, Pactum ne peteret, poſtea convenit ut peteret: prius pactum per poſterius elidetur.

Exuere pacta. Tacit. 6. Ann. 43.

Interponere. ut, Pacta quæ poſtea interponuntur, ſolent parere exceptiones. Ulpian. in l. Juris gentium. §. Quin immo. D. de pactis.

Interpoſito pacto convento de nna re non petenda, totam obligationem ſubmoveri. Paulus in l. Si unus. §. Si cum mihi. D. de pactis.

Ligare pacta. Propert. lib. 4. 4. 82.

Obſervantur ex conventu ſine legibus pacta. Auctor ad Heren. lib. 2. 20.

Obſervanda non ſunt pacta, quæ turpem cauſam continent. Paulus in l. Si unus. §. Pacta. D. de pactis.

Præſtatur pactum. Cic. 2. de Invent. 68. V. paulo ſupra.

Servare pacta & promiſſa. Cic. 3. Off. 92. Pacta & promiſſa ſemperne ſervanda, quæ nec vi, nec dolo malo (ut Prætores ſolent dicere) facta ſunt.

Servandum erit pactum conventum. Paulus in l. Sed ſi tantum. D. de pactis.

Stare pacto. Liv. 9. 11.

Valet pactum. Ulpian. in l. Juris gentium. §. Si paciſcar. D. de pactis, Si paciſcar ne judicati vel incenſarum ædium agatur: hoc pactum valet.

Ex Pacto. Nepos 1. 2. 4. conf. Liv. 1. 11.

Pacta dicebantur Tributa quæ Imperatores pendebant Scythis, Bulgaris, aut Sarracenis. Paul. Diacon 23. Dominus Bulgariæ denuntiavit Imperatori, Aut tribue mihi pacta, aut demoliar Thraciam. Buleng. de Vectig. cap. 78.

Locrenſe pactum, Proverbium de fœdifragis dictum, cujuſmodi quondam habiti Locrenſes, quod fœdere prodito quod cum Peloponneſiis inierant, ad Heraclidarum partes defecerint. Eraſm. ex Zenodoto.

Pacto, ablat. pro Modo aliquando ponitur. Plaut. Rud. 5. 3. 46.

　　Non tacebo unquam alio pacto, niſi talento comprimor.　h. e. Alias. Ter. And. 1. 1. 23.

　　Eo pacto & gnati vitam, & conſilium meum
　　Cognoſces, & quid facere in hac re te velim.

Hoc denique pacto diſcimus. Virg. 2. Georg. 248.

Iſto pacto ſi ſervi mei me metuerent. Cic. 1. Catil. 7.

Nullo pacto. V. NULLUS.

Quo pacto. Hor. 1. Epiſt. 17. 2.

　　Quamvis Scæva ſatis per te tibi conſulis, & ſcis
　　Quo tandem pacto deceat majoribus uti,
　　Diſce docendus adhuc.

Pactio, ōnis. f. [συνθεσία, σύνθημα] Ulpian. l. 1. D. de pactis. Eſt autem pactio, duorum, pluriumve in idem placitum & conſenſus. Cic. 3. Verr. 17. Sciebam in rejiciendis judicibus nonnullos memoria noſtra pactionis ſuſpicionem non vitaſſe. [Hic pactionis nomine Prævaricationem deſignare videtur. V. Aſcon.

Pactio apud Orat. & Hiſt. eſt de re publica conventio inter perſonas publicas: Pactum, De privata inter quoslibet. Waſſe.

Quomodo Pactio differt a Fœdere, V. in Lex. Pitiſc.

Accedere ad pactionem. V. ACCEDO.

Adire ad. V. ADEO, adis.

Agere pecuniarum pactiones. Cic. de Provinc. Conſul. 9.

Conficere. V. CONFICIO.

Conflare. Cic. de Aruſp. Reſp. 42.

Facere. Cic. 7. Verr. 133. Has per Timarchidem pactiones ſepulturæ cum vivis etiam illis eſſe factas? conf. Suet. Jul. 30. Et Juſtin. 22. 8. 3.

Facere de tota lite. Cic. pro Roſc. Com. 40.

Facere nuptialem invitum aliquem cogere. Liv. 4. 4.

Inire pactionem. Juſtin. 35. 1. 5.

Interponere pactionem. Juſtin. 7. 6. 4. & 22. 3. 3.

Interciſæ. Cic. in Parad. 6. Qui tuas mercedum pactiones in patrociniis interciſas, &c.

Manere in pactione. Nepos 17. 2. 4.

Obligare pactionibus ſuorum præmiorum aliquos. Cic. Poſt. red. in Senat. 31.

Perturbare conditiones & pactiones bellicas. Cic. 3. Off. 108. Regulus vero non debuit conditiones, pactioneſque bellicas perturbare perjurio.

Venire ad aliquam. Cic. 2. de Invent. 73. Quum omnes perituri milites eſſent, niſi ad pactionem veniſſent, utrum, &c.

Pactio, pro Formula. V. paulo ante, Verba pacta, in PACTUS. pr.

Pactiones decumanorum. V. Lex. Pitiſc.

Păciōnem, antiqui dicebant, quam nunc Pactionem dicimus. unde & Paciſci adhuc, & Paceo in uſu remanet. Feſtus. [V. in OPINIO notata.

Pactus, ûs. m. Petron. cap. 81. Unius noctis pactu omnia vendere.

Pactor, ōris. m. [ὁμολογητὴρ] Cic. 7. Verr. 54. An fœderum interpretes, ſocietatis pactores, religionis auctores?

Pactītius, a, um. Adj. [συνθηματικὸς] Vulgo *Conventionalis* dicitur. Gell. lib. 1. cap. 25. Ceſſatio pugnæ pactitia, induciæ dicitur.

Pagoargas, Oppidum ad mare Rubrum Troglodytici & Æthiopici ſinus. Plin. lib. 6. cap. 29.

Pagrus, i. m. [πάγρος] & Phagrus, quaſi φάγος, id eſt vorax. Piſcis. Plin. lib. 23. cap. 10. Pagri fluviatilis longiſſimus dens capillo adalligatus. Idem lib. 9 cap. 16. Prægelidam hiemem omnes ſentiunt, ſed maxime qui lapidem habere in capite exiſtimantur, ut lupi, chromes, ſcienæ, pagri. Iidem & Paguri dicuntur. V. Geſner. Dicitur & Pager, vel Pagur, Ovid. Halieut. 107.

Pagūrus, i. m. [πάγουρος] Piſcis ex genere teſtaceorum, aut cruſtatorum. Galen. lib. 3. de Aliment. facult. cap. 34. Aſtaci, paguri, cancri, locuſtæ, carides, tenui teſta concluduntur. Dictus eſt autem Pagurus, παρὰ τὸ οὐρεῖν καὶ φυλάττειν τὰς πηγὰς, quod in altioribus fluminum locis verſetur, ripiſque præruptis, Meminerunt ejus Ælianus & Ariſtotel. lib. 4. de Animal. conf. Plin. 9. 31.

Pāgus, i. m. [κώμη] Simul poſitæ villæ, hoc eſt, ruſticanæ domus in unum coagmentatæ. Nam πηγὴ Græce, Latine Fons dicitur: quod circa fontes hæ ponerentur: quodque omnes eadem aqua uterentur, auctore Feſto. Pagi videntur in plano fuiſſe: hinc Paganos a Montanis diſtinguit Cic. pro Domo 74. ut annotat Græv. in loc.

Pagi, ſunt Aptata ædificiis loca inter agros habitantibus. Iſidor. Orig. 15. 2.

Pagus non modo Vicum ruſticanum ſignificat, ſed unius juriſdictionis Tractum, ditionem, ac agrum: quomodo hodie Helvetia tredecim habet pagos ac civitates, quæ iiſdem legibus, moribus, atque inſtitutis utuntur. Tacit de Moribus German. cap. 12. Eliguntur in iiſdem conciliis & principes, qui jura per pagos vicoſque reddunt. Quem locum exponens Althamerus, Inter Vicum & Pagum, inquit, hoc intereſt diſcriminis. Vicus ſignificat villarum, id eſt domorum ruſticanarum congeriem abſque mœnibus: Pagus vero vicorum ſocietatem, ditionem, ſeu agrum, qui multis vicis conſtat. Hæc mire illuſtrant Cæſarem, qui lib. 1. de Bell. Gall. cap. 12. Omnem civitatem dicit Helvetiam in quatuor pagos diviſam eſſe. Iterum lib. eod. cap. 37 Treviri autem nuntiabant, pagos centum Suevorum ad ripam Rheni conſediſſe, qui Rhenum tranſire conarentur. Rurſum lib. 4. cap. 1. Suevorum gens eſt longe maxima, & bellicoſiſſima Germanorum omnium: ii centum pagos habere dicuntur, ex quibus quotannis ſingula millia armatorum, bellandi cauſa, ſuis ex finibus educunt. Hæc & plura Cæſar. Quæ ſic explicat Althamerus. Dicitur Pagus ἀπὸ τῆς πηγῆς, id eſt a fonte: quod pagi circa fontium rivos collocarentur. Minime autem credibile eſt, Sueviam latiſſimam Germaniæ oram, tantum centum vicos habuiſſe: quum nullas etiam urbes habitaverint: nec junctas ſedes inter ſe paſſi fuerint: ſed diſcreti ac diverſi, ut fons, ut campus, ut nemus, ut fluvius placuit, coluerint, &c. Præterea quo modo ex uno vico potuiſſent mille homines ad bellum educi? Satis ergo indicat Cæſar, Pagum ſignificare Hominum multitudinem, ſocietatem ac civitatem, & Paganos eſſe, Fontium aut fluviorum accolas, qui unum tenent tractum & diſtrictum. Hæc ille. Turnebus in eundem Cæſaris locum, Pagi, inquit, ſunt Regiones univerſæ & populi alicujus partes, ut tota regio Helvetiorum, quæ a Cæſare appellatur Civitas, in quatuor partes erat diſtributa, quas appellat Pagos, non quod tantum pagatim incoleretur: nam & habitabatur oppidatim, quum ſcribat duodecim oppida in ea fuiſſe, & pagos ad quadringentos, ſed quod univerſus eorum ager in quatuor partes, & tanquam præfecturas, eſſet diviſus. Eodem modo ſcribit idem Cæſar Suevorum centum pagos fuiſſe: cum enim longe lateque in Germania regionem ampliſſimam haberent, latiſſimoſque fines, in centum partes regio diſtributa erat. Sic ager Romanus a Numa Pompilio in pagos fuerat diſtributus, ut ſcribit Dionyſius his verbis, διεῖλε τὴν χώραν ἅπασαν εἰς τοὺς καλουμένους πάγους. Tractus enim quoſdam & partes regionis ita vocavit, quod quidem & Plutarchus ſcribit, εἰς μέρη τὴν χώραν διεῖλεν, ἃ πάγους προσηγόρευσεν. Pagis autem illis præerant pagorum magiſtri. Erant & Pagi, Caſtella quædam & munitiones juxta Romam in locis editis, quo ſe plebs ruſtica, hoſte in agrum Romanum incurſiones faciente, recipiebat: & in certos pagos erat contributa, ut Dionyſius ſcribit. Cicero etiam in plebe Romana Paganos & Montanos numerat. Hæc ex Turneb. Vide etiam Glareanum in Annotationibus in Cæſarem, Salmaſ. in Vopiſc. Saturn. cap. 8. Voſſ. Lex. Etym. Manut. lib. 3. Ep. 7. & Scalig. Lect. Auſon. 1. 23. p. 66.

Ingentes pagi. Virg. 2. Georg. 382.

Rugoſus frigore. Hor. 1. Epiſt. 18. 105.

Saliarius pagus. V. Fabret. de Aquæduct. diſſ. 3.

Succuſanus pagus. V. Nardin. Rom. Vet. 3. 6.

Pagus pro Gentilitate. V. in PAGANUS.

Pagātim, [κωμηδὸν] Adv. dictum eſt Per ſingulos pagos, ea forma qua

Oppida-

Oppidatim. Liv. 31. 26. Templa deûm, quæ pagatim ſacrata habebant, dirui atque incendi juſſit. Ibid. cap. 30. Pagatim habitantes.

PAGĀNUS, a, um. Adj. [κωμητικός] ut, Fercula pagana. Propert. lib. 4. 4. 76. & Ovid. 1. Faſt. 670. Pagani foci.

PAGĀNUS, i. m. [κωμήτης] Ruſticus, a Pago dictus eſt, ut Villanus a villa, qui natus in ea eſt. Cic. pro Domo, 74. Nullum eſt in hac urbe collegium: nulli pagani aut montani, quoniam plebi quoque urbanæ majores noſtri conventicula, & quaſi concilia quædam eſſe voluerunt, &c. ubi videtur certum Urbanæ plebis collegium intelligere.

Paganus, Qui miles non eſt. Juvenal. 16. Sat. 33.

— citius falſum producere teſtem
Contra paganum poſſis, quam vera loquentem
Contra fortunam armati.

Marcellus in l. Quædam. D. de Pœnis, Quædam delicta pagano, aut nullam, aut leviorem pœnam irrogant: militi vero graviorem. Tacit. 3. Hiſt. 24. 4. Vos, niſi vincitis, pagani ſcil. eſtis. Idem 2. Hiſt. 14. 4. Suet. Aug. cap. 27. Cum concionante ſe, admiſſa turba paganorum, apud milites ſubſcribere quædam animadvertiſſet. conf. Plin. 10. Epiſt. 18. Veget. 2. 23. & Buchn. ad Plin. 7. Epiſt. 25. item Lex. Pitiſc.

Hinc Pagani a veteribus Chriſtianis dicebantur Gentiles, quod Chriſti milites non eſſent, ut quidam cenſent. Alii nomen ducunt a Pagis, ubi extra urbes ſub Chriſtianis principibus idola colebantur. V. Herald. in Arnob. pr. & Cellar. Cur. poſter. p. 276.

Sed Pagus apud Latinos idem eſt ac ἔθνος apud Græcos, ut ſupra videre eſt; adeo ut Paganus & Gentilis idem plane ſignificent. V. Salmaſ. in Vopiſc. Saturn. cap. 8. Hinc Pagum pro Gentilitate ipſa uſurpavit Prudent. περὶ στεφ. 10. 296.

Non erubeſcis ſtulte, pago dedite,
Te tanta ſemper perdidiſſe obſonia.

Paganus, per translationem, Qui in exercitio aliquo nondum perfectus eſt. Perſius in proœm. lib. ſui, 6. — ipſe ſemipaganus
Ad ſacra vatum carmen affero noſtrum.

PAGĀNĬCUS, a, um. Adj. [κωμητικός] Antoninus in l. 1. C. De teſta. militis, Frater tuus miles ſi te ſpecialiter de bonis, quæ in paganico habebat, hæredem fecit: bona quæ in caſtris reliquit, petere non potes. Differt a Caſtrenſi. [Videtur hic Paganicum, i. n. ſubſtantive poni, ut Hoſticum, & alia id genus, ubi ſubauditur Solum.

Feriæ paganicæ. i. e. Pagi. Varro de L. L. 5. 3.

Pila paganica, a pagis dicta, hoc eſt villis, quod pagani ea uterentur. Hæc groſſior laxiorque & pluma plena, nec ad luſum tam agilis, ut quæ nec tam levis eſt, nec jactata facile reſilit. De qua ſic Martial. lib. 14. 45.

Hæc, quæ difficili turget paganica pluma,
Folle minus laxa eſt, & minus arcta pila.

Quaſi dicat, Eſt laxior quam pila trigonalis, & arctior, firmiorque quam follis, nam Follis, tertium pilæ genus eſt. Vide ſuo loco. Ex Perotto. V. PILA.

Incredulitas paganica, Gentilis. Salvian. lib. 1. de Gubern. pr.

Impia & paganica ſollicitudo. Idem lib. 1. contra Avar. p. 25.

IOVI PAGANICO. Gruter. Inſcript. p. 21. n. 11.

PAGĀNĪTAS, ātis. f. Ritus & religio Paganorum. Salvian. de Gub. Dei, 8. p. 302. Profeſſa jugiter plurimorum paganitas fuit. Theod. Cod. l. 15. tit. 5. de ſpectac. Paganitatis ſtolidæ errore detineri. i. e. Paganorum.

PAGANĀLIA, orum. n. pl. [κωμητικά] Feſta ruſticorum. V. Ovid. 1. Faſt. 669. & Varr. de L. L. 5. 3. Onomaſt. vet. Paganalia, κωμητικά.

P A L

PAL. Palmenſi.

PĀLA, æ. f. [δίκελλα] Inſtrumentum ruſticum. Pala a pangendo, G in L mutatum quod fuit, inquit Varro lib. 4. de L. L. 31. [Eliſum G rectius diceret, Pangula, Pagula, Pagla, Pala.

Pala, Inſtrumentum foſſoris. Plaut. Pœn. 5. 2. 58.

Palas vendundas ſibi & mergas datas,
Ut hortum fodiat, atque ut frumentum metat.

Plin. lib. 18. cap. 6. Juncoſus ager verti pala debet, at in ſaxoſo bidentibus.

Pala, Inſtrumentum, quo panis in furnum mittitur, & extrahitur. Cato R. R. cap. 11. extr. Palæ ligneæ quatuor.

Palæ, dicuntur Dorſi dextra lævaque eminentia membra. V. ſeq. dict.

Pala coxæ, *Le paleron* P. addidit in Latino Gallico. H. St. Pro Scapulis uſurpat Cæl. Aurel. Acut. 2. 35. ſ. 185. & Chron. 3. 2. ſ. 22. Vaporationes inter ſcapulas, ſive palas, adhibendæ.

Palæ, [πάλαι] Minores auri purgatioris maſſulæ, inquit Strab. lib. 3. & utique non majores ſelibra. Plin. lib. 34. cap. 13. Exſpuitur æris pala quædam. Caſtigati codices habent Palea. V. Caſaub. ad Strab.

Pala, [σφενδόνη] Annuli pars plana & latior, in qua gemma inſeritur. Cic. 3. Off. 9. Ibi quum palam ejus annuli ad palmam converterat, a nullo videbatur, ipſe autem omnia videbat. V. Rhodig. Ant. Lect. 6. 12. & Salmaſ. in Vopiſc. Carin. cap. 20. [Gloſſ. Lat. Gr. Paleta, Σφενδόνη δακτυλίων.

Pala, Ventilabrum, inſtrumentum quo purgantur frumenta. Tertull. de Præſcript. cap. 2. Palam in manu portat ad purgandam aream ſuam. conf. Voſſ. Lex. Etymol. Barth. Adverſ. 11. 8. & Gloſſ. Lat. Gr. & Onomaſt. vet.

Pala, Arbor de pomorum genere, Arienen pomum (id eſt ei fructui nomen) ferens: ex quo pomo Indorum ſapientes vivunt. De ea arbore, ac Ariene fructu, narrat Plin. lib. 12. cap. 6.

Pala battuta, ſive percuſſa, eſt Menſura lignea, quæ frumento plena in altum a bajulis ſublevatur, ac derepente certo ictu ſubducitur, ut ex alto cadens frumentum in rubliteIlam ictu calcetur Luc. Pætus de Pond. Rom. & Græc. 4. extr. [Sed ibi de Aridorum noſtri temporis Romanorum menſuris agit, nec proinde vel in Pitiſci Lexicon, vel ex eo huc pertinebat id vocabulum.

PALACRA, æ. f. quæ & PALACRANA a nonnullis appellatur, Major auri maſſa eſt. Plin. lib. 33. cap. 4. conf. PALA.

PALÆA, æ. f. [παλαιά] Civitas ad radices Olympi montis. Strab. lib. 14.

PALÆBYBLUS, [Παλαίβυβλος] Oppidum eſt in ora Syriæ Libano monti ſubjectum, non procul ab Adoni fluvio. Plin. lib. 5. cap. 20.

PALÆMON, ŏnis. m. [Παλαίμων] Inus & Athamantis filius, Marinus deus, Latine Portunus, vel, ut aliis placet, Portumnus, quod portubus præſit. V. Cic. 3. de Nat. Deor. 39. Ovid. 6. Faſt. 547.

Quem nos Portunum, ſua lingua Palæmona dicet. V. MELICERTA. & Heinſ. ad loc.

Inous Palæmon. Virg. 5. Æn. 823.

Naufragus. Stat. 5. Silv. 1. 180.

Palæmonis vinea. Plin. lib. 14. cap. 4.

Palæmon, alius fuit Phinei Arcadiæ regis filius.

Alius item Remmius Palæmon, Grammaticus Vicentinus, qui Romæ vixit ac docuit, principem locum inter Grammaticos tenens, ſub Tiberio & Claudio principibus, tanta vir arrogantia, ut M. Varronem porcum appellaret, ſecum & natas & morituras litteras jactaret: nomen quoque ſuum in Bucolicis non temere poſitum, ſed præſagiente Virgilio, fore quandoque omnium poëtarum ac poëmatum Pælamonem judicem V. Ecl. 3. Luxuriæ ita indulſit, ut ſæpius in die lavaretur, nec ſufficeret ſumptibus. Hæc & plura Suet. de Ill. Gram. cap. 23. Attigit autem ætatem Quintiliani, ut ipſe teſtatur lib. 1. cap. 4. his verbis, Ut Ariſtarchus, & ætate noſtra Palæmon. Hinc

Palæmonis artem pro Grammatica dixit Juven. 6. Sat. 451. conf. Voſſ. de Poet. Lat. p. 42.

Latinitatem muſicare ex Palæmone affertur a Pontano. Vide Muſicare a me in marg. aſcriptum. H. St. Sed locum illum empectæ culter amputavit.

PALÆMŌNIUS, a, um. Adj. [Παλαιμόνιος] ut, Coronæ Palæmoniæ, i. e. Iſthmiacæ, quæ in Iſthmiis ludis, Palæmoni a Theſeo dicatis, victoribus dabantur. Claud. de Conſ. Mall. Theod. 289.

Cuncta Palæmoniis manus explorata coronis
Adſit.

Coronæ autem Iſthmiacæ ex pinu erant confectæ, ut auctor eſt Plin. lib. 15. cap. 10.

PĀLÆMYNDUS, [Παλαίμυνδος] Cariæ oppidum fuit eo in loco, in quo poſtea condita fuit Nariandus. Palæmyndi autem nomen accepit ad diſcrimen recentioris Myndi, quum antea etiam Myndus diceretur. Plin. lib. 5. cap. 29.

PALÆŎPHARSĀLUS, i. f. [παλαιοφάρσαλος] Antiqua Pharſalus, ſive vetus urbs in regione ad Pharſalum. Frontin. Strateg. 2. 3. 22. Cn. Pompejus adverſus Cæſarem Palæopharſali triplicem inſtruxit aciem. Scribitur & Palæpharſalus.

PALÆOPOLIS, [παλαιόπολις] Civitas vetus, Emporienſium dicta, quam primum habitaſſe Maſſilienſes Strab. lib. 3. ſcribit. Puto eam eſſe, quam vulgo *Civita vecchia* apppellant Maſſilienſes.

PALÆPĂPHUS, [Παλαίπαφος] Oppidum Cypri inſulæ antiquum Veneris Paphiæ templum habens, antea Paphus dicta: verum poſtquam Agapenor ad ſexageſimum inde ſtadium alteram ejuſdem nominis urbem condidiſſet, cœpta eſt hæc, ad differentiam novæ urbis, Palæpaphus appellari, quaſi vetuſta Paphus. Strab. lib. 14.

PALÆPHĀTUS, i. m. [Παλαίφατος] interpretatur Prædictus, antiquus, fatidicus. Eſt etiam viri proprium, qui τῶν ἀπίστων, id eſt Incredibilium volumen ſcripſit, cujus pars tantum exſtat. Fuit hic Parius patria, ſive (ut alii tradunt) Prieneus. Vixit Artaxerxis tempore. De hoc plura Cæl. lib. 30. cap. 34.

De aliis hujus nominis, V. Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 9. & 3. 395.

PALÆPHĀTIUS, a, um. Adj. [Παλαιφάτιος] ut, Palæphatia papyrus: pro verbialiter dicitur de Libellis fabuloſis, qui non niſi meras fabulas, reſque incredibiles continent. Tractum a Palæphato Pario, ſive Prieneo, qui τῶν ἀπίστων, hoc eſt rerum incredibilium multa conſcripſit volumina. Eraſm. Immo Palæphatiam papyrum Virg. in Carmine ad Meſſalam 88. ſimpliciter dixit pro Libris Palæphati, quum ait,

Docta Palæphatia teſtatur voce papyrus.

PALÆPŎLIS, is. f. [Παλαίπολις] Græca quondam urbs in Italia, uti jam Neapolis. apud Liv. 8. 22.

PALÆSCAMANDER, [Παλαισκάμανδρος] Troadis fluvius, qui effecto prius lacu in Achæorum portum influit. Plin. lib. 5. cap. 30.

PALÆSCEPSIS, [Παλαίσκηψις] Civitas in Æſapi convalle, quam Rhodius fluvius præterfluit. Strab. lib. 13.

PALÆSTE, es. f. Portus Epiri, quo Cæſar claſſem in trajectu appulit, ſi lectionem Chalcidenſis codicis ſequimur, quem Paul. Marſus laudat, apud Cæſ. 3. Civ. 6. Hinc

PALÆSTĪNUS, a, um. Adj Lucanus lib. 5. 460.

Laxa Palæſtinas undis conſixit arenas.

& Deæ Palæſtinæ. Ovid. 4. Faſt. 236. ubi V. Burm.

PALÆSTĪNA, æ. f. [Παλαιστίνη] Provincia Syriæ, Arabiæ contermina, ut inquit Plin. lib. 5. cap. 12. Herodotus totam Syriam vocat Palæſtinam. In ea quinque civitates continebantur, Gaza, Aſcalon, Geth, Accaron, & Azotum. V. Panciroll. Notit. Dign. Imp. Orient. cap. 107. & 112. & dict. ſeqq.

PALÆSTĪNUS, a, um. Adj. [Παλαιστινός] ut,

Aqua Palæſtina, Euphrates. Ovid. 2. Faſt. 464.

Gens. Sil. lib. 3. 606.

Syrus. Tibull. lib. 1. 7. 18. V. Burm. ad ſuperiorem Ovidii locum.

PALÆSTINI, orum. m. pl. [Παλαιστινοί] Incolæ regionis, qui in S. S. Philiſtiim vocantur. Spartian. in Sever. cap. 17. pr. In itinere Palæſtinis plurima jura fundavit.

PALÆSTINENSIS, e. Adj. Spartian. ibid. cap. 9. Neapolitani Palæſtinenſes.

PALÆSTES, æ. m. [παλαιστής] Luctator. ἀπὸ τοῦ παλαίω, Luctor. Lamprid. de Alex. Sever. cap. 27. Palæſtes primus fuit, in armis magnus, &c. conf. Idem cap. 30.

PALÆSTRA, æ. f. [παλαίστρα, παλαισμοσύνη] Luctatio. A πάλιν, iterum, & παίω, ferio, vel ἀπὸ τοῦ πάλλειν, id eſt a motu urnæ: Nam ducta ſorte antiqui luctabantur: vel potius ἀπὸ τῆς πάλης, id eſt a luctatione. Huic maxime olim dedita fuit juventus Laconica, ita, ut & virgines luctarentur Lacænæ. V. Barth. ad Stat. 4. Theb. p. 980. & Hieron. Mercur. de Arte Gymn. 1. 6. conf. Turneb. Adverſ. 28. 46. Ter. Eun. 3. 2. 24.

— fac periculum in litteris,
Fac in palæſtra, in muſicis, quæ liberum
Scire æquum eſt adoleſcentem, ſolertem dabo.

Cic. 1. de Legib. 6. Habuitque vires agreſtes atque horridas, ſine nitore ac palæſtra. V. APALÆSTROS.

Studio palæſtræ ignava juventus. Lucan. lib. 7. 271.

Jura palæſtræ. Propert. lib. 3. 14. 1.

Agreſtis. Virg. 2. Georg. 531.

Catenatæ. Stat. 2. Silv. 1. 110.

Decora. Hor. 1. Carm. 10. 2.

Liquida. Claud. de Conſ. Mall. Theod. 288. i. e. Quæ fit a perunctis oleo liquido. Sic &

Nitida. Ovid. 16. Faſt. 149.

Olym-

Olympiaca. Lucan. lib. 4. 614. h. e. In Elide apud Jovis Olympii templum quinto quoque anno fieri ſolita.
Palatina. Cic. 2. Att. 4.
Putris. V. HAPHE.
Uncta. Ovid. 19. Epiſt. 11.
Adjuvat hiſtrionem palæſtra. Cic. in Orat. 14. Hiſtriones enim mitti ſolebant ad palæſtritas, ut exercitatione palæſtræ, membra decentius & corpus moverent, aptiuſque geſtum componerent.
Exercent patrias oleo labente palæſtras. Virg. 3. Æn. 281.
Habet palæſtram quandam hic motus. Cic. in Orat. 228.
Ludere palæſtra. Ovid. 16. Epiſt. 150.
Palæſtra ſæpiſſime locus exercitationis. Virg. 6. Æn. 642.

Pars in gramineis exercent membra palæſtris.

Palæſtram, Domum lenonis translate vocat Ter. Phorm. 3. 1. 20. Eccum a ſua palæſtra exit foras. i. e. Domo lenonis, ubi amator aſſidue exercetur, ut ait Donatus.
Palæſtræ & olei eſſe res, Proverbiali figura dicuntur, Quæ non ad ſerium negotium, ſed ad luſum & oſtentationem adhibentur, quum in prælio majoribus opus ſit viribus. Cic. 1. de Orat. 81. Nitidum quoddam genus eſt verborum & lætum, ſed palæſtræ magis & olei, quam hujus civilis turbæ ac fori. V. Eraſmum in Adag.
Palæſtra præterea, Decentiam illam ſignificat, qua ſtatus, motus, flexuſque corporis, ac omnes omnino habitus venuſtatem quandam leporemque præ ſe ferunt: quæ & Chironomia dicitur: quam qui non didicerunt, ii Apalæſtri ab antiquis dicti ſunt. Cic. in Orat. 229. Itaque qualis eorum motus, quos Apalæſtros Græci vocant: talis horum mihi videtur oratio, qui non claudunt numeris ſententias. Quintil. lib. 9. cap. 4. Sicut etiam quos Palæſtritas eſſe nolumus, tamen eſſe nolumus eos qui dicuntur Apalæſtri. Palæſtra, *La grace à faire les choſes.* Homo apalæſtros, *Qui n'a nulle grace.* Budæus in Annotat. prior.
Palæſtra, metaphorice pro Medio dicendi genere. Cic. de Clar. Orat. 37. Phalereus enim ſucceſſit eis, ſenibus adoleſcens, eruditiſſimus ille quidem horum omnium, ſed non tam armis inſtitutus, quam palæſtra. Itaque delectabat magis Athenienſes, quam inflammabat. Proceſſerat enim in ſolem & pulverem, non ut e militari tabernaculo, ſed ut e Theophraſti doctiſſimi hominis umbraculis. Hic primus inflexit orationem, & eam mollem teneramque reddidit: & ſuavis, ſicut fuit, videri maluit, quam gravis, ſed ſuavitate ea, qua perfunderet animos, non qua perfringeret. Non tam armis, h. e. Non tam gravi & ſublimi dicendi genere. V. Arma, pro ſublimi dicendi genere, in ARMA. Quam palæſtra, i. e. Quam temperato & medio dicendi genere: in quo, inquit Cic. in Orat. 92. multi floruerunt apud Græcos: ſed Phalereus Demetrius meo judicio præſtitit ceteris: cujus oratio cum ſedate placideque loquitur, tum illuſtrant eam, quaſi ſtellæ quædam, translata verba atque immutata. Hoc vero temperatum genus orationis cum palæſtra comparatur, quia in palæſtra luctantur quidem & pugnant homines, ſed non ita tamen, ut adverſarium magnopere poſſint offendere, quum ſæpe nudi & oleo uncti contendant: unde poetæ Palæſtras, Nitidas & Unctas vocant. Sic oratores temperati, certant illi quidem cum adverſariis, ſed non ita ut multum proficiant, quamvis orationem ſuavitatis plenam, & omnibus ornamentis perpolitam afferant. Sic etiam 1. de Legib. 6. de Cœlio Antipatro loquitur, Habuit vires agreſtes ille quidem atque horridas, ſine nitore ac palæſtra. Et 1. de Orat. 81. Nitidum quoddam genus eſt verborum & lætum, ſed palæſtræ magis & olei, quam hujus civilis turbæ ac fori. i. e. Ludicræ magis exercitationis, quam generis hujus acrioris, quo nos utimur in concilio & judicio. Interpretari etiam fortaſſe poſſis, Palæſtra, Exercitatione domeſtica, quæ dictioni Forenſi opponitur lib. 1. de Orat. præſertim quum Palæſtræ, ut docet Vitruvius infra, eſſent etiam Loca, ubi diſputabant: & Demetrius diſputator ſubtilis lib. 1. de Off. 3. appelletur.
Palæſtra, Locus in quo diſputabant. Vitruv. lib. 5. cap. 11. Nunc mihi videtur (tametſi non ſint Italicæ conſuetudinis) palæſtrarum ædificationes tradere explicate, & quemadmodum apud Græcos conſtituantur, monſtrare. Conſtituuntur autem in tribus porticibus exedræ ſpatioſæ, habentes ſedes, in quibus Philoſophi, Rhetores, reliquique qui ſtudiis delectantur, ſedentes diſputare poſſint. Cic. 2. de Orat. 20. Porticus hæc ipſa, ubi inambulamus, & palæſtra, & tot locis ſeſſiones, gymnaſiorum & Græcarum diſputationum memoriam quodammodo commovent. Locum dicit in Craſſi Tuſculano, ubi juventus, aut ex ejus familia, aut ex alia corpus exercebat. Nam etſi palæſtra luctatorum propria videtur, tamen etiam pro Gymnaſio ponitur, & admittit curſores, pugiles, jaculatores. In gymnaſiis & palæſtris apud Græcos fuere magiſtri gymnaſtæ & palæſtrici, qui docerent pueros, non modo artem gymnicam, ſed etiam geſtus motuſque membrorum. Eo quoque philoſophi & artium profeſſores venire ſolebant, ac ſuas artes, alii ſedentes, alii inambulantes exercere. Hinc Gymnaſia pro Scholis uſurpata ſunt. Non igitur ab re hic fit mentio de porticu & palæſtra. Non enim ſolum fiunt ad corporum exercitationem, ſed etiam ad meditationem litterarum. His in locis Palæſtra pro toto Gymnaſio uſurpatur; ut apud Plaut. Bacch. 3. 3. 24.

Ibi curſu, luctando, haſta, diſco, pugillatu, pila,
Saliendo ſeſe exercebant.

Aliquando certam tantummodo Gymnaſii partem ſignificat. Ita Catull. 63. 60.

Abero foro, palæſtra, ſtadio & gymnaſiis?

Palæſtra dea, filia Mercurii, de qua ſic Lactant. Statii Interpr. Quum aliquando, inquit, Mercurius ſomnum caperet, quidam dormienti tetendit inſidias, qui conata peregiſſet, niſi eum filia Palæſtra excitaſſet. Ex Lil. Gyraldo hiſt. Deor. ſyntagm. 9. V. Lexic. Pitiſc.
Palæſtra etiam vocabatur, Septum in villa ubi apri incluſi. Varro R. R. 3. 13. Cum e ſuperiore loco e palæſtra apris effunderetur glans. V. Scalig. in Varron. p. 247.

PALÆSTRĪTA, æ. m. [παλαιςρίτης] Sodalis palæſtræ, & qui palæſtræ dat operam. Cic. 6. Verr. 139. Ex Heraclii hæreditate, quam palæſtritis conceſſiſſet, multo maximam partem ipſum abſtuliſſe: neque poſtulandum fuiſſe, ut ille palæſtritas diligeret, qui etiam inventorem olei deum ſuſtuliſſet. Perſ. 4. Sat. 39.

Quinque palæſtritæ licet hæc plantaria vellant. Martial. 6. 39. 8.
Ipſa eſt imago Pannici palæſtritæ. Idem 3. 82. 20.
Partitur apri glandulas palæſtritis.

Palæſtrita etiam dicebatur, Qui athletas ungebat in Gymnaſiis, ut in loco

Perſii ſupra memorato. conf. Salmaſ. in Tertull. de Pallio, p. 273. [Quod negat Ant. Vandale Diſſ. 8. de Gymnaſiarch cap. 8. Sane Palæſtritæ ſunt, quicunque Palæſtram ſequuntur. unde Cic. 4. Verr. Quæ pecunia palæſtritis, ex teſtamento propinqui ſui, Heraclio legata fuerat, eam dicit Toti populo Syracuſano, qui palæſtra nimirum utebatur, legatam fuiſſe. V. totum cap. 14. & ſeqq. Perſius autem translate pro Validis depilatoribus dixit: etſi ſatis conſtet, hoc quoque officium ſibi invicem palæſtritas præſtitiſſe; nec alium puto, quam Palæſtritam intelligi, qui in Aulul. Plauti 2. 9. 6. dicitur Volſus ludio.

PALÆSTRĬCUS, a, um. Adj. [παλαιςρικός] quaſi Ex uſu palæſtræ: ſive Quod ad palæſtram pertinet. Plaut. Rud. 2. 1. 7.

Ex urbe ad mare huc prodimus pabulatum
Pro exercitu gymnaſtico, & palæſtrico, hoc habemus.

Ars palæſtrica. Quintil. lib. 2. cap. 21.
Doctores palæſtrici, Qui artem luctandi docent. Quintil. lib. 12. cap. 2.
Motus, Qui ex præſcripto artis ejuſdem fiunt. Cic. 1. Off. 130. De his intellexit Cic. 1. de Orat. 72. his verbis, Sic ſentio: neminem eſſe in oratorum numero habendum, qui non ſit omnibus iis artibus, quæ ſunt libero homine dignæ, perpolitus, &c. ut qui pila ludunt, non utuntur in ipſa luſione artificio proprio palæſtræ, ſed indicat ipſe motus, didicerint ne palæſtram, an neſciant.
Prætor, Qui favet palæſtritis. Cic. 4. Verr. 54. Nunquam vos Prætorem tam palæſtricum vidiſtis. [An Num quem vos &c?
Succi palæſtrici facies plena. Apul. Apol. p. 315. Elmenh.
Palæſtrici, dicti ſunt Qui palæſtram docebant. Ab his enim præceptoribus geſtus motuſque formantur: ut recta ſint brachia: ne indoctæ ruſticæve manus: ne ſtatus indecorus: ne qua in proferendis pedibus inſcitia: ne caput oculique ab alia corporis inclinatione diſſideant, ut ait Quintil. 1. 11. Quæ omnia antiqui ingenuis pueris & liberaliter educatis neceſſaria cognitu exiſtimaverunt. Gallicum vulgus uno verbo *Contenentia* hæc omnia ſignificat, *Contenance.* [Palæſtricus eſt, non qui docet, ſed qui didicit palæſtram, cui opponitur Apalæſtros. V. ad ſeq. not.
Vacare palæſtricis. Quintil. lib. 1. cap. 11. p. 118. Burm. [Puto eſſe a n. pl. Palæſtrica. Nam Gymnaſtes & Pædotriba docentium nomina ſunt. V. locum. Add. quæ in APALÆSTRI diximus.

PALÆSTRICE, Adv. [παλαιςρικῶς] More palæſtritarum. Cic. de Opt. gen. Orat. 8. Sed ita ut palæſtrice ſpatiari in xyſto liceat.

PALÆSTRICŌS, Adv. antiq. Ex uſu palæſtræ. Afran. Etiam depellis mihi manum papæ palæſtricos. Sic legit Junius. Ex Non. 2. 658. Al. Paper, vel Perpalæſticos.

PALÆSTRANS, antis. Fulgent. 1. Mythol. Sudor hic opus eſt palæſtrantis ingenii.

PALÆTRIUM, [Παλαίτριον] Oppidum in Macedonia, de quo Plin. lib. 4. cap. 10.

PALÆTYRUS, [Παλαίτυρος] Oppidum in Tyro. Plin. lib. 5. cap. 19.

PALALIA, æ. f. Herba, quæ & Cyclamen dicitur. Apul. de Herb. cap. 17.

PĂLAM, Adv. [ἀμφαδὸν, ἀμφαδία, ἀμφαδίην, διαφανδὸν, ἀναφανδὸν, ἀντικρὺς] Manifeſte, aperte, in conſpectu, in ore atque oculis omnium: contrarium habet Clam. Ter. Adelph. 3. 2. 30.

Neque id occulte fert, a lenone ipſus eripuit palam.

Donatus, Coram ad certas perſonas refertur, Palam ad omnes.
Palam & interdiu, cui contrarium Clam & noctu. Cæſ. 3. Bell. Civil.
Palam & Clam, contraria. Cic. pro Cœl. 20. Palam in eam tela jaciuntur, clam ſubminiſtrantur.
Palam & Obſcure, contraria. Cic. 4. Acad. 13. Alterum quidem, ut videmus, palam, alterum, ut ſuſpicamur, obſcurius.
Per præſtigia, & Palam, contraria. Cic. 6. Verr. 53. Non per præſtigia, ſed palam per poteſtatem, uno imperio oſtiatim totum oppidum compilarit.
Luce palam. Virg. 9. Æn. 153.
Luce & palam comportare aliquid. Cic. in Piſon. 23.
Palam & aperte. Plaut. Bacch. 2. 3. 68.
Palam & In ore atque oculis omnium. Cic. 4. Verr. 81. Quæ in foro palam Syracuſis, in ore atque oculis omnium geſta ſunt.
In foro, palam, multis audientibus recitare, & clariſſima voce teſtari aliquid. Cic. pro Cluent. 25.
Dicere aliquid aperte, palamque. Cic. 2. Verr. 18.
Divulgare palam. Cic. Poſt red. in Senat. 10. Quis ullam ullius boni ſpem haberet in eo, cujus primum tempus ætatis palam fuiſſet ad omnes libidines divulgatum?
Eſt palam, Divulgatur. Ter. Eun. 1. 2. 24.

Sin falſum, aut vanum, aut fictum eſt: continuo palam eſt. i. e. Nihil celo.

Palam eſt piſces audire. Plin. lib. 10. cap. 70. h. e. Certiſſimum eſt, & in confeſſo.
Palam & ante oculos omnium eſſe. Cic. 7. Verr. 64.
Facere rem palam. Plaut. Aſin. 4. 2. 12. Me honeſtius eſt, quam te, palam hanc rem facere.
Facere aliquid aperte, ac palam non ex inſidiis. Cic. in Orat. 38.
Frui palam ac libere, cui Furtim opponitur. Cic. 2 de Nat. Deor. 157. Itaque beſtiæ furtim, ut dixi, fruuntur: domini palam ac libere.
Gerere rem palam. Cic. 16. cap. Att. 9. extr.
Mentiri palam. Plaut. Truc. 1. 2. 89.
Probare aliquid palam. Cic. pro Flacc. 68.
Manifeſta res palam indicat. Lucret. lib. 1. 803.
Adverſarius palam. Cic. 3. Verr. 39. Eum qui palam eſt adverſarius, facile cavendo vitare poſſis.
Beatus palam. Terent. Phorm. 1. 3. 17. h. e. Aperte & ſine dubio.
Palam, cum ablativo, pro Coram, præpoſitio eſt. Liv. lib. 6. 14. Inde rem creditori, palam populo, perſolvit. Idem 25. 18. Adde J. F. Gronov. ad eum locum, & Burm. ad Quintil. Decl. 2. 13. & 6. 14.

PĂLĂMĒDES, is. m. [Παλαμήδης] nomen Nauplii, Eubœæ regis, filii, qui Ulyſſis fraude a Græcis interfectus fuit. Hic fertur Trojano bello quatuor litteras inveniſſe, ſcilicet θ ξ χ φ, V. Plin. 7. 56. Præterea ordinem aciei, dationem ſigni, teſſeras, hoc eſt ſymbolum bellicum, & vigilias invenit. Hinc a poetis Palamedis aves, Grues dicuntur. Martial. lib. 13. 75.

Turbabis verſus, nec littera tota volabit,
Unam perdideris ſi Palamedis avem.

De hoc Philoſtratus in Heroicis multa. Ulyſſis primum inſaniæ ſimulatio ab eo fuit deprehenſa: quapropter non deſtitit Ulyſſes, quin eum apud exercitum proditionis

falso insimulatum damnari atque lapidibus obrui persecerit: quem postea Græci flevere & magnopere desideraverunt.
Belides Palamedes. Virg. 2. Æn. 82. Belidem vocat, quia a Belo originem duxit, a quo septimo gradu distabat. De ejus morte, V. Serv. in loc.
Palamedes Eleates Grammaticus, scripsit Onomasticon de Tragicis & Comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ ac Doricæ linguæ. Suid.

PALAMEDĒUS, a, um. Adj. [Παλαμήδειος] Manil. 4. 205.
Et Palamedeis certantem viribus ortum. V. ibi Scal. p. 288. ed. Argentor.
Palamedeum inventum. V. Erasm. Adag.

PALAMNEI, sunt Dæmones, ex eorum genere, quos approbare ac rata firmaque habere nocumenta Ægyptii protulerunt. Cæl. lib. 2. cap. 11.

PALANGÆ, vel PHALANGÆ, arum. f. pl. [φάλαγγες, φαλάγγια] dicuntur Fustes teretes, qui navibus subjiciuntur, quum attrahuntur ad pelagus, vel quum ad litora subducuntur. Unde etiam nunc Palangarios dicimus, qui aliquid oneris fustibus transvehunt. Varro de vita Pop. Rom. lib. 4. Quum Pœnus in fretum obviam venisset nostris, & quosdam cepisset, crudelissime pro palangis carinis subjecerat, quo metu debilitaret nostros. Hæc Non. cap. 2. 725.
Phalangas dixit Cæs. 2. Bell. Civil. 10. & 3. 40. V. Lex. Pitisc.
Sabaudi *Une palange, pour Une perche tarre* aut aliquid tale. H. St. Scribitur & Falangæ.
Phalangæ, inquit Hermolaus, quibus hodie bajuli ferundis oneribus utuntur, quas σκευοφόρια Græci nominant. Plin. lib. 7. cap. 56. Prælium Afri contra Ægyptios primum fecere fustibus, quos vocant phalangas. Idem lib. 12. cap. 4. pr. de Ebeno loquens, Herodotus, inquit, eam Æthiopiæ intelligi maluit, in tributi vicem regibus Persidis e materie ejus centenas phalangas tertio quoque anno pensitasse Æthiopas, cum auro & ebore, prodendo. V. Herod. Thalia. conf. Hard. ad utrumque locum Plinii.

PALANGĀRIUS, vel PHALANGARIUS, i. m. Bajulus, qui onera palangis portat. Vitruv. 8. 10. Onerum maxima pondera, cum feruntur a phalangariis hexaphoris & tetraphoris. In Gloss. Latino Græc. Falangiarii, λιθοφόροι, & alio loco per P, Phalangarii, οἱ τοῖς δοκοῖς ἀποκρεμνῶντες βάρη καὶ πλείονες ἅμα βαστάζοντες.

PALANGO, [φαλαγγίζω] āre. Onus aliquod hujusmodi fustibus transveho. Afranius, Et capream unam semilaceram quaterni simul palangabant. V. Lauremb. Antiq. p. 316.

PALANTEUM, V. Pallanteum in PALLAS.

PALANTIA, V. PALLANTIA.

PALANTIUM, unde Romæ Palatium, oppidum est in Arcadia. Plin. lib. 4. cap. 6. Sic & Steph. licet ordo postulet Παλλάντιον. V. Voss. de Idolol. 1. 12. conf. Pallanteum, in PALLAS, & PALATIUM.

PALĀRA, æ. f. Avis, de qua Auctor Philomelæ v. 11.
Dulce palara sonat, quam dicunt nomine drostam.

PALARIA, PALARIS, e, V. PALUS, i.

PALAS, Evandri proavus, V. PALLAS.

PALATHA, æ. f. [παλάθη] Massa proprie ficorum & caricarum, teste Hesychio.

PALATIAL, V. PALATIUM.

PALATIM, V. PALOR, ari.

PALATINUS, V. PALATIUM.

PALATIO, V. PALUS, i. m.

PĂLĀTIUM, i. n. [Παλάτιον] Mons Romæ appellatus est, inquit Festus, quod ibi pascens pecus balare consueverit: vel quod palare, id est, errare ibi pecudes solerent: Alii, quod ibi Hyperborei filia Palanto habitaverit, quæ ex Hercule Latinum peperit. alii eundem, quod Pallas ibi sepultus sit existimant appellari. Hæc ille. Latini autem matrem alii Palantiam vocant de Pallante infra V. Alii quod Palantes Arcades cum Evandro ibi consederunt. Nam ante Romam conditam possessum atque habitatum fuit. Alii a filia Evandri Palantia, ab Hercule vitiata, & postea illic sepulta. Vel certe a Palante ejus filio ibi sepulto. Alii a Pale pastorali dea nomen inditum autumant. De nominis origine V. etiam Varr. L. L. 4. 8. Dionys. Halic. 1. conf. Sil. 12. 710.
Alta Palatia. Ovid. 1. Trist. 1. 69.
Nemorosa. Ovid. 1. de Arte Am. 105.
Phœbea. Lucan. lib. 3. 103.
Romana. Virg. 1. Georg. 499.
Palatium, dicitur vett. etiam Domus imperatoria, sine dubio quod Palatina Cæsarum domus totum pæne Palatinum montem occupaverat. Suet. de Claris Grammat. cap. 17. Quare ab Augusto quoque nepotibus ejus præceptor electus, transiit in Palatium cum tota schola. conf. Cæl. Rhod. Ant. Lect. 8. 1.
Sumitur pro quavis Domo ampla & magnifica, quo nonnulli & illud Romana Palatia. apud Virg. 1. Georg. 499. arcessunt, ubi tamen proprie poeta de Palatina domo loqui videtur. Sed V. Vict. Schotti de Cæss. cap. 14. & Epit. cap. 40. Capitol. Ant. Pio cap. 1. extr.
Secreta palatia Matris advectæ. Juven. 9. Sat. 23. i. e. Templum Matris Deum in Palatio.
Palatium primam indifferentem habet. Ovid. 1. de Arte Am. 105.
Illic quas tulerant nemorosa Palatia frondes. Martial. lib. 1. 71.
Inde sacro veneranda petes Palatia clivo. ubi tamen propter versum alii Pallatia scribunt. [Forte tamen scripsit, Inde petes sacro veneranda &c.

PĀLĀTĪNUS, a, um. Adj. [Παλατῖνος] unde, Palatinus deus, & Palatinus mons dictus est, super quo primo Roma ædificata fuit, & in eo reges primo, deinde Consules, post Imperatores majore ex parte sedem habuerunt. Et Palatini, qui & Palantes sunt, qui cum Evandro venerunt, & Aborigines consederunt in quartæ regionis Palatio. Sed hos alii dictos a Palantia Latini uxore putavere.
Atriensis Palatinus. Suet. Calig. cap. 57.
Apollo. Hor. 1. Epist. 3. 17.
Ædes. Aur. Vict. Epit. cap. 6.
Arces Palatinæ. Hor. in Carm. sæc. 65.
Balneæ Palatinæ. Cic. pro Rosc. Amer. 18.
Collis. Claud. de Sext. Cons. Hon. 35.
Evander Palatinus. Virg. 9. Æn. 9.
Gens. Ovid. 14. Met. 622.
Jugum. Ovid. 6. Fast. 794.
Laurus. Ovid. 4. Fast. 953.
Ludi. Suet. Aug. cap. 56.
Officia publica & Palatina. Aur. Vict. Epit. cap. 14. extr.
Palæstra Palatina, quæ in Palatino monte exercetur. Cic. 2. Att. 4.
Tonans Pallatinus. Martial. lib. 9. 87.
Aspice Tarpeium, Pallatinumque tonantem, &c. Duplici l scripsit propter versum. Antiquiores certe poetæ pr. corripiunt.
Tribus Palatina. V. TRIBUS.
Venus Palatina L. Crassus orator a M. Bruto dictus est, quod in Palatio ædibus marmoreis, velut in templo, habitaret. Plin. lib. 36. cap. 3.
Palatini, præter antiquam significationem, dicti sunt, Qui vel Palatium domum principis habitant, vel officium Palatinum exercent, qui & Comites & Comitatenses posteriore sæculo nuncupati sunt. Alciatus in l. scriniis. de palat. sacr. largit. lib. 12. Cod. conf. omnino Lex. Pitisc.

PALATINA, [Παλατίνη] Regio Romæ, cujus Arcades duce Evandro, Palantes auctores exstiterunt. V. dict. præced. & Lex. Pitisc.

PALATUAL, Sacrificium quod fiebat Romæ in monte Palatino. Varr. de L. L. lib. 6. 3. al. Palatuar. V. Cæl. Rhod. 28. 14. Palatial. Alex. ab Alex. 6. 11.

PALATUĀLIS, e. Adj. ut, Flamen Palatualis, qui constitutus erat ad sacrificandum Palatuæ deæ, in cujus tutela erat Palatium. Fest. & Varr. L. L. 6. 3.

PĂLĀTUM, i. n. [οὐρανίσκος, ὑπερῷον] Pars oris interna & superior. Plin. lib. 11. cap. 37. Intellectus saporum est ceteris in prima lingua, homini & in palato. Hor. 2. Epist. 2. 61.
Tres mihi convivæ prope dissentire videntur:
Poscentes vario multum diversa palato.
Cæli palatum, per translationem. Cic. 2. de Nat. Deor. 48.
Caulæ palati. Lucret. lib. 4. 624.
Annosum. Hor. 2. Serm. 3. 274.
Quid, quum balba feris annoso verba palato? i. e. Per delicias balbutire affectas senex, & puerilia imitaris. [Feras malim, vel Seris.
Carnosum. V. CARO.
Docta & erudita palata fastidiunt fluvialem lupum. Columel. lib. 8. cap. 16. i. e. Quæ didicerunt de saporibus recte judicare.
Subtile. Hor. 2. Serm. 8. 38.
Torpens. Juven. 10. Sat. 203. i. e. Hebes. V. Iners stomachus, in STOMACHUS.
Veneniferum draconis. Ovid. 3. Met. 85.
Uvens. Sil. lib. 7. 651.
Deest lingua palato. Ovid. 15. Epist. 111.
Exacuit sapor palatum. Ovid. 1. de Pont. 10. 13.
Excitare palatum. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Exsurdant palatum vina fervida, Hebetant, & surdum faciunt, ita ut saporem non sentiat. Hor. 2. Serm. 8. 38.
Gustare aliquid palato. Ovid. 4. Fast. 533.
Instituere palatum, In saporibus erudire. Quintil. lib. 1. cap. 2 p. 26. Burm.
Obserare, Tacere. Catull. 53. 21.
Rescissum. Lucan. lib. 4. 328.
Responsat gallina malum dura palato, Reluctatur, resistit. Hor. 2. Serm. 4. 18.
Stupuerunt ignavo verba palato. Ovid. 2. Amor. 6. 47.
Subest udo palato nigra lingua. Virg. 3. Georg. 388.
Supplantat tenero verba palato, Supprimit, semifracta non aperta voce enuntians. Pers. 1. Sat. 35.
Tergere palatum gallina. Hor. 2. Serm. 2. 24.
Torret sicco sitis ora palato. Propert. lib. 4. 10. 21.

PALATUS, i. etiam masc. gen. legitur. Cic. 2. de Fin. 24. Nec enim sequitur, ut cui cor sapiat, ei non sapiat palatus.

PALATUS, a, um. Partic. V. PALOR, āri.

PĂLEA, æ. f. [ἄχυρον] Pabulum est jumentorum. A palam, seu pabulo dicitur. nam ea sola primum in pascendis animalibus præbebatur. Quo sane vocabulo non proprie Culmi, sed Follicula ipsa granorum comprehenduntur. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 50. Contra, quod cum spica stramentum hæret, corbibus in aream defertur: ubi discedit in aperto loco palam, a quo nominata potest esse palea. Cic. 4. de Fin. 76. Ut enim, inquit, gubernator æque peccat, si palearum navem evertit, & si auri, &c. conf. Parad. 3.
Culmi pinguis paleæ. Virg. 1. Georg. 192.
Inanes jactantur. Virg. 3. Georg. 134.
Horna. Hor. 2. Serm. 6. 88.
Leves volitant. Virg. 1. Georg. 368.
Cani das paleas, asino ossa. Proverbii speciem habet, quum res præpostere distribuuntur: veluti si quis indocto munus mittat litterarium, erudito flosculos, aut gladium, militi librum, & cetera id genus. Siquidem munera hoc ipso sunt ingrata, quod apta non sunt. Erasm.
Asinus in paleas. Aliud adagium, dici solitum ubi cuipiam fortuna lautior præter spem obtigerit, aut nactus fuerit forte aliquis, quo vel præcipue gaudeat. De hoc plura Erasm.
Palea æris, pro Ramento & excremento. Plin. lib. 34. cap. 13.
Palea, Cartilago deflua a collo galli gallinacei. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 9. Gallos salaces, qui animadvertunt si sunt lacertosi, rubenti crista, rostro brevi, acuto, oculis ravis aut nigris, palea rubra subalbicanti, collo vario aut aureolo, feminibus pilosis, &c. Columel. lib. 8. cap. 2. de gallinaceis, Faleæ ex rutilo albicantes, quæ velut incanæ barbæ dependent. [Hinc Paleare boum, de quo infra.
Palea etiam vocatur, Pars annuli in qua gemma inseritur. V. Philarg. in Virg. 3. Georg. 53. al. Pala, vel Paleta, de qua supra.
Palea, in jure Pontificio, Canonem veterem significat: scribendum vero est Palæa.

PALEĀLIS, e. Adj. In paleis reconditus. ut, Uvæ paleales. Cæl. Aurel. Acut. 2. 37. Idem 3. 21.

PALEĀRIS, e. Idem. Fortunat. 3. Mart.
Immanemque hostem palearis arista removit.

PALEĀTUS, a, um. Adj. [ἀχυρωτὸς] Quod factum est ex paleis, vel paleis opertum, aut admistum. Columel. de Arboribus, cap. 8. Quicquid inserueris viti, diligenter libro ligato, atque luto subacto paleato oblinito, operitoque plagam, & ita alligato, ne aqua ventusve penetrare possit. Idem lib. 12. cap. 21. Urceus oblinitur luto paleato. [Videtur idem cum Luto acerato. q. V. in ACER, eris.

PALEĀRIUM, i. n. [ἀχυρὼν] Locus ubi conditur palea. Columel. lib. 1. cap. 6. Pars autem fructuaria dividitur in cellam oleariam, torculariam, cellam vinariam, defrutariam, fœnilia, paleariaque, & apotheca, & horrea.

PĂLEAR, āris. n. [ἐγγένιον] Pellis dependens ex gutture boum, dicta quasi Pellearia. Columel. lib. 6. cap. 1. de boum forma, Cervice longa & torosa, palearibus amplis, & pæne ad genua promissis, &c. Senec. Hippol. 1044.

Musco tenaci pectus ac palear viret. Stat. 3. Theb. 332. — suoque Sanguine profcissisque natant palearibus armi.

Pendula. Ovid. 7. Met. 118.

A mento palearia pendent. Virg. 3. Georg. 53.

PĂLE, [πάλη] Græca est dictio, nobis Luctam significans: ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι τὸ σῶμα, hoc est ab agitatione corporis: unde Palæstra dicta est. V. Stat. 6. Theb. 824.

PALENSES, [Παλεῖς] Homero, Dulichii; Androni Cephallenes, Populi sunt in Asia. Strab. lib. 10. Sed lectio suspecta est.

PĂLES, is. f. [Βοτηρικὴ θεὸς] Pastorum dea, vel pabuli. Hanc quidam Vestam, alii matrem deûm vocant. Hanc Virgilius genere fem. vocat. 3. Ecl. 15. Alii, inter quos Varro, teste Serv. in 3. Georg. pr. masc. gen. ut hic Pales.

Pales, dea pastorum mutatione elementi a pariendo nomen habet, quasi parens sit. Argumento est, quod ejus feriæ, natalis scilicet Urbis, Parilia & Palilia dicebantur. Sed & Calpurnius Ecl. 7. 21. attributione mutationem demonstrat, scribens,

Aut fecunda Pales, aut pastoralis Apollo. Alii tamen in alia sunt sententia. Turneb. Adversf. 21. 3.

Alma. Ovid. 4. Fast. 721.

Domina pastorum Pales. Ovid. 4. Fast. 776.

Magna. Virg. 3. Georg. 1.

Placida. Tibul. 1. 1. 16.

Sacra. Ovid. 4. Fast. 820.

Silvicola. Ovid. 4. Fast. 746.

Veneranda. Virg. 3. Georg. 294.

PĂLĪLIA, vel PARILIA, orum. n. plur. [Παλίλια] Palis deæ festa (L in R mutata) dicuntur. V. Varr. L. L. 5. 3. Hæc a pastoribus in agris fiebant undecimo Calend. Maji, quo die Romulus Urbem fundavit, ad lupos arcendos, morbosque a pecore pellendos, seu pro partu pecoris. Quidam a partu Iliæ ducere malunt Parilia. Testis Charisius lib. 1. cui subscribit Harduin. in Plin. 19. s. 24. Tibul. lib. 2. 5. 87. Propert. lib. 4. 1. 19.

Annuaque accenso celebrare Palilia fœno. Pers. 1. Sat. 27.
Et focus, & porci, & fumosa Palilia fœno. V. ibi Casaub.

Ovid. 6. Fast. 257.

Dena quater memorant habuisse Palilia, Romam
Quum flammæ custos æde recepta dea est. i. e. Annos XL.

V. PARILIA, & conf. Lex. Pitisc.

PĂLĪLĪTIUM, Sidus ex septem constans stellis, quas Latini Suculas appellant, Ὑάδες Gr. Palilitium appellatum, quod quum natura sit pluvium sidus, observatum tamen fuerit, quod undecimo Kal. Maji (quo die Romæ Palilia celebrabantur) serenitatem adduceret. Plinius lib. 18. cap. 26. V. Harduin. qui Parilicium legi vult.

PALESIMUNDUM, i. n. Nomen oppidi, & prope labentis fluminis in Taprobane insula. Plin. lib. 6. cap. 22.

PALESCAMANDER, sive PALÆSCAMANDER, i. m. [Παλαισκάμανδρος] Fluvius in Troade in Propontidem influens.

PALFŪRIUS Sura, Orator & Causidicus fuit: Martialis & Luciani amicus: sed ob suspicionem, quod cum Vitellianis sensisset, Senatu a Domitiano fuit motus. V. Juven. 4. Sat. 53.

PALĪBŌTHRA. æ. f. [Παλίβοθρα] Oppidum ad Gangem situm. Plin. lib. 6. cap. 17. & 19. Omnium in India prope, non modo in hoc tractu, potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe ditissimaque Palibothra. Unde quidam ipsam gentem Palibothros vocant, immo vero tractum universum a Gange. V. Strab. lib. 15. Quidam Palimbothra, orum. n. pl. Gr. Παλιμβόθρα scribunt.

PALĪBRŌTI, Reges Indorum a magnanimo Palibroto cognominati multo tempore fuerunt: sicut olim apud Ægyptios Pharaones: apud Romanos, a Scipione (ut recte docet Plinius) quod primus exsectus fuerit, Cæsares, ab Augusto Octavio, Augusti, a Vespasiano Flavii, ab Antonino Pii. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 2. Palibothros scribere debuit.

PALICĀNUS, Lolliæ gentis cognomen, de quo V. Burm. ad Quintil. 4. 2. pr.

PĂLĪCĒNUS, i. m. [Παλικηνὸς] ut ait Stephanus, Fons in Sicilia, dictus quod juxta Palicos fratres sit. In eum mittitur tabella a juratis: quæ, si verum dixere, fluitat: si falsum, mergitur.

PĂLĪCI, [Παλικοὶ] quasi Palisci, Gemini fratres fuere, Jovis filii, & Thaliæ Nymphæ, sive (ut alii volunt) Ætnæ. Tradunt enim hanc Nympham a Jove in Sicilia juxta Simetum fluvium, non longe a Catina urbe compressam, metu Junonis optasse ut sibi terra dehisceret, & ita factum esse: sed quum tempus maturitatis infantium, quos alvo illa gestaverat, advenisset, rursus terram hiasse, duosque infantes de alvo Nymphæ progressos emersisse, appellatosque fuisse Palicos: vel quod πάλιν, id est rursus, hiante terra emersissent: vel ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκέσθαι, quoniam prius in terram mersi, denuo inde reversi sunt. Nec longe inde breves lacus sunt, sed miræ profunditatis, quos incolæ Crateras vocant, & nomine Dellos appellant, fratresque eos Palicorum existimant, & habentur in cultu maximo propter jusjurandum. Nam quum rei negatæ fides quæritur, & jusjurandum a suspecto petitur, uterque, ab omni contagione mundi, ad Crateras accedunt, accepto prius fidejussore ab eo qui juraturus est, de solvendo eo quod petitur, si ita eventus addixerit: deinde loci numine invocato jurabat. quod si fideliter fiebat, discedebat illæsus: si vero male juratum esset, mox in lacu amittebat vitam falsus jurator. Magna præterea in veneratione erat Palicorum templum. quod quum Siciliam sterilis annus arefecisset, divino Palicorum responso admoniti Siculi, certum sacrificium fecerunt, post quod statim reversa est ubertas. Quapropter Siculi omne genus frugum congesserunt in ara Palicorum, quæ ob id pinguis vocitata est. Virg. 9. Æn. 585.

— pinguis ubi & placabilis ara Palici. Hæc fere ex Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 19. conf. Ovid. 5. Met. 406. & Sil. 14. 220. Steph. in Παλική, & Pitisc. Lex. in voce Deus.

PALILITIUM, V. PALES.

PĂLILLŎGIA, [παλιλλογία] Iterata locutio: hoc est dictionis alicujus, majoris vehementiæ causa, repetitio. Quid autem differat ab Epanalepsi, Epanaphora & Anadiplosi, vide apud Rufinianum & Aquilam Romanum.

PĂLIMBACCHIUS, i. m. [παλιμβάκχειος] Genus pedis & mensuræ in carmine vel oratione, constans prima & secunda longis & ultima brevi, ut Augustus. Idem Antibacchius dicitur. V. Quintil. Inst. Orat. 9. 4.

PALIMBOTHRA, V. PALIBOTHRA.

PALIMPISSA, [παλίμπισσα] Pix liquida iterum decocta. Plin. lib. 24. cap. 7. de pice, Quidam iterum decoquunt, & vocant palimpissam.

PALIMPSESTUS, i. m. [παλίμψηστος] Membrana iterum abrasa. Cic. 7. Fam. 18. Nam quod in palimpsesto, laudo equidem parcimoniam: sed miror quid in illa chartula fuerit, quod delere malueris, quam hæc scribere. Sensus est: Quod in palimpsesto, id est in charta, in qua prius fuit scriptum aliquid, scripsisti, deletis prioribus verbis, laudo, propterea quod videam te chartæ parcere. Quidam hoc loco legunt Palinxestum. Jurisconsulti Deletitiam chartam vocant: nam abrasis prioribus litteris, rescribitur. Ulpianus in l. Chartæ. D. de bonorum possess. secundum tab. Chartæ appellatio & ad novam chartam refertur, & ad deletitiam. Quidam Palimpsæstus scribunt.

Palimpsestus, παλίμψηστος, est a πάλιν iterum, & ψάω rado. Palinxestus παλίγξεστος, a πάλιν & ξέω, vel Palinxystus, παλίγξυστος, ab eodem & ξύω, eadem significatione. Catull. 20. 5.

Puto esse ego illi millia decem, aut plura
Perscripta, nec sic, ut fit in palinxesto, &c. V. Turneb. Adversf. 25. 22. Leopard. Emend. 13. 11. vel Voss. Lex. Etym.

PĂLINGĔNĔSIA, [παλιγγενεσία] Regeneratio, alteri natales. Voluit enim Pythagoras animas e corpore egressas in alia atque alia corpora transmigrare, non solum hominum, verum etiam brutorum; atque ita nos identidem alios, atque alios renasci. Cic. ad Att. 6. 6.

PĂLĪNŌDIA, æ. f. [παλινῳδία] Contrarius cantus.

Palinodia, Recantatio dicitur. Unde Proverb. Palinodiam canere, est Diversum ab iis, quæ prius dixeris, dicere, atque in contrarium vertere sententiam. Cic. 2. Att. 9. Si vero quæ de me pacta sunt, ea non servantur, in cælo sum: ut sciat hic noster Hierosolymarius traductor ad plebem, quam bonam meis putissimis orationibus gratiam retulerit, quarum exspecta divinam palinodiam. Ex Erasm. conf. Macrob. 7. 5.

Palinodia, pro Vetere & iterata cantione. Ammian. 18. 5. Cohors palinodiam in exitium concinens nostrum.

PALINODĬCUS, a, um. Adj. ut, Libellus palinodicus. Exempla suppeditat Hulseman de Correctione frat. p. 193. sq.

PALINTHUM, i. n. Danai regis sepulcrum, locatum in Argivo foro medio. Strab. lib. 8.

PĂLĪNŪRUS, i. m. [Παλίνουρος] Promontorium est in Lucania: & portus prope oppidum Veliam: dictus a Palinuro, Iasi filio gubernatoreque classis Æneæ, ibi sepulto, qui per somnum in mare de nave ceciderat. Lucan. 9. 41.

— hinc placidis alto delabitur auris
In litus, Palinure, tuum.

Palinurus, Gubernator classis Æneæ. Virg. 5. Æn. 871.

Nudus in ignota, Palinure, jacebis arena.

Dicitur autem Palinurus etiam Bis mejens: πάλιν enim iterum, οὖρον urina. unde jocus Martial. lib. 3. 78.

Minxisti currente semel, Pauline, carina;
Mejere vis iterum? jam Palinurus eris. i. e. Vocaberis Bis mejens.

Sed legendo, ut quidam legebant olim, nulla est elegantia, immo vix ullus sensus:

Minxisti, Palinure, semel currente carina, &c. H. St.

Iasides Palinurus. Virg. 5. Æn. 843.

Gubernator. Virg. 5. Æn. 12.

PALINXESTUS, vel PALINXYSTUS, V. PALIMPSESTUS.

PALIO, dicitur Italis Præmium certamnis, quia palia certamen est. V. Argol. in Panvin. de Lud. Circens. 1. 16. vel Lex. Pitisc.

PĂLĬŪRUS, i. m. [παλίουρος] Spinæ & rubi genus est, inquit Plin. lib. 24. cap. 13. Virg. 5. Ecl. 39.

Carduus & spinis surgit paliurus acutis. Paliuri meminit Theophrast. lib. 3. cap. 17. Hinc apparet Servii lapsus, qui in carmen illud Virgilianum supra citatum sic ait, Paliurus, herba est asperrima & spinosa. Paliurus herbæ nomen apud Galen. lib. 8. cap. 33. de Simplic. med. facultat. Paliuri (inquit ille) folia & radix adeo non obscuram habent adstringendi facultatem, ut & ventrem fluentem cohibeant, &c.

PALIŪREUS, a, um. Adj. [παλιούρεος] Fulgent. 1. Mythol. Paliurea prata incedente premere planta.

PALLA, [Πάλλα] Civitas est, Ptolemæo teste, a latere Meridionali Corsicæ.

PALLA, æ. f. [ἱμάτιον γυναικεῖον] Honestæ mulieris vestimentum, hoc est tunicæ pallium, auctore Nonio 14. 7. dicta quod palam & foris est, inquit Varr. lib. 4. de L. L. 30. Martinius a πάλλω vibro. Fuit ad vestigia usque demissa. V. Ferrar. de Re vestiar. 1. 3. 18. vel Lex. Pitisc. Virg. 11. Æn. 652.

— pro longæ tegmine pallæ,
Tigridis exuviæ per dorsum a vertice pendent. Idem, 1. Æn. 648.
Ferre jubet pallam signis auroque rigentem, &c.

In Gallia tamen viri quoque palla utebantur. Cic. 3. Philipp. 16. Nempe ille qui cum palla & cothurnis nummos populo de Rostris spargere solebat. Bayfius, Palla Gallica ad formam nostri palletoci manicati videtur accessisse, si Martiali credimus, lib. 1. 93.

Dimidiasque nates Gallica palla tegit. Strab. lib. 5. Tunicarum, inquit, vice pallas manicatas gestant, ad verenda usque, natesque medias pertingentes. Quæ verba, Martialis versum videntur interpretari. Palla ab Horatio honesta dicta mulierum erat, ut quidam opinantur. Martial. 11. 105.

Fascia te, tunicæque tegunt, obscuraque palla. Utebantur & citharœdi. V. Suet. Interpr. in Calig. cap. 54. & Barth. ad Claud. p. 736. Ovid. 11. Met. 165.

Ille caput flavum lauro Parnaside vinctus,
Verrit humum Tyrio saturata murice palla. Et tragœdi, Idem 3. Amor. 1. 12.

Fronte comæ torva, palla jacebat humo.

Aurea palla Apollinis Palatini. Ovid. 1. Amor. 8. 59.

Fulgens. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 36.

Horrida. Stat. 1. Theb. 110.

Splendida multo croco. Ovid. 21. Epist. 162.

Superba.

Superba. Ovid. 3. Amor. 13. 26.
Tenuis Tyrio stamine. Senec. Hippol. 3.
Cingat tunicas palla solutas. Senec. Troad. 2. 5.
Circumdata palla plurima. Hor. 1. Serm. 2. 38.
Ferit imos alba pedes. Valer. 1. Argon. 385.
Fusa lutea ad teneros pedes. Tibul. lib. 1. 7. 49.
Induta nitentem. Ovid. 14. Met. 262.
Succincta palla cruenta Tisiphone. Virg. 6. Æn. 555.
Succinctam nigra vadere palla. Hor. 1. Serm. 8. 23.
Trahere pallam. Ovid. 21. Epist. 162.

Et trahitur multo splendida palla croco. Trahi dicitur propter longum a tergo dependens syrma.

Trahere pulveream pallam. Ovid. 6. Met. 705.

PALLŬLA, æ. f. dimin. Plaut. Truc. 1. 1. 32.

Aut aurum periit, aut conscissa pallula est.

Pallula apud Suet. in Tito cap. penult. Quum inde lectica transferretur, suspexisse dicitur, dimotis pallulis cælum. i. e. Sublatis vestimentis, quibus lectica erat operta. Sed alteram lectionem, Plagulis, & ipse hic præfert. Idem vide & in PLAGULA. H.St. Utrum de Torrentio, an Beroaldo loquatur non facile dixerim, quia prima hujus animadversionis linea cultro resecta est. V. in PLAGA.

PALLACANA, æ. f. Cæpæ genus, nullo fere capite, radice tantum oblonga, quod subinde resecatur, ut porrum. Plin. lib. 19. cap. 6. Apud nos prima duo cæparum genera, unum condimentarium, quod illi Getyon, nostri Pallacanam vocant. Seritur mensibus Martio, Aprili, Majo. Alterum capitatum, &c. conf. Apic. 4. 2.

PALLĂCE, es. sive PALLACA, æ. f. [παλλακὴ] Græcum est, & significat Concubinam. Suet. in Vesp cap. 21. Post decisa quæcunque obvenissent negotia, gestationi, & inde quieti vacabat, accumbente aliqua pallacarum, quas in defunctæ locum Cænidis plurimas constituerat. conf. Plin. 35. 10.

PALLADES, [παλλάδες] Virgines erant Thebanæ, quæ pellicum more, cum quibus voluerant, coibant, usque ad naturalem corporis purgationem. Post purgationem viro dabantur: sed priusquam nuberent, post pellicatus tempus, ut mortuæ lugebantur. Strab. lib. 17. ubi de Thebis Ægyptiis. V. Casaub. not.

PALLADIUS, [Παλλάδιος] Nomen viri proprium, qui de agricultura scripsit. Est & Adj. V. PALLAS.

PALLANTIA, [Παλλαντία] Urbs Hispaniæ Tarraconensis, ut ait Ptolem. lib. 2. cap. 6. Vaccæorum colonia, a qua Pallantini dicti: ut a Numantia, Numantini. Stephano Παλαντία, sed litterarum ordo postulat Παλλαντία. Nunc *Valentia* dicitur.
Est & Flumen in Valentico litore. Hinc

PALLANTINI, Populi in Hispania citeriore. Plin. lib. 3. cap. 3.

PALLANTIAS, [Παλλαντίας] Palus est in Africa, non procul ab Aris Philenorum ad Tritonem amnem, quam etiam Tritonidem paludem appellatam invenimus: circa hanc paludem Palladem primum apparuisse ferunt, unde ex ea natam nonnulli putaverunt. Plin. lib. 5. cap. 4.

PALLAS, antis. m. [Πάλλας] Rex Arcadiæ, proavus Evandri, qui ab eo urbem suam ad Tiberim conditam Pallanteum appellavit. Virg. 8. Æn. 54. — posuere in montibus urbem

Pallantis proavi de nomine Pallanteum. conf. Ibid. v. 341.

Nomen filii Evandri, & nomen gigantis. Virg. 10. Æn. 160. Strab. lib. 9. alium Pandionis filium eodem nomine recenset.

Pallas, Claudii Cæsaris libertus, eidemque a rationibus, quem ante omnes suspexit, teste Suet. c. 28. extr. cujusque tanta fuit protervia, ut non modo nulli ministrorum salutem impertiverit, sed ne vocem quidem cum familiari communicarit. Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 19. V. Tacit. 12. Ann. 53. 2. Idem 14. 65. 1. Plin. Epist. 7. 29 & 8. 6. Plin. H. N. 33. 10.

PALLANTIĂS, ădis. f. [Παλλαντιὰς] Patronym. Pallantis gigantis filia, Aurora. Ovid. 15. Met. 191.

— cum prævia luci
Tradendum Phœbo Pallantias inficit orbem.

PALLANTĒUS, a, um. Adj. [παλλάντειος] ut
Mœnia Pallantea. Virg. 9. Æn. 196.

PALLANTĒUM, i. n. [Παλλάντιον] Urbs in Palatino monte, a Pallante Evandri proavo dicta. Virg. 8. Æn. 54.
Ejus nomen in Palatium, qui collis Romanus est, mutatum fuisse tradit Dionysius Halicarn. lib. 1. Antiq. Rom. p. 25. al. Palanteum. conf. PALANTIUM.

PALLĂS, ădis. f. [Παλλὰς] Jovis filia sine matre. Nam quum Juppiter Junonem uxorem videret non ferentem filios, percusso sibi capite Palladem armatam edidit: dicente Lucan. lib. 9. 350.

Hanc & Pallas amat, patrio quæ vertice nata est. Et Ovid. 3. Fast. 815. Dicta est autem Pallas quod Pallantem gigantem interfecerit, quum prius Tritonia vocaretur a Tritone palude, ubi primum visa est. Vel a πάλλω vibro, quatio: eo quod hastam vibrare consueverit docueritque. Vel a saltatione in armis, nam vel sese a terra attollere, vel manibus aliquid afferre dicimus πάλλειν & πάλλεσθαι, id est vibrare, agitareque & agitari, & saltationem perpeti. Alii a Pallante patre dictam volunt, quem illa interemit virginitatem suam vitiare conantem. Hanc Cic. 3. de Nat. Deor. 53. Belli inventricem & principem esse dixit. Proinde a nonnullis Bellona vocata fuit, soror scilicet & auriga Martis, dicente Stat. 7. Theb. 73.

— regit atra jugales
Sanguinea Bellona manu, longaque fatigat
Cuspide. Quin & virgo fingitur, & innupta, unde Virg. 2. Æn. 31.
Pars stupet innuptæ donum exitiale Minervæ. Minerva autem cur dicta sit, V. suo loco. Palladis templum apud Milesios admirandum fuit, ut scribit Herod. lib. 1.

Nata Tonantis inclyta Pallas, Senec. Agamemn. 5.
Rami Palladis, Olivæ rami, quæ Palladi sacra fuit. Virg. 7. Æn. 154.
Armisonæ Palladis sancta numina. Virg. 3. Æn. 544.
Alma Pallas Tritonis. Lucret. lib. 6. 750.
Armata. Senec. Agamem. 6.
Armisona. Valer. 1. Argon. 73.
Bellica. Ovid. 5. Met. 46.
Belligera. Senec. Herc. fur. 11.
Doctissima. Cic in Arat. v. 302.
Innuba. Valer. 1. Argon. 87.
Severa. Stat. 1. Silv. 6. 1.
Tetrica. Claud. 2. in pr. Conf. Stilich. 275.
Tritonia. Virg. 5. Æn. 704.
Tritonia, armipotens, Gorgophora, Pallas, Minerva. Cic. Anteq. iret. in exsil. 24.
Pallas pro Oleo, per Metonymian. Ovid. 4. Trist. 5. 4.

Ut vigil infusa Pallade flamma solet.

Pingui Pallade tingere membra, Ungere olivo. Ovid. 19. Epist. 44.
Vestæ aliquando hoc nomen tribui observat Spanh. ad Callim. p. 588. conf. Propert. 4. 4. 43.
Pallas, etiam Paludis nomen est in Africa.

PALLĂDIUS, a, um. Adj. [Παλλάδιος] Quod est Palladis. Unde Palladium forum Romæ, quod erat propinquum templo Palladis. Ovid. 17. Epist 133.

Nec te Palladios, nec te Junonis honores, &c. Idem 1. de Arte Am. 727.

Et tu Palladiæ petitur cui fama coronæ. i. e. Qui contendis ad titulos magnæ eruditionis.

Arbor Palladia. i. e. Oliva. Sil. 1. 238.
Arces Palladiæ, Athenæ, Ovid. 7. Met. 399.
Ars Palladia. Propert. lib. 3. 7. 42.
Latices Palladii, Olivum. Ovid. 8. Met. 275.
Opus Palladium, Ars fabrilis. Phædr. 4. 6.
Puppis Palladia, Argo. Valer. 8. Argon. 292.
Silva Palladia vivacis olivæ. Virg. 2. Georg. 181.

PALLĂDIUM, i. n. [Παλλάδιον] Dimin. fuit in urbe Trojana antiquissimum, cælo quondam, ut perhibebant, delapsum Palladis simulacrum, e ligno sculptum, movens oculos atque hastam, quam manu gestabat, ut scribit Servius. Nam quum apud Trojam in honorem Palladis arx, & in ejus summo templum illi ædificaretur, e cælo cecidit, & locum sibi in eo templo delegit, nondum cooperta æde: moxque ab Apolline redditum est oraculum, ejus civitatis futurum exitium, si id simulacrum extra mœnia portaretur. Quod Ovid. in 6. Fast. 420. est elegantissime persequutus. Quo factum est, ut tempore belli Trojani Diomedes & Ulysses cuniculis, vel, ut alii dicunt, per cloacas ascenderint in arcem, & occisis custodibus simulacrum sustulerint: ideo autem id negotium his potissimum datum, quia cultores fuerunt Minervæ. Servius apud Virg. 2. Æn. 162.

Omnis spes Danaum, &c. Romæ postea in templo Vestæ asservatum est ut pignus imperii. Hujus meminit Herodianus 1. 14. 7. V. Virg. l. c. Lucan. 9. 994. Liv. 5. 22. Sil. 13. 47. & ibi Drakenb. conf. Cæl. Rhodig. Lect. Antiq. 28. 9. vel Lex. Pitisc. Arnobius l. 4. tradit Gentiles ipsos prodidisse Palladium compactum esse ex Pelopis reliquiis; hoc est, ex ossibus Pelopis a Scytha quodam fabricatum & Trojanis venditum, ut interpretatur Jul. Firmic. de Error. Prof. Relig. p. 31. ed. Oisel. V. Camerar. Cent. Hor. Subc. cap. 60. & Barth. Adverf. 60. 2. Alex. Neapol. Gen. Dier. 28. 6. Natal. Com. Mythol. 4. 5. Tomasinus de Donariis p. 33. innumera ex ligno in urbe Palladia fuisse asserit. Cic. pro Milon. 33. Exhibe quæso, Sexte Clodi, librarium illud legum vestrarum, quod te aiunt eripuisse e domo, & ex mediis armis, turbaque nocturna, tanquam Palladium, sustulisse.

Cæleste Palladium. Sil. lib. 13. 50.
Furta Palladii. Virg. 9. Æn. 151.
Palladium, Forum Athenis ubi de cæde non voluntaria agebatur.

PALLĒNĒ, es. f. [Παλλήνη] Regio est in litoribus Macedoniæ juxta Sithoniam, ut ostendit Herodotus lib. 7. in qua civitas est Potidæa. Est & urbs ejusdem nominis in Achaia. Virg. 4. Georg. 390.

Hic nunc Emathiæ portus, patriamque revisit Pallenen.

Alta Pallene. Senec. Herc. fur. 978.
Hyperborea. Ovid. 15. Met 357.

PALLENÆUS, a, um. Adj. [Παλληναῖος] ut,
Triumphi Pallenæi, Macedonici. Stat. 4. Silv. 2. 56.

PALLENENSIS, e. Adj. ut Isthmus Pallenensis, Macedoniæ regio, in qua est Cassandria colonia. Plin. lib. 4. cap. 10.

PALLEO, V. PALLOR.

PALLIASTRUM, PALLIATUS, PALLIO, PALLIOLATIM, PALLIOLATUS, PALLIOLO, PALLIOLUM, V. PALLIUM.

PALLIUM, i. n. [ἱμάτιον, περιβόλαιον] dictum est, quod palam sit & foris. Sub eo enim Tunica sumebatur, longe lateque diffusum, & viris, mulieribusque conveniens. Proprie autem Græcus habitus. Unde Palliati Græci dicti sunt, & Comœdiæ palliatæ, quæ sunt secundum ritus & habitus hominum palliatorum Græcorum. Auctores Donatus & Diomedes. Suet. in Aug. cap. 98. n. 5. Sed ceteros continuos dies inter varia munuscula, togas insuper, & pallia distribuit, lege proposita, ut Romani Græco, Græci Romano habitu uterentur. conf. Claud. 15.
Pallium quoque proprium erat philosophorum. Gell. lib. 9. cap. 2. Video, inquit Herodes, barbam & pallium, philosophum nondum video.
Pallia, inter communia vestimenta annumerantur Ulpiano, quæ promiscua appellat Tacit. lib. 3. Ann. 53. extr. Promiscuas viris & feminis vestes. Plura de Pallio V. apud Baysium de Re Vest. cap. 13. conf. Ferrar. 2. 4. 4.
Palliis etiam in lecto utebantur. Ovid. 1. Amor. 2. 2.

— nec in lecto pallia nostra sedent. Juven. 6 Sat. 235.
Advocat Archigenen, onerosaque pallia jactat.

Tunica & pallium. Cic. 6. Verr. 54. In hac officina majorem partem diei cum tunica pulla sedere solebat & pallio. Quibus verbis Verrem Romanum habitum contra Prætoris dignitatem deposuisse declarat.
De Pallio Imperatorio, Nuptiali, Philosophorum, Puerorum & Servorum, V. Lex. Pitisc.
Misellum pallium. V. MISER.
Purpureum. Cic. 7. Verr. 31.
Serica. Stat. 3. Silv. 4. 89.
Amictus pallio. Cic. 3. de Orat. 125.
Attollere pallium. V. ATTOLLO.
Colligere. in COLLIGO.
Conficere. Cic. 3. de Orat. 125.
Conjicere in collum. Plaut. Epid. 2. 2. 10.
Demissa terræ. Ovid. 3. Amor. 2. 25.
Injicere alicui. Cic. 3. de Nat. Deor. 83. Aureum ei detraxit amiculum, &c. eique laneum pallium injecit. V. INJICIO.
Sumere pallium. Cic. pro Rabir. Post. 26.

Tegere

Tegere corpus pallio. Cic. 2. de Divin. 143.
Tunica pallio propior. Plaut. Trinum. 5. 2. 30. Allegoria proverbialis, qua significatur, Ex amicis nos aliis magis esse devinctos: neque parem omnium habendam esse rationem. Ex Erasmo.
A toga ad pallium. Tertull. in lib. de Pallio cap. 5. pr. Hæc nimirum indignitas erit a toga ad pallium. Proverbii speciem habet, cujus duplex erit usus: vel quum ad diversum with vitæ genus sese contulerit aliquis: vel quum a fortuna honestiore ad humiliorem, velut si quis ex aulico fiat monachus, aut e præfecto pædagogus, e consule rhetor. Erasm.

PALLIO, [καλύπτω] āre. usurpavit Apulejus, pro Tegere & celare: Nec palliari, inquit, tam aperta res potest.

PALLIĀTUS, a, um. Adj. [τεβεννοφόρος] Pallio indutus. Cic. pro Rabir. Post. 15. Itaque objicias licet quam voles sæpe palliatum fuisse.
Judex modo palliatus, modo togatus. Cic. 5. Philipp. 14. Suet. Cæs. 48.

PALLIŌLUM, i. n. dimin. [ἱματίδιον] Laneum erat ad caput tegendum, ut ait Perottus. Ovid. 1. de Arte Am. 733.
— nec turpe putaris,
Palliolum nitidis imposuisse comis. Plin. lib. 16. cap. 8. Quidam aliter epithymum tradunt sine radice nasci, tenui similitudine pallioli.
Palliolum, pro ipso Pallio. Cic. 3. Tusc. 56.
Sæpe est etiam sub palliolo sordido sapientia. Ex Cæcilio.
Pro veste quavis Juven. 3. Sat. 94.
— vel Dorida nullo
Cultam palliolo.

PALLIŌLO, āre. Idem, quod Palliare. Cæcil. apud Non. 2. 624.

PALLIOLĀTUS, a, um. Partic. [τριβωνιδωτός] Palliolo indutus. Suet. de Claud. cap. 2. Palliolatus novo modo præsedit. ubi Interpp. vide. Martial. lib. 9. 34.
Hanc volo quæ facilis, quæ palliolata vagatur.

PALLIOLĀTIM, Adv. [τριβωνιδόν] Plaut. Pseud. 5. 1. 29. Sed palliolatim amictus sic hac incessi ludibundus. i. e. Palliolo operto capite.

PALLIASTRUM, [τριβώνιον] Rude ac vile pallium. Apul. 1. Met. p. 104. Ecce Socratem contubernalem meum conspicio: sedebat scissili palliastro semiamictus. V. Ferrar. de Re Vest. 2. 4. 14.

PALLOR, ōris. m. [ὠχρὸς, ὠχρίασις] quasi Pellis livor. Plin. lib. 14. cap. 22. Hinc pallor, & genæ pendulæ.
Simillimus buxo pallor. Ovid. 11. Met. 417.
Pallor anni continuus. Plin. lib. 2. cap. 30.
Pallor & invidia. Plin. lib. 28. cap. 9.
Pallor & tremor. Cic. 4. Tusc. 19. Ex quo fit ut pudorem rubor, sic terrorem pallor, & tremor, & dentium crepitus consequatur.
Albus. Hor. Epod. 7. 15.
Exanimis. Stat. 12. Theb. 739.
Gelidus. Stat. 1. Achil. 158.
Luridus. Ovid. 4. Met. 267.
Luteus. Hor. Epod. 10. 16.
Tacitus. Ovid. 6. Fast. 19.
Capere pallorem vasa dicuntur. Columel. lib. 12. cap. 50.
Figit gelidus pallor Nereida. Stat. 1. Achil. 158.
Fugat ruborem pallor. Sen. Med. 11. 3.
Inficit ora. Hor. Epod. 7. 15.
Notare aliquem pallore, Lucan. lib. 8. 55.
Obit ora pallor. Ovid. 11. Met. 418.
Occupat ora. Virg. 4. Æn. 499.
Tinctus viola pallor amantium. Hor. 3. Carm. 10. 14.
Pallores. Lucret. lib. 4. 337.
Quæ contage sua palloribus omnia pingunt.

PALLOR, Deus ita dictus, a Tullo Hostilio templo donatus. Liv. 1. 7. conf. Lactant. 1. 20. & Dempster. in Rosin. Ant. p. 72.

PALLĬDUS, a, um. Adj. [ὠχρίας, ὠχρὸς] ut, Pallidus color. Plin. lib. 10. cap. 33.
Aconita pallida. V. ACONITUM.
Aurora. Virg. 1. Georg. 446.
Corpora. Ovid. 15. Met. 627.
Cortice pallido arbor. Plin. lib. 12. cap. 7.
Folium. Senec. Hippol. 6.
Frigora, Ab effectu. Stat. 5. Silv. 1. 128.
Membra pallidiora nova cera. Ovid. 1. de Pont. 10. 28.
Mulier. Horat. 1. Serm. 2. 129.
Ora buxo pallidiora gerere. Ovid. 4. Met. 134.
Orbis Phœbi pallidus. Ovid. Rem. Amor. 256.
Piper pallidum. Plin. lib. 12. cap. 7.
Regio pallida, Infernum. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 326.
Statua inaurata pallidior. Catul. ad Juvencium, 79. 4.
Stellæ pallidissimæ. Plin. 2. 25.
Semel rubidus, decies pallidus. Parœmia est, quam Suidas admonet dici de iis qui mutuum accipiunt, quos necesse est crebro tum rubescere pudore, tum metu pallescere. Rubescere dum petunt mutuum, pallescere dum solvendo non sunt, & metuunt ne trahantur in jus aut in nervum.

PALLĬDŬLUS, a, um. Adj. dimin. [ὑπόχλωρος] Catul. ad Ortalum, epig. 63. 6.
Pallidulum manans alluit unda pedem. conf. Spart. Hadr. 25. extr.

PALLEO, ui, [ὠχριάω] ēre. Pallidum esse. Cic. 2. Philip. 84. Non dissimulat, P. C. apparet esse commotum; sudat, pallet.
Amans omnis palleat. Ovid. 1. de Arte Am. 729.
Dies pallet. Lucan. lib. 7. 178.
Genæ pallent languido candore. Senec. Hippol. 6.
Labra palluerant. Propert. lib. 4. 9. 28.
Ora pallent. Tibul. lib. 3. 5. 25.
Saxum palluit auro. Ovid. 11. Met. 110.
Seges pallet. Ovid. 1. Fast. 688.
Venæ pallent amisso sanguine. Ovid. 2. Met. 524.
Quoniam pallet, necesse est ægrotasse. Auct. ad Heren. 2. 25.
Amore argenti pallere. Hor. 2. Serm. 3. 78.
Colore exsangui. Ovid. 3. Trist. 1. 55.
Metu pallens. Ovid. 13. Met. 74.
Timore. Ovid. 2. Fast. 468.
Pallere, cum Accusativo. Propert. lib. 1. 15. 39.
Quis te cogebat multos pallere colores?
Pallere Eupolidem. Pers. 1. Sat. 124.
Iratum Eupolidem prægrandi cum sene palles. Audacter dictum est, ut si diceres, Pallere pallorem, quod significat, qui palles, quod tam impense illis poetis operam impenderis, ut decolorem contraxeris insano labore vultum: vel, Pallorem studio & assiduitate legendi Eupolidis comœdias contractum palles. Sed jus suum poetæ tenent, ut licenter multa loquantur. Meminit Turnebus.
Viride pallens. Plin. lib. 37. cap. 8.
Pallere, pro Timere. Hor. 3. Carm. 27. 27. — scatentem
Belluis Pontum, mediasque fraudes Palluit audax.
Pallendum, Passiv. Quintil. 7. extr. p. 654. Burm. Vigilandum ducat, iterum enitendum, pallendum.

PALLENS, entis. Partic. [ὠχρῶν] ut,
Animæ pallentes. Virg. 4. Æn. 43.
Brachia. Ovid. 7. Met. 345.
Collum. Ovid 10. Met. 381.
Curæ pallentes, Quæ reddunt hominem pallidum. Martial. lib. 11. 7.
Hedera. Virg. 3. Ecl. 39.
Herbæ. Ovid. 2. Fast. 425. al. Pollentes.
Imago. Ovid. 13. Epist. 119.
Membra. Ovid. 11. Epist. 77.
Morbi. Virg. 6. Æn. 275.
Ora. Virg. 10. Æn. 822.
Oscula. Valer. 4. Argon. 701.
Puellæ terrore. Ovid. 3. de Arte Am. 487.
Regna. Sil. lib. 13. 408.
Simulacra. Lucret. lib. 1. 124.
Sulphurata pallentia. Martial. lib. 1. 125.
Taurus pallens multa ferrugine. Valer. 1. Argon. 770.
Violæ. Virg. 2. Ecl. 47.
Vultus. Senec. Troad. 4.

PALLESCO, [ὠχριάομαι] ēre. Pallidum fieri. Plin. lib. 19. cap. 10. Et ocimum sub Canis ortu pallescit.
Curis pallescere. Propert. lib. 1. 13. 7.
Nulla pallescere culpa, Timere. Hor. 1. Epist. 1. 61.
Flamma pallescit. Valer. 7. Argon. 586.
Frondes pallescunt. Ovid. 3. de Arte Am. 704.
Stellæ pallescunt subito. Claud. in Gigant. 9.

PALLESCENS, entis. Partic. Plin. lib. 9. cap. 17. de mullo, Rubentium squamarum multiplici mutatione pallescentem.

PALMA, æ. f. [παλάμη] Planum illud & ex parte concavum manus, quod in digitos desinens decore patet: ut ait Perottus. Cic. in Orat. 113. Quum autem diduxerat, & manum dilataverat, palmæ illius similem eloquentiam esse dicebat. Idem 3. Off. 38. Ibi quum palam hujus annuli ad palmam converterat, a nullo videbatur, ipse autem omnia videbat: idem rursus videbatur quum in locum annulum inverterat. Poetæ pro Manu ponunt, ut
Dextra palma. Cic. in Arato, 52.
Hæc dextram Cephei dextro pede pellere palmam
Gestit, &c.
Porrecta palma ferire. Plaut. Cas. 2. 6. 53.
Teneræ palmæ. Virg. 2. Æn. 406.
Sceptriferæ. Sil. lib. 17. 141.
Tremulis amplecti aliquid. Ovid 5. Met. 103.
Arcent vincula teneras. Virg. 2. Æn. 406.
Contundere faciem plana palma. Juven. 13. Sat. 128.
Evinctis attollit brachia palmis. Virg. 5. Æn. 364.
Extendere palmas. Sil. lib. 17. 471.
Exutæ vinclis palmæ. Virg. 2. Æn. 153.
Ferire pectora palmis. Senec. Troad. 1.
Hausta aqua duabus palmis. Ovid 2. Fast. 293.
Laxantur vincula astrictis. Lucan. lib. 2. 516.
Pandere palmas. Lucret. lib. 5. 1199.
Percussit indignis pectora. Ovid 10 Met. 723.
Percussit marmoreis pectora, Candidis. Ovid. 3. Met. 481.
Sonuerunt adductis pectora. Ovid. 10. Epist. 15.
Sustulit undam cavis palmis de flumine. Virg. 8. Æn. 69.
Sustulit palmas ad sidera. Virg. 2. Æn. 153.
Tendere invalidas alicui. Virg. 4. Georg. 498.
Tendere ambas. Virg 10. Æn. 845.
Tendens duplices ad sidera. Virg. 1. Æn. 97.
Tendens pias ad sidera. Valer. 1. Argon. 80.
Tendere utrasque. Virg. 5. Æn. 685.
Tollens madidas ad sidera. Stat. 10. Theb. 330.
Trementes tendere. Claud 3 de Rapt. Proserp. 109.
Vincire palmas catena. Sil. lib. 17. 143.
Vocat passis palmis numina. Virg. 3 Æn. 263.
Ignem palma. Proverbium, dici solitum siquando protinus aliquid effet intellectum a quopiam: ut si scommate dicto statim sentiat aliquis in se dictum. Sumptum videtur ab iis, qui per lusum ignem admovent manibus alienis, qui subito sensu excitati, resilire solent, risumque movere spectantibus.
Palma, Latior remi pars, & ipse Remus. Catul. Argon. 62. 7.
Cærula verrentes abiegnis æquora palmis. conf. Vitruv. 10. 8.
Ceteræ hujus vocis significationes, quæ non videntur Metaphoræ ejusdem, una cum derivatis infra sequuntur.

PALMULA, æ. f. dimin. a Palma manus.
Palmula, Manus exigua. Apul. 3. Miles. p. 138. Elmenh. Unguedine palmulis suis adfricata. Idem lib. 8. p. 205. Decora brachia sævientibus palmulis converberat.
Palmulæ, Pennæ majores avium. Apul. Florid. 2. Intimas plumulas & extimas palmulas.
Palmula, Extrema pars remi in modum palmæ protenta. Virg. 5. Æn. 163.
Quo tantum mihi dexter abis? huc dirige cursum,
Litus ama, & lævas stringat sine palmula cautes. Servius.
Volare palmulis. Catul. de phaselo, 4. 4. Vitruv. 10. 8. Turneb. Adverf. 3. 7.

PALMŬLĀRIS, e. Adj. Martian. Capell. 2. Frictuque palmulari madida detergit ora.

Palmipes, edis. [στεγανόπους] Planos & ad palmæ similitudinem habens pedes: unde Anseres & omnes fere aquaticæ aves, Palmipedes dicuntur. Plin. lib. 11. cap. 47. Avium aliæ digitatæ, aliæ palmipedes. V. etiam in Palmus.

Palmo, are. Palma signum & notam imprimere. Quintil. in declamatione 1. Cæci p. 31. Burm. Præterea quum manus ex parte, qua palmare vestigium potest, plicetur in capulo, &c. Et paulo post, Tuus autem, qui palmatur est paries, vestigium ejus partis ostendit. Et sæpius ibidem. Palmare est etiam Adulari, palma blandiri. Cic. 10. Fam. 33. Palmarer plane necesse erat. al. Palparer rectius.

Palmatus, a, um. Partic. ut, Palmatus sanguine paries. Quintil. Decl. 1. p. 30. V. in ipso verbo.
Cervi palmati, Velut palmis instructi. Jul. Capitolinus in Gordiano seniore cap. 3. extr. In qua pictura etiam nunc continentur cervi palmati ducenti, mistis Britannis. Rhangiferos intelligit, quibus cornua veluti palmis ramosa etiam Cæsar tribuit. de Bell. Gall. 6. 62.

Palma, æ. f. [Φοῖνιξ] a Palmæ manus similitudine, arbor quoque illa nobilis, quam Phœnicem vocant Græci, dicta, quod comam in cacumine habeat circumextensam, & ramos in digitorum modum protensos. Non cedit ponderi, sed surgit adversus pondus. Ideo victoribus traditur præmio, quod non cesserint, sed pertinaces in certamine perstiterint. V. Gellium lib. 3. cap. 6. Plin. lib. 16. cap. 42. Et palmæ arbor invalida: in diversum enim curvatur. At populus contra omnia inferiora pandatur, palma e contrario fornicatur. Sexu dignoscitur hoc arborum genus, & quædam quasi connubia exercet. De quo Ammian. 24. 3 & Philostrat. l. 1. Icon. in Paludibus. conf. Claud. oe Nupt. Honor. v. 66.
Pro Dono victoribus apud Græcos primo, dein apud Romanos in Circensibus cessit. Liv. 10. 47. Suet. Neron. cap. 5.
De Palma arbore ejusque ramis & dactylis in nummis. V. Spanh. de Usu & Pr. Num. diss. 6. p. 335. sq.
Arbusto palmarum dives Idume. Lucan. lib. 3. 216.
Agrestium palmarum multitudo in Sicilia. Cic. 7. Verr. 86.
Ardua palma nascitur. Virg. 2. Georg. 67.
Procera & tenera. Cic. 1. de Legib. 2. Homericus Ulysses Deli se proceram & teneram palmam vidisse dicit, hodie monstrant eandem.
Viridis. Ovid. 2. de Arte Am. 3.
Umbrosa. Juven. 15. Sat. 76.
Palma, Fructus palmæ arboris, qui & Palmula dicitur. Plin. lib. 13. cap. 4. Alexandri milites palmis viridibus strangulati sunt.
Rugosæ. Ovid. 8. Met. 674.
Palma, Elata, quam Abietem putavit. Plin. 12. 28.
Palma, Signum victoriæ, & Victoria ipsa. Plutarchus, In certaminibus palmam signum esse placuit victoriæ, quoniam ingenii ejusmodi lignum est, ut urgentibus, opprimentibusque non cedat. Curt. 9. 2. 29. Tot bellorum palmæ laureæque. i. e. Tot victoriæ.
Palma, Causam certaminis aliquando significat, auctore Donato. Ter. in prol. Phorm. 17.
— in medio omnibus
Palmam esse positam, qui artem tractant musicam.
Contentio ingens palmæ. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Gloria palmæ, Victoriæ. Virg. 3. Georg. 102.
Dubia. Juven. 11. Sat. 179.
Lemniscata. V. Lemnisci.
Nobilis. Hor. 1. Carm. 1. 5.
Stolidæ cupido palmæ. Ovid. 6. Met. 50.
Victrices. Lucan. ad Pison. 31.
Urbana palma. Cic. 11. Philipp. 11. Sexta palma urbana etiam in gladiatore difficilis.
Accipere palmam. V. Accipio.
Adepta. V. Adipiscor.
Apprehendere palmam avidissime. V. Apprehendo, & Avidus.
Ambire palmam histrionibus. V. Ambio.
Dare palmam alicui consilio. Ter. Heaut. 4. 3. 31.
Huic equidem consilio palmam do, hic me magnifice effero. Quasi dicat, Mihi magis probatur consilium istud. Sive, Ceteris consiliis istud unum præfero.
Deferre palmam alicujus rei alicui. Cic. 2. de Orat. 227. Admiror te in eo genere tribuisse tantum, & non hujus rei quoque palmam, ut ceterarum, Crasso detulisse.
Donare aliquem palma. Ovid. 2. de Arte Am. 3.
Ferre palmam, Victorem esse. Cic. 4. Att. 14. Ne diutius pendeas, palmam tulit.
Habeant hanc palmam ex innocentis cruore. Cic. Anteq. iret. in exsil. 30.
Parare palmam. Catul. in Carm. Nupt. 60. 11.
Petere. Liv. 28.
Relinquere palmam alicui. Virg. 5. Æn. 472.
Reservare alicui. Cic. de Senect. 19. Quam palmam utinam dii immortales tibi, Scipio, reservent.
Tertiam ad palmam venire. Plin. lib. 14. cap. 6. Ad tertiam palmam varie venere, Albana, &c. i. e. Ad tertiam bonitatem & notam. De uvis. Budæus.
Palmæ, plur. pro Victoriis. Cic. pro Rosc. Amer. 84. De Capitone post viderimus: si, quemadmodum paratum esse audio, testis prodierit; tum alias quoque suas palmas cognoscet. [Tanquam de gladiatore noto loquitur. Palmas autem facinorum intelligit. V. loca sq.
Infames. Cic. pro Rosc. Amer. 99.
Plurimarum palmarum homo. Cic. pro Rosc. Amer, 17. Homines ejusmodi, alter plurimarum palmarum, vetus ac nobilis gladiator, habetur. h. e. Qui sæpius vicit, vel potius occidit homines.

Palmula, æ. f. dimin. [ταρσωτὸς βάλανος, ψὴν, φοῖνιξ] Caryotæ dicuntur, sive Dactyli. Varro 1. R. R. cap. 67. Nucem juglandem, & palmulam, & ficum Sabinam quanto citius promas jucundiore utare. Suet. Aug. cap. 76. Panem & palmulas gustavimus. Sulp. Sever. Dial. 1. cap. 7. Cum plenam palmulis manum obtulisset, accurrit bestia accepitque.

Palmesia, orum. n. pl. Vina quæ a palma una sunt enata. Plin. 14. 6.

Palmetum, i. n. [Φοινικὼν] Locus palmis consitus, & in quo frequentes sunt palmæ. Plin. lib. 6. cap. 28. Numerosissimos esse Homeritas, Minæis fertiles agros palmetis, arbustisque, &c.
Pinguia palmeta. Hor. 2. Epist. 2. 184.
Palmetis consita terra. Plin. lib. 5. cap. 14. conf. Justin. 36. 3. 4.

Palmeus, a, um. Adj. [φοινίκινος] Quod est ex palma arbore. Columel. lib. 5. cap. 5. M. Columella, &c. agricola Bæticæ provinciæ, sub ortu Caniculæ palmeis tegetibus vineas adumbrabat.
Vinum palmeum, capiti noxium. Plinius lib. 24. cap. 17.
Tabulæ palmeæ. Vitruv. 10. 20.

Palmiceus, a, um. Adj. ut, Sporta palmicea. Sulp. Sever. Dial. 1. cap. 5. & 7. i. e. Ex palmarum foliis texta.

Palmosus, a, um. Adj. [φοινικώδης] Quod est palmis abundans. Virg. 3. Æn. 705.
Teque datis linquo ventis, palmosa Selinis.
Toga palmosa Liv. 10. 7. V. seq. dict.

Palmatus, a, um. Adj. Palmis ornatus. ut Lapides palmati. Plin. 36. 18.
Toga palmata, [φοινικωμένη τήβεννος] a Palma in ea intexta, inquit Budæus, proprie triumphantium fuit, quam merebantur hi qui de hostibus palmam reportassent. Alii a latitudine clavorum dictam volunt palmatam, quæ nunc a genere picturæ, picta appellatur. Martial. lib. 7. 1.
Palmatæque ducem, sed cito, redde togæ. V. Ferrar. de Re Vest. 1. 2. 8.
Tunica palmata. Liv. 10. 7.
Vestis palmata. Sidon. Gratiar. act.

Palmaris, e. Adj. [νικητικὸς] ut, Palmaris statua, quæ alicui propter victoriam ponitur. Cic. 6. Philipp. 15. Sed illa statua palmaris, de qua, si meliora tempora essent, non possem sine risu dicere.
Sententia palmaris, Palma digna. Cic. 1. de Nat. Deor. 20. Sed illa palmaris quidem, quod qui non modo natum mundum introduxerit, sed etiam manu pæne factum, &c. De sententiis philosophorum loquens.

Palmarius, a, um. Adj. [νικητικὸς] Quod est palma dignum. Ter. Eun. 5. 4. 8. — tum hoc alterum,
Id vero est quod ego mihi puto palmarium.

Palmarium, i. n. Salarium victoriæ. Ulpian. in l. 1. §. Si cui. D. de extraordin. cognit. Etsi nomine palmarii cautum sit: sic tamen, &c.

Palmifer, era, erum. [φοινικοφόρος] ut,
Arabes palmiferi. Ovid. 10. Met. 478.
Idume palmifera. Sil. lib. 3. 600.
Pharos palmifera. Ovid. 2. Amor. 13. 8.

Palmiger, era, erum. Adj. Idem. ut, Nemea palmigera. Plin. 31. 4.

Palmiprimus, a, um. Adj. Palmiprimum vinum quid sit, & quomodo ex fico fiat, docet Plin. lib. 14. cap. 16. [In MSS. est Parnu primum, teste Hard. Græcum sane videtur vocabulum expressisse Plinius, non Latinum.

Palma, æ. f. in vite. Varro de R. R. lib. 1. cap. 31. Ejuncidum enim sarmentum propter infirmitatem sterile, neque ex se potest ejicere vitem, quam vocant minorem flagellum, majorem etiam unde uvæ nascantur, palmam. Prior, littera una mutata, declinata a venti flatu, similiter flabellum ac flagellum: posterior quo ea vitis immittitur ad uvas pariendas, dicta primo videtur a pariendo parilema: exin, mutatis litteris, ut in multis, dici cœpta palma. Columel. lib. 3. cap. 17. extr. Quidquid residui fuit ex vetere palma, per ipsam commissuram, qua nascitur materia nova, resecuerunt, atque ita cum suo capitulo sarmentum depresserunt. Palma, i. e. Vite, interprete Beroaldo. Idem lib. 4. cap. 15. Sequente deinde anno insecatur superior pars curvaturæ, usque ad medullam, ne totas vires matris propagatum flagellum in se trahat, & ut paulatim condiscat suis radicibus ali: bima deinde præciditur proxime palmam, quæ ex arcu summissa est.

Palma, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Oppidum est in Hispania.
Est item Palma, civitas in majori Baleari. Nunc vulgo dicitur *Mallorca* civitas, ut scribit Olivarius in Melam.

Palmaria, æ. f. [Παλμαρία] Insula ultra Tiberina ostia in mari Tyrrheno. Varro lib. 3. de R. R. 5. Hoc ita fieri apparet in insulis propinquis Pontiis, Palmariæ, Pandatariæ.

Palmatias, V. Palmos.

Palmes, itis. m. [κλῆμα, ὄρχος] Vitis proprie est, quod arboris surculus: nempe Lignum illud, quod ex ipsa stirpe quotannis emergit, & gemmas producit, quæ deinde in virgulas abeunt, & palmæ cujusdam digitos faciunt. Plin. lib. 17. cap. 22. Sic duo genera palmitum: Quod e duro exit, materiamque in proximum annum promittit, pampinarium vocatur: at ubi supra cicatricem est, fructuarium. Alterum ex anniculo palmite, semperque fructuarium relinquitur sub jugo. Et qui vocatur custos: hic est novellus palmes, non longior tribus gemmis, proximo anno materiam daturus, si vitis luxuria se consumpserit.
Nemorosus palmite Gaurus. Stat. 3. Silv. 1. 147.
Feri palmites. Columel. lib. 10. 14.
Focaneus palmes. Columel. 4. 24.
Gravidus. Ovid. 1. Fast. 152.
Lætus palmes se agit ad auras. Virg. 2. Georg. 364.
Opaco palmite baccæ. Claud. de Nupt. Honor. 217.
Orbi. Columel. lib. 4. cap. 27.
Citare palmitem. V. Cito.
Ferre musta e palmite. Ovid. 4. Fast. 894.
Movetur gemma de palmite. Ovid. 3. Trist. 12. 13.
Palmes & Pampinus, pro eodem. Columel. lib. 4. cap. 17. Item si oculi singuli sub jugo binos pampinos emiserint, quamvis largos fructus ostendant, detrahendi sunt eis singuli palmites, quo lætior, quæ superest, materia consurgat. [Quin potius Pampini partem hic facit palmitem.
Palmes, pro flagello vitis. Columel. lib. 4. cap. 21. Hæc brachia sat erit interim singulis palmitibus in fructum summitti.

Palmo, [ἱστίζω] are. Materias alligare: verbum a Palmitibus ductum. Columel. lib. 11. cap. 2. Ceterum palmare, id est materias alligare, hoc tempore non expedit. Loquitur de vite ad palum alliganda.

Palmos, [παλμὸς] Particulæ alicujus in corpore palpitatio contra naturam, per vicem modo eam attollens, modo deprimens, fitque quandoque in sola cute, quandoque & in subjectis ei musculis, quæ si magna fuerit, membrum quoque universum secum diutius saliendo trahit. Latinorum nonnulli Græcum nomen exprimentes, Saltum vocant.

Palmicus, a, um. Adj. [παλμικὸς] Palmicum augurium, quod ex vibrata salitione oculi fiebat. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 13. In Cappadocia ex myrrhinis virgis, in Scythia ex salignis humi constratis, alii ex vibrata salitione oculi, quod augurium palmicum: in Lycia ex piscibus, &c.

PALMATIAS, æ. m. [παλματίας] Motus quo terra quatitur. Apul. de Mundo, p. 65. Elmenh. Palmatiæ appellantur, quorum pavitatione illa, quæ trepidant, fine inclinationis periculo nutant.

PALMUS, i. m. [σπιθαμή] Menfuræ genus. Eft autem duplex, inquit Budæus, Major, duodecim digitorum, Græce σπιθαμή vocatur: & Latinis etiam Dodrans, cujus exemplum apud Plin. lib. 7. cap. 3. Minor, digitorum quatuor, five pollicum trium, παλαιστή Græce dicitur, V. Lex. Pitifc. conf. Vitruv. 7. 4. & ibi Philandr.
Palmum, neutro genere etiam dicitur. Vitruv. lib. 2. cap. 3. Doron autem Græci appellant palmum, quod munerum datio Græce δῶρον appellatur. Id autem femper geritur per manus palmum. [Qui hinc eliciant hanc vocem n. g. poni, non intelligo, quum fit utrobique Accuf. fing. m. g. Gloff. Lat. Gr. Palmum, ψηλαφητόν. Etfi ibi quid Græcæ vocis fit nefcio.

PALMARIUS, a, um. Adj. [σπιθαμιαῖος] Quod eft palmi unius. Columel. lib. 8. cap. 3. Per fpatia palmaria modicis forantur cavis.

PALMARIS, e. Adj. [σπιθαμιαῖος] Idem. Varro 1. de R. R. cap. 35. Rofa etiam conciditur radicitus in virgulas palmares. V. fupra in PALMA.

PALMIPEDALIS, e. Adj. [σπιθαμοπόδιαῖος] Menfura unius pedis & palmi. Columel. lib. 3. cap. 19. Nam in clivofis, ubi terra decurrit, potelt malleolus palmipedalis deponi. Vitruv. 10. 20.

PALMIPES, edis. c. Idem. Plin. lib. 17. cap. 20. Populus alba feritur bipedaneo paftinatu, talea fefquipedali, biduo ficcata, palmipede intervallo, terra fuperinjecta duorum cubitorum craffitudine.
Aliam fignificationem V. in PALMA.

PALMYRA, æ. f. [Παλμύρα] Syriæ urbs inter Romanorum ditionem fita, & Parthorum, ut eft auctor Ptolemæus lib. 5. cap. 15. Hinc

PALMYRENUS, a, um. Adj. [Παλμυρηνός] ut, Palmyrenæ folitudines, ufque ad Petram urbem & regionem Arabiæ Felicis appellatæ pertinent; funt autem ad Hierapolin. Plin. lib. 5. cap. 25. & 26. In defertis Syriæ, Idem Plin. lib. 6. cap. 26. & 28.

PALMYRENSES, ium. m. pl. Populi iidem. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 2.

PALMYTIUS, Ægyptiorum deus, ut eft apud Hefychium, inquit Lilius 1. Syntag.

PALOR, [περιφέρομαι] ari. dep. Paffim vagari: ficuti faciunt qui lento gradu, difperfique labrufcas quærunt. Liv. 5. 44. Jam obfidionis tædio victi abfcedunt, vagique per agros palantur, cibis vinoque raptim haufto repleti. Hoc verbum quidam a Palam deduci exiftimant. Alii a Palis caftrorum, hoc eft fudibus, modo huc, modo illuc translatis. Voffius a Gr. πλανῶ per metaplafmum. conf. Tacit. 3. Hift. 17. 5. & 3. 80. 4. & 4. 18. 7. fed &
Palo, activa forma. Sulpic. Sat. v. 43.
Sic noftri palare fenes dicuntur.
Aliam h. v. fignificationem V. in PALUS, i.

PALANS, antis. Partic. [περιφερόμενος] Stat. 11. Theb. 21.
Aut vaga palantes campo fuga volvit Achivos.
Palantes fuga. Sil. 2. 162.
Agmina palantia. Sil. lib. 15. 483.
Comites palantes & difperfi. Lucret. lib. 4. 579.
Hoftes palantes infectans. Juftin. 15. 3. 11.
Milites palantes in agris oppreffit. Liv. 1. 11.
Sidera paffim palantia. Lucret. lib. 2. 1030.
Stellæ palantes polo. Virg. 9. Æn. 21.
Terga palantia dare. Virg. 12. Æn. 738.
Vitæ palantis viam quærere. Lucret. lib. 2. 10.
Femina palantes agit. Virg. 11. Æn. 737.

PALATUS, a, um. Partic. [διεσπαρμένος] Difperfus. Liv. 23. 40. Alius exercitus primo per agros filvafque fuga palatus: dein, &c. Idem 3. 5. In quos palatos prædam agentes Poltumius, &c. Idem 8. 24. & 35. 51.

PALABUNDUS, a, um. Adj. Cyprian. Epift. 42. 4. & Tertull. Apol. cap. 21.

PALATIM, Adv. Palando. Liv. 5. 28. extr. Tufculum palatim fugerent. i. e. Sparfim, non turmatim. Sed in emendatis codd. exftat, Palati.

PALITOR, ari. Errare. Plaut. Bacch. 5. 2. 5. Oves eunt a pecu palitantes.

PALOIS, Oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 29.

PALPEBRÆ, arum. f. pl. [βλεφαρίδες] Pili recti, genis oculorum utrinque adhærentes: in hoc homini a natura dati, ut ipfos oculos ab occurfantibus & fortuito incidentibus rebus defendant. A palpitando, id eft tremendo: vel a palpando, id eft prætendendo dictæ. Plin. lib. 11. cap. 37. Palpebræ in genis homini utrimque. Mulieribus vero etiam infectæ quotidiano. [V. quæ de eo loco in QUOTIDIANO notavi. Plinio Palpebræ funt Ciliorum pili. Nonnulli & Genas vocant. q. V.
Palpebræ [βλέφαρα] funt Tegumenta oculorum, molliffima tactu, ne læderent aciem, aptiffime factæ, & ad claudendas pupulas, ne quid incideret, & ad aperiendas: idque providit ut identidem fieri poffet cum maxima celeritate. Munitæque funt palpebræ tanquam vallo pilorum: quibus & apertis oculis fi quid incideret repelleretur, & fomno conniventibus, quum oculis ad cernendum non egeremus, ut qui, tanquam involuti quiefcerent. Hæc Cic. 2. de Nat. Deor. 142. & 143.
Refectis palpebris M. Regulum illigatum in machina, vigilando necaverunt Carthaginienfes. Cic. in Pifon. 43.
Brachia palpebræque cadunt. Lucret. lib. 4. 950.
Palpebram, fing. Celfus dixit 5. 26.

PALPEBRUM, i. n. Idem. Teftatur Nonius 3. 164. Palpebrum fuo tempore ufitatius fuiffe, quam Palpebra. [Sic utitur paffim Aurelianus Cælius. ut Chron. 2. 1. f. 5. Palpebrum fuperius & Inferius.

PALPEBRALIS, e. Adj. Setæ palpebrales. Prudent. Hamartig. 872.

PALPEBRARIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 4. 2. Collyria, quæ Græci βλεφαρικὰ vocant, nos Palpebraria dicere poterimus.

PALPEBRO, are. Movere palpebras. Cæl. Aurel. Acut. 1. 2. & 2. 10.

PALPEBRATIO, onis. f. Cæl. Aurel. Tard. 8. 5. Idem Acut. 1. 3.

PALPITO, V. PALPO.

PALPO, [ψηλαφάω, ἀμφαφάω, ψαλάσσω, θωπεύω, μειλίσσω] are. & PALPOR, ari. depon. Leniter, blande, & quafi tentando tangere.
Palpare in tenebris, Proverbialiter dicuntur qui rem obfcuris veftigant conjecturis. Ufurpat hoc proverbium Plato in Phædone, & Ariftophanes in Pace.
Palpari, Adulari. Plaut. Amph. 1. 3. 9.
Obfervatote quam blande mulieri palpabitur.   Palpari, blandiri. Feft.
Palpari, dativo jungitur, aliquando etiam accufativo. Hor. 2. Serm. 1. 20.
Cui male fi palpere, recalcitrat undique tutus.   Juven. 1. Sat. 35.
— quem munere palpat
Carus. [Gloff. Lat. Gr. Palpa equo, Καταψῶ τῷ ἵππῳ. Scribe Palpo.
Pectora præbet palpanda manu. Ovid. 2. Met 866. al. Plaudenda.

PALPANS, antis. Partic. Ammian 14. 11. Eum blandius palpantes.

PALPATIO, onis. f. [θωπεία] Plaut. Men. 4. 2. 43. Aufer hinc palpationes. i. e. Omitte palpari.

PALPATOR, oris. m. [θωπευτής] Plaut. Rud. 1. 2. 37.
Ecquem tu hic hominem crifpum, incanum videris:
Malum, perjurum, palpatorem?

PALPAMEN, inis. n. Prudent. Hamartig. 303.
Palpamen tenerum blandis e fotibus ambit.

PALPAMENTUM, i. n. Ammian 27. 12 Aptus ad muliebria palpamenta.

PALPABILIS, e. Adj. ut, Tenebræ craffitudine palpabiles. Orofius lib. 1.

PALPO, onis m. Perf. 5. Sat. 176.
Jus habet ille fui palpo, quem ducit hiantem
Cretata ambitio? [Nifi diftinguas potius, Sui, palpo quem &c. ut fit Ablativus dict. feq.

PALPUM, i. n. vel PALPUS, i. m. [θωπισμός] Blanditiæ dicuntur. Plaut. Pfeud. 4. 1. 35.
Ego iftuc aliis dare condidici, mihi obtrudere non potes palpum. h. e. Blandiri, & fpem inanem verbis injicere, ut ait Erafmus.
Palpo percutere, eft Plaufu tangere, & velut poppyfmo, ut de equis Maro 3. Georg. 186. dixit,
— & plaufæ fonitum cervicis amare.   Turneb. Plaut. Merc. 1. 2. 42. Palpo percutit. Idem Amph. 1. 3. 28.

PALPITO, [σπαίρω, ἀσπαίρω] are. Leviter ac frequenter moveri. Cic. 2. de Nat. Deor. 24. Animadverfumque fæpe eft, quum cor animantis alicujus evulfum ita mobiliter palpitaret, ut imitaretur igneam celeritatem, &c.
Cerebrum palpitat. Plin. lib. 7. cap. 16.
Jecur pavidum palpitat trepidis venis. Senec. OEth. 6.
Ignis arduus palpitat. Stat. 12. Theb. 71.
Lingua exfecta palpitat. Lucan. lib. 2. 181.
Vertex palpitans. Plin. lib. 7. in præf.
Super aliquam palpitare. Juven. 2. Sat. 134. de Stupratione.

PALPITATIO, onis f. [ἀσπαρισμός] proprie Cordis eft, & deinde partium fingularum frequens & continuus motus. Plin. lib. 32. cap. 5. Imponat fupra cordis palpitationem mulieri dormienti. Idem lib. 11. cap. 4. Itaque divulfis præcipua vivacitas, & partium fingularum palpitatio.

PALPITATUS, ûs. m. Plin. lib. 9. cap. 30. Ne palpitatu ejiciatur.

PALSICIUM, i. n. Oppidum in Iftria. Plin. lib. 3. cap. 19.

PALSUM, i. n. Flumen eft Mauritaniæ apud Plin. lib. 5. cap. 1. Al. Salfum.

PALTUM, i. n. [παλτόν] Jaculi feu haftæ genus apud Perfas; ex πάλλω quatio, vibro. V. Briffon. de Regno Perfarum lib. 3. 15. p. 364.

PALTUS, [Πάλτος] Locus in Syria, circa quem Memnon fepultus eft, ad flumen Badam. Strab. lib. 15.
Paltos, Oppidum ad Libanum montem in Syria. Plin. lib. 5. cap. 20. Pomp. 1. 12. & Strabo lib. 16. Hodie *Gibel* vocatur, tefte Olivario in Melam.

PALUDA, æ. f. dicta Pallas, a Paludamentis; quæ funt infignia & ornamenta militaria, auctore Varrone 6. de L L. 3. ubi allegat verfum antiqui cujufdam poetæ,
Corpore Tartarino prognata paluda virago.   Paluda, i. e. Paludata Pallas. Turnebus mallet Palude, quum conftet Minervam ad Tritonidem paludem natam fuiffe, ut ea fere palude prognata videatur: & quod Latini fermonis confuetudo vix hoc patiatur, ut Paludum pro Paludato loquamur. Sed fas non fit, inquit, a tanti fcriptoris fententia recedere. [Paluda veftis nomen, unde Paludatus, Paludo verbum, & Paludamen, & Paludamentum verbalia, ut placet Voff. Etymol. p. 365. a Varrone tamen Adjective ponitur.

PALUDAMENTUM, i. n. [χλαμύς, ἐφεστρίς, φοινικίς] Infigne ac ornamentum militare, præcipue tamen Imperatorum. Ideo quum ad bellum exit Imperator, ac lictores mutaverunt veftem, & figna incinuerunt, dicitur proficifci paludatus, auctore Varr. de L. L. 6. 3. Livius 31. 14. pr. Cum paludatis lictoribus profectus ab Urbe, Brundufium venit. Budæus; Paludamentum, Chlamys eft imperatoria, id eft eorum, qui exercitus ducebant. Valer. lib. 1. 6. 11. de Craffo loquens, qui apud Parthos occubuit, Pullum, inquit, ei traditum eft paludamentum, quum in prælium exeuntibus album aut purpureum dari foleret. Paludamentum hodie *cottam armorum* vocamus. Hactenus Budæus.
Imperatoria paludamenta. Plin. lib. 22. cap. 2.
Paludamentum, pro Vefte militari etiam ejus, qui non effet imperator. Liv. 1. 26. pr. Cognitoque fuper humeros fratris paludamento fponfi, quod ipfa confecerat, folvit crines, & flebiliter nomine fponfum mortuum appellat. Paludamentum enim illud erat unius Curiatiorum, quorum nemo, ut arbitror, imperator in Albanis fuit. Bayfius. conf. fupra.
Paludamentum etiam de Vefte muliebri. Plin. lib. 33. cap. 3. Nos vidimus Agrippinam Claudii principis, edente eo navalis prælii fpectaculum, affidentem ei, indutam paludamento, auro textili fine alia materie.
Paludamenta, inquit Varro de L. L. 6. 3. propterea dicuntur, quod qui ea habent, confpiciuntur, ac fiunt palam. Adde Liv. 9. 5. Flor. 1. 5. 6. ubi origo. & 4. 2. 59. Salluft. apud Non. 14. 11. & Plura in Lex. Pitifc. qui copiofe perfequitur.
An Lictorum etiam in bello geftamen fuerit, difputat Drakenb ad Sil. 9. 420. V. fuperiorem Liv. locum. [Ubi forte Paludatus cum lictorib. legendum.

PALUDATUS, a, um. Adj. [χλαμυδωτός] Qui vel imperatoriam chlamydem, vel alia ejufmodi ornamenta militaria geftat. Cic. 15. Fam. 17. Panfa nofter paludatus a. d. 111 Calend. Januar. profectus eft. Idem 4. Att. 12. Craffum quidem noftrum minore dignitate ajunt profectum paludatum, quam olim æqualem ejus L. Paulum.
Aula paludata. Claudian. in fext. Conf. Hon. 596.
Jure paludatæ jam curia militat aulæ.
Duces paludati, Imperatores. Juven. 6. Sat. 399.
Paludati in libris auguralibus fignificatur, ut ait Veranius, Armati, ornati. Omnia enim militaria ornamenta, Paludamenta dici. Feftus. conf. Nota Dacer.

PALUDATUS, Cognomen ab ornamento militari. Nummus eft cujus infcriptio, MVN. TVR. L. CAEL. AQVIN. M. CEL. PALVD. II. VIR. Vaillant. Numifm. Col. 1. p. 84.

Pălūdăpium, [ἐλεοσέλινον] Apii ſpecies circa aquæductus, & in paluſtribus naſcens: nomen eſt a Theodoro ad imitationem Græcæ compoſitionis confictum: Græci enim hanc herbam ἐλεοσέλινον appellant, quaſi Paluſtre apium.

Pălumbes, is. com. [φάσσα] Silveſtris columba in arboribus ſæpibuſque nidificans. Virg. 1. Ecl. 58.

— raucæ, tua cura, palumbes. Lucan.
— macroſque palumbes. Plin. lib. 10. cap. 35. Vivere palumbes ad triceſimum annum, aliquos ad quadrageſimum, Ariſtoteles auctor eſt, &c. V. Turneb. Adverſ. 21. 1.

Aeriæ palumbes. Virg. 3. Ecl. 69.

Fabuloſæ palumbes. Hor. 3. Carm. 4. 12. Sic dictæ autem ſunt, ut Lambinus exiſtimat, quia de his multa fabulantur poëtæ.

Palumbes minarrire dicuntur. V. MINARRIO.

Palumbem pro columba, Proverbium eſt. Conveniet ubi quod deterius eſt & adulterinum, pro eo quod eſt præſtantius ac legitimum, ſupponitur. Palumbes autem columbis ſunt adſimiles. Uſus eſt Plato in Theæteto.

Palumbus, i. m. Palumba, æ. f. Idem. Martial. lib. 13. 67.

Inguina torquati tardant hebetantque palumbi. Propert. lib. 4. 5. 63.
Sed cape torquatæ Venus ô regina palumbæ. Emendatiora exemplaria legunt Columbæ. Plin. lib. 30. cap. 7. Item palumbus ferus, & e poſca decoctus. Columel. lib. 8. cap. 8. Hac eadem ratione palumbos, columboſque cellares pinguiſſimos facere contingit.

Pălumbīnus, a, um. Adj. [φασσινός] Quod ex palumbe eſt. ut, Palumbina caro. Plin. lib. 30. cap. 12.

Pălumbŭlus, i. m. dimin. Apul. Met. 8. & 10. p. 213.

Pălūs, ūdis. f. [ἕλος] Hor. in Arte Poet. 65.

— ſteriliſque diu palus, aptaque remis. [Niſi lectio mendoſa eſt. Tentabam — ſteriliſque palus diu, ineptaque remis. Finalis certe in Palus produci debet.

Eſt autem Palus Locus aquoſus, vel Aqua non fluens, neque perpetua. Dixi, Non perpetua, quia Lacus, quamvis non fluat, tamen aquam habet perpetuam: & ita differt a Palude. Cæſ. 2. Bell. Gall. 16. Quò propter paludes aditus non eſſet.

Palus, ideo dicta quod paululum aquæ in altitudinem contineat, & palam latius diffuſæ. Varr. 4. de L. L. 5. Sed V. Voſſ. Etymol.

Alta palus. Virg. 4. Georg. 48.
Atra. Virg. 7. Æn. 802.
Cava. Catull. 18. 4.
Exhauſta. Virg. 3. Georg. 432.
Fœda. Senec. Herc. fur. 9.
Horrenda. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 112.
Inamabilis. Virg. 6. Æn. 438.
Innabilis. V. INNABILIS.
Liquida. Ovid. 1. Met. 324.
Nebuloſa. Sil. lib. 8. 382.
Nigra. Tibull. lib. 3. 3. 37.
Perpetua. V. PERPETUUS.
Pigra. Claud. de 4 Conſ. Hon. 345.
Placida. Virg. 8. Æn. 88.
Putidæ paludis vorago. Catul. 18. 10.
Sordidæ. Stat. 4. Silv. 3. 8.
Stantes, Stagnantes. Hor. 3. Carm. 27. 9.
Vaſtæ. Lucret. lib. 5. 203.
Udæ paludes intumuere æſtu. Ovid. 1. Met. 737.
Palus obducit paſcua limoſo junco. Virg. 1. Ecl. 49.
Siccare paludes. Cic. 5. Philip. 7.

Larus in paludibus; Suidas ſcribit dictitatum fuiſſe de iis, qui faciles ſunt ad dandum. Ductum a Laro ave, quam eandem κέπφον appellari putant. Ea quoniam facile decipitur, illiciturque, proinde proverbio locum fecit. Ex Eraſmo.

Palus Capreæ, Romulo fatalis fuit. In Campo Martio fuiſſe dicit Liv. 1. 16.

Palus Pomptina, & plur. Paludes Pomptinæ, fuerunt Foſſæ quædam, partim navigabiles, quæ a Foro Appii ad Feroniæ fanum prope Terracinam ad M. P. XV. aut XVI. porrigebantur, olimque adeo amplæ patebant ut ante inundationem locum præbuerint 23. urbibus ut Mucianus ter coſ. prodidit apud Plin. 3. 5. V. & Quintil. lib. 3. cap. 8. & POMPTINUS.

Palūdōsus, a, um. Adj. [ἑλώδης] Frequens paludibus. ut, Humus paludoſa. Ovid. 15. Met. 268.
Nilus paludoſus. Stat. 3. Silv. 2. 108.
Ravennæ paludoſæ. Sil. 8. 602.

Paluſter, tris, & tre. Adj. [ἕλειος] Quod eſt ex palude. Paluſter an recte dicatur, inquirit Chariſius p. 63. conf. Priſcian. p. 628. Sed exſtat apud Vitruv. 3. 3. Locus congeſtitius ad imum, aut paluſter. Columel. lib. 1. cap. 5. Deterrima aqua paluſtris, quæ pigro lapſu repit, peſtilens quæ in palude ſemper conſiſtit.

Calami paluſtres. Ovid. 1. Met. 706.
Junci. Ovid. 8. Met. 337.
Ulva. Virgil. 3. Georg. 175.
Undis paluſtribus fœta loca. Ovid. 14. Met. 103. alii legunt Ulvis.
Paluſtris, pro Paludoſo, ut
Locus paluſtris, Plenus palude. Cæſ. 7. Bell. Gall. 20.
Paſcua paluſtria. Columel. lib. 6. cap. 27.
Vadum. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 59.

Palūdestris, e. Adj. Idem. Caſſiod. Var. 2. 32.

Paludĭcŏla, æ. c. ut, Paludicolæ Sicambri. Sidon. Apollinar. 4. Epiſt. 1.

Paludĭfer, ĕra, ĕrum. [ἑλοφόρος] ut, Aquæ paludiferæ. Auctor Philomelæ v. 44.

Paludĭvăgus, a, um. Adj. Avien. Deſcript Orbis v. 312.

Mæſta paludivagos Germania flevit alumnos.

Pālŭs, i. m. [πάσσαλος, σκόλοψ, σφηνίσκος] dicitur Lignum acutum quod ſolet in terram defigi, fere in claudendis hortis, aut fulciendis vineis, & ſimilibus. Tibull lib. 1. 7. 33.

Hic docuit teneram palis adjungere vitem. Plin. lib. 14. cap. 3. Nec orthampelos indiget arbore aut palis, ipſa ſe ſuſtinens.

Actus palus. V. AGO.

Alnei pali, oleaginei, robuſtei. Vitruv. lib. 5. cap. ult. V. mox.

Ruber palus, Mentula Priapi. Hor. 1. Serm. 8. 5.

Uſtulati pali. Vitruv. lib. 5. cap. ult. Sin autem mollis locus erit, palis uſtulatis alneis, aut oleagineis, aut robuſteis configatur. Al. Uſtilatis.

Alligare aliquem ad palum. Cic. 7. Verr. 11. Nomine ſceleris conjurationiſque damnati, ad ſupplicium traditi, ad palum alligati, repente multis milibus hominum inſpectantibus ſoluti ſunt.

Palus palo proximus. Plaut. Men. 2. 3. 53.

Perii miſera, quam tu nunc mihi navem narras? MEN. ligneam
Sæpe tritam, ſæpe fixam, ſæpe excuſſam malleo.
Quaſi ſuppellex pellionis, palus palo proximu' eſt. Proverbialiter dictum de Re vehementer abuſa, ut ſingula conjungantur.

Palus fit per contractionem a Paxillus: ſi credimus Cic. in Orat. 153. V. paulo infra in ipſa voce, & in AXILLA.

Pālum, i. n. ex Varrone affert Nonius 171. ubi & femininum facit Pali, pl.

Paxillus, i. m. diminutivum a Palo. Varr. Bimargo, Ut novum cribrum novo paxillo pendeat. Non. 2 649. Sic & Priſcianus. Sententiæ Ciceronis, qui per ſyncopen a Paxillus Palus factum vult, repugnat manifeſte vocis ſignificatio, quo miror magis utrique Scaligero ſeſe probaſſe. Voſſius in *Palus* a Pango arceſſit. Colum. lib. 8. cap. 8. Vel ſi ita non competit, paxillis adactis tabulæ ſuperponantur. conf 8. 10. Plin. 17. 21. & 19. 7.

Palaria, ium vel orum. n. Chariſius lib. 1. Neutra ſemper pluralia, hæc arma, hæc palaria, quum milites ad palos exercentur. V. Veget. de Re Milit. 1. 11. & 2. 23. & Alex. ab Alex. 1. 20. & Lex. Pitiſc.

Palāris, e. Adj. ut, Silva palaris, In qua cæduntur pali & pedamenta. Ulp. D. de uſufr. l. 9. §. 7. Si fundi. Si fundi uſufructus fuerit legatus: & ſit ager, unde in fundum, cujus uſufructus legatus eſt, ſolebat paterfamilias vel palo uti, vel ſalice, vel arundine: puto fructuarium hactenus uti poſſe, ne ex eo vendat: niſi forte ſalicti ejus, vel ſilvæ palaris, vel arundineti uſufructus ſit legatus. Tunc enim & vendere poteſt.

Palo, [πασσαλόω] āre. Palis & pedamentis fulcire & munire. Columel. lib. 11. cap. 2. Ut vitis paletur, & capite tenus alligetur. Ibid. Reliquæ partes vinearum, propter brumam vel frigora omiſſæ, nunc palandæ & alligandæ ſunt. conf. Pallad. 4. 7. & 12. 15.

Palātio, ōnis. f. [σηκόπηξις] Id fundamenti genus dictum eſt, quod in aquis, vel uliginoſis, vel congeſtitiis locis fit, a palis, qui in terram depanguntur, vulgo Pilotium vocant. Vitruv. lib. 2. cap. 9. In paluſtribus locis infra fundamenta ædificiorum palationibus crebre fixa, &c. permanet immortalis, ad æternitatem. De Alno loquens.

Palor, ari. depon. V. ſuo loco.

P A M

Pambăsĭlīa, vel Pambasilēa, æ. f. [παμβασιλεία] dicitur quaſi Regnum numeris omnibus dominationis conſummatum. Cujuſmodi ſunt reges Gallici omnia arbitrio ſuo ſtatuentes, qui omnia in poteſtate habent. Eſt igitur Pambaſilia, ut inquit Ariſtoteles, genus illud regni, quum unus omnium poteſtatem habet communium & publicarum rerum. Polit. 3. 11.

Pambœōtia, n. pl. [παμβοιώτια] Sacra, quæ concurrente tota Bœotia in Palladis Ioniæ templo ad Coroneam celebrabantur. V. Alex. Alex. lib. 5. cap. 7. Vel potius Strab. lib. 9. p. 411. ibique Caſaub.

Pamenothus, ab Ægyptiis menſis appellatus, qui ſit V. PHAMENOTH. Sic enim ſcribi debet.

Pamīsus, & Pamissus, & Pammissus, [Πάμισος, Πάμισος, Παμισός, Πάμισσος, Παμμισός] Arcadiæ fluvius in Stymphalo monte naſcens, & præter Trœzenen in Meſſeniacum ſinum influens, dictus Pammiſus, quaſi totus odioſus ob damna quæ agris infert. Ptolemæus Paniſum, Πάνισον, vocat. Omnia hæc nomina apud Pauſan. occurrunt.

Eſt & alter ejuſdem nominis fluvius in Thracia ex Hæmo profluens, teſte Plin lib. 4. cap. 11.

Item tertius in Theſſalia, cujus meminit idem Plin. lib. 4. cap. 8.

Pammyles, Deus apud Ægyptios, Priapo non abſimilis. Hujus feſta Pammylia, & ſacra Pammylia appellantur. Cratinus junior in Gigantibus. V. Heſychium & Lilium Syntag. 8. & 17.

Pamphăgus, [Πάμφαγος] Nomen canis venatici, quaſi Omnia devorantis. Ovid. 3. Met. 210.

Pamphagi, orum. m. [Παμφάγοι] Æthiopiæ populi, quibuslibet rebus veſcentes, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 30. conf. Solin. cap. 43.

Pamphĭlus, i. m. [Πάμφιλος] Neoclidis filius, Platonis auditor, quem teſtatur Plato in Phædone inter eos qui in acie ceciderant, decem dies jacuiſſe, triduoque poſtquam inde ſublatus fuerat, impoſitum rogo revixiſſe, ac mira quædam, tempore mortis viſa, narraſſe.

Suidas tres Pamphilos commemorat, duos Grammaticos, quorum alter patria Sicyonius, de Grammatica picturaque ac claris pictoribus ſcripſit. Alter Alexandrinus dictionarium edidit, quod & Pratum appellavit, id eſt variarum rerum collectanea. Tertius Athenienſis fuit Reip. expilator, De his Suidæ Pamphilis V. Burm. ad Quintil. 3. 6. p. 246. ſq.

Fuit & alius Pamphilus presbyter, Euſebii Cæſarienſis neceſſarius, qui tanto bibliothecæ divinæ amore flagravit, ut bonam partem voluminum Origenis ſua manu deſcripſerit. Apud Cæſaream Palæſtinæ ſub Maximino is Pamphilus martyrio exſtinctus eſt. Ex Hieronymo.

Pamphili furtum. Proverbiali figura convenit in peculatores, qui e publico ſuffurantur. Siquidem Pamphilus Athenienſis veteris comœdiæ conviciis notatus eſt, quod ærarium expilaſſet. Eraſm. Adag.

Pamphilus poſtremo apud Comicos fere Amatoris juvenis perſona eſt. Pamphilus enim, Totus amor, aut totus amicus verti poteſt. Terentianus Pamphilus, Omnium amans.

Pamphȳlia, æ. f. [Παμφυλία] Ptolem. lib. 5. cap. 5. regio eſt Minoris Aſiæ inter Ciliciam & Syriam: ab Occaſu Lyciam, & Aſiæ Minoris partem: a Septentrione Galatiam & Cappadociam: a Meridie Mediterraneum mare, quod illic Pamphylii maris nomen habet: tota Tauri exſpatiantis jugis ſepta. In ea (ut Pomponius 1. 14. refert) eſt fluvius Melas, navigabilis, & Eurymedon, apud quem Cimon Athenienſis Perſas navali pugna ſuperavit. Stat. 1. Silv. 4. 77.

Hunc quoque perque novem timuit Pamphylia meſſes.

Pamphȳlius, a, um. Adj. gentile. [Παμφύλιος] Qui eſt ex Pamphylia. Cic. 1. de Divin. 25. Quæ quidem nunc a Romanis auguribus ignorantur, bona hoc tua venia dixerim, a Cilicibus, Pamphyliis, Piſidis, Lyciis tenentur.

Pamphylium mare. Plin. lib. 5. cap. 27.

PAMPILLUM, Currus genus delicati. Lamprid. Heliog. cap.29. pr. Junxit & quaternas mulieres pulcherrimas & binas ad Pampillum, vel ternas, & amplius, & sic vectatus est. Sed in emendatis codd. exstat, Ad papillam.

PAMPĪNUS, i. m. [οἴναρον, κλῆμα, οἰναρίς] a Virgilio genere masc. ponitur, a Varrone frequentius fem. significat Folium vitis, vel Ramusculum virentem. Columel. lib. 3. cap. 17. Omnis enim fecundus pampinus intra quintam aut sextam gemmam fructu exuberat: reliqua parte, quamvis longissima, vel cessat, vel perexiguos ostendit racemos.
Folii pampinus, vel Folium pampini. Columel. lib. 4. cap. 22. Nunc ubi unius aut alterius folii pampinus prorepsit e duro.[i.e.Cum uno &c.folio.
Pampinus & Palmes aliquando pro eodem accipiuntur. V. PALMES.
Opaca pampinus. Claud. in Epithal. Pallad. 5.
Viridi pampino cingens tempora. Hor. 3. Carm. 25. 20.
Defendit pampinus uvas. Virg. 1. Georg. 448.
Vestitur pampinis uva. Cic. de Senect. 50. Oriens uva se ostendit, quæ & succo terræ, & calore solis augescens, primo est peracerba gustatu, deinde maturata dulcescit, vestitaque pampinis, nec modico tepore caret, & nimios solis defendit ardores.
Pampinus etiam capitur pro Cirris polypi piscis. Plin. lib. 9. cap. 51. Polypi pariunt Vere ova tortili vibrata pampino.

PAMPĪNO, [οἰναρίζω] āre. Pampinos decerpere, vel (ut ait Varr. de R. R. lib. 1. cap. 30.) ex sarmento coles, qui nati sunt de iis qui plurimum valent, primum ac secundum, nonnunquam etiam tertium relinquere, reliquos decerpere, ne relictis colibus sarmentum nequeat ministrare succum. Plin. lib. 18. cap. 27. Quum herba creverit in festucam, arcere aquas, vineas pampinare.

PAMPINĀTUS, a, um. Partic. vel Adj. [κλημασπειδής] Plin. lib. 16. cap. 42. Eadem valvarum repagulis, & ad quæque libeat intestina opera aptissima, sive Græco, sive Campano, sive Siculo fabricæ artis genere spectabilis, ramentorum crinibus pampinato semper orbe se volvens ad incitatos runcinarum raptus. De abiete. Idem 17. 22. & 18. 29. & Treb. Poll. in Claud. cap. 17.

PAMPINĀTIO, ōnis. f. [οἰναρισμός] Columel. lib. 4. cap. 6. Optimum est ab initio sic formare, ut frequenti pampinatione supervacua detrahantur.

PAMPINĀTOR, ōris. m. [οἰναριστής] Columel. lib. 4. cap. 27. Idque faciet variis de caussis pampinator industrius.

PAMPINĀRIUS, a, um. Adj. [οἰναρικός] Quod est pampini. Columel. lib. 4. cap. 24. Ne aut pampinarius palmes internatus, aut verrucæ similis furunculus relinquatur.
Pampinarium genus. Plin. lib. 17. cap. 22. Duo genera palmitum: Quod e duro exit, materiamque in proximum annum promittit, pampinarium vocatur. Columel. lib. 3. cap. 105.

PAMPINEUS, a, um. aliud Adj. [οἰνάρινος] Idem.
Autumnus pampineus. i. e. Pampinosus, cujus scilicet tempore vites foliis & fructibus plenæ sunt. Serv. Virg. 2. Georg. 5.
Frondes pampineæ. Ovid. 3. Met. 667.
Habenæ Liberi. Virg. 6. Æn. 804.
Hasta. Ovid. 13. Epist. 33.
Odor pampineus, poetice & figurate, pro Sapore vini. Propert. lib. 2. 33. 30.
Vites pampineæ. Ovid. 10. Met. 100.
Umbræ. Virg. 7. Ecl. 58.
Uvæ, Quæ adhuc suis hærent pampinis. Ovid. 3. de Pont. 1. 13.

PAMPINŌSUS, a, um. similiter Adj. [οἰναρώδης] Quod pampinis abundat. Columel. lib. 5. cap. 5. Et, si parum pampinosa vitis est, advectis frondibus & interdum stramentis fructus muniatur.
Folia pampinosa. Plin. lib. 23. cap. 1.

PAMPINĀCEUS, a, um. aliud item Adj. Columel. lib. 12. cap. 20. Item myrrhæ quincunx, calami pondo libra, casiæ selibra, amomi pondo quadrans, croci quincunx, cripæ pampinaceæ libra. Hermol. Sertæ Campanicæ. V. Ponted. not.

PAMPORTUS, V. NAUPORTUS.

P A N

PĀN, Pānos, vel Panis. m. [Πάν] Arcadibus cultus, præses ovium & equorum, inde ejus religionem Evander in Italiam traduxit. V. Ovid. 2. Fast. 271. Habitum ejus eleganter describit Sil. 13. 326. sq. Inuus a Latinis dictus, testibus Liv. 1. 5. & Macrob. 1. Saturn. 22. conf. Lex. Pitisc.
Pan, inquit Servius in 2. Ecl. 32. Deus est rusticus in naturæ similitudinem formatus: unde & Pan dictus est, i. e. Omne. habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ similitudinem. Rubet ejus facies ad ætheris imitationem. In pectore nebridem habet stellatam, ad stellarum imaginem. Pars ejus inferior hispida est, propter arbores, virgulta, & feras. Caprinos pedes habet, ut ostendat terræ soliditatem. Fistulam septem calamorum habet, propter harmoniam cæli, in qua septem soni sunt, ut diximus in Æneide — septem discrimina vocum. Καλαύροπα habet, id est Pedum, hoc est baculum recurvum, propter annum, qui in se recurrit: quia hic, totius naturæ deus est. A poetis fingitur cum amore luctatus, & ab eo victus, quia ut legimus,
Omnia vincit amor. Ergo Pan secundum fabulas, amasse Syringam nympham dicitur: quam quum sequeretur, illa, implorato Terræ auxilio, in calamum conversa est: quem Pan ad solatium amoris incidit, & sibi fistulam fecit. Hæc Serv. Hunc Arcades colunt, eum universæ materiæ dominum appellantes. V. Macrob. Sat. 1. 22.
Arcadius Propert. 1. 18. 10.
Deus Arcadiæ. Virg. 10. Ecl. 26.
Pan Deus Arcadiæ venit, quem vidimus ipsi
Sanguineis ebuli baccis minioque rubentem.
Deus pecoris. Ovid. 2. Fast. 271.
Custos ovium. Virg. 1. Georg. 17.
Capripes. Propert lib. 3. 15. 34.
Lycæus. Virg. 8. Æn. 344.
Parrhasio dictum Panos de monte Lycæi. V. Pausan. in Arcad. p. 268.
Montani Panes. Stat. 3. Silv. 2. 106.
Semicaper. Ovid. 14. Met. 515.
Tegeæus. Propert. 3. 2. 30.
Et calami, Pan Tegeæe, tui. Virg. 1. Georg. 18.
Adsis ô Tegeæe favens.

Pinu præcincti cornua Panes. Ovid. 14. Met. 638.
Pinu caput præcinctus acuta. Ovid. 1. Met. 699.
Natum Pana ex Mercurio & Penelopa ferunt. Cic. 3. de Nat. Deor. 56.
Pan, Latine Incubus dicitur. Incubi vero sunt, Nocturna phantasmata mortalibus terrorem incutientia. V. suo loco.

PĀNĬCUS, a, um. Adj. [Πανικός] ut, Terror Panicus, Quem Pan immittit: qui iratus dicebatur subitos, & quorum caussa ignorabatur, timores immittere. V. Chiliad. Cic. 7. Att. 26. extr. Ego bellum fœdissimum futurum puto, nisi qui, ut tu scis, Panicus casus exstiterit. al. Parthicus. Tamen Idem 14. Att. 3. πανικὸν de Repentino terrore usurpavit. V. Corrad. & Manut. [conf. Polyæn. Stratag. 1. 2. Ceterum Tullium Hispanicus casus scripsisse non dubito. Bellum enim tum Cæsar in Hispania gerebat Marte adhuc dubio, cujus eventus in magna exspectatione fuit.

PĀNICUM, i. n. [Πανικόν] Terriculamentum subitum sed inane, a Pane, ut credidit vetustas, immissum. Mali ominis habebatur. V. Plutarch. in Cæs. Dion. Halicarnass. 5. 16. Erasm. Adag. & Politian. Miscell. cap. 28. conf. Barth. ad 11. Theb. Stat. p. 1296. sq. & Lex. Pitisc.

PĀNISCUS, i. m. [Πανίσκος] Dimin. a Pan. pl. Panisci, Dii Silvestres; quasi Panes parvi. Cic. 3. de Nat. Deor. 43. Si dii sunt, suntne etiam deæ? Si Nymphæ, Panisci etiam & Satyri? Idem de Divin. 1. 23. Fingebat Carneades, in Chiorum lapicidinis, saxo diffisso, caput exstitisse Panisci. conf. 2. 48. & Plin. lib. 35. cap. 11. ubi de Taurisco pictore.

PĂNĂCES, is. n. vel PANAX, ăcis. f. [πάνακες] Herba, cujus succus opopanax vocatur: ἀπὸ τῶ πάντα ἀκεῖν, hoc est a sanandis omnibus morbis. Plin. lib. 25. cap. 3. Panaces ipso nomine omnium morborum remedia promittit: numerosum, & diis inventoribus adscriptum. Columel lib. 11. cap. 3. Panax utroque tempore lævi & subacta terra rarissime differitur. conf. Cels. 5. 4. & 27. Lucret. 4. 122. Columel. 10. 103. infra PANAX, & supra OPOPANAX.
Panaces Asclepion, Herba quæ & Agrestis origanus.
Panaces Chironicon, sive Panax chironios, herba quæ & Inula Campana. Diosc. cap. 52. & Apul. de Herb. cap. 95.
Panaces Heraclion, vel Herculeum; item Panax Heraclios, apud Romanos, Millefolia. Diosc. 3. 50. Plin. 25. 5.

PĂNĂCĒA, æ. f. [πανάκεια] Idem. Lucan. lib. 9. 921.
Et panacea potens, & Thessala centaurea. Virg. 12. Æn. 419.
Ambrosiæ succos, & odoriferam panaceam. Ubi Serv. Panaceam, Herbæ genus. Sciendum tamen Lucretium Panaceam ubique Salem dicere: unde possumus etiam hoc loco Salem intelligere: nam omnem pellit dolorem. Sed melius Herbam, quia ait Odoriferam.

PANACĪTES, æ. m. [πανακίτης] Vinum ex panace herba. Diosc. 5. 41.

PANACOS Ceras, [πάνακος κέρας] herba Pæonia. Apul. de Herb. c. p. 64.

PĀNÆNUS, [Πάναινος] Pictor Phidiæ frater, pinxit prælium Atheniensium apud Marathona factum. Plin. lib. 35. cap. 8. Induxit & Minervæ tectorium lacte & croco subactum. Plin. lib. 36. cap. 23. Strab. lib. 8. Multum Phidiæ attulit adjumentum Panænus, illius e fratre nepos, operisque suscipiendi socius, cum ad statuam coloribus adornandam, tum vero ad amictum. [Sic cum Pausan. & Plin. legit Casaub. pro PANDÆNUS vulgato. Forte tamen nihil mutandum, idemque nomen varie scribitur, sicut πανημερ, πανδημερ, & πανημαρ dicebant.

PĀNÆTIUS, [Παναίτιος] Rhodius, Stoicus philosophus, Nicagoræ filius, Diogenis Babylonii & Antipatri Tarsensis discipulus, præceptor Scipionis Africani, decessit Athenis: scripsit de Officiis, unde Cicero suos libros est mutuatus. V. Paterc. 1. 13. 3. & Cic. 4. Fin. 9. & 1. de Divinat. 3.
Libri nobiles Panæti. Hor. 1. Carm. 29. 13.
Fuit alter Panætius senior, item Rhodius: cujus inter philosophos multa mentio, scriptaque feruntur. Suid. V. Fabric. Bibl. Græc. Vol. 2. in Catalogo Stoicorum.

PĀNÆTŌLĪUM, i. n. [Παναιτώλιον] Universæ Ætoliæ concilium. Liv. 31. 29. pr. Concilium Ætolorum statuta die, quod Panætolium vocant, futurum erat. Idem 35. 32. Quinctius petiit, ut legatos ad Panætolium concilium mitterent. [Sed in emendatis libris exstat Panætolicum. Quomodo etiam priore loco legendum puto, nomine possessivo. Non me fugit gentile ab Ætolia Ætolius a Stephano proponi. Sed sine dubio Αἰτωλὸς apud ipsum legendum, ut ex sequentibus verbis liquet. V. locum. Sic ab Italia Italus gent. & Italicus poss. non Italius. V. eundem in Ἰταλία, Αἰολία, &c. Panætolium apud Plin. 4. 2. montis Ætoliæ nomen est.

PANÆTOLĬCUS, a, um. Adj. [Παναιτωλικός] Liv. lib. 31. cap. 32. extr. Quum legib. cautum esset, ne de pace bellove, nisi in Panætolico, & Pylaico concilio ageretur. conf. dict. præced.

PĀNĀGÆA Diana [ἡ παναγαία Ἄρτεμις] proverbio dicebatur olim, Peregrinationem impensius amans, errabundus, instabilis, nulla certa sede consistens. Siquidem Diana vagari dicitur apud poetas, & per nemora montesque oberrare. Quin domicilium etiam subinde mutat, nunc apud superos agens, nunc apud inferos: ne specie quidem semper eadem, sed nunc pleno orbe, nunc mutila, nunc nulla. Erasm. incertum ex quo fonte.

PĀNĀRĒTUS, i. m. [πανάρετος] dici potest, Omnium virtutum continens; πᾶν enim totum significat, ἀρετὴ virtus. Proprium potoris apud Martial. lib. 6. 89. Arguto madidus pollice panaretus.

PANARIUM, V. PANIS.

PĀNĀTHĒNÆA, orum. pl. n. [Παναθήναια] Quinquatria Minervæ festa, seu ludi ac celebritates, quæ quinto quoque anno in Palladis honorem Athenis fiebant: unde apud Cic. in Orat. 38. Panathenaicus liber ab Isocrate scriptus, sic dictus, quoniam in Panathenæis erat recitandus. Continet autem Athenarum encomium, & rerum ab Atheniensibus gestarum. Hujusmodi festis peplum Minervæ ferebatur, & singulis lustris fieri solebant, in quibus solenni carmine per tubicinem & præconem ludicrum indicebatur, nudique ad certandum ingrediebantur athletæ: neque congressuri cum quo certarent eligebant, sed cum primo prodeunte congrediendum erat. Neque ad spectandum mulieres, præter unam Pherenicem, de qua V. in BERENICE, & Cereris sacerdotes admittebant. In Panathenæis quoque pueri puellæque, forma conspicui, manibus amplexi, nunc in orbem, nunc in obliquum, per diversos flexus, pyrrhicham in theatro saltabant. Alexand. Neapolit. lib. 5. cap. 8. & lib. 6. cap. 19. Erant & alia Panathenæa festa, quæ quotannis iterabantur, auctore Suida: ad quorum differentiam illa Quinquatria magna dicebantur, teste Platone in Eutiph. Panathenæorum celebritas inducta est primo ab Erich-

Erichthonio, quum vicatim disjectum Athenienfium populum in civitatem evocaffet. Ex Cæl. lib. 11. cap. 27.

Panathenæa, ut in Thefeo fcribit Plutarchus, & Suidas, Thefeus inftituit.

PANATHENAICON, i. n. [παναθηναϊκὸν] Unguenti genus, quod (ut Plin. lib. 13. cap. 1. inquit) Athenæ perfeveranter obtinuere.

PANAX, [πάναξ] Herbæ nomen apud Galen. lib. 8. de Simplic. medic. facultatib cap. 35. 36. & 37. Ejus tria funt genera, Heracleium, Afclepeium, & Cheironeium: quæ omnia excalfacere idem Galenus ait. V. PANACES & PANACEA.

PANCARPIÆ, arum. f. pl. [παγκάρπιαι] dicuntur Coronæ ex vario genere florum factæ. Feft. Immo Fructuum. V. Dacer. not. & Tertull. adv. Valent. cap. 12.

PANCARPINEUS, a, um. Adj. apud Varronem.

PANCARPON, [πάγκαρπον] Spectaculi genus eft, quafi Omnium arborum fructibus concinnata filva, apud Imperatorem in Novel. de Confulib. §. ac primus quidem. conf. Caffiod. Var. 5. 42. & Cerd. Adv. 52. 3.

PANCHÆI, [Παγχαῖοι] Populi, qui ut Pomponius refert lib. 3. 9. deferta Libyæ habitant, qui & Ophiophagi vocantur, quoniam ferpentibus vefcantur. Al. Candæi.

PANCHĀIA, æ. f. [Παγχαία] quafi Tota dehifcens, regio Arabiæ, tota arenofa, in qua arbores fponte natæ tus emittunt. Virg. 2. Georg. 139.

Totaque turiferis Panchaia pinguis arenis. Servius fcribit Panchaiam, Arabiam, & Sabæorum gentem eandem effe, apud quam nafcitur tus. V. apud Strab. lib. 7. ubi inquit: Apud Euhemerum Panchæa terra. Regio fabulofa eft.

Dives Panchaia. Tibul. lib. 3. 2. 23.

PANCHÆUS, a, um. [Παγχαῖος] Adj. ut,

Arx Panchæa. Valer. 1. Argon. 575.

Cinnama Panchæa. Claud. de Nupt. Hon. 94.

Odores Panchæi, Arabici. Lucret. lib. 2. 417.

PANCHĀICUS, a, um. aliud Adj. [Παγχαϊκὸς] ut,

Tellus Panchaica. Ovid. 10. Met. 309.

PANCHRESTUS, a, um. Adj. [πάγχρηστος] Latine dici poteft Omnibus conducibile, vel omnibus affectibus utile. ut, Panchreftum medicamentum. Cic. 5. Verr. 152. Adventu L. Metelli Prætoris, quum omnes ejus comites ifte fibi fuo illo panchrefto medicamento amicos reddidiffet, aditum eft ad Metellum, eductus eft Apronius. Pecuniam vocat Cicero Panchreftum medicamentum. Plin. lib. 36. cap. 20.

Panchreftos ftomatice, Medicamentorum compofitio. Plin. 23. 7.

PANCHRESTĀRIUS, i. m. Artifex operis dulciarii. Arnob. l. 2. p. 70. V. Elmenhorft. & Turneb. Adverf. 13. 14. & Salmaf. in Lamprid. Heliog. cap. 32.

PANCHRŌMOS, i. m. [πάγχρωμος] herba Verbenacæ. Apul. de Herb. cap. 3.

PANCHRŌS, [πάγχρως] Gemma quæ conftat ex omnibus coloribus. Plin. lib. 37. cap. 10. Panchros ex omnibus fere coloribus conftat. Scribitur & PANCHRUS.

PANCHRȲSOS, i. com. Adj. [Πάγχρυσος] Totus aureus. Plin. 5. 29. Berenice (urbs Ægypti) Panchryfos cognominata eft.

PANCRATIAS, PANCRATIASTES, PANCRATICE, PANCRATION, V. PANCRATIUM.

PANCRĀTIUM, i. n. [παγκράτιον] quafi Omnia potens, Ludus gymnicus, ex eo, ut videtur, dictus, quod advocatis omnibus corporis viribus, omniumque nervorum contentione tranfigeretur. Propert. lib. 3. 14. 8.

Pulverulentaque ad extremas ftat femina metas,
Et patitur duro vulnera pancratio.

Quintil. lib. 2. Inftit. Orat. cap. 9. Sicut ille exercendi corpora peritus, non fi docendum pancratiaften fufceperit, pugno ferire vel calce tantum, aut nexus modo, atque in iis certos aliquos docebit: fed omnia quæ funt ejus certaminis. Sunt qui Pancratiaftas pro Pentathlis intelligi volunt, id eft iis qui quinque illa antiqua certamina Græciæ obierunt & vicerunt: παγκρατιάζοντας, πάντων κρατοῦντας intelligi volentes, id eft omnium victores. idque Hermolaus lib. 34. emendationum fuarum fcripfit. Quod unde acceptum fit, nefcire fe fatetur Budæus. Suidas certe Pancratiaftem, Manibus pedibufque pugnantem, interpretatur. V. Gellium lib. 12. & Mercurial. de Arte Gymnaftica, 2. 8. 9. vel Lex. Pitifc. [Gellii locus eft lib. 13. cap. 27. uti Gronov. ex Mff. legit, Athletarum, qui pancratiæ vocantur. Pancratiæ pl. m. eft a recto fing. παγκρατιάς. V. & Voff. Etymol. & feq. PANCRATIASTES.

Pancratio vincere. Plin. lib. 35. cap. 11.

PANCRĀTION, vel PANCRATIUM, Herba apud Galen. lib. 8. de Simplic. Medic. facultatib. cap. 32. V. & Diofcor. lib. 2. cap. 168.

PANCRATIASTES, æ. m. [παγκρατιαστὴς] Qui pancratio excellit, certator & victor pancratii. Gell. lib. 3. cap. 15. Diagoras tres filios habuit: unum pugilem, alterum pancratiaften, tertium luctatorem. Adde Plin. 34. 8 & Sen. 5. Excerpt. controv. 3.

Pancratium pro Pancratiafte dixit Senec. lib. 5. de Beneficiis cap. 3. pr. Lacedæmonii, inquit, vetant fuos Pancratios ceftu decernere. Grut. edidit, Pancratio aut ceftu. V. not. ejus, ubi tamen nihil de varia lectione.

PANCRATĪCE, Adv. [παγκρατιαστικῶς] i. e. Robufte: unde Pancratice valere, i. e. Robuftum effe, ut folent qui pancratio exercentur. Plaut. Bacch. 2. 3. 14. Benene ufque valuit? c. pancratice atque athletice. V. Panvin. de Lud. Circ. 2. 2.

PANDA, feu PANTICA Dea a Romanis fumma in veneratione habita eft, fic dicta quod pandat, id eft aperiat viam. Arnobius. Panda item dicta dea pacis, a pandendis Jani portis. Meminit Gell. 13. 15. conf. Voff. Etymol. p. 366. in Pando, & Lex. Pitifc.

PANDA, Oppidum non procul ab Alexandria, quod eft Sogdianorum. Plin. lib. 6. cap. 16. Solin. cap. 62.

PANDÆ, Gens fola Indorum feminis regnata. Plin. lib. 6. cap. 20. & 23.

PANDÆNUS, V. PANÆNUS.

PANDANA, Porta Romæ, quæ antea Saturnia dicebatur; ita dicta a verbo Pando, quod femper pateret ad res quæ in urbem ferebantur. Eadem appellabatur Libera a libertate. Auctores Pomp. Feft. & Varr. lib. 4. de L. L. 7. & Solin. cap. 2.

PANDARUS, [Πάνδαρος] Lycaonis filius, rex Lyciorum quum apud Trojam pugnatum eft. V. Homer. lib. Iliad. 2. 824. feu Bœot. 334. Lycios Troas appellat poft Homerum Strab. lib. 13.

PANDATĀRIA, æ. f. [Πανδαταρία] Infula eft exigua in finu Cajetano, diftans a continente CCL. ftadiis. Strab. lib. 5. Ptolem. lib. 3. cap. 1. Corrupte Pandatoria Πανδατωρία, Tacito Pandateria. hodie Pandana. conf. Solin. cap. 9. & Plin. 3. 6.

PANDECTÆ, arum. f. pl. [πανδέκται] dicuntur Volumina nihil non continentia, & ex quibus poffis, quod velis, velut e cornucopiæ depromere: ut Pandectæ legum, quæ omne jus complectuntur, a πᾶν omne, & δέχομαι capio, fufcipio. V. Gell. lib. 13. cap. 9. Idem in Præf. quæ olim ad calcem lib. ult. legebatur, Sunt qui libros fuos pandectas, &c. infcripferunt. Hanc infcriptionem Plinius in Præfatione inter illecebrofas & magna promittentes numeravit, propter quas, ut ipfe inquit, vadimonium deferi poffit. Legum Ro. pandectis coagmentandis feptem & triginta Jurifconfulti fymbolas contulerunt, ex quorum verbis Digeftorum leges velut Centones confarcinatæ funt. Hæc ex Budæo. Utrum mafculini generis effe debeat, V. Prifcian. l. 7. & Cafaub. ad. 5. l. Strabonis. conf. Voff. de Analogia, 1. 16. & Coler. in Parerg. cap. 23.

PANDECTER, ēris. m. [πανδέκτηρ] Qui omnia continet. Ita liber 4. Apicii infcribitur. Al. Pandectes. [Puto ex Gr. πανδέκτης Pandictes.

PANDELETIOS gnome. [Πανδελέτιος γνώμη] Proverbiali figura Pandeletiam fententiam Cratinus dixit, Morofam ac moleftam. A Pandeleto quopiam fycophanta, ex eorum genere, qui quo quæftum faciant, dicas impingunt grandes, & fimili ftudio ferunt fuffragia. Erafm. Adag. ex Suida.

PANDĒMUS Venus, i. e. Popularis. [Πάνδημος Ἀφροδίτη] Pandemi & Uraniæ meminit Theocritus in Epigrammate. V. Suid. Hinc Pandemi dies. Epiphanius in Ancorato: Pandemis, hoc eft popularibus diebus, cibaria quidem in totum exurunt, vina vero libant, nihil commodi mortuis ex hoc afferentes, immo potius feipfos lædentes, verum tamen coguntur a confuetudine confiteri mortuorum refurrectionem. Pandemis diebus, mortuis epulas publice offerebant. Lil. 13. Syntag. [Sed quid Veneri Pandemo cum mortuis? Vereor ne quid erroris fit in hoc fefto.

PANDĒMOS, i. Gr. πάνδημος, i. e. Per univerfum populum graffans. Luis fpecies appellatur apud Ammian. 19. 4.

PANDĪA, æ. f. Gemma varios colores exhibens. Caffiodor. l. 5. Epift. 34.

PANDĪA, ōrum. n. pl. [Πάνδεια] Jovis feftum apud Græcos, ficut Junonis Herea, Mufarum Mufæa, Cereris Demetria, Mercurii Hermilia erant. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 8.

PANDICULĀRIS, e. Adj. Pandicularis dies, idem & Communicarius, in quo omnibus diis communiter facrificabatur. Paulus. Deceptus falfa lectione, puto.

PANDĪCŪLOR, [σκορδινῶμαι] āri. Pandiculari dicuntur, inquit Feftus, Qui toto corpore ofcitantes extenduntur, eo quod pandi fiunt. Plaut. Men. 5. 2. 30. Ut pandiculans ofcitatur.

PANDICULĀTIO, ōnis. f. [σκορδινασμὸς] Ofcitatio, vel potius corporis inter ofcitandum extenfio. Feft.

Pandiculatio, eft Motus illegitimus corporis totius a facultate naturali proveniens. Galen. lib. 2. de Symptomat. cauf. in principio. Convulfio, inquit, & tremor, palpitatio & rigor, qui eft totius corporis concuffio, vibratioque. Præterea horror & fingultus, tuffis & ructus, fternutatio & pandiculatio & ofcitatio, & dentium ex concuffu ftrepitus, omnia motum illegitimum pro communi genere habent.

PANDĪON, ōnis. m. [Πανδίων] Proprium nomen Erichthei Athenarum regis filii, cui fucceffit in regno. Hujus filiæ fuerunt Progne & Philomela. Dictus Pandion, quafi Totus dios, i. e. Jovis.

Nata Pandione, Progne. Ovid. 6. Met. 634.

Ales Pandionis, Hirundo. Lucan. ad Pifon. 255.

PANDĪŌNIUS, a, um. Adj. [Πανδιόνιος] Idem quod Atticus. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 19.

Et Pandionias quæ cufpide protegit arces. de Pallade.

Cavea. Sidon. Qui Pandioniam movebat orator caveam tumultuofius.

Mons Pandionius. Stat. 2. Theb. 720.

PANDO, [κυρτόω] āre. Paff. Pandari, fignificat Incurvari, oneri cedere. Unde pandari trabs dicitur, quafi incurvari, cedereque ponderi. Plin. lib. 16. cap. 42. At populus contra omnia inferiora pandatur: palma e contrario fornicatur. Quintil. lib. 11. cap. 3. Leviter pandata manus: cui Supinata opponitur.

Pandare, neutrum. Quintil. lib. 11. cap. ultimo, Pectus ac venter ne projiciantur obfervandum: pandant enim pofteriora; & eft odiofa omnis fupinitas. Nifi forte fenfus fit, Pectus ac venter pandant pofteriora. Vitruv. 2. 9. Ulmus & fraxinus celeriter pandant. V. ibi Philandr.

PANDĀTUS, a, um. Partic. ut, Apes farcina pandatæ. Plin. 11. 10.

PANDĀTIO, ōnis. f. [ἀνάπτωσις] Vitruv. lib. 7. cap. 1. Contignationes pandationibus fidentes movendo fe faciunt vitia pavimentis.

PANDUS, a, um. Adj. [κυρτὸς] Incurvus. Ex Pandidus contr. ut Prifc. l. 4. & ex eo Voff. in Etymol. Virg. 2. Georg. 194.

Lancibus & pandis fumantia reddimus exta. [Ego verbum a nomine ductum puto, non contra.

Afellus pandus. Ovid. 1. de Arte Am. 543.

Carinæ. Virg. 2. Georg. 445.

Cupreffus in operibus folet effe panda. Vitruv. 2. 9.

Delphines. Ovid. 3. Trift. 10. 43.

Dorfum. Senec. Agam. 6.

Fauces. Stat. 4. Silv. 3. 71.

Juga boum. Ovid. 1. Amor. 13. 16.

Naris. Ovid. 3. Met. 674.

Naves. Lucret. lib. 5. 1441.

Rami. Ovid. 14. Met. 660.

Roftrum. Ovid. 14. Met. 282.

PANDO, pandi, paffum & panfum, [ἀπλόω, πτύζω, πιτνάω, πετάννυμι, ἐκπετάννυμι] ēre. fignificat Aperire & patefacere. Plaut. Bacch. 3. 1. 1.

Pandite atque aperite propere januam hanc
Orci, obfecro.

Pandere, Varro de vita Pop. Rom. lib. 1. exiftimat ea caufa dici, quod iis, qui ope indigerent, & ad afylum Cereris confugiffent, panis daretur.

tur. Pandere ergo, quasi Panem dare, & quod nunquam fanum tali- bus clauderetur. Non. 1. 209. V. Voss. Etymol.
Aciem pandere. V. ACIES.
Agros pandere pingues. Lucret. lib. 5. 1247.
Alas ad solem. Virg. 4. Georg. 28.
Alas velorum. Virg. 3. Æn. 520.
Brachia pandit ulmus. Virg. 6. Æn. 282.
Claustra pandite januæ. Catul. 59. 76.
Domus panditur. Virg. 10. Æn. 1.
Forem difficilem. Ovid. 1. Amor. 6. 2.
Iter alicui. Lucan. ad Pison. 212.
Limina. Stat. 1. Silv. 1. 22.
Mœnia urbis. Virg. 2. Æn. 234.
Pennas in litore pandunt halcyones. Virg. 1. Georg. 398.
Portæ panduntur. Virg. 2. Æn. 27.
Spatia membrorum pandit. Stat. 6. Theb. 752.
Spectacula. Hor. 2. Serm. 2. 26.
Vela curvato sinu. Ovid. 3. de Arte Am. 500.
Vela orationis pandere; metaphora sumpta ab iis, qui vela ventis expli- cant. Cic. 4. Tusc. 9. Quærebam igitur, utrum panderem vela orationis statim, an eam ante paululum dialecticorum remis propellerem.
Vestigia. Virg. 2. Georg. 258.
Viam. Tacit lib. 2. Hist. 4.
Viam ad aliquid. alicui. Liv. 4. 15. Nulla merita cuiquam ad dominatio- nem pandere viam.
Pandere viam fugæ Deos. Liv. 10. 5.
Dictis pandere aliquid. Lucret. lib. 5. 55.
Casus suos. Ovid. 14. Met. 221.
Medium alicujus rei. Cic. in Arat.
Rem ordine. Virg. 3. Æn. 179.
Panditur immensa planities repente. Protenditur, sese offert, apparet. Liv. 32. 4.
Longe itaque se pandunt divina illa bona, cælumque contingunt. Cic. 5. Tusc. 76.

PANDENS, entis. Partic. [πετάζων] ut, Guttura tria pandens Cerberus. Virg. 6. Æn. 420. Idem. 8. 712 Nilus pandens sinus.

PASSUS, a, um. aliud Partic. [πεπετασμένος] Apertus, extensus. ut, Passa vela, i. e. Diducta, distenta.
Capillus passus. i. e. Porrectus ac sparsus. Ter. Heaut. 2. 3. 50.
Capillus passus, prolixus, circum caput
Rejectus negligenter. conf. Phorm. 1. 2. 56.
Crines passi. Virg. 1. Æn. 484.
Lac passum. Ovid. 14. Met. 274. Al. Pressum.
Linum passum ac tusum. Plin. lib. 19. in Proœm.
Manibus passis, & Velis passis dicimus, inquit Gell. quod significat Di- ductis atque distentis. Itaque Plaut. in Mil. 2. 4. 7. A littera in E mutata per compositi vocabuli morem, Dispessis dicit, pro eo quod est Dispassis. Hæc ille lib. 15. cap. 15. Cæs. 1. Bell. Gall. 51. extr. Eo mulieres impo- suerunt, quæ in prælium proficiscentes milites passis manibus flentes implorabant, ne se in servitutem Romanis traderent. conf. Idem 2. Bell. Gall. 13. extr.
Palmis passis, h. e. Expansis. Cic. 2 de Nat. Deor. 111. Minorem autem Septentrionem Cepheus passis palmis terga subsequitur. conf. Cæs. 3. Civ. 98.
Velis passis pervehi. Cic. 1. Tusc. 119. Portum potius paratum nobis & profugium putemus, quo utinam passis velis pervehi liceat. De morte.
Vento secundo, velo passo. Plaut. Stich. 2. 3. 44.
Versus passi. i. e. Soluta oratio. Apul. Florid. 2.
Racemi passi, Aridi. Virg. 4. Georg. 269. i. e. Rugosi.
Uva passa. Plaut. Poen. 1. 2. 99. V. PASSUM, i. n.
Passos senes dixit, Lucilius apud Non. 1. 38. i. e. Exsuccos. Idem 4. 364.

PANSUS, a, um. Partic. Idem quod Passus. ut,
Pansis in altum brachiis. Prudent. Cathem. 12. 170.

PASSĀRIUS, a, um. Adj. Idem quod Passus. ut, Ficus passariæ. Capitol. in Albino cap. 11.

PASSO, āre. Theod. Priscian. 1. 34. Quibus ungues passaverint.

PANDOCHĪUM, i. n. [πανδοχεῖον] Hospitium, diversorium, stabulum, caupona, πανδοχεῖον. Unde & Caupo ipse, Pandocheus, πανδοχεύς, dicitur.

PANDŌRA, æ. f. [Πανδώρη] Mulier formosissima, & gratiosissima, cui singuli dei sua dona dederunt, Pallas scilicet sapientiam, Venus deco- rem, Apollo musicam, Mercurius eloquentiam, &c. Unde dicitur Pandora, quasi Omnium donum, vel ab omnibus donata, vel omnium rerum ge- nere donata. Hanc, ut ait Hesiodus ἔργ. 81. Juppiter in terram misit ut homines deciperet. Prometheus, Iapeti filius (ut ait Hyginus fab. 142.) primus homines ex luto finxit. postea Vulcanus Jovis jussu ex luto effi- giem mulieris fecit, cui Minerva animam dedit, ceterique dii alius aliud donum dederunt, ob idque Pandoram nominarunt. Ea data in conju- gium Epimetheo fratri. Inde nata est Pyrrha, quæ mortalis dicitur pri- ma esse creata. Hactenus ille. Ab Hesiodo & aliis proditum est, Pan- doram fuisse primam mulierem: nam ante eam muliebre genus fuisse nul- lum, auctor Pausanias in Attic. p. 22. extr. Wech.
Pandora apud Aristophanem pro Terra accipitur, quod omnia ad vitam necessaria nobis suppeditet.
Est & nomen matris Deucalionis: a qua Thessalia, Pandora dicta est.
Est & Pandore Gens in convallibus Indiæ, quam ait Plin. lib. 7. cap. 2. ducentos annos vivere, in juventute candido capillo, qui in sene- ctute nigrescat. Al. Pandare. [Forte Pandæ, vel Pandarum. V. PANDÆ.

PANDŌSIA, æ. f. [Πανδοσία] Plin. lib. 3. cap. 1. Lucanorum in Italia urbs, in qua Alexander Epirotes occubuit, errore nominis deceptus, quum responso Dodonæi Jovis urbem Pandosiam cavere jussus esset.
Est enim & altera, ut idem testatur lib. 4. cap. 1. ejus nominis in Epiro. Justinus lib. 12. cap. 2. Juxta urbem Pandosiam, non prius fatalis lo- ci cognito nomine, quam occideret, interficitur. Liv. 8. 24. pr. Acci- to ab Tarentinis in Italiam data dictio erat, Caveret Acherusiam aquam, Pandosiamque urbem: ibi fatis ejus terminum dari. Horum meminit & Strab. lib. 6.

PANDRŌSOS, i. f. [Πάνδροσος] filia fuit Cecropis Atheniensium regis, soror Aglauri & Herses, de quibus Ovid. 2. Met. 737.
Pars secreta domus, ebore & testudine cultos
Tres habuit thalamos, quorum tu Pandrose dextrum,
Aglauros, lævum: medium possederat Herse.

PANDŪRA, æ. f. vel PANDURIS, ĭdis. f. [πανδούρα, ἡ πανδουρίς] Instrumentum est musicum, trichordum, non absimile Nablæ. Sunt qui Pandorum id, non Pandura appellitent, alii Pandorium & Pandu- rium. meminit Varro. Isidor. 2. 20. in ἐμπνευστικ organis ponit, & cum Sy- ringe confundere videtur. Pandorius, inquit, ab inventore vocatus, de quo Virg. 2. Ecl. 32.
Pan primus calamos cera conjungere binos
Instituit &c. conf. Polluc. 4. 9. & Casaub. ad Lamprid. Heliog. cap. 32. V. plures auctores in Lex. Pitisc. Ab eo

PANDURĪZO, āre. [πανδουρίζειν] i. e. Panduram pulsare; sicut Citha- rizare dicimus, i. e. Citharam movere. Lamprid. Eliogab. cap. 32. Tu- ba cecinit, pandurizavit, organo modulatus est. Pneumatica item or- gana conjungens. Et hinc

PANDURISTA, æ. m. [πανδουριστής] sicut & Citharista: quo verbo usi sunt Martianus & Varro. Cæl. lib. 9. cap. 4. Nablas legitur apud Athe- næum, quem excogitaverint Phœnices primi: unde & Nablistæ sicut Panduristæ, a Pandoro, vel Pandura, ut est apud Varronem & Martia- num, quam ex marina lauro compingunt Troglodytæ. Unde novatum Lampridio Pandurizare verbum, i. e. Panduram pulsare. Hæc ille. [Varronem meminisse Panduræ asserit & Casaubonus, sed locum vellem indicasset. V. etiam H. Steph. Thes. Gr.

PANEAS, [Πανιάς] Fons e quo Jordanis amnis profluit, inque Asphalti- ten lacum (Sacræ literæ Asphaltiten, Gennesaret vocant) prolabitur. Plin. 5. 15.
Paneas, Oppidum Decapoleos, in regione Syriæ. Plin. lib. 5. cap. 74.

PANEBII, Populi in Arabia, de quorum regibus ac moribus sic scribit Alexander, Panebii, si quando rex moritur, corpus quidem defodiunt, caput vero auratum in templo augustissimo consecrant dicantque. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 2.

PĀNEGȲRIS, is. f. [πανήγυρις] Nundinæ, solennis conventus & publi- cus, seu celebritas, quales quinto quoque anno Athenis celebrari solitos scribit Herod. lib. 6. & ex eo Alex. ab Alex. Genial. dier. 5. 7. Hinc πα- νηγυρικοὶ λόγοι, id est panegyricæ orationes, quæ in hujusmodi conventi- bus & maxima celebritate haberentur. Significat etiam Locum in quem hæc celebritas convenit. V. Argol. in Panvin. de Lud. Circens. 1. 18.
Erat in eo ipso loco illo die nundinarum πανήγυρις. Cic. 1. Att. 14.
Malorum panegyris: proverbialiter dicitur de Malis agminatim ingruen- tibus, & invicem sibi succedentibus: metaphora ducta a solenni illo populi conventu, ad ludos festos celebrandos, qui panegyris diceba- tur. V. Suid.

PANEGYRĬCUS, a, um. Adj. [πανηγυρικός] Ad Panegyrin pertinens. Hinc

PANEGYRĬCUS, i. m. [πανηγυρικός] subaudito λόγος, i. e. Sermo. Quod genus, in frequenti panegyri habitum, fere fuit laudatorii aut suasorii argumenti. Cic. in Orat. 37. Sed quoniam plura sunt orationum genera, eaque diversa, neque in unam formam cadunt omnia, laudationum, scriptionum & historiarum, & talium suasionum, qualem Isocrates fecit panegyricum. Quintil. lib. 2. cap. 10. Nam & in iis actionibus, quæ in aliqua sine dubio veritate versantur, sed sunt ad popularem aptatæ de- lectationem, quales legimus panegyricos, totumque hoc, &c.

PANEGYRISTA, æ. m. [πανηγυριστής] Auctor sermonis panegyrici, apud Sidon. 4. Epist. 1.

PANĒMIUS, Julius mensis ab Atheniensibus dictus. Alexand. lib. 3. cap. 24. Dier. Genial. [Immo Panemus, πάνεμος: nec ab Atheniensibus, verum a Corinthiis, ut Demosth. vel a Bœotiis, ut Plut. vel a Macedo- nibus, ut Suid. usurpatum id nomen fuit.

PĀNĔRŌS, [πανέρως] Gemma est, alio nomine Pansebastos appellata, quæ fecunditatem creditur afferre. Plin. lib. 37. cap. 10. V. PANSEBA- STOS.

PANĒUS, [Πάνειος] Fons est sub Libano monte, in quem si qua natantia projiciantur, in lacu cui Phiala nomen est, cuncta reperiuntur. V. PANEAS.
Est etiam hoc nomine Colchorum fluvius, cui oppidum imminet sui no- minis, habens post se Heniochorum multimodas gentes.

PANGÆUS, [Παγγαῖος] Thraciæ promontorium magnum atque excelsum, Macedoniæ junctum, in quo, ut scribit Herod. lib. 7. aurea sunt & ar- gentea metalla: quem cum Pieres & Hodomanti, tum præcipue Satræ exercent. In sing. est masc. gen. in plur. neutri. Stat.
— illi Pangæa resultant,
Ismaraque.
Alta Pangæa. Virg. 4. Georg. 462.
Cana Pangæa nivosis jugis. Lucan. lib. 1. 647.
Perfindunt inarata diu Pangæa juvenci. Stat. 10. Theb. 506.

PANGÆUS, a, um. Adj. [Παγγαῖος] ut, Arva Pangæa.
Flumina. Ovid. 3. Fast. 739.

PANGO, pĕpĭgi & panxi, pactum, [πηγνύω, πήγνυμι] ĕre. Figere, plantare, sive jungere. Fest. Pangere, Figere. Unde, Plantæ pangi di- cuntur, quum in terram demittuntur. Hinc, Versus pangi, vel figi in cera dicuntur. Hactenus Festus. Pepigi tamen præteritum ducit Quintil. 1. 6. a Pago, non a Pango. V. PAGO. Proinde alii dicunt Pango, pegi & panxi, pactum, &c.
Pango, a Παγνύω pro πηγνύω. H. St. conf. Voss. Etymol.
Tonsillam pegi læto in litore. Pacuv. apud Fest.
Clavum pangere. Liv. 7. 3.
Terminos pangere. Cic. 1. de Legib. 56. Requiri placere terminos, quos Socrates pepigerit, iisque parere.
Pangere, Plantare. Columel. lib. de Arb. cap. 3. At quæ sine vetere far- mento panguntur, tardius convalescunt, sed tardius deficiunt. Et R. R. lib. 3. cap. 3. Nos jam enim vicena millia malleolorum per vineæ ju- gerum inter ordines pangimus.
Ramulum pangere. Suet. Galb. cap. 1. pro Serere.

Pancturus qui eſt, ſcil. Surculos. Pallad. Febr. tit. 9.
Verſus pangere, Scribere. Cic. 16. Fam. 18. An pangis aliquid Sophocleum? fac opus appareat. Martial. lib. 11. 4.
At quam victuras poteramus pangere chartas.
Carmina lucida pango. Lucret. lib. 1. 932.
Ego mira poemata pango. Hor. de Arte Poet. 416.
Pangere, Paciſci, ut
Dies bis ſenos pepigere. Virg. 11. Æn. 133.
Fœdera hæc pepigit. Idem 10. Æn. 902.
Inducias pangere, Idem quod Facere. Liv. 27. 30. extr.
Pacem cum populo aliquo. Liv. 24. 29.
Societatem cum aliquo. Liv. 34. 31.
Suavium, Imprimere. Plaut. Curc. 1. 1. 56.
Qui volt cubare, pangit ſaltem ſuavium. Sed in emendatis codd. legitur, Pandit ſaltum ſaviis. V. Grut. not.
Te Venus pepigit noſtro lecto, i. e. Promiſit. Ovid. 16. Epiſt. 35.

PACTĪLIS, e. [πηκτός] Junctus. ut, Pactilis corona. Plin. lib. 21. cap. 3.

PAGES, is. f. Compactio, unde Compages. V. Non. 1. 137.

PANCTIO, ōnis. f. Pallad. Oct. t. 3. Vitium fertilitatem providebimus panctioni.

PACTIO, PACTUM &c. V. in PACISCOR.

PAGĬNA, quaſi Pangina, a pangendo. V. ſuo loco.

PANGONIUS, i. m. Gemma non longior digito: ne cryſtallus videatur, numero plurium angulorum cavetur. Plin. lib. 37. cap. 10.

PANHELLĒNIA, [Πανελλήνια] Sacra Græciæ totius. Suid. [Niſi potius Harpocration.

PANHELLINUS, vel PANHELLINON, Templum Liberi ebriorum patris, quod apud Athenienſes dirutum reædificavit Adrianus imperator. Cæl. Rod. lib. 7. cap. 13. extr. Athenienſibus ſacra Liberi fuiſſe præcipua, ſcribit Dion. Ea quum Adrianus in veſte indigena concelebraſſet magnifice, templum Liberi, quod Panhellinon vocant, conſtrui permiſit. [Panhellenion, Πανελλήνιον, puto ſcribere voluit.

PANIAS, V. PANUS.

PANICULA, PANICUM, V. PANUS, & PAN.

PĀNĬŌNION, [Πανιώνιον] univerſæ Ioniæ, ſicut Panætolion univerſæ Ætoliæ, concilium fuit. Budæus in annotat. ad Pandect. V. Pauſan. Achaic. p. 208. & ſeq. Wech. Apud Herod. lib. 1. & Steph. loci, templique nomen eſt, regionis Melæ 1. 17.
Panionia, Feſta totius Ioniæ. apud Lilium Syntag. 17. Heliconio Neptuno feſta celebrabantur, quæ Panionia vocitata fuerunt. Herodot. lib. 1. q. V.

PĀNIS, is m [ἄρτος, πυρὸς, πύρνος] notæ ſignificationis. gen. plur. Panum Verrius ſcripſit. Nonius 1. 321. Panis proprietatem a paſcendo putant veteres exiſtimandam. Varro de vita Populi Romani lib. 1. Paſtillos & panes, hæc vocabula paſtus, quod Eſſe, paſcere dicebant. Cic. in Piſon. 67. Panis & vinum a propola, atque de copa.
Panis apud Iſidor. 20. 2. dictus a πᾶν omne, quod cum omni cibo apponatur, vel quod omne animal eum appetat.
Panis, quod primo figuras faciebant mulieres in panificio Panis, poſteaque figuras facere inſtituerunt alias. Varr. de L. L. lib. 4. 22. pr. V. Voſſ. Etymol.
Aceroſus panis. V. ACUS, ĕris.
Aduſtus. Hor. 2. Serm. 8. 68.
Artopticius. V. ARTOPTA.
Ater. Ter. Eun. 5. 4. 17.
Cærulei panis mucida fruſta. Juven. 14. Sat. 128.
Candidus. Quintil. lib. 6. cap. 3. p. 546. Burm. de riſu, Vatinius, quum reus, agente in eum Calvo, candido frontem ſudario tergeret, idque ipſum accuſator in invidiam vocaret: Quamvis reus ſum, inquit, & panem candidum edo.
Cibarius panis, Panis vilis & ſordidus, qualis eſt ruſticorum panis. Cic. 5. Tuſc. 97. Cui quum peragranti Ægyptum, comitibus non conſecutis, cibarius in caſa panis datus eſſet, nihil viſum eſt illo pane jucundius.
Devolutus ex igne. Catul. 57. 4.
Improbus, V. Bucca, pro Fruſto panis, in BUCCA.
Lapidoſus, Duriſſimus. Senec. 2. de Benef. cap. 7. pr. Fabius Verrucoſus beneficium ab homine duro aſpere datum, panem lapidoſum vocabat, quem eſurienti accipere neceſſarium ſit, eſſe acerbum. Proverbii ſpeciem habet. V. Eraſm.
Luteus. V. LUTUM.
Nauticus. V. NAVIS.
Primarius. Vulgus *panem album* vocat.
Pulcherrimus longe. Hor. 1. Serm. 5. 89.
Secundarius. V. SECUNDUS.
Sordidus. Plaut. Aſin. 1. 2. 16.
Adhibere aliquid ad panem. V. ADHIBEO.
Dare alicui venenum in pane. Cic. pro Cluent. 169.
Frangendus panis inermi gingiva. Juven. 10. Sat. 200.
Mendicatus. Juven. 10. Sat. 277.
Vivit ſiliquis & pane ſecundo. Hor. 2. Epiſt. 1. 123.
Potior panis mellitis placentis egenti. Hor. 1. Epiſt. 10. 11. Idem 2. Serm. 2. 18.
— cum ſale panis
Latrantem ſtomachum bene leniet.

Apyritæ panes,
Artocopi panes,
Autopyrus panis,
Azymus panis,
Buccellatus panis,
Canchrydiæ panes,
Caſtrenſes panes,
Civiles panes,
Collix panis,
Cribanitæ panes,
Dulciarii panes,
Facierum panes,
Gacoli panes,
Lagunculi panes,
Militares panes,
Naſti panes,
Obeliæ panes,
Pelani panes,
Phaſinus panis,
Propoſitionis panes,
Pyrinus panis,
Sitanii panes,
Syncomiſtus panis,
Zimita panis,
Utriculi panes,
De quibus omnibus V. Cæl. Rhodig. lib. 9. cap. 16. De iisdem, & præterea.

De Pane Ædificiorum,
Artolagino,
Artoptitio,
Athletarum,
Cacabaceo,
Cibario,
Clibanite,
Confuſaneo,
Diſpenſatorio,
Fiſcali,
Furfuraceo,
Gradili,
Madido,
Mundo,
Muſtaceo,
Nautico,
Ruſtico,
Secundo,
Sicco,
Siligineo,
Similaceo,
Sordido,
Speuſtico, ac
Subcineritio, vide Lex. Pitiſc. in voce Panis.

Altera manu fert lapidem, altera panem oſtentat. Plaut. Aul. 2. 2. 18.
Nunc petit, quum pollicetur, inhiat aurum, ut devoret:
Altera manu fert lapidem, panem oſtentat altera. Paroemia eſt elegans in eos, qui coram blandiuntur, clam obtrectantes: aut qui hic proſunt, illic lædunt, falſam beneficii ſpem oſtentantes, ut nacti occaſionem funditus perdant. Translatum ab iis qui canes oſtentato pane pelliciunt, deinde accedentibus ſaxum illidunt. Eraſm.
Panis, interdum pro Annona reperitur: quod inde conjicitur, quod a fiſco percipiendos reditus, quos Juſtinianus in Authen. de non alien. §. Hæc ergo, Annonam civilem appellat. Idem Cæſ. in l. ult. C. de jure dotium, & in l. Hac edictali. §. His illud. C. de ſecundis nuptiis, Panem civilem vocat. Alciat.
Panes etiam vocant auctores, Materiam quamcunque in morem panum formatam. ſic,
Ærei panes. Plin. 34. 11.
Aphronitri panes. Stat. 3. Silv. 9. 37.
Porcinus panis, Cyclamen herba. Apul. de Herb. cap. 17.

PANĬCELLUS, i. m. dimin. Parvus panis. Plin. Valer. 1. 6. Panicellus debuccellatus. V. DEBUCCELLATUS.

PANĬCEUS, a, um. Adj. Plaut. Capt. 1. 2. 59. Milites paniceos, piſtorienſes, placentinos, joco dixiſſe videtur.

PANĀRIUM, i. n. [κάρδοπος, ψύλαχος] Panis receptaculum. Plin. 1. Epiſt. 6. Proinde quum venabere, licebit auctore me, ut panarium & lagunculam, ſic etiam pugillares feras. Suet. Calig. cap. 18. Sparſit & miſſilia variarum rerum, & panaria cum opſonio viritim diviſit. Idem Domit. cap. 40. Varr. lib. 4. de L. L. 22. Panarium, ubi panem ſervabant. Stat. 1. Silv. 6. 31.
Hi panaria candidaſque mappas
Subvectant, epulaſque lautiores. al. Pannaria. V. Stuck. Ant. Conviv. 1. 35. conf. Pitiſc. Lexic.
Sextus philoſophus p. 224. ὃ αὐτὸ ἀρτοφόρον καὶ πανάριον λέγεται. H. St.

PANARIŎLUM, i. n. [ψυλάκιον] dimin. Vaſculum vimineum in quo ſervatur panis. Martial. lib. 5. 50.
Cum panariolis tribus rediſti.

PANĀRIUS, i. m. [ἀρτοπώλης] Vet. Gloſſ.

PANĬCOCTĀRIUS, a, um. Adj. ut, Panicoctaria mulier. Chryſolog. Serm. 99. V. Meurſ. p. 2. Crit. Exercit. 2. 32.

PANĬFEX, ĭcis. & PANĬFĬCUS, i. m. [ἀρτοποιὸς] Qui panes facit. Panifex & Panificus. Gloſſ. Gr. Lat. ἀρτοποιὸς & Onomaſt. vet.

PANIFICIUM, i. n. [ἀρτοποιία] a Pane faciendo dici cœptum eſt, ut ait Varr. de L. L. lib. 4. 22. pr. Celſ. lib. 2. cap. 18. Scire igitur oportet omnia legumina, quæque ex frumentis panificia ſunt, generis valentiſſimi eſſe. Valentiſſimum voco, in quo plurimum alimenti eſt. Idem paulo poſt, Quo minus mirum eſt, opus piſtorium valentiſſimum eſſe quod ex frumento, adipe, melle, caſeo conſtat. Ex his verbis apparet quid ſit Panificium. Hæc Budæus.
Panificii nomine Popana, quæ Serapidi offerebantur, deſignat Suet. Veſp. cap. 7.

PANARICIUM, i. n. [παρωνυχία] Apul. de Herb. cap. 42. Scyllæ radix piſata cum aceto & pane impoſita Panaricium ſanat. V. PARONYCHIA.

PANISCI, V. PAN.

PANISSA, Flumen in Thracia, non procul ab Apollonia. Plin. lib. 4. cap. 11.

PANNARIUS, PANNEUS, PANNICULA, PANNICULARIA, PANNICULUS, V. PANNUS, & PANUS.

PANNŎNIA, æ. f. [Παννονία] ab Oriente habet Mœſiam, quæ Servia & Bulgaria dicitur hodie: ab Occidente Noricum: Septentrionem ejus Germania & Danubius, Auſtrum Liburnia Illyricique montes excipiunt. Solin. cap. 34. Flor. lib. 4. cap. 12. & Appianus, Pannoniam Savo, Dravo & Danubio fluminibus inclytis, & duobus ſaltibus incluſerunt. Pannoniam a Lentulo Proconſule debellatam, ab Auguſto in provinciam per Vibium redactam, Flor. 4. 12. Sueton. in Auguſt. cap. 21. atque Eutrop. lib. 7. cap. 5. memoriæ prodiderunt. A Pannone rege, cujus apud Methodium eſt mentio, nomen ſumpſiſſe fertur. Hujus cultores Pannones, Pannonii & Pæones ab hiſtoricis appellantur, teſte Appiano in eo libro qui Illyrica inſcribitur. Alii Pannoniam & Pannones a Pannis dictos arbitrantur, quod veſtes gererent ex variis pannis ac plagulis confutas. V. PANNUS. Porro Pannonia duplex eſt, Superior & Inferior. Pannonia ſuperior, quæ & prima, ab Occaſu Noricum, a Septentrione Germaniam & Iſtrum, ab Oriente Pannoniam inferiorem, a Meridie Illyrim habet. Ipſa ad montem Cecium Norico conjungitur. Hodie Auſtria & Styria, *Oeſtereich & Steyrmarck* appellatur. Tota hæc Pannonia Germaniæ addita, etiam Teutonico ſermone utitur. In hac præter alias Vienna præclariſſima civitas ſita eſt, gymnaſio celeberrima. Inferior Pannonia, etiam ſecunda vocitata, a Septentrione veterem Germaniam Danubiumque, ab Occaſu Pannoniam ſuperiorem, a Meridie Liburniam ſive Illyrim, nunc Sclavoniam, *Wendenlandt* dictam, ab Ortu vero Iazygas Metanaſtas, i. e. Septem caſtrenſes proſpicit. Hæc hodie ſub Hungaria propemodum eſt. Ex Andrea Althamero in Corn. Tacit.
Pannonia provincia facta. Paterc. 2. 39. 3.
Domanda Pannonia. Ovid. 2. Triſt. 225.

PANNONIS, ĭdis. f. Patronym. [Παννονὶς] ut, Pannonis urſa. Lucan. 6. 220.

PANNONIUS, i. m. [Παννόνιος] Gentile. ut, Armiferi Pannonii. Auſon. Epigr. 3. 4. conf. Ovid. ad Liviam, v. 390.
Fallax Pannonius. Tibull. 4. 1. 109.
Ferox. Stat. 1. Silv. 4. 78.

PANNŎNĬCUS, a, um. Adj. Poſſeſſ. [Παννονικὸς] Suet. in Aug. cap. 20.
Reliqua

Reliqua per legatos adminiſtravit, ut tamen quibuſdam Pannonicis atque Germanicis, aut interveniret, aut non longe abeſſet. Subaudi Bellis. Cattæ Pannonicæ. Martial. 13. 69.

PANNOSUS, PANNUCEUS, PANNULEIUM, V. PANNUS.

PANNUS, i. m. [ὕφασμα λῖτον] Quo veſtimur.
Cooperta membra pannis. Lucret. lib. 6. 1267.
Rubros pannos cruore lavit obſtetrix. Hor. in Epod. 17. 51.
Tincti ferrugine. Ovid. in Ibin, 233.
Velatus albo. Hor. 1. Carm. 35. 21.
Vincire membra pannis. Ovid. in Ibin, 233.
Pannus, pro Plagula. Hor. de Arte Poet. 15.
Purpureus late qui ſplendeat unus & alter
Aſſuitur pannus. Ex hujuſmodi varii coloris plagulis ſive pannis quod olim conſutas veſtes haberent Pannonii, nomen acceperunt, ut videtur Dioni lib. 49. conf. Caſaub. ad Suet. Aug. cap. 21. Hinc & Diadema Pannum appellat Val. Max. 7. 2. extr.
Pannum, neutro genere protulit Nævius Tabellaria, Qui habet uxorem ſine dote, pannum poſitum in purpura eſt. Non. 3. 165. Vet. Lex. ῥάκος, pannum.
Pannus, pro Veſtimento lacero frequentius a Latinis ſcriptoribus accipitur, & hinc mendicis ac egenis vulgo tribuitur. Sen Epiſt. 20. Magnificentior, mihi crede, ſermo tuus in grabato videbitur & in panno. Idem, Nemo naſcitur dives; quiſquis exit in lucem, juſſus eſt lacte & panno eſſe contentus. V. Barth. Adverſ. 19. 11. Sæpius tamen in plurali uſurpatur, uti ῥάκη. Petron. cap. 83.
Sola pruinoſis horret facundia pannis. Lactant. de Phœnice 19.
Luctus acerbus abeſt, & egeſtas obſita pannis. Ter. Eun. 2.2.5.
Homo annis pannisque obſitus. conf. Heaut.2.3.52. Suet. Calig. cap.35.
Pannus lacer. Adagium eſt: hominem enim jam faſtiditum & rejectum ῥακῶς πολυσχιδὲς vocant Græci, id eſt pannum undique lacerum. Sumpta metaphora a veſte longo uſu detrita, atque ob id rejecta, quum nova fuerit in pretio. Conveniet in eos, qui amicis utuntur ut veſtibus, quos dum uſui ſunt, amplectuntur, curant, oſtentant: ſimulatque vero utiles eſſe deſierunt, negligunt, ac rejiciunt, ut pannum lacerum. Uſus eſt Lucian. de Merc. cond. Eraſm. [Lucianus in Tim. p. 118. ed. Grævii, ῥάκος ἤδη γεγηρακὸς. Pannus, pro Pannoſo, ſeu Pannis obſito, ut Germ. *Ein Lump.*
Pannus, pro Linamento, vel Laneo panniculo. Columel. lib. 6. cap.12. Pannis aceto & ſale & oleo madentibus inculcatis. Senec. de Ira, 3.19. extr. Scindi veſtimenta miſerorum & in os farciri pannos imperavit.
Pannum Larici adnaſci Matthiolus ad Dioſc. lib. 1. cap. 74. in hæc verba retulit: Reperitur præterea in annoſis Laricum caudicibus prope medullam ipſam pannum quoddam albicans quandoque, cubiti amplitudine, corio, ex quo chirothecæ conficiuntur, adeo perſimile, ut vix alterum ab altero diſcerni poſſit. Utuntur hoc incolæ ad vulnera glutinanda, & ad ſanguinis fluores compeſcendos. Dioſc.

PANNEUS, a, um. Adj. [ὑφασματινὸς] Quod eſt ex panno. Unde Panneæ veſtes dicuntur, ſicut Laneæ & bombycinæ. Onomaſt. Panneus ῥάκινος.

PANNŌSUS, a, um. aliud Adj. [ῥακώδης] Qui ſordida veſte, craſſo panno, vilique opertus eſt; nec hoc niſi de paupere dicitur. Juſtinus lib. 2. 6. 19. Permutato regis habitu, pannoſus, ſarmenta collo gerens, caſtra hoſtium ingreditur. Cic. 4. Att. 3. Clodii veſtibulum vacuum ſane mihi nuntiabatur, paucis pannoſis ſine laterna.
Ædilis pannoſus. Juven. 10. Sat. 102.
Facies arida pannoſi. Sen. de Clement. 2. 6.
Fæx pannoſa. Perſ. 4. Sat. 32. conf. Juſtin. 21. 5. 5.

PANNŪCIUS, vel PANNUCEUS, a, um. ſimiliter Adj. [ῥακώδης] Idem quod Pannoſus. Perſ. 4. Sat. 21.
Dum ne deterius ſapiat pannucia Baucis.
Mentula pannucea, i. e. Laxa. Martial. 11. 47.
Pannucea poma, quæ celerrime in rugas marceſcunt. Plin. lib. 15. cap. 14. in fine.
Veſtis pannucea ne centonibus quidem bonis digna. Petron. cap. 14.

PANNĀRIUS, i. m. Pannorum venditor. Cæl. Rhod. lib.6. Antiq. Lect. cap. 12.

PANNĬCŬLUS, i. m. dimin. [ὑφασμάτιον] Juven. 6. Sat. 259.
Hæ ſunt, quæ tenui ſudant in cyclade, quarum
Delicias & panniculus bombycinus urit. Quaſi dicat Pannus tenuis & delicatus, qualis ſolet eſſe ille, qui ex filis bombycum texitur.
Panniculus, etiam accipitur pro Panno craſſo & vili, ſive attrito & lacerato. Celſ. lib. 6. 18. 8. Vinculum autem ei loco linteolum, aut panniculus quadratus eſt.
Panniculus, pro Pannoſo accepiſſe videtur Martial. lib. 5. 61.
Te ſucceſſurum credo ego Panniculo. Domitius putat Panniculum fuiſſe Mimum, quem pulſans Latinus riſum movebat. Succeſſurum igitur Panniculo, i. e. Pulſatum iri a Latino, ut moveat riſum, & ſit morio.

PANNICULARIUS, a, um. Adj. unde n. pl. Pannicularia, [πανικουλάρια] Ulpiano teſte, dicuntur Ea, quæ in cuſtodia receptus, ſecum attulit, ut veſtis, qua indutus fuerat qui ad ſupplicium ducitur, aut nummi quos victus ſui cauſa habuerit in promptu: aut leves annuli, hoc eſt qui rem non excedunt aureorum quinque. Ulpiani verba hæc ſunt in l. Divus. De bonis damnatorum. conf. Rhodig. Ant. Lect. 6. 12. Bud. in Pandect. 250. vel Lex. Pitiſc.

PANNULEIUM, i. n. [ῥάκος] Dictum a Panno & volvendo filo, inquit Varro L. L. 4. 23. Emendati codices legunt Panuelum. Sudariolum ſignificat. Turnebus Panuellium legit, quod eſſe dicit, ut in antiquo lexico declaratur πηνίον, radius ſcilicet, aut fuſus, cui filum involvitur.

PANNYCHISMUS, i. m. [παννυχισμὸς] in Gloſſis redditur Pervigilium. Arnob. 5. p. 173. Quibus myſteriis pervigilia conſecrata ſunt & pannychiſmi graves.

PĂNOMPHÆUS, [πανομφαῖος] Jovis epitheton, quia ab omni lingua colitur, πᾶν & ὀμφὴ vox: vel quod omnium voces audiat. Ovid. lib.11. Met. 198.
Ara Panomphæo vetus eſt ſacrata Tonanti.

PĂNŎPE, es. f. [Πανόπη] Urbs Phocidis, vocata ſic a Panopeo Phoci filio: Stephanus. Strab. lib. 9. Panopeus dicitur.
Arva Panopes. Ovid. 3. Met. 19.
Jam vada Cephеſi, Panopeſque evaſerat arva.

Panope, Nympha marina, a perſpicuitate viſus nomen ſumens, πᾶν omne, ὄπτω, video. Una ex Nereidibus. V. Ovid. ad Liv. v. 435. & Virg. 5. Æn. 825.

PĂNŎPĒA, [Πανόπεια] Nympha eadem, quæ Panope. Virg. 1. Georg. 437.
Glauco & Panopeæ, & Inoo Melicertæ. Idem 5. Æn. 240.
Nereidum Phorcique chorus, Panopeaque virgo.

PANOPLIA, æ. f. [πανοπλία] Perfecta armatura, hoc eſt quicquid ad armandum militem eſt neceſſarium, quaſi dicas, Omnia ſimul arma, quæ ad virum pertinent. Ambroſius vertit Univerſitatem armorum.

PANOPOLIS, [Πανόπολις] Oppidum Aſiæ, non procul a Ptolemaide. Plin. lib. 5. cap. 10.
Alia Ægypti, quæ Stephano Πανὸς πόλις, unde

PANOPOLITES, [πανοπολίτης] Ægypti præfectura, quam illi Nomon vocant, eſt. Plin. lib. 5. cap. 9.

PANORMUS, & PANORMIUM, [Πάνορμος] Civitas Siciliæ: dicta a navium applicatione, quæ undique illuc conveniunt. eſt enim ὅρμος portus pars. Inde nautæ dicuntur hormizare, id eſt navem anchoris & retinaculis inſtruere, quo ſecura ſit in portu a repentinis procellis. V. Sil. 14. 262. Hodie vulgo dicitur *Palermo*. Hinc

PANORMITA, æ. m. & PANORMITĀNUS, & PANORMIUS, a, um. Adj. [Πανορμίτης] Qui eſt ex Panormo, vel Quod eo pertinet.

PANORMITANUS, Verboſiſſimus juris Romani profeſſor, natione Siculus, nomine Nicolaus. Senis docuit, ac tandem Panormitanus Archiepiſcopus factus, annum Æ. C. 1450 attigit.

PANŌTII, [Πανώτιοι] Populi ſunt Scythiæ, immani auricularum patularum prolixitate totum corpus tegentes: ſic dicti, quaſi toti auriti. Iſidorus 11. 2. Panotii, inquit, apud Scythiam eſſe feruntur, tam diffuſa aurium magnitudine, ut eis omne corpus contegant. πᾶν enim Græco ſermone omne, ὦτα aures dicuntur. Ex quo loco quod apud Plin. lib. 4. cap.13. legitur, Faneſiorum aliæ, in quibus nuda alioquin corpora prægrandes ipſorum aures tota contegant, &c. Turneb. Panotiorum reſtituit. Natus autem videtur hic error, quod veteres Latini P tenuem in aſpiratam ſæpe mutabant. Ita e Panotiis, Phanotii, & denique Faneſii tandem corrupti ſunt. Similis error eſt in Pomponio Mela, 3. 6. ubi legitur, Et Satmalos, quibus magnæ aures, &c. ſcribique debere Panotios idem Turnebus arbitratur, optima certe ratione, ut videre poteris. In emendatis libris eſt Otomegalos. V. ad Plin. Harduini not.

PANSÆ, [Πάνσαι] dicti ſunt, Quibus lati ac panſi ſunt pedes: ſicut Planci, quibus plani ſunt pedes. Plin. lib. 11. cap. 45. Vola homini tantum, exceptis quibuſdam. namque & hinc cognomina inventa, Planci, Plauti, Scauri, Panſæ. De pedibus hominum loquitur, & vola ipſorum pedum. Panſam tamen dictum putat Caſſiodorus ab expanſis capillis. V. Cæl. lib. 24. cap. 5.

PANSEBASTUS, i. m. [πανσέβαστος] Gemma, quæ afferre fecunditatem exiſtimatur. ita dicta, quaſi prorſus auguſta & veneranda: alias Paneros dicitur. Plin. lib. 37. cap. 10.

PANSĒLĒNOS, f. [πανσέληνος] Subaudito μήνη, Luna plena, Plenilunium, quum ſcilicet Luna pleno orbe fulgens totam lucet noctem: nam πᾶν omne, σελήνη Luna dicitur.

PANTACES, [Παντάκης] Fluvius eſt in finibus Italiæ, non procul a Gargano monte, juxta Chalcantis & Podalirii ſacella, cujus aquæ ad pecorum morbos præſens habent remedium. Dictus Pantaces, hoc eſt a morbis omnibus curandis.

PANTĂGĂTHUS, i. m. [παντάγαθος] i. e. Uſquequaque bonus.
Nomen hoc impoſuit Tonſori Martialis, 6. 52.
Pantagathi ſunt etiam Aves, ſic dicti quod perfectam felicitatem ſpondeant. Lamprid. in Anton. Diadum. cap. 4. extr. Panthagathi in domo patris ejus nidum poſuerunt.
Pantagathos item Herba, quæ alias dicitur Pulegium. Apul. de Herb. cap. 92.

PANTAGIAS, vel PANTAGIES, æ. m. [Παντακίας] Fluvius Siciliæ. Quidam ducunt a παταγῶ Strepo, cum ſonitu feror: alii ἀπὸ τοῦ πάντα ἄγειν, quod obvia quæque proſternat, ac ſecum rapiat. Hic fluvius (inquit Servius) quum plenus incederet, implebat ſonitu pæne totam Siciliam, Hic poſtea, quum Cereri quærenti filiam obſtreperet, tacere juſſus eſt numinis voluntate. Hæc ille enarrans illud Virg. 3. Æn 689.
— vivo prætervehor oſtia ſaxo
Pantagiæ, Megaroſque ſinus, Tapſumque jacentem.
Rotans ſaxa Pantagias. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 58. conf. Ovid. 4. Faſt. 469. Et Sil. 14. 232.

PANTALEON, ontis. m. [Πανταλέων] Nomen Græcis familiare. De Tyranno hujus nominis, V. Feſtum in Piſitalis. De Pantaleonte principe Ætoliæ, V. Liv. 42. 15. Plura notat Burm. ad Quintil. 7. 9. p. 648.

PANTĀNUS, Lacus in Dauniorum Italiæ populorum finibus ſitus. Plin. lib. 3. cap. 12.

PANTARCHES, is. m. [παντάρχης] i. e. Omnibus imperans. Arnob. 6. p. 199. Phidias, cum Olympii formam Jovis molimine operis extuliſſet immenſi, ſuper Dei digito inſcripſit PANTARCHES PVLCHER.

PANTHĒA, [πάνθεια] quaſi dicas πάνθεατος, Omnium viſu digna. Hoc nomen feminis fuiſſe impoſitum in antiquis lapidibus obſervat Reineſ. Inſcript. claſ. 1. n. 3. p. 10.
Druſillæ etiam Caligulæ ſorori ab eo conſecratæ hoc nomen tributum eſſe tradit Dio lib. 58. [Non ἀπὸ τῆς θέας tamen ducto nomine, ſed ἀπὸ τῆς θεᾶς. V. PANTHEUS, infra.

PANTHĒA, [Πάνθεια] quaſi Tota divina, Uxor fuit Abradatæ regis Suzorum, ut forma, ita & caſtitate inſignis. V. ABRADATAS.

PANTHĒON, [Πάνθεον] Templum Romæ, quod (ut Dion hiſtoricus lib. 53. refert) ſic dictum fuit, quod in Martis Venerisque imaginibus, ſub ipſo templo conſtitutis, omnium deorum imagines effictæ erant. Sive quod templum ipſum rotundum ſit, cæloque perſimile, & ſic quoque omnium deorum habitatio cenſeatur. Poteſt etiam dici Pantheon, Summum deorum. Nam πᾶν ſignificat omne (quod ſane in ſimilibus ſæpe ad ſummum ſpectare ſolet) & θεῶν deorum. Unde Plin. lib. 36. cap. 15. Pantheon Jovi Ultori ab Agrippa factum. Item lib. 34. cap. 3. & lib. 9. cap. 35. Hodie vulgo id templum appellatur *D. Mariæ rotundæ*, quod Bonifacius Pontifex max. a Beato Gregorio quartus, dono accipiens a Phoca Cæſare, in templum omnium Sanctorum convertit. V. plura in Lex. Pitiſc. [Suidas, Πάνθεον, τόπος, ἀπὸ τὸ πεδίον τῶν Ῥωμαίων, ὡς ὢν κοινὸς πάντων τῶν θεῶν, πάνθειον ἐκάλεν αὐτὸν οἱ ἐπιχώριοι. Sic & Dio, unde apparet Pantheum pæn. prod. dicendum.

PANTHĒR, ēris. m. [πάνθηρ] a quo PANTHĒRA, æ. f. Animal prorsus ferum & maculosum: cujus mas Pardus dicitur. Plin. lib. 8. cap. 17. Panthera & tigris macularum varietate prope solæ bestiarum spectantur, ceteris unus ac suus cujusque generis color est, &c. Ibidem, Quidam ab his pantheras solo candore discernunt: nec adhuc aliam differentiam inveni. De pardis. Cic. 1. de Nat. Deor. 89. Non crederes leones & pantheras esse, quum tibi quales essent, dicerentur?

Panther caurit amans. Auctor Philomelæ, inter opera Ovidiana, v. 50.

Pantheræ, quæ in Barbaria venenata carne caperentur, remedium quoddam habent, quo quum essent usæ, non morerentur. Cic. 2. de Nat. Deor 129.

Morsus pantheræ. Lucret lib. 4. 1010.

Pictarum fera corpora pantherarum. Ovid. 3. Met. 668.

Pantherarum pelles heroibus in usu erant. Virg. 8. Æn. 460. De Evandro.
Demissa ab læva pantheræ terga retorquens. Plura V. in PANTHERON.

PANTHĒRĪNUS, a, um. Adj. [πανθήρινος] Quod ad pantheram pertinet: ut, Pantherina pellis. Plin. lib. 35. cap. 11.

Pantherinum, Pantherinæ simile & varium. Plaut. Epid. 1. 1. 16.
Caprigenum hominum non placet mihi, neque pantherinum genus.

Pantherinæ mensæ. Plin lib. 13. cap. 15. Mensis præcipua dos in vena crispis, vel in vertice variis. Illud oblongo evenit discursu: ideoque tigrinæ appellantur, hoc intorto: & ideo tales pantherinæ vocantur.

PANTHĒRON, sive PANTHERUM, i. n. aut potius PANTHER. Varr. lib. 4. de L. L. 20. Ferarum vocabula item partim peregrina, ut Panthera, Leo, utraque Græca, a quo etiam & rete quoddam Panther, & leæna, & muliercula Pantheris. Hæc Varro. Πάνθηρον Retis genus est, ex eo nomen habens, quod omnes aves concludat, eadem fere ratione qua Panagron, quod rete piscatorium est. Θήρα venatum significat & aucupium. Unde Pantheron dictum, & ὀρνιθοθήρας auceps. Est autem hujusmodi rete, quod nostri Saltabundum appellant, quod quum humi exporrectum est, & in oblongam tenuitatem contractum, tegitur quisquiliis, ne ab avibus provideri possit. Deinde quum opus est, adducto magna vi fune, repente expanditur, inescatasque aliquot diebus aviculas uno ictu universas contegit. Hoc reti nostri ad passeres & sturnos utuntur, & ad grues & otidas, quas *Oustardas* vocant, quasi Tardos anseres. Ulpianus de Actio. empti. & vend. l. Ex empto. §. ultimo, Veluti quum futurum jactum retis a piscatore emimus, aut indaginem plagis positis a venatore, vel pantheram ab aucupe. nam etiam si nihil capit, nihilominus emptor pretium præstare necesse habebit. Budæus legit Panthera numero plur. accipitque pro Captura, eo modo quo Indaginem. [Apud Varr. scribendum puto, Et, ut Leæna, & mul. Utrumque enim muliebre nomen esse innuit. Vel lege, Et Leæna muliercula, & Pantheris, eodem sensu. Ceterum Latinos feram nunquam aliter, quam feminina terminatione usurpasse cum ex ipso Varrone, tum ex aliis Grammaticis satis constat. V. Varr. eodem opere lib. 6. 3. & 8. 38. conf. Voss. Etymol.

PANTHESILĒA, V. PENTHESILEA.

PANTHEUS, [πάνθεος] in Inscriptionibus quibusdam est Imperator ἀποθεωθεὶς, scil. Consecratus. V. Reines. 1. 3. Priapi epitheton esse docet Broeckh. ad Tibul. 1. 1. 24. conf. PANTHEA.

PANTHUS, [Πάνθους] Nomen filii Otrei, fratris Hecubæ, viri Trojani ex primoribus, ut ostendit Homer. Il. 3. Panthous dicitur & Panthus per synæresin, auctore Tortelio. Virg. 2. Æn. 319.
Panthus Otriades, arcis, Phœbique sacerdos.

Panthu, vocativus. Virg. 2. Æn. 322.
Quo res summa loco, Panthu?

PANTHŎĪDES, [Πανθοΐδης] Pythagoras philosophus dicitur, quia dicebat se fuisse Euphorbum Trojanum, Panthoi filium. Ovid. 15. Met. 161.
Panthoides Euphorbus eram, &c. conf. Hor. 1. Carm. 28. 10.

PANTICAPÆUM, i. n. [Παντικάπαιον] Urbs maxima ad Bosphorum, Ceterarum metropolis, condita ab Æetæ filio, cui Agaetus Scytharum rex hunc locum donaverat. Nomen autem accepit a Panticape vicino amne. Meminit hujus oppidi Plin. lib. 4 cap. 12.

In Panticapæum pelli; Proverbiali figura olim dicebant eum, qui per summam contumeliam expelleretur, vel potius qui funditus perderetur. Usus est Plutarchus in Stoicorum contrarietatibus.

PANTĬCES, um. plur. [κενεών] Fluxus [in MSS. Frus legitur] ventris, ut ait Festus, quod venter pandatur. Plaut. Pseud. 1. 2. 51.
Eo vos panticesque adeo madefacitis, quum sim ego hic siccus. Martial lib. 6. 64.
Qui cum panticibus laxis, & cum pede grandi,
Et rubro pulmone, &c. Videtur id significare quod Galli dicunt, *la pance.* Jos. Scaliger ad Catalecta p. 552. edit. Wouwerianæ Paris. dicit Pantices esse quod vulgo *Farcin* vocant, corrupte a Farcimine. Nominativus sing. Pantex occurrit in veteri Glossario & explicatur ἕλκος ἐπὶ τραχήλῳ κτηνῶν. i. e. Ulcus in collo jumentorum. Tibull. in Priapum, ex MSS. Scalig.
— inter atra cujus inguina,
Latet jacente pantice abditus specus. V. Scalig. p. 538. ed. ejusd. & Voss. Etymol.

PANTOLĂBUS, [Παντολάβος] Notissimi scurræ nomen apud Hor. 2. Serm. 1. 22. Et 1. 8. 11.

PANTOLE, teste Eustathio Homeri interprete, Impostor fuit nominatissimus: de quo in dictione PLANUS.

PANTOMATRIUM, i. n. [Παντομάτριον Stephano] Oppidum est Cretæ insulæ maritimum. Plin. lib. 4. cap. 12.

PANTŎMĪMUS, i. m. [παντόμιμος] Personarum omnium imitator effictorque, qui in scenis personas per singulorum actuum simulationes saltando ostendebat. Ex πάντων omnium, & μῖμος simulator. Plin. lib. 7. Hist. nat. cap. 53. Mythicum pantomimum, hoc est fabularem quendam vocavit. Plin Jun. 7. Epist. 24. Habebat illa pantomimos, fovebatque effusius, quam principi feminæ conveniret. V. paulo infra not.

Pantomimi erant saltatores, qui gestu historias & fabulas ita exprimebant, ut sub oculos subjicerent: ad quam saltationem respexit Horatius, quum scripsit lib. 1. Serm. 5. 63.
Pastorem saltaret uti Cyclopa rogabat. Et Juven. 6. Sat. 63.
Chironomon Ledam molli saltante Bathyllo. Hoc genus saltationis quale fuerit, a Luciano descriptum elegantissimo libello, cui titulus est De saltatione, in quo pantomimos manibus loqui scribit.

Pantomimus, etiam pro Spectaculo ipso accipitur. Plin. in Panegyr. cap. 46. Idem ergo populus ille, aliquando scenici imperatoris spectator & applausor, nunc in pantomimis quoque adversatur, & damnat effeminatas artes, & indecora sæculo studia. [Sic etiam Majoris Plinii locum de ipso Dramate intelligendum esse contendit Harduinus, cujus utramque notam V. & plura in Lex. Pitisc. Forte tamen Mythicus ille Pathicus fuit.

PANTOMĪMĬCUS, a, um. Adj. [παντομιμικός] ut, Pantomimica ornamenta. Sen. Epist. 29. extr.

PĀNURGUS, i. m. [πανοῦργος] proprie significat Eum qui omnibus in rebus versatus est, a πᾶν & ἔργον. Verum quia hujusmodi callidi esse solent, factum est ut accipiatur Atticis scriptoribus, pro Callido, astuto, vafro, versuto, versipelli, & veteratore, qui versutia sua quidvis potest agere, qui omnia conficere potest calliditate.

PANURGĬA, æ. f. [πανουργία] Astutia, fraus, vafritia subdola & improba. Plaut. Isthæc panurgia tete in pistrinum dabit. [In suppositis, puto.

PĀNUS, i. m. [ἄνθος] Nonius 2. 623. Panus est tramæ involucrum, quod tumet rotundumque est, quem diminutive panulam vocamus. Lucilius lib. 9. Foris subtegminis panus est. Festus Paniculam diminutivum, non Panulam esse vult. V. Varronem libro quarto de L. L. 23. [Ubi Panuelum diminutivum affert. V. supra PANNULEIUM. Fortassis apud Non. & Varr. & Fest. Panuclus scribendum, vel Panucla, ut exstat apud Isidorum.

Panus, [φύγεθλον, βουβών] vocatur Tumor sub faucibus, auribusve, & inguinibus, ex formæ similitudine. Afranius Matertera, In quem plenam papulam, panum, tympanum. Novius Optione, Qui me misetum miseriorem reddidit, quam panus puerum. Quod pueri ægrius patiantur hoc genus morbi. Hæc ex Nonio 2. 623. Hermolaus, Panus, sive ut quandoque scriptum est in Celso, Panis, a similitudine figuræ dictus est, tumore non alto, sed lato, in quo quiddam pustulæ simile est, fitque in vertice, alis, inguine, cum dolore ac distentione vehementi. V. Celsum lib. 5. cap. 18. 19. & cap. 28. 10. & Plin. lib. 20. cap. 1.

Mammosus panus. V. MAMMA.

Panus in arboribus. Plin. lib. 16. cap. 8. E glandiferis sola quæ vocatur ægilops fert panos arentes, muscoso villo canos, non in cortice modo, verum & e ramis dependentes cubitali magnitudine.

PANĪCŬLA, æ. f. [κύτταρος] vel PANICULUS, i. m. dimin. significat in arundinibus, juglandibus, avellanis & similibus Comam illam in qua semina dependent. Plin. lib. 16. cap. 10. Abies e cunctis amplissima est, & femina etiam prolixior materie, mollior, utiliorque, arbore rotundior, folio pinnato densa, ut imbres non transmittat, atque hilarior, in totum. E ramis generum horum, panicularum modo, nucamenta squamatim compacta dependent, præterquam larici. Hæc abietis masculæ, primori parte nucleos habent, non item feminæ. Piceæ vero totis panicularis minoribus, gracilioribusque, minimos ac nigros. Idem de arundinibus, lib. 16. cap. 36. Cetero gracilitas nodis distincta, levi fastigio tenuatur in cacumina, crassiore paniculæ coma, neque hac supervacua. Item lib. 19. cap. 1.

Quicquid igitur sublonga & subrotunda forma tumet, panicula dici fere potest. Plin. lib. 21. cap. 4. Græcula, inquit, rosa convolutas habet foliorum paniculas.

Paniculum tectorium, apud Plautum quod legitur in Milite glorioso 1. 1. 18. Turnebus Paniculam tectoriam restituit ex Plinio: ut paniculæ lævissimæ arundinis, qua integi villaticæ domus solent, intelligantur.

De paniculis inguinum, V. Apul. de Herb. cap. 13. Scrib. Larg. Comp. 82. Marcell. Emp. cap. 32.

PĀNĪCUM, i. n. [ἔλυμον] a Paniculis dictum, & uti Plin. 18. 7. describit, Frugibus annumeratur. Panicum, inquit, a paniculis dictum, cacumine languido nutante, paulatim extenuato culmo, pæne in surculum prædensis acervatur granis, cum longissimo pedali, milii comæ granum complexæ, fimbriato capillo curvatur. Sunt & panico genera: Mammoso e pano, parvis racemato paniculis, & cacumine gemino. Cæs. Bell. Civil. 2. 22. Pestilentia conflictati ex diutina conclusione & mutatione victus: Panico enim vetere atque hordeo corrupto omnes alebantur. Plin. ibid. Milium ac panicum parvis avibus exposita sunt. V. Voss. Etymol.

PANUCLA, vel PANULIA, æ. f. Tramæ involucrum ex quo panni texuntur. Isidor. 19. 29. V. PANUS.

PANŬLA, Eadem apud Nonium 2. 623. V. ibid.

PANȲASIS, is. m. [Πανύασις] Poeta Græcus, cujus mentionem facit Quintil. 10. 1. V. Burm. p. 893.

P A P

PĀPA, æ. f. Orta hæc appellatio videtur a voce infantum cibum petentium, cum cibum ac potionem *buas* ac *papas* vocent. V. Varr. apud Non. 2. 97. vel a Pappas, i. e. Pater. Patrem item venerabilem notat. V. Suid. & Hesych. & infra PAPAS, & PAPPAS.

Fuit nomen hoc commune Pastoribus omnibus in Ecclesia usque ad Gregorium 7. quo tempore Episcopo Romano κατ' ἐξοχὴν tributum est. V. Jo. Diecm. dissert. de ætat. vocis Papæ. Reperitur apud Tertull. de Pudic. cap. 13. & Sidon. 2. Epist. 10. V. Cassiod. 10. 19. & 11. 2.

PAPĀLIS, e. Adj. & PAPATUS, us. m. frequenter apud Ecclesiasticos juniores.

PAPÆ, [παπαί] Admirantis interjectio: habet enim in se effectum verbi Miror. Donatus, Papæ interjectio mira subito accipientis. Ter. Eun. 2. 2. 48.
Ecquid beo te? P. mene? papæ. G. sic soleo amicos. P. laudo. Adde 2. 3. 25. Pers. 5. Sat. 79. Plaut. Epid. 1. 1. 52. & Stich. 3. 1. 24.

PAPAS, vocabatur Pædagogus. Juven. 6. Sat. 632.
— timidus prægustet pocula papas. Al. Pappas. conf. Gloss. Isidor. & Barth. Adversf. 4. 24. vel Pignor. de Serv. p. 371. V. & PAPA.

PĂPĀVER, ĕris. n. [μήκων] Genus herbæ multiplicis. Plin. lib. 19. cap. 8. Papaveris sativi tria genera: Candidum, cujus semen tostum in secunda mensa cum melle apud antiquos dabatur. Hoc & panis rustici crustæ inspergitur affuso ovo inhærens, ubi inferiorem crustam apium githque cereali sapore condiunt. Alterum genus est papaveris nigrum, cujus scapo inciso, lacteus succus excipitur. Tertium genus rhœam vocant Græci, id nostri erraticum.

Acervus papaveris. Lucret. lib. 3. 198.

Lacrima papaveris apud Celsum, locis pæne innumeris, nihil aliud est quam Opium. q. V.

Cereale

Cereale papaver. Virg. 1. Georg. 212.
Corniculatum. Diosc. lib. 4. cap. 3.
Fecundum. Ovid. 11. Met. 605.
Lethæum. Virg. 4. Georg. 545.
Luteum. Catull. in Epithal. Mall. 59. 195.
Purpureum. Propert. lib. 1. 20. 38.
Soporiferum. Virg. 4. Æn. 486.
Spumeum. Diosc. lib. 4. cap. 62.
Vescum. Virg. 4. Georg. 131.

Papaver, masc. gen. Varro, Infrias senem papaverem. Plaut. Trin. 2. 4. 8. Quam si tu objicias formicis papaverem. Ex Nonio 3. 117. conf. Plaut. Pœn. 1. 2. 113.

In plur. Virg. 2. Ecl. 47.

— & summa papavera carpens. Liv. 1. 54. Summa papaverum capita baculo decussit. conf. Flor. 1. 7. 7. & Propert. 1. 19. 38.

Inter Bellaria fuit. Hinc, Dicta factaque quasi sesamo & papavere sparsa, dicuntur Probe condita & polita. Petron. cap. 1.

Papāvĕrĕus, a, um. Adj. [μηκώνειος] ut, Comæ papavereæ. Ovid. 4. Fast. 438.

Papaverātus, a, um. Adj. [μηκωνωτὸς] ut, Papaveratæ vestes, a colore candido dicuntur. Plin. lib. 8. cap. 48.

Papavercŭlum, i, n. est Callus pinnæ interior seu conchylii papaver: est & buccini pars ima esculentaque. Cæl. lib. 7. cap. 10.

Papaverculum herba, quæ & Pes leoninus. Apul. de Herb. cap. 7.

Papellius, vel **Palpelius Hister**, Consul, quo tempore bubo, infausta avis, Capitolii cellam intravit, propter quod Nonis Martiis urbs lustrata est eo anno. Plin. lib. 10. cap. 12.

Pāphăges, is. m. [Παφάγης] Rex Ambraciæ. Is quum obviam factus esset leænæ, catulis suis stipatæ, ab eadem interfectus est. Hinc

Paphăgēus, a, um. Adj. Ovid. in Ibin, v. 502.

Feta tibi occurrat patrio popularis in arvo,
Sitque Paphageæ causa leæna necis.

Paphiacus, **Paphius**. V. mox **paphos**.

Paphlăgōnia, æ. f. [Παφλαγονία] Asiæ minoris regio, in Septentrionem litore versa, clarissimis oppidis illustris est, & a Paphlagone Phinei filio denominata, ut auctor est Stephanus. Hæc consurgit Cythoro monte, porrecto in spatium trium & sexaginta millium, insignis loco Heneto, a quo, ut Cornelius Nepos perhibet, Paphlagones in Italiam transvecti, mox Veneti sunt nominati. Hæc Solin. cap. 56.

Paphlăgon, ōnis. m. [Παφλαγών] Qui est e Paphlagonia. Priscianus in Periegesi Dionysii,

Paphlagones post hos Mariandynique sequuntur. Curt. 6. 11. 4.

Ludibrio ei fuisse rusticos homines, Phrygasque & Paphlagonas appellatos, &c. V. Freinsh. Ind. Curt.

Păphŏs, i. f. [Πάφος] Urbs Cypri, in qua Venus summa cum diligentia colebatur. Ex quo Hor. 1. Carm. 30. 1. eam Paphi reginam appellat. Hujus meminit Plin. lib. 2. cap. 96. Virg. 10. Æn. 86. Celsa Paphos.

Paphius, a, um. Adj. [Πάφιος] Unde ipsa Venus Paphia dicebatur, cujus templum & cultum describit Tacit. 2. Hist. 2. & Annal. 3. 62.

Myrti Paphiæ. Ovid. 3. de Arte Am. 181. Myrtus enim dicata est Veneri. Puellæ. Claud. præfat. 2. in Eutrop. 65.

Sedes Paphiæ. Claud. de Nupt. Honor. 254.

Thyrsi Paphii. Columel. lib. 10. 371.

Pāpia, æ. f. [Τίκινον] Civitas Insubrium, Ticinum alio nomine appellata, olim Ostrogothorum & Longobardorum regum sedes.

Est & fluvius eodem nomine.

Papia lex, quæ fuerit, ut scias, ob vitandam prolixitatem te ad Alex. Alex. lib. 4. cap. 22. remittimus.

De Papia Gente, Lege, Tribu, V. etiam Lex. Pitisc.

Papia papæ, περὶ ἐγκωμίων, Varronis Satyræ cujusdam titulus est, quod significat Papæ patercule. In ea immodicos laudatores & assentatores vituperabat, qui in admirationem sæpe solent prorumpere, & assentatoria laude hominibus adulari. Turneb.

Pāpĭlio, ōnis. m. inter Vermiculos alatos numeratur, quo nullum animal imbecillius est. Plin. lib. 11. cap. 19. Papilio etiam hic ignavus & inhonoratus, luminibus accensis advolitans, pestifer, nec uno modo, nam & ipse ceras depascitur, & relinquit excrementa quibus teredines gignuntur. Columel. lib. 9. cap. 14.

Ferali mutant cum papilione figuram. Ovid. 15. Met. 374.

Papilio, Tentorium etiam significat. Plin. lib. 5. cap. 3. Numidæ vero Nomades, a permutandis papilionibus: mapalia sua, hoc est domus claustris circumferentes. Vetus exemplar habet, A permutandis pabulis. Certiora sunt apud Veget. R. M. 1. 23. Spartian. in Nigro cap. 11. Lamprid. Alex. cap. 51. Treb. Poll. 30. Tyran. cap. 16. conf. Lex. Pitisc. & Voss. Etym.

Dicitur etiam Lecticæ species. V. Voss. de Idolol. 2. 10.

Papiliuncŭlus, i. m. dimin. Tertull. de Anima cap. 32.

Papilla, **Papillatus**. V. **papula**.

Papinianus, Æmilius, [Παπινιανὸς] Jurisconsultus, Severo principi gratissimus, Scævolæ discipulus, cui in advocatione fisci successit. Is est cui filios suos Severus moriens commendavit: deinde ab Antonino Caracalla, securi percussus. Causa necis traditur, quod Caracalla, interfecto fratre Geta, ei mandaverit, ut & in Senatu & apud populum facinus dilueret: illum autem respondisse, non tam facile parricidium excusari posse, quam fieri. Spartianus Sever. cap. 21.

Papinianistæ, Juris auditores quandoque dicti a Serbidii Scævolæ discipulo Papiniano, Jureconsultorum, quorum in pandectas relata sunt monumenta, longe principe. Justinianus in Epistola ad omnes populos, quæ Pandectis est prefixa. V. Hotoman. de verbis Juris.

Papinius Statius, [Παπίνιος Στάτιος] Neapolitanus, inter Heroicos poetas relatus haud ignobili genere ortus est. Quidam scribunt majores ejus oriundos esse Epiro, diuque versatos Sellis non sine admiratione ingenii & probitatis. Patrem Papinium habuit: qui ob in signem eruditionem, egregiasque virtutes, Neapoli civitate donatus est, in qua Statius Papinius poeta natalem suum habuit. Composuit multa & varia poemata. Ex Crinito.

Papinius, quem Consulem se Romæ vidisse ait Plinius, D. Augusti novissimis temporibus, primus intulit in Italiam Zizipha & Tuberes. Plin. lib. 15. cap. 14. hoc Consule phœnicem devolasse in Ægyptum tradit Valerianus. V. Tacit. Ann. 6. 40.

Papiria, quondam **Papisia**, gens patricia Romæ fuit, ex qua plures nobilissimæ celebrantur familiæ, diversis cognomentis insignitæ. Alii enim Papirii dicebantur Mugillani, alii Crassi, alii Cursores, alii Masones vel Massones, alii Carbones &c. De quibus frequens fit mentio apud historicos. V. Cic. ad Fam. 9. 21. & Lex. Pitisc. in Gens.

L. Papirius, [Παπίριος] a velocitate Cursor dictus, quum Dictator se adversis auspiciis contra Samnites progressum esse sensisset, ad auspicia repetenda Romam regressus, edixit Fabio Rulliano Magistro equitum, quem exercitui præponebat, ne manus cum hoste consereret. Sed quum ille opportunitate ductus pugnasset, ac vicisset, reversus Papirius eum ferire securi voluit: ille in urbem confugit, nec supplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lacrimis populus veniam precibus impetravit. Papirius item de Samnitibus triumphavit. De quo vide Liv. lib. 8. cap. 29. seq. Unde Papiriana sævitia in proverbium abiit. Idem 10. 3. extr.

L. Papirius Cursor, superioris filius, de Samnitibus secundum patrem omnium pulcherrimam victoriam reportavit. Ædem Fortunæ de manubiis faciendam locavit. Liv. lib. 10. cap. 38. seq.

C. Papirius Maso, quum bene gesta rep. triumphum a senatu non impetrasset, in Albano monte triumphandi initium fecit, & pro Laurea usus est myrtea corona. Valerius lib. 4. cap. 6. 5. conf. Plin. 15. 29. extr.

Cn. Papirius Carbo, cum dentibus natus, ut scribit Plin. lib. 7. cap. 16.

Papirius Prætextatus, nobilis adolescens, ex eo cognomen adsecutus, quod in prætexta & adolescentia magnopere visus est sapere. Quum enim a patre duceretur in curiam, in eaque forte arcana quædam tractarentur, domum reversus, interrogatusque a matre, quidnam in Senatu actum. Ut duæ (inquit) uni nubere possint. At illa mane convocatis matronis, ad curiam properat: rogantque, ut eadem lege duos viros habendi licentia sit etiam feminis. Re cognita, ingenium & constantia pueri laudata est. Auctor Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 6.

L. Papirius alius, qui C. Publilium nobilem adolescentem: quem ob æs alienum paternum domi suæ habebat: quod stuprum pati nollet, contumeliis ac plagis afficiebat. Re ad Senatum delata, Papirius damnatur. Lex deinde lata ne quis in corpora libera ob æs alienum jus haberet. Liv. lib. 8. 28. Valer. 6. 1. de Pudicitia, Exemp 9. hæc eadem. Sed puero T. Veturii, Fœneratori C. Plotii nomen tribuit.

Vapula Papiria, Sinnius Capito scribit proverbio dici solitum, si quando volebant significare Se negligere minas aliquorum. Hoc ex Festo. q. V. Erasmus suspicatur esse natum a Papirio Prætextato, a quo mater, comminando plagas, frustra conata est exsculpere quid actum esset in Senatu.

Papiria tribus. V. **tribus**.

Papiriānus, a, um. Adj. [Παπιριανὸς] ut, Papiriana sævitia. Liv. 10. 3. extr.

Pappa, [πάππα] Puerorum cibus est; deductum nomen a Pane.

Pappas, pro Patre accipitur, sive pro eo qui puerum alit. Juven. 6. Sat. 632.

— timidus prægustet pocula pappas. V. **papas**.

Pappa, non solum Pultem puerorum cibum, quem & Galli *Pater* dicunt, aut Patrem recto casu: sed & Jovem eo nomine appellatum legimus. Alexander, A Bithynis usurpatum legimus, ut adoraturi, montium cacumina conscendant, & sine templis Jovem Pappam salutent, sicut Scythæ Papeum, lib. 2. cap. 22. Genial. dier.

Exstat libellus Jo. Murmellii inscriptus Pappa puerorum, in quo exponit Germ. *Pappen*. Est autem parvum Vocabularium puerilis classis, ut postea Junii nomenclator. H. St.

Pappo, [παππάζω] āre. Blandiusculis & puerilibus verbis patrem appellare. Pers. 3. Sat. 17.

Et similis regum pueris pappare minutum
Poscis? & iratus mammæ lallare recusas? Græci παππάζειν dicunt, quæ vox etiam est anserum, ut testatur Julius Pollux.

Pappare, Cibum sumere. Plaut. Epid. 5. 2. 62.

Novo liberto opus est quod pappet. P. dabitur, præbebo cibum.

Pappārium, i. n. Quod edendum præbetur. ut, Dominicæ libidini papparium facere. Sen. Controv. 1. 1. V. Gronov. in Sen. p. 408. & Pareum Lex. Crit. p. 881.

Pappus, i. m. [πάππος] Avus dicitur. nam Græci πάππον avum dicunt. Ausonius ad nepotem suum Protrept. v. 18.

— pappos, aviasque trementes
Anteferunt patribus seri nova cura nepotes.

Pappus, [πάππος] Carduorum flos & lanuginosa quædam substantia in aerem sese effundens, ut veluti flocci quidam volare videantur, vel de ipsis carduis dependere. Lucret. lib. 3. 387.

Vestem nec plumas avium, papposque volantes.

Pappus, Lanugo helxines herbæ. Plin. lib. 21. cap. 16. Semen ei lanuginis, quem pappum vocant: quo detracto & cortice, teneritas similis cerebro palmæ est.

Pappus, Herba, quæ alias Senecio dicitur, quod in pappos abeat, & lanuginem carduorum floribus similem. Plin. lib. 25. cap. 13. Erigeron a Græcis, quæ a nostris vocatur senecio. Et paulo post, Nomen hoc Græci dederunt, quia vere canescit. caput ejus numerosa dividitur lanugine (qualis est spinæ) inter divisuras exeunte. Quare eam Callimachus Acanthida appellat, alii pappum.

Est & Pappus, vel Papus, Æmiliæ gentis cognomen. Est & proprium nomen Græcis. V. Suid.

Paprimis, [Πάπριμις] Ægypti oppidum, a quo & Paprimites cives dicti sunt. Stephan.

Păpŭla, æ. f. [ἐξάνθημα, φῦμα] Pustula, tuberculum, quod jejunæ salivæ defricatione curatur. Papulis cutis exasperatur, & rubet, leviterque roditur. Virg. 3. Georg. 564.

Ardentes papulæ, atque immundus olentia sudor. Plin. lib. 28. cap. 17. Papulis nigris, caseus caprinus siccus ex melle & aceto in balneis, oleo remoto. V. Cels. 5. 28. 18. & Sen. de Vita beata cap. 27.

Papŭlo, āre. Papulas excitare. Cæl. Aurel. Tard. 2. 1. Malagmata sunt adhibenda, quæ corpus valeant papulare. conf. eundem ibid. 3. 4.

Păpilla, æ. f. dimin. [θηλὴ] Mammæ capitulum, unde extrahitur lac: sic dicta, quod papulæ sit similis. Et de viris mulieribusque dicitur: etiam de animalibus. Plin. lib. 11. cap. 37. ubi de corde loquitur, Homini tantum intra lævam papillam. Varro 2. de R. R. cap. 9. de canibus loquens, Præterea feminas volunt esse mammosas, æqualibus papillis.

Forma papillarum apta premi. Ovid. 1. Amor. 5. 20.

Habiles papillæ. Ovid. 1. Amor. 4. 37.

Rosææ.

Roſeæ. Catul. in Camerium, 53. 12.
Teneræ. Catull. in Epithal. Juliæ, 59. 105.
Papilla, [μαζὸς] pro ipſa Mamma aliquando accipitur. Virg. 11. Æn. 803.
Haſta ſub exertam donec perlata papillam Hæſit.
Bellula papilla. Plaut. Caſ. 4. 4. 22.
Turgentes papillæ. Idem Rud. 2. 4. 10.
Tumidæ papillæ omne habent pectus. Ovid. Rem. Amor. 337.
Papilla, Clavicula in fontibus, qua exerta, aqua effluit: qua etiam fiſtulæ immiſſa, aquæ curſus prohibetur. Varro 3. de R. R. cap. 14. Qui ſi naturalis non eſt, ut fere non ſunt in aprico loco, neque habeas in opaco, ubi facias, ut ſunt ſub rupibus ac montibus, quorum alluant radices lacus, ac fluvii, manufacere oportet roſcidum: qui fit, ſi adduxeris fiſtulam: & in eam papillas impoſueris tenues, quæ eructent aquam ita ut in aliquem lapidem incidat, ac late diſſipetur. Alia exemplaria habent Mamillas.

PAPILLATUS, a, um. Adj. Papilla ornatus, ſeu in papillæ ſpeciem factus. unde Expapillatus, q. V.

PAPULO. V. PAPULA.

PAPUS, fuit cognomen Æmiliorum. V. Lex. Pitiſc.

PĀPȲRUM, i. n. vel PAPYRUS, i. f. [πάπυρος] Fruticis genus. Plin. lib. 13. cap. 11. Papyrum ergo naſcitur in paluſtribus Ægypti, aut quieſcentibus Nili aquis, ubi evagatæ ſtagnant, duo cubita non excedente altitudine gurgitum, brachiali radicis obliquæ craſſitudine, triangulis lateribus, decem non amplius cubitorum longitudine in gracilitatem faſtigatum, thyrſi modo cacumen includens. Semine nullo, aut uſu ejus alio, quam floris ad deos coronandos. Radicibus incolæ pro ligno utuntur: nec ignis tantum gratia, ſed ad alia quoque utenſilia vaſorum. Ex ipſo quidem papyro navigia texunt, & e libro vela, tegeteſque: necnon & veſtem, atque ſtragula ac funes. Mandunt quoque crudum decoctumque, ſuccum tantum devorantes. Naſcitur & in Syria, circa quem odoratus ille calamus lacum. Neque aliis uſus eſt, quam inde, funibus rex Antigonus in navalibus rebus, nondum ſparto communicato. Nuper & in Euphrate naſcens circa Babylonem papyrum intellectum eſt eundem uſum habere chartæ. Et tamen adhuc malunt Parthi veſtibus litteras intexere. Præparantur ex eo chartæ, diviſo acu in prætenues, ſed quam latiſſimas philuras. Hæc Plin. lib. 13. cap. 11. Quæ philuræ (inquit Perottus ex eodem Plin. cap. 12.) eo meliores erant, quo medio papyro propinquiores: atque inde ſecundum ſciſſuræ ordinem hieratica appellabatur ſubtilior, religioſis tantum voluminibus dicata: quæ poſtea ab adulatione (al. Ablutione) Auguſti, dicta eſt Auguſta: deinde a Livia conjuge ejus, Liviana. Huic poſtea in epiſtolis tantum ſcribendis auctoritas relicta eſt. Proxima huic erat Amphitheatrica, a loco dicta, in quo conficiebatur. Quam poſtea Fannius miro artificio emendavit, vocavitque e nomine ſuo Fannianam. Ultima emporetica, inutilis ſcribendo, & involucris duntaxat chartarum ac mercium uſum præbens: propterea ἀπὸ τῶν ἐμπόρων, hoc eſt a mercatoribus, emporetica dicta. Et bibula, ſiccandæ tantum utilis ſcripturæ. Primatum deinde mutavit Claudius Cæſar. Et quoniam Auguſtæ tanta tenuitas erat, ut vix calamum ſuſtineret, præterea viſu translucida litteras transmittebat, auxit & craſſitudinem & latitudinem, menſuramque, ubi pedalis erat, cubitalem faciens. A papyro igitur frutice, Charta eſt Papyrus appellata, quod ſcilicet ex papyro fieret. Poſtea vero id genus chartæ inventum eſt, quo nunc paſſim mortales utuntur, fitque ex linteolis concerptis, maceratis, & in pulpam contritis, & nihilominus priſtinum papyri nomen remanſit, & diſtinctio generum. Claudia vero illa grandior craſſiorque, a rege nunc Regalis dicitur: hæc dente propter ſcabritiem, aut concha lævigatur; propter quod minus ſorbet, & ob id caducæ litteræ fiunt. Quæ cauſa impulit nos, ut genus aliud chartæ inveniremus, quæ tenuitate, denſitate, candore, lævore, philuræ longitudine & commodior eſt, & aſpectu gratior: hanc opifices e noſtro nomine Perottam nuncupavere. Charta vero ab urbe Tyri, cui Charta nomen fuit, appellata eſt, ex qua Dido ducta eſt: ideoque urbem a ſe poſtea ædificatam ab illius nomine Carthaginem nuncupavit. Græci ab eadem urbe χάρτην nominant, a quo χαρτογράφον librarium, & χαρτοπώλην, chartularium nominant. Hactenus Sipontinus. conf. Lex. Pitiſc.
De Papyro peculiarem librum ſive commentar. in Plin. 13. 11. 12. & 13. ſcripſit Melch. Guilandin. cui alium oppoſuit Joſ. Scaliger. V. & Salmaſ. in Vopiſc. p. 444. & Exercit. Plin. p. 705. ſeq.
Poetis ſæpius pro Libro ponitur. Catull. ad libellum 36. 2.
Velim Cæcilio, papyre, dicas. Martial. lib. 3. ad Librum ſuum, 2.
Cordylas madida tegas papyro.
Auguſta papyrus. V. AUGUSTUS.
Bibula papyrus. Lucan. 4. 136.
Pagina creſcit multa papyro. Juven. 7. Sat. 101.
Papyri fructus haud poſtulat ſpicam gravem. Æſchyli ſenarius eſt proverbialis. Convenit in eos qui ſuis ipſorum bonis frui non poſſunt: propterea quod papyrus ob culmos invalidos, ſpicam granis onuſtam ferre non poteſt: proinde prodit quidem ſpicas, ſed inanes. V. plura apud Eraſmum.

PAPȲRĀCEUS, a, um. Adj. [παπυρινὸς] Quod ex papyro factum eſt. Plin. lib. 28. cap. 11. Optime ellychnio papyraceo.
Papyraceæ naves. Plin. lib. 6. cap. 22.

PAPȲRIUS, a, um. Idem. Auſon. Epiſt. 7. 47.
Fac campum replices, Muſa, papyrium.

PAPYRĪNUS, a, um. Idem. Varro apud Non. 759. Stilo noſtro papyrino.

PAPYRĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [παπυροφόρος] ut, Amnis papyrifer, Nilus. Ovid. 3. Triſt. 10. 27.
Nilus papyrifer. Ovid. 15. Met. 753.

PAPYRŎPŌLÆ, [παπυροπῶλαι] quos olim Chartopratas appellabant, ſunt ii qui papyrum conficiunt venduntque, quales multos apud Allobrogas, nunc noſtrates invenias, multos, & apud Sequanos. Budæus in notis ad Pandectas.

P A R

PAR. Parentum. PARTH. Parthicus.

PĀR, păris. Adj. [ἄρτιος, ἴσος] abl. pare vel pari: Æqualis.
Par & Impar, contraria. Cic. 4. Acad. 32. Illos qui omnia ſic incerta dicunt, ut ſtellarum numerus, par an impar ſit, neſciatur, quaſi deſperatos aliquos relinquamus.
Pares, interdum pro Duobus accipiuntur. ut, Paribus equis utebantur Romani in prælio, ut ſudante altero tranſirent in ſiccum. [Quis auctor?
Pares dicebantur Gemini fratres. Ovid. 8. Met. 308.
Actoridæque pares. Virg. in Juvenil. de Caſtore & Polluce,
Germanique pares. Parrhaſ. Epiſt. 41.
Par, [εἰκὸς] Decens, conveniens, æquum. Lucret. lib. 2. 124.
Hoc etiam magis hæc animum te advertere par eſt. Quintil. lib. 5. cap. 12. Si propter matrimonia violata urbes everſæ ſunt, quid fieri adultero par eſt? Cic. 2. de Legib. 12. Ex quo intelligi par eſt, eos qui pernicioſa, &c. Idem ad Atticum, lib. 9. 11. Itaque mihi dubitanti quid me facere par ſit.
Ut conſtantibus hominibus par eſt. Cic. 2. de Divin. 114. Caſum autem prælii nemo noſtrum erat quin timeret, ſed ita ut conſtantibus hominibus par erat, non aperte.
Par eſt autem, primum ipſum eſſe bonum virum. Cic. de Amicit. 84.
Quibus tu, ut par erat reſtitiſti. Cic. 11. Fam. 28.
Par non eſt. Nepos 18. 8. 4. Idem 14. 6. 4.
Par, [ὅμοιος] Similis & æqualis. Virg. 4. Georg. 99.
— & paribus lita corpora guttis. i. e. Similibus.
Par & idem. Cic. 5. Fam. 11. Quamobrem reliquis tuis rebus omnibus pari me ſtudio erga te, & eadem voluntate cognoſces. V. IDEM.
Par idem, quod. Plaut. Bacch. 5. 1. 23.
Igitur pari fortuna, ætate ut ſumus, utimur. P. ſic eſt. ſed tu,
Quid tibi eſt? N. pol mihi par idem, quod eſt tibi.
Virtutes inter ſe æquales & pares. Cic. 1. de Orat. 83.
Par & æqualis rebus ipſis oratio. Cic. in Orat. 132.
Æquo & pari jure cum ceteris vivere. Cic. 1. Off. 124.
Par & ſimilis deorum beata vita. Cic. 2. de Nat. Deor. 153.
Par & Similis, differre videntur. Quintil. lib. 10. cap. 1. Mihi egregie dixiſſe videtur Servilius Novianus, pares eos magis, quam ſimiles. De Salluſtio & Livio. [Ubi paritas ad præſtantiam utriuſque refertur, Similitudo ad characterem proprium.
Par ac ſimilis ſceleſtorum. Cic. in Salluſt. 6. At quanto meliore loco Reſp. tuenda ſtaret, ſi tu par ac ſimilis ſceleſtorum civium, una cum illis adnumeratus eſſes!
Par atque unum judicium. V. IDEM. [Hic Unum ponitur, pro Unius modi.
Par atque una ratio eſt ſpei, lætitiæ, moleſtiæ. Cic. 2. de Orat. 209.
Par & mutuum. Cic. 13. Fam. 56. Peto abs te pro noſtra conjunctiſſima neceſſitudine, plurimiſque officiis paribus ac mutuis, ut, &c
Par & Socius. Cic. 1. de Orat. 70. Eſt enim finitimus oratori poëta, numeris adſtrictior paulo, verborum autem licentia liberior, multis vero ornandi generibus ſocius ac pæne par.
Par & Diſpar, contraria. Auct. ad Herenn. lib. 2. 5. Si non poterit par animi vitium cum cauſa reperire, reperiat diſpar.
Neque par, neque diſpar. Lucret. lib. 2. 737.
Excellere & Parem eſſe, contraria. Cic. pro Lege Manil. 41. Ut is, qui dignitate principibus excellit, facilitate par infimis eſſe videatur.
Par & Inferior, contraria. Cic. 2. de Orat. 209. Invident homines maxime paribus aut inferioribus, quum ſe relictos ſentiunt, illos autem dolent evolaſſe: ſed etiam ſuperioribus invidetur ſæpe vehementer, & eo magis, ſi intolerantius ſe jactant, & æquabilitatem communis juris præſtantia dignitatis aut fortunæ ſuæ tranſeunt.
Paria & Superiora, contraria. Cic. de Clar. Orat. 215. Erant ei quædam ex his paria cum Craſſo, quædam etiam ſuperiora.
Par ac. Cic. 3. de Nat. Deor. 2. Neque mihi par ratio cum Lucilio eſt, ac tecum fuit.
Par atque. Cæſ. 5. Bell. Gall. 13. de Hibernia loquens, Pari ſpatio tranſmiſſus, atque ex Gallia eſt, in Britanniam.
Scientia par in nobis atque in illo eſt. Cic. 2. de Invent. 5.
Sapientia par ad formam, Tam elegans ingenium, quam vultus. Plaut. Mil. 4. 6. 36.
Cantare pares. Virg. 7. Ecl. 5.
Et cantare pares, & reſpondere parati. i. e. Pares arte canendi, & eadem ſcientia præditi ambo. Sic
Par niti centeno gutture. Juven. 5. Sat. 6.
Par, cum genitivo. Cic. in Piſon. 8. Quos Q. Metellus (facio injuriam fortiſſimo viro mortuo, qui illum, cujus paucos pares hæc civitas tulit, cum hac importuna bellua conferam) ſed ille deſignatus Conſul, &c.
Pares fortitudinis. Phædr. 4. 15. V. ibi plura exempla in Not. Burm.
Par cum dativo, ut ſuperis Tydides. Hor. 1. Carm. 6. 16.
Res ſunt pares furta latrociniis. Hor. 1. Serm. 3. 122. Plura infra V.
Æque pares inter ſe. Cic. 16. Att. 13.
Par cum Abl. rei, ut Ætate pares, pro Ejuſdem ætatis. Plaut. Merc. 4. 7. 29.
Ætate pares miniſtri. Virg. 1. Æn. 709.
Par ſtudiis, ævique modis, ſed robore diſpar. Stat. 1. Achil. 176.
Suffragiis pares competitores. Cic. pro Planc. 53.
Omni virtute & laude unus alteri par. Cic. pro Planc. 27. conf. 30.
Pares in amore & æquales: h. e. Ex æquo inter ſe amantes. Cic. de Amicit. 32. Sintque pares in amore & æquales.
Pares, in amore dicuntur, quum mutuo inter ſe pariter amant: contra, Impares, quum mutuo non amatur, ſed alteri amanti alter vicem non reddit, neque animum mutuum. Hor. Epod. 15. 14.
Et quæret iratus parem. Idem de Impari, 1. Carm. 33. 10.
Cui placet impares formas, &c. Rurſus, Epod. 11. 26.
Deſinet imparibus certare ſummotus pudor. i. e. Me paulo inverecundius geram, nec ita pudenter ſummittam amicæ, ſed eam aſpernabor, deſinamque ſectari imparem, neque redamantem. Turneb.
Par in belligerando. Cic. pro Font. 26. Qui Induciomaro iſti minaci atque arroganti par in belligerando eſſe poſſit.
Par eſt, Quod in omnes æquabile eſt. Cic. 2. de Invent. 68.
Animis nequaquam paribus. Liv. 1. 25. extr.
Amor par eſt illis. Ovid. 12. Met. 416. conf. Pares in amore paulo ſupra.
Arma paria. Virg. 5. Æn. 425.
Auſpicia. Virg. 4. Æn. 102.
Fortuna par duorum. Ovid. 2. de Arte Am. 559.
Ingenium par nanciſci. Ter. Hec. 1. 2. 95.
Ingenium minime voluntati par. Cic. pro Corn. Balb. 1. conf. Par cum dativo.
Oratio par virtuti. Cic. pro Lege Manil. 29. Jam vero virtuti Cn. Pompeji quæ poteſt par oratio inveniri?
Pœna par delicto. Ovid. 2. Triſt. 578.
Pretium laboris dignum, & par. Plin. 3. Epiſt. 9.

Pares Curiæ. V. PARES in proprio loco.
Pares cum paribus. Cic. de Senect. 7. Pares autem cum paribus, veteri proverbio, facillime congregantur.
Coëat par jungaturque pari. Hor. 1. Epist. 5. 25.
Nubere pari. Ovid 9. Epist. 32.
Esse paria debent posteriora superioribus, extrema primis. Cic. 3. de Orat. 148.
Esse pari filo', i. e. Simili textura. Lucret. lib. 2. 341.
Debent nimirum non omnibus omnia prorsum
Esse pari filo, &c. Proverbii speciem habet, quod haud inscite quadraverit in eos, qui iisdem præditi moribus, non multum a seipsis in omni vitæ genere discrepant. Nos Galli diceremus, *De mesme paste*.
Pari jugo, dixit Plin. in Epist. pro eo quod est, Pari studio, parique conatu. Quadrabit in eos proverbium, qui negotium commune certatim ac simili contentione agunt. Translatum a bubus, idem plaustrum æquali jugo trahentibus. Plinii verba sunt hæc lib. 3. Ep. 9. Habet quidem gloria, in studiis præsertim, quiddam ἀκοινώνητον: nobis tamen nullum certamen, nulla contentio, quum uterque, pari jugo, non pro se, sed pro causa niteretur.
Esse parem, significat Sufficere alicui operi, sive resistendo illi, sive exsequendo. Cic. 12. Att. Eum tamen interpellat fletus, cui repugno quoad possum: sed adhuc pares non sumus.
Esse parem alicui, pro Æqualia reddere. Plaut. Capt. 2. 2. 65.
Bene merenti, bene profuerit: male merenti, par erit.
Par mihi sis. Cic. 14. Att. 5. Non committam posthac, ut me accusare de epistolarum negligentia possis; tu modo videto in tanto otio, ut par mihi sis.
Superiorem parem esse inferiori, maximum est in amicitia. Cic. de Amicit. 71.
Facere paria, Quod omissum est, vel quod aliunde acceptum, alibi vel aliunde compensare: ut ait Valla lib. 5. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 9. Quum aliter beneficium detur, aliter reddatur, paria facere difficile est.
Facere parem rationem cum forensibus negotiis. Columel. lib. 12. in Præf.
Facere par alii rei. Cic. 3. de Legib. 19. Infima summis paria fecit, turbavit, miscuit.
Referre parem gratiam. Ter. Eun. 4. 4. 58. Quod &
Par referre. Ter. Adelph. 1. 1. 48.
Par pari. Plaut. Pseud. 2. 3. 26.
Euge, par pari, aliud autem quod cupiebam, contingit.
Par pari datum. Plaut. Asin. 1. 3. 20.
Par pari datum hostimentum est, opera pro pecunia.
Par pari referre. Ter. Eun. 3. 1. 55.
— si laudabit hæc
Illius formam, tu hujus contra, denique
Par pari referto, quod eam mordeat. Hunc locum adducit Cic. 1. Fam 9. Paulus Manutius utrobique legit, Par pro pari referto, ne mancus sit versus: idque ex vetustissimo codice Pauli Boti Regiensis. Sed Latinum non videtur Par pari referre. H. St. Puto Par pro pari referre, scribere voluisse. Al. Tu par pari &c.
Referre paria paribus. Cic. 3. de Orat. 204.
Reddere paria in utramque partem. V. REDDO.
Respondere par pari. Plaut. Truc. 5. 47.
Quid ista debet nisi tria? ST. quæ tria nam ST. unguenta, noctes savium.
P. Par pari respondet. Cic. 16. Att. 4. Ut sit unde par pari respondeatur.
Paria paribus, omnia omnibus respondeant. Cic. 1. de Nat. Deor. 50.
Par impar, Genus ludi. Suet. in August. cap. 71. Misi tibi denarios ducentos quinquaginta, quos singulis convivis dederam, si vellent inter se post cœnam, vel talis, vel par impar ludere. Hor. 2. Serm. 3. 248.
Ludere par impar, equitare in arundine longa.
Observandum est veteres poetas classicosque Par, cum compositis Compar, Dispar, Impar, semper produxisse, ut ex Catullo, Lucretio, Horatio & aliis constat; cum contra qui Theodosii temporibus & postea vixerunt, ut Ausonius, Prudentius, Prosper, Mart. Capella, aliique fere corripuerint. Quod hic monere voluimus, ne illorum auctoritas junioribus imponat.
Superl. Parissimus, [ἰσότατος] formavit Plaut. Curc. 4. 2. 20.
Eodem hercle vos pono & paro, parissimi estis iibus.
Parissima talio. Gell. 20. 1.
PĀR, păris. n. [ζεῦγος] abl. pari: Numerus duorum, quasi inter se parium. ut, Paria amicorum. Cic. de Amicit. 15. Id mihi eo magis est cordi, quod ex omnibus sæculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere sperare videor Scipionis amicitiam & Lælii, notam posteritati fore.
Par columbarum. Ovid. 13. Met. 837.
Nobilissimum par gladiatorum. Cic. de Opt. gen. Orat. 17.
Componere paria, Translate. Plin. 21. 8. Paria nunc componuntur, natura atque luxuria depugnante. i. e. Singuli flores singulis coloribus arte factis. Idem lib. 8. cap. 12. de Draconum cum elephantis pugna loquens, Quam quis aliam tantæ discordiæ causam attulerit, nisi Naturam, spectacula sibi, ac paria componentem? [Alludit ad paria gladiatorum.
Scyphorum paria complura. Cic. 4. Verr. 47.
Invictum par Consulum. Paterc. 2. 46. 1.
Par suum videre dei. Lucan. 6. 3.
De masculo. Ovid. 3. Fast. 193.
Cum pare quæque suo coeunt volucresque feræque.
De femina. Idem 3. Fast. 526.
— accumbit cum pare quisque sua. Et 4. Fast. 98.
Et docuit jungi cum pare quemque sua.
PĂRĬTER, [κὰ ταὐτὰ] Adv. congregandi, significans Simul. Cic. de Amicit. 80. Quod si hoc apparet in bestiis, volucribus, natantibus, agrestibus, cicuribus, feris, primum ut se ipsæ diligant (id enim pariter cum omni animante nascitur) deinde ut requirant atque appetant, ad quas se applicent, ejusdem generis animantes.
Pariter & simul cum. Cic. 3. de Orat. 10. Ut ille, qui hæc non vidit, & vixisse cum Rep. pariter, & cum illa simul extinctus esse videatur. Amittitur enim pariter cum vita sensus. Cic. 1. Tusc. 24.

Cecidit tua laus pariter cum Repub. Cic. 2. Off. 45.
Crescunt pariter cum luna, pariterque decrescunt ostreæ & conchylia. Cic. 2. de Divin. 33.
Infindunt pariter sulcos. Virg. 5. Æn. 142.
Metuenda utraque vis pariter. Virg. 4. Georg. 37.
Percipit voluptatem pariter cum corpore animus. Cic. 5. Tusc. 96.
Ferunt molestе mecum pariter Siculi. Cic. 7. Verr. 72.
Pariter nobiscum. Auct. ad Heren lib. 3. 1. Interea prima quæque, & nobiscum, quum voles, & interdum sine nobis, legendo consequere; ne quid impediare, quin ad hanc utilitatem pariter nobiscum progredi possis.
Secum pariter me reportavit Resp. Cic. Post redit. in Senat. 35.
Pariter, [ὁμοῦ] Eodem tempore. Virg. 10. Æn. 864. de Mezentio alloquente Rhœbum equum suum,
— Lausique dolorum
Ultor eris mecum: aut, aperit si nulla viam vis,
Occumbes pariter. Potest & hic significare Simul. [Junge Mecum pariter, distinguendo, Ultor eris: mecum aut, &c
Pariter, [ἴσως] Ex æquo, æqualiter. Nævius, Ut pariter dispertiantur bona patris. h. e. Ut tantum habeat unus quantum alter. Plaut. Aul. 2. 1. 12. V. Non. 4. 380.
Pariter & æqualiter. Cic. de Amicit. 56. Nostra in amicos benevolentia, illorum erga nos benevolentiæ pariter, æqualiterque respondeat.
Terminantur pariter extrema. Cic. in Orat. 38.
Pariter, [ὁμοίως] Similiter. Cic. pro Font. 4. Pugnat pariter pro salute M. Fonteji Narbonensis colonia.
Æque & pariter. Cic. 1. de Fin. 67. Et lætamur amicorum lætitia æque atque nostra, & pariter dolemus angoribus.
Pariter ac. Ter. Phorm. 5. 3. 3.
Pariter nunc opera me adjuves, ac dudum re opitulata es.
Pariter atque. Plaut. Amph. 4. 1. 11.
Pariter hoc fit, atque ut alia facta sunt.
Pariter ut. Plaut. Aul. prol. 22.
Is ex se hunc reliquit, qui hic nunc habitat, filium,
Pariter moratum ut pater, avosque hujus fuit.
Pariter fit. Ter. Eun. 1. 2. 12. i. e. Similiter, ut ait Donat.
Pariter pro meritis. Plaut. Mil. 3. 1. 75.
Cœnes ut pariter pulmenta laboribus empta. Horat. lib. 1. Epist. ad Lollium. H. St. Ep. 18. v. 48.
PARĬTAS, ātis. f. Arnob. 2. p. 78. Aut in impari paritas aut dulcedo in amaritudine contineri nequit.
PĂRĬLIS, e. Adj. [παράσιος] significat idem, quod Par. Lucret. lib. 2. 374.
Concharumque genus parili ratione videmus
Pingere telluris gremium.
Parilis Cic. in Arato. Parilis sæpe apud Varr. de Lingua Lat. H. St.
Ætate parili. Ovid. 8. Met. 631.
Noctes pariles agitare diesque. Lucret. lib. 1. 1066.
Ratione parili. Lucret. lib. 2. 374.
Segetes pariles proportione. Varr. de L. L. lib. 4. 20.
Accipere, & parili reddere voce Vale. Ovid. 1. Trist. 7. 26.
PARĬLĬTER, Adv. Charis. 2. p. 191.
PARĬLĬTAS, ātis. f. [τὸ παράσιον] Æqualitas. Gell. lib. 14. cap. 3. Parilitas virtutum inter se consimilium. conf. Sidon. 4. Epist. 4. & Aggen. p. 53. Goes.
PARĀRIUS, a, um. Adj. Festus, Pararium æs appellabatur id, quod equitibus duplex, pro binis equis, dabatur. [Puto & absolute dictum Pararium, τῷ Æs subaudito.
PARARIUS, i. m. V. suo loco.
PĂRIO, āre. Solvere, Paria facere: hoc est, ita rationes reddere, ut paria expensa sint acceptis. Ulpian. in l. Is qui. D. de manumiss. Quæri poterit, si quum hoc ab initio esset actum, emptor festinavit, & pretium numeravit: an postea ei satisfacto, servus constitutione uti possit? & puto esse. Proinde etsi ei numos prorogavit emptor, quum ei pariaverit, poterit ad libertatem pervenire. Quædam exemplaria habent Paruerit, sed male.
Pariare & Reliquari opponuntur.
Pariant inter se Christus & Adam. Tertull. de Resurr. Carn. cap. 53. Idem de Resur. Christi cap. 6. Non rapinam existimavit pariari Deo.
PARIĀTIO, ōnis. f. Solutio: cui opponitur Reliquatio. Scævola in l. ult. §. Item quæsitum. D. de Condictione indebiti, Item quæsitum est, an pactum quod in pariationibus ascribi solet in hunc modum, Ex hoc contractu nullam in se controversiam amplius esse: impediat repetitionem? Quædam exemplaria legunt Pactionibus.
PARIATOR, ōris. m. Qui paria fecit: cui opponitur Reliquator. Paulus in l. Julius Paulus. D. de conditionib. & demonstrationibus. Quæsisti, si ita in testamento cautum esset: Stichus, si rationes reddiderit, cum contubernali sua, liber esto, eisque hæres decem dato: an Sticho mortuo, antequam rationes redderet, vel pariatore, vel reliqua habente, libera sit mulier. Quædam exemplaria legunt Paria, vel reliqua habente.
PARĬFĬCO, āre. Idem quod Pariare, exæquare. Orient. Common. lib. 2. p. 91.
Trina potestatum conclusio parificatur. Sarisb. 3. 14. Parificare aliquem alicui. [Primam rectius puto corripi ab obliquis in Par.
PĂRĂ, [παρὰ] Præpositio Græca, quæ Apud aliquando significat, aliquando Præter, Ad, Prope. Multis nominibus Græcis præponitur, ut
PĂRĂBĂSIS, is. f. [παράβασις] Latine Transgressio dicitur, sive Prævaricatio.
Est etiam Excursio quædam & quasi Digressio, qua, ubi histriones e scæna discesserant Chorus apostrophen habebat ad populum, vel de se, vel de Republica, vel de singulorum peccatis, &c. Implebatur brevi concentu & inciso & stropha & epirrhemate & antepirrhemate & antepæsto. Perfecta Parabasis habet quasdam versuum cæsuras, cujus pars dicitur commation. V. Cæl. Rhodig. lib. 8. cap. 8. ad fin. Buleng. de Theat. 1. 6. & 8. 11. 13. Scalig. Poet. 1. 7.
PARABĂTÆ, pl. m. [παραβάται] dicebantur Cursores qui primum super currus ab aurigis agitatos vecti in Circo, unde Sessores a poetis dicuntur, mox equestribus certaminibus finitis; e curribus descendentes, pedibus certatim currebant. V. Panvin. de Lud. Circ. 2. 1. vel Buleng. de Circ. cap. 26. vel Rhodig. Ant. Lect. 21. 31.
PARABIA, æ. f. [παραβίη] Potionis genus est ex milio & conyza. Cæl. Rhodig.

Rhodig. lib. 8. cap. 26. & lib. 7. cap. 26. Hecatæus in Europæ periodo auctor est, Pæonas ex hordeo brytum haurire, ac ex milio & conyza parabiam. Ex Athen. Deipnof. lib. 10.

PARABILIS, V. PARO, as.

PĂRĂBOLA, æ. f. [παραβολή] Similitudo, ἀπὸ τοῦ παραβάλλειν: quod verbum Comparare significat, quasi rerum dissimilium comparatio. Unde Quintil. lib 5. cap. 11. Parabola, quam Cicero vocat Collationem, longius res, quæ comparantur, repetere solet. ut Tam fortiter apud Hipponem fecit Scipio, quam apud Uticam Cato. Idem 6. 3. & 8. 3. Donatus; Parabola, est rerum genere dissimilium comparatio: ut Virg. 2. Æn. 223.

Qualis mugitus, fugit quum saucius aram
Taurus, & incertam excussit cervice securim. Sen. Epist. 59.

Parabolæ necessariæ, ut imbecillitatis nostræ adminicula sint, & ut discentem & audientem in rem præsentem inducant. conf. Isidor. 1. 36. & 6.8. Parabolæ in N. T. sunt narrationes allegoricæ utilia præcepta involventes. V. Suidam omnino & Suiceri Thesaur. Eccles.

Apud Mathematicos παραβολή in Geometria est figura arealis, quæ ex coni sectione rectangula existit. V. Heron Nomina Stereom.

In Arithmetica vero operatio, quæ Latine Partitio, seu Divisio dicitur.

PARABOLĬCUS, a, um. [παραβολικός] Adj. passim apud Ecclesiasticos & Mathematicos.

PARABOLICE, [παραβολικῶς] Adv. Sidon. 5. Epist. 17. extr.

PĂRĂBŎLĀNI, [Παραβολᾶνοι] Plebeji quidam, famulitio vel ecclesiarum, vel hospitalium xenonumve deputati, & quasi adscriptitii glebæ: ut sicut illis omni vita ab agrorum cultura recedere non licebat, ita his ab servitio ægrorum qui in nosocomiis residebant. Parabolanos autem, glebæ adscriptitios esse in juris Civilis Græco interprete legitur, a Græca præpositione παρὰ & βῶλος, quæ vox pro Gleba accipitur. Hæc Alciatus. Horum fit mentio Codice de Episcopis & clericis, l. Parabolani. Meminit & Cælius lib 29 cap 11. & Salmas. de Mod. Usur. cap. 5. conf. Lex. Pitisc.

Parabolani, inclinatione Latina vocabuli Græci, Homines, dicuntur qui se in periculum maximum conjiciunt, ut qui ægrotos publice in Alexandrina civitate curabant in nosocomiis. Grassante enim, ut non raro assolet, pestilentia, & ipsi rapiebantur, & id muneris contempta vita suscepe- rant. Itaque a Cassiodoro scribitur historiæ tripartitæ lib. 11. Dum aliquo tempore in amphitheatro Constantinopoleos spectaret, cœpit clamare populus, Crudeli bestiæ artifex parabolus pugnet. Nam παράβολος homo est audaciæ projectæ, ad pericula adeunda præceps & temerarius. Hæc Turneb. 13. 23. superiore Alciati opinione rejecta. Existimavit idem aliquando Parabolanos, a Parabola Evangelica nomen habere, in qua quidam a latronibus vulneratus, a Levita neglectus, a viatore Samaritano fovetur & curatur, quasi æmulus illius. Sed tu videris. [conf. Cangii utrumque Gloss. & Voss. Etymol. Priori sententiæ astipulatur Hotoman. de signif. verb jur. V. omnino Jos. Scalig. ad Manil p. 286 edit Bœcl. & ejusdem Epist. ad Is. Casaub. Opusc. pag. 478. Plenissime Car. Drelincurt. in Medico Rom. servo p. 12.

PARABŎLUS, i. m. [παράβολος] Ad audendum projectus. V. in superiore dict. ex Turneb. Adverf. 13. 23. &c.

PARABYSTUS, i. c. & n. Parabyston. [παράβυστος] Lectus sponsalis, quasi absconditus & latens ἀπὸ τοῦ βύω, claudo. V. Salmuth in Panciroll. Deperd. Tit. 19. & Cæl. Rhod. 15. 9. ubi etiam ex Pausania refertur Parabyston, Forum fuisse Athenis ignobilius, in obscuro urbis loco ubi minimæ agerentur lites. V. Pausan Attic. p. 27. Wech. & ex eo Alex. ab Alex. Genial. dier. 2. 12. V. & Suid.

PARACANDA, [Παράκανδα] Persici imperii confinium. Strab. lib. 11. Paracanda vero in Sogdiana & Cyra, ultimum Cyri opus ad Jaxartem flumen conditum, quod Persici imperii confinium erat. Sed lectio dubia est.

PARACATABOLE, es. f. [παρακαταβολή] Depositum, fidejussio: actionis genus. qua, qui experiri volebant, pecuniam deponebant: decimam partem æstimationis litis apud acta, tam actor, quam reus, multam scilicet futuram temere litigantis. Latine Sponsio dicitur. Budæus Comm. p 17. & Annot. in D.

PARACENTERIUM, in seq. dict.

PARACENTĒSIS, is. f. [παρακέντησις] Lat. Punctio, vel Perforatio. Curatio, quæ fit manu chirurgi, quum morbus aliter curari nequit. Inungitur prius locus, deinde acu vel scalpello infixo, aquæ collectæ exitus datur Plin lib. 25. cap 13. Pupillas dilatat: & ideo hoc inunguntur ante, quibus paracentesis fit Cæl. lib. 26. cap. 3. Sunt qui paracentesin vocent, quum perforatur venter hydropicorum aquæ educendæ gratia. Sed si oculorum congelatus humor eodem emittatur modo, eadem servabitur appellatio. Id vero ferramentum quod id præstatur, recte paracenterium dixeris. Perforationem ipsam describit Cels 7. 15.

PARACENTETERIUM, i. n. [παρακεντητήριον] Instrumentum chirurgicum perforationi idoneum, de quo Veget. Mulomed. 2. 17. V. dict præced.

PARACERCIDES, [παρακερκίδες] sunt Ossicula in cruribus. Cæl. Rhodig. lib 4. cap 11. Sunt vero ossicula, quæ item paracercides nuncupantur, quia prope est Cercis, id est radius. Sic enim dicitur Os majus, quod totum fert crus. V. Polluc. lib. 2. f 191.

PARACHARAGMA, ătis, n [παραχάραγμα] Falsa notatio. Paracharagmata sunt Numi adulterini, quos qui cudunt paracharactæ appellantur. Cæl lib 10. cap 2. V. Gloss. Gr. Lat.

PARACHELOITÆ, [παραχελωῖται] Populi sunt in Græcia ad Acheloum & Lamiam inferorum fluvios. Strabo. lib. 9. V. & Steph.

PARACHLAMYS, [παραχλαμύς] Vestimenti genus non modo militare, sed etiam puerile. Ulpian. in l. Vestis de auro & argento legato, in P. Alciat lib. 11 C. ad l. 1. de vest. holo. Plaut. in Persa. [Chlamydis nempe, non Parachlamydis meminit. 1. 3. 75. Gloss. Gr. Lat. χλαμύς, Chlamys, χλαῖνα, Lena.

PARACLĒTUS, i. m. [παράκλητος] profertur, a παρακαλεῖν, quod Consolor, rogo & hortor significat: item, Pro alio precator intervenio, ut advocatus & patronus. Hinc Paracletus, Advocatus, consolator, patronus, fautor. Et, Qui in foro ac judiciis a nostris Deprecatores vocantur, ii apud Græcos Paracleti dicuntur. Tertull. de Virg. Veland. cap. 1. Idem de Anima. cap. 55 & de Resurr Carn cap. 63. V. Suic. Thes.

Pænultimam natura longam corripuit Prudent Cathem. 5 160.

Spirat de patrio corde Paracletum. Idem Peristeph. 14. 430.

PARACLŸTUS, i. m. [παράκλυτος] per Y scriptum, Infamem, aut præter famam significat: nam Para, in hujusmodi compositione, Præter, vel diminutionem denotat: κλυτὸς vero Famam adeptum. [Ego vocem hanc pro spuria habeo, nec usquam exstare puto.

PARACNEMIUM, i. n. [παρακνήμιον] Os in cruribus, de quo sic Cælius Rhodig. lib. 4. cap. 11. Ipsum autem crus ossibus constat duobus: alterum ab exteriore parte supra positum est, & vocatur paracnemium, parastata vero in jumentis, Vegetio tradente. Mulom. 4. 1. 2. V. Polluc. lib. 2. f. 190. & infra PARASTATÆ.

PARACOLLĒTICUS, a, um. Adj. [παρακολλητικός] Aptum ad glutinandum. ut, Emplastrum paracolleticum Cels. 5. 19. 6.

PARACYNANCHE, es. f. [παρακυνάγχη] Tumor & rubor in faucibus. Celso 4. 7. Levissimum Anginæ genus.

PARADA, æ. f. Navigii tegumentum vel umbraculum apud Gallos. Sidon. 8. Epist. 12. Superflexa crate paradarum. V. ibi Sirmond. Auson. Epist. 5. 27.

Expositum subter paradas lectoque jacentem. V. Turneb. Adverf. 22. 10. Scheffer. addend. ad lib. 2. de Mil. Nav. p. 325. Casaub. in Suet. Jul. cap. 52. Cerda Adv. 10 2. vel Lex. Pitisc.

PARADIASTŎLE, es. f. [παραδιαστολή] Schema est, ut ait Rutilius Lupus, quod duas aut plures res, quæ videntur unam vim habere, disjungit: & quantum distent docet, suam cuique propriam sententiam subjungendo. De hoc sic Julius Rufinianus, Paradiastole, est quum similes res discernuntur, contrariis redditis: ut Virg 3 Ecl. 80.

Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres:
Arboribus venti, nobis Amaryllidis iræ. Et 82.
Dulce satis humor, depulsis arbutus hœdis,
Lenta salix feto pecori, mihi solus Amyntas. Latine dicitur Discriminatio.

PARADIAZEUXIS, [παραδιάζευξις] est Figura in oratione, quæ fit quoties quid ita disjungitur, ut tamen conjunctum intelligatur, vel quum quid ita reticemus, ut tamen tacitis nobis intelligatur. Imp. in l. pen. De verb. sig. lib. 6. C.

PARADIGMA, ătis. n. [παράδειγμα] Latine Exemplum dicitur. Julius Rufinianus, Paradigmatos quidem triformis est ratio. Nam exemplum aut personas tantum exhibet sine sermone, aut sermonem sine personis, aut simul utrumque. Personam sine sermone, ut Cic. pro Milon. 8. Neque enim potuisset aut Ahala ille Servilius, aut P. Nasica, aut L. Opimius, aut C. Marius, aut me Consule Senatus non nefarius haberi, si sceleratos cives interfici nefas esset. Sermonem sine persona, Catonis est dictum, Pedibus compensare pecunia. Sermonem pariter & personam. Cic. pro Rosc. Amer. 34. Estne hoc illi dicto atque facto Fimbriano simillimum? Hactenus Rufinianus. Donatus; Paradigma, est exempli hortantis vel deterrentis enarratio. Hortantis, ut Virg. 1. Æn. 246.

Antenor potuit mediis elapsus Achivis
Illyricos penetrare sinus, &c. Deterrentis, ut 7. Æn. 363
At non sic Phrygius penetrat Lacedæmona pastor,
Ledæamque Helenam Trojanas vexit ad urbes. V. Isidor. 1. 36.

PARADIGMATICE, es. f. [παραδειγματική] Statuariæ species quæ gypsum tractans a typis non abscedit. Cæl. Rhodig. 29. 24.

PĂRĂDĪSUS, i. m. [παράδεισος] tametsi quidam femininum esse contendant; Hortum significat apud Xenophontem, & locum ferarum septum, sive vivarium aut viridarium. Vox deflexa est, ni fallor, ab Hebræo Pardes, quod hortum domesticum significat, sive pomarium. V. Gell. 2. 20 & Voss. Lex. Etym. vel Lex. Pitisc. conf. POMARIUM.

PARADĪSUS, [Παράδεισος] Syriæ oppidum supra Antaradum in Meridiem, ad Libani Orientale latus situm. V. Steph.

Amnis Paradisi meminit Plin. lib. 5. cap. 27. & Capella, lib. 6.

Paradisus in quo Adam a Deo creatus est, ubi, & quid fuerit, vide apud Cælium Rhod. lib. 1. cap. 22. & S. S. interpretes.

PARADISIĂCUS, a, um. Adj. Alcimus Avitus, 1. 300.

In paradisiaca ponuntur sede parentes. Venant. Fortun. lib. 4. Carm. 8.

Et paradisiacas spargit odore rosas.

PARADISĬCŎLA, æ. c. Prudent. Hamartig. 928.

Et paradisicolæ post ulcera dira beato.

PARADĪSĬGĔNUS, a, um. Adj. Theodulf.

Hic Paradisigeno veniens de vertice.

PARADOGUM, non Latinum, aut Græcum est verbum, sed Longobardicum, quo Nobilitas feudi significatur, quemadmodum ignobile feudum Pædagogum vocitabatur. Bald. & Alvaricus in feud.

PĂRĂDOXUS, a, um. Adj. [παράδοξος] Latine Admirabilis dicitur, præter opinionem, & inauditus. Unde Paradoxa, neutro genere, dicuntur Ea quæ sunt præter opinionem Cic. 4. de Fin. 74. Hæc παράδοξα illi, nos admirabilia dicamus. Idem in Parad. 1. Ego tibi illa ipsa, quæ vix in gymnasiis & in otio Stoici probant, ludens conjeci in communes locos: quæ quia sunt admirabilia, contraque opinionem omnium, ab ipsis etiam Paradoxa appellantur.

Paradoxum, Schema est, de quo sic Rufinianus, Paradoxon sive hypomone, Sustentatio vel Inopinatum. Hoc schema suspendit sensum, deinde subjicit aliquid contra exspectationem auditoris, sive magnum sive minus & ideo Sustentatio, vel Inopinatum dicitur. Cic. pro Ligar. 27. Hinc prohibitus, non ad Cæsarem, ne iratus: non domum, ne iners: non aliquam in regionem, ne condemnare causam illam, quam sequutus esset, videretur: in Macedoniam ad Cn. Pompeji castra venit. &c. Hactenus Rufinianus.

Paradoxi etiam Mimi dicuntur. V. Schol. Juven. ad Sat. 8. 184. Siparium velum est, sub quo latent paradoxi, cum in scœnam prodeunt. παραδοξολόγους eosdem dictos observat Salmas. ad Vopisc. p. 384.

PĂRĂDRŎMIS, ĭdis. f. [παραδρομίς] Latine Ambulatio dicitur. Vitruv. lib. 5. cap. 11. extr. Proxime autem xystum & duplicem porticum designentur hypæthræ ambulationes, quas Græci παραδρομίδας, nostri xysta appellant, in quas per hiemem ex xysto sereno cælo athletæ prodeuntes exercentur. Adde Lex. Vitruvian. in Xystus; & Salmas. de Pallio p. 272.

PĂRÆNĔSIS, is. f. [παραίνεσις] Præceptio vel admonitio. Gell. 6. 14. &

PARÆNĔTĬCUS, a, um. Adj. [παραινετικός] Præceptorius vel admonitorius, a verbo Græco παραινέω, præcipio & admoneo. V. Senec. Epist. 94. & 95.

PARÆTACA, ōrum. n. pl. [Παραίτακα] Urbs Mediæ, apud Steph. Byzant. vel

PARÆTACE, es. f. [Παραιτάκη] Civitas Parætacenorum in Babylone ad Zagrum montem, qui ex Armenia inter Medos Adiabenosque veniens, supra

supra Parætacen & Perfiden porrigitur. Tigrin. & Euphraten fluvios habet.

PARÆTACĒNI, [Παραιτακηνοὶ] Populi funt ultimi in Media, montani & latrones, ac Perfis contigui. Strab. lib. 15. Herodot. lib. 1. cap. 101.

PARÆTACĒNE, es. f. [Παραιτακηνή] Regio ipfa inter Perfidem & Mediam fita, cujus meminit Curt. 5. 13. 2.

PARÆTACÆ, arum. [Παραιτάκαι] Populus illius tractus apud Strab. lib. 16.pr. & Arrian. lib. 3. de Exped. Alex. cap. 19. p. 205.

PĂRÆTŎNIUS, [Παραιτόνιος] Cyrenaicæ portus ingens, & ad quadraginta ftadiorum amplitudinem expanfus, Strabone auctore lib. ultimo. Etymum vocabuli apud Hermolaum lege cap. 5. quinti libri Plinii. Ibidem oppidum ejufdem nominis eft ab aliis Hammonia dictum, eidem Straboni lib. ult. Quod tamen quidam Prætonium potius appellant. V. Ovid. 2. Amor. 13. 7. Et 9. Met. 772.

Item Coloris fpecies ex fpuma maris folidata, ab ipfo loco unde foditur nomen habens, apud Vitruv. 7. 7. & Plin. 35. 6. Idem lib. 33. cap. 5. Parætonium, quoniam eft natura pinguiffimum, & propter lævorem tenaciffimum, atramento afpergitur, ne parætonii candor pallorem chryfocollæ afferat.

PARÆTONIUS, a, um. Adj. a Parætonio. Lucanus Syrtes Parætonias vocat lib. 3. 295. conf. Idem 10. 9.

Nilus Parætonius. Stat. 5. Theb. 12.

Rates Parætoniæ. Ovid. 3. de Arte Am. 390.

PARAGAUDES, [Παραγαύδης Hefych.] quæ & PARAGAUDÆ dicuntur. Veftes erant, de quibus Trebellius Pollio in Claud. cap. 17. extr. Veftes diverfas XVI. Albam fubfericam, paragaudem triuncem unam. Et Vopifcus in Aureliano cap. 15. Quum darentur tunicæ fubfericæ, lineæ paragaudæ. Ex quibus plane conftat paragaudas genus effe veftimenti virilis, ut plurimum linei, quod fub alia vefte gerebatur, vinctum nunc unico nexu, nunc pluribus loris, auratis fortaffe. Ita enim intelligimus monolores, dilores & fimilia. Licet Hermolaus Barbarus a coloribus tractum putet in Corollario Pliniano. Nam & interulas dilores nominat idem Vopifcus in Bonofo extr. Hæc Alciatus. Meminit & Cælius lib. 16. cap. 10.

Paragauda, aliter ex Turnebo Adverf. 9. 11. fic enim inquit, Ego igitur paragaudas arbitror fafcias fuiffe, vel aureas vel fericas auro ornatas, quæ veftibus intexerentur, non ut inftitæ adfuerentur. Id fatis oftendit Imperatorum Gratiani, Valentiniani, & Theodofii refcriptum, quod habetur in l. 2. C. de veftib. olover. &c. lib. 11. Nemo vir auratas habeat aut in tunicis aut in lineis paragaudas: nifi hi tantummodo, quibus hoc, &c. At in l. 1. eod. tit. Auratas ac fericas paragaudas auro intextas viriles privatis ufibus contexere conficereque prohibemus, &c. veftis potius ipfa paragaudis diftincta & infignita fignificatur. Nam & paragauda veftis ipfa etiam dicebatur. Vopifcus in Probo cap. 4. Interulas paragaudas duas. Et in Aureliano cap. 46. extr. Paragaudas veftes ipfe primus militibus dedit, quum ante non nifi rectas purpureas accepiffent. Qui locus prætexturam quandam vefti paragaudæ fuiffe intextam fignificat, quum paragaudæ vefti purpuream rectam opponat, quæ nec clavata, nec prætexta erat. Harum quædam monolores erant, quædam dilores, aliæ trilores, aliæ etiam pentalores: ego autem fufpicor monolores fuiffe paragaudas veftes, quibus una tantum paragauda intexta effet: quibus autem duæ, quæ fua latitudine lora æmulari viderentur, dilores: quibus tres, trilores. Nam quod illæ tanquam fafciæ lori æquarent latitudinem & fimularent fpeciem, ideo fufpicor ab hiftoricis & populo fic vocatas fuiffe. Vopifcus in feqq. Et quidem aliis monolores, aliis dilores, trilores aliis, & ufque ad pentalores, quales hodie lineæ funt. Haud me tamen fallit eruditos effe homines, qui monocores, dicores, tricores, pentacores hic fcribendum afferant, & veftes intelligant bis, ter, quinquies purpuræ aut muricis fuco fatiatas: fed nihil afferunt, cur eorum fententia fit recipienda. Paragauda autem, ut nihil prætermittam, verbum effe videtur ex Græco & Latino compofitum, ut quoddam ornamentum & gaudium veftis intelligatur, vel quod limbo paragauda & margini veftis effet vicina, velut para caudam, id eft juxta caudam & extremitatem & oram veftis. conf. Salmafii ad loca fuperiora Hift. Aug. not. vel Lex. Pitifc. [V. & ad feq. dict.

PARAGAUDIUS, a, um. Adj. apud eundem Vopifc. in Aurel. cap. 46. extr. V. Cafaub. [Sic & in altero ejufdem in Probo loco in quibufdam codd. legitur, non dubito quin recte, ut diftinguatur ipfe Paragaudes a Paragaudia vefte.

PĂRĂGŌGE, es. f. [παραγωγή] Adductio, Figura, qua littera vel fyllaba fini dictionis jungitur, ut Dicier pro Dici: Poteftur, pro Poteft. Hanc alii Paralepfin, alii Prolepfin vocant. Ex Donato. V. Mart. Capell. p. 166.

PARAGOGIA, n. pl. [παραγώγια] Ipfarum aquarum pori & meatus, dicta ἀπὸ τοῦ παράγειν, quod eft deducere. Hinc παραγωγὴ dicta Ælio Donato: nam ἀγωγὸς, aquæductus eft. Alciatus in l. Decernimus. de Aquæductib. lib. 11. C.

PARĀGORICUS, a, um. Adj. Mercabilis. Oct. Horat. 1. 8. [Sic eft in Thef. Lipf. Sed nifi me fallit, Paregoricus, παρηγορικὸς, fcribendum, quod Confolatorium, feu Lenitivum fignificat medicis. V. infra f. l.

PĂRĂGRĂPHE, es. f. [παραγραφή] Latine Exceptio dicitur, præfcriptio, effugium litis, compofitio. Gloff. Gr. Lat. Παραγραφὴ, Exceptio, Perfcriptio. lege Præfcriptio, ut in Lat. Gr. & ibid. Παραγράφω, Præfcribo. Eft & tropus apud Poetas, quum præcedenti completo ad alia fit tranfitus. Eft etiam Annotatio in margine, & fcholium.

PARAGRAPHUS, i. f. [παράγραφος] dicitur Linea in longum protenfa, qua poetæ ftrophas & antiftrophas in Dramatibus, JCti legum fectiones, feu particulas diftinguebant. Vulgo g. m. ufurpant. Sed f. eft, quia fubauditur γραμμή. Vox protrita jurifconfultis noftris. V. Alciat. lib. 3. Difpunctionum, cap. 16. & Cæl. lib. 15. cap. 20. & Hephæftion. Enchir. in cap. περὶ σημείων.

PARALIA, V. AMBRACIA.

PĂRĂLĪPŌMĔNUM, [παραλειπόμενον] Derelictum, prætermiffio. Hinc Q. Calaber poeta Græcus opus fuum, quo ea exfequitur, quæ ab Homero funt prætermiffa, Ὁμήρου παραλειπόμενα infcripfit. In facris quoque libris eadem ratione dicuntur, quibus ea fupplentur, quæ in libris Regum aut prætermiffa erant, aut breviter relata. V. Ifidor. 6. 1. & 2.

PARALIUS, [παράλιος] Tithymali tertia fpecies eft, ita dicta, quod loca maritima amet. Eadem & Tithymalis dicitur. Plin. lib. 26. cap. 8. Tertium genus tithymali paralius vocatur, five Tithymalis, folio rotundo, caule palmum alto, ramis rubentibus, femine albo. conf. Apul. de Herb. cap. 108. & Diofcor. 4. 164.

PĂRALLAXIS, is. f. [παράλλαξις] Differentia veri loci & apparentis. V. Mathematicos.

PARALLELISMUS, PARALLELOGRAMUS, PARALLELONEUS, V. PARALLELUS.

PARALLĒLUS, a, um. Adj. [παράλληλος] quafi Alternus, mutuus, invicem comparatus, æqualiter diftans. A quo Lineæ æque diftantes, Parallelæ dicuntur. Ideoque, Segmenta mundi, quæ nos circulos dicimus, Parallelos Græci vocant, ut ait Plin. lib. 6. cap 33. Paralleli dicuntur circuli fphæræ, qui ad eundem polum conftituti finiuntur. Interpres Plutarchi neutro genere parallela dixit in Parallelis Plutar. id eft Comparationibus. Ariftot. quoque & Ifocrates neutro genere utuntur.

PARALLELONEUS, a, um. Adj. ut, Terminus paralleloneus. Auctor de Limit. apud Goefium p. 310.

PĂRALLĒLISMUS, i. m. [παραλληλισμὸς] apud Mathematicos.

PARALLĒLŎGRAMMUS, a, um. Adj. [παραλληλόγραμμος] Parallelis conftans lineis. ut, Parallelogramma menfura. Frontin. de Colon. p. 336. 353. & 358.

PARALLELOGRAMMUM, [παραλληλόγραμμον] Figura eft quadrati. Eucl. 1. Elem. Theor. 1. 24. Parallelogrammorum fpatiorum æqualia funt inter fe quæ ex adverfo, & latera, & anguli: atque illa bifariam fecat diameter.

PARALOGIA, æ. f. [παραλογία] Deceptio. Frontin. de Colon.

PARALOGISMUS, [παραλογισμὸς] Deceptio per falfas ratiocinationes, conclufio fallax, & captiofa argumentatio: a verbo Græco παραλογίζω, quod inter cetera fignificat, captiofo genere argumentationis utor.

PARALOS, [πάραλος] apud Athenienfes Navis genus erat, qua Theori (θεωροὶ) ad rem divinam faciendam Delphos mittebantur, eumque in ufum folum publice deftinata. Illi quoque, qui hac in navi vehebantur Parali dicebantur.

Paralorum quoque nomine Plutarchus intelligit Unam ex tribus factionibus Athenienfium, quæ Solonis tempore vigebant.

PARALURGES, [παραλουργὴς] Veftimenti genus, utrimque habens intextam purpuram: Iones πηχυαλὶς vocant, ut fcribit Jul. Pollux lib. 7. cap. 13.

PARALUS, [Πάραλος] Periclis filius, quem pater tanto amore profequebatur, ut cum infracto animo omnem calamitatem ferret, mortem filii fine dolore, ac lacrimis, immo ejulatibus tolerare non potuerit. V. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 7.

Fuit etiam Paralus, cui Hegefias primam longæ navis inventionem tribuit, referente Plin. lib. 7. cap. 56.

PĂRĂLȲSIS, is. f. [παράλυσις] Latine dicitur Diffolutio. Hermolaus, Paralyfis, unde Paralytici, Latine refolutio nervorum dicitur, & alio nomine a Græcis hemiplexia, hoc eft femiapoplexia, quum in alteram tantum partem corporis malum id incubuit: nam quum totum afficitur, apoplexia nominatur. Nunc utrumque, inquit Celf. lib 3. cap. 27. paralyfin appellari video. Nominatur id & Parefis fere a defectu virium. Hactenus Hermolaus. Plin. lib 20 cap 3. Inteftinorum omnium vitiis medetur & renum, & lumborum, & paralyfi.

PARALȲTĬCUS, [παραλυτικὸς] Qui paralyfi laborat. Plin lib. 20. cap 9. Ideo paralyticis & tremulis dare jubet. Idem 31. 6. & 32. 5. Utuntur etiam hac voce Petron. cap. 131. Tertull. Apol. cap. 21. & adverf. Marc. 4. 10. Arator 1. 759. antepenultimam metri caufa produxit:

— furgens paralytice dixit.

PĂRĂMĒRIA, n. pl. [παραμήρια] Femora. Cæl. lib 4. cap. 11. Intra coxas femora funt, parameria dicta: nam quod coxas interjacet, mefomerium eft. [Immo fic vocari interiorem femorum partem, τὰ ἐντὸς τῶν μηρῶν, docet Pollux lib. 2. f. 188. unde hæc fumfit.

PĂRĂMĔSE, es. f. [παραμέση] Muficus fonus inter ftantes. Vitruv. 5. 4.

PĂRĂNĒTE, es. f. [παρανήτη] Chorda proxima ultimæ. V. Vitruv. loc. cit. & 6. 1.

PARANGARIÆ, V. ANGARIA.

PARANITES, [παρανίτης] Gemma eft ex Amethyftorum genere, quæ in Arabiæ contermino invenitur, alio nomine Sapinos dicta. Plin. lib. 37. c. 9.

PARANYMPHUS, i. m. [παράνυμφος] vel potius PARANYMPHIUS, παρανύμφιος] Latine Pronubus dicitur, ab antiquis Aufpex. Antiqui enim pro nuptiis celebrandis aufpicium capere folebant. Qui præerat huic rei, pro parte viri, a Græcis Paranymphus, a noftris Aufpex dicebatur. Et ut Aufpex pro parte viri, fic & Pronuba pro parte mulieris adhibebatur. Auguft. de Civ. Dei 6. 9. Quid impletur cubiculum turba numinum, quando & paranymphi inde difcedunt? Gloff. Lat. Gr. Aufpex, Pronubus, παράνυμφος. Ibidem, Pronuba, ἡ παράνυμφος. Sic & in Græco Lat. Paranympham dixit Ifidor. 9. 8. conf. Voff. Lex. Etymol. vel Pitifc.

PARAPATIUS, Unus ex Parthorum regibus, qui fibi Arfacis nomen, cognomento attribuit, tanta fuit Arfacis virtus. Alex. ab Alex. lib 1. cap 2.

PARAPECHY, [παράπηχυ] tanquam dicas Cubitale, apud Polluc. lib 7. cap. 13. veftis alba, cubitum (unde illi nomen eft) purpureum contextum habens. A Varr. 4. de L. L. 30. inter Ornamenta muliebria ponitur, ut vult Scaliger. Conject. p. 57. Steph. Sed ibi vulgo legitur παραπηχικα.

PARAPĒCHYON, eft Os minus brachii, quem nos Radium appellamus: Cæl. lib. 4. cap. 3. [Parapechion παραπήχιον, vel παραπήχιον, & παράπηχυον Mff. Polluc. 2. f. 142.

PARAPEGMA, ătis. n. [παράπηγμα] eft Canon, aut organi fpecies Aftronomici. Cæl. lib. 8. cap. 8. Parapegma (inquit) ad fcenæ rationem pertinet nihil: eft enim eo nomine canon, aut organi fpecies aftronomici, quod fignificat Vitruv. 9. 7. Parapegmatum difciplinas nuncupans, quibus fiderum occafus, & tempeftatum comperiantur fignificatus. Suidas παράπηγμα, inquit, κανὼν, καὶ εἶδος τι ὀργάνου ἀστρονομικοῦ.

PĂRĂPĔTASIA, orum. pl. Theod. Cod. 15. 1. Ædificia quæ vulgi more parapetafia appellantur.

PĂRĂPHERNA, orum. [παράφερνα] dicuntur a jurifconfultis, Quæcunque præter dotem dantur feminis, a παρὰ præter, & φερνὴ dos. Ulpian. de Jure dotium, l. Si ego, Ceterum fi res dentur in ea quæ Græci parapherna dicunt, quæque Galli peculium appellant: videamus an ftatim fiant mariti. conf. Hotoman. de Vet. Rit. Nupt. c. 8. & Henr. Steph. Thef. Græc. Indic.

PARAPHERNĀLIS, e. Adj. ut, Bona paraphernalia, apud JCtos.

PĂRĂPHŌRON, Aluminis fpecies eft, de qua Plin. lib. 35. cap. 15.

PĂRĂPHRASIS, is. f. [παράφρασις] Ejufdem fententiæ per alium fermonem expofitio, & liberior interpretatio, quum quædam mutantes,

aut etiam addentes, copiosius ac dilucidius explicamus quod ab aliis dictum est: cujusmodi est Themistii in Aristotelem. Quintil. lib. 10. cap. 5. Neque ego paraphrasin esse interpretationem tantum volo, sed circa eosdem sensus certamen atque æmulationem.

PARAPHRASTES, æ. m. [παραφραστής] Interpres, latius dicta explicans. Hieron. Præf. in Lib. Reg.

PĀRAPHRĒNĪTIS, ĭdis. f. [παραφρενῖτις] est, Mentis delirium, a verbo παραφρονέω; hoc est mente percellor, moveor, deliro, desipio. Galen. in lib. 1. Prorrhetici Hippoc. [Immo hæc est παραφρόνησις seu παραφροσύνη, h. e. ipsum Delirium, παραφρενῖτις vero non nisi de levi & brevi mentis alienatione, cujusmodi in multis febribus accidit, dicitur.

PARAPHYADES, [παραφυάδες] Surculi & propagines. Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 14. Sunt & in pedibus plerumque paraphyades, quas velut surculos dixeris, & propagines.

PARAPIANI, Populi sunt in India, regione Capissene, non procul ab Indo fluvio. Plin. lib. 6. cap. 23.

PARAPLĒGIA, æ. f. [παραπληγία] est, Membrorum resolutio, ex apoplexia in partem aliquam decumbente. Hippocrat. lib. 1. de Morb. vulgar. Natu majoribus autem & quos jam calor deficit, paraplegiæ, aut insaniæ, aut cæcitates. &

PARAPLEXIA, [παραπληξία] est, Detentio mentis, cum ereptione sensuum, & corporis resolutione, ex parte tamen. Galen. in Finitione Medica: Paraplectici demum dicuntur, quibus dextræ tantum partes, aut sinistræ resolutione elanguescunt. Paraplexia enim, ut a toto pars, ita ab Apoplexia, differt: quam rem idem Galen. eo quo dixi libro sapientissime explicat. conf. PARALYSIS.

PARAPOTAMIA, [Παραποταμία] Regio Asiæ Tigri fluvio proxima, unde & nomen accepit. Plin. lib. 6. cap. 28.

Est & Phocidis civitas, teste Steph. unde

PARAPOTAMIUS, a, um. Adj. [Παραποτάμιος] Parapotamii, Populi sunt in Phocide, Asiæ regione. Strab. lib. 9.

PARAPSIS, ĭdis. f. [παροψίς] Quadrangulum & quadrilaterum vas; id est paribus absidis. Isidor. 20. 4. Petron. c. 34. Ubi parapsis excidit. Et mox Parapsiden projicere. al. Paropsis. q. V.

PARARENCHON, ŏnis. m. [παραρέγχων] Nomen viri proprium. Sext. Pomp. lib. 12. Non omnibus dormio, proverbium videtur a Capio (Al. Cipio) quodam, qui Pararenchon dictus est, quod simularet dormientem, quo impunitius ejus uxor mœcharetur. Ejus meminit Lucilius. Hæc Festus. Alciat. lib. 4. Parerg. cap. 26. Pararhinchus, inquit, ἀπὸ τοῦ ῥέγχω dictus est, quod rostro seu naso sterteret, & somnum in mensa simularet, ut rivali uxoris suæ morem gereret, ut est apud Festum: quod & a quodam Galba factum fuisse Plutarchus est auctor, dum C. Mæcenati in uxoris suæ amorem effuso obsequeretur: unde ortum proverbium, Non omnibus dormio. Juven. 1. Sat. 56.

— doctus spectare lacunar,

Doctus & ad calicem vigilanti stertere naso. Hæc Alciatus, a quo dissentiens Vitus Amerpachius in Cic. 7. Fam. 25. Apud Sex. Pompejum, inquit, male Pararhinchus Alciatus corrigit, quum fit a ῥέγχω, non a ῥύγχος facta vox. V. Erasm. in proverb. Non omnibus dormio, & Cæl. lib. 12. cap. 16. Porro ῥέγχω idem valet quod sterto; ῥύγχος rostrum. [Pararrhenchon, παραρρέγχων Græci sermonis proprietas postulat.

PARĀRIUS, i. m. [προξενητής] Qui nominibus faciendis intervenit, conciliator intercessorque inter emptorem & venditorem. Dubium an sit a Par, quia inter duos est medius, vel a Parare, quia utrinque præparat & conjungit animos. V. Voss. Etymol. p. 370. Senec. lib. 2. cap. 22. de Benefic. Quidam nolunt nomina secum fieri, nec interponi pararios, nec signatores advocari, nec chirographum dare. Budæus.

Parariis interpositis nomina facere. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 15. V. Rhodig. Ant. Lect. 11. 10.

PARARIUS, a, um. Ad. V. PAR.

PARASANGA, æ. m. [παρασάγγας, παρασάγγης] Parasangæ, inquit Festus, apud Persas, viarum mensuræ sunt. Budæus triginta stadia continere dicit. Plin. lib. 6. cap. 26. Inconstantiam mensuræ diversitas auctorum facit, quum Persæ quoque schœnos & parasangas alii alia mensura determinent. V. Salmas. Exerc. Plin. p. 141. Herodot. lib. 2. de Ægyptiis loquens, Quotquot enim inopes soli sunt: ii terram suam orgyis metiuntur. Qui vero minus inopes soli sunt: stadiis. Qui autem latifundia habent: parasangis metiuntur. Constat autem Parasanga triginta stadiis. Schœnus autem, quod ipsum verbum est Ægyptiacum, sexaginta. conf. Hennin. in Bergier. de Viis mil. 3. sect. 2. §. 2. Eisenschmid. de Pond. & mens. s. 3. c. 3.

PARASCĒNIA, n. pl. [παρασκήνια] sunt ab utroque latere Spatia in scena: nam scenam nonnulli interpretantur medianam theatri partem: Proscenium locus erat ante scenam parapetasmaque, sive velum, aut item pulpitum; unde per adagium dicimus Proscenia, quæ speciosa axtrinsecus videntur, quum mira intus lateat fœditas. Cæl. lib. 8. cap. 8. V. Buleng. de Theatr. 1. 27. conf. NANNIUM.

PĀRASCEVASTĪCA, [παρασκευαστικὰ] sunt Conceptacula seminis, quæ Præparatoria appellitare possumus, quoniam seminarium humorem ad testes deferentia præfingere, & (ut sic dicam) delineare videntur. Cæl. lib. 4. cap. 22.

PĀRASCEVE, es. f. [παρασκευὴ] Apparatus a verbo Græco παρασκευάζω, quod est præparo, deducitur. Unde & dies quo Dominus noster Jesus Christus, pro humani generis salute cruci affixus fuit, parasceve dicitur: quoniam in eo Judæi sibi necessaria ad victum sequentis diei præparabant, ut Paschæ dies absque operatione aliqua transigeretur. V. Casaub. contra Baron. Exerc. 16. [Marc. 15. 42. παρασκευὴ, ὅ ἐστι προσάββατον.

PĀRASĒLĒNE, es. f. [παρασελήνη] Lunæ replicatio in nube cava se reflectentis, a παρὰ & σελήνη Luna. V. Hier. Vital. Lex. Mathem.

PARASIŌPĒSIS, is. f. [παρασιώπησις] Schema est apud Rhetores, a Latinis Præoccupatio dicitur, quum aliquid nos reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur. Quod fit vel quum rem notam esse putamus auditoribus, vel quum suspicionem majorem excitare reticendo volumus. V. Quintil. 9. 3.

PARASĪTUS, i. m. [παράσιτος, ἐπιτραπεζίδιος] Qui aliorum mensas & cibaria sequitur: quique ad voluntatem ejus, in cujus contubernio sit, omnia loquitur, & facit, nihil repugnans, cibi & ventris gratia, à quo nomen habet: nam παρὰ, apud Græcos, Ad significat: σιτίον Cibus: σιτία Sagina. Qualis sit parasitus declarat Ter. Eun. 2. 2. 17.

Est genus hominum, qui esse primos se omnium rerum volunt, &c.

Assentatio parasitorum in Comœdiis nobis faceta non videretur, nisi essent milites gloriosi. Cic. de Amicit. 98.

Edaces parasiti. Hor. 2. Epist. 1. 173.

Suadet parasitus militi. Cic. 1. Fam. 9.

Parasiti, Scorta vocati: cujus rei ea causa est, quia in conviviis, quum more Græco solerent talis sortiri vices bibendi, talos mittentes scorta invocabant sua, suasque amicas fausti ominis causa. Quia igitur parasiti invocati, id est non vocati venire in convivium solebant, quum essent patinarum affectatores, ab illa invocatione scorta appellari cœpere. Itaque apud Plaut. in Truc. 3. 2. 12. quum dixisset Truculentus adolescens;

Vel amare possum, vel etiam scortum ducere. Respondet Astaphium;

Lepide meccastor nuntias: sed hic mihi,

Ain' parasitum te potesse ducere? Qui versus satis indicat Parasitos, Scorta vocatos fuisse. Turneb. conf. Plaut. Capt. 3. 1. 9. [Ex quo loco nihil equidem minus exsculpseris. prioris alter versus sic legitur, Habent? ST. parasitum te fortasse dicere. Ubi Salmas. Haben'? Non satis tamen hinc liquet de scortis parasitis.

Parasiti verbum apud vetustissimos honestum fuit: Parasitique vocabantur Comites sodalesque Pontificum & magistratuum, ut docet Athenæus lib. 6. 5. Solon sic eos appellavit, qui in Prytaneo publico victu epulabantur, auctore Plutarcho.

Parasiti Phœbi sive Apollinis, dicebantur Mimi seu histriones: quia serviebant poetis, eorum scripta recitantes. Poetarum autem præsidem constat esse Apollinem. Martial. lib. 9. 29. de Latino Domitiani mimo,

Vos me laurigeri parasitum dicite Phœbi,

Roma sui famulum dum sciat esse Jovis. Parasitos Apollinis, interpretatur Verrius, Mimos secundarum partium, quod ludis Apollinaribus in mimis fere essent parasiti illarum partium actores. Pompejus, Verrius, inquit, parasitos Apollinis ait ita appellari, quod C. Volumnius, qui ad tibicinen saltaric, secundarum partium fuerit, qui fere omnibus mimis parasitus inducatur. In antiqua inscriptione Parasiti Apollinis est mentio, his verbis, AGILIO SEPTENTRIONI SACERDOTI MOSCHI DEI, APOLLINIS PARASITO, ALVMNO FAVSTINAE AVGVSTAE. Ex Turneb. conf. Montfauc. Palæogr. Gr. p. 172. & Scalig. Lect. Auson. 2. 19. vel Lex. Pitisc. ubi plures invenias auctores.

PARASĪTA, æ. f. Hor. 1. Serm. 2. 98.

Custodes, lectica, ciniflones, parasitæ,

Ad talos stola demissa. conf. Plin. 10. 23.

PARASĪTĪCUS, a, um. Adj. ut, Ars parasitica. Plaut. Capt. 3. 1. 9. Idem Stich. 1. 3. 76. Ac perjuratiuculas parasiticas.

Veniet ab hac parasitica mensa ad hanc regiam. Suet. Vit. Hor.

PARASITASTER, tri. m. Qui parasitorum est imitator, inquit Valla. Ter. Adelph. 5. 2. 4.

Est alius quidam parasitaster parvolus.

PARASĪTOR, [παρασιτέω] āri. Parasitum agere. Plaut. Pers. 1. 2. 4.

Quin Parasitando paverint ventres suos. Idem Stich. 4. 2. 54.

Vides ridiculos nihili fieri, atque ipsos parasitarier.

PARASITĀTIO, ōnis. f. Plaut. Amph. 1. 3. 23.

PARASIUS, [Παῤῥάσιος] Pictor, sic enim a Plin. & Suida scribitur ejus nomen, non Parrhasius: licet error orthographiæ jam & apud eruditos invaluerit, Ephesius genere fuit, filius & discipulus Evenoris, qui Zeuxidem in certamine artis superavit, ut refert Plin. lib. 35. cap. 10. V. & cap. 6. conf. Suet Tiber. 44. & Hor. 4. Carm. 8. 6. Colum. R. R. præf. §. 31.

PARASPHAGIS, [παρασφαγὶς] Pars est juguli, nomine alio a Theodoro Clis, seu Clidium appellata, hæc collum respectat. Cæl. lib. 4. cap. 2.

PARASTADES, [παραστάδες] Postes seu Lapides, qui utrumque ostii latus muniunt. Vitruvius quoque Parastades in mentione templorum vocat Antas. Hermolaus. V. Vitruv. lib. 3. cap. 1. Eidem pars est Peristylii Græcorum lib. 6. cap. 10. & Catapultæ particula lib. 10. 15. Sed hic alii Parastatæ legunt, quæ quid distent a Parastadibus ostensurum se dicit ad lib. 5. 1. Philander. sed nihil ibi, nisi quid Parastatæ sint explicat. V. de utraque voce Henr. Steph. Thes. Græc. conf. ad seq. dict.

PARASTADA, æ. f. Idem Vitruv. l. 10. c. 15. Ad medianam parastadam. Al. Parastatam.

PARASTATA, æ. m. [παραστάτης] est Conceptaculum spermaticum, quod seminarium & virgam virilem interjacet. Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 22.

Parastatæ, Galeno lib. sing. de Finitionibus Medic. dicuntur, quos Latini Astites nominant, qui ex vena & arteria constant in unam naturam confertis, semen confoventes.

Parastatæ, ut est apud Vitruv. & Plin. Lapides sunt pilarum fere modo appositi columnis: a quarum similitudine, alterum cruris os (duo enim sunt) parastatæ nominatur in jumentis a Vegetio, (V. ad finem hujus observationis.) quod & paracnemion appellatur Julio Polluci 2. 10 2. Apud quem & meatus illi, per quos genitura e testibus per urinæ vias defertur, parastatæ nuncupantur. Sunt & in prælio, inquit, dicti parastatæ, uomen officii, quoniam adjuncti sunt prostatis, hoc est iis qui præsunt cornibus: sicut epistatæ, qui tertium in regendis his locum tenent. Sed & tabulæ quædam certis instrumentis a Vitruvio parastatæ vocantur. Hactenus Hermolaus. Plin. lib. 33. cap. 3. Sed & illius aureæ cameræ, & argenteæ trabes narrantur, & columnæ, & parastatæ. Vitruvius 9. 9. In columna, aut parastata horæ describuntur. Bud. in istis Vitruvii & Plinii locis dicit male fuisse emendatum, legendumque Parastaticæ & Parastatica. [Sic sane in posteriore Vitruvii loco exhibet Iuntina & Philandri editio. apud Veget. quoque Mulom. 4. 1. Parastaticæ duæ expressum, nec aliter Plinii MSS. codices, ubi omnino Hard. V.

PARASTATICA, æ. f. V. in dict. præced.

PARASTĪCHIS, ĭdis. f. [παραστιχὶς] Series litterarum nomen aliquod conficientium. Gell. 14. 6. Id etiam istis scriptum fuit, qui sunt apud Homerum versus *isopsephœ*, & quorum ibi nominum *parastichis* reperiatur. Usus & Sueton. de Illustr. Gram. cap. 6. 3.

PARASYNANCHE, [παρασυνάγχη] Morbus, quando adjacentium faucibus, musculorum inflammatio fit. Galen. lib. 4. in Aporis. Hippocrat. 34.

PARASYNAXIS, [παρασύναξις] Conventus, coitio secreta. Parasinaxes, conventicula hæreticorum. l. Quicunque. 8. C. de Hæret. & Manich.

PARATELLA, æ. f. Herba quam vocant Lapathum. Macer. de Herb. 2. 6.

PARATILMOS, [παρατιλμὸς] Supplicii genus erat, quod pauperioribus in adulterio deprehensis irrogabatur: illis enim pili ex pudendis evellebantur. Siquidem ditiores pecunia se redimebant: Inopi expilabatur sedes.

sedes. Unde & nomen factum. Nam παρατίλλεσθαι evelli significat. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 1.

PARATITLA, [παράτιτλα] Justinianus imperator in Concept. Digest. Summas rerum appellat titulatim appositas: quales exstant Azonis. Alii Paratitla dici putant quasi Titularia, quod per ea titulus cum titulo, locus cum loco conferatur: idem quod vulgo *concordantias* vocamus.

PARATRAGOEDIO, vel PARATRAGOEDO, [παρατραγῳδέω] āre. Exaggerare, & verborum magnitudine aliquid augere. Plaut. Pseud. 2. 4. 17.

Illic homo est. CH. vide ut paratragœdiat carnufex. Al. Paratragœdat.

PARATRIMMA, V. INTERTRIGO.

PARATE, PARATUS. V. PARO.

PARAVASIS, V. PARABASIS.

PARAVEREDUS, i. m. Paraveredi videntur fuisse Majores equi agminales, quod agmen sequerentur exercitus, conveherentque impedimenta. V. Rhod. Ant. Lect. 18. 8. Cerda Adverf. 49. 1. l. 2. & l. 21. de Cursu public. lib. 12. l. 13. C. de excu. muner. lib. 10. l. 2. C. de præp. sacr. cubicul. lib. 12. l. 3. C. de silentiar. lib. 12. Cassiodor. lib. 11. Varr. Ep. 14. pr. ad Gaudiof. & lib. 5. Epist. 39. ad Ampel. extr.

PARAVOLANUS, V. PARABOLANI.

PARAZONIUM, i. n. [παραζώνιον] Pugio erat, qui tribunis ab Imperatore dabatur: ut enim majoribus magistratibus gladius, ejusque potestas tribuebatur, sic tribunis parazonium. De hoc epigramma est Martial. lib. 14. 32.

Militiæ decus hoc, & grati nomen honoris
Arma tribunitium cingere digna latus.

Dio quoque Trajanum scribit dixisse, quum parazonium Suræ cingeret, hoc pro me, si recte imperaro utaris: sin secus, in me. Ita in his meritum honorem distinguebat magnitudo ferri, ac gladio accingebantur Imperatores, duces, præsides: pugione tribuni. Contra, ut in honoribus mandandis his armis accingebantur: ita quum ignominiose mittebantur, & honoribus privabantur, discingebantur, cujus rei multa passim in jure aliisque scriptoribus exstant exempla. Ex Turneb. Adverf. 12. 6. conf. Rhod. Ant. Lect. 22. 19. [Dio lib. 68. τὸ ξίφος, ὃ παραζώννυσθ' αὐτὸν ἔχρῆν. Pugionem reddit Victor de Cæss. cap. 13. Ceterum etsi hoc teli genus Præfecto Prætorio ab Impp. tribuebatur, ex eo tamen non sequitur proprium id ejus gestamen fuisse, vel tribunorum. V. Lexic. Pitisc.

PARCÆ, [Μοῖραι, Αἶσαι] a Parco, per contrarium, quod nemini parcant: contra Jul. C. Scalig. sic dictas putat quod maxime parcant, Poet. 3. 90. Ideo tres esse Parcas arbitrantur, quoniam tria sunt tempora, in quibus omnia volvuntur. Varro apud Gell. 3. 16. a Partu, unius litteræ mutatione, deduci putat. Quoniam, ut scribit Hesiodus, (in Th. 218. & 904.) hæ nascentibus hominibus bonum malumque conferre censeantur. conf. Turneb. 18. 34. Alii a Partienda vita humana dictas volunt, sicut μοῖρας a μείρομαι, partior. V. Voss. Etymol.

Tres autem fuisse Parcas, Clotho scilicet & Lachesin & Atropon finxerunt antiqui, quas Cic. 3. de Nat. Deor. 44. Erebi & Noctis filias fuisse scribit, & easdem fata esse existimat. Fingunt vitæ hominum præesse, & nendo eam ducere. Clotho colum bajulat, Lachesis net, Atropos filum frangit. Quapropter Lanificas sorores appellat Martialis. Tres Parcæ, Apuleius de Mundo ad fin. Sed tria fata sunt, numerus cum ratione temporis faciens, si potestatem earum ad ejusdem similitudinem temporis referas. Nam quod in suso perfectum est, præteriti temporis habet speciem: Et quod torquetur in digitis, momenti præsentis Indicat spatia: Et quod nondum ex colo tractum est, subactumque curæ digitorum, futuri & consequentis sæculi posteriora videtur ostendere. Lachesin dictam esse putant, quia λαγχάνω Græce, Sortior designat. Atropon, quia verti non possit. Clotho, quoniam contorta & coordinata omnia teneat. Hæc enim, nomina ipsa lingua Græca ostendunt. Apulej. d. l. Juvenal. 9. 135.

— at mea Clotho
Et Lachesis gaudent, si pascitur inguine venter.

Martial. lib. 4. 54.

Lanificas nulli tres exorare puellas
Contigit: observant quem statuere diem: &c.

Concordes stabili fatorum numine Parcæ. Virg. 4. Ecl. 47.

Nocentum ira Parcarum. Stat. 5. Silv. 2. 85.

Parca non mendax. Hor. 2. Carm. 16. 39. Illud e vetere ritu. Nam ultima hebdomadis die, qua quis in lucem editus erat, fata vocabantur quæ scriberentur, quod eo die viderentur Parcæ in totam statuere vitam, qua fortuna futurus quis esset. Tertull. de Anima. Dum per totam hebdomadam Junoni mensa proponitur, dum ultima die fata scribenda advocantur. Hinc illud Virg. 4. Ecl. 46.

Talia fata suis dixerunt currite fusis.

Turneb. 10. 22.

Nubila nascenti mihi Parca fuit. Ovid. 5. Trist. 3. 14.

Sævæ. Valer. 5. Argon. 531.

Veraces. Hor. in Carm. sæcul. 25.

Fœdere Parcarum sic cautum est. Ovid. 5. Met. 533.

Hilares Parcæ meliora pensa manu ducunt. Juven. 12. Sat. 65.

Nubere meliore Parca, i. e. Auspicio vel fortuna. Ovid. 11. Epist. 105.

Propinquat dies Parcarum. Virg. 12. Æn. 150.

Prohibent iniquæ Parcæ. Hor. 2. Carm. 6. 9.

PARCO, peperci & parsi, parsum, [φείδομαι] ere. Abstinere, parum tangere proprie significat.

Parcui, præteritum quo usi sunt veteres. Nævius Quadrigeminis, Suo labori nullus parcuit: i. e. Pepercit. Non. 2. 653.

Parcere, [συγγινώσκειν, συγγνωμονεῖν] Veniam dare, id est ab ultione abstinere; tunc Peperci facit, auctore Donato in Hecyr. 3. 1. 2. Parco, Conservo, inquit, *Parsi* facit: Parco, Veniam do, *Peperci*. Servius vero de Parsi & Peperci sic dicit, Multa usus contra antiquitatem vendicavit: illi enim Parsi dicebant, non Peperci. Cic. 4. Verr. 177. Ut esset idem monimentum victoriæ, mansuetudinis, continentiæ: quum homines viderent & quid expugnasset, & quibus pepercisset, & quæ reliquisset. Idem 4. Fam. 12. Cui inimici propter dignitatem pepercerant, inventus est amicus qui mortem afferret. Cui, pro Cujus vitæ pepercerant.

Fortuna tibi pepercit. Lucan. lib. 3. 96.

Supplicibus parcere. Hor. 3. Carm. 10. 16.

Subjectis parcere. Virg. 6. Æn. 853.

Parce precor. Hor. 4. Carm. 1. 2.

Parcere, Conservare, & Parsi tunc facit, ut vult Donat. Poperci tamen apud Plaut. in Aulul. 2. 8. 10.

— festo die si quid prodegeris,
Profesto egere liceat, nisi peperceris.

Parcere vitam. Gell. Noct. Attic. lib. 16. cap. 19. Tum illum ibi perniciei intellecta, pecuniam ceteraque sua ut haberent, dedisse: vitam modo sibi ut parcerent, oravisse. De Arione loquitur. Sic Plaut. Curc. 3. 10.

Qui homo mature quæsivit pecuniam,
Nisi eam mature parsit, mature esurit.

Eodem sensu accus. regit in veteri formula sacrificiorum, qua operantes Parcere linguam, id est continere, vel tacere jubebantur. Apud Fest.

Parcere & Perdere, contraria. Cic. pro Quint. 51. Jugulare civem ne jure quidem quisquam bonus vult: mavult enim commemorare se, quum posset perdere, pepercisse, quam quum parcere potuerit, perdidisse.

Parcere & Spoliare, contraria. Cic. pro Cœl. 42. Parcat juventus pudicitiæ suæ, ne spoliet alienam, ne effundat patrimonium, ne fœnore trucidetur, ne incurrat in alterius domum atque famam, &c.

Nihil parcunt. V. NIHIL.

Ædificiis parcere. Cic. 6. Verr. 120. Itaque ædificiis omnibus, publicis & privatis, sacris & profanis sic pepercit, quasi ad ea defendenda cum exercitu, non expugnanda, venisset.

Animo, Ignoscere. Ovid. 1. de Pont. 5. 23.

Parcendum est animo, miserabile vulnus habenti.

Auribus alicujus. Cic. pro Quint. 40.

Auxilio alicujus. Cic. pro Planc. 86. Ego vero fateor mehercule, quod viderim mihi auxilium non deesse, idcirco me illi auxilio pepercisse. i. e. Abstinuisse, neque uti voluisse auxilio illo.

Capillis. Ovid. 1. Amor. 7. 65.

Castris hostium. Cic. de Arusp. Resp. 59.

Caritati hominum maxime parcendum est, ne temere in eos dicas qui diliguntur. Cic. 2. de Orat. 237.

Consuetudini auribusque. Cic. 3. de Orat. 168. Ita fit, ut omnis singulorum verborum virtus atque laus tribus exsistat ex rebus: si aut vetustum verbum sit, quod tamen consuetudo ferre possit: aut factum vel conjunctione vel novitate, in quo item est auribus consuetudinique parcendum: aut translatum, &c.

Dolori & iracundiæ, Temperare. Cic. 2. Att.

Famæ suæ. Propert. lib. 1. 16. 11.

Flatibus hibernis Euri parcebant. Virg. 2. Georg. 339.

Gladio parcere, pro Abstinere a cædibus. Senec. Epist. 115. Sic Lucan. lib. 1. 147.

— temerando parcere ferro.

Injuriis non parcere. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 9.

Labori. Ter. Hec. 2. 1. 29.

Meo labori haud parcens, præter æquum atque ætatem meam.

Lamentis parcere, Continere se a fletu. Liv. 6.

Luminibus, Oculos avertere. Ovid. 5. Met. 248.

Metu parcere, Deponere metum. Virg. 1. Æn. 261.

Parce metu Cytherea, manent immota tuorum
Fata tibi.

Servius, Elocutio usualis, i. e. Dimitte metum: quomodo dicimus Parce verbis, Parce injuriis. Est ante Metu dativus antiquus.

Minori major parcas. Hor. 2. Serm. 3. 326.

Nominibus viventium, Abstinere. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Operæ. Cic. 13. Fam. 27. Sed tamen non parcam operæ, & ut vos soletis in formulis, sic ego in epistolis de eadem re alio modo.

Pretio. Plaut. Capt. prol. 32.

Pudicitiæ nec suæ nec alienæ. Cic. pro Rabir. perd. reo 8.

Rei ne cui parcat, i. e. Ne quid omittat. Nepos 4. 2. 5.

Sibi parcere, h. e. Parcere labori, minuere laborem quem aliquando suscipiebamus, & sibi consulere. Ter. Heaut. 1. 1, 112.

— quæso tandem aliquantulum
Tibi parce, idem absens facere te hoc vult filius.

Stimulis, Parcius uti. Ovid. 2. Met. 127.

Parce, puer, stimulis, & fortius utere loris.

Sumptui in re aliqua parcere. Cic. 16. Fam. 4. Illud, mi Tiro, te rogo, sumptui ne parcas ulla in re, qua ad valetudinem opus sit.

Teneris parcendum. Virg. 2. Georg. 363.

Valetudini. Cic. 11. Fam. 27. Quem quum objurgarem, quod parum valetudini parceret, tum ille, &c.

Verbis non parcere, Maledictis. Ovid. 4. de Pont. 3. 28.

Vitæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 15. Sed eorum imperatorum, qui patriæ consulerent, vitæ non parcerent.

Voci ne parce, ut audiat. Plaut. Mil. 4. 6. 5.

Parcere telo suo in hostes. i. e. Reservare telum ad hostes suos perdendos. Lucret. lib. 6. 398.

— cur ipse finit, neque parcit in hostes?

De fulmine Jovis.

Parcere, ne. Plaut. Trin. 2. 2. 35.

Neu tibi ægritudinem pater parerem, parsi sedulo.

Parco, cum infinitivo. ut, Parce dare. Hor. 1. Carm. 28. 23.

At tu nauta vagæ ne parce malignus arenæ, &c.

Particulam dare.

Parcite pollutis contingere vincula palmis. Sil. 17. 27.

Parcite credere, Nolite credere. Ovid. 3. de Arte Am. 457.

Parce privatus nimium cavere, i. e. Noli nimium cavere. Hor. 3. Carm. 8. 26. Virg. 4. Ecl. 94.

Parcite oves nimium procedere.

Ubi Servius; Parcite, Prohibete, id est servate ne procedant.

Nihil promittere parcunt. Catul. Argon. 62. 146.

Parcere perdere vitam. Ter. Hec. 3. 1. 2. Heu me infelicem, hanccine ego vitam parsi perdere? Ubi Donatus, Parsi, Continui sive abstinui significat.

Parce precor manes sollicitare meos. Ovid. 3. Trist. 11. 32.

Parcitur, imperf. [φείδεται] Cic. 2. Att. Sed tamen satisfiet a nobis, neque parcetur labori.

Parcitum est. Plin. lib. 33. cap. 4.

Parceretur ab. Liv. 25. 25. Legati eo ab Tycha & Neapoli cum infulis & velamentis venerunt, precantes ut a cædibus & ab incendiis parceretur.

Inf. Paſſ. Cic. 2. Philipp. 59. Nemo erat eorum, qui tunc tecum fuerunt, qui mihi non cenſeret parci oportere.

PARCENS, entis. Partic. [φειδόμενος] ut, Viribus parcens. Hor. 1. Serm. 10. 13.
Laborans, quærens, parcens. Ter. Heaut. 1. 1. 87.
Dexteræ parcentes. Hor. 3. Carm. 19. 21.
Verberibus parcens. Stat. 6. Theb. 305.

PARSŪRUS, a, um. Partic. [φεισόμενος] Suet. Tiber. cap. 62. Ac ne reliquis quidem nepotibus parſurus creditur.
Nec impenſæ, nec labori, nec periculo parſurum. Liv. 35. 44. extr.

PARCĬBILIS, e. Adj. Vet. Interp. Iren. 4. 37.

PARCUS, a, um. Adj. [φειδωλὸς, φειδωλὸς] Frugi, & ſumptibus parcens. Plaut. Moſtel. 1. 1. 30.
Quo nemo adæque, juventute ex omni Attica,
Antehac eſt habitus parcus, nec magis continens.
Parcus compoſito vocabulo dictus eſt, quaſi Par arcæ: quando ſicut in arca omnia reconduntur, ejuſque cuſtodia ſervantur & continentur, ita homo tenax parvoque contentus, omnia cuſtodita & recondita habet ſicuti arca. Alii Parcum ob eam cauſam dictum, quod pecuniam conſumi atque impendi arceat. Verum Phavorinus apud Gellium neque ab Arca, neque ab Arcendo, ſed ab eo quod eſt Parum & parvum, Parcum denominatum dicit. Ex Gell. lib. 3. cap. ult. V. Voſſ. Etymol.
Prodigus & luxurioſus, Parcus & diligens; contraria. Auctor ad Heren. lib. 4. 46. Ex contrario ducitur ſic, ut ſi quis hominem prodigum & luxurioſum illudens, parcum & diligentem appellet.
Senes parci. Hor. 2. Carm. 8. 22.
Parcus & tenax pater. Cic. pro Cœl. 39.
Colonus parciſſimus, frugaliſſimus. Cic. 2. de Orat. 287.
Parcus, cum gen. ut, Parcus opum. Claud. in ſec. Conſ. Stilich. 218.
Aceti veteris non parcus. Hor. 2. Serm. 2. 62.
Cruoris. Claud. in 1. Conſ. Stilich. 28.
Pœnæ. Claud. de 4. Conſ. Hon. 113.
Honorum parciſſimus, Qui honoribus parcit, neque honores deſiderat. Plin. lib. 10. Epiſt. 9.
Sanguinis civium parcum credidere. Tacit. 3. Hiſt. 75.
Parcus, abl. junctum. ut, Parcus opera. Plaut. Rud. 4. 2. 14.
Parca comitatu dicitur Plotina Trajani a Plin. in Paneg. cap. 83. Quod paucos in comitatu haberet.
Parcus in. Cic. pro Corn. Balb. 50. M. Craſſus non Aletrinenſem fœderatum civitate donavit, homo tum gravitate & prudentia præſtans, tum vel nimium parcus in largienda civitate?
Tam parcus in ædificando, quam diligens in tuendo. Plin. Paneg. cap. 51. pr.
Acies parca. V. ACIES.
Cultor deorum parcus & infrequens. Hor. 1. Carm. 34. 1.
Ira parcior meo merito. i. e. Minor. Ovid. 1. de Pont. 2. 98.
Juventus parca magnum donandi. Hor. 2. Serm. 5. 79.
Lucerna. Propert. lib. 4. 3. 60.
Sale parco contingere aliquid. i. e. Modico. Virg. 3. Georg. 403.
Somnus parcus, & brevis. Plin. in Paneg. cap. 49. extr.
Tellus parca, Agellus. Stat. 4. Silv. 5. 13.
Parcus & Elegans, contraria. Cic. in Orat. 81. Nam ſicut in epularum apparatu a magnificentia recedens, non ſe parcum ſolum, ſed etiam elegantem videri volet. Idem de Clar. Orat. 148. Craſſus erat elegantium parciſſimus, Scævola parcorum elegantiſſimus.
Parcior. Compar. Suet. Aug. 38. pr. Nec parcior in bellica virtute honoranda. conf. Ira paulo ante.
Parciſſimum tamen hominem vocamus puſilli animi & contracti, quum infinitum interſit inter modum & anguſtias. [Apud Senec. puto.
Æſtimator beneficiorum parciſſimus. Plin. in Paneg. cap. 21.

PARCE, Adv. [φειδωμένως] Frugaliter, moderate. Plaut. Truc. 2. 3. 26.
Ita ego illam edepol ſervem, itaque parce victitem,
Ut, &c. Subaudi Pecuniam.
Parce ac duriter vitam agere. Ter. Andr. 1. 1. 47. Et Adel. 1. 1. 20.
Vivere parce. Lucret. lib. 5. 1117.
Parce parcus. Plaut. Aulul. 2. 4. 35.
Parce & continenter vivere, cui opponitur Diffluere luxuria. Cic. 1. Off. 106. Intelligemus quam ſit turpe diffluere luxuria, & delicate ac molliter vivere: quamque honeſtum, parce, continenter, ſevere, ſobrie.
Nimium parce. V. NIMIS.
Parce & reſtricte facere. Cic. 2. de Fin. 42. Nec tamen, cur id tam parce, tamque reſtricte faciant, intelligo.
Parce & paulatim. Cæſ. 7. Bell. Gall. 71.
Exigere pretium parcius. Ovid. 1. Amor. 8. 69.
Profiteri amores parce. Ovid. 2. de Arte Am. 630.
Parce uti verbis. Cic. 3. de Orat.
Parce & timide de aliquo ſcribere. Cic. 6. Fam. 7. Scripſi de te parce medius fidius, & timide, non revocans me ipſe, ſed pæne refugiens.
Compar. Hor. 1. Epiſt. 7. 37.
Sæpe verecundum laudaſti: rexque paterque
Audiſti coram, nec verbo parcius abſens. i. e. Appellatus es a me rex, & pater coram, & nihilominus abſens. Lambin. Alia exempla ſupra V.
Parcius condire. Plin. lib. 14. cap. 7. Poſtquam parcius mari condiunt.
Dicere parcius de laude alicujus. Cic. pro Muren. 26.
Objicere. Virg. 3. Ecl. 7.
Parcius iſta viris tamen objcienda memento.
Vexare aliquem parcius, Minus. Ovid. 8. Epiſt. 13.
Parcius junctas quatiunt feneſtras. i. e. Minus frequenter. Hor. 1. Carm. 25. 1.
Superl. Honores parciſſime delibare. Plin. Paneg. cap. 54. Quintil. 10. 4. extr. Panegyricum Iſocratis, qui parciſſime, decem annis dicunt elaboratum. i. e. Qui minimum volunt dicere.
Parciſſime facere poteſtatem aquæ. Columel. lib. 6. cap. 7.

PARCĬTER, Adv. Claud. Mamert. præf. Parciter prælibare. conf Non. 11. 47.

PARCĬTAS, ātis. f. [φειδὼ] Frugalitas. Sen. 1 de Clement. 21. Civitatis mores magis corrigit parcitas animadverſionum. i. e. Non frequens, aut non auſtera nimium punitio. conf. Pallad. 1. 26.

PARCIMONIA, vel PARSIMONIA, æ. f. [φειδωλὴ] Moderatio ſumptuum & parcitas. Ter. Heaut. 3. 1. 32.
Vehemens in utramque partem, Menedeme, es nimis:
Aut largitate nimia, aut parſimonia. Cic. in Parad. 6. O dii immortales, non intelligunt homines quam magnum vectigal ſit parſimonia?
Parcimonia in edit. Hiſtoriarum Cæſarum Francfort. & ratione carere hæc ſcriptura non videtur. Eſt enim a Parcus, non a Parſi, ut Caſtimonia, Sanctimonia, a Caſtus & Sanctus. Sic Parcitas per c, ut Caſtitas & Caſtimonia. ſic etiam apud Cruquium 530. Parcimonia cum c. H. St. Cui doctiores paſſim aſtipulantur.
Parſimonia, eſt Scientia vitandi ſumptus ſupervacuos, & re familiari moderate utendi. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 34.
Antiqua. Tacit. 12. An. 53.
Ruſtica illa atque inculta parſimonia. Cic. pro Quint. 92.
Sera in fundo parſimonia, Proverbialis ſententia apud Senecam in prima epiſtola, quæ admonet, in tempore parcendum rebus neceſſariis: neque imitandum profuſorum vulgus, qui tum denique incipiunt parcere, poſteaquam viderint minimum ſupereſſe. Traduci poteſt hæc ſententia ad res animi. Eraſm.
Sine parſimonia. Plin. lib. 12. cap. 14. Alexandro Magno, in pueritia ſine parſimonia tura ingerenti aris. i. e. Profuſe nimis.
Adhibere parſimoniam. V. ADHIBEO.
Cuſtodire. V. CUSTODIO.
Minuendum noſtra parſimonia decus illud triumphi non putavi. Cic. Provinc. Conf. 28.
Oratoris parſimoniæ. Cic. in Orat. 84. Sunt enim pleræque aptæ hujus ipſius oratoris, de quo loquor, parſimoniæ.
Sanguinis parſimonia etiam viliſſimi. Senec. de Clement. lib. 1.
Temporis parſimonia. Plin. 3. Epiſt. 5.

PARCĬLŎQUIUM, i. n. Apul. 5. Met. p. 164. Fidei atque parciloquii mei perpendiſti documenta.

PARCĬPRŌMUS, i. m. Plaut. Pſeud. 5. 1. 22. Parcipromi victu cetero. Idem Truc. 1. 2. 81.
Sed iſti, qui cum geniis ſuis belligerant, parcipromi.

PARDALIANCHES, PARDALIOS, PARDALIS, PARDALIUM, V. PARDUS.

PARDUS, i. m. [πάνθηρ] Animal eſt, cujus femina, Pardalis dicitur, & Latine Panthera. q. V. Plin. lib. 8. cap. 17. Nunc varias, & pardos, qui mares ſunt, appellant in eo genere, creberrimo in Aſia, Syriaque. Idem lib. 10. cap. 37.
Celer pardus. Lucan. lib. 6. 183.
Fulminei. Claud. de Conf. Mal. Theod. 303.
Sublimis pardus magno hiatu. Juven. 11. Sat. 123.
Virides. Claud. in 2. Conf. Stilich. 345.
Pardus hiando felit. Auctor Philomel. 50.
Ad ignoſcendum ferrei, ad inimicitias pardi, ad fallendum vulpes. Sidon. 5. Epiſt. 7.
Pardi mortem ſimulat. Proverbio dicebatur ubi quis aſtu perniciem alicui moliretur: veluti quum Brutus ſtupidum ac dementem ageret, ut in poſterum imperio potiretur. Id adagium ad quendam apologum referunt, de quo vide Eraſm. in Chiliad.

PARDALIS, is. f. [πάρδαλις] Animal idem, Syriæ Africæque peculiare, quod alio nomine Panthera appellatur. q. V. De femina tantum dicitur. Pardalis in foribus. Apud Phryges Pardalis pro foribus affixa, Homero teſte, ſignum immunitatis erat, ne hoſtium incurſibus pateret. Alex. Alexand. lib. 5. cap. 24.

PARDALIOS, i. m. [παρδάλιος] Gemma eſt maculis quibuſdam variegata, a Pantherinæ pellis ſimilitudine nomen habens. Plin. lib. 37. cap. 11.

PARDALIUM, i. n. [παρδάλιον] Unguenti nomen, ſic dictum quod pardalis odorem reddat, quæ ſola ex animantibus odorem reddit, & Latine panthera dicitur. Plin. lib. 13. cap. 1. Fuerat & pardalium in Tharſo, cujus etiam compoſitio & miſtura obliterata eſt.

PARDALIANCHES, is. n. [παρδαλιαγχὲς] Veneni genus. Plin. lib. 8. cap. 27. Pantheras perfricata carne aconito (venenum id eſt) Barbari venantur. Occupat ilico fauces earum angor, quare pardalianches id venenum appellavere quidam.

PARĒAS, vel PARĪAS, æ. m. [ὁ παρείας] Serpentis genus. Heſych. παρείαι, ὄφεις, &c. Lucan. 9. 721.
Et contentus iter cauda ſulcare pareas. conf. Iſid. 12. 4.

PARECBĂSIS, is. f. [παρέκβασις] Latine Tranſgreſſio, excurſus & excurſio dicitur. Quintil. lib. 4. cap. 3. Parecbaſis eſt, alienæ rei, ſed ad utilitatem cauſæ pertinentis, extra ordinem procurrens tractatio.

PARĔCHĒSIS, is. f. [παρήχησις] Cum plures litteræ vel ſyllabæ eundem ſonum reddunt. V. Voſſ. P. 2. Rhet. p. 331.

PARECTĀTUS, i. m. [παρέκτατος] Non. 1. 341. Parectati, hi qui de pueritia veniunt ad pubertatem: a Græco vocabulo ſumptum. Lucil. lib. 8.
Inde parectati, chlamydes, ac barbula prima. Al. Parectatæ. Idem lib. 20. Tum ephebum quendam, quem vocant parectaton. Varro de Compoſ. Sat. Parectatoe adſunt, mulierque mulier Venus caput. [An Mulierumque? παρέκτατοι ſunt, qui juſtam ſtaturam adepti ſunt.

PAREDONI, ſuis Pratitæ, Hyrcanici maris accolæ: hi influentem Tigrim in mare excipiunt. Plin. lib. 6. cap. 15.

PAREDROS, V. PARHEDRUS.

PAREGMĔNON, [παρηγμένον] Figura, Cum voces ejuſdem originis conjunguntur. V. Voſſ. P. 2. Rhet. p. 208.

PARĒGŎRIA, æ. f. [παρηγορία] Solatium, mitigatio. Apul. de Herb. cap. 24. Herba mirifice paregoriam præſtat. Hinc

PAREGORICUS, a, um. Adj. [παρηγορικὸς] Mitigatorius. Th. Priſcian. 1. 9. Paregorica adjutoria. conf. PARAGORICUS.

PARELCON, ontis. n. [παρέλκον] eſt Productio dictionis ex adjectione ſyllabæ, ſive etiam dictionis integræ ad aliam dictionem ſuperacua adjectio. Ter. And. 1. 1. 63. Nihil ad Pamphilum quicquam. Ubi Donatus, παρέλκον. nam abundat Quicquam. nam Nemo quiſquam, non dicitur. Virg. 1. Æn. 207.
— & voſmet rebus ſervate ſecundis. Ubi Servius, MET parelcon eſt.

PARĒLIUS, i. m. [παρήλιος] eſt Imago ſolis a latere ejus in nube denſa & aquoſa apparens, aliquando duo treſve ſoles cernuntur. V. Plin. 2. 31. & Corn. Gemma Coſmocrit. 7. 8.

PARENCHĪRĒSIS, is. f. [παρεγχείρησις] (quod verbum apud Quintilianum reperitur lib. 7. cap. 1. de Diviſione ſeu parenchireſi) eſt, Quum præter orationem, vel declamationem, hujus tamen vel illius cauſa, Orator vel Rhetor, de ordine capitum, diviſione cauſæ, collocatione & diſpoſitione apud ſe exigit & perveſtigat, aut diſcipulos inſtituendo quæſtiones & capita docet, & ultra eos, qui idem argumentum tractarunt, excogitare aliquid conatur. Quod enim id præter orandi vel declamandi officium & munus ſit, & aliquid præter alios excogitandi labor ſuſcipiatur, parenchireſis vocatur, velut Conatus quidam & aggreſſio, præter legitimum opus. V. mox not.

Eſt & Parenchireſis, Quum argumentum & negotium ab alio tractatum alius ſibi ſcribendum ſumit, ut apud Cic. 15. Att. 4. de oratione Bruti, Prorſus contendis committere, tam multis verbis agis. Egone ut eam cauſam, quam is ſcripſit? Ego ſcribam non rogatus ab eo? nulla παρεγχείρησις fieri poteſt contumelioſior. Hic Parenchireſin vocat Scriptam a Bruto cauſam ſcribere. Eodem modo Themiſtius, elegans & nitidus ſcriptor, parenchireſes appellat, quum quid ſecus quam alii dicimus, aut prætermiſſum ſcribimus. Ejus verba ſunt, (pr. Comment. in Analyt. poſt.) τό τε, σμικρῶν ἕνεκα παρεγχειρήσεων, ὁλοκλήρους καταβάλλεσθαι πραγματείας, ὅμοιον τῷ τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένῳ μετακινεῖν· τοῦ Φειδίου, ὅτι τὰ δεσμὰ τῆς κρηπῖδος ᾤετο ἄμεινον ποιῆσαι. Hinc Timæus ἀπαρεγχείρητον, perfectum appellat, & quod eſt ſuis omnibus numeris abſolutum. Hæc ideo tam multis, ne quis hujus dictionis novitate & inſolentia perturbetur, quum ab alio, quod ſciam, nondum ſit explicata. Ex Turneb. 12. 11. [Quintiliani in Mſſ. codd. non reperitur illa capitis inſcriptio, nec in textu uſquam ea vox occurrit. Gloſſ. Lat. Gr. Cavillatio, Ἐνέδρα, ἀπάτη, παρεγχείρησις.

PARENCHYMA, ătis. n. [παρέγχυμα] Cujuſque viſceris propria ſubſtantia eſt, ut placet Eraſiſtrato, apud Galen. lib. 2. cap. 3. de Temperamen. Cauſam appellationis affert pr. lib. 11. de ſimpl. med. fac.

PARENETA, [παρηνήτης] Regio Armeniæ minori contermina. Strab. lib. 11. Sed V. Salmaſ. Exerc. Plin. p. 440. edit. Ultraj.

PĂRENS, entis. c. [τοκεὺς, γονεὺς] a Pario fit. Feſtus, Parens vulgo pater aut mater appellatur: ſed juris prudentes avos & proavos, avias & proavias parentum nomine appellari dicunt. Paul. de Gradibus affinitatis, l. Juriſconſultus, Parentes apud Romanos uſque ad tritavum proprio vocabulo nominantur. Cic. 1. de Invent. 105. Ad ſuas res noſtras injurias referant. Si ad pueros pertinebit, de liberis ſuis cogitent: ſi ad mulieres, de uxoribus: ſi ad ſenes, de patribus aut parentibus. Sall. Catil. cap. 6. Libertatem, patriam, parenteſque armis tegere. ubi Cort. V. Virg. 9. Æn. 84.

Quod tua cara parens domito te poſcit Olympo.

Natorum quinque parens. Ovid. 3. Amor. 6. 34.
Cura ſagax parentum. Senec. Hippol. 2.
Nomen mite parentis. Ovid. 4. de Pont. 9. 134.
Proles parentum. Virg. 3. Georg. 101.
Sanguis pauperum parentum. Hor. 2. Carm. 20. 5. Sanguis, Filius.
Cari parentes. Ovid. 1. Amor. 7. 5.
Confarreati. Tacit. 4. Ann. 16. Nam patricios, confarreatis parentibus genitos, tres ſimul nominari, &c. Andreas Alciatus in Tacitum, Legitima matrimonia ab antiquis ita celebrabantur, ut farreum libum communicarent, & deguſtarent. Feſtus & Boethius auctores. Meminit & Dionyſius Halicarnaſſeus. V. CONFARREO, & FARREUM.
Confectus ætate parens. Virg. 4. Æn. 599.
Dubitatus. Ovid. 2. Met. 20.
Feſſus ætate. Virg. 2. Æn. 596.
Gemini. Virg. 3. Æn. 180.
Ingenuos claroſque parentes habere. Hor. 1. Serm. 6. 91.
Inteſtati. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Longævus. Virg. 3. Æn. 169.
Parcus uterque. Ovid. 1. Amor. 3. 10.
Rigidus. Ovid. 2. Met. 813.
Superſtites. Hor. Epod. 5. 101.
Tardus ſenio. Senec. Herc. fur. 3.
Tremulus. Catul. 66. 142.
Veterum decora alta parentum. Virg. 2. Æn. 448.
Non alere parentes nefarium eſt. Cic. 9. Att. 11.
Anteire titulis parentes. Stat. 3. Theb. 156.
Colere in loco parentis. V. COLO.
Curare parentes. V. CURO.
Facere parentem pulchra prole. Virg. 1. Æn. 78.
Fieri parentem. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Facta parens duorum. Ovid. 6. Met. 191.
Habere Cariſſimos parentes debemus, quod ab iis nobis vita, patrimonium, libertas, civitas tradita eſt. Cic. Poſt red. in Senat. 2.
Obſervare & diligere aliquem, ut alterum parentem. Cic. 5. Fam. 8.
Præſtare pietatem parentibus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Parentes & propinqui. Cic. 7. Verr. 107.
Fecunda parens. Ovid. ad Liviam 81.
Longæva. Ovid. ad Liviam 431.
Magna parens, Tellus. Ovid. 1. Met. 383.
Maximus mundi, Deus. Senec. Hippol. 4.
Sanctiſſima parens patria. Cic. 9. Att. 11.
Artium bonarum procreatrix quædam & quaſi parens philoſophia. Cic. 1. de Orat. 9.
Cunctorum parens terra: h. e. Altrix. Plin. lib. 18. cap. 1.
Eloquentiæ parens, Homerus. Columel. in præf. lib. 1.
Frugum parens, Tellus. Virg. 2. Georg. 173.
Lyræ parens Mercurius, h. e. Inventor. Hor. 1. Carm. 10. 6.
Mentium parentes, non corporum, Præceptores. Quintil. lib. 2. cap. 9. pr.
Odii metus parens, Effector. Stat. 1. Theb. 127.
Operum omnium parens & effector Deus. Cic. de Univerſ. 35.
Patriæ parens primus appellatus Cicero. Plin. lib. 7. cap. 30.
Patriæ parentem occidere, quam ſuum, atrocius eſt. Cic. 2. Philip. 31.
Philoſophiæ parens Socrates jure dici poteſt. Cic. 2. de Finib. 1.
Rerum parens, Deus. Lucan. lib. 2. 7.
Rerum parens & educatrix quæ in homine ineſſe perſpiciuntur, ſapientia. Cic. 1. de Legib. 62.
Vitæ parens Philoſophia. Cic. 5. Tuſc. 6.
Urbis parens Romulus. Liv. 4. 3.

Parentium, genetivus pro Parentum. Hor. 3. Carm. 24. 21.

Dos eſt magna parentium
Virtus.

Neque hoc metri cauſa produxit Hor. ſed communi uſu adhibetur ut obſervat Fabrett. Inſcript. p. 99. Ipſe Cicero ſic ſæpe dixit teſte Chariſio lib. 1.

Parens, de arbore. Plin. lib. 12. cap. 5. Rami novam ſibi propaginem faciunt circa parentem in orbes.

Parentes Capitolinus, Lampridius, Vopiſcus & alii ejus ævi ſcriptores ſæpius pro Cognatis, & Affinibus, quemadmodum vulgo Itali, Hiſpani & Galli uſurpant, poſuerunt. Exempla notat Caſaub. ad Capitol. in M. Anton. Philoſ. cap. 5. ad hæc verba, Adoptatus in aulicam domum, omnibus parentibus ſuis tantam reverentiam, quantam privatus, exhibuit.

PARENTALIS, e. Adj. V. infra in PARENTO.

PARENTĒLA, æ. f. [συγγένεια] parum Latina vox. Jul. Capitol. in Gordian. cap. 23. Duxit uxorem filiam Miſithei doctiſſimi viri, quem cauſa eloquentiæ dignum parentela ſua putavit.

Sic Parens, pro Propinquo. Vide in Indice Hiſtor. poſterior. Francof. H. St. V. in ſuperiore dictione extr.

PARENTĬCĪDA, æ. m. [γονοκτόνος] Qui patrem aut matrem occidit. Plaut. Epid. 3. 2. 13. Quia ego tuum patrem faciam parenticidam. al. Perenticidam, a Pera & Cædo. V. Boxh. & Salmaſ. not.

PĂRENTO, [κτερείζω, ἐναγίζω, ἐπιταφιάζω, ταρχύω] āre. Parentibus juſta celebrare. Licet etiam ad alios transferatur. Plin. lib. 18. cap. 12. Quoniam mortuorum animæ ſint in ea (ſcilicet faba) qua de cauſa parentando utique aſſumitur. Cic. pro Flac. 69. Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, revocemus ejectos. Idem 1. Philip. 13. Ut cujus ſepulcrum nuſquam exſtet, ubi parentetur, ei publice ſupplicetur. Ovid. 1. Amor. 13. 5.

— ſic Memnonis umbras
Annua ſolenni cæde parentet avis.

conf. Berneg. ad Suet. Cæſ. cap. 6. Et Petron. cap. 69.

Parentare eſt etiam Cædem ſuorum ulciſci. Liv. 24. 21. Parentandum regi ſanguine conjuratorum eſſe. Sic manibus alicujus parentare. Flor. 2. 6. 8. Juſtin. 13. 3. extr. Civibus qui interierunt parentare. Cæſ. 7. Bell. Gall. 17. 7. Petron. cap. 81. Noxio ſanguine parentabo injuriæ meæ.

Parentare luxuriæ, dixit Seneca de Vita beata cap. 11. extr. i. e. Explere luxuriam. Idem Sen. Epiſt. 12. Vino & funereis epulis ſibi parentare.

PARENTOR, āri. dep. Senec. Epiſt. 123. Non convivantur, ſed juſta ſibi faciunt. Mortuis certe vivi parentantur.

PARENTALIS, e. Adj. [κτερεισματικός] ut,

Dies parentales, Quibus parentabatur. Ovid. 2. Faſt. 548.
Marte parentali, Quo parentatur. Idem 13. Met. 619.
Mos parentalis. i. e. Eorum qui parentant. Ovid. 13. Met. 619.
Umbræ parentales. i. e. Animæ parentum. Ovid. 4. Triſt. 10. 87.

PARENTĀLIA, orum, vel ium. n. [ἐναγίσματα] Convivia, quæ in parentum aut propinquorum funere fieri conſueverunt. Cic. 1. Philip. 13. An me cenſetis P. C. quod vos inviti ſecuti eſtis, decreturum fuiſſe, ut parentalia cum ſupplicationibus miſcerentur? V. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 12. Et late in Lex. Pitiſc.

PĀRENS, partic. a Pareo, V. paulo poſt in ipſo verbo.

PARENTA, Oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 29.

PARENTHĔSIS, is. vel eos. f. [παρένθεσις] Interpoſitio, ex παρὰ, & ἐν, quæ duo ſignificant inter; θέσις, poſitio. Valla; Parentheſis eſt Interjectio orationis in ſermone: qua remota, ſermo manet integer. Ea quum ſemper venuſta eſt, tum plurimum venuſtatis habet, quum fit per Qui, aut Is, aut per Ut: ut ſequentibus exemplis clarum fiet: Si modo culpam tuam faſſus eſſes, pater (qua indulgentia eſt) omnia tibi ignoviſſet. Item, Id flagitii ſi præſens vidiſſet parens (ejus ſeveritatis eſt) te membratim diſcerpſiſſet. Item, Si hanc noxam Petro imponere pergis, ille (ut imprudentiſſimus eſt) in te eam retorquebit. V. Quintil. 9. 3.

PARENTIUM, [Παρέντιον] Iſtriæ urbs, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Vulgo *Parenzo.*

PARENTO, āre. V. PĂRENS.

PĀREO, ui, [φαίνομαι] ēre. Videri, apparere. Et a Pario, ut vult Perottus, deductum eſt: quoniam partus, poſtquam extra uterum eſt, videtur. Virg. 10. Æn. 176.

Cui pecudum fibræ, cæli cui ſidera parent.

Ubi Servius: Parent, Peritiſſime agnoſcuntur: quod ad omnia referrendum eſt, ad fibras, ſidera, voces avium, & fulmina: nam ſi Videntur, tantum accipias, cuivis poſſunt videri, nec tamen intelligi. Item voces avium non videntur, ſed agnoſcuntur auditæ. Nec Parent, Obtemperant, procedit. nam quomodo ſidera, vel fibræ, vel aves, vel fulgura poſſunt obtemperare? Feſtus, Paret, Apparet interpretatur. Martial. lib. 12. 29.

Feſtinant trepidi ſubſtringere carbaſa nautæ,
Ad portum quoties paruit Hermogenes.

Parere, pro Apparere veteres dicebant: itaque ſcriptum eſt apud Siculum Flaccum p. 14. Goeſ. Aliquibus locis etiam lapides, qui in limitibus poſiti erant, interciderunt: & limites ipſi, id eſt rigores, non parentibus lapidibus, difficile inveniuntur. Al. Patentibus, male. Et Frontinus, Ante Jovem limites non parebant, qui dividerent agros. Hygenus autem p. 160. Antiquæ menſuræ actus in diverſum novis limitibus inciditur: nam tetrantum veterum lapides adhuc parent, ſicut in Campania finibus Minturnenſium. Et apud Cic. in orat. pro Roſc. Com. 5. Paul. Manut. Petron. cap. 137.

Juriſconſultus PARET, NON PARET, habeto
Atque eſto quicquid Servius aut Labeo.

ubi Paret ſignificare Apparet liquidum eſt. V. quos laudat Erhard. ad hunc locum. [Quem locum, qui in Lugd. non parebat, Henricus Stephanus adſcripſerat.

Parere, eſt etiam Oſtentare ſe, [πομπεύεσθαι, ἐκλαμπρύνεσθαι] ut Scalig. explicat in Catonis Diſtich. lib. 3.

Fortunæ donis raro parere memento.

conf. Parei Lex Crit. p. 883.

Parere, [ὑπακούω, πείθομαι] Obedire etiam ſignificat. Virg. 1. Æn. 693.

Paret amor dictis caræ genitricis, &c.

Modeſte qui paret, videtur qui aliquando imperet dignus eſſe: itaque oportet & eum qui paret, ſperare ſe aliquo tempore imperaturum: & illum qui imperat, cogitare, brevi tempore ſibi eſſe parendum. Cic. 3. de Legib. 5.

Occultiſſime parere. V. Occulte, in OCCULO, ĕre.

Parere, & Dicto audientem eſſe. Cic. 7. Philipp. 2. Non ut pareret, & dicto

dicto audiens eſſet huic ordini, ſed ut conditiones ferret, leges imponeret.

Auſpiciis parere & religionibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 7. Tempeſtate claſſem amiſit, quum auſpiciis non paruiſſet. Et paulo poſt, Eorum imperiis Remp. amplificatam, qui religionibus paruiſſent.

Colono arva parent, Reſpondent voto ejus. Virg. 1. Æn. 3.

Conſiliis alicujus parere. Cic. 8. Att. 16.

Cupiditatibus. Cic. 1. de Fin. 53. Quæ cupiditates a natura proficiſcuntur, facile explentur ſine injuria: quæ autem inanes ſunt, his parendum non eſt.

Dicto. Liv. 28. conf. paulo poſt Paretur, Imperf. & PARENS, Partic.

Dominis parere ſuperbis. Virg. 12. Æn. 236.

Gulæ parere, pro Servire, ſive indulgere. Hor. 2. Serm. 7. 111.

Imperio. Cæſ. 5. Bell. Gall. cap. 2.

Inſtitutis patriæ parere. Nepos, 17. 4. 3.

Interceſſori parere. i. e. Deferre, ut vulgo dicunt noſtri Juriſconſulti: h. e. Petenti cedere. Cic. 3. de Legib. 11. Parere jubet interceſſori, quo nihil præſtantius. Budæus.

Legibus parere. Cic. 3. de Legib. 26. Idem 2. Off. 40. Leges latronum eſſe dicuntur, quibus pareant, quas obſervent.

Lupatis duris. Virg. 3. Georg 208 De equis.

Neceſſitati parere cogimur. Cic. in Orat. 202.

Patienter alicui parere. V. Patienter, in PATIOR.

Præcepto alicui parere & obedire. Cic. 5. Tuſc. 36.

Præceptis. Virg. 2. Æn. 607.

Promiſſis parere, Præſtare promiſſa. Ovid. 5. Faſt. 504.

Regi paret oppidum illud. Plin. lib. 6. cap. 28.

Voluntati architecti obedire & parere. Cic. 1. de Nat. Deor. 19.

Paretur, [ὑπακούεται] Imperſ. Liv. 9. 32. Quod poſtquam Conſuli nuntiatum eſt, extemplo teſſeram dari jubet, ut prandeat miles: firmatiſque cibo viribus, arma capiat: dicto paretur.

Cæſar capere arma jubet, &c. Paretur. Lucan. 4. 148.

Paritum conditioni. Scævola, De dote prælegata. l. Quum dotem, D. Quæſitum eſt, quum res in dotem datæ plures ipſo uſu finitæ eſſent, nec moriente marito fuerant, an quaſi ſub impoſſibili conditione legum datum videatur, Reſpondi, videri conditioni paritum, ſi quod ex rebus in dotem datis ſuperat, in poteſtatem hæredis pervenit. Symmach. 10 Epiſt. 36. Suggeſtum eſt, paritum eſſe ſententiæ.

PARENS, entis. [πειθόμενος] Partic.

Gulæ parens. Hor. 2. Serm. 7. 3.

Dicto parens. Virg. 1. Æn. 699.

Nuntio parens. Nepos 9. 5. 3.

Compar. Cic. 1. Off. 76. Quin etiam, ob has ipſas cauſas, & parentiores habuerunt exercitus, & fortiores.

Parentes, [ὑπήκοοι, ἀρχόμενοι] Subjecti imperio alicujus. Salluſt. in Jugurth. cap. 102. Deinde quod parentes abunde habemus, amicorum neque nobis, neque cuiquam hominum ſatis fuit. Parentes vocat, Obedientes & quos Subditos vulgo vocamus.

PARIENTIA, æ. f. Obſequium, a verbo Pareo. Caſſiodor. lib. 7. Variar. formular. Cui (inquit) ſaluberrimam parientiam commodate. l. 1. C. qui pro ſua juriſd. ubi non Patientiam, ſed Parientiam legendum eſt. Parentiam qui legit, is quoque peccat. Hanc vocem Pareus Lex. Crit. p. 885. Tacito Agric. 16. 2. atque alias reſtitutam cupit, ubi vulgo Patientia.

PARITOR, ōris. m. Zeno Veronenſ. Alienæ nequitiæ & malitiæ paritores.

PARROKON, i. n. Idem quod Heliotropium. Apul. de Herb. 49.

PĂRĔPHIPPĪUS, i. m. [παρεφίππιος] Qui præter rationem equeſtris diſciplinæ equos agit, quaſi Præpoſterus ſive imperitus eques, a præpoſitione παρὰ, quæ in compoſitione frequenter idem ſignificat quod Perverſe, ſive Præpoſtere, & nomine ἐφίππιος, quod Equeſtrem ſonat. Utitur hac voce Imperator in l. Parephippium. C. de Cur. public.

PARERGUM, i. n. [πάρεργον] Quod alicui rei præter propoſitum additur. Plin. lib. 35. cap. 10. Quidam & naves pinxiſſe uſque ad annum L. argumentum eſſe, quod quum Athenis celeberrimo loco Minervæ delubro propylæon pingeret, ubi fecit nobilem Paralum & Hemionida, quam quidam Nauſicam vocant, adjecerit parvulas naves longas, in iis quæ pictores parerga appellant, ut appareret a quibus initiis ad arcem oſtentationis opera ſua perveniſſent. Budæus, Parerga ſunt quaſi Corollaria operis locati, quæ fiunt ultra id quod in ſtipulatione comprehenſum eſt. Ergon, eſt Opus ipſum de quo actum eſt. Parergon, Operis appendix de quo nihil actum erat. conf. Quintil. 11. 3.

Parerga horologiorum, Quæ ornatus cauſa fiunt in horologiis, vocat Vitruvius lib. 9. cap. 9. Budæus.

PARES CURIÆ cenſentur, Qui feudum habent in eodem territorio, in quo beneficium controverſum eſt. Oldendorpius Pares Curiæ ſunt principes, qui Regi aut Principi aſſident. V. Feudor. lib. 1. tit. 4. l. 1. in princip Si de inveſtitura inter dominum & vaſſalum lis oriatur. V. Omnino Cangii Gloſſ. Lat

PARĔSIS, [πάρεσις] Græca vox eſt, qua ſignificatur Remiſſio vel negligentia: Corporis & animi defectio & languor, viriumque & corporis & animi extenuatio. Budæus.

PARETACENI, [Παρητακηνοὶ] Populi Mediæ, aut certe Mediæ finitimi, juxta Elymæos, montium incolæ, & latrocinio victum quæritantes. Meminit horum Herodotus, lib. 1. & Strabo lib. 11. & 16. V. PARÆTACA.

PARETHONIUM, V. PARÆTONIUM.

PARHEDRUS, i. c. [πάρεδρος] Aſſidens, Aſſiſtens, ut Paredri ſpiritus. Tertull. de Anim. cap. 28. Cic. 16. Fam. 18. Parhedrum excita ut hortum ipſe conducat. V. Lex. Pitiſc.

PARHIPPUS, i. m. [πάριππος] Equus qui juxta ducitur. l. 22. Cod. Theod. de Curſu publico. V. Cang. Gloſſ.

Eſt etiam Is qui præter numerum in tractatoria comprehenſum, vehiculum vel equos agit. V. Julian. Ep. 20. vel Lex Pitiſc.

PARHȲPĂTE, es. f. [παρυπάτη] i. e. ſubprincipalis, phthongi ſpecies. Vitruv. 5. 4. V. Bald. Lex. Vitruv. p. 80.

PARIA, æ. f. Inſula in Phœnicio mari, ante Joppen, alio nomine Arados. Plin. lib. 5. cap. 31.

PARIANUS, V. PARIUM.

PARIAS, V. PAREAS.

PARIATIO, PARIATOR. V. PAR.

PARICANI, [Παρικάνιοι, Παρικάνιοι] Populi Orientis plagæ, in ea regione quæ Zapanortene dicitur. Plin. lib. 6. cap. 16.

PARICI, [βασανισταὶ] inquit Feſtus, Quæſtores appellabantur, qui ſolebant creari cauſa rerum capitalium quærendarum. [Sec probe vidit Scaliger ex alio Feſti loco in Quæſtores legendum Paricidi. V. ejus & Dacerii not. Puto autem Paricidi, pro Paricidii poſitum, Quæſtores paricidii, quod tantundem eſt, ac Rei capitalis.

PĀRĬCĪDA, æ. c. [πατροφόνος, πατραλοίας, πατροκτόνος] a Par, paris, deducitur, vel a Patre: aliis a Parente compoſitum videtur, pro Parenticida, per ſyncopam. Nonnulli PARRICĪDA, geminato R ſcribunt, a Pari deducentes, addito R altero, euphoniæ vel productionis cauſa; vel a Patre, T in R converſo.

Apud Spartian. in Anton. Geta, in edit. Francfort. Hiſtor. Rom. Paricida & Paricidium cum uno r. Immo ſcribendum Parricida cum rr, quum ex Patricida factum ſit. Sed nec Patricida male ſcribitur, ſicut dicitur Matricida. Sic ex Latro fecimus *Larron*. H.St. Per rr & in Gloſſ. ſcribitur.

Paricida eſt, Parentum interfector, & patriæ proditor: quia patria parens uniuſcujuſque eſt. Martian. D. ad leg. Pomp. de paric. l. 1. Lege Pompeja De paricidiis cavetur, ut is paricidii teneatur, non ſolum qui patrem & matrem interfecerit, ſed qui avum, aviam, fratrem, ſororem patruelem, matruelem, patruum, avunculum, amitam, materteram, conſobrinum, conſobrinam, virum, uxorem, filium, filiam, nepotem, nurum, alioſque propinquos occiderit. Cic. 4. in Catil. 29. Certe verendum mihi non erat, ne quid, hoc paricida civium interfecto, invidiæ mihi in poſteritatem redundaret. conf. Flor. 4. 1. 10. Hor. 3. Carm. 29. 8.

Telegoni juga parricidæ. Apud Liv. 3. 50. Virginius, occiſa a ſe filia, rogat ne ſe ut paricidam liberûm averſarentur.

Paricida, fratricida, ſororicida. Cic. pro Domo 26.

Sicarii, homicidæ, paricidæ. Cic. 2. Philipp. 31.

Inſui in culeum paricidas vivos, atque ita in flumen dejici voluerunt. Cic. pro Roſc. Amer. 71.

Cuſtodiri ut parricidam. Cic. ad Brut. 6.

Sicarium non modo, ſed etiam paricidam aliquem judicare. Cic. 12. Fam. 3.

Apud Spartianum Parricida dicitur Antoninus Baſſianus, interfecto fratre Geta; ſed & Parricidium ibidem ea de re, ſed uno r. in edit. ult. Francf. H. St. V. paulo ſupra.

Paricida etiam dicitur, Qui qualemcunque hominem indemnatum occiderit. Unde exſtat lex Numæ Pompilii, Siquis liberum hominem morti ſciens duit, paricida eſto. Hæc ex Feſto. Suet. Cæſ. cap. 42. Et Curtius Paricidas appellat Perſas, qui Darium confoderunt. Unde Quæſtores paricidii in lege ſecunda, de Origine juris. V. ſupra PARICI. & Gravin. de Orig. Jur. Civ. 1. p. 371.

Paricida, quicunque capitale facinus admiſit Cic. 2. de Legib. 22. Sacrum, ſacrove commendatum qui clepſerit rapſeritque, paricida eſto.

PARICIDIUM, vel PARRICIDIUM, i. n. [πατροκτονία] Cognati, vel civis, vel alicujus alius occiſio; vel, Contra patriam machinatio. Cic. 3. Off. 14. Poteſt enim, dii immortales, cuiquam eſſe utile fœdiſſimum & tæterrimum paricidium patriæ, quamvis is qui ſe eo obſtrinxerit, ab oppreſſis civibus parens nominetur? Idem 3. de Nat. Deor. 67.

Sibi ſalutem ut familiari pareret paricidio. Ex quodam poeta.

Pœna paricidii (ait Modeſtinus, D. ad leg. Pompejam de paricidiis, l. 9.) more majorum hæc inſtituta eſt. Paricida virgis ſanguineis verberatus, deinde in culleo inſuitur cum cane, gallo gallinaceo, vipera, & ſimia. deinde in mare profundum culleus jactatur. Hoc ita, ſi mare proximum ſit: alioquin beſtiis objicitur ſecundum D. Hadriani conſtitutionem. V. etiam Inſtit. lib. ult. tit. ult.

Patriæ paricidium. Cic. 2. Philipp. 17. Quum homines nefarii de patriæ paricidio confiterentur, conſciorum indiciis, ſua manu, voce pæne litterarum coacti, ſe urbem inflammare, cives trucidare, vaſtare Italiam, delere Remp. conſenſiſſe, &c. conf. paulo ſupra & infra.

Necari civem Romanum, prope paricidium eſt: vinciri, facinus: verberari, ſcelus. Cic. 7. Verr. 169.

Fraternum paricidium. Cic. pro Cluent. 31. In ipſo fraterno paricidio nullum ſcelus prætermiſſum videtur.

Facere paricidium. Juſtin. lib. 1. cap. 9. de Cambyſe, Non dubitavit poſt ſacrilegia etiam paricidium facere.

Inquinare ſe paricidio. Cic. 4. de Fin. 63.

Maculare paricidio partus ſuos. Liv. 1. 13. pr.

Obſtringere ſe paricidio. V. OBSTRINGO.

Obſtringere ſe nefario patriæ paricidio. Cic. 11. Philipp. 29.

PARICIDĀLIS, vel PARRICIDIALIS, e. Adj. Paricidalis, quaſi a Paricida eſt; Parricidialis a Parricidium. V. Burm. ad Quintil. Decl. 4. 19. p. 100. Quintil. Decl. 16. Vidi truces loquentis oculos, vultus paricidali ardore ſuffuſos.

Animus. Hominemque impurum, eundemque paricidialis animi, tandem a rep. depellerent. Lampr. in Antonino Heliog. H. St. V. cap. 14.

Bellum parricidiale. Flor. 3. 21. 1.

Certamina paricidalia. Firmic. lib. 6. cap. 10. Ita ut contra matres, filios faciat paricidalia inimicitiarum ſubire certamina.

Collatio pecuniarum paricidalis. Firmic. lib. 1. cap. 3. Ecce innumerabiles proſcriptionum tabulas ponit Sulla, & cruentarum pecuniarum paricidali collatione ditatur.

Conatus parricidiales. Sulp. Sever. Hiſt. 1. 38.

Diſcordiæ parricidiales. Juſtin. 39. 3. pr.

Odia paricidialia. Firmic. lib. 6. cap. 25. Ipſos vero contra patres paricidalibus inimicitiarum odiis exaſperant. Et cap. 31. non ita procul a fine, Paricidalia parentum circa filios odia, funeſtamque cædem ſemper exagitat.

Præceptum paricidale. Firmic. lib. 1. cap. 3. Juſſione Sullana, Sulpicius tribunus plebis, paricidalis præcepti nefanda animadverſione percuſſus eſt.

Scelus parricidiale. Juſtin. 27. 1. 10. Tantum illi vel odium parricidiale ſcelus, vel huic favorem indigne interemptæ mors ſororis attulerat. H. St.

Simultas paricidalis. Firmic. lib. 6. cap. 18. Et quum illos una ſanguinis neceſſitudo conjungat, paricidali odiorum contra ſe ſimultate depugnant.

PARICIDIALĬTER, Adv. Lamprid. Alex. Sever. cap. 1. Auguſtin. Epiſt. 168.

PARICIDIŌSE, Adv. ab attributo Paricidioſus confictum, ut ab Ignominioſus,

niosus, Ignominiose. Cic. 5. Tusc. 6. Vituperare parentem, & hoc parricidiose inquinare audet? [Immo Et hoc parricidio se inquinare, ut est in codicibus emendatis.

PARICIDĀTUS, ûs. m. Quintil. 1. 6. p. 83. Burm. ex Cælio, ut obsoletum verbum producit, Ubi quidam MSS. codd. habent Parricidatim. conf. Parei Lex. Crit. p. 886.

PARIEDRUS, [Παριάδρης] Ptolemæo, Pars Tauri montis in finibus majoris Armeniæ, ex qua Apsarus fluvius oritur. Auctor Plin. lib. 6. cap. 9. & lib. 5. cap. 27.

PARIENNA, [Παριέννα] Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs. Vulgo *Frideck*.

PARIENTIA, In PAREO.

PĀRIES, ĕtis. m. [τοῖχος, τεῖχος] de ædificiis dicitur; ut, Domorum paries: estque Id quod interjacet inter unam & alteram domum, vel partem ejus. Plin. lib. 35. cap. 14. Quid, num & Africa Hispaniaque ex terra parietes, quos appellant fornaceos (quoniam fornacum modo circumdati, utrinque duabus tabulis infarciuntur verius quam instruuntur) ævis durant, incorrupti imbribus, ventis, ignibus, omnique cæmento firmiores? Cic. 6. Verr. 122. His autem tabulis interiores templi parietes vestiebantur.

Paries cæcus, Qui fenestras non habet. Virg. 5. Æn. 589. de Labyrintho,

Parietibus textum cæcis iter, ancipitemque
Mille viis habuisse dolum. Harmenop. lib. 2. Epitom. Varro lib. 8. de Analog. 38. Cubiculum, si fenestram non habet, cæcum dicitur.

Paries Cæmentitius, Formaceus, Lateritius, Satiatus luto, Testaceus, V. in his vocibus, vel Lex. Pitisc.

Communis paries utrique domui. Ovid. 4. Met. 66.

Crassus paries. V. CRASSUS.

Cratitius paries, dicitur ab asseribus qui arrecti transversique in modum cratis texuntur: unde Vitruvius, Arrectarios parietes, Transversariosque appellat. V. CRATES, & Lex. Pitisc.

Intergerinus paries. V. INTERGERINUS, suo loco, & Lex. Pitisc.

Directum parietem ad parietem communem adjungere, vel solidum vel fornicatum, omnibus jus est. Cic. in Topic. 22.

Conscribere parietes. V. CONSCRIBO.

Crustare parietes. V. CRUSTA.

Disturbare parietes. Cic. in Parad. 4.

Ducere parietem per vestibulum alterius. Cic. pro Milon. 76.

Fissus paries tenui rima. Ovid. 4. Met. 65.

Perfodere parietes. V. PERFODIO.

Arctis parietibus premere locum. Virg. 4. Georg. 297.

Urbis parietes stant & manent. V. MANEO.

Intra parietes meos nihil mihi tutum. i. e. Domi meæ. Cic. 4. Fam. 14.

Intra parietes experiri & disceptare. Cic. pro Quint. 38. Si quid in controversiam veniret, aut intra parietes, aut summo jure experiretur. i.e. Aut inter amicos disceptandam rem permitteret citra judicium, & extra cancellos forenses: aut apud judicem concesso sibi legibus aut moribus jure uteretur, id est rigore juris ad extremum non decederet. Budæus.

Albo pariete aliena bona oppugnare. Plaut. Pers. 1. 2. 22. Ubi interpres, Legitur apud Asconium Pedianum, apud Prætorem & alios magistratus, in urbe Roma, ad primos vestibuli parietes fuisse album spatium, in quo a collegio magistratuve publicanda scripto proponebantur. In albo ergo pariete aliena oppugnant bona, sic intellige: Qui instituunt & sibi proponunt lucri causa aliquem alicujus criminis accusare, & rem apud Prætorem haberi delatione sua. Hactenus interpres Plauti. Al. Albo rete. V. in ALBUM.

In caducum parietem inclinare se, vel Incumbere, Proverbiali figura, dicuntur, Qui nituntur, confiduntque rei parum firmæ: ducta metaphora ab ædificiis. Hadrianus Imperator de Cejonio Commodo, seu Ælio Vero adoptato, & imperii successioni destinato dicere consuevit, In caducum parietem nos inclinavimus, &c. Caducum autem parietem vocabat, quod esset valetudinarius, & rebus gerendis inhabilis videretur. V. Spartian. in Hadr. cap. 23. extr. & in Æl. Vero cap. 6. pr.

Per parietem loqui, adagio dicitur, qui ridicule quid facit. Sive quod obstante pariete neuter alterum audit, sive quod ad eum modum colloquuntur amantes, ut testatur Ovidius Met. 4. 65. de Pyramo & Thisbe. Erasm.

PARIETĪNA, æ. f. [τὸ τειχίον] Paries vetus ac semiconsumptus. Plin. lib. 22. cap. 17. Austericum folio similis ocimo, nigrior tantum, nascens in tegulis parietinisque. Cic. 13. Fam. 1. Is igitur Patro, quum ad me Romam litteras misisset, uti te sibi placarem, peteremque ut nescio quid illud Epicuri parietinarum sibi concederes, &c. Idem 4. Fam. 3. Quid me ista res consoletur in tantis tenebris, & quasi parietinis reipublicæ?

PARIETĀLIS, e. Adj. ut, Parietalis herba. Marc. Empir. cap. 13.

PARIETĀRIUS, a, um. Adj. ut, Structor parietarius. Inscript. apud Fabrett. p. 157.

PARIETARIUS, i. m. Parietum substructor. Firmic. lib. 8. cap. 24. Decima nona pars si in horoscopo fuerit inventa, architectos faciet, structores, parietarios, vel marmorarios. [Nisi, sublata distinctione, Structores parietarios legendum, ut in dict. præced.

PARIETARIA, æ. f. [ἑλξίνη] Herba a parietibus, in quibus nascitur, sic dicta: unde etiam Muralium appellata est. Apul. de Herb. cap. 81.

PARII, Populi circa Mæotim, quos & Xandios appellant. Strabo lib. 11.

PĀRĪLIA, orum. n. [Παλίλια] Palis deæ festa, quasi Palilia. Plin. lib. 19. cap. 5. Parilibus tamen aptissime. Solinus cap. 2. a partu Iliæ matris Romuli & Remi putat dicta Parilia. sic enim ait, Observatum deinceps, ne qua hostia Parilibus cæderetur, ut dies iste a sanguine purus esset; cujus significationem de partu Iliæ tractam volunt. Cic. 2. de Divin. 98. L. quidem Tarutius Firmanus, familiaris noster in primis Chaldaicis rationibus eruditus. Urbis etiam nostræ natalem diem repetebat ab iis Parilibus, quibus eam a Romulo conditam accepimus. V. PALES, & Fest. in eadem voce.

Festa Parilia. Ovid. 14. Met. 774. V. Meurs. de Puerp. cap. 1.

PARILICIUM, sive PARILITIUM, V. PALILITIUM, in PALES.

PARILIS, PARILITAS, PARIO, āre. V. PAR.

PĂRIO, pĕpĕri, partum vel părĭtum, [τίκτω, τίκω, λοχεύω, ἀποτίκτω] ĕre. Fetum edere. Proprie ad feminas pertinet. Plin. lib. 10. cap. 33. In Scythis avis magnitudine otidis binos parit.

Liberos ex sese parit mulier. Cic. 4. Fam. 5.

Femina quum peperit, repletur lacte. Lucret. lib. 5. 812.

Marem parere. Ovid. 9. Met. 675.

Decies. V. DECEM.

Parere, aliquando de viris legitur. Cæcil. Hic vicinus noster peperisse se filium memorat. V. Non. 6. 94. conf. Drus. Quæst. Hebr. 3. 31.

Ad hanc te amentiam Natura peperit, voluntas exercuit, fortuna servavit. Cic. 1. in Catil. 25.

In pariundo. V. IN præp.

Celerius elephanti pariunt, Cunctationem immodicam, & quorundam nimis lenta molimina, his verbis licebit significare. Siquidem Plin. refert lib. 8. 10. pr. Elephantum decem annis gestare in utero vulgus putare. Hoc proverbio usus est Plin. in præfatione historiæ mundi.

Parierint, pro Pepererint dixit Cato R. R. cap. 89. Gallinas teneras, quæ primum parierint, concludat. Alia exemplaria habent Parient.

Parere ova dicuntur aves, pro Ponere, & quod Varro de R. R. lib. 3. cap. 9. Facere dicit. Plin. lib. 10. cap. 52. Plurima ova pariunt struthiocameli. Columel. lib. 8. cap. 14. de anseribus, Ineunt autem, non ut priores aves, de quibus diximus, insistentes humi: nam fere in flumine, aut piscinis id faciunt: singulæque ter anno pariunt, si prohibeantur fetus suos excludere. Pariunt autem singulis fetibus ova, primo quina, sequenti quaterna, novissimo quina: quem partum nonnulli permittunt ipsis matribus educare, quia reliquo tempore anni vacaturæ sunt a fetu. Minime autem concedendum est feminis extra septum parere: sed quum videbuntur sedem quærere, comprimendæ sunt atque tentandæ: nam si appropinquat partus, digito tanguntur ova, quæ sunt prima parte locorum genitalium.

Ovum parit gallina. Cic. 4. Acad. 57.

Terra parit fruges. Cic. 1. de Nat. Deor. 4.

Vermiculos pariunt ligna putrefacta. Lucret. lib. 2. 898.

Parere, gignere, proferre, Translate. Auctor ad Heren. lib. 4. 7. Alio tempore utentur ea facultate, non tum, quum parere ipsi & gignere, & proferre debent.

Parere & procreare, Educare atque confirmare. Cic. 2. de Orat. 356. Hæc ars tota dicendi, sive artis imago quædam est & similitudo, habet hanc vim, non ut totum aliquid, cujus in ingeniis nostris pars nulla sit, pariat & procreet: verum ut ea, quæ sunt orta jam in nobis & procreata, educet atque confirmet.

Ægritudinem alicui. Plaut. Trin. 2. 2. 35.

Curas nobis peperit injuria. Propert. lib. 1. 18. 23.

Caussam vitæ. Plin. lib. 11. cap. 37.

Dissidium. Lucret. lib. 1. 221.

Dolorem. Cic. 1. de Finib. 49. Sed illas rejici, quia dolorem pariant; has optari, quia voluptatem.

Fastidium. Plin. lib. 12. cap. 17.

Lacrimas peperere minoribus nostris. Lucret. lib. 5. 1196.

Malum hoc misero lingua peperit. Tibul. lib. 4. 13. 20.

Moram. Plaut. Truc. 2. 3. 13.

Somnum tibi peperi mero. Tibul. lib. 1. 6. 27.

Spinosiora multa pepererunt dialectici. Cic. in Orat. 114.

Verba parere, est Nova verba fingere. Cic. 3. de Fin. 14. Idque cum Græcis, tum magis nobis, quibus etiam verba parienda sunt, imponendaque nova novis rebus nomina.

Voluptatem, V. Dolorem.

Urbes peperit philosophia, & dissipatos homines in societatem vitæ convocavit: eos inter se primo domiciliis, deinde conjugiis, tum litterarum & vocum communione junxit. Cic. 5. Tusc. 5.

Parere, per translationem, pro Acquirere, sive comparare: quoniam quæ parimus & acquirimus, nova sunt, quemadmodum quæ concipiuntur; & construitur sicut Emo. Columel. lib. 9. cap. 1. Sequitur ut examina desideremus: ea porro vel ære parta, vel gratuita contingunt.

Parere, est Cum labore quærere; unde Pecunia parta, Cum labore quæsita, dicitur. Alexandrinus lib. 1. cap. 21. Dier. genial.

Beneficium solidum sibi. Ter. Eun. 5. 2. 32.

Dignitatem & salutem aliquibus suis laboribus parere. Cic. 4. in Catil. 1.

Fructum labore. Cic. pro Rosc. Amer. 35. An is, qui semper ita vixerit, ut quæstum nosset nullum, fructum autem eum solum, quem labore peperisset?

Gloriam. Cic. ad Brut. 15. Magna pestis erat depulsa per vos, magna Pop. Rom. macula deleta, vobis vero parta divina gloria.

Gratiam apud aliquem sibi. Liv. 34. 44.

Honores æternos laurus illi peperit. Hor. 2. Carm. 1. 16.

Laudem sibi. Cic. 2. Off. 47. Nam L. quidem Crassus, quum esset admodum adolescens, non aliunde mutuatus est, sed sibi ipse peperit maximam laudem ex illa accusatione nobili & gloriosa.

Letum sibi peperere manu. Virg. 6. Æn. 435.

Pacem. Cic. 10. Fam. 5. Victoria pax, non pactione parienda est.

Perfugium pedibus. Plaut. Cistel. 1. 3. 13. i. e. Aufugere.

Reditum ad suos ferro sibi parere. V. Segnis providentia, in PROVIDEO.

Salutem. Cæs. 1. Bell. Gall. 53.

Victoriam sibi. Liv. 30. 14.

PARIO, īre. per quartam conjugationem. Varr. lib. 4. de L. L. 10.

Ova parire solet genus pennis condecoratum:
Non animas. ut ait Ennius. [Forte, Non animans.

Paribo. Pompon. apud Non. 10. 26. Si prægnans non es paribis nunquam. Nimirum quartæ conjugationis hoc verbum veteribus fuit, quod Vossius docet in Etym. & composita Aperio, Operio &c. arguunt.

PARIOR, ĕris. passivum. Cic. 2. Off. 51. Maxime autem & gloria paritur & gratia defensionibus. Sil. lib. 5. 169.

Nam cur hæc alia pariatur gloria dextra?

Cic. 2. de Offic. ubi de summa & perfecta gloria, Hæc autem, quibus rebus pariuntur a singulis, &c. Sed potius sequenda altera lectio Parantur. Wolf. tamen discrimen non ponit. H. St. Exstant 31. Sane præpositio adjecta facit, ut Stephano subscribam.

Voluptates pecunia pariuntur. Cic. 2. de Fin. 55.

Pax bello paritur. Nepos 15. 5. 4.

Immortalitas mihi parta est. Ter. Andr. 5. 5. 4.
— nam mihi immortalitas
Parta est, si nulla ægritudo huic gaudio intercesserit.

PARIENS, entis. Partic. [τίκτων] ut, Timidæ parientes. Ovid. 9. Met. 283. Idem ibid. 322.
PARITURUS, a, um. aliud Partic. [τέξομβ@-] Ovid. 5. Met. 304.
— illa potentem
Lucinam novies, novies paritura vocavit. conf. ibid. 6. 187. & 8. 593. De anseribus Pallad. 1. 30.
PARIENDUS, a, um. Partic. Augustin. Serm. de tempore 67. Virginalem uterum, sine dispendio virginitatis, pariendus introivi.
PARTUS, a, um. aliud item Partic. [γεννηθεὶς, τεχθεὶς] In lucem editus.
Genus partum veterino femine. Lucret. lib. 5. 863.
Alius Achilles Latio partus. V. ACHILLES.
Partam videtur accepisse Columella, pro Ea quæ peperit, lib. 7. cap. 4. Singuli agni binis nutricibus summittendi, nec quicquam subtrahi summissis expedit, quo saturior lactis agnus celeriter confirmetur, & parta nutrici consociata minus laboret in educatione fetus sui.
Partus, [κτηθεὶς] pro Acquisitus.
Labore magno, magnisque periculis parta quædam. Cic. 2. de Orat. 209.
Partum per nos, & Delatum divinitus, contraria. Cic. 2. de Orat. 202. Ut & ipsum quod erat hominis proprium, non partum per nos, sed divinitus ad nos delatum videretur.
Virtute non parta sed peccatis & vitiis quædam. Cic. 2. de Orat. 209.
Bonis honeste partis aliquem privare. Cic. pro Quint. 74.
Census partus per vulnera. Ovid. 3. Amor. 8. 9.
Conjunx parta tibi. Virg. 2. Æn. 782.
Decora simul parta ac sperata unius horæ fortuna evertere potest. Liv. 30. 30.
Decus partum eloquio. Sil. lib. 3. 619.
Existimatio parta. Cic. pro Sulla 77.
Fama. Valer. 7 Argon. 291.
Gloria. Ovid. 12. Met. 293.
Honor. Virg. 5 Æn. 229.
Laus parta perennis. Sil. lib. 15. 392.
Libertas plurimo sudore & sanguine majorum parta nobis & tradita. Cic. 2. de Lege Agrar. 16.
Munera parta sunt meæ Veneri. Virg. 3. Ecl. 68.
Opes partæ. Tibul lib. 2. 4. 40.
Opes partæ non casu, sed ingenio. Cic. 3. Tusc.
Pabula parta sine labore. Lucret. lib. 5. 867.
Pax parta duci. Lucan. lib. 10. 107.
Præda parta improbe. Cic. 1. de Fin. 51.
Quies parta vobis. Virg. 3. Æn. 495.
Regna parta per gladios. Ovid. 1. de Arte Am. 260.
Res partæ sanguine. Ovid. 1. Epist. 94.
Triumphus. Virg. 2. Æn. 578.
Victoria. Cic. 10. Att.
Ultio parta est. Senec. Med. 1. 5.
Male parta male dilabuntur. Cic. 2. Philip. 66. Sic Plaut. Pœn. 4. 2. 22. Male partum male disperit.
Reponere parta. Claud. de Bell. Get. 502.
PARTUS, ûs. m. [τόκος, τόκ@-, γόνιμα, λοχεία] Ipse pariendi actus. Cic. 3. de Fin. 39. Idem hoc esse dicturi, bonam mortem & bonum partum meliorem longum esse, quam brevem. Propert. lib. 2. 3.
Non, non humani sunt partus talia dona.
Graviditas & partus. Cic. 2. de Nat. Deor. 119. Sol mundum omnem sua luce compleat, ab eoque luna illuminata graviditates & partus afferat, maturitatesque gignendi.
Mulæ. Cic. 2. de Divin. 49. Utrum igitur, cum concepit mula, an cum peperit, ostentum est? conceptio contra naturam fortasse, sed partus prope necessarius.
Æstivus partus. V. ÆSTAS.
Faciliores partus facit senectus anguium, adalligata lumbis. Plin. lib. 30. cap. 14.
Lubrici partus atque procidentes. Plin. lib. 32 cap 1. E nostris quidam Latinis Remoram appellavere eum piscem. Mirumque, e Græcis alii lubricos partus atque procidentes contineri ad maturitatem, alligato eo, prodiderunt: alii sale adservatum, adalligatumque gravidis, partus solvere.
Maturus. Cels. lib. 7. cap. 29.
Nocturnus partus. Lucret. lib. 1. 478.
Numerosus. V. NUMERUS.
Procidentes partus, V. paulo ante, Lubrici partus.
Accelerare partus. Plin lib. 28. cap. 4.
Nutrit axungia partus in abortum vergentes. Plin. lib. 28. cap. 9.
Remorans. Ovid. 16. Epist. 43.
Adest mulieri partus, h. e. Pariendi tempus. Cels. lib. 2. cap. 1.
Adhibetur Juno Lucina ad partus. V. ADHIBEO.
Adolescere in partum. V. ADOLESCO.
Aperire maturos partus. Hor. Carm sæcul. 13.
Appropinquat partus. Cic. pro Cluent. 31. Quum esset gravida Auria fratris uxor, & jam appropinquare partus videretur, mulierem veneno interficit.
Continere partum. Plin. lib. 30. cap. 14. Inveniuntur & in gramine vermiculi, qui adalligati collo, continent partum. Ibid. Partus conceptos hystricum cinis potus continet: maturat caninum lac potum: evocat membrana e canum secundis, si terram non attigerit.
Custodit partus contra omnes abortuum insidias aetites lapis. Plin. lib. 30 cap. 14.
Dare partu, i. e. Parere. Lucret. lib. 2. 1150. & Virg. 1. Æn. 278.
Marte gravis, geminam partu dabit Ilia prolem.
Facere celeritatem partus. Plin. lib. 28. cap. 4.
Instat prope partus. V. INSTO.
Levabit te partu Lucina. Ovid. 9. Met. 697.
Peperit uno partu liberos viro, at sibi nepotes. Sen. Theb. 1.
Peperit Hecuba partu postremo Polydorum. Cic. 3. de Orat. 219. Ex poeta.
Præstare partus faciles. Plin. lib. 30. cap. 14.
Solvere partus gravidis. V. paulo ante, Lubrici partus.
Sustinere partum. Cels. lib. 2. cap. 10.
Tuetur partus matronarum Natio dea. Cic. 3. de Nat. Deor. 47.
Partus, Proles ipsa. Martial. lib. 1. 14.
Nec jacuit partus, sed matre cadente cucurrit.
Ancillæ partus, an in fructu habendus. Cic. 1. de Fin. 12.
Monstrosi hominum partus. Lucan. lib. 1. 562.
Multiformes. V. MULTUS.
Nobilis. Senec. Herc. fur. 6.
Semiferi partus. Claud. 1. in Eutrop. 1.
Suppositus. Sil. lib. 15. 468.
Abigere partum. V. ABIGO.
Diligunt suos partus feræ. Cic. 2. de Orat. 168.
Ditescere dulci partu. Lucret. lib. 4. 1246.
Edere partus perfectos, vel inchoatos. Plin. lib. 10. cap. 65.
Elidere partum. Cels. lib. 2. cap. 7.
Enixa gemellos. Ovid. 6. Met. 712.
Excidere partum mulieri mortuæ. V. EXCIDO.
Excluditur partus diebus ter novenis. Plin. lib. 10. cap. 59.
Ferre partum, In utero gestare. Plin. lib. 8. cap. 32.
Ferre partum ex aliqua, Tollere puerum ex aliqua. Senec. Herc. fur. 6.
Maculare partus suos parricidio V. MACULA.
Reddere per os partum. Plin lib. 10. cap. 12.
Partus, de ovis. Columel. lib. 8. cap. 5. Fere autem quum primum partum consummaverint gallinæ, incubare cupiunt Et cap. 11. de pavonibus, Primus est partus quinque fere ovorum: secundus quatuor: tertius aut trium aut duorum.
Partus arboris etiam dicitur. Plin. lib. 12. cap. 14. Autumno legitur ex æstivo partu. De ture.
Densus uvarum. Plin. lib. 14. cap. 2.
PARTIO, ōnis. f. [τόκευσις] Idem, antique. Gell. lib. 10. cap. 2. Eumque finem esse dixit multijugæ hominum partionis. Idem 12. 1. Varro 3. de R. R. cap. 9. de gallinis, Hæ enim ad partiones sunt aptiores. Sic Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 11. Plaut. Truc. 1. 2. 92.
PARITŪRA, æ. f. [γέννησις] Idem quod Genitura & fetura. Varro lib. 2. de R. R. cap. 1. Demes, si vis, duas res de mulis, admissuram & parituram. Legitur & Parturam.
PARTITŪDO, ĭnis. f. [τόκος] antiquum. Plaut. Aulul. 1. 1. 36.
Neque jam quo pacto celem herilis filiæ
Probrum, propinqua partitudo cui appetit. conf. Idem 2. 3. 9.
PARITŪDO, ĭnis. f. Idem. Solin. cap. 4. Si corpusculum in marem figuratur, melior & color gravidis, & pronior paritudo uteri. [Nisi vitium descriptoris est.
PARTOR, ōris. m. [πορισμής] Qui peperit & acquisivit. Plaut. Truc. 1. 1. 42.
Unde ante parta demus post partoribus. [Rectius ὀψὲ, Postpartoribus.
PARTUĀLIS, e. Adj. Ad partum pertinens. ut, Partualis sanguinis fluxus. Tertull. adv. Marc. 4. cap. 20.
PARTŬRIO, ivi, [ὠδίνω, λοχεύομαι] īre. In pariendo laborare. Ter. Adel. 3. 4. 42.
Juno Lucina fer opem: serva me obsecro. H. hem,
Numnam illa quæso parturit? Hor. de Arte Poet. 139.
Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus.
Ager almus parturit. Virg. 2. Georg. 330.
Arbos omnis nunc parturit. Virg. 3. Ecl. 56.
Larus parturit; antiquitus dicebatur in eos qui pollicerentur ingentia, nihil dignum promissis exhiberent. Aiunt enim Larum aviculam esse stupido ingenio, plumis ac pennis copiosis, corpore pusillo: quum parturit, vociferari. Hinc natum proverbium, Larus parturit, ubi quis magna præ se fert, pusilla præstiturus.
Parturire, per translationem dixit Cic. 2. Philip. 119. Utinam aliquando dolor Pop. Rom. pariat, quod jamdiu parturit.
Periculum conceptum Respub. parturit. Cic. pro Muren. 84.
PARTURIENS, entis. f. [ὠδίνουσα] Ipsa mulier quæ parturit. Plin. lib. 20. cap. 21. de malva, Utique constat parturientes foliis substratis celerius solvi. Ovid. 3. Fast. 256.
Dicite, tu voto parturientis ades.
PARTURITIO, ōnis. f. Augustin. Confess. 8. 6. Idem Epist. 34.
PARTŬLA, æ. f. Dea quæ partum gubernat. Tertull. de Anima, cap. 37. V. f. l.
PARTŬMEIUS, a, um. Adj. Hor. Epod. 17. 49.
Tibi hospitale pectus & puræ manus,
Tuusque venter partumeius; & tuo
Cruore rubros obstetrix pannos lavit:
Ut cumque fortis exsilis puerpera. Turneb. Adverf. 30. 2. a Partu & Mejo conflatum putat: quasi tam facile pariat, ut sine magno nixu mejere potius, quam parturire, videatur. Alii simplex verbum existimant, & τὸ meius, merum esse additamentum, seu terminationem: ut in propriis Pactumeius apud Paul. JCt. Leg. ult. D. de Hered Instit. & Postumeius in Nicanoris versibus apud Suet. de Illustr. Gramm. cap. 5.
Sæviu' Postumeius idem sed Marcu' docebit. Ita etiam in appellativis, Hordeius pro Hordeaceo, & Triticeius pro Triticeo legitur apud Plaut. Cas. 2. 8. 60. Item Impeteius in Gloss. Vet. pro eo quem [Greek] Græci appellant. Rob. Bentlejus tamen & Cuningh. maluerunt Pactumejus cum Scholiaste Cruquiano. q. V.
PARION, V. PARIUM.
PĂRIS, ĭdis. m. [Πάρις] Priami filius, quem pater, quod patriæ fatum futurum esse præsenserat, exponi jussit, pastoresque educaverunt. Tempore procedente in aulam paternam receptus, apud Idam pulchritudinis sententiam pro Venere contra Palladem & Junonem tulit: ex quo illas perpetuo infestas sibi regnoque habuit. Venus autem ei nuptias Helenæ per raptum conciliavit, unde Trojæ bellum exortum secundum Homerum. Ex OEnone, Nympha Idæa, dum esset pastor, adamata, Idæum & Daphnidem dicitur suscepisse. Interfecit in bello Trojano Achillem & Antilochum: cum Ajace vero Oileo congressus, mutuis simul cum eodem vulneribus cecidit.
Paris nomen habet ἀπὸ τοῦ παρελθεῖν, hoc est a transeundo, nimirum intentatam mortem, quando expositus est. Et hoc est primum & proprium ejus nomen. Alexander enim cognominatus est ab opitulatione, ut innuit Ovid. in epistola ipsius ad Helenam, v. 357.
Pæne puer cæsis abducta armenta recepi
Hostibus, & causam nominis inde tuli. ab ἀλέξω auxilior, & ἀνὴρ vir V. Cælium lib. 19. cap. 12.

Hecuba

Hecuba Cisséi filia, se facem parere somnians vidit, & Parin creavit; qui causa fuit incendii. Virg. 10. Æn. 705.

— & face prægnans

Cisseis regina Parin creat. Face prægnans, ait Servius, quia antequam pareret, facem se peperisse vidit in somnis.

Culpatus Paris. Virg. 2. Æn. 602.

Dardanius. Virg. 2. Ecl. 61.

Parin, Accus. Ovid. 13. Met. 200.

— accusoque Parin. Al. Parim.

Paridem, Accus. Virg. Æneid. lib. 5. (370.)

Solus qui Paridem solitus contendere contra. Alioqui rarum. H. St. Fuit, & Paris, histrio, libertus Domitiæ Neronis amitæ, cujus meminit Tacit. 13. Annal. 21. & Juven. 6. Sat. 87. conf. Suet. Ner. 54. Dom. 3. & 10.

PARĪSII, orum. m. pl. [Παρίσιοι] Populi inter Celtas, qui Senonensi provinciæ attribuuntur, Senonibus, Belovacis, & Agendico oppido proximi, ac Meloduno oppido finitimi: Lutetiam habent oppidum, quam nunc Parisiensem, episcopalem urbem, inhabitant, positam in insula fluminis Sequanæ, quod perpetua palus influeret, & in regno Francorum esset. Horum meminit Cæs. 6. Bell. Gall. 3. Ptolemæus lib. 2. cap. 8. Ad ortum vero & juxta Sequanam Parisii: & civitas, Parisium, Leucodecta. Ammian, 15. 11. Al. 27. de Matrona & Sequana fl. loquens, Post circumclausum ambitu insulari Parisiorum castellum, Lutetia nomine, consociatim meant. Vulgo *Paris*. conf. LUTETIA.

PARISIUS, a, um. Adj. Ammian. 20. 4. Parisii homines.

PARĪSĬACUS, a, um. Idem. Venant. Fortun. lib. 4. de vita Martini.

Inde Parisiacam placide properabis ad arcem.

PARĬSON, i. n. [πάρισον] Prope æquatum; est Figura constans similibus verbis. V. Mart. Capell. 5. p. 174.

PARISTHMIUM, i. & PARISTHMIA, orum. n. [παρίσθμιον] Tonsillæ sunt ad linguæ radicem, numero quatuor, duæ conspicuæ: duæ his proximæ, penitiores. Sic dictæ, quod Isthmo figura respondeant. Galen. in Introduct. cap. Interiorum anatome.

PARITER, V. PAR.

PARITURA, V. PARIO.

PARIUM, i. n. [Πάριον] Civitas Asiæ in regione Mysiæ, ex qua fuit Neoptolemus, cognomento Glossographus. Strab. lib. 10. & 11. Ptolemæo, Plinio, Propontidis in Hellesponto oppidum, a Milesiis, Erythræis, Pariisque conditum: juxta quod, teste Plin. lib. 7. cap. 2. gentes sunt, quæ Ophiogenes vocantur, serpentum ictus levare solitæ, & manu impositа, venena extrahere corpori. Varro etiam nunc esse paucos ibi dicit, quorum salivæ contra ictus serpentum medeantur. In eodem oppido, teste Plin. lib. 36. cap. 5. Cupido nudus fuit par Veneri Gnidiæ nobilitate & injuria. conf. 5. 32. Parion hodie vocatur *Parisa*, ut scribit Olivar. in Melam lib. 1. cap. 19.

In Hellesponto, Collocat Stephanus, vocatumque sic ait a Pario Iasonis filio.

Infame Parium fragosis vadis. Valer. 1. Argon. 622. Hinc

PARIĀNUS, a, um. Adj. [Παριανός] ut Parianus colias, ex Lacertorum piscium genere minimus, de quo Plin. lib. 32. cap. 11.

PARIUS, i. m. Tarsensis quidam, quem supra Dianæ ædem decubantem febris adeo vehemens corripuit, ut tandem oppresserit. De illo Hippocrates lib. 3. de morbis vulgaribus, ejusque interpres Claud. Galen. Comment. lib. 3.

PARIUS, Adj. V. PAROS.

PARIX, icis. f. Avis. V. Theod. Prisc. de Diæta, cap. 7. al. Parus.

PARLAMENTUM, Seu PARLIAMENTUM, i. n. Senatus sive Curia. Vox barbara a Gallico verbo *parler* quod est colloqui. [Nisi potius ex Italico *Parlare* & *Parlamento*, quod Colloquium denotat. V. Cang. Gloss.

PARMA, æ. f. [ἀσπὶς] Breve scutum quo pedites utebantur, quod e medio in omnes partes esset par, ut inquit Varro de L. L. 4. 24. pr. Virg. 9. Æn. 548.

Ense levis nudo, parmaque inglorius alba. Hoc scutum Græci, auctore Plinio, vocant Peltam. Liv. 8. 7. Quem cuspide parmaque innixum, attollentem se a gravi casu Manlius ab jugulo, ita ut per costas ferrum emineret, terræ affixit. [Ubi tamen de Equite loquitur.

Cava parma. Ovid. 12. Met. 89.

Crudæ parmæ tegmina. Sil. lib. 5. 525.

Objectum parmæ dat læva. Lucret. lib. 4. 845.

Objecta proturbat pectora parma. Stat. 5. Theb. 662.

Removere parmam. Claud. 4. Conf. Hon. 12.

Mucro transit parmam. Virg. 10. Æn. 817.

Parma tripedalis. Liv. 38. 21. V. Manut. Epist. part. 3. Epist. 6. & Lips. Mil. Rom. 3. 1. & 2. conf. Lex. Pitisc.

PARMĀTUS, a, um. Adj. [ἀσπιδωτὸς] Parma tectus. Liv. 4. 39. pr. Dat signum Volscis imperator, ut parmatis novæ cohorti hostium locus detur.

PARMŬLA, æ. f. dimin. [ἀσπίδιον] Hor. 2. Carm. 7. 10.

Tecum Philippos, & celerem fugam

Sensi, relicta non bene parmula.

Parmulis pugnare milites soliti sunt, quarum usum sustulit C. Marius, datis in vicem earum Brutianis. Fest. conf. Frontin. Strateg. 4. 7. 29.

PARMULARIUS, i. m. [μονόμαχος] Gladiator qui parmula utebatur. Quintil. lib. 2. cap. 11. Alius percontanti Theodoreus, an Apollodoreus esset, Ego, inquit, parmularius sum. Ubi interpres, Parmularius dicitur parmarum, hoc est scutorum faber. Alii de Gladiatore explicant, q. d. Ego satis habeo parmula me tegere, ut Threces Gladiatores. Sed parum liquere sibi fatetur Burm. quidam legunt Parvularius.

Parmularii etiam Threces appellabantur. Festus, Threces gladiatores, a similitudine parmularum Thraciarum. V. Lips. de Mil. Rom. 2. 8. & 24.

Parmularii etiam dicti sunt qui Threcum armaturæ in spectaculis favebant, ut apparet ex Suet. Domit. cap. 10. n. 3. Ed. Pitisc.

PARMA, [Πάρμα] Plin. lib. 3. cap. 1. Oppidum Galliæ Togatæ prope Ravennam. Ejus lana olim in pretio fuit. V. Martial. 5. 13. Et 14. 155. conf. Lex. Pitisc.

Surripuit Parmam Antonius. Cic. 14. Philip. 9.

PARMENSIS, e. Adj. [Παρμαῖος] Incola & habitator urbis Parmæ. Cic. 14. Philipp. 9. Refugit animus, P. C. eaque reformidat dicere, quæ L. Antonius in Parmensium liberis & conjugibus effecerit.

Optimos viros, honestissimosque homines maxime cum auctoritate hujus ordinis Populique Rom. dignitate conjunctos Parmenses crudelissime interfecit L. Antonius. Cic. 14. Philip. 9.

Parmensis Cassius cognomine. Hor. 1. Epist. 4. 3.

PARMĀNI negat Latine dici Varr. de L. L. 7. 31.

PARMĔNĪDES, is. m. [Παρμενίδης] Eleates, Anaxagoræ discipulus, ut Suidas: ut Diogenes Laertius, Xenophanis. Cujus meminit Plato, qui ejus nomine dialogum scripsit: vocavitque Parmenidem, sive de Ideis. Hic carmine Physiologiam expressit, sicut Empedocles & Hesiodus, duplicemque eam esse dixit: unam, quæ veritate constaret, alteram quæ opinione. conf. Cic. de Nat. Deor. 1. 11. Et 4. Acad. 5. & 23. &c.

PARMĔNIO, ōnis. m. [Παρμενίων] Unus fuit ex præcipuis amicis Alexandri Macedonis, qui eum in Asiaticam expeditionem secuti sunt, cujus & frequens est mentio apud Qu. Curt. lib. de Rebus gestis Alexandri, ut 3. 6. & 7. 1. &c.

PARMENISCUS, Astrologus, quam sapienter de Autumno ac vindemiis scripserit, refert Plin. lib. 18. cap 31.

PARMĔNO, ōnis. m. [Παρμένων] apud Comicos nomen servi, quasi Deses, a παρὰ & μένω, maneo.

PARMULA. PARMULARIUS, V. PARMA.

PARNACIDES, pl. f. Genus vestium puellarum. Varro de Liberis educandis, Ut puellæ habeant potius in vestitu chlamydas, encombomata, ac parnacidas, quam togas. Nonius 14. 38. Melius Arnacidas, ab ἀρνακὶς agnina pellis.

PARNĀSUS, vel, ut alii scribunt, PARNASSUS, i. m. [Παρνασὸς] Mons in Phocide, ut scribunt Plinius, & Strabo lib. 9. & Herodotus, Melaque confirmant. Qui mons duos vertices habet: quorum unum Thitorea, alterum Hyampeum, Herodotus in Urania tradit: non autem Cithæronem & Heliconem, ut Servius putavit: seu, ut alii volunt, Cyrrham, aut Cyrphin, seu Nysam, quod Cithæron & Helicon in Bœotia montes disjuncti sunt, ita ut Helicon procul sit a Parnaso, circiter quindecim passuum millia, Cithæron vero triginta. Est igitur Parnasus, mons Phocidis, sacer Baccho & Apollini. Ovid. 1. Met. 317.

Separat Aonios Actæis Phocis ab Arvis, &c.

Mons ibi verticibus petit arduus astra duobus

Nomine Parnasus, superatque cacumine nubes. Lucan. lib 5. 71.

In hoc monte rupes vel majestate numinis, vel situ ipso horrorem visentibus facit, undique fere præceps in formam theatri. Hic est Apollinis Delphici templum: hic fons Castalius, Musis sacer. Hic habitavere Pierides, natio Thracia: unde Pierius mons, & Pierides Musæ. Sub Parnasso habitaverunt Hiantes populi. Hic fontes Atticam versus Hippocrene & Aganippe.

De orthographia hujus nominis, V. Drakenb. ad Sil. 15. 311.

Arx umbrosa Parnasi. Ovid. 1. Met. 467.

Cornua sacri Parnasi. Stat. 5. Theb. 532.

Juga Parnasi. Virg. 10. Ecl. 11.

Summus vertex Parnasi. Catul. Argon. 62. 390.

Biceps Parnasus. Ovid. 2. Met. 221. & Pers. 1. Sat. prol. v. 2.

Sacer. Stat. 5. Theb. 532.

PARNASIUS, vel PARNASSIUS, a, um. Adj. [Παρνάσιος] Virg. 6. Ecl. 29.

Nec tantum Phœbo gaudet Parnasia rupes.

Laurus Parnasia. Virg. 2. Georg. 18.

Templa Parnasia. Ovid. 5. Met. 278.

PARNASSĒUS, a, um. Adj. [Παρνάσσειος] Idem. Avien. Phænom. Arat. v. 620.

Ut Parnasseo munus memorabile Phœbo.

PARNES, ēthis. m. [Πάρνης] Mons est Atticæ regionis, diciturque tam masculino, quam feminino genere, ut probat Stephanus. Stat. 12. Theb. 620.

— Parnesque benignus Vitibus.

PARNI, sunt Nomades, illi scilicet populi, qui Arsace viro Scytha duce Parthiam invaserunt atque obtinuerunt, quum antea Orchum accolentes, Daiorum finibus miserrimis clauderentur. Strabo lib. 11.

PARNŒTES, æ. m. [Παρνοίτης] Cognomen fuit additum Callistrato Atheniensium Reipublicæ principi. Is aliquando instituit, ut in judiciis & concionibus numuli quidam distribuerentur. Quæ res tandem versa est in proverbium, Reperit obolum Parnœtes, quod in eos non inscite conveniet, qui novum aliquod excogitarunt præmium, quo illectent. V. Chiliad.

PARNUS, i. m. [Πάρνος] Nauta fuit pauperculus, qui ob amissam naviculam, cum obviis quibusque litigabat. Hinc adagium, Parni scaphula: quod in eos conveniet, qui ob res minutulas multum movent litium & quærelarum. Erasm. ex Diogeniano.

PĀRO, [ἑτοιμάζω, ἐυτρεπίζω, σκευάζω, ὁπλίζω, ἐφοπλίζω, πορίζω, παρασκευάζω] āre. a Pario deducitur, teste Perotto: nam quæ paramus, quodammodo parere & proferre videmur. Ter. in prol. Phorm. v. 3.

Maledictis deterrere, ne scribat, parat.

Parare & ornare scutis & telis aliquos. Cic. pro Cæcin. 60. Armatos si Latine loqui volumus, quos appellare vere possumus? opinor eos, qui scutis telisque parati, ornatique sunt.

Constituere & parare aliquid alicui. Cic. 2. Fam. 3. Est tibi gravis adversaria constituta, & parata, incredibilis quædam exspectatio.

Creare & parare. Lucret. lib. 4. 786.

Animos parate, dextrasque. Liv. 35. 35.

Bellum parare, Instruere. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 3.

Bella parantur mihi. Ovid. Rem. Amor. 2.

Blanditias alicui. Ovid. 2. Amor. 19. 17.

Excusationem ad aliquem. Cic. 12. Att. 26. Itaque idipsum dubito, an excusationem aliquam ad illum parem.

Exempla alicui. Juven. 9. Sat. 135. Hæc exempla para felicibus.

Exitium alteri. Cic. 2. Tusc. 39.

— qui alteri exitium parat,

Eum scire oportet sibi paratam pestem, ut participet parem. Ex poeta.

Facinus triste. Ovid. 6. Met. 623.

Fugam. Ter. Phorm. 1. 4. 14.

Quam hic fugam aut furtum parat? Cic. 7. Att. 25. Itaque fuga quæ parabatur, repressa est.

Fugam & socios. Virg. 1. Æn. 364.

Imber maximus paratur agricolis. Virg. 1. Georg. 429.

Insidias. Ovid. 2. Fast. 638.

Interitum alicui. Cic. 1. de Divin.
Invidiam alicui ex re familiari ipsius. Cic. in Salluft. 9. [An Parere?
Iras. Senec. Hippol. 10.
Iter in Macedoniam. Cæf. 3. Bell. Civil. 33.
Letum alicui. Lucret. lib. 6. 1227.
Manum militum parare, interficiendorum aliquorum causa. Cic. in Catil.
Medicina fero paratur, quum, &c. Ovid. Rem. Amor. 91.
Membra paravi pugnæ. Ovid. 9. Met. 34.
Motus magnos fata parant. Lucan. lib. 2. 68.
Necem alicui. Ovid. 1. de Arte Am. 73.
Orationem fibi parare. V. ORO.
Orationes adverfus, vel in aliquem. Plaut. Pfeud. 1. 5. 39.
Prælia dira. Lucan. lib. 3. 312.
Profectionem. Cæf. 1. Bell. Civil. 27.
Reditum parat fibi & fociis. Hor. 1. Epift. 2. 21.
Sacra parantur. Virg. 2. Æn. 132.
Se ad aliquid parare, Applicare & accommodare quod dicitur. Ter. Eun. 2. 2. 9. Cic. 1. Fam. 7. Huc te pares, hæc cogites, ad hæc te exerceas.
Se parare ad dicendum. Cic. in Orat. 122. Quid jam fequitur, quod quidem artis fit, nifi ordiri orationem, in quo aut concilietur auditor, aut erigatur, aut paret fe ad dicendum? Ovid. 6. Met. 613.
— in omne nefas ego me, germana, paravi. conf. Burm. ad Calpurn. Flacc. Decl. 25. p. 823.
Verba dulcia alicui. Ovid. 2. Amor. 19. 17.
Vim. Liv. Alios vim parantes occidit. i. e. Qui vi tueri fe nitebantur. Ovid. 2. Met. 576. Vim parat & fequitur.
Para ut. Ter. Phorm. 5. 8. 64.
Animo virili, præfentique ut fis, para.
Parant defendere telis. Virg. 2. Æn. 447.
Ire parat ad urbem. Virg. 1. Æn. 682.
Ire parant in nemus. Virg. 4. Æn. 118.
Parare, [κτᾶσθαι] Comparare, acquirere: ut, Parare divitias, amicos, &c.
Ære parare aliquid. Hor. 2. Serm. 3. 129.
Aliquando abfolute ponitur eodem fenfu. ut Catull. 10. 20.
Non poffum octo homines parare rectos. V. ibi Muret.
Agros alicubi fibi parare. Cic. pro Flacco, 71.
Amicos parare. Cic. de Amicit. 55. Quid autem ftultius, quam ut plurimum copiis, facultatibus, opibus poffint, cetera parare quæ parantur, pecuniam, equos, famulos, veftem egregiam, vafa pretiofa: amicos non parare, optimam & pulcherrimam vitæ (ut ita dicam) fupellectilem? Ter. Eun. 1. 2. 69.
Cupio aliquos parare amicos beneficio meo.
Amor paratur fæpe ludendo. Ovid. 3. de Arte Am. 368.
Ancillas parare. Hor. 2. Serm. 3. 215.
Animos vina parant. Ovid. 1. de Arte Am. 237.
Arma parare adverfus aliquem. Ovid. 4. Faft. 700.
Aurum alicui. Hor. 2. Serm. 3. 215.
Campum ad certamen. Virg. 12. Æn. 116.
Cafas, pelles, ignem. Lucret. lib. 5. 1009.
Claffis hæc mihi paratur. Stat. 1. Achil. 31. al. Minatur.
Cœnam. Cic. 4. Att. 8. pr. Multa me in epiftola tua delectarunt: fed nihil magis quam patina Tyrotarichi: cœnam parare difculo. Sic, Convivium, Dapes, Prandium parare, infra. Sed hic emendati codd. Nam de raudufculo &c.
Connubia natis. Stat. 2. Achil. 134.
Convivia. Virg. 1. Æn. 642.
Convivium inftruere & parare. Cic. 6. Verr. 62.
Curfus. Virg. 4. Æn. 299.
Dapes. Virg. 6. Ecl. 79.
Dominum fibi. Lucan lib. 6. 262.
Exfequias. Ovid. 2. Faft. 816.
Formam. Ovid. 3. de Arte Am. 234.
Fortunas magnas, & copiam, h. e. Divitias. Liv. 24.
Gratiam alicujus. Tacit. 12. Ann. 4.
Homines parare, Emere. Catull. V. fupra Ære parare.
Hortos aliquos. Cic. 12. Att. 19.
Hofpitium. Propert. lib. 3. 23. 16.
Locus paratur epulis. Lucan. lib. 7. 792.
Locum ac fedem alicui. Cæf. 1. Bell. Gall. 31.
Neceffitudines. Cæf. 8. Bell. Gall. 53.
Prandium parare. Plaut. Amph. 4. 4. 17.
Regna æterna magno parantur. Lucan. lib. 1. 35.
Sapientiam. Cic. 1. de Fin.
Solatia fibi. Ovid. Rem. Amor. 449.
Subfidium. Cic. 1. Att. 8. Ego omnes meas vindemiolas eo refervo, ut illud fubfidium fenectuti parem.
Tela. Ovid. 3. Met. 46.
Paratum eft ita. Plaut. Pœn. 4. 2. 87.
Avidus parandi divitias. Ovid. 1. Trift. 2. 75.
Per ellipfin abfolute ponitur. Virg. 2. Æn. 120.
— cui fata parent, quem pofcat Apollo. Parent, fubaud. Mortem.

PARANS, antis. Partic. [ἑτοιμάζων] ut, Animi parantes infanda. Stat. 5. Silv. 2. 87.
Multa parans dicere. Virg. 4. Æn. 390.
Ille innare parans. Virg. 11. Æn. 549.

PARANDUS, a, um. aliud Partic. [ἑτοιμαστέος] ut,
Dona paranda. Ovid. ad Liv. 126.
Scelus parandum eft magno animo. Senec. Med. 12.

PARĀTUS, a, um. [ἑτοιμασμένος] fimiliter Partic. Ter. Heaut. 4. 4. 15.
Quin eft paratum argentum.
Vir in quovis loco paratus. Ter. Andr. 4. 3. 4. Donat. Paratum dixit ad omnes affectus, quicunque de proximo effe poffunt.
Paratus & promptus. [ἕτοιμος, πρόχειρος] Compar. Cic. 1. Verr. 41. Omne tempus, quod mihi ab amicorum negotiis datur, in his ftudiis, laboribufque confumam, quo paratior ad ufum forenfem promptiorque effe poffim.
Ab omni re paratum effe. Cic. 10. Fam. 8. Nunc quum deûm benignitate ab omni re fimus paratiores, non folum bene fperare de nobis homines, fed explorate judicare volumus.
Ab exercitu paratus. Cic. 8. Fam. 10. Ego quidem præcipuum metum, quod ad te attinebat, habui, qui fcirem quam paratus ab exercitu effes, ne quod hic tumultus dignitati tuæ periculum afferret. Al. Imparatus.
Paratus & meditatus. Cic. 4. Verr. 17. Sed in Siciliam paratus ad prædam, meditatufque venire cupiebat.
Ad audiendum paratus. Cic. 2. de Fin. pr.
Ad dicendum paratiffimus. Cic. 1. Verr. 44. Idem 1. de Orat 38. Præfidiis naturæ vel doctrinæ ad dicendum paratus.
Ad dolores ita paratus, ut &c. Cic. 1. de Fin. 49.
Ad eventum omnem paratus. Cic. 6. Fam. 21.
Ad omne facinus paratiffimus homo. Cic. pro Milon. 25.
Ad judicium paratus & inftructus venit. Cic. 2. Verr. 7.
Ad mentiendum. Cic. de Amicit. 98.
Ad omnia paratus. Cic. 11. Fam. 13. Exercitus noftros fingulari concordia conjunctos, ad omnia pro vobis videatis paratos.
Ad permovendos animos inftructus & paratus. Cic. in Orat. 20.
Ad periculum paratus animus. Cic. 1. Off. 63.
Ad bene de multis promerendum confuetudine beneficentiæ paratiores erunt & tanquam exercitatiores. Cic. 2. Off. 53.
Ad hæc, quæ timentur, propulfanda paratiffimum. Cic. 5. Att. 7.
Ad feditionem paratus, ad vim promptus, expeditus ad cædem. Cic. 2. de Lege Agrar. 82.
Ad vim. Ovid. 11. Met. 240.
Contra fortunam. Cic. 5. Fam. 13.
Animis opibufque parati. Virg. 2. Æn. 799.
Paratus peditatu. Cic. 15. Att. 23. Ego hunc ita paratum video peditatu, equitatu, claffibus, &c. Equitatu. 15. Fam. 1. Cum ellipfi præpof.
Paratior certamini. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Paratiffimus tuendæ civitatis. Cic. 2. de Legib. 66. Fuit hic vir, ut fcitis, non folum eruditiffimus, fed etiam civis e Repub. maxime, tuendæque civitatis paratiffimus. Correpta exemplaria legunt Peritiffimus.
Paratus omnia perpeti. Cæf. 3. Bell. Civil. 9.
Animo paratus tueri provinciam. Cic. 10. Fam. 8.
Certare parati. Virg. 5. Æn. 108.
Acies paratæ ferro. Ovid. 3. Faft. 215.
Acies parata neci. Virg. 2. Æn. 334.
Agmen paratum fecum habet. Virg. 5. Æn. 548.
Animus paratus bello & paci. Liv. 1.
Animo paratiffimo fuftinere. Cæf. 8. Bell. Gall. 42.
Auxilium propofitum ac paratum iis fac tuum effe videatur. Q. Cic. de Petit. Conful. 16.
Celeritas in refpondendo prompta & parata. Cic. de Clar. Orat. 154.
Confenfu omnium parato, tota denique Italia ad contentionem expedita, &c. Cic. pro Sext. 36.
Epulæ paratæ regifico luxu. Virg. 6. Æn. 604. i.e. Apparatæ.
Fortitudo eft fatis inftructa, armata, parata per fefe. Cic. 4. Tufc. 51.
Fructus parati. Plin. 2. Epift. 10.
Honores parati. Plin. 7. Epift. 24.
Hofpitium nobis paratum. Lucan. lib. 9. 1028.
Loci parati & expediti multa commendatione ac meditatione. Cic. 2. de Orat. 118.
Leges paratæ. Salluft. Catil. 51. §. 40. i. e. Comparatæ.
Mors parata. Lucan. lib. 8. 32.
Mortis paratæ inftrumenta. Ovid. 10. Met. 285.
Oblivio mortuorum parata. Plin. 6. Epift. 10.
Naves paratiffimæ. Cæf. 3. Bell. Gall. 14.
Provincia omnium civitatum confenfu paratiffima. Cic. 10. Fam. 8.
Somni erat fane paratiffimi, nonnunquam etiam inter ftudia inftantis. Vulgo Parciffimi. Plin. 3. Epift. 5.
Thalami parati. Virg. 7. Æn. 97.
Urbs parata. Virg. 4. Æn. 75.
Si ita natura paratum effet. Cic. 2. de Divin. p. 297. edit. Lamb. Sed puto legendum, Comparatum. H. St.
Paratior. Lucan. lib. 6. 93.
— cæloque paratior unda. Ovid. 5. Met. 603.
Et quia nuda fui, tum vifa paratior illi. Compar. & Superlativi exempla V. fupra plura.

PARĀTUM, i. n. [ἡτοιμασμένον] Ter. Eun. 3. 4. 4.
Præteriit tempus: quo in loco dictum eft, parati nihil eft.
Immo non eft Subftantivum, fed Adjectivum. Nam Parati nihil eft, pro Nihil eft paratum H. St. Neutrum, ut vocant, abfolutum.
Prata antiqui Parata dixere, ut ait Plin. 18. 5.

PARĀTUS, ûs. m. [κατασκευή] Ipfe parandi actus. Quintil. lib. 10. cap. 1. Copiofus verborum fit paratus, i. e. Apparatus. Tacit. 6. Ann. 37. Gazam, & paratus regios adjicit.
Funebris. Tacit. 13. Ann. 17. pr.
Graves paratus rerum. Stat. 2. Theb. 104. Idem 2. Achill. 265.
I, neque enim tantos aufim revocare paratus.
Principalis paratus. Tacit. 2. Hift. 81. 6.
Opus impar veftris paratibus. Ovid. 3. de Pont. 4. 5.
Celebrare aliquid ingenti, & infolito paratu. Tacit. 2. Hift. 59.
Uti largis paratibus. Ovid. 16. Epift. 191.
Luxuries nunquam parvo contenta paratu. Lucan. 4. 374.
Induta Tyrios paratus. Ovid. 3. Faft. 627. i. e. Induta Tyrio veftitu.

PARATE, Adv. [κατεσκευασμένως] Prompte & expedite. Plaut. Epid. 3. 2. 38.
Parate venire ad dicendum. Cic. de Clar. Orat. 241. Is tamen ad dicendum veniebat magis audacter, quam parate. Idem pro Rofc. Amer. Tamen diligentius, paratiufque veniffes.
Paratius dimicare. Cic 1. Off. 83. Dimicareque paratius de honore & gloria, quam de ceteris commodis.
Paratiffime refpondit, i. e. Promptiffime. Plin. 3. Epift. 9.

PARĀTIO, ōnis. f. Idem, quod Paratus. Salluft. Jugurth. cap. 34. Fuerit fane regni paratio plebi jura fua reftituere. al. Reparatio. Afran. apud Non. 3. 173. Silentio opus eft, nulla ineft paratio. Adde Ulpian. Dig. lib. 30. t. 1. l. 19. §. 7.

PARATŪRA, æ. f. Idem. Tertull. de Pallio cap. 3. & Spectac. cap. 4.

PARABĪLIS, e. Adj. [εὐπόριστος] Quod in promptu eft, & cito haberi poteft.

poteſt. Cic. 1. de Fin. 45. Propterea quod ipſa natura divitias quibus contenta ſit, & parabiles, & terminatas habet.
Cultus corporis parabilis. Curt. 3. 5. 2.
Res non magno parabiles. Sen. Epiſt. 5.
Venus parabilis & facilis. Hor. 1. Serm. 2. 119.
Victus parabilis. Curt. lib. 6. 2. 3.

PARARIUS, i. m. V. ſupra in PAR.

PARATARIUS, a, um. Adj. Facilis paratu. ut, Phaſeoli paratarii. Apic. 8. 6. pr.

PARĬTO, [ἐντύνομαι] āre. frequent. Plaut. Merc. 3. 4. 64.
Quid tu ais? quid, quum illuc, quo nunc ire paritas, veneris? Idem Pſeud. 1. 5. 71.

PARO, vel PARON, ōnis. m. [πάρων] Naviculi genus, inquit Feſt. ad cujus ſimilitudinem, Myoparo dicitur, piraticum navigium. *Brigantinus* hodie aut *Gallio* vocatur, teſte Budæo. Ciceronis apud Iſidor. 19. 1. verſus eſt.
Tunc ſe fluctigero tradit mandatque paroni. V. Barth. Adverſ. 35. 7. & Turneb. Adverſ. 3. 1.

PARUNCŬLUS, i. m. Idem. dimin. Cic. apud Iſidor. ibid. Parunculis ad litus ludit celeribus.

PĂRŎCHUS, i. m. [πάροχος] Parochi, Qui peregrinis ſalem & ligna præbebant, inquit Acron. De quibus Hor. 1. Serm. 5. 46.
— & parochi quæ debent ligna ſalemque. Quos Porphyrio Copiarios a Latinis vocatos eſſe tradit, qui ſalem & ligna iis præſtabant, qui Reipublicæ cauſa peregre ibant. Sub nomine autem harum ſpecierum omnia hoſpitibus neceſſaria intelligimus, ut idem Acron alibi ſentire videtur, lib. 2. Serm. 8. 36. ubi Horatius Parochum pro Convivatore poſuit,
— vertere pallor
Tum parochi faciem, nil ſic metuentis, ut acres
Potores. Cic. in priore ſignificatione uſus eſt 13. Att. 2. Ariarathes Ariobarzanis filius Romam venit: vult, opinor, regnum aliquod emere a Cæſare. nam quomodo nunc eſt, pedem ubi ponat in ſuo, non habet: omnino eum Sextius noſter parochis publicis occupavit. Sunt qui Parochias inde appellatas eſſe cenſeant, quibus ſingulis ſacerdotes ſui deſtinati ſunt, ab exhibitione ſcilicet ſanctifici cruſtuli, ſacroſanctique panificii. Ego vero non Parochias primum, ſed Parœcias appellatas eſſe cenſeo. Budæus. Rectius apud Cicer. alii legunt Parochiis publicis. i.e. Præbitionibus. Occupavit, h. e. Ante me cepit, ut ego eum fruſtra ſim invitaturus. Ei Sextius noſter & domum jam & omnia ad victum neceſſaria de publico curavit. conf. Lex. Pitiſc. [Immo Parochis, a recto Paroche, παροχή, id eſt Præbitio, præſtatio, ut in Gloſſis Gr. Lat. Sic Parochus, Præbitor Latine, qui poſtea Præbendarius.
Parochi, non ſolum ſunt Qui præbenda magiſtratibus redemerunt, verum etiam Equi, qui curſus publici cauſa præbentur, quæ tamen ſignificatio a ſuperiori deducta videtur. Ita fit, ut in illa actionis, in hac perpeſſionis ſenſus inſit. Theodoretus, μικροῦ δὲ καὶ αὐτὸν διεχρήσατο, εἰ μή τινι τῶν παρόχων ἵππων ἐπιβὰς κατὰ τὴν Ἔδεσσαν διεσώθη. Annotavit Turneb. [Niſi forte ἵππῳ legendum.
Parochus etiam vocatur Convivator qui cœnam præbet. Hor. 2. Serm. 8. 36.
Tum parochi faciem, nil ſic timentis ut acres
Potores. V. Stuck. Ant. Conviv. 11. 7.

PAROCHA, æ. f. [παροχή] Parochi munus. Cic. 13. Att. 2. Præbendam vocat Gell. 15. 4. V. ſuperiorem dict. & Lex. Pitiſc.

PAROCŬLI, orum. m. a Paribus oculis dicuntur. Suet. in lib. de Clar. Rhet. cap. 5. de Sext. Clodio, Male oculatus & dicax paroculorum. [Immo diviſe legendum, Par oculorum in amicitia M. Antonii extriſſe ſe ajebat.

PARODONTĬDES, um. [παροδοντίδες] Tubercula circa gingivas. Celſ. lib. 6. cap. 13.

PARŒCUS, i. m. [πάροικος] Parœci, ſunt Accolæ: quare qui fanum aliquod accolunt, parœci dicti ſunt, ejuſdem ſcilicet fani conſortes. Et Parœcia, Accolarum conventus & accolatus, ſacraque vicinia; nam πάροικοι etiam οἱ περίοικοι dicuntur, id eſt vicini: legique ipſe hoc verbum apud Græcos in ea ſignificatione, niſi falſus ſum opinione. Quod ſi Latine loqui magis placet, Latine ſcientibus Curiæ dici poſſunt: unde Curiones olim dicti: & πάροικοι, ipſi curiales. Budæus. conf. Voſſ. de Vit. Serm. 11. & 3. 32.

PARŒMIA, æ. f. [παροιμία] definitore Donato, eſt Proverbium rebus temporibuſque accommodatum. Diomedes autem definit hunc in modum, Parœmia eſt, Proverbii vulgaris uſurpatio, rebus temporibuſque accommodata. V. Quintil. 8. 6.

PARŌLĔNĒ, eſt Brachii pars quædam, de qua Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 3. ſic ſcribit; Brachii prominens ſummitas dicitur acromia, aut humeri caput: item epomis, & acrocolia, apud Julium Pollucem: ubi articulus obfirmatur, Entypoſis, vel humeri acetabulum, extrinſecus muſculi, intus parolene. [Apud Polluc. lib. 2. cap. 4. παρωλένια n. pl. legitur, a recto ſing. παρωλένιον.

PAROMŒON, i. n. [παρόμοιον] Figura, quoties eſt verborum in oratione aliqua ſimilitudo. Ter. And. 1. 5. 7.
— mutavit id,
Quoniam me immutatum videt. Ubi Donatus, παρόμοιον, nam quoties verba ſunt, παρόμοιον dicitur: quoties nomina, παρωνομασία. Idem in ſua editione ſecunda, Paromœon eſt quando ab eiſdem litteris diverſa nomina ſumuntur: ut,
O Tite, tute Tati tibi tanta tyranne tuliſti. conf. Diomed. 2. p. 441.

PAROMPHALON, eſt Concretio tofi in umbilico. Galenus in Finit. Medic.

PAROMOLOGĬA, æ. f. [παρομολογία] Schema eſt, quod fit quum aliquot res adverſario concedimus; deinde aliquid inferimus quod aut majus ſit quam ſuperiora, aut etiam omnia, quæ poſuimus, infirmet. ut Sume hoc ab judicibus noſtra voluntate: neminem illi propiorem cognatum quam te fuiſſe, concedimus: officia tua nonnulla in illum exſtitiſſe: ſtipendia vos una feciſſe aliquandiu, nemo negat. Sed quid contra teſtamentum dicis, in quo ſcriptus hic eſt? Ex Hyperide eſt exemplum hoc. Rutil. Lup.

PARŌNŎMĂSĬA, æ. f. [παρωνομασία] Schema eſt, veluti quædam Denominatio: vel quoties aliud nomen efficitur ex alio. Ter. Andr. 1. 3. 13.
Nam inceptio eſt amentium, non amantium. Ubi Donatus, Amabant veteres de proximo ſimilia dicere: ut Cic. 6. Verr. 27. Minus clarum putavit fore quod de armario, quam quod de ſacrario eſſet ablatum. Et quidem ſi in verbis ſunt, paromœon dicitur: in nominibus, paronomaſia. V. Quintil. 9. 3. & ſupra PAROMŒON.

PĂRŌNȲCHĬA, æ. f. [παρωνυχία] Abſceſſus circa radices unguium. Paronychia dicta a παρὰ, ad; ὄνυξ, unguis; quaſi ad unguem. Latini Reduvias appellant. Plin. lib. 23. cap. 3. Gingivarum inflammationibus, paronychiis, ſordidiſque ulceribus excreſcentibus. Plin. tamen genere neutro profert, ut lib. 24. cap. ultimo, Altero quod eſt aizoo ſimile, ad paronychia & pterygia unguium, & quum caro unguibus increvit, utuntur cum axungia. Idem lib. 28. cap. 8. Petron. cap. 31. Aliis inſequentibus ad pedes, ac paronychia cum ingenti ſubtilitate tollentibus. [Omnino nihil aliud eſt Reduvia, quam Excreſcentes circa ungues fiſſæ cutis ſquamulæ quædam, non ſine dolore. In Gloſſ. Gr. Lat. παρονυχία, Redubia. & Lat. Gr. Reduvia, παρονυχίς. Suſpicor tamen aliud eſſe Græcorum παρωνυχίαν, de qua Plin. loquitur. Verum nempe abſceſſum ſeu puris circa unguem generationem, Panaritium vulgo vocant. V. Fœſii Oeconom. Hippocr.
Paronychia, Herba ab effectu ſic appellata: ſanat enim paronychias. Dioſcorides lib. 4. cap. 49. Galen. lib. 8. de Simplic. med. facultat.

PĂRŌNȲMIA, æ. f. [παρωνυμία] Denominatio derivative facta.

PARONYMON, i. n. [παρώνυμον] pl. Paronyma, Quæ ab alio quodam conſimili trahuntur; ut equus eques. V. Diomed. p. 310. V. PARONOMASIA.

PAROPAMISADÆ, [Παροπαμισάδαι] Populi Aſiæ, qui (ſicut refert Ptolemæus) ab Oriente parte Indiæ, ab Occaſu Arabia terminantur, a Meridie Arachoſia. Meminit horum & Plin. lib. 6. cap. 20. & 23. Etenim plerique ab Occidente non Indo amne determinant, ſed adjiciunt quatuor ſatrapias, Gedroſos, Arachotas, Arios, & Paropamiſadas.

PĂRŎPIS, [παροπίς] inter Inſtrumenta muliebria annumeratur Polluci lib. 10. cap. 28.

PĂROPSIS, ĭdis. f. [παροψίς] Patinæ genus aliquantum concavæ, in qua obſonia ponuntur. Juven. 3. Sat. 142.
— quam multa magnaque paropſide cœnat. Græcum eſt, παροψίς, παροψίδος, a παρὰ & ὄψον, id eſt ad cibum. Eſt etiam Juris quoddam genus, vel obſonii vilis. Pollux auctor. Suet. in Galb. cap. 12. Et ordinario quidem diſpenſatori, breviarium rationum offerenti, paropſidem leguminis pro ſedulitate ac diligentia porrexiſſe. Martial. lib. 11. 27. 5.
Cui portat gaudens ancilla paropſide rubra
Alecem, ſed quam protinus, illa voret. Paropſis, inquit Bayſius, antiquis non ſolum pro Vili obſonio & jure & etiam maza, ſed etiam pro Vaſe eſcario ſumebatur. V. libellum de Vaſculis. [Duplicem quidem hujus vocabuli ſignificationem proponunt Græci Lexicographi. V. Henr. Steph. Theſ. Gr. Polluc. lib. 6. ſ. 56. & lib. 10. ſ. 87. & quæ docti viri ad utrumque locum, & ad Phrynichum in eadem voce adnotarunt. Latini vero nuſquam niſi pro Vaſe menſario poſuerunt, & apud Martial. Rubra, Samia, fictilis intelligitur. V. paulo poſt not.
Paropſis malorum, Proverbiali figura apud Athenæum lib. 9. dixit Antiphanes, quod de Vehementer improbis, & omni facinorum genere contaminatis uſurpare licebit. Ducta eſt metaphora a diſco, in quo varia eduliorum genera apponi ſolebant, ſed quæ voluptatem afferant, quo gratior eſt tropus deflectens in contrarium.
Parapſis ſcribi vult Heinſius ad Petron. cap. 34. p. 134. conf. Turneb. Adverſ. 10. 27. vel Cujac. Obſerv. 16. 17. & Interpp. Polluc. d. l. Ita ſcriptum autem vocabulum, non niſi de vaſe menſario intelligi poteſt, niſi μετωνυμικῶς continens pro contento ponatur. V. PARAPSIS ſuo loco.

PAROPTUS, a, um. Adj. [πάροπτος] Aſſatus. Apicius 6. 9. Pullus paroptus.

PĂROS, i. f. [Πάρος] Inſula eſt una ex Cycladibus, quæ a Delo triginta quinque millibus diſtat, ex qua Parius lapis candidiſſimus, e quo multa ſigna fiebant. Hanc primo Plateam, poſtea Minoidem vocitarunt. In ea eſt oppidum etiam Paros vocatum. Virg. 3. Æn. 126.
— niveamque Paron. A candore marmoris.
Marmorea Paros. Ovid. 7. Met. 466.

PARII, orum. Habitatores hujus inſulæ. Nepos 1. 7. 4.

PARIUS, a, um. Adj. [Πάριος] ut, Parius lapis. Plin. 36. 17. & 18. & 22. i.e. Parium marmor, Candidum, quod omnium optimum erat. Virg. 1. Æn. 597. Idem 3. Georg. 34.
Stabunt & Parii lapides, ſpirantia ſigna. Ubi Serv. In templo Cæſaris majorum ſtatuas ejus dicit ſe eſſe poſiturum, quas commendat & a pretioſo marmore, & ab arte.
Marmor Parium. Hor. 1. Carm. 19. 6. conf. Petron. cap. 126.
Juga Paria. Ovid. 1. Amor. 7. 52.

PARŌTIS, ĭdis. f. [παρωτίς] Apoſtema eſt circa aurem. Plin. lib. 20. cap. 1. Parotidas, & panos ſanat. Græci παρὰ, ad; & ὦτα, aures dicunt. conf. Celſ. 5. 18. 18. & Macer. 1. 30.

PAROXYSMUS, i. m. [παροξυσμός] Stimulatio, concitatio, exacerbatio, παροξύνειν enim eſt incitare. Hoc nomine Græci medici appellant Acceſſum febris, hoc eſt exaſperationem, quæ ſtatis temporibus fieri conſuevit, de quo multa Galen.

PARRA, æ. f. Genus avis inauſpicatæ. Hor. 3. Carm. 27. 1.
Impios parræ recinentis omen
Ducat. Sic Prudent. Symmach. 2. 570.
Cur Cremeræ campis cornice vel oſcine parra
Nemo deûm monuit perituros Marte ſiniſtro
Ter centum Fabios? Hoc eſt ſuperſtitioſa veterum opinione, ut in oſcinibus augurii ſit ideo infauſti, quod ejus avis ſint injucundiſſimi cantus. Ejus autem inſuavitatem & prope diritatem ſatis indicarit verſus iſte Paulini ad Auſon. epiſt. 2. v. 36.
Si confers fulicas cygnis, & aëdona parræ. Turneb. Adverſ. 9. 29.
Parra ſecunda auſpicia, non cantu, ſed loco facit. Plaut. Aſin. 2. 1. 13.
Picus & cornix eſt ab læva, corvus, parra ab dextra,
Conſuadent.

PARRHASIA, [Παῤῥασία] Regio in Peloponneſo, dicta Arcadia, Lycaonis patria. Unde Parrhaſius mos, Virgil. 8. Æn. 344.
Parrhaſio dictum Panos de more Lycei. In ea mons eſt Lyceus, in quo bicornis Fauni templum fuerat, a quo Lycea ludicra illi ſacrata, nobis Lupercalia dicta. Unde Ovid. lib. 2. Faſt. 423.
Quid vetat Arcadico dictos a monte Lupercos?
Faunus in Arcadia templa Lyceus habet.

PARRHASIUS, a, um. Adj. [Παῤῥάσιος] ut, Antra Parrhaſia. Stat. 11. Theb. 178.
Axis Parrhaſius, A ſidere Urſæ Parrhaſidos. Sen. OEth. 1281.

Coloni Parrhasii. Claud. de Bell. Get. 191.
Dea Parrhasia, Carmenta. Ovid. 1. Fast. 618.
More Parrhasio, i. e. Arcadico. Virg. 8. Æn. 344.
Nives Parrhasiæ. Ovid. 2. Fast. 278.

PARRHĂSIS, ĭdis. f. [Παῤῥασὶς] patronym. Sic dicitur Callisto. Ovid. 2. Met. 450. Parrhasis erubuit.
Parrhasis Helice. Lucan. 2. 237.
Stellæ Parrhasides. Ovid. 4. Fast. 577.
Ursa Parrhasis. Ovid. 18. Epist. 152.

PARRHASIADES, ob immodicam procacitatem dictus est Demochares: sicut ob morum ferocitatem Demosthenem Argen serpentis nomine vocitarunt. Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 11. Al. Parrhesiastes, παῤῥησιαστής. V. Senec. de Ira 3. 23.

PARRHASIUS, Nomen viri, V. PARASIUS.

PARRICIDA, & PARRICIDIUM. V. PARICIDA, & PARICIDIUM.

PARS, partis. f. [μέρος, μοῖρα, ἀπόδασμος] Portio. Partes autem dicuntur in quas dividitur totum. Quidam Partem a Pari dictam existimant: quod partes simul junctæ, pares, hoc est æquales sint toti. Alii a Pario, sive Partu: quod pars a toto deducta, & quasi parta sit. Alii a Parum: quod pars, parum quiddam sit respectu totius. Ter. in prol. Adelph. 23.

> Senes qui primi venient, hi partem aperient,
> In agendo partem ostendent. Idem Heaut. 4. 5. 50.
> Omnes te in lauta, & bene acta parte putant. Al. Aucta. Aucta re legit Bentl. q. V.

Omnes omnium gentium partes tribus triumphis devinxit. Cic. in Pison 29. De Pompejo.
Mundi partes. Lucret. lib. 5. 478.
Philosophiæ pars. Cic. 1. Acad. 45. Carneades nullius philosophiæ partis ignarus. h. e. Omnem totius philosophiæ cognitionem habens.
Sensus partem si ullam habes, hæc te lacerat, hæc cruentat oratio. Cic. 2. Philip. 86.
Spectatorum pars, Hominum pars: pro Incerto quodam numero. Plaut. Trucul. 1. 2. 12. Idem Trin. 1. 1. 12.
Terrarum pars. Plin. lib. 13. cap. 4.
Vitæ partes. Cic. pro Font. 30. In omnibus vitæ partibus moderatum ac temperantem, plenum pudoris, plenum officii, plenum religionis, videtis positum in vestra fide ac potestate.
Æqua pars amoris. Ter. Eun. 1. 2. 12.
Centesima. V. CENTUM.
Coæqua. V. COÆQUUS.
Confirmans. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Exigua pars montis. Virg. 10. Æn. 128.
Exigua pars temporis. Lucret. lib. 3. 400.
Exiguissima pars restat de turba fratrum. Ovid. 14. Epist. 115.
Immensa. Senec. Hippol. 10.
Incultæ partes mundi. V. INCOLO.
Magna pars Arabiæ. V. MAGNUS.
Melior pars diei. V. Melior in BONUS.
Perexigua. V. PEREXIGUUS.
Quarta pars diei præterita. Hor. 1. Serm. 9. 35.
Ultima pars vitæ. Virg. 4. Ecl. 53.
Ultima pars lucis mensæ est data. Ovid. 7. Met. 662.
Addere partes illæsas vitiatis. V. ADDO.
Adimere partem, & Dare partem, contraria. Cic. 7. Verr. 84. Quibus illi urbis suæ partem ademerunt, iis tu nostri imperii partem dedisti.
Rerum pars altera adempta est. Virg. 9. Æn. 131.
Amplectitur plures partes genus. Cic. 1. de Invent. 32.
Conducere partes in unum. Lucret. lib. 1. 398.
Constituere partes. Quintil. lib. 3. cap. 9.
Constituere partes causæ singulas in suis digitis. V. CONSTITUO.
Contexere partes. Quintil. in procem. lib. 4.
Desertam partem oratoriæ artis occupaverunt. Quintil. in procem. lib. 1. p. 9. Burm.
Dilata pars laborum. Ovid. 3. Met. 174.
Dispergi ad minutas partes. Lucret. lib. 4. 893.
Distribuere partibus aliqua. Cic. 1. de Orat. 109. Hæc ab hominibus callidis & peritis animadversa ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt.
Facere partes. Cic. 2. de Orat. 366. Quis Antonio permisit, inquit, ut & partes faceret, & utram vellet, prior ipse sumeret? h. e. In partes divideret disputationem.
Ingredi partem. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Occupare partem. Quintil. in procem. lib. 1. V. supra Desertam partem &c.
Relinquere idoneam aliquam partem. Auctor ad Herenn. lib. 2. 33. Hoc quoque vitandum est in expositione, ne quando, quum omnia collegisse videamur, aliquam idoneam partem reliquerimus.
Requiescere nullam partem noctis. Cic. pro Rosc. Amer. 97.
Revulsa pars e monte. Ovid. 13. Met. 882.
Sumere partem Falerni. Hor. 1. Carm. 27. 10.
Vocari in partem curarum. Tacit. 1. Ann. 11.
Pars, triplicatum. Martial. 8. 47.

> Pars maxillarum tonsa est tibi, pars tibi rasa est,
> Pars vulsa est: unum quis putet esse caput? Duplicatum V. a pr.

Pars magna, quod & Bona pars dicitur: h. e. Multi. Plaut. Mostel. 1. 2. 34. Magna pars moram hanc sibi induxerunt, donec, &c.
Magna pars vestrûm. Ter. in prol. Heaut. 9.
Morbi magnam deponere partem. Hor. 1. Epist. 1. 35.
Magnam partem habere in re aliqua. Virg. 6. Æn. 31.
Magnam, Majorem, vel Maximam partem, pro Magna &c. ex parte. Cæs. 4. Bell. Gall. 1. de Suevis, Neque multum frumento, sed maximam partem lacte atque pecore vivunt. Lucret. lib. 3. 64.

> — hæc vulnera vitæ
> Non minimam partem mortis formidine aluntur. Cic. in Orat. 189.

Senarios vero, & Hipponacteos effugere vix possumus: magnam enim partem ex Iambis nostra constat oratio.
Magna quorum pars fui. Virg. 2. Æn. 6.
Pars major. Cic. 1. Off. 118. Alii multitudinis judicio feruntur, quæque majori parti pulcherrima videntur, ea maxime exoptant.
Majorem partem ævi conterere somno. Lucret. lib. 3. 1060.
Diei majorem partem alicubi sedere. Cic. 6. Verr. 54.
Vigilare majorem partem noctis. Cic. 1. de Divin. 59.
Majorem partem populi suffragiis privavit. Cic. 2. de Lege Agrar. 17.
Maxima pars hominum. Hor. 2. Serm. 3. 6.
Multa pars mei. Hor. 3. Carm. 30. 6.
Pars multa, pro Plerique. Hor. 2. Serm. 7. 7.
Bona pars, Magna. Hor. de Arte Poet. 297.
Bona pars hominum. Hor. 1. Serm. 1. 61.
Bonam partem sermonis in aliquam diem differe. Cic. 2. de Orat.
Ex magna parte, pro Plerumque. Plin. lib. 8. cap. 54. de simiis.
Ex magna parte. Quintil. lib. 10. cap. 1. Ex magna parte Ciceronem, quantus est fecit.
Assentiri alicui magna ex patre. Cic. 7. Att. 3.
Omnino aut magna ex parte liberari. Cic. 1. Tusc. 1.
Multo maxima ex parte liberæ religione domus. Cic. de Arusp. Resp. 11.
Maxima parte. V. MAGNUS.
Parte, ablativus: pro Partim. Plaut. Rud. 1. 3. 10.

> Sed id si parte curavi, ut caverem:
> Tum hoc mihi indecore, inique, immodeste
> Datis dii. Emendati codd. habent, Sed id si parate curavi.

Dimidia parte. Suet. Jul. 41. 2. & 5. Idem Domit. 7. 6.
Parte, geminatum. Plin. lib. 37. cap. 11. Melichloron est geminus: parte flavus, parte melleus. conf. a pr.
Parti, ablativus, quo sæpe utitur Lucret. ut lib. 3. 577.

> Ut sensus alios in parti quemque sua scit
> Dissolvi, &c. De anima. i. e. In parte. Lambin.

Duabus partibus amplius. Cic. 5. Verr. 49. Quid si duabus partibus doceo te amplius frumenti abstulisse, quam Populo Rom. misisse? i. e. Duas tertias abstulisse.
Partibus, pro In partibus. Paterc. 2. 38. 1. Ut quæ facilius, quam partibus, simul universa conspici possint. Idem 2. 38. 4. Inde varie possessa & sæpe amissa partibus, ductu Augusti facta stipendiaria. De Hispania [i. e. Per partes.
Partibus, & paulatim. Columel. lib. 2. cap. 3. Non multum, nec universum cibum, sed partibus & paulatim præbere convenit.
Multis partibus major. V. MULTUS.
Multis partibus plures, i. e. Multo plures. Cic. 1. Fam. 2. Perspiciebant enim in Hortensii sententiam multis partibus plures ituros. Idem 8. Fam. 9. Turpe tibi erit Patiscum Curioni decem pantheras misisse, te non multis partibus plures: i. e. Multo plures. Sic Cæs. Quoniam numero multis partibus esset inferior. i. e. Multo inferior. Et Cic. 3. de Finib. 36. Quis est enim, aut quis unquam fuit, aut avaritia tam ardenti, aut tam effrenatis cupiditatibus, ut eandem illam rem, quam adipisci scelere quovis velit, non multis partibus malit ad sese, etiam omni impunitate proposita, sine facinore, quam illo modo pervenire? i. e. Multo malit. Paul. Manutius.
Ne minima quidem parte. V. Minor, in PARVUS.
Plus justa parte. Virg. 1. Georg. 35.
Plus media parte. Ovid. 3. Met. 43.
Prope pars, i. e. Bona vel major pars. Cic. pro Muren. 42. Sullana gratificatio reprehensa, multi viri fortes, & prope pars civitatis offensa est.
Ex parte. Quintil. lib. 6. cap. 4. Pisces ex parte adusti & versati. V. supra.
Dimidia ex parte sacerdotes non habebit Romanus populus. Cic. pro Domo, 38.
Gaudere ex parte. Cic. 3. Q. frat. 1. Quod tibi mea permissio mansionis tuæ grata est, id ego summo meo dolore & desiderio, tamen ex parte gaudeo.
Ex altera parte. Cic. 3. Verr. 76. Grandis natu parens adductus ad supplicium, ex altera parte filius.
In parte, pro Partim. Quintil. lib. 5. cap. 7. Patronorum in parte expeditior, in parte difficilior interrogatio est.
In hac parte, In parte causæ, vel laboris. V. IN præp.
In partem, & In partem dimidiam. V. IN præp.
In utramque partem magna est vis in fortuna vel ad secundas res, vel ad adversas. Cic. 2. Off. 19.
Neutram in partem sine hominum opibus & studiis hæc effici possunt. Cic. 2. Off. 19.
Nullam in partem. V. NULLUS.
Nullam in partem tua interest. Cic. 13. Fam. 1. Sed id quod mea intelliges, tua nullam in partem interesse; ita mihi des, &c.
In omnibus partibus argumentationes adversariorum tentare. Auctor ad Herenn. lib. 2.
In partem aliquos vocare. Cic. pro Cæcin. 12. M. Fulcinius adolescens mortuus est: hæredem P. Cæsennium fecit: uxori grande pondus argenti, matrique partem bonorum majorem legavit. Itaque in partem mulieres vocatæ sunt.
In hac parte, vide an Cic. utatur. In hoc sumus sapientes, quod &c. Cic. Exponitur, In hac parte. Vide IN. Plin. Quantum in hac parte multo nocentiores, quam feræ, sumus? V. IN. H. St. Ex lib. 10. cap. 63. H. N. Puto delendum Multo.
Pars de. Ter. Heaut. 4. 1. 35.

> Si moreretur, ne expers partis esset de nostris bonis.

Pars, in corpore. Cels. lib. 2. cap. 11. Usus autem cucurbitulæ præcipuus est, ubi non in toto corpore, sed in parte aliqua vitium est, quam exhauriri ad confirmandam valetudinem satis est.
Evocatur inflammatio in in partes, quæ conjunctæ sunt. Cels. lib. 7. cap. 7. de Ægil.
Mutilatis partibus trunca membra. Ovid. in Ibin, 547.
Genitales partes corporis. Lucret. lib. 4. 1038.
Obscænæ partes. Ovid. 2. de Arte Am. 584.
Tegendas partes velare. Ovid. 3. Met. 479.
Pro parte, Pro viribus. Ovid. 4. Fast. 301. V. Pars pro Officio infra.
Pro virili parte. Sallust. de Republ. ordin. extr. A me quidem pro virili parte dictum & adjutum fuerit.
Pro sua quisque parte, i. e. Pro virili. Cic. 15. Fam. 15. Versor autem in gemitu Italiæ, & in Urbis miserrimis querelis, quibus aliquid opis fortasse ego pro mea, tu pro tua, pro sua quisque parte ferre potuisset, si auctor adfuisset. Idem 6. Verr. 81. Præcipue quod in his artibus pro mea parte versor, quarum ille princeps fuit.
Pro sua parte ut ita fieret adjuvare. Cic. 3. Fam. 10.

Pars,

Pars, pro Initio eleganter fumitur. Celf. 4. 14. Parfque fanitatis eft, vomitum effe fuppreffum. Sic Virg. 7. Æn. 266.
Pars mihi pacis erit. Et Cic. 11. Philip. 3. Mors in beneficii partem numeretur. Budæus.
Pars cum verbo plurali diftributioni infervit, & fignificat Aliqui vel alii. Tacit. 5. Hift. 11. 3. Pofcebant pericula pars virtute, multi ferocia. Ibid. 4. 23. 5. Alii præliabantur, pars intus occulti muros fubruebant. conf. Idem 1. Ann. 24. 2. Et 3. 1. 3. Virg. 1. Æn. 216.
Pars in frufta fecant &c. Litore ahena locant alii conf. ALIUS.
Pars, pro Partim. Suet. Vefp. cap. 8. Milites, pars victoriæ fiducia, pars ignominiæ dolore, ad omnem lætitiam audaciamque proceffferant. Budæus. Plura fupra exempla V. Poteft tamen & Alii exponi.
Virgo comitum pars una mearum. Ovid. 2. Met. 416.
Pars, pro Uxore. Plaut. Men. 3. 2. 14.
Satur nunc loquitur de me, & de parti mea. [Immo Parte prandii, &c.
Eft aliqua mea pars virilis, quod ejus civitatis fum, quam ille amplam, &c. Cic. 6. Verr. 81.
In parte aliqua hærere apud aliquem. Ter. Eun. 5. 9. 25.
Dignitatis & libertatis partem nullam in pofterum fibi relinquere. Cic. 1. Fam. 9.
Pars, Latus, regio, de loco. ut Averfa pars. V. AVERTO.
Inferior. Lucret. lib. 5. 289.
Intima parte urbis. V. INTRA.
Læva. Ovid. 8. Met. 220.
Siniftra in parte murorum. Virg. 9. Æn. 468.
Findit in ambas partes fe via. Virg. 6. Æn. 540.
Immiffi ignes diverfis partibus. Virg. 12. Æn. 521.
A parte omni timetur. Ovid. 10. Met. 374.
Ab aliqua parte argumentationes adverfariorum labefactare. Auctor ad Heren. lib. 2.
Ab Orientis partibus virtutis tuæ lumen, ut eluceat opto. Cic. 12. Fam. 5.
A meridianis partibus. Plin. lib. 7. cap. 50. ad finem, Qua in re obfervatum, a meridianis partibus ad occafum folis peftilentiam femper ire.
Vetant hoc alicubi venti: ut in Africa, & in Narbonenfis provinciæ partibus. Plin. lib. 14. cap. 1.
De parte finiftra. V. DE.
Fulminat de parte Boreæ. Virg. 1. Georg. 370.
Tenuit partes illas, pro Per illam regionem iter habuit. Cic. 3. Att. 2. Intelligam ex eo loco fi iter haberem, poffe me Brundufium referre: fine te autem non effe nobis illas partes tenendas propter Antronium.
Celeberrimæ & maximæ partes urbis, pro Maxima parte habitantium. Cic. pro Domo, 146. Urbis celeberrimæ & maximæ partes adverfum illud non monumentum, fed vulnus patriæ, contuentur.
Celeberrima pars Romæ. Stat. 1. Silv. 2. 232.
Hinc, & parte alia. Virg. 8. Æn. 683.
Hinc Auguftus agens Italos in prælia Cæfar. Et paulo poft,
Parte alia ventis, & dis Agrippa fecundis
Arduus, agmen agens.
Ex altera parte graviter, ex altera acute extrema fonant. Cic. in Somn. Scip. 11. De motu cæli.
Ex utraque parte fubniti alicui rei. Cic. in Somn. Scip. 15. E quibus duos maxime inter fe diverfos, & cæli verticibus ipfis ex utraque parte fubnixos, obriguiffe pruina vides. De cingulis cæli.
Ex omni parte diligentiffime aliquid confiderare. Cic. 2. de Divin. 32.
Oftendit fe ex omnibus partibus amor tuus in his litteris. Cic. 5. Fam. 15.
Ire aliam in partem. Lucret. lib. 4. 448.
Abundare in omnem partem. V. ABUNDO.
In utramque partem. V. IN præp.
Neutram in partem. V. NEUTER.
In eam partem moveri. Cic. 4. in Catil. 3. Moveor his rebus omnibus, fed in eam partem, ut falvi fint vobifcum omnes.
Peccare in eam partem, quæ cautior eft. Cic. pro Rofc. Amer. 56.
Facere verba in aliquam partem. Cic. 8. Att. Quod plura in eam partem verba fecerim, poteft fieri, quod fit in multis quæftionibus, ut res verbofior hæc fuerit, illa verior.
Diftrahuntur in contrarias partes impotentium cupiditates. Cic. 5. Tufc. 60.
In contrarias partes omnium rerum facultas ex iifdem locis fuppeditatur. Cic. 2. de Orat. 215.
In contrarias partes fluxerunt flumina. Cic. 1. de Divin. 78.
Varias in partes rapere animum. Virg. 4. Æn. 286.
In omnes partes verfabat animum. Virg. 4. Æn. 630.
In omnes partes: pro Omnibus modis. Cic. 11. Att. Brundufii jacere, in omnes partes eft moleftum.
In omnes partes ufus vitæ præceptis confirmari poteft. Cic. 1. Off. 7.
In omnes partes aliquem defendere. Cic. 5. Fam. 10.
In omnes partes multos fallere. Cic. pro Sext. 51.
In omnes partes aliquid valere. Cic. 4. Fam. 10. Sed, quum leviora non multo effent quæ audirentur, quam quæ viderentur: fufpicarer autem multum intereffe rei familiaris tuæ, te quamprimum venire, idque in omnes partes valeret: putavi ea de re te effe admonendum.
In optimam partem accipere, i. e. Boni confulere, & bene interpretari. Cic. 10. Att. 3. Cæfar mihi ignofcit per litteras, quod non venerim: fefeque in optimam partem id accipere dicit.
Cognofci in partem optimam. V. COGNOSCO.
Pejorem in partem verfa & mutata funt omnia. Cic. pro Rofc. Amer.
Pejorem in partem liquitur ætas. Lucret. lib. 2. 1131.
Mitiorem in partem interpretari. V. MITIS.
In deteriores partes retro cedere. Lucret. lib. 2. 507.
Pertinet etiam hoc vocabulum ad menfas. Nam quæ de cibis apponebantur convivis, vel ex cœna ad amicos mittebantur, vocabantur Partes. Suet. Calig. cap. 18. Qua epulatione equiti Romano, contra fe hilarius avidiufque vefcenti, partes fuas mifit. Idem Domit. cap. 11. Securum hilaremque dimifit, partibus etiam de cœna dignatus eft.
Hujus vocabuli vis interdum in aliis latet. ut, Summas amphoras operit auro & argento. Nepos 23. 9. 3. i. e. Summas amphorarum partes. Reliquum oppidum relinquunt. Idem 2. 2. 8. i. e. Reliquam oppidi partem. Quis eft quem video in ultima platea? Ter. Phorm. 1. 4. 38. i. e. In ultima parte plateæ.

Partes in Dialogo dicuntur perfonæ loquentis in Comœdia Actoris. Terent. in prol. Phorm. 28.
Quia primas partes qui aget, is erit Phormio. Cic. 13. Att. 19. de tribus de Oratore libris fuis, Puero me hic fermo inducitur, ut nullæ effe poffent partes meæ.
Primarum, fecundarum, tertiarum partium actores in fcæna. Cic. 1. Verr. 48. Ut in actoribus Græcis fieri videmus, fæpe illum, qui eft fecundarum aut tertiarum partium, quum poffit aliquanto clarius dicere, quam ipfe primarum, multum fummittere, ut ille princeps quam maxime excellat. ubi Pedianus, Comœdia, inquit, quinque actus habet, hoc eft quinquies ducitur in fcænam. Eft ergo perfona primarum partium, quæ fæpius actu regreditur; fecundarum & tertiarum, quæ minus minufque procedunt. Terentius in Phormione,
Quia primas partes qui aget is erit Phormio. Hæc Pedian. Budæus. [Donat. ad d. l. Terent. e Prol v. 28 Primas, nunc Maximas: ad actorem enim retulit. Nempe quia Primæ & Secundæ partes etiam alio refpectu dicuntur. Scholiaftes Horatii ad loc. fequent. Primæ partes funt Dictatoris, fecundæ mimi, qui refert dicta prioris. Aliter tamen Acro & Porphyr. quos conf.
Secundas partes tractat mimus. Hor. 1. Epift. 18. 14.
Primarum partium fervus in Comœdia. Cic. pro Flacc. 65.
Priores partes habere apud amicam. Ter. Eun. 1. 2. 71.
Habere magnas partes publicanorum. Cic. pro Rabir. Poft. 4. Al. Publicorum.
Priores partes tribuere alicui in aliqua re. Cic. 3. Q. frat. 4. Tibi iftius generis in fcribendo priores partes tribuo, quam mihi. i. e. Pluris te facio.
Primas in dicendo partes alicui concedere. Cic. 1. Verr. 49.
Meæ partes funt, pro Meum officium. unde etiam Alicujus partes defiderare, h. e. Diligentiam, dicitur. Cic. 11. Fam. 14. extr. Si ita eft, omnia faciliora: fin aliter, magnum negotium, cujus exitum non extimefco: tuæ partes funt, Idem 7. Att. 25. Sin erit bellum, ut video fore, meæ partes non defiderabuntur.
Non funt meæ partes id facere. Cic. 3. Verr. 65. Munus illud fuum non effe: fe, cum fuæ partes effent hofpitum recipiendorum, tum &c. Id eft, Viciffitudo tangeret, inquit Afcon. q. V.
Officium & Partes. Hor. de Arte Poet. 314. [An Officia & partes? H St.
Partes & Patrocinium. Cic. 1. de Divin. 105. Quid de auguribus loquar? tuæ partes funt: tuum, inquam, aufpiciorum patrocinium debet effe.
Agere partes alicujus, Fungi alicujus munere & officio. Ter. Phorm. 5. 5. 9
Viciffim partes tuas acturus eft. A. quas? P. ut fugitet patrem.
Te fuam rogavit rurfum ut ageres, caufam ut pro fe diceres. Ubi Donatus, Partem iterum fubaudiamus: & eft ζεῦγμα a fuperiore. Ita Donatus. Videretur potius fic legendum, Ut ageres caufam: ut poft Diceres, fubaudiretur Caufam nam Caufam alicujus agere, & Pro aliquo caufam dicere, dicimus: Partem vero alicujus agere, fingulariter non dicitur, fed Partes agere. Ovid. 6. Faft. 70.
Blandior, & partes pæne rogantis ago. [Exempla tamen infra videbis.
Agere partes lenitatis & mifericordiæ. Cic. pro Muren. 6.
Conftantiæ, moderationis, temperantiæ pertes nobis a Natura datæ funt. Cic. 1. Off. 98. Subaudi Agendæ.
Defende partes tuas. Plaut. Milit. 3. 1. 213.
Dare partes alicui, & mittere in negotium Cic. pro Rabir. Poft 4. Nec interea locupletare amicos unquam fuos deftitit, mittere in negotium, dare partes, augere, fide fuftentare. [Poteft de Participatione lucri conceffa intelligi.
Depofcere partes. Cic. pro Rofc. Amer. 9.
Mea pars etfi nemini cedit, fac ut tua ceteros vincat. Cic. 1. Q. frat. 1. 34. Hic fingularis, pro plurali ponitur. Habes & alia hic exempla.
Duras fratris partes prædicas. Ter. Eun. 2. 3. 62. conf. mox Imponere.
Partem meam loquendi trado tibi. Plaut Afin. 3. 1. 14.
Eripere partes ab aliquo. Cic. in Vatin. 29. Erogarifne pecunias ex ærario tuis legibus: eripuerifne partes illo tempore cariffimas partim a Cæfare, partim a publicanis.
Excipit has partes ipfe Callicrates. Nepos 10. 8. 3.
Imponere partes alicui. V. IMPONO.
Imponere duriores partes alicui. Cic. 10. Att. 8.
Mandare partes alicui. Hor. de Arte Poet. 177. —ne forte feniles
Mandentur juveni partes, pueroque viriles.
Obtinere accufatoris partes. Cic pro Quint. 8.
Omittere fuas partes. Quintil lib. 1. cap. 1.
Peragere partes fuas. V. PERAGO.
Subire partes. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Sufcipere partes alicujus. Cic. 6. Verr. 9. Cur ego tuas partes fufcipio? cur tuum onus fuftineo?
Sufcipere officia & partes pro aliquo. Cic. in Vatin. 35.
Sufcipere officia & partes imperatoris. Cic. 3. Fam. 12.
Sumere fibi partes. Cic. Quas enim partes mihi ipfe fempferam, eas occuparit oratio tua.
Suftinere perfonam aliquam & partes. Cic. de Arufp. Refp 61. Atque ego hanc orationem, P. C. tam triftem, tam gravem non fufcepiffem, non inquam, nifi hanc perfonam, & has partes, honoribus populi Romani, veftris plurimis ornamentis mihi tributis, deberem & poffem fuftinere.
Suftinere petitoris partes. Paul. in l. 2. D. Ne quis eum qui in jus voc. vi eximat.
Tranfactæ partes. Cic. 2. de Orat. 15.
Tribuere aliquas partes alicui. Cic. 1. de Nat. Deor. 33. conf. fupra.
Dare populi ad partes aliquid. Cic. 2. de Lege Agrar. 19 Domitius, quod per cæremonias populi fieri non poterat, ratione affecutus eft, ut id quoad poffet, quoad fas effet, quoad liceret, populi ad partes daret.
Tutari partes alicujus. Hor. 2. Epift. 1. 171.
Parte utraque audita: In litibus dicitur. Plin. in Panegyr. Quo facilius, velut audita utraque parte, difpiceres, quid ftatuendum putares.
Noftræ parti timeo, quid hic refpondeat. Ter. Andr. 2. 5. 8
Pars adverfa, vel Diverfa. Quintil. lib. 4. cap. 1. Partis adverfæ patronus. Idem lib. 5. cap. 7. Turbantur enim, & a patronis diverfæ partis inducuntur in laqueum.
Pars, pro Factione. Cic. 2. Q. frat. 25. Damus operam, ne cujus animum offendamus, atque ut etiam ab iis ipfis, qui nos cum Cæfare non conjunctos

ctos dolent, diligamur: ab æquis vero, aut etiam a propenſis in hanc partem excolamur, & amemur. Idem 13. Fam. 30. Quod fuerim moderatior temperatiorque, quam in ea parte quiſquam: id me maxime feciſſe auctoritate Capitonis.

Frequentius tamen numero multitudinis, ut

Tanta lubido in partibus erat. Salluſt. Jugurth. 44.

Languentibus partium animis. Ammian. 14. 1.

Deſcendere in partes. Tacit. 15. Ann. 30.

Ducere aliquem in partes. Tacit. 15. Ann. 51.

Fovere partes. Tacit. 1. Hiſt. 8.

Habere aliquem in partibus, ſignificat Addictum aliquem habere faventemque. Tacit. 13. Ann. 2.

Stare a partibus alicujus. H. St. Pro partibus. Vellej. 2. 48.

Surgentes partes. Tacit. 3. Hiſt. 4.

Trahere aliquem in partes. Tacit. 4. Ann. 64.

Tranſgredi in partes. Tacit. 4. Hiſt. 39.

Tranſiere in partes. Tacit. 1. Hiſt. 70.

P A R T I M, Adv. [κατὰ μέρος, τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ] Ex parte, vel Pro parte: & fere in oratione geminatur. Cic. 2. Fam 8. Ut eos partim ſcelerum ſuorum, partim etiam ineptiarum pœniteret. Idem 4. Acad. 12. Itaque quum totum iter & navigationem conſumpſiſſet, partim in percontando a peritis, partim in rebus geſtis legendis, &c. Ibid. 134. Homuncio hic, qui multa putat præter virtutem homini partim cara eſſe, partim neceſſaria.

Partim ficta aperte, partim effutita temere. Cic. 2. de Divin. 113.

Partim deſeruerunt me amici, partim prodiderunt. Cic. 1. Q. Frat. 3.

Partim, quater repetitum. Cic. pro Cluent. 88. Partim ruinæ ſimiliora aut tempeſtati, quam judicio & diſceptationi fuiſſe, partim nihil contra Avitum valere, partim etiam pro hoc eſſe, partim, &c.

Partim, aliquando non geminatum. Cic. 4. Verr. 142. De quo homine auditum eſt unquam, quod tibi accidit, ut ejus in provincia ſtatuæ in locis publicis poſitæ, partim etiam in ædibus ſacris, per vim, per univerſam multitudinem dejicerentur. Lucret. 5. 838.

> Orba pedum partim, manuum viduata viciſſim. Idem lib. 6. 1258.
> Nec minimum partim ex agris ægroris in urbem
> Confluxit, &c.

Hic Partim ſemel eſt poſitum, quod uſitatum eſt bonis ſcriptoribus.

Partim fugiendas eſſe nimias amicitias Cic. de Amicit. 45. Subaudi Dicunt.

Partim noſtri, Pars noſtrorum. Plaut. Perſ. 3. 3. 29.

Partim hominum, inquit Gellius, venerunt, plerumque dicitur, quod ſignificat Pars hominum venit, id eſt quidam homines. Nam Partim hoc in loco adverbium eſt, neque in caſus inclinatur: ſicuti, Cum partim hominum dici poteſt, i. e. Cum quibuſdam hominibus, & quaſi cum quadam parte hominum. Cato in oratione de re Floria, ita ſcripſit, Ibi pro ſcorto fuit, in cubiculum ſubreptitavit e convivio: cum partim illorum jam ſæpe ad eundem modum erat. Imperitiores autem, Cum partim, legunt tanquam declinatum ſit quaſi vocabulum, non dictum quaſi adverbium. Sed Q. Claudius, XXI annal. inſolentius paulo hac figura eſt ita uſus, Eum enim cum partim copiis hominum adoleſcentium placentem ſibi. Hactenus Gellius lib. 10. cap. 13. Sic, Quorum partim invitiſſimi. Nep. 25. 7. 2. conf. Idem 14. 10. 2. cum Not. Ter. prol. Hec. 14.

> In his quas primum Cæcilii didici novas,
> Partim ſum earum exactus, partim vix ſteti.

Ubi Donatus. Partim ſum earum exactus: pro In aliis. Et ſimul ſplendida locutio eſt. Cic. 2. Off. 72. Eorum autem ipſorum partim ejuſmodi ſunt, ut ad univerſos cives pertineant, partim ut ſingulos attingant.

Partim, alii. Salluſt. Jugurth. cap. 44. Huic rogationi partim conſcii ſibi, alii ex partium invidia pericula metuentes. Idem Jugurth. 13. & 22. & 42. 44. 85. 94 Idem Catil. cap. 51. conf. A L I U S.

P A R T Ī L I S, e. Adj. dictio frequens Julio Firmico, & ceteris mathematicis. Partilis aſpectus, quum a ſtella ad ſtellam immorantur tot cæli partes, quot configuratione ipſam conſtituunt. Verbi gratia, quum aſcendente ab ortu prima arietis parte, ab occaſu præcipitat ſe in hemiſphærium inferius pars Libræ prima. Ammian. 14. 11. Generali potentia partilibus præſidens fatis. conf. Claud. Mamert. 1. 18 & Auguſtin. de Trin. 12. 9.

P A R T I L Ĭ T E R, Adv. cui opponitur Generaliter. Firmicus lib. 4. cap. 9. Nunc genera explicanda ſunt omnia, quæ veloci curſu ſuo perficit Luna, ut & partiliter, & generaliter cuncta videamur explicaſſe. Et cap. 10. Sed hæc tum facit, ſi partiliter in cardinibus fuerit collocatus. Si enim generaliter fuerit inventus, &c.

Partiliter, cui opponitur Platice. Firmicus lib. 4. cap. 10. Si vero in ſignis cardinum, non partiliter, ſed platice fuerint inventi, mediæ felicitatis incrementa decernunt. V. P L A T I C U S.

Partiliter, i. e. Per partes. Arnob. lib 6. adverſ. gent. Hoc eſt enim proprium deorum, complere omnia vi ſua, non partiliter uſpiam, ſed ubique eſſe totos.

Partiliter poſſidet. Auguſtin. de Trin. 12. 9.

P A R T I A R I U S, a, um. Adj. Ex æqua parte cum altero communicatus. Apul. Met. 4. p. 156. Elmenh. Cum mortali puella partiario majeſtatis honore tractor. Idem 8. p, 213. Domi promiſcui operis partiarios agebant concubitus.

Pecora partiaria, Quorum fetus inter dominum & paſtorem dividuntur. l. ſi paſcend. C. de Pactis.

P A R T I A R I U S, i. m. Colonus, ſive alius, quis cum quo aliquid commune habemus, & partimur. Cato R. R. cap. 19. Calcem partiario coquendam qui dant, calcarius perficit & coquit. Et cap. 136. Redemptorem partiarium dicit eum, quem paulo ante dixit colonum partiarium. Sic, Partiarii erroris Judæi, i. e. Participes. Tertull. adv. Marc. 3. 16.

P A R T I A R I O, Adv. Apul. Met. 9. p. 229. Elmenh. Cum uxore partiario tractare. Cato R. R. cap. 16. Calcem partiario locare. [Sed hic nomen eſt. V. præced. dict.

P A R T Ĭ C Ŭ L A, æ. f. dimin. [μερὶς, μόριον, τμῆμα] Cic. 4. Acad. 118. Anaxagoras materiam infinitam, ſed ex ea particulas ſimiles inter ſe minutas, eas primum confuſas, poſtea in ordinem adductas mente divina.

Copia particularum. Lucret. lib. 4. 777.

Arenæ particulam dare oſſibus & capiti inhumato. Hor. 1. Carm. 28. 25.

Auræ divinæ particula. Hor. 2. Serm. 2. 79.

Particula minima malorum. Juven. 13. Sat. 14.

Juſtitiæ particula. Cic. 2. Off. 40. Cujus tanta vis eſt, ut ne illi quidem qui maleficio & ſcelere paſcuntur, poſſint ſine ulla particula juſtitiæ vivere.

Perfecti quædam particula. Cic. 2. de Nat. Deor. 37. Ipſe autem homo ortus eſt ad mundum contemplandum, & imitandum, nullo modo perfectus, ſed eſt quædam particula perfecti.

Venti particulam ſentire. Lucret. lib. 4. 262.

Minutæ rerum. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Tenuiſſimæ. Cic. 2. de Orat. 162.

Facere particulas. Quintil. lib. 4. cap. 5.

Defecta. Hor. 1. Carm. 16. 14.

Apud Grammaticos Particulæ ſunt, Minores voculæ indeclinabiles, quæ compoſitioni aut conſtructioni inſerviunt. V. Gell. 5. 9.

P A R T I C U L Ā R I S, e. Adj. ut, Propoſitio particularis, &c. apud Dialecticos. Quintil. Trib. Marc. 3. p. 78. Burm. Particularis iniquitas gravi eſt animadverſione ferienda.

P A R T I C U L A R Ĭ T E R, Adv. cui opponitur Generaliter. Firmic. lib. 5. cap. 1. ad fin. Quia igitur generaliter diximus, quid cæli cardines ſignificent, nunc magis particulariter, quid horoſcopus in ſtellarum finibus conſtitutus faciat, explicemus. conf. Auguſtin. Retract. 1. 5. extr.

P A R T I C U L Ā T I M, Adv. [κατὰ μόριον] Membratim, per partes. Plin. lib. 6. cap. 15. Particulatimque confectæ, in genera cybiorum diſpartiuntur.

Particulatim, pro Separatim, & quod vulgo dicimus Particulariter. Senec. Epiſt. 68. Vota quædam aperta & profeſſa ſunt, quæ particulatim fiunt. Idem Epiſt. 24.

Summatim & Particulatim, contraria. Auctor ad Herenn. lib. 1. 14. Rem breviter narrare poterimus, ſi inde incipiemus narrare, unde neceſſe erit, & ſi non initio repetere volemus, & ſi ſummatim, non particulatim narrabimus, &c. conf. Columel. 7. 5. Lucret. 3. 549. Varr. de L. L. 4. 3. Et plures quos citat Borrich. Cogit. p. 188.

P A R T I C U L Ā T I O, ōnis. f. quaſi a v. Particulare. ut, Quarta particulatio. Mart. Capell. lib. 9. p. 322.

P A R T I C U L O, ōnis. m. Cohæres, ſic dictus quod partem patrimonii ſumat. Pompon. apud Non. 1. 71. Particulones producam tibi.

Eſt & proprium viri nomen apud Phædr. 5. 1. 10. & 5. 6. 43.

P A R T Ĭ C E P S, ĭpis. com. [μέτοχος, κοινωνὸς, ἔμμοιρος, μερίτης] Qui partem capit. Ter. Heaut. 1. 1. 98.

> Niſi ubi ille huc ſalvos redierit meus particeps.

i. e. Filius, qui bonis meis mecum ex æquo debebat frui.

Particeps & Expers, contraria. Cic. 2. de Finib. 38. Nec illa de ſummo bono ratio aut voluptatis, non dolendive particeps, aut honeſtatis expers probabitur.

Particeps & Socius & Adjutor. Cic. 9. Att. 12. Hujus belli ego particeps, & ſocius & adjutor eſſe cogor.

Amoris veſtri particeps. Catull. 53. 22.

Artis participem eſſe, & Carere arte, contraria. Cic. 1. de Divin. 34. Iis aſſentior, qui duo genera divinationum eſſe dixerunt: unum quod particeps eſſet artis: alterum quod arte careret.

Conjurationis particeps, Conſcius. Cic. 3. in Catil.

Connubii particeps Juno. i. e. Conjux Jovis. Cic. Anteq. iret in exſil. 24.

Conſiliorum particeps. Cic. 1. Att. 18. pr. Qui mihi & in publica re ſocius, & in privatis omnibus conſcius, & omnium meorum ſermonum & conſiliorum particeps eſſe ſoles.

Fortunarum omnium ſocius & particeps. Cic. pro Font. 37.

Hæreditatis diripiendæ particeps. Cic. 6. Verr.

Iræ participes dii. Ovid. 3. Triſt. 2 28.

Laudis ejuſdem particeps. Cic. pro Arch. 24.

Leti particeps animus. Lucret. lib. 3. 463.

Mentis & rationis particeps pars animi. Cic. 1. de Divin. 60.

Omnes omnium participes virtutes ſunt. Cic. 5. de Fin. 97.

Operum participes. Ovid. 3. Met. 147.

Periculorum particeps. Curtius 7. pr.

Pudoris particeps ac verecundiæ homo. Cic. 4. de Fin.

Rationis compos & particeps animus. Cic. de Univerſ. 24.

Sententiæ atque opinionis meæ quoniam voluiſtis eſſe participes, nihil occultabo. Cic. 1. de Orat. 172.

Studii participem habere. Ovid. 2. de Pont. 5. 42.

Vitii particeps. Cic. 3. de Legib. 32. Quum omni vitio carere lex jubeat, ne veniet quidem in eum ordinem unquam vitii particeps.

Particeps alicui alicujus rei. Curt. lib. 6. 7. 6. Tum Dymnus aperit in tertium diem inſidias regi comparatas, ſeque ejus conſilii fortibus viris & illuſtribus eſſe participem.

Particeps alicui in, &c. Quintil. Declam. 3. Mater prædura, & in pleriſque ruris operibus marito particeps.

Particeps regno v[illegible]. Sen. Herc. fur. v. 369.

Facere participem aliquem rei alicujus, eſt Cum eo communicare quicquid eſt. Ter. Heaut. 3. 1. 19.

> Cujus maxime te fieri participem cupis.

Feci continuo omnes participes meæ voluptatis. Cic. 10. Fam. 12.

Habere participem. Cæſ. 3. Bell. Civil. cap. 60.

P A R T Ĭ C Ĭ P O, [μετέχω, κοινωνέω, μεταλαμβάνω, συμμεταλαμβάνω] āre. Participem facere & fieri. Plaut. Perſ. 5. 1. 5.

> Nunc ob eam rem inter meos participes prædam dividam, & participabo.

Conſilii ſui participare aliquem. Communicare cum aliquo conſilium. Plaut. Ciſt. 1. 3. 17.

> Paternum ſervum ſui participat conſilii.

Helleniſmum hic eſſe Voſſius notat in Ariſtarcho 5. 33.

Participare aliquem ſermone de. Plaut. Milit. 2. 2. 108.

Aliquem prandio participare. Apul. lib. 9. Met. p. 232. & 1. p. 104. Elmenh.

Participare & Communicare. Cic. 1. de Legib. 33. Sequitur ad participandum alium ab alio, communicandumque inter omnes, juſtos natura eſſe factos.

Participare cum. Liv. 3. 12. L. Lucretius C O S. anni prioris, recenti gloria nitens, ſuas laudes participare cum Cæſone, memorare pugnas, referre egregia facinora, &c.

Menſam nobiſcum ſecura participat, Accumbit menſæ. Apul. Met. 9. p. 228. Elmenh.

Venationem ſemper cum amicis participavit. Spartian. Adrian. cap. 26.

Imperium cum aliquo participare. Idem Sever. cap. 5. & Treb. Poll. Gallien. cap. 7.

Pestem participare, Pestis fieri participem. Cic. 2. Tusc. 39.
— qui alteri exitium parat,
Eum scire oportet, sibi paratam pestem, ut participet parem. Ex poeta. Sic
Participare voluptatem. Gell. lib. 15. cap. 2.
Participare lucrum aut damnum alicujus. Pomponius in l. Si igitur. D. Pro socio, Æquum est enim, ut cujus participaverit lucrum, participet & damnum.
Participentur, voce passiva dixit Lucret. lib. 3. 692.
Namque ita connexa'st per venas, viscera, nervos,
Ossaque, uti dentes quoque sensu participentur. i. e. Sensus participes sint. Lambinus.

PARTICIPĀTUS, a, um. Partic. Treb. Poll. Gallien. cap. 12. Imperio participato. Justin. 34. 2. 8. Regno cum fratre participato. Papinianus in l. Mater. §. In eum. D. Si quis omis. cau. testa. &c. Si fraudis consilio cum hæredibus scriptis participato, legitimam hæreditatem solus possideat.

PARTICIPATIO, ōnis. f. Spartian. in Julian. cap. 6. Participatio imperii. Augustin. Octing. Quæst. 24. Boni immutabilis participatio. Varr. de Philos. in fragm. p. 172. Assumere socium ad participationem boni.

PARTICIPATUS, ûs. m. Idem. Capitol. in Vero cap. 3. Participatu imperatoriæ potestatis indulto. Et Absolute. Spartian. Sever. cap. 8. Cum Severum ad participatum vocaret. Idem in Opil. Macr. cap. 5. In participatum adscifcere. Quibus locis subauditur Imperii, vel simile quid.

PARTICIPATRIX, īcis. f. Vet. interpr. Iren. 5.

PARTICIPĀLIS, e. Adj. Leg. un. pr. Dig. de Off. præf. Prætor, Adsociati participales curæ. Varro de L. L. 9. 2. extr. ait Verba, quæ declinantur cum temporibus & casibus, vocari a multis participalia. [Nisi Participialia reliquit. Nam & Participiorum sæpe meminit. V. mox.

PARTICIPIUM, i. n. [μετοχὴ] Vox ficta a Grammaticis, qua partem orationis significant, quæ partem capit a nomine, partem a verbo. De hac vide Priscianum, Varr. de L. L. 7. 32. Et 8. 63. Quintil. 1. 4. 8. & 9. & alios abunde tractantes. Quintil. lib. 9. cap. 3. Utimur & verbo pro participio: ut,
— magnum dat ferre talentum. tanquam Ferendum. Et participio pro verbo: ut, Volo datum.

PARTICIPIĀLIS, e. Adj. Quintil. lib. 1. cap. 4. De verbis & verborum appellationibus: Nam ut noctu & diu, ita & dictu & factu. Sunt enim hæc quoque verba participialia quidem, non tamen qualia dicto factoque. conf. Varr. L. L. 9. 2. extr.

PARTICIPIALITER, Adv. occurrit apud Fest. in voce Ostentum & in Torrens.

PARTIO, īvi, ītum, [μερίζω] īre. act. Divido. Lucret. lib. 5. 683.
Aut quia Sol idem sub terras, atque superne,
Imparibus currens anfractibus ætheris oras
Partit: & in partes non æquas dividit orbem. Plaut. Asin. 2. 2. 5.
Hanc quidem, quam nactus, prædam pariter cum illis partiam. Idem Amph. 4. 3. 1.
Vos inter vos partite, ego abeo, mihi negotium est. Ennius,
Eandem me in suspicionem sceleris partivit pater. Hunc locum & alia Lucilii, Afranii atque Accii retulit Nonius 7. 33. & 64. Hinc
In forma passiva. Cic. 3. de Orat. 30. Paulo secus a me atque ab illo partita sunt. Idem in Vatin. cap. 5. Partiendæ merces.
Partiri in genera. Cic. de Univers. 19. Sunt enim omnia in quædam genera partita.

PARTIOR, [μερίζω, μεταδίδωμι, διανέμομαι] īri. deponens, futuro, Partiar & antique Partibor. Partes facere significat.
Partiri & Communicare aliquid. Cic. pro Sulla 10. Neque hoc partiendæ invidiæ, sed communicandæ laudis causa loquor. Quidam hic Passive exponunt.
Partiri & Dividere. Cic. 1. de Fin. 22. Tollit definitiones: nihil de dividendo ac partiendo docet.
Partiri æqualiter. Cic. pro Rosc. Com. Si, quod universæ societatis fuisset, petisset, quod quum redactum esset, æqualiter omnes partirentur, nunquid petierit quod suæ partis esset?
Discrimen ac periculum ex æquo partiemur. Tacit. 2. Hist. 77.
Partiri cum. Cæs. 3. Bell. Civil. 82. Cum Scipione honorem partitur.
Ærarium cum aliquo partiri. Cic. pro Domo 23.
Causas cum Hortensio partiebatur Cicero: ut ipse dicit de Clar. Orat. 190.
Curas partiri cum aliquo. Virg. 11. Æn. 822.
Socios partitur in omnes. Virg. 1. Æn. 194.
In membra aliquid partiri. Cic. de Univers. 19.
Partiri inter. vel Partire, antique. Plaut. Mil. 3. 1. 112.
Mea bona, mea morte, cognatis dicam inter eos partiant. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 38. Officia inter se partiuntur.
Amorem alternum partiri. Stat. 2. Silv. 1. 208.
Partiri hominem per vices, pro Vicissim possidere. Plin. 3. Epist. 1. [Nisi forte pro Partiuntur, legendum Potiuntur. V. in POSSIDEO.
Bona sua partiri. Cic. 3. Verr. 113.
Campum partiri limite. Virg. 1. Georg. 126.
Ex æquo partire. Vetus est verbum, quod in judicem, aut principem, quem oportet æquabile jus reddere, merito quadrabit. Translatum ab iis qui convivium aut hæreditatem partiuntur. Erasmus.
Partiri est etiam vox Auguralis; e locis enim eminentioribus, unde liber esset cæli conspectus, partiebatur augur & designabat lituo cæli regiones. V. Stat. 3. Theb. 496. Et 8. 279.

PARTIENS, entis. Partic. Justin. 1. 3. 2. Pensa inter virgines partiens. Phædr. 3. 9. 13.
Dulcemque in ambos caritatem partiens.

PARTĪTUS, Partic. [μεμερισμένος] ut, Vires socias partitus active. Sil. lib. 7. 520. Hor. 2. Serm. 5. 82.
— tecum partita lucellum. sc. Penelope.
Anima partita per artus. i. e. Distributa. passive. Lucret. lib. 3. 710.
Fœdera partita lecti. Ovid. 3. de Arte Am. 593.
Soni partiti per tria ora. Propert. lib. 4. 10. 10. conf. in ipso verbo.

PARTĪTE, Adv. [μεμερισμένως] Divise. Cic. in Orat. 99. Qui enim nihil potest tranquille, nihil leniter, nihil partite, definite, distincte, facete dicere, &c.

PARTITIM, Adv. Idem. Claud. de Laud. Stilic. 1. 30.
— partitim singula quemque
Nobilitant. V. Barth. p. 189.

PARTĪTO, aliud Adv. Ulp. tit. 24. libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Ulpiani, Mævius hæres meus cum Titio hæreditatem meam partito dividito. [conf. Bipartito, Tripartito, &c. composita. Alioqui hic posset esse Imperativus a Partio.

PARTĪTIO, ōnis. f. [διαιρεσμός, μερισμὸς] Cic. 6. Verr. 121. In hac partitione ornatûs. Subaudi urbis Syracusarum.
Æquabilis prædæ partitio. Cic. 2. Off. 40.
Urbis Italiæque partitio. Cic. 13. Philipp. 13.
Ex partitione pecunia debetur. Cic. pro Cæcin. 15. conf. 13.
Facta non fortuito, nec temere partitio. Cic. pro Sull. 13.
Partitiones Rhetorum (quas Græci παρεγχειρήσεις vocant) sunt Divisiones thematum in manus & digitos. V. Turneb. ad Quintil. 1. 2. & ad 2. 5. pr. nos vulgo *Divisiones* vocamus. De Parenchiresi V. s. l.
Articulosa partitio. V. ARTICULUS.

PARTĪTOR, ōris. m. [μεριστὴς] Cic. in Vatin. 12. Quum te, non custodem ad continendas, sed partitorem, ad partiendas merces missum putares. Gloss. Cyril. μεριστὴς, partitor.

PARSIMONIA, V. PARCO.

PARTHĀON, ōnis. m. [Παρθάων] Pater fuit OEnei regis Ætoliæ, avus Deianiræ. Ovid. 9. Met. 12.
Accipe me generum dixi, Parthaone nate,
Dixit & Alcides. Verba sunt Acheloi, pugnam inter se & Herculem propter nuptias Deianiræ commemorantis.

PARTHAŌNIUS, a, um. Adj. ut, Parthaonia domus. i. e. Meleagri familia. Ovid. 8. Met. 541.

PARTHAONIDÆ, [Παρθαονίδαι] Gentes quæ Pleuroniam tenuerunt, Agriis contermini. Strab. lib. 10.

PARTHENIA, æ. f. [Παρθενία] Insula Samos quondam dicta est. Plin. 5. 31. Varro apud Lactant. 1. 17. 8.

PARTHĒNIÆ, & PARTHENIATÆ, arum. & PARTHENII, ōrum, m. pl. [Παρθενίαι, Παρθενιάται, Παρθένιοι] ita dicti Tarentini, ob notam materni pudoris. V. Justin. 3. 4. 7. & 20. 1. 15. conf. Lactant. 1. 20. & plenius in TARENTUM.

PARTHĒNĪCE, es. f. [παρθενικὴ] Herba quæ & Parthenis. Catull. Carm. 62. 94.
Alba parthenice veluti luteumve papaver.

PARTHENICON, i. n. [παρθένικον] Herba Pulegium. Apul. de Herb. cap. 92.

PARTHENIS, īdis. f. [παρθενὶς] Mulierum herba, earum enim malis illam mederi aiunt: alia & notiore appellatione ab uxore Mausoli Artemisia vocitata. Plin. lib. 25. cap. 7. Artemisiæ duo sunt genera, de quibus idem auctor.

PARTHENIUM, i. n. [παρθένιον] aliqui Amaracum appellant, herba est foliis Coriandri, tenuibus, flore per ambitum albo, intus melino, odore subviroso, sapore amaro. Ejus figuram, naturam, atque vires explicat Dioscorides lib. 3. cap. 138 & ad eum Matthiolus conf. Plin. 21. 30. & 22. 17. & Cels. 2. 33.

PARTHENIUS, i. m. [Παρθένιος] Fluvius est in Ponto & Bithynia: item in Taurica regione. auctor est Strabo. Parthenius Bithyniæ, vulgo *Partemy*.
Rapax Parthenius. Ovid. 4. de Pont. 10. 49. conf. Plin. 6. 2.
Parthenius item Poeta, Nicæus, ut ait Suidas, Elegiacus diversorumque metrorum. Hujus Parthenii locos Virgilius quandoque mutuabatur: cujusmodi est illud 1. Georg. 437.
Glauco, & Panopeæ, & Inoo Melicertæ. Auctor Gell. lib. 9. cap. 9. Ejus etiam meminit Macrobius lib. 5. Saturn. cap. 17.
Fuit item alter Chius genere, filius Thestoris, qui vocabatur Chaos. Homero poeta prognatus: scripsit versus in laudem patris Thestoris. Suidas. conf. Martial. 4. 45.
Est item Parthenius, Portus in litore Brutio: & mons in Arcadia regione, dictus quasi Virgineus, a virginibus, quæ in eo Veneri frequenter sacra facere solebant, vel venari, ut vult Servius in 10. Eclog. 57. Hinc

PARTHENIUS, a, um. Adj. [Παρθένιος] ut, Saltus Parthenii. Virg. 10. Ecl. 57.
Antra Parthenia. Propert. lib. 1. 1. 11.
Lustra. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 241.
Nemus. Stat. 4. Theb. 285.
Valles. Ovid. 9. Epist. 49.

PARTHENIANUS, a, um. Adj. possessiv. Martial. 9. 50.
Hæc toga jam non est Partheniana, mea est.

PARTHĔNŌPE, es. f. [Παρθενόπη] Una fuit Sirenum, quæ præ dolore, quod prætereuntem Ulyssem cum sociis cantu non deceperint, in mare se præcipitaverunt. Una hæc in eum delata est locum, ubi postea condita fuit Neapolis, præclara urbs Campaniæ: παρθένος enim virgo Latine dicitur. Ab hac igitur Sirene Neapolis est appellata, a virgine Parthenope. Et licet quidam dicant Neapolim dictam, quod Augustus eam instauraverit, tamen legitur apud Lycophrontem Neapolis, ante Augusti tempora: quippe qui tempore Ptolemæi Philadelphi claruit: & Neapolitanos singulis annis ad tumulum Parthenopes faces tulisse. Hanc Cumani a parentibus digressi, condidisse produntur. Qui quum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento conditum reperissent, nomen ejus urbi indidere. Sed postquam ob loci ubertatem atque amœnitatem majorem in modum frequentari civitas cœpit, veriti ne Cumæ desererentur, diruendi Parthenopen consilium inivere. Quo facto mox immani pestilentia vexati, oraculo moniti sunt, ut urbem restituerent. Itaque subito instauratam, Neapolim, hoc est Novam urbem vocavere. V. Sil. 12. 33. &c.
Dulcis Parthenope. Virg. 4. Georg. 564.
Nata Parthenope in otia. Ovid. 15. Met. 712.
Non rara colonis. Stat. 3. Silv. 5. 79.

PARTHENOPĒĪUS, a, um. Adj. [παρθενοπήϊος] Ovid. 14. Met. 106. Parthenopeia mœnia. i. e. Neapolitana.

PARTHENŌPÆUS, i. m. [Παρθενοπαῖος] teste Servio, Menalippæ & Martis, sive Melanionis filius, rex Arcadiæ, qui Thebana bella puer admodum petiit. Hic in bello Trojano periit, eumque apud inferos vidit Æneas. Virg. 6. Æn. 480.
Hic illi occurrit Tydeus, hic inclytus armis
Parthenopæus, & Adrasti pallentis imago. Parthenopæum multis verbis commemoravit Stat. 4. Theb. 248. &c. sed matrem fuisse Atalantam inquit, patris mentionem nullam faciens. Nos vero ex fabulis didicimus Minalionem, quem & Hippomenem vocat Ovidius, Atalantæ fuisse maritum: ita ut nesciamus unde Servius vel Martem vel Menalippen nobis adferat.

Parthenŏpŏlis, is. f. [Παρθενόπολις] Oppidum est Thraciæ, teste Plin. lib. 4. cap. 11. Stephanus Parthenopolim in Macedonia collocat, dictamque putat a filiabus Geræsti filii Mygdonis, quæ quum agrestes & inhumanæ essent, pater, ut eas ad civiliorem vitam traduceret, civitatem hanc earum gratia condidit.

Est item Parthenopolis Bithyniæ oppidum, apud Plin. lib. 5. cap. 32.

Parthia, æ. f. [Παρθυαία, ἡ Παρθυηνή] Regio Assyriæ, a qua Parthi, [Πάρθοι, ἡ Παρθυαῖοι] Hi lingua Scythica Exsules dicuntur, sicut refert Justin. lib. 41. pr. docens ab exsulibus Scytharum, Parthorum imperium fuisse deductum, quorum regna duodeviginti fuisse, testis est Plin. lib. 6. cap. 15. Hæc regio ab Ortu habet Arios, a Meridie Carmaniam, ab Occasu Medos, a Septentrione Hyrcanos.

Mendacior Parthis. V. mendax.

Populi Parthorum. Virg. 4. Georg. 211.

Animosus Parthus versis equis. Hor. 1. Carm. 19. 11.

Feroces Parthi. Hor. 3. Carm. 2. 3.

Fidens fuga. Virg. 3. Georg. 31.

Fugax. Ovid. Rem. Amor. 155.

Leves. Virg. 4. Georg. 211.

Sagittiferi. Catul. ad Furium 11. 6.

Parthĭcus, a, um. Adj. [Παρθικός] ut,

Luxuries Parthica. Claud. 1. in Eutrop. 342.

Damna. Lucan. lib. 1. 106.

Parthicus, Victoriæ de Parthis causa, cognominatus est primum Trajanus. V. Dio. 68. p. 781. D. Dein Antoninus Philosophus una cum Lucio Vero fratre. V. Capitolin. cap. 9. vitæ. Postea Imperatores multi. V. Spanhem. de Præst. Num. diss. 6. p. 526.

Parthiarii, sunt Parthicarum pellium negotiatores, Parthici mercatores. Alciat. in l. negotiantes Parthiarii. de excusat. muner. lib. x. C. al. Parthicarii. V. Lex. Pitisc. vel Is. Voss. ad Catull. p. 190.

Parthini, Populi sunt Macedoniæ provinciæ, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 23. in descriptione Macedoniæ, a Parthide regione. V. Steph.

Particeps, Participium, Particulatim, Particulatio, Particulo, Partim, Partior, &c. V. pars.

Partŭla, æ f. Septimio Florenti dea erat, quæ puerperiis præesse credebatur, quæ quidem non alia est, quam illa, sive Gellii, sive Varronis Parca, quam quasi Partam mutato T in C vocatam dicunt. V. parca. Tertull. de Anima cap. 37. Hæc æstimando etiam superstitio Romana deam finxit Alemonam, alendi in utero fetus, & nonam & decimam a sollicitioribus mensibus, & Partulam, quæ partum gubernet, & Lucinam, quæ producat in lucem.

Parturio, Partus. V. pario.

Parvĭfacio, & Parvĭpendo. V. parvus.

Părūlis, ĭdis f. [παρουλίς] auctore Paulo Ægineta, est Inflammatio circa partem aliquam gingivarum, quæ non soluta suppuratur. Cels. lib. 6. cap. 13. Solent etiam interdum juxta dentes in gingivis tubercula quædam oriri dolentia, παρουλίδας Græci appellant. Quo in loco nonnulli παρωτίδας legunt, alii παροδοντίδας; sed utrumque falso, quum de Parotidibus hic non sit locus, & apud Græcos medicos nulla affectio Parodontis appelletur: at vero παρουλίδας omnes agnoscunt. Parulides igitur sunt inflammationes in aliqua gingivarum parte factæ: quæ nisi discussæ fuerint, suppurant, & quum suppuraverint, secantur, insertisque linamentis aperiuntur. V. Marcell. in lib. 5. Diosc. & Cornarium in ult. cap. lib. 5. Galeni, De compositione pharmacorum secundum locos.

Părum, Adv. [μικρόν, ὀλίγον, βαιόν] a Parte, ut nonnullis placet; significat Modicum.

Parum bene. Ulpian. in l. Sed & si. §. ult. D. Ad leg. Aquil. Sutor, inquit, puero discenti, ingenuo, filiofamilias, parum bene facienti quod monstratum erat, forma calcei cervicem ita percussit, ut oculus pueri perfunderetur.

Parum splendoris. Hor. 2. Epist. 2. 111.

Parum malæ rei. Plaut Merc. 4. 2. 2.

Non parum. V. non Adv.

Parum cultus. Hor. 1. Carm. 12. 59.

Parum claris dare lucem. Hor. de Arte Poet. 448.

Parum comis. Hor. 1. Carm. 30. 7.

Parum decorum silentium. Hor. 4. Carm. 1. 36.

Parum diligenter aliquid facere. Cic. 10. Att. 11.

Parum diu vivere. Cic. 1. Tusc. 109. Nemo parum diu vixit, qui virtutis perfectæ perfecto functus est munere.

Firmus parum. Hor. Epod. 1. 16.

Parum firma sunt equidem, quæ de fratre meo scribis. Cic. 10. Att. 13.

Parum felix. Plin. 10. Epist. 98.

Parum læta frons. Virg. 6. Æn. 863.

Parum locuples. Hor. 2. Carm. 18. 22.

Parum optimatem esse. Cic. 10. Att. 11. Vide ne, dum pudet te parum optimatem esse, parum diligenter, quod optimum sit, eligas.

Parum prudens. Ovid. 2. de Pont. 10. 15.

Parum pudicus. Catul. ad Aurelium, 17. 4.

Parum utiliter. Plin. 10. Epist. 39.

Accipere parum. V. accipio.

Consulere parum, subaudito pronomine Sibi: id est quod vulgo dicitur *parum curare*. Ter. Adel. 5. 9. 36.

Est parum. Plaut. Trin. 5. 2. 61.

Miseria una uni quidem homini'st affatim. c. immo huic parum est.
Nam si pro peccatis centum ducat uxores, parum est.

Facite ut ceteris posthac idem liceat, licebit. at hoc parum est: permittite ut liceat quanti quisque velit. Cic. 5. Verr.

Non nocuisse parum est: prodest quoque. Ovid. 2. Fast. 415.

Parum est, ut in curiam venias, nisi & convoces, & intersis Senatui, nisi &c. Plin. in Paneg. cap. 60. pr. i. e. Non id satis est, quod &c. conf. in objicio, Argentum lenæ objicere.

Parum etiam præut futurum est prædicas. Plaut Amph. 1. 1. 218.

Parumne est, Piso, quod tantum homines fefellisti, ut negligeres auctoritatem Senatus, optimi cujusque consilia contemneres, Rempub. proderes, Consulare nomen affligeres? Cic. pro Sext. 32.

Intelligere parum. Plaut. Rud. 4. 4. 59.

Parum meminisse quod concesserit. Cic. 1. de Invent. 88.

Parum cavisse videri pronuntiat Magistratus, quum de consilii sententia capitis quem condemnaturus est. Fest. Sunt qui legant, Patravisse videri, valde improbante Scaligero, q. V.

Non sunt composita verba mea: parum id facio. Sallust. Jugurth. 85. 31. i. e. Non id facere assuevi.

Processit parum. Ter. And. 4. 1. 47.

Nisi id putas, quia primo processit parum,
Non posse jam ad salutem converti hoc malum.

Prospicio parum. Ter. Phorm. 5. 1. 8.

— certe edepol, nisi me animus fallit,
Aut parum oculi prospiciunt, meæ nutricem gnatæ video.

Parum stet fides apud te. Plaut. Pseud. 1. 5. 62.

Parum succedit quod ago. Ter. Andr. 4. 1. 55.

Parumper, [δι' μικρῦ, παραχρῆμα] Parvo tempore, per aliquantulum tempus, ut ait Valla in Raudensem. Parumper (inquit Festus) significat Paulisper; quasi Perparum, hoc est valde parum. Refertur autem ad tempus. Dacerius ex Gr. παρὸν ἀρτίως arcessit. Ter. And. 4. 2. extr. Tu Mysis, dum exeo, parumper opperire hic. Cic. de Amicit. 5. Tu velim a me animum parumper avertas. [Puto ex Per, non auxetico, sed Præpositione, & Parum: subaudirique Temporis.

Parumper, inquit Nonius 4. 385. ut sæpe, Interim & Parvo tempore: Parumper, Cito & Velociter. Virg. 6. Æn. 382. — pulsusque parumper Corde dolor tristi, gaudes cognomine terræ. Subjicit & alia Ennii loca.

Parumper & Mox. Cic. 1. de Divin. 47. Discedo parumper a somniis, atque mox revertar.

Abducere parumper animum a molestiis. Cic 9. Att. 3.

Conticuit ipse parumper, & ceteris silentium fuit. Cic. 3. de Orat. 143.

Digredi parumper a causa. Cic. de Clar. Orat. 322.

Lusit Fortuna parumper. Stat. 12. Theb. 35.

Paulum, [τυτθόν, βαιόν] Adv. dimin. a Parum. Ter. And. 5. 3. 32.

Pro peccato magno paulum supplicii satis est patri. Idem Eun. 4. 4. 18.

Tace obsecro, quasi vero paulum intersiet. [Paullum, cum geminata liquida, rectius scribitur. V. Cellar. Geogr. Non dubito autem, quin sit ex neutro Adj. seq.

Addere paulum aliquid rei alicui. Cic. 1. Acad. 24.

Spatio se pellere paulum. Lucret. lib. 2. 219.

Levari paulum gravitate valetudinis. Cic. 6. Fam. 2.

Immutare paulum aliquid. Cic. 3. de Orat. 177.

Recreant paulum me tuæ epistolæ. Cic. 9. Att. 4.

Non paulum. V. non adv.

Admodum paulum. Cic. 2. de Nat. Deor. 128. Nihil ut fere intereat, aut admodum paulum, quod astrorum ignis & ætheris flamma consumat. De stellis.

Paulum infra magnitudine. Plin. lib. 10. cap. 49. Venere in Italiam Bebriacensibus bellis Civilibus trans Padum & novæ aves, turdorum specie, paulum infra columbas magnitudine.

Paulum modo aliquid ostendere. Cic. 1. Fam. 5. Quod sine ulla dubitatione (si Pompejus paulum modo ostenderit sibi placere) faciet.

Paulum oppido inter se differunt. Cic. 5. de Fin. 33.

Etsi a te paulum allatum est novi. i. e. Aliquid innovatum. Cic. de Legib.

Paulum, in interrogatione, vim habet augendi, quasi dicas Multum non. Ter. And 4. 4. 55.

Paulum interesse censes ex animo omnia,
Ut fert natura facias, an de industria?

Paulum est & Loci & Temporis Adv.

Abesse paulum ab aliquo loco. Cic. 1. Acad. 1.

Hæsit paulum conterritus aspectu. Virg. 3. Æn. 597.

Paulum aliquid sedere in scholis, pro Exiguo tempore. Quintil. lib. 12. cap. 3. extr.

Post paulum clarius ostendemus, in, &c. pro Paulo post. Quintil. lib. 2. cap. 18.

Paulus, a, um. [βαιός] Adj. a Parum, quo rarissime usi sunt auctores, præterquam in ablativo. Plaut. Bacch. 4. 8. 24.

Pacisci cum illa paula pecunia potes. Al. Paullula. Titin. apud Non. 4. 47. Cocus magnum ahenum, quando fervit, paula confutat trua.

Paulo momento. Ter. And. 1. 5. 31.

Dum in dubio est animus, paulo momento huc, illuc impellitur.

Idem Adelph. 5. 4. 22. Paulo sumptu.

Paulo, Adv. [ὀλίγον] Idem significans quod Parum, vel paulum, ut vides in sequentibus exemplis. [Solis jungi Comparativis, vel eandem vim habentibus verbis, ac particulis.

Paulo amplius. Cic. 2. Verr. 20. Ego autem Ædilis, hoc est paulo amplius quam privatus.

Paulo ante, [πρὸ μικρῦ, μικρὸν πρὸ] Cic. 14. Att. 22. Quum paulo ante ad te Cassii tabellario litteras, v. Idus venit noster tabellarius, &c.

Paulo ante, pro Dudum vel nuperrime. Cic. 6. Verr. 6. Nuper homines nobiles ejusmodi, Judices, & quid dico nuper? immo vero modo, ac plane paulo ante vidimus, &c.

Benignius paulo. Hor. 1. Epist. 17. 11.

Liberius paulo uti aliqua re. Cic. in Orat. 82.

Paulo magis. Cic. 6. Verr. 42. Nihil esse quod quisquam putaret se, quod isti paulo magis placeret, conservare, aut domi retinere posse.

Paulo magis, pro Nimium. Cic. de Clar. Orat. 83. Et lubenter verbis etiam uti paulo magis priscis. Budæus.

Paulo majora canamus. Virg. 4. Ecl. 1.

Paulo minus. Cic. pro Quint. 11. Sane ceterarum rerum paterfamilias & prudens & attentus, una in re paulo minus consideratus.

Paulo minus quam. Suet. Tiber. cap. 26. Verum liberatus metu, civilem se admodum inter initia, ac paulo minus quam privatum egit.

Paulo minus, pro Propemodum, vel pæne. Suet. Tiber. cap. 39. Quasi neque rediturus unquam, & cito mortem etiam obiturus, quod paulo minus utrumque evenit.

Paulo mox, Statim, cum parvo intervallo. Plin. Et paulo mox calefactum vulneri imponatur. [Hunc locum non reperi, sed ut exstare apud Plin. putem facit alter geminus ejusdem. 18, 28. Est autem magnopere pertinens, sicut paulo mox docebimus.

Paulo nimium redundantia verba. Cic. 2. de Orat. 88.

Nimium paulo. V. nimis.

Paulo plus audire de aliqua arte. Auctor. ad Herenn. lib. 4.

Paulo plures in Senatu malevolos esse, quam putem gratos cognovi. Cic. 15. Fam. 11.

Paulo pluribus e partibus. Lucret. lib. 2. 485.

Haud paulo plus. V. haud.

Plus paulo. Ter. Heaut. 2. 1. 8.

Paulo post dicam. Cic. 1. de Nat. Deor. 30. De quo dicam equidem paulo post.
Paulo post, pro Paulo infra, vel Paulo minus. Hirt. de Bell. Alex. cap. 21. Hoc prælio desiderati sunt ex numero legionariorum militum circiter quadringenti: & paulo post eum numerum classiarii & remiges. i. e. Aliquantulo pauciores.
Paulo post magis. Plaut. Pseud. 1. 3. 146.
Post paulo, pro Paulo post. Hor. 1. Epist. 6. 3. Post paulo elegantius esse, docet Gronov. ad Liv. 22. 60. & Burm. ad Quintil. 2. 5. pr.
Paulo prius. Plaut. Men. 4. 3. 7.
Tibi dedi equidem illam, ad phrygionem ut ferres, paulo prius.
Paulo salubribus consiliis uti, pro Paulum. Cic. 8. Att. 12. ad fin. Al. Salubrioribus. V. not. Malaspin.
Non paulo sapientior servus. i. e. Multo sapientior. Hor. 2. Serm. 3. 265.
Paulo secus. Cic. 3. de Orat. 117. Eadem enim sunt membra in utrisque disputationibus, sed paulo secus a me, atque ab illo partita ac distributa.
Tardior paulo. Hor. de Arte Poet. 257.

Paulātim, [κατὰ μικρὸν, κατὰ βραχὺ] Adv. dimin. a Paulum; i. e. Sensim & leniter. Ter. Adelph. 5. 6. 10.
Paulatim plebem primulum facio meam. Cic. 8. Fam. 17. Cujus amicitia me paulatim in hanc perditam causam imposuit.
Paulatim adnabam terræ. Virg. 6. Æn. 358.
Abolere paulatim aliquem, Oblivisci. Virg. 1. Æn. 724.
Carpit vires paulatim. Virg. 3. Georg. 215. conf. Ecl. 4. 28.
Crescunt omnia paulatim. Lucret. lib. 1. 190.
Evanescere paulatim. Lucret. lib. 2. 827.
Paulatim, cum genitivo. Cato R.R. cap. 47. Aquæ paulatim addito, subigitoque pulchre. h. e. Paululum. [Per intervalla sc. Recte & Aquam dixeris.

Paulisper, Adv. [δι' ὀλίγου, πρόσκαιρον] i. e. Paulum temporis, paulum admodum, vel paululum. Ter. Adelph. 2. 2. 46. Paulisper mane. Ibid. 3. 3. 24.
Congrum istum maximum in aqua sinito ludere
Paulisper: ubi ego rediero exossabitur.
Ovid. 2. Trist. 557.
Atque utinam revoces animum paulisper ab ira. Virg. 5. Æn. 847.
Ipse ego paulisper pro te tua munera inibo.
Commoratus est paulisper, dum se uxor comparat, Milo. Cic. pro Milon. 28.
Deponere paulisper aliquid. Cic. 6. Verr. 53.
Stetimus paulisper in illo ganearum tuarum nidore atque fumo. Cic. in Pison. 13.
Suscipe paulisper meas partes. Cic. 3. Fam. 12.
Pro Aliquandiu. Plaut. Bacch. 3. 3. 12.
Paulisper, Lyde, est libido homini, suo animo obsequi. Idem Pseud. 1. 1. 36.
Quasi solstitialis herba paulisper fui.

Paulŭlum, [ἐπὶ μικρὸν, πάνυ μικρὸν, μίνυνθα] dimin. a Paulum. Ter. Adelph. 5. 8. 27. Agelli hic sub urbe est paululum, quod locitas foras. Al. Paullum.
Paululum ante dicendum est. Cic. 4. Acad. 128. Paululum ante dicendum est, Non mihi videntur considerare, quum physici ista valde affirmant, &c.
In denegando modo queis pudor est paululum. Ter. And. 4. 1. 6. i. e. Pudoris.
Habeo paululum quod requiram. Cic. 5. Tusc. 21.
Paululum quiddam. Ter. Eun. 5. 2. 17.
Quid feceras? C. paululum quiddam. T. eho paululum impudens?
An paululum hoc esse tibi videtur, virginem
Vitiare civem?
Hoc paululum mane exaravi. Cic. ad Brutum.
Paululum huic deest ad beatam vitam. Cic. 5. Tusc. 23.
Paululum modo. Ter. Heaut. 2. 3. 75.
Ubi si paululum modo quid te fugerit, ego perierim.
Paululum abscede istinc. Plaut. Asin. 5. 2. 75.
Paululum opperiri aliquem. Ter. Eun. 5. 2. 51.
Sed paululum sine ad me ut redeam. Ter. Andr. 3. 5. 16.
Respirare paululum. Cic. pro Quint. 53.

Paulŭlus, a, um. Adj. [τυτθὸς] Liv. 8. 11. Prætorem eorum nomine Milonium dixisse ferunt, pro paulula via magnam mercedem Romanis esse solvendam. Idem 35. 11. Nihil primo aspectu contemptius, equi, hominesque pauluil & graciles: discinctus & inermis eques.
Paulolus & Polulus, vel Pollulus, antiqui pronuntiabant. Hinc apud Varronem lib. 4. de L. L. 17. Pauper a Paulola re. Et Cato de R.R. cap. 10. Labellum polulum habet. Item cap. 21. Laminæ polulæ.
Paululo, per se ablativus interdum adverbiascens. Ter. Eun. 1. 1. 39. Si nequeas paululo. scil. Redimere. Idem Heaut. 3. 1. 35.
— commeare filium
Quam paterere ad mulierculam, quæ paululo
Tum erat contenta, cuique erant grata omnia.

Paululātim, Adv. Apul. Met. 2. p. 121. Elmenh. Ac relictum, paululatim labellis minuens, meque respiciens, sorbillat dulciter. V. Ind. Elmenhorst.

Parunda, Dea parientium, quam Terentius Lucinam vocat. Lilius in Miscellaneis Syntag. 1.

Pārus, i. f. Avicula. *une Mezenge.*

Parvus, a, um. Adj. [μικρὸς, σμικρὸς, βαιὸς, ὀλίγος, ἀτιλὸς] notæ significationis. Ex Græco παῦρος. Plin. lib. 11. cap. 37. Ab iisdem qui altero lumine orbi nascerentur, Coclites vocabantur: qui parvis utrisque, Ocellæ.
Magnus aut parvus. Hor. 2. Serm. 6. 95.
Parvum ac mediocre. Cic. 3. Verr. Quæ maxime digna sunt eo reo, cui parvum ac mediocre objici nihil oporteat.
Parva & mediocris res, Tanta & immensa, contraria. Cic. 2. de Orat. 84. Si etiam in parvis aut mediocribus rebus doctiores assequi possunt, non idem sentio tanta hac in re tamque immensa posse fieri.
Parvum & infirmum. Cic. pro Cluent. 94. Hæc autem apud Junium parva, & infirma, & ipsius labore quæsita atque collecta.
Componere parva magnis. Virg. 4. Georg. 176.
Parvum parva decent. Hor. 1. Epist. 7. 44.
A parvis. V. A, præp.
Alumni parvi. Hor. 3. Carm. 18. 3.
Animi parvi. Hor. 1. Epist. 17. 40.

Beneficium non parvum suum commemorare. Cic. pro Cæcin. 26.
Carmen parvum, Humile. Hor. 2. Epist. 1. 257.
Consuetudo parva. Ter. And. 1. 1. 83. V. paulo infra.
Corpus. Hor. 1. Epist. 17. 40.
Di parvi, pro Diis penatibus. Hor. 3. Carm. 23. 15.
Discrimen. Virg. 3. Æn. 685.
Dissensio parva inter nos est. Cic. 1. de Legib. 8.
Exercitatio non parva. V. NON adverbium.
Fides parva. Ter. Eun. 1. 2. 117.
Me miseram, forsitan hic mihi parvam habeat fidem. h. e. Nolet mihi credere. [Parum fidei. Sic Parvus cruor infra, Minor mea res, &c. in MINOR.
Filius male parvus, Nimium parvus. Hor. 1. Serm. 3. 45.
Infantes. Lucret. lib. 1. 187.
Ingenium parvum. Plin. 6. Epist. 29.
Locus parvus & angustus. Cic. 1. de Legib. 17. Hoc civile quod dicimus in parvum quendam & angustum locum concludatur.
Mercedes. Hor. 1. Serm. 6. 86.
Munera. Hor. 1. Carm. 28. 3.
Nati. Hor. 3. Carm. 5. 42.
Navicula. Cic. Post redit. ad Quir. 20.
Nepotes. Virg. 2. Georg. 514.
Odoris parvi amomum. h. e. Imbecilli & pauci. Plin. lib. 12. cap. 13.
Opusculum. Cic. in Parad. 1.
Pisciculi. Cic. 2. de Nat. Deor. 123.
Pretio parvo rem aliquam vendere & alienare. Cic. 6. Verr. 134.
Pueri. Hor. 1. Epist. 7. 17.
Res est non parva. Virg. 3. Ecl. 54.
Rura. Hor. 2. Carm. 16. 37.
Sodales parvi, non præpotentes, aut superbi titulis & imaginibus. Hor. 1. Epist. 7. 58.
Tecta. Senec. Hippol. 2.
Tempore parvo. Lucret. lib. 5. 107.
Urbs. Virg. 3. Æn. 276.
Usuram parvam exigui temporis bonæ de me opinionis postulo, ut eam, si quæ dixero vobis probabo, perpetuo retineatis. Cic. 3. de Lege Agrar. 2.
Parvus, pro Brevi. Ter. Andr. 1. 1. 83.
Sic cogitabam, hem, hic parvæ consuetudinis
Causa mortem hujus fert tam familiariter. Parvæ, i. e. Brevis. Sic, Parvam noctem dixit Lucan. 4. 476. & 528.
Est & ubi pro Parum ab eodem ponitur, ut lib. 4. 239.
— si torrida parvus
Venit in ora cruor, redeunt rabiesque furorque. Parvus cruor, i. e. Parum cruoris. [Similia supra V. Hellenismus est.
Parvi & Ampli, oppositi. Hor. 1. Epist. 3. 28.
Parvum, Minimi momenti. Plin. in Paneg. cap. 45. Nihil ante tam vulgare, tam parvum in Senatu agebatur, ut non laudibus principum immorarentur, &c.
Parvo opponitur Eximium & præclarum. Cic. 1. Off. 67. Et ea, quæ eximia plerisque & præclara videntur, parva ducere, eaque ratione stabili firmaque contemnere, fortis animi magnique ducendum est. [An Parvi?
Parva sunt foris arma, nisi est consilium domi. Cic. 1. Offic. 22. Al. Parvi.
Parvo & Nihilo. Cic. 2. de Finib. Verum isto modo consequatur summas voluptates, non modo parvo, sed ferme nihilo, si potest.
Assueta parvo juventus. Virg. 2. Georg. 472.
Beatus parvo. Hor. 2. Epist. 1. 139.
Contentus parvo. V. CONTINEO.
Emptum parvo. Hor. 2. Serm. 3. 156.
Vivere parvo. Hor. 2. Serm. 2. pr. Idem 10. 41.
Parvi æstimare, [περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι] Plaut. Capt. 3. 5. 24.
Parvi ducere, [περὶ μικροῦ ἡγεῖσθαι] Cic. pro Arch. 5. Pericula mortis atque exsilii, parvi esse ducenda. conf. paulo supra.
Esse parvi præ. Nepos 18. 10. 4. Omnes præ illo parvi futuros. Subauditur Pretii. Sic Ter. Hec. 5. 3. 1.
Edepol næ esse meam herus operam deputat parvi pretii.
Parvi istuc facio. Plaut. Milit. 4. 8. 41.
Parvi pendere. Ter. Hec. 3. 5. 63. Quæ dico, parvi pendunt. Cic. 15. Att. 3. Sed si ipsa parvi pendimus, quin & majora contemnimus. Alii codices habent, Sed sint ista parvi: quin & majora contemnimus.
Parvi putare & spernere. Catul. ad Furium, 20. 25.
Parvi refert. Cic. pro Lege Manil. 55. Etenim illud primum parvi refert, vos publicanis amissa vectigalia postea victoria recuperare.
In parvo, pro Fere. Plin. lib. 8. cap. 33. Eminet rostrum, ut in parvo haud absimile suillo.
Parvo brevius quam. Plin. lib. 2. cap. 67. Circa Caspium quoque multa Oceani litora explorata, parvoque brevius quam totus hinc aut illinc Septentrio eremigatus. h. e. Fere, vel parum abest quin totus, &c.
Parvior, compar. apud Cæl. Aurel. Chron. 2. 1. 26. Volantum parviores.
Parvissimus, superl. [ἐλάχιστος] Lucret. lib. 3. 200.
— igitur parvissima corpora quanto
Et lævissima sunt, ita mobilitate fruuntur. Idem lib. 1. 609.
— parvissima quæque
Corpora constabunt ex partibus infinitis. Ibid. 614. Sic, Rictus parvissimus. Varr. apud Non. 6. 43. Adde Festum in Spara, & Isidor. 4. 8. de Ordeolo. ita & Cæl. Aurel. Chron. 1. 1. 5. & 1. 1. 29.
Vide apud Despaut. ex aliis etiam allatum. H. St.

Parve, Adv. Vitruv. 9. 6. Parve per eos flectitur delphinus.
Superl. Cæl. Aurel. Acut. 2. 38. Parvissime aliquid memorare.

Parvĭtas, ātis. f. [μικρότης, σμικρότης, λεπτότης] Columella lib. 10. in præf. Tamen eadem tam exigua sunt, ut (quod ajunt Græci) ex incomprehensibili parvitate arenæ funis effici non possit. Cic. de Univers. 41. Haud iisdem vinculis, quibus ipsi erant colligati, sed talibus, quæ cerni non possent propter parvitatem, crebris quasi cuneolis injectis, unum efficiebant ex omnibus corpus. Gell. 1. 3. Has tamen & parvitates rerum & magnitudines.
Pro Tenuitate ingenii viriumque posuit Val. Max. in Prol. Mea parvitas eo justius ad favorem tuum decurrerit. Ita Hieron. Epist. ad Tranquill. Quia meæ parvitatis quæris sententiam. conf. Sidon. 7. Epist. 9.

Parvŭlus, a, um. Adj. dimin. [τυτθὸς] Virg. 4. Æn. 328.

— si quis mihi parvulus aula
Luderet Æneas.
Causa parvula. Lucret. lib. 4. 194.
Formica. Hor. 1. Serm. 1. 33.
Impulsio. Cic. 2. de Invent. 25. Defensor autem ex contrario primum impulsionem aut nullam fuisse dicet, aut si fuisse concedet, extenuabit, & parvulam quandam fuisse demonstrabit.
Manus peditum. Cic. 11. Fam. 10. Revertor nunc ad Antonium, qui ex fuga, quum parvulam manum peditum haberet inermium, &c.
Naviculam parvulam conscendit. Cæs. 3. Bell. Civil. 104.
Pecunia parvula, & Immanis, contraria. Cic. pro Rosc. Com. 23. Illa fuit pecunia immanis, hæc parvula.
Res parvula, pro Re nullius momenti. Ter. Adelph. 2. 4. 10. Cic. pro Quint. 53. Si in parvula re captionis aliquid vererere, non statim ad C. Aquilium, aut ad eorum aliquem, qui consuluntur, concurrisses? Al. Cucurrisses.
Successus. Plin. lib. 2. cap. 23.
Consequi parvulum aliquid. Cic. 2. de Invent. 19. Quare nos quidem sine ulla affirmatione, simul quærentes dubitanter unumquodque dicemus, nedum parvulum hoc consequimur, ut satis commode hæc perscripsisse videamur.
Esse in parvulis. Cic. 4. Acad. 83. Sed ut minuam controversiam, vide: te quæso, quam in parvulis sitis. i. e. Parvi momenti rebus.
Parvulus Absolute, pro Puerulo. Quintil. lib. 5. cap. 7. Excepta parvulorum judicia.
Sors parvulorum. Justin. 1. 4. 13.
A parvulo, & parvulis. V. A, præp.
Recolligere parvulum. Justin. 23. 4. De Hierone exposito infante.

PARVŬLUM, Adv. [τυτθὸν] ut, Parvulum differt, h. e. Minimum. Plin. 8. Epist. 14. Quia parvulum refert, an idem displiceret, quibus non idem placuisset.
Acquirere parvulum de nocte. Plin. 9. Epist. ult.
Ligni inest parvulum. Plin. lib. 15. cap. 24. [His duobus locis Nomen, non Adv. est.

PARVULĬTAS, ātis. f. Vox inclinatæ Latinitatis apud Commodian. Instruct. 6. p. 6.

MĪNOR c. & minus, n. ōris. [μείων, ἐλάττων] compar. a Parvus.
Virtute & honore minores. Hor. 2. Epist. 1. 183.
Animus minor. Hor. 2. Carm. 11. 11.
Cura non minor. Virg. 5. Æn. 803.
Dominus non minor. Plin. lib. 7. Epist. 24. extr.
Filius minor. Ter. Eunuch. 2. 2. 58.
Sed video herilem filium minorem huc advenire. Plaut. Amphit. 1. 2. 22. Subaudi Natu.
Infamia minor vero. Ovid. 1. Met. 215.
Ira minor. Ovid. 2. de Pont. 8. 76.
Mensura minor parva lacerta. Ovid. 5. Met. 458.
Metus. Hor. Epod. 1. 17.
Sumptus. Hor. 2. Serm. 4. 85.
Verbis minoribus uti, Submissius loqui. Ovid. 6. Met. 151.
Virtus. Ovid. 2. de Arte Am. 13.
Minor mea res agitur. Ter. Heaut. 2. 3. 113.
Quasi istic minor mea res agatur, quam tua. i. e. Minus, Quasi non tam mea intersit, quam tua.
Minoris vendere aliquid, pro Minori pretio. Cic. 5. Verr. 152. Multo minoris vendidit, non modo quam tu, sed etiam quam qui ante te vendiderunt.
Minoris dimidio. Plin. lib. 17. cap. 7.
Minoris æstimare. Cic. 4. Fam. 5.
Minore, pro Minoris. Cic. 1. Att. 2. pr. Nam a Cæcilio propinqui minore centesimis nummûm movere non possunt.
Vide an ita legatur in epist. H. St. Subauditur Usurâ, nec est pro Minoris.
Minora dictu. Plin. lib. 11. cap. 21.
Minor natu. Cic. de Amicit. 32. Tu vero perge, Læli: pro hoc enim, qui minor est natu, jure meo respondeo.
Minor natu annis triginta. Cic. 4. Verr. 61. Ne quis minor triginta annis natu.
Minor quam quinque & viginti annorum. Cels. in l. Cum minor. D. De minorib.
Minor annis viginti quinque. Ulp. l. Denique. D. de minor.
Minor annis. Ulp. in l. Verum. §. ult. D. de minorib. Vulgo Minorennis, sed barbare.
Minor, absolute. Ulp. in l. Denique. D. de minorib. Hor. de Arte poët. 174.
— laudator temporis acti
Se puero, castigator, censorque minorum.
Minores, Posteri. Virg. 1. Æn. 536.
— nunc fama minores
Italiam dixisse, ducis de nomine gentem. V. Erythræi indicem.
Minores videtur dici & ad differentiam 𝔢 Majores, de iis, qui nos præcesserunt. Ovid.
Utque ego majores, sic me coluere minores. Seneca Thyeste in choro, cujus principium, Argos de superis.
Neu succedat avo deterior nepos;
Et major placeat culpa minoribus. H. St. Ex Ovid. Trist. 4. 10. 55. Senec. v. 134.
Gentium minorum patricii. Cic. 9. Fam. 21. Sed tamen, mi Pæte, quid tibi venit in mentem, negare Papirium quenquam unquam nisi plebejum fuisse? fuerunt enim Patricii minorum gentium. i. e. Quorum patres allecti erant e plebe in Senatum. Budæus.
Pontifices. Liv. 22. 57. L. Cantilius scriba pontificis, quos nunc Minores pontifices appellant, qui cum Floronia stuprum fecerat, a Pontifice Maximo eo usque virgis in comitio cæsus erat, ut inter verbera exspiraret.

MĬNĬMUS, a, um. [ἐλάχιστος, μικρότατος] Adj. superl. a Parvus. Plaut. Stich. 1. 2. 63.
E malis multis, malum quod minimum est, id minimum est malum.
Al. Minime.
Minimus natu. Liv. 2. 38. extr. Minimus quisque natu Patrum. Sic Filius minimus. 41. 5. 6. subaudito Natu.
Decus non minimum. Hor. de Arte Poet. 286.
Minimus digitus. Plin. lib. 11. cap. 43.
Provocare aliquem minimo, subaudiendum, Digito. Hor. 1. Serm. 4. 14. Minimo digito, ait Acron, solent provocare, qui volunt ostendere plus esse virium in suo minimo digito, quam in alterius toto corpore.
Honor. Ovid. 2. Trist. 76.
Labor minimus. Ovid. 9. Met. 674.
Momenta minima. Senec. lib. 1. Epist.
Munus. Ovid. 3. de Arte Am. 652.
Onus. Ovid. 14. Met. 149.
Parte ex minima. Cic. 1. Off. 131.
Pretii minimi homo. Plaut. Asin. 5. 2. 8.
Minimo emere, redimere. Plaut. Epid. 2. 2. 110. Quanti emi potest minimo? Ter. Eun. 1. 1. 30.
Quid agas, nisi ut te redimas captum, quam queas
Minimo? si nequeas paululo, at quanti queas.
Minimum, subst. Cic. de Amicit. 46. Itaque ut quisque minimum firmitatis habeat, minimumque virium, ita amicitias appetere maxime. Idem de Senect. 45. Et 1. Acad. 27.
Minimum, ab Epicureis vocatur, Quo nihil minus esse potest, & ad quod quum perventum sit, tum fiat cujuslibet corporis secandi finis. Volebat enim Epicurus aliquid esse in rebus minimum, nempe corpora prima: quæ scilicet jam secari, aut dividi non possunt. Lucret. lib. 1. 748.
Nec prorsum in rebus minimum consistere quicquam. Vide quæ a Cicerone disputantur sub Varronis persona, lib. 1. de Finib. ubi agit adversus Epicurum. Lambinus.
Superlativum ex superlativo Græcorum more format Arnob. 5. p. 160. & 166. Digitorum minimissimus.
Minimissimus. Justus Lipsius Comm. in Ann. Taciti pag. 78. in fine, Eorum hæc forma, magnitudine minimissimi digiti. H. St. Desiderabatur superior locus in Lugd.

MINIMUM, Adv. Lucret. lib. 6. extr.
Nec minimum partim ex agris ægroris in urbem
Confluxit, i. e. Valde eos pressit agricolarum multitudo ex agris in urbem conveniens. Lambinus. Nepos 10. 1. 2. Corporis dignitatem, quæ non minimum commendat.
Minimum, quod illiterati dicunt *ad minus*. Varro 2. de R. R. cap. 1. Ita fiunt omnium partes minimum octoginta una. Idem lib. 1. cap. 5. De his quatuor generibus singulæ minimum in duas dividuntur species.

MINUS, [ἧττον] Adv. comparativi gradus a positivo Parum. Ter. Eun. 4. 6. 22. Minus potens quam tu.
Non minus. V. NON adverb.
Multo minus. Cic. 13. Fam. 1. Nisi tamen multo minus concedi potest, quam illi laborare sine causa.
Minus homo, quam doctus, pro Minus quam doctus homo: h. e. Indoctus, & minus prudens, vel cautus & sagax. Plaut. Epid. 3. 3. 46.
Ego si allegassem aliquem ad hoc negotium
Minus hominem quam doctum, minusque ad rem hanc callidum.
Sed in emendatis codd. non exstat Quam.
Minus dixi, quam. Plaut. Capt. 2. 3. 70.
Et quo minus dixi quam volui de te, animum advortas volo.
Minus habere, Pauperem esse. Ter. Phorm. 1. 1. 7. & cum Genitivo, Hor. 1. Epist. 17. 51. — haberet
Plus dapis, & rixæ multo minus, invidiæque. Ter. Eun. 4. 6. 22.
Minus potens quam tu, minus notus, amicorum hic habens minus.
[His locis Nomen, non Adv. est.
Minus intellexi. Ter. Eun. 4. 5. 11.
Haud minus, ac jussi, faciunt. Virg. 3. Æn. 561.
Minus potest per se. Cic. de Amicit. 26. Num propter imbecillitatem atque inopiam desideranda sit amicitia, ut in dandis recipiendisque meritis, quod quisque minus per se ipse posset, id acciperet ab alio, vicissimque redderet.
Minus, pro Non. Cic. de Amicit. 101. Quæ tamen ipsa efflorescit ex amicitia, etiam si tu eam minus secutus sis. Alia exempla supra & infra V.
Minus acriter. Ovid. 19. Epist. 15.
Minus multo audacter. Ter. in prol. Phorm. 11.
Minus multo audacter, quam nunc lædit, læderet. conf. Minus multi.
Minus aptus. Hor. 1. Serm. 3. 29.
Minus bene vestitus. Nep. 5. 4. 2. i. e. Non satis bene.
Minus diu. Cic. de Senect. 32. Ego vero me minus diu senem esse mallem, quam esse senem antequam essem.
Grata minus pietas. Ovid. 1. Met. 204.
Minus gravis. Hor. 1. Serm. 5. 6.
Minus invida cura. Hor. 1. Epist. 10. 18.
Minus jucundus amicus. Hor. 1. Serm. 3. 93.
Minus multi opus sunt boves, & bubulci. Varro de R. R. lib. 1. cap. 18.
Minus multi, & minus audacter. Plaut. Mil. 3. 1. 136.
Non minus multi. Cic. in Brut. 63. Catonis autem orationes non minus multæ fere sunt, quam Attici Lysiæ. Varr. de R. R. lib. 1. cap. 9. Et rursus Cic. in Brut.
Minus prospere. Justin. 14. 6. 1. i. e. Improspere.
Minus validus. Hor. 1. Epist. 8. 7.
Minus aut magis impeditus. Lucret. lib. 1. 241.
Minus intelligo. Ter. Heaut. 3. 3. 33.
Minus memini. Ter. And. 4. 1. 31.
Immo etiam quo tu minus scis ærumnas meas. i. e. Non satis nosti.
Minus valet. Plaut. Bacchid. 2. 2. 15.
Si non inventa est, minus valet, moribundus est.
Minus venit in Senatum, pro Rarius. Cic. 12. Fam. 2. L. Cotta familiaris meus, fatali quadam desperatione, (ut ait) minus in senatum venit.
Vexare minus aliquem. Hor. 2. Epist. 2. 90.
Minus cum cura lectum. Plaut. Mil. 3. 1. 9.
Minus ac minus. Plin. lib. 11. cap. 10. de apibus, Quum advesperascit, in alveo strepunt minus ac minus, donec una circumvolet.
Minus & minus. Hor. 1. Carm. 25. 6. conf. Ovid. 2. Pont. 8. 73.
Minus minusque. Ter. Heaut. 3. 2. 33.
— nam mihi jam minus minusque obtemperat.
Minus quindecim dies sunt. Plaut. Trin. 2. 4. 1.
Minus quindecim dies sunt, quod pro his ædibus
Minas quadraginta accepisti a Callicle. conf. ad fin.
Non minus triginta. Cic. 4. Verr. 162. Jussit ut quæ statuæ C. Verris ipsius & na-

& patris & filii essent, eas Quæstores demoliendas curarent: dumque ea demolitio fieret, Senatores triginta non minus adessent.
Minus, aut Non minus quatuor pedes altum: pro Minus quam quatuor pedes. Liv. Nunquam nix minus quatuor pedes alta jacuit.
Ne minus dimidium. Cic. 3. Verr. 123. Ei quum cautum vellet, scripsit, ut hæredes jurarent, se curaturos, ut ex sua cujusque parte ne minus dimidium ad A. Trebonium, fratrem illum proscriptum, perveniret.
Minus pedalis. Plin. lib. 22. cap. 22. Condrillon sive condrille, folia habet intubi circumrosis similia, caulem minus pedalem, succo madentem amaro.
Minus duobus nummis. Plaut. Perf. 4. 6. 1.
　Probati hic argenti sunt sexaginta minæ:
　Duobus nummis minus est.
Paulo minus. Cic. pro Flacc. 68. Ante pedes Prætoris in foro expensum esse auri pondo centum, paulo minus.
Minus nihilo mihi est. Ter. Phorm. 3. 3. 2.
　Quid faciam? unde ego nunc tam subito huic argentum inveniam miser,
　Cui minus nihilo est? [Et hic nomen puto.
Paulo minus quam privatus. i. e. Fere privatus. V. Burm. ad Quintil. Decl. 12. 18. p. 260.
Quo minus fiat, pro Ne. Ter. Andr. 1. 2. 25.
　Si sensero hodie quicquam in his te nuptiis
　Fallaciæ conari, quo fiant minus. conf. Idem Andr. 4. 2. 17.
Minus quinquennium est, quod. Plin. lib. 15. cap. 25.
Minus triennium. Tacit. in Vita Agric. 9. conf. supra.
Mĭnĭme, [ἐλάχιστα] Adv. negandi. Cic. de Amicit. 40. Turpis enim excusatio est, & minime accipienda, cum in ceteris peccatis, tum siquis contra Remp. se amici causa fecisse fateatur. Idem 1. Off. 150. Minime artes eæ probandæ, quæ ministræ sunt voluptatum.
Minime feceris, prohibendi particula, pro Ne feceris. Plaut. Most. 1. 3. 115.
Minime gratum spectaculum. Liv. 1. 25.
Minime mirum, pro Non est mirum. Ter. Hec. 2. 1. 23.
　Jampridem equidem audivi cepisse odium tui Philumenam:
　Minimeque adeo mirum: &, ni id fecisset, magis mirum foret.
Minime, pro Tanto minus. Senec. lib. 1. de Benefic. cap. 2. Nam nec in vulgus effundenda sunt, & nullius rei, minime beneficiorum, honesta largitio est. [i. e. Nedum ut &c. honesta sit.
Minime, pro Minimum, seu quod dicunt, Ad minus. Columel. lib. 5. cap. 10. Ea exstet minime tribus pedibus. [Nisi Minimum scribendum est. conf. minimum Adv.
Non minime. V. non adverb.
Minime gentium, dicebant veteres, inquit Festus, pro eo quod est, Omnium gentium judicio minime esse faciendum. Ter. Eun. 4. 1. 11.
　Voluit facere contra huic ægre: heus, heus, inquit, puer, Pamphilam
　Arcesse, ut delectet hic nos, illa exclamat, minime gentium.
Minime omnium, i. e. Nullo Modo. Cic. pro Rosc. Amer. 96. Quid attinuit eum potissimum nuntiare, quod si, &c. ad te minime omnium pertinebat? [Subaudi Hominum.
Minime male cogitantes sunt, qui in eo studio occupati sunt. Cato de R. R. in Præf.
Minime multi remiges & milites deerant. Cic. 7. Verr. 85. Etsi in hac quadriremi, propter honorem & gratiam Cleomenis, minime multi remiges & milites deerant. h. e. Quam paucissimi. [Immo Admodum pauci, Perpauci.
Minime multa habet. Liv. 31. 8. Jussus ex eo exercitu, quem P. Ælius cos. habuisset, ut quisque minime multa stipendia haberet, legere.
Minime volo. Cic. 4. Acad. 118. Vos autem mihi veremini, ne labar ad opinionem, & aliquid adsciscam, comprobem incognitum, quod minime vultis. quid consilii datis? i. e. Nihil minus vultis.
Minime ambitiosus, &c. Cic. 13. Fam. 1. Homo minime ambitiosus, minime in rogando molestus. i. e. Nihil eo minus ambitiosum, &c. quasi Omnium hominum minime ambitiosus: vel quidvis potius quam ambitiosus.
Minime, plus est quam Non. Est autem in responsione negativa: id quod vulgo dicitur *absit*. Sallust. in. Catil cap. 51. in Orat. Cæsaris extr. Placet igitur eos dimitti, & augeri exercitum Catilinæ? minime.
Minime vero; negantis est in responsione. Cic. 2. Tusc. extr. Budæus.
Mĭnĭmŏpĕre, [ἐλαχίστως] dixerunt veteres, sicut Maximopere. Licinius apud Priscian. Non minimopere milites quietes volebant esse.
Mĭnuscŭlus, a, um. [μικρότερος] Adj. dimin. a Minus. Varro. 3. de R. R. cap. 5. Ex hoc aviario, ut sumantur idoneæ, excludantur in minusculum aviarium.
Canis minusculus. Vitruv. 9. 7.
Epistola minuscula. Cic. 3. Q. frat. 1. Rescripsi epistolæ maximæ: audi nunc de minuscula.
Villa minuscula. Cic. 14. Att. 13. Scribis esse rumores, me ad lacum quod habeo venditurum, minusculam vero illam utique Quinto traditurum.
Minuscularius, a, um. Adj. Tenuior. ut, Minuscularii aquæductus. l. 10. C. de aquæductu. conf. Theod. Cod. 11. 28.
Mĭnōro, āre. Minorem facere. Tertull. de Anima cap. 43. Vulg. Interpr. 2. Cor. 8. 15. Gloss. Lat. Gr. Minoro, ἐλαττόω.
Mĭnorātus, a, um. Partic. Scævola in l. Cum venderet. D. de servis exportand. Quos minorato pretio vendidit. conf. Tertull. de Corona cap. 14. & adverf. Jud. cap. 14. & Chrysolog. Serm 76.
Mĭnorātio, ōnis. f. Status minor. Fulgent. ad Donat.
Parygron, [πάρυγρον] Malagma: medicamentum subliquidum, de quo Galen. lib. 7. cap. 2. de composit. medicament. secund. genera.
Paryphes, [πάρυφες] Vestimenti genus, tanquam dicas Intertextum, Aristophani in Thesmophor. & ex eo Clementi Alexandrino lib. 2. Pædag. cap. 12. ubi interpres vertit Prætextam; & Polluci lib. 7. cap. 13. V. Rhodig. lib. 16. cap. 7.
Parysatis. V. parisatis.

P A S

Pasargadæ, [Πασαργάδαι Steph.] Oppidum Carmaniæ. Plin. lib. 6. cap. 23.
Pascĕŏlus, i. m. [βαλάντιον] est, ut ait Nonius 2. 635. Sacculus ex aluta factus. Plaut. Rud. 5. 2. 27.
Præterea centum denaria philippea in pasceolo seorsus. Quidam dicunt significare Loculum in marsupio. Deducitur a verbo Græco φάσκωλος & φάσκωλον: quod verbum Festus retinuit, qui scribit, Phascola esse, quas alii vocant Peras. Annotavit Turneb. Adverf. 3. 11. conf. Meurf. Exerc. Crit. P. 1. cap. 1. [Suid. φασκώλιον. ἱμάτιον, φορεῖον. φάσκωλοι δὲ ἐν μαρσυππίοις &c. V. & Etymologum, Polluc. Hesych. & Nonium, Vossiumque in Etymol.
Pascha, æ. f. vel Pascha, ătis. n. [πάσχα] Transitum significat, & ex eo Festum Hebræorum, in memoriam Maris rubri transiti. Ausonius,
　— nos etenim primis post pascha diebus. Tertul. ad Uxor. 2. 4. Solemnibus Paschæ abnoctare. Idem de Corona, cap. 3. A die paschæ in pentecosten usque. De flexione vocis vide Voss. de Analog. 1. 20. De varia significatione vide Casaub. adv. Baron. Exerc. 16. §. 11. sq. Hebræi dicunt *Pesah*, Latini qui ad nos ex Hebræo transferunt, *Phase*, Syri sive Chaldæi *Pasha*, quod nos & Græci heth in ch mutato, dicimus *Pascha*. Græci non inflectunt Pascha.
Paschālis, e. Adj. [πασχάλιος] Quod ad pascha pertinet. ut, Paschalis dies, Solemnitas, Cyclus. V. Isidor. 6. 17.
Paschaliter, Adv. Hieronym. lib. 1. Epist. 7.
Paschiēnus, i. m. Pathicus, πασχητιῶν. V. Laurenb. Antiqu. p. 321. Ita Pacatus rhetor, Passieno, prima nominis ejus syllaba in Græcum mutata, obscænum nomen imposuit. Sen. Controv. lib. 10. præf.
Paschillus, vel Pasquillus, Romæ vates ridiculus, aut potius Statua lapidea, misere pridem truncata, cui prædictiones & satiras affingunt, item dicteria quæ in suo nomine non audet quis evulgare. Lil. Syntag. 4. Hist. Deor.
Pasco, pāvi, pastum, [νέμω, σιτέω, βόσκω, τοιμαίνω, ποιμαίνω, φέρω, χιλόω, χορτάζω] ere. Comedere significat. Ex Gr. βόσκω. Absolute aliquando ponitur, aliquando cum accusativo. Plaut. Most. 4. 1. 22.
　Scio quo properas: gestis aliquo jam hercle,
　Ire vis mula foras pastum. Hic Plautus ad hominem transtulit, quod proprie de animalibus dicitur, teste Valla, sicut Vesci, de hominibus. Ovid. 4. Met. 635.
　Mille greges illi, totidemque armenta per herbas
　Pascebant.
In privato pascere. Ovid. 5. Fast. 286.
Ovis pavit pratum. Ovid. 1. Fast. 204.
Pasco, activum, h. e. Pascere facio, vel Pascentem observo, vel Pabulum præbeo. Cic. 1. de Divin. 31. Qui quum propter paupertatem sues puer pasceret, una ex his amissa, vovisse dicitur, si recuperasset, &c. De Navio augure.
Armentum hospes pavit in arvis. Ovid. 4. Fast. 67.
Bestias pascere, domare, tueri. Cic. 2. Off. 14.
Boves pascere. Virg. 1. Ecl. 46.
Canem pascere sero pingui. Virg. 3. Georg. 406.
Capellas pascere. Virg. 9. Ecl. 23.
Corpora pascere pabulis. Lucret. lib. 2. 995.
Corvos pascere in cruce. Hor. 1. Epist. 17. 48.
Equos. Virg. 3. Georg. 50.
Oves ad flumina pavit Adonis. Virg. 10. Ecl. 18.
Vernas pascere libatis dapibus. Hor. 2. Serm. 6. 67.
　Ante larem proprium vescor, vernasque procaces
　Pasco libatis dapibus. Hoc crediderim referendum ad antiquorum pietatem, qui partem cœnæ Lari diisque donabant, & in focum mittebant Lari sacrum, ut constat. Ex ea consuetudine scribit Varro ut a Non. Marcello 15. 6. citatur, Quocirca oportet bonum civem legibus parere, & deos colere, in patellam dare μικρὸν κρέας. Et Cic. 2. de Fin. 22. Atqui reperiemus asotos primum ita non religiosos, ut edant de patella. id est, ut edant ea quæ diis e cœna libata sunt. Sed ritus ille optime intelligetur ex Plutarcho, ita in libello de fortuna Roman. scribente, οἱ δ᾽ οὐ φασιν, ἀλλὰ παρθένον τὴν τεκοῦσαν αἰχμάλωτον ἢ λοιπὴν ἐκ ... τοῦ βασιλικοῦ τραπέζης, ἐπὶ τὴν ἑστίαν κομίζειν, καὶ ποτε τυχεῖν, ὥσπερ εἰώθει, τῷ πυρὶ τὰς ἀπαρχὰς ἐπιβάλλουσαν. Ea igitur se castitate & sanctimonia ruri dicit cœnare Horatius, ut dapibus nisi ante deo pie libatis, vesci non soleat. Inde & Dii patellarii a Plauto Cist. 2. 1. 46. jocante festive sunt dicti, quibus in patella libabatur, non magna sacrificia fiebant. Tales dii erant in larario domestici Penates & Lares. Ex Turneb. Adverf. 6. 7.
Pascere, [σιτίζειν] pro Cibis tractare. Cic. 6. Att. 1. Lancibus & splendidissimis canistris, olusculis nos soles pascere. Martial. 9. 81.
　— pascit Gellius, & futuit.
Copia frumenti pascit populum. Hor. 1. Epist. 15. 14.
Bene pascere & bene vestire. Cic. 2. Off. 89. Veteres proprie de servis dicebant. ut etiam apud Catonem, Bene vestire & bene pascere. Quod imitatus Apul. Apol. p. 438. Pauciores habeo servos, parcius pasco, levius vestio. Juven. 3. Sat. 141.
　— quot pascit servos, quot possidet agri
　Jugera, quam multa magnaque paropside cœnat? Spartian. Adrian. cap. 11. Ante omnes tamen enitebatur ne quid otiosum vel emeret aliquando, vel pasceret. V. ibi Casaub. [Omnino apud Cic. non Bene vestire, sed Male pascere legendum ex MSS. contra Turneb. 6. Adverf. 20. aliosque, docet Gruterus, cujus V. not. Neque proinde de Servis, verum de Pecore verba ipsius accipienda sunt: Estque Tantundem Bene pascere, Ac Bona pascua habere, ut Bene arare, Bonos agros. Junge Plin. 18. 5. & Columel. in præf. lib. 6. licet illi posterius responsum de Male pascendo omittant.
Significat autem sæpius Convivium dare, vel Epulari lautius. Spartian. Adrian. cap. 17. Quem cum plurimis sumtibus pasceret, fercula de aliis mensis etiam ultimis quibusque jussit apponi. Idem Sever. cap. 41. conf. Salmaf. not. Item Gronov. Observ. 2. 4. & quos laudat Burm. ad Quintil. 6. 2. p. 560. & ad Petron. cap. 57. p. 284.
Pascere, per translationem ponitur pro Delectare. ut, Pascere oculos: h. e. Visu alicujus rei gratæ oblectari. Ter. Phorm. 1. 2. 35.
　Restabat aliud nihil, nisi oculos pascere. Cic. 7. Verr. 64. Quum ejus cruciatu atque supplicio pascere oculos, animumque exsaturare vellent, &c.
Bibliotheca alicujus pasci. Cic. 4. Att. 10. Ego hic pascor bibliotheca Fausti. h. e. Mire delector.
Discordiis &c. pasci. Cic. pro Sext. 99. Aut qui, propter insitum quendam animi furorem, discordiis civium ac seditione pascantur.

Maleficio pasci. Cic. 2. Off. 40. Cujus tanta vis est, ut ne illi quidem, qui maleficio & scelere pascuntur, possint sine ulla particula justitiæ vivere. [Hic est Se alere, Vitam tolerare. V. Abram. ad superiorem Cic. locum, qui tamen similiter exponi non debet.

Re aliqua pasci, delectari, perfrui. Cic. in Pison. 45. His ergo rebus pascor, his delector, his perfruor, quod de vobis hic ordo opinatur non secus ac de tæterrimis hostibus.

Animum pascere inani pictura. Virg. 1. Æn. 468. Idem 2. Georg. 285.

Non animum modo uti pascat prospectus inanem. i. e. Delectet, inquit Serv.

Lumina pascere. Ovid. 14. Met. 728.

Corpore ut exanimi crudelia lumina pascas. &

Oculos suos. Ovid. 3. Amor. 2. 6. conf. supra.

Colores pascunt oculos. Lucret. lib. 2. 419.

Spes est quæ pascat amantes. Ovid. 9. Met. 749. Alii codices habent Amorem.

Amorem pascere. Ovid. de Rem. Amor. 748.

Barbam pascere, Alere, Promittere. Hor. 2. Serm. 3. 35.

Crinem. Virg. 7. Æn. 391.

Te lustrare choro, sacrum tibi pascere crinem. Id ex antiquorum superstitione dictum est, qui hoc diis facere instituerant pro sospite secundaque valetudine. Censorinus de die nat. cap. 1. extr. Quidam etiam pro cetera bona valetudine corporis, crinem deo sacrum pascebant. Turneb. V. Lindenbr. ad Censorin.

Famem alicujus. Propert. lib. 4. 3. 22.

Furorem. Claud. ad Hadrian. 22.

Iras. Sil. lib. 12. 721.

Naturam animi pascere atque explere rebus bonis. Lucret. lib. 3. 1016.

Nummos alienos pascere, i. e. Fœnerari, & facere æs alienum usuris crescere, ut ait Porphyrio. Hor. 1. Epist. 19. 35.

Sidera pascit polus. Virg. 1. Æn. 612. V. CONVEXUS.

Pascito linguam, in sacrificiis dicebatur, id est Coerceto, contineto, taceto, inquit Paul. Parcito emendat Salmas. V. Dacer. & supra PARCO. conf. Turneb. Adversf. 5. 19. Et 14. 9. vel. Lex. Pitisc.

Pascor, passivum, [ἐνέμομαι] ut, Pascitur herba equus, & Silva pastus arundinea.

Cibo mendicato pasci. Ovid. 5. Trist. 9. 14.

Cibo ante pasto pasci, ingeniose dictum est ab Ovid. de vacca quæ comestas paulo ante herbas, postea ruminat, & iterum comedit. Sic ille in Fragm. Somn. v. 17.

Dum jacet, & lente revocatas ruminat herbas,
Atque iterum pasto pascitur ante cibo.

Malis orbiculatis pasti. Cic. 8. Fam. 15. V. ORBICULATUS.

Polycrates matrem pascit. Hoc adagium ex historia natum ferunt, narrantes Polycratem Samiorum tyrannum, matres militum, qui in bello interiissent, recensuisse, easque locupletioribus civibus nutriendas tradidisse, unamquamque his commendantem verbis, Hanc tibi do matrem. Non incommode usurpabitur, quoties aliquis in commendandis amicis est benignior officiosiorque. Aut ubi quis alieno sumptu de quopiam bene mereri studet, præter officiosa quædam verba, de suo nihil aliud insumens. Erasm. ex Zenod.

Ubi paveris impera. Ad eum modum respondent mulieres cuipiam objurganti quod loquaciores essent, & silentium imperanti. Conveniet proverbium, ubi quis imperiosior est in eos, de quibus nihil est meritus. Erasm.

PASCOR, ĕris, pastus sum, [νέμομαι] pasci. dep. Idem. Plin. lib. 11. cap. 48. Solidipedes inter initia pasci, nisi submissis genibus non possunt.

Armenta pascuntur per herbas. Virg. 3. Georg. 162.

Agmen pascitur per valles. Virg. 1. Æn. 190.

Pascitur in magna silva formosa juvenca. Virg. 3. Georg. 219.

Pasci silvas. Virg. 3. Georg. 314.

Apes pascuntur arbuta. Virg. 4. Georg. 181.

Pascitur pecus diem & noctem. Virg. 3. Georg. 342.

Pasci, pro Crescere. Virg. 2. Æn. 684.

— tactuque innoxia molli
Lambere flamma comas, & circum tempora pasci. Serv.

Ignes nocturni pascuntur. Virg. 2. Georg. 432.

Livor pascitur in vivis. Ovid. 1. Amor. 14. 39.

PASCENS, entis. Partic. [νέμων] ut,

Agni pascentes. Virg. 4. Ecl. 45.

Campus pascens cygnos. Virg. 2. Georg. 198.

Capellæ pascentes. Virg. 3. Ecl. 96.

Hœdi pascentes. Virg. 5. Ecl. 12.

Me pascente. Virg. 1. Ecl. 78.

Pecora pascentes. Justin. 2. 2. 3.

PASCENDUS, a, um. Partic. [χορταστέος] ut, Caballi pascendi. Hor. 1. Serm. 6. 103.

PASTUS, a, um. aliud Partic. [χορτασθεὶς, νομευθεὶς] Qui cibum vel pabulum sumpsit. Cic. pro Cluent. 67. Ut etiam bestiæ fame dominante, plerumque ad eum locum, ubi pastæ aliquando sint, revertantur?

Agna pasta gramine. Ovid. 4. de Ponto, 8. 41.

Boves pasti. Virg. 5. Ecl. 24.

Greges pastos agere. Ovid. 3. Epist. Sabin. 14.

Monstrum pastum sanguine. Ovid. 8. Met. 170.

Vultur pastus cadavere. Sil. lib. 13. 597.

Pastus quæstu judiciario judex. Cic. pro Cluent. 72. Hic ille planus improbissimus, quæstu judiciario pastus, qui illi pecuniæ, quam condiderat, spe jam atque animo incubaret, contrahit frontem. i. e. Nutritus, inquit Budæus.

Mæror pastus fletu. Sil. lib. 13. 582.

Pastus, Quod bestiæ paverunt. Plin. lib. 9. cap. 3. Pastæque radices fruticum remeant.

PASTUS, ûs. m. [νομὴ, βοσκὴ] Cic. de Senect. 54. Tum pecudum pastu, & apum examinibus, tum florum omnium varietate, &c.

Pecudum pastus. Cic. 2. de Nat. Deor. 99.

Matutini pastus. V. Matutinus, in MATUTA.

Abjicere animantes ad pastum. V. ABJICIO.

Accedunt ad pastum animalia alia gradiendo, alia serpendo, alia volando, alia nando. Cic. 2. de Nat. Deor. 122.

Anquirit & parat pastum & latibula omne genus animantium. Cic. 1. Off. 11.

Capessere & conficere pastum. Cic. 2. de Nat. Deor. 121.

Comparavit pastum animantibus large & copiose Natura eum, qui cuique aptus erat. Cic. 2. de Nat. Deor. 121.

Decedere campis e pastu. Virg. 4. Georg. 186.

Decedens e pastu exercitus corvorum. Virg. 1. Georg. 381.

Esse in pastu. Plin. lib. 32. cap. 1. Homines, quibus in pastu est, piscem olent. h. e. Qui eo vescuntur.

Fundit ex sese pastus varios, varieque abundantes bestiis nihil laborantibus terra: nobis autem aut vix, aut ne vix quidem suppetunt summo labore quærentibus. Cic. 2. de Fin. 110.

Inire pastum. V. INEO.

Nata ad pastum tarda & languida pecus. Cic. 2. de Fin. 39.

Reducit vesper vitulos e pastu ad tecta. Virg. 4. Georg. 434.

Redire in pastus. Lucan. lib. 2. 604.

Pastus, de hominibus etiam dicitur. Cic. 11. Philip. 3. Qui popularetur agros, vexaret urbes, non ad spem constituendæ rei familiaris, quam tenere eum posse negant qui norunt, sed ad præsentem pastum mendicitatis suæ?

Pastus hominum. Lucret. lib. 6. 1125.

Suavissimus pastus animorum oblectatio solertiæ. Cic. 5. Tusc. 66.

PASTIO, ōnis. f. [νόμευσις] Alimentum pecudum est, sive etiam Actus ipse pascendi. Unde etiam Varronis de R. R. index lib. 3. cap. 1. de Villaticis pastionibus ad bruta pertinentibus. Idem 2. cap. 10. Qui pascunt in saltibus, greges cogere oportet, in pastione diem totum esse, pascere communiter. Cic. pro Lege Manil. 14. Asia vero tam opima est, & fertilis, ut & ubertate agrorum, & varietate fructuum, & magnitudine pastionis, & multitudine earum rerum quæ exportantur, facile omnibus terris antecellat. Vall. lib. 4. Pastio videtur significare cibum, sed tamen potius ad alimenta pecudum pertinet, quæ pasci dicimus: quanquam suapte natura significat ipsam actionem pascendi, nunc frequentius cibum. Columel. lib. 1. in præfat. Porculatoris vero & subulci diversa professio, diversæ pastiones. Hygin. Fab. 254. In pastionem boves mittere.

PASTŪRA, æ. f. Idem. Pallad. Septemb. tit. 8. Usque in Majum mensem ejus pastura sufficiet.

PASTOR, ōris. m. [νομεὺς, ποιμὴν, βοτὴρ, βόσκων, ποιμανδρὸς] Qui curam habet pascendi pecoris. Vox sæpius repetita apud Catonem, Varronem, & Columel. Plin. lib. 12 cap. 5. Intra sepem eam æstivant pastores. Cic. pro Flacc. 39. O pastores nescio quos cupidos litterarum.

Sacra pastorum, Palilia. Ovid. 4. Fast. 723.

Loca pastorum deserta. Lucret. lib. 5. 1386.

Regna pastorum deserta. Virg. 3. Georg. 479.

Durus pastor. Juven. 11. Sat. 151.

Pastoris duri est hic filius, ille bubulci. Videtur hoc loco Bubulcos a Pastoribus segregare.

Lentus. Propert. lib. 4. 11. 29.

Boni pastoris est, tondere pecus non deglubere. Parœmia est, quam Suetonius in Tib. 32. Tiberium provinciarum præsidibus rescripsisse tradit.

Metaphorice sic dicuntur Reges, & Sacerdotes. Sic, Pastor animarum Christus, sæpius apud Ecclesiasticos.

PASTŌRĀLIS, e. Adj. [ποιμενικὸς, βοτηρικὸς] Quod ad pastorem pertinet: ut, Pastoralis habitus. Liv. 9. 36.

Antra. Claud. de Nupt. Honor. 114.

Auguratus. Cic. 1. de Divin. 107. Ille Romuli auguratus pastoralis, non urbanus fuit, nec fictus ad opiniones imperitorum.

Baculum. Sil. 13. 334.

Cantus. Claud. 1. Paneg. 182.

Juventus. Ovid. 2. Fast. 365.

Myrtus. Virg. 7. Æn. 817.

Signum. Columel. lib. 6. cap. 23.

Tectum. Stat. 12. Theb. 268.

Truncus. Stat. 4. Theb. 301.

PASTORALĬTER, Adv. Venant. Fortun. lib. 8. in epist. quæ inter 14. & 15. carm. est.

PASTŌRIUS, a, um. Adj. [νομευτικὸς] Idem quod Pastoralis. Varr. 2. de R. R. cap. 1. An ea quæ mihi heri dixisti de pastoria re? Emendatiora exemplaria habent Pastoritia.

Pellis pastoria, pro Habitu pastorali. Ovid. 2. Met. 680.

Sibila pastoria. Ovid. 13. Met. 785.

PASTORĬTIUS, a, um. aliud Adj. [ποιμανδρικὸς] Idem. Cic. 1. Att. 16. Itaque & ludis & gladiatoribus mirandas ἐπισημασίας, sine ulla pastoritia fistula auferebamus. h. e. Eximias significationes & gratulationes populi auferebamus & consequebamur, sine ullo sibilo. Sæpe enim pastoribus sibilus loco fistulæ est, ac sibilo oris ut fistula canunt. Plutarch. Καὶ φανέντος ἐν θεάτρῳ τοῦ Ὄθωνος, ἐφυβρίζων ἐσύριττεν. οἱ δ᾽ ἱππεῖς ὑπέλαβον κρότῳ τὸν ἄνδρα λαμπρῶς. αὖθις δ᾽ ὁ δῆμος ἐπέτεινε τὸν συριγμόν. i. e. Quum in theatro visus esset Otho, populus exsibilabat: equites insigni plausu excipiebant: sed rursus populus sibilos augebat. Sic Turneb. & Muretus.

Canis pastoritius. Apul. 9. Met. p. 233.

Sodalitas pastoritia & agrestis. Cic. pro Cœl. 26. Fera quædam sodalitas & plane pastoritia atque agrestis germanorum Lupercorum.

Vitam pastoritiam agere. Varr. 1. de R.R. cap. 2. Scribitur & Pastoricius.

PASCUUS, a, um. Adj. [εὔνομος] Paul. in l. Silva. D. de verb. significat. Silvam pascuam appellat, quæ est pascuis pecudum destinata. Plaut. Truc. 1. 2. 47.

Non arvus hic, sed pascuus est ager, si arationes
Habituris, &c.

Pascua rura reddere, apud Lucret. lib. 5. 1247. i. e. Colere rura, ut apta essent pascendis armentis.

PASCUUM, i. n. [ἐπινομία, πρόνομη, χλόη] Locus, in quo pecudes pascuntur, sive ager, sive pratum, sive mons, aut collis fuerit. Colum. 7. 1. Rus, quod pascuo caret. Varro 2. de R. R. cap. 11. Pascuum viride.

Frequentius plur. Pascua, orum. Columel. lib. 7. cap. 1. Nec tamen ulla tam blanda sunt pabula, aut etiam pascua, quorum gratia non exolescat usu continuo.

Herbosa. Ovid. 2. Met. 689.

Læta. Hor. 4. Carm. 4. 13.

Palustria. V. Palustris, in PALUS.

Vastata. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 168.

Intenta pascuis caprea. Hor. 4. Carm. 4. 13.

Mandunt pascua equi. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 278.

Pascua,

Pascua, ut ait Plin. lib. 18. cap. 3. etiam nunc in tabulis Censoriis dicuntur, Omnia, ex quibus populus reditus habet, quia diu hoc solum vectigal fuerat.
Censorum pascua. Cic. 1. de Lege Agrar. 5. Veneat, inquit, silva Scantia. Utrum tandem hanc silvam in relictis possessionibus, an in Censorum pascuis invenisti?

Pascālis, e. Adj. [νομαδικός] Pascales oves, inquit Festus, pro Pascuales, inscienter Cato dixit. & paulo post, Pascales & Oves & Gallinæ appellantur, quod passim pascuntur. Al. Passales. Lucil.
Pascali pecore, ac montano, hirto atque foloce. Fest. in Solox.

Pascualis, e. Adj. Quod pastu vivit. V. Festus in dict. præced.

Pascuārii, Qui vectigal dant ex pascuorum publicorum conductione: dicti quod ea conducebant causa pascendi pecoris.

Pascue, Adv. pro Laute. ut, Abacum pascue vinulentam. Apul. Met. lib. 2. apud Beroald. p. 197. p. 127. Stew. Sed Elmenhorstius exhibet p. 117. In abacum ad pascua jurulenta.

Pascuōsus, a, um. Adj. ut, Herba pascuosa. Apul. de Herb. cap. 92.

Pascĭto, [βόσκομαι] āre. frequent. a Pasco. Varro 3. de R. R. cap. 16. Nunc feras dico, quæ in silvestribus locis pascitant: cicures, quæ in cultis.

Pastĭcus, a, um. Adj. ut, Hœdus, sive agnus pasticus. Apic. 8. 6. Edulii genus nescio quod. [Vereor, ut sit a Pasco.

Pāses, ētis. m. [Πάσης] Vir quidam fuit præstigiarum, & magiæ peritia insignis. Is incantamentis quibusdam efficiebat, ut repente convivium omnibus instructum partibus adesse videretur: rursum, ubi libuisset, omnia protinus evanescebant. Emebat item frequenter, pretiumque rei numerabat, verum mox nummus, non apud venditorem, sed apud Pasetem reperiebatur. Hinc natum est proverbium, Pasetis semiobolus; de Re nova, stupendaque, & præstigiis simillima. Suidas.

Pāsĭphāē, ēs. & **Pasiphāa**, æ f. [Πασιφάη] fuit filia Solis, & uxor Minois regis Cretæ, quam in fabulis ferunt ex tauro genuisse Minotaurum, qui partim hominis effigiem habebat, partim tauri. Propert. lib. 2. 28. 52.
Vobiscum Europe, nec proba Pasiphae. conf. Hygin. Fab. 40. Virg. 6. Ecl. 45. & 6. Æn. 24. Ovid. 1. de Arte Am. 289. &c. Sil. 8. 471. Nat. Com. 6. 5. V. minotaurus.
Pasiphae, Circe, & Æe e Perside, Oceani filia, natæ, patre Sole, in numero dearum habentur. Cic. 3. de Nat. Deor. 48.
Fanum Pasiphaæ. Cic. 1. de Divin. 96. Qui præerant Lacedæmoniis, non contenti vigilantibus curis in Pasiphaæ fano, quod est in agro propter urbem, somniandi causa excubabant.

Pasiphaēĭus, a, um. Adj. [Πασιφαήϊος] Ovid. 15. Met. 500.
— me Pasiphaëia quondam
Tentatum frustra, &c. i. e. Phædra, quæ Pasiphaes fuit filia ex Minoe.

Pāsĭtēles, is. m. [Πασιτέλης] Sculptor egregius in Græcia natus, & civitate Romana donatus. Plasticen matrem statuariæ sculpturæque & cælaturæ esse dixit: & quum esset in omnibus his summus, nihil unquam fecit antequam finxit. Plin. lib. 35. cap. 12. & lib. 36. cap. 5.

Pāsĭthēa, æ. vel **Pasithee**, ēs. f. [Πασιθέη] una ex tribus Gratiis, ut quidam volunt. Dea Pasithea. Catul. 61. 43. Stat. 2. Theb. 286.
Non hoc Pasithee, blandarum prima sororum.

Pasithoe, es. f. [Πασιθόη] Nomen est nymphæ marinæ Nerei & Doridis filiæ, ut inquit Hesiodus in Theogonia. v. 352.

Pasitigris, [Πασιτίγρις] nomen Tigris fluvii ea in parte, qua duo ejus alvei confluunt. Plin. lib. 6. cap. 27. Tigris citra Seleuciam Babyloniam cxxv. m. passuum divisus in alveos duos, altero Meridiem ac Seleuciam petit, Mesenem perfundens: altero ad Septentrionem flexus, ejusdem gentis tergo campos Cauchas secat. Ubi remeavere aquæ, Pasitigris appellatur.

Passargadæ, vel **Passagardæ**, [Πασαργάδαι Steph.] Castellum in Media, Cyri sepulchro nobile, non procul ab Ecbatana. Plin. lib. 6. cap. 26.

Passales & oves, & gallinæ appellantur, quod passim pascuntur. Paul. V. Pascalis in pasco.

Passălus, i. m. [Πάσσαλος] & Achemon Cercopes, sive Perperi, fuere filii Semnonidis mulieris fatidicæ, qui quum nullo non injuriarum genere in obvium quemque debaccharentur, a matre admoniti sunt ut sibi a Melampygo caverent. Evenit deinde, ut Hercules sub arbore quadam dormiret, armis in eandem reclinatis. Accesserunt Cercopes fratres, eumque dormientem ipsius armis aggredi tentarunt. At ille protinus insidias sentiens, correptos ac vinctos de clava suspendit leporum ritu, & ad eum modum gestabat. Pendentes itaque capitibus deorsum demissis, posticum Herculis, nigris pilis horridum, atque hispidum intuiti, non Lydorum more, læve ac depilatum, materni moniti illis in mentem venit, eaque de re inter se confabulabantur. Quod simulac audivit Hercules, cognomine delectatus, & in risum solutus, vinculis eos liberatos dimisit. Erasm. Chil. 2. 1. 43. V. Suid. in Μελαμπύγου τύχοις.

Passer, cognominatus est M. Petronius memoratus a Varr. de Re Rust. 3. 2.

Passer, ĕris. dubii generis. [στρουθός] Avis vulgo nota. Plin. lib. 10. cap. 36. Contra passeri minimum vitæ, cui salacitas par. Mares negantur anno diutius durare: argumento, quia nulla Veris initio appareat nigritudo in rostro, quæ ab æstate incipit. Feminis longiusculum spatium.
Ex passerum numero, belli Trojani annos auguratus est Calchas. Cic. 1. de Divin. 72.
Marinus passer. Plaut. Pers. 2. 2. 17.
Vola curriculo. P. istuc marinus passer per Circum solet. Festus, Passer marinus quem vocat vulgus Struthiocamelum. Perottus Stutomellum legit, & avis genus esse dicit. Sic & in edit. novissima Festi. Quidam Marinum passerem Piscem eundem esse dicunt cum nostra *solea* quam vulgo vocamus: alii vero passeres putant nostris *carletis* similiores. Marinus autem vocatur passer, ut reor, quod ex Africa in Italiam mari adveheretur. Turneb. V. Scalig. ad Fest. & Auson. lect. 2. 7.
Passer a Plinio lib. 32. cap. 11. recensetur inter Piscium marinorum planorum genera.
Passer piscis a rhombo hoc tantum differt, quod rhombo situs corporis dexter resupinatus est: passeri lævus. Plin. lib. 9. 20. pr. Hor. 2. Serm. 8. 29.
Ut vel continuo patuit, cum passeris, atque
Ingustata mihi porrexerit ilia rhombi. V. & Columel. 8. 16.

Passercŭlus, i. m. dimin. [στρουθίον] Cic. 2. de Divin. 65. Cur autem de passerculis conjecturam facit, in quibus nullum erat monstrum: de dracone silet, qui (id quod fieri non potuit) lapideus dicitur factus?

Passĕrīnus, a, um. Adj. Pompon. apud Non. 2. 335. At te objectes frustatim passerinum prandium.

Passernīces, um. f. Cotes sunt, quæ trans Alpes inveniuntur, aqua aciem trahentes. Plin. lib. 36. cap. 22. Repertæ sunt in Italia aqua trahentes aciem acerrimo effectu: necnon & trans Alpes, quas Passernices vocant.

Passienus Crispus, bis Consul, Orator, Agrippinæ matrimonio & Nerone privigno clarior. Eum arborem amasse, complexum, ei libasse Plin. lib. 16. cap. ultimo narrat. V. crispus Passienus conf paschienus.

Passim, Adv. [πανταχοῦ, ἁπλῶς] a Passu deducitur; significat Sparsim, passu distante, inquit Valla 6. 19. ut, Grex passim pascitur. Cic. pro Font. 23. Hi contra vagantur læti atque erecti passim toto foro.
Vulgo, passim. Cic. pro Muren. 73. Num locum ad spectandum dare, aut ad prandium invitare? minime: sed vulgo, passim. quid est vulgo? universos.
Bacchari passim in montibus. Lucret. lib. 5. 822.
Currentia passim vina rivis. Virg. 1. Georg. 132. Abundanter ubique. Serv.
Dividi passim & pervulgari, atque edi Pop. Romano imperavi. Cic. pro Sull. 42. De tabulis loquitur.
Passim ac libere, solutas opere, volitare. Cic. 2. de Orat. 23. de avibus.
Sternuntur passim corpora per vias. Virg. 2. Æn. 364.
Vagari passim tota regione. Virg. 6. Æn. 886.
Vagantes huc & illuc passim volucres natura efficit. Cic. 2. de Divin. 80.
Passim, Ubique aliquando significat. Lactant. Creditur ei passim tanquam cognitæ veritati. Valla l. c.
Passim, Undique. Lactant. lib. 2. cap. 7. Eo passim confugerunt ex finitimis locis pessimi quique, sine ullo conditionis discrimine. Valla ibid.
Passim & undique. Cic. 1. de Orat. 191. Passim licet carpentem, & colligentem undique, repleri justa juris Civilis scientia.
Passim, Quomodolibet. Virg. 3. Æn. 510. — passimque in litore sicco Corpora curamus. Passim, inquit, pro eo quod est, Prout quisque vult: sive Sine ullo conditionis discrimine. Perott.
Passim & Ordinatim, contraria. Cic. 11. Fam. 13. Biduo me Antonius antecessit, itinera multo majora (fecit) fugiens, quam ego sequens: ille enim iit passim, ego ordinatim. ubi V. quæ Græv. ex Scheelio.
Passim corvos insequi. Proverbium de iis, qui nullum certum vitæ scopum sibi proponunt, sed ex tempore vivunt, ad quamvis occasionem mutabiles. Hinc illud,
Est aliquid, quo tendis, & in quod dirigis arcum?
An passim corvos sequeris, testaque lutoque? Erasm.

Passio, ōnis. f. In patior.

Passivum, i. n. aut potius **Pasinum**, [Σπασίνου χάραξ Steph.] Urbs fuit in sinu Persico, olim dicta Charax, post ab Alexandro Alexandria, ab Antiocho inde Antiochia. novissime a Pasino, aut, ut alii volunt, Spasino, Spasinum: auctores Dion in vita Trajani, Stephan. & Plin. lib. 6. cap. 17.

Passum, i. n. [γλυκὺ] a Passus partic. verbi Patior; Liquoris genus est, inquit Nonius 17. 6. quod ex uva passa cogitur. Uva autem ideo passa dicitur, quod in siccando passa est solem. Plin. lib. 14. cap. 1. Quinetiam & a patientia nomen acinis datur passis. Ibidem, cap. 9. de dulcium vinorum generibus, Passum, a Cretico Cilicium probatur, & Africum, & in Italia provinciisque finitimis. Fieri certum est ex uva, quam Græci sticam vocant, nos Apianam. Item scirpula, diutius in vite sole uvis adustis, aut fervente oleo. Quidam e quacunque dulci, dum præcocta alba faciunt siccantes sole, donec paulo amplius dimidium pondus superfit, tusasque leniter uvas exprimunt. Deinde quantum expressere, adjiciunt vinaceis aquæ puteanæ, ut & secundarium passum faciant. Diligentiores eodem modo siccatis acinos eximunt: ac sine sarmentis madefactos, vino excellenti, donec intumescant premunt. Et hoc genus ante cetera laudant. Ac simili modo aqua addita, secundarium faciunt. Passi faciundi ex uvis insolatis rationem fusissime docet Columel. lib. 12. cap. 37. conf. Virg. 2. Georg. 93. Cels. 2. 10. Juven. 14. Sat. 270. Plaut. Pseud. 2. 4. 51. Gell. 10. 23. Apic. 2. 3. Adde Voss. 1. Inst. Orat. 10. 5. p. 169. & plures alios in Lex. Pitisc.

Passus, partic. a verbo Patior. V. patior.

Passus, a Pando. V. pando.

Passus, ūs. m. [βῆμα] Mensura intervallorum. Budæus, Passus a passis manibus dici videtur: alii Passum quinque pedum esse putant, id est duorum gressuum: ut sit gressus, id est βῆμα, cubiti unius & pedis, hoc est pedum duorum semis, Alciatus in l. Mille passus. D. de verborum significat. Passus continet quinque pedes, sic dictus, quod passis, id est dilatatis brachiis & manibus hanc dimensionem conficiamus. Hinc Manuum passus vocat Innocent. p. 229. Goes.
Magnitudinem passus colligere licet ex descriptione stadii, quæ habetur Plin. lib. 2. cap. 23. Stadium, inquit, vigintiquinque nostros efficit passus, hoc est pedes sexcentos xxv.
Passus simplex est, Qui pedes duos & semipedem continet: Passus geometricus, Qui pedes quinque. His veteres suos lapides & milliaria metiebantur. V. Frontin. p. 30. Goes. & Excerpt. de Mensur. p. 322.
De vulgari & legali passu vide Auctores in Lex. Pitisc.
Perpauculi. V. perpaucus.
Ambulare quingentos passus. V. ambulo.
Ambulare millia passuum septingenta triduo. Cic. pro Quint. 79.
Conficere passus. V. conficio.
Deducere passus mille in altitudinem. V. deduco.
Passus sæpissime pro Gressibus ponuntur, quum sit Plenus gressus & virilis proprie. Sic
Ægri passus. Valer. 3. Argon. 357.
Ambiguis passibus Fortuna volubilis errat. Ovid. 1. Trist. 8. 15.
Lenti. Ovid. 2. Met. 573.
Rapidi. Valer. 6. Argon. 489. — rapidis mirantem passibus aufert.
Accurrere rapidis passibus, poeticum est. V. accurro.
Associare passus alicui. Stat. 3. Theb. 454.
Deside passu ire. Stat. 5. Silv. 2. 61.
Explicans citatis passibus celerem cursum. Senec. Hippol. 10.
Non faciente strepitum passu venit senectus. Ovid. 3. Trist. 7. 36.
Incedere inerti passu. Ovid. 2. Met. 772.
Incessit tardo passu. Ovid. 10. Met. 49.

Movens ſonoro paſſu aurichalca. Valer. 3. Argon. 61.
Peragrare paſſibus disjunctiſſimas terras. Cic. pro Marcel. 5.
Petere aliquem cito paſſu. Ovid. 2. Faſt. 741.
Præterire tacito paſſu. Claud. de Sext. Conſ. Hon. 509.
Procedere anili paſſu. Ovid. 13. Met. 333.
Proferre paſſus proceros. Lucret. lib. 4. 825.
Radere ſicco freta paſſu. Ovid. 10. Met. 634.
Sequitur admiſſo veſtigia paſſu. i. e. Paſſu veloci. Ovid. 1. Met. 532.
Sequi aliquem æquis paſſibus. Virg. 2. Æn. 724.
Spatiantur conjunctis paſſibus ambo. Ovid. 11. Met. 64.
Venit ingenti paſſu. Ovid 3. Amor. 1. 2.
Venit tremulo horrida paſſu hiems. Ovid. 15. Met. 212.
Volare alite paſſu. Ovid. 10. Met. 587.
Urgere veſtigia trepidis paſſibus. Stat. 2. Theb. 646.

PASTICUS, V. PASCO.

PASTILLUM, eſt in ſacris Libi rotundi genus. Feſt.

PASTILLUS, i. m. [τρoχίσκος] dimin. videtur a Paſta; quamvis fiat mutatio generis. Quidam a Paſtu derivant. Paſtillus, inquit Feſtus, forma panis parvi, utique diminutivum eſt a Pane. Hinc
Paſtilli medicinales, & Paſtilli odorati. Hor. 1. Serm. 2. 27.
Paſtillos Rufillus olet, Gorgonius hircum. Pilulas unguentarias exponit Eraſmus. Trochiſci Græce dicuntur ab orbiculari forma. Paſtilli medicis, Arida ſunt medicamenta, contrita humore non pingui, aut vino vel aceto incocta, quæ a coctione rurſus inaruerunt: quæ quum utendum eſt, ſubinde ejuſdem generis humore diluuntur, deinde vulneribus illinuntur: non autem imponuntur ut emplaſtra. Plin. lib. 33. cap. 6. de ſtimmi, ſive ſtibio, quod in argenti metallis invenitur. Quod ibi ſubſidit, flos intelligitur, ac linteolo interpoſito in ſole ſiccatur, non ut perareſcat: iterumque in mortario teritur, & in paſtillos dividitur. Budæus.
Paſtilli, Emplaſtra, Malagmata, cognata ſunt genera in inſtrumento Chirurgico: inter ſe tamen differentia, ut late docet Celſ. lib. 5. medicinæ, cap. 17. Budæus. V. Galen. lib. 5. de Compoſ. medic. ſecund. genera. cap. 6. 1. 2. 3. 4. & Barth. Adverſ. 36. 3.

PASTILLĬCO, āre. Plin. lib. 21. cap. 5. Luteus & bellio paſtillicantibus quinquagenis quinis barbulis coronatur. Perottus Patulicantibus legit, quod Hermolaus non probat.

PASTILLATUM Argentum. V. ARGENTUM.

PASTĪNĀCA, æ. f. [σταφυλῖνος] Herba, cujus radix editur, & vulgo expetitur. Plin. lib. 19. cap. 5. Ex iis paſtinacæ unum genus agreſte, ſponte provenit, ſtaphylinos Græce dicitur. Alterum ſeritur radice vel ſemine, primo Vere vel Autumno, ut Hygino placet Februario, Auguſto, Septembri, Octobri, ſolo quam altiſſime refoſſo. Annicula utilis eſſe incipit, bima utilior, gratior Autumno, patiniſque maxime. Columel. lib. 9. cap. 4. Et lib. 6. cap. 17. Eſt autem dicta paſtinaca, quod paſtinum referat & tanquam habeat. Auctor Turneb.
Paſtinaca, Piſcis genus, de quo Plin. lib. 9. cap. 42. Nam paſtinaca latrocinatur ex occulto, tranſeuntes radio (quod telum eſt ei) figens. Argumenta ſolertiæ hujus, quod tardiſſimi piſcium hi mugilem velociſſimum omnium habentes in ventre reperiuntur. Idem lib. 32. cap 7. 13. & cap. 11. 8. Et Celſ. lib. 6. cap. 9. Et plani piſcis, quam noſtri paſtinacam, Græci τρυγόνα vocant, aculeus torretur. Nomen ex eo inveniſſe videtur, quod telum quaſi paſtinum habeat. Turneb.

PASTĪNUM, i. n. [σκάφιον, σκαφεῖον] Inſtrumentum vinitorium. Columel. lib. 3. cap. 18. Sed Julius Atticus prætorto capite, & recurvato, ne paſtinum effugiat, prædictum ſemen demerſit. Paſtinum vocant agricolæ ferramentum bifurcum, quo ſemina panguntur. Unde etiam repaſtinatæ dictæ fuere vineæ veteres, quæ refodiebantur. Hæc enim propria appellatio reſtibilis vineti erat. Nunc antiquitatis imprudens conſuetudo, quicquid emoti ſoli vineis præparatur, Repaſtinatum vocat. V. Popm. de Inſtrum. fund. cap. 8.
Paſtinum, aliter ſumit Papinianus in l. Divortio, in fine. Et Pallad. lib. 2. cap. 10. Paſtinum inſtituere, eſt agrum vitibus deſtinatum fodere, frutices & arbores inutiles ſummovere, ſeminaria facere, arbores quadragenis pedibus diſtantes, quibus vitis adnectatur, diſponere.

PASTĪNO, [σκάπτω] āre. eſt Agrum fodere. Columel. lib. 3. cap. 13. Nunc paſtinandi agri propoſitum eſt rationem tradere. Ac primum, ex omni, ſive arbuſtivo, ſive ſilveſtri loco, quem vineis deſtinaverimus, omnis frutex atque arbor erui & ſummoveri debet, ne poſtea foſſorem moretur, neve jam paſtinatum ſolum jacentibus molibus imprimatur, & exportantium ramos atque truncos ingreſſu proculcetur. Idem 11. 3. & Pallad. Jan. tit. 10.

PASTINĀTUM, i. n. [ἐσκαμμένον] Columel. lib. 3. cap. 10. Sive enim paſtinato deponitur, ſive trunco inſeritur, largioribus ſatiatur alimentis, quam prius quum eſſet in egeno. De vite. Sic lib. 4. cap. 4. Facta in paſtinato ſcrobe.

PASTINATIO, ōnis. f. [σκαφεία] Columel. lib. 3. cap. 12. extr. Quibus omnibus diligenter exploratis, tum paſtinationem ſuſcipiemus. Plin. lib. 17. cap. 21. De paſtinatione dictum eſt.
Altitudo paſtinationis. Columel. 3. 13.
Menſura paſtinationis. Idem 11. 2.

PASTINĀTUS, ûs. m. [σκαφὴ] Idem, ac Paſtinatio. Plin. lib. 17. cap. 20. Alba populus ſeritur bipedaneo paſtinatu.

PASTINĀTOR, ōris. m. [σκαπτὴρ] Columel. lib. 3. cap. 13. Nam duas regulas ejus latitudinis, qua paſtinator ſulcum facturus eſt, in ſpeciem Græcæ litteræ χ, decuſſavimus. Utitur & Firmic. lib. 5. cap. 4.

PASTIO, V. PASCO.

PASTŎMIS, ĭdis. f. [παστομὶς] Inſtrumentum ferreum, ſive ligneum, quod ad cohibendam equorum tenaciam naribus vel morſui imponitur. Lucil. apud Non. 1. 84.
Paſtomides huic ingentes de naribus pendent. Dicitur autem Paſtomis voce laceſſita & læſa, velut Epiſtomis aut Epiſtomium. Immo vero tanquam προστομὶς, id eſt additamentum ori adjectum & appenſum: atque ita ſcribendum Turnebo videtur, Adv. 17. 24. Mercer. dedit Poſtomis q. V.

PASTONA, Civitas ad Euphratem. Plin. lib. 5. cap. 24.

PASTŎPHŎRI, orum. m. pl. [Παστοφόροι] Sacerdotes ſacroſancti Ægyptiorum, honoratiores ceteris. Dicti Paſtophori, quod ferant pallium Veneris, cui nomen eſt Paſtos. Paſtophoros etiam Venus eſt appellata. Apud Apulejum in Aſino lib. 11. p. 265. & 271. & 273. Elmenh. ita vocantur Sacerdotes Iſidis pallium in ſupplicationibus ferentes.
Paſtophori, ſunt Sacerdotes ſacris geſtaminibus induti. Eos Paſtophoros Budæus interpretatur, qui multa & varia eruditione, ut temporibus quiſque ſuis, imbuti, quum omnia pæne genera philoſophandi partim pererraſſent, partim præteriiſſent, ſalutem ſuam tandem anxie, ſociorumque perquirebant: quæ nihil eſſet aliud, quam aditus in patriam. Budæus lib. 5. de Aſſe.

PASTOPHORĪON, i. n. [παστοφορεῖον] Paſtophororum domus. Quidam dicunt eſſe Thalamum in quo habitat præpoſitus templi. Alii Thalamum nuptialem. Unde & Venus appellata eſt Paſtophoros, quaſi Thalamifera, quod Thalamum nuptialem curet & adminiſtret: nam παστὸς, thalamus nuptialis dicitur, qui alio nomine νυμφὼν appellatur. V. Suid. & Salmaſ. in Solin. p. 856.

PASTOR, PASTORALIS, PASTORALITER, PASTORITIUS, PASTORIUS, V. PASCO.

PASTOS, Oppidum ad Ægeum mare, non procul a Neapoli regione Thraciæ. Plin. lib. 4. cap. 11.

PASTURA, PASTUS, V. PASCO.

P A T

PATR. Patricius.

PATAGA, Syenitarum civitas, in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 29.

PATAGE, Inſula aliis nominibus Platage, nunc Amorgos, inter Sporadas. Plin. lib. 4. cap. 22.

PĂTĂGIUM, i. n. Feſt. Patagium eſt, Quod ad ſummam tunicam aſſui ſolet, quæ & Patagiata dicitur: & Patagiarii, ejuſmodi opera faciunt. Paulus. Apulejus 2. Mileſ. p. 119. Elmenh. Uberes enim crines leniter emiſſos, & cervice dependulos, ac deinde per colla diſpoſitos, ſenſimque ſinuato patagio recedentes pauliſper ad finem conglobatos, in ſummum verticem nodus aſtrinxerat. Quo in loco Beroaldus dicit, Patagium id genus ornamenti dici, quod mulieres in ſumma camiſiæ parte circa collum aſſuunt, &, ut inquit Apulejus, pinnatum. Nonius 14. 9. Patagium, aureus clavus, qui pretioſis veſtibus immitti ſolet. V. CLAVUS. ſ. l. Spon. Miſcell. §. 6. p. 224. Reineſ. Inſcript. claſſ. 11. n. 83. vel Lex. Pitiſc. ubi de eo late diſſeritur.

PATAGIARIUS, i. m. Qui patagia conficit. Plaut. Aul. 3. 5. 35. Patagiarii, induſiarii. conf. Cerda Adverſ. 185. 10.

PATAGIĀTUS, a, um. Adj. Plaut. Epid. 2. 2. 47.
Tunicam rallam, tunicam ſpiſſam, linteolum cæſicium,
Induſiatam, patagiatam, caltulam, aut crocotulam.

PĂTĂGUS, i. m. Legimus in Feſti commentariis Patagum, Morbi genus eſſe, neque præterea quicquam reperimus: quod enim morbi genus ſit, nobis cogitandum reliquit vel ipſe, vel ejus abbreviator. Fere crediderim, inquit Turnebus, Morbum eſſe vitis, qui πάταγος apud Theophraſtum ſcribitur. Ejus verba ſunt, καθάπερ ἔνιοι κελεύουσι πάταγον εὐλαβούμενοι: ubi Theodorus πάσσαλον legiſſe videtur, quum Paxillum interpretetur: ac videtur hoc morbi genus eſſe, quum ſauciatur ligone in ablaqueatione, ut ſit Patagus, Plaga & percuſſio. Hæc ille. Capitis eſt conquaſſatio in Plauti fragmento quod citat Macrob. 5. Saturn. 19.
Mecum habet patagus, æs, morbus. conf. Taubm. ad Plaut. p. 1486. Nomen a maculis habet morbus ille peſtilens quo correptus qui moritur, nullum indicium morbi relinquit præter nævulos in parte corporis. V. Scalig. Append. ad Conject. p. 192.

PATĀLIS, e. Adj. Idem quod Patens. Plaut. Truc. 2. 2. 22.
Ut ego me ruri hamaxari mavelim patalem bovem. Patalem bovem appellat, Cujus cornua diverſa ſunt, ac late patent. Paul. Sunt qui legant Patulam bovem. Græci quoque ejuſmodi boves πιτάλεις vocant, ut obſervat Scalig. in Conject. p. 43.

PATALE, Portus celeberrimus in India, in quo Sol dexter oritur, umbræ in Meridiem cadunt. Plin. lib. 2. cap. 73.

PATĂLĒNA, æ. f. Dea frumenti cum folliculi ejus pateſcunt. V. Auguſtin. de Civ. Dei, 4. 8. Cæl. Rhod. Ant. Lect. 25. 30. vel Lex. Pitiſc. al. Patelene & Patellana. V. Elmenh. in Arnob. p. 131.

PĂTĂRA, ōrum. n. pl. [Πάταρα] Urbs Lyciæ, ubi Apollo dabat reſponſa. Dicta a Pataro Apollinis filio, vel ab alio Pataro Lapeonis filio. Vulgo nunc *Patera* vocatur, teſte Olivario in Melam. Hinc

PĂTARĒUS, a, um. Adj. [Παταρεῖος] Stat. 1. Theb. 696.
Phœbe parens, ſeu te Lyciæ Patarea nivoſis
Exercent dumeta jugis. Ovid. 1. Met. 516.
— Patareaque regia ſervit.
Patareus, [Παταρεὺς] triſyll. Cognomen Apollinis. Hor. 3. Carm. 4. 64. Patareus Apollo.

PATARĒIS, ĭdos. f. [Παταρηΐς] Patronym. f. pro Adj. Avien. Deſcript. Orb. 684.
Qua frons tenta ſalo Patareidos eminet arcis.

PĂTĂVIUM, [Παταούιον] urbs in Italia, in Marchia Treviſana, ab Antenore condita, unde & Antenorea dicta eſt. V. ANTENOR. Fuit patria T. Livii hiſtorici. Ptolem. lib. 3. cap. 1. Exſtat hodie in eadem urbe Antenoris ſepulcrum vetuſtiſſimum cum hujuſmodi inſcriptione, quæ ob nimiam vetuſtatem vix legi poteſt,
Inclytus Antenor patriam vox Niſa quietem,
Tranſtulit huc Henetos, Dardanidumque fugas.
Expulit Euganeos, Patavinam condidit urbem:
Quem tenet hîc humili marmore cæſa domus. V. Plin. 5. 1.
Vulgo *Padove* Ital. Dicitur & Padua, q. V.
Urbs Patavi. Virg. 1. Æn. 251.
Eſt item Ptolem. lib. 5. cap. 1. Urbs eſt in Ponto ſive Bithynia, quæ hodie *Polmen* dicitur.

PATAVĪNUS, a, um. Adj. ut, Patavinus ager. Plin. lib. 3. cap. 16. Patavina puella. Martial. 11. 17.

PATAVĪNĬTAS, ātis. f. [τὸ παταβινήσιον] Quintil. lib. 1. cap. 5. Quemadmodum Pollio deprehendit in Livio patavinitatem. De hac vide D. G. Morhoffii librum.

PATEFACIO, V. PATEO.

PATELLA, PATELLARIUS, PATENA, V. PATINA.

PĂTEO, ui, [διαπεπλύπτομαι, ἀνέῳγμαι] ēre. Apertum eſſe. Ter. Eun. 5. 8. 29.
— hoc ſi efficio, poſtulo ut mihi tua domus,
Te præſente, abſente, pateat, invocato ut ſit locus. Idem 1. 2. 9.
Sane quia vero hæ mihi patent ſemper fores. Cæſ. 6. Bell. Gall. 22. Iis omnium domus patent, victuſque communicatur.
Fores concuſſæ patuere. Ovid. 2. Met. 768. Virg. 6. Æn. 127.
Noctes atque dies patet atri janua Ditis.

Nares ſemper, propter neceſſarias utilitates, patent. Cic. 2. de Nat. Deor. 145.
Pectus patuit ferro. Ovid. 13. Met. 392.
Tecta patuerunt. Ovid. 14. Met. 575.
Via patuit in cælum. Senec. Med. 12.
Curſus patet. Cic. 10. Att. 15. Quod ſi nobis is curſus, quem ſperabam, pateret, effeciſſem aliquid profecto, ut tu optas, ut hortaris, dignum noſtra mora.
Aditus patet ad aliquid. V. ADEO, īre.
Aditus patet huc, per translationem. Cic. Somn. Scip. 6. Niſi deus is, cujus hoc templum eſt omne quod conſpicis, iſtis te corporis cuſtodiis liberaverit, huc tibi aditus patere non poteſt. i. e. Non potes pervenire ad cognitionem harum rerum.
Patere & Obſtrui aditum, contraria. Cic. de Clar. Orat. 16. Nec ex conditis, qui jacent in tenebris, & ad quos omnis nobis aditus, qui pæne ſolis patuit, obſtructus eſt.
Atria patuerunt doctis libellis. Ovid. 3. Triſt. 1. 71.
Aures patent tuæ querelis omnium. Cic. 1. Q. frat. 1. Facillimos eſſe aditus ad te: patere aures tuas querelis omnium. i. e. Te omnium querelas libenter audire.
Libri tui pateant mihi, Acceſſus ad libros. Cic. 4. Att. 13. Velim domum ad tuos ſcribas, ut mihi tui libri pateant, non ſecus ac ſi ipſe adeſſes.
Locus fugæ patet. Liv. 27. 18. extr. Et jam ne fugæ quidem patebat locus.
Maxime patet Cappadocia. Cic. 15. Fam. 2. Iter eos per Cappadociam, quod ea maxime pateret, eſſe facturos. i. e. Aditu aperto eſſet.
Præmia & honores patere dicuntur iis, quibus dari ſolita ſunt. Cic. pro Corn. Balb. 24. Injurioſum & contumelioſum eſt, his præmiis, & his honoribus excluſos eſſe fideliſſimos & conjunctiſſimos ſocios, quæ pateant ſtipendiariis, pateant hoſtibus, pateant ſæpe ſervis.
Valvæ Concordiæ non patent. Cic. 2. Philipp. 112. Subaudi Ædis.
Virginitas patet amanti. Ovid. 14. Met. 133.
Patent hæc omnibus ad viſendum, Expoſita ſunt. Cic. 6. Verr. 5.
Patet, In poteſtate eſt. ut, Omnia mea tibi patent. Salluſt. in Catil. cap. 10. pr. Ubi cuncta maria, terræque patebant. Subaud. Romanis. Loquitur de amplitudine Romani imperii.
Patere alicui incommodo, Obnoxium & opportunum eſſe. Celſ. lib. 2. cap. 1. Longis morbis ſenectus, acutis adoleſcentia magis patet. Virg. Cul. 195.

> Atque reluctantis crebris, fœdeque patentis
> Ictibus oſſa ferit. Al. Petentis.

Patet, pro Conſtat, & manifeſtum eſt. Cic. pro Milon. 13. Quid porro Quærendum eſt? factumne ſit? at conſtat. a quo? at patet. Idem 1. Tuſc. 54. Quum pateat igitur æternum id eſſe, quod ſeipſum moveat, &c.
Patet, & æque promptum eſt. Cic. pro Muren. 28. Quod enim omnibus patet, & æque promptum eſt mihi & adverſario meo, id eſſe gratum nullo pacto poteſt.
Patere & in promptu eſſe. Cic. 1. de Orat. 23. Sed quum illa pateant, in promptuque ſint omnibus, neque ea interpretatione mea aut ornatius explicari, aut planius exprimi poſſint, dabis veniam, mi frater, &c.
Cauſæ patuere. Ovid. 4. Faſt. 17.
Iræ deûm patuere. Lucan. lib. 2. 1.
Locus patet, litteris Latinis illuſtratus. Cic. 2. de Divin. 4.
Late patere, Extenſum eſſe. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Avaritia latiſſime patet. Cic. 1. Off. 24.
Ars hæc late patet, & ad multos pertinet. V. LATUS.
Locus patet tria ſtadia, pro Extenditur. Plin. lib. 12. cap. 14. Schœnus patet Eratoſthenis ratione, ſtadia XL.
In latitudinem patere. Quintil. lib. 1. cap. 10. De jugero. conf. Juſtin. 2. 2. 2.

PATENS, entis. [ἀνεωγμένος] Partic. Apertus. Virg. 9. Æn. 693.

> — & portas præbere patentes.

Patens & apertum ex omni parte cælum intueri. Cic. 1. de Divin. 2.
Campi patentes. Virg. 4. Georg. 77.
Domus clauſa, Patens & expoſita, contraria. Cic. pro Quint. 93. Non habere domum clauſam pudori & ſanctimoniæ, patentem atque expoſitam cupiditati & voluptatibus. conf. Juſtin. 28. 4. 5.
Equus, Equeſque patens vulneri. h. e. Vulneri recipiendo expoſitus. Liv. 31. 39.
Humerus patens. Ovid. 2. de Arte Am. 504.
Iter tutum & patens. Hor. 3. Carm. 16. 7.
Locus longe lateque patens. Cic. in Orat.
Locis patentiſſimis. Suet. Claud. cap. 32. & Calig. 42. 3.
Lux. Ovid. 2. de Arte Am. 620.
Oculi. Lucret. lib. 3. 655.
Os. Lucret. lib. 6. 1173.
Pelagus. Virg. 2. Georg. 41.
Puteus. Hor. 2. Epiſt. 2. 135.
Spatium. Ovid. 3. Amor. 2. 79.
Vulnus patens in pectore. Virg. 11. Æn. 40.
Via patentiore ad hoſtem ducuntur. Liv. 7. 7.
Oris patentiſſimi dolium. Columel. lib. 12. cap. 8.

PATENTER, Adv. [ἀνεωγμένως] Compar. Cic. 2. de Invent. 69. Abſoluta eſt, quæ ipſa in ſe, non ut negotialis implicite & abſcondite, ſed patentius & expeditius recti & non recti quæſtionem continet.

PATOR, ōris. m. [χάσμα] Hiatus & apertio; ſicut Vagor pro Vagitu, & Fluor pro Fluxu. Apul. lib. 3. Met. p. 137. Elmenh. Tectum ſcandulare conſcendit, quod altrinſecus ædium patore perflabili nudatum &c. Scribonius Largus comp. 46. Ad amplitudinem & patorem narium. Idem, Donec videatur pator narium recipere poſſe fiſtulam.

PATŪRA, æ. f. Idem. Plin. Valer. 3. 22. Ad paturam ligare.

PATESCO, [διακαλύπτομαι] ēre. Aperiri, patentem fieri: interdum etiam idem quod Patere. Virg. 2. Æn. 309.

> — Danaumque pateſcunt
> Inſidiæ. i. e. Patent, apparent, manifeſtæ fiunt. Ibid. 483.
> Apparet domus intus & atria longa pateſcunt.

Campus deinde paulo latior pateſcit. Liv. 22. 4.
Fragor armorum pateſcit. Valer. 3. Argon. 217.
Janua. Tibul. lib. 1. 4. 78.
Portus pateſcit jam propior. Virg. 3. Æn. 530.

Nec ratio ſolis ſimplex, nec certa pateſcit. Lucret. lib. 5. 613.

PATESCENS, vel PATISCENS, entis. ut, Cælum patiſcens. Senec. Ep. 94.

PATŬLUS, a, um. Adj. Quod ſemper patet. ut, Arbor patula, h. e. Ampla, & longe lateque ſuis ramis diffuſa ac diſtenta. Cic. 3. de Fin. 63. At illa, quæ in concha patula pinna dicitur, iſque qui enat e concha, &c. Nec eſt diminutivum.
Æquor patulum. Sil. 13. 157.
Agri. Sil. lib. 15. 560.
Arbor. Ovid. 1. Met. 106.
Arcus. Ovid. 8. Met. 30.
Aures. Hor. 1. Epiſt. 19. 70.
Boves patulos Plautus appellat, Quorum cornua in diverſum ſupra modum patent. Feſtus. al. Patales. q. V.
Campi. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 219.
Caniſtra. Ovid. 8. Met. 675.
Curvamen. Sil. lib. 13. 29.
Fagus. Virg. 1. Eclog. 1.
Fauces. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 112.
Feneſtræ. Ovid. 14. Met. 752.
Foſſæ. Ovid. 7. Met. 245.
Mundi. Lucret. lib. 6. 107.

> Dant etiam ſonitum patuli ſuper æquora mundi.

Nares. Ovid. 3. Met. 686. Columel. lib. 6. cap. 1. Naribus reſimis, patuliſque.
Os. Ovid. 16. Epiſt. 56.
Vias patulas aperire. Sil. lib. 17. 425.

PATULĬCO, [ἀνοίγομαι] āre. Aperiri, Patulum fieri. Plin. lib. 21. cap. 8. Patulicantibus quinquagenis quinis barbulis coronatur. Sic legit Perottus, Hermolaus vero Paſtillicantibus. V. PASTILLUS.

PATULCIA, æ. f. ut, Patulcia Juno, apud Reineſ. Inſcript. 1. n. 33. p. 60. Sic dicta Juno, quod patere faceret clauſuram uteri. Eadem igitur quæ Lucina.

PATULCIUS, dictus eſt Janus, quod tempore belli portæ templi ejus pateant. V. Ovid. 1. Faſt. 129. conf. Macrob. 1. Saturn. 9.

PATĔFĂCIO, fēci, factum, [ἀνοίγω, ἀνακαλύπτω] ĕre. Patere facere, Aperire. Liv. 2. 15. Ita induxiſſe ſe in animum, hoſtibus potius, quam regibus, portas patefacere.
Aditum patefacere & Munire ad. Cic. 13. Fam. 79. Huic ego tantummodo aditum ad tuam cognitionem patefacio, & munio.
Aulam vacuam patefecit. Hor. 4. Carm. 14. 36.
Aures aſſentatoribus patefacere, quod & Dare aures dicimus. V. AURIS.
Feneſtram patefacere ad nequitiam. Ter. Heaut. 3. 1. 72.
Fores virga patefecit. Ovid. 2. Met. 112.
Januam patefacere. Cic. 1. de Orat. 204.
Januam famæ patefacere. Plin. 1. Epiſt. 18. Atque adeo illa actio mihi aures hominum, illa januam famæ patefecit.
Locum ad Conſulatum ac triumphos. Liv. 4. 54.
Ocellos laſſos patefecit. Propert. lib. 2. 15. 7.
Viam vel iter patefacere alicui ad, vel aliquo loco. Cic. 8. Att. 13. Non patefactum iter ad urbem.
Viam patefacere illuſtrem atque latam avaritiæ. Cic. 5. Verr 219. Ne avaritiæ, quæ antehac occultis itineribus atque anguſtis uti ſolebat, auctoritate veſtra viam patefaciatis illuſtrem atque latam.
Patefacere, Detegere, manifeſtare, palam facere. Ter. Hec. 3. 1. 23.

> Tot meas injurias, quæ nunquam ullo patefecit loco.

Oſtendere & patefacere aliquid. Cic. de Aruſp Reſp 24. Hæc igitur vobis, hæc Populo Romano & ſcelerum indicia oſtendit, & periculorum ſigna patefecit.
Patefacere & Proferre. Cic. pro Milon. 104. Quum illa indicia communis exitii indagavi, patefeci, protuli, exſtinxi, omnes in me meoſque redundant ex eo fonte dolores.
Conjurationem. Cic. pro Sull. 4.
Defenſionem. Cic. 5. Verr. 205. Vide quam tibi defenſionem patefecerim.
Odium ſuum in aliquem. Cic. 11. Att. 13. Sed neque hoc tempore, nec antea patefeciſſet odium ſuum in me, niſi omnibus rebus me eſſe oppreſſum videret.
Patefacere quod non appareat. Cic. 4. Acad. 44. Quumque ipſa natura accuratæ orationis hoc profiteatur, ſe aliquid patefacturam, quod non appareat.
Oratione ſua aliquid. Cic. 1. de Orat. 204.
Patefacere & illuſtrare obſcura. V. ILLUSTRIS.
Verum patefacere & illuſtrare. Cic. de Amicit. 97.
Patefaciendum mihi: h. e. Declarandum. Cic. pro Domo, 20. Nec quæ ſint in illa Reipub. flamma geſta contra me, neque quomodo, neque per quos, patefaciendum mihi eſſe arbitror.

PATEFĪO, [ἀνακαλύπτομαι] ēri. Apertum & palam eſſe. Ter. Phorm. 5. 4. 6.

> Quin ſi hoc celetur, in metu: ſin patefit, in probro ſiem.

Patefieri & Claudi, contraria. Cic. pro Lege Manil. 21. Patefactum noſtris legionibus eſſe Pontum, qui ante Populo Romano ex omni aditu clauſus eſſet.
Feneſtræ patefiunt. Propert. lib. 3. 20. 29.
Indiciis & confeſſionibus ſuis patefieri. Cic. 3. in Catil. 15.

PATEFACTUS, a, um. Partic. [ἀνακεκαλυμμένος] ut, Aditus patefactus. V. ADEO, īre.
Acies patefacta. V. ACIES.
Conjuratio patefacta. Salluſt. Catil. cap. 57.
Equus patefactus. Virg. 2. Æn. 259. De equo Trojano.
Patefacta & detecta mutentur. Cic. 4. Acad.
Patefactum & illuſtratum. Cic. de Amicit. 97. Tamen verum valet, ſi modo id patefactum & illuſtratum eſt.
Patefactum & illuſtratum, Obſcurum & ignotum, contraria. Cic. 1. de Orat. 177. Nonne in ea cauſa jus applicationis, obſcurum ſane & ignotum, patefactum in judicio atque illuſtratum eſt a patrono?

PATEFACTIO, ōnis. f. [ἀνακάλυψις] Cic. 2. de Fin. 5. Atqui hæc patefactio, quaſi rerum opertarum, quum quid quidque ſit aperitur, definitio eſt, qua tu etiam imprudens utebare nonnunquam.

PĀTER, tris. m. [πατὴρ, πάππας, γεννήτωρ] notæ ſignificationis. Ter. Adelph. 5. 7. 4.

> Tuus hercle vero & animo & natura pater. Varro 4. de L. L. 10.

Pater, quod patefaciat omnia, & ipſum ſemen. [Quaſi non ex Gr. πατὴρ ſit. V. Voſſ. Etymol. Videtur tamen Varro, non tam vocis etymon exponere,

exponere, quam causam demonstrare, cur Jovi id cognomen tribuatur, quem Aërem esse veterum opinio fuit.
Circa patrem. V. CIRCA.
Asperitas patris. Ovid. 9. Met. 751.
Attentus pater. Hor. 2. Epist. 1. 173.
Durus. Ovid. 9. Met. 555. Hor. 1. Serm. 2. 17.
Nomina sectatur, modo sumpta veste virili,
Sub patribus duris, tironum.
Naturalis. Cic. 3. Philipp. 15.
Optimus. Hor. 1. Serm. 4. 105.
Severi. Hor. 2. Epist. 1. 109.
Amittere patrem aut liberos. V. AMITTO.
Gerere patrem, pro Paterno affectu esse. Claud. de 4. Conf. Honor. 92.
Ignorat patrem suum. V. IGNORO.
Induere patrem mente, Sumere animum & affectum patris. Claud. Conf. Hon. 157.
Nasci certo patre. V. CERTUS.
Claro patre natus. Hor. 1. Serm. 6. 58. V. CLARUS.
Ingenuo patre natus. Hor. 1. Serm. 6. 21.
Libertino patre. Hor. 1. Serm. 6. 6.
Magno patre nata puella. Hor. 1. Serm. 2. 72.
Nullo patre nati. i. e. Ignobiles. Liv. 4. 3. conf. Hor. 1. Serm. 6. 11.
Rem patris oblimare. i. e. Patrimonium. Hor. 1. Serm. 2. 62. V. OBLIMO.
Patris nomine, Avi, Abavi, Proavi, Atavi continentur: non autem Tritavi, ut opinatur Valla. Quum enim patrum nostrorum memoria aliquid factum esse dicimus, de proxima ætate intelligimus, non de illa etiam sexta. Plin. 7. 3. Q. Metellus Macedonicus, cum sex relinqueret liberos, undecim nepotes, nurus vero generosque, & omnes, qui se patris appellatione salutarent, viginti & septem.
Patres majoresque nostri. Cic. 1. Verr. 93.
Memoria patrum id usu venit. Cic. 1. de Orat. 183.
Sancti patres. Virg. 2. Georg. 473.
Pater, nomen religionis. Unde Dii omnes, Patres vocabantur. Virg. 2. Georg. 4.
Huc pater ô Lenæe. Ubi Servius. Pater licet generale sit omnium deorum, tamen proprie Libero semper cohæret: nam Liber pater vocatur. Idem alio loco, Pater proprie omnium deorum est epitheton.
Divûm pater, atque hominum rex, Juppiter. Virg. 1. Æn. 69.
Humanæ gentis pater, Juppiter. Hor. 1. Carm. 12. 49.
Rerum pater Oceanus. Virg. 4. Georg. 382.
Gravidus pater, Mars. Virg. 3. Æn. 35.
Inachus pater. Valer. Flacc. lib. 5. 209.
Et pater aurato quantus jacet Inachus antro.
Pater, pro Jove, κατ᾽ ἐξοχήν. Virg. 1. Georg. 283.
Ter pater exstructos disjecit fulmine montes. Hor. 1. Carm. 2. 1.
Jam satis terris nivis atque diræ
Grandinis misit Pater, &c.
Magnus pater, Juppiter. Virg. 4. Æn. 238.
Omnipotens pater, Idem. Virg. 2. Georg. 325.
Summus. Virg. 1. Æn. 669.
Pater, Nomen honoris & reverentiæ. Hor. 2. Serm. 1. 13.
— cupidum, pater optime, vires
Deficiunt. Idem ad Mæcenat. 1. Epist. 7. 37.
Sæpe verecundum laudasti, Rexque, Paterque,
Audisti coram.
Pater est & Senior & Magister in re qualibet. V. Barth. ad 3. Theb. Stat. p. 815. & Adverf. 58. 3. Hinc
Philosophi etiam sectæ suæ auctores & principes, Patres vocabant. V. Hor. 1. Serm. 3. 126. de Chrysippo, & Lucret. lib. 3. pr. de Epicuro.
Pater Romanus. i. e. Imperator. Virg. 9. Æn. 449.
Dum domus Æneæ Capitoli immobile saxum
Accolet, imperiumque pater Romanus habebit. De Augusto, qui e familia Julia erat, quam domum Æneæ vocat. Ausonius item in eam sententiam videtur accepisse, qui ad Theodosium scribens, Maronem imitatus ita dicit, v. 21.
Tu modo te jussisse, pater Romane, memento.
Patriæ pater, parens libertatis, atque Reipublicæ. Cic. pro Rabir. 27.
De Patris patriæ titulo in nummis, V. Spanh. Diff. 12. p. 445. qui etiam de Patris appellatione defunctis Imperatoribus tributa agit p. 448. Item de Patre castrorum, exercitûs, &c. p. 451.
Quod Pater, nomen esset reverentiæ, idcirco Romulus centum Senatores, quos ad Reip. curam elegit, sive quia is numerus satis erat, sive quia soli centum erant, qui ad id idonei essent, Patres ab honore vocavit: sive ab ætatis vel curæ similitudine, ut ait Sallust. Catil. cap. 6. Paulus, Patres Senatores ideo appellati sunt, quia agrorum partes attribuebant tenuioribus, ac liberis propriis. Sed plenius ipse Festus, q. V.
Consulta patrum. Hor. 1. Epist. 16. 41.
Conscripti patres. Plutarchus in Romulo, Ipsi autem Romani (inquit) Patres conscriptos id collegium appellant, quod nomen & dignitatis plurimum, & invidiæ minimum præ se fert. Sed ab initio tantum patres dicti. Postea ascriptis in eum ordinem pluribus, Patres conscripti vocati sunt. Festus in Adlecti, Patres dicti sunt, inquit, qui sunt patricii generis: Conscripti, qui in Senatu sunt scriptis adnotati. Cic. 13. Philipp. 28. Est etiam Asinius quidam Senator voluntarius, lectus ipse a se. Apertam curiam vidit post Cæsaris mortem: mutavit calceos. Pater conscriptus repente factus est. Bud. conf. CONSCRIPTUS C. I.
Patres allecti, etiam dicebantur Festo auctore l. c. Qui propter inopiam ex Equestri ordine in Senatorum sunt numerum assumpti. Unde illud Suet. Cæs. 80. Peregrinis in Senatum allectis, libellus propositus est, ne quis Senatori novo curiam monstrare velit. Hodie autem Allecti, Ascriptitiique vocari possunt Latine in collegiis magistratuum, qui vulgo *creati & extraordinarii* vocitantur. Budæus.
Pellui patres. V. Pellitus, in PELLIS.
Pater patratus. V. PATRO, as. Cic. pro Cæcin. 98. Et 1. de Orat. 181.
PATERFAMILIAS. patrisfamilias & patrisfamiliæ, &c. [οἰκοδεσπότης] Qui primus est, & imperium habet in familiam: sive Qui potestatis suæ est, sive puber, sive impuber. Cic. 2. de Legib. 48. Ut ne morte patrisfamilias sacrorum memoria occideret.
Prudens & attentus paterfamilias. Cic. pro Quint. 15. conf. Suet. Calig. 26.
Ambigua voce ludit Martial. lib. 1. 80.
Paterfamiliæ verus est Quirinalis.
PATERNUS, a, um. Adj. [πατρῷος] Quod est patris, vel a patre, ut Paternus amicus. Cic. 14. Att. Ter. in Adelph. 3. 4. 4. O Æschine, pol haud paternum istuc dedisti. Ubi Donatus, Paternum, deest Facinus: & Dedisti, pro Fecisti.
Animus paternus. Hor. 2. Carm. 2. 27.
Avus. Hor. 1. Serm. 6. 3.
Bonorum paternorum exhæres filius. Cic. 1. de Orat. 175.
Census augere paternos. Ovid. 1. Amor. 10. 41.
Cognomen. Hor. 1. Epist. 13. 9.
Domus. Ovid. 11. Met. 437.
Hæreditas. Cic. 1. de Orat. 175.
Honor. Cic. 5. Verr.
Inimicitiæ. Cic. 4. Acad. 1. Ut admodum adolescens cum fratre pari pietate & industria prædito, paternas inimicitias magna cum gloria est persecutus, &c.
Laris & fundi paterni inops. Hor. 2. Epist. 2. 50.
Necessitudo. Cic. 16. Att. 16.
Necessitudo paterna & amicitia. Cic. 15. Fam. 4.
Nominis paterni satis amplum patrimonium liberis suis relinquere, Cic. pro Domo, 147.
Opes. Ovid. 4. de Pont. 15. 13.
Rebus maternis atque paternis absumptis. Hor. 1. Epist. 15. 26.
Rus. Hor. 1. Epist. 18. 60.
Sanguis paternus, maternusque. Cic. pro Rosc. Amer. 66.
Sedes. Virg. 11. Æn. 44.
Terra. Ovid. 10. Epist. 64.
Paterna. õrum, n. pl. Ut Gr. τὰ πατρῷα dicunt, pro τὰ πατρῷα χρήματα, sic & Lat. Paterna, pro Paterna bona. H. St. Sic utuntur passim Juris consulti.
PATERNALITER, Adv. Vet. Interp. Iren. 1. 1.
PATERNĬTAS, ātis. f. Augustin. Epist. 232.
PATRIUS, a, um. Adj. [πατρικός] Quod est patris, vel patrum. Virg. 12. Æn. 736.
— patrio mucrone relicto. i. e. Gladio paterno. Ter. Eun. 2. 2. 4.
Hominem haud impurum, itidem patria qui abligurierat bona.
Amor patrius. Virg. 1. Æn. 647.
Animus patrius in liberos. Cic. pro Rosc. Amer. 46.
Artes. Ovid. 1. Epist. 112.
Fundus & lar. Hor. 1. Serm. 2. 56.
Mæror. Cic. pro Flacco, 106. Qui vos, quoniam est id ætatis, ut sensum jam percipere possit ex mærore patrio, auxilium nondum patri ferre possit, orat ne suum luctum patris lacrimis, patris mærorem suo fletu augeatis.
Metus. Ovid. 2. Met. 92.
Opes patriæ. Martial. 9. 84.
Pavor patrius. Lucret. lib. 3. 743. De cervis.
Res patria & avita. Cic. 2. Verr. 13.
Terra. Virg. 6. Æn. 508.
— patria decedens ponere terra. conf. PATRIA, æ, f.
Virtutes. Virg. 4. Ecl. 17.
Patrium est. Ter. Adelph. 1. 1. 49.
Hoc patrium est, potius consuefacere filium
Sua sponte recte facere, quam alieno metu.
PATRIE, Adv. [πατρικῶς] Paterno affectu. Quintil. lib. 11. cap. 1. Utitur hac moderatione Cic. pro Cœl. ut eum non inimice corripere, sed patrie monere videatur.
PATRIA, æ. f. [πάτρα, πατρίς] Urbs, sive oppidum unde orti sumus: quod patria communis omnium parens sit. Cic. 1. Off. 58. Sed si contentio quædam & comparatio fiat, quibus plurimum tribuendum sit officii, principes sint, patria, & parentes: quorum beneficiis maximis obligati sumus. Virg. 1. Ecl. 3.
Nos patriæ fines, & dulcia linquimus arva:
Nos patriam fugimus. Cic. 3. de Fin. 32. Ut peccatum est patriam prodere, parentes violare, &c.
Nimborum patria Æolia. Virg. 1. Æn. 55.
Parens communis omnium nostrûm. Cic. 1. Catil. 17.
Antiquissima & sanctissima parens. Cic. 9. Att. 11.
Patria est, ubicunque est bene. Cic. 5. Tusc. 108.
Consors patriæ. Ovid. 15. Epist. 29.
Exsul patriæ. Hor. 2. Carm. 16. 19.
Extorres patria. Lucret. lib. 3. 48.
Interitus. V. INTEREO.
Parens patriæ. Cic. in Pison. 6.
Sancte pater patriæ, Ovid. 2. Fast. 127. V. PATER.
Solum patriæ, cum omnibus est carum, tum vero dulce atque jucundum. Cic. 4. in Catil. 16.
Antiqua patria. Virg. 2. Æn. 137.
Cara. Horat. 2. Serm. 2. 105.
Cariorem decet esse patriam nobis, quam nosmetipsos. Cic. 3. de Finib. 94.
Munifica, V. MUNUS.
Carere patria. V. CAREO.
Cedere patriæ. V. CEDO.
Conservare. ut, Omnibus, qui patriam conservaverint, adjuverint, auxerint, certum esse in cælo ac definitum locum, ubi beati ævo sempiterno fruantur. Cic. in Somn. Scip. 4.
Excedere patria. Virg. 1. Æn. 361.
Exuere patriam. Tacit. 5. Hist. 5.
Lacerarunt omni scelere patriam. V. LACER, adj.
Mori pro patria, & in patria præclarum est. Cic. 8. Att. 2. Hor. 3. Carm. 2. 13.
Dulce & decorum est pro patria mori.
Mutare victricem patriam victa. V. MUTO.
Remeare in patriam. Ovid. 15. Met. 480.
Retineri amore blando patriæ. Ovid 1. Trist. 3. 49.
Revisere patriam. Virg. 4. Georg. 390.
Quævis terra, patria est. Oraculum est quondam redditum Meleo Pelasgo,

Pelasgo, de victoria consulenti. Admonet adagium virum sapientem ac bonum, ubicunque gentium vixerit, felicem esse. Erasmus.

Patria, pro quacunque Regione simpliciter. Virg. 1. Æn. 540.
— quæve hunc tam barbara morem
Permittit patria? hospitio prohibemur arenæ. V. BARBARUS.

Patriam, cum proprie sit Civitas vel Urbs parentum, pro Regione vel terra aliena posuit Virg. 11. Æn. 25.
— quæ sanguine nobis
Hanc patriam peperere suo. V. Non. 6. 107.

Patria, aliquando Provincia ipsa, ex qua orti sumus, improprie tamen, dicitur. Unde Sallust. Hispaniam sibi antiquam patriam dixit. [Ex Serv. ad 1.Æn.384. Sed nugatur more suo magistellus, quum vocis hæc significatio propria sit. Adjectiva enim est, subauditurque Terra, ut in Gr. πατρὶς γῆ. Itaque sæpe legas πατρίδα ἄρουραν, & πατρίδα γαῖαν apud poëtas. Provincia autem patria est, ratione aliarum provinciarum, ut civitas in eadem, unde quis oriundus est, aliarum civitatum respectu.

Non terra tamen, sed maxime homines Patriæ appellatione continentur. V. Liv. 5. 54. pr. Speciatim patricii, vel senatus Romæ hoc nomen sibi vendicabant. V. Liv. 4. 60. pr. & 5. 4.

Patriæ, plur. Plin. lib. 7. cap. 26. Neque enim ipsi coronantur, sed patrias suas coronant. conf. Suid.

PĂTRIUS, a, um. Adj. [πάτριος] Quod est patriæ.
Arma patria. Virg. 3. Georg. 346.
Arvum. Ovid. in Ibin, 503.
Carmina. Virg. 2. Georg. 394.
Di patrii. Virg. 2. Æn. 702.
Instituta. Cic. 5. de Fin. Attamen is quidem in patriis institutis manet. Potest hic a Patre derivari. ut & in seq.
Mos patrius & disciplina. Cic.
Mos patrius Academiæ erat adversari semper omnibus in disputando. Cic. Cic. 1. de Orat. 84.
Muri. Virg. 2. Æn. 279.
Penates. Hor. 2. Serm. 5. 49.
Ritus patrii. Cic. 2. de Legib. 22. Ex patriis ritibus optima colunto, præter Ideæ matris famulos.
Sedes. Ovid. 3. de Pont. 2. 84.
Sermo. Lucret. lib. 1. 832.
Terra patria decedere. Virg. 6. Æn. 508. V. in PATER supra.

PATRĬCUS, a, um. Adj. ut Patricus Casus, i. e. Genitivus. Varr. lib. 7. de L. L. 39. Item quod in patrico casu hoc genus dispariliter dicatur, civitatum, parentum; civitatium, parentium, &c. Idem Patrius dicitur a Gell. 4. 16.

PATRICA, pro Patricia. Plaut. Mil. 3. 1. 101.
Tum patricam clementer non potest hinc quin munerem. Quo loco Turnebus, Fere existimaverim, inquit, Patriciam emendandum. Plebejæ enim mulieres patriciis mulieribus dona certis diebus missitabant, ut plebeji viris patriciis. Quanquam & Patrica patricia erit, unde & Patrice, pro Magnifice & splendide in Casina dixit. Hic Patritam vidi qui legeret, quod verbum concinit versus modulo, quum Patrica dissonet. Eo autem nomine veniet ancilla a patre data: ut enim Avita dicuntur, quæ ab avo obvenerunt, sic Patrita quæ a patre. Verba sunt Turneb. Piatricem alii. V. not. Taubm.

PATRĬCE, [πατρίως] Adv. antiquum. i. e. More patricio, ac nobiliter. Plaut. Cas. 3. 6. 4.
Eja. OL. atat cesso magnifice, patriceque, amiceque hero
Meo ire advorsum? Al. Patriteque.

PATRICALIS, e. Adj. Herba patricalis, quæ & Sideritis, vel Heraclea. Apul. de Herb. cap. 72.

PATRĪTUS, a, um. Adj. [πατρῷος] Quod est patris: sicut Avitus, Quod est avi; sunt enim tanquam possessiva. Cic. lib. 1. Tusc. 45. Hæc enim pulcritudo etiam in terris patritam illam & avitam, ut ait Theophrastus philosophiam cognitionis cupiditate incensam excitat. Ex Non. 2. 703. Al. Patriam.
Patrita ancilla, Quæ a patre data est. Plaut. Mil. 3. 1. 100. V. PATRICA.

PATRITE, Adv. Ita legit Pareus in Plaut. Cas. 3. 6. 4. Al. Patrice.

PATRĪMUS, i. m. vel PATRĪMA, æ. f. vel PATRIMUS, a, um. Adj. Qui, vel quæ, adhuc viventem patrem habet. Gell. lib. 1. cap. 21. de Vestali virgine capienda, Item quæ non sit patrima. Liv. 37. 3. Patrimi omnes, matrimique ad id sacrificium adhibiti. Sic Tac. 4. Hist. 53. 3. Virgines Vestales, cum pueris puellisque patrimis matrimisque. Festus, Patrimi & matrimi pueri prætextati tres nubentem deducunt: unus, qui facem præfert ex spina alba, quia noctu nubebant: duo, qui tenent nubentem. Angelus Politianus primæ Centuriæ Misc. cap. 58. Patrima proles, Matrimaque. Ἀμφιθαλής. H. St. Sic nempe in Carm. Gr. Sibyll. quod Latine convertit Politianus,
— ἀλλὰ γυναικῶν
Πάντων ζώοντων οἷς ἀμφιθαλὴς ἐπὶ φῦλη.
Pater patrimus dicebatur apud antiquos, Qui quum jam ipse pater esset, habebat etiam tum patrem.
Patrima virgo Minerva dicitur. Catull. 1. 9. Ubi Is. Voss. Patroa legit q. V. & Scalig. p. 7.

PATRĬCIUS, i. m. [εὐπατρίδης, πατρίκιος] Patricii, nobiles Romani, qui a primis Senatoribus oriundi erant, inquit Budæus. Liv. lib. 1. 8. extr. Romulus centum creat Senatores, qui Patres ab honore, Patricii quoque progenies eorum appellati.
Majoribus patriciis ortus. Stat. 1. Silv. 2. 71.
Patricii, antiquissimique cives. Cic. pro Cæcin. 101.
Minorum gentium patricii. Tacit. 11. Ann. 25. 2. V. Minor, in PARVUS, & quæ hic sequuntur.
Non omnes Senatores erant Patricii. Tacitus Ann. 11. 25. pr. Iisdem diebus in numerum patriciorum ascivit Cæsar vetustissimum quemque ex Senatu, aut quibus clari parentes fuerant: paucis jam reliquis familiarum, quas Romulus Majorum, & L. Brutus Minorum gentium appellaverant: Exhaustis etiam, quas Dictator Cæsar, lege Cassia, & princeps Augustus, lege Senia, sublegere. Ex Budæo. V. Suet. Jul. 41. pr. Dion. lib. 52. Casaub. ad Suet. & Lips. in Tacit.
Exire e patriciis, Fieri plebejum. Cic. pro Domo 37. Id autem scire & videre omnes, non ut ille filius instituatur, sed ut e patriciis exeat, ut Tribunus plebis fieri possit: idcirco adoptari?
Patriciatus alius erat ætate sequentium Imperatorum, quam superiorum & sub libera rep. Honos enim erat, qui a principe deferebatur, eoque titulo ex merito honoratus Pater imperatoris vocabatur, ut in Institutis, de patriciatu loquens Imperator ait, Imperatoriam autem celsitudinem non valere eum, quem sibi patrem elegit, ab aliena eximere potestate? Claud. 2. in Eutrop. 68.
— genitorque vocatur
Principis, & famulum dignatur regia patrem. V. Barth. p. 1344.
Olim igitur Patricii ex eo appellabantur, quod patrem cierent: postea, quos imperator patres ciebat. Quod quidem & reges Franciæ imitati sunt, quosdamque satrapas Patricios vocarunt, quos antiquitatis ignari Pares appellant. Turnebus. conf. mox PATRICIATUS, omninoque Lex. Pitisc.
Patricii Franciæ, quos *pares Franciæ* vocant. Suntque quasi Duodecimviri Reip. constituendæ. Sunt enim numero duodecim: sex quidem Pontifices, & sex Duces militares. Budæus. conf. PARES CURIA f. l.

PATRICIUS, a, um. Adj. [πατρίκιος] ut, Patricius magistratus. Cic. ad Brut. Ep. 5. extr. Dum enim unus erit patricius magistratus, auspicia ad patres redire non possunt.
Calceos patricios Romulus reperit IV corrigiarum, assutaque luna. i. e. Nota numeri centenarii. Isidor. 19. 34.
Familia patricia. Cic. 2. de Legib. 6. Paterc. 2. 59. 2.
Fores patriciæ. Stat. 4. Silv. 8. 60.
Honos patricius. Claud. in Præfat. Belli Get. 8.
Indoles. Stat. 4. Silv. 5. 44.
Pueri patricii. Plaut. Capt. 5. 4. 5.

PATRICIĀTUS, ûs. m. Patricii dignitas. Suet. Aug. cap. 2. Ea gens a Tarquinio Prisco rege inter Romanas gentes allecta in Senatum, mox a Servio Tullio in patricias traducta, procedente tempore ad plebem se contulit, ac rursus magno intervallo per Divum Julium in patriciatum rediit. Apud Græcos autem omnino major erat dignitas, non ex successione debita, sed quæ solebat a principe concedi. Cassiodorus Epist. 2. extr. lib. 6. Nostro munere sublevatus, patriciatus culmen ascende. conf. Ep. 9. & 10. lib. 8. Suidas Patricios esse tradit, communis Reipub. patres, qui in suprema dignitate Senatorii consilii esse censentur. Meminit & Procopius lib. 3. Male igitur Accursius & alii, qui hanc dignitatem cum vetere confundunt. Alciatus. conf. Lex. Pitisc. & supra PATRITIUS, i. m.

PATRISSO, [πατρίζω] āre. Paternos mores imitari. Ter. Adelph. 4. 2. 25.
Laudo, Ctesipho; patrissas, abi, virum te judico.
Patrissat filius. Plaut. in Pseud. 1. 5. 27. Apul. Florid. p. 341. Elmenh.

PATRĬCĪDA, æ. c. [πατροκτόνος] pro quo sæpius Parricida dicitur. Is est qui patrem interfecit. Cic. 2. de Legib. 22. Sacrum sacrove commendatum qui clepserit rapseritque, patricida esto. Legitur & Parricida. Plin. lib. 7. cap. 45. Adulterium filiæ & consilia patricidæ palam facta. V. PARICIDA.

PĂTRĬMŌNIUM, i. n. [οὐσία] Bona paterna, hoc est hæreditas a patre relicta. Cic. pro Domo, 147. Liberis autem nostris satis amplum patrimonium paterni nominis, ac nostræ memoriæ relinquemus. Idem 5. de Finib. 87. Patrimonium neglexit, agros deseruit incultos, quid quærens aliud, nisi beatam vitam? Juven. 12. Sat. 50.
Non propter vitam faciunt patrimonia quidam,
Sed vitio cæci propter patrimonia vivunt.
Laceratio patrimonii. Firmic. lib. 6. cap. 18.
Lautum & copiosum patrimonium. Cic. pro Rabir. Post. 18. Qui vero duo lauta & copiosa patrimonia accepisset, remque præterea bonis & honestis rationibus auxisset: quid esset tandem caussæ, cur existimari vellet nihil habere?
Luculentum. V. LUCULENTUS.
Mille talenta patrimonii. Hor. 2. Serm. 3. 226.
Naufragus patrimonio. V. NAVIS.
Propugnator patrimonii sui, & defensor juris paterni. Cic. 1. de Orat. 244.
Adhibere patrimonium. V. ADHIBEO.
Administrare. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Circumplecti patrimonium alterius. V. CIRCUMPLECTOR.
Comedere. Quintil. lib. 6. cap. 3. conf. Eripere mox.
Conficere. V. CONFICIO.
Constituere alicujus, Stabilire. Cic. 1. Fam. 9. Id scito esse ejusmodi, ut frater meus vere existimet, adjuncto illo fundo, patrimonium fore suum per te constitutum.
Crescunt patrimonia. Juven. 14. Sat. 116.
Devorare uncta. Catul. 27. 22.
Dilapidare patrimonium varia laceratione. Firmic. lib. 4. cap. 3.
Dissipare patrimonium suum lautum conviviis. Cic. pro Flacco, 90.
Effundere patrimonium. Cic. 2. Off. 54.
Eripere patrimonium. Cic. Utrum ego tibi patrimonium eripui, Gelli, an tu comedisti?
Exhaurire. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Expellere aliquem e patrimonio nudum tanquam e naufragio. Cic. pro Rosc. Amer. 147.
Exsuperans census cuncta patrimonia. Juven. 10. Sat. 13.
Gubernare. Cic. 16. Att. 8.
Lacerato ac dissipato patrimonio, egestatem miseræ mendicitatis imponit Mars. Firmic. lib. 6. cap. 19.
Obtinere. Cic. pro Rosc. Amer. 6.
Relinquere. Cic. pro Domo, 147.
Retinere publica patrimonia juris non minus diligenter, quam privatæ rei vestræ debetis. Cic. pro Cæcin. 75.
Spoliare patrimonio. Cic. Patrimonio se amplissimo spoliari maluit.

PATRIMONIĀLIS, e. Adj. ut, Patrimoniale munus. Hermogenianus in l. 1. D. de muner. & honorib.
Fundus patrimonialis. l. 2. Cod. de fund. patrim.

PĂTRUUS, i. m. [πατράδελφος] Frater patris, quod quasi patris loco sit. Ter. Phorm. 2. 1. 33.
Atqui nihil fecit, patrue, quod succenseas. Cic. 3. Verr. 139.
Patruo testimonium dicente.
Sapere patruos. Pers. 1. Sat. 10.
Tunc quum ad canitiem, & nostrum istud vivere triste
Aspexi: & nucibus facimus quæcunque relictis:
Quum sapimus patruos, &c. i. e. Postquam abjectis puerilibus nugamentis, severos mores induimus. Solent enim patrui severius nepotes objurgare, si quid peccaverint. Hor. 2. Serm. 3. 88.

— ne sis patruus mihi, &c. i. e. Ne me castiges. Cic. 10. Att. 5. de Quinti fratris filio loquens, Vellem suscepisses juvenem regendum: pater enim nimis indulgens, quicquid ego astrinxi, relaxat. V. Chil. Erasm. Hinc

Patruus, pro Sævo & aspero reprehensore, seu castigatore. Cic. pro Coel. 25. Qui in reliqua vita mitis esset, fuit in hac causa pertristis quidam patruus, censor, magister. Idem 2. Att. 2. Cura, amabo te, Ciceronem; ei nos θεῖοι videmur. i. e. Patrui. [Ter. in Adelph. tamen patre patruum mitiorem facit.

Patruus magnus, Frater avi. Patruus maximus, Frater proavi & abavi, qui & Propatruus & Abpatruus dicitur. V. l. 1. Dig. de Grad.

Major patruus. V. MAGNUS.

PATRUUS, a, um. Adj. [πατρωακσιγνητικός] ut, Linguæ patruæ verbera. i. e. Objurgatricis. Hor. 3. Carm. 12. 3. h. e. Objurgationes patruorum severas. Patrui enim adolescentibus corripiendis austeriores esse solent quam patres, quibus natura ipsa indulgentiam plerumque extorquet. Linguæ igitur patruæ, i. e. Severæ. Acron. Manil. 5. 455.

— laudabunt verba Catonis,
Tutorisque supercilium, patruumque rigorem. conf. Heins. Et Drakenb ad Sil. 15. 10.

Patruissimus, superl. antiq. Plaut. Pœn. 5.4. 24. Patrue mi patruissime, &c.

PATRUĒLIS, is. c. [ἐξάδελφος] Patrueles sunt Patruorum, hoc est, (ut ait Nonius 19. 8.) Marium fratrum filii, quoniam qui pater alteri est, alteri est patruus: sicut Sorores patrueles nuncupantur ex duobus & ipsæ fratribus genitæ: auctor Jureconsultus. Sæpe autem additur Frater. Plaut. Pœn. 5.2.109.

Pater tuus is erat, frater patruelis meus. Cic. 5. de Fin. 1.

Unaque nobiscum Q. frater, & T. Pomponius, & L. Cicero, frater noster, cognatione patruelis, amore germanus.

Teucer patruelis Achilli est. Ovid. 13. Met. 157. Idem 4. 461.

Molirique suis letum patruelibus ausæ, &c.

PATRUELIS, e. Adj. ut, Patrueles fundi. Martial. lib. 5. 35. Al. Patrensibus.

Dona patruelia. Ovid. 13. Met. 41.

Origo patruelis. Ovid. 1. Met. 352.

Regna patruelia. Ovid. 14. Epist. 61.

PATRUITUS, a, um. Adj. Idem quod Patritus. Tertull. adv. Valent. cap. 12.

PĂTĔRA, æ. f. [φιάλη] Poculi genus, latum ac patens. unde nomen accepisse videtur, ut Patera dicatur quasi Patula. Varro de L. L. 4. 26. Præterea in poculis erant Pateræ, eo quod pateant, Latine ita dictæ. Hisce etiam nunc in publico convivio, antiquitatis retinendæ causa, cum magistri fiunt, potio circumfertur, & in sacrificando deis, hoc poculo magistratus dat deo vinum. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 21. Patera, ut & ipsum nomen indicio est, poculum planum ac patens est. Virg. 1. Æn. 733. — ille impiger hausit

Spumantem pateram, & pleno se proluit auro. Cic. 3. de Nat. Deor. 84. Idem victoriolas aureas, & pateras, coronasque, quæ simulacrorum porrectis manibus sustinebantur, sine dubitatione tollebat.

Filicatæ pateræ. Cic. in Parad. 1. Quid Numa Pompilius? minusne gratas diis immortalibus capedines ac fictiles urnulas fuisse, quam filicatas aliorum pateras arbitramur? V. in FILIX.

Gravis. Valer. 5. Argon. 192.

Meri patera. Ovid. 4. Fast. 934.

Excipere sanguinem patera. Cic. de Clar. Orat. 43.

Fundere vina pateris. Virg. 5. Æn. 98.

Fundere e patera sanguinem. Cic. 1. de Divin. 46.

Haurire pateram. V. HAURIO.

Implere mero. Virg. 1. Æn. 730.

Inclinat micantem dextra. Claud. 1. in r. Conf. Stil. 62.

Libamus pateris & auro. Virg. 2. Georg. 192. i. e. Aureis pateris.

Suscipiunt cruorem pateris. Virg. 6. Æn. 249.

Pateram perplouere in sacris quum dicitur, significat Pertusam esse. Festus.

PATERCULUS, C. Vellejus, elegans Historicus. Duos reliquit libros, quos scripsit ad M. Vinicium consulem, Tiberii Cæsaris progenerum. Sed bona pars scriptorum ejus periit. V. Voss. de Hist. Lat. 1. 24.

Paterculus alius, filiæ suæ Sulpiciæ castitate nobilis. Plin. lib. 7. cap. 35.

PATERIA insula, Plin. lib. 4. cap. 12. non procul a Lemno, in sinu Scythico ad Hellespontum.

PATERNIANA, [Πατερνιάνα] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ urbs. Vulgo *Pastrana*.

PATERNUS, a, um. V. PATER.

PATERNUS, Cognomen Gentis Durmiæ & Oviniæ Rom.

Paternus, Nobilis quidam hæreticus a quo Paterniani dicti sunt: Ii inferiores corporis partes ab Antitheo conformatas compactasque adseverant. Cæl. lib. 4. cap. 6.

PATESCO, V. PATEO.

PĂTĔTON, i. n. [πατητόν] Palmæ tertium genus, nimio liquore abundat: rumpitque se pomi ipsius etiam in sua matre ebrietas, calcatis similis. Unde nomen invenit. Plin. lib. 13. cap. 4.

PĂTHOS, [πάθος] a Cic. lib. 4. Tusc. 11. & lib. 3. de Fin. 35. dicitur Perturbatio, sive animi ægritudo. A Gellio lib. 1. cap. 16. Affectus, vel affectio. Hinc

PATHĒTĬCUS, a, um. Adj. [παθητικός] Pathetica oratio dicta est, quam ex Rhetorica arte præcipitur dirigi oportere, aut ad indignationem, aut ad misericordiam, aliumve affectum movendum.

Patheticæ parabolæ. Macrob. lib. 4. Saturn. cap. 5. Idem 6. & 4. 2. conf. Quintil. Decl. 299.

PATHĒTĬCE, Adv. [παθητικῶς] Macrob. lib. 4. Saturn. cap. 5. Sed illud nimium pathetice. Rursum cap. 6. Utrumque Virgilius bene pathetice tractavit.

PĂTHĬCUS, a, um. Adj. Quasi ex Gr. παθικός, quod tamen non occurrit. Firmic. lib. 8. cap. 20. & 21. Catul. 16. 2. & 113. 2. Juven. 2. Sat. 99. & 9. 130. V. DRAUCUS & Passivus in PATIOR.

Pathicissimus Compar. ut, Pathicissimi libelli. i. e. Lascivi, & in quibus tractatur de rebus obscœnissimis. Martial. lib. 12. 96. ad Rufum,

Musæi pathicissimos libellos,
Qui certant Sybariticis libellis,
Et tinctas sale pruriente chartas
Instanti lege, Rufe, &c.

PATHOLOGIA, æ. f. [παθολογία] Pars medicinæ, quæ morborum causas & symptomata docet. V. Medicos.

Est etiam, Pars oratoriæ quæ de affectibus concitandis agit.

PATIBILIS, V. PATIOR.

PATIBŬLUM, i. n. [σταυρός] auctore Nonio 4. 355. est Crux. Cic. 6. Verr. 90. Tibi, Marcelli, statua pro patibulo in clientes Marcellorum fuit? Sallust. lib. 4. Patibulo affigi. Suffigi. Apul. Met. 6.

Festinare patibula. Tacit. 14. Ann. 33. Sed cædes, patibula, ignes, cruces, tanquam reddituri supplicium, ac prærepta interim ultione festinabant.

Patibulum proprie dictum est, Pars crucis patens & transversa, ut indicat Senec. ad Marc. cap. 20. Alii brachia patibulo explicuerunt: sicut inferior, defixusque stipes, crux est. V. Lips. de Cruce 3. 3. vel Lex. Pitisc.

Patibulum, inquit Nonius l. c. Sera, qua ostia occluduntur, quod hac remota valvæ pateant. Titinius Fullonibus, Si quisquam hodie præter hanc posticum nostrum pepulerit, patibulo hoc ei caput defringam.

Patibulum. Instrumentum vindemiatorum. Cato R.R. cap. 27. Vindemia facta, vasa torcula, corbulas, fiscinas, funes, patibula, fibulas, jubeto suo quidque loco condi. Patibula, ex Turnebo Adverſ. 6. 23. sunt Instrumenta & machinamenta duo scalata e diverso in axiculum unum capitibus suis conjuncta, divaricatis ad imum cruribus. His in vindemia arbusti potissimum opus est & altioribus jugis, hodieque in pergulana vite uti homines nostri solent. Non desunt tamen qui Seram interpretentur.

Patibulus, i. m. lectum apud antiquos, teste Nonio 3. 184 Lucilius Rerum humanarum lib. 21. Deligat ad patibulos, deligantur & circumferuntur, cruci desiguntur.

PATIBULĀTUS, a, um. Adj. [σταυρωθείς] Patibulo affixus. Plaut. Mostel. 1. 1. 53.

Ita te forabunt patibulatum per vias Stimulis.

Patibulati dicuntur, Qui patibulis aut sunt affixi, aut vero destinati. Sidonius Apollinaris Cruciarios appellat. Cæl. lib. 10. cap. 8.

PATIBŬLUS, a, um. Adj. Idem. Plaut. Fragm. Carbon.

Patibulus ferar per urbem, deinde suffigar cruci. Apul. Met. 4, p. 147. Elmenh. Exitiabili nexu patibulum relinquens.

PATIENS, PATIENTER, PATIENTIA. V. PATIOR.

PĂTĬNA, æ. f. [λοπάς] Vasis genus quo dapes elixæ & jurulentæ in mensam feruntur. Plaut. Capt. 4. 2. 66.

Juben' an non jubes astitui aulas? patinas elui? Bayfius, Patina ab eo quod pateat dicta est, quam Paulus Jureconsul. in l. Cum de lanionis, De fundo instructo, inter culinaria videtur adscribere, quum inquit, Item cacabos & patinas instrumento fundi esse dicimus: quia sine his pulmentarium coqui non potest. Patinis utique, nisi si in auctorum observatione falsus sum, utebantur, non solum ad coquendum pisces, & cetera id genus; (quod auctore Plinio probatur lib. 23. cap. 2. ubi de fæce sapæ, Decoquitur, inquit, in patinis cum sale & adipe ad tumorem quoque maxillarum & cervicum.) sed etiam ferculi vice. Quum ferculum dico, vas ad ferendum opsonium vel pulmentarium intelligo. Et nisi me & lectorem decipio, eadem patina utebantur & ad coquendum & ad ferendum opsonium, elixum præsertim. Hor. 2. Serm. 8. 42.

Affertur squillas inter murœna natantes,
In patina porrecta. Patinam pro Ferculo posuit Horatius. Juvenalis autem 4. Sat. 84. patinam rhombo coquendo exstructam, taxat his verbis,

Debetur magnus patinæ, subitusque Prometheus, &c. Notatur & a Plin. lib. 10. cap. 51. Æsopi patina, in qua posuit aves cantu aliquo aut sermone vocales, HS. sex singulas coemptas. Hactenus Bayfius.

Patinas, a Patulo dixerunt: ut pusillas, quod his libarent cœnas, patellas. Varr. de L. L. lib. 4. 25. extr.

Grandes patinæ. Pers. 2. Sat. 42.

Tortæ in orbe Cumano, Fictiles. Stat. 4. Silv. 9. 43.

Tollere patinam. Hor. 1. Serm. 3. 80.

Cœnabat patinas omasi. Hor. 1. Epist. 15. 34.

Tyrotarichi patina. V. TYROTARICHUS.

Animus in patinis, proverbialiter dictum. Ter. Eun. 4. 7. 46.

PĂTĔNA, [λοπάς] pro Patina. Columel. lib. 12. cap. 43. de uvis servandis, Columella patruus meus ex ea creta, qua fiunt amphoræ, lata vasa in modum patenarum fieri jubebat. Ex quo loco patet, Patenam labra grandia habere. Bud. Alia exemplaria habent Patinarum.

Patena, Alveus ad hordeum jumentis ministrandum. Veget. Mulom. 1. 56. pr.

PATINĀRIUS, a, um. Adj. [λοπαδικός] Quod in patina conditum vel repositum est. Plaut. Men. 1. 1. 26.

Tantas struices concinnat patinarias. Idem Asin. 1. 3. 28.

Is habet succum, is suavitatem: eum quovis pacto condias,
Vel patinarium, vel assum, vorses quo pacto lubet. Quid sit hic Patinarius piscis, a paucis scribitur: ego eum crediderim, qui non assatur, nec elixatur, sed in patina e jure coquitur. Id ex Horatio (1. Serm. 3. 80.) intelligi potest,

Si quis eum servum, patinam qui tollere jussus,
Semesos pisces tepidumque ligurierit jus. Nam si male non conjicio, Pisces patinarios e jure paratos intellexit. Verba sunt Turnebi.

Patinaria muræna, vide in Indice Cruquii in Horat. H. St.

PATINARIUS, i. m. Qui patinam curat & exercet, heluo. Suet. in Vitel. cap. 17. Aliis incendiarium & patinarium vociferantibus, parte vulgi etiam corporis vitia exprobrante, &c.

PĂTELLA, æ. f. [λεκάνιον] Festus; Patellæ, Vascula parva, picata, item sacrificiis faciendis apta, quæ erant velut capidula quædam. Varr. Manio, apud Non. 15. 6. Quocirca oportet bonum civem legibus parere, & deos colere, in patellam dare μικρὸν κρέας. In patella diis apponebantur epulæ, quum res divina diis Penatibus Laribusque fiebat, aut de cœna eis libabatur: patera vinum libabatur: turibulo tus adolebatur vaporabaturque. Hæc Turneb. Adverſ 8. 10. V. Vernas pascere libatis dapibus, in PASCO. Cic. 6. Verr. 46. Patella grandis cum sigillis ac simulacris deorum. Idem 2. de Fin. 22. Atqui reperiemus asotos primum ita non religiosos, ut edant de patella: deinde ita mortem non timentes, ut illud in ore habeant, &c. [Hoc in loco feralis cœnæ patellam intelligi puto.

Patella, a Patulo, vel πλατύω fingo, vel ab πλάτος, quæ est latitudo, Vas latum est condiendis obsoniis aptum. Lanx seu paropsis. Bayfius, Patella, vas escarium ad olera & pulmenta ponenda: quam Græci λεκάνιον vocant. Hor. 1. Epist. 5. 2.

Nec

Nec modica cœnare times olus omne patella. Et Martial. lib. 5. 79. 6.

Ponetur digitis tenendus ustis
Nigra coliculus virens patella. Et Juven. 5. Sat. 85.
Ponitur exigua feralis cœna patella. Quorum omnium testimoniis clarum est, credo, Patellam, Parvam esse patinam, quæ ab istis tum modica, tum exigua dicitur. Hactenus Bays. Martial. lib. 13. 81.
Quamvis lata gerat patella rhombum,
Rhombus latior est tamen patella. Ovid. 2. Fast. 634.
Nutriat intinctos missa patella cibos. V. omnino Voss. Etymol. in Patina.

Cultrix foci secura patella. Pers. 3. Sat. 26.
Fragiles, Fictiles. Juven. 6. Sat. 343.
Pura patella fert cibos. Ovid. 6. Fast. 310.
In patella decoctum pulmentarium. Plin. lib. 19. cap. 8.
Dignum patella operculum. Adagium est apud Hieronym. ubi similia similibus, digna dignis, contingunt, veluti improbo populo magistratus improbus: uxori morosæ maritus morosus, &c. V. Erasm.
Patella, [ἐπιγονατίς] os parvum, quo femoris tibiæque commissura tegitur. V. Cels. 8. 1. Galen. de Off. cap. 22.
Patella, Morbus arborum. Plin. lib. 17. cap. 24. Olea clavum etiam patitur, sive fungum placet dici, vel patellam. Hæc est solis exustio.
Patella, piscis genus apud Galenum lib. singul. de Cibis, cap. 3. V. LOPAS.

PATELLĀRIUS, a, um. Adj. [λεκανικὸς] ut,
Patellarii dii. Plaut. Cistel. 2. 1. 46. i. e. Lares & Penates. conf. dict. præced.

PĂTIOR, patĕris, passus sum, [πάσχω, πείσω, κάμνω, μογέω, ὑπομένω] păti. Sustinere, tolerare, æquo, vel iniquo, animo ferre. Ter. And. 1. 5. 27.
Tum patris pudor, qui me tam leni passus est animo usque adhuc.
Plaut. Truc. 2. 1. 12.
Si eget, necesse est nos patiatur ali; ita æquum factu est.
Ex merito pati aliquid. Ovid. 5. Epist. 7.
Ferre, Pati, Sinere. Cic. 1. Verr. 19. Non feram, non patiar, non sinam.
Pati & silere. Cic. 7. Verr. 125. Patimur jam multos annos, & silemus, quum videamus ad paucos homines omnes omnium nationum pecunias pervenisse.
Ægre pati. Plaut. Pœn. 5. 2. 111.
Facile pati, sive facilius, & facillime. Cic. pro Rosc. Amer. Quare facile omnes patimur, esse quamplurimos accusatores. Idem Planco 16. Att. 17. Non modo facile patiare, sed etiam gaudeas. Et Cic. 5. Fam. 7. Nulla re tam lætari soleo, quam meorum officiorum conscientia: quibus si quando non mutue respondetur, apud me plus officii residere facillime patior. De hac formula, V. Manut. ad Cic. 7. Fam. 15. & supra. Ter. And. 1. 2. 32.
Ubivis facilius passus sim, quam in hac re, me deludier.
Humane pati. Ter. Adel. 1. 2. 65.
Indigne pati aliquid. Cic. 7. Verr. 31.
Pati æquo animo. Cic. 12. Philip. 9. Æquo animo belli patitur injuriam, De Gallia.
Pati iniquo animo. Ter. Eun. 2. 1. 6. Sic Cic. 12. Fam. 18. Etsi periniquo animo patiebar te a me digredi.
Patior non moleste eam vitam, &c. Cic. 5. Verr. 5.
Non possum pati, quin tibi caput demulceam, pro Non possum abstinere quin, &c. Ter. Heaut. 4. 5. 13.
Nullum patiebatur esse diem, quin in foro diceret. Cic. de Clar. Orat. 320.
Pateretur, per correptionem, sive iterationem, cum quadam objurgatione & reprehensione eleganter dictum. Ter. Heaut. 1. 2. 28.
Fortasse aliquanto iniquior erat, præter ejus lubidinem.
Pateretur; nam quem ferret, si parentem non ferret suum?
Ætas patitur. Virg. 3. Georg. 60.
Ætas Lucinam, justosque pati Hymenæos
Definit ante decem, post quatuor incipit annos.
Consuetudo patitur. Consuetum est. Cic. 12. Att. 24. Hoc quidem utique perficies, si me levari vis, quem jam etiam gravius accusas, quam patitur tua consuetudo.
Dignitas quoad patitur. Cic. 13. Fam. 54. Primum ut omnibus in rebus ei te commodes, quoad fides tua, dignitasque patietur; patietur autem in omnibus.
Mores. ut, Asperius, quam sui patiuntur mores, aliquid facere. Cic. 9. Att. 18.
Oculi patiuntur. Cic. 10. Att. Pati poterunt oculi, me cum Gabinio sententiam dicere?
Abortum pati. V. Abortus in ABORIOR.
Actionem ab alio intentatam pati. Paulus in l. Litis. D. de negot. gestis. & Ulpian. in l. Si non solus. §. ult. D. Si quis omiss. caus. testam.
Ævum pati. Columel. lib. 2. cap. 10. i. e. Durare.
Concubitus pati. Ovid. 3. de Arte Am. 666.
De trimentum pati, Vide DETRIMENTUM. H. St.
Dicta pati superborum jocorum. Lucan. ad Pison. 103.
Dilationem. Plin. lib. 18. cap. 10.
Dolores pati toleranter. Cic. 2. Tusc. 43.
Exsilium. Virg. 2. Æn. 638.
Extrema. Virg. 1. Æn. 223.
Falcem pati dicuntur femina. Plin. lib. 17. cap. 10.
Famam pati inultæ. Virg. 11. Æn. 847.
Famem pati. Ovid. in Ibin, 617.
Febrim. Gell. lib. 17. cap. 12.
Fugam. Ovid. 3. Trist. 1. 74.
Jacturam. Columel. lib. in præf.
Impedimentum. Plin. 2. Epist. 12.
Imperium. Liv. 1.
Jussa aliena. Virg. 10. Æn. 866.
Lituos. Virg. 3. Georg. 183.
Malum pati fortiter, vel toleranter. Plaut. Asin. 2. 2. 58.
Manes quisque suos patimur. Virg. 6. Æn. 743.
Militiam ne non paterentur Falisci. Liv. 4. 18. pr.
Moram. Ovid. 4. Met. 350.
Moram pati in re aliqua. Papin. in l. Qui solidum. in princip. D. de legat. 2. Qui solidum fideicommissum frustra petebat, hærede Falcidiam objiciente, si partem interim solvi sibi desideraverit, neque acceperit: in ea moram passus intelligitur.
Necem indignam. Ovid. 10. Met. 627.
Negotium patitur is, cui alius negotium facit. Ulpian. in l. 3. D. de calumniator.
Pauperiem angustam pati. Hor. 3. Carm. 2. 1.
Pœnas. Ovid. 1. Met. 243.
Prælia dura. Virg. 7. Æn. 807.
Repulsam pati. Ovid. 3. Met. 289.
Se pati, eleganter dicuntur qui minime inquieto & ambitioso animo, sibique vivere & sua fortuna contenti esse possunt. Ita Sen. N. t. Quæst. 4. pr. Scio quam sit ambitioni alienus, familiaris otio ac litteris. Turbam rerum hominumque desiderent, qui se pati non possunt.
Servitutem pati possunt aliæ nationes: propria est Populi Romani libertas. Cic. 6. Philip. 19.
Silentia longa. Lucan. lib. 7. 66.
Solicitudinem pati pro aliquo. Plin. 9. Epist. 2.
Soporem. Ovid. 15. Met. 321.
Stratum aut velamina. Ovid. 7. Met. 558.
Supplicium. Cæs. 2. Bell. Civil. 30. Ovid. 2. Trist. 540.
Supplicium patitur, non nova culpa, novum.
Verbera. Virg. 3. Georg. 208.
Vulnera. Ovid. 2. Epist. 48.
Pati aliquem esse desertum, i. e. Derelinquere ac destituere. Cic. 1. Off. 28. Ut eos, quos tutari debeant, desertos esse patiantur.
Patiar quemvis durare laborem. Virg. 8. Æn. 577.
Pati bonum virum esse. Cic. 1. Fam. 9. Quem bonum civem semper habuisset, bonum virum esse pateretur. i. e. Sineret.
Non pati aliquid fieri, Dare operam ne fiat. Cic. 9. Fam. 25. Noli pati litigare fratres, & judiciis turpibus conflictari.
Nullum philosophiæ locum esse pateremur, qui non Latinis litteris illustratus pateret. Idem 2. de Divin. 4.
Patitur tangi. Ovid. 1. Met. 644.
Pati, absolute, pro Dolere aut cruciari. Virg. 10. Ecl. 53.
Certum est in silvis, inter spelæa ferarum Malle pati.
Pro Vivere non semel posuisse videntur auctores. Lucan. 5. 313.
— disce sine armis
Posse pati. Ad quem locum alia exempla adducit Grotius & ἰδιωτισμὸν esse ostendit. Sen. Thyest. 470.
Immane regnum est, posse sine regno pati.
Observandum est denique quod hoc verbum, tam ad læta, quam tristia refertur. ut Plaut. Asin. 2. 2 58.
Fortiter malum qui patitur, idem post patitur bonum. Ita Pœn. 3. 3. 82.
Si quidem potes esse pati te in lepido loco.
Usum patiendi colligere. Ovid. 1 Amor. 8. 75.
Ad patiendum tolerandumque difficiles res. Cic. 2. Tusc. 18.
Ferre non patienda. Ovid. 2. Fast. 586.
Pateris nulli patienda. Ovid. 2. Amor. 19. 51.
Mors bis patienda. Ovid. 1. Trist. 2. 42.
Patio, obsoletum pro Patior videre est ex Nævio apud Diomed. p. 385. & Cic. 3. de Legib. 4. Doceri a magistratibus privatisque patiunto.

PATIENS, entis. Partic. [πάσχων] ut,
Patiens & lentus. Cic. 2. de Orat. 305. In quo ego, non quo libenter male audiam, sed quia ego causam non libenter relinquo, nimium patiens & lentus existimor.
Animus patiens. Ovid. 4. de Pont. 10. 9.
Aurem patientem præbere. Hor. 1. Epist. 1. 40.
Patiens, [ὑπομονικὸς, τλήμων, ταλασίφρων] nomen cum genitivo. ut, Patiens laborum. Cic. pro Sext. 138. Patiantur viros laborum patientes frui. Correctiera exemplaria legunt, Patiantur viros fortes labore, se otio suo perfrui.
Aratri patiens taurus. Ovid. 4. Trist. 6. 1.
Cæli patiens, i. e. Aeris & tempestatem. Valer. 1. Argon. 765.
Incommodi omnis patiens. Columel. lib. 3. cap. 29.
Laboris patiens latus. Quintil. in Proœm. lib. 1.
Laboris natura patientior. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Navigationis patiens aqua. Justin. 36. 3. 7.
Navium patiens Tiberis, Qui fert naves. Plin. 5. Epist. 6. Medios ille agros secat, navium patiens, omnesque fruges devehit in Urbem.
Operum patiens juventus. Virg. 2. Georg. 472.
Pulveris atque solis. Hor. 1. Carm. 8. 4.
Veneris jam patiens est equa. Columel. lib. 6. cap. 37.
Vetustatis. Plin. lib. 11. cap. 37.
Vomeris patiens tellus. Virg. 2. Georg. 227.
Vocari patiens Cæsaris ultor. Hor. 2. Carm. 2. 43. Græca plane est hæc loquendi figura, ὑπομένων ἐκκαλεῖσθαι Καίσαρος ἐκδικητής. Latine enim diceremus, Patiens te vocari Cæsaris ultorem. Sic 6. Epist. 30. 1.
Quum pateris sapiens emendatusque videri, &c. Lambin.
Patientior, Compar. Cic. 1 Q. frat. 1. Meæ quoque litteræ te patientiorem, lenioremque fecerunt.
Saxo patientior. Propert. lib. 1. 15. 29.
Patientissimus. Superl. Cæs. 3. Bell. Civil. 96. Atque ii miserrimo ac patientissimo exercitui Cæsaris luxuriem objiciebant. Cic. 1. Off. 109. Quo in genere versutissimum & patientissimum Lacedæmonium Lysandrum accepimus.
Aures patientissimæ. Cic. pro Ligar. 24. Sed jam totum omitto, non tam ut ne offendam tuas patientissimas aures, quam ne, &c.
Civitas imperii justi patientissima. Liv. 6. 16.

PATIENTER, [ὑπομονικῶς] ius, issime. Adv. Moderate, fortiter, constanter. Cic. de Amicit. 91. Ut igitur & monere & moneri proprium est veræ amicitiæ: & alterum libere facere, non aspere: alterum patienter accipere, non repugnanter.
Amare patienter. Martial. lib. 5. 7.
Ferre patienter. Cic. 1. Fam. 8. Otium nobis exoptandum est, quod ii, qui potiuntur rerum, præstaturi videntur, si quidam homines patientius eorum potentiam ferre potuerint. Idem 11. Philip. Quæ tulisse illum fortiter & patienter ferunt.
Parere alicui patienter. Justinus lib. 1. cap. 2. pr. ubi de Sermiramide loquitur.
Prandere olus patienter. Hor. 1. Epist. 17. 13. AL aliter dist.

Ferre omnia patientius. Ovid. 19. Epist. 101. Idem 4. Trist. 6. 37.
Nos quoque quæ ferimus, tulimus patientius ante.
Uxor aut inconsultius assumpta, aut retenta patientius. Plin. in Paneg. cap. 83.
Ita patientissime Cato toleravit. Val. Max. 4. 3. 11. conf. Sen. Epist. 66.

PATIENTIA, æ. f. est, Animi constantia, qua adversa perinde ac prospera ferimus. Cic. 2. de Invent. 163. Patientia est honestatis aut utilitatis causa, rerum arduarum ac difficilium voluntaria ac diuturna perpessio. Labor & patientia. Cic. 1. Off. 122. Maxime autem hæc ætas a libidinibus arcenda est, exercendaque in labore, patientiaque & animi & corporis.
Percalluit patientia. Cic. pro Milon. 77. Sed nescio quomodo usu obduruerat, & percalluerat civitatis incredibilis patientia.
Patientia contra labores. Plin. lib. 23. cap. 1.
Patientia famis, frigoris, &c. Cic. 1. in Catil. 26. Habes ubi ostentes tuam illam præclaram patientiam famis, frigoris, inopiæ rerum omnium. Quorum ego non tam facultatem unquam & copiam extendendam putavi, quam in utendo rationem, & in carendo patientiam. Cic. pro Domo 146. De bonis fortunæ.
Ad locorum patientiam animalia quoque generasse naturam. Justin. 2. 1. 11.
Parva patientia, V. Sustinere patientia.
Projecta servientium patientia. Tacit. 3. Ann. 65. extr. h. e. Contempta & vilis.
Vetus patientia. V. Restituere patientiæ.
Virilis. Liv. 5. 6. Contendantque & animis, & corporibus suis virilem patientiam inesse.
Patientiam, Libidini & luxuriæ, opposuit Nepos 17. 7. 4. cum ait, Quam (scil. Domum Agesilai) qui intrarat, nullum signun libidinis, nullum luxuriæ videre poterat, contra plurima, patientiæ atque abstinentiæ. Interdum idem fere est ac Duritia & Græco verbo καρτερίας respondet. Ut apud eundem Nep 7. 11. 4. Eundem apud Lacedæmonios, quorum moribus summa virtus in patientia ponebatur, sic duritiæ se dedisse &c. Patientiam etiam nonnunquam pro ipso Labore atque ærumnis poni docet Broeckh. ad Tibul. 3. 11. 5. & Drakenb. ad Sil. 6. 545. conf. Burm. ad Quintil. lib. 6. procem. p. 498.
Abrumpere patientiam. Tacit. 12. Ann. 50. conf. Rumpere.
Abuti patientia alicujus. Cic. 1. Catil. 1. Quousque tandem abutere, Catilina, patientia nostra? quam diu nos etiam furor iste tuus eludet?
Consolari patientiam verberum. Curt. lib. 8 25. extr.
Contudit ingenium longa malorum patientia. Ovid. 5. Trist. 12. 31.
Furor fit læsa sæpius patientia. Sententia est Mimi Publiani 237. quæ vice proverbii in eos conveniet, qui dum extrema experiuntur, alienant a se eos, cum quibus agunt: & universæ rei jacturam faciunt, dum plus satis attenti sunt ad lucrum.
Fit levius patientia quicquid corrigere est nefas. Hor. 1. Carm. 24. 19.
Imitatur patientiam duritia immanis. Cic. in Partit. 81.
Mitigare aliquem patientia & obsequio. Cic. in Pison. 5.
Obdurescere in patientia. Cic. 7. Verr. 34. Jam vero, quum in ejusmodi patientia turpitudinis, aliena, non sua, satietate obduruisset, &c.
Præstare patientiam, Jurisconsulti frequenter dicunt, ut Marcell. in l. Cui novum. D. de Operis novi nuntiatione. Et Ulpian. in l. Si alius. D. Quod vi aut clam.
Restituere aliquem populum veteri patientiæ. Tacit. in Vita Agric. 16. Amissa Britannia foret, quam unius prælii fortuna veteri patientiæ restituit. Imperii sc. Romani. Al. Parientiæ. V. in PAREO.
Rumpere patientiam. Suet. Tiber. cap. 24. Principatum, quamvis, &c. diu tamen recusavit; impudentissimo animo nunc adhortantes amicos increpans, ut ignaros quanta belua esset imperium: nunc precantem Senatum, & procumbentem sibi ad genua, ambiguis responsis & callida cunctatione suspendens: ut quidam patientiam rumperent, atque unus in tumultu proclamaret, Aut agat, aut desistat. Hic patientiam sumit pro μακροθυμίᾳ, quam Longanimitatem interpretantur. Erasm. [Puto legendum, Impudentissimo mimo.
Sustinere patientia. Phædr. 4. 6. 3.
Parva libellum sustine patientia,
Severitatem frontis dum placo tuæ.
Tentare patientiam alicujus. Cic. 2. de Lege Agrar. 19.
Victa vitiis. Ovid. 3. Amor. 11. 1.
Uti incredibili patientia. Cic. 10. Philip. 9.

PASSUS, a, um. Partic. [παθὼν] pro Perpessus. Virg. 1. Æn. 203.
O passi graviora! dabit deus his quoque finem.
Bello multa passus. Virg. 1. Æn. 9.
Dolores similes passa est. Senec. Octav. 4.
Funera tot passi. Virg. 1. Æn. 236.
Injuriam passi. Ovid. 17. Epist. 187.
Utilis interdum est ipsis injuria passis.
Jugum bos nullum passa. Ovid. 3. Met. 11.
Ligones passa rura. Lucan. lib. 1. 169.
Nefas passa est corpore. Ovid. 10. Met. 351.
Nihil passa. Ovid. 17. Epist. 26.
Pejora passi. Hor. 1. Carm. 7. 30.
O fortes, pejoraque passi
Mecum sæpe viri, nunc vino pellite curas.
Pericula plurima passus. Ovid. 3. Trist. 2. 7.
Prælia clypeus raro passus. Ovid. 13. Met. 117.
Sæcula novem passa cornix. Ovid. 7. Met. 274.
Stuprum tyranni passa Lucretia. Senec. Octav. 6.

PASSURUS, a, um. Partic. [πεισόμενος] ut,
Pœnam passurus. Ovid. 4. de Pont. 6. 26.
Situm indignum passurus. Stat. 3. Theb. 100.

PASSIO, ōnis. f. Corn. Gall. Eleg. 5. 42.
Quæ nihil imminuit passio nulla fuit. Apul. Trismeg. p. 93. Incredibiles post delicta cogentur credere, non verbis, sed exemplis, nec minis, sed ipsa passione pœnarum. V. Cellar. Cur. post. p. 224.
Passio, Animi perturbatio, quam Cicero Affectionem vocat, cujusmodi sunt amor, odium, iracundia, invidia, timor, lætitia, spes, & similes; πάθος. August. lib. 2. de Civit. Dei, quæ sunt sententiæ Philosophorum de his animi motibus. conf. Voss. 1. Inst. Orat. p. 192.
Passio, pro Morbo. Firmic. lib. 2. cap. 12. Virgo significat omnes ventris ægritudines, & passiones. Paulo post, Capricornus significat omnes geniculorum ægritudines & passiones. Rursus ibid. Aquarius significat omnes tibiarum molestas ægritudines, & passiones. Sic frequentissime Cælius Aurelianus, qui & libros suos Passionum Celerum & Tardarum nomine inscripsit.
Passionem, pro Cruciatu usurpant Hieronymus & interpres vet. Biblior.

PASSIONALIS, e. Adj. Tertull. contra Gent. cap. 2. & 4. Cæl. Aurel. Tard. 1. 4.

PASSIBĪLIS, e. Arnob. 7. p. 214. & Tertull. adverf. Prax. cap. 29.

PASSIBILĪTER, Adv. Tertull. de Anima cap. 45.

PASSIBILITAS, ātis. f. Arnob. 2. p. 62.

PATIBĬLIS, e. Adj. [παθητὸς] Quod perferri potest. Cic. 4. Tusc. 50. Negligenda mors est, patibiles & dolores & labores putandi. Idem 3. de Nat. Deor. 29. Quumque omne animal patibilem naturam habeat, &c. Lactant. 7. 20. Anima patibilis & pœnæ sentiens.

PASSĪVUS, a, um. Adj. Firmic. lib. 4. cap. 8. A Venere defluens Luna, passivos in coitu faciet. Idem lib. 5. cap. 1. In amorum tamen illecebras, oculorum passivis cupiditatibus incurrens. Et lib. 7. cap. 18. Mercurius passivos amatores faciet. conf. Arnob. 2. p. 61. & 65. & PATHICUS.

PATIRAMPHES, [Πατιράμφης] nobilis Persa Otanis filius, & auriga Xerxis. Herodot. lib. 7. Scribitur & Patriamphes.

PATISSUS, Amnis a Moro, in Sarmatia. Plin. lib. 4. cap. 12. quem Durian a nonnullis vocari ait.

PATIZITHES, [Πατιζείθης] Magus apud Persas, qui Smerdin fratrem suum, similem Smerdi fratri Cambysis, Persarum regem declaravit. Fuit enim præfectus Cambysis apud Persas. Herodot. lib. 3.

PATMOS, [Πάτμος] Insula in mari Ægæo, quæ, ut Plin. scribit lib. 4. cap. 12. patet circuitu triginta millibus passuum. In qua Johannes apostolus exsul Apocalypsin scripsit.

PATOR, V. PATRO.

PĀTRÆ, arum. f. pl. [Πάτραι] Civitas in Achaia, quam Pausanias Aroen dici prius solitam affirmat, mox a Patreo mœnibus ampliatis, nomen accepisse quod nunc habet. Hujus meminit Plin. lib. 4. cap. 4. Ovid. 6. Met. 417.
Messeneque ferox, Patræque, humilesque Cleonæ. Sil. 15. 310.
Tum lustrata Ephyre, Patræque, & regia Pleuron, Nunc vulgo *Patras* vocatur.

PATRENSIS, e. Adj. ut, Civis Patrensis, & Patrensium leges. Cic. 13. Fam. 19. Strab. lib. 8.

PATRIĀNUS, a, um. Adj. [Πατριανὸς] Cic. 13. Fam. 54. Ut obtineat id juris in agris, quod ei Patriana civitas decrevit & dedit. Vetus exemplar habet Pariana.

PATRASIS, [Πάτρασις] Urbs Pontica, teste Stephano, a qua deducitur gentile Patrasides.

PATRÆUS, Vicus in Bosphoro, ad ostia Mæotidis. Strab. lib. 11.

PATRATUS, V. PATRO, as.

PATRIA, V. PATER.

PATRIAMPHES, V. PATIRAMPHES.

PATRIARCHA, vel PATRIARCHES, æ. m. [πατριάρχης] Proprie πατριᾶς, i.e. gentis seu familiæ auctorem denotat, in sacris litteris. V. Tertull. de Cor. Mil. cap. 9. Deinde dignitas ecclesiastica fuit, & sic dictus est, Patrum, hoc est pontificum primus. Hi quatuor principio fuere: Romanus, Antiochenus, Alexandrinus, & Hierosolymitanus. Postea, translata Byzantium imperii sede, additus est & Constantinoplitanus. V. Voss. Etymol. Cantel. Hist. Metropol. p. 1. dissert. 1. cap. 2. Suiceri Thes. ubi de etymo accurate disquirit, & Macri Hierolex.

PATRICIDA, PATRICIUS, PATRICUS, PATRIMONIUM, PATRIMUS, PATRISSO, PATRIUS, &c. V. PATER, & PATRIA, ibid.

PATRO, [παιδοποιέομαι, διαπράττομαι] āre. proprie est Liberis operam dare, sed sæpius pro Perficere & aliquid committere ponitur. Quintil. lib. 8. cap. 3. Vel hoc vitium sit, quod κακέμφατον vocatur, sive mala consuetudine in obscænum intellectum sermo detortus est, ut Ductare exercitus, & Patrare bellum, apud Sallust. dicta sancte & antique, ridentur a nobis, si diis placet: quam culpam non scribentium quidem judico, sed legentium, tamen vitandam. Ex quibus verbis colligitur priscos Patrare posuisse pro Perficere, non solum quum opera liberis daretur, sed etiam quum aliud quidpiam jam incœptum, ad finem perduceretur. Cic. 1. Verr. 38. Putasne posse, quæ C. Verres in Quæstura, quæ in legatione, quæ in Prætura, quæ Romæ, quæ in Italia, quæ in Achaia, Asia, Pamphiliaque patrarit, ea quemadmodum locis, temporibusque divisa sint, sic criminibus & oratione distinguere? [Patrare bellum obscænum puto, quia & τὸ Bellum ambiguum est.
Cædem patrare. Tacit. 14. Ann. 44. 2.
Consilia. Sall. Jug. cap. 13. Tum Jugurtha, patratis consiliis, postquam omni Numidia potiebatur, in otio facinus suum cum animo reputans.
Decreta patrare. V. DECERNO.
Expugnationem. Tacit. 12. Ann. 16.
Facinus. Liv. 23. 8. extr.
Incœpta. Salustius in Catil. cap. 56. Sperabat propediem magnas copias sese habiturum, si Romæ socii incœpta patravissent.
Jussa patrare. Tacit. 4. Hist. 83. 6.
Necem. Tacit. 2. Ann. 88.
Opera. Cic. 2. de Legib. 19. Feriis jurgia amovento, easque in famulis, operibus patratis, habento.
Promissa. Cic. 1. Att. 11. Τεῦκρις promissa patravit, tu mandata effice, quæ recepisti.
Reliqua belli. Paterc. lib. 2. 123. pr. Reliqua belli patraturum.
Victoriam. Tacit. 13. Ann. 41.
Patror, aris. Depon. Lucret. lib. 5. 386.
Quod facere intendunt, neque adhuc conata patrantur. i.e. Perficiunt.
Patrari, Passive, pro Confici. Tacit. 2. Ann. 16. Etsi proxima ætas adjiceretur, posse bellum patrari. h. e. Posse debellari.
Pacis patrandæ cum Romanis paciscebatur mercedem. Tacit. 4. Hist.

PATRANS, antis. Partic. videtur proprium locum habere in rebus turpibus. unde, Pers. 1. Sat. 18.
—patranti fractus ocello. Ubi Vet. Scholiast. Patratio, inquit, est Rei venereæ perfectio vel consummatio, unde & Patres dicti, quod patratione filios procreant.

PATRĀTUS, a, um. Partic. [διαπραχθεὶς] Tacit. 2. Ann. 66. Maluit patrati, quam incœpti, facinoris reus esse.

Bella

Bella patrata. Claud. de 6. Conſ. Hon. 126. Paterc. 2. 114. 4.
Cæde ejus patrata. Tacit. 4. Ann. 57.
Mortes patratæ. Tacit. 11. Ann. 28. 3.
Prælium patratum. Paterc. 2. 21. 3.
Patres patrati dicebantur, quod ad patrandum, id eſt peragendum juramentum, ubi de fœderibus convenerat, mitterentur. Liv. 1. 24. conf. Lex. Pitiſc.

PATRATIO, ōnis. f. Paterc. lib. 2. 98. 2. L. Piſo legatus Cæſaris triennio cum Thracibus bellavit, gentesque ferociſſimas, plurimo cum earum excidio, nunc acie, nunc expugnationibus, in priſtinum pacis redegit modum: ejuſque patratione Aſiæ ſecuritatem, Macedoniæ pacem reddidit.
In altero ſenſu, V. Theod. Priſc. 2. 11. conf. in PATRANS.

PATRATOR, ōris. m. Auctor rei. Tacit. 14. Ann. 62. 2. Maternæ necis patrator Anicetus. Avien. Arat. Phænom. 20.
Auctor agendorum, propriique patrator.

PATROBIUS, [Πατρόβιος] Neronis principis libertus, qui arenam Nili, ad debellanda corpora palæſtræ ſtudiis, ſibi ex Ægypto advehi faciebat. Plin. 35. 13.

PATROCLĒS, is. m. [Πατροκλῆς] Præfectus claſſis Seleuci & Antiochi, quem multas terras patefeciſſe, Plin. lib. 6. cap. 17. refert.
Fuit & alius eo nomine, arte Statuarius. Plin. lib. 34. cap. 8.
Patrocles alius, Dives quidam fuit, ſed oppido quam ſordidus ac parcus. Hic enim poſteaquam ad ſummas opes evectus eſt, aut (ut alii dicunt) ex quo natus eſt, nunquam eſt uſus balneo, parcimoniæ cauſa. Taxatur ab Ariſtophane in Pluto. Ab hoc natum eſt proverbium, Patrocle ſordidior. Et, ἐκ Πατροκλέους, e Patroclis domo venit. V. Chiliad. & Suid.

PATROCLUS, [Πάτροκλος] Menœtii fuit filius & Stheneles, qui occiſo per ludum aſtragalorum Cleonymo, ſeu, ut aliis placet, Æane Amphidamantis filio, ſolum vertens in Phthiam venit, ubi a Peleo propter generis propinquitatem ſuſceptus eſt, & una cum Achille apud Chironem educatus, cum eodem arctiſſima amicitia conjunctus vixit. Poſtea etiam cum Achille ad expeditionem Trojanam profectus eſt, ubi, armis Achillis indutus, cum Hectore pugnans ab eodem confoſſus occubuit. Quod quum reſciviſſet Achilles, tametſi propter ereptam ſibi ab Agamemnone Briſeida bello abſtinere omnino conſtituiſſet, nihilominus mutato propoſito, acceptis etiam a Thetide matre aliis armis, a Vulcano fabricatis, ad bellum rediit, nec prius quievit ex animo, quam ſocii mortem quam crudeliſſime vindicaſſet.

PATRON, ōnis. m. [Πάτρων] Acarnan, in Italiam cum Ænea profectus in Aluntinis conſedit. V. De la Cerd. ad Virg. 5. Æn. 298. & Turneb. Adverſ. 26. 17.

PATRŌNUS, i. m. [συνήγορος, παράκλητος, προστάτης] Qui aliquem in periculo defendit. Valla, Patronus proprie eſt, Qui agit cauſam, ſed accuſati, non accuſantis. Aſcon. Pedian. in 1. Verr. 11. Qui defendit alterum in judicio: aut Patronus dicitur, ſi orator eſt: aut Advocatus, ſi aut jus ſuggerit, aut præſentiam ſuam commodat amico; Procurator, ſi negotium ſuſcipit: aut Cognitor, ſi præſentis cauſam novit, & ſic tuetur ut ſuam. Hæc Aſcon. Ter. Eun. 4. 6. 32.
Perii, huic ipſi eſt opus patrono, quem defenſorem paro. Cic. 16. Fam. 26. Non potes effugere hujus culpæ pœnam, te patrono. Marcus eſt adhibendus: iſque, diu, & multis lucubrationibus commentata oratione, vide, ut probare poſſit, te non peccaſſe.
Juſtitiæ patronus. Cic. de Amicit. 25. Qualis tum patronus juſtitiæ fuit contra accuratam orationem Phili.
Patronus, Laudator, Advocatus. Cic. pro Cluent. 110. Quis eum unquam, non modo in patroni, ſed in laudatoris, aut advocati loco viderat?
Patronus luculentus. V. Luculentus, in LUX.
Patronus & Cliens, contraria. Ovid. 1. de Arte Am. 88.
Conſtituere alicui cauſæ patronum. Cic. pro Muren. 4.
Dare patronum alicui cauſæ. Cic. 2. de Orat. 280.
Eſt patroni, nonnunquam veriſimile, etiamſi minus verum ſit, defendere. Cic. 2. Off. 51.
Exſiſtere alicui cauſæ patronum. Cic. pro Roſc. Amer. 5.
Patronus, Qui alterum defendit ac tuetur, etiam extra judicia. Origo Patronorum defluxit primum in urbem a Romulo, mutuata ex vicinis Populis Sabinis. Hinc Lex adſcripta in veteri Iuriſprudentia; Plebeji, quem ſibi ex Patriciis patronum volent, deligant. Liv. 6. 18. Quot enim clientes circa ſingulos fuiſtis Patronos, tot nunc adverſus unum hoſtem eritis. Et paulo infra, Ego me patronum profiteor plebis, quod mihi cura mea & fides nomen induit. [An Indidit?] Turrig. ad Urſi inſcript. §. 27. conf. Pollet. For. Rom. 2. 10. Neque ſinguli homines tantum potentiores ſibi adoptabant patronos, ſed integræ etiam civitates; nec viros tantum ſed & matronas. V. Suet. Aug. cap. 17. & Tib. cap. 6. conf. Gruter. Inſcr. p. 46. vel Lex. Pitiſc. Vulgo Protector.
Patronus, cuſtos, & defenſor coloniæ. Cic. pro Sull. 61.
Propugnator & pæne Patronus. Cic. pro Milon. 16. Domi ſuæ nobiliſſimus vir, Senatus propugnator, atque illis quidem temporibus pæne patronus, &c. M. Druſus occiſus eſt. V. paulo infra.
Adoptare patronum. Cic pro Sext. 9. Qua de cauſa, & tum conventus ille Capuæ, qui propter ſalutem illius urbis, Conſulatu conſervatam meo, me unum patronum adoptavit.
Delata ad patronos omnis Pompejanorum, Colonorumque diſſenſio. Cic. pro Sull. 60.
Eſſe patrono aliquo. Hor. 1. Epiſt. 7. 54.
— quære & refer, unde domo, quis,
Cujus fortunæ, quo ſit patre, quove patrono. i. e. Quem habeat patronum, vel Defenſorem.
Patronus, [πάτρων] aliquando eſt relativum Liberti, nimirum is, Qui ſervum donavit libertate. V. Vallam lib. 4. cap. 1. Tacit. 1. Hiſt. 2. 6. Odio & terrore corrupti in dominos ſervi, in patronos liberti. Hi erant inter ſe certis juribus invicem obſtricti Namque & operas liberti debebant patronis, & ſi egerent, alimenta, & denique teſtamento ſe miſſem. V. JCtos, & Lipſ. ad Tacit. Hiſt. 2. p. 494.
Qui etiam de aliis præclare meriti eſſent, eorum Patroni dicebantur. Ita Livius Druſus, ob eximiam adverſus Gracchos operam, Patronus Senatus dictus fuit, ut auctor eſt Suet. Tiber. cap. 3. V. ſupra.
Minucius ſubſidio Fabii conſervatus, eum a legionibus ſuis Patronum ſalutari voluit. Val. Max. 5. 2. 4.

PATRŌNA, æ. f. [συνήγορος] Cic. 2. de Orat. 199. Neque provocationem, patronam illam civitatis, ac vindicem libertatis Populi Romani, dari ſine nobilium diſſenſione potuiſſe. Ter. Eun. 5. 2. 48. Te mihi patronam cupio. Vet. Inſcript. apud Gruter. p. 353. n. 2. PATRONAE PERPETVAE &c. Multa ibidem occurrunt exempla, & p. 931. Patrona, quæ manu miſit. Aurel. Vict. Cæſ. cap. 4.
Adjective poſuit Martial. 7. 71.
Ut vocem mihi commodes patronam.

PATRONĀLIS, e. Adj. Marcell. in l. Si patronus. D. de donation. Non erit cogendus ſolvere, ne pars ex legibus verecundiæ patronali debita minuatur.

PATRONĀTUS, ûs. m. Paul. in l. Idque Julian. D. de action. empt. & vend. Sed hoc ita, ſi non Areſcuſa elegerit emptoris patronatum: tunc enim illius remanet liberta. Vox frequens apud JCtos. Sed & alio ſenſu deinceps uſurpari cœpit. V. Cangii Gloſſ.

PATRŌCĬNOR, [συνηγορῶ, ὑπεραπολογοῦμαι, συναπτῶ] āri. Tam verbis, quam re & opera imbecilliorem protegere. Quintil. 2. 4. Non homini, ſed crimini patrocinari.
Translate, Hirt. Bell. Hiſpan. 6. 29. Adverſarii, patrocinari loco iniquo non deſinunt. Plin. lib. 14. cap. 4. Contra id pigra vicinitate ſibi patrocinante.

PATROCINĀTUS, a, um. Partic. Tertull. adverſ. Gnoſticos, cap. 4.

PATROCINIUM, i. n. [συνηγορία, πατρωνεία] Feſtus, Patrocinia appellari cœpta ſunt, quum plebs diſtributa eſt inter Patres, ut eorum opibus tuta eſſet. Inde factum eſt, ut Patrocinium pro Tutela & defenſione dici cœperit.
Niti patrociniis aliquorum. Nepos 19. 3. pr. i. e. Defenſoribus iis.
Orbis terræ patrocinium. Cic. 2. Off. 27. Noſtri autem magiſtratus, imperatoreſque ex hac una re maximam laudem capere ſtudebant, ſi provincias, ſi ſocios æquitate & fide defendiſſent; itaque illud patrocinium orbis terræ verius, quam imperium poterat nominari.
Voluptas plurimorum patrociniis defenditur. Cic. in Parad. 2. Plin. lib. 13. cap. 3. Iſta patrocinia quærimus vitiis.
Fides patrocinii. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Mite patrocinium cauſæ difficilis. Ovid. 1. de Pont. 2. 79.
Cauſa patrocinio non bona major erit. Ovid. 1. Triſt. 1. 26.
Arripere patrocinium æquitatis. Cic. 1. de Orat. 242.
Repudiare voluptatis patrocinium. Cic. 2. de Fin. 67. Aut hæc tibi, Torquate, ſunt vituperanda, aut patrocinium voluptatis repudiandum.
Suſcipere patrocinium difficilis cauſæ. Ovid. 1. de Pont. 2. 70.
Suſcipere patrocinium alicujus deſertæ diſciplinæ. Cic. 1. de Nat. Deor. 6. Et in Orat. 120. Legitimarum & civilium controverſiarum patrocinia ſuſcipere.
Tueri patrocinia. Cic. 5. Fam. 9. Si tuam conſuetudinem in patrociniis tuendis ſervas, P. Vatinius cliens advenit, qui pro ſe cauſam dicier vult.

PATRŌNYMĬCUM, i. n. [πατρωνυμικὸν] i. e. A patre denominatum. Grammaticis dicitur nomen, Quod ſub patris nomine ſignificat filium, vel filiam. ut, Priamides, i. e. Hector Priami filius: Nereis, Thetis Nerei filia. V. Grammaticos, maxime Priſcian. p. 581. Uſurpant & ſæpe poëtæ Adjective.

PATROUS, [Πατρῷος] Apollo apud Athenienſes dictus eſt, & Alexicacos. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 4.

PATRUELIS, PATRUUS. V. PATER.

PATTÆCION, ōnis. m. [Παττακίων] Vir quidam fuit infamis calumniator, cui quum mos eſſet bonis viris calumnias ſtruere, atque hoc tam fœdo quæſtu parare rem, tandem deprehenſus convictuſque, pœnas dedit capite. Huic præcipuum ſtudium fuit, probati nominis juvenibus negotium faceſſere. Idem popularibus conviciis lapidatus eſt, quod fur eſſet, & ædium perfoſſor. Hinc proverbium, Pattæcione calumnioſior. Refert Suid. conf. Chiliad.

PATTAGIAS, æ. m. [Παττάγιας] Fluvius Siciliæ, ἀπὸ τοῦ πατάγου, id eſt a ſonitu; nam per ſaxa fluens clamare videtur. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 57.
— & ſaxa rotantem Pattagiam.

PATTÆCI, ſeu PATÆCI, [Πάτταικοι, ἢ Πάταικοι] apud Phœnices Dii minutuli, quos in proris triremium circumvehere ſolebant. Herodotus Pygmæis ſimiles Pattæcos deos dicit. Lil. Syntag. 1. Seld. de Diis Syr. 2. 16.

PATULCIA, PATULCIUS, PATULICO, PATULUS. V. PATEO.

P A U

PAVA, V. PAVO.

PAUCUS, a, um. Adj. [παῦρος, ὀλίγος, ἀκαρὴς, ἀκαρέσιος] a Parum quidam deducunt; ſingulariter raro legitur, occurrit tamen apud Hygin. Fab. 194. Poſt paucum tempus nuntiatur Pyrantho &c. Cic. de Amicit. 3. Quum & ego eſſem una, & pauci admodum familiares, in eum ſermonem illum incidere. Contrarium eſt Multo.
Plures & Pauci, contraria. Auct. ad Heren. lib. 4. 25. Qui quum plures erant, paucis nobis exæquari non poterant.
Ex multis paucos ad ignominiam ſortiri. Cic. pro Cluent. 129. Si erunt plures, qui ob innocentem condemnandum pecuniam acceperint, ut non animadvertas in omnes, ſed carpes ut velis, & paucos ex multis ad ignominiam ſortiere.
Ad paucos pœna, ad omnes metus pervenit. Cic pro Cluent. 128.
Crimen paucarum in omnes diffundere. Ovid. 3. de Arte Am. 9.
Inter paucos diſertus, & dignus illa propinquitate. Quintil. lib. 10. cap 3.
Intravit, paucis comitantibus, urbem. Ovid. 11. Met. 275.
Paucæ, parvæ, & viles res. Cic. 5. Tuſc. 102. Aperta res eſt, & quotidie nos ipſa natura admonet, quam paucis, quam parvis rebus egeat, quam vilibus.
Pauca & modica. Tacit. 4. Hiſt. 40.
Non pauca. V. NON adv.
Contentus paucis. Hor. 1. Serm. 3. 16.
Conferre in pauca. V. CONFERO.
Dicere pauca. Hor. 2. Serm. 7. 1.
E multis pauca tibi expediam dictis. Virg. 3. Æn. 377.
Loquar pauca pro re. Virg. 4. Æn. 337.
Reſpondere pauca. Hor. 1. Serm. 6. 60.
Pauca, vel Paucis, ſubaudi Verba, vel Verbis. Ter. And. 5. 3. 22. Pater, licetne pauca? s. quid dices mihi? Celſ. lib. 7. cap. 18. pr. Prius ipſius loci natura paucis proponenda eſt. conf. 7. 7. 13.

Auſcultare paucis. V. AUSCULTO.
Cognoſcere paucis. Lucret. lib. 2. 142.
Docere paucis. Virg. 3. Æn. 116.
Reſponſum paucis reddere. Virg. 6. Æn. 672.
His diebus paucis. Cic. 2. Verr. 17. Ecce autem repente his diebus paucis, comitiis Conſularibus factis. ubi V. Hotom. & Græv.
Paucis diebus eram miſſurus domeſticos tabellarios: i. e. Intra paucos dies. Cic. 2. Fam. 6.
In paucis diebus, quam Capreas attigit, &c. Suet. Tiber. 60. i. e. Paucis poſt diebus, quam.
Paucis interpoſitis diebus iterum, &c. Cic. de Clar. Orat. 86.
Paucorum menſium ſunt relictæ reliquiæ. Plaut. Moſt. 1. 1. 78.
Paucis menſibus. Cic. 3. Q. frat. 1. Spero paucis menſibus opus Diphili perfectum fore.
Pauci, apud antiquos pro Bonis ponebantur, ut Multi pro Malis auctore Nonio 12. 4. Cic. in Orat. 13. Jactationem habuit in populo, nec paucorum judicium reprehenſionemque pertimuit. conf. MULTUS.
Compar. Liv. 24. 42. Hoſtium pauciores ſuperfuerant.
Pauciores dies. Paul. in l. 2. D. de jur. deliberandi.
Superl. Plin. lib. 10. cap. 59. Anſeres alias plurima ova ſedecim, pauciſſima ſeptem. Celſ. 7. 2. Quam pauciſſimæ plagæ.

PAUCIES, [παυράκις] pro Raro dici (inquit Non. 2. 681.) veterum auctoritas docet. Titinn. Gemina, Tuam etiam uxorem paucies videbo. Cœl. Annal. lib. 6. Conſulto non paucies arceſſitum. Paul.

PAUCĬTAS, ātis. f. [ὀλιγότης] Cic. 1. de Invent. 32. Paucitas in partitione ſervatur. Idem 2. Fam. 10. De pantheris per eos, qui venari ſolent, agitur mandato meo diligenter: ſed mira paucitas eſt, & eas, quæ ſunt, valde ajunt queri, &c.
Amicorum paucitas. Cic. Anteq. iret in exſil. 12.
Definita numero & paucitate genera. Cic. 2. de Orat. 145.
Ad paucitatem redigi. Curt. 3. 3. extr.
Paucitate ſuorum erubeſcere. Idem 4. 5. 4. conf. Nep. 14. 7. 5. & 16. 2. 3.

PAUCĬLŎQUIUM, i. n. [παυρολογία] Multiloquio contrarium. Plaut. Merc. 1. 1. 31.
Inhæret etiam aviditas, deſidia, injuria,
Inopia, contumelia, & diſpendium,
Multiloquium, pauciloquium.

PAUCŬLUS, a, um. dimin. [πάνυ ὀλίγος] Ter. Heaut. 4. 6. 24.
Quod imperabit facito: loquitor paucula. Cic. 9. Att. 15. Q. Voluſium, tui Tiberii generum, certum hominem, ſed mirifice abſtinentem, miſi in Cyprum, ut ibi pauculos dies eſſet.
Cetera de genere horum paucula. Lucret. lib. 2. 104.

PAUXILLUS, a, um. Adj. [ὀλίγος ὅσος] dimin. a Paulum. Plaut. Aul. 1. 2. 34. Pauxillum parvi facere. Idem Pœn. 3. 1. 62. Res pauxilla eſt.
Oſſa pauxilla & minuta. Lucret. lib. 1. 835.
Seminibus perquam pauxillis creata. Lucret. lib. 3. 230.
Viſcera pauxilla. Lucret. lib. 1. 837.

PAUXILLO, ablativus per ſe Adverbii vicem ſuſtinet, non ſecus ac Paullo. Celſ. 5. 28. 18. Medium habet pauxillo levius. Afran. apud Chariſ. p. 192. Pauxillo prius me convenit.

PAUXILLUM, Adv. [ἐπ' ὀλίγον] Parum admodum. Plaut Capt. 1, 2. 73.
— ſed ſi pauxillum potes
Contentus eſſe. E. næ perpauxillum modo. Eſſe, Edere, ut vult Gronov. q. V.

PAUXILLULUS, a, um. Adj. dimin. a Pauxillus. Plaut. Rud. 4. 3. 58. Hoc colore capiuntur pauxilluli. Idem Stich. 1. 3. 9.
At ego non pauxillulam in utero geſto famem. conf. ibid. 2. 1. 115. & Truc. 5. 1. 48. Ter. Phorm. 1. 1. 3.
Jampridem apud me reliquum pauxillulum
Nummorum, id ut conficerem, &c. Gell. lib. 20. cap. ult.
Conſiderent an minutæ illæ admonitiones pauxillulæ, &c.

PAUXILLULUM, Adv. Sidon. 2. 9. Cum vel pauxillulum bibere deſiiſſet. Idem 8. 3. Sepone paxillulum declamationes.

PAUSILLULUM etiam legitur apud Plaut. Rud. 3. 4. 24.
Occipito modo illis afferre vim joculo pauſillulum. conf. PUSILLUS.

PAUXILLĀTIM, Adv. pro Paululum, ſenſim, pedetentim. Plaut. Rud. 4. 2. 24.
Pauxillatim pollicitabor pro capite argentum, ut ſim liber. Idem Epid. 2. 2. 63.
Cœpi rurſum vorſum ad illas pauxillatim accedere.

PAUXILLISPER, aliud Adv. a Pauxillo. Plaut. Truc. 5. 21.
Plus decem pondo amoris pauxilliſper perdidit. i. e. Per particulas. Non. 2. 670. conf. PARUMPER.

PAVEFACIO, PAVEFIO, PAVENTIA, V. PAVEO.

PĂVEO, āvi, in Compoſ. [δειμαίνω] ēre. Timere. Plaut. Curc. 2. 1. 10.
Paves, paraſitus quia non rediit Caria.
Paveo ne, vel Ut. Ter. And. 2. 2. 12.
Id paves, ne ducas tu illam: tu autem, ut ducas. C. rem tenes.
Pectora pavent metu. Ovid. 9. Met. 581.
Animus pavet apud conſilium illud pro reo dicere. Cic. 5. Philip. 12.
Noctem pavere. Cic. 2. Tuſc. 23.
— navem ut horriſono freto
Noctem paventes timidi adnectunt navitæ. Ex poeta.
Pugnam pavere. Lucan. lib. 7. 102.
Pavere plus eſt quam Timere. Tacit. 4. Ann. 70. Id ipſum, inquit, paventes, quod timuiſſent. Nempe quia timor, quem animo conceperant, aſpectu augebatur.
Paveo, cum accuſativo. Plin. in Paneg. cap. 69. extr. Illos poſteros libertatis nec terret Cæſar, nec pavet.
Pavet acres agna lupos. Hor. Epod. 12. 25.
Pavendo, [τῷ δειμαίνειν] Lucan. lib. 1. 479.
— ſic quiſque pavendo
Dat vires famæ.
Paveri frumenta dicebant antiqui, Quæ de vagina non bene exibant. Feſtus. V. Paverus in PAVIO.

PAVENS, entis. Partic. [δειμαίνων] ut, Rerum novitate pavens juvenis. Ovid. 2. Met. 31.
Agna pavens. Ovid. 6. Met. 547.
Equi terrore paventes. Ovid. 2. Met. 498.
Feminæ paventes. Tacit. 15. Ann. 38. 4.
Non paventis funera Galliæ. Hor. 4. Carm. 14. 49.
Clamor paventium. Liv. 37. 42.

PAVENDUS, a, um. Partic. [δειμαντέος] Plin. lib. 8. cap. 23. Nec pedibus pavendas tantum ſerpentes, ſed & miſſili volare tormento.

PAVESCO, [δειμαίνομαι] ĕre. Idem quod Pavere, niſi frequentia ſignificationem augeat. Gell. lib. 19. cap. 1. Rebus forte id genus, quibus dixi, obortis, paveſcere ſenſim, & quaſi albeſcere, non inſipientis eſſe hominis, neque ignari putemus.
Bellum paveſcere. Tacit. 1. Ann. 4. 2.
Deum paveſce. Sil. 16. 128.
Nomina inania legionum paveſcere. Tacit. 4. Hiſt. 14. 7.
Prodigia paveſcere. Sil. lib. 16. 128.

PAVĬBUNDUS, a, um. Adj. Arnob. lib. 7. p. 221. Pavibundæ trepidationes.

PAVENTIA, Dea, ab antiquis conſtituta, ut averteret pavores ab infantibus: atque inde etiam appellata, auctore D. Auguſt. Civ. Dei, 4. 11. conf. Gyrald. Synt. Deor. 1. 156.

PAVOR, ōris. m. [πτόα, πτοία, πτόησις, δεῖμα] eſt (inquit Cic. 4. Tuſc. 19.) Metus loco movens mentem. Cæſ. 2. Bell. Gall. 13. Prius quam ſe hoſtes ex pavore ac fuga reciperent.
Pro Religione poſuit Sil. 3. 215. Ubi Dan. Heinſ. not. V.
Liber pavore. V. LIBER, adj.
Adverſorum pavor. Sil. lib. 8. 76.
Anceps pavor. Valer. 3. Argon. 73.
Cæcus. Valer. 7. Argon. 147.
Circumfuſus. V. CIRCUMFUNDO.
Confuſior. V. CONFUNDO.
Falſus. Tacit. 4. Hiſt. 38.
Gelidus. Lucret. lib. 3. 306.
Nec gelidi torpet telis perfixa pavoris.
Horribilis. Lucret. lib. 5. 1218.
— cui non conrepunt membra pavore
Fulminis horribili?
Horridus. Senec. Herc. OEth. 1.
Humilis. Virg. 1. Georg. 331. h. e. Humiles efficiens.
Lymphaticus. V. LYMPHA.
Avertit pavor. Sil. 15. 722.
Cepit me pavor. Liv. 24. 42.
Deponere pavorem. Ovid. 10. Met. 117.
Danda venia eſt tantorum pavorum. Lucan. lib. 1. 516.
Excutit ingens ſomnos. Senec. Octav. 4.
Expectorat pavor ſapientiam mihi omnem ex animo. Cic. 3. de Orat. 152. & 4. Tuſc. 19. Ex Enn.
Exſultat pavor. Lucret. lib. 3. 142.
Incutere pavorem. V. INCUTIO.
Inducere. Tacit. 4. Hiſt. 38. 1.
Injicere. V. INJICIO.
Inſinuat novus pavor per pectora tremefacta. i. e. Inſinuatur. Serv. Virg. 2. Æn. 229.
Lenire. Sil. lib. 8. 77.
Occupat artus gelidus pavor. Lucan. lib. 1. 246. Liv. 24. 40.
Pulſans corda haurit. Virg. 3. Georg. 106.
Raptat ſacer pavor corda effera. Valer. 1. Argon. 798.
Reliquit oſſa. Virg. 3. Æn. 57.

PAVOR & Pallor, Dei a Tullo Hoſtilio figurati & culti. Auguſt. Civ. Dei, 6. 10. Hoſtilius certe Rex deos & ipſe novos Pavorem atque Pallorem propitiandos non introduceret, ſi Felicitatem Deam noſſet & coleret. Liv. 1. 27. & Lactant. 1. 20. conf. Lex. Pitiſc.

PAVORII & PALLORII dicti ſunt Salii inſtituti ab Hoſtilio rege. V. Salii in Lex. Pitiſc.

PAVĬDUS, a, um. Adj. [δειλός] Qui ſemper timet, inquit Servius. Plin. lib. 11. cap. 37. Nutantes aures pavidis equis. Virg. 8. Æn. 489.
Stant pavidæ in muris matres.
Ut ab Aveo, Avidus. H. St. a Cupio, Cupidus; a Langueo, Languidus &c.
Aures. Ovid. 3. Epiſt. 59.
Aves pavidas terrere. Ovid. 1. Faſt. 400.
Cervi formidine pavidi. Virg. 3. Georg. 372.
Formido. Ovid. 2. Met. 66.
Fuga. Sil. lib. 13. 133.
Furtum. Lucan. lib. 2. 168.
Leporem captare Hor. Epod. 2. 35.
Mentes. Tibull. lib. 3. 4. 8.
Metus pavidus, ab effectu, quia pavidos facit. Ovid. 1. Faſt. 16.
Pecus, Oves. Ovid. 2. de Arte Am. 148.
Relligiones. Lucret. lib. 2. 43.
Urbs. Virg. 9. Æn. 473.
Vultus. Ovid. 2. de Pont. 8. 39.
Pavidiſſimus, ſuperl. [δειλότατος] Sil. lib. 10. 65.
— talin', pavidiſſime, dignum
Me vita, pulchraque indignum morte putaſti?

PAVĬDE, Adv. [δειλῶς] Timide, meticuloſe. Liv. 5. 39. Nequaquam tamen ea nocte &c. ſimilis illi, quæ ad Alliam tam pavide fugerat, civitas fuit.

PAVĪTO, [πτύρομαι] āre. frequent. Valde pavere, timere, vel valde frigere. Ter. Hec. 3. 1. 40. Uxorem Philumenam pavitare neſcio quid dixerunt. Ubi Donat. Pavere & Timere, & ad corporis, & ad animi perturbationem veteres referebant. Virg. 6. Æn. 498.
Vix adeo agnovit pavitantem, & dira tegentem
Supplicia.
Pueri in tenebris pavitant. Lucret. lib. 2. 57.

PAVĪTANS, antis. Partic. [πτυρόμενος] Valer. 7. Argon. 410. Virg. 2. Æn. 107.
Proſequitur pavitans, & ficto pectore fatur. Sil. 11. 24.
Juravit pavitans Tyrio ſua prælia Marti.

PAVITĀTIO, ōnis. f. Apul. de Mundo, p. 65. Elmenh. Palmatiæ appellantur, quorum pavitatione illa, quæ trepidant, ſine inclinationis periculo nutant. [Videtur eſſe a PAVIO.

PAVĔFĂCIO, ĕre. Gloſſ. vet. Δειλοποιῶ, Pavefacio.

PAVEFĪO, [πτοοῦμαι] ĕri. Paventem fieri. Gell. lib. 19. cap. 1. In tanta violentia tempeſtatum videor paulum pavefactus. Sil. 6. 178. Pavefacti corde.
Corpora pavefacta. Ovid. 15. Met. 636. al. Pectora.

PAVERUS, PAVICULA, PAVICULO, PAVIMENTO, PAVIMENTUM, V. PAVIO.

PAVIO, ivi, itum, [παίω] Ire. Ferire, percutere, tundere. Sumptum a Græcis, qui παίειν dicunt Percutere. Cic. 2. de Divin. 73. Sed quia quum pafcuntur, neceffe eft aliquid ex ore cadere, & terram pavire, terripavium primo, poft terripudium dictum eft: hoc quidam jam tripudium. Cato R. R. cap 18. Ubi ftructum eft, pavito, fricatoque, oleo perungito, uti pavimentum bonum fiet. V. PAVIMENTUM. conf. Columel. lib. 1. cap. 6.

PAVĪTUS, a, um. Partic. ut, Pavita & complanata terra. Plin. lib. 9. cap. 10.

PAVITATIO, V. in PAVEO.

PAVĪMENTUM, i. n. [ἔδαφος, βηλὸς, δάπεδον, οὖδας] Ipfum domus folidamentum five incruftatio, quam gradiendo calcamus. Dictum a paviendo, id eft tundendo, five feriendo: quod dum fiunt pavimenta, pluribus fimul diebus feriuntur & tunduntur, ut folidiora fint, & ne rimas faciant. Juven. 14. Sat. 60.

Verre pavimentum, & nitidas oftende columnas. Cato R. R. cap. 18. Pavimenta ad hunc modum facito. De tefta arida pavimentum ftruito: ubi ftructum eft, pavito, ficcatoque oleo, ut pavimentum bonum fiet. Plin. 2. Epift. 1. Per læve & lubricum pavimentum, fallente veftigio, cecidit.

Barbarica pavimenta. V. BARBARUS.
Pavimenta & porticus habet villa. Cic. 3. Q. frat. 1.
Compoftæ arte pavimento lexeis. Cic. 3. de Orat. 169. Ex Lucil.
Facere pavimenta. Cic. 3. Quint. frat. 1.
Natabant pavimenta vino: madebant parietes. Cic. 2. Philip. 105.
Pavimentorum genera multa fuerunt apud veteres. Erant enim Lithoftrota, parvulis coagmentata cruftis, five teffellatis lapillis ftructa: Erant & Subdialia a Græcis inventa, quæ fub dio erant, & in aperto; quæ ubi imbres gelant, minus funt utilia: Erant & Afarota, de quibus Papin. 1. Silv. 3. 56.

—fubierantque novis afarota figuris. Plin. appellat Eufarota: quoniam purgamenta cœnæ in pavimenta everri folent. εὖ Græce dicitur bene: σαίρω, verro. Fuerunt & Pavimenta barbarica fubtegulanea, fcalpturata, & Græcanica. V. Plin. lib. 36. cap. 25.
Pavimenta Pœnica, inquit Feftus, marmore Numidico conftrata fignificat Cato, quum ait in ea, (oratione) quam habuit, nequis Confulbis, fieret, Dicere poffum quibus villæ, atque ædes ædificatæ, atque expolitæ maximo opere, citro atque ebore, atque pavimentis Pœnicis ftent. V. NUMIDIA.
Pavimenta fectilia & teffellata. V. Sectilis, in SECO; & Teffellatus, in TESSERA, vel LITHOSTROTA, f. l.
De luxu veterum in pavimentis, V. Cafaub. ad Suet. Cæf. cap. 47.
De Pavimento præterea Cauneo, ceroftroto, contignato, incerto, mufivo, ordinario, plano pede, puro, reticulato, fcalpturato, fegmentato, teftaceo, V. Lex. Pitifc.

PAVIMENTO, āre. Pavimentum facere, feu pavimento fternere. Plin. lib. 27. cap. 4. Ergo pavimentandum ubi fata fit, cenfent, ut lacrima non abforbeatur.

PAVIMENTATUS, a, um. Partic. Cic. pro Domo 116. In palatio, pulcherrimo profpectu, porticum cum conclavibus pavimentatam trecentûm pedum concupierat. Idem 3. Q. frat. 1. 1.

PAVĪCŬLA, æ. f. Inftrumentum quo coæquatur & condenfatur terra arearum. A paviendo dicitur. Cato R. R. cap. 129. Ubi bene comminuta terra fuerit, & amurcam combiberit, cylindro aut pavicula coæquato. Idem cap. 91. Columel. lib 2. cap. 20. Tum area æquata paviculis, vel molari lapide condenfetur. conf. Salmaf. Exerc. Plin. p. 41.

PAVICŬLO, vel PAVICLO, āre. Pavicula planare. Gloff. Lat. Gr. Paviclat, πεδίζει, ἐδαφίζει.

PAVĒRUS, a, um. Adj. Multum tritus. ut, Pavera frumenta, quæ vix e glumis fuis evaginari poffunt. Feft. V. Scalig. Catalect. p. 61. & Ferrar. de R. Veft. 1. 2. 11. Al. Paveri. q. V.

PAVITENSIS, e. Adj. ut, Pavitenfis veftis, contraria Levidenfi, quod graviter preffa & calcata fit. Ifidor. 19. 22.

PAULATIM, PAULISPER, PAULUM, PAULULUM, PAULUS. V. PARUM.

PAULUS, [Παῦλος] cognomen gentis Æmiliæ de quo vide in ÆMILIUS.
Prodigus Paulus magnæ animæ. Hor. 1. Carm. 12. 38. de L. Æmilio Paulo, qui pugna Cannenfi cecidit.
Belligeri fublimis regia Pauli. Stat. 1. Silv. 1. 30.
Sergius Paulus, & Paulus Apoftolus, qui etiam Saulus. in N. T.
Paulus Caftrenfis Jurifconfultus Patavii, Florentiæ & Bononiæ jura interpretatus eft: editifque Commentariis fuis, Patavii anno 1437. prid. Kalen. Mar. vitæ fupremum diem confecit.

PĀVO, ōnis. com. [ταὼς] Avis vulgo nota. Quam defcribit his Plin. lib. 10. cap. 20. In his pavonum genus, cum forma, tum intellectu ejus & gloria. Gemmantes laudatus expandit colores, adverfo maxime fole, quia fic fulgentius radiant. Et paulo poft, Ab auctoribus non gloriofum tantum animal hoc traditur, fed & malevolum, ficut anfer verecundum. Cic. 3. de Fin 18. Alia autem nullam ob utilitatem quafi ad quendam ornatum, ut cauda pavoni, plumæ verficolores columbis, viris mammæ atque barba.
Pavo regia, Junoni Reginæ facra. Aufon. Epift. 20. 9. ad Paulin.

Nec, quia mille annos vivit Gangeticus ales,
Vincit centum oculos, regia pavo, tuos. Al. Regie.

Caudaque pavonis, larga cum luce repleta eft. Lucret. 2. 805.
Tam nuper pictis cæfo pavonibus Argo. Ovid. 2. Met. 533.
Avis Junonis, & Junonia dicitur. Ovid. 1. de Arte Am. 627. & Juven. 7. Sat. 30. De ea vide Hor. 2. Serm. 2. 33. fq. vel Turneb. Adverf. 7. 20.
Pavo mafculus. Columel. lib. 8. cap. 11.
Pavo femina. Columel. lib. 8. cap. 11.
Lepor pavonum. Lucret. lib. 2. 501.
Pictus pavo. Ovid. 2. Met. 533.
Crudus. V. CRUDUS.

PAVUS, i. m. Idem. Gell. lib. 7. cap. 16. Pavus e Samo præftantior eft.

PAVA, æ. f. [ταώνη] Pavonis femina. Aufon. Epigr. 68. utrumque conjungens, Pavaque de pavo conftitit ante oculos.

PAVŌNĀCEUS, Adj. [ταωνώδης] Plin. lib. 36. cap. 22. Ut fi libeat, ad quæ vocant pavonacea tegendi genera. Quo in loco quidam legunt Pavimentata tegendi genera, hoc eft Pavimentorum more conftructa, cujufmodi permulta hodie videmus. Sed Harduinus fequitur priorem lectionem.

PAVONĪNUS, a, um. Adj. [ταωνινὸς] Quod ex pavone eft. ut, Pavoninum ovum. Columel. lib. 8. cap. 5. Pallad. 1. 30. Petron. cap. 33.

PAVONIUS, a, um. [ταώνιος] aliud Adj. idem fignificans. ut, Pavonia ova. Varr. 2. de R. R. cap. 9. Caftigatiora exemplaria habent Pavonina.

PAVOR, PAVORII, V. PAVEO.

PAUPER, ĕris. Adj. c. [πένης, ἄπορος] notæ fignificationis. Dicitur a Parvo lare. Cic. in Parad. 6. Non modo non copiofi ac divites, fed etiam inopes ac pauperes exiftimandi funt. De improbis & avaris.
Pauper, a paulola re. Varr. lib. 4. de L. L. 17.
Pauper & Egens. Ovid. Rem. amor. 748.

Nempe quod alter egens, altera pauper erat.

Lingua pauper. Sidon. 1. Epift.
Res pauperes. Plaut. Rud. 5. 1. 17.
Turba pauperiorum. Hor. 1. Serm. 1. 111.
Ambitiofi pauperes. Quintil. lib 2. cap. 4.
Efuriens pauper. Martial lib. 9. 82.
Facere pauperem. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 2.
Pauper ubique jacet. Ovid. 1. Faft 218.
Pauperis eft numerare pecus. Ovid. 13. Met. 824.
Meo fum pauper in ære. Hor. 2. Epift. 2. 12. i. e. Pauper quidem fum, fed tamen in meo ære, non in alieno conftitutus, id eft, nulli quicquam debeo. Porphyr. V. ÆS.
Congefto pauper in auro. Sen. Herc. fur. 3.
Pauper, cum genitivo pofitum: ut, Argenti & auri pauper. Hor. 2. Serm. 3. 142.
Aquæ pauper Daunus. Hor. 3. Carm. 30. 11.
Colonus pauper ruris. Hor. 1. Carm. 35. 6.
Agri pauperis cuftos. Tibull. lib. 1. 1. 25.
Cultus pauper. Tibull. lib. 1. 10. 19.
Domus. Virg. 12. Æn. 519.
Eloquentia pauper & jejuna, per translationem, pro Inope & jejuna. Quintil lib. 10. cap. 5.
Honos. Stat. 5. Theb. 513.
Horti pauperis cuftos. Virg. 7. Ecl. 34.
Incola Ovid. 3. Trift. 10.
Tecto fub paupere Hor. 1. Epift. 10. 32.
Terra. Virg. 6 Æn. 811.
Vena pauperiore fluit carmen. Ovid. 4. de Pont. 2.
Vena paupere manat ingenium. Ovid 2. de Pont. 5.
Voluntas nec iners, nec pauper. Ovid 8. Met. 678.
Pauper diviti dans petit. Proverbium accommodari poterit ad illos, qui pauperes munufculis quibufdam captant divites, ad eum modum liberalitatem illorum velut elicientes. Neque enim hoc eft dare munus, fed flagitare.
Aliquando Pauper flectitur in a, um: fed raro. Plautus Paupera dixit in Fragm. unde Francifc. Fabricius apud Ter. Andr. 4. 6. 2. legit Paupera vivere. Et fimiliter Commodian. Inftruct. 71. Soror paupera. Et Cæl. Aurel Tard. 1. 1. Caput carnibus pauperum dixit. i. e. Carens. τὸ Paupera tamen Latine dici negare videtur. Varr. L. L. 7. 39.
Compar. Pauperior. Ulpian in l. Nec ei permittitur. §. ultimo. D. de adoptionib. Interdum & ditiorem permittitur adoptare pauperiori. conf. Ovid & Hor. fupra.
Superl. Pauperrimus. [πενέστατος] Varr. l. c. Plin. lib. 24. cap. 1. Quum remedia vera quotidie pauperrimus quifque cœnet. Val. Max. 4. 3. 6. Fabricius cenfu par unicuique pauperrimo. conf. Cic. 2. Verr. 15.
Bonorum pauperrimus Hor. 1. Serm. 1. 79.

PAUPERCŬLUS, a, um. Adj. dimin. [πενιχρὸς] Ter. Heaut. 1. 1. 44.

Eft e Corintho hic advena anus paupercula. Varr. 1. de R. R. cap. 17. Ut plerique pauperculi cum fua progenie.
Mater paupercula. Hor. 1. Epift. 18. 46.
Res paupercula. Plaut. Perf. 3. 1. 17.

PAUPERIUS, Adv. compar. Tertull. de Cultu. Fem. 2. 11.

PAUPERTAS, ātis. f. [πενία] Ipfa pauperis conditio. Cic. 3. Tufc. 57. Ut de paupertate nonnunquam, cujus onus difputando levamus, docentes quam parva & quam pauca fint, quæ natura defideret.
Paupertas, Egeftas, Mendicitas. Cic. in Parad. 6. Itaque iftam paupertatem, vel potius egeftatem ac mendicitatem tuam, nunquam obfcure tulifti.
Pudor paupertatis. Hor. 1. Epift. 19. 24.
Audax paupertas. Hor 2. Epift. 2. 51. Audacem paupertatem appellavit aptiffimo & veriffimo epitheto: nulla enim res eft, quæ magis impellat homines ad facinus, injuriamque alteri inferendam, quam paupertas. Non male igitur Plato lib. 8. de Repub. Perfpicuum eft (inquit) qua in civitate mendicos videris, in ea civitate, fures, crumenarum fectores, facrilegos, & omnium hujufmodi malorum opifices latitare.
Certiffima paupertas. Columel lib. 12. cap 2. Nam vetus eft proverbium, paupertatem certiffimam effe, quum alicujus indigeas, uti eo non poffe, quia ignoretur ubi projectum jacet quod defideratur. Hactenus Columella. Sentit autem, ni fallor, fiquis habeat domi, quod quum utendum eft, inveniri non poteft, eum magis egere eo quod habet, quam fi non haberet. Etenim qui non habet, rogat alicunde commodato: qui habet, ubi ventum eft ad articulum, quo fit utendum: nec fuum habet, quod ubi fit, nefcit: nec alienum habet quo poffit uti. Erafmus.
Contracta in paupertate folutus. Hor. 1. Epift. 5. 20.
Fecunda virorum paupertas fugitur. Lucan. lib. 1. 166. i. e. Quæ viros magnos produxit.
Horrida paupertas. Lucret. lib. 6. 1280.
Infelix. Juven. 3. Sat. 152.
Sæva. Hor. 2. Carm. 12. 43.
Sobria. Claud. de 4. Conf. Hon. 411.
Defendere caufam paupertatis. Cic. 5. Tufc.
Effecere levem paupertatem ferendo. Ovid. 8. Met. 633.
Levare paupertatem alicui. V. LEVIS.
Ornari patientia paupertatis. Cic. 2. de Lege Agrar. 63.
Vivimus ambitiofa paupertate. Juven. 3. Sat. 182.
Paupertates, nove pofitum numero plurali. Varr. de Vit. popul. Roman. lib. 11. Quid inter hos Joves interfit, & eos qui ex marmore, ebore, auro nunc fiunt, potes animo advertere, & horum temporum divitias, & illorum paupertates. Non. 2. 714.

PAUPERTAS, Dea, V. PENIA.

PAUPĔRIES, ei. f. [πενιχρότης] Idem quod Paupertas. Hor. 2. Serm. 7. 84.
Quem neque pauperies, neque mors, neque vincula terrent. Virg. 6. Æn. 437.
— quam vellent æthere in alto
Nunc & pauperiem & duros perferre labores.
Magnum pauperies opprobrium. Hor. 3. Carm. 24. 42.
Abacta pauperies. V. ABIGO.
Aspera. Claud. de Bell. Get. 633.
Immunda pauperies domus. Hor. 2. Epist. 2. 199.
Importuna. Hor. 3. Carm. 16. 37.
Proba. Hor. 3. Carm. 29. 56.
Inferre aliquem in pauperiem. V. INFERO.
Pati angustam pauperiem. Hor. 3. Carm. 2. 1.
Duram pati. Hor. 4. Carm. 9. 49.
Perferre pauperiem & duros labores. Virg. 6. Æn. 437.
Tolerare iniquam. Claud. 2. in Eutrop. 208.
Pauperies, antique Damnum dicitur quod quadrupes facit. Paul. Hinc tit. in Pandectis, Si quadrupes pauperiem fecisse dicatur. i. e. Fecisse damnum. conf. Justin. Inst. 4. 9. vel Lex. Pitisc.

PAUPERTĪNUS, a, um. Adj. [πενιχρακός] Idem quod Pauper. Varro de Vita popul. Rom. lib. 1. Quod si paupertina sint sine elegantia, ac cum castimonia. Non. 2. 715.
Cœnula paupertina. Apul. Met. 3. p. 135. Elmenh.
Calamus paupertinus. Sidon. 2. Epist. 10.
Cor paupertinum. Arnob. lib. 6. adversf. Gentes.
Ingenium paupertinum. Symmach. 1. Epist. 14.
Litteræ paupertinæ. Gell. Noct. Attic. lib. 14. cap. 6.
Vide in Indice Hist. Rom. Franc. H. St.

PAUPĔRO, [πτωχεύω] āre. Pauperem reddere, antique. Plaut. Pseud. 4. 7. 27.
Boni viri me pauperant, improbi alunt. Hor. 2. Serm. 5. 35.
Eripiet quivis oculos citius mihi, quam te
Contemptum cassa nuce pauperet.
Merx dominum pretio pauperat. Plaut. Mil. 3. 1. 131.
Fures a republica repellendos & pauperandos esse dixit Alex. Severus, auctore Lamprid. cap. 22. vit. conf. Non. 2. 679.

PAUPERATUS, a, um. Partic. Sidon. 6. Epist. 12. Defectio civium pauperatorum. Firmic. Pauperatus luminibus. i. e. Privatus.

PAUSA, æ. f. [παῦσις] est Quies alicujus rei, ut ait Non. 2. 686. Lucil. lib. 1. Sat.
Hæc ubi dicta dedit, pausam facit ore loquendi. Sæpius occurrit apud Apul. Met. Antiquum est.
Frigida pausa vitæ, Mors. Lucret. lib. 3. 944.
Interjecta pausa vitæ. Lucret. lib. 3. 872.
Dare pausam alicui. Lucret. lib. 2. 118.
Fecere pausam fremendi. Ennius apud Varr. lib. 6. de L. L. 5.
Facta pausa est. Gell. 9. 13.
Pausam stare fragori. Lucret. lib. 1. 748.

PAUSĀRIUS, i. m. Qui pausam voce designat. Senec. Epist. 57. Sic me ad omnia duravi, ut audire vel pausarium possim, voce acerbissima remigibus modos dantem. i. e. Significantem quando vel intendere, vel remittere conatum debeant. V. Commentatt. ad Ovid. 3. Met. 619. & Lex. Pitisc.

PAUSO, [παύομαι] āre. Quiescere. Plaut. Trin. 1. 2. 150.
Pausa, vicisti castigatorem tuum. Gloss. L. G. Pausat, ἀναπαύεται, καὶ ἀναπαύει. Cæl. Aurel. Tard. 1. 1. 16. Cum capitis pausaverit dolor. Vet. Inscript. apud Gruter. p. 1050. n. 9. AVRELIVS EVSEBIVS MATRI CONTRA VOTVM FIDEL. PAVSANT.

PAUSANS, antis. Partic. Cæl. Aurel. Acut. 3. 21. 212. Idem Tard. 5. 10. 116. Commodian. Instruct. 42. p. 56.

PAUSATUS, a, um. Partic. Arnob. lib. 5.

PAUSATIO, ōnis. f. Plin. Valer. 1. 41. Post pausationem prandii.

PAUSĀBILIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Acut. 2. 13. Pausabilior inspiratio. i. e. Mitior. [Immo Lentior, majoribus intervallis respirationis.

PAUSANIAS, æ. m. [Παυσανίας] Cleombroti filius, Lacedæmoniorum dux, res multas bello feliciter pro Lacedæmoniis gessit: contraque Athenienses, qui bellum excitaverant, missus, eos pacatos reddidit, ejectis ex urbe decem tyrannis. Post etiam rebus Persicis studens, quum esset Byzantii, paulatim ad tyrannidem pervenit, stipatoribus Phœnicibus & Ægyptiis, tum veste mensaque Persica utens, Xerxis insuper filia sibi matrimonio juncta. Quare in judicium vocatus, fugit in templum Minervæ, ubi & interfectus est. Cadaver in barathrum ejectum. Ex Thucydide & Suid. conf. Nep. in Vita ejus & Trasyb.
Pausanias, Macedo adolescens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primis pubertatis annis stuprum per vim passus ab Attalo fuerat: &, quod deterius est, convivis uti scortum ultro oblatus. De qua injuria apud Philippum sæpe quæstus, quum eum ridentem facinus videret, iram in eum convertit, & ultionem, quam ab inimico non poterat, ab iniquo judice exegit. V. Justin. lib. 9. cap. 6. & 7.
Pausanias, alius fuit Cæsariensis historicus, qui Georgraphiam scripsit universæ Græciæ, cum ejus historiis, quæ hodie exstant. Romæ vixit sub Hadriano Imp. V. Voss. de Hist. Græc. 2. 14. & Fabric. Bibl. Gr. 4. 15.

PAUSIA, vel PAUSEA, æ. f. Olivæ genus: quod non nisi paviendo, hoc est tundendo oleum emittat. Columel. lib. 5. cap. 8. Olearum sicuti vitium, plura genera esse arbitror: sed in meam notitiam decem modo pervenerunt, pausia, algiana, &c. Virg. 2. Georg. 86.
— & amara pausia bacca. h. e. Viridi, inquit Servius; nam ex pausia viridi exprimitur oleum. V. Plin. 15. 3.

PAUSIAS, æ. m. [Παυσίας] Sicyonius pictor, lacunaria & cameras pingere instituit. Amavit & Glycerium municipem suam, inventricem coronarum, unde paupertatem illa sustentavit. Hanc pinxit sedentem cum corona: quæ tabula, appellata est στεφανοπλόκος, id est Coronam texens. Hujus tabulæ exemplar L. Lucullus duobus talentis emit Athenis. Auctor Plin. lib. 35. cap. 11.

PAUSIĀCUS, a, um. Adj. [Παυσιακός] Hor. 2. Serm. 6. 95.
Vel quum Pausiaca torpes, insane, tabella.

PAUSICAPE, [παυσικάπη] Machina quædam orbicularis erat, quæ collo molentium servorum inserebatur, ne polentam comederent, neve manus ori admovere possent. Miseri enim illi pistores servi, inter agendas molas, quum famelici essent, furtim soliti erant de polenta, id est de hordei farina esitare. Julius Pollux lib. 7. c. 20. Τὸ γε μὴν τοῖς οἰκέταις τοῖς ἔνδον ἐργαζομένοις, ὑπὲρ τοῦ μὴ κατέσθειν τῶν ἀλφίτων, περιτιθέμενον παυσικάπη ὀνομάζεται, τροχοειδὲς μηχάνημα ὃ, τοῦ τραχήλου περιαρμοζόμενον, ὡς ἀδυνατεῖν τῷ στόματι τὰς χεῖρας προσάγειν.

PAUSĪLȲPUM, [Παυσίλυπον] villa est Campaniæ ab amœnitate dicta, ἀπὸ τῆς παύσεως τῆς λύπης. hoc est, a Curæ mærorisque cessatione. Plin. lib. 9. cap. 53. Pausilypum villa est Campaniæ, haud procul Neapoli. Idem lib. 3. cap. 6. Iter Pausilypum & Neapolim, Megaris.

PAUSILYPUS, [παυσίλυπος] Poculum erat in conviviis tertium Jovi servatori dicatum: ita dictum, quod curas abigeret. Quin etiam Jovem ipsum Sophocles Pausilypum appellat.

PAUSINUS, Flumen in Illyrico. Plin. lib. 3. cap. 21.

PAUSO, V. PAUSA.

PAUSON, [Παύσων] Pictor quispiam fuit insigni tenuitate, quemadmodum apud Juvenalem Codrus. Hinc natum ferunt proverbium, in mendicos jactari solitum, Pausone mendicior. Meminit hujus Pausonis Aristoph. in Pluto.

PAUSUS, i. m. Deus videtur fuisse qui pausam afferret & quietem, quem bellis adversarium, repugnantisque Bellonæ potestatis fuisse suspicamur ex Arnobio lib. 1. sic scribente, Qui Faunos, qui fatuas, civitatumque genios, qui Pausos reverentur atque Bellonas. conf. Turneb. 15. Adversf. 21.

PAUTALIA, æ. f. Thraciæ urbs. V. Spanh. de Usu Numm. diss. 4. p. 219.

PAVUS, V. PAVO.

PAUXILLATIM, PAUXILLUM, PAUXILLUS, V. PAUCUS.

P A X

PAX, ācis. f. [εἰρήνη] notæ significationis, a Pactione dicitur, ut ait Ulpianus, D. de pactis l. 1. quod a verbo Pacifcor deducitur. Cic. 1. de Lege Agr. 24. Nihil tam populare, quam pacem, quam concordiam, quam otium reperiemus.
Pacem a pactione conditionum putat dictam Sinnius Capito, quæ utrinque inter se populo sit observanda. Festus.
Oliva placita paci. Virg. 2. Georg. 425.
Comes pacis, & otii socia eloquentia. Cic. de Clar. Orat. 45.
Conditio pacis quæ est, in qua ei, cum quo pacem facias, nihil concedi potest? Cic. 12. Philipp. 12.
Cura tuendæ pacis. Ovid. 11. Met. 297. al. Tenendæ.
Dulcedine pacis gaudentes. Patercul. lib. 2. 117. extr.
Facies pacis. Tacit. 13. Ann. 38.
Imago pacis. Tacit. 1. Ann. 10.
Indocilis vir pacisque modique. Sil. lib. 12. 726.
Inops pacis terra. Ovid. 2. de Pont. 2. 96.
Medius pacis & belli. Hor. 2. Carm. 19. 28.
Nomen pacis dulce, & res ipsa salutaris. Cic. 2. Philipp. 113.
Habere pignus pacis. Ovid. 8. Met. 48.
Summa pacis. Tacit. 13. Ann. 38.
Tranquillitas pacis & otii. Cic. 1. de Lege Agrar. 24.
Augusta. V. Frui pace.
Alma pax. V. ALMUS.
Bona. Plaut. Pers. 2. 2. 7. Bona pax sit potius. conf. Pax, Interj. infra.
Candida pax. Tibul. lib. 1. 10. 47.
Certa pax. Liv. 30. 30.
Concors. Ovid. 1. Met. 25.
Egregiæ pacis custos fidissimus. Claud. de Nupt. Honor. 333.
Explorata. Cic. 7. Philipp. 16. Poteritis igitur exploratam habere pacem, quum in civitate Antonium videatis, vel potius Antonios?
Festa. Ovid. 2. Met. 795.
Insida. V. INFIDUS.
Iniquæ pacis leges. Virg. 4. Æn. 618.
Injusta. Cic. 7. Att. 14. Equidem ad pacem hortari non desino, quæ vel injusta utilior est, quam justissimum bellum in civibus.
Opima pace quieta tellus. Sil. lib. 16. 684. Idem 11. 594.
Pia & æterna. Cic. pro Corn. Balbo, 35.
Placidissima. Cic. 5. Tuscul. 48.
Solida. Seneca Troad. 6.
Sterilis. Tacit. 1. Ann. 17.
Tranquilla. Lucan. lib. 1. 171.
Venalis. Justin. lib. 25. cap. 1. Galli legatos ad regem Antigonum miserunt, qui pacem ei venalem offerrent.
Abnuere pacem. Sallust. in Jugurth.
Accipere pacem. Liv. de Bell. Pun.
Adempta mihi. Ovid. 2. Trist. 202.
Ades pax, & toto mitis in orbe mane. Ovid. 1. Fast. 712.
Adducere ad conditionem pacis. Cæs. 8. de Bell. Gall. 3.
Advenio pace. Plaut. Amph. prol. 32.
Afferre pacem animis. V. AFFERO.
Agitare, Agere pacem, sive de pace. V. AGO.
Agere pacem cum aliquo. Juven. 15. Sat. 163.
Agere aliquid cum pace. Cic. 5. Tusc. 83. Nos illud quidem cum pace agemus. Huic contrarium est Iracunde, vel Cum ira agere.
Coagmentare pacem. V. COAGMENTO.
Cohortari ad. V. COHORTOR.
Colere. Ovid. 11. Met. 297.
Colit pax arva. Tibul. lib. 1. 10. 47.
Componere. V. COMPONO.
Conciliare pacem inter aliquos. V. CONCILIO.
Conficere. V. CONFICIO.
Confirmare. V. CONFIRMO.
Constituta pax. V. CONSTITUO.
Consulere paci. Cic. 1. Off. 35. Paci, quæ nihil habitura sit insidiarum, semper est consulendum.
Convenit pax. V. CONVENIO.
Conventa. V. CONVENIO.
Dediscere. V. DEDISCO.
Dimittere cum pace aliquem. Cic. pro Muren. 32.
Disturbare multo sanguine. Lucan. lib. 4. 210.

Dare

Dare. Cic. 1. Q. frat. 1. Tibi data eſt ſumma pax, ſumma tranquillitas.
Dare ſuſpectam. Sil. lib. 7. 266.
Emollit pax aliquem. Tacit. in vita Agric. cap. 11.
Eripere alicui. Cic. de Provinc. Conſ. 4. Sic a Barbaris, quibus eſt propter avaritiam pax erepta, vexatur. De Macedonia.
Excutere pacem orbi. Lucan. lib. 1. 69.
Exercere æternam. Virg. 4. Æn. 99.
Expoſcere armis, aut precibus & votis. Virg. 3. Æn. 261.
Exquirere per aras. Virg. 4. Æn. 56.
Exuere. Tacit. 4. Ann. 72.
Facere. Cic. de Senect. 16. Quum ſententia Senatus inclinaret ad pacem & fœdus faciendum cum Pyrrho. Idem 3. Off. 30.
Facta pax. Virg. 5. Æn. 587.
Fœdare pacem vitiis. Claud. 1. in 1. Conſ. Stil. 29.
Frui auguſta pace. Ovid. 2. de Pont. 5. 18.
Gerere. Virg. 9. Æn. 279.
Gignere pacem. Cic. Anteq. iret in exſil. 9.
Habere. Cic. 2. Philipp. 90. Pacem haberemus, quæ erat facta per obſidem puerum M. Antonii filium. Et ibid. 7. 22. Habere pacem cum aliquo.
Imminuere pacem. Salluſt. in Jugurth.
Impetrare. Hor. 2. Epiſt. 1. 137. Liv. 30. 35. extr.
Infecta pace. V. INFECTUS.
Infuſa pax per æquora. Sil. lib. 7. 258.
Inſidet alicui pax. V. INSIDEO.
Jungere. Liv.
Manſit pax. V. MANEO.
Miſcere pacem duello. Hor. 3. Carm. 5. 38.
Mutari bene miſeram pacem vel bello. Tacit. 3. Ann. 44.
Nuntiare. Salluſt. in Jugurth.
Nutrit pax Cererem, pacis alumna Ceres. Ovid. 1. Faſt. 704.
Nutrire marcentem pacem. Tacit. de Germ. 36. Cheruſci nimiam ac marcentem diu pacem illaceſſiti nutrierunt.
Orare perpetuam. Ovid. 4. Faſt. 408.
Paritur pax bello. Nep. 15. 5. 4.
Pepigit pacem. V. PANGO, vel PAGO.
Parare copias in pace & otio. Cic. pro Cæcin. 33.
Petere. Virg. 4. Georg. 535.
Præſtare alicui. Ovid. 2. de Pont. 8. 67.
Quæritur armis pax. Stat. 7. Theb. 554.
Quieſcit placida compoſtus pace. Virg. 1. Æn. 253.
Recuperare pacem. Salluſt. in Jugurth.
Redimere pacem. Cæſ. 1. de Bell. Gall. 37.
Regebat urbes longa in pace. Virg. 7. Æn. 46.
Reponere pacem terris. Sil. lib. 12. 728.
Rumpere. Virg. 12. Æn. 202.
Servare. Cic. 7. Philipp. 22. Cum his pacem ſervabit Antonius?
Siſtitur bellum pace. Ovid. 14. Met. 803.
Eſſe in pace perpetua. Cic. 3. Catil. 29. Atque ut in perpetua pace eſſe poſſitis, providebo.
Suſtentare. Tacit. 1. Ann. 4.
Trahere. Cic. Anteq. iret in exſil. 14. Et vos ut tutam, tranquillamque pacem traheretis, mea perfeci vigilantia. Vetus exemplar habet, Fortunam.
Turbare. Stat. 10. Theb. 891.
Venire in ſpem pacis. Cæſar Oppio apud Cic. 9. Att. 13.
Verti alicujus animum ad pacem. Liv. de Bell. Pun.
Violata pax. Lucan. lib. 7. 94.
Violare fœdera pacis. Lucret. lib. 5. 1154.
Vivimus expertes pacis in armis. Ovid. 1. de Pont. 8. 6.
Uti pace. Cic. de Provinc. Conſul. 4. Ita gentes hæ, quæ ut pace uterentur, vim argenti dederant præclaro noſtro imperatori, ut exhauſtas domos replere poſſent, &c.
Pax, Interjectio. ut, Pax, abi. Plaut. Milit. 3. 1. 201. quaſi dicat, Sit tecum pax, & abi. Idem Trin. 4. 2. 121. Pax, te tribus verbis volo. conf. Ter. Heaut. 2. 3. 50. Scalig. Auſon. Lect. 1. 19. & Voſſ. de Analog. 4. 28. conf. Bona pax ſupra.
Pax, pro Fœdere. Virg. 7. Æn. 266.
Pars mihi pacis erit, dextram tetigiſſe tyranni.
Pax, eſt tranquilla libertas, Cic. 2. Philipp. 113.
Summa cum pace frui ævo. Lucret. lib. 1. 58.
Pax, [Εἰρήνη] culta ab antiquis. Athenis enim Paci aram fuiſſe dicatam, auctor eſt Plutarchus in Cimone. Templum Pacis Romæ fuit magnificentiſſimum, foro proximum, quod Veſpaſianus conſtruxit, teſte Suet. in Veſpaſ. cap. 9. V. Dion, Plinius & Joſephus. conf. Ovid. 1. Faſt. extr. Juven. 1. Sat. 115. Eodem quo Ceres habitu fingebatur, Spicam nimirum manu tenens. V. Broeckh. ad Tibul. 1. 11. 67. conf. Lex. Pitiſc. in Pax & Templum.
Pax genialis ea dicitur, Quæ connubio inito celebratur Pronuba divina providentia. Budæus.
Pax, per translationem aliquando dicitur Venia. Virg. 3. Æn. 261.
Sed votis precibuſque jubent expoſcere pacem.
Pacem a Diis petere. Plaut. Curc. 2. 2. 19. De Romulo novo Deo. Liv. 1. 16. Pacem precibus expoſcunt, uti volens, propitius &c.
Pax Deorum. Juſtin. 18. 6. 12.
Veniam pacemque rogamus. Ovid. 1. Amor. 2. 21.
Pacem & veniam petere a Deo. Cic. pro Rabir. 5. Ab Jove Optimo Maximo, ceteriſque diis, &c. pacem & veniam peto, precorque, &c.
Pace tua, Honeſtus reprehendendi modus, prius capta venia. i. e. Tua venia, & te non iraſcente. Ter. Eun. 3. 2. 13.
Quæſo hercle ut liceat, pace quod fiat tua,
Dare huic quæ volumus, convenire & colloqui.
Pace majeſtatis ejus dixerim. Patercul. lib. 2. ſub finem.
Pace tua dixiſſe velim. Ovid. 3. de Pont. 1. 9.
Pace tua dixerim, Idem. Cic. 5. Tuſc. 12. Cujus ego judicium (pace tua dixerim) longe antepono tuo. Idem 1. de Orat. 79. Tu eſſes unus profecto, qui & meo judicio & omnium, vix ullam ceteris oratoribus (pace horum dixerim) laudem reliquiſti.
Pace horum dixiſſe liceat. Plin. lib. 34. cap. 11.
Pace diligentiæ Catonis dixerim. Paterc. 1. 7. 4. conf. 1. 17. 3. & 2. 129. 4.

Pax metaphorice pro Quiete, &c. quo ſenſu tribuitur ventis apud Poetas. Sic Flor. 4. 2. 21. Sed ubi pax fluminis rediit. i. e. Cum deſiit inundatio. conf. mox Paces plur.
Pax ſit rebus. i. e. Quies. Cic. in Somn. Scip. 4. Quæſo, inquit, ne me e ſomno excitetis, & pax ſit rebus, audite cetera.
Paces plur. num. nove poſitum, teſte Nonio, 2. 621. Varro de vita Populi Roman. lib. 3. Animadvertendum primum, quibus de cauſis, & quemadmodum conſtituerint paces: ſecundum, qua fide & juſtitia eas coluerint. Plaut. Perſ. 5. 1. 1.
Hoſtibus victis, civibus ſalvis, re placida, pacibus perfectis.
Hor. 2. Epiſt. 1. 102.
Hoc paces habuere bonæ, ventique ſecundi.
Bella & paces. Hor. 1. Epiſt. 3. 8.
Ventorum paces. Lucret. lib. 5. 1229.
In pace leones. Ariſtophanis interpres oſtendit proverbium jactatum eſſe in Lacones, qui in Aſia infeliciter rem geſſerant. Conveniet in eos, qui præpoſtere ſe gerunt: ibi feroces, ubi nihil erat opus: ibi fugaces, ubi res poſcebat virum: aut qui in ſuos ſævi, non itidem audent adverſus inimicos, quod Ciceroni objicit Salluſtius. Ex Eraſmo.

PACĀLIS, e. Adj. [εἰρηνικὸς] Quod ad Pacem pertinet, ſive Pacem ſignificans: ut, Oleæ pacales. Ovid. 6. Met. 101.
Flammæ pacales, In ara Pacis. Ovid. 1. Faſt. extr.

PACIFĬCUS, a, um [εἰρηνικὸς] Adj. Pacem faciens. Cic. 8. Att. 16. Et quæ pacifica perſona deſideretur, an in bellatore ſint omnia.
Εἰρήνης καὶ ἡσυχίας ἐραστής. H. St.
Dux pacificus. Ovid. 4. Faſt. 408. Legitur & Perpetuus.
Numa pacificus. Martial. 12. 63.
Secures, Ciceronis coſ. Lucan. lib. 7. 64.
Sermo. Lucan. lib. 3. 304.
Tranquilla & pacifica vita. H. St.

PACIFĬCE, Adv. Cyprian. Epiſt. 41. extr. Meſſala Corvin. de Aug. progen. Dardania pacifice aliquandiu ſtetit.

PACIFĬCO, [εἰρηνοποιῶ] āre. Pacem inter aliquos conciliare, diſcordias ſedare, controverſias tollere, placare. Cic. 15. Att. 8. Servius vero pacificatus cum librariolo ſuo videtur obiiſſe legationem, & omnes captiunculas pertimeſcere.
Aures pacificare. Claud. de Bell. Gild. Præf.
Pacificans divos. Sil. lib. 15. 421.
Pacificare, ſine adjecto, pro Tranſigere de pace. Liv. lib. 5. 23. Inter hæc pacificatum legati a Volſcis & Æquis venerunt. Salluſt. Jugurth. cap. 66. Metellus initio, Jugurtha pacificante, præſidium impoſuerat.

PACIFICOR, ari. Dep. Pacem conciliare. ut, Dux pacificari cum altero ſtatuit. Juſtin. 6. 1. 2. [Niſi Pacificare legendum.

PACIFICATIO, ōnis. f. [εἰρηνοποιΐα] Pacis conciliatio. Cic. 9. Att. 19. Reſpondit ſe non dubitare, quin & opem & gratiam meam ille ad pacificationem quæreret. Idem 7. 8. Quæris ecqua ſpes pacificationis ſit?

PACIFICĀTOR, ōris. m. [εἰρηνοποιὸς] Qui pacem facit. Cic. 10. Att. 1. Jam enim illum emptum pacificatorem peroraſſe puto, jam actum aliquid eſſe in conſenſu Senatorum. Liv. 27. 30. Adhibitus ab Ætolis pacificator Aminander, rex Athamanum.

PACIFICATŌRIUS, a, um. Adj. [εἰρηνοποιὸς] Cic. 12. Philipp. 3. Poſteaquam nos pacificatoria legatione implicatos putant. i. e. Quæ pacem fieri petebat.

PACĬFER, ĕra, ĕrum. [εἰρηνοφόρος] Ferens pacem. Plin. lib. 15. cap. 30. Laurus ipſa pacifera.
Cyllenius pacifer. Ovid. 14. Met. 286.
Olivæ paciferæ ramus. Virg. 8. Æn. 116.
Virga pacifera Mercurii. Valer. 4. Argon. 139.

PACIFĔRO, āre. Gloſſ. Gr. Lat. Εἰρήνην ἄγω, Pacifero.

PACO, [εἰρηνίζομαι, ἐξειρηνεύω, ἐξειρηνίζομαι, ἱλάσκομαι] āre. Ad pacem perducere: ut, Pacare hoſtem. Cic. 15. Fam. 4. Cæſ. 7. Bell. Gall. 65. Civitates pacaverat. Idem Bell. Civil. 1. 7. extr. Omnem Galliam Germaniamque pacaverint.
Mica pacavit cæleſtes. Tibul. ad Meſſalam, lib. 4. 1. 14.
Voce feras pacavit Orpheus. Claud. de mulabus Gallicis, 19.
Milite pacatur Rhenus. Claud. in Epithal. Pallad. 91.
Silvæ incultæ pacantur vomere. Hor. 1. Epiſt. 2. 45. i. e. Domantur.
Pacandus hoſtis. Ovid. 2. Faſt. 18.

PACĀTUS, a, um. [εὐμενισθεὶς] Partic. Cic. 3. Verr. Civitates, non modo pacatæ, verum etiam ſociorum atque amicorum, ad vim atque ad arma confugient.
Reddere pacatum. Cic. Anteq. iret in exſil. 25. Si denique Cn. Pompejo auxilio fuiſtis, quod terra marique hoſtes reddidit pacatos; ſic nunc, &c.
Pacatus illi. Cic. 7. Philipp. 24. Huic, inquam, tali viro, quem nos Senatuſconſulto collaudarimus, poteritne pacatus eſſe Antonius?
Æquora pacata, Tranquilla. Ovid. 10. Epiſt. 65.
Aëris pacati ſtatus. Lucret. lib. 3. 293.
Bellis civilibus pacatis. Paterc. 2. 59. 4.
Humo pacata tegantur oſſa noſtra. Ovid. 3. de Pont. 9. 28.
Mare. Hor. 4. Carm. 5. 18.
Orbem pacatum regere. Virg. 4. Eclog. 17.
Provincia pacatiſſima. Cic. pro Ligar. 4.
Vitam pacatam degere. Lucret. lib. 5. 1153.
Vultu pacato excipere aliquid. Ovid. 1. Faſt. 3.
Compar. Cic. de Clar. Orat. 121. Sed & hujus oratio in philoſophiam tranſlata, pugnacior (ut ita dicam) videtur, & illorum in judicia pacatior.
Arvum pacatius. Ovid. 1. de Pont. 2. 109.

PACATE, [εἰρηναίως] Tranquille, ſedate, pacifice. Cæſ. lib. 1. de Bell Gall. cap. 6. Pacate per provinciam iter facere.
Compar. Petron. cap. 10. In riſum diffuſi pacatius ad reliqua ſeceſſimus. Auguſtin. Epiſt. 111. Pacatius inquiramus.
Superl. Pacatiſſime & commodiſſime placuit. Idem Solil. 2. 7. extr.

PACATIO, ōnis. f. Frontin. Strat. Præf. p. 4. Quæ ad prælium & confectam pacationem pertinent.

PACĀTOR, ōris. m. [ἱλαστήριος] Senec. Herc. OEth. v. 1989.
Sed tu, domitor magne ferarum,
Orbiſque ſimul pacator, ades. Claud. 2. Conſ. Stil. 13. Rheni pacator & Iſtri. Sil. 2. 483. Nemeæ pacator.

PACATORIUS, a, um. Adj. Tertull. adv. Marc. 4. 29.

PAXÆ, Duæ inſulæ quinque M. a Corcyra diſcretæ. Plin. lib. 4. cap. 12.

PAXAMACIUM, vel PAXIMATIUM, i. n. Isidor. in Gloss. est Panis subcineritius. Aliis est Panis sex unciarum. V. Voss. de Vit. L. L. 3. 33.

PAXAMUS, Coquus quidam mire ad jura condienda exercitatus. Cæl. lib. 7. cap. 11. Apicii & Paxami jura valere jam sinamus, ne dum fartura perglifcit opimaturque corpus, nubilum menti prætendatur Cimmerium.

PAX JULIA, [Παξιουλία] Ptolemæo, Lusitaniæ urbs. Vulgo *Badajos*.

PAXILLUS, V. PALUS i. m.

PAXOS, Insula Asiatici maris, non procul a Crocylea Taphiarum una. Plin. lib. 4. cap. 12.

P E C

PEC. Peculium, Pecunia. PED. Pedes. PEG. Peregrinus. PERM. Permissu. PERP. Perpetuo. PERT. Pertinax. P. EX. R. Post exactos reges.

PECCO, [ἁμαρτάνω, ἐξαμαρτάνω, διαμαρτάνω, πταίω, ἀλιτέω, ἀστοχέω, πλημμελέω] āre. proprie (inquit Perottus) significat Adulterium committere: dictum quasi Pellicare, id est cum pellice coire. Sed V. Voss. Etymol. Cic. in Parad. 3. 1. Lapsa est libido in muliere ignota? dolor ad pauciores pertinet, quam si petulans fuisset in aliqua generosa ac nobili virgine: peccavit vero nihilo minus; siquidem est peccare tanquam transire lineas.

In matrona peccare. Hor. 1. Serm. 2. 63. — quid inter
Est in matrona, ancilla, peccesne togata? Martial. 1. 35.
— incustoditis & apertis, Lesbia, semper
Liminibus peccas. conf. Tibull. 1. 7. 16. & Corn. Sever. Ætn. 86. quibus omnibus in locis stricte sumitur pro Scortari.

Adultero turpi peccare. Hor. 1. Carm. 33. 9. i. e. Cum turpi.

Peccare superne. Hor. 2. Serm. 7. 64.
— illa tamen se
Non habitu, mutatve loco, peccatve superne. Locus hic a multis & varie interpretatur. Turnebus, ut alios omittam, Hic Peccare superne, inquit, dicitur, qui quod insignis, aut nobilis, aut dignitate præditus est, in sublimi eminet, ut proinde ejus flagitia nullo modo latere possint, quum in specula quadam constitutus alta & ardua, ut ex superiore loco, ita ex ea peccet, ut ejus probra omnibus pateant. Nam de eo loquitur, qui projectis insignibus, & annulo equestri, & toga, e judice selecto, dum libidini lacernatus servit, se abjicit infra libertinos Damas. [Nugæ. Obscænitatem intelligit Flaccus, quam ipse planius expressit. v. 50. ejusd. Sat.

Peccare, frequentius est Quomodocunque labi & offendere, & delinquere. Ter. And. 5, 3. 25.
Ego me amare hanc fateor: si id peccare est, fateor id quoque.

Peccare & Virum bonum esse, contraria. Cic. 3. Offic. 64. Nunquam igitur est utile peccare, quia semper turpe: & quia semper honestum est virum bonum esse, semper est utile.

Suavitatis causa peccare ut liceret, impetratum est a consuetudine. Cic. in Orat. 157. De pronunciatione verborum vitiosa.

Dupliciter peccare. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Largiter. V. LARGIOR.

Imprudens culpa peccavi mea. V. IMPRUDENS.

Citra scelus peccavi. Ovid. 5. Trist. 8. 23.

Peccare in re aliqua. Cic. 4. Verr. 9. Hunc denique ipsum pertulissent, si humano modo, si usitato more, si denique uno aliquo in genere peccasset. Ter. Adelph. 1. 2. 44.
Te plura in hac re peccare ostendam.

Peccare in alteram partem. Ter. Adel. 2. 1. 20. Cic. pro Rosc. Amer. 56. In eam partem potius peccant, quæ est cautior.

Peccare in aliquem. Cic. 3. Att. 15. Siquid in te peccavi, ac potius quoniam peccavi, ignosce: in me enim ipsum peccavi vehementius.

Peccare in adulteria. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 10. Nunc in adulteria magis, quam in alia, peccabitur, &c.

In publica commoda. Hor. 2. Epist. 1. 3.

Peccare aliquid. Plaut. Bacch. 3. 3. 29.

Peccare syllabam. Plaut. in Bacch. 3. 3. 29. Idem Cist. 2. 1. 41. Propter te hæc pecco. conf. Hor. de Arte Poet. 354. Ovid. 3. Pont. 7. 10. & Tacit. 11. Ann. 36. 2. ubi cum accusativo jungitur.

Non multa peccare. Cic. pro Muren. 60. Non multa peccas, inquit ille, &c. At ego te verissime dixerim peccare nihil.

Magna peccare. Tacit. 11. Ann. 16.

Exceptionibus peccare. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Timentes peccare. Hor. de Arte Poet. 197. Al. Pacare tumentes.

Non licet bis in bello peccare. Adagium videtur natum ex apophthegmate: quum Lamachus quendam manipuli ducem increpasset, quod perperam quiddam egisset, isque respondcret, se iterum non commissurum quod commiserat: In bello, inquit Lamachus, ne licet quidem peccare bis: quod primus error sæpe vitam adimat. Admonet igitur in rebus periculosis non esse tutum labi; nam si semel erretur, actum est: nec est secundo errori locus.

Peccandi causam dare alicui. Ovid. 2. Trist. 281.

Talis peccandi jam mihi finis erit. Ovid. 3. de Pont. 6. 21.

Peccando deos iniquos facere. Ovid. 5. Fast. 299.

Peccatur, Impers. [ἁμαρτάνεται] Hor. 1. Epist. 2. 16.
Seditione, dolis, scelere, atque libidine & ira,
Iliacos intra muros peccatur, & extra.

Ignoratione decori non modo in vita, sed sæpissime in poematis & oratione peccatur. Cic. in Orat. 70.

Peccatur Passive dictum. Cic. 1. Offic. Quo in genere etiam in Repub. multa peccantur.

Perturbatione rationis atque ordinis peccatur, quicquid peccatur. Cic. in Parad. 3.

Peccatum est. Cic. 11. Att. 16. Non meo vitio fit hoc quidem tempore, (a te enim est peccatum) ut me ista epistola nihil consoletur. Ter. Eunuch. prol. 17. Utrumque complexus est,
Si id est peccatum, peccatum imprudentia est
Poetæ, non qui furtum facere studuerit. Ubi Donatus; Si id fit peccatum, peccatum, πλοκή. nam Peccatum superius nomen est & sequens participium. [Sed qui recte perpenderit, intelliget utrinque verbum esse.

PECCANS, antis. Partic. Hor. 2. Serm. 7. 62.
— estne marito
Matronæ peccantis in ambos justa potestas? conf. 1. Epist. 20. Et Martial. 9. 14. 68.

PECCANTER, Adv. Cæl. Aurel. Acut. 3. 1. Hoc peccanter definiunt. conf. ibid. 2. 9. 46. & Barth. Adverf. 38. 3.

PECCANTIA, æ. f. Tertull. adverf. Jud. cap. 10.

PECCĀTUM, i. n. [ἁμαρτίας, ἁμαρτία, ἀλίτημα, ἁμάρτημα, ἀπόδαλμα, πταῖσμα] Quicquid fit contra officium, quæ etiam Culpa appellatur. Cic. 3. Verr. 98. Ne illud quidem animadvertebas, ejusmodi fore hoc peccatum tuum, quod tu neque negare posses: in tabulas enim retulisti.

Vitia & Peccata. Cic. 2. Philipp. 43. & 8. Att. 13.

Recte factum & Peccatum, contraria. Cic. 1. Acad. 36.

Peccatum & Officium. Cic. 3. Off. 15. Si gladium quis apud te sana mente deposuerit, repetat insaniens: reddere, peccatum sit: non reddere, officium.

Conscius peccati. Ovid. 2. Amor. 7. 11.

Excusatio peccati nulla est, si amici causa peccaveris. Cic. de Amicit. 37.

Origo peccati. Ovid. 1. de Pont. 6. 21.

Admissa peccata remordent. Lucret. lib. 3. 839.

Animadvertere peccatum. V. ANIMADVERTO.

Avocare a peccatis. V. AVOCO.

Carere peccato. Cic. 5. Fam. 21. Præter culpam ac peccatum, quo semper caruisti & carebis, homini accidere nihil posse, quod sit horribile aut pertimescendum.

Colligere peccata. V. COLLIGO.

Condonare peccatum. V. CONDONO.

Confiteri peccatum. Cic. 2. de Nat. Deor. 11. Vir sapientissimus, atque haud scio an omnium præstantissimus, peccatum suum, quod celari posset, confiteri maluit, quam hærere in Rep. religionem.

Corrigere peccatum alicujus. Ovid. 20. Epist. 114.

Diluere peccata, Purgare se ab iisdem. Ovid. de Rem. Amor. 695.

Est peccatum prodere patriam. Cic. 3. de Fin. 32.

Si est nostrum peccatum. Cic. 7. Att. 3. Nostrum quidem si est peccatum, in eo est, quod, &c.

Est peccatum ipsius in eo. Cic. 5. Fam. 20. De quibus memini mihi a te Myrina litteras esse allatas, non mei errati, sed tui, in quo peccatum videbatur esse, si modo erat, fratris tui & Tullii.

Evenire peccatis. Cic. 8. Att. 13. Id quantis nostris peccatis, vitiisque evenerit, non possum sine molestia cogitare.

Incidisse in hanc ærumnam multis nostris peccatis scio. Cic. 3. Att. 14.

Luere peccata. Virg. 10. Æn. 32.

Obliterata peccata. V. OBLITERO.

Ostendere peccatum. V. OSTENDO.

Pœnitet peccati. Ovid. 1. de Pont. 1. 58.

Prostituere peccata sua famæ sinistræ. Ovid. 3. Amor. 14. 11.

Recordari peccata. Cic. 9. Att. 4. Sic ego decem annorum peccata recordans, &c. succensebam.

PECCATIO, ōnis. f. Gell. 13. 20.

PECCĀTUS, ûs. m. [ἁμάρτημα] Idem quod Peccatum. Cic. 4. Verr. 191. Nemo ita vivebat, ut nulla ejus vitæ pars summæ turpitudinis esset expers: nemo ita in manifesto peccatu tenebatur, ut quum impudens fuisset in facto, tum impudentior videretur, si negaret. Legitur & Peccato. Gell. tamen lib. 13. cap. 19. contendit legendum esse Peccatu, asseritque se ita legisse in uno atque altero antiquissimæ fidei libro Tironiano.

PECCĀTOR, ōris. m. Frequens apud Ecclesiasticos.
A verbo Pecco, quod maritalem thorum commaculare significat, Peccator idem est quod Adulter. Imp. tit. de public. Judic. eo verbo usus est. conf. Lactant. 3. 25.

PECCATRIX, īcis. f. Tertull. de Spectac. cap. 3. & contra Marc. 4. 18. Paulin. Nolan. Epist. 23. ad Sever. cap. 15. Proles peccatrix.

PECCATŌRIUS, a, um. Adj. Tertull. adverf. Marc. 2. 24. Idem de Carn. Christi cap. 8.

PECCĀMEN, īnis. n. Prudent. Apoth. 915. & Perist. 10. 517. & Cathem. 9. 95.

PECCAMINŌSUS, a, um. Adj. nulla auctoritate nititur.

PECCATELA, æ. f. Tertull. de Anima cap. 40.

PECHYALES, V. PARALURGES.

PECORARIUS, PECORINUS, PECOROSUS. V. PECUS.

PECTEN, īnis. m. [κτείς, κτένιον, τρίχαξ] Instrumentum textorium: dictum a πήγνυμι, quod fila in telis figat. [Rectius Voss. a πέκω, Tondeo, vel potius πεκτέω, quod Carpo & Carmino significat, unde Latinum Pecto.

Pecten, inquit Varr. lib. 4. de L. L. 29. quod per eum explicatur capillus.

Infecti dentes pectine. Ovid. 6. Met. 58. in fab. Arachnes.

Unci pectinis moderator, Textor. Claud. 2. in Eutrop. 381.

Rarum pectine densat opus. Ovid. 3. Fast. 820.

Arguto conjux percurrit pectine telas. Virg. 1. Georg. 294.

Textoris pectine percussæ lacernæ. Juven. 9. Sat. 30.

Pecten, Quo explicamus capillos. Plaut. Capt. 2. 2. 18.
Sed utrum strictimne attonsurum dicam esse, an per pectinem,
Nescio. Sane tonsorum alii altius & usque ad cutem strictim tondent: alii autem levius, & per pectinem tantum, atque a summo capillos recidunt. De pectine est epigramma apud Martial. lib. 14. 25. Ubi vocatur, Multifido buxus dente.

Vallum pectinis abrupit capillos. Ovid. 1. Amor. 14. 15.

Deducit crines pectine Cytoriaco. Ovid. 4. Met. 311.

Pecten, Cratis dentatæ genus, stilis ferreis ad colendam terram. Ovid. Rem. Amor. 192.
Temporibus certis defectas alligat herbas,
Et tonsam raro pectine verrit humum. i. e. Rastro terram arat.

Pecten, Instrumentum ad metendam segetem. Columell. lib. 2. cap. 21. Sunt autem metendi genera complura: multi falcibus verriculatis, atque iis vel rostratis vel denticulatis medium culmum secant, multi mergis, alii pectinibus spicam ipsam legunt, idque in rara segete facillimum, in densa difficillimum est.

Pecten, dicitur Pubes, hoc est locus ubi pili apud verenda nascuntur. Juven. 6. Sat. 370.
Inguina traduntur medicis, jam pectine nigro. Plin. 29. 1. Itemque

que pectines, in feminis quidem, publicati. Stomachatur, Medicorum invento, resina depilandos præberi pectines.

Pecten, Plectrum, musicum instrumentum, quo citharam pulsamus. Virgil. 6. Æn. 647.

Jamque eadem digitis, jam pectine pulsat eburno.

Crispus pecten. V. ORGANUM.

Pectines, sive Pectunculi, [κτένες] Pisces sunt. Hor. 2. Serm. 4. 34.

Pectinibus patulis jactat se molle Tarentum. Plin. lib. 9. cap. 33. Saliunt pectines & extra volitant, seque & ipsi carinant. Sunt autem Pectines, ait Massarius in Plinium, Conchæ striatæ, testis bivalvibus, altera tantum tumida, altera plana, binisque auriculis angularibus. Quod autem ad volatum attinet, velocem motum interpretatur. Pectines enim tanta velocitate dehiscunt, ut ex vehementi repercussione saliant & superjactent, ut quasi volare videantur. V. PECTUNCULUS.

Pectines, a Plinio dicuntur in arboribus & earum materia, per longitudinem Rectæ, pectinum modo, lineæ & intervalla, Græce κτηδόνες; in quibus autem variant pectinum illorum lineæ & intervalla, adjicere Plinius solet aliquid, quo varietas illa possit indicari, Obliquos, crispos, nodososve dicens. Plin. 16. 38. Fagis pectines transversi in pulpa. V. Harduin.

PECTEN VENERIS, Herba. Plin. lib. 14. cap. 19. Veneris pectinem appellant, a similitudine pectinum. Scandicem esse putant. V. Matthiol. ad Dioscor. lib. 2. cap. 132.

PECTUNCŬLUS, i. m. [κτεὶς] Piscis qui & Pecten dicitur. Plin. lib. 9. cap. 29. Loligo etiam volitat, extra aquam se efferens, quod & pectunculi faciunt sagittæ modo. V. PECTEN.

Pectunculi concharum. Columel. lib. 8. cap. 16.

PECTĪNO, [πέκω] āre. ut,

Pectinare segetem. Plin. lib. 18. cap. 21. V. in PECTEN.

PECTINĀTUS, a, um. Partic. [κτενωτὸς] pectinatum Tectum dicitur, a similitudine pectinis, in duas partes devexum, ut Testudinatum in quatuor. Festus.

Juba probe pectinata. Apul. Met. 6. p. 185. Elmenh.

PECTINĀTIM, Adv. [κτενηδὸν] Ad pectinis similitudinem, & quasi denticulatim. Plin. lib. 9. cap. 33. Cuniculatim, pectinatim, divisa: imbricatim undata. De generibus concharum. Idem 32. 11: 28. 6. & 8. 25.

PECTINĀTOR, ōris. m. Gloss. Cyrill. Pectinator, κτενιστής.

PECTINĀRIS, e. Adj. Vet. Inscr. apud Fabret. p. 701. ACCEPTO CHIAE SERVO PECTINARI LANARI SODALES POSVERE.

PECTINÆ, arum. f. Pectines erant quibus utebantur ex erinaceis spinis, quæ sæpius refici debebant. Legitur Astæ in Inscript. Refector pectinarum: T. VALERIVS. L. F. PLACIDVS, REFECTOR PECTINARVM CORNELIAM. V. Spon. Misc. sect. 6. p. 231.

PECTO, pexui vel pexi, pectum, & Pectitum, [κτενίζω] ĕre. Explicare, & pangere capillum. Virg. lib. 7. Æn. 489.

Pectebatque ferum, puroque in fonte lavabat.

Cæsariem pectere. Hor. 1. Carm. 15. 14.

Capillos. Ovid. 13. Met. 765.

Capillos pectens ancilla. Ovid. 1. de Arte Am. 367.

Capillos pectendos præbere. Ovid. 13. Epist. 31.

Comas bene pectere. Tibul. lib. 2. 5. 8.

Pectere citharam etiam dicimus, i. e. Percutere, & distendere pectine chordas, id est plectro chordas movere. Perottus. [ubi gentium?

PECTOR, ĕris. Passiv. Plin. lib. 19. cap. 1. Et ipsa stupa pectitur ferreis hamis, donec omnis membrana decorticetur.

Metaphorice. Plaut. Rud. 3. 2. 47. Pectere quem pugnis. Idem Capt. 4. 2. 16. Pectere fusti. conf. Depexus in DEPECTO, & seq. dict.

PEXUS, a, um. Partic. [μαλλωτὸς] ut, Capillus pexus. Cic. 2. in Catil. 22. Quod proprium est Catilinæ, de ejus delectu, immo vero de amplexu ejus, ac sinu, quos pexo capillo nitidos, aut imberbes, aut pæne barbatos videtis.

Doctor pexus & pinguis. Quintil. lib. 1. cap. 5. V. Burm.

Folia pexa, h. e. Crassa, & in medio extuberantias quasdam habentia in modum panni pexi. Columel. lib. 11. cap. 3.

Munera pexa, Crassa & opima ac spissa, non levia. Martial. lib. 7. 46. Domitius etiam exponit Pexa, Pulchra. [Alludit scil. Ad Carmina pexa.

Toga pexa. Martial. 2. in Sextum, 44.

Emi seu puerum, togamve pexam,
Seu tres, &c.

Domitius Calder. Duo inquit, genera togarum: altera pexa, altera rasa dicebatur. Placet ut toga pexa dicatur villi crassioris: unde pexati dicuntur, hac toga induti. Hæc ille. V. infra.

Tunica pexa. Hor. 1. Epist. 1. 95. h. e. Demissa usque ad talos; sicut Pexi capilli, Demissi. Acron. conf. Turneb. Adversf. 5. 14. & hic seqq.

Vestes pexæ, Villosæ, & villo oblongo & demisso, inquit Budæus, Plin. lib. 8. cap. 48. Istriæ, Liburniæque pilo propior, quam lanæ, pexis aliena vestibus. Dicit Plinius Istricam lanam & Liburnicam, propterea quod similior sit pilo quam lanæ, inutilem esse vestibus pexis seu villosis faciendis, meliorem vero & aptiorem apicis seu rasis.

Pexa, inquit Hermolaus in Plin. dicuntur, & Quæ concinna sunt: ut Depexa, Quæ lacera. Ter. Heaut. 5. 1. 78. Depexum dabo. Sed & pexæ vestes a Plinio referuntur, 8. lib. (l. c.) Et Martial. 2. 58. Pexatum pulchre dicit, Qui pexis vestibus utatur. Nam ubi Persius 1. Sat. 15. dixit, Pexusque togaque recenti: Probus, Barbæ, inquit, tonsuræ genus est, quo juvenes sic tonsi, Pexibarbi appellantur. Hæc Barbarus. Ioannes Baptista Plautius in locum illum Persii, Pexus, inquit, Ornatus, politus, nitidus: vel pexa veste indutus. Pexa autem vestis dicitur Elegans, pretiosa, concinna: unde & Pexatus dicitur, Vestibus pexis indutus. A Quintiliano quoque Pexus doctor decenter accipitur pro Eleganti, terso, & exculto. Dicta autem Pexa vestis a spissitate textrini, quam Plautus Tunicam spissam appellat in Epidico. Hieronymus, Tunicam pexam pro Lacera & sordida posuit, sed contra omnes auctores, qui pure & significanter locuti sunt. Verba ejus hæc sunt adversus Jovinian. lib. 2. Tunc pexa tunica, & nigra subucula vestiebaris, sordidatus, & pallidus. Hæc Plautius. Erasmus in locum illum Hieronymi, Pexa, inquit, quod nullos haberet floccos, detrita nimirum. Hæc ille. Calcagninus lib. 3. Ep. 1. p. 38. Frob. Pexæ & Rasæ generales voces sunt, quom[l. quomodo] villosæ, aut apicæ, id est sine villis, sunt. Hinc Pexati; ex quo illud Martial. 2. 58.

Pexatus pulchre, rides mea, Zoile, trita. Et Juven. 2. Sat. 97.

Cærulea indutus scutulata, aut galbana rasa. Sic tabernæ vulgo villutum & rasum peculiari vocant nomine. Proinde Plinius recte admonet, Istricam & Liburnicam lanam, quæ pilo propior est, quam lanæ, pexis esse alienam vestibus. Hactenus Calcagninus. De toga pexa habes hoc loco testimonium Martialis: de rasa, V. in TOGA. Super hac re differit Beroaldus in Asinum Apuleji hunc in modum, De subucula, inquit, est illud Horatianum, 1. Epist. 1. 95.

— si forte subucula pexæ
Trita subest tunicæ.

Hieronymus adversus Jovinianum, Tunc pexa tunica, & nigra subucula vestiebaris, sordidatus & pallidus. Sed pace sanctissimi scriptoris dictum sit, qui Horatium æmulari volens, Pexam tunicam pro Lacera & sordida accepit: quod longe secus est. Pexa enim tunica significatur Elegans, pretiosa, concinna: unde & Pexatus dictus, Vestibus pexis indutus. A Quintiliano quoque Pexus doctor decenter accipitur, pro Eleganti, terso, & exculto. Denique, ut breviter multa finiamus, Pexum vestimentum opponitur Trito, tanquam pretiosum abjectissimo: & ita intelligi voluit Horatius, tanquam inconcinniter reprehensibiliterque copuletur Vestis pexa cum Trita subucula. Videri potest hallucinatus esse divus Hieronymus, ut crederet Pexam tunicam accipi pro Lacerata & vili, ex illo Terentiano in Heaut. 5. 1. 78.

Sed Syrum. M. qnid eum? C. egone? si vivo, adeo exornatum dabo,
Adeo depexum, ut dum vivat, meminerit semper mei.

Ubi Grammatici exponunt Depexum, pro Laceratum. Sed longe aliud Pexa vestis est, aliud Homo depexus. Hæc enim particula DE, modo auctiva est, modo privatoria, ut Depexum dicamus Pexo contrarium: sicut Dehonestum verbum dicitur, Turpe, & contrarium Honesto: & mille alia. Quamvis tamen apud Terentium verbum illud Depexum accipi condecenter posset pro Expolito & exculto: sicut hodie quoque in communi loquendi consuetudine usurpatur, ut minitabundi dicamus, Ego comam tibi pectam, atque exornabo. Et ita ego autumo hoc sensu dictum illud Terent. nam Exornatum & Depexum in eodem significatu accipiuntur: quamvis contrarium subintelligi velit. Hæc Beroaldus, cui Erasm. in divi Hieronymi vita paulo ante finem respondet his verbis, Beroaldus cedit Hieronymo, quod Pexam vestem posuerit pro Detrita vilique, quum Horatius sit usus pro Nova & eleganti. Ne nimium operæ ponam in hujusmodi nugis: primum hoc loco Hieronymus non interpretatur quid senserit Horatius, ne alludens quidem apertius ad illius verba. Neque statim illi concesserim, Pexam vestem esse Nitidam & elegantem: quin vero propius est: genus fuisse vestis, quod villos haberet, quod genus sunt laneæ non attonsæ. At Subucula jam villis attritis, parum congruit cum Tunica pexa. Neque Hieronymus Pexam tunicam, & Nigram subuculam opposuit Novæ & eleganti, sed Lineis, sericis, ac candidis, quæ tum in deliciis erant: adeo ut ætate Plinii a Barbaris importata non satis digna viris Romanis haberentur: & notati sunt Imperatores aliquot, quod holosericis uterentur. Id ita esse ipsa Hieronymi verba declarant: Tunc pexa tunica, & nigra subucula vestiebaris, sordidatus & pallidus, & callosam opere gestitans manum: nunc lineis & sericis vestibus, & Atrebatum ac Laodiceæ indumentis ornatus incedis. Proinde Pexa vestis, sive nova sit, sive vetus, sive vilis, sive pretiosa, certe lanea est. At Serica, lineaque, laneæ non sunt, & candore potissimum commendantur. Et quanquam nunc linearum vestium usus vilis sit ac plebejus, tamen is olim nobilium erat: & honoris causa primum datus sacerdotibus, ac proinde nulli monachorum concessus nisi inter obcunda sacra. Hæc Erasmus. conf. Ferrar. de Re Vest. 1. 1. 17.

PEXĬTAS, ātis. f. [μαλλωτὸν] Plin. lib. 11. cap. 24. Quam non ad hoc pertinere videtur cribrata pexitas telæ. Pexitas telæ aranearum, inquit Turnebus, erat lanuginosa filorum natura, quæ in rara eorum textura non perinde apparet, verum in densa. Crebratæ. Hard. ex MSS.

PEXOR, ōris. m. Pontanus in Asino Dial. 337. H. St.

PEXĀTUS, a, um. Adj. [μαλλωτοφόρος] Qui veste pexa indutus est. Martial. lib. 2. 58.

Pexatus pulchre, vides mea, Zoile, trita.

Pexati dicuntur, inquit Domitius, Toga pexa induti, qua utebantur hieme villo densiore. V. in superioribus.

PECTĪTUS, a, um. Adj. [ξανθεὶς] Politus & subactus. Columel. lib. 12. cap. 3. Præparatæ sint & pectitæ lanæ, quo facilius justa lanificio persequi atque exigere possit. Idem 10. 94.

Verum ubi jam puro discrimine pectita tellus.

PECTIS, ĭdis. f. [πηκτὶς] Herbæ species, quæ Consolida quoque & Symphyton dicitur. V. Apul. de Herb. cap. 56.

PECTON, i. n. [πηκτὸν] Concretum significat. Eadem herba. Diosc. 4. 11.

Pecton & Chalcanthum, est Gelatum atramentum sutorium, quod in speluncis fit, inque fossas derivatum concrescit. Diosc. 5. 68.

PECTORALE, V. PECTUS.

PECTUNCULUS, V. PECTEN.

PECTUS, ŏris. n. [στέρνον, στῆθος, θώραξ] Anterior pars animalis a gula usque ad ventrem. Plin. lib. 11. cap. 37. Pectus, hoc est ossa præcordiis & vitalibus natura circumdedit: ac ventri, quem necesse erat increscere, ademit. Nulli animalium circa ventrem ossa. Pectus homini tantum latum, reliquis carinatum, volucribus magis, & inter eas aquaticis maxime. Pectus, dictum est quasi Pactus, a compactis costis.

Saucius pectus leo. Virg. 12. Æn. 5.

Mollities pectoris. Ovid. 3. Amor. 8. 18.

Adversum pectus. Virg. 9. Æn. 347.

Adusto pectore merulæ. Hor. 2. Serm. 8. 90.

Angustum. Ovid. de Arte Am. 3. 274. Al. Inflatum.

Anhelum. Virg. 6. Æn. 48.

Apertum. Virg. 11. Æn. 667.

Arrectum. Virg. 11. Æn. 639.

Candidum. Virg. 9. Æn. 432.

Castigato planus sub pectore venter. Ovid. 1. Amor. 5. 21.

Fortissimum. Virg. 2. Æn. 349. [Hic est pro Animo.

Gelidum subito frigore. Ovid. 1. Fast. 98.

Luctans. Ovid. 12. Met. 331.

Lymphatum. Ovid. 11. Met. 3.

Magnum bovis. Columel. lib. 6. cap. 1.

Niveum. Senec. Herc. fur. 7.

Numerosum musculorum toris equi pectus. Columel. lib. 6. cap. 29.

Plumeum. Stat. 3. Theb. 515.

Plumosum. Ovid. ad Liv. 109.

Pronum. Stat. 11. Theb. 639.

Pulchro pectore virgo. Virg. 3. Æn. 426.

Semiferum. Virg. 10. Æn. 212.
Spatioſum. Stat. 4. Theb. 173.
Sublatum. Virg. 3. Georg. 426.
Abit haſta trans pectus. V. ABEO.
Accrevit cæſpes pectori. V. ACCRESCO.
Advolare ad pectus. V. ADVOLO.
Affligere pectora ſolo. Lucan. lib. 2. 30.
Ambire aliquem pectore, Complecti aliquem. Lucan. lib. 8. 66.
Aperire ferro pectus. Senec. Agamemn. 4.
Cadere in pectus. Ovid. 4. Met. 578.
Cædere pectus. Quintil. lib. 2. cap. 12. &
Concutere pectora planctu. Stat. 5. Silv. 1. 180.
Condere telum pectore. Ovid. 13. Met. 458.
Condidit enſem in adverſo pectore. Virg. 9. Æn. 347.
Conſtringere pectora. Stat. 2. Silv. 1. 129.
Contundere pectora. Lucan. lib. 2. 335.
Denudari a pectore. V. A præp.
Diſtrinxit arundine pectus. Ovid. 10. Met. 526.
Dare pectus enſibus. Senec. Hippol. 5. 6.
Ferire pectora plangore. Ovid. 4. Met. 554.
Foſſo pectore. Ovid. 3. Epiſt. 146.
Fœdans pugnis pectora. Virg. 11. Æn. 86.
Fovere pectore. Ovid. 2. Met. 339.
Haurire pectora ferro. Ovid. 8. Met. 440.
Impellere pectus preſſo pectore. Sil. lib. 5. 219.
Infuſcare pectus illuvie. V. INFUSCO.
Laxare pectus amictu. Stat. 2. Achill. 200.
Lucentia pectora ferro. Valer. 6. Argon. 574.
Patens lævi in pectore vulnus. Virg. 11. Æn. 40.
Percuſſit honeſtum pectus manu. Virg. 12. Æn. 155.
Perfoſſum. Lucan. 3. 655.
Plangere pectora. Ovid. 11. Epiſt. 91.
Plangere terram moribundo pectore. Ovid. 12. Met. 118. al. Vertice.
Proflabat ſomnum toto pectore. Virg. 9. Æn. 326.
Reſcindere pectora ferro. Stat. 11. Theb. 506.
Retegere pectus. Ovid. 13. Met. 459.
Revomere fluctus pectore. Virg. Æn. 5. 182.
Rumpere pectora fremitu. Lucret. lib. 3. 298.
Rupit enſis pectora. Virg. 9. Æn. 432.
Signatum pectus ſanguine. Ovid. 2. de Arte Am. 384.
Suſcipere cicatrices adverſo pectore. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Suſtinere amplexu pectora alicujus. Lucan. lib. 5. 793.
Trajecta ferro. Virg. 1. Æn. 359.
Transfixum. Virg. 1. Æn. 48.
Tranſmittere cuſpide. Sil. lib. 7. 658.
Tranſverberat abiete pectus. Virg. 11. Æn. 667.
Tundere pectora. Lucan. lib. 3. 733.
Tundere liventia. Ovid. 8. Met. 535.
Tunſæ pectora palmis Iliades. Virg. 1. Æn. 485.
Vulnerare pectora alicujus. Ovid. 8. Met. 65.
Pectus, non modo Superficiem corporis, ſed Cor ſub pectore ſignificat, atque interdum etiam Animum, quem in ipſo corde reſidere nonnulli antiquorum putaverunt. Plaut. Epid. 2. 2. 101. Sapit hic pleno pectore. Juven. 13. Sat. 198.
Nocte, dieque ſuum geſtare in pectore teſtem.
Toto pectore. Cic. 1. de Legib. 49. Amicus per ſe amatur toto pectore, ut dicitur. Eraſmus, Quum ſincerum & abſolutum amorem ſignificamus, toto pectore dicimus, & toto animo. Cic. 12. Att. 25. Te vehementer etiam atque etiam rogo, magis quam a me vis aut pateris te rogari, ut hanc cogitationem toto pectore amplectare.
Sine pectore corpus. Hor. 1. Epiſt. 4. 6.
Animus in pectore præſens. Virg. 5. Æn. 363.
Oculi pectoris, Solertia. Ovid. 15. Met. 64.
Ægra curis pectora. Valer. 6. Argon. 623.
Amicum pectus. Ovid. 3. de Arte Am. 737. Sic, Amicitiæ pectus, pro Amico dixit Manil. 2. 598. Ita etiam Stat. 4. Silv. 4. 103. Et Martial. 9. 15.
Alto ſub pectore. Virg. 6. Æn. 600.
Animoſum. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 242.
Anxia. Stat. 5. Theb. 294.
Apertum. Cic. de Amicit. 97. In amicitia niſi (ut dicitur) apertum pectus videas, tuumque oſtendas, nihil fidum, nihil exploratum habeas.
Attonitum. Senec. in Herc. fur. v. 1219.
Nondum tumultu pectus attonitum caret. [Attonito in edit. Schrœderi, quod nollem, legitur.
Avidum. Ovid. 9. Epiſt. 161.
Cæca. Lucret. lib. 2. 14.
Caſtum. Sen. Hippol. 130.
Certa pectora, Conſtantia. Virg. 9. Æn. 250.
Concitum ira. Senec. Med. 7.
Conſcium omnium ſcelerum. Senec. Theb. 1.
Cupidum. Ovid. 18. Epiſt. 90.
Devota morti. Hor. 4. Carm. 14. 18.
Diſcordia pectora, & ancipites animi. Lucan. lib. 10. 13.
Doctum. Ovid. 3. Triſt. 1. 64.
Fecundum. Stat. 1. Achill. 543. —tu tantum providus aſtu
Tende animum vigilem, fecundumque erige pectus. Fecundum, i. e. In quo multa ſunt conſilia. *Eſprit garni de grand ſçavoir & prudent advis en pluſieurs ſortes.* At Budæus legit, Fecundum concute pectus. Forte melius legeretur, Fecundumque excute pectus.
Feſſum curis. Senec. Hippol. 2.
Fidum mutuis amoribus. Hor. 2. Carm. 12. 16.
Firmo pectore nunc opus. Virg. 6. Æn. 261.
Flammatum amore. Senec. Troad. 4.
Frigidius glacie pectus amantis. Ovid. 1. Epiſt. 22.
Generoſa. Ovid. 12. Met. 234.
Grave ærumnis. Senec. Agamemn. 4.
Hoſpitale. Hor. Epod. 17. 49.
Immite. Sil. lib. 1. 168.
Imo pectore. V. IMUS.

Impium. Hor. Epod. 5. 14.
Inacceſſum Veneri. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 224.
Inane pectus ſanguinis atque animi. Ovid. 3. Epiſt. 60.
Incautum. V. INCAUTUS.
Inexſaturabile. Virg. 5. Æn. 791.
Inſanum. Senec. Hippol. 12.
Intacta pectora lucro, Non avara. Claud. conſ. Mall. Theod. 214.
Læta. Virg. 5. Æn. 816.
Leve. Virg. 11. Æn. 40.
Lugubre. Ovid. 10. Epiſt. 145.
Magnanimum. Claud. in 2. Conſ. Stilich. 9.
Magnum. Lucret. lib. 3. 998.
Mavortia pectora. Stat. 5. Theb. 282.
Mortale. Virg. 4. Æn. 412.
Neſcia vinci. Virg. 12. Æn. 527.
Onuſtum lætitia. V. ONUS.
Perjura. Ovid. 2. Met. 705.
Placidum. Virg. 1. Æn. 525.
Pleniſſima magni animi. Ovid. 5. Met. 184.
Præparatum bene. Hor. 2. Carm. 1. 14.
Purum. Hor. 1. Serm. 6. 64.
Remiſſo pectore ac placido aliquid ferre. i. e. Æquo animo. Senec. Theb. 1.
Rude. Ovid. 4. Epiſt. 23.
Sævum. Virg. 12. Æn. 888.
Sedatum. Stat. 5. Theb. 671.
Sinuoſum. Perſ. 5. Sat. 27.
Succincta curis. Stat. 5. Silv. 1. 77.
Timidum. Ovid. 11. Met. 478.
Tranquilla pectora pace. Lucret. lib. 2. 1092.
Tremefacta pectora. Virg. 2. Æn. 228.
Trepidum. Ovid. 3. Met. 125.
Turbidiora pectora ipſo mari. Ovid. 1. Triſt. 11. 34.
Violenta. Virg. 10. Æn. 151.
Accendere donis pectus. V. ACCENDO.
Agere aliquid conſtanti pectore. Sil. lib. 11. 243.
Ardeſcit dira cuppedine pectus. Lucret. lib. 4. 1083.
Armatum fide. Sil. lib. 11. 206.
Aſpergi pectus amore nocet. Ovid. 1. de Arte Am. 236.
Captus toto pectore, Inſanus. Ovid. 6. Faſt. 509.
Ceſſit amor pectore, h. e. Receſſit. 2. Epiſt. Sabin. 48.
Ceſſerunt attonito pectore ſenſus. Lucan. lib. 5. 760.
Ciet exoſſato omni pectore fluctus. Lucret. lib. 4. 1265.
Collocare multa in pectore. V. COLLOCO.
Concita rauco buxo. Sen. Agam. v. 689.
Conſiſtere pectore. V. CONSISTO.
Dat gemitum ab imo pectore. Virg. 1. Æn. 489.
Domare pectus ira concitum. Senec. Med. 7.
Effundit pectore queſtus. Virg. 5. Æn. 780.
Excuſſa pectore Juno. Virg. 5. Æn. 679.
Exturbare nefanda caſto pectore. Senec. Hippol. 2.
Exuere pectus curis. Stat. 4. Silv. 4. 28.
Fatigatum. Ovid. 3. Amor. 11. 2.
Fertur furiato pectore. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 262.
Figere ſibi aliquem in pectore. Perſ. 5. Sat. 27.
Firmat confuſa pectora relligio. Valer. 1. Argon. 79.
Flagravit abſtruſo incendio pectus. V. Abſtruſus, in ABSTRUDO.
Flectuntur pectora duri Magni. Lucan. lib. 8. 107.
Fodiant quæ magnas pectus in iras. Sil. lib. 5. 159.
Fatur inimico vel ficto pectore. Virg. 11. Æn. 685.
Formare pectus amicis præceptis. Hor. 2. Epiſt. 1. 128.
Geſtamus obtuſa pectora. Virg. 1. Æn. 571.
Jactare curas pectore. Virg. 1. Æn. 231.
Imbuere pectora pietate aliqua. V. IMBUO.
Incenſum pectus amore. Virg. 3. Æn. 298.
Intumuit bilis calido ſub pectore. Perſ. 5. Sat. 144.
Labi pectore noſtro, dicitur cujus obliviſcimur. Virg. 1. Ecl. 64.
Luxuriat toris animoſum pectus. Virg. 3. Georg. 81. [Hic eſt Pars corp.
Mærent præſaga pectora. Ovid. 10. Met. 444.
Mittere curam de pectore. Virg. 6. Æn. 85.
Mollire pectora alicujus. Hor. Epod. 5. 14.
Mollire ferum pectus precibus. Senec. Theb. 1.
Mulcere pectora. Virg. 1. Æn. 157.
Nutrit Ruffinus commoti pectoris ignem. Claud. 1. in Ruff. 181.
Obſeſſa malis pectora. Senec. Herc. fur. 13.
Obtundere pectora pugnis. V. OBTUNDO.
Onerare pectora alicujus variis cauſis. Ovid. 3. Faſt. 249.
Onerare & complere pectus copia rerum. Cic. 3. de Orat. 119. Onerandum, complendumque pectus maximarum rerum & plurimarum ſuavitate, copia, varietate.
Permulcere pectora dictis. Virg. 5. Æn. 816.
Pertentant tacitum gaudia pectus. Virg. 1. Æn. 506.
Proſequimur ſtudioſo pectore tua nomina. Ovid. 2. Faſt. 15.
Purgare pectora dictis. Lucret. lib. 6. 23.
Recipere pectus, Recipere animum. Senec. Med. 6.
Reddit arcano ſacras Cato pectore voces. Lucan. lib. 2. 285.
Referre aliquid memori pectore. Hor. 2. Serm. 4. 90.
Referre voces pectore. Virg. 5. Æn. 409.
Regnat amor vacuo pectore. Ovid. 1. Amor. 1. 26.
Repetens ſuſpiria ſollicito pectore. Ovid. 2. Met. 125.
Roborant pectora cultus recti. Hor. 4. Carm. 4. 34.
Rumpuntur neſcia vinci pectora. Virg. 12. Æn. 527.
Rupit vocem pectore. Virg. 3. Æn. 246.
Satiare ſua pectora luctu alicujus. Ovid. 6. Met. 281.
Signatum nomen memori pectore. Ovid. 13. Met. 66.
Sum. ut, Eſſe ſeveri pectoris. Ovid. 18. Epiſt. 63.
Superbit deſpecto pectore. Stat. 3. Theb. 334.
Suſpirare ab imis pectoribus. Ovid. 2. Met. 655.
Trepidat formidine pectus. Ovid. 2. Met. 66.
Turbare improvida pectora. Virg. 2. Æn. 200.

Turbatum

Turbatum malis. Senec. Med. 6.
Turbatus pectora Æneas. Virg. 8. Æn. 29.
Variare pectora dubiis curis. Valer. 3. Argon. 11.
Versare consilia pectore. Virg. 1. Æn. 661.
Uri pectore intimo. Catull. in Epithal. Juliæ, 59. 177.
Usta pectora inclusis ignibus. Ovid. 8. Epist. 58.

Pectuscŭlum, i. n. dimin. [στηθύνιον] Hieron. Epist. 22. cap. 13. ad Eustoch.

Pectŏrālis, e. Adj. Quod ad pectus pertinet. Cels. 8. 1. In exiguo sinu pectoralis ossis. Ammian. 14. 9. Pectoralis tunica.

Pectorale, is. n. [στηθοδέσμιον] Genus armaturæ, quod ante pectus ponitur. Plin. lib. 34. cap. 7. Fecit & Sp. Carvilius Jovem, qui est in Capitolio, victis Samnitibus, sacrata lege pugnantibus, e pectoralibus eorum, ocreisque & galeis. Varr. de L. L. 4. 24. De corio crudo pectoralia faciebant.

Pectorōsus, a, um. Adj. [πλατύστερνος] Quod est magni & validi pectoris. Columel. lib. 8. cap. 2. de gallinis, Sint ergo matrices probi coloris, robusti corporis, quadratæ, pectorosæ, magnis capitibus. Plin. lib. 14. cap. 22. Ad hæc pertinet pectorosa cervicis repandæ ostentatio.
Compar. Carm. Priap. 36.
Nemo est feroci pectorosior Marte.

Pecu, **Pecuaria**, **Pecuarius**, &c. V. pecus.

Peculator, **Peculatus**, **Peculiaris**, & **Peculiosus**, V. peculium.

Pĕcūlium, i. n. [ἀργυρείδιον, κτησείδιον, πεκύλιον] Peculium, ut ait Festus, servorum, a pecore dictum est, ut Pecunia, patrumfamiliæ. Apud majores omne Patrimonium dicebatur Peculium, quia pecoribus universa eorum substantia constabat. V. Serv. ad Virg. 1. Ecl. 33. Cic. in Parad. 5. An eorum servitus dubia est, qui cupiditate peculii nullam conditionem recusant durissimæ servitutis? Cels. in l. Si chorus. D. de legatis 3. scribit Pecuniam sine peculio fragilem esse. i. e. Sine lucro. Cic. 5. Verr. 86. Hic Diognotus, qui ex publicis vectigalibus tanta lucra facit, vicarium nullum habet, nihil omnino peculii. Ulpian. de Peculio, l. Depositi, Peculium dictum est quasi pusilla pecunia, sive pusillum patrimonium. Peculium autem Tubero quidem sic definivit, ut Celsus lib. 6. Digestorum refert, Quod servus domini permissu separatum a rationibus dominicis habet, deducto inde siquid domino debetur. Florentin. in l. Peculium. D. de peculio. Peculium, inquit, & ex eo consistit, quod parcimonia sua quis paravit, vel officio meruit a quolibet sibi donari, idque velut proprium patrimonium servum suum habere quis voluit.
Peculium mulierum, Galli appellarunt bona, quæ Græcis παράφερνα. V. Ulpian. l 9. §. 2. de Jur. Dot. & supra parapherna.
Cura peculi. Hor. de Arte Poet. 330. & Virg. 1. Ecl. 33.
Conficere peculium. V. conficio.
Castrense peculium. V. castrum.
Pecunia absque peculio fragilis, V. in pecunia, ad finem & paulo supra.
Peculium etiam vox est obscæna, Membrum virile donotans, apud Petronium cap. 8. aliosque. conf. peculiatus.

Peculiŏlum, i. n. dimin. Quintil. 1. 5. Magnum peculiolum, erunt, qui solœcismum putent.

Pĕcūliāris, e. Adj. [ἰδιάζων] Quod ad peculium pertinet, vel Quod peculio deputatur, vel Quod peculii proprium est, inquit Vella. Plaut. Asin. 3. 1. 37.
Etiam opilio, qui pascit, mater, alienas oves,
Aliquem habet peculiarem, qui spem soletur suam. Idem prol. Capt. 19.
Hic postquam hunc emit, dedit eum huic gnato suo
Peculiarem: quia quasi una ætas erat. Idem Merc. 3. 1. 26.
Quin etiam tibi ancillam dabo natam annos sexaginta
Peculiarem. Al. Ovem tibi. conf. Aul. 3. 4. 7. & Lex. Pitisc. vel Voss. Inst. Orat. 4. p. 151.
Peculiare, [δουλικὸν] pro Re servili quandoque ponitur. Ulpian. in l. Si quis vinum. ad finem. D. de tritico, vino, oleo legato, Si peculiare vinum legatum sit, id continebitur quod servi habuerunt.
Peculiaris, [ἴδιος] Proprius, specialis, præcipuus, nec cum aliis communis. Suet. Cæs. cap. 76. Præterea monetæ, publicisque vectigalibus peculiares servos præposuit.
Testis peculiaris alicujus. Cic. pro Flacc. 51.
Hoc mihi peculiare fuerit. Cic. 1. Q. frat. 1.
Peculiari invidia naturæ. Plin. lib. 6. cap. 1.
Peculiare edictum. Cic. 5. Verr. 36. Exoritur peculiare edictum repentinum, Nequis frumentum de area tolleret, antequam cum Decumano pactus esset.
Nummi peculiares. Paul. in l. Cum fundus §. 1. D. Si certum petatur.

Peculiarĭter, Adv. [ἰδίως] Specialiter, præcipue. Plin. lib. 27. cap. 4. Epiphoris peculiariter imponitur. Quasi singulariter, & ejus propria virtus. Quintil. lib. 8. cap. 2. Quod commune est & aliis nomen, intellectu alicui rei peculiariter tribuitur.
Compar. Plin. 36. 20. Hæmatites peculiarius splendet. Sed al. Clarius.
Peculiariter, Ex peculio, vel in peculio. Paul. in l. iij. §. Saltus. D. de acquiren. vel amitt. poss. Nec movere nos debet, quod quædam etiam ignorantes possideamus, id est quæ servi peculiariter paraverunt.

Peculiarius, a, um. Adj. apud JCtos, ut Marcian. l. 18. D. de peculio legato, In eum creditoribus peculiariis actiones non competunt. i. e. Quibus jus in peculium est. V. Bynkershœk. Observ. Jur. Rom. 1. 25.

Peculiātus, a, um. Adj. Peculio instructus. Cic. 10. Fam. 32. Plane bene peculiatus. i. e. Pecunia abundans, nummatus. Nam supra dixerat, Magno pondere auri, majore argenti coacto. Bud. conf. Apul. Met. 10. p. 247. Elmenh.
Alium etiam obscænum sensum habet. ut in Carm. Priap. 52.
Pulchre pensilibus peculiati. conf. peculium.

Peculiōsus, a, um. Adj. Qui peculii multum habet. Plaut. Rud. 1. 2. 24. Peculiosum esse decet servum & improbum, &c.

Peculio, [ἀφαιρέω] āre. Peculium auferre. Plaut. Pers. 2. 2. 10.
Scelus tu pueri es, atque ob istam rem ego aliquid te peculiabo. i. e. Stuprabo, ut vult Gasp. Schopp. conf. Taubm. p. 1132.

Pĕcūlor, [κλέπτω τὸ κοινὸν] āri. Furari ea quæ ad Rempub. seu principem pertinent. Peculari Rempub. Flor. 3. 17. 3.

Peculātor, ōris. m. [κλέπτης τοῦ κοινοῦ] est Qui furtum facit pecuniæ publicæ, auct. Ascon. in 2. Verr. 2. conf. depeculator. Cic. 3. Off. 73. Neque enim de sicariis, veneficis, testamentariis, furibus, peculatoribus, hoc loco differendum est.

Peculatōrius, a, um. Adj. ut, Peculatoriæ oves, aliudve quid: Id enim peculium primum, inquit Varro de L. L. 4. 19. Quæ scil. servis aut filiisfamilias erant in peculio. conf. Taubm. in Plaut. Asin. p. 135.

Peculātus, ûs. m. [κλέμμα τοῦ κοινοῦ] Pecuniæ publicæ aut principis furtum. Cic. 3. Verr. 11. Erunt etiam fortasse, Judices, qui illum ejus peculatum vel acerrime vindicandum putent: quod iste M. Marcelli, & P. Africani monumenta, quæ nomine illorum, re vera Pop. Romani & erant, & habebantur, ex fanis religiosissimis, ex urbibus sociorum, atque amicorum, non dubitaverit auferre. Ibid. Emerserit ex peculatus etiam judicio. Et alibi, Impudentissimum tuum furtum, certissimumque peculatum.
Ærarii peculatus factus. Sallust. Jugurth. 36.
Peculatus, Furtum publicum dici cœptus est a pecore, quia ab eo, initium ejus fraudis esse cœpit. Siquidem ante æs, aut argentum signatum, ob delicta, pœna gravissima erat duarum ovium, & triginta boum. Eam legem sanxerunt T. Menenius Lanatus & Sestius Capitolinus consules. Quæ pecudes, postquam ære signato uti cœpit Populus Romanus, Tarpeja lege cautum est, ut bos centussibus, ovis decussibus æstimaretur. Hæc Festus. Item, Peculatus est nunc quidem qualecunque publicum furtum: sed inductum est a pecore, ut pecunia quoque ipsa. Jam etiam noxii pecore multabantur, quod neque æris adhuc, neque argenti erat copia: itaque suprema multa etiam nunc appellatur. Paulus: Peculatus, Furtum publicum a pecore dictum, sicut & pecunia, eo quod antiqui Romani nihil, præter pecora, habebant. conf. Lex. Pitisc.
Peculatus a principio capitalis Romæ non fuit, & pecuniaria pœna, non capitis diminutione notabatur: id significat Livius lib. 27. (cap. 34. pr.) quum ait, M. Livius erat, multis annis ante ex consulatu populi judicio damnatus: quam ignominiam adeo ægre tulerat, ut & rus migraret, & per multos annos & Urbe & omni cœtu careret hominum. Ex his verbis, non esse M. Livio aqua & igni interdictum, sed, affectum animo graviter ex eo judicio, iratum populo, sua sponte Urbe cessisse, animadverto. Eum autem peculatus nomine esse damnatum, ex eo libello constat, quem nescio quis de Viris illustribus composuit: (cap. 50.) Et apud Liv. lib. 38. (cap. 60.) damnato de peculatu L. Scipione Asiatico, Africani majoris fratre, litis æstimatæ, & carceris, nisi solveret, mentio fit, aquæ vero & ignis interdictio nulla nominatur. Est etiam exemplum M. Camilli, qui urbem Romam obsidione Gallorum liberavit. Hic ob Vejentanam prædam, ut ait Liv. (lib. 5. cap. 32.) a L. Appulejo accusatus, 15 millibus gravis æris damnatus est. abiit autem in exsilium ante judicii diem; quia, quum se damnatum iri, de suis tribulibus & clientibus cognovisset, de patria maluit decedere, quam iniquissimam multam populi suffragiis irrogatam exsolvere. Nam damnatis de peculatu, vel quanti esset lis æstimata, solvendum erat, vel in vinculis, donec solverent, miserrime vivendum: quod in Scipionis Asiatici judicio Livius significat. Quod si reus, judicio non exspectato, in exsilium voluntarium abiisset; tunc accusationem quidem is, qui cœperat persequebatur; reum tamen absentem non alia, quam pecuniaria pœna populus condemnabat: eamque pecuniam solvere, si rediret, damnatus cogebatur, aut, si solvendo non esset, in carcerem ire. Hoc de crimine lex nulla nominatur: sed ante M. Æmilium Lepidum C. Flaminium Coss. quo anno superior Africanus a duobus Petiliis tribunis pl. est accusatus, judicem senatum fuisse Livius lib. 38. (cap. 54.) significat. Me tamen idem Livius in dubitationem adducit, senatusne, an populus ante eos consules, quos nominavi, de peculatu quæsierit. scribit enim duobus libris 27. (l. c.) & 29. (cap. 37.) M. Livium Salinatorem, post priorem consulatum a populo asse condemnatum. Eam porro damnationem peculatus nomine fuisse, jam ostendimus. Sed videlicet existimare possumus, quovis de crimine, si tribunus pl. aliquis esset accusator, populum judicare potuisse: ne gravis auctor T. Livius, damnetur inconstantiæ. Post Africani, ejusque fratris Asiatici accusationem, Prætor cum judicum consilio de iis, qui peculatus arguerentur, quæstionem exercuit. Id opinor lege ab aliquo magistratu lata institutum. Alioqui, quod senatus universi munus erat, ad Prætorem, certumque judicum numerum, senatu negligente, translatum, vix putarim. Lege postea Julia capitalis peculatus factus est: quod Jurisconsulti declarant. Peculatus pœna, inquit Ulpianus (l. 3. Peculat.) ad legem Juliam peculatus, D. Aquæ & ignis interdictionem continet: in quam hodie successit deportatio; porro, qui in eum statum deducitur, sicut omnia pristina jura, ita & bona amittit. Lege autem peculatus tenebatur, si quis pecuniam publicam surripuisset, vel, ut surriperetur curasset: si quis in aurum, argentumve, aut æs publicum quid indidisset, vel immiscuisset, fecissetque dolo malo, quo id pejus fieret. Hæc apud Venulejum scripta sunt. [Immo ipsum Ulp. l. 1. Lege Julia. ejusd. tit.] Quod autem additur, (a Venulej. l. 8. Qui tabulam. tit. ejusd) eadem Julia lege obstrictos fuisse, qui æs, in quo leges incisæ erant, refixisset, vel quid immutasset, aut in publicis tabulis delevisset, induxissetve; hæc ego non ad peculatum, sed ad majestatem retulerim. Quod si pretio commissum id fuisset: ne sic quidem peculatus mihi videtur, sed damnati potius majestatis, & corruptus & corruptor. Quædam enim incerta crimina in majestate conferebantur: neque aliud crimen patebat latius: atque etiam, quod in lege Julia Peculatus ait Ulpianus (l. 1. d. l.) scriptum fuisse, ne quis ex pecunia sacra religiosaque auferret, interciperet, in rem suam verteret, non peculatum magis, quam sacrilegium, fuisse existimaverim. Hæc præterea sunt in crimine peculatus: si quis imperator pecuniam ex præda captam penes se privatim retinuisset, eamque nec in triumpho tulisset, nec in ærarium retulisset. Pœna peculatus vel pecuniaria fuit, vel capitalis; nam qui prædam ab hostibus captam surripuerat, in quadruplum damnabatur: ceteris autem aqua & igni interdicebatur: postea irrogata est alia lege deportatio, abrogata interdictionis pœna. Et quoniam, ut repetundæ, ita peculatus publicum furtum fuit; propterea, ut in repetundis, sic in peculatu æstimationes fiebant litium, contraque hæredes, ut scripsit Papinianus (l. ult. Publica jud. D.) ad legem Juliam peculatus, actio dabatur. Peculatum tamen, quod ante quinquennium esset admissum, objici non oportuit, si Venulejo credimus. (l. 7. Peculat. tit. ejusd. D.) Hæc ex Paul. Manut. de Legib. Roman.
Peculatum facere in aliquem. Plaut. Cist. 1. 1. 74.

Reus peculatus. Auctor de Viris illust. cap. 50.
Accusari peculatus. Auctor ad Heren. lib. 1. 12.
Damnari peculatus. Cic. pro Flacc. 43.
PĔCŪNIA, æ. f. [ἀργύριον, χρήματα] notæ significationis.
Pecunia, dicta est a pecore, sive a pecu: quia omnis pecuniæ, pecus fuit fundamentum, ut ait Varr. 2. de R. R. cap. 1. conf. Cic. de Rep. apud Non. 1. 204. Columel. lib. 6. in Præfat. In rusticatione vel antiquissima est ratio pascendi, eademque quæstuosissima, propter quod nomina quoque & pecuniæ, & peculii, tracta videntur a pecore, quoniam id solum veteres possederunt, & adhuc apud quasdam gentes unum hoc usurpatur divitiarum genus. Plin. lib. 33. cap. 3. Servius rex primus signavit æs. Antea rudi usos Romæ Timæus tradit. Signatum est nota pecudum, unde & pecunia appellata. conf. PECUNIOSUS.
Pecuniæ verbum, non solum numeratam pecuniam complectitur, verum omnem omnino pecuniam, hoc est omnia corpora. Nam corpora quoque pecuniæ appellatione contineri, nemo est quin approbet. Hæc Ulpian in l. Pecuniæ. D. de verb. & rer. signific. Idem sentit Hermogenianus, ibidem, l. Pecuniæ. Cic. 2. de Legib. 48. Ad quos ejusdem morte pecunia venerit. Ibid. 49. Si major pars pecuniæ legata est. Hic pro eo accipitur quod vulgo *bona mobilia* vocant, teste Bud.
Effectrix multarum & magnarum voluptatum pecunia. Cic. 2. de Fin. 55.
Regina pecunia. Hor. 1. Epist. 6. 37.
Abstinens pecuniæ. Hor. 4. Carm. 9. 38.
Accipiter pecuniarum. V. ACCIPITER.
Nervi belli, pecunia. V. NERVUS.
Vias pecuniæ norunt Græci, & omnia pecuniæ causa faciunt. Cic. 1. Q. frat. 1. 12.
Superbus pecunia. Hor. Epod. 4. 5.
Adesa. V. ADEDO.
Adventitia. V. ADVENIO.
Adulteratæ. Firmic. lib. 4. cap. 12.
Amplissimæ pecuniæ dominus. Cic. pro Rosc. Amer. 23.
Conductæ. Juven. 11. Sat. 46.
Frumentaria. Papin. in l. Ideo. D. de compensat. Ideo condemnatus, quod arctiorem annonam ædilitatis tempore præbuit, frumentariæ pecuniæ debitor non videbitur.
Funesta. Juven. 1. Sat. 113. i. e. Multis exitiosa, & quæ multos perdidit. Et apud Cic. Philipp. 2.
Grandem pecuniam debebat. Sallust. Catil. 50.
Immanes pecuniæ. V. IMMANIS.
Ingens. V. INGENS.
Insperatæ repentinæque. V. INSPERANS.
Magnam pecuniam amiserat. Sallust. Jugurth. 102.
Majoris pecuniæ res. i. e. Majoris pretii & æstimationis. Hermogenianus in l. Rei majoris. D. de except. præscrip. & præjudiciis.
Marita. V. MARITUS.
Modica. V. MODUS.
Obscæna. Juven. 6. Sat. 298.
Prima peregrinos obscæna pecunia mores
Intulit. i. e. Quæ multis causa est obscænæ vitæ. Schol. Obscæna pecunia, Quia ore obscæno sunt. [Sed pertinet ea glossa, ut monuit Schurtzfl. potius ad v.301.Obscænam vero pecuniam, Diram intelligit, & malorum causam ac nuntiatricem. V. in OBSCENUS de hac vocis significatione.
Parva. V. PARVUS.
Plena & præclara. Cic. pro Rosc. Amer. 6.
Privata. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Repetundarum pecuniarum reus. Sallust. Catil. 18. V. in REPETO.
Signata. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Usuraria. Ulpian. in l. Quum alter. D. de compensat. Quum alter alteri pecuniam sine usuris, alter usurariam debet. Et lege sequente, Si invicem sit usuraria pecunia.
De Pecunia Ærosa, Attributa, Publica, & Vectigali, V. Lex. Pitisc.
Abstinere pecunia, & pecuniis. V. ABSTINEO.
Abundans pecunia. V. ABUNDO.
Accipere pecuniam. V. ACCIPIO.
Æstimare pecunia. V. ÆSTIMO.
Annumerare pecuniam alicui. Cic. 1. Verr. 66.
Anquirere pecunia. V. ANQUIRO.
Attributæ. V. ATTRIBUO.
Avertere pecuniam. V. AVERTO.
Aversa pecunia publica. V. AVERTO.
Auferre pecuniam de ærario. V. AUFERO.
Auctus pecunia. V. AUGEO.
Capere pecuniam. V. CAPIO.
Circumdare gratiam immensam & pecuniam innumeram alicui. Tacit. 14. Ann. 53.
Circumventus innocens pecunia. V. CIRCUMVENIO.
Coacervare, vel congerere pecuniam. Cic. Philip. 5. 12.
Cogere pecuniam. V. COGO.
Coacta. V. COGO.
Collecta. Hor. 1. Epist. 10. 47.
Collocare pecuniam. V. COLLOCO.
Conciliare. V. CONCILIO.
Conciliare aliquem alteri pecunia. V. CONCILIO.
Condonare aliquem pecunia. V. CONDONO.
Conferre pecuniam. V. CONFERO.
Conferre pecuniam ad statuam. V. AD præpositionem.
Conficere. V. CONFICIO.
Conficere pecuniam de vectigalibus. Cic. 2. de Lege Agr. 33.
Conflatus pecunia testis. Quintil. lib. 5. cap. 7. Sive odio conflatos testes, sive invidia, sive gratia, sive pecunia videri volumus.
Conjicere pecuniam in ædificium. V. CONJICIO.
Construere & coacervare. Cic. 1. Agr. 14. V. CONSTRUO.
Convertere pecuniam ad commodum suum. V. CONVERTO.
Corrogata pecunia ad necessarios usus. V. CORROGO.
Corrumpere pecunia. V. CORRUMPO.
Corrumpi pecunia. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Credere pecuniam. V. CREDO.
Crescit alta pecunia. Ovid. 2. Amor. 2. 39. al. Crescunt curta peculia.
Curare alicui pecuniam. V. CURO.
Curare nomine alterius nobis pecuniam. Cic. 5. Fam. 20.
Debere alicui pecuniam. V. DEBEO.
Decernere pecuniam. V. DECERNO.
Dilapidare. Cic. ad Octav. V. DILAPIDO.
Dissipare pecuniam. Cic. Ego acceptam ex ærario pecuniam tuo nomine frustra dissiparim.
Dare pecuniam. Cic. 7. Verr. 118.
Ducens ad se cuncta pecunia. Hor. 4. Carm. 9. 38.
Effundere pecuniam. Cic. contra Rull. 1. 15.
Erogare pecuniam. Cic. 1. Q. frat. 1. 21.
Exæquat omnium dignitatem pecunia. Cic. 4. Att. 14.
Exigere, capere, & imperare pecunias. Cic. in Pison. 38.
Facere pecuniam. V. FACIO.
Fundata pecunia villis. Hor. 1. Epist. 16. 46.
Illudere pecuniæ. Tacit. 2. Hist. 94.
Impendere pecuniam in res vanas. V. IMPENDO.
Imperare pecuniam. V. IMPERO.
Incubare pecuniæ. V. INCUBO.
Inducere pecuniam & rationem. V. INDUCO.
Inductum pecunia aliquid facere. V. INDUCO.
Invadere in alienam pecuniam nullo jure. Cic. pro Rosc. Amer 6. V. INVADO.
Invenire pecuniam bono modo. V. INVENIO.
Judicatus pecuniæ. V. JUDICO.
Mercari præsenti pecunia. V. MERCOR.
Multare pecunia. V. MULTA.
Numerare pecuniam. V. NUMERUS.
Obsignare. V. OBSIGNO.
Occupare alicui pecuniam fœnore. V. OCCUPO.
Oppugnare aliquem pecunia. V. OPPUGNO.
Parta legibus, non contra leges pecunia. Cic. 2. de Fin. 55.
Periit pecunia. V. PEREO.
Perscribere pecuniam. V. PERSCRIBO.
Peto certam creditam pecuniam ex stipulatione. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Polliceri pecuniam aliquam militibus in singulos. Cic. 5. Philipp. 54.
Properare pecuniam indigno hæredi. Hor. 3. Carm. 24. 61.
Quærenda vel cum periculo pecunia. Cic. 2. de Fin. 55.
Redigere pecuniam ex bonis alterius. Cic. 1. Verr. 56.
Repræsentare pecuniam ab aliquo. Cic. 12. Att. 25. Reliquæ pecuniæ vel usuram filio pendemus, dum a Faberio, vel ab aliquo, qui Faberio debet, repræsentabimus. V. REPRÆSENTO.
Sequitur crescentem cura pecuniam. Hor. 3. Carm. 16. 61.
Strangulat plures congesta pecunia. Juven. 10. Sat. 12.
Sumere mutuas pecunias. V. MUTUUM.
Venire ad maximas pecunias paucis annis. Cic. 2. de Orat. 269.
Elegans est de Viribus pecuniæ poematium Petronii, cap. 137.
Pecunia sacrificium fieri dicebatur, quum fruges fructusque offerebantur, quia ex his rebus constat; quam nunc pecuniam dicimus. Paul.
Pecunia absque peculio fragilis. Refertur hoc proverbium Pandect. lib. 32. Tit. de leg. & fideicom. l. Si chorus. Admonet autem ne totam substantiam uni credamus navi, ne nihil supersit unde damnum sarciatur, si navis interierit. Si libebit alio deflectere, poterit accommodari ad eum, qui non omnia consilia sua communicat amicis: aut qui felicitatis summam non ponit in rebus extrariis, sed in animi bonis, ut illis casu perditis, habeat quo confugiat. Erasm. conf. in PECULIUM.
PECUNIA, Dea Augustin. Pecunia dicta est dea, quæ dat pecuniam. Menander,
Ego utiles vero deos esse arbitror
Nostros, & Argentum & Aurum maxime.
Istos quidem, si dedices tua in domo,
Quicquid voles, roges, tibi omnia aderunt,
Ager, domus, servique & argyromata,
Testes, amici, judices, tantum dato. Arnob. lib. adv. gent.
Quis ad extremum deam Pecuniam esse credat, quam, velut maximum numen vestræ indicant litteræ donare aureos annulos, loca in ludis, atque in spectaculis priora, honorum suggestus summos? Ex Gyrald. Syntagm. 1. q. V.
PECUNIALIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 1. 5. Quæstus pecunialis.
PECUNĀRIUS, a, um. Adj. [χρηματικός] Quod ad pecuniam pertinet. Cic. pro Cluent. 120. Neminem voluerunt majores nostri, non modo non existimatione cujusquam, sed ne pecuniaria quidem de re minima esse judicem, nisi qui inter adversarios convenisset. Idem ad Brut. 18. Nodus est inopia rei pecuniariæ.
Causæ pecuniariæ. Ulp. in l. 1. §. 1. D. de calumniat.
Condemnatio pecuniaria. Paul. in l. Miles. D. de re judicata.
Lis pecuniaria. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Nomen pecuniarium, i. e. Debitum pecuniarium. Paul. in l. Si convenerit. D. de pignorat. act.
Pœna pecuniaria mulctari. Ulpian. in l. 1. §. His igitur. D. de postulando.
Quantitas pecuniaria. Cajus in l. Liberum. D. de relig. & sumpt. funer.
PECUNIARIE, Adv. Ulpian. in l. 10. §. 2. D. de compensationibus, Quoties ex maleficio oritur actio (ut puta ex causa furtiva, ceterorumque maleficiorum) si de ea re pecuniarie agatur, compensatio locum habet.
PECUNIARIS, e. Adj. ut, Damnatio pecuniaris. Macer lege 10. extr. Dig. de Pœnis.
PECUNIARITER, Adv. l. ult. Dig. de priv. delict. Pecuniariter agere.
PECUNIŌSUS, a, um. Adj. [πολυχρήματος] quasi Pecuniæ plenus & dives. Pecuniosus, a pecunia magna, inquit Varr. de Ling. Lat. lib. 4. 17. Pecuniosorum & locupletum proprietatem, inquit Non. 1. 204. aperuit M. Tull. de Repub. lib. 2. a pecore pecuniosos, & a possessionibus locorum locupletes appellatos afferens, multæque dictione ovium & boum: quod tunc erat res in pecore, & locorum possessionibus, ex quo pecuniosi, & locupletes vocabantur. Cic. 7. Verr. 16. Mirari quod Apollonius, homo pecuniosus, tam diu ab isto maneat integer. Idem in Parad. 6.
Pecuniosos reos. Et pro Cluent. Pecuniosa mulier.
Pecuniosus, a pecorum copia. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Pecuniosus & Tenuis, contraria. Cic. 1. de Invent. 35. In fortuna quæritur, servus sit an liber, pecuniosus an tenuis, &c.
Copiis rei familiaris locuples & pecuniosus. Cic. pro Rosc. Com. 44.

Artes pecuniosæ, Lucrosæ. Martial. lib. 5. 56.
Artes discere vult pecuniosas?
Pecuniosus damnari non potest. Cic. 2. Verr. 21. Ait hoc omnium sermone percrebuisse, non apud Romanos tantum, verum etiam apud exteras nationes, in judiciis illorum temporum, pecuniosum, quamvis sit nocens, neminem posse damnari. Huic affine est quod reperitur apud Sallust. Jug. 8. Romæ esse venalia omnia.
Compar. Mamert. Paneg. Jul. cap. 20. Tanto vir quisque melior, quo pecuniosior habetur. Suet. Aug. cap. 25. Viris feminisque pecuniosioribus indictum.
Superl. Pecuniosissimus. Cic. 2. Verr. 35. Pecuniosissimus Syracusanorum. conf. & 7. 24.

PĔCŪS, ŭdis. f. [κτῆνος, θρέμμα, βόσκημα] Omne animal quod sub imperio, pabulo terræ pascitur, ut sunt boves, asini, equi, cameli, oves capræ, auctore Valla.
Pecudes, Antiqui a Pede appellarunt, ut ab eodem Pedicam, Pedisequum, &c. Varr. lib. 4. de Ling. Lat. 19. conf. Isid. 12. 1. &, qui hæc explodit, Voss. in Etymol. qui ex Gr. πέκος, vel πέκω arcessit.
Pecus, dicitur aliquando fuisse masc. generis, quia Ennius dixit Pecudi marito.
De Quadrupedibus potissimum dicitur. Cic. 7. Att. 7. Quid ergo, inquis, acturus es? Idem quod pecudes, quæ dispulsæ sui generis sequuntur greges. Ut bos armenta, sic ego bonos viros.
De bubus. Varr. lib. 2. de R. R. cap. 5. Qui gregem armentorum emere vult, observare debet primum, ut sint hæ pecudes ætate potius ad fructus faciendos integræ, quam jam expertæ. Columel. lib. 2. cap. 2. Plus enim queunt pecudes collo & pectore conari, quam cornibus.
De sue. Cic. 2. de Nat. Deor. 160. Qua pecude nihil genuit natura fecundius.
Pecudes elephantos vocat Plin. Qui cum elephanto, inquit, congressus, gemino ictu pecudem exanimavit. [Si modo hæc Plinii sunt.
Pecus, pro Ove. Plin. lib. 8. cap. 7. Ipsius animalis (de elephanto loquitur) tanta narratur clementia contra minus valida, ut in grege pecudum occurrentia, manu dimoveat, ne quid obterat imprudens. Cic. 2. de Fin. 40. Contraque, ut tardam aliquam & languidam pecudem, ad pastum, & procreandi voluptatem, sic hoc divinum animal ortum esse voluerunt. [Hic videtur de quovis animali dictum.
Aurea pecus. Tacit. 13. Ann. 1. Adeo ut C. Cæsar pecudem auream eum appellare solitus sit. De Junio Silano.
Barbigeræ pecudes, Capræ. Lucret. lib. 5. 898.
Densæ. Stat. 5. Theb. 349.
Gravidæ bis. Virg. 2. Georg. 150.
Lætæ. Virg. 1. Georg. 423.
Lanigeræ. Virg. 3. Æn. 642.
Nigræ. Tibull. lib. 3. 5. 33.
Pronæ. de Mulabus Gallicis. Claud. Epigr. 1. 20.
Sagittiferam pecudem, Histricem vocat Claudian. de histrice, 48.
Antecedit pecudibus, ceterisque bestiis, hominis natura. Cic. 1. Off. 105.
Cogere pecudes, V. COGO.
Siccare distentas pecudes. Lucan. lib. 4. 314.
Spondere balantem sacello pecudem. Juven. 13. Sat. 232.
Pecus fera, ad differentiam Domesticæ pecudis, Lucret. lib. 1. 14.
Inde feræ pecudes persultant pabula læta. Colum lib. 9. cap. 1.
Feræ pecudes, ut capreoli damæque.
Pecudes, non solum quadrupedes, sed etiam alia animalia dicere possumus, inquit Non. 6. 65. Virg. 4. Georg. 327. de apibus,
— & pecudum custodia solers.
De piscibus, Lucret. lib. 2. 343.
Præterea genus humanum, mutæque natantes,
Squamigeræ pecudes. conf. Luctat. ad Stat. 1. Theb.
Expertes rationis. Cic. 2. Off. 3.
Hominem per translationem Pecudem vocat Cic. in Pison. 19. Consilio istius pecudis uti volebam. Et Hor. 1. Epist. 19. 19.
O imitatores servum pecus. V. Imitator, in IMITOR.
Impurissimæ & intemperatissimæ pecudis sordes. Cic. in Pison. 72.
Pecus, pro Infante nondum in lucem edito. V. Artuatim, in dictione ARTUS.
Pecuda etiam neutro genere, pl. Sisen. lib. 4. Historiar. Jumenta & pecuda locis trepidare compluribus. Cic. lib. 4. de Repub. Quum adhibent in pecuda pastores. Non. 2. 691. V. dict. seq.

PECU, n. indecl. in sing. in plur. Pecua, uum, ŭbus; antique. Plaut. Rud. 4. 3. 5.
Non vides me referre uvidum rete, sine squamoso pecu? Idem Bacch. 5. 2. 4. — pastor harum
Dormit, quum hæ eunt sic a pecu balitantes. Al. Pacitantes.
Item Merc. 3. 1. 11.
Nec pecua ruri pascere, neque pueros nutricare, &c.
Pecubus balantibus. Lucret. 6. 113.
Pecua, idem quod Pecora. Plin. lib. 8. cap. 43. de asino, Ipsum animal frigoris maxime impatiens: ideo non generatur in Ponto: nec æquinoctio verno, ut cetera pecua, admittitur, sed solstitio. Varr. de R. R. lib. 2. cap. 1. pr. Et homines & pecua quum semper fuisse sit necesse, &c. Serv. in illud Virg. 3. Georg. 64.
— mitte in venerem pecuaria primus. Pecuaria, inquit, ab eo quod est pecuare venit. Nam Pecua, ut ait in Pompejana Cic. ab eo quod est Pecu venit; ut a Genu, Genua. Fest. lib. 14. Pecuum Cato dixit genitivum pluralem, ab eo quod est Pecu. Pecuium Perott. Non. Marcell. 2. 691. Pecua, inquit, & Pecuda, ita ut Pecora veteres dixerunt. Vide quæ illic adducit loca. Liv. 26. 34. Pecua captiva, præter equos & mancipia, &c. restituenda. Idem 35. 21. In agris passim inundatis pecua ablata. Charis. lib. 1. Sunt quædam nomina tantum monoptota, quæ pluralibus casibus naturalem declinationem admittunt, & appellantur heteroclita, ut genu, tonitru, cornu, pecu. conf. Priscian. lib. 6.

PECUS, ŏris. n. Idem quod Pecus, udis. Estque usus frequentioris.
Pecus ab eo, quod perspascat, a quo pecora universa, quod in pecore pecunia tum consistebat pastoribus. Varr. de Ling. Lat. lib. 4. 19. [γς. A quo Pecunia u. q. 1. p. tum consistebant.
Pecus, pro Multitudine pecorum sive pecudum. Virg. 3. Ecl. 1.
Dic mihi, Damœta, cujum pecus? an Melibœi? Idem 3. Æn. 221.
Caprigenumque pecus nullo custode per herbas.
Pecus, pro Ove aliquando proprie ponitur. Plin. lib. 8. cap. 48. Est & in Hispania, sed maxime Corsica, non maxime absimile pecori genus musimonum, caprino villo quam pecoris velleri propius. Quintil. in Apibus pauperis, Cur in usum vestium sæpe pecori lanæ detrahuntur? conf. tot. cap. 47. & 48.
Pecus interdum de omni animali, quod humana lingua & effigie caret, dicitur. Virg. 4. Georg. 327.
Ignavum fucos pecus a præsepibus arcent. conf. PECUS, ŭdis.
Aquatile pecus. V. AQUA.
Volatile pecus. Columel. lib. 8. cap. 3.
Pecus, de bobus. Columel. lib. 2. cap. 2. Sulcum autem ducere longiorem quam pedum centum viginti, contrarium pecori est: quoniam plus æquo fatigatur.
Dives pecore. Hor. Epod. 15. 19.
Balatus pecorum. Virg. 3. Georg. 554.
Custos pecoris. Stat. 9. Theb. 508.
Deus pecoris, Pan. Ovid. 2. Fast. 271.
Dives nivei pecoris. Virg. 2. Ecl. 20.
Domus pecorum. Stat. 1. Theb. 367.
Greges pecorum. Ovid. 11. Met. 276.
Magister pecoris. Virg. 3. Ecl. 101.
Possessor pecoris. Stat. 4. Silv. 6. 102.
Corpulentum. V. CORPUS.
Caprigenum. Virg. 3. Æn. 221. V. supra.
Efferum. Senec. Hippol. 2. 7.
Equinum. Columel. lib. 6. cap. 27. Summam sedulitatem & largam satietatem desiderat equinum pecus. Virg. 3. Georg. 72.
Nec non & pecori est idem delectus equino.
Felix. Virg. 1. Ecl. 75.
Fetum. Virg. 3. Ecl. 83.
Formosum. Virg. 5. Ecl. 44.
Generosum. Virg. 3. Georg. 75.
Immensum. Claud. 2. in Eutrop. 427.
Incurvicervicum pecus. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Iners. Virg. 4. Æn. 158.
Infirmum. Ovid. in Ibin, 42.
Lætum. Hor. Epod. 2. 45.
Lanigerum. Ovid. 1. Fast. 384.
Molle. Virg. 3. Georg. 299.
Montivagum. Senec. Herc. OEth. 2. 7.
Mutum & turpe. Hor. 1. Serm. 3. 100.
Operarium. V. OPUS.
Oviaricum. V. Oviaricus, in OVIS.
Pavidum. Ovid. 2. de Arte Am. 148.
Placidum. Ovid. 15. Met. 116.
Pingue. Hor. 2. Serm. 6. 14.
Segne. Stat. 8. Theb. 576.
Semianimum. Stat. 2. Theb. 83.
Stolidum. Valer. 6. Argon. 537.
Truncum. Stat. 5. Theb. 333.
Vagum. Hor. 3. Carm. 13. 12.
Abigere pecus. V. ABIGO.
Cædere armentorum, reliquique pecoris greges. Cic. 3. Philip. 31.
Cogere pecus. Virg. 3. Ecl. 20.
Depascuntur a pecore agri publici. Cic. 2. de Orat. 284.
Imprimere signum pecori. Virg. 1. Georg. 263.
Insuescere pecus amurca. V. INSUESCO.
Legere ducem pecori. Virg. 3. Georg. 125.
Numerare pecus pauperis est. Ovid. 13. Met. 824.

PECŎRĪNUS, a, um. Adj. [κτηνικός] Quod est pecoris: ut, Pecorina caro.

PECORŌSUS, a, um. aliud Adj. [πολυθρέμμων] Abundans pecore. ut, Palatia pecorosa. Propert. lib. 4. 10. 3.
Phyllos pecorosa. Stat. 4. Theb. 45.
Ver pecorosum. Stat. 10. Theb. 229.

PECORĀRIUS, a, um. Adj. Ad pecus pertinens. Onomast. Vet. Pecorarius, προβατώδης.

PECUĀLIS, e. Adj. Idem. Sedul. lib. 1. 146.
Edidit humanas animal pecuale loquelas. Fortunat. de Vita Martini, 2. 146.
Et mihi præda jacet pecuali capta ministro.

PECUĀRIUS, a, um. Adj. [βοσκηματικός] Quod ad pecus pertinet. Plaut. Truc. 1. 2. 45.
Male vertit res pecuaria mihi apud vos, &c. Varr. in præfat. lib. 3. R. R. Qua de re pecuaria breviter ac summatim percurram. Cic. pro Quint. 12. Erat ei pecuaria res ampla, & rustica sane bene culta & fructuosa. i. e. Multa armenta multosque greges habebat.
Canis pecuarius, Qui pecora vel pecudes custodit a luporum voracitate & injuria. Columel. lib. 7. cap. 12. Pecuarius canis neque tam strigosus aut pernix esse debet, quam qui damas, cervosque, & velocissima sectantur animalia.
Magisterium pecuarium. Apul. Met. 10. p. 253. Elmenh.
Quæstio pecuaria. Varr. de R. R. lib. 2. cap. 2. in ipso statim initio.

PECUARIUS, i. m. [κτηνοτρόφος] Qui pecorum curam habet, vel Qui pecuarias habet alicque. Cic. pro Dejot. 27. Ut non solum Tetrarcha nobilis, sed optimus paterfamilias, & diligentissimus agricola, & pecuarius haberetur. Idem 4. Verr. 17. Quapropter de istius Prætura Siciliensi non recuso quin ita me audiatis: ut si cuiquam generi hominum, sive Siculorum, sive nostrorum civium, sive cuiquam ordini, sive aratorum, sive pecuariorum, sive mercatorum probatus sit, &c. Ibid. 4. 17. Postulo mihi respondeat, qui sit iste Verrutius, mercator, an arator, an pecuarius. Liv. 10. 23. extr. Et ab Ædilibus plebejis, L. Ælio Pæto, & C. Fulvio Curvo ex multatitia item pecunia, quam exegerunt, pecuariis damnatis, ludi facti. conf. Isidor. 15. 17. & Burm. Diss. de Vectig. cap. 9. vel Lex. Pitisc.
Pecuarii, Mancipes, qui pascua publica redimunt: quorum ratio Scriptura dicitur. Ascon. in 1. Verr. 33. Al. Pecorarii mendose.

PECUARIA, orum. n. pl. [βοσκήματα] dicuntur ab eo quod est Pecuare, & per

& per apocopen, Pecuar: nam Pecua, ut ait Cic. in Pompejana ab eo quod est Pecu, venit, ut a Genu Genua: & significat Pecorum multitudinem. Auctor Serv. in illud 3. Georg. 64.

— mitte in Venerem pecuaria primus. Perf. 3. Sat. 9.

Finditur, Arcadiæ pecuaria rudere dicas. h. e. Asinos, qui nascuntur in Arcadia maximi. Auctor ad Herenn. lib. 4. 46. Nam quum canes funguntur officiis luporum, cuinam præsidio pecuaria credemus? Al. Pecua. Plin. lib. 8. cap. 9. Quapropter arcent eos coitu, feminarumque pecuaria separant, quæ haud alio modo quam armentorum habent. Culta pecuaria. Stat. 3. Silv. 3. 93.

Et Lacedæmonii pecuaria culta Galesi. h. e. Oves Tarentinæ, quorum lana erat pretiosissima.

Primigenia. Varro de R. R. lib. 2. cap. 2. in ipso pæne initio.

Pecuaria, Loca in quibus pecora nutriuntur, id est pascua. Cic. de Clar. Orat. 85. Nam quum in silva Scantia (Al. Sila) ita facta cædes esset, notique homines interfecti, insimulareturque familia, partim etiam liberi societatis ejus, quæ pecuaria de P. Cornelio, L. Mummio CENSS. redemisset, &c. A Censoribus enim publicani vectigalia redimebant seu conducebant. [Sed in MSS. plerisque Picarias legitur, unde Corradus Pecuarias, adjuvantibus quibusdam codd. restituit. Posset etiam Piscarias legi. Alii Picarias retinent & de Picis officinis exponunt. Quibus ut assentiar primum eo argumento adducor, quod etiam Picariæ inter publica vectigalia, quæ a Censoribus redimi consueverant, ab Ulp. memorantur l. 17. Inter publ. de verb. signif. Deinde, quod Sila silva in Bruttiis fuit, in primis picis proventu, cujus multiplex usus, cum in re navali, tum in vinis condendis apud veteres fuit, nobilis. Quanquam eadem silva etiam pascuis abundabat. V. Plin. 16. 11. Strab. lib. 6. Colum. 12. 18. extr. & ex junioribus Reinef. Var. lect. 2. 8. p. 182.

PECUARIA, æ. f. [βοσκηματική] Scientia parandi ac pascendi pecoris, ut fructus ex eo capiatur: quæ & Res pecuaria dicitur. Varr. lib. 3. de R. R. cap. 1. Tres libros institui, e queis duo scripsi. Primum ad Fundaniam uxorem de Agricultura: secundum de Pecuaria ad Turanium Nigrum.

Pecuariam facere. Suet. Cæs. cap. 42.

Pecuaria, Locus in quo pecorum greges consistunt & pascuntur. Varr. 2. de R. R cap. 1. Cujus nobiles pecuariæ in Bruttiis habentur Ibid. in præf. Quod eo facilius faciam, quod, & ipse pecuarias habui grandes, in Appulis oviarias, & in Reatino equarias. conf. Corrad. l. c.

PECUASCO, ere. legitur in decreto finium regundorum, PECVASCERE GENVATES VETVRIOSQVE LICEAT.

PECUĀTUS, a, um. Adj. Vet. Onomast. θρεμμώδης. Fulgent in Moral. n. 53.

PECUDĀLIS, e. Adj. Mart. Capell. 7. Non minus sensus, quam nominis pecudalis.

PECUĪNUS, a, um Adj. Apul. Met. 8. p. 215. Elmenh. Pecuinis ossibus catenatum flagrum.

P E D

PEDA, V. PES.

PEDÆUS, fuit Antenoris filius nothus, teste Homer. lib. Iliad. 5.

PEDAGIUM, Gotthica vox, sicut & Guidagium, quibus Italici interpretes juris sæpe utuntur, maxime in cap. Innovamus. extra de Censib. & cap. Extat. extra de verb. signif. Tributum est, & vectigal. Vulgo *Peagium* [Cangius a verbo Gall. *Paier* arcessit. Fortassis potius a Pedibus dictum, quod pro transitu solveretur ab his, qui pedibus iter faciunt.

PEDALIE, Urbs Ciliciæ ad oram Syriæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

PEDALII, Pontifices apud Indos, qui in precibus quas faciunt ad deos, nihil præter justitiam postulant, quasi nulla alia re egeant mortales his in terris. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 17.

PEDĀLIUM, [Πηδάλιον] Promontorium est non procul a Cypro. Strab. lib. 4. Deinde promontorium Pedalium, cui collis altus & asper imminet, mensæ cujusdam figuram præbens, Veneri sacer. Al. mendose Pedasium legunt. [Sed ne hanc quidem lectionem Strabonem reliquisse contendunt viri docti, certatimque Meursii conjecturæ applaudunt, qui Idalium, Ἰδάλιον legit. Cypr. 1. 12. Quis enim sibi persuadeat geographum in accurata insulæ descriptione tam celebris loci mentionem sicco pede transiturum fuisse? Pedalii alterius promontorii Cariæ meminit Mela 1. 16.

PEDALION, i. n. [πηδάλιον] Herba, quæ & Sanguinalis. Apul. de Herb. cap. 18. Forte quod foliola ejus πηδαλίῳ, i. e. Gubernaculi formam habeant.

PEDALIS, PEDAMEN. V. PES.

PEDĀNA, [Πεδάνα] Regio est non procul a Roma, dicta ab oppido Pedo, quod olim fuit, nunc non est, ut ait Porphyr. in illud Hor. 1. Epist. 4. 2.

Quid nunc te dicam facere in regione Pedana? [conf. Cruquii Scholiast. Apud Stephanum quidem, Πέδα, πόλις Αὐσονική. τὸ ἐθνικὸν, Πεδαῖος. Sed verum nomen oppidi fuit Pedum, ut ex Liv. 2. 39. apparet, qui ejus & Pedanorum sæpius meminit. conf. Plin. 3. 5. f. 9.

PEDANEUS, PEDARIUS. V. PES.

PĒDĀSUS, [Πήδασος] Unus ex equis Achillis, ut tradit Homer. Iliad. 16. 152. quem præ ceteris egregium, tanquam equorum immortalium comitem, habebat. Siquidem hunc Podagre, inter equas rapidissima, quum in verno prato pasceret ad Oceanum, ex Zephyro genuit. Eoque ventos, unde originem traxerat, cursu, & quasi volatu, æquabat.

Fuit & quidam hoc nomine, Bucolionis maximi filiorum Laomedontis filius, teste Homer. lib. 6. Iliad. 20.

PEDATIM, PEDATIO, PEDATUM, PEDECOSUM. V. PES.

PĒDĒMA, ătis. n. [πήδημα] Genus saltationis Laconicæ, in qua pedes in orbem ad nates torquebantur, de qua Lucianus in libello περὶ ὀρχήσεως. Juven. 11. Sat. 173.

Qui Lacedæmonium pedemate lubricat orbem. Sic legit Brodæus Miscell. 5. 26. Alia exemplaria habent Pytismate, quod probat Turn. Adversf. 24. 28. Al. Pedeumate. Petteumate legit Muret. Var. Lect. 10. 6. Pytalismate, Jul. Cæs. Scal. Poet. 1. 22. extr. Poppysmate, Flav. 4. Conject. cent. 1. Pyreismate, Alciat. Parerg. Jur. 6. Pygismate, Lips. Epist. Quæst. 4. 5. [Plures insuper, postGrangæum, hujus loci interpretationes adducit in recensione ejusdemSat. Schurzfleischius. quibus junge Is. Voss. ad Catull. p. 59. Omnino a sententia veteris Schol. non recesserim, qui Pytismate legit, Divitisque periphrasin esse docet: nisi quod durius Orbem pro Pavimento positum putat, quum potius Mensam intellexisse poeta videatur, ut v. 122. ejusd. Sat & 1. 137. passimque alias. conf. Hard. ad Plin. 13. 15. Ex marmore videlicet Laconico viridi, quod pretiosissimum prædicat Plin. 36. 7. Nisi fortassis gemmam annularem intelligit Laconici smaragdi, de qua Plin. 37. 5. conf. Juvenal. Sat. 1. 68. Quod item video Grangæo olim placuisse.

PEDEPRESSIM, PEDES, PEDESTER, PEDETENTIM, PEDICA, PEDICINUS, PEDICULUS, PEDIOLUS, PEDISEQUUS, PEDITATUS, &c. V. PES.

PĒDIĀNUS. Q. Asconius Pedianus, Patavinus, cujus scripta de auctore testimonium faciunt, vir doctus, paulo post Ciceronem, in quem & commentationem scripsit, vixisse fertur. Meminit Plin. lib. 7. cap. 48.

PEDIASĪMOS, i. m. [πεδιάσιμος] Genus myrrhæ. Diosc. 1. 69.

PEDICULI, Populi in Italia, Appulis & Salentinis contermini. Plin. lib. 3. cap. 5. Pediculorum agrum, & oppida vide apud eundem lib. 3. cap. 11.

PĒDĪDŌSUS, a, um. Adj. Titinn. apud Fest. Pedidosus, squalidus. Rectius Pædidosus a Pædore. V. ibi Scalig. & Dacer.

PĒDĪLON, [πέδιλον] Talare calceamentum varium. Homer. lib. 2. Iliad. 44. Ποσσὶν δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Quam dictionem Eobanus vertit Sandalia, Andreas autem Divus, Calceamenta.

PĒDIUS, Nomen Ro. gentile, nec ignobile in historia.

Q. Pedius, C. Cæsaris in Gallia legatus. Cæs. 2. Bell. Gall. 2. seq.

Q. Pedius, Q. F. sororis Cæsaris Dictatoris nepos, ejusque bonorum ex quadrante hæres, cohæres Augusti Cæsaris. Suet. Cæs. 83. In consulatu auctor Legis Pediæ latæ contra Cæsaris interfectores. Suet. Ner. 3. Galb. 3.

Q. Pedius, pictor mutus, Q. Pedii Consularis triumphalisque filius fuit. Plin. lib. 35. cap. 4.

Pedius Blæsus, senatu motus sub Nerone ob violatum ab eo thesaurum Æsculapii. V. Tacit. 14. Ann. 18. pr. Senatui restitutus ab Othone. Idem 1. Hist. 77.

PEDIUS, a, um. Adj. ut Lex Pedia, de qua in superiore dict.

PĒDO, ōnis. m. [Πέδων] C. Pedo Albinovanus dictus, inter eos poetas relatus est a veteribus, qui epigrammata & jocos scripserunt. Temporibus Augusti floruit & Neronis, præcipue amicus fuit Ovidio, qui ei decimam Elegiam inscripsit lib. 4. de Pont. Eundem & Sidereum vocat, vel propter ingenii excellentiam, vel quia fortasse de sideribus descriptum aliquid habuit: sic enim ait lib. ejusd. Eleg. 16. 6.

Iliacusque Macer, sidereusque Pedo.

Pedo alius, Causidicus, de quo Juven. 7. Sat. 129.

Sic Pedo conturbat, &c.

PĒDO, pĕpēdi, [πέρδω, βδέω] ĕre. Crepitum ventris emittere. Hor. 1. Serm. 8. 46.

Nam displosa sonat quantum vesica pepedi. Martial. lib. 12. 78.

Æthon in Capitolio pepedit. Idem 10. 14.

Nil aliud video, quo te credamus amicum,

Quam quod me coram pedere, Crispe, soles.

PEDO, are. PEDULES, PEDUM, V. PES.

PEDULLA, quæ dicimus, πέδιλα Græcos appellare manifestum est, inquit Festus. πέδιλον, Talare, aut calceamentum varium significat. V. supra s. l. Pedulia legit cum Voss. Dacer.

PEDUM, PEDUNCULARIA, PEDUNCULUS, PEDUSCULUS, V. PES.

PEDYLI, [Πεδύλοι] sunt Populi cavum Alpium incolentes, una cum Cavaris, Vocontiis, Tricoriis, Iconiis, & Allobrogum portione, integrum Delphinatum, nostram patriam, statuentes. V. Strab. lib. 4. [In MSS. Μεδύλλοι, vel Μεδουλλοι, qui sunt Medulli Plin. 3. 20.

P E G

PEGÆ, V. PAGÆ.

PEGANUM, [πήγανον] Herba est Diosc. lib. 3. quam Latini Rutam appellant. conf. Apul. de Herb. cap. 89. & 115.

PEGASÆ, PEGASÆUS, PEGASICUS, V. PAGASÆ.

PEGĀSUS, i. m. [Πήγασος] Equus alatus, ἀπὸ τῆς πηγῆς, id est a fonte, quod juxta Pegas, id est fontes Oceani natus sit, ubi Gorgones habitant. Hunc Hyginus in præf. & Fab. 151. & P. A. 2. 18. & alii complures, Neptuni & Medusæ filium dixere, qui in cælum evolavit, ibique inter sidera constitutus est, Arcticum circulum spectans, pedibus æstivo orbi adnixus, extremo ore caput Delphini tangens, & Aquarii manum dextram cervici suæ adjungens. Alii ex Medusæ sanguine (quam Perseus interemit) natum astruunt. Hic volavit in Helicona, ubi saxum ungula feriens, fontem aperuit, qui ex eo Hippocrene, id est Fons equinus est appellatus. Alias Caballinus. Sed hic apud Pyrenen fontem Corinthium captus est, ut ait Strabo. Hoc equo usus est Bellerophontes, in expeditione contra Chimæram. V. Natal. Com. Mythol. 7. 11. & 9. 4. De imagine ejus in nummis, V. Spanh. de Usu & præst. Num. diss. 5. p. 273. sq.

Translate, pro Cursore. Cic. pro Quint. 80. O hominem fortunatum, qui ejusmodi nuntios, seu potius pegasos habeat!

Pegaso velocior. Hyperbole proverbialis de prævelocibus. Nata ex fabula de equo alato. Usus est Pindarus Olimpion. 9. 35. Erasm.

Pegasus, etiam dicebatur Instrumentum in domibus, super quo tanquam jumento, vestes & similia tenerentur suspensa, a Pegaso poetico traductione nominis excogitata.

PEGĀSEUS, a, um. Adj. [Πηγάσειος] ut, Gradus Pegaseus. i. e. Celerrimus. Senec. Troade, 385.

Volatu Pegaseo ferri. Catull. in Camerinum, 53. 25.

PEGĀSEIUS, a, um. aliud Adj. [Πηγασήϊος] Perf. in prol. 14.

Cantare credas Pegaseium melos.

PEGĂSIS, ĭdos. f. [Πηγασὶς] patronym. fem. loco gentilis. Festus, Pegasides, Musæ dictæ sunt, a fonte, quem Pegasus ictu ungulæ fingitur aperuisse: ob quam causam a Græcis appellatæ sunt Hippocrenæ. Ovid. 15. Epist. 27.

At mihi Pegasides blandissima carmina dictant.

Item Pegasides, a fonte, qui Gr. πηγὴ dicitur, Nymphæ, quæ & Naiades. Ovid 5. Epist. 3.

Pegasis OEnone, Phrygiis celeberrima silvis.

PEGASUS, Nomen viri. Virg. 11. Æn. 670.

Pegasus, Jurisconsultus & urbis præfectus sub Vespasiano. Juven. 4. Sat. 77.

Pegasus attonitæ positus modo villicus Urbi.

Pegasus & Pusio Coss. a quibus Pegasianum s. c. nomen habuit, habitum Vespasiani temporibus in exemplum legis Falcidiæ. Nam quod efficit lex Fal. in legatis, eadem in fideicommissis fere s. c. Pegasianum faciebat. V. Justinian. lib. 2. Instit. Civilium. tit. 23. de fideicom. §. 5.

PEGE, es. vel PEGÆ, pl. f. [Πηγαὶ] Fons erat prope montem Arganthonum, in quem Hylas cecidit. Apollonius lib. 1. 1221.

Αἶψα δ' ὅγε κρήνην μετεκίαθεν, ἥν καλέουσι
Πηγὰς ἀγχίγυοι περιναιέται. Hinc apud Propert. emendandus est locus, 1. 20. 33. ubi legitur,

Hic erat Arganthi Phlegræ sub vertice montis. Phlegra enim illis in locis nusquam audita est, ac proinde Pege legendum censet Turnebus, 11. 15. quem sequitur Brœkhus. Significat autem Fontem. De aliis Pegis V. Steph.

PEGMA, ătis. n. [πῆγμα] quod Confixum Latine dicitur, Græcum est, ἀπὸ τοῦ πήγνυμι, quod est Pango & exstruo: est Machina lignea, mobilis, ad varias rerum species conversione rotarum exhibendas, cujus usus præcipuus fuit in scæna. Pegmatis formam Seneca his verbis describit, Epist. 88. His annumeres licet machinatores, qui pegmata per se surgentia excogitant, & tabulata tacite in sublime crescentia, & alias exinopinato voluptates, aut dehiscentibus quæ cohærebant, aut iis quæ distabant sua sponte coeuntibus, aut his quæ eminebant paulatim in se residentibus. Josephus lib. 7. de Bello Judaico, Maxime autem stupor erat machinarum, quæ portabantur, sive pegmatum fabricatio, pro quorum magnitudine viribus portantium occurrentes, timebant. Multa in tertium nidum, quartumque surgebant, & magnificentia fabricæ cum admiratione delectabat. In illis machinis simulacrum belli repræsentatum fuisse significat, ut alii fugere, alii capi viderentur: & per singula pegmata dux captæ urbis agebatur, ita ut captus fuerat ordinatus. Qui autem in his machinis depugnabant gladiatores, a Suet. Calig. cap. 26. Pegmares vocantur. Festus scribit [ubi?] Pegmata esse aut ære, aut marmore Ornamenta, quæ utplurimum in atriis, quandoque in porticibus aulisque affigunt, majorum, aliorumque fortium virorum gesta certius quam pictura ostendentia. Cic. 4. Att. 8. Nihil venustius quam illa tua pegmata, postquam misisti, libros illustrarunt valde. Pegmata, inquit Paulus Manutius, i. e. Lignei cancelli, in quibus libros tuos soles disponere: quales mihi Dionysius & Menophilus tui faciundos curarunt. Vel, Pegmata, Conglutinationes quibus te uti solitum in libris compaginandis Dionysius & Menophilus ajebant. Martial. lib. 8. 34.

Hac fuerat nuper nebula tibi pegma perunctum. Phædr. 5. 7. 7.
Dum pegma rapitur, concidit casu gravi. conf. ibi Burmann.

V. plura in Lipf. de Amphitheatro cap. 22. Jof. Scalig. ad 5. Manilii p. 400. Voss. Lex. Etymol. vel Lex. Pitisc.

PEGMĀRIS, e. Adj. ut, Pegmares gladiatores. i. e. In pegmate exhibiti. Suet. Calig. supra cit. conf. Lipf. Saturn. p. 95.

PEGUSA, Promontorium quod alluit Indus flumen maximum, de quo Plin. lib. 5. cap. 28.

P E J

PĒJĔRO, [ἐπιορκέω, ἐπόμνυμι] āre. ex Perjuro, abjecta r & ū longa in ĕ brevem mutata. Juramentum Infringere, & id, quod verbis ac juramento concipitur, non facere. Cic. 3. Off. 188. Non enim falsum jurare, pejerare est: sed quod ex animi tui sententia juraris, sicut verbis concipitur more nostro, id non facere perjurium est. Idem pro Rabir. Post. 36. Ubi semel quis pejeraverit, ei credi postea, etiam si per plures deos juret, non oportet. Catull. de Struma, 50. 3.

Per Consulatum pejerat Vatinius.

Pejerare de. Martial. lib. 7. 19.

Nec erubescit pejerare de turdo,
Et ostreorum rapere lividos cirros.

PEJERANS, antis. Partic. apud Lactant.

PEJERĀTUS, a, um. Partic. Hor. 2. Carm. 8. 1.

Ulla si juris tibi pejerati
Pœna, Barine, nocuisset unquam.

PEJERATIO, ōnis. f. Salvian. 4. de Gubern. Dei p. 77. ed. Brem. Hic cum maximi sacramenti sit dejeratio, necesse est maximi sit reatus & pejeratio.

PERJURO, āre. etiam dicimus, quod Perjurus probat & Perjurium. q. V.

PEJORO, are. & PEJOR, oris. V. MALUS.

PEISO, Noricus lacus, ad Istrum, non procul a desertis Boiorum. Plin. lib. 3. cap. 24.

PEIUM, [Πήιον] Castellum Tolistobojorum, qui sunt populi Bithynis finitimi, & Phrygiæ ejus, quæ Epictetus dicitur. In Peio Dejotarus rex suos thesauros habuisse dicitur. Strabo lib. 12.

P E L

PELA, Insula est in sinu Asiatico, Drimusæ & Sidusæ contermina. Plin. lib. 5. cap. 31.

PĔLĂGUS, i. m. & n. [πέλαγος] Profundum maris significat. Unde etiam pro ipso Mari frequertius sumitur. Valer. Flacc. lib. 1. 169.

— pelagum quantos aperimus in usus. Heinf. Pelagus.

Plin. lib. 10. cap. 32. In reliquis partibus est quidem mitius pelagus. Puto apud Virgil. est,

Quum pelagus tenuere rates. ubi pro ipso Profundo puto, aut certe Altum tenuere. H. St. Virg. 5. Æn. 8.

Ut pelagus tenuere rates, nec jam amplius ulla
Occurrit tellus: cælum undique & undique pontus.

Furor pelagi. Lucan. lib. 2. 199.
Gemitus ingens pelagi. Virg. 3. Æn. 555.
Minæ pelagi. Virg. 6. Æn. 113.
Quies pelagi. Stat. 2. Silv. 2. 26.
Rector pelagi, Neptunus. Ovid. 4. Met. 797.
Sonora pelagi. Lucret. lib. 5. 36. al. Severa. V. infra PELAGE.
Cadens pelagus. Stat. 5. Theb. 708.
Immite pelagus. V. IMMITIS.
Languidum pelagus nigro gurgite. Seneca Herc. fur. 7.
Sonans pelagus. Virg. 1. Æn. 250.
Tempestatibus pelagi actus. Virg. 3. Æn. 708.
Committere ratem truci pelago. Hor. 1. Carm. 3. 11.
Decurrere aperto pelago. Virg. 5. Æn. 212.
Desævit hiems pelago. Virg. 4. Æn. 52.
Dat vela patenti pelago volans. Virg. 2. Georg. 41.
Errare pelago. Virg. 3. Æn. 204.
Eversum pelagus infimo solo. Senec. Agam. 6.
Fervet dubium pelagus. Senec. Med. 10.
Fervet æstu pelagus. Cic. 3. de Orat. 155. Ex poeta.
Premit mare arva pelago. Virg. 1. Æn. 250.
Retundit pelagus Boreas. Lucan. lib. 5. 601.

PELAGE, πέλαγη, nominat. plur. Græcus a πέλαγος, Idem significat quod Maria. Lucret. lib. 5. 36.

— quid denique obesset
Propter Atlantæum litus, pelageque severa,
Quo neque noster adit quisquam, nec Barbarus audet? Al.

Pelagique. Sic lib. 6. 619.

At pelage multa, & late substrata videmus. In Gloss. Gr. Lat. πέλαγος, Equor, Pelagus. Singulariter tantum Pelagus declinabitur.

PELAGĬCUS, a, um. Adj. [πελαγικός] Quod in alto mari vivit, sive Quod est ex mari. ut Pisces pelagici. Columel. lib. 8. cap. 17. Ceteri autem saxatiles, aut pelagici, satis ex his, sed ex recentibus melius pascuntur.

PELAGIUS, a, um. aliud Adj. [πελάγιος] Idem. Varro 3. de R. R. cap. 3. Sic nostra ætas, inquam, luxuria propagavit leporaria, ac piscinas protulit ad mare, & in eas pelagios greges piscium revocavit. conf. Columel. 8. 16. Sic Plin. lib. 3. cap. 6. Ideo pelagia parva & rara sunt. Pelagiæ conchæ altius mersæ, quam ut penetrent radii. scil. Solis. Idem 9. 35. Sunt eæ, quæ Athenæo dicuntur ἰμώνιοι.

Ostrea pelagia. Plin. 32. 6.
Volucres pelagiæ. Petron. cap. 109.

PELAGIA, æ. f. [πελάγια] Piscis qui & Purpura vocitatur: a quo & Succus ejus Pelagium dicitur: sicut Succus buccini dicitur Buccinum. Plin. lib. 9. cap. 37. pr. Purpuræ nomine alio Pelagiæ vocantur.

PELAGIUM, i. n. Genus purpuræ. Plin. 9. 38. Buccinum per se damnatur, quoniam fucum remittit, Pelagio admodum alligatur, &c. de ipso colore.

PĒLĂMIS, ўdis. f. [πηλαμίς] Genus piscis, cui etiam Thynno nomen est. Juven. 7. Sat. 120.

— siccus petasunculus, & vas
Pelamidum. Plin. lib. 9. cap. 15. Thynni mares sub ventre non habent pinnam. Intrant e magno mari Pontum verno tempore gregatim: nec alibi fetificant: cordilla appellatur partus, qui fetas redeuntes in mare Autumno comitatur. Limosæ vero a luto Pelamides incipiunt vocari: & quum annuum excessere tempus, Thynni.

PĒLĂNUS, i. [πέλανος] Placentæ, seu libi genus, quod Jovi offerri solebat. Is sic conficiebatur: farri, id est flori farinæ, guttam, seu lacrimam turis & gummi admiscebant, id excoctum & in placentam redactum Jovi cum obolo offerebant. Pausanias in Arcad. p. 237. Wech.

PELARGICI Nomi, V. PELARGUS.

PELARGUS, i. m. [πελαργός] Ciconia. Inde Pelargici nomi, πελαργικοὶ νόμοι, dicti, quasi Ciconiariæ leges, quibus liberi parentes alere jubentur. Id quod in jure quoque cautum est. V. Aristoph. in Avib. Ideo in sceptris regiis antiqui ciconiam sculpere solebant in summo, in infimo autem hippopotamum animal improbissimum: significare volentes justitiæ obnoxiam esse violentiam, cujus justitiæ symbolum est ciconia, quæ parentes senio confectos alere, humerisque gestare in volatu creditur. V. Plura in CICONIA.

PĔLASGIA, [Πελασγία] Regio Græciæ, circa extremam partem Macedoniæ, versus Achaiam, olim Thessalia dicta, inter duo maria, Ægeum & Ionium, platani folio similis, propter angulosos recessus. Auctor Plin. lib. 4. cap. 4. A qua,

PĔLASGI, [Πελασγοὶ] Populi quasi Pelargi, id est ciconiæ: quoniam errabundi ritu ciconiarum per multas nationes iverunt. Vel Pelasgi, a Pelasgo Jovis filio. V. Plin. lib. 5. cap. 31. Pelasgi, inquit Strabo, lib. 5. populi sunt Græciæ vetustissimi, olim Thessali appellati. Hi, ut idem ex Hesiodo refert, ex Arcadia originem duxerunt. Hos quippe divino e Lycaone natos exstitisse ait, quem Pelasgus procreavit. Æschylus autem in Danaidibus, eorum genus ex Argis Mycenarum exstitisse prodidit. Peloponnesum enim & Pelasgiam vocitatam fuisse testis est Ephorus. Euripides quoque in Archelao, Danaum illum 50. filiarum genitorem, Argos venientem, Inachi urbem habitasse commemorat. Quique antea Pelasgi nominabantur, ut Danai dehinc vocarentur, lege Græca sanxisse. Plerique & gentes Epiroticas appellavere Pelasgicas. Heroum quoque nominibus posteriores permultos Pelasgos nuncupantes ab illis frequentia gentibus indidere vocabula. Nam & Lesbon appellavere Pelasgiam, & habitantibus Troadem Cilicibus, finitimos Pelasgos nuncupavit Homerus. Argos quoque Pelasgicum Thessalia dicitur, inter eruptiones Penei & Thermopylas, usque ad montanum Pindi tractum. Jovem quoque Dodonæum ipse poeta Iliad. 16. Pelasgicum nominat.

PELASGUS, a, um. Adj. ut. Pubes Pelasga. Virg. 9. Æn. 154.
Classis Pelasga. Ovid. 13. Met. 268.
Gens Pelasga. Ovid. 12. Met. 7.

PELASGIAS, ădis. f. [Πελασγιάς] patronym. pro gentili, vel adjectivo; ut, Urbes Pelasgiades. Ovid. 9. Epist. 3.

PELASGICUS, a, um. Adj. [Πελασγικός] ut Pelasgicus Sinus, *Le golphe de Volo.*

PELASGIS, [Πελασγίς] Plin. lib. 4. cap. 5. Regio est Arcadiæ undique a mari remota, quæ initio Drymodis dicebatur. Dicta quoque est Pelasgis Arcadia, ut annotat Hermolaus in Plinii castigationibus, a Pelasgo rege magno & iapiente viro: scilicet quia vitæ cultioris eis auctor fuisset, & victum ex stirpibus herbarum arborumque frondibus, transtulisset ad glandem, maximeque fagineam.

PĒLE, ēs. f. [Πήλη] Insula ad Petram Herculis. Plin. lib. 32. cap. 2. Nec illa in novissimis mira, amaros esse pisces ad Pelen insulam, & ad Clazomenas.

PĔLĔCĪNUS, i. m. [πελεκῖνος] Herba, quæ & Securidaca. Plin. lib. 25. cap. 12. Pelecinum in segetibus diximus nasci, fruticosam, foliis ciceris. V. Ruell. lib. 3. cap. 66. & Plin. 18. 17.

PELECYNON, i. n. Horologii species. Vitruv. 9. 9. A forma securis quæ Græcis πέλεκυς. V. Baldi Lex. Vitruv. p. 80.

PELENARIA, Civitas in Troglodytico sinu ex Africæ latere, non procul a Pindis. Plin. lib. 6. cap. 29.

PELETHRONIA, æ. f. Herba, Centauria major. Apul. de Herb. cap. 34.

PĔLETHRŌNIUM, [Πελεθρόνιον] Oppidum est Thessaliæ, ubi primum doman-

domandorum equorum repertus est usus. Auctor Servius explicans illum Virgilii locum 3. Georg. 115.

Frena Pelethronii Lapithæ, gyrosque dedere. conf. al. interpp. & Steph.

PELETHRONIUS, a, um. Adj. [Πελεθρόνιος] Pelethronii dicti sunt Lapithæ, a loco qui subjectus est Pelio monti, ab eo quod medicamentorum magna vis ibi nascaturquæ Græci glossematici θρόνα vocant. V. præced. dict.

PELEUS, ei. m. dissyllabum, [Πηλεύς] Æaci regis filius, maritus Thetidis & pater Achillis. De quo Ovid. plura 11. Met. 267. & 350. &c. Æmonius Peleus. Tibull. lib. 1. 5. 45.

Optimus hasta Peleus. Valer. 1. Argon. 143.

PELĪDES, æ. m. [Πηλείδης] patronym. Sic a Peleo patre dictus est Achilles. Ovid. 8. Epist. 83.

Pelides utinam vitasset Apollinis arcus.

Fortis Pelides. Virg. 5. Æn. 808. Idem 12. Æn. 350.

PELĬAS, ădis. f. [Πηλιάς] Patronym. pro Adj. ut, Pelias hasta, Qua Achilles utebatur. Ovid. 3. Epist. 126. [Nisi a Pelio monte q. V.

PELĒĪUS, a, um. Adj. [πηλήϊος] Sil. 13. 803.

Jamque Ithacum corde æquantem Peleia facta.

PELIAS, æ. m. [Πελίας] Filius Neptuni ex Tyro nympha filia Salmonei regis, frater Nelei, quem ex Thessalia expulit. Valer. 1. Argon. 22.

Æmoniam primis Pelias frenabat ab annis.

Atrox Pelias. Valer. 1. Argon. 700.

Superbus Pelias. Valer. 1. Argon. 161.

Laves Peliam Proverbialiter dictum apparet, ubi quis salutem pollicitus, adfert exitium: aut ubi quis prodesse conatus, ingens addit malum. Ductum a notissima Peliæ fabula, quem dum filiæ a Medea persuasæ student ad juventam revocare, lebete ferventi impositum occiderunt. Non intempestiviter etiam dicetur, ubi quis falsa spe ductus inanem sumit operam. V. Ovid. Met. 7. 298. & de Rem. Amor. 48. & Senec. Medea 133. & 666.

Alius, vir Trojanus ab Ulysse vulneratus. V. Virg. 2. Æn. 435.

PELĬCĀNUS, i. rectius PELĔCAN, ānis. m. [πελεκάν] Avis Ægyptia, nascitur in solitudinibus, maxime Nili fluminis. Duo sunt pelicanorum genera: unum volatile, alterum aquaticum. Hæ aves tanquam colaphis rostrorum dicuntur occidere parvulos suos, eosdemque in nido occisos a se lugere per triduum. Postremo dicunt matrem seipsam graviter vulnerare, & sanguinem suum super filios fundere, quo illi superfusi reviviscunt. Hieronymus in illud Psalmi centesimi, Similis factus sum Pelicano solitudinis: Pelicanorum, inquit, duo genera dicuntur esse. Unum in aquis est, & esca ejus pisces sunt: & unum in solitudine, & esca ejus venenata animalia, hoc est serpentes, & crocodili, & lacertæ. Dicuntur autem ista volatilia Latine Onocrotali. Idem ad Præsidium de cereo paschali: Pelicani quum a serpente filios occisos, mortuos inveniunt, lugent: & se, & sua latera percutiunt: & sanguine excusso ad corpora mortuorum sic reviviscunt. V. Fabrum in Psalmos, & Arist. de animalibus, in dictione Pelecanes & Platea.

Pelicanum, item appellant Chirurgi, Organum quo dentes extrahuntur. Gesner. Quasi quod Pelecanis collo inflexo simile esset.

PELIDES, V. PELEUS.

PELIGNI, [Πελίγνοι] Populi Italiæ, Marsis finitimi, quorum metropolis erat Sulmo. Pelignorum enim est urbs, ex qua Ovidius duxit originem, sicut ipse testatur 3. Amor. 15. 8.

Pelignæ gentis gloria dicar ego. Perottus Pelignum, oppidum est Sabinorum Marsis vicinum, in cujus agro pessima oriuntur vina. Martial. lib. 13. 121.

Massica Peligni mittunt turbata coloni, &c. Peligni ex Illyrico profecti sunt ductu Volsinii regis, cui cognomen Lucullo fuit, & partem Italiæ occuparunt. Ei duo nepotes fuerunt, Pacinus, a quo Pacinates; & Pelicus, a quo Peligni. Hæc ex Paulo.

Acer Pelignus. Nomin. sing. Sil. lib. 8. 512.

Aquosi Peligni. Ovid. 2. Amor. 1. 1.

Salubres. Ovid. 2. Amor. 16. 37.

PELIGNUS, a, um. Adj. [Πελιγνός] ut, Præla Peligna. Martial. lib. 1. 110.

Arva pererrantur Peligna liquentibus undis. Ovid. 2. Amor. 16. 5.

Frigora Peligna. Hor. 3. Carm. 19. 7.

Rus Pelignum. Ovid. 2. Amor. 16. 1.

PĒLION, i. n. [Πήλιον] Mons Thessaliæ versus Orientem Solem, ut scribit Herodotus lib. 7. Hujus meminit Lucan. lib. 6. 336. & Ovid. 5. Fast. 381.

Pelion Æmoniæ mons est obversus in Austros,
Summa virent pinu: cetera quercus habet.

Altus Pelion. Virg. 3. Georg. 94.

Ingens Pelion. Stat. 1. Achil. 151.

PELIUS, a, um. Adj. [Πηλιωτικός] Cic. pro Cœl. 18.

Utinam ne in nemore Pelio, &c. ex Ennii Medea. V. Manut.

PĒLĬACUS, a, um. aliud Adj. [Πηλιακός] ut, Apex Peliacus. Ovid. 1. Fast. 308.

Cuspis Peliaca, Hasta Achillis, quæ ex monte Pelio excisa fuit. Ovid. 12. Met. 74. V. seq. dict.

Juga Peliaca. Stat. 1. Achil. 321.

Vertex Peliacus. Ovid. 2. Amor. 11. 2.

Umbræ Peliacæ. Valer. 1. Argon. 95. Umbræ, propter silvam. al. Undæ.

PELIAS, adis. f. patronym. [Πηλιάς] Ovid. 12. Epist. 8.

Phryxeam petiit Pelias arbor ovem. Pelias arbor. i. e. Argo navis, cujus lignum in Pelio monte natum, & in Magnetide regione, proxima Thessaliæ, fabricatum. [Sic forte & Pelias hasta. V. in PELEUS. conf. Steph.

PELLA, [Πέλλα] Civitas est regia Macedoniæ, cujus situm accurate describit Liv. lib. 44. extr. Fuit in litore maris Ægei, ut ostendit Herodotus lib. 7. Eam Pomponius Mela 2. 3. scribit illustratam maxime alumnis Philippo & Alexandro ejus filio. Nam in ea Alexander natus dicitur, unde & Pellæus juvenis dictus est. Juven. 10. Sat. 168.

Unus Pellæo juveni non sufficit orbis. Lucan. lib. 10. 20.

Illic Pellæi proles vesana Philippi.

Fuit Pella, civitas exigua, ut idem poeta docet lib. 10. 52.

Exiguæ secura fuit provincia Pellæ. Pella nomen retinet, ut scribit Olivarius in Melam.

Pella, Colonia. Plin. lib. 4. cap. 10.

PELLÆUS, a, um. Adj. [Πελλαῖος] ut, Diadema Pellæum. Lucan. lib. 5. 60.

Pellæi gens fortunata Canopi. Virg. 4. Georg. 287.

Gula Pellæa, apud Martialem, pro Deliciis Macedonicis lib. 13. 85. V. & PELLA supra.

PELLACIA, V. PELLICIO.

PELLACONTAS, Fluvius in Media ad oram Arabiæ, quod Buram oppidum præterfluit. Plin. lib. 6. cap. 26.

PELLÆUS, Pagus est intimi sinus Persici, cui hoc nomen a sua patria dedisse Alexandrum magnum Plinius lib. 6. cap. 27. commemorat.

PELLAON, ōnis, m. Adriatici seu Veneti sinus oppidum. Plin. lib. 3. cap. 19. Istriæ annumerat Palsicium & Pellaonem.

PELLAX, V. PELLICIO.

PELLĒNĒ, ēs. f. [Πελλήνη] Oppidum, teste Strab. lib. 8. Achaiæ, quod a mari LX stadia distat: a quo Pellenei, populi.

Pellene, vicus Straboni: a quo Pellenicæ, chlænæ vestes, ad agonas victoribus præmia proponebantur.

Pellenæa vestis. Proverbium usurpari solitum ubi priscum cultum notamus. In ea enim civitate diversæ vestimentorum formæ fieri consueverunt, attestante Suida. Et Julius Pollux lib. 7. s. 67. prodidit lenas Pellenicas olim nobiles fuisse, adeo ut in Junonis ludis ac certaminibus victori lacerna Pellenica præmii vice daretur. Lepidius erit si per ironiam adhibeatur, veluti si cui pro laboriosis ac diutinis officiis vile munusculum missum sit, dicamus Pellenicam vestem contigisse. Erasmus.

PELLEX, ĭcis. f. [παλλακή, παλλακίς] Paulus l. 144. D. de Verborum & rerum signific. Pellicem, inquit, Masurius scribit libro Memoralium, apud antiquos eam habitam, quæ quum uxor non esset, cum aliquo tamen vivebat: quam nunc vero nomine amicam, paulo honestiore concubinam appellari. Granius Flavius in lib. de Jure Papiriano scribit, Pellicem nunc vulgo vocari, quæ cum eo cui uxor sit, corpus misceat: quosdam eam, quæ uxoris loco sine nuptiis in domo sit, quam Græci παλλακὴν vocant. Horum utrumque (inquit Valla) vere sensisse, & dixisse arbitror. Sed tamen pro suscepti operis officio, admonere debeo, Pellicem apud oratores & poetas, eam demum haberi, quæ cum eo cui uxor est, corpus miscet. Ideoque Juno semper persequitur pellices, quæ sibi uxori Jovem præriperent. Unde Plin. lib. 35. cap. 10. verbo Græco maluit uti (quum de Alexandro loqueretur, quem constat eo tempore cælibem fuisse, quum Apellem scorto donavit) quam veteri (si verbum est) Latino: pallace potius, quam pellice. Quo fit ut Curtium, ubi de eodem Alexandro, & aliis loqueretur, ceterosque scriptores opiner pallacen potius, quam pellicem, pro concubina cælibis hominis dixisse. Suet. de Vespasiano loquens, cap. 21. Pallacarum dixit, non Pellicum. Sin aliter invenitur, librariorum vitio dandum est. Cujus rei hoc argumentum est, quod non recte quis dicitur habere pellicem, sed uxor. Et est nomen relativum ad alterius uxorem, cujus cum viro rem habet, non autem ad masculum: nec recte dicturos fuisse reor oratores illos qui pallacen dixerunt, si pellicem dixissent, ut patet. Hactenus Valla lib. 6. Cic. in Orat. 108. Ab hac indole jam illa matura, Uxor generi, noverca filii, filiæ pellex. Verba hæc leguntur pro Cluentio, 199.

Pellex, ut nonnullis placet, a Pellicio deducitur, quod est Blandiendo decipio: quia blandiendo virum ab uxore seducit. Gellius a Græco derivari vult; ait enim lib. 4. cap. 3. Pellex autem quasi πάλλαξ, id est quasi παλλακίς, ut pleraque alia, ita hoc quoque vocabulum de Græco flexum est. V. Freinshem. Indic. Curt. & Voss. Etymol.

Pellices (inquit Festus lib. 14.) nunc quidem appellantur alienis succumbentes, non solum feminæ, sed etiam mares. Antiqui eam proprie pellicem nominabant, quæ uxorem habenti nubebat: cui generi mulierum etiam pœna constituta est a Numa Pompilio hac lege, Pellex aram Junonis ne tangito. Si tanget, Junoni crinibus demissis agnum feminam cædito. Ovid. 9. Epist. 132.

Nomine deposito pellicis, uxor erit.

Matris pellex filia. Sallust. in Cic. 2.

Natus de pellice. Ovid. 4. Met. 422.

Cubiculorum omnium pellex de mare. Cic. in Salust. 21. Sed tu omnium mensarum assecla, omnium cubiculorum in ætate pellex, & idem postea adulter, omnis ordinis turpitudo, &c.

Horrida pellex. Juvenal. 2. Sat. 57.

Horrida quale facit residens in codice pellex. i. e. Inculta. Hor. 3. Carm. 27. 65. —dominæque tradi
Barbaræ pellex.

PELLICĀTUS, ûs. m. Actus quem pellex exercet. Cic. 2. Off. 25. Ab ea enim est ipse, propter pellicatus suspicionem interfectus. Idem pro Cluent. 13. Sed nefarium matris, pellicatum ferre non posset.

Ni filia pellicatum matris prodidisset. Justin. 7. 4. 8.

PELLĬCEO, ui, [ὑπάγω] ēre. vix legitur: tamen apud Columellam pro Blanditiis impetrare positum videtur, nisi locus corruptus est, quum ait in præf. lib. 12. de Villica loquens, Sed domi sedentes confectas vestes fastidio habeant, perversasque cupidine pretiosiores alias a viris pelliceant, &c. [Pelliciant codd. emendati.

PELLICIO, exi, ectum, [ὑπάγω, ἀπατάω, ὑποσύρομαι, ἐφέλκομαι] ĕre. Blandiendo decipere, inducere, adducere. Ter. Phorm. 1. 2. 18. Is senem per epistolam pellexit.

Pellicio, pro Perlicio, ex Per & Lacio componitur, mutatis R in L, & A in I. Festus; Lacit, Decipit, inducit. Lax, lacis vero, Fraus est. V. PERLĬCIO.

In fraudem pellicere. Lucret. lib. 5. 1003.

Mulierem imbecilli consilii ad sese pellicere. Cic. pro Flacco 72.

Majorem partem sententiarum sale tuo, & lepore, & politissimis facetiis pellexisti. Cic. 1. de Orat. 243.

Pellicere, per translationem de rebus inanimis. Lucret. lib. 6. 999.
— & omnis
Causa patefiet, quæ ferri pelliciat vim. De magnete lapide.

Pellicere item dicuntur veneficæ, cum aliquid excantationibus suis aliunde ad se trahunt. Lex XII Tab. apud Serv. ad Virg. 8. Ecl. 99. Neve alienam segetem pellexeris. Plin. lib. 18. cap. 6. Ceu fruges alienas pellicere veneficiis.

PELLAX, ācis. com. [ἐπαγωγός] Qui per blanditias decipit, ut Servius exponit illud Virg. 2. Æn. 90. —invidia postquam pellacis Ulyssi (Haud ignota loquor) superis concessit ab oris.

PELLĀCIA, æ. f. [ἐπαγωγή] Fallacia. Lucret. lib. 2. 559.

Subdola quum ridet placidi pellacia Ponti. Virg. 4. Georg. 443.

Verum ubi nulla fugam reperit pellacia. De Proteo. Al. Fallacia.

Item Incontinentia, concubinatus. Arnob. 4. p. 147. Per omnes libidinum

dinum formas inceſtarum cupiditatum circumegiſſe pellaciam. Idem 5. p. 171. Jovialis monumenta pellaciæ.

PELLICĀTOR, ōris. m. [ὑπαγωγεύς] inquit Paulus, Qui ad fraudem pellicit. [Forte Pellector, vel Pelliculator. Feſtus reliquerat.

PELLICULATIO, ōnis. f. Pelliculationem Cato a pelliciendo dixit. Paulus & Feſt. V. in PELLIS.

PELLION, i. n. Herbæ genus. alias Victoriola vel Daphnitis. Apul. de Herb. cap. 58.

PELLIS, is. f. [δέρμα, δέρρις, δορά, ῥινός] dicitur quum eſt a carne ſeparata, quæ Cutis antea dicebatur. Juven. 10. Sat. 192. de Senio loquens,

— deformem pro cute pellem. Cic. 1. de Nat. Deor. 83. Quam tu nunquam, ne in ſomnis quidem, vides niſi cum pelle caprina, cum haſta, cum ſcutulo.

Ex δέρρις factum fuit Dellis, mutando ρρ in ll, deinde Pellis. H. St.

Aſperæ pelles. Horat. 2. Carm. 20. 9.

Atræ pellis duritia. Ovid. 3. Met. 64.

Decora pelle ſpecioſus, turpis introrſum. Hor. 1. Epiſt. 16. 45.

Frigida pellis. Lucret. lib. 6. 1192.

Fulva leonis. Virg. 8. Æn. 552.

Lanatæ. V. LANA.

Lutea. Perſ. 3. Sat. 95.

Ovina. V. Ovinus, in OVIS.

Paſtoria, Qua veſtiuntur paſtores. Ovid. 2. Met. 680.

Rigidæ. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 343.

Villoſæ. Ovid. 12. Met. 319.

Amicta lurida pelle oſſa. Hor. Epod. 17. 22.

Aret, & ad tactum tractanti dura reſiſtit Pellis. Virg. 3. Georg. 501.

Comans pellis ſidereis villis. Valer. 8. Argon. 123.

Erepta juvenco pellis operit humeros. Virg. 11. Æn. 679.

Incinctæ pictis pellibus. Virg. 4. Georg. 342.

Incubuit ſtratis pellibus. Virg. 7. Æn. 88.

Inſternor pelle leonis. Virg. 2. Æn. 722.

Ponunt pellem ſenectæ dracones. Ovid. 7. Met. 237.

Tunſa per integram ſolvuntur viſcera pellem. Virg. 4. Georg. 302.

Uti pellibus & ſpoliis ferarum veſtire corpus. Lucret. lib. 5. 952.

Detrahere pellem alicui, metaphoricōs dictum eſt, pro Detegere animum alicujus. Hor. 2. Serm. 1. 64. [Hic videtur per Pellem προσωπεῖον, i. e. perſonam, ſeu oſcillum intelligere, aut ad Apologum aliquem alludere, ſicut eſt Aſini leonina in pelle ſuperbientis.

Quieſcere in propria pelle, eſt Contentum eſſe ſua ſorte, nec aliorum fortunis aut opibus inhiare. Hor. 1. Serm. 6. 22. conf. PELLICULA.

Rodere pellem caninam, Proverbiali metaphora dixiſſe videtur Martialis, pro eo quod eſt, Hominem maledicum & improbum conviciis inſectari. Sic enim ſcribit in Obtrectatorem quendam 5. 61.

Non deerunt tamen, hac in urbe forſan,
Unus, vel duo, treſve, quatuorve,
Pellem rodere qui velint caninam.

Sub pellibus, i. e. In caſtris ſtativis hiemalibus. Cic. 4. Acad. 4. Ut non multum Imperatori ſub pellibus otii relinquatur. Pelles hic Tabernacula vocat militaria hibernaculorum. Liv. 37. 39. pr. Inſtare hiemem, aut ſub pellibus habendos milites fore, aut ſi concedere in hiberna vellent, differendum eſſe in æſtatem bellum. Idem 5. 2. Sub pellibus agere. Tacit. 13. Ann. 35. 4. Retentus omnis exercitus ſub pellibus, quamvis hieme ſæva. Sic, Sub pellibus ſcribere, eſt In caſtris ſtudere. Ammian. 25. 5. de Juliano.

Vide in Pellex, quæ ſub Pellibus. Uſui forte in Supellex. H. St. V. SUPELLEX.

Pellis, pro Mantica & involucro veſtis ſupellectilis aliorumque utenſilium & ſarcinarum. Perſ. 5. Sat. 140.

Jam pueris pellem ſuccinctus & œnophorum aptas. Id intelligi poteſt e Petronio viri clariſſimi Memmii, in quo ita cap. 102. ſcribitur, Ego vos in duas jam pelles conjiciam, vinctoſque loris inter veſtimenta pro ſarcinis habebo. Turneb. 13. 3.

Pelles, Mantica, ſeu Pera viatoria. Vulgus *Valiſiam* appellat, quod ex pellibus conficiatur. Paulus in l. 5. D. De tapetis, t. De Supellect. leg. Sicut pelles, quibus involvuntur veſtimenta.

Pellis pro Calceo. Ovid. 1. de Arte Am. 516.

Nec vagus in laxa pes tibi pelle natet.

Producere pelles dentibus, Sutorum eſt. Martial. 9. 74.

PELLĬCŬLA, æ. f. dimin. [δερμάτιον] Cic. pro Muren. 75. Atque ille homo erudititiſſimus ac Stoicus ſtravit pelliculis hœdinis lectulos Punicanos. Et Plin. lib. 29. cap. 6. Pellicula canina.

Continere ſe in ſua pellicula. Martial. lib. 3. 16. h. e. Intra ſuam fortem ſe continere, ut Quieſcere in propria pelle ſupra.

Veterem pelliculam retines. Perſ. 5. Sat. 116. h. e. Priſtinos mores.

Curare pelliculam. Hor. 2. Serm. 5. 38. h. e. Corpus molliter tractare. Proverbii vice uſurpari poteſt in eos, qui voluptati ſtudent magis quam famæ, unum hoc curantes, ut cutis ſumma niteat, eaque gratia lautioribus epulis, unguentis, balneis, & id genus deliciis utuntur. Eraſm.

PELLICEUS, a, um. Adj. [δερμάτινος] Quod eſt ex pelle. Stragulum pelliceum. Paulus in l. Quum & tunicam. D. De auro, argento, &c. Pandectæ Florentinæ & Haloander legunt Pellicium, per tertiam vocalem. In neutro plur. dicebant Pellicea abſolute. V. Hier. Mag. Miſcell. 3. 7. Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 394. & Bernegg. ad Juſtin. 2. 2.

PELLĪTUS, a, um. aliud Adj. [δερματείμων] Qui pelles habet, vel Pellibus tectus eſt. Propert. lib. 4. 1. 11.

Pellitos habuit, ruſtica corda, patres. Conf. Paſtoria pellis ſupra.

Oves pellitæ. Hor. 2. Carm. 6. 10. h. e. Pellibus tectæ ad lanam conſervandam. V. Varr. R. R. 2. 2. Et Columel. lib. 7. cap. 4.

Getæ pelliti. Ovid. 4. de Pont. 10. 2. h. e. Pellibus tecti ad arcendum frigus.

Juventus pellita. Claud. 4. Conſ. Hon. 466.

PELLEĀTUS, a, um. Adj. Idem Paulin. ad Nicet. 528.

Divitis multo bove pelleatus Accola ripæ.

PELLICŬLO, [παμάζω] āre. Superligatis pelliculis obturare. Columel. lib. 12. cap. 39. In alia vaſa deliquare, & confeſtim opercula gypſare, & pelliculare. Adde cap. 46. & 56. Gloſſ. Lat. Gr. Pelliculare, Δερματῶσαι.

PELLICULATIO, ōnis. f. Cato apud Feſtum & Paulum, a Pelliciendo. Forte rectius a Pelliculando.

PELLIO, ōnis. m. Qui veſtes pelliceas, & ex pellibus alia opera facit. Plaut. Men. 2. 3. 63.

Quaſi ſuppellex pellionis, palus palo proximus eſt. Turnebus nomen proprium putat. conf. Bacch. 2. 2. 37. Aurel. Arcad. in l. ult. D. de jur. immunitat. pelliones vocat, a pellibus conficiendis, ſub quibus milites hiemabant. Firmic. lib. 3. cap. 13. ſub finem, Pelliones, coriorum confectores. conf. Voſſ. Etym. & Lex. Pitiſc.

PELLĀRIA, æ. f. Varr. 7. L.L. 30. Ἀναλογικοὶ ſi eſſent vocabula, ubi pelles veneunt, Pellaria, non Pelleſuina, diceretur.

PELLARIUS, i. m. Idem qui Pellio. Firmicus lib. 4. cap. 7. Faciet pellarios, coriarios, caligarios.

PELLIONARIUS, i. m. Mercator pellium. Spon. Miſc. p. 65. PROCV-RATOR COLL. PELLIONARIOR. conf. Reineſ. Inſcript. claſſ. 10. n. 8.

PELLESUĪNA, æ. f. Officina pellionis. V. PELLARIA.

PELLO, pĕpŭli, pulſum, [ὠθῶ, ἐλαύνω, κινῶ] ĕre. Percutere, ferire, trudere. Liv. 2. 6 extr. Tarquinienſis, novus hoſtis, non ſtetit ſolum, ſed etiam ab ſua parte Romanum pepulit.

Pulſerat Præteritum pro Pepulerat ſibi indulſit Ammianus, 30. 5. extr.

Fugari & pelli. Cic. pro Cæcin. 31. Quid ais? is qui armis perterritus, fugatus, pulſus eſt, non videtur eſſe ejectus?

Pellere aliquem. Ter. Eun. 5. 9. 50.

Inimicos pellere tectis. Ovid. 1. Epiſt. 109.

Percutere. ut, Tune has pepuliſti fores? Ter. Adelph. 4. 5. 3.

Pellere a. Ter. Eun. 2. 1. 9.

Iſtum æmulum, quoad poteris, ab ea pellito.

Pellere de. Cic. 4. Acad. 141. Verum illud certum, comprehenſum, perceptum, ratum, firmum, fixum fuiſſe vis: deque eo nulla ratione, neque pelli, neque moveri potes.

Pellere e foro lapidibus. Cic. in Piſon. 30. Quum Equites Romani relegarentur, viri boni lapidibus e foro pellerentur.

Pellere ex regione. Plin. lib. 10. cap. 43.

Pellere in exſilium. Cic. 2. de Orat. 56. Hos libros tum ſcripſiſſe dicitur, quum a Rep. remotus, atque, id quod optimo cuique Athenis accidere ſolitum eſt, in exſilium pulſus eſſet.

Domo pellere aliquem. Cic. pro Domo, 312. conf. Regno.

Foras pelli. Ter. Eun. 5. 9. 11.

Oſtiatim pellere. V. Oſtiatim, in OSTIUM.

Pelli, pro Exagitari & affligi. Cic. 4. Fam. 13. Quanquam enim nulla me ipſum privatim pepulit inſignis injuria.

Pelli patria, Pelli civitate, agro, &c. Cic. 16. Att. 1. Item lib. 8. 11. Et in Parad. 4.

Pelli regno, aut ſedibus. Cic. 2. Off. 78.

Regnoque domoque pellimur. Ovid. 14. Epiſt. 112.

Movere & pellere. Cic. 2. de Fin. 32. Neque hæc movere poteſt appetitum animi, nec ullum habet ictum quo pellat animi ſtatum hic non dolendi.

Aciem pellere, atque in fugam convertere. Cæſ. 1. Bell. Gall. 52.

Amores laſcivos canities pellens. Hor. 2. Carm. 11. 7.

Animum pellere. Liv. 30. 14. Non mediocri cura Scipionis animum pepulit. Sic, Pellere animum & mentem. Cic. 4. Acad. 66.

Animos hominum aureſque pellere. Cic. in Orat. 177. Quod quum animos hominum aureſque pepuliſſet, ut intelligi poſſet, id quod caſus effudiſſet, &c.

Animum pellit ſpecies utilitatis. Cic. 3. Off. 41.

Appetitionem pellunt. Cic. 4. Acad. 30. Sed id diſputari poterat ſubtiliter, &c. quemadmodum prima viſa nos pellerent, deinde appetitio ab his pulſa ſequeretur, tum ut ſenſus ad res percipiendas intenderemus.

Crimina pellere ab aliquo. Ovid. 3. de Arte Am. 379.

Curas pellere vino. Hor. 1. Carm. 7. 31.

Famem glande pellere. Ovid. 14. Met. 216.

Frigus pellere. Plin. lib. 20. cap. 3.

Humum pellere pedibus. Catul. in Epithal. Mall. 59. 14.

Initium ſermonis pellere, Commovere longum ſermonem. Cic. de Clar. Orat. 3. Longi ſermonis initium pepuliſti, inquam, Attice, remque commoviſti nova diſputatione dignam, quam in aliud tempus differamus.

Lyram nec pudeat pepuliſſe. Lucan. ad Piſon. 157. conf. PULSARE.

Mæſtitiam ex animis pellere. Cic. 1. de Fin. 43.

Metum pellere. Cic. 4. de Fin. 11. Ut pellatur mortis & religionis metus. Sic, Pellere timorem animo, apud Plautum, quod Virgilius Mittere dixit.

Moram. Ovid. 2. Met. 838.

Morbos arte Phœbea. Ovid. 3. Faſt. 827.

Pericula. Horat. 2. Epiſt. 1. 136.

Sitim. Horat. 2. Carm. 2. 14.

Somnos ſegnes. Columel. lib. 10. 69. Sil. lib. 7. 300.

Ut pepulere levem intrantis veſtigia ſomnum.

Timores. Virg. 5. Æn. 812.

Umbras noctis pepulit Sol. Catul. de Berecynth. 61. 41.

PULSUS, a, um. Partic. [ἐξηλατμένος, ἀπηλαχθείς] ut, Patria pulſus Ariſtides. Ovid. 1. de Pont. 3. 71. Sic Nepos 16. 1. 4. Pulſus patria caret.

Regnis pulſi. Virg. 7. Æn. 217.

Solio pulſus ob invidiam. Virg. 10. Æn. 852.

Vi pulſus iniqua. Valer. 3. Argon. 439.

Vulneribus pulſus. Virg. 11. Æn. 56.

Reficere pulſos in prælia. Virg. 11. Æn. 731.

Amor pulſus. Virg. 4. Georg. 325.

Arbor pulſa ventis. Lucret. lib. 5. 1095.

Dolor pulſus corde. Virg. 6. Æn. 382.

Fides pulſa auro. Propert. lib. 3. 13. 51.

Lyra pulſa manu. Ovid. 10. Met. 205.

Macies pulſa fugit. Ovid. 7. Met. 290.

Natura ſenſu pulſa ſentit. Cic. 1. de Nat. Deor. 26.

Nervi in fidibus pulſi. Cic. 3. de Orat. 214.

Pudor pulſus. Ovid. 6. Met. 375.

Taurus pulſus armentis. Lucan. lib. 2. 601.

Tympana pulſa manu. Ovid. 1. de Arte Am. 538.

PULSIM, Adv. Nigid. apud Non. 2. 281.

PULSIO, ōnis. f. Arnob. 4. p. 129. Partis unius in pulſione formatum eſt.

PULSUS, ûs. m. [ὠθισμός, κίνημα] Martial. lib. 7. 6.

Et ungularum pulſibus calens Iſter.

Pedum pulsu tremit tellus. Virg. 12. Æn. 334.
Remorum impetus pulsusque. Cic. 1. de Orat. 153.
Creber pulsus. Virg. 12. Æn. 533.
Sacer æris. Valor. 6. Argon. 141.
Strepit machina pulsu. Stat. 1. Silv. 1. 63.
Ex se sua sponte moveri, & Pulsu alieno agitari, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 115.
Inanimum est omne, quod pulsu agitatur externo. Cic. 1. Tusc. 54.
Externus & adventitius pulsus animos dormientium commovet. Cic. 2. de Divin. 126.
Imaginum pulsus. Cic. 2. de Divin. 197. Nulla species cogitari potest, nisi pulsu imaginum.
Pulsus venarum. Plin. lib. 2. cap. 97. Plin. lib. 11. cap. 37. Arteriarum pulsus, in cacumine maxime membrorum evidens, index fere morborum, in modulos certos, legesque metricas, per ætates, stabilis aut citatus, aut tardus, descriptus ab Herophilo. Ibidem Ictum, alibique idem Plinius Percussum appellat.
Venarum pulsum attingere. Tacit. 6. Ann. 50.
Est & Astronomorum vocabulum: nam quod τρόπη Græcis, id Pulsus Latinis appellatur. V. Grotium ad Arat. Avieni. 691.

PULSUŌSUS, a, um. Pulsibus plenus. Cæl. Aurel. Tard. 5. 10. Pulsuosus dolor. Idem Acut. 2. 14.

PELLŌNIA, Dea quæ pellendis hostibus præerat. V. Arnob. 4. Augustin. Civ. Dei, 4. 21. Rosin. Ant. Rom. 11. 19. & alios complures in Lex. Pitisc. al. Pelonia.

PULSO, [παίω, κρέω, κόπτω, κλονέω, κρούω] āre. frequent. Gravi & vehementi ictu cædere & protrudere. Cic. 7. Verr. 141. Sex lictores circumsistunt valentissimi, & ad pulsandos, verberandosque homines exercitatissimi.
Ictu crebro pulsarier. Lucret. lib. 4. 932.
Saxis pulsatur & hastis. Valer. 6. Argon. 685.
Murus pulsatur ab hoste. Ovid. 3. de Pont. 1. 25.
Ligones pulsarunt arva. Ovid. 3. Amor. 10. 31.
Caput vento pulsatur & imbri. Virg. 4. Æn. 249.
Pulsare ostium, fores, villam. Plaut. Amph. 1. 1. 295.
Limina pulsantur virga. Stat. 1. Silv. 2. 48.
Postes pulsare. Ovid. 2. Met. 767.
Ostiatim pulsare, Translate. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Pulsare lyram, vel citharam pectine: pro Canere vel ludere, aut (quod ait Virgilius) Cithara personare. Virg. 1. Æn. 745. & 6. 647. conf. PELLO.
Ululatus pulsat aures. Claud. de Bell. Get. 625.
Pulsari & Agitari. Cic. 1. de Nat. Deor. 115. Nec tamen video quomodo non vereatur iste deus beatus ne intereat, quum sine ulla intermissione pulsetur agiteturque atomorum incursione sempiterna.
Pulsare, Verberare. Tacit. 4. Hist. 45. 1. Manlius Patruitus, ordinis Senatorii, pulsatum se in Colonia Seniensi querebatur. Cic. pro Cœl. 19. Ajebant enim fore testem Senatorem, qui se Pontificiis comitiis pulsatum a Cœlio diceret. conf. pr. hujus dict.
Pulsare divos, Lædere, violare. Virg. 12. Æn. 286.
Pulsatos referens infecto fœdere divos. h. e. Violatos, læsos, fractis fœderibus. Servius.
Pulsare, ad animum refertur. Plaut. Epid. 4. 1. 3. Meumque pectus pulsant.
Crimine falso pulsari. Claud. de Bell. Gildon. 170. Symmach. 3. Epist. 69. Cum tua quoque fama pulsata sit. conf. Stat. 5. Silv. 5. 79. V. Christ. Coler. Parerg. cap. 36.
Visione externa & adventitia pulsari animos. Cic. 2. de Divin. 120.
Vecordia te pulsat, Agitat. Ovid. 12. Met. 228.
Pulsari, etiam ad Jus sive judicium refertur. Ulpian. in l. De ætate. §. Qui interrogatus. D. de interrog. act. Qui interrogatus responderit: sic tenetur quasi ex contractu ejus obligatus, pro quo pulsabatur: dum ab adversariis interrogetur.

PULSANS, antis. Partic. [παίων] ut, Cymbala pulsans. Juven. 9. Sat. 62. Pavor pulsans corda. Virg. 3. Georg. 106. Idem 4. Georg. 313. & 5. Æn. 138.

PULSĀTUS, a, um. aliud Partic. [κεκρουσμένος] Plin. lib. 12. cap. 9. Pulsatæ fluctibus arbores.
Æquor pulsatum remige. Ovid. 3. de Pont. 1. 1.
Campus pulsatus assiduis equis. Ovid. 6. Met. 219.
Janua pulsata sepulcri. Ovid. 3. Trist. 2. 23.
Saxa pulsata. Virg. 3. Æn. 555. V. plura in PULSO.

PULSANDUS, a, um. Partic. [κρουστέος] ut, Tellus pulsanda pede libero. Horat. 1. Carm. 37. 2.
Area pulsanda equis. Ovid. 3. Amor. 15. 18.

PULSĀTIO, ōnis. f. [κροῦσις] Liv. 31. 39. Ea, majore cum sonitu, quam vulnere ullo, pulsatio scutorum parumper succedentes Romanos tenuit. conf. Cic. pro Cœl. 10.

PULSĀTOR, ōris. m. [κρούστης] ut, Citharæ pulsator Apollo. Valer. 5. Argon. 693. Augustin. Confess. 10. 31.

PULSĀBŬLUM, i. n. Pecten quo fides pulsantur. Apul. Florid. 2. p. 351. Elmenh. Dextera, psallentis gestu suo, pulsabulum citharæ admovet, ceu parata percutere. Mendose in Indice Pulpamentum.

PULSITO, apud Pontanum. H. St.

PULTO, [κατακρούω] āre. a supino Pultum, quo antiqui utebantur, teste Quintil. lib. 1. cap. 4. p. 43. Burm.
Pultare ostium. Ter. Heaut. 3. 1. 1. Idem Adelph. 4. 4. 24.
Perii, horresco semper, ubi pultare hasce occipio fores.
Pultare pectus digitis. Plaut. Mil. 2. 2. 47.

PULTĀTIO, ōnis. f. Plaut. Truc. 2. 2. 3.
Quid tibi ad hasce accessio est ædes prope, aut pultatio est?

PELLOS, sive PELLUS, i. [πελλός]Earum avium genus quæ a Latinis Ardeæ, sive Ardeolæ dicuntur. Dictæ a πέλας, adverbio, quod significat Prope, quoniam non tam in sublime attolluntur, quam solent aliæ species. V. Plin. lib. 10. cap. 60. [Dicitur a colore nigro, seu cinereo, qui Gr. πελλός.

PELLŪCEO, xi, [διαφαίνω] ēre. pro Perluceo, q. V. Per medium lucere. Quintil. 7. 10. extr. Sed ut inter se vincti, atque ita cohærentes, ne commissura pelluceat. Celsus 2. 10. Sive autem primo, sive secundo die, sanguis, qui crassus & niger initio fluxerat, & rubere & pellucere cœpit, &c. conf. ibid. paulo supra.
De Orthographia V. Broeckh. ad Tibul. 3. 4. 71.
Pellucens oratio, Translate. Cic. de Clar. Orat. 273. Ita reconditas exquisitasque sententias mollis & pellucens vestiebat oratio.

PELLUCIDITAS, PELLUCIDULUS, PELLUCIDUS, V. PERLUCIDUS.

PELLUO, ui, ūtum, [κατακλύνω] ĕre. Perfecte lavare. V. PERLUO.

PELLUVIUM, i. n. [ποδονιπτήρ] Vas in quo lavantur pedes: a pedum lotione dictum, vel, ut docet Festus in Malluviæ. Alias Pelvis.

PELLUVIA, æ. f. [ποδονιπτήρ] Pelluviæ, Quibus pedes sunt loti. Idem.

PĔLŎPĒA, æ. f. [Πελόπεια] Thyestis filia, quæ a patre gravida facta, insigni forma infantulum peperit, quem recens natum, ne turpitudo sua palam fieret, feris devorandum in silvis reliquit. Evenit tamen, diis ita volentibus, ut pastor quidam illac iter faciens in puerum incideret, qui misericordia motus, domum suam illum detulit, lacteque caprino educavit. Unde & Ægisthus appellatus est: de quo vide suo loco. Ovid. de Rem. Amor. 161. V. & Senecam in Thyeste.
Pelopea, Tragœdia. Juvenal. 7. Sat. 92. V. Pelopeius in PELOPS.

PELOPĪA, [Πελόπεια] quondam Thyatira dicta est. Testes Plin. lib. 5. cap. 29. & Steph. V. THYATIRA.

PĔLŎPIDAS, æ. m. [Πελοπίδας] Thebanus civis fuit rei militaris gloria clarissimus, arctissimoque amicitiæ fœdere cum Epaminonda conjunctus. Vitam ejus vide apud Plutarchum & Cornelium Nepotem.

PELOPONNĒSUS, i. f. [Πελοπόννησος] Regio Achaiæ, a Pelope Hippodamiæ viro dicta, Pelopis insula, quoniam pæne insula est. Qui superato OEnomao Hippodamiæ patre in certamine, totum illud regnum in dotem accepit, & ex Phrygia secum in eam regionem duxit populum. Hæc Apia ante appellata, & Pelasgia, pæninsula haud ulli terræ nobilitate postferenda, inter duo maria Ægæum & Ionium, circuitu DLXIII mill. pass. colligit. Angustiæ sex millium sunt, ubi erumpentia e diverso quæ dicta sunt maria, hinc Corinthiacum, illinc Saronicum sinum efficiunt. In Peloponneso sunt Argos, Mycenæ, Corinthus, Lacedæmon, Patræ, Malea promontorium, Epidaurus: regiones, Arcadia, Sicyonia. Peloponnesus hodie vocatur *Morea*. V. Harduin. in Plin. 4. 4. pr.
In Peloponneso vixit Dicæarchus. Cic. 6. Att. 2.
Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Iamidarum unam, alteram Glutidarum, aruspicinæ nobilitate præstantes. Cic. 1. de Divin. 91.

PELOPONNENSIS, e. Adj. Curt. 7. 4. 32. Peloponnensium defectio.

PELOPONNESIUS, a, um. Adj. [Πελοποννήσιος] Cic. 6. Att. 2. Peloponnesias civitates omnes maritimas esse, hominis non nequam, sed etiam tuo judicio probati, Dicæarchi tabulis credidi.
Peloponnesia mulier quædam, quæ quinquies quaternos enixa est, a Paulo Jureconsulto commemoratur in l. 3. D. Si pars hæredit pet.

PELOPONNESIĂCUS, a, um. aliud Adj. [Πελοποννησιακός] Cic. 1. de Offic. 84. Ut Callicratidas, qui quum Lacedæmoniorum dux fuisset Peloponnesiaco bello, multaque fecisset egregie, vertit ad extremum omnia, &c. conf. Nep. 7. 3. 1.

PĔLOPS, ŏpis. m. [Πέλοψ] Tantali potentissimi Phrygum regis filius fuit. Hic quum Hippodamiam, OEnomai Pisæ regis filiam, conjugem desiderasset, iniquissimis conditionibus propositis ab OEnomao rejectus est: quæ res bellum suscitavit, in quo Myrtilo præfecto suo proditore, regno OEnomai Pelops potitus est. Hinc illæ poetarum fabulæ. Lege Diodori Siculi lib. 5. Pelops equorum pernicitate vicit OEnomaum, abduxitque ex pacto uxorem Hippodamiam. Hac de re vide Cic. 3. Tuscul. 26.
Equi Pelopis. Cic. 2. Tusc. 67. Vel equi Pelopis illi Neptunii, qui per undas currus suspensos rapuisse dicuntur, excipient te, & quo velis, perferent.
Pater Pelopis, Tantalus. Hor. Epod. 17. 65. Cic. l. c.
Perjuri Pelopis hæres. Catul. Argon. 62. 346.
Insignis Pelops eburno humero. Virg. 3. Georg. 7. V. Ovid. 6. Met. Fab. 6. v. 401.

PELOPĪDES, æ. m. [Πελοπίδης] Patronym. Pelopidæ dicti sunt, Qui a Pelope originem duxerunt.
Ob Atrei & Thyestis scelera, Pelopidæ pro quibusvis Tyrannis dicuntur; ut cum Cic. 15. Att. 11. e veteri poeta ait, ubi
Nec Pelopidarum facta, neque famam audiam. conf. 7. Fam. 28. & 30.

PELOPĒUS, a, um. Adj. [Πελόπειος] ut,
Domus Pelopea. Propert. lib. 3. 19. 20.
Mœnia Pelopea. Virg. 2. Æn. 193. Al. Pelopeia.

PELOPEIUS, a, um. Adj. [Πελοπήϊος] Unde Fabula de Pelope scripta, Pelopeia dicta est. Juvenal. Sat. 7. 91.
Præfectos Pelopeia facit, Philomela Tribunos. [Immo, ut supra in ipsa voce posui, ipsius Tragœdiæ nomen subst. Pelopea, ut Philomela, Medea, & sexcenta id genus.
Arva Pelopeia, Phrygia. Ovid. 8. Met. 622.

PELOPĒIS, ĭdis. f. [Πελοπηΐς] patronym. pro Adj. ut,
Undæ Pelopeides, Mare Myrtoum. Ovid. 4. Fast. 285.

PELOPEIAS, aliud patronym. f. [Πελοπηϊάς] ut,
Mycenæ Pelopeiades. Ovid. 6. Met. 414.

PELŌRIA, [Πελώρια] sunt Festa apud Thessalos, eadem quæ apud Cretenses Hermea. Anniversarios enim dies habebant, quibus exæquato jure, servi dominique, socii & pæne pares, communi libertate fruebantur. Athen. 14.

PĔLŌRIS, ĭdis. f. [πελωρίς] Conchæ genus, chama majus, inquit Eustathius, idcircoque peloris propter magnitudinem appellatur. Hor. 2. Serm. 4. 32.
Murice Bajano melior Lucrina peloris. Plin. lib. 32. cap. 11. & cap. 9. Et pelorides emolliunt alvum. Martial. lib. 6. 11.
Tu Lucrina voras, me pascit aquosa peloris. Idem lib. 10. 37.
Et fatuam summa cœnare pelorida mensa, &c. conf. Varr. L. L. 4. 12. De nom. propr. Peloris, V. post seq. dict.

PĔLŌRUS, i. m. [Πέλωρος] Promontorium Siciliæ Italiam versus, a Peloro gubernatore navis Annibalis, ibi sepulto. Pomponius 2. 7. De hoc promontorio Lucan. lib. 2. 438.
Extremi colles Siculo cessere Peloro. Plin. lib. 3. cap. 5. & cap. 8. Strabo lib. 6. Sil. 14. 79.
Celsus arenosa tollit se mole Pelorus.
Angusti claustra Pelori. Virg. 3. Æn. 411.
Angusta sedes Pelori. Virg. 3. Æn. 687.
Siculi Pelori angusta. Ovid. 15. Met. 706.
Ausonius Pelorus. Ovid. 5. Met. 350.

PELŌRIS, ĭdis. [Πελωρίς] Idem quod Pelorus. Cic. 7. Verr. 6. Illis, quibus Siciliam propinquam fuisse dicis, facilius fuerit ad Oceanum perve-

pervenire, quam ad Poloridem accedere. Avien. Descript. Orbis, 636. Celsa Peloris. Dionysius Afer, 472. ὑπερβάντα Πελωρίν.

PELORIAS, ădis. f. [Πελωριάς] Idem. Ovid. 4. Fast. 479.

> Jamque Peloriaden, Lilybeaque, jamque Pachynon
> Lustrarat, &c.

PELORĪTĀNUS, a, um. Adj. ut, Peloritana regio. Solin. de Sicilia, cap. 5.

PELTA, æ. f. [πέλτη] Scutum brevissimum, in modum lunæ jam mediæ. Virg. 1. Æn. 494.

> Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis. V. Ald. Manut.

Quæsit. P. 3. Epist. 6. & Lipf. Analect. Rem. Mil. 3. n. 2. vel Lex. Pitisc. Scuta Amazonica vocat Nonius 18. 18. Plin. lib. 12. cap. 5. Foliorum latitudo peltæ effigiem Amazonicæ habet.

PELTĀTUS, a, um. Adj, [πελταστής] Qui pelta utitur. Liv. 28. 5. Puellæ peltatæ, Amazones. Ovid. 2. Amor. 14. pr. V. Drakenb. ad Sil. 2. 80.

PELTASTA, æ. m. [πελταστής] Idem ex Græco. Liv. 31. 36. Nocte cetratos, quos peltastas vocant, loco opportuno, inter bina castra in insidiis abdiderat. Corn. Nep. in Iphicrate cap. 1. 4. Ille e contrario peltam, pro parma fecit, a quo postea Peltastæ pedites appellantur, ut ad motus concursusque essent leviores. V. Rigalt. Gloss. Tactic. p. 143. vel Cerda Advers. c. 120. n. 111. [In Gloss. Cyrill. πελταστής, Manipulus redditur. An Manipularis? Ceterum ex Suida apparet sequiori ævo mutatam fuisse horum vocabulorum significationem. Apud Polyænum & antiquiores Græcos πελτασταὶ pro Levis armaturæ militibus ponuntur, & τοῖς ὁπλίταις, qui Gravis armaturæ milites sunt, opponuntur.

PELTĬFER, ĕra, ĕrum. aliud Adj. [πελτοφόρος] ut, Puellæ peltiferæ, Amazones. Stat. 12. Theb. 761.

PELTÆ, arum. f. [Πέλται] Phrygiæ oppidum, a quo vicinus campus Peltinus appellatus est. Strabo lib. 12. & 13.

PELTENI, Populi in Lycaonia, in Asiaticam jurisdictionem versi. Plin. lib. 5. cap. 27.

PELVIS, is. f. [λεκάνη, λουτήρ] quasi Pedeluis, inquit Varro lib. 4. de L. L. 25. a pedum lavatione. Alii Pelvim sinum aquarium putant, in quo variæ res perluuntur. V. Non. 15. 4. Cato R. R. cap. 10. Pelvis una. Patulas effundere pelves. Juven. 3. Sat. 277.

PĒLŪSIUM, i. n. [Πηλούσιον] Ultimum Orientem versus ex ostiis Nili, & civitas in eadem Ægypti parte. Hanc urbem condidit Peleus Achillis pater, monitu deorum post lustrationem, si fides Ammian. 22. 16. V. Plin. lib. 6. cap. 34. Juxta Pelusium est optima lens. Hinc

PELUSIUS, a, um. Adj. [Πηλούσιος] Martial. in Xeniis, 13. 9.

> Accipe Niliacam, Pelusia munera, lentem.

Ora Pelusia. Lucan. lib. 8. 825. i. e. Pelusiacum Nili ostium.

PELUSIĂCUS, a, um. Adj. [Πηλουσιακὸς] Idem Virg. lib. 1. Georg. 128.

> Nec Pelusiacæ curam aspernabere lentis.

Gurges Pelusiacus Nili. Lucan. lib. 10. 53.
Paludes Pelusiacæ. Claud. de Phœn. 97.
Stamen Pelusiacum. Sil. lib. 3. 25.

PELUSIĀNUS, a, um. Adj. [Πηλουσιανὸς] ut, Pelusiana mala apud Columel. lib. 5. cap. 10.

PELUSIOTÆ, [Πηλουσιῶται] Populi Pelusium oppidum incolentes, teste Steph. Græcum est.
Pro Ægyptio posuit Hieronymus contra Jovinianum: Impelle, si vales, Pelusioten, ut manducet cæpe.

P E M

PĒMĬNŌSUS, a, um. Adj. [δυσώδης] i. e. Mali odoris, inquit Festus: a pædore dictum. Proinde diphthongo æ scribendum esset. Varro de R. R. lib. 1. cap. 51. Aream solida terra pavitam, maxime si est argilla, ne situ peminosa, in rimis ejus grana oblitescant. Sic legit Victor. ex MSS. ut & Nonius 2. 722. At exemplaria quædam legunt, Ne æstu rimosa, in rimis ejus grana oblitescant. Vetustiora tamen legunt Pæminosa. V. Scalig. in Varr. p. 208. & ibid. aliis notata. [Festi locum non reperi.

PEMMA, ătis. n. [πέμμα] Pemmata azyma Placentæ sunt in clibano assæ, atque mox quum extractæ sunt, in mel calidum, ut id in totas sese recipiat, injiciuntur. Galen. lib. 1. de aliment. facult. cap. 3. conf. Diosc. 2. 83. Hoc verbum Scaliger restituit Varroni apud Non. 2. 483. pro Penia, & pro Remna. Pemmata sunt Bellaria, mensæ secundæ, cupediæ. V. Hesych. Athen. l. 14. & Gell. 13. 12.

PEMMA, Oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 29.

PEMPHIX, [πέμφιξ] Flatus, gutta, nebula, pulsus crebrior. Hinc

PEMPHĬGŌDES, is. c. [πεμφιγώδης] ut πεμφιγώδεις febres, Quæ spiritibus affluunt, interpretantur. Hippocrates lib. 6. Aphor. 17. de Morbis vulgar. Febrium aliæ mordaces sunt manu, aliæ salsuginosæ, aliæ πεμφιγώδεις, aspectu terribiles. Galen. Commen. lib. 1. in 6. Hippocrat. de morb. vulgarib.

P E N

PENARIUS, V. PENUS.

PĔNĀTES, ium. m. [πατρῷοι θεοὶ, ἐφέστιοι θεοὶ] Nec longe absunt ab hac vi (inquit Cic. 2. de Nat. Deor. 68.) Dii Penates, sive a penu ducto nomine (est enim omne, quo vescuntur homines, penus) sive ab eo, quod penitus insident, ex quo etiam Penetrales a poetis vocantur. Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 4. Qui diligentius eruunt veritatem, Penates esse dixerunt, per quos penitus spiramus, per quos habemus corpus, per quos rationem animi possidemus. Iidem Lares familiares dicebantur, ut ex Cic. orat. pro P. Quinct. 83. patet. Quos enim appellaverat paulo ante Deos penates, eosdem paulo post Lares familiares dicit his verbis, At hic quidem jam de fundo expulsus, jam a suis diis penatibus ejectus esset. Idem infra, Illud dico, dominum expulsum esse de prædio, domino a familia sua manus allatas esse ante suos Lares familiares. Distinguuntur tamen l. 12. Cod. Theod. Larem igne, mero Genium, Penates nidore veneratus.
Iidem Hospitales dii. Cic. 6. Verr. 17. Iste continuo ut vidit, non dubitavit illud insignePenatium, hospitaliumque deorum, ex hospitali mensa tollere.
De Nomin. sing. Festus, Penatis singulariter Labeo Antistius posse dici putat, quia pluraliter Penates dicantur, cum patiatur proportio etiam Penas dici, ut Optimas, Primas, Antias.
Penates domum reduces salutabant. Ter. Phorm. 2. 1. 81.

> Deos penates hinc salutatem domum
> Divortar.

Di patrii ac penates. Cic. pro Sulla, 86.
Certi penates. Virg. 4. Georg. 155.
Desolati. Stat. 2. Silv. 1. 67.
Iniqui. Hor. 2. Carm. 4. 15.
Magni. Virg. 9. Æn. 258.
Miseri. Virg. 2. Georg. 505.
Parvi. Virg. 8. Æn. 543.
Patrii. Virg. 2. Æn. 717.
Patrii penates familiaresque. Cic. pro Domo 144.
Regii penates, Domus regia. Senec. Herc. OEth. 4.
Sacri. Senec. Octav. 4.
Tenues. Senec. Hippol. 2.
Deserit invisos penates. Ovid. 9. Met. 638.
Ejicere aliquem a suis diis penatibus. Cic. pro Quint. 83.
Erigere inclinatos penates. Stat. 3. Silv. 3. 166.
Exterminare aliquem a suis diis penatibut. Cic. pro Sext. 30.
Florebant hilares, inconcussique penates. Stat. 5. Silv. 1. 143.
Mollire hostia aversos penates. Hor. 3. Carm. 23. 19.
Necare hospitem in conspectu deorum penatium. Cic. pro Dejot. 15.
Perfudit penates pollutos multo sanguine. Ovid. 5. Met. 155.
Ponere penates suos aliquo loco. Ovid. 1. Met. 174.
Viduare penates. Stat. 3. Theb. 385.
Sæpius pro Domo, Penates ponuntur; ut Paterc. 2. 74. 4. Penatibus suis ignem subjicere. Idem 2. 95. pr. Quem intra Cæsaris penates enixa erat Livia. Plura exempla ex poetis supra habes.
In singulari, Liv. 28. 18. Sub uno tecto esse atque in eodem penate. Sic Sigonius. aliter Gronov. in Not. & Observ. 4. 6. V. quæ supra ex Festo habentur.

PENATĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. [ὁ ἱερεὺς θεοὺς φέρων] Ovid. 15. Met. 450. Penatigero Æneæ.

PENATOR, V. PENUS.

PENDEO, pĕpendi, pensum, [κρέμαμαι, αἰωρέω, συναιωρέομαι] ēre. Quod Galli dicunt, Suspensum esse. Ter. Eun. 5. 7. 20.

> Tu jam pendebis, qui stultum adolescentulum nobilitas
> Flagitiis, &c.

Nati pendent circum oscula. Virg. 2. Georg. 523.
Palearia pendent a mento crurum tenus. Virg. 3. Georg. 53.
Ab humero pendebant sagittæ. Cic. 6. Verr. 74.
Ad matrem pendere. V. AD præp.
Pendere de. Martial. lib. 13. 100.

> Pendentem summa capream de rupe videbis:
> Casuram speres, decipit illa canes.

Capellæ pendent de rupe dumosa. Virg. 1. Ecl. 77.
Fistula pendet de collo. Virg. 3. Æn. 661.
Ex arbore pendere. Cic. 5. Verr. 66.
In arbore pendere. Cic. 5. Verr. 36.
In arbore poma pendent. Virg. 1. Ecl. 38. V. infra in Partic. PENDENS.
In fluctu summo pendere. Virg. 1. Æn. 110. De natantibus dicitur.
Aqua corpus pependit. Ovid. 18. Epist. 52.
Pendere per pedes. Plaut. Asin. 2. 2. 35.
Stare pendentem. Plin. lib. 2. cap. 5. de terra, Eandemque universi cardine stare pendentem, librantem per quæ pendeat.
Latere pendere. Cic. in Pison. 43.

> Tu naufragio expulsus, uspiam saxis fixus asperis,
> Evisceratus latere penderes (ut ait ille) saxa spargens tabo, &c.

Pendere, pro Sustentari, vel potius inniti. Ovid.

> Pendet & a vestra nostra salute salus. [V. mox not.

Salus nostra pendet tua. Sil. lib. 3. 109.
Imitatur Ovid. Sil. H. St. Si modo versus Ovidii est superior.
Casu pendemus ab uno. Lucan. lib. 5. 769.
Pendere ad. Senec. de Tranquill. vitæ, Quod necesse est ad sua vota pendentibus, tota vita pendent. [In emendatis codd. c. 2. exstat, Necesse est accidere pendentibus. Omni vita pendent.
In sententiis omnium civium famam nostram fortunamque pendere. Cic. in Pison. 98.
Vitam omnium ex unius pendere. Cic. pro Marcell. 23.
Aliunde pendere, & extrinsecus aut bene, aut male vivendi suspensas habere rationes. Cic. 5. Fam. 13.
Cantilenam totam istam ex hoc pendere, ut quamplurimum lucrifaciant. Cic. 11. Fam. 20.
De aliquo pendere. Hor. 1. Epist. 1. 105.
Respublica pendet e Bruto. Cic. 14. Att. 20. Quod errare me putas, qui Remp. putem pendere e Bruto: sic se res habet, aut nulla erit, aut ab isto, istisve servabitur.
Tui, & qui ex te pendent. Cic. 6. Fam. 22. Incolumitati tuæ tuorumque, qui ex te pendent, consulas.
Pendere ex alieno arbitrio, Quod vulgus dicit *esse subjectum alterius voluntati*. Liv. 35. 32.
Pendere ex errore alicujus. Cic. 1. Off. 65. Qui ex errore imperitæ multitudinis pendet, hic in magnis viris non est habendus.
Pendere ex fortuna. Cic. in Parad. 1. Cui spes omnis & ratio, & cogitatio pendet ex fortuna: huic nihil potest esse certi, nihil quod exploratum habeat, permansurum sibi unum diem.
Terrorem & suspicionem omnem ex improbitate alicujus pendere. Cic. pro Sull. 66.
Pendere ex laude. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Ex aliena levitate. Cic. 10. Fam. 21.
Bellum pendet ex una origine. Ovid. 1. Met. 180.
Sapientem ex insipientium sermone pendere, quid turpius? Cic. 2. de Fin. 56. [Pro quid turpius, quam sapientem, &c. H. St.
Pendent rationes ex conjecturis: h. e. Ex conjecturis sumuntur & ducuntur. Cic. 4. Acad. 117. Non quæro rationes eas, quæ ex conjectura pendent, quæ disputationibus huc & illuc trahuntur.
E scripto pendere. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Ex quo verbo tota illa causa pendet. Cic. 2. de Orat. 107.
Ex verbis jus non pendet, sed verba serviunt hominum consiliis & auctoritatibus. Cic. pro Cæcin. 52.

Pendere

Pendere promiſſis, eſt Moveri promiſſis & affici. Cic. 3. Q. frat. 5. Cæſaris amore, quem ad me perſcripſit, unice delector: promiſſis iis, quæ oſtendit, non valde pendeo.

Pendere ſpe, atque exſpectatione. Cic. 2. de Lege Agrar. 65. Nolo ſuſpenſam & incertam plebem Rom. obſcura ſpe & cæca exſpectatione pendere.

Pendet ſalus ſpe exigua. Cic. pro Flacco, 4. Niſi hoc loco, niſi apud vos, niſi per vos, Judices, non auctoritatem, quæ amiſſa eſt, ſed ſalutem noſtram, quæ ſpe exigua extremaque pendet, tenuerimus, nihil eſt præterea quo confugere poſſimus.

Fortuna ducum pendet. Lucan. lib. 2. 41.

Pendere levi momento fides dicitur, Quæ facile corruit. Liv. lib. 2.

Pendere, Nimio deſiderio alicujus rei intentum eſſe, & ceſſare ab omni alio opere, idque unum ſolicite exſpectare. Ovid. 1. Epiſt. 30.

Narrantis conjunx pendet ab ore viri. Virg. 6. Æn. 151.
Dum conſulta petis, noſtroque in limine pendes.

Pendere, Cruciari, Suſpenſum ac dubium eſſe. Cic. 4. Att. 14. Ne diutius pendeas, palmam tulit.

Ex futuris pendere, & Frui præſentibus, contraria. Cic. 1. de Fin. 62.

Animus pendet. Ter. Adelph. 2. 2. 19.

Animis pendere. Cic. 1. Tuſc. 96. Quod ſi exſpectando & deſiderando pendemus animis, cruciamur, angimur. [Niſi Animi legendum, ut in Mſ. Urſini exſtat.

Pendere animi, pro Animo, more antiquo: i. e. Dubium eſſe. Cic. 8. Fam. 5. Qua tu cura ſis, quod ad pacem provinciæ, finitimarumque regionum attinet, neſcio: ego quidem vehementer animi pendeo. Cic. 8. Att. 5. Pendeo animi exſpectatione Corfinienſi, in qua de ſalute Reip. decernitur. Ibid. 11. 12. Ita Ter. Heaut. 4. 4. 5.

Pendere, Ceſſare. Virg. 4. Æn. 79.

— pendent opera interrupta, minæque
Murorum ingentes. h. e. Intermittuntur ad tempus: aut Imperfecta remanent. Idem 6. Æn. 151.

— noſtroque in limine pendes. Flor. 1. 13. 15. Sex menſibus circa montem unum pependerunt, nec diebus modo, ſed noctibus omnia experti.

Pendere rei inde dicebantur, quod eorum nomina in programmate, id eſt tabella pendula, publice propoſita, atque ſuſpenſa erant. Suet. Domit. cap. 9. Reos, qui ante quinquennium proximum apud ærarium pependiſſent, univerſos diſcrimine liberavit. Idem de Claudio Cæſare, ante ejus imperium, cap. 9. Ut quum obligatam ærario fidem liberare non poſſet, in vacuum lege prædiatoria venalis pependerit ſub edicto Præfectorum. Quibus verbis Tranquillus ſignificat Claudii bona prædia, id eſt publice obnoxia, edicto Præfectorum ærarii diu venalia pependiſſe, quum emptorem non inveniret. Ex Budæo. [Diſtigue, Liberare non poſſet in vacuum, lege &c.

Pendere, pro Pondus efficere, inquit Budæus. Plin. lib. 18. cap. 7. In Tranſpadana Italia ſcio vicenaſquinas libras, farris modios pendere. Idem lib. 21. cap. ult. Cyathus pendet per ſe drachmas x. In eadem ſignificatione legitur & Pendo, ĕre; per tertiam conjugationem. [Niſi error eſt.

Penderi, forma paſſiva reperitur apud Lucret. lib. 6. 1275.

Nec jam relligio divôm, nec numina magni
Pendebantur, &c. i. e. Non magni æſtimabantur.

Pendens, entis. Partic. [κρεμῶν] Ter. Phorm. 1. 4. 43.

— tu jam lites audies:
Ego plectar pendens, niſi quid me fefellerit.

Alæ pendentes. Plin. lib. 10. cap. 38.

Anelli pendentes ex ſe. Lucret. lib. 6. 911.

Brachia pendentia collo. Tibull. lib. 3. 7. 13.

Cælum pendens. Ovid. 7. Met. 580.

Lychni pendentes. Lucret. 5. 296.

Nubila. Ovid. 1. Met. 268.

Pueri pendentes circum ubera. Virg. 8. Æn. 632.

Scopuli. Virg. 1. Æn. 170.

Spolia pendentia tectis. Virg. 5. Æn. 393.

Vinum pendens, Quod adhuc in ipſa vite pendet, & necdum ex ipſis uvis expreſſum eſt. Cato R. R. cap. 147. Et cap. 146. Oleum pendens.

Fructus alii pendentes, alii percepti, V. Fructus in FRUOR. ἴσον ex illis Virg. — arboribus pendet vindemia noſtris. &
Cui pendere ſua patereris in arbore poma. H. St. Ex 2. Georg. 89. & 1. Ecl. 38.

Amicus de te pendens. Translate. Hor. 1. Epiſt. 1. 105.

Animus pendens. Sen. Epiſt. 5. conf. Cic. apud Non. 3. 85.

Cauſæ ex æternitate pendentes. Cic. in Topic. 59.

Fata pendentia. Plin. lib. 29. cap. 1.

Pendŭlus, a, um. Adj. [ἐκκρεμὴς] Quod pendet. Nec eſt Diminutiv. ut,

Bombyx pendulus, Qui ex filis, quos texit, pendere videtur. Martial. lib. 8. 34.

Collum pendulum zona lædere, Suſpendere ſe. Hor. 3. Carm. 17. 59.

Loca pendula. Columel. lib. 2. cap. 28. Tum deinde macriora & pendula loca menſe Februario, luna creſcente, fimo juvanda ſunt. [Intelligit ſine dubio clivoſa.

Palearia pendula. Ovid. 7. Met. 117.

Putator pendulus arbuſtis. Columel. lib. 10. 230.

Spe pendulus dubiæ horæ. Hor. 1. Epiſt. 18. 110.

Tela pendula. Ovid. in Epiſt. Penelopes ad Ulyſſem, 10.

Nec mihi quærenti ſpatioſam fallere noctem
Laſſaret viduas pendula tela manus.

Pensĭlis, e. Adj. [κρεμαστὸς] Quod ſuſpenſum & ſublime eſt. ut,

Penſiles balineæ. Plin. lib. 26. cap. 3. & lib. 9. cap. 54.

Homo penſilis, Qui ſuſpenſus eſt. Plaut. Pſeud. 1. 1. 18.

Penſile horreum, Quod ſit in altiore domus loco. Columel. lib. 12. cap. 50. Eſſe oportet penſile horreum, quo imponantur fructus.

Penſilis hortus. Plin. 36. 14. pr. Qui ſupra ædificia factus eſt, hoc eſt in ſolario, vel in aere ſublimis.

Penſilis lectus, Penſiles lychnuchi, Plin. 34. 3. quod ſuſpenſi ſunt, & in aere pendentes: ut ait Valla.

Penſile oppidum, Quod ſubter cavatum eſt. Plin. lib. 36. cap. 14. pr.

Penſilia vehicula, pro Lecticis.

Uva penſilis. Hor. 2. Serm. 2. 121.

Pendīgo, inis. f. Velamen ſimulacri. Sed apud Arnob. 6. p. 201. Utinam liceret in ſimulacri alicujus medias introire pendigines; videntur potius Juncturæ & nexus partium intelligi. Ita Veget. Mulomed. 2. 44. Inter nervos & commiſſuras pendigines faciat.

Pensum, i. n. [κτέρακτος] Manipulus lanæ vel lini, qui pendet ex colo, & fuſo trahitur: unde Trahere penſa, pro eo quod Nere dicimus. Ovid. lib. 2. Faſt. 743. Lumen ad exiguum famulæ data penſa trahebant. Penſum rectius a verbo tertiæ Pendo deducunt alii. V. Voſſ. Etymolog.

Ferrata penſa Parcarum. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 53.

Severa penſa Parcarum. Ovid. ad Liv. 240.

Affixa puella gravibus penſis. Tibul. lib. 1. 3. 87.

Carpere penſum. V. CARPO.

Nocturna carpentes penſa puellæ. Virg. 1. Georg. 391.

Deficit inexorabile penſum. Stat. 3. Silv. 3. 172. Penſum Parcarum intelligit.

Cantando pariter, pariter data fila trahendo. H. St. Verſus eſt, ni fallor ſpurius, Naſoni aſcriptus, quo quid hic velit Steph. non aſſequor.

Ducere penſa. Claud. 1. in Eutrop. 498.

Facere penſum. Plaut. Merc. 2. 3. 62.

Peragunt penſa duræ ſorores. Senec. Herc. fur. 3.

Reponunt infecta penſa. Ovid. 4. Met. 10.

Trahere pollice penſa. Ovid. ad Liv. 240.

Penſum, aliquando capitur pro Filis. Virg. 9. Æn. 476. de textrice,

Excuſſi manibus radii, revolutaque penſa.

Mollia penſa devolvunt fuſis. Virg. 4. Georg. 343.

Penſum, Translate, eſt Officii cujuſque perfunctio, inquit Budæus. Cic. 3. de Orat. 117. Nunc ad reliqua progrediar: meque ad meum munus penſumque revocabo. Translatio eſt ab ancillis penſa deducenda a matronis capientibus.

Abſolvere penſum. V. ABSOLVO.

Accurare penſum lepide. Plaut. Bacchid. 5. 2. 33. V. ACCURO.

Conficere penſum. V. CONFICIO.

Exigere penſum. Cic. 5. Verr. 109. Meæ diligentiæ penſum magis in Leontino agro eſt exigendum, propter hanc cauſam, quod ipſi Leontini publice non ſane me multum adjuverunt. V. not. Græv.

Imperare penſa. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Peragere penſum. Columel. lib. 3. cap. 10.

Penſum in alia ſignificatione, V. Pendo. [Etſi hæc perperam divulſa ſunt.

Pendo, pĕpendi, penſum, [σταθμίζω, σταθμάομαι] ĕre. activ. ſignificat proprie Ponderare: a Pendeo, quod quæ ponderantur ex libra pendent. Sed & Perpendo, pro Pondero, apud Feſtum. V. PERPENDO. H. St.

Tantundem pendere. Lucret. lib. 1. 362.

Nam ſi tantundem'ſt in lanæ glomere, quantum
Corporis in plumbo'ſt: tantundem pendere par eſt.

Pendere, [ποιεῖσθαι, ἡγεῖσθαι] per tranſlationem, pro Conſiderare ſive Æſtimare: unde fit Magnipendo, Floccipendo, Parvipendo, Multipendo, Nihilipendo: i. e. In magna, parva, nulla æſtimatione habeo. Ter. Heaut. 1. 1. 103.

Tu illum nunquam oſtendiſti quanti penderes. Cic. 6. Verr. 1. Ego quo nomine appellem neſcio; rem vobis proponam: vos eam ſuo nominis pondere penditote.

Spectare & Pendere. Cic. in Orat. 51. Quod ſi in philoſophia tantum intereſt, quemadmodum dicas, ubi res ſpectatur, non verba penduntur: quid tandem in cauſis exiſtimandum eſt?

Te non ex fortuna, ſed virtute tua pendimus, ſemperque pendemus. Cic. 5. Fam. 17. 7.

Pendere rem levi conjectura. Cic. pro Roſc. Amer. 62. In quo ſcelere, Judices, etiam quum multæ cauſæ conveniſſe unum in locum, atque inter ſe congruere videntur, tamen non temere creditur, neque levi conjectura res penditur, neque teſtis incertus auditur, neque accuſatoris ingenio res judicatur.

Magni pendi. Lucret. lib. 6. 1275.

Pendere, Solvere. Liv. 1. 43. Ad equos emendos dena millia æris ex publico data, & quibus equos alerent, viduæ attributæ, quæ bina millia æris in annos ſingulos penderent. Salluſt. Catil. 20. 7. Semper illis reges, tetrarchæ, vectigales eſſe: populi, nationes, ſtipendia pendere.

Pecuniam alicui quotannis pendere. Cic. de Provinc. Conſ. 5.

Stipem pendere. Varr. de L. L. lib. 4. 36. extr.

Tributum pendere. Ovid. 8. Met. 263.

Vectigal pendere. Cic. 1. Q. frat. 1.

Uſuram pendere. Cic. 12. Att. 25. Sunt quæ vendere facile poſſim, ſed ut non vendam, uſuram pendam a quo emero.

Grates dignas pendere. Stat. 11. Theb. 223. i. e. Referre gratiam.

Pœnas pendere, Solvere ſignificat, ab eo quod, ære gravi cum uterentur Romani, penſo eo, non numerato, debitum ſolvebant: unde etiam Penſiones dictæ. Pœnas pendere proprie dicitur, qui ob delictum pecuniam ſolvit, quia penſo ære utebantur. Hæc Paulus.

Pendere pœnas ſceleris. Cic. 3. de Nat. Deor. 81. Illos conſervari melius fuit, quam pœnas ſceleris Varium pendere. Sic Salluſt. Jugurth. cap. 76.

Pœnas pendere pro ſcelere. Lucret. lib. 5. 119.

Pœnas magiſtro pendere. Plaut. Bacch. 3. 3. 21. pro Vapulare a magiſtro.

Pœnas tergo pendere. Ter. Heaut. 4. 4. 6.

Pœnam exſilio pendere. Ovid. 10. Met. 232.

Pœnas pendunt ex fœdere. Ovid. 10. Met. 599.

Supplicia pendere. Plin. lib. 29. cap. 4.

Pendĭtur, Imperſ. [σταθμίζεται] Plin. lib. 12. cap. 14. Iterumque imperii noſtri publicanis penditur.

Pensus, a, um. Partic. [σταθμηθεὶς] Ponderatus. Ovid. 14. Met. 270.

— & advertens penſas examinat herbas. i. e. Ponderatas.

Neque enim pharmaca, niſi ponderentur, recte componi poſſunt.

Tralate. Claud. Mamert. 1. præf. Penſus loquendi arbiter. Gell. 13. 12. Ratum penſumque nihil habere.

Pensum, i. n. [ἐπιμέλημα] quaſi dicas Cogitatum, ſive meditatum. Plaut. Truc. 4. 2. 52.

Nec mihi adeſt tantillum penſi jam, quos capiam calceos. i. e. Nihil curo, flocciſacio.

Penſi eſſe, vel habere. Liv. lib. 34. 49. Sed illis nec quid dicerent, nec quid facerent quicquam unquam penſi fuiſſe. Idem 34. 31. In me quoque vobis, quid faceretis, minus penſi eſſe. Salluſt. in Catil. cap. 5. Neque id quibus modis aſſequeretur, dum ſibi regnum pararet, unquam penſi habebat. Al. Quicquam. Quintil. 11. 1. p. 967. Burm. Nihil penſi habere videas

videas quofdam. Nihil penfi habere, eft Floccifacere, inquit Budæus. conf. Non. 1. 165.
Nec penfi duxerat, iifdem imaginibus afcribi &c. Val. Max. 2. 9. 3.
PENSIOR, us. [ἐπιμελητικώτερος] Compar. Plaut. Stich. 1. 2. 61.
Haud male iftuc. age tu, altera utra fit conditio penfior,
Virginem, an viduam habere? Gell. lib. 12. cap. 5. Ut nihil quicquam effet carius, penfiufque nobis, quam nofmet ipfi. i. e. Æftimatius & pretiofius; nam quæ maximi facimus, fæpe nobis penfa funt.
PENSE, vel PENSIM, Adv. Gell. 1. 3. A Theophrafto penfim & enucleate fcripta. al. Penficulate. Symmach. 2. Epift. 34. Nihil hac ætate tractandum penfius domefticis rebus.
PENSIO, ōnis. f. [ἔκτισμα] Id quod pro aliqua re folvitur, id eft quod datur pro rei alicujus ufu, aut agri, aut domus. Cic. pro Rofc. Com. 51. Cur tam fero? cur quum altera penfio folvenda effet, non tum, cum prima? [Penfio eft Ipfa folutio per partes, ex convento. V. Gloff. Lat. Gr. Soluta ante diem penfio. Cic. 16. Att. 2.
Penfionem annuam repræfentare. Suet. Neron. cap. 44.
Tertia penfio debebatur eo anno. Liv. 31. 13. Idem 33. 30. conf. Hirt. Bell. Afric. cap. 90.
PENSIUNCŬLA, æ. f. dimin. [ἐκτισμάτιον] Columel. lib. 10. in præf. Fœnoris tui, Silvine, quod ftipulanti fpoponderam tibi, reliquam penfiunculam percipe.
PENSŪRA, æ. f. Idem quod Penfio. Varr. de L. L. lib. 4. 16. Per trutinam folvi folitum, veftigium etiam nunc manet in æde Saturni, quod ea etiam nunc, propter penfuram, trutinam habet pofitam.
PENSOR, ōris. m. Qui expendit. Auguftin. Confeff. 5. 4. extr.
PENSO, [ἐπισταθμάομαι] āre. frequent. a Pendo vel Pendeo; Sæpe ponderare. Liv. 38. 24. Mulier, lingua fua, ftringerent ferrum, & Centurionem, penfantem aurum, occiderent, imperavit.
Romani penfantur eadem Scriptores trutina. Hor. 2. Epift. 1. 29.
Penfare amicos factis, Æftimare, & fecernere ac ponderare. Liv. 34. 49.
Penfare fingula, Revolvere, confiderare diligenter. Curt. lib. 7. 8. 2.
Penfare aliquid ex alio. Valer. Max. lib. 1. 1. 14.
Penfare vicem, pro Supplere. Plin. lib. 31. cap. 8.
Penfare argento, pro Emere, Columella dixit, tefte Budæo.
Penfare, pro Redimere. Liv. lib. 37. pr. Veteribus benefactis nova penfantes maleficia. Budæus.
Penfare, pro Compenfare. Tacit. 4. Hift. 74. Sed neque hæc continua, & interventu meliorum penfantur.
Beneficia penfare. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 9.
Crimen penfare una laude. Plin. lib. 9. cap. 25.
Damnum numeri penfare. Claud. 1. de Raptu Proferp. 126.
Lætitiam mærore penfare. Plin. lib. 7. cap. 40.
Laudem penfat cum crimine. Claud. 6. Conf. Hon. 115.
Pudorem penfare nece. Ovid. 2. Epift. 143.
Præmia penfamus palmæ. Stat. 1. Achil. 69.
PENSANS, antis, Partic. [ἐπισταθμώμενος] Sil. lib. 4. 152.
— & vertice facro
Penfantes aurum Celtas umbone ferebat. i. e. Ponderantes aurum, vel ad pondus accipientes.
Damna penfans meliore marito. Senec. OEdip. 490.
PENSANDUS, a, um. aliud Partic. [ἐπισταθμητέος] ut, Titulus penfandus meritis. Ovid. 13. Met. 372.
PENSĀTUS, a, um. fimiliter Partic. [ἐπισταθμηθεὶς] ut, Sententia belli diu penfata. Sil. lib. 7. 23. Liv. 26. 37.
Certis portionibus penfata. Colum. 12. 51. pr.
PENSATIO, ōnis. f. Hoc verbo utitur excellentiffimi vir ingenii Papinianus in l. 18. Commod. in l. 67. §. Sed fi uno. & §. Si duos. de legat. lib. 2. l. 39. Solut. matrimon. in P. Adde Petron. cap. 141. Et Quintil. Decl. 332.
PENSĀTOR, ōris. m. [ἐπισταθμός] Plin. lib. 33. cap. 3. Penfatores, libripendes dicuntur.
PENSITO, [ἐξετάζομαι, ἐπισταθμάομαι] āre. aliud frequent. Sæpe vel frequenter ac diu ponderare, examinare. Plin. 7. 7. Is demum profecto vitam æqua lance penfitabit, qui femper fragilitatis humanæ memor fuerit. Gell. lib. 1. cap. 4. pr. Aut virtutes penfitabat, aut vitia rimabatur, ut judicium effe factum ad amuffim diceres.
Penfitare, Frequenter folvere. Cic. pro Manil. 16. Quo tandem animo effe exiftimatis, aut eos, qui vectigalia vobis penfitant, aut eos qui exercent, atque exigunt?
Immunia prædia, & Prædia quæ penfitant, contraria. Cic. 3. de Lege Agrar. 9. Immunia commodiore conditione funt, quam illa quæ penfitant.
PENSITĀTUS, a, um. Partic. ut, Multum ac diu penfitatus amor liberalitatis. Plin. 1. Epift. 8. Sæpe apud fe penfitato. Tacit. 3. Ann. 52. 4.
PENSITATIO, ōnis. f. [ἐπισταθμήσις] Plin. lib. 19. cap. 6. Et tunc properare præteriti temporis penfitatione. i. e. Compenfatione.
Penfitationum frumenti tria funt genera, tefte Afconio in 4. Verr. pr. Canon, Oblatio, Indictio. Indictio, *la taille*; Canon, *le domaine*. V. de fingulis. f. l.
PENSITĀTOR. ōris. m. [ἐπισταθμητής] Ponderator. Gell. lib. 17. cap. 1. Verborum penfitatores fubtiliffimi.
PENSĬCŬLO, [ἐπεξετάζομαι] āre. Idem quod Penfitare. Gell. lib. 13. cap. 19. Penficula utrumque moderate, reperies fuo quodque in loco fonare aptiffime. Alii legunt Penficulate modulateque reperies, &c.
PENSICULĀTE, Adv. h. e. Cum pondere, juftoque examine. Gell. lib. 1. cap. 3. Neque ea, quæ a Theophrafto penficulate atque enucleate fcripta, &c.
PENSICULĀTOR, ōris. m. Qui dicta factaque quadam quafi trutina examinat. Gellio tribuitur 17. 1. Al. Penfitator.
PENE, V. PÆNE.
PĒNĔLEUS, i. m. trifyll. [Πηνέλεως] Unus ex Bœotorum ducibus. Virg. 2. Æn. 425. Penelei dextra.
PĒNĔLŎPE, es. m. [Πηνελόπη] Filia Icarii, & uxor Ulyffis: cui ad bellum Trojanum profecto, fidem & pudicitiam fervavit, licet a multis procis follicitaretur, quos lanificio fruftrari folebat. Nam his femper fe confenfuram, abfoluta tela, pollicebatur. Sed ut eos longius fruftraretur, noctu retexebat, quod interdiu texuiffet. Dicta ab avibus quæ Penelopes dicuntur, cujus nominativus fingularis eft Penelops, quum prius Arnea vocaretur, quafi abjecta, repudiataque. Etenim in mare projectam ab Icario Periboeaque parentibus, ferunt educatam a penelopibus. Dicitur & PENELOPĒA, æ. habes teftimonium in Priapeis, Carm. 69.

Difficilis procis Penelope. Hor. 3. Carm. 10. 11.
Penelopes telam retexere, eft Inanem operam fumere, & rurfum deftruere quod effeceris. Ufurpat hoc adagium Cic. 4. Acad. 95. Quid quod eadem illa ars, quafi Penelopæ telam retexens, tollit ad extremum fuperiora? Agit de dialectica, quæ iifdem illis rationibus, quibus confirmavit aliquid, rurfum folvit ac deftruit, ut nihil jam actum videatur. Ex Erafmo. Al. Quafi Penelope telam retexens. [Scripfiffe puto Tullium, Quafi Penelopa, terminatione Latina. Sic enim & alibi, ut 3. de N. D. 56.
Penelope pro Cafta qualibet & pudica ponitur. Martial. 1. 63.
Incidit in flammas, juvenemque fecuta, relicto
Conjuge, Penelope venit, abit Helene. V. tamen de rei veritate Fr. Florid. Sabinum Lect. fubfeciv. 3. 2. & Voff. 1. Inft. Orat. p. 123. qui & alios laudat auctores.
PENELOPÆUS, a, um. Adj. [Πηνελοπαῖος] ut, Fides Penelopæa. Ovid. 5. Trift. 14. 36.
PĒNĔLOPS, ŏpis, f. [πηνέλοψ] Avis, de qua Plin. lib. 37. cap. 2. Et Cratim amnem in Oceanum effluentem e lacu, in quo aves, quas meleagridas & penelopas vocat, vivere. conf. Gefner.
PĔNĒS, [παρὰ] Præpofitio accufativo cafui ferviens, quæ a Penitus trahitur, fignificatque perfonam & dominium ac poteftatem, ut ait Feftus. Ulpianus in l. Penes. D. de verborum & rerum fignificat Penes te, amplius eft quam Apud te: nam apud te eft, quod qualiter qualiter a te teneatur: Penes te eft, quod quodammodo a te poffidetur. Ovid. lib. 1. Faft. 119.
Me penes eft unum vafti cuftodia mundi. i. e. In poteftate vel dominio meo.
Imperium ac nomen Prætorium penes aliquem effe. Cic. 7. Verr. 39.
Omne judicium & poteftatem agrorum penes aliquem effe. Cic. 2. de Lege Agrar. 51.
Penes Cenforem judicium Senatus de dignitate, majores effe voluerunt. Cic. pro Domo 130.
Penes te poteftas, vel principatus. Cic. 4. Fam. 7. Sic intellexi, nihil aliud effe, quod dubitationem afferret ei, penes quem eft poteftas, nifi quod vereretur, ne tu illud beneficium omnino non putares. Idem 13. Att. 14. Quæ autem his temporibus fcripfi, Ἀριστοπάνειον morem habent, in quo fermo ita inducitur ceterorum, ut penes ipfum fit principatus. Ovid. 3. Epift Sabin. 27.
Te penes arbitrium noftræ vitæque necifque.
Omnia penes unum poffe confiftere. Auct. ad Herenn. lib. 4. 7.
Penes auctores fit fides: & in laudem, & in vituperationem fimul accipitur, quafi laus veritatis, aut vituperatio falfitatis penes auctorem fit, ad quem fpectat fidem rei, cujus auctor eft, facere: ad me certe ifta vel laus, vel vituperatio non fpectat, qui hoc non affirmo, fed ad alterum auctorem relego. Hæc Valla lib. 6. Salluft. Jug. cap. 17. extr. Ceterum fides ejus rei penes auctores erit.
Eloquentia exornat eos, penes quos eft. Cic. in Orat. 142.
Penes quos laus adhuc fuit. Cic. de Clar. Orat. 142.
Penes te culpa eft. Ter. Hec. 4. 1. 21.
Penes te eft virtus. Plaut. Amph. 2. 2. 21.
Victoria certaminis penes Tribunos fuit. Liv. 3. 24. extr.
Penes, aliquando pro Apud ponitur. Ter. Adelph. 3. 3. 34. Quid? ifthæc jam penes vos pfaltria eft? s. eft jam intus. Cic. 5. Verr. 171. Quum omnis frumenti copia decumarum nomine penes iftum effet redacta.
Penes æterna. Lucret. lib. 2. 1009.
Neve putes æterna penes refidere poteffe
Corpora prima, &c. Sic enim habent antiqua exemplaria, contra fidem novitiorum, in quibus legitur,
Neve putes æterna parum, &c. Ex priori autem lectione hic fenfus elicitur, Non refidere nec remanere in æternis textis corpora prima, fed ea plerumque fluitare in fummis rerum oris, & res interpolare fubinde alias atque alias, ut quædam in ortu natalibufque moriantur fuis: tantum abeft ut æternitas effe poffit in his, quæ prima corpora procreant & integrant. Hæc Turnebus.
Penes injuriam. Tacit. 4. Ann. 16. Plurefque ejus rei caufas adferebat, potiffimam penes injuriam virorum feminarumque.
Exercitatus penes fcenam. Auct. ad Heren. lib. 4. 15. Ita petulans es atque acer, ut ne ad folarium quidem idoneus, ut mihi videtur, fed penes fcenam, & in ejufmodi locis exercitatus fis?
PENESTÆ, [Πενέσται] Illyricorum genus bellicofum, tefte Livio. 44. 11.
PENESTIA, æ. f. Illyrici regio, ejufdem gentis fedes. Liv. 43. 21. &
PENESTIANUS, a, um. Adj. ut Peneftiana terra. Liv. 43. 20. Tertio die ad Ufcanam (Peneftianæ terræ ea maxima urbs eft) pofuit caftra.
PĔNĔTRO, [περάω, στείχω, πείρω] āre. quafi Penitus intrare. Cic. 1. Tufc. 43. Qui fi permanet incorruptus, fuique fimilis, neceffe eft ita feratur, ut penetret & dividat omne cælum hoc, in quo nubes, imbres, ventique coguntur.
Penetrare, Penitus intrare. Feftus. Gloff. Lat. Gr. Penetrat, Ἐνδύνει. Item Διαπερᾷ, διέρχεται.
Penetrare Atlantem, Montem Atlantem fuperare, & transgredi. Plin. lib. 5. cap. 1.
Ad urbem Ovid. 15. Met. 8.
Ad urbes fedefque aliquorum. Cic. de Provinc. Conf. 32.
Ad feminam inter cerimonias publicas penetrare. Suet. Cef. cap. 6.
Penetrare ad, Translate. Plin. lib. 13. cap. 3. Quando id primum ad Romanos penetraverit, non facile dixerim.
Vox penetrat ad aures. Ovid. 12. Met. 242.
Ad fenfum opinionemque alicujus penetrare. Cic. in Partit. 123.
Vitium corporis ufque ad animum penetrat. Ulpian. in l. 4. in princip. D. de ædil. edict.
Penetrare in aliquem locum. Quintil. lib. 3. cap. 7.
In cælum. Cic. 4. Acad. 122. Ut nulla acies humani ingenii tanta fit, quæ penetrare in cælum, terram intrare poffit.
In extremos Indos. Catul. ad Furium, 11. 2.
In maria. Plin. lib. 9. cap. 6.
In portum. Cic. 7. Verr. 96.
In quædam templa. Cic. in Somn. Scip. 17.
In urbem. Liv. 2.
Per cælum. Cic. de Univerf. 30. Has ob caufas nata aftra funt, quæ per cælum penetrantia, folftitiali fe & brumali revocatione converterent.
Sub terras. Cic. 6. Verr. 107. Abreptam ex eo loco virginem fecum afportaffe, & fubito non longe a Syracufis penetraffe fub terras. De Plutone.

Penetrare ſe, antique, pro Inferre ſeſe. Gell. lib. 5. cap. 14. Specum quandam nactus remotam latebroſamque, in eam me penetro & recondo. [Ex Plauto. H. St. V. ſeq. exempl.

Penetrare ſe in fugam, Fugere. Plaut. Amph. 1. 1. 94.

Penetrare pedem aliquo. Plaut. Men. 5. 2. 64.

Penetrare in animos. Cic. de Clar. Orat. 142. Nulla res magis penetrat in animos, eoſque fingit, format, flectit.

Contagia morbi penetrant in animum. Lucret. lib. 3. 472.

Tremor penetrat in artus. Ovid. 10. Met. 424.

Nidor penetrat in artus. Lucret. lib. 2. 682.

Pavor penetrans in præcordia. Sil. lib. 16. 515.

Penetrare, ad perſonam relatum. Tacit. 3. Ann. 4. Nihil tamen Tiberium magis penetravit. conf. Idem Hiſt. 3. 4.

Tum penetrabat eos, poſſe hæc, &c. Lucret. lib. 5. 1261. i. e. Tum veniebat eis in mentem: vel tum ſibi perſuadebant. Lambinus.

Penetrare vitam, famamque alicujus. i. e. Perſpicere. Tacit. 4. Hiſt. 7. Al. In vitam.

Penetrari, Infinit. paſſiv. Lucret. lib. 2. 539.

— vallo munitur eburno
Ut penitus nequeat penetrari, &c.

PENETRĀTUS, a, um. [πεπερασμένος] Partic. ut,

Corpora penitus penetrata. Lucret. lib. 1. 529. Idem 4. 671.

Limina penetrata mortis. Stat. 4. Silv. 6. 104.

Penetratis omnibus Hiſpaniæ gentibus. Paterc. 2. 5. pr.

Penetratæ cum victoria Media, Albania, Iberia. Paterc. 2. 40.

PENETRATIO, ōnis. f. Apul. 4. Florid. p. 360. Elmenh. Paribus utrinque aculeis, ſimili penetratione, mutuo vulnere.

PENETRĀTOR, ōris. m. Auguſtin. Epiſt. 199. Paulin. Nolan. Epiſt. 29. Prudent. Hamartig. 874.

Illis viva acies: nec pupula parva, ſed ignis
Trajector nebulæ, vaſti & penetrator operti eſt.

PENETRĀBĬLIS, e. Adj. [περατὸς] Quod facile penetrat: & interdum Quod facile penetrari poteſt. Martial. lib. 4. 19.

Ne madidos intret penetrabile frigus in artus. V. Drakenb. ad Sil. 7. 649. Virg. 1. Georg. 93.

— aut Boreæ penetrabile frigus adurat.

Caput haud penetrabile Nili. Stat. 3. Silv. 5. 21. [i. e. Haud veſtigabile.

Corpus nullo penetrabile telo. Ovid. 12. Met. 166.

Fulmen penetrabile. Ovid. 13. Met. 857.

Pectus nulli penetrabile ferro. Stat 2. Theb. 653.

Querimonia penetrabilis. Gell. lib. 10. cap. 3.

Telum penetrabile. Ovid. 5. Met. 67. conf. Virg. 10. Æn. 481.

Compar. Macrob. Saturn. 7. 12. Penetrabilius in venas vinum.

PENETRĀLIS, e. [ἔμμυχος, ἐνδόμυχος] Adj. legitur apud Virg. 2. Æn. 297. pro Interno & interiore: ut,

Æternumque adytis effert penetralibus ignem.

Dii penetrales, Penates. Cic. 2. de Nat. Deor. 68.

Foci abditi ac penetrales. Cic. de Aruſp. Reſp. 57.

Focos penetrales deſerere. Catull. ad Mallium 66. 102. al. Deos.

Frigus penetrale, Quod penetrat. Lucret. lib. 1. 495.

Germania penetralis. Tacit. 2. Ann. 10. Ille fas patriæ, libertatem avitam, penetralis Germaniæ deos, &c. Cheruſcorum regionem videtur appellare Penetrale Germaniæ, quod ſit penitior, atque interior, aut potius templum Cheruſcorum. [Ergo ſubſtantivum, non Adj. foret. Al. Penetrales, quod probo. Quin & Penetralis ſenſu eodem relinqui poſſit.

Ignis penetralis. Lucret. lib. 1. 536. i. e. Qui in res omnes, quibuſcunque adhæſerit, ſeſe cito inſinuat. Lambinus.

Sacrificium penetrale, inquit Feſtus, Quod in interiore parte ſacrarii conficitur. Unde & Penetralia cujuſque dicuntur. Et Penes nos, Quod in poteſtate noſtra eſt. Feſtus.

Sedes penetralis. Virg. 4. Æn. 504.

Tecta penetralia. Virg. 1. Georg. 379.

Templa penetralia cæli. Lucret. lib. 1. 1098. al. Tonitralia.

Tenebræ penetrales. Solin. cap. 58. extr. [Niſi Latebrales reliquit.

Abditum & penetrale. V. Abditum, in ABDO.

Compar. Lucret. lib. 2. 382.

Quare fulmineus multo penetralior ignis, &c. Sic reſtituit Lambin.

PENETRĀLE, is. n. ſive per apoc. PENETRAL, quo utitur Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 1. [μυχὸς] ſignificat Omnem partem interiorem domus vel templi, licet ſit intecta, ut ait Servius: ſeu Omne quod in intimis partibus eſt, ut vult Valla. Virg. 6. Æn. 71.

Te quoque magna manent, regnis penetralia noſtris. Martial. lib. 10. 51.

Nec Capitolini ſummum penetrale tonantis.

Regum penetralia. Virg. 2. Æn. 484. i. e. Aulæ regiæ interiora.

Alta penetralia. Virg. 7. Æn. 59.

Arcana tecti penetralia. Stat. 5. Theb. 313.

Fauſtis ſub penetralibus nutrita indoles. Hor. 4. Carm. 4. 26.

Patrium penetrale in ſedes novas transferre Ovid. 15. Met. 34.

Profundum penetrale. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 444.

Contaminare penetralia. Liv. 45. 5.

Penetralia, ſunt Penatium deorum ſacraria. Paulus. conf. Lex. Pitiſc. Liv. 6. 41. extr. Tradamus ancilia, penetralia, deos.

Metaphorice pro Arcanis præceptis ponit Quintil. 6. 2. Sed mihi in animo eſt ipſa hujus loci aperire penetralia.

PENETRALITER, Adv. Fortun. 4. Mart. Penetraliter ulcera mordent.

PĒNĒUS, ſive PENĒOS, i. m. [Πηνειός] Fluvius Theſſaliæ, de quo Plin. lib. 4. cap. 8. ſic ſcribit, Et ante cunctos claritate Peneus, ortus juxta Gomphos: interque Oſſam & Olympum nemoroſa convalle defluens, D. ſtadiis, dimidio ejus ſpatio navigabilis. In eo curſu Tempe vocantur, V. M. paſſuum longitudine, & ferme ſeſquijugeri latitudine, ultra viſum hominis attollentibus ſe dextra lævaque leniter convexis jugis. Intus ſuâ luce viridante allabitur Peneus, viridis calculo, amœnus circa ripas gramine, canorus avium concentu. In hujus ripa Daphnis in laurum converſa dicitur. V. Ovid. 1. Met. 569. Ælian. V. H. 3. 1.

Senex Peneus. Ovid. 2. Met. 243.

Stagnans. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 180.

PENĒĬUS, a, um. Adj. [Πηνεῖος] ut,

Stagna Peneia. Stat. 4. Theb. 143.

Arva. Ovid. 12. Met. 209.

Daphne. Ovid. 1. Met. 452.

Laurus Peneſa. Valer. 1. Argon. 386.

PENĒUS, a, um. aliud Adj. ut voc. Nympha Penea. Ovid. 1. Met. 504. Sed Heinſ. Penei, vocativo Gr. ſeq. dict. legit.

PENĒIS, ĭdis. f. [Πηνηΐς] patronym. ut, Nympha Peneis. Idem 1. Met. 472.

PĒNIA, [Πενία] Paupertas dea, de qua hanc Plato refert fabulam in Sympoſio, qua novam rationem affert cur Veneri ſemper hæreat Cupido. Scribit autem Plato, nata Venere Jovem natalitia diis præbuiſſe, atque in eo convivio cum ceteros deos, tum Porum Metidis filium interfuiſſe: Illum autem largius æquo potum, nectareque ebrium, in Jovis hortos introiviſſe, ibique obdormiviſſe: Peniam vero, quæ ad illud convivium mendicandi gratia venerat, inſidias Poro egeſtate coactam ſtruxiſſe, & propter illum cubuiſſe, ut ab eo (ſi modo id conſequi poſſet) gravida facta filium pareret. Illam igitur a Poro compreſſam eſſe, atque ex eo concubitu gravidam factam, Cupidinem peperiſſe: inde eveniſſe ut Cupido Venerem potius, quam matrem, ſequatur. Monuit Lambinus. V. ipſum Plat. p. 187. ed. Baſ. Gr. Ariſtoph. in Pluto, & Lucian. in Tim. A Gadareis cum Arte præcipua religione cultam, ut quæ, ingenia acuendo hominum, artium inventrix videatur, ex Arriano tradit Gyrald. Synt. 1. p. 57. edit. Baſil.

PENICILLUS, PENICULAMENTUM, PENICULUS, V. PENIS.

PENINSULA, V. PÆNINSULA.

PĒNIS, is. f. [κέρκος] Cauda dicitur, a pendendo. Feſt. V. Voſſ. Etymolog. Gloſſ. Lat. Gr. Penis, Αἰδοῖον, Πρόσθεμα.

Penis, Virile membrum. Cic. 9. Fam. 22. Caudam antiqui penem vocabant, ex quo eſt propter ſimilitudinem penicillus. At hodie penis eſt in obſcænis. At vero Piſo ille frugi in annalibus ſuis queritur, adoleſcentes peni deditos eſſe. Quod tu in epiſtola appellas ſuo nomine, ille tectius penem: ſed quia multi, factum eſt tam obſcænum, quam id verbum, quo tu uſus es. Et eſt maſc. ſicut Panis, Funis, & ſimilia. Cato 4. Diſt. 10.

Indulgere gulæ noli, quæ penis amica eſt. Leg. Ventris in libris vulgatis.

PENĪTUS, a, um. Adj. [κερκωτὸς] Quod eſt ex pene, hoc eſt cauda. Unde Penita offa, i. e. Offa porcina cum cauda in cœnis puris, inquit Feſtus. Plaut. Mil. 3. 1. 165. Aufer illam offam penitam. Al. Porcinam.

PĒNĬCILLUS, & PENICŬLUS, i. m. ſive PENICILLUM & PENICULUM, i. n. [κερκίσκος] diminutiva ſunt a Penis, & ſignificant, Ea quibus calceamenta, vaſaque terguntur, ut ait Feſtus: & fiebant olim ex pene, id eſt ex cauda animalium. Cic. 9. Fam. 22. Caudam antiqui penem vocabant, ex quo eſt propter ſimilitudinem penicillus. Ter. Eun. 4. 7. 7.

Quid, ignave, peniculone pugnare, qui iſtum huc portes, cogitas? Plaut. Men. 2. 3. 40.

Peniculo. M. quis iſte peniculus? qui extergentur baxeæ? Hinc nomen ſervis, quod penicillo menſas mundarent. ut Plaut. Men. 1. 1. 1. ſub perſona paraſiti,

Juventus nomen fecit Peniculo mihi,
Ideo quia menſam, quando edo, detergeo. V. Turneb. Adverſ. 18. 15.

Penicillus, & Peniculus, quod etiam neutrum fecit Quintilianus: illud Inſtrumentum appellamus, quo pictores pingunt, quod caudarum extremitatibus fiat. Plin. lib. 35. cap. 10. Arreptoque peniculo, lineam ex colore duxit ſummæ tenuitatis, per tabulam. Quintil. lib. 2. cap. 21. Neque enim ſcientia deſiderat inſtrumentum, quæ poteſt eſſe conſummata, etiamſi nihil faciat, ſed ille opifex, ut cælator cælum, & pictor penicilla. Cic. 2. Q. frat. 15. Quam pingam coloribus tuis, penicillo meo. Hic per translationem. V. Buleng. de Pictur. 1. 13.

Peniculum, ſive Penicillum tectorium. Plaut. Milit. 1. 1. 18. al. Panniculum rectius. q. V.

Peniculum, ſive Penicillum, Quo vulnera ſtipantur: vel ideo ne claudantur, vel ut aperiantur magis, ut ſunt penicilli ex linteolis concerptis, ex medulla ſambuci, & ex ſpongia. Plin. Tum peniculo vulnus apertum. Celſus 7. 7. 6. Deinde exigua penicilla interponenda.

Peniculi ſpongiæ longæ ac propter ſimilitudinem caudarum appellatæ. Penes enim caudæ appellabantur. Feſtus.

Penicillus etiam dicitur Spongiæ genus molliſſimum, ex quo fiunt penicilli. Plin. lib. 31. ad finem.

PENICULĀMENTUM, i. n. [κέρκωμα] Pars veſtis, auctore Nonio 2. 624. Ennius lib. 11. Annal.

Pendent peniculamenta unum ad quemque pedum. Lucil. lib. 19.

Peniculamentum vere reprehendere noli. V. Scalig. Catalect. p. 162.

PĒNĪTUS, a, um. V. PENIS.

PĔNĪTUS, a, um. Adj. [ἔσωθεν] proprie Intrinſecus ſignificat. Unde Penitior dicitur Interior, & Penitiſſimus, Intimus. Plaut. Aſin. 1. 1. 28.

— age, agenſque exſcrea.
D. Etiam ne? L. quæſo hercle uſque ex penitis faucibus.

Flamma penita. Catull. in Carm. nupt. 59. 176.

At non minus, atque tu,
Pectore uritur intimo,
Flamma, ſed penita magis. Scaliger legit Penite. i. e. Magis penitus, ſive penitius.

Compar. In penitiorem partem domus ſe trahere. Apul. apud Priſcian. p. 599.

Superl. Pectus penitiſſimum. Plaut. Ciſt. 1. 1. 65. Idem Perſ. 4. 3. 72. Barbaria penitiſſima.

Scythas penitiſſimos. Gell. 11. 4. Macrob. Saturn. 5. 19. De Græcorum penitiſſimis litteris hanc Hiſtoriam eruit Maro.

PENĪTE, Adv. antiq. Catul. Nupt. Mall. 178. ut vult Scaliger. V. dict. præced.

Compar. Celſ. 5. 28. 11. Penitius condita ſuppuratione.

Superl. Sidon. 4. Epiſt. 9. Actiones ejus quotidianas penitiſſime inſpexi.

PENĬTUS, [ἔνδον, ἐνδοτέρω] Adv. locale, quaſi Pene intus, id eſt valde interne, ſeu intrinſecus, vel intima parte & ſecreta. ut quum dico, Penitus me noſcis, hoc eſt Intus & in cute. Virg. 3. Æn. 32.

— & cauſas penitus tentare latentes. Cic. 1. de Legib. 17.

Sed penitus ex intima philoſophia hauriendam juris diſciplinam putas?

Abditum penitus. V. ABDO.

Abditum penitus aurum & argentum effodere. Cic. 2. Off. 13.

Bene penitus in alicujus familiaritatem ſeſe dare. Cic. 4. Verr. 169. Qui & ſui quæſtus cauſa, & fortaſſe quod ſociorum intereſſe arbitrabatur, bene penitus in iſtius familiaritatem ſeſe dedit.

Cognoſcere penitus, Perfecte, & uſque ad interiora. Cic. 1. de Orat. 17. Omnes animorum motus, quos hominum generi natura tribuit, penitus pernoſcendi.

Com-

Comprehendere penitus animo omnes virtutes. Cic. pro Corn. Balb. 3.
Convellere penitus judicio aliquo Rempub. Cic. de Clar. Orat. 115.
Demittere se penitus in aliquam caufam. Cic. 8. Att. 11.
Exterrita penitus tellus. Virg. 3. Æn. 673.
Figere præcepta penitus animo. Tacit. Agric. cap. 45. n. 6.
Inclufum penitus in venis atque vifcetibus Reipub. periculum. Cic. 1. in Catil. 31.
Infedit penitus hæc opinio. Cic. 5. Fam. 13.
Penitus infitus, & abftrufus. Cic. pro Cluent. 4. Evellam ex animis hominum tantam opinionem, tam penitus infitam, tam vetuftam?
Infitum penitus odium. Cic. 2. de Lege Agrar. 14.
Intrare penitus in familiaritatem alicujus. Cic. 1. Q. frat. 1.
Mandare penitus animo & menti aliquid. Cic. 1. in Catil. 27.
Nofcere penitus aliquem. Cic. 2. Fam. 15.
Notus penitus. Hor. 1. Epift. 18. 80.
Perfpectæ penitus planeque cognitæ res. Cic. 1. de Orat. 108.
Penitus [πάντη, πάντως, παντελῶς] aliquando pro Adv. qualitatis poni tur, Prorfus, vel Valde, aut Omnino. Virg. 1. Ecl. 67.
Et penitus toto divifos orbe Britannos. i. e. Omnino, inquit Servius. V. mox not. Cic. 3. de Fin. 10. Et honeftum ipfum quafi virtutis lumen extinxeris, & virtutem penitus everteris.
Abrafa penitus fupercilia. Cic. pro Rofc. Com. 20.
Diffidere penitus Reipublicæ, rationes a te collectæ vetabant. Cic. 5. Fam. 13.
Perdere penitus feipfum. Cic. 1. de Fin. 49.
Tollere penitus aliquid. Cic. 1. de Nat. Deor. 120.
Penitus prorfum latet hæc natura. Lucret. lib. 3. 274.
Penitus, quafi dicas Remote, aut longe. Virg. 1. Æn. 516.
— ater quos æquore turbo
Difpulerat, penitufque alias advexerat oras. Servius; Penitus; Longe a regina remotos. [Huc potuit etiam fuperiorem ex 1.Ecl.67.locum referre.
Penna, æ. f. [πτερὸν, πτίλον, πτερὸς] Avium eft. Pennæ quafi Pannus quo aves teguntur. Cic. 2. de Nat. Deor. 129. E quibus pullos quum exclufèrint, ita tuentur, ut & pennis foveant ne frigore lædantur.
Pennas antiqui fecerunt ex Græco, quod illi πτερὰ ea quæ funt volucria dicant. Item eafdem Pefnas, & Coefnas. Feft. V. Voff. Etymolog.
Pennæ & Plumæ. Columel. lib. 8. cap. 2. Eæ fint rubicundæ, vel fufcæ plumæ, nigrifque pennis. Senec. Epift. 42. Dixi te pennam tenere: mentitus fum, plumam tantum tenebas. Pennæ in alis & cauda funt, Plumæ in reliquo corpore avium. Scribitur & Pinna. q. V.
Celer penna anfer. Ovid. 8. Met. 686.
Caules pennarum. V. caulis.
Jactatus pennarum. Ovid. 6. Met. 703. de Borea
Albæ pennæ. Lucret. lib. 2. 822.
Croceæ Iridis. Virg. 4. Æn. 700.
Infirmæ. Ovid. 12. Met. 570.
Leves. Ovid. 2. Met. 581.
Mobilis. Ovid. 2. de Arte Am. 644.
Niveæ. Ovid. 2. Met. 536.
Olorinæ. Virg. 10. Æn. 187.
Præceps. Juven. 4. Sat. 149.
Præpetes. V. præpes.
Punicea. Virg. 3. Georg. 372.
Ablata pennis Harpyia. Virg. 3. Æn. 258.
Appellere corpus pennis aliquo. Lucret. lib. 6. 751.
Claudicat nifus inanis pennarum. Lucret. lib. 6. 834.
Corufcant pennis apes. Virg. 4. Georg. 73.
Credere fe cælo præpetibus pennis aufus. Virg. 6. Æn. 15.
Defertur pennis ales. Lucret. lib. 6. 821.
Deficiens penna. Ovid. 1. de Pont. 6. 72.
Dat plaufum ingentem pennis columba. Virg. 5. Æn. 215.
Excutere pennas. Ovid. 6. Met. 708.
Fugiens penna. Hor. 3. Carm. 2. 24.
Jactare pennas. Ovid. 2. Met. 835.
Incidere pennas. V. paulo poft, Pennæ renafcuntur.
Labi pennis, Volare. Virg. 4. Æn. 223.
Pandunt pennas Halcyones. Virg. 1. Georg. 399.
Percutere pennas in aere. Ovid. 1. Met. 466.
Plaudere pennis. Ovid. 8. Met. 238.
Quatere pennas in aere. Ovid. 4. Met. 676.
Secat penis geminis aera avis. Cic. in Arato 48.
Secat alta cæli levis penna. Seneca OEdip. 4.
Siccat Aufter madidas pennas. Juven. 5. Sat. 100.
Tendere iter pennis. Virg. 6. Æn. 240.
Pennæ renafcuntur, metaphoricôs, quum quis auctoritatem recuperat priftinam. Cic. 4. Att. 2. Iidem inquam illi, quos tu ne quidem ignoras, qui mihi pennas inciderant, nolunt eafdem renafci: fed ut fpero, jam renafcentur.
Avulfæ revivifcunt pennæ. Plin. lib. 11 cap. 28.
Decifis pennis humilem demittere aliquem. Hor. 2. Epift 2. 49.
Extendere nido majores pennas. Hor. 1.Epift. 21. 21. Se amplius efferre, quam fortunæ noftræ ferant. At Erafm. fic; Rem, fortunamque, quam mediocrem aut tenuem a majoribus acceperis, auctiorem reddere.
Fertur Victoria fparfis pennis. Ovid. 3. Amor. 2. 45.
Quatit celeres pennas Fortuna, Avolat. Hor. 3. Carm. 29. 54.
Volat dubiis pennis Victoria. Ovid. 8. Met. 13.
Penna non folum eft avium. Apud Plin. lib. 11. cap. 28. titulus eft; De pennis infectorum. In quo cap. Pennas etiam fcarabeorum vocat.
Etiam plantis pennæ tribuuntur. V. pennatus, & Voff. Etymol.
Inftrumenta fcribæ calamus & penna, &c. Ifidor. 6. 14.
Ille tuus pennas tam cito vertit amor. Propert 2. 25. 22. i. e. Avolavit.
Pennŭla, æ. f. dimin. [πτερύδιον] Cic. 2. de Nat. Deor. 129. Quum autem pulli pennulis uti poffunt, tum volatus eorum matres profequuntur.
Pennicŭlum, i.n. Pinna illa quæ in faftigio ædificiorum fita, facili motu, ventorum indicat flatum. Plin. Petafum vocat. V. Pinnaculum, in pinna.
Pennālis, e. Adj. Sedul. Pennali libramento corpus fuftentare. Pennalis olim dictus Academicus novellus. Gefner. Thefaur.
Pennārius, a, um. Adj. ut, Theca pennaria. Ibid.
Pennor, ari. Pennis indui. Dracont. Hexaem. 146. Pennantur tunc membra.
Pennātus, a, um. Adj. [πτερωτὸς] Quod pennas habet. Plin. lib. 10. cap. 52. Pennatorum autem infecunda funt, quæ aduncos habent ungues.
Amores pennati, Alati. Claud. in pr. Conf. Stilich. 356.
Cohors pennata. Claud. de Nupt. Honor. 204.
Equus pennatus. Plin. lib. 8. cap. 21. Lyncas & fphingas Æthiopia generat, multaque alia monftro fimilia: pennatos equos, & cornibus armatos, quos pegafos vocant.
Serpentes pennati. Ovid. 7. Met. 350.
Telum pennatum, Pennis munitum ut levius fiat, aeremque facilius penetret, quemadmodum in fagittis videmus. Plin. lib. 34. cap. 14.
Zephyrus pennatus. Lucret. lib. 5. 737. al. Pinnatus.
Pennatas, Impennatafque agnas in Saliari carmine, Spicas fignificat cum ariftis, & alias fine ariftis Agnas novas volunt intelligi. Paul. ex Feft.
Pennatŭlus, a, um. Adj. dimin. Tertull. ad Nation. 1. 10.
Pennĭfer, ĕra, ĕrum. Adj. Ferens pennas. Catull. 53. 29. Sidon. 2. 309. &
Pennĭger, ĕra, ĕrum. Adj. [πτεροφόρος] Idem. Gerens pennas. Cic. de Univerf. 31. Erant autem animantium genera quatuor, quorum unum divinum atque cælefte, alterum pennigerum & aerium, tertium terreftre, quartum divinæ animationis, &c. Idem 7. Fam. 33. 2.
Sagittæ pennigeræ. Sil. lib. 8. 375.
Pennĭpes, ĭdis. c. Adj. [πτερόπους] ut, Perfeus pennipes. Catul. in Camer. 53. 25.
Pennipŏtens, entis. Adj. [πτεροκράτωρ] Lucret. lib. 2. 867.
— & noftro de corpore fæpe ferarum
Augefcunt vires, & corpora pennipotentum. Pennipotentes egregio vocabulo Aves appellat, ex eo quod pennis potiantur: nam potens eft etiam potiens. ut Potenti veftimenta maris deo, id eft Neptuno maris potienti. Quanquam non me latet etiam Neptuno dici poffe permiffam maris poteftatem, eoque Potentem maris appellari, & Pennipotentes, quæ pennis volent & nituntur vocari. Turneb. conf. Lucret. 5. 787.
Pennīnus, i. m. Deus Alpinorum, quem in fummo vertice colebant. Unde & ipfæ Alpes Penninæ dictæ. V. Liv. 21. 38. extr. & dict. alpes.
Pensabĭlis, Pensatio, Pensator. V. pendo, ĕre
Pennus, Cognomen Juniorum. V. Ant. Auguft. de Fam. Rom.
Pensiculator, Pensiculo. V. pendo.
Pensilis, V. pendeo.
Pensio, Pensitator, Pensito, Penso, V. pendo.
Pensum, & Pensus. V. pendeo & pendo.
Pentachordon, i. n. [πεντάχορδον] Inftrumentum quinque habens chordas. V. Mart. Capell. 9. p. 325.
Pentăcŏsiŏmĕdimni, [Πεντακοσιομέδιμνοι] fuerunt primi ordinis cenfiti apud Athenienfes, quafi Quingentis medimnis cenfi. Bud. lib. 5. de Affe. Ariftoteles in 2. Politic. cap. 12. auctor eft Solonem legislatorem quatuor cenfus Athenis inftituiffe: quorum primus fuit eorum, qui Pentacofiomedimni dicti funt, id eft quingentis medimnis cenfi. Secundus eorum fuit, qui Zeugitæ dicebantur, ab equis & bobus jugalibus. Tertius Hippas, ab equis. Quartus Theticum dicitur, qui eorum erat, qui Thetes, id eft opifices erant, hoc eft operas fuas locantes. Primum, fecundum & tertium ad magiftratus & honores admitti voluit, eofque divitum & nobilium appellatione cenferi.
Pentadactyli, [πεντάδακτυλοι] Pifces funt ex genere concharum apud Plin. lib. 32. cap. ult. Al. Pendactiles, Corrupte.
Pentadactylon, i. n. [πεντάδακτυλον] Herba eadem quæ Pentaphyllon. Apul. de Herb. cap. 2.
Pentadōron, [πεντάδωρον] Laterum e terra macerata fictorum genus. Plin. lib. 35. cap. 14. Genera eorum tria. Lydion, quo utimur, longum fefquipede, latum pede: alterum Tetradoron, tertium Pentadoron: Græci enim antiqui Doron palmum vocabant, & ideo Dora munera, quia manu darentur. Ergo a quatuor & quinque palmis, prout funt, nominantur. Eadem eft latitudo. Minore in privatis operibus, majore in publicis utuntur in Græcia. Hæc Plin. conf. Vitruv. lib 2. cap. 3.
Pentăgōnum, [πεντάγωνον] Figura eft æquilatera & æquiangula compofita ex quinque lateribus & angulis totidem. Eucl. 4. Elem. Theor. 11. In dato circulo, pentagonum æquilaterum & æquiangulum infcribere.
Pentamĕter, tri. m. [πεντάμετρος] Verfus quinque conftans metris, feu pedibus. Quintil. 9. 4.
Pentamœros, i. [πεντάμοιρος] Quintarius, fubaudi Numerus. Vitruv. 4. 1.
Pentapetes, is. n. [πενταπετὲς] Herba eadem quæ Pentaphyllon. V. infra in pentaphyllon.
Pentapharmacum, i. n. [πεντάφαρμακον] Medicamentum ex quinque fpeciebus compofitum. V. Spartian. in Æl. Vero cap. 5.
Pentaphyllon, [πεντάφυλλον] Herba quinque folia habens, a Latinis Quinquefolium appellata, multiplex quidem, nam & fragi folia quina funt, & alterius cujufdam herbæ paffim crefcentis, de qua copiofe Plin. lib. 25. cap. 9. Apul. de Herb. cap. 2.
Pentapŏlis, ĕos. f. [Πεντάπολις] Regio inter Palæftinam & Arabiam, a quinque civitatibus fic appellata, ubi Sodoma & Gomorra, Adama, Zeboim, & Bela five Zoar oppida. Sapient. 10. 6.
Fuit & Pentapolis Philiftinorum & alia Libyæ.
Pentaprōtīa, æ. f. [πενταπρωτεία] Quinque primorum munus: quos alibi facræ Conftitutiones, Quinque Summates vocant. Spiegel. putat vocari Quintumviros in l. de cubiculis noftris. De privileg. cor. qui in facr. palat. militant. lib. 12. C.
Pentaptōton, i. n. [πεντάπτωτον] Quod per quinque cafus variatur. V. Ifidor. 1. 6. Prifcian. 5. 672.
Pentapylon, i. n. [πεντάπυλον] Jovis arbitratoris templum, in quo erat porticus habens quinque ordines columnarum quadratarum: apud Victor. Reg. 10. V. Nardin. Rom. vet. 6. 14.
Pentarchus, [πένταρχος] Qui quinque viris præeft, &
Pentarchia, [πενταρχία] ipfum munus.
Pentas, ădis. f. [πεντάς] Numerus quinarius. Mart. Capell. lib. 7. p. 219.
Pentasēmus, i. m. [πεντάσημος] Genus pedis rythmici. Ibid. lib. 9. p. 330.
Pentaspastos, [πεντάσπαστος] Machina tractoria quinque orbiculorum. Vitruv. 10. 3.
Pentasphærum, i. n. [πεντάσφαιρον] V. If. Voff. ad Melam, 3. 7. 8. & Bynkersh. Obferv. 4. 5.
Pentastichœ, [πεντάστιχοι] Porticus dicuntur, a quinque columnarum ordinibus.
Pentateuchos, i. m. [πεντάτευχος] Volumen quinque librorum. Sunt

Sunt qui declinent Pentateuchon. i. n. Pentateuchus Moysi. V. Tertull. ad Marc. 1. 10. Et Hieron. adv. Rufin. 2. 7.

PENTATHLUM, i. n. [πένταθλον] antiqui Quinquertium dixerunt. id autem genus exercitationis ex his quinque artibus constat: jactu disci, cursu, saltu, jaculatione, luctatione. Paul. V. Quinquertium infra & in Lex. Pitisc.

PENTATHLUS, i. m. [πένταθλος] Pentathli dicuntur, qui in ludo quinque artes gymnasticas exercent, videlicet discum, cursum, saltum, palæstram, & jaculationem. A Latinis Quinquertiones appellantur a quinque artibus. Plin. de Myrone, lib. 34. cap. 8. Hic fecit Delphicos pentathlos. V. QUINQUERTIO.

PENTECONTARCHES, æ. vel PENTECONTARCHUS, i. m. [πεντηκοντάρχης, ὁ πεντηκόνταρχος] Qui præest quinquaginta militibus, quorum munus Pentecontarchia appellatur. V. Pentecontarcha, in Lex. Pitisc.

PENTECOSTE, es. f. [πεντηκοστή] Dies quinquagesimus post Pascha. Tertull. de Idol. cap. 14. Subauditur ἡμέρα. i. e. Dies. Hinc

PENTECOSTALIS, e. Adj. ut, Festum pentecostale. ibid.

PENTECTENA, [πεντέκτενα] apud Antiphan. Pollux lib. 7. cap. 13. dicit Tunicellas esse juxta oram purpura ornatas, radiis quinque intexta.

PENTEDACTYLOS, [Πεντεδάκτυλος] Mons in Troglodytico sinu. Plin. lib. 6. cap. 29.

PENTELICUS, i. m. [Πεντελικός] Mons Atticæ, unde Pentelicum marmor. Hinc Hermæ Pentelici, statuæ apud Cic. 1. Att. 8.

PENTERIS, is. f. [πεντήρης] Navis quinque remorum ordines habens. Hirt. Bell. Alex. cap. 47. Capit ex eo prælio penterem, triremes duas, dicrotas octo. Al. Pentiremem vitiose legunt. Dicitur autem a πέντε & ἐρέσσω, Lat. Quinqueremis.

PENTETHRONICUS, a, um. Adj. vox fictitia pro Valde glorioso. ut, Pugna pentethronica. Plaut. Pœn. 2. 1. 25 Gronov. legit Ptenornithica. q. V. & Turneb. ad illud Virg. 3. Georg. 115. Frena Pelethronii.

PENTHEMIMERIS, is. f. [πενθημιμερής] Latine Semiquinaria, Cæsura est in versibus, quoties post octo tempora, syllaba relinquitur, partem orationis terminans. ut

> Omnia vincit amor, & nos cedamus amori. A πέντε, quinque; ἥμισυ, semis; & μερὶς divisio, vel pars. V. Quintil. 9. 4. Et Auson. Epist. 4. 87.

PENTHESILEA, æ. f. [Πενθεσίλεια] Amazonum regina, quæ teste Justino lib. 2. cap. 4. Otreræ, sive (ut alii) Orithyiæ, successit in regno: ejusque Trojano bello inter fortissimos viros, quum auxilium adversus Græcos ferret, magna virtutis documenta exstitere. Martis & Otreræ filiam facit Servius, quam Achilles interfectam honorifice sepeliverit, enarrans illud Virg. 1. Æn. 491.

> Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
> Penthesilea furens, &c. Ubi & addit, sororem suam in venatione confixisse, simulantem se cervam ferire, eoque furentem a poëta dici. Etsi & aliam probabiliorem caussam subjicit.

Mæotis Penthesilea. Propert. lib. 3. 9. 14. V. Plin. 7. 56. Sunt qui Panthesilea scribunt, contra MSS. consensum.

PENTHEUS, disyll. [Πενθεύς] teste Ovid. in Met. 3. extr. Filius Echionis, ex Agave conjuge, filia Cadmi: qui quum Liberi patris sacra aspernaretur, ira numinis, a matre & sorore in Furorem versis, laceratus est. Tecta Penthei disjecta. Hor. 2. Carm. 19. 14.

Demens Pentheus. Virg. 4. Æn. 469.

PENTHEUS, a, um. Adj. [Πένθειος] ut, Ritu Pentheo laniant corpora. Claud. 2. in pr. Conf. Stilich. 213. Stat. 2. Theb. 575.

> Pentheumque trahens nondum te Phædimus æquo,
> Bacche, genus.

PENTHYLUS, [Πένθυλος] Filius Demonoi, qui e Papho naves duodecim in auxilium Xerxis eduxit, quas oborta tempestate amisit. Ipse vero captus multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit. Auctor Herodot. lib. 7.

PENTIREMIS, V. PENTERIS.

PENTOROBON, i. n. [πεντόροβον] Herba insignis, quæ notiore nomine Pæonia appellatur. Dictum Pentorobon eo quod inter cetera, quinque aut sex grana habeat, ervi semen, non magnitudine tantum, verum etiam colore referentia. V. Plin. 25. cap. 4. Et 27. 10. Et Apul. de Herb. cap. 64.

PENTRI, orum. m. pl. Samnitium populus, cujus caput Bovianum. Liv. 9. 31.

PENUARIUS, V. PENUS.

PENULA, vel PÆNULA, æ. f. [φαινόλη, μανδύη] Vestis, quæ nebuloso seu pluvioso tempore supra tunicam sumebatur loco pallii, ad arcendas a corpore pluvias. Quintil. lib. 6. cap. 3. Galba penulam roganti respondit, Si non pluit, non est opus tibi: si pluit, ipse utar. Ulpian. in l. Vestis. D. de Auro & argento legatis, inter communia vestimenta, quibus vir & mulier promiscue utuntur, penulas annumerat. Lampridius scribit cap. 27. vit. Alexandrum permisisse ut senes penulis intra urbem frigoris causa uterentur: quum id vestimentum, itinerarium, aut pluviæ fuisset. Quod autem viatoria fuerit penula, Tullius 13. Att. 33. probat: Venit ad me, inquit, & quidem id temporis, ut retinendus esset: sed ego ita egi, ut non scinderem penulam. Memini enim tui: & multi erant, nosque imparati. quid refert? paulo post, C. Capito cum T. Carrinate. horum ego vix attigi penulam: & tamen remanserunt. Memini, inquit, tui; hoc est, feci quod meminit te solere: qui ita invitare soles, ut penulam tamen cujusquam non scindas. Proverbii vice usurpavit Tull. ut loquimur, *Non sustinuit ut scinderet mantellum, quo apud me remaneret.* Hæc Baysius. Al. Tuum.

Rejecta penula desilire de aliquo loco. Cic. pro Milon. 29. Subaudi Post tergum.

Mulionia penula. Cic. pro Sext. 82. Sensit rusticulus non incautus, &c. suum sanguinem quæri ad restinguendam invidiam facinoris Clodiani: mulioniam penulam arripuit, cum qua primum Romam ad comitia venerat: messoria se corbe contexit.

Erat & Penula scortea. Scorta enim veteres Pelles nominabant. Martial. lib. 14. 130.

> Ingrediare viam cælo licet usque sereno,
> Ad subitas nusquam scortea desit aquas. Penula scortea utuntur pegasarii cursores, qui a Gallia Lugdunensi, quinto, aut sexto demum die Romam advolant, subinde per stationes mutatis equis. Bayf. conf. Turneb. Adverf. 28. 12. Torrent. ad Hor. 1. Epist. 11. 18. & ad Suet. Calig. cap. 52. vel Salmas. Hist. Aug. p. 6. vel Lex. Pitisc. in Pænula.

Penula gausapina erat Crebra, & villosa, qua hiberno tempore & frigido uterentur. Martial. lib. 14. 145.

> Is mihi candor inest, villorum gratia tanta,
> Ut me vel media sumere messe velis. Quidam his versiculis putaverunt penulam gausapinam inter Theristra, id est æstiva vestimenta annumerari. Verum, ni fallor, falluntur. Sensus enim Martialis est, Penulæ talem inesse candorem, tantam inesse villorum gratiam, ut, etiamsi hiberno usui sit ascripta, tamen quis penulæ specie captus, eam vel media sumere messe velit. Baysius.

Penula utebantur & oratores. Tacit. in Orator. dialog. 39. pr. Quantum humilitatis putamus eloquentiæ attulisse penulas istas, quibus astricti, & velut inclusi, cum judicibus fabulamur?

PENULATUS, a, um. [ἐν φαινόλῃ] Adj. Penula amictus. Cic. pro Milon. 29. Cum uxore veheretur in rheda penulatus. Martial. lib. 2. 57.

> Non ipse Codrus alpha penulatorum. Idem 5. 27. Sidon. 8. Epist. 6. Censuales penulati.

PENULARIUM, i. n. [φαινολοθήκη] quasi Theca & vagina penulæ, interprete Non. 2. 618. Nov. Filonico, Non multo post sonoram accepit, absedet, consequitur penularium, psilotrum petit. Quidam legunt, Non multo post zonulam accepit, abscedit, &c. Al. Sonarum.

PENULTIMUS, V. Pænultimus in PÆNE.

PENURIA, V. PENUS.

PENUS, i. vel PENUS, ûs. m. vel f. [ταμεῖον, βίοτος] est, appellaturque Id omne quo vescimur. Lucil.

> Magna penus parvo spatio consumpta peribit. apud Non. 3. 174.

Penus est jurisconsultis, Quod esculentum aut poculentum est. Quod enim ipsius patrisfamilias, ejusque familiæ, quæ circum eos aut liberos ejus est, & opus non facit, causa paratum est, ut Mucius ait, Penus videri debet. Nam quæ ad edendum bibendumque in dies singulos prandii aut cœnæ causa parantur, penus non sunt: sed ea potius, quæ hujusce generis longæ usionis gratia contrahuntur & reconduntur, ex eo quod non in promptu sunt, sed intus & penitus habeantur, penus dicta sunt. Hæc Phavorinus apud Gell. lib. 4. cap. 1. Vide & D. tit. de penu. legat. Cic. 2. de Nat. Deor. 68. Est enim omne, quo vescuntur homines, penus.

Penus locuples. Perf. 3. Sat. 74.

Struere penum. Virg. 1. Æn. 708.

Ornare penum. V. ORNO.

Penus vocatur Locus intimus in æde Vestæ, tegetibus septus, qui certis diebus circa Vestalia aperitur: ii dies religiosi habentur. Festus.

PENUS, oris. n. Idem. Hor. 1. Epist. 17. 72.

> Annonæ prosit, portet frumenta penusque. Columel. lib. 12. cap. 4. Prius quam penora contingant. Gell. 4. 1. extr. Ea sola esse penoris putat.

Penora inquit Paulus, dicuntur Res necessariæ ad victum quotidianum, & locus eorum Penarius.

Genit. Pontanus in Dial. p. 328. Meum hoc est Fastinianum: reliquiæ, non cadi modi hujus, verum totius Campani penoris. H. St. V. Gell. l. c. ubi de genere & declinatione vocis plura.

PENUM, i. n. Idem. Ter. Eun. 2. 3. 18.

> Quum in cellulam ad te patris penum omne congerebam clanculum.

Al. Omnem. Afranius, Penum herile. Plaut. Capt. 4. 4. 12. Dicam ut sibi penum aliud ornet. V. Pompon. l. 2. D. de tritico, vin.

PENUARIUS, a, um. Adj. ut Cella penuaria. Suet. Aug. cap. 6. Locus permodicus, & cellæ penuariæ instar. Ulpian. in l. 3. §. sive. D. de pen. legata. Cic. de Senect. 56. Referta cella vinaria, olearia, etiam penuaria. Al. Penaria.

Vasa penuaria. Ulpian. in l. 3. D. de pen. legat. extr.

PENUARIUS, i. m. in antiquo marmore Puteolis legitur. V. PENUS.

PENARIUS, i. m. [ταμεῖον] ut legit Paulus in Penora, vel ut Varro de L. L. lib. 4. 33. PENARIA, æ. f. ut vero alii, PENARIUM, i. n. Locus ubi penus, id est res necessariæ ad victum quotidianum pertinentes, reponuntur. V. seq. dict.

PENARIUS, a, um. Adj. [ταμιευματικός] Quod ad penum pertinet. ut, Penaria cella. Cic. 4. Verr. 5. τὸ Cella subauditur & in superiore Varr. loco.

PENATOR, is. m. Qui penus gestat. Cato adversus M. Acil. Postquam nautas ex navibus eduxi, non ex militibus atque nautis piscatores, penatores fici fedarum dedi. Fest. Locus mendosus. V. Dacer.

PENURIA, æ. f. [ἔνδεια] Omnis inopia rerum, & præsertim earum, quæ in penu recondi solent. Penuria, inquit Paulus, quod pene minus sit, quam necesse est. Sed quia Virg. primam produxit, putant alii a Græco πεῖνα fames potius deduci.

Immo Penuria, a πενία. H. St. Sunt qui Pænuria scribunt, a pæne.

Copia & Penuria, contraria. Cic. 2. de Invent. 115.

Penuria cujusvis rei defectus. ut

Cibi penuria. Lucret. lib. 5. 1005.

Amicorum. Cic. de Amicit. 62. Sunt igitur firmi, & stabiles, & constantes eligendi, cujus generis est magna penuria.

Penuria aratorum. Cic. 5. Verr. 126.

Civium ejusmodi penuria est. Ter. Adel. 3. 3. 88.

> Næ illiusmodi jam nobis magna civium
> Penuria est, antiqua homo virtute ac fide.

Consilii penuria. Plin. lib. 8. cap. 6.

Mulierum penuria. Liv. 1. 9.

Virorum fortium. Cic. 7. Verr. 25. Ne diutius, in tanta penuria virorum fortium, talem imperatorem ignorare possitis.

Edendi penuria. Virg. 7. Æn. 113.

> — vertere morsus
> Exiguam in Cererem penuria adegit edendi.

P E P

PEPARETHUS, [Πεπάρηθος] Insula una ex Sporadibus. Plin. lib. 4. cap. 12. conf. Ovid. Met. 7. 471. Senec. Troad. 840.

PEPLION, [πέπλιον] Herba, quæ alias Portulaca dicitur. de qua Plin. lib. 20. cap. 20. Galen. lib. 8. de Simplic. medicam. facultatibus, cap. 41.

PEPLOS, [πέπλος] Herba est, inquit Plin. 27. cap. 12. quam aliqui Sycen, alii Meconion aphrodes vocant, ex una radice tenui fruticat, &c.

PEPLUM, i. n. vel PEPLUS, i. m. [πέπλον, ὁ πέπλος] Vestis solennis, quæ injicitur vel viro vel feminæ, vel deo, deæve. Serv. Peplum proprie est Palla picta feminea, Minervæ consecrata: ut Plaut. Fragm. 2. 38.

Nunquam

Nunquam ad civitatem venio, niſi quum infertur peplum. Hodie multi abutuntur hoc nomine. Hæc Serv. ad illud Virg. 1. Æn. 479.
Crinibus Iliades paſſis, peplumque ferebant. V. Taubm. p. 1483.
Et Plaut. Prol. Merc. 67. Et Cælium Rhodig. 14. 18. vel Meurſ. Panathen. c. 17. ſq. Turneb. 14. 15. Eundem explicans Virg. locum, Hoc e veteri ritu, inquit, magnis enim in periculis deos precantes & obſecrantes, eorumque fidem & opem implorantes, etiam veſtibus ornabant, illo cultu favorem numinis emere ſe credentes. Peplum igitur Trojanæ mulieres ferunt, ut ea veſte Minervæ ſimulacrum induant, & deam propitiam habeant. V. plura ibid. ex Homeri & Æſchyli interprete. conf. Lex. Pitiſc. Fluens peplus. Claud. de Nupt. Hon. 123.

Pēpo, ōnis. m. [πέπων] Plin. lib. 20. cap. 2. Pepones qui vocantur, refrigerant maxime in cibo, & emolliunt alvum. Caro eorum epiphoris oculorum, aut doloribus imponitur. Hactenus Plin. conf. Idem 19. 5. Peponum multa ſunt genera, ab ipſorum ſapore & figuris petita.
Per metaphoram pro convicio uſurpatur. ut apud Tertull. de Anima cap. 32. Pepo tam inſulſus. Idem adv. Marc. 4. 40. Peponem cordis loco habere. i. e. Stupidum eſſe. V. Eraſm. Chil.

Pepprōmĕne, es. f. [Πεπρωμένη] Fatum, ſive Parca, ſic dicta, a v. πεπρωται, quod omnia terminet, & nihil eorum quæ ſunt, infinitum relinquat. Lil. Syntag. 6.

Pepsis, is. f. [πέψις] Latine Concoctio dicitur. Gell. 13. 29. Unde

Pepticus, a, um. Adj. [πεπτικός] ut, Medicinæ pepticæ, Medicamenta, quæ ad concoctionem juvandam adhibentur: ἀπὸ τοῦ πέπτειν, Coquere. Plin. lib. 20. cap. 18. Podagris illinitur cum lacte mulierum: ſic & foliis ipſis utuntur. Item ad ſacros ignes, & vulnera ex aceto. Ego tamen damnaverim collyriis addi: multoque magis quas vocant lexipyretas, quaſque pepticas. Subaudi Compoſitiones.

P E R

Per, [διά, ἀνά] Præp. accuſativo jungitur. Ter. prol. Eun. 39. Falli per ſervum ſenem.
Per ex παρά, quum habeat item talem uſum, ut, παρ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, Per idem tempus. Vide Theſ. & quæ notavi in marg. Item, παρὰ τὰ νενομοθετημένα παρὰ τοῦ Καίσαρος. Dio 181. circa finem. Per Cæſarem. Sed & Præ hinc eſt factum. H. St.
Per in Pel, in multis compoſitis, ut Pelliceo, pro Perliceo. H. St. V. in litt. L & R. & verbis ipſis.
Per alium oſtendere ſuam ſententiam, Alterius adminiculo. Ter. Heaut. 2. 1. 7.
Per alium dare. Ter. Heaut. 3. 1. 61.
Per alium tranſigam, recede de medio. Cic. pro Roſc. Amer. 112.
Per me percontatus ſum, ſineque indice aliquo. h. e. Ex meipſo, nullo alio ſuadente. Plaut. Merc. prol. 17. Sed varia eſt lectio. V. Gronov. in loc. [Per me, valet Ipſemet, ut Per te, Per ſe &c.
Per procuratores, aut per ſe ipſum agere. Cic. 4. Att. 15.
Per ſe, & Propter ſe, hoc eſt Propter excellentiam ſui. Cic. de Amicit. 82. Ita pulcherrima illa & maxime naturali carent amicitia, per ſe & propter ſe expetita.
Per ſe aliquid poſſe, quaſi Nullo adjutore. Cic. de Amicit. 26. Ut dandis, recipiendiſque meritis quod quiſque minus per ſe ipſe poſſet, id acciperet ab alio, viciſſimque redderet.
Per ſe ſibi quiſque carus eſt, Ex ſeſe, ſua natura, & quod dicitur Naturaliter. Cic. de Amicit. 80. Ipſe ſe quiſque diligit, non ut aliquam a ſeipſo mercedem exigat caritatis ſuæ, ſed quod per ſe ſibi quiſque carus eſt.
Sua ſponte, & per ſe jucunda. Cic. 1. de Finib. 25. Si concederetur, etiam ſi ad corpus nihil referatur, iſta ſua ſponte & per ſe eſſe jucunda, per ſe eſſet & virtus & cognitio rerum, quod minime ille vult, expetenda.
Per ſe ipſe ac ſua ſponte ardor movetur. Cic. 2. de Nat. Deor. 31.
Per ſe ſolus. Liv. 1. 49. Cognitiones capitalium rerum ſine conſiliis per ſe ſolus exercebat.
Per ſe ipſa probitas parum tuta. Saluſt. in Jugurtha. 14. 4.
Per ſe ſplendet virtus ſemper, neque alienis unquam ſordibus obſoleſcit. Cic. pro Sext. 60.
Per te tibi conſulis. Hor. 1. Epiſt. 18. 1.
Per ſuos inimicos aliquid ad te delatum eſſe, non ſine magno qnidem dolore, is mihi viſus ſuſpicari. Cic. ad Brut. 1.
Per, Trans, ut Per cornu aliquid infundere. Columel. lib. 6. cap. 2.
Per caliginem quaſi videre aliquid. Cic. 12. Philip. 3.
Per ignes fugere pauperiem. Hor. 1. Epiſt. 1. 46. Per ignem autem, ſeu per ignes ire dicuntur, qui quippiam magno cum ſui capitis periculo moliuntur. V. IGNIS.
Per mare pauperiem fugiens, per ſaxa, &c. Hor. 1. Epiſt. 1. 46.
Per medios ruit. Virg. 4. Æn. 674.
Per membranas oculorum ut cerni poſſet, fecit eas perlucidas natura. Cic. 2. de Nat. Deor. 142.
Per nebulam aliquid ſcire aut audire. Plaut. Pſeud. 1. 5. 48.
Per venas fuſus ſanguis. Tacit. 4. Hiſt. 11.
Per vulnera animam profundere. Ovid. Vide ANIMA. H. St. Ex Epiſt. 1. Sabin. v. 76.　　— animam per vulnera mille profudit.
Per, pro eo quod Gallice dicimus, *Au travers*. Plin. lib. 12. cap. 5. Fructus per folia ſolibus coctus prædulci ſapore.
Per Cauſalis, vice Ablativi cauſæ, vel inſtrumenti, quæ & Propter, vel Cum, vel Ex reddit ſæpe.
Per accidens. Firmic. lib. 5. cap. 4. Erunt etiam duorum patrum, aut duarum matrum filii, unius ſcilicet per naturam, alterius vero per accidens.
Per adoptionem pater, Qui me adoptavit. Plin. Epiſt. 103. lib. 5. Tacit. 1. Ann. 3. Adſciſcirique per adoptionem a Tiberio juſſit.
Per ambages. Liv. 5.
Per ambages fatigare aliquem. Quintil. lib. 3. cap. 11.
Per avaritiam aliquid appetere. Cic. pro Roſc. Com. 21.
Per caſtimoniam ſummam virorum ac mulierum quæ ſacra fierent, per ſtuprum & flagitium violare. Cic. 6. Verr. 102.
Per cavillationem ad aliquid perduci. Liv. lib. 38. 14. extr.
Per cauſam, h. e. Per ſimulationem, diſſimulando. Liv. 2. Per cauſam renovati ab Æquis belli. h. e. Pretextu. V. CAUSA.
Per cauſam aliquam gratiam alicujus ſibi conciliare. Cic. de Lege Manil 70.
Per comitatem omnia diſperdidit. Plaut. Trin. 2. 2. 54.
Per compoſitionem. Cic. pro Roſc. Amer. 33. Quos quia ſervare per compoſitionem volebat, ipſe ab his interemptus eſt. Quod vulgus dicit, *Secundum quod compoſuerat*.
Per conſequentias contingit. Ulpian. in l. 1. D. de auctor. & conſ. tutor. *En conſequence. Quand aucune choſe reſulte ou advient, non point pour raiſon de ce que les parties ont faict ou voulu entr'elles principalement, mais par dependence & ſuite neceſſaire de ce qui a eſté faict.*
Per conſequentias negotium alicui geri. l. Quod dicimus. D. de auct. & conſ. tut. *Quand quelque choſe ſe fait au profit d'une perſonne en conſequence d'autre acte, & non principalement.*
Per conſequentiam. i. e. Propter. Ulpian. l. Moris. D. de pœnis.
Per contrarium. Ulpian. in l. Julian. §. Si venditor. D. de act. empt. & vend. Per contrarium quoque idem Julianus ſcribit.
Per contumelias alicui inſultare. i. e. Contumeliis. Liv. 3. 62.
Per culpam venire in neceſſitatem. Auctor. ad Heren. lib. 2. 23.
Per dedecus ſummum vitam amittere, Cum dedecore. Cic. pro Roſc. Amer. 30.
Per derideculum verba dare alicui. Plaut. Pſeud. 4. 5. 7.
Per dilationes. Liv. 5.
Per directum. Plin. lib. 5. cap. 22.
Per diſcordiam optimatium, diſſenſionemque, patribus principibuſque cædes periculaque non creentur. Cic. de Aruſp. Reſpon. 40.
Per dolum dimicare. Hirt. lib. 5. Bell. Afr. 73. Hor. 1. Carm. 10. 9.
Per dolos doctos auferre aliquid. Plaut. Pſeud. 1. 5. 70.
Per fas, & fidem deceptus. Liv. 1. conf. FAS & NEFAS.
Per fidem qui nos ſæpenumero fefellerunt, eorum orationi fidem habere non debemus. Cic. 1. de Invent. 71.
Per figuram offerre jusjurandum. Suet. de Clar. Rhet. cap. 5.
Per flagitium famam perdere. Ter. Heaut. 5. 1. 56.
Per fraudem ſummam & malitiam fingere aliquid. Cic. pro Quint. 56.
Per gratiam abire ab aliquo. i. e. Cum gratia. Plaut. Mil. 4. 1. 32.
Per gratiam abſolvere, Propter. Cic. 2. Verr. 48. Ut nemo a vobis, ut iſtum abſolvatis per gratiam, conetur contendere.
Per ignaviam in prælio ſonum tubæ ferre non potes. Auctor ad Herenn. lib. 4. 22.
Per imprudentiam decipi. Cic. pro Roſc. Com. 21.
Per incommodum alterius & calamitatem qui non aſcendit, & ſua virtute in altiorem locum pervenit, is mihi videtur ampliſſimus. Cic. pro Roſc. Amer. 83.
Per injuriam, Cum injuria. Cic. 1. Verr. 55. Ab hac præfectus Antonii quidam ſymphoniacos ſervos abducebat per injuriam, quibus ſe in claſſe uti velle dicebat.
Per injuriam ſummam. Cic. 3. Verr. 135. Ne per ſummam injuriam pupillum Junium fortunis patris conetur evertere.
Per inſidias interficere, Ex inſidiis. Cic. pro Domo, 59. Quod tum toties per inſidias interficere voluiſtis?
Per invidiam depelli Tribunatu. Cic. 3. de Orat. 11.
Per iram aliquid facere quod nos pœniteat. Cic. 4. Tuſc. 79.
Per iram & levitatem crimen commentum. Liv. 26.
Per jus & magiſtratum aliquem defendere. Cic. pro Quint. 63.
Per latrocinium impoſita lex. Cic. in Piſon. 30.
Per litteras mihi ignoſcit. Cic. 10. Att. 3. Cæſar mihi ignoſcit per litteras. Pro eo quod eſt, Litteris, vel Scribit ſe mihi ignoſcere.
Per litteras colloqui cum aliquo. Cic. 1. Fam. 7.
Per litteram unam ſcriptum. Suet. de Clar. Grammat.
Per ludibrium conſulere aliquem. Tacit. 1. Ann. 10.
Per ludicrum audire, per jocum quærere. Liv. 24.
Per ludum & jocum aliquem fortunis evertere. Cic. 3. Verr. 21. Tantum dicam, paucos homines arrogantes hoc adjutore Q. Opimium per ludum & jocum fortunis omnibus evertiſſe.
Per ludum & negligentiam pervenire ad aliquid. Cic. 7. Verr. 108. Modo L. Fimbriam, C. Marium, C. Cœlium videmus non mediocribus inimicitiis ac laboribus contendere, ut ad iſtos honores pervenierent, ad quos vos per ludum & per negligentiam perveniſtis.
Per luxuriam effundere atque conſumere, quod per ſcelus quis eſt adeptus. Cic. pro Roſc. Amer. 6.
Per malitiam aliquid facere. Cic. pro Roſc. Com. 21.
Per maturitatem Dehiſcentes. Plin. lib. 12. cap. 7. Correctiora exemplaria legunt, Dehiſcentes maturitate.
Per metum. Plaut. Aul. 2. 1. 12.
Neque occultum id haberi, neque per metum muſſari.
Per neceſſitatem. Liv. 1. Sed rem immaturam, niſi aut per occaſionem, aut per neceſſitatem aperiri noluerat.
Per neceſſitatem ultimam. Liv. 2.
Per notas nos certiores quam ſcite facit Juppiter. Cic. 2. de Divin. 7.
Per occaſionem. Liv. 1. 11. Dum ea ibi Romani gerunt, Antemnatium exercitus per occaſionem ac ſolitudinem hoſtiliter in fines Romanos incurſionem facit.
Per occultum ſubvertere aliquem. Tacit. 4. Ann. 71.
Per officium, Officii cauſa. Tacit. 1. Ann. 24. extr. Druſo propinquanti, quaſi per officium, obviæ fuere legiones.
Per pacem. Plaut. Amphit. 1. 1. 232.
Obſecro ut per pacem liceat te alloqui, ut ne vapulem. h. e. Te pacato, & non irato amplius. [Bona cum pace. V. PAX.
Per poteſtatem auferre aliquid alicui. Cic. 6. Verr. 32. Quum iſte ab ſeſe hydriam, Boeti manu factam, præclaro opere, & grandi pondere, per poteſtatem abſtuliſſet, ſe ſane triſtem & conturbatum domum revertiſſe. V. POTESTAS.
Per quod effectum eſt ut te conſulerem. Plin. 10. Epiſt. 83.
Per rationem hanc aliquid alicui dare, pro Ad hunc modum, hoc modo. Cic. 4. Verr. 127. Ita Jovis illud ſacerdotium ampliſſimum per hanc rationem Theomnaſto datur.
Per ridiculum. Plaut. Truc. 2. 2. 8.
Per riſum & jocum aliquid contemnere. Cic. 2. de Lege Agrar. 95.
Per ſcelus & latrocinium ex fanis religioſis auferre aliquid. Cic. 3. Verr. 57.
Per ſemen. Cato R. R. c. 17. Tum primum per ſemen incipiunt maturæ eſſe.
Per ſententias aliquorum, juſque jurandum aliquid aſſequi. Cic. pro Roſc. Amer. 8.

Per ſilentium adeſſe æquo animo, Tacite audire. Ter. in prol. Phorm. 31.
Per ſilentium eo deducti. Liv. 25.
Per. ſimulationem. Cic.6.Verr.6. Non ablata ex urbibus ſociorum, quatridui cauſa, per ſimulationem Ædilitatis, domum deinde atque ad ſuas villas auferebant.
Per ſimulationem amicitiæ aliquem prodere. Cic. Poſt redit. ad Quirit. 21.
Per ſpeciem, Simulata occaſione, per ſimulationem, fingendo Liv.1.41. Itaque per aliquot dies, quum jam exſpiraſſet Tarquinius, celata morte, per ſpeciem alienæ fungendæ vicis, ſuas opes firmavit.
Per ſtuprum, & flagitium violare. V. Per caſtimoniam, ſupra.
Per ſubitum, idem quod Subito, repente. Sil. lib. 15. 145.

— Carthaginis omnes
Per ſubitum raptæ pernix victoria late
Terruerat gentes.

Per ſubitum, quia uno die Scipio rapuerat ſeu expugnaverat Carthaginem. V. Drakenb. & N. Heinſ. Idem lib. 14. 330.

Qui ſimul, affixo vicina in robora ferro,
Suſtulerant ſublime ratem, (miſerabile viſu)
Per ſubitum rurſus laxatis arte catenis,
Tanta præcipitem reddebant mole profundo,
Ut totam haurirent undæ cum milite puppem.

Per tacitum, idem quod Tacite. Sil. lib. 17. 216.

Ductor defixos Itala tellure tenebat
Intentus vultus, manantesque ora rigabant
Per tacitum lacrimæ, & ſuſpiria crebra ciebat.

Per triumphum aliquid vehere, In triumpho. Cic. 3. Verr. 57. Ea populo Romano apportavit, per triumphum vexit.
Per viam fabulari in itinere. Plaut. Ciſt. 5. 1.
Per vim quod actum eſt, ratum eſſe non debet. Cic. 3. Offic. 110.
Per vim & ſcelus plurimum poſſe. Cic. pro Quint. 69.
Per vim Conſules creantur. Plin. in Paneg.
Per vim vitium oblatum virgini. Ter. Adelph. 3. 2. 10.
Per vim lata lex. Auctor de Viris illuſtr. cap. 62. pr.
Per vinum exortum diſſidium: h. e. per ebrietatem. Plaut. Mil. 3. 1. 59. Cic. 4. Acad. Sive in quiete, ſive per vinum, ſive per inſaniam.
Per vinum, aut per laſciviam lapſis, capitalis pœna remittenda eſt. Arrius Menander in l. Omne. D. de re militari.
Per viſum. Cic. de Amicit. Quæ ſe in quiete per viſum ex Africano audiſſe dicebat.
Per, pro Sub prætextu. Cic. pro Cæcin. 7. Qui per tutelam aut ſocietatem, aut rem mandatam, aut fiduciæ rationem fraudavit quempiam; in eo, quo delictum majus eſt, eo pœna eſt tardior.
Per compita manat rumor. Hor. 2. Serm. 6. 50.
Per compita ſupplicatum. Liv. 27. 23. extr.
Per forum ferre. Cic. 14. Att. 18.
Per domos. Liv. 1. 9. & 25. 31.
Per intervalla. Plin. lib. 8. cap. 42.
Per manus provinciam alteri tradere. Cic. de Provinc. Conſ. 39. V. MANUS.
Per omnia, In omnibus, Omnino. Columel. lib. 4. cap. 2. Quare per omnia prætulerim duobus potius feminibus depoſitis, quam unico periclitari.
Per ordinem, Ordine. Quintil. lib. 4. cap. 2. Sortiti noctem ſinguli per ordinem, cum ferro cubiculum intraverunt patre dormiente.
Per ordinem fungi honoribus. Auctor de Viris illuſt. cap. 67. pr.
Per partes conſumere. Ulpian. in l. Nam etſi. D. Si cert. petat. Si alienos nummos mutuos tibi dedi, non ante mihi teneris, quam ſi eos conſumpſeris. Quod ſi per partes eos conſumpſeris, an per partes tibi condicam, quæritur. Columel. 1. 4. & 4. 24.
Per partes emendare. Plin. 2. Epiſt. 5. extr.
Per partes facere. Plin. 9. Epiſt. 18.
Per partes reficere ædes demolitas. Ulpian. in l. Quid tamen. §. 1. D. Quib. mod. uſusfr. amittatur.
Per ſucceſſiones plures traditæ. Plin. 10. Epiſt. 8.
Per ſucceſſiones ſibi jus vendicare. Plin. lib. 12. cap. 14.
Per vices, Viciſſim. Plin. 1. Epiſt. 3. Quid triclinia &c? quid cubicula diurna, nocturnaque? poſſidentne te, & per vices partiuntur?
Per vices annorum. Plin. lib. 12. cap. 14. h. e. Per viciſſitudines.
Per amicitiam & gratiam impetrare aliquid. Plaut. Mil. 4. 5. 1.
Per beneficium & gratiam aliquid aliquibus concedere. Cic. 5. Verr. 191.
Per in hoc loq. genere Per beneficium, Vide indicem tomi 2. Cicer. ex edit. Lamb. pro, Loco beneficii. Dicerem, Tanquam beneficium. Sed Cicero addit Quaſi in Orat. pro Domo ſua, Sic M. Cato, invitus, quaſi per beneficium, Cyprum relegatur. H. St. Exſtant cap. 25. n. 65.
Nonne emori per virtutem præſtat, quam vitam miſeram atque inhoneſtam, ubi alienæ ſuperbiæ ludibrio fueris, per dedecus amittere? in oratione Catilinæ. H. St. V. Sall. Catil. cap. 20.
Per, Temporis durationem, vel Loci ſpatium, denotans,
Per multas ætates fuerunt antiſtites ſacri ejus, ab Evandro edocti. Liv. 1. 7. extr.
Per annonam caram dixit me natum pater. Plaut. Stich. 1. 3. 25.
Per annos eos, vel dies. Cic. 7. Verr. 31. Ac per eos dies, quum iſte cum pallio purpureo, talarique tunica, verſaretur in conviviis muliebribus, non offendebantur homines in eo, &c. Vulgus diceret, *Durantibus his diebus.*
Per annos viginti. Quintil. in procem. lib. 1. Poſt impetratam ſtudiis meis quietem, quæ per viginti annos erudiendis juvenibus impenderam, &c.
Per annos quinque & viginti. Tacit. 4. Hiſt.
Per illa tempora perraræ litteræ fuerunt, pro Illis temporibus. Liv. lib. 6.
Per momenta. Plin. 4. Epiſt. 30. Ita eſt aliquid, quod hujus fontis excurſum per momenta repercutiat.
Per noctem cernuntur ſidera. Plin. lib. 2. cap. 10.
Per omnes dies. Plin. lib. 6 cap. 19. Regi eorum peditum ſexcenta M. equitum XXX. M. elephantorum IX. M. per omnes dies ſtipendiantur.
Per otium. Cic. 1. de Invent. 4. Quare mihi videntur poſtea cetera ſtudia recta atque honeſta per otium concelebrata ab optimis enituiſſe.
Per ſomnum ſenſibus & curis vacuus animus. Cic. 2. de Divin.
Per ſpatium longiſſimum litus importuoſum hoc receptaculo utetur. Plin. 6. Epiſt. 31.
Per ſtadia duo. Plin. lib. 5. cap. 29. Alexander idem per duo ſtadia continenti adnexuit.
Per tempus, In tempore, ſive tempeſtive, inquit Donatus, aut Opportune. Plaut. Pœn. 1. 1. 6.

Scitum eſt, per tempus ſi obviam it, verbum vetus.

Per tempus advenis. Ter. And. 4. 4. 44.
Per tempus egredi. Ter. Hec. 4. 3. 15.
Per tempus ſubvenire alicui. Plaut. Truc. 1. 2. 85.
Per tempus falices legere. Cato R.R. cap. 31.
Per tempus omne, quo fuimus una. Plin. 10. Epiſt. 89.
Per id tempus. Liv. 2. 9. Multa igitur blandimenta plebi per id tempus ab Senatu data. Cic. pro Roſc. Amer. 80. Per iſta tempora.
Per illa tempora, pro Illis temporibus. Liv. lib. 6. Perraræ litteræ per illa tempora fuere.
Per trennium. Cic. 2. Verr. 67. Nulla res per trennium, niſi ad nutum iſtius judicata eſt.
Per Ver. Cato de R. R. cap. 151. Semen cupreſſi Tarentinæ per Ver legi oportet.
Per, Conceſſionem exprimens,
Per ætatem. Ter. Eun. 1. 2. 33.

— matris nomen & patris
Dicebat ipſa: patriam & ſigna cetera
Neque ſciebat, neque per ætatem etiam potuerat.

h. e. Quia junior erat. Cic. 12. Fam. 23. Nullam partem per ætatem ſanæ & ſalvæ Reipub. guſtare potuiſti.
Per illos, Per me licet. Plaut. Pœn. prol. 52.

Si quidem licebit per illos, quibus eſt in manu.

Ter. Hec. 5. 2. 7.

Ancillas dedo, quolibet cruciatu per me exquire, licet.

Ubi Donat. Per me, Me auctore & permittente.
Per interdicta crudelitatis alicujus aliquid alteri non licere. Cic. in Piſon. 18.
Per legem. Cic. 2. Fam. 16. Sed id vix mihi videris per legem Juliam facere poſſe.
Per legem illam hoc mihi licet. Cic. 1. Att. 20.
Per me nulla eſt mora. Ter. And. 3. 4. 14.
Per naturam fas eſt, aut per leges licet. Cic. pro Milon. 43.
Per nos quidem hercle egebit qui ſuum prodegerit. Plaut. Merc. 5. 4. 60. h. e. Nihil ei ſuppeditabimus.
Per nos, Noſtro beneficio. Plin. 10. Epiſt. 98. Impetrandumque a bonitate tua per nos habet, quod illi Fortunæ malignitas denegavit. i. e. Noſtra opera.
Per ſe, pro, Quod ad ſe attinet. Cic. de Amicit. Tanquam ſuperiorem colebat, ſuoſque omnes per ſe eſſe ampliores volebat.
Per te ſtetit, quo minus hæ fierent nuptiæ. Ter. And. 4. 2. 16.
Per valetudinem quum poſſes venire, tamen noluiſti. Cic. 7. Fam. 1.
Per vos, ſive per aliquem: i. e. Beneficio alicujus. Cic. pro Roſc. Amer. Feret tamen æquo animo, Judices, ſi per vos vitam & famam poteſt obtinere.
Per, Obſecrationi & obteſtationi, vel Juramentis ſerviens, ut
Per cinerem alicujus mortui, per nomen propinquitatis, per conjugem ipſius & liberos aliquem obſecrare ut aliquando miſericordiam capiat. Cic. pro Quint. 97.
Per deos jurare. V. JURO.
Per deos, per dextram, per fortunas, per fidem, per homines; Modus deprecandi olim uſitatiſſimus. Ter. And. 1. 5. 54.

Quod ego per hanc te dextram oro, & genium tuum,
Per tuam fidem, perque hujus ſolitudinem
Te obteſtor, ne, &c.

Cic. 3. Att. 20. Ad quæ recuperanda, per fortunas, incumbe, ut facis. V. ibi Manut.
Per deûm immortalium fidem. Cic. ad Octav. Nam per deûm immortalium fidem, (niſi forte fruſtra eos appello, quorum auris atque animus a nobis abhorret) perque fortunam Pop. Rom. (quæ quanquam nobis infeſta eſt, fuit aliquando propitia, & ut ſpero, futura eſt) quis tam expers humanitatis?
Per ego te, deos, &c. oro: interpoſitio elegans, & neſcio quid ornatus habens in oratione. Liv. 23. 9. pr. Per ego te, inquit, fili, quæcunque jura liberos jungunt parentibus, precor quæſoque, ne ante oculos patris facere & pati omnia infanda velis. Plaut. Rud. 3. 2. 13. Per ego te hæc genua obteſtor, ſenex. conf. Men. 5. 7. 1. Ter. And. 5. 1. 15.

Per ego te deos oro, ut ne illis animum inducas credere.

V. Drakenb. ad Sil. 5. 82.
Per dextram, Per fidem: modi deprecandi. Ter. Andr. 1. 5. 54. & 55.
Per matrimonium vetus miſerere. Quintil. Decl. 6. 8. V. Burm. in loc. vel Heinſ. & Drakenb. ad Sil. 1. 658.
Per, Inter. Virg. 1. Georg. 238.

Has inter, mediamque, duæ mortalibus ægris
Munere conceſſæ divûm, & via ſecta per ambas,
Obliquus qua ſe ſignorum verteret ordo.

Ubi Serv. Quum vitet utramque temperatam, ipſa præpoſitio Per pro Inter accipienda eſt.
Per, pro In. Virg. 5. Æn. 837.

Sub remis fuſi per dura ſedilia nautæ.

i. e. Jacentes in duris ſedilibus. Sunt & ſupra quæ huc referas.
Per, ſæpe eleganter tranſponitur ut antea obſervatum eſt in voce Deos.
Per, cum nominibus & adverbiis ſignificationem eorum ſæpe intendit; ut Perbenignus, Perabſurdus. Interdum imminuit ut Perfidus, Perjurus &c.
Per enim magni æſtimo tibi firmitudinem animi noſtri, & factum noſtrum probari, Cic. 10. Att. 10. per tranſpoſitionem.
Per mihi mirum viſum eſt, Scævola, te hoc illi concedere, &c. Cic. 1. de Orat. 214.
Sic, puto, Per mihi gratum. H. St.
Per, In compoſitione vero verborum continuationem quandam notat, ut Perſedere apud Suet. Claud. cap. 2. eſt Totum diem ſedere; & Perſpectare, Ad finem uſque ſpectare. Idem Domit. cap. 4.
Pone in PER, Particula augendi vim habente, vel uno verbo, Particula auxetica. In multis dure etiam ponitur, ut Perproſpera apud Suetonium. Eandem vim habet & in quibuſdam verbis, ut in Peracuo, Percaleo. H. St. In compoſitis, quæ ſequuntur, aut Omnino, aut Perquam, Valde ſignificat.

PĒRA, æ. f. [πήρα] Pellis a collo ad lumbos pendens. A quo Pera, Sacculi genus. Hinc Peram viatoriam vocamus, qua panem & aliquid obsonii gestare viatores solent. Martial. lib. 14. 81.

Nec mendica ferat barbati prandia nudi,
Dormiat & tetrico cum cane, pera rogat. V. Phædr. 4. 9. 1.

PERA fuit & cognomen Juniorum. V. Lex. Pitisc.

PERŬLA, æ. f. dimin. [πηρίδιον] Senec. Epist. 90. Fregit protinus exemptum e perula calicem. conf. Apul. Met. 5.

PERĀTIM, Quantum ad peram attinet. Sic, Peratim ductitare dicebantur servi, qui heros suos argento quod in pera fuit circumduxerunt. Plaut. Epid. 3. 2. 15.

PERENTICĪDA, æ. m. Qui peram seu marsupium suum incidit. Plaut. Epid. 3. 2. 13. V. Salmas.

PERABSURDUS, a, um. Adj. [λίαν ἄτοπος] Valde absurdum significat. Cic. 4. Acad. Illud vero perabsurdum, quod dicitis, probabilia vos sequi, si re nulla impediremini.
Perabsurda verba. Cic. in Partit. 54.

PERĀCER, cris, cre. Adj. [πάνυ δριμὺς] Valde acre & vehemens. Cic. 9. Fam. 16. Sed tamen ipse Cæsar habet peracre judicium.
Acetum peracre. Plaut. Bacch. 3. 3. 1.

PERĀCERBUS, a, um. Adj. [πάνυ στρυφνὸς] Valde acerbus. Cic. de Senect. 53. Primo est peracerba gustatu, deinde maturata dulcescit. De uva.
Tralate. Plin. 6. Epist. 5. Mihi peracerbum fuit quod, &c.

PERĀCESCO, ui, [μέγα ὀξύνομαι] ĕre. Valde acidum fieri. Plaut. Bacch. 5. 1. 13.

Hoc, hoc est quod peracescit, hoc demum est quod percrucior.

PERĀCĬDUS, a, um. Adj. [λίαν ὀξὺς] Valde acidum significat: ut, Peracida poma, Peracida pira.

PERACTIO, V. PERAGO.

PERACTICUM, Gummi genus. V. PERATICUM.

PERĀCUO, ui, ūtum, [μέγα ὀξύνω] ĕre. Valde acutum facere. Cato R. R. cap. 40. pr. Sumito tibi surculum durum, eum peracuito, falicem Græcam discindito. Rectius legitur Præacuito.

PERĀCŪTUS, a, um. Adj. ex Partic. [ἐρίθηκτος, ὀξύθηκτος] Valde acutum significat. Martial. lib. 5. 81.

Ut cito testiculos peracuta falce secaret.

Peracutus & callidus homo, Translate. Cic. in Brut.
Ingeniosus & peracutus homo. Cic. 4. Verr. 108.
Peracuta causa. Cic. pro Planc. 73. Fingenda fuit mihi, Judices, causa peracuta, ut ei quem mihi debere oporteret, ego me omnia debere dicerem. [Forte Peracute.
Perecuta vox. Cic. in Bruto. 241.
Peracutum, Ingeniosum. Cic. pro Cæcin. 84. Non dejeci, sed ejeci: peracutum hoc tibi videtur: hic est mucro defensionis tuæ?

PERACŪTE, Adv. [περιοξέως] Cic. 1. Acad. 35. Sed Zeno quum Arcesilam anteiret ætate, valdeque subtiliter dissereret, & peracute moveretur, corrigere conatus est disciplinam. Idem 3. Fam. 7. pr.

PERĀDŎLESCENS, Admodum adolescens. Cic. pro Lege Manil. 61. Quid tam præter consuetudinem, quam homini peradolescenti imperium atque exercitum dari?

PERADOLESCENTŬLUS, Cornel. Nepos in Eumene cap. 1. 4. Hic peradolescentulus ad amicitiam accessit Philippi.

PERÆA, [Περαία] ulterior Judææ pars, Arabiæ & Ægypto proxima, asperis divisa montibus, & a reliqua Judæa Jordane amne discreta. Plin. lib. 5. cap. 14.

PERÆDĬFĬCO, [τελέως οἰκοδομῶ] āre. Exædificare, Ædificationem absolvere. Columel. lib. 4. cap. 3. Ab inchoato domos exstruunt, nec perædificatis cultum adhibent.

PERÆQUUS, a, um. Adj. [παντεπιεικὴς] Valde æquum significat. Cic. 6. Verr. 46. Ut hoc liceret suspicari, fuisse aliquando apud Siculos peræqua proportione cetera.

PERÆQUE, Adv. [ἐπίσης, ἐξ ἴσου] Admotum æque, æqualiter. Cic. in Pison. 86. Quod cum peræque omnes, tum acerbissime Bœotii & Byzantii, Cherronenses, Thessalonici sensit.
Cæsæ peræque legiones Antonii. Cic. 10. Fam. 33.
Peræque narrabat incensam esse juventutem. Cic. 2. Att. 8.
Atque hæc peræque in omni agro decumano reperietis. Cic. 5. Verr. 21.
Peræque florere in omni dicendi genere. Cic. in Orat. 20. Tria sunt omnino genera dicendi, quibus in singulis quidam floruerunt, peræque autem (id quod volumus) perpauci in omnibus. conf. Nep. 25. 13. 6.

PERÆQUO, [ἐξισόω] āre. Æquum facere. Columel. lib. 3. cap. 3. Et apud me octogenæ stirpes insitæ intra biennium septenos culeos peræquarent. Idem 3. 9.

PERÆQUATOR, ōris. m. Peræquatores, dicuntur Exactores censuum, qui in capita sunt constituti, ita dicti quod æqualiter ab omnibus exigant. Alciatus in l. Cum antea. C. De agricol. & censit. lib. 11. Vet Inscript. apud Gruter. p. 361. n. 1. PERAEQVATORI CENSVS PROVINCIAE GALLECIAE. Cassiod. Varr. 6. 6. De Magistro officior. Peræquatores etiam victualium rerum in Urbe regia propria voluntate constituit, & tam necessariæ rei judicem facit. V. Buleng. de Vectig. cap. 12. Rhod. Ant. Lect. 25. 23. vel Lex. Pitisc.

PERĀGO, ēgi, actum. [περαίνω, τελέω, διαπράττομαι, διανύω, ἐπιτελέω] ĕre. Perficere. Liv. 1. 28. Rex cetera, ut orsus erat, peragit. [Subaudi Verba, vel Verbis, ut cap. 18. extr. ejusd. libri.
Æstates salubres peragere. Hor. 2. Serm. 4. 22.
Ævum peregit. Ovid. 15. Met. 485.
Bella peraguntur milite vitreo. Lucan. ad Pison. 181. De ludo latrunculorum loquitur.
Censuram peragere. Plin. lib. 7. cap. 29.
Cibum peragere, pro Conficere. Plin. lib. 9. cap. 56.
Comitia peragere. Cic. 2. de Nat. Deor. 10.
Concilium peragit Cæsar, equitesque imperat civitatibus. Cæs. 6. Bell. Gall. 4.
Cursum peregi, quem dederat fortuna. Virg. 4. Æn. 653.
Dicta alicujus peragere, Exsequi. Ovid. 8. Met. 815.
Domum peragere, Perædificare. Suet. Othon. cap. 7.
Dona peragere, Donare omnes. Virg. 5. Æn. 362.
Fabulam ætatis peragere. Cic. de Senect. 69.
Imperium. Hor. 4. Carm. 14. 39.
Incœptum. Virg. 4. Æn. 452.
Indicium verum peragere, pro Indicium comprobare. Liv. lib. 6. 16. pr.
Iter incœptum peragunt. Vir. 6. Æn. 384.
Jussa peragere, Exsequi. Ovid. 2. Met. 119.
Justa. Ovid. 2. Met. 627.
Latus ense peregit. Ovid. 4. Epist. 119. h. e. Penetravit latus ense, Ensem per latus egit, seu adegit.
Litem peragere. Ulpian. in l. Qui procuratorem. D. de procur. Qui procuratorem dat, ut confestim agat: is intelligendus est permittere procuratori, & postea litem peragere.
Mandata peragere. Ovid. 7. Met. 502.
Mortis peractæ fidem implevit. Plin. 3. Epist. 14.
Navem peregit in portum. Plaut. i. e. Perduxit.
Noctes multas peregi insomnes. Apul.
Noctem peregi vacuus somno, h. e. Transegi. Ovid. 1. Amor. 2. 3.
Otia mollia peragebant gentes. Ovid. 1. Met. 100.
Omnia animo secum peragere, Reputare apud se. Virg. 6. Æn. 105.

Omnia percepi, atque animo mecum ante peregi.

Opus peregit, Absolvit. Ovid. 1. Amor. 4. 48.
Partes suas peragere, Facere officium suum. Plin. 7. Epist. ult. ad Tacit.
Partes alicujus peragere. Ovid. 2. Amor. 15. 26.
Pensum laboris peragere. Columel. lib. 3. cap. 10.
Postulata peragere, Verbis exsequi. Liv. 1. 32.
Regnumque ævumque peregit. Ovid. 15. Met. 485.
Res gestas peragere, Describere res gestas, scriptis declarare & perscribere. Liv. præf. lib. 2.
Reum peragere aliquem. i. e. Condemnare. Ulpian. D. Ad leg. Juliam de adulteriis. l. Ex lege, Peregisse autem (reum) non alias quis videtur, nisi & condemnaverit. Budæus. Peragi reus in criminibus, non res peragi dicitur. Est autem Reum peragere, Ita rei accusationem persequi, ut reus tandem damnetur. Paul. l. Ab accusat. §. destitisse. t. ad S. C. Turpil. D. Destitisse videtur, qui intra præfinitum accusationis a præside tempus reum suum non peregit. Hactenus Budæus. Ovid. 1. Trist. 1. 24.

Et peragor populi publicus ore reus. conf. Agere reum, in AGO.

Sententiam peragere. *Achever de dire son opinion.* Liv. lib. 3. 40. Quum aliud, præterquam de quo retulissent, Decemviri dicere prohiberent, Claudium interpellandi verecundia fuit. Sententiam igitur peregit, nullum placere Senatusconsultum fieri.
Sententiam suam alicui peragere. Liv. 7. 35. pr. Ubi sententiam meam vobis peregero, tum quibus eadem placebunt, in dexteram partem taciti transibimus.
Seria nulla peraguntur fronte coronata. Ovid. 5. Fast. 341.
Sol duodena peragit signa, Percurrit. Ovid. 13. Met. 618.
Tenorem incœptum fortuna gravis peragit. Ovid. 15. Epist. 59.
Vita peragenda sub axe. Ovid. 4. Trist. 8. 41.
Volumina peragere. Plin. Epist. 5. lib. 3.
Vota peragere. Ovid. in Ibin, 97.
Peragere, pro Fortiter agitare. Senec. Epist. 59. Hunc, quem Græci œstrum vocant, pecora peragentem, & totis saltibus dissipantem. i. e. Urgentem ad continuum cursum.
Pro Interficere ponitur. Sil. 11. 363.

— nec tantum fata dederunt
Externa peragi dextra. Martial. 5. 38.
Quam pessimorum lex avara fatorum
Sexta peregit hieme nec tamen tota. Et 7. 46.
— jamque peractus eras. i. e. Finitus, sive mortuus.

conf. Burm. ad Quintil. Decl. 8. 16. p. 182.

PERACTUS, a, um. Partic. [τετελεσμένος] ut,
Cædes ingens peracta. Virg. 9. Æn. 242.
Causa, Perorata. Ovid. 15. Met. 36.
Consulatus. Cic. in Pison. 7.
Imitamentis tristitiæ peractis, curiam ingreditur. Tacit. 13. Ann. 4.
Imperia. Hor. 4. Carm. 14. 40.
Lux. Ovid. 21. Epist. 85.
Opus. Stat. 1. Silv. 1. 2.
Res tenues tenui sermone peractæ. Hor. 2. Serm. 4. 49.
Sacra peracta deo. Ovid. 5. Fast. 630.
Tempus melius peractum est. Ovid. 2. de Arte Am. 665.
Vellera peracta. Juven. 2. Sat. 54.
Vita peracta sine labe. Ovid. 2. de Pont. 8. 48.
Votum peractum. Juven. 10. Sat. 6.

PERACTIO, ōnis. f. [τελείωσις] Cic. de Senect. 86. Senectus autem, peractio ætatis est, tanquam fabulæ.

PERACTOR, ōris. m. Qui perficit; apud Senec.

PERAGĬTO, āre. frequent. Columel. lib. 12. cap. 19. Et nihilominus subinde fœniculo peragitet, nequid subsederit quod possit plumbeum perforare. Sen. de Ira, 1. 7.

PERAGITĀTUS, a, um. Partic. Cæs. 1. Bell. Civil. 80. Vehementius peragitati ab equitatu.

PERĀGRO, [περινοστέω, περιχωρέω] āre. ex Per & Ager, agri compositum; significat Inquirendo circuire, ut ait Servius: sive Huc & illuc proficisci. Cic. 1. de Divin. 2. Arabes autem & Phryges, & Cilices, quod pastu pecudum maxime utuntur, campos & montes hieme & æstate peragrantes, propterea facilius cantus avium & volatus notaverunt. Virg. 1. Æn. 388.

Ipse ignotus, egens, Libyæ deserta peragro.

Agros & nemora peragrare. Cic. de Arusp. Resp. 24.
Asiam in labore militari peragrare. Cic. pro Muren. 11.
Belli diversa peragrat. Valer. 6. Argon. 302.
Loca avia peragro. Lucret. lib. 1. 925.
Maria peragrare pedibus, classibus montes. Cic. 2. de Fin. 112.
Provincias omnes peragrasse gloriatur Asellus. Cic. 2. de Orat. 258.
Rura peragrare. Cic. 3. Off. 2. Et ob eam causam urbe relicta, rura peragrantes, sæpe soli sumus.
Saltus peragrat Dictæos. Virg. 4. Æn. 72.
Peragrare etiam dicitur de navigatione Justin. 12. 10. 1. Ipse cum lectissima manu navibus consensis Oceani litora peragrat.
Regiones has arma Pop. Rom. peragrarunt. Cic. de Provinc. Conf. 15.
Fama peragrare dicitur. Cic. pro Milon. 99. Centesima lux est hæc ab interitu P. Clodii: & opinor ultra, quam fines imperii Pop. Rom. sunt, non solum fama jam de illo, sed etiam lætitia peragravit.

Mente

Mente innumerabiles mundos, infinitasque regiones, quarum nulla esset ora, nulla extremitas, peragrare. Cic. 2. de Fin. 102.
Mente, animoque peragravit omne immensum. Lucret. lib. 1. 75.
Peragrare per animos hominum, per translationem. Cic. 1. de Orat. 222. Sed ita peragrat per animos hominum, ita sensus mentesque pertractat, ut non desideret philosophorum descriptiones.
Latebras suspicionum peragrare. Cic. pro Cœl. 53. Possum omnes latebras suspicionum peragrare dicendo: non causa, non locus, non facultas, non conscius, non perficiendi, non occultandi maleficii spes, non ratio ulla, non vestigium maximi facinoris reperietur.

PERAGROR, āri. dep. Paterc. 2. 97. 4. Peragratusque victor omnes partes Germaniæ domuit eam.

PERAGRANS, antis. Partic. [περιχωρῶν] ut, Mater saltus orbata peragrans. Lucret. lib. 2. 355. Idem ibid. 675.

PERAGRANTER, Adv. Ammian. 14. 1. Peragranter & dissimulanter adsistere.

PERAGRĀTUS, a, um. [περιεχωρημένος] aliud Partic. Cic. 5. de Fin. 87. A quibus propter discendi cupiditatem videmus ultimas terras esse peragratas.
Vicinis regionibus peragratis. Aur. Vict. de Orig. gent. Ro. cap. 6.
Montis peragrati saxa. Sen. Theb. 13.

PERAGRATIO, ōnis. f. [περιχώρησις] Cic. 2. Philip. 57. Quæ fuit ejus peragratio itinerum, lustratio municipiorum.

PERAGRATRIX, icis. f. Mart. Capell. 6. p. 192. Squalentior peragratrix.

PERALBUS, a, um. Adj. Apul. Ad Asclep. pr. Equus peralbus. Idem 5. Met. Avis peralba.

PERAMBŬLO, [περιπολέω, διοδεύω] āre. Varro de R. R. lib. 1. cap. 2. Vos, qui multas perambulastis terras. Plaut. Most. 3. 2. 122. Ædes perambula.
Cubilia omnium perambulare, Mœchari ubique. Catul. in Julium Cæs. 27. 7.
Bos rura perambulat. Hor. 4. Carm. 5. 17.
Perambulabis astra sidus aureum. Hor. Epod. 17. 41.

PERAMBULATUS, a, um. Partic. ut, Perambulatus Romanis legionibus Niphates. Sidon. Carm. 23. 93.

PERAMPLUS, a, um. Adj. [πολυπλατὴς] ut Simulacra perampla, cui opp. Modica amplitudine. Cic. 6. Verr. 109. Sunt ea perampla atque præclara, sed non ita antiqua. Idem ibid. 110. Signa duo sunt Cereris unum, alterum Triptolemi, & pulcherrima, & perampla.

PERĂMO, [ὑπερφιλέω] āre. Valde, vel Usque ad finem amare. Cic. 1. de Legib. 49. Ubi illa sancta amicitia, si non ipse amicus peramatur toto pectore? Quædam exemplaria legunt, Per se amatur.

PERĀMANS, antis. [ὑπερφιλῶν] Partic. Cic. 4. Att. 18. Homo peramans semper nostri fuit, nec mihi unquam odio.

PERAMANTER, Adv. [πολυφίλως] Cic. 9. Fam. 20. Qui me quidem perofficiose & peramanter observant.

PERĀMŒNUS, a, um. Adj. Tacit. 4. Ann. 67. 3. Æstas peramœna.

PERANGUSTUS, a, um. Adj. [πολύστενος] Admodum angustum significat. Cic. 7. Verr. 169. Ut ille in dolore, cruciatuque moriens, perangusto freto divisa servitutis ac libertatis jura cognosceret.

PERANGUSTE, Adv. [πολυστενῶς] Cic. 1. de Orat. 163. Sed tu hoc nobis da, Scævola, & perfice, ut Crassus hæc, quæ coarctavit, & peranguste refersit in oratione sua, dilatet nobis, atque explicet.

PERANNA, æ. f. Dea, temporis præses a veteribus credita, cui sacrificabant mense Martio. Dicitur sæpius Anna Perenna. V. Macrob. Saturn. 1. 12. Martial. 4. 64. 17.
Annæ pomiferum nemus Perennæ. Sed quidam vocant Perannam, per A primam vocalem, ut ab Anna derivetur, quæ mense Martio colebatur a Romanis, ut eis annare & perannare liceret: de qua V. in ANNA. Sed rectius per E secundam vocalem. V. f. l.

PERANNO, [διενιαυτίζω] āre. Per integrum anni tempus vivere. Componitur enim ex Per & Anno, are. V. Perenno, in PERENNIS.

PERANTĪQUUS, a, um. [ἀρχαιότερος] Adj. Cic. de Clar. Orat. 41. Atque hunc proximo sæculo Themistocles insequutus est, ut apud nos perantiquus, apud Athenienses, non ita sane vetus. Sic 6. Verr. 4.

PERAPPŎSĬTUS, a, um. Adj. [σφόδρα ἐπιτήδειος] Valde appositus. Cic. 2. de Orat. 274. Sunt etiam illa subabsurda, sed eo ipso nomine sæpe ridicula, non solum mimis perapposita, sed etiam quodammodo nobis.

PERARDUUS, a, um. Adj. [πολυχαλεπὸς] Cic. 5. Verr. 66. Mihi autem hoc perarduum est demonstrare.

PERĀRESCO, ui, [παγξηραίνομαι] ĕre. Prorsus aridum fieri. Columel. lib. 11. cap. 3. Sed nec patiendum est ut perarescat, aut totum decidat.

PERARGŪTUS, a, um. Adj. [πολυστωμύλος] Cic. de Clar. Orat. 167. Quem studebat imitari L. Afranius poeta, homo perargutus, in fabulis quidem etiam, ut scitis, disertus.

PERĀRĬDUS, a, um. Adj. [πάγξηρος, πολυκαρφής] Valde, vel prorsus aridum significat. Columel. lib. 2. cap. 19. Est autem modus in siccando, ut neque peraridum, neque rursus viride colligatur. Idem 3. 11.

PERARMO, āre. Prudent. Cath. 6. 85.
Hujus manum potentem
Gladius perarmat anceps.

PERARMATUS, a, um. Partic. Curt. 4. 9. 66. Hoc modo instructo exercitu & perarmato. conf. §. 23.

PERĀRO, [κατεροτριάω] āre. ex Per & Aro compositum. Ovid. 14. Met. 96.
— narēsque a fronte remissas
Contudit, & rugis peraravit anilibus ora. i. e. Signavit.
Pontum perarare, i. e. Mare navibus sulcare. Senec. Med. 8.
Perarare carmina auro. Stat. 4. Silv. 5. 24.
Littera peraratur blandis verbis. Ovid. 1. de Arte Am. 455.

PERĀRANS, antis. Partic. [καταγεγραφῶν] Ovid. 9. Met. 563.
Talia nequicquam perarantem plena reliquit
Cera manum. h. e. Scribentem.

PERARATUS, a, um. Partic. [καταροτριαθεὶς] ut, Tabellæ peraratæ. Ovid. 1. Amor. 11. 7.
Littera perarata. Idem Trist. 3. 7. 1.

PERASPER, era, erum. Adj. [πολυτραχὺς] Valde asperum significat. Cels. lib. 5. cap. 28. de thymio, At thymion nominatur, quod super corpus quasi verrucula eminet, ad cutem tenue, supra latius, subdurum, in summo peraspērum.

PERASTŪTUS, a, um. Adj. [πολυμήχανος] Valde astutus. A quo

PERASTUTE, Adv. Plaut. Truc. 2. 2. 43.
Ut perastute eum injiciatis in malam fraudem, & præmium. In edit. Gronov. Ut pereat, ut eum inliciatis, &c.

PERASTŪTŬLUS, a, um. Adj. Apul. Met. 9. p. 219. Elmenh. Mulier callida & ad hujusmodi flagitia perastutula.

PERĀTICUM, [περατικὸν] teste Plin. lib. 12. cap. 9. Bdellii genus est, quod in Media defluit ex arbore, quam nonnulli Brochon, alii Malacram, aliqui etiam Maldacon appellant.

PERATTENTUS, a, um. Adj. [λίαν προσεχὴς] Valde attentus. Cic. 5. Verr. 10. Superiore omni oratione perattentos vestros animos habuimus.

PERATTENTE, Adv. [λίαν προσεχόντως] Cic. pro Cœl. 25. Animadverti enim, Judices, audiri a vobis meum familiarem L. Herennium perattente.

PERAUDIENDUS, a, um. Partic. Plaut. Mil. 1. 1. 34. Auribus peraudienda sunt. V. Gronov.

PERBACCHOR, [κωμάζω] āri. Perpotare & lusitare conviviis frequentandis. Budæus. Cic. 2. Philipp. 104. At quam multos dies in ea villa turpissime es perbacchatus? ab hora tertia bibebatur, ludebatur, vomebatur.

PERBACCHĀTUS, a, um. Partic. [κεκωμασμένος] Claud. de Bell Get. 242.
— passimque crematas
Perbacchata domos nullis incendia causis.

PERBEĀTUS, a, um. Adj. [πανόλβιος] Valde beatus. Cic. 1. de Orat. 1. Cogitanti mihi sæpenumero, & memoria vetera repetenti, perbeati fuisse, Quinte frater, illi videri solent, &c.

PERBELLUS, a, um. Adj. [πολύχαρις] A quo

PERBELLE, Adv. [πολυκόμψως] Cic. 16. Fam. 18. Sed si me amas, quod quidem aut facis, aut perbelle simulas. V. BELLUS.

PERBĔNE, Adv. [πολυκαλῶς] Valde bene. Cic. de Clar. Orat. 108. Perbene loqui Latine putabatur.

PERBENĔVŎLUS, vel PERBENIVOLUS, a, um. Adj. Cic. 14. Fam. 4. Pescennius est perbenevolus nobis. i. e. Valde benevolus.

PERBENIGNE, Adv. [πολυφιλοφρόνως] Valde benigne. Ter. Adelph. 4. 5. 69.
— di me, pater,
Omnes oderint, ni magis te, quam oculos nunc amo meos.
M. Quid? quam illam? Æ. æque. M. perbenigne. Cic. 2. Q. frat. 1. Perbenigne mihi respondit.

PERBĬBO, bibi, bibĭtum, [ἐκπίνω] ĕre. Plaut. Stich. 2. 2. 16.
At ego perii, cui medullam lassitudo perbibit. Cato R. R. cap. 130. Perbibant bene. Hic fere aliud non significat quam Bibere.
Lacrimas perbibere. Ovid. 6. Met. 307.
Totas perbibit flammas. Senec. Herc. OEth. 4.
Tralate. Sen. Epist. 36. Perbibere liberalia studia. Idem de Ira 1. 6. Perbibisti nequitiam. Idem. Epist. 71.

PERBIBESIA, æ. f. Vox ficta de Provincia ubi strenue potetur. Plaut. Curc. 3. 74.
Rhodiam atque Lyciam, Perediam & Perbibesiam. Subaudi, Subegit solus.

PERBĪTO, ĕre. Perire. Pacu. Peribœa, Nam me perbitere, illis opitularier quovis exitio cupio, dum prosim modo. Liv. Andron. Tereo, Ego puerum interea ancillæ subdam lætantem meæ, ne fame perbitet. Nonius 2. 654. Plaut. Pseud. 3. 1. 12.

PERBLANDUS, a, um. Adj. [πολυθώπιος] Valde blandus. Cic. 1. Q. frat. 2. Successorem habes perblandum, cetera valde illius adventu tua requirentur.
Perblanda ac benigna oratio. Liv. 23. 10. pr.

PERBŎNUS, a, um. Adj. [πολύεσθλος] Valde bonum significat. Cic. pro Flacco 71. Agros habent & natura perbonos, & diligentia, culturaque meliores.
Perbono loco res erat, quoad &c. Cic. 6. Att. 1. Quoad mecum rex fuit, perbono loco res erat: postea Pompeji procuratoribus sexcentis premi cœptus est.

PERBRĔVIS, e. Adj. [πολυβραχὺς] Valde brevis. Cic. de Clar. Orat. 158. Quodque difficile est, idem & perornatus, & perbrevis.
Perbrevis ævi Carthago. Liv. 28. 25.
Tempus perbreve. Ovid. 4. Trist. 10. 70.
Aliquando interponitur dictio inter Per & Brevis. Cic. pro Cluent. 2. Altera pars ea, quæ propria est judicii vestri, & legitimæ veneficii quæstionis, per mihi brevis, & non magnæ in dicendo contentionis fore videtur. V. PER ad fin.

PERBREVI, Adv. Cic. 6. Fam. 12. 9. Sed id erit perbrevi.

PERBREVĬTER, Adv. [πολυβραχέως] Valde breviter. Cic. 2. de Orat. 235. Ac ne diutius vos demorer, de omni isto genere quid sentiam perbreviter exponam.

PERCA, æ. f. [πέρκη] Piscis. Plin. lib. 32. cap. 10. Carcinomata percarum capita salsarum. Idem 9. 16. Apic. 10. 1. Ovid. Halieut. 112.

PERCALĔFĀCIO, [ὑπερθερμαίνω] & PERCALEFIO. Unde

PERCALEFACTUS, a, um. Partic. Lucret. lib. 6. 177.
Mobilitate sua fervescit, ut omnia motu
Percalefacta vides ardescere. conf. Vitruv. 8. 2. & 3. Val. Max. 9. 12. 4.

PERCĂLEO, ui, ēre: & PERCALESCO, ĕre. ex Per & Caleo, seu Calesco, [ἐκθερμαίνομαι, ὑπερθερμαίνομαι] Valde caleo. Ovid. 1. Met. 417.
Cetera diversis tellus animalia formis
Sponte sua peperit, postquam vetus humor ab igne
Percaluit solis.
Vis venti percaluit. Lucret. lib. 6. 280.
Inde, ubi percaluit vis venti, vel gravis ignis. [Præterita ꝫ Percalesco.

PERCALLEO, ui, [πάντως πωροῦμαι] ēre. Induratum vel obduratum esse in re aliqua, ut jam callis contractis amplius nos non fatiget. Tracta metaphora ab iis, qui diuturnis laboribus assueti, callum jam contraxerunt. Cic. pro Milon. 77. Sed nescio quo modo jam usu obduruerat, & percalluerat civitatis incredibilis patientia. [Etiam hoc a Percallesco puto.
Usum rei alicujus percallere. Cic. 2. de Orat. 147. Si modo usum rerum percallueris, nihil te effugiet. h. e. Perfecte callueris, intellexeris.

PERCANDĬDUS, a, um. Adj. [πολυαργὴς] Valde candidus. Cels. lib. 5. cap. 19. de elephantino emplastro, Est autem ea percandida compositio.

PERCANTĀTRIX, icis. f. [γοητεύτρια] Plaut. Mil. 3. 1. 98.
— da, quod dem Quinquatribus,
Percantatrici, collectrici, ariolæ, atque haruspicæ. Rectius al. Præcantatrici, conjectrici.

PERCĀRUS, a, um. Adj. Justin. 12. 12. 11. Obsequiis regi percarus.

PERCAUTUS, a, um. Adj. [πολυσύλλαβος] Cic. 1. Q. frat. 1. Delectus in familiaritatibus & provincialium hominum & Græcorum percautus & diligens.

PERCĒDO, ĕre. Idem quod Decedere. Cic. in Orat. 159. Concisum, non concessum, & quod quidam percessum etiam volunt. Non. 92. 704. In edit. Mercer. est, Concisum, non Concæsum, & quod quidam Percæsum. In edit. Tullii noviss. Ex quo quidam Pertisum etiam volunt.

PERCĔLĔBRIS, e. Adj. Mela, 2. 3. Templum Junonis vetustate & religione percelebre.
Gloria percelebris. Plin. 10. 5.

PERCELEBRO, [ὑπερφημίζω] āre. Maxime divulgare. Cic. 7. Verr. 80. De qua muliere plurimi versus, qui in istius cupiditatem facti sunt, tota Sicilia percelebrantur. i. e. Vulgo canuntur, vel recitantur.
Audita & pervulgata & percelebrata sermonibus res est. Cic. pro Cœl. 69.

PERCĔLER, ĕris, ĕre. Adj. [πολυωκὺς] Admodum celer. Cic. pro Cœl. 58. Habuisse aiunt domi, vimque ejus esse expertam in servo quodam, ad rem ipsam parato: cujus perceleri interitu esse ab hoc comprobatum venenum.

PERCELLO, cŭli, culsum, [καταπαίω, ἀνατρέπω, πλήττω] ĕre. Evertere, percutere, inquit Nonius 2. 642. Varro Parmenone, Alius teneram abietem solus percellit. Ter. Eun. 2. 3. 87. Perii, quid ego egi miser? quo trudis? perculeris jam tu me. Ubi Donat. Perculeris, Perverteris. Ter. And. 1. 1. 98. Perculsit illico animum. Ubi alii Percussit legunt, & rectius. Perculsi enim præteritum Latinum non est. [Sic & apud Hor. 1. Carm. 7. 10. erratum fuit, & forsan apud Ammian. 17. 1. V. in BULLO ad fin.
Percellere ad animum, Percutere ad corpus referunt Grammatici; sed hoc perpetuum non esse docet Drakenb. ad Sil. 2. 213. & ad 17. 303.
Inter Percellere & Affligere interest, quod Percello idem fere valet quod Perverto, everto, proruo: Affligere autem est, Ita vehementer in terram dejicere, ac proruere, ut eo casu, id quod dejicitur, contundatur, neque facile excitari queat. Ita fit ut gravius sit Affligere, quam Percellere, ut licet ex hoc exemplo intelligere Cic. 3. Tusc. 72. Existimant enim diis immortalibus se facilius satisfacturos, si eorum plaga perculsi, afflictos se & stratos esse fateantur. Pro Occidere Virg. 5. Æn. 374.
Cuspide perculit. Ovid. 2. Amor. 9. 7.
Ferro perculerat leænam. Stat. 1. Achill. 169.
Flectentem cornua stipite perculit. Ovid. 5. Met. 58.
Percellere & Evertere. Cic. pro Milon. 56. Adde casus, adde incertos exitus pugnarum, Martemque communem: qui sæpe spoliantem jam & exsultantem evertit & perculit ab abjecto.
Percellere & Labefactare aliquem. Cic. pro Domo 27. Desinant, desinant homines iisdem machinis sperare me restitutum posse labefactari, quibus antea stantem perculerunt.
Percelli & Recreari, contraria. Cic. ad Brut. 3. Timore quodam perculsa civitas tota ad te se cum conjugibus & liberis effundebat: recreata a. d. XII Cal. te huc venire, quam se ad te ire malebat.
Perculit eum illud. Cic. 3. de Legib. 24. Quid enim illum aliud perculit, nisi quod potestatem intercedendi Collegæ abrogavit?
Dolor perculit te. Cic. 2. Tusc. 56. Si te forte dolor aliquis perculerit, exclamabis, ut mulier. Quidam legunt Pervellerit.
Pectus alicujus subito pavore percellere. Liv. 1. 56.
Peste percelli. Columel. lib. 7. cap. 7.
Vi repentina, ac tempestate populari percelli. Cic. pro Sext. 140.
Vis Martis, non ira victoris, cives, quos amisimus, perculit. Cic. pro Marcell. 17.
Vox hæc te non perculit? non perturbavit? Cic. 5. Verr. 132.
Vox perculit urbem. Valer. 2. Argon. 91.
Percellere, Differre. Lucilius, Ad novum hoc percellit annum. [Nisi error.

PERCULSUS, a, um. Partic. [πεπληγμένος] ut, Virg. 1. Æn. 517.
Obstupuit, simul ipse, simul perculsus Achates.
Perculsus litteris. Cic. 9. Fam. 25. Repente perculsus est atrocissimis litteris, in quibus scriptum erat, fundum, &c. Alias legitur Percussus.
Amore ingenti Musarum perculsus. Virg. 2. Georg. 476.
Amore magno laudum perculsus. Virg. 9. Æn. 197.
Casu perculsus iniquo. Virg. 6. Æn. 475. Al. Percussus. [Et forsan ita & in superioribus locis legendum.
Suspicione perculsus. Cic. pro Cluent. 106. Neque dubito, quin ii tales viri suspicione aliqua perculsi repentina, de statu suo declinarent.
Timore perculsi membra. Lucret. lib. 5. 1222.
Perculsus & Abjectus. Cic. 2. in Catil. 2. Jacet ille nunc prostratus, Quirites, & se perculsum atque abjectum esse sentit.
Perculsus animus, & abjectus, Cic. 3. Att. 2. i. e. Perturbatus & timore concussus.
Civitas perculsa timore. Cic. ad Brut. 3.
Græcia perculsa & afflicta jamdiu suis consiliis. Cic. pro Flacc. 16.
Hac ille perculsus plaga, non succubuit. Nep. 18. 5. 1. [Malim Percussus. conf. PERCUTIO.
Virgo perculsa. Catul. Argon. 62. 364.
Volucres perculsæ corda. Hellenismus est. Lucret. lib. 1. 13.
Vulgus perculsum terrore. Lucan. lib. 1. 481.
Excitare perculsa & prostrata. Cic. pro Marcell. 23. Omnia sunt excitanda tibi, C. Cæsar, uni, qui jacere sentis, belli ipsius impetu (quod necesse fuit) perculsa atque prostrata.

PERCULSUS, ûs. m. Tertull. de Anima, cap. 52.

PERCENSEO, ui, [καταλέγομαι] ēre Idem quod Recensere: nisi quid perfectionis addat præpositio. Cic. in Partit. 127. Quo in genere percensere poterit plerosque inveniendi locos. Idem pro Lege Agrar. 2. 47. Italiam percensuisti, perge in Siciliam.
Percensere beneficia numerando. Cic. Post red. in Senat. 1. Quod tam divinum atque incredibile genus orationis, quo quisquam possit vestra in nos universa promerita, non dicam complecti ornando, sed percensere numerando.
Percensuitque cursim numerum legionum. Tacit. 4. Ann. 4.
Totum percensuit orbem. Ovid. 2. Met. 335. i. e. Peragravit totum orbem.
Senium ævi percensere. Stat. 1. Theb. 268.
Interdum idem significat ac Perstringere & censoria virgula castigare. ut, Orationem subtili ingenio & judicio percensuisse sibi visus est. Gell. 7. 3. Apul. Apol. p. 310. Elmenh. Percensentibus iis, qui istum novere. [Hic est Narrare, ut paulo supra in ead. pag. Quot sacra nossem percensui.

PERCEPTIO, V. PERCIPIO.

PERCĪDO, ĕre. Tundere, percutere. Plaut. Cas. 2. 6. 52. Percide os tu illi hodie. i. e. Batue, tunde. Sic enim restituit Turnebus, quum alias legeretur Præcide, quod aliud significat, & turpitudini affine est, immo vero obscænissimum. Idem Pers. 2. 4. 12.
Non hercle, si os perciderim tibi metuam, morticine. V. seq. dict.
Percido, Occido. Flor. 3. 20. 10. Exercitum percecidit. Idem 4. 12. 7.

PERCĪSUS, a, um. Partic. Martial. 4. 48.
Percidi gaudes; percisus, Papile, ploras. Sen. de Provid. cap. 5.
Percisos & professos impudicitiam. Al. Præcisos. V. Lips. Apud Martial. 2. 72. Os tibi percisum legendum est, non, ut obtinet, Præcisum. [Utrumque & obscænum sensum recipit, & non obscænum. conf. PERCEDO.

PERCĬEO, īvi, ītum, [ἐκκινέω, διακινέω] ēre. Valde cieo. Lucret. lib. 3. 185.
Ocius ergo animus, quam res se perciet ulla.
Percit, pro Perciet, ut etiam in simplici Cit pro Ciet, a Percio. Idem lib. 3. 304.
At natura boum placido magis aëre vivit:
Nec nimis irai fax unquam subdita percit. Idem lib. 4. 567. & 3. 28. Plaut. Asin. 2. 4. 69. Ne istum impudicum percies.

PERCĪTUS, a, um. Partic. [ἔκφορος] Percussus, inquit Nonius 1. 690. Nimis incitatus, qui ira ac furore accensus est. Ter. Hec 3. 3. 17.
Postquam aspexi, o facinus indignum, inquam, & corripui illico
Me inde lacrimans, incredibili re atque atroci percitus. Cic. pro Milon. 64. Sive enim illud animo irato, ac percito fecisset, ut incensus odio, trucidaret inimicum, &c.
Dolore percitam instigat furor. Senec. Hippol. 12.
Ira percitus. Apud Gellium autem lib. 2. sine adjectione. H. St.
Magno furore percitus. Senec. Herc. fur. 1.
Motu æterno percita femina. Lucret. lib. 2. 1054.
Primordia percita plagis. Lucret. lib. 1. 1024. Liv. 21. 53. Ingenium percitum ac ferox.

PERCĬTO, āre. frequent. Pacuv. apud Fest. in Reciproco; Rapide reciproco, percito. Locus contaminatus est. V. Scalig.

PERCĬTĀTUS, a, um. Partic. Accius apud Non. 7. 2. Matronæ percitatæ tumultu.

PERCINGO, inxi, inctum, [περιζώννυμι] ĕre. Omnino cingere. Columell. lib. 10. 347.
Sæpe suas sedes percinxit vitibus albis. Manil. 3. 325.

PERCĬPIO, cēpi, ceptum, [καταλαμβάνω] ĕre. ex Per & Capio compositum; Perfecte capere. Variis nominibus jungitur.
Fructus ferere, percipere, & condere. Cic. de Senect. 24.
Fructum ex arbore percipere. Plin. lib. 15. cap. 1.
Fructum percepimus anni. Propert. lib. 4. 2. 11.
Fructum victoriæ percipere. Cic. 7. Verr. 76. At etiam qui triumphant, eoque diutius vivos hostium duces servant, ut his per triumphum ductis, pulcherrimum spectaculum, fructumque victoriæ Pop. Romanus percipere possit.
Gaudia secura percepit. Ovid. 7. Met. 455.
Jucunditatem vel lætitiam percipere. Cic. 1. de Fin. 37.
Præmium percipere. Cæs. 2. Bell. Civil. 32.
Victoriam animo. Cæs. 3. Bell. Civil. 87. Ac jam animo victoriam percipiebant, quod re tanta, & a tam perito imperatore nihil frustra confirmari videbatur. Fortasse legendum Præcipiebant, pro Ante capiebant.
Voluptatem percipere ex re aliqua. Cic. 1. de Finib. 63. Nec majorem voluptatem ex infinito tempore ætatis percipi posse.
Dolores percipere, Sentire. Cic. 14. Fam. 1. Acerbissimos dolores, miseriasque percepit.
Luctus percipere. Cic. 14. Fam. 1.
Fames percipit vantris medullam. Plaut Stich. 2. 2. 17.
Oculos percipere; pro Occupare, seu Afficere, seu Perfundere. Lucret. lib. 4. 733.
Quippe etenim multo magis hæc sunt tenuia textu,
Quam quæ percipiunt oculos, visumque lacessunt. Sic lib. 5. 603.
Aera percipiat calidis fervoribus ardor. Lambinus.
Odium ejus rei me percipit. Ter. Eun. 5. 6. pr.
Neque agri, neque urbis odium me unquam percipit.
Odium vitæ percipit humanos. Lucret. lib. 3. 80.
Diligenter quæ dicuntur percipere, & ea penitus animis nostris mandare. i. e. Comprehendere. Cic. 1. in Catil 27.
Facile aliquid percipere. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Animo percipere aliquid & memoria custodire. Cic. 1. de Orat. 127.
Memoria percipere. h. e. Memoria complecti. Cic. 4. Acad. 22. Unde memoria, si nihil percipimus (sic enim quærebas) quod meminisse visa, nisi comprehensa non possumus?
Oculis aliquid percipere. Cic. 6. Verr. 56.
Sensibus percipere. Cic. 1. de Fin. 37. Non hanc solam sequimur, quæ suavitate aliqua naturam ipsam movet, & cum jucunditate quadam percipitur sensibus.
Percipere opinione. Cæs. 7. Bell. Gall. 9. At Cæsar biduum in his locis moratus, quod hæc de Vercingetorige usu ventura opinione perceperat, per causam supplementi, equitatusque cogendi, ab exercitu discedit. Castigatiores libri habent Præceperat.
Artem percipere. Cic. 7. Fam. 20. Sin tibi quædam videbuntur obscuriora, cogitare debebis, nullam artem litteris sine interprete, & sine aliqua exercitatione percipi posse.
Diligenter percipere disciplinam. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Disciplinas singulas percipere si magnum est, quanto majus omnes? Cic. 1. de Nat. Deor. 11.
Doctrinam percipere. Cic. 4. Acad. 1. Tum omnis liberalis & digna homine nobili ab eo percepta doctrina.
Nomina omnium civium percipere, pro Mente complecti. Cic. de Senect. 22. Themistocles omnium civium nomina perceperat.
Præcepta artis. Cic. 1. Off. 60. Nec medici, nec imperatores, nec oratores, quamvis artis præcepta perceperint, quicquam magna laude dignum sine usu & exercitatione consequi possunt.
Usum alicujus rei. Cæs. 3. Bell. Civil. 84.
Excusationem percipere, Accipere, Agnoscere. Paulus in l. Si quis tutor ibi, excusatione percepta. D. De ritu nuptiarum.
Percipere, Intelligere, cognoscere. Cic. de Amicit. 23. Id si minus intelligitur, quanta vis amicitiæ, concordiæque sit, ex dissensionibus, atque ex discordiis percipi potest.
Percipere & comprehendere aliquid. Cic. 4. Acad. 34. Conantur osten-

dere esse aliquid perspicui, verum illud quidem impressum in animo atque mente, neque tamen id percipi ac comprehendi posse.
Percipe quid dubitem. Virg. 9. Æn. 190.
Omnia percepi, atque animo mecum ante peregi. Virg. 6. Æn. 105.
Caussam percipe. Ovid. 4. Fast. 938.
Animi percipiunt cito dicta. Hor. de Arte Poet. 336.
Paucis percipe rerum exordia. Lucret. lib. 4. 114.
Verba mea percipe. Ovid. 5. Fast. 716.
Celeritas percipiendi. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Fructus percipiendus auribus. Ovid. 4. Trist. 2. 68.
Philosophia oratori necessario percipienda. Cic. 1. de Orat. 219.
Voluptas percipienda oculis. Ovid. 4. de Pont. 9. 38.

PERCEPTUS, a, um. Partic. [κατειλημμένος] ut,
Voluptas percepta brevis. Ovid. 1. de Pont. 2. 53.
Philosophorum percepta habere præcepta. Nep. 25. 17. 3.

PERCEPTUM, i. n. Cic. de Fato 11. A perceptis artis proficiscitur. Percepta appello, quæ dicuntur Græce θεωρήματα. Gell. 14. 1. Pro percepto liquere.

PERCEPTIO, ōnis. f. [κατάληψις] Cic. 2. Off. 12. Neque agricultura, neque frugum, fructuumque reliquorum perceptio & conservatio, sine hominum opera ulla esse potuisset.
Perceptio fructuum, non tantum dicitur si omnino fructus sunt collecti: sed etiam cœpti ita percipi, ut terra continere se fructus desierint. l. 78. de rei vendic. in P.
Cognitio & Perceptio. Cic. 1. Acad. 44. Neque hoc quicquam esset turpius, quam cognitioni & perceptioni assertionem approbationemque præcurrere.
Perceptio animi. Cic. 4. Acad. 22. Ars vero quæ potest esse, nisi quæ non ex una, aut ex duabus, sed ex multis animi perceptionibus constat?

PERCEPTOR, ōris m. Augustin. Solil. 1. 1.

PERCEPTĪBĬLIS, e. Adj. Saresb. 2. 18.

PERCITUS, V. PERCIEO.

PERCĪVĪLIS, e. Adj. Suet. Tiber. cap. 28. extr. Exstat & sermo ejus in senatu percivilis.

PERCLĀMO, [καταβοάω] āre. Vehementer clamare. Plaut. Truc. 1. 1. 8.
Quot illic blanditiæ, quot illic iracundiæ
Sunt, quot sunt perclamanda? al. Pericla amanda.

PERCNOS, [περκνός] Aquilæ genus, teste Plin. lib. 10. cap. 3. a nigro colore ab Homero sic vocatum. Nam περκνός, Niger. Alii vocant Morphnon: aliqui etiam Plancum & Anatariam: inter Aquilarum genera secundam magnitudinem & vim obtinet: vivitque ut plurimum circa lacus.

PERCNOPTEROS, i. m. [περκνόπτερος] Aquila apud Plin. ibid. a nigro coloro alarum sic dicta.

PERCOARCTO, [κατασφιγγω] āre. Vehementer constringo. Columel. lib. 2. cap. 19. de fœno loquens: Tunc demum (inquit) convertemus, & utrimque siccatum percoarctabimus in strigam, atque ita manipulos vinciemus. Al. non habent Per.

PERCOGNOSCO, ōvi, ĭtum, [πάνυ γινώσκω] ĕre. Perfecte cognoscere. Plin. lib. 4. cap. 14. Nam Germania multis postea annis nec tota percognita est. Idem lib. 37. cap. 3. Percognitum nuper. Plaut. Truc. 1. 2. 50.

PERCŎLO, ui, ultum, [θεραπεύω] ĕre. Perfecte colere, id est amare & venerari. Plaut. Trin. 2. 2. 4. Feceris par ceteris tuis factis, patrem tuum si percoles.
Honore aliquem percolore. Tacit. 2. Hist. 82.
Percolere, Culturam absolvere, perficere, polire, supremam manum addere, complere. Plin. 5. Epist. 6. sub fin. Præterea indulsi amori meo: amo enim quæ maxima ex parte inchoavi, aut inchoata percolui.

PERCŎLENS, entis. Apul. Met. 8. Imaginem divinis percolens honoribus.

PERCULTOR, ōris m. Aur. Vict. in Augusto, Doctorum, qui abunde erant, necessariorumque percultor.

PERCULTUS, a, um. Partic. [κεκαλλωπισμένος] Valde cultus, Ornatus, politus. Plaut. Pœn. 1. 2. 23.
— nam quæ lavata est, nisi
Perculta est, meo quidem animo quasi illauta est.

PERCŌLO, āvi, ātum, [διηθέω] āre. Totum colare. Columel. lib. 7. cap. 8. Nam maxime refert primo quoque tempore serum percolari, & a concreta materia separari. De caseo loquitur. Plin. lib. 27. cap. 7. Columel. 12. 17. extr. In junceis fiscellis, vel sparteis saccis percolant.
Humor percolatur per terras. Lucret. lib. 2. 474.
Virus percolatur. Lucret. lib. 5. 270.
Senec. in præf. lib. 1. Nat. Quæst. eleganter dicit eos qui ventri vivunt, Cibos & potiones percolare, quia ingerunt in ventrem quod mox velut colatum defluit.

PERCOLATUS, a, um. Partic. Plin. 31. 6. In terra marina aqua, argilla percolata, dulcescit.

PERCOLATIO, ōnis. f. Vitruv. 8. 7. Uti percolationibus aquæ mutari possint.

PERCŌMIS, e. Adj. [πάνυ ευπροσήγορος] Cic. de Clar. Orat. 212. Qui peritissimus juris, idemque percomis est habitus.

PERCOMMŎDUS, a, um. Adj. [πάνυ επιτήδειος] Valde commodus. Liv. 22. 43. extr. Idem castris percommodum fuit.

PERCOMMŎDE, Adv. [λίαν επιτηδείως] Admodum commode. Liv. 30. 29. Percunctatusque, satin' percommode omnia explorassent, datis qui prosequerentur, retro ad Annibalem dimisit. Al. Per commodum.
Accidere percommode. Cic. pro Cæcin. 77. Hoc loco percommode accidit, quod non adest is, qui paulo ante affuit.
Facis percommode. Cic. 2. de Orat. Et quod mihi nihil, aut quod non multum relinquis, percommode facis, estque mihi gratum.
Factum percommode quod. Cic. 4. Tusc. 64. Itaque sive casu accidit, sive consilio, percommode factum est, quod eis de rebus, quæ maxime metuuntur, de morte & de dolore, primo & proximo die disputatum est.

PERCONDĬTUS, a, um. Adj. ex Partic. [διακρυπτος] ex Per & Condo, ĕre, compositum; significat Reconditum & abstrusum. Cic. 1. de Orat. 15. Exponam vobis non quandam, aut perconditam, aut valde difficilem, aut magnificam, aut gravem rationem consuetudinis meæ. Alia exemplaria habent, Perreconditam.

PERCONTOR, [πυνθάνομαι, εκπυνθάνομαι] āri. Diligenter inquirere: dicitur autem Percontari, auctore Donato, a Conto, quo nautæ utuntur ad loca inquirenda, navibus opportuna. Ter. Hec. 5. 3. 12.
Tua quod nihil refert, percontari desinas. Idem Eun. 2. 3. 3.
Ubi vestigem? quem perconter?
Scribitur, & quidem frequentius in optimis codd. MSS. Percunctor. V. CUNCTOR & PERCUNCTOR. Donatus in Hecyr. 1. 2. 2. utramque scriptionem admittit. Sed quum significatio nihil distet, necesse est alterutram esse meliorem.

PERCONTŬMAX, ācis. Adj. [υπεραυθάδης] Valde contumax. Ter. Hec. 3. 5. 54.
Percontumax redisti huc nobis, Pamphile.

PERCOPE, V. PERCOTE.

PERCŌPIŌSUS, a, um. Adj. [πάνυ εύπορος] Plin. 9. Epist. 31. Quæ de me scripsisti: in quibus quidem percopiosus fuisti.

PERCŎQUO, xi, ctum, [διαπέπτω] ĕre. Perfecte coquere. Plin. lib. 23. cap. 7. Bubulas carnes, additi caules magno ligni compendio percoquunt.
Ardor terram percoxerat igni. Lucret. lib. 5. 1253.
Mora percoquit uvas. Ovid. Rem. Amor. 83.
Humorem percoquere. Lucret. lib. 6. 858.
Terra dicitur percoquere messem, dum ad maturitatem fovet. Plin. 5. Epist. 6. Colles optimam messem, serius tantum, sed non minus percoquunt.
Sol percoquit fructus. Senec. de Benefic. 7. 31.

PERCOCTUS, a, um. Partic. [κάθεφθος] ut, Color percoctus. Lucret. lib. 6. 722.
Percoctus, Perfecte maturus. Plin. lib. 15. cap. 16. Succus maturescentibus lactis, percoctis mellis. De ficis, Idem 22. 25.

PERCŌSIUS, [Περκώσιος] Trojanorum amicus, omnium longe doctissimus scientia divinandi futura, Cujus filii fuerunt Adrastus & Amphius, quos neque admiranda patris doctrina, neque paterna sollicitudo a morte subtrahere potuit, quum eos retinere conaretur, ne ad Trojanum bellum, ubi morituri erant, proficiscerentur. Hom. in Bœot. v. 830.

PERCŌTE, es. f. quæ & Percope dicta olim fuit, [Περκώτη] Urbs est Troadis, ut ait Stephanus. Val. Flacc. 2. 626.
Jam juga Percotes Pariumque infame, &c. Hinc

PERCŌSIUS, [Περκώσιος] Qui urbem illam inhabitat. Valer. 3. Argon. 10.
Muneribus primas conjunx Percosia vestes
Imposuit.

PERCREBRESCO, vel potius PERCREBESCO, crēbui, [θρυλλέομαι] ĕre. Crebrum fieri, divulgari. Plin. in Paneg. cap. 31. Percrebuerat antiquitus, urbem nostram, nisi opibus Ægypti ali sustentarique non posse. Cic. 11. Att. 10. Ipsi enim illi putavi perniciosum fore, si ejus hoc tantum scelus percrebuisset.
Percrebuit omnium sermone. Cic. 2. Verr. 21. Inveteravit enim jam opinio perniciosa Reip. vobisque periculosa, quæ non modo Romæ, sed & apud exteras nationes omnium sermone percrebuit.
Percrebuit fama. Cic. 10. Fam. 10. Tamen ipsa fama, quæ de tua voluntate percrebuit, magnam es laudem consequutus.
Cum illius nefarii gladiatoris voces percrebuissent. Cic. pro Muren. 50.

PERCRĔPO, ui, ĭtum, [υπηχέω] āre. Valde, vel Undique crepare. Cic. 7. Verr. 31. Lucum illum litoris percrepare totum mulierum vocibus, cantuque symphoniæ.

PERCRESCO, ēvi, ētum, ĕre. Quintil. lib. 7. cap. 1. Nam vis quæstionum percrescere debet, & ad potentissima ab infirmissimis pervenire. Legunt quidam Semper crescere.

PERCRŬCIO, [ἀνιάω] āre. Valde cruciare. Plaut. Bacch. 5. 1. 13.
Hoc hoc est quod peracescit, hoc demum est quod percrucior.

PERCRŪDUS, a, um. Adj. [υπερωμός] Valde crudum significat & immaturum. Columel. lib. 12. cap 10. Pruna purpurea quum immatura, non tamen percruda legeris, diligenter inspicito, ut sint integra, sine vitio aut vermiculo.

PERCŪDO, ūdi, ūsum, [κατακολάπτω] ĕre. Idem quod simplex Cudo significat: nisi forte aliquid addat præpositio, ut Totum cudere significet. Columel. lib. 8 cap. 5. Die undecimo animadvertat an pulli rostellis ova percuderint, & auscultetur si pipiant.

PERCULSUS, V. PERCELLO.

PERCUNCTOR, [πεύθομαι, ἐρωτάω] āri. Diligenter inquirere. Percunctari, inquit Donatus in Hecyr. 1. 2. 2. ab eo quod a [Immo de] cunctis inquiratur, dicitur. Plaut. Epid. 1. 1. 38. Desiste percunctari. V. in PERCONTOR.
Percunctari & Interrogare. Cic. 2. de Fin. 2. Is percunctando atque interrogando elicere solebat eorum opiniones, quibuscum disserebat, ut ad ea quæ hi respondissent, si quid videretur, diceret. De Socrate.
Inter Percunctari & Interrogare hoc interesse vult Quintil lib. 9. cap. 2. ut illud Noscendi, hoc Arguendi caussa quærere significet. Quid tam commune quam interrogare vel percunctari? nam utroque utimur indifferenter, quum alterum noscendi, alterum arguendi gratia videatur adhiberi. Quod falsitatis arguit Popma de Differ. Verb. V. Burm. in Quintil. p. 770.
Percunctari & Quærere. Cic. 1. de Orat. 97. Quo in genere tu, Antoni, (vere loquar) nunquam mihi, percunctanti aut quærenti aliquid, defuisti.
Otiose percunctari. V. OTIUM.
Ultro aliquem percunctari. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Doctos percunctari. Hor. 1. Epist. 18. 96.
Singulos. Cic. 7. Fam.
Ab aliquo. Cic. 4. Acad. 2. Itaque quum totum iter & navigationem consumpsisset, partim in percunctando a peritis, partim in rebus gestis legendis, &c.
Percunctari de. Cic. in Somn. Scip. 1. Deinde ego illum de suo regno, ille me de nostra Repub. percunctatus est.
De nominibus alicujus. Cic. 6. Att. 7.
Aliquid ex aliquo. Plaut. Bacch. 2. 2. 12. Istuc volebam ego ex te percunctarier.
Disciplinam aliquam ex aliquo. Cic. 2. de Divin. 76.
Ex aliquo percunctari, quanti aliquid vendat. Cic. de Clar. Orat. 172.
Aliquid insidiis hostilibus percunctari. Plaut. Pseud. 4. 4. 10.
Percunctor quanti olus ac far. Hor. 1. Serm. 6. 112.
Percunctor, cum duplici accusativo. Liv. 39. 12. Eam quoque esse quæ percunctari vellet. Plaut. Aul. 2. 2. 33.
Quæso quod te percunctabor, ne id te pigeat proloqui.

Aurem suam percunctari. Gell. lib. 13. cap. 19. Tum is qui quæsierat, Quonam modo vis, inquit, aurem meam interrogem? Et Probum ait respondisse, Quo suam Virgilius percunctatus est.

Percunctari, Exspectare. Ter. Phorm. 2. 4. 12.

Percunctatum ibo ad portum, quoad se recipiat.

PERCUNCTO, vel PERCONTO, āre. Apul. Met. 11. Quod sedulo percunctaveram. conf. Priscian. 8. p. 799. & Non. 7. 52.

PERCUNCTOR, āri. Pass. Apul. p. 362. Elmenh. pr.

PERCUNCTANS, vel PERCONTANS, antis. Partic. Apul. Flor. p. 362. Elmenh.

PERCUNCTĀTUS, a, um. Partic. Cæl. Aurel. Acut. 1. 5. 46.

PERCUNCTATIO, vel PERCONTATIO, ōnis. f. [ἐκπεύσις] Interrogatio, inquisitio. Cic. de Univers. 2. At primum quidem tempus salutationibus, reliquum percunctatione consumpsimus.

Ex captivis percunctatio facta. Liv. 27. 43.

Percunctatio, pro Interrogatione dicta videtur ex nautico usu, quia conto pertentant, cognoscuntque navigantes aquæ altitudinem. Percunctatio hinc dicta est, quod is qui curiose quid interrogat, per cuncta visit. Festus. conf. in ipso verbo dicta.

Rogatio atque huic finitima quasi percunctatio expositioque sententiæ suæ. Cic. 3. de Orat. 201.

Ducere sermonem e percunctatione alicujus. Cic. de Clar. Orat. 218. Omnisque ille sermo ductus e percunctatione filii, quid in Senatu esset actum.

Altius repetita percunctatio. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Quærere percunctatione aliquid. Cic. pro Cluent. 184. Post aliquid adjungere dictum de veneno, quod non percunctatione quæsitum, sed dolore expressum videretur.

Nihil de eo percunctationibus reperiebamus. Cæs. Bell. Gall. 5. 13.

Percunctationi alicujus respondere. Tacit. Dial. de Orat. cap. 1.

PERCUNCTATOR, vel PERCONTATOR, ōris. m. [πεύστης] Hor. 1. Epist. 18. 69.

Percunctatorem fugito: nam garrulus idem est.

PERCUNCTĀTĪVUS, a, um. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 4. 8. 114.

PERCŬPIO, īvi, ītum, [ἐπιθυμέω] ĕre. Valde cupere. Ter. Eun. 5. 2. 57.

— visne interea, dum is venit,
Domi opperiamur, potius quam hic ante ostium?
C. Immo percupio.

PERCŬPĬDUS, a, um. Adj. [ὑπερεπιθυμῶν] Cic. 1. Fam. 7. Cognovi Hortensium percupidum tui, studiosum Lucullum.

PERCUPĬDE, Festus in Blaterare; Percupide loqui.

PERCŬRIŌSUS, a, um. Adj. [πολυπράγμων] Cic. pro Cluent. 85. Nicostratus quidam, fidelis Oppianici servulus, percuriosus, & minime mendax, multa dicitur renuntiare domino solitus esse.

PERCŪRO, [ἐξακέομαι] āre. Perfecte curare. Plin. lib. 24. cap. 15. Strumas imposita ad suppurationem perducunt, deinde axungia adjecta percurant. Sen. Quæst. Nat. 3. 1. conf. CURO.

PERCURĀTUS, a, um. Partic. Liv. 21. 57. Vix dum satis percurato vulnere. [Satis abundat.] conf. Curt. 4. 6. 21. & 7. 6. 23.

PERCURRO, curri & cŭcurri, cursum, [διατρέχω, ἐπιτρέχω, διέξειμι] ĕre. Valde currere, vel currendo perseverare. Ter. And. 2. 2. 18.

Continuo ad te properans percurro ad forum, ut dicam tibi hæc. Ubi Donatus, Vide quantum dixerit, Properans & Percurro, ut continuationem cursus ostenderet! Cœlius ad Cic. 10. Att. 9. Nisi ita facerer, ego prius quam ad urbem accederem, ubicunque tu esses, ad te percurrissem. Eadem Epistola est etiam inter Epp. ad familiares lib. 8. Epist. 16.

Percurrere aliquo. Liv. 26. 15. Inde citato equo Cales percurrit.

Agrum Picenum percurrit omnem. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 15.

Cursu percurrere aliquid. Lucret. lib. 1. 1002.

Telas percurrere pectine. Virg. 1. Georg. 294. Idem 7. Æn. 14.

Magistratus percurrere. Plin. 1. Epist. 14. ad Mauricum, Quæsturam, Tribunatum, Præturam honestissime percurrit. h. e. Cum summo suo honore administravit: perfunctus est illis magistratibus deinceps.

Oratio percurrit, & Percurrere oratione. Cic. pro Cluent. 129. Hæc pluribus verbis dicerem, quæ nunc paucis percurrit oratio mea. Et 2. de Divin. 96. Quas quidem percurrere oratione facile est.

Percurrere breviter de, Cursim pertractare. Cic. 1. de Orat. 205. Sed pauca etiam requirimus, in primisque ea, quæ valde breviter a te, Crasse, de ipsa arte percursa sunt.

Percurrere & Præterire aliquid. Cic. 3. de Orat. 49. Faciles enim inquit, Antoni, partes eæ fuerunt duæ, quas modo percucurri, vel potius pæne præterii, Latine loquendi, planeque dicendi.

Apud doctos & semidoctos properans hæc percurro. Cic. 2. de Orat. 177.

Omnia percurrere nomina. Virg. 6. Æn. 627.

Locos omnes oratoris. Cic. in Orat. 47.

Animo celiter aliquid percurrere. Auctor ad Herenn. lib. 3. 22. extr.

Animo rotundum percurrisse polum. Hor. 1. Carm. 28. 6.

Murmura percurrunt cælum. Lucret. lib. 5. 1220.

Percurrere mensas dicitur menta. Plin. 19. cap. 8. Grato menta mensas odore percurrit in rusticis dapibus. h. e. Circumfertur, per mensas currit, frequens apponitur.

Luna percurrens fenestras. Propert. lib. 1. 3. 31.

Ventus percurrens campos rapido turbine. Lucret. lib. 1. 274.

Passive. Cic. 1. de Orat. 205. V. Percurrere breviter de.

Percurrĭtur, Impers. Cic. 2. de Orat. 328. Et multo apertius ad intelligendum est, si sic consistitur aliquando, ac non ista brevitate percurritur.

PERCURSUS, a, um. Partic. [διεξελθείς] Cic. 2. de Orat. 140. Ut omnes eas, diligentes, & memores, & sobrii oratores, percursas animo, & prope decantatas, habere debeant. i. e. Sic habere notas, ut animus & perlustrare omnes & decantare possit.

PERCURSIO, ōnis. f. [διαδρομή] Cic. 4. Tusc. 31. Velocitas autem corporis, celeritas appellatur: quæ eadem ingenii etiam laus habetur, propter animi multarum rerum brevi tempore percursionem.

PERCURSOR, ōris. m. Lactant. 6. 7. 3. al. Præcursor.

PERCURSO, āre. frequent. Liv. 23. 42. Jam ne manipulatim quidem, sed latronum modo, percursant totis finibus nostris negligentius, quam si in Romano vagarentur agro.

PERCURSĀTIO, ōnis. f. [διαδρομή] Cic. 2. Philipp. 62. O præclaram illam percursationem tuam mense Aprili atque Majo!

PERCŬTIO, ssi, ssum, [πλήττω, κρούω, βάλλω, ἐπαίω, πατάσσω, ἀλοάω] ĕre. ex Per & Quatio componitur, Q in C mutata, & abjecta A; significat Ferio.

Gladio percutere. Cæs. 8. Bell. Gall. 23.

Lapide percutere aliquem. Cic. 2. de Orat. 197.

Lapidibus appetere & percutere aliquem. Cic. pro Domo, 13. Qui sunt homines a Q. Metello fratre tuo Consule in Senatu palam nominati, a quibus ille se lapidibus appetitum & percussum esse dicit?

Manu aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 97. Macrob. Saturn. 1. 6.

Pectus percussi manu. Virg. 12. Æn. 155.

Securi filium, Decollare. Cic. 1. de Fin. 23.

Fulmine percuti, Fulminari. Cic. 3. de Nat. Deor. 84.

Sidere percuti, Siderari. Martial. lib. 11. 86.

Sidere percussa est subito tibi, Zoile, lingua. h. e. Usum linguæ amisisti paralysi. Idem lib. 7. 91.
— subito fias ut siderĕ mutus.

Percutere feram, Occidere. Cic. 7 Verr. 1. Quæsivisse Domitium, qui tantam bestiam percussisset: illum respondisse Venabulo.

Calamitate aliqua percuti, Affligi. Cic. pro Muren. 49.

Vulnere fortunæ gravissimo percuti. Cic. 1. Acad. 11.

Fores. Plin. lib. 7. cap. 30.

Puppis percutitur rapido Noto. Ovid. 3. Fast. 488.

Animum percutere dicitur res aliqua. Cic. 4. Att. 8. Audivi ex Gavio hoc Firmano, Romæ esse hominem, & fuisse assiduum: percussit animum. Dices, Tantulane de causa?

Cor meum spes laudis percussit acri thyrso. Lucret. lib. 1. 921.

Cogitatione inani aliquem percutere. Cic. pro Milon. 79. Quonam modo ille vos vivus afficeret, qui mortuus inani cogitatione percussit?

Litteris atrocissimis percuti. Cic. 9. Fam. 25. Is quum ad me Laodiceam venisset, mecumque ego eum esse vellem, repente percussus est atrocissimis litteris: in quibus scriptum erat, &c.

Probabilitate animum alicujus. Cic. 5. Tusc. 33. Quodcunque nostros animos probabilitate percussit, id dicimus.

Percutere aliquem palpo, Verbis adulari, & verbis suadere. Plaut. Amph. 1. 3. 28.

Animum percutere suspicione religionis. Sen. Epist. 41.

Fœdus percutere, pro Ferire fœdus, vel facere. Auctor de Viris illustr. cap. 2. Hirt Bell. Alex. 44. Cum Barbaris fœdera percussisse. V. FOEDUS.

Fossam percutere, pro Fodere. Plin. lib. 10 Epist. 50. extr. de lacu Nicomedensium, Ego per eadem loca invenio fossam a rege percussam: sed incertum, utrum ad colligendum humorem circumjacentium agrorum, an ad committendum flumini lacum. conf. Frontin. Strat. 3. 17. 5.

Percusti, præteritum pro Percussisti. Hor 1. Serm. 3. 273.

Gaudes, si cameram percusti forte, &c.

PERCUTIENDUS, a, um. Partic. [πληκτέος] ut, Terga percutienda dare. Ovid. 2. Fast. 445.

PERCUSSUS, a, um. aliud Partic. [πεπληγμένος] ut,

Dolore extremo percussa. Valer. 7. Argon. 475.

Forma aliqua percussus, Signatus, formatus: proprie de nummis dicitur. Seneca Epist. 34. Omnia facta dictaque inter se congruant: respondeant sibi, ac una forma percussa sint.

Ictu fulminis percussa. Ovid. ad Liv. 11.

Virga percussus. Virg. 7. Æn. 190.

Vulnere percussus. Propert. lib. 1. 1. 13.

Genu percusso claudicat. Ovid. 3. Fast. 758.

Litora percussa fluctu. Virg. 5. Ecl. 83.

Lyra percussa. Ovid. 3. Amor. 12. 40.

Turres percussæ de cælo. i. e. Fulminatæ. Cic. 3. in Catil. 19.

Victima collum percussa securi. Ovid. 4. Trist. 2. 5.

PERCUSSA, æ. f. Cæl. Aurel. Acut. præf. 18. Cum fiunt plagæ sive percussæ, atque adfricationes. V. Barth. Advers. 41. 18. [In nuper editis est Percussa, n. pl. & in marg. ex conjectura, Percussus, qua voce sæpius utitur. Ego Percussuræ scripsisse puto.

PERCUSSIO, ōnis. f. [βολή, πάταγος] Cic. 3. Tusc. 62. Ex hac opinione sunt illa varia & detestabilia genera lugendi, pædores, muliebres lacerationes genarum, pectoris, feminum, capitis percussiones.

Digitorum percussio. Cic. 3. Off. 67.

Percussio, pro Ictu, de dimensione temporum in pedibus aut musica. Quintil. lib. 9. cap. 4. Deinceps longiores fiunt percussiones. Cic. 3. de Orat. 180. Sed sunt insignes percussiones eorum numerorum, & minuti pedes.

Modi percussionum non sunt in oratione soluta tanquam tibicini. Cic. in Orat. 198. Hos percussionum modos Boethius in sua Musica vocat Consonantias, docetque consistere aut in duplici, aut in triplici, aut in quadrupla, aut in sesquialtera, aut in sesquitertia proportione. Quare quinque tantum generaliter fiunt percussionum modi, diatessaron, diapente, diapason, diapente & diapason, disdiapason. Consonantiam definit idem Boethius, Dissimilium inter se vocum redactam in unum concordiam.

PERCUSSUS, ûs. m. [πλῆξις] pro Percussione. Plin. lib. 7. cap. 51. Venarum inæquabili aut formicante percussu. Vitruv. 9. 9.

PERCUSSOR, ōris. m. [πλήκτης] Qui percutit, & sæpius Qui occidit, & ad id faciendum conducitur. Cic. pro Rosc Amer. 93. Ea multitudo quæ erat? opinor, aut eorum qui in bonis erant occupati, aut eorum qui ab his conducebantur ut aliquem occiderent. Si eos putas, qui alienum appetebant: tu es in eo numero, qui nostra pecunia dives es: sin eos, quos, qui leviore nomine appellant, percussores vocant: quære in cujus fide sint & clientela.

Deprehensus cum sica percussor Cæsaris. Cic. 2. Philipp. 74. Suet. Neron. cap. 48.

PERCUSSĬBĬLIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 4. 8. & 1. 4. conf. Reines. Var. Lect. p. 650.

PERCUSSIONĀLIS, e. Adj. Cassiodor. de Musica.

PERCUSSURA, æ. f. Apul. de Herb. cap. 31. n. 6. conf. Veget. Mulom. 2. 20. & PERCUSSA, æ.

PERDEO, īre. Antiq. Idem ac Perire. Plaut. Pœn. 4. 2. 62.

PERDĔCŌRUS, a, um. Adj. [πάνυ εὐπρεπής] Valde decorus. Plin. 3. Epist. 9. Est alioqui perdecorum.

PERDĒLĪRUS, a, um. Adj. Valde delirus & ridiculus. Lucret. lib. 1. 693.

Dicere porro ignem res omnes esse, &c.
Quod facit hic idem, perdelirum esse videtur.

PERDENSUS, a, um. Adj. [πάνυ δασὺς] Valde densum significat. Columel. lib. 3. cap. 12. Perdensam humum cælestes aquas non sorbere.

PERDEPSO, ui, ĕre, V. DEPSO simpl. Sensu obscæno Stuprare, apud Catull. Carm. 75. 3. in Gellium,
— patrui perdepsuit ipsam
Uxorem, & patruum reddidit Harpocratem. Al. Perdespuit.

PERDESPUO, ui, ūtum, [καταπτύω] ĕre. Contemnere. Affertur ex Catull. Sed Scalig. Turneb. Voss. ut in superiore dictione legitur.

PERDICCAS, [Περδίκκας] Macedo, inter comites Alexandri Magni, cui etiam in regni partem successit, tanta vir audacia, simul & fortitudine, ut leænæ catulos e cubili per vim auferre cogitans, absente ea auferret. Auctor Ælianus de Varia historia 12. 39.

PERDICIUM, V. PERDIX.

PERDIFFĪCĬLIS, e. Adj. [πάνυ χαλεπὸς] Valde difficilis. Cic. 3. Att. 8. Sed & navigatio perdifficilis fuit. Idem 1. de Nat. Deor. 1. Tum perdifficilis, Brute, (quod tu minime ignoras) & perobscura quæstio est de natura deorum.

PERDIFFICILĬTER, [πάνυ χαλεπῶς] vel, ut alii volunt, PERDIFFICULTER. Cic. 4. Acad. 7. Aut si ea quoque possit, cur illa non possit, quæ perdifficiliter internoscantur tamen? Al. Perdifficulter.

PERDIGNUS, a, um. Adj. [πάνυ ἄξιος] Valde dignus. Cic. 13. Fam. 6. Sed tamen suspicor ipsum hominem, quem tibi commendo, perdignum esse tua amicitia.

PERDĪLĬGENS, entis. Adj. [πάνυ ἀκριβὴς] Valde diligens. Cic. 3. Q. frat. 5. Sed res operosa est, & hominis perdiligentis.

PERDILIGENTER, [πάνυ ἀκριβῶς] Adv. Cic. de Clar. Orat. 14. Nempe eum dicis, inquit, quo iste omnem rerum memoriam breviter, & ut mihi quidem visum est, perdiligenter complexus est?

PERDISCO, dĭdĭci, [καταμανθάνω] ĕre. Perfecte discere. Cic. 3. Q. frat. 1. Si ego nihil rescripsero, mea in illum pueri omnes tanquam dictata perdiscant. Plaut. Truc. 1. 1. pr.
Non omnis ætas ad perdiscendum sat est
Amanti, dum id perdiscat, quot pereat modis. Idem Asin. 1. 3. 35.
Perdidici istæc esse vera damno cum magno meo.
Disciplinam ruris perdiscere. Columel. lib. 11. cap. 1.
Jura perdiscere. Cic. 7. Fam. 14. Quod certe ita fieret, si tu maluisses benevolentiæ, quam litium jura perdiscere. Cic. pro Corn. Balb. 47. Omnia jura belli perdiscere ac nosse potuisse.
Libros alicujus. Cic. 1. de Orat. 249.
Litteras. Plin. lib. 29. cap. 1.
Mores naturæ. Propert. lib. 3. 5. 25.
Ortus obitusque signorum. Cic. de Fato 16.

PERDITIO, PERDITOR, PERDITUS. V. PERDO.

PERDĪU, Adv. [πάνυ διὰ μακροῦ] Admodum diu. Cic. 3. Att. 22. Ego quod, per Thessaliam si irem in Epirum, perdiu nihil eram auditurus. Idem 1. de Orat. 8. Quum boni perdiu nulli, vix autem singulis ætatibus singuli tolerabiles oratores invenirentur.

PERDĬŪTURNUS, a, um. Adj. [πολυχρόνιος] Quod valde diu durat. Cic. 2. de Nat. Deor. 85. Quæ aut sempiterna sit necesse est, hoc eodem ornatu, quem videmus, aut certe perdiuturna permanens ad longinquum & immensum pæne tempus.

PERDĪVES, ĭtis. Adj. [πολυχρήματος] Valde dives. Cic. 6. Att. 1. Amici regis duo tresve perdivites, sed ii suum tam diligenter tenent, quam ego aut tu.

PERDĬUS, i. m. [πανημέριος] ex Per, & Dius, quod est dies; Is dicitur qui per diem vigilat: sicut Pernox, qui per noctem. Gell. lib. 2. cap. 1. Stare solitus Socrates dicitur pertinaci statu perdius atque pernox, a summo lucis ortu ad solem alterum orientem inconnivens, immobilis, &c.

PERDIX, īcis. f. [πέρδιξ] Avis nota. Plin. lib. 10. cap. 33. Perdices spina & frutice sic muniunt receptaculum, ut contra feras abunde valletur: ovis stragulum molli pulvere contumulant: nec in quo loco peperere, incubant: neve cui frequentior conversatio sit suspecta, transferunt alio. Illæ quidem & maritos suos fallunt, quoniam intemperantia libidinis frangunt earum ova, ne incubando detineantur. Perdix, masculinum esse probat Nonius 3. 163. ex Varrone, Perdices Bœotios dicente. Martial. lib. 13. 65. de perdice,
Ponitur Ausoniis avis hæc rarissima mensis,
Hanc in lautorum mandere sæpe soles.

PERDICĀLIS, e. Adj. ut, Herba perdicalis. Apul. de Herb. cap. 81.

PERDICEUS, a, um. Adj. ut, Perdicea præit viscera. Mantuan.

PERDĪCIUM, i. n. [ἑλξίνη] Herba. Plin. lib. 21. cap. 17. Perdicium & aliæ gentes quam Ægyptii edunt: nomen dedit avis, id maxime eruens. Ea est quæ & Muralium etiam dicitur. vulgo *parietaria*. Dicta Perdicium, quod ea perdices delectentur.

PERDIX, [Πέρδιξ] Caupo quispiam fuit claudus, ab Aristophane locis aliquot notatus: unde & in proverbium abiit, Perdicis tibia: De iis qui crura habent gracilia, distortaque. Hujus mentionem fecit Aristophanes grammaticus in proverbiis orationis solutæ. Refertur a Suida, Περδίκειος πούς, id est Perdiceus pes. In loripedes quadrat.

PERDO, ĭdi, ĭtum, [ἀπόλλυμι, ἀπολῶ, ἀπολλύω, ὀλλύω, ὀλέκω, ὀλοφύρω, αἰστόω] ĕre. ex Per & Do compositum, significat Amittere: quasi Nimis dare. Plaut. Amph. 4. 4. 5. suppos. Hunc non repperi, & illos perdidi.
Amittere & Perdere liberos. Cic. 5. Fam. 16. Quum beatissimi sint, qui liberos non susceperunt: minus autem miseri, qui his temporibus amiserunt, quam si eosdem, bona, aut denique aliqua Rep. perdidissent.
Amittere & Perdere, in aliquo videntur differre, ex his verbis auctoris ad Herenn. lib. 4. 58. Unde amisit vitam, & non perdidit: re enim vilissima & parva maximam redemit: dedit vitam, accepit patriam, &c. De Decio. [i. e. Amisit quidem, sed non frustra amisit.
Habere & Perdere aliquid, contraria. Cic. Post red. ad Quir. 20. Recuperata vero sua dignitate, se non commissurum, ut quum ea, quæ amiserat, sibi restituta essent, virtutem animi non haberet, quam nunquam perdidisset. [Hic Amitto & Perdo synonyma.
Perdere & Lucrari, contraria. Cic. 2. Off. 84. Quamobrem ne sit æs alienum quod Reip. noceat providendum est, quod multis rationibus caveri potest: Non, si fuerit, ut locupletes suum perdant, debitores lucrentur alienum.
De ludentibus. Ovid. 1. de Arte Am. 451.
Sic, ne perdiderit, non cessat perdere lusor.
Profundere & Perdere. Cic. 5. Fam. 5. Quæ ego si non profundere, ac perdere videbor, omnibus meis viribus sustinebo.
Perdere & Delere. Cic. pro Rosc. Amer. 131. Sæpe ventis vehementioribus, aut immoderatis tempestatibus, aut nimio calore, aut intolerabili frigore hominibus nocuit, urbes delevit, fruges perdidit, &c. De Jove.
Perdere aliquem, Corrumpere, malis moribus inficere. Ter. Adelph. 1. 1. 36. Cur perdis adolescentem nobis?
Male perdere aliquem. Catul. ad Calvum 4. 5.
Amando perdere aliquem. Hor. 1. Carm. 8. 3.
Perdere aliquem, Mortis periculo exponere. Ter. And. 3. 5. 1.
Ubi illic scelus est, qui me perdidit? &c. [i.e. Fortunas evertit meas.
Morte perdere aliquem. Ovid. 1. Met. 224.
Bello perdere cunctos. Claud. 6. Conf. Hon. 310.
Nutu minimo perdere aliquem. Ovid. 1. de Pont. 2. 93.
Perdere aliquem, & affligere. Cic. 5. Verr. 37. Eos quidem jam superioribus edictis satis perdiderat atque afflixerat.
Perdere aliquem capitis, Vita privare, seu occidere. Plaut. Bacch. 3. 3. 86.
Animum pudicum male perdere. Ovid. 7. Epist. 5.
Annos bello perdidit. Ovid. 2. Amor. 1. 31.
Annos errando perdidit. Ovid. 2. Amor. 1. 31.
Aquam perdere. Quintil. lib. 11. c. 3. p. 1008. Burm. Huic contrarium est vitium nimiæ tarditatis: nam & difficultatem inveniendi fatetur, & segnitia solvit animos, &, inquo &c. temporibus præfinitis aquam perdit. i. e. Tempus datum frustra conterit, quum ad clepsydram dicitur. Budæus.
Blanditias perdere. Ovid. 3. Amor. 11. 31.
Bona. Senec. Hippol. v. 442. Perdere est dignus bona, queis nescit uti.
Bona æquo animo. Cic. 9. Fam. 16.
Bona perdere in cicere atque faba. Hor. 2. Serm. 3. 182.
Causam. Cic. pro Rosc. Com. 10. Hic tu, si amplius HS. nummo petisti, quam tibi debitum est, causam perdidisti.
Equos perdere. i. e. Corrumpere. Nep. 18. 5. 4.
Famam. Plaut. Trin. 3. 2. 16.
Itane tandem majores famam tradiderunt tibi tui,
Ut virtute eorum ante parta per flagitium perderes?
Famam male perdere. Ovid. 7. Epist. 6.
Fidem &c. Plaut. Epid. 2. 2. 36. Quintil. lib. 9. cap. 4. Perdit, amittitque & fidem, & affectus, motusque omnes. conf. Gratiam.
Formam. Plaut. Amphit. 1. 1. 300.
Ubi ego perii? ubi immutatus sum? ubi ego formam perdidi?
Formam hominis. Ovid. 13. Met. 405.
Fructus omnes industriæ suæ & fortunæ. Cic. 4. Fam. 6.
Fugam, Facultatem fugæ. Martial. lib. Spect. 11.
Gratiam. Quintil. lib. 9. cap. 4. Perdidisset gratiam simplicis atque inaffectati coloris, perdidisset fidem quoque.
Laborem, ac tempora. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Libertatem. Cic. pro Rabir. Post. 24.
Litem. Cic. 1. de Orat. 167.
Locum. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Manum. Plin. lib. 7. cap. 28. Plaut. Curc. 1. 3. 41.
Noli, amabo, verberare lapidem ne perdas manum. i. e. Corrumpas, conteras.
Memoriam. Cic. de Senect. 21.
Mores. Plaut. Trucul. 3. 2. 9.
Nomen perdidi, pro Oblitus sum, Nomen excidit, non succurrit, non memini. Ter. Phorm. 2. 3. 39.
Oculos. Cic. de Arusp. Resp. 37.
Oculos ambos perdidit. Juven. 10. Sat. 228.
Operam perdere. Hor. 1. Serm. 1. 90. Cic. pro Muren. 23. Quod quidem jus Civile didicisti, non dicam operam perdidisti.
Operam perdere apud aliquem doctorem. Cic. 1. de Orat. 126. Qui quum mercede doceret, tamen non patiebatur eos, quos judicabat non oratores evadere, operam apud se perdere.
Operam & oleum perdere, proverbialiter dictum, pro In vanum laborare: tractum ab iis qui lucubrando multum olei consumunt. Cic. 7. Fam. 1. In quibus ipse Pompejus confitetur se & operam & oleum perdidisse. [Potest & ab Opera & oleo palæstræ arcessi.
Opes suas perdere in aliquo. Ovid. 1. Amor. 2. 50.
Oppidum perdere, & Recipere, contraria. Cic. 2. de Orat. 273.
Pænissume perdere. V. PÆNE.
Parentes multi, multi amicos, nonnulli patriam, plerique seipsos penitus perdiderunt. Cic. 1. de Finib. 49.
Perditum perdere. Cic. 14. Fam. 1. Per fortunas miseras nostras, vide ne puerum perditum perdamus.
Prandium perdere. Plaut. Men. 3. 1. 13.
Rem paternam. Plaut. Trin. prol. 13.
Se perdere. Plaut. Milit. 2. 5. 19.
Securitatem perdere auctoritate. Plin. in Paneg. cap. 93. pr. Manet manebitque honori veneratio sua, nec securitatem auctoritate perdemus. Sc. Exserta, exhibitaque auctoritate consulari.
Spem. Plaut. Rud. 1. 4. 3.
Stomachum. Cic. 1. Fam. 9. Non illi quidem, ut mihi stomachum facerent, quem ego funditus perdidi, sed certe ut facere se arbitrarentur.
Talentum perdere, Exponere & consumere. Ter. Heaut. 3. 1. 65.
Tempus. Cic. 3. de Orat. 144.
Tempora perdere precando. Ovid. 11. Met. 286.
Verbum aliquod in omne tempus. Cic. 5. Fam. 15. Dicerem jucundius, nisi id verbum in omne tempus perdidissem.
Verba perdere, pro Privari loquela. Propert. lib. 2. 24. 10.
Vires cinis perdit. Ovid. Rem. Amor. 244.
Vitam perdere. Ter. Hec. 3. 1. 2.
— heu me infelicem! hanccine ego vitam parsi perdere?
Martial. lib. de Spect. 13.
Sus pariter vitam perdidit atque dedit. conf. PERBO.

PERDUO, [ὄλλυμι] ĕre. dixerunt antiqui, pro Perdo: ut Plaut. Amph. 2. 2. 215.
Amphitruo es profecto, cavesis ne tu te usu perduis. Sic apud eundem maxime, & apud Ter. ut Hec. 1. 2. 59.
At te Dii Deæque perduint, cum isto odio, Laches. conf. Cic. 15. Att. 4. pr.

PERDENDUS, a, um. Partic. [ὀλοθρευτέος] ut,
Genus mortale perdendum eft. Ovid. 1. Met. 188.
Feras perdendas præbeat filva. Ovid. 4. Epift. 170.

PERDĪTUS, a, um. [ὀλέθριος, ἀϊςος, ἐξώλης, πανώλεθρος] Partic. dicitur, Quod interiit, ac recuperari non poteft, inquit Paulus.
Perditus, Qui ita alicui perturbationi aut vitio fubjacet, ut inde fe eximere non poffit, & qui omni vitio contaminatus eft, ita ut de eo nulla amplius fpes habenda fit. Cic. 5. Verr. 65. Tu Apronium, hominem vix liberum, contaminatum, perditum, flagitiofum, qui non modo animum integrum, fed ne animam quidem puram confervare potuiffet.
Adolefcens perditus & diffolutus. Cic. 4. Tufc. 55.
Animi perditi homo. Plaut. Men. 2. 1. 44.
Auctoritate tam perdita, tam facinorofa nemo inventus eft vita, qui quum de fcelere fateretur, non tamen, &c. Cic. Anteq. iret. in exfil. 17.
Confilia diffoluta & perdita. Cic. 2. de Lege Agrar. 54.
Nequitia. Cic. pro Cluent. 36. Quidam Larinas, perdita nequitia, & fumma egeftate.
Miferi & perditi. Cic. 7. Verr. 31.
Ære alieno perditus, & egens. Cic. 2. Philip. 78.
Egeftate perditus & fame. Cic. 7. Verr. 86.
Mærore ac miferiis perditus. Cic. 7. Verr. 27.
Confectus morbo, perditus mærore ac lacrimis. Cic. pro Muren. 86.
Adolefcens perditus. V. ADOLEO.
Jura perdita. Claud. de Bell. Gildon. 402. al. Prodita.
Mens. Tibul. lib. 2. 6. 51.
Tunc morior curis, tunc mens mihi perdita &c.
Res perdita. Ter. And. 3. 5. 13.
Tu rem impeditam & perditam reftituas?
Res obrutæ & perditæ. Cic. pro Cæcin. 90. Exoritur hic jam obrutis rebus omnibus & perditis illa defenfio, eum dejici poffe, &c.
Valetudo perdita. Cic. 8. Philipp. 31. Quum effet fumma fenectute, & perdita valetudine.
Quod periiffe vides, perditum ducas. Catul. ad feipfum, 8. 2.
Compar. [ἐξωλέστερος] Luxuriofior. Hor. 1. Serm. 2. 15.
Quanto perditior quifque eft, tanto acrius urget. Catul. 40. 14.
Perditius nihil, h. e. Nequius corruptius. Cic. 3. Q. frat. 5. Nihil eft enim perditius his hominibus, his temporibus.
Miferius, perditius, fœdius, nihil fieri poteft. Cic, 8. Att. 11.
Superl. [ἐξωλέστατος] Perditiffimus homo. Cic. pro Rofc. Amer. 2.
Profligatiffimus & perditiffimus omnium. Cic. 5. Verr. 65.

PERDĪTE, Adv. [ὀλεθρίως] Corrupte. Cic. 9. Att. 2. Qui hic poteft fe gerere non perdite?
Perdite, pro Vehementer aliquando dicitur. Ter. Heaut. 1. 1. 45.
Ejus filiam ille amare cœpit perdite.
Perdite conari. Quintil. lib. 2. cap. 12.

PERDĪTIO, ōnis. f. [ὀλόθρευσις] Plin. lib. 9. cap. 35. Subeunt luxuriæ ejus nomina & tædia, exquifita perditione portatu. V. Harduin.
Perditionis iter. Alcim. Avit. 4. 138.

PERDĪTOR, ōris. m. [ὀλοθρευτής] Cic. in Pifon. 55. Ita perpetuos defenfores Macedoniæ, vexatores, ac perditores effecifti.
Perditor, & Servator Reip. contraria. Cic. pro Planc. 89. Committerem ut idem perditor Reip. nominarer, qui fervator fuiffem?

PERDITRIX, īcis. f. Tertull. de Caft. cap. ult. Luxuria caftitatis perditrix. Vet. Gloff. Perditrix, ὀλέτειρα.

PERDŎCEO, ui, ctum, [ἐκδιδάσκω] ēre. Perfecte docere. Ter. Heaut. 2. 3. 120.
Verum illa ne quid titubet. s. perdocta eft probe. Cic. pro Sext. 96. Rem quæris præclaram juventuti ad difcendum, nec mihi difficilem ad perdocendum. Plaut. Stich. 1. 3. 24. Artes omnes perdocet.
Perdocere homines. Lucret. lib. 5. 1437.
Deæ Pierides perdocuere te. Ovid. 4. de Pont. 12. 28.
Perdocere fuam ftultitiam. Quintil. lib. 1. cap. 1.

PERDOCTUS, a, um. Partic. [πολυδίδακτος] Cic. pro Corn. Balb. 60. Ac fi mea auctoritas fatis apud illos in hac re ponderis haberet, quum me præfertim rerum varietate atque ufu ipfo jam perdoctum viderent, etiam ab illis majoribus difcordiis avocarent. conf. Ter. Heaut. 2. 3. 120. fupra.
Exitio multorum perdocti. Lucret. lib. 3. 474.

PERDOCTE, Adv. [πολυδιδάκτως] Plaut. Moftel. 1. 3. 122.
Ut perdocte cuncta callet: nihil hac docta doctius.

PERDŎLEO, ui, ĭtum, [καταλγυνομαι] ēre. Vehementer dolere. Ter. Eun. 1. 2. 74.
Heu nofter, laudo, tandem perdoluit, vir es. Nimis doluit, Perfenfit dolorem. Donatus. Hygin. Aftron. 2. 40. Cuidam civium perdoluit inceptum Demiphontis. V. feq. dict.

PERDOLESCO, ĕre. Accius apud Non. 2. 328. Nec perdolefcit fligi focios. [Videtur Imperfonaliter dictum, nec dubito, quin ab eodem Imperf. fint exempla in Perdoleo allata. conf. fq.
Perdolitum eft, Imperf. Q. Claudius apud Gellium lib. 9. cap. 13. ubi fingulare Manlii certamen cum Gallo defcribit, Deinde, inquit, Gallus irridere cœpit, atque linguam exfertare. Id fubito perdolitum eft cuidam T. Manlio, &c.

PERDŎMO, ui, ĭtum, [καταδαμάζω] āre. Martial. lib. Spect. 27.
Herculeæ laudis numeretur gloria, plus eft
Bis denas pariter perdomuiffe feras.
Canes perdomare. Tibul. lib. 1. 2. 54.
Provinciam aliquam perdomare. Liv. 8. 13.
Terram perdomare vel folum, h. e. Subigere. Plin. 6. Epift. 15. Paterc. 2. 95. 2. Rhætos Vindelicofque &c. perdomuerunt.

PERDOMĬTUS, a, um. Partic. [καταδαμασθείς] Liv. 28. 12. Idem 9. 20. Boves perdomiti mox ad aratrum inftituantur. Columel. lib. 6. cap. 2.
Hoftis perdomitus. Claud. 3. Conf. Hon. 34.
Ora Illyris perdomita armis. Sil. lib. 8. 290.
Serpens perdomitus. Ovid. 1. Met. 447.
Urbes perdomitæ. Lucan. lib. 2. 644.

PERDOMĬTOR, ōris. m. Prudent. Cathem. 4. 12.
Mortis perdomitor, falutis auctor.

PERDORMISCO, [καταχοιμάομαι] ĕre. Id temporis dormire quod requifitum eft ad perfectam dormitionem & concoctionem: vel etiam Diu dormire, & totam noctem ufque ad lucem. Plaut. Men. 5. 5. 29.
Perdormifcin' ufque ad lucem? M. facilen' tu dormis cubans?

PERDŪCO, xi, ctum, ĕre. Ufque ad finem ducere. Cic. de Senect. 60. M. quidem Valerium Corvinum accepimus ad centefimum annum vitam perduxiffe.
Tuba præmonitos perducat ad æquora nautas. Lucan. lib. 2. 362.
Perducere ad aliud judicium. Cic. 3. Verr. 11. Reperiemus, fi iftum vivum ad aliud judicium perducere potuerimus, quibus probemus, &c.
Ad effectum perducere. Pompon. in l. Quintus. in fine. D. de annuis legat. Sed interventu judicis hæc omnia debent ad effectum perduci.
Perducere ad exitum, pro Complere, abfolvere. Cic. 2. de Invent. 169. Tamen his fufceptis difficultatibus compleri, atque ad exitum perduci poteft.
Ad culmen. Liv. 1.
Ad fummum. Cic. 1. de Legib. 22. Eft autem virtus nihil aliud quam in fe perfecta, & ad fummum perducta natura.
Ad fummam operis libros perducere. Quintil. in Proœm. lib. 1.
Ad liquidum confeffumque aliquid perducere. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Ad longam fenectutem perducere ufque. Plin. lib. 29. cap. 1.
Ad ufque affum vitulinum opera perducitur. Cic. 9. Fam. 20. Integram famem ad ovum affero: itaque ufque ad affum vitulinum opera perducitur.
Carmen ad iratum dum tu perducis Achillem. Ovid. 2. Amor. 18. 1.
Ad furorem mortemque perduxit ira Ajacem. Cic. 4. Tufc. 51.
Ad ampliffimos honores aliquem perducere. Cic. de Amicit. 10.
Ad libertatem perducere fervum. Ulpian. in l. Is qui alienum. D. de verb. obligat.
Perducere oppugnationem ad mediam noctem. Liv. 36. 23. extr.
Opus perducere. Lucan. lib. 3. 384.
— a fummis perduxit ad æquora caftris
Longum Cæfar opus.
Perducere aliquem, Inducere cum difficultate. Plaut. Moftel. 1. 3. 41.
Poftremo, fi dictis nequis perduci, ut vera hæc credas, &c. Ter. Andr. 1. 1. 53.
Qui tum illam amabant, forte, ita ut fit, filium
Perduxere illuc fecum, ut una effet, meum. V. Donat.
Cum perducere eum non poffet, interficere conatus eft. Nep. 18. 2. extr.
Perducere aliquem ad fuam caufam donis. Liv. 35. 13. pr.
Perducere aliquem ad, vel in fuam fententiam. Cic. 16. Att. 8.
Perducere aliquem ad mendacium. Cic. pro Rofc. Com. 46. Qui femel a veritate deflexit, hic non majore religione ad perjurium, quam ad mendacium perduci confuevit.
Nulla fponfione ad hoc perducto. Plin. lib. 9. cap. 35. circa finem, ubi male, Producto. H. St. Non dubito, quin vera fit emendatio.
Ad certam pecuniæ fummam aliquos perducere. Cic. 5. Att. 21. Seducit me Scaptius: ait fe nihil contradicere, fed illos putare talenta CC fe debere: ea fe velle accipere, debere autem illo paulo minus: rogat, ut eos ad CC perducam.
In rem præfentem audientes perducere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Perducere in difcrimen. Cic. 3. de Legib. 14. Phalereus ille Demetrius, de quo fupra feci mentionem, mirabiliter doctrinam ex umbraculis eruditorum otioque, non modo in folem atque in pulverem, fed in ipfum difcrimen, aciemque perduxit. Quædam exemplaria legunt, Produxit.
In odium. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 17.
Eo perduxit, ut. Liv. 2. Cic. 10. Fam. 7. Sed ufque mihi temperavi, dum perducerem eo rem, ut dignum aliquid & Confulatu meo, & veftra exfpectatione efficerem.
En quo difcordia cives perduxit miferos. Virgil. Ecl. 1. 72. H. St. Hic quoque in quibufdam codd. Produxit legitur. Sed dubitandi caufa non eft, quin hæc lectio verior fit, licet utramque vetufti codd. firment, tefte Pierio. To Producere in malum non facile adhibetur. Sed crebro hæc vitio defcriptorum confunduntur.
In ferum perducere. Liv. 38.
Actionem perducere in judicium. Celfus in l. Si petitor. D. de judiciis, Nec enim quifquam alienam actionem, invito cohærede, perducere poteft.
Noctes perducere tales. Propert. lib. 1. 3. 39. Al. Producere.
Perducere artem in magnitudinem. Plin. lib. 9. cap. 56.
Perducere foffam. Cæf. 7. Bell. Gall. 36. extr. & 72. conf. fupra Opus.
Perducere aquam ex aliquo loco. Plin. lib. 10. Epift. 37.
Perducere, eft A puncto in punctum, a capite ad pedes, a calce ad carceres ducere. Et quia qui ducunt lineas in fcripturas, fcripturam delent, factum eft ut Perducere pro Delere ufurpetur. Hinc Perductum, perinductum. Ulpian. l. 1. De his quæ in tefta. delen. Sed nolentibus inducta accipiendum eft, etfi perducta fint.
Perducere, Perungere, oblinere. Virg. 4. Georg. 415.
Hæc ait & liquidum ambrofiæ diffundit odorem,
Quo totum nati corpus perduxit. Proprium medicorum verbum eft. Seren Sammon. de Med.
Aut lacrimis hederæ, aut fucco perducere cedri. Idem cap. 39. & 40.

PERDUCTUS, a, um. Partic. Lucret. lib. 1. 1107.
Hæc fi pernofces parva perductus opella. Al. Perfunctus opella.
Sermo perductus. Idem 4. 540.
De fcortis. Suet. Tiber. cap. 45. Quam perductam, nec quicquam amplius pati conftantiffime recufantem, delatoribus objecit. Idem Calig. cap. 25. Perductam a marito conjunxit fibi.

PERDUCTOR, ōris. m. [προαγωγός] Qui mulieres vel promiffis inductas, vel minis coactas, vel vi ad alienos viros perducit. Plaut. Moft. 3. 2. 160.
Perductores, a Cicerone in Verrem (ut Afconius ait) in hoc differunt a Lenonibus; quod Lenones funt fcortorum, Perductores etiam invitarum perfonarum, & in quibus ftupra exercita legibus vindicantur. Cic. 3. Verr. 33. Sileatur de nocturnis ejus bacchationibus ac vigiliis: lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat: damna, dedecora, quæ res patris ejus, ætas ipfius pertulit, prætereantur. Quidam docti illo loco Productores legendum cenfent, ut Latinum Græco refpondeat προαγωγός.

PERDUCTO, āre. frequent. Plaut. Moft. 3. 2. 157. Vin' qui te perductet?

PERDŪDUM, Plaut. Stich. 4. 1. 62. Vidi hominem haud perdudum.

PERDUELLUM, i. n. ab antiquis dicebatur, quod poftea Duellum & Bellum: ficut & Perduellis, qui poftea Hoftis. Accius, De fumma tibi perduellum eft. Turneb. ex Varr. L. L. 6. 3.

Perduellis, is. m. [πολέμιος] Qui, ut ait Festus, pertinaciter retinet bellum. Perduelles sunt Hostes, inquit Varro de L. L. lib. 6. 3. Ennius, Quin inde invictis sumpserunt perduellibus. Plaut. Amphit. 1. 1. 93.
Perduelles penetrant se in fugam: ibi nostris animus additus est.
Cajus in l. Quos nos. D. de Verb. & rer. significatione. Quos nos hostes appellamus, eos veteres Perduelles appellabant, per eam adjectionem indicantes, cum quibus bellum esset. Cic. 1. Offic. 37. Equidem illud etiam animadverto, quod qui proprio nomine Perduellis esset, is Hostis vocaretur, lenitate verbi tristitiam rei mitigante. conf. HOSTIS.

Perduellio, ōnis. f. [εἰσαγγελία] Crimen læsæ majestatis, aut Reipub. Cic. in Pison. 4. Ego in C. Rabir. perduellionis reo XL annis ante me Consulem, &c. Ulpian. in l. Ultima. D. Ad legem Juliam majestatis, Qui perduellionis reus est, hostili animo adversus Remp. vel principem animatus est.
Perduellio, nihil aliud olim erat quam Cædes: postea immutata significatio est. Nam quum Horatius perduellionis accusatus fuisse dicatur & condemnatus a scriptoribus Latinis, cædis & homicidii, id est φόνου, a Dionysio dicitur postulatus & judicatus: & Festus eum Parricidii accusatum dicit apud Duumviros fuisse. Liv. 1. 26. Duumviros, inquit, qui Horatio perduellionem judicent secundum legem, facio. Turneb. Advers. 17. 7.
Actionem perduellionis alicui intendere. Cic. pro Milon. 37.
Judicium perduellionis ab aliquo tollere. Cic. pro Rabir. 9.
Perduellio, m. pro Perduelli poni videtur ab Auctore ad Herenn. lib. 4. 15. Patriam perduellionibus venditare. [Nisi Perduellibus legendum.
Perduellio, criminum omnium de majestate fuit atrocissimum; nam tunc est, quum in ipsam remp. vel in personam magistratus, aut principis infertur injuria: cognoscebatur autem, non a prætore, sed a II viris: deinde ad populum erat provocatio: itaque & Horatium illum, qui sororem occidit, & Sp. Cassium Vicellinum, qui de regno cogitavit, perduellionis accusatos, alterum a populo esse absolutum, alterum condemnatum, & bonis publicatis, necatum, Livius (1. 26. seq. & 2. 41.) monimentis historiarum prodidit. Quanquam Horatii factum, parricidium, non perduellio, videtur fuisse: & lege parricidii, quam Numa Pompilius fecerat, judicatum esse, Hostilii regis jussu, Pompejus docet: cur igitur perduellionem Livius nominat? ait enim: Rex, concilio populi advocato, Duumviros, qui Horatio perduellionem judicent secundum legem, facio. Causam hanc, fortasse veram, licet opinari: vel quia Numa, vir sanctissimus, parricidium omne perduellionem voluit esse, vel quia, si non omne parricidium, saltem illud, quod in cognatos, affinesve committeretur. Lege perduellionis, primum II viri judicabant, deinde ad populum erat provocatio: declarat hoc oratio pro Rabirio perduellionis reo: ex qua primum a II viris, deinde a populo de Rabirio judicatum esse, cognoscitur, quod etiam Suet. (Cæs. 12.) tradidit: quanquam, multo ante, judicem hoc de crimine populum fuisse, non modo Horatii proximo demonstratur exemplo, verum etiam ex eo, quod a Plutarcho in Poplicola de Vitelliis, & Aquiliis, qui Tarquiniæ gentis utrique fuerunt, proditum est: nam, quum de Tarquinio rege restituendo cogitassent, damnati a populo pœnas morte debitas luerunt. Atque hoc uno crimine damnatos necare cives Romanos licuisse, cum eo tamen, si populus ita judicasset, (nam, alioqui ne liceret, Sempronia C. Gracchi tribuncia lege sancitum est) satis plane constat: quippe, quum & crucem Rabirio a Labieno accusatore in campo constitutam Cicero dicat; &, mortem lege Julia irrogatam; posteriores etiam Jurisconsulti tradiderint, rei quoque memoria post mortem condemnata. Notat Ulpian. l. ult. Dig. purgandum fuisse crimen perduellionis etiam successoribus; si forte reus obiisset antequam de eo judicatum esset. Quemadmodum autem omnium de majestate criminum perduellio gravissimum fuit: sic a populo iis comitiis, quæ maxima omnium erant, centuriatis, inquam, judicabatur: quod in ea, quam proxime nominavi, oratione pro Rabirio declaratur: idemque Livius, Valeriusque significant; qui centurias nominant in eo perduellionis judicio, quod de Ti. Graccho, & C. Claudio censoribus, accusante tribuno pl. fiebat. Nec dubito, quin Attilius ille Calatinus, Q. Fabii Maximi socer, quem scribit Valerius (8. 1. 9.) oppidi Soranorum proditione reum ad populum esse factum, centuriatis & ipse comitiis causam dixerit: quum oppidi proditio, quæ in Remp. gravis injuria est, videatur esse perduellio. Itaque miror, (ut aliud ex alio) cur proditionem & majestatem Pedianus quodam in loco separatim nominaverit: quum proditio certe in majestatem includatur, atque etiam, ut ego existimo perduellio sit, nisi si ut speciem, quomodo philosophi loquuntur, a genere sejunxit, perduellionem scilicet a majestate. nam & vocabulum ipsum, prodere, videtur proprie ac directe perduellionem spectare. Est enim, ubi quis cum hostibus adversus Remp. conspirat. Paulus Manut. de Legib. Roman. conf. Lex. Pitisc.

Perdūro, [χρονίζομαι] āre. Usque ad finem durare. Ter. Hec. 2. 2. 27.
— sancte adjurat,
Non posse apud vos Pamphilo se absente perdurare. Plin. lib. 17. cap. 20. Perdurandi pervicacia.
Honos augurii perdurat. Stat. 8. Theb. 88.
Probitas longum perdurat in ævum. Ovid. de Medicam. faciei, 49.
Perdurare, Indurare. Prudent. Psych. 447.
— formido pericli
Perdurat teneras iter ad cruciabile plantas.

Perdurātus, a, um. Adj. Sen. de Tranquil. vitæ, Et quicquid imbecillum in animo, nec perduratum, exulcerat. i. e. Nondum confirmatum.

Perduratūrus, a, um. [χρονισόμενος] Partic. Stat. 1. Theb. 143.
— hæc mora pugnæ
Sola, nec in regem perduratura secundum.

Perēdo, es vel ĕdis, ēdi, ēsum, [κατέδω] esse vel edĕre. Edendo consumere, Corrodere. Cic. 3. Tusc. 26.
Lacrimæ peredere humore exsangues genas. Ex poeta. Virg. 6. Æn. 442.
Hic quos durus amor crudeli tabe peredit.

Perēsus, a, um. [κατεδηδεσμένος] Partic. ut,
Languoribus multis peresus. Catull. in Camer. 53. 31.
Oculi media pars peresa est. Lucret. lib. 3. 414.
Saxa peresa sale, Scopuli fluctibus marinis attriti & corrosi. Lucret. lib. 1. 327.
Vellera peresa illuvie. Virg. 3. Georg. 561.

Peredia, æ. f. Perediam & Bibesiam Plautus finxit sua consuetudine, quum intelligi voluit Cupiditatem edendi & bibendi. Festus. Subaudi Regiones, vel Provincias. V. PERBIBESIA.

Peregere, dicebant Expergefacere. Paulus. [Scalig. legit Pergere, unde Expergisci. An Perregere? Hinc enim Partic. Perrectus, ut Experrectus.

Pereger & Peregris, dicitur quasi Per agrum, unde postea Peregrinus. Auson. Epist. 17. In comitatu tibi vetus fui, nedum peregrem me existimes composita fabulari. Ulp. Tit. 17. de Caduc. Si ante tabulas apertas decesserit, vel pereger factus sit. Tertull. ad Uxor. 2. 4. extr. Si pereger frater adveniat. Ita Rigaltius. Al. Peregre. V. Voss. Etymol. in Peregrinus.

Perĕgre, Adv. [ἐπὶ ξένης, ἀπὸ ξένης, ἐπὶ ξένην. Gl. Gr. L.] Peregrinando. Et est commune tam significantibus quietem, quam motum: ut Peregre sum, Peregre venio, Peregre vado. Ter. Phorm. 2. 1. 13.
Pericla, damna, exsilia, peregre rediens semper cogitet. Hæc verba habet & Cic. 3. Tusc. 30. Plaut. Asin. 4. 1. 16.
Aut quod illa dicat peregre allatam epistolam. Idem Amphit. 2. 2. 216.
Accire peregre. Liv. 2. 6.
Abire peregre. Plin. lib. 35. cap. 12.
Depugnare peregre. Cic. 5. Philipp. 30. Lucius quidem frater ejus, utpote qui peregre depugnavit, familiam ducit.
Exire peregre. Hor. 1. Serm. 6. 132.
Est animus peregre. Hor. 1. Epist. 12. 13.

Peregri, Adv. dicimus quum quis in loco est: Peregre, quum it in locum, ut Flav. Sosipater scribit. Justinian. lib. 2. Civil. instit. tit de Heredib. instituend. Peregri natus dixit, non ut ibi corruptissime, Peregrinantes. Plaut. Amph. prol. 5. Peregrique & domi. conf. ibid. 1. 1. 96. cum not. Taubm. & Colvii not. in Apul. p. 35. n. 17. Plaut. Pers. Quia herus peregri est. V. Charis. 2. p. 189. & Voss. Etymol. in Peregrinus. [Puto tamen inanem esse hanc differentiam, nec magis Peregre a Peregri differre, quam Here ab Heri, Mage a Magis &c.

Peregrīnus, a, um. Adj. [ξένος, προσήλυτος, ἀλλοδαπός] Advena, & aliena loca peragrans, a Peragro. Varro L. L. 4. 4. Peregrinum agrum a pergendo id est progrediendo dictum scribit: Vossius autem id improbat, Etym. p. 383. q. V. Plaut. Asin. 2. 4. 58.
Peregrinus ego sum, Sauriam non novi.
Peregrinus ex alio oppido. Plaut. Pœn. 3. 2. 23.
Peregrinus & Hospes hoc differunt; quod Peregrinus vocatur, qui in civitate sua non est: Hospes, qui in aliena est. Vel, Peregrinus, qui ex nostra civitate oriundus non est: Hospes, qui in nostra est. Hactenus Vall. lib. 4. Cic. pro Sull. 24. At si tibi nos peregrini videmur, quorum jam & nomen & honos inveteravit, & huic urbi & hominum famæ ac sermonibus: quam tibi illos competitores tuos peregrinos videri necesse erit, qui jam ex tota Italia delecti tecum de honore & de omni dignitate contendunt?
Peregrinus & Advena, cui opponitur Hospes. Cic. 2. de Lege Agrar. 93. Nos autem, hinc Roma qui veneramus, jam non hospites, sed peregrini atque advenæ nominabamur.
Civis & Peregrinus, contraria. Cic. de Amicit. 19. Itaque cives potiores sunt quam peregrini, & propinqui quam alieni.
Peregrini atque incolæ officium est, nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno iniquirere, minimeque esse in aliena Republica curiosum. Cic. 1. Off. 125.
Hostis apud majores nostros is dicebatur, quem nunc Peregrinum dicimus. Cic. 1. Off. 3.
Ejicere Roma peregrinos. Cic. 1. de Lege Agrar. 13.
Peregrinæ dicebantur olim Meretrices, teste Donato. Ter. And. 3. 1. 11.
Adeone est demens ex peregrina?
Peregrina & ignota. Juven. 14. Sat. 182.
Peregrina omnia relinque, Athenas nunc colamus. Plaut. Stich. 5. 2. 21.
Ager peregrinus est, qui neque Romanus, neque hostilis habetur. Fest.
Amnes peregrini. Ovid. 8. Met. 836.
Amore peregrino captus. Ovid. 1. Epist. 76.
Arbores peregrinæ. Plin. lib. 12. cap. 3.
Ab armis peregrinis defendi. Ovid. 2. Trist. 4. 1.
Aves. Plin. lib. 10. cap. 26.
Cælum. Ovid. 4. Trist. 8. 25.
Divitiæ. Hor. 2. Epist. 1. 204.
Facies peregina atque ignobilis. Plaut. Pseud. 4. 2. 9.
Lapilli. Ovid. de Nuce 141.
Orbem peregrinum visere. Ovid. 1. Met. 94.
Sacra peregrina appellantur, Quæ aut evocatis diis in oppugnandis urbibus Romam sunt delata: aut quæ ob quasdam religiones per pacem sunt petita, ut ex Phrygia, Matris magnæ: ex Græcia, Cereris: Epidauro, Æsculapii: quæ coluntur eorum more, a quibus sunt accepta. Fest.
Sedes peregrina ac sordida. Lucan. lib. 5. 9.
Sonus peregrinus. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Terra peregrina. Ovid. 3. Met. 24.
Peregrinus & Hospes in agendo. Cic. 1. de Orat. 218. Fateor callidum quendam hunc, & nulla in re tironem ac rudem, nec peregrinum atque hospitem in agendo esse debere.
Peregrimus, pro Ignorante. Hor. 1. Epist. 17. 63. ad Scævam,
Quære peregrinum, &c. V. totum locum Hor. Porphyr. Peregrinum pro Ignorante posuit. Erasm. hoc proverbium exponit in adagio, Quære hospitem. Bud. sic reddit, *Va ailleurs chercher ton sot.*

Peregrīnus, [Περεγρῖνος] fuit Cognomen Protei Philosophi, de quo V. Ammian. 29. 1. & Gell. 12. 11.

Peregrinĭtas, ātis. f. [τὸ ξενικόν] Alieni soli habitatio. Ulpian. in l. Sed si, De in jus vocando, Si per pœnam deportationis ad peregrinitatem redactus sit patronus, putat Pomponius eum amisisse honorem. Interdum Peregrini dicuntur ii, qui cives Romani non sunt. Itaque Redigi ad peregrinitatem est, Civitate privari. h. e. civium Romanorum juribus.
Peregrinitatis reus. Suet. Claud. cap. 15. i. e. Qui peregrinus quum esset, Romanum se faciebat: unde re cognita, peregrinitatis accusatus est. V. ibi Torrent. conf. Lex. Pitisc.
Infusa est in urbem nostram peregrinitas: i. e. Externa loquendi ratio. Cic. 9. Fam. 15.
Peregrinitas, alio significatu apud Quintil. lib. 11. cap. 3. Si fuerit os facile,

facile, explanatum, jucundum, urbanum: id eft in quo nulla neque rufticitas, neque peregrinitas refonet. Peregrinitatem vocavit oris vitium, quod te inquilinum & alienigenam, non in urbe natum prodat.

PEREGRĪNOR, [ἀποδημέω, ξενεύομαι] āri. Per aliena loca peragrando proficifci. Cic. pro Rabir. 28. Adeone ignarus difciplinæ, confuetudinifque noftræ, ut hæc nefcias: ut peregrinari in aliena civitate, non in tua magiftratum gerere, videare?

Longe lateque peregrinari. Cic. 1. de Nat. Deor. 54.

Peregrinari rem aliquam. Cic. 5. Tufc. 114. Et quum alii fæpe quod ante pedes effet non viderent, ille infinitatem omnem peregrinabatur, &c. MfT. Norvic. tefte Davif. Peragrabat. [Quod fequor.

Peregrinatur philofophia Romæ. Cic. 3. de Finib. 40. Mihi videris Latine docere philofophiam, & ei quafi civitatem dare, quæ quidem adhuc peregrinari Romæ videbatur, nec offerre fefe noftris fermonibus.

Peregrinari dicuntur aures. V. AURIS.

PEREGRINĀTUS, a, um. Partic. [ἀποδημήσας] Cic. 4. Acad. 3. Tamen diutius quam vellem, tanta vis virtutis atque ingenii peregrinata abfuit ab oculis & fori & curiæ.

PEREGRINĀBUNDUS, a, um. Adj. [ξενιτεύων] Qui folitus eft peregrinari. Liv. 28. 18. Non peregrinabundum, neque circa amœnas oras vagantem ducem Romanum, &c.

PEREGRINATIO, ōnis. f. [ἀποδημία] Cic. 2. Att. Verumtamen videbare mihi tempora peregrinationis commodius poffe diftribuere.

Perpetua peregrinatio. Cic. 5. Tufc. 107. Jam vero exfilium, fi rerum naturam, non ignominiam quærimus, quantum demum a perpetua peregrinatione differt?

Ex peregrinatione celerius reverti. Paul. in l. Si peculium. §. ult. D. de ftatu liber.

In peregrinatione omne tempus confumere. Cic. 16. Att. 3.

Peregrinatio & militia. Cic. 6. Att. 2. In hac autem peregrinatione, militiave noftra, fæpe incenfum ira vidi, fæpe placatum.

Peregrinatio, pro Seceffu, qui fit peregre. Plin. 3. Epift. 19. Habet etiam multum jucunditatis foli cælique mutatio, ipfaque illa peregrinatio interfita. Gronov. Inter fua. [An Interpofita? certe fimplicius.

Peregrinationes & rufticationes. Cic. de Amicit. 103. Una domus erat, idem victus, ifque communis: neque folum militia, fed etiam peregrinationes rufticationefque communes.

Curfu & peregrinatione lætantur turtures. Cic. 2. de Fin. 109.

Blandita. V. BLANDIOR.

Nobilem peregrinationem Antonii vocat per ironiam. Cic. 2. Philipp. 101. Tranfmarina. Quintil. lib. 7. cap. 4.

PEREGRINĀTOR, ōris. m. [ἀποδημητής] Qui folet peregrinari, fereque femper peregrinatur. Cic. 6. Fam. 18. Mehercule non tam fum peregrinator jam, quam folebam. Utitur & Firmicus lib. 8. cap. 25. extr.

PERĒLEGANS, antis. Adj. [πάνυ φιλόκαλος] Valde elegans. Cic. 2. de Orat. 270. Genus eft perelegans, & cum gravitate falfum. Idem pro Plancio 58. Et quoniam tua fuit perelegans ac perfubtilis oratio, digna Equitis Rom. vel ftudio vel pudore.

Perelegantis vir ingenii. Paterc. 1. 7.

PERELEGANTER, Adv. [πάνυ φιλοκαλῶς] Cic. de Clar. Orat. 197. Quæ quidem omnia cum perite & fcienter, cum ita breviter & preffe, fatis ornate & pereleganter diceret, &c.

PERĒLŎQUENS, entis. Adj. [πολυφραστικός] Valde eloquens. Cic. de Clar. Orat. 247. C. autem Lentulus Marcellinus, nec unquam indifertus, & in Confulatu pereloquens vifus eft, non tardus fententiis, non inops verbis, voce canora, facetus fatis.

PEREMERE, Cincius in lib. de Verbis prifcis ait fignificare idem quod Prohibere. At Cato in libro qui eft de Re militari, pro Vitiare ufus eft, quum ait, Quum magiftratus nihil audet imperare, nequid Conful aufpicii peremat. Feft. V. PERIMO.

PEREMPTALIA, PEREMTALIS, PEREMTIO, PEREMTOR, PEREMTORIUS, PEREMTRIX, PEREMTUS, V. PERIMO.

PĔRENDIE, Adv. [μεταυριον] fignificat quod vulgo dicitur, *Poft cras*, ut ait Valla. Cic. 12. Att. 43. Scies igitur fortaffe cras, fummum perendie. Plaut. Aulul. 2. 1. 34.

Cras veniat, perendie foras feratur foror.

Perendie, quafi Perempta die. Charif. lib. 2.

Perempto hoc die, ut Pridie, pro Priori die. H. St. V. Voff. Etymol.

PERENDĪNUS, a, um. Adj. [μεταύριος] Ab hinc tertius dies. Cic. pro Muren. 27. Jam illud mihi quidem mirum videri folet, tot homines, tam ingeniofos, per tot annos etiam nunc ftatuere non potuiffe, utrum diem tertium, an perendinum: judicem, an arbitrum: rem, an litem dici oporteret. V. Afcon. in Verr. de Pr. Urb. p. 76. & f. l. COMPERENDINATIO.

In perendinum diem. V. IN.

PERENDINANDO, apud Picum in epift. pag. 370. Hinc Comperendinare. H. St. ut a Cras Craftino, Procraftino, & Recraftino.

PERENDINATIO, ōnis. f. Mart. Capell. lib. 9. p. 304. Perendinatio expectatur.

PERENNA, V. PERANNA, PERENNO, & ANNA.

PĔRENNIS, e. Adj. [ἀΐδιος, ἀΐδιος, διαχρόνιος] ex Per & Annus compofitum, mutatis litteris, quafi Per annos durans. Plaut. Amphit. prol. 14.

Lucrum ut perenne vobis femper fuppetat. Sunt qui, interpofita littera, Peremnis fcribunt, repugnante Manutio. q. V.

Adamas perennis. V. ADAMAS.

Curfus ftellarum perennes & perpetui. Cic. 2. de Nat. Deor. 56.

Curfus luftrare perennes. Lucret. lib. 5. 80.

Fama perennis. Virg. 9. Æn. 79.

Fama & laus. Cic. 2. de Divin. 64. Ovid. 1. Amor. 10. 62.

Fides. Plin. 9. Epift. 9.

Fortuna. Propert. lib. 2. 28. 57.

Monimenta perennia facti. Ovid. 2. Faft. 265.

Sermo perennis de aliquo. Cic. in Somn. Scip. 18. Sermo autem omnis ille, & anguftiis cingitur his regionum, quas vides, nec unquam de ullo perennis fuit, & obruitur hominum interitu, & oblivione pofteritatis exftinguitur.

Virtus majorum perennis conteftataque. Cic. pro Flac. 25. Quum ab hac perenni conteftataque virtute majorum, non modo non degeneravit L. Flaccus, fed id quod maxime, &c.

Perenne & Proprium aliquid manere. Cic. Poft red. in Senat. 8. Si illud de duobus Confulibus, quod ante in Repub. non fuerat, perenne ac proprium manere potuiffet.

Aquæ perennes. Cic. 6. Verr. 107. Enna autem, ubi ea, quæ dico, gefta effe memorantur, eft loco præcelfo atque edito: quo in fummo eft æquata agri planities, & aquæ perennes.

Fons perennis. Cæf. 8. Bell. Gall. 43. Quo facto repente fons perennis exhauftus. Sic Perennis fluvius. Plin. lib. 5. cap. 28. Ulpian. in l. 1. D. de fluminib. Fluminum quædam funt perennia, quædam torrentia: perenne eft quod femper fluit, id eft ἀέναος: torrens quod hieme fluit, hoc eft χειμάῤῥους.

Latices manant perennes. Lucret. lib. 5. 263.

Rivus perennis. Plin. 5. Epift. 101. Cuncta enim perennibus rivis nutriuntur.

Perennis, pro Perpetuo & continuo. Cic. de Provinc. Conful. 23. Hic me meus in Remp. animus priftinus ac perennis, cum C. Cæfare reducit, reconciliat, reftituit in gratiam. Budæus.

Amor perennis. Senec. Octav. 5. 19.

Loquacitas perennis & profluens. Cic. 3. de Orat. 183.

Compar. Hor. 3. Carm. 30. 1. Exegi monimentum ære perennius.

Perennia, orum. n. pl. Ceremoniæ in aufpiciis obfervari folitæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 9. Itaque maximæ Reip. partes in iis bella, quibus Reip. falus continetur, nullis aufpiciis adminiftrantur, nulla perennia fervantur. ut Solennia.

PERENNE, Adv. [ἀΐδιον] Perpetuo & continuo. Columel. lib. 12. cap. 18. Si ager amplus, aut vineta, aut arbufta grandia funt, perenne fabricandæ decimodiæ, & trimodiæ, & fifcellæ texendæ & picandæ.

Perenne vivax & memor. Paulin. Nolan. Carm. ad Aufon. p. 503.

PERENNĪTER, Adv. Perpetuo. Auguft. de Doctr. Chrift. 2. 16. Novimus arborem ipfam perenniter frondere. Sidon. 7. 9. Amicitias perenniter fervat. Et Solin. 65.

PERENNĪTAS, ātis. f. [ἀϊδιότης] Ipfa duratio perpetua. Columel. lib. 1. c. 6. Nam ea cæli pofitio maxime frigida, & minime humida eft, quæ utraque perennitatem conditis frumentis afferunt. Idem lib. 4. cap. 24. Ut quam longiffimam perennitatem ftirpi acquirat. Cic. 2. de Nat. Deor. 98. Adde huc fontium gelidas perennitates, liquores perlucidos amnium.

Perennitas fuit etiam in titulis Principum. Sext. Ruf. Breviar. cap. 2. Ab urbe condita in ortum perennitatis veftræ. Symmach. 10. Epift. 45. Perennitas veftra.

PERENNO, [διαγίνομαι] āre. Per annos durare. Columel. de Arbor. cap. 16. Nam in ea fructus maxime vis confiftit, diutiufque perennat. Ovid. 3. de Arte Am. 42.

Defuit ars vobis: arte perennat amor. Macrob. Saturn. 1. 12. fcribit prifcos Romanos menfe Martio, & publice & privatim ad Annam Perennam facrificatum ire folitos, ut annare, perennareque commode liceret. h. e. Vitam degere incolumem per annum integrum.

Perennare, eft In annum tantum vivere. Suet. Vefp. cap. 5. Puella nata non perennavit. V. Cafaub. Sic Columel. 12. 20. Etiamfi non in totum perennat. Quidam fcribunt Peranno, q. V. & PERANNA.

PERENNĪSERVUS, i. m. antiquum. [ἀειδοῦλος] Qui perpetuo fervit uni domino. Plaut. Perf. 3. 3. 16.

Compedium contritor, piftrinorum civitas,
Perenniferve, lurco, edax, furax, fugax.

PERENTICIDA, V. fub PERA.

PĔREO, īvi, & per fyncopam ii, ītum, [ἀπόλλυμαι, ὄλλυμαι, οἴχομαι, ἔῤῥω] īre. notæ fignificationis. Vice Paffivi eft τοῦ Perdo, q. V. Plaut. Truc. 1. 2. 53.

Illis perit quicquid datur, neque ipfis apparet quicquam.

Perire, pro Mori & deftrui accipitur, quafi in totum ire: quod qui perit, prorfus abit. Ter. Eun. 1. 1. 28.

—prudens, fciens,
Vivus, videnfque pereo, nec quid agam fcio. Cic. ad Att. lib. 3.

Id, fi putas me poffe fanari, cures velim: fin perii plane, minus laboro.

Minoris perire. Plin. lib. 7. cap. 7. Tu qui corporis viribus fidis, tu &c. tanti perire potuifti. Atqui etiam hodie minoris potes, quantulo ferpentis ictus dente: aut etiam, ut Anacreon poeta, acino uvæ paffæ.

Certo perii. V. CERTUS.

Funditus. Hor. 1. Carm. 16. 19.

Obnixe perire. V. OBNITOR.

Ocius. Lucret. lib. 3. 438.

Penitus. Lucret. lib. 1. 263.

Perpetuo. V. PERPETUUS.

Subito. Lucret. lib. 2. 1011.

A re perire. V. A præp.

Ab aliquo perire. Propert. 2. 20. 62.

Solus amans novit quando periturus & a quo.

Perire ab aliquo, Occidi. Plin. lib. 11. cap. 37.

Ab animo perire, & ab re. Plaut. Truc. 1. 1. 26.

Amore indigno. Virg. 10. Ecl. 10.

Ingenio perii qui mifer ipfe meo. Ovid. 2. Trift. 2.

Defidiofe agere ætatem, luftrifque perire. Lucret. lib. 4. 1130.

Meo vitio pereo. Cic. 11. Att. 9.

Ædes perierunt. Plaut. Moft. 1. 2. 70.

Comæ formofæ periere. Ovid. 1. Amor. 14. 30.

Decor perit multo vulnere. Senec. Hippol. 10.

Dies perit otio. Plin. lib. 11. cap. 6.

Fabæ pereunt læfo flore. Ovid. 5. Faft. 267.

Frons periit. V. FRONS, tis.

Labor irritus anni perit. Ovid. 1. Met. 273.

Nives pereunt tepente fole. Ovid. 3. Faft. 236.

Nobilitas omnis perit. Lucan. ad Pifon. 10.

Nummi pereunt. Hor. 1. Serm. 2. 133.

Opera & oleum philologiæ noftræ periit. Cic. 2. Att. 17.

Pecunia periit. Ter. Adelph. 4. 7. 25.

Pecuniam tantam Populi Rom. tam brevi tempore perire potuiffe, portenti fimile videtur. Cic. 5. Philip. 11.

Pudor periit. Plaut. Bacchid. 3. 3. 81.

Puppis haufta perit. Ovid. 3. Faft. 600.

Res & fides perit. Plaut. Truc. 1. 1. 24.

Telum pereat rubigine. Hor. 2. Serm. 1. 13.

Tempora auxilii perierunt. Ovid. Rem. Amor. 107.

Virtus perit fraude. Ovid. 2. Faft. 227.

Urbes funditus pereunt. Hor. I. Carm. 16. 19.
Perire, Mori, Occidere, vel Occidi, Interfici, ut
Corvolsi pereunt. Lucret. lib. 3. 344.
Inter arma & enses periit. Ovid. ad Liv. 170.
Crudelius perire. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Fortiter. Hor. 2. Serm. 3. 52.
Generosius. Hor. I. Carm. 37. 21.
Cruciatu summo. Cic. 3. de Nat. Deor. 81.
Leto præcipiti. Senec. Hippol. 3.
Manibus hominum. Virg. 3. Æn. 606.
Morbo. Cæs. de Bell. Alex. 43.
Morbo periere capellæ. Hor. I. Epist. 7. 86.
Morte merita. Virg. 4. Æn. 696.
Occisione perire ad unum. V. Occisio in OCCIDO.
Telo. Ovid. 4 Trist. I. 84.
Perit tibi, i. e. Tuo periculo. Ulpian. in l. Rogasti. in princ. D. Si cert. petit. Quod si lancem vel massam sine tua culpa perdideris antequam venderes, utrum mihi, an tibi perierit, quæstionis est.
Peream; Jurantis, vel Imprecantis vox, Ethnicis familiaris, quemadmodum & Dispeream. Cic. 15. Fam. 19. Peream, nisi sollicitus sum, ac malo veterem & clementem dominum habere, quam novum & crudelem experiri. conf. Plaut. apud Gell. 3. 3.
Male pereat Lesbia. Hor. Epod. 22. 16.
Perii, Formula desperantis, ut Occidi, Interii, Nullus sum, &c. Plaut. Rud. 2. 6. 26.
Perii, animo malefit: contine, quæso, caput. i. e. Deficit me animus. conf. Idem Perf. 5. 2. 4.
Perire, pro Decoquere. Cic. 6. Att. I. Metagenes certe periit: feci iter per ejus possessionem, in qua animal reliquum nullum est. h. e. Decoxit, perdidit omnem rem, ut de pecunia tua prorsus actum sit.
Perire, aliquando amatorum, ut Hor. I. Carm. 27. 10.
— dicat Opuntiæ
Frater Megillæ, quo beatus
Vulnere, qua pereat sagitta. V. Burm. ad Quintil. Decl. 15. 18. p. 314.
Perire mulierem, ea forma dicimus, qua Deperire, & amando uri. Plaut. Truc. Perioch. I.
Tres unam pereunt adolescentes mulierem.
Pereundi terminus. Sil. lib. 3. 559.
Occurrunt animo pereundi mille figuræ. Ovid. 10. Epist. 81.
Gramine Circæo pereundum est mihi. Propert. lib. 2. I. 53.
Perĭtūrus, a, um. Partic. [ἀπολεσόμενος] a Peritus insuf. pro quo Perditus substituit usus, a Perdo.
Amore periturus. Propert. lib. I. 13. 33.
Corpus periturum Stat. 5. Theb. 227.
Mœnia peritura flammis. Claud. 2. in Eutrop. 296.
Regna peritura. Virg. 3. Georg. 498.
Troja. Idem 2. Æn. 660.
Perĭto, [παραπόλλυμαι] āre. frequentat. Plaut. Capt. 3. 5. 32.
Qui per virtutem peritat, non interit. Al. Perbitat. q. V.
Pĕrĕquĭto, [διιππάζω] āre. In omnem partem equitare. Cæs. 4. Bell. Gall. 33. Primo per omnes partes perequitant, & tela conjiciunt. Liv. 5. 28. extr. Quum perequitasset aciem, promissa repetens, tantum injecit ardoris, ut non ultra sustinuerint impetum Æqui. Idem 23. 47.
Pĕrerro, [διαπλανάομαι] āre. In omnem locum, vel huc atque illuc errare. Columel. præf. lib. I. Semperque ritu volucrum, longinqui litoris peregrinus ignotum pererret orbem.
Aditus pererrare. V. ADEO, ire.
Avia pererrare more pecudum. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 43.
Forum pererro. Hor. I. Serm. 6. 113.
Freta longa pererrare, Ovid. 14. Epist. 103.
Locum omnem arte pererrat, Tentat aggredi. Virg. 5. Æn. 441.
Luminibus pererrare aliquem, Circumspicere undique. Virg. 4. Æn. 363.
Conceptio pererravit, Irrita fuit. Plin. lib. 8. cap. 45. Conceptio uno initu peragitur; quæ si forte pererravit, XX post die marem femina repetit.
Cornua pererravit sonus, mutis labris. Sil. lib. 4. 174. de Tubicine moriente.
Passive. Ovid. 2. Amor. 16. 5.
Arva pererrantur Peligna liquentibus undis.
Pererrātus, a, um. Partic. [διαπλανηθεὶς] ut,
Orbis pererratus. Ovid. I. Fast. 234.
Terræ pererratæ. Ovid. 15. Met. 53.
Pĕrērŭdītus, a, um. Adj. [πάνυ πεπαιδευμένος] Valde eruditus. Cic. 4. Att. 15. Sed vereor, ne lepore suo detineat diutius P. Clodius, & homo pereruditus, ut ajunt, & nunc quidem deditus Græcis litteris.
Perésus, V. in PEREDO.
Pĕrexcrŭcio, [διακναίω] āre. Vehementer excruciare. Plaut. Stich. 3. I. 32.
Meam culpam habeto nisi perexcruciavero. In castigatis libris est, Probe exc.
Pĕrexĭguus, a, um. Adj. [σμικρότατος] Valde exiguus. Cæs. 5. Bell. Gall. 15. Quum hæ, intermisso perexiguo loci spatio, inter se constitissent, novo genere perterritis nostris, per medios audacissime proruperunt.
Perexigua & perminuta videntur. Cic. 2. Tusc. 30.
Dies perexigua. Cic. 2. Verr. 6. Quum ego diem in Siciliam inquirendi perexiguam postulavissem, invenit iste qui sibi in Achaiam biduo breviorem diem postularet. V. DIES.
Factum. Liv. 22. 52. Nam ad vescendum facto perexiguo, utique militantes utebantur. [Subauditur, quod præcessit, Argento. Contrarium est Ingens argentum ap. Virgil. V. ARGENTUM.
Pars aut nulla, aut perexigua. Cic. I. Q. frat. 4.
Tempus perexiguum. Cic. 2. Verr. 24. Sollicitabar rebus maximis uno, atque eo perexiguo, tempore.
Perexigue, Adv. Cic. 16. Att. I. Perexigue & γλίσχρως præbere. i. e. Minutatim.
Pĕrexīlis, e. Adj. [κάτισχνος] Valde exile. Columel. lib. II. cap. 2. Hoc eodem tempore, prius quam vineæ pulverentur, si perexilis est, vel rara ipsa vitis, lupini modii tres, vel quatuor in singula jugera sparguntur.

Pĕrexpĕdītus, a, um. Adj. [εὐπαρασκευος] Valde expeditus. Cic. 3. de Fin. 36. Sed hæc quidem est perfacilis & perexpedita defensio.
Perfăbrĭco, [διαπεχνάομαι] āre. Fabricam absolvere. Plaut. Perf. 5. 2 4.
Perii, interii: pessimus hic mihi dies hodie illuxit: corruptor
Ita me Toxilus perfabricavit, itaque meam rem divexavit. Per translationem.
Perfăcētus, a, um. Adj. [πολυστωμύλος] Admodum facetum significat. Cic. de Clar. Orat. 105. Atque eundem & vehementem, & valde dulcem, & perfacetum fuisse dicebat.
Perfacete, Adv. [πολυστωμύλως] Admodum facete. Cic. 3. Verr. 121. Neque enim perfacete dicta, neque porro hac severitate digna sunt.
Perfăcĭlis, e. Adj. [πολυῤῥᾳδιος] Cic. 4. Tusc. 6. Perfacilis cognitu. Nam sententias interpretari perfacile est. Cic. 2. de Legib.
Homo perfacilis in audiendo. Cic. I. de Orat. 39.
Perfacile, Adv. [πολυῤῥᾳδίως] Cic. 13. Att. Video enim Curules magistratus eum legitimis annis perfacile cepisse.
Perfacile est jam animi ratione exsolvere nobis, &c. Lucret. lib. 2. 381.
Perfacile enim sese Sicilia tuebatur, ne quod in ipsa bellum posset existere. Cic. 7. Verr. 8
Perfacile vero, apud istiusmodi prætorem, &c. Cic. 3. Verr. 153.
Perfacile apparet. Cic. 2. de Fin. 209.
Perfacul, & per se Facul antiqui dicebant, quod nunc Facile, & Perfacile dicimus. Paulus.
Perfācundus, a, um. Adj. Valde facundus. Justin. 22. I. 9. In concionibus perfacundus. Et Apul. 4. Florid. p. 360 Elmenh. Protagoras quidam sophista fuit longe multiscius, & cum primis Rhetoricæ repertis perfacundus.
Perfămĭliāris, e. Adj. [πολυοικεῖος] Valde familiaris. Cic. de Clar. Orat. 168. M. Gratidius M. Antonii perfamiliaris. Idem 2. Q. frat. 12. Ipse est enim veterator magnus, & perfamiliaris Philisto. V. Gell. I. 18. pr.
Perfătuus, a, um. Adj. [πολύμωρος] Perinsulsus. Martial. lib. 10. 18.
Heu, quam perfatuæ sunt tibi, Roma, togæ! [παρέλκει Per.
Perfecte, **Perfectio**, **Perfectissimatus**, **Perfector**, **Perfectrix**, **Perfectus**, V. PERFICIO.
Perfēcundus, a, um. Adj. Mela I. 9. pr. Ægyptus hominum aliorumque animalium perfecunda generatrix.
Perfĕro, fers, tŭli, lātum, [διακομίζω, διαφέρω, ἀναφέρω] ferre. Usque ad constitutum finem ferre. Virg. 12. Æn. 907.
Tum lapis ipse viri, vacuum per inane volutus,
Nec spatium evasit, totum nec pertulit ictum. i. e. Evacuatus est impetus ipsius spatio longiore. Serv.
Clamor perfertur circa collem. Liv. 7. 36. extr.
Emendationem auribus modo accipiunt, divisionem vero ad cogitationem etiam & stilum perferunt. Quintil. lib. 2. cap. 6.
Fructum perferre. Columel. lib. 3. cap. 20. Si varii generis vineta fecerimus, aliquid ex iis inviolatum erit, quod fructum perferat. [Scribe, Aliquod.
Laudem in urbem. Cic. 2. Tusc. 5. Hortor omnes, qui facere id possunt, ut hujus quoque generis laudem jam languenti Græciæ eripiant, & perferant in hanc urbem.
Opem perferre alicui. Valer. 5. Argon. 385.
Quos pavor pertulerat in silvam. Liv. 7. 15.
Consilio ejus per mercatores perlato ad Britannos. Cæs. 4. Bell. Gall. 21.
Fama perfertur. Liv. 28. 13. Scipio, quum ad eum fama tanti comparati exercitus perlata esset, &c.
Et litteris multorum, & sermone omnium perfertur ad me, incredibilem tuam virtutem & fortitudinem esse. Cic. 14. Fam. I.
Litteras perferre, Ad eum cui missæ sunt ferre. Cic. 2. Fam. 5.
Mandata perferre. Cic. 3. Q. frat. I. Scripsique ad Cæsarem, Vibullium Cæsaris mandata de mea mansione ad Pompejum pertulisse.
Nuntium perferre. Cic. I. Q. frat. I. Existimavi a me quoque tibi hujus molestiæ nuntium perferri oportere.
Nuntiis omnium perfertur. Cic. 2. Q. frat. II. Amor autem ejus erga nos perfertur omnium nuntiis singularis.
Rumor pertulit hoc nobis. Ovid. 2. de Pont. I. 49.
Rumore perlata, aut nuntiis. Cic. 4. Att. I. Nunc etsi omnia, aut scripta esse a tuis arbitror, aut etiam nuntiis ac rumore perlata, tamen ea inscribam brevi quæ, &c.
Sermones ac litteræ perferuntur, quemadmodum &c. Cic. pro Lege Manil. 39. Jam vero quemadmodum milites hibernent, quotidie sermones ac litteræ perferuntur.
Verba alicujus perferre ad aliquem. Ovid. 2. de Pont. 2. 43.
Perferre, Denuntiare. Cic. 2. Fam. 8. In his enim sum locis, quo & propter longinquitatem, & propter latrocinia, tardissime omnia perferuntur.
Legem perferre, Quod vulgo dicunt Perducere ad ratificationem. Cic. I. Att. 16. Pompejus vero ad voluntatem perferendæ legis incubuerat. Liv. 2. 56. Ego hic aut in conspectu vestro moriar, aut perferam legem.
Rogationem perferre, est Ita ferre ut plebs sciscat. Liv. 36. I. V. loc.
Accusator pati reum ruere, invidiæque flammam ac materiam criminibus suis suggerere: legem interim, non tam ad spem perferendi, quam ad lacessendam Cæsonis temeritatem, ferre. Livius. H. St. Ex Liv. 3. II.
Perferre, [ὑπομένειν, ὑποφέρειν] Pati, patienter ferre. Ter. Adel. 3. 4. 50. — paupertatemque una pertulimus gravem. Cic. 2. de Lege Agrar 69. Sullanus ager a certis hominibus latissime continuatus tantam habet invidiam, ut veri ac fortis Tribuni pleb. stridorem unum perferre non possit.
Intrepide pertuli omnia. Senec. Herc. fur. 6.
Deficere animo & Perferre, contraria. Cic. pro Rosc. Amer. 10. Sin a vobis (id quod non spero) deserar, tamen animo non deficiam: & id quod suscepi, quoad potero, perferam.
Ardorem perferre. Stat. 5. Silv. I. 287.
Catenas. Sil. lib. 17. 367.
Contumelias. Cæs. 2. Bell. Gall. 14.
Cruciatum. Cic. 4. Acad. 23.
Crudelitatem inimicorum. Cic. pro Sext. 145.
Dolorem. Virg. 9. Æn. 426.
Famem perferre & sitim. Cic. 5. de Fin. 48.
Frigus, famem, sitim, ac vigilias. Cic. 2. in Catil. 9.

Insomnia

Inſomnia furibunda. Sil. lib. 11. 102.
Juſſa omnia ſuperbæ. Propert. lib. 1. 18. 26.
Laborem. Virg. 2. Georg. 343.
Luxuriem, crudelitatem, avaritiam, ſuperbiam alicujus. Cic. 4. Ver. 9.
Mala tot pertulimus. Ovid. 5. Triſt. 1. 33.
Miſerias. Senec. in Thyeſt. v. 307.
Leve eſt miſerias ferre, perferre eſt grave.
Monſtra immania perferimus tecti ſilvis. Virg. 3. Æn. 584.
Nives. Ovid. 1. Amor. 9. 16.
Omnes perpetior ac perfero facile. Cic. 2. de Orat. 77. Ac mihi quidem non ita moleſti ſunt, facile omnes perpetior & perfero.
Onus. Ovid. ad Liv. 350.
Pauperiem, & duros perferre labores. Virg. 6. Æn. 437.
Pericula multa pelago pertulerunt. Ovid. 14. Met. 560.
Pœnarum ſatis perferre. Cic. pro Sext. 10.
Pruinas ac nives. Cic. 2. in Catil. 23.
Quietem ſolus perferre nequit. Sil. lib. 4. 44.
Somnos aut dies. Stat. 3. Silv. 2. 83.
Supplicium pro meritis. Cic. 8. Att. 15.
Timores pertulimus. Claud. de Bell. Get. 206.

Perfĕrens, entis. Partic. [ὑπομένων] Cic. 2. de Orat. 184. Horum igitur exprimere mores oratione, juſtos, integros, religioſos, timidos, perferentes injuriarum, mirum quiddam valet, &c.

Perlātus, a, um. Partic. ut, Clamor perlatus. Curt. 5. 12. 13. Haſta perlata. Virg. 11. Æn. 803. Plura V. in ipſo verbo.

Perferentia, æ. f. Tolerantia. Lactant. 3. 11. de Virtute loquens, Quia vis & natura ejus in malorum perferentia poſita eſt. H. St. Deſiderabatur in Lugd.

Perlatio, ōnis. f. Lactant. 5. 22. Patientia eſt, malorum, quæ aut inferuntur, aut accidunt, cum æquanimitate perlatio.

Perlātor, ōris. m. Qui perfert. ut, Epiſtolarum perlator. Ammian. 21. 16. Litterarum perlator. Symmach. 5. Epiſt. 30.

Perlātrix, īcis. f. Ennod. 1. Epiſt. 22. Perlatrices querelarum litteræ.

Perferveo, ēre. Mela 1. 8. Cum eſt media (nox) perfervet.

Perfervĕfīo, ĕri. Idem. Per tmeſin Varro R. R. 1. 9. Terra ſole perferve ita fit.

Perfervĭdus, a, um. Adj. [πολύζεστος] Vehementer fervidus. ut, Æſtas perfervida. Columel. lib. 5. cap. 5.

Perfĕrus, a, um. Valde ferus. Varro de R. R. 2. 1. Boves perferi.

Perfĭcio, ēci, ectum, [ἀνύτω, ἀποτελέω, διανύω, ἀπαρτίζω, διατελέω, ἐπιτελέω, περαίνω, τελέω, κατεργάζομαι] ĕre. Abſolvere, complere quod incœptum eſt. Ter. Hec. 5. 2. 9

— me facere Pamphilo ut uxor redeat
Oportet: quod ſi perficio, non pœnitet me famæ. Idem Phorm. 2. 3. 73. Haud deſinam donec perfecero hoc.

Abſolvere & Perficere aliquid. Cic. 2. de Nat. Deor. 35. Sic in omni natura, ac multo etiam magis, neceſſe eſt abſolvi aliquid ac perfici.
Conari aliquid & Perficere. Cic. in Orat. 105. Vides profecto illum multa perficere, nos multa conari: illum poſſe, nos velle: quocunque modo cauſa poſtulet, dicere.
Conflare & Perficere. Cic. pro Cluent. 18. Nihil in vita vidit calamitatis A. Cluentius, nullum periculum mortis adiit, nihil mali timuit, quod non totum a matre eſſet conflatum & perfectum.
Ingenio perfectum. Cic. pro Lege Manil. 1. Quum antea per ætatem nondum ejus auctoritatem loci contingere auderem, ſtatueremque nihil huc, niſi perfectum ingenio, elaboratum induſtria afferri oportere, &c. i. e. Ingenioſe & induſtrie.
Annos centum. Hor. 2. Epiſt. 1. 39.
Cibum perficere, Concoquere. Plin. lib. 11. cap. 53.
Cogitata, Exſequi. Cic. pro Dejot. 21.
Inſtituta. Cic. 2. de Divin. 5. Quod aſſequar profecto, ſi inſtituta perfecero.
Juſſa alicujus, Exſequi. Valer. 7. Argon. 61.
Maleficium perficere, & occultare. Cic. pro Cœl. 53.
Munus ſuſceptum. Virg. 6. Æn. 629.
Officium funeris. Ovid. ad Liv. 70.
Onus & munus. Cic. 6. Fam. 7.
Poema inſtitutum. Cic. 3. Q. frat. 8.
Promiſſa perficere, pro Implere quod promiſeris. Ter. And. 4. 1. 7.
Scelus. Cic. pro Cluent. 194.
Stamina pauca perfeci. Ovid. 19. Epiſt. 49.
Coria perficere. V. Corium.
Pelles perficere. Plin. lib. 24. cap. 11. Alia eſt erythrodanus, quam aliqui ereuthodanum vocant, nos rubiam, qua tinguntur lanæ, pelleſque perficiuntur.
Perficere, pro Obtinere, ſive pro eo quod barbari dicunt, *Tantum facere quod*. Ter. in Prol. Eun. 21.
Menandri Eunuchum, poſtquam ædiles emerunt,
Perfecit, ſibi ut inſpiciundi eſſet copia. Ibid. 1. 2. 100. — quam joco
Rem voluiſti a me tandem, quin perfeceris? Cic. 11. Fam. 27. Quod enim vehementer mihi utile eſſe putabas, nec inutile ipſi Cæſari, perfeciſti, ut ille me diligeret, coleret, haberet in ſuis. Idem 8. Att. 15. Perficiam profecto, ut neque Reſpub. civis a me animum, neque tu amici deſideres. Et 4. Acad. 114. Perficies ut ego iſta innumerabilia complectens, nunquam labar, nihil opiner? Sic pro Lege Manil. 45. Et quiſquam dubitabit quid virtute perfecturus ſit, qui tantum auctoritate perfecerit? Quædam exemplaria legunt Profecerit.
Callide perficere, ut. Cic. 2. de Divin. 110. Callide qui illa compoſuit, perfecit, ut quodcunque accidiſſet, prædictum videretur, hominum & temporum definitione ſublata.
Obſcæne utitur Capitol. in Maxim. cap. 4. Cum muliere perficere.
Perfici, paſſivum. Plin. lib. 11. cap. 53. Difficulter autem perficiuntur omnia in cibis acria, nimia, & avide hauſta. i. e. Concoquuntur.
Actu perfici. Quintil. lib. 2. cap. 18.

Perficiens, entis. Partic. Plin. 23. 1. Prodeſt ſtomacho diſſoluto, aut cibos non perficienti.

Perficiendus, a, um. Partic. [ἀνυστέος] ut, Voluptas perficienda tarda mora. Ovid. 2. de Arte Am. 718. al. Prolicienda.

Perfectus, a, um. [τετελεσμένος, τέλειος, ἐντελής, αὐτοτελής, παντελής, δημοτελής, ἐντελεχής] aliud Partic. Plaut. Perſ. 5. 1. 1. Re placida, pacibus perfectis.

Inchoatum & Perfectum, contraria. Cic. de Clar. Orat. 147. Manus extrema non acceſſit operibus ejus, præclare inchoata multa, perfecta non plane.
Perfectum aliquid eſſe, & habere maturitatem ſuam quandam. Cic. de Clar. Orat. 318. Quum autem anno poſt e Sicilia me recepiſſem, jam videbatur illud in me, quicquid eſſet, eſſe perfectum, & habere maturitatem quandam ſuam.
Extremum & perfectum. Cic. 2. de Nat. Deor. 35. Neque dici poteſt in nulla rerum inſtitutione eſſe aliquid extremum atque perfectum.
Inventum ſimul & perfectum nihil eſt. Cic. de Clar. Orat. 70.
Perfectum omni ex parte in genere ſuo. Cic. de Amicit. 81.
Perfectum ex utroque. Cic. 4. Tuſc. 9. Erit hoc totum ex utroque perfectius.
Aptum undique, perfectum, expletumque omnibus ſuis partibus & numeris. Cic. 2. de Nat. Deor. 37.
Ad ſumma atque in omni genere perfecta pervenire. Cic. 1. de Orat. 131.
Perfectus & Abſolutus. Plin. lib. 2. cap. 4. Eum & nos a perfecta abſolutaque elegantia, mundum appellamus.
Abſoluti & perfecti philoſophi. Cic. 2. de Divin. 150.
Conſummatus & Perfectus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Plenum atque perfectum oratorem eſſe eum dicam, qui de omnibus rebus poſſit varie copioſeque dicere. Cic. 1. de Orat. 59.
Concinnus, perfectus, politus ad perſuadendum homo. Cic. in Piſon. 59.
Perfectus in re aliqua. Cic. 1. de Fin. 21. Sol Democrito magnus videtur, quippe homini erudito, in geometriaque perfecto.
In dicendo perfectus homo & perpolitus. Cic. 1. de Orat. 59.
In omni genere ſermonis & humanitatis orator eſt perfectus. Cic. 1. de Orat. 35.
Litteris Græcis perfectus Memmius. Cic. de Clar. Orat. 147.
Moribus perfectus. Quintil. in procem. lib. 1.
Scientia, & omni facultate dicendi perfectus. Quintil. in Procem. lib. 1.
Cumulate perfectus. V. Cumulus.
Abſolutio alicujus rei. Cic. de Univerſ. 36. Tria genera nobis reliqua ſunt, eaque mortalia, quibus prætermiſſis, cæli abſolutio perfecta non erit.
Ambitus verborum perfectus, completuſque. Cic. in Orat. 168.
Augmen corporis perfectum. Lucret. lib. 3. 269.
Candelabrum, e gemmis clariſſimis, opere mirabili perfectum. Cic. 6. Verr. 64.
Cymbia perfecta argento. Virg. 5. Æn. 267.
Eruditione perfecta, & ingenio præſtanti ad hæc opus eſt. Cic. 2. de Divin. 130.
Exercitatione perfecta ingenii forma. Cic. de Clar. Orat. 327. Et certe quod & ingenii quædam forma lucebat, & exercitatione perfecta erat, verborumque aſtricta comprehenſio, ſummam hominum admirationem excitabat.
Forma honeſtatis expleta & perfecta. Cic. 2. de Fin. 48.
Mens perfecta. Cic. 5. Tuſc. 39. Hic ſi eſt excultus, & ſi ejus acies ita curata eſt, ut ne cæcetur erroribus, fit perfecta mens, id eſt abſoluta ratio, quod eſt idem virtus. De humano animo.
Sententia curta, Plena & perfecta, contraria. Cic. 4. de Fin. 36. Eorum omnium multa prætermittentium, dum eligant aliquid quod ſequantur, quaſi curta ſententia, at vero illa perfecta atque plena eorum, qui quum de hominis ſummo bono quærerent, &c.
Sol perfectus, Dies tranſacta. Stat. 5. Theb. 180.
Templum. Cic. 6. Verr. 64.
Virtus perfecta cumulataque. Cic. pro Sext. 86.
Virtutis perfectæ qui perfecto functus eſt munere, non parum diu vixit. Cic. 1. Tuſc. 109.
Vota perfecta continuo ordine. Virg. 3. Æn. 548.
Compar. Hor. Epod. 5. 59.
Nardo perunctum, quale nec perfectius
Meæ laborarunt manus.
Summum & perfectiſſimum judicat Cicero, illud cui nihil addi poteſt, in Orat. 3.
Perfectiſſimi dicebantur, Qui judicio principis, vel ad Præſidatum provinciæ, vel ad aliam adminiſtrationem promoti fuiſſent. l. j. De perfectiſſ. dignitat. lib. 12. C. Qua de re Alciat. cap. 4. lib. 3. Diſpunct. conf. Ammian. 21. 31. Hinc

Perfectissimātus, ûs. m. erat Dignitas quædam non mediocris, quia non omnes Præſides, ut Alciatus docet, Clariſſimi fuere: ſed & Perfectiſſimi quidam, prout Provinciæ dignitas exigebat. Addit ex vetuſtiſſimis monumentis Tarraconenſis Hiſpaniæ ac Norici, fuiſſe Perfectiſſimos tantum, quos duabus litteris deſignabant, V. P. ſicut Clariſſimos viros, V. C.

Perfecte, Adv. [τελείως, ἐντελῶς] Cic. 4. de Fin. 10. Quumque duæ ſint artes, quibus perfecte ratio & oratio compleatur, una inveniendi, altera diſſerendi.
Abſoluta eſt perfecte omnis honeſtas. Cic. 4. de Fin. 18.
Abſolutus perfecte. V. Absolvo.
Diſerta perfecte oratio, & Nimis infans, contraria. Cic. de Clar. Orat. 101. Ejus omnis in dicendo facultas ex hiſtoria ipſius, non ineleganter ſcripta, perſpici poteſt: quæ neque nimis eſt infans, neque perfecte diſerta.
Eruditus perfecte planeque vir. Cic. de Clar. Orat. 281.
Fiebat nihil a Roſcio, niſi perfecte, nihil niſi cum ſumma venuſtate. Cic. 1. de Orat. 130.
Imitatur nunquam perfecte veritatem caſus. Cic. 1. de Divin. 13.
Compar. Apul. 3. Florid. Sed de hoc tum ego perfectius.
Superl. Gell. 11. 16. A Græcis perfectiſſime uno verbo & planiſſime dicitur.

Perfectio, ōnis. f. [τελείωσις, τελειότης, πλήρωσις, ἐντελέχεια] Plin. lib. 11. cap. 2. In his tam parvis quam inextricabilis perfectio?
Abſolutio & perfectio. Cic. 1. de Orat. 130. Hanc ego abſolutionem perfectionemque in oratione deſiderans, a qua ipſe longe abſum, facio impudenter.
Perfectio, & Conatus & adumbratio. Cic. in Orat. 103. Nulla eſt ullo in genere laus oratoris, cujus in noſtris orationibus non ſit aliqua, ſi non perfectio, at conatus tamen atque adumbratio.
Suſceptio & Perfectio, contraria. Cic. 3. de Fin. 32. Ea quæ proficiſcuntur a virtute, ſuſceptione prima, non perfectione recta ſunt judicanda.

Operum magnorum perfectio, & Jacere fundamenta, contraria. Cic. pro Marcell. 26. Tantum abes a perfectione maximorum operum, ut fundamenta, quæ cogitas, nondum jeceris.

PERFECTUS, ûs. m. Idem. Vitruv. 1. 2. Si interiora perfectus habuerint elegantes. Adde 2. 5. & 8.

PERFECTOR, ōris. m. [ἐπιτελεστής] Cic. 1. de Orat. 257. Ac stilus ille tuus, quem tu vere dixisti perfectorem dicendi, ac magistrum, multi sudoris est.

Perfector, Qui quod volebat, diligentia sua perfecit. Ter. Eun. 5. 8. 5.

— o Parmeno mi, ô mearum voluptatum omnium
Inventor, inceptor, perfector; scin' me in quibus sim gaudiis?

PERFECTRIX, īcis. f. Lactant. 3. 15. Tantum abest, ut ego magistram esse putem vitæ philosophiam, beatæque vitæ perfectricem, ut nullis magis, &c.

PERFĬCUS, a, um. Adj. Perficiens, ut Natura perfica a Lucret. lib. 2. 1115. vocatur, quæ procreationi & perfectioni rerum præest, quum inquit, — ad extremum crescendi perfica finem,
Omnia perduxit rerum natura creatrix. V. Non. Merceri, & Creech. ad loc In edit. Non. Gothofr. 2. 698. mendose legitur Perfice. [Puto autem Perficam pro Perficaci dixisse Lucretium.

PERFICA, æ. f. etiam & Pertunda, Deæ venerearum deliciarum ab antiquis honoratæ, hanc quod in cubili præsto esset, dum virginem effoderent mariti: illam quod voluptates perficeret inoffensa dulcedine. Arnobius in Disputationibus adversus gentes lib. 4.

PERFĪDĒLIS, e. Adj. [κατάπιστος] Valde fidelis. Cic. 2. Att. 19. Posthac autem ad te, si perfidelem habebo cui dem, scribam omnia plane.

PERFĬDUS, a, um. Adj. [ἄπιστος, ἀγνώμων] Qui fidem violat: a Fide deducitur. Cic. 3. Off. 60. Ergo & Pythius, & omnes aliud agentes, aliud simulantes, perfidi, improbi, malitiosi sunt.
Amicus perfidus. Cic. Post red. ad Quir. 21.
Arma Jubæ. Ovid. 4. Fast. 380.
Bella. Sil. lib. 15. 819.
Caput perfidum obligasti votis. Hor. 2. Carm. 8. 5.
Corda. Valer. 5. Agon. 289.
Hostes. Hor. 3. Carm. 5. 33.
Lumina. Ovid. 13. Met. 561.
Mulier. Hor. 3. Carm. 7. 13.
Sacramentum perfidum dicere. i. e. Falsum jusjurandum militare, sive pejerare. Hor. 2. Carm. 17. 9.
Servi. Hor. Epod. 9. 10.
Tela. Ovid. 2. Fast. 226.
Turba. Ovid. 2. de Pont. 7. 62.
Vappa. Martial. lib. 12. 48.
Verba. Ovid. 5. Fast. 682.

PERFĪDE, Adv. Ulpian. in l. Apud. Cels. §. Quæsitum est. D. de doli mali except. Quod perfide gestum est.
Recuperare perfide. Senec. Controv. 26. p. 317.
Rumpere perfide pactum atque conditum. Gell. 20. 1. extr.

PERFĬDIA, æ. f. [ἀπιστία] Cic. 2. Q. frat. 3. Quum illius in me perfidiam increparet, auditus est magno silentio malevolorum.
Infidelitas & perfidia. Cæs. 8. Bell. Gall. 23.
Iniquitas & perfidia hominum. Cic. 1. Fam. 2.
Perfidia unius in alium. Cic. 2. Philip. 72.
Cumulus perfidiæ. Ovid. 11. Met. 206.
Offensio. Cic. 2. de Orat. 101. Ita nonnulli dum operam suam multi existimari volunt, &c. causas dicunt incognitas, in quo est illa quidem magna offensio, vel negligentiæ susceptis rebus: vel perfidiæ, receptis.
Abuti perfidia. V. ABUTOR.
Decipi perfidia alicujus. Cic. pro Rosc. Amer. 110.
Exigere pœnas perfidiæ. Ovid. 7. Epist. 58.
Fugio perfidiam. Sil. lib. 16. 149.
Fugere suspicionem perfidiæ. Cic. 8. Att. 16.
Repens perfidia. Tacit. 4. Hist. 25.
Violatæ perfidia & scelere sunt dextræ, quæ fidei testes esse solebant. Cic. 11. Philipp. 5.

PERFIDIŌSUS, a, um. Adj. Plenus perfidiæ. Plaut. Cist. 1. 1. 74. Perfidiosus est amor. Cic. in Pison. 67. Quod fallax, quod perfidiosus, quod impudens, quod audax esse videatur.
Vanus, perfidiosus & impius. Cic. pro Quint. 26. Etenim si veritate amicitia, fide societas, pietate propinquitas colitur: necesse est iste, qui amicum, socium, affinem, fama ac fortunis spoliare conatus est, vanum se, & perfidiosum, & impium esse fateatur.
Perfidiosus, insidiosus, fallax. Cic. 3. Fam. 10. Nihil in me non modo perfidiosum, & insidiosum, & fallax in amicitia, sed ne humile quidem, aut jejunum debes agnoscere.
Perfidiosum & nefarium est, fidem frangere. Cic. pro Rosc. Com. 16.
Superl. Cic. 3. de Nat. Deor. 80. Cur omnium perfidiosissimus, C. Marius, &c.

PERFIDIŌSE, Adv. [ἀπίστως] Auctor ad Herenn. lib. 1. 8. In odium rapiemus, si quid eorum superbe, spurce, perfidiose, crudeliter, confidenter, malitiose, flagitiose factum proferemus.
Compar. Suet. Aug. cap. 21. Perfidiosius tumultuantes.

PERFĪNIO, [ἐπιτελέω] īre. Idem quod simplex Finire. Lucret. lib. 1. 611.
Quippe ubi dimidiæ partis pars semper habebit
Dimidiam partem: nec res perfiniet ulla.

PERFIXUS, a, um. [διαπεπαρμένος] Partic. a verbo Figo, & præpositione Per; significat Transfixum. Lucret. lib. 2. 360.
— & crebra revisit
Ad stabulum desiderio perfixa juvenci.
Pectus perfixum. Lucret. lib. 6. 391.
— icti flammas ut fulguris halent
Pectore perfixo, &c.

PERFLĀGĬTĬŌSUS, a, um. Adj. Cic. pro Cœl. 50. Num tibi perturpe aut perflagitiosum esse videatur? H. St. Desiderabatur in Lugd.

PERFLĀGRĀTUS, a, um. Partic. Mart. Capell. 6. p. 189. Dispendia lini perflagrata.

PERFLO, [καταπνέω] āre. Valde flare, sive multum flando commovere. Virg. 1. Æn. 87. de ventis,
Quà data porta ruunt, & terras turbine perflant. Plin. lib. 2. cap. 107. Perflantibus undique procellis.
Venti perflant altissima. Ovid. Rem. Amor. 369.
Venti perflant nubila. Lucret. lib. 6. 131.

PERFLANS, antis. Partic. Plin. 2. 107. V. in ipso verbo.

PERFLĀTIO, ōnis. f. Idem. Mart. Capell. 1. p. 11. Virgæ perflatione concuti.

PERFLĀTUS, ûs. m. [καταπνοή] Ipsa perflatio. Columel. lib. 1. cap. 5. Quantoque fuerit ædificii solum pronius Orienti, tanto & æstate liberius capere perflatus, &c. Plin. lib. 16. cap. 40. Ulmus in perflatu firma.

PERFLĀMEN, inis. n. Flamen. Prudent. Apoth. v. 760.
Nam sine divino domini perflamine summi
Arida terra fuit.

PERFLĀBĬLIS, e. Adj. [καταπνευστός] Quod perflari potest. Cic. 2. de Divin. 40. Deos enim ipsos jocandi causa induxit Epicurus perlucidos & perflabiles, &c.

PERFLĀTĬLIS, e. Adj. Idem ac Perflabilis. Apul. 3. Met. p. 137. Elmenh. Tectum altrinsecus ædium patore perflatili nudatum.

PERFLEXUS, a, um. Partic. Quintil. Decl. 314. extr. p. 624. Burm. Scelus mente & cogitatione perflexum.

PERFLUCTUO, V. PERFLUO.

PERFLUO, xi, xum, [διαῤῥέω] ĕre. Transmittere liquorem: ut, Lagena male compacta perfluit. Lucret. lib. 3. 950.
Et non omnia pertusum congesta quasi in vas
Commoda perfluxere.
Aquæ perfluunt Tibur. Hor. 4. Carm. 3. 10. Castigati codices habent Præfluunt.
Vina per colum videmus perfluere. Lucret. lib. 2. 392.
Perfluere hac, illac. Ter. Eun. 1. 2. 25.
Plenus rimarum sum, hac atque illac perfluo. Translatio sumpta ab aquario vase fictili, inquit Donat. Quasi dicat, Non possum continere: si quid audio quod non sit verum, statim palam est.
Perfluo, cum accusativo. Quintil. lib. 2. cap. 5. Nec quæ dicentur, perfluent aures. Sunt qui legant, Præterfluent.
Perfluere voluptatibus, Abundare. Cic. 2. de Fin. 118. Percunctare ipse te, perpetuisne malis voluptatibus perfluens in ea, quam sæpe usurpabas, tranquillitate degere omnem ætatem sine dolore, &c.
Perfluere, pro Fluere aliquando ponitur. Liv. 1. 45. extr. Infima valle perfluit Tiberis. Etiam hic castigati codd. Præfluit.
Passive. Arnob. lib. 6. p. 191. Pluvialibus nimbis perfluuntur.

PERFLUUS, a, um. Adj. Apul. 11. Met. p. 260. Elmenh. Incessu perfluo feminam mentiebatur.

PERFLUCTUO, [κατακυμαίνω] āre. Multum fluctuare. Lucret. lib. 3. 721.
— atque unde animantum copia tanta
Exos, & exsanguis, tumidos perfluctuat artus? i. e. Per tumidos artus fluctuat. Ejusdem generis est illud Hor. 1. Epist. 1. 7.
Est mihi, purgatam crebro qui personet aurem.

PERFŌCO, āre. Strangulare. Paulus l. 4. Dig. de agnoscend. & alend. liberis: Necare videtur, non tantum is, qui partum perfocat, sed & is, qui abjicit. [Nisi Præfocat scribendum.

PERFŎDIO, ōdi, ossum, [διορύττω] ĕre. Fodiendo excavare, rumpere, ferire, perforare. Plin. lib. 36. cap. 13. Inde aliæ perfossis cuniculis subterraneæ domus.
Gladiis perfodi. Gell. lib. 3. cap. 7. Quadringenti omnes tum una perfossi gladiis, aut missilibus operti cadunt.
Montem perfodere. Varr. 3. de R. R. cap. 17. Contra ad Neapolim L. Lucullus, posteaquam perfodisset montem. Cic. 2. de Fin. 112.
Oculum alicui perfodere. sic enim quidam legunt in l. Sed & si. §. ult. D. Ad leg. Aquil. Pandectæ tamen Florent. & Haloander habent, Perfundere. V. suo loco.
Parietes perfodere. Cic. in Vatin. 11. Licet impune per me parietes in adolescentia perfoderis, vicinos compilaris.

PERFOSSUS, a, um. [διωρυγμένος] Partic. ut, Pectora perfossa patescunt. Stat. 9. Theb. 522.
Naves perfossæ. Plin. lib. 32. cap. 1.
Thorax perfossus bis sex locis. Virg. 11. Æn. 10.

PERFOSSOR, ōris. m. ut, Parietum perfossor. Plaut. Pseud. 4. 2. 23. conf. Apul. Apol. p. 460.

PERFŒCUNDUS, V. PERFECUNDUS.

PERFŎRE, [πάνυ ἔσεσθαι] Valde futurum esse. Cic. 3. Fam. 5. Tunc mihi ille dixit, quod classe tu velles decedere, perfore accommodatum tibi, si ad illam maritimam partem provinciæ navibus accessisses. Hoc loco alii rectius præpositionem Per, ad Accommodatum referunt, Peraccommodatum: ut Fore per tmesin interponatur: ut Per mihi gratum.

PERFORMĪDĀTUS, a, um. [ὑπερπεπτηγμένος] Adj. ex Partic. Multum formidatus. Silius lib. 3. 608.
Jam puer auricomo performidate Batavo.

PERFORMĪDŎLŌSUS, a, um. Adj. Aurel. Vict. in Claud. Cæs. Natura performidolosus.

PERFORMO, [διαμορφόω] āre. Formam absolvere. Tertull. Apol. cap. 1. Ad malum performantur.

PERFORMĀTUS, a, um. Partic. Quintil. lib. 2. cap. 7. Performata materia. Ubi legendum est Præformata, & ita habent boni codices.

PERFŎRO, [διατρέω, διατετραίνω, περιτετραίνω] āre. Columel. lib. 5. Sed aliud est ferramentum, quo priores vitem perforabant.
Perforare & Patefacere aliquid. Cic. 7. Fam. 1. Neque tamen dubito, quin tu ex illo cubiculo tuo, ex quo tibi Stabianum perforasti, & patefecisti Sejanum, per eos dies, &c. i. e. Prospectum in Stabianum &c.
Culmina radiis sol perforat. Stat. 1. Silv. 5. 46.
Latus ense perforat. Ovid. 3. Trist. 9. 26.
Margaritas perforare. Ulp. in l. Si servus servum. §. Si quum maritus. D. Ad leg. Aquiliam.
Pectora duo ictu uno perforat. Ovid. 12. Met. 377.
Perforare, per tmesin a Lucret. dictum lib. 5. 1267.
Et terebrare etiam, ac pertundere, perque forare.

PERFORĀTUS, a, um. Partic. [τετρημένος] ut, Lumina duo ab animo ad oculos perforata. Cic. 3. de Nat. Deor. 9.
Animus perforatus. Senec. Epist. 99.

PERFORĀCŬLUM, i. n. Arnob. 6. p. 200. Serris, perforaculis, asciis, dolata, effossa.

PERFORTĬTER, Adv. [πολυῤῥώμως] Valde fortiter. Ter. Adelph. 4. 2. 29.

— quia

— quia miseram mulierem, & me servulum,
Qui referire non audebam, vicit, hui perfortiter. Ironia est, quia Senex dixerat prius, Fortiter.

PERFRĔMO, ui, itum, [περιβρύχομαι] ĕre. Idem quod Vehementer fremere. Cic. 2. de Nat. Deor. 87.
Sicut inciti atque alacres nostris perfremunt delphini. Ex Accio poeta.

PERFRĔQUENS, entis. Adj. Valde frequens. Liv. 41. 1. In portu emporium brevi perfrequens factum.

PERFRĔTO, āre. Solin. cap. 40. Inter hæc vadosa classem Romanam impune accepimus perfretasse.

PERFRĪCO, ui, ctum, [περιτρίβω] āre. Fortiter fricare. Cic. 5. Verr. 62. Quum interea Apronius caput atque os suum unguento perfricaret. Columel. lib. 6. cap. 2. Deinde nares perfricato, ut hominem discant odorari.
Caput perfricare. Cic. in Pison. 61.
Dentes perfricuisse. Ovid. 3. de Arte Am. 216.
Perfricare faciem vel frontem. Mos est eorum, qui cum pudore aliquid agunt, ut faciem perfricent, vel frontem, natura ipsa ad id impellente, quasi ad abigendum sanguinem qui ex præcordiis ad faciei superficiem confluit. Hinc ortum est proverbium, ut quoties dicere volumus nos pudorem deponere, dicamus Perfricui faciem vel frontem. Plin. in Præfat. Perfricui faciem, nec tamen profeci. Martial. lib. 11. 28.
Aut quum perfricuit frontem, posuitque pudorem. Erasmus; Frons habita est antiquitus pudori sacra, & facies item: id quod & proverbio testatum est, quo dicunt pudorem esse in oculis. Inde frontem aut faciem proverbio perfricuisse dicuntur, qui pudorem omnem dedidicerunt, velut absterso manu a vultu pudore.
Os perfricare, Idem. Cic. 3. Tusc. 43. Quid tergiversamur, Epicure, nec fatemur eam nos dicere voluptatem, quam tu idem, quum os perfricuisti, soles dicere?

PERFRICĀTUS, a, um. Partic. Plin. lib. 28. cap. 12. Faucibus felis extrinsecus fimo perfricatis.

PERFRICTIO, PERFRIGEFACIO, V. PERFRIGEO.

PERFRĪGEO, xi, [καταψύχομαι] ēre. Valde frigere. Martial. lib. 3. 18.
Perfrixisse tuas questa est præfatio fauces. Juven. 7. Sat. 194.
Et, si perfrixit, cantat bene. [Videntur Præterita verbi sq.

PERFRIGESCO, [καταψύχομαι] ĕre. Valde frigidum fieri. Plin. lib. 31. cap. 6. Difficilius perfrigescunt marina calefacti. Sic Varr. 2. de R. R. cap. 9.

PERFRICTIO, ōnis. f. [περίψυξις] Plin. lib. 28. cap. 18. Sanat & vertigines, tremulos, opisthotonicos, lienes, lumbos, perfrictiones. Adde 23. 4: 23. 7. & 26. 12.

PERFRĪGĔRO, [καταψύχω] āre. Idem quod Refrigerare. Plin. lib. 25. cap. 13. Omnium harum vis eadem, perfrigerare & astringere. Harduin. legit Refrigerare.

PERFRIGĬDUS, a, um. Adj. [πολύψυχρος] Cic. 6. Verr. 8. Erat hiems summa, tempestas, ut ipsum Sopatrum dicere audistis, perfrigida.

PERFRIGĔFĂCIO, ĕre. Plaut. Pseud. 4. 7. 117.
Mihi quoque edepol jamdudum ille Syrus cor perfrigefacit.

PERFRINGO, ēgi, actum, [κατάγνυμι, κατακλάζω, καταθλάω] ĕre. Valde, sive in totum frangere. Plin. lib. 5. Epist. 6 Campi, quos nonnisi, ingentes boves, & fortissima aratra perfringunt. Ter. Adelph. 1. 1. 12.
Quibus nunc sollicitor rebus, ne aut ille alserit,
Aut uspiam ceciderit, ac perfregerit
Aliquid.
Sic & Confringo, in Indice Histor. Cæsarum Francf. in Imago, Imagines Maximini confranguntur, & tamen ibi est Imagines perfregerunt. H.St. Capitol. in Gord. prior. cap. 9.
Penitus perfringere aliquid. Liv. 21. Idem, Proras. 22. 20. pr.
Aciem perfringere tenuem. V. ACIES.
Angustias omnes, omnes altitudines, omnium objecta tela vi & virtute perfringere. Cic. de Arusp. Respon. 49.
Colla perfringere bipenni. Valer. 1. Argon. 192. *Pourfendre.*
Domos. Tacit. 4. Hist. 1.
Olympum fulmine perfregit Juppiter. Ovid. 1. Met. 154.
Phalangem perfringere hostium. Cæs. 1. Bell. Gall. 25.
Portas vi. Lucan. lib. 3. 343.
Tempora perfregit fulvo protecta capillo. Ovid. 12. Met. 274.
Perfringere aliquem, pro Corrumpere. Cic. 3. Att. 23. Des operam ut uno impetu perfringatur.
Animos perfundere, non perfringere, Translate. Cic. de Clar. Orat. 38. Et suavis, sicut fuit, videri maluit, quam gravis: sed suavitate ea, qua perfunderet animos, non qua perfringeret. [i. e. Penetraret, fixis in animis aculeis cum delectatione. V. ibidem subjecta.
Conspirationem perfringere & labefactare bonorum. Cic. 4. in Catil. 22.
Decreta perfringere, leges, repagula juris. Cic. pro Milon. 87. Polluerat stupro sanctissimas religiones, Senatus gravissima decreta perfregerat. Idem 1. in Catil. 18. Tu non solum ad negligendas leges & quæstiones, verum etiam ad evertendas, perfringendasque valuisti. Sic 7. Verr. 38. Ut earum rerum vi & auctoritate omnia repagula juris, pudoris, & officii perfringeres.
Omnia perfregit ac prostravit cupiditate & furore. Cic. pro Cluent. 15.

PERFRINGENS, entis. Partic. [καταπκλάζων] Lucret. lib. 5. 137.
— ut interdum validi vis incita venti
Perscindat nubem, perfringens impete recto.

PERFRACTUS, a, um. Partic. [κατακλασθεὶς] ut, Axe perfracto volvitur. Sil. lib. 16. 412.
Fores perfractæ. Tibull. lib. 1. 10. 56.
Ossa perfracta trinodi clava. Ovid 4. Epist. 115.

PERFRACTE, Adv. [αὐθαδῶς] Obstinate. Cic. 3. Off. 88. Nimis mihi perfracte videbatur ærarium vectigaliaque defendere. Emendatius exemplar Præfracte legit. V. PRÆFRACTUS.

PERFRIO, āre. Conterere. Columel. 12. 38. Baccas albi generis myrti quam maturissimas legito & perfriato.

PERFRĪVŎLUS, a, um. Adj. Vopisc. Aurel. cap. 6. Hæc video esse perfrivola.

PERFRUOR, uitus vel uctus sum, [κατατολαύω] ui. In totum frui, seu Omnem fructum percipere. Cic. 1. de Fin. 57. Quum enim certe nihil homini possit melius esse, quam vacare omni dolore & molestia, perfruique maximis & animi & corporis voluptatibus.
Pasci, delectari, perfrui aliquibus rebus. Cic. in Pison. 45.
Amplexu alicujus. Ovid. 16. Epist. 214.
Auctoritate rerum gestarum, gloria, & sapientiæ laude perfrui. Cic. de Clar. Orat. 9.
Auctoritate testimonii alicujus, vel judicio benevolentiæ, vel suavitate ingenii. Cic. 5. Fam. 12.
Gaudiis. Cic. 5. Tusc. 72.
Otio. Cic. 7. Fam. 1.
Vita modica & apta virtute. Cic. 1. de Legib. 56.
Perfrui cum Accus. Cic. 1. Off. 25. Expetuntur divitiæ, cum ad usus necessarios vitæ, tum ad perfruendas voluptates.
Perfrui, in malam significationem. Ovid. 11. Epist. 128.
— mandatis perfruar ipsa patris. i. e. Faciam quod jussit pater. Jusserat autem pater ut se interficeret. Sunt qui legant,
— mandatum prosequar ipsa patris. Al. Persequar. V. not. Heins.
Perfructus sum, vel fui; præteritum antiquum a Perfruor. Lucret. lib. 3. 969.
Omnia perfructus vitai præmia. i. e. Quum omnia perceperis præmia vitæ, &c.

PERFRUITIO, ōnis. f. August. de Quant. animæ cap. 33. Perfruitio veri & summi boni.

PERFŬGIO, fūgi, fŭgitum, [καταφεύγω] ĕre. Auxilii gratia ad aliquem confugere. Liv. 2. 9. pr. Jam Tarquinii ad Lartem Porsennam Clusinum regem perfugerant. Cic. 7. Verr. 124. Hic locus est igitur unus, quo perfugiant, hic portus, hæc arx, hæc ara sociorum: quo quidem nunc non ita confugiunt, ut antea in suis repetendis rebus solebant.
Ad imperatores perfugere. Cic. pro Corn. Balb. 24.
In Capitolium, aliave urbis templa. Tacit. 3. Ann. 36.
In oppidum aliquod devium. Cic. in Pison. 89.

PERFUGIUM, i. n. [καταφυγὴ] Locus tutus, quo nos in vexatione, aut calamitate recipere contendimus: quamvis id non minus apud homines sit. Plaut. Cas. 3. 5. 3.
— nescio unde auxilii, præsidii,
Perfugii mihi, aut opum copiam comparem aut expetam. Cic. 12. Fam. 8. In meo Bruto, non solum ad præsens perfugium, si (quod nolim) adversi quid acciderit, sed etiam ad confirmationem perpetuæ libertatis.
Commune perfugium, Domus. Cic. 4. in Catil. 2.
Paratum nobis perfugium & portum putemus, quo utinam passis velis provehi liceat. Cic. 1. Tusc. 118. De morte. Legitur & Profugium.
Perfugium & spes Reip. Cic. pro Rosc. Amer. 150. Unum perfugium, Judices, una spes reliqua est Sexto Roscio, eademque Reipublicæ, vestra pristina bonitas, & misericordia.
Fortunæ miseræ portus & perfugium alicujus, multumque jactatæ. Cic. pro Cluent. 7.
Laborum omnium & sollicitudinum perfugium somnus est. Cic. 2. de Divin. 150.
Salutis perfugium & præsidium. Cic. pro Rabir. 4.
Excludere aliquem a portu & perfugio. Cic. 5. Fam. 15.
Habere sibi perfugium. Lucret. lib. 5. 1185.
Intercludere perfugium fortunæ. Cic. 7. Verr. 132. Num tibi insultare in calamitate, num intercludere perfugium fortunæ, num casus bellicos exprobrare, aut objicere videor?
Præbent perfugium ac solatium adversis hæc studia. Cic. pro Arch. 16.
Uti perfugio, per translationem. Cic (ad Fam.) Itaque utor eodem perfugio, quo tibi utendum censeo, litterulis nostris. Et 4. Verr. 101. Postremo illo desperatissimo perfugio uti posset, se imprudentem fecisse, existimasse id licere. Idem 3. Verr. 82.

PERFŬGA, æ. m. [αὐτόμολος] Festus, Perfugam Gallus Ælius ait, qui liber, aut servus, aut hostis sui voluntate ad hostes transierit, qui idem dicitur Transfuga. Quanquam sint qui credant Perfugam esse, non tam qui alios fugiat, quam qui ob spem commodorum ad quempiam perfugiat. V. Gronov. ad Liv. 17. 15. Cic. 3. Off. 86. Quumque de imperio certamen esset cum rege generoso ac potente, perfuga ab eo venit in castra Fabricii.
Cur de perfugis nostris copias comparant contra nos? Cic. in Orat. 223.

PERFUI, perfuisti, perfuit: præteritum a verbo Persum, sed præsens non reperi. Usus est autem hoc præterito Gell. lib. 2. cap. 18 Phædon Eliensis ex cohorte illa Socratica fuit, Socratique & Platoni perfuit familiaris, &c. [Immo tmesis est τῆ Perfamiliaris, interjecto verbo substantivo.

PERFULCIO, si, ultum, [καταστηρίζω] īre. Bene fulcire & roborare. Lucan. ad Pison. 86. aut quicunque est ille tandem, non indignus hoc nomine, ejus epistolæ auctor.
Eloquio sanctum modo perfulcire Senatum. al. Permulcere.

PERFULGĬDUS, a, um. Adj. Mart. Capell. lib. 1.

PERFUNCTIO, PERFUNCTORIUS, PERFUNCTUS. V. PERFUNGOR.

PERFUNDO, ūdi, ūsum, [διηθμι, δεύομαι, καταβρέχω] ĕre. Per omnes partes fundere, conspergere. Cic. 3. Verr. 67. Aqua denique ferventi a Rubrio ipso Philodamus perfunditur.
Repulsum foribus perfundit gelida. Hor. 2. Serm. 7. 91.
Fluviis perfundunt pecus magistri. Virg. 3. Georg 446.
Artus perfundere rore. Ovid. 3. Met. 164.
Ensis perfunditur sanguine. Ovid. 7. Met. 396.
Penates sanguine perfundit. Ovid. 5. Met. 155.
Perfundi & Tingi, Translate. Senec. Epist. 36. Liberalia studia, non illa quibus perfundi satis est, sed hæc, quibus tingendus est animus.
Perfundere animum religione, per translationem, pro Imbuere. Liv. 10. 38.
Animos perfundere suavitate, non perfringere. Cic. de Clar. Orat. 38. V. in PERFRINGO.
Animum voluptate. Cic. 4. Tusc. 20.
Oculum perfundere alicui, Suffusum reddere. Ulp. in l. Sed & si quemcunque. §. ult. D. Ad leg. Aquil. Sutor puero discenti, ingenuo, filiofamilias, parum bene facienti quod demonstratum erat, forma calcei cervicem ita percussit, ut oculus puero perfunderetur. Ita enim habent Pandectæ Florentinæ, & Haloander: quamvis nonnulli legant Perfoderetur.
Quempiam aceto. V. ACETUM.
Tecta perfundere auro, pro Deaurare. Senec. Epist. 116.

Perfudit me horror. Cic. 8. Att. 6. Dii immortales! qui me horror perfudit, quam ſum ſollicitus quidnam futurum ſit.

Judicio perfundere aliquem, Cogere judicium ſubire, & cauſam dicere. Cic. pro Roſc. Amer. 80. Interim mihi videris, Eruci, una mercede duas res aſſequi velle, nos judicio perfundere, accuſare autem eos ipſos, a quibus mercedem accepiſti.

Jucunditate perfundi, Repleri. Cic. 2. de Fin. 6. & lib. 5.

Voluptatibus. Cic. 1. de Nat. Deor. 112. Quos odores adhibebis ad deos, ut eos perfundas voluptatibus?

Oratione duci, & quaſi voluptate quadam perfundi. Cic. de Claris. Orat. 188.

PERFUNDENS, entis. Partic. [δεύμενος] ut, Sol omnia perfundens conveſtit ſua luce. Lucret. lib. 2. 147. Alii legunt Profundens.

PERFŪSUS, a, um. aliud Partic. [καταβρεχθεὶς] ut,
Baccho perfuſus tempora multo. Tibull. lib. 1. 2. 3.
Coloribus omnigenis perfuſa. Lucret. lib. 2. 820.
Cruore perfuſus. Liv. 30. 28. Perfuſum millies cruore Romano. De Annibale.
Dulcedine omni perfuſi ſenſus moventur. Cic. 2. de Fin. 114.
Frigore æterno leti corpus perfuſum. i. e. Mortuum. Lucret. lib. 4. 922.
Fuco gloria perfuſa. Ovid. 1. Faſt. 303.
Lacrimis perfuſus Achilles. Ovid. 5. Faſt. 407.
Lepore perfuſa. Lucret. lib. 4. 80.
Metu ultimi ſupplicii perfuſus. Liv. 9. 16.
Oſtro veſtes perfuſæ, Tinctæ. Virg. 5. Æn. 112.
Pulvere immundo canities perfuſa. Virg. 12. Æn. 611.
Sanguine fratrum perfuſi. Virg. 2. Georg. 510.
Sanguine currus perfuſi. Virg. 11. Æn. 88.
Sanguine terra perfuſa. Ovid. 1. Met. 157.
Tempeſtati belli perfuſus pectora Mars. Stat. 3. Theb. 229.

PERFŪSE, Adv. Siſenna apud Non. 4. 11. Perfuſe atque abunde ſemper uſi.

PERFŪSIO, ōnis. f. [καταβροχὴ] Plin. lib. 18. cap. 7. Italia ſine perfuſione toſtum in ſubtilem formam molit.

PERFUSŌRIUS, a, um. Adj. Seneca Epiſt. 23. Voluptas perfuſoria. i. e. quaſi Exterius adſpergens, non penetrans animum.
Aſſertiones perfuſoriæ, i. e. Obſcuræ, non claræ & liquidæ. Suet. Domit. cap. 8. pr.

PERFUSORIE, Adv. Confuſe, obſcure, & non plane exprimendo. Scævola in l. Qui libertatis. §. Sed &. D. de Evict. Sed & ſi quis in venditione ſtatu liberum perfuſorie dixerit, conditionem autem libertatis celaverit, empti judicio tenebitur, ſi id neſcierit emptor. conf. PERFUNCTORIE, in v. ſeq.

PERFUNGOR, functus ſum, [ἐπιτελέω] fungi. Ad extremum obire munus, & ſtrenue operam navare, ut ait Bud. Cic. pro Cluent. 116. Aut quod ſe perfunctos jam eſſe arbitrantur, quum de reo judicarunt, negligentius attendunt cetera. Ter. Hec. 4. 2. 18.
Dum ætatis tempus tulit, perfuncta ſatis ſum: ſatias me jam tenet
Studiorum iſtorum.
Perpeti & perfungi. Cic. 1. Fam. 9.
Bello fatali perfungi. Cic. pro Marcell. 31.
Cura perfungi. Liv. lib. 26. 17. pr.
Moleſtia propria perfungi. Cic. 5. Fam. 12.
Munere quodam neceſſitatis & gravi opere perfungimur, dum ſumus incluſi in his compagibus corporis. Cic. de Senect. 77.
Periculis aliquibus perfungi. Cic. pro Muren. 4.

PERFUNCTUS, a, um. Partic. [ἐπιτελέσας] ut, Perfunctus Conſulatu, honoribus, &c. Cic. 1. Fam. 8. Quum & honoribus ampliſſimis, & laboribus maximis perfuncti eſſemus.
Fato perfunctus. Liv. 9. 1. i. e. Mortuus.
Laboribus perfunctus. Cic. pro Domo, 134. Quos memoriæ proditum eſt ab ipſo Hercule, perfuncto jam laboribus, ſacra didiciſſe.
Parva perfunctus opella. Lucret. lib. 1. 1107.
Perfunctus a febri. Varr. 2. de R. R. cap. 4. i. e. Liberatus.
Perfunctus, cum accuſativo. Lucret. lib. 3. 981.
Omnia perfunctus vitai præmia merces. Alii Perfructus.

PERFUNCTIO, ōnis. f. [ἐπιτέλεσις] Cic. 3. de Orat. 7. Qui autem ei annus primus ab honorum perfunctione, &c. Idem 1. de Fin. 49. Nam neque laborum perfunctio, neque perpeſſio dolorum per ſe ipſa allicit, nec patientia, nec aſſiduitates, &c.

PERFUNCTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Opera perfunctoria. Budæus in prior. annotat. Proinde perfunctoriam iſtam operam magis quam juſtam plenamque profitemur. Hinc

PERFUNCTORIE, Adv. Ulpian. in l. Aut qui. D. Quod vi aut clam, Neque perfunctorie aut obſcure dicere, aut denuntiare debet. i. e. Non bona fide, nec ex animo, nec juſta denuntiatione, ut quum dicimus Rogatus rogo Bud. Hoc tamen in loco Haloander legit Perfuſorie, non Perfunctorie. Pandectæ etiam Florentinæ habent Perfuſorie. V. DICIS cauſa, & Perfuſorius in PERFUNDO.
Implere officium debitum perfunctorie. Papin. in l. Propter. D. de Senatuſc. Silan. Hæredibus qui non perfunctorie debitum officium impleverant, &c. Pandectæ Florent. habent Defunctorie.
Verberare non perfunctorie. Petron. cap. 11. extr.

PERFŪRO, [καταμαίνω] ēre. Lucret. lib. 1. 276.
— ita perfurit acri
Cum fremitu. i. e. Vehementer furit. De vi & impetu ventorum. Virg. 9. Æn. 343.
— incenſus & ipſe Perfurit.

PERFUSORIE, PERFUSIO, PERFUSUS. V. PERFUNDO.

PERGA, æ. f. [Πέργη] Oppidum in Pamphylia, a quo Diana Pergæa, propter templum illi dicatum. Pomponius Mela lib. 1. cap. 14. in deſcriptione Pamphyliæ.

PERGÆUS, a, um. Adj. [Περγαῖος] ut Diana Pergæa Melæ d. l. quæ Περγασία Ἄρτεμις Steph.

PERGĂMUM, i. n. [τὸ Πέργαμον] Minoris Aſiæ inſignis civitas, quæ ſub Attalicis regibus diu fuit fortunata, & theſauros ſervabat Lyſimachi Agathoclis filii, qui unus fuit ex ſucceſſoribus Alexandri. Hæc Strab. lib. 13. Aliis dicitur

PERGĂMUS, i. m. [Πέργαμος] Clariſſima urbs Aſiæ, vel Troadis, quam Silenus fluvius intermeat, e qua Claudius Galenus ille inſignis medicus ortum duxit.

Pergamus etiam urbs Troja vocatur. Frequentius tamen plurali n. PERGĂMA, orum, Virg. 1. Æn. 655.
Pergama dum peteret. Pergama autem proprie ſunt Trojanæ arces: unde κατ' ἐξοχὴν Arces omnes Pergama dicuntur: ut Poëtam dicimus, & intelligimus Virgilium. Hæc Serv. in illud 2. Æn. 555.
— Trojam incenſam & prolapſa videntem
Pergama.
Trojai Pergama. Lucret. lib. 1. 477.
Nec clam durateus Trojai Pergama partu
Inflammaſſet equus, &c. Sic repoſuit, & recte, Lambinus, quum ceteri codices Trojanis legerent. [V. Voſſ. Inſt. or. p. 2. pag. 137. & Suid.
Everſa Pergama. Virg. 2. Æn. 571.
Lavinia. Sil. lib. 13. 64.
Jam Phryx condebat Lavinia Pergama victor,
Armaque Laurenti figebat Troica luco. Sic vocat Lavinium oppidum ab Ænea conditum.
Neptunia. Ovid. 3. Epiſt. 151.
Teucria. Sil. lib. 13. 37.

PERGAMĒUS, a, um. Adj. [Περγάμεος] ut, Gens Pergamea. Virg. 6. Æn. 63.
Arces. Virg. 3. Æn. 110.
Ruinæ. Virg. 3. Æn. 476.
Vates Pergamea, Caſſandra. Propert. lib. 4. 1. 51.

PERGAMĒNUS, a, um. aliud Adj. [Περγαμηνὸς] Cic. pro Flacco, 74. Num honeſtior eſt civitas Pergamena, quam Smyrnæ? Et 70. Annos jam triginta in foro verſaris, ſed tamen Pergameno.
Juriſdictio Pergamena. Plin. 5. 30.
Naves Pergamenæ. Nepos 11. 5.

PERGAMENA, æ. f. [Περγαμηνὴ] abſolute pro Charta ſive Membrana Pergamena dicitur. Iſidor. 6. 11. Pergameni reges cum charta indigerent, membranas primo excogitaverunt. Unde & Pergamenarum nomen hucuſque, tradente poſteritate, ſibi ſervatum eſt, &c. conf. Plin. 13. 11. & Suid.

PERGASE, es. [Περγασή] Vicus eſt agri Attici in tribu Erechtheide, teſte Stephano.

PERGAUDEO, gāvīſus ſum, [καταχαίρω] ēre. Vehementer gaudere. Cic. 3. Q. frat 1. Trebonium meum a te amari, teque ab illo, pergaudeo.

PERGIGNO, [καταγεννάω] ēre. Idem quod ſimplex Gignere. Catul. 65. 89.
Quales Eurotæ pergignunt flumina myrtos. Al. Progignunt rectius.

PERGO, perrexi, perrectum, [προσέρχομαι, διαπλέω] ēre. Iter facere, ire. Ter. Adelph. 4. 2. 48. Sed ceſſo ad eum pergere?
Pergit huc. Ter. Eun. 2. 1. 22. Idem Hec. 3. 4. 36. Horſum pergunt.
Pergere & pervenire aliquo. Cic. ad Brut. 10. Quanquam dolebam in eam me urbem ire, a qua tu fugeres, qui eam liberaviſſes: quod mihi quoque quondam acciderat, periculo ſimili, caſu triſtiore: perrexi tamen, Romamque perveni.
Perge ire ad Phavorinum. Gell. lib. 14. cap. 2. Liv. 22. 53. Pergit deinde ire, ſequentibus paucis, in hoſpitium Metelli. i. e. Incipit ire, inquit Bud. Cic. 1. de Divin. 26. Qui quum ex itinere quodam propoſito & conſtituto revertiſſet, aquilæ admonitus volatu, conclave illud, ubi erat manſurus, ſi ire perrexiſſet, proxima nocte corruit. conf. infra.
Pergo tendere aliquo. Virg. 6. Æn. 198.
Obvium pergere alicui. Auct. ad Herenn. lib. 4. 65.
Domos pergunt eorum, apud quem quiſque ſervierat. Liv. 2.
Iter pergere. Ter. Hec. 1. 2. 119.
Iter pergere ambitione ac periculis vacuum. Tacit. 4. Ann. 20.
Viam aliquorum dierum in Macedoniam, ad Planciumque perrexi. Cic. pro Planc. 98. V. VIA.
Ad litora pergens. Sil. lib. 7. 171.
Per mare pergere. Cic. 3. de Nat. Deor. 64. Neptunum eſſe dicis animum cum intelligentia per mare pergentem. Alias Pertinentem.
Pergere, pro Præterire. Cic. 3. Att. 20. Sed pergo præterita.
Pergere, Profequi, perſeverare, procedere. Ter. Adelph. 2. 1. 27.
Nam ſi moleſtus pergis eſſe, jam intro arripiere. Cic. de Amicit. 32.
Tu vero perge, Læli: pro hoc enim qui minor eſt natu, meo jure reſpondeo.
Pergam atque inſequar longius. Cic. 5. Verr. 51.
Ut facitis, pergite adoleſcentes. Cic. 1. de Orat. 34.
Eadem via pergere, qua ceteri. Cic. 1. de Divin. 123.
Ordine perge quatuor mihi iſtas partes explicare. Cic. in Partit. 28.
Ordine ſuo cuncta pergunt. Valer. 1. Argon. 531.
Conficere iter reliquum pergas. Cic. 2. de Orat. 290.
Diſponere carmina pergam. Lucret. lib. 3. 421.
Extinguere juvenem pergit. Valer. 1. Argon. 31.
Proficiſci ad inſtituta pergemus. Auctor ad Heren. lib. 3. 1.
Scribere quæſo perge. Cic. 10. Att. 20.
Tenere viam, quam inſtituiſti, perge. Q. Cic. de Petit. Conſ. 42.
Si pergis, per parentheſin. Liv. 2. 40. De his videris: quos (ſi pergis) aut immatura mors, aut longa ſervitus manet.
Ad cetera perge. Cic. 2. de Legib. 68. Nos vero, frater, & copioſe quidem: ſed perge ad cetera.
In maledicta pergere. Cic. 13. Philip. 40. Pergit in mea maledicta: quaſi vero ei pulcherrime propria proceſſerint.
Perge quo cœpiſti. Cic. in Catil. 1. 10. Quæ quum ita ſint, Catilina, perge quo cœpiſti. Subaudi Ire, vel Tendere.
Perge porro hoc idem interdictum ſequi. Cic. pro Cæcin. 59. Et 4. de Fin. 75. Perge porro: ſequentur enim quæ tu ſcientiſſime complexus es.
Perge reliqua: geſtio ſcire iſta omnia. Cic. 4. Att. 10.
Pergite animo forti Lacedæmonii, hodie apud inferos fortaſſe cœnabimus. Cic. 1. Tuſc. 100.
Pergere, Agere. Virg. 6. Ecl. 13. Pergite Pierides. Feſtus.
Pergere, Feſtinare. Ter. Phorm. 1. 4. 17.
Domum ire pergam, ibi plurimum eſt. Sic mox, conf. ſupra.
Curſim ad aliquos pergere. Cic. 5. Tuſc. 13.
Gradu non dubio perge. Senec. Thyeſt. 5.
Protinus pergere & properare Romam. Cic. 1. Q. frat. 6.
Pergere, Conari. Ter. Phorm. 5. 6. 27.
— hoc ubi ego audivi, ad fores
Suſpenſo gradu placide ire perrexi: acceſſi, aſtiti.
Perge in virum. Plaut. Men. 4. 2. 47.

Pergin'?

Pergin'? Comicum, pro Pergisne? Plaut. Amphit. 1. 1. 193. Pergin' argutarier? Quasi dicat, Non cessabis?

Pergor, Passivum. Tacit. de German. 42. pr. Eaque Germaniæ velut frons est, quatenus Danubio pergitur. Quo tamen in loco putaverim potius verbum esse Impersonale. conf. Non. 11. 27.

Pergens, entis. Partic. ut, Neptunus per mare pergens. Cic. 3. de Nat. Deor. 64. Uno animo pergentes. Sallust. Fragm. cap. 22.

Perrectus, a, um. aliud Partic. Apul. 2. Met. p. 125. Elm. Perrectis oculis& obarmatis ad vigilias. Alii legunt Perfrictis emendatius.

Perglisco, ĕre. Plene gliscere. Columel. 8. 7. Gallina, quæ prima luna saginari cœpta, vigesima perglifcit.

Pergnārus, a, um. Adj. Apul. Apol. p. 290. Elmenh. Magiam artem esse diis immortalibus acceptam, colendi eos & venerandi pergnaram.

Pergrăcĭlis, e. Adj [κατάλεπτος] Valde gracilis. Plin. lib. 25. cap. 13. Longiore caule, sed pergracili.

Pergræcor, [κωμάζω, ὑπερμαζάω] āri. Epulis & potationibus inservire, inquit Festus. Metaphora sumpta a Græcorum moribus. Plaut. Bacch. 4. 7. 14.

Propterea hoc facio, ut suadeas gnato meo,
Ut pergræcetur tecum, ter venefice. Quid sit Pergræcari, ipsa Plauti verba satis indicant in Mostell. 1. 1. 21.
Corrumpe herilem, (filium) adolescentem optimum:
Dies noctesque bibite, pergræcamini,
Amicas emite, liberate, pascite
Parasitos, obsonate pollucibiliter.

Pergrandis, e. Adj. [παμμεγέθης] Plaut. Perf. 4. 3. 23. Cic. 6. Verr. 6. Erat etiam vas vinarium, ex una gemma pergrandi trulla excavata, cum manubrio aureo.

Natu pergrandis. Liv. 29. 29.

Vectigal pergrande. Cic. pro Lege Agrar. 1. 10. Jubet eosdem Decemviros omnibus agris publicis pergrande vectigal imponere.

Pergrandesco, ĕre. Accius apud Non. 2. 358. Fruges prohibet pergrandescere.

Pergrăphĭcus, a, um. Adj. [πάνυ γραφικός] Ad unguem factum, absolutum, & quasi pictoris manu expolitum. Plaut. Trin. 5. 2. 15.

Modo mihi advenienti nugator quidam accessit obviam,
Nimis pergraphicus sycophanta. h. e. Lepidus.

Pergrātus, a, um. Adj. [ἐπίχαρις, πολυθύμητος] Admodum gratus. Cic. de Amicit. 16. Pergratum mihi feceris, spero item Scævolæ, si (quemadmodum soles de ceteris rebus, quum ex te quæruntur) sic de amicitia disputaris quid sentias. Idem 3. Q. frat. 1. Id mihi pergratum, perque jucundum erit. Et 5. de Fin. Sed mehercule pergrata mihi oratio tua.

Inter Per & Gratum, interponitur aliquando dictio, quod elegantem vim habet. Cic. 1. Att. 17. Per mihi, per, inquam, gratum feceris, si in hoc tam diligens fueris, &c. Eidem lib. 5. 20. Per mihi gratum erit, si id curaris ad me perferendum. conf. in Per, ad fin.

Pergrăvis, e. Adj. [πολύβαρυς] Valde gravem significat. Cic. pro Sext. 107. Hujus oratio & pergravis & grata concioni fuit.

Testes pergraves. Cic. pro Cœl. 63.

Pergravĭter, Adv. [πολυβαρέως] Admodum graviter. Cic. 1. Att. 8. Hoc te intelligere volo, pergraviter illum esse offensum. Idem 1. de Orat. 227. Idemque Ser. Galbam, quem hominem probe nosse & commeminisse se ajebat, pergraviter reprehendere solebat, quod is &c.

Pergŭla, æ. f. [στοά] Locus apertus a multis lateribus aerem excipiens, aliquando extra parietem porrectus, & modo tectus, modo sub dio expositus. Dicta a pergendo, quod in ea deambulare soleamus: forumque, aut hortum, aut nemora, aut plateas, aut vias prospectare: ut ait Perottus. Budæus autem, Pergula, pars est domus exporrecta & propendens. Plin. lib. 35. cap. 10. de Apelle, Perfecta opera proponebat in pergula transeuntibus, atque post ipsam tabulam latens, vitia quæ notarentur, auscultabat, vulgum diligentiorem judicem, quam se præferens.

Curta pergula. Propert. 4. 5. 67.

Atque animam in tegetes putrem exspirare paternas,
Horruit algenti pergula curta foco. Beroaldus legit Pertica: sed ex veteri scriptura sic restituit Turnebus, nec sine ratione. Nam pauperes quibus cella non erat, nec domus, interdum in pergulis habitabant, in quibus etiam vilissima scorta, & omnium libidini prostituta merebant. Plaut. Pseud. 1. 2. 79.
Te ipsam culleo ego cras faciam deportere in pergulam. Sic & Crassitius libertinus pauper grammaticus, cui per inopiam habendæ in ædibus scholæ potestas non erat,docuit in pergula.Sueton.de Gramm.18. [Sed V. ad Propert. Broeckhuf. de vera lectione, & quæ infra sq.

Magistrales pergulæ, i. e. Scholæ; Vopisc. in Saturn. cap. 10. In Africa Rhetoricæ operam dederat, Romæ frequentaverat pergulas magistrales. Suet. de Grammat. cap. 18. Hic initio circa scenam versatus est, dum mimographos adjuvat: deinde in pergula docuit, &c.

In pergula quoque mos erat æstivo tempore cœnare. Juven. 11. Sat. 137. de cœnis divitum loquens,

Sed nec structor erit, cui cedere debeat omnis
Pergula. Calepinus Pergulam hic interpretatur Ordinem, & cœtum ministrorum obedientium structori.

Pergula, omnino Locus est accommodatus exponendis venalibus rebus. Ulp. in l. Hæres, De judiciis, At siquo constitit, non dico jure domicilii, sed tabernulam, pergulam, horreum, armarium, seu officinam conducens, ibique distraxit vel egit: defendere se ex loco debebit.

Pergula, in navi, dicitur Excursus per totam navim, & alio nomine Portisculus appellatur. Perottus. V. Scheff. de Mil. Nav. in Add. 131. 17.

Pergula, in vineis, Topiarium opus significat. Columel. lib. 11. cap. 2. Si quæ pergulæ vitium generosarum, a putatoribus relictæ sunt, ante Calendas Apriles utique deputari debent. Idem lib. 4. cap. 21. Illa enim pergulæ magis quam vineæ figuram obtinet, quæ supra hunc modum materiis distenditur. [Videtur Pergulæ vox πολύστιχον esse. Gloss. Lat. Gr. Pergula, Μεσόδμη, Ὑπερῷον, Ὀροφή, Στενὸν οἴκημα. Pars autem superior domus fuit, ut hæc synonyma indicant, quo minus mirandum pauperculis attributam fuisse. V. Juvenal. Sat. 3. v. 200. seq. Suet. Vitell. 7.

Pergulānus, a, um. Adj. ut, Pergulana vitis, Quæ pergulis adjungitur, & sustinetur. Columel. lib. 3. cap. 2.

Pergus, i. m. Lacus Siciliæ apud Ennam urbem, ubi Proserpina a Plutone rapta dicitur. V. Ovid. 5. Met. 386.

Perhaurio, īre. Apul. 10. Met. p. 246. Elmenh. Calicem uno haustu perhausi. V. etiam Tertul. ad Nation. 1. 15. extr.

Perhĭbeo, ui, [φημί, λέγω] ēre. Dicere & affirmare. Columel. lib. 4. India perhibetur molibus ferarum mirabilis. Ter. Adelph. 3. 4. 58.

Tam maxime vos æquo animo æqua noscere
Oportet, si vos vultis perhiberi probos. h. e. Si vultis dici probi.

Nostri cælum, Graji perhibent æthera. Pac.ap. Cic. 2. de Nat. Deor. 91.

Ut perhibent. Cic. in Arato, 451.

Cum quibus (ut perhibent) ausa est contendere forma.

Claro nomine aliquem perhibere. Cic. 2. de Nat. Deor. 109.

Optimum aliquem. Cic. 2. de Divin. 12. Ex poeta.

Bene qui conjiciet, vatem hunc perhibebo optimum.

Honorem perhibere. Plin. lib. 19. cap. 4. Virgilio quoque confesso, quam sit difficile verborum honorem tam parvis perhibere.

Testimonium perhibere, quod & Ferre dicitur. Varro 2. de R. R. cap. 5. Tu vero, Muti, veni mihi advocatus, dum asses solvo Palilibus, si postea a me repetant, ut testimonium perhibere possis.

Verba perhibere. Plaut. Asin. 1. 3. 36.

Si ecastor nunc habeas quod des, alia verba perhibeas. h. e. Longe aliud diceres.

Perhiberi, passivum. Cic. 1. Tusc. 28. Eademque famæ celebritate Tyndaridæ fratres, qui non modo adjutores in præliis victoriæ Pop. Rom. sed etiam nuntii fuisse perhibentur. Virg. 2. Georg. 238.

Salsa autem tellus, & quæ perhibetur amara.

Perhibere, pro Exhibere & offerre. Quintil. lib 1. cap. 2. Quia Latinus sermo, qui pluribus in usu est, vel nolentibus nobis se perhibet. Alii legunt, Se præbet. Cic 1. Att. 1. In causa universorum creditorum, hominum præsertim amplissimorum, qui sine eo (subaudi Patrono) quem Cæcilius suo nomine perhiberet, &c. h. e. Exhiberet. Nisi forte & hic legendum sit, Præberet.

Perhibere, Dare. Plaut. Pseud. 1. 2. 49.

Cur ego vestem, aurum, atque ea quibus est vobis usui, perhibeo?
Castigati codd. habent Præhibeo, unde verbum contractum est Præbeo.

Perhibendus, a, um. Partic. [φατέος] Cic. 5. Fam. 12. Nec minus est Spartiates Agesilaus ille perhibendus, qui neque pictam, neque fictam imaginem suam passus est esse, quam qui in eo genere laborarunt.

Perhiĕmo, āre. Per hiemem manere. Columel. 11. 3. Sulcos vacuos perhiemare patiemur.

Perhīlum, Adv. ex Per & Hilum, [πάνυ ὀλίγον] Perpaulum. Lucret. lib. 6. 575.

Hac igitur ratione vacillant omnia tecta,
Summa magis mediis, media imis, ima perhilum. De terræ motu. [Sed rectius divise scribes Per hilum.

Pĕrhŏnestus, a, um. Arnob. 2. p.76. Sint licet perhonesti, fuerint laudabiles.

Pĕrhŏnŏrĭfĭcus, a, um. Adj. [πολυτίμιος] Valde honorificum significat. Cic. 2. Att. 18. Consalutatio forensis perhonorifica: signa præterea benevolentiæ permulta a nobis impertiuntur.

Perhonorifĭce, Adv. [πολυτιμίως] Cic. 14. Att. 12. Hic perhonorifice & amice Octavius, quem quidem sui Cæsarem salutabant.

Pĕrhorreo, ēre. sive potius Perhorresco, [μεγάλως φρίττω] ēre. Cic. 9. Att. 4. Sed genus belli crudelissimi & maximi quod nondum vident homines quale futurum sit, perhorrui. Eidem lib. 13. 25. Sed quid est tandem quod perhorrescas?

Inter Pertimescere & Perhorrescere. Cic. 6. Verr. 78. Hanc tu tantam religionem si tum in imperio propter cupiditatem atque audaciam non pertimescebas, ne nunc in tanto tuo, liberorumque tuorum periculo perhorrescis?

Clamore perhorruit Ætna. Ovid. 13. Met. 877.

Corpore toto perhorrescere & commoveri animo. Cic. 1. Verr. 41.

Recordatione rei alicujus. Cic. in Pison. 45. Qui vos non oculis fugiat, auribus respuat, animo aspernetur, recordatione denique ipsa Consulatus vestri perhorrescat.

Æquor latum perhorruit. Ovid. 6. Met. 204.

Bosphorum navita perhorrescit. Hor. 2. Carm. 13. 15.

Cumque perhorruerit casus pars maxima nostros. Ovid. 5. Trist. 9. 15.

Dissolutionem naturæ valde perhorrescere. Cic 5. de Finib. 31.

Lamentationem matrumfamilias, tum fugam virginum ac puerorum perhorrescere. Cic. 4. in Catil. 12.

Memoriam alicujus diei. Cic. 13. Philip. 31.

Pĕrhorrĭdus, a, um. Adj. [πολυφρικτώδης] Valde horridus. Liv.22.16. Pœnus contra intra Formiana saxa, ac Linterni arenas, stagnaque perhorrida situ hibernaturus esset.

Pĕrhospĭtālis, e. Adj. [πολυξένιος] Cic. 6. Verr. 3. Hujus domus est vel optima Messanæ, notissima quidem certe, & nostris hominibus apertissima, maximeque perhospitalis.

Pĕrhūmānus, a, um. Adj. [πάνυ φιλάνθρωπος] Cic. 2. Q. frat 5. Multumque is mecum sermonem habuit, & perhumanum de discordiis mulierum nostrarum.

Perhumanĭter, Adv. Idem. Cic. 7. Fam. 8. Scripsit ad me Cæsar perhumaniter.

Pĕri, [περί] Præpositio Græca, quæ modo De, modo Ultra, modo Circum significat: a qua quoniam multa per compositionem fiunt, eam non omittendam censuimus.

Periacti, orum. pl. [περίακτοι] Machinæ versatiles ad scænarum mutationes, apud Vitruv. 5. 7. V. Bald. Lex. Vitruv. p. 81.

Periambus, i. m. [περίαμβος] Pes constans duabus syllabis brevibus, qui & Pyrrhichius dicitur. Quintil. 9. 4.

Pĕriander, dri. m. [Περίανδρος] Corinthiorum rex, unus e septem sapientibus, Cypselo patri in regno successit: regnavit annos quadraginta. Crudeliter & in magna suspicione agebat, stipatus semper militibus, otiosos in foro & oscitantes usque formidans. Quapropter assidue erat in bellis, navalibus præsertim. Dicitur & Isthmum voluisse perfodere, & uxorem adeo dilexisse, ut etiam cum mortua concubuerit. Scripsit ὑποθήκας, id est humanæ vitæ præcepta. Hæc fere Suidas. Vitam ejus accuratius scripsit Laërtius Diogenes, q. V.

Perias, adis. [Περιάς] Oppidum in Eubœa ad Cerinthum. Strabo. lib. 10. pr.

PERIBARIDES, [περιβαρίδες] Calceamenta muliebria, præcipue famularum, ex Polluce lib. 7. cap. 2. ex auctoritate Cephisodori in Trophonio.
PERIBLEMA, [περίβλημα] positum Polluci inter Vestimenta communia virorum, lib. 7. cap. 13. ubi Gualtherus Amiculum vertit. Lexicon autem vetus interpretatur Sagulum, & Pallium quod circumjicitur corpori.
PERIBOEA, æ. f. [Περίβοια] Eurymedontis gigantis filia fuit, ex qua Neptunus Nausithoum suscepit Alcinoi patrem. Auctor Homerus 7. Odyss.
PERIBOËTOS, i. c. [περιβόητος] & n. Periboeton, Græci Celebre, famigeratumque dicunt. Plin. lib. 34. cap. 8. de operibus ex ære, Item Catagusan, & Ebrietatem, & Liberum patrem, nobilemque una Satyron, quem Græci periboeton cognominant.
PERIBOLUS, i. m. [περίβολος] Latine Ambitus, a περιβάλλω, Ambio, Circumdo. Capitur pro Septo & corona murorum, vel domus, quæ fit ne quis delabatur: quæ Lorica, loriculave alio nomine dicitur. Usus est vulg. Interp. Ezech. 42. 7.
PERIBOMIUS, i. m. Archigallus cinædus apud Juven. 2. Sat. 16.
PERICARDION, i. n. [περικάρδιον] Membrana est cor circumquaque amplectens, tantum ab eo dissita, tantumque spatii vacui omni ex parte relinquens, quantum ad cordis diastolen est necessarium. Vulgus Capsulam cordis appellat. Galen. de Dissect. venar. lib. singul.
PERICARPIUM, i. n. [περικάρπιον] est Involucrum seminis, quo illud ambitur: & adversus cæli animaliumque injurias defenditur, ut in frugibus spica, in castaneis, echinus.
Est item Pericarpium, Ornamentum brachii, cingens juncturam iliam, qua summa manus cubito jungitur, quam Anatomicæ rei periti Græco vocabulo καρπὸν appellant. Ex Polluce lib. 5. cap. 16.
PERICARPUM, i. n. [περίκαρπον] Bulbi genus est. Ejus duæ sunt species, cortice rubro alterum: alterum nigro, papaveri simile. Utrumque habet vim excalfaciendi: unde & contra cicutam datur. Plin. lib. 25. cap. 10.
PERICIONIUS, i. m. [Περικιόνιος] Bacchus cognominatus, cujus cum alii meminere, tum ei in primis Orpheus hymnum concinuit, adolens aromata. Lilius Syntag. 8.
PERĬCLĒS, is. m. [Περικλῆς] Atheniensis clarus auctoritate & eloquentia, quem Olympium poetæ comici vocant, quod tonare in concionibus ac fulmen ciere videretur. Habuit in administratione Reipub. adversarium Thucydidem Milesium, virum nobilem ac potentem. Suggestum ascensurus, diis vota faciebat, ne verbum se imprudente, aut invito efflueret, quod ad Rempub. minus pertineret. Periclis etiam meminit Cic. in Brut. 15. Et 1. de Off. 144. Meminit & Quintil. lib. 11. cap. 2. & lib. 1. cap. 18. Item lib. 12. cap. 8. & 10. Et lib. 3. cap. 1. ubi multa de eo reperias. Periclea apud .... libri 12. cap. 10. pag. 3. Sic Pythoclea & Idomenea apud Senecam. Vide epist. 2. ad Dalech. H. St. Prior auctor, cujus nomen culter abstulit, est sine dubio Fabius, apud quem d. l. exstat p. 1091. Burm.
PERICLITOR, V. PERICULUM.
PERICLYMĔNOS, i. m. sive PERICLYMĔNON, i. n. [περικλύμενος] herba, quæ Latinis Volucrum majus appellatur; vulgo Caprifolium sive Matrissilva, aut mater silvarum. Plin. lib. 27. cap. 12. Periclymenos fruticat & ipsa, ex intervallo duo folia habens, subcandida, mollia.
PERĪCLŸMĔNUS, i. m. [Περικλύμενος] Filius Nelei, & frater Nestoris & Chromii, teste Homero lib. 11. Odysseæ, qui ab Hercule in bello interemptus fuit. Huic a Neptuno avo concessum omnia fieri: sive in ursum, sive formicam, sive apem se vertere, ut Apollonius, & item Hesiodus poetæ testantur. Ovid. 12. Met. 556.

> Mira Periclymeni mors est: cui posse figuras
> Sumere quas vellet, rursusque reponere sumptas
> Neptunus dederat, Nelei sanguinis auctor. &c.

Nelides Periclymenus. Valer. 1. Argon. 388.
PERICŌPE, es f. [περικοπὴ] Amputatio, vel concisio. Hieronymus ad Pamma. Aut si tu quoque narem contraxeris, illam Apostoli περικοπὴν, in qua de virginitate & de nuptiis disputat, aliter disserere compelleris. Gloss. Gr. Lat. Περικοπὴ, Amputacio. Sed hic videtur idem ac Periocha. conf. Suid. & Thes. Gr. Steph.
PERICRANION, i. n. [περικράνιον] Membrana est tenuis & nervosa, sub capitis cute, ex crassa meninge enascens, totumque cranion extrinsecus ambiens, unde & nomen accepit. Galen. in libro, ὅροι ἰατρικοί.
PĔRĪCŬLUM, contracte PERICLUM, i. n. [κίνδυνος, κινδύνευμα] a Perior obsoleto deducitur; & Salutis discrimen significat. V. Becmann. Orig. p. 910. & Voss. Etym. p. 34. Virg. 3. Æn. 367.

> Obscænamque famem, quæ prima pericula, vito.

Ut a Redimere, Redimiculum. H. St.
Periculum, in utramque partem, bonam & malam, dicebatur: unde & Bonum periculum dici reperimus. Apulejus in Apolog. Possem equidem bono periculo, vel his dictis contentus, perorare. Annotavit Turneb. 17. 15. [i. e. Nullo periculo.
Dulce. Hor. 3. Carm. 25. 18.
Periculum in. Ter. Hec. 3. 1. 46.

> Nam si periculum ullum in te est, periisse me una haud dubium est.

Periculo meo, tuo, suo. Plaut. Capt. 2. 2. 99.

> Ne vereare, meo periculo, hujus ego experiar fidem.

Cic. 3. Verr. 15. Nihil est jam quod in hac causa peccare, Judices, quisquam, nisi vestro periculo, possit.
Sine tuo periculo. Cic. 1. Verr. 27.
Suo periculo esse, alicui rem aliquam scribere. Cic. 6. Att. 1.
Suo periculo versari in aliqua re. Cic. 7. Verr. 59.
Sapere alieno periculo. Plaut. in Mercat. 4. 7. 40. suppos. Feliciter is sapit, qui periculo alieno sapit.
Casus periculorum. Catul. ad Furium, 21. 11.
Comites discriminum periculorumque dii. Cic. 2. de Nat. Deor. 166.
Consors pericli. Senec. Agam. 13.
Expers periculi. Cic. 4. Fam. 15.
Metuens periculi. Virg. 5. Æn. 716.
Opportuna periculis corpora, opponit Tutis. Cels. lib. 2. cap. 1. Qualia corpora maxime tuta, vel periculis opportuna sint.
Animosa pericula. V. ANIMUS.
Aperta. V. APERIO.
Capitale. V. Capitalis, in CAPUT.
Dubia. Lucret. lib. 3. 55. Aptissimo epitheto Pericula dubia appellavit, quia incertum est utrum quis ex iis salvus evadere possit, necne. Sic dicimus, In dubiis rebus: sic, Dubia tempora, & Dubii casus, apud Horatium. conf. DUBIUS.
Dura. Hor. 1. Serm. 2. 40.
Garrula. Juven. 12. Sat. 82. de tonstrina,

> — gaudent ubi vertice raso,
> Garrula securi narrare pericula nautæ.

Garrula, ab effectu: h. e. Quæ non sine magna garrulitate referuntur, & nautas garrulos faciunt.
Matura. Claud. 2. in Ruff. 15.
Metuenda. Hor. 2. Epist. 1. 136.
Abesse a periculo. V. ABSUM.
Accedere periculum, & ad periculum. V. ACCEDO.
Accedere cum periculo ad flammam. V. CUM.
Adducere in. Cic. 7. Philip. 1. Adducta est, P. C. res in maximum periculum, & extremum pæne discrimen.
Adire. V. ADEO, ire.
Afferre alicui, Nuntiare. Cic. 1. Off. 154. Si ei tractanti contemplantique res cognitione dignissimas, subito sit allatum periculum, discrimenque patriæ.
Affici animo improvisis periculis. Cic. pro Muren.
Amoliri. V. AMOLIOR.
Arcere aliquem periclis. Virg. 8. Æn. 73.
Arcescere in periculum. V. Arcesso, in ARCEO.
Cedere periculo. V. CEDO.
Circumstant te pericula. Virg. 4. Æn. 561.
Committere se periculo mortis. V. COMMITTO.
Communicare amici pericula. V. COMMUNICO.
Comparare periculum. V. COMPARO.
Conflare. V. CONFLO.
Contremere. Hor. 2. Carm. 12. 7.
Creare periculum, pro In discrimen vocare. Cic. pro Flacc. 2. Quibus auctoribus & defensoribus omnium tum salus esset, non civium solum, verum etiam gentium, defensa ac retenta, neminem unquam putavi per eos ipsos periculum hujus fortunis, atque insidias creaturum. De judicio capitali.
Decedit de causa ejus periculum. V. DECEDO.
Deduci periculo. V. DEDUCO.
Deducere rem in periculum. V. DEDUCO.
Defendere a periculo. V. DEFENDO.
Defuncte magnis pelagi periclis. Virg. 6. Æn. 83.
Denuntiare periculum. Cic. 2. Att. 20.
Discere pericula. Stat. 6. Theb. 22.
Effugit nocturna pericula. Lucan. lib. 1. 511.
Ereptus periculis. Virg. 3. Æn. 711.
Depellere periculum. V. DEPELLO.
Exhausta pericula maris & terræ. Virg. 10. Æn. 57.
Extrahere ex periculis. Cic. pro Sext. 11.
Facere periculum alicui, pro Adducere in periculum. Tacit. 13. Ann. 33. Tanquam insonti periculum fecissent.
Facere periculum certæ pecuniæ, pro Adire discrimen perdendi. Tacit. 14. Ann. 28.
Facere rem periculi sui. *Prendre à sa charge.* Budæus. Tryphon. in l. Si fundum. D. de fund. dotal. Si fundum, quem &c. mulier ut suum marito dedit in dotem, eumque petere neglexerit vir, quum id facere posset, rem periculi sui fecit.
Facessere periculum alicui, Creare. Tacit. 1. Ann. 74. Mox clarissimo cuique periculum facessit.
Facessere periculum innocenti. Cic. 1. Verr. 45.
Fovere periculum alicujus, Adjuvare, urgere. Plin. 1. Epist. 5. ad Voconium, Rustici Aruleni periculum foverat Regulus. h. e. Accusationem Rustici sub Domitiano de vita periclitantis.
Gliscunt pericula. Tacit. 15. Ann. 10.
Jactatus periclis. Virg. 6. Æn. 693.
Imminere periculum sibi putat. V. IMMINEO.
Importare periculum. V. IMPORTO.
Importare cladem pericli. Lucret. lib. 3. 825.
Impendere periculum. Cic. pro Rosc. Amer.
Impetrare periculum. V. IMPETRO.
Includi in periculum legis. V. INCLUDO.
Inire pericula præliorum. V. INEO, ire.
Inferre se in periculum alicui. V. INFERO.
Inferre se in periculum capitis atque vitæ discrimen pro aliquo. Cic. pro Corn. Balbo, 25.
Injicere alicui periculum mortis. Cic. pro Cæcin. 83. Non ea sola vis est, quæ ad corpus nostrum, vitamque pervenit, sed etiam multo major ea, quæ periculo mortis injecto, formidine animum, &c.
Instat periculum ab aliquo. V. INSTO.
Intendere periculum alicui. Tacit. 3. Ann. 48. Ob intenta Lepidæ pericula. h. e. Intentata. Cic. pro Rosc. Am. 7. Periculum, quod in omnes intenditur.
Intendere periculum judicii. V. INTENDO.
Intentare periculum. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Lassata periclis. Lucan. lib. 9. 893.
Liberare periculo. Cn. Magnus Marcello 8. Att. 12. Tot & tales viros periculo obsidionis liberare cupio.
Liberatus periculo. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Manet ingens periculum. V. MANEO.
Mittere se in pericula. Virg. 9. Æn. 200.
Moliri periculum alicui. Cic. pro Sext. 1.
Negligere periculum fortunarum. Cic. 14. Fam. 4. Nos Brundusii apud M. Lenium Flaccum dies XIII fuimus, virum optimum, qui periculum fortunarum & capitis sui præ mea salute neglexit.
Obire periculum. V. OBEO.
Objectare caput periclis. Virg. 2. Æn. 751.
Offerre se periculis pro patria. Cic. 3. in Catil. 28.
Opponere pericula. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Ostentare periculum capitis. V. OSTENDO.
Passus plurima pericula pelago terraque. Ovid. 3. Trist. 2. 7.
Positum esse periculum in re aliqua. Cic. Periculum in utriusque iracundia positum est.
Privata periclis natura divûm, Expers. Lucret. lib. 1. 60.
Procreare periculum. V. PROCREO.
Prohibere a periculo. Cic. pro Lege Manil. 19. A quo periculo prohibete rempub.

Propul-

Propulsare. Cic. pro Rosc. Amer. 7. Periculum quod in omnes intenditur, propulsetis.
Refugere periculum. Cic. 10. Fam. 30.
Respondentur minimo periculo quæ consuluntur. Cic. pro Muren. 28.
Spreto noctisque hostisque periculo. Ovid. 13. Met. 243.
Struere periculum. Cic. 6. Fam. 7.
Subire. Hor. Epod. 1. 3.
Subire periculum pro amico. Cic. in Partit. 66.
Subjicere aliquid periculo. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Periculum subterfugere. Cic. 15. Fam. 1.
Subtrahere periculo. Cels. lib. 2. cap. 8. Quos lienis male habet, si tormina prehenderunt, deinde inversa sunt vel in aquam intercutem, vel intestinorum lævitatem, vix ulla medicina periculo subtrahit.
Esse in periculo. Liv. 28.
Esse periculo publico ab hostium vi. Liv. 23.
Est periculum mihi. Ter. Phorm. 2. 2. 19.
Aliis aliunde est periculum, unde aliquid abradi potest.
Est periculum ne. Cic. 5. Tusc. 118. Haud sane periculum est, ne non mortem aut optandam, aut certe non timendam putet.
Est periculum a, vel ex. Ter. Hec. 5. 1. 9.
Si vera dicis, nihil tibi periculi est a me, mulier. Idem Heaut. 3. 1. 6.
Quum illi nihil periculi ex indicio fiet?
Sumere periculum. Tacit. 3. Hist. 69.
Suscipere pericula. Tacit. 1. Ann. 17.
Terrere periculo. Cels. lib. 7. cap. 6. Quæ quamvis & in cervice, & in alis, & in lateribus oriri solent: per se tamen non posui, quum ista omnia mediocres differentias habeant, ac neque periculo terreant, neque diverso genere curentur.
Venire in periculum. Cels. lib. 8. cap. 10. §. 7. Humerus vero quoque in periculum venit, sed facilius conservatur.
Venit in periculum ne & ea quæ relicta, & hæc quæ ab ipso parta sunt, amittat. Cic. pro Muren. 55.
Vocari in periculum ac discrimen. Cic. pro Lege Manil. 12.
Periculum, Experimentum: quia raro aliquid tentamus sine periculo.
Audere periculum. Tacit. 3. Hist. 76.
Facere periculum, Experiri. Ter. Andr. 3. 3. 35.
Qui scis ergo istuc, nisi periclum feceris?
c. At istud periculum in filia fieri grave est. Idem Heaut. 1. 2. 36.
Scitum est, periculum ex aliis facere, tibi quod ex usu siet.
Facere periculum fidei, diligentiæ, innocentiæ alicujus. Cic. 2. Verr. 34.
Periculum est etiam, Tabella in qua aliquid conscribitur. Unde titulus Codicis: De sententiis ex periculo recitandis. Et Nepos, 8. 2. Unum ab iis petiit, ut in periculo suo conscriberent, &c. In periculo, i. e. In elogio sive titulo sepulcrali. V. Cujac. Obferv. 5. 25. Salmas. de Modo usur. cap. 15. p. 66. [Nisi hic Periculum ipsam Damnationem denotat, ut sæpe apud Cic. Exempla supra exstant.
Pericŭlōsus, a, um. Adj. [ἐπικίνδυνος, κινδυνώδης] Cic. 1. Off. 83. Gravioribus autem morbis periculosas curationes & ancipites adhibere coguntur.
Casus periculosus. Cajus in l. Ex maleficio. §. Si judex. D. de act. & obligat. Si quid suspensum habuerit, cujus casus periculosus sit.
Consilium periculosum magis quam tutum sequi, bonis omnibus accidere solet. Cic. 10. Fam. 18.
Consuetudo periculosa. Cic. 3. de Nat. Deor. 62.
Consuetudo periculosa & lubrica assentiendi. Cic. 4. Acad. 68.
Dimicatio. Liv. 1.
Dissimulatio aliquibus periculosa. Cic. 14. Att. 16.
Locus. Cic. 4. Acad. 98.
Offensio. Cic. 1. Fam. 7.
Ratio rei gerendæ periculosa mihi videtur. Cic. 1. Fam. 7.
Vitam periculosam reddere. Cic. 3. Verr.
Vulnera. Cic. 14. Philip. 26.
Turbulenta, temeraria & periculosa ea sunt. Cic. pro Cæcin. 34.
In semetipsum periculosum esse. Cic. 13. Att. 27. Aliter fuissemus & i hos inofficiosi, & in nosmetipsos, si illum offensuri fuimus, pæne periculosi.
Compar. Plin. lib. 3. Epist. 11. ad Julium Genitorem, Equidem quum essent philosophi ab urbe summoti, fui apud illum in suburbano: & quo notabilius, hoc est periculosius esset, fui Prætor.
Superl. Liv. 27. 35. Annus periculosissimus.
Dimicationes periculosissimæ. Hirt. Bell. Alex. cap. 22.
Pericŭlōse, Adv. [ἐπικινδύνως] Cic. 10. Att. 1. Aut vel periculose cum bonis, &c.
Ægrotans periculose quotannis homo. Cic. 8. Att. 2.
Facere periculose. Cic pro Milon. 9. Facere probus adolescens periculose, quam perpeti turpiter maluit.
Navigatur periculose hieme. Cic. 16. Fam. 10.
Ponere periculose aliquid. Ulp. in l. Si vero. §. Prætor ait. D. de iis qui dejecer. vel effud.
Compar. Hirt. Bell. Alex. cap. 64. Periculosius navigare.
Superl. Senec. de Ira 3. 32. Quod homines & periculosissime & libentissime faciunt.
Pericŭlor, āri. Cato apud Fest. Periculatus sum. h. e. Periclitatus. Antiquum.
Periclĭtor, [κινδυνεύω, διακινδυνεύω, παρακινδυνεύω] āri. In periculo versari. ut, Periclitor fama, h. e. Periculum est ne perdam famam: Periclitor siti, Periculum est ne moriar siti. Plin. lib. 17. cap. 24. Arbores gelu periclitantur.
Cancro periclitari. Cels. lib. 5. cap. 26.
Jura omnia periclitari, si similitudines accipiantur. Cic. 2. de Invent. 152.
Auctorem quanti plurimi periclitari oportet. Ulp. in l. ex empto. §. Idem ait. D. de act. empt.
Verba non periclitentur. Quintil lib 7. cap. 4.
Periclitari, cum Infinitivo. Quintil. lib. 11. cap. 3. Vox ima vim non habet: summa rumpi periclitatur.
Periclitatur quis fieri inops. Tryphon. in l. Ne ex liberalitate. D. de re judic. i. e. Periculum est eum inopem fieri.
Periclitari, Experiri, periculum facere. Cic. 1. de Orat. 157. Subeundus usus omnium, & periclitandæ vires ingenii.
Periclitari quid, &c. Cæs. 7. Bell. Gall. cap. 36. Neque ullum fere diem intermittebat, quin equestri prælio, interjectis sagittariis, quid in quoque esset animi ac virtutis suorum periclitaretur.
Difficile non est periclitari. Cic. 3. de Orat 144.
Periclitari in. Cic 3. Offic. 72. Periclitemur si placet in iis quidem exemplis, in quibus peccari vulgus hominum fortasse non putat.
Fortunam belli tentare & periclitari Cic. 7. Verr. 132. Homines enim in præliis, non in conviviis, belli fortunam tentare, periclitari solent.
Omnia periclitari. Cic. pro Quint. 96. Omnia circumspexit Quintius, omnia periclitatus est, C. Aquili.
Pueros periclitari & experiri. Cic. 2. de Divin. 97. Quod ajunt, quadringenta septuaginta millia annorum in periclitandis, experiundisque pueris quicunque essent nati, Babylonios posuisse, fallunt.
Periclitans, antis. Partic. Tacit. 1. Ann. 39. Neque aliud periclitanti subsidium.
Advocatus periclitantium. Petron. cap. 110.
Multitudo periclitantium. Tacit. 3. Ann. 25.
Periclitandus, a, um. Partic. [κινδυνευτέος] Cic. 1. in Catil. 11. Non est sæpius in uno homine summa salus periclitanda Reip.
Periclitātus, a, um. Partic. [διακινδυνευθεὶς] Cic. de Amicit. 63. Est igitur prudentis, sustinere, ut currum, sic impetum benevolentiæ, quo utamur, quasi equis tentatis, sic amicitiis, aliqua parte periclitatis moribus amicorum. Al. Probatis.
Periclitatio, ōnis. f. [διακινδύνευσις] Experimentum, usus. Cic. 2. de Nat. Deor. 161. Quarum utilitates longinqui temporis usu & periclitatione percepimus.
Pĕrĭdĕræon, i. n. [περιδέραιον] Collarium, sive colli ornamentum, apud Pollucem lib. 5. cap. 16. & lib. 7. cap. 22.
Pĕrĭdōneus, a, um. Adj. [πάνυ ἐπιτήδειος] Valde idoneum significat. Sueton. de Clar. Gramm. cap. 11. Peridoneus præceptor. Cæs. 2. Bell. Civil. 24. Quod is locus peridoneus castris habebatur.
Pĕridrŏmis, ĭdis. f. [περίδρομις] Hypæthra ambulatio ambiens palæstras, apud Vitruv. 5. 11. & 6. 10.
Pĕriēgēsis, eos. f. [περιήγησις] Idem quod Ambitus sive Circuitus, a verbo Græco περιηγέομαι, quod est Circumeo. Hinc Dionysius Afer opus suum geographicum γῆς περιήγησιν inscripsit, & ipse dictus est Periegetes.
Pĕrĭĕpĭphīmōsis, [περιεπιφίμωσις] est quum retracto glandis nervo, præputium deduci propterea nequit. Galen. lib. singular. finitionum medic. Dicitur & Periphimosis, περιφίμωσις, V. Gorr. Defin.
Pĕrĭergia, æ. f. [περιεργία] Curiositas, supervacua operositas. Fabius lib. 8. cap. 3. p. 700. Burm. ubi de ornatu loquitur, Est etiam, quæ Periergia vocatur, supervacua, ut sic dixerim, operositas.
Est Periergia, Quod ab opere nostro, studiosius in alienis rebus, quæque ad nos nihil attinent, impendimus: quale est quod apud Comicum Menedemus Chremeti nimium curioso objectat.
Periergos, [περίεργος] Græce dicitur, qui Latine Curiosus, a nimia & supervacua cura rerum agendarum. Gloss. Gr. Lat. Περίεργος, Curiosus.
Pĕrignārus, a, um. Adj. Sallust. Fragm. cap. 29. Locorum perignari.
Pĕrĭleucos, i. m. [περίλευκος] Gemma filum habens candidum ab ipso ore ad radicem usque descendens. Plin. lib. ult. cap. 10.
Perileucon, [περίλευκον] Tela ex purpura texta, aut colore alio, in fimbria album colorem intextum habens. Meminit Antiphanes & Pollux lib. 7. cap. 13.
Pĕrilla, æ. f. Filia Ovidii, ut vult Volaterr. V. Ovid. 3. Trist. 7. 1.
Pĕrillus, i. m. [Πέριλλος] Atheniensis fuit ingeniosus, qui ut placeret Phalaridi tyranno, venit Agrigentum, & ex ære taurum artificiosissimum fabricavit, cui januam in latere posuit: ut quum inclusus aliquis subjectis ignibus torqueretur, mugitum, non hominis vocem, videretur emittere: pro quo invento, quum munus a crudelissimo tyranno, qui novis hominum tormentis delectabatur, postulasset, in eo tauro ipse includi jussus, ac suppositis ignibus exustus fuit. Ovid. 1. de Arte Am. 653.
Et Phalaris tauro violenti membra Perilli
Torruit: infelix imbuit auctor opus.
Perillus, nomen fœneratoris & jurisperiti apud Hor. 2. Serm. 3. 75.
Putidius multo cerebrum est (mihi crede) Perilli
Dictantis, quod tu nunquam rescribere possis.
Perillēus, a, um. Adj. [Περίλλειος] Ovid. in Ibin, 439.
Ære Perilleo veros imitere juvencos.
Pĕrillustris, e. Adj. [περίλαμπρος] Admodum illustris. Cic. 5. Att. 4. Ibi morati biduum perillustres fuimus, honorificisque verbis omnes injurias refellimus superiores.
Perimbĕcillus, a, um. vel Perimbecillis, e. Adj. [πολυασθενὴς] Varro 3. de R. R. cap. 10. Perimbecillum enim id, ut caput molle. Cic. 10. Att. 20. Quod quidem est natum, perimbecillum est.
Pĕrĭmēde, es. f. [Περιμήδη] Insignis venefica apud Theocrit. Idyll. 2. 16.
Perimedēus, a, um. Adj. [Περιμήδειος] Propert. 2. 1. 74.
Non Perimedea gramina cocta manu.
Pĕrimēle, es. f. [Περιμήλη] Nympha Hippodamantis filia in insulam sui nominis mutata. V. Ovid. 8. Met. 591.
Perimeter, vel Perimetrus, i. m. [περίμετρος] Ambitus, circuitus. Vitruv. 5. 6. & Frontin. de Aquæduct.
Pĕrĭmo, ēmi, emptum, [ἀναιρέω] ĕre. Adimere & tollere significat, teste Festo, sive etiam Interficere. ex Per & Emo compositum. V. Peremo Plaut. Men. 5. 2. 100. Virum hunc ego perimam impurissimum. Aliter longe in codd. emendatis legitur.
Penitus primere aliquid. Lucret. lib. 1. 226.
Primere & omnino delere. Cic. 1. Tusc. 117. Si supremus ille dies non exstinctionem, sed commutationem affert loci, quid optabilius? sin autem perimit ac delet omnino; quid melius, quam in mediis vitæ laboribus obdormiscere, & ita conniventem somno consopiri sempiterno? De die mortis.
Causam publicam si mea mors peremisset, neminem unquam fore qui auderet suscipere contra improbos cives Reipub. salutem. Cic. pro Sext. 49.
Consilium alicujus perimere. Cic 3. Off. 33. Ejusmodi, credo, res Panætium persecuturum fuisse, nisi aliquis casus aut occupatio consilium ejus peremisset.
Curas. Plin. lib. 11. cap. 37. Tunc enim perimit curas.
Disceptationem. Ulpian. in l. Et tertium. D. de judiciis.
Donationem. Jabolenus in l. Si is servus. D. de donat. inter vir. & uxor.
Quicquid eorum inciderit, quod donationem aut perimat, aut confirmet.
Lega-

Legatum perimere. Julian. l. qui hominem. D. de adimend. legat.
Ludos perimere atque tollere. Cic. de Arusp. Resp. 23.
Reditum alicui. Cic. pro Planc. 101. Sin autem vitam mihi fors ademisset, aut vis aliqua major reditum peremisset.
Dolo perimere aliquem. Senec. Herc. OEth. 4.

PEREMPTUS, a, um. Partic. [ἀνῃρημένος] Liv. 2. 23. de nexis loquens, Obsita erat squalore vestis, fœdior corporis habitus, pallore ac macie perempti. i. e. Enecti, inquit Budæus.
Perempta & Interempta, pro Interfectis poni solet a poetis. Lucret. 4. 44.
Quum corpus simul atque animi natura perempta. Festus.
Cæde perempti. Virg. 9. Æn. 453.
Fraude peremptus. Valer. 6. Argon. 743. al. Parentum.
Morte indigna. Virg. 6. Æn. 164.
Plagis. Virg. 4. Georg. 301.
Animæ bello. Lucan. lib. 1. 442.
Sensu perempto non potest esse miser. Cic. 1. Tuscul. 89.
Abdidit claram speciem luna, & stellanti nocte perempta est. Cic. 1. de Divin. 18. Ex poeta.

PEREMPTIO, ōnis. f. apud Jurisconsf.

PEREMPTOR, ōris. m. Interfector. Apul. 8. Met. p. 207. Elmenh. Cruentus mariti peremptor. Adde Prudent. præfat. Hamartig. v. 19.

PEREMPTRIX, īcis. f. Tertull. de Anima cap. 42. Mors dissolutrix corporis & peremptrix sensus.

PEREMPTŌRIUS, a, um. Adj. [ἀναιρετικός] Quod est mortiferum: a Perimendo. ut, Venenum peremptorium, Apulejo lib. 10. p. 243. Elm. Edictum peremptorium apud Ulpian. D. de judiciis, L. Et tertium, Quibus propositis, tunc peremptorium impetret: quod inde hoc nomen sumpsit, quod perimeret disceptationem: hoc est ultra non pateretur adversarium tergiversari. Paulo ante l. 68. pr. dixerat, Ad peremptorium edictum hoc ordine venitur.
Exceptiones peremptoriæ. Ulp. in l. 2. & Cajus in l. 3. D. de except.

PEREMPTALIS, e. Adj. ut
Peremptalia fulgura, dicuntur Quæ superiora fulgura aut portenta perimunt, id est tollunt. ex Fest. q. V.
Peremptalia fulgura, ut vult Cæcina apud Senec. 2. Nat. Quæst. 49. Quibus tolluntur priorum fulminum minæ.

PERIMULA, æ. f. Indiæ promontorium, ubi est celeberrimum emporium. Plin. lib. 6. cap. 20.

PERINA, æ. f. Mulier Ægyptia, quæ Minervam sedentem prima texuit, unde & Minerva sedens Perina dicta. Eustathius.

PĔRINCERTUS, a, um. Adj. [πάνυ ἄδηλος] Gell. lib. 18. cap. 4. ex Sallustio, At Cn. Lentulus patriciæ gentis, collega ejus, cui cognomentum Clodiano fuit, perincertum stolidior an vanior, legem de pecunia, quam Sulla emptoribus bonorum remiserat, exigenda promulgavit.

PĔRINCOMMŎDUS, a, um. Adj. [μέγα ἀνεπιτήδειος] Liv. 37. 41. Quæ nihil admodum Romanis, eadem perincommoda regiis erant.

PERINCOMMODE, Adv. [μέγα ἀνεπιτηδείως] Cic. 1. Att. 14. Sed accidit perincommode, quod eum nusquam vidisti.

PĔRINCONSĔQUENS, entis. Adj. [μέγα ἀνακόλουθος] Gell. lib. 14. cap. 1. Per autem, inquit, inconsequens, ipsum quidem corpus, & habitum tam profundi aeris sub alto atque alio cæli curvamine non eundem manere. Hic interpositæ sunt duæ dictiones inter Per, & Inconsequens.

PĔRINDE, Adv. [ὅπως] significat Ita: & flagitat post se AC SI, vel ATQUE SI: cum negatione vero, etiam QUAM. Quod si non sequatur nec AC SI: nec negatio, accipietur pro Æque. Hæc Valla lib. 2.
Fac sis perinde adeo, ut me velle intelligis. Plaut. Amphit. 3. 3. 27. al. Proinde.
Perinde ac. Cæs. 3. Bell. Civil. 60. Perinde ac suis satisfacere, & fraudata restituere vellent.
Perinde, ac si. Cic. 13. Att. 47. Quod ego perinde tuebar, ac si usus essem.
Perinde atque. Cic. pro Marcell. 12. Vereor ut hoc, quod dicam, non perinde intelligi auditu possit, atque ego ipse cogitans sentio.
Perinde, prout. Quintil. lib. 9. cap. 4. Perinde asperiores erunt, prout oris hiatu simili aut diverso pronuntiabuntur.
Perinde diu, quam. Plaut. Trucul. 2. 3. 3.
Si perinde amentur mulieres diu, quam lavant, &c. al. Proinde.
Non perinde quam. Suet. Domit. cap. 15. Nulla tamen re perinde commotus est, quam responso, casuque Ascletarionis mathematici.
Perinde quasi. Cic. pro Quint. 83. Atque hæc perinde loquor, quasi ipso illo tempore, quum te Prætor jussisset ex edicto possidere. Idem pro Milon. 17. Hoc enim sæpe ab istis dicitur, perinde quasi Appius ille Cæcus viam munierit, &c.
Perinde tanquam si. Gell. lib. 15. cap. 29. Hoc perinde est, tanquam si ego dicam, Est mihi nomen Julium.
Perinde ut. Cic. 3. de Orat. 7. Non possum dicere me hæc, quæ nunc complector, perinde ut dicam, dicenda esse didicisse. Idem 3. Offic. 121. Habes a patre munus, M. fili, mea quidem sententia magnum, sed perinde erit, ut acceperis. conf. supra.
Perinde, Pariter, æque. Plin. 2. Epist. 1. Funus Rufi, clarissimi civis, & perinde felicis.
Vivendi ars tanta, tamque operosa, & perinde fructuosa. Cic. 1. de Fin. 72.
Non perinde, i. e. Non multum, seu valde, aut admodum. Suet. in Galba, cap. 13. Quare adventus ejus non perinde gratus fuit. [Refertur ad antecedentia. Non perinde, i. e. Non æque.
Perinde, Ad hunc modum, vel similiter. Ter. Phorm. 4. 3. 63.
Sexcentas perinde potius scribito jam mihi dicas. Al. Proin.
Perinde, sine relatione Ac vel Atque, in significatione comparationis. Liv. 27. 8. extr. Cultaque ab incultis notaret: ac perinde dominos laudaret castigaretque.

PĔRINDULGENS, entis. Adj. [πάνυ συγγνώμων] Cic. 3. Offic. 112. Magnus vir in primis, & qui perindulgens in patrem, idem acerbe severus in filium. Alii mendose legunt, Qui nuper indulgens, &c.

PĔRĪNĒSON, i. [περίνησον] atque etiam PERINESSÆON, [περινησαῖον] Vestis est fimbriata habens fila dependentia, aut purpuram circumquaque ad oras contextam, insulæ quadam imagine: ideoque hunc habitum, ut ait Pollux, Anaxilas νῆσον, id est insulam vocat, quum scribit, καὶ τῇ γυνὴ ὥσπερ φύλακτα, νῆσον ἀμφιέννυται. Meminit hujus & Antiphanes, ut scribit idem Pollux lib. 7. cap. 13.

PĔRINFĀMIS, e. Adj. [πάνυ ἄδοξος] Valde infamem significat. Suet. in Vitell. cap. 2. Curam quoque imperii sustinuit, absente eo, expeditione Britannica, vir innocens & industrius, sed amore libertinæ perinfamis.
Cum genitivo posuit Apul. 3. Met. p. 136. Elmenh. Alioqui publicitus maleficæ disciplinæ perinfames sumus.

PĔRINFIRMUS, a, um. Adj. [λίαν ἀσθενής] Cic. 2. de Fin. 53. Sunt enim levia, & perinfirma, quæ dicebantur a te.

PĔRINGĔNIŌSUS, a, um. Adj. [πάνυ εὐφυής] Cic. de Clar. Orat. 92. Alios quod melius putent dicere se posse quam scribere, quod peringeniosis hominibus, neque satis doctis plerumque contingit.

PĔRINGENS, Adj. Copias numero peringentes. Jovianus de Serm. lib. 6. p. 464. H. St. Pontanus sc.

PĔRINGRĀTUS, a, um. Adj. Senec. Epist. 98. Peringratus est, qui, cum amiserit, pro accepto nihil debet.

PĔRĪNĪQUUS, a, um. Adj. [πάνυ ἄδικος] Cic. pro Lege Manil. 63. Quare videant, ne sit periniquum, & non ferendum.

PĔRINJŪRIUS, a, um. Adj. Minuc. Felix, cap. 15. Perinjurium est, vires te actionis meæ intergressu gravissimæ disputationis infringere.

PERINSIGNIS, e. Adj. [πάνυ ἐπίσημος] Valde insignis. Cic. 1. de Legib. 51. An corporis gravitates, si erunt perinsignes, habebunt aliquid offensionis, animi deformitas non habebit?

PĔRINTĔGER, ĕgra, grum. [πάνυ ὁλόκληρος] Gell. lib. 3. cap. 5. Castitatis perintegræ dicebatur.

PERINTHUS, i. f. [Πέρινθος] Clara urbs Thraciæ in Propontide, olim Thraciæ metropolis, quæ hodie dicitur Heraclea, ab Heraclio principe Constantinopolitano cognominata: in qua Vespasiani, Domitiani, Antoninique palatia fuerunt, & amphitheatrum ex uno marmore magnum & mirandum: quod inter septem orbis miracula numeratum est.

PERINTHIUS, a, um. Ad. [Περίνθιος] unde, Perinthia fabula Menandri. Ter. in prol. Andr. 9. Menander fecit Andriam & Perinthiam.

PERINVĪTUS, a, um. Adj. Valde invitus. Cic. 7. Fam. Epist. ult. Tu vellem ne veritus esses, ne perinvitus legerem tuas litteras, si mihi longiores forte misisses.

PERIŎCHA, æ. f. [περιοχή] Argumentum, complexio totius rei brevior. Cic. 13. Att. 25. extr. At ego, ne Tironi quidem dictavi, qui totas periochas persequi solet, sed Spintharo syllabatim.

PERIŎDUS, i. f. [περίοδος] Latine Circuitus sive Clausula dicitur. Cic. de Clar. Orat. 162. Quin etiam comprehensio & ambitus ille verborum (si sic περίοδον appellari placet) erat apud illum contractus & brevis. Quintil. lib. 9. cap. 4. Periodo plurima nomina dat Cicero, Ambitum, Circuitum, Comprehensionem, Continuationem, Circumscriptionem. Genera ejus sunt, alterum simplex, quum sensus unus longiore ambitu circumducitur: alterum quod constat membris & incisis, quæ plures sensus habent. Aderat janitor carceris, & carnifex Prætoris, & reliqua. Habet periodus membra minimum duo. V. Cic. in Orat. 204.
Periodum sic definit Demetrius Phalereus, ut M. Antonius Antimachus Latine vertit; Periodus est ex membris, & incisis bene conversis, subjectam sententiam perficientibus, constitutio. Aquila Romanus hoc modo: Periodus est ea, quæ sententiam certa quadam circumscriptione definit, atque determinat: qualis est hæc, Si quantum in agro locisque desertis audacia potest, tantum in foro & in judiciis impudentia valeret: non minus nunc A. Cæcina cederet impudentiæ, quam tum in vi facienda cessit audaciæ. Sed hic ambitus, seu periodus, constat ex membris, quæ κῶλα Græci vocant: & cæsis, quæ κόμματα appellant. Membrum quidem est pars orationis ex pluribus verbis, absolute aliquid significans: hoc modo, Etsi vereor, Judices, ne turpe sit, pro fortissimo viro dicere incipientem, timere. Cæsum autem est pars orationis, nondum ex duobus aut ex pluribus verbis quidquam absolute significans; hoc modo, Etsi vereor, Judices, ne turpe sit. Hæc Aquila; qui quod Cæsum vocat, alii Incisum appellant, Græci Comma, κόμμα.
Periodus apud Græcos proprie dicitur Viarum circuitus: unde περιοδεύω verbum, quod Circumeo significat. Sed deinde generaliter ad omnem circuitum transfertur.
Periodum dictam volunt μεταφορικῶς, quod oratio per eam currat, ut cursores ad metam.
Circuitum orationis Græci περίοδον, nos tum ambitum, tum circuitum, tum comprehensionem, aut continuationem, aut circumscriptionem dicimus. Cic. in Orat. 204.
Periodus dicitur & in carmine Lyrico pars quædam, & in soluta oratione verborum circumscripta sententia. Fest.
Periodon vicisse dicitur, Qui in gymnicis certaminibus Pythia, Isthmia, Nemea, Olympia vicit, a circuitu eorum spectaculorum, inquit Festus. Budæus in notis ad Pandectas ad l. Athletas. de his qui not. infamia. Quatuor in Græcia, certamina sacra fuerunt, quos Agonas appellant; Nemeæa, Pythia, Isthmia, Olympia. Inde Hieronicæ dicuntur, qui in illis sacris certaminibus vicerant, quomodo Olympionicæ, qui in Olympico. Qui vero quatuor hæc obierant & vicerant: Periodovictores dicti sunt, auctore Festo. Gr. Περιοδονῖκαι & Περίοδοι. V. Ant. Van Dale Diss. 8. de Gymnasiarch. &c. p. 643.
Periodus, sive circuitus, est Tempus in morbis ex intentione & remissione consistens. Galen. lib. sing. Finitionum medic.

PERIODĬCUS, a, um. Adj. [περιοδικός] Periodicas febres vocant medici, Quæ certis temporibus clauduntur: id est abeunt, &, quodam quasi circuitu facto, rursus redeunt, ut sunt tertianæ & quartanæ. Plin. lib. 20. cap. 3. Semina ejus, si fuerint pari numero adalligata febribus, sanare dicuntur quas Græci periodicas vocant. De cucurbita. conf. Suid.

PERIOSTEOS, [περιόστεος ὑμήν] pl. f. Periosteæ membranæ. sunt Involucra tenuia, fibrosa, velut indumenta ossium a natura condita. Galen. in Finition. medic. Vulgo per i Periostium, i. n. usurpant.

PERĬPĂTĒTĬCI, [Περιπατητικοί] Philosophi erant Athenis, quorum originem assignat Cic. 1. Acad. 17. Platonis autem auctoritate, qui varius & multiplex & copiosus fuit, una & consentiens duobus vocabulis philosophiæ forma instituta est, Academicorum & Peripateticorum, qui rebus congruentes, nominibus differebant. Nam quum Speusippum sororis filium Plato philosophiæ quasi hæredem reliquisset, duos autem præstantissimos studio atque doctrina Xenocratem Chalcedonium, & Aristotelem Stagiritem: qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lycio: illi autem, qui Platonis instituto, in Academia, quod est alterum gymnasium, cœtus erant & sermones habere soliti, e loci vocabulo nomen habuerunt. Sed utrique Platonis

ubertate

ubertate completi, certam quandam disciplinæ formulam composuerunt, & eam quidem plenam ac refertam. Hactenus Cicero.

Peripatetici dicti sunt, a περιπατεῖν, hoc est a deambulando, auctore Cic. alii ἀπὸ τοῦ περιπάτου, i. e. ab Ambulacro, ubi docere assueverat princeps ejus sectæ Aristoteles, dictos putant. V. Diog. Laërt. in Proem. & in vit. Aristot.

Iidem quondam erant Peripatetici qui Academici. Cic. 3. Off. 20. Peripatetici, qui quondam iidem erant qui Academici. & 5. de Fin. 7. Peripatetici & Academici veteres iidem.

Stoici cum Peripateticis re concinere videntur, verbis discrepare. Cic. 1. de Nat. Deor. 16.

Peripateticorum consuetudo dicendi non satis acuta propter ignorationem dialecticæ. Cic. 3. de Fin. 41.

Peripateticis nihil est uberius, nihil eruditius, nihil gravius. Cic. 3. Tusc. 22.

PERIPATETĬCUS, a, um. Adj. ut, Philosophia Peripatetica. Gell. 1. 3. Disciplina Peripatetica. Idem 1. 8.

PERĬPETASMA, ătis. n. [περιπέτασμα] Genus cortinæ, qua parietes & aulæ teguntur, seu tapetia Babylonici floris, varietate conspicua: quæ a Lucretio Babylonica dicuntur: ab aliis Aulæa, & Attalica: a Capitolino Stromata & Peristromata: a Varrone Beluata, hoc est beluis variegata: a Plauto etiam Peristromata. Cic. 6. Verr. 27. Quid illa Attalica, tota Sicilia nominata ab eodem Heio peripetasmata emere oblitus es?

PERIPEZIA, [περιπεζία] & PERIPEZIDES, [περιπεζίδες] Pedum ornamenta, ex Polluce lib. 5. cap. 16. ubi hæc tamen distinguit.

PERIPHALLIA, Phallorum pompa nuncupatur. Diodorus est auctor Osiridis pudenda in sacris & cærimoniis Phallon dici. V. Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 16. & PHALLUS.

PERIPHANES, [Περιφάνης] Comici cujusdam nomen, quod Latine Conspicuum sonat, a verbo Græco περιφαίνω, quod est Clarus & conspicuus sum.

PERĬPHAS, antis. m. [Περίφας] Thessalus quidam fuit, pater Lapithæ, a quo Lapithæ nomen acceperunt. Stephanus.

Est item Periphas apud Virg. nomen cujusdam Pyrrhi comitis, quem una cum illo Priami regiam impugnantem inducit, lib. 2. Æn. 478.

PERĬPHĔRĪA, [περιφέρεια] est Circuli ambitus. Eucl. 1. Elemen. & Mart. Capell. 1. 6. p. 229.

PERĬPHŎRĒTUS, [Περιφόρητος] Artemonis cujusdam cognomen fuit, deliciis adeo effeminati, ut nunquam, nisi lectica pensili circumlatus, domus suæ limen transiret, ita dictus ἀπὸ τοῦ περιφέρεσθαι, quasi Circumlatilis. Plin. lib. 34. cap. 8.

PĔRĬPHRĂSIS, eos f. [περίφρασις] Latine Circuitio dicitur. Quintil. lib. 8. cap. 6. Pluribus autem verbis quum id, quod uno, aut paucioribus certe dici potest, explicatur, Periphrasin vocant, circuitum loquendi, qui nonnunquam necessitatem habet, quoties dictu deformia operit: ut Sallustius, Ad requisita naturæ: interim ornatum petit solum, qui est apud poetas frequentissimus, ut 2. Æn. 268.

Tempus erat, quo prima quies mortalibus ægris
Incipit, & dono divûm gratissima serpit. Et apud Oratores non rarus: semper tamen astrictior. Quicquid enim significari brevius potest, & cum ornatu latius ostenditur, Periphrasis est: cui nomen Latine datum est, non sane oratoris aptum virtuti, Circumlocutio. Verum hæc ut, quum decorem habet, Periphrasis: ita quum in vitium incidit, Perissologia dicitur. Obstat enim quicquid non adjuvat. Hactenus Quintil. Virg. 1. Ecl. 22. — teneros depellere fetus. Ubi Servius Periphrasin esse agnorum.

PĔRĬPLĒRŌMA, [περιπλήρωμα] Figura est, quam ex Grammaticis nonnulli Supplementum vocant, quum scilicet particula aliqua ad sensum minime necessaria, carminis causa adjicitur: a Græco verbo περιπληρόω, quod est Expleo. Exemplum potest esse illud apud Virgilium 6. Æn. 186.

— sic forte precatur. Ubi verbum, Forte, explendi carminis causa adjicitur, teste Servio.

PĔRĬPLŪS, [περίπλοος, περίπλους] Latine Circumnavigatio dici potest, quo nomine ex Geographis nonnulli opera sua inscripserunt, oræ alicujus maritimæ lustrationem continentia.

PĔRĬPNEUMŎNĪA, æ. f. [περιπνευμονία] Morbus quum pulmo totus afficitur, & tussis subsequitur: Pulmonis exulceratio. A Celso Peripneumaticus morbus dicitur lib. 4. cap. 7. [Ut in antiquioribus quidem editionibus legitur. Sed Lindenius dedit cap. 10. pr. Quam περιπνευμονίαν Græci vocant.

PERIPNEUMONĬCUS, a, um. Adj. [περιπνευμονικὸς] Qui Peripneumoniæ morbum patitur: Pulmonarius. Plin. lib. 22. cap. 24. Idem lib. 20. cap. 17. Tussientibus quoque cum melle datur, & pleuriticis, & peripneumonicis.

PĔRIPSĒMA, quod Græci περίψημα scribunt a περιψάω, quod est circumrado, vel circumlino, abstergo & repurgo, proprie Limatura sive rasura, ramentum, vel purgamentum dicitur. Antiqui olim pestilentia, aliove malo grassante, quum sacros homines, quos in expiationis usum alebant, in victimarum morem redimitos ex loco præcipiti in mare dejiciebant, Neptuno immolantes: inter dejiciendum solennia verba effari solebant, περίψημα ἡμῶν γένε. Sis pro nobis peripsema: ac si dixissent, Sis pro nobis piaculum: esto luitio nostra, & servatrix urbis victima, id quod Suidas annotavit. Quod itaque apud Divum Paulum in Epist. 1. ad Corinth. cap. 4. περίψημα legitur, nos Piaculum vertere possumus, ut sit: Nos tanquam piacula mundi facti sumus, & succidaneæ pro populo victimæ. Ac si diceret: Non minus apud gentium vulgus detestabiles sumus, quam illi, qui diris exsecrationibus onerati, atque obruti, pro salute publica abjici olim solebant. Quæ sententia congruit his quæ præcedunt. Peripsema enim etiam ramenta vestigiorum significat, quæ ut sordida abjiciuntur. Hæc Budæus.

PERIPTĔRUS, a, um. Adj. [περίπτερος] ut, Ædes periptera, Quæ habet in antico & postico & ad latera columnarum ordines. Vitruv. 3. 1. & 4. 7. Ædes aliæ monopteræ, aliæ peripteræ. V. Bald. Lex. Vitruv.

PERIRĀTUS, a, um. Adj. Valde iratus. Cic. 9. Fam. 6.

PERIRRHEŪSA, [Περιῤῥέουσα] Ignobile oppidum circa Ephesum. Plin. lib 5. cap. 31.

PERISCĔLIS, ĭdis. f. [περισκελὶς] Ornamentum pedis circa crura, teste Porphyrio. Hor. 1. Epist. 17. 56.

Nota refert meretricis acumina, sæpe catellam,
Sæpe periscelidem raptam sibi flentis. Notandum (ait Cælius lib. 4. cap. 11.) Periscelidas dici, quæ vulgo *gremialia* vel *traversias* distant. Hieronymus in epistola ad Fabiolam, Quæ Græci, inquit περισκελῆ vocant, nostri feminalia dicunt, vel braccas usque ad genua pertingentes. Sunt & codices in quibus Periscelidas scriptum comperias.

PERISCELIUM, i. n. [περισκέλιον] Idem. Tertull. de Cult. fem. lib. 2. extr. Nescio an crus periscelio lætatum in nervum se patiatur artari. V. Rigalt. & Suid.

PERISCȲTHISMUS, [περισκυθισμὸς] Sectionis chirurgicæ genus est, quum transversis lineis, coronæ modo, frons secatur. Altera frontis parte paulo superius, quam tempora sunt, quædam triangula amputantur, Græcorum litteræ Δ similia. Galen. in Medic. [Sic & Suid. Sed Gorr. ex Paulo 6. 7. & Aët. 7. 93. affert περισκυφισμὸς, q. V.

PERISPHYRION, [περισφύριον] Pedis ornamentum, aut fimbria, ut vertit Laurentius Valla in lib. 4. Herodoti. Pollux quoque lib. 5. cap. 16. id inter pedis ornamenta numerat: ubi Gualtherus vertit Talare.

PERISSEUMA, [περίσσευμα] est Congiarium, quod plebi datur: sicut quod militibus Donativum. Spartianus in Ælio Vero: & Jul. Capitolinus in Pio. Solebat autem ultra stipendium dari liberalitatis causa, ut milites magis addicti Imperatoribus essent. Alciat. in l. Centum perisseumatis. lib. 11. C. de annon. Civilib. V. DONATIVUM. s. l.

PERISSŎCHŎRĒGIA, [περισσοχορηγία] Muneris publici nomen, Cura annonæ, forte ἀπὸ τοῦ περισσεύειν, καὶ χορηγεῖν, quod abunde suggerere, suppeditareque significat. Alciat. in l. Perissochoregiæ. De frumen. Alexand. lib. 11. C. Budæus Perissochoregiam, Redundantem frumenti largitionem appellat. Pyrrhus in l. ultim. illo tit. Perissochoregiam esse magistratum annonæ auctæ, seu augmenti distributorem.

PERISSŎLŎGIA, æ, f. [περισσολογία] Latine Superflua locutio dicitur. Virg. 1. Æn. 662.

— faciem mutatus & ora Cupido. Ubi Servius, Et ora, perissologia est. Idem 5. Æn. 467.

— dixitque, & prælia voce diremit. Ubi Servius, Vacat QUE, metri causa: & maluit perissologiam facere, quam uti communi syllaba, quæ frequens vitiosa est. V. & in PERIPHRASIS. Scribitur & Perittologia.

PERISSOS, [περισσὸς] Inæqualis & impar dicitur. Plin. lib. 21. cap. 31. Qui parcius spectaverant, manicon cognominavere: qui nequiter occultabant, erythron aut neurida: ut nonnulli perisson. De strychno.

PERISTĂSIS, is. f. [περίστασις] Circumstantia, status, conditio. Habet Petron. cap. 48. Cic. 4. Att. 8. Sen. Nat. Quæst. 2. 7. & 3. 8. Quintil. lib. 3. 5. & 5. 10.

PĔRĬSTĔRĔOS, i. f. [περιστέρεος] vel PERISTEREON, ōnis. m. [περιστερεὼν] vel PERISTEREUM, i. n. Herba. Plin. lib. 25. cap. 10. Peristereos vocatur caule alto, foliato, cacumine in alios caules se spargens, columbis admodum familiaris: unde & nomen. Ibid. cap. 9. Verbenacam a Latinis appellari tradit. Dioscorides 4. 60. Verbenacam rectam vocat. Dicta Peristereon quasi Columbaris, ut quidam vulgo vocant, quod circa hanc perquam libenter versari soleant columbæ.

PERISTERĪDES, f. pl. [Περιστερίδες] Insulæ juxta Smyrnam. q. d. Columbarias. Plin. lib. 5. cap. 31.

PERISTERŎTRŎPHĪUM, i. n. [περιστεροτροφεῖον] Locus in quo columbæ habitant, Latine Columbarium; quamvis Columbarium proprie sit Loculamentum in peristerotrophio, singulis columbarum paribus præparatum. Nam Peristera, περιστερὰ, Columba dicitur. Varro 3. de R. R. cap. 7. Duo genera earum in peristerotrophio esse solent. Unum agreste, quod habetur in turribus ac culminibus villæ, &c.

PERISTERĔŌN, ōnis, m. [περιστερεὼν] Idem. Varr. 3. de R. R. cap. 7. Ex his duabus stirpibus fit miscellum tertium genus fructus causa, atque incedunt in locum unum, quod alii vocant περιστερεῶνα, alii περιστεροτροφεῖον, in quo uno sæpe vel quinque millia sunt inclusæ. περιστερεὼν, fit ut testudo, magna camera tectus, uno ostio angusto, fenestris punicanis, aut latioribus, reticulatis utrinque, ut locus omnis sit illustris, &c.

PERISTĒTHION, i, n. [περιστήθιον] Pectorale, ornamentum mulieris circa pectus. Pollux lib. 5. cap. 16.

PERISTRŌMA, ătis. n. [περίστρωμα] quasi Circumstratum; idem quod Peripetasma. Plaut. Stich. 2. 2. 54.

Tum Babylonica peristromata, consutaque tapetia
Advexit nimium bonæ rei. Cic. 2. Philip. 67. Conchyliatis Cn. Pompeji peristromatis servorum in cellis lectos stratos videres.

PERISTRŎPHE, es. f. [περιστροφὴ] Conversio. Mart. Capell. 5. 186. Cum adversarii propositionem in nostram partem convertimus, peristrophen vocamus.

PERISTYLIUM, [περιστύλιον] vel PERISTȲLUM, i. n. [περίστυλον] Locus clausus columnis, circum quaque porticum habens, vel saltem a tribus lateribus. Vitruv. lib. 5. cap. 11. In palæstris peristylia quadrata, sive oblonga, ita sunt facienda, uti duorum stadiorum habeant ambulationis circuitionem. Cic. pro Domo 116. In Palatio pulcherrimo prospectu porticum cum conclavibus pavimentatam trecentum pedum concupierat, amplissimum peristylum, cetera ejusmodi, facile ut omnium domos & laxitate & dignitate superaret.

Peristylium etiam est Locus atrio proximus. Vitruv. lib. 6. cap. 7. Item Aula. Ibid. cap. 9. Budæus.

PERĪTO, āre. V. PERBO.

PERĪTŎNÆUM, i, n. [περιτόναιον] Membrana est tenuissima: sed firmissima, omnibus tum visceribus, tum intestinis, reliquisque partibus inferioris ventris circumtensa: unde & nomen accepit ἀπὸ τοῦ περιτείνεσθαι, quod est, circumquaque extendi. Cels. 4. 1. & 7. 4.

PERITRĂCHĒLION, [περιτραχήλιον] Ornamentum colli ex Polluce lib. 5. cap. 16. τράχηλος enim collum est, tanquam dicas Collarium. V. supra ISTHMION.

PERITRĒTUM, i. n. [περίτρητον] Ballistæ foramen vocat Vitruv. 1. 2. q. d. Perforatum. conf. 10. 7. & Bald. Lex.

PĔRĪTUS, a, um. Adj. [δυνάμων, εἰδήμων, ἐπιστήμων] Doctus, a Perior antiquo verbo, quod ex Gr. πειράω fluxit, & Conari, Discere significabat. Non. 5. 26. Doctum & peritum quum simile videantur, a Tullio discretum est, ut sit peritum plus quam quod doctum. Cic. 3. Off. 15. Itaque quum sint docti a peritis, facile desistunt sententia. [Nugæ. Obsequi peritus. Tacit. in Vita Agric 81.

Vati parete perito. Ovid. 1. de Arte Am. 29.

Sapiens homo multarum rerum peritus. Cic. pro Font. 15.

Belli ac rei militaris peritus. Cic. in Pison. 54.

Honestorum ac turpium peritus. Quintil. lib. 2. cap. 20.

Peritus operum, augurumorum, juris. Plin. lib. 1. Epist. 22. Quam peritus ille & privati juris, & publici. Auctor de Viris illust. cap. 6. Tanaquil conjux, auguriorum perita, regnum ei portendi intellexit. Cic. de Clar. Orat. 81. Fabius Pictor, & juris, & litterarum, & antiquitatis bene peritus.
Juris legumque peritus. Hor. 1. Serm. 1. 9.
Belligerandi homo peritissimus. Cic. pro Font. 33.
Definiendi homo peritus. Cic. 3. Off. 60.
Dicendi peritus. V. Orator, in ORO.
Docendi. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Cantare peritus. Virg. 10. Ecl. 32.
Litterate peritus. Cic. in Brut. 205. de L. Ælio. Antiquitatisque nostræ, & in inventis rebus & in actis, scriptorumque veterum litterate peritus.
Usu peritus. Cic. 1. Off. 147. Nec vero alienum est ad ea eligenda, quæ dubitationem afferunt, adhibere doctos homines, vel etiam usu peritos. Cæs. 3. Bell. Civil. 93. Usu periti, ac superioribus pugnis exercitati, sua sponte cursum represserunt.
Peritus apud Hirtium de Bell. Afric. 31. jungitur cum ablativo rei. Mirabili, inquit, peritus scientia bellandi. Et Cic. pro Cluent. 107. Quis P. Octavio Balbo ingenio prudentior, jure peritior. Ita, Arte fabrica peritus servus. Paul. in l. Si mancipia in fine. D de fund. instr. legat. & Suet. in Claud. 42. pr Cum utroque, inquit, sermone nostro sis peritus. Sed in MSS. legitur Paratus.
Cum præpos. Varr. R. R. 1. 2. De agricultura Romanus peritissimus.
Peritus ad. Cic. pro Font. 33. Profecto, Judices, virum ad labores belli impigrum, ad pericula fortem, ad usum ac disciplinam peritum, ad consilia prudentem.
Fecere me dolor & lacrimæ peritum. Propert. lib. 1. 9. 7. ubi opp. Rudis.
Peritum initium, Peritus sermo. Quintil. lib. 9. cap. 4. Poëma nemo dubitaverit perito quodam initio fusum. Alia exemplaria habent Imperito. Idem lib. 8. cap. 6. Vario Marte pugnatum est: peritus est sermo. Alia exemplaria habent Eruditus.
Peritissimus homo & juris & officii. Cic. 4. Verr. 30.
A patronis peritissimis causa hæc defensa est. Cic. pro Corn. Balb. 1.

PERITE, Adv. [ἐπιστημόνως] Cic. 2. de Legib. 29. Quod institutum perite a Numa, posteriorum Pontificum negligentia dissolutum est.
Perite & callide facere. Cic. 3. Verr. 6. Homo adolescens quum istius in inquirendo multa furta ac flagitia cognosceret, fecit perite & callide, volumen ejus rerum gestarum maximum isti ostendit.
Scienter & perite dicere. Cic. 2. de Orat. 5.
Concinne & Non perite, contraria. Cic. 2. de Orat. 81. Hæc quidem sunt concinne distributa, sed non perite.
Compar. Sen. Epist. 90. Multa facit aut peritius aut exercitatius. Cic. pro Corn. Balb. 2. Nihil enim unquam audivi, quod mihi de jure subtilius dici videretur, nihil de memoria, de more, de exemplis acutius, nihil peritius de fœderibus, &c.
Superl. Peritissime & callidissime istius litteras venditabat. Cic. 4. Verr. 135.

PERITIA, æ. f. [ἐπιστημοσύνη] Plin. lib. 14. cap. 1. Aliæ, peritia domini amplo discursu atria media complentes.
Gratiæ ac voluptatis peritia. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Legum. Tacit. 12. Ann. 12. 1.
Locorum. Sallust. Jugurth. 46.
Morum. Tacit. 1. Ann. 69. 6.

PERJUCUNDUS, a, um Adj. [πολὺ ἡδύς] Cic. 1. Fam. 7. Cui quidem litteræ tuæ, quas proxime miseras, quod facile intellexerim, perjucundæ fuerunt Adde 1. de Orat. 205. & 2. 26.

PERJUCUNDE, Adv. [πολὺ ἡδέως] Cic. 13. Att 50. pr. O hospitem mihi tam gravem! ἀμεταμέλητον. fuit enim perjucunde. Subaudi, Mecum.

PERJURUS, a, um. Adj. [ἐπίορκος, ψευδόρκος] Qui jusjurandum violat, vel qui jurando jus pervertit. Virg. 2. Æn. 195.

Talibus insidiis, perjurique arte Sinonis. Plaut. Pseud. 1. 1. 129.
Atque ipse egreditur, penitus perjurum caput. Cic. pro Rosc.

Com. 46. At quid inter perjurum & mendacem?
Corpus perjurum. Propert. 2. 5. 21.
Crimina. Stat. 10. Theb. 581.
Diadema perjurum nocentis regni. Stat. 9. Theb. 55.
Domus. Hor. 3. Carm. 3. 26.
Ense perjuro superbus Annibal. Stat. 4. Silv. 6. 77.
Fides perjura patris. Hor. 3. Carm. 24. 59.
Gens. Sil. lib. 16. 149.
Meretrix. Hor. 1. Carm. 35. 26.
Mœnia. Ovid. 11. Met. 215.
Os. Ovid. 2. Amor. 10. 34.
Pectora. Ovid. 2. Met. 705.
Vir. Ovid. 10. Epist. 76.
Compar. Plaut. Mil. 1. 1. 21.

Perjuriorem hoc hominem si quis viderit.

Superl. Perjurissime hominum. Plaut. Pseud. 1. 3. 116. Cic. pro Rosc. Com. 20. Nam Ballionem, illum improbissimum & perjurissimum lenonem quum agit, agit Chæream.

PERJURIUM, i. n. [ἐπιορκία] Falsum juramentum. Cic. 3. Off. 108. Regulus vero non debuit conditiones, pactionesque bellicas & hostiles perturbare perjurio.
Pœna divina perjurii, exitium: humana, dedecus. Cic. 2. de Legib. 22. ex lege duodecim tabularum.
Sceleratorum hominum perjuria. Cic. pro Font.
Linguæ falsæ perjuria. Ovid. 7. Epist. 67.
Devotum. Catul. Argon. 62. 135.
Illustre & insigne. Cic. de Arusp. Resp. 36.
Lasciva. Claud. de Nupt. Honor. 83.
Manifestum perjurium judicum. Cic. de Arusp. Resp. 36.
Confirmare perjurium. Cic. 6. Verr. 19.
Lædere aliquem perjurio. Cic. pro Cæcin. 23.
Nectere perjuria blanditiis. Claud. 1. in Ruff. 222.
Quæritur latebra perjurio. Cic. 3. Off. 106.
Revocare perjuria. Propert. 1. 15. 25.
Vendere perjuria. Juven. 14. Sat. 218.
Quod ex animi tui sententia juraris, sicut verbis concipitur more nostro, id non facere, perjurium est: non enim falsum jurare, pejerare est. Cic. 3. Off. 108. Al. Perjurare.

PERJURIOSUS, a, um. Adj. [ἐπιορκητικός] Idem quod Perjurus. Plaut. Truc. 1. 2. 52. Procaciores estis vos, sed illi perjuriosi.

PERJURO, [ἐπιορκέω] are. Idem quod Pejerare. Plaut. Bacch. 4. 9. 107. Ne perjurem cura. Hor. 2. Serm. 3. 127.

— quare,
Si quidvis satis est, perjuras, surripis, aufers
Undique? Plaut. Asin. 2. 2. 56.
Pernegabo, atque obdurabo, perjurabo denique.

Homo perjuravit. Plaut. Merc. 3. 1. 42. Usitatius tamen est Pejerandi verbum. q. V.

PERJURATUS, a, um. Partic. Ovid. 3. Amor. 11. 22.

Et perjuratos in mea damna deos.

PERJURATIUNCULA, æ. f. [ἐπιορκίδιον] dimin. a Perjuratio. Plaut. Stich. 1. 3. 76.

Ac perjuratiunculas parasiticas.

PERIXYOMENOS, [περιξυόμενος] i. e. Distringens se. Strigili sc. in balneo. Ita Antigoni nobile opus ex ære sculptum appellat Plin. 34. 8.

PERIZOMA, atis. n. [περίζωμα] Id omne quo circumcingimur, Pudendorum operimentum, velamen, quod a Varrone etiam dicitur Suffibulum, a Cicerone Subligaculum. Usus est hac voce interpres Geneseos, 3. 7. Fecerunt (inquit) sibi perizomata. *Brayes.*

PERIZONIUM, i. n. [περιζώνιον] Palliolum præcinctum quo virgines nudæ infra papillas præcinguntur. Hoc & Præcinctorium, & Castula dicitur. Perottus. V Non. 16. 5.

PERLABOR, lapsus sum, [καταλισθαίνω] abi. Idem quod Labi: nisi celeritatem aliquam addat præpositio. Cic. 9. Att. 11. Assentio tibi, ut in Formiano potissimum commorer, & jam de Supero mari perlabor. Sil. lib. 3. 410.

Non aliter, quoties perlabitur æquora curru &c.
Frenatis Neptunus equis.

Volucris perlabitur auras. Tibul. lib. 4. 1. 127.
Campum perlabi dicitur equus currens. Sil lib. 16. 391.
Rotis levibus summas perlabitur undas. Virg. 1. Æn. 151.
Perlabitur per nostras acies aër. Lucret. lib. 4. 248.
Ad imos animi perlapsa recessus. Stat. 4. Silv. 6. 4.
Perlabi supra orbem solis. Lucret. lib. 5. 765.

PERLÆTUS, a, um. Adj. [πολὺ εὔφρων] Vehementer lætum significat. Liv. 10. 21. Supplicatioque perlæta fuit.

PERLATUS, a, um. Adj. [πολυπλατής] Valde latum significat.

PERLATE, Adv. [πολυπλατέως] Cic. 2. de Orat. 17. Idque in sermonis nostri consuetudine perlate patet.

PERLECEBRA, PERLECTO, V. PERLICIO.

PERLEGO, egi, ectum, [τελέως ἀναγινώσκω, διεξέρχομαι, ἐπέξειμι] ere. A principio ad finem usque legere. Quintil. Quod videre non est satis, sed perlegendum erit. Cic. 1. de Divin. 8. Perlegi, ille inquit, tuum paulo ante tertium de natura deorum.
Scripta perlegi. Ovid. 4. de Pont. 13. 33.
Perlegere oculis, pro Diligenter intueri, vel contemplari. Virg. 6. Æn. 34.
Vultu duro perlegere aliquid. Ovid. 16. Epist. 11.
Perlegere animis, oculisque sequacibus auras. Stat. 3. Theb. 500.

PERLECTUS, a, um. Partic. Cæs. 5. Bell. Gall. 46. Perlectam epistolam recitat. Idem 1. Bell. Civil. 19. Litteris perlectis.

PERLEPIDUS, a, um. Adj. [πάνυ εὔμυλος] Valde lepidus. Plaut. Pseud. 2. 4. 53.

Euge! perlepide Charine, me meo ludo jam beas. Gronov. legit, Euge pæ! lepide.

PERLEPIDE, Adv. Plaut. Cas. 5. 2. 47. Perlepide narrat.

PERLEVIS, e. Adj. [πάνυ κοῦφος] Cic. 2. de Lege Agrar. 80. An ignoratis, cetera illa magnifica Populi Romani vectigalia perlevi sæpe momento fortunæ, inclinatione temporis, pendere? Liv. 24. 34. Perleve momentum.

PERLEVITER, Adv. [πάνυ κούφως] Cic. 2. Q. frat. 5. Quod perleviter commotus fuerat.

PERLIBENS, PERLIBENTER, V. PERLUBET.

PERLIBERALIS, e. Adj. [πάνυ ἐλεύθερος] Admodum liberalis. Ter. Hec. 5. 4. 23. Perliberalis visa est.

PERLIBERALITER, Adv. [πάνυ ἐλευθέρως] Cic. 10. Att. 4. Hoc loco multa perliberaliter. Adde 15. 15.

PERLIBET, V. PERLUBET.

PERLIBRO, [καταστάθμάομαι] are. Diligenter ac perfecte mensurare, & ad libram æquare, sive æquale facere. Columel. lib. 3. cap. 13. Nam stella, quam diximus Græcæ literæ faciem obtinere, pariter imæ fossæ solum metitur, atque perlibrat. Idem lib. 2. cap. 2. pr. Campum non æquissima situm planitie, nec perlibrata, sed exigue prona.
Item Jaculari, quasi libratum projicere. Sil. 2. 189.

— sævamque bipennem
Perlibrans mediæ fronti. Adde 5. 321.

PERLIBRATUS, a, um. Partic. ut, Planities perlibrata. Columel. 2. 2. Opus permensum & perlibratum. Idem 3. 13.

PERLIBRATIO, onis. f. Vitruv. 8. 6. Perductionis prima ratio est perlibratio.

PERLICIO, exi, ectum, [ἐφέλκω] ere. quod frequentius Pellicio dicitur euphoniæ causa: Idem quod Allicere. Liv. 4. 48. Ut quos quisque posset ex collegio Tribunorum ad intercessionem perlicerent. V. PELLICIO.
Perlicere in amicitiam. Liv. 25.
Necem & arma perliceret. Tacit. 13. Ann. 48. Sed emendatius legitur Proliceret.

PERLECEBRA, æ. f. [μεγάλη αἱμυλία] ut, Illecebra. Plaut. Asin. 1. 2. 7.

— capitis te perdam ego & filiam,
Perlecebræ, pernicies, adolescentum exitium. conf. Bacch.

5. 2. 47. Non. 2. 652. & Taubm. in Plaut. p. 105.

PERLECTO, [ἐπισύρομαι] are. ejusd. frequent. Cic. pro Flacc. 18. Egentes & leves, spe legationis, & viatico publico, privata etiam benignitate perlectat. Sunt tamen qui hic legant Prolectat: & ita habent mei codices.

PERLIGO, [καταδέω] are. Constringere. Plaut. Bacch. 1. 2. 28. O perligatum pectus! Alii Codd. Præligatum.

PERLINIO, ivi, itum, [ἐπιχρίω] ire. Valde & perfecte ac omnino linire. Columel. lib. 9. cap. 12. Protinus custos novum loculamentum, in hoc præparatum, perliniat intus prædictis herbis.

PERLINO, ini, ivi, vel evi, itum, [καταχρίω] ere. Multum linere, vel

vel perfecte & undique. Columel. lib. 7. cap. 5. Mox ulcera lavantur aceto, & tunc pice liquida cum adipe suilla perlinuntur.

PERLĪTUS, a, um. Partic. Plaut. Cas. 2. 3. 23.
Senecta ætate unguentis perlitus ignave incedis? Ubi alii, Unguentatus per vias. Sed occurrit apud Cic. pro Rosc. Amer. 150. Perlitus sanguinis crudelitate.

PERLĪTO, [καλλιερέω] āre. Perfecte litare, sacrificio facto deos placare, votumque impetrare. Valerius Antias apud Gellium lib. 1. cap. 7. Si hæ res divinæ factæ, riteque perlitatæ essent, aruspices dixerunt omnia ex sententia processurum esse. Liv. 36. 1. Ea omnia sacrificia læta fuerunt, primisque hostiis perlitatum est. Et idem, 41. 15. Ceteris diis perlitatum ferunt, Saluti Petilium perlitasse negant. Adde 9. 14. & Flor. 4. 2. 94.

PERLITTERATUS, a, um. Adj. In primis litteratus. Cic. pro Q. Gallio, fragm. Homo perlitteratus.

PERLONGUS, a, um. Adj. [εὐμήκης, πολυμήκης] Cic. 5. Att. 20. Perlonga, & non satis tuta via. Idem de Lege Agrar. 3. Perlongo intervallo. Perlongum est. Plaut. Trinum. 3. 3. 16.
Nunc, si opperiri vis adventum Charmidis,
Perlongum est. Quasi dicat, Diu tibi exspectandum est, aut longius distat. V. Longum est, in LONGUS.

PERLONGUM, Adv. i. e. Diu. Auson. 4. Epigr. 1. 7.
Tu quoque venturos perlongum confere Janos.

PERLONGE, Adv. [πάνυ μακρὰν] Ter. Eun. 3. 5. 61.
Paratum est. A. frugi es, ubi? domin'? C. immo apud libertumDiscum. A. Perlonge est. C. sed tanto ocius properemus. i. e. Longius distat.

PERLONGINQUUS, a, um. Adj. [πάνυ χρόνιος] Plaut. Bacch. 5. 2. 77.
— non tibi venit in mentem amabo: si, dum vivas,
Tibi benefacias, jam pol id quidem esse haud perlonginquum?

PERLŬBET, vel PERLĬBET, uit, ĭtum est, [κατηρέσκει] Plaut. Capt. 4. 3. 53.
Perlubet hunc hominem colloqui. h. e. Vehementer cupio hunc alloqui.

PERLUBENS, vel PERLIBENS, entis. [εὐαρεστούμενος] Partic. Cic. 2. Q. frat. 8. Sed hoc incommodum consolantur quotidie damnationes inimicorum, in quibus, me perlubente, Servius allisus est, ceteri conciduntur.

PERLŬBENTER, vel PERLIBENTER, Adv. [πάνυ ἡδέως] Cic. 8. Att. 14. Sed ut supra dixi, tecum perlibenter loquor. Adde 7. Fam. 14. & de Univers. 2.

PERLŪCEO, xi, [καταπλάγω, διαφαίνομαι] ēre. Vehementer lucere, vel translucere, & lucem per medium sui transmittere. Frequentius tamen dicitur Pellucere, euphoniæ causa. q. V. Plin. lib. 10 cap. 54. Si contra lumen cacumine ovorum apprehenso una manu purus & uniusmodi perluceat color, sterilia existimantur esse.
Litora nativis perlucent picta lapillis. Propert. 1. 2. 13.
Perlucet ex. Cic. 2. Off. 32. Etenim illud ipsum, quod honestum decorumque dicimus, quia per se nobis placet, animosque omnium natura & specie sua commovet, maximeque quasi perlucet ex iis, quas commemoravi virtutibus. Al. Pellucet.

PERLŪCENS, entis. Partic. [διαφαινόμενος] ut,
Amictu perlucenti circumdata Salmacis nympha. Ovid. 4. Met. 313.
Fibras perlucentes numerare in pectore. Ovid. 6. Met. 391.
Perlucens oratio, V. in PELLUCEO.

PERLŪCĬDUS, a, um. Adj. [διαφανὴς] Per cujus medium oculos dimittimus atque videmus, ut aqua, laterna, vitrum. Columel. lib. 11. cap. 2. Quidam quum vidissent partem aliquam uvarum virescere, crediderunt tempestivam esse vindemiam. Quidam quum coloratas & perlucidas uvas animadvertissent.
Amnis magis perlucidus vitro. Ovid. 15. Epist. 157.
Bulla perlucida. Ovid. 10. Met. 733.
Deos perlucidos & perflabiles inducit Epicurus. Cic. 2. de Divin. 40.
Fons sonat a dextra tenui perlucidus unda. Ovid. 3. Met. 161.
Gemmæ sunt perlucidæ materiæ. Ulpian. in l. Cum aurum. §. Perveniamus. D. de aur. & arg. legat.
Membranæ oculorum perlucidæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 142.
Stella illustris & perlucida, Valde lucida. Cic. 1. de Divin. 130. Sic Martial. lib. 12. 34.
Crine nitens, niger unguento, perlucidus ostro. i. e. Fulgentissimus.
Compar. ut, Fides perlucidior vitro. Hor. 1. Carm. 18. 16. i. e. Fides non continens clausa consilia sibi commissa, sed ea omnibus aperiens & indicans. Aptissima vitri similitudine usus est. Lambinus.

PERLUCIDŬLUS, a, um. Adj. dimin. [ὑποδιαφανὴς] Catull. in Rufum, 67. 4.
Non si illam raræ labefactes munere vestis,
Aut perlucidulí deliciis lapidis.

PERLUCIDĬTAS, ātis. f. Vitruv. 2. 8. Parietes tectoriis operibus expoliti, ut vitri perluciditatem videantur habere. Al. Pelluciditatem.

PERLUCTUŌSUS, a, um. Adj. [πενθώδης] Valde luctuosum significat. Cic. 3. Q. frat. 8. Serrani domestici filii funus perluctuosum.

PERLŪDO, si, sum, [παίζω] ēre. ex Per & Ludo; idem quod simplex Ludo. Propert. 4. 4. 19.
Vidit arenosis Tatium perludere campis,
Pictaque per flavas arma levare jubas. Proludere alii. Sed Manil. 5. 81. Totum perludere Circum.

PERLŪSŌRIUS, a, um. Adj. Perlusorium judicium. i. e. Collusorium, Collusionis causa institutum, quum aliud agitur, aliud simulatur. Ulpian. l. 14. de appel. in P. Si perlusorio judicio actum sit adversus testamentum, &c. Perludere, est Perfecte illudere. Budæus non Perlusorium, sed Prolusorium legit, quod æque certe convenit: quum qui perludit, & proludat: non enim vult se intelligi illudere, cui illudit.

PERLUO, ui, ūtum, [καταλούω] ēre. Diligenter lavare, & mundum facere. Columel. lib. 6. cap. 8. Tum vino perluitur os. Plin. lib. 8. cap. 27. Rostri aduncitate per eam partem se perluens, qua reddi ciborum onera maxime salubre est.
Artus perluit fonte. Ovid. 4. Met. 310.
Manus perluere fontana unda. Ovid. 5. Fast. 435.
Lympha perlui. Ovid. 3. Met. 173.
Unda gelida perluor. Hor. 1. Epist. 15. 4.

PERLŪTUS, a, um. Partic. [καταλελουμένος] Columel. lib. 9. cap. 16. Expressæ favorum reliquiæ, posteaquam diligenter aqua dulci perlutæ sunt, in vas æneum conjiciuntur.

PERLUSTRO, [κατασκοπέω, περιβλέπω] āre. Ubique lustrare, sive diligenter & attente. Liv. 7. 34. extr. Hæc omnia sagulo gregali amictus, Centurionibus item manipularium habitu militum ductis, ne ducem circumire hostes notarent, perlustravit.
Perlustrare oculis. Liv. 25. 9. Ut discurrerent circa vias, perlustrarentque omnia oculis, ne quis, &c. Sil. lib. 7. 537.
Perlustrans campos oculis.
Perlustrare animo. Cic. in Partit. 38. Hujus igitur materiæ, ad argumentum subjectæ, perlustrandæ animo partes erunt omnes: & ad id quod agetur, ex singulis conjectura capienda.
Dicta alicujus perlustrare. Stat. 4. Silv. 3. 143.

PERMĂCER, ācra, crum. Adj. [κάτισχνος] Plin. lib. 18. cap. 6. Omnis creta coquit, nisi permacra. Adde Cels. 2. 21.

PERMĂCĔRO, āre. Vitruv. 7. 2. Calculi in opere cum permacerantur, dissolvunt & dissipant tectorii politiones.

PERMĂDEO, sive PERMĂDESCO, [καθυγραίνομαι] ēre. Valde madescere. Columel. lib. 2. cap. 19. Quod si permaduit, inutile est udum movere. Ibid. cap. 4. Nisi si magnis (ut fit nonnunquam) ac subitaneis imbribus, quasi hibernis pluviis terra permaduerit.
Translate Sen. de Provid. cap. 4. Fugite enervatam felicitatem, qua animi permadescunt.

PERMADĔFĀCIO, ĕre. Plaut. Most. 1. 2. 63. de Amore,
Is usque in pectus permanavit, permadefecit
Cor meum. Unde erudite Lips. emendat Flor. 3. 18. 12. Nam Cæsar, exercitu amisso, quum in urbem cruentus referretur, miserabili funere mediam etiam urbem perviam fecit. Permadefecit, inquit, ille.

PERMAGNUS, a, um. Adj. [παμμεγέθης] Cic. 1. de Fin. 55. Fieri tamen permagna accessio potest, si, &c. Ibid. lib. 2. 28. Deinde ubi erubuit (vis enim est permagna naturæ) confugit illuc, ut neget, &c.
Permagna res tua agitur. Cic. pro Rosc. Amer. 103. Vide ne tibi desis, tua quoque res permagna agitur.
Permagnum existimare. Cic. 1. Tusc. 111. Iisque, qui hæc Diagoræ dixit, permagnum existimans tres Olympionicas una ex domo prodire.
Negotia permagna. Hor. 1. Serm. 7. 4.
Permagni interest. Cic. in Partit. 84. Quod enim permagni interest, pro necessario sæpe habetur.
Permagni refert. Ter. Heaut. 3. 1. 58.
Permagno æstimare vel vendere. Cic. 5. Verr. 27. At permagno decumas ejus agri vendidisti. Ibid. 6. 10. Quid? tu ista permagno æstimas?

PERMAGNĬFĬCUS, a, um. Adj. Vulg. Interp. Esth. 2. 18. Permagnificum convivium.

PERMĂNEO, mansi, mansum, [παραμένω, διαμένω, ἐπιμένω] ēre. Usque ad finem manere. Cic. 2. de Fin. 55. Nam quum semel est suscepta beata vita, tam permanet, quam ipsa effectrix beatæ vitæ sapientia.
Innuba permaneo. Ovid. 14. Met. 142.
Mos ille Athenis jam a Cecrope permansit. Cic. 2. de Legib. 63.
Status hic permansit in multos annos. Ovid. 5. Fast. 33.
Tumor ille permansit. Ovid. 15. Met. 305.
Stabilem permanere. Cic. de Amicit. 76. Aliter amicitiæ stabiles permanere non possunt.
Permanere, Perseverare, continuare, per translationem. Ter. Hec. 3. 1. 25.
Unde ira inter eas intercessit, quæ tam permansit diu.
In amicitia. Cæs. 8. Bell. Gall. 26.
In armis. Cæs. 8. Bell. Gall. 45.
In incœpto. Cic. 5. Fam. 15.
In eadem mente. Cic. in Catil.
In officio. Cæs. 5. Bell. Gall. 4.
In proposito susceptoque consilio. Cic. 2. Off. 112.
In sententia. Cic. 5. de Finib. 94.
In omnibus meis sententiis de Repub. pristinis permanebam. Cic. 1. Fam. 9.
In tristitia. Cæs. 1. Bell. Gall. 32.
In mea erga te voluntate etiam desertus ab officiis tuis permanerem. Cic. 5. Fam. 2.
Firmum & stabile illud permansurum est. Cic. 2. de Finib. 86.
Permanere, cum Genitivo. Senec. Epist. 77. Si una indepravata virtus est, & sola permanet tenoris sui, unum bonum est virtus.

PERMANSIO, ōnis. f. [διαμονὴ] Cic. 1. Fam. 9. Nunquam enim præstantibus in Repub. gubernanda viris laudata est in una sententia perpetua permansio. Adde 2. de Invent. 164. & 11. Att. 18.

PERMĀNO, [καταβρέω, ἐπιρρέω] āre. Penitus manare. Et varie construitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 137. Ex intestinis autem & alvo secretus a reliquo cibo succus is, quo alimur, permanat ad jecur, per vias quasdam a medio intestino usque ad portas jecoris.
Ad animum permanat macula, ex sanguine paterno aut materno concepta. Cic. pro Rosc. Amer. 66.
Ad mentes eorum, apud quos agitur movendas, permanare ut possint principia & ceteræ partes orationis, habere hanc vim magnopere debent. Cic. 2. de Orat. 311.
Permanare per. Lucret. lib. 3. 699.
Permanare animam nobis per membra solere.
Calor permanat argentum. Lucret. lib. 1. 495.
Frigus permanat ad ossa. Lucret. lib. 1. 356.
Humor aquarum permanat in saxis. Lucret. lib. 1. 349.
Malum acre permanat huc. Lucret. lib. 3. 253.
Permanare dicitur res aliqua, Vulgari. Ter. Adel. 2. 4. 19.
Quam primum absolvitote, ne si magis irritatus siet,
Aliqua ad patrem hoc permanet, atque ego tunc perpetuo perierim. i. e. Ne rescifcat pater.
Permanavit ad plures. Cæs. 2. Bell. Civil. 29.
Permanare ad aures. Cic. pro Domo, 121. Etsi effluunt multa ex vestra disciplina, quæ etiam ad nostras aures sæpe permanant.
Permanavit in hanc civitatem doctrina Pythagoræ. Cic. 4. Tusc. 2.
Permanare, pro Pervenire. Lucret. 1. 123.
Quo non permanent animæ, neque corpora nostra. Nam antiquis Manare, Venire interdum erat. Id e Festo apparet scribente, Manalem lapidem ostium orci esse putatum, per quod animæ inferorum ad superos manarent: id est, ut opinor venirent. Turneb.

PERMANANS, antis. Partic. [καταβρέων] ut, Conclusiunculæ non permanantes ad sensus. Cic. 2. Tusc. 42.

PERMANANTER, Adv. [καταβρύτως] Lucret. lib. 6. 916.
Usque adeo permananter vis prævalet ejus. De magnete lapide. i. e. Transitorie, ut ita loquar. Lambinus vero, Permananter, i. e. Eo modo ut permanet, & perveniat ad multas res ferreas, legitque Pervalet.

PERMANASCO, [καταβρέομαι] ĕre. Plaut. Trinum. 1. 2. 118.
Neve cuiquam, unde ad eum id posset permanascere. i.e. Unde posset rescire.

PERMARĪNUS, a, um. Adj. [διαπόντιος] Ædem Laribus permarinis vovit. Liv. 40. 52. V. LAR.

PERMATŪRESCO, ui, [καταπεπαίνομαι] ĕre. Prorsus maturum fieri. Ovid. 4. Met. 165.
Nam color in pomo est, ubi permaturuit, ater. i. e. Perfecte maturuit. Columel. lib. 2. cap. 10. Et hoc quidem semen Ciliciæ, Syriæque regionibus ipse vidi mense Junio Julioque conseri, & per Autumnum quum permaturuerit tolli.

PERMATŪRUS, a, um. Adj. Perfecte maturus. Columel. lib. 12. cap. 48. Olivas, quum jam nigruerint, nec adhuc tamen permaturæ fuerint, sereno cælo distringere manu convenit.

PERMĔDIŌCRIS, e. Adj. [πολυμέτριος] Cic. 1. de Orat. 220. Partim qui tolerabiliores volunt esse, & veritatem vitæ propius accedere, permediocres, ac potius leves motus, debere esse dicunt.

PERMĔDĬTĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. Permeditatam meis dolis. Plaut.

PERMEO, [διαβαδίζω, διαπορεύομαι] āre. Idem quod Meare, vel prætergredi. Plin. lib. 11. cap. 29. Immensos permeant tractus.
Permeare, & Transire per omnia. Cic. 4. Acad. 119. Erit persuasum etiam solem, lunam, stellas omnes, terram, mare, deos esse, quod quædam animalis intelligentia per omnia ea permeet & transeat.
Orbem permeare. Lucan. lib. 2. 418.
Tot maria & terras permeat. Ovid. 4. de Ponto, 11. 16.
Permeare extra lacum. Columel. lib. 8. cap. 15.
Permeare sub maria. Plin. lib. 31. cap. 5.

PERMEĀTUS, a, um. Partic. pass. Ammian. 21. 25. Permeato flumine. Et alibi.

PERMEATOR, ōris. m. Tertull. Apol. cap. 21.

PERMEĀBILIS, e. Adj. Solin. 27. Latitudo vix est plaustro permeabilis.

PERMĔREO, ēre. Idem quod Merere, Militare. Stat. 1. Silv. 4. 73.
— & sole sub omni
Permeruit jurata manus.
An Usque ad finem merere? Videlic. Usque ad finem uniuscujusque belli. H. St.

PERMESSUS, [Πέρμησσος] Fluvius Bœotiæ ex Helicone proveniens, Phœbo & Musis sacer. Virg. 6. Ecl. 64.
Tum canit errantem Permessi ad flumina Gallum. Strabo lib. 9.

PERMESSIS, idis vel idos. [Περμησσίς] patronym. f. Martial. lib. 1. 72.
Quid tibi cum Cyrrha, quid cum Permessidos unda?

PERMESSIUS, a, um. Adj. [Περμήσσιος] Claud. de Laud. Seren. 8.
Fons Aganippea Permessius educat unda.

PERMĒTIOR, mensus sum, [καταμετρέω] īri. Idem quod Metiri. Cic. 4. Acad. 126. Vos ergo hujus magnitudinem quasi decempeda, &c. permensi refertis. De sole. Plin. lib. 2. cap. 65. Permensus montes.
Oculis permensi sese. Stat. 6. Theb. 757.
Permetiri, Peragere, perlustrare, inquit Budæus. Cic. de Univers. 29. Attamen illud perspici & intelligi potest, absoluto perfectoque numero temporis, absolutum perfectumque annum tunc compleri denique, quum se octo ambitus confectis suis cursibus ad idem caput retulerunt, quumque eos permensus est idem & semper sui similis orbis.
Permetiri æquor. Virg. 3. Æn. 157.
Nos tumidum sub te permensi classibus æquor. i. e. Evecti, inquit Servius.
Aera permensus multum. Lucret. lib. 6. 1140.
Iter durum permensus. Stat. 1. Silv. 2. 202.

PERMENSUS, a, um. Partic. pass. [καταμετρηθεὶς] Columel. 3. cap. 13. Sic permensum & perlibratum in similitudinem vervacti semper procedit. & Apul. 8. Met. p. 209. Elmenh. Aliquanto viæ permenso spatio.

PERMENSIO, ōnis. f. Mart. Capell. 7. p. 235. Prudens permensio terræ.

PERMĔTUO, [περιφοβέομαι] ĕre. Valde metuere. Virg. 2. Æn. 572.
Et pœnas Danaum, & deserti conjugis iras
Permetuens.

PERMĪLĬTO, āre. Ulpian. in l. Si tribunus. D. de excusat. Si Tribunus in cohortibus Prætoriis permilitaverit, &c.

PERMĪLĬTĀTIO, ōnis. f. apud Veget. de Re Mil.

PERMINGO, ĕre. Penitus vel Per totum mingere. Hor. 1. Serm. 2. 44.

PERMĬNŪTUS, a, um. Adj. [πολύλεπτος] Cic. 2. Tusc. 30. Ut omnia præterea, quæ bona corporis & fortunæ putantur, perexigua & perminuta videantur.

PERMĪRANDUS, a, um. Partic. a Permiror. Gell. 3. 6.

PERMĪRĀBĬLIS, e. Adj. Augustinus.

PERMĪRUS, a, um. Adj. [πολυθαύμαστος] Cic. 3. Fam. 10. Illud vero permirum mihi accidit, tantam temeritatem fuisse in eo adolescente. Adde 1. de Orat. 214.

PERMISCEO, miscui, mistum vel mixtum, [καθακιρνάω, καταμιγνύω] ēre. Valde miscere. Cic. 4. Verr. 123. Non modo illa, quæ erant ætatis, ordinis, quæstusque, permiscuit: sed etiam in his duobus generibus, civium novorum, veterumque, delectum ordinemque turbavit.
Permiscere & Confundere. Cic. in Orat. 195. Ego autem sentio omnes in oratione quasi permistos & confusos pedes.
Permiscere omnia. Cic. pro Planc. 41. Omnia potius permiscuerunt, quam ei legi, conditionique parerent.
Permiscere Græciam. Cic. in Orat. 39. Qui, si tenui genere uteretur, nunquam ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Græciam dictus esset. i. e. Perturbare & confundere, inquit Budæus.
Permisceri dulci aqua. Columel. lib. 2. cap. 2.
Permisceri vino. Cic. 12. Philipp. 26. Cujus acerbitas morum, immanitasque naturæ, ne vino quidem permista temperari solet.
Cælum pelago permiscuit Eurus. Sil. lib. 15. 717.
Permiscere cum. Cic. de Univers. 19. Et ejus copulationis alienam permiscens cum materia. Idem 5. Verr. 177. Sed ejus rationem cum damnatione Dolabellæ permiscuit.
Sordes alicujus cum splendore clarissimorum virorum permiscere. Cic. in Vatin. 13.
Fortunam opinione excellentem cum laboribus & miseriis permiscere. Cic. 2. de Orat. 210.
Permiscere frigus & æstum. Lucret. lib. 6. 363.
Permiscere in. Plin. lib. 12. cap. 15. Myrrham in iisdem silvis permistam arborem nasci tradidere aliqui, plures separatim. [Immo præpositio In refertur ad Tò Silvis.
Permisceri connubio. Plin. lib. 12. cap. 19. Cinnamum nascitur in Æthiopia Troglodytis connubio permista.
Mortes permiscere. Lucan. lib. 7. 101.
Fides permiscenda ruinæ mundi. Lucan. lib. 2. 254.

PERMISTUS, & PERMIXTUS, a, um. Partic. [καταμιχθεὶς] ut, Anima permista toto corpore. Lucret. lib. 3. 352.
Corpora viva permista sepultis. Lucan. lib. 2. 152.
Fructus magna acerbitate permistos ex rep. tuli. Cic. pro Planc. 92.
Grege permisto pueri, innuptæque puellæ. Stat. 1. Silv. 1. 12.
Moribus permistis esse. Lucret. lib. 3. 749.
Permista & temperata numeris oratio. Cic. in Orat. 196.
Ruinæ permistæ. Lucret. lib. 1. 1100.
Sonitus tubæ permistus lituo. Hor. 1. Carm. 24.

PERMISTE, & PERMIXTE, Adv. [καταμεμιγμένως] Cic. in Partit. 24. Ut quum semel dictum sit directe, sicut natura ipsa tulerit, invertatur ordo, & idem quasi sursum versus retroque dicatur, deinde idem intercise atque permiste.

PERMISTIO, & PERMIXTIO, ōnis. f. Verbale. [κατάμιξις] Cic. de Univers. 37. In qua omnem animum universæ naturæ temperans permiscebat, superisque permistionis reliquias fundens æquabat. Macrobius in Somnio Scipionis lib. 2. cap. 15. hac voce frequenter utitur. Vitruv. 2. 6. & Apul. 1. Dogm. Plat.

PERMISSIO, PERMISSOR, PERMISSUS, V. PERMITTO.

PERMĪTIS, e. Adj. [πολυπέπειρος] Valde mite & Perfecte maturum significat. Columel. lib. 12. cap. 41. Et integra mala dulcia granata, quæ Punica vocantur, & sorba non permitia divisa exemptis seminibus.

PERMITTO, īsi, issum, [παραπέμπω] ĕre. pro Mittere, vel Transmittere aliquando accipitur. Columel. lib. 7. cap. 8. Hoc genus casei potest etiam trans maria permitti.
Permittere, [ἐφίημι] Immittere, incitare, inquit Perottus. ut, Permittere equum in. Liv. 3. 61. Concitant equos, permittuntque in hostem.
Permittere, [ἐνδίδωμι, ἐπιτρέπειν] Dedere. ut, Permittere sese militibus. Liv. 24. 30.
Permittere se in fidem alicujus, Tradere. Cæsar 2. Bell. Gall. 3. Liv. 36. 27. extr. Hæc una via omnibus ad salutem visa est, ut in fidem se permitterent Romanorum.
Permittere se fidei alicujus. Liv. 36. 28. pr. Ætolos se suaque omnia fidei populi Ro. permittere. & p. p. In fidem tuam nos tradidimus.
Permittere se in deditionem alicujus. Liv. 8.
Permittere, [συγχωρεῖν, ἀνίεναι] Concedere, tolerare, sinere. Cic. 1. Tusc. 55. Præclare id quidem, qui & amico permiserit, & se ostenderit de hoc toto genere nihil laborare.
Cogere & Permittere, contraria. Auctor ad Heren. lib. 2. 15.
Permittere aliquid liberum. Liv. 31. & 37. 7.
Arma permittit populis. Lucan. lib. 7. 123.
Feminas maribus. Columel. lib. 6. cap. 24.
Habenas equo. Tibul. lib. 4. ad Messalam, 1. 92.
Iracundiæ alicujus aliquid. Cic. pro Sulla, 46.
Judicio alterius, pro Alterum facere judicem, & ex ejus arbitrio omnia statuere. Ter. Phorm. 5. 8. 56.
Judicibus. Cic. 7. Verr. 22. Facere conjecturam sine mea argumentatione judicibus ipsis permittam, quod hoc genus prædandi, &c.
Inimicitias cum aliquo susceptas Reipublic. permittere. Cic. pro Sext. 72.
Lex jubet, aut permittit, aut vetat. Cic. de Invent. 145.
Licentiam permittere. Cic. 1. Tusc. 6.
Morem. Virg. 1. Æn. 544.
— quæve hunc tam barbara morem
Permittit patria?
Negotium alicui totum permittere, seque in ejus potestate fore dicere. Cic. 2. Q. frat. 8.
Omnia alicui permittere. Cic. pro Domo, 55.
Potestatem alicui. Cic. pro Cluent. 123. Ne in unumquemque nostrum Censoribus in posterum potestatem regiam permittatis.
Potestatem infinitam innumerabilis pecuniæ conficiendæ permittere. Cic. 2. de Lege Agrar. 33.
In censu habendo potestas omnis æstimationis habendæ Censori permittitur. Cic. 4. Verr. 131.
Committere fidei alicujus, & Permittere potestati aliquem. Cic. pro Font. 30.
Precibus alicujus permittere aliquid. Stat. 4. Silv. 1. 34.
Regnum permittere. Cic. pro Sull. 21.
Vela ventis. V. ORA.
Vitam sententiis judicum. Cic. pro Rosc. Amer. 149.
Permittere ad aliquem. Senec. Epist. 67.
Permittere, Præcipitare. Sisenn. lib. 4. Multi præmissis armis ex fumo se permitterent. Non. 2. 710.
Permitti, pro Remitti. l. Imperatores. D. de pactis.
Permitti, Ita mitti, ut eo perveniat quo mittitur. Lucret. lib. 4. 691.
Hic odor ipse igitur, nares quicunque lacessit,
Est, alio ut possit permitti longius alter. Lambinus.
Permittitur, Imperf. Plin. lib. 4. cap. 14. Si conjectare permittitur, haud multum oræ deerit Græcorum opinioni, & longitudinis ab Agrippa traditæ.

PERMISSUS, a, um. Partic. [ἀνειμένος, συγχωρηθεὶς] Liv. 4. 30. Cognitioque ejus rei L. Sergio & Q. Servilio, & Mamerco Æmilio permissa.
Potestas permissa illis. Lucan. lib. 1. 595.
Permissum est lege. Cic. 16. Att. 17.

PERMISSUM, i. n. Hor. 2. Epist. 1. 45. Utor permisso. conf. Labeon. JCt. apud Ulpian. Dig. 11. t. 7. l. 8.

PERMISSIO, ōnis. f. [συγχώρημα] Actus permittendi. Liv. 37. 7. pr.
Aut

Aut ex summa pecuniæ demerent, aut permissionem extra civium corpora fieri juberent. Responsum autem fuerat, Senatui liberum arbitrium de se permitterent.
Grata mansionis permissio. Cic. 3. Q. frat. 1.
Plus valet permissione sanctio. Auctor ad Heren. lib. 2. 15.
Permissio, Figura est rhetorum, quæ definitur ab auctore ad Herenn. lib. 4. 4. Quum ostendimus in dicendo nos aliquam rem totam tradere, & concedere alicujus voluntati: sic, Quoniam, omnibus rebus surreptis, solum mihi superest animus & corpus, hæc ipsa, quæ mihi de multis sola relicta sunt, vobis & vestræ condono potestati.

PERMISSUS, ûs. m. [συγχώρησις] Idem. Cic. 1. Off. 40. Quum enim Annibalis permissu exisset e castris, rediit paulo post. Idem 5. Verr. 184. Permissu tuo. Liv. 3. 43. Decemvirorum permissu. Imperatoris. Idem 37. 49. extr.

PERMISSOR, ōris. m. Tertull. adv. Marc.

PERMŎDESTUS, a, um. Adj. [πολυμέτριος] Cic. 4. Att. 8. Satis enim acutus & permodestus, ac bonæ frugi. Idem in Catil. 2. 12. Homo enim videlicet timidus & permodestus, vocem Consulis ferre non potuit.
Sensus permodestus. Tacit. 1. Ann. 7. 4.

PERMŎDĬCUS, a, um [πυῦρος] Adj. Suet. in August. cap. 6. Locus permodicus. & Tiber. 47. extr. Permodica re familiari.

PERMODICE, Adv. Columel. lib. 5. cap. 11. Permodice findito. h. e. Perparum.

PERMŎLESTUS, a, um. Adj. [πολυαργαλέος] Vehementer molestus. Cic. 1. Att. 18. Atque hi (nolo enim te permoveri) non sunt permolesti, sed tamen insident & urgent, & nullius amantis consilio aut sermone requiescunt.

PERMOLESTE, [πολυχαλεπῶς] Adv. Cic. 6. Verr. 131.

PERMŎLO, ui, ĭtum, ĕre. Idem quod simplex Molere. Sensu obscæno posuit Hor. 1. Serm. 2. 30.

> Quidam notus homo quum exiret fornice: macte
> Virtute esto, inquit sententia dia Catonis.
> Nam simulac venas inflavit tætra libido,
> Huc æquum est juvenes descendere, non alienas
> Permolere uxores. i. e. Violare, polluere, subagitare. Acron.

PERMŎVEO, ōvi, ōtum, [καθικνέω, ἐξάγω] ēre. Vehementer movere. Cic. 5. Verr. 144. Quod si quis sociorum incommodis minus movetur, si quem aratorum fugæ, calamitates, exsilia, suspendia denique non permovent, &c.
Aures duras permovimus precibus. Claud. de 6. Conf. Hon. 368.
Ira, vel luctu. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Adduci & permoveri re aliqua. Cæs. 1. Bell. Gall. 3. pr. His rebus adducti, & auctoritate Orgetorigis permoti.
Vehementer permoveri. Cic. 1. Att. 13. Qui mæsti inter sui dissimiles & mærentes sedebant, & contagione turpitudinis vehementer permovebantur.
Miseratione mens judicum permovenda est. Cic. in Orat. 131.
In commovendis judicibus, iis ipsis sensibus, ad quos illos adducere volumus, permoveri. Cic. 2. de Orat. 189.

PERMŌTUS, a, um. Partic. ut
Permotus nescio qua animi divinatione. Cic. 3. Fam. 13.
Permotus iracundia, dolore, metu. Cic. 10. Att. 4.
Lacrimis permotus. Stat. 12. Theb. 589.
Permotus metu. Cic. pro Cæcin. 49. Quod si fuisset, & ex eo loco permotus fugisset, quum armatos vidisset, &c.
Permotus mente, quasi De mente remotus, pro Insano. Cic. 1. de Divin. 129. Quod maxime contingit aut dormientibus, aut mente permotis.
Mare permotum ventis. Lucret. lib. 6. 726.

PERMOTIO, ōnis. f. [κατάκινησις] Cic. 4. Acad. 135. Mediocritates illi probabant, & in permotione naturalem volebant esse quendam modum. Idem 1. de Divin. 9. Alteram mentis incitatione & permotione divina?
Permotio & Conciliatio, contraria. Cic. 2. de Orat. 216. Illa autem, quæ aut conciliationis causa leviter, aut permotionis vehementer aguntur, contrariis commotionibus inferenda sunt, ut odio, benevolentia, misericordia, invidia tollatur.
Permotio animi. Cic. 4. Acad. 135. Atque illi quidem etiam utiliter a natura dicebant permotiones istas animis nostris datas: metum, cavendi causa: misericordiam, ægritudinemque, clementiæ: ipsam iracundiam, fortitudinis quasi cotem esse dicebant.
Mentis permotione magis quam natura hæc sentimus. Cic. 2. de Divin. 9.

PERMULCEO, si, sum & ctum, [καταθέλγω] ēre. Valde mulcere, lenire, mollire, mitigare, leniter attrectare. Cic. 2. de Nat. Deor. 114.

> Aram quam flatu permulcet spiritus Austri. Ex poeta.

Terque manu permulsit eum. Ovid. 4. Fast. 551.
Permulcere atque allicere. Cic. 2. de Orat. 315. Prima est quasi cognitio & commentatio orationis in principio, quæ continuo eum, qui audit, permulcere atque allicere debet.
Solatia vitæ permulcent animos. Lucret. lib. 5. 21.
Arterias leni voce permulcere. V. PERMULSUS Partic.
Aures vacuas. Hor. 1. Epist. 17. 26.
Aures assistentium pravis voluptatibus. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Aures sonus & numerus permulcent. Cic. in Orat. 163.
Colla draconum permulsit. Ovid. 7. Met. 221.
Corda furentum permulsit. Sil. lib. 13. 344.
Iras. Liv. 7. 40.
Jucunditate. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Plebem permulcere atque tractare. Liv. 3. 14. extr. Paulatim permulcendo, tractandoque mansuefecerant plebem.
Sensum voluptate qui permulcet, pellit animum. Cic. 2. de Finib. 32. [An Sensuum?
Permulceri voluptate lætissima. Columel. lib. 12. cap. 2.

PERMULCENS, entis. Partic. [καταθέλγων] ut,
Membra permulcens. Sil. lib. 5. 144. Catul. Argon. 62. 162.

> Candida permulcens liquidis vestigia lymphis.

PERMULCTUS, a, um. Partic. Sallust. lib. 4. Hist. apud Priscian. 9. Dein lenita jam ira, postera die liberalibus verbis permulcti sunt.

PERMULSUS, a, um. Partic. Varr. in Sat. Capite permulso. Auctor ad Heren. 3. 21. Nam læduntur arteriæ, si antequam leni voce permulsæ sunt, acri clamore compleantur.

PERMULSIO, ōnis. f. Non. 1. 294. Omnia, quæ sunt natura fera, manuum permulsione mitescunt.

PERMULTUS, a, um. Adj. [πάμπολυς] Cic. 14. Att. Sunt enim permulti optimi viri, qui valetudinis causa in hæc loca veniunt.
Imitatores principum permulti exsistunt. Cic. 3. de Legib. 31.
In faciem permulta jocatus. Hor. 1. Serm. 5. 62.

PERMULTO, Adv. [παρὰ πάμπολυ] Cic. 2. de Divin. 126. Præsertim quum Chrysippus, Academicos refellens, permulto clariora & certiora esse dicat, quæ vigilantibus videantur, quam quæ somniantibus.
Permulto minora. Lucret. lib. 5. 545.

PERMULTUM, Adv. [πάμπολυ] Cic. 14. Att. 23. Et prima illa actio, & hæc contra Antonium concio, mihi profecisse permultum videtur.
Permultum interest. Cic. 1. Off. 27. In omni injustitia permultum interest, utrum perturbatione aliqua animi, quæ plerumque brevis est, & ad tempus, an consulto & cogitato fiat injuria.

PERMUNDUS, a, um [πολυκαθάριος] Adj. Varr. 3. de R. R. cap. 8. Permundæ sunt enim hæ volucres. De columbis.

PERMUNDO, āre. Theod. Prisc. 1. 19.

PERMŪNIO, [κατοχυρόω] īre. Valde munire, aut Absolvere quod munire inceperas. Liv. 30. 16. Et quæ munimenta inchoaverat, permuniit.
Locorumque opportuna permunivit. Tacit. 4. Ann. 24.

PERMUNĪTUS, a, um. Partic. [πάνυ ὀχυρός] Liv. 7. 16. Privernates, quum ante mœnia sua castris permunitis consedissent, vocatis ad concionem militibus, &c. Sic & alibi sæpius.

PERMŪTO, [ἀνταλλάττω, ἐπαλλάττω, ἀμείβω, παραχινέω, ἀλλοιόω] āre. Festus, Permutari id proprie dici videtur, quod ex alio loco in alium transfertur: at commutatur, quum aliud pro alio substituitur. Martial. lib. 8. 75.

> Permutatur onus, stipataque tollitur alte.

Permutare cum. Plin. lib. 11. cap. 37. Lien cum jecinore locum aliquando permutat.
Permutare inter se nomina. Plaut. Capt. 3. 5. 18.
Permutare in contrarium. Plin. lib. 17. cap. 11.
Permutare quædam ad. Cic. 16. Att. 1. Quæ quo plus permutasti, quam ad fructum insularum: id ille annus habeat, in quem itineris sumptus accessit.
Invicem permutari. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Figuræ permutantur. Lucret. lib. 2. 1021.
Permutare aliquid ære alieno alicujus, Commutare in alienum, debitum, & alieni debiti vice accipere. Plin. lib. 7. cap. 38.
Dominos permutare. Hor. 2. Epist. 2. 174.
Domos. Claud. 1. in Eutrop. 60.
Favorem odiis. Cic. ad Adrianum 1. 3.
Permutare pecuniam, est, inquit Budæus, Per mensam mittendam curare. *Par la banque, par lettre de change.* Cic. 2. Fam. 17. Se ait curasse, ut cum quæstu populi pecunia permutaretur. V. Cic. 2. Attic. 15; 12. 24. & 26. Et 2. Off. 21.
Permutare Rempub. pro Perturbare. Cic. 3. de Legib. 20. C. Gracchus ruinis & emissitiis, quas ipse se projecisse in forum dixit, quibus digladiarentur inter se cives, nonne omnem Reip. statum permutavit? V. not.
Permutare, pro Emere. Plin. lib. 31. cap. 1. Singulis millibus nummum permutantibus congios pæne binos. Budæus.
Permutare pretio, vel merce. Plin. lib. 9. cap. 55.

PERMUTĀTUS, um. Partic. ut,
Permutatus ordo. Lucret. lib. 1. 828.

> Tantum elementa queunt permutato ordine solo.

PERMUTATIO, ōnis. f. [ἀντάλλαγή] Cic. 5. Att. 13. Ego præterea rationem Philogeni, & permutationis ejus, quam tecum feci, edidi.
Publica permutatio. Cic. 3. Fam. 5. Per paucos dies, dum pecunia accipitur, quæ mihi ex publica permutatione debetur, commorabor.
Magna rerum permutatione impendente declinavi paululum. Cic. pro Sext. 73.
Perturbare litteras varia permutatione. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Est & Oratoria exornatio. Cic. 4. ad Heren. 47.

PERNA, æ. f. [πτέρνα] a Pede dicitur, vel potius ex Gr. πτέρνα. Pernæ dicuntur tam priores, quam posteriores coxæ porcinæ salitæ cum toto pede. Plaut. Capt. 4. 2. 70.

> Scis bene esse, si sit unde. ER. pernam atque ophthalmiam, &c.

Plin. lib. 8 cap. 51. Castrantur feminæ sic quoque, uti cameli, post bidui inediam, suspensæ pernis prioribus, vulva recisa.
Perna, a pede suis, a nomine ejus. Varr. 4. de L. L. 22. [Subaudi Græco, quod, est πέρνα, vel πτέρνα, Latinis item usurpatum de quovis animali, ut ex superiore Plinii loco apparet.
Pernam, in hominibus etiam dixit Ennius, quum scribit,

> His pernas succidit iniqua potentia Pœni. Ex Turneb.

Inter Petasonem & Pernam interest, ut ex Martial. 13. 54. colligitur, quum scribit sub lemmate Perna,

> Cerretana mihi fiet, vel missa licebit
> De Menapis, lauti de petasone vorent. Ego putem Petasonis

partem Pernam vocari, Athenæo auctore, cujus hæc lib. 14. verba sunt, Ἐστὶ δὲ πετασῶν μέρος ἐπ' ὤμου κεῖται, ἣν πέρναν καλοῦσι. Turneb. Adversf. 16. 16. conf. Voss. Etymol.
Debilis perna. Stat. 4. Silv. 9. 34.
Fumosa. Hor. 2. 117.
Ab hujus similitudine, Perna etiam Piscis dicitur ex concharum genere. V. Plin. lib. 32. cap. 11.
Perna, etiam in arboribus dicitur. Plin. lib. 17. cap. 10. Avulsisque arboribus stolones vixere. Quo in genere & cum perna sua avelluntur, partemque aliquam e matris quoque auferunt secum fimbriato corpore.
Perna pro Homine stolido. Plaut. Truc. 2. 2. 39.

PERNONIDES, æ. m. Adj. forma patronym. joco finxit Plaut. Men. 1. 3. 27.

> Atque aliquid scitamentorum de foro obsonari,
> Glandionidam suillam, laridum pernonidem, &c.

PERNĀVIGO, [καταπλέω] āre. Totum aliquem locum enavigare. Plin. lib. 2. cap. 67. Sub eodem sidere pars tota, vergens in Caspium mare, pernavigata est Macedonum armis.

PERNAVIGĀTOR, ōris. m. apud Senecam.

PERNĔCESSĀRIUS, a, um. Adj. [πάνυ ἐπιτήδειος] Admodum necessarius. ut, Tempus pernecessarium, Quo maxime oportet aliquid fieri. Cic. 5. Att. 21. Non esse Romæ meo tempore pernecessario, submoleste fero.
Pernecessarius, Valde conjunctus & propinquus. Cic. pro Flacc. 14.

Contendisse a Lælio paterno amico, ac perneceſſatio, ut hunc hoc judicio arceſſeret. V. 9. Fam. 13.

PERNĔGO, [ἐξαρνέομαι] āre. Vehementer, vel omnino negare. Ter. in prol. Eun. 34.

— ſed eas fabulas factas prius
Latinas ſciſſe ſeſe, id vero pernegat. Cic. 3. Verr. 106. Sæpe appellati pernegaverunt.

Traditum a ſe aliquid pernegare. Cic. pro Cœl. 65.

Pernegatur, Imperſonale. Cic. 6. Verr. 76. Itaque illo tempore, ac primo iſtius adventu pernegatur.

PERNEGĀTIO, ōnis. f. apud JCtos.

PERNEO, ēvi, ētum, ēre. Ad finem uſque nere. Totum nere. Martial. lib. 1. 89.

Quum mihi ſupremos Lacheſis perneverit annos,
Non aliter cineres mando jacere meos. i. e. Quum fatalem vitæ meæ curſum explevero. Corrupti codices habent, Pervenerit. *Achever de filer, Parfiler.*

PERNĒTUS, a, um. Partic. Sidon. Apollin. 15. 167.

— quam cernas Parcarum vellere in ipſo
Nondum pernetam fato præſtare ſalutem.

PERNICIES, ēi f. [οἶτος, ὄλεθρος, πανωλεθρία] Mors; a Perneco, pernecas. Nonius 2. 652. Pernicies, Periculum, exitium. Ter. Adelph. 2. 1. 36.

Leno ſum, fateor, pernicies communis adoleſcentium.

Pernicies, pernicii in Genitivo declinaſſe veteres probat Gell. Noct. Attic. lib. 9. cap. 14. ex Cic. orat. pro S. Roſc. 131. ubi ita ſcriptum legit, Quorum nihil pernicii cauſa, divino conſilio, ſed vi ipſa & magnitudine rerum, factum putamus. Al. Perniciæ, vel Perniciei. V. Voſſ. de Analog. 2. 19.

Pernicies, & tempeſtas barathrumque macelli. Hor. 1. Epiſt. 16. 31.

Vini pernicies lymphæ. Catull. 25. 6.

Labes & pernicies provinciæ. Cic. 2. Verr. 2.

Pernicies Reip. & exitium urbis. Cic. 4. in Catil. 10.

Citra perniciem. V. CITRA præpoſitionem.

Detrimentum & pernicies. Cic. 1. de Invent. Ne mali, magno cum detrimento bonorum, & communi omnium pernicie, plurimum poſſint.

Peſtis & Pernicies. Cic. 1. in Catil. 33 Hiſce ominibus, Catilina, cum ſumma Reip. ſalute, & cum tua peſte & pernicie, &c proficiſcere ad impium bellum ac nefarium.

Pernicies & Salus, contraria. Cic. 2. de Orat. 35. Eadem facultate & fraus hominum ad perniciem, & integritas ad ſalutem vocatur.

Communis pernicies. V. COMMUNIS.

Conjuncta cum magna calamitate Reip. pernicies. Cic. 1. in Catil. 11.

Acceſſit fortunis pernicies. V. ACCEDO.

Depellere perniciem a patria. Cic. pro Domo, 75.

Facere perniciem alicui. Tacit. 2. Hiſt. 70. 3.

Ferre perniciem. Hor. 1. Serm. 4. 130.

Gliſcens pernicies. Tacit. lib. 12. Ann. 54.

Moliri perniciem. Cic. in Catil.

Incumbere ad, vel in perniciem alicujus. V. INCUMBO.

Incurrere in perniciem. Cic. 3. de Nat. Deor. 69.

Inſtructus ad perniciem. V. INSTRUO.

Invenire ſibi perniciem. Tacit. 1. Ann. 74.

Vertere in perniciem. Tacit. 2. Ann. 20.

PERNICIĀLIS, e. Adj. [ἐξώλης] Quod perniciem affert. Plin. lib. 15. cap. 18. Cato perniciali odio Carthaginis flagrans.

Diſſidium. Lucret. lib. 1. 453.

Morbi, Exitiales. Liv. 27. 23.

Odium. Plin. lib. 24. cap. 1.

Prælia. Plin. lib. 8. cap. 5.

PERNICIĀBILIS, e. aliud Adj. [πανολέθριος] Ad mortem omnia ducens. Curt. lib. 7. 3. 13. Multos exanimavit rigor nivis inſolitus, multorum aduſſit pedes, plurimorum oculis præcipue perniciabilis fuit. Tacit. 4. Ann. 34. 2. Id perniciabile reo.

PERNICIŌSUS, a, um. Adj. [ὀλέθριος, ὀλοὸς, ἐλεὸς, ἐχθρὸς] Damnum afferens. Cic. de Amicit. 97. Quanquam iſta aſſentatio pernicioſa ſit, nocere tamen nemini poteſt, niſi ei, qui eam recipit.

Calamitoſus & Pernicioſus. Cic. Anteq. iret in exſil. 21. Quæ tamen omnia jam non ſunt tam calamitoſa, quod mihi ſunt ſubeunda: quam pernicioſa, quod in Remp. ſunt introducta.

Fœdum & pernicioſum judicii exitum leniſſime tuli. Cic. 3. Q. frat. 9.

Labes civitatis nefanda & pernicioſa. Cic. pro Domo, 114.

Leges Cæſ. 1. Bell. Civil. 7.

Numina cultori pernicioſa ſuo. Ovid. 2. Triſt. 14.

Scripta pernicioſa auctori ſuo. Ovid. 5. Triſt. 1. 68.

Morbi pernicioſiores pluresque ſunt animi, quam corporis. Cic. 3. Tuſc. 5.

Superl. Hoſtis ſtudiorum pernicioſiſſima. Quintil. lib. 2. cap. 2.

PERNICIŌSE, Adv. [ὀλεθρίως] Damnoſe, exitialiter. Plin. lib. 17. cap. 22. Sic pernicioſe luxuriat. Cic. 14. Att. 13. Quam diſſolute, quam turpiter, quamque ita pernicioſe, ut, &c.

Compar. Cic. 3. de Legib. 32. Quo pernicioſius de Repub. merentur vitioſi principes, quod non ſolum vitia concipiunt ipſi, ſed ea infundunt in civitatem.

PERNICITAS, V. PERNIX.

PERNĬGER, ĭgra, grum. Adj. [πολυμέλας] Valde nigrum ſignificat. Plautus Pœn. 5. 2. 153.

Specie venuſta, ore parvo, atque oculis pernigris.

PERNĬMIUM, Adv. [πολὺ ἄγαν] Ter. Adelph. 3. 4. 29.

— nimium inter vos, Demea, ac,
Non quia ades præſens dico hoc, pernimium intereſt. Papin. l. 2. §. 1. D. de Cuſtod. & exhib. Hæc interpretatio prædura pernimiumque ſevera eſt.

Uſurpatur etiam Adjective. Paulinus Petrocor. 5. 25.

Pernimium ſentiret onus.

PERNIO, ōnis. m. [χίμετλον] Morbus pedum, ex nimio frigore proveniens, & calcaneum infeſtans præcipue. Plin. lib. 20. cap. 3. Eſt & rapo vis medica: perniones fervens impolitum ſanat.

PERNIUNCŬLUS, i. m. dimin. [χιμέτλιον] Plin. lib. 26. cap. 11. Perniunculos curat & cotyledon cum axungia.

PERNIX, īcis. [διαμθίων] a Pernitor, perniteris; Perſeverans. Virg. 3. Georg. 229. de tauro ferociente,

— & inter
Dura jacet pernix inſtrato ſaxa cubili. Serv. Al. Pernox. V. Taubm. Hor. Epod. 2. 42.

Pernicis uxor Appuli.

Pernix, [ὠκύπτερος] Celer. Virg. 4. Æn. 180.

— pedibus celerem, & pernicibus alis. Plaut. Mil. 3. 1. 36. Pernix ſum manibus.

Pernix irrumpit in aulam. Sil. lib. 1. 167.

Pernix fugit Maurus. Sil. lib. 4. 377.

Alæ pernices. Virg. 4. Æn. 180.

Canis pecuarius. Columel. lib. 7. cap. 12.

Chorea pernix. Lucret. lib. 2. 635.

Equus quam maxime pernix. Plin. lib. 8. cap. 18.

Fera. Seneca Herc. furent. 4.

Plantæ. Virg. 11. Æn. 718.

Velocitas. Plin. lib. 19. cap. 5.

Compar. Vento pernicior. Stat. 4. Theb. 313.

Volucri Mauro pernicior Aſtur. Sil. lib. 15. 416.

Solito pernicior index. Stat. 9. Theb. 33.

Superl. Perniciſſimus. Columel. lib. 3. cap. 9. Unde ſacrorum certaminum ſtudioſi perniciſſimarum quadrigarum ſemina diligenti obſervatione cuſtodiunt.

Pernix, cum Infinitivo. Hor. de Arte Poet. 165.

Sublimis, cupidusque, & amata relinquere pernix.

PERNĪCĬTER, Adv. [ὠκέως] Plin. lib. 8. cap. 14. Ut ſupervolantes quamvis alte, perniciterque alites, hauſtu raptas, abſorbeant. adde Plaut. Amph. 5. 1. 64. Catull. 63. 8. Liv. 26. 4.

Compar. Pernicius. Plin. 8. 52. Et Paulin. Petrocor. 4. 206.

PERNĪCĬTAS, ātis. f. [ὠκύτης] Velocitas. Plin. lib. 7. cap. 2. Alibi cauda villoſa homines naſci, pernicitatis eximiæ.

Pernicitas & velocitas. Cic. 5. Tuſc. 45.

Adempta equorum pernicitate. Tacit. 1. Hiſt. 79.

Pernicitas pedum inerat, quæ cognomen etiam dedit. Liv. 9. 16. De Papirio Curſore.

Electi milites ad pernicitatem. Cæſ. 3. Bell. Civil. 84.

PERNŌBĬLIS, e. Adj. [πάνυ γνώριμος] Cic. 6. Verr. 127. Nam tum ipſa fuit egregie facta, tum epigramma Græcum pernobile inciſum habuit in baſi.

PERNOCTO, āre. V. PERNOX.

PERNOSCO, nōvi, nōtum, [καταγινώσκω] ĕre. Perfecte noſcere. Ter. And. 3. 2. 23. Non ſatis me pernoſti etiam qualis ſim, Simo. Cic. de Fato, 10. Qui ſe profitebatur hominum mores, naturaſque ex corpore, oculis, vultu, fronte, pernoſcere.

Naturam pernoſcere juris. Hor. 2. Serm. 4. 63.

PERNŌTUS, a, um. Partic. Curt. 9. 7. 16. Dioxippus regi pernotus & carus.

PERNOSCENDUS, a, um. aliud Partic. Cic. 1. de Orat. 17. Mores hominum ſunt penitus oratori pernoſcendi.

PERNŌTESCO, nōtui, [καταγινώσκομαι] ĕre. unde

Pernotuit, Imperſonale, pro Perfecte & certo cognitum eſt. Tacit. 14. Ann. 8. Atque ubi incolumem eſſe pernotuit.

PERNOX, octis. Adj. [παννύχιος] Totam noctem durans. Et fere de Luna dicitur. Liv. 5. 28. Præliumque ante lucem (ſed luna pernox erat) commiſſum eſt, & haud incertius diurno prælio fuit. h. e. Totam noctem lucens. Adde 21. 49. & Ammian. 31. 2.

Phœbe pernox. Senec. Hippol. 6.

Trivia pernox. Senec. Medea, 10. conf. PERNIX.

PERNOCTO, [παννυχίζω] āre. Noctem totam aliquo in loco, vel aliqua in re agenda tranſigere. Ter. Adelph. 4. 1. 24.

Interdiu: ſed ſi hic pernocto, cauſæ quid dicam, Syre? Cic. pro Cluent. 37. Quum eſſet adoleſcens apud mulierculam quandam, atque ibi pernoctaret, & ibi diem poſterum commoraretur.

Pernoctare ad oſtium carceris. Cic. 7. Verr. 17.

Pernoctare in publico. Cic. 6. Verr. 25. Senator Pop. Rom. quod in vobis fuit, in oppido veſtro jacuit, & pernoctavit in publico.

Cum curis pernoctare. Cic. 5. Tuſc. 69. Quo tandem igitur gaudio affici neceſſe eſt ſapientis animum, cum his habitantem pernoctantemque curis?

PERNOCTATIO, ōnis. f. apud Ambroſ.

PERNŪMĔRO, [καταριθμέω] āre. Numerum abſolvere. Plaut. Epid. 5. 1. 26.

Age, age abſolve, atque argentum numera, ne comites morer.

s. Pernumeratum eſt. Liv. 28. 34. Paucos moratus dies, dum imperatam pecuniam Ilergetes pernumerarent.

PĔRO, ōnis. m. Genus calceamenti ruſtici ex corio crudo, contra nives, imbreſque & frigora: quod Peram veteres pellem dicebant pendentem a collo ad lumbos. Juven. 14. Sat. 186.

— quem non pudet albo
Per glaciem perone tegi. Virg. 7. Æn. 690. priſcos Latinos perone in bellis uſos oſtendit, quum inquit,

— veſtigia nuda ſiniſtri
Inſtituere pedis, crudus tegit altera pero. Budæus, Perones tibialia ſunt laxa, quibus noſtrates ruſtici utuntur, ſic dicta, ut arbitror, quod peræ modo ſint informia. conf. Jac. Rævard. 1. Variar. 8. Et Roſin. Antiq. Rom. 5. 36. p. 593.

Perones etiam vocantur Sacci. Plin. lib. 36. cap. 14. de templo Epheſiæ Dianæ, Id conſequutus eſt architectus ille peronibus arena plenis. Quo in loco nonnulli Beronibus legebant. Vitruv. lib. 5. cap. ultim. Creta peronibus ex ulva paluſtri factis calcetur; ubi legitur Meronibus. Peronibus etiam legunt nonnulli apud Alfenum in l. In nave. D. locati. V. BERO.

PERŌNĀTUS, a, um. Adj. Qui peronibus calceatus eſt. Perſ. 5. Sat. 102.

Navim ſi poſcat ſibi peronatus arator.

PĒRO, ûs. f. teſte Homer. Odyſſ. 11. Filia fuit Nelei, & ſoror Neſtoris & Periclymeni, tam admiranda pulchritudine, ut omnes accolæ illam ducere in uxorem cuperent. Quamobrem pater Neleus illi ſoli eam promiſit, qui boves ingentes ex Herculis cuſtodia eriperet. Propert. 2. 3. 15.

Turpia perpeſſus vates eſt vincla Melampus
Cognitus Iphicli ſubripuiſſe boves,
Quem non lucra, magis Pero formoſa coegit,
Mox Amythaonia nupta futura domo.

PEROBSCŪRUS, a, um. Adj. [μέγα ἀσαφής] Valde obscurus. Cic. 1. de Nat. Deor. 1. Perobscura quæstio.
Perobscura fama. Liv. 1. 16.

PERŌDIŌSUS, a, um. Adj. [πολυμίσητος] Valde otiosum significat. Cic. 10. Att. 19. Crebro refricat lippitudo, non illa quidem perodiosa, sed tamen quæ impediat scriptionem meam. Idem 10. 13.

PERŌDI, isse. In summo odio habere. Manil. 5. 409.
— quisquis vero favit culpamve perodit. Et apud Vopisc. Aurel. cap. 21. secund. Salmas.

PERŌSUS, a, um. Partic. [ὑπερμισῶν] Qui magno odio aliquem prosequitur. Liv. 3. 34. Jam plebs, præter quam quod coss. nomen, haud secus quam regum, perosa erat, ne Tribunicium quidem auxilium, cedentibus invicem appellatione Decemviris, quærebat.
Rex arma perosus. Ovid. 3. Fast. 577.
Commercia nostra perosus. Lucan. lib. 9. 860.
Exsilium longum perosus. Ovid. 8. Met. 183.
Femineum genus perosi. Virg. 9. Æn. 141.
Lucem perosi. Virg. 6. Æn. 435.
Usurpatur & passive. Val. Flacc. 6. 289.
— si fata peroso
Tarda tibi, &c. Juvenc. Hist. Evang. 3. 482.
— melius fuerit thalamis caruisse perosis.

PĒROFFĪCIŌSE, Adv. Valde officiose. Cic. 9. Fam. 20. Qui me peroffiiciose & peramanter observant.

PERŌLEO, ui vel ēvi, [πολὺ ὄζω] ēre. Valde olere. Lucil. lib. 30.
Quis totum sic corpus jam perolesse bisulcis. Lucret. lib. 6. 1153.
Rancida quo perolent projecta cadavera ritu. i. e. Valde fœtent.

PĒRŌNA, æ. vel PERONĒ, ēs. f. [περόνη] Fibula. Unde, a similitudine sic dicitur Sura, seu os gracile, Tibiæ utraque extremitate junctum, quoad medium vero ab eadem curvitate sua recedens. Cujus descriptio exstat apud Galen. de ossib. cap. 21.

PĒROPPORTŪNUS, a, um. [πολυκαίριος] Adj. Valde opportunus. Cic. 2. de Orat. 234. Sed tamen defessus jam labore, atque itinere disputationis meæ, requiescam in Cæsaris sermone, quasi in aliquo peropportuno diversorio.
Peropportuna victoria. Liv. 10. 45. pr. Cic. 6. Fam. 6.

PEROPPORTŪNE, Adv. [πολυκαιρίως] Liv. 1. 42. pr. Peropportune ad præsentis quietem status, bellum cum Vejentibus &c. sumptum.
Peropportune venis. Cic. 1. de Nat. Deor. 15.
Peropportune fortuna te obtulit. Cic. 7. Verr. 38.

PĒROPTO, āre. Vehementer optare. Cornel. Nep. 25. 12. 1. Peroptaretque equitis Romani filiam generosarum nuptiis. Præoptaret alii rectius.

PĒROPTĀTO, Adv. Ex animi sententia. Cic lib. 2. de Orat. 20. Nunc peroptato nobis datum est.

PĒROPTĪME, Adv. Justinian. de Confirm. Dig. ad Sen. 2. §. 9. Composita & elaborata peroptime.

PĒRŌPUS est, pro Valde opus. [μεγάλως δεῖ] Ter. And. 1. 5. 30.
Sed nunc peropus est aut hunc cum ipsa, aut me aliquid de illa adversum hunc loqui.

PERŌRĪGA, æ. m. quid significet, declarat Varro 2. de R. R. cap. 7. de equis loquens, Admittere oportet, cum tempus anni venerit, bis in die mane & vespere perorigam. Is ita appellatur, quiqui admittit: eo enim adjutante, equæ alligatæ celerius admittuntur. Peroriga legit Ruell. in Veterin. Videtur tamen Gelen. in Plin. legere Proriga. Ibid. cap. 8. Eodem tempore quo equos adducentes, iidemque ut ineant equas per perorigas curamus. Turneb. 24. 13. Scalig. est Pruriga. [Forte Poriga vetus illud admittentis nomen est, quod veteres pro Porriga usurpasse Festus testatur. Sic dictus quod scil. porrigeret equam admissario, eadem forma, ac Auriga. Itaque apud Varr. Per porigam legerim, una litterula adjecta.

PĒRORNO, [κατακοσμέω] āre. Valde ornare. Tacit. 16. Ann. 26. Detraheret potius Senatui, quem perornavisset, infamiam tanti flagitii.

PERORNĀTUS, a, um. [κατακεκοσμημένος] Partic. Cic. de Clar. Orat. 158. Crassus in dicendo & perornatus & brevis. Sic Firmic. lib. 6. cap. 6.

PĒRŌRO, [ἐπιλέγομαι] āre. Finem orationis facere. Cic. 4. Acad. 147. Et quoniam satis multa dixi, est mihi perorandum. Idem 4. de Fin. 1. Quum ego te hac nova lege videam eodem die accusatori respondere, & tribus horis perorare, in hac mea causa tempus dilaturum putas.
Concludere & Perorare. Cic. 2. de Orat. 80. Alii jubent antequam peroretur, ornandi aut augendi causa digredi, deinde concludere ac perorare.
Brevi perorare. Cic. 1. de Invent. 90.
Ad arbitrium alicujus. Cic. in Vatin. 26.
Causam aliquam perorare. Cic. pro Cœl. 70. Dicta est a me causa, Judices, & perorata.
Crimen perorare certum aliquod. Cic. 5. Verr. 154. De qua quum dixero, totum hoc crimen decumanum perorabo.
Litem perorare. Cic. 3. Offic. 43. Tantum dabit amicitiæ, ut veram amici causam esse malit, & ut perorandæ liti tempus, quoad per leges liceat, accommodet.
Narrationem. Auctor ad Herenn. lib. 1. 17.
Orationem perorare, pro Finire alicujus libri sermonem, & eum usque ad finem ducere sine ulla interruptione. Cic. 2. de Legib. extr. Video enim Platonem idem fecisse, omnemque orationem ejus de legibus, peroratam esse uno æstivo die. i. e. Dialogum peractum, ait Budæus.
Perorare in aliquem, vel aliquid. Quintil. lib. 2. cap. 4. De iis loquor, quibus citra personas in ipsa vitia moris est perorare.
Perorare, Persuadere, Exorare. Lucan. lib. 10. 105. de Cleopatra.
Vultus adest precibus, faciesque incesta perorat. h. e. Forma meretricia & impudica persuadet Cæsari, & impetrat ab eo quæ cupit.
Perorare, Affectus ipsos commovere. Quintil. Declamat. 6. At ista lege recitat, & in cadaver filii perorat. i. e. Indignationem commovet.
Perorare, pro Agere videntur usurpasse decemvirales tabulæ, in quibus sic scribitur, Quum perorant ambo præsentes, &c. i. e. Quum ambo præsentes agunt, petunt, postulant. Nam &, Oro tecum ea de causa dicere solebant, pro, Ago tecum precibus. Ennius,
Tu face vero quod tecum precibus pater orat. Sic & Oro tecum, non infrequenter Plaut. dicit. Turneb. 10. 15.
Perorari, Passivum. Cic. pro Quint. 34. Queritur, priore patrono causam defendente, nunquam perorari potuisse. h. e. Orationem ad finem duci.
Locus perorandi. Ubi plurimum pollet oratio. Cic. de Clar. Orat. 190.

PERORĀTUS, a, um. Partic. [ἀνακεφαλαιωθείς] Cic. 7. Verr. 3. Causa prope perorata. Propert. lib. 4. 12. 99. conf. Orationem perorare in ipso verbo.

PERORATIO, ōnis. f. [ἐπίλογος] Cic. de Clar. Orat. 127. Exstat ejus peroratio, qui epilogus dicitur.
Conclusio orationis & peroratio. Cic. 2. de Orat. 80.
Peroratio incendit, & plenos iræ relinquit, Quintil. lib. 4. cap. 2.
Inflammans, restinguensve omnia. Cic. in Orat. 122.
Peti fletum perorationibus. Quintil. lib. 6. cap. 2.

PERORSI, orum. Populi Æthiopum in extrema Mauritania, qui, ut testatur Plin. lib. 5. cap. 30. quadrupedum ferarum modo vagi sunt, earumque visceribus vescuntur.

PĒRŌSIS, [πήρωσις] Oblæsio, privatio, impedimentumve naturalis functionis, aut alicujus mutilatio particulæ. Galen. in finitionib. Medic.

PEROSUS, V. PERODI.

PERPĀCO, [εἰρηνοποιῶ] āre. Pacatum omnino reddere. Liv. 36. 21. pr. Paucosque per dies omnibus perpacatis, sine ullius noxa urbis, &c. Auctor de Viris illustr. cap. 33. pr. Manius Curius Dentatus primo de Samnitibus triumphavit, quos usque ad mare superum perpacavit.

PERPALLĪDUS, a, um. Adj. Valde pallidus. Cels. 2. 6. pr. Color frontis aut niger, aut perpallidus.

PERPARCE, Adv. [πάνυ φειδομένως] Ter. And. 2. 6. 24. Tu quoque perparce nimium. Subaudi Obsonatus es.

PERPĀRUM, Adv. [πάνυ ὀλίγον] Cic. 5. Verr. 130. Perparum ex illis magnis lucris ad sese pervenire. Quidam legunt Perparvum.

PERPARVUS, a, um. Adj. [σμικρότατος] Cic. 1. de Legib. 52. Quæ & quum adsunt, perparva sunt: & quamdiu affutura sint, certum sciri nullo modo potest.
Civitas perparva & tenuis. Cic. 5. Verr. 56.
Controversia perparva. Cic. 1. de Legib. 54.
Perparvum quiddam interdum mutare videtur. Lucret. lib. 5. 588.
Semina perparva. Lucret. lib. 3. 217.

PERPARVŬLUS, a, um. Adj. diminut. [μικρότατος] Cic. 6. Verr. 95. Duo tamen sigilla perparvula tollunt.

PERPAUCUS, a, um. Adj. [πολυπαῦρος] Ter. Eun. 3. 1. 19.
— immo sic homo est
Perpaucorum hominum. G. immo nullorum, arbitror. Cic. 4. Acad. 132. Erat quidem, si perpauca mutavisset, germanissimus Stoicis. Idem 6. Att. 1. Perpauci offensi. Et 1. de Legib. 34. De quo cum perpauca dixero, ad jus civile veniam.
Exempla perpauca. Lucret. lib. 2. 540.
Perpauca loquens. Hor. 1. Serm. 4. 18.
— quodque pusilli
Finxerunt animi, raro, & perpauca loquentem.
Patres perpauci Italici generis. Liv. 43. 11. conf. Nep. 16. 1. 2.
Superl. Columel. lib. 3. cap. 20. Cum perpaucissimis agricolis contigerit.

PERPAUCŬLUS, a, um. Adj. dimin. [παυρότατος] Cic. 1. de Legib. 52. Deduxitque in Academiam perpauculis passibus.

PERPĂVĔFĂCIO, ēci, actum, [καταπτοέω] ēre. Valde pavefacere, & pavorem incutere. Plaut. Stich. 1. 2. 28.
Perplexabiliter earum hodie perpavefaciam pectora.

PERPAULUM, [πολύ τι] Adv. ex Per & Paulum, quod a Parum derivatur. Cic. 1. de Fin. 19. Declinare dixit atomum perpaulum, quo nihil posset minus.

PERPAULŬLUM, dimin. [πάνυ τυτθόν] Cic. 2. de Orat. 150. Inter ingenium quidem & diligentiam, perpaululum loci reliquum est arti.

PERPAUXILLUM, dimin. [πολυτυτθόν] Plaut. Capt. 1. 2. 74.
— sed si pauxillum potes
Contentus esse. E. næ, perpauxillum modo.

PERPAUPER, ĕris. Adj. [πολύπενης] Valde pauperem significat. Cic. 6. Att. 3. Erat enim rex perpauper. De Ariobarzane.

PERPAUXILLUM, V. PERPAULUM.

PERPELLO, pŭli, pulsum, [ἀναγκάζω] ĕre. Inducere, obtrudere, cogere. Ter. And. 4. 1. 38.
Suadere, orare usque adeo, donec perpulit. Liv. lib. 1. 59. Incensam multitudinem perpulit, ut imperium regi abrogaret. Et 2. 61. Illum, non minæ plebis, non Senatus preces perpellere unquam potuere. Cic. pro Cœl. 36. Candor hujus te, & proceritas, vultus, oculique perpulerunt.
Aliquem perpellere. Cic. 1. de Orat. 40. Ser. Galbam memoria teneo, divinum hominem in dicendo, & M. Æmilium Porcinam, & Cn. ipsum Carbonem, quem tu adolescentulus perpulisti, ignarum legum, &c. Sed hic legendum est Perculisti, a Percello.
Perpellere ad deditionem. Liv. 32. 14.

PERPENDĪCŬLUM, i. n. [κάθετος, στάθμη] Instrumentum fabri materiarii, seu cæmentarii, quo plumbo a filo & gnomone pendente, rectitudo seu obliquitas operis perpenditur, id est examinatur. Asconius in 3. Verr. 133. Perpendiculum, Linea, laterum æqualitatem a summo ad imum latitudine probans. Vitruv. lib. 7. cap. 3. de tectorio loquens, Longitudines ad regulam & lineam, altitudines ad perpendiculum, anguli ad normam respondentes exigantur. Cic. 2. Acad. apud Non. 2. 718. Atque si id crederemus, non egeremus perpendiculis, non normis, non regulis. Idem 3. Verr. 133. Tu, Verres, hic quod moliare, nihil habes: nisi forte vis ad perpendiculum columnas exigere. Homo omnium rerum imperitus, quærit, quid sit ad perpendiculum: dicunt ei, fere nullam esse columnam, quæ ad perpendiculum esse possit.
Feruntur gravitate ad perpendiculum atomi rectis lineis. Cic. de Fato, 22.
Ad perpendiculum facere parietes. Plin. lib. 35. cap. 14.

PERPENDICULĀRIS, e. Adj. [καθετικός] Geometræ vocant Quod ad perpendiculum in aliquid incidit: ut radii solis recta ex alto in aquam descendentes. Quos confractos in aqua videmus apparere. Boëth. Geomet. lib. 1. Linea super rectam stans, perpendicularis dicitur. Ibid. In quod protractum perpendicularis cadit. Bud. in Annotat. prior. Normalem angulum dixit Quintil. 11. 3. p. 1031. Burm. pro Recto, qualem norma efficit. Eadem ratione Censorin. de Die natali, cap. 21. Normalem lineam vocat, id est perpendicularem. Talis enim linea a recto angulo normæ fit, & ipsa rectum angulum facit. V. NORMA.

PERPENDICULĀTUS, a, um. Partic. a PERPENDICULO, āre. Ad perpen-

perpendiculum factum. Mart. Capell. l. 6. Illa velut perpendiculata suspectantur.

PERPENDICULĀTOR, ōris. m. Qui perpendiculo utitur. Epitome Victoris in Hadriano, Fabros, perpendiculatores, architectos, genusque cunctum exstruendorum mœnium, seu decorandorum, in cohortes centuriavit.

PERPENDO, di, sum, [καταστοχάζομαι] ĕre. Diligenter considerare. Cic. de Amicit. 97. Quid in amicitia fieri oportet, quæ tota veritate perpenditur? Idem 5. Verr. 214. Sed ejus æquitas aratorum commodo & voluntate perpenditur.
Festus, Deliberare a Libella, qua quid perpenditur dictum. An Penditur? H. St. A Libella potius Delibellare, a Libra Delibrare ducendum esset. Sed satis habuit Stephanus indicare Perpendi hic sensu proprio dici. Gloss. Lat. Gr. Libella, σταθμίον. Alioqui aliud signif. V. s. l.
Dirigere & perpendere aliquid ad disciplinæ præcepta. Cic. pro Muren. 77. Hæc omnia, ad rationem civitatis si dirigas, recta sunt: sin perpendere ad disciplinæ præcepta velis, reperientur pravissima.
Perpendere & Judicare. Cic. 3. de Orat. 140. Vulgo de oratoribus ab imperitis dici solet, bonis is verbis, aut aliquis non bonis utitur, non arte aliqua perpenditur, sed quodam quasi naturali sensu judicatur.
Perpendere diligenter. Cic. pro Muren. 3. Et primum M. Catoni, vitam ad certam rationis normam dirigenti, & diligentissime perpendenti momenta officiorum omnium, de officio meo respondebo.
Judicio acri perpendere. Lucret. lib. 2. 1040.
Hæc omnia metaphorice. Proprie Gell. 20. 1. Perpendere in librili. conf. Fest. supra.

PERPENSUS, a, um. Partic. [κατασταθμηθείς] ut,
Perpensum & exploratum habere. Columel. 3. 1.
Homo examinis judiciique perpensi. Arnob. 2. p. 52.

PERPENSE, Adv. Compar. Ammian. lib. 25. extr. Perpensius judices electurus. Et 26. 22. Utilitate rei perpensius cogitata.

PERPENSO, āre. frequent. Gratius Cyneg. 299.
— vires sit cura futuras
Perpensare. Ammian. 24. 8. Instantiam obsidentium perpensantes.

PERPENSATIO, ōnis. f. Gell. lib. 2. cap. 2. Verba super ea re Taurus fecit, cum summa (dii boni) bonorum atque officiorum perpensatione.

PERPENSA, [βάκχαρις] Herba. Plin. lib. 21. cap. 19. Baccar in medicinæ usu est: aliqui ex nostris perpensam vocant.

PERPĔRAM, Adv. [φαύλως] Prave, perverse. Ter. Phorm. 5. 1. 18.
Conclusam hic habeo uxorem sævam: verum istoc de nomine
Eo, perperam olim dixi, ne vos forte imprudentes foris
Effutiretis: atque id porro aliqua uxor mea rescisceret. h. e. De hoc commentitio Stilphonis nomine, quod perperam, seu falso, mihi affinxi de industria, mentionem ob id vobis feci, vosque propterea commonui, ne forte per imprudentiam id effutiretis, & postea uxor aliquo modo rescisceret. V. Voss. Etymol.
Perperam accipere pecuniam, i. e. Quæ non debetur. Pompon. in l. Si vendidero. §. Si Titius. D. de furt.
Perperam pronuntiare, Corrupte & vitiose. Plin. 3. Epist. 5.
Constitutæ perperam res. Cic. 1. de Invent. 102.
Recte & Perperam, contraria. Liv. 1. 23. Neque recte, an perperam interpretor: fuerit ista ejus deliberatio, qui bellum suscepit.
Nequiter & Perperam. Auctor ad Heren. lib. 2. 5. Deinde qui illud fecerit tam nequiter, eundem hoc tam perperam fecisse, non esse mirandum.
Perperam judicare. Alfenus in l. Quum quærebatur. D. de re judic.

PERPĔRUS, a, um. Adj. [πέρπερος] Indoctus, stultus, rudis, insulsus. Accius Pragmaticis, Describere in theatro perperos populareis. Non. 2. 626. Perperas oves dixit Plaut. Truc. 3. 1. 9. Vopisc. Tacit. cap. 6. Nihil immaturum, nihil perperum. [Nisi Perperam scribendum, vel potius, ut in codd. emendatis expressum, Properum.

PERPĔRE, Idem quod Perperam. Claud. Mamert. 11. V. Barth. Advers. 42. 10.

PERPERĪTŪDO, inis. f. [περπερότης] Stultitia, insulsitas. Accius Pragmaticis, Et eo plectuntur poetæ, quam suo vitio sæpius, ductibilitate nimia vestra, aut perperitudine. Non. l. c.

PERPERENA, Vicus in Asia, non procul ab illo loco in quo deas a Paride judicatas esse dicunt. Strab. lib. 13.

PERPES, etis. Adj. [ἀΐδιος] Idem quod Perpetuus: ut, Noctem perpetem dormire. Plaut. Truc. 2. 2. 23.
Cumque eo ita noctem in stramentis pernoctare perpetem, &c.

PERPĔTIM, Adv. [ἀιδίως] Perpetuo. Plin. lib. 20. cap. 6. Ita vocatur ulcus aciem hebetans, & in angulo oculi perpetim humor emanans.

PERPĔTIOR, peteris, pessus sum, [πάσχω, διαφέρω] pěti. Idem quod Perpetuo, aut Fortiter pati. Ter. Eun. 1. 1. 3.
— an potius ita me comparem,
Non perpeti meretricum contumelias? Cic. 2. Fam. 16. Nonne tibi affirmavi quidvis me potius perpessurum, quam ex Italia ad bellum civile me exiturum?
Nunquam perpetiar. Cic. 5. Verr. 129. Hæc tu, tametsi omnium hominum dissolutissimus, crudelissimusque semper fuisti, tamen nunquam perpeterere.
Perpeti & Perferrre. Cic. 5. Verr. 131.
Perpeti & perferre facile omnes. Cic. 2. de Orat. 77.
Sufferre & perpeti aliquid. Cic. 4. Fam. 5. Malim nisi hoc pejus sit, hæc sufferre & perpeti.
Dolorem. Cic. 1. de Fin. 48. Iidem etiam dolorem sæpe perpetiuntur: ne, si id non faciant, incidant in majorem.
Iram cælique marisque. Ovid. 14. Met. 472.
Mendicitatem multi perpetiuntur, ut vivant. Cic. 5. de Fin. 32.
Multa pro aliquo. Cic. 1. Fam. 9. Ut mihi, tam multa pro se perpesso, atque perfuncto, concederet.
Omnia. Propert. lib. 2. 26. 35.
Quidvis. Cic. 5. Verr. 45. Tanta vis erat injuriarum, ut homines quidvis perpeti, quam non de istius pravitate & injuriia deplorare & conqueri mallent.
Ultima. Ovid. 2. Trist. 187.

PERPETIENS, entis. Partic. [ὑπομένων] Cic. 2. de Fin. 65. Qui nobis miserabilis videtur audientibus, ille perpetienti erat voluntarius.

PERPESSUS, a, um. Partic. [ὑπομείνας] ut, Damna perpessus. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 258.
Ventos perpessus & imbres. Virg. 9. Æn. 60.
Vincla turpia perpessus. Propert. lib. 2. 15.

PERPESSIO, ōnis. f. [ὑπομονή] Cic. 2. de Invent. 163. Patientia est honestatis aut utilitatis causa rerum arduarum ac difficilium voluntaria ac diuturna perpessio.

PERPESSĪTIUS, a, um. Adj. Qui patiendo assuefactus est. Senec. Epist. 53. Lenis motiuncula decipit: sed ubi creverit, & vera febris exarserit, etiam duro & perpessitio confessionem accipit.
Socratem perpessitium senem. Idem Epist. 104. H. St.

PERPĔTO, īvi, ītum, ĕre. ex Per & Peto compositum; Continue & sine ulla intermissione petere, peragere, perficere. Unde & Perpetim & Perpetuum dicimus. Perottus.

PERPĔTRO, [διαπράττομαι] āre. ex Per & Patro; significat Perficere, auctore Fest. & plerumque in malam partem sumitur. Plaut. Cas. 3. 5. 56.
Nam cur non ego id perpetrem quod occœpi?
Perpetrare cædem. Liv. 1. 6. pr.
Judicium perpetrare. Tacit. lib. 13. Ann. 27.

PERPETRĀTUS, a, um. Partic. [διαπραχθείς] ut, Bellum perpetratum. Liv. 24. 45. Perpetrato bello, tum consultandum, utrum defectio prior plus merita sit pœnæ, an hic reditus veniæ.
Pace. Liv. 33. 21.
Parte prima perpetrata, i. e. Absoluta. Varr. de Ling. Lat. lib. 6. ad fin.
Pugna perpetrata. Liv. 44.
Sacrificio rite perpetrato. Liv. 44. 37. extr.
Perpetratis omnibus quæ ad pacem deûm pertinent. Liv. 24. 11. pr.

PERPETRATIO, ōnis. f. Tertull. & Augustin.

PERPETRĀTOR, ōris. m. Sidon. & Augustin.

PERPETRĀBĪLIS, e. Adj. Tertull.

PERPĔTUUS, a, um. Adj. [ἀΐδιος] Solidum, non concisum in frusta, sed continuatum, non interruptum, aut Non temporis spatio intermissum. Ter. Hec. 1. 2. 12.
Biennium ibi perpetuum misera illum tuli. Idem Adelph. 4. 1. 4.
Triduo hoc perpetuo.
Perpetuus & Annuus, contraria. Cic. Post red. in Senat. 4. Respublica sine Consulibus esset; neque solum parentibus perpetuis, verum etiam tutoribus annuis esset orbata, sententias dicere prohiberemini.
Perpetuus & Idem. V. IDEM.
Affinitas. Ter. Hec. 2. 2. 10.
Ætatem perpetuam, pro Perpetuo. Lucret. lib. 3. 999.
Nec, quod sub magno scrutentur pectore, quicquam
Perpetuam ætatem poterunt reperire profecto.
Ævum. Lucret. lib. 5. 162.
Alimenta. Plin. lib. 7. cap. 36.
Amicitia firma & perpetua. Qu. Cic. de Petit. Conf. 21.
Amor. Liv. Modo sit perpetuus hujus, qua vivimus, pacis amor.
Cibus. Plaut. Pers. 3. 1. 2.
Consuetudo alicujus. Cic. pro Milon. 52.
Cura assidua & perpetua. Cic. 6. Fam. 13.
Cursus stellarum perennes & perpetui. Cic. 2. de Nat. Deor. 56.
Defensio salutis meæ constans & perpetua. Cic. Post. red. in Senat. 28.
Disputatio longior & perpetua. Cic. 2. de Orat. 16.
Febris perpetua, quam Celsus Continuam appellat. Plin. lib. 7. cap. 51.
Festivitatis perpetuæ genus. Cic. 2. de Orat. 219.
Fides solida & perpetua. Plaut. Merc. 2. 3. 44.
Salvos sum, si quidem isti dicto solida & perpetua est fides.
Flos ævi. Ovid. 9. Met. 435.
Fœnore perpetuo ut ducerentur centesimæ Senatusconsulto factum est. Cic. 5. Att. 21.
Formido. Virg. 4. Ecl. 14.
Imbres. Hor. 1. Carm. 7. 17.
Imperium perpetuum, Temporario opponitur. Plaut. Cist. 1. 3. 46.
Ira. Ovid. 5. Trist. 4. 17.
Juventa. Virg. 4. Æn. 32.
Languor. Ovid. 3. Trist. 8. 24.
Legis perpetuæ & æternæ vis. Cic. 1. de Nat. Deor. 40.
Malum. Ovid. 2. Amor. 5. 4.
Mansio in ratione bene considerata stabilis & perpetua. Definitio est Perseverantiæ, apud Cic. 2. de Invent. 164.
Morbum perpetuum jurare. Cic. 12. Att. 14. Quod si erit durius, veniam, & ipse perpetuum morbum jurabo.
Nox. Ovid. 7. Met. 2.
Pax. Ovid. 4. Fast. 408.
In pace perpetua esse. Cic. 3. in Catil. 29.
Quæstiones. Cic. de Clar. Orat. 106. Nam & quæstiones perpetuæ hoc adolescente constitutæ sunt, quæ antea nullæ fuerunt. Quæstiones, i. e. Judicia publica, quibus Judex quæstionis præesse solebat. Perpetuæ, h. e. Quibus Romani perpetuo uterentur.
Risu perpetuo contendere ilia. Ovid. 3. de Arte Am. 285.
Sacra. Cic. 2. de Legib. 47.
Sermo. Lucret. lib. 4. 541.
Sitis. Ovid. 1. Amor. 8. 14.
Sopor perpetuus, Mors. Hor. 1. Carm. 24. 5.
Studium perpetuum in aliquem. Cn. Magnus Ciceroni, 8. Att. 14.
Sumptus perpetuos suppeditare. Cic. 2. Off. 42.
Taciturnitas. Cic. 3. Verr. 80.
Virginitas. Ovid. 4. Trist. 2. 14.
Vita. Lucret. lib. 3. 13.
Perpetuus, crebro de Spatio dicitur, pro Continuus. ut,
Acies perpetua. Plin. lib. 8. cap. 30.
Ædes perpetuæ ruunt, i. e. Totum ædificium. Plaut. Most. 1. 2. 36.
Agmen totius Italiæ. Cic. in Pison. 51. At meus quidem is fuit, ut a Brundusio usque Romam agmen perpetuum totius Italiæ viderem.
Carmen. Ovid. 1. Met. 4.
Fossæ perpetuæ. Cæs. in Comment. de Bell. Gall. 7. 73. 2.
Historiam rerum gestarum perpetuam complecti. Cic. 5. Fam. 12.
Juris perpetui, & universi generis quæstio. Cic. 2. de Orat. 141.
Montes perpetui, Multi & continui. Liv. Saltus perpetuis montibus inter se juncti.
Oratio, cui opp. Altercatio. Cic. 1. Att. 13. Clodium præsentem fregi in Senatu, cum oratione perpetua, plenissima gravitatis, tum altercatione.

Paludes perpetuæ. Cæf. 6. de Bell. Gall. 5. Erant Menapii propinqui Eburonum finibus, perpetuis paludibus, filvisque muniti.
Præda perpetua eft mea. i. e. Tota mea. Plaut. Rud. 4. 3. 48.
Satio perpetua atque æquabilis. Cic. 5. Verr. 112. i. e. Plana & integra, quum pars nulla eft, quæ non feratur.
Trabes perpetuæ, i. e. Solidæ & non coagmentatæ; inquit Budæus. Cæf. 7. Bell. Gall. 23.
Perpetuæ & contextæ voluptates. Cic. 5. Tufc. 96.
Non eft perpetuum. Budæus; Perpetuum pro Generali accipitur, quod quod femper obtinet. Paul. in l. Quum hæreditas. D. ad Senatufconfultum Trebel. Nam quod dicitur retinere eum oportere: non eft perpetuum. i. e. Non femper accidit. Celf. lib. 2. cap. 10. Quum fit autem minime crudo fanguis mittendus, tamen ne id quidem perpetuum eft. i. e. Non ufquequaque verum eft.
Perpetuum & Sempiternum. Cic. 4. in Catil. 18. Ignem Veftæ perpetuum ac fempiternum.
Ut funt humana, nihil eft perpetuum datum. Plaut. Cift. 1. 3. 46.
In perpetuum. Cic. pro Planc. 90. Ego vero fi tum illorum impiorum ferro ac manu concidiffem, in perpetuum Refp. civile præfidium falutis fuæ perdidiffet.
Paulifper & In perpetuum, contraria. Cic. 1. in Catil. 30. Hoc autem uno interfecto, intelligo hanc Reip. peftem paulifper reprimi, non in perpetuum comprimi poffe.
In perpetuum res fuas alienare, Quod vulgo Pro femper dicunt. Cic. 2. de Lege Agr. 54.
Perpetuum edictum, quod non, ut Lycurgi leges, quavis meliore conditione allata, immutatur, fed quod fixam & immotam æquitatem habens, femper virefcit. Ceterum ex eo tempore apud Romanos factum eft perpetuum edictum, quo jus illud prætorium ad certam & fixam formulam redactum eft: antea enim quotannis immutabatur. Ufurpat Budæus Perpetuum edictum, pro Lege Evangelica, quod ea nullo unquam tempore immutari, nulla carie fœdari, nullis tyrannorum machinamentis violari, nullis fabulis obduci, nullis calumniis everti, confpurcarique poterit. V. EDICTUM.

PERPETUUM, Adv. [διηνεκῶς] Affidue, femper. Ter. Adelph. 4. 1. 6.
Mifere nimis perpetuum cupio, ut cœpi, in lætitia degere. [Immo fubauditur Diem ex fuperioribus, & dictum eft, pro Totum. V. Donat.

PERPETUO, Adv. [διηνεκῶς] Idem. Ter. Andr. 3. 3. 39.
Tibi ita hoc videtur, at ego non poffe arbitror,
Neque illum hanc perpetuo habere, neque me perpeti. Cic. 7. Verr. 82. Quid civitates, quæ in amicitia, fideque Populi Romani perpetuo manferant?
Perii perpetuo. Ter. Adelph. 2. 4. 19.
Virens perpetuo buxus. Ovid. 10. Met. 97.

PERPETUALIS, e. Adj. [καθολικός] Quintil. lib. 2. cap. 14. Καθολικὸς, id eft (ut dicamus quo modo poffumus) univerfalia, vel perpetualia. V. Spon. Mifc. Erud. Antiq. p. 128.

PERPETUARIUS, a, um. Adj. Budæus, In titulo De locatione prædiorum civilium vel fifcalium. C. per totum titulum, hæc dictio Perpetuarius, Conductorem, & colonum fignificat, qui perpetuo rem conduxit, Prædia domus noftræ fi femel jure perpetuo apud aliquem fuerunt, ad alium transferre perpetuarium non oportet. Et fubinde eodem modo. Sunt etiam alibi Fundi perpetuarii ad diftinctionem, ut videtur, Emphyteuticorum.

PERPETUITAS, ātis. f. [ἀϊδιότης] Continuatio. Cic. 2. de Fin. 86. Qui autem diffidet perpetuitati bonorum fuorum, timeat neceffe eft, ne aliquando amiffis illis fit mifer.
Perpetuitas & Conftantia. Cic. 5. Tufc. 31. Non igitur ex fingulis vocibus philofophi fpectandi funt, fed ex perpetuitate atque conftantia.
Caufa perpetuitatis machinata eft natura mares & feminas. Cic. 2. de Nat. Deor. 528.
Fidelis ad perpetuitatem benevolentia. Cic. 2. Off. 23.
Dicendi perpetuitas. Cic. in Orat. 7.
Laudis perpetuitas. Cic. 10. Fam. 25. Cujus eft hæc fumma, ut omnia te metiri dignitate malim, quam ambitione: majoremque fructum ponere in perpetuitate laudis, quam in celeritate Præturæ.
Monumentorum perpetuitas. Plin. lib. 34. cap. 9. in fine.
Sermonis perpetuitas. Cic. 2. de Orat. 220. Non fere quifquam reperietur præter hunc, in utroque genere excellens, & in illo quod in perpetuitate fermonis, & hoc quod in celeritate atque dicto eft.
Temporis confequentis. Cic. 1. Tufc. 97.
Verborum. Cic. 3. de Orat. 190. Neque femper utendum eft perpetuitate & quafi converfione verborum, fed fæpe carpenda membris minutioribus oratio eft.
Vitæ, Vita perpetua. Cic. 1. Off. 119. In tota vita conftituenda, multo eft major rei cura adhibenda, ut conftare in vitæ perpetuitate poffimus nobifmetipfis, nec in ullo officio claudicare.
Perpetuitas voluntatis. Cic. 3. Q. frat. 3.
Addere muneribus perpetuitatem, Reddere perennia. Plin. in Paneg. cap. 94. pr.
Perpetuitas, pro Immortalitate. Cic. de Univerf. 35. Neutiquam tamen diffolvemini, neque vos ulla mortis fata periment: nec fraus valentior quam confilium meum, quod majus eft vinculum ad perpetuitatem veftram, quam illa, quibus eftis tum, quum gignebamini, colligati.

PERPETUO, āre. Sine intermiffione continuare. Cic. 3. de Orat. 179. Ut fi cui fit infinitus fpiritus datus, tamen eum perpetuare verba nolimus.
Obligationem perpetuare, Paulus fexies utitur in l. Si fervum. D. de verb. fignif.

PERPETUATUS, a, um. Partic. Arator extrem. lib. 1. in Act. Apoft.
— his eft tibi, Roma, catenis
Perpetuata falus.

PERPETUITO, āre. Effe perpetuum, & æternum. Enn. Annal. lib. 9. Libertatemque ut perpetuitaffint quam maxime. Non. 2. 632.

PERPEXUS, a, um. Adj. Valde & cum cura pexus. Firmic. lib. 5. cap. 5. Qui perpexam barbam in omnibus cogitationibus fuis permulceant.

PERPICTUS, a, um. [πολυγραπτος] Partic. a verbo Pingo, & præpofitione Per, augendi fignificationem habente. Ovid. 10. Met. 262.
Lilia, perpictafque pilas. Alii legunt,
Liliaque, pictafque pilas. Heinf. autem conjicit,
Lilia fert pictafque pilas. V. not. Burm.

PERPLACEO, ui, ĭtum, [καταρέσκομαι] ēre. Valde placere. Ter. Heaut. 5. 5. 22. Cic. 3. Att. 23. Sed fi eft aliquid in fpe, vide legem, quam T. Fadio fcripfit Vifellius: ea mihi perplacet.

PERPLEXUS, a, um. Adj. [καταπλεκτος] Intricatus. Liv. 34. 14. Ex iis Menippus, ignorare fe dixit, quidnam perplexi fua legatio haberet.
Refponfum Punico aftu perplexum. Liv. 35. 14. extr.
Figuris perplexis indupedita. Lucret. lib. 2. 101.
Foramina. Lucret. lib. 4. 603.
Iter. Virg. 9. Æn. 391.
Motus perplexior. Plin. lib. 2. cap. 15.
Sermones perplexi, Dubii, ambigui. Liv. 40. 5.
Perplexus fermo quodammodo opponi videtur fimplici. Ut apud Livium libro 36. p. 2. Epirotarum legatio erat minime in partem ullam liberi aut fimplicis animi. Paulo poft Perplexam legationem dicit. H. St. Exftant cap. 5. d. libri.
Alia fignificatione ufus eft Valer. lib. 3. cap. 4. 3. de Servio Tullio, Ad fummam, aut unde proceffeit, aut quo pervenerit, ftatuæ ipfius titulus abunde teftatur, fervili cognomine, & regia appellatione perplexus.

PERPLEXE, Adv. [ἐμπεπλεγμένως] Implicite, inordinate. Ter. Eun. 5. 1. pr.
Pergin' fcelefta mecum perplexe loqui?
Scio, nefcio: abiit, audivi: ego non adfui.
Agere perplexe. Liv. 8. 23.
Indicare perplexe. Liv. 6. 13.
Refpondere perplexe. Liv. 30. 42.
Perplexe & Palam, contraria. Liv. 30. 20. pr.
Compar. Ammian. 22. 8. Adfuetudo perplexius litigandi.

PERPLEXIM, aliud Adv. [καταπεπλεγμένως] Idem. Plaut. Stich. 1. 2. 18.
Utrum ergo perplexim laceffam oratione ad hunc modum, &c. conf. Non. 11. 50.

PERPLEXĬTAS, ātis. f. Ammian. 18. 14. (Valef. cap. 6.) Ob perplexitatem nimiam.

PERPLEXIO, ōnis. f. Porcius Latro decl. in Catilin. §. 33. extr. Me fateor perfæpe deliraviffe miris perplexionibus illius.
Perplexio, Pontanus in Actio pag. 264. Nimirum omni ftudio fugienda eft obfcuritas, loquendique perplexio ac dubietas. H. St. Defuit h. v. in Lugd.

PERPLEXOR, [καταπλέκω] āri. Valde ligare, & in dubio ponere. Plaut. Aul. 2. 2. 81.
— at fcio quo vos pacto foleatis perplexarier:
Pactum, non pactum eft: non pactum, pactum eft, quod vobis lubet.

PERPLEXĀBĬLIS, e. Adj. [καταπλεκτικός] Plaut. Afin. 4. 1. 47.
Neque ullum verbum faciat perplexabile. Non. 2. 638. Perplexabile, Figuratum, quod aliud audiatur, aliud fentiatur.

PERPLEXABILĬTER, Adv. [καταπλεκτικῶς] Plaut. Stich. 1. 2. 28.
Perplexabiliter earum hodie perpavefaciam pectora.

PERPLĬCĀTUS, a, um. Partic. [κατάκαμπτος] interjecta conjunctione per tmefin extulit Lucret. lib. 2. 394.
Aut magis hamatis inter fe, perque plicatis.

PERPLUO, ui, ūtum, [καθυετίζω] ēre. Tranfmittere pluviam. Quintil. lib. 6. cap. 3. Quum cœnaculum ejus perplueret. i. e. Per medium pluviam admitteret. Cato R. R. cap. 155. In villa quum pluet, circuire oportet, ficubi perpluat: & ubi pluerit, tegulam fignare carbone.
Perpluit in pectus meum, per translationem. Plaut. Moft. 1. 3. 8.
Hæc illa eft tempeftas mea, mihi quæ modeftiam omnem
Detexit, tectus qua fui: quam mihi Amor & Cupido
In pectus perpluit meum. [Lege Quà mihi.
Benefacta benefactis aliis pertegito, ne perpluant. Plaut. Trin. 2. 2. 41. conf. Moft. 1. 2. 30.

PERPLUS, ūris. Adj. [πολυπλέον] Plin. lib. 13. cap. 24. Spondetque jugero ejus, annuos perplures, vel mediocri folo, reditus. Alia exemplaria habent Annua HS. MM.

PERPLŪRĬMUM, Adv. [πολυπλεῖστον] ut, Perplurimum refert. Plin. lib. 2. cap. 54.

PERPOL, [μὰ τὸν Πολυδεύκη] Adverbium effe jurandi quidam putavere, apud Plaut. Caf. 2. 6. 18.
Perpol fæpe peccas: ST. ita fit ubi quid tanto opere expetas. Et apud Ter. Hec. 1. 1. 1.
Perpol quam paucos reperias meretricibus fideles evenire amatores.
Verum Donat. in hunc locum fic ait, Perpol quam paucos. Ordo eft, Pol perquam paucos reperias. nam Perpol non eft Latinum, fed κατὰ τμῆσιν, Perquam, id eft nimio. Ex his Donati verbis videre eft apud Plautum in exemplo præcedenti, ordinem effe talem, Pol, perfæpe peccas.

PERPŎLIO, īvi, ītum, [περιξέω, ὑπεξέω] īre. Valde polire, abfolvere, & fupremam manum addere. Cic. 2. de Orat. 54. Sed ifte ipfe Cœlius, neque diftinxit hiftoriam varietate locorum, neque verborum collocatione, & tractu orationis leni & æquabili perpolivit illud opus.
Æqualiter perpolire aliquid. Auctor ad Heren. lib. 4. 19.
Perpolire & Abfolvere. Cic. de Univerf. 40. Id omne, & quæ fequentia effent, perpolirent, & abfolverent.
Inftituta perpolire. Cic. 5. Fam. 12. Tu interea non ceffabis, & ea, quæ habes inftituta, perpolies, nofque diliges.
Partes aliquas orationis præceptis artium perpolire. Cic. 2. de Orat. 201.

PERPOLĪTUS, a, um. [περιξεστός] Partic. ut,
Aurum tritu perpolitum. Plin. lib. 33. cap. 4.
Perpolitus litteris, Translate. Cic. in Pifon. 70. Eft autem hic, de quo loquor, non philofophia folum, fed etiam litteris, quod fere ceteros Epicureos negligere dicunt, perpolitus.
In dicendo perfecti & perpoliti homines. Cic. 1. de Orat. 58.
Oratio ornata & perpolita. Cic. 1. de Orat. 32.
Vita humanitate perpolita. Cic. pro Sext. 92.

PERPOLĪTE, Adv. Superl. Auct. ad Herenn. 4. 43. Ut continuationes perfecte & perpolitiffime poffint effe abfolutæ.

PERPOLITIO, ōnis. f. [περίξεσις] Auctor ad Herenn. lib. 4. 19. Verborum exornatio eft, quæ ipfius fermonis infignita continetur perpolitione.

PERPŎPŬLOR, [καταληΐζω] āri. Totum populari & vaftare. Liv. 22. 3. Annibal emiffus e manibus perpopuletur Italiam, vaftandoque & urendo omnia,

omnia, ad Romana mœnia perveniat. Tacit. 14. Ann. 26. Quosque nobis aversos animi cognoverat, cædibus & incendiis perpopulatus.

PERPOPULĀTUS, a, um. Partic. Paff. ut, Ager perpopulatus. Liv. 26. 9. Hannibal, infeftius perpopulato agro Fregellano, in Labicanum venit.

PERPORTO, āre. Liv. 28. 46. extr. Valerius prædam Etrufcam, Ligurumque montanorum captivos, Carthaginem perportantes, tradit.

PERPŎTIOR, īri. Idem quod Potiri. ut, Honefta pace perpotiri. Juftin. de Confirmat. Dig. §. 12. conf. lib. 12. Cod. t. 7. l. 2. &c.

PERPŎTO, [καταπίνω] āre. Totum tempus in potationibus confumere. Cic. 7. Verr. 87. Similiter totos dies, in litore tabernaculo pofito, perpotabat. Ibid. 100. Prætore tot dies cum mulierculis perpotante. [An Totos? Laticem amarum perpotare. Lucret. lib. 1. 939.

PERPOTATIO, ōnis. f. [κατάποσις] Cic. in Pifon 22. Quid cum tuis fordidiffimis gregibus intemperatiffimas perpotationes prædicem?

PERPRESSA, æ. f. Herba, calculos ejicere dicitur. Plin. 26. 8.

PERPRĪMO, ĕre. Perpetuo premere. Hor. Epod. 16. 38.
— mollis & exfpes
Innominata perprimat cubilia. i. e. Semper jaceat in cubili. [obfcuro.

PERPRŎPINQUUS, a, um. Adj. Cic. 1. de Divin. 45.
Perpropinqua hæc bene verruncent populo. V. ibi Gruter. & Davif.

PERPRŎPĔRE, Adv. Plaut Mil. 2. 4. 10. Peri perpropere.

PERPROSPER, ĕra, ĕrum, Adj. ut, Valetudo perprofpera. Suet. Claud. cap. 31. pr. Valetudine, ficut olim gravi, ita princeps perprofpera ufus eft. H. St. defiderabatur in Lugd.

PERPRŪRISCO, [κατακνήθομαι] ĕre. Idem quod Admodum prurire. Plaut. Stich. 5. 5. 20.
Lepidam & fuavem cantationem aliquam occipio cinædicam,
Ubi perprurifcamus ufque ex unguiculis.

PERPŪDESCIT, ĕre. Valde pudere. Nep. Fragm. 12. 6. Quando perpudefcet mifcenda, &c.

PERPUGNAX, ācis. Adj. Cic. 1. de Orat. 95. Dicere Carneades folebat, ingenium tuum, Craffe, vehementer admirans, me fibi perfacilem in audiendo, te perpugnacem in difputando effe vifum.
Vulgo Repugnacem, Vide REPUGNAX. H. St.

PERPULCHER, chra, chrum. Adj. [παγκάλλιστος] Valde pulchrum fignificat. Ter. Eun. 3. 2. 15.
Perpulchra, credo, dona: haud noftris fimilia.

PERPUNCTUS, a, um. Partic. a Perpungo Cæl. Aurel. Acut. 2. 10. Perpuncti fentiunt.

PERPURGO, [διακαθαιρω] āre. Totum, five omnino purgare. Cic. 2. de Nat. Deor. 127. Cervæque paulo ante partum perpurgant fe quadam herbula, quæ fefelis dicitur.

PERPURGĀTUS, a, um. Partic. ut, Perpurgatis auribus alicui operam dare, per translationem dixit Plaut. Mil. 3. 1. 176.
Locus perpurgatus, i. e. Perpolitus, expeditus. Cic. pro Muren. 51. Nunc mihi tertius ille locus eft orationis de ambitus criminibus, perpurgatus ab iis qui ante me dixerunt.

PERPŪSILLUS, a, um. Adj. ut, Corpus perpufillum. Chryfolog. Serm. 160. A quo

PERPUSILLUM, Adv. Cic. 2. de Orat. 245. Hic ille, Non accufabis, perpufillum rogabo.

PERPŪTO, [διακαθαίρω] āre. Perfecte putare, declarare, vel potius Proferre. Plaut. Cift. 1. 3. 7.
— nunc operam date
Ut ego argumentum hoc vobis plane perputem.

PERQUAM, Adv. [ὡς σφόδρα] pofitivis jungitur & verbis: & idem fignificat quod Quam. Plaut. Rud. 3. 3. 9. Propulit perquam indignis modis. Ter. Adelph. 4. 2. 28.
Laudas? næ ille continebit pofthac, fi fapiet manus.
D. Fortiter. S. perquam: quia miferam mulierem, & me fervolum,
Qui referire non audebam, vicit, hui perfortiter. Ubi Donat.
Perquam, i. e. Nimis.
Perquam breviter perftringere aliquid atque attingere. Cic. 2. de Orat. 101.
Perquam flebiliter lamentatur in vulnere Ulyffes apud Pacuvium. Cic. 2. Tufc. 49.
Perquam grave eft dictu, Hic quam ille dignior. Cic. pro Planc. 16.
Perquam modica portio hæreditatis. Ulp. in l. j. §. illud. D. de conjung. cum emancip. liber. ejus.
Perquam optanda nobis varietas & incredibilis illa vis dicendi Carneadis. Cic. 2. de Orat. 161.
Perquam pauxillo minores. Lucret. lib. 5. 596.
Perquam puerile aliquid videri. Cic. 2. de Orat. 108.
Perquam rotunda femina. Lucret. lib. 3. 188.
At quod mobile tantopere'ft, conftare rotundis
Perquam feminibus debet, perquamque minutis.
Perquam fubito. Lucret. lib. 4. 170.
Perquam, fuperlativo aliquando junctum legitur. Curt. lib. 4. 6. 2. Perquam maximo poteft exercitu comparato.

PERQUIESCO, ēvi, ēre. Apul. 8. Met. p. 211. Elmenh. Totam perquiefcimus noctem.

PERQUĪRO, sīvi, sītum, [ἐπιζητέω, ἐξετάζω] ĕre. Diligenter quærere. Ovid. 3. Met. 3.
Quum pater ignarus natam perquirere Cadmo
Imperat. Cæf. 6. Bell. Gall. 8. Aditus, viafque in Suevos perquirit.
Homines perquirere & inveftigare ex omni regione, &c. Q. Cic. de Petit. Conful. 24.
Indicia perquirere. Lucret. lib. 6. 381.
Res contemplari & perquirere. Cic. 5. de Fin. 48. Videmufne, ut pueri, ne verberibus quidem a contemplandis rebus perquirendifque deterreantur?
Perquirere, pro Interrogare. Cic. 5. Verr. 133. Non perfequeris? non perfeveras? non perquiris, cui dixerit Apronius? quis audierit? unde hoc natum, quemadmodum prolatum fit?
Perquiritur, Imperfonale. Cic. pro Cluent. 180. Ne multa, perquiritur a coactoribus: invenitur ea ferrula ad Stratonem perveniffe.

PERQUĪSĪTUS, a, um. Partic. [ἐπιζητηθεὶς] Plin. lib. 18. cap. 4. Et poftea inventis omni cura perquifitis, caufaque rerum & ratione fimul eruta, &c.

PERQUISĪTE, Adv. [ἐξητασμένως] Cic. 1. de Invent. 77. Quæ pertinere autem ad dicendum putamus, ea nos commodius quam ceteros attendiffe non affirmamus, fed perquifitius & diligentius confcripfiffe pollicemur.

PERQUISĪTOR, ōris. m. [ἐξεταστὴς] Plaut. Stich. 2. 2. 61.
Jam non faciam auctionem, mihi obtigit hæreditas.
Malevoli perquifitores auctionum perierint. Adde Ammian. 14. 13.

PERQUĪRĪTĀTUS, a, um. Partic. a Perquirito, frequent. ut, Opufculum perquiritatum. Claud. Mamert. præf. lib. 1.

PERRHÆBI, ōrum. m. [Περραιβοὶ] Populi fuerunt Theffaliæ, qui Lapitharum potentia fracti, fugerunt in Ætoliæ montana, Pindo monti proxima; quæ regio ab ipfis Perrhæbia (Περραιβία) dicta eft, ipfeque Pindus cognominatus eft Perrhæbus. Propert. 3. 5. 33.
Aut cur Perrhæbi tremuere cacumina Pindi? V. Plin. 4. 2. Liv. 44. 2. Stephano Πέρραιβος Civitas Theffaliæ eft.

PERRĀRUS, a, um. Adj. [πολυσπάνιος] Valde rarus. Plin. lib. 31. cap. 3. Perrarum eft ut levior fit aliqua. Liv. 6. pr. Tum quod perraræ per eadem tempora litteræ fuere. Adde 29. 38.

PERRĀRO, Adv. [πολυσπανίως] Cic. 2. de Fin. 51. Hor. 2. Serm. 5. 50.
— perraro hæc alea fallit.
Reperitur perraro. Cic. pro Planc. 23.
Venit perraro in oppidum. Cic. pro Rofc. Amer. 52.

PERRECTUS, V. PERGO.

PERRĒPO, pfi, ptum, [καθέρπω] ĕre. Idem fere quod fimplex Repere, & ut de quocunque animali dicitur, ita etiam de rebus inanimatis. Columel. lib. 6. cap. 5. Cavendum quoque eft, ne ad præfepia fus aut gallina perrepat.
Tellurem genibus perrepere. Tibul. lib. 1. 2. 87.
De vite Columel. lib. 4. cap. 24. At fi longius, quam ritus agricolarum permittit, & a capite vitis emicuerit, & brachiis in aliena jugorum compluvia perrepferit, &c.

PERREPTO, [καθερπύζω] āre. frequent. Idem. Plaut. Rud. 1. 4. 4.
Omnia jam circumcurfavi, atque omnibus in latebris perreptavi
Quærere confervam, voce, oculis, auribus, ut perveftigarem.
Ter. Adelph. 4. 6. 3.
Perreptavi ufque omne oppidum, ad portam, ad lacum,
Quo non?

PERRĪDĬCŬLUS, a, um. Adj. [πάνυ γελοῖος] Valde ridiculum fignificat. Cic. 3. de Orat. 72. Atque hos omnes qui artes rhetoricas exponunt, perridiculos. Et 2. de Orat. 77. Sed tamen eft eorum doctrina, quantum ego judicare poffum, perridicula.

PERRIDICULE, Adv. [πολυγελοίως] Cic. 2. de Orat. 239. In quo non modo illud præcipitur, ne quid infulfe, fed etiam fi quid perridicule poffis, vitandum eft oratori utrumque, ne aut fcurrilis jocus fit, aut mimicus.

PERRŌDO, fi, fum, [διαβιβρώσκω] ĕre. Totum, aut Vehementer rodere. Plin. lib. 34. cap. 18. Valet purgare, fiftere, excalfacere, perrodere. Idem lib. 30. cap. 16. Ungulas tantum mularum repertas, neque aliam ullam materiam quæ non perroderetur a veneno Stygis aquæ.

PERRŌGO, [καπερωτάω] āre. proprie dicebantur Confules, qui fententias in fenatu rogabant. Plin. in Paneg. cap. 60. pr. Parum eft, ut in curiam venias, nifi & convocas: ut interfis Senatui, nifi & præfides: ut cenfentes audias, nifi & perrogas.
Sententias perrogare, fignificat Omnes ad extremum ufque rogare, ut fiat Senatufconfultum. Liv. lib. 29. 19. Perrogari eo die fententiæ non potuerunt, accenfis pro Scipione, & adverfus Scipionem ftudiis. conf. Tacit. 4. Hift. 9.

PERROGĪTO, āre. frequent. Pacuv. apud Prifcian. 4. p. 634. Defeffus perrogitando advenas de natis.

PERRUMPO, rūpi, ruptum, [καταρρήγνυμι] ĕre, Omnino rumpere. Cæf. 1. Bell. Civil. 26. Ut rates perrumperet, atque opera difturbaret.
Aerem perrumpere. Cic. 1. Tufc. 42. Neceffe eft ferantur ad cælum, & ab his perrumpatur & dividatur craffus hic & concretus aer. Et 43. Accedit ut eo facilius animus evadat ex hoc aere, quem fæpe jam craffum appello, eumque perrumpat, quod nihil eft animo velocius.
Corpus perrumpere introitu. Lucret. lib. 2. 407.
Limina perrumpit bipenni. Virg. 2. Æn. 480.
Nodos validos. Lucret. lib. 4. 1142.
Saxa perrumpere aurum amat. Hor. 3. Carm. 16. 10.
Perrumpere, Irrumpere, vi, feu violenter intrare. Cæf. 6. Bell. Gall. 36. Perrumpere nituntur. Ibid. lib. 7. 19. Ut fi eam paludem Romani perrumpere conarentur, hæfitantes premerent ex loco fuperiore.
Exercitu perrumpere. Cic. 8. Att. 19. Exercitum firmum habere oportet, quo confidamus perrumpere nos poffe.
Perrumpere ad. Liv. 26. 7. pr. Nec per caftra eorum perrumpi ad Capuam poffe.
Perrumpere in veftibulum templi. Liv. 3. 18. conf. 26. 5.
In arces perrumpere. Sil. lib. 12. 698.
Perrumpere per mediam hoftium aciem. Liv. 3. 70.
Aciem perrumpere. Virg. 2. Æn. 513.
Agmen perrumpere. Claud. de 6. Conf. Hon. 460. Liv. 8. 30. Qui, aliquoties impetu capto, perrumpere non poterat hoftium agmen.
Caftra perrumpere, Difturbare & confringere. Auctor de Viris illuftr. cap. 49. Afdrubalis & Syphacis caftra una nocte perrupit.
Difficultates. Plin. lib. 8. cap. 23. de afpide, Perrumpit omnes difficultates, permeat fpatia.
Faftidia. Hor. 1. Epift. 10. 25.
Affectu perrumpi, Vinci, permoveri. Tacit. 3. Ann. 15.
Leges perumpere, Violare, effringere. Cic. 3. Off. 36. Emolumenta rerum fallacibus judiciis vident: pœnam, non dico legum, quas fæpe perrumpunt, fed ipfius turpitudinis, quæ acerbiffima eft, non vident.
Leges perrumpere milite. Lucan. lib. 1. 322.
Periculum. Cic. in Partit. 112. Aut fi patefactum effet, depellendi criminis, vel perrumpendi periculi, vel in longinquum tempus differendi.

PERRUPTUS, a, um. Partic. [καταρρηχθεὶς] ut, Moles perruptæ. Sil. lib. 13. 741.
Acies perrupta. Tacit. 2. Hift. 44.
Caftra perrupta. Idem 2. Hift. 15.

PERSÆPE, Adv. [πολλάκις] Cic. de Amicit. 77. Recte etiam præcipi poteft in amicitiis, ne quis intemperata quadam benevolentia (quod perfæpe fit) impediat magnas utilitates amicorum. Hor. Epod. 14. 11.
Qui perfæpe cava teftudine flevit amorem. conf. PERPOL.

PERSÆVUS, a, um. Adj. Mela 2. 5. extr. Parva flumina, ubi accrevere, persæva.

PERSALSUS, a, um. Adj. [πολυαστεῖος] Valde salsum significat. Cic. 2. de Orat. 279. Persalsum illud est apud Nævium, Quid ploras pater?

PERSALSE, Adv. [πολυαστείως] Cic. 2. Q. frat. 14. Trebatium quod ad se miserim, persalse & humaniter etiam mihi gratias agit.

PERSALŪTO, [κατασπάζομαι] āre. Salutationem peragere. Cic. pro Flacc. 42. Et qui ita sit ambitiosus, ut omnes vos nosque quotidie persalutet. Et Curt. 10. 5. 3. Donec a toto exercitu ad ultimum persalutatus est.

PERSALUTĀTIO, ōnis. f. Cic. pro Muren. 44. Non declamatio potius, quam persalutatio.

PERSANCTE, Adv. [πολυοσίως] pro Valde sancte & religiose. Ter. Hec. 5. 2. 5. Phidippe, Bacchis dejerat persancte. Plaut. Idque persancte juravit se facturum. V. Suet. Tit. 10. & Ner. 35.

PERSĀNO, [ἐξιάομαι] āre. Omnino sanare. Plin. lib. 20. cap. 22. Vomicas rumpere, purgare, persanare promittens.

PERSANĀTUS, a, um. Partic. ut, Ulcera persanata. Sen. Epist. 8.

PERSĀNUS, a, um. Adj. Omnino sanus. Cato R. R. cap. 157. Ut radices polypi persanas facias.

PERSĀPIENS, entis. Adj. [πάνυ σοφὸς] Valde sapientem significat. Cic. de Provinc. Consul. 44. Quod magni cujusdam hominis & persapientis videtur.

PERSAPIENTER, Adv. [λίαν σοφῶς] Cic. pro Milon. 11. Etsi persapienter, & quodammodo tacite dat ipsa lex potestatem defendendi, &c.

PERSCIENS, entis. Valde sciens. Lamprid. in Commodo cap. 5. Perennis autem, Commodi animum persciens. In aliis deest Animum.

PERSCIENTER, Adv. [πάνυ ἐπιστημονικῶς] Admodum scienter & industrie. Cic. de Clar. Orat. 202. Et ut ad infirmitatem laterum perscienter contentionem omnem remiserat.

PERSCINDO, īdi, issum, [κατασχίζω] ĕre. quasi Per medium scindere. Liv. 21. 58. Nam nec explicare quicquam, nec statuere poterant: nec quod statutum esset, manebat: omnia perscindente vento.
Nubem perscidit ventus. Lucret. lib. 6. 137.
Vestem perscindere e membris. Tibull. lib. 1. 10. 63.
Perscindor, forma passiva. Lucret. lib. 4. 605.
Perscinduntur enim, nisi recta foramina tranant.

PERSCISSUS, a, um. [κατασχισθεὶς] Partic. ut, Carbasus perscissa petulantibus auris. Lucret. lib. 6. 110. Alii rectius legunt Euris.

PERSCISCO, ĕre. Dictys Cret. Bell. Troj. 2. 37. Hector caussam tumultus eorum cupidus persciscere.

PERSCĪTUS, a, um. Adj. Admodum scitus. [πάνυ εὐφυὴς] Cic. 15. Att. 5. Epistolam tibi misi, ut tu de provincia Bruti & Cassii perscita. Quædam exemplaria legunt, Per s. c. ita scribit & Balbus, &c V. not.

PERSCRĪBO, psi, ptum, [ἀναγράφω] ĕre. In totum scribere, inquit Perottus: vel Amplissime, & Bene (ut ita dicam) ad longum scribere. Cic. 14. Fam. 5. Omnes sunt redditæ, diligentissimeque a te perscripta omnia. Idem 12. Fam. 23. Quod ni ita putarem, ipse perscriberem. De suis rebus ad aliquem perscribere. Cic. 5. Fam. 3.
Auctoritatem perscribere. V. Auctoritas, in AUCTOR.
Blanditias perscribere vino. Ovid. 1. de Arte Am. 571.
Orationem mitissimam alicui. Cic. 5. Fam. 4.
Rationes scite & litterate perscribere. Cic. in. Pison. 61.
Versum puris verbis. Hor. 1. Serm. 4. 54.
Versu aliquid. Ovid. 2. de Ponto, 7. 33.
Perscribere, est etiam In tabulas publicas, in actaque referre: quod *in registro scribere* vulgo dicunt, vocabulo a Regestis corrupto. Cic. 6. Verr. 140. Primum mihi litteras publicas, quas in ærario sanctiore conditas habebant, proferunt: in quibus ostendunt omnia, quæ dixi ablata, esse perscripta. Idem pro Rosc. Com. 2. Egone hanc manum plenam perfidiæ, & hos digitos meos impellere potui, ut falsum perscriberem nomen? Cic. pro Sull. 41. Constitui senatores, qui omnia indicum dicta, interrogata, responsa perscriberent.
Senatusconsultum. Cic. 3. in Catil. 13.
In tabulas perscribere, ut Referre in tabulas. Cic. 3. Verr. 60. In tabulas publicas ad ærarium perscribenda curavit.
Quia notata, non perscripta erat summa. Sueton. in Galba cap. 5. ubi Beroald. dicit Notari summam per notas, at Perscribere esse, Ipsis litteris integraque dictione summam explicare. Vide plura apud illum. H. St. In re per se clara non necessaria scil.
Usuras. Cic. 9. Att. 14. Viri boni usuras perscribunt? i. e. Nomina debitorum in codicem referunt. Viros bonos ironice vocat Fœneratores.
Perscribere, pro Præscribere. Cic. 1. Acad. 23. Ex hac descriptione, agendi quoque aliquid in vita, & officii ipsius initium reperiebatur, quod erat in conservatione earum rerum, quas natura perscriberet. Emendatis in codd. legitur Præscriberet.
Perscribere pecuniam, pro Reddere creditori per scripturam. Creditori, non præsenti pecunia numerata, sed per scripturam satisfacere. Ter. Phorm. 5. 8. 30.
Sed transi sodes ad forum, atque illud mihi
Argentum jube rursus rescribi, Phormio.
P. Quod? næ ego perscripsi porro illis quibus debui. Ubi Donatus; Perscripsi, Multis per scripturam reddidi, multis dedi. Sic Cic. 16. Att. 2. ubi Græv. V. conf. Suet. Jul. cap. 42.
Pecuniam in ædem sacram reficiendam perscribere. Cic. pro Flacc. 44.
Perscribere castelli planitiem, Perlustrare oculis, Circumspicere. Sallust. Jugurth. cap. 98. V. ibi Cl. Wasse.

PERSCRIPTUS, a, um. Partic. [ἀναγεγραμμένος] dicitur Quod litteris consignatum est, & monumentis antiquis continetur, apud Ciceronem semper: ut de Arusp. Resp. 32. Quanquam hoc si minus Civili jure perscriptum est, lege tamen naturæ, communi jure gentium sancitum est, ut nihil mortales a diis immortalibus usurpare possint. Budæus.
Auctoritas Senatus perscripta. Cic. 1. Fam. 2.

PERSCRIPTIO, ōnis. f. [ἀναγραφὴ] Cic. 5. Fam. 2. Jam illud Senatusconsultum, quod eo die factum est, ea perscriptione est, ut dum id exstabit, officium meum in te obscurum esse non possit.
Perscriptiones, pro Contractibus & instrumentis pactorum posuit Cicero, quod *registrum* vulgus appellat, teste Budæo. Cic. 5. Philip. 11. Illa vero dissipatio pecuniæ publicæ ferenda nullo modo est, per quam septies millies falsis perscriptionibus, donationibusque avertit. Idem pro Flac. 74. Perscriptiones cum mulierculis aperta circumscriptione fecisti: tutor his rebus Græcorum legibus ascribendus fuit. Budæus hoc loco pro Syngraphis dicit accipi.
Perscriptio, Solutio. Cic. 12. Att. 51. extr. De Cærellia quid tibi placeret, Tiro mihi narravit: debere, non esse dignitatis meæ: perscriptionem tibi placere. Hoc est solutionem. Perscribimus enim in tabulis, cui data pecunia sit. Adde quod mox sequitur: Sustinenda tamen solutio est nominis Cærelliani, dum & de Methone & de Faberio sciamus. V. in ipso verbo plura.

PERSCRIPTOR, ōris. m. [ἀναγραφεὺς] Tabellio sive Cautor, qui formulas concipit. Cic. 5. Verr. 168. Scribam tuum dicit, Verres, hujus perscriptorem fœnerationis fuisse. Budæus.

PERSCRIPTŪRA, æ. f. Ulpian. Dig. 29. t. 1. l. 3. Testamenti facere perscripturam.

PERSCRŪTOR, [ἐξετάζω] āri. Diligenter inquirere. Cic. 2. Off. 25. Præmittebatque de stipatoribus suis, qui perscrutarentur arculas muliebres: & ne quod in vestimentis telum occultaretur, exquirerent.
Investigare & perscrutari omnia. Cic. 6. Verr. 47.
Reperire ac Perscrutari. Cic. 6. Verr. 30. Jam ut hæc omnia reperire ac perscrutari solitus sit, Judices, est operæ pretium cognoscere.
Speculari & Perscrutari. Cic. 5. Tusc. 59. Sic noctu ad eas ventitabat, ut omnia specularetur & perscrutaretur ante.
Litteras legis perscrutari. Cic. 1. de Invent. 68. Ergo in hoc quoque judicio desinite litteras legis perscrutari, & legem (ut æquum est) ex utilitate Reip. considerate.
Naturam criminis penitus perscrutari. Cic. pro Flacc. 19. Itaque perscrutamini penitus naturam, rationemque criminum: jam nihil præter speciem, nihil præter terrorem ac minas reperietis.
Voluntatem alicujus domesticis suspicionibus. Cic. 2. de Invent. 128.
Activa forma usus est Plaut. Aulul. 4. 4. 30. Postremo jam hunc perscrutavi.

PERSCRUTĀTUS, a, um. Partic. passive. Ammian. 17. 4. Montium venis perscrutatis.
Conditiones perscrutatæ. Aggen. de Limit. p. 56. ed. Goes.

PERSCRUTATIO, ōnis. f. Senec. ad Helviam cap. 9. extr. Quid opus est profundi perscrutatione?

PERSCRUTATOR, ōris. m. Capitol. in Maxim. Jun. cap. 1. Qui harum rerum perscrutatores fuisse dicuntur.
Electi perscrutatores. Veget. de Re Mil. 3. 3. Al. Exsecutores.

PERSĔA, æ. f. [περσέα] Arbor est (inquit Dioscorides 1. 187.) fructum ferens stomacho accommodatum, & qui edendo sit, in quo Phalangia inveniuntur, quæ κρανιοκολάπται dicuntur: præsertim in Thebaide Ægypti parte. Hujus arboris meminit & Strabo libro ultimo, comam ei perpetuam tribuens, & fructum magnitudine piri, figura oblonga, amygdalæ modo putamine inclusum & corio. Plutarchus item auctor est, Perseam arborem in Ægypto Isidi gratissimam esse, quod fructum ferat corbi similem, folium viri linguæ. Galenus quoque in Ægypto Perseam se vidisse testatur, magnis arboribus comparandam, cujus (inquit) pomum in Perside tam præsentis veneni esse tradunt, ut vescentes interimat. In Ægyptum vero translatam & peregrinatione mitigatam, poma ferre cibis idonea, turbinata, piri facie. Ex quibus omnibus satis constat, Perseam arborem sui generis esse, & a nostrate Persica omnino diversam.

PERSĔCO, ui, ctum, [κατατέμνω] āre. Perfecte secare, & dividere. Cic. 4. Acad. 122. Eodem modo rerum naturas persecare, aperire, dividere possumus, ut videamus terra penitusne defixa sit, & quasi radicibus suis hæreat, an media pendeat?
Persecare & Conficere. Cic. 13. Att. 23. Quare da te in sermonem, & perseca: & confice, excita, compella, loquere, ut te cum illo Scæva loqui putes.
Persecare vitium aliquod, ne serpat latius. Liv. 40. 19. extr. [An Præsecare?

PERSECTOR, āri. V. PERSEQUOR.

PERSĔDEO, ēdi, ēre. Sen. Epist. 108. Quid ergo? non novimus quosdam qui multis apud philosophiam annis persederint, & ne colorem quidem duxerint? Liv. lib. 45. 39. Hoc quoque quod ridetis, in equo dies noctesque persedendo habeo.

PERSEGNIS, e. Adj. [πολύαργος] Valde segnem significat. Liv. lib. 25. 15. Pedestre prælium fuit persegne, paucis in prima acie pugnantibus Romanis.

PERSĒIS, īdis. f. [Περσηὶς] fuit, teste Hesiodo in Theogonia v. 356. una ex Nymphis, Oceani & Tethyos filia. conf. v. 957.
Perseis quoque, Persea, & Perseia dicta est Hecate a patre Perse. V. HECATE.

PERSEIDES Herbæ. V. post PERSIA.

PERSĔNEX, ēnis. c. [πολυγέρων] Valde senex. Sueton. de Clar. Gram. cap. 9. Namque jam persenex pauperem se, & habitare sub tegulis quodam scripto fatetur.

PERSENESCO, ĕre. Eutrop. 1. 11. Cum uxore persenuit.

PERSENĪLIS, e. Adj. Vulg. Interpr. Josuæ 23. 1. Josua jam longævus & persenilis ætatis.

PERSENTIO, si, sum, [αἰσθάνομαι] īre. Idem quod Sentio. Virg. 4. Æn. 448.
— magno persentit pectore curas.

PERSENTISCO, ĕre. Inchoativum, Percipere aliquid fieri. Ter. Heaut. 5. 1. 43.
Quot res dedere, ubi possem persentiscere,
Nisi essem lapis? quæ vidi? væ misero mihi.
Viscera persentiscunt. Lucret. lib. 3. 250.
Concutitur tum sanguis, viscera persentiscunt
Omnia, &c. Quidam tamen sic legi volunt,
Tum quatitur sanguis, tum viscera persentiscunt.

PERSĔPHŌNĒ, ēs. f. [Περσεφόνη] Dea est, quæ a nostris Proserpina dicitur, quanquam & priori vocabulo nonnunquam nostri poetæ utuntur. Ovid. 4. Fast. 591.
At neque Persephone digna est prædone marito.
Pro morte etiam ponitur. Ovid. 21. Epist. 46.
Persephone nostras pulsat acerba fores. Et Tibull. 3. 5. 5.
At mihi Persephone nigram denunciat horam.

PERSĔPŎLIS, is. f. [Περσέπολις] Urbs Persidis a Perseo condita, ut est apud Strabonem lib. 15. qui per diphthongum scribit Περσαίπολις.

PERSEPOLITANA Regio in Perside, qua fluvius Euphrates in mare devolvi-

volvitur. Habet Araxem fluvium, qui ex Paraetacis in Persidem defluit. Strabo lib. 15.

PERSĔQUOR, secūtus, sum, [καταδιώκω] sequi. Insequi, insectari. Plaut. Men. 4. 1. 8.
Hem hac abiit: si vis persequi vestigiis. Ter. Phorm. 3. 3. 18.
Quoquo hinc asportabitur terrarum, certum est persequi.
Terra & mari persequi aliquem. Cic. 7. Att. 22.
Vestigiis ipsius aliquem. Cic. de Clar. Orat. 307. Brute, possis (nam Attico hæc nota sunt) & videre quemadmodum simus in spatio Q. Hortensium ipsius vestigiis persecuti. Per translationem.
Acrius aliquid. Cic. 2. de Orat. 182.
Academiam veterem persequamur. Cic. 1. Acad. 7.
Antiqua persequi. Cic. 1. de Fin. 36. In quo maxime consuevit jactare vestra se oratio, tua præsertim, qui studiose antiqua persequeris, claris & fortibus viris commemorandis, &c.
Artem aliquam. Cic. 1. de Fin. 72. Eas ergo artes persequeretur, vivendi artem tantam, tamque operosam, & perinde fructuosam, relinqueret?
Cærimonias institutas. Cic. pro Domo 141.
Consuetudine & celeritate scribendi, facillime quæ dicerentur persequi. Cic. pro Sull. 42.
Diverticula, flexiones, & solitudines. Cic. in Pison 53.
Extrema si idem persequitur, qui inchoavit, jam omnia perfecta videbimus. Cic. de Provinc. Consul. 19.
Factis persequi quod dicimus. Plaut. Mercat. 3. 2. 11. i. e. Facere.
Feras. Ovid. 9. Epist. 34.
Imperium patris persequi, pro Facere. Plaut. Stich. 1. 2. 84.
Incœpta persequi. Liv. 6. 33.
Instituta alicujus servare, & vestigiis persequi. Cic. 4. Acad. 3. In eodem tanta prudentia fuit in constituendis temperandisque civitatibus, tanta æquitas, ut hodie stet Asia Luculli institutis servandis, & quasi vestigiis persequendis.
Mandata alicujus persequi & conficere. Cic. 2. Q. frat. 13. Facies scilicet ut mea mandata digeras, persequare, conficias.
Mores patris persequi, Sequi, Imitari. Plaut. Asin. 1. 1. 58.
Eos me decretum est persequi mores patris. h. e. Tentare ut mores patris exprimam.
Numeris cursus siderum persequi. Cic. 2. de Divin. 17. Solis defectiones, itemque Lunæ prædicuntur in multos annos ab his, qui siderum motus numeris persequuntur.
Otium persequi. Hor. Epod. 1. 7.
Promissa alterius persequi, Ut scilicet ille stet promissis. Plaut. Mercat. prol. 85.
Quæstiones infinitas. Cic. 4. Acad. 117. Non persequor quæstiones infinitas: tantum de principiis rerum, quibus omnia constant, videamus quem probet.
Scelus suum, Perpetrare. Ovid. 8. Met. 774.
Sectam atque instituta aliquorum hominum. Cic. 7. Verr. 180.
Sententiam persequi ad finem. i. e. Exsequi. Ulpian. in l. A divo Pio. §. 1. Sententiam Romæ dictam etiam in provinciis posse per Præsides, si hoc jussi fuerint, ad finem persequi, Imperator noster cum patre rescripsit.
Spem infinitam. Cic. pro Dejot. 13.
Vestigia alicujus. Cic. 1. de Orat. 105. Cujus vestigia qui persequi cupiunt, ejus sententiam sciscitantur.
Viam. Ter. Hec. 3. 5. 4.
Vitam inopem & vagam. Cic. 12. Philipp. 15.
Vita persequi disciplinam. Cic. 4. Tusc. 5. Hanc amplissimam omnium artium, bene vivendi disciplinam, vita magis, quam litteris persecuti sunt.
Voce aliquid. Cic. pro Planc. Sed quia neque necesse est me id persequi voce, vuod vos mente videatis.
Voluptates cujusquemodi. Cic. 2. de Fin. 3.
Superstitio quocunque te verteris persequitur. Cic. 2. de Divin. 149.
Vitia aliquem persequuntur ab institutione puerili. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Persequi, in malum, ut, Armis furialibus persequi aliquem. Lucan. lib. 1. 200.
Bello persequi aliquem. Cæs. 1. Bell. Gall. 14. Cic. 5. Fam. 1. Ad v. Calend. Maji, quum de iis, qui hostes judicati sunt, bello persequendis sententiæ dicerentur.
Judicio aliquem. Cic. pro Flacc. 47. Hunc æstuantem & tergiversantem judicio ille persequitur.
Bona sua repetere ac persequi lite atque judicio. Cic. 5. Verr. 47.
Hæreditates, aut syngraphas suas, Exigere. Cic. 3. de Legib. 18.
Inimicitias paternas magna cum gloria. Cic. 4. Acad. 1.
Injurias persequi, Ulcisci. Cic. pro Cæcin. 32. Hanc puto me habere actionem, ut per interdictum meum jus teneam, atque injuriam tuam persequar.
Jus suum persequi, Defendere. Ter. Adel. 2. 1. 9. Cic. 1. Verr. 21. Cur his non modo persequendi juris sui, sed etiam deplorandæ calamitatis adimis potestatem?
Mortem alicujus. Cic. pro Domo 49.
Odio persequitur omnes. Senec. Hippol. 2.
Pœnas alicujus persequi, pro Ulcisci. Cic. 9. Att. 17. M. Bruti se pœnas persequi, omniumque eorum, in quos Sulla crudelis hoc socio fuisset.
Pœnas a seditioso cive per bonos viros judicio persequi. Cic. 1. Fam. 9.
Rem suam, De re pecuniaria judicio disceptare. Cic. pro Quint. 45.
Vitem relictam persequitur attondens curvo dente. Virg. 2. Georg. 408.
Persequi, Pertractare, Perscribere, ut
Philosophiam Latinis litteris. Cic. 1. Acad. 12. conf. supra, Vita persequi.
Partes causarum singulas ad ultimam speciem persequi. Quintil. 7. 2.
Res has commodissime persecutus est Xenophon in eo libro qui, &c. Cic. 2. Off. 87.
Res Annibalis diligentissime persecutus Cœlius. Cic. 1. de Divin. 49.
Scriptura persequi. Cic. 15. Fam. 21. Quum ea, quæ scriptura persecutus es, sine summo amore cogitare non potueris.
Stilum alicujus. Cic. 6. Fam. 7.
Versibus aliqua. Cic. de Senect. 16.
Voluptates nominatim omnes persequitur Epicurus. Cic. 1. de Nat. Deor. 112.

PERSĔQUENS, entis. [καταδιώκων] Partic. ut,
Flagitii persequens. Plaut. Casin. 2. 1. 1.
Inimicitiarum persequentissimus. Auct. ad Heren. lib. 2. 29.

PERSECŪTUS, a, um. Partic. Vellej. 2. 6. 4. Hunc L. Opimius Cos. qui Prætor Fregellas exciderat, persecutus armis, &c.

PERSECUTIO, ōnis. f. [καταδίωξις] Cic. in Orat. 141. Quum in altera gratiæ, gloriæ, præsidii plurimum esset: in altera persecutionum, cautionumque præceptio. Ulpian. in l. Pecuniæ verbum. D. de Verborum & rerum significatione, Persecutionis autem verbo extraordinarias persecutiones puto contineri: utputa fideicommissorum, & si quæ aliæ sunt, quæ non habent juris ordinarii exsecutionem.
Persecutio, apud Scriptores Christianos est Dira vexatio & tyrannica afflictio maxime piorum & innocentium. V. Lactantii libellum de Mortibus persecutorum.

PERSECŪTOR, ōris. m. Sectator. Isidor. Orig. cap. 10. in P. Persecutor non semper pro malo intelligitur, unde, Persecutor, perfecte secutor. conf. Cod. l. 10. tit. 72.
Item Insectator. Capitol. in Albin. cap. 11. conf. dict. præced.

PERSECŪTRIX, īcis. f. Augustin. de consensu Evangelist. 1. 25. Hercules Junonem, persecutricem suam, coli prohiberet.

PERSECUTORIA, æ. f. Diploma seu licentia scripto data aliquid perquirendi. Cod. 10. t. 72. l. 1. Præmissa persecutoria aurum persequi.

PERSĔQUAX, ācis. Adj. Apul. append. Florid. extr. p. 366. Elmenh. Ales oculis persequax, unguibus pertinax. adde Sidon. 4. Epist. 9.

PERSECTOR, [καταδιώκωμαι] āri. Diligenter sectari, perscrutari. Lucret. lib. 2. 165.
Nec persectari primordia singula quæque. Legitur & Perscrutari.

PERSECTANS, antis. Partic. ut, Accipitres persectantes. Lucret. lib. 4. 1004. i. e. Insectantes. Lambinus.

PERSĒRO, sēvi, sătum, [κατασπείρω] ĕre. Totum serere. Plautus autem per translationem pro Disseminare posuit, quum ait, Inde venisse perserit. [Ubi?

PERSERVIO, īre. Vopisc. in Probo cap. 18. Germani Probo potius perservire maluerunt, quam cum Bonoso esse.

PERSERVO, āre. Constanter servare. Tertull. de Patient. cap. 5. Si divino interdicto patientiam perservasset.

PERSES, is. m. [Πέρσης] auctore Herodoto lib. 7. Filius fuit Persei Danaes filii ex Andromeda Cephei filia, a quo Persas originem duxisse scribit. Hic, teste Plinio lib. 7. cap. 5. primus sagittas reperit. V. PERSEUS. Nam utroque modo scribitur.
Fuit item alter Perses, vel Perseus, rex Macedonum ultimus, qui, ut ait Sabellicus, fractis opibus regni, humiliter & abjecte jacuit ad pedes Æmilii: a quo ductus est in triumphum Romam cum filiis, periitque in carcere, mærore animi confectus. V. Liv. de bello Macedon.
Fuit & alius Perses, pater Hecates, frater Æetæ. V. HECATE.
Achæmenius Perses. Stat. 5. Silv. 3. 187. V. ACHÆMENIA.

PERSĒVĒRO, [διατελέω, διαμένω, διαγίνομαι, διαρκέω, ἐπιστέχω, προσλιπαρέω, χρονίζω] āre. Cum constantia animi & quadam modestia continuare. Cic. de Amicit. 24. Orestes autem ita ut erat, Orestem se esse perseveraret. Subaudi Dicere.
Perseverare & transigere aliquid. Cic. pro Quint. 76. Ut necessario confiteare, neque eorum tam temerarium quenquam fuisse, neque teipsum id quod turpissime suscepisses, perseverare & transigere potuisse.
Constanter perseverare. Cic. 7. Fam. 29. Quare, Cicero mi, persevera constanter nos conservare.
Ad ultimum. Liv.
In aliquo perseverare. Cæs. 5. Bell. Gall. 36. Cotta se ad armatum hostem iturum negat, atque in eo perseverat.
Statuit jus dicere, & in eo perseveravit. Cic. de Provinc. Cons. 10.
In constantia perseverare. Cic. 9. Philipp. 6.
In errore perseverare, nullius, nisi insipientis est: errare, cujusvis hominis. Cic. 12. Philipp. 5.
In labore uno. Quintil. lib. 1. cap. 12.
In proposito. Liv. 36.
In sententia eadem. Cic. 3. de Nat. Deor. 85.
In sententia sua vetere perseverare & permanere. Cic. 3. de Legib. 27.
In vitiis. Cic. 2. de Invent. 164.
In usum proprium. Quintil. in procem. extr. lib. 6.
Perseverare id se facturos. Paterc. lib. 2. 92. In comitiis habendis præcipuum egit Consulem. Nam & Quæsturam petentes, quos indignos judicavit, profiteri vetuit. Et quum id facturos se perseverarent, Consularem, si in campum descendissent, vindictam minatus est.
Obligatio perseverat, Subsistit. Paulus in l. Lucius. D. Quib. mod. pign. vel hypoth. solvitur.
Perseveratum est, Imperf. Cic 6. Verr. 85. Quod quum illis, qui aderant, indignum: qui audiebant, incredibile videretur, non est ab isto primo illo adventu perseveratum.

PERSĒVĒRANS, antis. [διαγινόμενος, διαρκής] Partic. Curt. 6. 7. 10.
Ad ultimum adversari scelus perseverantem metu mortis terret.
Compar. Liv. 5. 30. Valerius perseverantior cædendis hostibus in fuga fuit.
Superl. Columel. præf. lib. 1. Is mos servatus est perseverantissimo colendorum agrorum studio.

PERSEVERANTER, [ἐπιστεχῶς] Adv. Constanter. ut,
Perseveranter obtinere. Plin. lib. 13. cap. 1.
Compar. Liv. 21. 10. Quo lenius agunt, segnius incipiunt: eo quum cœperint, vereor ne perseveranter sæviant.
Superl. Plin. 4. Epist. 21. Nam patrem illarum defunctum quoque perseverantissime diligo, ut actione mea librisque testatum est.

PERSEVERANTIA, æ. f. [ἐπιμονή] Constantia.
Perseverantia est in ratione bene considerata stabilis & perpetua permansio. Cic. 2. de Invent. 164.
Constantia, gravitas, perseverantia retinenda est. Cic. 7. Philipp. 14.
Fides, diligentia, Perseverantia. Cic. 5. Verr. 144. Cujus iste fidei, diligentiæ, perseverantiæ nulla ratione eripi posset.
Nimia perseverantia. Cic. pro Domo 8.
Stativa perseverantia. Firmic. lib. 3. cap. 6.
Retinere perseverantiam sententiæ suæ. Cic. pro Planc. 89.

PERSEVĒRĀTUS, a, um. Adj. Continuatus. Justin. 12. 6. Perseverata inedia quatriduo.

PERSEVERATIO, ōnis. f. Apul. in Asclep. extr. Cognovimus te, æterna perseveratio.

PERSEVERABILIS, e. Adj. ut, Refumptio perfeverabilis. Cæl. Aurel. Tard. 3. cap. 2.

PERSEVĒRUS, a, um. [πάνυ αὐστηρὸς] Adj. ut, Imperium perfeverum. Tacit. 15. Ann. 48.

PERSEVERE, Adv. Idem. ut, Perfevere inquirere. Plin. 9. Epift. 5.

PERSEUS, ei. diffyll. [Περσεὺς] vel PERSES, is, five i. m. ficut Achilles, is, vel i. Achilleus, ei. Viri proprium, de quo multa in fabulis narrantur. Hic fertur Cephei gener, quod Andromedam ceto expofitam liberatam a periculo, uxorem duxerit, qui nobilitatis & virtutis caufa ad fidera dicitur perveniffe. Cic. 2. de Nat. Deor. 112. Minorem autem Septentrionem paffis palmis fubfequitur Cepheus: hunc antecedit Caffiopea. Ad pedes Andromedæ Perfeus defcribitur. V. Herodot. lib. 7. & Ovid. 4. Met. 696.
Aërei Perfeos plantaria. Valer. 1. Argon. 68.
Inachius Perfeus. Claud. 1. in Rufin. 278.
Pennipes. Catul. in Camerium, 53. 24. conf. PERSES.

PERSĒIS, ĭdis. f. [Περσηὶς] patronym. a Perfeo. Ovid. 4. de Ponto, 16. 25.
Trinacriufque fuæ Perfeidos auctor & actor.

PERSIA, æ. [Περσὶς] feu PERSIS, ĭdis. & PERSĬDA, æ. f. Orientalis regio, a Perfe, feu a Perfeo rege fic dicta. Virg. 4. Georg. 290.
Quaque pharetratæ vicinia Perfidis urget. Ovid. 1. Met. 62.
Eurus ad Auroram, Nabathæaque regna receffit,
Perfidaque, &c. Hic primum inventa eft ars magica. Ad eam Nimbrod gigas poft confufionem linguarum abiit, Perfafque ignem colere docuit. Primus in ea rex (ficut refert Juftin. lib. 1.) fuit Cyrus. In ea lapillorum multa copia.
Danaeia Perfis. Ovid. 1. de Arte Am. 225. Danae mater fuit Perfei, qui regioni nomen dediffe putatur.
Tabellæ e Perfia allatæ. Plaut. Perf. 4. 3. 28.

PERSÆ, arum. m. [Πέρσαι] Populi Perfiam incolentes. Lucan. lib. 10. 269.
Ex Phariis Perfifque fuit, Macedumque tyrannis.
Relligio impia Perfarum. Catull. in Gellium, 87. 4.
Graves. Hor. 4. Carm. 2. 22.
Infidi Perfæ. Hor. 4. Carm. 15. 23.
Vefcuntur nafturtio Perfæ. Cic. 2. de Finib. 92.
Perfæ cera circumlitos mortuos condiunt, ut quammaxime permaneant diuturna corpora. Cic. 1. Tufc. 108.
In Perfis augurantur & divinant Magi, qui congregantur in fano commentandi caufa, atque inter fe colloquendi. Cic. 1. de Divin. 90.
Rex Perfarum quifquam effe non poteft, qui non ante Magorum difciplinam fcientiamque perceperit. Cic. 1. de Divin. 91.
Reges Perfarum plures uxores habere, his autem uxoribus civitates attribuere ajunt folere, hoc modo, Hæc civitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines: ita populos habent univerfos non folum confcios libidinis fuæ, verum etiam adminiftros. Cic. 5. Verr. 76.
Perfarum vigui rege beatior. Hor. 3. Carm. 9. 4.

PERSĒIS, ĭdis. [Περσηὶς] patronym. f. ut, Herbæ Perfeides, Magicæ. Ovid. Rem. Amor. 263.

PERSĬCUS, a, um. Adj. [Περσικὸς] Quod ex Perfia eft: ut, Regnum Perficum. Juven. 14. Sat. 328.
Bracca Perfica. Ovid. 5. Trift. 10. 34.
Libri Perfici. Cic. 1. de Divin. 46.
Mala perfica, dicta funt, quod ex Perfia primum allata funt. Plin. lib. 13. cap. 9. Ægyptus & Perficam arborem fui generis habet, fimilem piro, folia retinentem. Fertilitas affidua ei, fubnafcente craftino fructu: maturitas Etefiarum afflatu. Pomum longius piro, inclufum amygdalæ putamine & corio: colore herbido, fed ubi nux illi, huic prunum, differens brevitate ac mollitie: & quamvis blandiatur prædulcis fuavitas, innocuum. conf. PERSEA.
Portum Perficum Plautus quum ait, Euboicum mare videtur fignificare, quod in eo claffis Perfarum dicitur ftetiffe, non procul a Thebis. Perficum Plautus dixit peracutum. [Hoc quid fit nefcio.
Perficæ porticus meminit Cic. 15. Att. 9. p. 629. ubi V. Græv.
Sinus Perficus. Plinius lib. 6. cap. 26. Rubrum mare, idem cum Perfico finu, quum longe fint diverfa, ut ex Geographis apparet, falfo exiftimavit, his verbis; Perfæ Rubrum mare femper accoluere, propter quod is finus Perficus vocatur. Meminit & Ptolemæus lib. 5. cap. 4. hodie *Le Golfe de Baffora* nomen habet, in cujus ore infula *Ormus*.
Perficus, aliquando pro Opulento & divite accipitur, a Perfarum fcilicet divitiis, luxuque. Hor. 1. Carm. 38. 1.
Perficos odi, puer, apparatus.
Ornatus Perficus. Cic. de Senect. 59.

PERSICUS, i. & PERSICA, æ. f. Arbor ex Perfide primum in Græciam & Italiam advecta. Pallad. 1. tit. 37. Perficus, pirus, pomiferæque arbores. V. Mala Perfica paulo fupra.

PERSICUM, i. n. Fructus perficæ. Apic. 4. 2. Perfica duriora purgabis.

PERSICE, Adv. [Περσιστὶ] Quintil. 11. 2. extr. Themiftoclem unum intra annum, optime locutum effe Perfice conftat.

PERSĪDEO, ēdi, effum, [ἐφιζάνω] ēre. Idem quod Permanere. Plin. lib. 17. cap. 24. Pruinæ perniciofior natura, quoniam lapfa perfidet, gelatque, ac ne aura quidem ulla depellitur.

PERSIDES, um. f. pl. Pifces funt ex genere Polyporum. Plin. lib. 32. cap. ultimo.

PERSĪDO, ēdi, effum, [ἐπικάθημαι] ĕre. ex Sido compofitum. Lucret. lib. 1. 308.
At neque quo pacto perfederit humor aquai
Vifum eft. i. e. Infederit, immiffus fit, intrarit, penetrarit. Virg. 3. Georg. 442.
Turpis oves tentat fcabies, ubi frigidus imber
Altius ad vivum perfedit. Servius; Perfedit, Medullas & offa penetravit.
Peftilitas perfidit in fruges. Lucret. lib. 6. 1124. Alii legunt Præfidit, fed corrupte.

PERSIGNO, [ἐπισημαίνω] āre. Liv. 25. 7. Quibus creati funt Quinqueviri muris turribufque reficiendis, & Triumviri bini: uni facris conquirendis donifque perfignandis: alteri, &c.
Corpus notis perfignare. Mela 1. cap. ult.

PERSILLUM, i. n. vocant facerdotes Rudiculum picatum, quo unguine Flamen Portunalis arma Quirini unguet. Feftus. Perfillum dicebant Vas quoddam picatum, in quo erat unguentum unde arma Quirini ungebantur. Paulus.

PERSĬMĬLIS, e. Adj. [παρόμοιος] Multum fimilis. Cic. de Petit. Conf. 7. Nihil fane præter memoriam, quæ eft germana litteraturæ quodammodo, & in diffimili genere perfimilis. Hor. de Arte Poet. 7.
Credite, Pifones, ifti tabulæ fore librum
Perfimilem, cujus, velut ægri fomnia, vanæ
Pingentur fpecies: &c.

PERSISTO, ftĭti, ftitum, [ἐμμένω] ĕre. Durare, perfeverare. Apulejus. Quum me rogaffent, an in propofito perfifterem. Liv. 38. 14. Parum eft non erubuiffe abfentem, quum per legatos fruftrareris nos, nifi præfens quoque in eadem impudentia perfiftas? Cic. 2. de Fin. 107. Aut pertinaciffimus fueris fi in eo perftiteris, &c.

PERSITES, æ. Tithymali fpecies. Apul. de Herb. cap. 108.

PERSIUS, i. m. [Πέρσιος] doctiffimus Romanorum, de quo Cic. 2. de Orat. 25. C. Lucilius homo doctus & perurbanus dicere folebat, ea quæ fcriberet, neque fe ab indoctiffimis, neque a doctiffimis legi velle, quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortaffe quam ipfe de fe intelligi vellet: (quo etiam fcripfit, Perfium non curo legere: hic enim fuit, ut noramus, omnium fere noftrorum hominum doctiffimus: Lælium Decimum volo, quem cognovimus virum bonum & non illitteratum, fed nihil ad Perfium) fic ego, &c. Hactenus Cicero.
Perfius Flaccus, cujus exftant Satiræ VI. Volaterris Hetruriæ oppido natus eft. Conftat eum claruiffe iifdem temporibus, quibus Domitius Nero imperium urbis Romæ fufcepit. In grammatica præceptorem habuit Rhemnium Palæmonem Vincentinum, qui graviffimas inimicitias dicitur exercuiffe cum M. Varrone. In Rhetorica Flavium Virginium. Anneum vero Cornutum, qui philofophiæ ftudio excelluit, magna diligentia, fingularique obfervatione coluit, cumque eo familiariffime diu vixit, ut teftatur ipfe Satir. 5. 23.

PERSOLATA, æ. f. Herba, de qua Plin. lib. 25. cap. 9. Perfolata, quam nemo ignorat: Græci vero Arcion vocant, folia habet majora etiam cucurbitis & hirfutiora, nigrioraque & craffiora, radicem albam & grandem. Perfolatam five perfolulatam hoc loco, inquit Hermolaus, Plinius vocat Ungulam caballinam, quæ vulgo dicitur: nam Arction a perfonata feparat. V. eundem in cap. 15. lib. 21. apud Plinium. Alii legunt Perfonata, vel Perfoluta, vel Perfollata. V. PERSONA.

PERSOLENNIS, e. Adj. Suet. Neron. cap. 28. Cum dote & flammeo perfolenni. [Sed rectius legitur Per folenne nuptiarum, divife.

PERSŎLĬDO, [καταστερεόω] Idem quod fimplex Solido. Stat. 1. Theb. 352.
Diffunditque imbres: ficco quos afper hiatu
Perfolidat Boreas. h. e. Congelat.

PERSOLLA, V. PERSONA.

PERSOLVO, folvi, fŏlūtum, [ἐκλύω, ἐκτίνω] Perfecte, vel in totum folvere. Ab aliquo perfolvere. V. A vel AB.
Stipendium. Cic. 5. Att. 14. Poftremo feditio militum fedata ab Appio, ftipendiumque eis ufque ad Idus Quintil. perfolutum.
Grates perfolvere dignas. Virg. 1. Æn. 605.
Gratia perfolvi non poteft ne malo patri. Quintil. Decl. 344. h. e. Beneficium ne malo quidem patri reddi poteft.
Honorem perfolvere alicui. Virg. 8. Æn. 62.
Officium receptum perfolvere. Cic. 7. Verr. 182. Quum & Pop. Rom. fatisfactum, & receptum officium Siculis neceffariis meis erit perfolutum.
Præmia promiffa. Ovid. 3. Faft. 392.
Promiffum. Cic. pro Planc. 103. Sinite me, quod vobis fretus huic fæpe promifi, id a vobis ei perfolvere.
Rationem officii. Cic. 7. Verr. 112. Ego mei jam rationem officii confido effe omnibus iniquiffimis meis perfolutam.
Vota. Propert. lib. 2. 25. 23.
Amico perfolvere, Gratiam referre. Cic. 11. Fam. 11. Tantum me tibi debere exiftimo, quantum perfolvere difficile eft.
Epiftolæ primæ perfolvi, venio ad fecundam. i. e. Refpondi ad ea quæ fcripfifti in prima epiftola. Cic. 14. Att. 20.
Pœnas perfolvere, Dare pœnas. Cic. de Amicit. 37. Pœnas Reipub. graves, juftafque perfolvit. Virg. 9. Æn. 423.
Tu tamen interea calido mihi fanguine pœnas
Perfolves amborum.
Quæftionem, Refolvere. Cic. 7. Att. 3. Sed quoniam grammaticus es, fi hoc mihi ζήτημα perfolveris, magna me moleftia liberaris.

PERSOLVENDUS, a, um. Partic. [ἐκτιστέος] Ovid. ad Liv. 369.
Vita data eft utenda, data eft fine fœnore nobis
Mutua, nec certa perfoluenda die.

PERSŎLUS, a, um. Adj. ut, Perfolæ nugæ. Plaut. Curc. 1. 3. 36. Ebriola, perfolæ nugæ. i. e. Solæ & meræ: non, ut quidam primi in litteris ordinis cenfent, Perficæ. Idem fcribit Men. 1. 2. 46.
— oculum effodito perfolum
Mihi, Menæchme, fi ullum verbun faxo, nifi quod jufferis.
Lufcum loquentem introducens. Particula enim augendi addita eft verbo, quod omnis expers eft incrementi.

PERSOLUTA, æ. f. five PERSOLYTON, i. n. Herba hortenfis apud Ægyptios. Plin. lib. 21. cap. 33. Et perfolutam Ægyptus in hortis ferit, coronarum gratia. Duo genera ejus, mas & femina.

PERSŌNA, æ. f. [πρόσωπον, προσωπεῖον] fignificat Qualitatem, eam qua homo differt ab homine, tum in animo, tum in corpore, tum in extra pofitis: quæ a Rhetoricis enumerantur in attributis perfonæ: ut Hector ad Priamum, perfona filii eft, ad Aftyanactem perfona patris, ad Andromachen perfona mariti, ad Paridem perfona fratris, ad Sarpedonem amici, ad Achillem perfona inimici.
De tribus perfonis Divinitatis V. Theologos.
Impofuit nobis ipfa natura perfonam, magna cum excellentia præftantiaque animantium reliquarum. Cic. 1. Off. 97.
Naturam & perfonam alicujus ad aliquam rationem aptam effe. Cic. Cæfari 9. Att. 11.
Digna tua perfona quæ funt, ea reminifcere. Cic. 4. Fam. 5.
Perfona, pro Homine. Cic. 1. de Fin. pr. Poftremo aliquos futuros fufpicor, qui me ad alias litteras vocent: genus hoc fcribendi, etfi fit elegans, perfonæ tamen & dignitatis effe negent. Celf. in procem. lib. 1. Medicos nihil tentaffe judico: quia nemo in fplendida perfona periclitari voluerit conjectura fua: ne fi non fervaffet, occidiffe videretur.
Heroicæ perfonæ Medea & Atreus. Cic. 3. de Nat. Deor. 71.

Obscuræ. Cic. 3. Fam. 5. Neque obscuris personis, nec parvis in caussis res agetur.
Pacifica persona, Vide PACIFICUS, H. St.
Contrahere personas ad aliquod negotium. V. CONTRAHO.
Egredi personam. Ulpian. in l. 1. D. de constitut. Quod princeps alicui ob merita indulsit, vel si quam pœnam irrogavit, vel si cui sine exemplo subvenit, personam non egreditur. [i. e. Personale est, nec ad hæredem, vel successorem transmittitur.
Eximere personam. Ulpian. in l. 1. D. Ne quis eum qui in jus vocat. vi exim. Ofilius putat locum huic edicto non esse, si persona quæ in jus vocari non potuit, exempta est: veluti parens, patronus, ceteræque personæ.
Persona, pro eo, quod vulgo dicunt *Nomen vel tuum vel meum.* Cic. Cn. Magno, 8. Att. 11. extr. Subjicere eisdem præliis, ut mea persona semper ad improborum civium impetus aliquid videtur habere populare. i. e. Ut ego semper essem expositus impetui improborum, etiam plaudente quodammodo plebe, inquit Budæus. Idem 12. Philipp. 11. Sic 6. Philipp. 15. Non alienum fuit personas quasdam a vobis recognosci, ut quibuscum bellum gereretur, possitis taciti cogitare.
Hominum innumerabiles personæ. Cic. 2. de Orat. 142.
Colliduntur personæ inter se. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Invadere personas favorabiles. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Persona, [μορμολύκιον] pro Facie conficta accipitur, quæ a Græcis προσωπεῖον vocatur. Hanc juniores Larvam vocant. Unde in scænis histriones personas accipiunt, hoc est facies servi, aut ancillæ, aut mariti, aut patris. Plin. lib. 12. cap. 14. Persona adjicitur capiti, densusve reticulus. Martial. lib. 14. 176.
Sum figuli lusus Rufi, persona Batavi:
Quæ tu derides, hæc timet ora puer.
Persona, ait Bassus apud Gellium, a personando dicta est. Nam caput & os cooperimento personæ tectum undique, unaque tantum vocis emittendæ via pervium, quod non vaga neque diffusa est, in unum tantummodo exitum collectam coactamque vocem, & magis claros canorosque sonitus facit. Hæc & plura Gellius lib. 5. cap. 7. V. Scalig. Poet. 1. 13.
Cerea persona. Lucret. lib. 4. 298. al. Cretea.
Personæ sunt (ut dictum est) in scæna Qui exprimunt gestu vel habitu senem, vel amatorem, vel jactabundum, &c. Ter. in Prol. Eun. 26.
Parasiti personam inde ablatam & militis.
Partes & Persona. Cic. pro Muren. 6. Ego autem has partes lenitatis & misericordiæ, quas me natura ipsa docuit, semper egi libenter: illam vero gravitatis severitatisque personam non appetivi.
Convenientes personæ. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Abjicere personam, & Sumere, contraria. Cic. pro Planc. 100. Ubi me, inquam, Plancius, & complexu suo retinuit, multosque menses a capite meo non discessit, abjecta Quæstoria persona, comitisque sumpta.
Adumbrare personam. V. ADUMBRO.
Aptare personam Herculis infantibus. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Capere personam. V. CAPIO.
Capere. ut, Tantam personam, tam gravem, tam severam non capiunt angustiæ pectoris. Cic. in Pison. 44. De dignitate & majestate Consulis.
Constituere personas. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Deponere personam. Cic. Fam. 7.
Ferre alienam. Liv. 3. 36. pr. Ille finis Appio alienæ personæ ferendæ fuit: suo jam inde vivere ingenio cœpit.
Ferre utramque. Hor. 1. Epist. 17. 29.
Formare novam. Hor. de Arte Poet. 106.
Gerere. Cic. 1. Off. 124.
Illigare personas graves sermonibus. V. ILLIGO.
Imponere alicui personam, Dare provinciam. Cic. de Lege Agrar. 2. 48. Et mihi, quæso, ignoscite, si appello talem virum sæpius. Vos mihi Prætori biennio ante, Quirites, hoc eodem in loco personam hanc imposuistis, ut quibuscunque rebus possem, illius absentis dignitatem vobiscum una tuerer.
Imponere alicui personam calumniæ. Cic. 4. Verr. 44. Ecquando his de rebus tales viros audituros existimasti? petatur hæreditas ea, quæ nulla debetur, in prædam Prætoris? interponatur nomen civitatis? imponatur honestæ civitati turpissima persona calumniæ?
Imponere sibi suam personam. Plin. lib. 1. Epist. penult. Sed tu, iterum dicam, plurimum interest, quid esse Tribunatum putes. Tuam personam tibi imponas, quæ sapienti viro ita aptanda est, ut perferatur.
Imponere personam; rursum aliter. Cic. 4. Verr. 108. Dubitate etiamnum si potestis, quin eum iste potissimum ex omni numero delegerit, cui improbam personam imponeret?
Imponere & Detrahere. Cic. pro Sull. 5. Vehementem & acrem personam, quam mihi tempus & Resp. imposuit, jam voluntas & natura ipsa detraxit.
Induere personam. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Introducuntur personæ in dialogis. V. INTRODUCO.
Servire personæ. Cic. 3. Off. 106. — illud quidem
Neque dedi, neque do fidem infideli cuiquam. Idcirco recte a poeta, quia quum tractaretur Atreus, personæ serviendum fuit.
Substituere personas. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Suscipere personam alicujus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Sustineo unus tres personas, meam, adversarii, judicis. Cic. 2. de Orat. 102.
Sustinet gravissimam personam, qui philosophiam profitetur. Cic. in Pison. 71.
Tenere aliquam personam. Cic. 3. de Orat. 51. Neque adhuc quam personam teneant, aut quid profiteantur, intelligere potuerunt.
Tractare personam alicujus. Quintil. lib. 4. cap. 1. Ipsius autem litigatoris persona tractanda varie est.
Tueri personam magistratus. Cic. in Brut. 16.
Tueri personam principis, magnum est in Republica. Cic. 9. Philip. 28.
Personas etiam dicimus Figuras eminentes in ædificiis, quæ aquam ore, vel alia parte fundunt, eoque varios vultus & gestus exprimunt, ut est apud Ulpianum in l. Fundi. D. de Actionibus empti.

PERSŌNĀLIS, e. Adj. [προσωπικὸς] Quod ad personam pertinet. Unde, Personalis actio, Quæ in personam fit. Personale verbum, Quod per personas distinguitur.
Munus personale, V. Ulpianum, D. de constitut. princip. l. 1.
Usus personalis aquæ. Paulus in l. pen. D. de servit. præd. rust.

PERSONALĬTER, Adv. Grammaticorum vox. Gell. 15. 13. Puditum & pigitum non personaliter per infinitum, &c.
Aliter utitur Arnob. lib. 3. p. 124. Etiamsi personaliter ignoramus, qui sunt Lares, qui sunt Novensiles, qui Penates, &c.

PRSONĀTUS, a, um. Adj. [μορμολυκιωτὸς] Personis, sive larvis indutus. Cic. 15. Att. 1. Quid est hoc? quid est autem cur ego personatus ambulem? parumne fœda persona est ipsius senectutis?
Personatus, Qui est de comœdia. Hor. 1. Serm. 4. 56.
— quis stomachetur eodem
Quo personatus pacto pater? Hæc Budæus.
Personata fabula quædam Nævii inscribitur, quam putant quidam primum (actam) a personatis histrionibus. Sed quum post multos annos comœdi & tragœdi personis uti cœperint, verisimilius est, eam fabulam, propter inopiam comœdorum, actam novam per Attellanos, qui proprie vocantur Personati: quia jus est iis non cogi in scena ponere personam, quod ceteris histrionibus pati necesse est. Hæc Festus.
Felicitas personata, i. e. Fucata. Senec. Epist. 80.

PERSONĀTA, æ. f. [ἄρκειον] Genus herbæ nascentis juxta rivos & flumina. Plin. lib. 25. cap. 9. Quidam arcion personatam vocant, cujus folio nullum est latius, grandes lappas ferentem. Columel. lib. 6. cap. 17. Venena viperæ depellit super sacrificationem ferro factam herba, quam vocant personatam, trita, & cum sale imposita. Petasites aliis dicitur, aliis Prosopion.
Personata fundit folia, longe maxima, quæ nonnunquam quidam induerent qui personati in ludis prodirent. Hinc inditum putaverim nomen. Ruel. lib. 1. Arction prosopites personatiam in Latino sonat. Vulgus nostrum *gleteronem*, vel *Bardanam*: Officinæ *Lappam majorem* vocant.

PERSONATIA, æ. f. Herba eadem quæ Personata, sive Arcion. Plin. lib. 21. cap. 16. de colocasia, Foliis latissimis etiam si arbores comparentur, ad similitudinem eorum, quæ personatia in nostris amnibus vocamus. Castigatiora exemplaria habent Personata. V. Dioscorid. lib. 4. cap. 92. Ceterum variant auctores in Personatæ, Personatiæ, Persolatæ & Persolutæ cum nominibus, tum rebus. V. Matthiolum, & Apul. de Herb. cap. 36. & Marc. Empir. cap. 17.

PERSŎNO, ui, [ἐξηχέομαι] āre. Magnum sonum emittere, Magna voce clamare & efferre. Cic. pro Cœl. 47. Illæ vero, non loquuntur solum, verum etiam personant, huc unius mulieris libidinem esse prolapsam, ut ea, &c.
Per urbem totam personat. Valer. 2. Argon. 164.
Cantu tibia personuit solenni. Ovid. 3. Amor. 13. 11. al. Præsonuit.
Cithara aurata personat Iopas. Virg. 1. Æn. 745.
Latratu Cerberus personat regna. Virg. 6. Æn. 418.
Aurem alicujus personare. Hor. 1. Epist. 1. 7.
Est mihi purgatam crebro qui personet aurem, &c. h. e. Me admoneat.
Aures personant voce aliqua. Cic. 6. Fam. 18. Leptam nostrum jam cupio delectari talibus scriptis: etsi abest maturitas ætatis, tamen personare aures ejus hujusmodi vocibus non est inutile. Hoc loco Personare significat, Aliquid ex audito sonore, vocibusque restare in auribus, quod quasi idem insusurret, diutiusque illic maneat.
Domus personuit canibus. Hor. 2. Serm. 6. 115.
Tumultu personare alias partes. Liv. 27. 15.
Vicinitas personat cantu tibiarum. Cic. pro Rosc. Amer. 134. Animi & aurium causa tot homines habet, ut quotidiano cantu vocum, & nervorum, & tibiarum, nocturnisque conviviis tota vicinitas personet.
Fragor. Ovid. 1. Trist. 2. 46.
Quantus ab ætherio personat axe fragor.
Saxa personuere dulci fistula. Hor. 1. Carm. 17. 12.
Ululatus personant tota urbe. Liv. 39. 15. Non fama modo accepisse vos, sed crepitibus etiam, ululatibuspue nocturnis, qui personant tota urbe, certum habeo.

PERSŎNUS, a, um. Adj. Valer. 4. Argon. 418.
— hæc procul Io
Spectat ab arce poli, jam divis addita, jamque
Aspide cincta comas, & ovanti persona sistro. Adde Petron. cap. 120.

PERSORBEO, ui vel psi, ptum, [ἐκροφέω] ēre. Totum sorbere. Plin. lib. 31. cap. 11. Alias ex his mares existimavere, tenui fistula spissioresque, persorbentes, & quæ tinguntur in deliciis, aliquando & purpura.

PERSPĔCŬLOR, [κατα θεωρέω] āri. Diligenter speculari. Plin. lib. 8. cap. 26. Assidua namque satietate obesus exit in litus, recentes arundinum cæsuras perspeculatus. Hirt. de Bello Afric. cap. 31. Quum de vallo perspecularetur.

PERSPERGO, si, sum, [καταρῥαντίζω] ēre. Idem quod Aspergere. Cic. 1. de Orat. 159. Libandus est etiam ex omni genere urbanitatis facetiarum quidam lepos, quo tanquam sale perspergatur omnis oratio. Cato R. R. cap. 130. Codicillos oleaginos, & cetera ligna amurca cruda perspergito, & in sole ponito.

PERSPĬCIO, spexi, spectum, [διοράω, συνοράω] ēre. Intueri diligenter, Clare animadvertere. Cic. 1. Fam. 2. Perspiciebant enim in Hortensii sententiam multis partibus plures ituros. Cæsar 2. Bell. Gall. cap. 11. Qua de causa discederent, nondum perspexerat.
Perspicere & Penitus introspicere. Cic. pro Sull. 76. Perspicite etiam atque etiam, Judices: nihil est quod in hac causa dici possit vehementius; penitus introspicite Catilinæ, Autronii, Cethegi, Lentuli, ceterorumque mentes, &c.
Perspicere unde natus sit error. Cic. 1. de Fin. 52.
Non satis perspicio ista varietas quæ sit. Cic. 2. de Fin. 10.
Quid in quaque re verum sincerumque sit, quid consentaneum cuique; quid consequens, ex quo quæque gignantur, quæ cujusque rei causa sit perspicere. Cic. 2. Off. 18.
Cum consilio & cura rem aliquam perspicere. Cic. 2. de Invent. 17.
Altius perspicere. V. ALTUS.
Facillime & optime. Cic. 1. Fam. 2.
Funditus perspicere omnes res gestas. Lucret. lib. 1. 479.
Rectius perspicere aliquid. Lucret. lib. 1. 138.
Causam totam perspicere & pertractare. Cic. 2. de Orat. 318.
Conjectura perspicere. Cic pro Lege Manil. 16. Multa prætereo consulto, sed ea vos conjectura perspicitis.

Cura vigili perſpexerat omnia. Ovid. 15. Met. 65.
Fidem, Miſericordiam, Virtutem alicujus. Cic. 4. Verr. 3. Cujus in Sicilia virtutem hoſtes, miſericordiam victi, fidem ceteri Siculi perſpexerunt.
Fronte (ut ajunt) meum erga te amorem perſpicere potuiſſes. Cic. 14. Att. 14. Ex fronte perſpicere dicimus, quod ſtatim & velut ipſo protinus occurſu percipimus. Sumptum a phyſiognomicis, qui ſe profitentur ex oris lineamentis, reliquaque corporis ſpecie, ingenium hominis poſſe deprehendere. Proverbium eſt.
Naturam loci. Cæſar 1. Bell. Civil. cap. 66.
Se ipſum perſpicere, totumque tentare. Cic. 2. de Legib. 59. Quum ſe ipſe perſpexerit, totumque tentarit, intelliget quemadmodum a natura ſubornatus ad vitam venerit, quantaque inſtrumenta habeat ad obtinendam adipiſcendamque ſapientiam. De homine.
Studia perſpicere & videre frequentiam aliquorum. Cic. 1. Catil. 21.
Virtutem & integritatem alicujus. Cic. 5. Verr. 1. conf. Fidem.
Voluntatem alterius. Cic. 1. Att. 1. Quum perſpexero voluntates nobilium, ſcribam ad te.
Perſpicere, pro Revera diſcernere. Plin. lib. 1. Epiſt. 10. Ut enim de pictore, ſcalptore, fictore, niſi artifex judicare: ita niſi ſapiens non poteſt perſpicere ſapientem.
Perſpicitur. Cic. 1. de Invent. 65. Hoc autem quia ipſum ex re perſpicitur, & verum eſſe intelligitur, nihil attinet approbari.
Res ipſæ perſpiciantur. Lucret. lib. 4. 259.
In parva pecunia ſæpe perſpiciuntur quam ſint leves quidam amici. Cic. 2. Off. 19.
Perspectus, a, um. Partic. [διαγνωσθεὶς] Cæſ. 2. Bell. Gall. 17. Eorum dierum conſuetudine itineris noſtri exercitus perſpecta.
Amicitia perſpecta. Catull. de Cœl. epig. 97. 6.
Cognitum, perſpectum, judicatum animum alicujus habere. Cic. ad Brut. 1.
Virtus audita alicujus, Perſpecta, præſens, experta; contraria. Cic. pro Corn. Balb. 16. Cujus igitur audita virtus dubitationi locum non daret, hujus præſens, experta atque perſpecta obtrectatorum voce lædetur?
Vita aliquorum in rebus honeſtis atque magnis perſpecta. Cic. 1. Off. 149.
Perſcribere perſpecta & explorata omnia ad aliquem. Cic. 3. Att. 15.
Superl. Cic. 11. Att. 1. Omnem autem ſpem habeo exiſtimationis privatarumque rerum in tua erga me mihi perſpectiſſima benevolentia.
Perspecte, Adv. [διαγνωσμένως] Diligenter, docte.
Ut docte & perſpecte ſapit. Plaut. Mil. 3. 1. 162.
Perspicientia, æ. f. [ἐνσυνεσία] Cic. 1. Off. 15. Sed omne quod honeſtum eſt, id quatuor partium oritur ex aliqua: aut enim id in perſpicientia veri, ſolertiaque verſatur. i. e. Perfecta cognitione.
Perspectio, ōnis. f. Lactant. 2. 8. 68. Terrenum animal rerum cæleſtium perſpectionem non capit.
Perspector, ōris. m. Juvencus 2. 275.
— mentis perſpector Jeſus.
Perspĭcuus, a, um. Adj. [διαφανὴς] Per cujus medium videmus, Pellucidus, Tranſparens. Martial. lib. 4. 41. de vitro,
Prodat perſpicuus ne duo vina calix.
Amnis perſpicuus. Stat. 4. Theb. 418.
Aqua perſpicua. Idem lib. 4. 22.
Liquor. Ovid. 4. Met. 300.
Perſpicuus, [ἐναργὴς] per translationem pro Claro, manifeſto & minime dubio. Cic. pro Roſc. Amer. 40. Neceſſe eſt eam quoque juſtam & magnam & perſpicuam fuiſſe. Idem 1. de Invent. 65. Quæ perſpicuam omnibus veritatem continet aſſumptio, nihil indiget approbationis.
Mors perſpicua, Certa. Cic. pro Domo 64. Legeram clariſſimos noſtræ civitatis viros, ſe in medios hoſtes ad perſpicuam mortem pro ſalute exercitus injeciſſe.
Non obſcurum & Perſpicuum. Cic. 6. Verr. 99. Res quæ eſſet antea non obſcura, ſacerdotum teſtimonio perſpicua eſſe cœpit.
Apertum & Perſpicuum. Cic. 3. Verr. 122. Omnia aperta, omnia perſpicua reperientur.
Facere perſpicuum. Cic. 2. Verr. 5. Ut apertus in corripiendis pecuniis fuit, ſic in ſpe corrumpendi judicii perſpicua ſua conſilia, conatuſque omnibus fuit.
Perſpicuum eſt omnibus. Cic. 4. Acad. 132.
Perſpicuum hoc eſt, conſtatque inter omnes. Cic. 3. de Nat. Deor. 9.
Perspicue, Adv. [διαφανῶς] Evidenter. Cic. 4. Acad. 34. Quo enim modo perſpicue dixeris, album eſſe aliquid, &c.
Aperte jam & perſpicue nulla eſſe judicia loquebantur. Cic. 2. Verr. 20.
Dilucide & perſpicue Plin. lib. 18. cap. 28.
Plane & perſpicue expedire aliquid. Cic. 3. de Fin. 19.
Perspicuĭtas, ātis. f. [διαφάνεια] Evidentia. Cic. 4. Acad. 17. Propterea quod nihil eſſet clarius ἐναργείᾳ, ut Græci: Perſpicuitatem aut Evidentiam nos, ſi placet, nominemus. Quintil. lib. 1. cap. 6. de verbis vetuſtis: Oratio vero, cujus ſumma virtus eſt perſpicuitas, quam ſit vitioſa ſi egeat interprete? Perſpicuitatem vocat Intelligendi facilitatem.
Perspĭcax, ācis. Adj. [πανόπτης, συνετὸς, διορατικὸς, συνοπτικὸς] Conſideratus, acutus. Cic. 3. Off. 98.
Quod ni Palamedis perſpicax prudentia
Iſtius percepſet malitioſam audaciam. Ex poeta. Ter. Heaut. 5. 1. 1.
Ego me non tam aſtutum, neque ita perſpicacem eſſe, id ſcio.
Acutum & Perſpicax conjunxit. Cic. 1. Off. 100.
Compar. Apul. 2. Met. p. 124. Elmenh. Perſpicacior Lynceo vel Argo.
Perspicācia, æ. f. [σύνεσις] Conſideratio & acumen. Cic. 15. Att. 16. Tandem a Cicerone tabellarius, ſed mehercule litteræ πεπινωμένως ſcriptæ, quod ipſum perſpicaciam aliquam ſignificaret.
Perspicacĭtas, ātis. f. [τὸ συνοπτικὸν] Idem. Cic. 1. Att. 18. extr. Etſi ex iis quæ ſcripſimus, tanta es perſpicacitate, etiam a me non ſcripta perſpicis. In quibuſdam exemplaribus deſiderantur hæc verba, Es perſpicacitate.
Perspicacĭter, Adv. Ammian. 29. 1. Queis omnibus perſpicaciter inquiſitis.
Compar. Boeth. lib. 3. Conſol. Philoſ.
Lucebit ipſo perſpicacius Phœbo.
Perspicāte, Adv. pro Perſpicaciter. Non. 11. 31. ex Afranio: Quam perſpicate, quam benigne.

Perspicābĭlis, e. Adj. ut, Tarſus urbs perſpicabilis. Ammian. 14. 8.
Perspicĭbĭlis, e. Adj. Pellucidus. Vitruv. 9. 4. Perſpicibilis ſolis ſplendor.
Perspecto, [συνορῶμαι] āre. frequent. Plaut. Mil. 3. 1. 2.
Sinite me prius perſpectare ne uſpiam inſidiæ ſient. Al. Proſpectare rectius.
Perſpectare, Ad finem uſque ſpectare. Suet. in Auguſt. 98. Ludos quinquennales honori ſuo deſtinatos perſpectavit.
Perspīro, āre. Tranſpirare. Cato R. R. cap. 157. Venæ omnes, ubi ſufflatæ ſunt ex cibo, non poſſunt perſpirare in toto corpore. V. Plin. 2. 45.
Perspisso, Adv. [πολυχρονίως] ſignificat Tarde. Plaut. Pœn. 3. 5. 47.
Quicquid bene promittunt, perſpiſſo evenit. Sic Nonius Merceri. Alii legunt Pro ſpiſſo. V. Ed. Gothofr. 4. 422.
Persterno, ſtrāvi, ſtrātum, [καταστρώννυμι] ĕre. Totum ſternere. Liv. 10. 47. Eodem anno ab Ædilibus curulibus, qui eos ludos fecerunt, damnatis aliquot pecuariis, via a Martis ſilice ad Bovillas perſtrata eſt.
Perstĭmŭlo, [καθοκεντάω] āre. Idem quod Stimulo. Tacit. 4. Ann. 12. Agrippinæ quoque proximi illiciebantur, pravis ſermonibus ſpiritus perſtimulare.
Perstīno, [τιμάομαι] āre. Taxare, ſive pro pretio deputare. Apul. lib. 1. Met. Et percontato pretio, quod centum nummis indicaret, aſpernatus, viginti denariis, perſtinavi. Alii legunt Præſtinavi. Sic Elmenh. p. 113. qua voce multum utitur Apulejus. V. infra.
Persto, ſtĭti, ſtĭtum & ſtātum, [ἐμμένω] āre. Firmum & immobilem ſtare, Perſeverare. Plin. lib. 7. cap. 2. Philoſophos eorum, quos gymnoſophiſtas vocant, ab exortu ad occaſum perſtare, contuentes ſolem immobilibus oculis, ferventibus arenis.
In limine perſtat quidam. Tibul. lib. 1. 5. 71.
Animis perſtare. Stat. 11. Theb. 431.
Negare aliquid, & in eo perſtare. Cic. 3. Off. 39.
In cauſam damni perſtat uterque ſui. Ovid. 2. de Arte Am. 560.
In impudentia. Cic. pro Roſc. Com. 26.
In incœpto perſtare. Liv. 8. 34.
In pravitate perſtare ſua. Cic. 4. Acad. 26.
In ſententia perſtare. Cic. pro Roſc. Com. 56.
In ſocietate. Liv. 23.
Certare perſtas. Ovid. 13. Met. 77.
Contendere perſtat. Sil. lib. 5. 104.
Hiems perſtat. Ovid. 18. Epiſt. 206.
Mens eadem perſtat mihi. Virg. 5. Æn. 812.
Muſa ſola comes fugæ perſtitit. Ovid. 4. Triſt. 1. 20.
Pudor in ore perſtat. Ovid. 4. de Pont. 9. 92.
Rabies perſtat. Lucan. lib. 5. 210.
Perstātūrus, a, um. Partic. Liv. 8. 34. Se tamen perſtaturum in incepto.
Perstans, antis. Partic. [ἐμμένων] ut, Dictis perſtantem cernit in iiſdem. Valer. 4. Argon. 143.
Perstratus, V. Persterno.
Perstrĕpo, ui, ĭtum, [καταψοφέω] ĕre. Valde ſtrepere. Ter. Eun. 3. 5. 52.
Abeunt lavatum, perſtrepunt, ita ut fit domini ubi abſunt.
Crebro pulſatus perſtrepit ictu. Claud. 2. in Eutrop. 450.
Rumor in arcana jam dudum perſtrepit aula. Stat. 2. Achil. 76.
Tellus perſtrepit. Sil. lib. 8. 431.
Paſſive. Apul. 3. Met. pr. p. 129. Elmenh. Quati fores interdum, & frequenti clamore januæ perſtrepi.
Perstringo, ſtrinxi, ſtrictum, [καταστφίγγω] ĕre. eſt (inquit Nonius 1. 149.) Valde ſtringere, & claudere. V. Præstringo. Cato R. R. cap. 32. Vites bene nodentur per omnes ramos, diligenterque caveto, ne vitem præcipites, & ne nimium perſtringas. conf. Non. 4. 375. & 376. ubi differentiam ꝑ Perſtringo, & Præſtringo exponit. Sed Mercerus utrobique Præſtringere legit. V. loc.
Perſtringere oculos ſplendore micanti, Offuſcare, obnubilare, obſcurare. Lucil. lib. 30.
Aciem perſtringere, aut oculos mentis, & animorum, aut boni ingenii. Cic. 1. de Divin. 61. Eaque parte animi, quæ voluptate alitur, nec inopia enecta, nec ſatietate affluenti: quorum utrumque perſtringere aciem mentis ſolet. Alii tamen legunt Præſtringere. V. Præstringo.
Aures perſtringis murmure cornuum. i. e. Percellis. Hor. 2. Carm. 1. 18.
Iter fulmineum perſtrinxit. Claud. 1. in 1. Conſ. Stil. 200.
Portam urbis alicujus vomere aratri perſtringere. Cic. 2. Philip. 102.
Terram aratro perſtringere. Cic. de Lege Agr. 2. 66. Quod ſolum tam exile & macrum eſt, quod aratro perſtringi non poſſit?
Horrore perſtringi. Liv. 1. 25.
Perſtringere aliquem, Leviter attingere, & interim taxare, & reprehendere, levique dolore afficere, leviter offendere. Cic. pro Sext. 14. Ut eos, quorum ſceleris furore violatus eſſem, vocis libertate perſtringerem? Ex Budæo.
Celeriter curſum aliquem. Cic. 3. Philip. 47.
Leviter Conſulatus meus eum perſtringit. Cic. de Clar. Orat. 323. Conſulatuſque meus, qui illum primo leviter perſtrinxerat, idem nos rerum mearum geſtarum, quas ille admirabatur, laude conjunxerat.
Suſpicione tenui perſtringere. Cic. pro Sull. 46. Nemo unquam me tenuiſſima ſuſpicione perſtrinxit, quem non præverterim.
Voluntatem alicujus aſperioribus verbis impune perſtringere. Cic. pro Planc. 33.
Perſtringere, Summatim & breviter dicere. Cic. pro Roſc. Com. 91. Sed in animo eſt, quemadmodum ante dixi, leviter tranſire, ac tantummodo perſtringere unamquamque rem.
Perquam breviter aliquid perſtringere & attingere. Cic. 2. de Orat. 201.
Perstrictus, a, um. Partic. [καθαστφιχθεὶς] Plin. lib. 17. cap. 24. Perſtrictus gelu non potuit eo pervenire humor. h. e. Vehementer aſtrictus.
Perstruo, xi, ctum, ĕre. Vitruv. 7. 4. Paries cum in altitudinem perſtructus fuerit.
Perstŭdiōsus, a, um. Adj. [πολυσπούδαστος] Cic. 5. Tuſc. 63. Muſicorum vero perſtudioſum accepimus, &c.
Perstudiōse, Adv. Cic. in Brut. 206. His enim ſcriptis etiam ipſe interſui, quum eſſem apud Ælium adoleſcens, eumque audire perſtudioſe ſolerem.

PERSUĀDEO, si, sum, [πείθω, ἀναπείθω, ἐπιπείθω, παραίνημι] ēre. Suadendo inducere, Facere ut quis credat. Ter. Adelph. 3. 4. 24.
Persuasit nox, amor, vinum, adolescentia. Cæs. 3. Bell.Gall.18.
Idoneum quendam hominem & callidum delegit Gallum, ex illis quos auxilii causa secum habebat: huic magnis præmiis pollicitationibusque persuadet, ut ad hostes transeat: & quid fieri velit, edocet.
Auditori aliquid persuadere. Cic. 1. de Invent. 23.
Opinione non solum, sed etiam ad veritatem sibi aliquid persuadere. Cic. 1. de Nat. Deor. 61.
Te tibi persuadere volo, mihi neminem esse te cariorem. Cic.10. Att.8.
Hoc velim tibi penitus persuadeas. Cic. 14. Att. 14.
Prorsus ita esse, alicui persuadere. Cic. 7. Att. 8.
Confirmavit non solum mihi, sed etiam persuasit. Cic. 16. Att. 5.
Vere persuades hoc tibi. Hor. 1. Serm. 6 8.
Quomodo mihi persuadeo, per parenthesin positum. Cic. pro Rosc. Amer. 7. Ego contra brevem postulationem affero, & (quomodo mihi persuadeo) aliquanto æquiorem.
Ita tibi persuadeas. Cic.11.Fam.5. Quamobrem velim tibi ita persuadeas, me cum Reip. causa, quæ mihi vita ipsa est carior, tum quod, &c.
Persuadere, pro Suadere. Ter. And. 3. 3. 45.
Et is mihi persuadet, nuptias quantum queam ut maturem.
Scarabeo citius persuaseris, ne se in stercore volutet. De iis dictum, qui malis assueverunt, a quibus tamen revocari non possunt, eo quod assuetis videantur optima. Siquidem scarabeus fetus suos educat in stercore, præcipue caprino, & indidem pascit, atque ibidem habitat. Usus est Lucianus in Pseudologista. Meminit Erasm.

PERSUĀDENS, entis. Partic. [πείθων] ut,
Verba persuadentia. Ovid. 1. de Arte Am. 371.

PERSUĀSUS, a, um. [ἀναπεισθεὶς] aliud Partic. Cic. 3. Tusc. 72. Opinio mali, quo viso atque persuaso, ægritudo insequitur necessario.
De tua fide mihi persuasum est. Cic. 11. Fam. 2.
Ita persuasum omnibus, cum paucis inermibus, perterritis metu, fracto animo, fugisse Antonium. Cic. 11. Fam. 12.
Persuasissimum est mihi. Cic. 11. Fam. 9. Sed quod mihi persuasissimum est Lepidum recte facturum nunquam, si forte vobis id de hoc dubium est.
Habere persuasissimum. Columel. lib.12. cap.1. Ea porro persuasissimum habere debebit, aut in totum, aut certe plurimum domi se morari oportere. De villica.

PERSUĀSUS, ûs. m. Quintil. 5. 10. Hujus persuasu & inductu. V. etiam Plaut. Epid. argum. 1. 2.

PERSUĀSIO, ōnis. f. [πειθὼ, πεπεισμένη, πίστις] dicitur Firma, quæ animo infertur opinio, quam Fidem appellamus. Cic.2. de Invent. 37. Aut persuasioni adolescentiæ, aut alicui non malitiosæ animi affectioni attribuentur.
Arrogans de se persuasio innascitur. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Attonita persuasio. V. ATTONITUS.
Falsa. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Inanis. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Popularis. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Recepta publice. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Avertere pravam animi persuasionem. Senec. Epist. 94.
Induere sibi persuasionem. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Tumescere inani persuasione. Quintil. lib. 1. cap. 2.

PERSUASŌRIUS, a, um. Adj. [πειστικὸς] Quod persuadet. Suetonius in Domit. cap 8. Recuperatores, ne se semper persuasoriis assertionibus accommodarent, identidem admonuit. Quæ sint autem persuasoriæ assertiones, explicat Turnebus his verbis: Olim qui in libertatem vindicabantur, quum servi essent, nec pro se judicio liberali experiri possent, assertorem quærebant. In causis igitur corporalibus monuit recuperatores, ne tametsi favorabilis libertas est, sequerentur in judicio assertationes vel prece vel pretio vel persuasione eblanditas contra jus dominorum. Sed Casaub. cum Cujacio ad l. 13. D. de Excusat. legit Persusoriis. q. V.

PERSUASTRIX, īcis. f. [πειστὶς] antiquum. Plaut. Bacch. 5. 2. 47. Eccas tandem probri perlecebræ, & persuastrices.

PERSUĀSĪBĬLIS, e. Adj. [πιστὸς, πιθανὸς] Quod potest persuaderi. Quintil. lib. 3. cap. 15. Rhetorice est vis inveniendi omnia in oratione persuasibilia.

PERSUASIBILĬTER, [πιθανῶς] Adv. Quintil. lib. 2. cap.15. Qui finem ejus esse ait persuasibiliter dicere.

PERSUBTĪLIS, e. Adj. Valde subtile significat. Cic. pro Planc. 58. Et quoniam tua fuit perelegans ac persubtilis oratio.
Animus persubtilis, atque minutis corporibus factus. Lucret. lib. 3. 180.

PERSULCO, āre. Apul. 4. Met. p. 533. Elmenh. Passim maria persulcantes Tritonum catervæ.

PERSULCĀTUS, a, um. Partic. Claud. 1. in Rufin. 136.
— rugisque severas
Persulcata genas.

PERSULTO, [σκιρτάω] āre. ex Per & Salto frequentativo verbi Salio; Saltando lætitiam animi ostendere. Liv. 34. 20. Quorum ubi arma signaque Lacetani cognovere: memores quam sæpe in agro eorum impune persultassent. Tacit. 11. Ann. 9.pr. Simul Ibero exercitu campos persultante.
Equis levibus persultare. Sil. lib. 3. 385.
Persultare, Ferarum proprium & pecudum. Lucret. lib. 1. 14.
Inde feræ pecudes persultant pabula læta. i. e. Saltant per pabula.
Lambinus vero sic; Persultant, i. e. Saltu percursant, & prætereunt, ac ita negligunt, scilicet rebus venereis intentæ.

PERSULTĀTOR, ōris. m. Symmah.6. Epist.22. Bajani litoris persultator.

PERTĀBESCO, bui, ēre. Severus Ætna v. 474.
— si quis lapidum pertabuit igne.

PERTÆDET, tæduit, tæsum est, [ἐξαπαρέπτω] ēre. Valde tædere. Gell. lib. 15. cap. 20. Simul duas uxores habuerat, quum id decreto ab Atheniensibus facto jus esset, quarum matrimonii pertædebat. De Euripide.
Idem lib 1. cap. 2. Verbisque ejus defatigati pertæduissent.
Observa, hic esse tanquam Personale. H. St.
Pertæsum est. Cic. 1. Q. frat. 2. Pertæsum est enim levitatis, assentationis, animorum, non officiis, sed temporibus servientium. Virg. 4. Æn. 18.
Si non pertæsum thalami tedæque fuisset.
Pertæsum est esse domi. Lucret. lib. 3. 1074.
Incœpti magni pertæsum est illos. Virg. 5. Æn. 714.
Pertisum quidam legi volunt, pro Pertæsum: quod Cicero non probat in Orat. 159. Concisum, non concæsum? ex quo quidam pertisum etiam volunt: quod eadem consuetudo non probavit.

PERTÆDESCIT, [ἀηδίζεται] ēre. Cato R. R. cap. 156. Nolite multum dare, ne pertædescat.

PERTÆSUS, a, um. [ἐξαπαρεσκόμενος] Partic. sine verbo, inquit Servius.
Pertæsus, cum genitivo. Plaut. Mostell. 1. 4. 3.
Ita me ibi male convivii, sermonisque
Pertæsum. Al. Tæsum, sine Per.
Lentitudinis eorum pertæsa. Tacit. 15. Ann. 51. de Epichari muliere.
Pertæsus, cum Accusativo. Suet. in Cæs. cap. 7. Et quasi pertæsus ignaviam suam, quod nihil dum a se memorabile actum esset.
Semet ipse pertæsus. Sueton. in Tiber. cap. 67. pr.

PERTANGO, ēre. Apic. 6. 9. Pullum assabis & suo sibi jure pertangis.

PERTĒGO, xi, ctum, [κατασϛεγάζω] ēre. Perficere quod tegere cœperis. Plaut. Rud. 1. 2. 35.
Quin tu in paludem is exsiccasque arundines,
Qui pertegamus villam, dum sudum est? [An Queis?] Idem Trinum. 2. 2. 41.
Benefacta benefactis aliis pertegito, ne perpluant.

PERTĒMĔRĀRIUS, a, um. Adj. ut, Cum perabsurdum perque temerarium sit. Cod. lib. 12. t. 21. l. 2.

PERTENDO, di, sum, [διατείνω, διήκω] ēre. Valde tendere, Extendere. Cato de R. R. cap. 52. In arboribus, ubi radices capiant, calicem aut qualum pertendito: per fundum ramum, quem radicem capere voles, scarificato, trajicitoque.
Pertendere, Recta tendere & proficisci. [διατείνω H. St.] Liv. 5. 8.
Pars maxima, atque ipse Sergius Remam pertenderunt.
Pertendere, Contendere. Cic. pro Corn. Balb. 11. Nos Cn. Pompeji decretum judicium de consilii sententia pronuntiatum recognoscemus? cum legibus conferemus? cum fœderibus, quorum acerbissima diligentia est, pertendemus.
Pertendere, Ad finem perducere quod intendebamus, aut cœperamus. Ter. Heaut. 5. 5. 9.
Quid istuc? video non licere, ut cœperam, hoc pertendere.
Animo pertendere. Propert. lib. 2. 12. 17.
Quod si pertendes animo vestita cubare,
Scissa veste meas experiere moras. i. e. Obstinata persistes & perseverabis.
Puto alibi legi — pertendens animo vestita cubaris. Ita certe legitur in edit. Gryph. 16mo. 1546. & Experiere manus. H.St. Sic & Brœckh. edidit, cujus V. not.
Scire e me quum pertenderet, quinam is patronus esset. Pontanus de Magnan. p. 431. H. St.

PERTENTO, [καταπειράομαι] āre. Sæpe, vel Diligenter tentare, Experiri, probare. Ter. And. 3. 4. 9. Sed ea gratia simulavi, vos ut pertentarem.
Perspicere & pertentare. Cic. 1. Q. frat. 4.
Administrationem alicujus rei pertentare. Cic. 2. de Invent. 38.
Causam totam pertentare & perspicere. Cic. 2. de Orat. 318.
Pectora dictis variis pertentat. Stat. 3. Theb. 381.
Pertentare, Penitus tentare, Penetrare. Virg. 3. Georg. 250.
Nonne vides ut tota tremor pertentet equorum
Corpora, si tantum notas odor attulit auras?
Mentem pertentant gaudia. Virg. 5. Æn. 828.
Pectus tacitum gaudia pertentant. Virg. 1. Æn. 506.
Omnia pertentare. Lucret. lib. 5. 191.

PERTENTĀTUS, a, um. Partic. Apul. 1. Met. p. 107. Elmenh. Diurna fatigatione pertentatus.

PERTĔNUIS, e. Adj. [ὑπέρλεπτος] Valde tenue significat. Plin. lib. 16. cap. 43. Secatur in laminas pertenues & ilex.
Argumentum pertenue. Cic. 2. Verr. 168.
Discrimen. Cic. 2. de Lege Agr. 86.
Spes pertenuis, per translationem. Cic. 14. Fam. 3.
Suspicio. Cic. pro Cluent. 17.
Vis. Cic. pro Cæcin. 47.

PERTĔPĬDUS, a, um. Adj. Valde tepidus. ut, Aqua pertepida. Vopisc. in Carino, cap. 17.

PERTĔRĔBRO, [διατρυπάω] āre. Terebra perforare. Cic. 1. de Divin. 48. Annibalem Cœlius scribit, quum columnam auream, quæ esset in fano Junonis Laciniæ, auferre vellet, dubitaretque utrum ea solida esset, an extrinsecus inaurata, perterebravisse.

PERTEREBRĀTUS, a, um. Partic. ut, Lapis perterebratus. Vitruv.8.7.

PERTERGEO, si, sum, [καταψήχω] ēre. Permulcere. Lucret.lib.4.250.
Et quasi perterget pupillas, atque ita transit. i. e. Permulcet. De imagine. Lambinus.

PERTERGO, si, sum, [ἀπομάττω] ēre. Diligenter tergere. Columel. lib. 12. cap. 9. Sæpe suffundere jus debebit, nec pati sitire salgama, sed extrinsecus munda spongia vasa pertergere, & aqua fontana refrigerare.
Mensam gausape purpureo pertersit. Hor. 2. Serm. 8. 11.
Oculos nostros aura perterget. Lucret. lib. 4. 253.

PERTĔRO, trivi, trītum, [κατατρίβω] ēre. Terendo comminuere. Plaut. Men. 1. 1. 9.
Tum compediti januam lima perterunt. al. Proterunt.

PERTRĪTUS, a, um. Partic. ut, Uva pertrita. Columel. 8. 5.
Pertritus, Vulgaris, usu tritus. Senec. Controv. 18. p. 250. Vulgaris in ejus controversiis & pertrita quæstio.

PERTERREO, ui, itum, [καταπλήττω] ēre. Valde terrere. Ter. Eun. 5. 3. 13.
Post exibo, atque hunc perterrebo sacrilegum. Cæs. 7. Bell. Gall. cap. 4. Ut sint reliquis documento, & magnitudine pœnæ perterreant alios.
Diligentia alicujus obstupefieri & perterreri. Cic. 2. in Catil. 14.
Ferro aliquem rejicere & perterrere. Cic. pro Cæcin. 24.
Somnio perterreri. Cic. 1. de Divin. 57.

PERTERRĪTUS, a, um. Partic. [καταπληχθεὶς] Cic. pro Cœl. 66. An timebant, ne tot unum, valentes imbecillum, alacres perterritum, superare non possent?
Persequi perterritos, inermes, saucios. Cic. ad Brut. 10.
Conscientia perterritus. Cic. pro Cluent. 56.
Metu perterritus. Cic. pro Milon. 62.

Timore

Timore perterritus contremui. Cic. 1. de Divin. 58.
Cerva. Ovid. 11. Met. 771.
Mœnia. Ovid. 1. de Pont. 2. 19.

PERTERRĬTO, āre. Frequent. Avienus Phænom. Arat. v. 1171.
Scorpius ingentem perterritat Oriona.

PERTERRĔFĂCIO, ēci, actum, [ἐκπλήσσω] ēre. Idem quod Perterreo. Ter. And. 1. 1. 141. Perterrefacias Davum. Cic. 11. Fam. 20. V. PERTIMEFACTUS.

PERTERRĬCRĔPUS, a, um. Adj. Quod terrorem crepat & incutit. Lucret. lib. 6. 128.
Tum perterricrepo sonitu dat missa fragorem. Cic. in Orat. 164.
Immo vero ista sequamur, asperitatemque fugiamus;
Habeo istam ego perterricrepam. Ex poeta. Mulier perterricrepa, Minax & garrula, quæ perterret crepando & obstrependo.

PERTEXO, texui, textum, [περαίνω] ēre. Peragere, perficere. Translatio sumpta a textoribus, qui primo telam ordiuntur, & orsam deinde texunt. Cic. lib. 2. de Orat. 145. Et pertexe modo, inquit, Antoni, quod exorsus es. Idem 1. Att. 11. Totum hunc locum, quem ego varie meis orationibus, quarum tu Aristarchus es, soleo pingere, de flamma, de ferro (nosti illas ληκύθους) valde graviter pertexui.
Cœptum pertexere. Lucret. lib. 1. 419.

PERTEXTUS, a, um. Partic. ut, Palla pertexta. Apul. 11. Met. p. 258.

PERTĬCA, æ. f. [κάμαξ] Baculus oblongus. Varro 3. de R. R. cap. 5. Præterea & perticas inclinatas ad parietem. Ovid. de Nuce, 69.
Pertica dat plenis immitia vulnera ramis.
Sæva pertica. Ovid. de Nuce, 68.
Pertica est Instrumentum, quo agros metiebantur, habens decem pedes. Auct. de Limit. apud Rigalt. p. 297. & Goes. 290. Pertica habet passus duos, id est, pedes decem. Pertica autem a portando dicta, quasi Portica.
Tristis. Propert. lib. 4. 1. 130. Mensoria scil. agrum auferens possessori.
Una & eadem pertica tractare. Plin. 8. Epist. 2. Ex iis etiam quos, non una (ut dicitur) pertica; sed distincte, gradatimque tractavi; quanto quis melior & probior, tanto mihi obligatior abiit. i. e. Quos non una ulna mensus sum, inquit Budæus. Erasmus, Una pertica, pro Eadem opera. Sumptum videtur ab his, qui metiuntur agros. Perticam posuit pro Decempeda. Nam Servius Sulpicius, ut indicat Festus, dixit Perticam esse Lineam qua dividuntur agri.
Pertica etiam ipse Ager metatus pertica. Aggenus, Pertica quatuor regionibus æqualiter divisa. V. Goes. Ind. rei agr. Rigalt. Gloss. & Salmas. Exercitat. Plin. p. 681.

PERTICĀLIS, e. Adj. [καμακικός] Columel. lib. 4. cap. 31. Perticalis fere salix eundem agrum, quem viminalis, desiderat. i. e. Ex qua fiunt perticæ.

PERTICATUS, a, um. Adj. Martial. 5. 12.
Quod nutantia fronte perticata
Gestat pondera Masthlion superbus. Ita ex manuscriptis legit Gruter. & cum eo Scriver. V. ejus Animadv. p. 130. Vulgo legitur Pertinaci.

PERTĬMEO, ui, [περιδειδω] ēre. Valde timere. Cic. 4. Verr. 179. Si nullius vim, nullius potentiam pertimuero. Tacit. 1. Ann. 29. Nihil in vulgo modicum: terrere, ni paveant: ubi pertimuerint, impune contemni. Ovid. 6. Fast. 244. Attoniti Mauras pertimuere manus. [Videntur Præterita verbi seq. Neque enim recte dicunt Inchoativa Præteritis carere.

PERTIMESCO, ui, [περιφοβέομαι] ēre. Idem quod Pertimere. Cic. 6. Verr. 78. Hanc tu tantam religionem, si tum in imperio propter cupiditatem & audaciam non pertimescebas: ne nunc quidem in tanto tuo, liberorumque tuorum periculo perhorrescis?
Rotam fortunæ pertimescere. Cic. in Pison. 22.
Non mediocriter aliquid pertimescere. Cic. pro Quint. 1.
Pertimescere de. Cic. 7. Verr. 115. De suis periculis, fortunisque omnibus pertimescunt.
Pertimescĭtur, passivum. Cic. 2. de Lege Agr. 45. Grave est enim nomen imperii, atque id etiam in levi persona pertimescitur.

PERTIMESCENDUS, a, um. Partic. [περιφόβητος] ut, Fama inconstantiæ pertimescenda. Cic. 1. Fam. 9.

PERTIMĔFACTUS, a, um. Partic. Cic. 11. Fam. 20. Crede mihi, sperare eos, te pertimefacto, adolescente impulso, posse magna consequi præmia. Ita veteres libri: quod Perterrefacto pravatum in aliis est. Adde Pacuv. apud Non. 7. 2.

PERTĬNEO, ui, entum, [καθήκω] ēre. ex Per & Teneo compositum, significat Pertingere, pervenire: & jungitur modo præpositioni In, modo Ad. Ulpianus de Cloacis, l. Prætor ait, Quo minus illi cloacam, quæ ex ædibus ejus in tuas pertinet, qua de agitur, purgare, reficere liceat, vim fieri veto. Et paulo post, §. Quod ait, Quod ait prætor, pertinet: hoc significat, quod ex ædibus ejus in tuas ædes pertinet, hoc est dirigitur, extenditur, pervenit. Cic. 2. de Nat. Deor. 137. Vias, quæ pertinent ad jecur, eique adhærent. Idem 2. de Divin. 91. Quæ potest igitur contagio ex infinito pæne intervallo pertinere ad lunam, vel potius ad terram?
Silva longe introrsus pertinet, i. e. Extenditur Cæs. 6. Bell. Gall. 10. extr. Silvam esse ibi infinitæ magnitudinis, quæ appellatur Bacenis: hanc longe introrsus pertinere. Al. Ac longe.
Pertinere per. Cic. 1. de Nat. Deor. 36. Aliis autem libris quandam rationem per omnium naturam rerum pertinentem, ut divinam esse affectam putat.
Pertinere ad, pro Præstari & exhiberi. Cic. 12. Fam. 28. Tantum velim existimes, si negotia Lamiæ, procuratores, liberos, familiam, quibuscunque rebus opus erit, defenderis, gratius mihi futurum, quam si ea tua liberalitas pertinuisset ad rem familiarem meam.
Pertinet, [προσήκει, τείνει, ἐπιβάλλει] Imperfonale. Idem quod Attinet. Pomponius de Verb. & rer. signifi. l. Verbum, Verbum aliud pertinere latissime patet; nam & eis rebus petendis aptum est, quæ dominii nostri sint: & eis, quas jure aliquo possideamus, quamvis non nostri dominii sint. Pertinere ad nos etiam ea dicimus, quæ in nulla eorum causa sint, sed esse possint.
Pertinet ad te hæc malitia, suspicio maleficii, &c. Plaut. Trucul. 4. 3. 36. Cic. pro Rosc. Amer. 18. Spero ex hoc ipso non esse obscurum, ad quem suspicio maleficii pertineat.
At Livius Pertinet facinus ad eum. De errore non Nizolius. H. St. Ænigma est istuc.
Pertinet ad rem, Huc spectat, e re est. Cic. 13. Fam. 14. Bonus plane vir, & cum virtutibus, tum ea fortuna (si quid hoc ad rem pertinet) ornatus. i. e. Si quid affert momenti.
Pertinet ad Remp. pro Interest Reip. Cic. ad Brut. 2. Id valde pertinuit, ut ego tum intelligebam, ad Remp ut nunc judico, ad dignitatem tuam.
Oratio mea pertinet ad fœdus infirmandum. Cic. pro Corn. Balb. 14. Nec vero hæc oratio mea ad infirmandum fœdus Gaditanorum, Judices, pertinet.
Vereor, ne ad plures oratio mea pertinere videatur. Cic. pro Rosc. Amer. 94.
Summa illuc pertinet, ut sciatis, &c. Cic. 7. Verr. 25.
Late patet hæc ars, & ad multos pertinet. Cic. 1. de Orat. 135.
Hoc eo pertinet, quod. Cic. de Clar. Orat. 299. Cajus in l. Si id, De duobus reis, Quæ sententia eo pertinet, ut quamvis vel huic vel illi decem solverit, vel Seio Stichum, nihilominus alteri obligatus maneat. Eo pertinet (inquit Budæus) id est, Hujus sententiæ effectus eo usque progreditur; vel, Hæc sententia eo tendit ut, &c.
Pertinet eodem & bryon. Plin. lib. 12 cap. 28. h. e. Illic de ea herba dicendum est. Cic. 8. Att. 9. Eo scripsi, quo in suadendo plus auctoritatis haberem; eodemque pertinet, quod causam ejus probo.
Quorsum quidque pertinet. Cic. 3. de Nat. Deor. 6. Vestri non modo hæc non refellunt, verum etiam confirmant, interpretando quorsum quidque pertineat.
Ad id pertinet. Cic. 1. Acad. 21. Cetera pertinere ad id putant, aut ad augendum, aut ad tuendum, ut divitias, ut opes, ut gloriam, ut gratiam.
Ad hoc pertinet somnium. Plaut. Merc. 2. 1. 28.
Ad periculum capitis tui pertinet gemitus luctusque provinciæ. Cic. 5. Verr.
Ad usum navium pertinent. Cæs. 3. Bell. Gall. 9.
Ad usus vestros pertinet. Ovid de Rem. Amor. 51.
Ætas cur non pertineat ad litteras, quæ ad mores jam pertinet? Quintil. lib. 1. cap. 1.
Argentum pertinebat ad dandum ei. Plin 8. Epist. 6.
Ad me pertinet, Officium meum est, sive onus mihi incumbit. Cic. de Amicit. 50. Sed eadem bonitas etiam ad multitudinem pertinet. Ibid. 13. Quod non fecissent profecto, si nihil ad eos pertinere arbitrarentur.
Ad officium pertinet meum. Cic. pro Rosc. Amer. 36. Ideo quod prima illa res ad meum officium pertinet: duas autem reliquas vobis populus Romanus imposuit.
In rem aliquam pertinere. Cic. 2. de Orat. 6. Talem exstitere eloquentiam, qualis fuerit in Crasso & Antonio, non cognitis rebus omnibus, quæ in tantam prudentiam pertinerent, tantamque dicendi copiam, quanta in illis fuit, non potuisse confirmo.

PERTĬNENS, entis. Partic. [καθήκων] Cic. 2. de Nat. Deor. 139. Huic adde nervos, a quibus artus continentur, eorumque implicationem corpore toto pertinentem.
Collis in immensum pertinens. Sallust. Jugurth. cap. 48.

PERTINENTER, Adv. Convenienter. Tertull. adversf. Marc. 4. 38. Vides, quam pertinenter ad causam?
Compar. Ibid. cap. 9. Quam pertinentius volebat agnosci.
Superl. Ibid. cap. 31. Qui pertinentissime ad hanc parabolam, Audite, inquit &c.

PERTĬNAX, ācis. Adj. [αὐθάδης, ἀνθεκτικὸς] Qui nimis tenax est. Plaut. Capt. 2. 2. 39.
Quid tu ais? tenaxne pater est ejus? P. immo edepol pertinax.
Pertinax, pro Pertenax, Vide in Varronem quæ dixi. H. St. Scil. Append. cap. 5. p. 17. ed. ipsius ult.
Cupidus, iratus, pertinax. Cic. pro Ligar. 18.
Pertĭnax, aliquando in bonam partem accipitur pro Perseverante. Valer. Max. lib. 1. 1. 8. Non mirum igitur, si pro eo imperio augendo, custodiendoque, pertinax deorum indulgentia semper excubuit.
Justitiæ pertinax. Apul. Apol. p. 338. Elmenh.
Recti pertinax. Tacit. 4. Hist. 5. extr. h. e. Valde tenax. Al. Pervicax.
Pertinax, Firmus in opinione. Cic. 1. de Fin. 28. Certe, inquam, pertinax non ero, tibique, si mihi probabis ea quæ dices, libenter assentiar.
Pertinax in rem aliquam. Seneca de Ira, lib. 1. 1.
Pertinax in differendo vel disputando. Cic. 1. de Fin. 27.
Ludere pertinax. Hor. 3. Carm. 29. 50.
Certamen pertinax, Durum, & difficile, ac diuturnum. Liv. 2. 40. Ibi fortuna Populi Romani duos hostium exercitus, haud minus perniciofo, quam pertinaci certamine, confecit. Sic, Pertinax prælium. Liv. 22. 48.
Concertationes in disputando. Cic. 1. de Finib. 27.
Digito male pertinaci direptum pignus. Hor. 1. Carm. 9. 24.
Dolor. Senec. Herc. OEth. 1854.
Fama pertinax, Constans & firma. Plin. lib. 24. cap. 17.
Odium. Plin. lib. 24. cap. 1.
Pietas. Martial. lib. 8. 35.
Qui præstat pietate pertinaci, &c.
Sermo lenis, minimeque pertinax. Cic. 1. Off. 134.
Studium scribendi. Quintil. in procem. lib. 1.
Compar. Liv. 29. 33. Pertinacior in repugnando.
Superl. Pertinacissimus, & perstans. Cic. 2. de Fin. 107. Aut pertinacissimus fueris, si in eo perstiteris, ad corpus ea quæ dixi referre: aut deserueris totam Epicuri voluptatem, si negaveris.

PERTINĀCIA, æ. f. [αὐθάδεια, φρόνημα] Perseverantiæ finitima est, inquit Cic. 2. de Invent. 165. & in bonum & malum accipitur.
In bonum. Sueton. in Cæs. cap. 68. Ne patientia & pertinacia hostis, animi suorum frangerentur.
Pertinacia & studium vincendi. Cic. 1. Acad. 43. Cum Zenone, inquam, ut accepimus, Arcesilaus sibi omne certamen instituit, non pertinacia aut studio vincendi, (ut mihi quidem videtur) sed earum rerum obscuritate, &c.
In malum. Terent. Hec. 3. 5. 46.
Mane, inquam, quo abis? PH. quæ hæc est pertinacia? Cic. pro Planc. 94. Libertatemque quam in me requiris, quam ego neque dimisi umquam, neque dimittam, non in pertinacia, sed in quadam moderatione positam putabo.
Quæ pertinacia quibusdam, eadem aliis constantia videri potest. Cic. pro Marcello 32.
Accenditur pertinacia. V. ACCENDO.
Amittere sua pertinacia vitam. Cic. pro Marcell. 22.
Disputari cum pertinacia & iracundia recte non potest. Cic. 1. de Fin. 28.

Innascitur facillime pertinacia & nimia cupiditas principatus in elatione & magnitudine animi. Cic. 1. Off. 64.
Refellere sine pertinacia, & refelli sine iracundia parati sumus. Cic. 2. Tusc. 5.
Reprehenditur in minimis rebus pertinacia, calumnia etiam coercetur. Cic. 4. Acad. 65.

PERTINĀCĪTER, Adv. [αὐϑαδῶς] Perseveranter, Obstinate. Plin. in Panegyr. cap. 86. O rem memoriæ litterisque mandandam, præfectum Prætorio non ex ingerentibus, sed ex subtrahentibus legere: eundemque otio, quem pertinaciter amet, reddere.
Defendere pertinaciter. Liv. 6.
Hærere pertinaciter. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Initum pertinaciter prælium. Liv. 28. 6.
Insequi fusos pertinaciter. Liv. 2. 42.
Manere pertinaciter. Varro 1. de R. R. cap. 20.
Offensus alicui nimium pertinaciter. Cic. 10. Fam. 23. Si uno loco essem, verebar ne cui obtrectatorum viderer & nimium pertinaciter Lepido offensus, & mea patientia etiam alere bellum.
Compar. Liv. 26. 38. Pertinacius oppugnata Capua.
Superl. Durare pertinacissime. Quintil. lib. 1. cap. 1.

PERTINGO, īgi, tactum, [διατείνω, διήκω] ĕre. Pervenire. Plin. lib. 11. cap. 37. Venam ab oculis pertingere ad cerebrum peritissimi auctores tradunt. V. Burm. ad Quintil. 2. 4. p. 143.
Lux oculos pertingit. Lucret. lib. 4. 278. Alii legunt Perterget. q. V.
Pertingere per. Cic. 2. de Nat. Deor. 24. Ex quo intelligi debet, eam caloris naturam vim habere in se vitalem, per omnem mundum pertingentem. In veteri codice legitur Pertinentem.

PERTŎLĔRO, [καρτερέω] āre. Usque ad finem tolerare, perferre. Plaut. Amphitr. suppos. v. 20. Fata istæc me premunt, pertolerarem vim tantam, cladesque exantlarem impatibiles.
Omnia tormenta pertolerare. Lucret. lib. 5. 317.

PERTŌNO, āre. Ambros. Serm. feria. 2. Pentecost. Et Ebrææ nationis homo Christi gloriam Romanæ facundiæ eloquentia pertonaret.

PERTORQUEO, [στρέβλόω] ēre. ex Per & Torqueo compositum; Idem quod Torqueo. Lucret. lib. 2. 401.

> At contra tætra absinthi natura, ferique
> Centauri fœdo pertorquent ora sapore.

i. e. Efficiunt ut qui ea gustat, ac mandit, os distorqueat.

PERTRACTO, [διαχειρίζω] āre. Manibus frequentius tractare, & tangere. Cic. in Parad. 5. 2. Barbatulos mullos exceptantem de piscina & pertractantem.
Pertractare bestias manibus. Hirtius de Bello Afr. cap. 72.
Pertractare, per translationem, Apud se reputare, & diligenter considerare. Cic. 2. de Fin. 118. Tute introspice in mentem tuam ipse, eamque omni cogitatione pertractans percunctare ipse te.
Diligenter & sæpe aliquid pertractare. Cic. 2. de Invent. 45.
Pertractare, Disserere, disputare de re aliqua. Cic. 4. Tusc. 23. Qua oratione prætermissa minime necessaria, ea quæ rem continent pertractemus.
Philosophiam pertractare. Cic. 1. de Nat. Deor. 9.
Scribitur & Pertrecto. Justin. 1. 9. Tum pertrectare dormienti caput jubet. Sic & in superioribus locis quidam codd.

PERTRACTĀTUS, a, um. Partic. ut, Res pertractatas habere. Cic. 3. Tusc. 30. Et nimirum hæc est illa præstans & divina sapientia, & perceptas penitus, & pertractatas res humanas habere, &c.
Diuturnitas pertractata. Cic. 1. de Divin. 128.
Pertrectatus Petron. cap. 24. Pertrectato vasculo tam rudi.

PERTRACTĀTE, Adv. Pervulgate, vel, ut Scal. Lascive. Plaut. prol. Capt. v. 55.
Non pertractate facta est, neque item ut ceteræ. Scil. Fabulæ.

PERTRACTATIO, ōnis. f. [διαχείρισις] Frequens revolutio. Cic. 1. de Orat. 48. In grammaticis poetarum pertractatio, historiarum cognitio, verborum interpretatio, pronuntiandi quidam modus.

PERTRĀHO, xi, ctum, [καϑέλκω] ĕre. Vi, & cum molimine trahere. Liv. 21. 28. Ea extemplo resolutis, quibus leviter annexa erat, vinculis, ab actuariis aliquot navibus ad alteram ripam pertrahitur. De rate.
Aliquem pertrahere in castra. Liv. 7. 39.
Vitam pertrahere, Prolongare. Plin. lib. 28. cap. 1.

PERTRACTUS, a, um. Partic. Aurel. Vict. de Vir. illustr. cap. 12. Apprehensus & ad regem pertractus. Idem de Cæs. cap. 8. Per scalas Gemonias pertractus.

PERTRACTUS, ūs. m. Perpes tractus, & perduratio. Tertull. de Orat. cap. 5. Quidam pertractum quendam in sæculo postulant.

PERTRANSEO, īvi, ĭtum, [διαβαδίζω, διαπερόω] īre. Idem quod Transire. Plin. lib. 37. cap. 5. Nubecula enim albicantis est vitium, quum viridis non pertransit aspectus, sed aut intus occurrit, aut excipit in fine visum candor.

PERTRANSĪBĬLIS, e. Adj. Isidor. in Alphab. Amarum hoc est & leve, quia pertransibile.

PERTRANSLŪCĬDUS, a, um. Adj. [πάνυ διαφανής] Quod valde translucet. Plin. lib. 13. cap. 12. Alias indecoro visu pertranslucida.

PERTRECTATUS, PERTRECTO, V. PERTRACTO.

PERTRĔPĬDUS, a, um. Adj. Capitol. in Maxim. & Balb. cap. 1. Senatus pertrepidus in ædem Concordiæ concurrit.

PERTRĬBUO, ui, ūtum, [παραδίδωμι] ĕre. Dare. Plinius Trajano, 10. Epist. 18. Apud me & milites & pagani, a quibus justitia ejus, & humanitas penitus inspecta est, certatim ei, qua privatim, qua publice testimonium pertribuerunt.

PERTRĪCŌSUS, a, um. Adj. Martial. lib. 3.

> Res pertricosa est, Cotile, bellus homo.

H. St. Sic & Scriverius legit. Al. Prætricosa. Exstat Epigr. 63.

PERTRISTIS, e. Adj. [περίλυπος] Valde tristem significat. Cic. pro Cœl. 25. Et qui in reliqua vita mitis esset, & in hac suavitate humanitatis, qua prope jam delectantur homines, versari perjucunde soleret, fuit in hac causa pertristis quidam patruus, Censor, magister.
Carmen pertriste. Cic. 1. de Divin. 14.

PERTRITUS, V. PERTERO.

PERTRUX, ūcis. Adj. Nimium sævus. ut, Bestia pertrux. Apul. 5. Met. p. 166. Elmenh. At Priceus legit Trux.

PERTUMULTUŌSUS, a, um. Adj. [πολυϑόρυβώδης] Quod magnum tumultum excitat. A quo

PERTUMULTUŌSE, Adv. [πολυϑορυβωδῶς] Cic. 15. Fam. 4. Pertumultuose, neque tamen non vere, Parthos in Syriam transisse nuntiaverunt.

PERTUNDA, V. PERTUNDO.

PERTUNDO, ŭdi, ūsum, [διακόπτω] ĕre. Valde tundere, vel ita percutere, ut quidpiam perforetur. Columel. lib. 6. cap. 15. Si forte surculum calcaverit, aut acuta testa, vel lapide ungulam pertuderit. Plaut. Pseud. 1. 2. 37.

> I puere præ: ne quisquam pertundat crumenam, cautio est.

Lacum vino plenum pertundere. Ulpian. in l. Si servus servum. §. ult. in fine.
Materiem pertundere. Lucret. lib. 5. 1267.
Saxa guttæ pertundunt. Lucret. lib. 4. 1282.

PERTŪSUS, a, um. Partic. [διάτρητος] ut, Pertusa sella. Cato cap. 157.
Margaritæ pertusæ. V. Uti in linea &c. in dictione LINEA, & MARGARITA.
In vas pertusum congeri dicuntur, Quorum fructum amittimus. Lucret. lib. 3. 949.

> Et non omnia, pertusum congesta quasi in vas,
> Commoda perfluxere, atque ingrata interiere.

Plaut. Pseud. 1. 3. 135.

> In pertusum ingerimus dicta dolium, operam ludimus.

PERTUSŪRA, æ. f. ut, Pertusuræ locus patiens. Cæl. Aurel. Tard. 5. 1.

PERTUNDA, æ. f. Dea, quæ præsto est virginalem scrobem effodientibus maritis. Arnob. 4. p. 131. V. August. de Civ. Dei, 6. 9.

PERTURBĬDUS, a, um. Adj. Vopisc. in Saturn. cap. 7. Ne, si perturbidam civitatem vidisset, &c. i. e. Percupidam turbarum.

PERTURBO, [διαταράττω] āre. Valde turbare. Ter. And. 3. 4. 22.

> Nihil est preci loci relictum; jam perturbavi omnia.

Aliquem percellere & perturbare. Cic. 5. Verr. 132.
De Reipub. salute magis quam de sua perturbari. Cic. pro Milon. 1.
Clamore aliquorum perturbari. Cic. pro Rabir. 18.
Errore perturbari & inscitia. Cic. 1. de Finib.
Motu animi magno perturbari. Cic. 8. Att. 11.
Animos perturbare & concitare. Cic. in Orat. 128.
Corpus totum perturbatur. Lucret. lib. 4. 670.
Domum perturbare. Senec. Thyest. 1.
Mentes animosque omnium perturbat timor. Cæs. 1. Bell. Gall. 39.
Otium. Cic. 4. Acad. 15. Tum ut exortus est in optima Rep. Tiberius Gracchus qui otium perturbaret, sic Arcesilas qui constitutam philosophiam everteret.
Pactiones perturbare bellicas perjurio. Cic. 3. Off. 108. Regulus non debuit conditiones, pactionesque bellicas & hostiles perturbare perjurio.
Provinciam aliquam. Cic. pro Sulla 57.
Rempublicam. Cic. 4. Acad. 14.
Status omnis vitæ perturbatur. Cic. 1. de Finib.
Aliquem præcipitem ex civitate perturbare. Auctor ad Heren. lib. 4. 12. Al. rectius Proturbare.

PERTURBOR, āri. passivum. Plinius in Panegyr. cap. 76. Una erat in limine mora, consultare aves, revererique numinum monitus. Nemo perturbabatur, nemo submovebatur. Sed emendatius legitur Proturbabatur. Lucret. lib. 3. 253.

> Nec temere huc dolor usque potest penetrare, neque acre
> Permanare malum, quin omnia perturbentur.

PERTURBATUS, a, um. Partic. [διαταραχϑείς]
Acies perturbata. V. ACIES.
Anima perturbata. Lucret. lib. 4. 920.
Civitas seditionibus perturbata. Cic. 1. de Lege Agrar. 23.
Ordo perturbatus. Cic. 3. de Orat. 46.
Res perturbata rei, pro Commista. Senec. Epist. 96.
Compar. Cic. 6. Att. 1. Sed enim οἰκονομία, si perturbatior est, tibi assignato. Et 10. 14. pr. Nunquam vidi hominem perturbatiorem metu.

PERTURBĀTE, Adv. [διαταραχῶς] Cic. 1. de Invent. 29. Hic considerandum erit, ne quid perturbate, ne quid contorte dicatur. Item in Orat. 122. Sua confirmare, adversarii evertere, eaque efficere non perturbate. Perturbate aliquid dicitur, quum rerum ac temporum ordo non servatur: Contorte, quum non facilis transitus & directus est, sed obscurus.

PERTURBATIO, ōnis. f. [διαταραξις] ut
Cæli perturbatio & Serenitas, contraria. Cic. 2. de Divin. 94.
Rerum conversio & perturbatio. Cic. pro Flacc. 94. Videtis quo in motu temporum, quanta in conversione rerum ac perturbatione versemur.
Novarum perturbationum causæ quæri viderentur. Cic. de Fato 2.
Valetudinis perturbatio. Cic. 9. Fam. 3. Miraris me tanta perturbatione valetudinis tuæ tam graviter exanimatum fuisse?
Vitæ perturbatio & magna confusio. Cic. 1. de Nat. Deor. 3.
Perturbatio frequentissime animo tribuitur, ut Cic. 4. Tusc. 10. Est igitur Zenonis hæc definitio, ut Perturbatio sit, quod πάϑος ille dicit, aversa a recta ratione contra naturam animi commotio.
Animi perturbatio, & Sedatio, contraria. Cic. 5. Tusc. 43. Atqui quum perturbationes animi miseram, sedationes autem efficiant vitam beatam: duplexque ratio perturbationis sit, &c.
Animi perturbatio, Tranquillitas & securitas, contraria. Cic. 1. Offic. 67. Vacandum est omni animi perturbatione, &c. ut tranquillitas animi adsit, quæ affert, cum constantiam, tum etiam dignitatem.
Animorum turbidi concitatique motus, perturbationes sunt. Cic. 4. Tusc. 34.
Judicis cognitio & Perturbatio contraria. Cic. 2. de Orat. 214. Illud autem genus orationis, non cognitionem judicis, sed magis perturbationem requirit.
Afferre errorem animis perturbationemque. Cic. 1. de Divin. 62. V. AFFERO.
Commoveri magna animi perturbatione. Cic. 6. Att. 1.
Fiunt quæ cum aliqua perturbetione, ea neque constanter fieri possunt, nec iis qui adsunt probari. Cic. 1. Off. 137.
Fugere perturbationes. Cic. 1. Off. 136. Ut perturbationes fugiamus, id est motus animi nimios, rationi non obtemperantes.
Immittere perturbationes V. IMMITTO.
Incidere in. ut, In perturbationes exanimationesque ne incidamus cavendum. Cic. 1. Off. 131.
Incitatus ira, aut perturbatione, impetum injuste in eum fecit. Cic. 1. Off. 23.

Peccatur

Peccatur perturbatione rationis atque ordinis quicquid peccatur. Cic. in Parad. 3.
Regi impetu quodam animi & perturbatione, Confilio aut judicio, contraria. Cic. 3. de Orat. 178.
Succumbere neque perturbatione animi, neque homini, neque fortunæ. Cic. 1. Off. 66.

PERTURBĀTOR, ōris. m. [διαταράκτης] Qui perturbat.

PERTURBĀTRIX, īcis. f. [διαταράκτις] Cic. 1. de Legib. 39. Perturbatricem autem harum omnium Academiam hanc ab Arcefila & Carneade recentem exoremus, ut fileat.

PERTURPIS, e. Adj. [δυσειδής] Valde turpe. Cic. pro Cœl. 50. Cum hac aliquid adolefcentem hominem habuiffe rationis, num tibi perturpe aut perflagitiofum effe videatur.

PERTUSSIS, is. f. apud Senecam, ut ait Defpauterius, Tuffis eft, quæ continue vexat.

PERTUSURA, PERTUSUS, V. PERTUNDO.

PERVĀDO, fi, fum, [διαβαδίζω] ĕre. Pertranfire. Tacit. 4. Ann. 51. Neque tamen pervafere hoftes, nifi admodum pauci.
Pervade polum, fplendida mundi fidera bigis continuis fecepit fpoliis. Actius apud Varr. lib. 6. de L. L. 2. Significat autem eodem Varr. interprete, Pervade polum, Vade per polum.
Pervadere ad. Liv. 7. 36. Inter trepidationem, tumultumque Samnitum, Præfidium Romanum, obviis cuftodibus cæfis, ad caftra C O S. pervadit.
Pervadere in. Cic. 2. de Nat. Deor. 145. Similiter nares, quæ femper propter neceffarias utilitates patent, contractiores habent introitus, nequid in eas, quod noceat, poffit pervadere.
Per agros quantum incendium pervaferit cernitis. Cic. 5. Verr. 66.
Fama pervafit, vel rumor. Liv. 5. 7. Quibus quum ampliffimis verbis gratiæ ab Senatu actæ effent, famaque ea forum atque urbem pervafiffet, fubito ad curiam concurfus fit plebis.
Morbus pervadit. Cic. pro Sulla 53. Quas oras maxime, quafi morbus quidam illius furoris pervaferat.
Murmur, pavor, clamor, &c. pervafit. Liv. 26. 15. Murmur a Tribunali totam concionem pervafit, deferri rem integram ad Patres de Campanis.
Opinio pervafit per animos hominum. Cic. pro Lege Manil. 23. Erat etiam alia gravis atque ea vehemens opinio, quæ per animos gentium Barbararum pervaferat, fani locupletiffimi & religiofiffimi diripiendi caufa in eas oras noftrum exercitum effe adductum.
Pallor repente pervafit ora. Sil. lib. 7. 427.
Pervadere, Pervenire ad, ut,
Pervadere florem ætatis. Lucret. lib. 1. 556.
— fummum ætatis vervadere florem. Quidam legunt Finem, fed priorem lectionem probat Lambinus, & interpretatur Florem, i. e. Juftum ac perfectum vigorem.

PERVADENS, entis. Partic. Vitruv. 9. 4. Saturni ftella pervadens per figni fpatium.

PERVĀSUS, a, um. Partic. Paff. ut, Urbe pervafa. Ammian. 24. 2. Regiones pervafæ. Idem 31. 8.

PERVASIO, ōnis. f. Invafio. Salvian. de Gubern. Dei, lib. 5. fub fin. A rerum alienarum pervafione non abftinent.

PERVĀSOR, ōris. m. Invafor. Salvian. 5. p. 114. Rebus eorum incumbunt pervafores. Et Caffiodor. 4. Epift. 20. Manente pœna pervafori.

PERVAGABILIS, PERVAGATUS, PERVAGOR, V. PERVAGUS.

PERVĂGUS, a, um. Adj. [πολυπλανής] ut, Puer pervagus vafto orbe. Ovid. 2. de Arte Am. 18.

PERVĂGOR, [περιπολέω, περιφέρομαι] āri. Per aliquem locum vagari. Cic. 7. Verr. 97. Hic te Prætore prædonum naviculæ pervagatæ funt.
Moleftiæ pervagantur mentes omnium. Cic. 1. de Legib. 32. Moleftiæ, lætitiæ, cupidates, timores, fimiliter omnium mentes pervagantur.
Honos pervagatur. Cic. 2. de Invent. 113. Deinde ne is honos nimium pervagetur.
Pervago, are etiam dixiffe veteres credibile eft, ut Vago. q. V.

PERVĂGANS, antis. Partic. Vitruv. 2. 6. Pervagantes in agris ardores.

PERVAGĀTUS, a, um. aliud Partic. [περιπλανηθείς] Liv. 38. 17. Inter mitiffimum genus hominum ferox natio, pervagata bello prope orbem terrarum, fedem cepit.
Commune & pervagatum, Divulgatum. Cic. 1. de Orat. 265. An tu, inquit ille, fi de iftis communibus & pervagatis vix huic ætati audiendum putas, etiamne illa negligere poffumus, quæ tu Oratori cognofcenda effe dixifti?
Pervagatum & celebratum commemoratione alicujus. Cic. pro Planc. 95. Nihil ex meis eft temporibus, quod minus pervagatum, quodque minus aut mea commemoratione celebratum fit, aut hominibus auditum atque notum.
Bona longe lateque pervagata, & Angufta, contraria. Cic. Topic. 96. Numero fic comparabuntur, ut plura bona paucioribus bonis anteponantur, pauciora mala malis pluribus, diuturniora bona brevioribus, longe & late pervagata anguftis.
Caufa hæc apud Græcos pervagata eft. Cic. 1. de Invent. 55.
Declamatio vulgaris & pervagata. Cic. pro Planc. 47.
Fama alicujus rei illuftris & pervagata. Cic. pro Marcell. 27.
Opera quotidiana & pervagata. Cic. 3. de Orat. 186.
Sermo civitatis pervagatus. Cic. pro Milon. 33.
Pervagatior, & Pervagatiffimus. Cic. 2. de Invent. 47. Pars autem eft pervagatior, & aut in omnes ejufdem generis, aut in plerafque caufas accommodata. Idem in Orat. 147. Me autem five pervagatiffimus ille verfus, qui vetat, &c.

PERVAGĀBĬLIS, e. Adj. Sidon. 2. Epift. 2. Pelagi campus cymbulis late fecatur pervagabilibus.

PERVĂLEO, [πολυδυναμέω] ēre. Plurimum valeo. Lucret. lib. 6. 916.
Ufque adeo permananter vis pervalet ejus. De magnete lapide. Alii legunt Prævalet.

PERVĂLĬDUS, a, um. Adj. [πολυίσχυρος] Admodum validus. Liv. 40. 47. Donec ad pervalidam aliam urbem (Certima appellant Celtiberi) pervenit. Emendata exemplaria habent Prævalidam.
Agmen pervalidum. Ammian. 29. 1. pr.

PERVĂRIUS, a, um. Adj. [πολυποίκιλος] Valde varius. Apul. de Deo Socrat. p. 97. Utilitates pervariæ. Sed aliter legit Elmenhorft. p. 42.

PERVARIE, Adv. [πολυποικίλως] Cic. 2. de Orat. 327. Reliqua pervarie jucundeque narrantur.
Pervarie & perjucunde. H. St. Si hoc vellet, Perjucundeque diceret.

PERVASTO, [καταληΐζομαι] āre. Prorfus vaftare. Liv. 6. 4. Ad pervaftandos fines, nequid ad nova confilia relinquerent virium, duxere. Et 33. 37. Libuos quum pervaftaffent.

PERVASTĀTUS, a, um. Partic. ut, Agris paffim pervaftatis. Liv. 8. 19. Italia pervaftata. Tacit. 15. Ann. 45.

PERVĔHO, xi, ctum, [κομίζω] ĕre. Ufque in aliquem locum portare. Plin. lib. 35. cap. 6. Sed inde non pervehuntur ad nos. Liv. 5. 40. extr. Virgines facraque in plauftrum impofuit: & Cære, quo iter facerdotibus erat, pervexit.
Navigatione fecunda pervehi. Tacit. 2. Ann. 8.
Pervehi [κατάγεσθαι] in portum, per translationem. Cic. 14. Att. 21. Nos autem alium portum propiorem huic ætati videbamus, in quem mallem equidem pervehi, florente Bruto noftro, conftitutaque Republica.
Velis paffis aliquo pervehi. Cic. 1. Tufc. 19. Portum potius paratum nobis & profugium putemus, quo utinam velis paffis pervehi liceat. De morte.
Pervehi ad exitus optatos. Cic. 2. Off. 19. Et quum profpero flatu ejus utimur, ad exitus pervehimur optatos: & quum reflavit, affligimur. De fortuna.
In Afiam, atque inde Romam pervectum eft. Tacit. 2. Hift. 9.

PERVECTUS, a, um. Partic. [κατακομισθείς] ut, Pervectus in litus. Plin. lib. 9. cap. 8.
Paffu cito pervecta eft ad litora. Sil. lib. 8. 126.

PERVECTOR, ōris. m. Symmach. 4. Epift. 64. Pervector apicum. i. e. Tabellarius.

PERVELLO, velli, (& vulfi,) vulfum, [κατατίλλω] ĕre. Cic. 3. Tufc. 36. Quid jaces, aut quid mæres? aut cur fuccumbis, cedifque fortunæ? quæ pervellere te forfitan potuerit & pungere, non potuit certe vires frangere. De format. Præteriti, V. in EVELLO.
Aurem pervellere. V. AURIS.
Fidem alicujus pervellere, pro Ceffantem excitare. Sen. de Benef. 5.
Jus pervellere. Cic. 1. de Orat. 265. Neque enim, inquit, tam mihi moleftus fuit, quod jus noftrum Civile pervellit, quam jucundus, quod fe id nefcire confeffus eft. i. e. De jure noftro obtrectat, inquit Budæus.
Stomachum pervellere. Hor. 2. Serm. 8. 8.
Rapula, lactucæ, radices, qualia laffum
Pervellunt ftomachum. h. e. Irritant, & cum quadam delectatione pungunt atque excitant.

PERVĔNIO, vēni, ventum, [ἱκνέομαι, ἐξικνέομαι, παρήκω, ἀφικνέομαι] īre. Ad conftitutum locum venire, Venire eo quo ibamus. Plin. lib. 10. cap. 37. Ipfe perveni ad fontem puriffimum.
Mature cum exercitu aliquò pervenire. Cic. pro Muren. 22.
Ad aliquam portam cum paucis pervenire. Cic. in Pifon.
In portum falva nave. Quintil. lib. 2. cap. 17.
In provinciam pervenire. Plinius ad Trajanum 10. Epift. 16.
Ad manus pervenire. Cic. pro Sext. Vix fero & raro ad manus pervenitur.
Ad laudem aliquam via aliqua. Cic. de Clar. Orat. 259.
Ad nummos pervenire. Cic. 13. Fam. 14. Ut quam commodiffima conditione libertus Strabonis, qui ejus rei caufa miffus eft, negotium conficiat, ad nummofque perveniat.
Ad primos pervenire, pro Inter primos & doctiffimos annumerari. Cic. pro Rofc. Com. 10. Qui ne in noviffimis quidem erat hiftrionibus, ad primos pervenit comœdos.
Ad fummam alicujus rei pervenire. Quintil. in proœm. lib. 1.
Ad fummum pervenire. Cic. 5. de Fin 40. Sic & extremum omnium appetendorum, atque ductum a prima communitate naturæ, multis gradibus afcendit, ut ad fummum perveniret, quod cumulatur ex integritate corporis, & ex mentis ratione perfecta.
In craftinum pervenire. Quintil. lib. 5. cap. 10.
In invidiam maximam pervenire. Cic. 4. Verr. 45. Populum quidem Syracufanum in maximam invidiam, fua infamia, alieno præmio, perveniffe.
In manus pervenire. Cic. 8. Att. 5. Eo autem ad te fcripfi, ut fi tibi forte reddita effet, mihi curares referendam, ne in illius manus perveniret.
In notitiam pervenire. Columel. lib. 5. cap. 8. V. Notitia in NOTUS.
In poteftatem alicujus pervenire. Cic. pro Lege Manil. 32. Quum duodecim fecures in prædonum poteftatem pervenerint.
In fcripta alicujus pervenire. Cic. 5. Fam. 12.
In Senatum pervenire non potuit, Fieri fenator. Cic. pro Flac. 43.
In magnum timorem pervenire, ne &c. Cæf. 1. Bell. Civil. 61.
In tutelam pervenire. Cic. pro Rofc. Com. 16. Et pupillum fraudare, qui in tutelam pervenit.
Ad annum feptuagefimum pervenit Cyrus. Cic. 1. de Divin. 46.
Ad defperationem pervenire. Cæf. 2. Bell. Civil. 42.
Ad eloquentiam. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Ad propofitum mihi finem honoris nondum perveneram. Cic. pro Sull. 11.
Ad fortunas fuas aliquando pervenire fefe poffe fpes fuit. Cic. pro Rabir. Poft. 27.
Ad fructus. Varro 1. de R. R. cap. 4.
Ad frugem maturam. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Ad improbitatem pervenire. Cic. 3. Verr. 105. Utrum admonitus, an tentatus, an, qua eft ifte fagacitate in his rebus, fine duce ullo, fine indice pervenerit ad hanc improbitatem nefcio.
Pervenire quo volumus. Ter. Eun. 1. 2. 44.
Ita eft: fed fine me pervenire quò volo. Quafi dicat, Sine me dicere quod maxime volo.
Plebs in difcordiam pervenit cum patribus. Pompon. in l. 2. §. Deinde quum effet. D. de origine jur.
Pervenit ad me hæc res, i. e. Refcivi, Dictum eft mihi. Plaut. Mil 2 4. 50.
Ad aures alicujus nefcio quomodo pervenit res hæc. Cic. 6. Verr. 64.
Clamor ad aures pervenit. Virg. 9. Æn. 396.
Fama ad aures meas pervenit. Cic pro Sull. Non modo nihil comperi, fed vix ad aures meas iftius fufpicionis fama pervenit.
Fama pervenit huc. Ovid. 2. de Pont. 5. 27.
Factio pervenit a. Liv. 1. 17. pr. Necdum a fingulis, quia nemo magnopere eminebat in novo populo, pervenerant factiones: inter ordines certabatur. [Forte Provenerant legendum.
Hæreditas ad filiam pervenit. Cic. 2. de Finib.
Humanitas ab ifto ad illos perveniffe putatur. Cic. 1. Q. Frat. 22.
Licentia tanta ad unum nunquam perveniffet, nifi multorum impunita fcelera tuliffemus. Cic. 2. Off. 28.

Lucrum pervenit ad eum. Cic. 5. Verr. 130. Perparum ex illis magnis lucris ad sese pervenire. Prætorem esse socium.
Pecuniam morte alicujus ad quempiam pervenire. Cic. in Topic. 29.
Similitudo naturæ illius ad te, qui ab illo ortus es, pervenit. Cic. pro Muren. 66.
Quid enim potest esse in calamitate residui, quod non ad miseros aratores, isto Prætore, per summam injuriam, ignominiamque pervenerit? Cic. 5. Verr. 226.
Non ea sola vis est, quæ ad corpus nostrum, vitamque pervenit. Cic. pro Cæcina 42.
Injuria ad paucos ex alieno peccato pervenit. Auctor ad Heren. lib. 4. 13.
Pœna parentum pervenit ad liberos, qui nihil meruerunt. Cic. ad Brut. 15.
Pervenitur, Imperfonale. Ulpian. in l. 1. §. Si apud duos. D. deposit. Quod si nihil alter, vel minus facere possit, ad alium pervenietur; idemque etsi alter dolo non fecerit, & idcirco sit absolutus; nam ad alium pervenietur.
Postquam perventum est in tecta thalami. Virg. 4. Georg. 375. Idem 2. Æn. 634.
Ast ubi jam patriæ perventum ad limina sedis.
Studia perveniendi aliquo nihil prosunt, nisi illud, quod eo, quo intendas, ferat deducatque, cognoris. Cic. 1. de Orat.

PERVENIENS, entis. Partic. [πκρήκων] Ovid. 3. Met. 462.
Verba refers aures non pervenientia nostras. [An Perferientia?

PERVENTŪRUS, a, um. aliud Partic. [παρήξων] Cic. pro Rosc. Amer. 153. Videte per deos immortales, quem in locum Remp. perventuram putetis.

PERVENTIO, ōnis. f. Mart. Capell. 4. p. 126. Et ratiocinatio ex duobus pluribusve concessis, ad id quod non conceditur, perventio.

PERVĒNOR, [καταθηράω] āri. Idem quod Diligenter venari: & per translationem pro Quærere, & solertia quadam adhibita investigare. Plaut. Merc. 4. 5. 3.
Defessus sum urbem totam pervenarier. [Nisi divise legendum, ut sit Anastrophe Urbem totam per, pro Per totam u.

PERVĒNUSTUS, a, um. Adj. Sidon. 3. Epist. 13. Elegans homo, pervenustusque.

PERVERTO, ti, sum, [διαστρέφω, καταστρέφω, παρατρέπω] ĕre. Convertere, invertere, subvertere, ad terram ruere. Plaut. Cas. 4. 1. 16.
Aulas pervertunt, ignem restingunt aqua.
Labefactare & pervertere. Cic. 3. de Fin. 70.
Arbusta, virgulta, tecta. Cic. 1. de Divin. 49.
Defensionem. Auctor ad Heren. lib. 1. 26. Orestes, quum confiteatur se occidisse matrem, nisi attulerit facti rationem, pervertit defensionem.
Jura omnia divina & humana pervertit C. Cæsar. Cic. 1. Off. 26.
Officium. Cic. 1. Off. 5. Sunt nonnullæ disciplinæ, quæ propositis bonorum & malorum finibus, officium omne pervertant.
Omnia pervertere rapinis, incendiis, cædibus. Cic. 15. Att. 6.
Res vetustate robustas. Cic. de Divin. 35. Quæ est igitur ista calliditas, res vetustate robustas, calumniando velle pervertere?
Sacra inexpiabili scelere pervertit. Cic. de Arusp. Resp. 57.
Senatum ipsum, principem salutis, mentisque publicæ, vi, cæde, incendiisque pervertere. Cic. de Arusp. Resp. 58.
Vectigalia pervertere, pro Subvertere. Cic. 5. Verr. 128. Quid enim erat, quod vectigalibus prospiceret Metellus in decumis & in tota re frumentaria, si iste non vectigalia Populi Romani suo quæstu pervertisset?
Vim alicujus. Cic. 2. de Divin. 115. explicans oraculum illud,
Crœsus Halym penetrans magnam pervertet opum vim. Hostium vim sese perversurum putavit, pervertit autem suam.
Pervertere aliquem. Cic. 1. Verr. 44. Nunquam ille me opprimet consilio, nunquam ullo artificio pervertet, nunquam ingenio me suo labefactare atque infirmare conabitur.
Pervertere, solenne verbum Tacito, pro Perdere calumniis, sive subvertere; ut 4. Ann. 12. Volutare secum quonam modo Germanici liberos perverteret.

PERVERSUS, a, um. Adj. ex Partic. [καταστρεβλωμένος, στρεβλὸς, διεστραμμένος] dicitur (inquit Valla lib. 5. cap. 31.) Qui versatur in malo, & a bono versus est. Cic. 11. Fam. 10. Gratiorem me esse in te posse, quam isti perversi sunt in me, exploratum habes.
Præposterus & Perversus. Cic. pro Cluent. 71. Itaque ut erat semper præposterus atque perversus, initium facit a Bulbo.
Pravum & Perversum. Cic. pro Rosc. Com. 30. Nihil ab hoc pravum & perversum produci posse arbitrabantur.
Cachinno perverso distorquere ora. Ovid. 3. de Arte Am. 287.
Dies perversus, Ineptus, incommodus. Plaut. Men. 5. 5. 1.
Edepol næ hic dies perversus atque advorsus mihi obtigit.
Ludi deformati, inquinati, perversi, conturbati. Cic. de Arusp. Resp. 25.
Mentes perversæ. Ovid. 2. Trist. 301.
More perverso aliquid facere. Cic. pro Rosc. Com. 56. Nisi forte tu perverso more, quod hujus est, ab alio extorquere non potes, huic eripere potes.
Præmia. Senec. Hippol. 9.
Ratio. Lucret. lib. 4. 831.
Vota. Stat. 1. Theb. 59.
Compar. Quid perversius? quid intolerabilius? Cic. 4. de Fin. 40.
Superl. Perversissimi oculi. Cic. 1. de Nat. Deor. 80. At erat, sicut hodie est, perversissimis oculis.

PERVERSE, [στρεβλῶς, διεστραμμένως] ut, Perverse abuti. Cic. 1. de Invent. 5. Plaut. Amph. 4. 3. 10.
Qui perverse perturbavit familiæ mentem meæ.
Perverse, ne dicam impudenter, plerique amicum habere talem volunt, quales ipsi esse non possunt. Cic. de Amicit. 84.
Amplecti aliquid perverse. Lucret. lib. 1. 1068.
Imitata perverse fuit prudentiam stulta calliditas. Cic. 3. Off. 113.
Videre perverse. Plaut. Merc. 2. 2. 20.
Utuntur perverse deorum beneficio multi. Cic. 3. de Nat. Deor. 70.
Compar. Tertull. Apol. cap. 2. Quid perversius? quid intolerabilius?
Superl. Hieron. in Matth. cap. 4. ult. Quidam perversissime suspicantur.

PERVERSĬTAS, ātis. f. [διαστροφή, παρατροπή] Cic. in Orat. 31. Quæ est autem in hominibus tanta perversitas, ut inventis frugibus glande vescantur?
Improbitas & perversitas. Cic. 1. Q. frat. 13. Sed quum te alicujus improbitas perversitasque commoverit, sic te animo incitari ut ab omnibus tua desideretur humanitas.
Incredibilis hominum perversitas. Cic. 1. Fam. 7.
Ferre humanissime alicujus perversitatem. Cic. 2. Q. frat. 4.
Diligentiæ molestissima perversitas. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Morum perversitas. Suet. Aug. cap. 60.
Opinionum perversitas. Cic. 3. Tusc. 2. In omni continuo pravitate, & in summa opinionum perversitate versamur.

PERVERSIO, ōnis. f. Tertull. adverf. Marc. 4. 5. Competit, ut si qui evangelium pervertebant, eorum magis curarent perversionem, quorum sciebant auctoritatem receptiorem.
Perversio [ἀναστροφή] figura Rhetorica. Auctor ad Heren. 4. 44. Transgressio est, quæ verborum perturbat ordinem perversione aut transjectione. Perversione sic: Hoc vobis Deos immortales arbitror dedisse pietate pro vestra.

PERVESPĔRI, Adv. pro Valde vesperi. Cic. 9. Fam. 2. Caninius, idem tuus, & idem noster, quum ad me pervesperi venisset, &c.

PERVESTĪGO, [ἐξιχνεύω, ἐξετάζω, ἐξερευνάω] āre. Quærendo invenire. Cic. 2. de Orat 174. Nosse regiones intra quas venias, ut pervestiges quid quæras. Idem 6. Verr. 7. Mirandum in modum (canes venaticos diceres) ita odorabantur omnia, & pervestigabant, ut ubi quicquid esset, &c.
Pervestigata & cognita. Cic. 7. Verr. 174. Et illa, quæ tentata jam & cœpta ab isto sunt, a me autem pervestigata & cognita, moneo ut exstinguas, & longius progredi ne sinas.

PERVESTIGĀTIO, ōnis. f. [ἐξέτασις] Cic. 1. de Orat. 9. Sed omnia quæcunque essent, vel scientiæ pervestigatione, vel disserendi ratione comprehenderint.

PERVESTIGĀTOR, ōris. m. Hieron. Catalog. Script. Eccles. Bibliothecæ divinæ diligentissimus pervastigator.

PERVĔTUS, ĕris. o. g. Adj. [παλαιὸς] Valde vel admodum vetus. Cic. de Claris Orat. 61. Eum nos ut perveterem habemus, qui L. Martio, M. Manilio Consulibus, mortuus est, &c.
Epistola pervetus. Cic. 3. Q. frat. 1.
Nuces perveteres. Plin. lib. 23. cap. 8.
Oppidum pervetus. Cic. 6. Verr. 72.

PERVETUSTUS, a, um. Adj. [παμπάλαιος] Idem. ut, Pervetustus adeps. Plin. lib. 20. cap. 9.
Verba pervetusta. Cic. 3. de Orat. 199.

PERVĪCAX, ācis. Adj. [μονοτόνος, σκληραύχην, ἰσχυρογνώμων] Durus, contentiosus, nulli cedens, perseverans cum quadam vi, in contentione usque ad convincendum perseverans.
Potius ad Pervincendum, quasi Pervincax. H. St.
Nonius 5. 40. nomen Pervicax ait esse laudi, Pertinax probro. Ter. Hec. 4. 1. 17.
Adeon' pervicaci esse animo, ut puerum præoptares perire,
Ex quo firmiorem inter nos fore amicitiam posthac scires?
Pervicax contra flatus. Plin. lib. 16. cap. 36.
Iræ pervicax. Tacit. 4. Ann. 53.
Recti pervicax, in bonam partem. Tacit. 4. Hist. 5. Opum contemptor, recti pervicax, constans adversus motus.
Achilles pervicax. V. ACHILLES.
Acies. Senec. Agamemn. 6.
Acies oculorum. V. ACIES.
Contumacia. Columel. lib. 6. cap. 2.
Inimicus. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Musa. Hor. 3. Carm. 3. 70.
Thyades. Hor. 2. Carm. 10. 9.
Superl. Flor. 1. 11. 11. Hostes pervicacissimi.

PERVICĀCIA, æ. f. [μονοτονία] Durities, obstinatio. Cic. 4. Tusc. 26. Plin. lib. 17. cap. 20. Perdurandi pervicacia.
Pervicacia & Pertinacia hoc distant, inquit Nonius 5. 40. Pervicacia est interdum bonarum rerum perseverantia: Pertinacia semper malarum. V. loc.

PERVICACĬTER, Adv. l. 3. §. 16. Dig. de Suspect. Tutor. Neque pecuniam deponere pervicaciter perstant.
Compar. Liv. 42. 14. Pervicacius causam belli quærere. Adde Curt. 10. 6. 18.

PERVĬCUS, a, um. Adj. [μονοτόνος] dicitur pro Pervicaci, teste Nonio 8. 28. Accius, Sed pervico Ajax animo atque inorabili. Plaut. Aulul. Fragm. 3. 23. Hic quidam pervicus custodem addidit.

PERVĪDEO, [συνοράω] ĕre. Diligenter & perfecte videre. Cic. 4. Att. 12. extr. Ibi te igitur videbo, & pervidebo. Alii legunt Promonebo. Idem 3. Offic. 75 Qui hoc non perviderit, ab hoc nulla fraus aberit, nullum facinus. Et hic quidam legunt Prævideri. Columel. lib. 2. cap. 1. Videt sine dubio quid eveniat: sed cur id accidat: non pervidet.
Mala sua pervidere. Hor. 1. Serm. 3. 25.
Quum tua pervideas oculis mala lippus inunctis. P. Vict. lib. Var. lect. 20. ait hoc loco Pervidere, idem esse quod apud Græcos παραβλέπειν, quod est, non admodum intentis oculis intueri, connivere, negligenter inspicere. Sed alia est verbi hujus significatio, quam supra diximus: & hoc loco fit ut contrarium significare videatur propter has voces adjectas, Oculis lippus inunctis. Al. Prævideas [Oxymoron est.
Pulchritudinem pervidere. Plin. 1. Epist. 8. Deinde ut pulchritudinem illarum longiore tractatu pervideremus.
Pervideamus utrum finitum funditus omne Constet. Lucret. 1. 955.
Purganda igitur conscientia est, quam Deus pervidet, qui falli non potest. Lactant. Divin. Instit. epitome cap. 6. pag. 541. Item pag. 286. Pervidere. Sed & Penitus pervidere. p. 256. Nec enim vim, rationemque penitus pervidebant. H. St. V. Inst. 5. 8. 6.

PERVIGEO, [κατακμάζω] ēre. Valde vigere. Tacit. 4. Ann. 34. Et uterque opibusque, atque honoribus perviguere.

PERVĪGIL, ĭlis. Adj. [πανάγρυπνος] Valla lib. 5. cap. 30. Pervigil draco dictus est, non quod pernox esset, sed quod nunquam dormiret, semper vigilans. Plin. lib. 33. cap. 4. Eamque solus intelligit in cacumine montis ejus pervigil.
Anguis pervigil. Ovid. 12. Epist. 60.
Canis. Senec. Herc. fur. v. 809.
Custodia. Lucan. lib. 4. 7.
Ignis. Stat. 2. Theb. 739.

Recto

Pervigilis, Recto casu dixit Apul. 11. Met. p. 270. Elmenh. Numinis benefici cura pervigilis.

PERVĬGĬLO, [κατα γρυπνέω] āre. Totam noctem insomnem ducere. Martial. lib. 9. 69.
Nam vigilare leve est, pervigilare grave. Cic. pro Rosc. Amer. 98.
Non orat ut eam noctem pervigilet? In armis. Liv. 24. 38.
Ad ignes hiberni luminis pervigilare. Virg. 1. Georg. 291.
Mero posito pervigilare. Ovid. 2. Fast. 740.

PERVIGILĀTUS, a, um. Partic. [καταγρυπνηθεὶς] Ovid. 6. Fast. 326.
In multo nox est pervigilata mero.

PERVIGILATIO, ōnis. f. [καταγρύπνησις] Cic. 2. de Legib. 37. Novos vero deos, & in his colendis nocturnas pervigilationes, &c.

PERVIGILIUM, i. n. [παννυχισμὸς] Multa vigilatio. Plin. lib. 11. cap. 53. Pervigilio quidem præcipue vincuntur cibi.
Pervigilium, Sacrum nocturnum quo vigiliæ indicuntur, ut per totam noctem vigiletur. Gellius lib. 2. cap. 23. Filia hominis pauperis in pervigilio vitiata est. Tacit. 2. Hist. 68. Apud Vitellium omnia indisposita, temulenta, pervigiliis, ac Bacchanalibus, quam disciplinæ, & castris promptiora.
Hiemale pervigilium. Martianus Capella lib. 1. cap. 1.
Causa pervigilii. Lucret. lib. 6. 754.

PERVIGILIA, æ. f. Idem. Justin. 24. 8. 14. Maximum pervigiliæ malum. Alii legunt Pervigilii.

PERVĪLIS, e. Adj. [πάνυ εὔωνος] Admodum vile significat. Liv. 31. 50. Annona quoque eo anno pervilis fuit.

PERVINCO, īci, ictum, [ἐκνικῶ] ĕre. Omnino vincere. Cic. 2. Att. 1. Restitit, & pervicit Cato. Liv. 4. 2. Neque, ut de agris dividendis plebi referrent Consules ad Senatum, pervincere potuit. Tacit. 12. Ann. 59.
Dictis pervincere aliquid, Probare. Lucret. lib. 5. 100.
Mores alicujus pervincere. Propert. 1. 17. 15.
Vis vivida animi pervicit. Lucret. lib. 1. 73.
Vox pervincere dicitur vocem, vel sonum, quum exsuperat. Hor. 2. Epist. 1. 200.
— nam quæ pervincere voces
Evaluere sonum, referunt quem nostra theatra?

PERVINCENDUS, a, um. Partic. [ἐκνικητέος] Catul. 74. 15.
Una salus hæc est, hoc est tibi pervincendum.

PERVINCAX, V. PERVICAX.

PERVĪREO, ēre. Semper virere. Paulin. Nolan. Paraph. Psalm. 1. 11.
Et fronde nunquam defluente, pervirens, &c.

PERVĪRĬDIS, e. Adj. [πολύχλωρος] Valde viride. Plin. lib. 6. cap. 22. Mare id colore perviridi, præterea fruticosum arboribus. Adde Melam 2. 5. & Solin. cap. 66.

PERVĪVO, xi, ctum, [ἐπιζάω] ĕre. Usque ad finem aliquem vivere. Plaut. Capt. 3. 5. 84.
Etsi pervivo usque ad summam ætatem, tamen &c.

PERVIUS, a, um. Adj. [βατὸς, βάσιμος, πορεύσιμος] Per quod via, vel transitus patet. Terent. Adel. 4. 2. 39.
Id quidem angiportum non est pervium.
Domus pervia ventis dicitur. Ovid. 2. Met. 762.
Freta non sunt pervia nanti. Ovid. 19. Epist. 209.
Loca non pervia equo. Ovid. 8. Met. 377.
Naves perviæ pugnantibus erant. Liv. 26. 39.
Ora non sunt pervia verbis. Ovid. 5. Met. 194.
Pectora nulli culpæ pervia. Claud. de Bell. Get.
Saltus pervii. Liv. 9. 43.
Transitiones perviæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 67. Ex quo transitiones perviæ Jani, foresque in liminibus profanarum ædium, januæ nominantur.
Usus pervius tectorum. Virg. 2. Æn. 453.

PERULA, V. PERA.

PERUNGO, unxi, unctum, [καταχρίω] ĕre. Valde ungere, circumquaque ungere. Cic. 1. Tusc. 113. Corpora oleo perunxerunt.
Ora perungere immunda manu. Ovid. 3. de Arte Am. 755.
Mortuum unguento perungis. Proverb. de sumptu supervacaneo, sive quum sero quid adhibetur. Moris erat apud priscos, maxime Ægyptios, defunctorum cadavera, ne putrescerent, unguentis perungere.

PERUNCTUS, a, um. Partic. [κατακεχρισμένος] ut,
Fæcibus ora peruncti. Hor. de Arte Poet. 277.
Nardo perunctus adulter. Hor. Epod. 5. 59.

PERUNCTIO, ōnis. f. [κατάχρισις] Plin. lib. 24. cap. 15. Excalfacit perunctione.

PERVOLGO, V. PERVULGO.

PERVŎLO, vis, vult, [πολὺ βούλομαι] velle. Valde cupere. Plaut. Pseud. 1. 2. 73. Prohibet, faciant advorsum eos qui pervolunt. Alii legunt Quod volunt. Cic. 1. Att. 1. Sed est quod abs te mihi ignosci pervelim.
Illam negasse unquam vidisse quenquam securi ferientem, & pervelle id videre. Liv. 39. 43.

PERVŎLO, [διαπέτομαι] āre. Celeriter volare. ut
Corvus pervolat aerium iter. Ovid. 2. Fast. 252.
Hirundo pervolat ædes divitis domini. Virg. 12. Æn. 474.
Pervolare, per translationem, pro Celeriter advenire, & quasi volando perduci. Cic. in Somn. Scip. 21. Sunt autem optimæ curæ de salute patriæ, quibus agitatus & exercitatus animus velocius in hanc sedem & domum suam pervolabit.
Rumor pervolat agitatus alis. Ovid. 6. Fast. 527.
Urbem totam pervolare. Juven. 6. Sat. 397.

PERVOLĪTO, [περιπέτομαι] āre. frequent. Virg. 8. Æn. 24.
Omnia pervolitat late loca.
Voces pervolitant per dissepta domorum. Lucret. lib. 6. 952.

PERVOLĪTANS, antis. Partic. Lucret. lib. 2. 144.
Et variæ volucres nemora avia pervolitantes.

PERVOLITANTIA, æ. f. Vitruv. 9. 7. Mundi circa terram pervolitantia.

PERVŎLĀTĪCUS, a, um. Adj. Tertull. de Anima, cap. 46. Non clausa vis est, nec sacrariorum circumscribitur terminis: vaga & pervolatica, & interim libera est.

PERVOLVO, volvi, volūtum, [κατακυλίω] ĕre. Magna vi volvere. Plin. lib. 33. cap. 4. Et repleto stagno, excussis obturamentis erumpit torrens tanta vi, ut saxa pervolvat.
Animus pervolvitur quibusdam in locis. Cic. 2. de Orat. 149. Deinde ut in iis locis, quos proponam paulo post, pervolvatur animus, ut se penitus insinuet in causam, ut sit cura & cogitatione intentus, diligentia est.
Librum pervolvere. Diligenter legere. Catul. 96. 6. de Smyrna, (fuit hoc opus quoddam a Cinna poeta compositum)
Smyrnam incana diu sæcula pervolvent. Usus est diæresi.
Membra celeres pervolvunt rotæ. Sen. Hippol. 10.

PERVOLŪTUS, a, um. Partic. Liv. 24. 34. Pondere suo pervoluta graviter in hostem incidunt.

PERVŎLŪTO, [περιελίσσω, ἀναπτύσσω] āre. frequent. ut
Libros pervolutare, Omni adhibita diligentia evolvere. Cic. 5. Att. 12. Quoniam meos cum Thallumeto nostro pervolutas libros. Idem 1. de Orat. 158. Omnium bonarum artium scriptores ac doctores & legendi & pervolutandi, & exercitationis causa laudandi.

PERURBĀNUS, a, um. Adj. [πάνυ ἀστεῖος] Valde urbanum significat. Cic. 2. de Orat. 15. Homo doctus & perurbanus. Et de Clar. Orat. 239. Etiam L. Torquatus elegans in dicendo, in existimando admodum prudens toto genere perurbanus.
Oratio perurbana. Cic. in Brut. 272.

PERURBĀNE, Adv. ut, Respondit ille perurbane. Sidon. 5. Epist. 17.

PERURGEO, ēre. Ammian. 22. 5. Volucriter perurgebat. Et Trebell. Pollio in Gallien. cap. 5. Cum Aureolus perurgeret Illyricum.
Hora mortis perurgeri. Spartian. Sever. cap. 23.

PERŪRO, ssi, stum, [κατακαίω, καταφλέγω] ĕre. Valde urere, & urendo consumere. Plin. 7. Epist. 1. Quin etiam quum perustus ardentissima febri, tandem remissus, unctusque acciperem a medico potionem, porrexi manum. Plin. lib. 34. cap. 17. Eadem in aqua calculus æreus quadrans si addatur, vas peruri.
Æstu valido perurimur. Ovid. 3. de Arte Am. 543.
Cor alicujus perurere. Martial. lib. 12. 45.

PERURENS, entis. Partic. ut, Intestina perurens. Catull. 78. 3.

PERUSTUS, a, um. Partic. ut,
Coma perusta sole. Propert. lib. 4. 10. 46.
Flammis perusta. Senec. Med. 12.
Funibus perustus latus. Horat. Epod. 4. 3.
Homo perustus gloria. Cic. 13. Fam. 15. Et jam hominem perustum etiamnum gloria volunt incendere.
Ora perusta. Propert. lib. 3. 13. 22.
Ossa. Tibull. lib. 1. 3. 6.
Pectus perustum curis. Senec. Med. v. 547.
Terra perusta astricto gelu. Ovid. 3. Trist. 4. 49.

PĔRŪSIA, æ. f. [Περουσία] Tuscorum urbs, Περουσία Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Perusium hodie. Vulgo *Perugia*, Gall. *Perouse*. V. Vellej. 2. 74.

PERUSĪNUS, a, um. Adj. [Περουσινὸς, Περουσιάτης] ut,
Fames Perusina. Lucan. lib. 1. 41.
Sepulchra Perusina. Propert. lib. 1. 22. 3.

PERŪTĪLIS, e. Adj. [πολύχρηστος] Valde utile. Cic. 9. Att. 17. In hac enim fortuna perutilis ejus & opera & fidelitas esset.

PERVULGO, [διαθρυλλέω, ἀποκηρύζω, διαφημίζω] āre. PERVOLGO, antique. Seminare in vulgus, divulgare. Cic. 5. Verr. 129. Incredibile dictu est, Judices, sed & factum, & tota Sicilia pervulgatum.
Occultare, & continere domi aliquid, Dividere passim, pervulgare atque edere populo: contraria. Cic. pro Sulla, 42.
Se omnibus pervulgat mulier. Idem pro Cœl. 38.
Communicari cum improbis, & pervulgari cum mediocribus hominibus præmia virtutis non oportet. Cic. 2. de Invent. 114.
Librum aliquem pervulgare, quod & Divulgare dicitur; h. e. In lucem emittete. Cic. 12. Att. 44. Tu vero pervulga Hircium. In fine autem epistolæ ait, Hircii librum (ut facis) divulga. Ut sese explicare videatur Cicero.
Pervulgatum est. Plaut. Bacch. 4. 9. 150. conf. supra & in Partic.
Pervulgare, pro Pererrare, pervagari, obire, lustrare. Lucret. lib. 2. 163.
Multiplicisque loci spatium transcurrere eodem
Tempore, quo solis pervulgant fulgura cælum. Ex Turneb. Lambinus; Celebrant, Complent. Idem iterum lib. 4. 209.
Multiplexque loci spatium transcurrere eodem
Tempore, quo Solis pervolgant fulgura cælum. [Puto pro Aperire cælum dictum esse.
Pervulgare, Ex ignoto notum reddere, & celebrare. Lucret. lib. 2. 346.
Et quæ pervolgant nemora avia pervolitantes. De avibus.

PERVULGĀTUS, a, um. Partic. Consuetum, & vulgo usitatum significat. Ter. Heaut. 1. 1. 49.
Ubi rem rescivi, cœpi, non humaniter,
Neque ut ægrotum animum decuit adolescentuli,
Tractare, sed vi & via pervulgata patrum.
Notus & pervulgatus. Cic. 4. Acad. 118. Empedocles hæc pervulgata & nota quatuor. conf. in ipso verbo.
Apud omnes pervulgatus. Cic. 4. Verr. 85. Interea cupiditate iste sua nota, atque apud omnes pervulgata, cum signa, &c.
In vulgus pervulgatus. Cic. 2. de Fin. 15. Nec de re obscura, ut physici; aut artificiosa, ut mathematici; sed de illustri & facili, etiam in vulgus pervulgata, loquitur.
Consolatio pervulgata. Cic. 5. Fam. 16. Consolatio pervulgata quidem est illa maxime, quam semper in ore, atque in animo habere debemus, homines nos ut esse meminerimus.
Maledicta in omnes. Cic. pro Cœl. 6.
Res clara, testata & pervulgata. Cic. 4. Verr. 104.

PERVULGĀTE, Adv. Gell. 16. 7. Pervulgate dici, plebejo more.

PERVULGĀTŪRUS, a, um. Partic. [διαθρυλλήσων] Sil. lib. 7. 193.
Viticolæ nomen pervulgatura Falerni Munera.

P E S

PĒS, pĕdis. m. [πὸς, πέζα, σκαρθμὸς] notæ significationis: dicitur id totum quod est a femore ad calcem. Virg. 9. Ecl. 1.
Quo te Mœri pedes? [Accuratius tamen loquendo inferiorem duntaxat partem, qua crura fulciuntur denotat, ut videre licet apud Celsum 8. 1. extr. & Galen. de ossib. &c.
Digiti pedum. Ovid. 11. Met. 71.
Fiducia pedum. Ovid. 9. Met. 120.
Forma aptissim pedis. Ovid. 3. Amor. 3. 7.
Ictus pedis. Ovid. 5. Met. 264.

Mobilitas pedum. Lucan. ad Pifon. 173.
Motu pedum melior. Virg. 5. Æn. 430.
Orba pedum portenta. Lucret. lib. 5. 838.
Sonitus creber pedum. Virg. 2. Æn. 738.
Trunca animalia pedum. Virg. 4. Georg. 310.
Veftigia duri pedis. Ovid. 2. Met. 853.
Celer pedibus. Virg. 4. Æn. 180.
Duorum pedum officio contenta. Ovid. 1. Met. 744. de Ifide, quæ paulo ante in vaccam mutata, quatuor pedibus incedebat.
Melior pedibus. Virg. 9. Æn. 556.
A pedibus, vel Servus a pedibus. V. A, vel AB.
Ad pedem habiles & apti calcei. Cic. 1. de Orat. 231.
Ad pedes. V. A pedibus, in A, vel AB.
Ante pedes. V. ANTE.
Circum pedes. V. A pedibus, in A vel AB.
In pedem, five pedes. V. IN.
Adunci pedes. Ovid. 6. Met. 516. al. Obuncis.
Albi pedes, Gypfati. Juven. 1. Satir. 111.
Aurati pedes, Auratis ornati calceamentis. Ovid. 3. Amor. 13. 26.
Aureolus. Catull. in Epithal. Juliæ, 52. 167. h. e. Formofus, vel pulcher ut aurum.
Bifidi. Ovid. 14. Met. 304.
Bellus. Catul. in Amicam Formiani, 41. 2.
Bifulcus. Ovid. 7. Met. 113.
Calidi. V. CALIDUS.
Candidus. Hor. 1. Carm. 1. 27.
Claudus. Hor. 3. Carm. 2. 32.
Curvi. Ovid. 12. Met. 561. De aquila.
Dexter pes, i. e, Felix acceffus. Sil. 7. 172.
Attulit hofpitio pes dexter & hora Lyæum. conf. Virg. 8. Æn. 302.
Dubius pes fortunæ, Incertus & inftabilis. Ovid. 4. de Ponto, 3. 32.
Durus. Ovid. 2. Met. 853.
Equini. Ovid. 12. Met. 374.
Exiguus. Ovid. 3. Amor. 3. 7.
Formofi. Propert. lib. 1. 18. 12.
Gypfatus. Ovid. 1. Amor. 8. 64.
Humilis pes, V. infra.
Imus. V. IMUS.
Inimicus. Propert. lib. 2. 6. 38.
Longus. Hor. 1. Serm. 2. 93.
Malus. Catull. ad Calvum, 14. 22.
Marmorei, Candidi. Ovid. 2. Amor. 11. 15.
Pallidulus. Catul. ad Ortalum, 63. 6.
Recurvi. Ovid. 2. Faft. 251. De corvo.
Saligni, lecti fcil. Ovid. 8. Met. 656.
Segnis. Hor. 3. Carm. 12. 8.
Solidi ære. Ovid. 12. Epift. 43.
Tumentes. Virg. 2. Æn. 273.
Turpis. Hor. 1. Serm. 2. 102.
Vacui pedes, Otiofi. Ovid. 1. de Arte Am. 491.
Varus. Perf. 4. Sat. 12.
Udus aqua. Ovid. 18. Epift. 100.
Velox. Ovid. 1. Met. 551.
Unci. Virg. 3. Æn. 233.
Abire pede tardo. Ovid. 2. Amor. 19. 12.
Abjicere fe ad pedes. V. ABJICIO.
Accidere ad pedes omnium. Cic. 1. Att. 11. Quum decerneretur frequenti Senatu, contra pugnante Pifone, ad pedes omnium figillatim accidente Clodio, ut Confules populum cohortarentur, &c.
Advolvi pedibus. Tacit. 1. Ann. 23.
Advertere pedem ripæ, Ire ad ripam. Virg. 6. Æn. 386.
Afferre pedem. V. AFFERO.
Alligare pedes. Ovid. 4. Met. 364.
Amplecti pedes alicujus. Ovid. 9. Met. 605.
Argutari pedibus. V. Argutor, ari. in ARGUO.
Carpere viam pede. Ovid. 2. de Arte Am. 230.
Carpere iter alato pede. Ovid. 5. Faft. 666. de Mercurio.
Claudicare obliquo pede. Ovid. 2. Amor. 17. 20.
Comparet neque pes, neque caput. Plaut. Capt. 3. 4. 82. Proverb. de Inconditis confufifque. conf. etiam Plaut. Afin. 3. 3. 238. V. CAPUT.
Complecti pedes alicujus. Lucan. lib. 10. 89.
Conculcare aliquem pedibus. Ovid. 12. Met. 374. al. Proculcare.
Conferre pedem, five in pedes. V. CONFERO.
Conferre pedem cum fingulis adverfarii argumentis. Quintil. lib. 1. cap. 13.
Congredi pede. Virg. 12. Æn. 465.
Conjicere fe in pedes. V. CONJICIO.
Connexæ pedibus apes. Virg. 4. Georg. 257.
Confequi aliquem pedibus. Ovid. 9. Met. 126.
Contendere pedibus cum aliquo. Ovid. 10. Met. 570.
Decurrere ficcis pedibus fuper æquora. Ovid. 14. Met. 50.
Deducere pedes de lecto. V. DEDUCO.
Deducit gracili pede aranea filum. Ovid. 1. Amor. 14. 7.
Defluxit veftis ad imos pedes. Virg. 1. Æn. 408.
Defilire ad pedes. V. AD.
Dirigere inoffenfos pedes. Ovid. 1. Amor. 6. 8.
Diriguere pedes. Ovid. 2. Met. 348.
Dare unum folum pedem. Cic. 2. Att. 1. Soror quæ tantum habeat Confularis loci, unum mihi folum pedem dat. Noli inquam de uno pede fororis queri: licet etiam alterum tollas. Ubi interpres, Unum pedem dat, id eft Mediocrem favorem præftat, non omnino favet, viri gravitate deterrita. Contrarium eft illi, Omni pede niti, quod eft Univerfo favore & viribus. conf. infra Tollere pedem.
Dolet pes. Lucret. lib. 3. 111.
Efferre pedem porta, Egredi. Cic. 7. Att. 2. Qui pedem porta, quoad hoftis cis Euphratem fuit, non extulerit.
Ire pedibus in fententiam alicujus. V. EO, is.
Errare nudo pede. Ovid. 3. Amor. 6. 50.
Errare vago pede. Ovid. 21. Epift. 96.
Excitur fonitus pedibus. Lucret. lib. 2. 329.
Ferire terram pede. Virg. 3. Georg. 499.
Ferre pedem. Virg. 1. Georg. 11.
Ferte fimul Faunique pedem, Dryadefque puellæ. i. e. Accedite huc.
Fert huc pedes, & illuc. Senec. Med. 11.
Ferre cæcum pedem. Sen. Theb. 1. De OEdipo qui cæcus erat.
Ferre extenfos pedes. Ovid. 3. de Arte Am. 302.
Ferri incerto pede, Titubante, qualiter incedunt ebrii. Hor. Epod. 11. 30.
Fracta equeftri pede tellus. Senec. Theb. 2.
Freti virtute pedum. Lucret. lib. 5. 964.
Fugere timido pede. Ovid. 4. Met. 100.
Fugere turbato pede. Ovid. 11. Epift. 102.
Fulta molli pede. Hor. 1. Serm. 2. 88.
Jacere pedes. V. JACIO.
Jacere ad pedes alicujus. Cic. 7. Verr. 128.
Implicare pedes. Virg. 11. Æn. 752.
Impofuere teneros pedes graminibus. Ovid. 16. Epift. 66.
Impreffit pedem litori. Senec. Agam. 6.
Incutere pedem terræ. V. INCUTIO.
Induitur pedibus aurum. V. INDUO.
Inferre pedem in ædes. V. INFERO.
Infiftere alternis pedibus. V. Alternus, in ALTER.
Juncti pedes in ftatuis. Quintil. lib. 2. cap. 13. p. 173. Burm.
Labi celeri pede. Senec. Hippol. 6.
Movere pedem a limine. Juven. 10. Sat. 30.
Movere impercuffos nocte pedes. Ovid. 3. Amor. 1. 52.
Nafci equinis pedibus. V. NASCOR.
Nafci in pedes. V. NASCOR.
Obteritur pedibus relligio. Lucret. lib. 1. 80.
Offenfus pes in porta. Tibull lib. 1. 3. 20.
Pellere terram duro pede. Lucret. lib. 5. 1401.
Pendere per pedes. V. PENDEO.
Penetrare pedem aliquo. V. PENETRO.
Perfundere pedes amictu. V. PERFUNDO.
Plaudere choreas pedibus. Virg. 6. Æn. 644.
Ponere pedem cum aliquo. i. e. Eodem modo incedere quo ille, nec citius nec tardius movere pedes. Lucret. lib. 4. 319.
Ponat ubi pedem non habet: pro Ne tantillum quidem agri. in hominem infigniter tenuem & inopem convenit, inquit Erafmus. Cic. 13. Att. 2. Pedem ubi ponat in fuo, non habet: omnino eum Sextius nofter parochus publicus occupavit. conf. PAROCHUS.
Ponere veftigia pedum. Lucret. lib. 3. 4.
Prævertere curfu pedum ventos. Virg. 7. Æn. 807.
Premit pes pedem. Sil. lib. 4. 355.
Preffo pede. Liv. 8. 8. Si haftati profligare hoftem non poffent, pede preffo eos retrocedentes in intervalla ordinum principes recipiebant. Hoc Galli dicunt *a pied quoy*.
Procedere æquis pedibus. Ovid. 4. de Pont. 5. 3.
Proferre pedem alicunde. Hor. de Arte Poet. 135.
Proferre pedes. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Projicere ante pedes aliquid. Virg. 5. Æn. 673.
Projicere fe ad pedes alicujus. Cic. pro Sext. 26.
Proruere aliquid pede injuriofo. Hor. 1. Carm. 35. 13.
Profubigit terram pede fus. Virg. 3. Georg. 256.
Pulfare humum pede. Ovid. 1. de Arte Am. 112.
Pulfanda libero pede tellus. Hor. 1. Carm. 37. 1.
Quatere humum pede candido. Hor. 4. Carm. 1. 27.
Quatere alterno pede terram. Hor. 1. Carm. 4. 7.
Rapiunt me pedes. Hor. 3. Carm. 11. 49.
Recufant illufi pedes ferre vitiofum corpus. Hor. 2. Serm. 7. 108.
Referre pedem, Retrocedere. Quintil. lib. 6 cap. 15. Ab iis, quæ non adjuvant, quam molliffime pedem oportet referre.
Referre pedem profugum. Ovid. 15. Epift. 186.
Reflectere pedem. Catull. Argon. 62. 112.
Reportat pedem ex hofte. Virg. 11. Æn. 764.
Reprimere pedem retro. Virg. 2. Æn. 378.
Revocare pedem. Virg. 9. Æn. 125.
Sequi ducem propero pede. Catull. de Berecynth. 61. 34. Alii legunt, Ducem properipedem.
Sequi figna pedum, Veftigia. Ovid. 4. Met. 543.
Signare litus pedibus, Imprimere veftigia, Obambulare in litore. Ovid. 2. Amor. 11. 15.
Siftere pedem in limine. Ovid. Rem. Amor. 80.
Spargere arenam pedibus. Virg. 3. Ecl. 87.
Sternere fe ad pedes alicujus. Cic. 10. Att. 4.
Stare ante pedes alicujus. Virg. 5. Æn. 381.
Struere pedem veteres, pro eo ufurparunt quod eft Fugere. Paulus. Feftus: Pedem ftruit in duodecim; fignificat Fugit, ut ait Servius Sulpicius.
Subjicere pedibus, pro Contemnere. Virg. 2. Georg. 491.
Supplodere pedem. Cic. 1. de Orat. 230. Quid multa? pedem nemo in illo judicio fupplofit, credo ne Stoicis renuntiaretur.
Tangere pedem pede. Ovid. 1. de Arte Am. 606.
Tetigit citato pede nemus. Catull. de Berecynth. 61. 2.
Tangere felici pede locum aliquem. Ovid. 1. Faft. 514.
Tardat puellares pedes alta arena. Ovid. 10. Epift. 20.
Tenet humili fub pede colla alicujus. Ovid. 9. Epift. 12.
Tentantur pedes, lingua non conftat. Senec. Epift. 84. De ebrio loquitur.
Tollere pedem. Obfcæna locutio. Martial. lib. 10 81. & lib. 11. epigr. 72. Quum quereretur Clodius, quod foror fua Clodia, quæ tantum haberet Confularis loci, unum folum fibi pedem daret: Immo vero, inquit Cicero, licet etiam alterum tollas. Dicebatur enim Clodius cum forore rem habere. V. fupra Dare unum pedem.
Trahi per nos pedibus, dicimus Quæ non curamus omnino. Cic. 4. Att. 16. Non recordor unde ceciderim, fed unde furrexerim: fratrem mecum & te fi habebo, per me ifta pedibus trahantur. h. e. (ut exponit Paulus Manutius) Non laboro, etiam fi peffime adminiftrentur. Idem 7. Fam. 33. Nam de judiciis quod quereris, multo laboro minus: trahantur per me pedibus omnes rei. Erafmus, Pedibus trahere, eft Rem pro fuo arbitratu verfare.

fare. [Id eſt, quod vulgo dicunt Trahere per terram, ſed ſenſu tranſlato. Sic & in ſeq. exemplo Liv.

Trahuntur pedibus victi a victoribus. Liv. 24. 22. Sed evocatum eum ab legatis Demarata uxor, filia Hieronis, inflata adhuc regiis animis ac muliebri ſpiritu, admonet ſæpe uſurpatæ Dionyſii tyranni vocis: qua Pedibus tractum, non inſidentem equo relinquere tyrannidem dixerit debere. Facile eſſe, momento quo quis velit, cedere poſſeſſione magnæ fortunæ: facere & parare eam, difficile atque arduum eſſe. Ex his verbis liquet, Eos pedibus trahi, qui plane victi, ſunt in poteſtate victoris. Sic pedibus trahitur Hector ab Achille, ſic Cacus ab Hercule apud Virg. 8. Æn. 264. & Juven. 5. Sat. 125. [Apud Liv. legerim, Dionyſio tyranno.

Tranſilire poſita ante pedes, & alia longe repetita ſumere, ſpecimen eſt ingenii. Cic. 3. de Orat. 158.

Tremit pulſu pedum excita tellus. Virg. 12. Æn. 445.

Vertere pedem. Ovid. 8. Met. 869.

— verſo pede preſſit arenam. i. e. Rurſus diſceſſit.

Vigeſcunt pedes læti ſtudio. Catull. ad Seipſum, 44. 8.

Vincere certamine pedum. Ovid. 12. Met. 304.

Viſa jam eſt pedum via; factum eſt periculum. Ter. Phorm. 2. 2. 12. De negotio cujus aliquando periculum feceris. Sumptum a viatoribus. Eraſm.

Volutare averſis pedibus. V. AVERTO.

Volutatus eſt ad pedes inimicorum frater. Cic. pro Sext. 145.

Sub pedibus volgi, In contemptu vulgi. Lucret. lib. 5. 1138.

Pedibus, interdum id ſignificat quod Gallice dicitur *a pied*. Sueton. in Cæſ. cap. 57. In agmine nonnunquam equo, ſæpius pedibus anteibat. Interdum vero id quod dicitur *par terre*. Cic. in Vatin. 12. Quum illud iter Hiſpanienſe pedibus fere confici ſoleat: aut ſi quis navigare velit, certa ſit ratio navigandi, &c. Idem Attic. lib. 10. Me tamen conſilio juva, pedibuſne Rhegium, an hinc ſtatim in navem. Cæſ. 2. Bell. Civil. 21. extr. Tarracone diſcedit, pedibuſque Narbonem, atque inde Maſſiliam pervenit.

Ambulare pedibus. V. AMBULO.

Conſequi pedibus, Itinere quovis, fuga. Cic. 7. Fam. 28. Sed quod tu, cui licebat, pedibus es conſecutus.

Facere ſtipendia pedibus, idem ſignificat quod Pedibus merere. Liv. ab Urb. 3. 27. pr.

Metiri pedibus quadringenta millia paſſuum. Cic. 3. Q. frat. 1.

Parta gloria pedibus, Itineris celeritate. Sil. lib. 15. 656.

Præliari pedibus. Cæſ. 4. Bell. Gall. 2.

Merere pedibus. V. MEREO.

Obire pedibus regiones. V. OBEO.

Pedibus ire, vel reverti, Terreſtri itinere. Cic. 3. Verr. 87. Milites, remigeſque Miletum Mindo pedibus reverti jubet.

Proficiſci pedibus. Livius, Per Siciliam pedibus profectus, freto in Italiam trajecit.

Venire pedibus. Cic. 16. Att. 3. Alter in Macedoniam pedibus venire volebat.

Tranſire pedibus flumen, Vado. Cæſ. 5. Bell. Gall. 18. Uno omnino loco flumen pedibus, atque ægre tranſiri poteſt.

Tranſmittere pedibus aut equis aliquem ſinum. Cic. 16. Att. 6. Duo ſinus fuerunt, quos tranſmitti oportet, Pæſtanus & Vibonenſis: utrumque pedibus, equis tranſmiſimus.

Pes metaphorice, aquæ attributus. Hor. Epod. 16. 48.

Levis crepante lympha deſilit pede. Et Lucret. 5. 273.

Qua via ſecta ſemel liquido pede detulit undas. Solent enim poetæ humori fluenti pedem tribuere: id ex eo, ut opinor, quod etiam currere aqua dicatur, quod ſine pedum officio fieri non poſſe videtur. Sic & Virg. in Ætna v. 13. de vino,

Ipſe ſuo flueret Bacchus pede. i. e. Aurei ſæculi tempore vinum ſua ſponte fluebat, vinique flumina erant, non ut nunc, coactum & expreſſum calcantium pedibus manat.

Pes menſæ. i. e. Fulcrum. Plin. lib. 12. cap. 1.

Convulſus pes acernæ menſæ. Ovid. 12. Met. 254. Plura exempla ſupra V.

Pes vinaceorum, *Le marc*. Columel. lib 12. cap. 43. Eodem lib. cap. 36. Muſtum tortivum eſt, quod poſt primam preſſuram vinaceorum, circumciſo pede, exprimitur. i. e. *Quand on a taillé le marc tout autour*. Rurſus eodem lib. cap. 19. In his exemplis videtur Pes eſſe, Quantum ſemel prelo ſubjicitur. Plin. lib. 18. cap. 31. Preſſura una culeos viginti implere debet. Hic eſt pes juſtus.

Pes, Menſuræ genus. Plin. lib. 12. cap. 1. Arbor eſt clara, domicilii modo cava, LXXX atque unius pedum ſpecu.

Temo protentus in octo pedes. Virg. 1. Georg. 171.

Diſcedere pedem ab aliquo. Cic. pro Dejot. 42. Subauditur Τὸ Latum.

Metiri ſe ſuo modulo ac pede, i. e. Vitam inſtituere pro modulo facultatum ſuarum. Hor. 1. Epiſt. 7. 98. Proverbii ſpeciem habet.

Pes, pro Loco. Cic. 7. Att. 21. Pedem in Italia video nullum eſſe, qui non in iſtius poteſtate ſit. [Pedem, pro Latitudine pedis unius dixit.

Pes, pro Ora, tractu, limite. Solin. cap. 13. extr. Quoniam Melibœa in hoc pede computatur. Et rurſus cap. 40. extr. Omnis Africa a Zeugitano pede incipit: &, Procedit in Dalmatiæ pedem. Turnebus.

Humilis pes, eſt Locus, cujus area humilis eſt. Auſonius Moſell. 327.

Quin etiam riguis humili pede condita pratis. Monuit Turneb. Sic & Senec. de Tranquill. anim. cap. 10. Exiguæ ſæpe areæ in multos uſus deſcribentis arte patuere: & quamvis anguſtum pedem diſpoſitio fecit habitabilem. Ubi Pes nihil aliud eſt quam Solum ſive area. conf. Varr. de L. L. 4. 19. pr.

Pes quoque in carmine, Syllabarum & temporum certa dimenſio. Pes autem hinc dicitur, quod ut animalium pedes incedendo viciſſim attolluntur ac deponuntur, ita & metrici pedes inter ſe compoſiti, quaſi quendam greſſum orationis efformant, motumque illius concinnum ac numeroſum reddunt. Vel quia quemadmodum pedibus ambulamus, ita & verſus quibuſdam quaſi pedibus incedere videtur. Vel quia pedibus eo modo verſus metimur, quo nos pedibus ſpatia. Metimur enim verſum heroicum, & dicimus ſex pedum eſſe: metimur ſapphicum & dicimus quinque pedum eſſe: & ceteros. Quintil. lib. 12. cap. 3. Ne pes quidem otioſus certam legem temporum ſervat.

Heroici pedes tres, dactylus, anapæſtus, & ſpondeus. Cic. 3. de Orat. 182.

Citus pes, jambus. Hor. de Arte Poet. 252.

Moderatione quadam certa numerorum & pedum aſtrictus hiſtrio. Cic. 1. de Orat. 254.

Claudere verba pedibus. Hor. 2. Serm. 1. 28.

Certo pede differt ſermoni ſermo merus. Hor. 1. Serm. 4. 47.

Incompoſito pede currunt verſus. Hor. 1. Serm. 10. 1.

Lesbius pes. Hor. 4. Carm. 6. 35.

Lesbium ſervare pedem, meique
Pollicis ictum. i. e. Carmen Lyricum.

Muſa per undenos emodulanda pedes. Ovid. 1. Amor. 1. 30.

Pes etiam dicitur, Fœdum capitis animal, a multitudine pedum. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 9. E capite & e collo eorum crebro eligendi pedes. De pullis. V. PEDICULUS & PEDICOSUS.

Pedibus obſitum, id eſt Pediculis. Titin. Pedicoſum appellat hoc modo, Rus detrudetur pedicoſus, ſqualidus. Pedes autem pro Pediculis, ſic Plaut. refert. in Curc. 4. 2. 14.

Item genus eſt hominum inter homines, meo quidem animo,
Ut muſcæ, culices, cimices, pedeſque, puliceſque. Et Livius in Gladiolo, Puliceſne, an cimices, an pedes, reſponde mihi? Et Lucil. Ubi me vidit, caput ſcabit, pedes legit. Feſt.

Pedes dicuntur, quos diminutive dicimus Pediculos. ab his Pedicoſi appellantur. ut eſt illud: Pedicoſus, ſqualidus, ubi me vidit, caput ſcabit, pedes legit. Paul. V. infra ſ. l.

Pedes navales. Plaut. Men. 2. 2. 75.

Aſſervatote hæc, fultis, navales pedes. Remiges intelligit, ait Turneb. hic, Qui in navi loco pedum ſunt. Alii Remos exponunt. Remi enim pedes videntur, quibus naves ambulant. Hinc illud Auſon. Moſell. 201.

Remipedes certant medio cum flumine lembi.

Pes, Funis, quo in navi tenditur velum pro voluntate. Virg. 5. Æn. 830.

Una omnes fecere pedem. Servius. Turneb. Imam partem veli eſſe dicit, id eſt imum angulum. Hinc, Facere pedem. i. e. Vento dimidio navigare.

Proferre pedem, eſt Funibus, & ut Servius loquitur Podiis, imum veli minus adducere, ſed laxius eſſe ſinere, & longius producere. Nam pede velum tenditur: aut potius utramque partem veli æquatam non pati poſſe, quod fit altero fune reducto, altero producto: atque ita obliquantur veli ſinus. Cæcil. Venerio curſu veni prolato pede uſque ad ſaphonem. Plin. lib. 2. cap. 47. Iiſdem autem ventis in contrarium navigatur, prolatis pedibus, ut noctu plerumque adverſa vela concurrant. ubi V. Harduin.

PES GALLINACEUS, vel Pedes gallinacei, Herba. Plin. lib. 25. cap. 13. Capnos prima, quam pedes gallinaceos vocant, naſcens in parietinis & ſæpibus, ramis tenuiſſimis, ſparſiſque, flore purpureo. Pedem autem gallinaceum Dioſcorides a Græcis Caucalidem appellari contendit, eſtque olus flore candido, & umbellam gerens, quod a ruſticis Daucum ſilveſtrem vocari aſſerit Galenus.

PES MILVI, ſeu Milvinus pes, Herba. Columel. lib. 12. cap. 7. Cymam, caulem, capparim, pedem milvi, pulejum, digitellum, compluribus diebus ſub tecto ſiccari, dum flacceſcat: & tum eodem modo condiri convenit. Paulo ante dixerat, Battis, & ejus coliculum, qui Milvinus pes appellatur. conf. MILVUS.

PEDĬCŬLUS, i. m. dimin. [ποδίσκος] Parvus pes. Plin. lib. 9. cap. 28. Mollia ſunt, loligo, ſepia, polypus, & cetera ejus generis. His caput inter pedes & ventrem, pediculi octoni omnibus.

Pediculi vocantur Quibus fungi, pira, mala, & hujuſmodi ſuſtinentur. Plin. lib. 22. cap. 23. Tutiores fiunt fungi cum carne cocti, aut cum pediculo piri.

Ficorum pediculi. Columel. lib. 12. cap. 15.

Granatorum pediculi, ſive punicorum. Columel. lib. 12. cap. 44. Deinde ſereno cælo granata leguntur cum ſuis pediculis.

Pomorum pediculi. Columel. lib. 12. cap. 45.

Pirorum. Plin. lib. 15. cap. 28. Dependent alia pediculis, ut pira: Alia racemis, ut uvæ, palmæ: Alia & pediculis & racemis, ut ederæ, ſambuci.

Uvarum pediculi. Columel. lib. 12. cap. 43.

Pediculus, [φθείρ] Vermis in capillis hominis, item in ceteris animalibus. Columel. lib. 8. cap. 7. Pluma omnis e capite, & ſub alis atque clunibus detergetur. Illic ne pediculum creet: hic ne ſtercore loca naturalia exulceret. De gallinis.

Vide in PULEX locum Martialis. Vel ſi quid pulice ſordidius. H. St.

Pediculus maris, Vermis marinus. Plin. 32. 7. Vocant & in mari pediculos, eoſque tritos inſtillari ex aceto auribus jubent. Al. Pedunculos. V. Harduin.

PEDICELLUS, i. m. aliud dimin. Minutus pediculus. Petron. fragm. Tragur. p. 42. In alio pedicellum vides: in te ricinum non vides?

PEDICŌSUS, a, um. Adj. [φθειρώδης] Pediculis plenus. Paulus, Pedes dicuntur, quos diminutive dicimus Pediculos. Ab his Pedicoſi appellantur, ut eſt illud: Pedicoſus, ſqualidus: ubi me vidit, ſcabit caput, pedes legit. [Scaliger legit Pædidoſus a Pædore, quod probo. Paulus confudit loca Titinnii & Plauti. V. in PES.

PEDICULOSUS, a, um. Adj. Idem. Martial. lib. 12. 59.

Hinc menti dominus pediculoſi.

PEDICULĀRIS, e. Adj. Quod ad pediculos pertinet. Unde, Pedicularis morbus, quo corpus pediculis ſcatet. Hunc morbum Græci Phthiriaſin appellant; nam φθεῖρα pediculum dicunt.

Herba pedicularis, quæ & Staphiſagria & Pituitaria dicitur. Columel. lib. 6. cap. 30. Dioſcorid. lib. 4. cap. 150.

PEDICULARIA, æ. f. Subſt. Herba eadem, quod pediculos necet. Scribon. Larg. Compoſ. 8. 166. 167. 170.

PEDICULARIUS, i. m. Qui ſcabella vel cymbala pedibus percutit. Gloſſ. Lat. Gr. Pedicularius, συνθετικός.

PEDICŪLO, āre. Pediculos venari. Gloſſ. Vet. Gr. Lat. Φθειρίζω, Pediculo.

PEDIŎLUS, i. m. [ποδύλλιον] Parvus pes. Afranius, Atque adeo nolo nudo pediolo eſt pus. Alii Petiolo es pus. Ex Non. 2. 699.

PETIŎLUS, i. m. [πόδιον] dimin. eſt a Pede. Afran. Atque adeo nolo nudo petiolo ambules. Non. l. c. V. PEDIOLUS.

Petiolus, Quo fructus pendet. Columel. lib. de Arborib. cap. 23. Alio modo quum jam matura mala fuerint, ante quam petioli rumpantur, quibus pendent, intorqueto.

PEDUNCULUS, i. m. ex Plinio affertur. V. PEDICULUS ad finem.

PEDUNCULARIA, æ. f. Herba eadem quæ Pedicularia. Marc. Emp. cap. 1.

PEDA,

PEDUSCULUS, i. m. [ποδύφιον] Parvus pes. Plin. lib. 11. cap. 10. Si cooriatur procella, apprehensis pedusculo lapillis se librant. Vetus exemplar rectius legit, Apprehensi pondusculo lapilli.

PEDA, æ. f. [ἴχνος] Pedam (inquit Fest.) Vestigium humanum, præcipue pedis, appellasse antiquos in commentariis quibusdam inveniri solet.

PEDALIS, e. Adj. [ποδιαῖος] Quod est pedis: ut, Pedale spatium, &c. Varr. 3. de R. R. cap. 5. 14. Infimo intra falere est stagnum cum margine pedali. Cæs. 3. Bell. Gall. 13. Transtra ex pedalibus in altitudinem trabibus confixa clavis ferreis, digiti pollicis crassitudine.

PEDALE, is, n. Socculus, qui pedi induitur. Petron. Sat. cap. 56. extr.

PEDANEUS, a, um. Adj. Idem est quod Pedalis. Columel. lib. 4. cap. 1. Et ideo in maritandis arboribus nemo minorem pedanea scrobem vitibus comparat.

Judex pedaneus, Qui a præside constituitur ut minora judicia discernat: quod is magistratus non vehatur curru, sed pedibus proficiscatur in forum. Ulpian. in l. 1. §. Item Senatusc. D. de postulando, Item Senatusconsulto etiam apud judices pedaneos postulare prohibetur, calumniæ causa publico judicio damnatus.

PEDANEUM, i. n. Scabellum. Firmic. lib. 5. Sub pedaneum pedum. [Nisi conjuncte Suppedaneum legendum.

PEDARIUS, a, um. Adj. ut, Senator pedarius. Festus, Pedarium Senatorem significat Lucil. quum ait, Agipes vocem mittere cœpit. Qui ita appellatur, quod tacitus, transeundo ad eum, cujus sententiam probat, quid sentiat indicat. V. Gellium lib. 3. cap. 18.

PEDARIUS, i. m. Pedarii dicuntur, Qui in Senatu sententiam non dicunt, sed ab alio dictam comprobant, moventes se loco, & in partem ejus qui dixit, ambulantes; propter quod qui ita faciunt, Ire in sententiam pedibus dicuntur, & ab actu transeundi pedibus in aliena sedilia, pedarii sunt appellati. Cic. 1. Att. 19. Est illud s. c. summa pedariorum voluntate, nullius nostrûm auctoritate factum. Et epistola sequente, Et raptim in eam sententiam pedarii cucurrerunt.

PEDES, itis. m. [πεζὸς Gl. L. Gr.] Qui pedibus rem agit. Curt. 8. 1. 18. Scivere, ne pedes venaretur. Ovid. 14. Met. 364.

— silva pedes Errat in alta. Virg. 6. Æn. 880.

— seu quem pedes iret in hostem.

Pedes est etiam Miles, qui pedibus militiam exercet. Cæs. 8. Bell. Gall. 36. Equitatum omnem, Germanosque pedites, summæ velocitatis, omnes ad castra hostium præmittit.

Acies peditum. Tacit. 4. Ann. 24.

Catervæ peditum. Hor. 2. Epist. 1. 120.

Nimbus peditum, Densa multitudo. Virg. 7. Æn. 793.

Armatus pedes. Virg. 6. Æn. 516.

Contrahere copias peditum & equitum. Cn. Magnus Domitio 8. Att. 12.

Obtruncat peditem pedes. Virg. 10. Æn. 751.

PEDITATUS, ûs m. [τὸ πεζὸν] Peditum copiæ. Cic. 5. Philipp. 6. Tu civem sceleratum & perditum, Gallorum & Germanorum exercitu, pecunia, peditatu, equitatu, copiis instrues?

Armatura varia peditatus, & equitatus. Cic. 7. Fam. 1.

PEDESTRIS, e. Adj. [πεζικὸς] ut, Pedestris exercitus, Qui peditibus tantum constat, non etiam equitibus.

Immo sæpe opponuntur, non aliter ac τὰ πεζὰ, vel πεζομαχία, & ναυμαχία opponuntur. H. St. V. mox Pugnæ pedestres. conf. Pedibus in PES.

Pedestria auspicia nominabantur, Quæ dabantur a vulpe, lupo, serpente, equo, & ceteris animalibus quadrupedibus. Paulus.

Acies pedestris. V. ACIES.

Copiæ pedestres. Cic. 2. de Finib. 112. Cum tantis classibus, tantisque equestribus & pedestribus copiis.

Iter pedestre. i. e. Terrestre. Cæs. 2. Bell. Civil. 32.

Pugna. Virg. 11. Æn. 709.

Pugnæ pedestres navalesve. Cic. de Senect. 13.

Scutum pedestre, Pediti conveniens. Liv. 7. 10.

Statua ænea pedestris vel equestris. Cic. 9. Philipp. 13.

Ad alia transfertur. ut, Oratio pedestris, dicitur non Numerosa, nec secundum metricam rationem composita. Quintil. lib. 10. cap. 1. Philosophorum quis dubitet Platonem esse præcipuum, sive acumine disserendi, sive eloquendi facultate divina quadam & Homerica? multum enim supra prosam orationem, & quam pedestrem Græci vocant, surgit: ut mihi, non hominis ingenio, sed quodam Delphico videatur oraculo instinctus. His verbis (ait Budæus in quadam epistola ad Salmonium Macrinum) Prosam & Pedestrem orationem eandem esse intelligo: ita ut & conjunctio fit μόριον διαπορητικόν. Siquidem Græci πεζὸν λόγον prosam orationem vocant, quasi peditem sermonem, & πεζολόγους historicos. Neque vero id vocabulum a a pedibus metricis inditum est, sed aliquid humile submissumque denotat significatione præcipua, nisi fallor, quasi dicas humi gradiens, quodque nec carminis sublimitate vehitur, nec figurata numerosaque oratione nititur: etiamsi in universum usurpari soleat pro omni oratione soluta lege carminis. Sed humilitas ista & submissio intelligenda mihi videtur in pronuntiatione, ac vocis temperamento magis, quam in structura aut elocutione, tum quidem certe, quum prosam orationem in universum hoc vocabulo significamus. Argumentum hujusce opinionis, illud Hor. in Arte Poet. 95. esse potest,

Interdum tamen & vocem Comœdia tollit,

Iratusque Chremes tumido delitigat ore:

Et tragicus plerumque dolet sermone pedestri. Simul illud Luciani, ἀπεργάσηταί τι πάντα, καὶ πεζὰ, καὶ δημοτικὰ, καὶ τῦφος οὐδὲ εἰς, ac si dicas, Nihil autem tibi tragœdiæ simile, sed pedestria omnia popularia que, citra fastum prorsus & elationem. Sunt alioqui Prosæ orationis duo genera eodem Fab. auctore, quum lib. 11. cap. 2. ita scribit, Etiam quæ bene composita erunt, memoriam serie sua ducent. Nam sicut facilius edirimus versus, quam prosam orationem, ita prosam vinctam quam dissolutam. Quibus verbis intelligimus, Pedestrem orationem non esse proprie orationem numeris vinctam aptamque oratoriis, & ita compositam ut fastigium sermonis excedat: qualis est Platonis, cujus supra meminit. Hæc Budæus. Porro illud Horatianum, Sermone pedestri, Janus Parrhasius exponit, Humili, Comico, comparatione equestris. Cic. in Orat. 67. Itaque video visum esse nonnullis, Platonis & Democriti locutionem, etsi absit a versu, tamen quod incitatius feratur, & clarissimis verborum luminibus utatur, potius poema putandum, quam Comicorum poetarum: apud quos, nisi quod versiculi sunt, nihil est aliud quotidiani dissimile sermonis. Terentian. de Cretico,

Optimus pes & melodis, & pedestri gloriæ

Plurimum orantes decebit, quando pæne in ultimo

Obtinet sedem beatam, terminet si clausulam

Δάκτυλος, τρίβραχυς imam: nec τροχαῖον respuo.

Plenius tractatur istud arte prosa rhetorum. Idem de carmine Iambico,

Sed qui pedestres fabulas socco premunt,

Ut quæ loquuntur sumpta de vita putes, &c. Pedestres fabulas, i. e. Quæ pedestri orationi seu prosæ esse videntur simillimæ. Unde Priscianus in lib. de Versibus Comicis tradit multos judicasse Comœdias non constare versu. Cic. in Orat. 184. Comicorum senarii propter similitudinem sermonis sic sæpe sunt abjecti, ut nonnunquam vix in his numerus & versus intelligi possit. Afition. apud Priscian. Comici poetæ laxius etiam in versibus quam tragici, spatium dederunt: & illa quoque loca, quæ proprie debebantur Iambo, dactylicis occupant pedibus, dum quotidianum sermonem imitari volunt, & a versificationis observatione spectatorem ad actum rei convertere, ut non fictis, sed veris affectionibus inesse videantur. Hor. 1. Serm. 4. 47.

— neque enim concludere versum

Dixeris esse satis: neque si quis scribat uti nos

Sermoni propiora, putes hunc esse poetam.

Ingenium cui sit, cui mens divinior, atque os

Magna sonaturum, des nominis hujus honorem.

Idcirco quidam Comœdia, necne poema

Esset, quæsivere, quod acer spiritus ac vis

Nec verbis, nec rebus inest, nisi quod pede certo

Differt sermoni sermo merus. i. e. Nisi quod sermo pure prosaicus differt a sermone comico, certo pede, id est metri genere.

Historiæ pedestres. Hor. 2. Carm. 12. 9.

— tuque pedestribus

Dices historiis prælia Cæsaris,

Mæcenas, melius. h. e. Veritate orationis solutæ melius, quam equestribus, id est metricis. Ad Mæcenatem scribit, docens non convenire historiam poetæ, ut nec graves res carmini lyrico, sed remissas potius & jocis aptas. Facta enim Cæsaris ipsum Mæcenatem melius exerciturum prosaica oratione dicit. Acron.

Musa pedestris. Hor. 2. Serm. 6. 17.

Ergo ubi me in montes, & in arcem ex Urbe removi,

Quid prius illustrem satiris, Musaque pedestri? Pedestri, quia pedibus stet. Acron. Alii sic: Pedestri, i. e. Familiari & humili Musa. V. quæ supra.

Sermo pedestris. Hor. de Arte Poet. 95.

PEDESTER, tri. m. significat Eum qui pedibus iter facit. Apulejus, Qui modo in exercitum profectus est pedester. Martial. l. 1. 28.

Abnuit in liquidis ire pedester aquis.

PEDATIM, Adv. Plin. 11. 45. Leo & camelus pedatim gradiuntur.

PEDEPRESSIM, Adv. [βάδην] i. e. Nonio 1. 119. interprete, Caute, lenta & tarda itione.

PEDETENTIM, Adv. [βάδην, κατὰ πόδας] compositum a Pede, & Tento, tentas: Pedibus singulos tentando gressus. Cic. 1. Off. 120. Eam imitationem si tempora adjuvabunt, facilius commodiusque faciemus: sin minus, sensim erit, pedetentimque facienda. Sic pro Quint. 51. Timide tamen & pedetentim istuc descendunt. Ter. Phorm. 3. 3. 19.

— Di bene vertant quod agas, pedetentim tamen. Donat. Pedetentim, Caute, a pedibus tentando. Cic. 9. Fam. 14. Legi enim concionem tuam, nihil illa sapientius: ita pedetentim & gradatim, tum accessus a te ad causam facti, tum recessus.

Accedere pedetentim ad aliquam causam. Auctor ad Heren lib. 1. 9.

Dicere caute pedetentimque omnia. Cic. pro Cluent. 118.

Ingredi pedetentim in defensionem Cic. 1. de Invent. 24.

Progredientes pedetentim. Lucret. lib. 5. 1452. conf. Non. l. c.

PEDICA, æ. f. [ποδάγκη] a Pede, significat Laqueum, quo pedes illigantur. Virg. 1. Georg. 307.

Tunc gruibus pedicas, & retia ponere cervis.

Alligari nuptialibus pedicis. Apul. 6. Met. p. 182.

Capta pedicâ jumenta. Liv. 21. 36.

PEDICINUS, i. m [πόδεον] Pes torcularis, quo arbores statuuntur in ejus fundamento. Cato R. R. cap. 18. Ibi foramen pedicinis duobus facito: ibique arbores pedicino in lapide statuito. V. Turneb. Adversf. 7. 25.

PEDISEQUUS, i. m. [ἀκόλουθος, θεράπων] Qui dominum sequitur. Plaut. Mil. 4. 2. 18.

Sequere hac me ergo. P. pedisequus tibi sum. Cic. 2. Attic. 16. Quæ mihi videtur una conciuncula, clamore pedisequorum nostrorum esse peritura.

Conculcari hunc a pedisequis jussit. Cic. pro Domo, 110.

PEDISEQUA, æ. f. [θεράπαινα] Quæ dominam sequitur. Ter. And. 1. 1. 96. Accedo ad pedisequas: quæ sit rogo. Cic. 1. de Orat. 236. Sed quia sæpe utitur orator subsidio juris in causis, idcirco istam juris scientiam, eloquentiæ tanquam ancillulam, pedisequamque adjunxisti.

Puerorum pedisequa. Auctor ad Heren. lib. 4. 66.

Virtutis pedisequæ sunt divitiæ. Auctor ad Heren. lib. 4. 21.

PEDO, [βαδίζω] are. veteres pro Ire dixerunt. Unde & Repedare, quasi Pede iterare. Lucil. Redisse ac repedasse, ut Romam vitet. Perott. Pedare, [χαρακοῦν] est etiam Sustentaculum viti addere, aut alteri arbusculæ: ex quo vineæ hujusmodi, Pedatæ dicuntur. Columel. lib. 4. cap. 12. Putationem sequitur jam pedandæ vineæ cura. Plin. lib. 17. cap. 21. Aut pedatæ simplici jugo.

PEDATUS, a, um. Partic. Fultus. ut, Vitis pedata. Plin. 17. 21. V. dict. præced.

Item Pedibus valens. Suet. Othon. cap. 12. Fuisse traditur male pedatus scambusque. Al. Malepedatus conjuncte.

PEDATIO, onis. f. [χαράκωσις] Columel. lib. 4. cap. 11. Idque jugum intra quartum pedem conveniet allevari, dum se vinea corroboret in pedationem.

PEDATUS, ûs. m. Accessus per pedem. Plaut. Cist. 2. 1. 50.

Et equidem, hercle, nisi pedatu tertio omnes affixero. i. e. Impetu, incursu. V. Parei Lex. Critic. p. 980. & Non. 1. 325.

PEDATURA, æ. f. Spatium certo numero pedum finitum, & ipsa mensuratio

ſuratio per pedes. Frontin. de Colon. p. 333. Numero pedaturæ ſunt limites conſtituti. V. Goeſii Indic. & Rigalt. Gloſſ. Agrimenſ. p. 314.

PEDĀMEN, ĭnis: & PEDAMENTUM, i. n. [χάραξ] Suſtentaculum quod alicui arbuſculæ adhibetur, vel etiam vitibus ad eas muniendas & fulciendas. Plin. lib. 17. cap. 20. Caſtanea pedamentis omnibus præfertur. Columel. lib. 4. cap. 30. Pedaminum jugorumque & viminum proſpiciendorum tradenda ratio eſt.

PEDŪLIS, e. Adj. ut, Faſciæ pedules, Quibus involvuntur aut veſtiuntur pedes. Ulpian. l.25. Argumento ſunt. §.4. D. de aur. arg. mundo,&c. legat. Faſciæ crurales, peduleſque, & item pilea veſtis loco ſunt: quia partem corporis veſtiunt. Turnebus Pedules interpretatur Calceos: ut in regula Benedictinorum, Indumenta pedum, pedules & caligas. Iterum, Et pedules, & quodcunque eſt, vetuſtum reddant, dum accipiunt novum. Reperi in veteri lexico, Pedules eſſe Operimentum pedum. Hæc ille.

PEDŪLE, is. n. Soccus. Lamprid. in Alexan. cap. 40. Pedulibus ſemper uſus eſt. V. ibi Salmaſ.

PĔDUM, i. n. [λαγωβόλον, καλαῦροψ] Baculum incurvum, quo paſtores utuntur ad comprehendendas oves aut capras a pedibus, cujus meminit etiam Virgilius in Bucolicis, quum ait 5. Ecl. 88.

At tu ſume pedum. Sed in eo verſu, qui eſt in Iphigenia Ennii, Procede: gradum proferre pedum, nitere, ceſſas? id ipſum Jaculum ſignificari, quum ait Verrius, Mirari ſatis non poſſum: quum ſit ordo talis, & per eum ſignificatio aperta, Gradum proferre pedum ceſſas? nitere. Feſtus. Pro Jaculum al. Baculum rectius.

PESCENNIUS, Nomen Ro. gentile. Cic. 14. Fam. 4. Peſcennius eſt perbenevolus nobis, quem ſemper ſpero tui fore obſervantem.

PESCIA, orum. n. in Saliari carmine Ælius Stilo dici ait Capitia ex pellibus agninis facta, quod Græci vocant pelles πέσκη, neutro genere pluraliter. Feſtus.

PESESTAS, ātis. f. dicebatur Peſtilentia. V. Feſtus & Paulus. [Forte tamen Peſtitas ſcribendum. Meurſ. legit Peſteſtas.

PESSARIUM, V. PESSI.

PESSI, orum m. [προσθέματα] dicuntur Medicamenta, quæ in vellere, naturalibus mulierum apponuntur, Græce πρόσθετα dicuntur. Quæ enim per anum, clyſteres: per collum matricis, Peſſi ſive Peſſaria appellantur. Celſ. lib. 5. cap. 21. Sed alia quoque utilia ſunt, ut ea quæ feminis ſubjiciuntur: πεσσοὺς Græci vocant. Eorum hæc proprietas eſt: Medicamenta compoſita molli lana excipiuntur: eaque lana naturalibus conditur. Hæc Celſ. Πεσσὸς alias Latine Talus dicitur, unde & nomen habere videtur, ad cujus fit ſimilitudinem. V. & Paul. lib. 3. cap. 61.

PESSARIUM, i. n. [πεσσάριον] forma diminutiva, Idem. The. Priſcian. 3. 5.

PESSIME, PESSIMUS, V. MALUS, Adject.

PESSĪNUS, untis. f. [Πεσσινοῦς] Emporium Phrygiæ, habens templum maximum (ut inquit Strab. lib. 12.) magnæ venerationis Matris deûm, quam Angidiſtam vocant. Hic locus magnifice ab Attalicis regibus ſtructus eſt, & templo & porticibus ex albo lapide. Romani celebre reddiderunt, arceſſita inde deæ ſtatua, & Peſſinuntia appellata. Peſſinuntiam, Dindymenam & Cybelen vocant, ait Ptolem. lib. 5. cap. 4.

Sedem domiciliumque Matris deorum Peſſinuntem vocat Cic. de Aruſp. Reſp. 28.

PESSINUNTIUS, a, um. Adj. [Πεσσινούντιος] Cic. pro Sext. 56. Lege Tribunicia Matris Magnæ Peſſinuntius ille ſacerdos expulſus & ſpoliatus ſacerdotio eſt, &c.

Peſſinuntia mater, Dea Cybele, deûm mater, quam ex Græcia Romam admiranda religione translatam eſſe notum lippis & tonſoribus, dicta eſt. Ejus hiſtoriam vide apud Herodian. lib. 1. Hiſt cap. 11. Arnob. lib. 2. adverſus Gentes. Livius quoque lib. 29. cap. 10. & 11. & Ammianus Marcellinus lib. 21. ſcribunt de Peſſinuntia. Philena hæc etiam dea dicta eſt. Alex. lib. 6. cap. 4.

PESSŬLUS, i. m. [βλῆτρον] Parvus pes, inſtrumentum, quo oſtium clauditur. Ter. Heaut. 2. 3. 37.

Anus foribus obdit peſſulum: ad lanam redit. V. OBDO. a Dorico πάσσαλος arceſſit. Muret. Var. Lect. 12. 9.

PESSUM, Adv. [κάτω] Deorſum, quaſi ad pedes, vel ſub pedibus. Unde, Peſſum premere. Plaut. Moſt. 5. 2. 49.

Abire peſſum Plaut. Aul. 4. 1. 102. Ut toleret, ne peſſum abeat. Gall. *qu'elle n'aille au fond.*

Dedit tellus peſſum cacumina. Lucan. lib. 5. 616.

Ire peſſum, Demergi. Columel. lib. 12. cap. 6. Nam ubi dulcem caſeum demiſeris in eam, ſi peſſum ibit, ſcies eſſe adhuc crudam: ſi innatabit, maturam.

Subſidere peſſum. Lucret. lib. 6. 588.

— multæ per mare peſſum
Subſedere ſuis pariter cum civibus urbes. Lucret. lib. 6. 588.

Peſſum eo, Pereo. per translationem. Plaut. Ciſt. 2. 1. 12.

— neque, niſi quia miſer non eo peſſum, mihi ulla abeſt
Perdito pernicies. conf. Plin. lib. 14. in proœmio.

PESSUMDO, dĕdi, dătum, [καταπατέω] āre. Pedibus calcare, Perdere. Ter. And. 1. 3. 3.

Quæ ſi non aſtu providentur, me, aut herum peſſumdabunt.

Cuncta peſſumdare. Ovid. 3. Triſt. 5. 45.

Iracundiam peſſumdare. Plaut. Merc. 3. 2. 6.

Peſſumdare, dicitur mula excuſſoria, quæ ſeſſorem deorſum excutit. Paulus in l. Bovem. D. de Ædilit. edi. Bovem, qui cornu petit, vitioſum eſſe plerique dicunt: item mulas, quæ peſſumdant. Alii legunt, Quæ ceſſim eunt. Scribitur & Peſſundo. [Sed mea quidem ſententia rectius Peſſum do ſcribes diviſe, ut Peſſum eo, Peſſum abeo &c.

PESSUS, i. m. V. PESSI.

PESTIS, is. f. [λοιμὸς, λοιγὸς, κῆρα] Morbus notus. Plaut. Amph. 2. 1. 33. Peſtis te tenet. [Hic pro Inſania dixit. In Gloſſ. Lat. Gr. Peſtis, λοιμὸς, φθορά. Optimi tamen auctores Peſtem potius pro eo dixerunt, quod Græcis ὄλεθρος, alias Pernicies dicitur: Luem vel morbum proprie Peſtilentiam vocarunt, ut ex omnibus, quæ ſubjiciuntur, exemplis conſtabit.

Peſtis, aliquando de Homine dicitur, qui alios corrumpit, & damna infert. Ter. Adelph. 2. 1. 35.

Leno ſum, fateor, pernicies communis adoleſcentium,
Perjurus, peſtis: tamen tibi a me nulla eſt orta injuria.

Peſtis in amicitia pecuniæ cupiditas. Cic. de Amicit.

Amicitiæ noſtræ peſtis Catull. ad Rufum, 75. 6.

Civitatis peſtis ac pernicies. Cic. pro Rabir. 2.

Patriæ furia ac peſtis. Cic. pro Sext. 33.

Reipub. funeſta peſtis. Cic. pro Domo 5.

Peſtem de Incendio dixit Virg. 5. Æn. 699.

— reſtinctus donec vapor omnis, & omnes,
Quatuor amiſſis, ſervatæ a peſte carinæ.

Acerba peſtis. Virg. 3. Georg. 419.

Adulta. V. ADOLEO.

Blanda peſtis luxuria. Senec. Octav. 7.

Capitalis. V. CAPUT.

Corporeæ. Virg. 6. Æn. 737.

Fluidæ contagia peſtis. Lucan. lib. 6. 89. Quæ ex fluida cadaveris ſanie creabatur.

Gelidæ. Lucan. lib. 9. 844. De ſerpentibus.

Improviſa. Tacit. 2. Ann. 47. pr. Quo improviſior, graviorque peſtis fuit. De terræ motu.

Inſolita. Senec. Herc. OEth. 7.

Noxia ſerpentum eſt admiſto ſanguine peſtis. Lucan. lib. 9. 614.

Numeroſa. Senec. Herc. OEth. 12.

Textilis peſtis, i. e. Veſtis venenis imbuta, qua periit Hercules. Cic. 2. Tuſc. 20.

Ipſe illigatus peſte interimor textili. Al. Veſte.

Vulcania peſtis, Incendium. Sil. lib. 7. 360.

Peſtes, pluraliter. Plin. lib. 2. cap. 2. Morbiſque, & multis etiam peſtibus.

Imperii peſtes. Cic. de Aruſp. Reſp. 4. Cum his furiis & facibus, cum his inquam exitioſis prodigiis, ac pæne hujus imperii peſtibus, bellum mihi inexpiabile dico eſſe ſuſceptum.

Adeſt nova peſtis. Ovid. 9. Met. 200.

Avertere peſtem ab. Cic. 1. de Nat. Deor. 102. Virg. 3. Æn. 620.

— dii talem terris avertite peſtem.

Concepta æſtu. V. CONCIPIO.

Conferre peſtem. V. CONFERO.

Comprimere. Cic. pro Milon.

Conſumptus a peſte. V. CONSUMO.

Depellere peſtem, Mortem. Virg. 9. Æn. 328.

Depulſi a communi peſte fluctus in noſmetipſos redundarunt. Cic. 1. de Orat. 3.

Deſcendit toto corpore peſtis. Virg. 5. Æn. 683.

Diffundunt rapidam peſtem ignes. Sil. lib. 17. 93.

Evadere belli peſtem. Virg. 10. Æn. 55.

Excæcare peſtem. Cic. pro Sext.

Exſtinguere peſtem. Cic. pro Milon.

Illigatus peſte interimor. V. ILLIGO.

Importare peſtem. V. IMPORTO.

Inceſſit peſtis. Columel. lib. 9. cap. 13.

Invadit peſtis in vitam hominum. V. INVADO.

Latens oſſibus. Valer. 7. Argon. 252.

Machinari peſtem aliquam in omnes. V. MACHINA.

Machinari ſibi nefariam peſtem. Cic. 3. de Nat. Deor. 67.

Meditari peſtem alicui. Virg. 3. Georg. 153.

Minitari. Liv. 2. 49.

Naſci. ut, Tam deteſtabilis peſtis nulla eſt, quæ non homini ab homine naſcatur. Cic. 2. Off. 16.

Oppetere. V. OPPETO.

Reprimere peſtem. Cic. 1. Catil. 30. Hoc autem uno interfecto intelligo hanc Reip. peſtem pauliſper reprimi.

Peſtis, pro Exitio quovis & malo. Lucret. lib. 3. 348.

Ex ineunte ævo ſic corporis, atque animaï
Mutua vitales diſcunt contagia motus, &c.
Diſſidium ut nequeat fieri ſine peſte, maloque.

PESTĪLENS, entis. Adj. [λοιμώδης] Quod peſtem infert: cui Salubre opponitur. Nec fere niſi de Aere & Locis dicitur. Cic. de Fato 7. Inter locorum naturas quantum interſit, videmus alios eſſe ſalubres, alios peſtilentes.

Peſtilentes & Salubres partes agrorum, contraria. Cic. 1. de Divin. 79. Et ſunt partes agrorum aliæ peſtilentes, aliæ ſalubres.

Africus peſtilens. Hor. 3. Carm. 23. 5.

Aſpiratio gravis & peſtilens. Cic. 1. de Divin. 130. Si obſcurior quaſi caliginoſa ſtella exſtiterit, pingue & concretum eſſe cælum, ut ejus aſpiratio gravis & peſtilens futura ſit.

Invidia. Senec. Hippol. v. 489.

Ventus horribilis atque peſtilens. Catull. 24. 5.

Compar. Cic. 7. Fam. 23. Homo peſtilentior patria ſua.

Annus peſtilentior. Liv. 4. 21.

Superl. Cic. 5. Fam. 16. Graviſſimus & peſtilentiſſimus annus.

Regiones peſtilentiſſimæ. Vitruv. 1. 4.

PESTILENTUS, a, um. Adj. ut, Peſtilenta loca. Uſus eſt Næv. teſte Gell. lib. 19. cap. 8. Obſoletum.

PESTILENTIA, æ. f. [λοιμὸς] Lues, Morbus peſtifer paſſim graſſans. Plin. lib. 7. cap. 50. Qua in re obſervatum in Meridianis partibus, ad Occaſum ſolis peſtilentiam ſemper ire. Cæſ. 2. Bell. Civil. 22. Gravi etiam peſtilentia conflictati.

Salubritas & Peſtilentia, contraria. Cic. 1. de Divin. 131. Ut hoſtiarum immolatarum inſpicerentur exta: quorum ex habitu atque ex colore cum ſalubritatis, tum peſtilentiæ ſigna percipi, nonnunquam etiam quæ ſit vel ſterilitas agrorum, vel fertilitas futura.

Annus infamis peſtilentia. V. INFAMIS.

Eluvionis, peſtilentiæ, vaſtitatis cauſæ. Cic. 2. Off. 16.

Vaſtus atque deſertus propter peſtilentiam ager, & propter ſterilitatem incultus. Cic. 2. de Lege Agrar. 69.

Oratio plena veneni & peſtilentiæ. Catull. ad Fundum, 42. 12.

Poſſeſſores peſtilentiæ & invidiæ. Cic. 1. de Lege Agrar. 15. Spoliemus orbem terrarum, vendamus vectigalia, effundamus ærarium: ut locupletatis, aut invidiæ, aut peſtilentiæ poſſeſſoribus, agri tamen emantur. [i. e. Agri aut nihil reddentis, aut peſtilentis poſſeſſ. Forte Locupletandis.

Abiit peſtilentia. V. ABEO.

Afferre peſtilentiam. V. AFFERO.

Coorta peſtilentia. V. COORIOR.

Facere peſtilentiam valet quod egerit ſus ægra. Columel. lib. 6. cap. 5.

Incidit peſtilentia gravis in urbem. V. INCĬDO.

Lacerat exercitum pestilentia. Paterc. lib. 2. 21. extr. Post hoc, quum utrumque exercitum, velut parum bello exhaustum, laceraret pestilentia, Cn. Pompeius decessit.
Terrere animos pestilentia. Cic. 2. de Nat. Deor. 14.

PESTILENTIĀRIUS, a, um. Adj. Idem ac Pestilens. Tertull. de Spectac. cap. 27. Sedilia hostium Christi, cathedra pestilentiaria.

PESTILENTIŌSUS, a, um. Adj. Idem. Ulpian. in l. 2. D. Ne quid in loco publ. fiat. Si odore soli locus pestilentiosus fiat.

PESTIBĬLIS, e. attributum ex Peste deductum. Diocletianus & Maxim. in l. pen. de Ædilit. actionibus. C. Pestibiles herbæ lethiferæ.

PESTĬLIS, e. Idem. Arnob. 1. p. 11. Possunt nos auris pestilibus enecare.

PESTILĬTAS, ātis. f. [κῆρες] apud antiquos legebatur, teste Non. 2. 684. & idem est quod Pestis. Lucret. lib. 6. 1123.
Hæc igitur subito clades nova, pestilitasque.

PESTĬFER, ĕra, ĕrum. Adj. [ἐξώλης, ἰοβόλος, ὀλοφώϊος, φθισήνωρ, λοίγιος] Pestem ferens. ut, Fulmen pestiferum, Quod mortem aut exsilium ostendit, inquit Festus.
Pestifer potu taurorum sanguis. Plin. lib. 11. cap. 38.
Aer pestifer. Claud. de Bell. Gild. 514.
Aquæ. Valer. 4. Argon. 594.
Amor. Senec. Theb. 1.
Arma. Senec. Herc. fur. 11.
Bellum pestiferum, Perniciosum, mortem afferens. Cic. 4. Fam. 3.
Calor. Plin. lib. 7. cap. 50.
Cives. Cic. pro Domo 85.
Exhalatio pestifera avibus. Plin. lib. 4. in Præf. Et lib. 11. cap. 19. Papilio etiam ignavus & inhonoratus pestifer.
Fames. Ovid. 8. Met. 784.
Gaudium. Liv. 1. 58.
Ignis. Ovid. 8. Met. 477.
Manus. Ovid. 4. Met. 495.
Reditus alicujus crudelis & pestifer. Cic. 3. Philip. 3. Quum maxime furor arderet Antonii, quumque ejus a Brundusio crudelis & pestifer reditus timeretur, &c.
Rebus a pestiferis & nocentibus refugere. Cic. 2. de Nat. Deor. 120.
Tribunatus pestifer ac funestus. Cic. pro Domo 2.
Venter. Ovid. 1. Met. 459. de Pythone serpente.
Vipera venenata & pestifera. Cic. de Arusp. Respon. 50.
Virus. Ovid. 5. Trist. 2. 14.
Vitia pestifera, luxuria, avaritia, crudelitas. Cic. 3. de Fin. 75.

PESTIFĔRUS, a, um. Adj. Idem. Cels. lib. 2. cap. 6. Sudor quoque frigidus in acuta febre pestiferus est.

PESTIFĔRE, Adv. [λοιγίως] Cic. 2. de Legib. 13. Quid quod multa perniciose, multa pestifere sciscuntur in populis, quæ non magis legis nomen attingunt, quam si latores aliqua concessu suo sanxerunt.

PESURI, orum. m. Lusitaniæ populi, accolæ Vaccæ. Plin. 5. 21.

P E T

PETA, PETAX. V. PETO.

PETALIÆ, Insulæ in Euripo Euboico, primo fere introitu, numero quatuor. Plin. lib. 4. cap. 12.

PĔTĂLISMUS, i. m. [πεταλισμὸς] Exsilii genus apud Syracusanos fuit, quo efferentis se civis audaciam virtutemque comprimebant. Alexander Alexandrinus lib. 3. cap. 20.

PĔTĂLIUM, i. n. [πετάλιον, μαλαβάθρινον] Unguenti præstantissimi genus ex nardi folio confectum, unde & nomen habet. πέταλα enim Græci folia vocant. Plaut. in Curc. 1. 2. 6.
Nam omnium unguentûm odor præ tuo nautea est;
Tu mihi stacte, tu cinnamomum, tu rosa,
Tu crocinum & casia es, tu petalium. Petalium autem Latine Foliatum appellatur. Alii Bdellium. Martial. lib. 11. 28.
At mea me libram foliati poscit amica. V. in FOLIUM.

PĔTĂLUM, i. n. [πέταλον] Isidor. 19. 21. Petalum vocat Auream laminam in fronte pontificis.

PĔTĂLUS, i. m. [Πέταλος] Nomen unius ex his, qui in aula Cephei regis Perseo vim inferre conati ciciderunt. Ovid. 5. Met. 115.
Petalus irridens, Stygiis cane cetera dixit.

PĔTĂMĬNĀRIUS, i. m. Firmic. lib. 8. cap. 15. Oriente Delphino, quicunque natus fuerit, natandi studio tenebitur. Sed Saturni testimonio, urinator erit. cum Marte vero & Mercurio, petaminarius, ephelmator, orciscopalarius, petauristarius, aut certe innata cursus agilitate perspicuus. Est autem Petaminarius, Qui strenua corporis agilitate saltans volare videtur, a verbo πέταμαι, quod est volo. Est enim Græca origo, sed formatio Latina. Ephelmator nomen habet a tabulis, quæ dicuntur ἅλματα, quibus ad saltandum utebatur, ut & Petauristæ; nam in tabulis jactu corporis saltans levitatem & agilitatem ostendebat. Orciscopalarius qui dicatur, non intelligo, censeremque legi debere orchestopalarius, a saltatione & lucta: vel orchistopalarius, eodem significatu. ὀρχηστής, saltandi magister. ὀρχηστική, ars saltandi. πάλη, lucta.

PĔTĂSIO, ōnis. m. Varr. 2. de R. R. cap. 4. Optimarum signum, quod etiam nunc quotannis e Gallia apportantur Romam pernæ tomacinæ, & taniacæ, & petasiones. [Nisi Petasones scribendum.

PETASITES, æ. m. [πετασίτης] Diosc. lib. 4. cap. 109. Herba est pediculum habens cubito majorem, crassitudine pollicis, ita dicta a galeri forma, quam latum folium pediculo superpositum videtur referre, eo fere modo quo fungorum scapos pediculis videmus adhærere. Rustici in Gallia Bardanam majorem vocant.

PĔTĂSO, ōnis. m. Caro porcina, quam alii coxam, vel pernam, alii (inter quos Perottus) eam partem suis dicunt, quæ ab alis incipit, & costas comprehendit, quibusdam veluti virgulis pinguibus distincta. Martial. lib. 13. 55.
Musteus est, propera, caros ne differ amicos;
Nam mihi cum vetulo sit petasone nihil.

PETASUNCŬLUS, i. m. dimin. Juven. 7. Sat. 119.
— siccus petasunculus, & vas
Pelamidum.

PĔTĂSUS, i. m. [πέτασος] Capitis tegmen, galero persimile, sive ipse Galerus. Plaut. Amphit. prol. 143.
Ego has habebo hic usque in petaso pinnulas:
Tum meo patri autem torulus inerit aureus
Sub petaso: id signum Amphitruoni non erit.
Petasus, fit a Græco πετάννυμι, quod est extendo: cujus aoristos est ἐπέτασα, unde Petasus.
Petasus, per translationem dicitur Quod in galeri formam ædificiis superpositum, extensum, & explicatum est, in metæ formam se trahens. Plin. lib. 36. cap. 13. Supra id quadratum pyramides stant quinque, quatuor in angulis, & in medio una, in imo latæ pedum sexagenûm quinûm, altæ centum quinquagenûm, ita fastigiatæ, ut in summo orbis æneus & petasus unus omnibus sit impositus, ex quo pendeant excepta catenis tintinnabula, quæ vento agitata longe sonitus referant.

PETASĀTUS, a, um. Adj. [πετασώδης] Qui galero & capitis ornamento utitur. Sueton. in August. cap. 82. Solis vero ne hiberni quidem patiens, domi quoque nonnisi petasatus sub dio spatiabatur.
Petasus etiam dicitur, ut aliqui volunt, Qui cothurno aut socco calciatus est. Cic. 15. Fam. 17. Atque idipsum facerent commodius, si mihi aliquid spatii ad scribendum darent: sed petasati veniunt, comites ad portam exspectare dicunt. Alii rectius Petasatos intelligunt, Petaso seu galero tectos, proinde ad iter paratos. Varr. apud Non. 4. 319. in dictione Numero, pro Cito. Quid puer rogasset, & petasatus capite annuisset, ac discedens numero venire ait adolescentem.

PETASUNCŬLUS, i. m. dimin. Parvus petasus. Arnob. adversus gentes lib. 6. Si aliquis Solem tollat, & in Mercurii transferat sedem: Mercurium rursus arripiat, atque in Solis faciat commigrare delubrum: detque huic radios, Solis capiti petasunculum supponat: quibus modis internoscere poteritis, utrumne Sol iste sit, an Mercurius?

PETAURUM, i. n. vel PETAURUS, i. m. [πέταυρον] Genus ludi, & Machina quædam lignea. Quo quidem ludi genere homines per aera rotarum pulsu jactabantur. Martial. lib. 11. 22. in Lydiam,
Quam rota transmisso toties impacta petauro. Hunc locum enarrans Turnebus, Petaurus, inquit, Tignum vel tigillum est, quod a petauristis per rotam transmittebatur ei impactum: transmissione autem multa & frequenti rota laxior reddita erat. Tigno autem illo & rota utebantur, per hanc machinam saltantes & gestus dantes. Sed & tignum aliquando altius suspendebant, & inde saltus ad stuporem spectantium varios dabant. Lucil.
Sicut mechanici ex alto exsiluere petauro. Hæc ille.
Petaurum dici etiam potest, Id supra quod homines agilitate corporum insignes ludunt, ut hastæ, circa quas se volvunt: funes, supra quos etiam reciproci ambulant: circuli, per quos se more piscium transmittunt: tabulæ, e quibus in aere pendent, uno brachio se sustinentes.
Petaurum Græci dicunt esse Laqueum & asseres, quibus domus teguntur. Julius Pollux lib. 10. f. 156. existimat Caveam esse in quam se cortis alites cubitumituræ conferunt. Al. Πέτευρον. V. & Suid. & Etymolog. & Hesych.

PETAURISTA, æ. m. [πεταυριστὴς] Non. 1. 277. Petauristæ a veteribus dicebantur, qui saltibus vel schemis levioribus moverentur. Al. Schœnis. Varr. lib. 2. de vit. Pop. Rom. Nec minus alio in genere sunt ludi velitis Galli, Germani petauristæ.
Petauristæ, sive Petauri, a πετᾶσθαι, inquit Non. l. c. id est Volare dicuntur. Fest. Petauristas Lucilius a Petauro appellatos existimare videtur, quando ait,
Sicuti mechanici, quum alto exsiluere petauro. At Ælius Stilo, Quod in aere volent, quum ait, Petaurista proprie Græce, ideo quod ii εἰς ἀέρα πετῶνται.

PETAURISTARIUS, i. m. Idem quod Petaurista. Firmic. lib. 8. cap. 15.

PETELIA, V. PETILIA.

PETEON, ōnis. f. Vicus in Thebano agro. De quo Homerus,
Quique Eleona tenent, atque Hylen, & Peteona. Strab. lib. 9.

PETESUCCUS, i. m. Rex Ægypti, qui primus in Heracleopolite nomo ædificavit Labyrinthum. Plin. lib. 36. cap. 13.

PĔTĪGO, ĭnis. f [λειχὴν] Morbi genus, qui & Impetigo dicitur, quod vicina petat, sese late summa cute diffundens, occupat plerumque totum vultum oculis exceptis. Lucil. lib. 30. Illuvies, scabies oculos huc, denique petigo huc conscendere. Non. 2. 700. Alii legunt, Huic, denique petigo conscendere.

PĔTĪLIA, PETĒLIA, & PETELLIA, æ. f. [Πετηλία] Lucanorum metropolis, a Philoctete condita; occurrit apud Samnites, qua Roma in Græciam pedestri itinere itur. Virg. 3. Æn. 402.
Parva Philoctetæ subnixa Petilia muro. V. Strab. lib. 6. & Liv. 23. 30.

PETELLĪNUS, a, um. Adj. ut, Lucus Petellinus. Liv. 6. 20.
Fides Petellina. Valer. Max. 6. 6. ext. 2.

PETELLINI, orum. m. Incolæ. Valer. Max. l. c.

PETILIANUS, a, um. Adj. Martial. 12. 57.
Petilianis delicatus in regnis.

PETILIUS, i. Herbæ ejusque floris nomen: eam Latinos Rosam silvestrem appellare notat Plin. lib. 21. cap. 8. ubi & de ejus natura disputat.

PETILLIUS, Nomen gentis Ro. Alii tamen scribunt Poetelius. V. Liv. 8. 23. extr. Hinc

PETILLIUS, a, um. Adj. ut, Petilia lex, quæ statuebat ne quis ob æs alienum necteretur, & ut pecuniæ creditæ bona debitoris, non corpus obnoxium esset. Olim apud Romanos quum nihil esset sanctius fide in publicis & privatis negotiis, recepta est lex 12. tab. quæ in non solventes æs alienum durissimam pœnam introduxit etiam ultimi supplicii, ut audacia leviorum hominum in contrahendis passim debitis reprimeretur. Hanc duritiem, qua nonnulli creditores nimis crudeliter & cum turpitudine abutebantur, lex Petilia relaxavit. V. Liv. 8. 28.

PETILUS, a, um. Adj [λεπτὸς] Tenuis & exilis. Lucil. lib. 12. Insignis varis cruribus, & petilis. Plaut. Plotino, Nam coloratam frontem habet, petilis labris. Non. 2. 620.
Petilam, suram, siccam, & substrictam vulgus interpretatur. Scævola ait Ungulam equi albam ita dici. Festus.

PETĬMEN, ĭnis. n. Petimina, in humeris jumentorum Ulcera, & vulgus appellat, & Lucilius meminit, quum ait,
Ut petimen naso, aut lumbos cervicibus tangat. Eo nomine autem, & inter duos armos suis quod est, aut pectus, appellari solitum testatur Næv. in descriptione suillæ, quum ait, Petimine piscino qui meruerat. Festus.

PETIOLUS, V. PES.

PETISCO,

PETISCO, PETISSO. V. PETO, ĕre.

PETISIUS, a, um. Adj. ut, Petisia poma sunt parva, sed gratissimi saporis; de quibus Plin. lib. 15. cap. 14.

PĔTO, īvi, ītum, [αἰτέω, αἰτάζω, αἰτίζω, ἀξιόω] ĕre. proprie est (auctore Varrone apud Serv. 9. Æn. 193.) quum aliquid humiliter & cum precibus postulamus. Cic. 5. Philipp. 13. Te autem pro vetere nostra necessitudine etiam atque etiam peto, ut ejus filios, qui in tua potestate sunt, mihi potissimum condones.

Vide an Peto dici possit, pro Quæro, licet nonnulli utantur, ut Ber. in Suetonii Tiberium cap. 61. folio 142. b. pr. Impudentia percantataque usus est nanus: Dein petit in convivio: cur reus majestatis Paconius tam diu viveret? pro Quærit. Sic hodie multi. H. St.

Ab aliquo petere & eum rogare. Cic. 6. Verr. 64. Iste petit a rege, & eum pluribus verbis rogat, uti ad se mittat.

De aliquo petere, i. e. Ab aliquo. Ulpian. in l. Si ut certo. §. Si de me petisses, ut triclinium tibi sternerem. D. Commodati.

Petere & Contendere. Cic. 13. Fam. 8. Majorem in modum peto atque contendo, ut quum fortunas agi ejus municipii intelligas, quod sit mihi necessitudine, officiis, benevolentia conjunctissimum, id mihi des.

Precibus petere. Cic. pro Sull. 55. At litteræ sunt Fausti, per quas ille precibus a P. Sulla petit, ut emat gladiatores: & ut hos ipsos emat.

Voto petere. V. Votum, in VOVEO. conf. mox Finem certum &c.

Votis omnibus petere. Liv. 34. Nolite, si, quod omnibus votis petendum erat, ultro offertur, fastidire.

Cupide petere aliquid. Hor. 2. Epist. 1. 100.

Cupidissime aliquid petere. V. CUPIO.

Cupienter petere, apud Plaut. in Pseud. 2. 3. 17.

Instanter. V. INSTO.

Precario aliquid petere. Liv. lib. 34. extr.

Supplex te peto. Virg. 6. Æn. 115.

Per amicitiam. Hor. 1. Serm. 3. 5.

Habes, tota quod mente petisti. Virg. 4. Æn. 100.

Aliquid aperte petere. Cic. pro Lege Agrar. 1. 1. Quæ res aperte petebatur, ea nunc occulte cuniculis oppugnatur.

Æqua. Ovid. 7. Met. 174.

Argentum ab aliquo mutuum, Mutuari velle. Plaut. Curc. 1. 1. 68.

Auxilium. Ter. Phorm. 5. 1. 2. Unde mihi nunc auxilium petam?

Auxilium petere ab aliquo per alium. Cic. 1. Verr. 11. Auxilium sibi per me a vobis, atque a Populi Romani legibus petunt.

Auxilium petere contra aliquem. Cæs. 8. Bell. Gall. 4.

Auxilium petere & manus. Cic. 2. Tusc. 38.

O Patrocle, ad vos adveniens auxilium & vestras manus peto. Ex poeta.

Benevolentiam judicis. V. Benevolentia, in BONUS.

Colloquium. Ovid. 13. Met. 552.

Vadit ad artificem diræ Polymestora cædis,
Colloquiumque petit.

Congressus alicujus. Virg. 5. Æn. 733.

Consilium. Cic. 7. Att. 21. Nullo modo quidem a te petam consilium, ut soleo.

Diem petere colloquio. Liv. 26. 17. Diem posterum Asdrubal colloquio petivit, ut &c.

Exsilium alicujus. Lucan. lib. 3. 111.

Favorem propensum petiit voce sollicita. Ovid. 14. Met. 706.

Fidem pacis petiitque deditque. Ovid. 3. Met. 128.

Finem certum voto pete. Hor. 1. Epist. 2. 56.

Gratiam atque amicitiam publice privatimque. Cæs. 5. Bell. Gall. 55.

Hospitium requiemque peto. Ovid. 4. Met. 641.

Nuptias petit Gemellus Maronillæ. Martial lib. 1. 11.

Opem. Cic. 5. Tusc. 5. Ad te confugimus, a te opem petimus: tibi nos, ut antea magna ex parte, sic nunc penitus, totosque tradimus.

Oracula a deo. Cic. 1. de Divin. 88. Amphiaraum autem sic honoravit fama Græciæ, deus ut haberetur, atque ut ab ejus solo, in quo est humatus, oracula peterentur. Al. Præberentur. V. Gronov.

Pacem passis manibus, & suppliciter. Cæs. 2. Bell. Gall. 13.

Præmia sui laboris. Cæs. 2. Bell. Civil. 32.

Præsidium ab aliquo. Cic. 2. Q. frat. 15. Ovid. 3. de Arte Am. 207.

Hinc quoque præsidium læsæ petitote puellæ. Al. Figuræ.

Requiem exiguam petit, dum &c. Ovid. 4. Met. 628.

Responsa a deo. Plin. lib. 31. cap. 2.

Tempus inane peto. Virg. 4. Æn. 433.

Veniam. Plin. lib. 28. cap. 4. Veniam quoque a deis spei alicujus audacioris petimus, in sinum spuendo.

Veniam petere & dare vicissim. Hor. de Arte Poet. 11.

Veniam petere errato. Cic. pro Sull. 64.

Petere alicui. Virg. 9. Æn. 94.

O genitrix quo fata vocas? aut quid petis istis? Ubi Serv. Petis istis, i. e. Pro istis. Nam sic dicimus, Peto tibi, i. e. Pro te.

Alicui petere dispensationem. Sueton. in Vespasian. cap. 23.

Militibus missionem. Tacit. 1. Ann. 19.

Petere, Verbum forense, ut Cic. pro Quint. 40. Si debuisset, Sexte, petisses, sed petisses statim: si non statim, paulo quidem post: si non paulo, at aliquanto, sex quidem illis mensibus profecto.

Per condictionem petere. Paul. in l. Quum fundus. D. Si certum petatur, Quum fundus vel homo per condictionem petitus est: pro hoc nos jure uti, ut post judicium acceptum causa omnis restituenda sit.

Per judicem petere. i. e. Coram judice. Julian. in l. Vinum. D. Si certum petatur, Vinum quod mutuum datum erat, per judicem petitum est. Quæsitum est, cujus temporis æstimatio fieret: utrum quum datum esset, an quum lis contestata fuisset, an quum res judicaretur?

In libertatem petere ex servitute. Ulpian. in l. 1. §. Si adversus. D. de vi & vi armata. Si adversus eum, qui in libertatem ex servitute, vel contra, petitur, post inchoatum liberale judicium utatur interdicto.

In quæstionem petere servos Paul. in l. Dominus. D. Locati. Servi tamen ejus, cum quo contractum est, propter ædificiorum notitiam in quæstionem peti possunt.

Petere Stichum & Pamphilum meos esse. Julian in l. Si quum testamento. D. de exceptione rei judicatæ, Si Stichum & Pamphilum tuos esse petieris, & absoluto adversario Stichum tuum esse petas ab eodem: exceptionem tibi obstare constat. Si fundum meum esse petiero, deinde postea usumfructum ejusdem fundi petam: &c.

Fidei commissum apud Prætorem. Quintil. lib. 3. cap. 6. p. 256. Burm.

Vitam alicujus. Cic. pro Rosc. Amer. 150.

In aliquem accusationem. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Petere pœnas ab aliquo, quod & Exigere dicitur. Cic. 1. Att. 13. Ut aperte victrix nequitia ac libido pœnas ab optimo quoque petere sui doloris, quem, &c.

Hæreditatem ex testamento. Cic. 1. de Orat. 241. Nunquis eo testamento, quod paterfamilias ante fecit, quam ei filius natus est, hæreditatem petit?

Pecuniam non ex tabulis tuis, sed adversariis petere. Cic. pro Rosc. Com. 85.

Petere, Appetere. Virg. 8. Æn. 405.

— notumque petivit
Conjugis infusus gremio per membra soporem. Ita Non. 4. 356.

Virtutem ipsam ultra, quam satis est Hor. 1. Epist. 6. 16.

Modeste peti. Ovid. 20. Epist. 53.

Bona semper petere sapientem. Lucil lib. 26. Ex Nonio, l. c.

Conjugium. Ovid. 10. Met. 613.

Decus & pretium. Hor. 1. Epist. 18. 42.

Decus jaculo. Sil. lib. 16. 578.

Gloriam. Plin. lib. 12. cap. 14. C. etiam Cæsar Augusti filius inde gloriam petiit. Pro Adeptus est.

Gloria major petitur. Sil. lib. 16. 614.

Imperium ac summatum sibi. Lucret. lib. 5. 1141.

Mortem ardentiore studio petere, quam Epicurus voluptatem petendam putat. Cic. 2. de Fin. 61.

Principatum eloquentiæ. Cic. in Orat. 56. Volet igitur ille, qui eloquentiæ principatum petet, & contenta voce atrociter dicere, summissa leniter, & inclinata videri gravis, & inflexa miserabilis.

Thalamos alicujus petere, Conjugium. Ovid. 6. Met. 700.

Amplexum alicujus. Virg. 8. Æn. 615.

Mortem petunt per vulnera. Virg. 4. Georg. 218.

Fugam, Capessere. Liv. 28.

Petere, Ambire. Cic. de Amicit. 11. Qui Consulatum petiit nunquam, factus est Consul bis.

Honores. Q. Cic. de Petit. Consul. 45.

Præturam. Cic. 2. Verr. 23.

Petere, Eligere, inquit Nonius l. c. vel Capere. Virg. 4. Georg. 8.

Principio sedes apibus, statioque petenda.

Cibum petere, Capere, invenire. Ter. Heaut. 5. 2. 25.

Abiit, ac rogasse vellem. CL. quid, Syre? S. unde mihi peterem cibum.

Cibum e flamma. Idem Eun. 3. 2. 38.

Delectatio sola ex his studiis petitur. Cic. pro Arch. 16.

Salutem petere fuga. Nepos 23. 11. 4.

Petere, Arcessere. ut Argumentum petere a. Cic. 2. de Fin. 32. Nec tamen argumentum hoc Epicurus a parvis petivit, aut etiam a bestiis.

Consilium a seipso. Quintil. lib. 7. cap. 1.

Exempla petere ex. Cic. de Provinc. Conf. 19. Præsertim quum ego omnium meorum consiliorum atque factorum exempla semper ex summorum hominum factis mihi censuerim petenda.

Exempla petere longe. Lucan. lib. 1. 94.

Exordium paulo longius. Cic. pro Cluent. 10. Paulo longius exordium rei demonstrandæ petam: quod quæso, Judices, ne moleste patiamini.

Initium a natura. Cic. 5. de Fin. 33.

Laudem e macello. Cic. 2. de Finib. 50. Quæ est ista laus, quæ possit e macello peti?

Medicinam perpetuam non ut ab his, sed ut exiguam doloris oblivionem petam. Cic. 5. Fam. 15. De litteris.

Originem summi boni a primo ortu animantium. Cic. 2. de Finib. 31.

Præcepta virtutis a philosophorum scholis. Quintil. in procem. lib. 1.

Principia rei bene gerendæ a natura. Cic. 4. de Finib. 47.

Risum ex aliquo. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Alte suspirium. Plaut. Cist. 1. 1. 58.

Petere, Commemorare, inquit Non. l. c. Virg. 8. Æn. 395.

Quid causas petis ex alto? [Et hic Arcessere est.

Oscula petit vultu tacito, Captat. Lucan. lib. 3. 739.

Pugnam secundam jam Horatius, cæso hoste, victor petebat. Liv. 1. 25.

Somnum petere. Virg. 7. Æn. 88.

Mollibus incubuit stratis, somnosque petivit.

Petere aliquem dextra, i. e. Porrigere dextram alicui. Virg. 1. Æn. 615.

Blanditiis petere novercam, Blandiri. Quintil.

Epistola aliquem. Cic. 2. Att. 2. Si homo esset, eum potius legeret, quam unam litteram scriberet, qui me epistola petivit: ad te, ut video, cominus accessit.

Petere, Percutere, ferire. Virg. 9. Æn. 629.

Jam cornu petat, & pedibus qui spargat arenam. Hæc Nonius l. c. Paulus in l. Bovem, in princip. D. de ædilit. edict.

Petere, pro Appetere, Intentare & designare ictum, ut solent gladiatores. Cic. in Orat. 228. Ut enim athletas, nec multo secus gladiatores videmus, nihil nec vitando facere caute, nec petendo vehementer, in quo non motus hic habeat palæstram quandam.

Appetitus & Percussus, vide PERCUTIO. H. St.

Aera petere disco. Hor. 2. Serm. 2. 13.

Capillos miseros ungue petis. Ovid. 2. Amor. 7. 7.

Caput & collum. Cic. pro Muren. 52. Sciebam Catilinam, non latus aut ventrem, sed caput & collum petere solere.

Corpus petere ferro. Tibull. lib. 1. 9. 21.

Genas ungue. Ovid. 2. de Arte Am. 452.

Jugulum petere, pro Inferre mortem, teste Vall. Cic. pro Milon. 31.

Malo petere aliquem, Jactare malum in. Virg. 3. Ecl. 64.

Manus invicem petitur injectio. V. INVICEM.

Pectora alicujus gladio. Ovid. 5. Met. 185.

Saxis petor a populo. Ovid. de Nuce, 122.

Telis petere aliquem. Liv. 24. Ovid. 3. Fast. 700.

Sacrilegæ telis me petiere manus.

Vultus alicujus petere unguibus. Hor. Epod. 5. 93.

Petere aliquem, Violenter aggredi. Cic. pro Ligar. 9. Quid enim, Tubero,

Tubero, tuus ille districtus in acie Pharsalica gladius agebat? cujus latus ille mucro petebat?
Petere aliquem, Insidias illi tendere. Cic. 10. Fam. 23.
Bello petere urbem aliquam. Virg. 3. Æn. 603.
Criminibus aliquem. Tacit. 4. Ann. 31.
Fraude aliquem. Virg. 4. Æn. 675.
Fraude petere vel insidiis aliquem. Liv. 40. 9. & 10. & absolute 13.
Insidiis petere vitam alicujus. Plin. lib. 7. 45.
Latrocinio vitam innocentissimi cujusque, bonorum insidiatores petunt. Auctor ad Heren. lib. 4. 23.
Veneficio aliquem petere. Auctor ad Herenn. lib. 4. 23.
Petere, Manere, exspectare. Virg. 9. Æn. 128.
Trojanos hæc monstra petunt. Ita Nonius l. c. Servius vero, Appetunt interpretatur.
Petere, Sequi. Virg. 5. Æn. 226.
Quem petit, & summis annixus viribus urget. Nonius l. c.
Petere, Abducere. Virg. 6. Æn. 395.
Tartareum ille manu custodem in vincla petivit. Ita Non. l. c.
In vincula aliquem peti. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Jura Cordubam petere. Plin. lib. 3. cap. 1. Turduli, qui Lusitaniam accolunt, jura Cordubam petunt.
Petere in Indos. Plin. lib. 12. cap. 7. de pipere longo, Huic nec pomi, nec baccæ commendatio est aliqua: sola placere amaritudine, & hanc in Indos peti. Idem lib. 12. cap. 17. Petunt & in Carmanos strobum. i. e. A Carmanis. Budæus. Qui sensus per alias quoque præpositiones exprimitur. Plin. lib. 12. cap. 1. Sed quis non jure miretur arborem umbræ gratia tantum ex alieno petitam orbe?
Petere ad Æthiopas usque. Plin. lib. 36. cap. 6.
In nubila petere. Plin. lib. 36. cap. 1. Ad frigidos potus vas petitur in nubila, cæloque proximæ rupes cavantur, ut bibatur glacie.
In sepulcrum petere alicujus volumina. h. e. E sepulcro. Plin. lib. 30. cap. 1.
Petere locum aliquem, Proficisci eò. Cic. 3. Off. 50. Naves onustas petentes Rhodum viderit, &c.
Accessum navibus petere. Liv. 29. 27.
Æquora campi raptim petit. Lucret. lib. 3. 1015.
Altum petere, In altum provehi. Liv. 25. Cujus prima classis petere altum visa est, quo facilius superaret promontorium.
Altum flamma petit, In altum surgit. Ovid. 1. Fast. 109.
Antrum immane petit. Virg. 6. Æn. 11.
Arcem summam petit arduus. Ovid. 2. Met. 306.
Arcem petunt Tritonidis. Virg. 2. Æn. 226.
Ardua petere, Ascendere montem aliquem. Stat. 2. Achil. 26.
Arva aliena. Virg 4. Æn. 311.
Astra Parnassus petit duobus verticibus. Ovid. 1. Met. 316.
Athenas petere. Cic. 3. Att. 7.
Cælum petere. Plin. lib. 10. cap. 38.
Campum amnis volutus per saxa petit. Virg. 3. Georg. 522.
Classe petebat Lacedæmona. Ovid. 1. Epist. 5.
Cursum alium. Cic. 3. Att. 8. Et navigatio perdifficilis fuit: & ille incertus ubi ego essem, fortasse alium cursum petivit.
Deserta petere cursu. Virg. 6. Ecl. 81.
Litora concursu tendunt petere. Virg. 1. Æn. 162.
Ima petunt nebulæ. Virg. 1. Georg. 402.
Lectum vacuum petit anxia. Ovid. 11. Met. 471.
Loca secreta. Hor. de Arte Poet. 298.
Montem petivi. Virg. 2. Æn. 824.
Remis ventisque petere locum aliquem. Virg. 3. Æn. 563.
Romam petit fons ille. Plin. lib. 31. cap. 3.
Secretum petere. Plin. 1. Epist. 5.
Sublime petere. Plin. lib. 10. cap. 33.
Supera. Cic. 1. Tusc. 42. Nihil enim habent hæc duo genera proni, & supera semper petunt. i. e. Capessunt, expetunt, captant, inquit Budæus.
Tecta diversa petere per agros. Virg. 4. Æn. 164.
Tentoria gressu petunt. Sil. lib. 7. 321.
Urbem aliquam vento petere. Virg. 2. Æn. 25. De navigantibus dicitur.
Petere, Tenere. Virg. 3. Æn. 93.
Submissi petimus terram, & vox fertur ad aures. Ita Non. l. c.
Petit, pro Petiit vel petivit, syncopa poetis tantum in usu. Ovid. 1. Fast. 109. Flamma petit altum: propior locus aëra cepit.
Petitur, Impersonale. Plin. in Paneg. cap. 88. pr. Plerique principes, quum essent civium domini, libertorum erant servi: horum consiliis: horum nutu regebantur, per hos audiebant, per hos loquebantur, per hos præturæ etiam, & sacerdotia, & consulatus, immo & ab his petebantur.

PETĪTUM, prius supinum. [πρὸς τὸ αἰτεῖν] ut, Ire petitum aliunde. Catull. 59. 153. conf. Cæs. 8 Bell. Gall. 4.

PETENS, entis. Partic. [αἰτῶν] ut,
Veniam in præteritum petens, quod ei, &c. Tacit. 11. An. 30.
Lucra petens. Tibull. lib. 1. 9. 7.
Responsum dedit petenti. Virg. 1. Ecl. 45.
Turba saxis petens contundet vos. Hor. Epod. 5. 98.
Rejicere petentem. Ovid. 9. Met. 512.
Petens, Proficiscens. ut, Aliena loca petentes. Catull. 64. 14.
Templa Acherusia petentes. Lucret. 3. 86.

PETENDUS, a, um. Partic. [αἰτητέος] ut, Honos petendus. Propert. lib. 3. 22. 40.
Gloria peccati nulla petenda tua est. Ovid. 2. de Arte Am. 390.
Palma petenda mea est. Ovid. 3. Amor. 2. 82. Al. Mihi est.
Præda petenda est de magno grege. Tibull. lib. 1. 1. 34.
Summa ope petendum erat. Liv. 34.

PETĪTUS, a, um. Partic. [ᾐτημένος] ut,
Bellua petita ferro. Hor. Epod. 5. 10.
Dies petitus tanto ambitu. Senec. Med. 6.
Præmia peccato nulla petita mihi. Ovid. 3. Trist. 6. 34.
Puella petita meis votis. Ovid. 3. Amor. 7. 2.
Requies mihi petita est. Ovid. 4. Trist. 1. 3.
Spiritus petitus imo latere. Hor. Epod. 11. 15.
Extra rem petita. Quintil. lib. 4. cap. 2.

PETITUM, i. n. [αἴτημα] ut, Utriusque petiti facta est copia. Catull. 63. 39.

PETITŪRUS, a, um. Partic. [αἰτήσων] ut, Lucra petiturus. Tibull. lib. 1. 9. 7.

PETĪTIO, ōnis. f. [αἴτησις] ut, Cic. pro Rosc. Com. 56. Et tibi integram petitionem reliquit.
Concedere petitioni. V. CONCEDO.
Petitio, Actio privata. Quintil. lib. 4. cap. 4. Recusatio quoque plures interim propositiones habet, ut contra petitionem pecuniæ, Male petis: procuratori enim tibi esse non licuit.
Personalis petitio. Macer in l. penult. §. 1. D. Qui satisdare cogant. Diversa est causa ejus, qui fundi petitionem personalem habet: id est actionem personalem, ac si dicas: Non sufficit dominium fundi, aut actio ad eum petendum pertinens, sed requiritur possessio.
Instituere petitionem in aliquem. Ulpian. l. 1. D. Quod legator.
Implere petitionem dicitur actor, quum id quod petit, suum esse probat. Paul. in l. Ex sextante §. Cum ergo. D. De excep. rei jud. Si de proprietate fundi litigatum, & secundum actorem pronuntiatum fuisset: dicemus petenti ei, qui in priore judicio victus est, obstaturam rei judicatæ exceptionem, quoniam de ejus quoque jure quæsitum videtur, quum actor petitionem implet.
Petitio, Ambitus. Cic. 1. Att. Fuit & mihi & Q. frat. magno usui in nostris petitionibus.
Adornare petitionem Consulatus. V. ADORNO.
Oppugnare petitionem alicujus. Cic. 1. Fam. 9.
Se petitioni dare. Cic. 13. Fam. 10.
Petitio, pro Impetitione & aggressu gladiatorum. Cic. 1. in Catil. 15. Quot ego tuas petitiones, ita conjectas, ut vitari posse non viderentur, parva quadam declinatione, &, ut ajunt, corpore effugi? Bud. V. Quintil. 9. 1.

PETĪTUS, ûs. m. [αἴτημα] pro Petitione. Gell. lib. 18. cap. 3. Jussitque eum consensu, petituque omnium, eandem illam sententiam diserti viri, cujusmodi posset verbis, dicere. Lucret. lib. 3. 173.
Attamen insequitur languor terræque petitus Suavis.

PETĪTOR, ōris. m. [αἰτητής] Qui petit & litem intendit. Cic. in Partit. 110. Sed accusatorem pro omni actore & petitore appello. Idem pro Quint. 45. Possumus petitoris personam suscipere, accusatoris deponere? Petitor, reus, judex. Cic. pro Rosc. Com. 42. Quis erat petitor? Fannius. quis reus? Flavius. quis judex? Cluvius.
Famæ petitor. Lucan. lib. 1. 131.

PETITŌRIUS, a, um. Adj. ut, Judicium petitorium. Cajus in l. Qui petitorio judicio utitur. D. de rei vendicatione.

PETĪTRIX, īcis. f. Paul. in l. Qui filium. D. ad Senatusc. Trebell. Contra petitricem pronuntiavit.

PETESCO, sive PETISCO, [αἰτίζω] ĕre. Lucret. lib. 3. 648.
Corpore cum reliquo pugnas, cædesque petiscit. h. e. Cupide & ardenter petit. Lambin. legit Petessit.
Petiscere, antiqui dicebant pro Petere, ea quidem forma verbi, qua sunt Lacessere & Incessere. Festus. Sed (inquit idem) ut mihi videtur, tum eo significabant Sæpius petere. Alii legunt Petessere.

PETESSO, [αἰτάζω] ĕre. antiquum verbum, idem quod Peto. Cic. 2. Tusc. 62. Qui hanc (laudem) petessunt, nullum fugiunt dolorem. Idem 1. de Divin. 17.
Menteque divina cælum terrasque petessit. Ex poeta.

PETESSENS, entis. [αἰτάζων] Partic. Lucret. lib. 5. 808.
Quos ubi tempore maturo patefecerat ætas
Infantum, fugens humorem, aurasque petessens, &c. al. Petiscens.

PETITŪRIO, īre. Petitionem cogitare. Cic. 1. Att. 14. Video hominem valde petiturire.

PETA, æ. f. Dea precum. Arnob. 4. p. 131. Rebus petendis Peta præest.

PETAX, ācis. Adj. Cupidus, avidus Fulgent. Mythol. 2. Vitæ tantum commodis anxia, ornatus petax, &c.

PETŌRĪTUM, i. n. [φορεῖον] Gallicum vocabulum, Genus vehiculi apud Belgas repertum, ut Varr. scribit. Quamvis sint qui ex Græco vocabulo & Latino compositum velint, dictumque a volvendis rotis, ut Gell. testatur lib. 15. cap. 30. Hor. 1. Serm. 6. 10. — plures calones atque caballi
Pascendi, ducenda petorita. Idem 2. Epist. 1. 192.
Esseda festinant, pilenta, petorita, naves. Plin. lib. 34. cap. 17.
Lambinus per duplex R in omnibus libris antiquis scribi affirmat.
Petorritum, genus est Gallici vehiculi: Alia sunt Carpenta, aliæ Carrucæ. Commentator Horatii a Cruquio editus 375. col. priore H. St.

PETŌSĪRIS, is. m. [Πετόσιρις] Ægyptius mathematicus insignis: de quo Plin. lib. 7. cap. 49. Juven. 6. Sat. 580. — capiendo nulla videtur
Aptior hora cibo, nisi quam dederit Petosiris.

PETRA, æ. f. [πέτρα] Lapis, rupes. Plin. lib. 10. cap. 32. Gaviæ in petris nidificant.
Petrarum, inquit Festus, genera sunt duo. Quorum alterum, naturale saxum prominens in mare, cujus Ennius meminit lib. 11.
Alte delata, ceterisque ingentibus tecta. Et. Liv. in Centauris, Ubi ego sæpe petris. Alterum manufactum, ut docet Ælius Gallus, Petra est, quæ Jovis dextra ac sinistra fornicem expletura est, ad libramentum summi fornicis. Festus.

PETRÆUS, a, um. Adj. ut, Brassica petræa. Plin. 20. 9.

PETRŌSUS, a, um. Adj. [πετρώδης] Petris plenum. Plin. lib. 17. cap. 27. Caprificorum laudantur maxime nigræ, & in petrosis. Idem lib. 9. cap. 31. Vivunt petrosis locis, cancri mollibus.

PETRICŌSUS, a, um. aliud Adj. [πετρώδης] Idem. Martial. vero lib. 3. 63. per translationem,
Res petricosa est, Cotile, bellus homo. h. e. Difficilis & saxosa ac dura. Alii legunt Prætricosa, aut Pertricosa, rectius.

PETRŌNES, um. m. [πετρῶνες] Rustici (inquit Festus) fere dicuntur propter vetustatem, & quod deterrima quæque prærupti jam agri petræ vocantur, ut Rupices iidem a rupis, aliter a petrarum asperitate & duritia dicti. Hinc Plautus, Petronem vervecem, Duriorem eleganter dixit, Capt. 4. 2. 40.
Qui petroni nomen indunt verveci sectario,
Eum ego si in via petronem publica conspexero, &c.

PETRA, æ. f. [Πέτρα] Siciliæ oppidum prope Hyblam.
Petræ Sirenum, urbs Lucaniæ, de qua Plin. lib. 3. cap. 4. Virg. 5. Æn. 846.

Jamque

Jamque adeo scopulos Sirenum advecta subibat, &c. Ubi multa de Sirenibus refert Servius.
Item Petra, Strab. lib. 16. Arabiæ oppidum, Nabathæorum metropolis, unde ea pars Arabiæ, Petræa nuncupatur.

PETRENSIS, e. Adj. ut, Stagnum Petrensium, i. e. Incolarum urbis Petræ. Solin. cap. 11.

PETRA SANCTA, olim Feroniæ Junonis templum nobilissimum Viterbii: de quo vide F. Leandrum Bononiensem. Lil. 4. Syntagm. Hist. Deor.

PETRACORII, vel PETROCORII, orum. m. [Πετροκόριοι] Ptolem. lib. 2. cap. 7. Galliæ populi, vulgo *Perigort*. Petrogoras Plin. eos appellat, lib. 4. cap. 19.

PETRÆA, æ. f. [Πετραίη] Nympha Oceani & Tethyos filia, teste Hesiod. in Theogonia. v. 357.

PETREJA, æ. f. Mulier dicebatur, quæ pompam præcedens in coloniis aut municipiis, imitabatur anum ebriam, (quod pedes in petras frequenter impingeret: quam & alii volunt) ab agri vitio, scilicet petris, appellatam. In his Festus.

PETRĒJUS, i. m. [Πετρήϊος] Atinas, Cimbrico bello primipilus sub Quinto Catulo, exclusam ab hoc legionem suam adhortatus, Tribunum suum, dubitantem per hostium castra erumpere, interfecit, legionemque eduxit: donatus propterea corona graminea ob servatum exercitum.
Petrejus, dux & legatus Pompejanus a Cæsare in Hispania superatus; ut in Commentariis de Bello Hisp. scribitur.

PETRĔLÆON, i. n. [πετρέλαιον] Bitumen est liquidum e saxis defluens. Nomen habet ab oleo, non quod revera oleum sit: sed quod liquida consistentia ad olei similitudinem accedat, tametsi colore magis ad nigredinem vergat. Vulgus *Petroleum* appellat.

PETRĪNUS, i. m. [Πετρῖνος] Vicus olim in agro Falerno, cujus meminit Hor. 1. Epist. 5. 5.
Inter Minturnas Sinuessanumque Petrinum. V. Cic. 6. Fam. 19.

PETRĪTES, æ. m. genus Ægyptiaci vini. Plin. lib. 4. cap. 7.

PETRONES, V. PETRA.

PETRŌNIA, æ. f. [Πετρωνία] Amnis est in Tiberim profluens, quam magistratus auspicato transeunt, quum in campo quid agere volunt, quod genus auspicii Perenne vocant. amnem autem feminine antiqui enuntiabant. Festus.

PETRONIUS, i. m. [Πετρώνιος] Ægypti præfectus, ab Augusto missus, Cornelio Gallo successit, adversus Æthiopes bellum gessit, quibus regina Candace imperitabat, virili quidem animo mulier, sed altero capta oculo. V. Strab. lib. 17.
Fuit & alter Petronius Granius, Centurio octavæ legionis, sub Cæsare bello Gallico militans. De hoc Plutarchus in Cæsare scribit, qui unus e partibus Cæsarianis, quum navis ejus, qua Quæstor designatus in Africam vehebatur, in Scipionis potestatem venisset, & ceteris interfectis Quæstori Scipio incolumitatem polliceretur, respondit, Cæsarianos aliis incolumitatem dare, non accipere consuevisse, quo dicto, se cladio transverberavit. V. Plutarchum in Cæsare.
L. Petronius alius, qui P. Cœlii beneficio ex humili loco ad equestrem ordinem pervenerat. Mox quum Cœlius Placentiæ præesset, ea a Cinnano exercitu capta, ne in manus hostium veniret, gladio incubuit. Petronius quoque, qui morientem juverat, super eundem cecidit. Auctor Valerius. lib. 4. cap. 7. de Amicitia. 5.
T. Petronius Consularis moriturus invidia Neronis, ut mensam ejus exhæredaret, trullam murrhinam CCC talentis emptam fregit. Hæc Plin. lib. 37. cap. 2.
Petronius, pater Vespasiani Cæsaris. [Ita vulgo legitur apud Suet. cap. 1. vitæ Vesp. Sed in MSS. Salmasii est T. Flavius Petro.
Petronius Perpenna, qui Constantinianas thermas in pristinum splendorem restituit.
Petronius, Diodorus medicus, qui scripsit Antilegomena, citatur testis a Plin. lib. 20. cap. 8.
Petronius poeta, cujus aliqua de Medicina versibus conscripta, ad nostram ætatem pervenerunt, ut scribit Volaterranus.
T. Petronius Arbiter, Auctor Satirici, cujus supersunt fragmenta.

PETROSELĪNUM, i. n. [πετροσέλινον] quasi Petrarum apium. Plin. lib. 20. cap. 12. Alio genere petroselinum quidam appellant in saxis natum.

PETROSELINĪTES, æ. m. [πετροσελινίτης] Vinum ex petroselino. Diosc. 5. 41.

PETRUS, i. m. [Πέτρος] cognomen apostoli primarii. V. Matth. 16. 18. Multorum deinceps illustrium virorum Prænomen factum.
Petrus Belliperticus, natione Burgundus, Bononiæ Jus Civile professus est circiter annum millesimum trigentesimum.
Petrus Ancharanus, Bononiensis Jureconsultus, Jus Civile professus est circiter annum 1480.

PETTIMBORSA, æ. f. alio nomine Cruciata, herba Gentianæ similis, de qua vide Matthiolum apud Dioscoridem lib. 3. cap. 3.

PĔTŬLANS, antis. Adj. [ἀλαζών, ἀσελγής, ὑβριστής] Improbus, qui per contumeliam alios petit. Festus, Petulantes & petulci etiam appellantur, qui protervo impetu & crebro petunt, lædendi alterius gratia. Cic. in Sallust. 22. Define bonos petulantissima consectari lingua.
Petulans & audax homo Vatinius. Cic. 2. Q. frat. 4.
Audax, petulans, libidinosus. Cic. pro Sull. 71.
Turpis, cupidus, petulans. Cic. 2. de Invent. 33. Et ex ea re non esse mirandum, qui in illa re turpis, aut cupidus, aut petulans fuerit, &c.
Petulans & improbus scurra. Cic. pro Cluent. 39.
Amentia petulans. Claud. 1. in Eutrop. 237.
Audacia. Claud. ad Alechium, 7.
Auris petulantibus scissa carbasus. Lucret. lib. 6. 110.
Dictum petulans nullum in vita proferatur. Cic. pro Muren. 14.
Elegia petulans vultu. Stat. 1. Silv. 2. 7.
Genus dicendi fervidum, petulans, & furiosum. Cic. de Clar. Orat. 241.
Genus jocandi illiberale, petulans, flagitiosum & obscænum. Cic. 1. Off. 104.
Jurgium petulans. Cic. pro Cœl. 30. Omnia sunt alia, non crimina, sed maledicta, jurgii petulantis magis, quam publicæ quæstionis.
Juventus. Claud. de Nupt. Hon. 84.
Splen petulans. Pers. 1. Sat. 12.
Quid faciam? Sed sum petulanti splene cachinno. Ubi splen petulans est, Qui proclivis est ad aliorum vitia irridenda, & falsis dicteriis, quæ risum plerisque maxime movent, traducenda. V. de hoc verbo Nic. Heins. & Drakenb. ad Sil. 8. 266.
Verbis petulantibus uti. Ovid. 16. Epist. 245.
Verbis petulantissimis lædere unum, laudare alium. Sallust. in Cic. 7.

PETULANTIA, æ. f. [ἀσέλγεια] Effrenatio immodica ad quodlibet vitium. Cic. lib. 4. de Rep. A petendo, petulantia: a procando, id est poscendo, procacitas nominata est.
Pudor & Petulantia, contraria. Cic. 2. Catil. 25. Ex hac parte pudor pugnat, illinc petulantia: hinc pudicitia, illinc stuprum.
Libido, petulantia, audacia. Cic. pro Font 27. Nulla turpitudo quæ a libidine, aut a petulantia, aut ab audacia nata esset, ab accusatore objiceretur, si non vera, attamen ficta, &c.
Conservare uxorem integram a petulantia alicujus. Cic. 2. Verr. 14. Quibus liberos, conjugesque suas integras ab istius petulantia conservare non licitum est.
Frangere furorem & petulantiam hominis. Cic. 1. Pison. 31.
Incidere in petulantiam. Cic. 6. Fam. 7. Solutum existimatur esse alteri maledicere: tamen cavendum est, ne in petulantiam incidas.
Convicia petulantiæ. Quintil. lib. 24. cap. 2.
Linguæ petulantia. Propert. lib. 1. 16. 37.
Morbi petulantia. Gell. lib. 12. cap. 3.
Pecoris petulantia. Columel. lib. 7. cap. 6.
Ramorum petulantia. Plin. lib. 16. cap. 30.

PETULANTER, Adv. Lascive. Cic. 9. Att. 22. Quam censeas acerba nunc esse, quum a perditis in civili nefario bello petulantissime fiant? Facimus petulanter, si matrem familias, secus quam matronarum sanctitas postulat, nominamus. Cic. pro Cœl. 32.
Jactare petulantius aliquid. Cic. pro Cœl. 6. Maledictio nihil habet propositi præter contumeliam: quæ si petulantius jactatur, convicium: si facetius, urbanitas nominatur.
Invadere petulanter in filiam alicujus. Cic. in Sallust. 9. Quod ista inusitata rabie petulanter in uxorem, & in filiam meam invasisti, &c.
Invehi petulanter in aliquem. Cic. 2. Att 19.
Vivere petulanter. Cic. pro Cœl. 38. Si vidua libere, proterva petulanter, dives effuse, libidinosa meretricio more viveret: adulterum ego putarem, si quis hanc paulo liberius salutasset?

PĔTULCUS, a, um. Adj. [ἀσελγκερως] Virg. 4. Georg. 10.
— hœdique petulci. Serv. Petulci, Lascivi, exsultantes. Et Petulci dicti ab appetendo: unde & Meretrices petulcas dicimus. Columel. lib. 7. cap. 3. Itaque capri vel arietis petulci sævitiam pastores hac astutia repellunt.
Agni petulci. Lucret. lib. 2. 368.

PETULUS, PETUS, V. PÆTUS.

PETUSCUM, i. n. [Πετοῦσκον] Palatii dicta est ea regio Urbis, quam Romulus obversam posuit ea parte, in qua plurimum erat Romani agri ad mare versus: & quia mollissime adibatur urbs, quum Hetruscorum agrum a Romano Tiberis discluderet, & ceteræ vicinæ civitates colles aliquos haberent oppositos. Festus, & ex eo Sigon. de Ant. jur. Civ. Rom. 1. 2. Sed locum vellem indicasset accuratius.

P E U

PEUCE, es. f. [Πεύκη] Insula Borealis in Istro, a qua uni ex Danubii ostiis nomen datum, ut Plinius docet lib. 4. cap. 12. Et Lucan. lib. 3. 202.
Peuce [πεύκη] est etiam Genus arboris, quæ Latine vel Picea, vel Larix. Plin. 11. 35. & 14. 7.

PEUCĒDĂNUM, i. n. sive PEUCEDĂNUS, i. m. [πευκέδανος] Herba, a pinu nomen invenit. Plin. lib. 25. cap. 9. Sed inter primas celebratur peucedanum, laudatissimum in Arcadia, mox Samothrace: caulis est ei tenuis, longus, fœniculo similis, juxta terram foliosus, radice nigra, crassa, gravi odore, succosa.

PEUCESTAS, æ. m. [Πευκέστας] Alexandri magni servator, tanta dignus gloria, uti ait Plin. lib. 34. cap. 8. conf. Arrian. de Exp. Alex lib. 6.

PEUCETIA, æ. f. [Πευκετία] Pæninsula est in finibus Italiæ, aliis nominibus Calabria & Messapia dicta. Auctor Plin. lib. 3. cap. 3.

PEUCETIUS, a, um. Adj. [Πευκέτιος] ut Peucetiosque sinus. Ovid. 14. Met. 513.

PEUCETII, orum. m. [Πευκέτιοι] Populi sunt circa mare Ionium, ut ait Stephanus.

PEUMENE, es. f. Spumæ argenteæ genus. Plin. lib. 33. cap. 6.

P E X

PEXATUS, PEXITAS, PEXUS, V. PECTO.

PEXICÆ, arum. f. [πέζικαι] sunt ex Fungorum genere: sed sine radicibus aut pediculo: puto id esse, quod nos *truffas* appellamus. Plin. lib. 19. cap. 3.

P H A

PHABIRANUM, i. n. [Φαβίρανον] Ptolem. lib. 2. cap. 11 Germaniæ urbs, vulgo *Bremen*.

PHACIA, æ. f. [φακία] Lentigo faciei, vel potius certa lenticularum species. V. Cels. 6. 5. pr.

PHACOĪDES, is. [φακοειδής] Herba a lentis similitudine dicta, alias Empetrum. Diosc. 4. 174.

PHACOS, i. m. [φακός] vel Elelisphacos, Lentis genus. Plin. lib. 22. cap. 25. Harduinus legit Sphacos.

PHÆAX, ācis. [Φαίαξ] Phæaces, Populi Corcyræ sub ditione Alcinoi, De quibus Virg. 3. Æn. 291.
Protinus aërias Phæacum abscondimus arces.
Phæacem, pro Bene nutrito & in luxu pinguefacto dixit Hor. 1. Epist. 15. 24.
Pinguis ut inde domum possim, Phæaxque reverti. Luxus autem Phæacum ex Homeri Odyssea notus est. Meminit & Cic. de Clar. Orat. 71.
Phæaces pro Credulis & stultis usurpavit Budæus. Alcinoo Corcyræ regi & ejus populis Phæacibus Ulysses Læstrigonas, & Cyclopas & alia monstra a se conficta narrabat: & iis omnia vera esse persuadebat. Juven. 15. Sat. 23.

Tam vacui capitis populum Phæaca putavit. Quæ res non nisi supinos, nimiumque credulos coarguit. Budæus.

PHÆĀCUS, a, um. [Φαίακος] Adj. Propert. lib. 3. 2. 13.
Nec mea Phæacas æquant pomaria silvas.

PHÆACIUS, a, um. Adj. [Φαιάκιος] ut,
Tellus Phæacia. Tibull. lib. 4. 1. 78.

PHÆCASIUS, i. m. [φαικάσιος] Genus calcei. Hermol. de genere calceorum loquens, Addi possunt iis & phæcasii, unde & phæcasiatos & sacerdotes, & deos vocamus: ut qui deos ipsos aut sacerdotes non phæcasiatos, sed phæcasios dixere, coarguantur ab Appiano, Juvenale, Seneca. Hactenus Hermol. Porro Appiani verba hæc sunt de M. Antonio in lib. de Bell. Civil. Calciamenta candida, qualia Atheniensium sacerdotes & Alexandrinorum, quos phæcasios vocant, deferre consueverunt. Quidam putarunt pronomen Quos, referri ad Sacerdotes, Hermolaus refert ad calceos.

PHÆCASIUM, i. n. [φαικάσιον] Idem. Senec. lib. 7. de Benefic. cap. 21. Pythagoricus quidam emerat a sutore phæcasia, rem magnam, non præsentibus nummis.

PHÆCASIĀTUS, a, um. Adj. [φαικασιωτής] Qui calceatus est phæcasiis. Senec. Epist. 113. Puto quædam esse, quæ decent phæcasiatum, palliatumque. Juven. 3. Sat. 218.
Phæcasiatorum vetera ornamenta deorum. Quo in loco quidam legunt Phæcasianorum, sed corrupe, ut censet Hermolaus. Turnebus autem probat: ut enim, inquit, Minianus Jupiter pro Miniato a M. Tullio dicitur in epistolis: ita hic Phæcasianus pro Phæcasiato, id est, Phæcasiis calciato.
Milites phæcasiati. Petron. cap. 82. Age in exercitu vestro, phæcasiati milites ambulant. V. ibi Interpr. & Turneb. Advers. 10. 7.

PHÆDĪMUS, i. m. [Φαίδιμος] Filius Amphionis & Niobes, una cum sex fratribus ab Apolline confossus sagittis fuit. Ovid. 6. Met. 239.
Phædimus infelix, &c.

PHÆDON, ōnis. m. [Φαίδων] Atheniensis, in convivio a triginta Atheniensium tyrannis necatus fuit. Hujus filiæ virgines erant, quæ ut virginitatem servarent morte, invicem se complexæ, in puteum præcipitavere. Fuit & alius hoc nomine philosophus Elidensis, Socratis auditor, ingenio liberali, cujus nomini Plato librum de Immortalitate animæ dedit, qui & alio nomine Phædon inscribitur. V. Gell. & Laert.

PHÆDRA, æ. f. [Φαίδρα] fuit regis Minois ex Pasiphaë conjuge filia. Hæc una cum Ariadne sorore Thesеum Ægei regis Athenarum filium sequuta est: quam ille, relicta Ariadne, uxorem sibi copulavit, cui Demophoontem peperit & Antigonum. Hæc Volaterran. V. Diodor. Sicul. lib. 5. cap. 5.
Amor notus Phædræ. Ovid. 6. Fast. 737.
Amor turpis Phædræ. Ovid. Rem. Amor. 64.
Pocula novercæ Phædræ. Propert. lib. 2. 1. 51.

PHÆDRUS, [Φαῖδρος] Unus fuit ex discipulis Platonis, cujus nomine Plato nobilem Dialogum edidit, qui inscribitur Phædrus.
Phædrus fuit item Alter philosophus Epicureus, cujus apud Ciceronem mentio est non infrequens: de quo etiam intelligi debet Martialis 3. 20. illud,
An æmulatur improbi jocos Phædri? [Nisi potius de sequente. Phædrus etiam Tiberii Cæs. libertus fuit, qui Æsopicas fabulas versibus Iambicis exposuit. V. ejus vitam Jo. Scheffero Argent. compositam; & Fabric. Biblioth. Lat. 2. 3. p. 316. seq. Scribitur & Phæder, ut vult Gudius, cujus V. not. pr.

PHÆNIĀNA, æ. f. [Φαινιάνα] apud Ptolem. lib. 2. cap. 12. Rhætiæ urbs, alio nomine Phebiana castra: vulgo hodie *Bebenhusium.*

PHÆNŎMĔNA, orum. n. pl. [φαινόμενα] a φαίνομαι, Appareo, proprie sunt Apparentia. Astronomis phænomena sunt, quæcunque supra nos in cælis conspicienda sunt. Notus est Arati liber Phænomena inscriptus. conf. Lactant. 2. 5. n. 24.
Medici quoque Phænomena vocant, Quæ in corpore humano observantur & in sensus incurrunt. V. Octav. Horat. 2. 7.

PHÆNŎMĔRIS, idis. f. [Φαινομηρίς] Phænomerides Lacænæ dictæ sunt, quod femore nudato essent. V. Plutarch. in Numa. & Pollux. 7. 13.

PHÆNON, ontis. m. [Φαίνων] Saturni stella a Græcis nominatur. Cic. 2. de Nat. Deor. 52.

PHÆSTUS, i. m. [Φαιστός] Mons seu promontorium Cretæ circa Gortynam urbem, civitatem habens ejusdem nominis. Sed pro nomine civitatis fem. g. est: quum pro monte sit masculin. Strab. lib. 10.
Fuit & Phæstus Bori Mœonii, sive Lydii filius, qui quum in Trojanorum auxilium venisset, ab Idomeneo est interfectus. Homer. lib. 5. Iliad.

PHÆSTIUS, a, um. Adj. [Φαίστιος] Qui est urbis Phæsti. Sic dictus est Epimenides, de quo. V. suo loco.

PHAËTHON, ontis. m. [Φαέθων] Ligurum rex fuit vetustissimus, cujus multæ in Hetrusco litore coloniæ fuerunt, Cato est auctor. De quo in dictione ERIDANUS.
Fuit & alter Solis & Clymenes filius. Huic Sol facturum se esse dixit quicquid optasset; optavit ut in currum patris tolleretur: sublatus est: atque is antequam constitit, ictu fulminis deflagravit: quanto melius fuerat in hoc promissum patris non esse servatum? Cic. 3. Off. 94. V. finem primi, & initium secundi libri Met. Ovidii.
Sole satus Phaëthon. Ovid. 1. Met. 751.
Ambustus. Hor. 4. Carm. 11. 25.
Flammatus. Catull. Argon. Epigr. 62. 297.
Magnanimus. Ovid. 2. Met. 111.
Phaëthon, pro Sole, apud Virg. 5. Æn. 105. — nonamque serena Auroram Phaëthontis equi jam luce vehebant. Dictus sic est ἀπὸ τοῦ φάους, id est a luce, & αἴθω, uro, ut ait Serv. Frequenter hoc nomine Solem appellant poetæ Græci.
Phaëthon dicitur etiam stella Jovis, ut ait Cic. 2. de Nat. Deor. 52.

PHAETHONTĪUS, a, um. Adj. [Φαεθόντιος] ut,
Amnis Phaethontius, Padus. Sil. lib. 7. 149.
Stagna Phaethontia. Sil. lib. 17. 497.

PHAETHONTĒUS, a, um. aliud Adj. [Φαεθόντειος] ut,
Errores Phaethontei. Claud. de Phœnice 107.
Ignes Phaethontei. Ovid. 4. Met. 247.
Ruina Phaethontea. Claud. 3. Conf. Hon. 124.

PHAETHONTIAS, ădis. [Φαεθοντιάς] patronym. f. Virg. 6. Ecl. 62.
Tum Phaethontiadas musco circundat amaræ Corticis. Intelligit Sorores Phaethontis.

PHAETHONTIS, idis. f. aliud Patronym. Avien. Phænom. Arat. v. 793.
Illum prolixis duræ Phaethontides ulnis
Planxerunt. i. e. Sorores Phaethontis.

PHAETHŪSA, æ. f. [Φαέθουσα] Solis filia ex Neæra nympha, & soror Lampetiæ, quæ in Sicilia patris sui, id est Solis armenta custodiebant: de quibus socii Ulyssis contra Circes monita degustantes, naufragium fecerunt, ut in 12. Odysseæ monstravit Homerus. Ovid. item Phaethusæ meminit lib. 2. Met. 346.

PHÆUS, a, um. Adj. [φαιός] Color qui inter nigrum & album esse traditur. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 7. [In Gloss. Græco Lat. φαιὸν Pulla, & φαιὸς Aquilus.

PHAGEDÆNA, æ. f. [φαγέδαινα] ἀπὸ τοῦ φάγειν, hoc est ab Edendo, dicta est Exulceratio usque ad ossa celeriter depascens, cum inflammatione saniem male olentem emittens, & ad mortem perducens. Auctor Julius Pollux lib. 4. f. 206. Plin. 23. 1. Utique ulcerum phagedænis & gangrænis, tibiarumque tædio cum sale illinuntur.
Phagedæna, putatur esse morbus, quem in jumentis Vermem appellant, apud Columel. lib. 9. cap. 12. Sæpe etiam vitio, quod Græci φαγέδαιναν vocant, intereunt. Hinc

PHAGEDÆNĪCUS, a, um. Adj. [φαγεδαινικός] Plin. lib. 24. cap. 4. Paronychiis ex melle, & unguibus scabris, pterygiis, ulceribus manantibus, condylomatis, ulceribus, quæ phagedænica vocantur.

PHAGER, vel PHAGRUS, gri. m. [φάγρος] Plin. lib. 32. cap. ult. est Piscis in Nilo frequens. Strab. lib. 17. etiam Phagrorius, Φαγρώριος dicitur, nisi vitiosa lectio est.

PHAGO, ōnis. m. [Φάγων] Vir adeo gulosus fuit & vorax, ut adhibitus mensæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, vervecem & porcellum uno die comederit, biberitque orcam vini. Auctor Flav. Vopisc. in Aurel. vit. extr. [Non videtur Proprium nomen, sed Appellativum. φάγων, ωνος, dicitur, ut Γνάθων, ωνος, idemque significat ac φάγος, ἀδηφάγος, Edacem scil. ac Voracem.

PHAGOLŒDŎRUS, i. m. [Φαγολοίδορος] i. e. Convicia devorans, & maledicta. Hieron. prolog. in Ezech.

PHAGRORIUS, V. PHAGER.

PHAGRORIOPOLIS, [Φαγρωριόπολις] a Phagris (opinor) piscibus nomen habet, sicut & Phagroriopolitana præfectura & regio Ægypti, sita in sinu Arabico ad Mare rubrum. Strab. lib. 17.

PHAGRUS, V. PHAGER.

PHAGUS, V. FAGUS.

PHALĂCROS, [φαλακρός] Græcis Calvus dicitur. Hinc

PHALACROCŎRAX, acis. m. [φαλακροκόραξ] Aquaticus corvus. Plin. lib. 10. cap. 48. Jam in Gallia Hispaniaque capitur, & per Alpes etiam, ubi & phalacrocoraces aves, Balearium insularum peculiares.

PHALÆ, V. PALÆ.

PHALÆCUS, i. m. Poetæ nomen, unde Genus carminum Phalæcium appellatum. V. Terent. Maurus cap. 71.

PHALÆCIUS, a, um. Adj. ut, Phalæcium carmen, [Φαλαίκιον, μέτρον] a Phalæco inventore dictum. Alio nomine dicitur Hendecasyllabum, a numero scilicet syllabarum: constat Spondeo, Dactylo & tribus Trochæis. In prima tamen sede pro Spondeo modo Trochæus legitur, modo Iambus.

PHALANGA, PHALANGARIUS, V. PALANGÆ, & PHALANX.

PHALANGĪTES, æ. m. [φαλαγγίτης] Herba: de qua Plin. 27. cap. 12. Phalangites a quibusdam phalangium vocatur, ab aliis leucanthemon, vel (ut in quibusdam exemplaribus invenio) leucacantha.

PHALANGIUM, i. n. [φαλάγγιον] Genus aranei, quod omnibus internodia terna sint in cruribus. Phalanx enim Græcis vocatur Internodium in digitis. Plin. lib. 29. cap. 4. Phalangium est Italiæ ignotum, & plurium generum. Unum simile formicæ, sed multo majus, ruffo capite, reliqua parte corporis nigra, albis intercursantibus respersum guttis. Acerbior hujus quam vespæ ictus. Vivit maxime circa furnos & molas. Idem lib. 11. cap. 24. ad finem, Phalangia tantum in ipso specu incubant magnum numerum: qui ut emersit, matrem consumit, sæpe & patrem. Phalangium etiam Herba dicitur. V. PHALANGITES.

PHALANGŌSIS, is. [φαλάγγωσις] Quum pilorum subnascentium duplex triplexve acies, vel in superiore, vel in inferiore palpebra provenit. Galen. in Introduct.

PHALANNA, æ. f. [Φάλαννα] Civitas est Perrhæborum, apud Tempe, Peneo finitima, haud procul a Parnaso. Strab. lib. 9.

PHALANTUS, i. m. [Φάλαντος] Dux fuit eorum, qui ex Lacedæmone ejecti, quod spurii nati essent, Tarentum urbem in Calabria condiderunt. V. Strab. lib. 6. Hor. 2. Carm. 6. 11.

PHALANTĒUS, a, um. [Φαλάντειος] Adj. ut, Phalanteum Tarentum. Sil. 11. 16.

PHALANTĪNUS, a, um. Idem. Martial. 5. 37.
Agna Galesi mollior Phalantini. i. e. Tarentini.

PHALANX, angis. f. [φάλαγξ] Agmen est militare, quo Macedones utebantur, quemadmodum legione Romani. Continebat autem octo millia armatorum: nullumque genus aciei pedestri pugna validius erat. Phalangem, inquit Curt. lib. 3. 2. 13. vocant peditum stabile agmen, vir viro, armis arma conserta sunt, ad nutum monentis intenti sequi signa, ordines servare didicerunt. Dicta vel ἀπὸ τοῦ πελάσαι ἄγχι, hoc est a propius accedendo, vel ἀπὸ τοῦ φαλὸς, quod clarum significat. V. Suid. & Etymolog. Tribuitur tamen & aliis populis. Livius lib. 8. 8. Et quod antea phalanges, similes Macedonicis, hoc postea manipulatim structa acies cœpit esse. Virg. 2. Æn. 254.
Et jam Argiva phalanx instructis navibus ibat.
Animosa phalanx. Virg. 12. Æn. 277.
Junctæque umbone phalanges. Juven. 2. Sat. 46.
Mæsta. Virg. 11. Æn. 92.
Numerosa. Valer. 1. Argon. 436.
Facere phalangem. Cæs. 1. Bell. Gall. 24. Ipsi confertissima acie, rejecto nostro equitatu, phalange facta, sub primam nostram aciem successerunt, &c. Rursus cap. 52. At Germani celeriter, ex consuetudine sua phalange facta, impetus gladiorum exceperunt. Est autem hic Phalangem facere, quod Græci συνασπίζειν dicunt, quum junctis scutis aut clypeis, vel in hostes invaditur, vel hostium impetus excipitur, quod sic confertis clypeis Macedonum phalanx pugnare soleret. Ita autem apud Cæsarem intelligi ex eo patet, quod ita scribit l. c. Reperti sunt complures nostri milites, qui in phalangas insilirent, & scuta manibus revelle-

revellerent, & desuper vulnerarent. Est igitur ibi phalanx συνασπισμὸς: ac Philippus rex Macedoniæ secutus heroicum illum belli Trojani cuneum, de quo poeta ita scribit, ἀσπὶς δ' ἀσπίδ' ἔρειδε, phalangem composuit Macedonicam, umbonum velut perpetuo textu consertam.
Perfringere hostium phalanges. V. PERFRINGO.

PHALANGĀRII, orum. m. [φαλαγγῖται] appellati sunt Milites qui erant in phalange, quales habuit ad imitationem Magni Alexandri, Alexander Severus Romanorum imperator, ut auctor est Lamprid. in ejus vita. cap. 50. extr.

PHALANGĪTÆ, ārum. m. [φαλαγγῖται] Idem. Liv. 37. 40. Decem & sex millia peditum more Macedonum armati fuere, qui phalangitæ appellabantur.

PHALARICA, V. FALARICA.

PHĂLĂRIS, ĭdis. m. [Φάλαρις] Agrigentinorum in Sicilia tyrannus, qui ob sævitiam, a suis tauro, quo alios prius suffocaverat, inclusus & crematus est. Ovid. in Ibin. 441.
Utque ferox Phalaris, lingua prius ense resecta,
More bovis Paphio clausus in ære gemas. De hoc diximus in dictione PERILLUS. Meminit hujus Cic. lib. 2. Offic. 26. Testis est Phalaris, cujus est præter ceteros nobilitata crudelitas, qui non ex insidiis interiit, sed in eum universa Agrigentinorum multitudo impetum fecit.
Crudelissimus omnium tyrannorum Phalaris taurum habuisse dicitur, quo vivos supplicii causa demittere homines, ac subjicere flammam solebat. Cic. 6. Verr. 73.
Phalaridis imperium. Refertur inter Græcas parœminas. Recte dicetur in eos, qui crudelius exercent imperium, aut potestatem sibi delegatam.

PHALARISMUS, i. m. [Φαλαρισμὸς] a v. Φαλαρίζω, i. e. Phalaridem æmulor. pro Tyrannide. Cic. 7. Att. 11. Istum quidem, cujus phalarismum times, omnia tæterrime facturum puto. i. e. Similes actiones actionibus Phalaridis tyranni. De Cæsare loquitur.

PHALARIS, [φάλαρις] Herba, thyrsum habet longum, tenuem, ceu calamum, in summo flore inclinatum: semen simile sesami. Plin. lib. 27. cap. 12. Galen. Phalerim appellat lib. 8. de simplic. medicament. cap. 155.
Phalaris, [φαλαρὶς] Genus avis. Varr. 3. R. R. c. 11. Sunt item non dissimilia alia genera, ut querquedulæ, phalarides; sic perdices, quæ, ut Archelaus scribit, voce maris audita concipiunt. De avibus. Plin. lib. 10. cap. 48. Columel. lib. 8. cap. 15. ubi Phalerides nuncupantur. V. Aristot. de Hist. Anim. 8. 3.

PHALERA, V. PHALERON.

PHĂLĔRÆ, ārum. f. [φάλαρα] Ornamenta equorum, ἀπὸ τοῦ φαλὸς, Græco verbo, quod Illustre significat. Virgil. lib. 5. Æn. 310.
Primus equum phaleris insignem victor habeto. Liv. 22. 52. Præda ingens parta est, & præter equos virosque, & siquid argenti, quod plurimum in phaleris equorum erat, omnis cetera præda diripienda data est.
Phaleræ, Equitum nobilium ornamentum etiam dicitur. Livius. lib. 9. extr. tradit comitia Flavii Ædilitia tantum habuisse indignitatis, ut plerique nobilium aureos annulos & phaleras deponerent. Cic. 15. Att. 29. extr. Plancum se ajebant hunc Buthrotium, pridie quam hoc scribebam, id est tertio Nonas, vidisse, demissum, sine phaleris. [Hic videtur per metaphoram dictum, Sine ostentatione, ac splendore omni detracto. Fuerat enim ejectus a Buthrotiis. Apud Liv. puto Equorum phaleras intelligi.
Factæ pulcherrime phaleræ. Cic. 6. Verr. 28.
Nobiles phaleræ. Cic. 6. Verr. 28. Tam te has phaleras a Philarcho Centuripino abstulisse dicebant, quam alias item nobiles ab Aristo Panormitano.
Donare aliquem phaleris. Cic. 5. Verr. 185. [Erant quippe Phaleræ in militaribus donis. V. Non. 18. 13.
Ad populum phaleras. Pers. 3. Sat. 30. i. e. Apud rudes & imperitos te jactes, cum prudentioribus jactationem objicere nequeas.

PHALERO, āre. Ornare. Ambrof. in Lucam 2. 18. Plebem Dominus simplicem requirebat, quæ phalerare audita & fucare nesciret.

PHALERĀTUS, a, um. Partic. [φαλαρωτὸς] Phaleris ornatus. Liv. 30. 17. extr. Munera, quæ legati ferrent regi, decreverunt, sagula purpurea duo, cum fibulis aureis singulis, & latoclavo tunicis, equos duos phaleratos.
Equo phalerato. i. e. Instrato ornatoque magnifice. Suet. Calig. 19.
Phalerata dicta, Translate. Donatus interpretatur Honesta atque ornata, apud Ter. Phorm. 3. 2. 15.

PHALERIDES, Aves e genere natantium. V. PHALARIS.

PHALĒRON, i. & PHALĒRA, pl. n. [Φάληρον, ἢ Φάληρα] Portus Athenarum. Plin. lib. 4. cap. 7. Piræus & Phalera portus, quinque M. pass. muro recedentibus Athenis juncti. V. PIRÆUM. Hinc Demetrius dictus est Phalereus, Φαληρεὺς; sic enim pronuntiari debet trium syllabarum. Et Φαληρεὺς, ut inquit Suidas, ἐστὶ πολίτης ἐκ Φαλήρων, Φάληρον δὲ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς; & Plinius item portum vocat; Sed Strabo inter δήμους numerat; sic enim ait lib. 9. μετὰ δὲ τὸν Πειραιᾶ, Φαληρεῖς δῆμος, Post Piræum autem Phalereus est populus. Nec ab eo multum Suidas alio loco videtur dissentire, quum inquit: Φάληροι δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Φαληρεὺς. nisi forte Φάληροι δῆμος, Φάληρον λιμήν ἐστι, quanquam idem locus & oppidum & portus esse poterat, ut Piræeus: unde Cicero dubitavit olim, an ut portum, an ut oppidum verteret. V. & Steph.

PHALERĔUS, a, um. Adj. [Φαληρεὺς] trisyll. V. DEMETRIUS & dict. præc.

PHALIGES, um. Populi in Africa, Ptoemphanis, qui canem pro rege habent, proximi. Plin lib. 6. cap. 30

PHALISCI, V. FALISCI. Sic enim rectius scribitur.
Junonicolæ Phalisci. Ovid. 6. Fast. 49.
Pomiferi Ovid. 3. Amor. 13. 1.
Herba. Ovid. 1. Fast. 8.

PHALLAGOGIA, [Φαλλαγωγία] auctore Phurnuto de N. D. cap. 30. Bacchi sacra dicebantur, eo quia Phallos circumferebant. V. Cæl. Rhodig. 7. 16.

PHALLOVITROBOLI, Priapi, sunt ex vitro, quamvis & ex alia quoque materia fierent. Is mos deperditissimus ad nostra serpsit tempora, quibus, potissimum xeniorum diebus, Phalloplumbei lignei circumferuntur, donantur. Lilius 8. Syntag. [Occurrit hæc vox apud Capitolin. in Pertinace, cap. 8. ubi de auctione supellectilis aulicæ Commodi a Pertinace facta. Sed sine dubio corrupta est. Ego non dubito, quin scribendum sit Flando, vitro tubos. Nam inter insanias Commodi memoratur etiam studium Calices (vitreos scil.) fingendi, ut docet Lamprid. cap. 1. vitæ ipsius.

PHALLUS, i. m. [φαλλὸς] Veretrum ficulneum, quod Dionysia celebrantes de collo propendens gestare palam solebant. Plutarchus in Alex. Dionysia, veteri ritu, cum multa prorsum & festiva hilaritate agebantur: erat qui amphoram vini ferret, & vitem, aderat & qui hircum traheret: alius arrichum, id est cistam, aut cophinum, in quo caricæ forent, gestabat: omnes autem phallum. Herodotus in Bacchi sacris phallos veretra ficulnea agnoscit. V. Phurnut. l. c. Suid. in φαλλοὶ & Buleng. de Theatr. 1. 1.
Phallus deo. Proverbium dici solitum, ubi parum quidem honesta, sed tamen apta tribuuntur. Tractum a Bacchi mysteriis, in quibus phallus ferebatur, ut supra diximus.

PHALLICUS, a, um. [φαλλικὸς] Adj. ut, Poeta phallicus, auctor Priapeorum carminum.

PHALLOPHŎRUS, i. m. [φαλλοφόρος] Phallum ferens. V. Cæl. Rhodig. Antiq. Lect. 7. 16.

PHALLOVITROBŎLUM, i. n. Poculum obscænæ figuræ, seu Priapus ex vitro. Capitol. in Pertinac. cap. 8. V. ibi Casaub. [V. paulo supra PHALLOVITROBOLI.

PHALŌRA, æ. f. [Φαλώρη] Urbs Thessaliæ. Inde Phalorensis. Stephanus.

PHAMENOTH, Mensis Ægyptius, apud Romanos Julio seu Quintili respondens. V. Petav. Ration. Temp. part. 2. lib. 1. cap. 12. Male cum Aprili confert Alex. ab Alex. Gen. dier. 3. 24. Pamenothum vocans.

PHAMIZONIUM, i. n. Oppidum in Cappadocia fuit ad Irim flumen. Plin. lib. 6. cap. 3.

PHANÆUS, i. m. [Φαναῖος] Mons est in promontorio Chii, vitibus consitus: sic dictus a Phanæo rege. Auctor Servius explicans illud Virg. 2. Georg. 97.
Sunt & Amineæ vites, firmissima vina:
Tmolus & assurgit quibus, & rex ipse Phanæus.

PHANATICUS, V. Fanaticus in FANUM.

PHANES, is. m. [Φάνης] Vir fuit Halicarnasseus, qui Cambysæ Persarum regi adversus Ægyptios bellum molienti, se ducem itineris præbuit, exercitumque ejus citra periculum per Arabiam in Ægyptum duxit. Herodotus lib. 3.
Phanes etiam a Græcis dicitur Sol, ἀπὸ τοῦ φαίνειν. hoc est a lucendo.

PHANESII, vel PHANISII, orum. m. [Φανήσιοι] Populi in insulis Oceani Septentrionalibus, qui (ut Solinus ait cap. 30. extr.) habent aures adeo effusas, ut reliqua viscera contegant illis.

PHANIAS, æ. m. [Φανίας] a Græcis dicitur, Qui tenuis fortunæ quum sit, summas tamen divitias jactat & simulat: tractum a Phania quodam ejus ingenii homine. conf. PHANUS.
Fuit etiam hoc nomine Appii Pulchri libertus. Cic 3. Fam. 1.

PHANOTEUS, [Φανοτεύς] Locus in Græcia prope Cherronesum, vicinus Lebadiæ locis. Strabo lib. 9. Hinc Phanotenses ejus loci incolæ appellantur apud eundem.

PHANTĂSIA, æ. f. [φαντασία] imago rerum insidentium animo. Cic 1. Acad. 39. In qua primum de sensibus ipsis quædam dixit nova, quos junctos esse censuit e quadam quasi impulsione oblata extrinsecus, quam ille phantasiam, nos visum appellemus licet.
Αἰσχρὰ φαντασία emergit. Cic. 9. Att. 4.
Excitare φαντασίας spectris. Cic. 15. Fam. 16. Qui putant etiam διανοητικὰς φαντασίας spectris Catianis excitari.
Phantasias vocant Rhetores Conceptus mentis, cum fingunt aliquid, quod circa rem aliquam contingere possit, quamvis minime contingat. Senec. Suafor. 2. Cestius cum describisset honores, quos habituri essent, si pro patria cecidissent, adjecit: Nicetas longe disertius hanc phantasiam movit.

PHANTASMA, ătis. n. [φάντασμα] differt a Phantasia: quod Phantasma est imaginatio vel visio ejus quod non est; Phantasia autem solum ejus quod est, auctore Suida. q. V. & Laërt. 7. 50.
Phantasma, Spectrum, quod & Phasma. Plin. 7. Epist. 27. ad Suram, Igitur perquam velim scire, esse aliquid phantasmata, & habere propriam figuram, numenque aliquod putes, an inanem & variam ex metu nostro imaginem accipere. Alii Phasmata legunt.
Est etiam Imaginatio rei, sive Idea. August. de Trinit. 8. 6. Alexandriam cum eloqui volo, quam nunquam vidi, præsto est apud me phantasma ejus.

PHANTASMATĬCUS, a, um. Adj. [φαντασματικὸς] Sarisb. 2. 15. Locus imaginum phantasmaticarum fecundior.

PHANUM, V. FANUM.

PHANUS, i. m. [Φάνος] Usurarius quidam fuit, vel (ut alii dicunt) Cæcus, qui quum cellæ penuariæ ostium ita obstruxisset, ut citra strepitum non quiret aperiri, tamen a ministro apertum est, sublatumque penu. Alii narrant, huic Phano uxorem fuisse parum spectatæ fidei, quam, quod is haberet adulterii suspectam, atrii fores sic occlusit, ut non nisi cum stridore sonituque possent aperiri. Verum illa quum per tegulas reciperet adulterum, vicini per jocum dicebant, Phani ostium: eaque vox postea cessit in proverbium, quo non inscite utemur, ubi quis frustra servarit aliquid. Erasm. Al. Φανίου θύρα efferunt proverbium i. e. Phaniæ ostium.

PHĀON, ōnis. m. [Φάων] Juvenis mortalium omnium formosissimus, a Sappho poetria impatientissime amatus. V. Sapphûs epistolam ad Phaonem apud Ovidium, quæ est Heroid. XV.
Phaon Lesbius a Sappho dilectus, medicamento herbæ ejus, quam eryngen albam appellant, alio nomine centumcaput. Plin. lib. 22. cap. 7. & 8.

PHARA, [Φαραί pl. Steph.] Dymæo agro contermina est, a qua Pharenses; ut a Messenia Phara, Pharatæ nominabantur. Strabo lib. 8.

PHARAŌ, indecl. m. [Φαραώ] Nomen regis Ægypti, quod Hebr. vindicem significat. Sic autem appellabantur omnes Ægypti reges, quod iis cognomen fuit dignitatis, ut scribit Eusebius. Et (ut docet Josephus lib. 1. Antiquit.) secundum Ægyptios significat Regem. Et reges quum primum perveniebant ad imperium, hoc nomen accipiebant. V. Bochart. in Phaleg. 2. 26.

PHARATÆ, In PHARA.

PHARBÆTHUS, i. m. [Φάρβαιθος] Ægypti civitas, teste Steph. Unde

PHARBÆTHITES, [Φαρβαιθίτης] una ex Ægypti præfecturis, quas Nomos Ægyptii vocant. Plin. lib. 5. cap. 9.

PHARETRA, æ. f. pæn. comm. [φαρέτρα] Instrumentum in quo sagittæ reponuntur. Virg. 1. Æn. 327.

Succin.

Succinctam pharetra, & maculosæ tegmine lyncis. Ovid. 2. Met. 440.
Unde pedem referens pæne oft oblita pharetram
Tollere.
Capax pharetra. Ovid. 9. Met. 231.
Gravida sagittis. Hor. 1. Carm. 22. 3.
Habilis ad terga. Valer. 3. Argon. 607.
Insontes. Stat. 1. Achil. 115.
Leves. Stat. 6. Theb. 928.
Picta. Ovid. 2. Met. 421.
Plenæ. Ovid. 4. de Pont. 13. 35.
Sævæ. Stat. 1. Achil. 166.
Sagittiferæ. Stat. 1. Achil. 416.
Venatrices. Claud. 4. Conf. Hon. 160.
Aptare pharetras humeris. Stat. 4. Theb. 259.
Deprompsit sagittam aurata pharetra. Virg. 11. Æn. 858.
Ferre eversam. Ovid. 3. Amor. 9. 7.
Exhausta telis. Ovid. 1. Met. 443.
Exuere humero. Ovid. 2. Met. 419.
Fert humero. Virg. 1. Æn. 504.
Gestare. Virg. 1. Æn. 340.
Solvere pharetram, Aperire. Ovid. 5. Met. 379.

PHARETRĀTUS, a, um. Adj. [φαρετρωτός] Qui fert pharetram, ut ait Perottus.
Dea pharetrata, Diana. Ovid. 20. Epist. 204.
Diana pharetrata. Ovid. 3. Met. 252.
Miles. Sil. lib. 7. 636.
Persis. Virg. 4. Georg. 290.
Plebs. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 55.
Puer pharetratus, Cupido. Ovid. 10. Met. 525.
Sufa. Claud. de Bell. Gildon. 32.
Virgo. Ovid. 1. Amor. 1. 10. Intelligit Dianam.

PHARETRĬGER, era, erum. Idem. Sil. 14. 287.
Clade pharetrigeri subnixas regis Athenas.

PHARIA, æ. f. [Φαρία] a Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Plinioque 3. extr. a Strabone vero Pharus, insula contra Dalmatiam & Jaderam, quæ vulgo *Lisna* Illyrico sermone dicitur.
Est & Urbs in ea, a qua Pharienses populi.
Pharia, Uvæ genus apud Pisas, Italiæ nobilem civitatem. Unde & Pharium vinum. Plin. lib. 14. cap. 4.

PHARĪAS, æ. m. [φαρίας] Serpens est, sulcum, dum serpit, cauda in terra faciens, & super eam fere ambulans. Lucan. lib. 9. 724.
Et contentus iter cauda sulcare pharias. Quidam legunt Phareas.

PHARĬCON, i. n. [φαρικόν] Veneni genus est, quod Athenæus Phariacon nominat. Plin. lib. 28. cap. 10. Matthiolus in Dioscor. lib. 6. cap. 19.

PHARIO, Unus ex illis fluminibus, qui Tigrim (in Armenia) influunt. Plin. lib. 6. cap. 27.

PHĂRISÆUS, i. m. [Φαρισαῖος] h. e. Separatus, ab Hebræo *pharas*, quod est dividere. Inde Pharisæorum secta dicta est apud Judæos, quod qui eam colerent, ab aliis separati essent, & secreti. Tertull. de Præscript. cap. 45. Pharisæi additamenta quædam legi adstruendo a Judæis divisi sunt. Sec. ancip. habet.

PHARISÆUS, a, um. Adj. ut, Convivia Pharisæa. Sedul. Pasch. 3. 403.

PHARISAICUS, a, um. Idem. [Φαρισαϊκός] Quod Pharisæo attribuitur, *el aliis*, a Pharisæo. Hieronymus contra Vigilantium, Quasi sepulcra Pharisaica foris dealbata.

PHARMĂCUM, i. n. Græcis φάρμακον, medium verbum, quod pro Veneno & pro Medicamento accipi potest. Cajus l. Qui venenum. D. de Verb. signific.

PHARMĂCUS, i. m. [φαρμακός] Veneficus, sacrilegus. Petron. cap. 107. Pharmace, responde. V. Erhard. p. 494. sq. Burm.

PHARMACEUTĬCE, es. f. [φαρμακευτική] dicitur Medicinæ pars, quæ medicamentis curat, & morbos profligat, ad differentiam Therapeutices & Chirurgices. Galen. Com. 1. in lib. 1. Hippocrat. de vict. ratione.

PHARMACEUTRIA, æ. f. [φαρμακεύτρια] dicitur, quam nos Sagam dicimus, vel veneficam. Hoc nomine Virg. Eclogam octavam inscripsit, in qua Theocriti imitatione venefica quædam inducitur, quæ magicis incantationibus animum viri, a quo spernebatur, ad sui amorem conatur revocare.

PHARMACOPŌLA, æ. m. [φαρμακοπώλης] dici potest Unguentarius, qui pharmaca, id est medicamenta vendit. Componitur ex φάρμακον, & πωλέω vendo. Hor. 1. Serm. 2. 1.
Ambubajarum collegia, pharmacopolæ. Cic. pro Cluent. 40. Tum repente Anconitanum quendam L. Clodium, pharmacopolam circumforaneum, qui casu tum Larinum venisset, aggreditur.

PHARMACOTROPHI, orum. m. [Φαρμακοτρόφοι] Populi sunt Asiæ Margianis & Susianis finitimi, qui se venenis alere consueverunt: unde & nomen illis inditum est. Plin. lib. 6. cap. 16. Et Pompon. Mela lib. 1. 2.

PHARMACŪSA, æ. f. Insula juxta Cretam. Plin. lib. 4. cap. 12

PHARMACŪSÆ, ārum. f. [Φαρμακοῦσαι] teste Strabone lib. 9. Duæ sunt insulæ exiles juxta Atticam regionem, in mari Salaminiaco, e quibus major sepulcrum Circes ostentat.

PHARNACEA, æ. f. [Φαρνακία Steph.] Oppidum Themiscyrenæ, regionis Cappadociæ. Plinius Castellum appellat lib. 6. cap. 4.

PHARNACEON, i. n. [Φαρνάκιον] a Pharnace Asiæ rege inventore dicitur herba Panax, quarta tamen specie: ea herba & Centaurium nominatur. Plin. lib. 25. cap. 4.

PHARNĂCES, is. m. [Φαρνάκης] Mithridatis Ponti in Asia regis filius, qui quum, ut ait Florus, magis discordiæ civilis inter Pompejum & Cæsarem fiducia, quam virtutis suæ, infesto in Cappadociam agmine rueret, hunc Cæsar aggressus, uno & non toto prælio obtrivit more fulminis, quod uno eodemque momento venit, percussit, abscessit. Unde est illud Suetonii in Cæsare, cap. 37. Pontico triumpho inter pompæ fercula trium verborum prætulit titulum, Veni, Vidi, Vici: non acta belli significantem, sicut ceteri, sed celeriter confecti notam. Lucan. lib. 10. 476.
— non Pontus & impia signa,
Pharnacis, & gelido, &c. Pharnax ab aliis vocatur, ut Steph. in Φαρνακία. Meminit hujus Cic. 15. Fam. 15.

PHARNACES, um. Gens quædam in Ægypto, quæ præterquam quod geminas pupillas habet, aspectu etiam nocet. Plin. lib. 7. cap. 2. Haud dissimile iis genus Pharnacum in Æthiopia prodit Damon, quorum sudor tabem contactis corporibus afferat.

PHARNACIA, V. PHARNACEA.

PHĀROS, i. f. [Φάρος] olim parva Ægypti insula, Plin. lib. 4. cap. 31. quondam diei navigatione distans ab Ægypto, nunc Alexandriæ (quæ illi opposita jacet) ponte juncta, Nili recessu sive exundatione, ut Mela lib. 2. 7. & Plinius eodem libro cap. 85. testantur. Lucanus lib. 10. 509.
Tunc claustrum pelagi cepit Pharon: insula quondam, &c. Nunc vulgo *Phara* vocatur, teste Olivario in Melam. In eadem insula, Plin. lib. 36. cap. 13. & Strabone lib. 17. testibus, inter orbis miracula magnificatur turris, multis tabulatis excelsa, & albo lapide mirifice structa, eodem nomine quo insula appellata. Eam Sostratus Gnidius Architectus Ptolemæi regis impensis, ad navigantium salutem struxit, nomenque suum in ea inscripsit. Eadem insula palmis abundat, teste Ovidio lib. 2. Amor. 13. 8.
Quæ colis & Memphim, palmiferamque Pharon.
Ponitur pro Regno Ægyptio. Stat. 3. Silv. 2. 102. Regina Phari. Et Lucan. 8. 443.
— petimus Pharon arvaque Lagi.
Pharus Item, [φάρος] turris, ex qua navigantibus ignes collucebant nocte. Unde Sabaudi, *tout en phara*, pro *tout embrasé*. H. St.
Metaph. Tertull. Pœnitentiam & Exomologesin, duas humanæ salutis Pharos appellavit lib. extr. de Pœnitentia. V. ibi Rigaltium.

PHARIUS, a, um. Adj. [Φάριος] & PHARIĂCUS, a, um. ut, Sistra Phariaca.
Acetum Pharium. V. ACETUM.
Æquor Pharium. Lucan. lib. 4. 257.
Juvenca Pharia, Isis. Ovid. 3. de Arte Am. 635.
Turba Pharia. Tibull. lib. 1. 3. 32.

PHAROS, [φᾶρος] Vestimentum commune viris & mulieribus, Polluci lib. 7. cap. 14. Gualtherus vertit Pallium, de quo supra.

PHARPHARIADES, seu, ut quidam in Plinio legunt, PARIADES, Pars est montis Tauri in Lycia, ad mare Pamphylium. Plin. lib. 5. cap. 27.

PHARSĀLUS, i. m. [Φάρσαλος] Oppidum Thessaliæ. Catull. 64. 37.
Pharsalum coeunt, Pharsalia tecta frequentant. Situm est in ripa fluminis OEnipei, a quo Pharsalii dicti.

PHARSĀLIA, æ. f. [Φαρσαλία] a Pharsalo oppido dicitur tota Thessalia. Lucan. lib. 1. 38.
— diros Pharsalia campos
Impleat. Sunt qui Pharsaliam provinciam dicant a Pharsalo duce, quæ primo Æmathia, ab Æmathio: postea Thessalia, a Thessalo: deinde a Macedone, Macedonia: postremo a Philippo rege, Campi Philippici.

PHARSALIUS, a, um. Adj. [Φαρσάλιος] Catul. Argon. 64. 37.
Pharsalum coeunt, Pharsalia tecta frequentant.
Rura Pharsalia. Claud. de Nupt. Honor. 291.

PHARSALĬCUS, a, um. aliud Adj. [Φαρσαλικός] ut, Pharsalici campi Thessaliæ, in quibus civilium bellorum detonuerunt procellæ, a Pharsalo dicti oppido.
Castra Pharsalica. Lucan. lib. 8. 14.
Prælium Pharsalicum. Cic. pro Dejot. 29.

PHARUSII, vel PHARUSI, ōrum. m. [Φαρούσιοι] Plin. lib. 5. cap. 8. & Pomponio lib. 1. 4. Populi sunt Africæ ultra Mauritaniam, quondam Persæ; comites fuisse dicuntur Herculis ad Hesperidas tendentis. Pharusi nunc dicuntur *Asenagi*, teste Olivario in Melam.

PHARYCADON, i. n. Urbs in Istæorum plaga, quam alluit Peneus fluvius. Strabo lib. 9.

PHARYGÆ, [Φαρύγαι] olim Scarphe, ager in Argiva terra: nam & Argivorum colonia dicitur. Hinc Juno Pharygæa dicta est. Auctor Strabo lib. 9. Tarphe pro Scarphe legit Stephanus, atque ita apud Strabonem Casanbonus restituit. q. V.

PHASANIA, æ. f. unde & Phasanii populi, Oppidum est Africæ supra minorem Syrtim. Plin. lib. 5. cap. 5.

PHASE, V. PASCHA.

PHASELIS, is. f. [Φασηλίς] Pamphyliæ urbs, in monte sita, piratarum olim perfugium. Proinde Cic. 6. Verr. 21. Mamertinum Siciliæ oppidum Verri Prætori, prædoni & piratæ Siciliensi, Phaselim quandam fuisse ait, quod omnes furtorum acervos illuc deportasset.
Suidas Insulam quandam ejusdem nominis refert.

PHASELITÆ, arum. [Φασηλῖται] Urbis ejusdem incolæ. Testes Steph. & Suid. Phaselitæ Cabrum deum coluerunt, eique pisciculos sale conditos offerebant. Zenobius. Unde Adag.
Phaselitarum sacrificium, quo Sordidum ac tenuem sumptum significabant. V. & Suid.

PHASELLUS, sive PHASĒLUS, i. m. [φάσηλος] Nonius FASELUS scribit, & Navigium Campanum vocat. 13. 7. q. V. Virg. 4. Georg. 289.
Et circum pictis vehitur sua rura phaselis. Ubi Servius, Phaselis, Brevibus naviculis, quibus utuntur quum stagnaverit Nilus. Cic. 1. Att. 10. Tertiam quam (ut scribis) ancora soluta de phaselo dedisti.
Episcopus vel Epicopus phaselus. Cic. 14. Att. 16. pr. Quinto Non. conscendens ab hortis Cluvianis in phaselum episcopum, has dedi litteras. Al. Epicopon. V. f. l.
Fictiles phaseli. Juven. 15. Sat. 127.
Fragilis phaselus. Hor. 3. Carm. 2. 29. Ovid. 1. de Pont. 10. 39.
Acta ventis Phaselus. Ovid. 2. Amor. 10. 9.

PHASĒLUS, i. m. [φασηλος] qui & PHASĪLUS, & frequentius PHASEŎLUS, sive PASEOLUS vel PASILUS dicitur. Tametsi sunt qui hæc differre inter se putant. V. Dodon. Pempt. 4. 2. 1. Genus est leguminis, de quo Columel. lib. 2. cap. 10. Ab hoc recte phaselus terræ mandabitur, vel in vervacto, vel melius pingui & restibili agro. Idem 11. 2. Milium & panicum hoc tempore demetitur, quo phaseolus ad escam seritur. Phaseolis vulgus antiquorum victitabat, quemadmodum Gallicum vulgus fabis & pisis: unde Viles phaselos vocat Virg. 1. Georg. 227. ubi Taubm. V. Plin. lib. 12. cap. 7. Semine a Junipero distant parvulis siliquis, quales in phaseolis videmus. Vulgus Italorum adhuc nomen retinet.

PHASELĪNUS, a, um. Adj. [φασήλινος] Quod ex phaselo factum est. ut, Phaselinum oleum. Plin. lib. 23. cap. 4.

PHASGANION, i. n. [φασγάνιον] Herba est, quæ alio nomine xiphion appellatur, hoc est Gladiolus, nascens in locis humidis, quum primum exit

exit gladii speciem præbens, radicem habens duorum cubitorum, nucis avellanæ modo fimbriatam. Reliquam descriptionem vide apud Plin. lib. 25. cap. 11.

PHASIANE, es. f. [Φασιανὴ θεὸς] Arrianus in Periplo Ponti Euxini, Ingredientibus, inquit, Phasin fluvium, in dextra est erecta dea Phasiane, quam ille suspicatur ex ejus figura, an dea Rhea sit. Nam in manu (inquit) cymbalum tenet, & leones sunt sub ejus throno; & ita sedet ut in μητρῴῳ templo Matris deûm Athenis, quæ a Phidia fabrefacta fuit. Lilius Syntag. 4.

PHASIĀNUS, i. m. [φασιανικὸς] Avis nota, a'Phasi fluvio ad nos traducta ab Argonautis; namque ex ea regione in Græciam transportatæ sunt. V. Martial. lib. 13. 72. Lamprid. Alex. cap. 41.

PHASIĀNA, æ. f. [φασιανικὴ] Idem. Plin. lib. 10. cap. 48. Rursus phasianæ in Colchis geminas ex pluma aures submittunt, subriguntque. Nonnulli etiam phasianas gallinas vocant. V. Suet. Calig. cap. 22.

PHASIANĀRIUS, i. m. [φασιανικοτρόφος] Qui phasianos pascit. Paulus in l. Avibus legatis. D. de legat. tertio. Phasianarii & pastores anserum non continentur.

PHASIANĪNUS, a, um. Adj. ut, Ova phasianina. Pallad. 1. tit. 29.

PHASIOLUS, in PHASEOLUS.

PHĀSIS, is, vel ĭdis. m. & f. [Φᾶσις] Colchorum prægrandis fluvius, de quo Lucan. lib. 3. 271.

Colchorum qua rura secat ditissima Phasis. Plin. lib. 6. cap. 4. Navigatur Phasis quamlibet magnis navigiis XXXVIII. M. D. P. Inde minoribus longo spatio pontibus centum viginti pervius. Multa in universum Strabo lib. 11. Nunc dicitur *La riviere du Fase.*

Est & Oppidum, auctore Plinio lib. 6. cap. 4.

Asper. Claud. 2. in Ruffin. 376.
Barbarus. Valer. 1. Argon. 517.
Colchus. Senec. Hippol. 8.
Gelidus. Claud. 2. in Eutrop. 575.
Horridus. Stat. 1. Silv. 6. 77.
Limosi Phasidos rapidæ undæ. Ovid. 7. Met. 6.
Nivosus. Stat. 12. Theb. 182.
Rapidi Phasidis amnis. Valer. 4. Argon. 616.
Scythicus. Valer. 1. Argon. 2.

PHASIAS, ădis. f. gentile, i. e. Medea. Ovid. 2. de Arte Am. 382.
Barbara per natos Phasias ulta suos.

PHASIĂCUS, a, um. Adj. [Φασιακὸς] ut, Terra Phasiaca. Ovid. Rem. Amor. 261.
Aqua Phasiaca. Ovid. 12. Epist. 10.
Conjux Phasiaca, i. e. Medea. Senec. Herc. OEth. v. 948.

PHASMA, ătis. n. [φάσμα] Latine Apparitio dicitur, monstrum, visum. V. Plin. 7. Epist. 27. & supra in PHANTASMA. Fuit autem Nomen fabulæ apud Menandrum Græcum Comicum V. Ter Eun. Prol. 9. Phasma, etiam Fabula fuit cujusdam Catulli. Juven. 8. Sat. 186.
— clamosum ageres ut Phasma Catulli.

PHASSACHATES, æ. m. Achates gemma: sed ex qualitate quadam nomen id peculiare sortita. Plin. lib. 37. cap. 10.

PHATNÆ, arum. f. [Φάτναι] Stellæ in Cancri signo, quæ Præsepe a Latinis dicuntur. In Prognosticis, teste Prisciano,
Astantem tenui quæ candent lumina Phatnæ. Hinc Diminutivum

PHATNIA, [φάτνια] Ossa sunt, quibus veluti cellulis dentes continentur, quæ subeunt foramina, quæ Bothria appellant. Galen. in libello de ossibus, cap. 4. ad fin.

PHATNĪTES, Ægypti præfectura, quam illi Nomon vocant. Plin. lib. 5. cap. 9. Hinc opinor,

PHATNĪTĬCUS, a, um. Adj. ut, Phatniticum Nili ostium, eodem Plin. auctore lib. 5. cap. 10.

PHAUDA, æ. f. in Sidena planitie urbs est, post Themiscyram juxta Pontum, Strabo lib. 12.

PHAULIÆ, arum. f. [φαυλίαι] Polluci sunt Olivæ, quæ minimo succo, corpore grandissimo, pusilloque sunt nucleo. V. Plin. 37. 10.

PHAZEMON, Vicus, a quo Phazemonetica regio, & Phazemonenses populi, apud quos Neapolim Pompejus ædificasse creditur. Strab. lib. 12.

P H E

PHECASIANUS, PHECASIATUS, PHECASIUM, PHECASIUS. V. PHÆCASIUS.

PHEDIUS, i. m. Delphico oraculo sapientissimus judicatus, atque felicissimus, ut qui pro patria proxime occubuisset. Plin. lib. 7. cap. 46.

PHEGĒA, æ. f. [Φήγεια] Civitas Arcadiæ a Phegeo rege, Phoronei fratre condita, prius Erymanthus, postea & Psephis appellata. Stephan.

PHĒGEUS, ei. m. dissyll. [Φηγεὺς] Pater fuit Alphesibœæ, Themonis & Axionis: ad hunc confugit Alcmæon Amphiarai filius, postea quam matrem Eriphylen patris jussu necavisset, & ob id facinus ad insaniam adactus esset, furiisque exagitatus, petens a Phegeo purgari; quod quum impetrasset, Alphesibœæ filiæ Phegei monile dono dedit, quod occisæ matri abstulerat, ipsamque Alphesibœam uxorem duxit. Hanc fabulam ut breviter, ita perobscure refert Ovid. 9. Met. 412. Et, ut ego quidem conjicio, sic voluit Ovid. Alphesibœam monile ab Alcmæone petisse, & quum fratres Alphesibœæ intellexissent monile habere Alcmæonem tam pretiosum, insidiis eum peremisse. Quoque hoc sit verisimilius, constat Themonem & Axionem a sorore ipsa interfectos esse, dicente Propertio lib. 1. 15. 15.
Alphesibœa suos ulta est pro conjuge fratres:
Sanguinis & cari vincula rupit amor.
Phegeus, proprium Servi, apud Virgil. 5. Æn. 263.
Vix illam famuli Phegeus, Sagarisque ferebant.

PHEGEĬUS, a, um. Adj. [Φηγεῖος] ut, Ensis Phegeius. Ovid. 9. Met. 412.

PHEGIS, ĭdis. f. [Φηγὶς] patronym. Phegei filia, Alphesibœa. Ovid. Rem. Amor. v. 455.
Amphilochi frater, ne Phegida semper amaret.

PHĔGŌR, [Φεγὼρ] lingua Hæbræa Priapus appellatur. Unde Beelphegor, dictio composita; h. e Priapi simulacrum. Hieronymus contra Jovinianum. Suid. Βεὲλ, ὁ Κρόνος. Φεγὼρ δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο. ἐξ ὧν Βεελφεγώρ. V. Selden. de Diis Syris Synt. 1. cap. 5.

PHELLANDRION, i. n. [φελλάνδριον] Herba, quæ in palustribus nascitur, folio apii, cujus semen propter calculos & vesicæ incommoda bibitur. Quidam existimant eam esse, quam officinæ *Philipendulam* vocant. Alii eandem faciunt cum apio palustri, quod a Dioscoride ἐλειοσέλινον vocatur.

PHELLODRYS, yos. f. [Φελλόδρυς] Arbor est, quam alio nomine Cerrisuberem dicunt, est glandifera: folia simillima foliis suberis fert: corticem vero, & ligni materiem cerro non absimilem. Matthiolus in cap. 121. lib. 1. Dioscoridis.

PHELLUS, i. m. [φελλὸς] id videtur esse Græcis, quod Suber Latinis. Scribit Plutarchus in libro de Romanorum fortuna (p. 324. Francf.) Cajum Pontium a Camillo transiturum in Capitolium quod a Gallis obsidebatur, dum Tiberim transmitteret, φελλοὺς πλατεῖς ὑποστερνισάμενος, hoc est phellos latos pectori subjecisse. Suberis natura est, ut mergi nequeat, propterea Græci ἀβάπτιστον φελλὸν vocant, quasi dicas immersabilem phellum. Hinc Phellopodas quosdam fingit Lucianus, qui per mare currentes non mergerentur, quoniam inquit phellinos haberent pedes. Ex phelli, id est suberis similitudine est apud Vitruvium lib. 9. cap 9 in horologii aqualis ratione, phellos, sive tympanum, aut scaphum, quod ab aqua sublevatur. Phellum scribunt aliqui esse in Italia montem, in quo piceæ proceriores gignantur, ex quibus phellus sive suber conficiatur. Ex Cæl. lib. 7. cap. 17.

PHĒMIUS, i. m. [Φήμιος] Citharœdus, Homeri præceptor, quem ipse inducit cantantem Odyss. ψ. 263. Et Ovid. 3. Amor. 4. 17.
Quid juvat, ad surdas si cantet Phemius aures.

PHĒMŎNŎĒ, es. f. [Φημονόη] Sibyllæ nomen, quæ prima Apollinis Delphici vates dicitur fuisse, & carmen Heroicum invenisse, ut ait Pausanias in Phoc. p. 809. Stat. 2. Silv. 2. 38. — referetque arcana pudicos
Phemonoe fontes.

Est & Phœbados cujusdam nomen apud Lucan. lib. 5. 126.
Phemonoen errare vagam curisque vacantem.
Sunt qui Phœbi filiam dicant fuisse. V. Serv. ad 3. Æn. 445. Fabric. Bibl. Gr. vol. 1. p. 153.

PHĔNEUM, i. n. vel PHENEUS, i. m. [Φενεὸς] Plin. lib. 4. cap. 6. Oppidum Arcadiæ, juxta quod est lacus ejusdem nominis. In oppido, ut idem testatur lib. 25. cap. 4. nascitur illa herba contra omnia veneficia præsens remedium, quam Homerus a diis moly vocari putat. Pheneum lacum Arcadiæ describit Ovid. 15. Met. 332. V. PHŒMON.

PHENEATÆ, arum. m. [Φενεᾶται] Populi, qui incolunt Pheneum oppidum. Cic. 3. de Nat. Deor. 56. de Mercuriis agens, Quintus, quem colunt Pheneatæ, qui & Argum dicitur interemisse, &c.

PHENGĪTES, æ. m. [φεγγίτης] Lapis de quo sic Plin. lib. 36. cap. 22. Nerone principe in Cappadocia repertus est lapis duritia marmoris, candidus atque translucens, etiam qua parte fulvæ inciderant venæ, ex argumento phengites appelatus. Sane φέγγος dicitur Latine Splendor. V. Sueton. in Domit. cap. 14.

PHENION, i. n. Herba, quæ & Anemone dicitur, quasi herba venti: sic enim vulgus appellat, quod ejus flos non nisi vento spirante aperiatur. Plin. lib. 21. cap. 23. Hard. Phrenion. q. V.

PHERÆ, arum. f. [Φεραί] Plin. lib. 4. cap. 8. & Cic. 1. de Divin. 53. testibus, Oppidum est Thessaliæ, quod crudeli dominatu tenuit Alexander quidam tyrannus, a quo & Pheræus vocitatus est.
Pheræ, ait Strab. lib. 9. Pelasgicorum camporum terminus ad Magnesiam, qui usque ad Pelium montem porriguntur. Emporium Pheræ habent Pagasas, quo ex loco Pelias Iasonem ac navem Argo emisit. Unde Pagasæus, & Pheræus appellatus. Fuit tamen alius Iason Pheræus tyrannus. Sed de Thessalo Iasone Cic. lib. 1. Off. 108. quum dixit, Pheræum Iasonem ceteris anteponunt.
Appellatur & Plin. lib. 4. cap. 5. Locus Pheræ in Achaia; i. e. Rudera & vestigia. Eodem etiam lib. cap. 7. Oppidum Atticæ inter Megaram & Thebas.

PHERÆUS, a, um. [Φεραῖος] Adj. ut, Alexander Pheræus. de quo V. Cic. 2. de Invent. 144. & 2. Off. 25. Ovid. in Ibin, 321.
Inque tuo thalamo juguleris more Pheræi,
Qui datus est leto conjugis ense suæ. Quod carmen intelligit Egnatius de Iasone illo, qui a Pheris Thessalicis, quas tyrannide oppresserat, dictus est Pheræus. Hunc Thebe uxor adjuvantibus conscіis tandem interemit.
Campi Pheræi. Valer. 1. Argon. 444.
Duces Pheræi. Stat. 2. Theb. 163.

PHERÆTIĂDES, is. m. [Φερητιάδης] patronymicum pro gentili apud Ovid. 8. Met. 310.
Cumque Pheretiade, & Hyantæo Iolao. Admetum intelligit Pheretiæ filium.

PHERAULAS, æ. m. [Φεραύλας] Vir quidam fuit, qui ex paupere dives a Cyro factus, desiderio tandem pristinæ tranquillitatis, & quietis affectus, ac molestiarum, quas sibi divitias importasse querebatur, multitudine offensus, omnium bonorum suorum possessionem in Sacam transtulit, hoc sibi tantum excipiens, ut ab eo, tanquam hospes, atque etiam parcius, minusque eleganter, ac sumptuose, quam hospes alatur. V. Xenoph. lib. de Cyri pædia, 8. Non dissimile quiddam de Vultejo Mena narrat Hor. 1. Epist. 2. ad Mæcenatem.

PHEREA, n. pl. [Φέρεα ἢ Φήρεα] quod Phereorum similitudinem habeant dicuntur, et vero tumor, sive tensio oblonga in nervosis membris. Explicat Galen. Com. 3. in lib. 6. Hippocrat. de morb. vulgar. num. 14. Hippocrat. Frigidum valde venas frangit, & tussim citat, ut nix, glacies, & contorquet, ut Pherea, & Gongronæ: simul causa duritiæ. Parum constat de hujus vocis significatione. V. Fœsii Oecon. Hippoc.

PHĔRĔCLUS, i. m. [Φέρεκλος] Filius fuit Harmonidis, qui (ut Homerus ait Iliad. ε. 59.) Paridi naves fabricavit, quibus ad rapiendam Helenam in Spartam navigavit. Ausonius,
Meriones Phereclum vibrata percutit hasta.

PHERECLĒUS, a, um Adj. [Φερέκλειος] Ovid. 16. Epist. 21.
Hac duce Sigæo dubias a litore feci
Longa Phereclea per freta puppe vias.

PHERECRĀTES, is, m. [Φερεκράτης] Atheniensis poeta comicus, militavit sub Alexandro Magno, docuitque fabulas XVII. Auctor Suidas. V. Meurs. Biblioth. Att. lib. 5.
Pherecrates quidam Phthiota a Deucalione ortus, inducitur differens a Dicæarcho in eo sermone, quem Corinthi habitum libris tribus exponit, ut ait Cic. 1. Tusc. 21.

PHERECYDES, is. m. [Φερεκύδης] Syrius, præceptor fuit Pythagoræ. Ipse autem magistrum nullum habuit, sed per se plurimum doctrinæ est adse-

adfecutus, ut fcribit Suidas. Diogenes autem Laertius Pittaci auditorem dicit fuiffe, & pediculari morbo interiiffe. Floruit regnante Servio Tullio apud Romanos. V. Cic. 1. Tufc. 38.

Magifter Pythagoræ Pherecydes potius divinus habebitur, quam phyficus. Cic. 1. de Divin. 112.

Pherecydes alter Diogeni, antiquior etiam fuperiore, Athenienfis & philofophus, qui ab Orpheo multa didicit, fcripfitque Theogoniam libris decem: item libellum De rerum principio.

Pherecydem alium Lerium genere, hiftoricum fcripfit Suidas.

PHERECYDEUS, a, um. Adj. [Φερεκύδειος] Cic. 2. de Divin. 31. An hoc ejufdem modi eft, quale Pherecydeum illud, quod eft a te dictum?

PHERENICE, V. BERENICE.

PHERETRUM, V. Feretrum in FERO, fers.

Pheretrum [φέρετρον] Ex φέρτρον, ut legit Servius, fecerunt φέρετρον. H.St. V. Serv. ad 6. Æn. 222. & noftri Thefaurum Græcum.

PHEROMBROS, i. m. [Φέρομβρος] Cucumis filvaticus. Apul. de Herb. cap. 113.

PHERON, [Φέρων] Filius fuit Sefoftris, rex Ægyptiorum, qui oculis captus, quum ad deorum auxilium confugiffet, peractis multis variifque facris, ei tandem refponfum fuit, ut placato deo, qui in Heliopoli coleretur, faciem mulieris infpiceret, quæ nullum, nifi proprium virum, noviffet. Is itaque ab uxore incipiens, multas expertus eft, nullam tamen reperit incorruptam, præter hortulani cujufdam, quam reftituto vifu uxorem cepit: reliquas omnes vivas combuffit. Refert. Diodor. lib. 2. & ante illum Herodot. lib item 2.

PHRUXASPIDION, i. n. [Φρυξασπίδιον] Herba, alias Polium. Apul. de Herb. cap. 57.

PHI

PHIALA, æ. f. [φιάλη] Vas potorium, plerumque ex auro, vel argento, conflatum apud antiquos. Græci ἀπὸ τοῦ πίνειν, π in φ, id eft a bibendo, φιάλην vocarunt. Martial. lib. 8. 45.

Quis labor in phiala? &c. De phiala aurea eft epigramma apud eundem, lib. 14. 100. Juven. 5. Sat. 39.

Virro tenet phialas, tibi non committitur aurum.
Vel, fi quando datur, cuftos affixus ibidem,
Qui numeret Gemmas, unguefque obfervet acutos.

Phiala, non folum Vas fignificat, fed & Locum in Ægypto inter Nili infulas, quem incolæ a figura Phialam vocant. Plin. lib. 8. cap. 46.

PHIALE, es f. Una ex comitibus Dianæ. Ovid 3. Met. 172.

PHIDIAS, æ. m. [Φειδίας] primum pictor, deinde ftatuarius. Cujus artis Juppiter Olympius teftimonium exhibet, & Romæ in porticibus Octaviæ Venus. Auctor Plin. lib. 35. cap. 8. A Plinio dictus eft artifex nunquam fatis laudatus. De quo Quintil. lib. 12. cap. 10. p. 1087. Burm. Phidias diis, quam hominibus, efficiendis melior artifex traditur. [An Effingendis? De Phidia. V. Suid.

Phidias fpeciem fui fimilem inclufit in clypeo Minervæ. Cic. 1. Tufc. 34. Minervæ fignum ex ebore pulcherrimum Phidiæ. Cic. de Clar. Orat. 257. Signum Phidiæ. proverb. de Re elaboratiffima & fummæ perfectionis. Cic. de Clar. Orat. 228. Q. Hortenfii admodum adolefcentis ingenium, ut Phidiæ fignum, fimul afpectum & probatum eft.

Phidiæ fimulacris nihil in illo genere perfectius videmus. Cic. in Orat. 8.

PHIDIACUS, a, um. Adj. [Φειδιακὸς] Propert. lib. 3. 9. 15.

Phidiacus figno fe Juppiter ornat eburno.

Ebur Phidiacum vivebat. Juven. 8. Sat. 103. i. e. Statuæ eburneæ a Phidia fculptæ tanto fucceffu, ut vivere viderentur.

Manus Phidiaca. Ovid. 4. de Pont. 1. 32.

PHIDIPPUS, i. m. [Φείδιππος] Herculis nepos ex Theffalo filio, qui una cum fratre Antipho, contractis ex maris Carpathii infulis, triginta navibus, Græcis fuppetias tulit adverfus Trojanos. Homer. Il. β. in Catalog. navium. v. 678.

Eft item Phidippus, fenis Comici nomen apud Ter. in Hec.

PHIDITIA, orum. n. [φειδίτια] Cœnationes Lacedæmonii feu convivia nominabant. Sive quod φιλίας, id eft amicitiæ, caufa inftituta fint, five potius a parcimonia; φείδομαι enim fignificat parco & abftineo; φειδὼ parcitas & parcimonia; φειδωλὸς parcus. Unde, Phiditia, Convivia parca & frugi. Cic. 5. Tufc. 98. Quid? victum Lacedæmoniorum in phiditiis nonne videmus? Conveniebant enim ad Phiditia conferentes finguli farinæ modium, vini choros octo, cafei quinque minas, ficuum quinque femis minas, tefte Athenæo lib. 3. ubi & φειδίτιον, Nomin. fing. occurrit.

Tanquam in Phiditiis. Ubi quid parcius, nimiumque frugaliter actum fignificabimus, hoc adagio utemur. Lacedæmonii enim publica loca habebant in quibus cibum caperent: & in his excipiebant hofpites, & legatos fuos, fed apparatu perparco. V. paulo ante.

PHILA, æ. f. [Φίλα] Stephano urbs Macedoniæ, juxta Peneum fluvium, a Demetrio Gonata Antigoni filio condita: & a nomine matris ejus ita appellata.

Eft item Phila Gallici maris infula a regione Antipolis. Plin. lib. 3. cap. 5. [Confudiffe Stephanus Philam & Philas videtur in Φίλα.

PHILACTUS, Magiftratus apud Cumæos, qui quum patres in Senatu confederent, manu apprehenfos, quorum de caufa agebatur, in Senatum producebant, ibique retinebant donec de illorum præmio, aut pœna patrum decreto ftatueretur. Alexander ab Alex. lib. 3. cap. 5.

PHILADELPHIA, æ. f. [Φιλαδέλφεια] Nomen civitatis in Myfia regione Afiæ, terræ motibus concuffa, cujus incolæ in agris magna ex parte degebant. In hac fuit una ex feptem ecclefiis. Supra Philadelphiam Orientem verfus exufta regio patet, ftadiis longa quingentis, quadringentis lata, ubi nullæ arbores præter vitem inveniuntur, quæ exuftum vinum fert, ita elegans ut nulli cedat. Summa camporum facies cinerulenta eft, montana, petrofa & nigra.

Eft & Lydiæ alia ab Attalo Philadelpho condita, tefte Steph. qui & plures memorat. Hinc

PHILADELPHENI, orum. m. [Φιλαδελφηνοὶ] Populi in Lydia contermini Macedonibus. Plin. lib. 5. cap. 29.

PHILADELPHUS, i. m. [Φιλάδελφος] Ptolemæus, rex Ægypti, bibliothecam fecit Alexandriæ, fere quinquaginta millia librorum continentem. Idem libros Moyfis curavit per LXX interpretes ex Hebræo in Græcum fermonem verti.

Item Ptolemæus, ὁ τ̃ Φιλαδέλφου, apud Appian. 90. Parif. Dixerat, ante Πτολεμαίου τ̃ Φιλαδέλφου, poftea Πτολεμαῖος ὁ τ̃ Φιλαδέλφου. H. St. Fuit & Attali cognomen. V. Steph. in Φιλαδέλφεια.

PHILÆ, arum. f. [Φιλαὶ] Infula afpera, & undique prærupta, adjacens Ægypto, duobus in unum coituris amnibus cingitur, qui Nilo mutantur & ejus nomen ferunt. Philæ autem Straboni lib. 17. infra Meroen funt, ad quas ipfe Strabo fe ex Syene plauftro per plana aliquando vectum fcribit. Meminit Plin. 5. 9. Lucan. lib. 10. 313.

Regni clauftra Philæ.

Philæ una Sporadum, alio nomine Amorgos, Thera, Callifte. Plin. lib. 4. cap. 12.

PHILÆNI, V. PHILENI.

PHILAGRIOS, i. m. [Φιλάγριος] Medicus fuit infignis, Galeni contemporaneus, natione Epirota, Naumachii difcipulus, cujus fcripta recenfet Suidas.

PHILAGRUS, i. m. [Φίλαγρος] Sophifta Cilix, auditor Lolliani, fupra modum iracundus: nam & dormitanti quandoque auditori, pugnum in malam fertur impegiffe, & infregiffe colaphum. Huic Metellus Nepos fepulcrum exftruens lapideum appofuit corvum. Id quum Cicero effet intuitus, in ejus levitatem jocatus: Hoc (inquit) fapientius a te factum: nam te volare magis docuit, quam dicere. Cœl. Rhod. lib. 21. cap. 7. & lib. 17. cap. 20. Ex Plut. in Cic. p. 874. Francf.

PHILAMMON, önis. m. [Φιλάμμων] Filius fuit Apollinis ex Chione Nympha: clariffimus carmine & cithara. Ovid. 11. Met. 317.

Nafcitur e Phœbo (namque eft enixa gemellos)
Carmine vocali clarus citharaque Philammon.

Fuit item Philammon Athenienfis pugil fortiffimus, qui omnes fuæ ætatis pugiles fuperavit. Suidas.

PHILANTHROPIA, PHILANTHROPIUM, V. PHILANTHROPOS.

PHILANTHROPOS, i. m. [φιλάνθρωπος] Latine Humanus, feu Amans hominum.

Philanthropos, Lappæ genus, quod veftibus hominum adhærens, eos amare videatur. Plin. lib. 24. cap. 19. Philanthropon herbam Græci appellant hirfutam, quoniam veftibus adhærefcat. Dicitur hæc Diofcoridi Aparine, officinis *Rebulus*, cujus foliis paftores noftri pilos qui in lac exciderunt, vice coli extrahunt.

PHILANTHROPIA, æ. f. [φιλανθρωπία] Humanitas, id eft amor erga homines. Hanc fic definit Speufippus, Philanthropia eft humanitas, & affectio amicitiæ, hominum conciliatrix, habitus hominibus beneficus, gratiarum redditio, gratitudo benefica. Huic opponitur Mifanthropia. conf. dict. feq.

PHILANTHROPIUM, i. n. [φιλανθρώπιον] Liberalitas quam hominis gratia largimur. Ulpian. in l. 2. de Proxenetis, in P. Idem dico & fi aliquid philanthropii nomine acceperit. Al. Philanthropiæ.

PHILARCHI, orum. m. [Φίλαρχοι] Populi funt in Arabia felici, Mefopotamiæ contermini, ad Euphratem defcendentes. Strab. lib. 2.

PHILAUTIA, æ. f. [φιλαυτία] Amor fui ipfius. Cic. 13. Att. 13. Libri quidem ita exierunt (nifi forte me communis φιλαυτία decipit) ut in tali genere, ne apud Græcos quidem fimile quicquam. De libris fuis Academicis.

PHILELPHUS, i. m. nomine Francifcus, omnium fuæ ætatis poetarum excellentiffimus: Romam accitus, artis oratoriæ præcepta, ad Ciceronis imitationem, quofdam ingenuos adolefcentes docuit; inter quos & Alexandrinus Alexander fe plurimum profeciffe aperte declarat. V. Alexander lib. 1. cap. 23.

PHILEMA, ătis. n. [φίλημα] proprie Ofculum, feu Bafium Græcis dicitur. Sed receptum fuiffe inter blandimenta amatoria teftis eft Lucret. lib. 4. 1162.

Simula Silena ac Satira eft, labiofa Philema. Hinc diminutivum

PHILEMATIUM, i. n. [Φιλημάτιον] Nomen meretricis apud Plaut. Moft. conf. Sidon. 5. Epift. 17. & ibi Sirmond.

PHILEMON, önis. m. [Φιλήμων] Poeta Comicus, quamvis (inquit Quintil. lib. 10. cap. 1.) pravis fui temporis judiciis, Menandro fæpe prælatus eft: confenfu tamen omnium meruit credi fecundus.

Philemon rufticus, una cum uxore Baucide in arbores converfus, & domus ejus in templum. V. Ovid. 8. Met. 710. feqq.

Alius Philemon, ad quem D. Paulus Onefimi fervi caufa epiftolam fcripfit.

PHILENA, V. in dictione PESSINUNTIA.

PHILENI, vel PHILÆNI, orum. m. [Φιληνοὶ, ἢ Φιλαινοὶ] duo fratres Carthaginienfes, qui pro ampliatione patriæ fuæ fe vivos fepeliri fuftinuerunt. Nam quum Carthaginienfes & Cyrenenfes diu certaffent inter fe de finibus, tandem fponfionem fecerunt, ut certo tempore duo viri ex utraque civitate exirent, & ubicunque illi fibi fierent obvii, ibi utriufque civitatis fines effent. Igitur Carthagine miffi Phileni, longe procefferunt in fines Cyrenenfium, ante quam illi venirent. Quumque Cyrenenfes fe effe præventos vidiffent, criminati Carthaginienfes, quafi ante tempus domo egreffi effent, eo tandem altercando perduxerunt rem, ut pofita conditione, quo loco fines alterutri populo fuo peterent, vivi illic infoderentur, quam quum Phileni non refpuerent, ibidem vivi obruti funt: Carthaginienfefque illic iis aras fecerunt. Aræ Philenôn hodie funt *Porto de Saba*. Olivarius in Melam. Sil. lib. 15. 704.

At Canthus Lybicæ late poffeffor arenæ,
Qua celebre invicti nomen pofuere Phileni. V. Sall. Jug. 79.

PHILESIUS, i. m. Cognomen Apollinis. Græci φιλήσιον, amabilem dicunt. Quod cognomen idcirco Apollini tribuitur, quia lumen ejus exoriens, amabili veneratione oculorum confalutamus. Bocat. lib. 5.

PHILESIUS, a, um. Adj. ut, Regna Philefia. Ovid. in Ibin, v. 327. Al. Phliafia.

PHILETÆRIA, æ. f. [φιλεταίρειον Diofcoridi] herba eft, tefte Plin. lib. 25. cap. 6. quam nonnulli Polemoniam appellant. Alii Chiliodynamam, radice craffa, exilibus ramis, quibus in fummis corymbi dependent nigro femine, cetero rutæ fimilis.

PHILETAS, æ. m. [Φιλήτας] Cous, temporibus Philippi & Alexandri Macedonum grammaticus, criticus & poeta, præceptor Ptolemæi Philadelphi, fcripfit elegias, epigrammata, & alia. Auctor Suidas. V. Quintil. lib. 10. cap. 1. Propert. lib. 3. 1. 1.

Callimachi manes, & Coi facra Philetæ.

Fures & Latrones Ægyptii Philetas dicebant. Sanec. Epift. 51. extr. Voluptates præcipue exturba, & inviſiffimas habe, latronum more, quos Philetas Ægyptii vocant. [Suid. φιλήτης, ἐραστής, φιλήτης δὲ ὁ κλέπτης. Ego φιλήτας Senecam fcripfiffe puto, quia fubjicit, In hoc nos amplectuntur ut ftrangulent. Gloff. Cyrill. Φιλήτης, Bafiator, Amator. Forte igitur id genus Latronum fuit, qui amplectendo ftrangulabant.

PHILETEUS, a, um. Adj. [Φιλήτειος] Propert. lib. 3. 2. 52.
Talia Calliope: lymphisque a fonte petitis,
Ora Philetea nostra rigavit aqua. conf. 2. 25. 31. & 3. 1. 1. & 4. 6. 3.

PHILETIS, idis. f. Collyrium ad pustulas oculorum. Cels. 6. 6. 12. [Medici videtur, non medicamenti nomen. Est autem genit. a recto Philetes, flexione Latina. Philetæ cujusdam meminit Galenus.

PHILEUM, i. n. [Φιλῆον] Ptolem. lib. 2. cap. 11. Civitas Germaniæ, in regione quæ hodie Frisia vocatur: vulgo *Groningen*.

PHILIA, æ. f. [Φιλία] Dea: Amicitia Latinis dicta, quam pinxerunt Romani, juveni forma, detecto capite, tunica rudi vestitam, in cujus fimbriis scriptum legebatur Mors & Vita, in fronte Æstas & Hiems. habebat latus apertum usque ad cor, & brachium inclinatum digito cor ostendens: ibi scriptum erat, Longe & Prope. Lil. primo Syntagm.

PHILIDES, is. m. [Φιλίδης] Mango quidam fuit equorum, a quo quum Themistocles equum dono postulasset, passusque esset repulsam, minatus est se domum ejus continuo ligneum equum facturum, quo ænigmate significabat se propinquorum accusationes & crimina in eum conjecturum. Plutarch. in Themistocle p. 114. Francf.

PHILIPPEUS, V. PHILIPPUS.

PHILIPPI, orum. m. [Φίλιπποι] Civitas est Thraciæ (inquit Servius) in qua primo Cæsar & Pompejus, postea Augustus & Brutus Cassiusque dimicaverunt. Virg. 1. Georg. 490.
Romanas acies iterum videre Philippi.
Æmathii Philippi. Ovid. 15. Met. 824.
Busta civilia Philippi. Propert. lib. 2. 1. 27.

PHILIPPENSIS, e. Adj. possessivum formatur a Philippi Thraciæ civitate. ut, Philippenses cives, Φιλιππήσιοι, & Philippense bellum, Quod apud Philippos gestum est. Suet. Aug. cap. 13.
Prælium Philippense. Plin. 7. 45.

PHILIPPICÆ, PHILIPPICUS, V. PHILIPPUS.

PHILIPPIDES, is. m. [Φιλιππίδης] Comicus poeta haud ignobilis, qui ætate jam provecta, quum in certamine poetarum præter spem vicisset, gaudio repente mortuus est: quod & Diagoræ Rhodio accidit.
Fuit & alius ejusdem nominis a celeritate pedum ἡμεροδρόμος cognominatus, quod viginti trium horarum spatio mille quingenta stadia pedibus confecerit: diei unius & noctis spatio itinere ab Athenis Lacedæmonem usque peracto. Suid. & Solin. cap. 6. pr.
Philippide tenuius. Proverbii speciem habet, quod non invenuste accommodabitur ad orationem jejunam, aut disputationem otiosæ utilitatis. Tractum ex eo quod Athen. lib. 12. extr. scribit, Philippidem comœdiarum scriptorem sic tenui fuisse corpore, ut etiam πεφιλιππιδῶσθαι dixerint, pro macruisse.

PHILIPPOPOLIS, is. f. [Φιλιππόπολις] Urbs Thraciæ, a Macedone Philippo, Amyntæ filio, condita. Tacit. 3. Ann. 38. extr. Plurimi, ac maxime compositi, regem, urbemque Philippopolim, a Macedone Philippo sitam circumsidunt. V. Plin. lib. 4. cap. 11. [Apud Tacitum omnino Positam legendum. Causa erroris apparet, omissa nempe syllabæ repetitio præcedentis.

PHILIPPUS, i. m. [Φίλιππος] Macedo, Amyntæ filius, puer quondam bis obses datus ab Alexandro fratre, primum Illyriis, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratia. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ summi ducis, pueritiæ rudimenta exercuit. De hoc legito Diodorum: & Justinum 7. 8. & 9.
Philippum Macedonum regem, rebus gestis & gloria superatum a filio, facilitate & humanitate superiorem fuisse dicit Cic. 1. Off. 90.
Philippus Aristotelem Alexandro filio doctorem accivit, a quo eodem ille & agendi acciperet præcepta, & loquendi. Cic. 3. de Orat. 138.
Pellæi proles vesana Philippi, Alexander M. Lucan. lib. 10. 20.
Philippus, Demetrii filius, rex Macedoniæ a T. Quintio Flaminino victus. V. Liv. lib. 31.
Terra regnata Philippo, Macedonia. Ovid. 4. de Pont. 15. 15.
Philippus Acarnan, medicus Alexandri, teste Curt. lib. 3. 6. pr. Hujus etiam meminit Plutarch. in vita Alexandri.
Philippus etiam cognomen Marciæ gentis apud Romanos fuit, cujus viros claros complures legimus, inter quos L. Philippus orator, Crassi adversarius, ut scribit Cic. 3. de Orat. a principio.
Clari monimenta Philippi, Aqua Marcia. Ovid. 6. Fast. 801.
Strenuus & fortis, causisque Philippus agendis Clarus, &c. Hor. 1. Epist. 7. 46.
Fuit & inter Rom. Cæsares Philippus, Arabs genere, Gordiani tertii, quem fraude occidit, successor, Christianus multis creditus. V. Capitolin. in vita Gordiani Pii, Aurel. Vict. Eutrop. Eufeb. & Cassiod. in Chron.
Philippus Corneus, Jurisconf. Perusinus: docuit Civile jus annos 50. Pisis, Ferrariæ, & Perusii: octogenarius in patria occubuit anno 1460.
Philippus Decius, Jurisconsultus Mediolanensis, docuit in Italia Civile jus, trajectisque Alpibus Valentiæ Cavarum professus est Jurisprudentiam. Hinc Florentiam revocatus, moxque Senis mille quingentorum aureorum stipendio docuit, mortuusque est anno 1535.
Philippus, Nummus, V. post seq. dict.

PHILIPPEUS, a, um. Adj. [Φιλίππειος] ut, Sanguis hhilippeus. Propert. lib. 3. 11. 40.
Nummus Philippeus, aureus, cujus sæpe meminit Liv. ut 37. 59. Nummos aureos Philippeos centum quadraginta millia. [Hic Macedonicum nomisma est. Sed apud Trebell. in Claud. cap. 14. Romanum. Philippeos nostri vultus annuos CL. Vopisc. in Aurel. 10. & 12. Argenteos Philippeos minutulos. & in Probo cap. 4. Æreos, in Bonoso extr. Aureos. Hi videntur a Philippo Arabe nomen suum etiam sub sequentibus Impp. retinuisse, ut Antoniniani a Caracalla, & Aureliani a principe cognomine. conf. l. 27. §. Cui legat. D. de aur. arg. leg.

PHILIPPUS, i. m. Aureus nummus idem, cujus apud Plautum frequens mentio est. Hor. 2. Epist. 1. 234. Regale nomisma Philippos nuncupavit.

PHILIPPICUS, a, um. [Φιλιππικός] Adj. ut, Argentum Philippicum. Plaut. Truc. 5. 1. 60.

PHILIPPICÆ, arum. [Φιλιππικοὶ λόγοι] Orationes Demosthenis in Philippum regem: ad quarum imitationem Ciceronis orationes in Antonium, Philippicæ quoque dicuntur, quæ & Antonianæ dici poterant. Cic. 2. Att. 21. Fuit mihi commodum, quod in eis orationibus, quæ Philippicæ nominantur, enituerat civis ille tuus Demosthenes, & quod se ab hoc refractariolo judiciali dicendi genere abjunxerat, &c.

PHILISCUM, i. n. Oppidum Parthorum ad Euphratem, non procul a Damasceno campo. Plin. lib. 5. cap. 26.

PHILISCUS, i. m. [Φιλίσκος] Thasius, cognomento Agrius, homo quidam, quem Plin. lib. 11. c. 9. narrat in desertis apes coluisse, deque illis scripsisse. Plures hoc nomine memorat Suidas. Ex quo etiam disces Φιλίσκος & Φίλιστος solere confundi.

PHILISTION, onis. m. [Φιλιστίων] Sardianus sive Prusiensis poeta Comicus, qui Socratis ætate floruit, & ex nimio risu mortuus est. Suidas.

PHILISTUS, i. m. [Φίλιστος] Historicus fuit, de quo sic Cic. 2. de Orat. 57. Hunc consecutus est Syracusius Philistus, qui quum Dionysii tyranni familiarissimus esset, otium suum consumpsit in historia scribenda, maximeque Thucydidem est, sicut mihi videtur, imitatus. conf. Suid. in Φιλίσκος.

PHILLYRA, PHILLYREIUS, PHILLYRIDES. V. PHILYRA.

PHILO, onis. m. [Φίλων] Academicus, Clitomachi discipulus, Romæ profitebatur, quo profugerat Mithridatico bello, teste Cic. de Clar. Orat. 306.
Philo alius, Architectus fuit, qui Atheniensibus armamentarium fecit, ut ait Cic. 1. de Orat. 62.
Fuit & alius Philo Cœlii libertus, ut ipse testatur in epistola ejus ad Ciceronem, lib. 8. 8.
Philo item alius Pompeji libertus, ut scribit Cic. 16. Att. 3.
Philo Herennius, Byblius genere, grammaticus tempore Adriani, de cujus imperio scripsit: præterea de civitatibus & viris claris libros XXX. Suidas.
Philo Judæus, Alexandriæ natus, disciplinisque omnibus eruditus, in nostra & Græcorum philosophia multum versatus. Eloquentiæ Platonis adeo æmulus, ut vulgo dictum fuerit, ἢ Πλάτων φιλωνίζει, ἢ Φίλων πλατωνίζει. id est, aut Plato Philonem, aut Philo Platonem æmulatur. In divinis autem legibus & patriis institutis quantus fuerit, ex his quæ nobis librorum suorum tradidit monimentis, palam est. Igitur temporibus Caji quanta acciderint Judæis mala, voluminibus absolvit, quibus & suam legationem pro Judæis apud ipsum imperatorem retulit. Sed & Josephus hujus legationis meminit lib. 18.

PHILOCALEA, vel PHILOCALIA, æ. f. [Φιλοκάλεια] Castellum in Themiscyrena, non procul a Tripoli fluvio & castello. Plin. lib. 6. cap. 4.

PHILOCHARES, is. m. [Φιλοχάρης] Marrubium herba. Plin. 20. 22.

PHILOCHORUS, i. m. [Φιλόχορος] Atheniensis vir doctissimus & vates, tempore Eratosthenis exstinctus insidiis Antigoni Macedoniæ regis, ob amicitiæ suspicionem cum Ptolemæo rege. Scripsit Atthidis lib. 17. qui continent res gestas Atheniensium, & reges, & magistratus, usque ad Antiochum cognominatum Deum, aliaque complura. Auctor Suidas.

PHILOCLES, is. m. [Φιλοκλῆς] Atheniensis poeta Tragicus fuit, non ita multo post Euripidem, Æschyli ex sorore nepos, ab iracundiæ vitio Bilis appellatus. Facie fuit in primis fœda, capiteque in cristæ formam acuminato. Scripsit fabulas centum. Reliquit filium nomine Morsimum, & ipsum poetam Tragicum. Hæc Suidas.
Philocles, Ægyptius pictor, picturæ linearis inventor. Plin. lib 35. cap. 3.

PHILOCRATES, is. m. [Φιλοκράτης] Atheniensis quidam, quem Demosthenes in proditionis suspicionem adducit. Exstant ad hunc aliquot Æschinis epistolæ.
Fuit & alius ejusdem nominis Struthius cognominatus, de quo vide Suidam.

PHILOCTETES, æ. m. [Φιλοκτήτης] Servius in illud 3. Æn 402.
— hic illa ducis Melibœi
Parva Philoctetæ subnixa Petilia muro. sic ait, Philoctetes fuit Pæantis filius, Herculis comes: quem Hercules quum ignem sibi in OEta monte componeret, petiit ne alicui sui corporis reliquias indicaret. De qua re eum jurare compulit: & ei pro munere dedit sagittas hydræ felle tinctas. Postea Trojano bello responsum est, sagittis Herculis opus esse ad Trojæ expugnationem. Inventus itaque Philoctetes, qui cum negaret primo se scire, ubi esset Hercules, tandem confessus est mortuum esse. Inde quum acriter ad indicandum sepulcrum ejus cogeretur, & primo negaret, pede locum percussit, ne loqueretur: juraverat enim nolle dicere. Postea pergens ad bellum, quum exerceretur, sagittæ unius casu vulneratus est pedem, quo percusserat tumulum. Ergo quum putorem insanabilis vulneris Græci ferre non possent, diu quidem eum, pro oraculi necessitate, sustinuerunt: ductum tandem apud Lemnum sublatis reliquerunt sagittis. Hic postea horrore sui vulneris ad patriam redire neglexit: sed sibi parvam Petiliam in Calabriæ partibus fecit. Alii eum adductum a Græcis ad occidendum sagittis Paridem dicunt, quia etiam Paridis mors inter fatalia dicitur fuisse Trojana. Hæc Servius.
Alii dicunt natricem ejus pedem invasisse. V. Philostr. in Imaginib. & Quint. Calabr. lib. 9. ad fin. qui a Podalirio persanatum tradit, a Machaone vero Propert. lib. 2. 1. 59.
Tarda Philoctetæ sanavit crura Machaon.
Cicero lib. 7. Famil. 16. Trebatium, qui Cæsarem in Britanniam euntem subsecutus non erat, sed excusatione quadam usus Samarobrivæ substiterat, eleganter Philocteten vocat. Quod in Britannia, inquit, non minus Philocteten te præbuisti. Quam lectionem multi magis probant, quam illorum, qui Non nimis Philotheoron legunt, Spectaculorumque amatorem, vel peregrinationis studiosum interpretantur. Idem quoque Cicero alibi Philocteten vocat Eum, qui plurima mala patriæ suæ aut civibus imprecatur. Unde Ulysses apud Ovidium lib. 13. Met. 329.
Sis licet infestus sociis, regique, mihique,
Dure Philoctete: licet exsecrere, meumque
Devoveas sine fine caput, cupiasque dolenti
Me tibi forte dari, nostrumque haurire cruorem, &c. Verba Ciceronis hæc sunt 2. Q. frat. 10. extr. De Republica nimium te laborare doleo, & meliorem civem esse, quam Philocteten, qui accepta injuria, ea spectacula quærebat, quæ tibi acerba esse video. [Sed altera lectio, quam primus ex Medicæo codice protulit Politian. Misc. cap. 87. ac deinde docti certatim comprobarunt, sine dubio præferenda est. V. Victor. not.
Ausonius poeta Philocteten pro Molli & effeminato accipit in epigrammate 70. subscripto picturæ Crispæ mulieris impudicæ,
Præter legitimi genitalia fœdera cœtus,
Repperit obscænas veneres vitiosa libido,
Herculis hæredi quam Lemnia suasit egestas. Hoc etiam nomine notatus est a Martiale Epigramm. lib. 2. 84.

Mollis erat, facilisque viris Pæantius heros:
Vulnera sic Paridis dicitur ulta Venus.
Philoctetes, quum cruciaretur non ferendis doloribus, propagabat tamen vitam aucupio sagittarum. Cic. 5. de Finib. 32.
Philoctetes serpentis morsu ulceratus, in insula Lemno relictus est. Cic. de Fato, 36.
PHILOCTETEUS, a, um. [Φιλοκτήτειος] Adj. Cic. 2. Tusc. 55. Refutetur ac rejiciatur Philocteteus ille clamor.
PHILODEMUS, i. m. [Φιλόδημος] Epicureus Ciceronis ætate nobilissimus. V. Cic. 2. de Fin. 119. & Hor. 1. Serm. 2. 121. Scribitur & Philodamus.
PHILOGRÆCUS, i. m. [Φιλέλλην] Qui libenter utitur dictionibus Græcis. Varro 3. de R. R. cap. 10. Transi, inquit Axius, nunc in illud genus, quod vos philogræci vocatis ἀμφίβιον.
PHILOGYNIA, æ. f. [φιλογυνία] Amor mulierum. Cic. 4. Tusc. 25. Similiterque ceteri morbi, ut gloriæ cupiditas, ut mulierositas, ut ita appellem eam, quæ Græce φιλογυνία dicitur, ceterique similiter morbi ægrotationesque nascuntur.
PHILOISTOR, vel PHILOHISTOR, öris. m. [φιλοίστωρ] Cupidus doctrinæ. Hieron. Epist. 103. 7.
PHILOLAUS, i. m. [Φιλόλαος] Corinthius, qui leges Thebanis dedit, ex familia Bacchiadum fuit: amicus Dioclis, qui Olympia vicit: sed ubi ille civitatem deseruit, commotus ob amorem matris Alcinoæ, Thebas migravit, atque ibi ambo defuncti sunt. V. Aristotelem 2. Politicorum. extr. Philolaum instituit Archytas Tarentinus. Cic. 3. de Orat. 139.
PHILOLOGIA, æ. f. [φιλολογία] Loquacitas, aut Amor sermonis. Frequentius tamen in bonam partem sumitur pro Studio litterarum, seu poëmatum & historiæ. Cic. 16. Fam. 21. Cujus quum frugi severaque est vita, tum etiam jucundissima convictio: non est enim sejunctus jocus a philologia, & quotidiana συζητήσει.
Quæ philosophia fuit, facta philologia est. Senec. Epist. 108.
PHILOLOGUS, i. m. [φιλόλογος ἢ φιλολόγος] Studiosus sive amator sermonis. Suet de Claris Gram. cap. 10. ubi de Attejo, Philologi appellationem assumpsisse videtur, quia sicut Eratosthenes, qui primus hoc cognomen sibi vendicavit, multiplici variaque doctrina censebatur. Cic. 13. Att. 13. Ergo illam ἀκαδημικήν, in qua homines nobiles illi quidem, sed nullo modo philologi, nimis acute loquuntur, ad Varronem transferamus.
PHILOLOGUS, a, um. [φιλόλογος] Adj. ut, Rebus philologis delectari. Vitruv. procem. lib. 6.
PHILOMELA, æ. vel PHILOMELE, es, f. [Φιλομήλη] Pandionis Athenarum regis filia, & soror Prognes uxoris Terei regis Thracum. Quæ quum a Tereo compressa fuisset, tandem (ut est in fabulis) deorum miseratione in avem sui nominis conversa fuit, quæ & Luscinia dicitur. Nec cessat deflere cantu dulcissimo injuriam, quam passa est. Interpretatur Amabilis. Fabulam V. apud Ovid. 6. Met. Martial. lib. 14. 75.
Flet Philomela nefas incesti Tereos: & quæ
Muta puella fuit, garrula fertur avis.
Mærens Philomela. Virg. 4. Georg. 511.
PHILOMELUS, i. m. [Φιλόμηλος] Viri nomen. Martial. 4. 5.
PHILOMELIUM, i. n. [Φιλομήλιον] Urbs magnæ Phrygiæ. Cic. 3. Fam. 8; 15. 4. & 5. Att. 20. [Apud Suid. corrupte, opinor, Φιλομίλιον, quod pronuntiari debet Philomillion.
PHILOMENES, V. PYLÆMENES.
PHILOMUSUS, i. m. [φιλόμουσος] Amator, sive amicus Musarum. Proprium est apud Martial. lib. 7. 76.
Delectas, Philomuse, non amaris. Sic lib. 3. 10.
PHILONIDES, is. m. [Φιλωνίδης] Cursor Alexandri, qui ex Sicyone Elin, mille & ducenta stadia, novem diei confecit horis. Plin. lib. 2. cap. 71. Philonides alius, Melitensis patria, prægrandi corpore, ceterum insulsus & indoctus. Ab hoc tractum est proverbium, Indoctior Philonide. Notatur etiam aliquoties ab Aristophane, ut mulierosus, & in parasitos profusus.
PHILONIUM, i. n. [Φιλώνιον] Pharmaci genus anodyni ex opio, ab auctore Philone dictum. Serenus, v. 393.
Quid referam multis composta philonia rebus.
PHILOPÆS, ædis. m. [Φιλόπαις] Marrubium, herba. Plin. 20. 22.
PHILOPATOR, öris. m. [Φιλοπάτωρ] Amans patris, Arnob. 6. p. 193. Fuit & Cognomen Ptolemæi regis Ægyptii, sed per Antiphrasin, quia patre ac matre interfectis, regnum occupaverat. V. Justin. 29. 1.
Philopator cognomen unius ex Ptolemæis regibus, ut Antiochus quidam dictus est Eupator apud Appian. in Syr. 90. & alibi. H. St. desiderabatur omnino hæc dictio in edit. Lugd.
PHILOPŒMEN, ěnis. m. [Φιλοποίμην] Megalopolitanus, dux Achæorum præstantissimus, Lacedæmonios & Messenios multis cladibus afflixit, ut est auctor Plutarchus in T. Flaminino. Hujus etiam meminit Livius 35. 25. seq: qui de captivitate & morte ejus videndus 39. 49. seq. Auson. Idyl. 12. 82.
Carcere in Argivo Philopœmena lenta adiit mors. Sunt qui rectum faciunt Philopœmenes, contra Polybii, Plutarchi, Polyæni, Æliani, Suidæ, Livii &c. auctoritatem.
PHILOS, i. Insula contra Persidem, non procul a Cassandra. Plin. 6. 25.
PHILOSOPHIA, æ. f. [φιλοσοφία] Amor sapientiæ. Cic. 1. de Legib. 58. Ita fit mater omnium bonarum rerum sapientia: a cujus amore Græco verbo φιλοσοφία nomen invenit.
Philosophia, nec quicquam aliud est, si interpretari velis, quam studium sapientiæ. Cic. 2. Off. 5.
Ars vitæ, philosophia est. Cic. 3. de Finib. 4.
Cognitio omnis optimarum rerum, atque in iis exercitatio, philosophia nominatur. Cic. 3. de Orat. 57.
Commentatio mortis, philosophia. Cic. 1. Tusc. 74.
Cultura animi, philosophia est, quæ extrahit vitia radicitus. Cic. 2. Tusc. 13.
Mater omnium artium, donum & inventum deorum, philosophia. Cic. 1. Tusc. 64.
Mater omnium bene factorum, beneque dictorum, philosophia. Cic. 2. de Clar. Orat. 322.
Medicina animi, philosophia. Cic. 3. Tusc. 6.
Procreatrix omnium artium laudandarum & quasi parens, philosophia. Cic. 1. de Orat. 9.
Philosophia virtutis continet & officii & bene vivendi disciplinam: quam qui profitetur, gravissimam mihi sustinere personam videtur. Cic. in Pison. 71.
In philosophia nihil debet esse loci commentitiis fabulis. Cic. 2. de Divin. 80.
Distributa est in tres partes philosophia, in naturæ obscuritatem, in disserendi subtilitatem, in vitam atque mores. Cic. 1. de Orat. 68.
Fugiens consulto multitudinem philosophia, paucis contenta judicibus. Cic. 2. Tusc. 4.
Frugifera & fructuosa. Cic. 3. Off. 5.
Orba. V. ORBUS.
Præpotens & gloriosa Cic. 1. de Orat. 193.
Nobiles in philosophia. V. NOBILIS.
Avocare philosophiam a rebus occultis. V. AVOCO.
Avocare aliquem a philosophia. Cic. 1. Tusc. 4.
Illustrare Latinis litteris. V. ILLUSTRIS.
Inchoare. V. INCHOO.
Indixerat bellum philosophiæ Zethus Pacuvianus. Cic. 2. de Orat. 155.
Ingurgitare se in. V. INGURGITO.
Insinuare se in. V. INSINUO.
Laudari satis digne nunquam poterit philosophia, cui qui pareat, omne tempus ætatis sine molestia possit degere. Cic. de Senect. 2.
Profiteri. Cic. in Pison. 71.
Versari in antiquissima & nobilissima. Cic. 2. Off. 8.
Philosophiæ in pl. dicuntur Sophismata & ancipites disputationes. Cic. 3. de Orat. 107. Senec. Epist. 48. Gell. 4. 1. & 5. 3.
PHILOSOPHUS, i. m. [φιλόσοφος] Cic. 1. de Orat. 212. Philosophi denique ipsius, qui de sua vi ac sapientia unus omnia pæne profitetur, est tamen quædam descriptio, Ut is qui studeat omnium rerum divinarum atque humanarum vim, naturam, causasque nosse, & omnem bene vivendi rationem tenere & persequi, nomine hoc appelletur.
Omnia sicut propria, sua esse, atque a se possideri volunt philosophi. Cic. 1. de Orat. 217.
Auctores rerum, non fabularum philosophi. Cic. 3. de Nat. Deor. 77.
Magistri virtutis. Cic. 4. Tusc. 70.
Genera philosophorum describit. Cic. 3. de Orat. 58. & 59.
Scholæ philosophorum. Quintil. in procem. lib. 1.
Cathedrarii philosophi. V. CATHEDRARIUS.
Contemptissimi. V. CONTEMNO.
Nobilissimus illius ætatis & clarissimus. V. NOBILIS.
Nostrates. V. NOSTER.
PHILOSOPHUS, a, um. Adj. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 1. Ea cœna, quam Callias doctissimus dedit, nullum verbum nisi philosophum sensit. Sententia philosopha. Gell. 13. 8.
Superl. l. fin. C. de Jure dot.
PHILOSOPHICUS, a, um. Adj. [φιλοσοφικός] Quod est philosophi. ut Scriptio Philosophica. Cic. 5. Tusc. 121. Ad Brutumque nostrum hos libros alteros quinque mittemus, a quo non modo impulsi sumus ad philosophicas scriptiones, verum etiam lacessiti.
PHILOSOPHICE, Adv. [φιλοσοφικῶς] ut, Philosophice vivere. Lactant. 3. 14.
PHILOSOPHOR, [φιλοσοφῶ] āri. Philosophorum more disputare, & rerum naturas perscrutari. Cic. 1. de Nat. Deor. 6. Et quum minime videbamur, tum maxime philosophabamur. Plaut. Pseud. 2. 3. 21.
Sed jam satis est philosophatum: nimis diu & longum loquor.
Cum Græculis philosophari. Cic. Post red. in Senat. 13.
Paucis philosophari, & Omnino: contraria. Cic. 2. de Orat. 156.
PHILOSTRATUS, i. m. [Φιλόστρατος] Lemnius, temporibus Severi principis, ejusque uxoris Juliæ epistolarum magister, ut ipse plane monstrat in vita Apollonii Tyanei: scripsit Vitas sophistarum ad Severum, De vita Apollonii libros octo, præterea Heroica.
Philostratus, hujus pater, Athenis docuit Neronis tempore: scripsit panegyricos plures, & declamationes oratoribus valde probatas, compluraque alia, quæ a Suida commemorantur.
Philostratus tertius, superioris filius, docuit Athenis: scripsit Panathenaicum, Trojam, Paraphrasin Homerici clypei, Iconasque huic multi referunt acceptas. Suidas.
PHILOTECHNUS, a, um. Adj. [φιλότεχνος] a φίλος, & τέχνη ars. Vitruv. procm. lib. 6. Philotechnis rebus me delectans.
PHILOTHEOROS, i. m. [φιλοθέωρος] Speculationi, vel Spectaculis deditus. Cic. 7. Fam. 16. Deinde quod in Britannia non nimis philotheoron te præbuisti, plane non reprehendo. Quo in loco Philotheoron interpretantur, Studiosum, vel Amantem spectaculorum. Alii eum intelligunt, quem Græci φιλοθεάμονα vocant & φιλοθεωρητήν. Sic enim appellant illum qui novas terras, novaque loca semper visere vult, studioque peregrinationis mirifice tenetur, ut situm orbis terrarum spectet, moresque diversarum gentium & instituta perdiscat. Sed de spectaculorum studio ipsemet explicat Cic. Nonnulli apud Ciceronem legunt, Non minus quam Philocteten, &c. V. in PHILOCTETES.
PHILOTHEORUS, a, um. Adj. Varro apud Non. 4. 68. in Contendo, Age nunc, contende alterum genus philotheoron. [Potest esse genetivus pl. Græcus voc. præced.
PHILOTIMUS, i. m. [Φιλότιμος] Ciceronis libertus, ut ipse scribit 3. Fam. 9.
PHILOTIS, idis f. [Φιλωτίς] quæ & Tutula, vel Tilula, [ut. Tutelina] Ancillarum dux apud Romanos, quum Fidenates ultima victoria superati sunt. Illi enim quum dedi sibi matronas postulassent, ac Tutula cum ancillis ad hostes habitu matronarum isset, eos vino & venere obrutos Romanis prodidit. Plutarchus. in Rom. p. 36 Francf. & in Camillo p. 146. & ex eo Lilius 3. Syntag.
PHILOXENUS, i. m. [Φιλόξενος] Hospitalis: quo nomine dictus est poeta quidam Lyricus, cui quum Dionysius tyrannus tragœdiam quandam castigandam commisisset, ducta linea a capite ad calcem, totum opus damnavit: quapropter in Lautumias conjectus est, indeque Tarentum aufugit: Dionysioque se per litteras revocanti, nil aliud, quam monosyllabam *, rescripsit, sæpius repetitam. Auctor Suidas. Hinc natum proverbium est, Philoxeni Non. Ubi quis obstinate vel inficiatur, vel recusat: aut ubi quis alteri nescit concedere, neque quicquam ad gratiam loqui.
Fuit etiam hoc nomine Parasitus quidam, qui collum gruis sibi optabat, quo diutius cibi potusque delectatione frueretur. De hoc Philexeno tradit Plutarchus, quod conviviis adhibitus, se in pultaria soleret emungere, ut reliquis rei fœditate abhorrentibus, solus epulis frueretur. Idem etiam traditur de Gnathone quodam Siculo.
Philoxenus Eretriensis pictor, Nicomachi discipulus, cujus tabula nullis postpo-

postponenda, Cassandro Regi picta, continuit Alexandri prælium cum Dario. Idem pinxit & Lasciviam, in qua tres Sileni comessabantur. Hic præceptoris celeritatem sequutus, breviores etiamnum quasdam picturæ vias & compendiarias invenit. Plin. lib. 35. cap. 10.

Philoxenus Grammaticus Alexandrinus, Romæ scripsit de Monosyllabis verbis, de Hellenismo, de Linguarum dialectis, & alia. Suidas.

PHILTRA, ōrum. n. pl. [φίλτρα] Latine Amatoria, Genus veneni, amorem, & ut plurimum insaniam ingerentis. φίλτρον enim, apud nos amatorium dicitur. Ovid. 2 de Arte Am. 105.

Nec data profuerint pallentia philtra puellis;
Philtra nocent animis, spemque furoris habent. Juven. 6. Sat. 610.
Hic magicos affert cantus, hic Thessala vendit
Philtra, quibus valeant mentem vexare mariti.

Philtrum, usurpant quidam, pro Corporis totius ea venustate, quæ obtutu, primoque intuitu animos in amorem accendat: Galli *Gratiam bonam* appellant. Calep.

PHILTRODES, & PHILTRODOTES, æ. f. [Φιλτροδότης] Herba, apud Apul. de Herb. cap. 56. & 65.

PHĬLUS, i. m. [φίλος] Amans, amator. Petron. cap. 110. Quam cito etiam philorum oblivifcerentur. al. Filiorum.

PHĬLȲRA, vel PHILURA, æ. f. [φιλύρα] Arbor, quam Latini Tiliam vocant, ut est in Gloss. utroque. Quamvis alii dicant esse Membranam tenuissimam inter corticem & lignum tiliæ. Hor. 1. Carm. 38. 2.

Displicent nexæ philyra coronæ. Plin. de tilia, lib. 16. cap. 14.

Inter corticem & lignum tenues tunicas multiplici membrana, e quibus vincula tiliæ vocantur: tenuissimæ earum philyræ, coronarum lemniscis celebres, antiquorumque honore.

In philyris arborum antiqui scribebant. Martianus lib. denuptiis Philologiæ, Libri in philyræ cortice subnotati. Plin. lib. 13. cap. 11. Præparantur ex eo chartæ divisæ acu in prætenues, sed quam latissimas philuras.

PHĪLYRA, vel PHILLYRA, æ. f. [Φιλύρη, Φιλλύρη] etiam Oceani filia, mater Chironis Centauri, a qua ille Phillyrides, & Philyreius dictus.

PHILYRĒĬUS, a, um. [Φιλυρήϊος] Adj. ut, Tecta Philyreia. Ovid. 7. Met. 352.

Heros Philyreius, i. e. Chiron. Idem 2. Met. 678.

PHILȲRĪDES, vel PHILLYRIDES, æ. m. patronym. [Φιλλυρίδης] de Chirone. Ovid. 1. de Arte Am. 11. Hesiod. Theog. 1002.

PHĪMŌSIS, ĕos. vel is. f. [φίμωσις] dicitur quum glans membri virilis ita tegitur præputio, ut nudari non possit. Dicta φίμωσις, ἀπὸ τοῦ φιμὸς, quod nexum in superiore parte sacci significat, quum scilicet totus sacculi oris ambitus funiculo colligatur. Est & Phimosis vitium huic prorsus contrarium, quum præputium semel deductum, suum in locum reduci non potest, quod vitii genus etiam παραφίμωσις appellatur. V. Celsum lib. 7. cap. 25.

PHIMUS, i. m. [φιμὸς] Fritillus. Hor. 2. Serm. 7. 17.

Mitteret in phimum talos, &c.

PHINA, æ. f. Oppidum in Macedonia ad oram Heracleam. Plin. lib. 4. cap. 10.

PHĪNEUS, ei. m. [Φινεὺς] Rex Arcadiæ, qui quum filiis suis, uxoris secundæ impulsu oculos eruisset, ira divina ipse etiam cæcus est factus, & Harpyiæ aves rapacissimæ cibos ejus aut rapuerunt, aut fœdaverunt. Sed postea Zetus & Calais a Phineo humaniter tractati eas fugaverunt. V. in dictione STROPHADES. Propert. lib. 3. 5. 41.

Aut Alcmæoniæ furiæ, aut jejunia Phinei.

Aves Phinei. Senec Thyest. 2.

De Phineo cæco, V. Valerium lib. 4. Argon. 425.

Phineus alius, Cephei frater, qui quum promissam sibi Andromedam filiam fratris, a Perseo, cui ex pacto postea nupserat, repeteret, ab eodem Perseo in marmor mutatus fuit, visa facie Medusæ. V. Ovid. 5. Met. 231.

Fuit & alius Phineus Atheniensis, in avem mutatus; ut idem refert Ovid. lib. 7. Met. 399. quem Justissimum vocat.

PHINĒIUS, a, um. Adj. [Φινήϊος] ut, Guttura Phineia. Ovid. 6. Fast. 801. Virg. 3. Æn. 212.

— Phineia postquam
Clausa domus.

PHINTHIA, æ. f. Siciliæ fons, in quem, ut Apion refert, nihil immergi potest: sed omnia fluitant. Plin. lib. 31. cap. 2.

PHINTHIAS, æ. m. [Φινθίας] Amicus fuit Damonis cujusdam, ut ex Plutarcho περὶ πολυφιλίας invenimus. Itaque apud Ciceronem in 3. de Officiis 45. & Valerium Maximum 4. 7. extr. Phinthia reponi debet loco Pythiæ. In quibusdam tamen libris scribitur etiam Pynthia. Turnebus Adverf. 20. 13. Junge Fulv. Urf. & Grut. not. in Cic.

PHĪSON, [Φίσων] teste Josepho lib. 1. cap. 2. Una est e partibus illius magni fluminis, in omnem terram undique profluentis, a quo Paradisus rigatur: hic, ut idem testatur, eductus in Indiam, pelago late diffunditur: Getha nuncupatur a Græcis. Aliqui interpretantur Gangen, alii Nilum.

PHITHARUS, i. m. Piscis quidam apud Plin. lib. 32. cap. ult. Harduinus legit Phthitarus.

PHITII, orum. m. Apud Lacedæmonios a Lycurgo institutum ferunt, ut octo & viginti seniores Regi adessent, ac duo propinquiores & contubernales, quos ipse elegerat, qui Phitii appellantur, ut si quid casurum foret animadverterent, ipsiusque munia & officium obirent. Alexand. ab Alex. lib. 4. cap. 23.

PHITTACIDES, [Φιττακίδες] Genus calceamentorum muliebrium, apud Pollucem lib. 7. cap. 22.

P H L

PHLĀNO, ōnis. m. [Φλάνων] Lacus & oppidum ad Absyrtum insulam, teste Stephano, unde sinus omnis Phlanoticus vocatur, qui a Pola colonia Jaderam usque diffunditur. Hinc incolæ

PHLANŌNITÆ, um. m. dicuntur, qui Flanates. Plin. lib. 3. cap. 21. Populi in Illyria, a quibus nomen sinui est inditum, quem modo nautæ Quernarium appellant, alii Carnarium, propter naufragia procelloso ferme semper transitu. In recessu ejus, Senia urbs est, cujus a tergo specus sunt, unde vehementes nulla fere non hora venti perflant: eaque res infamem sinum eum reddit. [Plinius ipsum oppidum l. c. Flanonam f. g. vocat, quia, ut sæpe jam ostendimus, hæc nomina duobus modis flectebantur, Flano, onis, m. & Flanona, æ. f. Cujusmodi sunt alia, quæ ibidem memorantur, oppidorum nomina, Alvona, Ænona, & cap. seq. Scardona, Tariona, Salona &c. & Flanates suspectum. Forsan Flanonates scribendum.

PHLĔBŎTŎMĬA, æ. f. [φλεβοτομία] Venarum sectio. Cæl. Aurel. Acut. 2. 18. 104. Phlebotomiam adhibere. conf. idem 2. 19. 121.

PHLEBOTOMĬCE, es. f. [φλεβοτομική] Idem. Cæl. Aurel. Acut. 1. 2. 39.

PHLEBOTOMO, [φλεβοτομέω] āre. ut, Equos phebotomare. Veget. Mulom. 3. 34. AddeTh. Prifcian. 1. 37. Octav. Hor. 2. 14. & Cæl. Aurel. Acut. 1. 14. 111.

PHLEBOTOMĀTUS, a, um. Partic. ut, Phlebotomati ægrotantes. Cæl. Aurel. Acut. 2. 13. 88. conf. Sanguino in SANGUIS.

PHLEBOTŎMON, i. n. [φλεβότομον] Scalpellum quo vena secatur. Cæl. Aurel. Acut. 2. 19. 121.

PHLĔGĔTHON, ontis. m. [Φλεγέθων] Fluvius infernalis flammis æstuantibus rapidus, a φλέγω, ardeo. Virg. 6. Æn. 551.

Quæ rapidus flammis ambit torrentibus amnis
Tartareus Phlegethon, torquetque sonantia saxa.

PHLEGETHONTĒUS, a, um. Adj. [Φλεγεθόντειος] ut, Ripa Phlegethontea. Claud. 1. de Raptu Proserp. 88.

PHLEGETHONTIS, ĭdis. f. [Φλεγεθοντὶς] Patronym. pro Adj. Ovid. 5. Met. 544. — sparsumque caput Phlegethontide lympha.

PHLEGIÆ, & PHLEGIAS, V. PHLEGYÆ, & PHLEGYAS.

PHLEGMA, ătis. n. [φλέγμα] Latine Pituita dicitur. V. Th. Priscian. de Diæta cap. 10. & supra PITUITA.

PHLEGMĀTĬCUS, a, um. Adj. [φλεγματικὸς] Qui phlegmate abundat plus satis. Idem cap. 14.

PHLEGMASIA, æ. f. [φλεγμασία] Inflammatio cum febre. Galen. lib. 1. in Aphorism. Hippocratis. [Sed V. Foesii Oecon. Hippocr. in Φλέγμα ad fin.

PHLEGMŎNĒ, es. f. [φλεγμονή] Latine Inflammatio dicitur, sive collectio, quoties sanguis utilis & mediocriter crassus, fertur subitus in aliquam corporis partem. Proprie autem quælibet Incensio cum tumore & ulcere, hoc nomine appellatur, ut ait Galenus de morborum differentiis. Celsus lib. 1. in præfat. Et inflammationem, quam Græci phlegmonen nominant, excitat: eaque inflammatio talem motum efficit, qualis in febre est, &c. Phlegmone, est tumor cum rubore & duritia pulsatiles afferens dolores, dicta quod affectus ea locus φλέγεται, hoc est uratur: aut tumor dolens, ac renitens, cum rubore, citra febrem. Galen. in finit. Medic.

PHLĔGON, ŏnis. m. [Φλέγων] Unus ex equis Solis ἀπὸ τοῦ φλέγειν, quod est Ardere, dictus. Ovid. 2. Met. 154.

Interea volucres Pyrois, Eous, & Æthon,
Solis equi, quartusque Phlegon, hinnitibus auras
Flammiferis implent.

PHLEGONTIS, ĭdis. f. [φλεγοντὶς] Gemmæ genus, quod flamma quædam intus ardere videtur. Plin. lib. 37. cap. 11.

PHLEGRA, æ. vel PHLEGRE, es. f. [Φλέγρα] Urbs est Macedoniæ, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 10. in descriptione Macedoniæ. Propert. lib. 1. 20. 33.

Hic erat Arganti Phlegre sub vertice montis. al. Pegæ. q. V.

Sparsa impio cruore Phlegra. Senec. Herc. fur. 6.

Tumidæ Phlegræ prælia. Stat. 10. Theb. 903.

PHLEGRÆUS, a, um. Adj. [Φλεγραῖος] Campus Phlegræus. Propert. lib. 3. 11. 37. V. paulo post.

Castra Phlegræa. Stat. 1. Achil. 484.

Juga Phlegræa. Propert. lib. 3. 9. 48.

Prælia. Stat. 5. Silv. 3. 196.

Tumultus Phlegræi. Propert. lib. 2. 1. 39.

Vertex Phlegræus. Sil. lib. 8. 540.

Phlegræus campus quibusdam in Thessalia, aliis in Macedonia: Plinio vero lib. 3. cap. 5. & Straboni lib. 5. in Campania, juxta Cumas, in quo Gigantes ab Hercule superati feruntur: illicque sepulti quoties anhelant, terram quatiunt. V. Silius lib. 12. 143. Id autem ideo fictum est, quoniam ea regio tota sulphure scatet. Hinc fit, ut ventorum impulsu excitetur passim ignis: qui quum exitum e cavernis natura expetat, dum luctatur assidue, terram tandem quatit & commovet, exuritque frequenter: unde & nomen fortitur; φλέγειν enim Græce, exurere, Ardereque significat. Theagenes vero, inquit Strabo lib. 5. & Eudoxus qui ad historicam fidem pugnam hanc conantur reducere, Pallenen (inquiunt) quæ veteri nomine Phlegra vocabatur, homines tenuerunt, quibus immanitas & superbia morum, Gigantum cognomen peperit. In hos ineunte prælium Hercule, fulmina de cælo missa sunt, donec ii fugere coacti sunt, sicque ingenti victoria superati. Ex hac re rumor in vulgus ortus, ut Gigantes moverint bellum diis.

Phlegræus item Bocatio, Unus ex Centauris Ixionis & Nubis filius.

PHLEGȲAS, æ. m. [Φλεγύας] Martis filius, rex Lapitharum, Ixionis pater, habuit Coronidem filiam, quam Apollo vitiavit, unde suscepit Æsculapium: quod pater dolens, incendit Apollinis templum, proinde ejus sagittis est ad inferos trusus. Stat. 1. Theb. 703.

— Phlegyam subter cava saxa jacentem
Æterno premit accubitu. Servius.

PHLEGYÆ, arum. m. [Φλεγύαι] Populi sunt insulani Thessaliæ, a Phlegya Ixionis patre cognominati. Hi quum sacrilegi essent, deosque & homines spernerent, ab irato Neptuno, immisso diluvio, submersi sunt: quorum apud inferos meminit Virg. 6. Æn. 618.

— Phlegyasque miserrimus omnes
Admonet, &c. Servius.

PHLEĪAS, [Φλείας] Unus ex illis, qui in navi Argo fuerunt, filius Bacchi, ut Valerius habet 1. Argon. 411.

PHLEOS, i. m. [φλέος, φλοῦς] Dioscoridi Herba est caulem habens aculeatum, & folium hispidum, quam nonnulli Stœben appellant. Plin. lib. 20. cap. 15. Hermol. in Dioscoridem, lib. 4. cap 14 indicat φλέον, dictam ἀπὸ τοῦ φλεῖν, quod est fecundum esse, quod in Orchomenio lacu copiosissime proveniat.

PHLIASIUS, V. PHLIUS.

PHLIŪS, untis. f. [Φλιοῦς] est Urbs in medio Sicyoniæ, Argivæque & Cleonum, ubi religiosissime colebatur Hebe. Castellum Phlium nominat Plin. lib. 4. cap. 5. Hujus meminit Cic. 5. Tusc. 8.

PHLIASII, orum. m. [Φλιάσιοι] Habitatores Phliuntis. Cic. 5. Tusc. 8.

In primis Phliuntem ferunt venisse, eumque cum Leonte principe Phliasiorum docte & copiose disseruisse quædam.

PHLIASIUS, a, um. Adj. [Φλιάσιος] Cic. 5. Tusc. 10. Qui quum post hunc Phliasium sermonem in Italiam venisset, exornavit eam Græciam quæ Magna dicta est. De Pythagora.

PHLŎGĬNOS, i. [φλόγινος] & PHLOGĪTIS, ĭdis. f. [φλογῖτις] quam & Chrysiten vocant, gemma Ostreæ Atticæ assimilata, invenitur in Ægypto. Plin. lib. 37. cap. 10. Lapis Ægyptius aureo vel flammeo colore, vires stringentes habet. Galenus in lib. singul. de simplicib. medicament cap. 171.

PHLOMOS, i. m. [φλόμος] Verbascum, quo pro ellychnio utuntur. Plin. 25. 10.

PHLONITIS, is. f. [Φλονῖτις] Herba, quæ & Onosma dicitur. Diosc. 3. 147.

PHLOX, ŏgos. f. [φλὸξ] Latine Flamma dicitur.
Phlox, genus floris. Plin. lib. 21. cap. 10. Colore tantummodo placet Jovis flos, odor abest, sicut & illi qui Græce Phlox vocatur.

PHLYCTÆNÆ, arum. f. [φλυκταῖναι] Pustulæ sunt majores, pallidæ, lividæ, aut nigræ, aut alterius coloris a naturali recedentis, humorem in se continentes, quæ ubi rumpuntur, infra caro quædam exulcerata apparet. Gignuntur autem, vel ex igni, vel ex frigore vel ex medicamentis, ut tradit Cels. lib. 5. cap. 28. Dictæ φλυκταῖναι ἀπὸ τοῦ φλύζειν, quod est bullire, sive bullas facere.

P H O

PHŎBĒTOR, ŏris. m. [Φοβήτωρ] Somni filius, apud Ovid. 11. Met. 640. Dictus est Phobetor, a Græco φοβεῖν, quod est perterrefacere.

PHŌCA, æ. f. [φώκη] Bos marinus, a sono mugitus. Virg. 4. Georg. 395.
— & turpes pascit sub gurgite phocas. Hic corio tectus & pilis, parit in terra pecudum more: canum modo coit. In somno mugit, a quo præcipue vituli nomen accepit. Plin. lib. 9. cap. 7. Et vituli marini quos vocant phocas, spirant & dormiunt in terra.
Deformes phocæ. Ovid. 1. Met. 300.
Magnæ. Ovid. 10. Epist. 87.

PHŌCÆNA, [φώκαινα] Piscis alius est, parvus delphinus. V. Spanhem. de Usu & Præst. Num. diss. 4. p. 234.

PHŌCÆA, æ. f. [Φώκαια ἢ Φωκαία] Urbs minoris Phrygiæ, Atheniensium (ut inquit Ptolemæus) colonia. Unde profecti sunt, qui Massiliam apud Gallos, non procul a Rhodano, condidere. Dicta Phocæa, Herodoto & ex eo Steph. teste, quod Phocæ, i. e. vituli marini, magno numero comparuissent urbem condentibus.
Est & in Caria Phocæa monti Mycalæ apposita. Ab hac utraque Phocæenses, ut a Græcorum Phocide Phocenses. V. Plin. lib. 5. cap. 30.

PHOCÆUS, a, um. Adj. [Φωκαῖος] ut, Rura Phocæa. Ovid. 5. Met. 275.

PHOCÆENSIS, e. Adj. [Φωκαιεύς] Plin. 3. 4. Massilia Græcorum Phocæensium fœderata.

PHOCAĬCUS, a, um. Adj. [Φωκαϊκός] Unde Muricem Phocaicum. Ovid. 6. Met. 9. posuit, a Phocæa, non procul a Sardibus.
Manus Phocaicæ, Massilienses. Lucan. lib. 3. 173.

PHOCAIS, ĭdis. f. patronym. [Φωκαΐς Steph.] ut, Juventus Phocais, Massiliensis. Lucan. lib. 3. 301. Al. Phocias.

PHOCAS, æ. m. [Φωκᾶς] Romani principis nomen, de quo Egnatius in Commentar. de Rom. Imperatoribus. Philippus Melanchthon lib. 3. Chronicôn.
Phocas item fuit celebris Grammaticus.

PHOCENSES, V. PHOCIS.

PHOCION, ŏnis. m. [Φωκίων] Vir Atheniensis, qui etsi sæpe exercitibus præfuit, summosque magistratus gessit: tamen multo notior fuit ejus integritas vitæ, quam rei militaris labor. De hoc vide Nepotem & Plutarchum in Phocione.

PHŌCIS, ĭdis. f. [Φωκίς] teste Livio 32. 18. Parva regio est Græcorum, Apollinis oraculo insignis, in qua est civitas Delphi.
Est item Phocis Pomponio 1. 17. extr. Ioniæ civitas ultima: quam Strabo Phocæam vocat. Etiam Lucan. lib. 5. 53.
Massiliæque suæ donatur libera Phocis.
Arx trifida Phocidos. Stat. 1. Theb. 64.
Exustæ Phocidos arces. Lucan. lib. 3. 340.
Sonoræ Phocidos arma. Stat. 11. Theb. 281.
Curiana Phocis. Cic. 2. Att. 17. Jacet enim ille sic, ut Phocis Curiana stare videatur. Qui locus est obscurissimus, & a Turnebo sic explicatus. Credibile enim esse putat, quum Phocidem Græcam Philippus Macedo everterit, urbibus deletis & in pagos redactis, dici Phocidem Curianam; Curium aleatorem fortunis eversum, qui tamen comparatione Pompeji stare videretur. MSS. Plotis. V. not. var.

PHOCENSES, um. m. [Φωκεῖς] Qui Phocidem incolunt.
Phocensium desperatio. De stultis & insanis consiliis dici solitum admonet Stephanus. Verum ex Plutarcho conjicere licet usurpandum esse, ubi desperatis rebus ad extrema consilia veniretur. V. plura apud eundem, & Pausaniam in Phocicis.

PHŌCUS, i. m. [Φῶκος] Filius fuit Æaci, cujus meminit Ovid. 7. Met. 477.
Phocus alius item fuit, filiam habens jam nuptiis maturam, qui procos (nam erant complures) convocare solitus, præmia statuebat, & conditionibus subinde novis propositis, nuptias prorogabat. Quamobrem indignati juvenes Phocum in convivio trucidaverunt. Hinc natum proverbium, Phoci convivium, dictitari suetum, ubi quis suo malo convivas acciperet. Tametsi nihil vetat quo minus longius etiam traducatur, nempe ad quosvis, qui læduntur ab iis de quibus bene meriti fuerint. Erasm.

PHOCUSA, æ. f. Insula una ex Sporadibus. Plin. lib. 4. cap. 12.

PHŌCȲLĬDES, is. m. [Φωκυλίδης] Milesius philosophus æqualis Theognidis. Natus est 59. Olympiade. Scripsit Heroicum carmen & Elegias, item Paræneticum carmen ex libris Sibyllinis, ut volunt, decerptum. V. Suidam.

PHŒBAS, ădis. f. [Φοιβὰς] Fatiloqua, quod Phœbei numinis concepto afflatu fureret & agitaretur, in bacchantis imaginem. Sidonius,
Nec sic intortum violatæ Phœbados ultrix
In Danaos fulmen jecit. Lucan. lib. 5. 128.
Limine terrifico metuens consistere Phœbas. V. & Sil. 15. 282.

PHŒBE, es. f. [Φοίβη] dicitur Luna, Phœbi soror. Virg. 1. Georg. 432.
— vento semper rubet aurea Phœbe.
Jaculatrix Phœbe. Ovid. 20. Epist. 229. h. e. Diana.
Innupta. Ovid. 1. Met. 470.
Nemoralis. Stat. 1. Silv. 3. 76.
Phœbe, Leucippi filia. V. LYNCEUS, dissyllabum.
Phœbe, Insula in Propontide. Plin. lib. 6. cap. ult.

PHŒBUS, i. m. [Φοῖβος] Apollinis epitheton, vel ipse Apollo, Jovis & Latonæ filius, eodem partu cum Diana genitus, quæ & ipsa Phœbe vocitata est. Divinationis & sapientiæ deus a poetis dictus, & medicinæ repertor. Dictus Phœbus, quasi φάοβος, a φῶς & βίος: id est lux vitæ, ut vult Etymol. q. V. & plura in APOLLO.
Phœbus Apollo. Virg. 3. Æn. 251.
Chorus Phœbi, Musæ. Virg. 6. Ecl. 66.
Cortina Phœbi. Virg. 6. Æn. 347.
Fax Phœbi tristis nuntia belli. Cic. 1. de Divin. 18. Ex poeta.
Interpres Phœbi, Virg. 3 Æn. 474.
Repertor medicæ opis Phœbus. Ovid. Rem. Amor. 76.
Sacerdos Phœbi. Virg. 6. Æn. 319. De Sibylla.
Soror Phœbi, Diana. Virg. 1. Æn. 333.
Augur Phœbus. Hor. in Carm. sæcul. 62.
Candentis Phœbi niveum limen. Virg. 8. Æn. 720.
Decorus Phœbus fulgente arcu. Hor. in Carm. sæcul. 62.
Fatidici penetralia Phœbi. Lucan. lib. 5. 70.
Inclytus. Stat. 6. Theb. 296.
Laurifer. Ovid. 3. de Arte Am. 389.
Lauriger. Martial. lib. 9. 29.
Metuendus certa sagitta. Hor. 1. Carm. 12. 24.
Plena Phœbo Phœmonoe. Lucan. lib. 5. 186.
Digna Phœbo loqui. Virg. 6. Æn. 662.
A poetis sæpe etiam pro Sole accipitur. ut
Ardens Phœbus. Valer. 8. Argon. 116.
Occiduus. Ovid. 14. Met. 416.
Radiantis Phœbi ictus. Lucan. lib. 7. 214.
Rediens fugat astra. Hor. 3. Carm. 21. 24.
Serenatus. Sil. lib. 5. 181.
Sortes. Ovid. 1. Met. 110.
Uterque Phœbus, i. e. Oriens & Occidens. Ovid. 1. Met. 338.

PHŒBĒUS, a, um. Adj. [Φοίβειος] ut, Arte Phœbea pellere morbos. Ovid. 3. Fast. 827. h. e. Arte medica.
Chelys Phœbea. Lucan ad Pison. 159.
Flammæ Phœbeæ. Seneca Thyest. 9.
Ignes. Ovid. 5. Met. 389.
Lampas. Virg. 3. Æn. 637.
Laurus. Ovid. 4. Trist. 2. 51.

PHŒBEĬUS, a, um. aliud Adj. [Φοιβήϊος] Ovid. 15. Met. 642. Juvenis Phœbeius. i. e. Æsculapius.
Dona Phœbeia. Sidon. 4. Carm. 7.

PHŒBĬGĔNA, æ. m. Phœbi filius, Æsculapius. Virg. 7. Æn. 773.
Fulmine Phœbigenam Stygias detrusit ad undas.

PHŒMON, Lacus est Arcadiæ: de quo Ovid. 15. Met. 332.
Est lacus Arcadiæ, Phœmon dixere priores,
Ambiguis suspectus aquis; quas nocte timeto,
Nocte nocent potæ; sine noxa luce bibuntur. Alii legunt Phœnon, Phenon, Pheneon, & Pheneum. V. not. Heins.

PHŒMONŎE, es. f. Filia Phœbi, & vates, quæ prima carmen heroicum cecinit, ut est auctor Hesiodus in Theogonia. Lucan. 5. 186.

PHŒNĪCIA, æ. vel PHŒNĪCE, es. f. [Φοινίκη] Asiæ regio: sic dicta a Phœnice, Neptuni & Libyes filio, ut Stephanus auctor est: ad quod accedit Sil. lib. 1. quum inquit, v. 89.
Et qui longa dedit terris cognomina Phœnix. Est autem Judææ contermina. In ea sunt Tyros & Sidon urbes: Carmelus & Libanus montes, in quo tura leguntur. Cic. 11. Philip. 35. Tanti ejus in Syria nomen atque Phœnice est. [Tantum rectius Ferrar.

PHŒNIX, īcis. & pl. PHŒNĪCES, um. m. [Φοῖνιξ, Φοίνικες] Phœnices incolæ, quos Strabo lib. 16. arithmetica & astronomia insignes scribit. Lucanus item lib. 3. 221.
Phœnices primi, famæ si creditur, ausi
Mansuram rudibus vocem signare figuris. h. e. Fuerunt primi litterarum inventores. V. Plin. lib. 5. cap. 12.
Ob Syrorum & Phœnicum nimis solertem vafritiem, adagio locus factus est, Adversum Phœnicas Syri; quo usi sunt veteres, quoties versutus versuto imponere velle videbatur.
Phœnicum pacta. Phœnices, qui Carthagine potiti sunt, quum primum ad eam appulissent regionem, postularunt ab iis, qui id temporis Libyam incolebant, ut sibi liceret diem & noctem hospitio terræ uti. Quod quum impetrassent, jamque exacto concessi temporis spatio juberentur excedere finibus, recusarunt, affirmantes se pactos ut sibi fas esset illic noctesque ac dies commorari, videlicet ambiguitatem vocum ad suum commodum detorquentes. Unde proverbium esse natum ajunt, de pactis insidiosis & astutis. Auctor Suidas.

PHŒNĪCEUS, vel PHŒNICIUS, a, um. Adj. [Φοινίκεος] Quod est purpurei coloris, a purpura, quæ prima commendatione in Tyro tingebatur apud Phœnices, quos mutatis syllabis Pœnos appellamus. Plin. lib. 21. cap. 23. Aut enim Phœniceum florem habet, quæ & copiosissima est, aut purpureum, aut lacteum.
Chlamys phœnicea. Ovid. 14. Met. 345.
Color. Lucret. lib. 2. 829.
Vestes. Ovid. 12. Met. 104. [Harduinus in Pliniano indice Phœniceus exhibet, Burmannus ubique apud Ovid. Pœniceus substituit, quam lectionem potiorem puto. Alioqui enim non Phœniceus sed Phœnicius per i, scribendum esset, ut Græci Φοινίκιος, non Φοινικεῦς, neque Φοινίκεος, quod pænult. produceret. Adde nec antepænult. in Phœnicius corripi posse a genit. Phœnīcis.

PHŒNICEA, æ. f. [Φοῖνιξ] Herba. Plin. lib. 21. cap. 25. Est & herba phœnicea appellata a Græcis, a nostris vero hordeum murinum.

PHŒNISSUS, a, um. Adj. ut,
Agmina Phœnissa, Punica. Sil. lib. 17. 147.
Classis Phœnissa. Sil. lib. 7. 409.
Cohors. Stat. 9. Theb. 527.
Dido. Virg 6. Æn. 450.
Tyros. Ovid. 15. Met. 288. [Enim vero Patronym. f. est Phœnissa, Φοίνισσα, ut Cressa, Thressa, Libyssa, aliaque id genus, quæ poetæ per licentiam etiam in neutro pl. usurpant.

PHŒNICE,

Phoenice, es. f. [Φοινίκη] Insula maris Massilitani ad Antipolim, inter Stœchadas insulas numerata. Plin. lib. 3. cap. 5. extr.

Phoenicias, æ. m. Ventus ab ortu solstitiali, media regione inter ortum brumalem & meridiem flat. Plin. lib. 2. cap. 47. Hard. Phœnicem. q. V.

Phoenicites, æ. m. [Φοινικίτης] Gemma balano similis. Plin. 37. 10.

Phoenicium. V. Foenicium.

Phoenicobalanus, i. m. [Φοινικοβάλανος] Palmæ Ægyptiæ fructus. Plin. 12. 22. Myrobalano in unguentis similem proximumque usum habet palma in Ægypto, quæ vocatur adipsos, viridis, odore mali cotonei, nullo intus ligno. Colligitur autem paulo ante quam incipiat maturescere. Quod relinquitur, phœnicobalanus vocatur, & nigrescit, vescentesque inebriat.

Phoenicopterus, i. m. [Φοινικόπτερος] Avis rubentes pennas habens. Græci vocant φοινίκιον rubrum: & πτερὸν alam. Juven. 11. Sat. 139.
Et Scythicæ volucres, & phœnicopterus ingens. Plin. lib. 10. cap. 48. Numidicæ in parte Africæ Numidia, omnesque jam in Italia, phœnicopteri linguam præcipui saporis esse.

Phoenicurus, i. m. [Φοινίκουρος] Avis a caudæ rubedine ita dicta, quæ hiberno tempore Eritacus appellatur. Plin. lib. 10. cap. 29. Vulgo apud nos Coarous dicitur, parumque a Lusciniola distat. Quamdiu femina aut ovis, aut pullis incubat (nidificat vero in pertusa arbore) tamdiu masculus, quasi lugeret, pipissat. Avis est, quamvis minima, tamen superbissima, & invidiæ plenissima: unde & locum fecit proverbio de duobus se invicem non ferentibus: Unicum arbustum duos non capit Eritacos.

Phoenicussa, æ. f. [Φοινικοῦσσα] Una ex Vulcaniis insulis. Plin. 3. 9.

Phoenix, icis. m. [Φοῖνιξ] ut nonnulli asserunt, Filius fuit Agenoris regis, & frater Cadmi: vel, ut alii etiam ferunt, Agenoris pater, a quo regio, in qua habitabat, Phœnice, seu Phœnicia dicta.
Fuit & Phœnix, Amyntoris filius, teste Homero 8. Iliad. 438. A Peleo hospite comes Achilli datus. Ovid. 8. Met. 307.
Hippothoosque, Dryasque, & cretus Amyntore Phœnix.
Phœnix se a Peleo patre Achilli juveni comitem esse datum dicit ad bellum, ut illum efficeret oratorem verborum actoremque rerum. Cic. 3. de Orat. 54. ex l. c. Homeri.
Homericus Phœnix. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Reverendus Achilli Phœnix. Stat. 3. Silv. 2. 96.

Phoenix, icis. m. vel f. [Φοῖνιξ] Avis. Plin. lib. 10. cap. 2. Æthiopes atque Indi, discolores maxime & inenarrabiles ferunt aves, & ante omnes nobilem Arabia phœnicem: haud scio an fabulose, unum in toto orbe, nec visum magnopere. Aquilæ narratur magnitudine, auri fulgore circa colla, cetera purpureus, cæruleam roseis caudam pennis distinguentibus, cristis fauces, caputque plumeo apice honestante. Primus atque diligentissimus togatorum de eo prodidit Manilius: Senator ille maximis nobilis doctrinis doctore nullo: neminem exstitisse qui viderit vescentem: sacrum in Arabia Soli esse, vivere annis DIX, senescentem casia turisque surculis construere nidum, replere odoribus, & superemori. Ex ossibus deinde & medullis ejus nasci primo ceu vermiculum, inde fieri pullum, principioque justa funeri priori reddere, & totum deferre nidum prope Panchaiam in Solis urbem, & in ara ibi deponere. Hæc & plura Plin. Ovid. 15. Met. 393.
Una est quæ reparet, seque ipsa reseminet ales:
Assyrii phœnica vocant. Vide illic plura.
Et vivax phœnix unica semper avis. Ovid. 2. Amor. 6. 54.

Pholegandros, i. [Φολέγανδρος] Insula est una Sporadum, quam Aratus propter asperitatem Ferream vocat. Stephanus a Pholegandro Minois filio nomen accepisse ait.

Pholoë, es. f. [Φολόη] Mons est Arcadiæ, ut scribit Pomponius. 2. 3. Lucan. lib. 7. 827.
Scilicet ipse petet Pholoen, &c.
Vertex Pholoes. Stat. 10. Theb. 222.
Est etiam Nomen mulieris. Virg. 5. Æn. 285.
Olli serva datur operum haud ignara Minervæ
Cressa genus Pholoe, &c. V. Hor. 1. Carm. 33. 9. & 2. 5. 7.

Pholoeticus, a, um. Adj. [Φολοητικός] ut, Pholoetica monstra. Sidon. Carm. 5. 230.

Pholus, i. m. [Φόλος] Unus fuit ex Centauris Ixionis ex nube filius. Hic teste Servio in 8. Æneid. 294. Herculem suscepit hospitio, quum ad expugnandos Centauros pergeret, dicente Lucano, lib. 6. 391.
Hospes & Alcidæ magni, Phole, &c. Tandem in nuptiis Pirithoi, orto prælio inter Lapithas & Centauros occubuit, dicente Virgilio 2. Georg. 456.
— leto domuit Rhœtumque Pholumque.

Phonascus, i. m. [Φωνασκός] Vocis, pronuntiationisque magister & moderator. Dictio Græca. Quintil. lib. 11. 3. p. 1000 Burm. Sed cura (vocis) non eadem oratoribus, quæ phonascis, convenit. Sueton. de Augusto, cap. 84. Pronuntiabat dulci & proprio quodam oris sono, dabatque assidue phonasco operam. Factum nomen a verbo φωνὴ, Vox, & ἀσκέω quod significat Exerceo. Is autem vocem intorquere, remittere, lenire, exasperare docebat.
Est etiam Phonascus, Præcentor in choro. Sidon. 4. Epist. 11. Psalmorum modulator & phonascus.

Phonolenides, æ. m. Phonoleni filius. Ovid. 12. Met. 433. Sed suspectum est. V. Heinf.

Phonos, i. m. [Φόνος] Herba eadem quæ Atractylis, ita dicta ab eo quod sanguineum fundat succum. Nam Gr. cædem significat. Plin. lib. 12. cap. 16.

Phorbas, antis. m. [Φόρβας] teste Servio, pater Ilionei Trojani, Æneæ in fuga comitis: Mercurio deo eloquentiæ favente semper pugnavit. Unde Virg. 5. Æn. 842.
— puppique deus consedit in alta
Phorbanti similis, funditque has ore querelas.

Phorbion, i. n. [Φόρβιον] Herba est, quam Dioscorides Ormium appellat. Galenus. lib. 8. de Simplicib. medicam. facultatib. cap. 159. Phorbii (inquit) femina ad leucomata, hoc est albugines, cum melle applicant.

Phorcus, i. m. [Φόρκυς] Numen marinum. Apud Græcos dicitur Phorcys: Filius fuit Thoosæ Nymphæ & Neptuni, ut Servius est auctor in 5. Æn. 824.
Chorus Phorci, Dii qui sub Phorco agunt. Virg. 5. Æn. 240. Plin. lib. 36. cap. 5. Item Tritones, chorusque Phorci & Pristes, ac multa alia marina, omnia ejusdem manus, præclarum opus etiam si totius vitæ fuisset. [Nimis indocte in Thes. Lond. Phorcus pictor ac sculptor egregius ex hoc loco proponebatur, quum Plinius de Phorci choro in Scopæ operibus loquatur. Exercitus Phorci, Idem. Virg. 5. Æn. 824.
Phorcus, etiam Piscis est. Plin. 32. 11. [Servius pr. Virg. loco Forcus littera Latina scribit.

Phorcys, yos. m. Idem Gr. Pater fuit Medusæ. unde

Phorcynis, idis. f. nomine patronymico, ipsa dicitur. Ovid. 5. Met 230. Dixit: & in partem Phorcynida transtulit illam.

Phorcys, ydos. f. [Φορκύς] aliud patronym. Propert. lib. 3. 21. 8.
Sectaque Persea Phorcydos ora manu. Al. Phorcidos.

Phorimon, i. n. [Φόριμον] Aluminis species. Plin. 35. 15.

Phormio, vel Formio, onis. Formiones, [Φορμίονες] Tegetes sunt ex juncis aut straminibus contextæ, apud Ulpianum l. 12. §. 12. de instructo & instrumen. legat. in P.

Phormio, onis. m. [Φορμίων] Philosophus, teste Cic. 2. de Orat. 75. Peripateticus, quum Annibal Carthagine expulsus Ephesum ad Antiochum venisset exsul: proque eo, quod ejus nomen erat magna apud omnes gloria, invitatus esset ab hospitibus suis, ut eum si vellet, audiret: quumque is se non nolle dixisset: locutus esse dicitur homo copiosus aliquot horas de Imperatoris officio, & de omni re militari: tum, quum ceteri, qui illum audierant, vehementer essent delectati, quærebant ab Annibale quidnam ipse de illo philosopho judicaret. Hic Pœnus, non optime Græce, sed tamen libere respondisse fertur, Multos se deliros senes sæpe vidisse: sed qui magis quam Phormio deliraret, vidisse neminem. Neque me hercule injuria: quid enim aut arrogantius, aut loquacius fieri potuit, quam Annibali, qui tot annos de imperio cum Populo Romano omnium gentium victore certasset, Græcum hominem, qui nunquam hostem, nunquam castra vidisset, nunquam denique minimam partem illius publici muneris attigisset, præcepta de re militari dare? Hactenus Cicero.
Phormio, Crotoniata dux, bello navali Lacedæmonios vicit. Hujus meminit Theopompus in Philippicis. V. Suid.
Fuit item alter hoc nomine dux Atheniensium in bello Peloponnesiaco, ut scribit Thucydides lib. 2.
Fabula etiam Terentii hujus nominis nota est, in qua Phormio sycophanta primas agit.

Phormus, i. m. [Φόρμος] Syracusanus comicus, Epicharmi contemporaneus, Geloni tyranno familiaris, & filiorum ipsius altor, docuit fabulas septem quas commemorat Athenæus. V. & Suid.

Phoroneus, trisyll. i. m. [Φορωνεύς] Primus Inachi fluvii filius: hic initio dispersos populos in urbem coegit, appellavitque Phoronicon. Auctor Volaterranus. Alii dicunt Phoroneum Argivorum regem, filium habuisse Inachum, qui a se fluvium Inachum denominarit: quem fluvium postea poetæ pro ipso filio Phoronei accipiunt.
Magnus Phoroneus. Stat. 1. Theb. 251.

Phoroneus, a, um. Adj. [Φορώνειος] ut, Matres Phoroneæ. Stat. 12. Theb. 465.
Antra Phoronea. Stat. 3. Silv. 2. 101.
A Phoroneo dicti sunt Achivi Phoronei.

Phoronides, is. m. [Φορωνίδης] patronym. quo nomine vocatur Inachus fluvius apud Senec. Thyest. 1.

Phoronis, idos. [Φορωνίς] patronym. f. Ovid. 1. Met. 668.
Nec superûm rector mala tanta Phoronidos ultra
Ferre potest. Io puellam intelligit.

Phosphorus, i. m. [Φωσφόρος] Veneris stella dicitur, quæ Latine Lucifer, ut testatur Cic. 2. de Nat. Deor. 54. Martial. lib. 8. 21.
Phosphore, redde diem: quid gaudia nostra moraris?

Photinus, i. m. [Φωτεινός] Photinus & Achilla Pompeji Magni, ex acie Pharsalica fugientis, imperio tamen Ptolemæi pueri regis Ægyptiorum, interfectores fuerunt. Alexander lib. 1. cap. 2. Hic est enim Ptolemæus ille puer, qui Pompejum Magnum ex Pharsalo fugientem ministro Achilla, & Photino miseranda nece affecit.
Photinus etiam Sirmii episcopus, hæresiarcha, sive caput Photinianorum, initium Christi ex Maria prædicantium, & divinam ejus ab æterno naturam negantium. V. Sulp. Sev. 2. 37. Socrat. Hist. Eccles. 2. 29.

Phoxon, [Φοξὸν] Figura capitis depravata, non oblongæ sphæræ similis, sed quæ est acuminato vertice. Galenus lib. singul. de ossibus ad tiron. cap. 1.

P H R

Phraates, is. m. [Φραάτης] Rex Parthorum & Persarum fuit: de quo sic Strabo lib. 6. extr. Itaque non solum tropæa Romam miserunt Parthi, quæ adversus Romanos quondam erexerant, verum etiam liberos suos Cæsari Augusto credidit Phraates. Hujus meminit & Hor. 1. Epist. 12. 271.
— jus, imperiumque Phraates
Cæsaris accepit genibus minor, &c.

Phradmon, onis. m. [Φράδμων] Statuarius. Plin. 34. 8.

Phragmites, is. m. [Φραγμίτης] Calami genus. Plin. lib. 32. cap. 10. Phragmitis radix recens tusa luxatis medetur, & spinæ doloribus ex aceto illita.

Phranicates, æ. m. Parthorum imperator ille, qui cum Ventidio, apud Trapezunta decertavit. Strabo lib. 16. Nisi lectio corrupta est. Al. πρὸς νικάτην.

Phraortes, is. m. [Φραόρτης] Rex Indorum, de quo Philostrat. in Vita Apollonii.
Phraortes, filius Orodis regis Persarum, occiso patre regnum occupavisse dicitur. Hor. 2. Carm. 2. 17.
Redditum Cyri solio Phraorten
Dissidens plebi, numero beatorum
Eximit virtus. [Emendati tamen codd. hoc loco Phraaten legunt. V. Justin. lib. 42. extr. Suid. Φραάτης.

Phrasis, is, vel eos. f. [Φράσις] Forma loquendi, & dicendi modus. Quintil. lib. 2. cap. 1. Dicta ἀπὸ τοῦ φράζειν, quod est Fari & differere.

Phratriæ, arum. [Φρατρίαι] de quibus meminit in Politicis Aristoteles, sunt Conventus quidam hominum, aut etiam conventicula, qu. si pagi, propria sibi sacra peculiariaque communiter habentium: ab eo dictæ Phratriæ, quod communi puteo utantur, quod Græce φρέαρ dicitur. Quo nomine primum quas *confratrias* hodie dicimus, id est communem quandam religionem, appellatas esse puto, non autem ab eo quod fratres sint illi inter quos cultus ille sacrorum quorundam intercedit. Bud. Φρατρία, ας, ἡ, conventiculum, secta, sodalitas, tribus, contubernium. V. Suid.

PHRATŎRES, um. m. [φράτορες] Græce dicuntur, Qui ejusdem sunt phratriæ: ut Tribules, Qui ejusdem sunt tribus. V. Suid.

PHRĔNĒS, um. f. [φρένες] dicuntur a Græcis Præcordia, quæ exta nuncupant. Galen. lib. 5. de interioribus, docet proprie Diaphragma i, e. Septum transversum, dici Phrenas: eo quod propter apostema diaphragmatis, gignatur phrenitis. Aristoteles Præcordia dici autumat Phrenas, a mente & prudentia, quæ Græce dicitur φρήν. Subtilitas enim mentis, ut ait Plin. 11. 38. præcordiis accepta fertur.

PHRĔNĪTIS, ĭdis. f. [φρενῖτις] Morbus lædens mentem, & ad insaniam, furoremque deducens. Morbus acutus in febre superveniens, quum ægrotantes desipiunt, & aliena loquuntur. Quidam volunt Phrenenitidem appellari. V. Cels. 2. 1. & 3. 18.

PHRENĒSIS, is. f. [φρένησις] Idem. Juven. 14. Sat. 136.

Quum furor haud dubius, quum sit manifesta phrenesis. Plin. lib. 9. cap. 9. Semen instillatur in oleo decoctum capiti in lethargia & phrenesi.

PHRENĒTĬCUS, a, um. Adj. [φρενητικός] Qui phrenesi laborat. Martial. lib. 11. 28.

Invasit medicum sica phreneticus, Aucte. Cic. 1. de Divin. 81. Ego autem haud scio, an nec cardiacis hoc tribuendum sit, nec phreneticis.

PHRENĪTĬCUS, a, um. Adj. [φρενιτικός] Iidem quod Phreneticus. Cels. 3. 18. Ex Phreniticis alii hilares, alii tristes sunt.

PHRENETIZO, āre. [φρενητίζω, φρενιτίζω, φρενητιάω, φρενιτιάω] Cæl. Aurel. præfat. Acut. Phrenetizandi causas dicere.

PHRICION, i. n. [Φρίκιον] Mons Locrensium, a quo Cuma civitas Phriconis dicta est. Strab. lib. 12. conf. Steph.

PHRIXA, æ. f. [Φρίξα] Urbs Peloponnesi triginta non amplius stadiis ab Olympia distans, alio nomine Phæstus appellata. Hinc

PHRIXÆUS, a, um. Adj. [Φριξαῖος] Gentile. Stephan.

PHRŎNĒSIS, is. f. [φρόνησις] Prudentia. Cic. 1. Offic. 135. Prudentiam enim quam Græci φρόνησιν dicunt, aliam quandam intelligimus, quæ est rerum expetendarum fugiendarumque scientia. Hinc diminut.

PHRONESIUM, i. f. [Φρονήσιον] Meretriculæ nomen est apud Plaut. in Merc. Latine Prudentulam vel Prudentillam sonat.

PHRYGANION, i. n. [φρυγάνιον] Animal quoddam, quod se ignorare Plinius ait, quum tamen remedio esse quartanis ex Chrysippo idem auctor commemoret lib. 30. cap. 11.

PHRȲGIA, æ. f. [Φρυγία] Regio Minoris Asiæ, a Phryge amne, qui eam a Caria dividit. Vel a Phrygia Cecropis filia, uti Dardania, a Dardano Jovis filio: Inde a Troe, Erichthonii Dardani filio, Troja: in qua Ilion. Vel a Phrygio oppido Macedoniæ, sive Brygio: unde colonos profectos ajunt in Phrygiam. Duæ tamen feruntur Phrygiæ, Major scilicet & Minor, quæ Epictetus dicta fuit. Phrygia ab Aquilonis parte est Galatiæ collimitata, a Meridie Lycaoniæ, Pisidiæ, Mygdoniæque contermina. In ea est Ida Mons, & Tmolus, & Pactolus fluvius. Meminit Cic. in Orat. 25.

De Phrygia & Phrygibus scribit Plin. lib. 5. cap. 32.

Pinguis Phrygia. Hor. 2. Carm. 12. 22.

PHRYX, ȳgis. m. [Φρύξ] Qui ex Phrygia est. Dicitur & Phrygius.

Eversi Phryges. Senec. Troad. 6.

Ruricolæ Phryges. Ovid. 11. Met. 91.

Sero sapiunt Phryges. Hoc proverbium ex vetustissima tragœdia Livii Andronici mutuo sumptum est, quæ inscribitur Equus Trojanus. Cic. 7. Fam. 16. In equo Trojano scis esse in extremo, Sero sapiunt. Convenit in eos, quos stulte factorum sero pœnitet. Siquidem Trojani tot jam acceptis cladibus, vix decimo demum anno de restituenda Helena consultare cœperunt: quam si statim initio reposcenti Menelao reddidissent, innumerabilibus sese calamitatibus subduxissent. Erasmus.

Phryx plagis emendatur; In barbaros servilique ingenio homines dicitur, qui non pudore, neque monitis, sed verberibus redduntur meliores: quum contra generosus animus, ut ait Seneca, rectius ducatur, quam trahatur. Cic. pro Flacc. 65. in testes Asiaticos, Asia vestra constat ex Phrygia, Mysia, Caria, Lydia. Utrum igitur nostrum est, an vestrum hoc vetus proverbium, Phrygem plagis fieri solere meliorem? Ex Erasmo.

Phryges, Barbarorum nomine per quandam velut excellentiam apud antiquos intelligi deprehendas. Cic. 1. Tusc. 85. ex Poeta,

Astante ope Barbarica. i. e. Stante Phrygum imperio. conf. OPS, ŏpis. Hor. 1. Epist. 2. 7.

Græcia Barbariæ lento collisa duello. i. e. Phrygiæ. Et apud eundem Epod. 9. 5.

Sonante mixtum tibiis carmen lyra
Hac Lydium, illis Barbarum. h. e. Phrygium. Al. Hac Dorium. Virg. 2. Æn. 504.

Barbarico postes auro, spoliisque superbi. i. e. Phrygio. Phryges enim opibus & auro abundabant, opinioque Græcorum erat eos opulentos fuisse, ut & Persas. Itaque ut Barbarus ætate Demosthenis dicebatur rex Persarum, sic qui de bello Trojano scripsere, aut tragœdias illius argumenti attigerunt, per Barbaros, Phryges intellexerunt: quanquam latius Barbari nomen patet. Ex Turnebo. [Conf. Suid. in Φρύξ.

PHRȲGIUS, a, um. Adj. [Φρύγιος] Qui ex Phrygia est. Cic. pro Rosc. Amer. 90. Quis ibi non est vulneratus ferro Phrygio?

Æquor Phrygium. Virg. 1. Æn. 385.

Arces Phrygiæ. Ovid. 13. Met. 44.

Cantibus Phrygiis incitari. Cic. 1. de Divin. 114.

Catervæ. Lucret. lib. 2. 630.

Clades. Ovid. 14. Met. 562.

Homo. Cic. 1. Q. frat. 16.

Judex Phrygius, Paris. Catul. 56.

Lapis Phrygius, Marmor. Hor. 3. Carm. 1. 41.

Lapis Phrygius gentis nomen habet: est autem gleba pumicosa. Plin. lib. 36. cap. 19.

Mater Phrygia, Cybele. Ovid. 2. Fast. 55.

Nemus. Catul. 59. 18.

Urbes. Virg. 6. Æn. 783.

PHRYGIO, ōnis. m. [φρυγίων] Qui acu pingit, vel qui vestes acu intexit. Phryges enim primi invenere talem texturam. Plin. lib. 8. cap. 48. Plaut. Aul. 3. 5. 34.

Stat fullo, phrygio, aurifex, lanarius. V. Serv. in Virg. 3. Æn. 484.

PHRYGIĀNUS, a, um. Adj. [Φρυγιανός] ut, Phrygianæ vestes: h. e. Acu pictæ, & filis aureis decoræ. Plin. lib. 8. cap. 48. Togas rasas, Phrygianasque D. Augusti novissimis temporibus cœpisse, scribit Fenestella. Harduinus notat, in MSS. omnibus esse Phrygioniæ, ut a Phrygio, onis, adjectivum formatum videatur.

PHRYNE, es. f. [Φρύνη] Nomen meretricis apud Athenas, de qua Quintil. lib. 2. cap. 15. Athen. lib. 14. Thespiensem dicit usque adeo venustam & eximia forma, ut quum in judicium capitis adducta esset, plurimisque & gravissimis criminibus premeretur, nulla ei res alia ad absolutionem fuerit suffragata, quam formæ præstantia. Nam Hyperides orator, qui eam defendebat, quum esset hæc opinio, judices eam condemnaturos, constituit eam in eorum conspectu, tunicamque a pectore abscidit, ut nudas ejus papillas, & nudum pectus aspicerent: tantamque & oratione & hoc facto judicum misericordiam commovit, quum eam tanquam Veneris sacerdotem oleo perfunderet, ut judices, religione quadam animis eorum occupatis, ac deterritis, non sint ausi eam condemnare: qua absoluta Euthias accusator iratus, quod e judicio victus in re tam aperta discessisset, nullam postea causam dixit. Monuit Lambin.

Phryne, Puellæ nomen libertinæ, apud Hor. Epod. 14. 16.

PHRYNĬCHUS, i. m. [Φρύνιχος] Atheniensis tragicus, Thespiadis discipulus, qui primus vultum femineum protulit in scenam, & tetrametrum reperit: filium habuit Polyphradmonem poetam, & ipsum tragicum: docuit tragœdias novem. Meminit Strab. lib. 14.

Phrynichi lucta. Diogenianus indicat dictitari suetum de iis, qui astu dolisque negotium peragunt. Fuit is Phrynichus Lacedæmoniorum proditor. Ex Erasmo. conf. Suid.

PHRYNION, i. n. [φρύνιον] Herba eadem cum Paronychia, ita dicta quod τοῖς φρύνοις, hoc est rubetis adversetur. Plin. lib. 25. cap. 10.

PHRYNIS, is. m. [Φρῦνις] Citharœdus nobilis fuit, patria Mytilenæus, discipulus Aristoclidis, qui genus suum ad Terpandrum referebat. Hic primus Athenis visus est citharœdus, Callia summum magistratum gerente. V. plura de eo apud Suid.

PHRYNONDAS, æ. m. [φρυνώνδας] Viri proprium, qui quum esset hospes Athenis, in negotiis Peloponnesiacis versabatur, homo versutus, maleficus, impostor, summus malarum rerum artifex: ut hominis vocabulum in rei transierit appellationem. Etenim quoties insigniter malum & sceleratum accipi volebant, Phrynondam appellabant. Hinc proverbium Phrynondas alter, de Improbo. Hujus meminit Lucian. in Pseudomante, inter nobiles facinorosos. p. 749. Græv. conf. Suid.

PHRYNOS, i. m. [Φρῦνος] a Græcis Ranæ genus appellatur omnium maximum, in vepribus tantum vivens, unde & Rubetam Latini appellant. Plin. lib. 32. cap. 3. Rubetas hujusmodi plenas veneno malo esse ait.

PHRYX, ȳgis. m. [Φρύξ] Fluvius, qui Phrygia, cui & nomen dedit, a Caria disterminata, in Hermum Smyrnæ amnem influit. Plin. lib. 5. cap. 29.

PHRYXUS, i. m. [Φρύξος] Athamantis regis Thebarum ex Nebula filius, fraterque Helles, qui quum novercales insidias Inûs ferre non possent, & consentiente patre aufugerent, in Asiamque trajicerent, vecti ariete, cujus vellus erat aureum, Helle puerali more exterrita, decidit in Pontum, eique nomen Hellesponto fecit. Lucan. lib. 4. 57.

— delapsæ portitor Helles. Phryxus autem incolumis evasit, Colchosque pervenit.

Æolius Phryxus. Valer. 6. Argon. 542.

Æquoreus. Stat. 5. Theb. 475.

Grajus. Valer. 6. Argon. 362.

Pius. Valer. 2. Argon. 600. V. Heins.

Profugus. Valer. 1. Argon. 520. Scribitur & Phrixus, Φρίξος, per i.

PHRYXĒUS, a, um. Adj. [Φρύξειος] ut, Aries Phryxeus. Seneca Medea, 7.

Mare Phryxeum. Senec. Herc. OEth. 7.

Ovis. Ovid. 6. Epist. 104.

Vellera. Ovid. 7. Met. 7.

P H T

PHTHĪA, æ. f. [Φθία] Oppidum est Thessaliæ, Achillis patria, ut scribit Servius in illud Virg. 1. Æn. 284.

Quum domus Assaraci, Phthiam, clarasque Mycenas
Servitio premet, ac victis dominabitur Argis. Hinc

PHTHĪUS, a, um. [Φθῖος] Adj gentile; ut, Vir Phthius. Propert. 2. 14. 38. Achilles Phthius. Hor. 4. Carm. 6. 4.

PHTHĪŌTA, æ. m. [Φθιώτης] Qui Phthiam habitat. Cic. 1. Tusc. 21. Primo libro loquentes multos facit, duobus Pherecratem quendam Phthiotam senem, quem ait a Deucalione ortum, &c.

PHTHIŌTIS, ĭdis. f. [Φθιῶτις] Strab. lib. 9. Una e quatuor partibus Thessaliæ.

PHTHIŌTĬCUS, a, um. Adj. [Φθιωτικός] Catul. Argon. 62. 35.

Deseritur Scyros, linquunt Phthiotica Tempe.

PHTHĪRIĂSIS, is. f. [φθειρίασις] Latinis dicitur Morbus pedicularis, ἀπὸ τῶν φθειρῶν, quos & pedes & pediculos vocamus. Plin. lib. 20. cap. 1. Sic & contra phthiriasin bibitur, & hydropises.

PHTHĪRŎPHĂGI, orum. m. [Φθειροφάγοι] Populi sunt juxta Pontum Euxinum, de quibus Strab. lib. 11.

PHTHĪRŎPHŎROS, [φθειροφόρος] epitheton piceæ, de qua Plin. 16. 10. V. Theophrast. Hist. 2. 3.

PHTHĬSIS, ios. f. [φθίσις] Corruptio, Tabes, morbus quo pulmonis exulceratio fit, ἀπὸ τοῦ φθίειν, quod est Corrumpere, tabefacere: unde phthisici vocantur. Sunt qui Phth sin, Phthoen, φθόην, quoque appellent: sed illud genus maxime quo sanguis rejicitur. Juven. 13. Sat. 95.

Et phthisis, & vomicæ putres, & dimidium crus. Columel. lib. 6. cap. 14. pr. Est etiam illa gravis pernicies, cum pulmones exulcerantur. Inde tussis, & macies, & ad ultimum phthisis invadit.

Phthisis præterea, ut tradit Paul. Ægineta Medicinæ tertio, est Pupillæ affectio angustioris factæ debiliorisque, ac etiam rugosioris: in qua paulo majora sese ostentant objecta.

PHTHISĬCUS, a, um. Adj. [φθισικός] Phtisi laborans. Plin. 24. 15. & 26. 11. V. etiam Scribon. Larg. Compos. 186. Martial. 11. 21.

Quam quæ de phthisico lapsa est armilla cinædo. V. ibi Scriver. & Gruter.

Phthisisco, ere. Phthisi laborare. Sidon. 5. Epist. 14. Jecorosis & phthisiscentibus medicabilis.

Phthongus, i. m. [φθόγγος] Sonus Latine dicitur: unde Diphthongus. Plin. de harmonia diapason, lib. 2. cap. 22. In ea Saturnum Dorio moveri phthongo, Jovem Phrygio, & in reliquis similia, jucunda magis, quam necessaria subtilitate.

Phthongarium, i. n. [φθογγάριον] Tibiarum genus est, quibus Phonasci modos vocis & tenores regebant, qualis erat fistula Gracchi, quam Tonorium vocat Quintilianus. Meminit in pneumaticis Hero. Ex Turnebo.

Phthŏria, orum. n. pl. [φθόρια] sunt Medicamenta quibus utuntur abigendis infantibus in utero enectis: quæ Ecbolia quoque dicuntur, id est Ejectoria. Plinius de Scammonite vino, lib. 14. cap. 16. Hoc vinum (inquit) phthorium vocant, quoniam abortus facit. Sic enim in antiquis exemplaribus legitur manu scriptis: licet in impressisEctromatium legatur verbum subdititium. Est a φθορὰ, Corruptio.

Phthūris, is. f. [Φθοῦρις] Æthiopiæ oppidum, unum ex his, quæ C. Petronius, quum ab Augusto Ægypto præfectus esset, expugnavit. Plin. lib. 6. cap. 29.

P H U

Phū, [φοῦ] vocant aliqui Nardon Agrion, sive Creticum, folio oleris atri, caule cubitali, geniculato, flore in purpura albicante, radice obliqua villosaque, & imitante avium pedes. Dioscorid. lib. 1. & Plin. lib. 12. cap. 12. Officinæ *Valerianam majorem* nominant.

Phuthei, orum. m. Populi Mauritaniæ, quorum originem refert Josephus ad Puth filium Cham, filii Noe. [Forte a Phthut, Φθὺτ, Tingitanæ, Agathod.

P H Y

Phy, [φῦ] Interjectio mirantis, teste Donat. Ter. Adelph. 3. 3. 59.
Syre, præceptorum plenus istorum ille. s. phy:
Domi habuit unde disceret?

Phȳcis, ĭdis. f. [φυκίς] Piscis est verno tempore varius, reliquis anni partibus candidus, ex alga nidificans, & in nido ova pariens. Plin. lib. 9. cap. 26.

Phycītes, æ. m. [φυκίτης] Gemma algæ colorem habens. Plin. lib. ult. cap. 10.

Phȳcos, ĭ. m. [φῦκος] Frutex. Plin lib. 13. cap. 25. Non habet lingua alia nomen, quod Græci vocant phycos; quoniam alga herbarum magis vocabulum intelligitur: hic autem est frutex: folia lata colore viridi gignit, quod quidam prason vocant, alii zostera. Alterum genus ejusdem capillaceo folio, simile fœniculo, in saxis nascitur: Superius in vadis haud procul litore.

Phȳcus, untis. [Φυκοῦς] Cyrenarum promontorium, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 12. Lucan. lib. 9. 40.
— tunc ausum classi præcludere portus,
Impulit, ac sævas meritum Phycunta rapinas
Sparsit.

Phȳcussæ, arum. f. [Φυκοῦσσαι] Insulæ sunt Libyæ adjacentes, ita dictæ ab algæ copia, quæ φῦκος a Græcis appellatur. Stephan.

Phȳgela, æ. f. Oppidum in Pannonia a fugitivis conditum. Plin. lib. 5. cap. 29.

Phygethlon, i. n. [φύγεθλον] Tumor est non altus, sed latus, in quo quiddam pustulæ simile est. Dolor distensioque vehemens est, & major quam pro magnitudine tumoris, interdum etiam febricula: idque tarde maturescit, neque magnopere in pus convertitur. Fit maxime aut in cervice, aut in alis, aut in inguinibus. Panum ad similitudinem figuræ nostri vocant. Hactenus Cels. lib. 5. cap. 28. 10.

Phylăca, æ. f. pr.c. [φυλακὴ] Locus custodiæ, carcer. Plaut. Capt. 3. 5. 93.
Illic est abductus recta in phylacam, ut dignus est.

Phylacista, æ. m. [φυλακιστὴς] Custos carceris. Plaut. Aul. 3. 5. 44.
Trecenti constant phylacistæ in atriis. Turnebus Artifices intelligit in atriis exspectantes, vel manupretium, vel mercis mercedem flagitantes, qui quod in atriis diutius exspectant & morantur, custodes & phylacistæ appositi videntur.

Phylăce, es. f. pr. c. [Φυλάκη] Oppidum est Phthiotidis, regionis Thessaliæ, cujus meminit & Homer. in Catalogo navium. Il. β. 700. Sub imperio Protesilai fuit. Hinc

Phylăcĭdes, æ. m. [Φυλακίδης] Protesilaus. Ovid. 2. de Arte Am. 356.
Phylacides aberat, &c.

Phylăceius, a, um. Adj. [Φυλακήϊος] Ovid. 5. Trist. 14. 39.
Ut vivat fama conjux Phylaceia, &c. i. e. Laodamia Protesilai uxor, qui ex patria erat Phylace.

Phylactērium, i. n. [φυλακτήριον] Græca dictio est ἀπὸ τοῦ φυλάττειν, hoc est a custodiendo, asservando, sive tuendo deducta, significatque, modo Antidotum, quo nos adversus venena tuemur & præmunimus, modo Locum custodiæ destinatum. Hoc etiam nomine dicebantur Pharisæorum tabulæ, sive membranæ Decalogi præcepta inscripta habentes: quas illi & fronti & brachiis affigebant, ut eorum oculis nunquam non obversarentur. Qua de re scribit Erasmus in Matthæum: Pharisæi, quo viderentur admodum observantes legis, scribebant Decalogum in membranis, seu duobus voluminibus, quorum alterum fronti coronæ vice circumponebant, alterum brachio, ut sive quo manum porrigerent, essent in conspectu: sive caput movissent, ob oculos essent. Hunc morem testatur Hieronymus ad suam usque ætatem durasse apud Judæos, Persas, acBabylonios: atque eos, qui id facerent, apud illos habitos ceu religiosos, quasi sic præstarent id quod Deus juberet per Mosen, servari præcepta sua. Hæc Erasm.

Phylacterius, i. m. [Φυλακτήριος] Phylacterii vocabantur, Qui phylacteria seu amuleta conficiebant præbebantque. V. Balsam. ad Canon. 61. Concil. in Trullo.

Phylarchus, i. m. [φύλαρχος] Ordinis, sive dignitatis nomen in Equestri militia. Erat enim equitatus divisus in classes quasdam, quas illi φυλὰς appellabant, quibus qui præerant φύλαρχοι appellabantur. Omnes autem uni parebant Hipparcho, hoc est equitatus totius præfecto: quem Latini sub Dictatore, Magistrum equitum appellabant. V. Cic. 15. Fam. 1. & Ammian. 24. 2.
Fuit item hoc proprium nomen historici cujusdam Atheniensis, sive Sicyonii, aut, ut alii malunt, Naucratitæ, qui Pyrrhi Epirotæ bellum adversus Peloponnesios, libris vigintiocto conscripsit: item alia complura, quæ recensentur a Suida.

Phyle, es. f. [Φυλὴ] Castellum Atticæ. Corn. Nepos 8. 2. V. Steph. & Meurs. lib. de Pop. Attic. p. 144.

Phyleus, i. m. [Φυλεὺς] Jovis filius & pater Megetis viri fortissimi, qui in bello Trojano præfuit Dulichiis, Echinadumque insularum incolis. Homer. in Catalogo navium.

Phyllanthes, is. f. [φυλλάνθης] Herba est ex genere aculeatarum, sed mitioribus aculeis, ab radice tantum foliata. Plin. lib. 21. cap. 16.

Phyllanthion, i. n. [φυλλάνθιον] cognomento Dyticon, herba est Democrito, purpuram tingentibus utilis. Hermol. in Corol.

Phyllis, ĭdis. f. [Φυλλὶς] (inquit Servius) Regina Thracum fuit, & Lycurgi Thracum regis filia. Hæc Demophoontem, Thesei filium, regemque Atheniensium, redeuntem de Trojano bello dilexit, & in conjugium suum rogavit; ille ait ante se ordinaturum rem suam, & sic ad ejus nuptias reversurum. Profectus itaque quum tardaret, Phyllis & amoris impatientia, & doloris impulsu, quod se spretam esse credebat, laqueo vitam finivit, & conversa est in arborem sui nominis, id est amygdalum sine foliis. Postea reversus Demophoon, cognita re, ejus amplexus est truncum, qui, velut sponsi sentiret adventum, folia emisit. Unde etiam Phylla sunt dicta a Phyllide, quæ ante Petala dicebantur. Sic Ovidius in Metamorphoseôn libris. Hæc Servius enarrans illud Virg. 5. Ecl. 10.
Incipe Mopse prior, si quos aut Phyllidis ignes,
Aut Alconis habes laudes, aut jurgia Codri.
Rhodopeia Phyllis. Ovid. 2. Epist. 1.
Phyllis, Nutrix Domitiani Imperatoris. Suet. in Domit. cap. 17. Cadaver ejus, populari sandapila per vespillones exportatum, Phyllis nutrix in suburbano suo, Latina via, funeravit.
Phyllis, [Φυλλὶς] Amnis Bithyniæ, a quo Phylli, Phylliensesque dicuntur, ut ait Strab. V. & Steph.

Phyllon, i. n. [φύλλον] Spina est sine caule, sine flore, sine echino, foliis longis, aculeatis & lactucæ similibus. Aliis nominibus Polygonaton appellatur, & Leucacantha. Plin. lib. 22. cap. 16

Phyllus, i. m. [Φύλλος] sive Phyllus, untis. [Φυλλοῦς Stephano] Oppidum Thessaliæ in tractu Phthiotidis: a quo Apollo Phylleus cognominatus est Strab. lib. 9.

Phȳma, ătis. n. [φῦμα] Cels. lib. 5. cap. 28. 9. Phyma est tuberculum furunculo simile, sed rotundius, & planius, sæpe etiam majus. Nam furunculus ovi dimidii magnitudinem raro explet, nunquam excedit: Phyma etiam latius patere consuevit, sed inflammatio dolorque sub eo minores sunt. Ubi evulsum est pus, eodem modo apparet ventriculus: quod in furunculo non invenitur, verum omnis corrupta caro in pus vertitur. Lind. legit, Ubi divulsum est, pus eodem modo apparet: ventriculus, qui in furunculo, non &c. Idem lib. eodem cap. 18 Aristonis malagma etiam recentia phymata, doloresque omnes discutit.

Phynon, ōnis. m. Collyrium Euelpidis. Cels. 6. 6. 20.

Phȳrama, ătis. n. [φύραμα] Massam significat. Gummi genus. Plin. 12. 23.

Physa, æ. [φύσα] Piscis quidam ex genere testaceorum, Nilo fluvio peculiaris. Strab lib. ult.

Physco, onis. [φύσκων] Crassum & ventricosum denotat. Cognomen fuit Ptolemæi septimi, principis Alexandrini, quo dominante Polybius Alexandriam profectus est. Strab. lib. 16.

Physcus, i. m. [Φύσκος] Cariæ oppidum e regione Rhodi insulæ. Strab. lib. 14.
Stephanus aliam ejusdem nominis urbem collocat in Locride, quam dictam vult a Physco Ætoli filio, Amphyctionis nepote, pronepote vero Deucalionis.

Phȳsemata, n. pl. [φυσήματα] sunt Conchæ, quæ audito tonitru pavent, ac repente comprimuntur. Plin. lib. 9. cap. 35.

Physes, [φύσεις] sunt Gemmæ, quæ ad naturalium similitudinem effictæ sunt ab artificibus. Plin. lib. 37. cap. 12.

Phȳsēter, ēris m. [φυσητὴρ] Genus piscis marini, admirabili magnitudine. A φυσάω spiro, vel sufflo. Plin. lib. 9. cap. 4. Maximum animal in Indico mari pristes & balæna est: in Gallico Oceano physeter, ingentis columnæ modo se attolens, altioremque navium velis diluviem quandam eructans. Avienus in Arato,
Delphinos virides, & physeteres anhelos.
Physeteres ajunt plurimum navigantibus nocere. De illis exNearcho scribit Strab. lib. 15.

Phȳsis, is. f. pr. c. freq. br. [φύσις] Latine Natura dicitur. Hinc

Physĭcus, a, um. Adj. [φυσικὸς] Naturalis.
Ratio physica. Cic. 2. de Nat. Deor. 55.
Explicare aliquid Physicum. Cic. 2. de Divin. 122.

Physica, æ. vel Physice, es. f. [φυσικὴ] Scientia Naturalis, seu rerum Naturalium. Cic. 1. Acad. 25. Sed enitar ut Latine loquar, nisi in hujuscemodi verbis, ut philosophiam, aut rhetoricam, aut physicam, aut dialecticam appellem.

Physica, orum. n. pl. [φυσικὰ] ut, Physica Aristotelis, Libri qui de rebus naturalibus tractant.
Ne physicorum quidem ignarum oratorem esse volo. Cic. in Orat. 119.
In physicis, quibus maxime gloriatur, totus est alienus Epicurus. Cic. 1. de Fin. 17.

Physĭcus, i. m. [φυσικὸς] Qui physicæ scientiæ dat operam. Cic. 1. de Nat. Deor. 78. Sed tu hoc, physice, non vides, quam blanda conciliatrix, & quam sui sit lena ipsa natura.
Speculator venatorque naturæ physicus. Cic. 1. de Nat. Deor. 84.

Physĭce, Adv. [φυσικῶς] Cic. 3. de Nat. Deor. 81. Eodemque tempore illa omnia, quæ a te physice dicta sunt de vi ignea, deque eo calore, &c.

Physiŏgnōmon, ŏnis. m. [φυσιογνώμων] Qui hominum naturam, i. e. mores, ex corpore vultuque cognoscit. Cic. de Fato, 10. Quid Socratem, nonne legimus quemadmodum notarit Zopyrus physiognomon, qui se profitebatur hominum mores, naturasque, ex corpore, oculis, vultu, fronte, pernoscere. Scribitur & Physignomon per ellipsin a poetis, ut in 'Ανθ. 5.8.

Physiognōmōnia, æ. f. [φυσιογνωμονία] Naturæ regula: nam id verbum significat morum naturarumque hominum ex inspectione vultus prædictionem. V. dict. superior.

Physiŏlŏgus, i. m. [φυσιολόγος] De naturis disserens.

Physiologīa, æ. f. [φυσιολογία] Cic. 1. de Nat. Deor. 20. Hunc censes,

censes, primis (ut dicitur) labris gustasse physiologiam, id est naturæ rationem, qui quicquam quod ortum sit, putet æternum esse posse? Rationem naturæ physiologiam Græci appellant. Cic. 1. de Divin. 90. Pervertere physiologiam. Cic. 2. de Divin. 37. Dum aruspicinam veram esse vultis, physiologiam pervertitis.

Phyteyma, ätis. n. [φύτευμα] Herba est amatoria, quare ob id eam contemnunt qui de herbarum viribus aliquid scriptum accuratius reliquerunt. V. Dioscoridem lib. 4. cap. 125. Plin. lib. 27. cap. 12.

P I

PI. Pius, Pia. PIC. Picenum. PIC. VRB. Picenum Urbicarium. PIENT. PIENTISS. Pientissima, Pientissimus. PIET. Pietas. PIGMENTR. Pigmentarius. PIISS. FORTISS. FELICISS. D. N. Piissimus fortissimus felicissimus dominus noster. PISAVR. PVBLIC. Pisaurenses publice.

Piabilis, Piacularis, Piaculum, V. pio.

Pialæ, arum. Populi in Scythia, qui cum Parthis ex æquo vivunt, ac degunt. Plin. lib. 6. cap. 17.

Piam, syllabica adjectio, quæ ornatus tantum causa ponitur: ut Quispiam.

Piamen, Piatrix. V. pio.

Piasus, i. m. [Πίασος] Pelasgorum dux, de quo sic Strabo scribit: In Larissa Phriconide dicunt Piasum coli, quem tradunt, quum Pelasgorum dux esset, Larissæ filiæ amore captum fuisse: quumque puellæ violentiam attulisset, contumeliæ pœnas luisse: nam quum vini dolium pronus inspiceret, puella (quod rem resciverat) illum per pedes capiens & attollens in dolium dejecit. Strabo lib. 13.

P I C

Pīca, æ. f. [κίττα, κολοιός] Avis, magnitudine palumbæ, alis vario colore, & præsertim cæruleo depictis, humana verba proferens. Martial. lib. 14. 76.

> Pica loquax certa dominum te voce saluto:
> Si me non videas, esse negabis avem. Plin. lib. 10. cap. 33.

Picæ quum diligentius visum ab homine nidum sensere, ova transferunt alio. Ovid. 5. Met. 299.

> Institerant ramis imitantes omnia picæ.

Pica alia est, sub ventre alba, superius nigra, quæ varia appellatur.

Pica, est in gravidis Languor ille & mollities dissoluti & cuncta fastidientis stomachi. Dictum ab ave pica, quoniam ejusmodi aves varia solent appetere quum sunt prægnantes. V. malacia.

Pica, inquit Paulus Ægineta lib. 1. cap. 1. circa tertium maxime fit imprægnationis mensem: eo quod fetus tum non possit totum id, quod pro alimenti ratione ad uterum affertur, consumere, nimirum imbecillior, ita ut ex hoc ipso variæ in stomacho superfluitates redundent. Unde etiam varia & absurda appetunt, velut carbones exstinctos, cimoliam terram, & alia multa. Hac enim de causa etiam appellationem hanc affectio ipsa adepta est, ob picæ animalis varietatem, aut quod etiam illa sæpe hac affectione corripitur.

Picæ, apud Festum sunt Sphinges: unde & apud eum Picati. Quanquam & Pici, ex se Picatos propagare possunt, qui Latinis sunt avidæ illæ volucres feræ, Griphes vocatæ, aurum e cavernis penitus egerentes. Annotavit Turnebus. V. seq. dict.

Picati appellantur quidam, quorum pedes formati sunt in speciem Sphingum, quod eas Dorii Phicas vocant. Festus. V. Hesych. & infra picus.

Picaria, Picatus. V. pix.

Pĭcĕa, æ. f. [πεύκη] Arbor ejusdem cum pinu generis, inquit Dioscorides, sed quandam flagitant specierum differentiam; differt enim a pinu picea, quod pinguiori ac tenuiori folio est, quodque minus alta, minusque recta quam pinus adsurgit: præterea & conum minorem ac magis algentem, nucleos quoque resina perfusos gerit. Virg. 9. Æn. 86.

> Lucus in arce fuit summa, quo sacra ferebant,
> Nigranti picea, trabibusque obscurus acernis Plin. lib. 14. cap.

20. Fit e piceæ resina. In Hispania autem e piceastris minime laudata.

Piceaster, tri. Picea silvestris. Plin. 14. 20. V. dict. superior.

Pĭcēnum, i. n. [Πικηνοί] Regio Italiæ, in qua est Asculum, a Pico Martio ave dicta, cujus ductu & auspicio Sabini, quum Asculum proficiscerentur, in vexillo eorum picus consederat. Nam sicut Strabo lib. 5. scribit, conditores Picentium e Sabinorum terra profecti sunt, a quibus orti sunt. Picenum quondam uberrimæ multitudinis. Namque trecenta & sexaginta millia Picentium in fidem Pop. Rom. venere. Ea nunc Marchia Anconitana dicitur: vulgo, *Marcha d'Ancona*. Incipit a Truento amne usque ad Isaurum fluvium, qui nunc Folia dicitur: & hinc Apennino, hinc Mari supero terminatur. Habet civitates, Picentiam, Pisaurum, Fanum Fortunæ, Senam Gallicam, Urbinum, Anconam, Camerinum, Firmum & Asculum.

Picēnus, a, um. [Πικηνός] Adj. possessiv. ut, Picenus ager, pro Picena regione Cic. de Clar. Orat. 57. Dicitur etiam C. Flaminius, is qui Tribunus pleb. legem de agro Gallico & Piceno viritim dividendo tulerit, &c. Poma Picena. Hor. 2. Serm. 3. 272.
Tellus Picena. Sil. lib. 8. 425.

Pīcentia, æ. f. [Πικεντία] Præcipua urbs Picentum. Sil. 8. 579. Steph. docet Phlegontem Picentum, Πίκεντον, eam appellare.

Picentes, um. sive Picentīni, orum. [Πικεντῖνοι, Πικεντηνοί] Qui Picenum inhabitant. Cic. pro Sulla, 25. Aut igitur doceat Picentes solos non esse peregrinos, aut gaudeat suo generi me meum non anteponere. Acies Picentum. Sil. lib. 10. 313.

Picentīnus, a, um. Adj. [Πικεντῖνος] Idem quod Picenus. Martial. lib. 13. 47.

> Picentina Ceres niveo sic nectare crescit, &c. De panibus Picentinis.

Picrus, Pico, are. V. pix.

Pĭcris, ĭdis. f. [πικρίς] Genus lactucæ, sive cichorei agrestis, ab amaritudine nomen trahens. Plin. lib. 21. cap. 17. Amara & aphace, & quæ picris nominatur, & ipsa toto anno florens: nomen ei amaritudo imposuit.

Picrĭdium, i. n. [πικρίδιον] diminut. Genus lactucæ, Augustin. Quæst. 21. 21.

Picrŏchŏli, [πικρόχολοι] In quibus abundat flava bilis, quæ amara esse consuevit. Hippocrates de ratione vict. acut. p. 392. lin. 25. ed. Francof.

Pictāvi, orum. vel Pictōnes, um. m. [Πίκτωνες] Galliæ populi, Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Vulgo *Poitou*. Paulus Petrocor. 1. 287.

> Dum Pictavorum doctor floreret in oris.

Pictāvĭcus, & Pictŏnĭcus, a, um. Adj. Auson. Epigr. 50.

> Imago Rufi, rhetoris Pictavici.

Litus Pictonicum. Idem Epist. 9. 36.

Pictor, Pictura. V. pingo.

Pīcumnus, i. m. [Πίκουμνος] Deus, qui in sacris Romanis adhibebatur. Æmilius Macer in Theogonia,

> Et nunc agrestes inter Picumnus habetur. V. Non. 12. 36. &

Serv. ad Virg. 9. Æn. 4.

Pīcus, i. m. [Πῖκος] Saturni filius, augur: de quo fabula talis est, Picum amavit Pomona, dea pomorum, & ejus volentis est sortita conjugium. Postea Circe, quum eum amaret, & sperneretur, irata eum in avem picum Martium convertit. Alia autem avis est Pica, de qua supra. Hoc autem ideo fingitur, quia augur fuit: & domi habuit picum, per quem futura noscebat: quod Pontificales indicant libri. Hactenus Servius enarrans illud Virg. 7. Æn. 187.

> Ipse Quirinali lituo, &c. V. Ovid. 14. Met. 320. qui Picum

Canentem, filiam Jani & Veniliæ, uxorem habuisse ait.
Ausonius Picus. Valer. 7. Argon. 232.

Pīcus, i. m. [δρυοκολάπτης] Parva avis est, uncorum unguium: cavat arbores, in quibus pullos educat, & scandit in subrectum, felium modo, dicta a Pico Saturni filio, qui ei nomen dedit. Plin. lib. 10. cap. 18.
Picus est ab læva. Plaut. Asin. 2. 1. 12.

> Picus & cornix est ab læva, corvos porro ab dextera.

Picos, veteres etiam esse voluerunt, quos Græci γρῦπας appellant. Plaut. Aulul. 4. 8. 1.

> Pici divitiis, qui aureos montes colunt,
> Ego solus supero. Nonius 2. 641. conf. in pica ad fin.

P I D

Piden, Oppidum in Æthiopia ad sinum maris Rubri ab Arabibus habitatum. Plin. lib. 6. cap. 29.

P I E

Pīĕres, um. m. [Πίερες] Populi olim Macedoniæ finitimi inter Actium & Aliagmonem amnes, quibus pulsis, Macedones loca eorum occuparunt. Plin. lib. 4. cap. 10. Strabo lib. 10.

Pīĕria, æ. f. [Πιερία] Mons Musis sacer, & civitas Bœotiæ, quam primus Pierus, Lini pater, ædificavit. Plinio lib. 4. cap. 8 Pierus dicitur. Est & Regio Macedoniæ Plinio, eodem lib. cap. 10. conf. pierus.

Pierĭdes, um. f. [Πιερίδες] inquit Sextus Pompejus, Musæ dicuntur, propter amœnitatem ac solitudinem Pierii montis, quod eæ secretis locis propter studia liberalia delectentur. Hæc Sextus. Pierides, auctore Perotto, a Pieria, quæ regio est Macedoniæ, dictæ. conf. Suid. Cic. 3. de Nat. Deor. 54. auctor est, Pierias & Pieridas a poetis appellari, quod Jove tertio Pierio & Antiopa natæ sint. [Forte reliquit Cic. Jove tertio Pieriæ, vel, In Piero natæ. Ut sit loci mentio. Mss. variant.
Musarum fabulam cum Pieri filiabus certantium V. apud Ovid. 5. Met. 302. Virg. 8. Ecl. 63.

> Hæc Damon: vos, quæ responderit Alphesibœus,
> Dicite, Pierides.

Comes Pieridum, Poeta. Martial. lib. 12. 69.
Lumen Pieridum. Ovid. 4. de Ponto, 16. 42. Sic vocat Cottam.
Sacris Pieridum imponere manum. Ovid. 4. Trist. 1. 28.
Studio Pieridum teneri. Ovid 2. de Ponto, 5. 63.
Pieris, ĭdis. Nomin. sing. & Pieri in casu vocandi. Hor. 4. Carm. 3. 18.

> O, testudinis aureæ
> Dulcem quæ strepitum, Pieri, temperas.

Pierius, a, um. possess. [Πιέριος] Pierium carmen. Lucret. 1. 945.
Chori tutela Pierii Mæcenas. Lucan. ad Pisonem 232.
Dies Pierii, Quos impendimus litterarum studio. Stat. 1. Silv. 3. 23.
Grex Pierius. Martial. lib. 9. 88. de filio Silii.
Recessus Pierius. Martial. 7. 72.
Studiis Pieriis pollere. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 150.
Via Pieria. Ovid. 2. de Ponto, 9. 62.
Umbra Pieria. Martial. lib. 9. 86.

Pīĕrus, i. m. [Πίερος] Pater novem puellarum, quæ, quod Musas provocare cantu ausæ essent, in picas versæ fuerunt. Ovid. 5. Met. 302.

> Pierus has genuit Pellæis dives in arvis.

Pierus, Mons est in Thessalia, qui in Macedoniam protenditur. Plin. lib. 4. cap. 8. V. pieria. [Etiam apud Fest. lego Pieri montis.

Pie, Pietas, Pietaticultrix, V. pius.

P I G

Pĭger, gra, grum. [ὀκνός, νωθρός, ῥᾴθυμος, βλακικός, ὀκνώδης] Tardus.
Mane piger stertis. Pers. 5. Sat. 132.
Piger scribendi ferre laborem. Hor. 1. Serm. 4. 12.
Piger ad quid faciendum. Cic. 8. Fam. 1. Hunc laborem alteri delegavi: non quin mihi suavissimum sit & occupato, & ad litteras scribendas, ut tu nosti, pigerrimo, tuæ memoriæ dare operam.
Ad nandum piger. Ovid. 18. Epist. 210. Idem. 1. de Pont. 2. 123.

> Sed piger ad pœnas princeps, ad præmia velox.

Piger in. Cic. 8. Fam. 17. Interdum piger, interdum timidus in re militari videbare.
Frigore piger. Ovid. 2. Met. 174.
Militiæ piger. Hor. 2. Epist. 1. 124.
Annus piger. Hor. 1. Epist. 1. 21.
Bellum pigrum, Longum. Ovid. 2. Fast. 727.
Bos piger. Hor. 1. Epist. 14. 43.
Campi pigri, Frigidi, præ frigore pigritiem inducentes. Hor. 1. Carm. 22. 17.
Familia pigra. Plaut. Mostel. 1. 2. 24.
Frigus pigrum dicitur, quia pigros efficit. Auctor ad Heren. lib. 4. 44.
Frigora pigra hibernæ noctis. Tibull. lib. 1. 2. 31.
Gratia. Ovid. 4. de Pont. 1. 23.
Hiems. Ovid. 3. Amor. 6. 94.
Humor piger, Lentus, minime fluidus. Columel. lib. 2. cap. 2.

Lapsus piger. Columel. lib. 1. cap. 5.
Manus pigra. Ovid. 21. Epist. 159.
Moles. Claud. 2. Cons. Stil. 355.
Oblivia. Stat. 10. Theb. 89.
Palus. Ovid. 4. de Pont. 10. 61.
Quies. Martial. lib. 12. 63.
Senectus pigra. Ovid. 10. Met. 396.
Situs piger. Ovid. 2. Amor. 3. 14.
Somno pigro torpere. Stat. 3. Silv. 2. 73.
Vitia pigra. Claud. 2. in Eutrop. 206.
Vita. Stat. 1. Silv. 4. 57.
Vultus. Martial. lib. 2. 11.
Pigros, sine adjecto, vocat Pedes Seneca de Benef. lib. 2. cap. 12. extr. Parum enim fœde furioseque insolens fuerat, qui de capite Consularis viri soccatus audiebat, nisi in os Senatoris ingessisset Imperator pigros suos. i.e. Pedes. Quum enim illi quocunque nos ferant, in desidibus & pigris officio videntur deesse suo quadam ignavia, & pigri pigros & segnes reddere, ut in strenuis & gnavis contra videntur gnavi & strenui esse, & prompti ac parati ad viam. [Forte de Sinistro pede proprie. V. loc.
Compar. Hor. 1. Serm. 4. 17.
— discedet pigrior ultro
Muneribus missis. Et Plin. 9. Epist. 209. Nihil est enim pigrius delicatis, aut curiosius otiosis.
Superl. Arar pigerrimus. Sil. lib. 15. 504.
Gens pigerrima ad militaria opera. Liv. 21. 25.
Pigrissimus dixit Tertull. Exhort. ad Castit. cap. 13. Suffusio pigrissimorum ad continentiam.
PIGRE, Adv. pr.c. [ὀκνηρῶς] Senec. de Ira 3. 17. Pigre in servitutem transiens.
Agere pigre ac segniter. Columel. 7. 5.
Aggredi pigre. Idem præfat. lib. 10.
Compar. Plin. 10. 34. Amor sobolis æqualis: sæpe ex hac causa castigatio, pigrius intrante femina ad pullos.
PIGRĬTIA, æ. f. [ὀκνία, ῥαθυμία, ἀκηδία] Ignavia, lentitudo. Cic. 4. Tusc. 19. Quæ autem subjecta sunt sub metu, ea sic definiunt, Pigritiam metum consequentis laboris. Liv. 1. 31. Pigritia militandi.
Pigritia & Ignavia. Cic. 1. Off. 101. Efficiendum est ut appetitus rationi obediant, eamque neque præcurrant propter temeritatem, nec propter pigritiam aut ignaviam deserant.
Negligentia, pigritia, inertia, aut suis studiis quibusdam, occupationibusve sic impediuntur, ut eos quos tutari debeant, desertos esse patiantur. Cic. 1. Off. 136.
Facere me pigritia noli putare, quod non mea manu scribam. Cic. 16. Att. 14.
Incutere pigritiam. V. INCUTIO.
PIGRITIES, ei. f. Idem. [νωθρότης]
PIGREDO, ĭnis. f. Idem. Vulg. Interpr. Proverb. cap. 19. 15. Pigredo immittit soporem.
PIGROR, ōris. m. Idem. Lucilius apud Nonium 3. 169.
Languor enim oppressit, pigror, torporque quietem.
PIGRESCO, [ὀκνεῖν] ĕre. Pigrum fieri & lentum. Plin. lib. 18. cap. 18. Mox pigrescit, in Virginem transgresso. Subaud. Sole. De Nilo.
PIGROR, [ὀκνέω] āri. ut Gravari. Cic. 14. Att. 1. Tu quæso quicquid novi (multa autem exspecto) scribere ne pigrere. i. e. Ne moreris. Lucret. lib. 1. 411.
Quod si pigraris, paulumve recesseris ab re.
PIGRO, [βραδύνω] āre. Antiquum, Detinere ac tardare. Accius Chrysi, Melius pigrasse, quam properasse est nefas. Nonius, 2. 655. V. ibi Gothofred.
PIGRĬTOR, āri. frequent. Pigrari. Vulg. Interpr. Act. cap. 9. 38. V. Goclen. Observat. L. L. p. 440.
PĬGEO, ui, [ὀκνέω] ēre. Dolere, seu Molestum esse. Frequentius tamen Impersonaliter in tertiis personis. Plaut. Men. 5. 9. 7.
Adolescens, quæso hercle, loquere tuum mihi nomen, nisi piges.
Al. Piget. Ter. Phorm. 3. 3. 21.
Ne quid plus, minusve faxit, quod nos postea pigeat. Idem in prolog. Heaut. 19. Neque se id pigere.
Piget, [ἀλγεῖ [Impersonale frequentius legitur. Donatus, Piget in his quæ cum damno ac malo: & ad dolorem refertur. Festus, Pigere, interdum pro Tardare, interdum pro Pœnitere poni solet. [Nusquam Personale est, ne in superioribus quidem exemplis.
Piget quod dolet. Plaut. Pœn. 5. 4. 41. Nisi piget, consistite. Ter. Heaut. 5. 4. 20.
— pudet
Dicere hac præsente verbum turpe: at te illud nullo modo
Facere piguit. Al. Puduit. Martial. lib. 2. 5.
Te tamen ut videam, duo millia non piget ire.
Quærere non piguit, cur ego, &c. Cic. in Sallust. 20.
Esse piget pium. Ovid. 14. Epist. 14.
Piget, aliquando accusativum rei patientis, cum genitivo agentis regit. Ter. And. 5. 3. 6.
— o ingentem confidentiam!
Num cogitat quid dicat? num facti piget? Cic. pro Domo 29.
Ut me non solum pigeat stultitiæ meæ, sed etiam pudeat.
Facti fortasse pigebit. Ovid. 12. Epist. 209.
Incœpti piget. Virg. 5. Æn. 678.
Laborum actorum piget. Ovid. 2. Met. 386.
Sceleris piguit. Lucan. lib. 4. 26.
Turpitudinis tuæ nonnullos pigeret. Cic. in Sallust. 4.
Pigitum est, Impers. Castricius apud Gellium, Pigitum est, inquit, cinctos saltem esse, & pænulatos. V. Noct. Attic. lib. 13. cap. 20. & lib. 15. cap. 13. & Sil. 7. 173.
PIGENS, entis. Partic. Apul. 4. Met. Rex affatu sanctæ vaticinationis accepto pigens tristisque. Sed Elmenh. legit Piger. p. 157.
PIGENDUS, a, um. Partic. [ἀλγητέος] ut, Error nulla parte pigendus. Ovid. 7. Epist. 110.
Induci ad misericordiam, ad pudendum, ad pigendum. Cic. de Clar. Orat. 188.
PIGMĂLION, ōnis. m. [Πυγμαλίων] Beli regis Tyri filius fuit, frater Didonis, qui dum ardentissima auri cupiditate flagraret, animum ad Sichæi patruelis sui opes appulit, illumque, spe potiundi auri, ante aras, clam & dolo interemit. Cujus cædis quum certior in somnis a marito Dido facta fuisset, sumptis secum thesauris fugit, & Carthaginem condidit. Moris autem erat, ut inquit Servius, ut de pecunia publica Phœnices misso a rege auro de peregrinis frumenta coemerent. Dido autem a Pigmalione ad hunc usum paratas naves abstulerat: quam quum fugientem a fratre missi persequerentur, aurum illa præcipitavit in mare, qua re visa, sequentes reversi sunt. Meminit hujus Virg. 1. Æn. 350.
— sed regna Tyri germanus habebat
Pigmalion, scelere ante alios immanior omnes, &c.
Avari opes Pigmalionis. Virg. 1. Æn. 368.
PIGMALIŌNEUS, a, um. Adj. [Πυγμαλιώνειος] Sil. lib. 1. 21.
Pigmalioneis quondam per cærula terris, &c.
PIGMENTARIUS, PIGMENTATUS, PIGMENTUM. V. PINGO.
PIGNUS, ŏris. vel ĕris. n. [ἐνέχυρον, ἀῤῥαβών, ὑποθήκη, ῥύσιον] Quod alteri fidei causa datur, ut sit securus. Plaut. Casin. Prol. 75.
Id ni mecum pignus, si quis volt, dato
In urnam mulsi, Pœnus dum judex siet. Ulpian. de Pignoratitia actione, vel contra, l. Si rem alienam, Proprie pignus dicimus, quod ad creditorem transit: Hypothecam, quum non transit, nec possessio ad creditorem. Martial. lib. 12. 25.
Quum rogo te nummos sine pignore, non habeo, inquis.
Pignus, a Pugno dicitur, ut Cajus ait, de verborum & rerum significatione, l. Plebs, quia res quæ pignori dantur, manu traduntur.
Pignus (inquit Budæus) est quod Græcis Hypotheca, quasi obligationi suppositum dicitur, vel quasi ob fidem debiti suppositum, quod Latini Pignori opponere dicunt. Pignus enim tam de immobili, quam de re mobili dicitur. Ter. Phorm. 4. 3. 56.
Quid si animam debet? G. ager oppositus est pignori ob
Decem minas, inquit. Et p. p.
Ædiculæ item ob decem alias.
Accipere aliquid pignori. Pompon. in l. Si rem. D. de pign. actio. Si rem pignori datam vendidit & tradidit, tuque ei nummos credidisti, quos ille solvit ei creditori, cui pignus dederat: tibique cum eo convenit, ut ea res, quam jam vendiderat, pignori tibi esset: nihil te egisse constat, qui rem alienam pignori acceperis. Ea enim ratione emptorem pignus liberatum habere cœpisse, neque ad rem pertinuisse, quod tua pecunia pignus sit liberatum.
Accipere sub pignoribus mutuas pecunias. Cajus in l. Vel universorum. D. de pig. act. & Scævola in l. ult. eod. tit.
Capere pignus. V. CAPIO.
Cavere sibi pignoribus. Ulpian. in l. Si rem alienam. D. de pignor. action.
Cedit res aliqua pignori. Paul in l. Si convenerit. D. de pig. act.
Contrahitur pignus (inquit Ulpian. l. 1. de pignorat. actio.) non solum traditione, sed etiam nuda conventione, etsi traditum non est. Si igitur contractum sit pignus nuda conventione: videamus, siquis aurum ostenderit, quasi pignori daturus, & æs dederit, an obligavit aurum pignori. Et consequens est, ut aurum obligetur, non autem æs: quia in hoc non consenserunt. Si quis tamen, quum æs pignori daret, affirmavit aurum esse, & ita pignori dedit: videndum erit, an æs pignori obligavit: & nunquid, quia in corpore consensum est, pignori esse videatur.
Convalescit pignus. Africanus in l. Qui balineum. D. qui pot. in pignor.
Dare pignus cum aliquo. V. DO.
Dare aliquid pignori. V. Contrahitur pignus, & Accipere pignori, & Versari malitiose in pignore.
Discedere a pignore. Martian. in. l. Si debitor. D. Quib. mod. pig. vel hyp. sol.
Evanescit pignus. V. Teneri pignori.
Esse pignore. V. Contrahitur pignus, & Accipere pignori.
Exstinguitur pignus. Martianus in l. Sicut. D. Quib. mod. pig. vel hypoth. sol.
Finitur. Ulpiam. in l. Si res distracta. D. quibus modis pig. vel hypoth. sol.
Habere pignori aliquid. Papin. in l. Qui generaliter. D. Qui potiores in.
Liberare pignus. V. Accipere pignori. l. 4. D. qui pot. in pig.
Obligare aliquid pignori, V. Contrahitur pignus, & Teneri pignori.
Opponere pignori. V. OPPONO. & supra ex Bud.
Perimitur. V. Teneri pignori.
Ponere pignori. Plaut. Capt. 2. 3. 73.
Ponere aliquid pignori. Ulp. in l. Petenti. D. de pignorat. act. Petenti mutuam pecuniam creditori, quum præ manu debitor non haberet, species auri dedit, ut pignori apud alium creditorem poneret.
Recedere a pignore. Ulpian. in l. Si rem alienam. D. de pig. act.
Recuperare pignus. Martianus in l. Si creditor. D. de distractio. pignor.
Remittere pignus. Modestin. in l. Voluntate. D. Quib. mod. pign. vel hyp. sol.
Solvitur pignus. V. Finitur pignus.
Suscipere pignus. Papinianus in l. Fidejussor. D. de pig. & hypoth.
Teneri pignori. Martian. in l. Grege. D. de pig. & hyp. Grege pignori obligato, quæ postea nascuntur, tenentur. Sed etsi prioribus capitibus decedentibus, totus grex fuerit renovatus, pignori tenebitur. Statu liber quoque dari hypothecæ poterit, licet conditione exsistente evanescat pignus. Quum pignori rem pignoratam accipi posse placuerit: quatenus utraque pecunia debetur, pignus secundo creditori tenetur, & tam exceptio, quam actio utilis ei danda est. Quod si dominus solverit pecuniam, pignus quoque perimitur.
Versari malitiose in pignore. Ulpian. in l. Si rem. D. de pignor. action. Si rem alienam mihi debitor pignori dederit, aut malitiose in pignore versatus sit.
Pignorum captio genus fuit Imperii inhibendi, coercendique contumaces, quo magistratus curules utebantur Romæ. V. Liv. 37. 51. & Suet. Cæs. cap. 17.
Auferre pignora. Cic. 3. de Orat. 4. de jurgio Philippi Consulis in Senatu, & L. Crassi magni illius oratoris loquens, Hic quum homini & vehementi & diserto, & in primis forti ad resistendum Philippo, quasi quasdam verborum faces admovisset: non tulit ille, & graviter exarsit, pignoribusque ablatis Crassum instituit coercere. Coercere pignoribus ablatis dixit Cic. quod nos *Cogere per bonorum captionem* dicimus. Budæus.
Coercere ablatis pignoribus aliquem, V. Auferre pignora præced.
Pignus translate sæpe dicitur, velut quum aut munus nostrum, aut aliquid simile, pignus esse amoris & benevolentiæ dicimus: i. e. Indicium, sive docu-

ve documentum & argumentum idoneum: vel etiam Signum certum. Virg. 3. Æn. 611.
Ipse pater dextram Anchises, haud multa moratus,
Dat juveni, atque animum præsenti pignore firmat. i. e. Securum facit, ut qui dat pignus: inquit Valla lib. 6.
Amoris mutua pignora. Sil. lib. 17. 365.
Nullum erga me benevolentiæ pignus atque indicium omisistis. Curt. lib. 9. 6. 17.
Caritatis mutuæ. Quintil. in procem. lib. 1.
Fidei. Ovid. 6. Met. 506.
Hospitii pignora. Curtius lib. 6. 5. pr.
Vocis pignus. Ovid. 20. Epist. 64.
Hac ego compulsus, non est mirabile, forma,
Si pignus volui vocis habere tuæ.
Cara sui. Virg. 8. Ecl. 92.
Miserabile pignus amoris. Ovid. 11. Epist. 113.
Dare pignus. Ovid. 2. Met. 38.
Petis certa pignora. Ovid. 2. Met. 91.
Tenemus pignus sceleris. Senec. Hippol. 5.
Pignora injuriæ, Vitam & fortunas Cic. vocat obnoxias injuriæ, 13. Philipp. 2. Tu vero ita vitam corpusque servato, ita fortunas, ita rem familiarem, ut hæc posteriora libertate ducas, atque his uti velis, si liberare Rempub. possis: nec pro iis libertatem, sed pro libertate hæc projicias, tanquam pignora injuriæ, &c. Budæus.
Pignus Reipub. Fiducia & securitas Reipub. Cic. pro Sext. 19. de Pisone, Nam quid ego de supercilio dicam, quod tum hominibus non supercilium, sed pignus Reipub. videbatur? tanta erat gravitas in oculo, tanta frontis contractio. Hæc Budæus.
Pignus, metaphoricôs sumptum. Cic. 13. Philipp. 8. Magnis & multis pignoribus M. Lepidum Respub. obligatum tenet. i. e. Fidei retinaculis: translatione a fœneratoribus ducta. Budæus.
Obses & Pignus. Cic. pro Cœl. 78. Habet a M. Cœlio Resp. Judices, duas accusationes, vel obsides periculi, vel pignora voluntatis.
Affinitatis conjunctionem pignori fore ad confirmandas inimicitias putavit. Cic. pro Cluent. 190.
Conjugii mors mea pignus erit. Ovid. 9. Epist. 150.
Libertatis Pop. Roman. pignus, D. Brutum vocat Cic. 11. Philipp.
Pacis pignus. Ovid. 8. Met. 48.
Salutem pro pignore tradere ad explendas cupiditates. Cic. de Provinc. Consul. 2.
Pignus, Id quod deponitur ab iis qui simul decertant apud sequestrum. Virg. 3. Ecl. 31.
— tu dic mecum quo pignore certes.
Contendere pignore. Catul. ad Fundum, 42. 4.
Pignora aliquando pro Liberis accipiuntur: quoniam liberi videntur tanquam pignora inter virum & uxorem esse, tum vinculi, ne alioqui divortium fiat: tum caritatis. Ovid. [ubi?]
Dulcia sollicitæ gestabant pignora matres. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Affert in iis momentum & ætas, & sexus, & pignora: liberi dico & parentes, & propinqui. conf. Freinsh. Indic. Curt.
Adscita pignora, Filii adoptivi. Stat. 2. Silv. 1. 86.
Carissima pignorum. Tacit. 15. Ann. 57.
Gemino natarum pignore fultus. Stat. 1. Theb. 394.
Inauspicatum pignus sanguinis mei. Senec. OEdip. 14.
Interceptum pignus communis filii. Sueton. in Tiber. cap. 7. Cum Julia primo concorditer, & amore mutuo vixit: mox dissedit, & aliquanto gravius, ut etiam perpetuo secubaret, intercepto communis filii pignore, qui Aquilejæ natus infans exstinctus est.
Cara pignora nepotes. Ovid. 3. Met. 134.
Pignus etiam de Principe recens nato. Claud. 3. Conf. Hon. 15.
Excepit Tyrio venerabile pignus in ostro.
Pignora etiam pro Argumentis sive rationibus ponuntur. Severus in Ætna v. 133. — certis tibi pignora rebus
Atque oculis hæsura tuis dabit ordine tellus. Et v. 418. & 474. V. ibi Scalig. & conf. Ovid. 3. Fast. 71. & 2. de Arte Am. 378.
Pignosa, Pignora, eo modo, quo Valesii & Ausefii, Pinosi, Pilesi dicebantur. Festus. Al. Pinasii, Papisii.

Pignoriscapio, ōnis. f. ut, Usucapio. Gell. 7. 10. ex Catone, Pignoriscapio ob æs militare, quod æs a Tribuno ærario miles accipere debebat, vocabulum seorsum fit, &c.

Pignĕror, [ἐνεχυριάζω, ἐνεχυράζω, ἐγχυριάζω, τιμητιῶ] āri. deponens, quod vulgo dicimus *Per exsecutionem capere*, hoc est, Pignora capere, inquit Budæus. Liv. 29. Postea conscientia sibimet exsilium consciscentes: bona tantum, quæ publicari poterant, pigneranda pœnæ præbebant. Cic. 14. Philipp. 32. In fuga, fœda mors: in victoria, gloriosa. Etenim Mars ipse ex acie fortissimum quemque pignerari solet. Pignerari dixit, pro eo quod est quasi Pignus accipere, & sibi asserere, quasique obnoxium sibi debitumque capere. Cujus dicti hic sensus est, Fortissimus enim quisque, primus in prælio occumbere solet. Budæus.
Pignerare, Activum, Dare pignus. Suet. in Vitel. cap. 7. Utque ex aure matris detractum unionem pigneraverit ad itineris expensas.

Pigneror, passivum, pro Pignero. V. Gell. lib. 18. cap. 17.

Pignerātus, a, um. Partic. ut, Pignerati animi, In pignus habiti. Liv. 24. 1. Et quorum propinqui extra urbem interclusi ab hostibus erant, velut obsidibus datis, pigneratos haberent animos. Quædam exemplaria habent Pignoratos.
Res pignerata ad modicum æris. Ulpian. in l. Siquis in pignore. D. de pignor. act.

Pignorātio, ōnis. f. Cajus in l. Sed &. D. pign. hypoth. al. Pigneratio.

Pignerātor, ōris. m. [ἐνεχυραστής] Qui pignus accipit. Cic. 5. Verr. 27 Quum in his, inquam, rebus omnibus, publicanus petitor ac pignerator, non ereptor, neque possessor soleat esse: tu de optimo, de justissimo, de honestissimo genere hominum, hoc est de aratoribus, ea jura constituebas, quæ omnibus aliis essent contraria. Edixerat enim Verres, ut publicani possent jure suo ab aratoribus decumarum nomine quantum vellent capere, non judicis auctoritate (ut assolet) pignora eorum capere. Budæus.

Pignerātrix, īcis. f. JCt. in Dig.

Pignerātitius, sive Pignorātitius, a, um. Adj. [ἐνεχυριστικός] ex supino verbi Pignero nomen deductum; significat Quod pignori datum est. ut, Res pigneratitia.
Actio pignoratitia. Ulp. in l. 1. & 9. & 12. D. de pig. actione.
Creditor pigneratitius, Cui pignus capere licet. Ulp. Quæritur in pigneratitio creditore, an pignoris persecutio denegetur. Sic Judicium pignoratitium, &c.
Fundus pignoratitius. Pomp. in l. Quamvis. D. de pign. act.

Pigresco, Pigro, are. & Pigror, ari. V. piger.

P I L

Pīla, æ. f. [ἴγδη] a Pinso, pinsis; Vas concavum, quo antiqui siccata frumenta pinsebant ac contundebant. Cato R. R. cap. 14. Paululum latam pilam, ubi triticum pinsant, unam. Idem cap. 10. Pilam ligneam unam, fullonicam unam, telam jogalem unam, pilas duas.
Pila, Columna stans, quam Græci στήλην vocant a stando. Proprie autem Stelas Græci appellant Stantes columnas in monumentis. Apul. lib. 3. Metam. p. 141. Elmenh. Pila media, quæ stabuli trabes sustinebat. Festus, Pila, quæ parietem sustentat, ab opponendo dicitur. Plin. lib. 11. 10. Ruentes ceras fulciunt pilarum instar, interius a solo fornicatas, ut sit aditus ad farciendum. [Pila hic est κρηπὶς, vide ad seq. notata.
Tenere pilam more claudi. Cic. in Pison. 69. Græcus primo distinguere atque dividere illa, quemadmodum dicerentur: iste claudus (quomodo ajunt) pilam, retinere quod acceperat, testificari, &c. Proverbium convenit in eos, qui quicquid a præceptoribus acceperint, sive id doctum sit, sive indoctum, nullo delectu, nulloque judicio tenere solent ac sequi. Sumpta metaphora a claudo diffidente suis pedibus, & ob id pertinaciter columnis innitente. [Pila h. l. est. Basis seu Sustentaculum muri, vel columnæ, quo quis inniti possit, ut claudi solent stantes. Gloss. Lat. Gr. Pila, κρηπίδωμα, κρηπὶς καὶ παραστάς. Est autem κρηπὶς, ut in Gloss. Cyrill. Crepido, margo, παραστὰς Postis. Claudus igitur pilam, id est, Crepidinem retinet. Male ergo in edit. Lond. ad dict. Pila pr. corr. referabantur ista.
Pilæ etiam sunt Opera informia, quæ in aqua construuntur, cujusmodi magnifica Genuæ visitur: Molem vulgo appellant. Earum usus est ad tuendas a fluctibus naves intra portus & navalia. De quarum constructione Vitruvius lib. 5. cap. 12. Hujusmodi pilam Virg. 9. Æn. 710. describit,
Qualis in Euboico Bajarum litore quondam
Saxea pila cadit, &c. Hujusmodi autem fiebant ex pulvere Puteolano, qui in aqua lapidescit. Fiunt & alia ratione intra aquam, circumdatis tabulationibus, quas Arcas Vitruvius appellat, ab arcendis aquis ab opere. Alii Aquaria septa vocant. Budæus.

Pilātim, Adv. [στυληδὸν] a Pila columna: significat Per columnas. Vitruvius 6. 11. Pilatim struuntur ædificia.

Pĭla, æ. f. [σφαῖρα] Instrumentum lusorium est, rotundum ad similitudinem sphæræ, ab πάλλω æquo: quod forma sphærica sit, quæ omni ex parte æqua est. Vel a Pilo, quod pilis impleri solet. Plaut. Bacch. 3. 3. 24.
Ibi cursu, luctando, hasta, circo, pugillatu, pila,
Saliendo, se exercebant magis, quam scorto aut saviis.
Pilarum quatuor genera sunt. Est Pila trigonalis, omnium minima, prædura, firmo pilo plena: a quo pila nomen habet. Fluentina nunc vulgo dicta, quod Fluentiæ hujusmodi pilæ optimæ fiant. Trigonalis autem vocitata est a trigone, qui locus erat in thermis, triquetra, hoc est triangulari figura, (quam Græci τρίγωνον vocant) ad hujusmodi pilæ lusum ædificatus, & parvo calore tepidus teneri per hiemem solitus: ne exuti ad ludendum homines, statim rigorem conciperent, neve ludendo exerciti nimis æstuarent. Mittitur pila ad unum angulum, ita ut utrumque parietem contingat, redditur non minus sinistra quam dextra manu, miramque corporis agilitatem requirit. Martialis de pila trigonali, lib. 14. 46.
Si me mobilibus scis expulsare sinistris,
Sum tua: si nescis, rustice redde pilam. Altera est Pila paganica, a pagis, hoc est villis, ita dicta, quod pagani ea uterentur. Hæc crassior est, laxiorque, & pluma plena, nec ad lusum tam agilis, ut quæ nec tam levis est, nec jactata facile resilit. Martialis lib. 14. 45.
Hæc, quæ difficilis turget paganica pluma,
Folle minus laxa est, & minus arcta pila. Quasi dicat, Est laxior quam pila trigonalis, & arctior, firmiorque quam follis. Nam Follis tertium pilæ genus est: hic ex pelle fit, spirituque inflatur: grossior ceteris, sed non multo gravior: pugno redditur, non palma, ut reliquæ pilæ. A flatu nomen habet, qui a spiritu, ut diximus, impletur, sive quod veteres Follem pellem dicebant, & per diminutionem folliculum. Hoc genere pilæ minus fatigantur ludentes, ideoque imbecilliori etiam ætati convenit. Agitata lentius fertur, resilit magis, tardiusque descendit, veluti hominem de industria exspectans. Est præterea quartum pilæ genus, quod vocant Harpastum, sive Sphennidam: grossior est quam pila paganica, tenuior quam follis. E panno fere fit, aliquando, ex pelle, lana, tomentove impletur: non repercutitur. Sed quum multi sint ludentes, & in duas partes divisi, ita ut utrinque e regione sibi invicem oppositi sint, ad suos quisque transmittere pilam conatur, quam adversarii nituntur arripere. Sic magno labore luditur: decidit sæpe in terram pila: ad quam catervatim currentes, se invicem prosternunt, pulvereque & sudore infecti flavescunt. Laboriosum ludi genus, & ideo grandioribus tantum conveniens. Hæc ex Perotto. Accuratior disquisitio est de Sphæristica veterum Hier. Mercurial. lib. 2. de Arte Gymn. cap. 4. & 5. conf. Lex. Pitisc.
Terra pilæ similis. Ovid. 6. Fast. 269.
Jactus pilarum. Ovid. 2. Trist. 485.
Pila lusoria. Plin. lib. 7. cap. 56.
Perpictæ. Ovid. 10. Met. 262.
Velox. Hor. 2. Serm. 2. 11.
Ad pilam se, aut ad talos, aut ad tesseras se conferunt homines labore assiduo & quotidiano assueti, quum tempestatis causa opere prohibentur. Cic. 3. de Orat. 55.
Excipere pilam scite ac diligenter, & Apte & expedite remittere. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 32.
Exercere se pila. Cels. lib. 1. cap. 6. Quem frequenter cita alvus exercet, huic opus est pila, similibusque superiores partes exercere.
Geminare volantem pilam. Lucan. ad Pison. 173.
Jactare in astra pilas. Martial. de Spectac. 22. V. ad fin. dict.
Ludere pila. Cic. 5. Tusc. 60. Is quum pila ludere vellet (studiose enim id factitabat) tunicamque poneret, adolescentulo, quem amabat, tradidisse gladium dicitur.

Movere

Movere & tollere, pilam. Ovid. 3. de Arte Am. 361.
Mea pila est, si repudiatur miles. Plaut. Truc. 4. 1. 8. Proverbialiter hoc dictum est, i. e. In mea potestate est ludus: tanquam cujus est pila; Arbitratu meo res geritur; Jam meæ erunt primæ partes apud mulierem.
Pila lanuginis, Lanuginosa quædam rotunditas in formam pilæ. Plin. lib. 12. cap. 10.
Pilæ erant Effigies laneæ hominum, quæ Laribus in ludis compitalibus suspendebantur. Festus, Pilæ, & viriles, & muliebres effigies, in compitis suspendebantur Compitalibus ex lana, &c. De his exponunt Martialis illud Epigr. 22. de Spectac.
Jactat ut impositas taurus in astra pilas. V. Lex. Pitisc.
In hac mundi pila. Lipsius in Tacitum pag. 81. H. St. V. supra Ovid.

PĬLŬLA, æ. f. dimin. [σφαίριον] Globulus, & sphæricum quiddam ac rotundum. Plin. lib. 16. cap. 7. Nascuntur in eo & pilulæ; nucibus non absimiles. Quin etiam pharmaca illa in globulos conformata, quæ hac forma sumimus, pilulas nominamus. Plin. lib. 28. cap. 9. Vetus axungia phthisin, in pilulis sumpta, sanat. Hæc Græco vocabulo καταπότια dicuntur. Ab devorando: non enim comminuendæ dentibus, aut gustandæ sunt pilulæ. V. Indicem Plinian. Hard. & f. l. CATAPOTIUM.

PILĀRIS, e. Adj. Ad pilam pertinens. ut, Lusio pilaris. Stat. 4. Silv. præfat.

PILĀRIUS, i. m. Pilarii præstigiatores dicuntur, Qui levi agitatione pilulas, seu parvas pilas videntur emittere, aut in vas injicere, quum secus faciant. Quintil. lib. 10. cap. 7. Quo usu constant miracula illa in scænis pilariorum ac ventilatorum, ut ea quæ emiserint, ultro venire in manus credas, & qua jubentur decurrere. V. Burm. p. 952.

PĬLĬCRĔPUS, i. m. [σφαιρονχης] apud Sen. epist. 56. ad Lucilium, ubi notatur balneorum luxuria; intelligendus est, Is qui pilas, hoc est sphæras aut glomos pice illitos in ignem balneorum sive vaporarii conjiceret, sicubi forte restingueretur. Meminit hujusmodi pilarum Vitruvius lib. 5. cap. 10. Ab hac interpretatione dissentit Turnebus Adversf. 6. 4. aitque Pilicrepum esse Qui pilas crepat, aut pila crepante lusitat (nam pila crepitum facit) quod facere solebant paulo ante balneum, vel dum hypocausta & sudationes calefcerent. Martial. 14. 163.
Redde pilam, sonat æs thermarum: ludere pergis? Quo etiam sensu accepit illud Papinii, 1. Silv. 5. 57.
Quid nunc strata solo referam tabulata, crepantes
Auditura pilas, ubi languidus ignis inerrat, &c. In mittenda autem & remittenda pila, quum pilicrepus plures quam essent manus & vices numerarat, maximus excitabatur clamor ab adversariis. Hæc ille. Plura V. in Lex. Pitisc.

PILĬLUDIUS, i. m. Qui pila ludit. Gloss. Isidor. conf. Scalig. ad Manil. lib. 5. p. 402. seq. p. 364. edit. Bœcl.

PILATES, æ. m. [πιλάτης] Lapidis genus, cujus meminit Cato Origin. lib. 5. Lapis candidior quam pilates. Festus.

PILATUS, V. PILUM.

PĪLENTUM, i. n. inquit Paulus, Vehiculi genus, quo matronæ ferebantur. Idem videtur esse quod Petoritum. Estque ejus formæ, qua nostri temporis principum Italiæ mulieres vectantur, ita libratum, ut considentes, in pulvinis in aere suspendi agitatæ videantur. Virg. 8. Æn. 666.
— castæ ducebant sacra per urbem
Pilentis matres in mollibus. i. e. Pensilibus. Liv. 5. 25. Honoremque ob eam munificentiam ferunt matronis habitum: ut pilento ad sacra, ludosque, carpentis festo profestoque uterentur. conf. Fest.
Sacra pilenta. Claud. de Nupt. Honor. 286.

PĪLEUM, i. n. vel PILEUS, i. m. [πῖλος, πιλίον] V. Non. 3. 178. Tegmen capitis. Plaut. Amph. 1. 1. 306.
Ut ego hodie raso capite calvos capiam pileum. i. e. Ut calvus, seu raso capite, liber fiam. Nam cum manumitterentur servi darenturque in libertatem, resecari capilli, & raso capiti pileus imponi solebat. Servius in lib. 8. Æn. 564. Feronia, nympha Campaniæ. Hæc etiam libertorum dea est, in cujus templo raso capite pileum accipiebant. Hinc Pileus, quandoque ponitur pro Libertate. Unde legimus apud historicos Ad pileum servos fuisse vocatos: quod significat Ad libertatem, cujus insigne est pileus. Liv. 24. 32. extr. Postero die servi ad pileum vocati, & carcere vincti emissi.
Servos ad pileum vocare, pro eo quod est Ad libertatem invitare, aut promissis ingentibus ad seditionem commovere, proverbiali figura dixit Macrob. 1. Saturn. cap. 11. Dicet aliquis nunc me dominos de fastigio dejicere, & quodammodo ad pileum servos vocare: quos debere dixi magis colere, quam timere.
Cæsis pilea suta de lacernis. Stat. 4. Silv. 9. 24.
Pilea Castori & Polluci dederunt antiqui, quia Lacones fuerunt, quibus pileatis pugnare mos est. Festus. [Pileus, non quodvis tegmen capitis, sed rotundum solum. V. Suid. in Πῖλος. Scribitur & Pilleus. V. seq. dict.

PILEŎLUS, i. m. vel PILEŎLUM, i. n. dimin. [πιλίσκος] Hor. 1. Epist. 13. 15.
Ut cum pileolo soleas conviva tribulis. Subaudi Teneas. Columel. de Arborib. cap. 25. Crassis arundinibus, quæ ab una parte nodos integros habent, quasi pileolos induere, atque ita a frigore & gelicidiis teneras adhuc virgas tueri. Ovid. 1. de Arte Am. 304.
— nec turpe putaris
Pileolum nitidis imposuisse comis. Melioris notæ libri habent Palliolum. V. Heins. in loc. & Palliolum in PALLIUM. [Scribitur & per l geminum. Gloss. Græco Lat. Πῖλος, Pilleum & Πιλίον Pilleum. Apud Colum. quoque in MSS. Pilleolos. Quo facilius potuit cum Palliolum confundi.

PILEĀTUS, a, um. Adj. [πιλωτός] Pileo tectus. Liv. 24. 16. extr. Pileati, aut lana alba velatis capitibus, volones epulati sunt.
Fratres pileati, Castor & Pollux. Catull. ad Contubernales, 35. 2. V. Lex. Pitisc.
Roma pileata. Martial. lib. 11. 7.
Versu ludere non laborioso
Permittis, puto, pileata Roma. Quem locum explicans Turnebus: Romani, inquit, Saturnalibus pileum gerebant, aliis diebus nudo capite erant, aut caput veste velabant. Itaque veteres nullæ Romanorum statuæ cum pileo visuntur. Eustath. lib. 1. Odyss. de Latinis, ἴσως δὲ καὶ τὸ τὰς κεφαλὰς ἀκαλύπτους ἔχειν. Differit enim fortasse eos nudi capitis consuetudinem a prisca Græcia duxisse, quum apud Homerum nec pilei nec causæ ulla mentio sit, & heroico sæculo videantur ea capitis operimenta usitata non fuisse.
Servi pileati. Gell. lib. 7. cap. 4. Pileatos servos venum ire solitos, quorum nomine venditor nihil præstaret, Cœlius Sabinus Jurisperitus scriptum reliquit.

PILICREPUS, PILILUDIUS. V. PILA.

PĪLO, are. & Compilare, sunt qui Græcæ originis putant. Græci fures Πιλῆτας dicunt, inquit Festus. V. f. l. Est autem Furto aliquid subtrahere. Hujus meminit quodam loco Turnebus, & a verbo Græco deduci putat Æolicon πιλήτης, id est fur, qui φιλήτης ab Hesiodo i. 373. vocatur: sed Æolum est aspirationes in tenues mutare, ut pro σφίγξ, Dorice φίξ, & Æolice πίξ, unde Latinum verbum Pica & picatus. Petron. Sat. cap. 44. Singulos pilabat. Et Ammian. 31. 14. Pilando villas & incendendo. [Hinc Gall. *Piller*. unde apparet pr. producendam esse, ut & ex compositis, Compilo, Expilo.

PILANS, antis. Partic. Ammian. 31. 2. Inimica castra pilantes.

PILĀTRIX, īcis. f. Titinn. apud Non. 2. 259. Extorrem hanc domo faciam pilatricem pallii.

PILOSELLA, V. PILUS.

PĪLUM, i. n. [πῖλος] Armorum genus, hastile pedum quinque & semis, ferro triangulo unciarum novem: ad cujus ictum præcipue exercebantur milites: quod arte & virtute directum, & scutatos pedites, & loricatos equites sæpe transverberat. Hæc Veget. R. M. lib. 2. cap. 15. Memorat Varro de L. L. 4. 24. Pila inter tela Romana. Cic. in Pison. 38. Ut semper Macedonicis imperatoribus iidem fines provinciæ fuerint, qui gladiorum atque pilorum.
Curvata pila cuspide. Lucan. lib. 1. 242.
Exesa rubigine. Virg. 1. Georg. 495.
Horrentia agmina pilis. Hor. 2. Serm. 1. 13.
Infixa tergis hostium. V. INFIGO.
Sæva manu remittunt. Stat. 10. Theb. 147.
Torquere pila. Lucan. lib. 1. 364.
Pila, pro Pilatis, seu pilo armatis, ut
Advigilantia pila regum somnis. Stat. 1. Theb. 148.
Excubiæ, & circumstantia pila. Claud. de 4. Conf. Hon. 280.
Minantia pila pilis. Lucan. lib. 1. 7.
Catapultarium pilum. V. in CATAPULTA.
Muralia. V. in MURUS.
Pilorum autem utrumque genus quoddam majorum fuit, quorum usus in Oppugnatione & Propugnatione mœnium fuit.
Primum pilum vocabatur Prima centuria in exercitu apud Romanos: quod circa signa gravis armatura constituta esset, in qua inter cetera armorum genera, hastile erat pedum quinque semis, quod pilum nominabant. Cæs. 5. Bell. Gall. 35. Tum T. Balventio, qui superiore anno primum pilum duxerat, viro forti, & magnæ auctoritatis, utrumque femur tragula trajicitur. V. Lips. Mil. Rom. lib. 2. dial. 8. & f. l. CENTURIO. [In Thes. Lips. Pilus, i. m. g. proponitur additurque, Primum milites pilanos singulos Pilos dictos, deinde translatum ad τάγμα, seu totum corpus ejusdem generis militum. De Primipilus quidem nullum est dubium, sed quum eundem Primi pili centurionem dicunt veteres, arbitror esse a recto Pilum, i. n. g. & id esse tagmatis ipsius nomen. conf. PRIMIPILUS.
Pilum Instrumentum, quo aliquid pinsitur seu tunditur in pila. Varr. de L. L. lib. 4. 31. Pilum, quod eo far pinsunt. Plin. lib. 18. cap. 10. Pistura omnium facilis. Quippe & Hetruria spicam farris tosti, pinsente pilo præferrato, fistula ferrata, & stella intus denticulata, ut nisi intenti pinsant, concidantur grana, ferroque frangantur. Cato de R. R. cap. 12. Pilum fabarium unum, farrearium unum, seminarium unum, qui nucleos succernat unum. Pistillum etiam vocatur.
Pilum Græcum. Plaut. in Fragm. 1. 15.
— quasi tollenonem aut
Pilum Græcum reciproces plana via. Est autem Pilum Græcum, ut interpretatur Turnebus, Quod in pisendo tritico una deprimitur parte, altera attollitur more celonii. De eo loquitur Hesiodus ἔργ. 421.
Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν. [Gloss. Lat. Gr. Pilum, Ὕπερον, καὶ Ῥωμαϊκὸν ὅπλον. scribendum est Ὕπερον ut in Gloss. Gr. Lat. Ὕπερον, Pistaculum, Pilum, & alibi in eodem Gloss. Pisaculum, ὕπερον, & Pisat, πίσσει. pro Pinsaculum, & Pinsat. conf. Hesiod. l. c.
Pilum; alia significatione. Plaut. Stich. 4. 1. 62.
Postea ibo lavatum in pilum, ubi fovebo senectutem meam. Turneb. Hic quid pilum sit, inquit, equidem comminisci non possum, nisi sit insigne balnearum, ut malum Punicum apud Suetonium, insigne domus est. Alii interpretantur coactilia, quasi intelligeret coactilibus se munitu-rum & foturum, eaque sibi pro balneo fore. Hactenus Turnebus, arbitrio intelligentium relinquens utram sequi malint. Lambinus legit In pyelon, voce Græca πυελόν, probante Salmasio.

PILĀTUS, a, um. Adj. Pilo armatus. Martial. 10. 48.
Et pilata redit jamque, subitque cohors.
Agmina pilata. Virg. 12. Æn. 121.
Pilatus est etiam Pressus, densus. Ennius ex Satir. lib. 1. & 3. Pilatas ætheris oras. Fuit & cognomen Pontiorum. V. Tacit. 15. Ann. 44.

PILĀNUS, i. m. Varr. de L. L. lib. 4. 16. Pilani, qui pilis pugnabant. Ovid. 3. Fast. 129.
Et totidem princeps, totidem pilanus habebat
Corpora: legitimo quisque merebat equo.

PĪLUMNUS, i. m. [Πίλουμνος] Jovis fuit filius. Hic, teste Servio, fratrem habuit Pithumnum, qui primus stercorandorum agrorum usum invenit, unde & Sterquilinius dictus est: Pilumnus vero, pinsendi frumenti; unde & a pistoribus colitur. Ab ipso etiam Pilum dictum est.
Pilumnus, pater Turni. Virg. 9. Æn. 4. Ibid. lib. 10. 76.
Cui Pilumnus avus, cui diva Venilia mater.

PĪLUS, i. m. [τάγμα, θρίξ] nomen generale est. Plin. lib. 11. cap. 37. In capite cunctorum animalium, homini plurimus pilus. Idem lib. 8. cap. 21. Pilo in contrarium verso. De tauris.
Pilus priore correpta, ideo in Capillus l. geminatur. H St.
Vallum pilorum. Cic. 2. de Nat. Deor. 143. Munitæ sunt palpebræ tanquam vallo pilorum, quibus & apertis oculis siquid incideret, repelleretur, &c.
Frequens pilus. Cels. lib. 6. cap. 4.
Inordinatissimi pili. V. INORDINATUS.

Fruticante pilo neglecta & squalida crura. Juven. 9. Sat. 15.
Reducere ad pilum ulcera. V. AD præpositionem.
Vellere pilos caudæ equinæ. Hor. 2. Epist. 1. 45.
Pilus in medio. Minimum discriminis significantes, dicimus Pilum interesse: id vehementius est quam si dicas Culmum latum. Consimili tropo Plautus dixit in Most. 2. 1. 66. Pluma haud interest patronus an cliens probior fiet, &c. pro Nihil omnino refert. Erasm.
Pili non facio, est Latinis hæc familiaris hyperbole, Non facio pili, Ne pilo quidem melior: quum minimum quiddam momenti significant. Cic. 2. Q. frat. 15. Nihil est quod vereare: ego enim ne pilo quidem minus me amabo.
Viri boni pilum nullum habere. Cic. pro Rosc. Com. 20. Qui idcirco capite & superciliis semper est rasis, ne ullum pilum viri boni habere dicatur.
Nullum esse pilum omnibus talem, qualis sit pilus alius, Stoicum est quidem, nec admodum credibile. Cic. 4. Acad. 85.

PILŌSUS, a, um. Adj. [λαχνώδης] Pilis abundans. Cic. in Pison. 1. Non enim nos color iste servilis, non pilosæ genæ, non dentes putridi deceperunt.
Compar. Piloſiora folia, Quæ in ipsa superficie exteriori vel interiori velut adnatos quosdam pilos ostendere videntur. Plin. lib. 20. cap. 16.

PĪLŌSELLA, æ. f. Herba est Holostio persimilis, unde a quibusdam imperite cum Holostio confunditur, Ceterum quia Pilosellæ variæ sunt species, ac de illis earumque virtutibus copiose tractat Matthiolus apud Dioscorid. lib. 4. cap. 10. eo lectorem mittendum censuimus.

PILO, [τριχοῦμαι] āre. Pilos emittere. Nonius 1. 184. Pilare dictum est, ut Plumare, Pilis vestiri. Accius, Tum primum pilabant genæ.
Pilat, Pilos habere incipit, alias pro Detrahit pilos, a quo & Depilati. Paulus ex Festo.
Pilare, Pilos detrahere. Martial. lib. 6. 56.
Exstirpa (mihi crede) pilos de corpore toto:
Teque pilare tuas testificare nates.

P I M

PIMPINELLA, æ. f. Herba notissima, etiam mulieribus. Ejus duo sunt genera, de quibus vide Matthiol. apud Dioscorid. lib. 4. cap. 45.

PIMPLA, æ. f. [Πίμπλα] Thraciæ mons quondam, postea Macedoniæ, Musis sacer, ut scribit Strabo lib. 10.

PIMPLĒUS, a, um. Adj. [Πιμπλεῖος] Martial. lib. 12. 11.
Cujus Pimpleo lyra clarior exit ab antro.
Mons Pimpleus. Catull. epigr. 102. 2.

PIMPLĒA, æ. f. Musa. Hor. 1. Carm. 26. 9.
Necte meo Lamiæ coronam,
Pimplea dulcis. Al. Pimplei, vocativo Gr. dict. seq.

PIMPLĒIS, ĭdis. patronym. f. [Πιμπληΐς] ut, Pimpleides Musæ. Martial. lib. 11. 4.
Non Urbana mea tantum Pimpleïde gaudent
Otia, &c. i. e. Non tantum Urbani otiosi mea carmina legunt.
Pimpleides Musæ a fonte Macedoniæ dictæ, propter liquoris ejus unicam subtilitatem. Festus. V. PIMPLA.

P I N

PĪNA, piscis. V. PINNA.

PINACOTHECA, V. PINAX.

PĪNĀRIUS, i. m. & Potitius [Πινάριος καὶ Ποτίτιος] duo senes, quibus qualiter coli vellet, ostendit Hercules: scilicet ut mane & vesperi ei sacrificaretur. Perfecto itaque matutino sacrificio, quum circa solis occasum essent sacra repetenda, Potitius prior advenit, Pinarius postea, extis jam redditis. Unde iratus Hercules statuit, ut Pinariorum familia tantum ministra esset epulantibus Potitiis & complentibus sacra. Unde & Pinarii dicti sunt, ἀπὸ τῆς πείνας, id est a fame. Nam senem illum Pinarium constat alio nomine nuncupatum. Hæc, & plura insuper eodem pertinentia, Servius explicans illud Virg. 8. Æn. 270.
— primusque Potitius auctor,
Et domus Herculei custos Pinaria sacri.

PINARIUS, a, um. Adj. Pinaria gens Patricia Romæ fuit, sic dicta a Pino Numæ regis filio, ut auctor est Plutarchus in Numa: vel a Pinariis, qui Herculi faciebant sacra anniversaria. V. Liv. 1. 7. Dionys. & Virgilii interpp. ad loc. præced.

PINASTELLUM, PINASTER. V. PINUS.

PĪNAX, ăcis. m. [πίναξ] Tabula. V. Vitruv. 10. 3. & Suid. Hinc

PINACĬDION, i. n. [πινακίδιον] Tabella, indiculus, pugillares. V. Jul. Firm. in elencho operis, Plin. præfat. ibique Harduin. Utitur Græce & Luc. Evang. cap. 1. 63.

PĪNĂCŎTHĒCA, æ. f. [πιναχοθήκη] Tablinum. In pinacothecis autem tabulæ pictæ, cælatum argentum, stragula vestis, signa & ornamenta reponebantur. Plin. lib. 35. cap. 2. Et inter hæc pinacothecas veteribus tabulis consuunt, alienasque effigies colunt. Varr. 1. de R. R. cap. 2. Et Petron. cap. 83. In pinacothecam perveni, vario genere tabularum mirabilem. Nam & Zeuxidis manus vidi, nondum vetustatis injuria victas, & Protogenis rudimenta, &c. V. Alex. ab Alex. 5. 24. Scalig. ad Fest. in Tablinum, & Petav. not. in Dion. Synes. Bald. Lex. Vitruv.

PINCERNA, æ. m. Pocillator qui stat ad cyathos, Poculorum ministrator. Pincerna (inquit Budæus) non ausim affirmare probum esse vocabulum, etiamsi Asconius in Prætura urbana (66.) usus est, si vera sunt eo in loco exemplaria. Pincerna a Græco deducitur, cui convivæ dicunt identidem πῖνε κίρνα, id est misce vinum, vel tempera vinum, ut bibam. Hæc Budæus. Lamprid. Alexandro cap. 41. Ita ut annonas, non dignitatem, acciperent fullones, & vestitores, & pictores, & pincernæ. [Apud vulg. interp. Genes. 40. sæpius in eadem historia legitur. Ceterum apud Lamprid. pro Pictores, sine dubio Pistores scribendum, ut ex Spartiano in Pescenn. cap. 10. liquet.

PINDĂRUS, is. m. [Πίνδαρος] genere Thebanus, temporibus fuit Æschyli poetæ, & Persarum expeditionis in Græciam: Duas suscepit filias: a patre tibiam primum, mox ab Hermione lyram edoctus est. Altissimus fertur & verborum & sententiarum copia, ut ait Quintilianus 10. 1 gravitate arduus, constructioneque ac ordine immensus ac prolixus. Scripsit Olympia, Isthmia, Pythia, Nemeæa. V. Hor. 4. Carm. 2. Ubi inter alia,
— immensusque ruit profundo
Pindarus ore.

PINDARĬCUS, a, um. Adj. [Πινδαρικός] Propert. lib. 3. 17. 40.
Qualis Pindarico spiritus ore tonat.
Fons Pindaricus. Hor. 1. Epist. 3. 10.
Lyræ Pindaricæ fidicen. Ovid. 4. de Pont. 17. 40.
Plectris Pindaricis contendere. Stat. 1. Silv. 3. 101.

PINDASUS, i. m. [Πίνδασος] Mons Troadis, in quo Cetius fluvius nascitur, qui Pergamum præterfluit. Plin. lib. 5. cap. 30.

PINDENISSUS, i. m. [Πινδενισσός] Oppidum Eleuterocilicum, quod M. Cicero, Imperator ex eo dictus, expugnavit. Cic. 2. Fam. 10. Oppugnavi quinque & viginti diebus aggeribus, vineis, turribus oppidum Pindenissum munitissimum, tantis operibus, ut mihi ad summam gloriam nihil desit, nisi nomen oppidi. [Ignobilis scilicet & obscuri. Perquam inepte in Thes. Lond. hæc ita explicantur, quasi ex ejus oppidi expugnatione cognomen M. Tullius triumphale adipisci exoptarit, ut a Numantia deleta Scipio Numantini.

PINDUS, i. m. [Πίνδος] Lapitharum sedes, mons Thessaliæ, Apollini Musisque sacer. Acarnaniam ab Ætolia dividit, ut ait Solinus. Sunt qui hoc nomen cum y psilo scribunt.
Est & nomen urbis Thessalicæ, a Pindo monte appellatæ, juxta quam est fluvius ejusdem nominis.
Juga Pindi. Virg. 10. Ecl. 11.
Vertex Pindi. Lucan. lib. 1. 669.
Ingens Pindus. Senec. Med. 9.
Nivalis. Senec. Med. 6.
Perrhæbi tremuere cacumina Pindi. Propert. 3. 5. 33.

PINEA, PINETUM, & PINEUS. V. PINUS.

PINGO, pinxi, pictum, [γράφω, ζωγραφέω, κονιάω, ποικίλλω] ĕre. Formam alicujus rei ductis lineis repræsentare. Plin. lib. 35. cap. 8. Adeo jam colorum usus increbuerat, adeo ars perfecta erat, ut in eo prælio iconicos duces pinxisse tradatur.
Pingere & Fingere. Cic. 5. Fam. 12. Neque Alexander ille gratiæ causa ab Apelle potissimum pingi, & a Lysippo fingi volebat, sed quod illorum artem, cum ipsis, tum etiam sibi gloriæ fore putabat.
Castra pingere mero in mensa. Tibull. lib. 1. 10. 34.
Formam pingere hominis. Cic. 2. de Orat. 69. Ut in pictura, qui hominis speciem pingere perdidicerit, posse eum cujusvis vel formæ vel ætatis, etiamsi non didicerit, pingere.
Frontem moris sanguineis pingit. Virg. 6. Ecl. 22.
Pergama tota pingit exiguo mero. Ovid. 1. Epist. 32.
Similitudines indiscrete pingere imaginum. V. INDISCRETUS.
Tabulas pingere. Cic. 2. de Invent. 1.
Acu pingere. Ovid. 6. Met. 23.
Membra pingere ferro, Stigmatibus notare. Claud. 1. in Ruff. 313.
Omnia, quæcunque tuentur, palloribus pingunt Arquati. Lucret. lib. 4. 337.
Tempora anni pingebant viridantes floribus herbas. i. e. Vernum tempus erat. Lucret. lib. 5. 1395.
Pingere humum, est Versicolorem florum varietatem humo aspergere. Plaut. Stich. 2. 2. 30.
Malas juvenile decus mihi pingere cœpit, Barba prima surgit. Lucan. ad Pison. 248.
Tempora futilibus pinguntur tecta coronis. Ovid. 5. Fast. 395. Quatuor veteres libri legunt,
Tempora futilibus cinguntur tota coronis.
Mollia luteola pingit vaccinia caltha. Virg. 2. Ecl. 50. i. e. Distinguit in calathis colorum varietate.
Pingere, per translationem, pro Describere. Cic. 4. Att. 5. Bibliothecam mihi tui pinxerunt constructione, & sittybis: eos velim laudes. h. e. Tui librarii Dionysius & Menophilus bibliothecam meam ita scienter & apte dispofuerunt, ut quasi picta tabula intuentium oculos delectare possit: idque non solum constructione, id est ordine, sed etiam sittybis, id est membranulis: quarum integumento libri a pulveris temporisque injuria integri diutius conservantur. Omnes igitur & apte constructi, & suis quisque sittybis inserti.
Orationibus suis pingere. Cic. 1. Att. 14. Totum hunc locum, quem in Aristocratia ego varie meis orationibus soleo pingere, de flamma, de ferro, graviter pertexuit. h. e. Admodum exornare: quia varietas in pictura delectat. V. LECYTHUS.
In verbis pingendis & illuminandis sententiis. Cic. de Clar. Orat. 141.
Pingere coloribus. Cic. 2. Q. frat. 15. Modo mihi date Britanniam, quam pingam coloribus tuis, penicillo meo.

PICTUS, a, um. Partic. [γραπτός, ποικίλος] ut, Pictæ tabulæ. Cic. de Clar. Orat. 265.
Adonis pictus. V. ADONIS.
Arma. Virg. 8. Æn. 588.
Forma picta ad eximiam pulchritudinem. Plin. Epist. 101. lib. 5.
Geloni. V. GELONI.
Prælia picta rubrica. Hor. 2. Serm. 7. 98.
Purpura regum. Virg. 7. Æn. 252.
Stragulum textile, magnificis operibus pictum. Acu scil. Cic. 5. Tusc. 61.
Strata. Ovid. 8. Met. 33.
Tabellæ. Hor. 1. Serm. 1. 72.
Tapeta. Virg. 7. Æn. 277.
Toga. Propert. lib. 4. 4. 53. V. TOGA.
Vestes pictæ unde triumphales natæ. Plin. lib. 8. cap. 48.
Picta dicuntur Corpora naturalia coloribus variegata, ut
Cauda pavonis. Hor. 2. Serm. 2. 26.
Frigora picta. Martial. lib. 1. 56.
Quisquam picta colit Spartani frigora saxi, &c. h. e. Ædes potentiorum, ornatas marmore Laconico, quod esse viride tradit Plin. lib. 36. cap. 7.
Lacerti picti terga squalentia. Virg. 4. Georg. 13.
Pantheræ. Ovid. 3. Met. 669.
Volucres. Virg. 3. Georg. 243.
Ne pictum quidem vidisse quidpiam, proverbiali figura. Cic. 5. de Fin. 80. Quæ quidem dicunt, qui nunquam philosophum, ut dicitur, pictum viderunt.
Compar. Cic. de Clar. Orat. 292. Quo nihil potest esse pictius.

PICTOR, ōris. m. [γραφεύς, ζωγράφος] Plin. lib. 13. cap. 11. Fit & ex sarcocolla gummi utilissimum pictoribus ac medicis. Cic. 6. Verr. 30. Alterum fingere, opinor, e cera solitum esse, alterum esse pictorem.

Vident multa pictores in umbris, & in eminentia, quæ nos non videmus. Cic. 4. Acad. 20.

Pictores apud Lamprid. ubi videtur legendum Acupictores, Vide in ACUS. H. St. Immo conf. PINCERNA.

PICTŪRA, æ. f. [ζωγραφία, ὑπογραμμός] Actus vel Ars ipsa pingendi. Plin. lib. 35. cap. 9. Quinimmo certamen picturæ etiam florente eo institutum est Corinthi. Frequentius pro Opere ipso pictoris. ut,

In picturis alios horrida, inculta, abdita & opaca: contra alios nitida, læta, collustrata delectant. Cic. in Orat. 36.

Collustrata pictura. V. COLLUSTRO.

Inanis. V. INANIS.

Textiles. Lucret. lib. 2. 35.

Textilis pictura, & In tabulis. Cic. 6. Verr. 1. Nego ullam picturam, neque in tabulis, neque textilem fuisse, quin quæsierit, inspexerit, quod placitum sit abstulerit.

Inest pictura in hac tabula. V. INSUM.

Pascit inani pictura animum. Virg. 1. Æn. 468.

Tenentur pictura oculi, aures cantibus. Cic. 4. Acad. 20.

Pictura, per metaphoram transfertur ad poetas. Cic. 5. Tusc. 114. Traditum est etiam Homerum cæcum fuisse, at ejus picturam, non poesin, videmus.

PICTURĀTUS, a, um. Adj. [ποικιλόγραπτος] Variis coloribus distinctus. ut, Virg. 3. Æn. 483. Fert picturatas auri subtemine vestes. Ubi Serv. hujusmodi nomina, Participia appellat sine origine verbi.

Agger picturatus morituris floribus. Stat. 6. Theb. 58.

Limbus. Stat. 1. Achil. 330.

Opus picturatum metallis. Claud. de 4. Conf. Hon. 589.

Vestes. Virg. 3. Æn. 483. V. paulo supra.

Volucres. Claud. 40. 3.

PICTĪLIS, e. Adj. Apul. 10. Met. p. 247. Elmenh. Baltei pictiles.

PICTŌRIUS, a, um. Adj. Tertull. adv. Marc. 1. 3. Poetica & pictoria licentia.

PIGMENTUM, i. n. [Φθόνον] Unguentum, quo utuntur puellæ ad venustandam faciem. Plaut. Mostell. 1. 3. 106.

Non istanc ætatem oportet pigmentum ullum attingere,
Neque cerussam, neque melinum, neque ullam aliam offuciam.

Pigmentum, Materia qua quid inficitur. Plin. lib. 16. cap. 43. Ut pigmentis perderet se.

Pigmenta aliquando dicuntur Colores pictorum: de quibus Plin. lib. 35. cap. 5. Cic. 1. de Divin. 23. Aspersa temere pigmenta in tabula, oris lineamenta efficere possunt. Plaut. Epid. 5. 1. 20.

Quem Apelles, atque Zeuxis, duo pingent pigmentis ulmeis.

i. e. Qui virgis ulmeis utentur ad corpus meum sanguine pingendum.

Pigmenta, per translationem, pro Coloribus rhetoris. Cic. 2. Att. 1. Meus autem liber totum Isocratis μυροθήκιον, atque omnes ejus discipulorum arculas, ac nonnihil etiam Aristotelica pigmenta consumpsit.

Pigmenta, i. e. Exornationes, quibus oratores, ut pigmentis pictores, utuntur.

Pigmenta item per translationem dicuntur Mendacia & fraudes: quia is qui pingitur, non est naturalis color, sed artificialis. Cic. 2. de Orat. 188. Tam integræ sententiæ, tam veræ, tam novæ, tam sine pigmentis, fucoque puerili, ut mihi, non solum tu incendere judicem, sed ipse ardere, videaris.

PIGMENTĀRIUS, i. m. [θρονοπώλης] Qui pigmenta vendit. l. 3. §. 3. Dig. de Sicar. Pigmentarii, si cui temere cicutam, &c. dederint. Et Cic. 15. Fam. 17. Attius pigmentarius.

PIGMENTĀTUS, a, um. Adj. Pigmento obductus. Tertull de Cult. fem. 2. 13. Taliter pigmentatæ Deum habebitis amatorem?

Crinis pigmentatus. Prudent. Hamartig. v. 315.

PINGUIS, e. Adj. [πίων, παχύς, πιμελής, λιπώδης, λιπαρός, εὐσαρκος, σμικτος] notæ significationis. Plin. lib. 10. cap. 50. Feminæ quidem ad saginam non omnes eliguntur, nec nisi in cervice pingui cute.

Pingue, Fecundum, Fertile. Virg. 4. Georg. 118.

Et pingues hortos.

Agri pingues. Lucret. lib. 5. 1247.

Ager pinguis ac putris. Columel. lib. 2. cap. 2.

Agni. Virg. 1. Georg. 341.

Amnis. Valer. 5. Argon. 424. MS. Annus, & ita Edit. Heins. & Burm.

Arvum. Virg. 3. Ecl. 100.

Cælum pingue & concretum, Tenue & purum, contraria. Cic. 1. de Divin. 130. Si obscurior quasi caliginosa stella exstiterit, pingue & concretum esse cælum, ut ejus aspiratio gravis & pestilens futura sit: sin illustris & perlucida stella apparuerit, significari cælum esse tenue purumque, & propterea salubre.

Campus. Virg. 2 Georg. 274.

Campus pinguior sanguine. Hor. 2. Carm. 1. 29.

Corpus non pingue. Ovid. 1. de Pont. 4. 51.

Culta. Virg. 4. Æn. 372.

Digiti. Ovid. 3. de Arte Am. 275.

Equi pingues sanguine humano. Ovid. 9. Met. 194.

Ferina. Virg. 1. Æn. 219.

Fici. Hor. 2. Serm. 8. 88.

Fimo pingui saturare sola. Virg. 1. Georg. 80.

Flammæ pingues. Ovid. 5. Trist. 5. 11.

Flumen Nili. Virg. 9. Æn. 31.

Fumus. Lucan. lib. 8. 730.

Hœdulus pinguissimus. Juven. 11. Sat. 65.

Horti. Virg. 4. Georg. 118.

Humus. Virg. 2. Georg. 184.

Lardum. Hor. 2. Serm. 6. 64.

Mensæ. Catul. 60. 3.

Merum. Hor. 2. Serm. 4. 65.

Musta. Tibull. lib. 1. 1. 10.

Olivum. Stat. 6 Theb. 576.

Omaso pingui tentus. Hor. 2. Serm. 5. 40. Ad contemptum dicitur de eo, qui obsoniis se saturat vilibus: ut alio loco,

— patinas cœnabat omasi. Turnebus.

Oves. Virg. 6. Ecl. 4.

Pabula. Lucret. lib. 1. 258. Alii legunt Pingues pecudes.

Rami. Hor. Epod. 2. 55.

Solum. Virg. 1. Georg. 64.

Terræ pingues. Virg. 2. Georg. 92.

Toga pinguis, pro Crassa, apud Tranquill. in August. cap. 82. Juven. 9. Sat. 28. — pingues aliquando lacernas
Munimenta togæ.

Vapor pinguis. Senec. Herc. fur. 11.

Vitiis pinguis, albusque, Saginatus & mollis. Hor. 2. Serm. 2. 21.

Amor pinguis, nimiumque patens, Abundans, & obvius. Ovid. 2. Amor. 19. 25.

Otium pingue. Plin. 6. Epist. 15. Nam super illa, quæ retuli, altius ibi otium & pinguius, eoque securius.

Somni pingues. Ovid. 1. Amor. 13. 7.

Pinguis ad Res ingenii transfertur, & Hebes, crassum, significat. Cic. de Fato 7. Athenis tenue cælum, ex quo acutiores etiam putantur Attici: crassum Thebis. Itaque pingues Thebani & valentes.

Pingui Minerva aliquid facere. Columel. in præfat. lib. 1. i. e. Crasse, ruditer. V. MINERVA.

Doctor pinguis. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Ingenium. Ovid. 11. Met. 148.

Litteræ pinguiores rusticorum. Columel. lib. 9. cap. 14.

Pingue, Impeditum, & ineptum, inquit Non. 2. 719. Cic. 4. Acad. 109. Quod ipsi Antiocho pingue videbatur, & sibi ipsi contrarium.

Pingue quiddam & peregrinum sonare. Cic. pro Arch. 26. Qui præsertim usque eo de suis rebus scribi cuperet, ut etiam Cordubæ natis poetis, pingue quiddam sonantibus, atque peregrinum, tamen aures suas dederet.

PINGUE, is. n. dicitur Quod inter carnem & cutem est, succo liquidum. Auctor Plin. lib. 11. cap. 37. Virg. 3. Georg. 124.

— & omnes
Impendunt curas, denso distendere pingui.

PINGUĬTER, Adv. [πιμελῶς] Columel. lib. 2. cap. 2. Proximum deinde huic pinguiter densum. Subaud. Solum. Plin. lib. 12. cap. 25. Color in quacunque natione præfertur rufus, & pinguiter lentus.

Pinguius, compar. pro Plenius & largius. Ulpian. in l. Et an eadem. §. 1. D. de except. rei judic. Sed pinguius pro communi utilitate accipitur. Paulus in l. Et exhæredatum. D. de re judic. Pinguius enim donatori succurrere debemus, quam ei qui verum debitum persolvere compellitur.

PINGUIUSCŬLUS, a, um. Adj. Aliquantum pinguis. ut, Corpora pinguiuscula. Solin. cap. 18. Salmas. cap. 11.

PINGUĒDO, ĭnis. f. [πιμελή, λίπος] Plin. lib. 23. cap. 8. Nuces avellanæ capitis dolorem, faciunt, inflationem stomachi, & pinguedini corporis conferunt plus, quam sit verisimile. Alii legunt Pinguitudini. V. Perott. ad Martial. 6. epigr.

PINGUĬTŪDO, ĭnis. f. [πιότης] Idem. Varr. 3. de R. R. cap. 9. Et lux pinguitudini inimica. De Gallinis. Columel. lib. 2. cap. 15. Ea res admonet non inesse tali materiæ naturalem pinguitudinem & succum.

Laborare nimia pinguitudine. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Litterarum nimia pinguitudo. Quintil. lib. 1. cap. 11.

PINGUĬTIA, æ. f. Pinguedo. Arnob. lib. 7. p. 226. Non videtis, albas esse hostiarum carnes, ossa, dentes, pinguitias?

PINGUITIES, ēi. f. Idem. Apul. 10. Met. p. 245. Elmenh. Corpus obesa pinguitie compleveram.

PINGUIĀRIUS, i. m. [φιλοπίμελος] Qui pinguia amat. Martial. lib. 11. 101.

Carnarius sum, pinguiarius non sum. Quod significat carnosam, hoc est corpulentam amicam opto, non nimis pinguem.

PINGUEO, ēre. sive potius

PINGUESCO, [παίνομαι] ēre. Pinguem fieri. Columel. lib. 2. cap. 11. Omne emaciatum armentum ex medica pinguescit.

Campi pinguescunt. Virg. 1. Georg. 492. Ovid. 15. Met. 89.

Congestoque avidum pinguescere corpore corpus.

PINGUĔFĂCIO, fēci, factum, [παίνω] ēre. Plin. lib. 16. cap. 44. Dein ea pinguefacit.

PINGUEFACTUS, a, um. Partic. Octav. Hor. 1. 27. Mollis & pinguefactus.

PINIFER, V. PINUS.

PINNA, æ. f. [πτίλον, πτερόν] proprie Penna est, quæ pluma, id est mollior & exigua penna, non est: nam Pennæ generale nomen est ad plumas & pinnas. Hæc Perott. Varr. lib. 3. de R. R. cap. 7. 10. de columbis, Qui jam pinnas incipiunt habere, relinquunt in nido, illisis cruribus.

Brevibus insurgere pinnis. Valer. 7. Argon. 377. Alii legunt Pennis.

Talaria pinnarum affingunt Minervæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 59.

Pinnæ, Quibus innatant pisces, & quarum adminiculo veluti remis, in natando utuntur. Plin. lib. 9. cap. 20. Pinnarum quoque fiunt discrimina, quæ pedum vice datæ sunt piscibus.

Pinna, [πίννα Suid.] Conchæ genus. Plin. lib. 9. cap. 42. Concharum generis & pinna est. Nascitur in limosis, subrecta semper, nec unquam sine comite, quem pinnoterem vocant, alii pinnophylacem: is est squilla parva, alibi cancer, dapis affectator. Pandit se pinna, luminibus orbum corpus intus minutis piscibus præbens. Assultant illi protinus, & ubi licentia audacia crevit, implent eam. Hoc tempus speculatus index, morsu levi significat: illa ore compresso quicquid inclusit, exanimat, partemque socio tribuit. Meminit Cic. 2. de Nat. Deor. 123. Pinna vero (sic enim Græce dicitur) duabus grandibus patula conchis cum parva squilla quasi societatem coit comparandi cibi, &c.

Pinna, [ἔπαλξις] Propugnaculi genus. Unde & Pinnæ murorum. i. e. Summitates. Varr. lib. 4. de L. L. 32. Muri summa pinnæ, ab his, quas insigniti milites habere in galeis solent, & in gladiatoribus Samnites. Liv. 40. 45. Muri pinnæ aliquot locis decussæ erant.

Adjicere pinnas. Cæs. 7. Bell. Gall. 72. Huic loricam pinnasque adjecit.

Prensabat summas in aggere pinnas. Sil. lib. 7. 603.

Pinna & Penna confunduntur in veteribus libris. Quintil. 1. 4. V. ibi Burm.

PINNŬLA, æ. f. dimin. [πτίλιον] Summa pars auris, ab acuitate dicta.

Pinnula, Qua natant pisces. Plin. lib. 9. cap. 57. Quosdam inde exire ad pabula, pinnulis gradientes, crebro caudæ motu.

Pinnula, Parva penna, vel pinna. Columel. lib. 8. cap. 5. Inhibeturque cupiditas incubandi, pinnula per nares trajecta.

PINNĀLIS, e. Adj. ut, Rigor pinnalis. Frontin. de Colon. p. 340.

PINNĀTUS, a, um. Adj. [πτιλωτὸς] Quod pinnas habet.
Cauda pinnata. Cic. 2. Tusc. 24. De aquila. Ex poeta.
Cupido pinnatus. h. e. Alatus. Cic. 3. de Nat. Deor. 58. Idem 1. de Divin. 106.
Hic Jovis altisoni subito pinnata satelles. De aquila. Ex poeta.
Folia pinnata, modo concisa. Plin. lib. 27. cap. 9.
Fulgor pinnatus. Plin. lib. 37. cap. 7.

PINNACŬLUM, i. n. [πτερύγιον] Fastigium & summitas ædificii in acumen tendentis: sive quod veteres pinnam acutum dicebant: sive quod pinnaculis addi pinna consuevit, quæ facili motu ventorum indicet flatum: quod genus nunc vulgo *penniculum* dicimus. Perott. Tertull. contra Judæos cap. 8. conf. PINNA.

PINNĬGER, era, erum. Adj. ut, Piscis pinniger. Ovid. 13. Met. 963.

PINNĬRĂPUS, i. m. Retiarius, qui pinnam & summitatem galeæ mirmillonis appetebat, & se piscem, qui in ea erat, petere clamabat. Juven. 3. Sat. 158.
Hic plaudat nitidi præconis filius, inter
Pinnirapi cultos juvenes. Alii, quosdam, inquiunt, fuisse gladiatores avis quadam figura in arenam prodeuntes, quibuscum Pinnirapi componerentur. In qua sententia est Turnebus, quanquam priorem interpretationem non improbat. V. & Schol. antiq.

PINNŎPHỸLAX, ăcis [πιννοφύλαξ] & PINNOTHĒRES, æ. m. [πιννοθήρης] Squilla parva. V. Plin. 9. 31. & supra in PINNA, & Suid.

PINNA, [Πίννα] Oppidum est Vestinorum, qui sunt populi in quarta regione Italiæ, Prægutiis ad ortum finitimi, teste Ptolem. lib. 3. cap. 1. Pinnam virentem, vocat Sil. 8. 518.
Pinnensium meminit & Plin. lib. 3. cap. 12. Vulgo hodie *Penna*.

PINNICILLUM, i. n. Penicillum. Pallad. 4. tit. 1. Pinnicillo tenuis debet frequenter humor effundi. V. Penicillus in PENIS.

PINSIUM, Palatium Romæ est, ad Collatinam portam, quæ & ob id Pinsiana porta dicta est. Alexander lib. 4. cap. 16. [Immo Pinciana. V. Lex. Pitisc. in Porta.

PINSO, pinsui, pistum & pinsĭtum, apud Columellam, & pinsum apud Vitruv. sæpius, teste Budæo, [πτίσσω, μαγμάσσω] ĕre. Pilo tundere, vel Molis frangere: nam veteres usu molarum carentes, frumenta torrebant, & ea in pilas missa, pistillis tundebant & terebant. Nunc accipimus pro Panem facere. Columel. lib. 2. cap. 9. Panicum pinsitum, & evolutum furfure, sed & milium quoque pultem, quavis inopia, maxime cum lacte, non fastidiendam præbet. Pomponius, Quum neque molis molui, neque palmis pinsui. Pers. 1. Sat. 58.
O Jane, a tergo quem nulla ciconia pinsit. i. e. Tundit & percutit: hoc est irridet.
Pinsetur flagro. Plautus Mercatore scena 7ma. H. St. Exstat 2. 3. 81. Forte Pingetur. V. PIGMENTUM. Ceterum Pinso factum ex Gr. πτίσσω. V. PILUM.
Hordea pinsere. Lucan. ad Pison. 17.
Panem album pinso tibi. Dici solitum ubi quis magnarum rerum spes amplas ostendit. Græcis enim album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucian. nominatim in libello de Mercede conductis. V. Erasm.

PINSENS, entis. Partic. ut, Pinsente pilo præferrato. Plin. 18. 10.

PINSĬTUS, a, um. Partic. ut, Hordeum pinsitum. Columel. 8. 4. Adde quæ in ipso verbo leguntur.

PINSUS, a, um. Idem. ut, Rudus pinsum. Vitruv. 7. 1.

PISTUS, a, um. aliud Partic. [μαγμαχθεὶς] Plin. lib. 18. cap. 10. Si pistæ ferantur.
Pistum, a Pinsendo, pro Politum antiqui frequentius usurpabant, quam nunc nos dicimus. Festus.

PĪSO, [πτίσσω] ĕre. Id significare videtur Budæo, quod Græcis πτίσσειν, hoc est purgare, decorticare: quod pisendo fit in ordeo & aliis frugibus. Plin. lib. 18. cap. 10. Ut nisi intenti pisant, concidantur grana, ferroque frangantur. Legitur & Pinsant. Varr. de R. R. 3. 16. 28. Alii ficum & uvam passam quum piserunt, affundunt sapam. Legitur & hic Pinserunt. Plin. lib. 18 cap. 10. Lentem torreri prius jubet: deinde cum furfuribus leviter pisi. Ubi quidam legunt Pinsi. Budæus.

PISO, [πτίσσω] āre. Frangere, vel tundere. Varr. 1. de R. R. cap. 63. Ut in pistrino pisetur ac torreatur. Non. 2. 723.

PISUS, a, um. Partic. Plin. lib. 20. cap. 5. ad finem, Varro quæ sale aut aceto pisa est, arefactaque, vermiculis non infestari auctor est.

PISO, onis. m. Mortarium. Marc. Empir. cap. 8. Radices betæ maxime nigræ ex aqua tepida lavabis, & expressas sabano siccabis, deinde tundes in pisone marmoreo. conf. PISONES, f. l.

PISĬTO, vel PISTO, āre. frequent. Veget. de Re Vet. 1. 32. In pila lignea pistabis. Et Auct. Philomel. v. 17.
— sturnus tunc pisitat ore.

PISTILLUM, i. n. [ὕπερος] Instrumentum quo in mortario quædam tunduntur. Plaut. Aul. 1. 2. 17.
Cultrum, securim, pistillum, mortarium,
Quæ utenda vasa, semper vicini rogant. Columel. lib. 12. cap. 55. Aut bene emundatum conjicito, & pistillis conterito.
Pistillo calvior. Proverbialis hyperbole, de Magnopere glabris. Nam ima pistilli pars calvi cranium referre videtur. Transferri potest ad insigniter egenos, ac simplices, ac dissimulandi ignaros. Ex Erasmo.

PISTILLUS, i. m. Idem quod Pistillum. Virg. in Moret. 114.
Procedebat opus, nec tam salebrosus ut ante,
Sed gravior lentos ibat pistillus in orbes.

PINSO, [μάσσομαι] āre. Idem. Varr. lib. 1. de R. R. cap. 63. Promendo diem, ut in pistrino pinsetur, ac torreatur. Nunc vero sic legitur: Promendum hieme, ut in pistrino pisetur, ac torreatur.
Pinsare humum, est Terram ferire, ut faciunt qui interficiuntur, caduntque in terram. Enn. apud Varr. lib. 4. de L. L. 4. In terram cadentes (dicit) cubitis pinsabant humum. Sic enim in manuscriptis libris reperitur. Alii Pinsebant legunt, alii Pinsibant. [Videtur frequent. a Pinsus Partic. formatum, ut Piso, āre, a Pisus.

PINSĀTIO, ōnis. f. Vitruv. 7. 1. Rudus crebriter pinsatione solidetur.

PINSĬTO, [μαγμάσσομαι] āre. frequent. a Pinso, pinsis, quidam probant ex Plaut. in Asin. 1. 1. 18. Qui polentam pinsitant; quum ibi legatur Pransitant in MSS. conf. PISITO supra.

PINSOR, ōris. m. [μαγματής] quem nunc Pistorem dicimus. Varr. apud Non. 2. 643. Nec pinsorem ullum nossent, nisi eum qui in pistrino pinseret farinam.

PISTOR, ōris. m. [ἀρτοποιὸς, ἀρτοκόπος] Qui frumenta contundebat pilis. Varro R. R. 1. 63.
Pistor nunc dicitur Qui panem facit. Plin. lib. 18. cap. 11. Pistores Romæ non fuerunt ad Persicum usque bellum, annis ab Urbe condita super quingentos octoginta. Plaut. Asin. 1. 3. 48.
Quum a pistore panem petimus, vinum ex œnopolio.
Coqui, pistores, lecticarii, artes vulgares. Cic. pro Rosc Amer. 134.
Dulciarius pistor, Qui dulcia facit & vendit. Martial. lib. 14. 222.

PISTRIX, īcis. f. Lucilius apud Varr. de L. L. 4. 31. Adde Fest. in Mamphula.

PISTŪRA, æ. f. [μαγμάκλασις] Pinsendi artificium & ratio. Plin. lib. 18. cap. 10. Pistura non omnium facilis. Ibid. 8. Et ipsa autem, quæ evelluntur, variam pisturarum rationem habent.

PISTŌRIUS, a, um. Adj. [ἀρτοποιητικὸς] Quod ad pistorem pertinet. ut, Ars pistoria. Plin. lib. 18. cap. 11. Ad operis pistorii genera transeunte cura. Forum pistorium Romæ in Aventino, & Ulpium & Palladium. Alex. lib. 2. cap. 12.
Instrumentum pistorium. Paul. in l. Quum de lanionis. D. de fund. instr. vel instrum. leg.
Opus pistorium, quod *Pasticiarium* nunc vocant. Cels. lib. 2. cap. 18. Quo minus mirum est, opus pistorium valentissimum esse, quod ex frumento, adipe, melle, caseo constat. Ibid. cap. 28. Facile autem intus corrumpuntur lac, mel, ideoque lactaria, atque omne pistorium opus.

PISTŌRĬCUS, a, um. Adj. [ἀρτοκοπικὸς] Idem. Ulpian. in l. Servos autem suos. D. de legat. tertio, Si quis servos habuerit proprios, sed quorum operas locabat, vel pistoricas, vel histrionicas, servorum appellatione hos legasse videtur. Alii legunt Pistorias.

PISTORIENSIS, e. Adj. Idem ut, Milites pistorienses. Plaut. Capt. 1. 2. 57. V. ibi Interpr.

PINSACULUM, vel PISTACULUM, V. PILUM.

PISTRĪNUM, i. n. [ἀρτοκοπεῖον, μύλων, μυλωθρικὸν] Locus in quo far pinsitur & panis fit. Varr. de L. L. lib. 4. 31. Pilum, quod eo far pinsunt: id ubi fit, pistrinum: L & S inter se sæpe commutant.
In pistrinum autem antiquitus a dominis trudebantur servi ob noxam, ut pinserent, molerentque ingenti labore. Unde Ter. in Heaut. 3. 2. 19. Pistrino dignus.
Dedere aliquem in pistrinum. V. DEDO.
Detrudere & compingere aliquem in quoddam pistrinum. Cic. 1. de Orat. 46.
Molendum in pistrino. Ter. Phorm. 1. 5. 19.
Tradere aliquem in pistrinum. Cic. 1. Quint. frat. 2.
Vivere in eodem pistrino cum aliquo. Cic. 2. de Orat. 144.

PISTRINA, æ. f. Idem. Plin. lib. 18. cap. 9. E siligine lautissimus panis, pistrinarumque opera laudatissima. V. dict. seq.

PISTRILLA, æ. f. dimin. a Pistrina. Ter. Adelph. 4. 2. 45.
Ad dextram, prius quam ad portam venias, apud ipsum lacum
Est pistrilla, & exadvorsum est fabrica: ibi est. Veteres (inquit ibi Donatus) absolute dicebant Pistrinam, ut Sutrinam, & Medicinam, ad Tabernam referentes. Charis. lib. 1. Pistrinum neutro genere dicitur, sed Lucilius decimosexto feminine extulit, Media e pistrina; ad Tabernam referens, ut Caupona dicitur. Nam & Ter. diminutive Pistrillam dixit.

PISTRINENSIS, e. Adj. Quod ad pistrinum pertinet. Apuleji Lucius in asinum transformatus, molas pistrinenses, per circuitus multivios circumegisse se festiviter scribit, describens quales essent ministri in pistrinensi contubernio. Sueton. in Calig. cap. 39. Quicquid instrumenti veteris aulæ erat, ab urbe repetiit, comprehensis ad deportandum meritoriis quoque vehiculis, & pistrinensibus jumentis.

PISTRINĀRIUS, i. m. Pistrini custos, vel exercitor. Ulpian. l. 1. D. Depositi. §. Si quis servum custodiendum conjecerit forte in pistrinum: si quidem merces intervenit custodiæ, puto actionem esse adversus pistrinarium ex conducto.

PISTRINĀLIS, e. Adj. Ex pistrino. Columel. 7. 9. Album pistrinale.

PINTA, æ. f. Vini mensura vulgo dicitur, quæ duabus *cheopinis* constat. Budæus lib. 5. de Asse, Prima mensurarum nostrarum, deorsum auspicando, *Cheopina* a nobis dicitur, ex eo (ut arbitror) dicta, quod in ea tantum funditur, vel hauritur vini, quantum homo sitibundus uno haustu absumere possit. Hæc duplex, *Pintam* efficit, ex eo vocabulo detortam, quod Græci Pitynam appellant, vas quoddam vinarium significantes. Ex Pityna enim per syncopen Pitna, deinde transpositione Pinta dicta. Pino enim Græce Bibo significat.

PINTIA, æ. f. [Πιντία] Ptolem. lib. 2. cap. 6. Vallis Oletana alio nomine dicta, urbs Hispaniæ, vulgo *Valladolid*.

PĪNUS, i. & ūs. f. [πίτυς] Arbor coniferi generis nota. Plin. lib. 16. cap. 10. Ex iis pinus atque pinaster folium habent capillamenti modo prætenue longumque, & mucrone aculeatum. Pinus fert minimum resinæ, interdum ex nucibus ipsis. Virg. 7. Ecl. 65.
Fraxinus in silvis pulcherrima, pinus in hortis.
Pinus erat Cybele sacra, quod, ut ait Ovid. 10. Met. 104.
— Cybeleius Attis
Exuit hac hominem, truncoque induruit illo. Et Arnob. Pinus illa solenniter, quæ in Matris infertur fanctum deæ, nonne illius imago est arboris, sub qua sibi Attis virum demessis genitalibus abstulit? Unde apud Virg. 9. Æn. 85.
Pinea silva mihi multos dilecta per annos. In Ida enim monte, ubi (Cybele) sanctissime colebatur, pinus abundabat, & ei pineus ibi lucus sacer erat.
Silvarum gloria pinus. Stat. 5. Silv. 1. 151.
Pinus filia nobilis silvæ. Hor. 1. Carm. 14. 11.
Acuta. V. ACUO.
Acuta pinu præcinctus caput Pan. Ovid. 1. Met. 699.
Alta. Virg. 2. Georg. 389.
Annosam pinum revellere dumo. Ovid. 12. Met. 357.
Cæsa montibus. Ovid. 1. Met. 94.
Eruta radicibus. Virg. 5. Æn. 449.
Gallinaria. Juven. 3. Sat. 307. [i. e. Silva. V. in GALLINA.
Grata deûm matri. Ovid. 10. Met. 104.
Ingens. Hor. 2. Carm. 3. 10.
Loquens pinus. Virg. 8. Ecl. 22.
Nautica. Virg. 4. Ecl. 38.
Pontica. Hor. 1. Carm. 14. 11.

Quamvis

Quamvis Pontica pinus,
Silvæ filia nobilis,
Jactes & genus & nomen inutile. Hoc ideo dixit Hor. quia in Ponto fuit optima materia navalis, vel Catullo teste.
Sacra pendebit fistula pinu. Virg. 7. Ecl. 24.
Succincta comas, hirsutaque vertice. Ovid. 10. Met. 103.
Trunca. Virg. 3. Æn. 659.
Uberrima. Virg. 4. Georg. 141.
Silvis evertere pinum. Virg. 1. Georg. 256.
Cava pinus, per synecdochen pro ipsa Navi, quæ ex pinu constructa est. Valer. 1. Argon. 687.
Operta. Stat. 5. Theb. 388.
Tarda pinus pondere. Virg. 5. Æn. 153.
Pinus est etiam Flos, scil. Chamæpitys. Virg. 4. Georg. 112.
Ipse thymum pinosque ferens de montibus altis. V. ibi Taubm.

PINEA, æ. f. etiam dicitur pinus. Columel. lib. 5. cap. 10. Eodem tempore juglandem, & pineam, & castaneam, serere oportet. [Scil. Nucem.

PINEUS, a, um. Adj. [πιτύινος] Quod ex pinu est. Plin. lib. 15. cap. 10. Pinea corona victores apud Isthmum coronantur.
Ardor pineus, Ignis. Virg. 11. Æn. 786.
Claustra. Virg. 2. Æn. 258.
Cortex. Columel. lib. 6. cap. 16.
Frondes. Columel. lib. 2. cap. 2.
Robora. Stat. 2. Theb. 619.
Silva. Virg. 9. Æn. 85.
Tæda. Ovid. 2. Fast. 558.
Tecta pinea, Naves. Ovid. 14. Met. 530.
Velamina pinea, Corona. Lucret. lib. 4. 591.
Virga. Ovid. 2. Fast. 28.

PINETUM, i. n. [πιτυών] Locus pinis consitus. Plin. lib. 27. cap. 8. Chrysolachanum in pineto, lactucæ simile, nascitur.
Succincta pineta. Ovid. 15. Met. 604.

PINIFER, era, erum. Adj. [πιτυοφόρος] ut, Pinifer mons. Virg. 10. Æn. 708.
Vesulus pinifer. i. e. In quo crescunt pinus.
Caput piniferum Atlantis. Virg. 4. Æn. 249.
Mænalus pinifer. Virg. 10. Ecl. 14.
Rupes piniferæ. Lucan. lib. 2. 431.

PINIGER, era, erum. Idem. ut, Caput Fauni pinigerum. Ovid. 3. Fast. 84.

PINASTER, tri. m. [ἀγριοπίτυς] Pinus silvestris, miræ altitudinis. Plin. lib. 16. cap. 10. Idem lib. 15. cap. 10. Quartum Pityida vocant e pinastris.

PINASTELLUM, i. n. Herba, quæ & Peucedanum. Apul. de Herb. cap. 94.

P I O

PIO, [ἱλάσκω, ἀγαπάω] are. Colere, custodire. Plaut. Asin. 3. 1. 3. Ubi piem pietatem, &c. Non. 2. 636. [Sed videtur potius pro Expiem, placemque positum.
Piare, aliquando pro Contaminare & polluere ponitur. [Immo Impiare. Sumptum ex Non. 4. 363. Sed V. PIACULUM infra.
Piare, Pie amare, inquit Nonius. Nævius, Nemo est qui magis suos piet liberos. [Hunc locum non reperi.
Piare, [καθαίρειν, ἁγνίζειν, ἀφοσιοῦσθαι] Purgare. Virg. 2. Æn. 140.
— & culpam miserorum morte piabunt. Cic. pro Domo, 131. Si quid tibi aut piandum, aut instituendum fuisset religione domestica. [Hæc videtur propria verbi significatio. Nam & Purum, piumque, ut Synonyma, jungebant prisci. Liv. 1. 32. In carmine fetiali, Puro, pioque duello. V. PIUS.
Aras piare ture. Propert. lib. 3. 10. 19.
Busta hostilia piasti. Ovid. 13. Met. 515.
Clades piare. Propert. lib. 3. 4. 9.
Corpora piantur. Ovid. 2. Fast. 29.
Delicta piare. Sil. lib. 17. 565.
Delubra piantur cædibus. Sil. lib. 4. 821. apud Carthaginienses scil.
Fontes piandi. Propert. lib. 4. 10. 25.
Fulgura atque ostenta piare. Cic. 2. de Legib. 21.
Iram piavit cæde. Propert. lib. 3. 19. 18.
Mors morte pianda est. Ovid. 8. Met. 483.
Nefas piare. Virg. 2. Æn. 184.
Ossa piare. Virg. 6. Æn. 379.
Ritum piandi tradere. Ovid. 3. Fast. 291.
Piari eos, veluti proprio verbo, ait Verrius, qui parum sint animati, quum mentis suæ non sint: & per quædam verba liberantur incommodo. Festus.

PIATIO, onis. f. Plin. lib. 28. cap. 2. Si Pontifici accidat Ditis causa epulanti, in mensa utique id reponi adolerique ad larem, piatio est.

PIATRIX, icis. f. dicebatur Sacerdos quæ expiare erat solita, quam quidam Simulatricem, alii Sagam, alii Expiatricem vocant. Festus. Plaut. Mil. 3. 1. 101.
Tum piatricem clementer non potest quin munerem. MSS. Patritam.

PIAMEN, inis. n. [κάθαρσις, ἀφοσίωσις] Ipsa purgatio. Ovid. 2. Fast. 19.
Februa Romani dixere piamina patres. Dictio poetica magis, quam oratoria.

PIAMENTUM, i. n. Idem. Piamenta dicebantur, quibus in expiando utitur, inquit Festus. Scil. Piatrix. Plin. lib. 25. cap. 4. Hac evulsa scrobem repleri vario genere frugum, religio est, ac terræ piamentum.

PIABILIS, e. Adj. [ἀφοσιωτός] Quod purgari potest.
Fulmen piabile. Ovid. 3. Fast. 289.

PIACULUM, i. n. [ἀφοσιωτικόν] Sacrificium, cultus, & quicquid agitur, seu præbetur, pro satisfactione peccati. Virg. 6. Æn. 153.
— ea prima piacula sunto. Hor. 1. Carm. 28. 34.
Teque piacula nulla resolvent. h. e. Nullis hostiis te expiabis.
Infert piacula manibus. Ovid. 6. Met. 569.
Miseranda piacula spretæ pœnæ. Sil. lib. 1. 182.
Piaculum, aliquando dicitur Peccatum ipsum, crimen, flagitium. Virg. 6. Æn. 569.
Distulit in seram commissa piacula mortem. Servius, Piacula, Commissa, propter quæ expiatio debetur. Plaut. Truc. 2. 1. 13.
Piaculum est misereri nos hominum rem male gerentium. [Falso ex hoc usu verbalis nominis infert Nonius ipsum verbum Piare veteres eodem sensu posuisse.
Horrenda piacula. Stat. 1. Achill. 139.
Contrahere piaculum. V. CONTRAHO.
Solvi piaculo. i. e. Peccato. Tacit. 1. Ann. 30.

PIACULUS, a, um. Adj. Cato de R. R. cap. 139. Porco piaculo facito. i. e. Piaculari. Turneb. [Ego substantivum esse non dubito, ut si Porco victima dixisset, per appositionem.

PIACULARIS, e. Adj. [ἀφοσιωματικός] Quod ad satisfactionem peccati pertinet vel datur. Liv. 1. 26. Is quibusdam piacularibus sacrificiis factis, quæ deinde genti Horatiæ tradita sunt, &c. Plaut. Epid. 1. 2. 36.
Mene piacularem oportet fieri ob stultitiam tuam,
Ut meum tergum stultitiæ tuæ subdas succidaneum? i. e. Oportetne tuam stultitiam meis scapulis expiari?
Auspicia piacularia appellabant, Quæ sacrificantibus tristia portendebant, quum aut hostia ab ara profugisset, aut percussa mugitum dedisset, aut in aliam partem corporis, quam oporteret, cecidisset. Festus.
Piacularia, Tristia, per quæ malum fieri opinabantur. Nam a superis felicitatem, ab inferis diis infelicia dari censebant.

PIACULARIS, Romæ porta appellatur propter aliqua piacula, quæ ibidem fiebant, vel, ut ait Cloatius, quum ex sacro per aliquem piaculo solvitur: ut aliqua piandi propitiandique causa immolatur. Festus.

PIACULO, are. Expio. Cato de R. R. cap. 141. extr. Mars pater, &c. te hisce suovitaurilibus piaculo. V. Barth. in Stat. 9. Theb. p. 1031.

P I P

PIPER, eris. n. [πέπερι] Arboris fructus, minutis granis constans, condimentis aptus & acri, urentique linguam sapore, qui ex Arabia ad nos affertur. Plin. lib. 12. cap. 7. Passim vero quæ piper gignunt, juniperis nostris similes, quanquam in fronte Caucasi solibus opposita gigni tantum eas aliqui tradidere, &c.
Album piper. Hor. 2. Serm. 4. 74.
Asperum. V. ASPER.
Candidum. V. Candidus, in CANDEO.
Longum. Plin. lib. 12. cap. 7.
Rugosum. Pers. 5. Sat. 55.
Piper non homo: proverb. in Nimis asperum. Petron. cap. 44. Tragur. p. 15. V. ibi Scheffer. p. 93.

PIPERATUS, a, um. Adj. [πεπερίτης] ut, Piperatum vinum, Quod pipere & melle conditum est. Et, Piperatum acetum, apud Columel. lib. 12. cap. 47.
Dicta piperata. i. e. Mordacia. Sidon. 5. Epist. 8. conf. Piceatus, in PIX.

PIPERATUM, i. n. Genus edulii. Cels. 4. 22. Itaque etiam in piperatum conjicitur. V. Apic. 2. 2. & Plin. 14. 16.

PIPERITIS, idis. f. [πεπερῖτις] Herba, de qua Plin lib. 20. cap. 17. Panax, inquit, piperis saporem reddit, magis etiam siliquastrum, ob id piperitidis nomine accepto.

PIPILO, [πιπίζω] are. dicitur Passer. Catullus de passere Lesbiæ, 3. 10.
Sed circumsiliens modo huc, modo illuc,
Ad solam dominam usque pipilabat. Alii legunt Pipiabat. V. infra.

PIPIO, onis. m. [περιστερίδιον] Pullus palumborum. Lamprid. in Alexand. vita cap. 41. extr. Servos habuit vectigales, qui eos ex ovis ac pullicenis ac pipionibus alerent.

PIPIO, [πιπίω] ire. proprie dicuntur Pulli gallinacei, & hujusmodi. Columel. lib. 8. cap. 5. Die undevicesimo animadvertat an pulli rostellis ova percuderint, & auscultetur, si pipiant. [Nisi Indicativi præsens est a Pipio, are. Nisi forsan apud Catull. Pipiebat legendum. V. PIPILO.

PIPIO, are. Plorare, vagitum edere. Tertull. adv. Valent. cap. 15. Cælestes imbres pipiavit Achumoth. i. e. Effudit plorando.

PIPIANS, antis. Partic. ut, Infantes pipiantes. Tertull. de monogam. cap. 16.

PIPO, [πίππω] are. dicuntur gallinæ quum vocem emittunt. Varr. in Aboriginib. Mugit bovis, ovis balat, equi hinniunt, gallina pipat. Non. 2. 676. conf. 6. 10.
De Accipitre etiam dicitur. Auctor Philomel. carm. v. 24.
Accipiter pipat.

PIPATUS, us. m. Varro de L. L. 6. 5. V. PIPULUM.

PIPATIO, onis. f. Idem. Festus, Pipatio, clamor plorantis lingua Oscorum.

PIPULUM, i. n. [ἔγκλημα] pro Convicio dixit Plaut. Aulul. 3. 2. 32.
Ita me bene amet Laverna, te jam, nisi reddi
Mihi vasa jubes, pipulo hic differam ante ædeis. Quem locum afferens Varr. lib. 6. de L. L. 5. ait, Pipulo te differam ante ædes, id est Convicio, declinatum a pipatu pullorum. conf. Non. 2. 640. Alii Pipolo legunt.

P I Q

PIQUENTUM, i. n. [Πικούεντον] Ptolem. lib. 3. cap. 1. Urbs Istriæ. Vulgo *Pinquento.*

P I R

PIRÆA, æ. f. [Πειραία] Civitas est Ponti insignis, Amisus olim dicta: ut testatur Strab. lib. 12. Post Gadilonem, inquit, est Saramena, & Amisus, civitas insignis, a Sinope distans ad stadia nongenta. Refert Theopompus prius Milesios, postea Cappadocum principem eam condidisse: deinde ab Athenocle & Atheniensibus habitatam, & Piræa nominatam. [Sed potius Athenienses ipsum portus sui nomen huic urbi dederunt, & Πειραία accusativus contr. est, a recto Πειραιεύς, quod & oppidi ipsius & gentile nomen est. V. Suid. & Steph. in voce, & Gronov. Observ. 1. 3. qui veram declinationem vocabuli demonstravit. conf. ad seq. dict.

PIRÆUM, i. n. & PIRÆUS, i. [Πειραιός] vel PIRÆEUS, ei. m. [Πειραιεύς] Athenarum portus. prima syllaba per ει dipthongum Græcam scribitur. Donatus in illud Eun. Ter. 2. 2. versu penult. Miror quid ex Piræo aberit: Piræum, inquit, ut Sunium, est maritima & accessu litoris pars clementior. Hæc ille. Raphael Regius in illud Met. Ovid. lib. 6. 446.
— jubet ille carinas
In freta deduci, veloque & remige portus
Cecropios

Cecropios intrat, Piræeaque litora tangit. Piræa litora, inquit, Attica. Nam Pireus promontorium est Atticæ, ut scribit Ptolemæus. At Raphaelem his verbis reprehendit Micyllus: Ego vero Piræaque litora legendum puto, sic postulante versu. Nam & Stephanus auctor est, veteres Piræum dixisse, & inde possessivum Piræus, a, um, tribus syllabis, pro quo posteriores Piræeus fecerunt, etiam trisyllabum, sed cum diphthongo in tertia syllaba. Sic enim apud Suidam passim scribitur Πειραιεὺς, & apud Strabonem. Et apud Ter. legitur in Eun. 3. 4. 1.

Heri aliquot adolescentuli coiimus in Piræum. Sive (ut commentator vult) Piræo. Nam neque hic versus quadrisyllabum Piræeum recipit, quum sit tetrameter catalecticus. Quanquam vulgo in Epist. ad Att. lib. 7. Epist. 3. ubi idem hic locus Terentii citatur, Piræeum passim quatuor syllabis, pro Piræum legitur. Sed illic proprium est, hic possessivum, sive gentile. A Piræeus autem, cujus obliqui quatuor syllabarum fiunt, Stephanus format gentilia Piræates, & Piræetes, item Piraicus: nusquam autem Πειραιεῖος, aut Piræeus. Sed tamen & Piræeaque litora, si diceretur, in versu defendi poterat, si quis συνεκφώνησιν admittat: nisi quod compositio durior aliquanto fiet, & ab Ovidiana facilitate alienior. Ceterum de significatione vocis Πειραιεὺς, etiam apud Ciceronem quæritur loco supra citato. De portu tamen Atheniensi plerumque intelligitur, in eaque significatione potissimum usurpatur. Pro monte autem, quod hic Regius ait, non facile apud idoneos auctores positum alibi invenies. Hæc Micyllus. Obliquos esse quatuor syllabarum, docet illud Stat. 12. Theb. 615.

Qui gelidum Braurona viri, qui rura lacessunt
Munychia, & trepidis stabilem Piræea nautis. Ovid. 4. Fast. 563.

plurali numero, & genere neutro usurpavit, hoc versu,

Sunion expositum, Piræaque tuta recessu
Linquit, & in dextrum quæ jacet ora latus.

Pireus, pro Piræeus, vide in TEGEA, Tegeus, pro Tegeæus ex Virgilio. H. St. V. quæ ad præced. dict. & seq. notavi.

Piræeus, inquit Strabo lib. 9. Athenarum portus & emporium, abest a Schœnunte Isthmi initio ad stadia CCCL, ab Sunio autem stad. XXX, supra CCC. Pausanias in Atticis pr. Piræeus, inquit, municipium quondam fuit. Nam antequam Atheniensibus imperaret Themistocles, navale ibi nullum exstabat. Phalerum autem (hoc enim loco minimo intervallo mare ab urbe distat) navale ea ætate fuit. Inde Mnestheum Trojam versus solvisse fama est: & ante hunc, Theseum, quum ob Androgei necem daturus Minoi pœnas abiret. Postquam vero rerum est potitus Themistocles, eique Piræi situs commodior ad navigandum est visus (quippe qui tres portus pro unico illo Phalereo haberet) hunc illis, quo naves subducerent, apparavit. Idem etiam memoriæ prodidit in Themistoclis vita Plutarch. sed & Thucydides lib. 1. ex cujus narratione possis hanc velut epitomen colligere. Principio Athenienses Phalerum portum habebant, muro conjunctum urbi, qua parte mare minimum ab urbe aberat. Postea quum Medi in Atticam impetum facerent, Themistocles Atheniensium dux, prudentia & audacia vir singulari, animadvertens Piræeum longe commodiorem esse Phalero, utpote qui pro una tres stationes navium haberet: civibus persuasit, ut relicto Phalero, Piræeum portum exædificarent. Hujus sententia a populo approbata, muro a portu ad urbem densissimo deducto, Piræeum urbis instar munierunt: atque uno eodemque muro Phalerum, Piræum, Munychiamque concluserunt. Non fuit hic murus, ut alii, e calce aut lateritio opere factus: sed ingentes lapides figura quadrangula scitissime inter se coaptati, ferreis laminis connectebantur. Tantaque latitudo ejus erat, ut onusti duo currus obviam sibi facti, libere, nullo impedimento aut mora, progrederentur. Erat autem Munychia ad orientem juxta Athenas oppidulum, muro mœnibusque cinctum, cum elegantissimo portu. Eratque locus omnis quadringentarum navium capax. Cic. 7. Att. 3. Venio ad Piræea; in quo magis reprehendendus sum, quod homo Romanus Piræea scripserim, non Piræeum, (sic enim omnes nostri loquuti sunt) quam quod In addiderim. Non enim hoc ut oppido præposui, sed ut loco. Et tamen Dionysius noster, qui est nobiscum, & Nicias Cous non rebatur oppidum esse Piræea. Sed de re videro. Nostrum quidem si est peccatum, in eo est, quod non ut de oppido loquutus sum, sed ut de loco: secutusque sum, non dico Cæcilium, Mane ut ex portu in Piræeum: (malus enim auctor Latinitatis est) sed Terentium, cujus fabellæ propter elegantiam sermonis, putabantur a C. Lælio scribi:

Heri aliquot adolescentuli coimus in Piræeum. Et idem,
Mercator hoc addebat, captam e Sunio. Quod si δήμους oppida volumus esse, tam est oppidum Sunium, quam Piræeus. Hactenus Cic. Gell. lib. 2. cap. 21. Ab Ægina in Piræeum complusculi earundem disciplinarum sectatores Græci Romanique homines eadem in navi transmittebamus. Portum hic significat. Idem lib. 15. cap. 1. In eo igitur libro scriptum inveni, quum oppugnaret L. Sulla in terra Attica Piræeum, & contra Archelaus regis Mithridatis præfectus ex eo oppido propugnaret: turrim ligneam defendendi gratia structam, quum ex omni latere circumplexa igni foret, ardere non quisse, quod ab Archelao alumine oblita fuisset. Piræeum hic oppidum vocari, nihil attinet admonere. Plin. lib. 4. cap. 7. Piræeus & Phalera portus quinque M. pass. muro recedentibus Athenis juncti. Cæl. lib. 28, cap. 12. in fine, Fuit in Piræo forum nomine Hippodamia, a Milesio Hippodamo, qui Piræum struxit: meminit Demosthenes. Porro, ut horum portuum luculentior habeatur historia, visum est hic quoque apponere Strabonis lib. 9. verba, Munychia, inquit, tumulus est curvus in Cherronesi faciem, cavernosus, tum natura, tum opera dedita, magna ex parte ut habitationes admittat. Ingressum angusto habet ore, cui quidem portus terni subjacent. Quondam muro vallata Munychia erat, & junctis domiciliis referta, circuitu complectens & Piræum, & alios portus navalibus plenos, in quibus & armamentarium Philonis opus. Statio ibi navium dignitate insignis quadringentarum capax navium, quum non pauciores ab Atheniensibus emitterentur. Hoc autem muro, duo ex oppido protracta crura, urbem Piræo conjungunt. Hi fuere longi muri stadiorum quadraginta longitudine. At murum istum bella plurima diruerunt, & Munychiæ munimentum. Piræum quoque portum in habitaculorum angustias contraxerunt. Ceterum longi muri dissipati fuerunt, primum quidem Lacedæmoniis amolientibus, postea vero Romanis, qua tempestate Sulla & Piræum & oppidum per obsidionem expugnavit. Urbs ipsa saxum est in plano quaquaversum habitato: quo in saxo vetustum Minervæ templum Poliadis surgit, in quo lucis inextinctæ lychnus est. Hæc Strabo. Harpocration Munychiam conditam esse scribit a Munychio rege: Stephan. a Munycho, qui templum quoque Dianæ Munychiæ illic ædificavit. Piræus nunc dicitur Portus leonis, vulgo *Portoleon*.

PIRÆUS, a, um. Adj. [Πειραιὸς Steph.] ut, Litora Piræa. Ovid. 6. Met. 446. V. dict. præced.
Portus Piræus. Propert. lib. 3. 21. 23.

Inde ubi Piræi capient me litora portus,
Scandam ego Theseæ brachia longa viæ. Al. Lintea. Quo in loco si Piræi adjectivum non est, oportet appositionem esse. Theseus Athenarum rex fuit, Brachia vocat, quæ Strabo crura, longos illos utique muros, qui urbem Piræo jungunt: de quibus supra. [Videntur Romani minus sollicite observasse Græcorum nominum declinationes, ut disertis verbis Cic. de hoc vocabulo agens, docet. Potest tamen & ex Gr. Πειραιοῦς arcessi. Nam Stephani Πειραιὸς suspectum est. Potius enim a Πειραιᾶ Accus. contr. Πειραιαῖος, ut Πειραιάτης, & per hyphæresin diphthongi Πειραῖος, ut Πειραίτης apud eundem Steph. formasse videntur. Nec in Φαληραῖος alia ratio est, quum a Φάληρα pl. n. ducerent.

PĪRĀTA, æ. m. [πειρατής] Nomen latronis, qui primus mare infestavit, a quo omnes spoliatores & prædones, piratæ dicti sunt. Alii Piratam, a περάω transeo deducunt, quia scilicet ex transverso simul ac piratæ viderent insulam, in eam transeundo mare impetum facientes, illam deprædabantur. conf. Berneg. ad Suet. Cæs. cap. 4. Pirata Græce, Latine prædo dicitur. Cic. 7. Verr. 63. Istum clam a piratis ob hunc archipiratam pecuniam accepisse.
Barbarus pirata, & nefarius prædo. Cic. pro Rosc. Amer. 146.

PIRATĬCUS, a, um. Adj. [πειρατικὸς] Quod ad piratam pertinet: ut, Piraticum bellum.
Myoparo piraticus. Cic. 7. Verr. 72. Myoparone piratico capto, dux liberatus, symphoniaci Romam missi.
Navis piratica. Quintil. lib. 2. cap. 14.
Puppis piratica. Claud. de 6. Cons. Hon. 132.

PIRATĬCA, æ. f. [πειρατεία] Professio piratæ ipsa. Cic. Post red. in Senat. 10. Profecto egestate & improbitate coactus, piraticam ipse fecisset. Quintil. lib. 8. cap. 3. Piraticam quoque, ut musicam & fabricam dici, adhuc dubitabant mei præceptores.

PIRATĒRIUM, i. n. [πειρατήριον] Habitaculum piratarum.

PĪRĒNE, es. f. [Πειρήνη] Acrocorinthi fons, haud affluentes aquas habens, ceterum perspicuas ad imum, potuque suavissimas, Straboni lib. 8. De eo scribit Pers. Sat. prolog. 4.

Heliconidasque pallidamque Pirenem, &c. Plaut. Aul. 3. 6. 23.
Quæ mihi interbibere sola, si vino scatet,
Corinthiensem fontem Pirenem potest.

PIRĒNIS, ĭdis. f. [Πειρηνὶς] Patronym. Ovid. 2. Met. 239.

Argos Amymonen, Ephyre Pirenidas undas. conf. Senec. Medea v. 745.

PĪRĬTHŎUS, i. m. [Πειρίθους] Ixionis filius, non ex Nube, sed ex conjuge, fuit rex Lapitharum: qui quum ad inferos cum Theseo descendisset, a Cerbero cane tricipiti devoratus poetis fingitur, ut scribit Seneca in Hercule furente. Alii dicunt quum ad inferos descendisset ut illinc raperet Proserpinam, cujus amore tenebatur, jussu Plutonis catenis alligatum fuisse in perpetuum supplicium. Hor. 4. Carm. 7. 28.

Nec Lethæa valet Theseus abrumpere caro
Vincula Pirithoo.

Amator Pirithous. Hor. 3. Carm. 4. 80.
Ardor temerarius Pirithoi. Stat. 8. Theb. 53.
Fides Pirithoi. Ovid. 2. de Pont. 6. 26.

PIRUM, V. PIRUS.

PĪRUS, i. f. [ἄπιος] Sic enim rectius scribitur, quam Pyrus. V. Voss. Etym. p. 393. Arbor nota.
Edura pirus. Virg. 4. Georg. 145.
Inserere piros. Idem 1. Eclog. 74.
Flos piri. Virg. 2. Georg. 72.

PIRUM, i. n. [ἄπιον] Fructus ejusdem arboris. De piris vide multa apud Plin. lib. 15. cap. 15.
Autumnalia pira. V. AUTUMNUS.
Cucurbitina. V. CUCURBITA.
Decumana. V. Decumanus, in DECEM.
Libralia. Plin. lib. 15. cap. 11. ad finem.
Mammosa. V. MAMMA.
Onychina. V. Onychinus, in ONYX.
Ordeacea. V. ORDEUM.
Insitiva decerpens pira. Hor. Epod. 2. 19.
Vesci piris. Hor. 1. Epist. 7. 14.
Pirum vulgo appellabatur Locus ubi Martialis habitabat, ut ipse indicat, 1. 118. 5.

Non est quod puerum, luperce, vexes:
Longum est, si velit ad Pirum venire:
Et scalis habito tribus sub altis. V. Nardin. Rom. Vet. 4. 9. &

Ad pirum, in præpositione AD.

PIRASTER, tri. f. Pirus silvestris, cujus pira incredibiliter adstringunt. V. Dioscor. lib. 1. cap. 132.

PIRĀTUM, i. n. Potus ex piris. Hieron. conf. Voss. de Vit. L. L. 3. 35. Piraceum.

P I S

PĪSA, æ. f. [Πίσα] Civitas Elidis in summo montis vertice condita, inter Ossam & Olympum, juxta quam Jovi sacra dicta Olympia celebrabantur. Est & hoc nomine oppidum Arcadiæ, prope Alpheum amnem: a qua hi, qui Pisas in Italia condiderunt, venere: dictas a civitate pristina. Unde Virg. 10. Æn. 179.

— Alpheæ ab origine Pisæ
Urbs Hetrusca solo. Hinc

PISÆUS, a, um. possess. [Πισαῖος Suid.] ut, Juventus Pisæa. Stat. 6. Theb. 555.
Manus Pisææ. Lucan. lib. 3. 176.

PĪSÆ, arum. f. [Πίσαι] Civitas Tusciæ: a qua Pisani dicuntur. Lucan. lib. 2. 401.

Hinc Tyrrhena vado frangentes æquora Pisæ. Meminit hujus Cic. 2. Q. frat. 5.

Alpheæ Pisæ. Claud. de Bell. Gild. 483. Virg. 10. Æn. 179.

PISANI, orum. m. pl. Incolæ. Liv. 40. 43. Plin. 2. 103.

PISATILIS, e. Adj. Pisatilem appellat Nævius Pantaleontem e Pisis oriundum tyrannum: quum alioqui inde profecti, nunc Pisani dicantur. Festus. MSf. F. Urf. Pisalitem. [An Pisalem, Πισαλῆ; vel Pisaliotem, Πισαλιώτην;

PISANDER, vel PISANDRUS, dri. m. [Πείσανδρος] Filius fuit Antimachi, quem Agamemnonis manu cecidisse Homer. ait Iliad. λ. 122. Alterius quoque meminit a Menelao occisi Iliad. ν. 600.

Pisander alius Camireus, (Camirus autem civitas est Rhodi) Eumolpi tempore poeta, ut nonnullis placet, antiquior Hesiodo.

Pisandrus alius, Nestoris poetæ filius, Larandæus Lycaonius, sub Alexandro Mammeæ versificator: scripsit variam historiam. Suidas.

Pisandro timidior. Dicebatur olim in immodice formidolosos. Ajunt enim Pisandrum fuisse prodigiosa timiditate, adeo ut anxius esset ne suam ipsius animam alicubi videret, quæ se vivum reliquisset. Idem videtur esse cum illo Ciceronis, Umbram suam metuere.

PISAURUS, i. m. [Πίσαυρος] Fluvius Piceni, a quo Pisaurum civitas ei superposita, nominata est. Servius vero scribit in 6. Æneid. 825. Pisaurum dictum, quod illic aurum pensatum sit. Nam quum Camillus Gallos interemisset, aurumque, quod Galli a Romanis acceperant pro Capitolio non everso, recepisset, & signa civitati appendisset, civitati nomen dedit. Plin. lib. 3. cap. 14. Hujus meminit Cic. 16. Fam. 11. Nunc vulgo dicitur *Pesaro.*

Sedes moribunda Pisauri. Catul. 81. 3.

PISAURENSIS, e. Adj. [Πισαυρίτης] Qui Pisaurum habitat, aut ex eo natus est. Cic. de Clar. Orat. 170. T. Accium Pisaurensem.

PISCIS, is. m. [ἰχθύς] Animal in aquis degens: proprie autem qui squamis tegitur, ut ex Plinio apparet, lib. 9. cap. 12. quum ait, Aquatilium tegmenta plura sunt, alia corio & pilis teguntur, ut vituli, hippopotami: alia corio tantum, ut delphini: cortice, ut testudines: silicum duritia, ut ostreæ, & conchæ: crustis, ut locustæ: crustis & spinis, ut echini: squamis, ut pisces. Ter. Adel. 3. 3. 66.

— pisces ex sententia
Nactus sum: hi ne corrumpantur cautio est.

Æquorei pisces. Ovid. 10. Met. 78.
Captivi. Ovid. 13. Met. 932.
Litoralis. V. LITUS.
Molles. V. MOLLIS.
Muti. Hor. 4. Carm. 3. 19.
Nitidi. Ovid. 1. Met. 74.
Obscænus. V. OBSCÆNUS.
Taciti. Ovid. 4. Met. 50.
Capiuntur hamo. Cic. de Senect. 441.
Captare pisces arundine. Ovid. 8. Met. 217.
Corrumpere pisces. V. CORRUMPO.
Ducere piscem hamo. Ovid. 19. Epist. 13.
Evocare esca piscem e penetralibus liquidis. Sil. lib. 7. 501.
Generant ova. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.
Ludit piscis in aqua. V. LUDUS.
Generant ova. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.
Ludit piscis in aqua. V. LUDUS.
Suspendere piscem hamo. Ovid. 15. Met. 102.

Exstructa, non conchyliis aut piscibus, sed multa carne subrancida mensa. Cic. in Pison. 67.

Piscis eget sale. De re absurda & incredibili. Nec enim verisimile est, pisces in mari agentes egere sale. Hoc videtur a populo reclamatum Androcli Pitensi, quum legem quandam reprehendens dixisset, Egent leges lege correctrice; nam & pisces sale. Leges enim in hoc datæ sunt, ut ad harum regulam corrigantur hominum actiones: quod si ipsæ leges indigent correctione, leges non sunt. Idque non minus absurdum sit, quam si pisces marini dicantur egere sale. Refert Aristoteles in Rhetoricis. Erasm.

Magis mutus quam piscis. Proverbialis metaphora de vehementer infantibus atque infacundis. Conveniet & in hominem immodicæ taciturnitatis. Hor. 4. Carm. 3. 19.

O mutis quoque piscibus
Donatura cygni, si libeat, sonum. Pisces enim nullam edunt vocem exceptis perpaucis, inter quos canis marinus. Erasm.

Piscis nequam est nisi recens, manet in hunc usque diem vulgo celebre. Dicitur autem peculiariter in hospitem aut vulgarem amicum, qui primo quidem adventu non ingratus est, ceterum ante triduum exactum putet. Plaut. Asin. 1. 3. 26.

Quasi piscis itidem est amator lenæ: nequam est nisi recens. Erasm.

Piscis, pro Signo cælesti, frequentius pluraliter declinatur. Columel. 11. cap. 2. Quinto decimo Cal. Martii Sol in Pisces transitum facit. Virg. 4. Georg. 234.

Aut eadem sidus fugiens ubi Piscis aquosi.

Piscis Aquilonius tertio Idus Martii definit oriri. Columel. 11. 2.
Piscis Austrinus quarto Nonas Septembris definit occidere. Columel. lib. 11. cap. 2.

PISCICULUS, i. m. diminut. [ἰχθύδιον] Ter. Andr. 2. 2. 31. Varr. 3. de R. R. cap. 5. conf. Fest. in Piscatorii ludi.

Parvi pisciculi. Cic. 2. de Nat. Deor. 123.

PISCARIUS, a, um. Adj. [ἰχθυοβολικός] Id quod ad pisces pertinet: ut, Copia piscaria, Abundantia piscium. Plaut. Cas. 2. 8. 63.

Forum piscarium, Ubi pisces venduntur. Plaut. Curc. 4. 1. 13.

Hamus piscarius. Plaut. Stich. 2. 1. 17.

PISCARIUS, i. m. [ἰχθυοπώλης] Qui pisces vendit. Varr. Inter piscarios nemo vendebat. Perott.

PISCARIA, æ. f. [ἰχθυοπωλεῖον] Locus in quo pisces venduntur. Varr. Nullus in piscaria piscis erat. Perott. Ulpian. (teste Budæo) vulgari significatione usus est in l. Inter publ. De verb. signif. Salinarum, metallorum, piscariarum, inquit. Alii legunt Picariarum. q. V.

PISCOSUS, a, um. Adj. [ἰχθυώδης Gl. Gr. L.] ut,

Amnis piscosus, In quo pisces abundant. Ovid. 3. Fast. 581.

Profundum, Piscibus plenum. Martial. lib. 10. 37.

Illic piscoso modo vix educta profundo.

Tagus piscosus. Martial. lib. 10. 78.

Vada piscosa. Ovid. 2. de Arte Am. 82.

PISCULENTUS, a, um. Adj. [ἰχθυόεις] Locus pisculentus, Ubi multi pisces morantur, vel in quo est facile piscari. Cato, Fluvium Naronem, magnum, pulcrum, pisculentum. Non. 2. 634.

PISCINA, æ. f. [ἰχθυοτροφεῖον, κολυμβήθρα] Lacus vel stagnum, in quo vivi pisces conservantur. Varr. 3. de R. R. cap. 3. Piscinas dico eas, quæ in aqua dulci aut salsa inclusos habent pisces ad villam.

In piscinis sunt mulli barbati. Cic. 2. Att. 1. conf. 1. 18.

Vivaria & Piscinæ. Plin. lib. 9. cap. 17. de mullis, Nec in vivariis piscinisque crescunt.

Publica piscina. Cic. 3. Q. frat. 7. pr. Magna vis aquæ usque ad piscinam publicam. Festus, Piscinæ publicæ hodieque nomen manet, ipsa non exstat. Ad quam & natatum & exercitationis alioqui causa veniebat populus. Unde Lucilius ait, Pro obtuso ore pugil, piscinensis res est.

Piscinæ vocantur Omnes aquæ, sive frigidæ, sive calidæ, collectæ ad natandum: quod homines piscibus similes natando fiunt. Cic. Latiorem piscinam voluissem, ubi jactata brachia non offenderentur. Plin. Epist. 6. lib. 5. ad Apollinarem, Si natare latius aut tepidius velis, in area piscina est: in proximo puteus, ex quo possis rursus abstergi, si pœniteat teporis.

Loculatæ piscinæ. V. Loculatus in LOCUS.

Piscinæ pecorum. Columel. lib. 1. cap. 6. Piscinas minimum duas: alteram quæ anseribus ac pecoribus serviat: alteram in qua lupinum, vimina, & virgas, atque alia quæ sunt usibus nostris apta, maceremus.

Piscinæ, dicuntur etiam Vasa lignea ampliora ad tenendam aquam. Plin. lib. 34. cap. 12. Decoquitur in aqua, & in piscinas ligneas funditur.

PISCINULA, & PISCINELLA, æ. f. dimin. negat dici Varro de L. L. 8. 45.

PISCINALIS, e. Adj. [ἰχθυοτροφικός] Quod est piscinæ, sive quod ad piscinam pertinet. Unde apud Palladium R. R. 1. tit. 40. Piscinales cellæ leguntur.

PISCINARIUS, i. m. [ἰχθυοτρόφος] Qui loca piscibus referta habet, vel qui piscinis delectatur, & earum est studiosus. Unde Cic. Lucullum & Hortensium, Piscinarios appellat, 1. Att. 16. V. Lex. Pitisc.

PISCINENSIS, e. Adj. Idem ac Piscinalis. ut, Res piscinensis, Lucilius apud Festum. V. Piscina publica in PISCINA.

PISCOR, [ἁλιεύομαι] ari. Insidiari piscibus, Pisces captare. Plin. lib. 19. cap. 1. Retia in piscando durantia. Cic. 3. Offic. 58.

Piscari in aëre. Plaut. Asin. 1. 1. 86. proverbium, pro Operam ludere.

Abiit piscatum ad mare. Plaut. Rud. 4. 1. 7.

PISCANS, antis. Partic. Paulus, Piscatorii ludi vocantur, qui mense Junio fieri solent, pro quæstu piscantium trans Tiberim.

PISCATIO, onis. f. Actus piscandi. Ulpian. leg. 13. Dig. t. 4. lib. 8. Piscationem thynnariam exercere. V. & Non. 3. 156.

PISCATUS, ûs. m. [ἁλιευτική] Plin. 8. 16. Quos venatus, aucupia, piscatusque alebant. Plaut. Rud. 2. 1. 10.

Post id piscatum hamatilem, & saxatilem aggredimur. Plin. lib. 6. cap. 22. Esse in piscatu voluptatem testudinum maxime.

Piscatum, per translationem dixit Plaut. in Bacch. 1. 1. 69.

Quia piscatus, meo animo, hic tibi hodie evenit bonus.

PISCATURA, æ. f. Idem. Tertul. adv. Marc. 4. 9. De tot generibus operum ad piscaturam respexit.

PISCATOR, oris. m. [ἁλιεύς, ἰχθυοθήρας] Qui piscatur. Ter. Eun. 2. 2. 26. Cic. 3. Offic. 58. Piscatores ad se convocavit, & ab his petivit ut ante suos hortulos postridie piscarentur.

PISCATRIX, icis. f. [ἁλιεύτρια] Plin. lib. 9. cap. 42. Nec minor solertia ranæ, quæ in mari piscatrix vocatur.

PISCATORIUS, a, um. Adj. [ἁλιευτικός] Quod ad piscaturam pertinet. Æs piscatorium vetusto more appellatur, Quod in monte Albano datur pro piscibus. Festus.

Forum piscatorium. Columel. lib. 8. cap. 17.

Instrumentum piscatorium. Martian. in l. Item pictoris. D. de fund. instruct.

Linea piscatoria. Plin. lib. 24. cap. 9.

Ludi piscatorii vocantur, Qui quotannis, mense Junio trans Tiberim fieri solent a Prætore Urbano pro piscatoribus Tiberinis, quorum quæstus non in macellum pervenit, sed fere in aream Vulcani, quod id genus pisciculorum vivorum datur ei deo, pro animis humanis. Festus.

Navis piscatoria. Cæs. 2. Bell. Civil. 4.

PISCICEPS, ipis. m. dici negat pro Piscatore. Varr. de L. L. lib. 7. 33. Si ab avibus capiendis auceps dicatur, debuit, ajunt, ex piscibus capiendis pisciceps, ut aucupem, sic piscicupem dici, &c.

PISCIFLUUS, a, um. Adj. ut, Rhenus piscifluus. Theodulph. lib. 2. Carm. v. 579.

PISIDIA, æ. f. pr. & sec. anc. [Πισιδία] Regio est in Asia Minori. Cic. 1. de Divin. 94. Eademque & Pisidiæ causa fuit, & huic nostræ Umbriæ.

PISIDÆ, arum. m. pl. [Πισίδαι] antea Solymi vocati, a Solymo Jovis & Chalenæ filio: populus est barbarus juxta Aspendum & Ciliciam habitans: Pr. & sec. corr. ut vult Stephanus de Urb. Claud. 2. in Eutrop. 241. de Phrygia,

— utrinque propinqui
Finibus obliquis Lydi, Pisidæque feroces
Continuant Australe latus. Priscian. in Periegesi utramque produxit,

Post hos Pisidûm pinguissima rura coluntur. Pisidûm, pro Pisidarum.

Pisidæ, Phryges, Cilices, & Arabum natio avium significationibus plurimum obtemperant. Cic. 1. de Divin. 94.

PISINNUS, i. m. Puer; antiquum. Labeo apud Vet. Scholiast. Pers. ad Sat. 1.

Crudum manduces Priamum, Priamique pisinnos. conf. Martial. 11. 73. Turneb. Adverf. 8. 4. & Cæl. Rhodig. 4. 6.

PISISTRATUS, i. m. [Πεισίστρατος] Atheniensis tyrannus, clarus genere, eloquentia vero tanta, ut ea deliniti Athenienses, libertate qua nihil carius habebant, se sponte exuerent, illiusque facundiæ sanctitatem Solonis, qui numen fuerat civitatis, posthaberent. Regnavit annos triginta tres, quo tempore Servius Tullius Romæ, ut auctor est Gell. 17. 21. Plura de hoc, & quibus artibus tyrannidem adeptus sit vide apud Justinum lib. 2. Meminit & hujus Cic. 7. Att. 19.

Pisistratus alter, Larissæus historicus commemoratur a Suida.

PISITO, PISO, verb. & nom. appellativ. V. PINSO.

PISONES, um. m. [Πίσωνες] appellati fuunt quidam Romani nobiles, quod

quod optime pisa fererent: ficut a lente Lentuli. Plin. tamen aliter lib. 18. cap. 3. Cognomina, inquit, etiam prima inde, Pilumni, qui pilum pistrinis invenerat: Pisonis, a pisendo. Sic etiam Lucan. ad Pison. 15.

— nam quid memorare necesse est
Ut domus a Calpo nomen Calphurnia ducat?
Claraque Pisonis tulerit cognomina prima,
Humida callosa quum pinseret hordea dextra?

Pisones, Calpurniorum e prosapia fuere, quæ a Numa rege descendit. Calpurnius enim Numæ filius fuit, ut ait Festus. Hor. item in Arte Poet. 5. — vos ô
Pompilius sanguis, &c. Lucan. ad Pison. 2.
— hinc tua, Piso,
Nobilitas, veterisque citant sublimia Calpi
Nomina, Romanas inter fulgentia gentes.

Pisoniānus, a, um. Adj. ut, Vitium Pisonianum, i. e. Mira libido loquendi, quo vitio laboravit L. Piso. Hieron. Epist. 83. Deinde Pisoniano vitio, cum loqui nesciret, tacere non potuit.

Pissa, æ. f. [πίσσα] Latine dicitur Pix. Hinc,

Pissĭnus, a, um. Adj. [πίσσινος] ut, Pissinum oleum. Plin. 23. 4.

Pissītes, æ. m. [πισσίτης] Vinum picatum ex liquida pice & musto. Diosc. 5. 35.

Pissasphaltus, i. m. [πισσάσφαλτος] Pix mista bitumini, quæ in Apolloniatarum agro reperitur. Plin. lib. 35. cap. 15. Liquidum est & Apolloniaticum, quæ omnia Græci pissasphalton appellant ex argumento picis & bituminis. De sulphure.

Pissslæon, i. n. [πισσέλαιον] Oleum quod ex pice admixta fit. Plin. lib. 24. cap. 5. Galen. lib. 8. de Simplic. medicament. facultat. cap. 51. conf. Flos picis, in pix, & pissinus.

Pissŏcēros, i. m. [πισσόκηρος] Melliginis genus ex cera & pice, sive gummi, sive resina mistum. Plin. 11. cap. 7. Prima fundamenta operis comosin vocant periti, secunda pissoceron, tertia propolin.

Pistăcium, i. n. [πιστάκιον] Nucis genus. Plin. lib. 13. cap. 5. In nucum genere pistacia nota. Vulgus pharmacopolarum vocat *phisticorum*. Plantam asserit Galen. lib. 8. de Simplicib. medicamen. facultat. cap. 52.

Pistāna, æ. f. Herba ex ulvarum genere. Plin. lib. 21. cap. 17. Item Pistanam dicit a Græcis vocari, quam inter ulvas Sagittam appellamus.

Pistĭcus, a, um. Adj. [πιστικός] Fide dignus. Vulg. Interp. Johan. 12. 3. Sed V. Interpp. & Commentatt.

Pistillum, Pistillus, V. pinso.

Pisto, V. pinso.

Pistŏlŏchīa, æ. f. [πιστολοχία] quartum Aristolochiæ genus, tenuius quam clematitis, densis radicis capillamentis (unde & Polyrrhizos nominatur) junci plenioris crassitudine, odorem habens, ut reliquæ Aristolochiæ species, medicatum. Plin. lib. 25. cap. 8.

Pistor, oris. V. pinso, ĕre.

Pistōrium, i. n. [Πιστώριον] Italiæ civitas, quam Ptolem. lib. 3. cap. 1. ponit inter mediterraneas Tusciæ. Est enim inter Florentiam & Lucam, a qua Pistorienses dicti. Plin. lib. 3. cap. 4.

Pistrilla, Pistrina, Pistrinum, V. pinso, ĕre.

Pistris, is. f. affertur ex Virg. 5. Æn. 187. Sed rectius legitur Pristis. q. V. Pistris, [Φάλαινα] Sidus cæleste. Dicitur & Cetus, & Pistrix, ut paulo post. Germanic. in Arat.

Auster Pistris agit duo sidera, perlegit unum, &c. [Nisi forte Pristis vel Piscis scribendum. V. Broechk. ad Tibull. 1. 6. 10.

Pistrix, īcis. f. [κῆτος] Piscis marinus: alias Cetus. Cic. in Arat. 178.

Spiniferam subter caudam pistricis adhæsit.

Fera pistrix. Cic. in Arato, 413.
— & fera pistrix
Labitur, horribiles epulas funesta requirens.

Neptunia pistrix. Cic. in Arato, 440.
Pistrix, Sidus cæleste. Cic. in Arato, 154.
Hic una stella nectuntur, quam jacit ex se
Pistrix e spina valida cum luce refulgens. V. not. [Gloss. Lat. Gr. Pistrix, Κῆτος, καὶ ἀςτήριος. Unde liquet de vocis orthographia. In Gr. Lat. Κῆτος, Pistrix, de belua. De Pistrice muliere V. in pinso.

Pīsum, i. n. [πίσον] Genus leguminis notum: cujus caules sparguntur in terram, nisi habeant adminicula. Plin. lib. 18. cap. 12. Pisum in apricis seri debet, frigorum impatientissimum. Ideo & in Italia & austeriore cælo, nonnisi verno tempore, terra facili ac soluta.

Pīsus, V. in pinso.

P I T

Pĭtăne, es. f. [Πιτάνη] Urbs Æolidis in Asia, quæ portus duos habuit. Ab hac Pitanei, & Pitanitæ nominantur. Fama est, apud Pitanam lateres inventos esse, qui super aquas innatarent, quod & de aliis locis traditum est.

Æolia Pitane. Ovid. 7. Met. 357.

Pitane sum. Zenodotus indicat dici solitum de Iis qui in extremas redacti calamitates, ab iisdem denuo in pristinam felicitatem restituuntur. Sic enim evenisse quondam Pitanæ Æoliæ civitati, nam hanc, a Pelasgis in servitutem redactam, Erythræi in libertatem pristinam vindicarunt. Erasmus.

Pithaules, æ. m. [πιθαύλης] Qui tibia instar dolioli facta cantat. Senec. Epist. 76. Quis sit pithaules bonus judicatur. Et Vopisc. in Carin. cap. 19. Choraulas centum: etiam pithaulas centum.

Pĭthēcus, i. m. [πίθηκος] Simia Latine dicitur. A quibus insulæ ubi earum maxima copia, Pithecinæ, sive Pithecusæ dictæ sunt. V. pithecusa.

Pĭthēcium, i. n. [πιθήκιον] Dimin. a πίθηκος, Lat. Simiola. Deformem mulierem sic vocat Plautus in Milit. 4. 1. 42.

Bellula est. pa. pithecium hæc est præ illa & spinthurnicium.

Est & nomen herbæ, Apul. de Herb. cap. 86.

Pĭthēcūsa, æ. f. [Πιθηκοῦσα] Insula est in mari Tusco, sinuque Campano sita, in cujus quodam colle oppidum fuit Pithecusæ, numero multitudinis. Hæc insula, Ænaria quoque dicta est a statione navium Æneæ, & Homero Inarime dicta: hodie Ischia ab oppido, cui coxendicis similitudo, ut Hermolaus lib. 31. Plin. cap. 2. docet. Græcis vero Pithecusa, inquit Plinius, non a simiarum multitudine, ut aliqui existimavere, sed a figlinis doliariorum. Hæc Plin. lib. 3. cap. 6. Sane πίθος Græcis, dolium significat Latinis. Ovidius tamen Pithecusas urbem, non a doliis, sed a pithecis, id est simiis nomen habere putat. lib. 14. Met. v. 90. in Cercopum fabula, quos tradit fuisse mutatos in simias.

Pithes, æ. m. [Πύθης] Vir quidam fuit Xerxis temporibus, omnium suæ ætatis ditissimus, qui auro semper inhians, aurifodinas jugiter exercebat. Is quum aliquando ex peregrinatione domum esset reversus, & cœnam parari postulasset, ejus uxor auream mensam illi apponi jussit, in qua omnia erant ex auro fabrefacta obsonia: ac primo quidem aspectu gavisus est Pitheus: quo tandem satiatus, quum esurire se vociferaretur, neque se aurum id temporis exposcere diceret: inquit uxor, Tu nullius rei, præter hanc unam, habendæ facultatem præbes. Historiam narrat pluribus Plutarchus de virt. mul. Plin. vocat Pythium lib. 33. cap. 10. ubi V. Harduin.

Pitheus, ei, [πιθεύς] & Pithites, æ. m. [πιθίτης] Cometæ genus, dolii figuram gerens. Apul. de Mundo p. 64. Elmenh.

Pītho, ūs, f. [Πειθώ] Dea flexanima illa dicendi præses, quam Ennius Suadam, Quintilianus Persuadendi deam, Horatius Suadelam, & Poetica mella: Cicero, Leporem vocat. Plin. Colebatur & Diana cognomine Pitho Corinthi. Hæc in Plinium lib. 34. cap. 8. Hermolaus. Pausan. in Corinth. p. 63. Wech. Templum Dianæ cognomento Πειθοῦς (interpres vertit Suadelæ) Hypermnestra dedicavit, quum in judicio rea ob Lynceum a parente facta, evasisset. Una est ex Atlantidibus. Hermesianax & Proclus, Pitho unam ex Gratiis dixerunt. Sappho (ut legitur in scholiis in Hesiodum) Pitho ait filiam esse Veneris; quo loco in ἔργοις v. 73. scribit Pandoram a Gratiis & Pitho ornari. Cic. de Clar. Orat. 59. Pitho quam vocant Græci, cujus effector est orator, hanc Suadam appellavit Ennius: ejus autem Cethegum medullam fuisse vult, ut quam deam in Pericli labris scripsit Eupolis sessitavisse, hujus hic medullam nostrum oratorem fuisse dixerit. Et lib. 3. de Orat.

Pīthŏdēmus, i. m. [Πειθόδημος] Luctator egregius, cujus imaginem Dinomenes ex ære expressit. Plin. lib. 34. cap. 8.

Pīthœgia, æ, f. & Pithœgia orum. n. pl. [Πιθοιγία, ἡ Πιθοιγία] inquit Proclus in Hesiod. ἔργ. 366. Festum veteribus erat, quo in vini participatum & servos advocabant & mercenarios. Relinebantur enim tunc primum dolia. Proinde facta re divina, vini communicatio omnibus patebat. Comprecabantur vero, ut Plutarchus inquit Sympos. 3. 7. & 9. 10. innoxiam salubremque ipsis fieri medicamenti potionem. Undecima mensis (anthesterionis) die factitari hoc Athenis consuevisse, produnt auctores. Aliubi etiam sexta ejus qui Prostaterius vocaretur, bono Dæmoni divina re peracta, desinente jam Zephyri flatu, qui oblædere vinum ac commovere præcipue creditur. Joannes Grammaticus Hesiodi interpres Pithœgia tradit celebrari solita mense Januario. Dicitur autem a πίθος dolium & οἴγω aperio.

Pīthŏlēon, ontis. m. [Πιθολέων] Rhodius, Poeta trivialis & abjectus, qui quum in confinio utriusque linguæ natus esset, confuso sermone epigrammata quædam futilia conscripsit, in quibus perquam ridicule Græca Latinis miscuit, cujus meminit Hor. 1. Serm. 10. 22.

Pĭtisso, [κατὰ μικρὸν γεύομαι] āre. Paulatim degustare. Ter. Heaut. 3. 1. 48.

Nam ut alia omittam, pitissando modo mihi
Quid vini absumpsit? V. Scalig. ad Manil. p. 455.

Pittăcium, i. n. [πιττάκιον, ῥάκος] pro Modico panno accipi solet, qui aliquo medicamento illitus, modo præcordiis, modo capiti dolenti imponi solet ad mitigandum cruciatum. Cels. lib. 3. cap. 10. Si capitis dolores sunt, rosam cum aceto miscere oportet, & in id ingerere: deinde habere duo pittacia, quæ latitudinem frontis, longitudinemque æquent. Pittacium, Tabella dealbata, Lamprid. in Alexandro cap. 21. extr. Denique cum inter militares aliquid ageretur, multorum dicebat & nomina. De promovendis etiam sibi annotabat, perlegebat cuncta pittacia, & sic faciebat, diebus etiam pariter annotatis, & quis & qualis esset, & quo insinuante promotus. Alias Album, λεύκωμα Græcis, a quibusdam Matrix, vulgo *Matricula* dicitur. Bud. [Alii perperam Pyctatium scribunt. Gloss. Gr. Lat. Πιττάκιον, Pittacium, brevis.

In l. Actuarii lib. 12. D. de erogat. mil. ann. Pittacia pro Brevibus commentariolis accipiuntur, quæ eodem in titulo l. Excellentia, Breves vocantur. V. Gell. 16. 7. & Burm ad Petron. cap. 34. & 56.

Pittăcus, i. m. [Πιττακὸς] Mytilenæus, unus e septem sapientibus tempore Crœsi regis, cujus vitam scripsit Diog. Laërt. lib. 1. s. 74. sq. Ælianus autem de Varia historia 7. 4. Pittacum memorat, molæ pistrinæ Encomium conscripsisse. Idem 2. 29. dicit, eum in templo Fortunæ scalam constituisse, ut ejus exprimeret effectum, quum multi in vita mortales ascendant, descendantque.

Fuit alter Pittacus legislator (ut Favorinus & Demetrius in homonymis meminere) qui minor est appellatus. Laert. ibid. s. 79.

Pittheus, ei. m. [Πιτθεὺς] Avus Thesei maternus, qui Trœzene regnavit, & primus rhetoricam docuisse & scripsisse dicitur. V. Plutarch. in Theseo; & Pausan. in Corinth.

Pittheĭs, īdis. f. patronym. ut, Pittheidos Æthræ filius. Ovid. 10. Epist. 131.

Pitthēius, a, um. Adj. [Πιτθήϊος] ut, Regna Pittheia. Ovid. 4. Epist. 107.

Pĭtuīta, æ. f. [Φλέγμα] etsi quidam pr. corripi contendant, sed falso: Idem significat (ut ait Valla in Raudensem) quod Græce Catarrhus: hoc est, quilibet humor redundans, qui ex ore naribusque fluit: vel etiam si non flueret, etiam si non redundaret. Est autem Pituita, ex corporis nostri humoribus, is potissimum qui magis serosus est, & aqueus, ac magis fluxilis; vulgus medicorum cum Græcis Phlegma appellat. Cic. 4. Tusc. 23. Quemadmodum quum sanguis corruptus est, aut pituita redundat, aut bilis, in corpore morbi, ægrotationes nascuntur. V. Celsum lib. 6. cap. 6. de Pituita crassa, alba, molli, sicca & arida, calida, livida, & aliis generibus.

Transfertur a vitio gallinarum & pullorum. H. St. Priora verba cultro recisa sunt. Certe inter avium vitia commemorant Rei rusticæ scriptores. V. paulo infra.

Lenta pituita stomacho fert tumultum. Hor. 2. Serm. 2. 76.
Leves cursus pituitæ. Cels. lib. 7. cap. 7.
Mala pituita nasi. Catul. ad Furium, 21. 17.
Molesta est pituita. Hor. 1. Epist. 1. 108. V. paulo post.
Extenuant pituitam omnia salsa atque acria & arida. Cels. 2. 23.
Substitit pituita. Cels. lib. 6. cap. 6.
Sustinere pituitam. Cels. lib. 5. cap. 28.

Pituita,

Pituita, per synæresim, vox est trisyllaba, apud Pers. 2. Sat. 67.

Somnia pituita qui purgatissima mittunt. Alii tamen legunt,
Somnia qui pituita purgatissima mittunt. pr. corr.

Sic & apud Horatium putatur esse Crasis, seu Synæresis in illo versu.

Præcipue sanus, nisi cum pituita molesta est. H. St. 1. Epist. 1. extr.

In Gloss. Lat. Gr. scribitur Pipita, Κόρυζα. An Pituita? dispiciant acutiores.

Pituita in arboribus. Plin. lib. 17. cap. 27.

Pituita, in gallinis. Columel. lib. 8. cap. 5. V. Indic. Gesn.

Pītuītōsus, a, um. Adj. [φλεγματώδης] Qui Græce dicitur Phlegmaticus. Cic. de Fato, 7. Inter locorum naturas quantum intersit videamus, alios esse salubres, alios pestilentes, in aliis pituitosos, & quasi redundantes, in aliis exsiccatos atque aridos.

Pituitāria, æ. f. [σταφὶς ἀγρία] herba quæ & Astaphisagria dicitur, hoc est Uva agrestis. Dicta Pituitaria, quod pituitam oris siccet, sed tamen fauces lædit. Plin. lib. 23. cap. 1. Quidam eam pituitariam vocant. De astaphisagria loquitur.

Pitŭlus, i. m. Nomen fictitium remigum. Hygin. Fab. 14. extr. Ad pitulum sederunt Hercules & Idas. V. Turneb. Adverf. 28. 43. & Scheffer. de Milit. naval. 3. 1.

Pĭtys, ĭdos. f. [πίτυς] Nux pinea e pinastris. Plin. lib. 15. 10. Diosc. 1. 87. Hinc

Pitȳnus, a, um. Adj. [πιτύινος] ut, Resina pityina, apud. Marc. Empir. Adde The. Priscian. 2.

Pĭtȳlisma, ătis. n. [πιτύλισμα] Genus exercitationis maxime quidem velox, sed citra intentionem & violentiam. Galen. lib. 2. de tuenda bona valetud. Politianus Miscellaneorum cap. 38. V. Cornarium in Galen. p. 514. & 515. & Juven. 11. Sat. 172. ibique Interpp. & f. l. pedema, & pytisma.

Pĭtyŏcampæ, arum. f. [πιτυοκάμπαι] Vermes sive erucæ e pinu arbore nascentes. Plin. lib. 23. cap. 2. Pinorum erucas, quas pityocampas vocant.

Pityonīces, æ. m. [πιτυονίκης] dicitur Qui est victor in ludis Græciæ, in quibus victores donabantur pinu, qui in Archemori honorem celebrabantur. [Immo Palæmonis, Isthmii nempe. Sed non dubito, quin Pityonices pro Pythionices scriptum sit. Is autem lauro coronabatur.

Pityrias, æ. m. [πιτυρίας] Græcis, Panis genus est, cui nihil furfuris ademptum est, quem nostri Furfuraceum vertunt. Galen. lib. 1. de Alimen. facultatibus, cap. 2.

Pityus, i. m. Oppidum opulentissimum in regione Colchica, e regione Sarmatarum, qui Caucasi montis juga incolunt. Plin. lib. 6. cap. 5.

Pityusa, æ. f. Genus tithymali. Plin. lib. 24. cap. 6.

Pĭtyusæ, arum. f. [Πιτυοῦσαι] Insulæ duæ sunt in mari Balearico a pineorum fruticum ubertate dictæ, teste Plin. lib. 3. cap. 5. Ex his quæ major est Ptolemæo Ebusus, quæ minor Ophiusa, hoc est colubraria, appellatur. Plinius tamen utramque Ebusum videtur appellare: & Ophiusam insulam ab hisce diversam facere.

Est item Pityusa, Insula e regione Ioniæ sita, quæ notiore nomine Chios appellatur. Plin. lib. 5. cap. 31.

Est & alia ejusdem nominis insula in sinu Argolico ex adverso Hermioni agri. Plin. lib. 4. cap. 12.

P I U

Pius, a, um. Adj. [εὐσεβής, θεοσεβής, ὅσιος, θεοφιλής, μνηστής, εὐαγής] Qui colit Deum, vel Parentes & patriam. Unde Pietas, ipse dei Cultus. Virg. 3. Georg. 513.

Dii meliora piis.

Pius in parentes. Cic. 3. Off. 90. Ipsi patriæ conducit, pios habere cives in parentes.

Pii quidem sine scelere esse potuerunt. Cic. pro Rosc. Amer. 66.

Piorum & impiorum deos rationem habere. V. impius.

Nemo pius est, qui pietatem cavet. Cic. 2. de Finib. 71. Sed V. not.

Pius, Blandus, non gravis, jucundus, amœnus. ut, Cælum pium. Arat. v. 266. V. ibi Grot.

Testa pia. Hor. 3. Carm. 21. 4. V. Mart. Capell. lib. 1. & 6.

Pius, Misericors, benignus. Cic. Non secus in me pius, quam pater in filios. Ter. Hec. 1. 2. 77.

Pium ac pudicum ingenium narras Pamphili.

Amor pius & castus. Quintil. Et pios amores & castos.

Animæ piæ. Hor. 1. Carm. 10. 17.

Aræ. Senec. Hippol. 4.

Causa pia coegit me. Ovid. 6. Met. 496.

Dextra. Hor. 2. Serm. 1. 54.

Dolor pius & justa iracundia. Cic. pro Sext. 4.

Duellum. Liv. 1. 32. Puro pioque duello quærendas censeo. Idem 39. 36. Pro vobis igitur justum, piumque bellum suscepimus.

Fraus. Ovid. 9. Met. 710.

Furtum. Senec. Agam. 13.

Gens. Hor. Epod. 16. 63.

Labor. Ovid. 2. Trist. 322.

Lacrimæ. Ovid. 6. Met. 534.

Lingua. Ovid. 15. Epist. 68.

Manus pias scelerare. Virg. 3. Æn. 42.

Mens. Ovid. 8. Met. 767.

Militia. Ovid. 7. Met. 482.

Numina. Virg. 4. Æn. 382.

Officium. Ovid. 6. Met. 250.

Ore pio reposcere pœnas. Virg. 6. Æn. 530.

Pax pia & æterna. Cic. pro Corn. Balb. 35. Nihil est aliud in fœdere, nisi ut pia & æterna pax sit.

Populus. Lucret. lib. 6 1277.

Preces. Liv. 34.

Rem piam præstare. Ovid. 5. Trist. 13. 12.

Sacra. Ovid. 2. Fast. 249.

Vota. Ovid. 1. Met. 221.

Facto pius & sceleratus eodem. Ovid. 3. Met. 5.

Piissimus. Cic. 13. Philipp. 43. M. Antonium notans quod verbum novum protulisset, ita dicit, Tu porro ne pios quidem, sed piissimos quæris: & quod verbum omnino nullum in lingua Latina est, id propter tuam divinam pietatem novum inducis. Curt. lib. 9. 6. Vobis quidem, ô fidissimi, piissimique civium atque amicorum, grates ago habeoque. Adde Tacit. Agric. 43. 7. & Vett. Inscriptt. passim.

Piissimus apud Senecam Consol. ad Polyb. cap. 36. H. St.

Pientissimus etiam frequens in Antiquis Inscriptionibus. Gruter. p. 369. n. 5. PATRI PIENTISSIMO. & p. 752. n. 3. MATRI PIENTISSIMAE. & p. 636. n. 7. FRATRI PIENTISSIMO.

Pie, [εὐσεβῶς, θεοσεβῶς] Adv. aliquando Religiose, & cum maxima in deum fiducia: aliquando Clementer. Ter. Adelph. 3. 4. 13.

Neque faciam, neque me satis pie posse arbitror.

Amice & Pie. Cic. 5. de Fin. An oblivíscimur quantopere in audiendo, legendoque moveamur, quum pie, quum amice, quum magno animo aliquid factum cognoscimus?

Humane & pie facere. Cic. 11. Fam. 27. Alia quæ defendam a te pie fieri & humane.

Juste & pie accusare. Cic. pro Cluent. 42. Sed quum esset hæc illi proposita conditio, ut aut juste pieque accusaret, aut acerbe indigneque moreretur.

Superl. Sen. ad Polyb. cap. 34. Piissime & fortissime tulit. H. St.

Tractari piissime. Ammian. 19 9.

Piĕtas, ātis. f. [εὐσέβεια, θεοσέβεια, ὁσιότης] est (ut ait Cic. 2. de Invent. 161.) per quam sanguine conjunctis, patriæque benevolis, officium & diligens tribuitur cultus.

Sed hic Cic. abutitur hac voce, ut docui in formulis epistolaribus, quas addidi Epistolis. H. St. Lambinus aliter legit. Puto copulativam excidisse particulam, legendumque Patriæque ac benevolis.

Pietatem, ut deos ceteros, colebant Romani. Pietati ædem ab Acilio consecratam ajunt, eo loco, quo quondam mulier habitaverit, quæ patrem suum inclusum carcere mammis suis clam aluerit, ob hocque factum impunitas ei concessa est. Festus.

Justitia erga Deos religio, erga parentes pietas est. Cic. in Partit. 78.

Pietas, est voluntas grata in parentes. Cic. pro Planc. 80.

Nimia pietas & summus amor in patriam. Cic. pro Flacco, 96.

Pietatis gravissimum & sanctissimum nomen. Cic. 1. Fam. 9. Perjucundæ mihi fuerunt litteræ tuæ, quibus intellexi te perspicere meam in te pietatem. Quid enim dicam benevolentiam, quum illud ipsum gravissimum & sanctissimum nomen pietatis, levius mihi meritis erga me tuis esse videatur?

Pietas, Verus Dei cultus proprie intelligi solet. Cic. pro Domo 107. Nec est ulla erga deos pietas, nisi honesta de numine eorum ac mente opinio: quum expeti nihil ab iis, quod sit injustum ac inhonestum, arbitrere.

Pietas, sanctitas, religio, pure & caste deo tribuendæ sunt. Cic. 1. de Nat. Deor. 3.

Fundamentum virtutum omnium pietas est. Cic. pro Planc. 29.

Egregius pietate. Virg. 6. Æn. 769.

Egregius mira pietate parens. Catul. ad Januam, 65. 29.

Gravis pietate vir. Virg. 1. Æn. 155.

Tum pietate gravem, ac meritis, si forte virum quem
Conspexere, silent, arrectisque auribus astant.

Insignem pietate virum. Virg. 1. Æn. 14. de Ænea.

Magnus pietate & armis. Virg. 1. Æn. 549.

Potens pietate. Propert. lib. 3. 22. 21.

Abundans pietatis. V. abundo.

Honos pietatis, Præmium. Virg. 1. Æn. 257.

Imago. Virg. 6. Æn. 405.

Solennia. Tacit. in vita Agric. 7. pr. Igitur ad solennia pietatis profectus Agricola, &c. h. e. Ad parentalia matri præstanda.

Vir notæ pietatis. Ovid. 14. Met. 443.

Umbra mendax pietatis. i. e. Fallax species pietatis. Ovid. 9. Met. 459.

Concors pietas. Ovid. ad Liv. 84.

Ficta. Stat. 5. Silv. 3. 244.

Hilaris. Ovid. 2. de Pont. 1. 9.

Ignava. Stat. 12. Theb. 384.

Mitis. Ovid. 3. Trist. 4. 35.

Spectata. Ovid. 4. Fast. 37.

Spreta. Catul. Argon. 62. 386.

Trepida. Seneca Med. 7.

Temeraria. Stat. 3. Silv. 3. 191.

Velox. Stat. 3. Silv. 1. 12.

Adhibere pietatem. V. adhibeo.

Cavere pietatem. V. caveo.

Colere pietatem. V. colo.

Cole pietatem, quæ quum sit magna in parentibus & propinquis, tum in patria maxima est. Cic. in Somn. Scip. 7.

Colitur pietate propinquitas. Cic. pro Quint. 26.

Efficit deos placatos pietas & sanctitas. Cic. 2. Off. 11.

Evertere pietatem. Lucret. lib. 3. 84.

Excidit pietas. Ovid. 1. Trist. 4. 14.

Excitari pietate ad accusandum. Cic. pro Cluent. 172.

Frangi pietate alicujus. Ovid. 1. Epist. 85.

Jacet victa. Ovid. 1. Met. 149.

Læditur sæpe vultu. Cic. pro Rosc. Amer. 37. Si id quod præclare a sapientibus dicitur, Vultu sæpe læditur pietas: quod supplicium satis acre reperietur in eum, qui mortem obtulerit parenti, pro quo mori ipsum, si res postularet, jura divina atque humana cogebant?

Monet pietas erga patriam, aut parentes, aut alios sanguine conjunctos officium conservare. Cic. 2. de Invent. 161.

Præstanda parentibus. Cic. in Bruto, 126. Utinam non tam fratri pietatem, quam patriæ præstare voluisset. De C. Graccho loquitur.

Repletum pietate genus. Lucret. lib. 2. 1168.

Satisfacio omnibus officio omni, ac potius pietate erga te ceteris. Cic. 1. Fam. 1.

Victa jacet pietas. Ovid. 1. Met. 149.

Victa pietas cupidine ventris. Ovid. 15. Met. 173.

Victa metu. Ovid. 13. Met. 663.

Victa furore. Hor. 3. Carm. 27. 35.

Pietas, L. Antonius dictus, quod eo animo Rempub. tractarit una cum Fulvia, quasi pro Marco Triumviro fratre laboraret. Unde a Dione dicitur Λούκιος Ἀντώνιος Πίετας, id est εὐσέβεια. quanquam a Glareano mendose Pætus nominatur. Sigonius.

Pietātĭcultrix, īcis. f. Quæ pia est erga parentes. Petron. Sat. cap 55.

Ciconia etiam, grata, peregrina, hospita,
Pietaticultrix, gracilipes, crotalistria.

Pio, āre, cum Derivatis, V. suo loco.

Pius, Metellus nominatus, quod a Furio Tribuno patris reditum exoravit. Antoninus quoque Imp. Pius dictus est, quod animum a belli ferocitate alienatum haberet: malletque unum (ut inquiebat) civem servare, quam mille hostes trucidare. Dion. Alexander lib. 1. cap. 9.

P I X

Pix, picis. f. [πίσσα, πίττα] nihil aliud est, inquit Ruellius, quam Fluxus combustæ in tæda sua resinæ: de pinu fere omnis, ut Theophrastus inquit, quanquam in Syria terebinthi quoque picem ferunt, quia desint ibi pinus. Ceterum pix liquida coquitur ad navium, & ad multos alios usus. Plin. lib. 14. cap. 19. Vini lenitatem excitat Italiæ pars aliqua rabulana pice: ac resina condire musta vulgare est ei, provinciisque finitimis. Columel. lib. 6. cap. 32. Atque ita factis ulceribus mederi liquida Pice atque oleo. De generibus picis V. Plin. lib. 16. cap. 12.

Flos picis. Scribon. Largus comp. 40. pr. Picis flos, quod pissełæon appellant. Paulo post, Florem picis autem appello, quod excipitur, dum ea coquitur, lana superposita ejus vapori. [Forte πισσανθὸς scripsit. Nam πισσέλαιον alia res. V. s. l.

Atræ picis massa. Virg. 1. Georg. 275.

Illyrica pice nigrior. Ovid. 2. de Arte Am. 658.

Cælum pice nigrius. Ovid. 18. Epist. 7.

Induere postes pice. V. INDUO.

Lentescit tellus in morem picis. Virg. 2. Georg. 250.

Manantes picem arbores. V. MANO, āre.

Pice fervefacta superfusa cruciabantur malefici. Plaut. Capt. 3. 4. 65.

—at pol te, si hic sapiat senex,
Atra pix agitet apud carnificem, tuoque capiti illuceat. Et Lucret. 3. 1030.
Verbera, carnifices, robur, pix, lamina, tædæ.

Pĭcula, æ. f. dimin. Apul. de Herb. cap. 36. Herbam cum nitro & axungia & picula ex aceto tere. Adde Veget. Mulom. 3. 3.

Pĭcĕus, a, um. Adj [πισσώδης] Quod est ex pice, vel Viscosum ac tenax, vel frequentius Nigrum, ut pix. Martial. lib. 2. 41.
Et tres sunt tibi, Maximina, dentes,
Sed plane piceique, buxeique.

Caligo picea. Virg. 2. Georg. 309.

Imber. Plin. lib. 16. cap. 33.

Lumen tædæ. Virg. 9. Æn. 75.

Nimbus. Stat. 1. Theb. 97.

Nubes. Ovid. 11. Met. 549.

Nubila. Sil. lib. 5. 37.

Turbo. Virg. 3. Æn. 573.

Picinus, a, um. aliud Adj. Plin. 15. 17. E pice fit, quod picinum appellant. Hard. ex MSS. Pissinum rectius.

Picrātus, a, um, aliud Adj. [πισσόχειρος] Pice illitum significat. Translate Martial. lib. 8. 59. in furem,
Non fuit Autolyci tam piceata manus. Quia capit, tenet, & aufert quicquid attingit, ut pix. Al. Piperata rectius.

Picāria, æ. & Picariæ, arum. f. Picis fodinæ, quales populus Rom. in reditu habuit, teste Ulp. l. 17. Inter publ. in fin. de verbor. signif. in P. Cic. in Bruto, 85. Nam quum in silva Scantia cædes facta esset, notique homines interfecti, insimulareturque familia, partim etiam liberi societatis ejus, qui picarias de P. Cornelio & L. Mummio Censorib. redemisset. Al. Pecuarias. Certe lectio dubia est. V. quæ in PECUARIA notamus.

Pĭco, [πισσόω] āre. Pice inducere, vel illinere. Plin. lib. 11. cap. 7. Pissoceros super eam venit, picantium modo, ceu dilutior. Columel. lib. 12. cap. 18. Ceteraque vasa ante quadragesimum vindemiæ diem picanda sunt. Paulo post, Et ferventissima pice infusa novo alio rutabulo & scopula picatur.

Picātus, a, um. Partic. [πισσωθεὶς] Plin. lib. 15. cap. 17. Picata vasa fictilia. Columel. lib. 11. cap. 2. Dolia partim picata, partim defricata. Picatum etiam dicitur Quod picem resipit. ut, Picatum vinum. Plin. lib. 23. cap. 1. Martial. lib. 13. 107.
Hæc de vitifera venisse picata Vienna
Ne dubites: misit Romulus ipse mihi.

Pixacanthum, In PYXACANTHUM.

Pixōdărus, i. m. [Πιξώδαρος] Unus ex filiis Hecatomni Cariæ regis, frater Mausoli & Artemisiæ, quæ Mausoleum construxit, de quo suo loco dictum est. Strab. lib. 14.

P L

PL. Plebs, Plus. PLD. Placidus. PLE. Plebs. PL. M. Plus minus.

P L A

Placabilis, Placatus. V. PLACO.

Plăcenta, æ. f. [πλακοῦς] Libum farinaceum, quod fit ex farina siliginea, caseo & melle. Dicta quod nobis placeat: vel quod ea solerent deos placare. Vel potius dicitur a Græco πλακοῦς. Horat. 1. Epist. 10. 11.
Pane egeo jam, mellitis potiore placentis. Plin. lib. 7. cap. 53. de mortibus repentinis, Jam Manlius Torquatus Consularis, quum in cœna placentam appeteret, &c.

Absorbere totas placentas. Hor. 2. Serm. 8. 24.

Placentārius, i. m. Qui placentas conficit. Vet. Gloss. Πλακουντάριος, Placentarius.

Plăcentia, æ. f. [Πλακεντία] Urbs Italiæ ad Trebiam amnem, nec procul a Pado, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 15.

Placentīnus, a, um. [Πλακεντῖνος] gentile. Cic. de Clar. Orat. 372.

Placentinus, i. m. JC. apud Montem Pessulanum, jus civile satis prudenter docuit, circiter annum 1200. Sed qui illum sequuti sunt, barbarie fœdissima Romanorum jus conspurcarunt.

Plăceo, ui, ĭtum, [ἀρέσκω, ἁδέω, εὐαρεστέω, ἀνδάνω] ēre. Gratum esse. Columel. lib. 9. cap. 7. Quoniam plerisque videtur operosum istud, qualiacunque vasa placuerint collocari.

Amaritudine placet piper. Plin. lib. 12. cap. 7.

Dote omni tibi placebam. Ovid. 4. Trist. 3. 57.

Facie placere. Ovid. 6. Epist. 83.

Factis. Ovid. 11. Met. 323.

Gestu illa placet. Ovid. 2. Amor. 4. 29.

Meritis. Ovid. 6. Epist. 83.

Moribus. Ovid. 2. Amor. 14. 9. al. Matribus.

Ratione aliqua. Claud. 1. in Eutrop. 77.

Placere & Displicere, contraria. Cic. pro Domo, 53. Nonne fieri poterat, ut populo de Cyprio rege placeret, de exsulibus Byzantinis displiceret?

Agam sic, ut ipsi auctori hujus disciplinæ placet. Cic. 1. de Finib. 28.

Plus justo. Hor. 3. Carm 7. 24.

Nec carmina nobis ipsa placent. Virg. Ecl. 10. 63.

Cœpta placent. Ovid. 8. Met. 67.

Meum mihi placebat, illi suum. Cic. 14. Att. 22.

Otia semper placuerunt meæ menti. Ovid. 4. Trist. 8. 7.

Rura mihi, & rigui placeant in vallibus amnes. Virg. 2. Georg. 485.

Sententia ista tibi placuit. Propert. lib. 2. 9. 37.

Sibi placere, De se contentum esse, ut vulgo loquuntur. Cic. 2. de Orat. 15. Ego enim (ut quemadmodum sentio loquar) nunquam mihi minus, quam hesterno die placui.

Placet, fere in tertiis personis, pro Videtur, censet, est ejus opinionis, & quod vulgus dicit, *melius visum est*. Cic. 3. Philip. extr. Senatui placere, uti C. Pansa, A. Hirtius Coss. dess. &c. Idem 1. Fam. 2. Itaque postridie placuit, ut breviter sententias diceremus. Sic 1. de Divin. 110. Ut doctissimis sapientissimisque placuit. Budæus.

Placere, verbum est censentis: verbum item apponi solitum in Senatusconsultis. Cic. 6. Philip. 2. Tumultum esse decerni, justitium edici, saga sumi, dixi placere. [Huc pertinent & supra ex Cic. a Bud. prolata, nisi quod in ultimo exemplo refertur ad Opinationem philosophorum.

Inter nos placuit, Convenit. Ulpian. in l. Si rem. D. de præscript. verb. Si quum unum bovem haberem, & vicinus unum, placuerit inter nos, ut per denos dies ego ei, & ille mihi bovem commodaremus; ut opus faceret, &c.

Non ita dis placuit. Ovid. 4. Trist. 11. 7.

Medico quid placeat videbis. Cic. 16. Fam. 1.

Placet de. Cic. 13. Att. 1. Exspecto quid istis placeat de epistola ad Cæsarem. conf. Placere & Displicere, supra.

Placuit & Placitum est: sicut Licuit & Licitum est, dicimus, ait Serv. Placitum est mihi, vel Placitum est ut, Visum est. Cic. 11. Fam. 1. Quum in his angustiis versarer, placitum est mihi, ut postularem legationem liberam mihi.

Sic placitum. Virg. 1. Æn. 285.
Consilia in melius referet, mecumque fovebit
Romanos, rerum dominos, gentemque togatam.
Sic placitum. Ubi Servius, Placitum, vel fatis, vel mihi: nam Impersonale est.

Eleganter in expostulationibus utitur Ter. Eun. 5. 2. 12.
THA. Aufugistin'? CHER. hera, factum. TH. fatin' id tibi placet? i. e. Non facti pœnitet? V. & Cic. 6. Att. 6.

Placere, pro Blandiri. Tacit. de Orat. 32. Satis multos offendit: qui si forte hoc audirent, satis scio dicturos, me, dum juris & philosophiæ scientiam, tanquam oratori necessariam, laudo, ineptiis meis placuisse.

Cura placendi tibi est. Ovid. 13. Met. 764.

Studiosa mulier placendi. Ovid. 3. de Arte Am. 423.

Placens, entis. Partic. [ἀρέσκων] ut, Uxor placens. Hor. 2. Carm. 14. 21.

Placĭtus, a, um. aliud Particip. [ἀρεστὸς] Quod placuit. Ter. in prol. Hec. 21. Ubi sunt cognitæ, placitæ sunt. Columel. in præfatione lib. 1. Disciplina placita. Ovid. 17. Epist. 98.
Est virtus placitis abstinuisse bonis.

Forma placita. Ovid. 2. Fast. 777.

Superl. Justin. 18. 3. 9. Eumque potissimum, quasi placitissimum diis. V. ibi Scheffer. & Stat. 12. Theb. 302.

Placitus & Placidus sæpe confunduntur a librariis. V. Drakenb. ad Sil. 1. 11.

Placitum, i. n. [ἀρέσκον, ἀρεστόν] Decretum: quod quæ decreta sunt, ea sic Senatui vel majoribus placuisse videntur. Plin. lib. 14. cap. 22. Medicorum placitis novitate aliqua sese commendantium. Ovid. 2. de Arte Am. 243.
Si tibi per tutum, placitumque negabitur ire. Sed Heinsius legit Planumque.

Placitum, pro Pacto & convento. Hermogenianus in l. Incertis. D. de judiciis, sed & si qui nummis redemptos se, & non manumissos, contra placiti fidem, asseverent.

Placitūrus, a, um. [ἀρέσων] Partic. ut,
Dicta haud placitura referre. Virg. 12. Æn. 76.
Sacerdos placitura Marti. Tibull. 2. 5. 51.

Placendus, a, um. Adj. [ἀρεστέος] Quod placere debet, & acceptum esse. Plaut. Trinum. 5. 2. 35.
Si illa tibi placet, placenda dos quoque est, quam dat tibi.

Placentia, æ. f. [ἀρέσκεια] Latinis veteribus dictus Habitus animi vitiosus, quo semper studemus placere. Apul. de Philosoph. 2. p. 15. Elmenh. In homine ad placentiam ac mediocritatem Libido flectitur.

Placĭbĭlis, e. Adj. Tertull. Resurr. carn. cap. 47. Hostia placibilis Deo. [An Placabilis? conf. in PLACO.

Placĭto, āre. frequentat. [ἀρέσκομαι] Plaut. Bacchid. 4. 10. 5.
Neque placitant mores, quibus video volgo gnatis esse parentes.

Plăcĭdus, a, um. Adj. [ἀρεσκος, ἀρεστὸς, ἀταραχος, ἥμερος, ἱλαρὸς, εὐήθης] Mitis, sedatus: quod illa, quæ quieta sunt, omnibus placent. Donatus; Clemens, est circa recte agentes: Placidus etiam circa delinquentes. Clemens, animo: Placidus, vultu. Ter. Adelph. 5. 4. 10.
Clemens, placidus, nulli lædere os, arridere omnibus. Plaut. Merc. 5. 4. 4.
Uxor tibi placida & placata est. certe dextras nunc jam.

Placida & Immitia, contraria. Hor. in Arte Poet. 12.

Fervere & Placidum esse, contraria. Ter. Adelph. 4. 1. 18.

Dare se placidum alicui. Ovid. 1. Fast. 17.

Reddere placidum mollemque aliquem. Cic. pro Cæcin. 28.

Ævum placidum degere. Lucret. lib. 2. 1093.

Amnis placidus. Ovid. 1. Met. 702.

Amor. Virg. 4. Æn. 38.

Aures. Virg. 4. Æn. 440.

Caput Neptuni. Virg. 1. Æn. 131.

Constantia

Constantia placida & quieta. Cic. 2. Tuscul. 10. In participe rationis ponunt tranquillitatem, id est placidam quietamque constantiam.
Deus. Ovid. 4. Trist. 5. 20.
Dictis placidis miscere fortia. Ovid. 4. Met. 651.
Fœdus placidum. Virg. 10. Æn. 15. Al. Placitum rectius.
Iter. Plin. in Paneg.
Lector. Ovid. 3. de Pont. 4. 9.
Lumine placido aliquem videre. Hor. 4. Carm. 3. 2.
Manum dare placidam alicui. Ovid. 3. Trist. 1. 2.
Mens placida & alta. Quintil. in proœm. lib. 6.
Mente placida ferre aliquid. Ovid. 13. Met. 214.
Mores. Columel. lib. 6. cap. 20.
Oratio placida, summissa, lenis. Cic. 2. de Orat. 181.
Ore placido edere aliquid. Virg. 7. Æn. 194. Edere, Loqui.
Pax, Tranquilla. Virg. 1. Æn. 253.
Pax placidissima in animo. Cic. 5. Tusc. 48. An delectationis & otii consumendi causa locuti sumus, sapientem ab omni concitatione animi, quam perturbationem voco, semper vacare, semper in animo ejus esse placidissimam pacem?
Pectus. Virg. 1. Æn. 525.
Quies. Plin. lib. 10. cap. 75.
Sedibus ut saltem placidis in morte quiescam. Virg. 6. Æn. 371.
Senectus. Hor. in Carm. sæcul. 46.
Senectus placida & lenis. Cic. de Senect. 13.
Somnus, Quietus. Ovid. 3. Fast. 185.
Somnus placidissimus deorum. Ovid. 11. Met. 623.
Sopor. Virg. 4. Æn. 522.
Vitam placidam ac pacatam degere. Lucret. lib. 5. 1121.
Vultus. Claud. Consf. Prob. & Olyb. 118.
Vultu placido videre aliquem. Tibull. lib. 2. 4. 59.
Animalia placida, quibus Fera opponuntur. Plin. lib. 8. cap. 53.
Canis. Plaut. Mostel. 3. 2. 164.
Columba. Ovid. 7. Met. 370.
Ovis. Ovid. 1. Fast. 362.
Placidus etiam de inanimatis, ut
Arbor placida, cui Silvestris opponitur. Plin. lib. 16. cap. 5.
Cælum. Sil. lib. 12. 667.
Dies. Ovid. 11. Met. 735.
Dies placidus & serenus. Plin. 6. Epist. 15.
Hiems. Ovid. 2. de Pont. 7. 59.
Loca placidiora. Pallad. 1. 6.
Mare stat. Virg. 2. Ecl. 26.
Mors. Virg. 6. Æn. 522.
Palus, Tranquilla. Virg. 8. Æn. 88.
Portus æterna placidus quiete. Senec. Agamemn. 7. 1.
Venti. Virg. 5. Æn. 763.
Undis placidis natare. Ovid. 13. Met. 899.
Urbes placidæ, Expertes tumultus bellici. Virg. 7. Æn. 46.
Compar. Liv. 3. 14. Nihil placidius aut quietius. conf. Loca placidiora.

PLACIDŬLUS, a, um. Adj. dimin. ut, Cinis placidula. Auson. Parental. 27. 3.

PLACĪDE, Adv. [ἠρέμως, ἀταράχως] Quiete, sine tumultu. Plaut. Bacch. 4. 4. 56.
Accepta est placide oratio. Liv. 2.
Accubare placide. Plaut. Most. 3. 2. 167.
Agere aliquid placide & otiose. Plaut. Pœn. 3. 1. 42.
Amplecti placide aliquid. Virg. 5. Æn. 86.
Aperire placide forem. Plaut. Bacch. 4. 7. 35.
Currere placide. Plaut. Rud. 4. 8. 10.
Exquirere placide. Plaut. Merc. 1. 1. 55.
Ferre placide sedateque dolorem. Cic. 2. Tusc. 58. Verumtamen dolorem suum nemini impertiebat: Prætoris injurias tacite, hospitis placide ferendas arbitrabatur.
Ferre placide injuriam. Cic. 4. Verr. 84.
Loqui placide sedateque. Cic. in Orat. 92.
Pultare fores placide. Plaut. Men. 1. 2. 65.
Sequi placide aliquem. Plaut. Mil. 4. 6. 5.
Regere fervidam mentem, & placide tractare. Sen. Med. 7.
Vivere placide. Ovid. 2. Amor. 9. 24.

PLACIDĬTAS, ātis. f. [ἀταραξία] Gell. lib. 13. cap. 21. ex commentario Servilii Claudii, Nerio dictum quasi Neirio, hoc est sine ira, & cum placiditate: ut eo nomine mitem, tranquillumque fieri Martem precemur. Varro de R. R. lib. 2. cap. 1. In queis primum non sine causa putant oves assumptas & propter utilitatem, & propter placiditatem. V. Lactant. 6. 15.

PLACOR, ōris. m. Vulg. Interpr. Sirac. cap. 4. 13. Complectitur placorem ejus.

PLACĬDO, āre. Placidum reddere. Ambros. 3. de Virgin. Ubi cursus suos ab equorum perturbatione placidaverit.

PLĀCO, [ἱλάσκω, ἐξιλάσκομαι, πραΰνω, εὐμενίζομαι] āre. Mitem ac placidum facere, sedare, tranquilliorem facere. Ter. Heaut. 5. 4. 21.
Quam pudet: neque quod principium inveniam ad placandum, scio.
Pacem animis affert, & eos quasi concordia quadam placat ac lenit temperantia. Cic. 1. de Fin. 47.
Placare aliquem alicui. Cic. 2. in Catil. 17. De his qui dissimulant, qui Romæ remanent, qui nobiscum sunt, nihil dicimus: quos quidem ego, si ullo modo fieri posset, non tam ulcisci studeo, quam sanare, & ipsos placare Reipub.
Placare, & Lenire se alicui. Cic. 7. Philipp. 24. Jam vero ipse se placabit & leniet provinciæ Galliæ, a qua exclusus & repudiatus est.
Sibi aliquem placare. Cic. 13. Fam. 1.
Animum placare & mitigare. Cic. 10. Philipp. 6. Quamobrem collige te, placaque animum aliquando, & mitiga.
Animos judicum. Cic. pro Font.
Homines deosque. Ovid. 3. de Arte Am. 653.
Munera (crede mihi) placant hominesque deosque. al. Capiunt.
Ira placanda judicis. Tibull. lib. 4. 1. 47.
Iram dei donis. Cic. 2. de Legib. 22. Impius ne audeto placare donis iram deorum.
Iram deûm sacris. Ovid. 10. Met. 399.
Iras discordiasque nostras inter nos. Cic. de Arusp. Resp. 46.
Objurgatores benevolos. Cic. 1. de Nat. Deor. 5.
Odia improborum. Cic. pro Domo 44.
Verbis supplicibus aliquem. Ovid. 4. Fast. 155.
Placare deos, Manes, &c. Propitiare. Ovid. 2. Fast. 533.
Est honor & tumulis, animas placate paternas.
Cyllenius tauro niveo placatur. Sil. lib. 3. 219.
Di superi carmine placantur. Hor. 2. Epist. 1. 138.
Deos devotionibus. Cic. 3. de Nat. Deor. 15. Tu autem etiam Deciorum devotionibus placatos deos esse censes.
Deos placant Galli hostiis humanis. Cic. pro Font. 36.
Deos ture. Hor. 1. Carm. 36. 2.
Divos placavi sanguine. Hor. 2. Serm. 3. 206.
Lares ture & horna fruge. Hor. 3. Carm. 23. 3.
Numina deorum. Ovid. 1. Fast. 171.
Non est placandi spes mihi nulla dei. Ovid. 5. Trist. 8. 22.
Placare, pro Gratias agere. Hor. 1. Carm. 36. 2.
Et ture & fidibus juvat
Placare, & vituli sanguine debito,
Custodes Numidæ deos:
Qui nunc Hesperia sospes ab ultima, &c. Hic (ait Acron) non irata aut mitigare, aut reconciliare numina parat, sed aut grates referre, aut vota persolvere. Propitii enim dei reduxerunt Numidam sospitem. Placare (inquit Porphyr.) pro eo quod est Gratiam referre intelligendum, non ut placari irati dicuntur. Quum enim Numidam dicat sospitem rediisse, apparet eum deos propitios & ante sacrificia habuisse. Custodes autem pro Conservatoribus accipiamus. Hæc ille. Ascens. sic exponit: Placare, i. e. Placidos, & (ut dicunt) contentos facere: quia dum diis vovemus, non sunt placati, donec vota reddiderimus. Propterea dixit Debito, scilicet ex voto.
Placare frequenter transfertur ad inanimata, ut
Æquora tumida placat Neptunus. Virg. 1. Æn. 146.
Jejunia ventris voracis placare, Famem sedare. Ovid. 15. Met. 74.
Ventrem esca placavit iratum. Hor. 2. Serm. 8. 5.

PLACANS, antis. Partic. Cic. 2. de Divin. 63.
Aurigeris divûm placantes numina tauris.
Carmina placantia manes. Valer. 3. Argon. 408.

PLACĀTUS, a, um. Partic. [ἐξιλασθείς, εὐίλατος] Plin. lib. 12. cap. 18. Nec minus propitii erant mola salsa supplicantibus, immo vero (ut palam est) placatiores.
Æquus & placatus. Q. Cic. de Petit. Consul. 36. Quibus propter aliquod officium necessitudinis affuturum negaris, tamen ii possunt abs te placati, æquique discedere.
Incensus ira & Placatus, contraria. Cic. 6. Att. 2. In hac autem peregrinatione, militiave nostra sæpe incensum ira vidi, sæpe placatum.
Mite & placatum. Cic. 5. Att. 1. Nihil tam vidi mite, nihil tam placatum, quam tum meus frater erat in sororem tuam.
Dii placati, Propitiati. Cic. pro Marcell. 18. Ut mihi quidem videantur dii immortales, etiamsi pœnas a Pop. Romano ob aliquod delictum expetiverint, qui civile bellum tantum & tam luctuosum excitaverunt, vel placati jam, vel etiam satiati aliquando, omnem spem salutis, ad clementiam victoris & sapientiam contulisse.
Mens. Lucret. lib. 5. 1102.
Ore placato annuit. Ovid. 14. Met. 593.
Deus placatus. Ovid. 1. Trist. 3. 40.
Deos placatos pietas efficit & sanctitas. Cic. 2. Off. 11.
Sepulcra, Manes placati. Ovid. 2. Fast. 33.
Quietus & Placatus. Cic. 5. Tusc. 16. Animi quietus & placatus status cernitur, quum perturbatio nulla est, qua moveri queat. i. e. Placidus.
Vita. Cic. 1. de Fin. 71. Ut omnes bene sanos in viam placatæ, tranquillæ, quietæ, beatæ vitæ deduceret?
Gurges. Valer. 4. Argon. 338.
Maria. Virg. 3. Æn. 69.
Procella. Propert. lib. 1. 17. 7.
Res placatæ & minime turbulentæ. Cic. in Orat. 63.
Compar. Liv. 2. 60. Placatior patribus exercitus rediit.
Superl. Cic. 1. Tusc. 97. Quies placatissima.

PLACĀTE, Adv. [ἀταράκτως] Inturbate. Cic. 6. Fam. 1. Omnia humana placate & humane feramus.
Compar. Idem 6. Fam. 13. Sed hoc ipsum intelligimus eum quotidie remissius, & placatius ferre.

PLACĀTIO, ōnis. f. [ἐξιλασμός] Cic. 4. Tusc. 60. Sed omnis ejusmodi perturbatio animi placatione abluatur.
Deorum immortalium placatio. Cic. 3. de Nat. Deor. 5.

PLACĀTRIX, īcis. f. Salvian. de Gubern. Dei lib. 3. p. 57. Ecclesia esse debet placatrix Dei.

PLACATŌRIUS, a, um. Adj. Tertull. de Patient. cap. 13. Afflictatio carnis hostia Domino placatoria.

PLACĀBĬLIS, e. Adj. [ἐξιλαστός] Quod facile placatur. Cic. 4. Verr. 95. Hic qui Romam venisset, satisque feliciter anni jam adverso tempore navigasset, omniaque habuisset æquiora & placabiliora, quam animum Prætoris atque hospitis, rem ad amicos suos detulit.
Æquus & placabilis. Cic. in Orat. 34. Ut eos ipsos, quos contra statuas, æquos placabilesque dimittas. Legitur & Placatos.
Inexorabilis & Placabilis, contraria. Auctor ad Herenn. lib. 4. 50. Inimicis te placabilem, amicis inexorabilem præbes.
Irritabilis & Placabilis, contraria. Cic. 1. Att. 14. Si ita statueris, & irritabiles animos esse optimorum sæpe hominum, & eosdem placabiles, &c.
Quo quisque est major, magis est placabilis iræ. Ovid. 3. Trist. 5. 31.
Præbere se placabilem alicui. Cic. 10. Att. 13.
Ingenium placabile ad preces. Liv. 4.
Ira deorum. Ovid. 1. de Pont. 9. 23.
Numen solet fieri placabile. Ovid. 2. Trist. 141.
Omnia æqua & placabilia habere. Cic. 4. Verr. 95.
Placabilius est. Ter. Adelph. 4. 3. 17.
Quapropter te ipsum purgare ipsis coram, placabilius est. h. e. Res erit placabilior.
Active, Quod placat. ut, Sacrificium placabile. Lactant. Inst. Epit. 6. 14.
Hostiæ placabiliores. Idem 4. 28. conf. Placibilis in PLACEO.

PLĀCĀBĬLĬTER, Adv. Gell. 7. 3. Propitiandi laudabiliter ac placabiliter.

PLACABILĬTAS, ātis. f. [τὸ εὐίλατον] Cic. 1. Off. 88. Nihil enim laudabilius, nihil magno & præclaro viro dignius placabilitate atque clementia.

PLACĀMEN, ĭnis. n. [ἱλασμός] Quo quis placatur. Liv. 7, 2. Et quum vis morbi nec humanis confiliis, nec ope divina levaretur, victis fuperftitione animis, ludi quoque fcænici, nova res bellicofo populo (nam Circi modo fpectaculum fuerat) inter alia cæleftis iræ placamina inftituti dicuntur.

PLACAMENTUM, i. n. Idem. ut, Deorum placamenta. Plin. 8. 47. Iræ hoftilis placamenta. Tacit. 1. Hift. 63.

PLACIA, æ. f. [Πλακίη] Myfiæ oppidum, juxta Cyzicum Milefiorum oppidum, ut fcribit Plin. lib. 5. cap. ultimo. [Steph. Πλάκη, lege Πλακίη.

PLACIADÆ, arum. m. [Πλακιάδαι] Vici cujufdam Atticæ regionis incolæ vocantur, apud quos moris erat ut, qui fuiffet in adulterio deprehenfus, ignominiofas pœnas daret, impactis in pudendam corporis partem raphanis, qui apud illos miræ magnitudinis effe dicuntur. Quod fi raphani forte non fuiffent ad manum, fteleo utebantur, id eft ligonis ligno. Hinc Placiadæ, proverbium, quod dici refert Plutarchus de deprehenfis adulteris, & contumeliofe, ficut merentur, tractatis.

PLĂCĬDEIANUS, feu PLACIDĪANUS, i. m. fuit Gladiator præftantiffimus, ut ex Lucilii verfibus apparet, quos profert Nonius Marcellus 4. 62. in declaratione verbi Compono. Meminit & Hor. 2. Serm. 7. 97.

Aut Placideiani contento poplite miror
Prælia, &c. Sed rectius fcribitur Pacidianus, q. V. fupra.

PLĀCĪTIS, ĭdis. f. [πλακῖτις] Cadmiæ fpecies, quæ velut fuligo quædam, aut favilla ex fornacibus ærariis egefta, parietibus adhæret: nam propter fui gravitatem, ad teftudinem evolare non poteft. Dicta Placitis ab eo, quod fpeciem referat cruftæ, quam Græci πλάκα vocant. Galen. lib. 9. Simplic. & Plin. lib. 34. cap. 9. & 10.

PLADAROTES, [πλαδαρότης] Pladarotes, funt mollia veluti corpora, lævia, & maxime decolora, palpebrarum parte interna nondum afpredinem habentia. Galen. Introd. in Medic. c. 15.

PLADOS, i. m. [πλάδος] eft Superflua, five nimia humiditas. Hippocr. lib. 1. de morb. vulgar. n. 11. Galen. Com. 11. in lib. 1. Hippoc. de morb. vulg. Omnibus undequaque multus plados.

PLĀGA, æ. f. [πληγή] Percuffio, vulnus. Ter. Eun. 2. 2. 13. Neque plagas pati poffum.

Dolor, crepitufque plagarum. Cic. 7. Verr. 162. Cædebatur virgis in medio foro Meffanæ civis Romanus, Judices, quum interea nullus gemitus, nulla vox alia iftius miferi, inter dolorem crepitufque plagarum, audiebatur, nifi hæc, Civis Romanus fum.

Nodi plagarum, Tubera ex plagis. Stat. 4. Theb. 73. de Tauro.

Expertia plagarum corpora. Lucret. lib. 3. 813.

Ex retufo telo plaga. Celf. lib. 5. cap. 26.

Altæ plagæ, Profundum vulnus. Senec. OEdip. v. 346.

Exigua. Celf. lib. 5. cap. ult. de phygethlo.

Luculenta. V. LUCULENTUS.

Lunata. Celf. lib. 7. cap. 26.

Vehementior. Cic. 2. Tufc. 56. Pugiles etiam, quum feriunt adverfarium, in jactandis cæftibus ingemifcunt: non quod doleant, animove fuccumbant, fed quia profundenda voce omne corpus intenditur, venitque plaga vehementior.

Plaga fæpe tranflate, pro Incommodo. ut

Plaga ab. Cic. 9. Fam. 16. Hæc levior eft plaga ab amico, quam a debitore.

Odiofa. V. ODIUM.

Accipere plagam. Cic. 2. Tufc. 41. Qui bene inftituti funt, accipere plagam malunt, quam turpiter vitare? Et 1. de Nat. Deor. 70. Graviorem enim plagam accipiebat, ut leviorem repelleret.

Adhibere plagas. V. ADHIBEO.

Confumere hoftem plagis. Hor. 2. Epift. 2. 97.

Diffolvere corpora valida plaga. Lucret. lib. 3. 819.

Domare corpora plagis. Lucret. lib. 2. 1143.

Facere gravem plagam. Cic. in Orat. 228. Sic oratio, nec plagam gravem facit, nifi, &c.

Gall. *Faire grande playe.* H. St.

Facta plaga. Celfus 7. 19. de incifione inguinis vel fcroti loquens, Plaga facta, foramen deorfum verfus fubeft.

Ferre plagam. Virg. 10. Æn. 797.

Hiat plaga. Columel. lib. 4. cap. 29. Ne, quum fcalpro factum fuerit iter furculo, plus jufto plaga hiet. conf. Apul. 8. Met. p. 210. Elmenh.

Imponere plagam infanabilem alicui. Cic. pro Sext. 44.

Infligere plagam mortiferam alicui. Cic. in Vatin. 20. Si ad cetera vulnera, quibus putafti Rempub. deleri, hanc quoque mortiferam plagam inflixiffes.

Injicere plagam. Cic. pro Muren. 48. Illa plaga eft injecta petitioni tuæ maxima.

Internectere efflantes plagas. Stat. 8. Theb. 168.

Levare plagam. V. LEVIS.

Obducere plagam limo. V. OBDUCO.

Perferre plagas. Cic. 9. Fam. 16. Gladiatores, aut perditi homines, aut barbari, quas plagas perferunt?

Peremptus plagis vitulus. Virg. 4. Georg. 301.

Præbere corpus plagis. Ovid. de Nuce 171.

Sedere plaga dicitur, apud Ovid. 3. Met. 88.

Succumbunt externis omnia plagis. Lucret. lib. 2. 1140.

Sucre plagam. Celf. lib. 5. cap. 26.

Fieri meliorem plagis Phrygem. Cic. pro Flacc. 65. Utrum igitur noftrum eft, an veftrum hoc vetus proverbium, Phrygem plagis fieri folere meliorem?

Plaga, Incifio arboris. Plin. lib. 12. cap. 25. Succus e plaga manat. conf. Hiat plaga, Obducere plagam, Præbere corpus plagis fupra.

PLĀGŌSUS, a, um. Adj. [πληγώδης] Plagis plenus. ut, Plagofa crura, apud Apulejum, lib. 8. Et, Dorfum plagofum, apud eundem lib. 9. p. 222. Plagofus Horatio dicitur Orbilius grammaticus, qui fæpe plagas infert, 2. Epift. 1. 69.

Non equidem infector, delendaque carmina Livî
Effe reor, memini quæ plagofum mihi parvo
Orbilium dictare. Hinc eft illud Domitii Marfi,
Si quos Orbilius ferula fcuticaque cecidit. V. Libellum Suetonii de Claris grammaticis cap. 9.

PLĀGO, āre. Percutere. Auguft. de Civ. Dei, 21. cap. 11. Lafceffivit dominum vel plagavit. V. Vet. Schol. in Juven. 6. Sat. 652.

PLAGIĀTOR, ōris. m. Idem qui Plagofus. Hieron. Epift. 6. Magiftrum pueri tui plagiatorem ejus effe, non dubium eft. V. infra PLAGIUM.

PLAGĬGER, ĕra, ĕrum. [πληγοφόρος] Ad ferendas plagas quafi natus. Plaut. in Pfeudolo 1. 2. 20. Plagigera genera hominum.

PLAGIGĔRŬLUS, a, um. Adj. Idem. Plaut. Moft. 4. 1. 19. Peculii fui prodigi plagigeruli.

PLAGĬPĀTĬDA, æ. m. Qui plagas patitur. Plaut. Moft. 2. 1. 9. & Capt. 3. 1. 12.

PLĀGÆ, arum. f. Retia dicuntur rariora, ad capiendas feras: quod plagis, id eft foraminibus plena fint. Virg. 4. Æn. 131.

Retia rara, plagæ, & lato venabula ferro. Servius in hunc locum fcribit, Plagas proprie Funes illos dici, quibus retia tenduntur circa imam & fummam partem. Cic. 3. Off. 68. Suntne igitur infidiæ, tendere plagas, etiamfi excitaturus non fis, nec agitaturus?

Aucupes, & plagæ. Ulpian. in l. Quæfitum. §. Si in agro. D. de fund. inftruct.

Denfæ plagæ. Hor. 3. Carm. 5. 32.

Difpofitæ. Seneca Thyeft. 6.

Nodofæ. Ovid. 6. Faft. 110.

Raræ. Senec. Hippol. 1.

Ambire filvas plagis nexilibus. Ovid. 2. Met. 499.

Cadere in plagas. Ovid. 3. de Arte Am. 428.

Sæpire faltum plagis. Lucret. lib. 5. 1250.

Tendere plagas, Difponere retia. Ovid. 1. de Arte Am. 270.

Trudere apros in obftantes plagas multa cane. Horat. Epod. 2. 32.

Incidere in plagas, per tranflationem, pro Incidere in periculum. Cic. 7. Verr. 151. Si mehercules (id quod fieri intelligo non poffe) ex his laqueis te exueris, ac te aliqua via, ac ratione explicaris: in illas tibi majores plagas incidendum eft, in quibus te ab eodem me, fuperiore ex loco, confici & concidi neceffe eft.

Conjicere fe in plagas. V. CONJICIO.

Jaci in plagas amoris. Lucret. lib. 4. 1140.

Texere plagas contra fe. Cic. 4. Acad. 147. Quum plus uno verum effe non poffit, jacere neceffe fit tot, tam nobiles difciplinas, quam de oculorum fenfuumque reliquorum mendaciis, & de forite, aut pfeudomeno, quas plagas ipfi contra fe Stoici texuerunt.

Plagæ, Tapetes, vel tapetia Græce dicuntur, Stragula Latine. Varro de vita Pop. Romani, Chlamydes, plagæ, vafa aurea. Idem, Eburneis lectis & plagis figillatis. Nonius 14. 5. V. loc. in feq. dict.

Plagæ, Grande linteum, tegmen, feu velamen, quale eft quod nobiliores viduæ noftrates geftant. unde Pagulæ, diminutivum.

PLĂGA, æ. f. priore fimiliter correpta, [παρατείνον, κλίμα] Cæli vel terræ fpatium ampliffimum, quod etiam Tractus, & Clima a Græcis, dicitur. Virg. 7. Æn. 226.

— & fi quem extenta plagarum
Quatuor in medio dirimit plaga folis iniqui. Plin. lib. 16. cap. 2.

In eadem Septentrionali plaga Herciniæ filvæ.

Cæli plagas fcrutari. Cic. 2. de Divin. 30. Ex poeta.

Extra pondus & plagam motus. Cic. de Fato, 22. Itaque tertius quidam motus oritur, extra pondus & plagam, quum declinat atomus intervallo minimo: id appellat ἐλάχιστον. [Hic videtur Plaga, Ictus, Percuffio.

Mundi plaga, i. e. Pars. Senec. Herc. fur. 13.

Ætheria. Virg. 1. Æn. 398.

Ardens plaga, Regio ardentior Africæ. Claud. 1. in Eutrop. 179.

Cæleftes. Ovid. 12. Met. 40.

Divitis arva plagæ. Valer. 1. Argo. 511.

Fervida. Senec. Herc. OEth. 9. Intelligit Zonam torridam.

Lactea cæli, Via lactea. Stat. 1. Silv. 2. 51.

Marmorata plaga ingenti dorfo. Stat. 4. Silv. 3. 96. Intelligit Viam ftratam marmoribus. Loquitur enim de via Domitiana.

Mitis. Sil. lib. 1. 213.

Solifera plaga, Plaga Orientis. Seneca Herc. OEth. 2.

PLĂGŬLA, æ. f. dimin. Stragulum. Plin. lib. 13. cap. 12. docens quomodo fiant chartæ, Premitur deinde prelis, & ficcantur in fole plagulæ, atque inter fe junguntur. Ita legit Budæus. Liv. 39. 6. Luxuriæ enim peregrinæ origo ab exercitu Afiatico invecta in urbem eft. Ii primum lectos æratos, veftem ftragulam pretiofam, plagulas, & alia textilia, & quæ tum magnificæ fupellectilis habebantur, monopodia & abacos, Romam advexerunt. Turnebus in hunc locum, Plagulæ, inquit, funt Vela & textilia, quibus lecticæ & lecti intendebantur aut involvebantur: ut apud Tranquillum in Tit. Lectica dimotis plagulis. Nonius 14. 5. Plagas interpretatur, Grandia lintea, & toral, & lecticariam findonem, unde per diminutionem Plagulæ, inquit, dicuntur. Hæc ille.

Apud Suetonium, cap. pænult. Titi Vefp. Quumque inde lectica transferretur, fufpexiffe dicitur, dimotis plagulis cælum. Legitur & Pallulis, fed Torr. improbat, Male ergo, inquit, qui Pallulis legunt (Nam ita cum ll) pejufque, qui Paludamentis. Vide & Beroaldum. H. St.

Plagulæ, Velamen planctus ex lino aut canabo. Ulpian. l. 23. §. 2. de auro & argen. leg. plagulas inter muliebres veftes recenfet.

PLAGIUM, Rete. V. infra f. l.

PLAGIOSIPPUS, i. m. Adverfarius. Auctor ad Herenn. 4. 42. V. Turneb. Adverf. 20. 25. Al. Plagioxippus.

PLAGIALON, i. n. Tibiæ genus ex loto; fuerunt enim tibiarum multæ fpecies: Elymos, ex buxo & lauro: Calami, ex avena, aut hordeo apud Gallos: Et veræ tibiæ, quæ ex avium majorum aut mortuorum tibiis, unde & nomen habuerunt, fiebant. Alexand. lib. 4. cap. 17. Nos fere eo verbo utimur, *flageolet*. [Veteres πλαγίαυλον vocant Tibiis obliquis canentem, & ipfam tibiam obliquam. V. Polluc. 4. 10. pr. cujus vitiofa lectione deceptus eft Alexander.

PLĀGIUM, i. n. Crimen, quo quis fciens liberum hominem aut alienum mancipium dolo malo vendit, emit, donat, celat. l. 5. §. 2. Dig. de re militari. Si plagium factum, vel adgreffura, vel abigeatus, vel quid fimile acceflerit. V. Ifidor. lib. 10. lit. P.

Plagium. Sic fit Flagitium, quafi Flagritium. H. St. Priora verba, quibus

bus vocis originem expofuit culter abftulit. Videtur cum Perotto & Calepino a Plagis arceffere. Sed V. Voff. Etymol. in hac voce.

Litterarium plagium, Quo quis, quæ mittit in vulgus, ex aliorum libris decerpens, horum tamen, e quibus profecit, diffimulato nomine, videri vult e fuo peperiffe ingenio, quæ aliis clam fubtraxit. V. Jac. Thomafii difp. de Plag. Litter.

Plagium pro Reti dixit Gratius Cyneg. v. 24.

Armorum, caffes, plagiique exordiar aftus. Al. Caffefque, plagarumque ord.

Plagiārius, i. m. [ἀνδραποδιστής] Qui liberum emit, vel vendit. Item Qui fervo aut fervæ perfuadet, ut a domino dominave fugiat: vel eum eamve, invito vel nefciente domino celat, vinctum habet, emit vel vendit. Dictus plagiarius, quod lege Fabia plagis damnatus effet. Lex ipfa, Plagiaria, Crimen, Plagium vocatur. Calliftratus in l. Non ftatim. D. Ad ad l. Fab. de Plagiariis, Servos alienos qui follicitaverit, aut intercepe- rit, crimine plagii, quod illi intenditur, teneatur necne, facit quæftionem. Cic. 1. Q. frat. 2.

Plagiarius eft etiam Libellorum fur. Martial. 1. 53.

Impones plagiario pudorem.

Plagiātor, ōris. m. Tertull. adv. Marc. 1. 23. Talis affertor damnaretur in fæculo, nedum plagiator.

Plagusia, æ. f. Genus pifcis. Plaut. Rud. 2. 1. 9.

Marinam urticam, mufculos, plagufias, ftriatas. Turnebus Placufias, Conchas effe putat, eas hoc nomine venire dicens, quæ cruftam tegumenti latam patulamque habent, quafi πλακοῦσαι dicantur. Nam a πλακὸς deducitur, quo nomine quum fit mons Ciliciæ, idem tamen etiam mons Placufius vocatur. Hæc ille. conf. Salmaf. not.

Planaria, æ. f. Una ex Fortunatis infulis, a planitie dicta. Plin. lib. 6. cap. 32.

Planarius, V. planus.

Planasia, æ. f. [Πλανασία] Infula eft in mari Tyrrheno, non longe ab Ilva, ut auctor eft Ptolemæus lib. 3. cap. 1. & Plin. lib. 3. cap. 6.

Planca, æ. f. [πλάξ] Tabula plana, a planitie ita appellata. Plin. lib. 8. cap. 43. Nec pontes (afini) tranfeunt, per raritatem plancarum translucentibus fluviis. Legitur in Mff. Per raritatem eorum. V. Pallad. de R. R. 1. 21.

Plancæ dicebantur tabulæ planæ, ob quam caufam & Planci appellantur, Qui fupra modum pedibus planis funt. Paulus. V. Cang. Gloff.

Planctus, V. plango.

Plancus, i. m. [πλάγκος] Qui pedes imos graciles habet, planofque æqualiter, quafi tabellas quæ plancæ vocantur. Plin. lib. 11. cap. 45. Vola homini tantum, exceptis quibufdam. Namque & hinc cognomina inventa Planci, Plauti, &c. Gloff. Lat. Gr. Plancus, πλατύπους. conf. dict. fuper.

Plancus, i, m. [πλάγκος] eft Aquila tertii generis, quam nonnulli Morphnon, Homerus Percnon, aliqui Anatariam appellant: huic vita circa lacus, fecunda magnitudine & vi. Plin. lib. 10. cap. 3. Græcum eft, ut apparet ex Ariftot. Hift. anim. 9. 41.

Plancus, [Πλάγκος] cognomen eft gentis Munatiæ apud Romanos ex qua L. Munatius, cujus exftant epiftolæ luculenter fcriptæ inter Ciceronianas. Hic (tefte Eufebio n. 1990.) quum Galliam Comatam regeret, Lugdunum condidit: quæ civitas Senecæ temporibus deflagravit incendio. V. Scalig. Animadv. p. 168. conf. lugdunum.

Plancianus, a, um. Adj. ex nomine proprio, (quod fæpe fit) attributum confictum. Plancianum S. C. de liberis agnofcendis. l. j. §. Eleganter. de lib. agnofcend. in P. [Hoc fit a Plancius gentili.

Plane, V. planus.

Planēta, æ. m. [πλανήτης] Erro, erraticus & vagus. ἀπὸ τῆς πλάνης, id eft ab errore. Tribuitur proprie fideribus, quæ Latini ab inceffu vocant Errantia, & Erraticas ftellas. Nigidius Errones appellat. Unde Virg. 1. Georg. 337. de Mercurio,

Quos ignis cæli Cyllenius erret in orbes. Sunt autem feptem fecundum veteres planetæ, Saturnus, Juppiter, Mars, Sol, Venus, Mercurius, Luna.

Planetārius, i. m. [μαθηματικός] Aftrologus. Auguft. Confeff. 4. 3. Illos planetarios, quos mathematicos vocant, confulere non defiftebam.

Planetĭcus, a, um. Adj. [πλανητικός] Sidon. 8. Epift. 11. Planeticorum fiderum globus. i. e. Planetarum.

Plango, xi, ctum, [κόπτομαι] ĕre. Tundere, vel percutere. Ovid. 2. Met. 584.

Plangere nuda meis conabar pectora palmis. Lucilius,

— plangunt litora fluctus.

Humum pectore plangere, Percutere. Ovid. 1. Faft. 578.

Lacertos fuos planxit. Ovid. 9. Met. 636.

Pectora plangere manu. Ovid. 3. Amor. 6. 58.

Peftem plangunt venti per auras. Lucret. lib. 6. 114.

Plangere, [ὀλοφύρεσθαι] Plorare & deflere: quia in ipfo luctu pectora plangere folemus.

Carmine plangere aliquem. Stat. 5. Silv. 3. 44.

Damna fua plangunt coloni. Stat. 11. Theb. 117.

Divortia planxit magno luctu. Claud. 1. in Eutrop. 65.

Funera alicujus plangere. Stat. 12. Theb. 383.

Plangunt litora, Refonant. Virg. 1. Georg. 334.

Nunc nemora ingenti vento, nunc litora plangunt. Alii legunt Plangit, i. e. Refonare facit.

Plangens, entis. Partic. ut, Agmina plangentia. Virg. 11. Æn. 145. i. e. Plorantia.

Fluctus faxa plangentes, i. e. Verberantes. Lucret. 2. 1154.

Planctus, ûs. m. [κοπετός] Percuffio. Lucan. lib. 2. 24.

Exigit ad fævos famularum brachia planctus.

Sævo planctu concutere pectora. Stat. 5. Silv. 1. 179.

Parce precor lacrimis, fævo nec concute planctu Pectora, nec crucia fugientem conjugis umbram.

Dare planctus. Senec. Troad. 1.

Dare plangorem infra ex Ovid. H. St.

Iterafti ingentes pectore planctus. Stat. 3. Silv. 5. 53.

Miftus femineo cum planctu clamor. Senec. Octav. 6.

Pepulere mollem planctum brachia. Stat. 6. Theb. 219.

Reddunt tympana planctum. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 131.

Planctus, Lamentatio & luctus. ut

Pervigil planctus. Valer. 3. Argon. 359.

Triftes planctus. Claud. 2. in Eutrop. 301.

Ponere planctus, Linquere mærorem. Seneca Herc. OEth. 16.

Refonat planctus immenfus per urbes. Senec. Herc. OEth. 12.

Sonant uno planctu tria regna. Senec. Herc. fur. 12.

Vallantur planctibus aræ. Stat. 10. Theb. 558.

Plangor, ōris. m. [κόψις] Idem, Percuffio. Catul. Argon. 62. 273.

Procedunt, leviterque fonant plangore cachinni.

Præcipiti plangore ruunt. Valer. 3. Argon. 275.

Sonitus plangoris. Ovid. 3. Met. 493.

Plangor, [ὀλοφυρμός] pro Planctu & vociferatione. Cic. 2. Philip. 85. Tum diadema imponebas cum plangore populi.

Plangor & lamentatio. Cic. in Orat. 131. Ut alia in caufa, excitato reo nobili, fublato etiam filio parvo, plangore & lamentatione complere- mus forum.

Sonus plangoris. Ovid. 14. Met. 749.

Clarus plangor. Ovid. 4. Met. 138.

Dare plangorem. Ovid. 14. Met. 421.

Exit confonus plangor in auras. Ovid. 13. Met. 610. al. Clangor.

Refonat magnis plangoribus æther. Virg. 4. Æn. 668.

Sonat domus plangore. Ovid. ad Liv. 179.

Ululant femineis plangoribus ædes. Virg. 2. Æn. 487.

Plangunc ŭla, æ. f. Pupa, a Gr. πλαγγών. Cic. 6. Att. 1. extr. Inventæ funt quinque plangunculæ matronarum. Ita legunt Bofius & Lambinus. Alii Imagunculæ. Vulgo Lagunculæ.

Planipes, Planities, Planitudo. V. planus Adj.

Planta, æ. f. [ταρσός, πέλμα] Tota pars inferior pedum, digitique & ungues. Plin. lib. 7. cap. 2. Eudoxus in Meridianis Indiæ, viris plantas effe cubitales: feminis adeo parvas, ut ftruthopodes appellentur. Lactantius de Opif. Dei, cap. 13. Plantæ, quoniam totius operis fundamenta funt, mirificus eas artifex, non rotunda fpecie, ne homo ftare non poffet, aut aliis ad ftandum pedibus indigeret, ficut quadrupedes: fed porrectiores longiorefque formavit, ut ftabile corpus efficerent planitie fua: unde illis inditum nomen eft.

Alatæ plantæ. Virg. 4. Æn. 259. De Mercurio.

Ancipiti figens veftigia planta. Juven. 14. Sat. 272.

Averfæ plantæ. V. averto.

Ferratæ. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 389.

— plantifque refultant

Tartara ferratis. Locus perobfcurus. [An Plancifque? i. e. Valvis?

Læva. Cic. in Arato.

Niveæ. Claud. de Nupt. Honor. 152.

Pernices. Virg. 11. Æn. 718.

Timidæ. Ovid. 6. Met. 107.

Tremulis infiftere. Juven. 6. Sat. 96.

Velocis gloria. Juven. 13. Sat. 98.

Volucris. Sil. lib. 13. 194.

Contingere fidera plantis. Propert. lib. 1. 8. 43.

Evadere ægra planta nequidquam lubrica. Sil. lib. 7. 611.

Evellere plantam e cæno. Hor. 2. Serm. 7. 27.

Tingere celeres plantas æquore. Virg. 7. Æn. 811. i. e. Mergere.

Plantāris, e. Adj. [πελματικός] Quod eft plantæ pedis, five quod pertinet ad plantam pedis. Stat. 1. Theb. 304.

Summa pedum propere plantaribus illigat alis. De Mercurio.

Planta, æ. f. [φυτόν, κλῆμα] de arboribus dicitur Ea, quæ transferendi gratia, vel de arboribus rapta, ut ait Servius, vel ex feminibus eft orta: & de herbis quoque dicitur. Virg. 2. Georg. 23.

Hic plantas tenero abfcindens de corpore matrum

Depofuit fulcis. Plin. lib. 17. cap. 15. Sativæ plantæ filveftrium radicibus inferuntur natura ficcioribus.

Feraces. Virg. 2. Georg. 79.

Teneræ. Virg. 10. Ecl. 49.

Defringere fummas plantas ex arbore. Virg. 2. Georg. 300.

Deponere fulcis plantas. Virg. 2. Georg. 23.

Plantæ, Semina olerum, quod plana funt; & appellantur etiam ex fimili plantæ noftrorum pedum. Paulus.

Plantārius, a, um. Adj. Ad plantationem pertinens. [φυταλιαῖος] Columel. lib. 5. cap. 9 Antequam plantarias arbufculas effodias folo, rubrica notato partem ejus, quæ Meridiem fpectat. Nunc vero ex emendatis codicibus fic legitur, Ante quam explantes arbufculam, rubrica notato, &c.

Plantārium, i. n. [φυτευτήριον] Ipfa planta in terra nata, quæ cum radicibus transfertur de uno loco ad alium: ut ait Servius. Virg. 2. Georg. 27.

Silvarumque aliæ preffos propaginis arcus

Exfpectant, & viva fua plantaria terra. [Nifi & hic Plantaria funt Locus confitus plantis.

Plantarium, Plantarum locus. Plin. lib. 17. c. 14. Quædam in plantario infita eodem die transferuntur. Idem lib. 13. cap. 4. Ergo plantaria inftituunt. Dicitur & Seminarium, tefte Budæo.

Plantaria, pro Pilorum fegete, translate. Perf. 4. Sat. 39.

Quinque palæftritæ licet hæc plantaria vellant, &c. h. e. Exftirpent & eradicent hos pilos, qui tanquam plantæ ex terra, fic ex cute pullulant.

Plantĭger, ĕra, ĕrum. Adj. [φυτοφόρος] Plantas gerens: ut, Plantigeræ arbores, Quæ ex fe pullulando plantas emittunt. Plin. lib. 13. cap. 8. Siliqua plantigera eft in imis partibus.

Planto, [φυτεύω Gl. L. Gr.] āre. Paffiv. Plin. lib. 17. cap. 10. Hoc modo plantantur punicæ.

Plantātio, ōnis. f. [φυτεία] Plin. lib. 21. cap. 4. Unde accolæ transferentes conferunt, ipfaque platatione proficiunt.

Plantātor, ōris. m. Auguft. Epift. 112. Plantator & rigator.

Plantāgo, ĭnis. f. [ἀρνόγλωσσον] Plin. lib. 25. cap. 8. Celebravit & Themifon medicus vulgarem herbam plantaginem, tanquam inventor, volumine de ea edito. Duo ejus genera. Minor anguftioribus foliis & nigrioribus, linguæ pecorum fimillimis, caule angulofo, in terram inclinato, in pratis nafcens: altera major, foliis laterum modo inclufa: quæ quia feptena funt, quidam eam Heptapleuron vocavere. Hujus & caulis cubitalis eft, & napi fimilis. Nafcitur in humidis multo efficacior. Vis mira in ficcando, denfandoque corpore, cauterii vicem obtinens.

Plănus, i. m. [πλάνος] Aul. Gell. lib. 16. cap. 7. commemorat inter

verba inusitata, quibus usus sit Mimus Laberius, aitque significare Sycophantam. Budæus, Impostores a Græcis etiam plani dicuntur, sed certi cujusdam generis impostores, insigni versutia præditi: quo vocabulo potius quam Latino Cic. pro Cluent. 72. usus est, Hic ille planus (inquit) improbissimus, quæstu judiciario pastus, &c. Hor. 1. Ep. 17. 59.

Nec semel irrisus triviis attollere curat
Fracto crure planum, &c. Planus (ut in hunc locum inquit Acron) nomen est hominis, qui solebat multos sic fallere, in quorum vehicula voluisset tolli, ut fingeret se crus fregisse: qui quum postea vere genu fregisset, & idem rogasset, non est ei creditum. Eustathius Homeri interpres in Odyss. sic inquit, interprete Budæo, Planus est qui artem quandam profitetur imponendi etiam spectantibus, quales fuerunt Cephisodorus & Pantaleon, & Matreas apud Alexandriam. Hujusmodi autem impostores in deliciis olim regum fuisse, ex Plinii verbis conjicere licet, lib. 35. cap. 10. Non fuerat, inquit, Apelli gratia in comitatu Alexandri cum Ptolemæo, quo regnante Alexandriam vi tempestatis expulsus, subornato fraude æmulorum plano regio invitatus, ad regis cœnam venit: indignantique Ptolemæo, & vocatores suos ostendenti, ut diceret a quo eorum invitatus esset, arrepto carbone exstincto e foculo, imaginem in pariete deliniavit, agnoscente vultum plani rege ex inchoato protinus. Budæus.

Plānus, a, um. Adj. [ἐπίπεδος, ἰσόπεδος, πεδινός. ὁμαλός] Cujus figura æqualis est. Cic. de Univers. 13. Quod si universitatis corpus planum & æquabile explicaretur, neque in eo quicquam esset requisitum. Martial. lib. 4. 64.

Et planus modico tumore vertex.

Ex solidis globus, ex planis circulus aut orbis. Cic. 2. de Nat. Deor. 47. Quum duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim sphæram interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis.

Ager planus. Varro de L. L. lib. 4. 4. Quod primum ex agro plano fructus capiebant, campus dictus.

Aditus planior, h. e. Facilior & patentior. Liv. 34. 29.

Area planissima campi. Ovid. 15. Met. 297.

Campi plani æquora. Lucret. lib. 3. 1015.

Corpus planum & æquabile. Cic. de Univers. 13. V. supra.

Dentes plani piscium. Plin. 11. 37.

Locus planus & æquus. Cic. pro Cæcin. 50. Sed ne æquo quidem & plano loco.

Pedis plani ædificium dicitur a Vitruvio, ad differentiam Concamerationis & hypogei, lib. 6. cap. 10. Et plano pede ad differentiam contignationum. & lib. 7. cap. 1. & 4. Budæus. conf. pes.

Pisces plani, i. e. Qui superficiem planam, non rotundam habent. Plin. 9. 14. Planorum piscium alterum est genus, quod pro spina cartilaginem habet, ut raiæ, &c.

Spatia plana. Hor. 1. Epist. 7. 41.

Venter planus, Non rugosus. Ovid. 1. Amor. 5. 21.

Via plana. Ovid. 3. Fast. 836.

Præceps & lubrica via, Plana & stabilis, contraria. Cic. pro Flacc. 105. Quem posthac tam amentem fore putatis, qui non illam viam vitæ, quam ante præcipitem & lubricam esse ducebat, huic planæ & stabili præponendam esse arbitretur?

Planam viam facere ad honores quærendos. Plaut. Trin. 3. 2. 19.

Planum, i. n. absolute sæpe ponitur cum præpositione, ut

Ad planum reducere cicatrices. V. ad.

De, vel e plano, Paul. de Quæst. in l. Unius, in fine, Custodiæ non solum pro Tribunali, sed & de plano audiri possunt, atque damnari. Suet. in Tiberio c. 33. extr. Judicesque aut e plano, aut e Quæsitoris Tribunali admonebat. i. e. E solo in quo populus stabat. Papinian. in l. Miles. §. Quidam. D. ad Legem Jul. de Adulteriis, De plano quoque libellus dari potest. i. e. Judice non sedente, & diebus feriatis. Budæus.

De plano promittere. Lucret. lib. 1. 412.

Hoc tibi de plano possum promittere, Memmi. id est quasi Ex æquo loco, non e superiore, ut qui concionantur. vel De plano, id est Liquido, & sine dubio, & non multa opera insumpta, magnave cura adhibita. Ducta translatio est a prætoribus, qui lites & controversias faciles de plano dijudicabant: difficiles autem atque implicatas e loco superiore, atque e tribunali. V. Ulpian. lib. 2. D. de offic. proconf. Lambinus.

In plano cadere. Ovid. 3. Trist. 4. 17.

In planum deducti. Varro lib. 4. de L. L. 8. pr.

In planum rota versari dicitur a Vitruvio lib. 10. cap. 10. ut differat ab ea quæ in cultrum versatur. Ea autem rota in planum versatur, cujus axis perpendiculariter situs est: in cultrum vero versatur ea, cujus axis in porrectum collocatus est. Budæus.

In plana decurrunt arbores. V. decurro.

Planus, pro Aperto & manifesto aliquando ponitur, quod quæ plana sunt, nullum impedimentum habeant, quin undecunque videri possint. Plaut. Pers. 2. 2. 1.

Satin' hæc tibi sunt plana & certa? satin' hæc meministi & tenes?

Narrationes planæ sint, breves, evidentes, credibiles, moderatæ, & cum dignitate. Cic. in Topic. 97.

Planum facere, [δηλοῦν, ἐξομαλίζειν] Declarare: & Rem difficilem aut dubiam solvere, & ante oculos verbis explanare & patefacere. Translatio a loco inæquali, qui cultu adhibito, aut opera planus fit. Cic. 2. Verr. 36. Hoc planum factum est. Ibid. 5. 152. Quum planum fieret decumis contra instituta legis, consuetudinemque omnium venditis, &c.

Facere planum, atque probare aliquid. Lucret. lib. 2. 933.

Plane, Adv. [φανερῶς, σαφῶς, προδήλως] Clare, aperte. Plaut. Trin. 4. 3. 63.

Satin' ego oculis plane video: estne ipsus, an non est? is est.

Demonstrare planius. Gell. lib. 16. cap. 6.

Dicere aliquid parum plane. Cic. 2. de Fin. 10. Memini vero, inquam, sed tu istuc dixti bene Latine, parum plane.

Dicere aliquid plane & perspicue. Cic. 3. de Fin. 19.

Explicari mihi tuum consilium plane volo, ut penitus intelligam. Cic. 8. Att. 16.

Intelligere plane aliquem. Cic. 7. Fam. 14.

Loqui plane & aperte. Cic. 2. de Fin. 15. Epicurus, opinor, me non vult si possit plane & aperte loqui: nec de re obscura, ut physici.

Loqui plane & dilucide. Cic. 1. de Orat. 144.

Loqui plane & Latine. Cic. 7. Philipp. 17. Quem gladiatorem non ita appellavi, ut interdum etiam M. Antonius gladiator appellari solet, sed ut appellant ii, qui plane & Latine loquuntur.

Compar. Commemorare planius. Cic. 3. Verr. 94. Non possum illa planius commemorare, quam ipsum Ligurem pro testimonio dicere audistis.

Usurpanda planius. Varr. de L. L. lib. 7. 22. extr. Hæc apertius dixissem, nisi brevius eo nunc mallem, quæ infra sunt planius usurpanda. [Nisi Plenius scripsit.

Superl. Explicare apertissime & planissime aliquid. Cic. 4. Verr. 156.

Scribi quam planissime illa res potuit. Cic. 7. Fam. 20.

Plane, Certe, Ter. Heaut. 5. 1. 24.

Quamobrem? m. nescio equidem, sed te miror, qui alia tam plane scias. Idem Phorm. 5. 2. 6.
Ut sit qui vivat, dum aliquid aliud flagitii conficiat.
g. Planissime. d. his nunc præmium est qui recta prava faciunt.
g. Verissime.

Plane, [πάντως, παντελῶς] Omnino, funditus & penitus. Ter. Phorm. 4. 4. 5. — opera tua ad

Restim mihi quidem res rediit planissime. Cic. 14. Fam. 4. Unum hoc scito, si te habebo, non mihi videbor plane perisse.

Plane & Omnino. Cic. de Clar. Orat. 215. Nec vero Sulpicio, neque Cottæ dicere possumus, neque cuiquam bono oratori, rem ullam ex illis quinque partibus plane atque omnino defuisse.

Plane mane. V. mane, adverbium.

Efficere propemodum vel plane aliquid. Cic. de Clar. Orat. 332. Contine te in tuis perennibus studiis, & effice id quod jam propemodum, vel plane potius, effeceras.

Eruditus perfecte, planeque P. Crassus. Cic. de Clar. Orat. 280.

Perspectæ res, penitus cognitæ planeque. Cic. 1. de Orat. 108.

Planāris, e. Adj. Idem quod Planus. Mart. Capell. lib. 6. Planaris figura.

Planārius, a, um. Adj. Planaria interpellatio magistratus, quæ de plano fit, seu in plano non pro tribunali. Constantinus in l. 4. C. de Dilation. Et cognitio causæ, non interpellatione planaria: sed considente magis judice colligatur.

Planĭcies, vel **Planities**, ēi. f. [ὁμαλότης, πεδίας, πεδίον] Loci æqualitas, sive complanatio. Cic. 1. de Divin. 2. Principio Assyrii, ut ab ultimis auctoritatem repetam, propter planitiem, magnitudinemque regionum quas incolebant, &c. Liv. 7. 7. Duûm millium planities castra Romana ab Hernicis dirimebat.

Æquata agri planities. Cic. 6. Verr. 107.

Aprica. Claud. 2. in Eutrop. 270.

Circumcisa. V. circumcido.

Curvata parvo tumore. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 102.

Lata & diffusa. Plin. 5. Epist. 6. ad Apollinarem.

Panditur planities. V. pando.

Vincere cursu planitiem. Claud. 3. Conf. Hon. 47.

Speculi planities. Lucret. lib. 4. 295.

Planitia, æ. f. Idem. Vitruv. 7. 3. Planitiæ coronarum sunt periculosæ. Et Vet. Inscript. apud Ursin. in Cæs. 1. Bell. Civil. 43. CLIVOM IN PLANITIAM REDIGENDVM.

Planĭtas, ātis. f. Idem. Tacit. de Orat. 23. Is compositionis decor, sententiarum planitas. Fortasse legendum Plenitas.

Planitudo, ĭnis. f. Idem quod Planities. [ὁμαλότης] Columel. lib. 4. cap. 30. Perticæ cacuminum modicæ planitudinis, quæ tamen dipondiarii orbiculi crassitudinem non excedant, optime panguntur. Al. Plenitudinis rectius.

Planitus, Adv. pro Penitus posuit Tertull. de Pallio cap. 4. Planitus adeantur.

Plano, āre. Corripius 2. 231. Ante pedes planate vias.

Planesco, ĕre. Planum fieri. Hilarius in Genes. v. 97. Planescunt campi.

Planĭlŏquus, a, um. Adj. [φανερολόγος] Qui plane & aperte dicit quod sentit, & libere. Plaut. Truc. 4. 4. 11.

Di immortales! ut planiloqua est: paucis ut rem ipsam attigit!

Planĭpes, ĕdis. [γυμνόπους, ὁμαλόπους] Qui pedes planos habet. Unde Comœdiæ sive fabulæ genus dicitur Planipedia. Diomedes scribit Planipedem Græce Mimum significare: quod actores planis pedibus, id est nudis intrarent proscenium. Donatus, Planipedia dicta ob humilitatem argumenti ejus, ac vilitatem actorum, qui non cothurno, aut socco utuntur in scena aut pulpito: sed plano pede. Vel ideo quod non ea negotia continet, quæ personarum in turribus aut in cœnaculis habitantium sunt, sed in plano & humili loco. Gell. lib. 1. cap. 11. Quid enim foret ea re ineptius, si ut planipedi saltanti, ita & Graccho concionanti numeros & modos, & frequentamenta quædam varia, tibicen incineret? Quintil. lib. 5. cap. 11. Ut Cassius quis istam faciem planipedis senis torquens. Planipes, Nihil candoris venustatisve habens. ut Comœdia planipes, Nihil quod placeat, oblectet, commoveatve habens: sed argumento & actione humilis. Budæus.

Planipedius, a, um. Adj. Humilis. ut, Comœdia planipedia Diomed. V. supra in planipes.

Plasba, sive **Palasba**, æ. f. Omenti pars quædam, quo receptacula ventrium circumretita finiuntur. Arnob. lib. 7. p. 230. Vobis cauda est plasea, siligine & sanguine delibuta.

Plasma, ătis. & **Plasmatum**, i. n. [πλάσμα] Figmentum, siglinum opus. Auson. Epist. 10. pr.

Si qua fides unquam falsis adhibenda figuris,
Nec plasma semper allinunt.

Agreste plasma. Mart. Capell. cap. ult p. 336.

Plasma, pro quondam genere Potionis, a πλάττω, fingo, compono. Pers. 1. Sat. 17. — liquido quum plasmate guttur
Mobile colluerit. Antiqui enim nonnulli potionem ex pluribus liquidioribus rebus commistis vocem adjuvantibus faciebant.

Plasma, inquit Turnebus, ajunt Persii interpretes, genus esse Potionis, ad vocis commendationem faciens, ut liquidior exeat. Ego vero quum Plasma pro Potione nunquam legerim, putem esse quandam vocis Fictionem & flexionem, quæ quod liquida exeat, colluere guttur videatur. Hujus rei fidem faciunt verba Theophrasti lib. 4. de Histor. plant. c. 12. de Arundinibus, Cædi, ait, tempestive solitas, usque ad Antigenidam, quum adhuc simplicius tibia uterentur, sub Arcturo mense Septembri. Plin. lib. 16. cap. 36. Cædi solebant tempestive usque ad Antigenidam tibicinem, quum adhuc

adhuc simplici musica uterentur, sub Arcturo. Simplicem musicam dicit, quum adhuc sine plasmate & delicata varietate canerent. Iterum Theophr. Sed postquam varietas fictioque accessit, cæsura mutata est. Cædunt enim nostra ætate, mense Majo, & Junio, quasi paulo ante solstitium, vel sub ipso solstitio: & fieri utiles in trimatu referunt, & brevi exercitatione egere, linguasque disjectu deflecti: quod his necessarium est, qui sonos fingant, & multifariam flectant. Plinius loco ante citato: Postquam varietas accessit, & cantus quoque luxuria, cædi ante solstitia cœptæ, & fieri utiles in trimatu, apertioribus earum ligulis ad flectendos sonos. Quintil. lib. 1. cap. 8. pr. Lectio sit virilis, & cum suavitate quadam gravis, &c. non tamen in canticum dissoluta, nec plasmate, ut nunc a plerisque fit, effeminata. h. e. Inclinatione & flexione non sit delicata. Itaque modorum flexiones & vocis apud Ciceronem sunt, quæ Persius & Quintil. vocant Plasmata. [Apud Pers. Clysmate legi posset, suffragante Suetonio in Nerone cap. 20. pr. Sed V. Casaub. not.

Plasma pro Creato corpore, seu Creatura ponunt Scriptores Christiani. Prudent. hymno Omnis horæ, v. 91.

Quid tibi, profane serpens, profuit rebus novis
Plasma primum perculisse. Adde Alcim. Avit. lib. 2. 89. Hinc

PLASMO, āre. Fingere, creare. Hieron. Epist. 61. cap. 5. Antequam Adam plasmaretur de terra. Et Tertull. de Spectac. cap. 23. Illi oculos Deus plasmavit.

PLASMĀTOR, ōris. m. Creator. Tertull. adv. Judæos cap. 2. pr. Deus universitatis conditor, mundi totius gubernator, hominis plasmator.

PLASSO, āre. [πλάσσω, πλάττω] Formare, stipare. Apic. 2. 1. Exinde isicia plassantur. V. Barth. Adverf. 38. 2.

PLASTES, æ. m. [πλάστης] Fictor, vel qui figlinam artem exercet, qui & Figulus dicitur. Plin. lib. 35. cap. 12. Plastæ laudatissimi fuere Damophilus & Gorgasus. Adde Vellej. 1. 17. 4. conf. PLASTICE infra.

PLASTĬCUS, a, um. Adj. [πλαστικός] ut, Ratio plastica, i. e. Ars ipsa fingendi. Vitruv. 1. 1.

Manus plastica, i. e. Vim habens fingendi. Tertull. ad Nationes 1. 12.

PLASTĬCE, es. f. [πλαστική] Fictoria vel fingendi ars, qua finguntur imagines ex argilla. Plin. lib. 35. cap. 12. De pictura satis superque: contexuisse his & plasticen conveniat, ejusdem operæ, terræ fingere ex argilla similitudines. Plura toto capite. conf. PLASTES.

PLASTĬCUS, i. m. Idem quod Plastes. Firmicus lib. 7. cap. 25. Si enim Venus sic fuerit inventa, faciet pictores, plasticos, aurifices.

PLASTICĀTOR, ōris. m. Idem. Firmic. 8. 16. Inauratores, plasticatores.

PLASTRA, [πλάστρα] Commemorata inter ornamenta muliebria Polluci lib. 7. cap. 22.

PLATAGE, es. f. [Πλατάγη] Insula inter Eubœam & Andrum, quondam Patage, nunc Amorgos appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.

PLATALEA, æ. f. avis quæ & Platea dicitur. V. paulo post in PLATEA.

PLATANISTA, æ. f. [Πλατανιστής] Piscis est in Gange Indiæ fluvio nascens, Delphino rostro & cauda similis, sed multo major: ut qui in longitudinem XV cubitorum excrescat. Plin. lib. 9. cap. 15.

PLĂTĂNISTĪNOS, [πλατανίστινος] Pomi genus aqueum, qualitatis fere me expers, itaque contemnitur, suibusque projicitur; πλατανίστινον vocant, quod tenerum platanorum gustum quodammodo repræsentet. Galen. de Alimentor. facultatib. lib. 2. cap. 21.

PLĂTĂNISTUS, i. m. [Πλατανιστός] Promontorium est Peloponnesi, non procul a Leprio: cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 5.

PLĂTĂNUS, i. f. aliquando quartæ, sed frequentius secundæ declinationis, [πλάτανος] Arbor late spargens ramos: a πλατὺς, latum. Nomine apud nos caret, rarior in Gallia: omnibus invisam arboris speciem demirantibus, & nomen ejus & naturam ignorantibus, alioqui peregrina est, & umbræ duntaxat gratia expetita. Hæc Ruellius. Virg. in Culice, Aeriæ plantanus. Idem 2. Georg. 70.

Et steriles platani. V. Plin. lib. 12. cap. 1. Cic. 1. de Orat. 28. Nam me hæc tua platanus admonuit, quæ non minus ad opacandum hunc locum patulis est diffusa ramis, &c.

Alta. Ovid. 13. Met. 794.

Cælebs platanus. Hor. 2. Carm. 15. 4. Dicta autem cælebs, quia non solet adhiberi ad vites sustentandas, ut ulmus, sed ad umbram comparandam. Lambinus.

Genialis. Ovid. 10. Met. 94. Sic vocat illam, quod sub ea convivari veteribus mos esset. Unde etiam Virg. 4. Georg. 146.

Jamque ministrantem platanum potantibus umbram.

Nutans. Catull. Argon. 62. 290.

Umbrifera. Cic. 2. de Divin. 63. Ex Homero.

PLATANĪNUS, a, um. Adj. [Πλατάνινος] Quod ex platano est. Columel. lib. 12. cap. 16. Alii foliis vitigineis, nonnulli plataninis semivietas uvas contegunt.

PLATANĒTUM, i. n. [πλατανὼν] Locus platanis consitus. Gloss. πλατανὼν, platanetum.

PLĂTĂNŌN, ōnis. m. Idem Græce, quod Platanetum Latine. Plin. 1. Epist. 3. ad Caninium, Quid πλατανὼν opacissimus?

PLATEA, æ. f. pænult. indiff. [πλατεῖα] Via latior, fereque militaris, Prætoria, Consularisque dicitur. Ter. And. 4. 6. 1.

In hac habitasse platea dictum est Chrysidem.

Puræ plateæ. Hor. 2. Epist. 2. 71.

Puræ sunt plateæ; nihil ut meditantibus obstet.

Concelebrare plateam hymenæo. V. CONCELEBRO.

Platea, [πεδίον] Area in quam populus convenire solet. Lampridius in Heliogabalo cap. 24. extr. Stravit & saxis Lacedæmoniis ac Porphyreticis plateas in Palatio. [Potest intelligi de Monte Palatino. Idque rectius puto. Plateas igitur, vias.

PLATEA, æ. f. [πλατέα] Avis. Plin. lib. 10. cap. 40. Platea nominatur advolans ad eas, quæ se in mari mergunt, & capita illarum morsu corripiens, donec capturam extorqueat. Eadem quum devoratis se implevit conchis, calore ventris coctas evomit, atque ita ex iis esculenta legit, testas excernens. Cic. Plataleam vocat, 2. de Nat. Deor. 124. Legi etiam scriptum esse avem quandam, quæ platalea nominaretur, eam sibi cibum quærere advolantem ad eas aves quæ se in mari mergerent: quæ quum emersissent, piscemque cepissent, usque eo premere earum capita mordicus, dum captum illæ amitterent, id quod ipsa invaderet. Eademque hæc avis scribitur conchis se solere complere, easque quum stomachi calore concoxerit, evomere, atque ita eligere ex iis quæ sunt esculenta. V. Aristot. Hist. anim. 9. 10.

PLATÆA, æ, seu PLATÆÆ, pl. f. [Πλάταια, Πλαταιαὶ] Civitas in Bœotia, ut ait Homerus lib. 1. Iliados, sub Cithærone monte, non longe a Thebis: dicta a latitudine remorum, ut inquit Strabo lib. 9. Nam Græce πλάτη remus, πλάτος latitudo. Inde Platæa, quia lata. Hic Pausanias & Aristides Mardonium Xerxis ducem & consobrinum superavere. Hinc Plateenses, seu Platæenses Populi dicti. Stat. 7. Theb. 332.

Nuntiat excubiis vigiles arsisse Platæas.

PLATÆENSIS, e. Adj. ut, Prælium Platæense. Nepos 5. 2. 1.

PLATĒA, æ. f. [Πλατέα] est Insula in mari Libyco quasi opposita ad Cyrenen, ut scribit Herodotus lib. 4.

PLĀTESSÆ, arum. f. Pisces sunt lati. Auson. 4. Epist. 60.

Carroco, letalisque trygon, mollesque platessæ. Sic explicat Turnebus.

PLATICE, V. PLATICUS.

PLĀTĬCUS, a, um. Adj. Firmic. lib. 3. cap. 2. Et quamvis quidam putent platicam istam dispositionem esse: discentis tamen ingenium facili institutionis magisterio componit, ne quasi in tenebris constitutus mathematicus, caduca erroris confusione turbetur. Sed libet platice definita hæc a quibusdam putentur, partiliter tamen in hoc libro multa dicuntur.

Aspectus platicus, novo sed proprio tamen nomine appellari potest Seposītus, ac remotus, quin etiam Laxus, aut latus: quod Græcis πλάτος significat. Nam in eo non ex ipsa signi parte, ut in partili, verum sepositis atque interjectis compluribus ejusdem signi partibus, se invicem aspiciunt stellæ. unde longiuscule a parte in similem partem sui aspectus dilatantur: ex quo fit, ut minorum plane virium hic aspectus esse censeatur. Partilis aspectus, exacte fit a parte in similem partem, unde nomen habet: cujus vires sunt maximæ, atque efficacissimæ. V. Jovian. Pont. lib. 10. cap. 1. De rebus cælestibus. Utrumque aspectum facili exemplo sic demonstro, Si stella aliqua cum prima Arietis parte, orientalem angulum teneat, se ab occasu in hemisphærium inferius præcipitante altera cum prima parte Libræ, aspectus partilis erit, nimirum a parte simili in aliam partem similem: qui vulgo oppositus dici solet. Si vero ascendente eadem parte Arietis cum sua stella, inveniatur a 25 Libræ parte altera stella descendens, quia a prima longiuscule distat & dilatatur, nec a parte in partem radios projicit, aspectus & re & nomine platicus esse censebitur. [Videtur per y Platycus scribendum, quia formatur a πλατὺς Adj. Græco, repugnante tamen Græcorum consuetudine.

PLATĬCE, es. f. Firmic. lib. 2. cap. 16. Nunc ad platicen, locorumque definitionem revertamur. Cæl. lib. 19. cap. 4. Platicen appellant eruditiores, tractatum quo universim ac pinguius imbuuntur rudes, informanturque, ut mox partiliter subtexatur doctrinæ ratio. V. PLATICE, adverbium.

PLATICE, Adv. Firmic. lib. 2. cap. 16. Sed interim platice: nam paulo post partiliter ostendemus rationem, qua possint loca singula secretis inquisitionibus colligi. Debet enim is qui instituitur, primum platice institui: ut his apertioribus compositus atque formatus, secretiora deinceps genituræ confidentius consequatur. Idem cap. 17. & in fine 23. ut videre poteris, & supra in PLATICUS.

PLĀTĬNA, nomine Joannes, Homo doctus, & antiquitatum studiosus, scripsit de vita & moribus Pontificum Romanorum, quos Papas dicunt, librum satis lepidum. Alexand. Neap. Genial. dier. lib. 3. cap. 9.

PLĀTO, ōnis. m. [Πλάτων] Philosophus, ab humerorum latitudine dictus. Fuit enim egregio corporis habitu, & in palæstra se exercuit apud Aristonem palæstritam, a quo primum cognominatus est Plato, cum antea, ex avi paterni nomine, Aristocles vocaretur. Athenis primum Socrati dedit operam. Deinde cum licuit per ætatem, in Italiam profectus est, ut Pythagoreos audiret, ubi Philolai Crotoniatæ libros de secta Pythagorea centum minis etiam in difficultate rei familiaris mercatus est, ex quibus multa in suum Timæum transtulit. Ægyptum quoque adiit, ut audiret Gymnosophistas, ubi libros Moseos legisse creditur. Decessit annos natus octoginta unum, morbo, uti fertur, pediculari. Adeo autem in omni disciplinarum genere, & præsertim in philosophia excelluit, ut divinus Plato, & philosophorum Homerus vocatus sit. De quo Cic. in libris Tuscul. quæst. Platonicæ majestatis maximus est buccinator, adeo ut ipsum Deum appellet, quem Labeo inter Semideos commemorandum putavit, cui defuncto magi uti deo immolaverunt. V. Quintil. lib. 10. cap. 1. Vixit cælebs, ac castus, ut scribit Augustinus. Vitam ejus vide apud Plutarchum & Diogenem Laërtium.

Platoni quum in cunis parvulo dormienti apes in labellis consedissent, responsum est singulari illum suavitate orationis fore. Cic. 1. de Divin 78.

Virum unum totius Græciæ facile doctissimum Platonem iniquitate Dionysii Siciliæ tyranni, cui se ille commiserat, in maximis periculis insidiisque esse versatum accepimus. Cic. pro Rabir. Post. 23.

Quasi deus quidam philosophorum Plato. Cic. 2. de Nat. Deor. 32.

Deus ille noster Plato. Cic. 4. Att. 15.

Divinus auctor Plato. Cic. de Opt. gen. Orat. 17.

Doctus Plato. Hor. 2. Serm. 4. 3.

Exagitator omnium rhetorum. Cic. in Orat. 42.

Gravissimus auctor & magister intelligendi & dicendi Plato. Cic. in Orat. 10.

Princeps ingenii & doctrinæ Plato. Cic. 1. Q. Frat. 1.

Princeps omnium longe, quicunque scripserunt, aut locuti sunt, exstitit & gravitate Plato. Cic. in Orat. 62.

Uberior quis in dicendo Platone? Jovem siquidem, ajunt philosophi, si Græce loquatur, sic loqui. Cic. de Clar. Orat. 121.

Errare se malle cum Platone, quam cum aliis bene sentire, ait Cic. 1. Tusc. 39.

Tres alios Philosophos hoc nomine Diogenes Laertius commemorat: unum Rhodium philosophum discipulum Panætii: Alterum Peripateticum de Aristotelis ludo: Tertium Praxiphanis discipulum.

Plato alius, Atheniensis poeta priscæ Comœdiæ, tempore Aristophanis & Eupolis. Cujus fabulas Suidas & Athenæus in Dipnosophistis commemorant.

PLATŌNĬCUS, a, um. Adj. [Πλατωνικὸς] Quod est Platonis.

Numeris Platonicis obscurius. Proverbialis hyperbole videtur, quam usurpat Cic. 7. Att. 13. Ænigma Oppiorum ex Velia plane non intellexi: est enim numero Platonis obscurius. Id ideo dictum, quod Plato numeris Pythagoricis obscurat suam philosophiam, ac veluti nebulas quasdam

quasdam offundit, præcipue in Timæo. Nam Pythagoras omnem fere philosophiæ rationem ad numeros traxit. De quibus permulta Macrobius in commentariis quos edidit in Somnium Scipionis.
Philosophi Platonici. Gell. 15. 2.
Sublimitas Platonica. Plin. 1. Epist. 10.
PLATONIÆ, arum. f. [πλατωνίαι] Columnæ. Cassiodor. 3. Epist. 9. conf. Salmas. Hist. Aug. p. 71. D.
PLĂTYCĔRŌS, ōtis. m. [πλατύκερως] Animal latis armatum cornibus. Plin. lib. 11. cap. 37. Aliorum cornua natura finxit in palmas, digitosque emisit ex iis, unde platycerotas vocant.
PLĂTYCŌRIĂSIS, is. f. [πλατυκορίασις] Morbus oculi equorum ita dictus a dilatatione τῆς κόρης, i. e. pupillæ. V. Th. Priscian. 9. 29. & Veget. Mulom. 2. 16.
PLATYOPHTHALMOS, i. m. [Πλατυόφθαλμος] Plin. lib. 33. cap. 6. In iisdem argenti metallis invenitur, ut proprie dicamus, spumæ lapis candidæ nitentisque, non tamen translucentis, stimmi appellant, alii stibium, alii alabastrum, alii larbason. Duo ejus genera, mas & femina: magis probant feminam, horridior est mas, scabriorque, & minus ponderosus, minusque radians, & arenosior. Femina contra nitet, friabilis, fissurisque, non globis dehiscens. Vis ejus adstringere, ac refrigerare, principalis autem circa oculos. Namque ideo etiam plerique platyophthalmon id appellavere, quoniam in calliblepharis mulierum dilatet oculos. Et fluxiones inhibet oculorum, exulcerationesque. Vulgus appellat *Antimonium*.
PLATYPHYLLOS, i. m. [πλατύφυλλος] Genus tithymali, a latitudine foliorum dictum. Plin. lib. 26. cap. 8.
PLATYS, [πλατὺς] Plin. 26. 8. Nervus, qui platys dicitur. i. e. Latus.
PLAUDO, vel PLODO, si, sum, [κροτέω, ἐπικροτέω] ĕre. est Manibus, pedibusve collisis, strepitum facere: quod plerumque lætitiæ, testificandæ causa fieri solet. Tribuitur & bestiis.
Natatu aquas plaudere. Stat. 1. Silv. 3. 74.
Pennis plausit perdix. Ovid. 8. Met. 238. i. e. Alas concussit.
Pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt. Virg. 6. Æn. 644.
Rostro crepitante plaudit sibi ciconia. Ovid. 6. Met. 97.
Plaudere equum, Plausibus excitare, ait Lactant. Stat. 4. Theb. 11.
Plaudit equos, vocat ad portas, &c.
Plaudere, proprie magis, favorem manuum strepitu declarare, quod in spectaculis fiebat, non solum actoribus, vel certantibus ipsis, verum etiam claris viris, quum theatra ingrediebantur, aliisque de causis. His in theatro plaudebatur. Cic. pro Sext.
Plaudite, verbum addi solitum in fine Comœdiarum. Quintil. lib. 2. cap. 2. Hor. in Arte Poet. 154.
Si plausoris eges aulæa manentis, & usque
Sessuri, donec cantor, Vos plaudite, dicat. Budæus. V. Quintil. 6. 2. & Cic. de Senect. 70.
Plaudere aliquem, Cum plausu laudare. Stat. 5. Silv. 3. 141.
Plaudere, Cum lætitia comprobare. Cic. 1. Q. frat. 2. Te curaturum fumo ut combureretur, tota plaudente provincia. i. e. Læta approbante.
Plaudere sibi, Sibi blandiri & placere, sua nimium amare. Plin. 9. Epist. 14. pr. Hor. 1. Serm. 1. 66. — populus me sibilat, at mihi plaudo
Ipse domi, nummos simul ac contemplor in arca.
Plaudi, passive. [κροτεῖσθαι] Cic. 13. Att. 44. pr. Populum vero præclarum, quod propter malum vicinum ne victoria quidem plauditur. i. e. Plausu excipitur, propter imminens malum. Budæus. Ovid. 4. Trist. 2. 49.
Quaque ibis manibus circum plaudere tuorum. [Sed cum in MSS. omnibus Cic. codd. exstet Victoriæ, rectius Victorius statuit Plauditur esse Impersonale, ut in seq. exemplo.
Plauditur, impersonale. [κροτεῖται] Ovid. 2. Trist. 506.
Quumque fefellit amans aliqua novitate maritum,
Plauditur, & magno palma favore datur.
PLAUDENS, entis. Partic. [κροτῶν] Ovid. 3. Amor. 13. 13. Plaudente populo.
Chorus plaudens. Stat. 1. Silv. 2. 252.
Columba plaudens alis. Virg. 5. Æn. 516.
PLAUSUS, a, um. aliud Partic. [κροθεὶς] ut Ovid. 14. Met. 507.
— numerusque ex agmine major
Subvolat & plausis remos circumvolat alis. i. e. Cum quodam strepitu motis.
Cervicis plausæ sonitus. h. e. Tactæ per illecebras. Virg. 3. Georg. 186.
Colla plausa. Ovid. 1. de Arte Am. 630.
PLAUSUS, ûs. m. [κρότος] Cic. 4. Att. 1. A qua plausu maximo cum esset mihi gratulatio significata, &c.
Plausus, Sonora percussio. Plin. lib. 10. cap. 21. de gallinaceis, Diemque venientem nuntiant cantu, ipsum vero cantum plausu laterum. h. e. Alarum concussu.
Plangor & Plausus, contraria. Cic. 2. Philipp. 85.
Plausus & approbatio aliquorum. Cic. 14. Att. 18.
Populi plausus. Ovid. 3. de Pont. 4. 29.
Ambitiosus in plausus. Ovid. 5. Trist. 7. 28.
Æquabilis. V. ÆQUO.
Clarus. V. CLARUS.
Lætifici. Stat. 12. Theb. 521.
Maximus, V. supra, & mox Impertiri plausus.
Mortuus. Cic. 2. Att. 19. Cæsar quum venisset mortuo plausu, Curio filius est insequutus; huic ita plausum est, ut salva Republica Pompejo plaudi solebat. Mortuo plausu. i.e. Plausu ita tenui, vix ut exaudiretur.
Acuunt equum plausus. Stat. 5. Silv. 2. 25.
Affectare plausum. Quintil. lib. 3. cap. 11.
Attollunt lætos agmina plausus. Stat. 6. Theb. 894.
Captare plausus. V. Capto in CAPIO,
Comprobare clamore & plausu aliquid. Cic. 1. de Divin. 59. Idque frequentissimo theatro, incredibili clamore & plausu comprobatum.
Consonat nemus plausu, fremituque virûm. Virg. 5. Æn. 148.
Dat plausum pennis columba. Virg. 5. Æn. 215.
Dare plausum. Cic. 4. Att. 1. Quo s. c. recitato, cum continuo, (populus) more hoc insulso & novo, plausum meo nomine recitando dedisset, habui concionem. Cic. de Senect. 63. Quibus quum a cuncto consessu plausus esset multiplex datus.
Dare plausum in theatro. Hor. 1. Carm. 20. 4.
Excipere aliquem plausu. Virg. 5. Æn. 575.
Excitatur plausus. Cic. pro Sext. 124. Tantus est ex omnibus spectaculis usque a Capitolio, tantus ex fori cancellis plausus excitatus, ut, &c.
Impertiri plausus alicui. Cic. 2. Att. 18. Huic plausus maximi, consalutatio forensis perhonorifica, signa præterea benevolentiæ permulta a bonis impertiuntur.
Ingeminant plausum Tyrii. Virgil. 1. Æn. 751.
Moritur plausus. V. MORIOR, & supra Mortuus plausus.
Petere plausum. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Prosequi plausu effrenatos furores alicujus. Cic. de Arusp. Resp. 52.
Quærere vel captare plausum. Cic. 2. Tusc. 64.
Resonant spectacula plausu. Ovid. 10. Met. 668.
Sonat æther plausibus. Stat. 9. Theb. 31.
Sonuerunt ingenti omnia plausu. Virg. 5. Æn. 506.
Plausus, fuit & Signum supplicantium. Flor. 3. 6.13. Mox ubi circumfusa undique rostra viderunt, abjectis statim telis remisque, plausu undique pari, quod supplicantium signum fuit, vitam petiverunt. De Cilicibus prædonibus loquens, Pompejo se dedentibus.
PLAUSOR, ōris. m. [κροτητὴς] Quintil. Assiduus plausor. conf. Hor. 2. Epist. 2. 130. Et in Arte Poet. 154.
PLOSOR, ōris. m. Idem ac Plausor. Sidon. 4. Epist. 35. Promiserat ecclesiastica plosoribus suis prædæ prædia fore.
PLAUSTRIX, īcis. f. Nonius 2. 631.
PLAUSĬBĬLIS, e. Adj. Jucundum, populare, quod plausu populi excipi potest. Cic. 3. Tusc. 51. Quoniam hæc plausibilia non sunt, ut in sinu gaudeant, gloriose loqui desinant.
Plausibile atque populare. Cic. 1. Verr. 8. Judicum culpa atque dedecore etiam Censorium nomen, quod asperius antea populo videri solebat, id nunc poscitur, id jam populare atque plausibile factum est.
Locus lætus atque plausibilis. Quintil. lib. 4. cap. 3. pr.
PLAUSĬBĬLĬTER, Adv. apud Diomed. p. 401.
Compar. Sidon. 8. Epist. 10. Amplum plausibilius manifestat ingenium.
PLAUSĬLIS, e. aliud Adj. ut, Ulnæ plausiles. Sidon. 9. Epist. 14.
PLAUSĬTO, [φλασιτίζω] āre. Verbum fictitium a voce palumbis. Auctor Philomelæ, v. 21.
Plausitat arborea clamans de fronde palumbes.
PLAUSTRUM, vel PLOSTRUM, i. n. [ἅμαξα] Currus. Plaut. Epid. 4. 2. 22. Perii, plaustrum perculi. Cic. 1. de Divin. 57. Se interfectum, in plaustrum a caupone esse conjectum. Cato de R. R. cap. 2. Vendat boves vetulos, armenta rejicula, oves rejiculas, lanam, pelles, plostrum vetus. Cic. 3. Verr. 53. Omnia ex fanis, ex locis publicis, palam, spectantibus omnibus, plostris evecta, asportataque esse. [An Inspectantibus? Plaustrum, inquit Varro de L. L. lib. 4. 31. extr. ab eo, quod, non ut in his quæ supra dixi, sed ex omni parte palam est; quæ in eo vehuntur, quod perlucent, lapides, asseres, tignum. [Quasi Perlustrum igitur dictum vult. Sed verisimilius Voss. cum Scalig. a Plaudendo arcessit, quod cum plausu ac sonitu trahitur, ut Claustrum a Claudo.
Plaustrum erat Matronarum vehiculum; ut Carpentum. Liv. 5. 25. Honoremque matronis ob eam munificentiam habitum, ut plaustro ad sacra ludosque, carpentis festo profestoque traherentur. Sed MSS. & emendata exemplaria habent Pilento.
Unda hospita plaustris. Virgil. 3. Georg. 361.
Gravia. Virgil. 3. Georg. 140.
Levia. Claud. Consul. Mall. Theod. 125. al. Plantis.
Robusta. Hor. 2. Epist. 2. 74.
Volventia. Virg. 1. Georg. 163.
Decedunt domum plaustra ex æquore. Virg. 2. Georg. 206. i. e. Ex agro.
Fertur trementi plaustro præda. Senec. Hippol. 1.
Impellere plaustrum in terram. V. IMPELLO.
Trahunt stridentia plaustra cervice boves. Virg. 3. Georg. 536.
Vehere plaustris. Quintil. lib. 5. cap. 13. Hor. in Arte Poet. 276.
Dicitur & plostris vectasse poemata Thespis. V. tamen R. Bentl.
De plaustro loqui. Libertas veteris comœdiæ eousque progressa est, ut non solum civium primates, verum etiam deos nominatim taxaret: id quod apparet ex Aristophane, qui in Pluto Jovem, Mercurium, Æsculapium, reliquosque deos omnes contumeliose tractat. Quoniam autem apud priscos illos hujusmodi fabulæ in plaustris agebantur a juvenibus, ore fæce collito, ne possent agnosci, qui magna licentia in obvium quemque dicteria jaciebant, inde natum adagium, De plaustro loqui: de iis qui palam ac libere conviciantur. Ex Erasmo.
Plaustrum, pro Sidere cælesti, nempe Ursa majore: ut,
Geminum plaustrum. Senec. OEdip. 5.
PLAUSTELLUM, vel PLOSTELLUM, i. n. diminut. [ἁμαξίδιον] Parvum plaustrum, quo pueri ludunt. Hor. 2. Serm. 3. 247.
Ædificare casas, plostello adjungere mures.
Plostellum Pœnicum. Varr. 1. de R. R. cap. 52. E spicis in aream excuti grana, quod fit apud alios jumentis junctis, ac tribulo: id fit e tabula, lapidibus aut ferro exasperata, [quo imposito auriga, aut pondere grandi trahitur jumentis junctis, ut discutiat e spica grana: aut fit ex assibus dentatis cum orbiculis, quod vocant plostellum Pœnicum.
PLAUSTRĀRIUS, vel PLOSTRARIUS, a, um. Adj. [ἁμαξικὸς] Quod pertinet ad plaustrum: ut, Asinus plostrarius. Cato de R.R. cap. 11.
PLAUSTRARIUS, i. m. Qui plaustrum regit. Ulpian. in l. si servus. §. si cum. D. ad legem Aquil. Si ex plaustro lapis ceciderit, & quid ruperit, vel fregerit, Aquiliæ actione plaustrarium teneri placet.
PLAUSTRARĀTUM, i. n. Aratrum cum rotis. Plin. 18. 18. Quod genus vocant plaustraratum. Ita legit Harduin. Vulgo Planaratum.
PLAUSTRĬLŪCUS, a, um. Adj. Lucens instar sideris quod Plaustrum dicitur. Mart. Capell. 9. p. 309.
Sub te plaustrilucis luminat ignibus. Sed Grotius legit Plaustriducis, ut versus poscit.
PLAUTIA Gens plebeja Romæ fuit, ex qua C. Plautius P. F. P. N. Proculus COS. cum M. Fabio, anno U.C. CCCXCV. Cassiodorus. Diodorus lib. 16. Hernicos vicit. Liv. lib. 7. 17. Primus Mag. Eq. e plebe, C. Marcio Dictatore, anno CCCXCIX. Idem. conf. PLOTIUS.
PLAUTUS, Antique PLOTUS, a, um. Adj. [πλατὺς] Latus. Compar. Tertull. de Pallio cap. 3. Conchæ plautiores, ut legit Salmas. Al. Lautiores.
Plauti canes appellantur, quorum aures languidæ sunt, ac flaccidæ, & latius videntur patere. Festus.

Plautus, vel Plotus, Idem quod Plancus. Festus, Ploti appellati sunt Umbri, pedibus planis quod essent. & p. p. Ab eadem causa M. Actius poëta, quia Umber Sarcinas erat, a pedum planitie initio Plotus, postea Plautus cœptus est dici. Turnebus credit e Græco per antistœchum esse deductum, a calcei genere, qui ab illis βλαύτη & βλαύτιον dicitur, quod sandalium est. Sed & a Latinis soleæ dimidiatæ, quibus utebantur in venando, quo planius pedem ponerent, Semiplotia dicebantur, quod est tanquam ἡμιβλαύτια. Testis Festus l. c. In antiquo tamen lexico Plautus exponitur βαρύωτος, ab aurium latitudine. V. superior Festi locus.

PLAUTUS, M. Actius [Πλαῦτος] Poeta Comicus, si quando a mola asinaria vacabat, cui addictus ob paupertatem erat, fabulas componebat, quas venditaret. Quarum viginti quinque genuinas Plauti esse Lælius censuit, de quibus viginti hodie reliquæ sunt. V. Gell. lib. 1. cap. 24. Hic ceteris Comicis præfertur, sententia multorum, præsertim Varronis, qui ait, Si Musæ Latine loquerentur, Plautino sermone loquerentur.
Plautus urbano, ingenioso, & faceto genere jocandi refertus. Cic. 1. Off. 104.
Plautus P. Claudio, L. Portio Consulibus mortuus est. Cic. de Clar. Orat. 60.

PLAUTĪNUS, a, um. Adj. [Πλαυτῖνος] ut, Numeri Plautini, Versus Plautini. Hor. in Arte Poet. 270.
Plautinissimus, superlativum, quo usus est Gell. lib. 3. cap. 3.
Plotinus & Plotianus, V. suo loco.

P L E

PLEBS, plĕbis. vel antique PLEBES, ĕi. f. [λαός, πλῆθος, χύδαιος, δῆμος] Idem quod Vulgus, hoc est vilior pars populi. Plin. lib. 10. cap. 43. Tanta plebei consternatione, ut primo pulsus ex ea regione, mox & interemptus sit. Sallustius Fragm. lib. 3. p. 971. Cort. in oratione Macri Licinii ad plebem, Ne vos ad virilia illa vocem, quo Tribuni plebei, modo Patricium magistratum, &c. Ibidem a pr. Docendumque quas ob injurias & quoties a Patribus armata plebes secessisset.
Plebs ἀπὸ τῶν πλειόνων; hoc est a pluribus dicitur: quod plures sint plebei, quam patricii. V. Voss. Etymol.
Plebem Capito seorsum a populo divisit, apud Gell. lib. 10. cap. 20. Institutionum quoque lib. 1. De justit. & jure. §. Plebs a populo eo differt, quo species a genere. Nam appellatione populi, universi cives significantur, connumeratis etiam Patriciis & Senatoribus. Plebis autem appellatione, sine Patriciis & Senatoribus, ceteri cives significantur.
Ab infima plebe. V. INFERUS.
Accusator de plebe. Cic. de Clar. Orat. 54.
Plebs & infima multitudo. Cic. pro Milon. 96.
Antiqua plebs. Hor. 2. Serm. 7. 27.
Anxia. Stat. 2. Silv. 1. 223.
Caducæ plebis interitus. Stat. 2. Silv. 1. 212.
Confusa. Ovid. 6. Fast. 583.
Humili de plebe pars. Claud. 2. in Eutrop. 342.
Jejuna. Lucan. lib. 3. 58.
Immensa ac nimia. Juven. 11. Sat. 194.
Infima. Cic. 4. Att. 1.
Ingenua. Ovid. 9. Met. 670.
Misera. Hor. 1. Serm. 8. 10.
Scelesta. Hor. 2. Carm. 3. 18.
Serena. Stat. 1. Silv. 6. 24.
Ventosa. Hor. 1. Epist. 19. 37. h. e. Levis & instabilis.
Urbana plebs. Cic. 7. Att. 3. Omnem illam urbanam ac perditam plebem. Rursus Epist. 7. Plebs urbana, tot Tribuni plebis, tam perdita juventus, &c. Plebs rustica (ait Paulus Manutius) laudatur, urbana non item: ut rusticæ tribus ingenuorum, urbanæ libertinorum. Plebs igitur urbana, infima videlicet, & perdita, ex urbanis tribubus quatuor, in quas transferri ignominiæ fuit. Plin. lib. 18. cap. 3. Rusticæ tribus laudatissimæ, eorum qui rura haberent. Urbanæ vero, in quas transferri ignominiæ esset, desidiæ probro. Itaque quatuor solæ erant a partibus urbis, in queis habitabant, Suburrana, Palatina, Collina, Exquilina. Pedianus in Verr. 2. 23. Tribus urbanæ rusticæque omnes XXXV numerantur: ex quibus aliquam necesse est, cujuscunque ordinis fuerit, civis Romanus obtineat. [conf. Liv. lib. 9. extr.
Agere plebem. V. AGO.
Amplecti. V. AMPLECTOR.
Concidere. V. CONCIDO.
Mansuefacere. V. MANSUETUS.
Permulcere & tractare. V. PERMULCEO.
Plebs superûm eleganter. Ovid. in Ibin, 81.

> Vos quoque, plebs superûm, Fauni, Satyrique, Laresque.

Plebs, de uno tantum. Hor. 1. Epist. 1. 56.

> Si quadringentis sex septem millia desunt,
> Est animus tibi, sunt mores, est lingua, fidesque:
> Plebs eris. i. e. (inquit Acron) In duodecim ordinibus non sedebis.

h. e. Plebejus eris. Quadringentis, i. e. Censui equestri. Sex septem, i. e. Sex septemve.

PLĒBĔCŬLA, æ. f. dimin. [λαΐδιον] Cic. 1. Att. 13. Pers. 4. Sat. 6.

> Ergo ubi commota fervet plebecula bile. Hor. 2. Epist. 1. 186.

PLEBISCĪTUM, i. n. [τὸ λαοῦ ψήφισμα] Plebis statutum. Sciscere enim, statuere est. V. Gell. lib. 5. cap. 27. Liv. lib. 3. 55. Omnium primum, quum veluti in controverso jure esset, tenerenturne Patres plebiscitis: legem Centuriatis comitiis tulere, ut quod tributim plebes jussisset, populum teneret: qua lege Tribunitiis rogationibus telum acerrimum datum est. Est igitur Plebiscitum, Quod nulla auctoritate Patrum constitutum est. Gell. lib. 10. cap. 20. Plebiscitum est, secundum Capitonem, lex quam plebes, non populus accipit. Et paulo post, Et plebiscita & privilegia translato nomine leges appellaverunt. Cic. 3. Att. 23. Per leges plebisve scita. [Rectius enim divise scribitur Plebis scitum, vel Plebei scitum: ut Senatus consultum. Sic & Populi scitum dicitur. V. in SCISCO, & Voss. Etymol.
Plebiscitum, lex, rogatio. Cic. pro Domo 44.
Decreta est plebiscito a Senatu Consuli quæstio. Cic. 2. de Finib. 54.
Ex plebiscito vetari facere aliquid. Auctor. ad Herenn. lib. 1. 25. In rem confertur, ut si quis, ex testamento quod facere jussus sit, ex plebiscito vetetur. De remotione criminis.
Minuere plebiscitis dignitatem Senatoriam. Cic. 2. de Orat. 199.

PLEBEJUS, a, um. Adj. [λαϊκός, ὁ πληθικός] Quod est plebis. Liv. 6. 11. Criminando Patres, alliciendo ad se plebejam auram, non consilio ferri: &c. Correctiora exemplaria legunt, Plebem, jam aura, non &c.
Plebejæ Pudicitiæ sacellum in vico longo est. Festus.
Domus plebeja. Stat. 4. Silv. 6. 86.
Jura plebeja. Stat. 3. Silv. 4. 37.
Ludi plebeji. Liv. 29. 11. Ludi Romani, Plebeji septies instaurati.
Senex. Senec. Thyest. 4.
Plebeus, sive Plebejus, & Pauper. Plaut. Pœnul. 3. 1. 12.

> Heus tu, quanquam nos videmur tibi plebei & pauperes, &c.

Plebejus, Vulgaris, translate. Plin. 13. 4. Ex reliquo genere plebejæ videntur.
Amictus plebejus. Propert. lib. 2. 25. 45.
Gemmæ. Plin. lib. 37. cap. 12. Indicatis nobilibus gemmis, etiam plebejis rariorum generum. [Scribe Variorum.
Olla. Martial. lib. 13. 8.
Philosophi. Cic. 1. Tusc. 55. Licet concurrant plebeji omnes philosophi (sic enim ii, qui a Platone & Socrate, & ab ea familia dissident, appellandi videntur) &c.
Purpura plebeja, ac pæne fusca. Cic. pro Sext. 19. Vestitus asper, nostra hac purpura plebeja, ac pæne fusca. V. Græv.
Rogus. Ovid. in Ibin, 154.
Sermo. Cic. 9. Fam. 21. Nonne plebejo sermone agere tecum videor in epistolis? nec enim semper eodem modo.
Vestis. Lucret. lib. 2. 36.
Plebeji Romæ multi fiebant ex patriciis, sicuti contra explebejis patricii. Id quum fiebat adoptione, nomen mutabatur, quod opinor satis constare: quum vero non adoptione, sed aliquo privilegio aut a plebe ad patres, aut a patribus ad plebem transibant, conservabatur nomen: quod Octaviæ gentis exemplo Suetonius ostendit: ait enim, modo patriciam, modo plebejam fuisse, nomine conservato. Et Dio lib. 42. P. Cornelium Dolabellam, qui Ciceronis gener fuit, transisse ad plebem tradit. Ex quo postea tribunus plebis factus est Dolabella: nec desiit esse Cornelius, sed desiit esse patricius. Nam lib. 13. Epist. Fam. 36. pr. Cicero P. Cornelium vocari dicit eum, qui Dolabellæ beneficio civitate a Cæsare, victo jam Pompejo, donatus erat: quod factum est post illud tempus, quo transisse ad plebem Dolabellam scripsit Dio. Video etiam in historiis tribunum plebis nominari Minucium Augurinum; factum videlicet ex patricio plebejum, nomine conservato. Nam antea Minucios omnes patricios videmus. Ex Manutii commentario in Epist. ad Q. frat.

PLEBĬCŎLA, æ. m. [δημοτικός] Qui plebem colit, & plebi servit. Cic. pro Sext. 110. Qui (ut credo) non libidinis causa, sed ut plebicola videretur, libertinam duxit uxorem. Liv. 3. 33. Adeoque novum sibi ingenium induerat, ut plebicola repente, atque omnis auræ popularis captator evaderet, pro truci infectatore plebis.

PLECTO, xui, xum, ĕre. a verbo Græco πλέκω deductum videtur, quod est Implico, necto, texo: quamvis Perottus contradicat. Lucan. ad Pison. 169.

> Mobilitate pedum celeres super orbibus orbes
> Plectis, & obliquis fugientem cursibus urges. V. Fest. in dict seq.

PLEXUS, a, um. [πλεχθείς] Partic. ut, Coronæ plexæ. i. e. Vario genere florum implexæ. Lucret. lib. 5. 1397.

> Tum caput atque humeros plexis redimire coronis.

Plexa, Colligata significat ex Græco; cui nos etiam præpositionem adjicimus, quum dicitur Perplexa. Festus. conf Voss. Etymol.

PLEXUS, ûs. m. Manil. 5. 145.

> — tortosque in plexum ponere crines.

PLECTĬLIS, e. Adj. Nexilis. Plaut. Bacch. 1. 2. 37. Corolla plectilis. Adde Prudent. Apotheos. præf. 2. 23.

PLĔCTO, plane Græcum est, πλήσσω, inquit Budæus; xi, ctum, secundum Priscianum: vel, ut alii volunt, xui, xum, ĕre. Punire, supplicio afficere. Ter. Phorm. 1. 4. 41.

> — tu jam lites audies,
> Ego plectar pendens, nisi quid me fefellerit. Cic. pro

Cluent. 5. Ut in judiciis & sine invidia culpa plectatur, & sine culpa invidia ponatur. [A Græco πλήσσω, unde πλήκτης Percussor, rectius arcessit Voss. q. V.
Iisdem de causis alios plectere, & alios ne appellare quidem. Cic. 1. Off. 89. Cavendum est etiam, ne major pœna quam culpa sit, & ne iisdem de causis alii plectantur, alii ne appellentur quidem.
Plecti, Dare pœnas. Ovid. 1. Amor. 7. 30. Hor. 1. Epist. 2. 14.

> Quicquid delirant reges plectuntur Achivi.

Capite plecti. Cic. 3. de Legib. 46.
Jure plecti. Cic. 2. Off. 38. Jure igitur plectimur: nisi enim multorum impunita scelera tulissemus, nunquam ad unum tanta pervenisset licentia.
Tergo plecti. Hor. 2. Serm. 7. 105.

PLECTĪBĬLIS, e. Adj. Pœna dignus. Sidon. 6. Epist. 1. Recordatio vitæ plectibilis.
Invidia plectibilis. Idem 4. Epist. 6.
Vitium plectibile. Claud. Mamert. 1. 1.

PLECTRUM, i. e. [πλῆκτρον] Instrumentum quo citharœdi fides plectunt, id est percutiunt. Martial. lib. 14. 167.

> Exornent docilem garrula plectra lyram.

Aureo plectro sonans. Hor. 2. Carm. 13. 27.
Degenerum. Stat. 3. Silv. 2. 41.
Eburnum. Tibul. lib. 3. 4. 39.
Grave. Ovid. 10. Met. 152.
Imbelle. Ovid. 5. Met. 114.
Modulans. Senec. Med. 8.
Nova plectra movere. Stat. 1. Silv. 2. 2.
Smyrnæa, Homerica. Sil. lib. 8. 596.
Linguæ plectra titubantia. Suet. in Claud. Cæs. cap. 30. extr. Sed in emendatis codd. exstat, Præterea linguæ titubantia.
Plectrum est etiam Gubernaculum navis. Sil. 14. 403.

> Deduxit telum & residentis puppe magistri
> Affixit plectro dextram. Et v. 549.
> Non plectro ratis, &c.

Plectrum etiam quandoque dicitur Calcar æneum, quod olim gallis gallinaceis addebatur, dum inter se pugnarent. Perott.

PLECTRĬPŎTENS, entis. Musices & poeticæ peritus. Sidon. 9. Epist. 13.

Qua Flaccus lyricen Pindaricum ad melos
Frenis flexit equos plectripotentibus.
PLECŪSA, æ. f. [πλέκουσα] Ornatrix ancilla à πλέκειν. Martial. 2. 66.
Et cecidit sectis icta plecusa comis.
PLEĬAS, ădis. f. [Πλειὰς, Πληϊὰς] dicta est Maja, septem stellarum splendidissima, de quibus infra dicemus. Scribitur diphth. Gr. Pleias.
Madida cadens Pleias. Claud. de 4. Conf. Hon. 436.
Imbrifera Pleias. Lucan. lib. 8. 852.
Lucida. Ovid. 1. Met. 670.
Utque sub occidua jactatis Pleiade nautis. i. e. Quum occidunt Pleiades. Claud. de Bell. Get. 209.
Pleiades, Pherecydes tradit septem sorores fuisse, Lycurgi filias, ex Naxo insula. Et quia Liberum educaverunt, eas a Jove inter sidera fuisse relatas. Harum nomina putantur Electra, Alcinoe, Celeno, Merope, Sterope, Taigeta, Maja: quarum septima (ut ait Aratus) vix cerni potest, propterea quidam existimant vocatam Electram. Sunt qui pudore occultasse se dixerint, quod quum aliæ diis nupsissent, sola Electra nupsit mortali. Alii quod Electra non tulerit spectare ruinas Trojæ, manumque ante oculos opposuerit. V. Ovid. 4. Fast. 169.
Pleiades incipient humeros relevare paternos, &c. Alii has Atlantis filias esse dixere, ex Pleione Nympha genitas, unde sint Pleiades appellatæ. Servius, Pleiades (inquit) signum est ante genua Tauri, quod ortu suo primæ navigationis tempus ostendit. Unde Græce pleiades dicuntur, ἀπὸ τοῦ πλεῖν. Latine Vergiliæ, a verni temporis significatione, quo oriuntur. Hæc Serv. Vulgo *La poussiniere*.
Fit quandoque hæc dictio productione primæ litteræ tetrasyllaba. Propert. 2. 16. 51. Non hæc Pleiades faciunt, nec aquosus Orion.
Aliquando abjicitur E & dicimus Pliades. Stat. 1. Silv. 3. 95.
Nec per Ægeas Hyades, Pliadumque nivosum
Sidus, &c.
In singulari. Virg. 4. Georg. 233.
Plias & Oceani spretos pede &c. [Sed hic rectius scribitur Pleias cum Diphthongo.
Chorus Pleiadum. Hor. 4. Carm. 14. 21.
Greges densi latitant Pleiadum. Senec. Med. 2.
Signa Pleiadum. Ovid. 1. de Pont. 5. 82.
Aquosæ. Stat. 4. Theb. 120.
Atlanteæ. Ovid. 3. Fast. 105.
Densæ. Valer. 5. Argon. 415.
PLEĬŌNĒ, es. f. [Πληϊόνη] Nympha, Oceani filia, & uxor Atlantis, ex qua Pleiades suscepit. Ovid. 5. Fast. 83.
Nepos Atlantis & Pleiones, Mercurius. Ovid. 2. Met. 743.
Magnæ Pleiones nepos. Valer. 1. Argon. 738.
PLEMMȲRIUM, i. n. [Πλημμύριον] Fluvius est Siciliæ, quem Virg. Undosum appellavit, verbum de verbo exprimens. Idem enim Undosum, quod Plemmyrium. Auctor Servius enarrans illud Virg. 3. Æn. 693.
Sicanio prætenta sinu jacet insula contra
Plemmyrium undosum, nomen dixere priores.
Ortygiam: &c.
PLENILUNIUM, PLENITAS, PLENITUDO. &c. V. PLENUS.
PLĒNUS, a, um. Adj. [ἔμπλεος, διάπλεος, κατάπλεος, ἀνάπλεος, μεστὸς, πλέος, πλεῖος, πλήρης, ἔκπλεος, ἀδρὸς] Quod est Vacuo contrarium. Plaut. Truc. 4. 2. 13.
Integrum & plenum adorta est thesaurum.
Cadus a summo plenus. Plaut. Mil. 3. 2. 41.
Lacus plenus ad marginem. Plin. lib. 2. cap. 103.
Enectus & Plenus, contraria. Cic. 2. de Divin. 142. Medici ex quibusdam rebus & advenientes & crescentes morbos intelligunt: nonnullas etiam valetudinis significationes, ut hoc ipsum, pleni enective simus, ex quondam genere somniorum intelligi posse dicunt.
Exilis & Plenus, contraria. Cic. 2. de Divin. 20. Sed si eadem hora aliæ pecudis jecur nitidum atque plenum est, aliæ horridum & exile, quid est quod declarari possit habitu extorum & colore?
Imminutum & Plenum verbum, contraria. Cic. 1. in Orat. 154. Quasi vero nesciamus, in hoc genere & plenum verbum recte dici, & imminutum usitate.
Inanis & Plenus, contraria. Cic. 1. de Orat. 37. Sed deinceps omnia, nonne plena consiliorum, inania verborum videmus?
Jejunus & Plenus orator, contria. Cic. 3. de Orat. 16. Quod siquis erit, qui ductus opinione vulgi, aut Antonium jejuniorem, aut Crassum fuisse pleniorem putet, quam quomodo, &c.
Refertus ac Plenus. Cic. 1. Acad. 17. Sed utrique Platonis ubertate completi, certam quandam disciplinæ formulam composuerunt, & eam quidem plenam ac refertam.
Plenum, cumulatumque, i. e. Copiosum. Liv. 42.
Acerra plena. Virg. 5. Æn. 745.
Alveo pleno fluere. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Amator plenus. Hor. 1. Epist. 21. 8. — & scis
In breve te cogi, quum plenus languet amator. h. e. Satur languide te amat.
Annus plenus, Completus. Hor. 3. Carm. 18. 5.
Annis plenis nubilis filia. Virg. 7. Æn. 53.
Annum plenum atque integrum habere ad Præturam gerendam. Cic. pro Milon. 24.
Argumentatio perfecta & plena ex quinque partibus constat. Auctor ad Herenn. lib. 2. 31.
Auro pleno se proluit, Patera aurea vino plena. Virg. 1. Æn. 743.
Campus. Virg. 3. Georg. 390.
Canistri. Virg. 4. Georg. 280.
Carmen grave & plenum. Cic. 1. Tusc. 64. Mihi vero ne hæc notiora quidem & illustriora carere vi divina videntur, ut ego aut poetam grave, plenumque carmen sine cælesti aliquo mentis instinctu putem fundere: aut, &c.
Copia plenior justo. Hor. 1. Serm. 1. 57.
Corpus plenum, Repletum cibo. Hor. 1. Serm. 7. 31.
Flumina. Virg. 3. Georg. 143.
Gaudiis perpetuis plenisque vita beata exsistit. Cic. 5. Tusc. 67.
Gradu pleno ingredi. Cic. 12. Fam. 16. Illum, paratum ut video, & ingressum pleno gradu, cohortari non intermittemus. Erasm. Qui leviter rem quampiam attigerunt, summo pede dicuntur ingressi: contra qui magno studio instituerunt aliquid, pleno gradu dicuntur ingressi. V. GRADUS.
Luna plena. Virg. 3. Æn. 152. Ovid. 7. Met. 180.
Manu plena, pro eo quod est Ampliter, copiose, prolixe, minimeque maligne. Translatum ab iis, qui non minutim & parce, sed plena manu largiuntur. Cic. 2. Att. 25. At hercule alter tuus familiaris Hortensius, quam plena manu, quam ingenue, quam ornate nostras laudes in astra sustulit? Erasm. V. MANUS.
Manibus plenis dare aliquid. Virg. 6. Æn. 884.
Merces plenior suo officio. Ovid. 20. Epist. 142.
Obsequium plenius. Quintil. in proœm. lib. 1. Simul ut pleniori obsequio demererer amantissimos mei.
Orationem Latinam legendis nostris efficies pleniorem. Cic. 1. Off. 2.
Orator plenus & perfectus. Cic. 1. de Orat. 59.
Ore pleniore laudare. Cic. 1. Off. 61. Contraque in laudibus, quæ magno animo & fortiter excellenterque gesta sunt, ea, nescio quomodo, quasi pleniore ore laudamus.
Pectus plenum. Hor. de Arte Poet. 337.
Pecunia. Cic. pro Rosc. Amer. 6. Ut quoniam in alienam pecuniam, tam plenam atque præclaram, nullo jure invaserit.
Plagæ. Martial. lib. 1. 56.
Pocula. Virg. 4. Georg. 495.
Præsepia. Virg. 3. Georg. 378.
Sententiæ curtæ, opponitur Perfecta atque plena. Cic. 4. de Finib. 36. Eorum omnium multa prætermittentium, dum eligant aliquid quod sequantur, quasi curta sententia. At vero illa perfecta atque plena, eorum qui quum de hominis summo bono, &c.
Testimonium plenissimum. Plin. 10. Epist. 8.
Uber. Ovid. 15. Met. 117.
Velum. Virg. 1. Æn. 404.
Velis plenissimis navigare. Cic. pro Domo, 24.
Viis plenissimis portari. Cæs. 2. Bell. Civil. 25.
Villa plenissima. Hor. 1. Serm. 5. 50. subauditur Hominibus. [Immo Copiosissima intelligitur, ut recte Schol. vet. i. e. Rerum ad victum necessariarum copia probe instructa. conf. Plenus pro Referto infra.
Voluptas. Cic. 1. de Finib. 53. Diligi & carum esse jucundum est, propterea quia tutiorem vitam, & voluptatem efficit pleniorem.
Votum. Ovid. 5. Trist. 9. 22.
Vocem grandiorem & pleniorem subsellia desiderant. Cic. in Brut. 288.
Plenus genitivo jungitur aliquando, aliquando ablativo.
Atria plena rosarum. Ovid. 2. Met. 113.
Sacculus plenus aranearum. Catull. 13. 8. Phalæc.
Plenus sacculus est aranearum. Homerum imitatus est, qui lib. Odyss. scribit,
— ὀδυσῆος δέ που εὐνὴ
Χήτει ἐνευναίων καλ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα. Nam araneis obsidentur & opplentur, quæ inania solaque sunt, ut loculi jocose dicuntur araneosi, & cubilia Homerus dixit vidua & deserta. Turneb. Adverſ. 2. 10.
Ætatis plenus. Plaut. Merc. 3. 3. 13. i. e. Senex.
Amoris plenus. Plaut. Trin. 3. 3. 22.
Animi plenus. Liv. 4.
Animorum, irarumque plenior. Liv. 6. 18.
Aquæ plena spongia. Lucret. lib. 4. 622.
Argenti cælati optimi, multæque stragulæ vestis, pretiosissimorumque mancipiorum domus plena. Cic. 4. Verr. 25.
Artis plenum & peracutum genus orationis. Cic. de Clar. Orat. 114.
Consili plenus. Plaut. Epid. 1. 2. 49.
Crapulæ plenus. Liv. 9. 30. extr.
Festinationis plena epistola. Cic. 5. Att. 14.
Fidei plenus. Cic. de Senect. 1.
Frigoris domus plenissima. Ovid. 2. Met. 763.
Gaudiorum plena omnia honesta sunt. Cic. 5. Tusc. 67.
Gloriarum plenus. Plaut. Mil. 2. 2. 22.
Ingenii plenus. Cic. pro Flac. 15. Sic adolescens ingenii plenus, locupletes metu, tenues præmio, stultos errore permovit.
Inimicorum plenus. Cic. de Prov. Conf. 19. Quis plenior inimicorum fuit C. Mario?
Iræ plenus. Liv. 3.
Laboris immensi plenus. Plin. lib. 6. cap. 19.
Laboris nostri plena regio. Virg. 1. Æn. 464.
Lacrimarum plenus. Liv. 30.
Lætitiæ plenus. Hor. de Arte Poet. 347.
Litium. Plaut. Men. 4. 2. 13.
Metûs loca plena. Ovid. 4. Met. 111.
Minarum verba plena. Hor. de Arte Poet. 106.
Navium plenissimus portus. Cic. pro Lege Manil. 33.
Negotii plenus, Valde occupatus. Cic. 1. de Nat. Deor. 54. Curiosum & plenum negotii deum? V. NEGOTIUM.
Officii plenus. Cic. 7. Att. 4. Quem quidem cognovi, cum doctum, tum sanctum, plenum officii, studiosum etiam meæ laudis.
Persuasionis plenus. Sueton. in Tiber. Cæs. cap. 69.
Piscium plenissimus fons Arethusa. Cic. 6. Verr. 118.
Præceptorum plenus. Ter. Adelph. 3. 3. 58.
Puellarum navis plena. Ovid. Rem. Amor. 488.
Salutis plena. Lucret. lib. 3. 832. Sed hodie rectius legitur, Aliena salutis.
Sanguinis plenus, Homicida. Plaut. Bacch. 1. 2. 45.
Sceleris plenum consilium. Cic. pro Rosc. Amer.
Somni, vini, stupri plenus. Cic. 7. Verr. 93. Lucebat jam fere: procedit in medium, vini, somni, stupri plenus.
Spei plenus. Cic. pro Cœl. 80. Ne aut senectutem jam prope desperatam contempsisse, aut adolescentiam plenam spei maximæ, non modo non aluisse vos, sed etiam perculisse atque afflixisse videamini.
Stultorum plena sunt omnia. Cic. 9. Fam. 22.
Temeritatis plenissimus. Cic. 4. Acad. 114. Id turpissimum esse dicas, & plenissimum temeritatis.
Timoris plena res amor. Ovid. 1. Epist. 12.
Veneni oratio plena. Catul. 42. 12.
Venustatis plenior. Ter. Hec. 5. 4. 8.
Quis me est fortunatior, venustatisque adeo plenior?
Vini plenus. Ter. Hec. 5. 3. 25. conf. Somni, Crapulæ, &c.

Vitæ

Vitæ plenus. Lucret. lib. 3. 951.
Adhoratione plenæ litteræ. Liv. 26. 7. extr.
Annis plenus, plenus honoribus. Plin. 2. Epist. 1.
Apparatu bellico plena urbs. Liv. 26. 42. pr. Carthaginem novam interim oppugnare statuit, urbem tum ipsam opulentam suis opibus, tum hostium omni bellico apparatu plenam.
Corporis & externis bonis plenior. Cic. 3. de Fin. Eo beatior quisque sit, quo sit corporis, aut externis bonis plenior.
Dedecore plenus. Plaut. Amphit. suppos. 2. 29.
Exspectatione plenus. Cic. 5. Att. 15. Ex tuis litteris plenus sum exspectatione de Pompejo quidnam de nobis velit, aut ostendat.
Sonoribus aures plenæ. Lucret. lib. 6. 1183.
Splendore plenum cælum. Plaut. Merc. 5. 2. 39.
Timoribus noctem plenam habui. Cic. 16. Fam. 14.
Voluptatibus vita referta & plena. Cic. pro Sext. 23.
Voce pleniorem aut suaviorem audisse mihi videor neminem. Cic. 1. de Orat. 232.
Plenus, pro Referto, sive Divitiis onusto. Cic. 4. Verr. 48. Prætorem vero cohortemque totam sic studiosam, ut facile appareret, non tam illis Siciliam, quam inanem offenderant, quam Verrem ipsum, qui plenus decesserat, provinciam fuisse. Hor. 2. Epist. 2. 154.

— & cum sis nihilo sapientior, ex quo
Plenior es, tamen uteris monitoribus isdem.

Domus plena, Dives, referta opibus. Hor. 2. Carm. 12. 24. conf. Villa plena supra.
Plenior & uberior ad dicendum nemo fuit. Cic. de Clar. Orat. 125. Noli putare quemquam, Brute, pleniorem & uberiorem ad dicendum fuisse. De C. Graccho.
Plena proprietas, h. e. Qua ususfructus continetur. Paulus in l. Si ita stipulatus. D. De verb. obligat. Et ibidem, Fundum pleno jure promittere, hoc est, non detracto usufructu, & pleno jure stipulatoris fundum efficere. Budæus.
Plenum, pro Integro & justo. Quintil. lib. 1. cap. 2. Nec sum adeo ætatum imprudens, ut instandum teneris protinus acerbe putem, exigendamque plenam operam. Budæus. Plura exempla supra V.
In plenum dicere. Plin. lib. 13. cap. 4.
Ad plenum. V. AD. Virg. 2. Georg. 244.

Huc ager ille malus, dulcesque a fontibus undæ
Ad plenum calcentur. i. e. Optime.

Mn are ad plenum. Hor. 1. Carm. 17. 15.

PLĒNĒ, Adv. [ὁλοκλήρως, ἐκπλεῶς] Plane, perfecte, cumulate. Hor. 1. Epist. 11. 14.

— furnos & balnea laudat,
Ut fortunatam plene præstantia vitam. [An plane? i. e. Omnino.

Alere plenius. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Dicere plenissime, h. e. Amplissime & abundanter. Cic. 4. de Fin. 14. Quum superiores, e quibus plenissime Polemo, secundum naturam vivere, summum bonum esse dixissent.
Facere plene. Plin. 10. Epist. 26.
Laudare aliquid plenius æquo. Hor. 2. Epist. 2. 10.
Perfectum plene & cumulate. Cic. 2. de Divin. 2. Quæ ut plene, cumulateque perfecta, de divinatione ingressi sumus his libris scribere.
Referre gratiam plenius. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Sapientes pleneque perfecti homines. Cic. 1. Off. 46.
Scribere plene. Cic. 3. Att. 21. Te oro, ut si quid erit quod perspicias quamcunque in partem, quam plenissime ad me scribas.
Vitare plene aliquid. Cic. 1. Q. frat. 31. Te illud admoneo, ut si hoc plene vitare non potes, quod ante occupatur animus ab iracundia, quam providere ratio potuit ne occuparetur, ut te ante compares, &c.
Plenissime & Restrictissime, contraria. Plin. lib. 5. Epist. 9. ad Capitonem extr. V. Restricte in RESTRINGO.

PLENĬTER, Adv. Idem. Octav. Hor. 1. 26.

PLENITŪDO, ĭnis. f. [πλήρωμα, πληροφόρημα, ἀδρότης, ἁδροσύνη] Plin. lib. 11. cap. 37. Homo crescit in longitudinem ad annos usque ter septenos, tum deinde ad plenitudinem. Auctor ad Heren. lib. 4. 29. In altero longior, aut longiores, plenior aut pleniores syllabæ erunt, ut longitudo aut plenitudo harum, multitudinem alterius assequatur & exæquet.
Plenitudo & Crassitudo, pro eodem. Columel. lib. 4. cap. 30.
Crescere ad plenitudinem. V. paulo ante, & CRESCO.

PLENĬTAS, ātis. f. Idem. Vitruv. 8. 2. Propter plenitatem & gravitatem. Adde 5. 9.

PLENĬCENTRUM, i. n. Mart. Capell. 8. p. 290. Aperi plenicentrum.

PLENĬLŪNIUM, i. n. [πανσέληνος, πλησιφαής] Luna plena. Plin. lib. 18. cap. 32. Quum vero occidente Sole orietur Luna ex adverso, ita ut pariter aspiciantur, tunc erit plenilunium. Columel. lib. 11. cap. 2. Sed & proprie hoc observabis, ut pridie quam plenilunium sit, si minus, certe ipso plenilunio, omnem quam saturus es fabam, uno die spargas.

PLĔŎNASMUS, i. m. [πλεονασμός] est (inquit Donatus) Adjectio supervacua ad plenam significationem: ut, Sic ore locuta est. Ter. Phorm. 2. 2. 26. Otiosum ab animo. Ubi Donat. Pleonasmos; nam addidit Ab, quum sufficeret Animo.

PLERIQUE, PLERUMQUE, V. PLERUS.

PLĒRUS, a, um. dixisse antiquos testis est Pacuvius, quum ait,

Periere Danai, plera pars pessumdata est. Festus.

Plera pro Pleraque. Cic. 3. de Legib. 6. Minores magistratus partiti juris plures in plera sunto. [V. Cort. ad Sall. Catil. 59. extr. Puto esse ex Gr. πλεῖστος abjecto τ & mutato σ in ρ more Æolum, & videntur vett. Plesos primum dixisse, quum canina littera carerent. V. litt. R.

PLĒRĪQUE, pleræque, plerăque. [πλεῖστοι] a Plus deducitur, quod vett. Plerus usurpant aliquando pro eo quod est Plures, & maxima ex parte. Sallust. in Jugurth. cap. 17. pr. In divisione orbis terræ plerique in tertia parte Africam posuere: pauci tantummodo Asiam & Europam esse, sed Africam in Europa. Cic. 1. Acad. Ut contra omnium sententias dies jam plerosque deduceret.
Plerique, i. e. Nonnulli. Quintil. lib. 6. cap. 5. Videas plerosque ira percitos.
Fere plerique. V. FERE.
Plerique omnes, Particula est, teste Donat. idem significans quod Plerique, sive pleraque, hoc est Maxima ex parte. Sic autem ait, Plerique omnes, ἀρχαϊσμός est. Nam errant qui plerique παρέλκον intelligunt, aut qui subdistinguunt Plerique: & sic inferunt Omnes. Hoc enim pro una parte orationis dixere veteres. Idem super Hec. Ter. Plerique omnes; i. e. Omnes. & Pleraque omnia; i. e. Omnia. Ter. Andr. 1. 1. 28.

Quod plerique omnes faciunt adolescentuli.

Plerique omnes, i. e. Maxima pars, non omnes. Lamb. in Æmil. Probum. 3. 68. H. St. Debet autem divise scribi. V. Ter. Phorm. 1. 3. 20.
Plerusque, pleraque, plerumque. numero singulari usurpavit Sallustius in Jugurtha 54. ubi scribitur, Exercitum plerumque in iisdem locis opperiri jubet. Plerumque exercitum, pro Magna exercitus parte dixit: sed Plerumque, in editionibus desideratur, ut intelligas emendatores librorum, ut quædam de suo nonnunquam addunt, sic & alias frequenter subtrahere. Ex Turnebo. [V. Cort. not. Forte tamen exercitus plerumque reliquit, ut Plerumque noctis. V. infra.

PLERUMQUE, Adv. [ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ πλεῖστα] Fere semper. Ter. Andr. 1. 2. 20.

Ipsum animum ægrotum ad deteriorem partem plerumque applicat.

Plerumque, pro Interdum. Ulpian. l. falsus. D. de furt. Si jactum ex nave factum alius tulerit, an furti teneatur. Quæstio in eo est, an pro derelicto habitum sit: ut etsi quidem derelinquendi animo jactaverit (quod plerumque credendum est, quum sciat periturum, &c.
Plerumque, non semper, quæ eveniunt, fortuita sunt. Cic. 2. de Divin. 14.
Ferventior plerumque est animus fortis & magnus in homine non perfecto, nec sapiente. Cic. 1. Off. 46.
Fruuntur frigoribus parto agricolæ plerumque. Virg. 1. Georg. 300.
Manere plerumque in aliquo loco. Cic. 5. Att. 16.
Prædicunt semper aut plerumque quid futurum sit multo ante. Cic. 1. de Divin. 128.
Plerumque, aliquando significat Nonnunquam, sed rarissime. Quintil. Declam. 15. Excussa sunt plerumque vitia verberibus. [i. e. Sæpius.
Plerumque, omnes jam sunt intermortui. Plaut. Trin. 1. 1. 7.
Plerumque noctis. Sallust. in Jugurth. cap. 21. pr. Sed ubi plerumque noctis processit: obscuro etiam tum lumine, milites Jugurthini, signo dato, castra hostium invadunt. h. e. Multum aut plurimum, vel Multa pars noctis. Cui simile est illud Livii, 45. 9. pr. Hic finis belli, quum quadriennium continuum bellatum esset inter Romanos ac Persea, fuit: idemque finis inclyti per Europæ plerumque atque Asiam omnem regni. conf. PLERIQUE ad fin.

PLEROPĬCUS, a, um. Adj. Suppletus. Frontin. de Colon. Goes. p. 131. Plebe deficiente, aliis paucioribus ager est assignatus, terminis pleropicis. [Immo Pleroticis, πληρωτικοῖς. Gloss. Gr. Lat. Πληρωτικός, Explebilis.

PLĒTHŌRA, æ. f. [πληθώρα] unde & Plethorici, Plenitudo corporis est, quæ toto oberrat corpore, & ex qua morbus enasci solet. Erasistratus. Galen. de Composit. pharmac. secund. loc. lib. 2. cap. 3.

PLĒTHRUM, i. n. [πλέθρον] Mensura est centum pedum, & sexta pars stadii, ut ait Suid. Laurentius Jugerum ex Herodoto vertit. Budæus in P.

PLEVĪTAS, ātis. f. [ἀγένεια] pro Ignobilitate legitur apud veteres. Cato pro Veturio, Propter tenuitatem & plevitatem. Hemina in Annalibus, Quicunque propter plevitatem agro publico ejecti sunt. Hæc Non. 2. 619. Plebitas melius fortasse legeretur, a Plebe, propter cognationem litterarum, V, & B.

PLEURĪTIS, ĭdis. f. [πλευρῖτις] Dolor laterum: nam ἡ πλευρά, τὸ πλευρόν, appellatur Tunica succingens costas, inter quam & ipsas costas dum sanies colligitur, & apostema generatur, Pleuritis appellatur morbus. Vitruv. 1. 6. Tussis, pleuritis, phtisis. V. Cæl. Aurel. Acut. 2. 13.
Pleuritides, Regulæ dicuntur in Hydraulico instrumento, quæ propelluntur & reducuntur, itaque & reditu suo alias obturant, alias aperiunt foramina organorum, id est tibiarum, quæ in hydraula sunt, & moventur pinnis, musici manu tactis. Vocantur autem Pleuritides, id est laterales: quanquam in antiquissimis editionibus Plinthides Turnebus reperit, id est laterculares. V. Vitruv. 10. 13. de his abunde. conf. PLINTHIS.

PLEURĬSIS, is. f. Idem. Prudent. in Romano v. 485.

Mucrone quanto dira pulsat pleurisis. [An Pleuresis? ut Phrenesis. q. V.

PLEURĪTĬCUS, i. m. [πλευριτικός] Qui laterum dolorem patitur. Plin. lib. 20. cap. 17. Origanum tussientibus quoque cum melle datur, & pleuriticis & peripneumonicis.

PLEURĬCUS, a, um. Adj. Lateralis. ut, Termini pleurici. Frontin. de Colon. p. 336.

PLEURON, ōnis. f. [Πλευρών] Urbs est Ætoliæ, ut ait Plin. lib. 4. cap. 2. in qua urbe Combe, quum Phasnei filii occiderentur, deorum misericordia in avem mutata est. Ovid. 7. Met. 382. Ubi tamen Micyllo suspectum est. V. not.

PLEURŌNIUS, a, um. [Πλευρώνιος] Adj. ut, Pleuronius Acmon. Ovid. 14. Met. 494.

PLEURŌNIA, æ. f. [Πλευρωνία] Regio in Ætolia, a Pleuronibus, id est Curetibus, sic dicta. Curetes erant comati populi; sed quia ab Ætolis bello exagitati semper anteriori coma decapillabantur, cœperunt ab occipite tantum nutrire comam. unde ἀπὸ τῆς κουρᾶς, id est tonsura, κουρῆτας appellatos fuisse memoriæ proditum est. i. e. Detonsos Strab. lib. 10.

PLEUTAURI, orum. m. [Πλευταῦροι] Populi sunt in Lusitania extremæ Hispaniæ regione, apud Strab. lib. 3. MSS. Πλευταύρους.

PLEXA, V. PLECTO.

P L I

PLĬCO, āvi & ui, ātum & ĭtum, [πλέκω] āre. Nectere, & veluti rugas facere. A Græco πλέκω, quod est necto.
Plicari. Lucret. lib. 4. 826.

— ideo fastigia posse
Surarum, ac feminum pedibus fundata plicari.

PLICANS, antis. Partic. Virg. 5. Æn. 279.

— seque in sua membra plicantem.

PLICĬTUS, a, um. Partic. ut, Numeri gradatim pliciti. Mart. Capell. lib. 7.

PLICĀTĬLIS, e. Adj. [πλεκτός] Quod plicari facile potest: ut, Navis plicatilis, quum facta est ex corio. Plin. lib. 5. cap. 9. Idem lib. 10. cap. 29. Upupa crista visenda plicatili, contrahens eam, subrigensque per longitudinem capitis.

PLICATŪRA, æ. f. Ipse plicandi actus. Plin. lib. 7. cap. 51. Jam fimbriarum curam & stragulæ vestis plicaturas. Loquitur de signis mortis.

PLIGŌRIUS, a, um. Adj. Prolixior, longior. Innocent. de Cas. p. 224. Per pligorias lineas.

Plinius, i. m. [Πλίνι@] Secundus Veronensis, temporibus Vespasiani vixit, cujus negotia administrabat: noctibus vero & succisivis (ut ipse inquit) temporibus, opus de Rerum natura conscripsit, unus omnium parcissimus temporis. Scripsit etiam Historias civiles. V. Voss. de Hist. Lat. 1. 29. Periit in montis Vesevi incendio, dum id propius inspectare cupit. Ejus vitam diligentius narrat nepos ejus ex sorore, Cæcilius Plinius, cujus exstat liber Epistolarum, & Panegyricus Trajano Cæsari dictus, quo gratias ei agit Consul ab eo factus; qui & Quintiliani filiam dote juvit, & Martialem poëtam secedentem viatico prosecutus est, ut testatur ipse in Epistolis.

Pliniānus, a, um. Adj. ut, Cerasa Pliniana. Plin. 15. 25.

Plinthides, Plinthigonatus, Plinthis, V. plinthus.

Plinthus, i. f. [Πλίνθ@] Laterem significat. Vitruv. 3. 3. Crassitudo cum plintho sit columnæ. V. seq. dict.

Plinthis, ĭdis. f. [πλινθὶς] Instrumentum, cujus meminit Vitruvius in catapultæ descriptione lib. 10. 15. Est autem Plinthis, id est Laterculus, quadratum superius ipsius basis, qui laterculus quum accipit columellam, quæ στυλίσκ@ vocatur, suo cavo, eam habere debet quam dicit ipse idem Vitruvius latitudinem. Ex Turnebo.

Plinthides in Re agrimensoria quid sint, Hyginus in libro de Limitibus declarat his verbis, Quæstorii dicuntur agri, quos populus Romanus, devictis pulsisque hostibus, possedit, mandavitque Quæstoribus ut eos venundarent: quæ centuriæ nunc appellantur Plinthides, id est laterculi: easdem in quinquagenis jugeribus quadratas cluserunt limitibus, atque ita certum cuique modum vendiderunt. Idem in eodem libro sic, Sunt plinthides, id est laterculi quadrati, uti centuriæ per sena millia pedum L. limitibus inclusi, habentes singuli laterculi jugera numero I. CC. L. In edit. Goes. p. 205. & 210. scribitur Plinthi.

Plinthigonātos foraminis, Vitruv. 10. 7.

Plisthĕnes, [Πλεισθένης] Impudicus a poetis dicitur. Quintil. lib. 3. cap. 7. Sed ibi Clisthenem legit Burman.

Plisthenes, filius Thyestæ epulandus patri ab Atreo patruo appositus, de quo Senec. Thyest. v. 724.

Plisthenius, a, um. Adj. [Πλεισθένι@] ut, Vir Plisthenius, i. e. Agamemnon. Ovid. Remed. Amor. 778.

Plistoanax, actis. m. [Πλειστοάναξ] Pausaniæ filius, & Lacedæmoniorum rex, cujus res gestas vide apud Thucydidem.

Plistolŏchia, æ. f. [πλειστολοχία] Herba est ex malvarum genere, quam & Hibiscum & Molochen agrion, hoc est malvam silvestrem appellant. Plin. 25. 8. V. ibi Harduin. & ad 20. 4. Al. Pistolochia.

Plistonīcus, i. m. [Πλειστόνικ@] Medici nomen apud Plin. Galen. Cels. sæpius repetitum.

Fuit & Appion quidam cognominatus Plistonicus, non multo tempore Plinio superior, ut idem ultimo volumine testatur. Quandoque Plistonices scriptum legitur sicut Olympionices. [Sic Πάνικ@, & Πανίκης, Ὀλυμπιόνικ@ & Ὀλυμπιονίκης, Ἱερόνικ@ & Ἱερονίκης &c.

P L O

Plocamos Isidis, [πλόκαμ@ Ἴσιδος] Frutex est in mari nascens, circa Troglodytarum insulas Corallio similis, sine foliis, qui præcisus lapidescit, colore in nigrum commutato, ut ex Jubæ sententia refert Plin. lib. 13. cap. 25. Latine vertere possumus Isidis capillum.

Plocion, i. n. [πλόκιον] Ornamentum, tricha, inauris, genus monilis implexum & obliquum. Pollux lib. 5. cap. 16. dicit id esse ex colli ornamentis. conf. plotium.

Plodo, & derivata V. in plaudo.

Ploiaria, [πλοιάρια] Calceorum muliebrium species, quæ ἀκάτια vocat Aristophanes, apud Pollucem lib. 7. cap. 22. q. d. Navigiola.

Plōro, [θρηνέω, κωκύω, οἰμώζω] āre. notæ significationis. Festus, Plorare, flere, inclamare. Quintil. lib. 6. cap. 2. Date puero panem, ne ploret.

In funere plorare. Hor. in Arte Poet. 431.

Prohibere aliquem pro alio plorare. Cic. pro Domo 155.

Aliquem plorare dicitur poeta, cujus Threnum, seu næniam scribit. Hor. 4. Carm. 2. 22. de Pindaro,

Flebili sponsæ juvenemve raptum
Plorat.

Funera sua plorare. Stat. 5. Silv. 3. 245.

Jubeo plorare. Hor. 1. Serm. 10. 91. — Demetri, teque Tigelli,
Discipularum inter jubeo plorare cathedras. i.e. Illi male opto.

Phrasis est Græca; quemadmodum enim, quibus bene cupiunt, eos jubent χαίρειν, id est gaudere: sic, quibus malum precantur, eos jubent οἰμώζειν, id est plorare. Lambinus. V. Cepas edere, in cepa.

Plorare, cum Infinitivo. Hor. 2. Epist. 1. 10.

Ploravere, suis non respondere favorem
Speratum meritis.

Amore sollicitus plorat. Hor. 2. Serm. 3. 253.

Fessus sum plorando. Cic. 15. Att. 9.

Plorare, plus est, quam Lacrimari. Senec. Epist. 64. Nec sicci sint oculi amisso amico, nec fluant: lacrimandum est, non plorandum.

Plorans, antis. Partic. Plaut. Pœn. 1. 2. 164. Jam ego faciam plorantem illum. Et Petron. cap. 108. Spongia uda facies plorantis detersa est.

Plorandus, a, um. Partic. ut, Bella ploranda. Stat. 1. Theb. 44.

Plorātus, a, um. Adj. ut, Domus plorata. Stat. 5. Silv. 3. 164. Adonis ploratus. V. adonis.

Rogus ploratus. Ovid. 4. Fast. 856.

Ploratio, ōnis. f. ut, Convallis plorationis, Augustin. de Sanct. Serm. 17. 2.

Plorātus, ûs. m. [οἰμωγὴ, κλαυθμὸς, κώκυμα] Cic. 2. Tusc. 21.
Heu virginalem me ore ploratum edere. Ex poeta. Idem ad Atticum, libro 5. 16. Civitatum gemitus, ploratus. Subaudi, Audivimus. Misti ploratus ægris vagitibus. Lucret. lib. 2. 579.

Plorātor, ōris. m. [οἰμωκτὴς] Martial. lib. 14. 59.
Si quis plorator collo tibi vernula pendet.

Plorābĭlis, e. Adj. Pers. 1. Sat. 34.
— vatum & plorabile si quid
Eliquat. Et Claud. 1. in Eutrop. 261.
— verbisque sonat plorabile quiddam.

Plorābundus, a, um. Adj. [κλαυθμώδης] Qui multum plorat. Plaut. Aul. 2. 4. 38.

Homo ad Prætorem plorabundus devenit, &c. [Immo Deplorabundus venit, ut est in codd. emend.

Plostellum, Plostrarius, Plostrum, V. plaustrum.

Plotæ, arum. f. [Πλωταὶ] Insulæ duæ sunt in Ionio mari, alio nomine Strophades dictæ, supra Zacynthum in Meridiem sitæ. Plin. 4. 12.

Ploti, V. Plauti in plautus.

Plōtīna, æ. f. [Πλωτίνη] Trajani Cæsaris uxor, sanctitate, probitate, & omnibus, quæ in muliebrem sexum cadunt, virtutibus celebrata. Hæc tonso capillo virum mentita, conjugem comitata in exsilium exeuntem, imperterrita, & quasi quædam virago, tolerans ærumnas acerbas. [Miror unde hæc compilator de exsilio Trajani arripuerit, cujus nusquam vestigia sunt. Ceterum Plotinæ insigne elogium exstat apud Plin. in Paneg. cap. 83.

Plōtīnus, i. m. [Πλωτῖν@] Philosophus Platonicus, Ægyptius natione, fuit e civitate Lyco, discipulus Ammonii, præceptor Porphyrii, Galeni Taciti & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenuique valetudine, morboque sacro obnoxius. Hæc Suidas.

Plotium, i. n. Menandri Comœdia, quam Latine vertit Cæcilius, ut auctor est Gell. lib. 2. cap. 23. [Immo Plocium, Πλόκιον.

Plōtius, i. m. [Πλώτι@] Nomen gentile Rom. idem forsan ac plautius, etsi in vett. denar. Plautii & Plotii occurrunt.

L. Plotius Gallus, patria Lugdunensis, dicendi præceptor, Romæ profitebatur, a quo se Cic. una cum Q. fratre, Latinas litteras edoctum fuisse scripsit, teste Tranquillo, a quo inter rhetores ponitur cap. 2. V. Scalig. ad Euseb. no. 1929.

Plotius insignis dicendi præceptor. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Plotius, ut pleraque alia, multorum appellatio est hominum. Ludimur autem plerumque ambiguorum verborum ignorantia: quæ res efficit, ut studiosius debeamus & nomina annotare, & res ipsas designare. Præterquam quod M. Cicero Plotium dicendi magistrum commemorat, cui & Fabius subscribit, fuit Plotius prænomine Lucius, L. Planci bis Consulis Censorisque frater, quem proscriptionem passum a Triumviris, inque Salernitana latebra latitantem, odore unguenti proditum fuisse narrat Plin. lib. 13. cap. 3. extr.

Plotius Crispinus, quem Aretalogum fuisse cognominatum, quod garrula scripserit carmina, Porphyrio auctor est.

Plotiānus, a, um. Adj. ut, Bona Plotiana. Cic. 13. Fam. 8.

Ploxĕmus, vel Ploxenus, i. m. Festus Ploximum scribit & lingua Transpadanorum significare Capsum in cisio, capsamve dicit. Catull. 94. 7.
— hoc dentes sesquipedales,
Gingivas vero Ploxemi habet veteris. Quintil. lib. 1. cap. 5. de Virtutibus & vitiis orationis, Catullus Ploxenum circa Padum invenit. ubi neutrum videtur. V. ad hæc singula loca Interpp. Aliis est viri proprium.

P L U

Plūma, æ. f. [πτίλον] Mollior & exigua penna. Plaut. Men. 3. 2. 23. Pluma levior. Martial. lib. 14. 166.
Lassus Amyclea poteris requiescere pluma.

Avium plumæ. Lucret. lib. 3. 387.

Albæ plumæ. Ovid. 1. Amor. 10. 3.

Canæ. Ovid. 2. Met. 373.

Elata pluma in capite Galeriti. Varr. de L. L. lib. 4. 11.

Horrida. Ovid. 2. Amor. 6. 5.

Levibus plumis velari corpora. Ovid. 15. Met. 357.

Mollis. Virg. 10. Æn. 192.

Pensilibus plumis vehi. Juven. 1. Sat. 159.

Rutila pluma fulgens prætervolat ales. Cic. in Arato 412.

Variæ. Hor. de Arte Poet. 2.

Versicolores plumæ columbis ad ornatum sunt. Cic. 3. de Fin. 18.

Versicolore pluma fultum caput. Propert. lib. 3. 7. 50.

Volucres. Senec. Herc. OEth. 3.

Vulsæ. Virg. 11. Æn. 771.

Moveri facilius pluma aut folio. Cic. 8. Att. 13.

Nantes plumæ colludunt in aqua. Virg. 1. Georg. 369.

Obductæ plumis quædam animantes. Cic. 2. de Nat. Deor. 121.

Insperata tuæ quum veniet pluma superbiæ. i. e. Quum evolarint aut effluxerint ea bona tibi, propter quæ nunc superbis. Hor. 4. Carm. 10. 2.

Plūmŭla, æ. f. dimin. [πτίλιον] Columel. lib. 8. cap. 5. Plumulæque sub cauda clunibus detrahendæ, ne stercore coinquinatæ durescant, & naturalia præcludant.

Plumeus, a, um. Adj. [πτιλινὸς] Quod est ex pluma. ut, Plumea culcitra. Cic. 3. Tusc. 45. Plin. lib. 10. cap. 2. Plumeus apex.

Pectora plumea. Stat. 3. Theb. 15.

Torus plumeus. Ovid. 11. Met. 611.

Plumālis, e. Adj. Vet. Poet. in Error. Vener. p. m. 116. de Leda,
— plumalem de Jove fecit avem. Scil. Cygnum.

Plumōsus, a, um. [πτιλώδης] Adj. ut,
Aucupium plumosum. Propert. lib. 4. 2. 34.

Folia plumosa. Plin. lib. 25. cap. 6. i. e. Lanuginosa.

Pectora plumosa plangere pennis. Ovid. ad Liv. 109.

Plumārius, a, um. Adj. Idem. unde, Plumariam culcitram dicimus, Quæ pluma plena est.

Plumarium opus dicitur acu factum, quod Græci a liciorum varietate multiplici, Polymitarium appellant. Plumarium opus alii vocant opus Phrygionis. V. Hieron. 1. Epist. 44. & Barth. ad Stat. Silv. p. 58.

Plumarius, i. m. [πτιλοφρύγης] Qui acu aliquid depingit super culcitris plumeis aut pulvinaribus plagis. Cato de Liberis Educandis, Etenim nulla quæ non didicit pingere, potest bene judicare, quid sit bene pictum a plumario, aut textore in pulvinaribus plagis. Ex Non. 2. 716. conf. Firmic. lib. 3. cap. 7.

Plumātĭlis, e. Adj. [πτιλωτὸς] Quod ex plumis factum est. Plaut. Epid. 2. 2. 49. Cumatile, aut plumatile, aut cerinum. Nonius 14. 22. Clavatum interpretatur, aut ex pluma factum.

Plumatium, i. n. Lectus plumis effultus. Ambros. Epist. 27. Ne sine veste, sine plumatio paterentur extrudi senem.

Plumo, [πτιλόω] āre. Plumas emittere: unde Plumatum esse, Pennatum dicimus. Gell. lib. 2. cap. 29. Pullis jamjam plumantibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 114.

— nitens

— nitens plumato corpore corvus. Ex poeta.

Plumare, Acu pingere. Flavius Vopiscus in Carino cap. 20. extr. Laneas tunicas purpura micantes, & plumandi difficultate pernobiles. Sed quid sit Plumare proprie, Turnebus in hunc locum exponit his verbis, Quod autem scribit plumandi difficultate nobiles, interpretatur texendi a quibusdam, ab aliis acu pingendi: & sane videri potest pro acu pingere interdum accipi, ut a Divo Hieronymo. Species tamen quædam proprie est acu pingendi, cum clavi, aut patagia, aut segmenta, aut scutulæ, aut tessellæ sic aliæ aliis in veste superassuuntur, ut plumam avium referant: unde & plumariorum & plumandi nomen ortum est per similitudinem traductum: aut quum sine assumento acu pingendo, plumæ avium referuntur. Id indicat Prudent. Hamart. 295.

— hunc videas lascivas præpete cursu,
Venantem tunicas, avium quoque versicolorum
Indumenta novis texentem plumea telis. Hæc ille.

Pars auro plumata nitet. Lucan. lib. 10. 125.

PLUMESCO, [πτιλοῦμαι] ĕre. Plumatum fieri. Plin. lib. 10. cap. 53. Pullus ab eodem tempore plumescit.

PLUMĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. Plin. lib. 10. cap. 22. Velluntur quibusdam locis bis anno. Rursus plumigeri vestiuntur. De anseribus.

PLUMĬPES, ĕdis. Adj. [πτιλόπους] Catul. 53. 27.
Adde huc plumipedes, volatilesque. Ante dixerat, Pennipesve Perseus.

PLUMBUM, i. n. [μόλυβδος] Metalli genus notissimum. Plin. lib. 34. cap. 16. Sequitur natura plumbi. Ejus duo sunt genera, nigrum atque candidum: pretiosissimum candidum, a Græcis appellatum est Cassiteron. Et in fine capitis, Plumbi nigri origo duplex est, Aut enim sua provenit vena, nec quicquam aliud ex se parit: aut cum argento nascitur, mistisque venis conflatur. Hor. 1. Epist. 10. 20.
Purior in vicis aqua tendit rumpere plumbum, &c. Intelligit Fistulam plumbeam.
Plumba, numero plurali non dicimus, inquit Varr. de L. L. lib. 8. 40. extr. quod quæ sub mensuram, ac pondera potius, quam sub numerum succedant, multitudinis vocabulo efferri non debeant. [Nimirum, quia plumbum in genera discretum non est. Et tamen vidimus supra duo genera veteres fecisse, sed non plura. Itaque cum Olei plura jam genera sint, non reprehendendum videtur, quod juniores Olea pluraliter usurpant, licet id ipsum ibidem Varro reprehendat.
Liquidum plumbum. Hor. 1. Carm. 35. 20.
Vitiatum. Ovid. 4. Met. 122.
Plumbum, pro Glande plumbea. Ovid. 2. Met. 727.
— quam quum balearica plumbum
Funda jacit. Virg. 5. Æn. 405.
Audax. Stat. 1. Silv. 3. 67.
Vulnificum. Valer. 1. Argon. 420.
Plumbum, Genus vitii in oculis. Plin. lib. 25. cap. 13. Hac commanducata, si oculus subinde liniatur, plumbum, quod est genus vitii, ex oculo tollitur.

PLUMBEUS, a, um. Adj. [μολύβδινος] Quod est ex plumbo. Plaut. Trin. 4. 2. 120.
Cui si capitis res fiet, nummum nunquam credam plumbeum. In quem locum sic Erasm. Nummum plumbeum hyperbola proverbiali pro Minimo pecuniæ posuit. conf. Cas. 2. 3. 40. Most. 4. 2. 2.
Auster plumbeus. Hor. 2. Serm. 6. 18. h. e. Gravis. Mortales enim aggravat more plumbi. [Nisi potius a Colore epitheton sumsit, siquidem & Nigerrimus Virgilio dicitur. V. in AUSTER.
Canalis plumbeus. Columel. lib. 8. cap. 3.
Color plumbeus. Plin. lib. 11. cap. 52. Igitur vitæ brevis signa ponit Aristoteles, raros dentes, plumbeum colorem. h. e. Plumbum referentem, qualis apparet in iis, qui ictero nigro laborant.
Gladio plumbeo jugulare, est Futili levique argumento convincere quempiam. Cic. 1. Att. 13. Quum illum plumbeo gladio jugulatum iri tamen diceret. Idem lib. 4. de Fin. 48. Invalidum argumentum, Plumbeum vocat pugionem.
Glans plumbea. Lucret. lib. 6. 177.
Mortarium plumbeum, apud Plin. lib. 34. cap. 18.
Pondera plumbea. Propert. lib. 3. 4. 65.
Thorax plumbeus. Plin. lib. 7. cap. 20.
Iræ plumbeæ. Plaut. Pœn. 3. 6. 18. i. e. Quæ diu insident pectoribus.
Ingenium plumbeum, per translationem, dicitur Obtusum, & Hominem plumbeum Plautus appellat Lividum. Terentius vero Obtusum & stupidum, in Heaut. 5. 1. 4.
— in me quidvis harum rerum convenit,
Quæ sunt dicta in stultum, caudex, stipes, asinus, plumbeus. [Plautinum locum non reperi.
Plumbeum esse in re aliqua. Cic. 1. Tusc. 71. In animi cognitione dubitare non possumus, nisi plane in physicis plumbei simus, quin nihil sit animis admistum.

PLUMBEA, æ. f. Pila, vel glans plumbea. Spartian. Severo cap. 11. Mortuus ictu plumbeæ. conf. PLUMBATA.

PLUMBĀRIUS, a, um. Adj. [μολυβδικός] Quod ad plumbum pertinet: ut, Plumbaria officina. Plin. lib. 34. cap. 18. [In hac & seq. dict. videtur de Plumbo candido exponendum, quod & Stannum dicitur.

PLUMBARIUS, i. m. [μολυβδουργός] Qui facit opera ex plumbo. Aurelius Arcad. in l. ult. D. de jur. immunit. Plumbarii, ferrarii, lapidarii.

PLUMBŌSUS, a, um. Adj. [μολυβδώδης] Quod plurimum plumbi habet admistum. Plin. lib. 34. cap. 18. Est & molybdæna quam alibi galenam vocavimus, plumbi & argenti vena communis. Melior hæc, quanto magis aurei coloris, quantoque minus plumbosa, friabilis, & modice gravis. Idem lib. 33. cap. 6. Fæx ejus intelligitur plumbosissima.

PLUMBO, [μολυβδόω] āre. Ferruminare, vel plumbo conglutinare. Cato R. R. cap. 21. Modiolos qui indat & plumbet operas fabri.

PLUMBATUS, a, um. Partic. Plin. 10. 33. Plumbatis eos sagittis decutiunt indigenæ.
Jacula plumbata. Solin. cap. 46.

PLUMBATA, æ. f. [μολυβδωτή] inquit Perottus, Pila plumbea, quam veteres peregrino vocabulo Martiobarbulum vocabant. A quo & Milites qui his utebantur, Martiobarbuli appellati sunt. Veget de Re Milit. lib. 1. cap. 17. Plumbatarum quoque exercitatio, quas martiobarbulos vocant, est tradenda junioribus, &c. Alciatus vero, Plumbatæ, inquit, sunt Jaculi genus, quum directa virga in capite ferrum apponitur, dein undique tribuli plumbo affixi, unde nomen datum. Jaciuntur manu. Earum duo genera, tribulatæ, & mamillatæ: quarum formam diffusius leges in Theodosii officiis.

PLUMBĀTŪRA, æ. f. [μολύβδωσις] Ferruminatio, & quæcunque conjunctura plumbo facta. Cassius apud Paul. in l. In rem actio. §. Item quæcunque. D. de rei vendicatione, Ferruminatio per eandem materiam facit confusionem: plumbatura non efficit.

PLUMBĀGO, ĭnis. f. [μολύβδαινα] Metalli genus, plumbi & argenti naturam referens. Plin. lib. 34. cap. 18. Quidam limatum plumbum sic terunt; quidam etiam plumbaginem admiscent.
Plumbago, Vitium gemmarum. Plin. lib. 37. cap. 5. Hæc coloris vitia: illa corporis, capillamentum, sal, plumbago. Paulo post, Frequens & iis plumbago, hoc est, ut in sole plumbei videantur.
Plumbago, Herba: de qua sic Plin. lib. 25. cap. 13. Nascitur vulgo molybdæna, id est plumbago, etiam in arvo, folio lapathi, crassa radice, hispida.

PLŬO, ŭvi & ŭi, ŭtum, [ὕω, ὀμβρέω, βρέχω] ĕre. Dicitur proprie aqua cælestis, quum guttatim in terram cadit. Cic. 2. de Nat. Deor. 111.
Has Græci stellas Hyadas vocitare suerunt. A pluendo: ὕειν enim est pluere. Plin. lib. 16. cap. 26. Etiam si non pluat.
Pluit. Varr. lib. 8. de L. L. 60. Quidam reprehendunt, quod pluit & luit dicamus in præterito, & præsenti tempore, quum analogiæ sui cujusque temporis verba debeant discriminare: falluntur, nam est, ac putant, aliter, quod in præteritis u dicimus longum luit, pluit: in præsenti breve luit, pluit.
In terris pluere. Virg. 10. Æn. 807.
Aliquando id quod cælum pluit, ponitur in accusativo. Valerius Maximus, lib. 1. cap. 6. 5. in Piceno lapides pluisse. Al. Lapidibus.
Aliquando in ablativo. Liv. lib. 36. 37. Tarracinæ & Amiterni nuntiatum est aliquando lapidibus pluisse. Sic Cic. 2. de Divin. 58. Sanguine pluisse Senatui nuntiatum est. Alia exemplaria legunt Sanguinem.
Pluit terra. Liv. 10. 31. Nam & terra multifariam pluvisse, & in exercitu Appii Claudii plerosque fulminibus ictos nuntiatum est. Al. Terram.
Pluere, Decidere translate Virg. 4. Georg. 81.
Nec de concussa tantum pluit ilice glandis.
Pluverat, Plusquamperfectum ab antiquo Pluveo. Plaut. Men. prolog. v. 63.
Nam rus ut ibat, forte ut multum pluverat. Scalig.

PLUENS, entis. Partic. Spargens in modum pluviæ. Lactant. in carm. de passione Christi,
— spinisque caput crudelibus haustum
Undique diva pluens vivum super ora cruorem.

PLUOR, ōris. m. Imber. Laberius apud Nonium 3. 181. Pedem ex taberna tulimus, tantus cum staret pluor.

PLŬVIA, æ. f. [ὑετός, ὕετος, βροχή] notum. [Forte Adj. est, & subauditur Aqua.
Vis & incursus pluviarum. V. INCURRO.
Ingens pluvia. Virg. 1. Georg. 325.
Tenues. Virg. 1. Georg. 92.
Colligit pluviam nox. Virg. 9. Ecl. 63.
Denuntiat cæruleus pluviam, igneus Euros. Virg. 1. Georg. 453. De Sole.
Fiunt pluviæ. Lucret. lib. 6. 729.
Gravari pluvia. Virg. 9. Æn. 437.
Impendet pluvia. Virg. 4. Georg. 191.
Metuere pluvias. Cic. 16. Att. 16.
Rarescunt nubila pluviis. Stat. 1. Silv. 2. 186.

PLŬVIUS, a, um. Adj. [ὄμβριος] ut,
Aqua pluvia, Quæ pluta est. Plin. lib. 10. cap. 43.
Aquæ pluviæ arcentur. Cic. pro Muren. 22.
Aer pluvius, h. e. Pluviosus. Stat. 5. Silv. 1. 104.
Arcus pluvius, Iris. Hor. de Arte Poet. 18.
Auster pluvius, Pluviam inferens. Ovid. 1. Met. 66.
Cælum pluvium. Varr. 1. de R. R. cap. 13.
Frigus. Columel. lib. 6. cap. 27.
Hyades pluviæ. Virg. 3. Æn. 516.
Imber. Ovid. 6. Fast. 282.
Juppiter pluvius. Tibull. 1. 7. 26.
Arida nec pluvio supplicat herba Jovi. Juppiter pluvius olim dictus, cui pluviam & fecunditatem assignabant. V. Broekhus. ad eundem loc. Tibulli, & Montfauc. Antiq. Explic. T. 1. p. 44. Burm. ad Petron. cap. 44. Havercamp. ad Tertull. Apol. cap. 5. p. 63. & Spanhem. ad Aristoph. Nub. v. 370.
Rores. Hor. 3. Carm. 3. 56.
Status cæli pluvius. Columel. lib. 2. cap. 10.
Ventos pluvios vocat Hor. 1. Carm. 17. 4. h. e. Pluviam inducentes.
Ver pluvium Columella nominat, In quo sæpe fit pluvia: in præf. lib. 1.

PLUVIĀLIS, e. Adj. [ὑετιός, ὀμβροφόρος] Idem.
Aqua pluvialis. Columel. lib. 1. cap. 5.
Austri pluviales. Virg. 3. Georg. 429.
Dies. Columel. lib. 2. cap. 13.
Frigus. Claud. De Nilo, 3.
Fungi. Ovid. 7. Met. 393.
Signum pluviale Capellæ. Ovid. 5. Fast. 113.
Undis pluvialibus auctus torrens. Idem 2. Fast. 219.
Hœdi pluviales. Stellæ duæ sunt, quas Auriga (quod signum cæleste est super cornua Tauri) in manu tenet. Virg. 9. Æn. 668.
Quantus ab occasu veniens pluvialibus Hœdis
Verberat imber humum. Dicti sunt autem Pluviales, quod eorum ortus & occasus tempestates gravissimas facit.

PLUVIATĬLIS, e. Adj. Idem. Columel. lib. 9. cap. 1. Si naturalis defuit aqua, vel inducitur fluens, vel infossi lacus Signino consternuntur, qui receptam pluviatilem contineant.

PLUVIATĬCUS, a, um. Adj. Idem. ut, Aqua pluviatica. Marcell. Emp. cap. 8.

PLUVIŌSUS, a, um. Adj. [ὑετώδης] ut, Annus pluviosus, in quo fuerunt frequentes pluviæ. Plin. lib. 18. cap. 25. Nubilo occasu pluviosam hiemem denuntiat.

PLUS, cum compositis & derivatis, V. in MULTUS.

PLUTARCHUS, i. m. [Πλούταρχος] Chæroneus, Trajani temporibus, a quo in Illyricum missus Consulari potestate, jussumque omnibus Illyricis

ricis magistratibus ut absque eo nihil agerent, multis libris editis, qui superfunt, notissimus est. V. Voss. de Hist. Græc. 2. 10.
Plutarchus alter, Nestorii filius, Atheniensis sophista, præceptor Syriani, qui scholæ præsidebat Atheniensi sub Juliano principe. Auctor utriusque Suidas.

Pluteus, i. m. Machina, ad expugnandos muros, quæ ad similitudinem absidis contexitur e vimine, & ciliciis, vel coriis protegitur, ternisque rotulis: quarum una in medio, duæ in capitibus apponuntur: in quancunque partem volueris, admovetur, more carpenti. Quos obsidentes applicant muris, eorumque munitione protecti, sagittis, sive fundis, vel missilibus defensores omnes de propugnaculis civitatis exturbant, ut scalis ascendendi facilior præstetur occasio, ut ait Vegetius de Re Mil. 4. 15. Cæs. 7. Bell. Gall. 25. Semperque hostibus spes victoriæ redintegrabatur, eo magis quod deustos pluteos turrium videbant, nec facile adire apertos ad auxiliandum animadvertebant. Livius, Cratibus, pluteisque, & linteis contectus. V. Lips. Poliorc. lib. 1. Dial. 7.
Inter Pluteos & Vineas interest. Nam plutei, ut quidam volunt erant similes illis appendicibus, quas ædificiis applicamus, & tectum in unam partem devexum habebant, ut & plutei, in quibus scribimus: vineæ in utramque partem devexitatem tecti habebant. Ex Turnebo.
Expedire pluteos. Tacit. 2. Hist. 21.
Plutei, etiam Tabulæ quibus aliquid præsepiretur, dictæ sunt, inquit Paulus ex Festo.
Pluteum, Sueton. in Calig. cap. 26. accipere videtur pro Fulcro tori discubitorii, quum inquit, Quosdam summis honoribus functos, ad essedum sibi occurrere togatos per aliquot passuum millia: & cœnanti, modo ad pluteum, modo ad pedes stare succinctos linteo, passus est. Martial. lib. 3. 49.
Exciduntque senem, spondæ qui parte jacebat:
Namque puer pluteo vindice tutus erat.
Plutei, Librorum & tabularum, signorumque repositoria. Juven. 2. Sat. 7.
Et jubet archetypos pluteum servare Cleanthas. [Puto intelligi Pluteum scribentis, ut seq. loco.
Pluteus, Tabula, qua utuntur ii, qui litteris dant operam, & scribunt. Pers. 1. Sat. 106.
Nec pluteum cædit, nec demorsos sapit ungues. Ubi interpres, Qui moram stilo, judiciumque adhibent, in ipso limæ labore irati interdum, aut sollicite cogitabundi, vel pluteum cædunt, vel ungues arrodunt, vel caput scabunt.
Pluteum etiam dicebant Spatium id quod inferiores columnas a superioribus, pro longitudine in fronte discernebat. Ulpian. in l. Fundi nihil. §. Quæ pictæ. D. de actionib. empti, Reticuli circa columnas, plutei circa parietes, Item cilicia vela, ædium non sunt.

Pluteum, i. n. Vitruv. lib. 10. cap. 20. Supra caput collocatum erat pluteum, turriculæ similitudine ornatum. V. Gloss. Lat. Gr.

Plutealis, e. Adj. Unde a Cic. Sigilla plutealia, Imagunculæ pluteis, id est tabulis inclusæ dicebantur: ad Attic. lib. 1. 8. Legitur & Putealia. [Hæc sigilla intelligit, quæ Juvenalis ait Pluteum servare.

Plūto vel **Pluton**, ōnis. m. [Πλούτων, Ἅδης, Ἀΐδης, Ἀϊδωνεύς] Saturni filius ex Ope conjuge, & frater Jovis atque Neptuni: ab opibus nomen habet. Græce enim πλοῦτος opulentia est. Qui quum ad regni divisionem venissent, Plutoni, qui natu minor erat, & Agesilaus vocabatur, pars Occidentis obtigit, secus inferum mare: Jovi plaga Orientalis: Neptuno insulæ. Hinc datus est locus fabulæ, ut Jovi imperium cæli, Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigerit, Statio teste. Pluto autem, Summanus, Dis, Orcus, Uragus ab urgendo, Vedius Juppiter dictus fuit. Idem Quietalis est appellatus, quasi mors quies sit ærumnarum. Hujus uxorem fuisse Proserpinam Cereris filiam ex poetis, & ex Claudiani maxime de Raptu Proserpinæ poemate satis constat.
Dis quare Pluton dictus, notat Cic. 2. de Nat. Deor. 66. Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata est, qui Dis, ut apud Græcos πλούτων, quia & recidant omnia in terras, & oriantur e terris.
Illacrymabilem Plutona placare. Hor. 2. Carm. 14. 6.
Superbus Pluton. Senec. Herc. OEth. 9.
Torvus. Juven. 13. Sat. 50.

Plutōnius, a, um. Adj. attributum ex Plutone deductum. Hor. 1. Carm. 4. 17.
Et domus exilis Plutonia,
Quo simul mearis, &c. Dicitur Exilis, quod inanis & vacua sit, ut apud Virg. 6. Æn. 269.
Perque domos Ditis vacuas & inania regna. Sic & Hor. 1. Serm. 6. 45.
Exilis domus est, cui non & multa supersunt. Turneb.

Plutonium, i. n. [Πλουτώνιον] est Os in parvo quodam imminentis montis supercilio, ita commensuratum, ut hominem suscipere possit, mira profunditate. Strab. lib. 13. ubi mira quædam de eodem Plutonio foramine recenset. Est autem in Laodicea regione Asiæ ad Hierapolim.
Plutonia, Loca quædam pestifera in Asia. Cic. 1. de Divin. 79. Quid enim? non videmus quam sint varia terrarum genera: ex quibus & mortifera quædam pars est, ut & Amsancti in Hirpinis, & in Asia Plutonia quæ videmus. Turnebus, Plutonia, inquit, Specus sunt in Asia, tætrum & pestiferum halitum evomentes, omniaque accedentia animalia statim enecantes, ut ad Hierapolim Plutonium describitur a Strabone, & Charonium ad Thymbriam vicum Cariæ. Spiracula Ditis Maro vocat, ut quodam loco dicimus. Hæc ille, 5. 22.

Plūtus, i. m. [Πλοῦτος] a Græcis fingitur esse Divitiarum deus, quem in adventu claudum esse volunt, in recessu alatum: hoc nimirum innuentes, quod serius quidem opes contrahantur, partæ autem nisi frugaliter dispenses velocissime dilabantur. Eundem & cæcum faciunt, & judicii expertem, propterea quod indignissimum quemque opibus affluere videamus: probos autem & condignos in re tenuissima versari. V. Luciani Timonem.
Est item hujus nominis Comœdia apud Aristophanem.

Pluvia, **Pluvialis**. V. pluo.

Pluvialia, æ. f. Una ex insulis fortunatis. Plin. lib. 6. cap. 32. Ab ea tantundem ad Occasum versus, Pluvialiam Caprariamque; in Pluvialia non esse aquam nisi ex imbribus.

P L Y

Plynteria, orum. n. [Πλυντήρια] Dies festi erant apud Athenienses Minervæ, vel, ut alii volunt, Aglauro Cecropis filiæ, sacri, qui inter nefastos numerabantur. V. Plutarch. in Alcibiade, & Athen. lib. 3. conf. Hesych.

P N

PNA. Pecunia.

P N E

Pneuma, ătis. n. [πνεῦμα] Spiritus, flatus. Hinc

Pneumătĭcus, a, um. Adj. [πνευματικός] ut, Organa pneumatica, i. e. Spiritalia: hoc est quæ vi flatus vel spiritus aliquid hauriunt & attrahunt. Plin. lib. 19. cap. 4. E puteo pertica, organisve pneumaticis, vel tollenonum haustu rigandos. V. Heronis Alexandrini Spiritalia.
Ratio pneumatica, in Musicis. Idem lib. 7. cap. 37. Ctesibius laudatus pneumatica ratione & hydraulicis organis repertis.

Pneumon, ŏnis. m. [πνεύμων] Latine Pulmo dicitur, a πνέω spiro. Unde Pneumonia, quæ & Peripneumonia, Inflammatio pulmonis, cum ex aliis causis, tum ex destillatione vehementi, vel synanchia, vel suspirio, vel pleuritide proveniens, ut sanguis inde copiosus excreari soleat. Hunc morbum & περιπνευμονικὸν Græci appellant, teste Cels. lib. 4. cap. 7. V. peripneumonia. Hinc

Pneumŏnĭcus, a, um. Adj. [πνευμονικός] Quod ad pulmones pertinet, ut Pneumonici, Qui laborant ex pulmone, qui Latine dici possunt Pulmonarii: sicut a Columella, Ovis, pulmonaria dicta est, Cujus pulmo afficitur. V. pulmo.

Pneumomphălon, i. n. [πνευμόμφαλον] Dilatatio est in umbilico. Galen. in Finition. Medic.

P N I

Pnĭgeus, ei. m. [Πνιγεύς] Vicus in Ægypto, prope Phœnicum portum e regione Pedoniæ insulæ, juxta Parætonium. Strab. lib. 16.
Est etiam [πνιγεύς] Pyramidula, qua repente lucerna exstinguitur. Vitruv. 10. 13. V. Bald. Lex. Vitruv. p. 91.

Pnĭgītis, alias **Pignītis**, ĭdis. f. [πνιγῖτις] Terra est Eretriæ simillima, grandioribus tantum glebis, & glutinosa, cui effectus idem, qui Cimoliæ, infirmior tamen. Plin. lib. 35. cap. 16. & 17.

P O

POB. Pobilia. POM. Pompejus. POMP. Pompejus, Pomponius, Pomptina, scil. Tribu. PON. MAX. Pontifex Maximus. PONT. MAX. DICT. PERP. Pontifex Maximus Dictator perpetuus. PONT. SAL. Pontifex Saliorum. POP. Popilia, scil. Tribu. POP. ROM. Populus Romanus. POR. OST. Portus Ostiensis. PORT. Portumnalia. POS. Posuit, Post. POS. MA. DVL. Posuit marito dulcissimo, vel Matri dulcissimæ. POS. CON. Post Consulatum. POSQ. EOR. Posterisque eorum. POST. Postea, Postumus. POT. Potestas.

P O B

Poblicia Tribus. V. tribus.

P O C

Pocillator, **Pocillum**, V. post poculum, in poto.

Pocœnium, vel **Postcœnium**, i. n. [μετάδειπνον] ab Hermolao Barbaro eleganter fictum nomen, pro Comessatione quæ fit post cœnam.

Poculentum, **Poculentus**, **Poculum**, V. in poto ad fin.

P O D

Pŏdagra, æ. f. pænult. c. [ποδάγρα] Pedum dolor: πούς, pes; ἄγρα, captura. Martial. lib. 1. 93.
Litigat, & podagra Diodorus, Flacce, laborat. Plin. 26. 10. Podagræ morbus rarior solebat esse, non modo patrum avorumque memoria, verum etiam nostra, peregrinus & ipse. Nam si Italiæ fuisset antiquitus, Latinum nomen invenisset. Insanabilis non est credendus: quippe quando in multis & sponte desinit: & in pluribus curatur.
Corpora fœda podagra. Tibul. lib. 1. 9. 73.
Fera podagra. Seneca de Vita beata, cap. 17. Delinimenta magis quam remedia podagræ meæ compono, contentus si rarius accedit, & si minus fera minatur.
Locuples. Juven. 13. Sat. 96.
Nodosa. Ovid. 1. de Pont. 3. 23.
Tarda. Hor. 1. Serm. 9. 32.
Turpes. Virg. 3. Georg. 299.
Ardere podagræ doloribus. Cic. 5. de Fin. 94.
Cruciari doloribus podagræ complures annos maximis. Cic. 2. Tusc. 45.
Juvant fomenta podagram. Hor. 1. Epist. 2. 52.

Pŏdagrĭcus, a, um. Adj. [ποδαγρικός] Qui podagra laborat. Plin. lib. 20. cap. 8. Omnes hæ & podagricis utiles, & sanguinem rejicientibus. Homo podagricus. Vitruv. 8. 3.

Pŏdagrōsus, a, um. [ποδαγρώδης] aliud Adj. Plaut. Merc. 3. 4. 8.
Sed tandem si podagrosis pedibus esset Eutychus, &c.

Pŏdăger, gri. m. [ποδαγρός] Podagra laborans. Claud. Epigr. 79. 4.
Atque nihil prorsus stare putas podager. V. Plin. 35. 15.

Pŏdagrus, i. m. [ποδαγρός] Idem.

Pŏdălīrius, i. m. [Ποδαλείριος] teste Homero lib. 2. Iliados 732. Filius fuit Æsculapii & frater Machaonis, qui ob solertiam medicinæ artis una cum fratre ex Creta ad Trojanum bellum convocatus fuit. De quo Ovid. 2. de Arte Am. 735. Occurrit & Adjective.

Podarge, es f. [Ποδάργη] Equæ velocissimæ nomen, ex qua Zephyrus Xanthum & Balium Achillis equos progenuit, ut comminiscitur Homer. 16. Iliad. 150. Dicta Podarge, a pedum velocitate.

Podargus, i. m. [πόδαργος] Pedibus velox. Æthon & Podargus duo equi Hectoris apud Homerum Iliad. Θ. 185. a pedum celeritate sic dicti.
Pro Flagrante cupiditate a Budæo, & Præcipiti celeritate usurpantur.

PODERIS, is. m. [ποδήρης] Tunica corpori astricta, usque ad pedes descendens. Isidor. 19. 29.
Indutus podere. Tertull. adv. Judæos, cap. 11.
PODEX, icis. m. [πρωκτός] Posterior pars corporis pudenda. Juven. 2. Sat. 12.
— sed podice lævi,
Cæduntur tumidæ, medico ridente, mariscæ.
Turpis podex. Hor. Epod. 8. 6.
PODICUS, a, um. [ποδικός] Pedester, a Gen. Gr. ποδός, pedis. Martian. Capell. 9. p. 382. Temporum alia simplicia sunt, quæ podica etiam perhibentur.
PODISMUS, i. m. [ποδισμός] est Dimensio pedibus facta, a v. ποδίζω Budæus. Veget. de Re Mil. lib. 2. cap. 7. Mensores sunt, qui ad podismum dimetiuntur loca, in quibus tentoria milites figant, vel qui hospitia in civitatibus præstant. Hinc
PODISMATUS, a, um. Partic. a verbo Podismare. Pedibus mensuratus. Frontin. de Colon. p. 132. edit. Goes. Alii termini spissiores sunt, id est, sine mensura vel numero podismati sunt.
PODIUM, i. n. [πόδιον] Locus ad spectandum habilis, a Pede nomen habens: sive quia pedis modo projectura illa, quæ podium facit, procedat: sive quod ad pedes ædificiorum strui consuevisset, sive quod in eo pedibus hæreamus. Nunc vulgo dicitur Mænianum. Solet enim fieri extra domus parietem, locus porrectus instar pulpiti, mutulis e marmore suppositis. Juven. 2. Sat. 146.
Omnibus ad podium spectantibus. Suet. Neron. cap. 12. Ceterum accubans primum parvis foraminibus, deinde toto podio adaperto spectare consueverat.
Podio tenus. Plin. 5. Epist. 6. Apollinari, Est & aliud cubiculum a proxima platano, viride & umbrosum, marmore excultum podio tenus, &c.

P O E

POEAN, antis. m. [Ποίας] Pater Philoctetis, qui ab eo Pœantius, & Pœantides a poetis appellatur. Ovid. 5. Trist. 2. 3.
Pæne decem totis aluit Pœantius annis
Post sævum tumido virus ab angue datum.
POEANTIUS, a, um. Adj. Ovid. 13. Met. 45.
— non te, Pœantia proles,
Expositum Lemnos, nostro cum crimine, haberet.
Heros Pœantius. Idem Rem. Amor. 111. Genus Pœantium. Sen. Oeth. 11.
POECILASIUM, i. n. [Ποικιλάσιον] Urbs Cretæ. Ptolemæo lib. 3. cap. 17.
POECILE, es. f. [Ποικίλη] Porticus fuit Athenis, Latine dici potest Varia, sive Variegata, a multiplici pictura. Græci enim ποικίλον Varium dicunt. Unde & lapis Simites vocatus est Pyrrhopœcilos, a varietate rubentium macularum. In hac autem porticu, quæ Græcis στοὰ, Zenon philosophus discipulos docebat, teste Pausan. Eliac. α. p. 170. Wech. unde οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, & στωικοὶ, subaudito φιλόσοφοι, etiam οἱ ἀπὸ τῆς ποικίλης dicti fuerunt. Plin. lib. 35. cap. 9. Hic & Athenis pinxit porticum, quæ Pœcile vocatur, gratuito, quum partem ejus Mycon mercede pingeret. De Polygnoto Thasio. Fuit & in Elide porticus Pœcile, quæ a Plinio 36. 15. Heptaphonos appellatur, quoniam septies eadem vox in ea reddebatur.
POEESSA, æ. f. [Ποιήεσσα] Insula est in mari Carpathio, notiore nomine Rhodus dicta. Plin. lib. 5. cap. 31.
POEMA, V. POETA.
POEMENIS, idis. f. [Ποιμενὶς] Canis femina ex canum eorum numero, qui Actæonem laceraverunt, dicta a fidelitate, quam gregi observat, vigilantioris pastoris officio defuncta. ποιμὴν enim pastorem significat. Ovid. 3. Met. 215.
— pecudesque sequuta
Pœmenis, & natis comitata Harpyia duobus.
POENA, æ. f. [ποινή, τίσις, τιμή, πρόστιμον, ἐπιτίμιον] Malum, quo quis ob delictum afficitur. Ulpian. in l. Si quis forte. D. de pœnis, Et sunt pœnæ, quæ quidem vitam aut adimant, aut servitutem adjungant, aut civitatem auferant, aut exsilium, aut coercitionem corporis contineant.
Pœna, a puniendo, vel a pœnitendo, quod post peccatum sequitur. Varr. lib. 4. de Ling. Lat. 36. [Nisi potius a Pœna, verbum Pœnio, sive Punio, ut Græcum Ποινάω a Ποινή. Sic Culpo, a Culpa, non contra.
Animadversio & Pœna. Cic. ad Brut. 15. Tu hoc: fortasse quod in animadversione pœnaque durior, nisi fortasse utrumque tu.
Mulcta pœna. Cic. 3. de Legib. 6. Quum magistratus judicassit, interrogassitve, per populum mulctæ pœnæ certatio esto.
Ne major pœna quam culpa sit, cavendum est. Cic. 1. Off. 89.
Naturæ pœna est mors: iracundiæ tormentum atque cruciatus. Cic. 11. Philip. 3.
Perjurii pœna divina, exitium: humana, dedecus. Cib. 2. de Legib. 22.
Scelerum pœnæ. Virg. 8. Æn. 666.
Arbiter pœnarum alicujus. Sen. Theb. 1.
Causa pœnæ cruenta. Ovid. 3. Trist. 5. 44.
Imago pœnæ. Sil. lib. 16. 70.
Inter pœnas. V. INTER.
Amara. Juven. 13. Sat. 247.
Crudeles. V. CRUDELIS.
Debitæ. Senec. Herc. fur. 9.
Gravissimæ legum. Cic. in Pison. 50.
Hilaris. Martial. lib. 3. 22.
Sirenas hilarem navigantium pœnam,
Blandasque mortes, gaudiumque crudele. [Oxymóron.
Indeprecabilis pœna. Gell. lib. 1. cap. 13.
Ingens. Senec. Thyest. 1.
Lætæ. Ovid. 1. Epist. Sabin. 79. Heins. Læso pro fœdere.
Levis. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Meritæ. Ovid. 4. Fast. 239.
Minor pœna merito, nocuit mala lingua duobus. Ovid. 2. Amor. 2. 49.
Mitior. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Præsens. Senec. Hippol. 2.
Tardior. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Tristis. Ovid. 2. Trist. 494.
Vehemens. Juven. 13. Sat. 196.
Accipere pœnas. V. ACCIPIO. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 107.

Accipe quas merui pœnas: en ora fatiscunt, &c.
Addere pœnam. V. ADDO.
Afficere pœna. Cic. 2. Off. 18.
Agere pœnam. V. AGO.
Ascribere pœnam. V. ASCRIBO.
Audere pœnam. Tacit. 2. Ann. 40.
Capere pœnam. V. CAPIO.
Capere pœnas pro. Sallust. in Jugurth. cap. 68. Dum pro civibus suis, viris fortissimis atque miserrimis, pœnas caperent. Caperent, i. e. Ferrent, subirent. [Immo Exigerent, Ulciscerentur perfide obtruncatos, & manibus eorum pœna nocentium parentarent. Sic & in seqq.
Capere pœnas verborum, mentisque profanæ. Ovid. 2. Met. 832.
Capere pœnam in hostem, h. e. Hostem afficere supplicio. Curt. lib. 4. 6. extr. [Forte tamen In hoste scribendum, quod idem est ac De hoste.
Cogere in pœnam. Plin. lib. 8. cap. 16.
Commeruisse pœnam. Ovid. 2. Trist. 63.
Committere pœnam. Quintil. lib. 7. cap. 5.
Compescere aliquem pœnis. Hor. 1. Sarm. 8. 31.
Conscripserunt edictum Prætores cum pœna & judicio. Cic. 3. Off. 80.
Constituere pœnam. V. CONSTITUO.
Constituta reticentiæ pœna etiam est a Jurisconsultis. Cic. 3. Off. 65.
Consurgere in pœnam. Plin. lib. 8. cap. 16.
Contineri præmio & pœna Rempublicam dixit Solon. Cic. ad Brut. 15.
Contrahere pœnam. V. CONTRAHO.
Decerni potuit pœna decentior. Senec. Thyest. 2.
Dependere pœnas. Cic. pro Sext. 140. Omnes fere Reipub. pœnas aut præsenti morte, aut turpi exsilio dependerunt.
Differre pœnas. Ovid. 2. Met. 467.
Dare pœnas, Pati, Ferre. Cic. de Clar. Orat. 241. Nisi in facinore manifesto deprehensus, pœnas legibus & judicio dedisset.
Dare crudeles pœnas. Virg. 6. Æn. 585.
Dare pœnas temeritatis suæ. Cic. 9. Att. 12.
Dare pœnas meritas sanguine. Ovid. 4. Fast. 239.
Dare morte pœnas alicui, Occidi ab eo. Ovid. 9. Met. 578.
Dare capite pœnas alicui. Patercul. lib. 2. 4. pr. M'. Aquilio, capite pœnas dedit, quum initio belli Crassum Mucianum Proconsulem interemisset. De Aristonico loquitur.
Dare pœnas, quas pati meruimus. Ovid. 1. Met. 242.
Dedi satis superque pœnarum tibi. Hor. Epod. 17. 19.
Donat heu quantum pœnæ misero mens conscia. Lucan. lib. 7. 784.
Effugere pœnam. Cic. 16. Fam. 26. Non potes effugere hujus culpæ pœnam, te patrono: Marcus est adhibendus, &c.
Exerceri pœnis. Virg. 6. Æn. 739.
Exhaustum est satis pœnarum. Virg. 9. Æn. 356.
Exigere pœnas de aliquo. Ovid. 8. Met. 531.
Exigere pœnam. Plin. lib. 7. cap. 44.
Eximere aliquem pœnæ. V. EXIMO.
Expendere pœnas alicui. Cic. 2. Tusc. 13.
Expetere domestici sanguinis pœnam. Cic. de Arusp. Respon. 43. C. autem Gracchum mors fraterna, pietas, dolor, magnitudo animi ad expetendas domestici sanguinis pœnas excitavit.
Exsolvere pœnas. Catul. Argon. epigr. 62. 77.
Exsolvere aliquem pœna. Tacit. 14. Ann. 12.
Ferre pœnam. Cic. pro Domo 134. Pœnam hanc maternæ temeritatis tulit, ut, &c.
Finire pœnas. Ovid. 1. Met. 735.
Fit gravior pœna longa mora. Ovid. 1. de Pont. 2. 40.
Frangere pœnas, Mitigare. Lucret. lib. 4. 1078.
Habere pœnas. Cic. 2. de Legib. 44. Quo plus pœnarum habeo, quam petivi. i. e. Pœnarum eos plus dedisse vidi, quam exoptavi.
Imponere pœnas fontibus. Ovid. 2. Met. 521.
Inire pœnam. Ovid. 1. Amor. 7. 26.
Et potui pœnam fortis inire meam? Alii legunt,
Et valui, pœnam fortis in ipse meam? V. not. Heins. & Burm.
Instant factorum pœnæ. Ovid. 8. Met. 772.
Interponere pœnas. V. INTERPONO.
Ire in pœnas. Ovid. 5. Met. 668.
Irrogare pœnam alicui. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Irrogat nemo nocens sibi ipse pœnas. Senec. Her. OEth. 7.
Irrogare pœnas æquas peccatis. Hor. 1. Serm. 3. 118.
Levari a pœna. V. LEVIS.
Liberare pœna judiciorum innnocentiam. Cic. 1. de Orat. 202.
Luere pœnas, Puniri. Suet. in Vesp. Augusto, cap. 1.
Luere pœnas justas. Hor. Epod. 17. 37.
Luere pœnas facinorum. Senec. Octav. 5.
Manet cunctos generis pœna una. Claud. 2. in Eutrop. 479.
Meditari pœnam in fratrem. V. MEDITOR.
Movere pœnas immeritas. Claud. 3. de Raptu Proserp. 139.
Multare aliquem multa & pœna. Cic. pro Corn. Balbo, 42.
Offerre pœnam. Liv. 6. Pœnam oblatam oculis decrum.
Omitte pœnas languidas longæ moræ. Senec. Theb. 1.
Patior sine crimine pœnam. Ovid. 9. Met. 372.
Pati pœnam culpa. Ovid. 3. de Pont. 6. 28. al. Pari.
Pati genus novum pœnæ. Ovid. in Ibin, 337.
Pendere pœnas, Exsolvere. Cic. in Pison. 50. Nisi pœnas patriæ diisque immortalibus eas, quæ gravissimæ sunt, furore atque insania penderet.
Pendere haud mediocres pœnas. V. Mediocris, in MEDIUS.
Pendere pœnam exsilio. Ovid. 10. Met. 232.
Pendere pœnas pro scelere. Lucret. lib. 5. 119.
Pendere pænas gravissimas stultitiæ suæ. Cic. 11. Att. 8.
Perferre pœnam. Cic. pro Sext. 145. Si scelestum est amare patriam, pertuli pœnarum satis.
Perferre omnes acerbissimas pœnas impiorum. Cic. 2. de Lege Agrar. 91.
Perpeti pœnas pro crimine. Valer. 4. Argon. 431.
Persequi pœnam, pro Ulcisci. Cic. 5. Verr. 32. Pœnam octupli, sine ulla dubitatione commissam, non persequebatur.
Persolvere pœnas sceleris. Cic. 11. Philipp. 29. Pœnas diis hominibusque meritas, debitasque persolvat.
Persolvit is justas & graves pœnas Reip. Cic. de Amicit. 37.

Perfolvere pœnas capite fuo. Senec. Agamemn. 13.
Pervenire pœnam ad aliquem. Cic. ad Brut. 15.
Petere pœnas contumeliarum alicujus, pro Exigere pœnas de illatis contumeliis. Salluft. in Jugurtha cap. 65. Ut contumeliarum Imperatoris cum fuo auxilio pœnas petat. Al. legunt In Imperatorem.
Petere pœnam ab aliquo. Cic. 1. de Invent. 19.
Placere pœnæ. Senec. Troad. 11.
Pœnitere crudelis pœnæ. Ovid. 2. Met. 112.
Pofcere pœnas cum fanguine. Virg. 2. Æn. 72.
Præcepit magnas pœnas. h. e. De hoftibus cepit ante quam ab eis caperetur. Sil lib. 6. 299.
Præftare pœnam. Ulpian. in l. 1. §. fi plures. D. de eo per quem factum erit, &c. Si plures dolo fecerint, omnes tenentur: fed fi unus præftiterit pœnam, ceteri liberabuntur.
Premit culpam pœna comes. Hor. 4. Carm. 5. 24.
Procedere ulterius in pœnam alicujus. Ulpian. in l. 1. §. Quum patronus. D. de offic. præfect urb. Præfectus urbi aditus, pro modo querelæ corrigere eum, aut comminari, aut fuftibus caftigare, aut ulterius procedere in pœnam ejus folet.
Promere pœnam. Ovid. 1. Trift. 2. 63.
Proponere pœnam alicui. Catul. 96. 15.
Quærit novamque pœnam fceleribus parem. Senec. Thebaid. 1.
Recipere pœnas ab aliquo. Virg. 4 Æn. 656.
Recufare pœnam. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Reddere pœnas graves alicujus facti. Salluft. in Jugurth. cap. 14. ad fin. i. e Graviffime puniri.
Reddere aliquem pœnæ. V. REDDO.
Relinqui pœnæ. Ovid. 14. Met. 217.
Solus, inops, exfpes, leto pœnæque relictus.
Remanet pœna. Cic. in Pifon. 95. Non in eo, cui facta eft injuria, fed in iis, qui fecerunt, fceleris ac confcientiæ pœna remanfit.
Remittere pœnam alicui. Quintil. lib. 7. cap. 2. conf. Ovid. 2. de Arte Am. 291.
Repetere pœnas ab aliquo. Cic. pro Rofc. Amer. 67. Hæ funt impiis affiduæ domefticæque furiæ, quæ dies noctefque parentum pœnas a confceleratiffimis filiis repetant.
Repofcere aliquem ad pœnas. Virg. 2. Æn. 139.
Repræfentare pœnas. Suet. Claud. cap. 34. V. REPRÆSENTO.
Reverfura eft pœna in caput ifta tuum. Ovid. 1. de Arte Am. 340.
Ruere in pœnam fuam. Senec. Octav. 17.
Sancire veterum malorum pœnas aliquibus. Stat. 3. Theb. 244.
Sancire pœna obfervantiam. Cic. pro Planc. 47.
Sequitur pœna fcelus. Cic. de Arufp. Refp. 39.
Solvere pœnas. Ovid. 1. Met. 209.
Solvere pœnas breves tam magnis fceleribus. Senec. OEdip. 12.
Solvitur magnis injuria pœnis. Ovid. 5. Faft. 303.
Statui in eum pœna metalli debet. Ulpian. in l. 1. §. Quum patronus. D. de Off præf. urb.
Subire pœnam. Cic. in Pifon. 91. Neque ullam pœnam, quæ tanto facinori deberetur, non maluifti fubire, quam, &c.
Sufferre pœnam. Cic. pro Flac. 96. Summi amoris in patriam viciffim nos pœnas, fi ita diis placet, fufferamus.
Effe in pœna. Cic. pro Ligar. 13. Ut ea pœna, in qua adhuc Q. Ligarius fit, non videamur effe contenti.
Eris in pœnas non fatis unus. Ovid. 2. Epift. 44.
Eft pœna. Cic. pro Flacc. 48. Pœna eft, ut opinor, Dorylenfium gravior.
Sumere pœnas. Cic. 2. de Invent. 84. conf. Capere.
Sumere merentes pœnas. Virg. 2. Æn. 586.
Sumere fceleratas pœnas, Ob perpetratum fcelus commeritas. Virg. 2. Æn. 576.
Sufcipere pœnam fcelere fuo dignam. Cic. pro Lege Manil. 7. Non modo adhuc pœnam nullam fuo dignam fcelere fufcepit. conf. Suftinere mox.
Sufcitare pœnas alicui. Virg. 4. Georg. 455.
Suftinere pœnam. Cic. pro Domo, 135. Graviffimas pœnas affinitatis impuriffimæ fuftinere.
Suftinerem fempiternam pœnam, mea voluntate fufceptam. Cic. Poft red. ad Quir. pr.
Teneri pœna. Cic. 2. Q. frat. 3.
Trahere aliquem per omnem pœnam. Virg. 5. Æn. 786.
Tranfigere aliquod fcelus levi pœna. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Venit quæ indigne pœna, dolenda venit. Ovid. 5. Epift. 8.
Vivere in pœnas alicujus. Senec. Troade, 10.
Urgeri pœnis. Virg. 6. Æn. 561.
Pœna ad triremes, antiquiffima, ufu vero apud nos frequentiffima. Valerius 9. 15. 3. fcribit, quendam juffu Augufti, quod fe Octaviæ fororis utero genitum fimularet, remo publicæ triremis affixum effe. Suidas quoque & Jofephus lib. 17. fcripferunt de illa pœna.
Pœna eft etiam Furia. Valer. Flac. 1. 726.
Ultricefque Deæ, fafque & grandæva furorum
Pœna parens. V. Virg. Cul. v. 217. & ibi Taubm. & Cic. pro Domo 3.
Pœna & Beneficium, pro Diis habitos apud quofdam Æthiopiæ populos legimus. Sunt qui non ab Æthiopis, fed ab Affyriis & Perfis Pœnam & Beneficium cultos fuiffe adferant, illam, quod malorum: hunc quod bonorum largitorem effe opinentur. Alexand. Alexandrinus lib. 6. cap. ult.
PŒNĀLIS, e. Adj. ut, Pœnalis opera, Quæ ad pœnam pertinet. Plin. lib. 18 cap. 11.
Aquæ pœnales. Plin. 4. 8.
Civitas pœnalis. Juftin. 38. 9. 9.
Clauftra pœnalia. Ammian. 15. 5.
Exitium pœnale. Apul. 7. Met. p. 197. Elmenh.
Compar. Salvian. 5. de Gubern. p. 173. Illud indignius & pœnalius.
Superl. Idem adv. Avarit. 2. p. 254. Cogitantes quoque inter hæc horrenda & pœnaliffima.
PŒNALĬTER, Adv. ut, Pœnaliter interire. Ammian. 16. 12.
Peccare pœnaliter. Auguft. Confeff. 10. 33.
PŒNĀRIUS, a, um. Adj. [τιμωρητικός] ut, Pœnaria actio. Quintil. lib. 4. cap. 3.
PŒNIO, vel PUNIO, īvi, ītum, [κολάζω, τιμωρέω, μετέρχομαι] Ire. Caftigare, Pœna, vel fupplicio afficere. Cic. 1. Off. 89. Prohibenda autem eft maxime ira in puniendo.
Dolorem aut odium punire, eft Odio ac dolori fatisfacere. Hinc illud Cic. 14. Att. 12. O mi Attice, vereor ne nobis Idus Martiæ nihil dederint præter lætitiam, & odii pœnam ac doloris. Quafi diceret, Noftrum dolorem & indignationem, noftrumque in Cæfarem odium punivimus nos quidem illius interitu, fed Rempublicam tamen in libertatem minime vindicavimus. conf. mox PUNIENDUS, & PUNITOR.
Punire maleficium, peccatum. Cic. pro Cæcin. 6. Et 2. de Invent. 66.
Capite punire. Plin. Epift. 167.
Capite & tergo. Liv. 3. 55. extr.
Supplicio punire. Cic. pro Domo, 76. Tu fupplicio puniendum putafti.
Pœnire dixit Lucret. more antiquo, pro Punire: ut lib. 6. 1238.
Pœnibat paulo poft turpi morte, malaque
Defertos, &c. Sic, Mœrus, pro Murus; Mœnire pro Munire, ut fupra etiam annotavimus. conf. Gell. 20. 1. & 11. 18.
PUNIOR, [τίνω, ἀποτίνω] īri. depon. Cic pro Milon. 34. Tu me iratum, Sexte, putas tibi, cujus tu inimiciffimum multo crudelius etiam punitus es, quam erat humanitatis meæ poftulare? Quintil. lib. 9. cap. 3. Fiunt & in verbis, inquit, figuræ; ut Fabricatus eft gladium, & Inimicos punitus eft: quod mirum minus eft, quod in natura verborum eft, & quæ facimus, patiendi modo fæpe dicere, ut Arbitror, Sufpicor: & contra faciendi quæ patimur: ut Vapulo. Ideoque frequens permutatio eft. conf. Nonius, 7. 27. & Barth. Adverf. 23. 9.
Punior, paffivum. Ovid. 9. Met. 778.
Quod videt hæc lucem, quod non ego punior ipfa, &c.
PUNĪTUS, a, um. Partic. Cic. 2. de Invent. 28. Levius reus punitus, quam promeritus eft. V. Salmaf. ad Lamprid. Com. cap. 11.
PUNIENDUS, a, um. Partic. [κολαστέος] ut, Facinus puniendum. Cic. pro Milon. 18.
Senatus meam domum a magiftratibus defendendam, a judicibus puniendam putavit. Cic. de Arufp. Refp. 16.
Iracundia eft cupiditas puniendi doloris. Cic. 1. de Orat. 220. [NifiGerund.
PUNITIO, ōnis. f. [κόλασις] Val. Max. lib. 8. pr. Punitione liberari. Judicata punitione. Tertull. ad Nation. 1. 16.
PUNĪTOR, ōris. m. [κολαστής] Cic. pro Milon. 36. At valuit odium, fecit iratus, fecit inimicus, fuit ultor injuriæ, punitor doloris fui.
Craffianæ ftragis punitor exftitit. Val. Max. 3. 4. 5.
Stuprofæ mentis punitor. Idem 6. 1. 8.
Vindex avaræ fraudis. Horat. libri 4. ode 9. 37. Commentator exp. Punitor, a Lamb. Quafi punitor. H. St.
PŒNICUS, i. m. a Deliis dictus Apollo; apud enim quofcunque populos, fui dii nomen novum accipiebant: de quo Alexandrinus Alexander Genial. dier. lib. 6. cap. 4.
PŒNĬTET, uit, [μετανοέω, μεταμέλει] ēre. dicimur, quum quæ ipfi fecimus, aut quæ de noftra voluntate noftroque confilio facta funt, ea nobis poft difplicere incipiunt, & molefta effe, fententiamque in iis noftram demutamus. V. Gell. lib. 17. cap. 1. Et regit accufativum patientis rei cum genitivo agentis. Cic. 3. Att. 7. Alterum non potes, ut me non noftri confilii vitæque pœniteat.
Pœnitet, aliquando pro Tædet, pudet, feu dolet accipitur, & tunc interdum præfenti infinitivi jungitur. Ter. Phorm. 1. 3 20.
Ita plerique ingenio fumus omnes, noftri nofmet pœnitet. i. e. Noftra contemnimus, inquit Donatus. Virg. 8. Ecl. 34.
Nec te pœniteat calamo triviffe labellum. Cic. Pœnitet defendere. Idem de Senect. 60. Num igitur fi ad centefimum annum vixiffet, fenectutis eum fuæ pœniteret? i. e. Tæderet.
Tædet & Pœnitet. Cic. 2. Att. 22. Sed quod facile fentias, tædet ipfum Pompejum, vehementerque pœnitet.
Nihil pœnitet. Cic. 5. Tufc. 53. Satis eft in virtute ut fortiter vivamus: fi fortiter, etiam & magno animo, & quidem ut nulla re unquam terreamur, femperque fimus invicti: fequitur ut nihil pœniteat, nihil defit, nihil obftet.
Quod te offenderim, me pœnitet. Cic. 11. Att. 13.
Sapientem nihil opinari, nullius rei pœnitere, nulla in re falli, fententiam mutare nunquam. Cic. pro Muren. 66.
Sapientis proprium eft, nihil, quod pœnitere poffit, facere. Cic. 5. Tufcul. 81.
Facinus pœnitere. Cic. 2. de Invent 9. Deinde utrum id facinus fit, quod pœnitere fuerit neceffe.
Me haud pœnitet eorum fententiæ effe, quibus & apparitores, &c. Liv. 1. 8. i. e. Non nolo, inquit Budæus.
Feciffe fortiter ut pœniteat ne fuppliciis quidem moveri, viri fortis eft. Cic. pro Milon. 83.
Juraffe pœnitet. Ovid. 2. Met. 49.
Senfiffe pœnituit eum illa. Cic. 4. Acad.
Nihil me pœniteat fanum patris hujus. Hor. 1. Serm. 6. 89. i. e. Quamdiu fanus fim, nunquam mihi doleat, aut nunquam mihi parum beatus videar, quod tali patre natus fim. Lambinus.
Pœnitet. Cic. pro Cluent. Neque me pœnitet hoc potius tempore, quam illo, caufam A. Cluentii defendere. caufa enim manet eadem. i.e. Non minus commode nunc & opportune agere puto, quam fi in re recenti egiffem. Budæus.
Acti vos pœnitet. Valer. 5. Argon. 673.
Auctoritatis alicujus pœnitere. Cic. de Arufp. Refp. 45. Et eo feciffe auctore fe diceret, cujus auctoritatis neminem poffet pœnitere.
Belli injufti. Ovid. 5. Met. 210.
Conviviorum. Hor Epod. 11. 12.
Dignitatis tuæ non me pœnitet. Cic. 3. Philip. 17.
Facti pœnitere aliquem. Catul. Epigr. 28. 12.
Fortunæ, amplitudinis, claritatis, gloriæ num pœnitebat? Cic. 1. Philipp. 33. Curtius, Malo me fortunæ pœniteat, quam victoriæ pudeat. i. e. Malo me dolore affici propter calamitofam offenfionem, quam pudore ob victoriam. Budæus.
Fortunæ meæ pœnitet me. Cic. 6. Fam. 1. Etfi ea perturbatio eft omnium rerum, ut fuæ quemque fortunæ maxime pœniteat: nemoque fit, quin ubivis, quam ibi ubi eft, effe malit: tamen, &c. Cic. 1. Fam. 7. Gaudeo tuam diffimilem fuiffe fortunam: multum enim intereft, utrum laus imminuatur, an falus deferatur. Me meæ tamen ne nimis pœniteret, tua virtute perfectum eft.

Hominis me pœnitet, i. e. Non magnifacio hominem. Cic. 4. Acad. 69. Quid eum Mnefarchi pœnitebat, quid Dardani, qui erant Athenis tum principes Stoicorum? Budæus.
Imperii pœnitere. Cic. in Somn. Scip. 8. Jam ipfa terra ita parva mihi vifa eft, ut me imperii noftri, quo quafi punctum ejus attigimus, pœniteret.
Induftriæ noftræ neque eos, neque alios pœnitebit. Cic. 2. de Invent. 9.
Ineptiarum fuarum eos pœnitet. Cic. 2. Fam. 9. extr.
Inftituti. Cic. 1. Verr. 69. Cujus confuetudinis atque inftituti patres majorefque noftros non pœnitebat.
Mei memet pœnitet. Cic. 3. de Orat. 29.
Muneris fui pœnitere. Senec de Benef. lib. 1. cap. 1.
Pacis nec pœnitet, nec belli. Liv. 35. 25.
Pecoris me pœnitet. Virg. 10. Ecl. 17.
Rei pœnitet. pro Nolle ita rem evenifle, & ob id dolere. Cic. pro Domo, 18. Quarum rerum fi quem pœniteat, eum victoriæ Populi Romani pœnitere. i.e. Quas res fi quis non evenifle velit, & ob id dolore afficiatur. Budæus.
Scelerum pœnitet. Hor. 3. Carm. 24. 50.
Status fui vehementer pœnitet. Cic. 2. Att. 22.
Verbi tui me pœnitet. Cic. pro Planc. 76. Vide quam me verbi tui pœniteat. i. e. Quum mihi non fatis fit hoc verbum. Budæus.
Virium haud pœnitebat. Liv. 1. 8.
Pœnitet, ni, vel quod, Parum videtur. Ter. Eun. 5. 7. 11.
An pœnitebat flagitii, te auctore quod feciffet
Adolefcens, ni miferum infuper etiam patri indicares? Donatus.
Cæf. 2. Bell. Civil. cap. 32. An pœnitet vos, quod falvum atque incolumem exercitum nulla nave defiderata traduxerim?

Pœnītens, entis. Partic. [μετανοῶν] Sueton. in Vitell. cap. 15. Non multo poft pœnitens facti.
Portus optimus pœnitenti, mutatio confilii. Cic. 12. Philip. 6.
Pœnitens de matrimonio. Sueton. in Claud. Cæf. cap. 43. pr.

Pœnitendum, [μεταμελητέον] Gerundium legitur. ut, Non eft ejus præceptoris pœnitendum. Salluft. in Jugurtha, Num eorum pœnitendum fit.
Ad pœnitendum. Tacit. 3. Ann. 51.
Pœnitendi, aliud gerundium. [τὸ μεταμελῆσθαι] Cic. 4. Tufc. 79. Alexandrum regem videmus, qui quum interemiffet Clytum familiarem fuum, vix a fe manus abftinuit, tanta vis fuit pœnitendi.

Pœnitendus, a, um. [μεταμελητός] Partic. a Pœnitet verbo; i. e. Pudendus, & parvi æftimandus. Liv. 1. 35. Se fub haud pœnitendo magiftro Romanos ritus didiciffe. Columel. lib. 2. cap. 2. Itaque hic ager, five exercetur, feu ceffat, colono eft pœnitendus, ac tanquam peftilens refugiendus.
Factum pœnitendum. Suet. Tito, 10. Non exftare ullum fuum factum pœnitendum, excepto duntaxat uno.
Gens reip. nequaquam pœnitenda. Suet. Vefp. 1.

Pœnitūrus, a, um. [μετανοήσων] Partic. Accius, Quod fi procedit, neque te, neque quenquam arbitror pœniturum laudis: quam ut ferves vide. Quintil. lib. 9. cap. 3. Eoufque proceffum eft, ut non pœniturum, pro non acturum pœnitentiam: & vifuros, ad videndum miffos, Saluftius dixerit.

Pœnitenter, Adv. Minucius Felix in Octavio cap. 26. Aufpicia & auguria pœnitenter omiffa, obfervata feliciter.

Pœnitentia, æ. f. [μετάνοια, μεταμέλεια] Plin. lib. 17. cap. 12. Nihil eft fœdius agricolis, quam geftæ rei pœnitentia. Liv. 31. 32. pr. Celerem enim pœnitentiam, fed eandem feram atque inutilem fequi.
Agere pœnitentiam. V. ago.
Pœnitentia, pro Contemptu & afpernatione. Plin. lib. 5. cap. 17. da Effenis, Gens æterna, in qua nemo nafcitur, tam fecunda illis aliorum vitæ pœnitentia eft. Budæus.

Pœnitūdo, ĭnis. f. Idem quod Pœnitentia. Pacuv. Teucro, Quæ defideria alumnûm, pœnitudines, fquales, fcaprefque, & incultas vaftitudines. Nonius 2. 769. Aufon. in Sap. Thal. v. 22.
Prædes vadefque pœnitudinis rei.

Pœnitentiārius, i. m. Qui confitentes peccata fua abfolvit. Hieronym.

Pœnulus, V. pœnus.

Pœnus, i. m. [Λίβυς] Carthaginienfis, a Phœnix, fed afpiratio detrahitur: & œ in u mutatur in derivativo, Punicus, Punica, Punicum, non Pœnicus. V. infra in dictione punicus.
Pœni, [Λίβυες] (inquit Servius) ἀντίστοιχον eft, quafi Phœni, quia a Phœnicibus orti. Virg. 1. Æn. 306.
— ponuntque ferocia Pœni
Corda, volente deo.
Calliditate Pœnos Romani non fuperarunt. Cic. de Arufp. Refp. 19.
Acutus, ut Pœnus, & valde ftudiofus ac diligens Clitomachus. Cic. 4. Acad. 98.
Crudelitati Pœnorum corpus Reguli præbitum. Cic. 3. de Nat. Deor. 80.
Ductor Pœnorum, Annibal. Sil. lib. 7. 530.
Ferox Pœnus. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 148.
Fulmineus. Claud. de bell. Get. 138.

Pœnus, a, um. Adj. [Λιβυκός] Stat. 4. Silv. 3. 91.
Pœnos Bagrada ferpit inter agros.
Leones Pœni. Virg. 5. Ecl. 27.
Sermo. Stat. 4. Silv. 5. 45.

Pœnulus, vel Pœnolus, i. m. [Φοινίκιον] dimin. Unde Plautina fabula nomen fumpfit, in qua Pœnus Hanno Punice loquens introducitur.

Pūnĭcus, a, um. Adj. [Λιβυκὸς] quafi Pœnicus, a Pœnus, qui a Phœnicia, detracta afpiratione, deducitur. Virg. 1. Æn. 338.
Punica regna vides, Tyrios, & Agenoris urbem.
Punici dicuntur, non Pœni, quamvis a Phœnice fint oriundi. Paulus & plenius Feftus. q. V.
Bellum Punicum. Cic. 3. Tufc. 51.
Gloria Punica, Gloria Pœnorum. Virgil. 4. Æn. 49.
Grana punica fub lento cortice rubent. Ovid. 4. de Pont. 15. 8.
Humus Punica. Ovid. 7. Epift. 140.
Mala, Granata. Martial. lib. 1. 44. V. malum.
Poma. Ovid. 4. Faft. 608.
Prælia. Juven. 14. Sat. 161.
Regna. 1. Æn. 342.
Sagum, Puniceum. Hor. Epod. 9. 27.
Tempora, Bellorum Punicorum. Lucan. 2. 45.
O miferæ fortis, quod non in Punica nati
Tempora, Cannarum fuimus, Trebiæque juventus.
Punica fides, Punica perfidia, In proverbium abiit, quod ea gens peculiariter perjurii, vanitatifque notata fit: quemadmodum abunde teftatur Liv. 22. 6. Idem 21. 4. Has tantas viri virtutes ingentia vitia æquabant: inhumana crudelitas, perfidia plus quam Punica, nihil veri, nihli fancti, nullus deûm metus, nullum jusjurandum, &c. Salluft. Jugurth. 108. Comperio Bochum, magis Punica fide, quam ob ea, quæ prædicabat, fimul Romanos & Numidam fpe pacis detinuiffe. Plaut. Pœn. prol. 113.
Et is omnes linguas fcit, fed diffimulat fciens
Se fcire. Pœnus plane eft, quid verbis opu'ft? Erafm.

Punice, Adv. [Φοινικιστί] Plaut. Pœn. 5. 2. 22.
Adibo hofce atque appellabo Punice,
Si refpondebunt Punice pergam loqui.
Loquitur nunquam nifi Punice. Apul. Apol.
Punice interpretari. Auguft. Epift. 173.

Punicĕus, a, um. aliud Adj. Idem. [Φοινίκεος] Ovid. in Ibin, 281.
A duce Puniceo pertulit, ipfe feras.
Punicus color, five Puniceus, Qui eft coloris rubentis, qui Græce Φοινικοῦς dicitur, quem Exuberantiffimum Gellius lib. 3. cap. 9. extr. vocat. Virg. 12. Æn. 77.
Puniceis invecta rotis. Plaut. Rud. 4. 3. 61.
Fiet tibi puniceum corium, poftea atrum denuo.
Aqua punicea Getico fanguine. Ovid. 4. de Pont. 7. 20.
Colore puniceo matura arbuta. Lucret. lib. 5. 939.
Coma punicea depexa, fed lactea crure eft. Columel. lib. 10. 189.
Crocus. Ovid. 5. Faft. 318.
Cruor. Ovid. 2. Met. 607.
Pennæ. Virg. 12. Æn. 750.
Pomum. Ovid. 5. Met. 536.
Color flore rofæ puniceæ prior. Hor. 4. Carm. 10. 4.
Rofeta. Virg. 5. Ecl. 17.
Sanguis. Stat. 1. Achill. 308.

Punicānus, a, um. [Φοινικικὸς] fimiliter Adj. ut, Punicani lecti, ex Phœnicia, vel qualibus Carthaginienfes uti folebant. Cic. pro Muren. 75. Atque ille, homo eruditiffimus ac Stoicus, ftravit pelliculis hœdinis lectulos Punicanos, & expofuit vafa Samia.
Punicanæ feneftræ. Varr. 3. de R. R. cap. 7.

Punico, āre. Puniceum colorem habere. Apul. 3. Met. pr. Commodum punicantibus phaleris Aurora, rofeum quatiens lacertum, cælum inequitabat.

Pŏēta, æ. m. [ποιητὴς] ἀπὸ τοῦ ποιῶ, quod eft Facio, effingo: quafi Fictor. Eft enim Qui carmina fingit. Hor. in Arte Poet. 10.
— pictoribus atque poetis
Quidlibet audendi femper fuit æqua poteftas.
Manus multa poetarum. Hor. 1. Serm. 4. 141.
Antiquiffimum e doctis apud Græcos eft genus poetarum. Cic. 1. Tufc. 3.
Finitimus oratori poeta, numeris aftrictior paulo, verborum autem licentia uberior. Cic. 1. de Orat. 70.
Neminem adhuc cognovi poetam, qui fibi non optimus videretur. Cic. 5. Tufc. 63.
Arguti poetæ. Hor. 2. Epift. 2. 90.
Aftrictior verfu poeta, oratoris virtutes perfequitur. Cic. in Orat. 67.
Barbarus poeta apud Plautum, Latinus eft: ut, Marcus vertit barbare, id eft Latine: & in eodem poeta, Lex barbarica, Romana eft. Turnebus. V. barbarus.
Bonus poeta nemo fine inflammatione animorum exfiftere poteft, & quodam afflatu quafi furoris. Cic. 2. de Orat. 194.
Caftum effe decet pium poetam. Catull. ad Aurelium, 17. 5.
Clariffimi. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Crefcens. Virg. 7. Ecl. 25.
Disjecti membra. Hor. 1. Serm. 4. 62.
Divinus. Virg. 5. Ecl. 45.
Docti veteres poetæ Grajûm. Lucret. lib. 2. 600.
Græci. Cic. 2. de Orat. 61.
Gravis & ingeniofus. Cic. pro Planc. 59.
Illuftres. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Magnum poetam quenquam fine furore effe poffe negat Democritus. Cic. 1. de Divin. 80.
Peffimi poetæ, fæculi incommoda. Catull. ad Calvum 14. 23.
Sanctos poetas fuo jure appellat Ennius, quod quafi deorum aliquo dono & munere commendati nobis effe videantur. Cic. pro Arch. 18.
Seniorum poetarum turba. Hor. 1. Serm. 10. 67.
Tener. Catull. ad Libellum, epigr. 33. 1.
Vefanus. Hor. de Arte Poet. 455.
Alere & formare poetam. Hor. de Arte Poet. 307.
Canunt poetæ. V. cano.
Confingunt hæc poetæ. Cic. pro Rofc. Amer. 47.
Valet natura ipfa poeta, & mentis viribus excitatur, & quafi divino quodam fpiritu afflatur. Cic. pro Arch. 18.
Pro Artifice pofuit Plaut. Afin. 4. 1. 3.
Nam tu poeta es prorfus ad tuam rem unicus.

Poētrĭa, æ. f. [ποιήτρια] i. e. Mulier poetices perita. Cic. pro Cœl. 64. Verum hæc tota fabella, veteris & plurimarum fabularum poetriæ, quam eft fine argumento, quam nullum invenire exitum poteft!

Poetris, ĭdis. f. [ποιητρὶς] Idem. Perfius in procem.
Quod fi dolofi fpes refulferit nummi,
Corvos poetas, & poetridas picas
Cantare credas Pegafeium melos. [Al. Poetidas Rectius tamen alterum puto, ut αὐλητρὶς. Sed forfam Perfius Poetrias reliquit.

Poetilla, æ. m. dimin. Plaut. Truc. 2. 6. 4.
Et Homeronidæ poetillæ mille memorari poteft. Sed lectio admodum dubia eft. V. notas.

Poēma, ătis. n. [ποίημα] Poetæ opus, hoc eft figmentum feu fictio. Plin. lib. 7. cap. 56. De poematum origine magna quæftio eft. Plaut. Afin. 1. 3. 22.
Nam neque ufquam fictum, neque pictum, neque fcriptum in poematis.
Poema quid diftet a Poefi, V. in poesis infra.
Auftera poemata. Hor. de Arte Poet. 342.

Dulcia. Hor. de Arte Poet. 99.
Egregium. Cic. I. de Orat. 217.
Festivum, concinnum, & elegans. Cic. in Pison. 70.
Immodulata. Hor. de Arte Poet. 263.
Lacrimosa, Tragœdiæ. Hor. I. Epist. I. 66.
Legitimum. V. LEX.
Pulchra. Hor. de Arte Poet. 99.
Ridenda. Juven. 10. Sat. 124.
Ridiculum. Hor. 2. Epist. I. 237.
Sanctum. Hor. 2. Epist. I. 54.
Tenerum, moratum, atque molle. Cic. I. de Divin. 66.
Tragicum, comicum, epicum, melicum ac dithyrambicum. Cic. de Opt. gen. Orat. pr.
Attingere poemata. Catul. ad Varum, 20. 15.
Componere poema ad aliquem. Cic. 3. Q. frat. I. V. COMPONO.
Condere poema Græcum. Cic. I. Att. 13. V. CONDO.
Deducta tenui poemata filo. Hor. 2. Epist. I. 225.
Facere bona poemata. Hor. de Arte Poet. 303.
Fecisti varium & elegans omni fere numero poema. Cic. I. Acad. 9.
Legere libentius poemata. Cic. 2. Q. frat. 9.
Natum inventumque poema juvandis animis. Hor. de Arte Poet. 377.
Pangere mira poemata. Hor. de Arte Poet. 416.

POĒSIS, is. f. [ποίησις] Nonius 5.25. Poesis & Poema hanc habent distantiam: Poesis est textus scriptorum: Poema inventio parva, quæ paucis verbis expeditur. Idque confirmat exemplis Lucil. Satir. lib. 8. &c. Cic. 3. de Orat. 98. Quamvis claris sit coloribus picta, vel poesis, vel oratio. Homeri picturam, non poesin videmus. Cic. 5. Tusc. 114.
Poema Græci volunt a Poesi differre: quod Poesis sit totum opus poetæ, ut Ilias, Odyssea. unde Cic. 4. Tusc. 71. dixit; Anacreontis tota poesis amatoria est: hoc est, Totum opus, quod scripsit Anacreon. Poema vero sit pars quædam operis: ut singuli Iliadis libri poemata dici possunt. Quam differentiam videtur Nonius l. c. agnovisse: sed perpetua non est. Cic. in Orat. 67. Itaque video visum esse nonnullis, Platonis & Democriti locutionem, etsi absit a versu, tamen quod incitatius feratur, & clarissimis verborum luminibus utatur, potius poema putandum, quam Comicorum poetarum: apud quos, nisi quod versiculi sunt, nihil est aliud quotidiani dissimile sermonis. Hoc loco Poema pro Omni scriptione Platonis & Democriti Cicero posuit. Proinde sunt qui dicant, poema potius illud esse, quod poesis naturam exprimit. [Poesis est ipsa compositio, Poema compositum, Differunt, ut Scriptio & Scriptum. Sed sicut Latini Orationem, pro Opere ipso ponunt, sic Græci ποίησιν ἀντὶ τοῦ ποιήματος, Cic. vicissim Poema pro Poesi dixit.
Carcini poesis, dicebantur Ea quæ viderentur obscurius, & instar ænigmatis dicta. Carcinus enim poeta quispiam fuit, qui finxit Orestem ab Ilio coactum ut matricidium confiteretur, per ænigmata respondisse, ut auctor est Suidas, qui testatur proverbium a Menandro usurpatum in Hercule falso. Erasm.

POEMĀTUM, i. & POEMATA, orum. n. pl. etiam antiquos dixisse testatur Charisius p. 28. & 114. Horum poematorum, & His poematis.

POEMĀTIUM, i. n. [ποιημάτιον] Dimin. Parvum poema. Auson. Edyll. 7. præf. Poematia, quæ in alumnam meam luseram, &c.

POETĬCUS, a, um. Adj. [ποιητικὸς] Quod ad poesin pertinet: ut, Ars poetica, & Verba poetica. Cic. 3. de Orat. 151. Sed tamen raro habet etiam in oratione poeticum aliquod verbum dignitatem. Quintil. lib. I. cap 5. p. 54. Burm. At in eadem vitii geminatione Metieo Suffetieo dicens Ennius, poetico jure defenditur. i. e. Auctoritate poetica.
Dii poetici. Cic. 3. de Nat. Deor. 77.
Fabulositas poetica. Plin. 7. 28. pr.
Licentia. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Mella manare. Hor. I. Epist. 19. 44.
Numerus poeticus. Cic. I. de Orat. 151.
Themata. Quintil. lib. 2. cap. 10. Et poetica (ut vere dixerim) themata juvenibus pertractare permittemus.
Voluptates. Quintil. lib. I. cap. 8.

POETĬCE, Adv. [ποιητικῶς] More poetico. Cic. 5. de Fin. 9. Ut poetice loquar.

POETĬCA, æ. & POETĬCE, es. f. [ποιητική] Ars ipsa conscribendorum versuum. Cic. I. Tusc. 3. Serius poeticam nos accepimus.
O præclaram emendatricem vitæ poeticam! Cic. 4. Tusc. 69.
De dignitate poeticæ vide Strabonem lib. I.

POETOR, [ποιῶ] āri. In poetica se excercere, sive poetam agere. Ennius apud Priscian. 8. p. 829.
Nunquam poetor nisi podager.

POETĬFĬCUS, a, um. [ποιητοποιὸς] Adj. quo usus est Ennius, qui Caballinum fontem Poetificum nominavit.

P O G

PŌGŌNIA, vel POGONĪAS, æ. m. [πωγωνίας] dici potest Barbatus, πώγων enim barba Græcis dicitur. Genus cometæ. Plin. lib. 2. cap. 25. Pogonias vocant, quibus inferiore ex parte, in speciem barbæ, longe promittitur juba.

P O L

PŌL, Adv. jurantis. [νὴ τὸν Πολυδεύκη] Per Pollucem. Cic. 3. Tusc. 44.
— pol mihi fortuna magis nunc desit, quam genus. Ex poeta. Hor. I. Epist. 7. 92.
— pol me miserum, patrone, vocares.
Certe pol. Ter. Eun. 4. 5. 5. Certe tu quidem pol multo hilarior.

PŎLA, æ. f. [Πόλα] Istriæ civitas, quondam a Colchis condita. Pietas Julia Plinio dicitur lib. 3. cap. 19. in descriptione Istriæ.

PŎLEA, æ. f. [πῶλιον] Fimus pulli asinini, quem equa initio partionis ante fœtum effundit, ut ait Aristoteles, qui Polion; Plinius vero lib. 28. cap. 13. Polean vocat.

POLEMARCHIA, V. POLEMARCHUS.

PŎLĔMARCHUS, i. m. [πολέμαρχος] a Belli ductu; quasi Belli dux. Ætolis vero Polemarchus, claudendarum portarum, & urbis curam gerebat, clavesque noctu detinebat: interdiu autem, custodiis portarum assidebat. Alexand. Alexandrinus lib. 3. cap. 16. Polemarchi sunt, Apud quos summa rei militaris & agitur & refertur: & Polemarchia, Munus ipsum, & Magistratus vocatur. Hodie apud nos hi Marescali vocantur, quasi majores judices, hoc est judices in Cabalo sedentes, uno tantum magistro equitum, id est Connestabulo inferiores. Si quis Latine dicere velit, eos Tribunos militum possit appellare. Sic etiam vocantur in cap. Officium. de re milit. in P. Hæc Budæus in notis ad Pandectas. l. ultima. ad finem. De muneribus in Pand.

POLEMARCHIA, æ. f. [πολεμαρχία] V. in POLEMARCHUS præced.

POLEMĬCUS, a, um. Adj. [πολεμικὸς] Quod ad bellum, vel Controversiam pertinet. vocabulum Theologicum. Hinc Scriptura polemica, i. e. Controversialis.

PŎLĒMON, ōnis. m. [Πολέμων] Atheniensis philosophus, prima adolescentia lascivus, & voluptatibus deditus, quum patentem Xenocratis scholam intrasset, deque modestia & moribus sermo haberetur, ita demum ad eum flexit animum, ut rejecta incontinentia, se totum philosophiæ addixerit, ex quo postea ejus scholæ successit. Auctor Gellius, & Diogenes Laertius, qui eum multa scripsisse testatur. Suidas nihil scriptum reliquisse asserit.
Mutatus Polemon. Hor. 2. Serm. 3. 254.
Polemon, cognomento Helladicus, genere Iliensis, historicus nobilissimus, æqualis Aristophanis grammatici, Panætii Rhodii discipulus, scripsit de origine civitatum Phocidis, Ponti, Laconiæ, & Geographiam, seu de circuitu orbis libros tres. Suidas.
Polemon alius e Laodicæa Cariæ, qui Smyrnæ vixit ac præcepit, æqualis Herodis, Attici, sub Adriano principe, ad quem legatus quandoque Smyrnæorum missus, ab eoque honorifice exceptus, & Musæo Ægyptio adscriptus est.
Polemon etiam alius, Ponti rex, de quo Tacit. 2. Ann. 56. V. Spanhem. de Usu & Præst. Num. diss. 8. p. 448. Hinc

POLEMŌNIĂCUS, a, um. Adj. ut, Pontus Polemoniacus. Eutrop. 7. 9.

POLĒMŌNĬA, æ. f. [πολεμώνιον] Herba. Plin. lib. 25. cap. 6. Polemoniam, alii philetæriam, a certamine regum inventionis appellant.

POLEMONIUM, i. n. Πολεμώνιον] Ptolemæo lib. 5. cap. 6. Cappadociæ urbs; vulgo *Leona*.

PŎLENTA, æ. f. [ἄλφιτον] dicitur & Pulenta. Sic fiebat, Perfusum aqua hordeum siccabant nocte una, postero die frigebant, deinde molis frangebant, servabantque in multos dies. Cato de R. R. cap. 108. Tum id percolato, polentam adjicito. Ruell. lib. 2. cap. 16. Polentam Græci ἄλφιτα nominant, torrefacti hordei farinam, quæ nunc tota Gallia, Sicca criothe, vel Grio siccum, quasi torrida & resiccata crithe vel cri vocatur. Venalis ea circumfertur spissandis carnium juribus: quanquam & ex avena retorrida cœpit fieri, & eadem nominis ambage proferri. Charisius lib. I. Polenta dici debet per o, cujus rei Verrius Flaccus rationem reddit, quod usu omnium poliatur. Hæc ille. Non immerito ridentur quidam Grammatici scribere ausi, Polenta esse generis neutri, decepti ex non intellecto carmine Ovidii lib. 5. Met. 454.
Dulce dedit testa, quod coxerat ante polenta. Quum sensus & ordo sit, Dedit ei dulce, quod ante coxerat de polenta. Quod ex quinto inde versu eodem in loco satis adverti poterat,
Cum liquido mista perfudit diva polenta.
Grandis polenta. Pers. 3. Sat. 55.

POLENTĀRIUS, a, um. Adj. [ἀλφιτικὸς] Quod pertinet ad polentam, seu Quod est ex polenta. Plaut. Curc. 2. 3. 16.
Ex unoquoque eorum exciam crepitum polentarium. V. ibi Interpr.
Damnum polentarium. Apul. 6. Met p. 181. Elmenh.

PŎLENTIA, æ. f. [Πολεντία] Urbs Liguriæ Ptolemæo lib. 3. cap. I. vulgo *Palanza*. V. Sil. 8. 599. & ibi Drakenb.
Est etiam apud Melam lib. 2. cap. 7. Castellum in majoribus Balearibus nomine Polentia, nunc vulgo *Polensa*, ut scribit Olivarius.

POLENTĪNUS, a, um. Adj ut, Saltus Polentini. Stat. 2. Silv. 6. 63.
Agri Polentini. Prudent. in Symmach. 2. 719.

PŌLĒTES, is. m. [πωλητής] Internuntius Epidauriorum ad Illyricos: de quo audi Alexandrum ab Alexand. lib 4. cap. 10. Proditum est de Epidauriis mirum, quod quum Illyricos mores osos haberent, nec illorum commercia vitare possent, ut se a contagione accolarum servarent immunes, ita cavisse, ut unum seligerent ætate gravem, qui solus ad illos penetraret, cum quo commercium haberent, quem Poletem dixerunt.

PŌLIA, æ. f. [πολιά] Gemma quædam. Plin. lib. 37. cap. II. Polia canitiem quandam sparti indicat: eandem duriorem, nigra Spartopolios.

PŌLĬA, æ. f. [πωλεία] Grex equorum. Ulpian. in l. Ædiles ajunt. D. de ædil. edict. Nam si polia venierit: dicemus unum equum, qui vitiosus est, non omnem poliam redhiberi oportere. Catellianus Cotta putat poliam esse equitium, hoc est equorum mandram, seu armentum equinum: descendereque non a pluralitate, ut Accursius voluit, sed potius a Græco nomine πῶλος, quod pullum & maxime equinum significat. Unde πωλοδαμάζειν, est Equos domare.

POLIMEN, POLIMENTUM, V. POLIO.

PŌLIO, īvi, ītum, [ξέω, ξύω, λεπτύνω, λειαίνω] īre. Colere, ornare; & quasi Urbano & politico more (qui rustico contrarius est) componere, ut ait Perottus. Virg. 8. Æn. 436.
Certatim squamis serpentum, auroque polibant. Cic. 2. de Legib. 59. Hoc plus, inquit, ne facito, rogum ascia ne polito.
Arma polire deorum. Stat. 4. Silv. 6. 48.
Carmina polire sollicita cura. Ovid. I. de Pont 5. 61.
Frontes libri geminæ pumice poliantur. Ovid. I. Trist. I. II.
Orationis faciendæ & poliendæ ignarus. Cic. I. de Orat. 63.
Signa Dædala polire. Lucret. lib. 5. 1450.
Tigna. Claud. 2. Conf. Stil. 323.
Vestes polire. Plin. 35. 17.

POLĪTUS, a, um. Adj & Partic. [ξεστὸς, εὔξεστος, εὔξοος, λεῖος, γλαφυρὸς] ior, issimus. Plin. lib. 13. cap. 4.
Fronte politus. Pers. 5. Sat. 116.
Pelliculam veterem retines, & fronte politus
Astutam rapido servas sub pectore vulpem.
Politus, urbanus, elegans. Cic. de Clar. Orat. 284. Sin autem jejunitatem & siccitatem & inopiam, dummodo sit polita, dum urbana, dum elegans, in Attico genere ponit, hoc recte duntaxat.
Politus e schola. Cic. in Pison. 59. Dices, enim, ut es homo facetus, ad

ad persuadendum concinnus, perfectus, politus e schola, Quid est, Cæsar, quod te &c.
Artibus politus. Cic. 1. de Fin. 26. Et 13. Fam. 1. Est enim omni liberali doctrina politissimus.
Coloribus artis omnibus pictus & politus. Cic. 2. Att. 21. Sic hunc, omnibus a me pictum & politum artis coloribus, subito deformatum, non sine magno dolore, vidi.
Doctrina politos constituit quosdam pariter. Lucret. lib. 3. 338.
Virtutibus politus omnibus. Varr. 1. de R. R. cap. 2.
Politum quid & perfectum proferre. Cic. 1. de Orat. 5.
Nihil acutius, nihil politius Aristotele. Cic. 4. Acad.
Ager politus. i. e. Excultus. Non. 1. 339.
Arte politissima perfecit caput Veneris Apelles. Cic. 1. Fam. 9.
Columnæ politæ. Cic. 3. Q. frat. 3. Quod mihi nunc denique apparuit, posteaquam & ipsa tota patet, & columnæ politæ sunt.
Elegantia politior. Cic. 3. de Fin. 4. Quin etiam agricultura, quæ abhorret ab omni politiore elegantia, &c.
Facetiæ politæ, Elegantes & ornatæ. Cic. 1. de Orat. 243. Multo majorem partem sententiarum sale tuo & lepore & politissimis facetiis pellexisti.
Humanitatis politioris expers. Cic. 2. de Orat. 72.
Oratio accurata & polita. Cic. de Clar. Orat. 326.
Philosophus nostræ memoriæ politissimus & acutissimus. Cic. 4. Acad. 38. De Antiocho.
Sermo politus. Claud. Conf. Mall. Theod. 251.
Compar. & Superlativi exempla supra sunt.

Pŏlītŭlus, a, um. [ὑπογλαφυρ☉] Adj. dimin. Cic. 7. Fam. 34. Opus est huc limatulo & politulo tuo judicio.

Polīte, Adv. [γλαφυρῶς] Cic. 1. Acad. 2. Quæ & sunt magna sane, & limantur a me politius.
Polite & Subtiliter. Cic. 4. Acad. 67. Negatis hæc tam polite, tamque subtiliter effici potuisse, sine divina aliqua solertia.
Dicere ornate politeque. Cic. pro Cœl. 8.
Eloqui polite. Cic. 1. Tusc. 6. Fieri autem potest ut recte quis sentiat, & id quod sentit, polite eloqui non possit.
Scribere polite. Cic. de Clar. Orat. 76. Et luculente quidem scripserunt, etiamsi minus quam tu, polite.

Polītor, ōris. m. Ulpian. in l. Cum duobus. D. pro socio, Veluti quum pecus in commune pascendum, aut agrum politori damus in commune quærendis fructibus. Erant autem Politores, Qui agros excolere atque polire consueverant. Olitori mavult legere Bynckhersh. Observat. Jur. Roman. 2. 9. p. 25. Nonius Marcellus 1. 339. sic ait, Politiones agrorum cultus diligentes, ut polita omnia dicimus exculta, & ad nitorem deducta. Ennius Satir. lib. 3. Testes sunt lati campi, quos gerit Africa terra politos. At Annal. 8.
Raftros dentefabres capsit causa poliendi Agri. Varro, Quid mirum? ex agri depolitionibus ejiciuntur, hic in cœnaculo polito recipiuntur? Hæc Nonius. Hoc etiam significato Politionem & Politorem dixit Cato de R.R. cap. 4. & 136. conf. pollintio, & pollintor.
Politores gemmarum. Firmicus lib. 4. cap. 7. ad finem.

Polītio, ōnis. f. Vitruv. 7. 3. Recipiens in se politionem, fulgentes in adspectu, certasque considerantibus imagines reddit.
Dicitur etiam illa Cultura, quæ pactione certæ frugis pro mercede fit, atque adeo ipsa Merces. Cato de R. R. cap. 136. Politionem quo pacto dari oporteat? in agro Casinate & Venusio in loco bono parte octava corbi dividat: satis bono septima, &c. conf. dict. super. & pollintio.

Polītūra, æ. f. [λείανσις] Idem. Plin. lib. 11. cap. 24. Quam non ad hoc videtur pertinere cribratæ pexitas telæ, & quadam polituræ arte, ipsa per se tenax ratio tramæ? Idem lib. 36. cap. 6. Thebaica polituris accommodatur.
Ad polituram sarcire. V. ad.

Polīmen, ĭnis. n. Idem. Apul. de Deo Socrat. p. 54. Elmenh. Neque in emendis equis phaleras consideramus, & baltei polimina inspicimus.
Item Testes, testiculi. Arnob. 7. p. 230. Polimina porro sunt ea, quæ nos proles verecundius dicimus: a vulgaribus autem assolent cognomine testium nuncupari.

Pŏlīmenta, orum. n. [ὑοσόρχεις] Testiculi porcorum dicuntur, quum castrantur: a politione vestimentorum, quod similiter ut illa curantur, inquit Festus. Plaut. Men. 1. 3. 28.
Glandionidem suillam, laridum pernonidem, aut
Sinciput, aut polimenta porcina, aut aliquid ad eum modum. V. ad utrumque auctorem not.

Polio, ōnis. m. Qui arma polit. Firmicus lib. 2. Mars & Mercurius in decimo ab horoscopo loco poliones faciunt. Meminit Callistratus lib. 50. D. de Jure immunit. l. quibusdam.

Pŏlion, i. n. [πόλιον] V. polea.
Polion, sive Polium, est etiam Herbæ nomen, quam Plinius describit lib. 21. cap. 7. Sic & apud Græcos polion herbam, inclytam Musæi & Hesiodi laudibus, ad omnia utilem prædicantium, superque cetera ad famam etiam dignitatis: prorsusque miram, si modo (ut tradunt) folia ejus mane candida, meridie purpurea, sole occidente cærulea aspiciuntur.

Pŏlisma, [Πόλισμα] Civitas in Rhœtio ad Simoentis ripas. Strab. lib. 13. Astypalæenses itaque, qui Rhœtium primum tenuerunt, oppidum juxta Simoentem condidere, quod nunc Polisma nominatur, in loco non valde idoneo, &c. Proprie Oppidulum significat.

Pŏlītes, is. m. [Πολίτης] Priami filius ex Hecuba uxore a Pyrrho, capta Troja, interfectus, apud Virg. 2. Æn. 526.
Ecce autem elapsus Pyrrhi de cæde Polites, &c.

Pŏlītīa, æ. f. [πολιτεία] Respublica: quo nomine inscriptus est liber Platonis. Cic. 1. de Divin. 60.
Politia, quid est? in Calepino primo omissum hic. *La police.* Fit mentio in Calepino excuso apud Eustachium Vignon 1578. & dicitur non inveniri. Sed puto esse ex Decembrio. Vide in meo libro *Du nouveau François Italianisé.* H. St. Gloss. Gr. Lat. Πολιτεία, Civile imperium, Respublica, Civilitas. conf. Suid.

Polītĭcus, a, um. Adj. [πολιτικός] Quod est civile. Cic. 7. Fam. 1. Sed quæ potest esse homini politico delectatio, quum aut homo imbecillis a valentissima bestia laniatur? Quædam exemplaria legunt Polito. Idem 9. Att. 4. Sumpsi mihi quasdam tanquam θέσεις, quæ & politicæ sunt, & temporum horum. Gloss. Gr. Lat. Πολιτικός, Civilis, Urbanus.

Polītĭca, æ. & Polītĭce, es. f. [πολιτική] Scientia rempublicam recte constituendi. Apul. de Philosophia p. 71. Elmenh. Civilitatem Plato politicen vocat. conf. politia.

Pŏliūchi, [Πολιοῦχοι] Dii tutelares, quos cuique loco præesse antiquitas existimabat. Poliuchos Minerva apud Spartanos cognominata est, quod eorum civitati imperaret. Herodotus. conf. Suid. & H. Steph. Thes. Gr.

Polla, æ. f. [Πόλλα] Uxor Lucani poetæ, cujus meminit Stat. 2. Silv. 7. 62.
Tu castæ titulum, decusque Pollæ
Jucunda dabis allocutione. Pauloque infra eam commendat ab eruditione. Scribitur & Paula.

Pollen, ĭnis. n. vel Pollis, ĭnis. m. [γῦρις Gl. L. Gr. & Gr. L.] a Polleo deduci videtur, Flos tritici. Ter. Adelph. 5. 3. 60.
Illic favillæ plena, fumi, ac pollinis
Coquendo sit faxo, & molendo. Marcellus Dioscoridis interpres dicit esse Pollinem, Tenuissimum pulverem magis quam farinam, qualis circa molas plerumque & loca, in quibus panis pinsitur, parietibus hærens, invenitur, unde fit panis omnium infirmissimus. Columel. lib. 6. cap. 30. Et turis polline, cum eo, qui profluit, sanguine immisto, armi linantur. Pollen polentæ. Cato R. R. cap. 157. In utroque Gloss. etiam rectus Polline affertur.

Pollĭnārius, a, um. Adj. [γυρητικός] Quod ad pollinem pertinet: ut, Cribrum pollinarium, Quod lino, non setis equorum, fit ad pollinem purgandum. Nam cribra quæ ad excutiendam farinam fiunt, excussoria dicuntur. Plin. lib. 18 cap. 11. Plaut. Pœn. 3. 1. 10.
Nam iste quidem gradus succretu'st cribro pollinario.

Pollināris, e. Adj. Idem. Gloss. Cyrill. Γυρεώτερον κόσκινον, Pollinare cribrum.

Pollinaceus, a, um. Adj. Quod ex polline est. Eadem Gloss. Γυρίτης ἄρτος, Pollinaceus. Subaudito τῷ Panis.

Pollintio, ōnis. f. Cato R. R. cap. 136. Pollintionem in agro Casinate & Venafro sic dare oportet. In loco bono parte octava corbi dividat, satis bona septima, tertio loco sexta, si granum modio dividet, parti quinta in Venafro ager optimus, ix parti corbi dividat. Alii legunt Politionem.

Pollintor, ōris. m. [ἀλφιτοποιός] Curator pistrini, qui farinam facit, & pollinem, quique pollinario cribro pollinem excutit. Cato R. R. cap. 5. Operarium mercenarium, pollintorem, diutius eundem ne habeat die. Alii Politorem legunt. q. V. & pollinctor f. l.

Pollincbo, ĕre. Farinam in pistrino lucrifactam dividere, inquit Perottus.

Polleo, [ἰσχύω, δεινῶς δύναμαι] ēre. Posse, valere. Cic. in Parad. 5. Nec est ulla res quæ plus apud eum polleat, quam ipsius voluntas atque judicium.
Moderatione polleat & constantia. Cic. 4. Tusc. 34. Is, quisquis est, qui moderatione & constantia polleat; quietus animo est, sibique ipse placatus, ut nec tabescat molestiis, &c. In quibusdam exemplaribus desideratur Polleat.
Quæstu pollere dicitur, quod est pretiosum. Plin. lib. 19. cap. 3. Sunt etiamnum duo genera, nonnisi sordido nota vulgo, quum quæstu nullo polleant.
Scientia pollet virtus. Cic. in Partit. 76.
Posse & pollere. Liv. 1. 24.
Pollere ad, Cic. 1. Off. 34. Harum igitur duarum ad fidem faciendam justitia plus pollet.
Pollere adversum. Plin. lib. 16. cap. 22. Cur ergo non eadem causa adversum omnes polleat, jure miremur.
Pollet contra. Plin. lib. 24. cap. 19. Herba quæ gignitur supra fimeta ruris, contra anginas efficacissime pollet ex aqua pota.
Pollere in remediis aurum. Plin. lib. 33. cap. 4.
Pollere in Rep. Cæs. 1. Bell. Civil. 4.
Pollere inter. Suet. Cæs. 6. Est ergo in genere, & sanctitas regum, qui plurimum inter homines pollent, & cærimonia deorum, &c.
Auctoritas ejus pollet, i. e. Valet, & magni est ponderis. Sallust. in Jugurtha cap. 25. Quorum auctoritatem Romæ pollere audiverat.
Facundia pollet tuis ingeniis. Claud. 6. Conf. Hon. 492.
Oratio plurimum pollet in peroratione. Cic. de Clar. Orat. 190.
Pollere, Præstare, utilius esse. Plin. lib. 36. cap. 22. de cotibus, Ex oleo & aqua Ciliciæ pollent: ex aqua Arsinoeticæ. Hoc est quod vulgus dicit, *Melius valent*, vel *Bene valent.*
Plus pollet potiorque est filius patre. Cic. 4. Tusc. 69.

Pollens, entis. [δυνάμεν☉] Partic. Plaut. Capt. 2. 2. 28.
Quod genus illic unum est pollens atque honoratissimum.
Equo hostis pollens. Ovid. 3. Trist. 10. 55.
Fulmine pollens regia Jovis. Ovid. ad Liv. 213.
Opibus pollens. Lucret. lib. 1. 61.
Venenis gelidis pollens Ophiusa. Valer. 6. Argon. 85.
Avis pollens. Sil. lib. 8. 385.
Corpora pollentia simplicitate. Lucret. lib. 1. 575.
Herbæ. Ovid. 7. Met. 146.
Matrona. Ovid. 5. Met. 508.
Vini pollens, lepidus Liber. Plaut. Curc. 1. 2. 21.
Compar. Sil. 14. 338. — astus pollentior armis.
Superl. Solin. cap. 2. Pollentissima ingenia.

Pollenter, Adv. Compar. Claudian. de 4. Conf. Honor. v. 253.
— cæsaque redit pollentius Hydra.

Pollentia, æ. f. [δύναμις] Potentia. Plaut. Rud. 3. 2. 4.
Vindicate, ne impiorum potior sit pollentia. Adde Cas. 4. 4. 3.

Pollentia, æ. f. [Πολλεντία] Plinio 3. 5. extr. auctore, Oppidum fuit in majore Balearium insula.
Fuit & Pollentia juxta Alpes inclyta lanarum nobilitate; de qua Sil. lib. 8. 599.
— fuscique ferax Pollentia villi. Al. Polentia. q. V.

Pollentīnus, a, um. Adj. [Πολλεντῖν☉] ut,
Campus Pollentinus Claud. 6. Conf. Hon. 127.
Fuerunt & Pollentini in Piceno, in quinta regione Italia, non multum distantes a Tolentinatibus, ut indicat Plin. lib. 3. 13. extr.

Pollex, ĭcis. m. [ἀντίχειρ] Primus & maximus in manu digitus: sic vocatus quod ceteris pollentior sit. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 13. Pollex, qui nomen ab eo quod pollet, accepit, nec in sinistra cessat, nec minus quam tota manus in officio est. Unde & apud Græcos ἀντίχειρ vocatur, quasi manus altera. Plin. lib. 11. cap. 43. Hominis pollex articulos habet binos. Cic. 3. Off. 46. Durius etiam Athenienses, qui sciverunt ut Æginetis, qui classe valebant, pollices præciderentur.
Ictus pollicis. Hor. 4. Carm. 6. 36.

Lesbium servate pedem, meique
Pollicis ictum. Sic
Festinus. Claud. in præfat. lib. 2. de Rapt. Proserp. 16 De lyræ pulsu. & Honestus. Perf. 6. Sat. 5. de eadem re loquens.
Ignavus. Stat. 4. Silv. 4. 53.
Sollicitus. Claud. Conf. Mall. Theod. 127.
Tener. Ovid. 1. Amor. 4. 22.
Deducens levi pollice filum. Ovid. 4. Met. 36.
Deterſit & reliquum nitido pollice ſomnum. Claud. in Epithal. Pallad. 27.
Ducit artificemque tuo ſub pollice vultum. Perſ. 5. Sat. 40.
Metere pollice primo. Martial. lib. 10. 92.
Movere chordas pollice. Stat. 1. Achil. 187.
Nentes impreſſo pollice ſtamina. Ovid. 8. Met. 453.
Prætentat pollice chordas. Ovid. 5. Met. 339.
Premere pollicem, Convertere pollicem. Antiquitus in pollice favoris erat, ſtudiique ſignificatio. Qui faveret, pollicem premebat: qui minus faveret, pollicem convertebat. Qui geſtus in proverbium abierunt, ut jam Premere pollicem dicatur, qui quoquo pacto favet: convertere, qui male vult. Plin. lib. 28. cap. 2. Pollices quum faveamus, premere etiam proverbio jubemur. Juven. 3. Sat. 36.

— & verſo pollice vulgi,
Quemlibet occidunt populariter. Horatius Utroque pollice dixit, pro Summo favore, 1. Epiſt. 18. 66.
Conſentire ſuis ſtudiis, qui crediderit te,
Fautor utroque tuum laudabit pollice ludum. Porphyrion enarrat hunc ad modum; Utroque pollice, i. e. Utraque manu, συνεκδοχικῶς; Synecdoche a parte totum. An qui vehementius laudat, manus jungens, jungit pollicem cum proximo? Acron hoc pacto, Utroque pollice, συνεκδοχικῶς, manu utraque, ſublataque pariter, ac ſæpius mota. Hic enim geſtus valde laudantium eſt. Sane utrumque, ſicut ex his conjicere licet, proverbii origo fugit. Eraſmus. [Rectius apud Juvenalem ſcribitur
Munera nunc edunt, & verſo pollice vulgus,
Quum libet, occidunt populariter. V. Lipſ. 2. Saturn. 22. & Grang. ad loc.

Rodere irreſectum pollicem dente. Hor. Epod. 5. 48.
Siccare tremulo pollice lacrimas. Ovid. 19. Epiſt. 26.
Sollicitat docto pollice ſtamina. Ovid. 11. Met. 170.
Tentavit impulſas chordas pollice. Ovid. 10. Met. 145.
Pollex, etiam in pede. Plin. lib. 7. cap. 53. Q. Æmilius Lepidus jam egrediens, incuſſo pollice limini cubiculi.
Pollex, in arborum corticibus. Plin. lib. 13. cap. 4. de palmis arboribus, Reliquæ teretes atque proceræ, denſis gradatiſque corticum pollicibus, ut orbibus, faciles ſe ad ſcandendum Orientis populis præbent, &c.
Pollex, Cognomen Romanum ſervile, unde luſus Cic. 13. Att. 46. extr. Pollex quidem, ut dixerat ad Idus Sext. ita mihi Lanuvii pridie idus præſto fuit; Sed plane pollex, non index. V. ibi Interpr.
Eſt etiam pollex menſura, duodecima pars pedis, ut Digitus ſextadecima. V. UNCIA.

POLLĬCĀRIS, e. Adj. [ἀντίχειρ...] Quod pollicis latitudinem ſive craſſitudinem habet. Plin. lib. 15. cap. 24. Digitorum hominis longitudo illis, & interim falcata pollicari latitudine.

POLLIA Tribus Romana ex loco Pollio denominata. Alexandrinus Alexander lib. 1. cap. 17. V. TRIBUS.

ΠΟΛΛΟΙ ΚΑΓΑΘΟΙ: proverbium nobile, quod non omittendum eo duximus, quia non apud Græcos modo uſui eſſe debeat: ſed multo magis apud nos, ſi Chriſtiani ſumus. Sed ut rem intelligas: Græcis ad ſacrificium acceſſuris, hoc præfatur primum, τίς τῇδε? hoc eſt, Quis hic? Qui vero interſunt ſacris, referunt, πολλοὶ κἀγαθοί: quod eſt, Multi & boni: Nam polluti homicidio, aut ſanguine infecti humano, homineſque turpiſſimarum ſordium, ſacris arcebantur, neve aras contingerent, aut ſacrificio intereſſent, lege vetabantur. Alexander ab Alex. lib. 4. cap. 17.

POLLĬCEOR, licitus ſum, [ὑπισχνέομαι, κατανεύω, καταφατίζω] ēri. Promittere. Verbum commune ſecundum Priſcianum: nam in ſignificatione paſſiva uſus eſt Ovid. 1. de Arte Am. 444.
Pollicitis dives quilibet eſſe poteſt. Polliceri igitur, eſt Ultro, ſeu ex pactione aliquid promittere. Ter. And. 3. 5. 7.
Nam quid ego nunc dicam patri? negabon', velle me, modo
Qui ſum pollicitus, ducere?
Polliceri & Promittere. Cic. pro Planc. 101. Nihil tibi ego tum de meis opibus pollicebar, ſed horum erga me benevolentiam promittebam.
Bene polliceri. Salluſt. Catil. cap. 41. extr.
Benigne polliceri aliquid. Cic 4. Fam. 13.
Liberaliſſime polliceri. V. poſt Liberaliter in LIBER.
Prolixe aliquid. Cic. pro Domo 28. Neque ille tot ſuſpicionibus certorum hominum exulceratus, quæ meum tempus poſtularet, ſatis prolixe mihi polliceretur.
Ultro. Cic. 4. Verr. 5. Quando id quod opus eſſe putaret, non ultro pollicita eſt?
Ultro polliceri & offerre ſe. Cic. pro Planc. 24.
Operam ſuam alicui. Cic. 1. Verr. 28. Tamen his operam tuam pollicebere, qui te neque velle ſua cauſa, nec ſi cupias, poſſe arbitrantur. Sall. Catil. cap. 40. extr. Dein eos pollicitos operam ſuam dimittit.
Præſidium ſuum alicui. Cic. 10. Philip. 8.
Studium ſuum ſingulare profiteri alicui & polliceri. Cic. 5. Fam. 8.
Se memorem alicujus facti. Cæſ. 1. Bell. Civil. cap. 13.
Te buccinatorem fore exiſtimationis meæ polliceris. Cic. 16. Fam. 21.
Tantum vobis, quantum facere poſſum, polliceor. Cic. Poſt red. ad Quir.
Quantum velit quis polliceri. Cic. 2. Verr. 23. Deinde continuo eſſe pollicitum quantam vellent pecuniam, ſi me Ædilitate dejeciſſent.
Reduci aliquid polliceri. Virg 9. Æn. 301.
De eo quod nos pollicemur, ille ſumma fide perficiet. Cic. pro Domo 16.
Per alium alicui polliceri. Cic. 13. Att. 27. Erat, ſi meminiſti, in Conſulatus petitione per te mihi pollicitus, ſi quid opus eſſet.
Pro certo hoc vobis polliceor atque confirmo. Cic. 2. de Lege Agr. 99.
Polliceri, pro Affirmare aliquando accipitur. ut Cic. 2. Fam. 5. De ipſo Tito Annio tantum tibi polliceor, te majoris animi, gravitatis, conſtantiæ, benevolentiæque erga te, ſi complecti hominem volueris, habiturum eſſe neminem.
Illud tibi poſſum polliceri. Cic. 8. Fam. 10. Quod ad tuum diſceſſum attinet, illud tibi poſſum polliceri, me curaturum ut tibi ſuccedatur: illud certe præſtabo, ne amplius prorogetur.
Habeo polliceri, i. e. Hoc pollicendum eſt mihi, ut ait Valla. Cic. 5. Fam. 5. De Alexandrina re, cauſaque regia tantum habeo polliceri: me tibi abſenti, tuiſque præſentibus cumulate ſatisfacturum.
Polliceri, paſſive. Ulpian. in l. 1. §. eſt autem. D. de exerc. action. Eſt autem nobis electio, utrum exercitorem, an magiſtrum convenire velimus: ſed ex contrario, exercenti navem adverſus eos, qui cum magiſtro contraxerunt, actio non pollicetur: quod non eodem auxilio indigebat.

POLLĬCEO, ēre. activ. Varro apud Non. 7. 25. Ne dares, ne polliceres.

POLLĬCENS, entis. [ὑπισχνούμενος] Partic. Ter. And. 1. 1. 49. Pretium pollicens.
Montes auri pollicens. Idem Phorm. 1. 2. 18.
Multa pollicens. Nepos 2. 8. 6.

POLLICĬTUS, a, um. Partic. [ὑπισχνημένος] ut:
Fidem pollicitam dictis addere. Ovid. 3. Faſt. 366.
Torus pollicitus. Ovid. 21. Epiſt. 140. conf. in ipſo verbo a pr.

POLLICĬTUM, i. n. [ὑπισχνούμενον] Promiſſio. Columel. lib. 11. cap. 3.
Memores polliciti noſtri, ſubjungemus cultus hortorum.
Dives pollicitis. Ovid. 1. de Arte Am. 444.
Pignora polliciti dare. Ovid. 18. Epiſt. 192.

POLLICĬTOR, [καταφατίζω] āri. frequent. Plaut. Milit. 3. 3. 6.
Stultitia atque inſipientia inſulſa atque maxima hæc ſit,
Me ire in opus alienum, aut tibi meam operam pollicitari. Ter. And. 5. 4. 9.
Sollicitando & pollicitando, eorum animos lactas?
Pauxillatim pollicitari. V. Pauxillatim, in PAUCUS.

POLLICĬTANS, antis. Partic. Ter. Phorm. 3. 2. 35.
Ego te complures, adverſum ingenium meum, menſes tuli
Pollicitantem & nil ferentem, flentem, &c.

POLLICITĀTIO, ōnis. f. [ὑπόσχεσις] Budæus, Pollicitatio, offerentis ſolius promiſſum. Plin. ad Trajanum, lib. 10. Epiſt. 39. Huic theatro ex privatorum pollicitationibus multa debentur, ut baſilicæ circa, ut porticus ſupra caveam. De iis vero quæ in contractibus promittuntur, pollicitationem dici, vel promiſſorem pollicitatorem vocari, nuſquam lectum eſt: licet Polliceri verbum ad omnia promiſcuum ſit. Cæſ. 3. Bell. Civil. 108. Hunc incitatum ſuis, & regis inflatum pollicitationibus, quæ fieri vellet Photinus, nuntiis litteriſque edocuit. Ulpianus in l. Pactum. D. de Pollicitat. Pactum eſt duorum conſenſus, atque conventio. Pollicitatio vero offerentis ſolius promiſſum. Et ideo illud eſt conſtitutum, ut ſi ob honorem pollicitatio fuerit facta, quaſi debitum exigatur.
Arceſſere ad ſe aliquos pollicitatione aliqua. Cic. 10. Fam. 32.
Auferre pollicitationes. V. AUFERO.

POLLICITĀTOR, ōris. m. Qui pollicetur. Tertull. adv. Jud. cap. 1. Habemus Deum idoneum pollicitatorem & fidelem ſponſorem.
Veritatis pollicitatores. Auguſt. de Morib. Manich. 2. 17.

POLLICITĀTRIX, īcis. f. Tertull. Apol. cap. 23. Virgo cæleſtis pluviarum pollicitatrix.

POLLINARIUS, V. POLLEN.

POLLINCIO, linxi, linctum, [νεκροκομέω] ēre. eſt Curare, ungereque cadavera. Plaut. in prol. Pœn. 63.
Eorum alter vivit, alter eſt mortuus;
Propterea apud vos dico confidentius,
Quod mihi pollinctor dixit, qui eum pollinxerat. V. Turneb. Adverſ. 28. 31. [At Gloſſ. Lat. Gr. Pollingo, περιστέλλω νεκρὸν, σιγοπλοκῶ, ἐνταφιάζω, ταριχεύω. Et Gr. Lat. Ταριχεύω νεκρὸν, Polingo.

POLLINCTUS, a, um. Partic. Unctus. ut, Apul. Florid. p. 362. Elmenh. Jam eum pollinctum, &c. Senec. de Vita beata cap. 7. Voluptatem ait Pallidam, fucatam, & medicamentis pollinctam inveniri.
Pollinctam, pro Pollutam repoſitum apud Senecam de vita beata cap. 7. Vide meam Proodop. & Mur. H. St.

POLLINCTOR, ōris. m. [νεκροφόρος, νεκροκόμος] Curator funerum, & unctor cadaverum. Apul. Pollinctor ejus funeri dum unctionem paravit. Plaut. Aſin. 5. 2. 60.
— ecquis currit pollinctorem arceſſere? conf. Lex. Pitiſc.
Veſpillo, ſeu Pollinctor, Obſop. in Epigr. p. 371. Vocatur & Sandapilarius. H. St.

POLLINCTŪRA, æ. f. Ipſa cadaverum curatio. Plaut. Stich. 5. 4. 6.
— nam hinc quidem
Hodie pollinctura, præter nos, jactura dabitur nemini. Alii legunt Polluctura; & certe hic de convivio agitur, nihil de cadavere. V. mox in POLLUCEO.

POLLINTOR, V. POLLEN.

POLLINCTŌRIUS, a, um. Adj. Plaut. ſuppoſ. Aulul. v. 4. Sive pollinctorius efferar.

POLLIO, onis. m. [Πωλλίων] V. in dictione ASINIUS. Conſtat ex Servio hunc Virgilii fuiſſe patronum: cujus ipſe Virgilius meminit ſæpius Ecl. 3. Hor. quoque 2. Carm. 1. 6. hunc tragœdiarum & hiſtoriarum fuiſſe ſcriptorem teſtatur his verſibus,
Paulum ſeveræ Muſa tragœdiæ
Deſit Theatris: mox, ubi publicas
Res ordinaris, grande munus
Cecropio repetes cothurno. Idem 1. Serm. 10. 42.
— Pollio regum
Facta canit, pede ter percuſſo.

POLLUBRUM, V. POLUBRUM.

POLLŪCEO, xi, ctum, [ἐπιδίδωμι, ἑστιῶ] ēre. Verbum ad ſacra pertinens. Cato R. R. cap. 132. Jovi dapali culignam vini quantum vis polluceto. Ibid. Dape pollucenda.
Piſces, qui ſquamoſi non eſſent, ni pollucerent. Plin. 32. 2. Ubi Harduin. Ni pollucerent, Ne coemerent, ad epulas ſacras deorum.
Pollucere, Opipare apparare convivium & laute: quia laute fieri ſolebat ſacrificium Herculi. V. Plaut. Stich. 2. 1. 80. Macrob. Saturn. 3. 12.
Pollucere, pro Pellucere, nitidum, lucidum & ſplendidum ac politum eſſe, poſuiſſe videtur Columel. lib. 10. 294.
Quam nitidis hilares pollucent fœtibus horti. Alii habent, Collucent.

POLLUCTUS, a, um. Partic. ut, Polluctus virgis, apud Plautum Curc. 1. 3. 38. i. e. Virgis expoſitus, ſicut in pollucto Herculis omnia exponebantur

bantur obviis. Sic & idem Plaut. Rud. 2. 4. 11. Non ego sum pollucta pago. i. e. Communis & publica pago. Ex Turnebo.

Polluctum, i. n. Cœna est pollucibilis & opipara. Plin. lib. 32. cap. 2. Numa constituit ut pisces, qui squamosi non essent, ni pollucerent: parcimonia commentus, ut convivia publica & privata, cœnæque ad pulvinaria facilius compararentur, ni qui ad polluctum emerent, pretio minus parcerent, eaque præmercarentur. Hunc locum ita restituit Budæus, ubi corrupte legebatur, Pollincerent, & Pollinctum. Plaut. Rud. 5. 3. 63.

Sequimini intro, spectatores, vos quoque ad cœnam vocem,
Ni daturus nihil sim, neque sit quicquam polluсti domi. i. e.

Si nobis esset cœna tam laute apparata, quam esse solet eorum, qui votivum epulum faciunt, hoc est polluctum; ad cœnam vos vocassem. Ex Budæo. Utitur & Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 16. ad finem. V. Varr. de L. L. 5. 7. seu infra pollutum.

Polluctūra, æ. f. Idem. Plaut. Stich. 5. 4. 6. Hodie polluctura dabitur.

Pollūcĭbĭlis, e. Adj. [πολυτελής] Pollucibilis cœna a Macrobio pro Opipara & splendida usurpatur. Sic enim lib. 3. Saturnal. cap. 17. Cleopatra, pertentans Antonium, pollucibilem sane cœnam paravit. Compar. Pollucibilior. Tertull. de Jejuniis cap. ult.

Pollucibilĭter, Adv. [πολυτελῶς] Laute & splendide. Plaut. Mostel. 1. 1. 23.

Amicas emite, liberate; pascite
Parasitos; opsonate pollucibiliter.

Pollucibilĭtas, ātis. f. Fulgent. 1. Mythol. Pollucis filium, sive a pollendo, sive a pollucibilitate, quam humanitatem dicimus.

Pollulus, a, um. Adj. V. paululus in parum.

Polluo, ui, ūtum, [μολύνω, μιαίνω] ĕre. quasi Porro lavare: sed per contrarium sæpenumero ponitur pro Inquinare. Ovid. 2. Met. 794.

Afflatuque suo populos, urbesque, domosque
Polluit. [Fere tamen de rebus sacris, estque fere idem ac Profanare.

Aquas castas. Ovid. 2. Fast. 174.
Ceremonias incesto stupro & flagitio. Cic. pro Domo 105.
Dapes ore. Virg. 3. Æn. 234.
Domus casta polluitur stupris. Hor. 4. Carm. 5. 21.
Fœdus naturæ polluere concubitu vetito. Ovid. 10. Met. 353.
Formam auro. Tibul. lib. 1. 9. 17.
Jura scelere nefario. Cic. pro Rosc. Amer. 65. Nemo putabat quemquam esse, qui, quum omnia divina atque humana jura scelere nefario polluisset, somnum statim capere potuisset. conf. 11. Philipp. 29.
Ludos flagitio omni. Cic. de Arusp. Resp. 27.
Ludos lues impura polluit. Cic. de Arusp. Resp. 24.
Macula pollui. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 292.
Ora cruore polluit. Ovid. 15. Met. 98.
Sacra. Cic. 6. Verr. 99.

Pollūtus, a, um. [μολυνθεὶς, μιανθεὶς] Partic. ut, Sanguine pollutus. Lucan. lib. 1. 429.
Amor. Virg. 5. Æn. 6.
Corpus. Catul. in Carm. Nupt. 60. 46.
Dextra. Lucan. lib. 2. 114.
Domus. Lucan. lib. 2. 252.
Enses. Lucan. lib. 2. 536.
Fœdera dolis. Sil. lib. 11. 323.
Hospitium. Virg. 3. Æn. 61.
Licentia, Nimia. Salluſt. in Jugurtha cap. 15. extr. Veritus, quod in tali re solet, ne polluta licentia invidiam accenderet.
Mensa nullo cruore. Sil. lib. 7. 183.
Sacra polluta & violata. Cic. 7. Verr. 186.
Pollutus, de homine. Sallust. in Jugurtha cap. 63. extr. Et jam tum alios magistratus plebs, Consulatum nobilitas, inter se per manus tradebat. Novus nemo tam clarus, neque tam egregius factis erat, quin is indignus illo honore, & quasi pollutus haberetur.

Pollutum, i. n. Varro de L. L. lib. 5. 7. Pollutum quod a porriciendo est fictum. Quum enim ex mercibus libamenta porrecta sunt Herculi in ara, tum pollutum est, ut quum profanum dicitur, id est proinde ut sit fani factum. Alii legunt Polluctum rectius.

Pollūtio, ōnis. f. Pallad. 9. 10. Aqua omni labe pollutionis aliena.

Pollus, V. polus.

Pollustini, V. pollusca.

Pollux; ūcis. m. [Πολυδεύκης] Castoris frater. V. castor. Hor. 2. Epist. 1. 5.

Romulus, & Liber pater, & cum Castore Pollux,
Post ingentia facta, deorum in templa recepti.

Amyclæus Pollux. Virg. 3. Georg. 89.
Aptior cæstibus. Senec. Med. 2.
Polluces etiam pl. pro Pollux. Plaut. Bacch. 4. 8. 53. Castor, Polluces, Mars, &c. conf. Varr. de L. L. 4. 20. & Serv. ad Virg. 3. Georg. 89. ubi Polluces & Castores pro Castor & Pollux usurpatum docet.
Julius Pollux, Naucratita grammaticus sub Commodo principe præcipiebat Athenis. Decessit annos natus lviii. Scripsit ad Commodum Onomasticon libris decem, & alia quædam, quæ non exstant, ut auctor est Suidas.

Polubrum, i. n. [ποδονιπτῆρ] Vas pelluvium, quod nos pelvim vocamus, inquit Paulus. Livius, Argenteo polubro, & aureo gutto. Fabius Pictor lib. 16. Aquam manibus pedibusque dato, polubrum sinistra manu teneto, dextera vasum cum aqua.
Alii Pollubrum cum ll, & ita apud Cælium Calcagn. H. St. Sic & Paulus.

Pŏlus, i. m. [πόλος] quasi Cæli cardo. Duo autem sunt poli: Arcticus, id est Borealis: & Antarcticus, Australis. Et ab altero in alterum protenditur axis a quibus sustinetur. Borealis altissimus his qui sunt in nostro hemisphærio: Australis, imus & depressus, & qui a nobis videri non possit. Plin. lib. 2. cap. 15. Quoniam terra a verticibus duobus, quos appellaverunt polos, centrum cæli est, nec non signiferi, oblique inter eos siti. Cic. 2. de Nat. Deor. 105.

Extremusque adeo duplici de cardine vertex
Dicitur esse polus.

Ardens flammis. Lucan. lib. 1. 527.
Ater. Senec. Herc. furen. 13.
Australis. Ovid. 2. Met. 132.
Austrinum polum Indi Dramasa vocant. Plin. lib. 6. cap. 19.
Calidus. Lucan. lib. 1. 54.
Devius. Senec. Hippol. 10.
Extremi. Senec. Agamemn. 6.
Gelidus. Ovid. 16. Epist. 152.
Glacialis. Ovid. 2. Met. 173.
Lucidus. Virg. 3. Æn. 585.
Nigrans. Senec. Agamemn. 8.
Nitidus. Senec. Herc. fur. 9.
Nivalis. Senec. Agamemn. 2.
Occultus & conspicuus. Ovid. 4. Trist. 10. 108.
Rotati. Ovid. 2. Met. 75.
Rotundus. Hor. 1. Carm. 28. 6.
Stellifer. Senec. Hippol. 6.
Stelligeri jubar poli. Stat. 12. Theb. 565.
Sidereus. Valer. 4. Argon. 643.
Umbrans. Senec. Hippol. 7. 1.
Dimoverat Aurora humentem polo umbram. Virg. 3. Æn. 589.
Fulsere picei poli. Valer. 1. Argon. 622.
Inhorrescit polus atra nube. Senec. Herc. OEth. 9.
Intonuere poli, & crebris micat ignibus æther. Virg. 1. Æn. 94.
Percurrere polum animo. Hor. 1. Carm. 28. 6.
Subtexit nox atra polos. Stat. 1. Theb. 346.
Et nox atra polum bigis subvecta tenebat. Virg. 5. Æn. 721.
Polus interdum pro Cælo ipso sumitur. ut,
Regna poli. Senec. Octav. 7. Hor. 3. Carm. 29. 44.

— cras vel atra
Nube polum, Pater, occupato,
Vel sole puro. Virg. 1. Æn. 402.
Involvens umbra magna, terramque polumque.

Signifer polus, Plaga circuli Zodiaci Lucan. lib. 3. 254.
Pascit sidera convexa polus. Virg. 1. Æn. 612.

Polāris, e. Adj. ut, Stellæ polares apud Astronomos.

Polōse, Adv. Per polos. Mart. Capell. 1. p. 14. Obliqua decussata polose. [An Polosque, & climata? V. locum.

Pōlus, [Πῶλος] Agrigentinus Sophista, Gorgiæ auditor, primus in oratione invenisse dicitur parisa, & antitheta, & similiter desinentia: quod minime verum: sed jam inventis sæpe usum fuisse constat. Philostratus. Suidas scribit eum Genealogiam eorum, qui ad Trojam profecti sunt, scripsisse, simul & Navium catalogum.
Alius Polus, Histrio, de quo Gell. 7. 5. & Alex. ab Alex. 2. 9. ubi Pollus scribit male.

Polusca, æ. f. Veteris Latii oppidum Liv. 2. 23. quod & Polustia, vel Pollustia dicebatur. unde

Poluscani, vel Pollustini, orum. m. Populi sunt in Latio non procul ab Albano monte. Plin. lib. 3. cap. 5.

Polyacanthos, i. m. [πολυάκανθος] Herba, cujus Plin. meminit lib. 21. cap. 16. Carduus & folia & caules spinosæ lanuginis habet. Item acorna, leucacanthos, chalceos, cnicos, polyacanthos.

Polyægos, i. f. [Πολύαιγος] Insula una ex Sporadibus, a caprarum multitudine dicta. Plin. lib. 4. cap. 12. Αἴξ Gr. Capra.

Polyænus, i. m. [Πολύαινος] Sophista quidam Sardianus, temporibus Cæsaris Dictatoris & M. Antonii Triumviri. Scripsit Orationes judiciales, Triumphi Parthici M. Antonii libros tres.
Fuit & alter ejusdem generis Macedo, qui de Thebis scripsit, & de Re Tactica, aliaque, Auctor Suidas. Huic docti libros viii Strategematum, qui supersunt, adscribunt. V. Fabric. Bibl. Græc. 4. 15. 6. ubi & alios nominis ejusdem commemorat.

Polyandrion, i. n. [πολυάνδριον] in Græcis civitatibus dicebatur Commune hospitium sepulcrum, ita dictum a multitudine sepultorum; πολυάνδριον enim significat Populosum. Arnob. lib. 6. p. 194. Polyandria illa Varronis. Et Lactant. Div. Inst. Epit. cap. ult. Congerentur in ea valle corpora mortuorum, & vocabitur nomen ejus polyandrium. V. Elmenh. ad Arnob. l. c. p. 175. & Suid. Gloss. Gr. Lat. Πολυάνδριον, Strages.

Polyanus, i. m. [Πολύανος] Mons Epiri, Tamaro junctus, de quo Strabo lib. 7.

Polyanthĕmum, i. n. [πολυάνθεμον] Herba, quam quidam Batrachion appellant, caustica vi; exulcerat cicatrices, & ad colorem reducit. Plin. lib. 27. cap. 12.

Polyars, arnos. m. [πολύαρς] Multorum agnorum, Qui possidet multos agnos. Varro de R. R. lib. 2. cap. 1. Origo quam dixi, & dignitas quam dicam, de antiquis illustrissimus quisque pastor erat, ut ostendit Græca & Latina lingua, & veteres poetæ, qui alios vocant πολύαρνας, alios πολυμήλους, alios πολυβούτας, qui ipsas pecudes, propter caritatem aureas habuisse pelles tradiderunt, ut Argis Atreus.

Pŏlybius, i. m. [Πολύβιος] e Megalopoli civitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani, Ptolemæo Evergeta in Ægypto regnante; scripsit Romanam historiam libris quadraginta, de quibus 17 hodie reliqui sunt. Auctor longe optimus & civili juxta & militari prudentia nemini secundus. Incipit a fuga Cleomenis Spartiatæ, & Persei Philippi filii Macedonum regis. Posthæc Romam attigit. Auctor Suidas. Meminit hujus Cic. 3. Off. 113. V. Voss. de Hist. Græc. 1. 19.

Pŏlȳbus, i. m. [Πόλυβος] Rex Corinthiorum, qui cum liberis careret, OEdipum Laii patris jussu expositum, inventumque a pastore, pro suo educavit. V. Stat. 1. Theb. 64. Senec. OEdip. v. 12.
Alius inter procos Penelopes, apud Ovid. 1. Epist. 91.
Polybus, discipulus Hippocratis, ejusque successor in juvenibus instituendis. Galen. in lib. Hipocr. de Natur. human. Com. 1. in princip.

Pŏlȳcarpus, i. m. [Πολύκαρπος] Joannis Apostoli, ut fertur, discipulus, & Smyrnæorum episcopus Latine vertere possis Fructuosum. Irenæus.

Pŏlȳcharmus, i. m. [Πολύχαρμος] Eximius cælator. Plin. 36. 5.

Pŏlychrestus, a, um. Adj [πολύχρηστος] Quod est frequentis usus. Sic nominatur Galen. lib. 1. de Alimentor. facultat. cap. 23. Lupinus.

Pŏlychrŏnius, i. m. sec c. [πολυχρόνιος] Diuturnus, longævus. Firmic. lib. 8. cap. 28. In conjunctione spinæ & colli Sagittarii qui nati fuerint, nobiles erunt, polychronii quoque, sed qui biothanati moriantur. Et cap. 29. Prima pars Aquarii si in horoscopo fuerit inventa, reges magnos faciet, & gloriosos, polychronios quoque.

Pŏlyclītus, i. m. sec. c. [Πολύκλειτος] Statuarius eximius, diligentia & decore

decore supra ceteros, ut ait Quintilianus. Nam ex ære signa fecit, nobilitata scriptorum præconio. Cum primis fecit astragalizontes, hoc est talis ludentes, quo opere nullum absolutius judicant. Fuit Sithonius, & discipulus Ageladæ. Meminit hujus Cic. 2. de Orat. 70. Item de Clar. Orat. 70. Et 6. Verr. 5. Hic duas eodem argumento statuas fecit: alteram arte sua, alteram vero de vulgi opinione, quam de sententia cujusvis prætereuntis cælaverat. Quibus perfectis turbam admittit: ac primum sua ostensa magnopere laudatur. Altera deinde non æque. Atqui scitote, inquit, hanc quam tantopere laudatis, me fecisse: quam vero vituperatis, vos fecistis. Auctor Ælianus de Varia historia 14. 8.

POLYCLETEUS, a, um. Adj. [Πολυκλήτειος] Stat. 2. Silv. 2. 67.
— quod ab arte Myronis
Aut Polycleteo jussum est quod vivere cælo.
Idem 4. Silv. 6. 78.
Quod Polycleteis visum est spirare caminis.

POLYCNEMON, i. n. [πολύκνημον] Herbæ nomen: de qua Plin. lib. 26. cap. 14. & Galen. lib. 8. de Simplic. medic. fac. cap. 62.

POLYCRATA, æ. f. [Πολυκράτη] Nobilis fuit quædam femina, e Naxo insula, quam præ nimio gaudio & insperato exspirasse refert Aristoteles, teste Gellio Noct. Attic. lib. 3. cap. 15.

PŎLYCRĂTES, is. m. sec. c. [Πολυκράτης] & Sylosontes, fratres, Samiorum tyranni. Quorum alter Polycrates, fortuna opibusque clarus: perpetua usus felicitate, præterquam ad extremum, quam uti temperaret, annulum sibi carissimum in mare projecit, quem deinde a piscatore recepit, capto pisce, qui eum devoraverat. Ad postremum a Persarum satrape Oronte dolo captus ac suspensus est. Ex Strabonis lib. 14. Hujus item meminit Cic. 5. de Fin. 92. Polycratem Samium felicem appellant: nihil enim acciderat ei, quod nollet, nisi quod annulum, quo delectabatur, in mare abjecit. Ergo infelix una molestia: felix rursus, quum is ipse annulus in præcordiis piscis inventus est.

Fuit & Polycrates, Ephesiorum præsul, temporibus Severi Principis, ut scribit Hieronymus.

Alius Polycrates, Atheniensis sophista. V. Quintil. 2. 17. p. 191. Burm.

Alius, Statuarius. Plin. 34. 8.

PŎLYDĂMAS, antis. m. [Πολυδάμας] Pancratiastes, æmulatus Herculem, leonem inermis amplexus superavit: taurum ingentem apprehensis extremis pedibus retro tenebat: currum agitatum, sese opponendo, altera manu apprehensum ex cursu retrahebat, in equosque insiliebat dejecto auriga. Arcessitus a Dario Artaxerxis Magni filio, ter apud eum ex provocatione victor fuit. Postremo post cœnam in caverna, quum saxum a vertice ruinam minaretur, diffugientibus convivis, confisus ipse viribus, ac manibus posse illud sustinere, oppressus est. Auctor Pausanias Eliac. 2. p. 182. Wech. [Scribitur Gr. & Πουλυδάμας, Æol. Πωλυδάμας, unde & sæpe pr. longa. V. Drakenb. ad seq. loc. Sil.

Polydamas Trojanus, Panthoi filius, socius & magister, & æqualis, consiliariusque Hectoris, ut est auctor Ælianus Var. hist. 12. 25. Homerus scribit Iliados lib. 18. hunc eloquentia, Hectorem armis valuisse. Dares historicus hunc dicit ad castra Græcorum noctu profectum Trojam prodidisse. cap. 37. conf. Ovid. 12. Met. 547. Serv. ad Æn. 1. 242.

POLYDAMANTEUS, a, um. Adj. [Πολυδαμάντειος] Sil. 12. 212.
Polydamanteis juvenis Pedianus in armis.

PŎLYDECTES, æ. m. [Πολυδέκτης] Magnetis filius, rex Seriphi insulæ. Hic Perseum Jovis & Danaes filium educavit. Cujus tandem ingenium veritus, audaciamque & felicitatem, per causam æternæ gloriæ illum ad superandam Gorgonem Medusam compulit: qua devicta, redeunti Perseo quum semper detraheret, conversus est ab illo in silicem, monstrato capite Medusæ, ut ostendit Ovid. 5. Met. 242.

Alius Polydectes, Statuarius. Plin. 36. 5.

PŎLYDŌRUS, i. m. [Πολύδωρος] Priami filius, perfide a Polymnestore Thraciæ rege interfectus, ut testatur Virg. 3. Æn. 49.
Hunc Polydorum, auri quondam cum pondere magno, &c. V. POLYMNESTOR.

POLYDOREUS, a, um. Adj. [Πολυδώρειος] Ovid. 13. Met. 629.
Et Polydoreo manantem sanguine terram.

PŎLYGĂLON, i. n. vel POLYGĂLA, æ. f. [πολύγαλον] Herba palmi altitudine, in caule summo foliis lenticulæ, quæ potata lactis ubertatem inducit, a quo effectu nomen accepit. Plin. lib. 27. cap. 12. Dioscor. lib. 4. cap. 14.

PŎLYGNŌTUS, i. m. [Πολύγνωτος] Pictor antiquissimus, cujus meminit Quintil. lib. 12. Instit. orat. cap. 10. & Plin. lib. 7. 56. & lib. 35. cap. 6. Is in picturæ tenuitate valebat, plicas vestium, mollitiasque signorum imitabatur, ut est auctor Ælianus V. H. 4. 3. Pausanias in Phocic. p. 345. Wech. de eodem sic scribit, Polygnotus pinxit Ocnum torquentem spartum, & asinam prope rodentem. Quod sane ænigma est ejus, qui frustra laborat, si uxorem habet prodigam. V. in OCNUS. Meminit & hujus Plin. lib. 35. cap. 9.

PŎLYGŎNĂTON, i. n. [πολυγόνατον] Herba sine foliis, asparagi caule, in cacumine aculeum habens, eadem quæ polygonum, a frequentia geniculorum, teste Plin. lib. 27. cap. 12. Aliam tamen videbis polygonati descriptionem in Dioscoride lib. 4. cap. 7.

POLYGONIUS, V. POLYGONUS.

POLYGONOĪDES, is. f. [πολυγονοειδὲς] Herba est folio lauri, longa tenuisque, adversus serpentes ac privatim aspides ex aceto pota efficax. A quibusdam clematis Ægyptia, ab aliis daphnoides appellatur. Plin. lib. 24. cap. 15. q. d. Polygoni specie.

PŎLYGŎNUM, i. n. [πολύγονον] Herba quam nos Sanguinariam dicimus, & geniculatam a multis geniculis, & feminalem a multo semine. Vulgo *Centinodia* dicitur, Parisiis *herba sancti Innocentii*. Plin. lib. 27. cap. 12. Polygonon Græci vocant, quam nos sanguinariam: non attollitur a terra, foliis rutæ, semine graminis; succus ejus infusus naribus supprimit sanguinem, & potus cum vino, cujuslibet partis profluvium, excreationesque cruentas inhibet. Columel. lib. 6. 12. extr. Sanguinalis herba, quam Græci polygonon appellant.

PŎLYGŌNUS, a, um. Adj. [πολύγωνος] Multangulus, seu Quod multorum angulorum est, unde

POLYGONUM, i. n. [πολύγωνον] Euclid. 6. Elementorum Theor. 14. Similia polygona, in similia triangula dividuntur, & in æqualia numero, & æqua ratione totis, & polygonum ad polygonum duplicem rationem habet, quam similis rationis latus ad similis rationis latus.

POLYGONIUS, a, um. Adj. [πολυγώνιος] Idem quod Polygonus. ut, Polygoniæ turres. Vitruv. 1. 5. V. Bald. Lex. Vitruv.

PŎLYGRAMMOS, i. m. [πολύγραμμος] Gemma est smaragdo similis, per transversum multis albis lineis distincta. Plin. lib. 37. cap. 9.

POLYGYNÆCON, i. n. Mulierum frequentia. [πολυγυναικεῖον] Plin. lib. 35. cap. 11. Pinxit in templo Eleusinæ Phylarchum, Athenis frequentiam, quam vocavere Polygynæcon. Alii tamen legunt Gynæconitim. Harduin. legit Syngenicon.

PŎLYHEDROS, i. c. & POLYHEDRON, n. sec. c. [πολύεδρος, πολύεδρον] Multos sessus habens, vel Plurium laterum. V. Heron. in Vocab. Stereom. Eucl. 12. Elemen. Binis sphæris circum idem centrum existentibus, in majori sphæra solidum polyhedrum inscribere, non tangens sphæram minorem in superficie.

PŎLYHISTOR, ŏris. m. [πολυΐστωρ] Multiscius dicitur. Hoc nomine appellatus fuit Appion, de quo Gell. lib. 5. cap. 14. Solinus quoque ob variarum rerum commemorationem, eo nomine dictus est. V. Suet. Grammat. cap. 20.

PŎLYHYDION, i. n. [πολυΰδιον] Centauria major. Apul. de Herb. cap. 34.

POLYHYMNIA, V. POLYMNIA.

PŎLYMESTOR, ŏris. m. [Πολυμήστωρ] Milesius, puer quum a matre locatus esset ad caprarios pastus, ludicro leporem consecutus est: & ob id statim productus a gregis domino Olympiade sexta & quadragesima (ut Bocchus auctor est) victor in stadio meruit coronam. Hæc Solin. cap. 6. Al. Polymnestor. q. V.

POLYMĬTUS, a, um. [πολύμιτος] Adj. a πολὺ, & μίτος, Filum, quod nos Licium dicimus: a liciorum multiplici varietate. Unde Vestis polymita, Quæ versicoloribus liciis contexta est. Plin. lib. 8. cap. 48. Plurimis vero liciis texere, quæ polymita appellant, Alexandria instituit. De polymita cubicularia est epigramma Martial. lib. 14. 155.

POLYMITĀRIUS, i. m. hujusce vestis Textor, cujus fit mentio Exod. 35. 35. conf. Isidor. 19. 22.

POLYMNASTUS, i. m. [Πολύμναστος] Poeta quidam primævæ ætatis, de quo sic Pindarus, Nosti quicquid dixit Polymnastus vir Colophonius. Sunt qui Homerum hunc faciunt. Strab. lib. 14.

PŎLYMNESTOR, ŏris. m. sec. c. [Πολυμνήστωρ] Rex Thracum tempore belli Trojani, ad quem Priamus, dubitans de statu Trojæ & belli eventu, filium Polydorum, cum magno auri pondere, conservandum nutriendumque misit, ut si contingeret Trojam capi, ipse genus & urbem instaurare posset. Sed destructa Troja, auri cupiditate Polydorum interfecit. Quod quum cognovisset Hecuba, finxit se illi aliud auri pondus velle secreto indicare. Quæ avarus rex vera esse credens, & in conspectum Hecubæ veniens, ab illa unguibus occæcatus est, ut elegantissime scribit Euripides in Hecuba; & Ovidius tetigit 13. Met. 429. seq.

Regia dives Polymnestoris. Ovid. 13. Met. 430.

Thrax Polymnestor. Propert. lib. 3. 11. 55. Al. Polymestor. [Et quidem rectius, ut censet Heinsius ad Ovid. 13. Met. 430. q. V. & Broeckh. ad loc. Utramque tamen lectionem metri ratio admittit, quum antepænultimam Græca consuetudine corripere liceat, ut Heins. docet & in seq. POLYMNIA videbis: Nec significatio distat multum utriusque vocis. Nam μνήστωρ, a μνάομαι, Scientem & intelligentem significat. Hesych. & Phavorin. μνήστορα βασιλέα, φρονίμω: Μήστωρ vero, a μήδομαι, Consilio pollentem. Suid. Μήστωρ, μήστορος, ὄνομα κύριον· καὶ βουλευτικὸς, καὶ ἔμπειρος, καὶ ἐπιστήμων. Homero Iliad. Δ. 328. Athenienses dicuntur μήστωρες αὐτῆς sec. prod. i. e. Belli periti. V. Eust. Affertur & Agamestor rex Atheniens. ab Euseb. ad n. 1219. quod & forsan apud Pausan. in Eliac. β. p. 187. Wech. in Ἀγαμήστωρ, apud Plutarch. Sympos. 1. 4. in Agapestor corruptum est. Quare Polymestor rectius puto scribi.

PŎLYMNĪA, [Πολύμνια] sive POLYMNEIA, æ. f. [Πολύμνεια] sec. c. Hor. 1. Carm. 1. 33. divisit diphthongum,
Euterpe cohibet, nec Polymneia. Ubi etiam Y sequentibus M & N more Græco corripitur. Fuit una ex Musis: sic dicta, quia cantus suavitate poetas reddit gloria immortales. A πολὺ multum, μνῆα memoria. Unde præesse & Rhetoribus dicitur, quibus opus est multa memoria. Sunt qui a πολὺ & ὕμνος deducunt, quod est laudatio, quia laudationibus præsit, & scribunt Polyhymnia: ut apud Ovid. 5. Fast. 9.
Dissensere Deæ, quarum Polyhymnia cœpit. Et v. 53. Ubi tamen Heins. Polymneïa restituendum censet.

PŎLYMYXOS, i. m. [πολύμυξος] Lucerna quæ multos habet angulos, & in his funiculos, illustrandis conviviis accommodata. Martial. lib. 14. 41.
Illustrem quum tota meis convivia flammis,
Totque geram myxos, una lucerna vocor. V. MYXUS.

PŎLYNĪCES, is. m. [Πολυνείκης] OEdipi Thebanorum regis filius, & Eteoclis frater, qui OEdipo mortuo, de hæreditate & ditione dissidentes, contractis utrinque copiis, ambo se mutuis vulneribus interfecerunt; id quod testatur Virgil. in Culic. V. Stat. 7. Theb. 689. Al. Polynicus.

POLYŌNYMUS, i. [πολυώνυμος] Helxine sive Herba perdicalis. Apul. de Herb. cap. 81. q. d. Multi nominis.

PŎLYPHĂGUS, i. m. [πολυφάγος] In Gloss. Edax. Suet. Neron. cap. 37. Creditur etiam polyphago cuidam, Ægyptii generis, crudam carnem, & quidquid daretur, mandere assueto, concupisse vivos homines laniandos absumendosque dare. Scribi potest Puliphagus pr. prod.

PŎLYPHEMUS, i. m. [Πολύφημος] teste Homer. in Odyss. 9. Neptuni filius, Cyclops. De quo Servius, Multi Polyphemum dicunt unum habuisse oculum, alii duos, alii tres: sed totum fabulosum est. Nam hic vir prudentissimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuisse dicitur: id est juxta cerebrum, quia prudentia plus videbat. Verum Ulysses eum prudentia superavit, & ob hoc eum cæcasse fingitur. Hæc Servius in illud Virg. 3. Æn. 635.
— & telo lumen terebramus acuto, &c. Cicero quoque de Polyphemo lib. 5. Tusc. 115. sic scribit, At vero Polyphemum Homerus, quum immanem ferumque finxisset, cum ariete etiam colloquentem facit, ejusque laudare fortunas: quod quo vellet ingredi, posset, & quæ vellet, attingere. Recte hic quidem; nihilo enim erat ipse Cyclops, quam aries ille prudentior.
Pastor Polyphemus. Virg. 3. Æn. 657.

PŎLYPHONTES, is. m. [Πολυφόντης] Rex quidam fuit, qui apud Euripidem, fratrem se ideo interfecisse dicit, quod ipse ante consilium de nece ejus cepisset. Meminit Gell. lib. 7. cap. 3.

PŎLYPLUSIOS, i. m. [πολυπλούσιος] Latine Bene nummatus dicitur, sive Perdives, nam πολὺς multus, & πλούσιος dives. Plaut. Capt. 2. 2. 27.
Quo de genere natus est illic Philocrates? P. Polyplusio.

PŎLY-

Pŏlypŏdium, i. n. [πολυπόδιον] Herba. Plin. lib. 26. cap. 8. Detrahit bilem polypodion, quam nostri filiculam vocant: similis enim est filici. Radix in usu, pilosa, coloris intus herbacei, crassitudine digiti minimi, acetabulis cavernosa ceu polyporum cirri, subdulcis, & in petris nascens, aut sub arboribus vetustis.

Pŏlyptŏton, i. n. [πολύπτωτον] dicitur Quod multiplicem habet casum: ex πολὺ quod est multiplex, & πτῶσις casus: ut Dominus, domini, domino, dominum, domine.

Polyptoton, Figura ex pluribus casibus. Hanc figuram vulgo nominaverunt, quod quum sæpius initio ab eadem parte orationis stat, illa ipsa pars declinationibus casuum, aut generibus, aut numeris immutatur. Casuum declinationibus hoc modo, Senatus est summi imperii consilium: Senatui Reipub. cura mandatur: ad Senatum in dubiis periculosisque rebus omnis civitas respicit. Generibus autem hoc modo, Pulchra autem hæc fama contigit civitati, si optime meritum civem damnaverimus: pulchrum erit exteras nationes existimare infestiores nos esse bonis quam malis: pulchre communibus utilitatibus consulemus, si quos oppressos & hostes cupiere,nos circumvenerimus. Numeris autem sic, Grata semper singulis fuerunt, quæ commodi eorum causa constituta sunt. Gratum ille fuperior Africanus Senatoribus fecit, qui primus ejus ordinis subsellia a populo liberavit. Hæc Aquila Romanus in libro de Figurarum nominibus.

Polyptyca, vel potius **Polyptycha**, orum. n. [πολύπτυχα] Libri, in quibus res annonaria & civilis annotatur. in l. 13. de indulgen. debit. in C.Theod.Cassiodorus lib. 5. Var. Ep. 14. ad Severian. extr. & Epist.39. ad Aurelium. V. Veget. R.M.2.19. Forn. ad Cassiod. & Cang.Gloss. conf. diptycha.

Pŏlўpus, i. vel ŏdis. m. [πολύπους] Piscis est, ex mollium genere, a multis pedibus sic appellatus. Plin. lib. 9. cap. 29. Polyporum multa genera. Terreni majores quam pelagii, omnes brachiis ut pedibus ac manibus utuntur: cauda vero, quæ est bifulca, & acuta, in coitu. Est polypis fistula in dorso, qua transmittunt mare, eam modo in dexteram partem, modo in sinistram transferunt. Natant obliqui in caput: quod prædurum est sufflatione viventibus. Ceterum per brachia velut acetabulis dispersis, eo haufto quodammodo cui adhærescunt, tenent supini, ut avelli non queant, &c.

Polypus femina. Plin. lib. 9. cap. 51.

Polypi proverbio dicebantur olim, vel Stupidi, stolidique, vel Rapaces, & uncis unguibus homines. Erasm. V. Plaut. Aul. 2. 2. 21.

Polypus, Id genus vermis quod vulgus Gallicum vocat *Cloporte*. Scribonius Largus comp. 39. Bestiolæ multorum pedum, quæ tactæ conduplicant se in orbem pilulæ rotundissimæ similem (κατοικίδιοι ὄνοι, aut πολύποδας Græci hoc genus animalium vocant) oleo domestico complures infervefactæ vase ferreo, &c. V. Multipes in multus.

Polypus, Genus morbi. Cels. lib. 6. cap. 8. Polypus est caruncula, modo alba, modo subrubra, quæ narium ossi inhæret, & modo ad labra pendens, narem implet, modo retro per id foramen, quo spiritus a naribus ad fauces descendit, adeo increscit, uti post uvam conspici possit, strangulatque hominem, maxime Austro aut Euro flante: fereque mollis est, raro dura: eaque magis spiritum impedit, & nares dilatat, quæ fere καρκινώδης est, itaque attingi non debet. Hor.Epod.12.5.

Namque sagacius unus odoror,
Polypus, an gravis hirsutis cubet hircus in alis. Idem 1.Serm.3.40.

Polypŏsus, a, um. Adj. [πολυπώδης] Qui eo morbo laborat. Martial. lib. 12.33.

Pŏlyrrhizon, i. n. [πολύῤῥιζον] Herba, quam circuitione Melampodion nigrum vocant. Plin. de ea ejusque viribus lib. 25. cap. 5.

Pŏlyspastus, i. m. [πολύσπαστος] Vitruv. 10. 5. Hoc genus machinæ polyspaston appellatur, quod multis orbiculorum circuitionibus & facilitatem summam præstat, & celeritatem. V. Bald. Lex. Vitruv.

Polystephanus, i. m. [Πολυστέφανος] Græcus fuit historicus, non parvæ auctoritatis inter scriptores veteres, de quo V. Gell. lib.9. cap.4. Sed Jonsius docuit Philostephanus legendum Hist. Philos.

Polysyndĕton, i. n. [πολυσύνδετον] a πολὺς, multus: & σύνδεσμος, conjunctio, quasi multipliciter conjunctum. Figura, quum sermo multis conjunctionibus concatenatur. Virg. 3. Georg. 345.

— tectumque, laremque,
Armaque, Amycleumque canem, Cressamque pharetram. V. Quintil. lib. 9. cap. 3. p. 813.

Polysynthĕton, i. n. [πολυσύνθετον] Figura, quum sententiæ multorum articulorum convenienti copia continentur: ut, Ille hunc pœna constrictum trahebat, hic autem vociferabatur: concursus vero non mediocris, quum tandem omnes opitulari vellent, sed nemo auderet, neque ibi magistratus aderat, neque circumspicientes quo potissimum confugeremus, reperiebamus. Rutilius Lupus.

Polytes, V. politès.

Polytĕles, is. m. [πολυτελής] Sumptuosus, impendiosus. Ita inscribitur liber septimus Apicii de Arte Coq.

Polytrĭchon, i. n. [πολύτριχον] Herba sic dicta, quod multitudinem capillorum faciat. Plin. lib. 22. cap. 21. Dicitur etiam Polythrix, [πολύθριξ] Plin. lib. 26. cap 12. Polythrix in vino data.

Est etiam Polytrichos Gemma, quæ defluvia capillorum facere dicitur. Plin. 37. 11.

Pŏlyxĕna, æ. f. [Πολυξένη] Priami regis filia ex Hecuba conjuge, quæ a Pyrrho ad Achillis tumulum jugulata est, in Troade. Vide Servium in illud Virg. 3. Æn. 321.

O felix una ante alias, Priameia virgo, &c. Ovid.13. Met. 448.
Placet Achilleos mactata Polyxena manes. Euripides autem eam in Cherroneso scribit ad inanem & honorarium Achillis tumulum immolatam fuisse. Philostratus contra in Heroicis dicit, eam ultro ad sepulcrum Achillis sponsi sui gladio incubuisse. Sic inter se discrepant de Polyxenæ morte auctores. Græce dicitur multorum peregrina, seu quod amor peregrinari faciat mentes ab ingenio suo: seu quod apud multos libido ut peregrinabunda vagetur.

Polyxĕnius, a, um. Adj. [Πολυξένιος] ut, Cædes Polyxenia. Catul. Argon. 62. 368.

Pŏlyxo, ûs. f. [Πολυξὼ] una Amazonum, & Apollinis vates, quæ Lemniaci sceleris dux & hortatrix exstitit. Quum enim Lemniacæ mulieres ob spretam Venerem hircum olerent, mariti earum tantam odoris fœditatem exsecrantes, Lemno deserta, Thracas petiverunt: ibique filias eorum sibi conjugio asciverunt. Quod ubi Lemniadibus compertum est, Polyxûs impulsu, & Venere stimulante, in omne genus virile conjurarunt: remeantesque ex Thracia viros omnes peremerunt: inter quas Polyxo ducem fingit Stat. 5. Theb. 90.

Quum subito horrendas ævi matura Polyxo, &c. Valer. 2. Argon. 316.
Tunc etiam vates Phœbo dilecta Polyxo.

Pŏlyzēlus, i. m. [Πολύζηλος] Poeta Comicus, Græcus, cujus fabulas enumerat Suidas.

Pŏlyzōnos, i. m. [πολύζωνος] Gemma nigra, a multiplicitate zonarum sic dicta, candicat enim zonis. Plin. lib. 37. cap. 11.

P O M

Pŏma, ătis. n. [πῶμα] Fructus palmæ. Diosc. 1. 148. Ex palma nascens palmula vocatur a copia fucci, quo sitim arcet, Poma, id est poculum.

Pomarium, V. pomum.

Pŏmĕrĭdiānus, a, um. [μεταμεσημβρινός] Adj. pro Postmeridianus, a Post & Meridie; Quod post meridiem fit: ut, Pomeridiana ambulatio. Cic. 5. de Fin.pr. Et 3. de Orat. 119. Atque hujus ambulationis antemeridianæ, aut nostræ pomeridianæ sessionis.

Litteræ. Cic. 12. Att. 53. Hodie tuas litteras exspectabamus matutinas. Erunt fortasse alteræ pomeridianæ.

Scholæ pomeridianæ. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Tempus. Cic.3. deOrat.17. Scribitur & Postmeridianus in optimis codd.

Pŏmĕtia, æ. f. [Πωμετία] quæ & Suessa Pometia dicta est, Pontia Festo, nisi mendum scripturæ est, oppidum Latii Plin. 3. 5. caput quondam Volscorum, teste Strab. lib. 5. Hinc Pometii gentile apud Virgil. 6. Æn. 775. & Strab. l. c. ubi male alii Πωμεντῖνον, addita littera ν. &

Pometīnus, a, um. Adj. quo utitur Livius. 1. 55. Pometinæ manubiæ. Sed frequentius elisa litterula scribitur

Pomtīnus, vel **Pomptinus**, a, um. Adj. ut, Pomptina palus, quæ in extrema Italia est, juxta Appiam viam non longe a Circeis. Plin. lib. 3. cap. 5. Scribitur & **Pontina**. Exsiccata est a Corn. Cethego cos. cui ea provincia obvenerat: agerque ex ea factus, ut ait Epit. Liv. lib. 47. Insequentibus deinde sæculis iterum exsiccata a Theodorico Gothorum rege, ut ex ejus inscriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuisse sedem ait Juven. 3. Sat. 307. Lucan. lib. 3. 85. Quintil. lib.3. cap.8. Pontinæ paludes apud Dionem duobus locis. H. St. Nimirum τὰ Πόντια ἕλη vocat, nec minus frequenter Latini numero multitudinis Pomtinas paludes. V. Cellarii Geogr. Ant. 2. 9. 3. 399.

Ager Pomptinus. Liv. 6. 6. De agro Pomptino ab L. Sicinio Tribuno plebis actum. Ibid. Fugientium ex agro Pomptino agmen repente illatum in urbem.

Campi Pomptini. Sil. 8. 381.

Tribus Pomptina, tum adjecta quum lex de ambitu a Gajo Petilio lata est. Alexand. lib. 1. cap. 17. V. tribus.

Pomētum, **Pomifer**. V. pomum.

Pomilio, **Pomilius**, V. pumilio.

Pŏmœrium, i. n. Tam intra, quam extra murum est, dictum quasi Postmœrium, hoc est post murum, ut inquit Varr. de L. L. 4. 32. Liv. 1. 44. Pomœrium, verbi vim solam intuentes, postmœrium interpretantur esse. Est autem magis circa murum locus, quem in condendis urbibus quondam Hetrusci, qua murum ducturi erant, certis circa terminis inaugurato consecrabant: ut neque interiore parte ædificia mœnibus continuarentur, quæ nunc vulgo etiam conjungunt, & extrinsecus puri aliquid ab humano cultu pateret soli. Hoc spatium quod neque habitari, neque arari fas erat, non magis quod post murum esset, quam quod murus post id, Pomœrium Romani appellarunt, & in urbis incremento semper,quantum mœnia processura erant, tantum termini hi consecrati proferebantur. Hæc Liv. Gell. lib. 13. cap.14. Pomœrium quid esset, augures Populi Romani, qui libros de auspiciis scripserunt, istiusmodi sententia definierunt, Pomœrium est locus intra agrum effatum, per totius urbis circuitum pone muros regionibus certis determinatus, qui facit finem urbani auspicii. Cic. 2. de Nat. Deor.11. Quod, quum pomœrium postea intrasset, habendi Senatus causa, in redeundo, quum idem pomœrium transiret, auspicari esset oblitus. Lucan. lib. 1. 589.

Longa per extremos pomœria cingere fines, &c.

Jus pomœrii. Cic. 2. de Divin. 75.

Mœrus, pro Murus, V. in punio. Vide murus. Apud Dionem Πωμήριον non uno in loco, non πωμοίριον, cum alibi tum in fine pag. penult. libri 43. Sic circa finem libri 39. H. St. Gloss. Gr. Lat. Pomœrium, ὁ περὶ τὸ τεῖχος τόπος. Sed puto τεῖχος scribendum.

Pomona, **Pomonalis**, V. in pomum.

Pompa, æ. f. [πομπή] Omne spectaculum & apparatus solennis, cum ostentatione & specie quadam triumphi, tam in adversis, quam in prosperis & lætis; a Græco πέμπω, mitto. Ex Vall. lib. 4. Ter. Heaut.4 4.17.

— transeundum est nunc tibi ad Menedemum, & tua pompa
Eo traducenda est. Cic. 1. Off.131. Cavendum est autem, ne aut tarditatibus utamur in gressu mollioribus, ut pomparum ferculis similes esse videamur. [Gall. *Aller en pas d'espousée.* H. St.

Pompa, Longus incedentium ordo in supplicatione, quam nos *Processionem* appellamus.

Bellorum, Triumphalis. Juven. 10. Sat. 281.

Item Pompa Funebris, a qua mortui dicti sunt a veteribus Superbi. H. St. V. superbus.

Lictorum pompa. Cic. 2. Fam. 15. Accedit etiam molesta hæc pompa lictorum meorum.

Nuptiarum pompa dicitur, Pompa sacrorum, Pompa ludorum. Cic. in Orat. 42. Verum hæc ludorum atque pompæ: nos autem jam in aciem dimicationemque veniamus.

Circus erit pompa celebris, numeroque deorum. Ovid. 4. Fast. 391.
[Innuit Circensem pompam, qua nihil celebratius est apud historicos. In qua post Aurigantes & Symphoniacos, suo quæque apparatu, Deorum omnium simulacra in thensis vel Carpentis posita, equis, mulis, aut elephantis etiam junctis, e foro per velabrum & Circum ducebantur, comitantibus universis majoribus minoribusque P. R. magistratibus, & omnium sacerdotum collegiis cum insignibus dignitatum. V. Dionys. Halic. lib. 7. Ovid. Amor. 3. 2. 43. conf. Pitisci Lex.

Decus pompæ. Ovid. 2. Met. 725.
Aurea. Ovid. 3. Amor. 2. 44.
Eximiæ. Ovid. 9. Epist. 83.
Feralis pompa, Funus. Lucan. lib. 8. 734.
Flebilis. Ovid. 14. Met. 749.
Nigræ solennia pompæ. Stat. 2. Silv. 1. 19.
Solennes. Virg. 3. Georg. 22.
Ducere pompam. Ovid. 12. Epist. 152.
Exsequi ordine solennes pompas. Virg. 5. Æn. 53.
Parare pampam triumphis. Ovid. 3. de Pont. 4. 95.
Spoliatum exsequiis & pompa cadaver. Cic. pro Milon. 34.
In pompa partim eorum, partim acie illustres esse voluerunt. Cic. 2. de Orat. 94.
Rhetorum, Translate. Cic. 4. Tusc. 47. Illa quidem ex rhetorum pompa, Ardores animorum, Cotesque virtutum.
Adhibere speciem atque pompam in dicendo. Cic. 2. de Orat. 294. Sed adhibere quandam in dicendo speciem atque pompam.
Ad pompam, vel ostentationem. Ulpian. in l. 3. §. ultim. D. commodati. Non potest commodari id, quod usu consumitur: nisi forte ad pompam, vel ostentationem quis accipiat.
Pompæ plena petitio, h. e. Fastus. Q. Cic. de Petit. Conf. 40. Postremo tota petitio cura ut pompæ plena sit, ut illustris, ut splendida, ut popularis, ut habeat summam speciem ac dignitatem.
Detrahere pompam muneri suo, Absque fastu dare. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 12.

POMPO, āre. Sedul. post præfat. lib. 1. 2.
Grandisonis pompare modis, tragicoque boatu.

POMPĀTUS, a, um. Adj. Compar. Tertull. de Spectac. cap. 7. Circensium paullo pompatior suggestus.

POMPĀBĬLIS, e. Aliud Adj. Compar. Treb. Poll. in Zenob. extr. Ducta per triumphum ea specie, ut nihil pompabilius populo Romano videretur.

POMPĀLIS, e. Adj. Idem. Capitolin. in Gordian. cap. 6. Erat canitie decora & pompali vultu.

POMPALĬTER, Adv. Idem. Treb. Poll. in Gallien. cap. 8. Gladiatores pompaliter ornati.

POMPALĬTAS, ātis. f. Pompa. Priscian. libello de Vers. Comic. p. 1320. Edit. Putsch.

POMPĀTĬCUS, a, um. Adj. Apul. 10. Met. p. 253. Elmenh. Pompatico favore deducor.
Sermo pompaticus. Hieron. procem. in Epist. ad Ephes. conf. Tertull. de Cult. Fem. 2. 9.

POMPATICE. Adv. ut Pompatice incedens, pro πομπεύων, Bud. H. St.

POMPŌSUS, um. Adj. Idem. ut, Pomposus incessus. Sidon. 4. Epist. 9.

POMPŌSE, Adv. ut, Pompose scribere. Sidon. 9. Epist. 9.

POMPĒJA Gens Plebeja Romæ. Vellejus Paterculus, auctor antiquitatis sane luculentus, seu duas, seu tres Pompejæ gentis fuisse familias libro 2. (cap. 21. extr.) tradit: quæ vero hæ sint non explicat. Mihi diligentissime hæc perpendenti, duæ omnino hujusce gentis familiæ diversæ occurrunt. Prima Ruforum est, quorum quidem tres ante bellum civile Sullanum: tres post Pompejanum, curules gessisse magistratus reperio. Neque tamen ignoro quosdam ex his Bithynicos appellari: eos enim, quia ejusdem plane sunt stirpis, cum ceteris conjunximus. Hujus familiæ auctor est princeps Q. Pompejus is, qui rem ad Numantiam male gessit, unde a Cicerone de Clar. Orat. (96) Homo per se cognitus: pro Murena, (16.) Novus homo appellatur: atque etiam in accusationis quinto, (7. Verr. 181.) Humili & obscuro loco natus dicitur. Altera familia Pompeji Magni est, cujus pater, quia perversis esset oculis, Strabo nominatus: ipse vero propter res in prima ætate præclare fortiterque gestas, primus omnium Magni cognomine est a Sulla decoratus, cujus exstat monumentum apud Plin. lib. 7. (cap. 26.) & in libro Epigr. urbis. Imperator fuit multis felicissime confectis bellis & victoriis clarus, sed victus tandem pugna Pharsalica a Cæsare, in Ægyptum fugiens, misera morte ac perfide interfectus fuit. Cicero totus est in illius laudibus in Orat. pro Lege Manilia; & in Epist ad Attic. variis nominibus subobscure nuncupatur: ut lib. 2. epist. 3. Epicrates; qui omnia teneret, qui dominaretur, & principatum teneret in Repub. Rursus epist. 7. Megabocchus; quasi magnus Africæ rex, quia Domitium & Jubam Sullanis temporibus in Africa vicerat. Bocchus autem in Mauritania Africæ parte regnaverat. Et epist. 9. Hierosolymarius; ab Hierosolymis scilicet captis. Epist. 14. Sampsiceramus; a regulo Sampsiceramo in Syria devicto. Meminit Strabo. (lib. 16. p. 753. Casaub.) Et epist. 17. Arabarches; quod Arabiæ partem adjunctam Syriæ domuisset. V. ARABARCHES. Ex P. Manut. opinor, Comment. in Ep. Cic. ad Att. conf. Ant. August. & Fulv. Urs. in Famil. Ro. & Lex. Pitisc.
Pompejus Festus, Vir eruditissimus, qui 20 libros de Verborum significatione scripsit; item de Verbis priscis. Ætatem ejus incertam putant viri doctissimi: eruditissimus Vossius eum sub Christianis Imperatoribus vixisse conjicit.

POMPEJUS, a, um. Adj. [Πομπήϊος] ut, Umbra Pompeja. Propert. lib. 4. 9. 49. (Al. 8. 75.) Apud. Ovid. 4. de Pont. 5. 11. Domus Pompeja.

POMPEJĀNUS, a, um. aliud Adj. [Πομπηϊανὸς] ut, Triumphi Pompejani. Lucan. lib. 3. 166.
Signa Pompejana. Lucan. lib. 1. 323.
Vitis Pompejana, ab insitore dicta. Columel. lib. 3. cap. 2.
Absolute Pompejani, Qui a partibus Pompeji steterunt. Vellei. 2. 15. 3. & sexcentis locis alii.

POMPĒJI, [Πομπήϊοι] Oppidum Campaniæ, non procul a Puteolis & Neapoli, ut scribit Pompon. Mela lib. 2. 4.
Pompæam Strabo lib. 5. Πομπαίαν, vocat, & ad Sarnum fluvium collocat.

POMPĒJŎPŎLIS, is. f. [Πομπηϊόπολις] Ciliciæ urbs, dicente Pomponio Mela lib. 1. 13. in descriptione Ciliciæ, Deinde urbs est a Rhodiis, Argivisque, post piratis, Pompejo assignante, possessa: nunc Pompejopolis, tunc Soloe. Quæ etiam, Solino teste postea Trajanopolis est appellata, mutato nomine, postquam in ea fato cedere Trajanus coactus est. [Duas memorat Solinus Pompejopoles, Ciliciæ alteram cap. 51. quæ & Soloe, alteram Paphlagoniæ cap. 56. quæ prius Eupatoria dicta, quam solam memorat Steph. de Trajanopoli altum silet. Confudit nempe auctor horum cum Selinunte Ciliciæ. V. Xiphil. in Trajano extr.

POMPĒLON, i. m. [Πομπήλων] hodie *Pampelona*, Vasconum civitas in Hispaniæ finibus. Strabo lib. 3. Hanc Navarræ caput fuisse paucis ab hinc annis nemo est qui nesciat. Romani eam Pompejopolim appellarunt. V. Ptolem. lib. 2. cap. 6. [De Pompejopoleos appellatione ambigit Cellarius in Geogr. Ant. lib. 2. cap. 1. sect. 3. §. 59. Dicta prius est Pompelon m. non n. g. ut in Lond. expressum fuit. Deinde Pompelona f. g. ut fere ævo sequiore, dici cœpit, quod nomen adhuc retinuit. Hinc

POMPELONENSES, um. m. Populi Hispaniæ Segiensibus contermini. Plin. lib. 3. cap. 3.

POMPĒUM, i. n. [πομπεῖον] Locus Athenis erat, ubi pompæ parabantur, vasaque asservari solita ad pomparum solennia. V. Plin. 35. 11 Pollux 9. 5.

POMPHŎLYX, ўgis. f. [πομφόλυξ] auctore Dioscoride lib. 5. 85. specie sola, non genere a spodio distat. Siquidem spodos (dicimus enim & spodium, & spodos) nigricat, & plerumque ponderosior est, palearum pilorumque plena, quasi purgamentum quoddam, quod ab ærariarum officinarum pavimentis & fornacibus everritur. Pompholyx vero pinguis est, & candida, usque adeo levis, ut in auras evolare possit. Cujus duo fuerunt genera: unum ad æris colorem vergens, subpingue: alterum magnopere candidum, summamque levitatem nactum. Candida fit pompholyx, quoties in perficiendo ære, fabri præstantiorem facere volentes, detritam cadmiam cumulatius insperserint: namque tenuissima favilla quæ effertur, in pompholygem coit. Ceterum pompholyx non ex æris modo materia, & fabrili industria factitatur, sed ex cadmia quoque, ad gignendam ipsam eximie follibus proflata. Vide cetera. Meminit tum pompholygis, tum etiam spodii Galenus lib. 9. Simplicium medicamentorum, ad fin. Meminit & Plin. lib. 34. cap. 13. Pompholygem, inquit Matthiolus interpres Dioscoridis, officinæ, Mauritanos secutæ, Tutiam dicunt. Ita enim pompholyx appellatur Serapioni & Avicennæ. Verum quam seplasiarii Tutiam existimant, legitima non est, sed Cadmiæ potius species. Cetera sunt prolixiora quam ut hic adscribi queant.

POMPILIA, [Πομπιλία] Gens patricia Romæ, cujus auctor fuit Pomponius vel Pompo, homo in primis nobilis & clarus, urbe Sabinorum oriundus, auctore Plutarch. [Immo vero Pomponia, a Pompone Numæ filio, ut docet Plut. in Numa extr. ubi & Pompiliæ filiæ unicæ ipsius, Marcio nuptæ, meminit.

POMPILIUS, i. m. [Πομπίλιος] Secundus Romanorum rex, de quo vide NUMA.
Regnum quietum Pompili. Hor. 1. Carm. 12. 34.

POMPILIUS, a, um. Adj. [Πομπίλιος] ut, Sanguis Pompilius. Hor. de Arte Poet. 292. h. e. Pisones, qui a Numa Pompilio originem ducunt.

POMPILIANUS, a, um. Adj. ut, Pompiliana tribus, de qua Alexandrinus, Alexander lib. 1. cap. 16. V. TRIBUS.

POMPĪLUS, i. m. [πομπίλος] Piscis genus, qui alio nomine vocatur Nautilus, quod navis speciem præ se ferat. [ναυτίλος] Plin. lib. 9. cap. 29.

POMPONIĀNA, æ. f. alio nomine *Mese*, i. e. Media. Insula una ex Stœchadibus ante Massiliam sita. Plin. lib. 3. cap. 5.

POMPŌNIUS, i. m. [Πομπώνιος] Nomen familiæ. Ro. Equestris, ex qua T. Pomponius, & post adoptationem Q. Cæcilius Atticus, nobilis Eques Romanus, excellenti ingenio, & amicus Ciceronis in primis fuit: unde Atticus Ciceronis est appellatus. Qui postquam vidit Cinnano tumultu Rempublicam esse turbatam, secessit Athenas, ubi longo tempore moratus, & civitatem & omnium gratiam moribus elegantissimis promeruit: linguam ita probe didicit, ut Attici nomen adsequeretur. Humanitate divitiisque simul præditus fuit, quibus amicos libenter impertiebat. Nam & Ciceronem ab urbe pulsum H-S CC & quinquaginta millibus, donavit: & Bruto abjecto, Italiaque cedenti H-S C millia muneri misit. Erat alioqui gravissimus, ut quæ polliceretur, religiose præstare niteretur. Mendacium nec ipse dicebat, nec pati poterat. Hæc & plura Cornelius Nepos in vita ejus.
Pomponius Secundus Consularis, Poeta tragicus, Plinii majoris amicus, qui ejus vitam scripsit. V. Plin. 3. Epist. 5. & Quintil. 10. 1. p. 912. Burm.
Pomponius Jurisconsultus ex Pandectarum libris notissimus.
Præter hos Pomp. Mela, insigni opere de Situ orbis clarissimus.

POMPONIA, æ. f. [Πομπωνία] Mater Scipionis, a Jove in anguem mutato compressa. V. Sil. lib. 13. 670. Item Attici soror, Q. Ciceronis uxor.

POMPONIĀNUS, a, um. Adj. ut, Pomponiana pira, attributum ex Pomponio confictum, quod ea primus inseruerit Pomponius. Hæc & Mammola dicuntur. Plin. lib. 15. cap. 15.

POMPYLUS, i. m. [Πόμπυλος] Theophrasti peripatetici servus fuit, qui post inter illustres philosophos est habitus. De hoc Gell. lib. 2. cap. 18.

PŌMUM, i. n. [ὀπώρα, ἀκρόδρυα] Generale nomen est omnium fructuum, qui ex arboribus esui apti proveniunt, sive mollium, sive durorum. Plin. lib. 15. cap. 22. nuces pomorum genere comprehendit: Solum, inquit, hoc pomum natura compactili operimento clausit. De nuce juglande. Plura infra exempla V. Quod autem vulgus Gallorum *pomum* vocat, id Latini Malum appellant.
Nuces pineæ, apud Martial. lib. 13. 25.
Poma sumus Cybeles, &c.
Mora etiam Plinius appellat Poma lib. 15. cap. 24. Glandes non item. Sic enim ait ibidem, Glandes inter poma numerari non possunt: quamobrem in sua natura dicentur.
Mitibus pomis decorum caput Autumni. Hor. Epod. 2. 17.
Arbor fertilis pomis aureis. Senec. Agamemn. 9.
Bis gravidæ pecudes, bis pomis utilis arbos. Virg. 2. Georg. 150.
Acerba. Ovid. 2. Amor. 14. 24.
Agrestia. Virg. 7. Æn. 111.
Annua. Ovid. de Nuce 6.
Cadiva. V. Cadivus, in CADO.
Conditiva. V. Conditivus, in CONDO.
Cruda. V. CRUDUS.
Divitia. Senec. Herc. fur. 7.
Dulcia. Hor. 2. Serm. 5. 12.
Felicia. Ovid. 9. Met. 92.
Generosissimum. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Gregalia. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 12.
Immitia. V. IMMITIS.
Intactum omnibus pomum propter asperitatem. V. INTACTUS.
Lapidosa, V. LAPIS.
Mitia. Hor. Epod. 2. 17.
Nitidum. Ovid. 10. Met. 666.
Punica. Ovid. 4. Fast. 608. V. in PŒNUS.
Putria. Ovid. 7. Met. 586.
Rubens arbuti. Ovid. 10. Met. 101.
Victa. Gell. lib. 13. cap. 2. Poma, quæ dura & acerba nascuntur, post fiunt

fiunt mitia & jucunda: ſed quæ gignuntur ſtatim victa & mollia, atque in principio ſunt vivida: non matura mox fiunt, ſed putria.
Vilia. Virg. 1. Georg. 274.
Cadunt poma menſis non interdicta ſecundis. Ovid. de Nuce 71.
Carpere poma. Virg. 9. Ecl. 50.
Decerpſerat puniceum curva arbore pomum. Ovid. 5. Met. 536. conf. 10. 650.
Demptum pomum arbore. Ovid. 11. Met. 113.
Detrahere arboribus. Tibul. lib. 1. 5. 32.
Excuſſa ſilvis. Senec. Hippol. 4.
Exuberat annus pomis. Virg. 2. Georg. 516.
Gravantia ramos. Ovid. 13. Met. 812.
Jacent ſtrata paſſim ſua quæque ſub arbore poma. Virg. 7. Ecl. 54.
Induit arbos ſe pomis. Virg. 4. Georg. 142.
Naſcentia & florentia. Ovid. 14. Met. 763.
Pendere cui ſua patereris in arbore poma. Virg. 1. Ecl. 38.
Pomum unde dictum, docet Varro lib. 1. de R. R. cap. 31. Item poma, quæ inſita erunt ſiccitatibus, aquam addi quotidie veſperi: a quo quod indigent potu, poma dicta eſſe poſſunt.
Pomum, f.gen. pro Ficu. Columel. lib. 8. cap. 17. Facit etiam ex pomis viridibus adaperta ficus. Plin. 15. 18. Attulit quodam die in Curiam præcocem ex ea provincia ficum: oſtendenſque Patribus, Interrogo vos, inquit, quando hanc pomum demptam putetis ex arbore? [Appoſitio eſt.

Pomulum, i. n. dimin. Paulin. Petrocor. 5. 452. Pomula mitia.

Pomus, i. f. Arbor pomifera. Plin. lib. 17. cap. 1. Nec minus miraculum in pomo eſt, multarum circa ſuburbana fructu annuo addicto binis millibus nummûm, majore ſingularum reditu, quam erat apud antiquos prædiorum.
Inſita pomus. Tibul. lib. 2. 1. 43.

Pomārius, a, um. Adj. Ad poma pertinens. ut, Pomarium ſeminarium. Cato de R. R. cap. 48.

Pomārium, i. n. [παράδεισος] Locus arboribus pomiferis conſitus. Græci Paradiſum vocant. Columel. lib. 1. cap. 6. Pomaria quoque & hortos oportet ſepto circumdari, & eſſe in propinquo, atque in ea parte, quo poſſit omnis ſtercorata colluvies cortis, balineorumque, & oleis expreſſa amurcæ ſanies influere.
Locum pomarii, priuſquam ſemina ſeras circummunire maceriis oportet, vel ſepe, vel foſſa præcipiti. Cplumel. lib. 5. cap. 10.
Horti & pomaria. Cic. de Senect. 54. Nec vero ſegetibus ſolum, & pratis, & vineis, & arbuſtis, res ruſticæ lætæ ſunt, ſed etiam hortis & pomariis, tum pecudum paſtu, & apum examinibus, tum florum omnium varietate.
Oleagineum pomarium. Cato R. R. cap. 48.
Uda pomaria mobilibus rivis. Hor. 1. Carm. 7. 14.
Carpere eſt aliquid plenis pomaria ramis. Ovid. 4. Epiſt. 29.
Ponere pomaria. Plin. lib. 34. cap. 14.
Pomarium, [ὀπωρώρελον Gl. L. Gr.] Locus in quo poma reponuntur. Plin. lib. 15. cap. 16. In univerſum vero de pomis ſervandis præcipitur: pomaria in loco frigido ac ſicco contabulari, Septentrionalibus feneſtris ſereno die patere. Auſtros ſpecularibus arcere.

Pomarius, i. m. [ὀπωροπώλης Gl. L. Gr.] Pomorum venditor. Hor. 2. Serm. 3. 227.
　　Edicit, piſcator uti, pomarius, auceps,
　　Unguentarius, &c.　　Et Vet. Inſcript. Grut. p. 651. n. 11.
P. CORFIDIO. SIGNINO. POMARIO.

Pomōsus, a, um. Adj. [ὀπώριμος] ut, Pomoſa corona. Propert. lib. 4. 2. 17.
　　Inſitor hic ſolvit pomoſa vota corona.
Hortus pomoſus. Tibul. lib. 1. 1. 23.
　　Pomoſiſque ruber cuſtos ponatur in hortis,
　　　Terreat ut ſæva falce Priapus aves.

Pomētum, i. n. [παράδεισος Gloſſ. Lat. Gr.] Idem quod Pomarium. Pallad. 1. tit. 36. Longe ab hortis vineis, atque pometis. Tertull. de Pallio, cap. 2. Amœnum Alcinoi pometum.

Pomĭfer, a, um. Adj. [ὀπωροφόρος Gl. Gr. L.] Ferens poma. ut, Arbor pomifera. Columel. lib. 5. cap. 9.
Annus pomifer. Hor. 3. Carm. 23. 8.
Autumnus. Lucan. ad Piſon. 139.
Montes. Ovid. 1. de Pont. 8. 43. al. Piniferi.
Rami. Senec. Herc. fur. 9.

Pomifĕro, āre. Gloſſ. Lat. Gr. Pomiferat, ὀπωροτροφεῖ.

Pomōna, æ. f. [Πωμῶνα] Pomorum dea. V. Ovid. 14. Met. 623.
Pomona eſt etiam Pomorum proventus. Solin. cap. 22. Pomona copioſa eſt.

Pomonālis, e. Adj. ut Flamen Pomonalis, Pomonæ deæ erat. Alex. Alexandrin. lib. 6. cap. 12. Poſt aliquot vero tempeſtates aucta civitate, quum augeri ſacerdotia oporteret, quindecim flamines conſtituti fuere, qui omnes a diis, quibus ſacra faciebant cognomenta ſortiti ſunt, quorum primus Dialis, ultimus Pomonalis.

P O N

Pondero, **Ponderosus**, **Pondo**, V. pondus.

Pondus, ĕris. n. [βάρος, ἄχθος, μῶλος, σταθμὸς] Quod grave eſt. Cic. in Somn. Scip. 10. In terram feruntur omnia nutu ſuo pondera. Cic. de Fato, 22. Epicurus declinatione atomi vitari fati neceſſitatem putat: itaque tertius quidam motus oritur extra pondus & plagam: quum declinat atomus intervallo minimo, id appellat ἐλάχιστον. Plin. lib. 12. cap. 5. Ficus ramis diffunditur vaſtis, quorum pondera in terram curvantur.
Gravitas & Pondus. Cic. de Fato, 24. Ita dicendum ipſius individui hanc eſſe naturam, ut pondere & gravitate moveatur.
Saxi pondus. Lucret. lib. 1. 454.
Pinus tarda pondere. Virg. 5. Æn. 153.
Breve. Hor. 2. Serm. 2. 37.
Grave. Ovid. 7. Met. 118.
Jaculabile. Stat. 6. Theb. 658.
Immane. V. immanis.
Immenſum. Hor. 1. Serm. 1. 41.
Iners. Ovid. 1. Met. 8.
Ingens. Ovid. 13. Met. 86.
Iniquum. Virg. 1. Georg. 164.
Irrevocabile pondus anchoræ. V. irrevocabilis.
Juſtum. Ovid. 2. Met. 163.
Leve. Ovid. 2. Met. 161.
Magnum. V. magnus.
Muralia pondera vaſti ſaxi. Lucan. lib. 6. 199.
Rara pondera citri Mauruſiaci. Martial. lib. 12. 67.
Revolubile. Ovid. in Ibin. 193.
Ruitura. Claud. 4. Conſ. Hon. 60.
Solida. Lucret. lib. 1. 986.
Vix tractabile. Stat. 5. Silv. 1. 84.
Aggravare pondus. V. aggravo.
Nam cadere aut bruto deberent pondere preſſæ. Lucret. lib. 6. 104. Quidam legunt Abrupto, & Preſſi.
Cedere ponderi. V. cedo.
Concidit vaſto pondere ad terram. Virg. 5. Æn. 447.
Deducere pondera deorſum. Lucret. lib. 2. 205.
Ducuntur roſtrata ora navium gravi pondere contra latrones. Hor. Epod. 4. 18.
Excutere pondus. Senec. Epiſt. 92. Caſura omnia exſtant, omnes exitus manet, ſive interna vis, flatuſque præcluſi violenti pondus, ſub quo tenentur, excuſſerint, ſive torrentium, &c.
Ferri æquis ponderibus. Lucret. lib. 2. 239.
Feruntur concita ponderibus ſuis. Lucret. lib. 2. 239.
Flagellata, Concuſſa. Stat. 3. Theb. 37.
　　Ima flagellatis ſignum lugubre malorum
　　Ponderibus trepidavit humus.　　Phyſici dicunt, quod ſuis fixa ponderibus in aëre librata pendeat tellus: & omne grave quum pendet, ſi motum habeat, flagellatur: flagellatur ergo terra. Quum enim in medio fuerat aëre librata, motum paſſa eſt, ſuis flagellata ponderibus.
Habere. Ovid. 2. Epiſt. 170.
　　Et gravius juſto pallia pondus habent.　　i. e. Oneroſa ſunt.
Moveatur, & feratur nulla re impediente omne pondus neceſſe eſt. Cic. de Fato 48.
Nutantem aſpice convexo pondere mundum. Virg. 4. Ecl. 50.
Procubuit ſubito pondere turris. Virg. 9. Æn. 540.
Subſedit ictaque pondere mollis humus. Ovid. 1. Faſt. 568.
Volvebant ſaxa quoque infeſto pondere. Virg. 9. Æn. 512.
Materiæ infectæ pondus: Numerus ſignatæ: Species factæ dicitur. l. 6. de Rei vendic. in Pand.
Pondus auri, Quod librando ad ſtateram ponderatur. Cic. de Senect. 55. Magnum auri pondus.
Grande pondus argenti. Cic. de Senect. & pro Cæcin. 12.
Ignotum argenti. Virg. 1. Æn. 363.
Magnum optimi argenti. Cic. 2. Philip. 66.
Magnum auri. Virg. 3. Æn. 49.
Pondus, pro Numero aliquando ponitur, Nonio teſte 6. 102. Varro de vita Pop. Rom. E Græcia Aſias in villas comportaſſe magnum pondus omnium artificum. Al. Aſiaticas.
Pondus, pro Onere. Virg. 6. Æn. 413.
　　　　—gemuit ſub pondere cymba.　　[ubi tamen non Onus ἁπλῶς, ſed idem Grave intelligitur.
Maturo pondere gravis venter. Ovid. 9. Met. 684.
Feret pondera cæleſti mente paterna. Ovid. 1. Faſt. 534. i. e. Patrem ipſum. de Ænea qui patrem humeris tulit.
Nitens valido ſub pondere faginus axis. Virg. 3. Georg. 172. [Forte Nutans. conf. ſupra Nutantem &c.
Tolerare pondus tauri ruentis in venerem. Hor. 2. Carm. 5. 4.
Trans pondera porrigere dextram. Hor. 1. Epiſt. 6. 51. i. e. Trans multitudinem obſtantis populi, ut Torrentius interpretatur.
Pondus, pro Libra. Cic. pro Cn. Planc. 79. Sed ego hoc meis ponderibus examinabo, non ſolum quid cuique debeam, ſed etiam quid cujuſque interſit, & quid a me cujuſque tempus poſcat. Idem 1. Tuſc. 45. Quum enim ſui ſimilem & levitatem & calorem adeptus, tanquau paribus examinatus ponderibus, nullam in partem movetur.
Tellus ponderibus ſuis librata. Ovid. 1. Met. 13.
　　Nec circumfuſo pendebat in aëre tellus
　　Ponderibus librata ſuis.　　Quem locum explicans Turnebus, Cui, inquit, non videatur incredibile tellurem ſuo pondere ſuſpenſam teneri, quum ſuo pondere potius in præceps, & abruptum ire debeat? Sed nec pondere, verum ponderibus dixit. Exiſtimo ab eo ſignificari ita in medio univerſi cardine pendere terram, ut quum tantundem undique ponderum habeat, nulla propenſio ei in hanc vel illam cæli partem, nullaque inclinatio ſit: quam & quietis terræ cauſam Plato exiſtimat eſſe, & ἰσοῤῥοπίαν Græci vocant. Nam ſic undique examinata ponderibus ſuis, neque in mediæ noctis metam, neque in medii diei punctum feretur, nutu ponderum æqualiter utrinque reſiſtente. Obnituntur enim & repugnant: nec in ortum vel occaſum propendebit, quum tantundem ponderis retrahentis undique ſit. Itaque ſi in ortum inclinetur, repugnabunt pondera ejus in occaſum vergentia.
Pro Onere ponitur etiam tralate. ut.
Conſcientiæ pondus grave. Cic. 3. de Nat. Deor. 85. Grave ipſius conſcientiæ pondus eſſet.
Curarum pondera. Lucan. 9. 951.
　　Cetera curarum projecit pondera.　　Adde Stat. 4. Theb. v. 38.
Famæ pondus. Lucan. 8. 22.
Senectæ amara pondera, Moleſtiæ. Ovid. 9. Met. 437.
Supercilii veteris triſte pondus. h. e. Vultus ſeveritas. Senec. Hippol. 6.
Novitas adjicit calamitatibus. Senec. Epiſt. 92. Novitas adjicit calamitatibus pondus, nec quiſquam mortalium, non magis, quod etiam miratus eſt, doluit.
Ferre nec potui cœpti pondera mei. Ovid. 2. de Pont. 5. 30.
Pondus, pro Auctoritate ſive exiſtimatione. ut,
Honeſtas omni pondere gravior habenda eſt, quam reliqua omnia. Cic. 3. Off. 35.
Loquendi dulce pondus. Claud. Conſ. Mall. Theod. 19.
Mentis amabile. Sil. lib. 8. 611. de Bruto.
Teſtimonii Cic. in Topic 73. Perſona autem non qualiſcunque teſtimonii pondus habet: ad faciendam enim fidem auctoritas quæritur.

Verborum pondera. Cic. 2. de Orat. 73. Omnium sententiarum gravitate, omnium verborum ponderibus est utendum.
Accedit magnum pondus ad tollendam dubitationem. V. ACCEDO.
Addere pondus nugis. Hor. 1. Epist. 19. 42.
Afferre pondus. V. AFFERO.
Dare pondera dictis. Valer. Flacc. 1. Argon. 39.
Habere pondus, pro Gravem esse & non levem. Cic. 11. Att. 6. Addis etiam, ceteris quoque, id est qui pondus habeant, factum nostrum probari.
Habere pondus apud aliquem. Cic. 3. Verr. 144. Si M. Marcelli tutoris auctoritas apud te ponderis nihil habebat.
Inest immutabile & grave pondus sanctis verbis. Stat. 1. Theb. 212.
Esse eodem pondere apud. Cic. 10. Att. 1. Ejus igitur mihi vivit auctoritas, & simillimus ejus filius eodem est apud me pondere, quo fuit ille.
Esse magni ponderis aliquid apud aliquem. Cic. 2. Fam. 18. Sed tuæ litteræ maximi sunt apud me ponderis.
Momenti & ponderis magni. Cic. in Vatin. 9. Quid quisque nostrûm de se ipse loquatur, non est sane requirendum: boni viri judicent: id est, maximi momenti & ponderis.
PONDO, indecl. n. [μνᾶ, λίτρα, ὁλκή] Idem quod Libra. Plaut. Asin. 2. 2. 33. Quot pondo tedesse censes nudum? L. non ede pol scio. Dicimus duo millia pondo, ibi est genitivi casus; Mille pondo, nominativi est. Bis mille pondo, nominativus est, quia Mille adjectivum est. Tamen non dicimus, Bina, Terna pondo: sed Duo, Tria. Ex Valla 3. 13. [Jo. Frid. Gronovius, semper Latini casus esse, & sing. numeri censet, quia veteres Pondus, pondi &c. dicebant. V. omnino ipsius de Pecun. Vet. lib. 1. cap. 6. Gloss. Lat. Gr. Pondo, & Pondus, Σταθμός.
In numerato pondo sexcenta millia. V. NUMERO.
Auri quinque pondo abstulit. Cic. pro Cluent. 179.
Centum pondo vasorum argenteorum. Cic. 2. de Invent. 116.
Torquem aureum centum pondo. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Duo pondo. Liv. 44. 14. pr. Torquis aureus duo pondo.
Decem pondo auri. Cic. in Parad. 3. An virum bonum dices, qui depositum nullo teste, quum lucrari impune posset, auri pondo decem reddiderit, si idem in decem millibus pondo auri non idem fecerit?
Mellis pondo decem. Columel. lib. 12. cap. 41. Ibid. cap. 51. Cum olei pondo octoginta.
Pependere pondo DCC. Plin. lib. 9. cap. 30.
Pondo, Pondus duodecim librarum. Liv. 22. 23. Argenti pondo bina, & sex libras in militem præstaret. Sic docet Calepinus: sed legendum est Selibras: nec illic Pondo aliud significat quam Libram.
Pondo, idem quod Pondus. Apud Livium 4. 20. Dictator coronam auream libræ pondo &c. Jovi donum posuit. Gronov. Libram.
Pondo ducentûm, nove. Varro de vita Pop. Romani, Delphos Apollini munera missa, corona aurea pondo ducentûm. Idem lib. 4. Itaque retulit auri pondo mille octingentûm, septuagintaquinque. Græci enim herona mille dixerunt. Nonius 2. 726. & 622. ubi Mercer. *Herona mole* habet.
Dodrans pondo, Quadrans pondo, Libra pondo. Columel. lib. 12. cap. 12. Sextarium aquæ cum dodrante pondo mellis diluunt. Ibid. cap. 20. Amomi pondo quadrans. Ibid. cap. 33. Adde pondo libram.
Plus pondo, quam libras &c. Gell. lib. 2. cap. 24. Neque argenti in convivio plus pondo quam libras centum illaturos.
PONDUSCŬLUM, i. n. diminut. [βαρύδιον] Plin. lib. 14. cap. 16. Inter flores ex rosæ foliis tusis in linteolo in mustum colatis cum ponduscuIo ut sidat, &c. Et Solin. de gruibus cap. 15. Vigiles pondusculа digitis amplectuntur.
PONDĔRŌSUS, a, um. Adj. [βαρὺς, ὑπέρβαρος] Quod est magni ponderis. ut Panis ponderosus. Plin. 22. 21. Plura exempla V. in Indice Hard.
Epistola ponderosa, pro Longa & multa continente. Cic. 2. Att. 12. Quare, quanquam jam te ipsum exspecto, tamen isti puero, quem ad me statim jussi recurrere, da ponderosam aliquam epistolam, plenam omnium non modo actorum, sed etiam opinionum tuarum.
Compar. Varro 1. de R. R. cap. 11. Ex sudore ejus lana fit mollior & ponderosior, & colore meliore. Plin. 18. 10. Major spica, eadem & ponderosior. conf. Valer. Max. 9. 4. 3.
Superl. Plin. 12. 25. Semen ponderosissimum.
Vis ponderosissima. Valer. Max. 3. 2. pr.
PONDĔRĬTAS, ātis. f. Acc. Pragmatic. lib. 2. Et cuncta fieri cetera imbecilla, non quod ponderitatem, gravitatemque hominis. Nonius, 2. 671. [Nisi forte Ponderositatem scribendum. Sic tamen & Mercer.
PONDĔRO, [ἱστάω, ἵστημι, σταθμάω, σταθμίζω] āre. Librare. Plin. lib. 18. cap. 7. Si quis granum ipsum ponderet. Propert. lib. 2. 16. 12. de meretrice avara:
Semper amatorum ponderat illa sinus.
Ponderare, per translationem, pro Considerare & examinare. Cic. 2. Off. 57. Gravi vero homini, & ea quæ fiunt judicio certo ponderanti, probari posse nullo modo.
Æstimare, & momento suo ponderare unamquamque rem. Cic. pro Font. 11. Sin autem, in rebus judicandis, non minimam partem ad unamquamque rem æstimandam, momentoque suo ponderandam, sapientia judicis tenet, &c.
Judex, non solum quid possit, sed etiam quid deceat, ponderare debet. Cic. pro Rabir. Post. 12.
Causas ponderare. Cic. pro Planc. 84.
Causas ratione, non vocibus. Cic. pro Cæcin. 60.
Consilia eventis. Cic pro Rabir. Post. 1. Quanquam hoc plerumque facimus, ut consilia eventis ponderemus: & cui bene quid processerit, multum illum providisse: cui secus, nihil sensisse dicamus.
Crimina magnitudine rerum ipsarum. Cic. 3. Verr. 42.
Fidem ex fortuna. Cic. in Partit. 117. Atque etiam si obscuri testes erunt, & tenues, dicendum erit non esse fidem ex fortuna ponderandam.
Fortunam cujusque, non eventis, sed factis ponderari. Cic. in Pison. 98.
Officia alicujus. Cic. 2. Fam. 5. Ego si mea in te essent officia solum, Curio, tanta, quanta magis a te ipso prædicari, quam a me ponderari solent: verecundius a te, si qua magna res mihi petenda esset, contenderem.
Re, non verbis, ponderantur divitiæ, bona valetudo, ceteraque generis ejusdem. Cic. 5. Tusc. 120.
Voluptatibus & doloribus omnia ponderant Epicurei. Cic. 1. de Legib. 39.

Non quantum quisque profit, sed quanti quisque sit, ponderandum est. Cic. de Clar. Orat. 257.
In hoc verborum genere propriorum delectus est quidam habendus, atque is aurium quodam judicio ponderandus. Cic. 3. de Orat. 148.
PONDERĀTUS, a, um. Partic. & Adj. Compar. Sidon. 8. Epist. 6. Sententia affectu ponderatiore prolata.
PONDERATIO, ōnis. f. Vitruv. 10. 8. In statera æquipondium cum examine progreditur ad fines ponderationum.
Æqua ponderatio. Th. Priscian. 1. 13.
PONDERATŪRA, æ. f. Idem. Gloss. Gr. Lat. σταθμός, ponderatura.
PONDERĀTOR, ōris. m. Gloss. Lat- Gr. Ponderator, σταθμιστὴς ἢ ζυγοστάτης. Et Gr. Lat. Σταθμιστὴς, Ponderator.
PONDERĀBĬLIS, e. Adj. Quod ponderari potest. Claud. Mamert. 2. 4. Corpora numerabilia, ponderabilia & mensurabilia.
PŌNE, Præpositio antiqua [ὀπίσω] pro Post: accusativo jungitur, contrarium habet Ante. Plaut. Pœn. 3. 2. 34. Pone nos recede. Liv. 40. 30. Pone castra utrique pabulatum & lignatum ibant.
Pone & Ante, Cic. de Univers. 41. Quumque inter se pæne contingant, eos qui prope copulentur, contrariaque regione, aut pone quos, aut ante labantur, quisque temporibus a nostro aspectu oblitescunt.
Pone tergum manus vinctæ. Tacit. 3. Hist. 85.
Pone, Adv. [ὄπισθεν] Retro significat, sive a tergo, cum accentu in ultima. Virg. 2. Æn. 725.
Pone subit conjunx, ferimur per opaca locorum. Servius. Valerius Max. lib. 1. cap. 7. ext. 1. Mox, humani ingenii prona voluntate vetita scrutandi, pone respiciens, animadvertit immensæ magnitudinis serpentem, concitato impetu omne quicquid obvium fuerat proterentem.
PŌNĔRŎPŎLIS, is. f. [Πονηρόπολις] Thraciæ civitas sub Rhodope monte sita, deinde Philippopolis ab instauratore, & postremo Trimontium, a situ dicta. Plin. lib. 4. cap. 11.
PŌNO, pŏsui, pŏsitum, [τίθημι, ἵζω] ĕre. Collocare & constituere. Variat autem significationem pro sibi adjuncto nomine, aut pro varia constructione. Virg. 1. Æn. 177.
Et sale tabentes artus in litore ponunt.
Ponere ante. Plin. lib. 9. cap. 35. Ex præcepto ministri unum tantum vas ante eam posuere aceti.
Collocare & Ponere. Cic. 7. Verr. 36. Sed quia sic oportuerit, recte collocata, & judicio populi digno in loco posita esse videatur.
Defigere & Ponere. Cic. pro Flacc. 3. Totum statum civitatis, omnem memoriam temporum præteritorum, salutem præsentium, spem reliquorum, in vestra potestate, in vestris sententiis, in hoc uno judicio positam esse & defixam putetis.
Ponere ante oculos aliquem. Cic. in Paradox. 1. 3. Ponite ante oculos unumquemque regum.
Ante oculos positum. Cic. 7. Verr. 63. Præsertim quum statuisses, ut ais, tibi causam esse dicendam, ut ille Archipirata non potius securi feriretur, quam quod erat ante oculos positum, &c.
Ponere apud. Cic. 13. Fam. 64. extr. Hoc in genere, si eum adjuveris eo studio, quo ostendisti, apud ipsum præclarissime posueris, sed mihi etiam gratissimum feceris. Subauditur Beneficium.
Ponere in, Reputare, ut In admirandis, pro Inter admiranda. Plin. lib. 31. cap. 2.
In admiratione aliquid ponere, pro Admirari. Plin. lib. 28. cap. 8.
In æqualitate ponere. Cic. 1. de Legib. 38. Ut virtutibus exceptis atque vitiis, cetera in summa æqualitate ponerent.
In æquo ponere aliquem duobus summis. Liv. 39. 50. extr.
In discrimine, pro Alicujus momenti facere. Liv. præf. lib. 1. Sed hæc, & his similia, utcunque animadversa aut existimata erunt, haud in magno ponam discrimine.
In dubio ponere. Liv. 34. 5. pr. Et quidem ut in dubio poneret, utrum &c.
In gratiam alterum apud aliquem. Cic. 4. Att. 11. Apud Lentulum ponam te in gratiam. Al. In gratia.
In legibus ponere, Statuere. Cato de R. R. in procem.
In manu alicujus ponere. Liv. 8. 13.
In metu ponere aliquid. Cic. 12. Att. 23. Hoc metuere, alterum in metu non ponere.
In numero oratorum ponere aliquem. Cic. de Clar. Orat. 165.
In oratione ponere aliquid, pro Scribere. Cic. 1. Verr. 26. Sic
Contra legem loquendi sunt posita. Quintil. lib. 2. cap. 8.
In extremo. Cic. 11. Fam. 16. Ponam in extremo quod sentio.
Argumentum. Cic. 2. de Orat. 214. Argumentum, simul atque positum est, arripitur. i. e. Simul ac prolatum est.
Exemplum. Cic. pro Cluent. 133. Neque in re nota consumam tempus exemplis: ponam illud unum, &c.
Loco primo ponere. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Sententias philosophorum ponere in medio. Cic. 1. de Nat. Deor. 13.
Signa ponere novis præceptis, Scribere & consignare. Hor. 2. Serm. 4. 10.
Verbum aliquod in oratione Cic. in Orat. 26.
Verba in usu quotidiano posita minus timeremus. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Verba ponere alicujus in re aliqua, pro Adducere in testimonium. Plin. lib. 13. cap. 13.
In ordinem ponere. Varro de R. R. 3. 13.
In promptu ponere, & Contegere, contraria. Cic. 1. Off. 126. Principio, corporis nostri magnam natura ipsa videtur habuisse rationem: quæ formam nostram reliquamque figuram, in qua esset species honesta, eam posuit in promptu. Quæ partes autem corporis ad naturæ necessitatem datæ, adspectum essent deformem habituræ atque turpem, eas contexit atque abdidit. V. PROMPTUS.
In solem ponere. Cato R. R. cap. 7.
In tumulo eodem poni. Ovid. ad Liviam, 161.
In ultimis ponere. Plin. 17. 12.
In gloria, Gloriæ ducere. Liv. 26. 37. Et, ut ad mœnia urbis Romæ nullo prohibente se pervenisse in gloria ponebant, ita pigebat irriti incepti.
In laude alicujus. Cic. 5. Verr. 212. Num quæ in tuo imperio pecuniæ cellæ nomine coactæ? Neque ego hoc in tua laude pono.
In laude æqua vel pari ponere. Cic. in Topic. 71. Si consilio juvare cives & auxilio, æqua in laude ponendum est, &c. Idem pro Murena, Summa in utroque est honestas, summa dignitas: quam ego, si mihi per Servium liceat, pari atque in eadem laude ponam.

In loco beneficii ponere. Cic. 15. Fam. 4.
In lucro ponere; modus loquendi, quum aliquid boni præter spem evenit. Cic. pro Flacc. 40. Quiescant igitur, & me hoc in lucro ponere, atque aliud agere, patiantur.
In spe optima ponere sibi aliquid. Cic. 13. Att. 27.
In vitio ponere aliquid. Cic. 3. Tusc. 14. Quoniam confidens mala consuetudine loquendi in vitio ponitur, ductum verbum a confidendo, quod laudis est.
Incommodum civitatis in gloriam ponere. Sallust. contra Cic. Qui civitatis incommodum in gloriam suam ponit. i. e. Convertit; hoc est, ex incommodo civitatis parit sibi gloriam.
In crimine, In fraude, alicui. Cic. 2. de Orat. 199. Non continuo, si quis motus populi factus esset, id C. Norbano in nefario crimine, atque in fraude capitali esse ponendum.
In culpa & suspicione aliquem. Cic. pro Cluent. 127. Omnes, qui Oppianicum condemnarunt, in culpa sunt & suspicione ponendi.
In conjectura positum esse. Cic. 1. Fam. 5. Quæ autem posita sunt in conjectura, quæque mihi videntur fore, &c.
In labore. Cic 1. Q. frat. 1. Non est enim positum in labore aliquo, sed in quadam inductione animi & voluntate.
In medio posita, pro Manifesta. Cic. 1. Verr. 16. Atque ego hæc quæ in medio posita sunt, commemoro: sunt alia magis occulta, &c.
In more majorum. Cic. 2. de Lege Agr. Etsi hoc in more positum, Quirites, institutoque majorum, &c.
Amplitudo ac dignitas omnis in virtute posita est. Cic. 1. Fam. 5.
Consilium in fortuna positum. Cic. 14. Att. 18. Ut omne consilium in fortuna positum videretur.
Crimen in testibus positum. Cic. 4. Verr. De quo crimine quid ego disputem, quum totum positum sit in testibus.
Eloquentiam in orationis celeritate ponunt quidam. Cic. in Orat. 53.
Fortuna in alicujus potestate posita est. Cic. pro Lege Manil. 28. Non ut in illius potestate fortunam positam esse dicam.
Fructum ponere in. Cic. 10. Fam. 25. Cujus est hæc summa, ut omnia te metiri dignitate malim, quam ambitione: majoremque fructum ponere in perpetuitate laudis, quam in celeritate Præturæ.
Gratia posita in oculis. Cic. pro Muren. Mihi quidem vehementer expedit, positam in oculis esse gratiam. [i. e. Palam innotescere.
Intelligentiam in audiendi fastidio. Cic. de Opt. gen. Orat. 12.
Jus in natura positum est. Cic. 1. de Legib. 24.
Libertatem in aliqua re. Cic. pro Planc. 91.
Medicinam in usu & experimentis. Cels. lib. 1. in procem. Post quos Serapion primus omnium, nihil hanc rationalem disciplinam pertinere ad medicinam professus, in usu & experimentis eam posuit.
Mortem in malis. Cic. 3. de Fin. 29. [i. e. Inter mala.
Multum in arte. Cic. 4. Acad. Sed quoniam tantum in ea arte ponitis, videte ne contra vos tota nata sit.
Multum ponere in fortuna. Cic. 5. de Fin. 52. Qui multum in fortuna secunda aut adversa, multum in bonis aut malis corporis ponerent.
Multum ponere in fide alicujus. Cic. 2. Att. 22.
Multum quoque in tua fide ac diligentia positum est. Quintilian. Tryphoni, 3.
Multum ponere in alicujus misericordia. Curtius lib. 5. 5. 11.
Omnia nostra in patria ponere, & quasi consecrare debemus. Cic. 2. de Legib. 5.
Omnia in voluptate. Cic. 2. de Fin. 24.
Potentia in vi & armis posita est. Cic. ad Brut. 10.
Potestatem dicendi in honore atque in beneficio ponere. Cic. pro Cluent. 57. Itaque tum ille inopia & necessitate coactus, in causa ejusmodi ad Cepasios fratres confugit, homines industrios, atque eo animo, ut quæcunque dicendi potestas esset data, in honore atque in beneficio ponerent.
Quantum in prudentia tua & fide ponam, credibile non est. Cic. 2. Att. 23.
Res in usu militari posita. Cic. pro Lege Manil. 28. Nullam rem esse declarant in usu militari positam, quæ hujus viri scientiam fugere possit.
Salutem in pecunia. Cic. 2. Verr. 9. Ea spe istum fuisse præditum, ut omnem rationem salutis in pecunia poneret.
Salus nostra in uno te posita est. Ovid. 3. Met. 648.
Subsidium ponere in. Cæs. 2. Bell. Gall. cap. 11. Omnes in fuga sibi subsidium posuerunt. Cic. 1. de Orat. 255. Ut non modo non arbitrer subsidium senectutis in eorum, qui consultum veniant, multitudine esse ponendum, sed &c.
Summum bonum in animo. Cic. 3. de Fin. 45.
Summum bonum ponere in virtute. Cic. de Amicit. Qui in virtute summum bonum ponunt, præclare illi quidem. i. e. Qui asserunt virtutem esse summum bonum.
Totum ponere in potestate sapientis. Cic. 2. de Fin. 86.
Vim omnem dicendi in arte. Cic. 1. de Orat. 110.
Vita posita in manu alterius. Cic. pro Quint. 6.
Post aliquem poni, pro Posthaberi alicui. Ovid. 2. Met. 564.
Animum, curam, cogitationemque suam in omnium laude undique colligenda ponere. Cic. 1. Q. frat. 1.
Beneficium apud aliquem bene ponere, quod & Collocare dicitur. Cic. 13. Fam. 27. Scriberem quam id beneficium bene apud Mescinium positurus esses, nisi & te scire confiderem.
Beneficium ponere in Repub. Cic. pro Sull. 26. Ego, tantis a me beneficiis in Repub. positis, si nullum aliud mihi præmium a Senatu Populoque Romano, nisi honestum otium postularem, quis non concederet?
Calculum. Columel. lib. 3. cap. 3.
Capillos ponere sine arte, Disponere. Ovid. 4. Epist. 77.
Caput ponere, Componere ad quiescendum. Virg. 5. Æn. 845.
Caput ponere, Demittere. Hor. 2. Serm. 8. 57.
Certamina velocis jaculi ponit in ulmo. h. e. Signum ad jaculandum proponit. Virg. 2. Georg. 530.
Cervicem inflexam ponere. Virg. 3. Æn. 631.
Collum posuit pulvere. Hor. 4. Carm. 6. 11.
Comas suas ponere in statione. Ovid. 3. de Arte Am. 434.
Ponere sub conspectu. Senec. de Benefic. Volo sub conspectu meo ponere, quæ gentium oculos regumque perstringunt.
Coronam ponere in caput vel in capite. Gell. lib. 3. cap. 15.
Corpus ingenuum dura ponere humo. Ovid. 3. Amor. 11. 10.
Cubile ponere, Locare. Virg. 6. Æn. 274.
  Vestibulum ante ipsum, primisque in faucibus Orci,
  Luctus, & ultrices posuere cubilia curæ.
Curam in re aliqua. Cic. 1. de Divin. 93. Omnem curam in siderum cognitione posuerunt.
Custodes & limina alicui. Propert. lib. 2. 6. 37.
Custodias portis. Hirt. Bell. Afric. 88.
Custos positus in frumento publico. Cic. pro Flacc. 45. Custos T. Aufidio Prætore in frumento publico est positus.
Custodia posita est nostræ puellæ. Tibul. lib. 1. 2. 5. i. e. Appositus.
Diem tecum libentius posuerim, quam omne tempus cum plerisque eorum, quibuscum vivo necessario. Cic. 5. Fam. 21.
Diem totum in consideranda aliqua re. Cic. de Clar. Orat. 87.
Dies multos in rem aliquam. Cic. 11. Att.
Epulas ponere. Ovid. 4. Fast. 545.
Fidem pignori. Plaut. Capt. 2. 3. 73.
  — & meam esse fidem hic pro te positam pignori. h. e. Fidem meam propter te obligatam esse. Al. Vitam.
Finem ponere scelerum. Lucan. lib. 5. 314.
Finem vitæ sibi posuit. Tacit. 6. Ann. 40. De Tiberio.
Fœdera sunt ponenda prius, signandaque jura. Propert. lib. 3. 20. 15.
Formidinem improbis. Cic. 4. Catil. 8.
Hastam in foro. Cic. 2. Off. 83. Sic par est agere cum civibus, non ut bis jam vidimus, hastam in foro ponere, & bona civium voci subjicere præconis.
Humi positus. Ovid. 3. Met. 420.
Initia ut male posuimus, sic cetera sequentur. Cic. 10. Att. 18. i. e. Ut male cœpimus.
Insidias. Cic. pro Rosc. Amer. 98. Non illum miserum, ignarum casus sui, redeuntem a cœna videtis? non positas insidias? non impetum repentinum?
Insidias ponere contra aliquem. Cic. 2. de Lege Agr. 48. Dum patefacio vobis quas isti penitus abstrusas insidias se posuisse arbitrantur contra Cn. Pompeji dignitatem.
Juvenem hic agresti sublimem in stramine ponunt. Virg. 11. Æn. 67.
Latus saxo ponere. Valer. 4. Argon. 378.
Leges ponere, Condere. Hor. 1. Serm. 3. 105.
Legiones, Collocare. Cic. 9. Att. 19. Legiones singulas posuit Brundusii, Tarenti, Siponti.
Loco alterius poni, ut In loco. Cic. Octav. Cui hostis relinquitur? civis hostis loco ponitur?
Loco contumeliæ ponere, vel criminis aliquid alteri. Cic. in Pison. 31. Tu ne etiam, immanissimum ac fœdissimum monstrum, ausus es meum discessum illum, testem sceleris & crudelitatis tuæ, maledicti & contumeliæ loco ponere?
Mensam poni jubet. Hor. 2. Serm. 3. 148.
Merum ponere in gemma. Ovid 8. Met. 572. i. e. In poculo gemmis ornato.
Metas. His ego nec metas rerum, nec tempora pono. Virg. 1. Æn. 282.
Modum crescendi ponere. Lucan. lib. 1. 82.
Modum ponere exitiis. Virg. 7. Æn. 129.
Modum orationi. Tacit. 4. Ann. 9.
Moresque viris, & mœnia ponet. Virg. 1. Æn. 268.
Munus bene ponere. Liv. 34. 49. extr. Ut Pop. Romanus dignis datam libertatem, ac munus suum bene positum sciret. Ovid. 2. Amor. 3. 18.
  Dum bene ponendi munera tempus habes.
Nives posuit bruma. Seneca Theb. 2.
Nomen alicujus ponere. Ovid. 4. de Pont. 3. 1.
Nomen ponere alicui. Virg. 7. Æn. 63.
Nomen alicui ponere insano, Quendam nomine insani appellare. Hor. 2. Serm. 3. 48.
Nomina rebus ponere, Imponere. Cic. 1. de Nat. Deor. 44. Sunt rebus novis nova ponenda nomina.
Nummos in fœnore ponere. Hor. 1. Serm. 2. 13.
Operæ multum ponere in aliquo. Cic. Primum enim stante Rep. facere solebamus, ut in agendo plus, quam in scribendo, operæ poneremus.
Operam ponere & studium in philosophia. Cic. 1. de Fin. 1. Quidam autem non id tam reprehendunt, si remissius agatur: sed tantum studium, tamque multam operam in eo ponendam non arbitrantur.
Operam ponere alicui. Cic. 13. Att. 27. Quicquid erit, operam Faberio ponamus.
Orationem longam in aliqua re ponere. Cic. de Univers. 26. Reliquorum siderum, quæ causa collocandi fuerit, quæque eorum sit collocatio, in sermonem alium differendum est, ne in eo quod attingendum fuit, quam in eo cujus causa id attigimus, longior ponatur oratio.
Ordine ponere. V. ORDO.
Otia recte ponere, i. e. Ordinare, disponere. Hor. 2. Serm. 7. 113.
Ova ponere dicitur gallina. Columel. 8. 2. Ovid. 8. Met. 258.
  Propter humum volitat, ponitque in sepibus ova.
Partem deo ponere. Plin. lib. 12. cap. 19.
Pecuniam in aliquo oppido, Deponere. Cic pro Flacc. Delectum est oppidum, quo in oppido uno pecunia a tota Asia ad honores L. Flacci poneretur.
Pecuniam ponere, Dare fœnori. Hor. Epod. 2. 70. Quintil. Declamat. 9. Nusquam melius ponitur pecunia, quam ubi fœnus bonitatis extenditur.
Pedicas tunc gruibus, & ponere retia cervis. Virg. 1. Georg. 307.
Pedem ponere in. Cic. 3. Verr. Ecquo in oppido pedem posuit, ubi, &c.
Pedem ponere in possessionem libertatis. Cic. 3. Philipp. 28. Hodierno die primum, P. C. longo intervallo in possessionem libertatis pedem ponimus.
Pedem ubi ponat, in suo non habet. Cic. 13. Att. 1. Idem 4. de Finib. 69. Sapientia ubi pedem poneret, non habebat, sublatis officiis omnibus.
Præmia ponit & invitat pretiis animos. Virg. 5. Æn. 292.
Præmia ponere circum compita. Virg. 2. Georg. 383.
Pretium ponere alicui rei. Senec. in Consol. ad Helviam, Ponere magna pretia virtutibus & vitiis.
Præsidium in loco aliquo, Collocare. Cæs. 2. Bell. Gall. cap. 5.
Principem

Principem aliquem. Cic. 4. Acad. 2. Quem facile Græciæ principem ponimus. De Themiſtocle.
Rationem ponere cum Orco. Columel. lib. 1. cap. 3.
Rem in contentione ponere. Cic. pro Cœl. 55. Ut res minime dubitanda in contentione ponatur, utrum temeraria, &c. ut In dubio.
Res in minimis ponere. Cic. 4. Fam. 9.
Retia ponere. Ovid. 1. de Arte Am. 263.
Rudimenta virtutis. Quintil. Declam. 3. Feſtinarunt parentes ad nomen liberos mittere, quamvis aſperrimo bello, ut ſub te virtutis rudimenta ponere contingeret.
Se bene ponere. Q. Cic. de Petit. Conſul. 21. Modo intelligite magni æſtimare, ex animo agere, bene ſe ponere, fore ex eo non brevem & ſuffragatoriam, ſed firmam & perpetuam amicitiam.
Se extra culpam ponere. Cic. de Univerſ. 39. Quæ quum ita deſignaſſet, ſeſeque, ſi quid poſtea fraudis aut vitii eveniſſet, extra omnem culpam, cauſamque poſuiſſet, alios, &c. conf. ſupra In culpa, &c.
Se totum in re aliqua. Cic. 1. Tuſc. 44. Totoſque nos in contemplandis rebus perſpiciendiſque ponemus.
Se toro ponere. Ovid. 11. Met. 472.
Semina ponere humo. Propert. lib. 2. 11. 2.
Sortes ponere, pro Facere ſortem. Plaut. Caſin. 2. 6. 20.
Spem ponere, Sperare. Plaut. Capt. 5. 2. 4.
— ne tu ſpem ponas me bonæ frugi fore.
Spem ponere in. Cic. 6. Att. 1. In Pompejo te ſpem omnem otii ponere non miror.
Spem ponere in armis. Virg. 2. Æn. 676.
Studium ſuum & officium apud aliquem bene ponere, Collocare. Cic. 13. Fam. 56. Jam apud ipſum, gratiſſimum hominem atque optimum virum, quam bene poſiturus ſis ſtudium tuum atque officium, dubitare te non exiſtimo.
Studium ponere in. Cic. 1. de Fin. 1. Sed tantum ſtudium, tamque multam operam in eo ponendam non arbitrantur.
Studium ſuum omne in aliquibus artibus cognoſcendis atque tractandis ponere. Cic. 1. de Orat. 204.
Sumptum ponere, quod & Facere dicitur. Cic. 3. Q. frat. 1. Sed præſtabo, ſumptum nuſqunm melius poſſe poni
Tabulas obſignatas in publico lex poni voluit. Cic. pro Flacco, 21.
Tempus ponere in officio aliquo. Cic. 15. Fam. 2. Tempus ejus tridui quod in his caſtris morabar, in magno officio & neceſſario nihil ponendum putavi.
Tempus in aliqua cogitatione. Cic. 3. de Orat. 17.
Tempus & diem ponere. Cic. 5. Fam. 21. Unum mediusfidius diem tecum libentius poſuerim, quam hoc omne tempus cum pleriſque eorum, quibuſcum vivo neceſſario.
Temporis quid ponere in aliquo loco. Cic. 1. Att. 10. Neque tamen id ipſum certum habeo, quando ad Antonium proficiſcare, aut quid in Epiro temporis ponas.
Venenum alicui cum cibo, Apponere. Liv. 6. 40.
Verbum divitis in aliquo. Cic. in Parad. 6. Quem intelligimus divitem? aut hoc verbum in quo homine ponimus?
Veſtem pignori ponere. i. e. In pignus dare. Scævola in l. Uxori. §. ult. D. de legat. tertio.
Veſtigia. Hor. 1. Epiſt. 19. 21. Cic. 3. Philipp. 31. Quas fecit ſtrages, ubicunque poſuit veſtigia?
Veſtigium ponere in aliquam hiſtoriam. Cic. 5. de Fin. 5. Quacunque ingredimur, in aliquam hiſtoriam veſtigium ponimus.
Vitem ponere, i. e. Deponere, & depangere. Columel. lib. 4. cap. 1.
Vites ordine. Virg. 1. Ecl. 74.
Vituperationem gravius ponere: cui Levius opponitur. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Ponere, Exſtruere, ut Aras ponere. Virg. 3. Æn. 404.
Carinas navium ingentium. Curtius lib. 10. 1. 19. h. e. Exſtruere.
Caſtella. Cæſ. 3. Bell. Civil. cap. 37. Caſtellaque his locis poſuit.
Caſtra ponere, Caſtrametari. Cic. ad Octav. In Urbe milites vagantur, in Campo caſtra ponuntur. Subaudi Martio.
Caſtra ponere apud Corfinium. Cic. 8. Att. 19.
Caſtra ponere in aperto. Liv. 36.
Caſtra ponere in plano. Liv. 5. 28.
Caſtra ponere ad murum. Cic. 9. Att. 17.
Domos ponere ſub terris. Virg. 1. Georg. 182.
Fundamenta, tralate. Cic. in Piſon. 9. Ergo his fundamentis poſitis Conſulatus tui, triduo poſt, inſpectante & tacente te, &c.
Fundamenta ponere alicujus rei in voluptate. Cic. 2. de Fin. 86. Quarum omnium fundamenta vos in voluptate, tanquam in aqua ponitis.
Fundamina prima favis ponere. Virg. 4. Georg. 161.
Limina. Martial. lib. 9. 49.
Signum celebri loco ponere. Plin. 3. Epiſt. 6.
Opus ponere, Exſtruere. Ovid. 8. Met. 160. Translate Hor. de Arte Poet. 34.
Infelix operis ſumma, quia ponere totum
Neſciet.
Templum ponere, Condere. Virg. 3. Georg. 13.
Templa, ſtatuam, &c. ponere alicui. Virg. 6. Æn. 19.
— poſuitque immania templa. Unde in antiquis marmoribus legimus, BENE MERENTI POSVIT. Plin. 1. Epiſt. 17. extr. Neque enim magis decorum & inſigne eſt, ſtatuam in foro Populi Romani habere, quam ponere. Cic. pro Domo 81. Qui tibi ob eam legem ſtatuam in ædibus meis poſuit.
Templum ponere in oculis & quotidiano aſpectu. Cic. 3. Verr.
Urbem, Statuere. Ovid. 3. Met. 130.
Quum poſuit juſſam Phœbeis ſortibus urbem.
Urbem in montibus. Virg. 8. Æn. 53.
Accuſatorem ponere, Apponere, ſubornare. Cic. 8. Fam. 12. Quibus quum parum procederet, ut ulla lege mihi poneret accuſatorem.
Ponere, pro Proponere. Cic. 1. Tuſc. 7. Ponere jubebam de quo quis audire vellet, & id aut ſedens, aut ambulans diſputabam.
Breviter, quæ erunt ſatis aperta, ponemus. Cic. in Partit.
Exempli cauſa aliquid. Cic. 3. Off. 19.
Sub uno aſpectu ratione & diſtributione, omnia quæ in re diſperſa atque infinita videntur eſſe ponere. Cic. de Petit. Conſ. 1.

Ad ſcribendum poni. Cic. 9. Fam. 15. Et quidem quum in mentem venit, ponor ad ſcribendum: & ante audio s c, &c.
Quæſtionem ponere. i. e. Proponere. Senec. Epiſt. 50. Sederem otioſus, & ejuſmodi quæſtiones ponerem.
Quæſtiunculam ponere, pro Proponere, vel Opponere. Cic. 1. de Orat. 102. Quid mihi nunc vos, inquit Craſſus, tanquam alicui Græculo otioſo & loquaci, & fortaſſe docto atque erudito, quæſtiunculam, de qua meo arbitratu loquar, ponitis?
Ponere, Deſinere: quoniam quum ceſſamus ab opere, collocare quodammodo ac reponere videmur id quod agebamus. Virg. 7. Æn. 27.
Quum venti poſuere, omniſque repente reſedit
Flatus. h. e. Quievere. Servius.
Ponere, Deponere. Virg. 1. Æn. 306.
— ponuntque ferocia Pœni
Corda volente deo.
Verſus & cetera ludicra pono, Depono, Omitto. Hor. 1. Epiſt. 1. 10.
Ponere de manibus. Cic. 1. Q. frat. 1. Quos quidem libros, non ſine cauſa, noſter ille Africanus de manibus ponere non ſolebat.
Ambages. Ovid. 10. Met. 19.
Amorem ponere, Omittere. Ovid. Rem. Amor. 63.
Animos feroces. Liv. 8.
Arma poni jubet, fatentes ſe victos. Liv. 4.
Armis poſitis ſubſtitit pars utraque. Ovid. 12. Met. 147.
Barbam. Suet. in Calig. cap. 5.
Barbam & ungues. Hor. in Arte Poet. 297.
Bella. Virg. 1. Æn. 295.
Aſpera tum poſitis miteſcent ſæcula bellis.
Clitellas muli ponunt. Hor. 1. Serm. 5. 47.
Colorem nigrum. Ovid. 7. Met. 641.
Comas. Virg. 12. Æn. 209.
Conſilium ponere, Deſiſtere a conſilio. Plin. 1. Epiſt. 22.
Coronam ponere, luctus gratia. Cic. 14. Att. 22.
Curam ponere, pro Deponere. Liv. 1.
Curas graves. Ovid. 9. Met. 696.
Curæ poſitæ pectore. Sil. lib. 11. 289.
Decorem. Ovid. 2. de Arte Am. 379.
Dolorem. Cic. 3. Tuſc. 67. Quid eſt autem, quod plus valeat ad ponendum dolorem, quam quum eſt intellectum, nihil profici, & fruſtra eſſe ſuſceptum?
Exuvias. Virg. 3. Georg. 436.
Faſtus. Ovid. 14. Met. 761.
Fetus varios Autumnus ponit. Virg. 2. Georg. 521.
Frondes. Et jam olim, feras poſuit quum vinea frondes. Virg. 2. Georg. 403.
Gravitatem. Lucan. ad Piſon. 259.
Imaginem alicujus. Ovid. 3. Met. 1.
Imperium. Martial. lib. 11. 6.
Inimicitias ponere. Cic. 8. Fam. 6.
Invidiam. Cic. pro Cluent. 5. Ut in judiciis, & ſine invidia culpa plectatur, & ſine culpa invidia ponatur. [i. e. Eximatur a culpa.
Iras fideliter. Ovid. 6. Faſt. 41.
Jubas equi poſuere. Stat. 3. Theb. 265.
Labores. Ovid. 6. Faſt. 549.
Librum. Cic. 1. Tuſc.
Metum. Plin. 5. Epiſt. 101.
Minas ponit mare. Lucret. lib. 5. 1001.
Moras. Hor. 4. Carm. 12. 25. Verum pone moras & ſtudium lucri.
Odium ponere. Cic. in Piſon. 31. Tamen illud contentionis odium ſimul cum ipſa pugna, armiſque ponant.
Onus uteri poſitum eſt, pro Peperit. Ovid. 11. Epiſt. 64.
Pellem dracones poſuere ſenectæ. Ovid. 7. Met. 237.
Perſonam amici. Cic. 3. Off. 43. Ponit perſonam amici, quum induit judicis.
Pudorem. Martial. lib. 11. 28.
Queſtus ponere. Ovid. 9. Met. 276.
Senſum. Ovid. 1. de Pont. 2. 32.
Spem. Ovid. ad Liv. 37.
Studium lucri. Hor. 4. Carm. 12. 25. V. Moras.
Superbiam ponere, Exuere. Hor. 3. Carm. 10. 9.
Timorem. Ovid. 10. Met. 408.
Tunicam. Cic. 5. Tuſc. 60.
Tirocinium ponere. Juſtin. 12. 4. 6. V. TIROCINIUM.
Velamina. Ovid. 2. Faſt. 169.
Verecundiam. Plin. 7. Epiſt. 15.
Vires indomitas incendia poſuere. Virg. 5. Æn. 681.
Virginitas poſita. Ovid. 6. Faſt. 128.
Vitam ponere, Mori. Propert. lib. 2. 13. 3.
Vitam in adminiſtratione Reipub. Cic. 9. Fam. 24. Hoc animo ſum, ſi in hac cura atque adminiſtratione vita mihi ponenda ſit, præclare actum mecum putem, etiam atque etiam.
Vitia ponere. Cic. 3. de Orat. 46. Idque ſi feceris, multa (ut arbitror) hic hodie vitia ponemus.
Pono, pro Duco, arbitror. Cic. in Brut. 165. Hoc loco ipſum Domitium non relinquo. Nam etſi non fuit in oratorum numero, tamen pono ſatis in eo fuiſſe orationis atque ingenii, quo & magiſtratus perſonam, & conſularem dignitatem tueretur.
Ponere, pro Componere & temperare. Hor. 1. Carm. 3. 16.
— quo non arbiter Adriæ
Major, tollere, ſeu ponere, vult freta. [i. e. Submittere.
Ponere, Apponere. Martial. lib. 8. 23.
Invitas ad aprum, ponis mihi, Gallice, porcum. Sic 1. 110.
Hinc poetæ fabulas & ſcripta ſua ponere dicebantur, quod ea in ſcæna ſpectatoribus, quaſi in convivio apponebant. Juven. 1. Sat. 155. Pone Tigillinum. i. e. Affer in ſcenam aliquid de Tigillino ſcriptum.
Ponere, Effingere. Hor. 4. Carm. 8. 8.
Hic ſaxo, liquidis ille coloribus
Solers, nunc hominem ponere, nunc deum. i. e. Formare, pingere. Acron. Turnebus; Ponere, more Græco dixit, pro Facere. Nam in eo ſenſu ſæpenumero τιθέναι ab Homero uſurpatur. Sic idem Flaccus, in Arte Poet. 34.
— quia ponere totum Neſciet. i. e. Facere.

Ponere pallium, Deponere in sponsionem. Plaut. Curc. 2. 3. 76. Cui contrarium Opponere ibidem. Virg. 3. Ecl. 36. — pocula ponam Fagina, cælatum divini opus Alcimedontis.
Pone eum esse victum, Fac esse &c. Ter. Phorm. 4. 3. 25. Julianus in l. Si in qualitate. D. de act. empt. & vend. Pone enim dixisse eum, quinquaginta jugera vineæ esse, &c.
Ponunt philosophi, i. e. Statuunt, censent, decernunt, scribunt. Plin. lib. 11. cap. 52. Aristoteles vitæ brevis signa ponit raros dentes. Cic. 4. de Fin. 16. Sed primum positum sit, nosmetipsos commendatos esse nobis.
Pro certo ponere. Liv. 10. 9. Id ne pro certo ponerem, vetustior annalium auctor Piso effecit.
Sententiam suam. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Longe & retro ponenda omnia, quæ sine honestate sunt. Cic. 5. Tusc. 87.
Positum sit. Cic. in Orat. 14. Positum sit igitur in primis (quod post magis intelligetur) sine philosophia non posse effici quem quærimus eloquentem. Idem lib. 4. de Fin. 16. Sed primum positum sit, nosmet ipsos commendatos esse nobis, &c. Philosophica locutio est: nam Positiones vocant philosophi, eas propositiones, quæ sine probatione ponuntur, & quarum in aliud tempus probatio differtur. Græci θέσεις vocant.
Positum est in te ut, &c. i. e. In te situm est. Cic. 12. Att. 27. Sed si perficitur de hortis Silii, hoc est, si perficis (est enim totum positum in te) nihil est scilicet quod de Cotta cogitemus. Plura supra exempla V.
Posivi antiquum præteritum pro Posui. Priscian. p. 898.
PŌNENS, entis. Partic. ut, Corpora ponens in tumulo. Ovid. 8. Met. 236.
Serta recentia ponens. Idem 8. Met. 723.
PŎSĬTUS, a, um. Partic. [τεθεὶς] ut,
Genu positum. Ovid. 2. Fast. 438.
Suppliciter posito procubuere genu.
Natura posita in conspectu. Cic. 4. Tusc. 62.
Nives positæ. Hor. 3. Carm. 10. 8.
— & positas ut glaciet nives
Puro numine Juppiter? i. e. (inquit Acron) deorsum missas: post nives enim missas, si flat Aquilo, ejus frigore solidantur.
Res ab ostentatione positæ. Quintil. procem. lib. 1.
Res ante oculos positæ. Cic. 1. Acad. 5.
Roma in montibus posita, i. e. Sita. Cic. 2. de Lege Agr. 95.
Terra sub nive posita latet. Ovid. 2. Fast. 72.
Curis positis omnium aliarum rerum. Liv. 7. 32. i. e. Depositis.
Pax posita. i. e. Deposita. Propert. 2. 1. 36.
Querelis positis. Propert. 3. 10. 9.
Veste posita, i. e. Deposita. Ovid. 2. Fast. 284.
Positus, Exanimatus. Virg. 4. Æn. 681.
— sic te ut posita, crudelis abessem? Servius. Ovid. ad Liviam 135.
Tene ego sustineo positum scelerata videre? i. e. Mortuum.
Corpus positum, i. e. Humatum. Lucret. lib. 3. 883.
Proinde ubi se videas hominem indignarier ipsum
Post mortem fore, ut aut putrescat corpore, posto &c. Posto, Posito. conf. paulo infra.
Positum corpus exponitur Sepultum ex Scævola, in CORPUS. H. St.
Positus super armamentarium, Præfectus armamentario. Curtius lib. 7. 7. 22.
POSTUS, a, um. pro Positus. ut, Corpore posto, i. e. Humato. V. paulo ante. conf. Compostus, in COMPONO.
Semina. Lucret. 3. 870.
Semina sæpe in eodem, ut nunc sunt ordine posta.
POSĬTŪRUS, a, um. Partic. [θήσων] Ovid. 3. Met. 471.
Nec mihi mors gravis est, posituro morte dolores.
POSITOR ōris. m. [κτίστης] Qui posuit. Ovid. 9. Met. 448.
— & in Aside terra
Mœnia constituis, positoris habentia nomen. i. e. Conditoris.
Templorum positor. Ovid. 2. Fast. 63.
POSITIO, ōnis. f. [θέσις, θέμα] Plin. lib. 18. cap. 5. Ut solum sua virtute valeat, qua dictum est, positione.
Cæli, pro Situ, regione, vel statu alicujus rei ad aliquam cæli vel solis partem: quidam Aspectum vocant. Columel. lib. 1. cap. 6.
Loci positio. Quintil. lib. 8. cap. 7.
Urbis positio. Cic. pro Flacc. 62. De quorum urbis positione, propter pulchritudinem, etiam inter deos certamen fuisse proditum est. De Athenis conditis.
Arbustivæ positionis exemplo. Columel. lib. 4. cap. 1.
Campestris positio. Columel. lib. 1. cap. 2.
Positio Sublationi opponitur, estque Syllabæ inter pronuntiandum depositio, seu depressio. V. ARSIS.
Positio, apud Oratores. Quintil. lib. 9. cap. 4. Tempus enim solum (alii Sonum legunt) metitur, ut a sublatione ad positionem iisdem sit spatiis pedum. Quem locum sic explicat Diomedes lib. 3. Pes est sublatio & positio duarum aut trium ampliusve syllabarum, spatio comprehensa. Pes est poeticæ dictionis duarum amplius ve syllabarum cum certa temporum observatione modus, recipiens ἄρσιν & θέσιν. i. e. qui incipit elatione, & finitur positione. Hæc ille.
Vitia positionum. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Feminina positio. Quintil. lib. 1. cap. 4. Aut quæ feminina positione mares, aut neutrali feminas significant. De nominum generibus. Positionem hic interpretor quam Grammatici vulgo *terminationem* vocant.
Inconveniens positio. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Dictionis positio. Quintil. lib. 1. cap. 5. Simplices voces positione, id est natura sua constant; compositæ autem præpositionibus subjunguntur: ut Innocens, &c. Budæus.
Positio, pro Thesi seu argumento. Quintil. lib. 1. cap. 3. Taceo de positionibus & declamationibus rhetorum.
POSĬTUS, ûs. m. [θέσις] i. e. Positio, sive situs. Ovid. 4. Fast. 420.
Trinacria, a positu nomen adepta loci. Celsus in princip. lib. 8. Prius positus ossium, figurasque indicabo.
Locorum positus. Tacit. 4. Ann. 5. Quæ positu regionis a tergo illis. Idem lib. 6. Ann. 21. Ille positus siderum, ac spatia dimensus.
Adeunda vix mœnibus, & positu loci. Ovid. 1. de Pont. 7. 25.
Defensa urbs melius positu. Ovid. 4. de Pont. 8. 12.
Variare capillos positu. Ovid. de Medicam. faciei, 19.

Variare comas positu. Ovid. 2. Met. 412.
POSITŪRA, æ. f. [θέμα] Idem. Lucret. lib. 1. 818.
Cum quibus, & quali positura contineantur. Idem lib. 2. 946.
Dissolvuntur enim positurae principiorum.
Positura, Situs. Gell. lib. 14. cap. 1. Ut animadverteretur quo habitu, quaque forma, quaque positura stellarum aliquis nasceretur. Sic syllabam esse longam positura dicimus. Al. Positione.
POSITĪVUS, a, um. Adj. [θετικὸς] Quod primo positum est, nec aliunde derivatum. a quo Grammatici Positivum a Comparativo & Superlativo distinguunt, quod illud sit quasi fundamentum istorum. V. Gell. lib. 10. 4. & Isidor. 1. 6.
PONS, pontis. m. [γέφυρα] Structura, per quam super aquas transimus. A Pendeo dicitur, quod veluti in aere pendeat. Plin. lib. 8. cap. 3. Territos spatio procul pontis a continente porrecti, ut sese longinquitatis æstimatione fallerent, aversos retrorsus isse.
Ignotus pons. Virg. 3. Georg. 78.
Naumachiarius. V. NAVIS.
Saxeus. Lucan. lib. 4. 15.
Solutus. Claud. 4. Conf. Hon. 404.
Adjungitur & continetur angusto ponte pars oppidi. Cic. 6. Verr. 117.
Consistere crebris pontibus. Virg. 4. Georg. 27.
Dejicere de ponte in Tiberim aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 99. Habeo etiam dicere, quem contra morem majorum, minorem annis sexaginta de ponte in Tiberim dejecerit. Solebant antiquitus sexagenarios de ponte dejicere. V. DEPONTANI. & Erasm. in Proverb. Sexagenarios de ponte dejicere.
Distendere pontem in agros. Lucan. lib. 4. 140.
Disturbare pontes. Auctor ad Herenn. lib. 1. 21.
Facere pontem. Cic. in Vatin. 21.
Indere pontes. Tacit. 12. Ann. 57.
Injicere pontem. V. INJICIO.
Interrupi pontes quos feceram. Cic. 10. Fam. 23.
Interscindere pontem a tergo. Cic. 2. de Legib. 10.
Jungere pontibus fluvium, Fluvio pontes imponere. Curt. lib. 5. 3. 7. pr.
Ludere ponte magno. Catul. ad Coloniam, 18. 1.
Revellere pontes. Claud. lib. 1. in Ruffin. 270.
Rupti torrentibus pontes. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Vellere pontem. Virg. 8. Æn. 650.
De ponte aliquis. Juven. 14. Sat. 134.
Invitatus ad hæc aliquis de ponte. i. e. Mendicus: quia mendici in pontis itinere sedent, ut annotat vetus Scholiastes. conf. 4. Sat. 116.
Pons, pro Scala navium. Virg. 10. Æn. 288.
Interea Æneas socios de puppibus altis
Pontibus exponit.
Sic tibi bonus ex tua pons libidine fiat. Catul. ad Colon. 18. 5.
Pons aliud significat apud Cic. 1. Att. 13. Operæ, inquit, Clodianæ pontes occuparant; tabellæ ministrabantur, ita ut nulla daretur, Uti rogas. Pontes (ait Manutius de Legib. Ro. cap. 9.) quibus cistæ suffragiorum superimpositæ. Pontes igitur occuparant operæ Clodianæ, ut ex iis quas vellent tabellas suffragium laturis ministrarent, eas inquam duntaxat, quæ inscriptæ essent, Uti rogas. Lib. 1. Rhetor. ad Herennium 21. Cæpio, ut L. Saturninum, contra Senatusconsultum, intercedentibus collegis, legem de semissibus & trientibus adversus Rempub. vidit ferre: cum viris bonis impetum facit: pontes disturbat: cistas dejicit: impedimento est, quo secius feratur lex. Et lib. 3. de Legib. 38. Pontes etiam lex Marcia fecit angustos. Ovid. 5. Fast. 634.
Pars putat, ut ferrent juvenes suffragia soli
Pontibus infirmos præcipitasse senes. Pontes puto fuisse Mensulas angustissimas, pedibus altioribus, pontes ad similitudinem dictas, non ad veritatem: & singulas conjicio singulis tribubus aut curiis appositas, cistis superstratas suffragiorum tabellas continentibus. Hæc Manutius. l. c. conf. cap. 37. & Gruch. de Comit. 1. 4. & 2. 5. vel Lex. Pitisc. & quæ dicta sunt in DEPONTANI.
PONTĪCŬLUS, i. m. dimin. [γεφυρίδιον] Cic. 5. Tusc. 59. Et quum fossam latam cubiculari lecto circumdedisset, ejusque fossæ transitum ponticulo ligneo conjunxisset. Adde Suet. Cæs. 31. & Catull. 17. 3.
PONTĪLIS, e. Adj. Ad pontem pertinens. ut, Stratus pontilis. Veget. Rei Mil. 1. 16.
PONTO, ōnis. m. [πορθμεῖον] Pontones, Naves quibus in trajiciendis amnibus loco pontium utimur. Paulus in l. ult. D. de servit. rust. præd. Flumine interveniente via constitui potest, si aut vado transiri potest, aut pontem habet, diversum, si pontonibus trajiciatur. Cæs. 3. Bell. Civil. 29. Pontones, quod est genus navium Gallicarum, Lissi relinquit.
PONTONIUM, i. n. Idem. Isidor. 19. 1. Pontonium, navigium fluminale tardum & grave, quod non nisi remigio progredi potest.
PONTĀTĬCUM, i. n. Vectigal quod in pontis transitu datur. Ammian. 5. 1.
PONTĬFEX, ĭcis. m. [γεφυροποιὸς, ἀρχιερεὺς, ἱεροφάντης] Sacer magistratus. Varr. lib. 4. de L. L. 15. pr. Sacerdotes universi a Sacris dicti: Pontifices, ut Q. Scævola Pontifex Maximus dicebat, a Posse & Facere. Pontifices ego a Ponte arbitror: nam ab iis Sublicius est factus primum, & restitutus sæpe, cum ideo sacra, & uls, & cis Tiberim, non mediocri ritu fiant. Hæc ille. A Posse & Facere derivat Scævola, quia jus illis erat sacrificandi. Facere enim apud veteres, Sacrificare est. [Melius tamen Varro. V. Voss. Etymol. conf. Suid. Quo pertinet, quod pons idem Sacer dictus & habitus est.
Pontifices Senatores. Cic. 4. Att. 2. Calendis Octobris habetur Senatus frequens, adhibentur omnes Pontifices, qui erant Senatores.
Præsunt sacris Pontifices, auspiciis Augures. Cic. 1. de Nat. Deor. 124.
Sacerdotes alii divis aliis, omnibus Pontifices, singulis Flamines sunto. Cic. 2. de Legib. 20.
Cœnæ Pontificum. Hor. 2. Carm. 14. 28. V. PONTIFICALIS.
Libri Pontificum. Hor. 2. Epist. 1. 26. In Pontificum libris & in XII Tabulis plurima est antiquitatis effigies. Cic. in Orat. 193. V. PONTIFICALIS.
Religio Pontificum. Cic. pro Domo 31. Si cujus forte Pontificis animum (quod certo scio aliter esse) mea sententia offendit, alio modo sit constituturus, aut de religione pontificum, aut de Republ. &c.
Secures pontificum. Hor. 3. Carm. 23. 12.
Dicite, Pontifices, in sacro quid facit aurum? Pers. 2. Sat. 69.
Erant Majores & Minores Pontifices: inter quos summus, qui Pontifex

maximus dictus est: quod maximarum rerum, quæ ad sacra & religionem, pertinent, judex sit, vindex contumaciæ privatorum & magistratuum. Numa enim Pontificem fecit, eique sacra omnia attribuit: ejusque scitis sacra omnia privata & publica subjecit: instituitque ut idem pontifex, non cæleſtes modo cærimonias, sed justa quoque funebria, placandosque Manes edoceret. Auctor Alex. lib. 2. cap. 8. Ex Liv. 1. 20. Maximus pontifex Metellus, viginti & duos annos ei sacerdotio præfuit. Cic. de Senect. 30.

Minores pontifices. V. Minor, in PARVUS.

Pontificis Maximi appellatio tribuitur nunc Episcopo Romano.

PONTĪFĬCĀTUS, ûs. m. [ἀρχιερωσύνη] Pontificis dignitas, sicut Consulatus. Cic. de Aruſp. Reſp. 18. Qui ſtatas ſolenneſque cærimonias, pontificatu, &c. contineri putaverunt. conf. Valer. Max. 6. 9. 13.

PONTIFĬCIUS, a, um. Adj. Quod est pontificis. ut Jus Pontificium. Cic. 3. de Nat. Deor. 43. Docebo meliora me didicisse de colendis diis immortalibus jure pontificio & more majorum. Idque cum multis aliis rebus, tum e pontificio jure, & cærimoniis sepulcrorum intelligi licet. Item in Brut. 96. Audivi enim nuper ſtudioſe, & frequenter Sami, quum ex eo Jus noſtrum pontificium, qua ex parte cum Jure civili conjunctum eſſet, vellem cognoſcere. Sane Jus pontificium, quod hodie Jus canonicum vocant, etiam nunc cum Jure civili conjunctum eſt.

PONTIFICIA, orum. n. pl. Libri pontificii. Cic. 1. de Nat. Deor. 84. Deinde nominum non magnus numerus, ne in pontificiis quidem noſtris, deorum autem innumerabilis. [Subaudiendum Libris, vel Annalibus, ut ſit m. g. Pontificii.

PONTIFICIUM, i. n. pro Jure & poteſtate faciendi. Gell. lib. 1. cap. 13. pr. Sunt enim non pauci qui ſententiam ſuam una in parte defixerint, & re ſemel ſtatuta, deliberataque ab eo, cujus negotium id, pontificiumque eſſet, nequaquam putaverint contra dictum ejus faciendum eſſe. Plura exempla V. apud Voſſ. in Etymol. Junge Juret. in Symmach. 3. 17.

PONTIFICĀLIS, e. Adj. Quod ad pontificem pertinet. Unde Pontificales libri, in quibus ſacræ cærimoniæ continentur. [Immo Hiſtoriæ. Sunt enim hi, qui & Libri vel Commentarii Pontificum, & Annales Maximi vocabantur. V. Cic. 1. de Or. 193. & 2. 52. & 1. de Legib. 6. Liv. 4. 3. & 6. 1. Macrob. Sat. 3. 2. extr. Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 1.

Auctoritas pontificalis. Cic. 2. de Legib. 52.

Caput pontificale. Ovid. 3. Faſt. 706.

Cœnas pontificales, olim appellabant Cœnas ſumptuoſas, opiparaſque. Ad quod alludit Hor. 2. Carm. 14. 28.

> Abſumet hæres Cæcuba dignior,
> Servata centum clavibus, & mero
> Tinguet pavimentum ſuperbo
> Pontificum potiore cœnis.

Macrob. Saturn. 2. 9. vetuſtiſſimam quandam Pontificis cœnam deſcribit, ſummo apparatu, & omnigenis lautitiis affatim inſtructam. Id inde natum apparet, quod ſolennes, ſacræque cœnæ exquiſitiſſimis epulis ſoleant inſtrui. Hæc Eraſmus.

Honor pontificalis. Ovid. 3. Faſt. 420.

Inſignia pontificalia atque auguralia. Liv. 10. 7.

Jus pontificale. Cic. 2. de Legib. 57.

Sacrum pontificale. Ovid. 1. Faſt. 462.

PONTIFICENSIS, e. Adj. Plin. lib. 3. cap. 1. Obulco, quod Pontificenſe appellatur. Al. Pontificienſe. V. OBULCO.

PONTIA, æ. f. [Ποντία] Inſula Tyrrheni maris, teſte Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Strab. lib. 5. ubi male Pantia quidam codd. Vulgo *Ponce*. Ex hac fuit Pontius Pilatus. [Immo ex Pontia familia ignobili.

Pontiæ item, Inſulæ ſunt in mari Tuſco, ut ſcribit Plinius lib. 3. cap. 6. Ab his ultra Tiberina oſtia in Antiano, Aſtura, mox Palmaria, Sinonia, & adverſum Formias Pontiæ.

PONTIA Tribus, ab oppido Pontio, cujus cives in urbem aſciti fuerant, dicta nominataque eſt. Alexander Alexand. 1. 17. V. TRIBUS.

PONTICA, æ. f. Gemma. Ponticarum plura ſunt genera. Eſt ſtellata, nunc ſanguineis, nunc atris guttis, quæ inter ſacras habetur; alia pro ſtellis ejuſdem coloris lineas habet; alia montium convalliumque effigies. Plin. lib. 37. cap. 10. [Non eſt proprium gemmæ nomen, ſed loci, unde petitur. V. in PONTUS.

PONTICULUS, V. PONS.

PONTICUS, i. m. [Ποντικός] Poeta quidam, qui de bello Thebano ſcripſit, ut inquit Propert. lib. 1. 7. 1. Ovid. quoque lib. 4. Triſt. 10. 47. hujus meminit,

> Ponticus heroo, Battus quoque clarus iambis,
> Dulcia convictus membra fuere mei.

PONTICUS, a, um. V. PONTUS.

PONTIFEX, PONTIFICALIS, PONTIFICATUS, PONTIFICENSIS, PONTIFICIUS, V. PONS.

PONTILIANUS, i. m. Nomen viri, ad quem ſcripſit Martial. 5. 67. & 7. 2.

PONTINA, V. POMTINUS, in POMETIA.

PONTĪNIUS, i. m. [Ποντίνιος] Nomen gentis Romanæ, ex qua C. Pontinius, de quo Cic. de Provinc. Conſ. 32. Modo ille, meorum laborum, periculorum, conſiliorum, ſocius, C. Pontinius, fortiſſimus vir, ortum repente bellum Allobrogum, atque hac ſcelerata conjuratione excitatum, præliis fregit, eoſque domuit qui laceſſierant: & ea victoria contentus, Repub. metu liberata, quievit.

PONTONES, V. PONS.

PONTUS, i. [Πόντος] Neptuni filius & Nerei, ut ſcribit Euſebius lib. 1. Præparat. Evangel. unde

Pontus mare dici videtur: ſed alii a ποντίζω quod eſt mergo, dictum exiſtimant; alii a πόνος, labor, quia ſit laboribus plenum; nonnulli perridicule κατ' ἀντίφρασιν, quod ponte careat, dici arbitrantur.

Proprie autem id mare Pontus appellatur, quod a Palude Mæotidis uſque in Tenedum protenditur: ſed ubi primum ſe arctat, a Tenedo incipiens, poſt Helles caſum, Helleſpontus vocatur; ubi expandit, Propontis; ubi iterum premit, Thracius Boſphorus; ubi iterum effundit, Pontus Euxinus, qui Paludi committitur. Palus ipſa, Mæotis in Ponto juxta Phaſidis oſtium. V. EUXINUS, & Plin. lib. 4. cap. 12. & 6. 1.

Os Ponti & anguſtiæ. Cic. 6. Verr. 129.

Anguſtus Pontus Nepheleidos Helles. Ovid. 11. Met. 195.

Arctatus. Lucan. lib. 5. 234.

> Arctatus rapido fervet qua gurgite Pontus.

Euxinus. Cic. 1. de Orat. 174.

Nivalis. Stat. 12. Theb. 602.

Trux. Valer. 8. Argon. 180.

> Craſtina namque dies trucis ad confinia Ponti,
> Cyaneaſque vocat.

Uſtus Pontus ab aſſiduo frigore. Ovid. 3. Triſt. 2. 8.

Pontus etiam Provincia Aſiæ Minoris, a Ponto rege, vel potius a Ponto Euxino, cui adjacet, ſic cognominata. Hæc (ut refert Strabo lib. 1. 2. 8. & 9.) ab Occidente Hali flumine clauditur; ab Oriente Colchide, a Meridie Minori Armenia. Ptolemæus vero aliter lib. 5. ait enim, Pontus ab Occaſu ore Ponti & Thracio Boſphoro: a Meridie, regione quæ proprie Aſia dicitur: a Septentrione parte Euxini maris terminatur. Hæc crudelitate Medeæ nobilis fuit. Hic regnavit Mithridates, Eupator, & Pythodoris regina. Ex Ponto fuit Aquila, veteris teſtamenti translator & interpres. Virg. 1. Georg. 58.

> — viroſaque Pontus
> Caſtorea.

Aliæ etiam regiones ad Pontum Euxinum ſitæ, Ponti nomine appellantur. Ovid. 5. Triſt. 10. pr.

> Ut fumus in Ponto ter frigore conſtitit Iſter.

Quod de Tomitana regione in Mœſia Inferiore intelligendum eſt.

Omne mare Poetis Pontus dicitur. V. Suid. Sic

Freta ponti. Virg. 1. Georg. 356.

Gurges ponti. Cic. 1. de Divin. 14. Ex poeta.

Hiems aſpera ponti. Virg. 2. Æn. 100.

Imago triſtis ponti. Ovid. 11. Met. 427.

Apertus pontus, i. e. Latus, late patens. Ovid. 11. Met. 397.

Arduus. Valer. 5. Argon. 337.

Cæruleus. Virg. 12. Æn. 182.

Curvati ponti litora. Senec. Hippol. v. 26.

Ingens. Virg. 1. Æn. 118.

Mobilis ponti vaga unda. Senec. Herc. fur. 12.

Niger. Valer. 1. Argon. 578.

Profundus. Virg. 5. Æn. 614.

Tranquillus. Stat. 6. Theb. 578.

Vaſtus. Virg. 4. Georg. 430.

Ventoſi mulcere pericula ponti. Stat. 3. Silv. 2. 2.

Vitreus. Hor. 4. Carm. 2. 4.

> — ceratis ope Dædalea
> Nititur pennis, vitreo daturus
> Nomina ponto.

Aſtringit bruma pontum frigore. Lucan. lib. 1. 18.

Conſiſtit glacie pontus. Ovid. 3. Triſt. 10. 37.

Credere ſe ponto. Ovid. 13. Met. 900.

Ferri ponto. Virg. 9. Æn. 121.

Fervet vertigine pontus. Ovid. 11. Met. 553.

Legere pontum pone. Virg. 2. Æn. 208. i. e. Tranſire. Servius.

Mergere ponto. V. MERGO.

Miſcetur pontus magno murmure. Virg. 1. Æn. 128.

Obruerat tumulos immenſa licentia Ponti. Ovid. 1. Met. 309.

Pererrare pontum. Senec. Med. 8.

Ridet quum ſubdola placidi pellacia ponti. Lucret. lib. 2. 559.

Sævit pontus. Hor. 3. Carm. 3. 37. Lucret. lib. 1. 277.

> — ſævitque minaci murmure ponti.

Tranſire pontum per vada. Lucret. lib. 1. 201.

Tranſcurrere pontum. Stat. 3. Silv. 4. 1.

PONTĬCUS, a, um. Adj. [Ποντικός] unde, Ponticum abſynthium, apud Columel. lib. 12. cap. 35. Pontici abſynthii pondo libram, &c.

Freti Pontici fauces. Senec. Med. 7.

Humus Pontica. Ovid. 3. de Pont. 5. 56.

Mare. Hor. 3. Carm. 24. 4.

Mures Pontici. Plin. 10. 73. V. ibi Harduin.

Nux Pontica, quæ & Præneſtina dicitur, & Avellana. Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 18.

Prælia. Lucan. lib. 1. 336.

Terra. Ovid. 1. Triſt. 2. 94.

Verba. Ovid. 3. Triſt. 14. 50.

P O P

PŎPA, æ. m. [θύτης Gl. utrumque] Popæ dicebantur, Qui victimas habebant venales, & qui ligabant eas ad altare, feriebantque. Propert. lib. 4. 3. 62.

> Succinctique calent ad nova lucra popæ.

Spartianus in vita Getæ cap. 3. extr. Hoſtiam popa, nomine Antoninus, percuſſit.

Popæ, qui victimas immolabant, alio corpore nudo, ab umbilico ad pedes involuti erant veſte, quæ limus dicebatur. Hinc Succincti Suetonio Calig. cap. 32. extr. dicuntur, Succinctus, inquit, poparum habitu. Servius in 12. Æn. 120. Limus, veſtis eſt, qua ab umbilico uſque ad pedes popæ tegebantur. Sic legiſſe videtur Turneb. Adverſ. 11. 1. Sed in editis Servii codd. exſtat, Uſque ad pedes prope.

Venter popa. Perſ. 6. Sat. 74. i. e. Phago & guloſus, quales erant popæ victimarii. [Forte hic Popa, pro Popina dicitur, ut in vet. Gloſſ. V. quæ in POPINA notamus.

PŎPĂNUM, i. n. [πόπανον] Placenta lata, tenuis, rotunda, quam diis veteres offerebant: ſed & pro quocunque Libo capitur. Juven. 6. Sat. 540.

> Scilicet & tenui popano corruptus Oſiris.

Julius autem Pollux lib. 1. ſ. 28. ait Placentam eſſe, qua in ſacrificiis antiqui utebantur: cujus dictionis frequens eſt uſus apud Ariſtophanem. [Suid. ποπανώματα ſpeciem facit. q. V.

POPELLUS, V. POPULUS, maſc. gen.

POPILIA vel potius POPILLIA, Gens Plebeja Romæ fuit, ex qua M. Popillius M. F. C. N. Lænas COS. cum Cn. Manlio ann. CCCXCVI. Liv. lib. 7. 12. pr. Diodorus 16. Hic quum COS. eſſet, eodemque tempore ſacrificium publicum cum læna faceret, quod erat flamen Carmentalis, plebis contra patres concitatione & ſeditione nuntiata, ut erat læna amictus, ita venit in concionem, ſeditionemque cum auctoritate, tum oratione ſedavit. Hæc Cic. de Clar. Orat. 56.

C. Popillius Lænas, Legatus ad Antiochum, qui Ptolemæum regem, amicum populo Romano, obſederat, miſſus, nuntiatum ut a ſociis populi Romani abſtineret: cunctantem, reſponſumque differentem, virga circumſcripſit, ne ultra ſpatium illud differendo exiret: ex quo territus Antiochus bellum omiſit. Liv. lib. 45. 12. & Valer. Max. 6. 4. 3.

Popil-

Popillius Lanatus, sive Lænas, qui Ciceronem occidit patronum suum in causa capitis. Auctor Valerius Max. 5. 3. 4.

POPILLIUS, a, um. Adj. ut Popillia tribus. V. TRIBUS.

POPĪNA, æ. f. a Popa, [καπηλεῖον, ὀπτανεῖον] Locus ubi publice opsonia, caroque cocta, ac delicate confecta venditur, comediturque: vel privatim ubi gulosa familia extraordinarie ligurire & helluari consuevit, auctore Valla in Raudensem. Cic. 3. Philip. 20. Sed quum tam atroci edicto nos concitavisset, cur ipse non affuit? num putatis aliqua re tristi & severa? vino & epulis retentus, & alea est? si epulæ potius, quam popinæ nominandæ sunt. Hic pro Epulis ganeæ accipitur. Cic. 2. in Catil. 4. Quorum æs alienum, contractum in popinam, nullum Reipublicæ motum afferre poterat. Al. In popina.

Hujus in sedibus pro cubiculis stabula, pro tricliniis popinæ sunt. Cic.2. Philip. 69.

Arcana popina. V. ARCANUS.

Calida. Juven. 11. Sat. 81.

Dives. Martial. lib. 5. 45.

Immundæ. Hor. 2. Serm. 4. 62.

Nigra. Martial. lib. 7. 60.

Tenebricosa. Cic. in Pison. 18. Tu ex tenebricosa popina Consul extractus, cum illa saltatrice tonsa, Senatum Reipublicæ occasum atque interitum lugere vetuisti.

Tepidæ. Martial. lib. 1. 125.

Uncta popina, i. e. In qua coquuntur omnis generis opsonia. Hor. 1. Epist. 14. 21.

— fornix tibi & uncta popina
Incutiunt Urbis desiderium. [Gloss. Lat. Gr. Popina, πολυπηλὶς καπηλεῖον. Puto excidisse Epitheton Horatianum, scribendumque Popina uncta. In iisdem Gloss. Popina, ποπινεῖον, καπηλεῖον; & in Gr. Lat. Ποπινεῖον Popina, & Καπηλεῖον, Popa, Popina, Taberna, Cauponium. conf. POPA. A Popano arcessit etymon Vossius, quod a πέπ|ω. Ego non dubito, quin sit a πόω Bibo, unde & Potus, Potio, Potura, Poto, Poculum, Pocillum, Poculentus &c. etsi pr. prod. Taberna certe hic non alia, quam Vinaria intelligitur. Solebant autem Vinarii contra vetitum cocta cibaria vendere. V. omnino Suet. Claud. 38. & 40 junge Tiber. 34. Ner. 16.

Inhalare popinam alicui. Cic. in Pison. 13. Et quum isto ore fœtido tæterrimam nobis popinam inhalasses.

POPINĀLIS, e. Adj. [καπηλικός] Quod ad popinam spectat. Columel. lib. 8. cap. 16. Jam enim celebres erant deliciæ popinales, quum ab mari deferrentur vivaria.

Luxuria popinalis. Apul. 8. Met. pr.

POPINĀRIUS, i. m. Qui popinæ præest. Firmic. lib. 4. cap. 6. Faciet pharmacopolas, aut popinarios. Et cap. 15. Faciet hospites, popinarios, tabernarios. V. Lamprid. in Alex. cap. 49.

Beroald. de Vitellio in principio vitæ ejus, Puto & Popinaria, vide meas annotationes in Gellium. H. St.

POPĪNO, ōnis. m. [λαφύκτης, ἄσωτος] Qui in popinis versatur, & helluatur. Suet. de Clar. Grammat. 15. Lurconem, & nebulonem, popinonemque appellans, & vita scriptisque monstrosum. Hor. 2. Serm. 7. 39.

Imbecillus, iners: sim quidvis, adde popino.

Popinones, inquit Non. 2. 705. vel hi, quos nunc dicimus Tabernarios, a popinis, vel Luxuriosi, qui se popinis dedunt. Varr. Modio, Quis poculis argenteis in chorum introibit? popino. Al. Argenteum chorum.

POPĪNOR, [λαφύσσω, ἀσωτεύομαι] āri. Helluari & indulgere popinis. Julius Capitol. in 30. Tyr. cap. 29. Dum Gallienus popinatur, & balneis ac lenonibus deputat vitam.

POPINĀTIO, ōnis. f. [ἀσωτία] nuncupata est a Gellio lib. 10 cap. 17. quæ alio nomine dicitur Helluatio, quam Græci Asotiam vocant. Alii legunt Propinatio.

POPINĀTOR, ōris. m. Idem qui Popino. Macrob. 7. Saturn. 14. pr. Apud popinatores proponi.

POPLES, ĭtis. m. pr. c. [ἰγνύς, pl. ἰγνύα] Pars opposita genu. Dicta quod plicetur & curvetur. Columel. lib. 6. cap. 12. Si dolore nervorum claudicat, oleo & sale genua, poplitesque, & crura confricanda sunt, donec sanetur.

Defectus poples. Ovid. 13. Met. 477.

Firmus. Ovid. 15. Met. 223.

Lapsus. Lucan. lib. 3. 254.

Mollia nodosus facit internodia poples. Ovid. 6. Met. 256.

Succiduus. Ovid. 10. Met. 458.

Suspensus. Stat. 5. Silv. 4. 19.

Tensus. Stat. 9. Theb. 473.

Contendere poplitem. V. CONTENDO.

Deposito victum præbebat poplite collum. Lucan. lib. 1. 608.

Duplicato poplite ad terram incidit. Virg. 12. Æn. 927.

Excipere se poplitibus. Curt. lib. 6. 1. 14.

Flexo poplite sidunt. Stat. 6. Theb. 590.

Projiciet truncum submisso poplite corpus. Catul. 62. 370.

POPPÆUS, Nomen gentis Ro. male in Pompejus mutatum apud Isid. 5. 15. Ex qua Q. Poppæus Secundus, cum M. Papio Mutilo COS. A. U. C. 762. a quibus Lex Papia Poppæa de maritandis ordinibus lata est. Meminit Tacit. Ann. 3. 25. pr. & 28. §. 4. apud quem & Sabini, Silvani, Vopisci Poppæi memorantur.

POPPÆA, æ. f. [Ποππαία] Cognomento Sabina, secunda Neronis Claudii Cæsaris uxor. Suet. in Neron. cap. 35.

POPPÆUS, a, um. Adj. V. POPPÆUS, gentile, & Torrent. ad Suet. Aug. 34.

POPPÆĀNUS, a, um. Adj. [Ποππαιανός] Quod ad Poppæam spectat, ut Poppæanum cataplasma, quod eo Poppæa uti solebat. Juven. 6. Sat. 461.

— ridendaque multo
Pane tumet facies, aut pinguia Poppæana
Spirat, & hinc miseri viscantur labra mariti. Sic legendum, non ut corrupte Calepinus Popana: & sunt Unguenta ex asinæ lacte composita ad conciliandum faciei decorem, quibus Poppæa uxor Neronis, ut ait Plin. lib. 11. cap. 41. utebatur.

POPPYSMA, ătis. n. [ποππυσμός] dicitur Sibilus tenuis ore emissus, vel vocis blandimentum: quod fit equis indomitis, cum tractatione manuum. Unde & quæ fit manibus Palpatio interpretari potest, ut apud Juven. 6. Sat. 583.

Præbebit vati crebrum poppysma roganti. i. e. Metoscopo & chiromanti roganti sibi manum ostendi & frontem, ut facere solent, præbebit crebrum poppysma, quod est adulabitur, assentabitur, captans ejus benevolentiam; ut sibi fata sua canat, & eum prope adorabit: vel potius, præbebit manum & frontem vati petenti & roganti se pro divino observari & haberi, & dum fata loquetur, cum admiratione & veneratione metuque poppysmis excipiet frequentibus.

Poppysmata cunni, puto Martial. aut Juvenalis. H. St. V. Schol. Vet. Juvenal. ad loc. Cæl. Rhodig. Ant. Lect. 6. 1. & Suid. Hesych. scribit ποπίζω, per ι. conf. Voss. Etymol.

POPPYSMUS, i. m. [ποππυσμός] a ποππύζειν, quod est illisis manibus inter se, & palma cum palma collata plausum edere. Plin. lib. 28. cap. 2. Fulgetras poppysmis adorare, consensus gentium est. Poppysmis adorare fulgetras, id est eas adorare leviter complosis manibus cavis, velut ad deliniendum Jovem iratum. Manus enim cavæ complosæ poppysmum efficiunt, quæ vox fictitia est ad soni expressionem. Turneb. V. Alex. ab Alexandr. lib. 15. cap. 13. Hard. ad Plin. l. c.

POPPYZON, ontis. m. [ποππύζων] Demulcens, blande attrectans, vel Sibilans. Plin. lib. 35. cap. 10. Quum pingeret poppyzonta retinentem equum. V. Hard. not.

POPULNEUS, POPULNUS, V. POPULUS, fem. gen.

POPULONIA, æ. f. & Fulgora, nomina Dearum apud Senecam in libro de Superstitione. Juno Populonia ab Augustino dicitur lib. 6.

POPULŌNIA, æ. f. [Ποπλώνιον] Hetruriæ civitas juxta Pisas, auctore Virg. 10. Æn. 172. & Pomponio Mela lib. 2. 4. Hodie *Plumbinum*. Vulgo *Piombino*.

POPULONIUM, i. n. [Ποπλώνιον] Tuscorum promontorium, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. *Baratti* portus hodie. Civitas eadem ac superior Plin. 3. 5.

PŎPŬLUS, i. m. [δῆμος, λαός] singulari numero, Unius civitatis multitudinem significat. Virg. 1. Æn. 21.

Hinc populum late regem, belloque superbum. Populus, Multitudo hominum, juris consensu & concordi communione sociata.

Populum & Plebem distinguit Gell. lib. 10. cap. 20. In populo omnis pars civitatis omnesque ejus ordines continentur. Plebs vero ea dicitur, in qua gentes civium patriciæ non insunt.

Populi plebisque Romanæ Plinius in Panegyrico p. 28. meæ edit. Ut partem aliquam populi plebisque Romanæ aleret ac tueretur. Vulgo tamen dicitur S. P. Q. R. Senatus, populusque Romanus. H. St.

Populus princeps terrarum, Romani dicuntur. Plin. lib. 22. cap. 3.

Favor populi. Ovid. 4. Fast. 867.

Pars populi. Ovid. 2. Fast. 531.

Stultaque pars populi quæ sit sua curia nescit.

Populi, in plurali, Diversarum civitatum multitudo. Virg. 1. Æn. 225.

Æthiopum populi. Ovid. 2. Met. 236.

Æstus populorum. Hor. 1. Epist. 2. 8.

Stultorum regum, & populorum continet æstus.

Rector populorum. Ovid. 7. Met 487.

Regnator. Hor. 3. Carm. 30. 12. Al. Regnavit.

Acres populi. Sil. lib. 13. 699.

Armati. Claud. de Bell. Gildon. 46.

Æger. Senec. OEdip. 10.

Audax. Virg. 4. Æn. 615.

Auritus. V. AURIS.

Contumax. Senec. Thyest. 8.

Degener. Lucan. lib. 2. 432.

Exsanguis. Stat. 12. Theb. 22.

Frequens. Hor. 1. Carm. 35. 14.

Furens. Lucan. lib. 1. 68.

Hilaris. Ovid. 3. de Arte Am. 518.

Indomiti. Lucan. lib. 4. 146.

Innumerus. Sil. lib. 13. 525.

Integerrimi diuturna pace. V. INTEGER.

Lati. Virg. 1. Æn. 15.

Levis. Hor. 2. Epist. 1. 108.

Magnus. V. MAGNUS.

Nobilis. Juven. 15. Sat. 113.

Potens. Lucan. lib. 1. 2.

Præceps. Lucan. lib. 1. 487.

Rudis. Ovid. 1. Fast. 38.

Silens populus, Inferi. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 237.

Tributus populus. Hor. 2. Serm. 1. 69. — atqui
Primores populi arripuit, populumque tributum. i. e. Summi & infimi a Lucilio stili satirici acerbitate vulnerati sunt. Plerique omnes legunt Tributim: at quum Primores dixerit, & plebem significare proximo cæsu debuerit, Tributum Turnebus legendum censet. Tribus enim ignobiliorum erant: & Plinius quodam loco Tribus pro pauperioribus dixit, & ab eodem Horatio Conviva tribulis appellatur, non dives. Idem tamen sensus efficitur Tributim legenti, sed non tam commode respondet. [Tributim in omnibus MSS. & editis. Significat autem Totum populum, πανδημεί.

Trux. Stat. 10. Theb. 121.

Compescere populos tumentes. V. COMPESCO.

Concedere populo usum loquendi. Cic. in Orat. 160.

Concionari apud populum. V. Concionor, in CONCIO.

Conscribere populum. V. CONSCRIBO.

Contemnere voces populi. Hor. 1. Serm. 1. 65.

Contundere populos feroces. Virg. 1. Æn. 268.

Convocare populum in tribus. V. CONVOCO.

Inspectante populo. V. INSPECTO.

Lenire feroces populos. Claud. de 4. Conf. Hon. 438.

Pascere populum frumenti copia. Hor. 1. Epist. 15. 14.

Profectus ad bella. Ovid. 1. Fast. 279.

Regere populos imperio. Virg. 6. Æn. 851.

Spectaret populum ludis attentius ipsis. Hor. 2. Epist. 1. 197.

Tueri populum sub religione. Virg. 2. Æn. 188.

Velit tene magis populus salvum, an populum tu. Hor. 1. Epist. 16. 27.

Populus fundus factus. Festus, Populus fundus dicitur ei rei quam alienat, id est auctor. Ex quo intelligimus apud Cic. pro Corn. Balb. 20. Fundum populum fieri, qui auctor fit. Negat enim eo loco Cicero in mutanda civitate opus esse populi auctoritate, quum ita cuique sua constet libertas, ut ex urbe, cujus est civis, si velit demigret, alioque domicilium sedemque conferat & collocet, &, si in civitatem aliquam adsciscatur, ei

ei se dicare possit relicta germana patria: quod idem juris Romanis ait esse comparatum. Meminit Gellius 16. 13. & fusius Turneb. 4. Adversf. 12. quem vide.

Populus pro quavis Turba, seu multitudine dicitur. Justin. 10. 1. 6. Ubi in tanto populo (scil. filiorum) non solum sociari, verum etiam sileri parricidium potuit.

De apibus. Columel. lib. 9. cap. 13. de remediis apum laborantium morbo, Id ne fiat, duo populi conjungi debent, qui possint adhuc integras ceras explere.

Dicitur etiam de avibus. ut, Aëreos populos. Manil. 5. 363.

POPLUS, i. m. pro Populus dixit Plaut. Amph. 1. 1. 103. Thebano poplo. V. ibi Taubm. & Camerar. conf. Casin. 3. 2. 6. & Most. 1. 1. 14.

PŌPELLUS, i. m. dimin. [δημίδιον] Parvus populus. Pers. 4. Sat. 15.
Ante diem blando caudam jactare popello.
Tunicatus popellus. Hor. 1. Epist. 7. 65.
—Vultejum mane Philippus,
Vilia vendentem tunicato scruta popello,
Occupat, ac salvere jubet &c.

POPULĀCIA, orum. n. pl. ut Nugalia, vel puerilia. Laberius, Late loquentibus, Et dum populacia agimus per ludum. Hæc Nonius 2. 630. Al. Popularia. [Puto certe aliquid vitii subesse.

POPULĀRIS, e. Adj. [δημοτικός, ἰδιωτικός, λαϊκός, δημοχαριστής] Quod est populi. Hor. de Arte Poet. 81.
Alternis aptum sermonibus, & populares
Vincentem strepitus, & natum rebus agendis.
Ars popularis rhetorum. Cic. 3. de Fin. 3. Item ipsæ rhetorum artes, quæ sunt totæ forenses atque populares, &c.
Populares, id est Populo accommodatæ. H. St.
Aura. Hor. 3. Carm. 2. 20. Cic. de Arusp. Resp. 43. Sulpicium ab optima causa profectum, Cajoque Julio, Consulatum contra leges petenti, resistentem, longius, quam voluit, popularis aura provexit.
Auris popularibus gaudens. Virg. 6. Æn. 816.
Auris popularibus impelli. Lucan. lib. 1. 132.
Cædes. Ovid. 12. Met. 111.
Cœtus popularis & forensis. Cic. 4. Acad. 6.
Commemoratio. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Conciones populares, Pontanus 394. de sermone, qui habetur ad populum. H. St.
Delectatio. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Dictio. Cic. in Brut. Et vero fuit in hoc & popularis dictio excellens. i. e. Ad conciones populares maxime accommodata. De L. Crasso loquitur.
Genus dicendi populare. Cic. in Brut. 136. Sp. Torius satis valuit in populari genere dicendi. i. e. Ad popularem sensum accommodato, grato, jucundo, quo populus in primis delectatur: in quo versantur mediocres oratores, & qui populo gratificari volunt.
Fama popularis. Cic. 2. de Fin. 48. Ut consuetudo loquitur, id solum dicitur honestum, quod est populari fama gloriosum.
Lex popularis, i. e. Quam populus sanxit. Cic. 2. de Legib. 9.
Nomine populari appellari. Plin. lib. 13. cap. 4. i. e. Nomine vulgo usurpato a populo.
Persuasio. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Ratio. Cic. 1. de Legib.
Sacra popularia, ut Labeo ait, sunt Quæ omnes cives faciunt, nec certis familiis attributa sunt, ut Fornacalia, Parilia, Laralia, Porca Præcidanea. Hæc Festus. Sic dicta, quod populo grata essent, quum in populum missio fieret ab iis qui gratiam plebis quærebant: & hoc duplici modo: aut de Repub. bene sentiendo: & ea quæ ad populi salutem spectant, recta cum ratione agendo: aut largiendo & adulando, vel aliis corruptelis benevolentiam captando. [Immo V. Jos. Scalig. not.
Sacrum populare prætorum curâ & impensa fiebat, ut innuit. Martial. lib. 10. 41.
Sensum ad vulgarem popularemque accommodata oratio. Cic. 1. de Orat. 108.
Sermo. Senec. Herc. fur. 352.
Studiis popularibus munitus. Claud. in 2. Conf. Stilich. 36.
Turbæ. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Usus popularis & civilis. Cic. 3. de Legib. Non ad hunc usum popularem atque civilem de Republica disserebant.
Popularis, Ad aucupandam populi gratiam pertinens, ut
Animus vere popularis, & saluti populi consulens. Cic. 4. Catil. 9.
Homo maxime popularis, qui omnes rumorum & concionum ventos colligere consuesset. Cic. pro Cluent. 77. de L. Quintio.
Jactatio. V. JACIO.
Imperium extraordinarium semper populare atque ventosum est. Cic. 11. Philip. 16.
Ingenium. Liv. 2. 24. Cui ingenium magis populare erat.
Perniciose popularis civis. Cic. 3. de Legib. 26. Sapientis autem civis fuit, causam nec perniciosam, & ita popularem, ut non posset obsisti, perniciose populari civi non relinquere.
Fieri popularem. Cic. de Arusp. Resp. 43. Saturninum quod in annonæ caritate Quæstorem a sua frumentaria procuratione Senatus amovit, eique rei M. Scaurum præfecit, scimus dolore factum esse popularem. Id est, quod prius dixerat, A gravitate patrum desciscere.
Popularis, id est assentator, & levis civis; Constans, severus & gravis: contraria. Cic. de Amicit.
Popularis, Humilis, vilis, e populoque factus, interpretatur Donatus ad Ter. Phorm. 1. 1. pr. Plaut. Præstat divitem esse ac popularem, quam nobilem & mendicum.
Popularis, e. Adj. ejusdem populi. ut,
Flumen populare, Ejusdem regionis. Ovid. 1. Met. 577.

POPULĀRIS, is. m. [ὁμόδημος, δημότης] Civis, & unus ex populo. Ter. Adelph. 2. 1. 1.
Obsecro, populares, ferte misero atque innocenti auxilium. Cic. 4. Acad. 18. At hoc Anaximandro, populari & sodali suo, non persuasit.
Implevit populares laudibus & meritis Scipionis. V. IMPLEO.
Popularis, de gliribus. Plin. lib. 8. cap. 57. Qua in re notatum, non congregari, nisi populares ejusdem silvæ: & si misceantur alienigenæ, &c.
Popularis, pro Subdito. Liv. lib. 32. cap. 5. Non hostes modo timentem, qui terra marique urgebant: sed nunc sociorum, nunc etiam popularium animos. i. e. Suorum subditorum. De Philippo loquens. Salustius Bell. Jug. 74. pr. Dubitare, virtuti an fidei popularium minus crederet. De Jugurtha. Budæus.
Populares, quos vulgus vocat Compatriotas. Suet. in Neron. cap. 44. Initio statim tumultus, multa & immania creditur destinasse: quicquid ubique exsulum, quicquid in Urbe hominum Gallicanorum esset, contrucidare: illos, ne descifcentibus aggregarentur: hos, ut conscios popularium suorum atque fautores: Gallias exercitibus diripiendas permittere, &c. Liv. 8. 26. Ludibrium, non externis modo, sed etiam popularibus.
Popularis, inquit Donatus, A fortuna, ejusdem conditionis, gentisque, sortis, & fortunæ. Ter. Phorm. 1. 1. 1.
Amicus summus meus, & popularis Geta.
Popularis conjurationis, vel sceleris, pro Conscio, vel participe, socio, consorte, vel fautore. Salluſt. in Catil. cap. 24. Igitur comitiis habitis Consules declarantur M. Tullius, & C. Antonius. Quod factum primo populares conjurationis concusserat. Paulo ante cap. 22. pr. Fuere ea tempestate, qui dicerent, Catilinam, oratione habita, quum ad jusjurandum populares sceleris sui conscios adigeret, humani corporis sanguinem vino permistum in pateris circumtulisse, &c

POPULĀRIA, um. n. plur. Loca erant, sive sedilia in theatro, in quibus populus sedens spectare consueverat: sicut Equestria dicuntur, loca in quibus Equites sedentes spectabant. Sueton. in Domitian. cap. 4. Die proximo omne genus rerum missilia sparsit; & quia pars major intra popularia deciderat, quinquagenas tesseras in singulos cuneos equestris ac senatorii ordinis pronuntiavit.

POPULĀRĬTER, Adv. More populi. Cic. in Somn. Scip. 17. Homines enim populariter annum tantummodo Solis, id est unius astri reditum metiuntur.
Loqui populariter. Cic. 2. de Fin. 17. Sed hac rhetorica philosophorum, non nostra illa forensi, quam necesse est, quum populariter loquatur, esse interdum paulo hebetiorem.
Populariter, & Limate scriptum, contraria. Cic. 5. de Finib. 12. Duo genera librorum sunt, unum populariter scriptum, quod ἐξωτερικὸν appellabant: alterum limatius.
Populariter, Affabiliter, humaniter, & cum gratia populi. Juven. 3. Sat. 37. —& verso pollice vulgi,
Quemlibet occidunt populariter. Al. Vulgus, Quum libet.
Populariter & Moderate, contraria. Cic. pro Sext. 37.
Agere populariter. Cic. 3. Verr. 151. Et me populariter agere, atque invidiam commovere, quod puerum producerem, clamitavit. i. e. Studiose erga plebem, & invidiose in ordinem Senatorium.

POPULĀRĬTAS, ātis. f. [δημότης] Populi conjunctio, Amicitia, quæ ejusdem patriæ habitatione contrahitur.
Popularitas, [δημαγωγία] Gratia in populo. Plin. 6. Epist. 31. Dixit causam Claudius Ariston, princeps Ephesiorum, homo munificus, & innoxiæ popularitatis. i. e. Populo gratus sine damno alicujus. Quintil. lib. 5. cap. 9. Unde Spurii Melii, Marcique Manlii popularitas signum affectati regni fuit existimatum. Plin. lib. 33. cap. 2. Judicum autem appellatione separari eum ordinem primi omnium instituere Gracchi, discordi popularitate, in contumeliam Senatus.

POPULĀTIM, Adv. [κατὰ δήμους] Per populos. Non. 2. 628. q. V. Apulejus, Populatim ab omni provincia revocatus,
Populatim, Catervatim & in universum. Cæcilius, Ego perdidi te, qui omnes servos perdo populatim. Nonius 2. 659. [i. e. πανδημεί.

POPULŌSUS, a, um. Adj. Apul. 8. Met. p. 212. Elmenh. Civitas populosa.
Compar. Veget. de Re Milit. 3. 19. Populosior (militum) globus.
Superl. Solin. cap. 52. In Gange insula est populosissima.

POPULŌSĬTAS, ātis. f. Arnob. 3. p. 102. Populositas summa. V. Fulgent. Mythol. 1.

POPLICOLA, POPLICUS, V. PUBLICUS.

POPULIFUGIA, orum. n. Funesta populi Romani festa, quibus suas fugas Romanus populus, hostium repentinis incursionibus exagitatus, testabatur. Varro de L. L. 5. 3. & Macrobius Sat. 3. 2.

POPULISCĪTUM, i. n. Decretum populi. Nepos 7. 5. 4. Populiscito restituitur.
Parere populiscito. Idem 15. 7. 4. Sed divise habet Liv. 45. 25. [Nec dubito quin ubique divise scribendum sit, ut Senatus & Senati Consultum, Plebis Scitum &c.

PŎPŬLO, [δημαγωγέω] āre. Amorem populi conciliare. Pacuvius Chryse, Atque ut promeruit, pater mihi patriam populavit meam. Nonius 1. 185.

PŎPŬLO, āre. & PŎPŬLOR, [δηϊόω, δηιόω, πέρθω, πορθέω, ἐξαλαπάζω, ληλατέω] āri. Prædari, Vastare. Virg. 1. Georg. 185.
—populatque ingentem farris acervum. Propert. lib. 3. 18. 29. Hic olim ignaros luctus populavit Achivos.
Agros populari. Cic. 5. Verr. 130.
Mœnia populari dejecto vallo, i. e. Urbem. Lucan. ad Pison. 192.
Ferro populari & igni. Lucan. lib. 2. 445.
Penates ferro populare. Virg. 1. Æn. 531.
Vi populare. Virg. 12. Æn. 263.
Artus cura populatur. Senec. Hippol. 4.
Formam populabitur ætas. Ovid. de Medic. faciei 45.
Ora lapis durus pulchra populatur. Senec. Hippol. 10.
De alia signif. V. in POPULATIO.

POPŬLANS, antis. Partic. [δηΐζων] ut,
Flamma populante capillos. Ovid. 2. Met. 319.
Igne furtivo populante venas. Senec. Hippol. 3.

POPULANDUS, a, um. Partic. [δηωτέος] ut,
Tradere terras populandas. Ovid. 1. Met. 249.

POPULATUS, a, um. Partic. [πορθηθείς] Cic. 5. Verr. 122. Ejectos aratores esse dico, agros vectigales vexatos atque exinanitos a Verre, populatam, vexatamque provinciam.
Arva populata nostro Marte. Hor. 3. Carm. 15. 24.
Tempora populata, raptis auribus, Debilitata. Virg. 6. Æn. 496.
Active. Virg. 12. Æn. 524.
Dant sonitum spumosi amnes, & in æquora currunt.
Quisque suum populatus iter. & Stat. 3. Theb. 221.
— populatus cædibus urbes. Idem 5. Theb. 1.
Pulsa sitis fluvio, populataque gurgitis alveum Agmina, &c.

Populābundus, a, um. Adj. [ἐξαλαπάζων] Qui populatur. Liv. 1. 15. In fines Romanos excurrerunt, populabundi magis, quam juſti more belli. Adde 2. 60.
Populabundi, λῃστεύοντες. Populabundus agros ad oppidum pervenit. Gell. libri XI. capite 1. ex Siſenna. H.St. Ubi Participiale nomen caſum regit.

Populātio, ōnis. f. [πόρθησις] Liv. 3. 2. extr. Æquos populationibus incurſionibuſque meliores eſſe.
Populatio volucrum. Active. Columel. lib. 3. cap. 21. Aut ſi maturitatem ſerotini exſpectet, amittat vindemiam præcocem, quæ plerunque populationibus volucrum, pluviiſque aut ventis laceſſita dilabitur.
Morum populatio. Paſſive. Plin. lib. 9. cap. 34. Quum populatio morum atque luxuria, non aliunde major, quam e concharum genere proveniat.
Eſſe in populatione. Liv. lib. 2.
Facere populationem. Liv. lib. 3. 3.
Prohibere populatione. Cæſar 1. Bell. Gall. cap. 15. extr.
Populatio eſt etiam Turba populi. Sedul. in Johan. 1. 11. ſeu Carm. lib. 4. v. 257.
Flebant germanæ, flebat populatio præſens. ubi not. Cellar. V. [Hinc Gall. *Populace*. Aliter in Gloſſ. Gr. Lat. Δημοσίευσις, Populacio, Publicacio, & Δημεύω, Proſcribo, populor.

Populātus, ûs. m. [δήωσις] Lucan. lib. 2. 544.
Ardent Heſperii ſævis populatibus agri. Et Claud. 1. in Eutrop. 204. — ſqualent populatibus agri.

Populātor, ōris. m. [πορθητὴς] ut, Trojæ populator. Ovid. 13. Met. 655.
Agri ſenſit Arcadii populator. Senec. Agamemn. 9.
Civitatis populator everſorque. Quintil. Decl. 12. 24. p. 266.
Operis noſtri vivit adhuc populator Achilles. Ovid. 12. Met. 593.
Opum populator Luxus. Claud. 1. in Ruff. 35.

Populātrix, īcis. f. [πορθῆτις] Martial. lib. 13. 104.
Hoc tibi Theſei populatrix miſit Hymetti,
Pallados a ſilvis nobile nectar apis.
Catervæ populatrices. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 167. V. Stat. 3. Silv. 2. 86.

Populābilis, e. Adj. [πορθητὸς] Populationi obnoxium. Ovid. 9. Met. 262.
Interea, quodcunque fuit populabile flamma,
Mulciber abſtulerat.

Populīto, āre. frequent. Lege 21. D. §. de Appellationib. Cum populitarentur ab adverſario.

Pōpŭlus, i. f. [αἴγειρος, λεύκη Gl. L.Gr.] Arbor, a frondium multitudine ſic appellata. Plin. lib. 17. cap. 11. Populos & fraxinos, quia feſtinantius germinant, diſponi quoque maturius convenit. Cic. 1. de Legib. 15. Sic nos inter has proceriſſimas populos in viridi opacaque ripa inambulantes, &c. Virg. 7. Ecl. 67.
Populus in fluviis, abies in montibus altis.
Populi duo genera: eſt enim Alba populus, quæ Græcis λεύκη, Gallis *trambula* appellatur, fertque uvas unguentis dicatas, quas *brya* appellant. Eſt & Populus nigra, Græcis αἴγειρος dicta, fronde anguſtiori, ſcabriore cortice, in totum ſtrigoſior, nullum fructum ferens. Ruell.
Alba. Hor. 2. Carm. 3. 9.
Alta. Tibul. lib. 1. 4. 30.
Ardua. Claud. in præfat. lib. 2. de Rapt. Proſerp. 21.
Candida. Virg. 9. Ecl. 41.

Pōpŭleus, a, um. Adj. [αἰγείρινος] Quod eſt populi arboris, aut ex ea factum. Virg. 4. Georg. 511.
Qualis populea mærens philomela ſub umbra.
Corona populea. Hor. 1. Carm. 7. 23.
Tempora populea fertur vinxiſſe corona. Populo autem Teucer ſe potius coronavit, quam alia fronde, vel quod ea arbor eſſet Herculi ſacra, magnis ærumnis laboribuſque perfuncto: vel ad bacchantium coronas, & genio indulgentium reſpexit. Et ſane probabilius eſt, ut lætitiam præ ſe ferret, alioſque bene ſperare juberet. Demoſthenes pro Cteſiphonte, τοὺς ἐστεφανωμένους τῷ μαράθῳ καὶ τῇ λεύκῃ. ubi Grammatici annotant, ἐστέφοντο οἱ τὰ Βακχικὰ τελούμενοι τῇ λεύκῃ, διὰ τὸ χθόνιον μὲν εἶναι τὸ φυτὸν, χθόνιον δὲ καὶ τὸν τῆς Περσεφόνης Διόνυσον. τὴν δὲ λεύκην πεφυκέναι φασὶ πρὸς τῷ ἀχέροντι, ὅθεν καὶ ἀχερωΐδα καλεῖσθαι αὐτὴν παρ' Ὁμήρῳ. Ex Turneb. 11. 26.
Frondes populeæ. Virg. 8. Æn. 32.

Populneus, a, um. Adj. [αἰγείρινος] Idem. Columel. lib. 6. cap. 3. Probaturque maxime ulmea, poſt fraxinea, & ab hac populnea frons.

Populnus, a, um. aliud Adj. [αἰγείρινος, λεύκινος] Idem. Plaut. Caſin. 2. 6. 32.
Sed mane dum: num iſta aut populna ſors, aut abiegna eſt tua? ubi Salmaſ. V.

Populĭfer, a, um. [αἰγειροφόρος] Adj. ut, Padus populifer. Ovid. 2. Amor. 17. 32.
Populifer Spercheos. Ovid. 1. Met. 579.

Populētum, i. n. [αἰγειρὼν] Locus populis conſitus. Plin. lib. 14. cap. 6. Antea Cæcubo erat generoſitas celeberrima in paluſtribus populetis.

Popysma, V. poppysma.

P O R

Porca, æ. f. in agro. Varro de R. R. lib. 1. cap. 29. Quod eſt inter duos ſulcos elata terra, dicitur porca, quod ea ſeges frumentum porrigat. Hæc Varro. conf. Feſt. Vel dicitur a Porcendo antiquo verbo; quod ultra ſe jaci ſemina prohibeat. Columel. lib. 2. cap. 4. Liras ruſtici vocant eaſdem porcas, quum ſic aratum eſt, ut inter duos latius diſtantes ſulcos, medius cumulus ſiccam ſedem frumentis præbeat. Sed & Triginta pedum latitudinem, CXXV longitudinem, Porcam vocabant, eodem auctore lib. 5. cap. 1. Campani (inquit Hermolaus Barbarus) hodie Porcas vocant Pulvinos ſive hortulos, in quibus veluti ſulcatim ſua cujuſque generis olera feruntur. Id genus & Areæ dicuntur apud Columellam. Feſtus, Porcæ appellantur rari ſulci, qui ducuntur aquæ derivandæ gratia: dictæ quod porceant, id eſt prohibeant aquam frumentis nocere. Cic. 2. de Legib. 55. Quemadmodum os rejectum terræ obtegatur, quæque in porca confracta jure ſint, quo tempore incipiat ſepulcrum eſſe, & religione teneatur. conf. libra.

Porcŭlētum, i. n. Plin. lib. 17. cap. 2. de ſulco & vinearum putatione, Quieſcere ventos ſtationis die utiliſſimum. Plerique Auſtros optant, Cato abdicat. Intereſſe medio temperamento inter binas vites oportet pedes quinos. Minimum autem læto ſolo, pedes quaternos, tenui plurimum octonos. Umbri & Marſi ad vicenos intermittunt arationis gratia in his quæ vocant porculeta. Hermolaus Porculetum ait idem ſignificare quod Porca, hoc eſt pulvinum, ſive hortum, in quo veluti ſulcatim ſua cujuſque generis olera ſeruntur.

Porca, **Porcellio**, **Porcellus**. V. porcus.

Porceo, [μακρὰν ἐλαύνειν] ēre. pro Porro arcere, dictum ab antiquis, teſte Feſto: ſive Prohibere, ut ait Nonius 1. 305. Lucil. lib. 6.
— non te porro procedere porcent. Obſoletum verbum, ſyncopatum ex Porro & Arceo. [Vet. Gloſſ. Porceo, βιάζομαι.

Porcia gens Plebeja Romæ fuit, Tuſculo oriunda, auctore Plutarcho in Catone Cenſorio, & Tacito 11. Ann. 24. 3.
Eſt autem M. Porcius Cato [Μάρκος Πόρκιος Κάτων] princeps hujus gentis, qui Priſcus primo, deinde quia multarum rerum uſum haberet, Cato, teſte Plutarcho, appellatus eſt, quod cognomen poſteri retinuerunt. Idem quoque a Cenſura ſevere adminiſtrata Cenſorius dictus eſt, & in ſumma ſenectute, quia multa ejus in ſenatu, multa in foro vel proviſa prudenter, vel acta conſtanter, vel reſponſa acute ferebantur, Sapientis cognomen adeptus eſt. Teſtis Cic. 3. Off. 16. & in Lælio 6.

Porcia, æ. f. [Πορκία] Nomen mulieris ex eadem familia. Fuerunt autem celebres duæ, Major & Minor. Porcia Minor Catonis Uticenſis filia, M. Bruto nupta, quum laudaretur apud eam quædam bene morata, quæ ſecundum habebat virum, reſpondit, Felix & pudica matrona nonniſi ſemel nupſerit.

Porcius, a, um. Adj. ut
Porcia Lex a M. Porcio Læca dicitur, qui Leges Valerias de provocatione ad populum renovavit, & graviore pœna animadvertit in eos, qui civem Romanum verberaſſent vel necaſſent. V. Liv. 10. 9. conf. Cic. pro C. Rabir. 8. Et 5. in Verr. 144.

Porculetum, V. porca ſupra.

Porcus, i. m. [χοῖρος] notum animal. Porcus (inquit Varro lib. 2. de R. R. cap. 4.) Græcum nomen eſt antiquum, ſed obſcuratum, quod nunc eum vocant χοῖρον.
Porcus dictus eſt, quod porrecto rictu paſcatur, & terram dum herbarum radices rimatur, latius porrigat. Varro vero de L. L. lib. 4. 19. Porcus, ait, quod Sabini dicunt de aprino porco Poridus, inde Porcus: niſi a Græcis, quod Athenis in libris ſacrorum ſcriptum eſt, κάπρῳ καὶ πόρκῳ.
Bimeſtris. Hor. 3. Carm. 17. 15. Porca legit Cuning.
Sacri porci, i. e. Puri, integri, & idonei ſacrificiis. Plaut Rud. 4. 6. 4.
Saginatus. Propert. lib. 4. 1. 23.
Serarius porcus. Cato de R. R. cap. 150. Menſe decimo ab coactore releget porcos ſerarios, in oves denas ſingulos paſcat. Qui porci ſint ſerarii adhuc quæritur. Turnebus 7. 5. eos intelligit in iſto Catonis capite, Qui ſero ovium nutriuntur. Denæ enim oves ſero lactis ſui porcos ſingulos paſcere poſſunt. Quidam codd. Sectarios legunt. [Ego autem Porcellos intelligi puto, quos ſero ovillo, ex caſeo (opinor) reſiduo, alebant. Sic dubium de ſufficiente ſeri copia tollitur, quod viri docti moverunt. Exempla infra habes, ubi Porcus, pro Porcello ponitur.
Abundat porco, hœdo, agno, gallina, lacte, caſeo, melle villa locuples. Cic. de Senect. 56. [i. e. Porcina, hœdina, agnina, gallinis, &c.
Dare piaculum porco femina. Cic. 2. de Legib. 57.
Immolare porcum. Hor. 2. Serm. 3. 165.
Porcus [χοῖρος] pro Porculo & lactente. Columel. lib. 7. cap. 9. Quum jam herbæ ſolidiores ſunt, ut & firma lactis maturitas porcis contingat.
Candidulus porcus. Juvenal. 10. Satir. 355.
Lactens. V. lac.
Tralate pro Homine pingui. Hor. 1. Epiſt. 4. 16.
Cum ridere voles Epicuri de grege porcum.
Porcus Trojanus, cujus in lege Fannia ſumptuaria mentio facta eſt, dicebatur, Qui menſis inferebatur aliis animalibus farctus: ut olim equus ille Trojanus, armatis incluſis, gravidus in urbem Trojanam illatus eſſe dicitur. Budæus de lege Fannia. V. Gellius lib. 2. cap. 24. & Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 17. Plin. lib. 10. cap. 50.

Porca, æ. f. [χοῖρος] a Porcus: cujus exemplum eſt apud Caton. R. R. cap. 134. Prius quam porcam feminam immolabis. Vetus exemplar habet Porcum feminam. & ibidem paulo ante, Porco femina. Quam puto veram lectionem. Si enim Porca dixiſſet, quid opus erat addere Femina? Virg. 8. Æn. 641.
Stabant, & cæſa jungebant fœdera porca. Dixit autem Porcam feminino genere, pro Porco, ut & Servius annotavit. Quintil. lib. 8. cap. 3. p. 684. Burm. Quædam, non tam ratione, quam ſenſu judicantur: ut illud,
— cæſa jungebant fœdera porca. Fecit elegans fictio nominis. Quod ſi fuiſſet Porco, vile erat.
Porcam auream & argenteam dici ait Capito Atejus, quæ etſi numero hoſtiarum non ſint, nomen tamen earum habere, alteram ex auro, alteram ex argento factam adhiberi ſacrificio Ceriali. Feſtus.
Porcæ effigies inter militaria ſigna quintum locum obtinebat, quia, confecto bello, inter quos pax fieret, cæſa porca fœdus firmari ſolebat. Paulus.
Avida porca. Hor. 3. Carm. 23. 4.
Lactens. Ovid. 2. Faſt. 656.
Præcidanea. Cato de R. R. cap. 141. conf. Popularia ſacra in populus.
Porca, ex Varrone de R. R. 2. 4. Natura appellatur, qua mulieres ſunt: ſic a Græcis pars illa quæ honeſte nominari non poteſt, χοῖρος vocatur. Annotavit Turnebus. Al. Porcus. m.

Porcetra, æ. f. Porcetra eſt, quæ ſemel tantum peperit, [χοῖρος, aliis δέλφαξ] ut Scropha, vel Scroſa, quæ ſæpius. V. Gell. lib. 18. cap. 6.

Porcīnus, a, um. Adj. [χοίρειος] Quod eſt ex porco. Plaut. Capt. 4. 2. 69.
Vox porcina. Senec. de Ira, 2. 12.

Porcinārius, i. m. [χοιρειοπώλης] Qui carnes porcinas vendit. Plaut. Capt. 4. 3. 5.
Quanta laniis laſſitudo, quanta porcinariis? [Hoc Adj. formatur a ſubſtantivo Porcina, æ, f. ſubaudito Caro. Vet. Gloſſ. Porcina, χοίρεια.

Porcārius, a, um. Adj. [χοίρειος] Idem quod Porcinus. ut, Porcaria vulva. Plin. lib. 11. cap. 37.

Porcarius, i. m. [χοιροβότης] Porcorum cuſtos. Jul. Firmicus lib. 3. cap.

cap. 6. Faciet etiam armentarios, bubulcos, paſtores, equorum domitores, porcarios, & his ſimiles.

PORCŬLUS, i. m. dimin. [δέλφαξ] Plaut. Men. 2. 2. 38.
Porculus marinus, apud Plin. lib. 9. cap. 15. pr.
Porculus, in torculari vinario, vocatur Batillus aut uncus in media circiter ſuccula, qui figebatur ut teneret funem, & dum verſabatur ſuccula, circumplicabatur. Cato de R. R. cap. 19. Porculum in media ſuccula facito. Iterum, Ubi porculum figere oportebit. Monuit Turnebus. 7. 25.

PORCULĀTIO, ōnis. f. [χοιροτροφία] Porculorum lactentium nutricatus, Antiquis dicebatur. Varro lib. 2. de R. R. cap. 4. In nutricatu, quam porculationem appellabant, binis menſibus porcos ſinunt cum matribus: ſed eos, quum paſci jam poſſunt, ſecernunt.

PORCULĀTOR, ōris. m. [χοιροτρόφος] Qui curat porcellos lactentes. Columel. lib. 7. cap. 9. Itaque porculatoris maximum officium eſt, ut unamquamque cum prole claudat. Sic lib. 1. in præfat. Porculatoris vero & ſubulci diverſa profeſſio, diverſæ paſtiones.

PORCELLUS, i. m. Aliud Dimin. [δελφάκιον] Varr. 2. de R. R. cap. 4. Subulcus facile deſpicere poſſit, ne quis porcellus a matre opprimatur. Suet. Neron. cap. 33. Iterum ac ſæpius recoctum, porcello objecit.

PORCELLĪNUS, a, um. Adj. ut, Caro porcellina. Th. Priſcian. de Diæt. cap. 6. V. Apic. de Re culin. 4. 3.

PORCELLIO, ōnis. m. Vermiculus, qui & Millepes. Cæl. Aurel. Tard. 1. 4. Porcelliones, id eſt oniſci, animalia quæ humectis locis naſcuntur.

PORDACA, æ. f. Vaſis genus. Ammian. 28. 4. ad fin. Lucanicus cum pordaca & ſalſula. [Immo totidem plebeja cognomina ſunt, ſeu vera, ſeu a ſcriptore conficta.

PORDŌSELĒNE, es. f. [Πορδοσελήνη] Inſula eſt ante Epheſum, cum urbe ejuſdem nominis, quam nonnulli, rei turpis in voce mentionem fugientes, Poroſelenen appellarunt. Stephan. & Plin. lib. 5. cap. 31. Etenim πορδὴ Græcis ventris crepitum ſignificat.

PORRASTRUM, i. n. Portulaca. Apul. de Herb. cap. 103. [Ιſ. Porraſtrum.

PORNE, es. f. [πόρνη] Scortum, Meretrix. Sed & Fornix ac Lupanar. Pornæ a Juſtiniano Aut. 8. tit. 6. de Conſulib. cap. 1. in Novel. juxta Haloandri interpretationem commemorantur inter ſpectacula, quaſi Floralia, quæ per meretrices & perditiſſimorum hominum genera celebrabantur. Vulgo ſic editur. Quintum quoque faciet proceſſum, qui ad theatrum ducit, quem adorna vocant. In aliis Aponna. In Græc. & Jul. Pornas, vel Apoorna. Ita ut lectio incerta ſit.

PORNOPION, onis. m. Pornopioni Apollini ſacra facere dicuntur Bœotii, ne muribus provincia obnoxia reddatur. Alexandrinus Alexander, lib. 1. cap. 13. [Immo Παρνόπιος dictus eſt. V. Pauſan. Attic. p. 22. extr. Wech.

POROCELA, V. INTEROCELA.

POROSELENE, [Πορoσελήνη] Inſula, cum ejuſdem nominis oppido, non longe ab Epheſo. Plin. lib. 5. cap. 31. V. PORDOSELENE.

PORPHȲRA, æ. f. Latine dicitur Purpura. πορφύρα. Dioſc. 2. 4. Porphyras Romani purpuras dicunt.

PORPHYRIO, ōnis. f. [πορφυρίων] Avis quæ ſola morſu bibit, cujus crura prælonga rubent & roſtrum. Hæc a nonnullis Pelicanus dicitur. V. Plin. lib. 10. cap. 46. &

PORPHYRION, ōnis. m. Unus ex gigantibus. Martial. lib. 13. 78.
> Nomen habet magni volucris tam parva gigantis,
> Et nomen Praſini Porphyrionis habet.

& Hor. 3. Carm. 4. 54.

PORPHȲRIS, ĭdis. f. [Πορφυρὶς] Inſula in ſinu Laconico ſita, quinque millibus paſſuum a Maleæ promontorio diſtans: poſtea Cythera dicta, ob memorabile templum, quod in hac Inſula eſt Veneri ſacrum. Plin. lib. 4. cap. 12.
Eſt & altera ejuſdem nominis inſula, duodecim non amplius paſſuum millibus diſtans a Cnido, alio nomine Niſyros appellata. Plin. lib. 5. cap. 3.

PORPHYRITE, es. f. [Πορφυρίτη] Oppidum eſt in ea parte Arabiæ, quæ Ægypto contermina eſt. Stephan.

PORPHYRĪTES, æ. m. [πορφυρίτης] Lapis in Ægypto rubens, candidis intervenientibus punctis, ut ait Plin. lib. 36. cap. 7. Propterea leucoſtictos appellatus, quod λευκὸς, album dicimus, στίζειν pungere.

PORPHYRETĬCUS, a, um. Adj. Sueton. in Neron. cap. 50. extr. In eo monumento ſolum porphyretici marmoris, ſuperſtante Lunenſi ara, circumſeptum eſt lapide Thaſio.

PORPHYRIUS, i. m. [Πορφύριος] Philoſophus, Tyrius genere, clara ortus proſapia, puer uſus eſt præceptore Longino, viro doctiſſimo. Prius Malchus vocabatur: deinde, ob veſtem regiam purpuream, qua ob nobilitatem utebatur, Porphyrius appellari cœptus eſt. Romam poſtea profectus, Plotinum audivit, una cum Origene & Amelio condiſcipulis. Inde in Siciliam navigans, apud Lilybæum morbo correptus, Plotini magiſtri, qui eo ſe contulerat, & præſentia, & Philoſophica oratione adeo recreatus eſt, ut ſtatim convaluerit: moxque Romam ſimul repetens, ibidem diem obiit, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter ſe videtur afferere. Cauſa putanda eſt, quod quæ prius probaverat, ea poſtea retractavit. Floruit Aureliani Cæſaris temporibus, uſque ad Tacitum & Probum principes. Hæc ex Suida, apud quem plura.

PORPHYRUS, i. m. [πορφυροῦς] Serpens eſt in calidiſſimis Indiæ locis naſcens, capite quovis lacte candidiore, reliquo corpore purpureo, dentibus carens: ideoque morſu innocuus, vomitum tamen eructans, quicquid contigerit extabefacientem. Ælian. lib. 9. cap. 56. Hiſt. Anim.

PORRACEUS, V. PORRUM.

PORRICIÆ, arum. f. Exta quæ in aræ foco ponuntur, quod diis porriguntur, a Solino vocata reperio cap. 11. Ligna vitea, inquit, ſuper aras ſtruunt, nec ignis apponitur. In hanc congeriem quum porricias intulerint, ſi adeſt Deus, (ſic factum probatur) ſarmenta, licet viridia, ignem ſponte concipiunt. i. e. Quum intulerint exta aræ. Sic legit Turneb. 24. 13. Emendatis in codd. Proficias legitur. q. V.

PORRĬCIO, [μακρὰν, ὀρέγω] ĕre. Porro jacere, ait Paulus. i. e. Valde porrigere. Quod verbum ſolenne ſacrificantibus erat. Nam exta porrici dicuntur, quando porriguntur diis. Unde apud Macrobium, Hoſtia porrecta: quaſi Sacrificata. Plaut. Pſeud. 1. 3. 32.
> Reſpiciam iſtoc pretio: nam ſi ſacruficem ſummo Jovi,
> Atque in manibus exta teneam, ut porriciam, interea loci
> Si lucri quid detur, protinus rem divinam deſeram.

Virg. 5. Æn. 238.
> — extaque ſalſos
> Porriciam in fluctus, & vina liquentia fundam.

Ubi quidam Projiciam legunt, ſed male, ut pluribus contendit Macrobius lib. 3. Saturnalium, cap. 2. pr. V. Voſſ. Etymolog.

PORRECTUS, a, um. Partic. ut, Exta porrecta. V. in PORRICIO. Inter Cæſa & Porrecta, V. CÆDO.

PORRĬGO, rexi, rectum, [ὀρέγω, προτείνω, ἐκτείνω, παρατείνω] ĕre. Tendere, Extendere, Producere. Hor. 2. Serm. 8. 30.
> Inguſtata mihi porrexerit ilia rhombi.

Plin. lib. 11. cap. 45. Dextra in fide porrigitur. Plura exempla infra V.
Porrigere, Extendere, ut
Famam porrigere, V. Majeſtatem imperii.
Frontem ſcopulus porrigit in apertum æquor. Ovid. 4 Met. 526.
Radices, Extendere. Plinius, [Niſi error eſt] Facilius quippe radices porrigunt ſolo ſubacto. conf. infra.
In ordinem ſe porrigere. Plin. lib. 17. cap. 11.
In rectum porrigere. Plin. lib. 11. cap. 52.
Aciem latius porrigere. Ovid. 2. Epiſt. 128.
In longitudinem porrecta acies. Liv. 25. 21.
Bellum porrigere in Lucanos. Liv. 9. 20. Gronov. edidit, Apulia perdomita, &c. in Lucanos perrectum.
Bona porrigere & Dare. Cic. 3. de Nat. Deor. 84. Eſſe ſtultitiam, a quibus bona precaremur, ab iis porrigentibus & dantibus nolle ſumere.
Brachia porrexit cælo. Ovid. 1. Met. 767.
Dextram porrigere alicui. Cic. pro Dejot. 8.
Digitum ne quidem porrigere in rem aliquam. Cic. 3. de Fin. 57. Chryſippus quidem & Diogenes, detracta utilitate, ne digitum quidem porrigendum in eam eſſe dicebant. De bona fama loquitur.
Fidem ſupplici porrigere, Fidei ſymbolum dextram. Cic. Poſt red. in Senat. 22. Cui civi ſupplici non illa dextra invicta, & fidem porrexit, & ſpem ſalutis oſtendit?
Flores ad candida porrigit ora. Ovid. 2. Met. 861.
Gladius nobis ad occidendum hominem aliquando ab ipſis porrigitur legibus. Cic. pro Milon. 9.
Herbam porrigere, Victum ſe fateri. Plin. lib 22. cap. 4. Summum apud antiquos ſignum victoriæ erat, herbam porrigere victos. h. e. Terra & altrice ipſa humo, & humatione etiam cedere.
Lacertos æquales porrigit. Ovid. 15. Met. 731.
Lucem ingenii & conſilii ſui porrigere atque tendere cunctis prope civibus. Cic. 1. de Orat. 84.
Manum porrigere, Opem ferre. Cic. pro Flacco 15. Sic ſunt expreſſa iſta præclara quæ recitantur pſephiſmata, non ſententiis, neque auctoritatibus declarata, nec jurejurando conſtricta: ſed porrigenda manu, profundendoque clamore multitudinis concitatæ.
Manus porrigere adverſus aliquem dicuntur judices, quum ſuam ſententiam adverſus eum exſequuntur. Ulpianus in l. a Divo Pio. §. ſi emptor. D. de re judic. Sed ſi emptor, cui pignora ſunt addicta, exſequente judice pretium non ſolvat: utrum adverſus emptorem porrigere manus debeant iidem judices, qui ſententiam exſequuntur, videndum eſt: & non puto eos ultra procedere.
Manum porrigere ad aliquid faciendum. Cic. pro Cœl. 63. Licinium autem, quum jam manum ad tradendum pyxidem porrexiſſet, retraxiſſe.
Manus porrigere aliquo. Ovid. 4. Triſt. 9. 10.
Manum in menſam. Cic. 5. Tuſc. 62.
Membrum. Auctor ad Heren. lib. 4. 69. Membra quo vult flectit, contorquet, porrigit, contrahit animal.
Membra in ſpatium. Ovid. 2. Met. 197.
Munera porrexit dextra. Ovid. 8. Met. 95.
Oſcula alicui. Ovid. 3. Met. 451.
Pedem ſiniſtrum ad oſculandum. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 10.
Pocula. Ovid. 2. de Arte Am. 335.
Porrigi, Extenſum eſſe, Differri. Plin. 5. Epiſt. 6. Sub his per latus omne vineæ porriguntur, unamque faciem longe lateque contexunt.
In tempus aliquod porrigi. Celſ. 2. 5. pr. Ut impetum morbi trahendo aliquis effugiat, porrigaturque in id tempus, quod curationi locum præſtet.
Collum longe porrigitur a pectore, Extenditur. Ovid. 2. Met. 375. De Cycno Ligurum rege in avem mutato.
Corpus porrigitur per novem jugera. Virg. 6. Æn. 597.
Horas ſol porrigit. i. e. Producit. Ovid. 4. Met. 199.
Judicium hoc Prætor latius porrexit, Ulpianus in l. ſi menſor. D. ſi menſ. falſ. mod. dixer.
Majeſtatem imperii. Hor. 4. Carm. 15. 15.
> Crevere vires, famaque, & imperi
> Porrecta majeſtas ad ortus
> Solis, ab Heſperio cubili.

Radices porrexit arbor in fundum vicini. Cajus in l. ſi plures. D. arborum furt. cæſar. conf. ſupra ex Plin.
Umbras porrigit campus murorum. Stat. 12. Theb. 251.
Porgo pro Porrigo legitur apud Virg. 8. Æn. 274.
> Cingite fronde comas, & pocula porgite dextris.

PORRECTUS, a, um. Partic. [προτεταμένος] Extenſus. Plin. lib. 10. cap. 33. Hirundines faucibus porrectis in anguſtum.
Ante fores porrectus. Hor. 3 Carm. 10. 3.
Tityus porrectus per novem jugera terræ. Tibul. lib. 1. 3. 75.
Arena porrectus. Propert. lib. 2. 8. 34.
Hoſtis porrectus ſomno ſub frondibus. Stat. 2. Achil. 75.
Jugulum porrectum. Hor. 1. Serm. 3. 89.
Litora porrecta. Ovid. 10. Epiſt. 93.
Loca porrecta, Neque montibus interſepta, neque ſilvis impedita. Cæſ. 2. de Bell. Gall. 19. Quum ſe illi identidem in ſilvas ad ſuos reciperent, ac rurſus e ſilva in noſtros impetus facerent, neque noſtri longius, quam, quem ad finem porrecta atque aperta loca pertinebant, &c. Monuit Lambinus.
Manu porrecta ſtatua eſt in Ceramico Chryſippi ſedentis. Cic. 1. de Fin. 39.
Mora porrecta, Longa. Ovid. 4. de Pont. 12. 14.
Series longe porrecta viarum. Stat. 3. Silv. 3. 102.
Stabula porrecta in latitudinem. Columel. lib. 7. cap. 3.
Tellus. Hor. Epod. 5. 80.
Compar. ut, Porrectiore fronte loqui. h. e. Hilare. Plaut. Caſin. 2. 4. 3.
Acies porrectior. V. ACIES.

PORRECTUM, i. n. Plin. 4. 9. Theſſaliæ in porrectum longitudo &c.

Camporum

Camporum porrecta. Minut. Felix cap. 17. 11.

PORRECTE, Adv. Compar. Ammian. 29. 32. Sago Punico porrectius panso.

PORRECTIO, ōnis. f. [ἔκτασις, παράτασις] Cic. 2. de Nat. Deor. 150. Digitorum enim contractio facilis, facilisque porrectio, propter molles commissuras & artus, nullo in motu laborat.
Brachii porrectio. Auctor Ad Heren. lib. 3. 27.

PORRĪGO, īnis. f. [λέπις] Genus morbi, ubi inter pilos quædam quasi squamulæ surgunt: eæque a cute resolvuntur, & interdum madent, multo sæpius siccæ sunt. Sæpius fit in capillo, rarius in barba, aliquando etiam in supercilio, ut ait Celsus lib. 6. cap. 2. Juven. 2. Sat. 80.

— sicut grex totus in agris
Unius scabie cadit, & porrigine porci.

Quibusdam in libris melius Prurigine legitur: ut & in Justino 36. 2. de Judæis, Quum scabiem & pruriginem paterentur. Porrigo autem habere potius hoc nomen a porro olere, quam a porrigendo, syllaba originem ostendente, videtur. Turnebus 15. 17. [Sed quum Prurigo, non morbus ipse, verum morbi sub cute latentis symptoma, seu effectus sit, haud injuria Grævius apud Justinum cum codice Juntino Porriginem expressit. Intelligit autem Lepram sine dubio, pessimum Impetiginis genus, quod ut squamosum, quod porriginis proprium est, describit Celsus 5. 28. 17. Nec aliter apud Juvenalem legendum, ut & apud Columel. R. R. 7. 5. 6. Solere hæc confundi docet ad Scribonii Comp. 243. Rhodius. Gloss. Lat. Gr. Porrigo, πιτυρίασις, & rursus Porrigo, πίτυρα, τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ. Sunt autem πίτυρα Furfures. Gloss. Gr. Lat. Πίτυρον, ἡ ἐν τῇ κεφαλῇ ῥυπαρία, Porrigium. Fuit quidem peculiari nomine sic dictum capitis vitium, sed nihil vetat, ob similitudinem, etiam totius corporis tribui squamosæ impetigini, in hominibus & bestiis.
Impexa porrigine fœdum caput. Hor. 2. Serm. 3. 126.

PORRĪGĬNŌSUS, a, um. Adj. Quod porrigine infestatur. Plin. Valer. 1. 4. Porriginosum caput.

PORRĪMA, æ. f. [Πόῤῥιμα] Soror sive comes Carmentæ, matris Evandri. Ovid. 1. Fast. 633.

Porrima placatur, &c.

PORRINA. In PORRUM.

PORRO, Adv. [δὴ, γε, γέ μην] Græcum est, πόῤῥω, significatque Certe. Cic. pro Planc. 81. Nihil porro tam inhumanum, tam immane, tam ferum, quam committere, ut beneficio, non dicam indignus, sed victus esse videare.
Porro, Hortantis. Virg. 9. Æn. 190.

— percipe porro,
Quid dubitem, & quæ nunc animo sententia surgat. Servius.

Perge porro: nam de isto magna dissensio est. Cic. 4. de Fin. 75.
Porro. Adv. temp. Virg. 5. Æn. 600.

— hinc maxima porro
Accepit Roma, & patrium servavit honorem. Serv. Porro, per longum intervallum: & est adverbium temporis. Sic dicimus, Lycurgus non porro ab Homeri temporibus fuit.

Si porro ire pergas, ut sit adverbium loci. Liv. lib. 8. Porro, i. e. Ultra.
Porro, Longe remotum. Virg. 6. Æn. 74.

— quæ sint ea flumina porro. Servius.

Porro, [ἑξῆς] Adv. ordinis. Ter. And. 4. 4. 10.

Move ocyus te, ut quid agam, porro intelligas.

Porro, [ἔπειτα] Postea, deinde, in futurum. Cic. 4. Fam. 9. Non est porro tuum, uno sensu solum oculorum moveri. Ter. Hec. 3. 1. 20.

Quod quum ita esse invenero, quid restat, nisi porro ut fiam miser?

Porro hoc loco, i. e. Postea, vel in postremum, auctor Donat.
Porro, Conjunctio [δὲ] pro Autem ponitur, locaturque in principio orationis. Quintil. in Apibus pauperis §. 7. p. 280. Burm. Porro, qui confessum defendit, non absolutionem sceleris petit, sed licentiam. Cic. pro Milon. 25. Occurrebat mancam, ac debilem præturam suam futuram Consule Milone, eum porro summo consensu Pop. Rom. Consulem fieri videbat.
Porro, pro Conjunctione expletiva aliquando ponitur, auctore Donat. Ter. Andr. 1. 5. 45.

— adeon' me ignavum putas,
Adeon' porro ingratum, aut inhumanum, aut ferum, &c.

Age porro tu, qui te tam religiosum existimari voluisti interpretem fœderum, cur Taurominitanis, &c. Cic. 7. Verr. 55.
Jam porro videte cetera, Judices. Cic. pro Rosc. Amer. 116.
Mihi porro, ut ego non dicam, quis omnium mortalium non intelligit, quam longe progredi sit necesse? Cic. 7. Verr.
Porro autem, pro Et vero, & porro. Ter. Phorm. 1. 1. 12.

— porro autem Geta
Ferietur alio munere, ubi hera pepererit:
Porro alio autem, ubi erit puero natalis dies. Budæus.

Porro autem, pro Sed. Sallust. in Catil. cap. 46. pr. At illum ingens cura atque lætitia simul occupavere. Nam lætabatur, intelligens, conjuratione patefacta, civitatem periculis ereptam esse. Porro autem anxius erat, in maximo scelere tantis civibus deprehensis, quid facto opus esset.
Catoni porro assensus est Favonius. Cic. 7. Att. 1.
Sequitur porro nihil deos ignorare. Cic. 2. de Divin. 105.
Neque porro, pro Neque etiam. Cic. 3. Verr. 121. Neque enim perfacete dicta, neque porro hac severitate digna sunt. Budæus.
Porro minima, pro Et etiam, vel Longe minima potius. Cic. 5. de Finib. 78. Ea nos mala dicimus, sed exigua & porro minima. Bud.
Porro, pro Valde. Cic. de Senect. 43. Sæpe a majoribus natu audivi, qui se porro pueros a senibus audivisse dicebant.
Porro Quirites. Ignoto nobis hactenus sermone, vox erat quiritantium, & auxilium populi implorantium. Tertull. lib. 1. in Valentinianos, Ut etiam inclamaverit in eam ἰὼ ἰὼ, quasi, porro Quirites, aut fidem Cæsaris. Auctor obscænorum versuum Carm. 25. pr.

Porro (nam quis erit modus?) Quirites. Annotavit Turnebus.

[V. Sciopp. Comment. in Priap. Apul. Met. 8. p. 215. Elmenh.

PORRUM, i. n. vel PORRUS, i. m. [πράσον] Genus oleris noti. Martial. lib. 13. 19.

Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros,
In medio virides stipite cerne comas. Plin. lib. 19. cap. 6. Porrum seritur semine, ab æquinoctio Autumno, si sectivum facere libuerit, densius. In eadem area secatur donec deficiat, stercoraturque semper, si nutritur in capita ante quam secetur. Quum increvit, in aliam aream transfertur, summis foliis leviter recisis ante medullam, & capitibus retractis, tunicisve extremis. Et paulo post, Sectivi duo genera, Herbaceum, folio incisuris ejus evidentibus, quo utuntur medicamentarii. Alterum genus suavioris folii, rotundiorisque, incisuris levioribus.

Catinus porri & ciceris. Hor. 1. Serm. 6. 115.

Ad porri & ciceris refero laganique catinum. De parabili cibo intelligendum, frugique mensa, arbitror. Nam porrum pro oleribus posuit, quæ vilissima sunt cibaria; & cicer legumen est, quo pauperiores vescebantur. Turnebus.

Sectile porrum. Juven. 3. Sat. 293.
Sectivi porri fila. Juven. 14. Sat. 133.
De porris capitatis est epigramma Martial. lib. 13. 19.
Porrum, allium, & cepas, velut sanctissima numina venerati sunt, quæ fallere, aut illorum perjurio adstringi, sine gravi piaculo non licebat. Alexander lib. 5. cap. 10. [Ægyptii nempe. V. Juven. Sat. 15. 9.

PORRĀCEUS, a, um. Adj. [πράσιος] Quod est porri. Plin. lib. 21. cap. 18. Folia ima porracei exiliora.
Porraceus color, Porri colorem referens. Plin. lib. 37. cap. 10.

PORRĪNA, æ. f. Locus porris consitus, vel porrorum uno in loco consitorum multitudo. Scævola in l. Defuncta. D. de usufruct. Sempronio de lego ex reditu fructum oleris & porrinæ. V. Cato de R. R. cap. 47.

PORSĒNA, æ. f. [Πορσίνας] rex Tusciæ, qui urbem Romam obsedit. Martial. lib. 1. 106.

Urere quam potuit, contempto Mucius igne,
Hanc spectare manum Porsena non potuit. Additur etiam nonnunquam N, Porsenna, ut producatur. Virg. 8. Æn. 646.
Necnon Tarquinium ejectum Porsenna jubebat, &c. Quam geminationem plerique libri MSS. sequuntur, etiam solutæ orationis & sine metro. V. Gronov. ad Liv. 2. 9.

Minax Porsena. Hor. Epod. 16. 4.

PORTA, æ. f. [πύλη] Omnis exitus, quo potest importari vel exportari aliquid, unde etiam a portando dicta est, vel ab aratri portatione, inquit Donatus in Adelph. 4. 2. quia in designatione urbium, subjunctis vacca & tauro, qui urbem designabat, aratrum manu suspendebat, ne sulcum, quem primogenitum dicunt, faceret, ubi aditus civitatis erant relinquendi. Cæs. 6. Bell. Gall. 37. Capit arma a proximis, atque in porta consistit.
Porta. Varro de L. L. lib. 4. 32. pr. Qua viam relinquebant in muro, qua in oppidum portarent, portas.
Claustra ingentia portarum. Virg. 7. Æn. 185.
Fornice adverso portæ. Virg. 6. Æn. 574.
Moræ portarum. Stat. 11. Theb. 244.
Vigiles portarum. Virg. 2. Æn. 335.
Porta tenus. Tacit. 3. Ann. 5.
Æratæ. Ovid. 8. Met. 785.
Ahena. Stat. 10. Theb. 257.
Bipatens. Virg. 2. Æn. 330.
Cornea. Stat. 5. Silv. 3. 289.
Decumana. V. Decumanus, in DECEM.
Eburna. Virg. 6. Æn. 899.
Ferrata. Stat. 10. Theb. 504.
Laxata. Claud. 2. in 1. Cons. Stilich. 193.
Reclusa. Stat. 11. Theb. 421.
Rudis. Ovid. 7. Epist. 122.
Stabiles. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 143.
Urbanæ. Ovid. de Nuce 137.
Arietare in portam. V. ARIETO.
Astant sublimibus portis. Virg. 12. Æn. 133.
Clausæ portæ. Hor. 3. Carm. 5. 23.
Diffindere portas urbium. Hor. 3. Carm. 16. 14.
Data. Virg. 1. Æn. 83.

Qua data porta, ruunt, & terras turbine perflant.

Efferre sese portis. Virg. 12. Æn. 441.
Efferre pedem porta. Cic. 8. Att. 2.
Erumpunt portis, concurritur. Virg. 4. Georg. 78.
Exierat portis equitatus apertis. Virg. 8. Æn. 585.
Explorare portas. Virg. 9. Æn. 169.
Exspectare comites ad portam. Cic. 15. Fam. 17.
Imponere portam in aliquam regionem. V. IMPONO.
Instare portis. Virg. 10. Æn. 118.

Interea Rutuli, portis circum omnibus, instant Sternere cæde viros.

Introire porta. Cic. in Pison. 55.
Irrumpere portas patentes. Virg. 11. Æn. 879.
Moliri portas. Tacit. 2. Hist. 22.
Objicere portas. Virg. 9. Æn. 45.
Obsidere portas. Stat. 10. Theb. 264.
Obstrepere portis. V. OBSTREPO.
Obstructas portas præbere re aliqua. Sil. lib. 11. 198.
Occupare portas urbis. Cic. 14. Philip. 15.
Panduntur portæ sacræ. Virg. 6. Æn. 27.
Pandere portas alicui. Virg. 12. Æn. 584.
Patet porta aliquibus. Cic. in Pison. 55.
Perfringere. Ovid. 6. Met. 597.
Perfringere portas vi. Lucan. lib. 3. 343.
Recludere. Ovid. 8. Met. 41.
Referare portas alicui. Ovid. 3. de Arte Am. 577.
Ruere portis. Virg. 4. Georg. 185.
Substare in ipso limine portæ. Virg. 2. Æn. 242.
Esse ad portam præsto lictores. Cic. in Pison. 55.
Tenere limina portarum obsessa. Virg. 2. Æn. 803.
Porta cæli, pro Hemisphærio, id est semiglobo cæli. Virg. 3. Georg. 261.

— quem super ingens
Porta tonat cæli, & scopulis illisa reclamant
Æquora. Turnebus.

Portæ jecoris. Cic. 2. de Nat. Deor. 137. Per vias quasdam a medio intestino usque ad portas jecoris. *Venam a porta* vulgus vocat, vel *Venas portas.* [V. Cels. 5. 26. 2. Cic. 2. de Nat. Deor. 37.
Porta, pro Femineis genitalibus. Propert. 4. 9. 20.

Cantabant surdo, nudabant pectora cæco.
Lanuvii ad portas, hei mihi, solus eram. Eodem sensu accipiendum

piendum est, quod a veteribus sapientibus traditum est, Portam ingredi nefas, qua exieris. V. plura apud Cæl. lib. 4. cap. 7. [Quam expositionem tam falsam esse, quam spurca est, docet Brœckhusius, cui est Eleg. 8. v. 48. quem omnino V.

PORTA Augusta, [Πόρτα Αὐγοῦστα] Hispaniæ urbs Ptolemæo lib. 2. cap. 6. *Torquemada* vulgo.

PORTÆ Caucasiæ, [Πύλαι Καυκάσιαι] locus in Albania, quo se Caucasus mons findens, ad amnis diri odoris transitum, portarum speciem refert. Caspias quidam eas portas nuncupant, sed errore inducti. Plin. lib. 6. cap. 11. & 12.

PORTŬLA, æ. f. dimin. [πυλὶς] Liv. 25. 9. Convenerat autem, ut Philomenes, portula assueta, venationem inferens, armatos induceret, parte alia portam Temenitida adiret Annibal.
Aperitur portula. Liv. 25. 9.
Magna vi portula refringi cœpta. Liv. 25. 24. pr. [Ridicule in Thes. Lips. ex hoc Livii loco Magna portula proponebatur.

PORTELLA, æ. f. aliud dimin. Gloss. Lat. Gr. Portella, ῥυμοπύλιον.

PORTĀRIUS, i. m. [θυρωρὸς] Janitor. Vulg. Interpr. 2. Reg. cap. 7. 11.

PORTENDO, di, tum, [προσημαίνω, ἐπισημαίνω, προφαίνω] ere. Porro, hoc est ante tendere, prædicere, præmonstrare. Cic. 2. de Nat. Deor. 7. Prædictiones vero & præsensiones rerum futurarum quid aliud declarant, nisi hominibus ea quæ sint ostendi, monstrari, portendi, prædici, ex quo illa ostenta, monstra, prodigia dicuntur? [Notandum autem Veteres hoc verbum nusquam nisi de Ostentis, Monstris, Prodigiis, Auguriis, Ominibus, ceterisque generis ejusdem futurorum eventuum signis, non de Oraculis, Vatumque responsis usurpare. V. Non. 5. 31. Gloss. Lat. Gr. Portendit, Σημαίνει διὰ τέρως.
Cladem portendere alicui Sil. lib. 4. 133.
Commutationem rerum populo portendere. Cic. 1. de Divin. 45.
Gener alicui portenditur. Virg. 7. Æn. 256.
Læta omnia prosperaque portendere. Liv. 1.
Metus nox portendit. Stat. 9. Theb. 583.
Metus ex ostentis magnorum periculorum portenditur. Cic. 6. Verr. 108.
Nova superi portendunt. Claud. 1. in Eutrop. 14.
Periculum principibus dii portendunt. Cic. de Arusp. Resp. 53.
Regnum portendere. Liv. 1. 8.
Significationes rerum futurarum vigilantibus & dormientibus portenduntur. Cic. 2. de Nat. Deor. 166.
Spem portendere alicui. Liv. 29. 11.
Portentum est malum, in significatione passiva usus est Plaut. Curc. 2. 2. 22.

Hoc animum advorte: pacem ab Æsculapio
Petas: ne forte tibi eveniat magnum malum,
Quod in quiete tibi portentum est. i. e. Præmonstratum est.

PORTENTUM, i. n. [τέρας, τερατολογία] Signum, quod portendit & præmonstrat aliquid futurum, vel Quod apportat etiam aliquid ex his, quæ visa sunt, ut placet Nonio 5. 31. Varro, In cælo, inquit, memorabile exstitit portentum. Portenta autem ex auguriis & auspiciis significationem accipiebant. V. ex verbis Cic. 2. de Nat. Deor. 7. & 14. in ipso verbo allatis.
Portenta, ostenta, monstra, prodigia dicuntur, quia portendunt, ostendunt, monstrant, prædicunt. Cic. 1. de Divin. 93. ubi plura V.
Portenta existimarunt quidam gravia esse, Ostenta bona, alii Portenta quædam bona, Ostenta quædam tristia appellari. Portenta, quæ quid porro tendatur, indicent: Ostenta, quæ tantummodo ostendant monstra, præcipiant quoque remedia. Festus. [Ubi distinguendum supplendumque puto, Ostendant: Monstra, quæ monstrent, ac præc. Porro hæc vocabula distinguere laborat etiam Nonius 5. 31. & 54. Sed optimi quique scriptores passim promiscue ponunt, nisi quod fere Portentum & Monstrum, de tristibus solum.
Portenta porro fieri dicuntur, quum solita corpora raro se ostendunt, ut cometæ, turbines, barathra, fereno cælo facta tonitrua. Paulus. Al. Solida. [Forte Insolita. Prior syllaba hæsit in littera præmissa. Tum pro Ut, puto Aut legendum, ut per Insolita corpora Monstra intelligantur nata.
Explanationes portentorum, Hetruscorum disciplina continentur. Cic. de Arusp. Resp. 18.
Hominum pecudumque portenta præter naturam. Cic. 2. de Nat Deor. 14.
Interpres portentorum. Cic. 2. de Divin. 61.
Magica portenta. V. MAGUS.
Ferunt casum aliquem portenta. Virg. 8. Æn. 533.
Loqui monstra ac portenta. Lucret. lib. 4. 594.
Obstant sed variis portenta deûm terroribus. Virg. 7. Æn. 58.
Portentum, pro Bono omine posuit Virg. 8. Æn. 533.

— ne quære profecto
Quem casum portenta ferant. i. e. Bona omina, quæ victoriam portendunt. [Soli tamen Æneæ bona, ob Veneris promissa, quum velut tristia metueret Evander.

Portentum etiam Homo dici potest, ut Monstrum, in malum. Sic Fatale portentum, prodigiumque Reip. P. Clodium vocat Cic. in Pison. 9.
Reipub duo portenta & funera. Cic. de Provinc. Conf. 45. Quod si ille, & paulo ante, & quotiescunque ei locus dicendi ac potestas fuit, Gabinium & Pisonem, duo Reipub. portenta, ac pæne funera, cum propter alias causas, tum maxime propter illud insigne scelus eorum, &c.
Portentum, Inane quidpiam & irridendum ut vult Non. 4. 383. Cic. 1. Tusc. 11. At quid negotii est hæc poetarum & pictorum portenta convincere?

PORTENTŌSUS, a, um. Adj. [τερατώδης] Quod portentum facit. Cic. 2 de Divin. 60. An vero illa nos terrent, si quando aliqua portentosa aut ex pecude, aut ex homine nata dicuntur?
Caput portentosum. Suet. Domit. cap. 4. Ante pedes ejus stabat puerulus coccinatus, portentoso parvoque capite.
Mendacia Græciæ portentosa. Plin. lib. 5. cap. 1.
Compar. Plin. lib. 24. cap. 17. Portentosiora tradit.
Superl. ut, Opus portentosissimum. Plin. lib. 36. cap. 13.

PORTENTĬFĬCUS, a, um. Adj. [τερατοποιὸς] ut, Venena portentifica, Portenta ac monstra facientia. Ovid. 14. Met. 55. Heinsius legit Portentifera.
Figuræ portentificæ. Lactant. 2. 13.

PORTENTĬLŎQUIUM, i. n. Sermo portentosus. Vulg. Interpr. Irenæi 3. 4.

PORTHMOS, i. m. [Πορθμὸς] Fretum, Maris inter duas continentes angustiæ. Budæus in l. Lucius, De servit. rustic præd. in Pand. conf. FRETUM. Porthmos a Græcis, a nobis Gaditanum fretum dicitur. Plin. lib. 3. cap. 5.
Est & Oppidi in Eubœa nomen. Plin. lib. 4. cap. 12.

PORTHMEUS, ĕi. m. [πορθμεὺς] Latine dicitur Transfretator, qui navigio vehit, & qui exigit portorium; πορθμὸς enim, Latine dicitur Fretum. V. præced. dict. Juven. 3. Sat. 266.

Jam sedet in ripa, tætrumque novitius horret
Porthmea.

PORTĬCUS, ûs. f. [στοὰ, παστὰς, περιστὰς] Ædificium longum ac spatiosum, in plano exstructum, ac tectum, qualia propter repentinos imbres, & umbrarum, ac deambulationis gratia, veteres plurima ædificarunt. Solebant autem aliis plerumque, publicis, privatisque ædificiis adjungi. Ovid. 1. de Arte Am. 67. de Portícu Pompeja,

Tu modo Pompeja lentus spatiare sub umbra,
Quum Sol Herculei terga Leonis adit. Cic. pro Domo, 116.

Vix pars ædium mearum decima ad Catuli porticum accessit. Causa fuit ambulatio, & monimentum, & istaTanagræa, oppressa libertate, Libertas. In palatio, pulcherrimo prospectu, porticum, cum conclavibus, pavimentatam trecentûm pedum concupierat.
Amplæ porticus. Virg. 3. Æn. 353.
Circumacta porticus in O literæ similitudinem. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum.
Excelsa porticus. Cic. 4. Att. 15. In campo Martio septa tributis comitiis marmorea sumus & tecta facturi, eaque cingemus excelsa porticu.
Longæ porticus. Virg. 2. Æn. 528.
Perfusa luto. Juven. 14 Sat. 66.
Spatiosa. Ovid. 1. de Arte Am. 491.
Vacuæ. Virg. 2. Æn. 761.
Coire in porticum. V. COEO.
Deambulantes in porticibus disputabant philosophi, Cic. 2. de Orat. 20. Idem 4. Acad. 75. Sed quid eos colligam, quum habeam Chrysippum, qui fulcire putatur porticum Stoicorum?
Integebantur porticus lignis conjunctis inter se. V. INTEGO.
Spatiari porticibus. Ovid. 21. Epist. 97.
Chrysippi porticus, i. e. Stoica schola; στοὰ enim porticus est, unde secta hæc nomen traxit. Hor. 2. Serm. 3. 44.
Octavii porticus. Sueton. de Clar. Grammat. cap. 21. V. Ordino in ORDO.
Pompeji porticus, juxta theatrum ejus erat Romæ amplissimum, cujus meminit Plin. lib. 36. cap. 15. Cavea ipsa cœpit hominum LXXX millia: quum Pompejani theatri, toties multiplicata Urbe, tantoque majore populo, sufficiat large XL millibus. Meminit hujus & Plutarchus in vita Bruti. Plin. interdum Theatrum, interdum Ædem Pompeji nominat.
Porticus, nonnunquam significat Tabernaculum, sive tentorium. Cic. 2. Tusc. 38.

Namque Æsculapii liberorum saucii opplent porticus. Loquitur de Podalirio & Machaone, qui ad Trojam tendebant, & tabernacula habebant. Turnebus.

De porticuum nominibus, earundemque in urbe Roma numero V. plenius in Lex. Pitisc.

PORTICATIO, ōnis f. Macer in l. funeris sumptus. D. de religiosis, & sumpt. fun. Itaque si amplum quid ædificari testator jusserit (veluti in circuitu porticationes) eos sumptus funeris causa non esse.

PORTICŬLA, æ. f. dimin. a Porticu, [παστάδιον] Varro dixit, teste Budæo, & Cic. 7. Fam. 24. In porticula Tusculani. Est igitur Porticula, Parva porticus.

PORTIO, ōnis. f. [συμμορία] quasi Partio, significat Partem.
Brevissima vitæ portio. Juven. 9. Sat. 128.
Portionem servare, Proportionem. Curt. lib. 7. 11. 12. Præmium erit ei, qui primus occuparit verticem, talenta X: uno minus accipiet, qui proximus ei venerit: eademque ad decem homines servabitur portio.
Ad portionem. V. AD præpositionem.
Portio ex re aliqua. Plin. lib. 12. cap. 18.
Portio, pro Parte. Plin. lib. 8. cap. 28. Siquidem & pericula præmonent, non fibris modo extisque, circa quod magna mortalium portio hæret, sed, &c.
Portione, Ablativus, Vulgo Proportione. Plin. lib. 11. cap. 37. Cerebrum omnia habent animalia quæ sanguinem. Sed homo portione maximum.
Pro portione, Servata portione. Cic. 2. de Orat. 220. Sed oportet, ut in ædibus ac templis vestibula & aditus, sic causis principia pro portione rerum proponere. Budæus. Cic. 7. Verr. 54. Nunquam in Sicilia frumentum publice est emptum, quin Mamertinis pro portione imperaretur.
Pro rata portione aliquid distinguere. Cic. in Somn. Scip. 11. V. PRO.
Pro virili portione, Parte. Tacit. in vita Agric. 45.
Supra portionem respondere. Columel. lib. 7. cap. 1. de asinis loquens, Hujus animalis, tam exiguæ tutelæ, plurima & necessaria opera supra portionem respondent. i. e. Majorem utilitatem præbent, quam pro cura & tutela sui. Budæus. [An Respondet? ut sit Opera, rectus f.

PORTIUNCŬLA, æ. f. dimin. [συμμορίδιον] Apulejus, Qui quum a me portiunculam posceret.

PORTIONALIS, e. Adj. Idem quod Particularis. Tertull. de Virg. Veland. cap. 4. Subjectum est portionale universali.

PORTISCŬLUS, i. m. Proprie (inquit Nonius 2. 637.) Hortator remigum, qui eam perticam tenet, quæ portisculus dicitur, qua excursum & exhortamenta moderatur. Plaut. Asin. 3. 1. 15.

Et meam partem loquendi, & tuam trado tibi:
Ad loquendum atque tacendum tute habeas portisculum.

Portisculus est, ut scribit Ælius Stilo, Qui in portu modum dat classi, id autem est Malleus, cujus meminit Cato in dissuasione de rege Attalo & vectigalibus Asiæ. C. Licinio prætore (ait) remiges scripti cives Romani sub portisculum, sub flagrum conscripti veniere passim. Festus. V. J. F. Gronov Obs. 4. 26. & quos laudat Drakenb. ad Sil. 6. 361. [Gloss. Lat Gr. Porticulus, Κελευστής. Scribe Portisculus.

PORTITOR, V. PORTUS.

PORTO, [φέρω, βαστάζω, κομίζω, ὀχμάζω, αἴρομαι] āre. est Bajulare corpore jumenti, aut suo, vel etiam interdum Animo ferre & pati, ut in sequentibus exemplis patet. Plaut. Aul. 2. 2. 53.
Ubi onus nequeam portare pariter jaceam ego asinus in luto. al. Ferre.

Portare

Portare ad. Cic. pro Domo 62. Columnæ marmoreæ ex ædibus meis inspectante Pop. Rom. ad socerum Consulis portabantur.
Portare ad & in. Plin. lib. 12. cap. 17. Mihi & ad Persas etiam prius ista portasse, quam in Syriam aut Ægyptum videntur.
Portare ex toto. Plin. lib. 11. cap. 17.
Fasciculum librorum portare sub ala. Hor. 1. Epist. 13. 13.
Frumentum domum ad aliquem portare. Cic. 14. Att. 5.
Fustes portare. Hor. 3. Carm. 6. 41.
Humeris portare aliquid. Hor. 1. Serm. 5. 90.
In triumpho Massiliam portari, ad exemplum amissi imperii vidimus. Cic. 2. Off. 28.
Collo portare aliquid. Columel. lib. 9. cap. 8.
Lectica aperta Cytheridem secum portat. Cic. 10. Att. 10.
Venti portant nubila per cælum. Lucret. lib. 4. 445.
Auxilium portare sociis atque amicis, Adjuvare. Sallust. in Catil. cap. 6.
Bonum portare, Afferre. Ter. And. 2. 2. 1. Dii boni, boni quid porto.
Dolorem portare secum. Stat. 11. Theb. 508.
Fallaciam portare alicui. Ter. And. 2. 6. 2.
Insidias portare. Ovid. 2. Trist. 272.
Insomnia quum fatis una tuis portet ocellis. Propert. lib. 2. 25. 47.
Jurgium portare ad aliquem. Ter. Hec. 3. 5. 63.
Nuntium portare. Plin. lib. 9. cap. 25.
Omnia mea mecum porto, inquit Bias. Cic. in Parad. 1.
Onus molestum. Hor. 1. Serm. 6. 99.
Peccatum portare. Ter. Heaut. 4. 1. 12.
Preces ad aliquem. Valer. 2. Argon. 326.
Rugas in vertice frontis. Ovid. 1. Amor. 8. 45.
Timores ne qua tibi insolitos portarent visa. Propert. lib. 1. 3. 29.
Verba jussa, Deferre. Ovid. 2. Met. 744.
Vis portatur incita. Lucret. lib. 6. 586.

> Versabundaque portatur post incita quum vis,
> Exagitata foras erumpitur, &c.

Portare dicimur, quum jumentis aliquid nobiscum ducimus. Hinc Verrem legimus Amicam e provincia portasse, & Pompejum Deportasse triumphum. [Nisi de transmarinis provinciis proprie dictum est, quo navibus erat commeandum. conf. seqq. & DEPORTO.
Exercitum portare, Subaudi Navibus. Sallust. in Jugurth. cap. 39. Cos. impeditus a Tribb. pl. ne quas paraverat copias secum portaret. Sic Frumenta portare. Hor. 1. Epist. 16. 72.
Legatos captos Romam portabant naves. Liv. 23. 38. pr.
Pelago portantur opes. Virg. 1. Æn. 367.
Bellum, o terra hospita, portas. i. e. Portendis. Virg. 3. Æn. 539.
Portatum, portatu; Supina. Plin. lib. 23. cap. 7. Mala piraque portatu jumentis mire gravia sunt, vel pauca.

PORTANS, antis. Partic. [κομίζων] ut, Verba portantia salutem. Ovid. 3. de Pont. 4. 1.
Ferrum & arma portantes. Justin. 1. 3. 3.
Munera portantes. Virg. 11. Æn. 333.

PORTANDUS, a, um. Partic. [κομιστέος] ut, Cadavera portanda in arca vili. Hor. 1. Serm. 8. 8.
Mandata portanda alicui dare. Virg. 9. Æn. 312.

PORTĀTUS, a, um. Partic. Vulg. Interpr. Jerem. 10. 4. Portata tollentur. conf. dict. seq.

PORTATUS, ûs. m. Sil. Ital. lib. 12. 441.

> Inclusas igitur, quibus haud enare dabatur
> Arce superposita, claustris maris extulit æstu,
> Perque aversa tulit portatus in arva carinas.

De navibus loquitur, quæ vehiculis impositæ, per campum in mare rursum vehebantur. Sed Nic. Heins. & Cellar. & Drakenb. legunt Portatas arva carinas, omissa præpositione.

PORTATIO, ōnis. f. Idem. Vitruv. 10. 1. Portationes eorum non essent, &c. Armorum atque telorum portationibus. Sallust. Catil. cap. 42.

PORTITOR, pro PORTATOR, V. in PORTUS.

PORTĀBĬLIS. e. Adj. Quod portari potest. Sidon. 8. Epist. 11. Portandus quidem, sed portabilis.
Compar. August. Epist. 34. Onus tolerabilius & portabilius.

PORTĀTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Sella portatoria. Cæl. Aurel. Tard. 1. 1. 15. quæ Gestatoria Suet. V. August. Serm. 7.

PORTĪTO, [συχνῶς κομίζω] āre. frequent. Gell. lib. 20. cap. 1. Crumenam plenam assium portitas.

PORTUENSIS porta, una e Romanis portis, de qua ac similibus Alexander lib. 4. cap. 16. & Lex. Pitisc. V.

PORTULA. V. PORTA.

PORTŬLĀCA, æ. f. [ἀνδράχνη] est (inquit Plin. lib. 20. cap. 20.) quam Peplion vocant, non multum sativa efficacior. Cujus memorabiles usus traduntur. Sagittarum venena & serpentium hæmorrhoidum & præsterum restingui, pro cibo sumpta: & plagis imposita extrahi. Hard. legit ex MSS. Porcilaca & Peplin. q. V. & Cels. 2. 28. & 33. Columel. 12. 13. Apul. de Herb. cap. 103. [Gloss. Lat. Gr. Portulaca, Ἀνδράχνη, Ἰφρουσία, & Gr. Lat. Ἀνδράχνη Portacia. Forte in priore scribendum Ἀνδρὸς ἀκεία.

PORTUNALIA, PORTUNUS, in PORTUS.

PORTUS, ûs. m. Ablativo Portubus & Portibus; [λιμὴν] dicitur Locus conclusus, quo (navibus) importantur merces, & inde exportantur, ut ait Ulp. in l. Portus. D. de verb. & rer. significat. & ubi naves hiemant. Cic. 7. Verr. 95. Quem posteaquam inanem locum offenderunt, & Prætorem commovisse ex eo loco castra senserunt, statim sine ullo metu in portum ipsum penetrare cœperunt. Quum in portum dico, Judices, (explanandum est enim diligentius, eorum causa, qui locum ignorant) in urbem dico, atque in urbis intimam partem venisse piratas. Non enim portu illud oppidum clauditur, sed urbe portus ipse cingitur & concluditur: non ut alluantur a mari mœnia extrema, sed influat in urbis sinum portus.
Carthaginienses fraudulenti & mendaces, non genere, sed natura loci, quod propter portus suos, multis & variis mercatorum & advenarum sermonibus ad studium fallendi vocabantur. Cic. 2. de Lege Agrar. 95.
Aditus portus. V. ADEO, adis.
Ostium & aditus portus. Cic. 6. Verr. 118.
Os & aditus portus. Cic. 7. Verr. 30. In ipso aditu atque ore portus, ubi primum ex alto sinus ad urbem ab litore inflectitur, tabernacula carbaseis intenta velis, collocabat.
Altus. Virg. 5. Æn. 243.
Amœnus. Stat. 4. Silv. 7. 18.
Celeberrimus & plenissimus navium. Cic. pro Lege Manil. 33. V. CELEBRIS.
Fluminei. Claud. 6. Cons. Hon. 495.
Immotus portus ab accessu ventorum. Virg. 3. Æn. 570.
Infidi. Ovid. 13. Met. 710.
Manufacti. Cic. 2. Off. 14.
Rudis undarum. Stat. 3. Theb. 24.
Tranquillus & tutus. Cic. pro Planc. 94.
Tutus & clausus. Cic. de Provinc. Consul. 31.
Vacui sine remige. Virg. 4. Æn. 588.
Accipere aliquos portu tuto. Virg. 3. Æn. 78.
Capere portum. V. CAPIO.
Cincta portubus duobus insula. Cic. 6. Verr. 118.
Coëgit in portum navim vis ventorum. Cic. 2. de Invent. 98. & paulo post, Necessario sumus in portum coacti.
Committere portibus. V. COMMITTO.
Compellere naves in portum. Cæs. 1. de Bell. Civil. cap. 58. extr.
Condita inerti portu ratis. Lucan. ad Pison. 214.
Conjecta est navis vi tempestatis in portum. Cic. 2. de Invent. 98.
Deferri in portus. Virg. 7. Æn. 22. V. DEFERO.
Distincta portubus regio. Cic. pro Flacco, 27.
Efficit insula portum objectu laterum. Virg. 1. Æn. 163.
Effodere portus. Virg. 1. Æn. 431.
Facere portum. Quintil. lib. 2. cap. 21.
Intrare portus. Virg. 3. Æn. 254. Idem 5. Æn. 57.

> Adsumus, & portus delati intramus amicos.

Invehi ex alto in portum. V. INVEHO.
Invectus portum. V. ibid.
Linquere tum portus jubeo, & considere transtris. Vir. 3. Æn. 298.
Patescit portus propior. Virg. 3. Æn. 530.
Penetrare in portum. V. PENETRO.
Pervenire ad portum. Cic.
Petere portum. Virg. 1. Æn. 198.
Præcludere portus classi. Lucan. lib. 9. 39.
Premit classis portus. Ovid. 2. Epist. 93.
Progredi portu. Virg. 3. Æn. 300.
Receperunt se in portum navigia. Cæs. 2. de Bell. Civil. 22.
Relinquere portus. Virg. 3. Æn. 10.
Solvere e portu. Cic. pro Muren. 4.
Tangere portus. Virg. 4. Æn. 612. & 1. Georg. 303.

> Ceu pressæ quum jam portum tetigêre carinæ.

Tenere portum si nequeas, navigando, tempestati obsequi artis est. Cic. 1. Fam. 9.
Venire aliquando in portum ex longa navigatione. Cic. de Senect. 71.
Portus & Perfugium. Cic. 5. Fam. 15. Sed nescio quo modo ipsæ illæ excludere me a portu & perfugio videntur.
Portus & aura fugæ, metaphoricôs. Ovid. 2. de Pont. 8. 68.
Fugæ portus. Cic. ad Brut. 5. Quamquam tum & fugæ portus erat in tuis castris, & subsidium salutis in tuo exercitu.
Nationum portus & refugium Senatus. Cic. 2. Off. 26.
Otii portus. Cic. 4. Att. Quid si cessare libet, & in otii portum confugere?
Philosophiæ portus. Cic. 7. Fam. 31. Sunt innumerabilia generis ejusdem, quæ quidem ego non ferrem, nisi me in philosophiæ portum contulissem.
Supplicii perfugium portusque exsilium. Cic. pro Cæcin. 100.
Placidus portus æterna quiete, Mors. Senec. Agamemn. 7.
Exspectare tanquam portum solitudinem. Cic. 1. de Orat. 155.
Paratum nobis portum & perfugium mortem putemus, quo utinam velis passis provehi liceat. Cic. 1. Tusc. 118.
In portu impingere, Proverbium est apud Quintilianum Inst. lib. 4. cap. 1. pro eo quod est, Statim in ipso operis ingressu peccare.
Res est in portu, In tuto; proverbialis item locutio. Plaut. Merc. 4. 7. 49.
Navigare in portu, est A periculo abesse; proverbialis locutio: propterea, quod qui mediis adhuc in fluctibus navigant, hi ventorum & æstus arbitrio navigant: contra, qui jam intra portum sunt, nihil habent negotii cum undis ac ventis. Ter. Andr. 3. 1. 22. Virg. 7. Æn. 598.

> Nam mihi parta quies, omnisque in limine portus.

Portum veteres pro Domo posuisse Festus & Paulus asserunt: & Sic in 12. Tab. positum esse: Cui testimonium defuerit, is tertiis diebus ob portum obvagulatum ito.

PORTUŌSUS, a, um. Adj. [λιμενώδης] ut, Portuosus locus, cui contrarium est Importuosus, ut Mare Importuosum, Portus non habens. Sallust. in Jugurtha 17. Cic. 3. de Orat. 69. Ut philosophi, tanquam in superum mare Ionium defluerent, Græcum quiddam & portuosum: Oratores autem &c.
Navigatio minime portuosa. Cic. 6. Fam. 20.
Compar. Sallust. Jugurth. cap. 16. Pars Numidiæ portuosior.
Superl. Plin. 4. 12. Insularum portuosissima.

PORTĪTOR, ōris. m. [πορθμεύς, πορθμευτής] Ille dicitur, qui traducit homines, ac vehit navigio, vel ad navem de litore, vel de navi ad litus, vel ad ulteriorem fluminis, lacus, stagnive, seu ripam, seu litus. Potest etiam accipi pro Eo qui portorium conduxit, i. e. Qui fructus pecuniarios ex portu conduxit: & a venientibus illos exigit. Hæc Vall. lib. 1. Cic. 1. Offic. 150. Primum improbantur ii quæstus, qui in odia hominum incurrunt, ut portitorum, ut fœneratorum. [Et hæc est propria vocis significatio. Gloss. Lat. Gr. Portitor, Τελώνης. A Portu enim, non a Portando arcessitur. V. omnino Brœckh. ad Propert. 4. 11. 7. Non. 1. 95. & Ascon. in Divinat. 33. conf. in PORTORIUM.
Portitor, a munere suo, quasi proprio nomine dicitur Charon. Virg. 6. Æn. 298.

> Portitor has horrendus aquas, & flumina servat,
> Terribili squalore Charon.

V. Brœkh. d. l.
Lethæi amnis portitor. Stat. 12. Theb. 559.
Orci portitor. Virg. 4. Georg. 502.
Avarus. Ovid. ad Liv. 358.
Niger. Valer. 1. Argon. 784.
Portitor, Qui aliquid portat. Stat. 1. Theb. 693.

> — sed jam temone supino
> Languet Hyperboreæ glacialis portitor Ursæ.

Servius in Virg. 6. Æn.

Æn. 298. Portitor proprie qui portat: abusive etiam qui portatur, portitor dicitur, sicut vector.

Apicum portitor. Apollinar. 6. Epist. 3.

PORTŌRIUM, i. n. [ναῦλον, πορθμεῖον, ἐλλιμένιον] Merces quæ portitoribus datur. Item, Vectigal quod solvitur portitori, ut ait Nonius 1. 169. Lucilius lib. 27. Facit idem quod illi, qui inscriptum ex portu exportant clanculum ne portorium dent. [Gloss. Lat. Gr. Portorium, τέλος. Accuratius in Gr. Lat. τέλος ἐν λιμένι, Portorium. conf. infra ad fin.

Circumvectionis portorium. Cic. 2. Att. 16. Illud tamen, quod scribit, animadvertas velim, de portorio circumvectionis: ait se de consilii sententia rem ad Senatum rejecisse.

De portorio & nonnullis injuriis portitorum conqueri. Cic. 1. Q. frat. 1.

Dare portorium de re aliqua. Cic. 4. Verr. 176. His pro rebus quod portorium non esset datum, litteras ad socios misisse L. Canulejum.

Exigere nomine portorii in singulas amphoras vini quatuor denarios. Cic. pro Font. 9.

Exportare aliquid sine portorio. Cic. 4. Verr. 183.

Imponere portorium singulis rebus, quæcunque venirent. Cic. in Pison 87.

Instituere portorium vini. Cic. pro Font. 9.

Ire magnis portoriis illo mercatores consueverunt. Cæs. 3. Bell. Gall. 1.

Locare fruendum portorium. Liv. 32. 7. pr. Et portoria venalium Capuæ, Puteolisque, item Castrorum portorium, quo in loco nunc oppidum est, fruendum locarunt. de Scipione & Ælio censoribus.

Locare & conducere portorium. Cic. 1. de Invent. 47.

Sublata portoria Italiæ. Cic. 2. Att. 16.

Tollere portoria Italiæ. Cic. 1. Q. frat. 1.

Vectigal, & Portorium, pro eodem dixit Plin. de macello loquens, & rebus hortensibus, lib. 19. cap. 4.

Vectigal ac portorium Dyrrhachinorum. Cic. de Prov. Conf. 5.

Portorium, apud Romanos Vectigal erat e mercatura, si quid vel importaretur vel exportaretur. Vectigalia enim populus capiebat ex agricultura, vocabatque Decumas: e pecore, & dicebatur Scriptura, & mercatura, quod appellabant Portorium. Horum trium meminit Cicero, quum ait, pro Pomp. 15. Tamen pecora relinquuntur, agricultura deseritur, mercatorum navigatio conquiescit. Ita neque ex portu, neque ex decumis, neque ex scriptura vectigal conservari potest. Ex Turnebo. [Unde liquet a Portu dici. V. & Ascon. in Divin. 33.

PORTŪNUS, i. m. [Παλαίμων] Deus marinus, vide in dictione PALÆMON.

Portunus a portu, sicut Neptunus a nando, paulum primis litteris immutatis, dicitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 66.

Pater Portunus. Virg. 5. Æn. 241. Deus marinus, qui portubus præest. Servius.

PORTUNĀLIA, um. n. pl. [Παλαιμόνια] inter quatuor Græciæ celeberrima certamina numerantur, in honorem Palæmonis, quem Latini Portunum vocant, instituta. V. Varro de L. L. 5. 3. Eadem & Isthmia dicebantur, ab Isthmo Peloponnesiaco, ubi solebant celebrari.

PORTUS Magnus, proprium nomen oppidi civium Romanorum, in Tingitana provincia, nunc puto *Guineam* Hispanus vocat, e regione sui loci, est quippe Maurorum patria. Plin. lib. 5. cap. 2.

PORTUS Veneris, est in sinu falso, inter Pyrenei promontoria. Mela lib. 2. cap. 5. Olivarius dicit hodie vulgo vocari *Cap de creus* id est promontorium crucis.

PŌRUS, i. m. [Πῶρος] Rex Indiæ fuit, non tam corporis, quam animi magnitudine præditus, quem Alexander devicit. V. Curtium lib. 8. circa finem.

Eous Porus. Claud. 4. Conf. Hon. 374.

Nigri Pori regia. Claud. Conf. Mall. Theod. 32.

PŌRUS, i. m. Lapis arenarius, facile friabilis. V. Plin. 34. 17.

PŌRUS alius, [Πόρος] Metidis filius, de quo in PENIA. [Significat autem Quæstum Græcis, itemque Meatum, unde Pori, Cutis spiracula.

P O S

PŌS, videtur potius significare Pontem, quam Potentem, inquit Varro lib. 4. de L. L. pr. [Videtur ex Potis contractum, licet corripiatur, præter naturam syncopen passorum. conf. COMPOS, IMPOS.

POSCA, æ. f. [ὀξύκρατον] Vinum in torculari aquatum, ut quidam putant, quod apud Plinium, Varronemque, & alios Lora dicitur. Valla in Raud. Plaut. Truc. 2. 7. 48.

Tun' tantilli doni causa, holerum atque escarum, & poscarum, &c.

Alii rectius potionis genus esse dicunt, quam Græci oxycraton vocant, quæ ex aquæ acetique mistura fit. Plin. lib. 30. cap. 7. Tormina sanat palumbus ferus ex posca decoctus. Celsus 2. 30. Alvum astringunt merulæ, palumbus, magisque si in posca decoctus est. Pusca per quintam vocalem ubique legitur apud Celsum. Ante Lindenii correctiones scil. Suet. in Vitellio, cap. 12. [Gloss. Lat. Gr. Posca, 'Οξύκρατον, & Gr. Lat. 'Οξύκρατον, Posca. V. Græv. ad dict. Suet. loc. & Rhod. ad Scrib. Larg. comp. 46. Daumius pro quavis potione veteres Gloss. posuisse statuit. Gr. Lat. Πόσις, Posca, potus, pocio. conf. Poculentus in POTO.

POSCO, pŏposci, [ἀξιόω] ĕre. Rem debitam & honestam petere. Varro apud Serv. in 9. Æn. 193. Poscere est, quoties aliquid pro merito nostro deposcimus: Petere vero est, cum aliquid humiliter & cum precibus postulamus. Donat. in Andr. 2. 5. Petimus precario, Poscimus imperiose, Postulamus jure. Hæc tamen differentia sæpe confunditur; nam pro Petere etiam Posco accipitur. Cic. 6. Verr. 44. Nemo tam audax, qui posceret: nemo tam impudens, qui postularet ut venderet. [Scil. Gratis.

Poscere & Flagitare. Cic. 7. Verr. 70. Reliquos non desideraret solum, sed etiam posceret & flagitaret.

Ne poposcisses, ego me tibi non offerebam. Cic. 2. Att. 1.

Peposci, in præterito, non Poposci, antiquum. Valerius Antias lib. Annal. 45. Denique Licinius Trib. pleb. perduellionem ei diem dixit, & comitiis diem a Q. Marcio Prætore peposcit. Meminit Gell. lib. 7. cap. 9. quem vide.

Poscere verbo. Cic. 2. Verr. 44. Quam quum poscebat, verbo illam poscere videbatur, re vera judicia poscebat. De Tribunicia potestate.

Poscere inspiciendum. Cic. 6. Verr. 46. Qui pro testimonio dixit, te, quum inspiciendum poposcisses, avulso emblemate remisisse.

Poscere ad ravim. Plaut. Aul. 2. 5. 10.

Causas veniendi poscere. Virg. 1. Æn. 418.

Honorem deûm sibi poscere. Virg. 6. Æn. 589. De Salmoneo qui honorem Jovi debitum sibi volebat tribui.

Membranam poscere. Hor. 2. Serm. 3. 1.

Sic raro scribis, ut toto non quater anno
Membranam poscas scriptorum quæque retexens.

Quo loco Turnebus, Poscere membranam ille videtur, qui ea scripsit, quæ in membranam efferenda sint, nec retinenda in adversariis, aut palimpsesto, nec delenda sint, sed edenda, & hominum lectioni committenda. Reprehendit igitur Damasippus Horatium, quod quæ scribebat, retexebat omnia, aut delebat: neque quicquam eorum dignum membrana putabat, & hominum lectione.

Muneris quid poscere ab aliquo. Cic. 4. Verr. 117. Si hoc a me muneris, non universa provincia poposcisset.

Numina tua posco supplex & ad te confugio. Virg. 1. Æn. 670.

Opem poscere. Hor. in Arte Poet. 411.

Oracula precibus. Virg. 3. Æn. 456.

Partes audaciæ. Cic. pro Rosc. Amer.

Pœnas cum sanguine. Virg. 2. Æn. 72.

Potum poscere. Varr. de L. L. lib. 4. 26. Pocula a potione &c. quod hæc poscunt potum.

Pretium pro sepultura aliquorum. Cic. 3. Verr. 7.

Pugnam. Liv. 2. 45. Frequentes in prætorium conveniunt, poscunt pugnam, postulant ut signum detur.

Quæstionem. Cic. 2. de Fin. 1. Quorum e numero primus est ausus Leontinus Gorgias in conventu poscere quæstionem: id est jubere dicere, qua de re quis vellet audire.

Rationem cujuscunque tribus poposceris, me redditurum contendo. Cic. pro Planc. 48.

Reum poscere aliquem, Accusare. Liv. 9. 26. Et privatis dictatorem poscere reum verecundiæ non fuit.

Sumptum jamne poscet ad id Scaptius? Alia exemplaria legunt, Sumptu jam nepos evadit Scaptius? Cic. 6. Att. 2.

Veniam peccatis poscere. Hor. 1. Serm. 3. 75.

Vitam poscere. Ovid. 9. Met. 605.

Poscere, duobus Accusativis junctum. Cic. 3. Verr. 7. Rapiunt eum ad supplicium dii patrii, quod iste inventus est, qui e complexu parentum abreptos filios ad necem duceret, & parentes pretium pro sepultura liberûm posceret.

Deos poscere aliquem, A diis reposcere ereptum. Hor. 1. Carm. 24. 12.

Puerum poscere aliquid, A puero. Ovid. 1. Amor. 4. 30.

Munus amantem poscere. Ovid. 3. de Arte Am. 805.

Nummos magistratum Sicyonium poposcit. Cic. 3. Verr. 44.

Veniam deos poscere. Virg. 4. Æn. 50.

Poscere in prælia, Provocare. Virg. 8. Æn. 614.

Aut acrem dubites in prælia poscere Turnum. Idem 11. Æn. 221.
— solum posci in certamina Turnum.

Clamore aliquem poscere. Plaut. Curc. 5. 3. 5.

Poculis majoribus poscere. V. POCULUM.

Olympo poscor. Virg. 8. Æn. 533. h. e. Aut de Olympo poscor, aut certe In Olympum poscor. Servius. [Dativus est Olympo.

Poscere palmam, Accipere. Varro Parmenone, In argumentis Cæcilius poscit palmam, in ethesin Terentius, in sermonibus Plautus. Nonius 4. 377.

Poscere, Requirere, aut Exigere. Plin. lib. 18. cap. 28. Aratione per transversum iterata, occatio sequitur, ubi res poscit.

Ubicunque causæ, locusque poscebant. Plin. lib. 30. cap. 1.

Poscit usus. Cæs. 4. Bell. Gall. cap. 2.

Poscendi, Ger. Propert. lib. 3. 11. 13.

Nulla est poscendi, nulla est reverentia dandi.

POSCENS, entis. Partic. [αἰτῶν] ut, Negare aliquid poscenti. Ovid. 1. Amor. 10. 64. Adde 4. Met. 334. & Hor. 2. Epist. 2. 62.

POSCĬNUMMIUS, a, um. Adj. Apul. 10. Met. p. 248. Poscinummia meretricum basia.

PŌSĪDEON, i. m. [Ποσειδεών] Mensis apud Athenienses, q. d. Neptunium, qui Romanis Januarius erat. Plutarch. in Cæs. Alii Decembrem faciunt.

PŌSĪDĒUM, i. n. vel POSIDIUM, [Ποσίδειον] Promontorium & oppidum, oraculum Branchidarum appellatum, nunc Didymæi Apollinis, a litore stadiorum viginti: regione Ionia. Plin. lib. 5. cap. 29.

Posidium aliud Oppidum in finibus Macedoniæ, non procul a Strymone amne, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 10.

Est ejusdem nominis Oppidum in Syria Libano monti subjectum, cujus meminit idem Plin. lib. 5. cap. 20. Sunt qui id Posideum appellent. Ptolemæus lib. 5. cap. 2. Vulgo *Pualo*.

POSIDIANÆ, arum. f. in Bajano sinu sunt Aquæ calidissimæ, de quibus, quoniam incredibiles naturæ vires alioqui manifestant effectibus variis, V. Plin. lib. 31. cap. 2.

PŌSĪDIPPUS, i. m. [Ποσείδιππος] Comicus fuit Cassandreus, Cynisci filius, qui fabulas triginta docuit, teste Suida.

PŌSĪDĪUM, V. POSIDEUM.

PŌSĪDŌNIA, æ. f. [Ποσειδωνία] Oppidum in litore Lucaniæ, postea Pæstum appellatum. Hinc Posidonias, ātis, & Posidonius, a, um. Adj. Plin. lib. 3. cap. 5.

Trœzen quoque Peloponnesi urbs eo nomine appellata est, quod τῷ Ποσειδῶνι, id est Neptuno sacra esset. Strab. lib. 8.

PŌSĪDŌNIUS, i. m. [Ποσειδώνιος] Philosophus Apamiensis ex Syria (ut Strab. lib. 14. auctor est) sed Rhodius existimatus, quia Rhodi vixit, ac philosophatus est. Fuit admodum familiaris Ciceroni, a quo se etiam institutum fuisse testatur 1. de Nat. Deor. 6. Philosophus Stoicus, discipulus & successor Panætii. Venit etiam Romam M. Marcelli tempore, scripsitque multa. Auctor Plutarchus in Cic.

POSSESSIO, POSSESSOR. V. POSSIDEO.

POSSIBILIS. V. POSSUM.

POSSĪDEO, sēdi, sessum, [κέκτημαι, κλεατίζω, πέπαμαι, κατέχω, ἔχω, νέμομαι] ēre. In posse, id est in potestate sua habere. Ter. And. 4. 6. 15. Quæ illius fuerunt, possidet. [Ut Possum ex Pos sum, vel Potis sum, ac deinde Potessum, sic Possideo ex Pos sedeo, vel Potis sedeo factum, plenamque Potestatem habere significat. V. Paul. l. 1. Possessio. D. de Acquir. vel amitt. poss.

Tenere & Possidere. Cic. pro Quint. 89. Omnia autem bona possessa non esse constitui, quod bonorum possessio spectetur, non in aliqua porte, sed in universis, quæ teneri ac possideri possint.

Sua esse omnia, atque a se possideri, sicut propria, volunt philosophi. Cic. 1. de Orat. 217.
Ab aliquo possidere. V. Uti via ab aliquo, in UTOR.
Agros possidere. Cic. 1. de Lege Agrar. 10.
Bona ex edicto, Vulgo Per decretum & adjudicationem. Cic. pro Quint. 25. Antequam doceo id factum non esse: libet mihi, C. Aquili, ex officii ratione, atque ex omnium consuetudine, rem ipsam & factum simul Sexti Nævii considerare. Ad vadimonium non venerat, ut ais, is, quicum tibi affinitas, societas, omnes denique causæ & necessitudines veteres intercedebant. Illicone ad Prætorem ire convenit? continuone verum fuit postulare, Ut ex edicto bona possidere liceret? ad hæc extrema & inimicissima jura tam cupide decurrebas, ut tibi nihil in posterum, quod gravius atque crudelius facere posses, reservares? nam quid homini potest turpius, quid vero miserius, aut acerbius usu venire? quod tantum evenire dedecus? quæ tanta calamitas inveniri potest? Pecuniam si cuipiam fortuna ademit: aut si alicujus eripuit injuria: tamen dum existimatio est integra, facile consolatur honestas egestatem. At non nemo, aut ignominia affectus, aut judicio turpi convictus, bonis quidem suis utitur: alterius opes, id quod miserrimum est, non exspectat: hoc tamen in miseriis adjumento & solatio sublevatur.
Bona publice possidere, id est quod *In manum regiam ponere* dicimus. Cic. 11. Philipp. 15. Itaque non assentior solum, sed etiam gratias ago Q. Fufio; dixit enim severam, gravem, Republica dignam sententiam: judicavit hostem Dolabellam, bona ejus censuit publice possidenda. Budæus.
Bona filii pater sine diminutione possideat, nec socium hæreditatis accipiat, qui non habet luctus. Plin. in Paneg. cap. 38.
Communiter aliquid possidere cum aliquo. Cic. pro Rosc. Amer. 108. Cur quæ reliqua sunt, iste Roscius omnia cum Chrysogono communiter possidet?
Domum alterius. Cic. pro Domo 110.
Ferias possidere. V. FERIÆ, arum.
Fiduciam sibi commissam tenere ac possidere. Cic. pro Flacc. 51.
Forum armatis catervis hominum perditorum. Cic. pro Domo 110.
Hominem totum, In potestate habere. Cic. 5. Verr. 158. Quibus rebus non sensim, atque moderate ad istius amicitiam arrepserat, sed brevi tempore totum hominem, totamque ejus Præturam possederat.
Imaginem vel nomen alterius. Plaut. Amphit. 1. 1. 303.
Ingenium inverecundum animi. Cic. 1. de Invent. 73.
Me triclinia possident. Plin. 1. Epist. 3. Quid balineum illud, quod plurimus sol implet, & circumit? quid triclinia illa popularia? illa paucorum? quid popinæ? quid cubicula diurna, nocturnaque? possidentne te, & per vices partiuntur?
Multa. Hor. 4. Carm. 9. 45.
Opes. Ovid. 3. Amor. 8. 54.
Palmam. Plaut. Mostel. 1. 1. 31.
Regnum. Ovid. 3. Fast. 631.
Veritatem. Cic. pro Rosc. Com. 17.
Vim magnam, magnam necessitatem, magnam religionem possidet paternus maternusque sanguis, Cic. pro Rosc. Amer. 66.
Mores in se possidere. Plaut. Truc. prol. 13.
Hæc hujus sæculi mores in se possidet.
Plus fidei quam artis, plus veritatis quam disciplinæ possidet in se. Cic pro Rosc. Com. 17.
Æquor sub pectore possidere. Ovid. 4. Met. 689. De bellua, cui Andromeda fuit exposita, estque emphasis, qua belluæ magnitudo monstratur.
Possideri, Passivum. Cic. 2. Att. 18. Habet etiam Campana lex exsecrationem in concione candidatorum, si mentionem fecerint, quo aliter ager possideatur.
Omnia possideantur. Lucret. lib. 1. 391.
Utenda ac possidenda bona alicui tradere. Cic. 4. Verr. 46. Quæ bona, is qui testamentum fecit, huic Heraclio, antequam est mortuus omnia utenda ac possidenda tradiderat.
Possessum publice in bona alicujus mittere. Liv. 38. extr. In bona deinde L. Scipionis possessum publice Quæstores Prætor misit. V. Bona ex edicto, item Publice possidere supra.
POSSĪDO, possidis, tertiæ conjugationis, quo usi sunt veteres. ut Possidam, futurum. Lucret. lib. 1. 388.
— nempe aër omne necesse est
Inter corpora quod fiat, possidat inane. i. e. Possideat, occupet. Lambinus.
POSSIDENS, entis. Partic. Hor. 4. Carm. 9. 45.
Non possidentem multa vocaveris
Recte beatum.
Italiam possidentes. Justin. 20. 1. 4.
POSSESSUS, a, um. Partic. [κληθεὶς] Lucan. lib. 2. 610.
Urbs est Dictæis olim possessa colonis. Ovid. 1. Amor. 2. 8.
Et possessa ferus pectora versat amor.
Usu possessum, Vide in Refert ex Verrio. H. St.
POSSESSIO, ōnis. f. [κλῆσις, κτῆμα, κλέωνον, κατοχὴ, κατάχεσις, προσκτισμὸς, νομὴ, κάρπωσις] Cic. in Parad. 6. Etenim si isti callidi rerum æstimatores prata & areas quasdam magno æstimant, quod ei generi possessionum minime quasi noceri potest.
Possessio est, ut definit Gallus Ælius, usus quidam agri, aut ædificii, non ipse fundus, aut ager. Non enim possessio est, (nisi in iis) rebus, quæ tangi possunt. (Auctore Prætore,) qui dicit se possidere, is vere potest dicere. Itaque in legitimis actionibus, nemo ex his, qui (litigant) possessionem suam vocare audet, sed ad interdictum venit, ut Prætor his verbis utatur, Uti nunc possidetis eum fundum, Q. D. A. (i. e. quo de agitur.) quod nec vi, nec clam, nec precario alter ab altero possidetis, ita possideatis, adversus ea vim fieri veto. Hæc Festus, uti quidem locum ejus restituit Ant. Augustinus.
Caduca & vacua possessio. Cic. 3. de Orat. 120. Nostra est, inquam, omnis ista prudentiæ doctrinæque possessio, in quam homines, quasi caducam, & quasi vacuam, abundantes otio, nobis occupatis, involaverunt.
Fiduciaria possessio, quam *Sub manu regia possidere* vocant, quasi fide data acceptam. Livius lib. 32. 38. pr. Optimum ratus Nabidi eam Lacedæmoniorum tyranno, velut fiduciariam dare, ut victori sibi restitueret: si quid adversi accidisset, ipse haberet. De Corintho loquens, quam Philippus Nabidi ea lege dederat, ut si victor ex bello rediisset, Nabis ei restitueret. Budæus. V. Fiduciarius in FIDUCIA.

Incerta possessio. V. INCERTUS.
Paternæ possessiones. Cic. 2. de Lege Agr. 83.
Relictæ. Cic. 1. de Lege Agr. 3. Utrum tandem hanc silvam in relictis possessionibus, an in Censorum pascuis invenisti?
Vacua. Cæsar. 3. Bell. Civil. cap. 112.
Voluptariæ. Cic. 12. Att. 25. Voluptarias enim possessiones nolet Silius.
Cedere possessione. V. CEDO.
Consistere in possessione judicii & defensionis. Cic. 2. de Orat. 200.
Decedere de possessione. Cic. 2. de Lege Agr. 67.
Depelli possessione sua. Cic. 3. de Orat. 106.
Detrahere aliquid de possessione, ac fidem acquirere. Cic. 2. Catil. 28.
Deturbari non solum spe, sed certa re & possessione. Cic. 12. Fam. 25.
Dimovere & dejicere aliquem de possessione. Cic. 2. de Lege Agr. 80.
Dare possessionem secundum tabulas. Cic. in Topic. 50. Si statuissemus ex edicto Prætoris secundum eas tabulas possessionem dari, quas is instituisset, cui testamenti factio nulla esset.
Dare ex edicto possessionem bonorum alicujus. Cic. 7. Fam. 22.
Datæ hæreditatum possessiones. Cic. 1. Philip. 62.
Exturbare e possessione aliquem. Cic. pro Sulla, 71.
Irruere temere in alienas possessiones. Cic. 1. de Orat. 41.
Mittere in possessionem. V. MITTO.
Mittere in bonorum alicujus possessionem. Cic. 1. Verr. 56.
Movere possessione. V. MOVEO.
Notare urbanas & rusticas possessiones, & aliorum pecunias æstimare. Cic. 5. Philip. 20.
Occupare possessionem laudis. Cic. 10. Fam. 7.
Pellere aliquem possessione. Cic. pro Milon. 75.
Permanebit in possessione victoriæ Respublica. Cic. 10. Fam. 21.
Permanet certa & stabilis sua cuique possessio amicitiarum. Cic. de Amicit. 55.
Ponere in libertatis possessionem pedem. Cic. 3. Philip. 28.
Proficisci in possessionem. Cic. pro Quint. 85.
Recuperare possessionem amissam. Cic. 3. de Orat. 108.
Retinuerunt in possessione sua juris Civilis cognitionem atque interpretationem principes. Cic. 2. Off. 65.
Retinere aliquem in sua possessione. Cic. 1. Att. 16.
Spectatur bonorum possessio, non in aliqua parte, sed in universis quæ teneri & possideri possunt. Cic. pro Quint. 89.
Sum. ut, Esse in possessione bonorum. Cic. pro Cæcin. 16.
Tenere possessiones paternas. Cic. 7. Fam. 21.
Tueri latitudinem possessionum. Cic. 2. de Lege Agrar. 67.
Venire in suam possessionem. Cic. 1. Off. 134. Nec vero, tanquam in possessionem suam venerit, excludat alios, sed cum reliquis in rebus, &c.
Usurpare possessionem. Cic. 3. de Orat. 108.
Possessiones appellantur agri late patentes, publici, privatique, quia non mancipatione, sed usu tenebantur: & ut quisque occupaverat, collidebat. Hæc quoque Festus. Ant. Aug. Colebat. Al. Possidebat. V. Vet. Auct. de Limit. p. 292. Edit. Goes.
Possessio, pro ipsis Bonis immobilibus aliquando sumitur, sive pro Fundo. Cic. 13. Fam. 5. Is habet in Volaterrano possessionem.
Cui tanta possessio est, ut liberaliter possit vivere, dives est. Cic. in Parad. 6. Plura supra exempla V.
Possessio, per translationem. Cic. 4. Acad. 132. Est enim inter eos non de terminis, sed de tota possessione contentio.
POSSESSIUNCŬLA, æ. f. diminut. [κλησίδιον] Cic. 13. Att. 23. Omni enim asseveratione affirmo, quod mihi credas velim, mihi majori offensioni esse, quam delectationi possessiunculas meas.
POSSESSUS, ûs. m. Apul. Apol. p. 282. Elmenh. Plurimis rebus possessu careo, usu fruor.
POSSESSOR, ōris. m. [κλήτωρ] Qui rem quamcunque possidet. Cic. 2. Off. 78. Aut agrariam rem tentant, ut possessores pellantur suis sedibus. Agelli possessor. Virg. 9. Ecl. 3.
Bonorum acerrimus possessor, expulsor, ereptor. Cic. pro Quint. 30.
Habebat tantum quisque possessor, quantum divisor reliquerat Antonius. Cic. 5. Philipp. 20.
POSSESTRIX, īcis. f. a Possidendo. Afran. Liberto, Tius monilis possestricem. Ita Tonstrix, ita Impulstrix, &c. Nonius, 2. 631.
POSSESSŌRIUS, a, um. Adj. Tryphoninus in l. pen. §. Sed nunquid. D. de bon. libert. Sed nunquid Prætor ei denegare possessorias actiones debeat. Libro quinto Pandectarum titulus est, De possessoria hæreditatis petitione.
POSSESSĪVUS, a, um. Adj. [κλητικὸς] Quod possidetur, quo utuntur Grammatici. Quintil. lib. 1. cap. 5. de virtut. & vit. oration. In quibus patrium pro possessivo dicitur.
POSSUM, pŏtes, pŏtui, [δύναμαι, ἐγχωρέω, κρατέω, ἰσχύω, ἐξισχύω, κρατιστεύω, ἐξουσιάζω, οἷός εἰμι] posse. notæ significationis. Ter. in prol. Heaut. 27.
Ne plus iniquûm possit, quam æquûm, oratio. De origine infra V.
Assequi nullis litteris possum, ut exprimam. Cic. ad Brut. 15.
Posse ad. Cic. 1. de Divin. 16. Quid scammoniæ radix ad purgandum, quid aristolochia ad morsus serpentium possit.
Ad obtinendas causas posse plurimum. Cic. in Orat. 69. Is qui in foro causisque civilibus ita dicet, ut probet, ut delectet, ut flectat; probare necessitatis est, delectare suavitatis, flectere victoriæ: nam id unum ex omnibus ad obtinendas causas potest plurimum.
Posse apud aliquem plurimum. Cic. 5. Verr. 130. Loquebantur decumani palam, & præter ceteros is, qui apud istum plurimum poterat, maximosque agros populabatur, Apronius.
Apud aliquem amicitia, beneficiis, dignitate plurimum posse. Cic. pro Rosc. Amer. 4.
Corradi potest. Plaut. Pœn. 5. 6. 26.
Trecentos Philippos, credo, corradi potest.
Sed tamen quod fieri poterit, non negligam. Cic. 3. Q. frat. 5.
Fieri nihil potest, nihil accidere, nihil evenire, nisi, &c. Cic. 2. de Divin. 19.
Fieri potest, ut. Ter. And. 4. 2. 16.
Si poterit fieri, ut ne pater per me stetisse credat,
Quo minus hæ fierent nuptiæ, volo: sed id non poterit.
Potest fieri ut fallar. Cic. 13. Fam 73.
Potest, pro Potest fieri. Plaut. Pseud. 2. 2. 38.

Poteſt ut alii ita arbitrentur, & ego ut ne credam tibi.
Poterat utrumque præclare, pro Utrumque fieri poterat. Cic. 1. Fam. 7.
Poterat utrumque præclare, ſi eſſet fides, ſi gravitas in hominibus Conſularibus. Budæus.
Nominare poſſum ex agro Sabino ruſticos, vicinos & familiares meos, quibus abſentibus nunquam fere ulla in agro majora opera fiunt, non ferendis, &c. Cic. de Senect. 24.
Neſcire non poſſum diutius, quomodo jam ſe habeat tota res Brunduſina. Cic. 9. Att. 3.
Non poſſum, quin exclamem. Cic. 2. de Orat. 39.
Non poterit, quin. Cic. 2. de Orat. 66. De muſicis rebus non poterit, quin dicat, hoc onere ſuſcepto recuſare.
Non potuit, quin ſuo ſermone aliquem familiarium participaverit. Subaudi, Continere ſe. Plaut. Milit. 2. 2. 107.
Non poteſt, pro Non eſt poſſibile, ut vult Budæus. Ter. Phorm. 2. 1. 72.
— non, non ſic futurum eſt: non poteſt. [Subauditur Fieri.
Non omnia poſſumus omnes. Virg. 8. Ecl. 63.
Poteſt per ſe. Cic. de Amicit. 26. Quod quiſque minus per ſe ipſe poſſet, id acciperet ab alio, viciſſimque redderet. V. Minor, in PARVUS.
Per vim poſſe. Cic. pro Quint. 69. Qui tum & poterant, per vim & ſcelus, plurimum. [Hic eſt Pollere, Potentem eſſe. conf. infra.
Quam maxime potero, dabo operam ut breve id faciam. Cic. in Salluſt.
Quam poſſum maxima voce dico. Cic. pro Domo 95.
Quam poſſunt molliſſime ſubſternunt nidos aves. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.
Quoad poſſem & mihi liceret, a ſenis latere nunquam diſcederem. Cic. de Amicit. 1.
Quoad poteſt, Quoad poſſibile eſt. Cic. 2. Att. 7. Incende hominem, amabo te, quoad potes. Sic
Quantum poteſt. Ter. Eun. 5. 1. 20. Comprehendi jube quantum poteſt. Budæus.
Quantum potui per ætatem, avidiſſime contuli. Plin. 2. Epiſt. 16.
Si potes juva me conſilio, & tamen iſta quantum potes provide. Cic. 7. Att.
Poſſum ſcire, quo profectus, cujus ſis, aut quid veneris? Plaut. Amphit. 1. 1. 190.
Huc face ad me venias, ſiquid poteris. Ter. Andr. 4. 2. 29.
Dignitatem noſtram, ut poteſt in tanta hominum perfidia, retinebimus. Cic. 1. Fam. 2. [Subaudi Fieri.
Sic tueor, ut poſſum, concordiam. Cic. 1. Att. 14.
Sic ei te commendavi & tradidi, ut graviſſime diligentiſſimeque potui. Cic. 7. Fam. 17.
Poteſt, cum Ablativo. Cæſar 1. Bell. Gall. 8. Gratia & largitione apud Sequanos plurimum poterat. Nonnunquam cum præpoſitione: ut Ter. in prol. Heaut. 13.
Sed hic actor tantum potuit a facundia,
Quantum ille potuit cogitare commode.
Qui neque uſu fatis, & ingenio parum poſſum. Cic. pro Quint. 1.
Poſſum, geminatum. Quintil. lib. 10. cap. 5. Nobiſcum contendere poſſumus, cum aliis non poſſumus.
Tantum poteſt in dicendo hæc res, ut ad vincendum nulla plus poſſit. Cic. 2. de Orat. 180.
Minimum nunc quidem poteſt, ſed poſſit neceſſe eſt, Reſpublica. Cic. 4. Fam. 13.
Poteſt, pro Debet. Cic. 2. Att. 9. Feſtive, mihi crede, & minore ſonitu quam putaram, orbis hic in Repub, eſt converſus: citius omnino quam potuit: id culpa Catonis. Quam potuit, ſubaudi, Per publicas rationes. Potuit, i. e. Licuit, debuit, æquum fuit. Rurſus epiſt. 16. Potuerit intercedi necne, nihil ad ſe pertinere. h. e. Debuerit. Et in orat. pro Domo, 11. Nam quum ingraveſceret annona, ut jam plane inopia ac fames, non caritas timeretur, concurſus eſt ad templum Concordiæ factus, Senatum illuc vocante Metello Conſule; qui ſi verus fuit, ex dolore hominum & fame, certe Conſules cauſam ſuſcipere, certe Senatus aliquid conſilii capere potuit.
Poſſe, pro Valere & bene habere. Cic. 2. Tuſc. 44. Nihil enim dolet niſi pes: poſſunt oculi, poteſt caput, latera, pulmones: poſſunt omnia.

POTIN' & POTIN' ES, [μῶν δύνασαι] pro Poteſne. Ter. And. 2. 6. 6.
Potin' es mihi verum dicere? D. nihil facilius. Idem Adelph. 4. 1. 23. Potin' es ut deſinas? Plaut. Amph. 3. 2. 22. Potin' es ut abſtineas manum? Idem Epid. 1. 60. Potin' uti moleſtus ne ſies. [Non eſt a Poſſum, ſed a Potis ſum antiquorum arceſſendum, Potin' es, pro Potis ne es, vel antique Potine es. Inde Potin, ut Vin, pro Viſne, Satin pro Satiſne &c.

PŎTESSUM [δύναμαι] pro Poſſum. Ter. Eun. 4. 3. 23.
At pol ego amatores audieram mulierum eos eſſe maximos,
Sed nihil poteſſe.
Quædam exemplaria legunt hoc loco, Poſſe. Plaut. Aulul. 2. 4. 30.
Cenſen' talentum magnum exorari poteſſe
Ab iſto ſene?
Poteſſem, poteſſes, poteſſet; optativus antiquus. Lucil. lib. 5.
Nam ſi, quod ſatis eſt homini, id ſatis eſſe poteſſet,
Hoc ſat erat: nunc quum hoc non eſt, qui credimus porro
Divitias ullas animum mi explere poteſſe?
Poteſtur, [δύναται] pro Poteſt, frequens apud antiquos, teſte Nonio, 10. 34. Pacuvius, Siqua poteſtur inveſtigari via. Lucret. lib. 3. 1023.
Quod tamen expleri nulla ratione poteſtur. conf. Feſt.

PŎTENS, entis. [δυνάμενος] Partic. Tempus ſignificat: ſed Accuſativo jungitur nominum, vel Infinito, nec comparationem accipit. ut, Potens pugnare, vel bella facere. Ulpian. in l. Si ambo. D. de compenſation. Si quis igitur compenſare potens ſolverit: condicere poterit, quaſi indebito ſoluto.
Potens [δυνατὸς, δυνάστης, ἴφθιμος, καρτερὸς, ἐγκρατὴς] Genitivo jungitur: ut, Potens maris, & comparationem accipit. Ter. Adelph. 3. 4. 56.
Quam vos facillime agitis, quam eſtis maxime
Potentes, dites, fortunati, nobiles. Cic. pro Quint. 70. Si propter partium ſtudium potens erat Alfenus, potentiſſimus Nævius.
Corporis potens, Virium ſuarum. Curt. lib. 9. 5. 13. Sed ne ſic quidem potens corporis, rurſus in genua procumbit.
Deorum potens. Plin. in Paneg. cap. 78. extr. Annuas, Cæſar, optantibus, quibuſque apud deos eſſe conſueſti, quorum potens es, votorum compotes facias. Sed emendati libri præferunt, Quorum potes ipſe.
Cypri potens Venus, i. e. Domina. Hor. 1. Carm. 3. 1. A Græcis ſumptum, qui ita loquuntur, κρατοῦσα Κύπρου.
Frugum potens Ceres. Ovid. 3. Amor. 10. 35.
Imperii potens, Qui imperium obtinet. Tacit. 11. Ann. 31. Budæus. Liv. 22. 42. extr.
Mentis nec potens truculentus Atreus. Senec. Thyeſt. 7.
Nemorum potens virgo. Stat. 9. Theb. 608. Epitheton Dianæ.
Pugnæ & fugæ potens. Liv. 8. 39. pr. Neque pugnæ, neque fugæ, fatis potentes cæduntur.
Regni potens, Regno maturus. Livius 24. 4. extr. Juvenem jam eſſe dictitans Hieronymum, ac regni potentem. Budæus.
Scelerum potens. Stat. 11. Theb. 57.
Sui potens. Liv. 26. 13. Dum liber, dum mei potens ſum.
Tempeſtatum potens. Virg. 1. Georg. 27. Idem 1. Æn. 84.
Nimborumque facis tempeſtatumque potentem.
Voti aliquem potentem facere. Ovid. 8. Met. 80.
Uteri potens diva, Juno. Ovid. 9. Met. 315.
Potens, ablativo junctum: ut, Armis potens. Virg. 1. Æn. 535.
Claſſe viriſque potens. Ovid. 13. Epiſt. 59.
Ferro potentes. Propert. lib. 3. 22. 21.
Muneribus Veneris potens. Hor. 4. Carm. 10. 1.
Nobilitate. Ovid. 13. Met. 22.
Opibus potens Roma. Ovid. 4. Faſt. 255.
Oppidis centum potens Crete. Hor. 3. Carm. 27. 33.
Pietate potentes. Propert. lib. 3. 22. 21.
Proditione potens. Ovid. 8. Met. 56.
Venere turpi potens libido. Senec. Octav. 7.
In Compoſitis, Armi potens, Belli potens, Omnipotens, Viripotens. H. St. At hic nec Genitivus, nec Ablativus eſt, verum compoſitionis modus & in aliis uſitatus, ut Armiger, Armiſonus &c.
Civis potens. Hor. Epod. 2. 8.
Civitas ampla & potens. Cic. 2. de Invent. 169.
Dextra. Virg. 7. Æn. 234.
Dominator. Senec. Herc. fur. 13.
Dominus. Virg. 6. Æn. 621.
Factum. Claud. 4. Conſ. Hon. 220.
Herbæ. Virg. 7. Æn. 19.
Ignis ſacer, nimiumque potens. Senec. Hippol. 3. De igne amoris.
Juſtitia. Hor. 2. Carm. 17. 15. Fatum intelligit.
Manus potentes terra marique. Hor. in Carm. ſæcul. 53.
Matrona potens. Hor. de Arte Poet. 116.
Nomen potens maris. Senc. Hippol. 5.
Populus. Ovid. 5. Faſt. 729.
Regna. Ovid. 1. Amor. 1. 13.
Tactus. Ovid. 11. Met. 308.
Potens, pro Potiens. Hor. 1. Carm. 5. 15. — potenti
Veſtimenta maris deo. i. e. Neptuno maris potienti. Quanquam non me fugit etiam Neptuno poſſe dici permiſſam maris poteſtatem, eoque Potentem maris appellari: ſed priorem ſequitur Turnebus. [Quod nollem factum. Nulli poëtæ æque familiaris eſt, ac Horatio, hic helleniſmus.
Compar. Tanto potentior. Ovid. 14. Met. 657.
Armis potentior. Ovid. 6. Met. 678.
Potentiora ad. Quintil. lib. 6. cap. 1. Tanto ſunt quadam portione ad efficiendum potentiora, quum velut ipſorum ore dicuntur.
Auro nihil potentius. Ovid. 3. Amor. 8. 29.
Superl. In affectibus potentiſſimus. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Argumenta potentiſſima. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Potentiſſimus odor. Plin. lib. 13. cap. 2.
Potentiſſima in toto orbe terrarum Græcia. Plin. lib. 18. cap. 7.
Contumaciam potentiſſimorum virorum nunquam tuli. Cic. 6. Att. 3.
Potens, entis. ſubſtant. Lucan. lib 1. 271.
— libertatemque tueri
Auſus, & armatos plebi miſcere potentes.
Ex humili potens. Hor. 3. Carm. 30. 12.
Florens & potens. Cic. pro Domo 49. Itaque quum tu, florens & potens, per medium forum popularis volitares, &c.
Inops vir, Fortunatus & potens, contraria. Cic. 2. Off. 69. Sed quis eſt tandem, qui inopis & optimi viri cauſæ non anteponat in opera danda gratiam fortunati & potentis?
Potens & factioſus. Auctor ad Herenn. lib. 2. 40. Ut ſi quis potens ac factioſus in concione dixerit, fatius eſt uti regibus, quam malis legibus.
Potens, gratioſus, diſertus homo. Cic. pro Cœl. 22.
Contra potentes ne quid ſtulte, ne quid temere, dicam aut faciam reliquum eſt. Cic. 9. Fam. 16.
Tribuere infinita potentibus. Cic. ad Brut. 4.
Maxime potens. V. MAGIS.
Fortuna potentem me fecit. Ovid. 10. Met. 603.

POTENTER, Adv. [κατὰ δύναμιν] ut, Res potenter lecta, h. e. Juxta vires electa. Hor. de Arte Poet. 40.
Compar. Quintil. lib. 6. cap. 4. Quod in altercatione fit potentius.
Superl. Quintil. Decl. 274. Potentiſſime dicere.

POTENTIA, æ. f. [δύναμις, ἰσχὺς, ἐπικράτεια, κράτος, ῥώμη, ἀλκὴ] contrarium habet Impotentia. Virg. 1. Georg. 92.
Ne tenues pluviæ, rapidive potentia Solis
Acrior. Ovid. 7. Met. 537.
Inque feris ſubiti deprenſa potentia morbi eſt.
Ventoſa potentia Neptuni. Ovid. 2. Amor. 16. 27.
Potentia oculi. V. OCULUS.
Potentia, pro Auctoritate & opibus civilibus. Cic. 2. de Invent. 169. Potentia eſt ad ſua conſervanda, & alterius obtinenda idonearum rerum facultas.
Cupido potentiæ. Tacit. 2. Hiſt. 38.
Prompta potentia. Tacit. 12. Ann. 44.
Subjecta invidiæ. Juven. 10. Sat. 56.
Sempiterna. Tacit. 3. Ann. 30.
Vaſta. Ovid. 2. Met. 520.
Potentia in vi poſita eſt & armis. Cic. ad Brut. 10.
Opum potentiæ. Cic. 3. Off. 36. Hinc opum nimiarum potentiæ non ferendæ.

Conſequi

Consequi potentiam. Idem 3. Off. 82. Qui omnia recta & honesta negligunt, dummodo potentiam consequantur.
Concupiscere opes violentas, & minime ferendam potentiam. Cic. 1. Philip. 29.
Criminari invidiose potentiam alicujus. Cic. pro Milon. 12.
Dimicant de sua potentia homines. Cic. 7. Att. 3.
Dominatur potentia. Cic. pro Cæcin. 71. Nimia ista, quæ dominatur in civitate, potentia.
Esse in magna potentia Cic. pro Muren. 25. Erant in magna potentia qui consulebantur: a quibus etiam dies, tanquam a Chaldæis, petebantur. i.e. In auctoritate magna in Repub.
Esse sine potentia. Plin. 3. Epist. 7.
Vis, potentia, potestas. Cic. pro Domo, 80. Quæ nec vis temporum, nec potentia magistratuum, nec res tum judicata, nec denique universi Populi Rom. potestas, quæ ceteris in rebus est maxima, labefactare possit.

POTENTIĀLIS, e. Adj. Vox a Grammaticis ficta, ut Potentialis modus, ut apud Hor. Invideas, pro Invidere possis, quidam dicunt sumi potentialiter. Cruq. in Hor. 379. col. priore in fine. H. St.

POTENTIALITER, Adv. Sidon. 7. Epist. 14. Cui me animus potentialiter notum facit. V. dict. præced.

POTENTĀTUS, ûs. m. [δυναστεία] Idem quod Principatus. Cæsar 1. Bell. Gall. 31. Hic quum tantopere de potentatu inter se multos annos contenderent, factum esse, &c. ubi Cellar. V.
Æmulo potentatûs inimicus. Liv. 26. 38.

POTENTATOR, ōris. m. Tertull. de Resurr. carn. cap. 23. Solus potentator & rex regnantium.

POTESTAS, ātis. f. pro Vi accipitur, [δύναμις, ἐξουσία, αὐθεντία] Potestas, inquit Perottus ex Paulo, De Verb. signific. l. Potestatis, plura significat. In persona magistratuum, imperium: in persona liberorum, patriam auctoritatem: in persona servorum, dominium. At quum agimus de noxæ deditione cum eo, qui servum non defendit, præsentis corporis copiam & facultatem.
Potestas & Facultas. Cic. 2. de Invent. 24. Sin fuisse aliis quoque causa faciendi videbitur, aut potestas aliis defuisse demonstranda est, aut facultas, aut voluntas.
Potestas adipiscendi, &c. Plaut. Epid. 1. 1. 13.
Quocunque tempore mihi potestas præsentis tui fuerit, tu eris, &c. Cic. 1. Fam. 9.
Quidlibet audendi æqua poetis & pictoribus potestas. Hor. de Arte Poet. 10.
Nutus atque Potestas deorum. Cic. 3. in Catil. 18. Hanc urbem deorum immortalium nutu atque potestate administrari.
Optio & Potestas. Cic. in Vatin. 41. An erit hæc optio & potestas tua, ut, &c.
Vis omnis ac potestas deorum. Cic. 3. de Nat. Deor. 88.
Potestas omnium rerum, & Dominatus. Cic. 2. de Nat. Deor. 29. Itaque necesse est illud etiam, in quo sit totius naturæ principatus, esse omnium optimum, omniumque rerum potestate dominatuque dignissimum. Cic. 2. de Lege Agr. 37. Hoc parvum argumentum vobis erit, a certis hominibus dominationem potestatemque omnium rerum quæri, quum videatis eum, &c.
Firma rerum. Valer. 4. Argon. 12.
Fracta & pæne translata. Claud. 2. Conf. Stil. 125. Urbis scil.
Immensa deûm. Lucret. lib. 5. 1208.
Invidiosa. Claud. 2. in Eutrop. 554.
Justa potestas est illi in ambos. Hor. 2. Serm. 7. 62.
Justa & legitima. V. LEX.
Lenis. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 167.
Summa. Senec. Thyeste 5.
Tranquilla. Claud. Conf. Mall. Theod. 239.
Violenta. Claud. Conf. Mall. Theod. 240.
Vivata corporis atque animi. Lucret. lib. 3. 557. Alii legunt, Animaï innata potestas.
Accipere. V. ACCIPIO.
Adimere. V. ADIMO.
Cadere in potestatem. V. CADO.
Concedere peccandi potestatem alicui. Cic. 11. Philip. 16.
Continere in sua potestate aliquos. Cic. 2. in Catil. 26.
Deducere alicujus potestatem. V. DEDUCO.
Deferre potestatem alicui tribuendorum beneficiorum. Cic. pro Corn. Balb. 37. Potest esse ulla denique majestas, si impedimur, quo minus per Pop. Rom. beneficiorum virtutis causa tribuendorum potestatem imperatoribus nostris deferamus?
Divisa spatio potestas. Lucret. lib. 3. 264.
Dari potestatem rei faciendæ. Cic. 10. Fam. 13. Ut primum potestas data est augendæ dignitatis tuæ, nihil prætermisi, &c.
Dare respirandi potestatem. Cic. pro Quint. 87.
Dare eligendi potestatem. Cic. 2. de Invent. 2.
Eripere potestatem. Cic. in Vatin.
Facere potestatem. Cic. 1. in Catil. 11. Si quid de his rebus dicere vellet, feci potestatem.
Facere conveniendi sui potestatem omnibus. Cic. 8. Philip. 31.
Facio interpellandi tibi potestatem. Cic. pro Rosc. Amer. 73.
Facta est libera mihi potestas loquendi. Cic. Anteq. iret in exsil. 27.
Facere potestatem sui. Cic. 1. Q. frat. 2. Quod quum Gabinium de ambitu vellet postulare, neque Prætores diebus aliquot adiri possent, vel potestatem sui facerent, in concionem ascendit.
Gliscit potestas. Tacit. 3. Ann 69.
Habere potestatem. Cic. pro Corn. Balb. 37. Si præmii tribuendi potestatem nullam haberemus.
Habere summam potestatem in aliquo loco. Cic. 1. Q. frat. 1.
Habere summam potestatem alicujus. Cic. in Sallust. 13. Qui eo tempore summam tui potestatem habuit.
Habere aliquem in sua potestate. Cic. ad Brut. 4. Et 4. Verr. 135. Quadruplatorum quicquid erat, habebat in potestate.
Habere vitæ necisque potestatem in aliquem. Cic. pro Domo 77.
Habeo ducendi liberum spiritum nullam potestatem. Cic. Anteq. iret in exsil. 27.
Habere jus potestatemque imperandi. Cic. 11. Philip. 30.
Ostendere suam potestatem in aliquem. V. OSTENDO.
Patet late potestas ejus. Cic. 4. Fam. 7.
Permittere decernendi potestatem aliquibus. Cic. Post red. in Senat. 3.
Permissa potestas. Valer. 8. Argon. 424.
Pervenire in potestatem alicujus. Cic. pro Lege Manil. 32. Quum duodecim secures in prædonum potestatem pervenerint.
Poni in potestate alicujus. Cic. 2. de Fin. 86. Si modo sit aliquid esse beatum, id oportere totum poni in potestate sapientis.
Privare aliquem potestate faciendi aliquid. Cic. 5. Fam. 2.
Prorogata fortunæ potestas in nos. Cic. 1. Q. frat. 1.
Recisa orandi potestas. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Reddere potestatem certaminis victo. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Redigere aliquos in suam potestatem. Cic. 5. Philip. 46. Equites, sagittarios, elephantos in suam Populique Rom. potestatem redegerit.
Redigere aliquem in suam ditionem ac potestatem. Cic. 2. de Lege Agr. 73.
Retinere in potestate. Cic. Fam. 12.
Sum. ut, Esse in potestate alicujus. Plaut. Mostel. 1. 2. 54.
Esse in ditione ac potestate alicujus. Cic. pro Quint. 6. Omnes quorum in alterius manu vita posita est, sæpius illud cogitant, quid possit is, in cujus ditione ac potestate sunt, facere, quam, &c.
Esse in potestate alicujus, Ex ejus consilio pendere, ei obtemperare. Cic. 2. Q. frat. 9. Totum ei negotium permisi, meque in ejus potestate dixi fore. [Sic sæpe Liv. In senatus, Patrum, Consulum &c. potestate.
Est in potestate tua. Cic. 4. Verr. Petis a me, quod in tua potestate est, ut id tibi facere ne liceat?
Esse in potestatem. V. IN.
Esse sub potestate alicujus. Liv. 24.
Est malefaciendi mihi potestas. Plaut. Stich. 1. 2. 60.
Est potestas tibi servandi illum. Ter Andr 3. 3. 10.
Fuit potestas liberius vivendi. Ter. Andr. 1. 1. 25.
Fuit potestas tibi quotidie hominis admonendi Cic. pro Quint. 46.
Potestas non fuit mittendi. Cic. 11. Att.
Est potestas certorum hominum, h.e. Habeo certos homines ad manum. Cic. 1. Fam. 7. Quoties mihi certorum hominum potestas erit, quibus recte dem, non prætermittam, &c.
Est integra nobis judicandi potestas. Cic. 4. Acad. 8.
Est sita in eorum potestate nostra salus. Cic Anteq. iret in exsil. 12.
Est potestas ea tua, pro Potes. Ter Heaut. 4. 3. 42.

Metuo, quid agam. s. metuis? quasi non ea potestas sit tua,
Quo velis in tempore ut te exsolvas, rem facias palam. Cic. 16. Att. 19 Præsertim quum tota potestas hujus rei tua sit.

Erat quæ tum potestas: i. e. Quod tum fieri poterat. Cic. pro Cluent. 75. Consurgitur in consilium, quum sententias Oppianicus, quæ tum erat potestas, palam ferri velle dixisset, ut Stalenus scire posset, quid cuique deberetur.
Est summa omnium rerum potestas Populi Romani. Cic. de Arusp. Respon. 11.
Subjicere se sub potestatem. Cic. ad Heren. 2. 50.
Suscipere in potestatem, & Dimittere ex potestate Cic. pro Cæcin. 98. Si pater vendidit eum, quem in suam potestatem susceperat, ex potestate dimittit.
Tenere aliquem in sua potestate & ditione. Cic 3. Verr. 97. Et 1. Q. frat. 1. Tenere motum animi in sua potestate.
Tradere potestatem alicui. Cic. 1. de Orat 216. Cui populus ipse moderandi & regendi sui potestatem, quasi quasdam habenas, tradidit.
Venire in arbitrium ac potestatem alicujus. Cic. 3. Verr 150.
Exisse de potestate proprie iratos dicimus, id est de consilio, de ratione, de mente. Cic. 4. Tusc. 77. [An De potestate mentis? H. St.
Redire in suam potestatem dicitur, Qui e potestate exierat: apud Gellium lib. 7. cap. 3. ex Catonis oratione ita legitur, Quo majore opere dico suadeoque, uti hæc res dies aliquot proferatur, dum ex tanto gaudio in potestatem nostram redeamus.
Potestas, sine adjuncto, pro Magistratu, vel, ut vocant, Officio, quod quis sub principe gerit. Plin. in Paneg. cap. 67. pr. Civile hoc erat, & hoc parenti publico convenientissimum, nihil cogere: semperque meminisse, nullam tantam potestatem cuiquam dari posse, ut non sit gratior potestate libertas. Et Suet. Cæs. cap. 17. Eodem Novium Quæstorem, quod compellari apud se majorem potestatem passus esset. Et Claud. cap. 23. Jurisdictionem de fideicommissis, quotannis, & tantum in Urbe, delegari magistratibus solitam, in perpetuum, atque etiam per provincias potestatibus demandavit.
Mansuetus & misericors in potestatibus fuit. Auctor ad Heren. lib. 3. 25.
Imperium & Potestas. Cic. 2. de Lege Agr. 36. Si hoc fieri potest, ut in hac civitate, quæ longe jure libertatis ceteris civitatibus antecellit, quisquam nullis comitiis imperium, aut potestatem assequi possit: quid, &c.
Præditus summa potestate homo. Cic. pro Domo 110. De P. Clodio Trib. pl.
Decemviralis. Tacit. 1. Ann. 1.
Extraordinariæ. Cic. pro Domo 22.
Regia. Cic. 3. de Legib. 4. Idem 1. Philip. 3. Dictaturam, quæ vim jam regiæ potestatis obsederat, funditus ex Repub. sustulit.
Abrogare potestatem. V. ABROGO.
Palam per potestatem, uno imperio totum oppidum compilarit. Cic. 6. Verr. 55.
Gerere potestates. Auctor ad Heren. lib. 3. 14. In divitiis qualis, aut paupertate cujusmodi fuerit, quemadmodum habuerit in potestatibus gerendis animum. conf. Cic. 4. Verr. 138.
Habuit regalem potestatem. Cic. de Aruspic. Resp. 54. De Sulla.
Nacti summam potestatem. V. NANCISCOR.
Permittere potestatem. Cic. 1. Q. frat. 1. Ut ea potestate, quam tu ad dignitatem permisisses, ad quæstum uteretur.
Proficisci cum potestate in provinciam. Cic 6. Verr 9. Neminem qui cum potestate, aut legatione, in provinciam esset profectus, tam amentem fore putaverunt.
Esse cum potestate. V. CUM.
Versari cum imperio & potestate in Repub. Cic. 1. Philip. 18.
Potestates, ipsi Principes potentes dicuntur, quos Græci Dynastas vocant, & ii qui magistratus gerunt, & judiciis præsunt. Plin. lib. 29. cap. 4. Mites præstare dominos potestatesque exorabiles. Apul. Sed jussit potestas officialem suum magna severitudine coerceri.
Magistratus & Potestas legitima. Cic. 1. Tusc. 74. Sed tanquam a magistratu,

ſtratu, aut ab aliqua poteſtate legitima, ſic a Deo evocatus atque emiſſus exierit. De Catone.

Plumbi poteſtas, pro Plumbo. Lucret. lib. 5. 1241.

Et ſimul argenti pondus, plumbique poteſtas. Sic Virg. 4. Æn. 132. Odora canum vis, pro Canibus poſuit. Turnebus.

Compacta poteſtas Centaurorum ex membris alienigenis. Lucret. lib. 5. 878.

Naturalis poteſtas, pro Natura. Vitruv. lib. 9. Namque in his locis ita naturalis poteſtas architectata eſt. Quo genere circuitionis Lucretius utitur: & Ferri poteſtatem, pro Ferro dicit. Turnebus.

POTESTĀTĪVUS, a, um. Adj. Tertull. adverſ. Hermog. cap. 19. Ἀρχὴ non tantum ordinativum, ſed & poteſtativum capit principatum.

POSSĪBĪLIS, e. Adj. [δυνατὸς] Quod fieri poteſt. Plaut. Stich. 5. 6. 4.

Poſſibile eſt tandem, ſtantem ſtanti ſavium dare, amicum amicæ? Turnebus citra interrogationem pronuntiative legit, Proſtibile: alii, Proſtibuli. Quintil. lib. 3. cap. 8. Melius ergo qui tertiam partem fecerunt δυνατὸν, noſtri Poſſibile nominant, quæ ut dura videatur appellatio, ſola tamen eſt.

Conditio poſſibilis, cui opponitur Impoſſibilis. Pomponius in l. Quum in ſecundo. D. injuſto, &c.

POSSIBILĪTAS, ātis. f. Idem quod Potentia. Arnob. lib. 1. adverſ. Gentes, p. 25. Atqui conſtitit Chriſtum ſine ullis adminiculis rerum, omnia illa, quæ fecit, nominis ſui poſſibilitate feciſſe. Et Ammian. 19. 2. Medebatur quiſque vulneribus pro poſſibilitate, vel curantium copia. [Vulgo Paſſive uſurpant, pro eo Quod fieri poteſt. V. Pallad. 3. 14.

POST, [μετὰ, ἀφ', κατόπιν, ὕστερον] Præpoſitio, Accuſativo caſui jungitur. Virg. 1. Ecl. 70.

Poſt aliquot, mea regna videns, mirabor, ariſtas. [Niſi hic Adv. eſt. V. in ARISTA & METALEPSIS.

Annum poſt quintumdecimum creati Conſules: i. e. Cum intervallo XV annorum fuiſſent Tribuni militum Conſulari poteſtate. Liv. 5. 29. pr. Budæus.

Diem poſt hunc. Plaut. Rud. 5. 3. 60.

Diem poſt tertium ejus diei. Cic. 3. Att. 7. Eo die pueri tui mihi a te litteras reddiderunt: & alii pueri poſt diem tertium ejus diei litteras alias attulerunt. h. e. Tertio die poſtquam priores acceperam; antiqua figura, ut Pridie ejus diei, Poſtridie ejus diei, Poſt diem tertium, & Poſt diem quartum ejus diei.

Diem poſt quartum, quam. Cic. 9. Att. 10. Hoc ſcribis poſt diem quartum, quam ab Urbe diſceſſimus.

Dies poſt paucos caſtra habuimus. Cic. 5. Att. 20. Quædam exemplaria hoc loco omittunt Poſt.

Poſt genus humanum natum pauci reperti ſunt, qui nullis præmiis propoſitis vitam ſuam hoſtium telis pro patria objecerint. Cic. pro Corn. Balb. 26.

Poſt id locorum, pro Poſtea. Plaut. Trucul. 3. 1. 15.

Poſt hæc conſtituta judicia, quibus nunc utimur. i. e. Ex quo judicia conſtituta ſunt. Cic. 2. Verr. 49. Ex Budæo.

Prætereo, atque aliis, poſt me, memoranda relinquo. Virg. 4. Georg. 148.

Poſt hominum memoriam, Ab hominum recordatione. Cic. in Piſon. 65.

Inſtant poſt hominum memoriam paratiſſimi, magnificentiſſimique ludi.

Poſt homines natos, Idem. Cic. de Opt. gen. Orat. 6. Optimus longe poſt homines natos.

Aliquot poſt menſes, & homo occiſus eſt, &c. Cic. pro Roſc. Amer. 128.

Poſtque brevem reſcribe moram. Ovid. 3. de Arte Am. 473.

Poſt omnia orationem concludere. Cic. in Orat. 122.

Poſt tempus venis. Plaut. Capt. 4. 2. 90. Cic. pro P. Quint. 19. Ego pro te nunc hoc conſulo, poſt tempus, in aliena re, quod tu in tua re, quum tempus erat, conſulere oblitus es.

Poſt terga. Virg. 11. Æn. 81.

Poſt tergum, A tergo. Cæſ. 7. Bell. Gall. cap. 88. Repente poſt tergum equitatus cernitur.

Poſt, pro Pone. Galli dicunt *Derriere.* Virg. 3. Ecl. 20.

— tu poſt carecta latebas.

Poſt, ſuo caſui non ſerviens, Adverbium eſt. Ter. Hec. 4. 4. 78.

— puerum accipies: nam is quidem

In culpa non eſt: poſt de matre videro. Virg. 1. Æn. 140.

Poſt mihi, non ſimili pœna, commiſſa luetis.

Poſt ubi confecti curſus, & dona peregit. Virg. 5. Æn. 362.

Reſpexit tamen, & longo poſt tempore venit. Virg. 1. Eclog. 30. Sed Servius præpoſitionem agnoſcit; antiqui enim, inquit, Poſt, Ante, Circum, etiam ablativo jungebant.

De Capitone poſt viderimus, ſi, &c. Cic. pro Roſc. Amer. 84.

Conſequens eſt, & poſt oritur. Cic. 3. de Fin. 22. Non ineſt in primis naturæ conciliationibus honeſta actio, conſequens enim eſt, & poſt oritur.

Initio & Poſt. Cic. 7. Fam. 5. Mitto igitur ad te Trebatium, atque ita mitto, ut initio mea ſponte, poſt autem invitatu tuo mittendum duxerim.

Primo & Poſt. Cic. 2. Verr. 17. Quæ res primo, Judices, pertenui nobis argumento, indicioque patefacta eſt: poſt aperto ſuſpicionis introitu, &c.

Aliquanto poſt. Cic. in Orat. 107. Quæ nequaquam ſatis deferbuiſſe poſt aliquanto ſentire cœpimus.

Anno poſt, & deinceps. Cic. de Clar. Orat. 218. Reprehendit eas res, quas idem Cæſar anno poſt, & deinceps ſingulis annis, adminiſtraviſſet in Gallia.

Annis poſt multis pecunia recuperata eſt. Cic. pro Flacc. 56.

Diebus poſt paucis Tarenti emortuus eſt. Plaut. Men. prol. 36.

Diebus poſt paucis, quam Luca diſceſſerat. Cic. 1. Fam. 9.

Hora poſt, Antiochum Gabinium, neſcio quem, &c. lege Papia condemnarunt. Cic. 4. Att. 16.

Poſt deinde. Ter. And. 3. 2. 3.

Nunc primum fac iſtæc ut lavet: poſt deinde

Quod juſſi ei date bibere, &c. Virg. 5. Æn. 321.

— ſpatio poſt deinde relicto

Tertius Euryalus.

Demum poſt. Plaut. Aſin. 5. 2, 65.

Poſt eum demum huc cras adducam ad lenam, ut viginti minas

Ei det.

Haud adeo multo poſt. Plaut. Merc. 2. 1. 10.

Ea ſimia adeo poſt haud multo ad me venit.

Non multo poſt. Cic. 1. in Catil. 15. Ac jam illa omitto: neque enim ſunt, aut obſcura, aut non multo poſt commiſſa.

Non ita multo poſt. V. MULTUS, & NON adverbium.

Poſt paulo. Cæſ. 1. Bell. Civil. cap. 20. Poſt paulo tamen internuntiis ultro citroque miſſis, quæ, &c. Hor. 3. Carm. 20. 3.

Dura poſt paulo fugies inaudax

Prælia raptor.

Principio poſt denique. Plaut. Perſ. 4. 1. 4. Sic Acidal. Al. Poſt principia.

Tanto poſt & Continuo, contraria. Cic. pro Cœl. 19. Cur tanto poſt potius, quam continuo, queri maluerit?

POSTEA, [ἔπειτα, ἔπειτα, μετέπειτα, μετὰ ταῦτα] compoſitum ex Poſt, & Ea. Adverbium eſt idem ſignificans quod Exinde. V. POSTILLA. Salluſt. Catil. cap. 19. pr. Poſtea Piſo in citeriorem Hiſpaniam, Quæſtor pro Prætore, miſſus eſt.

Quid tum poſtea. Ter. Hec. 4. 1. 37.

Audiſti ex aliquo fortaſſe, qui vidiſſe eum diceret

Exeuntem, aut introeuntem ad amicam: quid tum poſtea,

Si modeſte ac raro hoc fecit? Item Adelph. 4. 5. 26.

Eho nonne hæc juſta tibi videntur poſtea? Hoc loco abundat Poſtea, auctore Donato.

Quid poſtea? & quid tum inde? Cic. pro Muren. 26. Cedo, quid poſtea? Eum ego ex jure meum eſſe ajo. Quid tum inde? Inde ego te ex jure manu conſertum voco.

Primum. & Poſtea deinceps. Cic. de Clar. Orat. 12. Poſt Cannenſem illam calamitatem primum Marcelli ad Nolam prælio Populus ſe Romanus erexit, poſteaque proſperæ res deinceps multæ conſecutæ ſunt.

POSTEĀQUAM, [ἐπεὶ, ἐπάν, ἐπειδὰν, ἐπειδὴ] una dictio eſt, quam nonnulli dividunt, idem ſignificans quod Poſtquam. Cic. 10. Fam. 1. Et abſui proficiſcens in Græciam: & poſteaquam de meo curſu Reipub. ſum voce revocatus, nunquam per M. Antonium quietus fui.

Poſteaquam ego inquirendi cauſa in Siciliam veni, repente Letilii adventu, iſtius non modo amicus, verumetiam cognatus factus eſt. Cic. 4. Verr. 138.

Poſteaquam mihi renutiatum eſt de obitu Tulliæ filiæ tuæ, ſane quam, pro eo ac debui, graviter ac moleſte tuli. Sulpic. ad Cic. 4. Fam. 5.

Aliquando inter Poſtea & Quam, interponitur Vero, & ſignificat Sed poſteaquam. Cic. 3. Fam. 7. Poſtea vero quam ita & cœpi, &c.

Poſtea vero, quam profectus es, velim recordere, quæ ego de te in Senatu egerim. Cic. 5. Fam. 2.

POSTHAC, Adv. [εἰσαῦθις, τὸ λοιπὸν, μετὰ ταῦτα] Deinceps, in futurum, poſt hoc tempus, ut ait Valla lib. 2. Ter. Hec. 3. 3. 45.

Lacrimo, quæ poſthac futura eſt vita quum in mentem venit. Idem Eun. 5. 2. 59. Hunc tu in ædes cogitas recipere poſthac?

Poſthac & Antea, contraria. Cic. 7. Att. 3. Sed in hoc genere, ſi modo per Rempublicam licebit, non accuſabitur poſthac: neque hercle antea negligentes fuimus, ſed amicorum multitudine occupati.

Efficiam, poſthac ne quenquam voce laceſſas. Virg. 3. Ecl. 51.

Scribam poſthac ad te planius. Cic. 9. Att. 19.

POSTHINC, Adv. [ἑξῆς] Deinceps. Virg. 8. Æn. 546.

Poſthinc ad naves graditur, ſocioſque reviſit. Ubi Serv. Unum vacat, aut Poſt, aut Hinc: ut,

Poſthinc digreſſus jubeo frondentia capris. i.e. Quum hoc feceris. Virg. 3. Georg. 300.

POST-ILLA, [μετὰ ταῦτα] duæ dictiones in unam conjunctæ per ſubunionem, Adverbium eſt ſignificans Poſtea, auctore Donato. Plaut. Pœn. 3. 5. 5.

Iis explicavi meam rem poſt-illa lucro. Ter. And. 5. 4. 34.

Tum illam hic relinquere, eſt veritus; poſt-illa nunc primum audio

Quid illo ſit factum. [Sed plane nugas agit, ut aſſolet, magiſtellus, ſiquidem Poſt illa diviſe dicitur, ut Poſt id, Poſt hæc, Poſt quæ, & apud Græcos μετὰ ταῦτα, neque dubitandum eſt, quin veteres primum & Poſt ea, Poſt hac, Poſt hinc, Poſt id ea, Poſt quam, diviſe ſcripſerint.

POSTIDEA, [ἔπειτα] pro Poſt id, ſive deinde, ſeu poſtea: legitur apud Plaut. in Stich. 1. 2. 40.

Quem æquius eſt nos potiorem habere quam te, poſtidea, pater, Viros noſtros, quibus voluiſti nos eſſe matres familiâs?

POSTMŎDUM, Adv. [μετέπειτα] ex Poſt & Modum; ſignificat Poſtea, ſive poſtremo, quaſi Poſt modum rei datum. Ter. Hec. 2. 1. 11.

Meque abs te immerito eſſe accuſatam poſtmodum reſciſces. Liv. 1. 9. extr. Sæpe ex injuria poſtmodum gratiam ortam.

POSTMŎDO, [μετὰ ταῦτα] Idem. Liv. 4. 7. Si Ardeates ſua tempora exſpectare velint, arbitriumque Senatui levandæ injuriæ ſuæ permittant, fore ut poſtmodo gaudeant ſe iræ moderatos. Gronov. Poſtmodum. Ovid. 3. de Arte Am. 593.

Poſtmodo rivalem, partitaque fœdera lecti Sentiat. Sic Propemodum & Propemodo.

POSTQUAM, Adv. [ἐπεὶ, ἐπεὶ ἄν, ἐπειδὴ, ἐπειὴ, ἐπειδὰν, ἐπάν] connexiva particula eſt. Ter. And. 3. 1. 16.

Hui tam cito! ridiculum: poſtquam ante oſtium

Me audivit ſtare, approperat. Cic. de Prov. Conſ. 5. Quo ille, poſtquam nihil exprimere ab egentibus, nihil ulla vi a miſeris extorquere potuit, cohortes in hiberna miſit.

Multo poſtquam. V. MULTUS.

Poſtquam, pro eo quod barbari dicunt *Depoſtquam.* Ter. Adelph. 5. 1. 3.

Abi, ſed poſtquam intus ſum omnium rerum ſatur,

Prodeambulare huc libitum eſt. Cic. 7. Fam. 3. Me voluiſſe etiam reliquis omnibus, poſtquam non potuerim, mihi ipſe finem feciſſe belli.

Biennio poſtquam. Cic. 12. Att. 1. Undecimo die poſtquam a te diſceſſeram, hoc litterularum exaravi egrediens e villa.

Biennium jam factum eſt, poſtquam abii domo. Plaut. Merc. prol. 12.

Hic annus ſextus eſt, poſtquam rei huic operam damus. Plaut. Men. 2. 1. 9.

Tum poſtquam ad te venit, menſis hic agitur jam ſeptimus. Ter. Hec. 3. 3. 34.

Poſtquam, pro Quoniam apud Ter. interprete Donato in prol. Adel. 1.

Poſtquam poeta ſenſit ſcripturam ſuam

Ab iniquis obſervari, &c.

Inter Poſt & Quam, dictiones aliquando interponuntur. Cic. 6. Att. 7. Nil ſane habebam novi, quod poſt accidiſſet, quam dediſſem ad te Philogeni liberto tuo litteras. conf. Nepos 10. 10. 4. [Unde apparet diviſe quoque recte ſcribi hanc dictionem, ſicut a principio vet. ſine dubio ſcripſerunt. Solet & comma interponi in Multo poſt, quam, Aliquanto poſt, quam, &c.

POSTĔRUS, a, um. [ἐπιγενόμενος, ὕστερος, ἐπιών] Adj. Quod aliquid ſequitur.

tur. Cic. lib. 3. de Fin. 32. Sed in ceteris artibus quum dicitur artificiose, posterum quodammodo & consequens putandum est, quod illi ἐπιγεννηματικὸν appellant. Sic
Posterum & consequens tempus. Cic. 1. de Fin. 72. Quibus non solum præsentibus fruuntur, sed etiam spe eriguntur consequentis ac posteri temporis.
Annus posterus. Cic. 4. Verr. 139. Postero anno L. Metellus mentionem tui census fieri vetat.
Postera dies. Cic. 4. Verr. 41. Id ei postera die venit in mentem, e lege Rupilia sortiri dicas oportere. Plin. lib. 7. cap. 24. Postero die, quam advenerat. Virg. 3. Æn. 588.
Postera jamque dies primo surgebat Eoo.
Die Iduum postero, Postridie Idus. Tacit. 1. Hist. 26.
Diem posterum commorari alicubi. Cic. pro Cluent. 37.
Laude postera crescere, i. e. In posteritatem propagata. Hor. 3. Carm. 30. 7.
Sæcla postera. Lucret. lib. 3. 980.
Temporis posteri provisio. Cic. in Partit. 69.
Tempus in posterum. V. IN.
Differre in posterum diem. Cic. pro Dejot. 21. In posterum, inquit, diem distulit.
Ad posterum, In posterum, In futurum. Cic. 9. Att. 12. Ego, si Pompejus manet in Italia, nec res ad pactionem venit, longius bellum puto fore: sin Italiam relinquit, ad posterum bellum ἀσπονδον strui existimo.
Differre aliquid in posterum. Idem 10. Att. 16. Distulimus omnino sermonem in posterum. Contrarium est illi In præsens.
Extracta pugna in posterum. Tacit. 4. Ann. 73.
Prospicere longe in posterum; subaudi Tempus. Cic. 2. Fam. 7. Ego nec præterita, nec præsentia abs te, sed ut ab homine longe in posterum prospiciente, futura exspecto.
Valescit labor in posterum. Tacit. 4. Ann. 61.
Postero, absolute, pro Postero die. Tacit. 4. Ann. 45. Idemque quum postero ad quæstionem traheretur.
POSTERI, orum. m. pl. [ἐπίγονοι, μεταγενεῖς] qui etiam Minores appellantur, sunt Quicunque ex nobis & post nos nati sunt: ut filius, nepos, pronepos, atnepos, trinepos, & ceteri, qui nomine carent, posteriores seu minores vocantur. vulgo Descendentes. V. Paul. JCt. l. 10. §. Parentes. 7. D. de gradibus. Cic. 3. de Nat. Deor. 90. Ut etiam si quis morte pœnas sceleris effugerit, expetantur hæ pœnæ a liberis, a nepotibus ac posteris.
Degenerarunt horum posteri. Cic. 5. de Fin. 13.
Apud posteros nostros, non ut exstinctor conjurationis & sceleris, sed auctor & dux fuisse videar. Cic. pro Domo 101.
Indicare posteris aliquid. Cic. de Claris Orat. 324.
POSTERIOR, us. Comparativum, cujus Superlativum est Postremus, [ὀπίσθιος, ὀπίστερος, μεταγενέστερος] Cic. 4. Acad. 47. Itaque quæ contra sensus, contraque perspicuitatem dicantur, ea pertinere ad superiorem divisionem, contra posteriorem nihil dici oportere.
Non posteriores feram Ter. Adelph. 5. 4. 26. Ubi Donatus, Non posteriores feram: subauditur Partes; aut, Non parvifaciam, i. e. Non vincar a Micione. Et translatio est a partibus histrionum in fabula. V. PARS.
Posteriori Prius & superius contraria. Cic. 4. Acad. 44. Ita priori posterius, posteriori superius conjungitur.
Ætate posterior. Cic. de Clar. Orat. 43. Quem Thucydides, qui & Atheniensis erat, & summo loco natus, summusque vir, & paulo ætate posterior, tantum mortuum scripsit.
Cogitationes posteriores, ut ajunt, sapientiores solent esse. Cic. 12. Philip. 5.
Ducere posterius aliquid. Cic. pro Rabir. perd. 3. Suam salutem posteriorem salute communi ducere. i. e. Posthabere saluti c. Cic. 13. Philip. 6. Tu vero ita vitam, corpusque servato, ita fortunas, ita rem familiarem, ut hæc posteriora libertate ducas.
Posterius ponere. Plaut. Milit. 4. 1. 7.
Immo omnes res posteriores pono, atque operam do tibi.
Salus patriæ posterior ei suis commodis fuit. Cic. 10. Att. 4. Quorum utrique semper patriæ salus & dignitas posterior sua dominatione, & domesticis commodis fuit. h. e. Sua commoda præposuit saluti Reipublicæ.
Posteriora, absolute. Ovid. 4. Fast. 718.
Pars prior apparet, posteriora latent.
Non convenit posterius priori. V. CONVENIO.
Facere posterius quod prius est ordine. Hor. 1. Serm. 4. 59.
Posterius & nequius isto nihil est. Cic. in Pison. 66.
POSTRĒMUS, a, um. Adj. [ὕστατος, ἔσχατος] Superlativum a Posterior. Ter. in Phorm. 4. 3. 44.
Hæc denique ejus fuit postrema oratio, &c. Cic. 6. Att. 2. Respondebo primum postremæ tuæ paginæ.
Primus & postremus. Cic. in Orat. 50. De firmissimis alia prima ponet, alia postrema, inculcabitque leviora.
Non in postremis esse. Cic. 1. Fam. 9. Ego autem cum illa sequor quæ paulo ante proposui, tum hoc non in postremis, de quo cœperam exponere.
Homines postremi, pro Nequissimis. Cic. ad Brut. 16. Quod si Romanos nos esse meminissemus, non audacius dominari cuperent postremi homines, quam id nos prohiberemus.
Munus postremum mortis. Catul. 98. 3.
Ad postremum. V. AD.
Postremus in. Cic. 7. Verr. 90. Tum ut quisque in fuga postremus, ita periculo princeps erat. Postremam enim quamque navem piratæ primam adoriebantur.
POSTREMIOR, us. Compar. Apul. de Deo Socratis p. 43. Elmenh. Ut possit videri nullum animal in terris homine postremius.
Superl. Tertull. in principio libri de Cultu feminarum, Quo jure deputor vobiscum, postremissimus omnium, i. e. Ultimus, & infimus. Usus est & Gracchus in oratione quadam, cujus meminit, Gell. lib. 15. cap. 12.
POSTERIUS, Adv. compar. [ὕστερον] Ter. And. 3. 2. 29.
Id ego jam nunc tibi renuntio, here, futurum ut sis sciens,
Ne tu hoc mihi posterius dicas, Davi factum consilio aut dolis.
Cic. 6. Verr. 66. Tum mittit rex ad istum: si sibi videatur, ut reddat: jubet iste posterius ad se reverti. Lucret. lib. 2. 182.
Quæ tibi posterius, Memmi, faciemus aperta.
Esse posterius. Cic. de Clar. Orat. 287. Ipse Thucydides, si posterius fuisset, multo maturior fuisset & mitior.
Posterius, pro Minus, interprete Nonio 4. 381. Plaut. Asin. 1. 1. 48.
Posterius istuc dicis, quam credo tibi. [Jocus est Plautinus. q. d. Sero dicis, jam novi te, ne credam tibi.
POSTRĒMUM, [ὕστατον] Adv. Superl. ut Ultimum. Ter. And. 2. 1. 24.
Si id facis, hodie postremum me vides. Dicitur pro eodem & Postremo. Utitur & hoc Cic. in Verr. & pro Cluent. Et 3. de Orat. 6. Ut vestigium illud ipsum, in quo ille postremum institisset, contueremur.
POSTRĒMO, Adv. [ὕστατον, ἐπὶ πᾶσι, τὸ πέρας, τὸ ἔσχατον] Ter. Eun. 2. 2. 21.
Negat quis, nego; ait, ajo: postremo imperavi egomet mihi
Omnia assentari. Sallust. in Jugurth. cap. 22. extr. ad finem orationis Jugurthæ, Postremo, de omnibus rebus legatos Romam brevi se esse missurum. [Subauditur, Loco.
POSTREMĬTAS, ātis. f. Macrob. Saturn. 1. 11. Tam ima quam summa postremitas.
POSTERĬTAS, ātis. f. [ὀψιγονία, ὑστερογονία] Posterum sæculum, sive homines qui post nos nascentur. Cic. de Amicit. 15. Quo in genere sperare videor Scipionis amicitiam & Lælii, notam posteritati fore. Sic 1. Tusc. 35. Quum optimus quisque maxime posteritati serviat.
Omnium sæculorum posteritas hujus rei immemor non erit. Cic. 2. Philipp. 54.
Memoria posteritatis. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Infinita. Cic. 12. Att. 19. pr. Sed ineunda nobis ratio est, quemadmodum, in omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri possunt in infinita posteritate, (si modo hæc stabunt) illud, quasi consecratum, remanere possit.
Memor. Ovid. 6. Fast. 78.
Sera. Ovid. 1. de Pont. 4. 24.
Crescere posteritate. Propert. 3. 1. 34.
Duci spe & fructu posteritatis. Cic. pro Rabir. perd. 1. 29.
Posteritatem Cic. nonnusquam & pro Postero vitæ tempore posuit, ut 2. Fam. 18. extr. Sed, si me audies, vitabis inimicitias, & posteritatis otio consules. [Quem locum ideo adscripsi, quia non necessario, ut putaram antehac, emendare tentabam. V. in CONSULO. Sic
In posteritatem, Cic. 1. Catil. 22. V. IN præpositionem.
POSTERULA, æ. f. Postica, porta posterior Cassianus 5. 11. Posterulæ unius, quamvis parvissimæ, proditione vastabitur.
Est etiam semita occulta. Ammian. 30. 1. Cum bivium armato milite vidisset oppletum, per posterulam, tramitem medium, squalentem fructectis & sentibus, vitabundus excedens, &c.
POSTĒRO, [ὑστερίζω] āre. Palladius Novemb. tit. 4. Oliva quum varia cœpit esse, colligitur; nam quum tota nigrescet, quod specie merito posteravit, fundendi ubertate compensat.
POSTAUTUMNALIS, V. AUTUMNALIS.
POSTERGĀNEUS, a, um. Adj. A tergo vel in tergo exsistens. Arnob. lib. 4. p. 130. In quem si ora traduxero, erit mihi sinister occasus, qui ab sole posterganeus habebitur. [Scrib. Postterganeus.
POSTFĔRO, fers, tŭli, lātum, [ὕστερον τίθημι] ferre. Postponere. Plin. lib. 4. cap. 4. Haud ulli terræ nobilitate postferenda. Liv. 3. 64. Qui libertati plebis suas opes postferrent.
Fidem postferre. Sil. 2. 701.
Nec regnis postferte fidem. H. St. V. in seq. dict. ibidemque Dausq. & Drakenb.
POSTFUIT, [ὕστερον ἐτέθη] Posthabitum est. Salluft. in Catil. cap. 23. extr. Sed ubi periculum advenit, invidia atque superbia postfuere. Budæus. [Potest & divise scribi ut apud Ter. Adel. 2. 3. 9.
Omnia sibi qui post putarit esse præ meo commodo. Quod & de similiter compositis verbis intelligi velim.
POSTGENITI, orum. m. [ἐπίγονοι] Posteri.
Clarus postgenitis. Hor. 3. Carm. 24. 30. Alii divise scribunt.
PŎSTHĂBEO, ui, ĭtum, [ὕστερον ποιοῦμαι] ēre. Postponere. Posterius ducere. seq. Dativo. Ter. Phorm. 5. 8. 15.
Nam omnes posthabui mihi res, uti par fuit,
Postquam tantopere id vos velle animum adverteram. Virg. 7. Ecl. 17.
Posthabui tamen illorum mea seria ludo.
POSTHABĬTUS, a, um. Partic. Cic. 5. Tusc. 2. Ut, omnibus rebus posthabitis, totos se in optimo vitæ statu exquirendo collocarent. Stat. 4. Silv. 4. 58.
Quem tibi posthabito studium est coluisse tonante. Virg. 1. Æn. 20.
Quam Juno fertur, terris magis omnibus, unam
Posthabita coluisse Samo.
POSTHUMIA, POSTHUMIUS, POSTHUMUS, V. POSTUMIUS, & POSTUMUS, infra.
POSTLĪMĬNIUM, i. n. [ἀποστροφή] ex Post & Limen componitur. Paulus, De captivis, & De postliminio, l. Postliminium. Postliminium est jus amissæ rei recipiendæ ab extraneo, & in statum pristinum restituendæ, inter nos ac liberos populos, regesque, legibus ac moribus constitutum. Nam quod bello amisimus, aut etiam citra bellum, hoc si rursus recipiamus, dicimur postliminio recipere: idque naturali æquitate introductum est, ut qui per injuriam ab extraneis detinebatur, is ubi in fines suos redisset, pristinum jus suum reciperet. Cic. in Topic. 36. Sed quum ipsius postliminii vis quæritur, & verbum ipsum notatur, in quo Servius noster, ut opinor, nihil putat esse notandum, nisi Post, & Liminium illud productionem esse verbi vult, ut in Finitimo, Legitimo, Æditimo, non plus inesse Timum, quam in Meditullio Tullium. Scævola autem P. F. junctum putat esse verbum, ut sit in eo & Post, & Limen: ut quæ a nobis alienata sunt, quum ad hostem pervenerint, & ex suo tanquam limine exierint, hinc quum redierint post ad idem limen, postliminio videantur rediisse. [Productionem verbi, ut dicitur παραγωγή. H. St. In Gloss. Gr. L. etiam Postlimen, ἐπάνοδος. Unde liquet junctum esse verbum.
Quod si civi Romano licet esse Gaditanum, sive exsilio, sive postliminio, sive rejectione hujus civitatis. Cic. pro Corn. Balb. 28.
Redeunt postliminio hæc, homo, navis, mulus clitellarius, equus, equa, quæ frena recipere solet. Cic. in Topic. 36.
POSTMERIDIANUS, V. POMERIDIANUS.
POSTMITTO, ĕre. Posthabeo, negligo, parvi aut nihili habeo. Cic. pro Cœl. 54. Quod in alicujus agrestis periculo non postmitteret, id homo eruditus

eruditus in insidiis doctissimi hominis dissimulandum putaret? Sed optimo quoque libro legitur Prætermitteret.

POSTPARTŌRES, um. m. dicuntur Successores nostri & hæredes, qui post nos nostra adepti bona possident. Plaut. in Truc. 1. 2. 42.
Unde anteparta demus postpartoribus. Videtur deductum a Post, & Paro, quod est acquiro. Turneb. Advers. 10. 25. V. Gronov. not.

POSTPŌNO, pŏsui, pŏsĭtum, [ὕστερον τίθεμαι] ĕre. Retro, vel posterius ponere, posthabere.
Aliquos natis suis postponere. Ovid. 6. Met. 211.
Officium honestum postponere scorto. Hor. 1. Epist. 19. 34.
Postponere, Omittere. Cic. 16. Fam. 21. Omnia postposui, dummodo præceptis patris parerem.

POSTPŎSĬTUS, a, um. Partic. Ovid. 3. Amor. 1. 22.
Dum tua postposito facta pudore refers. Sed Heinsius & alii legunt Præterito.

POSTPRINCIPIUM, i. n. [μετὰ τὴν ἀρχὴν] verbum quo Varro apud Gell. utitur lib. 16. cap. 18. extr. pro Progressu vel absolutione rei, quod Principio opponitur: ipse tamen in plurali utitur, quum ait, Voluptas autem, vel utilitas talium disciplinarum in postprincipiis exstitit, quum perfectæ absolutæque sunt: in principiis vero ipsis ineptæ & insuaves videntur. [Nec patitur Latini sermonis ratio, ut in singulari numero dicatur, quum sit ex Castrensi sermone ducta locutio, ut ipsemet Varro in 3. de R.R. 4. pr. docet. In castris autem & in acie Principia, Ante principia & Post principia passim memorant historici, vocibus licet plerumque male divisis. V. omnino Scalig. & Popm. ad eum Varr. locum.

POSTPŬTO, āre. Postponere. Ter. Hec. 3. 5. 33.
Cum te postputasse omnes res, præ parente, intelligo. Adde Adelph. 2. 3. 9. V. POSTFUIT.

POSTSCÆNIUM, vel POSTSCĒNIUM, i. n. Locus erat post scenam, ubi multa fiebant, quæ a spectatoribus audiebantur tantum, non autem cernebantur. Hinc per translationem, Vitæ postscænia, dixit Lucret. lib. 4. 1180. absconditam illam & intimam puellarum, seu meretricum consuetudinem vivendi, & omnia quæ domi faciunt, quum solæ sunt, quæ suis amantibus occulta esse volunt. Monuit Lambin.

POSTSCRĪBO, ĕre. Tacit. 3. Ann. 64. Tiberii nomen suo postscripserat.

POSTRĪDIE, Adv. [τῇ ὑστεραίᾳ] Idem quod Postero vel Sequente die significat. Valla, Postridie, quasi cras, non præsentis diei, sed cujusdam alterius, aut præteriti, aut futuri. Cato de R. R. cap. 65. Oleum viride sic facito: oleam quamprimum ex terra tollito: si inquinata erit, lavito: a foliis, & stercore purgato: postridie, aut post diem tertium, quam lecta erit, facito.
Tantum vini in Hippiæ nuptiis exhauseras, ut tibi necesse esset postridie vomere. Cic. 2. Philipp. 63.
Postridie, aliquando Genitivo jungitur. Cato R. R. cap. 2. Postridie ejus diei villicum vocet. Cic. 4. Fam. 12. Postridie ejus diei, quum ab Athenis proficisci in animo haberem.
Postridie ejus absolutionis in theatrum Curionis Hortensius introiit. Cic. 8. Fam. 2.
Nonnunquam Accusativo. Cic. 16. Att. 4. Itaque sese scripturum ajebat, ut venationem etiam, quæ postridie ludos Apollinares futura est, proscriberent. Sueton. Octav. Cæs. cap. 92. Postridie nundinas.
Dies postridie Calendas, Nonas, Eidus appellati Atri, quod per eos dies novi inciperent. Varr. de L. L. lib. 5. 4. conf. Macrob. Sat. 1. 16.
Postridie, quam. Cic. 14. Fam. 7. Quid causæ autem fuerit, postridie intellexi, quam a vobis discessi.

POSTRĪDUO, [τῇ ἐπιούσῃ] dixit Plautus, pro Postridie, in Mil. 4. 2. 90.
Postriduo natus sum ego, mulier, quam Juppiter ex Ope natus est. [Sed Triduo post, non est idem, quod Postridie. Itaque dispiciendum puto, annon sit Tertio die post.

POSTRIDUANUS, a, um. Adj. Macrob. Saturn. 1. 16. Dies postriduanos ad omnia majores nostri cavendos putarunt. In emendatis libris est Postridianos.

POSTSIGNANUS, i. m. Ammian. 18. 20. Postsignani nostri, qui tenebant editiora collis, clamabant. V. Salmas. de Milit. Rom. p. 127.

POSTVĔNIO, vēni, ventum, [ὑστερίζω] īre. contrarium habet Antevenire. Plin. lib. 18. cap. 25. Accedit confessa rerum obscuritas, nunc præcurrente, nec paucis diebus, tempestatum significatione, quod prochemasin Græci vocant: nunc postveniente, quod epichemasin.

POSTVERTA, vel Antique POSTVORTA, æ. f. Dea apud Romanos, una ex Carmentibus, quæ partui feminarum præsidebat, ut & Prosa altera: a recti perversique partus & potestate & nomine. V. Gell. lib. 16. cap. 16. sub finem. [Macrob. 1. Sat. 7. videtur inde arcessere, quod Postversa præterita videat.

POSTŬMUS, a, um. Adj. pro Futuro, sequenti, & postero, & Eo qui post factum testamentum natus est, etiam vivo patrefamilias. Turneb. Apulejus 4. Met. p. 144. Elmenh. Postumam spem dixit. Virg. 6. Æn. 763.
— tua postuma proles.
Filius postumus. Cic. pro Cæcin. 53.
Rationes postumæ sunt, Quæ post mortem redduntur in ratiocinio divino. Budæus. V. ad dict. seq.

POSTŬMUS, vel, ut quidam volunt, POSTHUMUS, quasi sit ex Post & Humus compositum: Qui post mortem parentis natus est, quasi post humatum patrem. Plaut. Aul. 2. 1. 32. 31. Cic. 2. de Orat. 140. Nisi forte existimatis, a M. Curio causam didicisse L. Crassum, & ea re multum attulisse, quamobrem postumo non nato Curium tamen hæredem Coponii esse oporteret. [Rectius sine aspirata scribi docet Cellarius in Orthogr. Neque enim ab Humo recte deducitur, quum eadem & in Citimus, Infimus, Intimus, terminatio sit. V. Voss. Etymol & Cellar. l.c. Apud Suidam quoque Ποστοῦμος scribitur, proprium nomen, & in Gloss. Lat. Gr. Postumus, Ὁ ζῶντος μὲν τοῦ πατρὸς συνλαμβανόμενος, ἀποθανόντος δὲ γεννώμενος. Et rursus Postumus, Ἀπάτωρ μετὰ θάνατον πατρὸς γεννηθείς. conf. Gell. 2. 16.
Postumus Cornelianus, qui post captivitatem patris, quæ morti comparatur, nascitur. lex enim Cornelia mortis & captivitatis tempora conjungit. l. Lege Cornelia. D. Qui testam. fac poss.

POSTUMUS, i. m. [Ποστοῦμος] qui & Silvius, Filius fuit Æneæ ex Lavinia, quæ, ut ait Servius, Ænea mortuo, Ascanii timens insidias, gravida confugit ad silvas, & illic enixa est Silvium, qui Postumus, quod patre mortuo natus esset, dictus est. Sed quum Ascanius flagraret invidia, evocavit novercam, & ei concessit Laurolavinium: sibi vero Albam constituit: qui quoniam sine liberis periit, Silvio, qui & ipse Ascanius dictus est, suum reliquit imperium. Unde apud Livium est error, quia Ascanius Albam condidit. Hactenus ex Servio. Livius quoque hunc Silvium non Æneæ, sed Ascanii filium asserit, lib. 1. Meminit etiam hujus Ovid 4. Fast. 41.
Postumus hinc, qui quod silvis fuit ortus in altis,
Silvius in Latia gente vocatus erat. V. in dictione SILVIUS.
Postumus, prænomine C. Rabirius, natura C. Curtii (Curtius enim in Cicerone non Curius legendum) filius, adoptione Rabirii, repetundarum accusatus est, adventitio quodam judicio & subsidiario, quod dicebatur, Quo ea pecunia pervenisset. Hoc genus judicii proditum erat in alios, quum de alicujus rei repetundarum bonis summa litium æstimatarum non poterat redigi, ad quos ea pervenisse videbatur, ut ex Orat. Ciceronis pro Rabir. & Epistolis ad Atticum apparet. Majestatis tamen crimen objectum Rabirio dicit Tranquillus (in Claud. cap. 16.) quod Ptolemæum secutus esset. Annotavit Turneb. [Est & alter Rabirius, perduellionis postulatus, Pro utroque exstat Cic. orat.

POSTĪCUS, a, um. Adj. [ὀπίσθιος] Posticum, inquit Festus, Vicinum habitantem ad posteriorem partem ædium appellarunt. Denique & quæ ante nos sunt, antica, & post nos sunt, postica dicuntur. Et dextram, anticam: sinistram, posticam dicimus. Sic etiam ea cæli pars, quæ sole illustratur ad Meridiem, antica nominatur: quæ ad Septentrionem est, postica. Rursumque dividuntur in duas partes, Orientem, atque Occidentem. Hactenus Festus. Varr. de L. L. lib. 6. 2. Ejus templi partes quatuor: sinistra ab oriente, dextra ab occasu, antica ad meridiem, postica ad septentrionem. Liv. 23. 8. Hortus erat posticis ædium partibus. Sic Plin. Postica pars mundi. [Nisi error est.
Linea postica. Posticam lineam Servius Sulpicius in agris dividendis appellavit, Quæ ab oriente ad occasum spectat. Paul. ex Fest.
Sanna postica. Pers. 1. Sat. 62. Posticam sannam proverbialiter appellat Clancularium irrisionem, a gestu ridentium aliquem a tergo,
— posticæ occurrite sannæ. Erasmus.

POSTĪCUM, i. n. [ὀπισθόθυρεθρον] a Post, & Stando; Ostium in posteriori parte ædium. Plaut. Most. 3. 3. 27.
Nunc ego me illac per posticum ad congerrones conferam. [Posticum dicitur mera terminatione, ut Anticum. Unde forsan Antiquum fluxit. Subauditur autem Ostium. Gloss. Lat. Gr. Postiecus, ὄπισθεν, Posticium, παράθυρα, παράθυρον. Rectius in Gr. Lat. Παράθυρα, Hoc posticum. Sic & in pr. Posticus scribendum. Estque Adj.
Postico recedere dicitur, Qui furtim abit, aliis insciis sese subducens. Sic Hor. 1. Epist. 5. 31. — postico falle clientem.
Posticum etiam Cava loca amphitheatri, quibus bestiæ emittebantur. Ammian. 28. 3. Ut sæpe faciunt amphitheatrales feræ, diffractis tandem solutæ posticis. conf. Vopisc. in Probo cap. 19. & ibi Salmas.

POSTĪCŬLUM, i. n. [θυρίδιον] dimin. Plaut. Trin. 4. 3. 78.
Ubi nunc filius meus habitat? s. hic in hoc posticulo.

POSTĪCA, æ. f. [ὀπισθοθύρα] Idem, & subauditur Janua. Varro, Porrexit interiores partes domus posticæ (ut ait Plaut.) penitissume. Nonius 3. 158. [Videtur Adjective positum. V. loc.

POSTICŬLA, æ. f. Apul. 2. de Asino Aur. p. 124. Elmenh. Per quandam brevem posticulam intro vocat me.

POSTĬLĒNA, æ. f. [ὑπουρίς] Ut quidam volunt, a Post & Stando: quod stet a parte posteriori. Est enim Incurvum lignum, sive Crassius lorum, quod sub jumenti cauda ponitur. Plaut. Cas. 1. 37.
Ita te aggerunda curvum aqua faciam probe,
Ut ex te postilena possiet fieri. Hinc per contrarium, Antilena, qua pectus cingitur; Gallice, *Un poitral:* Postilena, *Une croupiere.* [Gloss. Philox. Postilena, Ἱμάς, ὁ ἐκ τοῦ ἐφιππίου, ἢ σάγματος, ὑπὸ τὴν οὐρὰν ἱεροῦμενον. Scribe εἰρούμενος. Ibid. Postilena, ὀπισθία, ὀπισθίνη. Gloss. Gr. Lat. Ὀπισθία, Postellena. Scribe Postilena.

POSTIDEA, POSTILLA, V. POST.

POSTIS, is. m. [παραστὰς] a Post & Stando deducitur: & significat Valvam ostii, sive latus portæ. Dictus quod post fores stet. Cic. 3. Att. 15. Ast tute scripsisti ad me, quoddam caput legis Clodium in curiæ poste fixisse, ne referri, neve dici liceret.
Aurati postes. Ovid. 15. Met. 621. al. Ærati.
Crassi. V. CRASSUS.
Ferrati. Hor. 1. Serm. 4. 61.
Fumosi. Sil. lib. 7. 175.
Humiles. Ovid. 8. Met. 638.
Improbi. V. IMPROBUS.
Invidendi. i. e. Nimis ornati. Hor. 3. Carm. 1. 45.
Laureati. V. LAUREA.
Nigri fuligine. Virg. 7. Ecl. 50.
Resupinati. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 147.
Saligni. Claud. 4. Cons. Hon. 416.
Superbi. Virg. 8. Æn. 227.
Disjecit altos postes. Sil. lib. 7. 568.
Excutere feram poste. Ovid. 1. Amor. 6. 24.
Frangere postes. Tibul. lib. 1. 1. 73.
Intulisti parietibus, tectis, & postibus meis bellum. Cic. pro Domo, 60.
Procumbunt emoti cardine postes. Virg. 2. Æn. 493.
Pulsare postes. Ovid. 2. Met. 467.
Recepit clauso poste se. Stat. 4. Silv. 1. 44.
Requiescunt postes. Propert. lib. 1. 16. 15.
Rumpere postes. Senec. Herc. fur. 11.
Tenere postem. Cic. pro Domo, 121. Verbone, Pontifices, putatis, si is postem tenuerit, & aliquid dixerit, domum uniuscujusque consecrare posse? [Erat is ritus solennis in Dedicatione ædium sacrarum, ut passim apud Livium cognoscere licet. V. 2. 8. extr.
Vellere postes a cardine. Virg. 2. Æn. 480.
Postes, pereleganter pro Foribus posuit Lucret. 3. 370. quia postibus utrinque fulciuntur. Sic enim scribit,
Cernere res animus sublatis postibus ipsis. i. e. Sublatis oculis, qui sunt animi fores. Eodem sensu etiam respondent apud Varronem (de L. L. 4. 12.) Aruspices, Deûm Manium posti leonem postulari: id est, civem fortissimum eo demitti. Nam Deûm manium postis appellatur, terræ hiatus, qui censebatur orci janua. Scio Postulionem semper apud Varronem edi, & grammaticos Postulionem mordicus retinere: sed ea vox idoneam non interpretatur sententiam, & leonem Varro per inversionem civem fortissimum adumbrare vult. In postulione autem nullum figuræ involucrum hujus significationis reperias. Ex Turneb.

POST-

Postliminium, V. post.
Postmeridianus, V. pomeridianus.
Postmitto, Poſtmodum, Poſtmodo, Poſtpartor, Poſtpono, Poſtprincipium, Poſtputo, Poſtquam, Poſtridie, Poſtridianus, Poſtriduo, Poſtſcænium, Poſtſcribo, Poſtremo, Poſtremus, Poſtſignanus, Poſtvenio, Poſtverta, V. post.
Postŭlo, [αἰτέω, ἀπαιτέω] āre. Requirere: quemadmodum dicimus, Rem, locum, perſonam, tempus, cauſam poſtulare. Ter. Eun. 1. 1. 16.
— incerta hæc, ſi tu poſtules
Ratione certa facere, nihilo plus agas, &c.
A Poſco, Poſcito, Poſcitulo, Poſtulo. H. St.
Poſtulare minus eſt, quam Flagitare. Cic. pro P. Quint. 13. Verum his de rebus non neceſſe habeo dicere ea, quæ me P. Quintius cupit commemorare, tametſi cauſa poſtulat: tamen quia poſtulat, non flagitat, præteribo. V. Vallam lib. 5. cap. 58. [Vide flagito. H. St.
Ubicunque vis ingenii & copia dicendi poſtulatur, ibi partes oratoris eſſe præcipuas. Quintil. in procem. lib. 1. p. 8 Burm.
Poſtulare, Cupere, velle, exſpectare. Ter. Adel. 2. 2. 30.
Per oppreſſionem ut hanc mihi eripere poſtulet? i. e. Velit, aut Speret, inquit Donatus.
Exſpectare & poſtulare omnia ab aliquo. Cic. 3. Fam. 10. Omnia volo a me & poſtules & exſpectes.
Petere & Poſtulare. Cic. Anteq. iret in exſil. 23. Illud ab univerſis poſtulo petoque, ſi dum in civitate manere licitum eſt, &c.
Poſco & Poſtulo. Cic. 6. Verr. 44. Nemo tam audax, qui poſceret: nemo tam impudens, qui poſtularet ut venderet. [Qui poſceret, Gratis ſcil.
Efflagitare, poſtulare, poſcere. Cic. 1. Verr. 8. Judiciorum deſiderio Tribunitia poteſtas efflagitata eſt: judiciorum levitate ordo quoque alius ad res judicandas poſtulatur, judicum culpa atque dedecore etiam Cenſorium nomen, quod aſperius antea videri ſolebat, id nunc poſcitur.
Petere, Poſcere & Poſtulare Donatus in Andr. Ter. 2. 5. ita diſtinguit: ut Petere ſit precario, (hoc eſt humiliter & precibus) aliquid petere; Poſcere imperioſe; Poſtulare jure. Sed id non eſt perpetuum.
Familiariter poſtulare. Quintil. in procem. lib. 1.
Poſtulo abs te, Peto abs te vehementer. Ter. And. 5. 1. 4.
Immo enim quammaxime abs te poſtulo, atque oro, Chreme,
Ut beneficium verbis initum dudum, nunc re comprobes.
Poſtulare de. Cæſ. 1. Bell. Gall. 42. Arioviſtus legatos ad Cæſarem mittit, quod antea de colloquio poſtulaſſet, id per ſe fieri licere.
Cum ſolo Accuſativo. Cic. pro Ligar. extr. Longiorem orationem cauſa forſitan poſtulat, tua certe natura breviorem. Cæſ. 1. Bell. Gall. 34.
Poſtulare judicium in aliquem. Cic. 5. Verr. 39. Ut quiſque contra ejus voluntatem dixerat, ita in eum judicium de profeſſione jugerum poſtulabatur.
Animam poſtulare. Ovid. 3. Faſt. 342.
Fidem publicam poſtulare, Implorare. Cic. 1. Att. 24. Statim fidem publicam poſtulavit; reclamatum eſt.
Amicitia & fides poſtulat. Cic. 2. Fam. 16. extr. Te tamen oramus, quibuſcunque erimus in terris, ut nos, liberoſque noſtros ita tueare, ut amicitia noſtra, & tua fides poſtulabit.
Ut cauſæ natura & temporis ratio poſtulabit, aliquid facere. Cic. in Or. 125.
Ratio atque ordo &c. poſtulat. Cæſ. 2. Bell. Gall. 22. Inſtructo exercitu, magis, ut loci natura, dejectuſque collis, & neceſſitas temporis, quam ut rei militaris ratio atque ordo poſtulabat.
Ratio & opinio hominum poſtulat. Cic. 6. Att. 3. Quem relinquam qui provinciæ præſit? ratio quidem & opinio hominum poſtulat fratrem: primum quod, &c.
Res poſtulat Cic. 1. de Invent. 91. Longius, quam res poſtulat, repetita eſt.
Tempus poſtulat & neceſſitas. Cic. 1. Off. 81. Sed quum tempus, neceſſitaſque poſtulat, decertandum manu eſt, & mors ſervituti, turpitudinique anteponenda.
Poſtulare diſputantes dicuntur, Cum aliquid ſibi concedi petunt, cujus formæ multa exempla Cicero ſuppeditat: v. g. 1. de Legib. 7. M. Daſne igitur hoc nobis, Pomponi, deorum immortalium vi, natura, ratione, &c. naturam eam regi? A. Do ſane, ſi poſtulas. Hinc, Poſtulata ſunt apud Philoſophos, Quæ ſibi concedi petunt.
Poſtulare, eſt etiam arenæ verbum, quo populus certos gladiatores petit. Suet. Calig. cap. 30. Cumque Tetrinius Latro poſtularetur. V. Lipſ. 2. Saturn. 14.
Poſtulare cum aliquo, eſt Expoſtulare. Plaut. Mil. 2. 6. 35.
Populare, Accuſare, ſeu querelam dicere de Altero apud alterum, ut ait Donatus ad Andr. 4. 1. & modo Genitivo, modo Ablativo cum præpoſitione jungitur. Suet. Cæſ. cap. 4. Ceterum Cornelium Dolabellam Conſularem & triumphalem virum repetundarum poſtulavit. [Subauditur Crimine. vel Lege. Dicitur enim Lex de repetundis pecuniis. Cic. 1. Verr. 65. V. Partic. postulatus.
Lege aliquem poſtulare. Cic. 8. Fam. 12. Inſolentiſſimi homines ſummis Circenſibus ludis meis poſtulandum me lege Scantinia cerant.
Repetundis aliquem poſtulare. Tacit. 3. Ann. 38. pr. [Niſi excidit Præpoſitio, ut apud Cic. 8. Fam. 8. V. quæ mox notamus.
Poſtulare de. Cic. 2. Q. frat. 3. Ad IIII Idus Feb. Seſtius ab indice Cn. Nerio Pupinia de ambitu eſt poſtulatus: & eodem die a quodam M. Tullio de vi. Pupinia ſcil. Tribu. Idem 3. Q. Frat. 1. §. 5. Gabinium tres adhuc factiones poſtulant. L. Lentulus, flam. fil. qui jam de majeſtate poſtulavit. Ti. Nero &c. [Hic quoque & Lege ſubauditur, ut ſupra diximus.
Reum poſtulare, Reum facere, Accuſare. Plin. lib. 33. cap. 2. Ut apud C. Cæſarem in Cenſura ejus unus ex Equitibus Flavius Proculus CCCC ex ea cauſa reos poſtularet. Plin. lib. 7. Epiſt. ult. Impietatis reum poſtulat. conf. Pedian. Pr. in 1. Verr.
Poſtulare quæſtionem, ejus eſt, qui injuriam ſibi factam queritur, aut alteri, quam vindicare ad eum pertineat. Liv. 2. 29. Senatus tumultuoſe vocatus, tumultuoſius conſulitur, quæſtionem poſtulantibus iis qui pulſati fuerant, decernente ferociſſimo quoque, non ſententiis magis, quam clamore & ſtrepitu. Budæus.
Poſtulare ſervos in quæſtionem. Cic. pro Milon. 59. Sed quæſtiones urgent Milonem, quæ ſunt habitæ nunc in atrio Libertatis. Quibuſnam de ſervis, rogas? de P. Clodii. Quis eos poſtulavit? Appius. Quis produxit? Appius. V. Bernegg. ad Suet. Aug. cap. 16.

Delationem nominis in aliquem poſtulare, Petere ut Accuſator conſtituatur. Cic. 1. Verr. 64. Nuper, quum in P. Gabinium vir fortiſſimus & innocentiſſimus L. Piſo delationem nominis poſtularet.
Judicem poſtulare. Cic. 5. Verr. 135. Cœpit Scandilius recuperatores aut judicem poſtulare.
Judicium poſtulare. Cic. 2. Att. Et quum eſſet damnatus, erat judicium poſtulaturus.
Poſtulari, Paſſiv. Ulpian. in l. 1. D. de ſuſpectis tutoribus vel curatoribus, Primum igitur tractemus unde deſcendat ſuſpecti crimen, & apud quos poſtulari quis poſſit ſuſpectus tutor, vel curator.
Poſtulare, inquit Ulpian. in l. prima. D. de poſtulando, eſt Deſiderium ſuum, vel amici ſui, in jure apud eum, qui juriſdictioni præeſt, exponere: vel alterius deſiderio contradicere. conf. Sigon. de Judic. 1. 20. Sic Gell. lib. 1. cap. 22. Memini ego Prætoris, docti hominis, tribunali me forte aſſiſtere, atque ibi advocatum non incelebrem ſic poſtulare, ut extra cauſam diceret, remque quæ agebatur non attingeret. H. St.
Poſtulo pro te. Gell. lib. 7. cap. 19. P. Scipio Africanus poſtulavit pro L. Scipione Aſiatico, fratre, quum contra leges, contraque morem majorum Trib. pleb. hominibus accitis, per vim, inauſpicato, ſententiam de eo tulerit. Ubi, Poſtulavit pro fratre, i. e. Pro fratre in judicio interceſſit. Nam paulo ante legitur, Scipio Africanus fratris nomine ad collegium Tribunorum provocabat.
De fœdere ab aliquo poſtulare. Cic. pro Corn. Balb. 34. Quod quum magis fide illius populi, juſtitia veſtra, vetuſtate denique ipſa, quam aliquo publico vinculo religionis teneretur, ſapientes homines & publici juris periti Gaditani M. Lepido, Q. Catulo coss. a Senatu de fœdere poſtulaverunt.
Poſtulatum eſt ut Bibuli ſententia divideretur. Cic. 1. Fam. 2. Subaudi In ſenatu.
Postulans, antis. Partic. Petron. cap. 25. Plaudentibus univerſis & poſtulantibus nuptias fecerunt. Phædr. 2. 2. 2.
Prædator intervenit, partem poſtulans.
Postulātus, a, um. Partic. [αἰτηθείς] Cic. 2. Q. frat. 3. Apul. Met. 3. p. 132. Elmenh. Ne tantillo quidem unquam crimine poſtulatus.
Postulātum, i. n. [αἴτημα] Ipſa poſtulatio. Cic. 7. Att. 15. Plerique negant Cæſarem in conditione manſurum, poſtulataque hæc ab eo interpoſita eſſe, quo minus, quod opus eſſet ad bellum, a nobis pararetur.
Impotens poſtulatum. Liv. 7. extr. Æque impotens poſtulatum fuit, ut de ſtipendio equitum (merebant autem triplex ea tempeſtate) æra demerentur, quod adverſati conjurationi fuiſſent.
Leniſſimis ſuis poſtulatis exſpectabat reſponſa. Cæſ. 1. Bell. Civil. 5.
Accipere & remittere poſtulata. Cic. 11. Philip. 28.
Facere poſtulata noluit. Nepos 7. 8. 4. Alias Imperata.
Interponere poſtulata. V. interpono.
Poſtulatum, Accuſatio. Cic. 4. Verr. 10. Hoc animo toties apud patronos de ſuis miſeriis deplorarunt, hoc commoti dolore, poſtulata Conſulibus, quæ non poſtulata, ſed in iſtum crimina viderentur eſſe, ediderunt. [Quibus verbis ab Accuſatione diſtinguit Poſtulata. conf. 147.
Intolerabilia poſtulata referre. Cic. 12. Fam. 4. Quum eſſent miſſi ut Antonio ex Senatus ſententia certas res nuntiarent, quum ille earum rerum nulli paruiſſet, ultro ab illo ad nos intolerabilia poſtulata retulerunt.
Postulatio, ōnis. f. Idem. [αἴτησις] Cæſ. 8. Bell. Gall. 48. Quam poſtulationem Antonius quum judicaret ab juſto naſci timore, veniam petenti dedit, obſides accepit. [Poſtulatis ſynonymum jungit Poſtulationes Cic. 4. Verr. 147.
Æqua poſtulatio. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Æqua & honeſta. Cic. pro Roſc. Amer. 7.
Impudens. V. impudens.
Abjicere poſtulationem triumphi. V. abjicio.
Conceſſit poſtulationi tuæ Senatus. Cic. pro Muren. 47.
Reſiſtere poſtulationi alicujus. Cic. 2. Q. frat. 10.
Poſtulationes, advocatorum ſunt & patronorum in foro. Suet. Neron. cap. 7. Celeberrimis patronis non tranſlatitias & breves, ut aſſolet, ſed maximas, plurimaſque poſtulationes certatim ingerentibus.
Reſpondere poſtulationibus. Suet. in Neron. cap. 15. Alia exemplaria habent Poſtulatoribus. q. V.
Vacare poſtulationibus, Expedire eas. Plin. 7. Epiſt. ult. ad Tacitum. Budæus.
Poſtulatio. Donatus in 2. Hec. 102. Proprie Expoſtulatio eſt apud illum ipſum qui peccaverit: Poſtulatio, de illo apud alterum. Item Poſtulatio, querela & quaſi juſta interpoſitio querelarum. Plaut. Bacch. 3. 3. 45.
Acris poſtulatio hæc eſt, quum hujus dicta intelligo. Ter. Hec. 1. 2. 102.
Neque lites ullæ inter eas, poſtulatio
Nunquam.
Poſtulatio, pro Supplicatione, vel Obſecratione. Cic. de Aruſp. Reſp. 20. De ea reſcriptum eſt. poſtulationes decretas eſſe Jovi, Saturno, Neptuno, Telluri diis cæleſtibus.
Poſtulationes, abſolute, vocantur quum ob monſtrum, oſtentum, prodigium, errorem in cerimonia, ſacrificium vel expiationem poſtulare dii videntur. Hoc verbo utitur M. Tullius: ſed & Arnobius ita ſcribens, In cerimoniis veſtris rebuſque divinis poſtulationibus locus eſt, & piaculi dicitur eſſe contracta commiſſio. Turneb. Adverſ. 11. 20. conf. Rhodig. Ant. Lect. 10. 19. & paulo ante.
Postulātor, ōris. m. [αἰτητής] Suet. Neron. cap. 15. pr. In juriſdictione poſtulatoribus niſi ſequenti die, ac per libellos non temere reſpondit. Legitur & Poſtulationibus.
Item Patronus qui cauſas agit. V. Torrent. ad Suet. l. c. Procuratorem vocant JCti.
Postulātrix, īcis. f. Tertull. de Cor. Mil. cap. 13. Solennitates poſtulatrices.
Postulāria, [αἰτητικά] fulgura, inquit Feſtus, Quæ votorum aut ſacrificiorum ſpretam religionem deſignant. Apud Senec. 2. Nat. Quæſt. cap. 49. vocantur Poſtulatoria, quibus ſacrificia intermiſſa, aut non rite facta repetuntur. [Quomodo forte & apud Feſt. legendum.
Postulātītius, a, um. Adj. [αἰτηματικός] Qui poſtulatur. Senec. Epiſt. 7. Hæc plerique ordinariis paribus & poſtulatitiis præferunt. Paria gladiatorum intelligit Seneca. Erant autem Ordinarii gladiatores, gladiaturæ

diaturæ in primis periti, qui ex consuetudine exhiberi soliti erant. Postulatitii, qui postulante populo, præter ordinarios & consuetos, exhiberi principis benignitate consueverant. V. Cæl. Rhodig. lib. 11. cap. 10. Et Lips. Saturn. 2. 11.

POSTULATORIUS, a, um. Adj. Quo aliquid postulatur. V. supra in POSTULARIA.

POSTULIO, ōnis. Vox sacrorum. Erat distincta a Postulatione; quia Postulatio fiebat diis superis, Postulio inferis. Varro de L. L. 4. 32. Ad Haruspices relatum, esse responsum, deum Manium postulionem postulare, id est, civem fortissimum eodem mitti. conf. Liv. 7. 6. Arnob. lib. 4. In cærimoniis vestris rebusque divinis postulionibus locus. V. ibi Herald. p. 177. vel Struv. Ant. Rom. cap. 4. Et Laurent. Var. Sacr. Gent. cap. 17. seu Polymath. 3. 6.

POSTŬMIUS, [Ποστόμιος] Nomen gentile Ro. Postumia gens patricia fuit, ex qua P. Postumius Q. F. Tubertus, cos. cum. M. Valerio Ann. U.C. CCXLIX. Cassiodorus. Dionysius lib. 5. & 6. Meminit Cic. deLegib. 2. 58. Valer. lib. 2. cap. 2. Plutarch. in Poplicola. cos. iterum cum Agrippa Menenio Ann. CCL. primus urbem ovans est ingressus. Idem auctor, & Plin. lib. 16. cap. 29. Scribi autem sine littera aspirata debet. V. Cellar. Othogr. & Fulv. Ursin. in denariis ejus gentis.

Postumius prænomine Aulus, P. F. Q. N. Albus, cos. cum T. Virginio, Ann. CCLVII. Cassiodorus. Dict. R. G. C. cum T. Æbutio Mag. Eq. eodem anno. Latinos ad lacum Regillum acerrimo prælio vicit, de iis triumphum nobilissimum egit, primusque coronam auream ei, qui castra Latinorum expugnasset, dedit. V. Liv. lib. 2. 19. sq. Dionysius 6. Plin. lib. 33. cap. 3.

L. Postumius, cognomine Tympanus, post Cannensem pugnam Quæstor in Galliam profectus, Bojorum fraude occubuit. Liv. lib. 34. 47.

Sp. Postumius, cum T. Veturio Romæ Consul iterum fuit eo tempore, quo Romani adversus Samnites bellum gerebant, ab iisdemque sub jugum missus est. V. Liv. lib. 9. pr.

Sp. Postumius Albinus Consul adversus Jugurtham missus, pecuniaque ab eo corruptus, insignem ex provincia ignominiam reportavit. Salluſt. in Jugurth. cap. 35. sq. Livii Epit. 64.

POSTUMIA, æ. f. [Ποστυμία] Mulier bibacissima, cujus meminit Catull. 25. 3.

Ut lex Postumiæ jubet magistræ,
Ebriosa acina ebriosioris. V. ACINUS.

Postumia, virgo Vestalis, de incestu causam dixit, crimini obnoxia, ob suspicionem cultus elegantioris, ingeniumque liberius quam virginem deceret, parum abhorrens famam. Tandem sententia Pontificis Max. absoluta, qui eam abstinere jocis colique sancte potius, quam scite jussit. Liv. lib. 4. 44.

Postumia item Servii Sulpicii uxor, cujus sæpe meminit Cic. 4. Fam. 2.

POSTUMIUS, a, um. Adj. ut

Postumia lex. Plin. lib. 14. cap. 12. Numæ Regis Postumia lex est, Vino rogum ne respergito.

P O T

POTAMAUTIS, idis. f. [ποταμαῦτις] alio nomine Thalasseglen, herba, qua pota homines fieri lymphaticos narrat Plin. lib. 24. cap. 17. Nascitur circa Indum.

PŎTĂMO, ōnis. m. [Ποτάμων] Philosophus Alexandrinus auctor sectæ illius, quam ἐκλεκτικὴν vocabant. Laërt. Diog. in Proœm. extr. & Suid. qui & alterius meminit Rhetoris Mitylenæi.

PŎTĂMŎGĪTON, ōnis. m. [ποταμογείτων] Herbæ nomen, apud Galen. lib. 8. de Simplic. medicam. facultat. cap. 63. Dioscor. lib. 4. cap. 96. conf. Plin. 26. 8. & 32. 4.

POTATIO, POTATOR. V. POTO.

POTE, V. POTIS.

POTENS, POTENTER, POTENTATUS, POTENTIA. V. POSSUM.

PŎTENTIA, æ. f. [Ποτεντία] Urbs in agro Piceno. Cic. de Arusp. Respon 62. Eodem fere tempore factus in agro Piceno Potentiæ nuntiatur terræ motus horribilis cum quibusdam multis metuendisque rebus. Plin. lib. 3. cap. 1. Vulgo *S. Maria de Loret*. Aliis *Loretto* dicitur.

POTENTĪNI, Populi Lucanorum. Plin. lib. 3. cap. 11.

PŎTĒRION, vel POTERIUM, i. n. [ποτήριον] dicitur a Græcis, quod nos Poculum dicimus. Gallice *un godet*. Plaut. Stich. 5. 4. 12.

— quibus divitiæ domi sunt, scaphio, cantharis,
Batiolis bibunt: at nos nostro Samiolo poterio. Idem Trin. 4. 3. 10.
Quid, homo nihili, non pudet te? tribusne te poteriis
Memoria esse oblitum? conf. Potorium in POTO.

Poterion, [ποτήριον] Antiqua herba, quæ alio nomine Phrynion, vel Neuras appellatur. Plin. 25. cap. 10. Sunt & ranis venena, rubetis maxime: vidimusque psyllos in certamine patinis candefactas admittentes, ocyore etiam quam aspidum pernicie. Auxiliatur eis phrynion in vino pota: aliqui neurada appellant, alii poterion, floribus parvis, radicibus multis, nervosis, bene olentibus. Idem lib. 27. cap. 12.

POTESSUM, POTESTAS, POTESTUR, &C. V. POSSUM.

PŎTHŎS, i. m. [πόθος] Herba, cujus vim & species enumerat explicatque Plin. lib. 21. cap. 11.

PŎTĪDÆA, æ. f. [Ποτίδαια] Macedoniæ urbs, ante Cassandria dicta, ut scribit Plinius lib. 2. cap. 58 & lib. 4. cap. 10. Cassandria etiam nunc vocatur, ut scribit Olivarius in Melam.

PŎTĪDŌNIA, æ. f. [Ποτιδωνία] Urbs Ætoliæ apud Stephanum, cujus incolæ dicti sunt Potidoniates.

PŌTINA, teste Varrone apud Non. 2. 310. Deæ nomen apud Romanos, quæ puerorum potui præsidere putabatur, sicut Edusa eorundem alimentis. Arnob. 3. al. Potua. V. Lex. Pitisc. in Edulia.

POTIO, ōnis. f. V. POTO.

POTIOR, us. compar. V. POTIS.

PŎTIOR, ītus sum, [τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω] īri. a Potis deducitur, ut ait Valla lib. 3. est Tenere, & quasi in potestate habere. Item Obtinere, & in potestatem vendicare. Apud Poetas in quibusdam personis interdum invenitur tertiæ conjugationis. Virg. 3. Æn. 56.

— fas omne abrumpit, & auro
Vi potitur. Ovid. 13. Met. 130.
Tuque tuis armis, nos te potiremur, Achille. Al. Poteremur. V. plura exempla infra.

Genetivo sæpius jungitur: ut, Potiri hostium; quod significat, Redigore hostes in potestatem. Aliquando tamen, Venire in hostium potestatem, ut Plaut. Capt. 1. 1. 24.

Nam postquam meus rex est potitus hostium. h. e. Captus est ab hostibus, sive hostium præda factus est. De Philopolemo enim captivo loquitur. Ibid. 1. 2. 41.

Tum denique homines nostra intelligimus bona,
Quum quæ in potestate habuimus, ea amisimus.
Ego, postquam gnatus tuus potitus est hostium,
Expertus quanti fuerit, nunc desidero. Verba sunt Ergasili parasiti ad Ægionem, Philopolemi captivi patrem. V. Turneb. Adverſ. 30. 34. & Salmas. not. Sic

Mortis potitus, letique, pro eo quod est, In potestatem mortis redactus. Lucret. lib. 4. 770.

Nec dissentit eum mortis, letique potitum. Sed talia exempla rara sunt.

Voluptatum potiri. Cic. 1. de Finib. 60. Nullas consequuntur voluptates, quarum potiendi spe inflammati, multos labores magnosque susceperant.

Voti potitus. i. e. Voti compos factus. Sil. lib. 15. 331.

— votique potitus
Evicto Fabius Pœno, &c.

Atheniensium potiti sunt Spartiatæ. Auctor ad Heren. lib. 4. 34.

Imperii potitus. Nepos 17. 2. 1.

Regni potiri. Cic. 1. Fam. 5. Si exploratum tibi sit, posse illius regni potiri. Paterc. 1. 1. 3.

Rerum potiri, Imperium tenere, inquit Valla. Cic. 4. Acad. 126. Cleanthes, qui quasi majorum est gentium Stoicus, Zenonis auditor, solem dominari, & rerum potiri putat. Ubi subaudienda aliqua vox est, v. g. Potestate, vel Summa, quæ & aliquando adjicitur. V. Sanct. Minerv. p. 589. Et Voss. de Construct. cap. 31. [Hellenismum esse statuit Vechner. Hellenol. lib. 1. cap. 24. 6.

In aliis nominibus, inquit Valla, quam in hoc Rerum, significatio magis exponitur per Obtinuerunt, quam per Tenuerunt: ut, Potitus sum victoria, Sum potitus amica; i. e. Pugnando vel laborando obtinui victoriam, vel amicam.

Accusativo: Potiri bonum, laborem, legiones, &c. Plaut. Asin. 2. 2. 58. Idem Rud. 1. 3. 7. Idem Asin. 3. 2. 8. Cic. 13. Philip. 7. Itaque si receptis illis, possumus esse liberi, vincamus odium, pacemque potiamur. Legitur & Pace, in ablativo. Ter. Adelph. 5. 4. 17.

— ille alter sine labore patria potitur commoda.

Sceptra potitus. Lucret. lib. 3. 105. Ita Tacit. 11. Ann. 10. 8. Justin. 6. 4. 8: 9. 7. 12. &c. Nepos 18. 3. 4. conf. Priscian. lib. 18. vel Voss. de Construct. cap. 22.

Ablativo. Virg. 1. Æn. 176.

Egressi optata potiuntur Troes arena. Lucret. lib. 1.
Deficit ægra Ceres, nec plebes pane potitur. i. e. Nec habet panem. [Si modo Lucretii hic versus est.

Amore potiri. Ovid. 10. Met. 428.

Auro vi potitur. Virg. 3. Æn. 55.

Auso potiri. Idem 6. Æn. 624.

Corpore & armis. Virg. 12. Æn. 642.

Domo. Ovid. 3. Fast. 552.

Et potitur capta Maurus Iarba domo.

Gaza omni Macedonum, quæ fuit maxima, potitus est Paulus. Cic. 2. Off. 76.

Optatis potiri. Val. Flacc. 6. 469.

Victoria potiri. Cæs. 3. Bell. Gall. 24.

Voto potiri. Ovid. 9. Met. 312.

— potiturque puerpera voto.

Morte potiri. Ausonius in Eclog. de Vita humana,

Optima Grajorum sententia: quippe homini ajunt
Non nasci esse bonum, natum aut cito morte potiri. h. e. In mortis venire potestatem. Sic enim exponit Alciat. Parerg. 1. 35. [Immo, mortem, ut bonum considerans, recte dixit Potiri. Expressit Ciceronis sententiam, quæ est apud Lactant. 2. 19 Sic Stat. 11. Theb. 270.

— funeribus patriæ lacrimisque potitum

Absolute posuit Cic. 7. Att. 12. An cuncter, & tergiverser, & iis me dem, qui tenent, qui potiuntur. Subaudi, Rerum. Lucret. 4. 1069.

— etenim potiundi tempore in ipso
Fluctuat incertis erroribus ardor amantum.

Potior, in præsenti tempore, plerumque pro Fruor. Cic. de Senect. 41. Quod si istis ipsis voluptatibus bona ætas fruitur, libentius primum parvulis fruitur rebus, ut diximus: deinde iis, quibus senectus, etiamsi non abunde potitur, non omnino caret. Pro eodem posuit Fruitur & Potitur. Hæc Valla lib. 3.

Potitus sum vel fui, Præteritum. Lucret. lib. 4. 765.

Usque adeo, certe ut videamur cernere eum, quem
Reddita vitaï jam mors, & terra potita'st. Quem terra potita est, i. e. Quem terra humatum tenet. Lambin.

In potiundo. V. IN.

Ad potiundum incitantur avidæ voluptatis libidines. Cic. de Senect. 39. Nullam capitaliorem pestem, quam voluptatem corporis, dicebat a natura datam, cujus voluptatis avidæ libidines temere & effrenate ad potiundum incitarentur.

POTIO, īre. active usus est Plaut. Amph. 1. 1. 23.

Qui fuerim liber, eum nunc potivit pater Servitutis.

POTIENS, entis. Partic. [ἐπιτυγχάνων] Cic. 3. Tusc. 41. Natura iis potiens.

POTĪTUS, a, um. Partic. V. supra in ipso verbo.

POTĪTOR, ōris. m. Plaut. Cas. 1. 1. 23.

Tun' illam ducas? hercle me suspendio,
Quam tu ejus potitor fias, satius est mortuum. al. Potior.

PŎTIS, e. Adj. [οἷός τε, οἷοί τε] potior, potissimus. Integrum est, auctore Donato, pro Bonus, melior, optimus; & quasi Potens, potentior, potentissimus. Plaut. Amphit. 2. 1. 79.

Qui, malum, intelligere quisquam potis est? ita nugas blatis. i.e. Potest, ut ait Donat. Ter. Heaut. 2. 3. 80.

Enimvero reticere nequeo, multis modis injurius,
Clitipho, es, neque ferri potis es. conf. POS, & POSSUM, & POSSIDEO hinc deducenda.

Nulla

Nulla res neque cicurare, neque mederi potis est, neque reficere. Varro ex Pacuvio, lib. 6. de L. L. 5. Catul. 112. 3.

Cur non divitiis Crœsum superare potis sit. Idem 63. 3.

Nec potis est dulces Musarum expromere fetus.

Potis es, pro Potes. Lucret. lib. 3. 555.

Sive aliud quidvis potis es conjunctius eji
Fingere, &c. Idem 2 849.
— cum primis quærere par est,
Quoad licet, ac potis es reperire, inolentis olivi
Naturam, &c.

In neutro genere Pote usurpatur. Ter. Adelph. 2. 3. 11. Nil pote supra. Idem Phorm 3. 3. 2. Si hic pote fuisset exorari. Cic. 13. Att. 38. Hoc quicquam pote impurius? Catull. 77. 16.

Hoc facies sive id non pote, sive pote. V. plura exempla in Sanctii Minerva 4. 17. conf. UTPOTE.

In plurali Potis sunt, idem ac Possunt. Plaut. Pœn. 1. 2. 16.

Apagesis, negotii quantum in muliere una est?
Sed vero duæ, sat scio, maximo uni
Populo cuilubet, plus satis dare potis sunt. Varr. de R. R. 2. 2.

pr. Videamus quid pastores a Pergamide Maledove potis sunt.

PŎTIOR, us, ōris. Compar. [κρείττων] Melior, præstantior. Ter. Phorm. 3. 2. 48.

Mea lege utar, ut potior sit, qui prior ad dandum est. Cic. de Amicit. 19. Itaque cives potiores sunt, quam peregrini: & propinqui quam alieni.

Potiorem nominare is videtur, qui causam qua sit potior exprimit. l. 2. de fidejussor. & nominat. tutor. in P. Paul lib. 2. Sententiarum. titulo 28.

Plus pollere & Potiorem esse. Cic. 4. Tusc. 69. Atque ea tamen, apud alium poëtam, patri dicere audet, se conjugem habuisse

Illum, amor quem dederat, qui plus pollet potiorque est patre.

de Medea.

Potior, Quem pluris facimus. Hor. 3. Carm. 9. 2.

Donec gratus eram tibi,
Nec quisquam potior brachia candidæ
Cervici juvenis dabat, &c. Lambinus.

Mors civibus Romanis semper fuit servitute potior. Cic. 10. Philip. 19.

Mors honesta turpi vita potior. Tacit. in Vita Agric. 33.

Pars potior. Quintil. in procem. lib. 1.

Prudentia potior acri dextra. Valer. 4. Argon. 622.

Res oratione potior. Cic. 11. Fam. 24. Quare majorem in modum te rogo, ut rem potiorem oratione ducas: mihique si sentis expedire, recte fieri, credas nullam communionem cum improbis esse posse.

Sententia potior. Hor. 1. Epist. 18. 17. Virg. 4. Æn. 287.

Hæc alternanti potior sententia visa est.

Potiora ad legendum. Cic. 1. de Finib. 11. Tamen qui diligenter hæc, quæ de philosophia litteris mandamus, legere assueverit, judicabit nulla ad legendum his esse potiora.

Æra potiora auro. Stat. 2. Silv. 2. 68.

Merum potius cœnis Pontificum. Hor. 2. Carm. 14. 28.

Munus potius centum signis. Hor. 4. Carm. 2. 20.

Nihil mihi potius, quam ut, Nihil exoptatius, carius. Cic. in Somn. Scip. 1. Quum in Africam venissem, &c. nihil mihi potius fuit, quam ut Masinissam convenirem.

Ducere potiora, quæ ad sapientiam spectarent. Cic. 3. de Orat. 79.

POTISSIMUS, Superl. Stat. 4. Silv. 4. 20. & Sen. de Benef. 6. 16. Plaut. Men. 2. 3. 9. Meret potissimus nostræ domi ut sit.

Nobilitas potissima. Plin. lib. 14. cap. 2.

Oratio potissima. Cic. 2. Att. 9. Ut sciat hic noster Ierosolymitarius traductor ad plebem, quam bonam meis potissimis orationibus gratiam retulerit. Vetusta exemplaria legunt Putissimis.

Opus potissimum, Præcipuum, exquisitum. Plin. 4. Epist. 34.

Quod est potissimum. Quintil. lib. 10. cap. 3. Denique, ut semel quod est potissimum dicam.

POTIUS, [μᾶλλον, ἐπὶ μᾶλλον] Adv. Plaut. Amphit. 1. 1. 299.

Nam si me irritassis, hodie lumbifragium hinc auferes.
s. Abeo potius. h. e. Abire satius duco. Ter. Eun. 2. 3. 94.
An potius hæc pati æquum est fieri, ut a me ludatur dolis? Virg. 2.

Ecl. 71.

Quin tu aliquid saltem potius, quorum indiget usus.

Depugna potius, quam servias. Cic. 7. Att. 7.

Perpessus est omnia potius Zeno Eleates, quam conscios delendæ tyrannidis indicaret. Cic. 2. Tusc. 52.

Utrum potius, aut quid potissimum sit, in comparatione quæritur. Cic. 1. de Invent. 17.

PŎTISSĪMUM, [μάλιστα] Adv. pro eo quod vulgo dicitur *Principaliter*. Ter. And. 5. 5. 6.

Sed quem ego potissimum exoptem nunc mihi, cui hæc narrem, dari? Cic. 4. Acad. 17. Næ ille longe aberit, ut argumentis credat philosophorum: aut si est crediturus, quorum potissimum?

Ordienda est nobis potissimum causa a deo. Cic. 1. de Legib. 21.

POTISSIME, aliud Adv. Cic. lib. 2. de Orat. 6. Non potissime confirmo. Sic apud eundem sæpius invenies: tametsi sint qui mendum putent esse, legendumque dicant Potissimum. Idem pro Murena 4. Is potissime honore affecto defensor daretur, qui, &c. [Sic & in novissime editis codd. legitur. Sed in priore loco rectius, Non potuisse.

PŎTĪTIUS, i. m. [Ποτίτιος] a Potando cognominatus est, qui Herculi sacra faciebat. A quo Potitia familia, quam antiquiorem origine urbis nominat Livius 1. 7. a Potitio illo sene, qui ad tempus affuit epulis. conf. Aurel. Vict. Vir. illustr. cap. 34. Et Valer. Max. 1. 1. 17. Plaut. Bacch. 1. 2. 15. Stultior es barbaro Potitio.

POTITO, V. POTO.

POTĪTUS, i. m. in Valeria Romanorum gente Prænomen & Cognomen. V. Spanh. de Usu & pr. Num. diss. 10. p. 36.

POTNIÆ, arum. f. pl. [Ποτνίαι] Urbs in Bœotia, non longe a Thebis, ubi Glaucus Sisyphi filius & Meropes habuit equas, quas consueverat humana carne alere, quo cupidius in hostem irruerent. Ipsum autem, quum alimenta defecissent, devoraverunt. Item

POTNIĂDES, [Ποτνιάδες] Quadrigæ, quibus utebatur, Virg. 3. Georg. 268.

Scilicet ante omnes furor est insignis equarum,
Et mentem Venus ipsa dedit, quo tempore Glauci
Potniades malis membra absumpsere quadrigæ.

Equæ Potniades. Ovid. in Ibin, 555.

Potniadum morsus subeas, ut Glaucus, equarum.

Potniades deæ dictæ fuerunt furorem facientes, hoc est μανιοποιοί. Non procul a Potniis Bœotiæ civitate puteum fuisse legimus, ex quo si aqua hausta fuisset, ab equis indigenis, furore agitabantur, unde dearum nomen. Sed Hesychius Bacchas & Mænadas hoc vocari nomine scribit, quem vide, & Lilium Gregor. Giraldum primo suo Syntagmate, de historia deorum.

PŌTO, potavi, potatum; vel potus sum, potum, [πίνω] potare. Bibere. Virg. 3. Georg. 463.

Et lac concretum cum sanguine potat equino.

Acetum acre potare. Hor. 2. Serm. 3. 117.

Aquam potare galea. Tibul. lib. 2. 6. 8. al. Portare.

Flumina limosa potat. Ovid. 1. Met. 634.

Merum potare. Martial. lib. 1. 12.

De medio potare die. Hor. 2. Serm. 8. 3.

Arbores vina potare docuimus, inquit Plin. lib. 12. cap. 1.

Lanæ potant. Plin. lib. 9. cap. 38.

Potus sum, præteritum perfectum a Poto. Aul. Gell. Noct. Attic. 2. 25. ex Varronis 8. lib. de L. L. Quumque, inquit, a Cœno, & Prandeo, & Poto, & Cœnatus sum, & Pransus sum, & Potus sum dicamus. &c. [Rectius ab antiquo πόω arcessit in Etymol. Vossius, q. V. Itaque frequentativum statuit. Forte veteres verbum hoc etiam in tertia conjugatione, ut alia multa posuerunt, Poto, ĕre, indeque verbalia, quæ *a* abjiciunt deduxerunt. Quin, nisi me plane fallit, differunt & significatione inter se. Nam Potus & Potio est, vel Ipse bibendi actus, vel Id quod bibitur, Potare vero & Potatio non nisi de copiosa ingurgitatione potionis proprie dicitur, unde illud Juvenalis 8. Sat. 9.

Sed potanda ferens infantibus ubera magnis.

Potor, Passivum. Plin. lib. 11. cap. 37. Guttur homini tantum & suibus intumescit, aquarum, quæ potantur, plerumque vitio.

Potatur, Imperf. Cic. 2. Philip. 67. Totos dies potabatur.

Potum venire. Virg. 7. Ecl. 11.

Huc ipsi potum venient per prata juvenci.

Potatum dare. Columel. lib. 12 cap. 51. Medicamentum dabitur potatum imbecillis bubus, & cetero pecori. Al. Potandum.

Voluptate potandi fruatur aliquis pariter cum aliis; aut ne sobrius in violentiam vinolentorum incidat, ante discedat. Cic. 5. Tusc. 118.

PŌTANS, antis. Partic. [πίνων] Virg. 4. Georg. 46.

Jamque ministrantem platanum potantibus umbras. Cic. 2. de Fin. 65. M. Regulum beatiorem esse, quam potantem in rosa Thorium. Petron. cap. 34. Potantes & lautitias mirantes.

Vellera potantia succum Aquinatem. Hor. 1. Epist. 10. 27. Intelligit de Aquinatibus purpuris, quæ similes sunt Tyriis.

POTANDUS, a, um. aliud Partic. [ποτέος] Ovid. 2. Fast. 317.

Dumque parant epulas potandaque vina ministri.

Nectar potandum. Ovid. 16. Epist. 198.

Potanda ferens infantibus ubera. Juven. 6. Sat. 9.

POTĀTUS, a, um. aliud Partic. [ποθείς] ut, Potata aqua. Plin. lib. 2. cap. 103. conf. Cic. 5. Tusc. 5.

PŌTUS, a, um. Partic. [πεπωκώς] Active & Passive accipitur.

Active, pro eo Qui bibit. Ter. Hec. 1. 2. 64.

Quid ais? cum virgine una adolescens cubuerit
Plus potus, sese illa abstinere ut potuerit?

Bene potus. Varr. lib. 6. de L. L. 4. extr. Apud Plaut. in Parasito pigro: Inde hic bene potus primo crepusculo.

Potus, sine adjecto, idem quod Bene potus, & qui vino incaluit. Hor. 1. Serm. 4. 88. — post hunc quoque potus.

Passive. [πεπωμένος] Ovid. 1. Fast. 216.

Quo plus sunt potæ, plus sitiuntur aquæ.

Cadus potus. Hor. 3. Carm. 15. 16.

Flumina pota Getis. Ovid. 3. de Pont. 4. 92.

Sanguine tauri poto mortuus concidit Themistocles. Cic. de Clar. Orat. 43.

Unda pota Valer. 6. Argon. 67.

POTĀTŪRUS, a, um. Partic. Ter. Phorm. 5. 5. 9. Apud me potaturus est.

POTŪRUS, a, um. aliud Partic. [πόσων] ut,

Oves poturæ. Propert. lib. 4. 4. 6.

Terra potura cruores. Stat. 12. Theb. 719.

POTĀTIO, ōnis. f. [πόσις] Plaut. Stich. 1. 3. 58.

Potationes plurimæ demortuæ. Idem Bacch. 1. 1. 46.
Quid si apud te veniat de subito prandium, aut potatio
Forte, aut cœna, ut solet in istis fieri conciliabulis? Sen. Epist. 12.

Deditos vino potatio extrema delectat. Cic. 1. de Divin. 115. Si modo temperatis escis, modicisque potationibus ita est affectus, vel sopito corpore ipse vigilet. Correctiora exemplaria legunt Potionibus.

PŌTIO, ōnis. f. [πόσις, πόμα, ποτόν] pro Potu & Potatione. Cic. de Senect. 36. Tantum cibi & potionis adhibendum, ut reficiantur vires, non opprimantur. Sic 1. de Finib. 37. Quum cibo, potioneque, fames, sitisque depulsa est. Idem 5. Tusc. Quid, quod ne mente quidem recte uti possumus, multo cibo & potione completi?

Sumere magnam potionem. Cels. lib. 1. cap. 8. Al. Bibere.

Poculum & Potio. Cic. pro Cluent. 17. Quam novum, in pane datum venenum? faciliusne potuit, quam in poculo? latentius potuit abditum aliqua in parte panis, quam si totum colliquefactum in potione esset?

Non usitatæ potiones, Hor. Epod. 5. 73. pro Poculis venenatis.

Dulciculæ potionis scutelam dare. Cic. 3. Tusc. 45. Collocemus in culcitra plumea, psaltriam adducamus, hedychrum incendamus, demus scutelam dulciculæ potionis, aliquid videamus & cibi.

Potio medicorum, Sorbitiuncula est quæ ægrotis datur, Græci Pharmacum vocant. Plaut. Men. 5. 5. 22.

Efficaces potiones ad id. Cels. lib. 4. cap. 8.

Mortifera potio. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Accipere potionem. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Adjicere potioni. V. ADJICIO.

Bibere potionem. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Circumfertur potio. Varr. de L. L. lib. 4. 26.

Dare potionem. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Sustulit mulierem prima potione medicus. Cic. pro Cluent. 40.

Potio vincea. Plaut. Stich. 4. 2. 56.

Nam mihi jam intus potione vincea onerabo gulam. Lepide Laqueum, Potionem vocat vinceam, ac Potionem quidem, quod quum potum guttur soleat transmittere ipsi inditum, inditur & induitur ei laqueus, quasi transmissuro: Vinceam autem a vinciendo venuste deflexit, & ad potionem vineam vel vinaceam interim eleganter allusit, quod laqueo collum vinciatur. Turnebus.

Pōtiuncŭla, æ. f. Suet. Domit. cap. 21. Ut modicam in ampulla potiunculam sumeret.

Potātus, ûs. m. Apul. Met. 7. p. 192. Elmenh. Vinum potatui affatim, vel sufficiens.

Potus, ûs. m. [πόσις, πότημα, ὑγρὸς, ποτόν] Idem quod Potio. Plin. lib. 10. cap. 72. Serpentes exiguo indigent potu.
Potus lactis herbidus. Plin. lib. 24. cap. 6.
Immoderatus potus. V. immoderatus.
Inexplebilis potu. V. inexplebilis.
Obstupefieri potu & pastu. Cic. 1. de Divin. 60. Dicit enim quum dormientibus ea pars animi, quæ mentis & rationis sit particeps, sopita langueat, illa autem in qua feritas quædam atque agrestis immanitas, quum sit immoderato obstupefacta potu atque pastu, exsultare eam in somno, immoderateque jactari.
In medio potu. V. medius.
Potui dare medicamentum. Cels. lib. 2. cap. 13. conf. Borrich. Cogit. p. 200.
De Potu calido, Frigido, Militari, & Nautico. V. Lex. Pitisc.

Potātor, ōris. m. [φιλοπότης] Qui potationibus indulget. Plaut. Men. 2. 1. 34.
Voluptarii, atque potatores maximi. Plin. lib. 20. cap. 23. Radix cujusque ex aqua decocta, potatoribus sitim facere narratur. Legitur & Potoribus.

Potor, ōris. m. [πότης] Idem quod Potator. Lemma est apud Martial. Ad Sextilianum potorem, lib. 1. 27. Plin. lib. 23. cap. 8. Ajunt quinis fere præsumptis, ebrietatem non sentire potores.
Aquæ potores. Hor. 1. Epist. 20. 3.
Acer potor. V. acer adj.
Marcens potor. Hor. 1. Serm. 4. 59.

Pōtrix, īcis. f. [πότις] Phædr. 4. 4. 25.
Potrici plenam antiquis apothecam cadis. Subaudi Seponit.

Potātōrius, a, um. Adj. ut, Vas potatorium. Plin. Valer. 3. 54.

Potōrius, a, um. Adj. [ποτικός] Quod ad potandum pertinet. ut, Ampulla potoria, apud Martial. lib. 14. 110.
Argentum potorium. Pompon. in l. In argento. D. de aur. & arg. legato.
Cantharus potorius. Arnob. 6.
Vas potorium. Plin. 37. 2.
Vitrea escaria & potoria in suppellectile sunt, sicut fictilia. Paulus in l. 3. D. de supellectile legata.

Potorium, i. n. ut, Aureum potorium. Plin. lib. 33. cap. 10. Ptolemæum Varro tradit, Pompejo res gerente circa Judæam, octona millia equitum sua pecunia toleravisse: mille convivas, totidem aureis potoriis, mutantem vasa cum ferculis, saginasse. [Sic & alibi Plin. Alioqui suspicer ex Plauto Poteriis legendum.

Potūra, æ. f. Varr. de L. L. lib. 4. 5. Sic potura a potu, non ut nunc a πόσω. V. Scalig. Conject. p. 19.

Potābĭlis, e. Adj. [πότιμος] Ammian. 18. 9. Fons potabilis. conf. Cæl. Aurel. Tard. 1. 4. Et Apic. 1. 1.

Potĭlis, e. Adj. Idem. Cæl. Aurel. Tard. 3. 8. Potili haustu aerem haurire. Idem 5. 8.

Potax, ācis. Gloss. Gr. Lat. Πότης, bibax, potax.

Potācŭlum, i. n. Tertull. Apol. cap. 39. Et de Resur. Carn. cap. 4.

Potŭlentus, a, um. Adj. [ποτὸς] Suet. Othon. cap. 2. Fertur & noctibus vagari solitus: atque invalidum quemque obviorum, aut potulentum, corripere. conf. Apul. Met. 3. V. Poculentus, in poculum. infra.

Potĭto, [πίνομαι] āre. frequent. Plaut. Asin. 4. 1. 26.
Tecum una postea æque pocula potitet. conf. Amph. 1. 1. 105. & Mil. 2. 2. 23.

Potiōno, āre. [ποτίζω, ἐπιποτίζω] Dare potionem & quidem medicatam. Vet. Interp. Iren. Potionare patrem vino.
Potionor, āri. Passivum. Suet. Calig. cap. 50. Creditur potionatus a Cæsonia uxore, amatorio quidem medicamento: sed quod in furorem verterit. i. e. Veneno affectus.

Pōcŭlum, i. n. [πόμα, ἔκπωμα, ποτήριον] Vas in quo bibitur. Cic. 6. Verr. 32. In his pocula duo quædam, quæ Heraclia nominantur, Mentoris manu, summo artificio, facta. Idem pro Cluent. 167. Quæ deinde interceptio poculi? Lucret. lib. 4. 848.
Et sedare sitim prius est, quam pocula, natum.
Pocula, a Potione: unde Potatio, & etiam Poma, quod hæc poscunt potum. ἀπὸ τοῦ πότου, Græca origo Potionis. Varr. lib. 4. Ling. Lat. 26.
Mensæ plenæ pocula. Virg. 11. Æn. 738.
Aurea pocula. Hor. 1. Serm. 2. 114. Sil. lib. 13. 355.
Poculaque Eoa luxum irritantia gemma.
Fagina. Virg. 3. Ecl. 36.
Fictilia. Tibul. lib. 1. 1. 40.
Immania. Cic. 2. Philip. 63.
Lævia. Virg. 5. Æn. 91.
Plena. Virg. 4. Georg. 379.
Plena meri. Ovid. 9. Met. 238.
Administrare pocula. V. administro.
Bibere eodem poculo, i. e. In eandem calamitatem incidere. Plaut. Cas. 5. 2. 52. V. Boxhorn. ad Rud. 3. 6. 46.
Collucent pocula mensæ. Catul. Argon. 62. 45.
Componere pocula de luto. Tibul. lib. 1. 1. 40.
Contingere oras circum pocula liquore aliquo, Imbuere. Lucret. lib. 1. 936.
Dare poculum alicui. Cic. pro Cluent. 30.
Demissa serta in pocula. Propert. lib. 2. 33. 37.
Fabricata fago pocula. Ovid. 8. Met. 670.
Finguntur pocula de humo. Ovid. 2. Trist. 488.
Invitare aliquem poculis. V. invito.
Ministrare pocula. V. ministro.
Miscere pocula, Ministrare. Ovid. 10. Met. 160.
Negare porrecta pocula. Hor. 1. Epist. 19. 92.
Perfecta argento, atque aspera signis pocula. Virg. 9. Æn. 264.
Ponere pocula. Virg. 1. Æn. 706.
Poscunt majoribus poculis. Cic. 3. Verr. 66. Discumbitur: fit sermo inter eos, & invitatio, ut Græco more biberetur: hospes hortatur: poscunt majoribus poculis: celebratur omnium sermone lætitiaque convivium. Sunt, inquit Asconius, qui producta scilicet o littera Poscunt legunt, quasi Sæpe potant. sed Poscunt, Provocant intelligendum est. ut sit sensus, Provocant se invicem. Majoribus autem poculis poscunt, i. e. Petunt; ut subaudiatur Bibere. Hæc Ascon. [Cic. pro Flacc. 92. Nam iste unus totam Asiam magnitudine poculorum, bibendoque superavit. Ubi jocus est in sensu ambiguo τῦ Superavit. conf. Luciani Tim. p. 159. Græv.
Reponere pocula mensis. Virg. 4. Georg. 379.
Spumantia lacte pocula. Virg. 5. Ecl. 67.
Sumere pocula. Ovid. 1. Amor. 4. 31.
Sustinet pocula lapis. Hor. 1. Serm. 6. 116.
— & lapis albus
Pocula cum cyatho duo sustinet. Veteres, inquit Turnebus, solebant delphicam mensam multis onerare poculis, numeroque semper pari: duobus contentus est Horatius, & cyatho, quo modum potionis metiebantur, & certis cyathis vini certos aquæ cyathos miscebant, quod qui faciebat Ad cyathum stare dicebatur. Nam cyatho hauriebant vinum & aquam e vasis, & in pocula fundebant, quod κυαθίζειν Græci appellant. Unde Marcellus, cujus naves machinis Archimedis levatæ in puppim, aut proram, deinde illisæ mari, aquam quum plurimam haurirent, aut gravibus libramentis depressæ acciperent aquam, ludens dixit, Archimedem suis navibus pro cyathis uti. Solitos autem esse veteres paria pocula in delphica ponere, declarat Agretius, sic scribens, Cicero, Jubeo promi utrosque binos ut habeam: quia in delphica comparia vasa semper sunt. unde ipse Cicero dicebat, Scyphorum paria complura. Hæc ideo tam multis, ne quid antiquitatis te lateat. [V. locum utrumque Cic. 6. Verr. 32. & 38. verbis paulo aliis.
Tangere labellis pocula. Ovid. 1. de Arte Am. 575.
Tollere pocula adorandæ rubiginis. Juven. 13. Sat. 148.
Torquere pocula, Projicere in aliquem. Juven. 5. Sat. 26.
Poculum, quandoque sumitur pro Eo quod bibimus. Virg. 2. Georg. 383. & 128.
Pocula si quando sævæ infecere novercæ. Cic. 7. Verr. Illis diligenter legibus, quæ in poculis ponebantur, obtemperabat.
Amoris poculum, Philtron. Hor. Epod. 5. 38.
Desiderii poculum, Philtron. Hor. Epod. 17. 80.
Blanda. Valer. 2. Argon. 417.
Ducentia somnos. Hor. Epod. 14. 3.
Insidiosa Circes. Ovid. 14. Met. 295.
Lactea pocula, Repleta lacte. Stat. 1. Achil. 307.
Marcentia. Stat. 4. Silv. 6. 57.
Medicata. V. medicor.
Sobria pocula supposita aqua. Tibul. lib. 1. 6. 28.
Vitea, Vini. Virg. 3. Georg. 379.
Ducere pocula, Exhaurire. Hor. 1. Carm. 17. 21.
Hic innocentis pocula Lesbii
Duces sub umbra.
Exhaurire poculum mortis. Cic. pro Cluent. 31.
Inficere pocula veneno. V. inficio.
Infundere poculum. Hor. Epod. 5. 78.
Majus parabo, majus infundam tibi
Fastidienti poculum.
Libabant aulai in medio pocula Bacchi. Virg. 3. Æn. 354.
Mista lactis pocula mero. Tibul. lib. 3. 5. 34.
Restinguere pocula ardentis Falerni lympha. Hor. 2. Carm. 11. 20.
Temperare pocula. Hor. 1. Carm. 20. 12.
Tinguere aliquem poculis, Irrigare mero. Hor. 4. Carm. 12. 23.
Trahere pocula arenti fauce. Hor. Epod. 14. 4.
De bestiis eleganter Virg. 8. Ecl. 28.
Cum canibus timidi venient ad pocula damæ.

Pocillum, i. n. dimin. [κυλίσκη] Parvum Poculum. Cato R. R. cap. 156. Per linteum exugeto succum, quasi heminam, in pocillum fictile. Liv. 10. 42. extr. Voverat Jovi Victori, si legiones hostium fudisset, pocillum mulsi, &c.

Pocillātor, ōris. m. [οἰνοχόος] alias dicitur A cyathis, qui pocula mensæ ingerit. Apul. lib. 6. p. 179 Elmenh. Adfuit rapax aquila: memorque veteris obsequii, quo ductu Cupidinis, Jovi pocillatorem Phrygium sustulerat, &c. Rursus eodem libro p. 183. Tunc poculum nectaris, quod vinum deorum est, Jovi quidem suus pocillator ille rusticus puer, ceteris vero Liber ministrabat. Utrobique Ganymedem intelligit, qui (ait Beroaldus) elegantissimo vocabulo Pocillator dicitur, quasi Poculorum ministrator.

Pocŭlentus, a, um. Adj. & Poculentum, i. n. Cic. 2. de Nat Deor. 141. Habitat in ea parte oris, qua esculentis & poculentis iter natura patefecit. Legitur & Potulentis. De gustatu. Gell. lib. 4. cap. 1. Penus est, inquit, quod esculentum aut poculentum est. Sunt qui Potulentum scribant, ut apud Ulpianum in l. 3. §. potulenta. D. de penu legata.

P P

PP. Papiria, Præpositus, Perpetuus, Primipilus, &c. V. omnino Sertor. Ursat. Propositum item significat in Codicis constitutionibus: Leges enim & Edicta & Constitutiones palam, publico in loco promulgabantur, ut ea legere quisque posset. PP. AVG. Perpetuo Augusto; ut in fine procemii Institutionum Civilium.

P R

PR. Pater, Præfectus, Præses, Præter, Prætor, Pridie, Primipilus, Princeps, Proconsul. PR. A. Prætoria Antonii. PR. PER. Prætor peregrinus. PR. PR. Proprætor. PRR. Prætores. PR. S. Prætoris sententia. PR. VR. Prætor Urbanus. PRAE. PRES. Præfectus præsidii. PRAEF. Præfectus. PRAEF. VR. Præfectus Urbis. PRAE. VIGIL. Præfectus vigilum. PRS. P. Præses provinciæ. PRSS. Præsides.

P R A

Practicus, Adj. V. praxis.

PRACTORES, [πράκτορες] in Novellis Justiniani sunt Exactores tributorum. Suidas, φορολόγος ὁ τοὺς εἰσφορὰς συλλέγων, οὓς πράκτορας καλεῖν ἔθος τοῖς πολλοῖς.

PRÆ, Præpositio. Ablativo casui servit, & significat Ante. [πρὸ] Liv. 1. 7. Prope Tiberim fluvium, qua, præ se armentum agens, nando trajecerat. Aliquando absolute ponitur. Ter. And. 1. 1. 141. I præ, sequar.
Præ se ferre, est Dicto, factove, & ipsa statim fronte, qualem opinionem de aliqua re aut homine habeas, confiteri. Quintil. lib. 5. cap. 13. Fiduciam igitur præ se ferat orator, semperque ita dicat, tanquam de causa optime sentiat. i. e. Ex ipso aspectu oratoris, ex ipsa voce, ex ipsa tota oratione eluceat fiducia: quemadmodum qui pugnaturi sunt, in vultu & gestu indicant tacitam, vel formidinem, vel fiduciam, hoc est Præ se ferunt fiduciam vel formidinem. Hæc Valla lib. 5. Cic. pro Rabir. perd.reo 17. Quamobrem fateor, atque etiam, T. Labiene, profiteor, & præ me fero, te ex illa crudeli, importuna, non Tribunitia actione, sed regia, meo consilio, virtute, auctoritate, esse depulsum.
Præ se gerere, idem quod Præ se ferre. Cic. 2. de Invent. 7. Nam affectionis quidem ratio perspicuam solet præ se gerere conjecturam: ut amor, iracundia, molestia. Ibid. Præ se gerit quandam utilitatem, quo magis expetatur.
Præ se propellere. Lucret. lib. 4. 287.
Præ manu, vel Præ manibus. V. MANUS.
Præ [πρὸς] comparationem aliquando inducit. Cic. 4. Fam. 4. Non tu quidem vacuus molestiis, sed præ nobis beatus. Ter. Adelph. 2. 3. 9.
Omnia sibi qui post putarit esse præ meo commodo. i. e. Mei commodi comparatione, inquit Donat. h. e. Nihil pluris illi esse curandum putat, quam meum commodum.
Doctus præ illo. ζητ. exempla. H. St.
Præ quod. Plaut. Stich. 2. 2. 38.
Immo res omnes relictas habeo præ quod tu velis.
Præ quam. Plaut. Amph. 2. 2. pr.
Satin' parva res est voluptatum in vita,
Atque in ætate agunda,
Præ quam quod molestum est. Gell. lib. 16. cap. 1.
Præ ut. Plaut. Mil. 1. 1. 20. — nihil hercle quidem hoc,
Præ ut alia dicam, tu quæ nunquam feceris. Idem Amph. 1. 1. 218.
— parum etiam præut futurum est prædicas. Idem Men. 5. 5. 33.
Immo modestior nunc quidem est de verbis, præut dudum fuit. Ter. Eun. 2. 3. 8.
Hic vero est, qui si occeperit, ludum jocumque dices
Fuisse illum alterum, præut hujus rabies quæ dabit.
Præ [διὰ, ἕνεκα] nonnunquam abundantiam notat: ut, Præ multitudine. Cic. 2. Att. 21. Quidam dicunt significare Propter, in hujusmodi exemplis; ut paulo post videbis.
Præ ira. Liv. 31. 24. extr.
Præ lacrimis. Cic. 9. Att. 14. Non medius fidius præ lacrimis possem reliqua, nec cogitare, nec scribere.
Præ, Propter. ut, Præ formidine. Ter. Eun. 1. 2. 18.
Credo, ut fit, misera præ amore exclusisti hunc foras. Idem Heaut. 2. 2. 67.
Præ gaudio (ita me di ament) ubi sim, nescio.
Præ, cum nominibus composita significationem ubique fere auget & intendit. [V. quæ in ipsis compositis adnotabimus. Ubi auxetica est convenit cum Per, cum qua sæpe, ut & cum Pro confunditur.
In compositione item sæpe notat Præter. V. Burm. & Weitz. ad Petron. cap. 99.

PRÆĂCŪTUS, a, um. Partic. ut videtur a Præacuo verbo, Ex una parte acuminatum denotat quidpiam. Cæs. 2. Bell. Gall. 29. Tum magni ponderis saxa, & præacutas trabes in muro collocarant. Idem 4. Bell. Gall. 17. Tigna bina sesquipedalia, paulum ab imo præacuta. [Hoc Partic. ab Adj. distinguendum putavi. Sic Præpilatus apud eundem scriptorem, non Valde, sed Priore parte in pilam rotundatum significat. V. f. l.
Præacutus, a, um. Adj. [πολυοξὺς] Valde acutum significat. ut
Asperitas præacuta. Plin. lib. 11. cap. 26.
Bipennis præacuta. Plin. lib. 8. cap. 8.
Cuspis præacuta. Ovid. 7. Met. 131.
Scopulus præacutus. Plin. lib. 9. cap. 10.

PRÆACUTE, Adv. Apul. Apol. p. 296. Elmenh. Et fortasse, an præacute repetisse vobis videbamini?

PRÆALTUS, a, um. Adj. [λίαν ὑψηλὸς] Valde altus. Liv. 10. 2. Ostium fluminis præalti, quo circumagi naves in stationem tutam possint.
Alveus præaltus. Liv. 5. 37. extr.
Arbor præalta. Curt. 6. 4. 3.
Mare præaltum. Curt. 4. 2. 9.
Rupes præalta. Liv. 40. 58.
Superl. Præaltissimus. Apul. Met. 8. p. 211. Elmenh. Seque in præaltissimum puteum præcipitat.

PRÆALTE, Adv. Veget. de Re Mil. 4. 21. Tollenon dicitur, quoties una trabes in terram præalte defigitur, &c.

PRÆAUDĪTUS, a, um. Partic. Ante auditus. Ulpian. in l. Solet. in princ. D. de offic. Proconf. Solet etiam custodiarum cognitionem mandare legatis: scilicet ut præauditas custodias ad se remittant.

PRÆBEO, ui, itum, [παρέχω, χορηγέω, πορω, πορίζω, παρίζω, ἰσχυρίζω, ἐκπορίζω, ἰσχυρίζω] ēre. ex Præ & Habeo compositum, abjectis A & H; significat Dare, exhibere. Quin & Præhibeo apud vetustiores occurrit. V. f. l. Cic. 6. Verr. 9. Neminem, qui cum potestate, aut legatione in provinciam esset profectus, tam amentem fore putaverunt, ut emeret argentum; dabatur enim de publico: ut vestem; præbebatur enim legibus: mancipium putaverunt; quo & omnes utimur, & non præbetur a populo.
Præbere, Dare, Porrigere, ut
Præbere de manu cibos, Manu ipsa cibum in os ingerere. Columel. lib. 9. cap. 1.
Aquam præbere. Hor. 1. Serm. 4. 88.
E quibus unus amet quavis aspergere cunctos,
Præter eum qui præbet aquam: post hunc quoque potus. Grammatici hunc locum vix concoquere possunt, mirumque eis videtur convivatorem aquæ præbitorem appellari. Primus Dionysius Lambinus vidit convivatorem solitum balneum præbere convivis: quam interpretationem nemo jure reprehendat. Turnebus aliter, cujus hæc sunt verba, Quid, si dicat hominem tam esse procacem & petulantem in jocando, ut nec convivis, nec ministris abstineat ullis, quin eos perstringat, præter eum, qui ipsi pocula miscet, ministratque aquam? ait enim Martial. 1. 12.
Jam defecisset portantes calda ministros,
Si non potares, Tongiliane, merum. Sed omnino præstiterit locum per allegoriam interpretari, inflexione verborum & inversione ducta a lusu, quo aliquo in situla aut urceo nobis aquam ministrante, alios ea aspergimus, aut perfundimus per lasciviam, quod quum facimus, eo qui aquam nobis præbet, interim abstinemus. Aquæ igitur præbitori similem esse voluit Flaccus convivatorem. Huic inversioni, Aspergere, & Aqua, favere videntur. Hæc ille: utram vis sequere. Sunt qui volunt hoc loco legi, Præbet, aqua; ut Præbet per se & separatim legatur, & subaudiatur Cœnam, sed hæc lectio a doctis rejicitur.
Cibum alicui. Lucret. lib. 3. 1004.
Præbere, Præstare; Tribuere, Ad manum dare, ut
Accessum præbere. Liv. 30. 10. pr. Al. Ascensus.
Honorem. Plin. lib. 35. cap. 10. Alexander ei honorem clarissimo præbuit exemplo.
Iter. Columel. lib. 3. cap. 16.
Latebras præbet creta serpentibus. Virg. 2. Georg. 216.
Locum peccandi. Columel. lib. 11. cap. 1.
Munimenta. Cæs. 2. Bell. Gall. 17.
Se facilem præbere dicitur res aliqua. Plin. lib. 13. cap. 4.
Speciem triumpho. Liv. 34. 52. extr. Præbuerunt speciem triumpho capitibus rasis secuti, qui servitute exempti fuerant. i. e. Reddiderunt speciosiorem.
Spiritum vitalem & salutarem præbet animantibus aer temperatus. Cic. 2. de Nat. Deor. 117.
Suspendia præbuit illa arbor misero collo. Ovid. 1. Amor. 12. 17.
Viam. Ovid. 11. Met. 515.
Rima patet, præbetque viam letalibus undis.
Præbere, Adhibere, Suppeditare, subministrare, ut
Alimenta furori. Ovid. 3. Met. 479.
Auxilium. Plin. lib. 21. cap. 32.
Brachium sceleri. Ovid. 7. Epist. 126.
Præbueram sceleri brachia nostra tuo.
Causam. Liv. 30. 14. Quæ peropportune, cupienti tollere inducias, Scipioni causam præbuere. i. e. Prætextum.
Causam necis. Ovid. 2. Epist. 148.
Domum alicui. Hor. 3. Carm. 19. 7.
Materiam alic. Liv. 3. 46. pr. Quum Appius non Virginiam defendi ab Icilio, sed inquietum hominem, & Tribunatum etiam nunc spirantem, locum seditionis quærere diceret: non præbiturum se illi eo die materiam.
Materiam præbere suo damno. Ovid. 2. Met. 213.
Materiam igni. Liv. 21.
Nomen. Tacit. 13. Ann. 13.
Operam præbere, Juvare. Plaut. Mil. 2. 6. 108.
Operam Reip. suo sumptu. Liv. 5. 4.
Perfugium & solatium adversis rebus præbent studia. Cic. pro Arch. 16.
Se ministros præbent oratoribus infimi homines apud Græcos mercedula adducti. Cic. 1. de Orat. 198.
Sumptus præbetur mihi ex re avita. Hor. 1. Serm. 6. 80.
Tempora prima mollia præbuerunt mihi Fata. Ovid. 4. Trist. 8. 32.
Usum. Plin. lib. 13. cap. 22.
Præbere, Exhibere, Monstrare, Ostendere, ut
Animum ad perniciem alicujus moderatum, & ad rerum eventum lenissimum præbere. Cic. 3. Q. frat. 3.
Appetitum rationi obedientem præbeamus. Cic. 1. Offic. 132.
Copiam verborum populo, cum multa concursatione, magnoque clamore præbebat. Cic. de Clar. Orat. 242.
Imaginem antiquitatis Senatui præbebat. Tacit. 3. Ann. 60.
Jusjurandum alteri. Plin. in Paneg. cap. 64. Quin etiam sedens præbuit jusjurandum. [Sed Lips. legit Praeiit, idque loci sententia postulare videtur.
Orationem. Plaut. Pœn. 5. 4. 52.
Ut modeste orationem præbuit.
Se præbere aliquo modo, est Se ostendere. Ter. Phorm. 3. 1. 12.
Tum Phormio itidem hac re, ut in aliis, strenuum hominem præbuit.
Se æquum alicui. Cic. 2. Fam. 1. Sin me id facere noles, te mihi æquum præbere debebis.
Se æquabilem. Cic. 2. Tusc. 65. Atque in primis meditemur illud, ut hæc patientia dolorum, quam sæpe jam intentione dixi esse firmandam, in omni genere se æquabilem præbeat.
Se attentum auditorem. Cic. 3. de Nat. Deor. 1.
Se auctorem alicui rei. Tacit. 3. Hist. 12. i. e. Ducem.
Se credulum. Cic. 15. Att. 16. Vel verba dari mihi facile patior in hoc, meque libenter præbeo credulum.
Se dignum suis majoribus. Cic. 2. Fam. 18.
Se docilem. Cic. 2. Tusc. 15.
Se duriorem alicujus afflictæ fortunæ. Cic. 14. Att. 13. Quod si duriorem te miseræ & afflictæ fortunæ præbes, non contendam ego adversus te.
Se nimium exorabilem. Cic. 1. Q. frat. 2.
Se facilem præbere in hominibus audiendis, admittendisque. Cic. 1. Q. frat. 1. Idem 14. Att. 13. Ego autem Antonio facillimum me præbui.
Se gratum de bene meritis. Cic. pro Planc. 91.
Se judicem acrem. Cic. 1. Off. 114. Suum quisque noscat ingenium, acremque se & bonorum & vitiorum suorum judicem præbeat.
Se lenissimum. Cæsar Oppio, 9. Att. 8.
Se misericordem in re, in testimonio religiosum præbere. Cic. pro Cæcin. 26.
Se moderatum in aliqua re. Cic. 7. Verr. 27.
Se obsequentem. Senec. Hippol. 132.
Se patientem & impigrum. Cic. 7. Verr. 27.
Se placabilem alicui. Cic. 14. Att. 13.
Se quoquomodo in re aliqua. Cic. 4. Verr. 70. Atqui eo etiam magis, quod iste, quoquo modo se in quæstione præbebat, tamen in consilio habebat homines honestos e conventu Syracusano.

Se ſpectatores otioſos alicujus calamitatis. Cic. 2. Off. 26.
Se ſuperbum in fortuna. Cic. 8. Att. 4. Superbum ſe præbuit in fortuna, quam putavit noſtram fore.
Tyrannum, aut alium quemvis ſe. Cic. 3. Verr. 82. Quum te in oppidis & civitatibus amicorum, non legatum Populi Rom. ſed tyrannum libidinoſum, crudelemque præbueris. i. e. Geſſeris te non tanquam legatus, ſed potius ut ſolent ſe gerere tyranni libidinoſi. Idem 7. Fam. 16. Deinde quod in Britannia non minus quam Philotheoron te præbuiſti.
Se vegetum acremque ad aliquid agendum præbere. Cic. 1. de Divin. 61.
Se virum in re aliqua. Cic. 5. Fam. 18. Pro amore noſtro rogo atque oro, te colligas, virumque præbeas.
Præbere & Impertire ſe alicui. Cic. pro Roſc. Amer. 11. Te quoque magnopere, M. Fanni, quæſo: ut qualem te jam antea Populo Rom. præbuiſti, quum huic quæſtioni judex præeſſes, talem te & nobis & Pop. Romano hoc tempore impertias.
Speciem. Plin. lib. 24 cap. 15. Naſcitur in petroſis, orbiculato florum ambitu, ſpeciem lecti pedum præbens.
Speciem extinctæ animæ. Plin. lib. 20. cap. 9.
Speciem terroris. Liv. 24. 30.
Spectaculum lætum. Liv. 30. 12. pr. Lætum ante omnes Maſiniſſæ præbiturus ſpectaculum.
Vicem. Plin. lib. 16. cap. 36.
Præbere, Porrigere, Commodare in bonum, ut
Aurem, Auſcultare.. Plin. 2. Epiſt. 14. pr. Nihil quod præbeas aurem.
Aures ambagibus. Ovid. 3. Met. 692.
Aures conviciis. Liv. 38. 52.
Aures non obtuſas criminatione, ſed vacuas præbere. Cic. Anteq. iret in exſil. 13.
Se dictis præbere, i. e. Attentum eſſe iis quæ dicuntur. Lucret. lib. 2. 65.
Præbere, Porrigere, Offerre, Objicere in malum, ut
Cervices. Cic. Anteq. iret in exſil. 21. Crimen diluere non licere: ore oppreſſo cervices eſſe præbendas.
Collum cultris. Juven. 10. Sat. 269.
Corpora præbemus plagis, ut ſæpe ſagittis. Ovid. de Nuce 171.
Corpus Reguli crudelitati Pœnorum præbitum eſt. Cic. 3. de Nat. Deor. 80. conf. Liv. 25. 15.
Crura præbemus ſagittis. Perſ. 4. Sat. 42.
Manus verberibus. Ovid. 1. de Arte Am. 16.
Nudum præberi alicui. Ovid. 2. Amor. 9. 35.
Os. Ter. Adel. 2. 2. 7.
Qui potui melius, qui hodie uſque os præbui? Cic. 5. Verr. 41. Qui teſtes interrogari priore actione nolueris, & iis tacitum os tuum præbere malueris, quam vis & te & patronos tuos ingenioſos eſſe dicito.
Os præbere ad contumeliam. Liv. 4. 35. extr.
Os ad male audiendum. Cic. 1. Att. 15. Quam dignus, qui Palicano, ſicut facit, os ad male audiendum quotidie præbeat.
Pectora præbent ferro. Stat. 9. Theb. 674.
Pigneranda pœnæ præbere bona. Liv. 29. 36. extr.
Poppyſma præbere. Juven. 6. Sat. 383.
— frontemque manumque
Præbebit vati crebrum poppyſma roganti. Sed. V. POPPYSMA.
Quam ſe præbuerant ferro patienter & igni. Ovid. 1. Amor. 14. 25.
Terga, Dare. Tacit. 14. Ann. 37.
Præbere, pro Cauſam præbere, Efficere, ut
Caſum pugnæ. Tacit. 12. Ann. 28.
Curam præbere, pro Sollicitum habere. Liv. 43. 14. Macedonia maxime curam præbebat.
Errorem. Liv. 4. extr.
Indignationem. Liv. 26. 37. extr.
Infamiam. Ulpian. in l. Item apud Labeonem. §. Aliud eſt. D. de injur. & famoſ. libell.
Ludos. Ter. Eun. 5. 7. 9.
Lumen præbet feneſtra. Varro 3. de R. R. cap. 9. Ovid. 18. Epiſt. 59.
Luna mihi tremulum lumen præbebat eunti.
Metum. Liv. 25. 19. Utrique parti parem metum præbuit, ne hoſtes novi adventarent.
Metus. Ovid. 1. de Arte Am. 754.
Miraculum. Plin. lib. 28. cap. 3.
Notitiam. Lucret. lib. 5. 125.
Somnum ſilentia præbent. Ovid. 5. Faſt. 429.
Sonitum. Liv. 7. 36. pr.
Spem. Liv. 24. 24. pr.
Suſpicionem. Tacit. 1. Hiſt. 28.
Terrorem. Liv. 3. 8. Urbi quoque Romæ ingens præbitus terror. conf. 26. 5.
Vim. Plin. lib. 13. cap. 12.
Vires fluvio hiems præbebat. Lucan. lib. 1. 217.
Juſta. Cic. 1. Off. 41. Eſt infima conditio & fortuna ſervorum: quibus non male præcipiunt, qui ita jubent, uti ut mercenariis, operam exigendam, juſta præbenda.
Pabula. Lucret. lib. 2. 597.
Prandium alicui. Cic. 3. Att. 1. Quod anteceſſerat Statius, ut prandium nobis præberet. Quædam exemplaria legunt Videret.
Sponſalia alicui præbere, pro Celebrare ſponſalia, & deſpondere filiam. Cic. 2. Q. frat. 5. Ad VIII Idus Aprilis ſponſalia Craſſipedi præbui. i. e. Celebravi convivium ſponſaliorum.

PRÆBENS, entis. Partic. ut, Præbens Phœbo terga. Ovid. 4. Met. 715. Juſtin. 1. 4. 10. Femina parvulo ubera præbens. V. plura ſupra.

PRÆBĬTUS, a, um. Partic. [ἐκπορισθεὶς] ut
Frumentum & alia affatim præbita. Salluſt. Jugurth. cap. 54.
Prærepta, non præbita, ſcriptoribus facultas videtur. Hirt. Bell. Gall. 8. præf.
Præcordia præbita. Ovid. 3. Met. 746.
Præbiti in acie Vitellianis cibi. Tacit. 3. Hiſt. 32. 4.
Præbita, Abſolute. Suet. Tiber. cap. 50. Sed & peculio conceſſo a patre præbitiſque annuis privavit. Columella lib. 1. cap. 8. Tantoque curioſior inquiſitio patriſfamilias debet eſſe pro tali genere ſervorum, ne aut in veſtiariis, aut in ceteris præbitis injurioſe tractentur.

PRÆBENDA, æ. f. PRÆBENDARIUS, i. m. Voces frequentes apud ſequioris ævi Eccleſiaſticos. V. ſeq. dict.

PRÆBENDUS, a, um. Partic. [πορισθεὶς] & Præbenda n. pl. Subſtantive, Gell. lib. 15. cap. 4. Comparandis mulis, & vehiculis magiſtratibus, qui ſortiti provincias forent, præbenda publice conduxiſſe. Ubi interpres, Præbenda publice conduxiſſe: i. e. Ea quæ a parochis præbenda erant, de quibus Hor. 1. Serm. 5. 46.
Præbuit; & parochi, quæ debent, ligna ſalemque. Erant autem in exercitu copiarii, quibus erat præceptum, ut præbenda, id eſt ſalem & ligna publice miſſis exhiberent. Ut vero annotavit Bebelius, in plurali tantum legimus, idque in neutro genere.

PRÆBĬTOR, ōris. m. [πορίστης] Cic. 2. Off. 53. An tu id agis, ut Macedones, non te regem ſuum, ſed miniſtrum & præbitorem putent? conf. PAROCHUS.

PRÆBĬTIO, ōnis. f. [παροχὴ] Varro apud Non. 2. 647. Quod ea die mea erat præbitio. Ulpian. D. de offic. præfect. urb. l. omnia. §. Cura carnis. Cura carnis omnis, ut juſto pretio præbeatur, ad curam præfecturæ pertinet. Ideo & forum ſuarium ſub ipſius cura eſt: ſed & ceterorum, ſive pecorum, ſive armentorum, quod ad hujuſmodi præbitionem ſpectat, ad ipſius curam pertinent.
Gravari copiarum præbitione. Juſtin. 38. 10. 8.
Olei frumentique præbitiones, quibus angebantur. Aurel. Vict. de Cæſ. cap. 41.

PRÆBIUM, i. n. Præbia, Remedia. Paulus. Ea vero præcipue præbia appellarunt, quæ amuleti vim habebant, cujuſmodi erant lora, quæ de puerorum collo ſuſpendebantur. Varr. lib. 6. de L. L. 6. Nævius in Stigmatia: Præbia a præbendo ut ſit tutum, quod ſint remedia in collo pueris. V. Lex. Martinii. Al. Prœbia, vel Prœbra. V. Feſt. in Præbia & Prædia. & Dacer. not.

PRÆBĬBO, ĕre. [προπίνειν] Apul. lib. 10. p. 246. Elmenh. Offer paraſito meo, ſimul quod ei præbiberim, commoneto. [Gloſſ. Gr. Lat. Προπίνω, Propino, Probibo. lego Præbibo. Ibidemque Πρόποσις, Propotacio, lego Præpotatio.

PRÆBĪTO, ĕre. Prævenire.
Præbitere, [ἀναιρεῖν] pro Perimere, uſurpavit Plaut. Pſeud. 3. 1. 10.
Interminatus eſt a minimo ad maximum,
Si quis non hodie munus miſiſſet ſibi,
Eum cras cruciatu maximo ſe præbitere.
Præbitere item dixit Plautus pro Præterire, in Pœn. 5. 3. 44.
Quid ſi eamus illis obviam? P. at ne inter vias
Præbiteramus eas metuo. al. Præterbitamus.

PRÆBLANDUS, a, um. Adj. Valde blandus. Strab. Gall. Hort. præf.
— tenueſque fovet præblanda viciſſim
Luna comas.

PRÆCĂLĬDUS, a, um. Adj. Percalidus. Tacit. 13. Ann. 16. 3. Præcalida potio. Prudent. contra Symmah. 2. 320. & præf. lib. 1. in Symmach. 47.

PRÆCĂLĔFACTUS, a, um. Partic. Antecalefactus. Cæl. Aurel. Acut. 1. 17. Scrib. larg. Compoſ. 156. & 238. Marc. Emp. cap. 25.

PRÆCALVUS, a, um. Adj. [προφάλακρος] Calvus in anteriore capitis parte. Suet. de Galba, cap. 21. Statura fuit juſta, capite præcalvo.

PRÆCANO, PRÆCANTATIO, PRÆCANTATOR, PRÆCANTATRIX, PRÆCANTATUS, PRÆCANTO, PRÆCANTRIX, V. PRÆCINO.

PRÆCĀNUS, a, um. Adj. [προπολιός] Qui ante annos juſtos canus eſſe incipit. Hor. 1. Epiſt. 20. 24.
Corporis exigui, præcanum, ſolibus aptum.

PRÆCĀRUS, a, um. Adj. Nimis, ſive multum carus. Ter. Phorm. 3. 3. 25.
Quantum opus eſt tibi argenti? eloquere. P. ſolæ triginta minæ.
Triginta? hui, præcara eſt, Phædria, P. iſtæc vero vilis eſt.
Quædam exemplaria Percara legunt.

PRÆCĂVEO, cāvi, cautum, [προφυλάττομαι] ēre. Ante cavere. Ter. And. 3. 5. 18.
Namque hocce tempus præcavere mihi me, haud te ulciſci ſinit.
Præcavere ab inſidiis. Liv. 9. 17.
Præcavere peccata. Cic. pro Roſc. Amer. 116. Atqui ea ſunt animadvertenda peccata maxime, quæ difficillime præcaventur.
Præcautum eſt a me. Cic. 2. Att. 1. Quod a me ita præcautum atque ita proviſum eſt, non ut ego de optima illa mea ratione decederem.
Aſtutia intelligendi ad præcavendum quibus abeſt, ſibi injecto terrore mortis, horreſcunt. Cic. 5. de Fin. 31. Ex Pacuvio.

PRÆCĂVENS, entis. Partic. [προφυλάττων] Cic. pro Planc. 53. Qui te incautum fortaſſe nunc tuo loco dimovere potuerunt, providentem ante & præcaventem nunquam certe movebunt.

PRÆCAUTUS, a, um. Partic. [προφυλαχθεὶς] ut, Proviſa & præcauta res. Cic. 6. Verr. 90. Verumtamen ita res mihi tota proviſa atque præcauta eſt, uti ſi maxime eſſet inventus, qui, &c.
Præcauto opus eſt. Plaut. Merc. 2. 2. 62.

PRÆCAUTOR, ōris. m. [προφυλακτὴς] Plaut. Pſeud. 2. 2. 12.
Nam ego præcautor, & patronus foribus proceſſi foras. In omnibus, quos vidi codd. excuſum eſt Precator.

PRÆCĒDO, ſſi, ſſum, [προάγω, προβαίνω, προέρχομαι] ĕre. Antecedere. Plin. lib. 11. cap. 37. Nulla præcedente injuria.
Præceſſi, præteritum. Varr. de Ling. Lat. lib. 5. 5. Ut enim Ceſſit atque Receſſit, ſic Succeſſit, & Deceſſit, & Conceſſit, & Præceſſit.
Agmen præcedere. Virg. 9. Æn. 48.
Præcedere, per translationem, pro Præcellere, Superare. Plaut. Aſin. 3. 3. 39.
Ut veſtræ fortunæ meis præcedunt, Libane, longe.
Præcedere auctoritate, ſapore, ſuavitate, & ſimilibus. Plin. lib. 29. cap. 1. Idem lib. 4. cap. 6. Vinum aliud alterum germanitate præcedit. Columel. lib. 3. cap. 2.
Armorum decus præcedere actis forenſibus. Lucan. ad Piſon. 34.
Famæ priſcæ titulos præcedere. Stat. 2. Silv. 2. 146.
Præcedere in re aliqua. Plin. lib. 18. cap. 3.
Longe præcedere. V. LONGUS.

PRÆCEDENS, entis. Partic. [προηγούμενος] ut, Inſtare præcedentibus. Hor. 1. Epiſt. 2. 71.

PRÆCESSOR, ōris. m. Tertull. adv. Prax. cap. 1. Hieron. adv. Rufin. 3. 6. Præceſſor. Quæ a præceſſore tuo geſta ſunt immutes. Cæl. Calcagn. in Or. pro Alphonſo duce Ferr. p. 535. H. St. Deſiderabatur hæc vox in Lugd. Vulgo *Prædeceſſorem* dicunt barbare.

PRÆCĔLER, celĕris, & celĕre. Adj. [πολυωκὺς] Valde celerem ſignificat. Plin. lib. 9. cap. 46. Ut prope carinam ventum eſt, niſi præceleri vi repente rapiant, abſumi ſpectant.
Viri præceleres curſu. Stat. 6. Theb. 550.

PRÆ-

PRÆCELERO, [προτρέχω] āre. Præcurrere. Stat. 4. Theb. 799.

— pars arcta plebe fequuntur,
Præcelerantque ducem, medium fubit illa per agmen.

Neutraliter. Idem 2. Theb. 497.

Fert via per dumos propior; qua calle latenti
Præcelerant.

PRÆCELLEO, ēre. Antique. Plaut. Pfeud. 2. 3. 14.

— proinde ut quifque fortuna utitur,
Ita præcellet. [Sic olim Celleo dicebant, unde Celfus Partic.

Poteft tamen hic futurum effe a Præcello.

PRÆCELLO, cellui, celfum, [προέχω, διαφέρω] ere. Præcedere & fuperare. Plin. lib. 12. cap. 3. Malus Affyria odore præcellit foliorum.

Mobilitate præcellere. Lucret. lib. 2. 160.

Robore mentis. Sil. lib. 3. 603.

Præcellere alicui, pro Imperare, & dominari. Tacit. 12. Ann. 15.

PRÆCELLENS, entis. Adj. ex Partic. [προέχων] ut, Juvenis præcellens robore mentis. Sil. 3. 603.

Compar. Plin. lib. 12. cap. 6. Major alia, pomo & fuavitate præcellentior, quo fapientes Indorum vivunt. [Idem quod Præcellens.

Superl. Omnibus rebus præcellentiffimus vir. Cic. 6. Verr. 97.

PRÆCELLENTIA, æ. f. Tertull. Apol. cap. 23.

PRÆCELSUS, a, um. Adj. [ὑπερυψηλός] ab Ex & Celfus. Valde excelfum fignificat. Cic. 6. Verr. 107. Enna autem, ubi ea, quæ dico, gefta effe memorantur, eft loco præcelfo atque edito.

Moles præcelfæ. Stat. 1. Silv. 5. 27.

Rupes. Virg. 3. Æn. 245.

Fortuna. Stat. 3. Silv. 3. 85.

Compar. Salvian. 6. Omnes ferme præcelfiores viros calamitatibus fuis factos effe pejores.

PRÆCENTIO, PRÆCENTOR. V. PRÆCINO.

PRÆCEPS, cipĭtis. Adj. [σφαλής, ἀπότομος, κρημνώδης, παράκρημνος, ἀπόῤῥωξ] a Præ & Capio, vel, ut alii volunt, Caput, componitur; fignificatque proprie Eum, qui fine confideratione aliqua, aut modo, quid agit, & quafi rem & tempus præoccupat. ut apud Martialem, quum de urfo loquitur, lib. 1. 11.

Præceps fanguinea dum fe rotat urfus arena. Virg. 3. Æn. 598.
— mox fefe ad litora præceps
Cum fletu, precibufque tulit. h. e. Sine refpectu falutis, inquit Servius. [Præceps, pro Præcipitem pofitum eft, ut
— media fefe tulit obvia filva. V. OBVIUS.

In Thef. patris affertur Plauti exemplum de Præceps quod hic omittitur. H. St. Nempe quod ex Rud. infra fequitur ad fin.

Præceps in avaritiam & crudelitatem animus. Liv. 26. h. e. Promptus & proclivis.

Præceps ingenio in iram. Liv. 23. 7.

Amentia præceps aliquis. Cic. pro Milon. 86. Albanorum obrutæ aræ, facrorum populi Rom. fociæ & æquales: quas ille præceps amentia, cæfis proftratifque fanctiffimis lucis, fubftructionum infanis molibus oppreſſerat, &c.

Confiliis omnibus præceps & devius homo. Cic. 5. Philip. 37.

Præceps animi, Figurate. Virg. 9. Æn. 685.

Præceps, Nimis feftinus. Virg. 2. Æn. 516.

Præcipites atra ceu tempeftate columbæ. Ter. And. 1. 3. 9.
Quo jure, quaque injuria, præcipitem me in piftrinum dabit.

Ad pœnam exitiumque præceps. Cic. de Arufp. Refp. 51. An ille demens, & jam pridem ad pœnam, exitiumque præceps, fœdior atque inquinatior in Cn. Pompejo accufando, quam in univerfo Senatu vituperando fuit?

Sed omnia in eo præcipitia ad exitium fuerunt. Livius decad. 3. lib. 4. p. 83. Frob. H. St. Exftant lib. 24. cap. 7. pr.

Urbium quafdam fœderatas, fed ad exitium licentia præcipites, libertate privavit. H. St. Auctoris mentio cultro refecta eft, funt autem verba Tranquilli in Augufto cap. 47.

In omnia præceps. Lucan. lib. 2. 656. V. loc.

Præceps, n. Locus altus, unde quis fe præcipitem dare facile poffit, quod & Præcipitium dicitur. Virg. 2. Æn. 460.

Turrim in præcipiti ftantem.

Omne in præcipiti vitium ftetit, Translate. Juven. 1. Sat. 147. Ubi fubftantive accipitur, ut apud Stat. 1. Silv. 4. 51. Præceps juvenile.

In præcipiti eft ægrotus: i. e. In fummo difcrimine. Celf. lib. 2. cap. 6. de indiciis mortis, quæ ex alvo fumuntur.

In præceps pervenire. Paterc. 2. 3. extr. Ubi femel recto deerratum eft, in præceps pervenitur.

Decidere in præceps. Ovid. 12. Met. 339.

Jacere aliquem in præceps, Ex fuperiore loco præcipitare. Tacit. 4. Ann. 22.

Patet in præceps Tartarus. Virg. 6. Æn. 578.

Volvi in præceps. Ovid. 2. Met. 320.

Volvitur in præceps, &c.

Præceps, In præceps ruens, ut

Amentia. Stat. 12. Theb. 765.

Audacia. Claud. 1. in Ruff. 34.

Celeritate quædam dicendi præcipiti volubilis homo. Cic. pro Flacc. 48.

Certamen. Virg. 3. Georg. 103. Subaudi Curfus.

Currus. Virg. 3. Georg. 358.

Curfus. Lucan. lib. 3. 391.

Fragor Oceani. Valer. 3. Argon. 404.

Furor. Cic. pro Domo 91. Nullo labore, tuo præcipiti furorori atque impio fceleri reftitiffem.

Gloria. Stat. 10. Theb. 828.

Gradu præcipiti fecreta mentis exferere. Sen. Herc. OEth. 4.

Ira. Senec. Hippol. 4.

Letum. Senec. Hippol. 2.

Nimbus. Valer. 1. Argon. 83.

Nox fuit præceps, Brevis. Ovid. 9. Met. 485.

Palmites præcipites (inquit Columel. lib. 5. cap. 6.) dicuntur, Qui de hornotinis virgis enati, in duro alligantur.

Procellæ. Stat. 5. Theb. 419.

Profectio præceps & fubitus difceffus. Cic, 9. Att. 12.

Sententiæ præcipites, vel obfcuræ. Quintil. lib. 7. cap. 2. [i. e. Perbreves.

Sol præceps in Occafum. Liv. 10. 42. pr.

Via. Quintil. in procem. lib. 6.

Via præceps & lubrica, Plana & ftabilis, contraria. Cic. pro Flacc. 105. Quem pofthac fore tam amentem putatis, qui non illam viam vitæ, quam ante præcipitem & lubricam effe ducebat, huic planæ & ftabili præponendam effe arbitretur?

Unda. Stat. 6. Theb. 774.

Præceps, Præruptus, Abruptus, ut,

In præceps rapere, pro Deorfum. Virg. 1. Georg. 203.

Ex præcipiti levari, E magno periculo, translate. Hor. 2. Serm. 3. 293. Ovid. 13. Met. 378.

Si quid adhuc audax, ex præcipitique petendum.

Foffæ præcipites, In quas quis poteft præcipitari, Profundæ. Virg. 11. Æn. 888. Ovid. 1. Met. 97.

Nondum præcipites cingebant oppida foffæ.

Locus. Celf. lib. 3. cap. 23. Loci præcipitis confpectum fugere.

Locus declivis & præceps. Cæf. 4. Bell. Gall. 33.

Locos præcipites vitare. Lucret. lib. 4. 512.

Murus præceps in falum pedeftre interceperat iter. Curt. lib. 4. 2. 9.

Saxum. Ovid. in Ibin, 495.

Præceps, Jamjam exiens, ad finem vergens, ut

Annus. Senec. Herc. fur. 3.

Dies præceps. Liv. 4. 9. extr. Præcipitique jam die curare corpora milites jubet.

Diei præceps in noctem tempus caufatus eft. Curtius lib. 4. extr.

Senectus præceps, i. e. Decrepita. Cic. ad Octav. O meam calamitofam & præcipitem fenectutem!

Præceps, Periculofus, permetaphoram, ut

Alea præceps. Hor. 1. Epift. 18. 21. h. e. Subita. [Immo Periculofa.

Iter. Ovid. 4. Trift. 3. 74.

Ardua per præceps gloria vadit iter.

Locus præceps, Periculofus. Liv. 26. 2. Multos imperatores temeritate atque infcientia exercitum in locum præcipitem perduxiffe.

In præcipitem locum fe committere. Cic. 4. Acad. 68. Ut tamen in præcipitem locum non debeat fe fapiens committere.

Periculum, pro Ancipiti. Celf. lib. 2. cap. 11.

Tempus. Ovid. 2. Faft. 400.

In tam præcipiti tempore ferret opem.

Abire præcipitem aliquo. Salluft. in Catil. cap. 25. Luxuria atque inopia præceps abierat. de Sempronia.

Adigere præcipitem. Virg. 6. Æn. 594.

Agere præcipitem, Urgere vehementer. Cic. 3. Verr. 7. Agunt enim præcipitem pœnæ civium Romanorum, quos partim fecuri percuffit, partim in vinculis necavit. V. AGO. Virg. 5. Æn. 456.

Præcipitemque Daren ardens agit æquore toto.

Agere aliquem de fundo præcipitem, Deturbare. Cic. pro Cæcin. 60.

Cadunt apes præcipites. Virg. 4. Georg. 80.

Capeffere fe præcipitem ad malos viros. V. Capeffo, in CAPIO.

Currimus præcipites. Juven. 10. Sat. 85.

Deferor præceps. Virg. 8. Eclog. 59.

Deturbat ab alta puppi præcipitem in mare. Virg. 5. Æn. 175.

Dare præcipitem, pro Ejicere & excludere. Ter. Phorm. 4. 3. 20.

Nam ceteri quidem hercle amici omnes modo,
Uno ore auctores fuere, ut præcipitem hanc daret.

Dari præcipitem ad terram. Liv. 31. 37. Al. In terram.

Dare præcipitem e turre. Sen. Troad. 621.

Dedit fe præcipitem tecto. Hor. 1. Serm. 2. 41.

Dejicere præcipitem. Cic. 6. Verr. 86. Quum ifte imperat lictoribus, ut Sopatrum de porticu, in qua ipfe fedebat, præcipitem in forum dejiciant, nudumque conftituant.

Ire præcipitem de ponte. Catul. ad Coloniam, 18. 9.

Quendam municipem meum de tuo volo ponte
Ire præcipitem in lutum per caputque, pedefque.

Imus præcipites. Perf. 3. Sat. 42.

Exturbatus e provincia præceps. Cic. 6. Verr. 67.

Ferri præcipitem. Cic. de Amicit. 91. Obfequium multo moleftius, quod peccatis indulgens, præcipitem amicum ferri finit.

Fertur præceps in hoftem. Virg. 3. Georg. 236.

Cæcum & præcipitem me ferri confitear in caufa. Cic. pro Planc. 6.

Ferri præcipitem amentia. Cic. 7. Verr. 20. Errabas, Verres, & vehementer errabas, quum te maculas furtorum & flagitiorum tuorum fociorum innocentium fanguine eluere arbitrabare: præceps amentia ferebare, qui te exiftimares avaritiæ vulnera crudelitatis remediis poffe fanare.

Fugit præceps in exfilium. Juven. 10. Sat. 160.

Labuntur ftellæ præcipites cælo. Virg. 1. Georg. 366.

Mittere præcipitem de muro. V. MITTO.

Mittere fe toto corpore præcipitem ad undas. Virg. 4. Æn. 253.

Perturbare aliquem præcipitem ex civitate. Auctor. ad Heren. lib. 4. 13.

Projicere præcipitem in undas. Virg. 5. Æn 860.

Rapere aliquem præcipitem. Ovid. 3. Met. 694.

Ruunt præcipites pariterque. Virg. 11. Æn. 673.

Trahere præcipitem. Virg. 2. Æn. 307.

Præcipitefque trahit filvas. i. e. Secum deorfum rapit arbores.

Urgere populum præcipitem. Lucan. lib. 1. 486.

Præcipes, pro Præceps; & pro Anceps, Ancipes, olim dicebatur. Plaut. Rud. 3. 3. 8.

Quin fceleftus facerdotem anum præcipes Reppulit, &c. Sic legit Turnebus ex veteri codice. Al. Præcipem. V. Prifcian. lib. 6. p. 725.

PRÆCIPITES, Milites a Mario conftituti, qui illius cuftodiam ftudiofe faciebant. Mos enim regum hic fuit, & eft, ut ad fui corporis cuftodiam fideliores quofdam homines deputarent, de quo vide Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 22. [Quo auctore?

PRÆCĬPĬTO, [κρημνίζω, κατακρημνίζω, καταβοροχίζω] āre. In præceps dejicere.

Imbres præcipitat in gremium matris terræ Æther. Lucret. lib. 1. 251.

Cedentem juvenem retro præcipitat. Stat. 6. Theb. 789.

Ad terram fe præcipitare de montibus. Lucret. lib. 4. 1015.

Præcipitare fefe de turri. Liv. 23. 37.

Præcipitare fe ex aliqua rupe. Plin. lib. 8. cap. 36.

Præcipitare fe in flumen. Cæf. 4. Bell. Gall. cap. 15.

Præci-

Præcipitare ad, Præcipitem agere. Celf. lib. 6. cap. 7. non procul ab initio, Aurium inflammationes doloresque interdum etiam ad dementiam, mortemque præcipitant. Budæus.
Curæ præcipitant. Virg. 11. Æn. 3. i. e. Urgent ipsum.
Curfum præcipitare. Juven. 15. Sat. 78.
Fata fua. Lucan. lib. 7. 51.
Furor iraque mentem præcipitant. Virg. 2. Æn. 316.
Moras præcipitate. Virg. 8. Æn. 443. Præcipitanter, id eft feftinanter abjicite. Servius.
Spem. Ovid. 3. de Pont. 1. 140.
Præcipito, pro Præcipitor paffivo, vel fubaudito, Me, te, fe, &c. Lucret. lib. 2. 247.
Pondera quantum in fe eft, non poffe obliqua meare,
Ex fupero cum fe præcipitant. h. e. Præcipitanter ruunt. Idem Lucret. lib. 4. 632.
Quum vero deorfum per fauces præcipitavit. De cibo.
Præcipitans ad exitium. Cic. 3. Att. 15. Quod fi fuiffet, fidem eandem, curam majorem adhibuiffes: me certe ad exitium præcipitantem retinuiffes.
Præcipitare, vel Præcipitare fe aliqua, Defcendere. Ter. Adelph. 4. 2. 37.
Præterito hac recta platea furfum, ubi eo veneris,
Clivos deorfum vorfum eft, hac te præcipitato. Al. Te non habent. V. not. Faern. & Bentl.
Hiems præcipitat. Cæf. 3. Bell. Civil. 25. h. e. Ad finem vergit.
Nilus præcipitat, Præceps ruit, & ex alto delabitur. Cic. in Somn. Scip. 13. Nec eft ullus hebetior fenfus in vobis, ficut ubi Nilus, ad illa quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altiffimis montibus, ea gens quæ illum locum accolit, propter magnitudinem fonitus, fenfu audiendi caret. h. e. Præcipitanter & feftinanter cadit: ut eft apud Virg. 2. Æn. 9.
— & jam nox humida cælo
Præcipitat, fuadentque cadentia fidera fomnos.
Præcipitare, Inconfiderate agere. Plaut. Trin. 2. 1. 30.
— nam qui in amore
Præcipitavit, pejus perit, quam fi faxo faliat. Al. In amorem.
Præcipitare, cum Infinitivo. Sil. lib. 3. 165.
— prifcofque referre labores
Præcipitat. h. e. Feftinat.
Vivus in occultas præcipiteris aquas. Ovid. in Ibin 328.
Ex altiffimo dignitatis gradu præcipitari. Cic. pro Domo 38.
Præcipitari in infidias. Liv. 25. 16.
Lux præcipitatur aquis. Ovid. 4. Met. 92.
Præcipitare palmitem, flagellum, & hujufmodi, pro Deorfum reflectere. Columel. lib. 4. cap. 24. Cato R. R. cap. 32. Vites bene nodentur per omnes ramos, diligenterque caveto, ne vitem præcipites, & ne nimium perftringas. conf. Palmes præceps in PRÆCEPS.
PRÆCIPĪTANS, antis. [κρημνίζων] Partic. ut, Gubernaculum præcipitans traxi mecum. Virg. 6. Æn. 351. [i. e. Dum præcipitor. Difcrimine nullo fe præcipitans. Valer. 4. Argon. 297.
Impellere præcipitantes, aut urgere jacentes, certe eft inhumanum. Cic. pro Rabir. Poft. 2. h. e. Ruentes in præceps.
Amnis præcipitans. Cic. 3. de Orat. 184. Quem in cadentibus guttis, quod intervallis diftinguuntur, notare poffumus, in amni præcipitante non poffumus. De Numero.
Republic. præcipitante. Cic. pro P. Sulla, 1. Improbi ac perditi cives, re domiti ac victi, præcipitante Republica vehementem me fuiffe atque fortem: confervata mitem ac mifericordem faterentur. i. e. Corruente.
Tribunatus præcipitans jam, & debilitatus. Cic. pro Domo 40. Tu tuo præcipitante jam, & debilitato Tribunatu, aufpiciorum patronus fubito exftitifti.
PRÆCIPITANDUS, a, um. Partic. [καταβαλλησόμενος] ut, Dare pectora præcipitanda faxis. Ovid. 15. Epift. 192.
PRÆCIPITANTER, Adv. [κρημνωδῶς] Temere, inconfiderate, vel Raptim. Lucret. lib. 3. 1075.
Currit agens mannos ad villam præcipitanter.
PRÆCIPITANTIA, æ. f. [καταβολή] Gell. lib. 6. cap. 2. Sicut lapidem cylindrum, fi per fpatia terræ prona atque derupta jacias, caufam quidem ei & initium præcipitantiæ feceris, mox tamen ille præceps volvitur.
PRÆCIPITĀTUS, a, um. Partic. [κατακρημνισθείς] ut, Præcipitata ætas, Ad fenium inclinata. Cic. 11. Fam. 28. An quod adolefcens præftiti, quum etiam errare cum excufatione poffem, id nunc ætate præcipitata commutem, ac me ipfe retexam?
Morte præcipitata fungi. Paterc. 2. 49. 1.
Jamque moræ fpatium nox præcipitata negabat. Ovid. 1. Trift. 3. 47.
PRÆCIPITATIO, ōnis. f. [κατακρήμνισις] Senec. lib. 1. de Ira, 12. Sed confilium omne & pœnitentiam irrevocabilis præcipitatio abfcondit.
PRÆCIPĪTIUM, i. n. [κρημνός] Locus præruptus, unde præcipitari quis poteft. Lactant. 2. 3. 16. Dum aliorum præcipitium vident.
Deferri per præcipitia. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Pervenire in præcipitia. Paterc. 2. 10. 1. conf. Idem 2. 112. 7.
In præcipitia curfus ifte deducit. Sen. Epift. 8.
PRÆCEPTIO, PRÆCEPTOR, PRÆCEPTUM. V. PRÆCIPIO.
PRÆCERPO, pfi, ptum, [προδρέπω] ere. Ante carpere. Plin. lib. 18. cap. 19. Ne germinum tenera præcerpant. Valer. lib. 2. cap. 3. Nimirum non plura præcerpens quam acciderant. [Loci falfa eft notatio.
Præcerpunt jubas leoni. Stat. 9. Theb. 193.
Præcerpere fructum. Cic. 6. Verr. 80. Non præcerpo fructum officii tui, non alienam mihi laudem appeto.
Reperitur etiam Præcarpo, apud Macrob. 2. Saturn. 15. Mala citrea alia præcarpuntur, alia interim maturefcunt.
PRÆCERPTUS, a, um. Partic. Liv. 45. 1. pr. Victoriæ nuncii, &c. celeriter Romam quum veniffent, præcerptam tamen ejus rei lætitiam invenerunt.
PRÆCERTĀTIO, ōnis. f. [κειρομία] a Præcerto. Auctor ad Herenn. lib. 4. 30. Mihi tecum præcertatio non eft, &c.
PRÆCIA, æ. m. a Præ & Cieo; Præclamator. Apul. Met. 11. p. 261. Elmenh. Et præciæ, qui facilem facris viam dari prædicarent. conf. Feft. Rofin. Ant. Rom. 3. 31. & Stuck. de Sacrif. p. 120. & dict. feq.
PRÆCIĀMĪTĀTŌRES, dicuntur, Qui flaminibus, Diali, Quirinali, Martiali antecedentes, exclamant feriis publicis, ut homines abftineant fe opere, quia his opus facientem videre irreligiofum eft. Feftus. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 12. Præcimitatores vocat. q. V. Quidam Præclamitatores legunt. V. infra, & conf. Scalig. & Dacer. not. & dict. fuper.
PRÆCĪDO, cīdi, cīfum, [ἀποτέμνω, ἐκτέμνω, ἐπικόπτω] ere. Ante cædere, ante immolare, inquit Feftus. Amputare, obtruncare. Plin. lib. 16. cap. 30. Et fi infra, quam rami fuere, præcidatur, quod fupereft, vivit. Cic. pro Rabir. perd. r. 31. Etfi C. Marius, quod fiftulas, quibus aqua fuppeditabatur Jovis Opt. Max. templis ac fedibus, præcidi imperarat, &c.
Ancoras præcidi imperat Cleomenes. Cic. 7. Verr. 87.
Aures præcidere. Juftin. 1. 9. 17.
Cotem novacula præcidere. Cic. 1. de Divin. 32.
Manum alicujus gladio præcidere. Cic. 2. de Invent. 59.
Medium aliquem præcidere. Lucret. lib. 3. 336.
Amicitias præcidere, per translationem. Cic. 1. Off. 120. Ut amicitias, quæ minus delectent & minus probentur, magis decere cenfent fapientes fenfim diffuere, quam repente præcidere.
Caufam belli. Hor. 1. Epift. 2. 9.
Defenfionem alicui. Cic. 5. Verr. 51. Poftremo illa quidem certe tibi præcifa defenfio eft, in qua tu femper omnia tua furta atque flagitia latere poffe arbitratus es.
Dubitationem. Cic. 2. de Orat. 28. Et fimul præcifa, inquis, mihi quidem dubitatio eft, quoniam neque domi imperaram, &c.
Libertatem fecuri. Cic. 2. Q. frat. 10. Tenediorum igitur libertas fecuri Tenedia præcifa eft, quum eos præter me & Bibulum, & Callidium, & Favonium nemo defenderet.
Licentiam libertatemque vivendi fibi. Cic. 5. Verr. 3.
Partem maximam defenfionis alicui. Cic. 4. Verr. 161. Da mihi hoc, jam tibi maximam partem defenfionis præcideris.
Spem alicujus rei præcidere, Auferre. Cic. 3. Verr. 20.
Reditum. Idem in Pifon. 51. De reditu Gabinii omittamus: quem, etfi fibi præcidit, ego tamen os ut videam hominis exfpecto.
Præcidere, id fignificat quod vulgus *Quottare* appellat, id eft Defignare quotum quemque articulum, quotum quodque caput oppugnare velit litigator, ne in univerfum admiffus licenter tergiverfari, & identidem variare poffit. Cic. 4. Acad. 33. Placet Stoicis omnia peccata effe paria: at hoc Antiocho vehementiffime difplicet. Liceat tandem mihi confiderare utram fententiam fequar. Præcide, inquit, ftatue aliquando quid libet. i. e. Signanter & præcife defume utrum magis probes. Translatio fumpta a fabrili more: nam fabri quod defecare ferra volunt, prius linea ducta fignant & præcidunt. Vel a more veftem lineam fericamve venditantium. Quod enim emptori addixerunt & admenfi funt, prius leviter incidunt, quatenus menfura procedit, deinde abrumpunt. Præcidere igitur non eft fimpliciter & univerfum aliquid dicere, fed defignate & præcife: quod Græci ἀφορίζειν, dicunt. Budæus. [Immo Præcidere etiam hic eft ἀποτέμνειν, & ἀποτόμως eloqui, quid ftatuas.
Præcidere fua auctoritate aliquid ex oratione alterius. Cic. 4. Verr. 151. Velim quærere nunc ex ipfo Metello, quidnam fua vi & auctoritate mihi ex hac oratione præciderit.
Præcidere, Negare. Cic. 10. Att. 18. Quod quia plane quum in Formianum veniffet præciderat, afperius ad te de eo fcribere folebam. V. paulo poft, PRÆCISE, Dure.
Præcido, in obfcæno fenfu. V. Præcifus Partic. infra.
PRÆCISUS, a, um. Partic. [ἀποτετμημένος, ἀπότμος] ut, Præcifum caput. Plin. lib. 11. cap. 37.
Canis media præcifa. Liv. 40. 6.
Cornu præcifum. Claud. de Bell. Get. 595.
Digiti ferro præcifi. Obfequ. cap. 10.
Itinere præcifo commeantes. Plin. 8. 22.
Præcifa opitulandi poteftas. Cic. ad Brut. 15. Oppreffa ab impiis civitas, opitulandi poteftate præcifa.
Præcifum, Abruptum, & abfciffum. Quintil. lib. 10. De imitatione, cap. 2. Qui præcifis conclufionibus obfcuri, Salluftium atque Thucydidem fuperant. Et lib. 7. 3. p. 617. Burm. Præcifam verborum comprehenfionem appellant diffinitionem dialecticam, quæ difficilior eft tractatu oratoria finitione. Metaphora inde tracta, quod quæ præcifa funt, ea funt jufto conciſiora & breviora, indeque obfcuriora. Vel a faxis præruptis, quæ ἀπόκρημνα dicuntur, unde defcenfus durior eft. Budæus.
Narratio præcifa, Concifa, & quod vulgus dicit *abbreviata*. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Verba præcifa, interruptaque. Gell. lib. 7. cap. 2. ad finem.
Præcifus etiam dicitur Muliebria patiens. Seneca de Providentia c. 5. Quid porro, non eft iniquum, fortes arma fumere, & in caftris pernoctare, & pro vallo obligatis ftare vulneribus: interim in urbe fecuros effe præcifos, & profeffos impudicitiam? In quo fenfu & verbum Præcido frequenter ufurpatur Martiali, ut lib. 7. 62.
Reclufis foribus grandes præcidis, Amille;
Et te deprendi, quum facis ifta, cupis. Al. Percifos, & Percidis.
PRÆCISUM, i. n. dicitur Pars carnis vifcerum, hoc eft, circa quod vifcera involuta funt, quod oras circumcifas habeat. Lucilius lib. 20.
Illi præcifo atque epulis capiuntur opimis. Nam Omafum dicitur inteftinum pingue. Perottus ex Nonio, 2. 633.
PRÆCĪSE, [ἀποτόμως] Adv. Abrupte & abfciffe. Gell. lib. 3. cap. 16. Obfcure hoc & præcife dictum.
Præcife alicui negare, dure. Cic. 8. Att. 4. Quibus litteris ita refpondit, ut ego memini, cujus caufam non reciperem, nunquam reo cuiquam tam humili, tam fordido, tam nocenti, tam alieno, tam præcife negavi, quam hic mihi: plane fine ulla exceptione præcidit, nihil cognovi ingratius. Budæus.
Præcife dicere. i. e. Compendio fermonis & per defectum, & aliquid fubintelligendo, inquit Budæus. Cic. 2. de Nat. Deor. 74. Sed id præcife dicitur, ut fi quis dicat Athenienfium Remp. confilio regi, deſit illud Areopagi.
Minime toleranda ea notio eft, quæ hodie huic adverbio affingitur, quafi idem fit quod Accurate, diferte, quo fenfu nunquam apud Claffſicos occurrit.
PRÆCĪSIO, ōnis. f. [ἀποτομή, ὑποτομή] Vitruv. 4. 2. Præcifiones tignorum. Idem 5. 7. Præcifio inferiorum fedium.
De oratione. Cic. 3. de Orat. 202. Et huic contraria fæpe præcifio eft, & plus ad intelligendum, quam dixeris, fignificatio, & diftincte concifa brevitas.
Præcifio

Præcisio est, quum dictis quibusdam, reliquum, quod cœptum est dici, relinquitur inchoatum, sic: Mihi tecum præcertatio non est, ideo quod Pop. Rom. me: nolo dicere, ne cui forte arrogans videar: te autem semper ignominia dignum putavit. Auctor ad Heren. lib. 4. 41.

PRÆCISOR, ōris. m. Isidor. 11. 1. Dentes præcisores.

PRÆCISŪRA, æ. f. Apic. 4. 2. Asparagorum præcisura. Frontin. de Colon. p. 102. &c. Ager in præcisuras assignatus.

PRÆCIDĀNEUS, a, um. Adj. Est Præcidendum, inquit Nonius 2.724. Varro de vita Pop. Rom. lib. 3. Quod humatus non sit, hæredi porca præcidanea suscipienda Telluri, & Cereri, aliter familia pura non est. Est autem Porca præcidanea appellata, Quam piaculi gratia ante fruges novas fieri cœptas, immolari Cereri mos fuit, si qui familiam funestam aut non purgaverant, aut aliter eam rem, quam oportuerat, procuraverant. Ex Gell. lib. 4. cap. 6. Festus, Præcidanea agna vocabatur, Quæ ante alias cædebatur: item Porca, quæ Cereri mactabatur ab eo, qui mortuo justa non fecisset, id est glebam non objecisset: quod mos erat eis facere prius, quam novas fruges gustarent. conf. Paul.

Feriæ præcidaneæ. Gell. lib. 4. cap. 6. extr. Ferias præcidaneas dici, id (opinor) a vulgo remotum est: propterea verba Ateji Capitonis ex quinto librorum, quos de Pontificio jure composuit, scripsi. Ibi Coruncanio Pont. Max. Feriæ præcidaneæ in atrum diem inauguratæ sunt. Collegium decrevit, non habendum religioni, quin eo die feriæ præcidaneæ essent. Hæc ille.

PRÆCIMITATOR, V. PRÆCIAMATOR.

PRÆCINGO, cinxi, cinctum, [ὑποζωννύω, περιζωννύω] ĕre. Cingere, vel anteriora cingere.

Ense præcingi. Ovid. 2. Trist. 271.

Auro præcingitur cervix, Pico. Ovid. 14. Met. 395.

Castris præcingere fluvium. Claud. de Bell. Get. 298.

Litora muro. Sil. lib. 3. 243.

Præcingere, Præparare. Plaut. Mil. 4. 4. 45.

> Id connexum in humero, lævo expapillato brachio,
> Præcinctus aliqui, assimulato quasi gubernator sies.

conf. Senec. Epist. 12. & Fest. in Cingulum.

Qui solerent præcingi apud antiquos explicavit Gonsalius ad Petron. cap. 19. p. 83. Ed. Burm.

PRÆCINCTUS, a, um. Partic. [περιζωσμένος] Hor. 1. Serm. 5. 5. Capilli præcincti flore. Ovid. 4. Epist. 71. Idem 1. de Arte Am. 223.

> Hic est Euphrates, præcinctus arundine frontem.

Præcincti parietes opere testaceo, Obducti. Plin. 10. Epist. 39.

Pueri præcincti. Hor. 2. Serm. 8. 70. Suet. Cæs. cap. 45. extr. Usum enim lato clavo, ad manus simbriato, nec ut unquam aliter, quam super eum cingeretur, & quidem fluxiore cinctura. Unde emanasse Sullæ dictum constat, optimates sæpius admonentis, ut male præcinctum puerum caverent. Idem Macrob. 2. Saturn. 3. & pæne iisdem verbis narrat.

Silva præcinctus opaca lacus. Ovid. 3. Fast. 263.

Præcincta dixit Plin. 11. 1. Insectorum membra, i. e. Divisa & tenui tantum canaliculo cohærentia.

PRÆCINTIO, ōnis. f. Vitruv. 5. 3. Divisio graduum in theatro, in orbem facta, sive altior latiorque reliquis gradus, ut exponit Lips de Amphitheatro cap. 13. extr. Vitruv. 2. 8. Per mediam præcinctionem collis platea facta est. conf. Lex. Pitisc.

PRÆCINCTUS, ûs. m. Varro apud Non. 16. 5. Castula est palliolum præcinctui, quo nudæ infra papillas præcinguntur.

PRÆCINCTŪRA, æ. f. Idem. Macrob. 2. Saturn. 3. Præcinctura me decepit. Dictum Ciceronis de Cæsare.

PRÆCINCTŌRIUM, i. n. Gloss. Cyrill. Ὑποζώνιον, Præcinctorium. Vitruv. 10. 21. Funes præcinctoriis transversis erant religati.

PRÆCINO, cinui, centum, [προᾴδω] ĕre. Ante canere, prædicere, prædivinare. Cic. 4. Tusc. 4. Nec vero illud non eruditorum temporum argumentum est, quod & deorum pulvinaribus, & epulis magistratuum fides præcinunt. [conf. Solin. cap. 11. §. 233.

De magico carmine. Tibul. lib. 1. 5. 12.

> Carmine cum magico præcinuisset anus.

Gemitum præcinere. Stat. 5. Silv. 3. 59.

Præmonstrare & Præcinere. Cic. de Arusp. Resp. 20. Quis est ex gigantibus illis, quos poetæ ferunt bellum diis immortalibus intulisse, tam impius, qui hoc tam novo tantoque motu non magnum aliquid deos Populo Romano præmonstrare & præcinere fateatur?

PRÆCENTIO, ōnis. f. [προάσμα] Modulatio illa vocum, quæ ante initium cantus fieri solet, quasi præludium. Cic. de Arusp. Resp. 21. Tui sacerdotii sunt tensæ, curricula, præcentio, ludi, libationes, epulæque ludorum. Gell. lib. 1. cap. 11. Tibicines inter exercitum positi canere incœptabant. Ea ibi præcentione tranquilla & delectabili, atque adeo venerabili, ad quandam quasi militaris musicæ disciplinam vis & impetus militum, ne sparsi dissipalatique proruerent, cohibebatur. Hæc Gell. Quapropter & exordium, sive initium, sive principium, sive proloquium, sive antiloquium, quidam præludium, alii Præcentionem, ad similitudinem Græcorum, qui id Procemium nominant: propterea quod οἴμη cantus est. V. suo loco.

PRÆCENTOR, ōris. m. [χορηγὸς] Apul. de Mundo p. 74. Elmenh. Quod est in triremi gubernator, in curru rector, præcentor in choris, lex in urbe, dux in exercitu; hoc est in mundo Deus.

PRÆCENTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Præcentoria tibia. Solin. de Sicilia cap. 11.

PRÆCĀNO, ĕre. Antique. Tertull. adv. Marc. 4. 40. & adv. Jud. cap. 10.

PRÆCANTRIX, īcis. f. [προεπῳδὸς] Varro de Liberis educandis, Ut faciunt pleræque, ut adhibeant præcantrices, nec medico ostendunt. V. Non. 8. 92. Plaut. Milit. 3. 1. 99.

> Præcantrici, collectrici, ariolæ, atque haruspicæ. Sunt tamen qui legant, Præcantatrici, conjectrici, &c

PRÆCANTO, [ἐπᾴδω] āre. frequent. a Præcino. Lucil. apud Non. 2. 260.

PRÆCANTĀTUS, a, um. Partic. Præcantati lapilli. Petron. cap. 134.

PRÆCANTATIO, ōnis. f. [ἐπαοιδὴ] a Præcantando. Quintil. Decl. 14. Diris utique carminibs, & feralium præcantationum terrore permistum.

PRÆCANTĀTOR, ōris. m. Qui suis incantamentis mala ab hominibus amoliri posse creditur. V. Gronov. Observ. 2. 1. p. 213.

PRÆCANTĀTRIX, (quod verbum apud Plautum reperitur in Truculento) Mulier ea dicitur, quæ cantionibus utitur, id est carminibus & incantamentis, quibus plurimum superstitiosi veteres tribuebant. Turneb. [Non videtur alium Plauti locum intelligere, ac qui in PRÆCANTRIX supra exstat.

PRÆCĬPIO, cēpi, ceptum, [προλαμβάνω] ĕre. Ante capere, prævenire, præoccupare. Virg. 3. Ecl. 98.

> Cogite oves, pueri: si lac præceperit æstus,
> Ut nuper, frustra pressabimus ubera palmis.

Præcipere ante. Lucret. lib. 6. 803.

> Carbonumque gravis vis, atque odor insinuatur
> Quam facile in cerebrum, nisi aquam præcepimus ante?

i. e. Ante hausimus & bibimus.

Debitum, vel dotem, & similia præcipere. Ulpian. in l. Si filia D. Famil. hercifcund. Si filius jussu patris obligatus sit, debebit hoc debitum præcipere. Sed & si in rem patris vertit, idem placet. Et si de peculio: peculium præcipiet. Hoc amplius filius familias hæres institutus, dotem uxoris suæ præcipit, nec immerito: quia ipse onera matrimonii sustinet: integram igitur dotem præcipiet.

Fata præcipere, i. e. Mortem. Florus lib. 3. cap. 9. Et ille quidem ad rei famam veneno fata præcepit.

Fructum. Columel. de Arboribus, cap. 6. pr. Quamobrem, neque fructum uberem præcipies, & nihilo minus celeriter consenescet. Sed emendati codd. præferunt Percipies.

Iter præcipere. Liv. lib. 3. 46. Icilius sedulo tempus terens, dum præciperent iter nuntii missi in castra, &c. Lucan. lib. 6. 15.

Mortem præcipere. Florus lib. 4. cap. ult. de Cantabris loquens, Postquam extrema Barbari vident, certatim igne, ferro inter epulas, venenoque, quod ibi vulgo ex arboribus taxis exprimitur, præcepere mortem: seque pars major a captivitate, quæ videbatur, vindicavere.

Pœnas de sanguine hostili. Sil. lib. 6. 300.

Victoriam Antonius præcepit prælio festinato. Tacit. 3. Hist. 15.

Animo præcipere, vel Animis. Liv. 38. 20. pr. Consul, quia non cominus pugnam, sed procul, locis oppugnandis, futuram præceperat animo. Idem 7. 26. Adeo duorum militum eventum, inter quos pugnatum erat, utraque acies animis præceperat. Gronov. Perceperat legendum contendit. [Sed quid est Animo eventum percipere? Itaque nolim mutari quicquam. Nam Præcipere hic non est, ut in superiori loco, Prævidere, præsumere, sed hinc spe erectis, illinc desperatione fractis animis ante capere, seu occupare.

Cogitatione præcipere futura. Cic. 1. Off. 81. Quanquam hoc animi, illud etiam ingenii magni est, præcipere cogitatione futura, & aliquanto ante constituere, quid accidere possit in utramque partem.

Opinione aliquid. Cæs. 7. Bell. Gall. 9. Quod hæc de Vercingetorige usu ventura opinione præceperat.

Spe. Virgil. 11. Æn. 491.

> Exsultatque animis, & spe jam præcipit hostem.

Ubi Servius; Præcipit, Mente præoccupat hostis adventum.

Præcipere, Subaudito Animo: Ante videre. Virg. 6. Æn. 105.

> Omnia præcepi, atque animo mecum ante peregi.

al- Percepi.

Gaudia suppliciorum inimicorum præcipere. Cic. 13. Philip. 45.

Spem universæ victoriæ, tentato paulatim eventu certaminum, præcipere. Liv. 4. 27.

Præcipere, [ἐντέλλεσθαι, παραγγέλλειν] est tum magistrorum, quod est Præcepta tradere: tum magistratuum, & superiorum personarum, & est Præmonere, Injungere. Sallust. in Jugurth. 14. pr. Micipsa pater meus moriens mihi præcepit. Ter. Adelph. 3. 3. 70.

> Conservis ad eundem istunc præcipio modum.

Præcipere atque Interdicere. Cæsar 5. Bell. Gall. cap. 56. extr. Quæque fieri velit præcipit. Nepos in Themist. cap. 6. extr. Reliqui legati ut tum exirent, cum satis altitudo muri exstructa videretur, præcepit. Cic. 3. Catil. 5. Orare ut item illi facerent, quæ sibi legati præcepissent.

Hortari & præcipere. Cic. 5. Fam. 13. Nos erimus etiam in omni desperatione fortes, ut tu tamen idem & hortaris & præcipis.

Præcipere ne. Cic. de Amicit. 77. Recte etiam præcipi potest in amicitiis, nequis intemperata quadam benevolentia (quod persæpe fit) impediat magnas utilitates amicorum.

Præcipere ut. Cic. de Amicit. 91. Illud potius præcipiendum fuit, ut eam diligentiam adhiberemus in amicitiis comparandis, &c.

Præcipere, [καθηγεῖσθαι] Præmonstrare, instruere, docere. Plin. lib. 18. cap. 24. Hesiodus, qui princeps omnium de agricultura præcepit.

Facile de aliqua re præcipere. Cic. 1. de Orat. 132.

Præcipere aliquid operose. V. Operosus, in OPUS.

Præcipere artem oratoriam. Quintil. lib. 3. cap. 1. Ovid. 2. Trist. 486.

> Hic artem nandi præcipit, ille trochi.

i. e. Docet.

Præcipe lugubres cantus, Melpomene. Hor. 1. Carm. 24. 2. i.e. Præmonstra, & doce, non ut vulgus putat, Jube & impera. Lambinus. Idem 2. Sat. 2. pr. Quæ præcepit Ofellus. Idem Arte Poet. 335.

Præcipere alicui, Præceptorem esse. Suet. Ner. 7.

Præcepsi, antiquum præteritum pro Præcepi. Cato de R. R. 142. Villici officia quæ sunt? quæ dominus præcepsit. Quod quidem valet, quæ dominus præceperit, ut Capsit pro Ceperit a veteribus est sæpe usurpatum. Turnebus. Al. Præcepit.

Præcipitur, Imperf. Plin. lib. 15. cap. 16. In universum de pomis servandis præcipitur.

PRÆCIPIENS, entis. Partic. Ante capiens. Curt. 9. 6. 2. Aliquantum intervalli a cetera classe præcipiens.

PRÆCEPTUS, a, um. Partic. [προληφθεὶς] Ante captum, præventum. Livius lib. 1. 7. Tempore illi præcepto, at hic numero avium regnum trahebant.

Præcepta beneficia. Nepos 25. 11. 5.

Gaudia præcepta. Ovid. 17. Epist. 107.

Ante præceptus. Cic. lib. 3. Tusc. 38. Hæc cogitantem fore beatum, præsertim si & ante præceptis bonis contentus esset, nec mortem, nec deos extimesceret. Al. Perceptis.

Usu præcepta verba, Usu capta. Cic. 3. de Fin. 5.

PRÆCEPTUM, i. n. [παράγγελμα, ἐφετμή, ἐφημοσύνη, ἐντολή] Monitum, admonitio, institutum, via, ratio.

Monita & præcepta. Cic. 5. Fam. 13. Tuis monitis præceptisque omnis est abjiciendus dolor.

Præceptum, Mandatum, jussum, imperium. Nep. 18. 9. 5. Quibus imperatum erat, diligenter præcepta curant. Tacit. Agric. 37. 2. Transvectæque præcepto ducis.

Accelerare præcepta. Claud. de Rapt. Prof. 1. 228.
Accelerat præcepta Venus.
Amplecti præcepta. Claud. de Bell. Gild. 322.
Curare præcepta. V. CURO.
Dare præcepta. Virg. 4. Georg. 398.
Edocere præcepta. Virg. 5. Æn. 747. Subaudi, Quæ sint.
Exsequi præcepta alicujus. Virg. 6. Æn. 236.
Facessere præcepta alicujus, Facere. Virg. 4. Georg. 548.
Horrere præcepta alicujus. Catul. Argon. 62. 159.
Respuere præcepta alicujus. Claud. 6. Conf. Hon. 108.
Sequi præcepta deûm. Virg. 4. Georg. 448.
Uti præceptis alicujus. Ovid. 3. de Arte Am. 440.
Præcepta artium. Cic. de Fato, 11. Etenim si est divinatio, qualibus nam a præceptis artis proficiscitur? Præcepta appello, quæ dicuntur Græce θεωρήματα. Et p.p. Sunt igitur astrologorum præcepta hujusmodi: si quis, verbi causa, oriente Canicula natus est, is in mari non morietur. Alia exemplaria legunt Percepta.
Officii præcepta. Cic. 1. Off. 6. Neque ulla officii præcepta firma, stabilia, conjuncta naturæ, tradi possunt, nisi aut ab iis, &c. i. e. De officio. conf. Tenere præceptum infra.
Præcepta & Instituta philosophiæ. Cic. 1. Off. 1. Abundare oportet præceptis institutisque philosophiæ. & de Nat. Deor. 7.
Ratio & Præcepta dicendi. Cic. de Claris Orat. 263. Hermagoræ disciplina ea dat rationes certas & præcepta dicendi, quæ si minorem habent apparatum (sunt enim exilia) tamen habent ordinem, & quasdam errare in dicendo non patientes vias.
Arcana præcepta. V. ARCANUS.
Mira. Hor. 2. Serm. 3. 34.
Patria. Lucret. lib. 3. 10. i. e. Paterna. Sic vocat Epicuri præcepta, quem & Patrem sæpe vocat. V. in PATER.
Periculosissimum præceptum. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Universalia vel perpetualia. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Contrita præcepta. V. CONTERO.
Abundare præceptis, V. Præcepta & instituta philosophiæ.
Accipere præcepta. Cic. 2. de Or. 85. V. ACCIPIO.
Adjuvare nequitiam præceptis. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Alligare præceptis. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Contrahere præcepta in unum. Ovid. Remed. Amor. 423.
Demonstrare aliquid præceptis. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Discere contrita & communia præcepta. Cic. 1. de Orat. 137.
Dare præcepta alicujus rei. Quintil. lib. 3. cap. 3.
Dare præcepta de aliqua re. Cic. 2. Tusc. 58.
Dare vivendi præcepta. Cic. pro Flac. 106.
Formare pectus alicujus amicis præceptis. Hor. 2. Epist. 1. 128.
Instillare præceptum auriculis. Hor. 1. Epist. 8. 16.
Nihil opus est præceptis. Varr. de L. L. lib. 7. 17.
Ponere signa novis præceptis. Hor. 2. Serm. 4. 2.
Referre veterum præcepta. Virg. 1. Georg. 176.
Sancire præcepta. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Suppeditare præcepta. Lucret. lib. 3. 10.
Tenendum est hoc officii præceptum, ne quem unquam innocentem judicio capitis arcessas. Cic. 2. Off. 51.
Tradere præcepta differendi. Cic. in Orat. 114. Aristoteles tradidit præcepta plurima differendi.
Præcepta, & quasi vias, quæ ad eloquentiam ferrent, tradere. Cic. in Orat. 141.
Tradere præcepta volandi. Ovid. 8. Met. 208.

PRÆCEPTIO, ōnis. f. [ὑπόληψις] Ipse Præcipiendi actus. Cic. 3. Off. 6. Itaque propria est ea præceptio Stoicorum, &c.
Præceptio, pro (ut ita dicam) Antecaptione. Plin. 5. Epist. 7. ad Calvisium, Saturninus, qui nos reliquit hæredes, quadrantem Reipublicæ nostræ: deinde pro quadrante præceptionem quadringentorum millium dedit. h. e. Ut in primis, & (quod ajunt) ante omnia daretur Reipublicæ summa quadringentorum millium. Papinian. in l. 2. D. de fundo instruct. & Ulpian. in l. Item Labeo. D. Fam. ercifcund. conf. PRÆCIPUUM.

PRÆCEPTOR, ōris. m. [καθηγητής, διδάσκαλος] Qui præcipit. Cic. 2. Philip. 14. Hunc tu cum auctorem & præceptorem omnium consiliorum, totiusque vitæ debuisses habere, vitrici te similem, quam avunculi, esse maluisti.
Doctor, & Præceptor. Cic. 3. de Orat. 54. Neque disjuncti doctores, sed iidem erant vivendi præceptores atque dicendi.
Amoris. Ovid. 1. de Arte Am. 17.
Æacidæ Chiron, ego sum præceptor Amoris.
Arandi præceptor. Ovid. 6. Fast. 13.
Artium magistros liberalium & vivendi præceptores habere. Cic. 1. de Invent. 35.
Eloquentiæ præceptor. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Acer & subtilis. Quintil. lib. 1. cap. 4.
Assiduus potius, quam immodicus. Quintil. lib. 2. cap. 24.
Domesticus. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Effusus. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Latini dicendi præceptores. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Malignus. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Peridoneus. V. PERIDONEUS.
Publici. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Sanctissimus. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Turpis præceptor, h. e. Flagitiosus. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Abducere discipulum a præceptore. V. ABDUCO.
Conducere præceptores. Plin. 4. Epist. 13. ad Tacit. Quantulum est ergo collata pecunia conducere præceptores? Paulo post, Præceptores publice conducuntur: id est publico stipendio merces & salarium constituitur.

PRÆCEPTRIX, īcis. f. [καθηγητής] Cic. 1. de Finib. 43. Sapientia enim est una, quæ mæstitiam pellat ex animis, quæ nos exhorrescere metu non sinat, qua præceptrice in tranquillitate vivi potest.
Præceptrice & magistra mundi versatione omnis machinatio instituta est. Vitruv. 10. 1.

PRÆCEPTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Præceptoria epistola. Plin. 4. Epist. 13. pr. ad Tacitum, Interim ne quid festinationi meæ pereat, quod sum præsens petiturus, hac quasi præceptoria epistola rogo. Emendatis in libris exstat Præcursoria.

PRÆCEPTĪVUS, a, um. Adj. [παραινετικός] Senec. Epist. 95. pr.

PRÆCEPTIVE, Adv. Tertull. adv. Marc. 5. 10.

PRÆCEPTO, [ἐντέλλομαι] āre. frequent. Sæpe præcipere. Festus, Præceptat in Saliari carmine.

PRÆCĬPUUS, a, um. Adj. [ἐξαίρετος, ἀκροθίνιος, προέχων] Quod ante captum est, inquit Festus.
Sumitur etiam pro Magno & singulari, & non communi cum aliis. Ter. Adelph. 2. 3. 5.
Itaque unam hanc rem me habere præter alios præcipuam arbitror,
Fratrem homini nemini esse primarum artium magis principem.
Vir in eloquentia præcipuus. Quintil. lib. 6. cap. 3. De Cicerone.
Circumveniendi præcipuus. Tacit. 6. Ann. 4.
Amorem quendam præcipuum in eos qui procreati sunt ingenerat natura. Cic. 1. Off. 12.
Artis præcipuæ opus. Ovid. 1. de Arte Am. 266.
Bonitas præcipua, Singularis. Plin. lib. 12. cap. 19.
Cœnationum præcipua, i. e. Præcipua cœnatio. Suet. in Neron. cap. 31.
Decus præcipuum. Ovid. 14. Met. 833.
Dolor in hoc casu præcipuus est. Celsus lib. 8. cap. 20.
Laborem præcipuum impendere. Virg. 3. Georg. 74.
Obses præcipuus animi. Cic. Anteq. iret in exsil. 17. Neque vero M. Tullius suum animum a vestra abalienavit potestate, quum præcipuum vobis obsidem animi sui vestram reliquerit libertatem.
Opera singularis & præcipua. Cic. 10. Fam. 9.
Remedia præcipua, Omnium longe utilissima. Plin. lib. 11. cap. 49. Ossea sunt lupis, vulpibus, mustelis, viverris, unde etiam calculo humano remedia præcipua. De genitalibus.
Præcipuum ad serpentis ictus, Optimum. Plin. lib. 8. cap. 27.
Præcipuum contra morsus remedium, Saluberrimum. Plin. lib. 8. cap. 22.
Rerum præcipua. Tacit. 4. Ann. 40.
Una præcipua cura patres populumque incessit 312. ubi puto legendum Præcipue. H. St. Livii verba sunt lib. 27. cap. 33. ad fin. nec dubito, quin pulcre conjectaverit noster.
Præcipuus sæpe idem ac Peculiaris, Proprius, ut
Commune & Præcipuum, contraria. Cic. 5. Verr. Quum ab omnibus, non solum, id quod commune est, propter imperium, sed etiam, id quod istius præcipuum est, propter crudelitatem metueretur.
Præter ceteros præcipuum quod mihi Consuli fuit, privato cum ceteris commune est. Cic. pro Sulla, 9.
Par aliquid cum alio esse, & Præcipuum, contraria. Cic. pro Ligar. 27. Ut cetera paria Tuberoni cum Varo fuissent, honos, nobilitas, splendor, ingenium, (quæ nequaquam fuerunt) hoc certe præcipuum Tuberonis fuit, quod justo cum imperio, ex S. C. in provinciam suam venerat.
Dolore quodam præcipuo angi. Cic. 4. Fam. 3.
Incommodum præcipuum. Cic. 11. Att. 14. Quod negas præcipuum mihi ullum incommodum impendere, etsi ista res nihil habet consolationis, tamen etiam præcipua multa sunt, quæ tu profecto vides & gravissima esse.
Jus idem cum ceteris, & Præcipuum, contraria. Cic. 6. Att. 6. Decrevit Senatus, ut jus diceretur ista syngrapha, nunc ista habet juris idem quod ceteræ, nihil præcipui. Ovid. 3. de Pont. 4. 16.
Præcipuum veniæ jus habet ille liber.
Partes meæ in ea causa præcipuæ fuerunt. Cic. pro Domo, 10.
Sensus præcipuus & proprius. Cic. de Provinc. Consul. 2. Præcipuum illum & proprium sensum doloris mei, &c. ad ulciscendi tempora reservabo.

PRÆCIPUUM, i. n. Absolute, Jurisconsultis nominatur, quod alias Legatum per præceptionem dicunt. Scævol. in princ. l. ult. D. de legat. 2. Testamento filium, &c. & adjecit, se præcipua, suique juris, & post mortem suam habere velle. Sidon. Apoll. lib. 6. Epist. ult. Illud autem deberi tibi quodam, ut Jurisconsulti dicunt, præcipui titulo. Suet. Galb. cap. 5. n. 3. Namque quingenties H-S. cum præcipuum inter legatarios habuisset, quia notata, non perscripta, erat summa, &c. conf. PRÆCEPTIO. Turneb. Adverf. 5. 2. & Barth. Adverf. 29. 5. vel Lex. Pitisc.
Præpositum, vel Præcipuum. [προηγμένον] Cic. 3. de Fin. 53. Quoniam autem omne quod est bonum, primum locum tenere dicimus, necesse est nec bonum esse, nec malum, hoc quod præpositum vel præcipuum nominamus. conf. ibid. præmissa.

PRÆCIPUE, Adv. [ἐξαιρέτως, προεχόντως] Ante alios, vel alia, Potissimum. Cic. 2. Fam. 5. Non enim mihi tam mea salus cara fuit, in qua præcipue sum ab illo adjutus, quam pietas erit in referenda gratia jucunda.
Decorus præcipue est deo color albus. Cic. 2. de Legib. 45.
Infelix præcipue. Virg. 1. Æn. 716. [Nisi rectius post hoc Adv. distinctio interponitur, ut ad seqq. Expleri mentem &c. & Infelix vero ad Phœnissa, referatur: vel potius pro interjectione, omissa o dolentis particula, positum est, & parenthesi includi debet. Cujus locutionis exempla apud eundem poetam obvia sunt, ut 1. Æn. 479. & 2. 345. Exempla plurima suppeditabit index Erythræi, ut & Burmannianus in Ovid. Talis σχετλιασμὸς & in dictione Miser, a, um. aliisque observatur. V. O, Interj. ubi exempla sunt ellipseos hujus cum Accus.
Colenda est nobis diligentia præcipue. Cic. 2. de Orat. 148.
Commendare præcipue quosdam alicui. Cic. 13. Fam. 33.
Datum nihil præcipue esse homini a natura dicemus. Cic. 2. de Finib. 109.
Debere præcipue isti generi hominum videmur. Cic. 1. Q. frat. 1.
Observare præcipue aliquem. Cic. 11. Fam. 19.
Rogo unum illud te præcipue Cic. 3. Fam. 8.
Præcipue aliquid appetere, & In communi jure vivere, contraria. Cic. 2. Agrar. 61. Idem pro Rabir. perd. r. 4. Labor in hoc defendendo præcipue meus est, studium vero conservandi hominis commune mihi vobiscum esse debebit.
Præcipue quid sibi timere. Cic. 4. Fam. 14. De tuis velim ut eo sis animo, quo debes esse, id est, ut ne quid tibi præcipue timendum putes.

PRÆCIPITATIO, PRÆCIPITES, PRÆCIPITIUM, PRÆCIPITO. V. PRÆCEPS.

PRÆCISUS, V. PRÆCIDO.

PRÆCLĀMO, āre. Ante clamare. Paul. JCt. l. 7. Dig. Si putator ex arbore, cum ramum dejecerit, non præclamaverit, & prætereuntem occiderit. conf. Jul. Firmic. de Errore prof. Rel. p. 37.

PRÆCLAMĬTĀTOR, ōris. m. Præclamitatores dicebantur, Qui flaminem Dialem, hoc est, sacerdotem Jovis antecedebant, clamantes, ut homines ab operibus abstinerent: quia ei opus facientem videre irreligiosum

ſum videbatur. Hæc Perottus ex Feſto, apud quem legitur Præciamitatores; de quo ſupra V. conf. Lex. Pitiſc.

PRÆCLĀRUS, a, um. Adj. [περιφανής, πολυτίμητος] Valde clarum ſignificat. ut

Facies Deorum. Lucret. lib. 5. 1173.

Lux. Lucret. lib. 2. 1031.

Sol Lucret. lib. 5. 121.

Præclarus, Pulcher, ut

Præclarus ad aſpectum. Cic. 6. Verr. 117. Et ſitu eſt, cum munito, tum ex omni aditu, vel terra, vel mari, præclaro ad aſpectum.

Vultus, Pulcher. Lucret. lib. 4. 1027.

Clarus & Præclarus, translate accipiuntur pro Eo, qui tanquam fulgore quodam famæ & gloriæ reſplendet; unde Clariſſima & Præclariſſima geſta dicimus.

Commemorandus & Præclarus, Ironice. Cic. 2. Verr. 42. O commemoranda judicia, præclaramque exiſtimationem noſtri ordinis!

Præclarus & Luculentus. Cic. 4. Philipp. 5. Præclara & luculenta reclamatione veſtra factum pulcherrimum Martialium comprobaviſtis.

Præclari & nobiles in philoſophia. Cic. 1. de Orat. 46.

Armis præclari. Stat. 3. Theb. 284.

Eloquentiæ, ac fidei præclarus. Tacit. 4. Ann. 34. 4.

Eximia plerifque & præclara, parva ducere, eaque ratione ſtabili firmaque contemnere, fortis animi magnique ducendum eſt. Cic. 1. Off. 67.

Fama. Claud. de Nupt. Honor. 120.

Funus. Ovid. 3. Triſt 5. 40.

Genus dicendi magnificum & præclarum, Splendidum. Cic. 2. de Orat. 89.

Nomen. Lucret. lib. 6. 2.

Operibus ſuis præclaris lætari. Cic. 1. Fam. 7. [i. e. Optimis.

Proles. Valer. 2. Argon. 149.

Stirps. Virg. 4. Georg. 322.

— præclara ſtirpe Deorum.

Triumphus. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 329.

Urbem præclaram ſtatuere. Virg. 4. Æn. 655.

Præclarus nonnunquam pro Bono reperitur apud Ciceronem, ſicut 3. Philipp. 27. O præclarum cuſtodem ovium (ut ajunt) lupum? Non enim claritas in cuſtode deſideratur, ſed probitas. Ergo Præclarum pro Bono poſuit. Idem de Amicit. 15. Cum illo vero quis neget actum eſſe præclare? Et paulo poſt, Cum illo quidem (ut ſupra dixi) actum eſt optime, mecum incommodius. Nam non ſupra dixerat, Actum cum illo optime, ſed Præclare. Verum ideo ſic dixit, quia Præclare & Optime idem roboris & virium in ſignificatione obtinent. Hæc Valla lib. 4. [Sic igitur & Præclarus eſt Optimus, i. e. non, ut ajebas, Laurenti, Bonus ἁπλῶς, verum Inſigniter, ſeu Excellenter bonus. Adv. vero Præclare fere in hac ſola ſignificatione ponitur, ut ex ſubjectis exemplis apparet.

Conſcientia præclara. Cic. 10. Att. 4. Præclara conſcientia ſuſtentor, quum cogito me de Repub. aut meruiſſe optime, quum potuerim, &c.

Defenſio. Cic. 6. Verr. O dii immortales præclaram defenſionem! &c.

Fama præclara de Afranio, Valde bona. Cic. 7. Att. 25.

Indoles egregia quædam & præclara. Cic. 1. de Orat. 131.

Indole præclara juvenis, admirabilique conſtantia. Cic. ad Brut. 10.

Laudatio. Cic. 4. Verr. 13.

Præda opima & præclara. Cic. pro Roſc. Amer. 6.

Prædium præclarum & propinquum. Cic. pro Roſc. Amer. 133. Plura præterea prædia, neque tamen ullum niſi præclarum & propinquum.

Res ad diſcendum juventuti præclara. Cic. pro Sext. 96.

Senator. Hor. 1. Serm. 6. 8.

Pecunia plena & præclara. i. e. Magna. Cic. pro Roſc. Amer. 6. Is a vobis, judices, hoc poſtulat, ut quoniam in alienam pecuniam, tam plenam atque præclaram, nullo jure invaſerit, &c.

Res, Lauta. Hor. 1. Serm. 2. 8.

Præclarior, [περιφανέστερος] compar. ut, Præclarior laus. Plin. in Panegyr. cap. 88. extr. Ideoque ille parens hominum, deorumque Optimi prius, deinde Maximi nomine colitur: quo præclarior laus tua, quem non minus conſtat optimum eſſe, quam maximum.

Vita præclarior. Salluſt. Jugurth. cap. 85.

Id quod multo præclarius eſt. Idem ibid.

Nil præclarius. Lucret. lib. 1. 730.

Nil tamen hoc habuiſſe viro præclarius in ſe. De Empedocle.

Superl. Hirt. Bell. Alex. cap. 24. Patria præclariſſima. Vopiſc. in Prob. cap. 22. Duces præclariſſimi. conf. Cic. 1. de Orat. 5.

PRÆCLARE, Adv. [περιφανῶς] Cic. 6. Verr. 96. In eo Chryſæ eſt ſimulacrum, præclare factum e marmore.

Actum præclare nobiſcum. Cic. 3. Verr. 9. Quis hoc non perſpicit, præclare nobiſcum actum iri, ſi Populus Rom. iſtius unius ſupplicio contentus erit?

Dicitur præclare a ſapientibus, Vultu ſæpe læditur pietas. Cic pro Roſc. Amer. 37.

Datur præclare, Præclare medetur. h. e. Commode, optime. Plin. lib. 26. cap. 15.

Explicare præclare. Cic. 1. Acad. 33.

Facere præclare. Cic. 3. de Fin. Præclare, inquit, facis, quum & eorum memoriam tenes, quorum uterque tibi teſtamento liberos ſuos commendavit.

Geſſit præclare ſuum negotium. Cic. pro Roſc. Com. 34.

Habere ſe præclare. Cic. 4. Verr. 149. Omnino præclare te habes, quum is ordo, atque id genus hominum, quod optimum & honeſtiſſimum eſt, & quo uno & ſumma Reip. &c.

Intelligere aliquid præclare. Cic. 13. Fam. 8. Etſi non ſum neſcius & quæ temporum ratio, & quæ tua poteſtas ſit, tibique negotium datum eſſe a Cæſare, non judicium præclare intelligo.

Meminiſſe præclare. Cic. 4. Fam. 7. Ego eum te eſſe, qui horum malorum initia multo ante videris, Conſulatum magnificentiſſime atque optime geſſeris, præclare memini.

Præclare; approbantis vocabulum, & annuentis. Cic. 13. Philipp. 9. Pacem vult M. Lepidus. Præclare, ſi talem poteſt efficere, qualem nuper effecit. Ibid. 8. 23.

Superl. Re præclariſſime geſta Hirt. Bell. Alex. cap. 30. & 47.

PRÆCLARĪTER, Quadrigar. An. 4. apud Non. 11. 56. Rebus præclariter geſtis. conf. Enn. apud Priſcian. 15.

PRÆCLARĬTAS, ātis. f. [εὔκλεια] Vulg. Interpr. Sapient. 8. 18.

PRÆCLAVUM, i. n. [προπλατύσημον] Pars veſtis, quæ ante clavum texebatur. Afran. apud Non. 1. 326. Totum diem præclavum unum texere. al. Præclavium. V. Salmaſ. ad Hiſt. Aug. p. 406. vel Lex. Pitiſc.

PRÆCLŪDO, ſi, ſum, [ἀποκλείω] ĕre. Ante cludere. Cic. pro Planc. 96. Nam maritimos curſus præcludebat hiemis magnitudo.

Aditum cuſtodi patriæ. Cic. Antequam iret in exſil.

Animus ad exponendam rei indignitatem præcluditur. Cic. Anteq. iret in exſil. 9.

Curiam præcludere ſibi. Cic. in Piſon. 40. Quod ſi non tuis nefariis in hunc ordinem contumeliis, in perpetuum tibi curiam præcluſiſſes, &c.

Effugium alicui. Lucret. lib. 1. 974. i. e. Effugiendi viam intercludere. Lambin.

Iter. Ovid. 14. Met. 790.

Negotiatores omnes præcluſit. i. e. Clauſtris coercuit. Suet. Neron. cap. 32. [Immo Tabernas omnibus clauſit. En verba, Et cum interdixiſſet uſum amethyſtini acTyrii coloris, ſubmiſiſſetque, qui nundinarum die pauculas uncias venderet: præcluſit omnes negotiatores.

Omnia præcludere effugio. Ovid. 2. de Arte Am. 21.

Orbem omnem terrarum præcludere alicui. Cic. 7. Verr. 167. Jam omnem orbem terrarum, qui ſemper noſtris hominibus maxime patuit, civibus Romanis iſta defenſione præcluſeris.

Portus præcludere claſſi. Lucan. lib. 9. 39.

Speciem vivendi. Lucret. lib. 1. 322.

Invida præcluſit ſpeciem natura vivendi. Alii minus recte Præcludit legunt.

Tranſitum præcludere. Columel. lib. 6. cap. 18.

Uſus vocis præcluditur. Ovid. 2. Met. 658.

PRÆCLŪSUS, a, um. Partic. [ἀποκλεισθείς] ut, Fores præcluſæ. Propert. lib. 2. 5. 22.

Aditus miſericordiæ judicum præcluſos eſſe alicui: per translationem. Cic. 7. Verr. 21. Facile oſtendam tua crudelitate in alios, omnes tibi aditus miſericordiæ judicum jampridem eſſe præcluſos.

Exſpectatio incolumitatis præcluſa civibus. Cic. Antequam iret in exſil. 9.

Foramina præcluſa. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Fores præcluſæ. Propert. 2. 5. 22.

Janua. Ovid. 1. Met. 662.

Vox. Claud. 6. conf Hon. 265.

PRÆCLUSIO, ōnis. f. Vitruv. 9. 9. Præcluſiones aquarum.

PRÆCLŪSOR, ōris m. Tertull. adverſ. Marc. 4. 27. Præcluſores legis.

PRÆCO, ōnis. m. [κῆρυξ] Præcones a præcinendo dicti ſunt, quaſi Præcanes, quod ante canant & annuntient quod eſt faciendum. Vel, ut ait Priſcian. a Præ, id eſt valde canendo. Sunt enim qui juſſu magiſtratus publice aliquid ore denuntiant, qui auctionem faciebant, & qui audientiam in theatris indicebant. Aliter Voſſ. in Etymol. q. V. Plaut. Pœn. prol. 11.

Exſurge præco, fac populo audientiam. Cic. 3. Verr. 75. Tum repente, iſte teſtes citari jubet; dicit unus & alter breviter; nihil interrogantur; præco Dixiſſe pronuntiat.

Præconis Romæ munus erat in comitiis tribus citare: qui magiſtratus eſſent creati renuntiare: leges, quæ ſuadebantur, pronuntiare: in judiciis judices, teſtes, reos citare: in auctionibus rerum pretia declarare. Exempla paſſim occurrunt. Ex Lambin. in Horat. Præconum item uſus erat in Ludis & Funeribus celebrandis, in rebus amiſſis inveſtigandis, in ſuppliciis exigendis. V. Lex. Pitiſc. [Minime prætermittendum fuit, eoſdem etiam Conſulibus apparere ſolitos, ſenatumque ipſorum edicto convocare. Liv. de Xviris, qui conſulari erant poteſtate, 3. 38. Suet. Claud. 36. Apul. 10. Met. p. 241. Elmenh. Illico juſſus præco pronuntiat, Patres in curiam convenirent.

Citat præco maxima voce legatos Æmonenſes. Cic. pro Flacc. 34.

Declarare victorem voce præconis. Virg. 5. Æn. 245.

Prædicat præco. Cic. pro Quint. 50. De quo homine præconis vox prædicat, & pretium conficit.

Subjici præconi. Cic. pro Sext. 57. Præconi publico ſubjiceretur.

Subjicere voci præconis bona civium, & haſtam in foro ponere. Cic. 2. Off. 83.

Subjicere ſub præcone non ſolum fortunas, ſed etiam victum veſtitumque neceſſarium alicujus. Cic. pro Quint. 49. [An Sub præconem?

Vendere aliquid per præconem. Cic. 3. de Nat. Deor. 84.

Ludorum Gymniconum præcones. Cic. 5. Fam. 12. Multi denique reprehendant, & dicant, verecundiores eſſe præcones ludorum gymnicorum, qui, quum ceteris coronas impoſuerint victoribus, &c.

Actionum præco Juriſconſultus. Cic. 1. de Orat. 136.

Præco virtutum alicujus. Cic. pro Arch. 24. O fortunate, inquit, adoleſcens, qui tuæ virtutis præconem Homerum inveneris!

PRÆCŌNIUM, i. n. [κήρυγμα, ἀνακήρυξις] Præconis ars. Suet Neron. 24. Et præconio ubique contendit. Cic. 6. Fam. 18. Reſcripſit eos, qui facerent præconium, vetari eſſe in Decurionibus: qui feciſſent, non vetari.

Furtum præconio quæſitum. Petron. cap. 97.

Acerbum præconium. Cic. pro Rabir. Poſt. 46.

Pro Laudatione. ut, Deferre alicui præconium. Cic. 13. Att. 12. pr. Ligarianam præclare vendidiſti, poſthac quicquid ſcripſero, tibi præconium deferam. V. Vendere, pro Laudare, in VENDO. [Alludit ad Præcones auctionarios, qui res venales verborum lenocinio commendare ſolebant, quo & Suet. in Calig. cap. 39. reſpexit. conf. Lucian. in Vit. auct.

Præconium laborum. Cic. pro Arch. 20. Qui non mandari verſibus æternum ſuorum laborum facile præconium patiatur.

Domeſtico præconio ſtultitiæ ſuæ quamplurimos teſtes colligere. Cic. 2. de Orat. 86.

Homeri præconio Achillis haſta nobilitata. Plin. lib. 16. cap. 13. Ovid. 16. Epiſt. 139.

Magna quidem de te rumor præconia fecit. Idem 4. de Pont. 8. 45.

Carmina veſtrarum peragunt præconia laudum.

Tribuere præconium. Cic. 5. Fam. 12. Ut mihi, non ſolum præconium, quod, quum in Sigæum veniſſet Alexander, ab Homero Achilli tributum eſſe dixit: ſed etiam grave teſtimonium impertitum clari hominis magnique videatur.

Præconium, Merces præconis, qui auctionem vendit. Usus est Cato de R. R. cap. 147. De oleæ pendentis lege, ut admonet Turnebus.

Præconīnus L. Ælius Stilo ob id cognominatus, quod Præco purpura latiore tunicæ usus fuerit. Plin. lib. 33. cap. 1. Suet. de Illust. Gram. cap. 3. L. Ælius stilo cognomine duplici fuit. Nam & Præconinus, quod pater ejus præconium fecerat, vocabatur, &c.

Conf. Beroald. in Ner. 24. H. St. Adscripsitque locum Suet. qui defuit in Lugd.

Præconor, āri. Interpr. Iren. lib. 5.

Præconio, āre. Idem 2. 58.

Præconiātio, ōnis. f. Idem 3. 3.

Præcōgīto, āre. Quintil. lib. 12. 9. Præcogitare plura & animum ad omnes casus componere.

Præcogitātus, a, um. Partic. Liv. 40. 2. Præcogitatum facinus.

Præcogitatio, ōnis. f. Tertull. adversf. Marc. 4. 39.

Præcognosco, ōvi, ītum, [προγινώσκω] ĕre. Ante cognoscere. Rarum est. A quo

Præcognītus, a, um. Partic. Cic. 10. Fam. 15. Quod si latro, præcognito nostro adventu, rursus in Italiam se recipere cœperit, Bruti erit officium occurrere ei.

Præcognoscentia, æ. f. Mar. Victorin. lib. 4. adversf. Arium. p. 201. & 231.

Præcōlo, colui, cultum, [προγυμνάζω] ĕre. Ante colere, præparare. Nova & ancipitia præcolere. Tacit. 14. Ann. 22. 5. conf. Quintil. lib. 11. cap. 1.

Præcultus, a, um. Partic. Stat. 2. Theb. 298.

— sacro præculta supervenit auro. Cic. in Partit. 80. Sunt autem alii quidam perfecti animi habitus ad virtutem, quasi præculti & præparati rectis studiis & artibus.

Præcompōsĭtus, a, um. [προσυντιθέμενος] Partic. a Præcompono, verbo decomposito. Præparatus. ut, Præcompositum os. Ovid. 6. Fast. 674.

Cum præcomposito nuntius ore venit.

Præconceptus, a, um. [προσυλληφθεὶς] Partic. a Præconcipio, Decomp. Ante conceptus. Plin. lib. 2. cap. 82. de specubus, Præconceptum enim spiritum exhalant.

Præconcinnatus, a, um. Partic. a Præconcinno. Apul. 5. Met. p. 618. Stew. Præconcinnato mendacio fallens maritum. conf. Elmenh. p. 170.

Præconsūmo, psi, ptum, [προαναλίσκω] ĕre. Ante consumere. Ovid. pro Consumere posuit, lib. 7. Met. 489.

—utilius bellum putat esse minari,
Quam gerere, atque suas ibi præconsumere vires.

Præconsumptus, a, um. Partic. [προαναλωθεὶς] Ovid. 4. Trist. 5. 29.

Est quoque non minimum vires afferre recentes,
Nec præconsumptum temporis esse malis.

Præcontrecto, [προψηλαφάω] āre. Ante contrectare. Ovid. 6. Met. 478.

Spectat eam Tereus: præcontrectatque videndo. V. Heumann. Parerg. Crit. p. 147.

Præcoquus, V. præcox, in præcoquo.

Præcŏquo, coxi, coctum, [προέψω] ĕre. Ante coquere, seu maturare. Plin. lib. 18. cap. 29. Acinique præcoquuntur in callum.

Præcoctus, a, um. Partic. Plin. lib. 14. cap. 9. Quidam e quacunque dulci, dum præcocta alba faciunt siccantes sole.

Præcŏquus, V. seq. præcox.

Præcox, præcōcis, & ut in quibusdam legitur exemplaribus, præcŏquis. Adj. [πρώϊμος] Præcox ficus, Præcocia poma; Quæ ante solitum tempus maturescunt. Valla, Præcox fructus, præter morem ceterorum coctus, sive ante ceteros. Plin. lib. 15. cap. 12. post Autumnum maturescunt persica, æstate præcocia, intra triginta annos reperta, & primo denariis singula venundata. Columel. lib. 3. cap. 2. Præcoques vites.

Præcocis genitivus quantam habeat penultimam, variant scriptores. Gell. lib. 10. cap. 11. Afranius in Togata, cui titulus νόμος est,

Adpetis dominatum demens præmature præcocem. In quo versu animadvertendum est quod Præcocem inquit, non Præcoquem; est enim casus ejus rectus, non Præcoquis, sed Præcox. Hæc Ille. In quem locum hæc annotat Ascensius: Præcox præcocis secundam producit, præcoquis corripit: & ita pro quantitate varia, scribetur varie. Maserius tamen contendit secundum in obliquis nominis Præcocis etiam corripi, quia sic scriptum comperit: quod mirum non est, quum c & q sæpe confundantur, ut Coquus & Cocus, Loquutus & Locutus, servata eadem quantitate: itaque Præcocibus, pro Præcoquibus, scriptum secunda correpta legitur: nec admirandum, quum derivativa ad primogenita reducantur: ut Aquilex ad verbum Lego, Exlex ad nomen Lex: sic Præcox, utcunque scribatur, ad verbum Coquo respiciens, co corripiat. Verba Maserii sunt. Calphurnius, ait Eclog. 2. 42.

Insita præcocibus subrepere persica prunis. Ergo corripitur; & apud Afranium quem Gellius citat, si recte inspicitur, secunda corripitur. Nam clauditur Iambicus versus hic Iambo; post enim creticum & anapæstum sequuntur quatuor spondei, inde Iambus. Item Baptista Mantuanus in morte Alexandri Cortesii;

— mors ingeniis est invida semper
Præcocibus: sic Lucanum, sic dura Tibullum,
Sic alios fudit innumeros. Hæc in Gellium Ascensius. Nebrissensis libro suæ grammatices quinto;

Cappadocis brevias: & præcox jungitur illi. In commentario citat carmen Calphurnii pro testimonio. Quintianus Epographia secunda sub finem: Si nomina in os aut ox terminabunt, producimus: ut Custodis, Velocis. Demito Cappadocis, Bovis, Præcocis. Despauterius corripiendam censet mediam, hoc insuper addens, Male quidam,

Quum referata fuit præcocis janua lethi. Micyllus lib. 2. O ante c, producitur: ut Vox vocis &c. Excipiuntur Præcox præcocis, a Præcoquo, quod originis suæ naturam sequitur. Calphurnius Ecl. 2.

— & modo cogit
Insita præcocibus subrepere persica prunis. Et Afranius citante Gellio,

Appetis dominatum demens præmature præcocem. Trochaicus est tetrameter catalecticus. Hæc Micyllus. Ante hos etiam Nestor lib. 8. diserte tradit in Præcocis mediam syllabam corripi, testem adducens Calphurnium. Nequid tamen lectores celem, meus Calphurnius Bononiæ excusus habet Præcoquibus. Sic & in novissimis editt. conf. Voss. Etym. p. 405.

Fatum præcox. Senec. Theb. 1.

Ingenium præcox, Quod nimis cito maturitatem consecutum est, nimisque cito videtur adolevisse. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Maturitatem præcoquem contrahere. Columel. lib. 1. cap. 6.

Modestia præcox. Stat. 2. Silv. 1. 39.

Risus præcop. Plin. lib. 7. in præf.

Præcox, Immaturus. Enn. Annal. lib. 8. Præcox pugna est.

Præcŏquus, a, um. Adj. Idem. Martial. lib. 13. 46.

Vilia maternis fueramus præcoqua ramis, &c.

Præcoqua mala, *Avant pesches*. Colomel. lib. 12. cap. 37. Uvas præcoquas quam maturissimas legito.

Κοκκύμηλα, εἶδος ὀπωρῶν, τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα βερίκοκκα. Vide an Præcoqua. H. St. Verba sunt Suidæ. Gloss. Gr. Lat. Βερίκοκκα, Pruna.

Præcoquis pro Præcoquus. Næv. apud Non. 2. 627. Huic puellæ præcoquis libido inest. V. præcox.

Præcordia, ōrum. n. [περικάρδια] Plin. lib. 11. cap. 37. Exta homini ab inferiore viscerum parte separantur membranis; quæ præcordia appellant, quia cordi prætenduntur, quod Græci appellaveruntPhrenas. Omnia quidem principalia viscera membranis propriis, ac velut vaginis inclusit providens natura. Cic. 5. de Fin. 92. Felix rursus, quum is ipse annulus in præcordiis piscis inventus est. De Polycrate.

Præcordia (inquit Plin. lib. 30. cap. 5.) vocamus uno nomine Exta in homine, quorum in dolore cujuscunque partis si catulus lactens admoveatur, apprimaturque his partibus, transire in eum morbus dicitur.

Subter præcordia cupiditatem locavit Plato. Cic. 1. Tusc. 20.

Mollia. Ovid. 1. Met. 549.

Premere genibus præcordia alicujus. Ovid. 12. Met. 140.

Transit præcordia ligno fisso. Virg. 9. Æn. 413.

Præcordia sæpe poetæ pro Animo ponunt, quia Cordis receptaculum sunt. [Gloss. Lat. Gr. Præcordia, ὑποχόνδρια, & Καρδιότης.

Ferrea. Ovid. 10. Epist. 107.

Flagrantia. Juven. 13. Sat. 181. i. e. Commota, & irata.

Inquieta. Hor. Epod. 5. 95.

Aperit præcordia Liber. Hor. 1. Serm. 4. 89.

Dare excutienda alicui sua præcordia. Pers. 5. Sat. 22.

Movere intima. Ovid. 4. Met. 506.

Mutare præcordia, Mutare animum. Propert. lib. 2. 4. 21.

Redit in præcordia virtus. Virg. 2. Æn. 367.

Stertere totis præcordiis. Quintil. lib 4. cap. 2.

Vincta præcordia duro ferro. Tibul. lib. 1. 1. 77.

Præcordialiter, Adv. Cujus compar. apud Sarisb. Epist. 125. Præcordialius studere promereri.

Præcorrumpo, [προφθείρω] ĕre. Ante corrumpere. Ovid. 4. Met. 134.

Dum tamen hanc speraт, dum præcorrumpere donis
Me cupit, &c.

Præcorruptus, a, um. Partic. [προφθαρτὸς] Ovid. 9. Met. 296.

Illa quidem venit: sed præcorrupta, meumque
Quæ donare caput Junoni vellet iniquæ.

Præcox, V. præcoquo.

Præcrassus, a, um. Adj. [πολυπαχὺς] Valde crassum significat. Plin. lib. 16. cap. 8. Cortex præcrassus ac renascens.

Præculco, āre. Tertull. de Monog. cap. 10. pr.

Præcultus, V. præcolo.

Præcŭpĭdus, a, um. Adj. Suet. Aug. cap. 70. Pretiosæ supellectilis præcupidus.

Præcurro, curri, cursum, [προτρέχω, προθέω] ĕre. Ante currere, sive Cito ante ire. Ter. Eun. 3. 2. 46. Abi præcurre, ut sint domi parata omnia. Al. Abi præ: cura ut &c. Cæs. 6. Bell. Gall. 38. Præcurrunt equites: quanto res sit in periculo cognoscunt.

Appetitus ne præcurrant rationem. Cic. 1. Off. 101. Efficiendum est, ut appetitus rationi obediant, eamque, neque præcurrant, propter temeritatem, nec propter pigritiam, aut ignaviam, deserant.

Neque hoc quicquam esset turpius, quam cognitioni & perceptioni assertionem, approbationemque præcurrere. Cic. 1. Acad. 44.

Præcurrere alicui, pro Antevertere, occupare. Cic. 3. de Orat. 228. Vobis vero illum, tanto minorem, præcurrere vix honestum est. Budæus.

Amor votis suis plerumque præcurrit, i. e. Vota sua spe & festinatione prævenit. Plin. 4. Epist. 15. ad Fundanum. Budæus.

Judicium præcurrit amicitia, tollitque experiendi potestatem. Cic. de Amicit. 63.

Præcurrere adventum alicujus in aliquem locum. Plin. lib. 6. Epist. 28. h. e. Præcedere.

Præcurrere, Præcedere, antegredi. Cic. 1. de Divin. 118. Sed ita a principio inchoatum esse mundum, ut certis rebus certa signa præcurrerent. Budæus.

Præcurrit hiemem maturitas ejus. Columel. lib. 3. cap. 1.

Ætate aliquem præcurrere. Cic. in Orat. 176. Horum uterque Isocratem ætate præcurrit, ut eos moderatione, non inventione vicerit. i. e. Præcessit.

Albis equis aliquem. Hor. 1. Serm. 7. 8.

Vita præcurrere reges & regum amicos, Vitam, meliorem & feliciorem agere. Hor. 1. Epist. 10. 33.

Hominem, plurimorum studio, atque omnium bona existimatione munitum, ut homo iners, sine officio, sine ingenio, cum infamia, nullis amicis septus, præcurrat, sine magna culpa negligentiæ fieri non potest. Q. Cic. de Petit. Conf. 22.

Præcurrere, pro Præoccurrere, ac præoccupare, quod Græci προκαταλαβεῖν dicunt. Lucret. 1. 327.

Illud in his rebus ne te deducere vero
Possit, quod quidam dicunt præcurrere cogor. Turneb. Adversf. 5. 24.

Præcurrens, entis. [προτρέχων] Præcursio, quam Boetius Præcursoriam causam vocat. Cic. in Partit. 7. Ut primordia rerum & quasi præcurrentia, in quibus inest aliquid argumenti. conf. 2. de Orat. 39. & 40.

Præcurrentia, æ. f. Zeno Veron. Præcurrentiæ studio convenire.

Præcursio, ōnis. f. [προδρομία] Præcurrendi actus. Cic. de Fato, 44. Itemque illi, qui ab hoc dissentiunt, confitentes non fieri assensiones sine præcursione visorum.

Quasi

Quasi prælusio atque præcursio. Plin. 6. Epist. 13.
Præcursio, pro Præcursoria causa, seu præcurrente. Cic. in Topic. 59. Alia autem præcursionem quandam adhibent ad efficiendum, & quædam afferunt per se adjuvantia, &c. Vulgo vocant, *Au praallable.* Bud.
PRÆCURSOR, ōris. m. [πρόδρομος] Antecursor. Cic. 7. Verr. 107. Quem iste in decumis, in rebus capitalibus, in omni calumnia præcursorem habere solebat & emissarium. V. Liv. 26. 17. extr. conf. Salmas. de Re Mil. Rom. cap. 13.
PRÆCURSŌRIUS, a, um. Adj. Plin. 4. Epist. 13. ad Corn. Tacit. Interim quod sum præsens petiturus, hac quasi præcursoria epistola rogo. i. e. Adventum ad te meum præcurrente.
Præcursorius index. Ammian. 15. 1.
PRÆCURVUS, a, um. Adj. Plaut. [Nisi temere adscriptum.
PRÆDA, æ. f. [λεία, ληΐς, ληϊλασία, βιηλασία, σκῦλον, προνομή, προνομεία] dicitur a Pariendo, ut ait Varro lib. 5. de L. L. 36. Præda, inquit, est ab hostibus capta, quod manu parta, ut Parida Præda. Aliter paulo lib. 7. 7. ubi a prædando Prædam deduci scribit. Alii a Pretio deducunt, vel a Præ & Dari. [An a Prehendo, Prehenda, contr. Prenda, & Preda. per *e*?
Præda & Manubiæ differunt: Nam Præda dicuntur corpora ipsa rerum, quæ capta sunt: Manubiæ vero appellatæ sunt, pecunia per Quæst. Pop. Rom. ex præda vendita contracta. Est tamen, inquit Gellius non nusquam invenire ita scripsisse quosdam non ignobiles scriptores, ut aut temere, aut incuriose prædam pro manubiis, & manubias pro præda posuerint, aut tropica quadam figura mutationem vocabuli fecerint, quod facere concessum est, scite id periteque facientibus. Sed enim qui proprie atque signate loquuti sunt, manubias pecuniam dixerunt. Hæc Gell. lib. 13. cap. 24. extr. conf. Non. 5. 39. & Lex. Pitisc. Ovid 2. de Arte Am. 406.
Victor eras prædæ præda pudenda tuæ.
Cervus præda est canum. Ovid. 11. Met. 27.
Præda & Rapinæ. Cic. 12. Fam. 12. Quas ob res milites tuere, si eos mirifice de Repub. meritos esse animadvertis: & effice, ne quem pœniteat, Remp. quam spem prædæ & rapinarum, sequi maluisse.
Pro Lucri cupiditate. Tibull. 2. 6. 17.
Ferrea non Venerem, sed prædam, sæcula laudant.
Copia prædæ. Ovid. 1. Fast. 686.
Cupido cæca prædæ. Ovid. 3. Met. 620.
Captiva. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 336.
Facilis. Claud. 2. in Eutrop. 565.
Fera. Ovid. 7. Met. 31.
Feralis. Claud. de Bell. Get. 614.
Genialis. Ovid. 1. de Arte Am. 125.
Humiles. Claud. 2. in 1. Conf. Stilich. 22.
Ingens. Stat. 10. Theb. 258.
Nefanda. Ovid. 8. Met. 86.
Opima. Hor. Epod. 10. 21.
Onerosa. V. Onerosus, in ONUS.
Perpetua. V. PERPETUUS.
Recens. Ovid. 1. Amor. 2. 29.
Sordida. Martial. lib. 10. 37.
Tenera. Hor. 3. Carm. 27. 55.
Accingere se prædæ, i. e. Ad prædam. Virg. 1. Æn. 214.
Illi se prædæ accingunt, dapibusque futuris. i. e. Studiose parant. Servius. [Subaudi Dividundæ.
Adduci spe prædæ. Cæs. 4. Bell. Gall. 37.
Adservare prædam. Stat. 10. Theb. 34.
Agere. V. AGO, & seq.
Agitare. Sallust. in Jugurth. [Forte locus est cap. 20. extr. ubi tamen constanter legitur, Prædas agere.
Amittere. V. AMITTO.
Ardere amore prædæ & spoliorum. Virg. 11. Æn. 782.
Avertere. V. AVERTO.
Auctus præda. V. AUGEO.
Capta crudelissime ex fortunis alicujus præda. Cic. pro Domo, 146.
Cohibere a præda. Cæs. de Bell. Afric. 3.
Convectare prædas. V. Convecto, in CONVEHO.
Corrumpere. V. CORRUMPO.
Ditescere præda. Lucret. lib. 5. 1248.
Divisa præda est. Senec. Agamemn. 6.
Dare. Virg. 9. Æn. 426. de Euryalo,
Heu, terra ignota, canibus data præda Latinis,
Alitibusque, jaces.
Ducere fortem prædæ. Virg 9. Æn. 268.
Facere prædas. Cic. 5. Verr. 119. Maximos quæstus, prædasque fecisse.
Frui præda. Valer. 4. Argon. 498.
Habere prædam cum cura. Tacit. 15. Ann. 8.
Largiri prædam munifice. V. MUNUS.
Nancisci prædam. Ovid. 3. Met. 606. V. NANCISCOR.
Parta præda. Cic. 1. de Finib. 51. Quas nulla præda unquam improbe parta minuit, sed auget potius atque inflammat.
Potiri præda. Virg. 9. Æn. 363. Idem 9. Æn. 450.
Victores præda, Rutuli, spoliisque potiti.
Proponere ad prædam urbem, bona, & fortunas civium. Cic. 4. Philipp. 9.
Quærunt prædam sanguine. Ovid. 4. Trist. 4. 59.
Raptæ prædæ. Virg. 1. Æn. 214.
Sum prædæ. Cic. 7. Verr. 80. Quum ea res, non solum provinciæ saluti, verum etiam ipsi prædæ esse posset.
PRÆDACEUS, a, um. Adj. [λῃστὴς] ut, Pecunia prædacea. Gell. lib. 4. 18. Rectius Prædatitia. V. infra f. l.
PRÆDOR, [ληΐζομαι, ληϊλατέω, λωποδυτέω, προνομεύω, καταπρεύχω, συλάω] āri. a Præda, ut ait Varro, Diripere, & vi auferre, quemadmodum prædæ in bello solent. Cic. 3. Off. 72. Ex quo intelligitur, quoniam juris Natura fons sit, hoc secundum naturam esse, neminem id agere, ut ex alterius prædetur inscitia. Ovid. 3. de Arte Am. 419.
Ad multas lupa tendit oves, prædetur ut unam.
Arces prædari. Valer. 5. Argon. 646.
Dapes prædantur ab ore. Valer. 4. Argon. 429.
Pisces calamo prædabor. Propert. lib. 4. 2. 37.
Puella est me prædata. Ovid. 1. Amor. 3. 1.

PRÆDO, āre. veteres protulisse testatur Priscian. p. 799. Ita Vulg. Interp. passim.
PRÆDANS, antis. Plin. 9. 30. pr. Escam ex prædante capere.
PRÆDĀBUNDUS, a, um. Adj. Qui prædatur. Sallust. Jugurth. cap. 90. Ubi stipendium & commeatum locaverat, ire jubet: dicitque se prædabundum post paucos dies eodem venturum.
Exercitus prædabundus. Liv. 2. 26.
Sic apud Tacit. lib. 3. Ann. p. 66. edit. Germ. Qui prædabundi, aut assumendis auxiliis, vagabantur. H. St. Exstant cap. 39. pr.
PRÆDATUS, a, um. Partic. &
PRÆDATUM, i. n. Vopisc. Prob. cap. 8. Quum de prædato repertus esset equus non decorus.
PRÆDATIO, ōnis. f. Paterc. 2. 73. Latrociniis ac prædationibus infestato mari. Lactant. 5. 9. Aperta prædatione grassantur.
PRÆDATUS, ûs. m. Prædatibus abstinere. Liv. 38. 23.
PRÆDĀTOR, ōris. m. [λῃστὴς] Cic. 2. in Catil. 20. Quos ego utrosque, Quirites, in eodem genere prædatorum, direptorumque pono. [Proprie de eo Qui prædas agit dicitur. Liv. 2. 11. extr. Ita cæsi in medio prædatores.
Jovi Prædatori templum fuisse legimus, non quod prædæ præest, sed quod ei aliquid ex præda debebatur. Nam mos Romanorum fuit, ut bella gesturi de parte prædæ aliquid numinibus pollicerentur. Ex Serv. in 3. Æn. 223. conf Lil. Syntag. 1. p. 86.
Aprorum prædator. Ovid. 12. Met. 306.
Equus prædator. Stat. 4. Theb. 316.
PRÆDĀTRIX, īcis. f. [λῃστρὶς] ut, Herculei alumni prædatrix. Stat. 1. Silv. 5. 22. conf. Solin. cap. 42.
Bestia prædatrix. Ammian. 26. 15.
PRÆDATŌRIUS, a, um. Adj. [λῃστρικὸς] ut, Naves prædatoriæ. Liv. 29. 28. Annis prope quinquaginta nullum Romanum exercitum viderant, præter prædatorias classes. Idem 34. 36.
PRÆDĀTĪTIUS, Adj. Idem. [λῃστικὸς] Gell. lib. 13 cap 23. Ex manubiis non res corporaque ipsa prædæ demonstrat, (nihil enim captum est horum a Trajano ex hostibus) sed facta esse hæc comparataque ex manubiis, id est pecunia prædatitia, declarat.
PRÆDO, ōnis. m. [λῃστὴς] Qui prædatur. Proprie tamen tribuitur his, qui in mari prædantur, Græcisque Piratæ dicuntur. Gloss. Gr. Lat. Πειρατὴς, Prædo. Plin. lib. 16. cap. 40. Germaniæ prædones singulis arboribus cavatis navigant.
Maritimi prædones. Nepos 2. 2. 3.
Liber a prædonibus. V. LIBER, Adj.
Prædo de Quovis latrocinante, vel Injusto invasore, ut
Templorum omnium, atque tectorum, totiusque urbis prædo. Cic. pro Domo 140.
Acerbus prædo. Claud. 4. Conf. Hon. 359. de Arbogaste.
Decidere prædonum in turbam. Hor. 1. Serm. 2. 43.
Nefarius. Cic. 3. de Orat. 3. Tanquam ab aliquo nefario prædone diriperetur patrimonium dignitatis.
Prædo, Qui hæreditatem injuste invadit. Ulpian. in l. sed etsi. D. De petitione hæreditatis, Quod autem ait Senatus, eos qui bona invasissent: loquitur de prædonibus, id est de iis, qui quum scirent ad se non pertinere hæreditatem, invaserunt bona scilicet, quum nullam causam haberent possidendi. Et paulo post, De eo autem loquitur Senatus, qui ab initio mente prædonis res hæreditarias apprehendit. Budæus.
PRÆDŌNŬLUS, i. m. [λῃστίδιον] dimin. Festus, Prædonulos ὑποκορισμῶς, Cato dixit in Epistolis: Quia sæpe utiles videntur prædonuli.
PRÆDŌNIUS, a, um. Adj. Ulp. l. 8. §. 5. Dig. de Hæred. pet. Prædonio more versari cœpit.
PRÆDŌCĬNIUM, i. n. ut Latrocinium, apud Pontanum in Antonio, ubi Macrobium Virgilium accusantem ridet. Vide locum in libro de Criticis. H. St. En verba Pontani fol. 79. b. Aldi, Nam nec Latini per id tempus mercaturam navibus exercebant, nec Æneas piraticam, ut per causam prædocinii excitari bellum potuisset.
PRÆDAMNO, [προκατακρίνω] āre. Prius damnare, sive Præjudicio condemnare. Suet. August. cap. 56. Sin deesset, destituere ac prædamnare amicum existimaretur. Lactant. 5. 4. Non licet prædamnari quenquam incognita causa.
PRÆDAMNĀTUS, a, um. Partic. ut, Prædamnata spe dimicandi, Liv. 27. 15. i. e. Præcisa. Idem 4. 41. extr.
PRÆDAMNATIO, ōnis. f. Tertull. Apol. cap. 26. & de Habit. Mulier. cap. 4.
PRÆDĒLASSO, [προκαταπονέω] āre. Ante delassare. Ovid. 11. Met. 730.
— quæ primas æquoris undas
Frangit, & incursus quæ prædelassat aquarum.
PRÆDENSUS, a, um. Adj. [πολύδασυς] Valde densus. Plin. lib. 18. cap. 18. Culter vocatur, prædensam, prius quam proscindatur, terram secans.
PRÆDES, V. PRÆS.
PRÆDESTĪNO, āre. Præordinare. Nepos in Eumene cap. 2. extr. Primus Leonnatus Macedoniam præoccupare prædestinaverat. In emendatis codd. Destinaverat. Prudent. Cath. 11. 67.
PRÆDESTINANS, antis. Partic. Liv. 45. 40. extr. Quos prætextatos curru vehi cum patre, sibi ipsos similes prædestinantes triumphos, oportuerat. De Pauli Æmilii filiis, qui præmatura morte patris triumphum funestaverant.
PRÆDESTINĀTUS, a, um. [ὁρισθεὶς] Partic. Novatian. de Trin. cap. 24. Vulg. Interp. Rom. 1. 4.
PRÆDESTINATIO, ōnis. f. Definitur ut sacræ Scripturæ docent, liberum esse Dei consilium, quo & humanum genus, & singulas mundi partes pro immensa sua sapientia & justitia incomprehensibili moderatur. V. Augustinum lib. de Prædest. sanct. Vox frequens apud Ecclesiasticos.
PRÆDĪCO, [κηρύττω, ἀνακηρύττω, ὁσομαι] āre. Aperte, seu publice dicere, celebrare, vulgare, palam commemorare, laudare. Ter. And. 3. 1. 7.
Quid ego audio? actum est, siquidem hæc vera prædicat. Idem Eun. 4. 4. 54. Utrum taceamne, an prædicem. Cic. pro Lege Manil. 22. Quam prædicant in fuga fratris sui membra in his locis, qua se parens persequeretur, dissipavisse. De Medea.
Repulsam alicujus alteri. Cic. pro Planc. 5.
Monere & Prædicare. Liv. 2. [An Prædicere? Locum non reperi.
Dicere & Prædicare. Cic. pro Cæcin. 25. In Æbutium hoc dicit, armatos

 homines

homines fuisse: de se autem hoc prædicat, Antiocho Æbutii servo imperasse, ut, &c.

Prædicare palam. Cic. 9. Att. 11. Prædicat palam, & militibus ostendit, se largitione ipsa superiorem, quam hunc fore.

Prædicat præco, Dum aliquid palam promulgat & pronuntiat. Plaut. Bacch. 4. 7. 16.

Atque in eo ipso astas lapide, ubi præco prædicat. V. PRÆCO.

Victorem se sua voce prædicare. Cic. 5. Fam. 12.

Prædicare ex Tribunali. Cæs. 2. Bell. Civil. 18.

Prædicare, tantundem sæpe ac Celebrare, Laudare, Gloriari.

Ferre & Prædicare. Cic. pro Arch. 21. Nostra semper feretur & prædicabitur L. Lucullo dimicante cum interfectis ducibus depressa hostium classis, & incredibilis apud Tenedum pugna illa navalis.

Prædicare de aliquo. Cic. pro Arch. 26. Et in eo ipso, in quo prædicationem nobilitatemque despiciunt, prædicari de se ac nominari volunt.

Prædicare de se ipso, Gloriari. Cic. 1. Off. 137. Deforme etiam est, de seipso prædicare, falsa præsertim, &, cum irrisione audientium, imitari militem gloriosum.

Gloriosius de se ipso prædicare. Cic. pro Domo, 93.

De se vera cum gloria aliquid prædicare. Cic. in Pison. 2.

Honorate, & honorifice, & graviter multa de aliquo. Cic. 11. Philipp. 33.

Virtutem alicujus optime prædicare. Cic pro Arch. 20.

Prædicare miris laudibus. Plin. lib. 25. cap. 5.

Glorianda, prædicanda, & præ se ferenda beata vita. Cic. 5. Tusc. 50.

PRÆDICANS, antis. Partic. Sallust. Catil. cap. 48. Crassum ego prædicantem audivi. Cic. 5. Fam. 13. Ignosces mihi aliquid de me ipso prædicanti.

PRÆDICĀTUS, a, um. Partic. [κεκηρυγμένος] ut, Arbor historiis alicujus prædicata. Plin. lib. 12. cap. 17.

PRÆDICATIO, ōnis. f. Plin. lib. 35. cap. 3. Affirmant vana prædicatione, ut palam est. Idem lib. 20. cap. 10. Radix quoque plurimorum prædicatione trita, &c.

Factum est tua prædicatione, ut tantum ei debere videreris. Cic. 9. Att. 13.

Prædicatio, Palam commemoratio facta. Cic. 2. Verr. 2. Homo vita atque factis, omnium jam hominum opinione damnatus, pecuniæ magnitudine, sua spe ac prædicatione absolutus. Budæus.

Beneficiorum alicujus prædicatio, non grata potius, quam arrogans. Cic. de Arusp. Resp. 16.

Societatis nefariæ prædicatio. Cic. 5. Verr. 140. Cogit Scandilium Apronio, ob singularem improbitatem atque audaciam, prædicationemque nefariæ societatis, HS v millia mercedis nomine, ac præmii dare.

In statu mediocri sermonis ac prædicationis res alicujus esse. Cic. 1. Q. frat. 33. Quod si in mediocri statu sermonis ac prædicationis nostræ res essent, nihil abs te eximium, nihil præter aliorum consuetudinem postularetur.

Acerba prædicatio præconi futura est. Cic. 2. de Lege Agrar. 47.

Despicere prædicationem, nobilitatemque. V. Prædicare de aliquo, in ipso verbo.

PRÆDICĀTOR, ōris. m. [κηρυκτής] Cic. pro Corn. Balb. 40. Qui sui facti, sui judicii, sui beneficii voluit me esse, ut apud eosdem vos, judices, nuper in alia causa fuerim, & prædicatorem, & auctorem.

Te prædicatore & teste. Cic. 1. Fam. 9. Quanquam & Pompejo plurimum, te quidem ipso prædicatore ac teste, debebam.

Prædicator, apud Ecclesiasticos, Qui concionatur; sicut Prædicatio est Concio. Tertull. adv. Marc. 4. 8. Christus præmiserat utique digniores prædicatores.

PRÆDICĀTRIX, īcis. f. Tertull. de Anima, cap. 46. Hæc species summarum prædicatrix potestatum.

PRÆDICĀBILIS, e. Adj. [κηρυκτός] Palam dicendum & gloriandum. Cic. 5. Tusc. 49. Nec in misera vita quicquam est prædicabile, aut gloriandum, nec in ea quæ nec misera sit, nec beata.

PRÆDICĀMENTUM, i. n. [κατηγορία] Prædicamenta vulgo vocantur, quæ Quintilianus Elementa decem appellat, circa quæ versari videtur omnis quæstio; lib. 3. cap. 7.

PRÆDICĀTŌRIUS, a, um. Adj. Salvian. lib. 3. contr. Avarit. Verba prædicatoria.

PRÆDICĀTĪVUS, a, um. [κατηγορικός] Vox Philosophica. Apul. de Syllogismo pr. Propositio prædicativa, quæ etiam Simplex est, ut si dicamus, Qui regnat beatus est. Cui opponit ibidem Substitutivam, sive Conditionalem.

PRÆDĪCO, xi, ctum, [προαγορεύω, προλέγω, πρόφημι, προειπεῖν] ĕre. Ante, sive prius dicere. Ter. And. 1. 1. 19.

— hoc primum in hac re prædico tibi,
Quas credis esse has, non sunt veræ nuptiæ. Cic. 2. Verr. 36.

Moneo, prædico, ante denuntio, &c.

Id temporis illos ad me venturos aliquibus prædixeram. Cic. 1. in Catil. 10.

Prædicere aliquid præ omnibus. Virg. 3. Æn. 436.

Prædicere & Respondere. Cic. de Arusp. Resp. 29. Quis est, qui id non totum in istius ludos prædictum & responsum esse fateatur?

Monere, prædicere, portendere. Cic. de Arusp. Resp. 53. Quum dii immortales monent de optimatium discordia, de clarissimorum & optime meritorum civium dissensione prædicunt: quum principibus periculum cædemque portendunt, in tuto locant, &c.

Bellum non obscure nobis paulo ante prædixerunt aruspices. Cic. de Arusp. resp. 18.

Defectiones Solis in multos annos prædicuntur. Cic. 2. de Divin. 17.

Futura prædicere & intelligere. Cic. 1. de Divin. 2. Nepos 25. 16. 4.

Hos mihi prædixit luctus. Virg. 3. Æn. 713.

Necem prædico tibi. Tibul. lib. 2. 5. 48.

Genus prædicendi Chaldaicum repudiavit Scylax. Cic. 2. de Divin. 88.

Prædicere, pro Denuntiare, & protestari. Pomponius in l. si tamen. §. penult. D. de ædil. edict. Quum redhibitoria actione de sanitate agitur, permittendum est de uno vitio agere, & prædicere, ut si quid aliud postea de eo apparuisset, de eo iterum ageretur. Nepos 2. 7. 3. Collegas suos jussit proficisci, eisque prædixit, ut ne, &c.

PRÆDĪCENS, entis. Partic. [προλέγων] Cic. 6. Fam. 6. Quo in bello nihil adversi accidit, non prædicente me.

PRÆDICTUS, a, um. Partic. [προρρηθείς] ut, Defectiones Solis & Lunæ in omne posterum tempus cognitæ prædictæque sunt. Cic. 2. de Nat. Deor. 153.

Prædictus, pro Supra dicto. Quintil. lib. 10. cap. 1. p. 900. Burm. Theopompus his proximus, ut in historia prædictis minor, ita oratori magis similis.

Prædicta hora, Præstituta. Suet. Claud. cap. 8. pr. Si paulo serius ad prædictam cœnæ horam occurrisset.

Prædicto, Absolute. Tacit. 16. Ann. 33. 3. Montanus patri concessus est, prædicto, ne in Republ. haberetur. h. e. Quum prædictum esset.

PRÆDICTUM, i. n. [προρρητόν] pro Prædictione. Cic. 2. de Legib. 33. Augurum prædictis multa incredibiliter vera cecidisse.

Natalitia prædicta. Cic. 2. de Divin. 88. Sic isti disputant, qui hæc Chaldæorum natalitia prædicta defendunt. V. Tetartemorion, in TETTARA.

Vatum prædicta. Cic. 2. de Legib. 30. Ad interpretanda alii prædicta vatum. Subaudi Constituti. Virg. 4. Æn. 464.

Multaque præterea vatum prædicta priorum
Terribili monitu horrificant.

PRÆDICTIO, ōnis. f. [πρόρρησις, προαγόρευσις] Quod prædicitur, sive prænuntiatur, vel prædivinatur. Cic. 2. de Nat. Deor. 7. Prædictiones vero & præsensiones rerum futurarum. Idem 1. de Divin. 14. Ex quo genere sæpe hariolorum etiam & vatum furibundas prædictiones.

Prædictio & notatio cujusque vitæ ex natali die. Cic. 2. de Divin. 87.

Mali prædictio tum probatur, quum ad prædictionem cautio adjungitur. Cic. 2. de Divin. 54.

Fatorum veteres prædictiones. Cic. de Arusp. Resp. 18.

Divina prædictio. Cic. 1. de Divin. 95. Quis rex unquam fuit, quis populus, qui non uteretur prædictione divina? Plin. lib. 7. cap. 37. Astrologia Berosus, cui ob divinas prædictiones Athenienses publice &c.

Habet fidem nostra prædictio. Cic. 6. Fam. 6.

PRÆDICTĪVUS, a, um. Adj. [προρρητικός] Cæl. Aurel. Acut. 1. 12. Libro prædictivo.

PRÆDISCO, dĭdici, [προμανθάνω] ĕre. Ante discere. Plin. lib. 18. cap. 24. Et confitendum est cælo maxime constare ea, quippe Virgilio jubente prædisci ventos ante omnia. Virg. 1. Georg. 51.

Ventos & varium cæli prædiscere morem,
Cura sit. Hos versus citat & Columel. lib. 1. cap. 4.

Prædiscere & meditari aliqua. Cic. 1. de Orat. 147.

PRÆDĪTUS, a, um. Adj. de quo sic Valla, Præditus sum (inquit) bono dicitur, & præditus sum malo: sicut Affectus sum malo, & affectus sum bono. i. e. (ut breviter magis, quam optime dicam) Habeo bonum, & habeo malum. ut, Præditus sum humanitate, virtute, divitiis, dignitate, viribus: qui sermo est usitatissimus. Nunquam tamen cum Ablativo & præpositione A vel Ab, ut fit in Affectus, veluti, Ego sum a rege magnis honoribus affectus: non autem, Sum præditus a deo magnis viribus. De malo rarius. Cic. pro Sull. 7. Nisi vero me unum vis ferum præter ceteros, me asperum, me inhumanum existimari, me singulari immanitate, & crudelitate præditum. Idem pro Rabir. perd. r. 21. Confectus senectute, præditus morbo. Correctiora autem exemplaria habent Præpeditus, vel Perditus. Hactenus Valla lib. 5. 15. [Verum ex subjectis exemplis apparet, non minus frequenter pæne de malo, ac de bono, veteres usurpasse.

Ætate præditus. Cic. 5. Verr. 62. Homo quid ageret, taceret, responderet, quid faceret denique, illa auctoritate, & ætate præditus, nesciebat.

Amentia & audacia. Cic 4. Verr. 104.

Animo & sensibus præditus mundus. Cic. 1. de Nat. Deor. 18.

Arte nulla, aut humili aliqua præditus, & mediocris homo. Cic. pro Arch. 10.

Audacia. Cic. pro Rosc. Com. 4.

Auctoritate & miseria. Cic. 7. Verr. 108. Al. Perditum.

Auctoritate præditus & potestate. Cic. pro Rosc. Amer. 154.

Beneficiis summis maximisque rebus gestis, summo ingenio & prudentia præditus C. Curio. Cic. pro Lege Manil. 68.

Bonitate singulari & modestia. Cic. pro Domo 110.

Cupiditate singulari, audacia, scelere præditus homo. Cic. 1. Verr. 6.

Dignitate magna præditus puer. Cic. 2. de Invent. 2.

Divinitate præditæ imagines. Cic 1. de Nat. Deor. 121.

Gloria ingenii summa. Cic. pro Arch. 10.

Judicio minus firmo. Cic in Orat. 24.

Levitate præditus, egestate, perfidia. Cic. pro Flacc. 18.

Luctu præditus miser. Cic. pro Rosc. Amer. 23.

Magistratu summo præditus vir. Cic. 6. Verr. 86.

Medicamentis præditum cornu. Plin. lib. 8. cap. 32. De cornu cervi.

Mente præditus. Cic. 4. Acad. 126.

Mente divina & consilio præditi homines. Cic. 2. de Lege Agrar. 89.

Sapiens & alta mente præditus homo. Cic. pro Milon. 21.

Metu parvo præditus. Cic. 5. Tusc. 41.

Multitudine infinita, varietate admirabili præditi siderum errores. Cic. de Univers. 29.

Natura immortali. Lucret. lib. 1. 237.

Opibus parvis ac facultatibus. Cic. 1. Verr. 69.

Ornamentis honoris, fortunæ, virtutis, ingenii præditus vir. Cic. pro Lege Manil. 51.

Potestate summa præditus vir. Cic. pro Domo 110.

Prudentia & exercitatione præditus vir. Cic. pro Cluent. 84.

Religione summa & auctoritate præditus homo. Cic. pro Cluent. 53.

Sacerdotio amplissimo. Cic. 8 Att. 3.

Sapientia præditus prope singulari. Cic. 4. Fam. 3.

Scelere præditus homo. Cic. 1. Verr. 6.

Sensu divino. Lucret. lib. 5. 145.

Spe optima. Cic. pro Flacc. 2. Unum illud intelligo, quod Prætor in rejectione judicum judicavit, ea spe istum fuisse præditum, ut omnem rationem salutis in pecunia poneret.

Spe summa & animi & ingenii præditus adolescens. Cic. 2. Philipp. 46.

Studio optimo, judicio minus firmo præditos docere, non alienum est. Cic. in Orat. 24.

Studiis rectissimis atque optimis artibus præditus adolescens. Cic. pro Cœl. 24.

Studio venandi, vel pilæ præditus. Cic. de Amicit. 76.

Studiis litterarum doctrinaque. Cic. 13. Fam. 31.

Tumore præditum, deformatum & decoloratum corpore mortuum constat esse. Auctor ad Heren. lib 2. 44.

Virtute singulari, constantia, gravitate præditus vir. Cic. pro Domo, 29.

Vitio perſpicuo & grandi prædîtum poſuimus exemplum. Cic. 1. de Invent. 88.

PRÆDĪVES, ĭtis. Adj. [πολυπλούσιος] Valde dives. Plin. lib. 34. cap. 3. Receptus in thorum, mox in teſtamentum, prædives.

Aula prædives. Claud. 2. in Ruff. 142.

Cornu prædives. Ovid. 9. Met. 91.

PRÆDĪVĪNO, [προμαντεύομαι] āre. Divinare. Plin. lib. 11. cap. 10. Prædivinant enim apes ventos, imbreſque. Plaut. Truc. 2. 3. 17.

— vident jam quaſi vulturii, triduo
Prius prædivinant, quo die eſuri ſient.

Prædivinando, Gerund. Varro de L. L. lib. 5. 7. Qui futura prædivinando ſolent fari, fatidici dicti.

PRÆDIVINĀTIO, ōnis. f. [προμάντευσις] Plin. lib. 8. cap. 25. de Crocodilo, Parit ova quanta anſeres, eaque extra eum locum transferens ſemper incubat prædivinatione quadam, ad quem ſummo auctu eo anno egreſſurus eſt Nilus.

PRÆDIVĪNUS, a, um. Adj. [ζάθεος] Valde divinum ſignificat. Plin. lib. 37. cap. 10. Promittitur prædivina ſomnia repræſentare.

PRÆDIATOR, PRÆDIATORIUS, PRÆDIATUS, PRÆDIOLUM, PRÆDIUM, V. PRÆS.

PRÆDO, onis. m. V. PRÆDA.

PRÆDŎCEO, ocui, ēre. Prudent. Cathem. 12. 72.

— & myrrheus
Pulvis ſepulchrum prædocet.

PRÆDOCTUS, a, um. Partic. Salluſt. Jugurth. cap. 94. Prædocti a duce. Plin. lib. 18. cap. 34. Prædoctus eſto.

PRÆDŎMO, ui, [προδαμάζω] āre. Ante domare, ſedare, comprimere. Senec. Epiſt. 114. Et omnes caſus antequam exciperet, prædomuit meditando.

PRÆDOR, āri. V. PRÆDA.

PRÆDŪCO, xi, ctum, [ἐμπροσθεν ποιῶ] ĕre. Ante ducere. Plin. lib. 35. cap. 16. Probatur mollitie, & quod ſi æra præducantur, violaceum reddit colorem.

Foſſam præducere. Tacit. 14. Ann. 32. Sil. 10. 411.

Præducere foſſam homini obſeſſo, pro Foſſa circumvallare. Senec. lib. 2. de Ira, 8.

Vallum præducere. Tacit. 14. Ann. 32.

PRÆDUCTAL, vel PRÆDUCTĀLE, vel etiam PRÆDUCTILE, is. n. in Gloſſ. Lat. Gr. Præductal. παραγραφος, erat Stilus vel plumbum, quo lineæ præducebantur in membrana ad ſcripturam dirigendam. V. Salmaſ. ad Solin. 643.

PRÆDUCTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Lora præductoria. Cato de R. R. cap. 135.

PRÆDULCIS, e. Adj. [πολυγλυκύς] Valde dulcis. Plin. lib. 12. cap. 5. Fructus per folia ſolibus coctus prædulci ſapore.

Luxuries prædulce malum. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 132.

Eſſe aliis quidpiam prædulce. Lucret. lib. 4. 639.

Tyrrhenæ volucres nautis prædulce minantur. Stat. 5. Silv. 3. 82.

PRÆDŪRO, [ἐπισκληρόω] āre. Valde durum facere. Columel. lib. 3. cap. 11. extr. de rubrica, Verum, eſt in opere difficilior, quod neque humentem fodere poſſis, quod ſit glutinoſiſſima: nec nimium ſiccam, quia ultra modum præduratur. Vetus exemplar habet Prædura. Apic. 2. 1. extr. Adipes phaſiani prædurato. Idem 7. 8. Lumbuli prædurentur.

PRÆDURATUS, a, um. Partic. Plin. lib. 23. cap. 7. Aliqui myrrha adjecta & cupreſſo præduratum vas ſole torrebant.

PRÆDŪRUS, a, um. Adj. [ἐπίσκληρος] Valde durus. ut,

Ætas prædura, cui opponitur Tenera. Columel. lib. 6. cap. 2. [V. Suet. Galb. 22.

Corpora. Virg. 2. Georg. 531.

Gemma prædura. Plin. lib. 37. cap. 10.

Labor. Valer. 1. Argon. 235.

Os prædurum. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Tempora prædura fregit nodoſo robore. Ovid. 12. Met. 349.

Viribus prædurus. Virg. 10. Æn. 749.

PRÆĒMĬNEO, ēre. Tacit. 12. Ann. 12. pr. Caſſius ceteros præeminebat peritia legum. al. Præminentes. Auguſt. Confeſſ. 6. 9. Ad cancellos plumbeos qui vico argentario deſuper præeminent. al. Præminent.

PRÆMINENTIA, æ. f. Claud. Mamert. 1. præf. Ad negotii præeminentiam ſpectare.

PRÆEO, ĭvi, ĭtum, [προάγω, προέρχομαι, προηγέομαι] īre. Ante ire. Liv. 2. 6. Præierat Aruns Tarquinius filius regis, rex ipſe cum legionibus ſequebatur. Sed emendati codd. exhibent Præerat, ut ſententia poſtulat.

Jure præire. Varr. de L. L. lib. 4. 14. Prætor dictus, qui præiret jure & exercitu, a quo Lucilius, Ergo Prætorum eſt ante præire. Idem rurſus §. 16. In re militari Prætor dictus, qui præiret exercitui. [Nec in jure tamen, nec in exercitu præibat, ſed præerat Prætor. Jure præire alioqui eſt, vel Legitime præcedere, vel Jure potiore eſſe.

Præire verba dicebant veteres, Quum ſolenne carmen aliquod, canendum antequam, aut fœdus feriretur, aut exſecratio piaculi gratia per Pontificem vel ſacrificulum, aut alium magiſtratum fieret, magiſtratus primo pronuntiabat. Budæus. Præire, eſt Verba præfari, ut alter ſubſequatur, & dictata verba pronuntiet. Liv. 8. 9. Agedum, Pontifex publicus Populi Rom. præi verba, quibus me pro legionibus devoveam. Idem 31. 17. Præeuntibus exſecrabile carmen ſacerdotibus.

Carmen præire alic. Valer. Max. lib. 4. cap. 1. exemp. 10. de Africano poſteriore, Qui Cenſor, quum luſtrum conderet, inque ſolito fieri ſacrificio ſcriba ex publicis tabulis ſolenne ei precationis carmen præiret, quo dii immortales, ut Populi Rom. res meliores amplioreſque facerent, rogabantur: Satis (inquit) bonæ ac magnæ ſunt: itaque precor ut eas perpetuo incolumes ſervent. Præiret, i. e. Recitaret, & quaſi prælegeret.

Obſecrationem præire, pro Dictare. Suet. Claud. cap. 22.

Præi verbis quod vis. Al. Quid vis. i. e. Dic verba, in quæ vis me jurare. Plaut. Rud. 5. 2. 48. De jurejurando enim agitur.

Præire de ſcripto. Budæus, Præire hodie verba damnationis actuarii, aut eorum vicarii carnifici ſolent, quum damnati facinoroſi ad ſupplicia trahuntur, ſed de ſcripto id faciunt. Id enim De ſcripto præire dicitur. Plin. lib. 28. cap. 2. Vidimus certis precationibus obſecraſſe ſummos magiſtratus, & ne quid verborum prætereatur, aut præpoſterum dicatur, de ſcripto præire aliquem. Budæus. conf. PRÆFARI.

Voce præire alicui quid judicet, Præcipere. Cic. pro Milon. 3. Qui heſterna etiam concione incitati ſunt, ut vobis voce præirent, quid judicaretis.

Mihi præire digneris, quid me putes obſervare debere. Plin. 10. Epiſt. 56. Al. 48 extr. In emendatis tamen libris Præcipere legitur.

Præire alicui de re aliqua, Docere ipſum rem, Erudire. Gell. lib. 14. cap. 2. Sed ſi de omni quoque officio judicis præire tibi me vis, nequaquam eſt vel loci hujus, vel temporis.

Præeunt diſcipulis præceptores. Quintil. lib. 2. cap. 5. Non videntur ſuffectura tempora, ſi legentibus ſingulis præire ſemper ipſi velint. h. e. Ante pronuntiare, & prædictare & prælegere. Nam ſtatim ſequitur, Et hercle prælectio.

PRÆIENS, ĕuntis. Partic. [προερχόμενος, προηγούμενος] Ovid. ad Liv. 408. correpta, ob ſeq. vocalem, diphthongo, exemplo Græcor.

Et venit, ſtella non præeunte, dies.

Præeunte natura deduci ad cognitionem aliquam. Cic. 2. de Fin. 58.

PRÆFĂCĬLIS, e. Adj. [πάνυ ῥᾴδιος] Valde facile. Plaut. Epid. 5. 2. 21.

— te profecto, Apœcides,
Nihil moror mihi. P. de præfacili exoras, Epidice.　Ita Mſſ. V. Taubm. not. p. 532. Al. Facile exoras.

PRÆFAMEN, PRÆFAMINO, V. PRÆFARIS.

PRÆFĀRIS, vel præfare, præfatus ſum, [προλογίζω, φροιμιάζω, προοιμιάζω] præfari. Ante fari, proloqui. Columel. in præf. Quas ordine ſuo tunc demum perſequar, quum præfatus fuero, quæ reor ad univerſam diſciplinam maxime pertinere. Cic. de Univerſ. 33. Sed hæc ſatis ſunt dicta nobis, quæ de deorum, qui cernuntur, quique ſunt orti, natura præfati ſumus, habeant hunc terminum. Hic pro ſimplici videtur poſitum, i. e. Fati & locuti.

Africam præfari. Plin. lib. 28. cap. 2. Attalus affirmat, ſcorpione viſo, ſiquis dicat duo, cohiberi nec vibrare ictus. Et quoniam ſcorpio admonuit, in Africa nemo deſtinat aliquid, niſi præfatus Africam. In ceteris vero gentibus deos ante obteſtatur ut velint. His poſtremis verbis declarat ſe ipſum Plinius.

Carmen præfari, Præire. Liv. 5. 41.

Divos præfatus folio rex infit ab alto. Virg. 11. Æn. 305. More antiquo, nam majores nullam orationem niſi invocatis numinibus, inchoabant. Nec hoc de antiquis illis exordiis interpretandum cenſeo, quibus orationes auſpicari ſolebant veteres oratores, ut, Deos immortales, judices, precor, deaſque omnes, &c. Sed de precatione, quam facere, antequam concionarentur, aut in ſenatu loquerentur, ſolebant. Id ex ea concione intelligi poteſt, in qua Gracchus occiſus eſt, de qua ſic Cornificius (ad Herenn. 68.) ſcribit, Quum Gracchus deos inciperet precari, curſim iſti impetum faciunt. i. e. Quum, antequam populum alloqueretur, precaretur deos. Turneb. 14. 13.

Honorem præfari; eſt quum quid turpe dicturi, ſolemus duobus aut tribus verbis præfari, hoc pacto, Si commemorare fas eſt, Honore dicto, Honor ſit auribus, & hujuſmodi. Cic. 9. Fam. 22. Nos autem, ridicule, ſi dicimus, Ille patrem ſtrangulavit, honorem non præfamur: ſin de Aurelia, aliquid, aut Lollia, honos præfandus eſt. conf. Plin. lib. 7. cap. 51. & Borrich. Vind. p. 187.

Pacem præfari. Stat. 2. Achil. 53.

Præfari aliquem in ſcribendo opere. Plin. lib. 8. cap. 16.

PRÆFĀMĬNO, pro Præfator. Cato de R. R. cap. 141. Janum Jovemque vino præfamino. Quod autem ſequitur, Sic dicito, delendum eſt. Huc enim ab illis ſummiſſum eſt, qui Præfaminum vinum adjectionis more dici cenſuere, aut interpretationem adſcripſere. Turneb. 15. 14. [Sed vellem etiam docuiſſet nos, quid ſit Vino præfari. Suſpicor Varronem, ſicut & codd. nonnulli habent, Vivo præfamine reliquiſſe. Quod tantundem eſt ac ſi Viva voce præfando dixiſſet.

PRÆFANS, antis. Partic. [προλογίζων] Catul. Argon. 62. 382.

Talia præfantes quondam felicia Pelei
Carmina; divino cecinerunt pectore Parcæ.

PRÆFANDUS, a, um. Partic. Præfandi humoris effluvium. Plin. lib. 7. cap. 51. pr.

PRÆFĀTUS, a, um. Partic. paſſ. Quintil. lib. 8. cap. 3. In præfata videmur incidere. conf. Vopiſc. Aurel. 1. Apic. 4. 5. Cucurbitæ jam præfatæ.

PRÆFATUM, i. n. Symmach. 6. Epiſt. 3. Præfato opus eſt, ſi ardua poſtulentur.

PRÆFATIO, ōnis. f. [πρόλογος, προοίμιον] Id quod præloquimur ante quam ad rem veniamus. Cic. 5. Verr. 187. Quæ porro præfatio tuæ donationis fuit?

Adhibere præfationem. Suet. in Claud. cap. 25.

Dare præfationem. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Præfationes. Cajus in l. D. de origin. juris.

Præfatio, alia ſignificatione. Varr. 6. de L. L. 3. extr. Utrumque oſtendit a præfatione præficam dictam. Al. A præfectione. [Quod eo probabilius mihi videtur, quod ea, quæ a Fando deducantur, ſigillatim alio loco, nempe 5. 7. propoſuit. Unde & ſec. corr.

Præfatio ultionis, i. e. Titulus ſupplicii. Val. Max. 6. 3. 1. Cujus juſtæ ultionis nimirum hæc præfatio fuit, &c.

PRÆFATIUNCULA, æ. f. Hieronym. Epiſt. 89. 6.

PRÆFATUS, ûs. m. Symmach. 10. Epiſt. 29. Comperit meo præfatu. i. e. Prædictione mea.

PRÆFĀMEN, ĭnis. n. Symmach. 2. Epiſt. 34. Recordaris hoc te præfamine epiſtolam texuiſſe. conf. PRÆFAMINO.

PRÆFECTUS, V. PRÆFICIO.

PRÆFĒCUNDUS, a, um. Adj. [πολύγονος] Valde fecundum ſignificat. Plin. lib. 16. cap. 27. Omnia autem celerius ſeneſcunt præfecunda. [Videtur interiſſe Nimis cito fecunda, præcocia.

PRÆFĔRO, fers, tŭli, lātum, [προφέρω] ferre. Ante ferre. Ovid. 2. Faſt. 336.

Et præfert cautas, ſubſequiturque manus.　i. e. Ante ſe manus fert, ut ſolent ii, qui in tenebris ambulant.

Facem manu præferre. Cic. 6. Verr. 74. Siniſtra manu retinebat arcum, dextra ardentem facem præferebat.

Facem præferre ad libidinem, alicui, Tranſlate. Cic. 1. in Catil. 13. Cui

tu adolescentulo, quem corruptelarum illecebris irretisses, non ad audaciam ferrum, ad libidinem facem prætulisti?
Lumen præferre. Cic. Anteq. iret in exsil. 9. Vos vos obtestor, dii immortales, qui meæ menti lumina prætulistis, quum consensum exstinxi conjurationis.
Opem præferre. Stat. 6. Theb. 476. Præ, hoc loco nihil significare videtur, sed augere tantum. [Nisi Nec prætulit ullam frater opem, pro Nec ostendit, Obtulit dictum est.
Opinio præfertur, pro Jactatur. Cæs. 1. Bell. Civil. 47. pr. Sed hæc ejus diei præfertur opinio, ut se utrique superiores discessisse existimarent. [Hic videtur dictum, pro Potior, seu Verior habetur.
Tædas præferre. Cic. 6. Verr. 106.
Præferre. [προϊστασθαι] pro Præ se ferre, Ostendere. Plin. 1. Epist. 22. In summa, non facile quis quenquam ex istis, qui sapientiæ studium habitu corporis præferunt, huic viro compararit.
Avaritiam præfers, qui societatem coieris de municipis, cognatique fortunis cum alienissimo. Al. Præ te fers. Cic. pro Rosc. Am. 87.
Sensus aperte præferre. Cic. 10. Fam. 8. Muniendi vero nosmet ipsi fuimus aucto exercitu auxiliisque multiplicatis: ut, quum præferremus sensus aperte, tum etiam, invitis quibusdam, sciri quid defensuri essemus non esset periculosum.
Vultus tuus nescio quod ingens malum præfert. Curt. 4. 10. 26.
Præferre, [προτιμᾶν, προκρίνειν] Præponere. Liv. 1. 2. pr. Turnus rex Rutulorum, cui pacta Lavinia ante adventum Æneæ fuerat, prælatum sibi advenam ægre patiens, simul Æneæ, Latinoque bellum intulerat. Ovid. 4. Met. 56.
Altera, quas Oriens habuit, prælata puellis.
Se aliis præferre. Cic. 2. de Orat. 342.
Jus imperii amori patrio præferre. Cic. 1. de Finib. 24.
Salutem Reipublicæ suis commodis præferre. Cic. pro Lege Manil. 71.
Hominem a se ortum hominibus nobilissimis, omnibus honoribus præferre. Cic. 6. Philipp. 17.
Bonitate præfertur. Plin. lib. 12. cap. 21.
Præferre, cum Infinitivo. Columel. lib. 1. cap. 3. Ut multi prætulerint carere poematibus.
Præferre est etiam Anticipare. Liv. 39. 5. Triumphare mense Januario statuerat, sed quum audisset cos. Æmilium, &c. ipsum ad impediendum triumphum Romam venientem, ægrum in via substitisse: ne plus in triumpho certaminum, quam in bello haberet, prætulit triumphi diem. conf. Turneb. Adverf. 30. 25.

PRÆLATUS, a, um. Partic. ut, Prælatus honor. Virg. 5. Æn. 541. V. supra.
Prælatus apud Suet. in Vitellio cap. 2. Prælatus alioqui. Hinc Gall. *Prélat*, qui in electione aliis est prælatus, & quidem Prælatus hac vel illa re, i. e. Ob hanc vel illam rem. H. St. Exempla hujus constr. in ipso verbo habes. Apud Suet. vero in emendatis libris Prælautus legitur.

PRÆLATIO, ōnis. f. Val. Max. 7. 8. 4. Prælatio contumeliosa videri posset. Charis. lib. 1. cap. de gradibus. Prælatio omnium.

PRÆLĀTOR, ōris. m. Tertull. de Pudic. cap. 2.

PRÆFĔRĬCŬLUM, i. n. Vas æneum sine ansa patens, veluti pelvis, quod præferre in sacrificiis solebant veteres. Festus. conf. omnino Lex. Pitisc.

PRÆFĔROX, ōcis. Adj. [πολυάγριος] Valde ferocem significat. Liv. 5. 36. pr. Mitis legatio, ni præferoces legatos, Gallisque magis quam Romanis similes, habuisset. Ibid. lib. 3. Præferocis animi. conf. Suet. Cæs. cap. 35.

PRÆFERRĀTUS, a, um. Adj. [προσεσιδηρωμένος] Quod ferrum habet in cacumine. Plin. lib. 18. cap. 10. Quippe & Hetruria spicam farris tosti, pinsente pilo præferrato, fistula ferrata, & stella intus denticulata, ut nisi intenti pinsant, concidantur grana, ferroque frangantur.
Præferratus, Ferro vinctus. Plaut. Pers. 1. 1. 22.
— plusculum annum
Fui præferratus apud molas Tribunus vapularis.

PRÆFERTĪLIS, e. Adj. Valde fertilis. Prudent. adv. Symmach. 1025.
— quoniam præfertile germen
Luxuriat. Alcim. Avit. 5. 119.
— præfertilis ubere terra.

PRÆFERVĬDUS, a, um. Adj. [πολύζεστος] Valde fervidum significat. Columel. lib. 3. cap. 1. Et omni declinatione mundi, nisi tamen glaciali, vel præfervida, curæ mortalium respondet.
Ira præfervida. Liv. 9. 18.

PRÆFESTĪNO, [προεπείγω] āre. Ante tempus festinare. Gallice, *surhaster*. Plaut. Rud. 1. 2. 31.
Qui præfestinet, ubi herus adsit, præloqui. Liv. 23. 14. Concedendo plebi Senatum, ubi velint defecturos se, ne deficere præfestinarent effecisse.
Præfestinare, Tacito 5. Ann. 10. 4. est Festinando præcurrere, Igitur quo vera seu falsa præteriret, Toronæum Thermæumque sinum præfestinans, mox Eubœam, &c. evadit.

PRÆFESTINĀTUS, a, um. Partic. [προεπειγμένος] Ovid. de Nuce 98.
Et tamen invenias, qui me jaculetur, & ictu
Præfestinato munus inane petat.
Opus præfestinatum. Columel. lib. 11. cap. 2.

PRÆFESTĪNE, Adv. [προσπουδαστικῶς] Celeriter. Plaut. Rud. 2. 5. 4.
Ut sine labore extraxi hanc, præfestine! Sed Præfiscine in emendatis codd. V. Turneb.

PRÆFESTINĀTIM, Adv. [προεσπευσμένως] Perceleriter. Sisenna Hist. 4. Iidemque perseveraverunt, uti lex perveniret ad Quæstorem, ac judices quos vellent instituerent præfestinatim & cupide. V. Non. 2. 708.

PRÆFĪCA, æ. f. [ἡ θρηνοῦσα τοὺς νεκρούς] Nonius 1. 340. Præficæ dicebantur apud veteres, quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ ut flerent, & fortia facta laudarent. Plaut. Truc. 2. 6. 14.
Sine virtute argutum civem mihi habeam pro præfica,
Quæ alios collaudare, eapse se vero non potest. Lucil. lib. 22.
Mercede quæ conductæ flent alieno in funere præficæ,
Multo, & capillos scindunt, & clamant magis. Varro lib. 6. de L. L. 3. Præfica, ut Aurelius scribit, mulier ab luctu, quæ conduceretur, quæ ante domum mortui laudes ejus caneret. Et paulo post, Claudius scribit, quæ præficeretur ancillis, quemadmodum lamentarentur, præfica est dicta. Utrumque ostendit a Præfatione, Præficam dictam. Al. Præfectione. V. PRÆFATIO.

De his plura vide in Lex. Pitisc.

PRÆFĬCIO, fēci, fectum, [ἐφίστημι, προΐστημι] ĕre. ex Præ & Facio; est quod vulgo dicitur *Committere aliquem & ordinare*. Columel. lib. 1. cap. 7. Ne talis præficiatur negotio. Ovid. 1. de Arte Am. 7.
Me Venus artificem tenero præfecit Amori.
Curatorem præficere, qui præsit. Cic. 4. Verr. 144. An aliquem curatorem præficere, qui statuis faciundis præesset?
Custodem prærogativæ aliquem comitiis præficere. Cic. Post red. in Senat. 16.
Custos præficitur lateri. Claud. Cons. Mall. Theod. 43.
Deum præfecit mundo Aristoteles. Cic. 1. de Nat. Deor. 33.
Ducem populo. Cic. pro Domo 89.
Exercitui præficere. Nepos 11. 2. 4.
Elephantis quem Indicis præfecerat. Ter. Eun. 3. 1. 23.
Imperio pari præficitur. Nepos 7. 5. 4.
Imperatorem alicui bello. Cic. pro Lege Manil. 49.
Legatos præficere legionibus. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 24.
Magistratum præficere procurationi. Cic. 2. de Legib. 66. Et huic procurationi certum magistratum præfecerat.
Pecori aliquem. Cic. pro Planc. 62.
Regioni alicui, aut negotio præficere aliquem. Cic. 10. Att. 3.
Reipublicæ seditiosos homines. Cic. pro Flacc. 16.
Stationibus viarum aliquem præficere. Stat. 4. Silv. 9. 19.

PRÆFECTUS, i. m. [προεστώς, ἐπιστάτης] Qui alicui rei gerendæ præpositus est.
Præfectus moribus, Qui ad mores componendos, & quod vulgo dicitur *reformandos*, ordinatus est. Cic. 9. Fam. 15. Quamdiu hic erit noster hic præfectus moribus, parebo auctoritati tuæ. [V. Suet. Cæs. 76.
Morum. Nepos 22. 3. Apud Carthaginienses.
Sacris præfecta maritis Juno. Ovid. 12. Epist. 87.
Præfectus Prætorio, vel Prætorii, ut Suet. Calig. cap. 56. qui & Præfectus Prætorianorum dicitur apud Suet. Claud. cap. 21. [Præcipue sub Cæsaribus memorantur, ex quo Prætorianus miles perpetuus esse cœpit. Qua de re V. Suet. Aug. 49. & Tib. 37. ac plenius in Lex. Pitisc.
Ut clarius intelligatur quis olim Præfectus Prætorio diceretur, & quod esset ejus officium, sciendum est, olim regnante Romulo eum qui præs erat Prætorio, id est militibus cohortibusque Prætorianis circa palatium principis, solitum fuisse etiam in bella prodire, & dictum Magistrum equitum. Sed ubi Romanorum opes creverunt, distincta fuere officia: ut hic excubias ageret ad tuendam principis salutem: ille vero contra hostes imperium tueretur. Meminit Justinianus, C. De Præfecto Præt. l. 1. Neque tacendum est, a paulo recentioribus Cæsaribus, præfectos Prætorio missos quandoque ad regendas provincias. Cujus testimonium affert l. pen. & l. ult. C. De offic. Præf. Præt. ubi legitur, Præfectus Prætorio Africæ, & Præfectus Prætorio Orientis. Quanta autem sit hujus magistratus dignitas, ostendit Cassiodorus Epist. 3. lib. 6. Potestati præfecti Prætorio nulla dignitas est æqualis. Vice sacra ubique judicat. Nullus ei miles de fori sui auctoritate præscribit, excepto Officiali Magistri militum. Curiales etiam verberat. In officio suo jus retinet singulare. Secundum post imperatorem locum obtinebat. Ab eo ex Cæsarum privilegio provocare non licebat. Alciatus.
Præfectus Urbi. Gell. lib. 13. cap. 17. Urbis Tacit. Ann. 4. 36. pr. [Eorum origo a Romuli temporibus, testibus Tacito. 6. Ann. 11. & Dionys. Halic. 2. 12. conf. Liv. 1. 59. extr. Præfectus Latinarum in LATINUS Adj. Sub Augusto demum Potestas ordinaria esse cœpit. Tac. l. c. Suet. Aug. 37. Eorum Catalogum exhibuit ad calcem Fastor. consular. Almelovenius. conf. Lex. Pitisc.
Ærarii præfectus. V. Ærarius præfectus, in ÆS. & Lex. Pitisc.
Annonæ præfectus. Liv. 4. 12. conf. Lex. Pitisc.
Classis præfectus. Plin. lib. 6. cap. 17. & cap. 29. Dux præfectusque classis Cic. 7. Verr. 88.
Πραίφεκτος, Ναύαρχος. Suid. Puto tamen vix ullum Lat. scriptorem usum sine adjectione genitivi Navis aut Classis. Sed fortassis, quum præcederet ille genitivus cum hoc nomine, eum postea non repetiit scriptor, unde hæc ille petiit. H. St. conf. NAUARCHUS. & Lex. Pitisc.
Gymnasii præfecto haud mediocres pœnas penderes. Plaut. Bacch. 3. 3. 21.
Libidinum præfectus. Cic. Post. redit. in Senat. 14. His utitur quasi præfectis libidinum suarum.
Oræ Ponticæ præfectus. Plin. 10 Epist. 18. & 32.
Provinciarum præfecti, inquit Budæus, sunt quos *ballivos* & *senescalos* vulgo dicimus.
Regii præfecti. Liv. 36. 11.
Vigilum præfectus. Paulus, D. De offic. præfect. vigil. conf. Lex. Pitisc.
De Præfectis præterea alarum, aurariarum, cohortis, dendrophororum, fabrûm, familiæ, feriarum Latinarum, remigum, turmæ, vectigalium, vehiculorum, V. omnino Lex. Pitisc.

PRÆFECTIANI, orum. Apparitores præfecti prætorio, l. 2. & 3. C. De apparit. præfecti prætor. Ammianus Marcellinus lib. 17. 3. Ut nec præfectianus, nec præsidialis apparitor ad solvendum quenquam urgeret. V. Lex. Pitisc.

PRÆFECTŪRA, æ. f. [προστασία, ἐπαρχία] Munus præfecti.
Dare præfecturas alicui. Cic 6. Att. 1.
Præfecturæ dabantur honoris gratia. Cic. 5. Att. 21. Præfecturam petivit: negavi me cuiquam negotianti dare: quod idem tibi ostenderam.
Promittere præfecturam alicui. Cic. 6. Att. 1.
Præfectura, Ditio, vel provincia Præfecti. Plin. lib. 5. cap. 9. de Ægypto, Dividitur in præfecturas oppidorum, quas nomos vocant.
Præfecturæ ex appellabantur in Italia, in quibus & jus dicebatur, & nundinæ agebantur: & erat quædam earum Respub. neque tamen magistratus suos habebant, in quas legibus Præfecti mittebantur quotannis, qui jus dicerent. Quarum genera fuerunt duo: Alterum, in quas solebant ire Præfecti quatuor sex virûm pro populi suffragio creati erant in hæc oppida, Capuam, Cumas, Casilinum, Vulturnum, Liternum, Puteolos, Acerras, Suessulam, Atellam, Calatiam. Alterum, in quas ibant quos Prætor urbanus quotannis in quæque loca miserat legibus, ut Fundos, Formias, Cære, Venafrum, Allifas, Privernum, Anagniam, Frusinonem, Reate, Saturniam, Nursiam, Arpinum, aliaque complura. Hactenus Festus. ubi V. not. Cic. pro Sext. 32. Nullum erat Italiæ municipium, nulla

nulla colonia, nulla præfectura, nulla Romæ focietas vectigalium, &c. Sunt etiam præfecturæ, quum coloniæ territorio, quod colonis non fufficiat, ager, aut agri pars, attribuitur: ut campus Mantuanus Cremonenfi coloniæ attributus eft. Proinde fcribit in Bucolicis Virg. 9. 28.

Mantua, væ miferæ! nimium vicina Cremonæ. Ex Turneb. Adverf. 1. 11.

De vario Præfecturarum genere. V. plura in Lex. Pitifc.

PRÆFECTIO, ōnis. f. Actus præficiendi. ut, Mundana præfectio. Mart. Capell. lib. 6. p. 219. conf. Præfatio in PRÆFARI.

PRÆFECTOR, ōris. m. Idem quod Præfectus apud Juftin. de Confirm. Digeft. §. 9. & Ferret. Muf. Lapid. p. 276.

PRÆFECTŌRIUS, a, um. Adj. [ἐπιστατικός] Præfectura functus. ut, Præfectorius vir. Ulpian. D. de Senatoribus. l. 1. Confulari feminæ utique Confularem virum præferendum effe nemo ambigit. Sed vir præfectorius an feminæ Confulari præferatur videndum eft. [i.e. Qui Præf prætorio fuit.

PRÆFĪDO, di, fum, [μεγάλως πείθομαι] ĕre. Valde fidere. Cic. 1. Off. 90. Sic homines fecundis rebus effrenatos, fibique præfidentes, tanquam in gyrum rationis & doctrinæ duci oportere.

PRÆFIDENTIA, æ. f. Scriban. de Paff. Chrift. cap. 5. Præfidentiam fugere.

PRÆFĪGO, xi, xum, [προπηγνύω] ĕre. Ante figere. Plin. lib. 33. cap. 4. Lineas itineri præfigunt.

Arma præfigere puppibus. Virg. 10. Æn. 80.

Capita in haftis præfigere. Virg. 9. Æn. 466.

Præfigere, Præcludere. Virg. 3. Georg. 399.

Multi jam excretos prohibent a matribus hœdos,
Primaque ferratis præfigunt ora capiftris.

PRÆFIXUS, a, um. Partic. [προπηχθείς] Ante fixus. Plin. lib. 26. cap. 4. Antea roftra navium Tribunali præfixa foro decus erant.

Haftilia præfixa ferro. Virg. 5. Æn. 557.

Robur præfixum ferro. Idem 10. Æn. 479.

Præfixa ferro jacula, Quibus affixum eft ferrum acutum. Liv. 26. 4.

Præfixæ feneftræ, Præclufæ. Cajus, l. 6. D. Hæc autem. t. 2. de Servitut. urban. prædiorum. Si ego per ftatutum tempus feneftras meas præfixas habuero, vel obftruxero.

Veru præfixa latus. Tibul. lib. 1. 7. 55.

Statque latus præfixa veru, ftat faucia pectus. i. e. Cute fumma lateris tenui mucrone trajecta.

PRÆFĪNIO, īvi, ītum, [προορίζω] īre. Præfcribere, præftituere. Cic. 7. Fam. 2. Sed eo vidifti multum, quod præfinifti quo ne pluris emerem. Præfinire aliquid de aliquo. Cic. 7. Verr. 173. Neque de illo quicquam tibi præfinio, quo minus ingenio mecum atque omni dicendi facultate contendas.

Præfinire diem. Cic. de Provinc. Conful. 37. Legem, quam non putat, eam quoque fervat; præfinit enim fucceffori diem.

Præfinire reftricte. Cic. 2. de Legib. 45. Sed ego cetera non tam reftricte præfinio, vel hominum vitiis, vel fubfidiis temporum victus.

Præfinire fumptum funerum ex cenfibus Cic. 2. de Legib. 68.

Præfinitum & Infinitum, contraria. Cic. 1. de Lege Agrar. 10. Quod fuperiore parte legis præfinitum fuit, Sulla & Pompejo Confulibus, id rurfus liberum infinitumque fecerunt.

PRÆFINĪTUS, a, um. Partic. Scævola l. 47. Dig. de Pactis. Intra præfinitum tempus. conf. dict. fuper.

PRÆFINĪTO, Adv. [προωρισμένως] ut, Præfinito loqui. Donatus dicit deeffe Tempore: ut dicamus Præfinito tempore. Ter. Hec. 1. 2. 19.

Nam illic haud licebat nifi præfinito loqui.

PRÆFINĪTIO, ōnis f. Julianus in l. Quum fine. D. Quand. dies leg. vel fideicom. ced. Quum fine præfinitione temporis legatum ita datum fuerit, Uxori meæ penum hæres dato. Marcellus in l. proxima, Si cum præfinitione annorum legatum fuerit, velut Titio dena ad annos decem, &c.

PRÆFISCINE, vel PRÆFISCINI, Adv. a Fafcino eft, quafi dicas Præter fafcinum, ἀβασκάντως. V. Muret. Var. Lect. 9. 3. Plaut. Afin. 2. 4. 84.

Præfifcine hoc nunc dixerim, nemo etiam me accufavit
Merito meo.

Præfifcine, Veteres ad fafcinum depellendum dicere folebant. Afranius, Paula mea, amabo, pol tu ad laudem addito præfifcine, ne puella fafcinetur. Ex Turneb. Adverf 23. 10 conf. Lex. Pitifc.

PRÆFLĒTUS, a, um. Partic. ut, Diutine vifu præfleto. Apul. Milef. 2. Elmenh. Perfleto, p. 125.

PRÆFLŌREO, ui, [προανθέω] ĕre. Ante florere. Plin. lib. 16. cap. 29. Ideoque & præflorent talia, & prægerminant.

PRÆFLŌRO, [προδρέπω] āre. quafi Prælibare, ut ait Budæus. Gell. 14. 1. extr. Et futuri gaudii fructum fpes tibi jam præfloraverit.

PRÆFLORĀTUS, a, um. Partic. Idem quod Defloratus. ut, Præflorata virgo. Apul. Apol. p. 332. Elmenh.

Præcerptum præfloratumque purpuræ decus. Plin. Paneg. cap. 58. extr. Gloria præflorata. Liv. 37. 58. V. Gronov. ad loc.

PRÆFLUO, xi, xum, [προρρέω] ĕre. Ante fluere vel Præterfluere. Plin. lib. 4. cap. 5. Præfluente Alpheo amne. Idem lib. 5. cap. 30. Pergamum quod intermeat Silenus, præfluit Cetius profufus Pindafo monte. Hor. 4. Carm. 3. 10.

Sed quæ Tibur aquæ fertile præfluunt.

PRÆFLUUS, a, um. Adj. Idem quod Præfluens Partic. Plin. lib. 19. cap. 4. Hortos effe riguos habendos præfluo amne.

PRÆFŌCO, [ἄγχω] āre. Spiritum faucibus claudere. Ovid. in Ibin. 558.

Præfocent animæ Gnofia mella viam.

PRÆFOCĀTUS, a, um. Partic. Calphurn. Ecl. 4. 115.

— præfocata malignum
Meffis habet lolium.

PRÆFOCĀBĬLIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Acut. 2. 27. Præfocabilis difficultas. Præfocabilis fenfus Idem 3. 2.

PRÆFOCĀTIO, ōnis. f. Scribonius Largus, Comp. 100. Facit hoc medicamentum ad fubitas præfocationes. V. INCUBO, onis.

PRÆFŌDIO, fōdi, foffum, [προορύττω] ĕre. Idem quod Fodere fignificat, five Ante fodere. Plin. lib. 17. cap. 11. Præfodere fcrobes ante.

Præfodiunt portas. Virg. 11. Æn 473. i. e. Ante portas foffas faciunt, quæ res nimiam indicat defperationem.

Præfodiffe, Ante defodiffe. Ovid. 13. Met. 60.

— fictumque probavit
Crimen, & oftendit quod jam præfoderat, aurum. i. e. Quod jam antea abfconderat, feu defoderat.

PRÆFŒCUNDUS, V. PRÆFECUNDUS.

PRÆFOR, non dicimus, V. PRÆFARIS.

PRÆFORMĪDO, [καταφοβοῦμαι] āre. Valde formidare. Quintil. lib. 4. cap. 5. Quam judex, fi providet, non aliter præformidat, quam qui ferrum medici ante quam curetur, afpexit.

PRÆFORMO, [προμορφόω] āre. Ante vel prius formare. Sil. 7. 385.

Atque his præformat dictis, fingitque monendo.

PRÆFORMĀTUS, a, um. Partic. Quintil. lib. 2. cap. 2. Namque incipientibus danda erit velut præformata materia fecundum cujufque vires. i. e. Declamationis formam dare debet præceptor, dividendo, & dictionem incipiendo.

PRÆFORMATOR, ōris. m. Tertull. de Præfcr. Hær. cap. 30. Marcion inftitutor & præformator Apellis.

PRÆFORTIS, e. Adj. Valde fortis. Tertull. de Refur. carn. cap. 5. Hinc infirmum, inde præfortem.

PRÆFRĪGĬDUS, a, um. Adj. [πολύψυχρος] Valde frigidus. Plin. lib. 17. cap. 20. Septentrionali & præfrigido fitu.

Aufter præfrigidus. Ovid. 4. de Ponto, 12. 35.

PRÆFRINGO, frēgi, fractum, [προαγνύω] ĕre. Prius frangere. Columel. 2. 2. extr. Et præfractas ftirpes, fummafque radices, quibus ager arbufto confitus implicatur, omnes refodiat ac perfequatur.

Præfringere, Frangere, vel Diffringere. Liv. 8. 10. Et haftas aut præfregiffent, aut hebetaffent.

PRÆFRACTUS, a, um. Partic. [προκατεαγνυμένος] Celf. lib. 5. cap. 26. §. 35. Surculum vero, fi fieri poteft, oportet vel manu, vel etiam ferramento educere. Si vel præfractus eft, vel altius defcendit, quam ut ita fieri poffit, medicamento evocandus eft.

Ligna præfracta. i. e. In prima fronte, & in fummo quafi cortice fracta. Lucret. lib. 1. 891.

Poftremo in lignis cinerem, fumumque videri
Quum præfracta forent. Lambinus.

Pinus præfracta. Ovid. 12. Met. 358.

Præfractus, ad mores transl. Adj. Durus & inflexibilis, cui Synon. Abfciffus. Val. Max. 6. 5. ext. 4. Sed aliquanto Charondæ Thurii præfractior atque abfciffior juftitia.

Scriptor præfractus. Cic. in Orat. 40. Thucydides autem præfractior, nec fatis, ut ita dicam, rotundus. Præfractior, i e Afperior & durior. Præfractus enim eft, Qui flecti non poteft, fed potius frangitur: unde pro Obftinato ponitur. Hinc etiam factum eft, ut Homo durus & inexorabilis dicatur, Rubo arefacto præfractior: quoniam rubus quum exaruit, flecti non poteft, fed potius frangitur, rumpiturque. In hoc autem Ciceronis loco forfan Brevis & concifus potius denotatur.

PRÆFRACTE, Adv. [αὐθαδῶς] Obftinate. Cic 3. Off. 88. Nimis mihi præfracte videbatur ærarium vectigaliaque defendere.

Compar. Val. Max. 9. 7. extr. Difciplinam præfractius & rigidius adftringere.

PRÆFŪGIO, ĕre. Tertull. de Anima, cap. 33.

PRÆFULCIO, fi, tum, [προερείδω] īre. Præmunire, fortificare, fuftentare. Plaut. Pfeud. 3. 1. 6.

Velut hæc mihi evenit fervitus, ubi ego omnibus
Parvis, magnifque miferiis præfulcior.

Præfulcire & Præmunire, per translationem. Cic. 5. Att. 13. Per fortunas (quoniam Romæ manes) primum illud præfulci atque præmuni, quæfo, ut fimus annui, ne intercaletur quidem.

PRÆFULGEO, fi, [περιαστράπτω] ĕre. Præter modum fulgere. Auctor ad Herenn. lib. 3. 33. Tum nec nimis illuftres, nec vehementer obfcuros locos haberi oportet, ne aut obcæcentur tenebris imagines, aut fplendore præfulgeant. Sen. de Benef. 1. 6. Auro præfulgent.

PRÆFULGENS, entis. Partic. [προαπολαμπίζων] ut, Murice aurato præfulgens. Sil. lib. 4. 326.

Pellis præfulgens unguibus aureis. Virg 8. Æn. 553.

Memoria Poppæi Sabini, confulari & triumphali decore præfulgentis. Tacit. 13. Ann. 45. 2.

PRÆFULGĬDUS, a, um. Adj. apud Firmic. Et Juvenc. lib. 3. 330. Præfulgida nubes.

PRÆFULGŬRO, [προαστράπτω] āre. Ante fulgurare. Valer. 3. Argon. 119.

— ftrictoque vias præfulgurat enfe. h. e. Corufcare facit. Stat. 7. Theb. 502.

— multoque latus præfulgurat enfe. al. Perfulgurat.

PRÆFURNIUM, i. n. [προπνιγεῖον] Os patens fornacis, quo ligna in fornacem induntur, & deinde obftruitur, ut ait Budæus. Cato R. R. cap. 38. Ventus ad præfurnium caveto ne accedat. Sic cap. 38. & Vitruvius lib. 5. cap. 10.

PRÆFŪRO, ĕre. Ante vel valde furere. Stat. 4. Theb. 821.

— agmina bello
Decertare putes, juftumque in gurgite Martem
Præfurere.

Torvus præfuris. Idem 2. Theb. 420.

PRÆFUSCUS, a, um. Adj. ut, Terræ præfufcæ. Manil. 4. 715.

PRÆGĔLĬDUS, a, um. Adj. [πολυκρυώδης] Qui multum aut nimis frigidus eft. Columel. lib. 2. 9. 7. Ea locis prægelidis ac nivofis, ubi æftas humida & fine vaporibus, recte committitur. Idem lib. 11. cap. 2. Prægelidum & pluvium cælum.

Rivi prægelidi. Sil. lib. 4. 226.

In locis prægelidis. Liv. 21. 54.

PRÆGĔNĔRO, āre. Profper. Aquitan.

Neftoriana lues fucceffit Pelagianæ,
Quæ tamen eft utero prægenerata meo.

PRÆGERMĬNO, [προβλαστέω] āre. Ante germinare. Plin. lib. 16. cap. 29. Ideoque & præflorent talia, & prægerminant.

PRÆGĔRO, ĕre. Apul. 4. Met. extr. Alius fub oculis dominæ fpeculum prægerit.

PRÆGESTUS, a, um. Partic. Cæl. Aurel. Tard. 1. 5. 150. Oblivione prægeftorum affici.

PRÆGESTIO, [ὑπερπροθυμοῦμαι] īre. Valde geftire. Cic. pro Cœl. 67. Prægeftit animus jam videre, primum lautos juvenes mulieris beatæ ac nobis familiares.

Animus

Animus prægeftit apifci aliquid. Catul. Argon. 60. 145.

Prægestiens, entis. Partic. [ὑπερεπιθυμῶν] Hor. 2. Carm. 5. 9.
— nunc in udo
Ludere cum vitulis falicto
Prægeftientis. De puella innubili, quam juvencæ comparat. Porphyrio Prægeftientis, interpretatur Properantis, crefcentis. Prifcianus, Magnopere cupientis.
Cruquius, Prifcianus hunc locum adducens lib. 15. dicit Prægeftire effe Valde geftire. Mihi certe videtur τὸ *præ*, non tam ad augmentum pertinere, quam ad geftum puellæ præcedentem, fuæque libidinis indicem: quafi dicat, Geftientis præludere &c. At ego contra, non puto effe hic Geftire aliud, quam Cupere & *Præ* vim illi addere, licet hæc Valde cupere fignificatio fit ex ipfo Geftiendi more ficta. H. St.

Prægigno, genui, genitum, [προγεννάω] ĕre. Ante gignere. Plaut. Pfeud. 1. 5. 77.
Quia nolebam ex me morem prægigni malum. i. e. Nolebam effe auctor mali moris.

Prægnans, antis. [ἔγκυος, ἐγκύμων, κυῶν] quafi Prægenans, ab antiquo Geno: Gravida, Quæ jam occupata eft in generando quod conceperit. Cic. 1. de Divin. 39. Quum prægnans hunc ipfum Dionyfium alvo contineret, fomniavit fe peperiffe fatyrifcum.
Bos prægnans. Varr. de L. L. lib. 5. 3.
Canis. Hor. 3. Carm. 27. 9.
Ovis prægnans. Varro de R. R. 2. 2.
Sus. Varro 2. de R. R. cap. 4.
Uxor. Cic pro Cluent. 33.
Arbor prægnans, quæ etiam Feta dicitur, tunc fcilicet, quum humorem & fuccum fibi familiarem exfuxit, necdum in folia aut flores propagavit. Plin. lib. 12. cap. 14.
Folia. Plin. lib. 25. cap. 13.
Nitrariæ prægnantes, fed nondum parientes. Plin. lib. 31. cap. 10.
Metaphorice, Plaut. Afin. 2. 2. 10. Prægnantes plagas. Juven. 2. Sat. 55.
— prægnantem ftamine fufum.

Prægnas, ātis. pro Prægnans dixere veteres. ut, Plaut. Truc. 1. 2. 95.
Quid aïs tu? quæ nunquam fuit prægnas, qui parere potuit?
Idem Truc. 4. 3. 37. Vir illam prægnatem fecit. V. Taubm. ad Plaut. Amph. 2. 2. 91. Item Cic. 1. Att. 10. Soror prægnas eft. conf. dict. feq. Prægnas. Probum, Roxane prægnans erat, feu Prægnas. H. St. Hujus obfervationis principium culter empectæ abftulit. Videtur Lambini verba ex comment. ad Æmil. Probum, vel potius Corn. Nep. adfcripfiffe. de Roxane prægnante Juftin. lib. 12. extr. & Curt. 10. 6. 9. Ceterum hæc vox fæpius occurrit in D. tit. de Agnofcendis vel alendis liberis.

Prægnātio, ōnis. f. denom. [κύησις] Varro de R. R. lib. 2. cap. 1. Hi enim primi prægnationis, & extremi fines. Idem 1. 44. Plin. 8. Epift. 10. ad Fabatum, Dum fe prægnantem effe puellariter nefcit, ac per hoc quædam cuftodienda prægnationibus omittit, facit omittenda. Caftigatiora exemplaria habent Prægnantibus.

Prægnātus, ûs. m. Idem. Tertull. adv. Jud. cap. 8. Et de Carne Chrifti, cap. 1. Conceptus & prægnatus, & partus Virginis.

Prægnax, ācis. Fulgent. Mythol. 2. Quod divitiæ femper prægnaces fint.

Prægrādo, āre. Pacuv. apud Non. 1. 328. conf. Turneb. Adverf. 29. 19. V. prægredior.

Prægrandis, e. Adj. [πολυμέγας] Valde grandis. Cic. 6. Verr. 6. Erat etiam vas vinarium ex una gemma prægrandi, trulla excavata cum manubrio aureo. Legitur & Pergrandi.
Aures prægrandes. Plin. 4. 13.
Lucerna prægrandis. Apul. 2. Met. p. 125. Elmenh.

Prægrăvis, e. Adj. [πολυβαρής] Valde grave. Plin. lib. 10. cap. 33. Perdix procurrit ad pedes aucupis feta, prægravem aut delumbem fefe fimulans.
Caput prægrave. Plin. lib. 8. cap. 21.
Imperium prægrave. Curt. 4. 11. 8.
Servitium prægrave. Plin. lib. 7. cap. 8.

Prægrăvo, [καταβαρύνω] āre. Gravem admodum facere, valde gravare, & moleftum effe. Plin. lib. 17. cap. 22. Ne prægravet fructus parte aliqua. Liv. 5. Prægravante turba, &c. Ibid. lib. 7. 23. Oneratique telis Galli, quibus, aut corpora transfixa, aut prægravata inhærentibus gerebant fcuta.
Artes prægravare. Hor. 2. Epift. 1. 13.
Urit enim, fulgore fuo qui prægravat artes
Infra fe pofitas: exftinctus amabitur idem. h. e. Gravis eft inferioribus, & infra pofitis nocet, qui bonis artibus ceteros vincit. Ei fiquidem invident inferiores. Porphyr. [Nifi poft Prægravat diftinguendum. Qui fulgore fuo prægravat, (i. e. Præponderat, præcellit) urit artes &c. i. e. Invidia incendit.
Animum corpus prægravat vitiis. Hor. 2. Serm. 2. 77.
Caput prægravatum. Columel. lib. 6. cap. 7. Idem lib. 7. cap. 6. Flaccidis & prægravantibus auribus.
Prægravare, [προβαρεῖν] i. e. Præponderare. Senec. 1. de Clement. Cito apparebit pars deterior civitatis quanto prægravet.
Prægravari alium non oportet ex fententia pro alio habita. Paulus in l. Lucius. D. de iis qui notant. infam. [i. e. Præjudicio onerari.

Prægravĭdus, a, um. Adj. Idem quod Prægravis. Stat. 6. Theb. 700.
Molis prægravidæ caftigat pulvere lapfus.

Prægrĕdior, ĕris, greffus fum, [προπορεύομαι] gredi. Ante venire, inquit Nonius 1. 328. dictum a Gradu. Pacuvius, Extremum intra camterem ipfum prægrediar Parthenoreum. al. Prægradat. V. fupra. Liv. 10. 25. Qui ut lictores prægredi viderunt, &c.
Sequi & Prægredi, contraria. Cic. 13. Philip. 4. Ora vobis eorum ponite, P. C. ante oculos, & maxime Antoniorum, inceffum, afpectum, vultum, fpiritum, latera tegentes alios, fequentes alios, alios prægredientes amicos.
Prægredi ad urbem. Liv. 25.
Prægredi gregi. Varro 2. de R. R. cap. 7.
Prægredi, Prætergredi. Plin. lib. 28. cap. 8. Quum fugiant venantem declinare ad dextram, ut prægreffi hominis veftigia occupent. De pantheris.
Prægredi nuntios & famam adventus fui in aliquem locum, h. e. Antevertere. Liv. 28. pr.
Prægredi alios, Antecellere. Salluft. in Orat. ad Cæfarem de Rep. ordinand.

Prægrĕdiens, entis. Partic. [προπορευόμενος] Præcedens. Suet. Tiber. cap. 7. Drufum in Germania amifit, cujus corpus, pedibus toto itinere prægrediens, Romam ufque pervexit. Salluft. Jugurth. cap. 94. Igitur prægrediens Ligus, &c.

Prægressus, a, um. aliud Partic. [προπορευθείς] ut, Fama prægreffa diem. Stat. 5. Silv. 1. 105.
Hominis prægreffi veftigia occupare. Plin. 28. 8.

Prægressio, ōnis. f. [προήγησις] Cic. de Fato, 44. Dicent, fi omnia fato fierent ejufmodi, ut nihil fieret nifi prægreffione caufæ, confitendum effe fato fieri omnia.

Prægressus, ûs. m. Ammian. 21. 10. Expertus quid in rebus tumultuofis anteverfio valeat & prægreffus.

Prægusto, [προγεύομαι] āre. Ante guftare. Plin. lib. 21. cap. 3. Gratificationem ipfius reginæ Antonio timente, nec nifi prægustatos cibos fumente, &c.
Cibos prægustavit ipfe. Ovid. 1. Amor. 4. 33.
Timidus prægustet pocula papas. Juven. 6. Sat. 633. Ibid. 661.
— fi prægustabit Atrides
Pontica ter victi cautus medicamina regis.

Prægustātor, ōris. m. [προγευστής] Qui cibos principis prægustat. Suet. Claud. Cæf. cap. 44. V. ibi Torrent. & Pitifc. vel Pignor. de Serv. p. 65. conf. Lex. Pitifc. vel Meurf. Exerc. Crit. 2. 3.
Prægustator libidinum. Cic. pro Domo, 25. Scilicet tu helluoni fpurciffimo, prægustatori libidinum tuarum, homini egentiffimo & facinorofiffimo Sext. Clodio, &c.

Prægūtii, [Πραιγούτιοι] Italiæ populi, qui Marfis magis Orientales funt, Ptolemæo auctore lib. 3. cap. 1. hodie Præcutini, *Abruzzi* vulgo.

Præhendo, V. prehendo.

Præhĭbeo, ēre. vox antiqua, pro Præbeo. Plaut. Pfeud. 1. 2. 49. Petron. cap. 117. V. Burm. ad Quintil. 1. 1. p. 17. & præbeo.

Præjăceo, ui, [προκεῖμαι] ēre. Ante jacere. Plin. lib. 3. cap. 4. Oppida de cetero rara, præjacentibus ftagnis.
Caftra præjacere. Tacit. 12. Ann. 36. V. castra.

Præjăcio, vel Præjĭcio, ĕre. Columel. 8. 17. Mox præjaciuntur in gyrum moles.

Præjūdĭco, [προδιαγινώσκω] āre. Ante tempus judicare, inquit Budæus. Cic. ad Brut. 4. Quod enim nondum Senatus cenfuit, nec Populus Rom. juffit, id arroganter non præjudico, nec revoco ad arbitrium meum.
Præjudicare, Præjudicium facere. Cic. 3. de Legib. 47. Apud eofdem, qui magiftratu abierint, edant & exponant, quid in magiftratu gefferint, deque iis Cenfores præjudicent. Budæus.
Præjudicari de re aliqua. Cic. pro Cluent. 172. Cur non Habiti exemplo ufus es, ut per illum, qui attuliffet venenum, de hoc præjudicaretur? i. e. Præjudicium fieret: hoc eft, Ut fi indicatum effet venenum effe huic Habito allatum, præjudicium effet factum in accufationem veneficii fecuturam. Budæus.
De aliquo maleficio præjudicare. Cic. 2. de Invent. 60. Quare dum de ea judicetur, de aliquo majore maleficio, de quo judicium comparatum fit, præjudicatur.
Præjudicare alicui, pro Nocere. Ulpian. in l. 1. §. Si inter. D. de magiftr. convent. & eorum, &c. Si inter magiftratus hoc convenerit, ut alterius tantum periculo tutores darentur: conventiones pupillo non præjudicare Divus Hadrianus refcripfit. [In jure nimirum, facti antegreffi quafi præjudicio non obeffe, Non in præjudicium trahi poffe exemplum.
Præjudicare, pro Nocere ἁπλῶς Latinitatis infimæ eft.

Præjudicātus, a, um. Partic. [προδιαγνωσθείς] ut, Præjudicatum eventum belli habetis. Liv. lib. 42. 61. Idem 26. 2.
Semel atque iterum præjudicata res. Cic. pro Cluent. 49. Cognofcite nunc ita reum citatum effe illum, ut re femel atque iterum præjudicata, condemnatus in judicium venerit.
Opinio præjudicata. Cic. 1. de Nat. Deor. 10. Tantum opinio præjudicata poterat, ut etiam fine ratione valeret auctoritas. De Pythagoreis.
Superl. Sidon. Poftfcript. Carm. 22. Vir ille præjudicatiffimus.

Præjudicatio, ōnis. f. [προδιάγνωσις] ut,
Damnari præjudicatione Senatus. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Præjudicium, i. n. [πρόκριμα] Quod judicibus exemplum poftea præbet ad judicandum in eadem caufa, vel paribus caufis: uti clare in oratione Ciceronis pro Cluentio 58. colligitur: qui duobus præjudiciis, uno in Scamandrum, altero in Fabricium eadem veneficii caufa factis, Oppianicum damnatum effe demonftrat. Ejus hæc funt verba, Quum Oppianicum jam perditum, & duobus jugulatum præjudiciis videret. Curtius lib. 7. 1. 20. Sine præjudicio dicimus caufam: liberis corporibus animifque: habitum etiam, in quo te comitari folemus, reddidifti. Verba funt Amyntæ, inquit Budæus, caufam dicentis, ac fi diceret, Si ex vinculis caufam diceremus, præjudicatum quodammodo videretur nos effe compertos & convictos fceleris. Quum vero vinculis exemptos nos voluifti, fignificafti te liberum judicium integrumque fufpendere voluiffe, quoad defenfionem noftram audieris.
Præjudicium dicitur etiam quafi Sententia quædam ante judicium, ac fententiæ lationem, five pro me, five contra me. Ut fi effent duo de officio aliquo contendentes, quia lis in longum procedit, magiftratus jubet interea dum fententiam ferat, alterum officio fungi: quafi judicans jam nunc fe pro ea parte fentire, penes quam vult effe rem de qua litigatur. Et hoc Præjudicium dicitur quod poffidentem adjuvat, & obeft exclufo. Hæc ex valla in Raudenfem. Plin. lib. 5. Epift. 1. pr. Curianus orabat, ut fibi donarem portionem meam, feque præjudicio juvarem: eandem tacita conventione falvam mihi pollicebatur.
Hinc pro Exemplo & auctoritate fumitur; ut Cæf. 2. Bell. Civil. 32. Pompejus, nullo prælio pulfus, veftri facti præjudicio demotus Italia exceffit.
Apud Tacitum denotat Futuræ rei judicium, five Quod de eventu judicandum eft; Germ. cap. 10. excr. Victoria hujus vel illius pro præjudicio accipitur. [i. e. Pro belli aufpicio futuri, vel Præjudicato belli eventu, ut Livius loquitur. V. paulo fupra in Partic. præjudicatus.
Facere præjudicia. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Præjudicia, funt Animadverfiones Cenforum, & primæ affertiones: item prioris Centumviralium judicum partis fententia, pofterioris vero judicium.
Præjudicium dicitur Pronuntiatum fecundum Claudium Cantiunculam in locis legalibus. Quid autem fit Pronuntiatum, habes apud Rodolphum Agric. de Invent. Dial. lib. 1. cap. 4.

Præju-

Præjudicium, pro Damno & jactura. Ulpian. in l. 1. §. 11. Quemadmodum. D. de agnoscendis vel alendis lib. Quemadmodum per contrarium, si maritus, uxore denuntiante, custodes miserit, nullum præjudicium sibi facit. Licebit igitur ei partum editum ex se negare, nec ei nocebit, quod ventrem custodierit. conf. §. præced. [Nec est tamen pro Damno ἁπλῶς, verum, pro Juris imminutione ex facto antecedente.

PRÆJUDICIALIS, e. Adj. ut, Præjudicialis mulcta. l. 50. & 65. C. Theod. de Appell.

PRÆJŪRO, [προόμνυμι] āre. Ante alios jurare. A Despaut. ponitur sine exemplo. H. St.

PRÆJURĀTIO, ōnis. f. [προόμωσις] Præjurationes, inquit Festus, facere dicuntur ii, qui ante alios conceptis verbis jurant, post quos alii, in eadem verba jurantes, tantummodo dicunt, Idem in me. Huic igitur præjurationi, quæ species est jurisjurandi conceptis verbis, addebatur, ut apparet, Exsecratio; eam enim verbum, Idem in me, continet. Annotavit Turnebus. conf. Lex. Pitisc. & Liv. 2. 45.

PRÆJŪVO, jūvi, [προωφελέω] āre. Ante juvare. Tacit. 3. Hist. 65. 2. Et credebatur affectam ejus fidem præjuvisse, domo, agrisque pignori acceptis.

PRÆLĀBOR, ēris, [προολισθέω] lābi. Ante labi. Columel. lib. 11. cap. 1. Prælabentis vero temporis fuga, quam sit irreparabilis, quis dubitet? Cic. 2. de Nat. Deor. 111.

Pisces, quorum alter paulum prælabitur ante. Ex poeta.
Tibris prælapsus mœnia Romæ. Lucan. lib. 6. 76.

PRÆLAMBO, [προλιχμάω] ēre. Idem quod Ante lambere. Hor. 2. Serm. 6. 109.

Continuatque dapes, nec non vernaliter ipsis
Fungitur officiis, prælambens omne quod affert.

PRÆLARGUS, a, um. Adj. ut, Pulmo animæ prælargus. Pers. 1. Sat. 14. Juvenc. in Math. 22. 8.

Prælargis dapibus quæcunque instruximus.

PRÆLATIO, PRÆLATUS, &c. V. PRÆFERO.

PRÆLĀVO, ēre. Apul. Apol. p. 278. Elmenh. Ejus merito os, ut bono potui poculum, prælavitur. i. e. Proluitur.

PRÆLAVĀTUS, a, um. Partic. Oct. Hor. 1. 27. Vino tepido prælavatus.

PRÆLAUTUS, a, um. Adj. ex Partic. Valde lautus. Suet. Vitell. cap. 2. Prælautus alioqui, famosusque cœnarum magnificentia.

PRÆLĒGO, āre. Ante legare. Paulus in l. Titia Sejo. D. de legat. 2.

PRÆLĒGO, lēgi, lectum, [προαναγινώσκω] ēre. Ante legere: ut solent præceptores pueris suis. Quintil. lib. 1. cap. 14. (Burm. 8. p. 95.) Sed pueris quæ maxime ingenium alant, atque animum augeant, prælegenda. Prælegere Campaniam, Præterire navibus. Tacit. 6. Ann. 1. 1.

PRÆLECTUS, a, um. Partic. Apul. Met. 7. p. 192. Elmenh. Unum, prælectum, grandem hircum, annosum, & horricomem, Marti Secutori, Comitique victimant.

PRÆLECTIO, ōnis. f. [προανάγνωσις] Quintil. lib. 1. cap. 3. Attamen emendationi, prælectionique numerus obstat.

PRÆLECTOR, ōris. m. [προαναγνώστης] Gell. lib. 18. cap. 5. Si magistrum, prælectoremque habuisset alicujus æris.

PRÆLĪGĀNEUS, a, um. Adj. ut Vinum præliganeum, a prælegendo dictum: estque illud, quod vel præmaturum est, vel præ omnibus legitur: quod & Precium Virgilio 2. Georg. 95. dicitur. Cato de R. R. cap. 23. Uvas miscellas ad vinum præliganeum, quod operarii bibant, ubi tempus erit, legito: succum puriter omnium dierum pariter in dolia dividito. [Malim Præleganeum per e. Ceterum hic locus suspectus habetur.

PRÆLĪBO, [προγεύομαι] āre. Ante libare & degustare. Stat. 3. Silv. 4. 60.

Care puer, superis qui prælibare verendum
Nectar, & ingentem toties contingere dextram, &c.

Vultus ac pectora alicujus prælibare visu. Stat. 2. Achil. 88.

PRÆLIBĀTIO, ōnis. f. Tertull. de Anima cap. ult. Sine ulla prælibatione.

PRÆLĪCENTER, Adv. [πολυαδῶς] Nimis licenter. Gell. lib. 14. cap. 7. Oppido quam verba finxit prælicenter. Ammian. 10. 5. & 17. 8.

PRÆLĪDO, ēre. Manil. 5. 81. al. Præcludere. [In emendatis codd. exstat,

Obstantemque mora totum perludere Circum.

PRÆLIGANEUS, V. PRÆLEGO.

PRÆLĪGO, [προσπιδέω] āre. Ante vel ab anteriori parte ligare. Liv. 22. 16. Fascesque virgarum, atque arida sarmenta præligantur cornibus boum. Cic. 2. de Invent. 149. Os autem obvolutum est folliculo, & præligatum. Plin. 17. 11. extr.

PRÆLIGĀMEN, īnis. n. Amuletum. Marc. Empir. cap. 8.

PRÆLĪNO, ēre. Gell. 7. 14. extr. Cum caste, pudiceque ornatur, fit illustrius; cum fucatur atque prælinitur, fit præstigiosum.

PRÆLĪTUS, a, um. Partic. Gell. 13. 23. Villæ inexcultæ & rudes, ne tectorio quidem prælitæ.

PRÆLIUM, i. n. [μάχη, ἀλκή, συμβολή] Conflictus in bello Plaut. Men. 4. 2. 23. Præliis factis plurimis. Descriptionem prælii vide apud Plautum Amph. 1. 1. 70.

Prælium, bellum, excursus, & pugna. Tacit. de German. 30.

Prælium a Prelo quidam deducunt: quia sicut in prelo humor uvarum, ita in prælio sanguis hominis fluit.

Apud Lamb. in Cic. & quosdam alios Prœlium cum œ. Prelium, tanquam a Prelo, vide col. seq. i. e. quasi Premulum a Premendo. Hinc Impressionem facere primo. Prelium *avec un e seul* in edit. Romana Interpr. Polybii, an a Premo quasi Premulum? H. St. V. Voss. Etym. & Cellar. Orthogr. Forte Prælium dicitur, quasi Præduellum, i. e. Præludium, seu Prælusio certaminis, unde Virg. Tentare prælia dixit. Conf. Gloss. vet.

Prælium & Bellum, quid inter se differant, Liv. 30. 19. Fassus in curia est, non prælio modo se esse, sed bello victum. Bellum totum tempus militiæ significat: Prælia vero sunt in bello congressiones. V. Non. 5. 61.

Bellum & Prælium. Cic. in Orat. 30. Thucydides res gestas & bella narrat & prælia, graviter & probe. conf. Voss. l. c.

Certamen & Prælium. Cic. 2. in Catil. 23. In hujusmodi certamine ac prælio nonne, etiam si hominum studia deficiant, dii ipsi immortales cogent ab iis præclarissimis virtutibus tot & tanta vitia superari?

Exitus præliorum sunt incerti. Cic. 6. Fam. 4.

Audax præliis Liber. Hor. 1. Carm. 12. 21.

Adversum prælium. V. ADVERSUS.

Cruda prælia. Stat. 12. Theb. 762.

Dubium. Liv. lib. 35. 29. pr. Aliquamdiu dubium prælium fuit. Martem incertum vocat Tacit. 4. Hist. 35. V. MARS.

Fatale. Cic. 15. Fam. 15.

Fervida. Claud. in Gigant. 12.

Fortunatissimo prælio decertare. Paterculus lib. 2. 12. 5.

Impia. Hor. 2. Carm. 1. 30.

Justum. V. JUSTUS.

Maritimum. V. MARE.

Modicum. V. MODUS.

Navalia. Quintil. lib. 2. cap. 17. Nepos 23. 10. 5.

Scelerata. Lucan. lib. 4. 207.

Secundum. Tacit. 4. Hist. 79.

Singulare prælium conferere. Ausonius in Periocha, lib. 7. Iliados, Fortissimus Græcorum ab Hectore provocatur. Ab Ajace Telamonio prælium singulare conferitur.

Ululata. Stat. 9. Theb. 724.

Abstinere prælio, vel pugna. V. ABSTINEO.

Audere prælium. Tacit. 4. Ann. 49.

Audere in prælia. Virg. 2. Æn. 347.

Cessare a præliis. V. CESSO.

Ciere prælium. V. CIEO.

Committere prælium. V. COMMITTO.

Concurrunt prælia ventorum. Virg. 1. Georg. 318.

Conficere prælium. Cæsar 8. Bell. Gall. 28.

Confligere prælio. Cæs. 5. Bell. Gall. 15.

Conferere prælia. Virg. 2. Æn. 397. conf. Singulare prælium, paulo supra.

Contendere. Cæs. 1. Bell. Gall. 50.

Decertare prælio. V. DECERTO.

Defungi prælio. Liv. lib. 1.

Detrectare prælia. Sil. lib. 7. 647.

Differre. Sil. lib. 7. 330.

Dimicare prælio cum aliquo. Cic. 2. de Nat. Deor. 6.

Dirimere. Virg. 5. Æn. 467.

Dare. Idem 3. Georg. 265.

Edere prælia & pugnas æterno certamine. Lucret. lib. 2. 118.

Elabi ex prælio. Cæs. 5. Bell. Gall. 36.

Elicere ad prælium. Liv. lib. 2.

Excedere ex prælio. Cæs. 3. Bell. Gall. 25. V. EXCEDO.

Facere manibus prælium. V. MANUS.

Facere præclara prælia. Cic. 2. de Orat 273. Quum Tarento amisso arcem tamen Livius retinuisset, multaque ex ea prælia præclara fecisset, quum aliquot post annos, &c.

Facere secundum prælium. Liv. 38. 12. In agro eorum pluribus præliis secundis factis.

Frangere præliis aliquos. Cic. de Provinc. Consul. 32.

Incessitque itineri & prælio. Tacit. 1. Ann. 51. h. e. Ad iter, & prælium.

Incipere prælium. Sallust. in Jugurtha.

Inducere in prælium cohortes. V. INDUCO.

Inire prælium. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Inire & finire. V. INEO.

Inire prælium cum aliquo. Liv. 25. 39. Cum his tam securis solutisque Romani, calentes adhuc ab recenti pugna, ferocesque victoria, prælium ineunt.

Ineunt ursi hispida prælia. Stat. 6. Theb. 865.

Inferre prælium in castra. V. INFERO.

Instaurare prælia. Lucan. lib. 3. 615.

Instaurata. Virg. 2. Æn. 669.

Intermittere. V. INTERMITTO.

Invadere. V. INVADO.

Lacessere prælio. Cæs. Bell. Gall. 5. 17. pr.

Ludere prælia. Stat. 9. Theb. 786.

Miscere horrida. Virg. 2. Georg. 282.

Miscere prælia multa vi. Virg. 3. Georg. 220.

Moliri. Sil. lib. 13. 198.

Obire. Lucret. lib. 4. 964.

Oritur atrox prælium. Liv. 25. 39.

Pati dura prælia. Virg. 7. Æn. 806.

Profligare prælia. Tacit. 14. Ann. 36.

Pronuntiare prælium. Liv. de Bell. Pun. V. PRONUNTIO.

Pugnare mutuis præliis inter se. V. MUTUUM.

Redintegrare. Cæs. 1. Bell. Gall. 25.

Renovare. Cæs. 2. Bell. Gall. 14.

Restituere. Cæs. 1. Bell. Gall. 53.

Scrutari. Sil. lib. 7. 273.

Serere. Tacit. 5. Hist. 11. Et sequentibus diebus crebra portis prælia serebant.

Serere prælia cum aliquo. Sil. lib. 8. 35. Hinc Conferere prœlium. V. supra.

Sumere prælium, Inire. Tacit. 4. Hist. 34. Suet. Cæs. cap. 9.

Superfedere prælio. Cæs. 2. Bell. Gall. 8.

Sustinere alicujus causa prælia. Cic. 9. Fam. 11.

Tentare. Virg. 2. Æn. 334.

Ergo & Pugnam tentare dici potest, vide TENTO. H. St.

Texunt fugas & prælia ludo. Virg. 5. Æn. 593.

Tollit caput altum in prælia. Virg. 5. Æn. 375.

Tractare prælia. Sil. lib. 15. 466.

Ventum est ad prælia. Virg. 3. Georg. 98.

Uti secundis præliis. Cic. pro Lege Manil. 23.

PRÆLIĀRIS, e. Adj. [μαχικός] Ad prælium pertinens: ut, Præliares pugnæ, apud Plaut. in Curc. 4. 4. 17.

Præliares dies appellantur, Quibus fas est hostem bello lacessere. Erant enim quædam feriæ publicæ, quibus nefas fuit id facere. Festus. conf. Macrob. 1. Saturn. 16.

Acies præliaris. Apul. Met. 3. p. 131. Elmenh. Dirigitur præliaris acies. conf. 8. p. 208.

Dea præliaris, Minerva. Apul. Met. 10. p. 254. Elmenh.

PRÆLIOR, [μάχομαι, ἀψιμαχέω] āri. Dimicare. Cæs. lib. 2. Bell. Gall. cap. 23. Ex loco superiore in ipsis fluminis ripis præliabantur.

Pedibus præliantur. Idem 4. 2.
Præliari cum equitibus. Cæf. 1. Bell. Civil. 78.
Præliari, per translationem, pro Dimicare, & contendere verbis. Cic. 1. Att. 13. Ego enim, quamdiu Senatus auctoritas mihi defendenda fuit, fic acriter & vehementer præliatus fum, &c.
Prælio, antique pro Prælior, apud Prifcian. p. 799. Ennius apud Non. 7. 38. Ita mortales inter fe pugnant, præliant. Hinc &
Imperfonaliter Paffive, Juftin. 19. 1. 9. Et diu & varia victoria præliatum fuit. Item Feftus in Arma, Quibus prope præliatur. conf. Eumen. de Reft. Schol. cap. 2.

PRÆLIANS, antis. Partic. [μαχόμενος] ut, Eudemus prælians ad Syracufas occidit. Cic. 1. de Divin. 53.

PRÆLIĀTUS, a, um. Partic. Plin. lib. 7. cap. 28. Juftin. 12. 9. 12.

PRÆLIĀTOR, ōris. m. Tacit. 2. Ann. 73. 3. de Germanico, fatis Alexandri adæquato, Neque minus præliatorem, &c. Auct. Dial. de caufis Corr. Eloq. cap. 37. Plures bonos præliatores bella quam pax ferunt.
Dux belli & præliator infignis. Juftin. 15. 4. 19.

PRÆLONGUS, a, um. Adj. [ὑπερμήκης] Valde longum fignificat.
Cornua prælonga. Lucret. lib. 3. 614.
Gladii prælongi. Tacit. 1. Hift. 79. 5. Liv. 22. 46. Difpares ac diffimiles gladii: Gallis prælongi, ac fine mucronibus.
Haftæ prælongæ. Liv. 31. 39.
Homo. Quintil. lib. 6. cap. 4.

PRÆLONGO, [προμηκύνω] āre. Longum facere; nam Longo non dicitur. Plin. lib. 11. cap. 2. Qua fubtilitate pedum crura prælongavit?

PRÆLŎQUOR, ěris, ūtus fum, [προφθέγγομαι] lŏqui. Præfari. Plin. 8. Epift. 21. Forte accidit ut eo die mane in advocationem fubitam rogarer: quod mihi caufam præloquendi dedit. Cic. 8. Fam. 12. Vix hoc erat præloquutus, quum ego Appium Cenforem eadem lege poftulavi. V. not. Var.

PRÆLOCŪTIO, ōnis. f. Frontin. præf. lib. 3. Strat. Nec morabor ulla prælocutione. Senec. Controv. lib. 3. præf. Silo haberetur difertus, fi a prælocutione dimitteret.

PRÆLŪCEO, luxi, [προλάμπω] ēre. Valde lucere. Martial. lib. 12. 38.
Præluxere faces, velarunt flammea vultus.
Alicui prælucere, Præferre facem. Suet. in Octav. cap. 29. Auctor de Viris illuftr. cap. 38. extr. Duillio conceffum eft, ut prælucente funali, & præcinente tibicinæ, a cœna publice rediret.
Majoribus fuis prælucere virtute fua. Cic. in Salluft. 5. Ego meis majoribus virtute mea præluxi: ut fi prius noti non fuerint, a me initium accipiant memoriæ fuæ.
Bona fpe prælucere in pofterum. Cic. de de Amicit. 23. Quum plurimas & maximas commoditates amicitia contineat, tum illa nimirum præftat omnibus, quod bona fpe prælucet in pofterum.
Pectora prælucent filo Sidonio. Lucan. lib. 10. 141. Ubi legendum eft, Perlucent.
Nullus in orbe finus Bajis prælucet amœnis. Hor. 1. Epift. 1. 83. h. e. Præpollet, five amœnior eft.

PRÆLŪCĬDUS, a, um. Adj. [πολυφεγγής] Plin. lib. 37. cap. 6. Arabicæ excellunt, candore circuli prælucido, atque non gracili.

PRÆLŪDO, fi, fum, [προοιμιάζω, ἀκροβολίζω] ēre. Ante ludere. Virg. 3. Georg. 234.
— & fparfa ad pugnam præludit arena. Legitur & Proludit. [Ut fere confufa hæc reperies.
Præludere, cum Dativo. Sen. Epift. 103. Illi meliori vitæ longiorique præluditur.
Præludere dicebantur Gladiatores, ante congreffum, quod eft Luforie pugnare, ventilare. V. Lipf. 2. Saturn. 19. vel Lex. Pitifc. Ovid. 3. de Arte Am. 515.
Sic ubi prælufit, rudibus puer ille relictis,
Spicula de pharetra promit acuta fua.

PRÆLŪDIUM, i. n. [προοίμιον] dicitur illa Modulatio vocum, quæ ante initium cantus fieri folet, quæ & Præcentio dicitur.
Præludium & portentum, metaphorice, & in malam partem. Cic. 14. Philipp. 8. Quæque effet facturus in hac urbe, nifi eum hinc ipfe Juppiter, ab hoc templo atque his mœnibus repuliffet, declaravit in Parmenfium calamitate: quos, optimos viros, honeftiffimofque homines, maxime cum auctoritate hujus ordinis, populique Rom. dignitate conjunctos, crudeliffimis exemplis interemit, præludium illud & portentum L. Antonius, infigne odium omnium hominum, vel fi etiam dii oderint quos oportet, omnium deorum. al. Proludium, vel Proluvium. vel Propudium. vel Prodigium. [Quod poftremum, quod in uno Mf. codice Urfini exftat, amplector. Sic in Pifon. 9. A P. Clodio, fatali portento, prodigioque reip. Propudium alibi apud Cic. non legitur, nec cum Portento, ut fynonymum, recte jungitur.

PRÆLŪSIO, ōnis. f. [ἀκροβολισμός] Idem. Plin. 6. Epift. 13. extr. Tu tamen exiftima, quantum nos in ipfa pugna prælii & certaminis maneat, cujus quafi prælufio, atque præcurfio, has contentiones excitavit. Cic. 2. de Orat. 325. Prolufio.

PRÆLUM, V. PRELUM.

PRÆLUMBO, āre. Lumbos præfringere. Nævius, Cœpit unumquemque prælumbare fuftibus. Non. 2. 673.

PRÆLŪMĬNO, āre. Prælucere. Tertull. de Refur. Carn. cap. 33.

PRÆLUSTRIS, e. Adj. [πολύλαμπρος] Ovid. 3. Trift. 4. 5.
Vive tibi: quantumque potes, præluftria vita:
Sævum præluftri fulmen ab arce venit.

PRÆLŪTUS, a, um. Partic. ut, Præluta habitacula. Sidon. 4. Epift. 25.

PRÆMĀCĔRO, āre. Scrib. Larg. comp. 193. Præmacerentur autem mala cydonia, &c.

PRÆMĀLĔDĪCO, ěre. Tertull. adverf. Marc. 5. 3.

PRÆMANDO, [προπαραγγέλλω] āre. Ante, five prius mandare, & mittere. Cic. 5. Fam. 9. Dicitur mihi tuus fervus anagnoftes fugitivus in Vardæis effe, de quo tu mihi nihil mandafti: ego tamen terra marique ut conquireretur, præmandavi. Plaut. Truc. 2. 4. 49.
Aliam aliorfum ire, præmandare & quærere
Puerum, aut puellam, qui fupponantur mihi.

PRÆMANDO, ěre. Gell. 4. 1. Si idem me tibi præmandere, quod ajunt, poftulas. Hinc

PRÆMANSUS, a, um. Partic. ut, Præmanfum in os inferere. Adagium quod laudat Erafmus Chil. 2. Cent. 10. n. 33. Sed apud Cic. 2. de Orat. 162. exftat, Manfa.

PRÆMĀTŪRUS, a, um. Adj. [πρόωρος] Nondum maturus; ut, Segetes præmaturæ, Frumenta præmatura. Valla lib. 4.
Præmaturus fructus, Ante alios maturus. Columel. lib. 11. cap. 3.
Præmaturus, per translationem, dicitur pro Immaturo, & quod ante tempus venit, aut accidit: ut, Præmatura mors. Plin. lib. 7. cap. 51.
Hiems præmatura. Tacit. lib. 1. Ann. 30.
Præmaturum & Serum, contraria. Plin. lib. 8. cap. 45. Domitura boum in trimatu, poftea fera, ante præmatura.
Præmatura denuntiatio. Cic. 10. Fam. 8. Nunquam diffitebor multa me, ut ad effectum horum confiliorum pervenirem, & fimulaffe invitum, & diffimulaffe cum dolore: quod præmatura denuntiatio boni civis imparati, quam periculofa effet, ex cafu Collegæ videbam.
Labor præmaturus. Sil. lib. 15. 356.

PRÆMATŪRE, Adv. [πρόωρως] Immature. Plaut. Moftel. 2. 2. 69.
Nam me Acheruntem recipere Orcus noluit,
Quia præmature vita careo. h. e. Quia mortuus fum ante tempus.
Gell. lib. 10. cap. 11.
Compar. Præmaturius, eft apud Papin. Dig. l. 45. tit. 1. leg. 118.

PRÆMĔDĬCĀTUS, a, um. Partic. [προφαρμακευθείς] Ovid. 12. Epift. 15.
Iffet anhelatos non præmedicatus in ignes,
Immemor Æfonides, oraque adunca boum. i. e. Non iffet Iafon ad domandos tauros, qui naribus ignem efflabant, ante a me, Medea fcilicet, inftructus medicamentis, quibus hi poffent vinci.
Antidoto præmedicatus. Tertull. de Jejun. cap. 12.

PRÆMĔDĬTOR, [προμελετάω] āri. Ante meditari, præcogitare. Cic. 6. Att. 3. Ex qua me fingere poffim, & præmeditari quo animo accedam ad urbem.
Quid fibi ufu venturum fit præmeditari. Auctor ad Heren. lib. 2. 5.
Præmeditator vitare errorem. Lucret. lib. 4. 822.
— & illum,
Effugere errorem, vitareque præmeditator. Sic hunc locum, non minus docte, quam feliciter reftituit Lambinus, quum ante mirum quam corruptus effet. Sed Gronov. mavult Præmetuenter. V. in h. v.

PRÆMEDITĀTUS, a, um. Partic. ut, Mala præmeditata leviora an fiant. Cic. 3. Tufc. 14.

PRÆMEDITATIO, ōnis. f. [προμελέτημα] Cic. 3. Tufc. 26. Hæc igitur præmeditatio futurorum malorum, lenit eorum adventum, quæ venientia longe ante videris.

PRÆMEDITĀTŌRIUM, i. n. Locus ubi meditatio fit & præparatio Tertull. de Jejun. cap. 6. Totum illud domicilium interioris hominis, efcis ftipatum, vinis inundatum, decoquendis jam ftercoribus æftuans præmeditatorium efficitur latrinarum. V. ibi Pamelium.

PRÆMENSUS, V. PRÆMETIOR.

PRÆMERCOR, [προεμπορεύομαι] āri. Prius mercari, five, ut ait Budæus, In emptione prævenire, & licitaturo præripere. Plaut. Epid. 3. 3. 26.
Edepol næ iftam tempore gnato tuo
Sumus præmercati. Plin. lib. 32. cap. 2. Ni qui ad polluctum emerent, pretio minus parcerent, eaque præmercarentur.

PRÆMESSUM, i. n. [προθέρισμα] Sacrificii genus, quod de fpicis, quas primum meffuiffent, facrificabant Cereri. Hæc Feftus. Quidam legunt Præmeffium. conf. Scalig. In Varr. 5. de L. L. p. 75. ed. ult. Steph.

PRÆMĒTIOR, [προμετρέω] īri. Ante metiri. ut, Præmetiri pericula. Sarisb. Epift. 59. Unde

PRÆMENSUS, a, um. Partic. ut, Lucis præmenfæ tempora. Tibul. lib. 3. 3. 9.
Tunc, quum præmenfæ defunctus tempora lucis,
Nudus Lethea cogerer ire rate. Alii legunt Permenfæ. V. Broeckh. Portionem vitæ appellat Juven. 9. Sat. 127.
— miferæque breviffima vitæ Portio.
Præmenfi foli fpatium. Frontin. de Re Agr. n. ult.

PRÆMĒTOR, āri. Solin. cap. 40. Dinocratem Alexandri juffu Alexandriam in Ægypto præmetatum, fupra expofuimus.

PRÆMETĀTUS, a, um. Partic. Mart. Capell. 8. Præmetata divûm itinera.

PRÆMĔTUO, [προφοβοῦμαι] ěre. Ante metuere. Prudent. adverf. Symmach. 2. 581.
— præmetuit cultus inolefcere Chrifti.

PRÆMETUENS, entis. Partic. Cæf. 7. Bell. Gall. 49. Cæfar præmetuens fuis. Phædr. 1. Fab. 17. Dolum præmetuens. Lucret. lib. 3. 1032.
— at mens fibi confcia facti,
Præmetuens, adhibet ftimulos, torretque flagellis.

PRÆMETUENTER, Adv. Gronov. Obferv. 3. 5. reftituit Lucret. lib. 4. 822.
Effugere errorem vitareque præmetuenter. Lamb. Præmeditator.

PRÆMĪCO, āre. Apul. Met. 11. pr. Præmicantis lunæ candore nimio completus orbis. Prudent. Calagurit. 84.
Quæ viam patere cæli præmicando oftenderent.

PRÆMĪGRO, [προμεταναστεύω] āre. Ante migrare. Plin. lib. 8. cap. 28. Ruinis imminentibus mufculi præmigrant.

PRÆMĬNEO, ēre. Præ aliis eminere. Senec. Med. 93. Unius facies præminet omnibus. Tacitus cum quarto cafu junxit, 15. Ann. 34. 3. Eo ufque valuit, ut gratia, pecunia, vi nocendi etiam, malos præmineret. Adde 12. Ann. 12. pr. V. PRÆEMINEO.

PRÆMINENS, Partic. pro Præeminens. Solent enim Latini non raro vocales conjungere, & in unum confundere: ut Prærogare, pro Præerogare. & fic in ceteris. Prudent. Cathem. 11. v. 108.
Infignis ipfe & præminens. Turnebus. conf. PROROGO, ad fin.

PRÆMĬNISTER, tri. m. Macrob. 3. Saturn. 8. Mercurii vocabulo fignificant præminiftrum. Tertull. de Orat. cap. 1. Opus præminiftri.

PRÆMINISTRA, æ. f. Macrob. 3. Saturn. 8. Camilla Dianæ præminiftra. Apul. Apol. Lingua mendaciorum & amaritudinum præminiftra.

PRÆMINISTRO, āre. Apul. Milef. 2. p. 119. Elmenh. Affidue refpiciens præminiftrantem Fotidem. Tertull. Apol. cap. 22. Fabulas ad deftructionem veritatis iftius æmulas præminiftraverunt.

PRÆMĬNOR, āri. Valde minari. Apul. 5. Milef. p. 167. Elmenh. Malum grande de vultus curiofitate præminatur. conf. Tertull. Apol. cap. 21. & adverf. Marc. 5. 19.

PRÆMĪTIS, e. Adj. Venant. Fortun. 3. Carm. 12. 37.
Horrea præmitis melius tua condita fervans.

PRÆMITTO, mīfi, miffum, [προπέμπω] ěre. Ante mittere. Conftruitur fere cum Ad vel In præpofitionibus. Cic. 2. Off. 25. Præmittebatque de ftipatoribus fuis, qui fcrutarentur arculas muliebres. [Hæc potius erat conftructio

constructio notanda, Verbum scil. hoc, non *ut* conj. sed pronomen relativum cum Subjunctivo modo postulare, ut & simplex Mitto. ubi V.
Litteras odiosas præmittere. Cic. 10. Att. 7.
Cum equitatu in aliquem locum præmittere aliquem. Cic. ad Brut. 15.
Præmiserat in Hispaniam legiones. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 39.
Præmittitur in Siciliam cum imperio. Cic. 7. Att. 15.
Præmittere edictum. Cæs. 2. Bell. Civil. cap. 19.

PRÆMISSUS, a, um. Partic. [προπεμφθείς] ut, Præmissus Achates. Virg. 6. Æn. 34.
Equites præmissi ibant. Virg. 9. Æn. 367.

PRÆMISSA, orum. n. pl. Plin. lib. 12. cap. 1. Produnt, Alpibus coercitas, & tum inexsuperabili munimento, Gallias, hanc primum habuisse causam superfundendi sese Italiæ, quod Helico ex Helvetiis civis earum, fabrilem ob artem Romæ commoratus, ficum siccam, & uvam, oleique ac vini præmissa, remeans secum tulisset. Quem locum emendans Hermolaus, Promissa reponit, publica lectione expuncta. Cælius tamen lib. 6. cap. 6. mavult Præmissa, interpretaturque primitias quasdam, sicuti Præmissa sacrorum dicuntur. Contendit etiam Ciceronem hoc vocabulo fuisse usum 10. Fam. 12. Et tuarum litterarum ad me missarum præmissa meminissem: ubi alias legitur Promissa. V. ad Cic. not. Victor. & Gebhard. & ad Plin. Hard.

PRÆMIUM, i. n. [γέρας, τίμιον, ἐπίτιμιον, ἆθλον, ἀγώνισμα, γέρασμιον] Munus, quod in ludis, certaminibus, aliisve industriæ, aut virtutis speciminibus proponitur iis, qui rem bene gesserint. Ter. Eun. 5. 9. 27.
Quodvis donum & præmium a me optato, id optatum feres. Virg. 5. Æn. 485.
Invitat qui forte velint, & præmia ponit.
Præmium, inquit Varro de L. L. lib. 5. 36. a Præda, quod ob recte quid factum concessum. Proprie idem fere significat; ut Virg. 11. Æn. 78. Plaut. Men. 1. 2. 26. conf. Tacit. 1. Hist. 51. 1. & Tibull. 1. 2. 25.
Pro eversæ Reipub. præmiis provincias aliquas occuparunt. Cic. de Provinc. Consul. 3.
Præmium, pro Mercede ob laborem. Plin. 3. Epist. 17. Ego viaticum, ego etiam præmium dabo. i. e. Mercedem præter viaticum.
Ampla præmia. Stat. 6. Theb. 550.
Amplissimum præmium, ex omnibus præmiis virtutis, si esset habenda ratio præmiorum, gloria est. Cic. pro Milon. 97.
Exitialia. Stat. 2. Achill. 354.
Frondentia præmia vatum, Laurus vel hedera. Stat. 5. Silv. 3. 56.
Opimum præmium. Plin. lib. 14. cap. 1.
Accipere præmia. Virg. 5. Æn. 309.
Affici præmio. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Auferre præmium. V. AUFERO.
Capere præmia. Virg. 5. Æn. 232.
Commoveri amplis præmiis ad perdiscendum. Cic. 1. de Orat. 13.
Contemnere periculorum præmia & laborum fructum. Cic. in Pison. 63.
Contineri præmio & pœna Rempublicam Solon dixit. Cic. ad Brut. 15.
Decoratur honoribus, præmiis, atque splendore, verus, justus, & honestus labor. Cic. 1. de Orat. 194.
Deferre alicui dignitatis præmium, alteri denegare. Cic. pro Flacc. 1.
Dare alicui amplissima præmia. Cic. 4. in Catil. 5.
Data sunt mihi pro hac industria præmia tanta, quanta antea nemini. Cic. pro Muren. 8.
Donare aliquem præmiis. Cic. pro Arch. 5.
Donari præmio studii sui. Quintil. lib. 2. cap. 7.
Elicere aliquem præmiis ad faciendum aliquid. Cic. pro Corn. Balb. 37.
Evocari præmiis. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Exspectare præmia meritæ palmæ. Virg. 5. Æn. 70.
Exstant recte factis præmia, peccatis supplicia. Cic. 3. de Nat. Deor. 85.
Ferre præmia multa laborum. Hor. 2. Serm. 1. 11.
Ferre grandia præmia meritorum. Hor. 2. Epist. 2. 38.
Ferre digna præmia, Rependere. Virg. 1. Æn. 609.
Fert improba præmia dira libido. Senec. Octav. 6.
Tulit perversa præmia tristis virtus. Senec. Hippol. 9.
Invitare aliquem præmiis ad aliquid agendum. Cic. pro Ligar. 12.
Licet legis præmio, i. e. Beneficio legis. Cic. 4. Acad. 1. Absens factus Ædilis, continuo Prætor, (licebat enim celerius legis præmio) post in Africam, &c.
Linquere alicui quæsita præmia. Lucret. lib. 5. 5.
Maculat vitæ præmia metus pœnarum. Lucret. lib. 5. 1150.
Merere præmia. V. MEREO.
Oppugnare aliquem suis præmiis. Cic. Anteq. iret. in exsil. 12. Non satis est, ne cui injuriam facias, providere: si tamen sunt voluntarii inimici, qui tuis præmiis te oppugnent.
Pensare præmia. Stat. 1. Achil. 69.
Persolvere præmium alicui. Cic. pro Cœl. 68.
Persolvit præmia morum. Stat. 1. Silv. 4. 38.
Poscere. Ovid. 16. Epist. 19.
Præmia magna quidem, sed non indebita posco.
Postulare præmium. Cic. pro Rabir. 31. Et 3. in Catil. 26. Virtutis præmium, insigne honoris, monimentum laudis, pro tantis rebus nullum postulo.
Proposuit præmium Xerxes, qui invenisset novam voluptatem. Cic. 5. Tuscul. 20.
Proposita virtutibus sunt præmia, & supplicia vitiis. Cic. 1. de Orat. 247.
Reddere præmia. Catul. Argon. 62. 157.
Referens præmia servati civis. Lucan. lib. 1. 358.
Rependere digna præmia. Stat. 9. Theb. 50.
Repetere præmium & fructum officii. Cic. Anteq. iret in exsil. 4.
Solvere præmia digna. Virg. 9. Æn. 253.
Trahunt invidiosa victores præmia Graji. Ovid. 13. Met. 414.
Tribuere alicui præmium sub aliqua conditione. Cic. pro Arch. 25.
Vendere præmio provinciæ totam Remp. Cic. in Pison. 15.
Venire frustra ad præmia. Virg. 5. Æn. 346.
Venire ad præmia legis. Cic. pro Cluent. 98. Sed quod judicibus probarint, quod in eodem genere, in quo ipsi offendissent, alios reprehendissent, se ad præmia legis venire oportere.
Præmium, pro Pecunia posuit Nævius, Sine præmio sum, marsupium reliqui domum. Nonius.
Pro Quibusvis vitæ commodis & bonis. Lucret. 3. 969.
Omnia perfructus vitaï præmia, marces? Idem lib. 5. 4.
— qui talia nobis
Pectore parta suo quæsitaque præmia liquit. De Epicuro. conf. Idem 3. 913.
Pro Pœna. Ovid. 8. Met. 503. — cape præmia facti.

PRÆMIOSUS, a, um. Adj. [χρηματώδης] Pecuniosus; interpretibus Paulo & Festo. Accius, Divitem ac præmiosum avum.

PRÆMIOR, [γεραίρω] āri. Suet. in Tit. Vesp. cap. 7. Suspecta & rapacitas, quod constabat in cognitionibus patris nundinari, præmiarique solitum. Præmiari, inquit Budæus, hoc loco Lucrari significat. conf. ibi Pitisc.

PRÆMIĀTOR, ōris. m. [γεράστης] Qui præmia solvit. Præmiatorem, pro Prædone dixit Nævius, auctore Nonio, 2. 629. Nam in scæna nos nocturnos cœpit præmiatores tollere. V. Lips. in Tacit. 1. Ann. 40.

PRÆMIĀTRIX, īcis. f. Ammian. 14. 39. Ultrix facinorum impiorum, bonorumque præmiatrix Adrastia.

PRÆMIXTUS, a, um. Partic. Apic. 45. Olera præmixta compones.

PRÆMŎDĔROR, [προδιοικέω] āri. Ante moderari. Gell. lib. 1. cap. 11. Cretenses quoque prælia ingredi solitos memoriæ datum est, præcinente ac præmoderante cithara gressibus.

PRÆMŎDŬLĀTUS, a, um. Partic. a Præmodulor. Quintil. 11. 3. p. 1022. Burm. Gestu præmodulati cogitationem.

PRÆMODULATIO, ōnis. f. Quintil. ibid. [Nisi error est.

PRÆMŎDUM, Adv. [ὑπερμέτρως] Gell. lib. 7. cap. 7. Livius in Odyssea, Præmodum dicit quasi Admodum; Parcentes, inquit, præmodum. Quod significat Supra modum: dictumque est quasi præter modum, in quo scilicet prima syllaba acui debet.

PRÆMŒNIO, īre. i. e. Præmunire. Gell. 13. 27. & 14. 2.

PRÆMŎLESTIA, æ. f. [προδυσχέρεια] Cic. 4. Tusc. 64. Alii metum Præmolestiam appellabant, quod est quasi dux consequentis molestiæ.

PRÆMŌLIOR, ītus sum, [προεπιχειρέω] īri. Ante moliri, præparare, inquit Budæus. Liv. 28. 17. Itaque præmoliendas ibi ratus jam res, conciliandosque regum, gentiumque animos, Syphacem primum regem statuit tentare. Gronov. Præmolliendam sibi r. j. rem. [An Præmolliendam?

PRÆMOLLIS, e. Adj. [πολυμάλακος] Valde mollis. Plin. lib. 11. cap. 37. Cor palpitat certe, & quasi alterum movetur animal, intra præmolli firmoque opertum membranæ involucro. Idem 9. 51.

PRÆMOLLIO, [προμαλάττω] īre. Ante mollire. Quintil. 4. 3. Si quid erit asperum, præmolliemus, quo facilius aures judicum, quæ post dicturi erimus, admittant. Unde

PRÆMOLLĪTUS, a, um. Partic. [προμαλαχθείς] Quintil. lib. 2. cap. 9. Et frustra sparseris semina, nisi illa præmollitus foverit sulcus. Mentes præmollitæ. Quintil. lib. 6. cap. 5.

PRÆMŎNEO, ui, ĭtum, [προπαραγγέλλω, προπαραινέω] ēre. Ante monere, Prius quam aliquid fiat, & ante periculum, monere. Colum. R.R. 1.8. pr. Igitur præmoneo, ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus: neu ex eo quidem ordine, qui urbanas ac delicatas artes exercuerit.
Animo sane benevolo, ut magnopere caverem, præmonebat. Cic. 2. Verr. 23.
Ab impendentibus periculis maximis voce alicujus præmoneri. Cic. de Arusp. resp. 10.
Nefas præmonere, Ovid. 15. Met. 785.
Pericula præmonent. Plin. lib. 8. cap. 28.

PRÆMONĬTUS, a, um. Partic. [προπαραγγελθείς] ut, Urbs præmonita oraculo. Plin. lib. 16. 39.

PRÆMONITUM, i. n. Gell. 14. 2. Generalia quædam præmonita & præcepta.

PRÆMONĬTIO, ōnis. f. Tertull. adversf. Marc. 2. 4. Agnosco bonitatem Dei ex legibus & præmonitionibus bonis & benignis.

PRÆMONĬTUS, ûs. m. [προπαράγγελμα] pro Prædictione. Valer. Max. lib. 1. c. 6. Sic deorum spreti præmonitus excandescunt. Ovid. 15. Met. 804.
Nec tamen insidias venturaque vincere fata
Præmonitus potuere deûm.

PRÆMONĪTOR, ōris. m. Apul. de Deo Socr. p. 51. Elmenh. Incertis prospector, dubiis præmonitor, periculosis tutator.

PRÆMONITŌRIUS, a, um. Adj. Tertull. de Anima cap. 3. Præmonitorium edictum.

PRÆMONSTRO, [ὑποδεικνύω] āre. Ante monstrare, Docere, ostendere. Plaut. Pers. 1. 3. 68.
Præmonstra docte: præcipe astu filiæ,
Quid fabuletur, ubi se natam prædicet. Cic. 1. de Divin. 13.
Atque etiam ventos præmonstrat sæpe futuros
Inflatum mare. Ex poeta.

PRÆMONSTRANS, antis. Partic. [ὑποδεικνύων] Stat. 1. Theb. 67.
— si Sphingos iniquæ
Callidus ambages te præmonstrante resolvi.

PRÆMONSTRĀTIO, ōnis. f. Lactant. 7. 14. 12. Sæpe diximus minora & exigua magnorum figuras & præmonstrationes esse.

PRÆMONSTRĀTOR, ōris. m. [ὑποδείκτης] Qui præmonstrat, & docet quid faciendum sit ante periculum. Ter. Heaut. 5. 1. 2.
Sed hic adjutor meus, & monitor, & præmonstrator Chremes.

PRÆMORDEO, di, sum, [προδάκνω] ēre. Gell. lib. 7. cap. 9. Plautus in Trigeminis, non Præmordisset, neque Præmomordisset dixit, sed Præmorsisset; Si fugissem, inquit, medium credo præmorsisset.

PRÆMŎRIOR, īris vel ēris, [προαποθνήσκω] mŏri. quasi Ante tempus mori. Ovid. 8. Epist. 121.
Aut ego præmoriar, primoque exstinguar in ævo,
Aut ego Tantalidæ Tantalis uxor ero. Plin. lib. 29. cap. 2.
Traduntque quod extra nodum sit, e cauda præmori.

PRÆMORTUUS, a, um. Partic. ut,
Membra præmortua. Ovid. 3. Amor. 7. 65.
Pudor præmortuus. Liv. 3. 72. Scaptium ipsum id quidem, etsi præmortui jam sit pudoris, non facturum. Sic autem forte vocat, ut notet infene decrepito paulo ante vitam exstinctum esse pudorem.

PRÆMŎVEO, ēre. Ante moveo. Cæl. Aurel. Tard. 1. 5. 168. Quoties partes longe remotæ præmoventur.

PRÆMŌTUS, a, um. Partic. Idem 2. Tard. 1. 46. Præmotis vel exercitis consilium dabimus.

PRÆMULCEO, ēre. unde,

PRÆMULSUS, a, um. Partic. Apul. 1. Florid. p. 342. Elmenh. Crines ejus præmulsis caproneis anteventuli & propenduli.

PRÆMUNDO, āre. Octav. Hor. 1. 10. Præmundare oculos molli penicillo.

PRÆMŪNIO, [προοχυρόω, προεχυρόω] īre. Prius munire. Cæs. 3. Bell. Civil. 55. Isthmum præmunire instituit, ut Achaia Fusium prohiberet. Idem ibid. 58. Aditus duos, quos esse angustos demonstravimus, magnis operibus præmunivit. [Quibus locis non est Prius, sed In fronte munimento objecto claudere, estque eadem vis particulæ ac in Præcludo, Præfigo, Præsæpio.

Præmunire, per translationem. Cic. pro Cœl. 19. Quamobrem illa, quæ ex accusatorum oratione præmuniri jam & fingi intelligebam, fretus vestra prudentia, Judices, non pertimesco.

Ante præmunire. Cic. in Orat. 137. Ut dividat in partes, ut aliquid relinquat ac negligat, ut ante præmuniat, ut in eo ipso, in quo reprehendatur, culpam in adversarium transferat.

Præfulcire & præmunire. Cic. 5. Att. 13. Primum illud præfulci atque præmuni, quæso, ut simus annui, ne intercaletur quidem.

PRÆMUNĪTIO, ōnis. f. [προοχύρωμα] Cic. 2. de Orat. 304. Quid? si in homines caros, judicibusque jucundos, sine ulla præmunitione orationis acerbius, & contumeliosius invehare, nonne abs te judices abalienes?

PRÆNARRO, [προδιηγέομαι] āre. Ante narrare. Ter. Eun. 5. 5. 12. Recte sane interrogasti, oportuit rem prænarrasse me.

PRÆNASCOR, ĕris, nasci. Commodian. Instruct. 6. Illum non aliquis prophetavit prænasci.

PRÆNĂTO, [προνήχομαι] āre. Ante natare. Plin. lib. 9. cap. 45. Prænatante pisciculo frondem suam spargit.

Prænatat amnis domos. Virg. 6. Æn. 705. Servius; Prænatat, præterfluit. Et contrarie dictum est: nam non natant aquæ, sed nos in ipsis natamus. Ennium igitur sequutus est, qui ait,

— fluctusque natantes. V. NATO.

PRÆNĀVĬGO, [προπλέω] āre. Præternavigare, vel ultra navigare. Plin. lib. 6. cap. 23. Deinde Ichthyophagi tam longo tractu, ut XX dierum spatio prænavigaverint. Mela 2. 3. Ad Sunium tendentibus illa prænaviganda.

PRÆNAVIGĀTIO, ōnis. f. Plin. lib. 6. cap. 31. A Gorgonum insulis prænavigatione Atlantis dierum quadraginta, &c.

PRÆNESTE, is. n. & PRÆNESTIS, is. f. [Πραίνεστον Ptol.] Nomen urbis in Latio, non longe ab urbe Roma, quod is locus, in quo condita est, montibus præstet, dicta. Auctor Festus, vel potius Cato, ut ex Serv. in 7. Æn. 682. apparet. Et sic cum diphthongo scribitur. Servius tamen ipse v. 278 ἀπὸ τῶ πρίνου, hoc est ab Ilice, quæ ibi abundat, deducit. Solinus cap. 8. ex Zenodoto, a Præneste Ulyssis nepote, & Latini regis filio, cui Steph. subscribit. Olim Polystephanos dicta: id est, multarum coronarum, ut vult Strabo. Lege Plutarchum in Parall. Gr. Rom. extr. Quidam a Cæculo Vulcani filio conditam ferunt super Aretino monte; quod sequitur Virg. V. CÆCULUS. In hac fuit Fortunæ templum illustre: unde certa edebantur oracula. Hujus meminit Cic. 2. de Divin. 87. Quod Carneadem Clitomachus scribit dicere solitum nusquam se fortunatiorem, quam Præneste, vidisse Fortunam. conf. Lex. Pitisc. [Serv. ad loc. seq. Virg. Dicimus autem, inquit, & hoc Preneste, & hæc Prænestis, unde est Preneste sub ipsa. Locus est 8. Æn. 561. quomodo & Juven. Sat. 3. v. 190. tametsi posset, & apud illum Ipso, pro Ipsa; & apud hunc Gelido pro Gelida legi. Feminino tamen etiam Festus ponit, quin & Straboni ac Stephano & Suid. ἡ Πραίνεστος, Latinis alioqui scriptoribus semper neutrum est. Ceterum quod Servius rectum f. g. Prænestis facit, non videtur id exemplo allato Virgilii satis astruere, quum videatur per ellipsin dictum, subaudito Urbs, vel Civitas. V. Voss. de Analog. 1. 12. extr. & de Ablativo ejusd. voc. 2. 11.

Altum Præneste. Virg. 7. Æn. 682.

Frigidum. Hor. 3. Carm. 4. 22.

Sacrum. Stat. 4. Silv. 4. 15.

PRÆNESTĪNI, orum. m. pl. [Πραινεστῖνοι] Habitatores Præneste. Cic. 2. de Divin. 85. Numerium Suffucium Prænestinorum monumenta declarant, honestum hominem & nobilem somniis crebris, &c.

Prænestinos, refert Gell. 16. 13. maximo opere a Tiberio imperatore petisse orasseque, ut ex Colonia in municipii statum redigerentur: idque illis Tiberium pro referenda gratia tribuisse, quod in eorum finibus sub ipso oppido, ex capitali morbo revaluisset. Hæc ille.

PRÆNESTĪNUS, a, um. [Πραινεστῖνος] Adj. possessiv. ut,

Bracteæ Prænestinæ. Plin. lib. 33. cap. 3.

Dea Prænestina. Ovid. 6. Fast. 62.

Fortuna. Lucan. lib. 2. 193.

Montes. Liv. 3. 8.

Nucum Prænestinarum meminit Cato sæpius, cap. 143. & cap. 8. Eæ sunt quæ & Ponticæ vocantur, & Avellanæ. Auctor Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 18.

Sorores. Stat. 1. Silv. 3. 80.

Sortes. Cic. 2. de Divin. 87. Fani pulchritudo & vetustas Prænestinarum etiamnum retinet sortium nomen, atque id in vulgus.

Urbs. Virg. 7. Æn. 678.

PRÆNĬMIS, [μέγα λίαν] quasi dicas Valde nimis. Gell. lib. 19. cap. 10. Hoc prænimis plebejum est.

PRÆNĬTEO, ui, [ἐκστιλβόω] ēre. Valde nitere & resplendere. Paterc. 2. 39. 2. Devictarum gentium titulis forum Augusti prænitet.

PRÆNĬTENS, entis. Partic. Paterc. 2. 35. 1. Virtus Catonis multis in rebus conspicua atque prænitens.

Prænitens luna. Plin. lib. 2. cap. 9.

PRÆNŌBĬLIS, e. Adj. Compar. Apul. 3. Florid. Prænobilior proprio ingenio, quam patrio consulatu.

PRÆNŌMEN, ĭnis. n. [πρῶτον ὄνομα] Quod honoris causa præponitur nomini, ut Marcus, Publius, Titus, Quintus, Quod raro plene scribitur, ut infra ex Sigon. videbis.

In epistolarum epigraphe omissum prænomen familiaritatis nota fuit. Cic. 7. Fam. 33. Quod sine prænomine familiariter, ut debebas, epistolam misisti ad me, primum, addubitavi, num a, &c.

In prænominibus non servari analogiam, ut in nominibus Romanis, scribit Varro de L. L. 8. 38. Ac dicitur Terentius vir, Terentia femina, Terentium genus: in Prænominibus ideo non fit item, quod hæc instituta ad usum singularia, quibus discernerentur nomina gentilitia; ut a numero (in feminis) Prima, Secunda, Tertia, Quarta. In viris, ut Quintus, Sextus, Decimus. Sic ab aliis rebus, quum essent duo Terentii, aut plures, discernendi causa, ut aliquid singulare haberent, notabant. V. reliqua infra.

Prænomina Romana ad triginta fuisse, ex Varronis sententia tradit Valerius. (in fragm. de nominib.) hæc autem fuisse videntur, Agrippa, Appius, Aulus, Cæso, Cajus, Cneus, Decimus, Hostus, Lucius, Mamercus, Manius, Marcus, Numerius, Opiter, Postumus, Proculus, Publius, Quintus vel Quinctus, Servius, Sextus, Spurius, Tiberius, Titus, Tullus, Vibus, (vel potius Vibius) Volero, Vopiscus. Peregrina vero prænomina fuere, Ancus, Aruns, Lar, Lucumo, Metius, (vel Mettus) Numa, Petro, Pompo, Sertor, Tallus, Turnus, Volusus. De quorum prænominum origine, ac significatione, quoniam qui de nominibus modo scripsere, nihil dixerunt, nos ea scribemus, quæ a veteribus tradita, a nobis, quanta maxima fieri potuit diligentia, sunt collecta. Agrippa, Festo auctore, vocatus, qui cum labore matris sit natus, exempli caussa in pedes contra naturam, & non in caput, id est ab ægro partu. item Nonius Marcellus (19. 2.) & Quintilianus lib. 9. (V. lib. 1. cap. 4. p. 49. Burm.) Appius ex Sabinorum prænomine Actio venit, ut ait Valerius: idque Romæ Claudiorum fuit; quorum princeps Appius Clausus (post Claudius) dictus est. de quo Livius lib. 2. 16. Auli dicti, qui diis alentibus nascerentur, ut ait Valerius. Cæso, qui ex utero matris exsectus est: quod tradunt Festus, Valerius, Plinius lib. 7. cap. 9. Cajus a gaudio patrum appellatus, ut ait Valerius. Cneos, vel ab insigni aliqua re, quasi γνῶος, vel a γίγνεσθαι, id est generatione futura dictos tradit Valerius, & Festus. Quintus, Sextus, Decimus, a numero dicti sunt, teste Varrone; (cujus verba supra & infra V.) ut, qui quinto, sexto, & decimo quoque loco esset natus, is demum primis temporibus Quintus, Sextus, & Decimus diceretur. Hostus, inquit Valerius, fuit prænomen in eo, qui peregre apud hospitem natus est; fuitque prænomen Lucretii Tricipitini, collegæ L. Sergii consulis. Macrob. lib. 1. Saturn. (cap. 6.) qui inhostico procreatus esset, eum Hostum fuisse vocatum scribit. Est autem mendum apud Valerium: Hospes enim legitur, non Hostus. Quod autem legendum sit Hostus, ex eo intelligi potest, quod Livius (4. 30.) Lucretium Tricipitinum, cujus meminit Valerius, Hostum vocat; & in Consulibus Capitolinis scriptum est, P. LUCRETIUS HOSTI F. Macrobius etiam lib. 1. (l. c.) Hosti Hostilii mentionem facit. Lucii duplex origo traditur a Valerio: aut enim a Lucumonibus Etruscis dictus est, ut Lucumo Tarquiniensis, qui se L. Tarquinium appellavit; aut is demum Lucius appellatus est, qui lucis initio natus est; quod scribit etiam Festus, & Varro. (l. c.) Mamercus prænomen gentis Æmiliæ fuit, de quo Plutarchus in Numa, & Æmilio sic, Mamercus fuit Pythagoræ filius, a quo Numa Pompilius rex filium Mamercum nominavit, qui auctor, & princeps gentis Æmiliæ fuit. Festus autem prænomen Oscum esse putat, quod Osci Martem Mamercum appellaverint. Manius dictus est qui mane est ortus: aut ominis causa, quasi bonus: Manum enim antiqui bonum dicebant. quæ tradit Varro lib. 2. de analogia, (Immo 5. 2.) Valerius, Festus, Macrob. lib. 1. Sat. (cap. 3.) Zosimus autem, Græcus historiarum auctor, lib. 1. (cap. 3.) tradit, Manium in gentem Valeriam profectum esse a quodam Valerio, qui primus sacra diis Manibus fecit. Marcus dictus est, qui mense Martio natus est, ut ait Valerius. De Numerio sic Festus: Numerius prænomen nunquam antea fuisse in patricia familia dicitur, quam Q. Fabius, qui unus post sex & trecentos ab Etruscis interfectos superfuit, inductus magnitudine divitiarum, uxorem duxit Otacilii Maleventani, ut tum dicebantur, filiam, ea conditione, ut qui primus natus esset, prænomine avi materni Numerius appellaretur. Valerius ita: Numerio sola patricia familia usa est Fabia: idcirco quod CCCVI apud Cremeram flumen cæsis, qui unus ex ea stirpe exstiterat, ducta in matrimonium uxore filia Numerii Otacilii Maleventani, sub eo pacto, ut, quem primum filium sustulisset, ei Numerii prænomen imponeret, obtemperarit. Hinc mendose apud Cicer. lib. 1. de Divin. (43.) legitur ita: His adjungatur etiam somnium Æneæ, quod innumerum Fabii Pictoris Græcis annalibus scriptum est: quum sit legendum, Quod in Numerii Fabii Pictoris. Fuit enim alter Fabius Pictor prænomine Quinctus, qui de rebus Romanis Latine scripsit, Gellio, & Nonio testibus, qui ejus sæpe verba Latina proferunt, itemque Cicerone de Legibus lib. 1. (6.) qui eum inter historicos Latinos numerat: at qui Græce iisdem de rebus scripsit, is videtur fuisse Numerius nominatus, quem tamen lib. 1. Dionysius Quintum nominat. Hac ratione in oratione pro Cluentio (21.) M. & Numerium Aurios legimus, & lib. 3. de Oratore (87.) Numerium Furium, & lib. 2. de Divin. (85.) Numerium Suffucium, & apud Pedianum (in Orat. in L. Pison. 35.) Numerium Quintium. (Al. Q. Numerium.) Opiter dictus, cujus pater avo vivo mortuus est: quasi qui post obitum patris genitus sit, aut qui ob patrem avum habeat. Quod prænomen Virginio Tricosto (A. V. 253.) consuli fuit. Valerius, & Festus, (Adde Quintil. l. c.) Postumus, qui post humatum patrem est natus. Varro lib. 2. de analogia, (Immo 8. 38. Qui post patris mortem, V. infra, & in ipsa voce, & Quintil. l. c.) & Plutarchus in Coriolano, ut Postumus Cominius, & Postumus Æbutius: de quibus Valerius. Proculus, qui natus sit patre peregrinante patria procul, ut ait Plutarchus in Coriolano. Valerius autem, qui patre sene natus sit, quasi procul ætate progresso, eum Proculum esse vocatum dicit. Publii, ait Valerius, qui prius pupilli facti erant, quam prænomina haberent. Alii, ominis causa a pube. Servius is primum dictus est, quem serviens mulier peperisset, ut de Ser. Tullio rege scribit Dionysius. At Valerius, qui mortua matre in utero servatus est. Spurius dictus, qui sine patre esset: antiqui enim iisdem litteris S. P. Spurius, & Sine Patre scripserunt, quod a Plutarcho in quæstionibus Ro. (Q. 100.) & Valerio traditum est. Tiberii, ait Valerius, dicti, qui ad Tiberim nascerentur. De Tito controversia est. Valerius a Sabino quodam, nomine Tito, manasse ait: Festus a Titulo: titulos autem milites fuisse, quod patriam tuerentur, quasi tutulos. Tullus ominis causa dictus est, quasi tollendus, o littera in u versa: quod a Valerio proditum. Volero, inquit Valerius, in prænomen abiit, quia volentibus nasci liberis parentibus indebatur. Quo usus est Publilius Philo, qui nominatur in anno CCCLIII Capitolino. Vibus (vel potius Vibius) prænomen esse, indicat annus CCC Capitolinus, ubi est ita: P. SESTIUS Q. F. VIBI N. CAPITOLINUS; itemque Liv. lib. 26. (cap.

(cap. 13. ſq. ubi de Vibio Virio Campano.) Vopiſcus dictus, qui ex duobus conceptis, uno abortu excluſo, ad partum legitimum deduceretur: quo prænomine præcipue Julia gens uſa eſt. Valerius, Feſtus, Plutarchus in Coriolano, Plin. lib. 6. cap. 9. (Adde Quintil. l. c.)

Hactenus de Romanorum prænominum vi, ac ſignificatione: nunc de peregrinis, quorum eſt ratio, & ſignificatio. Ancum ſcribit Varro a Sabinis ortum. Valerius autem tradit eum Ancum eſſe appellatum, qui vitioſum habuit cubitum, qui ἄγκων Græce dicitur, cui etiam Feſtus aſſentitur. Ancus enim, inquit, ille vocatur, qui aduncum habet brachium, ita ut regi non poſſit: hinc Ancus Marcius Rex, & Ancus Poblicius Imperator Lanuvinus contra Hoſtilium regem, Dionyſio auctore. Aruntem, & Lucumonem Etruſca prænomina fuiſſe, ſcribit Dionyſius: itaque Aruntem Tarquinium, Superbi regis filium, & Aruntem Tolumnium, Porſenæ filium, legimus. Voluſus (vel Voleſus) Sabinum fuit; eoque uſus eſt pater P. Valerii Poplicolæ, Livio (1. 58.) & Capitolinis lapidibus auctoribus. quanquam Græci Οὐάλεσον vocant. Lartis prænomen, ut tradit Valerius, a Laribus ſumptum eſt. Tuſcum autem ante creditum eſt eſſe, fuitque conſulis Herminii. Idem fere Chariſius, & Priſcianus lib. 5. Lar, ſi familiaris eſt, facit Laris; ſi Tolumnii Porſenæ, Lartis. & Servius in 6. Æn. (v. 841.) Lar Tolumnius, a Coſſo occiſus, a loco dictus eſt, flectitur autem, Lar, Lartis. & Liv. lib. 4. Daturos, quod Lar Tolumnius dediſſet. (Hæc verba non reperi, ſed meminit ſæpius eodem lib. Livius, ut cap. 17, 19, 32. conf. 2. 9. pr.) & Cic. Philipp. 9. (4.) Lar Tolumnius, Vejentium Rex. De Larte Porſena ita Dionyſius lib. 5. Βασιλεὺς ἦν Κλουσιανῶν Λάρος ὄνομα, Πορσίνας ἐπίκλησιν. Quod autem hoc prænomen Herminii conſulis fuerit, ut ait Valerius, id etiam ex Dionyſii lib. 9 cognoſcitur: a quo ita anno CCCIIII conſul ſcribitur Λάρος Ἑρμίνιος; & a Diodoro Λαρῖνος Ἑρμίνιος. Ex his autem intelligi poteſt, quam vere ſcripſerint quidam in libro De nominibus, ita: Poſtea quam in urbem migrarunt Sabini, duplicari nomina cœperunt, ut Numa Pompilius, Ser. Tullius, Lartes Porſena. Quamvis hoc nomen Etruſcum fuerit. In quo prænomine Lartes ſciendum eo veluti prænomine uſos veteres. Servius interpres Virgilianus ab oppido dictum putat. Itidem Plutarchus in Publicola exiſtimat, qui tamen Λαέρτης ſcribit, ſed male. Hæc illi. Quam autem vere, ipſi viderint. Neque enim Lar Porſena duobus tantum nominibus uſus eſt, quum ex Tolumnia gente fuerit, Servio, quem ante nominavi, auctore: nec Lartes in recto caſu dicitur, ſed Lar: quod ſuperioribus teſtimoniis comprobatum eſt: nec Servius (l. c.) Lartem ab oppido dictum ait, ſed a loco: nec item Plutarchus ullo in libro, nedum in Publicola, ab oppido dictum ſcripſit; neque item eſt apud Plutarchum Λαέρτης, ſed Λάρος, quanquam mendoſe: inquit enim, ἱκέτευσε Κλάραν Πορσίναν: quum ſit legendum ex Dionyſio, τὸν Λάρον Πορσίναν. Cur igitur hoc illi dixerunt? quia interpretem legerunt, qui ita vertit: Supplex ad Laertem Porſenam confugit. Illi vero in Græcis libris verſati, quid in Græco codice eſſe deberet, intelligentes, illud, quod non erat, eſſe affirmarunt. (Lars tamen & Lartes in recto video etiam in emendatis Livii codd. legi.) Metius Albanorum prænomen fuit, ut in Metio Fufetio: & Sabinorum, ut in Metio Curtio; & Latinorum, ut in Metio Geminio, & Metio Octavio, de quibus Livius, 1. 12. 13. 10. 41. (Al. Mettus. V. Serv. & Pier. in 8. Æn. v. 642. & ipſius Sigon. Scholior. in Liv. defenſ. p. 48. edit. Gronov.) Numa Sabinorum fuit, ut in Numa Pompilio rege, & in Numa Marcio pontifice maximo. Pomponis prænomine uſus eſt Pompo Pompilius, Numæ regis pater: quod ſcripſit Dionyſius in Numa, & Livius lib. 41. (Immo 40. 29.) itaque Numa filium etiam habuit nomine Pomponem, qui ex ſe gentem Pomponiam propagavit, auctore Plutarcho: quanquam quidam imperite Pompilii filium Numam eſſe ſcripſerunt. Tallus Sabinorum prænomen fuit: de quo Feſtus. Dionyſius etiam cum Tatio rege Sabinorum Romam commigraſſe ait Tallum cognomine Tyrannum. Turnus Latinorum nomen fuit, ut in Turno Herdonio Aricino. Sertor, auctore Valerio, dictus eſt, qui per ſationem natus eſſet: eoque prænomine Sertor Reſius uſus eſt, is, qui primus jus feciale inſtituit. Feſtus autem, Sertorem a prendendo dictum a quibuſdam, ait; quia, quum cuipiam afferat manum, educendi ejus gratia ex ſervitute in libertatem, vocetur Adſertor: quum veriſimilius ſit, dictum, quod ſereret quid; ac potius Adſertorem a ſerendo accepiſſe nomen, cum aliquem ſerat, petendo in libertatem eandem, qua ipſe ſit, id eſt jungat, quia fruges, quum ſeruntur, terræ jungit. Statium prænomen a ſtabilitate dictum, tradit Feſtus: ſervile autem nomen fuiſſe, Gellius. (4. 20.)

Nunc oſtendamus, qua ratione hæc ipſa prænomina ſcriberentur. Romanorum prænominum alia ſingulis, alia binis, alia ternis litteris ſcribi ſolita, cum a veteribus traditum, tum ab antiquiſſimo quoque lapide, nummoque ita retentum eſt, ut nihil ea re poſſit eſſe illuſtrius. Auctores ſunt Plutarchus in quæſtionibus Ro. (100.) Soſipater, Donatus, & Priſcianus. Singulis litteris ſcribebantur, Aulus, Cæſo, (vel Kæſo) Cajus, Quintus, Decimus, Lucius, Marcus, Manius, Numerius, Publius, Titus, ut A. Poſtumius, C. Julius, K. Fabius, Q. Cæcilius, D. Junius, L. Licinius, M. Valerius, M'. Curius, N. Fabius, P. Cornelius, T. Manlius: binis litteris, Appius, Cneus, Spurius, Tiberius, Opiter, ut Ap. Claudius, Cn. Pompejus, Sp. Veturius, Ti. Æmilius, Op. Virginius: ternis, Mamercus, Sextus, Servius, Tullus; ut Mam. Æmilius, Sex. Julius, Ser. Cornelius, Tul. Hoſtilius.

Fuiſſe præterea aliquot prænomina, quæ longo poſt tempore pro cognominibus uſurpari cœpta ſint, ex vetuſtis non ſolum Grammaticis, ſed etiam annalibus intelligitur. quod ipſum in Agrippa, Voluſo, Mamerco, Proculo, & Tullo facile perſpici poteſt: quæ in L. Vipſanio Agrippa, L. Valerio Voluſo, M. Æmilio Mamerco, C. Plautio Proculo, L. Volcatio Tullo, viris conſularibus, cognomina eſſe perſpicuum eſt. Quod etiam tradit Valerius his verbis: Quæ olim prænomina fuerunt, nunc cognomina ſunt, ut Poſtumus, Agrippa, Proculus. Itemque Priſcianus lib 2. ſic: Inveniuntur multa, quæ in aliis perſonis ſunt prænomina, loco cognominum accipi.

Mulieres quoque prænominibus uſæ ſunt: de quo Valerius ita, Antiquarum mulierum frequenti in uſu prænomina fuerunt, Rutilla, Ceſella, Rodocilla, Mutrulla, Burra. iſta prænomina a viris tracta ſunt, Caja, Lucia, Publia, Mania. Feſtus vero ſic, Prænominibus feminas uſas eſſe, teſtimonio ſunt Cæcilia, & Terentia, quæ ambæ Cajæ ſolitæ ſunt appellari: pari modo Lucia, & Tita. Varro autem lib. 2. de Analogia (Immo 8. 38.) ſic: In noſtris nominibus, qui ſumus in Latio, & liberi, Analogia neceſſaria. Itaque ibi apparet Analogia: ac dicitur, Terentius vir, Terentia femina, Terentium genus. In prænominibus ideo non fit item, quod hæc inſtituta ad uſum ſingularia, quibus diſcernerentur nomina gentilitia, ut a numero, Secunda, Tertia, Quarta: in viris, ut, Quintus, Sextus, Decimus. Sic ab aliis rebus, quum eſſent duo Terentii, aut plures, diſcernendi cauſa, ut aliquid ſingulare haberent, notabant forſitan ab eo, qui mane natus diceretur, ut is Manius eſſet: qui luci, Lucius: qui poſt patris mortem, Poſtumus. E quibus quædam item cecidiſſe in feminis, declarant prænomina antiqua mulierum, Mania, Lucia, Poſtuma: videmus enim, Maniam matrem Larum dici, Luciam Volumniam Saliorum carminibus appellari, Poſtumam a multis poſt patris mortem etiam nunc appellari. Poſtremo Plutarchus in Mario (pr.) Poſidonium reprehendit, qui, quum primum nomen proprium Romanorum eſſe diceret, nulli tamen mulieri primum nomen eſſe dicebat: ex quo efficiebatur, mulieres proprio nomine caruiſſe. Itaque idem in Quæſtionibus Ro. (l. c.) aperte ſcribit, mulieres duobus, viros tribus nominibus eſſe uſos. Sunt etiam lapides, in quibus hæc prænomina leguntur, Prima, Secunda, Tertia, Quarta, Quinta, & Quintula, (Quintilla) Lucia, Mania, Tita, quibus ipſis in lapidibus animadvertitur, prænomina quandoque poſtponi conſueviſſe: nominatur enim Salvia Prima, Livia Quarta, Nonia Quintula. Quod idem in viris Livius etiam fecit; qui, Accius Tullus, (2. 35. ſq. Al. Attius.) Accius Næus, (Al. Navius. 1. 36.) Manlius Cnæus, (7. 22.) Octavius Metius; (Al. Mettus, 10. 41.) & Cicero, Maluginenſis M. Scipio; (2. de Or. 260.) & Suetonius, Claudius Appius Regillanus, (Tib. 2.) & alia ejuſmodi dixerunt. Caja præterea, quod commune omnibus mulieribus prænomen fuit, Ɔ inverſa notatum fuiſſe, contraque Cajum in viris, ſatis eſt ex Probo, aliiſque veteribus Grammaticis, atque lapidibus perſpicuum. Ex libro Caroli Sigonii de nominibus Romanorum, in quo plura, quæ eodem pertinent V. conf. de ſingulis ſ. l.

Eximere prænomen alicujus e familia. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Gaudere prænomine. Hor. 2. Serm. 5. 32.
Mutare prænomen. Tacit. 3. Ann. 17.

PRÆNŌMĬNO, āre. Epit. de Nom. rat. vulgo Val. Max. aſcripta. Tullus prænominatus eſt, ominis gratia, quaſi tollendus.

PRÆNOSCO, nōvi, nōtum, [προγινώσκω] ĕre. Ante cognoſcere. Plin. lib. 19. cap. 12. Vera autem cujuſque natura nonniſi medico effectu prænoſci poteſt. Idem lib. 18. cap. 24. Quæ futura prænoſci non poſſunt. Vetera exemplaria in his duobus Plinii exemplis Pernoſci habent.
Laborem venturum prænoſſe. Stat. 3. Theb. 490
Signum hoc veniens poterunt prænoſcere nautæ. Cic in Arat. 75.
Omnia prænoſcens mater. Sil. lib. 16. 124.

PRÆNOSCENTIA, æ. f. Sariſb. Metalog. 4. 27. Prænoſcentia futurorum.

PRÆNŌTIO, ōnis. f. [πρόγνωσις] Cic. 1. de Nat. Deor. 43. Fateamur conſtare illud etiam, hanc nos habere, ſive anticipationem, (ut ante dixi) ſive prænotionem deorum.

PRÆNŪBĬLUS, a, um. Adj. [συννεφής] ſignificat idem quod Valde nubilus & obſcurus. Ovid. 3. Amor. 13. 7.
Stat vetus, & denſa prænubilus arbore lucus.

PRÆNUNCŪPO, āre. Prudent. Hymn. Jejun. 179.
Prænuncupatus ore qui prophetico,
Emanuel eſt.

PRÆNUNTIO, [προαγγέλλω] āre. Ante nuntiare. Ter. Phorm. 5. 2. 12. Geta, abi, prænuntia hanc venturam. Cic. 1. de Divin. 11. Inflatuque divino futura prænuntiat.

PRÆNUNTIATIO, ōnis. f. Auguſtin. Retract. 1. 22. Tertull. de Anima, cap. 46.

PRÆNUNTIATOR, ōris. m. Auguſtin. Confeſſ. 9. 5. & de Geneſ. 8. 4 extr.

PRÆNUNTIATRIX, īcis. f. Prudent. paſſ. B. Laurent. 29.

PRÆNUNTIĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Ignes prænuntiativi. Plin. lib. 2. cap. 71. de ignibus loquitur, qui accenduntur in turribus, ſive ſpeculis ad maris litus extructis.

PRÆNUNTIUS, a, um. Adj. [προαγγελτικός] Cic. 2. de Nat. Deor. 14. Quæ nuper bello Octaviano magnarum fuerunt calamitatum prænuntiæ. De cometis. Plin. lib. 2. cap. 27. Quippe ingentium malorum fuere prænuntia.
Ales lucis prænuntius, Gallus. Ovid. 2. Faſt. 567.
Aurora ſolis prænuntia. Cic. in Arat. 66.
Clamor prænuntius. Plin. in Paneg.
Hirundo Veris prænuntia. Ovid. 2. Faſt. 153.
Solis prænuntius Lucifer. Ovid. 3. Triſt. 5. 55.
Veneris, & Veris prænuntius Zephyrus. Lucret. lib. 5. 736.
Verba prænuntia cladis futuræ. Ovid. 3. Met. 191.

PRÆOBTŪRO, āre. Partic. uſus eſt Vitruv. 10. 12. Præobturantes foramina.

PRÆOCCĪDO, cīdi, cāſum, [προπίπτω] ĕre. Ante occidere. Plin. lib. 18. cap. 29. Cui præoccidere Caniculam neceſſe ſit.

PRÆOCCŬPO, [προφθάνω, προκαταλαμβάνω] āre. Prævenire, Occupare. Cæſ. 2. Bell. Civil. 17. Præoccupatum ſeſe legatione ab Cn. Pompejo, teneri obſtrictum fide. Eſt autem in hoc Cæſaris exemplo, Hominem beneficio irretire. Loquitur de Varrone, quem Pompejus ſibi per eam legationem obligaverat, antequam bellum foret. Liv. 4. 48. Ubi videant collegas, principes agendæ rei, gratiam omnem ad plebem præoccupaviſſe, nec locum in ea relictum ſibi.
Ne cum inter ſe timerent, alter alterutrum præoccuparet. Nepos 10. 4. 1.
Saltum Datames præoccupare ſtudet. Idem 14. 7. 2.
Præoccupavit animos timor. Cæſ. 6. Bell Gall. 41.
Præoccupare partes alterius. Cic. 10. Philipp. 2. Quas partes mihi ſumpſeram, eas præoccupavit oratio tua.
Præoccupaverunt ferre legem. Liv. 4. 30. pr.
Præoccupari ulceribus. Columel. lib. 7. cap. 12.

PRÆOCCUPĀTUS, a, um. Partic. [προληφθείς] cum Infinitivo. Senec. Epiſt. 51. Omnes præoccupati ſumus virtutes diſcere, vitia dediſcere. Liv. 21. 20.

PRÆOCCUPATIO, ōnis. f. [πρόληψις] Nepos 18. 3. 6. Locorum præoccupatio.
Eſt etiam apud Rhetores Shema quoddam, Quum aliquid nos reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur. Quod fit, vel quum rem notam eſſe putamus auditoribus, vel quum ſuſpicionem excitare majorem reticendo volumus: a Græcis dicitur Apoſiopeſis. Beda Presb. de Schem. & Trop. pr. [Videtur Præteritionem, quæ παράλειψις Græcis dicitur, cum Obticentia,

ticentia, quæ ἀποσιώπησις, confundere. V. Voſſ. Inſt. Orat. 5. 6. §. 5. & 6. de his ſchematibus, & de Occupatione, ſeu Prolepſi.

PRÆOPĪMUS, a, um. Adj. Tertull. de Pœnit. cap. 8. Immolat vitulum præopimum.

PRÆOPTO, [μᾶλλον εὔχομαι] āre. Potius optare, vel valde optare. Ter. Hec. 4. 1. 17.

Adeon' pervicaci eſſe animo, ut puerum præoptares perire? Liv. 23. 43. Punicam Romanæ ſocietatem atque amicitiam præoptandam eſſe.

Præoptare, quam. Liv. 28. 21. extr. Mortem in certamine, quam ut alter alterius ſubigeretur imperio, præoptantes.

Præoptaret equitis Romani filiam generoſarum nuptiis. Nepos 25. 12. 1.

PRÆORDĬNĀTUS, a, um. Partic. [τεταγμένος] Vulg. Interp. Act. 13. 48. Præordinati ad vitam æternam.

PRÆPANDO, pandi, paſſum, [προπετάζω] ĕre. Prætendere. Plin. lib. 11. cap. 24. Majores aranei in terra cavernarum exigua veſtibula præpandunt. Budæus.

Præpandere, Præaperire. Lucret. lib. 1. 144.

— quo carmine demum

Clara tuæ poſſim præpandere lumina menti, &c. Lambin. Præferendo faces lumen aperire.

PRÆPARCUS, a, um. Adj. [πάνυ φειδωλός] Valde parcus. Plin. lib. 11. cap. 19. Aliquando & ipſæ contrahunt mortis ſibi cauſas, quum ſenſere eximi mella, avide vorantes: Cetero præparcæ, & quæ alioquin prodigas atque edaces, non ſecus ac pigras, & ignavas proturbent.

Animi eſſe humilis & præparci. Plin. 22. 24.

PRÆPĀRO, [κατασκευάζω, κατεργίζω, παρασκευάζω, παρεργίζω, προκατασκευάζω, προετοιμάζω] āre. Ante parare, tametſi plerumque a ſimplici ſignificatione nil diſtat. Cic. 1. Off. 12. Facile totius vitæ curſum videt, ad eamque degendam præparat res neceſſarias.

Cauſa aliorum alia præparare. Cic. 1. de Legib. 28. Sunt hæc majora, quæ aliorum cauſa fortaſſe complecteris, quam illa ipſa, quorum hæc cauſa præparantur.

Amicitias præparare. Cic. de Amicit.

Animos ad aliquid. Cic. 2. Tuſc. 13. Cultura animi Philoſophia eſt, quæ extrahit vitia radicitus, & præparat animos ad ſatus accipiendos.

Arma. Claud. 4. Conſ. Hon. 192.

Hiemi cibos. Plin. lib. 8. cap. 37.

Hortos certo loco diligenter. Cic. pro Cœl. 36.

Puppes. Lucan. lib. 3. 16.

Se præparare adverſarium alicui. Paul. in l. 3. §. ſi ſervus. D. de acquir. poſſeſſ.

Præparo te huic. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Ulmos. Hor. 1. Epiſt. 7. 84.

Victu atque cultu præparati. Cic. 2. de Divin. 119. Pythagoras & Plato locupletiſſimi auctores, quo in ſomnis certiora videamus, præparatos quodam cultu atque victu proficiſci ad dormiendum jubent.

PRÆPARĀTUS, a, um. Partic. [προκατασκευασθεὶς, προητοιμασμένος] ut, Pectus bene præparatum. Hor. 2. Carm. 10. 13.

Animo, cum bonis cogitationibus, tum rebus ad tranquillitatem accommodatis præparato, qui ſe ita quieti tradet, certa & vera cernit in ſomniis. Cic. 1. de Divin. 121.

Auribus non præparatis qui inflammare rem cœpit, furere videtur. Cic. in Orat. 99.

Otio niſi præparato inſtitui hiſtoria nec poteſt, nec exiguo tempore abſolvi. Cic. 1. de Legib. 9.

Pœnæ apud inferos ſunt impiis præparatæ. Cic. 1. de Invent. 46.

Præparato, Ablativus abſol. ut, Præparato facere. Quintil. lib. 4. cap. 42. i. e. Ex præparatione.

PRÆPARĀTIO, ōnis. f. [προκατασκευή] Quintil. lib. 4. cap. 2. Narrabimus cum præparatione quadam.

Diligens præparatio in omnibus negotiis, priuſquam aggrediare, adhibenda eſt. Cic. 1. Off. 73.

Proviſio animi & præparatio multum poteſt ad minuendum dolorem. Cic. 3. Tuſc. 30.

Præparatio bibendi. Pomponius in l. In argento. D. de aur. & arg. leg. In argento potorio utrum id duntaxat ſit, in quo bibi poſſit: an etiam id, quod ad præparationem bibendi comparatum eſt, veluti colum nivarium, & urceoli: dubitari poteſt.

PRÆPARĀTUS, ûs. m. [παρασκευή] Gell. lib. 10. cap. 11. Namque in præparatu rei ruſticæ, per tempeſtates pluviaſque, quum otium eſt, maturari poteſt. Paterc. 2. 76. 3. Adventus in Italiam Antonii, præparatuſque contra eum Cæſaris, habuit belli metum.

PRÆPARATŪRA, æ. f. Tertull. adv. Marc. 4. 13. Spiritus S. in Joanne egerat præparaturam viarum Domini.

PRÆPARĀTOR, ōris. m. Idem adv. Marc. 4. 33.

PRÆPARATŌRIUS, a, um. Adj. Ulpian. in l. deinde. D. de liber. exhib. Itaque prius interdictum, quod eſt De liberis exhibendis, præparatorium eſt hujus interdicti.

PRÆPĔDIO, īvi, ītum, [πεδάω, ἐμποδίζω] īre. ex Præ & Pedio compoſitum; ſignificat Prius pedibus devincire. Per translationem vero, quaſi Pedibus vehementer obligare, Impedire. Ter. Heaut. 3. 1. 101.

— an eo ſit, quia in re noſtra aut gaudio

Sumus præpediti nimio, aut ægritudine?

Præpeditus latera forti ferro, apud Plaut. in Pœn. 4. 2. 6. Liv. 8. 38. extr. Sine modo, inquit, ſeſe præda præpediant. Idem 9. 6. Et quia pudor præpediebat. Hunc locum in Lugd. deſideratum H. St. adſcripſit.

Crura præpediuntur vacillanti. Lucret. lib. 3. 477.

Lumina luminibus præpediuntur. Lucret. lib. 3. 365.

Tremor ſubitus præpedit oſſa. Ovid. 14. Epiſt. 18.

Morbo præpeditus. Cic. pro Rabir. 21. Confectus ſenectute, præpeditus morbo, &c.

Mentes prædire timore. apud Hirt. Bell. Hiſp. cap. 31.

PRÆPEDĪMENTUM, i. n. [ἐμποδισμὸς] Impedimentum. Plaut. Pœn. 3. 2. 28. Neu fallaciæ præpedimentum objiciatur. Sidon. 7. Epiſt. 6. Præpedimento alicui eſſe.

PRÆPENDEO, di, ſum, [προκρεμάζω] ēre. Ante pendere. Martial. lib. 9. 50.

Præpendet mento nec tibi barba minor. Cæſ. 2. Bell. Civil. cap. 9. Circum turrem præpendentes.

PRÆPES, ĕtis. Adj. [ὠκυπέτης] Velox. Cic. 1. de Divin. 106.

— præpetibus pennis, lapſuque volantem. Ex poeta.

Alæ præpetis plauſus. Stat. 2. Theb. 39.

Avis præpes. Cic. 1. de Divin. 106.

Præpes, Poetis eſt ſæpenumero ſubſt. qui a Græcis vocatur οἰωνὸς, id eſt avis rapax, ut aquila & accipiter, quod volatu valeant. Virg. 5. Æn. 254.

— quem præpes ab Ida

Sublimem rapuit pedibus Jovis armiger uncis. i. e. Avis armigera: ſed & in Marone accipi & exponi poteſt Armiger volans. Ac multo clarius ita a Valerio uſurpatur lib. 8. Argon. 32.

Ecce autem pavidæ virgo de more columbæ,

Quæ ſuper ingenti circumdata præpetis umbra

In quemcunque tremens hominem cadit, &c. Nomen habere videntur Præpetes a προπέτεσθαι, quod eſt Prævolare. Hæ aves a Latinis Magnæ vocantur. Plaut. Rud. 3. 4. 65.

Teque ambuſtulatum objiciam magnis avibus pabulum. Ex Turnebo. conf. Lex. Pitiſc.

Adunca præpes Jovis, Aquila. Ovid. 6. Faſt. 196.

Subitæ præpetes. Ovid. 13. Met. 617.

Præpetes aves, inquit Feſtus, quidam dici ajunt, quia ſecundum auſpicium faciunt prætervolantes: Alii, quod antea, quam petamus, indicent: aut quod prætervolent: Aut ex Græco tractum putant, quod ante conſpectum volent noſtrum: inepte ſcilicet, ex præpoſitione Latina componentes, & Græco vocabulo. Ceterum poetæ promiſcue omnes aves ita appellant. Hæc ille.

Curſus præpes. Claud. 1. in Ruffin. 262.

Loci præpetes metaphorice dicuntur ab Auguribus, quod velut aves, quæ proſperius prævolant, præpetes vocantur, ſic loci, quos capiunt, quod idonei feliceſque ſunt. Ennius,

Præpetibus hilares ſeſe, pulchriſque locis dant. V. Gell. lib. 6. cap. 6.

Pennæ præpetes. Virg. 3. Æn. 361.

— & præpetis omina pennæ. Quem locum Servius exponens ſic ait: Aves aut Oſcines ſunt, aut Præpetes. Oſcines ore futura prædicunt, ab os & cano: Præpetes, volatu ſignificant. Sed præpetes aut ſuperiora tenent, & Præpetes vocantur, aut inferiora, & dicuntur Inferæ. Præpetes autem ideo, quia omnes aves ſuperiora petunt volantes. In illud vero lib. 6. Æn. 15. ſic, Præpetibus pennis, h. e. Felicibus. Præpetes enim ſunt aves boni augurii: quod huic dat, quia pervênit. De Dædalo loquitur.

Portus præpes. Ennius in Annalibus apud Gell. l. c.

Brunduſium pulchro præcinctum præpete portu?

Victoria præpes, i. e. Volucris. Mattius apud Gellium ibid. in ſeptimo Iliados,

Dum dat vincenti præpes victoria palmam.

PRÆPĔTO, īvi, ītum, [προάγω] ĕre. Ante, vel prius petere, id eſt ire. Feſtus; Præpetere dicebant veteres pro Anteire.

PRÆPIGNĔRO, āre. Partic. uſus eſt Ammian. 29. 12. Colloquiis præpignoratus abſtruſis.

PRÆPĬLO, āre. In modum pilæ rotundare ab anteriori parte. Ammian. 16. 29. Præpilabantur miſſilia. [Sic enim legendum, non Propilabantur.

PRÆPĬLĀTUS, a, um. Partic. Plin. lib. 8. cap. 6. Ab operariis haſtas præpilatas habentibus per circum totum actos. Plin. lib. 9. cap. 30. de locuſtis, Si nullus ingruat metus, recto meatu cornibus, quæ ſunt propria rotunditate præpilata, ad latera porrectis, &c. V. Lipſ. Poliorc. 4. Dial. 4.

Miſſilia præpilata. Liv. 26. 51.

Pila præpilata. Hirt. Bell. Afric. 72. extr. ub V. Cellar.

Metaphorice, Quintil. lib. 5. cap. 12. Declamationibus ad pugnam forenſem, velut præpilatis, exerceri ſolebamus. Ubi Burman. p. 455. laudat Salmaſ de Cruce, qui p. 301. oſtendit eſſe tela, quæ pilas, i. e. σφαίρας in extremo haberent, ne læderent.

PRÆPINGUIS, e. Adj. [πολυπίων] Valde pinguis. Columel. lib. 3. 2. Itaque non eſt vineis apta: vix etiam arbuſto, niſi præpingui & uvida terra.

Solum præpingue. Virg. 3. Æn. 698.

PRÆPOLLEO, ui, [πλέον δύναμαι] ēre. Ante alios vel plurimum pollere. Liv. 1. 57. Ardeam Rutuli habebant, gens ut in ea regione, atque in ea ætate, divitiis præpollens. Idem 5. 34. Virtute & fortuna præpollens. Compar. Auguſtin. de Civ. Dei, 22. 29. Præpollentior vis oculorum.

PRÆPONDĔRO, [προσταθμάομαι] āre. Prius ponderare, ſeu examinare. Stat. 8. Theb. 615.

Quem viciſſe velint: tacite præponderat exſul.

Præponderare, per translationem, Pluris eſſe, ſive pluris æſtimari debere. Gell. lib. 1. cap. 3. Nam quum in rebus aut paribus, aut non longe ſecus, utilitas amici, aut honeſtas noſtra conſiſtit, honeſtas proculdubio præponderat. Cic. 3. Off. 18. Qui autem omnia metiuntur emolumentis & commodis, neque ea volunt præponderari honeſtate.

Accipitur & pro Anteferre. Quintil. Decl 8 Inter duos filios pari deſperatione languentes da bonum patrem: non præponderabit alterutrum, non eliget. Alia conſtructione apud Senec. 1. de Elementis, Quicquid plus æquo futurum eſt, in partem humaniorem præponderet. [Videntur ex primo de Clementia.

PRÆPONDERĀTUS, a, um. Partic. Solin. cap. 11. Præponderatis ſinubus alveos vertunt.

PRÆPONDERATIO, ōnis. f. Gloſſ. Lat. Gr. Præponderatio, ῥοπή.

PRÆPŌNO, pŏſui, pŏſĭtum, [προτίθημι] ĕre. Ponere ante. Salluſt. in Jugurth. Ubicunque res poſtulabat, præſidium eſt præpoſitum. [Niſi error eſt, & Impoſitum legendum.

Præpoſivi, pro Præpoſui. Plaut. Rud. 4. 1. 11. Lucrum præpoſivi ſopori & quieti.

Aditus ædibus præponere. V. Aditus, in ADEO, īre.

Ultima primis præponere. Hor. 1. Serm. 4. 59.

Via præpoſita. Ovid. 1. Triſt. 3. 54. al. Propoſita rectius.

Præponere, [προκρίνειν, προτιμᾶν] Anteponere, præferre. V. PRÆPOSITUM, i. n. Ter. And. 1. 1. 38. Nunquam præponens ſe aliis. Idem Eun. 1. 2. 59.

Ait: ſi fidem habeat, ſe iri præpoſitum tibi

Apud me, &c.

Amicitiam patriæ præponere. Cic. pro Rabir. perduel. reo, 23.

Multos ſibi. Ovid. 4. Triſt. 10. 127.

Hominem Jovi, Ovid. 2. Faſt. 676. Hor. 2. Serm. 6. 92.

Vis tu homines, urbemque feris præponere silvis?

Salutem Pop. Rom. vitæ suæ præposuit. Cic. 9. Philipp. 15.

Præponere Præficere, [προΐστημι] Cic. 15. Fam. 4. Quintum fratrem negotio præposui, ut in vicis, aut captis, aut male pacatis exercitus collocaretur.

Bello præpositus imperator. Cic. pro Lege Manil. 28.

Exactioni præpositi equites. Tacit. 1. Hist. 20. 4.

Exercitui præponere imperatorem sapientem & callidum. Cic. 1. de Invent. 68.

Muneri alicui quendam. Cic. 2. de Orat. 41.

Navibus aliquem. Ci. 7. Verr. 99.

Negotio publico præponi. Cic. 8. Fam. 5.

Oraculo præposita sacerdos. Cic. 1. de Divin. 76.

Quæstioni præpositus qui hæc juste sapienterque disceptet. Cic. pro Milon. 23.

Scænæ. Cic. de Arusp. Resp. 25. Quid magis deformatum, inquinatum, perversum, conturbatum dici potest, quam omne servitium, permissu magistratus, liberatum, in alteram scænam immissum, alteri præpositum, &c. Paulo supra dixerat, Hos ludos servi fecerunt, servi spectaverunt.

Supplicio præpositus centurio. Sen. de Ira, 1. 16.

Præposta, per synæresin, pro Præposita, & ut vulgus loquitur, Præmissa. Lucret. lib. 6. 996.

> Quapropter bene ubi hæc confirmata, atque locata
> Omnia constiterint nobis, præposta, parata, &c.

PRÆPŎSĬTUS, a, um. Partic. V. in ipso verbo.

PRÆPOSITUS, i, m. Genus Ministri in aula Cæsarea. Suid. Πραιπόσιτος, εἶδος ἀξιώματος. Conf. eundem in Σαλλύστιος. Gloss. Lat. Gr. Præpositus, Ἐφεστώς, προστάτης.

De Præposito argenti, auri, bastagæ, barbaricariorum, crystallinorum, cubiculi, cursorum, laborum, largitionum, limitum, provinciarum, thesaurorum, &c. in officiis domus Augustæ. V. Lex. Pitisc.

PRÆPOSĬTUM, i. n. Cic. 4. de Fin. 26. Bona non dico, sed dicam Græce προηγμένα, Latine autem Producta; sed Præposita aut Præcipua malo. Idem 3. 16. & 17. & 4. 73. Bonum ex quo appellatum sit nescio; Præpositum ex eo, credo, quod præponatur aliis.

Præposita Zenonis. Idem 1. Acad. 10.

PRÆPOSĬTIO, ōnis. f. [πρόθεσις] Actus ipse præponendi. Ulpian. in l. 1. §. Igitur. D. de exercit. actio. Igitur præpositio certam legem dat contrahentibus. quare si eum præposuit navi ad hoc solum, ut vecturas exigat, &c. Cic. 3. de Fin. 54. Qui ita talus erit jactus ut cadat rectus, præpositum quiddam habebit ad finem, qui aliter contra. Neque tamen illa præpositio tali ad eum, quem dixi, finem pertinebit.

Præpositio, Pars orationis apud Grammaticos, de qua abunde apud Priscianum & alios. Cic. in Topic. 48. Præpositio enim IN, privat verbum ea vi, quam haberet, si IN præpositum non fuisset.

Abs præpositio una est, eaque nunc tantum in accepti tabulis manet, ne his quidem omnium: in reliquo sermone mutata est. Cic. in Orat. 158.

Corrumpere præpositiones. Quintil. lib. 1. cap. 5.

PRÆPOSITŪRA, æ. f. Officium & dignitas Præpositi. Lamprid. Heliog. cap. 6. Militaribus etiam præposituris & tribunatibus & legationibus & ducatibus venditis. Idem Alex. cap. 46. Dabat præposituras locorum civilium, non militum. V. Salmas. conf. PRÆPOSITUS, i, m.

PRÆPOSITĪVUS, a, um. Adj. Quod præponi potest; ut, Vocales præpositivæ. Priscian. 1.

Conjunctio præpositiva. Diomed. 1. p. 409. ed. Putsch.

PRÆPORTO, [προφορέω] āre. Ante se ferre, vel portare. Cic. in Arato, 434.

> E quibus ingenti exsistit cum corpore, præ se
> Scorpius infestus præportans flebile acumen. Lucret. lib. 2. 621.
> Telaque præportant violenti signa furoris. Catull. 65. 194.
> Frons exspirantis præportat pectoris iras.

PRÆPOSSUM, pŏtes, pŏtui, [προϊσχύω] posse. Præpollere, prævalere. Tacit. 5. Hist. 8. Postquam Macedones præpotuere, rex Antiochus demere superstitionem & mores Græcorum dare adnixus.

PRÆPŎTENS, entis. Adj. [πολὺ δυνάμενος] Valde potens. ut, Præpotens Deus. Cic. 2. de Nat. Deor. 77.

Præpotens & gloriosa philosophia. Cic. 1. de Orat. 193.

Præpotens, Dives. Cic. 2. de Fin. 57. Præpotentem, ut M. Crassus fuit.

Domus præpotens. Seneca Octav. 2.

Imperia præpotentia. Valer. Max. lib. 7. cap. 2. de Appio Claudio.

Opibus præpotens. Plin. lib. 36. cap. 5.

Terra præpotens, marique Carthago. Cic. pro Corn. Balb. 34.

Compar. Salvian. de Gubern. Dei lib. 4. p. 76. edit. Brem. Cum victus cujusdam pauperis prece, præpotentiori cuidam supplicarem.

PRÆPOTENTIA, æ. f. Tertull. adv. Marc. 2. 7. Deus per præscientiam & præpotentiam suam intercessisse potuisset.

PRÆPOSTĔRUS, a, um. Adj. [ὑστερόπρωτος Gl. L. G.] quasi Perversus & inversus. Cic. 15. Fam. 17. Præposteros habes tabellarios, etsi me quidem non offendunt, sed tamen, quum a me discedunt, flagitant litteras, &c.

Præposterus, confusus, perturbatus. Cic. 3. de Orat. 48. Non discerptis sententiis, non præposteris temporibus, non confusis personis, non perturbato ordine.

Præposterus atque perversus. Cic. pro Cluent. 71. Ut erat semper præposterus & perversus, initium facit a Bulbo.

Perversum & præposterum. Cic. pro Rabir. Post. 37. Quid tam insolens, tam perversum præposterumve dici, aut excogitari potest?

Omnia perversa præpostera sunt ratione. Lucret. lib. 4. 831.

Perturbatum ac discrepans, aut præposterum ne quid sit conservemus. Cic. 3. de Orat. 37. De ordine orationis.

Ambitio præpostera. Tacit. 16. Ann. 17.

Consilia præpostera, Quæ ad tempus non dantur. Cic. de Amicit. 85. Cum multis in rebus negligentia plectimur, tum maxime in amicis & deligendis & colendis: præposteris enim utimur consiliis, & acta agimus, quod vetamur vetere proverbio.

Gratulatio præpostera. Cic. pro Sulla, 91. O præposteram gratulationem: quam cito illa omnia ex lætitia & voluptate ad luctum & lacrimas reciderunt!

Imperator præposterus. Cic. in Pison. 92. Quæ bellicæ laudis victoriæque omnes gentes insignia & monimenta esse voluerunt, noster hic præposterus imperator, amissorum oppidorum, cæsarum legionum, provinciæ præsidio & reliquis militibus orbatæ, ad sempiternum dedecus sui generis & nominis, indicia constituit.

Obsequio præpostero crimen meruit. i. e. Importuno & exitioso. Budæus. Tacit. 3. Hist. 78.

Ordo præposterus. Lucret. lib. 3. 621.

Verbis præposteris quædam pronuntiare. Cic. pro Domo 40.

Præposterus, Contrarius, vel adversus. Ovid. 1. Trist. 7. 5.

> Omnia naturæ præpostera legibus ibunt.

PRÆPOSTĔRE, Adv. [ὕστερον πρότερον] Ordine contrario. Cic. 4. Acad. 67. Quod quoniam a te probatur, ut præpostere tecum agam: jam enim referam me ad ordinem.

Præpostere & Ordine, contraria inter se. Cic. 7. Att. 16. Omnes arbitror mihi tuas litteras redditas esse, sed primas præpostere, reliquas ordine, quo sunt missæ per Terentiam.

Præpostere, incondite, monstrose. Cic. 2. de Divin. 146. Nihil tam præpostere, tam incondite, tam monstrose cogitari potest, quod non possimus somniare.

Præpostere inducere calcem. Plin. lib. 2. cap. 7.

PRÆPOSTERĬTAS, ātis. f. Arnob. 3. Græci nominis præposteritas.

PRÆPOSTĔRO, āre. Pervertere. Quintil. Trib. Mar. cap. 9. Ordinem judiciorum militis præposteravit impietas.

PRÆPOTENS, V. in PRÆPOSSUM.

PRÆPRŎPĔRUS, a, um. Adj. [μάλα ἐπισπερχής] Valde celer. Cic. 7. Fam. 8. Sed ex tuis litteris cognovi præproperam quandam festinationem tuam.

Amor præproperus. Val. Max. 6. 3. 6.

Celeritas præpropera. Liv. 31. 42.

Hastam præpropero nisu jacit. Sil. lib. 15. 757.

Ingenium præproperum. Liv. 22.

Ingenia præpropera ac fervida imperatorum. Liv. 27. 33. extr.

PRÆPROPĔRE, Adv. [λίαν ἐπισπερχῶς] Nimium celeriter. Liv. 22. 3. Itaque satis apparebat, nec deos nec homines consulentem, ferociter omnia, ac præpropere acturum. Idem 2. 45.

PRÆPROPERANTER, aliud Adv. idem significans. Lucret. lib. 3. 781.

> Innumero numero, certareque præproperanter, &c.

PRÆPŪTIUM, i. n. [ἀκροβυστία Gl. L. G. & G. L.] Pellis, quæ glandem, h. e. summam colis partem, tegit. Dictum quod membris pudentibus præemineat. Vel a præputando: nam illam Judæi præputant: quam quia retinebant Gentiles, præputium dicebantur, quasi præputiati. Juven. 14. Sat. 99. de Judæis loquens,

> — mox & præputia ponunt. Idem 6. Sat. 237.
> Impatiensque moræ pavet, & præputia ducit.

Quem versiculum in quibusdam deesse codicibus docet Scholiastes. q. V. Melius derivatur a Græco προπόσθιον, ita enim & a πόσθων Putus est; & Puta, πόσθη, mentula. V. Scalig. Catalect. & Voss. Etymol. p. 406.

PRÆPUTIĀTUS, a, um. Partic. Tertull. adv. Marc. 5. 9. Præputiati sacerdotii Pontifex.

PRÆPUTIATIO, ōnis. f. Idem ibid. & cap. 4. & 13. & de Resur. Carn. cap. 23. & de Monog. cap. 6.

PRÆQUAM, V. Præ quam, in PRÆ.

PRÆQUESTUS, a, um. Partic. Ante questus. Ovid. 4. Met. 251.

> Multaque præquestus, tanges tamen æthera dixit.

Alii legunt, Conquestus.

PRÆRĂBĪDUS, a, um. Adj. Sen. de Ira, 1. 12. Ira prærabida & amens. al. Prærapida.

PRÆRĂDIO, [προακτινοβολέω] āre. Ovid. 6. Epist. 115.

> Præradiant stellis signa minora suis.

i. e. Prælucent. Budæus. Conf. Claudian. Nupt. Honor. &c. 287.

PRÆRĀDO, si, sum, [ἀποξύω] ĕre. Idem quod Radere significat: nisi quid addat præpositio. Cato R. R. cap. 41. Si vitis vitem contingat, vitis utriusque latus alterum præradito oblique, & inter sese medullam cum medulla libro colligato.

PRÆRĀSUS, a, um. Partic. Paulin. Nolan. Epist. 22. n. 2. Inequaliter semitonsi & destituta fronte prærasi. Scil. Capilli.

PRÆRANCĬDUS, a, um. Adj. [πολύσαπρος] Valde rancidum significat: ut, Prærancida caro.

Prærancidus, per translationem, pro Exoleto & jam ingrato. Gell. lib. 13. cap. 19. Non finitiones illas prærancidas, neque fæcutinas grammaticas spectaveris. Budæus.

PRÆRĂPĬDUS, a, um. Adj. [πάνυ θοός] Valde celer: ut, Fuga prærapida. Sil. lib. 16. 363.

PRÆRĬPIO, rĭpui, reptum, [προαρπάζω, προλαμβάνω] ĕre. Ante rapere, Præoccupare. Plaut. Cas. 1. 14.

> Huc venisti sponsam præreptum meam?

Præripere alicui ne sit primus. Valla, Qui aliquid alteri eripit, potest non in suos usus eripere: ut, Eripuit illi vitam. Qui vero præripit, in suos proprios usus rapit: neque præpositio illa antecessionem temporis declarat. Cic. pro Gall. Demosthenes tibi præripuit, ne esses primus orator: tu illi, ne solus. Non hoc intelligit Cicero, quod Demosthenes huic, aut aliquid eripuit, (ut qui auferre nihil posset nondum nato) aut priorem se fecerit. Non enim Demosthenes primus oratorum antiquitate temporis dicitur, sed facultate: neque hunc solus Demosthenes ætate antecessit, eo quidem magis, quod hic ipse æqualis Ciceroni non potuisset invicem antiquissimo illi aliquid auferre. Ergo ille præripuit tibi, id est rapuit sibi istam dignitatem, ut summus orator esse videatur: futurus etiam solus, nisi tu partem in te illius laudis transtulisses, essesque tu dignus nomine oratoris, quamvis non æquandus Demostheni: quo nomine adhuc post illum præter te dignum vidimus neminem. Hactenus Valla lib. 5. cap. 83. [Errat Valla, hæc Tullii verba esse putans, quum sint Hieronymi in Epist. ad Nepotian. de vita clericor. M. Tullius, inquit, in quem illud pulcherrimum elogium est, Demosthenes &c. Deinde subjicit verba Cic. ex oratione pro Q. Gallio.

Conjugem præripere. Virg. 9. Æn. 138.

Consilia hostium præripere. Cic. 1. Off. 108. Facile celare, tacere, dissimulare, insidiari, præripere hostium consilia. i. e. Præoccupare, sive prænoscere, aut prævenire.

Gratiam popularem alicui præripere. Cic. 3. Off. 81. Ut Mario præripere Collegis & Trib. pleb. popularem gratiam, non ita turpe.

Iter præripere, Præoccupare. Liv. 3. 9.

Laudem alteri. Cic. de Arusp. Resp. 9. Cui me præripere desponsam jam, & desti-

& destinatam laudem, quum ipse ejus opera & dignitatem & salutem recuperarim, valde est iniquum.

Oscula. Lucret. lib. 3. 909.

Viaticum alicui. Cic. 4. Att. 5. Viaticum Crassipes præripit, tu de via recta in hortos.

PRÆREPTUS, a, um. Partic. [προαρπασθεὶς] ut, Præreptus immatura morte. Auctor de Viris illust. cap. 5. extr.

Virtus prærepta. Sil. lib. 4. 840.

PRÆRĪPIA, orum. n. pl. Loca vicina ripis. ut, Præripia fluminis. Apul. Apol. p. 278. Elmenh. item Serv. ad Virg. 6. Æn. 704. ut ex MSS. restituit Gronov. Observat. 1. 20.

PRÆRĬGĬDUS, a, um. Adj. Quintil. Decl. 17. Vos ignotos prærigidæ mentis adfectus vocabulo molliore lenitis.

PRÆRŌDO, si, sum, [κατατιτρώσκω] ĕre. Vehementer rodere, aut etiam rodere tantum. [Immo Ante, vel Summa ex parte rodere] Columel. lib. de Arborib. cap. 18. pr. Nam si sæpius cacumina manu præfracta, aut a pecore prærosa fuerint, in perpetuum corrumpuntur. conf. de R. R. 5. 10. pr. Idem de Arboribus, cap. 15. Genus est animalis, volucra appellatur, id fere prærodit teneros adhuc pampinos & uvas. Idem lib. 5. cap. 6. Ne prodeuntia cacumina seminum ab avibus prærodantur.

Caudam prærodere. Plin. lib. 9. cap. 62.

Digitos prærodere. Plaut. Pseud. 3. 2. 94.

Hamum prærodere. Plin. lib. 9. cap. 43.

PRÆRŌSUS, a, um. Partic. [κατατιβρωθεὶς] ut, Hamus prærosus. Hor. 2. Serm. 5. 25.

PRÆRŎGO, [προεκλίνω] āre. Ante rogo. Suet. Aug. cap. 35. extr. Sententias de majore negotio, non more atque ordine, sed prout libuisset, prærogabat. Sed rectius legitur Perrogabat.

Prærogare, pro Repræsentare aliquando accipitur, & Ante tempus solvere. Ulpianus, Locati & conducti. l. Sed addes, D. Nam inter eum, qui per errorem solvit, & eum qui pensionem integram prærogavit, multum interest. Budæus. i. e. Præerogavit. Turnebus. V. PROROGO.

PRÆROGĀTUS, a, um. Partic ut, Comitia comitiis prærogata. Cic. pro Planc. 49. MSS. Urs. & Græv. Prærogativa. V. dict. seq.

PRÆROGĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Prærogativæ tribus dicebantur, Quæ primæ ferebant suffragium rogatæ, & Prærogativæ centuriæ, itidem. Liv. 26. 22. Fulvius Romam comitiorum causa arcessitus, quum comitia consulibus rogandis haberet, prærogativa Veturia juniorum declaravit T. Manlium Torquatum, & T. Octacilium. Cic. pro Planc. 49. An tandem una centuria prærogativa tantum habet auctoritatis, ut nemo unquam prior eam tulerit, quin renuntiatus sit?

Dicuntur & comitia comitiis prærogativa. Cic. pro Planc. 49. Cujus in honore non unius tribus pars, sed comitia tota comitiis fuerunt prærogativa? Et Dativo junxit, h. e. Præjudicatam opinionem auctoritatemque afferentia: quod ideo dixit, quia populus aliis comitiis suam voluntatem erga Plancium declaraverat. Budæus. Al. Prærogata, minus emendate.

Omen prærogativum. Cic. pro Muren. 38. Si tanta in illis comitiis religio est, ut adhuc semper omen valuerit prærogativum: quid mirum est in hoc felicitatis famam, sermonemque valuisse?

Suffragium prærogativum dicitur, ut Prærogativa tribus. In Comitiis enim Romanis prærogativa tribus dicebatur, cui sorte obvenerat, ut prima rogaretur, hoc est suffragium ferret. Sic Budæus, Prærogativum eorum hominum sententia dicitur, qui primi censere jubentur a principe, de unoquoque perficiendo. conf. Lex. Pitisc.

PRÆROGATĪVA, æ. f. substantive, subaudito τῷ Tribus, vel Classis, &c. ut Sortitio prærogativæ. Cic. 2. Philipp. 82.

Comitiorum omen prærogativa. Cic. 1. de Divin. 103. Prærogativam etiam maiores omen justorum comitiorum esse voluerunt.

Custos prærogativæ. Cic. Post redit. in Senat. 17. Quem comitiis prærogativæ primum custodem præfeceras.

Referre prærogativam. Cic. 2. de Divin. 74. At aruspices divini, quos quum Ti. Gracchus, propter mortem repentinam ejus, qui in prærogativa referenda subito concidisset, in Senatum introduxisset, non justum rogatorem fuisse dixerunt.

Prærogativa, pro Auctoritate & præjudicio quodam: quia plerumque reliquæ centuriæ & tribus auctoritatem sequebantur prærogativæ. Cicero utrumque sensum eleganter conjunxit 2. Verr. 26. Qui quam isti sit amicus, attendite. Dedit enim prærogativam suæ voluntatis ejusmodi, ut isti pro prærogativis eam reddidisse videatur. i. e. Aperte favere se ostendit Verri, ut hoc beneficium rependere videatur pro pecunia a Verre accepta, ex qua tribus corrupit, ut Consul crearetur ambitu. Jocus autem est Ciceronis a dilogia ductus, id est ab ambigua significatione Prærogativæ. Prærogativa in superiore loco, pro Præjudicio suffragiario ponitur: at in posteriore, est nomen adjectivum: subintelligitur enim Centuria. Budæus. V. omnino Ascon.

Prærogativa triumphi, Translate. Cic. 15. Fam. 5. Quod si triumphi prærogativam putas supplicationem, & idcirco casum potius, quam te laudari mavis: neque supplicationem sequitur semper triumphus, & triumpho multo clarius est, Senatum judicare potius mansuetudine & innocentia imperatoris provinciam, quam vi militum, aut benignitate deorum, retentam atque conservatam esse, quod ego mea sententia censebam.

Militaris prærogativa, Militum favor antecedens. Liv. 21. 3. pr.

Prærogativa vetus domus Imperatoriæ. Eumen. Paneg. Const. cap. 2. §. 4.

Prærogativa, pro Eminentia ponitur, inquit Budæus, sive Excellentia & antelatione, ut ait Perottus. Ulpian. in l. Observare. D. de Offic. Proconf. Magni enim faciunt provinciales servari sibi consuetudinem istam, & hujusmodi prærogativas.

PRÆROGATIVĀRIUS, a, um. Adj. Prærogativarii dicuntur Cassiod. Var. 11. 27. Veterani, quod iis prærogativa debetur, ut Protectorum dignitas iis, tanquam pretium longi laboris, accedat. Symm. Epist. 3. 67. V. Guther. de Off. Dom. Aug. 2. 15.

PRÆRUMPO, rūpi, ruptum, [καταῤῥήγνυμι] ĕre. Abrumpere, disrumpere. Ovid. 14. Met. 547.

Stuppea prærupit Phrygiæ retinacula puppis.

PRÆRUPTUS. a, um. Adj. ex Part. [κρημνώδης, ἀπόκρημνος] Idem fere quod Præceps. Columel. lib. 3. 13. 8. Præruptior vero collis vel in quatuor pedes vertendus.

Cæli prærupti vertex. Valer. 2. Argon. 88.

Imber præruptus. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 462. [Forte Proruptus.

Moles. Ovid. 2. Epist. 132.

Montes. Catul. Argon. 62. 126.

Mons aquæ præruptus. Virg. 1. Æn. 105.

Oppidum undique præruptum. Cæsar 8. Bell. Gall. cap. 40.

Rupes. Ovid. 1. Met. 719. al. Cautes.

Saxum. Cic. 7. Verr. 144. Sinus quosdam obsedisse maritimos, aut aliqua promontoria, aut prærupta saxa tenuisse dicuntur. Præruptum hoc loco Arduum significat, non sensim acclive, quod ἀπότομον Græce dicitur. Budæus. Liv. 5. 46.

Scopuli prærupti, vide SCOPULUS. H. St.

Vertices prærupti. Catul. Argon. 62. 297.

Superl. Præruptissima saxa. Cæsar 8. Bell. Gall. 33. pr.

PRÆRUPTA, orum. n. pl. pro Locis præruptis. Plin. lib. 8. cap. 32. Ad prærupta ducunt, saltumque demonstrant.

PRÆRUPTE, Adv. [κρημνωδῶς] Abrupte, & sine clivo. Plin. 34. 14. Mons prærupte altus, incredibile dictu, totus ex ea materie est.

PRÆS, prædis. m. [ἐγγυητὴς] est, inquit Festus, Qui populo se obligat, interrogatus a magistratu. Idem alibi Mancipem etiam Prædem dici ait, quia tam debet, inquit, populo præstare, quod promisit, quam is qui pro eo præs factus est. Gell. lib. 7. 19. Si Lucius Cornelius Scipio Asiaticus Collegæ arbitratu prædes dabit, Collega ne eum in vincula ducat, intercedemus. V. tot. cap. Varr. de L. L. lib. 5. 7. Sponsor, inquit, & præs, & vas, neque iidem, neque res, a quibus ii, sed dissimiles. Itaque Præs est, qui a magistratu interrogatur in publicum ut præstet, a quo &, quum respondet, dicitur Præs. Vas appellatus est, qui pro altero vadimonium promittebat. Hæc Budæus.

Prædes hodie sunt, Qui sponsores Reipub. vel principi facti sunt pro iis, qui pecuniam publicam dispensant. Eorumque bona prædia dici possunt: id est, ut Græci dicunt, ὑπέγγυα. Ii etiam qui publicanos in locationibus vectigalium, aut eorum fidejussores locupletes affirmant (quod idoneos & sufficientes testificari vocant) Prædes dici propterea possunt, quod locupletes eos esse ipsi præstare debent. Budæus. conf. omnino Ascon. de Prætur. Urb. 142. & 143. p. 100.

Inter Prædem & Vadem, differentiam ostendit Auson. Eidyll. 12. 100.

> Quis subit in pœnam capitali judicio? Vas.
> Quis cum lis fuerit nummaria, quis dabitur? Præs.

V. Plura in Lex. Pitisc.

Prædes, a Præstando. Varr. L. L. 4. 4.

Pecuniæ publicæ præs. Cic. 2. Fam. 16. Laodiceæ me prædes accepturum arbitror omnis pecuniæ publicæ, ut, & mihi, & populo cautum sit sine vecturæ periculo.

Cautum est populo prædibus & prædiis. V. CAVEO.

Accipere prædes. Cic. 3. Verr. 150. conf. Pecuniæ pub. præs supra.

Dare per prædem aliquid. Cic. 9. Att. 11. Egi, per prædem ille daret.

Factus aliquando præs in quibusdam tabulis ille est. Cic. 13. Att. 3.

Prædes etiam interdum pro Bonis prædiis accipiuntur. Cic. 2. Philipp. 78. Et domi quidem causam amoris habuit, foris etiam turpiorem ne L. Plancus prædes tuos venderet. i. e. Bona tua sponsioni obnoxia. Possumus etiam hic Prædes pro Sponsoribus intelligere: ut sit Sponsorum bona prædia auctioni addicere. Bud.

Obstringere se prædibus. Idem 6. Att. 1. μεταφορικῶς usus est: Itaque, inquit, irascatur qui volet, patiar. τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, præsertim quum sex libris, tanquam prædibus, meipsum obstrinxerim, quos tibi tam valde probari gaudeo. Budæus.

PRÆDIUS, a, um. Adj. ut Bona prædia, Quæ sunt satisdationibus obnoxia, teste Pediano in 3. Verr. 142. Eadem Prædia absolute dicuntur.

PRÆDIUM, i. n. [χωρίον, κλῆρος] a Præda: eo quod capti ab hostibus agri militibus distribuebantur. Varro lib. 4. de L. L. 4. extr. Prædia dicta, item ut Prædes, a Præstando, quod ea pignori data publice mancupes fidem præstent. Hæc Varro. Alii a Prius, seu valde dando. Vetus auctor de Limitibus apud Rigalt. p. 299. Prædium, quod ex omnibus patris familias maxime providetur, id est apparet, quasi prævidium, vel quod antiqui agros, quos bello ceperant, prædæ nomine habebant. V. Voss. Etym. Prædia, inquit Asconius in 3. Verr. 143. sunt res ipsæ, prædes homines, id est fidejussores, quorum res Bona prædia uno nomine dicuntur. Idem ibid. 142. Bona prædia dicuntur, Bona satisdationibus obnoxia, sive sint in mancipiis, sive in pecunia numerata: Prædia vero domus, agri.

Prædium est Rustica & urbana possessio. Cic. 3. Off. 51. Ac de jure quidem prædiorum sanctum est apud nos jure Civili, ut in his vendendis vitia dicerentur, quæ nota essent venditori. [Gloss. Lat. Gr. Prædia, Ἔγγαια κτήματα, & Gr. Lat. Κλῆρος, Prædium, Fundus, Possessio.

Prædium & Fundum idem esse, V. FUNDUS.

Continentia prædia fundo. V. CONTINEO.

Culta. Claud. 1. in Ruff. 188.

Dotalia. Cic. 15. Att. 20.

Libera. V. LIBER, Adj.

Paterna. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Rustica. Cic. pro Rosc. Amer. 42.

Triquetra. Hor. 2. Serm. 6. 55. Triquetra (inquit Acron) Græce Trinacria dicitur. Porphyrio vero dicit Triquetra prædia, Sicula dici, quod in tres partes, id est promontoria diducta sit, vel quadras.

Urbana prædia. Ulpian. l. 198. D. de verbor. signific. Urbana prædia omnia ædificia accipimus: non solum ea, quæ sunt in oppidis, sed & si forte stabula sunt, vel alia meritoria in villis, & vicis, vel si prætoria voluptati tantum deservientia, quia urbanum prædium non locus facit, sed materia. Proinde hortos quoque, si qui sunt in ædificiis constituti, dicendum in urbanorum appellatione contineri. Plane si plurium horti in reditu sunt (vinearii forte, vel etiam olitorii) magis hæc non sunt urbana. Quo in loco Stabula dicuntur, diversoria, & quas tabernas vocamus. Prætoria sunt, Ornatiores domus, in quibus patres familias ruri habitant.

Accipere prædia in æstimationem ab aliquo. V. ACCIPIO.

Abeunt fructus prædiorum in sumptus. Cic. 11. Att. 2.

Ædificare prædia. V. ÆDIFICO.

Colenda fructuosa prædia ac tuenda pater filio tradiderat. Cic. pro Rosc. Amer. 41.

Dividere prædia. Hor. 2. Serm. 3. 168.

Emere ab aliquo. Cic. 13. Fam. 9.

Mancipare paterna prædia. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Vendere. Cic. 3. Verr. 142.

PRÆDIŎLUM, i. n. dimin. [κτηνίδιον] Cic. 2. Fam. 15. Sed mea prædiola tibi nota sunt.
Ædificata belle prædiola nostra, & satis amoena. Cic. 16. Att. 3.

PRÆDIĀTUS, a, um. Adj. Prædiis munitus. Apul. lib. 2. Flor. p. 349. Elmenh. Ipse bene vestitus, bene prædiatus.
De alia signif. vocis, V. post PRÆS. & in dict. seq.

PRÆDIATOR, is. m. [κτηματώνης] Cic. 12. Att. 17. Quod pro Cornificio me abhinc amplius annis XXV spopondisse dicit Flavius, etsi reus locuples est, & Apulejus prædiator liberalis: tamen velim des operam, ut investiges ex consponsorum tabulis, sitne ita. conf. Ep. 14. & ad utrumque locum Commentt.
Prædiator, Qui rerum prædialium periti erant, prædiatores vocabantur, inquit Bud. Sed refellit eum Salmas. de mod. usur. c. 16. V. Lex. Pitisc. [In Gloss. Gr. Lat. gemina hujus vocis interpretatio exstat. Prædiator, ὠνητὴς ὑπεχόντων. Rursus, Prædiator, ὑπὲρ φόρου δήμου ἐνδεδεμένος. Ubi Salmas. l.c. Prædiatus legit, & δήμῳ ἐκδεδεμένος. De ceteris non repugno, cur vero ἐκδεδεμένος potius, quam ἐνδεδεμένος maluerit, fateor me mirari, cum id verbum in ea re proprium esse vel ex iisdem Gloss. discere liceat, siquidem Obligatus, Ἐνδεδεμένος, in iis interpretatur, & in Gr. Lat. Ἐνδεδεμένος, Innodatus, Innexus, Inligatus. V. & ad seq. dict.

PRÆDIATŌRIUS, a, um. Adj. [κτηματικὸς] Quod ad prædia pertinet. ut, Prædiatorium jus. Cic. pro Corn. Balb. 45. Etenim si Q. Scævola ille Augur, quum de jure prædiatorio consuleretur, homo Jurisperitissimus, consultores suos nonnunquam ad Furium & Casellium prædiatores rejiciebat. Sic & Val. Max. lib. 8. cap. 12. 1. De Q. Scævola. [Nisi quod pro Prædiatores, dicit Consultores. Salmas. expungit hanc vocem. Legebam olim Prædiatos. Sed jam video nil esse mutandum, verum Prædiatores intelligi Usuperitos emptores bonorum prædiorum. V. ad dict. super.
Lex prædiatoria. Suet. Claud. cap. 9. Torrentio, Quæ de prædibus cavebat: Salmasio, Quæ agebat de prædiatis, id est obligatis publico. de Usur. cap. 16.

PRÆSĀGIO, [προαισθάνομαι, προφητεύω] īre. ex Præ & Sagio; Prænuntio, portendo. Plin. lib. 10. cap. 21. Habent ostenta & præposteri eorum vespertinique cantus. Namque totis noctibus canendo, Boeotiis nobilem illam adversus Lacedæmonios præsagivere victoriam, ita conjecta interpretatione, quoniam victa ales illa non caneret. De gallis gallinaceis. Apul. 9. Met. p. 235. Elmenh. Quæ prodigiosa præsagiverant ostenta. Ter. Heaut. 2. 2. 7. — nescio quid profecto mihi animus præsagit mali.
Præsagibat mihi animus. Plaut. Aul. 2. 2. 1.
Præsagibunt. Plin. lib. 18. cap. ult.
Præsagient. Idem ibid.
Præsagire quid significet, & ejus etymologiam dat Cic. 1. de Divin. 65. Sagire enim, inquit, sentire acute est, ex quo Sagæ anus, quia multa scire volunt; & Sagaces dicti canes. Is igitur qui ante sagit quam oblata res est, dicitur Præsagire, id est futura ante sentire. Idem ibid.
Præsagibat animus, frustra me ire, quum exirem domo. Ex poeta.
Dicimus, Præsagit animus, ut ex superioribus exemplis ostenditur: & Præsagio animo. Liv. 30. 20. Jam hoc ipsum præsagiens animo, præparaverat ante naves.
Animus præsagit magna mala. Senec. Theb. v. 278.
Corpus præsagit gaudia. Lucret. lib. 4. 1100.
Cupido multa voluptatem præsagit. Lucret. lib. 4. 1051.
Exiguitas copiarum, recessum, non dimicationem mihi tuam præsagiebat. Cic. 8. Fam. 10.
Venturam melius præsagit navita noctem. Propert. lib. 3. 11 (al. 9.) 5.
Præsagire, Præsignificare. Lucret. lib. 3. 511.
Et quoniam mentem sanari, corpus ut ægrum,
Cernimus, &c.
Id quoque præsagit mortalem vivere mentem.

PRÆSAGIOR, [προμαντεύομαι] iri. dep. legitur apud Plaut. Bacch. 4. 4. 28. Occidi; CH. animus jam istoc dicto plus præsagitur mali. conf. Non. 7. 73.

PRÆSAGĪTIO, ōnis. f. [προμαντεία] Cic. 1. de Divin. 66. Inest igitur animis præsagitio intrinsecus injecta, atque inclusa divinitus.
Præsagitio dicta, quod Præsagire est acute sentire: unde Sagæ dictæ anus, quæ multa sciunt, & Sagaces canes, qui ferarum cubilia præsentiunt. Festus. [Ex Cic. l. c. Quod Sagire legendum.
Divina præsagitio. Cic. 1. de Divin. 123. Non paruisti mihi revocanti, quum uterer, qua soleo, præsagitione divina.

PRÆSAGIUM, i. n. [προαίσθησις] Præsensio, divinatio. Columel. lib. 11. cap. 1. Quantumvis utile continget villico tempestatis futuræ præsagium. conf. Paterc. 2. 57. 2. Poetæ plerumque Pluraliter usurpant.
Mentis præsagia. Ovid. 2. de Pont. 8. 57.
Somni. Stat. 1. Achill. 22.
Irrita. Ovid. 3. de Pont. 4. 89.
Canunt præsagia noctes. Claud. de Bell. Gildon. 355.
Capere præsagium. V. CAPIO.
Docta spirant præsagia rupes. Claud. 6. Conf. Hon. 34.

PRÆSĀGUS, a, um. Adj. [προαισθητικὸς] Qui præsagire novit. Claud. Rapt. Proserp. 1. 190.
— heu mens præsaga futuri.
Malorum præsagus. Lucan. lib. 7. 186.
Ars. Valer. 5. Argon. 433.
Fulmina. Valer. 3. Argon. 354.
Mens mali. Virg. 10. Æn. 843.
Nares. V. NARIS.
Pectora præsaga mærent. Ovid. 10. Met. 444.
Quies præsaga, Somnium. Stat. 10. Theb. 318.
Suspiria præsaga luctus. Ovid. 2. Met. 124.

PRÆSALTOR, V. PRÆSILIO.

PRÆSĀNASCO, [προϋγιαίνομαι] ĕre. Ante sanum fieri. Plin. lib. 24. cap. 10. Cortex ejus interior cicatrices, quæ præsanavere, aperit. Budæus.

PRÆSANĀTUS, a, um. Partic. [προϋγιασθεὶς] Plin. lib. 26. cap. 14. Vulneribus præsanatis asphodeli radix decocta efficacissima est. Ita legit Hermolaus; licet vulgo Personatis legatur, & ita in antiquo legimus, inquit Budæus. V. not. Hard.

PRÆSCĂTEO, [πρόβρύω] ēre. Gell. lib. 14. cap. 6. Et simul dat mihi librum grandi volumine, doctrinis omnigenis, ut ipse dicebat, præscatentem.

PRÆSCIO, scivi, scitum, [προγινώσκω] īre. Ante scire. Ter. And. 1. 5. 4. Uxorem decrerat dare sese mihi hodie: nonne oportuit Præscisse me ante? nonne prius communicatum oportuit? Tertull. adv. Marc. 2. 5. Universa disponendo præscit, & præsciendo disposuit.

PRÆSCIENTIA, æ. f. Tertull. ibid. & Mart. Capella 2.

PRÆSCĪTUM, i. n. Præscita, Plinius identidem vocat, quæ Græci προγνωστικὰ, inquit Budæus. Plin. lib. 10. cap. 18. Unum eorum præscitum transire non queo. i. e. Augurium & ostentum. Ibid. cap. 75. Utrumne sint aliqua præscita animi quiescentis.

PRÆSCĪTIO, ōnis. f. ut, Præscitionum auctor. Ammian. 29. 1.

PRÆSCIUS, a, um. Adj. [προγνωστικὸς, προειδὼς] ut, Præscia venturi vates. Virg. 6. Æn. 66.
Cæli venturi præscius. Valer. 5. Argon. 53.
Lingua præscia. Ovid. 1. Fast. 538.
Mens. Sil. lib. 16. 89.
Vox. Valer. 5. Argon. 528.

PRÆSCISCO, [προεπίσταμαι] ĕre. Idem, quod Præcognoscere. Liv. 27. 35. Quamprimum eos sortiri provincias, & præsciscere quam quisque eorum provinciam, quem hostem haberet, volebant.
Longe præsciscere. Virg. 4. Georg. 70.

PRÆSCISCENDUS, a, um. Partic. Ammian. 20. 7. Ad præsciscendos adversos subitosque motus munimentum locare.

PRÆSCRĪBO, psi, ptum, [προγράφειν] ĕre. Ante, sive prius scribere. Cic. 13. Fam. 28. Sic enim præscripsimus iis, quibus ea negotia mandavimus.
Præscribere, Inscribere. Virg. 6. Ecl. 12.
— nec Phoebo gratior ulla est,
Quam sibi quæ Vari præscripsit pagina nomen. Gell. lib. 11. cap. 16.
Præscribere, [ὑπογράφειν] Præcipere, Præfinire, legem ponere.
Præscribere quæ sunt gerenda. Cic. de Senect. 18. At Senatui quæ sunt gerenda præscribo: & quomodo Carthagini, male jamdiu cogitanti, bellum inferatur, multo ante denuntio.
Quid faciam? præscribe. Hor. 2. Serm. 1. 5.
Quemadmodum jus suum persequatur, alicui præscribere. Cic. pro Cæcin. 8.
Qualis debeat esse civis, alicui præscribere. Cic. pro Flac. 23.
Constituere & Præscribere aliquid. Cic. pro Cæcin. 76. Vestra auctoritate hoc constituetur, hoc præscribetur.
Judicare & Præscribere. Cic. pro Lege Manil. 1. Facile intellexi, Quirites, & quid de me judicaretis, & quid aliis præscriberetis.
Præscribere & Imperare. Cic. 4. Acad. 8. Nec, ut omnia, quæ præscripta & quasi imperata sunt, defendamus, necessitate ulla cogimur.
Curationem valetudinis per somnium præscribere an potest Æsculapius? Cic. 2. de Divin. 123.
Finem præscribere rei alicui. Ter. And. 1. 1. 124.
Gyros præscriptos evecta est pagina. Propert. lib. 3. 2. 21.
Jura civitatibus præscribere. Cic. de Senect. 27.
Leges & instituta præscribere. Cic. 4. de Fin. 61. Omnium rerum publicarum rectiones, genera, status, mutationes, leges etiam & instituta ac mores civitatum præscripsimus. Al. Rationes, & Perscripsimus.
Modum præscribere. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Munia præscripta. Hor. 2. Serm. 2. 81.
Verbis præscriptis actio, V. apud JCtos.
Jura moresque majorum præscribunt. Cic. pro Font. 36. Denique ut oportet bello Gallico, ut majorum jura moresque præscribunt, nemo est civis Rom. qui sibi ulla excusatione utendum putet.
Natura præscripsit homini, ut nihil pulchrius quam hominem putaret. Cic. 1. de Nat. Deor. 78. Idem 3. Off. 27. Atque si etiam hoc natura præscribit, ut homo homini quicunque sit; ob eam causam, quod is homo sit, consultum velit.
Ratio & doctrina præscribit. Cic. 1. de Nat. Deor. 7. Arbitramur nos & publicis & privatis in rebus ea præstitisse, quæ ratio & doctrina præscripserit.
Simus igitur ea mente, quam ratio & veritas præscribit. Cic. 6. Fam. 1.
Necessitudine præscriptum est. Auct. ad Herenn. lib. 2. 24. Eadem omnia videntur consideranda, quæ necessitudine præscripta sunt.
Lege præscribitur. Cic. 2. de Legib. 38. Dummodo ea moderata sint, ut lege præscribitur.
Lege & officio præscriptum est, testibus credere. Cic. pro Font. 12.
Præscribere, Prænuntiare, sive prædicere. Cic. in Vatin. 13. At ibi idem præscribo, ne tuas sordes cum clarissimorum virorum splendore permisceas.
Præscribere, pro Excipere, exceptionem summotoriam objicere agenti: cum Dativo jungitur. Quintil. lib. 7. cap. 5. pr. Ignominioso patri filius præscribit: de eo solo judicatio est, an liceat. Marcellus l. 3. D. de prævaricatoribus, Nam si reus accusatori ideo præscribit, quod dicat se ab alio accusatum & absolutum. Budæus.

PRÆSCRIPTUM, i. n. [ὑπόγραμμα] Certa regula quam sequi deceat. Cic. 2. de Orat. 178. Plura enim multo homines judicant odio, aut amore, aut cupiditate, aut iracundia, aut dolore, aut lætitia, aut spe, aut timore, aut errore, aut aliqua permotione mentis: quam veritate, aut præscripto, aut juris norma aliqua, aut judicii formula, aut legibus. Idem pro Cluent. 147. Omnia legum imperio & præscripto fieri videbitis. Quintil. lib. 2. cap. 14. Erat enim rhetorice, res prorsus facilis ac parva, si uno brevi præscripto contineretur.
Præscriptum & formula. Cic. in Orat. 36. Quid est quo præscriptum aliquod, aut formulam exprimas, quum in suo quodque genere præstet, & genera plura sint? Hanc metaphoram ajunt a ludimagistris sumptam esse, qui pueris dictant, & præscribunt quod ediscant. Unde Seneca, Pueri, inquit, ad præscriptum discunt.
Certum præscriptum. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Ad præscriptum agere. V. in Præpositione AD.
Ex præscripto aliquid agere. V. EX.
Communi ex præscripto civitatis unamquamque rem administrare. Cic. 2. de Invent. 132.
Præscripta ad candida currere. Lucret. 6. 91.
Tu mihi supremæ præscripta ad candida callis
Currenti, spatium præmonstra callida Musa. Quo loco Turnebus, Putem potius, inquit, Calcis legi debere, ut a Cicerone 1. Tusc. 15. scriptum est, Nunc video calcem, ad quem quum sit decursum, &c. Ex eo autem sic curriculi finis vocatus est, quod creta, aut etiam calce nota-

notaretur: quod & Lucretius indicavit, quum Præscripta candida dixit, intelligens Præscriptum, velut Cretatum finem.

Dare certum quoddam præscriptum alicujus rei in perpetuum. Cic. 2. de Invent. 174.

Servare præscripta. Cic. 1. Off. 92.

Non ita Romuli præscriptum & intonsi Catonis. Hor. 2. Carm. 15. 10.

Præscriptum etiam de eo dicitur qui tantum auctoritatem suadendi habet. Liv. 10. 22. extr. Ad præscriptum Cos. & Consularia & Prætoria comitia habita.

Præscriptio, ōnis. f. [ἐπιγραφή] Cic. 1. Off. 21. Ex quo fit, ut ager Arpinas, Arpinatum dicatur: Tusculanus, Tusculanorum, similisque privatarum possessionum præscriptio. Quædam exemplaria hic legunt Descriptio.

Præscriptio, [ὑπογραφή, παράγγελμα] Præceptum, ordo, lex, forma, regula. Cic. 4. Tusc. 22. Omnium autem perturbationum fontem esse dicunt intemperantiam, quæ est a tota mente, ac recta ratione defectio: sic aversa a præscriptione rationis, ut nullo modo appetitiones animi nec regi, nec contineri queant.

Norma, regula, præscriptio, Naturæ. Cic. 4. Acad. 140. Hanc normam, hanc regulam, hanc præscriptionem esse Naturæ. Hoc loco, inquit Budæus, Præscriptio, non quidem significat, quod Græci παραγραφήν, hoc est Translationem: sed quod illi ὑπογραφήν, hoc est Formam, sive informationem vocant.

Præscriptio & moderatio. Cic. pro Coel. 41. Dummodo illa in hoc genere præscriptio moderatioque teneatur.

Legis præscriptio. Cic. 2. de Lege Agrar. 22.

Præscriptio, [παραγραφή] Cic. 4. Att. 18. Hæc pactio non verbis, sed nominibus, & præscriptionibus, multorum tabulis, quum esse facta diceretur, &c. Præscriptio, Exceptio, & Translatio, inquit Budæus, unum & idem in re forensi significant. Præscribere etiam, Perscribere, Subscribere, verba sunt propria fori & judiciaria, unde hoc verbum utraque lingua tractum est. Cic. 2. de Invent. 58. Ut in quodam judicio, quum venefici cujusdam nomen esset delatum, & quia parricidii causa subscripta esset, extra ordinem esset acceptum, &c. Quintil. lib. 7. cap. 6. De quæstione actionis loquens, Quum ex præscriptione lis pendet, de ipsa re quæri non est necesse. Ignominioso patri filius præscribit: de eo solo judicatio est, an liceat. Actionis quæstionem eo loco & Præscriptionis litem Quintilianus vocat, quam lib. 3. cap. 6. Translationem vocaverat. Jurisconsulti in Pandectis promiscue Excipiendi verbo & Præscribendi usi sunt: licet Præscriptionis vocabulum apud recentiores legum interpretes, & apud Juris pontificii conditores, ad præscriptionis exceptionisque temporis significationem coarctatum sit & præfinitum. Hactenus Budæus. Græv. in pr. Cic. loco Perscriptionibus edidit, q. V.

Inducere præscriptionem. Cic. 1. de Invent. 32. Hæc ideo diligentius inducitur præscriptio, ut aperte intellecta generali partitione, paucitas generum in partitione servari possit.

Præscriptionem a Translatione differre ait Fortunatianus: quod illa excludat actionem, hæc differat. Quibus verbis ostenditur latius patere Exceptionis quam Præscriptionis nomen. Nam Præscriptio ad peremptorias tantum, Exceptio vero etiam ad dilatorias refertur. Et ita sumi debet in Rub. D. de Exceptionibus & Præscriptionibus, ut sit differentia inter hæc duo, licet vulgo doctores aliter sentiant.

Præscriptio, Exceptio quæ ab agendo removet accusatorem. ut, Præscriptio longi temporis, apud JCtos. V. Brisson. de V. S. Sen. Epist. 48. Quantum potes ergo, mi Lucili, reduc te ab istis exceptionibus & præscriptionibus Philosophorum. V. Lips. & Gronov. de Centes. n. 68. p. 644.

Præscriptio in SCtis erat, cum nomina eorum, qui scribendo adfuissent, præscriberentur. V. Manut. ad Cic. 5 Fam. 2. p. 219. Græv. Al. Perscriptio.

Præscriptio, Prætextus, Color. Cæs. 3. Bell. Civil. 32. Ut honesta præscriptione rem turpissimam tegerent.

Præscriptus, ûs. m. Tertull. de Exhort. ad Cast. cap. 3. Indulgentiam nuptiarum non de divino præscriptu induxisse.

Præscriptīve, Adv. Tertull. adversus Marc. 4. 1. Præscriptive occurrere.

Præsĕco, secui, sectum, [ὑποτέμνω, ἀποκόπτω] āre. Præcidere. Columel. de Arborib. cap. 29. Radicem arundinis, acuta falce præsectam, impendenti pluvia disponito. Varr. 3. de R. R. cap. 16. Favorum qui eximuntur, si qua pars mellis nihil habet, aut habet inquinatum, cultello præsecatur.

Manu celeri aliquid præsecare. Ovid. de Rem. Amor. 112.

Qua læsus fuerat, partem Pæantius heros
Debuerat celeri præsecuisse manu. i. e. Ante resecuisse, quam facer ignis partem illam invaderet.

Præsecare, accommodatur aliquando immmolationi. Liv. lib. 5. 21. Infertur huic loco fabula, immolante rege Vejentium, vocem aruspicis dicentis, Qui ejus hostiæ exta præsecuisset, ei victoriam dari, exauditam. Al. Prosecuisset, V. Proseco.

Præsectus, a, um. Partic.

Præsectus unguis. Hor. de Arte Poet. 294. —atque

Præsectum decies non castigavit ad unguem. i. e. Non perfectissime, accuratissimeque polivit. A marmorariis opificibus ducta tralatio est. Præsectum autem legendum, non Perfectum ut vulgo: Præsecare enim ungues proprie dicimus, ex quo Præsegmina. Lambinus. V. Ad Præpos.

Auribus præsectis. Epit. Liv. 88.

Præsecātus, a, um. aliud Partic. Apul. 1. Met. p. 108. Elmenh. Impetu teli præsecata gula.

Præsēcus, a, um. Adj. Varr. lib. 4. de L. L. 30. Brassica, ut Præseca, quod ex hujus scapo minutatim præsecatur.

Præsegmen, ĭnis. n. [ἀπόκομμα] Pars corporis incisa, amputatio rerum superfluarum. Unde, Quæ ex unguibus scinduntur, Præsegmina dicuntur. Plaut. Aulul. 2. 4. 34.

Quin ipsi pridem tonsor ungues dempserat,
Collegit, omnia abstulit præsegmina. Non. 2. 639.

Præsiciæ, V. Prosiciæ.

Præsens, Præsento. V. Præsum.

Præsēmĭno, āre. Ammian. 30. 2. Sapor majora sibi præseminans.

Præsemĭnātus, a, um. Partic. Lactant. 6. 10. 19. Ex draconis alicujus dentibus præseminati. Al. Proseminati. Augustin. de Genes. 3. 14. Præseminata materia.

Præsemĭnātio, ōnis. f. Vitruv. 2. 9. In corpore præseminatio crescens detrahit alimentum in se.

Præsentio, si, sum, [προαισθάνομαι] īre. Ante, vel prius sentire. Plaut. Trin. 1. 2. 135.

Fecisset edepol, ni hæc præsensisset canes. Canes antique, pro Canis.

Præsentire, per translationem. Ter. And. 5. 1. 20.

Vero voltu: quum ibi me adesse neuter dum præsenserat. Al. Persenserat, rectius. Ovid. 11. Epist. 33.

Prima malum nutrix animo præsensit anili.

Animo providere, & præsentire. Cæs. 7. Bell. Gall. 29.

Certa notione animi præsentire deum esse. Cic. 2. de Nat. Deor. 45.

Dolos. Virg 4. Æn. 297.

Futura. Cic. 2. de Divin. 100. Censent esse in mentibus hominum tanquam oraculum aliquod, ex quo futura præsentiant.

Sermones præsentire de se aurium tinnitu. Plin. lib. 28. cap. 2.

Utilitatem præsentire. Lucret. lib. 4. 25.

Præsentire in posterum. Cic. pro Rabir. perduel. 29. Optimi & sapientissimi cujusque animus ita præsentit in posterum, ut nihil nisi sempiternum spectare videatur.

Imperf. Pass. Præsensum tamen est, quia Luna pernox erat. Liv. 21. 49.

Præsensus, a, um. [προαισθηθείς] Partic. Cic. 1. de Divin. 124. Satis est, non modo plura, sed etiam pauciora divine præsensa & prædicta reperiri.

Præsensio, ōnis. f. [πρόαισθησις] Cic. 2. de Nat. Deor. 7. Prdictiones vero & præsensiones rerum futurarum, quid aliud declarant, nisi, &c. Idem 1. de Divin. pr.

Præsentisco, [προαισθάνομαι] ĕre. Idem, quod Præsentio. Ter. Heaut. 4. 5. 21.

— & ea gratia
Secum adduxisse, ne tu id præsentisceres. al. Persentisceres.

Præsepe, V. Præsepio.

Præsĕpĕlio, sepelivi, sepultum. [προθάπτω] īre. Partic. Quintil. Decl. 9. 23. Video senem meliore sui parte præsepultum.

Præsĕpio, ivi, itum, [περιφράττω] īre. Præmunire septis, vel obsepire. Cæs. 1. Bell. Civil. 27. Aditus autem, atque itinera duo, quæ extra murum ad portum ferebant, maximis defixis trabibus, atque eis præacutis, præsepit.

Præsēpe, is. n. [φάτνη] Locus dicitur, ubi pabulum apponitur in stabulo equorum, mularum, & ceterorum animalium. Virg. 4. Georg. 168.

Ignavum fucos pecus a præsepibus arcent. V. infra.

Alta præsepia. Virg. 7. Æn. 275.

Olida. Juven. 8. Sat. 157.

Plena præsepia. Virg. 3. Georg. 495.

Satura. Virg. 3. Georg. 214. ab Effectu.

Vipera delituit sub præsepibus. Virg. 3. Georg. 416.

Ferre herbas præsepibus. Virg. 3. Georg. 395.

Quum primum pasti repetent præsepia tauri. Virg. 7. Ecl. 39.

Sæviunt ursi in præsepibus. Virg. 7. Æn. 17.

Stant ad præsepia boves. Tibull. lib. 2. 1. 7.

Genit. sing. Juvenc. de Christo 1. 176.

— puerumque jacentem
Præsepis gremio cernunt. Prudent. de Natal. Dom. 77.
O sancta præsepis tui,
Æterne Rex, cunabula!

Præsepe, metaphorice pro Mensa accipitur. Hor. 1. Epist. 15. 28.

Mænius, ut rebus, maternis atque paternis,
Fortiter absumptis, urbanus cœpit haberi;
Scurra vagus, non qui certum præsepe teneret,
Impransus non qui civem dignosceret hoste. Porphyr. Satirice, pro Mensa dixit Præsepe. Mænium Scurram voracissimum notat, ut qui non unam sectaretur mensam. Sic Plaut. in Curc. 2. 1. 13. de parasito quodam,

Tormento non retineri potuit ferreo,
Quin reciperet se huc esum ad persepe suum. Al. Præsepim suam. Quasi diceret, *A son auge*, *A son rattelier*, *A sa mangeoire*. Quibus verbis exprimitur voracitas hominis cibum more brutorum animalium devorantis. [Sic apum præsepia Virg. pro Melle.

Præsepe, Lupanar. Cic. in Pison. 42. Verum audis in præsepibus, audis in stupris, audis in cibo & vino. V. ibi Hotom. [Forte tamen & Equorum inane studium objiciebat Tullius Pisoni. V. Juvenal. Sat. 1. 59.

Præsēpes, is. f. Idem. Varr. 1. de R. R. cap. 13. Illic laudabatur villa, si habebat culinam rusticam bonam, præsepes laxas. Ex antiquo codice legitur Præsepias. Cato R. R. cap. 14. Præsepes bubus hibernas & æstivas faliscas, & equile, &c. Præsepes in Catone Turneb. interpretatur, Ubi pabulum bobus ponitur quod minutum est, ut hordeum, lupinum, ervum, vicia, frons, quæ in canali objicere solemus jumentis: Faliscas autem, in quibus ponitur pabulum gramineum & herbaceum, ut fœnum, farrago, reliqua; quod quidem præsepis genus *rastellatum* vulgo vocamus. Plaut. Rud. 4. 3. 99. Intra præsepes meas. i. e. Ædes. V. Plaut. Curc. 2. 1. 13. supra, & Non. 3. 160.

Præsepium, i. n. [φάτνη, κάπης] Idem. Apul. lib. 7. Met. p. 194. Elmenh. Præsepium meum hordeo passim repleri jubet, fœnumque, camelo Bactriano sufficiens, apponi. Columel. In stabulo sint ampla præsepia. [Gloss. Lat. Gr. Præsepia, item Præsepium, Φάτνη, & Gr. Lat. Φάτνη, Presepe, Presepium. conf. Non. 1. 247. & 3. 160. Plur. tamen potest esse a Præsepe, is, n. eoque utuntur frequentius poetæ.

Præsepiŏla, orum. n. [φάτνια] sunt Alveoli, sive cavitates ossium, in quibus dentes firmantur. Galen. in Finition. medic. & de Ossib. cap. 4. extr.

Præsēro, sevi, sătum, [προσπείρω] ĕre. Prius serere. Columel. lib. 7. cap. 9. At ubi penuria est arborum, terrenum pabulum consectabimur, & sicco limosum præseremus, ut paludem rimentur. Castigata exemplaria habent Præferemus. h. e. Pluris faciemus.

Præsertim, [καὶ ταῦτα, ἐξαιρέτως, προηγουμένως] Adv. significat Præcipue, Ante alia. Cic. 1. Fam 8. Sed te non præterit quam sit difficile sensum in Rep. præsertim rectum & confirmatum, deponere.

Tantam

Tantam fuisse oblivionem, in scripto præsertim, admirari. Cic. de Clar. Orat. 219.
Hac præsertim imbecillitate magistratuum, præstare nihil possum. Cic. 1. Fam. 4.
Præsertim quum, i. e. Hac de causa potissimum. Ter. Eun. 5. 2. 24.
— debeam,
Credo, isti quicquam furcifero, si id fecerim:
Præsertim quum se servum fateatur tuum? Nepos 7. 5. 2. Erat enim ea sagacitate, ut decipi non posset, præsertim cum animum attendisset ad cavendum.
Præsertim quod. Cic. pro Flac. 41. Facis injuste, Læli, si putas periculo nostro vivere tuos contubernales, præsertim quod tua negligentia factum arbitremur.
Præsertim si, cum Indicativo. Cic. 2. Fam. 7. pr. Sera gratulatio reprehendi non solet: præsertim si nulla negligentia prætermissa est.
Præsertim ut. Ter. Phorm. 1. 2. 5.
Præsertim ut nunc sunt mores, adeo res rediit;
Siquis quid reddit, magna habenda est gratia.

PRÆSERVIO, īvi, ītum, [ὑπηρετέω] īre. Inservire. Plaut. Amph. prol. 126.
Ut præservire amanti meo possem patri. conf. Gell. 1. 7.

PRÆSERVO, [προφυλάττω] āre. Hujus nullum exemplum apud idoneos auctores, etsi medicis junionibus perquam familiare est. V. Cellar. Antibarb. p. 83.
Præservare pro Observare apud Cæl. Aurel. Acut. 3. 8. n. 90.

PRÆSES, V. PRÆSIDEO.

PRÆSICCĀTUS, a, um. Partic. a Præsicco. ut, Succus sole præsiccatus. Apul. de Herb. cap. 124.

PRÆSICCUS, a, um. Adj. ut, Præsicca rursus vulnera diruere. Prudent. Peristeph. 5. 141.

PRÆSĬDEO, sēdi, sessum, [προΐστημι, προστατεύω, ἐφεδρεύω, προστάττω] ēre. Ad opem præstandam præesse, quam præstant proprie, vel dii precantibus hominibus, vel homines ipsi aliis hominibus injuriam patientibus, vel in discrimen adductis, ut ait Vall. lib. 5. Cic. 7. Verr. 187. Vos etiam atque etiam imploro, & appello, sanctissimæ deæ, quæ illos Ennenses lacus lucosque colitis: cunctæque Siciliæ, quæ mihi defendenda tradita est, præsidetis. Idem 13. Philipp. 20. Testor & vos & Populum Romanum & omnes deos, qui huic urbi præsident.
Magistratus præsidere dicitur, cum publice munere suo fungitur solenni loco. Suet. Aug. cap. 26. Cum mane pro æde Jovis Capitolini paululum curuli sella præsedisset, magistratu abiit. Idem cap. 35. Quo tempore existimatur lorica sub veste munitus ferroque cinctus præsedisse.
Præsidere, proprie de Ludis, Præesse. Sueton. in Tiber. cap. 6. Præsedit & Actiacis ludis. Al. Asticis. conf. Modest. in l. Annuam. D. de ann. legat.
Arvis præsidet Juppiter. Virg. 7. Æn. 800.
Foribus cæli Janus. Ovid. 1. Fast. 125.
Imperio huic & libertati communi præsidet, atque præsedit, Gallia. Cic. 5. Philipp. 37.
Itineri præsidebat. Curt. 4. 12. 15.
Judicio alicui. Cic. pro Milon. 101.
Lætitiæ publicæ. Plin. in Paneg. cap. 79.
Ludis, V. supra.
Orbi terrarum. Cic. 2. Philipp. 15.
Rebus urbanis præsidere. Cæs. 1. Bell. Civil. 85.
Templo præsident dii. Cic. pro Lege Manil. 5.
Præsideo, cum Accusativo. Tacit. 4. Ann. 72. Et haud spernenda illic civium, sociorumque manus litora Oceani præsidebat. Idem. 12. Ann. 29. 4. Præsidere Pannoniam. conf. 3. 39. 1. &c.

PRÆSIDENS, entis. Idem ac Præses. Tacit. 3. Ann. 40. 4. Sævitia ac superbia præsidentium. conf. Tertull. de Corona, cap. 3. & Borrich. Cogit. p. 204.

PRÆSES, ĭdis c. [προστάτης, ἔφεδρος, ἐπιστάτης, ἐπιτακτὴρ] Tam dii, quam homines, præsides dicti sunt: illi, in suo quisque numine, suaque vi: hi vero, in sua quisque provincia, aut ab rege, aut a populo sibi commissa, ut ait Valla. Quintil. lib. 3. cap. 9. Quod omnia sic egerit, ut genitum præside bellorum deo incredibile non sit. Ulpian. in l. 4. D. de Officio præsidis, Præses provinciæ majus imperium in ea provincia habet omnibus post principem. Hæc ex Vall. lib. 5. De præsidibus provinciarum, V. plura in Lex. Pitisc.
Consilii publici. Liv. 6. 6.
Rerum præses Cæsar. Ovid. 15. Met. 758.
Senatus reipublicæ custos, præses & propugnator. Cic. pro Sext. 137.
Custos & præses juventutis Mercurius. Cic. 7. Verr. 184.
Dea præses terræ. Senec. Hippol. 2.
Libertatis præses & custos Tribunus plebis. Cic. 2. de Lege Agrar. 152.
Urbi & Reipublicæ præsides sunt penates patrii. Cic. pro Domo, 144.
Caruerunt præside Delphi, Apolline. Ovid. 10. Met. 168.
Præses, pro Auxiliatore. Liv. 6. 16. Dii, deæque, qui Capitolium arcemque incolitis, siccine vestrum militem, ac præsidem, finitis vexari ab inimicis?
Præses locus, pro Tuto. Plaut. Casin. 5. 1. 11.
Præsides, qui vulgo Provinciarum gubernatores dicuntur: inter eos etiam sunt Legati regis, qui & Vicarii dici possunt. Ex Budæo.

PRÆSĬDĀLIS, e. Adj. Quod præsidis est. ut, Provincia præsidalis. Sext. Ruf. cap. 4. & 5.
Jussio præsidalis. l. 11. Cod. de Pignorat. Act.
Judicium præsidale. l. 18. Cod. conf. Salmas. ad Spartian. Hadr. cap. 13. & Spanh. de Numm. diss. 13. & Præsidialis in PRÆSIDIUM.

PRÆSIDĀTUS, ûs m Munus Præsidis. Auson. 15. Profess. Burdig 18. Aur. Vict. de Cæs. cap. 29. & Modest. l. 6. §. 14. D. de Excusat. tut. V. PRÆSIDIATUS.

PRÆSĬDIUM, i. n. [ἀλκή, φρουρά, φρούριον] dicitur Principale auxilium: ut milites, qui in tutela alicujus oppidi collocati sunt, præsidium esse dicuntur, ut ait Valla lib. 5. Cæs. 1. Bell. Gall. 10. Eo opere facto præsidia disponit, castella communit, quo facilius, si se invito transire conarentur, prohibere possit.
Præsidium est dictum, quia extra castra præsidebant in loco aliquo, quo tutior regio esset. Varr. de L. L. lib. 4. 16. [Extra castra, i. e. Præ, vel Pro castris, vel Ante castra. Dicitur autem de copiis, non stativis modo, sed & de comitatu. V. Nepot. 15. 4 quid a Subsidio distet V. Fest.
Propugnaculum & Præsidium provinciæ classis. Cic. 5. Verr. 185. Classis pulcherrima, Siciliæ propugnaculum, præsidiumque provinciæ, piratarum manibus incensa est.
Nocturnum præsidium Palatii. Cic. 1. in Catil. 1.
Regale præsidium, Regium. Hor. 2. Epist. 2. 30.
Stativum præsidium. Cic. 12. Philipp. 24. Hæc mea sedes est, hæc vigilia, hoc præsidium stativum. V. Stativus in STO.
Agitare præsidium. Tacit. 1. Ann. 38.
Cingere aliquem præsidiis. Claud. 2. in 1. Cons. Stil. 210.
Collocare præsidium. V. COLLOCO.
Comparare, vel quærere præsidium. Cic. pro Sext. 90.
Confirmare præsidiis aliquam provinciam. Cic. 1. de Lege Agraria 16.
Contrahere præsidia. Cn. Magnus Domitio, Cic. 8. Att. 12.
Constituere præsidia in arce. V. CONSTITUO.
Decedere de præsidio & statione vitæ injussu imperatoris, hoc est Dei, vetat Pythagoras. Cic. de Senect. 73. conf. Liv. 4. 29.
Deducere præsidia in aliquem locum. Cn. Mag. Domit. Cic. 8. Att. 12.
Deducere præsidia de locis. V. DEDUCO.
Defendere vitam præsidio & copiis. Cic. pro Sext. 86.
Dejicere præsidium. Cic. 8. Philipp. 6. & Cæs. 3. Bell. Civil. 23.
Dejici de præsidio urbis, & de custodia civitatis deturbari, translate. Cic. pro Muren. 79.
Dimittere præsidia. Cic. 2. Fam. 7.
Disponere præsidia. Cæs. 1. de Bell. Gall. 10. & 4. 4.
Ferri inutile præsidium. i. e. Armatorum satellitium. Claud. 2. Cons. Stil. 222.
Firmare præsidiis aliquem locum. Cic. 1. Fam. 7.
Habet firmum præsidium locus ille. Cic. pro Lege Manil. 31.
Imponere præsidium civitati. V. IMPONO.
Introducere præsidium in oppidum. V. INTRODUCO.
Locatus in præsidio. V. Locatus, in LOCUS.
Mittere in præsidium. Liv.
Munire se præsidio. Cic. pro Sext. 78.
Munire frumentaria subsidia Reipublicæ firmissimis præsidiis classibusque. Cic. pro Lege Manil. 34.
Nudata urbs præsidio. V. NUDUS.
Obsidere & occupare Italiam præsidiis. Cic. 2. de Lege Agrar. 74.
Opponere præsidium. V. OPPONO.
Parare præsidia, & Dimittere, contraria. Cic. 2. Fam. 16. Omnia præsidia, quæ magna & firma paraveram, commotus hominum non dubio sermone, dimisi.
Ponere præsidia. Cæs. 2. de Bell. Gall. 5.
Præponere præsidium alicui urbi, & Opponere. Cic. de Lege Agr. 1. 20. Si præsidium non præponitur huic urbi ista colonia, sed opponitur?
Relinquere præsidium castris. Cæs. 1. de Bell. Gall. 51. pr.
Tegi firmo præsidio amicorum. Cic. pro Sull. 51.
Tenere Italiam interclusam præsidiis. Cic. 2. de Lege Agr. 74.
Tenetur armis præsidiisque tota Italia. Cic. 9. Att. 3. conf. Cæs. 3. Bell. Civil. 15. & Liv. 24. 7.
Tutari aliquo præsidio caput, cervices, & jugulum. Cic. pro Sext. 90.
Venire ad judicium cum præsidio. Cic. pro Rosc. Amer 13.
Versaris in præsidiis meis. Cic. pro Cæcin. 83. In meis castris, præsidiisque versaris, mea est ista defensio.
Præsidium, interdum est Locus ipse, ubi præsidiarii milites collocati sunt. Lucret. lib. 5. 1108.
Condere cœperunt urbes, arcemque locare
Præsidium reges ipsi sibi, perfugiumque. Et apud Cic. 3. Tusc. 16. Nec, qui propter metum præsidium reliquit, quod est ignaviæ. Cæs. 3. Bell. Civil. 45. In his (præliis) cum legio Cæsaris IX præsidium aliquod occupavisset & munire cœpisset.
Præsidia, pro Castris. Cic. pro Ligar. 28. Tantummodo in præsidiis eratis, animi vero a causa abhorrebant.
Collocare armatos in præsidiis. Cic. 1. Philipp. 25.
Castra & Præsidia. Cic. 2. de Orat. 303. Quid? illud, quod supra dixi, solere me cedere, ut planius dicam, fugere ea, quæ etiam valde causam meam premerent? quum id non faciunt alii, versanturque in hostium castris, ac sua præsidia dimittunt, mediocriterne causis nocent, quum adversariorum adjumenta confirmant?
Præsidium, per translationem, Omne auxilium dicimus, & salutis propugnaculum, vel Adjumentum. Ter. And. 5. 2. 2. Præsidio meo atque hospitis. Hor. 1. Carm. 1. 2.
O & præsidium & dulce decus meum!
Naturæ vel doctrinæ præsidiis omnibus ad dicendum parati viri. Cic. 1. de Orat. 38.
Perfugium & Præsidium salutis. Cic. pro Rabir. perd. r. 3. Agitur nihil aliud in hac causa, Quirites, nisi ut nullum sit posthac in Repub. publicum consilium, &c. nullum extremis Reipub. temporibus perfugium & præsidium salutis.
Tutela & Præsidium bellicæ virtutis. Cic. pro Muren. 22. Omnes urbanæ res, omnia hæc nostra præclara studia, & hæc forensis laus & industria, latent in tutela ac præsidio bellicæ virtutis.
Innocentiæ leve est præsidium, ubi lubido dominatur. Cic. in Orat 217.
Præsidium contra feras. Cic. 1. Tusc. 62. Omnes magni etiam superiores, qui fruges, qui vestitum, qui tecta, qui cultum vitæ, qui præsidia contra feras invenerunt.
Cassa præsidia. Senec. Troad. 8.
Fida præsidia amici. Senec. Agamem. 11.
Fortissimum præsidium pudoris. Cic. pro Sull. 77.
Grande. Ovid. 1. de Pont. 5. 14.
Insigne mæstis reis. Hor. 2. Carm. 1. 13.
Magnum in pecunia. Cic. 2. Verr. 8. Ut hoc palam dictitet, non sine causa se cupidum pecuniæ fuisse, quoniam tantum in pecunia præsidium experiatur esse.
Munitum pudoris & pudicitiæ. Cic. 7. Verr. 34. Quot præsidia, quam munita, pudoris & pudicitiæ, vi & audacia ceperit, quid me attinet dicere, aut conjungere cum istius flagitio cujusquam præterea dedecus?
Salutare præsidium. Firmic. lib. 6. in præf.
Afferre ultima præsidia discriminis. Juven. 12. Sat. 55.
Comparat magnum is sibi præsidium ad beatam vitam, qui mortem non timet. Cic. 2. Tusc. 2.
Defendere firmo præsidio aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 13.
Ferre præsidium labenti & inclinatæ pæne Reipublicæ. Cic. ad Brut. 18.
Gerere præsidium, Ferre. Plin. lib. 22. cap. 12. [Nisi error est.

Munire præſidia Reipub. Cic. pro Rabir. perduel. 3.
Occupare præſidia. Senec. Troad. v. 497.
Miſer occupet præſidia, ſecurus legat.
Oppugnat omnium commune præſidium, qui fidem lædit. Cic. pro Roſc. Amer. 111.
Petere ſibi præſidium ex aliqua honeſta re, quam ne inimici quidem criminari poſſint. Auctor ad Herenn. lib. 4. 34.
Quærere ſibi præſidia periculis, aut adjumenta honoribus ex cujuſquam amplitudine. Cic. pro Lege Manil. 70.
Redundare præſidiis. Cic. 3. Fam. 10. Præſertim quum tu omnibus, vel ornamentis, vel præſidiis redundares.
Eſſe præſidium alicui. Terent. Heaut. 5. 2. 14.
Ibi tuæ ſtultitiæ ſemper erit præſidium, Clitipho.
Eſſe præſidio. Cic. 7. Verr. 167. Sed quocunque venerint, hanc ſibi rem præſidio ſperant eſſe futuram.
Eſſe parentibus præſidio & decori. Lucret. lib. 2. 642.
Eſſe præſidio ſolitudini atque inopiæ contra vim & gratiam. Cic. pro Quint. 5.
Præſidium pro Præſidatu, vel Præſidiatu, barbarum eſt.

PRÆSĪDIĀLIS, e. Adj. Ammian. 17. 3. Præſidialis apparitor. Idem 28. 1. Tabularius præſidialis officii.

PRÆSIDIĀRIUS, a, um. Adj. [φρουρὸς] Quod in præſidio, vel paratum eſt ut præſidio ſit. ut, Præſidiarii milites, apud Liv. 29. 8.
Præſidiarii malleoli, in vitibus, qui & Cuſtodes. Colum. lib. 4. cap. 15. Et præſidiarii malleoli propagandi ſunt. Abſol. Ibid. c. 21. Sed novellis palmis ſemper vitis renovetur: quæ ſi ſatis excreverint, jugo ſuperponantur: ſin aliqua earum, vel præfracta, vel parum procera fuerit, locumque idoneum obtinebit, unde vitis anno ſequenti renovari debeat, in pollicem tondetur, quem quidam cuſtodem, alii reſecem, nonnulli præſidiarium appellant, id eſt ſarmentum gemmarum duarum vel trium. V. CUSTOS.

PRÆSIDIOR, āri. Eſſe in Præſidio. Gloſſ. Lat. Gr. Præſidior, φρουρῶ.

PRÆSIDIĀTUS, ûs. m. Officium præſidis. Spon. Miſcel. p. 36.

PRÆSĪDĔRO, āre. [προχειμάζω] Præſiderare dicitur, quum maturius hiberna tempeſtas movetur, quaſi ante ſideris tempus. Paulus.

PRÆSIGNĬFICO, [προσημαίνω] āre. Prædicere, præoſtendere. Cic. 2. de Divin. 101. Aut non cenſent eſſe ſuæ majeſtatis præſignificare hominibus quæ ſunt futura.

PRÆSIGNĬFĬCĀTIO, ōnis. f. Lactant. 7. 15. Præſignificatio & figura.

PRÆSIGNIS, e. Adj. [ἐπίσημος] ut, Inſignis. Stat. 4. Silv. 8. 12.
Gaudeat & Lybica præſignis avunculus haſta.
Facie præſignis mulier. Ovid. 6. Faſt. 628. — Ocreſia mater
Præſignis facie, Corniculana fuit. i.e. Præſtans, vel præ aliis inſignis. Budæus.
Vertice celſo præſignis. Stat. 4. Silv. 4. 9.
Draco præſignis tribus linguis. Ovid. 7. Met. 150.

PRÆSIGNO, [προσημειόομαι] āre. Prius ſignare. Cato R. R. cap. 154. Et ad ſummum, qua fini culeum capiet, præſignato. Plin. lib. 28. cap. 4. Incipientes furunculos ter præſignare jejuna ſaliva.

PRÆSIGNĀTOR, ōris. m. Inſcript. Vet. apud Fabret. p. 38. D. M. PRIMO AVG. SER. PRAESIGNATOR. HAEREDITAS FILIO PIISSIMO.

PRÆSĬLIO, ſilui, ſultum, [προπηδάω] īre. Ante ſalire. Plaut. Stich. 3. 2. 13.
Ut præ lætitia lacrumæ præſiliunt mihi! Al. Profiliunt.

PRÆSALTOR, ōris. m. vocabatur Magiſter & moderator, quem habebant Salii. Vet. Gloſſ. Præſaltor, ὁ ἐν τοῖς ἱεροῖς προορχούμενος. Argol. in Panvin. de Lud. Circ. 11. 2. In edit. Gloſſ. Steph. legitur Præſultor. conf. PRÆSULTOR & PRÆSULTATOR.

PRÆSULTOR, ōris. m. [προπάρχων] Idem, qui & Præſultator. Cic. 1. de Divin. 55. Exin quidam ruſtico Romano dormienti viſus eſt venire, qui diceret, Præſultorem ſibi non placuiſſe ludis, &c. Lactant. 2. 7. Val. Max. 1. 7. 4. al. Præſaltor, vel Præſultator.

PRÆSULTO, [προπηδάω] āre. Ante ſaltare. Liv. 7. 10. Si tu permittis, volo ego illi belluæ oſtendere, quando adeo ferox præſultat hoſtium ſignis, me ex ea familia ortum, quæ Gallorum agmen ex rupe Tarpeja dejecit.

PRÆSULTĀTOR, ōris. m. Liv. lib. 2. 36. Viſus Juppiter dicere, ſibi ludis præſultatorem diſplicuiſſe. Præſultatorem vocat eum, Qui quaſi ludorum prima pars fuerit: qui antequam ludi committerentur, ſaltaverit. conf. PRÆSALTOR ſupra.

PRÆSPARGO, ĕre. Ante ſpargere. Lucret. lib. 5. 738.
Flora quibus mater præſpargens ante viaï
Cuncta coloribus egregiis, & odoribus opplet.

PRÆSPĔCŬLOR, āri. Ammian. 25. 25. Genuina utilitate præſpeculata.

PRÆSPĔRO, āre. Tertull. adv. Marc. 5. 17.

PRÆSTABILIS, PRÆSTANA, PRÆSTANTIA, &c. V. PRÆSTO.

PRÆSTAURO, āre. Idem quod Præſtruere. Diomed. Materiam præſtaurare dicenti. V. Voſſ. de vit. ſerm. 4. 21. p. 739. Elzev.

PRÆSTĔGA, æ. f. [πρόστεγον] Locus ubi otii cauſa ſumus ſub tecto tantum, patula reliqua parte tanquam ſub porticu. Plaut. Pſeud. 1. 2. 31.
Hæc cum ego a foro revortar, facite ut offendam parata,
Vorſa præſtega, ſtrata, lautaque, coctaque omnia uti ſint. V. Taubm. p. 965. Al. Præſterga.

PRÆSTER, V. PRESTER.

PRÆSTERNO, ſtrāvi, ſtrātum, [προστρωννύω] ĕre. Ante ſternere. Stat. 3. Silv. 2. 114.
Quæ ſibi præſternat vivax altaria phœnix.
Præſternere, Præparare. Plin. 5. Epiſt. 8. ad Capitonem extr. Illud pete præſternas ad quod hortaris, eligaſque materiam, &c. Emendatis in libris exſtat, Præſtruas. Plaut. Pœn. 2. 1. 32. Eo præſternebant folia farferi. al. Proſternebant.

PRÆSTES, ĭtis. m. [προστάτης] a Præſtando. Idem quod Præſes, antiſtes: Nam antiqui ſic præſtites dixerunt, nunc antiſtites, inquit Feſtus.
Idem Jovis erat cognomen. Gruter. Inſcript. p. 22. n. 1. PRAESTITIS IOVIS. & p. 1065. n. 2. IOVI PRAESTITI.
Præſtes Minerva, quod præiret, & ſe velut ducem homini exhiberet: ducit enim hominem ſapientia, eumque per univerſum terrarum orbem tutiſſime comitatur. Itaque non ſolum Præſtes, ſed & Aſtes Minerva dicebatur: aſtat enim viro bono, laterique ejus hæret fidus comes. Macrobius, Martianus, & Feſtus.
Præſtites Lares, dicti fuerunt, inquit Ovid. 5. Faſt. 129.
Quod præſtent oculis omnia tuta ſuis. i. e. Quod res omnes conſervent, & tueantur in ædibus. His ara conſtituta fuit Calendis Maji. V. Lares in Lex. Pitiſc.

PRÆSTIGIATOR, PRÆSTIGIATRIX, V. PRÆSTIGIÆ.

PRÆSTĪGIÆ, arum. [γοητεία, γοήτευμα, θαυματοποιΐα] Incantationes, deluſiones: quæ quadam manuum dexteritate aliæ apparent, quam re vera ſint; a prætegendo, quod fallant & quaſi tegant oculos; vel a præſtringendo, quaſi Præſtrigiæ. Cic. 6. Verr. 53. Qui præteriens, lectica paulisper depoſita, non per præſtigias, ſed palam per poteſtatem, uno imperio oſtiatim totum oppidum compilarit. Quædam exemplaria hic legunt Præſtigia, neutro genere.
Præſtigiorum, Fic. libro decimo de Republ. Platonis. H. St. Præſtrigiæ & Præſtrigiator olim ſcribebant. Vide deſpaut. ut Increbuit & Increbruit. H. St. Gloſſ. Lat. Gr. Præſtigiis, παραλογισμοῖς, παιγνίοις.
Præſtigiæ & Fallaciæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 73. Quid ergo iſti doli, quid machinæ, quid fallaciæ, præſtigiæque, num ſine ratione eſſe potuerunt?
Præſtigiæ & Captiones. Cic. 4. Acad. 45. Ne ab iis quæ clara ſint ipſa per ſeſe, quaſi præſtigiis quibuſdam & captionibus depellamur.
Præſtigiæ verborum. Cic. 4. de Fin. 74.
Præſtigia numero ſingulari allatum ex Fabio a Gulielmo Lilio. H. St. Eſt ſeq. locus, qui in Lugd quoque exſtat.
Petere plauſum præſtigiis. Quintil. lib. 4. cap. 1.

PRÆSTIGIŌSUS, a, um. Adj. Magicus, aut ad fallendum compoſitus. Arnob. 1. Nihil magicum, nihil humanum, præſtigioſum, aut ſubdolum, nihil fraudis, delituit in Chriſto.
Grammaticus præſtigioſus. Gell. 10. 8.

PRÆSTIGIĀTOR, ōris. m. [θαυματοποιὸς] Qui circumſtantibus ita oculorum aciem præſtringit, ut non advertant dolum. Plaut. Pœn. 5. 3. 6.
Præſtigiator hic quidem Pœnus probus eſt,
Perduxit omnes ad ſuam ſententiam.
Præſtigiator, a ſcientia dictus. Varr. de L. L. lib. 4. 18. Similis cauſa quæ ab ſcientia vocantur aliqua, ut præſtigiator, monitor, nomenclator. [Intell. de terminatione. H. St.] Sen. Epiſt. 45. Sic iſta ſine noxa decipiunt, quomodo præſtigiatorum acetabula, & calculi, in quibus fallacia ipſa delectat. V. Lex. Pitiſc. Gloſſ. L. Gr. Præſtigiator, ψηφοπαίκτης.

PRÆSTIGIĀTRIX, īcis. f. [γοήτρια] Plaut. Amph. 2. 2. 150.
Aut pol hæc præſtigiatrix mulier multo maxima eſt, &c.

PRÆSTINGO, vel PRÆSTINGUO, ĕre. compoſitum a Præ & Stinguo, (quo verbo utitur Lucret. lib. 2. 827.) Obtenebro, obſcuro. ut, Præſtinguere oculos, Cic. in Vatin. 25. Hoc verbum tamen in omnibus libris impreſſis corruptum eſt. Nam ubicunque legitur Perſtringere, ſeu Præſtrinxit oculos, ſeu aciem oculorum apud M. Tull. & ceteros; legendum Præſtinguere, ut rectiſſime Lambinus adnotavit.
Præſtinxi, Præteritum. Lucret. lib. 3. 1056.
— & omnes
Præſtinxit ſtellas, exortus uti ætherius ſol. De Epicuro Paterc. 2. 118. 4. Fata omnem animi ejus aciem præſtinxerant. V. ibi Burm. & conf. Plaut. Mil. 1. 1. 4. [Sed quid eſt Præſtinguere aciem ferri? quod in Præſtringo V. Ut non negem duo verba ſignificatione parum diſtantia eſſe, ita non ubique hoc illi ſubſtituendum puto.

PRÆSTĪNO, [πρίαμαι] āre. a Præ & Stino; Emere eſt, inquit Feſt. id eſt emendo tenere. Plaut. Pſeud. 1. 2. 36.
— ego eo in macellum, ut piſcium quicquid eſt, pretio præſtinem. Idem Capt. 4. 2. 68. Alium piſces præſtinatum abire?
Idem Epid. 2. 2. 92. Ut præſtines argento. Apul. 8. Met. p. 212. Elmenh. de Emptore loquens, Is, nimio præſtinandi ſtudio, præconem rogat cujatis eſſem.
Agellum præſtinare. Apul. Apolog. p. 338. Elmenh. Quantulo pretio mulier locuples agellum ſuum præſtinarit.
Baxeas de ſutrina. Idem Florid. p. 346. Elmenh. Fateor me ſellularias quidem artes minus callere, veſtem de textrina emere, baxeas iſtas de ſutrina præſtinare.
Puellam magnis talentis. Idem 7. Met. p. 192. Elmenh. conf. PERSTINO.

PRÆSTINĀTUS, a, um. Partic. Apul. Met. 4. p. 149. Elmenh. Caveæ modico præſtinatæ pretio.

PRÆSTĪTOR, V. PRÆSTO.

PRÆSTĬTUO, ui, ūtum, [προορίζω] ĕre. Prius ſtatuere, præſcribere. Nec niſi de tempore. Ter. Phorm. 3. 2. 38.
Certe hercle ſi ſatis commemini, tibi quidem olim eſt dies,
Quam ad dares huic, præſtituta.
Tempus quamdiu dicat, alicui præſtituere. Cic. pro Quint. 35.
Diem præſtituere. Cic. 1. Tuſc. 93. Quod tempus? naturæne? at ea quidem dedit uſuram vitæ, tanquam pecuniæ, nullla præſtituta die.
Diem certum Chabriæ præſtituerunt. Nepos 12. 3. 1.

PRÆSTO, ſtĭti, ſtĭtum & ſtātum, [παρέχω, ἐπιτελέω] āre. proprie Ante ſtare. Lucan. 4. 28.
— prono tum Cæſar Olympo
In noctem, ſubita circumdedit agmina foſſa,
Dum primæ præſtant acies, &c. conf. Cæſ. 1. Bell. Civil. 41.
Item, ſignificat Exhibere, vel dare, & Dativum cum Accuſativo regit. Plin. Plura hic mihi præſtitit, quam parentes. i. e. Fecit.
Præſtavit & Præſtaverat Seneca in Epiſt. 170. 171. H. St. pagina ſcil. 170. ſeq. edit. qua uſus eſt.
Præſtavi. Ulp. in l. Et in contraria. D. de uſur.
Præſtatum, in Inſtit. Juſtin. & apud Ammian. & Veget. alioſque inveniri teſtatur Voſſ. de Analog. 3. 30.
Præſtaturus, futurum legitur apud Vitruv. 1. 1. extr. Polliceor me ſine dubio præſtaturum. Cic. 6. Fam. 8. Se præſtaturos. Idem 10. 11. Id me præſtaturum ſpero. conf. Ibid. 12. 16. & Liv. 30. 15. conf. mox Benevolentiam.
Actiones ſuas alteri præſtare adverſus debitorem. Africanus in l. Si ſervus legatus. §. Qui margarita. D. de legat. 1.
Alimoniam parenti relegato præſtare. Paul. in l. Mutus. D. de jure dotium.
Aliquid per ſe ipſum præſtare. Cic. 4. in Catil. 23. Habetis conſulem, qui & parere veſtris decretis non dubitet: & ea quæ ſtatueritis, quoad vivet, defendere, & per ſe ipſum præſtare poſſit.

Ad

Ad quendam modum aliquid præstare. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Amorem præstare, Re ipsa ostendere. Ovid. 3. Trist. 4. 61.
Animum debitum præstare. Cic. 1. Fam. 9.
Benevolentiam suam. Balb. ad Cic. 9. Att. 8. extr. Nam non mediocriter laboro, ut utrique, ut vis, tuam benevolentiam præstare possis, quam mehercule te præstaturum confido.
Benevolentiam memoriamque, quam debet, tibi præstat Pomtinius. Cic. 3. Fam. 10.
Consilium suum fidemque in Senatu, & apud populum, & in caussis amicorum, & domi & militiæ præstare. Cic. 3. de Orat. 132.
Diligentiam alicui. Cic. 14. Fam. 3. Pudet me, uxori meæ optimæ, suavissimis liberis, virtutem & diligentiam non præstitisse.
Favorem præstare & voce & mente. Ovid. 15. Met. 632.
Fidem. Ovid. 3. Fast. 497.
Fidem suam negotiis alicujus. Cic. 9. Att. 9. Nunc Romæ omnia negotia Lentuli procuro, sustineo, meumque officium, fidem, pietatem iis præsto.
Gaudium præstare. Plin. Paneg. Præstabitque gaudium, quantum ipse percipiet, &c.
Honorem alicui. Ovid. 6. Fast. 57.
Honorem debitum patri. Cic. 9. Philipp. 12.
Intellectum evidentiorem præstare. Cajus in l. 1. in fine. D. De orig. jur. i. e. Rem evidentius explicare.
Jusjurandum. Plin. Epist. 169.
Munus suum. Cic. 2. de Orat. 38.
Obsequium alicujus præstare. Plin. 10. Epist. 2. 1. pr. Et civis, & senatoris boni partibus functus es, obsequium amplissimi ordinis, quod justissime exigebat, præstando.[i.e.Præstando quod o. a. o. j. e. Buchner.
Officium præstare. Cic. 14. Fam. 4. Neque legis improbissimæ pœna deductus est, quo minus hospitii & amicitiæ jus, officiumque præstaret.
Operam in re militari. Cæs. 3. Bell. Civil. 83. Qui Romæ remansissent, neque inter præsidia Pompeji fuissent, neque operam in re militari præstitissent.
Pecuniam præstare. i. e. Solvere. Suet. Domit. cap. 9.
Pietatem non tam fratri quam patriæ. Cic. de Clar. Orat. 126.
Reverentiam marito præstare, Revereri maritum. Plin. Epist. 158.
Sapientiam & gravitatem. Cic. 5. Fam. 16. In qua non est jam gravitatis & sapientiæ tuæ, quam tu a puero præstitisti, ferre immoderatius casum incommodorum tuorum.
Sedulitatem præstare materiæ alicui, Sedulo audire. Plin. 3. Epist. 18.
Sententiam Senatui. Cic. in Pison. 80. Varie exp. V. Græv.
Silentium. Liv. 29. 25. Ovid. 2. de Arte Am. 603.
Eximia est virtus præstare silentia rebus.
Sollicitudinem præstare. Plin. 1. Epist. 29.
Spem suam præstare deis. Lucan. lib. 5. 42.
Vicem alicujus rei præstare, pro Esse vice alicujus rei. Plin. lib. 20. cap. 27.
Vim omnem cui resisti non potest, dominus colono præstare debet. Ulpian. in l. Ex conducto. §. 1. D. Locat.
Vires præstare. Ovid. 1. de Pont. 7. 37.
Vitam præstare. Hor. 1. Epist. 11. 14.
Voluntatem suam alicui rei præstare. Cic. 1. Fam. 9.
Voluptatem illam quis potest præstare sapienti? Cic. 2. de Fin. 89.
Præstare, Præbere, Objicere, Exponere, ut
Caput fulminibus & ruinæ præstare. i. e. Vitam exponere, &c. Lucan. lib. 5. 771.
Præstare, Exhibere, Conciliare, ut
Mors omnia præstat. Lucret. lib. 3. 215. i. e. Mors omnia relinquit integra, nihil demit, nihil detrahit.
Otia. Ovid. 2. Trist. 235.
Pacem. Ovid. 2. de Pont. 7. 67.
Quæstum præstare dicitur res aliqua. Cic. pro Quint. 95. Funestum est a forti atque honesto viro jugulari: funestius ab eo, cujus vox in præconio quæstum præstitit. Al. rectius, Quæstu prostitit.
Robur præstare alicui. Claud. Conf. Mall. Theod. 153.
Salutem præstare. Lucret. lib. 4. 154.
Quæ ratio & doctrina præscripserit, arbitramur ea nos præstitisse. Cic. 1. de Nat. Deor. 7.
Quod petebat præstiti. Plin. Epist. 205.
Quod promisi, vix videor præstare posse. Cic. ad Brut. 18.
Quod factum est impensæ in bellum præstare. Liv. 2. 18. extr.
Quod potes præstare satis id magnum est. Cic. 1. de Orat. 44.
Principem præstare, Facere quæ sunt principis, exhibere se principem. Suet. Tiber. cap. 33.
Se præstare. V. In latenti, in præpositione IN.
Se dignum pro. Hor. 1. Epist. 7. 24.
Dignum præstabo me etiam, pro laude merentis.
Se incolumem præstare. Cic. 16. Fam. 9. In hoc omnem diligentiam si adhibueris, teque nobis incolumem præstiteris, omnia a te habebo.
Se præstare propugnatorem acerrimum. Cic. ad Brut. 11. Veteris Antistii talis animus est in Rempub. ut non dubitem, quin & in Cæsare & Antonio se præstaturus fuerit acerrimum propugnatorem communis libertatis.
Te præsta eum, qui mihi a teneris, ut Græci dicunt, unguiculis es cognitus. Cic. 1 Fam. 6.
Indemnem aliquem. African. in l. Tutor. in princ. D. ad Senatusc. Vellejan. & in l. Si a pluribus. D de legat. 1.
Iter tutum alicui. Cic pro Planc. 97.
Mare tutum. Cic. pro Flacc. 31. Qui quum prædonem nullum cepissent, mare tamen tutum præstiterunt.
Salutem integram in periculo alterius communem præstare. Cic. Anteq. iret in exsil. 16.
Salvos socios suos auctoritate nominis sui præstabant Romani. Cic. pro Lege Manil. 55.
Ultima præstare jucunda, i. e. Efficere. Cic. 7. Fam. 17. Perfecto, & ultima exspectato, quæ ego tibi & jucunda & honesta præstabo.
Præstare plus significat, quam Dare. Senec. 1. de Clement. cap. 10. Hoc est non dare tantum salutem, sed præstare.
An Præstare est Præsto dare? H. St. Præstare h. l. est Datum perpetuare.
Præstare aliquem ante ædeis. Plaut. Mostel. 5. 1. 18. Ante ostium adducere, Sistere. Al. leg. Præstolari.
Præstare aliquem alicui negotio, Præficere. Cic. 1. Q. frat. 1. 9. Quanta sit in quoque fides, tantum cuique committere. Atque inter hos eos, quos tibi comites & adjutores negotiorum publicorum dedit ipsa Respub. duntaxat finibus his præstabis, quos ante præscripsi. [i. e. Hactenus pro iis spondebis. conf. infra Præstare aliquem.
Præstare, [ἀναδέχεσθαι, ἐγγυᾶσθαι] interdum accipitur a Jurisperitis pro Exitum rei in se recipere, vel alienæ culpæ dispendium luere: ut, Præstare eventum, Præstare promissum alienum. Valla lib. 6. cap. 16. Præstare, est Prohibere ne alicui fiat aliquid incommodi: & si non prohibuerint, satisfacere: ut, Venditor debet præstare vitium rei, quam vendit, id est Prohibere atque efficere ne emptor damni quid faciat, alioqui satisfacere. Cic. 1. de Orat. 171. Defendebamus quicquid fuisset incommodi in mancipio, id si venditor scisset, neque declarasset, præstare debere.
Casum communem & incertum, neque vitare quisquam nostrûm, neque præstare ullo pacto potest. Cic. 5. Fam. 17.
Culpam præstare. Cic. 1. de Orat. 113. Perge vero, Crasse, inquit Mucius. Istam enim culpam, quam vereris, ego præstabo.
Damnum præstare. Cic. 3. Off. 66.
Præstare periculum, quod vulgus dicit Respondere de periculo. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 7. Neque periculum præstare eorum, sed totam rem ad Pompejum rejicere.
Periculum judicii præstare debet, qui se nexu obligavit. Cic. pro Muren. 3.
Felicitatem de se præstare nemo potest. Cic. pro Lege Manil. 47.
Fidem præstare. Cic. 2. de Divin. 78. Virtutis auspiciis video esse usum Dejotarum, quæ vetat spectare fortunam, dum præstetur fides.
Fidem promissi. Liv. 30. 12.
Fidem datam. Cic. 5. Fam. 11. De Dionysio, si me amas, confice: quamcunque ei fidem dederis, præstabo.
Fidem præstare publicam. Liv. 2. 28.
Promissum præstare. Liv. 33. & 7. 16.
Usuram præstare. Juven. 9. Sat. 6.
Non possum præstare quid quisque &c. Cic. 9. Fam. 16. Cetera vero quid quisque me dixisse dicat, aut quomodo ille accipiat, aut qua fide mecum vivant ii, qui me assidue colunt & observant, præstare non possum. An pro In me recipere? H. St. Non possum spondere pro certo, quid &c.
Sumptum nusquam melius posse poni præstabo. Cic. 3. Q. frat. 1.
Prædones nullos fore quis præstare poterat? Cic. pro Flacc. 31.
Me non ingratum esse præstabo. Cic. de Provinc. Consul. 47.
Quod de te sperare, de me præstare possum. Cic. 5. Fam. 15.
Præstare nihil debeo, i. e. Culpa non est mea. Cic. 3. Q. frat. 1. Ego Trebatium ad Cæsarem misi, qui mihi jam satisfecit: si ipsi minus, præstare nihil debeo.
Præstare aliquem dicimus, quum efficimus ne quid is committat, secus quam volumus. Cic. 1. Q. frat. 1. Jam te usus ipse erudivit nequaquam satis esse, ipsum hasce habere virtutes, sed esse circumspiciendum diligenter, ut in hac custodia provinciæ, non te unum, sed omnes ministros imperii tui sociis & civibus, & Reipub. præstare videare. Idem 6. Att. 3. Quem tamen ego præstare non poteram. conf. a pr. pag. Quum recipimus in nos, quod fecit luimus, pro eo dependimus. H St. Ego Messalam Cæsari præstabo, quasi Fide jubebo Cæsari pro Messala. Cic. 3. Q. frat. 8.
Præstare alios, simili loquendi forma usus est Plin. in Paneg. cap. 83. pr. ubi inquit, Quanto enim magis arduum est alios præstare, quam se: tanto laudabilius, quod, quum ipse sis optimus, omnes circa te similes tui effecisti.
Præstare Rempub. i. e. Incolumem ab omni incommodo conservare. Cic. 10. Att. 4. Hac igitur conscientia comite proficiscar, magno equidem cum dolore, nec tam id propter me, aut propter fratrem meum, quorum jam acta ætas, quam propter pueros, quibus interdum videmur præstare etiam Rempublicam debuisse.
Præstare, [διαφέρειν, ὑπερέχειν, κρατεῖν, κρατιστεύειν, προάγειν] cum solo Dativo, Melius esse, vel antecellere significat. Ter. Eun. 2. 2. pr.
Di immortales, homini homo quid præstat? stulto intelligens Quid interest? [an Homine? H. St. Sane Præ comparativa cum Latino casu construitur. An item in verbis? De constr. cum Accus. infra V.
Virtus præstat ceteris rebus. Cic. 4. de Fin. 51.
Culta incultis præstant. Lucret. lib. 1. 209.
Intelligens præstat imperito. Cic. de Clar. Orat. 199.
Imperatoribus minutis præstat orator. Cic. de Clar. Orat. 255.
Contemplatio rerum cogitatioque longe omnibus studiis in vita præstat. Cic. 5. Tusc. 9.
Doctus auditor indocto præstat. Cic. de Clar. Orat. 199.
Dativum aliquando regit rei, quæ superatur, & Ablativum rei, in qua quis excellit: ut Præsto tibi scientia. Cic. pro Dejot. 5. Tanto ille superiores gloria vicerat, quanto tu omnibus præstitisti. Quintil. lib. 1. Eloquentia ceteris præstet.
Ætate alteri præstare. Cic. de Clar. Orat. 161. Hæc Crassi quum edita oratio est, quam te sæpe legisse certo scio, quatuor & triginta tum habebat annos, totidemque annis mihi ætate præstabat.
Lepore & humanitate omnibus præstitit Socrates. Cic. 2. de Orat. 270.
Prudentia ceteris præstare. Cic. 1. de Orat. 197.
Res præstant rebus pondere. Lucret. lib. 1. 359.
Suavitate & brevitate dicendi aliis præstitit Aristoteles. Cic. 2. de Invent. 6.
Ablativus aliquando omittitur. Cic. 1. Off. 64. Difficile autem est, quum præstare omnibus concupieris, servare æquitatem, quæ est justitiæ maxime propria. Hoc loco, pro Præesse vel præsidere nonnulli interpretantur. Plaut. Bacch. 4. 9. 49.
Sed Priamus hic multo illi præstat. Plura paulo ante V.
Dativus nonnunquam tacetur. Cic. 1. Off. 116. Quorum vero patres aut majores aliqua gloria præstiterunt, ii student plerumque eodem in genere laudis excellere.
Arte bellandi præstabat Claudius. Sil. lib. 13. 149.
Caritate patria præstat. Cic. 2. de Legib. 5.
Facie præstare. Hor. 2. Serm. 4. 71.
Fortunis præstare, absolute, pro Longe fortunatissimum, & beatissimum esse. Lucret. lib. 5. 1178.
Honore & ætate præstare. Cic. 1. Q. frat. 1.
Ingenio præstare. Lucret. lib. 5. 1106.
Juris Civilis intelligentia, atque omni prudentiæ genere Mucius præstitit. Cic. de Clar. Orat. 102.

Litteris doctrinaque præstare. Cic. 3. de Orat. 135.
Mobilitate. Lucret. lib. 3. 430.
Numero militum præstabant. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 44.
Accusativum cum Ablativo aliquando regit. Liv. 5. 36. Ut nuntiare domum possint, quantum Galli virtute ceteros mortales præstarent.
Ablativum subticuit Virg. 11. Æn. 438. dicens,
Ibo animis contra, vel magnum præstet Achillem. i. e. Antecellat: vel, ut quidam volunt, Repræsentet, exhibeat, vel æqualis sit. Mart. Crusius in altera parte Grammaticæ suæ. Virgil.
Ibo animis contra, vel magnum præstet Achillem. i. e. Repræsentet, aut etiam Excellat. Quia Quintilianus, Præstat, inquit, ingenio alius alium. Hic & Vel, pro Licet, aut Etiamsi. H. St. Locus Virg. est 11. Æn. 438. Fabii. 1. Inst. 1. pr.
Cum præpositione item construitur. ut,
In arte aliqua præstare. Lucret. lib. 5. 1355.
Præstat inter. Cæs. 2. Bell. Gall. cap. 15. Quod civitas magna, & inter Belgas auctoritate, ac hominum multitudine præstabat.
Inter suos æquales longe præstare. Cic. de Clar. Orat. 230.
Præstat, [κρεῖσσον] Impersonaliter, pro Melius est, & cum Dativo & Inf. construitur. Cic. pro Sext. 146. Si hoc non est satis, quod hæc omnia delata videntur reditu meo, multo mihi, multo inquam, Judices, præstat, in eandem illam recidere fortunam, quam tantam importare meis defensoribus & conservatoribus calamitatem. Dativus raro exprimitur. Virg. 1. Æn. 139. — sed motos præstat componere fluctus.
Emori potius, quam servire præstat. Cic. in Pison. 15.
Mori millies præstitit, quam hæc pati. Cic. 14. Att. 9.
Tacere præstat philosophis, quam loqui. Cic. 3. de Nat. Deor. 77.
Longe multumque præstat. V. LONGUS.
Multo præstat. V. MULTUS.
Vires præstandi habere. Ovid. 1. de Pont. 7. 38.
PRÆSTANDUS, a, um. Partic. ut, Amor præstandus. Ovid. 4. de Pont. 10. 81.
Invidia capitis periculo præstanda. Cic. pro Sext. 62. Designatus Tribunus plebis obtulit in discrimen vitam suam: dixit eam sententiam cujus invidiam capitis periculo sibi præstandam videbat.
PRÆSTANS, antis. Partic. [ὑπερέχων] Frequentius a Præsto, διαφέρων, ut, Præstans virtute homo. Virg. 8. Æn. 548.
Corpore & armis præstans. Sil. lib. 5. 175.
Gravitate & prudentia præstans homo. Cic. pro Corn. Balb. 50.
Longe præstans omnibus ingenio & doctrina. Cic. 2. Tusc. 22.
Ingenio, justitia, integritate omnibus præstans vir. Cic. pro Planc. 33.
Litteris doctrinaque præstans vir. Cic. 3. de Orat. 135.
Præstans valetudine, viribus, forma. Cic. 5. Tusc. 26. An dubitas, quin præstans valetudine, viribus, forma, acerrimis, &c.
In oculis præstans. V. OCULUS.
Præstans, Nomen, [ἔξοχος, ὑπέροχος] ut, Præstans animi, Cui est animi præstantia. Virg. 12. Æn. 19. Idem 6. Æn. 164.
— quo non præstantior alter
Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.
Præstans animi & animo, Fidens animi & animo, vide apud Despaut. 236. Sed non probo ejus distinct. H. St.
Præstantia debent ea dici, quæ habent aliquam comparationem. Cic. 5. Tusc. 38.
Victoria & fide præstans alicujus manus. Cic. 7. Fam. 5.
Consilio & virtute præstanti exstiterunt. Cic. pro Sext. 86.
Corpore præstanti Nymphæ. Virg. 1. Æn. 75.
Labor præstans. Lucret. lib. 2. 12.
Munere præstanti donare aliquem. Virg. 5. Æn. 361.
Natura excellens & præstans. Cic. 1. de Nat. Deor. 55.
Nomina præstantia. Ovid. 2. Trist. 467.
Odium præstans. Ovid. 13. Met. 756. al. Præsens.
Viri præstantes. Stat. 6. Theb. 295.
Numero præstantior omni. Stat. 1. Achil. 512.
Virginibus præstantior omnibus Herse. Ovid. 2. Met. 724.
Hoc certe præstantioribus, quo nihil novere nisi commune. Plin. lib. 11. c. 5.
Nihil præstantius. Cic. 3. de Fin. 2.
Aliis aliud præstantius. Lucret. lib. 2. 506.
Solidæ laudis ac veræ dignitatis præstantius quid mihi potuit accidere? Cic in Vatin. 8.
Amor præstantior. Ovid. 13. Met. 756. al. Præsentior.
Ordo præstantior. Stat. 5. Silv. 1. 97.
Sapientiæ præstantissimus. Tacit. 6. Ann. 6.
Præstantissimus ingenio, industria. Cic. de Amicit. 1. Quo mortuo, me ad Pontificem Scævolam contuli, quem unum nostræ civitatis & ingenio & industria præstantissimum audeo dicere.
Studio ac doctrina præstantissimi Xenocrates & Aristoteles. Cic. 1. Acad. 17.
Præstantissima feminarum. Cic. 5. Fam. 8. Itaque & præstantissima omnium feminarum uxor tua, & eximia pietate, &c.
Victima labe carens, & præstantissima forma. Ovid. 15. Met. 130.
Præstantissimi epitheton, honoris ergo, Imperatoribus tributum. Tertull. de Coron. Mil. pr. Nazar. Paneg. Constantin. cap. 26. extr.
PRÆSTANTER, Adv. Priores gradus nondum habemus repertos. Superlativo usus Plin. lib. 28. cap. 12. Præstantissime vincit.
PRÆSTANTIA, æ. f. [ἐξοχὴ, ὑπεροχὴ] Excellentia; a Præstans, διαφέρων, fit. Cic. de Amicit. 70. Fructus enim ingenii & virtutis omnisque præstantiæ, tum maximus accipitur, tum in proximum quemque confertur.
Excellentia & Præstantia. Cic. 1. Off. 97. Nobis personam imposuit ipsa Natura, magna cum excellentia præstantiaque animantium reliquorum.
Excellens in animorum laude præstantia. Cic. 5. de Fin. 36.
Animi præstantia. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Dignitatis aut fortunæ suæ præstantia, æquabilitatem cummunis juris transeunt quidam, & intolerantius se jactant. Cic. 2. de Orat. 209.
Ingenii præstantia. Cic. 4. de Fin. 3. Quum summum bonum posuisset in ingenii præstantia, quam virtutem vocamus.
Mentis præstantiam habet homo, cui tota illius natura pareat. Cic. 5. de Fin. 34.
Partium præstantia. Cic. 1. Acad. 10. Valetudinem, vires, pulchritudinem in toto: in partibus autem, sensus integros & præstantiam aliquam partium singularum, ut in pedibus celeritatem, &c.
Remedii præstantia. Plin. lib. 12. cap. 3.
Rerum omnium præstantia excellentes dii immortales. Cic. 2. de Divin. 129.
Virtutis, ingenii, fortunæ præstantiam consequi. Cic. de Amicit. 72.
PRÆSTĀTIO, ōnis. f. [παροχὴ] Paulus l. Si plur. de legat. & fideic. 3. D. Si plures gradus sint hæredum, & scriptum sit, Hæres meus dato: ad omnes gradus hic sermo pertinet: sicuti hæc verba, Quisquis mihi hæres erit. Itaque si quis velit, non omnes hæredes onerare legatorum præstatione, sed aliquot ex his, nominatim damnare debet.
Fiscalium præstationum exactores. Firmic. lib. 4. cap. 3. Et lib. 6. cap. 3.
Familiæ ercifcundæ judicium ex duobus constat, id est, rebus, atque præstationibus: quæ sunt personales actiones. Ulp. in l. Item Labeo. §. Famil. ercisc. D. Famil. ercisc.
Ut ad præstationem scribant. Seneca de Brevit. Vitæ, cap. 14. V. ibi Lips.
PRÆSTATOR, ōris. m. Frontin. de Colon. p. 351. Qui advocantur ut præstatores.
PRÆSTĪTOR, ōris. m. Apul. in Asclep. p. 92. Elmenh. Mundus præstitor est & tributor omnium.
PRÆSTĀBĪLIS, e. Adj. [ἔξοχος] a Præsto, διαφέρω, Excellens. Gell. 1. 3. Chilo præstabilis homo sapientiæ.
Lingua atque facundia nimium quantum præstabilis. Gell. lib. 18. cap. 3. Non autem Quanto. H. St.
Dignitas præstabilis. Cic. de Provinc. Consul. 38.
Præstabiles, primæ, & singulares res, quibus Parvæ, usitatæ & vulgares opponuntur. Cic. 2. de Orat. 347. Sumendæ res erunt, aut magnitudine præstabiles, aut novitate primæ, aut genere ipso singulares; neque enim parvæ, neque usitatæ, neque vulgares admiratione, aut omnino laude dignæ videri solent.
Præstabilis & insignis alicujus virtus. Cic. de Arusp. Resp. 41.
Compar. Cic. 1. de Fin. 30. Quem tandem hoc statu præstabiliorem, aut magis expetendum possumus dicere? Idem de Senect. 40. Nihil mente præstabilius Natura homini dedit.
Nil melius mundo, nihil præstabilius, nihil pulchrius. Cic. 2. de Nat. Deor. 18.
Præstabile, a Præsto, παρέχω, Quod præstari potest, aliquando significare dicit Perottus.
PRÆSTANA, æ. f. Dea, de qua Arnob. 4. Præstana est dicta, quod Quirinus in jaculi missione cunctorum præstiterit viribus.
PRÆSTO, Adv. ut vult Perottus: alii Nomen indeclinabile omnis generis esse volunt; verbo Sum, es, est, jungitur, & significat Præsens sum. [παρίσταμαι] Plaut. Epid. 5. 1. 46.
Tibi quidem quod ames, domi præsto est, fidicina, opera mea.
Cic. 3. Fam. 5. Tralleis veni ad VI. Calend. Sextiles: ibi mihi præsto fuit L. Lucilius cum litteris, mandatisque tuis. i. e. Mihi occurrit.
Adire præsto. V. ADEO, Ire.
Præsto adesse. Ter. Eun. 5. 9. 20. Sed ubi est frater? c. præsto adest, Poetice, pro Præsto est. Quomodo & legunt quidam.
Præsto domi. Ter. Heaut. 1. 1. 120.
Nihil opus fuit monitore, jamdudum domi
Præsto apud me esse ajunt: egomet convivas moror.
Præsto esse alicui, Præsidio esse, favere, juvare. Cic. pro Muren. 19. Jus Civile didicit, multum vigilavit, laboravit, præsto multis fuit.
Præsto esse, Advenire, comparere. Auctor ad Herenn. lib. 4. 62. Hirundines æstivo tempore præsto sunt, frigore pulsæ recedunt.
Præsto esse ad horam certam. Cic. 4. Verr. 92. Iste homo certus & diligens, ad horam octavam præsto est.
Præsto est ad nutum, & paret. Cic. 3. Verr. 78. Tunc quod videris, quod audieris, quod concupieris, quod cogitaris, nisi id ad nutum tuum præsto fuerit; nisi libidini tuæ, cupiditatique paruerit.
Locus est præsto. Lucret. lib. 2. 1067.
Præsto est ut ancillula. Cic. 2. de Fin. 69. Præsto esse Virtutes, ut ancillulas, quæ nihil aliud agerent, nullum suum officium ducerent, nisi ut Voluptati ministrarent.
PRÆSTUS, a, um. Adj. i. e. Præsens. Vet. Inscript. OFFICIO PRAESTVS FVI.
PRÆSTŌLOR, [ὑπομένω, περιμένω] āri. Manere, exspectare. Festus, Præstolari is dicitur, qui ante stando ibi, quo venturum excipere vult, moratur. Non. 2. 709. Occulte taciteque adventum hostium præstolari. Pænultimam corripit Turpil. Ter. Buchan. Becmannus, producit Valla, Taubman. Ter. Eun. 5. 6. 5.
Quem præstolare, Parmeno, hic ante ostium? Cæs. 2. Bell. Civil. 23. Hujus adventum L. Cæsar filius cum decem longis navibus præstolans, &c.
Vulgo pronuntiatur Præstŏlor. H. St. Recte. V. Ricciol. & Borrich.
Præstolor, Dativo junxit Cic. 1. in Catil. 24. Qui tibi ad forum Aurelium præstolarentur armati.
Servuli adolescentibus præstolantur, in Indice Terentii, qui est edit. in folio. In meo indice regestrali remittit ad pag. 94 a. H. St.
Præstolari (inquit Donatus ad l. c. Ter.) est Præsto esse, & apparere, hoc est obsequi.
PRÆSTOLO, Idem apud Non. 7. 67. ubi Turpilius, Ego præstolabo illi. & Livius Andr. Nimis imprudenter servis præstolaras.
PRÆSTOLĀTUS, a, um. Partic. Apul. Met. 5. p. 160. Elmenh. Voces, cubiculo præstolatæ, novam nuptam interfectæ virginitatis curant.
PRÆSTRINGO, strinxi, strictum, [ἀμβλύνω, περισφίγγω] ere. Valde stringere: & aliquando Leviter lædere, attingere. Plin. lib. 18. cap. 34. Præstringit enim atque percellit hic radices arborum. De Borea vento loquitur.
Tempora præstrinxit sertis. Stat. 5. Silv. 3. 112.
Fauce præstricta laqueo. Ovid. in Ibin, 551.
Præstringere, [ἐπισκιάζειν] Obtenebrare. Unde Præstigiæ, & Præstigiatores. Budæus. Liv. 40. 58. Cum ingenti fragore cæli, tonitribusque & fulguribus, præstringentibus aciem oculorum. Cic. in Vatin. 25. Cujus dignitas & splendor præstringebat, credo, oculos Vatinii. V. PERSTRINGO, & PRÆSTINGO, & paulo infra not.
Lux ahena præstringit oculos. Claud. 3. Cons. Hon. 134.
Præstringere præstigias. Cic. 3. de Nat. Deor. 73.
— ita omnes meos dolos, fallacias,
Præstigias, præstrinxit commoditas patris. Ex poeta.
Aciem oculorum vel ingenii. V. ACIES.

Aciem ingenii præſtringere, per translationem, pro Imponere. Cic. 1. Verr. 46. Mihi videtur periculum fore, ne ille, non modo verbis te obruat, ſed geſtu ipſo ac motu corporis præſtringat aciem ingenii tui, teque ab inſtitutis tuis cogitationibuſque abducat.
Aciem mentis præſtringere, Hebetare. Cic. 1. de Divin. 61.
Præſtringitur acies ferri, eboriſque nitor. Plin. lib. 7. cap. 15. De menſtruis. i. e. Obtunditur & hebetatur. Idem lib. 15. cap. 14. de pomis acerbis, Vis, inquit, tanta, ut aciem gladii præſtringat. V. omnino de hac voce Drakenb. ad Sil. 1. v. 358 ubi eam contra Lambinum quamplurimis auctorum locis aſtruit. [Stringo inter alia ſignificat etiam, Rado, Leviter attingo. Gloſſ. Lat. Gr. Stringimus, παραψαύομεν, & ibid. Stringentia, Attingentia, Græcis omiſſis. Sed videtur ſimul verbum hoc Tactus ejuſmodi celeritatem indicare, unde & fulguribus ac fulminibus proprie tribuitur. Suet. Aug. cap. 29. Cum expeditione Cantabrica per nocturnum iter lecticam ejus fulgur præſtrinxiſſet, ſervumque prælucentem exanimaſſet. Ita Mſſ. teſte Gronov. Sic Fulgor, vel Splendor Oculorum aciem præſtringere dicitur, quum celeri ictu, ſeu tranſcurſu ita ferit, ut hebetet, aciemque retundat.
Præſtringam. M.... in. in fine, ubi videtur legi poſſe & Perſtringam Sed utitur & alibi verbo Præſtringere, ut videbis in Indice, & quidem ibi in Perſtringere dicitur hoc eſſe vice illius in uno loco. H. St. Puto Marcellini loca innuere, quæ culter empectæ nobis invidit. Satis porro conſtat hæc duo verba frequenter confundi. V. Drakenb. d. l.

Præstringens, entis. Partic. Liv. 40. 58. Tonitribus & fulguribus præſtringentibus aciem oculorum. V. in ipſo verbo. Ammian. 31. 3. Aduſque Danubium terras præſtringens.

Præstrictus, a, um. Partic. ut, Fauce laqueo præſtricta. Ovid. in Ibin, 549.
Nimio ſplendore præſtrictus. Sen. Epiſt. 71.
Januis palatii præſtrictis. Ammian. 14. 7.

Præstrictio, ōnis. f. ut, Senſus præſtrictio. Tertull. Reſ. Carn. cap. 49. Al. Præſtructio.

Præstruo, xi, ctum, [προοικοδομῶ, προκατασκευάζω] ĕre. Prius ordinare, ædificareve. Columel. lib. 1. cap. 5. Quippe ab imo præſtructa, valenter reſiſtent contra ea quæ poſtmodum ſuperpoſita incumbent. Plin. 5. Epiſt 8. extr. Illud quæſo præſtruas, ad quod hortaris.
Præſtruere ſibi fidem. Liv. lib 28. 42.
Præſtruo, pro Obſtruo. ut, Aditum montis præſtruere objice. Ovid. 1. Faſt. 563. De Caco.

Præstruens, entis Partic. Ammian. 31. 7. Id ſcilicet præſtruentes.

Præstructus, a, um. Partic. [προκατασκευασθείς] ut, Hoſtis præſtructus bellis civilibus. Claud. de Bello Get. 286. i. e. Præ inſtructus, ut vult Barth.
Præſtructum, Ante præparatum, & Ex compoſito, ſive de induſtria factum. Suet. Tiber. cap. 53. Quondam vero inter cœnam porrecta a ſe poma guſtare non auſam, etiam vocare deſiit, ſimulans ſe veneni crimine arceſſitum: quum præſtructum utrumque conſulto eſſet, ut & ipſe tentandi gratia offerret, & illa, quaſi certiſſimum exitium, caveret.
Cunctis præſtructis ſtabant omnes armati. Ammian. 20. 6.
Ab imo præſtructa valenter reſiſtunt. Columel. 1. 5.

Præstructim, Adv. Tertull. de Pall. cap. 3. Ut ad hominem præſtructim perveniretur.

Præstructio, ōnis. f. Tertull. adverſ. Marc. 4. 14. Auguſtin. Epiſt. 112. cap. 1.

Præstructūra, æ. f. Tertull. adverſ. Marc. 4. 2.

Præsūdo, [προϊδρόω] āre. Ante ſudare, ante exercere ſe. Stat. 6. Theb. 4. —ludumque ſuper, quo Martia bellis
Præſudare paret, ſeſeque accendere virtus. Claudian. 2. de Rapt. Proſerp. 120.

Præsŭl, ŭlis. m. [προστάτης] teſte Phoca, a Præſilio, īre, fit, quod eſt Ante ſalio: Is appellabatur apud antiquos, qui primus erat inter Salios Martis ſacerdotes, a ſaliendo dictos, in portandis ancilibus. Valla lib. 5. conf. Turneb. Adverſ. 19. 10.
Item generaliter Qui aliis præeſt. Capitol. Anton. Philoſ. cap. 4. Fuit in eo ſacerdotio & præſul & vates, & magiſter. V. Caſaub. & Salmaſ. Uſus & Cic. 1. de Divin. 26. & 2. 66. V. Gruter.
Præſul fori. Sidon. 4. Epiſt. 14.
Præſulem agri ponere. Pallad. 1. tit. 6.
Femin. apud Avien. Deſcript. Orbis, 519.
Et Junone calent hic aræ præſule ſemper.

Præsulsus, a, um. Adj. [πολυάλικος] Valde ſalſus, vel ante ſalſus. Columel. lib. 6. cap. 2. Libraleſque offas in præſulſæ adipis liquamine tinctas.

Præsultator, Præsulto, Præsultor, V. præsilio.

Præsum, præes, fui, [προΐστημι, ἐφίσταμαι] eſſe. Præfectum eſſe. Cic. 4. de Finib 76. Omnibus enim artibus volumus attributam eſſe eam, quæ communis appellatur prudentia, quam omnes qui cuique artificio præſunt, debent habere.
Apud Strab. libro 15. p. 503. Ubi de Perſarum moribus, μεριοῦντος δὲ τοῦ μάγου τὰ κρέα, τοῦ ὑφηγουμένου τὴν ἱερουργίαν. Convertitur Magus, qui ſacrificio præeſt. H. St. Sed recte Caſaub. Qui ſacrificium enarrat.
Præeſſe agro colendo. Cic. pro Roſc. Amer. 50. Qui præeſſe agro colendo flagitium putes.
Faciendæ alicui rei publice præeſſe. Cic. 7. Verr. 46.
Intereſſe & Præeſſe. Cic. 1. Fam. 8. pr. Qui non ſolum interfuit his rebus, ſed etiam præfuit.
Exercitui præeſſe. Cic. 10. Fam. 8. Nepos 7. 6. 2.
Ignibus æternis Veſtæ. Ovid. 3. Faſt. 421.
Imperio Prætorio. Cic. 1. de Divin. 68.
Magiſtratibus leges, populo magiſtratus præſunt. Cic. 3. de Legib. 2.
Navibus & claſſi. Cic. 7. Verr. 81. Nepos 10. 6. 3.
Officio alicujus. Ovid. 4. Faſt. 382.
Provinciæ. Cic. 1. Fam. 9.
Quæſtioni præeſſe dicitur Judex. Cic. pro Roſc. Amer. 11. Quum huic idem quæſtioni judex præeſſes.
Reipublicæ. Cic. 1. Off. 79.
Sacerdotiis. Cic. pro Domo 10.
Sacris. Cic. de Aruſp. Reſp. 14.
Studio alicui. Cic. 1. de Orat. 235.
Summæ imperii. Nepos 2. 4. 2.

Temeritati alicujus. Cic. de Amicit. 37. Non paruit ille T. Gracchi temeritati, ſed præfuit.
Templo. Ovid. 3. de Pont. 2. 65.

Præsesse veteres dixiſſe pro Præſentem eſſe Voſſius in Etym. p. 406. probat ex illo Auſonii in dictis Sapient. 19.
Spondere qui nos, noxa quod præſeſt, vetat. Hinc remanſit

Præsens, entis. Partic. [παρών, ἐνδημῶν] Qui adeſt. Plaut. Stich. 1. 3. 67.
Adeſte ſultis, præda erit præſentium. i. e. Eorum qui hic adſunt.
Præſens & Abſens, contraria. Ter. Eun. 1. 2. 112.
Cum milite iſto præſens abſens ut ſies. Idem Adelph. 1. 1. 49.
Præſens, abſenſque idem erit. i. e. Te. præſente abſente. Idem Eun. 5. 9. 29.
— hoc ſi efficio, poſtulo ut mihi tua domus,
Te præſente abſente, pateat, invocato ut ſit locus
Semper.
Præſens præſenti adſum. Plaut. Moſtel. 5. 1. 27. Ter. Adelph. 4. 5. 34.
Quum hanc ſibi videbit præſens præſenti eripi.
Facultas optabilis tui præſentis ſi mihi eſſet, nunquam a tuis conſiliis diſcreparem. Cic. 10 Fam. 4.
Cognoſcent omnes amorem tui abſentis præſentiſque. Cic. 1. Fam. 1. extr. [Sed varia lectio eſt. Forte, Noſtram fidem omnes, & amorem abſentis, præſentiſque tui, cognoſcent. vel Amoremque &c. Gronov. Abſentis præſentes. Sed plus eſt ſi Omnes, quam ſi Præſentes duntaxat cognoſcant, & Amor abſentis, præſentis, periphraſis eſt Nullo locorum intervallo interrupti amoris. conf. tamen Ep. 5. ejuſd. lib.
Præſentem atque audientem, vita privandum eſſe dixit. Cic. 4. in Catil. 13.
Vivi & Præſentes. Cic. 1. Off. 156. Neque ſolum vivi atque præſentes ſtudioſos diſcendi erudiunt atque docent, ſed hoc idem etiam poſt mortem monumentis litterarum aſſequuntur. Idem 2. de Orat. 9. Ut duos ſummos viros, iis, qui neutrum illorum viderint, eorum, quibus ambo illi oratores cogniti ſint, vivorum & præſentium memoria teſte, commendemus.
Id ego, præſente hoc, tibi nolebam dicere. Ter. Hec. 4. 4. 90.
Dicerem de ejus virtute eo præſente timidius. Cic. pro Cæcin. 77.
Agere geſtum præſente Roſcio. Proverbialis locutio, in eos qui doctiores ſe præſentes docere volunt. Cic. 2. de Orat. 233. Quanquam ſoleo, inquit, ſæpe mirari eorum impudentiam, qui agunt in ſcena geſtum ſpectante Roſcio. Quod pro Quint. 77. tangens, Præſente eo, dicit.
Hic eſt unus homo ex omnibus, quo præſente minime ineptus eſſe vellem. Cic. 1. de Orat. 112.
Præſente nobis, pro Præſentibus dixerunt veteres. Plaut. Amph. 2. 2. 194.
Nec nobis præſente aliquis, niſi ſervos Soſia, affuit.
Pomponius, Qui apud forum præſente teſtibus mihi vendidit. Idem, Sive ergo iſtuc præſente amicis inter cœnam. Varro in Marcellum, Id præſente legatis omnibus, exercitu, pronuntiat. Ex Donato ad Ter. Eun. 4. 3. 7. V. Non. 2. 66. & 660.
Adeſſe, & Præſentem eſſe. Cic. 1. Off. 11. Ad id ſolum, quod adeſt, quodque præſens eſt, ſe accommodat. De beſtia.
Adeſt præſens. V. adsum.
Præſens non ades. Plaut. Amphit. 3. 3. 22.
Egi tecum præſens, idemque petivi ſæpe per litteras. Cic. 2. Fam. 6.
Exponere commodius aliquid præſenti. Cic. 1. Att. 14.
Hortatur præſens. Hor. 1. Epiſt. 1. 69.
Interfuit, & præſens vidit. Cic. 1. de Invent. 104.
Inviſit præſens. Liv. 1. 57. Quin ſi vigor juventæ ineſt, conſcendimus equos, inviſimuſque præſentes noſtrarum ingenia?
Præſens tanquam in manum aliquid dare. Cic. 2. Off. 60. Quanquam quod præſens, tanquam in manum, datur, jucundius eſt: tamen hæc in poſterum gratiora.
Præſens ingenio. Plin. lib. 17. cap. 1.
Ætas præſens. Hor. 2. Epiſt. 1. 42.
Animus præſens. [παράστημα] Ter. Phorm. 5. 8. 64.
Animo virili præſentique ut ſis, para. Virg. 5. Æn. 363.
Nunc ſi cui virtus, animuſque in pectore præſens. Ubi Servius, Præſens, fortis: ac ſi diceret, ſi adſit quis plenus animi. Cic. 2. de Orat. 84. Sed animus acer & præſens, & acutus idem atque verſutus, invictos viros efficit.
Animo præſentiore aliquid facere. Liv. 31. 46.
Animo præſenti uti. Cic. 1. Off. 80. Fortis animi & conſtantis eſt, non perturbari in rebus aſperis, nec tumultuantem de gradu dejici ut dicitur, ſed præſenti animo uti & conſilio, &c.
Animo præſenti dicere. Ter. Eun. 4. 6. 31. h. e. Confidenti.
Argento vel pecunia præſenti, mercari vel vendere, Numerato. Plaut. Pœnul. Prol. 89. Idem Men. 5. 9. 97.
Caſus præſentis immemor. Ovid. 4. Triſt. 1. 40.
Dolor præſens. Lucret. lib. 6. 1275.
Forma dei præſens. Stat. 1. Silv. 1. 62.
Gratiam præſentem refero. Cic. pro Planc. 131.
Hora præſens. Hor. 3. Carm. 8. 27.
Malum præſens, Inſtans. Ter. Phorm. 5. 2. 16. — vorſura ſolves,
Geta, præſens quod fuerat malum, in diem abiit: plagæ creſcunt.
Mors præſens. Virg. 1. Æn. 91.
Paſtum ad præſentem mendicitatis ſuæ agros populari. Cic. 11. Philipp. 4.
Pecuniam præſentem ſolvere. Cic. 2. Att. 4. Pro eo tibi præſentem pecuniam ſolvi imperavi, ne tu expenſum muneribus ferres. conf. Argento.
Pecuniam præſentem, non debitam, ſolvit mulieri. Cic. pro Cluent. 34.
Peſtis. Cic. 3. Philipp. 25. Nimirum recte veneficum appellas, a quo tibi præſentem peſtem vides comparatam.
Pignore præſenti firmat animum. Virg. 3. Æn. 611.
Pœna, Inſtans. Cic. 2. de Divin. 122. Atqui, ne ſi navigare quidem velim, ita gubernarem ut ſomniaverim: præſens enim pœna ſit. Tacit. de Germ. 19. 2.
Re præſenti. Liv. 40.
Eſſe in re præſenti. Plaut. Amph. 1. 1. 93. & Plin. 10. Epiſt. 85.
In rem præſentem venire. Cic. 1. de Orat. 250. An vero ſi de re ipſa, ſi de finibus, quum in rem præſentem non venimus, ſi de tabulis & præſcriptionibus controverſia eſt, &c. Cic. 1. Off. 32. Si conſtitueris, te cuipiam advocatum in rem præſentem eſſe venturum.

Tempus ad præsens dissimulato dolore, odium regis in vindictæ occasionem distulit. Justinus lib. 1. cap. 5. de Harpago.
Tempus in præsens, & In posteritatem, contraria. Cic. 1. in Catil. 22. Quanta tempestas invidiæ nobis, si minus in præsens tempus, recenti memoria scelerum tuorum, at in posteritatem impendeat. V. POSTERITAS.
Testibus præsentibus liberam cretionem cognoscere. Cic. 13. Att. 44.
Vires ad nocendum præsentes habere, Paratas. Cic. 15. Att. 6.
Præsens & Futurus, [ἐνεστὼς, καὶ μέλλων] contraria. Cic. pro Domo 12. Erat igitur & præsens caritas, & futura fames.
Præteritorum meminit, præsentia cernit, futura prævidet animus. Cic. 1. de Divin. 63.
In præsens, In præsenti, Ad præsens. V. IN & AD, & paulo supra Tempus.
Præsens, non in præteritum modo accipitur, verumetiam in futurum. ut Hor. in Arte Poet. 44.
Pleraque differat, & præsens in tempus omittat. In præsens, i. e. In suum tempus, & quando tempus dicendæ rei aderit: nisi accipiatur pro Impræsentiarum. ut idem 2. Carm. 16. 26.
Lætus in præsens animus, quod ultra est
Oderit curare. Valla lib. 4. 112. conf. Tacit. 2. Hist. 70.
Præsens quandoque dicitur, non Quod nunc fit, sed quod alias fiebat: id est tempore tunc præsenti. Cic. Ego incolumitati civium primum, & postea dignitati: ille præsenti potius, quam futuræ dignitati consulebat, De mortuo loquitur. Hæc Perott. ex Valla lib. 4. cap. 112. Cic. 2. Q. frat. 8. Sed cetera, ut tu scribis, præsenti sermoni reservantur: hoc tamen non queo differre. i. e. Coram quo erimus.
Præsens iracundia, Subita. Cic. 1. Fam. 1. Exarsi, non solum præsenti, credo, iracundia. h. e. Quæ mihi tunc ex re præsenti obvenerat. V. Vall. l. c.
Præsens, Potens. Hor. 1. Carm. 35. 1. de Fortunæ potentia,
O diva, gratum quæ colis Antium,
Præsens, vel imo tollere de gradu
Mortale corpus: vel superbos
Vetere funeribus triumphos. Præsens, Potens mutare statum hominum. Acron. Idcirco autem Præsens pro Potente positum est, vel quod is, qui præsto est, majorem vim habet, quam qui abest: vel quod usitato loquendi more Deos Præsentes appellamus, qui in nostris dubiis, ac difficilibus temporibus statim nobis auxilium ferunt. Jam hoc genus loquendi, Præsens tollere, tale est, qualia sunt illa, Pertinax ludere, Durus componere, Nobilis superare, de quibus vide in NOBILIS. Lambinus. Idem 4. Carm. 14. 43.
— tutela præsens Italiæ. V. infra not.
Præsens, Propitius: quoniam is qui præsens est nobis, propitiatur facile, si invocetur, & citius quam is, qui præsens non est. Virg. 1. Georg. 10.
Et vos, agrestum præsentia numina, Fauni. Servius. Terent Phorm. 2. 2. 31.
Ea qui præbet, non tu hunc habeas plane præsentem deum? Donatus, Præsentes dii sunt, vel qui statim præstant: vel qui coluntur, & videntur, ut Sol & Luna. V. paulo post.
Succurre præsens. Virg. 9. Æn. 404.
Tu dea, tu præsens nostro succurre labori. Ubi Servius, Non dicit, Quæ præsens es, sed Præsens succurre: id est Illico, statim.
Deus præsens ac præpotens. Cic. 2. de Nat. Deor. 77.
Deos præsentes videre. Cic. 3. de Nat. Deor. 11. [Gloss. Lat. Gr. Præsens, Ἐπιφανής, καὶ Παρών, καὶ Εὐχαλκος. Forte scribendum εὐάκοος. Deos autem opiferos Præsentes vocabant, quia revera apparere, vel potius adesse coram putabant, quum opem ferrent, ut apud Homerum & Virgilium videre licet, unde & illud 1. Eclog. 42.
Nec tam præsentes alibi cognoscere divos. Quin etiam, ut cælo descenderent rogabant, ut passim Horatius ostendit. conf. PRÆSENTIA infra.
Numen præsentius. Quintil. in proem. lib. 4.
Præsentior. Ovid. 2. Amor. 8. 17.
At quanto, si forte refert, præsentior ipse
Per Veneris feci numina magna fidem? conf. 13. Met. 757. Virg. 12. Æn. 245.
Dat signum cœlo, quo non præsentius ullum
Turbavit mentes Italas. i. e. Efficacius. Unde Præsentissimum periculum, Præsentissima medicina, Præsentissimum venenum, i. e. Potens, & in primis efficax. [Videtur Adv. Præsentius.
Auxilium præsens, Efficax. Cic. 6. Verr. 107. Multis sæpe in difficillimis rebus præsens auxilium ejus oblatum est. De Cerere Ennensi.
Auxilium præsentius, Remedium. Virg. 2. Georg. 127.
Præsens medicina: h. e. Quæ præsens & festinum remedium adfert. Columel. lib. 2. cap. 14.
Præsentissimum remedium, sanguis de aure emissus. Columel. lib. 6. cap. 14. Plin. 28. 4.
Compar. & Superl. exempla plura supra V.
Præsentia, pl. n. Tacit. 3. Hist. 69. 4. Sabinus re trepida, quod tutissimum ex præsentibus, arcem Capitolii insedit. Idem 4. Hist. 59. 6. Veniam ostentantes, si præsentia sequerentur. Gl. Lat. Gr. Præsentia, παρόντα.

PRÆSENTIA, æ. f. [παρουσία] Ter. Heaut. 3. 3. 12.
Multa fert libido: ea prohibet facere tua præsentia.
In præsentia, & in præsentiarum, V. IN præp. & IMPRÆSENTIARUM.
In præsentia: seq. Post. V. IN.
In præsentia & ante oculos proponere periculum. Cic. pro Domo 11.
Desiderium præsentiæ tuæ meo labore minuam. Cic. 5. Fam. 8.
Deorum præsentiæ, Cic. 2. de Nat. Deor. 166. conf. Apul. 11. Met. p. 260. Elmenh.
Declarant præsentiam suam sæpe divi. Cic. 2. de Nat. Deor. 6.
Formæ aberat præsentia. Ovid. 2. Fast. 777.
Præsentiam sui facere, Copiam. Paulus in l. de unoquoque. D. de re judicat. Si sæpe conventi, præsentiam sui facere noluerint. Hermogenianus in l. contumacia. eod. tit. Præsentiam sui facere contemnit.
Præsentia animi, [παράστασις] Græci παράστημα vocant: Latini Præsidentiam, & robur animi. Cic. pro Milon. 63. Neque vero sine ratione certa causa Milonis semper a Senatu probata est: videbant enim sapientissimi homines, facti rationem, præsentiam animi, defensionis constantiam. Idem 5. de Fin. 8. conf. Quintil. Decl. 6. 14. & Vall. 4. 112.

PRÆSENTO, [παρίστημι, προδεικνύω] are. quasi Præsens facere. Quintil. lib. 11. cap. 2. pr. Frustra docemur, si quicquid audivimus, præterfluat: & exemplorum, legum, responsorum, dictorum, beneque factorum velut quasdam copias, quibus abundare, quasque in promptu semper habere debet Orator, eadem illa vis non præsentat. Alii legunt Repræsentat: nec adhibent negationem. Auctor de Viris illustr. cap. 77. extr. Caput ab Achilla, Ptolemæi satellite, Ægyptio velamine involutum, cum annulo Cæsari præsentatum est.
Præsentare, Referre, speciem præbere, & quod vulgo *Repræsentare* dicitur. Plin. lib. 30. cap. 10. Sarcites bubulas carnes præsentat. conf. Apul. 6. Met. p. 175. Elmenh. & 10. 11. & Fontin. Strateg. 1. 11. 2.

PRÆSENTANS, antis. Partic. Plin. 20. 19. Folia speciem passerum præsentantia.

PRÆSENTĀNEUS, a, um. Adj. [παραστατικός] Quod in præsens subito fit: seu potius Quod præsentem habet efficaciam. ut, Præsentanei boleti, apud Senec. Epist. 95. Qui cito enecant.
Remedium præsentaneum ad dentium mobiles firmandos. Plin. lib. 21. cap. 31.
Venenum præsentaneum. Gell. lib. 6. cap. 4. Id quoque addidisse, venenum sibi Carthaginenses dedisse, non præsentaneum, sed ejusmodi, quod mortem in diem proferret, &c. De Regulo loquitur.
Virus præsentaneum paro. Quintil. Decl. 17. V. Cellar. Cur. post. p. 121.

PRÆSENTANEE, Adv. Oct. Hor. lib. 1. præf. Præsentanee conficere libellos.

PRÆSENTĀRIUS, a, um. aliud Adj. ut, Præsentarium argentum. Plaut. Pœn. 3. 3. 92.
Quid ita? L. quia aurum poscunt præsentarium. Idem Most. 2. 1. 14. & Trin. 4. 3. 74.
Venenum præsentarium. Apul. 10. Met. p. 240. Elmenh.

PRÆSENTĀLIS, e. Adj. ut, Milites præsentales. l. ult. C. §. 1. de re mil. Præsentales domestici. l. ult. Cod. de Domest. i. e. Præsentes.

PRÆSENTIALITER, Adv. Sarisb. 5. 8. Præsentialiter examinare.

PRÆSŪMO, sumpsi, ptum, [προλαμβάνω] ere. Prius sumere. Plin. lib. 36. cap. 11. Theophrastus auctor est, potores in certamine bibendi præsumere farinam ejus. Scil. Lapidis.
Cogitare futura ac præsumere. Sen. Epist. 107.
Dapes præsumere. Ovid. 3. de Arte Am. 757.
Præsumere aliquid animo. Valer. Max. lib. 1. 5. 3. extr. Spem certam clarissimi triumphi animo præsumsit.
Æternitatem famæ spe præsumere. Tacit. 11. Ann. 7. 1.
Bellum spe præsumere. Virg. 11. Æn. 18.
Arma parate animis, & spe præsumite bellum. Ubi Servius, Aut hypallage est, pro Armis parate animos; aut certe est mutanda distinctio; ut sit,
— animis & spe præsumite bellum: Mente præoccupate. conf. Præsumere animo.
Fortunam præsumere. Tacit. 1. Hist. 62.
Gaudium præsumere. Plin. 2. Epist. 10. Ut tandem percipias gaudium, quod ego olim pro te non temere præsumo. i. e. Quibusdam signis intelligo ante tempus.
Ingenium judicio præsumi. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Lætitiam præsumere. Plin. in Paneg. cap. 79. Equidem incognitam quandam, proximaque majorem, præsumo lætitiam.
Mollitiem. Hor. 2. Serm. 2. 87.
Officia hæredum præsumere, pro Agere, dum superstites sumus, quod hæredum esset. Plin. Epist. 6. 10.
Partes judicis præsumere. Quiutil. 11. 1.
Remedia præsumere. Tacit. 14. Ann. 3.
Supplicium in aliquem. Tacit. 1. Ann. 48. h. e. Ante sumere.
Præsumere. pro Audere. Sulp. Sever. Hist. Sacr. 1. 47. Elatus secundis rebus, illicita præsumens. V. Jo. Vorst. ibid. Sext. Ruf. cap. 7. Epirotæ ad Italiam transire præsumpserant. V. Cellar. Cur. post. p. 250.

PRÆSUMPTUS, a, um. Partic. [προληφθείς] ut, Diadema præsumptum. Claud. 4. Conf. Honor. 168.
Desperatio præsumpta. Quintil. procem. lib. 1.
Opinio præsumpta. Quintil. lib. 2. cap. 17. Nihil invidia valeat, nihil gratia, nihil opinio præsumpta. Apud. Tacit. 2. Ann. 73. Præsumpta suspicio, pro eodem dicitur, teste Budæo.
Piacula præsumpta. Sil. lib. 5. 213.
Quies præsumpta. Tacit. in vita Agric. 18.
Spes præsumpta. Tacit. lib. 3. Ann. 46. Ammian. 22. 6. [Hic subauditur Animo, quod Valerius expressit. V. in ipso verbo.
Suspicio, V. Opinio.
Præsumptum est enim ea mancipia, quæ rudia sunt, simpliciora esse, Ulpian. in l. præcipiunt. D. de ædil. edict. Sic passim JCti.
Præsumptum habere. Tacit. 14. Ann. 64. 5.

PRÆSUMPTE, Adv. Vopisc. in Caro, cap. 4. Ut præsumpte veritatem dicere nequeam.

PRÆSUMPTIO, ōnis. f. [πρόληψις] Ante sumptio, vel anticipatio. Plin. 9. Epist. 3. ad Paulinum, Alius alium: ego beatissimum existimo, qui bonæ, mansuræque famæ præsumptione perfruitur, certusque posteritatis cum futura gloria vivit.
Præsumptio, apud Rhetores, [πρόληψις] dicitur, quum id quod in adversarii causa, vel in judicis opinione contrarium nobis esse, aut fore, arbitramur, præoccupamus dicere, & cum ratione dissolvere. Quintil. lib. 9. 2. Mire vero in causis valet Præsumptio, quæ πρόληψις dicitur, quum id quod objici potest occupamus, quæ præcipue procemio convenit.
Apud sequioris ævi scriptores Nimiam spem & fiduciam denotat. Spartian. Hadr. cap. 2. Habuit autem præsumptionem imperii mox futuri. V. Salmas. ibid. Ammian. 26. 10. Cognita levi præsumptione Marcelli. Sulp. Sever. Hist. Sacr. 1. 33. Illicita præsumptione rex ad vicem sacerdotis holocaustum obtulit. [Apud Spartian. videtur intelligi Spes certa, præsumpta animo. pro Audacia Apul. 10. Met. p. 243. Elmenh.
Præsumptio, πρόληψις, Anticipata opinio. Vide meam Proodop. in Senecam. H. St. conf. Cic. 2. de Divin. 53.
Præsumptio vulgo, pro eo quod Gall. *Présomption.* Præsumptio, inquit Hemmingius in libro de Lege naturæ, πλημμέλεια, est quum quis ob facta sua, quæ aliquam admirationem merentur, gloriam venatur immodesto studio. H. St. Hinc Præsumptiosus, quod tamen Præsumptuosus scribunt. q. V. infra.

PRÆSUMPTOR, ōris. m. Ammian. 26. 8. Tertull. de Pœnit. cap. 6. Hieronym. Epist. 89. Sedul. lib. 2. 4. pr. Paulin. Natal. Fel. 225.

PRÆSUMPTORIE, Adv. Tertull. contr. Marc. 4. 41.

PRÆSUMPTUOSUS, a, um. Adj. Arrogans. Sidon. 1. Epist. 1. & 11. & 7. Epist. 4. Salvian lib. 7. [Si a Præsumptione, Præsumptiosus dicendum.

PRÆSUMPTUOSE, Sidon. 7. Epist. 7. Hoc ipsum præsumptuose arroganterque loquor.

PRÆSUO, ui, ūtum, [προῤῥάπτω] ĕre. Ante fuere. Plin. lib. 12. cap. 19. Confecant furculos longitudine binûm cubitorum. Mox præsuunt recentibus coriis quadrupedum ob id interemptarum, &c.
Hasta præsuta foliis. Ovid. 11. Met. 4.

PRÆTĔGO, xi, ctum, [προσκεπάζω] ĕre. Idem quod Tegere. Plin. Paneg. cap. 15. Veniet ergo tempus, quo posteri visere, visendumque tradere minoribus suis gestient, quis sudores tuos hauserit campus; quæ refectiones tuas arbores, quæ somnum saxa prætexerint, quod denique tectum magnus hospes impleveris. [Protexerint lego. Somnum cepisse vult in speculus. Passim hæc confundi notum est.

PRÆTECTUS, a, um. Partic. Ante tectus. Cæl. Aurel. Acut. 1. 9. Ligationibus utimur, sed prætectis lana aut veste locis. conf. Reinef. Var. Lect. 3. 18. p. 658.

PRÆTECTIO, ōnis. f. Oculorum prætectio. Cæl. Aurel. 3. Tard. 8. 131.

PRÆTENDO, di, tum & sum, [προϊσχομαι, προβάλλω] ĕre. Ante tendere, opponere. Virg. 9. Æn. 599.
— & morti prætendere muros.
Vestem prætendere. Ovid. 3. Amor. 6. 79.
Prætendere auribus. Plin. 7. Epist. 27. ad Suram, Initio, quale ubique, silentium noctis, deinde concuti ferrum, vincula moveri: ille non tollere oculos, non remittere stilum, sed obfirmare animum, auribusque prætendere, tum crebescere fragor, adventare, & jam, &c. Alii codices, habent, Auribusque manum prætendere. i. e. Opponere, ne spectri adventantis tumultum audiret. [Sed rectius Animum prætendere. V. not.
Prætendere retia. Plin. lib. 9. cap. 8. Qua de causa prætendi non queunt retia, quæ molem ponderis ullo modo tolerent.
Prætendere sepem segeti. Virg. 1. Geeorg. 270. Servius, Circumdare, & opponere.
Prætendo, pro Obtendo, Prætexo: Dativo aliquando jungitur, nonnunquam Accusativo cum præpositione Adversus. Plin. 4. Epist. 16. ad Valerium extr. Studeamus ergo: nec desidiæ nostræ prætendamus alienam. Quintil. in præf. lib. 1. de falsis philosophis, Sed vultum, & tristitiam, & dissentientem a ceteris habitum, pessimis moribus prætendebant. conf. Virg. 4. Æn. 339.
Ignorantia prætendi non potest. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Nomen alicujus prætendere. Cic. in Vatin. 14. Volo ut mihi respondeas tu, qui te Pythagoricum soles dicere, & hominis doctissimi nomen tuis immanibus & barbaris moribus prætendere, quæ te tanta, &c.
Speciem lætam prætendere fraudi. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 474.
Verba culpæ prætendere. Ovid. Rem. Amor. 240.
Prætendere, Præ se ferre. Quintil. lib. 8. cap. 3. Qui quum loricatus in foro ambularet, prætendebat se id metu facere.
Amicitiam, ac studium alicujus prætendere. Tacit. 4. Hist. 13.
Prætendunt duo unum debitum, h. e. Contendunt uterque suum esse. Paul. in l. si plures. D. de pact. Unus tutor plurium pupillorum nomine, unum debitum prætendentium.
Prætendere manu, Præferre. Virg. 4. Georg. 230.
— fumosque manu prætende sequaces. Servius. Æneid. 8. 116.
Paciferæque manu ramum prætendit olivæ.
Est & militare verbum & ponitur pro Custodire limites. Tacit. 2. Hist. 6. 5. Quicquid castrorum Armeniis prætenditur. conf. Salmaf. in Solin. p. 295.

PRÆTENTUS, a, um. Partic. [προτεθείς] ut, Cuspis prætenta. Ovid. 3. Met. 83.
Veste prætenta lacrimas coortas obtegis. Seneca Hippol. 885.
Locus prætentus aquis. Claud. 1. in Ruffin. 124.
Prætenta sinu jacet insula contra Plemmyrium. Virg. 3. Æn. 692.
Prætentaque Syrtibus arva. Ibid. 6. 60. Adde Drakenb. ad Sil. 16. 253.
Ex militari usu Tacit. 2. Ann. 56. pr. Gens nostris provinciis late prætenta.
Legio prætenta Britannis. Claud. de Bell. Get. 416.

PRÆTENTURA, æ. f. Prætenturæ, arum. f. pl. a Prætendendo, id est, ante tendendo & præsidendo dictæ, sunt tanquam quædam Castra ante tendentia, vel Stationes ante castra tendentes. Ammian. Marcell. lib. 1. Ibique densis inter obsidentium itinera prætenturis, provincialium & viatorum opibus pascebantur. Iterum 14. 3. Et quia Mesopotamiæ tractus omnes, crebro inquietari sueti, prætenturis & stationibus servabantur agrariis. Rursus 25. 4. Salubriter & caute castra metata, prætenturæ stationesque agrariæ tutis rationibus ordinatæ. Meminit Hyginus de Limit. Verbum militare est. Vide plura apud Turnebum Adverf. 4. 7. vel Lex. Pitisc.

PRÆTĔNER, ĕra, ĕrum. Adj. [πολύτερεν] Valde tenerum. Plin. lib. 25. cap. 13. Similis & nomine & effectu, sed alia est capnos, fruticosa, prætenera, foliis coriandri. Idem 14. 2.

PRÆTENTO, [προπειράομαι] āre. Prius tentare. Ovid. 5. Met. 339.
Calliope querulas prætentat pollice chordas.
Cornua sunt cochleis, ad prætentandum iter. Plin. lib. 11. cap. 37.
Vires prætentare. Ovid. 8. Met. 7.
Misericordiam judicis. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Loca castris ipse capere, æstuaria ac silvas ipse prætentare. Tacit. Agric. 20. 2. conf. 1. Ann. 29. 3. Et 2. Hist. 49. 3.

PRÆTENTĀTUS, a, um. Partic. Tacit. 1. Ann. 73. 1. Prætentata crimina. Suet. Aug. cap. 35. Cordus Cremutius scribit, ne admissum quidem tunc quemquam Senatorum, nisi solum, & prætentato sinu.
Prætentata & perfecta causa. Cic. 2. de Orat. 318. Idcirco tota causa prætentata atque perfecta, locis omnibus inventis atque instructis, considerandum est quo principio sit utendum.

PRÆTENTĀTUS, ūs. m. [προπειρασμός] Plin. lib. 11. cap. 37. Cochleis oculorum vicem cornicula bina prætentatu adimplent.

PRÆTĔNUIS, e. Adj. [ὑπέρλεπτος] Valde tenue significat. Plin. lib. 11. cap. 15. Mel thymosum non coit, & tactu prætenuia fila mittit. Idem lib. 8. cap. 50. Solertiam ejus animalis Mucianus visam sibi prodidit in ponte prætenui. De capris.

PRÆTĔPEO, ui, [προχλιαίνομαι] ēre. Ante tepere. Ovid. 2. Amor. 3. 6.
Mollis in obsequium, facilisque rogantibus esses,
Si tuus in quavis prætepuisset amor. [A Prætepesco videtur.

PRÆTER, Præpositio, [πλὴν, ἐκτὸς, παρὰ, παρὲξ] Accusativo semper jungitur, & excipiendi vim habet. Cic. 7. Att. 3. Qui omnes, præter eum, de quo per te egimus, reum me facere rentur.
Præter, ex παρὰ, unde & Per. Παρὰ τὰ νενομοθετημένα παρὰ τ' Καίσαρος. Dio. 181. H. St.
Ante & Præter, contraria. Auctor ad Heren. lib. 4. 1. In superioribus libris nihil, neque ante rem, neque præter rem locuti sumus.
Præter, Ultra, vel Supra. Quintil. Multa erant, præter hæc, quæ objici merito potuissent.
Præter cetera, Plus quam cetera. Ter. And. 1. 1. 31.
Horum ille nihil egregie præter cætera
Studebat. Cic. 2. Off. 26. Testis est Phalaris: cujus est, præter ceteros, crudelitas nobilitata. Pro eo quod est, Præter ceterorum crudelitatem. Cic. pro Sulla 9.
Hoc mihi præcipuum est præter ceteros. Idem 1. Att. 15. Ter. Adelph. 2. 3. 5.
Itaque unam hanc rem me habere præter alios præcipuam arbitror.
Fidem præter communem, quæ omnibus debetur, præterea nos isti hominum generi præcipue debemus. Cic. 1. Q. frat. 1.
Præter hac, i. e. Ultra, amplius. Plaut. Stich. 2. 2. 21.
Præter hac, apud Plautum sæpius legitur, pro Posthac. In Rud. 4. 4. 74.
— si præter hac
Tu verbum faxis hodie, ego tibi comminuam caput.
Præter modum, Supra modum. Cic. pro Planc. 82. Quem qui reprehenderit, in eo reprehendit, quod gratum præter modum dicat esse.
Præter modum justus. Cic. 5. Tusc. 105. Aristides nonne ob eam causam expulsus est patria, quod præter modum justus esset?
Præter modum crevit lacus Albanus. Cic. 1. de Divin. 100.
Præter modum exterreri. Cic. 2. Off. 36. Voluptates blandissimæ dominæ, majores partes animi a virtute detorquent: & dolorum quum admoventur faces, præter modum plerique exterrentur.
Præter æquum, Contra quam æquum est. Ter. Hec. 2. 1. 29.
Meo labori haud parcens præter æquum atque ætatem meam.
Præter æquum & bonum nimium durus. Ter. Adelph. 1. 1. 39.
Præter ætatem, i. e. Contra, ut ait Donatus ad l. c. Ter. Plaut. Epid. 1. 2. 3.
Præter ætatem & virtutem stultus es, Stratippocles. h. e. Dedecet ætatem tuam te stultum esse, Non convenit ætati tuæ, Contra ætatem facis. conf. Ter. Heaut. 1. 1. 7.
Præter consuetudinem, Contra. Cic. 5. Att. 23. In altera epistola, præter consuetudinem tuam, diem non adscribis, sed satis significas tempus.
Præter consuetudinem si acciderit aliquid, præter naturam tamen non possit exsistere. Cic. 2. de Divin. 60.
Præter exspectationem. ut, Nihil magis ridetur, quam quod est præter exspectationem. Cic. 2. de Orat. 287.
Præter fatum. V. paulo post, Præter naturam.
Præter libidinem. Ter. Heaut. 1. 2. 27.
Fortasse aliquanto iniquior erat præter ejus libidinem.
Præter morem atque legem civium, Contra consuetudinem, inquit Donatus. Ter. And. 5. 3. 8.
Præter naturam. Cic. 1. Philip. 10. Multa autem impendere videbantur, præter naturam etiam, præterque fatum. i. e. Violenta morte & inopinata. V. Gell. in hæc verba, lib. 13. cap. 1.
Præter opinionem, Contra, inquit Donatus. Ter. Hec. 5. 1. 37.
Nunc, quum ego te esse præter nostram opinionem comperi. i. e. Aliam, quam credebamus.
Præter opinionem aliquid accidere. Cic. pro Planc. 15.
Præter optatum illud accidit. Cic. in Pison. 46. Ut amitteretis exercitum nunquam mehercule optavi: illud & jam accidit præter optatum meum, sed valde ex voluntate.
Præter sententiam omnia eveniunt. Plaut. Merc. 4. 7. 20.
Præter solitum lætus. Virg. 1. Georg. 412.
Præter spem. Ter. And. 2. 6. 5.
Præter spem evenit, sentio: hoc male habet virum. V. P. Faber Semestr. 2. 18.
Præter spem si quid erit, facies ut sciam. Cic. 15. Att. 13.
Præter spem aliquid dicere. Cic. 4. Fam. 4.
Præter, Ante, de loco, & cum motu: ut
Præter ripam euntibus. Liv. 38. 18. V. PRÆTEREO.
Præter mœnia ipsa fluere, Ante. Liv. Idem 38. 15. pr. Præter Caralitin paludem agmen ductum. Idem 29. 25. Præter Thebas Demetriadem cursum dirigerent. Idem 40. 41. Præter oram Hetrusci maris Neapolim transmisit.
Præter, pro Ulterius. Lucret. lib. 4. 389.
Quæ manet in statione, ea præter creditur ire. De navi.
Præter oculos, Ante. Cic. 5. Verr. 61. Servi autem ejus, qui & moribus iisdem essent, quibus dominus, & eodem genere ac loco nati, præter oculos Lollii hæc omnia ferebant.
Nec furtiva jam scelera sunt: Præter oculos eunt. Sen. de Ira 2. 8.
Præter suorum ora demissum machinamentum. Tacit. 4. Hist. 30.
Præter pedes mustela mihi murem abstulit. Plaut. Stich. 2. 3. 7. Suet. Calig. cap. 36. Quas plerumque, cum maritis, præterque pedes suos transeuntes, considerabat.
Præter solem. Lucret. lib. 4. 142.
Montibus anteire, & solem succedere præter. i. e. Ante solem, vel e regione solis. Lambinus.
Præter, Adverbium, pro Præterquam. Columel. lib. 3. cap. 2. Omnis incommodi patientes præter caloris. Cic. 1. Q. frat. 1. Atqui etiam e Græcis ipsis diligenter cavendæ sunt quædam familiaritates, præter hominum perpaucorum, si qui sunt vetere Græcia digni. Hæc Budæus. Suet. Neron. cap. 56. Religionum usquequaque contemptor, præter unius Deæ Syriæ. Adde Sallust. Catil. cap. 36.
Præter si. Varr. 1. R. R. 41. Grana de fico expedit obruere, præter si aliter nequeas.
Præter propter. Gell. ex Ennii Iphigenia, lib. 19. cap. 10.
Otio qui nescit uti, plus negotii habet,
Quam quum est negotium in negotio.
Nam cui quod agat institutum est, nullo negotio
Id agit, studet: ibi mentem atque animum delectat suum.
Hoc idem est, neque domi nunc nos, nec militiæ sumus,
Imus huc, hinc illuc: quum illuc ventum est, ire illinc lubet,

 Incerta

Incerta errat animus, præter propter vitam vivitur. Eft autem Præter propter vitam vivere, Non foli infervire vitæ, fed multa conquirere, quæ non defideret vita, fed fupervacanea fint & voluptuaria, minimeque neceffaria: quibus tamen occupati impeditique tenemur, quum eis plus temporis & ftudii, quam rebus feriis & neceffariis impendamus. Turnebus. conf. Salmaf. in Solin. cap. 42.

Præter, quam V. infra PRÆTERQUAM.

Præterque, Infuper. Plin. lib 8. cap. 42. ad finem, Equo fere qui homini morbi, præterque veficæ converfio. Idem lib. 11. cap. 4. extr. Habent autem oculos, præterque e fenfibus tactum atque guftatum.

PRÆTERAGERE, [περιάγειν] ut Circumagere. Hor. 1. Epift. 15. 10.

Mutandus locus eft, & diverforia nota

Præteragendus equus. i. e. inquit interpres, Agendus eft equus præter diverforia nota, id eft ultra: quod equi invitiffimi folent facere.

PRÆTERBITO, āre. V. PRÆTERBO.

PRÆTERCAPUTSAXI, ex tribus verbis unum nomen, quo iter ad Garamantas apud Plinium appellatur, lib. 5. cap. 5.

PRÆTERCURRO, ĕre. Veget. de Re Mil. 3. 24. Equis prætercurrentibus.

PRÆTERCURSUS, ūs. m. Ammian. 22. 22. Prætercurfa Chalcedonia & Libyffa.

PRÆTERDŪCO, xi, ctum, [παράγω] ĕre. Ducere, vel Anteducere. Plaut. Milit. 1. 1. 67.

Ut te hodie quafi pompam illac præterducerem.

PRÆTĔRĔĀ, Adv. [πρὸς τούτοις] i. e. Præter ea quæ dicta funt. Ter. Adelph. 2. 2. 16.

Age, novi tuum animum, quafi jam quidquam tibi fint viginti minæ,
Dum huic obfequare, præterea autem te ajunt proficifci Cyprum.

Ubi Donat. Præterea autem, ἀρχαϊσμὸς figura; nam veteres libenter conjunctiones multiplicabant. Virg. 1. Æn. 657.

— & quifquam numen Junonis adoret
Præterea? aut fupplex aris imponat honorem? h. e. Poftea, ait Servius. conf. Præter hac, in PRÆTER.

Addebant præterea, (fit enim plerumque, ut ii, qui boni quid volunt afferre, affingant aliquid, quo faciant id, quod nuntiant, lætius) rem conventuram. Cic. 1. Philipp. 8.

Prudentiam tuam mihi expofuit, & præterea, mihi non ignotam, in confuetudine & familiaritate fuavitatem tuam: adjunxit, præterea fummam erga fe liberalitatem. Cic. 10. Fam. 3.

Lyfiadem Athenienfem plerique novimus: eft enim Phædri philofophi nobilis filius, homo præterea feftivus. Cic. 5. Philip. 13.

Præterea, interdum habet pronomen, tam fingularis, quam pluralis numeri, inclufum.

De fingulari. Virg. 11. Æn. 285.

Si duo præterea tales Idæa tuliffet
Terra viros. i. e. Præter eum Æneam. Cic. 4. Fam. 3. A me vero fic diligitur, ut tibi uni concedam, præterea nemini. i. e. Præter te.

Sic Populus Rom. deligit magiftratus quafi Reip. villicos, in quibus fi qua præterea eft ars, facile patitur. Cic. pro Planc. 62.

Non poffumus hujus civitatis & cujufvis præterea effe cives. Cic. pro Corn. Balb. 29.

Expedito homine nobis opus eft, & eo qui imperium legitimum habeat, qui præterea auctoritatem, nomen, exercitum, &c. Cic. 1. Philip 25.

Nihilne vobis in mentem venit, quod præterea a Crafo requiratis? Cic. 1. de Orat. 160.

De plurali. Cic. 1. Fam. 7. Præterea quidem de Confularibus nemini poffum, aut ftudii erga te, aut officii, aut amici animi effe teftis. i. e. Præter eos.

Duo præterea teftes nihil dixerunt. Cic pro Cæcin. 27.

Præterea, pro Præterito tempore & anteacto, non confueta fane fignificatione. Agrœtius p. 2272. Præterea, inquit, præteriti temporis: Salluftius in Catilina cap. 19. extr. Nunquam Hifpanos præterea tale facinus feciffe. Ex Turneb. Sed anaftrophe eft. V. Cort.

PRÆTĔREO, īvi vel ii, ītum, [παρέρχομαι, μετέρχομαι, παραβαίνω, παρελαύνω, παροίχομαι, παρίστω] īre. Ultra ire. Ter. Eun. 4. 2. 5.

— dum hæc puto,
Præterii imprudens villam: longe jam abieram,
Cum fenfi. redeo rurfum &c. Idem Adelph. 4. 2. 35. Præterito hac recta platea furfum.

Præterire per vias. Plaut. Merc. 5. 4. 46.

In platea, huc illuc. Catull. 16. 8.

— nihil veremur
Iftos, qui in platea, modo huc, modo illuc,
In re prætereunt fua occupati.

Æftas præterit. Virg. 2. Georg. 322.

Ætas præteriit ad ducendum. Ter. Phorm. 2. 3. 76.

Dies præteriit. Ter. Phorm. 3. 2. 40.

Tempus non legis, fed libidinis tuæ præteriit. Cic. 7. Att. 9.

Unda quæ præteriit, Præterfluxit Ovid. 3. de Arte Am. 63.

Aratro prætereunte flos fractus. Catull. ad Fur. & Aurel. extr. i. e. Præterducto.

Præterire malum, Effugere, vitare. Ter. Hec. 3. 4. 5.

Præterire aliquid, Negligere, & quafi oblivifci. Ter. in prol. Adelph. 14.

Furtumne factum exiftimetis, an locum
Reprehenfum, qui præteritus negligentia eft.

Præterire, Prætermittere, Nullam de re aliqua facere mentionem, ut Omittere, Relinquere, Præterire. Cic. de Provinc. Conf. 6. Omitto jurifdictionem in libera civitate contra leges, Senatusque confulta, cædes relinquo, libidines prætereo, &c.

Et, quod pæne præterii, Bruti tui caufa feci omnia. Cic. 6. Att. 3.

Non prætereundum eft, ne id quidem. Cic. 3. Verr. 155. Ovid. 6. Faft. 418.

Non tamen idcirco prætereunda mihi.

De aliquo multa præterire. Cic. pro Cæcin. 101. V. mox Non te præterit.

Præterire filentio aliquid. Cic. ad Brut. 15. pr. Tantam omnium laudum excellentiam non queo filentio præterire. [Hic plena locutio.

Præterire non potui, quin. Cæfar Cic 9. Att 6. Præterire tamen non potui, quin & fcriberem ad te, & illum mitterem.

Præteriit me hæc res, Fugit. Ter. Hec. 5 4. 37. — an
Temere quicquam Parmenonem prætereat, quod facto ufus fit?

Non te præterit h e. Scis. Cic. 8. Att. 10 (Al. 12.) extr Et fi convenirent, quantum iis committendum fit, quod inter fe ne noti quidem funt, contra veteranas legiones, non te præterit. Idem 13. Fam. 66. Non me præterit, nos eam rem Ephefi expertos effe. Et pro Cæcin. 101. Non me præterit, recuperatores, tametfi de hoc jure multa prætereo, tamen me longius prolapfum effe, quam ratio veftri judicii poftularit.

Animo præterire fuos annos, Animum annis majorem habere. Ovid. 2. de Pont. 2. 73.

Præterire, pro Antecellere, Vincere. Varro 1. de R R. cap. 1. Hos nobilitate Mago Carthaginienfis præteriit Punica lingua. Cic in Sall. 2. Neque ab alio vinci poteft, neque ipfe fe omnino reliqua ætate præterire. Martial. 12. 36.

Vis curfu pedibufque gloriari?
Tigrim vince, levemque Pafferinum.
Nulla eft gloria præterire afellos.

Præterire verbum eft antiquum. Et Præteriti Senatores dicebantur, quorum nomina tacebantur, in recenfendo Senatu. Et Præteriti Candidati, in Comitiis apud Ciceronem & Plin. leguntur, quorum ratio in Comitiis non habebatur, & qui repulfam tulerant. Budæus pro iis accipit, quorum fama fupprimitur ab iis, qui eorum merita cognoverunt & virtutem. V. infra Partic. PRÆTERITUS.

Suffragiis præteriri, & repulfam ferre. i. e. Negligi. Cic. 5. Tufc. 54. Sic quum fapiens, & bonus vir, qualis fuit ille, fuffragiis præteritur, non populus a bono Confule potius, quam ille a bono populo repulfam fert, fuffragiis præteritur.

Dignos præterire nonnunquam populus folet. Cic. pro Planc. 8.

Filium fratris præterire, pro Nihil ei in teftamento relinquere. Cic. 2. Philipp. 41. Vide quam te amarit is, qui albus aterve fueris ignorans, fratris filium præteriit, Q. Furii, honeftiffimi Equitis Romani, fuique amiciffimi: quem palam hæredem femper factitarat, ne nomen quidem præfcripfit: quem nunquam viderat, ac nunquam falutaverat, fecit hæredem.

Prætereor, Paffivum. Cic. 2. de Legib. 60. Ne fumptuofa refperfio, ne longæ coronæ, nec acerræ prætereantur. conf. paulo ante.

Præterit, pro Præteriit, vel præterivit, fyncopa poetica. Ovid. 1. Faft. 43.

At Numa, nec Janum, nec avitas præterit umbras. i. e. Prætermifit.

Per tmefin pofuit Liv. V. in PRÆTER.

PRÆTERIENS, untis. [παρερχόμενος] Partic. Cic. 1. Verr. 50. Quafi præteriens fatisfaciam univerfis.

Uno afpectu, & præteriens de aliquo judicat. Cic. de Clar. Orat. 200.

Populus præteriens. Ovid. 3. Amor. 1. 54.

Currus præteriens. Tibull. lib. 2. 6. 124.

PRÆTERĪTUS, a, um. [παρεληλυθώς] aliud Partic.

Ætas præterita quamvis longa, quum effluxiffet, nulla confolatione permulcere poffet ftultam fenectutem. Cic. de Senect. 5.

Præterita & Futura, contraria. Cic. 1. de Divin. 63. Tum meminit præteritorum, præfentia cernit, futura prævidet.

Memoria præteritorum, futurorum prudentia. Cic. de Senect. 78.

Converti præterita in falfum e vero non poffunt. Cic. de Fato, 14.

Mutare præterita non poffumus. Cic. in Pifon. 5.

In præteritum. V. IN.

Anni. Virg. 8. Æn. 560.

O mihi præteritos referat fi Juppiter annos!

Labores præteritos meminiffe. Sil lib 3. 477.

Opus præteritum retexere. Ovid. de Rem. Amor. 12.

Pudor præteritus. Ovid. 2. Trift. 409.

Spatium temporis præteritum. Lucret. lib. 3. 868.

Tempus præteritum nunquam revertitur. Cic. de Senect. 69.

Nihil relinquere in præteritis. Cic 4. Acad. 45. Quæ ab his dicuntur fic perfequamur, ut nihil in præteritis relinquamus.

Præteriti dicuntur etiam Exftincti. Propert. lib. 2. 14. 52.

Fas eft præteritos femper amare viros.

Præteriti, [ἀποδοκιμασθέντες, ἀμνημόνευτοι] Qui in petitione magiftratuum repulfam tulerunt, ut fæpe apud Ciceronem invenies. Feftus, Præteriti Senatores quondam in opprobrio non erant, quod ut Reges fibi legebant, fublegebantque, quos in confilio publico haberent: ita poft exactos eos, Confules quoque, & Tribuni militum Confulari poteftate conjunctiffimos fibi quofque patriciorum, & deinde plebejorum legebant, donec poteftas Tribunitia intervenit, qua fanctum eft, ut Cenfores ex omni ordine optimum quemque curiatim in Senatum legerent: quo factum eft, ut qui præteriti effent, & loco moti, haberentur ignominiofi. Conf. in ipfo verbo.

Ædilitate præteritos fcimus Confules effe factos. Cic. pro Planc. 51.

Præteritus dolus eft ante litem contra commiffus, Præfens vero eft poft litem commiffus. Ulpian. in l. apud Celf. §. quæfitum eft an. D. de doli mali & metus except.

Præteritus venter. V. VENTER.

PRÆTERITŪRUS, a, um. Partic. [παρελευσόμενος] Ovid 3. de Arte Am. 612.

Quaque vigil cuftos præteriturus eram.

PRÆTERĪTIO, ōnis. f. Cod. 6. tit. 29. l 4. Pœnam pati præteritionis. Eft etiam apud Rhetores figura, quæ Paralipfis [παράλειψις] dicitur.

PRÆTERBĪTO, [παραμείβομαι] ĕre. frequent. Frequenter Præterire. Interponitur B, quafi Præterito. Plaut. Epid. 3. 4. 1.

Cave præterbitas ullas ædes, quin roges,
Senex hic ubi habitat Periphanes Platenius? Al. Præterbites.

V. PERBITO.

PRÆTĔRĔQUĪTO, [παριππάζομαι] āre. Equitando prætergredi, vel currere. Liv. 3. 61. Præterequitantefque abfterrent.

PRÆTERFERO, fers, tŭli, lātum, ferre, Præterporto, &

PRÆTERFĔROR, ferris, lātus fum, [παραφέρομαι] ferri. Prætergredi. Liv. 21. 55. Sed Baleares, pulfo equite, jaculabantur in latera, & elephanti jam in mediam peditum aciem fefe tulerant: & Mago Numidæque, fimul latebras eorum improvida prætelata acies eft, exorti a tergo, ingentem tumultum ac terrorem fecere.

PRÆTERLĀTUS, a, um. Partic. [παραφερόμενος] Lucret. lib. 4. 573.

At quæ pars vocum non aures accidit ipfas,
Præterlata perit, fruftra diffufa per auras.

PRÆTERFLUO, xi, xum, [παραρρέω, παρρέω] ĕre. Ultra, vel juxta fluere. Varro 3. de R. R. cap 16. Cibi pars quod potio, & ea iis aqua liquida, unde bibant, effe oportet: eamque propinquam, quæ præterfluat, aut in aliquem locum influat.

Præter-

Præterfluere, per metaphoram, pro Elabi, pertransire. Cic. 5. Tusc. 69. Quocirca corpus gaudere tamdiu, dum præsentem sentiret voluptatem: animum, & præsentem percipere pariter cum corpore, & prospicere venientem, nec præteritam præterfluere sinere. i. e. Non negligere præteritam.

PRÆTERFLUENS, entis. Partic. Liv. 41. 11. Amnem præterfluentem mœnia, novo alveo avertit.

PRÆTERGEO, si, sum, ēre. Lucret. lib. 4. 250. De aëre.
Isque ita per nostras acies perlabitur omneis,
Et quasi præterget pupillas, atque ita transit. Ibid. 253.
Et nostros oculos præterget longior aura. h. e. Præstringit, prælambit, & sensum titillando sensim pertransit.

PRÆTERGRĔDIOR, ēris, gressus sum, [παρέρχομαι] grĕdi. Ultra transire. Cic. 3. Fam. 3. Currens Lepta venit, mihique nuntiavit, te jam castra prætergressum esse.

PRÆTERGREDIENS, entis. Tacit. 14. Ann. 4. Illum fines suos prætergredientem, incursavere Mardi.

PRÆTERIENS, PRÆTERITUS. V. PRÆTEREO.

PRÆTERINQUĪRO, ēre. Ammian. 15. 10. Statuit in negotium præterinquiri.

PRÆTERLĀBOR, ēris, lapsus sum, [παρολισθαίνω] lābi. Juxta labi. Cic. 2. de Orat. 109. Tum & in sensum & in mentem judicis intrare non potest: ante enim præterlabitur, quam percepta est.
Tumulum præterlabi. Virg. 6. Æn. 874.
Terram pelago præterlabi. Idem 3. Æn. 478.

PRÆTERMEO, [παραπορεύομαι] āre. Juxta meare. Lucret. 1. 319.
Sæpe salutantum tactu, præterque meantum. Pro Prætermeantium, causa metri. Ammian. 31. 23. Quos Ister prætermeat.

PRÆTERMITTO, mīsi, missum, [παραλιμπάνω, παραλείπω] ēre. Intactum relinquere, omittere, præterire. Ter. Adelph. 3. 3. 60. —fit sedulo:
Nihil prætermitto: consuefacio denique, &c. Cic. de Arusp. Resp. 21. Vos Pontifices, ad quos Epulones Jovis o. M. siquid est prætermissum, aut commissum, afferunt: quorum de sententia &c.
Prætermitti dicitur, quod aut ignorantia, aut oblivione, aut negligentia præteritur. Relinqui vero, quod de industria omittitur. Cic. 3. Offic. 9. Minime vero assentior iis, qui negant eum locum a Panætio prætermissum, sed consulto relictum.
Prætermittere & Relinquere. Cic. 2. de Orat. 126. Quare, Crasse, neque tu tua suavitate nos privabis, ut si quid ab Antonio, aut prætermissum, aut relictum sit, non explices.
Prætermittere silentio, quod & Præterire dicitur. Cic. 13. Fam. 13. Ac ne illud quidem silentio, P. C. prætermittendum puto, quod, &c.
Sine nefario scelere quædam prætermitti non possunt. Cic 1. Fam. 9. De studiis erga amicum.
Nihil, quod ad rem pertinet, prætermittere. Cic. 1. Fam. 5. Ne hoc quidem prætermittendum duxi, te ut hortarer, ut, &c. Cic. 5. Fam. 17.
Prætermittere defensionem. Cic. 1. Off. 18. Prætermittendæ defensionis deferendique officii plures solent esse causæ. conf. mox Officium.
Ne illud quidem prætermittam, Hortensius filius fuit, &c. Cic. 6. Att. 3.
Quod facere nullum diem prætermittebat. Nepos 5. 4. 3.
Hæreditatem prætermittere. Neratius in l. qui patri. D. de acquir. vel omit. hæred. Qui patri hæres exstitit, si idem filio impuberi substitutus est, non potest hæreditatem ejus prætermittere.
Locum nullum laudandi tui prætermitto. Cic. 12. Fam. 24.
Neminem prætermittere, cui, &c. Cic. 11. Fam. 21. Quid? tu illum tecum solum, aut cum Cæsare, qui neminem prætermiserit, quicum loqui potuerit, cui non eadem ista dixerit?
Nihil prætermisi in te ornando. Cic. 10. Fam. 13. Ut primum potestas data est augendæ dignitatis tuæ, nihil prætermisi in te ornando, quod positum est, aut in præmio virtutis, aut honore verborum.
Nihil prætermisi, quantum eniti potui, quin Pompejum a Cæsaris conjunctione avocarem. Cic. 2. Philip. 23.
Occasionem prætermittere Liv. 25. 28. extr.
Officium. Neque ullum officium erga te hominis amantissimi prætermisit. Cic. 1. Fam. 8. conf. Defensionem.
Pœnam prætermittere. Cic. ad Brut. 15. Sed sceleris pœnam prætermittere (id enim est quod vocatur ignoscere) etiam si in ceteris rebus tolerabile est, in hoc bello perniciosum puto.
Scelus nullum prætermittere. Cic. 9. Att. 11. Quid tu illuc Scipionem, quid Faustum, quid Libonem prætermissurum sceleris putas? quorum creditores convenire dicuntur.
Vitia animi prætermittere. Lucret. lib. 4. 1145.
Voluptates. Cic. 3. de Nat. Deor. 38. Temperantia autem constat ex prætermittendis voluptatibus corporis.

PRÆTERMISSIO, ōnis. f. [παράλειψις] Cic. in Topic. 31. Formæ igitur sunt hæ, in quas genus, sine ullius prætermissione dividitur.

PRÆTERNĀVĬGO, [παραπλέω] āre. Juxta, vel ultra navigare. Vet. Gloss. Gr. Lat. Παραπλέω, Præterveho, Præternavigo.
Scyllam præternavigavit. Apul. de Deo Socr. extr.

PRÆTERNAVIGĀTIO, ōnis. f. [παράπλους] Plin. lib. 4. cap. 12. Ab hac Ægina liberæ conditionis XVII M. P. cujus XX M. P. præternavigatio est.

PRÆTĔRO, trīvi, trītum, ēre. Valde terere. Plin. lib. 11. cap. 37. Timarchus Nicoclis filius Paphii, duos ordines habuit maxillarum. Frater ejus non mutavit primores, ideoque prætrivit. [Lego Maxillarium.

PRÆTERPROPTER, V. PRÆTER ad fin.

PRÆTERQUAM, [πλὴν, πλὴν ἀλλὰ, ἀλλ' ἢ] unica dictio est, quæ requirit semper præcedentem casum, quia idem verbum subintelligitur: ut, Nemo id dixit, præterquam Cicero. Nullius id interest, præterquam patris. Nulli id placuit, præterquam Cæsari. Neminem, præterquam Prætorem, timeo. O vos omnes, præterquam Plato, legite. A nemine, præterquam a Socrate didici. Ter. And. 4. 5. 14.
— verbum si mihi
Unum, præterquam quod te rogo, faxis: cave.
Nullas iis, præterquam ad te, dedi litteras. Cic. 3. Fam. 7.
Pro tantis rebus nullum a vobis præmium postulo, præterquam hujus diei memoriam sempiternam. Cic. 3. in Catil. 26.
Præterquam, Aliter quam. Liv. lib. 1. 8. pr. Vocata ad concilium multitudine, quæ coalescere in populi unius corpus nulla re, præterquam legibus, poterat, jura dedit.

Præter quam disjunxit Plautus, interposita dictione, in Persa 3. 1. 38.
Virgo atque mulier nulla erit, quin sit mala,
Quæ præter sapiet, quam placet parentibus. [Hic non Exceptiva particula est, sed videntur duæ dictiones, Præter quam. pro Contra, vel Ultra, vel Supra, quam.
Præterquam quod, nonnulli etiam unam dictionem existimant esse, significatque Nisi quod. Ter. Heaut. 2. 4. 19.
Nam, dum abs te absum, omnes mihi labores fuere, quos cepi, leves:
Præterquam tui carendum quod erat. [Vel hæc tmesis doceat, non esse unam dictionem.
Præterquam quod Reip. consulere debemus, tamen tuæ dignitati ita favemus, ut omne nostrum consilium, studium, officium, operam, laborem, diligentiam ad amplitudinem tuam conferamus. Cic. 10. Fam. 1.
Præterquam quod, & Præterea. Cic. 5. de Fin. 61. Hoc autem loco tantum explicemus: hæc honesta, quæ dico, præterquam quod nosmet ipsos diligamus, præterea suapte natura per se esse expetenda. Indicant pueri, in quibus, ut in speculis, Natura cernitur.
Præterquam qui, vel quæ. Ter. Eun. 1. 1. 32.
Neque, præterquam quas ipse amor molestias
Habet, addas: & illas, quas habet, recte feras.
Præterquam si. Plin. lib. 8 cap. 25. Tergoris ad scuta, galeasque impenetrabilis, præterquam si humore madeat.
Præterquam semper, pro Quum semper. Gell. lib. 15. cap. 1. pr. Declamaverat Antonius Julianus rhetor, præterquam semper alias, tum vero nimium quantum delectabiliter & feliciter.
Præterquam, sequente Etiam. Cels. lib. 1. cap. 9. Aqua vero frigida infusa, præterquam capiti, etiam stomacho prodest. i. e. Non tantum capiti, sed etiam &c. vel Præterquam quod capiti prodest.
Interdum significat Insuper. ut Liv. 4. 17. Cum Vejentibus Fidenatibusque, præterquam populis finitimis, ab causa etiam tam nefaria bellum exorsis, atrox dimicatio instabat.

PRÆTERRĀDO, rāsi, [παραξύω] ēre. Idem quod Radere simplex. Lucret. lib. 4. 531.
Præterradit enim vox fauces sæpe. Legitur & Præterea radit vox, &c. V. Ludov. Cresoll. Vacat. Antumn. 3. 8.

PRÆTERSUM, esse. Absum. Tertull. Apolog. cap. 38. Ipsis rebus, de quibus transfiguntur spectacula, prætersumus.

PRÆTERVĔHO, vexi, vectum, [παρελαύνω] ēre. frequentius forma Depon. Prætervehor, vectus sum, vehi. Trans, vel ultra vehi, & fere de navibus. Cic. 7. Verr. 87. Tamdiu in imperio suo classem iste Prætor diligens vidit, quamdiu convivium ejus flagitiosissimum prætervecta est Idem 5. de Finib. 49. Neque enim vocum suavitate videntur, aut novitate quadam & varietate cantandi revocare eos solitæ, qui prætervehebantur: sed quia multa se scire profitebantur. De Sirenibus.
Litora prætervectus aquis. Stat. 5. Theb. 473.
Ostia prætervehi. Virg. 4. Æn. 688.
Prætervehere, pro Prætervehi. Sueton. Aug. cap. 93. Cajum, nepotem, quod Judæam prætervehens, apud Hierosolymam non supplicasset, collaudavit. Idem Cæs. cap. 37. Triumphi die Velabrum prætervehens. & cap. 78. Subsellia tribunitia prætervehens. Liv. 22. 49. Prætervehens equo.
Prætervecta scopulos oratio, per translationem, pro Difficiliora explicavit, & percurrit. Cic. pro Cœl 51. Sed quoniam emersisse jam e vadis, & scopulos prætervecta videtur oratio mea, perfacilis mihi reliquus cursus ostenditur.
Prætervecta est oratio mea aures vestras. Cic. pro Corn. Balb. 4. Etenim ei succedo orationi, quæ non prætervecta sit aures vestras, sed in animis omnium penitus insederit.
Prætervehi aliquid silentio; idem quod Præterire silentio. Cic. 7. Philip. 8. Magna spe ingredior in reliquam orationem, P. C. quoniam periculosissimum locum silentio sum prætervectus.

PRÆTERVECTIO, ōnis. f. [παράπλους] Cic. 7. Verr. 170. Monumentum sceleris audaciæque suæ, voluit esse in conspectu Italiæ, vestibulo Siciliæ, prætervectione omnium, qui ultro citroque navigarent.

PRÆTERVERTO, ti, sum, ēre. Antevertere, & per translationem, prorius dicere. Cic. 1. de Divin. 10. De quibus quid ipse sentiam, si placet, exponam: ita tamen, si vacas animo, neque habes aliquid, quod huic sermoni prætervertendum putes. Quidam hic legunt Prævertendum. Obvium contrario prætervertebat cursu. Plin. 2. 71. al. & hic Prævertebat.

PRÆTERVŎLO, [παραπέτομαι] āre. Cic. in Arat. 412.
Hic se jam totum cæcas Equus abdit in umbras,
Quem rutila fulgens pluma prætervolat Ales.
Celeriter præterire, & quasi ultra volando effugere. Cic. 3. de Orat. 221. Sententiæque sæpe acutæ, non acutorum hominum sensus prætervolant. Idem 4. Acad. 24. Hæc duo proposita non prætervolant, sed ita dilatant, ut non mediocrem curam adhibeant & diligentiam.
Parva puppe lacum prætervolat. Claud. de Bell. Get. 321.
Hasta prætervolat auras. Sil. lib. 10. 114.
Occasionis opportunitas prætervolat, Translate. Liv. 25. 38. Si in occasionis momento, cujus prætervolat opportunitas, cunctatus paulum fueris, nequicquam mox amissam quæras.

PRÆTEXO, texui, textum, [περιπλέκομαι, σκέπω] ēre. Ausonius in Gratiarum actione ad Gratianum imperatorem pro Consulatu, Tu Auguste venerabilis, districtus maximo bello, assultantibus tot millibus Barbarorum, quibus Danubii ora prætexitur. i. e. Cooperta est. Ovid. 1. de Arte Am. 255.
Quid referam Bajas, prætextaque litora velis? Plinius quoque Prætexta tuguriorum posuit lib. 16. cap. 9. Cortex e fago, tilia, abiete, picea in magno usu agrestium. Vasa corbesque, ac patentiora quædam, messibus convehendis, vindemiisque faciunt, atque prætexta tuguriorum. h. e. *borda* tecti ipsorum tuguriorum. Bayfius.
Litora prætexunt puppes. Virg. 6. Æn. 5. i. e. Cingunt.
Prætexere retia. Plin. lib. 16. cap. 1.
Prætexere, Cooperire. Plin. lib. 6. cap. 25. Semper fuit Parthia in radicibus montium sæpius dictorum, qui omnes eas gentes prætexunt.
Arundine prætexit ripas Mincius. Virg. 7. Ecl. 12.
Ea Germaniæ velut frons est, quatenus Danubio prætexitur. Tacit. Germ. 42. 2.
Rheno prætexuntur nationes. Idem 34. 2.

Prætexere, [προϋφαίνειν] Prius ordinare & componere. Cic. 2. de Orat. 317. Sic omnia, quæ fiunt, quæque aguntur acerrime, lenioribus principiis Natura ipsa prætexuit.
Prætexere auctores, quos sequamur, pro Nominatim & ordine nominare. Plin. lib. 18 cap. 3.
Prætexere, [προφασίζειν] Obtendere, colorem quærere, inquit Budæus. Virg. 4. Æn. 500.
Non tamen Anna novis prætexere funera sacris
Germanam credit. Ubi Servius; Prætexere, Prævelare, abscondere. Ibid. 172.
Conjugium vocat: hoc prætexit nomine culpam. Cic. in Pison. 56. Neque enim quisquam potest exercitum cupere, aperteque petere, ut non prætexat cupiditatem triumphi.
PRÆTEXENS, entis. Partic. [περιπλοκόμενος] Tibul. lib. 1. 4. 43.
Quamvis prætexens picta ferrugine cælum. Paterc. 2. 62. 3. Ubicunque ipsi essent prætexentes esse rempublicam.
PRÆTEXTUS, a, um. aliud Partic. [περιπλεχθείς] ut, Templum prætextum Augusto nomine: i. e. Inscriptum nomine Augusti Cæsaris, sive Augusto dicatum. Ovid. 5. Fast. 567.
Calumnia prætexta. Cic. 2. in Catil. 4. Tongilium mihi eduxit, quem amare in prætexta calumnia cœperat. [In prætexta, subaudi Toga, & lege Armare. i e Instruere. Locus obscurus alioqui.
Prætexta toga. Cic. 3. Verr. 151. Neque te tam commovebat, quod ille cum toga prætexta, quam quod sine bulla venerat.
Togam prætextam texi Oppio, puto te audisse. Idem 2. Fam. 16. i. e. Magistratum majorem paravi. V. TOGA, & infra PRÆTEXTA.
Quem prætexta purpura veste decoraverant. Xyl. apud Dionem 429. edit. Par. H. St. In Græco est, οἱ τῇ περιπορφύρῳ ἱμάτιῳ ἐκεκοσμήκεσαν. H. St. V. & Gloss. vett.
PRÆTEXTUS, ûs. m. [πρόφασις] pro Obtentu ponitur, quod Cicero Per causam, & Per simulationem dicere solet. Suet. in Tiber. cap. 28. Omnium inimicitiæ hoc prætextu ad vos deferentur. Al. Prætexto. Tacit. 1. Hist 77. 2. Prætextu veteris amicitiæ. conf. Ibid. 1. 76. 4.
Agitatum secreto num & Piso proficisceretur, majore prætextu. i.e. Splendidior dignitate. Tacit. 1 Hist 19. 4.
PRÆTEXTUM, i. etiam neutro genere dicitur. Suet. Cæs. cap. 33. Et prætextum quidem illi civilium armorum hoc fuit: causas autem alias fuisse opinantur V. Casaub. p. 25. Senec. Epist. 72. Sed illud pulcherrimum, capi prætextum optimates, &c. conf. Tacit. 2. Hist. 110. 4. conf. Gloss. Prætextum triumphi, pro Insignibus triumphi dixit Val Max. 7. 1. 1. Consulatus decus, imperatoriam potestatem, speciosissimi triumphi prætextum largita est. Sic videtur Salmasio ad Vopisc. p. 405. conf. Rupert. Diss. ad Val. Max. 7. 3. p. 442. [Forte tamen legendum Speciosissimique triumphi prætextam. Ut dicitur Laurea triumphi &c. V. seq. dict.
Prætexta tuguriorum. Plin. 16. 9. V. in ipso verbo.
PRÆTEXTA, æ f. [περιπόρφυρος] Substantivum est, sed subauditur Toga, Genus vestimenti oblongum ac talare, quo pueri utebantur usque ad annum circiter decimum septimum: quo tempore togam virilem sumebant. V. Ovid. 4 de Pont 9. 42. Sic dicta est quod in ea purpura prætexeretur. Græcis dicta περιπόρφυρος. V. Rosin. Ant. Rom. 5. 32. Ferrar. & Ruben. de Re Vest. & Lex. Pitisc.
Prætexta, insigne Romanum, quod supra tunicas honorati quique sumunt. Non. 14. 29. V. omnino Macrob. 1. Sat. 6.
Apud Etruscos originem invenit. Plin. 8. 48. Lucil. Sat. 1. Flor. 1. 5. 6. Prætexta quatuor hominum genera utebantur, Pueri, ad usque tirocinii diem, hoc est ad ineuntem annum ætatis 17. Magistratus omnes urbani: quod utrumque nemo, ut opinor, paulo humanior ignorat: præterea, quod observatum non ita vulgo credimus, Magistri vicorum, dum ludos Compitalitios faciebant; & Senatores omnes, quum deorum festos celebrabant dies. De Magistris collegiorum docuit me locus in oratione in Pisonem (8.) quo in loco sunt hæc: Q. Metellus designatus Consul, quum quidam Tribunus pl. suo auxilio Magistros ludorum ludos contra S. C. facere jussisset, privatus fieri vetuit, &c. tu, quum 111. Calendas Januar. Compitalitiorum dies incidissent, Sex. Clodium, qui nunquam antea prætextatus fuisset, ludos facere, & prætextatum volitare passus es. Quibus verbis Pedianus hæc subjungit, Solebant autem Magistri collegiorum ludos facere, sicut Magistri vicorum faciebant Compitalitios prætextati. Erat autem satis turpe mendum in iis verbis, Magistros vicorum ludos facere. Nam est in omnibus, qui ad hanc diem impressi leguntur, libris, Magnos ludos facere. quum loquatur Cicero non de Magnis ludis, sed de Compitalitiis; ut omittam duo argumenta, unum, quod illud, Facere jussisset, aliquid omnino desiderabat. Quem enim tribunus ille ludos facere jussisset? alterum, quod Pedianus ita loquitur, ut significet Magistrorum in oratione fieri mentionem. Quam facile autem ex Magistros, fieri potuerit, Magnos, litterarum declarat similitudo, præsertim si, Magistros, paucioribus litteris, apice superimposito, scribatur. De Senatoribus autem ex iis verbis, quæ sunt oratione 2. in Anton. 110. conjeci: Nescis, heri quartum in circo diem ludorum Romanorum fuisse? te ipsum autem ad populum tulisse, ut quintus præterea dies Cæsari tribueretur? cur non sumus prætextati? cur honorem Cæsaris tua lege datum, deferi patimur? Hæc fere ex commentario Pauli Manutii in orationem pro Sextio, cap. 69. V. quæ mox ex Bud.
Prætexta pulla, nulli alii licebat uti, quam ei, qui funus faciebat. Paulus, ex Festo. conf. Fest. & Lex. Martinii.
Facibus cessit prætexta maritis. Propert. lib. 4. 11. 33. h. e. Prætexta, qua in ætate induebar puellari, cessit nuptiis, in quibus faces adhibebantur. V. paulo infra ex Cic. & Fest.
Demissa prætexta ad talos. Quintil. lib. 5. cap. 13. Habitus recte incusari solet: Ut adversus Quintium Cicero, non hæc solum, sed ipsam etiam prætextam, demissam ad talos, insectatus est.
Mutare prætextam paludamento. V. MUTO.
Prætextam nobilium fuisse, tam mulierum, quam virorum, auctor est Pedianus in hæc verba Cic. 3. Verr. 113. Eripies igitur pupillæ togam prætextam? detrahes ornamenta, non solum fortunæ, sed etiam ingenuitatis? Prætextam Cicero pupillæ tribuit, quam nubentes deponere consuesse docet Festus, in Prætextum. Rursus Cic. 3. Verr. 151. de pupillo quodam, Neque te tam commovebat, quod ille cum toga prætexta, quam quod sine bulla venerat. Ex Budæo.
De magistratuum prætexta. Tacit. 3. Hist. 31. Sed ubi Cæcina prætexta & lictoribus insignis, dimota turba, Consul incessit, exarsere victores. Sic apud Cic. pro Domo, 98. Videre prætextatos inimicos. i. e. In magistratu positos. Ad ea quæ dicta sunt pertinet illud Plin. lib. 9. cap. 36. de purpura loquentis, Huic fasces securesque Romanæ viam faciunt: idemque pro majestate in pueritia est: distinguit ab equite curiam: diis advocatur placandis, omnemque vestem illuminat: in triumphali miscetur auro. Allusit enim his verbis Plinius ad Purpuram magistratuum: & ad eam qua pudor ingenuitatis significatur, ut inquit Macrob. lib. 5. Saturnal. cap 6. & ad sacerdotalem prætextam, qua sacris operantes utebantur: & ad triumphalem, & ad latumclavum, quod insigne est Senatoriæ dignitatis, discriminans Senatum ab equestri ordine: eratque non toga, sed tunica. De triumphali Suet. Tiber. cap. 17. Triumphum, inquit, ipse distulit, mæsta civitate clade Variana: nihilominus Urbem prætextatus & laurea coronatus intravit. L. Valerius apud Liv. lib. 34. (7.) in oratione quam habuit pro feminis jus auri ac purpuræ postulantibus a Senatu, M. Catone reclamante, Purpura, inquit, viri utemur, prætextati in magistratibus, in sacerdotiis: liberi nostri prætextis purpura togis utentur: magistratibus in coloniis, municipiisque, hic Romæ infimo generi Magistris vicorum, togæ prætextæ habendæ jus permittemus: nec id ut vivi solum habeant tantum insigne, sed etiam ut cum eo crementur mortui: feminis duntaxat purpuræ usum interdicemus? Quibus verbis omnem Prætextæ usum complexus Livius, eo etiam amplius docuit, eos, qui in magistratu moriebantur, prætextatos in rogum ferri, cum prætextaque cremari solitos esse Romæ. Ex Valerio item intelligere datur hunc morem fuisse, ut Prætor, qui Judex quæstionis, & Quæsitor rerum capitalium diceba. tur, non ante sententiam in reum noxæ capitalis pronuntiaret, quam prætexta exuta. Sic enim inquit lib. 9. cap. 12. (7.) Consimili impetu mortis C. Licinius Macer, vir Prætorius, Calvi pater, Repetundarum reus; dum sententiæ dicerentur, in Menianum conscendit. Siquidem quum M. Ciceronem, qui id judicium cogebat, prætextam ponentem vidisset: misit ad eum qui diceret, non damnatum se, sed reum periisse, nec sua bona hastæ posse subjici: ac protinus sudario, quod forte in manu habebat, ore & faucibus suis coarctatis, incluso spiritu, pœnam morte præcurrit. Ex Budæo. [Lege Interclufo.
Prætexta, etiam pro Honore & dignitate fastigioque ponitur. Val. Max. lib. 7. cap. 5. 6. Sed ut comitiorum maximum crimen referam, M. Porcius Cato, plus moribus suis Præturæ decoris adjecturus, quam prætexta ejus splendoris ipse laturus, consequi illam a populo aliquando non potuit. Proxima dementiæ suffragia, quæ quidem satis graves pœnas erroris sui pependerunt, quoniam quem honorem Catoni negaverant, Vatinio dare coacti sunt. Ergo, si vere æstimare volumus, non Catoni tunc Prætura: sed Præturæ Cato negatus est.
Abjecta honoris prætexta. Val. Max. 7. 3. 8.
Consularis prætexta. Paterc. 2. 65. 3.
Prætextæ fabulæ, seu comœdiæ, dictæ a Prætexta, quod in his fere regum aut magistratuum acta comprehenduntur, qui principio prætexta toga utebantur.
Prætextæ appellantur, Quæ res gestas Romanorum continent scriptas, inquit Paulus. [Rectius Prætextatæ, ut Palliatæ quoque, & Togatæ. Sic tamen & apud Donat. in Prolog. Adelph. & apud Horat. Art. poet. 288. & Cic. 10. Fam. 32. aliosque passim legitur.
Docere prætextas. Hor. in Arte Poet. 288.
Vel qui prætextas, vel qui docuere togatas: i. e. Inquit Acron, Et qui prætextatas fabulas fecerunt, vel togatas, meruerunt minimum decus. Prætextatam dicunt Tragœdiam, Comœdiam Togatam. Alii autem dicunt, Prætextatam & Togatam Comœdias esse, sed togatas in quibus Græca argumenta sunt, in quibus Latina, prætextatas. Hactenus Acron. V. Cic. 10. Fam. 32. extr.
PRÆTEXTĀTUS, a, um. Adj. [περιπόρφυρος] Prætextati pueri dicebantur, Qui prætexta adhuc & bulla utebantur, quod fiebat usque ad annum circiter decimum septimum: quo tempore togam virilem sumebant, deposita prætexta puerili, ut meminit Cic. de Amicit. pr. Ego autem, inquit, a patre ita eram deductus ad Scævolam, sumpta virili toga. Budæus. Hinc
Prætextati ponuntur ab auctoribus pro Pueris. V. Lips. ad Tacit. p. 86. & Guther. de Jure Pontif. 1. 28. V. etiam infra, & superiore in dict.
Amicitia prætextata dicta, Jam inde a puero cœpta, apud Martialem. 10. 20. 4. Bayf.
Filii triumphantium prætextati. Cic. pro Muren. 11. Paterc. 2. 59. 2.
Prætextati & Prætextatæ, Pueri & puellæ, ingenui & ingenuæ. Qua dictione usus est auctor Institutionum juris, in tractatu De injuriis, Sive quis matrem familias, aut prætextatum, prætextatamve affectatus fuerit. V. infra. Juven. 10. Sat. 308.
Nec prætextatum rapuit Nero loripedem, vel
Strumosum. Budæus.
Puellæ prætextatæ dicebantur a prætextis, quas nubentes deponebant. Budæus, ex Festo. Catul. 59. 182.
Pupillus prætextatus. Cic. 3. Verr. 15.
Anni prætextati a Plinio dicuntur lib 33. cap. 1. pro Annis pueritiæ. Et Ætas prætextata, Gellio lib. 1. cap. 23. Noct. Attic dicitur. Budæus.
Mores prætextati, etiam Festo dicuntur, in integris codicibus, & Macrobio; & Juven. 2. Sat. 170. Budæus. [Ubi intelliguntur Puerorum Rom. ingenuorum mores qualescunque.
Sermo prætextatus. Festus in integris codicibus, Prætextatum sermonem quidam putant dici, quod prætextatis nefas sit obscœno verbo uti. Alii, quod nubentibus, depositis prætextis, a multitudine puerorum obscœna clamentur. Al. Prætextum. Ideoque Prætextatum sermonem appellabant, qui nihil obscœnitatis haberet. Contra hanc tamen Festi opinionem Suetonius, Gellius, Macrobius, Prætextatum sermonem acceperunt, pro eo, Qui aperte rem obscœnam significat. Suet. in Vesp. 22. Erat enim dicacitatis plurimæ, & sic scurrilis ac fordidæ, ut ne prætextatis quidem verbis abstineret. Macrob. lib. 2. Saturn. 1. Hæc nobis sit litterata lætitia, & docta cavillatio vice planipedis & sabulonis impudici, & prætextata verba jacientis. Ex Budæo. conf. Scalig. ad Fest.
Affectari prætextatum aut prætextatam a Justiniano dictum est, lib. 4. Inst. tit. 4. de Injur. §. 1. pro eo quod est, Pudorem pueri ingenui, aut puellæ fuggillare; & notam infamiæ; tanquam scorto masculo, femininove inurere. Ex Budæo. V. Affector in ASSEQUOR.
PRÆTEXTATUS, cognomen Papirii fuit, quod in ætate prætextata summam

mam prudentiam oſtenderit. Macrob. 1. Saturn. 6. conf. Gell. 1. 23. & Sigon. Nom. Rom. cap. 5.

PRÆTIMEO, ui, [προδείδω] ēre. Valde, vel Ante timere. Plaut Amph. prol. 29.

Mirari non eſt æquum, ſi ſibi prætimet? Tibull. 3. 3. 14.
Et fruſtra immeritum prætimuiſſe velit. Sen. Epiſt. 98. Nil eſt nec miſerius nec ſtultius, quam prætimere.

PRÆTIMĬDUS, a, um. Adj. Tertull. Carm. de Jona, 65.

PRÆTOR, ōris. m. [ςρατηλάτης, ςρατηγὸς] Omnis magiſtratus appellabatur, cui pareret exercitus. Victorinus, Notare debemus, omnes magiſtratus Prætores appellatos: ſed Patres, quo tempore L. Sextius primus ex plebe Conſul creatus, Furium Camillum primum Prætorem Urbanum, qui jus in Urbe diceret, creaverunt. Mox, unico Prætore non ſufficiente, quod multi peregrini in civitatem venirent, alius creatus eſt Peregrinus: eo quod plerumque inter peregrinos jus dicebat. Capta deinde Sardinia, aliiſque provinciis, totidem Prætores, quot provinciæ in ditionem venerant, creati ſunt, partim qui urbanis rebus, partim qui provincialibus præeſſent. Hactenus Victorinus. Quæ omnia deſumpſiſſe videtur ex Pomponio Jureconſ. D. De origine juris. l. Neceſſarium. Et paulo poſt. §. 32. Capta deinde Sardinia. Liv. lib. 6. cap. 42. & 7. 1. ſcribit primum Prætorem ex Patribus, qui jus in urbe diceret, creatum fuiſſe: penes quem magiſtratum omnis publici privatique juris poteſtas, ut & novum jus condere, & vetera abrogare facultas eſſet. Idque ob magiſtratus honorem, Jus Honorarium appellatum eſt: quum etiam regia illi eſſent inſignia, ut apparatu Conſulibus pæne par videretur. Creatus, quum Conſules avocarentur bellis finitimis, nec eſſet qui in civitate jus diceret. De duobus primum additis A. U. C. 536. V. Liv. 22. 35. Cic. 9. Att. 14. Prætores jus dicunt? Ædiles ludos parant? Idem pro Muren. 41. Sapiens Prætor, qualis hic fuit, offenſionem vitat æqualitate decernendi, benevolentiam adjungit lenitate audiendi.

Prætor dicitur, ut vult Feneſt. quod præeſſet: ut Varro de L. L. 4. 14. a præeundo, quaſi Præitor, quod præiret jure & exercitu. V. in PRÆEO. Idem ſentit Cic. 3. de Legib. 7. ex l. XII. Tab. Nonius cap. 1. 91. Conſulum & Prætorum proprietas, quod conſulant, & præeant populis, auctoritate Varronis oſtenditur de vita Pop. Rom. lib. 2.

Honoratus Prætor. Ovid. 1. Faſt. 52.

Juſtiſſimus. Cic. pro Flacc. 8.

Magnus, vel Maximus. V. MAGNUS.

Mercenarii Prætoris decretum. V. MERGES.

Palæſtricus Prætor. V. Palæſtricus, in PALÆSTRA.

Urbani Prætores jurati debent optimum quemque in ſelectos judices referre. Cic. pro Cluent. 121.

Prætor de capitalibus criminibus quærebat, non omnibus tamen, ſed tantum de majeſtate, de vi, de repetundis, de crimine inter ſicarios, de ambitu, de veneficio: de inceſtu vero, & perduellione populus. Prætores autem, quæ cujuſque futura eſſet Quæſtio, ante ſortiebantur: ut deinde ſingulis de criminibus ſinguli, prout fors tuliſſet, cum conſilio quærerent. Etſi de crimine inter ſicarios, quum in judicium quandoque ita multi vocarentur, ut Prætor unus minime ſufficeret, non unus, ſed duo Prætores cognoſcebant: quod in oratione pro Cluentio (126) animadvertimus. Idemque, eandem ob cauſam, in aliis criminibus interdum eſſe factum, licet exiſtimare. Nonnunquam etiam, diem dicente aliquo tribuno pl. qui cogendi ad judicium populi jus haberet, non Prætor, ſed populus ipſe de majeſtate quæſtionem exercebat. Itaque Cn. Domitius tribunus pl. is, qui cum C. Caſſio poſtea conſul fuit, accuſavit M. Silanum, quod injuſſu populi bellum cum Cimbris conſul geſſiſſet, quum in eo bello graves ob eam cauſam calamitates acceptas eſſe diceret, qua de re ſuffragium tribus tulerunt. Quod autem dixi, Prætores de criminibus (publicis) quæſiſſe: unum excipio Prætorem urb. qui nullo de crimine publico quærebat: itaque nec Quæſitor dicebatur: tantum, civilibus controverſiis ad eum delatis, jus dicebat; hoc eſt judices, & judicii formulam, quam ſequerentur, dabat. Nec enim Prætor ipſe judicare ſolitus erat, ſed quum judices, ab ipſo dati, de controverſia cognoviſſent, ac judicaſſent, exſequebatur. Ideo in omnibus ferme edictis Prætorum legitur, Judicium dabo, in quo poſteriores lapſi ſunt. Eſt igitur aliud, Jus dicere; aliud, Judicare: contra quam, qui veterum Juriſconſultorum libros ignorant, opinantur: &, quemadmodum civilibus in rebus Prætor non cognoſcit, neque judicat, ſed jus dicit: ſic, qui ab ipſo Judices dati ſunt, non jus dicunt, ſed cognoſcunt, ac judicant. Hinc Recuperatores, hinc Centum viri, hinc Arbitri, quos Prætor dabat ut judicarent. Atque hoc & Cicero ſenſit in Epiſt. ad Q. fr. (1. 2. 3.) Prætor, inquit, ſolet judicare, Deberi? Quædam tamen erant, in quibus non modo non judicabat, verum nec jus dicebat Prætor urb. ſed, omiſſa juriſdictione, imperio prætorio exſequebatur; ut, quum bonorum poſſeſſionem ſecundum tabulas, aut contra tabulas dabat; item, quum reſtituebat in integrum, & hujus generis nonnulla. Porro, cujus Prætoris erat Juriſdictio, ejus non erat Quæſtio publica: neque, cujus quæſtio publica, ejus juriſdictio. Unus tamen de toto Prætorum collegio, qui erant omnes octo, & juris dicendi, & quærendi poteſtatem habebat is, qui Prætor inter peregrinos vocabatur. Nam & jus inter peregrinos ab eo dictum, ſatis conſtat: & quæſitum, Sociorum, hoc eſt peregrinorum cauſa, de repetundis. Pedianus demonſtrat in orationis commentario adverſus competitores. (a pr.) Hæc de juriſdictione Prætorum.

Nunc de origine primum, deinde de numero eorum ſubjungemus: etſi videri poteſt ὕστερον πρότερον, ſed hic doctrinam quærimus, de ordine non ita laboramus. Scriptum eſt igitur in Digeſt Juſtin. lib. 1. (l. 2. Neceſſarium. §. 27. Quumque & ſeq.) ſic, ex Pomp. de Or. Jur. Quumque conſules avocarentur bellis finitimis, neque eſſet, qui in civitate jus reddere poſſet, factum eſt, ut Prætor quoque crearetur; qui Urbanus appellatus eſt, quod in Urbe jus redderet. Poſt aliquot deinde annos, non ſufficiente eo Prætore, quod multa turba etiam peregrinorum in civitatem veniret, creatus eſt & alter Prætor; qui Peregrinus appellatus eſt ab eo, quod plerumque inter peregrinos jus dicebat. (§. 32.) Capta deinde Sardinia, mox Sicilia, item Hiſpania, deinde Narbonenſi provincia, totidem Prætores, quot Provinciæ in ditionem venerant, creati ſunt, partim qui urbanis rebus, partim qui provincialibus præeſſent. Deinde Cornelius Sulla Quæſtiones publicas conſtituit; veluti de falſo, de parricidio, de ſicariis; & Prætores quatuor adjecit. Deinde C. Julius Cæſar duos prætores, & duos Ædiles, qui frumento præeſſent, & a Cerere Cereales, conſtituit. Itaque duodecim Prætores, ſex Ædiles ſunt creati. Divus deinde Auguſtus ſedecim Prætores conſtituit. Poſt deinde Divus Claudius duos adjecit, qui de fideicommiſſo jus dicerent: ex quibus unum Divus Titus detraxit: & adjecit unum Divus Nerva: qui inter fiſcum & privatos jus dicerent; ita decem & octo Prætores in civitate jus dicunt. Sic in digeſtis Pomponius. Nos autem, quod ſentimus de numero Prætorum, quod quidem legendis veterum libris obſervare licuerit, exponemus, de numero, inquam, eorum Prætorum, qui fuerunt extremis Reip. temporibus. Nam, everſa Rep. tota ratio magiſtratuum arbitrio Imperatorum perturbata. Octo igitur Prætores, nunquam plures, ut nos opinamur, ſtante Rep. fuerunt. Argumenta, quibus adducor, ut ita eſſe credam, hæc ſunt. Prætores, geſto magiſtratu, exibant in Provincias. Hoc in dubium vocari non poteſt: plena exemplorum omnia. Videtur igitur eſſe rationi conſentaneum, ut earum Provinciarum numerus cum Prætorum numero congrueret. Has porro in S. C. quod M. Cœlius ad Ciceronem miſit, (lib. 8. ad Famil. Ep. 8.) octo video nominari. Itemque, inquit, ſenatui placere, in Ciliciam Provinciam, inque octo reliquas Provincias, quas Prætorii pro Prætore obtinerent: & quæ ſequuntur. Et in oratione pro Milone, (39.) Erat, inquit, id temporis conſul P. Lentulus, ſeptem Prætores, octo Tribuni pl. defenſores mei. Septem nominat, uno Appio de omnibus excepto: quod aperte indicat in oratione in Piſonem, (35.) his verbis: De me quum omnes Magiſtratus promulgaſſent, Præter unum prætorem, a quo non fuit poſtulandum, fratrem inimici mei, præterque duos de lapide emptos Tribunos pl. legem comitiis centuriatis tulit P. Lentulus conſul, de collegæ Q. Metelli ſententia. Et pro Sextio (87.) ſic, Collegas Milo adjutores habebat, Conſulis alterius ſummum ſtudium, alterius animus pæne placatus, de Prætoribus unus alienus. Quod ſi quis putet, unum quidem Appium ex univerſo prætorum collegio a collegis in Cicerone revocando diſſenſiſſe, collegas tamen ipſos non plane ſeptem fuiſſe, locumque, jam a nobis ex oratione pro Milone recitatum, fortaſſe mendo non vacare; quod in notis numerorum facile ſolet evenire: huic, opinor, hanc ſuſpicionem eripiam, ipſius Ciceronis teſtimonio. Nam in oratione poſt reditum in ſenatu, (19. ad 24.) ubi commemorat eos magiſtratus, quorum ope redierat ab exſilio, nomina ponit octo Tribunorum pl. & ſeptem Prætorum; eorum ſcilicet omnium, quos in ea pro Milone ſignificaverat. Scriptum eſt etiam apud Dionem lib. 42. de Prætoribus a C. Cæſare, poſt Cn. Pompejum in Pharſalia devictum, decem creatis, ut gratiam bene de ſe meritis referret ἵνα γὰρ, inquit, πλείους αὐτῷ ἀμείψηται, ςρατηγούς τε δέκα ἐς τὸ ἐπιὸν ἔτος ἀπέδειξε, καὶ ἱερέας ὑπὲρ τὸ νενομισμένον. Quod ſi, plures ut remunerari poſſet, decem Prætores, & plures, quam antea fuerant, Sacerdotes creavit: nimirum conſtat, Prætores non antea decem fuiſſe. Nam quod in Pomponio de Origine Juris (l. c.) legitur, Cornelius Sulla quæſtiones publicas conſtituit, veluti de falſo, de parricidio, de ſicariis, de injuriis; & Prætores quatuor adjecit: deinde C. Julius Cæſar duos Prætores, & duos Ædiles, qui frumento præeſſent, a Cerere Cereales conſtituit: id me minime conturbat. Non enim dixit, adjecit quatuor Prætores ad numerum veterum Prætorum; ſed, adjecit quatuor de iis, qui Prætores erant, ad publicas quæſtiones; ut quatuor ab ipſo quæſtionibus inſtitutis, quatuor item Prætores præeſſent. Quos autem duos ait Prætores a C. Cæſare adjunctos, eos, opinor, intelligit, de quibus meminit Dio, qui denarium numerum abſolverunt. Patet igitur de Prætoribus octo uſque ad tertium C. Cæſaris conſulatum. Quid enim dubias conjecturas colligere opus eſt, in ea re, quæ ſatis manifeſte probatur, & ex eo S. C. cujus verba recitavimus, & ex quatuor Ciceronis orationibus, & ex Dionis hiſtoria? Sed arguit neſcio quis, ut decem Prætores oſtendat, hoc modo. Prætores publicis quæſtionibus præerant: urbicæ quæſtiones erant ſeptem, inter ſicarios, de repetundis, peculatus, de ambitu, de majeſtate, de vi, de falſo; quæ crimen veneficii, & alia quædam complectebatur. Ergo, quum ſeptem eſſent quæſtiones, & quæſtioni inter ſicarios duo prætores præeſſent, quod patet ex oratione pro Cluentio, (l. c.) reliquis autem ſinguli Prætores: fuiſſe Prætores octo, qui quæſtionibus præeſſent, & duos præterea, quorum alter inter cives, alter inter peregrinos jus diceret, neceſſarium videtur. Dixi jam, non eſſe agendum conjecturis, aut argumentis, ubi veterum teſtimonia perſpicua ſunt. Nec vero illa, quæ jam attuli, obſcura videri poſſunt. Quod vero ad numerum quæſtionum attinet, diverſa ratio eſt. Nam ſi numerum Prætorum ad numerum quæſtionum accommodabimus; non modo plures quam octo, ſed plures etiam quam decem creari Prætores neceſſe erit. Eſt enim quæſtio de falſo, eſt de parricidio, inter ſicarios, de injuriis, de veneficio, de vi, de ambitu, de majeſtate, de repetundis, de peculatu, de inceſtu, aliæ. Ego autem ad argumentum illud, ne quis eo in aliquam dubitationem vocetur, ita reſpondeo: primum, præeſſe potuiſſe unum Prætorem quæſtionibus pluribus, ſicuti, non unus Prætor, ſed duo, quæſtioni inter ſicarios quandoque præfuerunt. Poſſunt, exempli gratia, ſex Prætores ita diſtineri crebritate judiciorum, ut novis exorientibus quæſtionibus vacare non liceat. Poteſt eo tempore ſeptimus Prætor (reliquus erat unus Urbanus, qui non quærebat, ſed jus dicebat) in ea quæſtione minime occupatus eſſe, quæ forte illi contigerat. Hic, non dubito, quin ad eas quæſtiones exercendas decreto ſenatus traduceretur, quibus vacare ſex reliquos Prætores non potuiſſe jam dixi. Non enim committendum, ut impunita crimina differantur, nec ſit locus, quo nocentes rei adducantur. Age vero, concedatur quæſtiones ab uno Prætore plures exerceri non licuiſſe; ſequiturne neceſſario, ut ideo plures, quam octo, fuerint? non ſane mihi quidem ut videtur: niſi ſi mihi illud ante rationibus probetur, quæſtiones non potuiſſe ab aliis, quam a Prætoribus, exerceri. Quod ſi quis aggrediatur probare, fortaſſe hærebit. At noſtra ratio quomodo procedit? optime videlicet: nititur enim teſtimonio veterum: a quo ego, quantum in me eſt, do operam ut ne diſcedam. Quid igitur veteres teſtantur? præfuiſſe & publicis quæſtionibus, & capitalibus, qui Prætores non eſſent: qui Judices quæſtionis dicebantur. Nam quæſtionem de veneficio, quam exercuit Prætor Q. Voconius Naſo, apud quem Cicero Cluentii cauſſam egit, (147. & 148.) exercuerat ante C. Junius, non ut prætor, ſed ut Judex quæſtionis, qui & Quæſitor vocabatur. Patet ex oratione pro Cluentio: (55. & 74. & 79.) patet etiam ex Aſconii commentariis. (in 2. Verr. 29.) Judicum autem quæſtionis duo fuiſſe genera, alios Prætores

tores

tores ut Q. Voconium Nasonem in caussa Cluentii, alios non Prætores, ut C. Junium in caussa Oppianici, multis verbis demonstratum est a nobis in libro de Legibus. Atque hac ratione tueor locum illum in oratione pro Cluentio, (147.) in quo sex Prætores quum nominasset Cicero, Q. Voconium Nasonem, M. Plætorium, C. Flaminium, se ipsum, C. Aquilium, subjunxit, Quid reliquæ quæstiones? Quibus ex verbis reliquos Prætores intelligi, falso conjecit is, quem supra significatione tantum, ne cui videamur voluisse detrahere, appellavimus. Vel enim, ut dixi, de iisdem Prætoribus ibi nominatis, qui reliquas illas quæstiones exercere possent, licet intelligere; vel, quod jam probavi, de illis Quæstionum judicibus, qui quum Prætores non essent, quæstionibus tamen, non modo publicis, verum etiam capitalibus (nec enim publicæ capitales omnes erant) interdum præerant. Reliqui duo Prætores, Ciceronis collegæ, P. Cassius, & C. Antonius fuere. Cassius de majestate quæsivit: Antonium, quum reliqui septem, quos nominavimus, omnes quæsierint, Prætorem urbanum fuisse, jusque dixisse, necesse prorsus est. Hic teneris, inquit, octo Prætores nominasti, & Peregrinum omisisti: quem adjungi necesse est: &, si adjungitur, plures erunt, quam octo. Explico me Pediani ope: cujus elegantem, plenumque antiquitatis, ac vere aureum libellum non me pœnitebit unquam legendo contrivisse. Is igitur in commentario orationis adversus Antonium, & Catilinam, (a pr.) Prætorem eum, qui de repetundis quæreret, eundem jus inter peregrinos dixisse demonstrat. Quod nec a ratione videtur discrepare. Non enim Civium, sed Sociorum, hoc est peregrinorum, caussa judicia repetundarum sunt instituta. Jure igitur idem Prætor & jus dicebat inter peregrinos, & iis petentibus, de repetundis quærebat. Quod quum ita sit: jus inter peregrinos Prætorem Ciceronem dixisse, qui de repetundis quæsivit, pro certo putandum est. Verum Pediani verba, (l. c.) ut ejus testimonio res pateat, subscribamus. Antonius, inquit, multos in Achaja spoliaverat, nactus de exercitu Sullano equitum turmas. Deinde Græci, quos spoliaverat, eduxerunt Antonium in jus ad M. Lucullum Prætorem, qui jus inter peregrinos dicebat: & quum Lucullus id, quod Græci postulabant, decrevisset, appellavit Tribunos Antonius, juravitque se ideo appellare, quod æquo jure uti non posset. Quem locum & Plutarchus attigit in vita Cæsaris, sed ita mendose, ut mirer eum in rebus Romanis tam turpiter esse lapsum. Primum P. Antonium nominat, qui Cajus fuit; deinde Macedoniæ Prætorem appellat M. Lucullum, qui Prætor Romæ fuit: tertio, de corruptis judiciis accusatum ait Antonium, qui accusatus est de repetundis: postremo, tradit eum ideo tribunos pl. appellasse, quod sibi non licere cum Græcis diceret æquo jure in Græcia contendere: quum appellare in provincia ad Tribunos pl. qui Romæ erant, nemo soleret. Quæstum potius ad senatum socii veniebant, nec de corruptis judiciis, sed de pecuniis ereptis, aut de nece injusta, aut hujusmodi flagitiis: de quibus, aut ad Prætorem, aut etiam ad populum quandoque agebat accusator. Quare Plutarchum hoc in loco non puto posse ab inscientiæ culpa vindicari. Hæc paulo fusius tractavimus, non ambitione adducti, sed studio veritatis; ne confirmaretur opinio illa de Decem Prætoribus ante bellum civile Cæsaris & Pompeji. Ex P. Manutii commentariis in Epist. ad Q. frat. Cui tamen contradicunt alii. V. Lex. Pitisc. in Prætor peregrinus.

De origine, progressu & augmento Prætorum plura videantur apud Lipf. 1. Ann. Tacit. p. 14. Car. Sigon. de Rep. Athen. 4. 5. vel Sam. Petit. ad Leg. Att. p. 25. &c.

De Prætore Cereali, falso ex verbis Pomponii non intellectis conficto, Constantiniano, Fideicommissario, Fiscali, Flavio Maximo, Peregrino, Primo, Provinciali, Triumphali, Tutelari, & Urbano, V. Lex. Pitisc. [Prætor fuit nomen summæ potestatis apud omnes fere Italiæ populos, ut apparet ex Liv. 25. 16. conf. 25. 29. pr. & 8. 11. in Campanis tamen, ut præcipuam notat arrogantiam, quod Duumviros suo. Prætores appellarint Tullius 2. Agrar. 93. De Prætore Achæorum, aliarumque Græciæ civitatum passim Livius.

Prætūra, æ. f. [στρατηγία] Ipsa Prætoris dignitas. Plin. lib. 14. cap. 22. Ad Proconsulatum usque e Prætura honoribus gestis.

Calamitosa Prætura. V. CALAMITAS.

Continua. V. CONTINUUS.

Manca & debilis. V. MANCUS.

Probata in jure, grata in munere, ornata in provincia Prætura Murenæ. Cic. pro Muren. 15.

Abdicare se Prætura. V. ABDICO.

Consequi aliquem in Prætura. V. CONSEQUOR.

Egredi Præturam. Tacit. 3. Ann.

Prætōrius, a, um. Adj. [στρατηγικός] Quod est Prætoris, seu quod ad Prætorem pertinet: ut, Prætorium jus, Prætoria cohors.

Auctor Prætorius. Hor. 2. Serm. 2. 50.

> Donec vos auctor docuit Prætorius.

Rufus Prætorius, inquit Porphyrio, instituisse creditur, ut ciconiarum pulli manducarentur: isque quum in Prætura repulsam retulisset, tale epigramma meruit,

> Ciconiarum Rufus iste conditor,
> Hic est duobus elegantior Plancis.
> Suffragiorum puncta non tulit septem.
> Ciconiarum populus ultus est mortem.

Acron Asellium vocat, dicitque alios Sempronium velle, qui post multa etiam ex ciconiis docuit.

Candidatus Prætorius, Præturæ. V. in CANDEO.

Classica prætoria, Quæ in Prætorio canunt. Propert. lib. 3. 3. 41.

Cognitio, Jurisdictio. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Cohors. Prætoria cohors, inquit Festus, est dicta, quod a Prætore non discedebat. Scipio enim Africanus primus fortissimum quemque delegit, qui ab eo in bello non discederent, & cetero munere militiæ vacarent, & sesquiplex stipendium acciperent. V. Cic. 2. in Catil. 24. Tacit. 1. Ann. 7. 5. conf. Spanh. de U. & P. Numm. diss. 10.

Collegium Prætorium. Cic. 3. Off 80. Legunt hic alii Prætorum.

Comitia prætoria, Prætorib. creandis. Liv. 22. 35. Inde Prætoria comitia habita. Creati M'. Pomponius Matho, & P. Furius Philus.

Domus. Cic. 7. Verr. 144. i. e. Prætoris, vel potius Proprætoris. Sic Imperium. Cic. 7. Verr. 27. Ut quum penes te Prætorium imperium ac nomen esset, ad illam parvam manum exstinguendam ducem te, principemque præberes.

Jus. Cic. 1. Off. 32. quod & Honorarium. V. supra Prætor, & in HONOS & JUS. Jus prætorium ad legem, censorium judicium ad æquum æstimabatur. Varr. de L. L. lib. 5. 7.

Navis Prætoria, Qua dux belli sive imperator vehebatur. Liv. 29. 25.

Porta Prætoria in castris appellatur, Qua exercitus in prælium educitur: quia initio Prætores erant, qui nunc Consules, & ii bella administrabant: quorum tabernaculum quoque dicebatur Prætorium. Festus.

Vir Prætorius, Qui Præturam gessit. Sic & Familia prætoria, Locus prætorius &c. Cic. pro Planc. 15. Cedat Consulari generi Prætorium, nec contendat cum Prætorio Equester locus.

Viri Consulares & Prætorii. Cic. 16. Att. 7.

Prætorium, i. n. [στρατηγεῖον, στρατόπεδον] Domus ubi degebat, vel Tabernaculum, in quo tendebat Prætor, sive dux: quia, ut dictum est, omnis magistratus, cui pareret exercitus, Prætor dictus est. Liv. lib. 3. Quercus, ingens arbor, Prætorio imminebat: cujus umbra opaca sedes erat. Hoc alio nomine a Quintiliano dicitur Augustale. V. suo loco.

Deferre aliquid in Prætorium. Cic. 6. Verr. 65.

Prætorium, Locus in quo Prætor jus dicit; vel potius Conventus. Unde dicimus Dimitti Prætorium, sicut Dimitti Senatum. Liv. 26. 15. Fulvius, ne id ipsum impedimento incepto foret, dimittens Prætorium, Tribunis militum ac Præfectis sociorum imperavit, &c. Ponitur enim continens pro contento, ut sæpe fieri solet. conf Idem 30. 5. & Lipf. de Mil. Rom. lib. 5. Dial. 2. Cic. 7. Verr. 91. Curritur ad Prætorium. Ibid. Procedit iste repente e Prætorio. [Apud Liv. est Consilium, in Prætorium convocatum. V. CONSILIUM, ad fin.

Prætorium, Locus in castris, circa Prætorium ducis, ante Principia. Liv. 7. 12. extr. Nec in circulis modo fremere, sed jam in Principiis ac Prætorio in unum sermones confundi. V. Lipf. l. c. Dial. 4.

Prætorium etiam dicebantur Prætoriæ cohortes, quas habebat Imperator custodiam corporis, & adversus subita auxilium, Quibus qui præerat Præfectus Prætorio appellabatur. V. Onuphr. 1. de Rep. Rom. p. 22. Suet. Neron. cap. 9. Antium coloniam deduxit, adscriptis veteranis e Prætorio. Tacit. 4. Hist. 46. 9. In prætorium accepti. i. e. Prætorianis adscripti. conf. PRÆFECTUS. [Gloss. Lat. Gr. Prætorium, αὐλὴ, ἀρχεῖον. Scribe, Petoritum.

De prætorio ejusque præfectis plura V. apud Pet. Fab. Semestr. 1. 1. Guther. de Offic. Dom. Aug. 2. 1. & Jac. Perizon. Disquis. pecul.

Prætorium, Magnifica & ampla domus in agro & ruri exstructa: in qua ædificia, pecunias ingentes effundebant. Suet. Calig. cap. 37. In exstructionibus Prætoriorum atque villarum, omni posthabita ratione, nihil tam efficere concupiscebat, quam quod effici posse negaretur. Idem in August. cap. 72. Ampla & operosa Prætoria gravabatur. Stat. 1. Silv. 3. 25. — alternas servant prætoria ripas. conf. Auson. Mosell. 286. & Lex. Pitisc. [V. Ulp. l. 198. D. de Verb. signif.

Prætōriānus, a, um. Adj. Qui apud Prætorem, seu in Prætorio versatur.

Prætoriani, milites honoratiores erant, qui primum nihil a Prætoriis cohortibus, quas circa se habere, ex toto exercitu delectorum militum olim Prætores, vel Duces singuli, consueverant. Dein ad trium cohortium numerum ab Augusto assumpti, sine castris tamen, teste Suet. Aug. cap. 49. Inde a Tiberii principatu, teste eodem in Tib. 37. castra Romæ habuerunt, quæ Castra Prætoria dicebantur. A Prætorianis Otho factus est Imperator. Plin. lib. 6. cap. 29. Nuper renuntiavere principi Neroni, missi ab eo milites Prætoriani cum Tribuno ad explorandum, inter reliqua bella & Æthiopicum cogitanti. conf. Tacit. 2. Hist. 44. 5.

Prætōrĭtius, a, um. aliud Adj. Martial. lib. 8. 34. Prætoritia corona.

Prætorqueo, ēre. ut, Prætorquere collum. Plaut. Rud. 3. 2. 12.

Prætortus, a, um. Adj. ex Partic. [πολυστρεβλὸς] Valde tortum significat. Columel. lib. 3. cap. 18. Julius Atticus prætorto capite & recurvato.

Prætorridus, a, um. Adj. Calphurn. Sicul. Ecl. 2. 80.

> — quos etiam prætorrida munerat æstas.

Prætrĕpĭdans, antis. Partic. a Prætrepido. [πολυτρέμων] Catul. 47. v. 7.

> Jam mens prætrepidans avet vagari.

Ignis prætrepidans. Paulin. Petroc. 6. 492.

Prætrĕpĭdus, a, um. Adj. ut, Lætari prætrepidum cor. Perf. 2. Sat. 54. Suet. Tiber. cap. 63. Non modo invisus ac detestabilis, sed prætrepidus quoque atque etiam obnoxius vixit.

Prætricosus, V. PETRICOSUS.

Prætrunco, [κατακόπτω] āre. Idem quod simplex Trunco. Plaut. Capt. 4. 4. 7.

> Arripuit gladium, prætruncavit tribus tergoribus glandia.

Idem Mil. 2. 3. 47. Nonne tibi istam prætruncari linguam largiloquam jubes? [Loci notatio falsa est.

Prætūmĭdus, a, um. Adj. [πολυογκώδης] ut, Furor prætumidus. Claud. 1. in Ruff. 225.

Jactantia prætumida. Juvenc. 1. 583.

Prætutium, Ptolemæo, Oppidum est in Piceno. Plin. 14. 7. Hinc

Prætūtius, a, um. Adj. Sil. lib. 15. 570.

> Tum qua vitiferos domitat Prætutia pubes
> Læta laboris agros.

Prætutiānus, a, um. Aliud Adj. ut Prætutiana regio. Plin. lib. 3. cap. 13.

Ager Prætutianus. Liv. 22. 9. & 27. 45.

Prævāleo, ui, [ὑπερισχύω] ēre. Antecellere, & quasi in majori pretio esse, vel meliorem esse. Plin. Utræque in pretio sunt, sed tamen prævalent margaritæ. Idem lib. 10. cap. 6. Vulturum prævalent nigri.

Oppida prævalent. Idem 6. 10.

Arcu prævalere. Stat. 2. Achill. 122. conf. Catull. 6. 12.

> Quisquis equo, jaculoque potens, qui prævalet arcu.

Fata prævalebant consiliis. Paterc. 2. 118. 4.

Sapientia semper virtute prævalet. Phædr. 1. 14. 14.

Sententia Servii prævaluit. Ulpian. in l. Etsi forte. §. Etiam. D. Si servit. vindicet.

Sexus prævalet. Ulpian. in l. Quæritur. D. de statu hominum. Quæritur, hermaphroditum cui comparamus? Et magis puto ejus sexus existimandum, qui in eo prævalet.

Prævalet, imperf. Catul. 6. 12.

> Nam mi prævalet ista nil tacere.

Hic versus multo diverse legitur: quidam,

> Nam mi istapte, valet nihil tacere.

alii aliter.

Prævalet,

Prævalet, cum Infinitivo. Paulus in l. Eum qui. §. Si injuria. D. de injuriis. Si injuria mihi fiat ab eo, cui fim ignotus: aut fi quis putet me Lucium Titium eſſe, quum fim Cajus Sejus: prævalet (quod principale eſt) injuriam eum mihi facere velle.

PRÆVĂLENS, entis. Partic. Liv. præf. Prævalentis populi vires.
Corpore prævalens. Paterc. 2. 108. 2.
Flamma prævalente. Plin. 7. 52. pr.

PRÆVALENTIA, æ. f. Paulus in l. In rem actio. D. de rei vindicatione.

PRÆVALESCO, ĕre. pro Invaleſcere. Columel. lib. 5. cap. 6. Vitem quoque antequam ex toto prævaleſcat arbor, conſerere convenit. Paulin. Epiſt. 49. n. 1.

PRÆVĂLĬDUS, a, um. Adj. ut, Prævalida urbs, quæ & Præpotens dicitur. Liv. 26. 16.
Juvenis prævalidus. Idem lib. 27. 43.
Legiones prævalidæ. Paterc. 2. 69. 2.
Manus prævalidæ. Ovid. 9. Epiſt. 80.
Tellus. Virg. 2. Georg. 253.
Vires prævalidæ. Manil. 5. 75.
Vites. Virg. 2. Georg. 190.
Vitia prævalida & adulta. Tacit. 3. Ann. 53. 2.
Prævalidi provincialium, pro Prævalidi provinciales. Tacit. 15. Ann. 20.

PRÆVALĬDE, Adv. [πολυκαρπικῶς] Plin. lib. 17. cap. 14. Hoc maxime præcavendum ut prævalide accipientis trunco in media fiſſura relinquatur.

PRÆVALLO, āre. Vallo præmunire. Hirt. Bell. Alex. cap. 19. Cæſar imperat pontem adverſus hoſtem prævallari.

PRÆVĀRĬCOR, [καταψεύδομαι, ἐθελοκακέω, ὑποστέλλω, παραιτέομαι] ări. ex Præ & Varicor; eſt A recto diſcedere. Plin. lib. 18. cap. 19. Arator, niſi incurvus prævaricatur. Inde translatum hoc crimen in forum. Ibi itaque caveatur, ubi inventum eſt. Hactenus Plin. Prævaricari, inquit Eraſm. in proverb. eſt A recto fulco divertere. Unde & in cauſis Prævaricari dicuntur, qui cauſam diverſam adjuvant. Videlicet hoc eſt quod ait Plinius, Inde translatum, &c. [V. Marcian. D. lib. 48. tit. 16. l. 1. Accuſatorum. Ad S. C. Turpil. & infra not.
Prævaricari, Quocunque modo a præſcripto officii ſui deflectere, ut ait Valla lib. 6. 50. Et in litibus forenſibus eſt Colludere. Ulpianus. De iis qui notantur infamia. l. Athletas, Qui prævaricatur, ex utraque parte conſiſtit, quinimmo ex adverſa. Cic. de Aruſp. reſp. 42. A Catilina pecuniam accepit, ut turpiſſime prævaricaretur. Et 4. Att. 16. Omnino accuſatorum incredibilis infantia, id eſt L. Lentuli, L. F. quem fremunt omnes prævaricatum.
Prævaricari accuſatori. Cic. pro Cluent. 58. Hoc quanquam ſedulo faciebat, tamen interdum, non defendere, ſed prævaricari accuſatori videbatur. i. e. Prævaricando ſubſervire. Budæus. Sic & Lambin. q. V. Mſſ. alii Accuſationi. alii Defenſioni. [Forte Accuſator, vel potius Accuſatione Tullius reliquit. q. d. Non defenſor eſſe, ſed prævaricans accuſator.
Prævaricari alicui, eſt Prodere cauſam ipſius. Gloſſ. Lat. Gr. Prævaricat, δικοκελίζει, Prævaricor reo, καταψεύδομαι τῷ ὑπευθύνῳ, Prævaricor tibi, νοσφίζομαί σε, Prævaricor, νοσφίζομαι, Prævaricatio, ἡ ἀπόστασις, παράβασις.

PRÆVARICO, āre. Auguſtin. Tract. 99. in Joh. Adam quod audivit prævaricavit. In una eademque ſignificatione protuliſſe antiquos Prævarico & Prævaricor teſtatur item Priſcianus p. 799.

PRÆVARICĀTUS, a, um. Partic. Iſidor. lib. 10. Prævaricatus malæ fidei advocatus, & qui vel in accuſando nocitura, aut in defendendo profutura prætereat, &c. [An Prævaricator reliquit?

PRÆVARICĀTOR, ōris. m. [καταψεύστης, ἐθελοκάκος] Qui ab officii ſui præſcripto deflexit atque aberrat. Martianus, D. Ad S. C. Turpilianum, l. 1. Prævaricatorem eſſe eum oſtendimus, inquit, qui colludit cum reo, & translatitie munere accuſandi defungitur, eo quod proprias quidem probationes diſſimularet, falſas vero rei excuſationes admitteret. Ulpianus in l. Athletas. D. de his qui notantur infamia, ſic definit, Prævaricator autem eſt quaſi Varicator, qui diverſam partem adjuvat, prodita cauſa ſua: allegatque Labeonem, qui hoc nomen a varia certatione tractum ſenſit.
Perfidioſus & Prævaricator. Cic. 1. Verr. 58. Utrum te perfidioſum, an prævaricatorem exiſtimari mavis?
Prævaricator publicæ cauſæ. Cic. 8. Fam. 11. Ne, quod furore Paulli adeptus eſſet boni, ſua culpa videretur amiſiſſe, & prævaricator cauſæ publicæ exiſtimaretur.
Apponere ſibi prævaricatorem dicebant antiqui, pro eo quod dicimus, *Curavit ſe per tertium adjornandum*, ut colluderet ſcilicet. Cic. 2. Philip. 25. Jam vereor, Patres Conſcripti, ne (quod turpiſſimum eſt) prævaricatorem mihi appoſuiſſe videar. Budæus. conf. Plin. Epiſt. 3. 9. 30.

PRÆVARICĀTRIX, īcis. f. Hieron. Procem. Dial. extr. Ambroſ. Epiſt. 33. Prævaricatricis conſcientiæ reus.

PRÆVARICĀTIO, ōnis. f. [κατάψευσις] Plin. 1. Epiſt. 20. Alioqui prævaricatio eſt tranſire dicenda: prævaricatio etiam curſim & breviter attingere, quæ ſint inculcanda, infigenda, repetenda. Conf. in ipſo verbo.
Prævaricatio, in jure. Cic. in Partit. 24. Ut ſi in reo pecunia abſoluto, rurſuſque revocato, prævaricationem accuſator eſſe definiat, omnem judicii corruptelam ab reo: defenſor autem, non omnem, ſed tantummodo accuſatoris corruptelam ab reo. V. & ſq. Idem 2. Qu. frat. 16. Quo die hæc ſcripſi, Druſus erat de prævaricatione a Trib. ærarii abſolutus.
Prævaricationis nomen, ſignificat eum, qui in contrariis cauſis, quaſi varie eſſe poſitus videatur. Cic. in Partit. 126. [An Vare? conf. PRÆVARUS.
Crimina prævaricationum. Quintil. lib. 7. cap. 1. p. 587. Burm.
Abſolvere de prævaricatione. V. ABSOLVO.
Concedere quadam prævaricatione aliquid quibuſdam. Cic. 2. de Divin. 41. At ego idipſum, quod vir optimus Diogenes Chaldæis, quaſi quadam prævaricatione, concedit, nego poſſe intelligi.
Damnare aliquem prævaricationis. V. DAMNO.
Dicere cauſam prævaricationis. Cic. 8. Fam. 8.
Liberari prævaricatione. Cic. pro Cœl. 24. At prævaricatione eſt Aſcitius liberatus. i. e. Crimine prævaricationis.

PRÆVĀRUS, a, um. Adj. Valide Varus, ut vult Iſid. Apul. 4. Florid. p. 362. Elmenh. Ut qui diligentiſſime animadverteret venarum pulſus inconditos vel prævaros. Cic apud Iſidor. cap. 10. Quid enim tam prævarum?

PRÆVĔHO, xi, ctum, [προάγω] ĕre. Prius ducere. Liv. 9. 35. Sed equites Romani, prævecti per obliqua campi, quum ſe fugientibus obtuliſſent. Idem 24. 44.
Equo prævectus. Sil. lib. 7. 117.
Impetu quodam & flumine prævehi dicitur oratio, translate. Plin. 1. Epiſt. 16. Omnia hæc mire placent, cum impetu quodam, & flumine prævehuntur, placent ſi retractentur. Tacit. 4. Hiſt. 71. 9.

PRÆVELLO, velli, vulſum, ĕre. Laber. apud Diomed. p. 369. Aliqua parte prævulſerat. Tertull. adv. Gnoſt. cap. 13. extr.

PRÆVĔLO, [προκαλύπτω] āre. Prius operire. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 325.
Flammea ſollicitum prævelatura pudorem.

PRÆVĔLOX, ōcis. Adj. Valde velocem ſignificat. Plin. lib. 11. cap. 31. Formicæ odore ſollicitatæ provolant, crebroque lacerant, quamvis prævelocibus camelis fugientes.

PRÆVĔNIO, vēni, ventum, [φθάνω, προφθάνω, ὑποφθάνω, ὑπαντάω, προκαταλαμβάνω] īre. Ante venire. Liv. 24. 21. Ceterum prævenerat, non fama ſolum, qua nihil in talibus rebus eſt celerius, ſed nuntius etiam ex regiis ſervis.
Prævenire deſiderium alicujus. Liv. 8. 16.
Prævenit germinatione arbor. Plin. lib. 16. cap. 26.
Præveniri nota malitiæ. Plin. lib. 11. cap. 52. Oculi quibuſcunque ſunt longi, maleficos eſſe indicant. Qui carnoſos a naribus angulos habent, malitiæ nota præventi. Candidi pars extenta notam impudentiæ habet. Prioribus & poſterioribus verbis declarat Plinius, quid ſit præveniri nota malitiæ. Correctiora tamen exemplaria habent, Malitiæ notam præbent.

PRÆVENIENS, entis. Partic. Ovid. 5. Faſt. 548.
Candida Lucifero præveniente dies.
Interpoſita dictione. Virg. 8. Ecl. 17.
Naſcere, præque diem veniens age Lucifer almum.

PRÆVENTUS, a, um. Partic. Tacit. 1. Hiſt. 5. Præventamque gratiam intelligit. Ovid. 5. Triſt. 4. 32.
Quod non præventum morte fuiſſe dolet.
Rumore prævento. Claud. 4. Conf. Honor.
Præventis pauca dicenda ſunt. i. e. Nobis, qui præventi ſumus. Paterc. 2. 59. 1.

PRÆVENTUS, ûs. m. Martis præventu. Tertull. adv. Marc. 5. 12.

PRÆVENTOR, ōris. m. Ammian. 18. 9. Præventores & ſuperventores. Ordines ſcil. militares.

PRÆVERBIA, ōrum. ſunt quas vulgo Præpoſitiones vocamus. Varro lib. 5. de L. L. 8. Spectare, dictum ab antiquo Specio, &c. Conſuetudo autem communis, quæ cum præverbiis conjuncta ſunt, etiam nunc ſervant: ut Aſpicio, Conſpicio, Reſpicio, Suſpicio, Deſpicio. Sic alibi frequenter. conf. Chariſ. p. 175.

PRÆVERNO, āre. Plin. 18. 26. Sive ante, quando prævernat; ſive poſt, quando hiemat, innumera ruſticos cura diſtringit.

PRÆVERTO, ti, ſum, ĕre. Activ. & PRÆVERTOR, ĕris, verti. Depon. Præterire, præcedere, antevertere. Virg. 1. Æn. 321.
— volucremque fuga prævertitur Hebrum. Pro Prævertit, id eſt Tranſit, ut ait Servius. Tacit. 4. Ann. 32. Aut ſiquando ad itinera præverterent.
Præverti foras. Plaut. Amph. 4. 3. 24.
Aliquem prævertere. Cic. pro Sulla, 46. Nemo unquam me tenuiſſima ſuſpicione perſtrinxit, quem non præverterim.
Curſu pedum prævertere ventos. Virg. 7. Æn. 806.
Ipſe pedes prævertit volantem equum. Sil. lib. 8. 559.
Fata prævertunt me. Ovid. 2. Met. 657.
Prævertere alicui poculum. Plaut. Mil. 3. 1. 58.
Prævertere animos amore, Præoccupare. Virg. 1. Æn. 725.
Prævertere metum ſupplicii fuga. Liv. 24. 5.
Luctum metus prævertit. Ovid. ad Liv. 397.
Nefas prævertere morte. Senec. Hippol. 254.
Præverti aliquid rebus omnibus. Plaut. Merc. 2. 3. 40.
Ergo edepol palles, ſi ſapias, eas, ac decumbas domi.
c. Otium non eſt: mandatis rebus prævorti volo. i. e. Tranſigere volo prius quæ mihi mandata ſunt, quam ut meum curem corpus. Familiare eſt Plauto verbum. Significat autem Prævertere, Aliquid ceteris rebus anteponere, vel magis alicui rei operam dare. Hadrianus Cardinalis, Prævertere & Præverti, non id ſignificat quod Præcedere, ſed id quod Præponere, prævenire, ſed non ſuo, immo potius præpoſtero ac perverſo ordine: id eſt, ut, quod erat in animo, ut poſtea fieret, fiat antea: & contra, quod ante erat faciendum, poſtea fiat. Sed id quoque præcipue notandum eſt, Dativum poſt ſe plerumque trahere, ac Deponens idem verbum etiam fieri. Liv. 2. 24. Nec poſſe, quum hoſtes prope ad portas eſſent, bello prævertiſſe quicquam. Ibid. Ægre impetratum a Tribunis, ut bellum præverti ſinerent. Idem 9. 17. ubi V. Gronov.
Prævertere uxorem præ Repub. Plaut. Amph. 1. 3. 30. i. e. Præferre Reipublicæ uxoris conſuetudinem.
Prævertere ſerio, quod dictum eſt joco. Plaut Amph. 3. 2. 39. i. e. Exiſtimare dictum eſſe ſerio.
Prævorti pigritie. Al. Pigritiæ. Plaut. Merc. 1. 2. 3. Idem Pſeud. 1. 3. 59.
Sed quoniam pietatem amori video tuo prævertere. i. e. Prævalere. conf. Non. 4. 347.
Prævertere aliquid alicui, Præponere. Gell. lib. 4. cap. 3. Jurisjurandi religionem animo atque amori prævertiſſe, quod jurare a Cenſoribus coactus eſſet, uxorem ſe librorum quærendorum gratia habiturum.
Sermoni aliquid prævertere. Cic. 1. de Divin. 10. De quibus quid ipſe ſentiam, ſi placet, exponam; ita tamen ſi vacas animo, neque habes aliquid, quod huic ſermoni prævertendum putes.
Illuc prævertamur, dixit Hor. 1. Serm. 3. 38. quum vellet notare, vitia amicarum corrumpere amatores. Ac ſi dixiſſet, Prius erat notandum amatores decipere amicas: ſed præpoſtere dicam de vitiis amicarum. Lambinus ſic: Illuc prævertamur, id eſt ad illud prius veniamus: illud priore loco explicemus de amatoribus, qui amicarum ſuarum vitiis ita blandiuntur, & ignoſcunt, ut etiam interdum iis delectentur, aut certe ea non animadvertant, quam de amicorum officio dicamus. Columel. lib. 3. cap. 7. Non intempeſtivum eſt nos ad ea præverti, quæ videntur hunc publicum errorem corrigere poſſe.

PRÆVERSUS, a, um. Partic. Præverſum fulgur, inquit Feſtus, quod ignoratur, noctu, an interdiu ſit factum.

PRÆVĔTO, vetui, vetitum, āre. Ante vetare. Sil. lib. 13. 155.
Prævetitum capitis pœna committere Martem,
Sponte viris. Vetitum enim ante fuerat, ne quis injuſſu ducis pugnaret ſub pœna capitis.

PRÆVEXATUS, a, um. Partic. a Prævexo. Prævexatæ vires. Cæl. Aurel. Acut. 2. 32. Passione prævexatus. Idem Tard. 1. 1.

PRÆVĪDEO, vīdi, vīsum, [προορῶω] ēre. Ante videre. Ter. And. 1. 2. 9. Herus est, neque prævideram. Cic. 1. de Divin. 63. Tum meminit præteritorum, præsentia cernit, futura prævidet.
Ictum venientem prævidit. Virg. 5. Æn. 445.
Eloquentia futura in infante prævisa. Cic. 1. de Divin. 77. Ita futura eloquentia prævisa in infante est. In quibusdam exemplaribus legitur Provisa. Ovid. 1. de Ponto, 8. 34.
Cunctaque mens oculis prævidet illa suis. al. Pervidet. [Pervideo, Prævideo, Provideo sæpe confunduntur in MSS.

PRÆVĪSUS, a, um. Partic. [προορώμενος] ut, Cultros prævisos timet hostia. Ovid. 1. Fast. 327.

PRÆVINCIO, vinxi, vinctum, [προσπιδέω] īre. Gell. lib. 15. cap. 10. Cum eodem laqueo, qui essent prævincti, efferrentur.

PRÆVĪRĪDIS, e. Adj. Frontin. de Aquæduct. lib. 1. Stagnino colore præviridi.

PRÆVIRIDANS, antis. Laber. apud Macrob. 2. Saturn. 7.
Cur, cum vigebam membris præviridantibus, &c.

PRÆVĪTIO, [προκαταισχύνω] āre. Ante vitiare. Ovid. 14. Met. 55.
Hunc dea prævitiat, portentificisque venenis
Inquinat. h. e. Circe gurgitem venenis inficit, ante quam Scylla in eum, sese lotura, descendat.

PRÆVIUS, a, um. Adj. [πρόοδος] Quod antecedit. Cic. apud Non. 1. 330.
Alcyon genuit, claris delapsus ab astris,
Prævius Auroræ, Solis, Noctisque satelles. Ex poeta. Ovid. 11. Met. 65.
Nunc præcedentem sequitur, nunc prævius anteit.
Agmina prævia. Stat. 2. Silv. 1. 175.
Turba prævia. Ovid. 1. de Arte Am. 542.

PRÆUMBRO, [προσκιάζω] āre. Tegere, caligine offundere, & involvere, inquit Budæus. Tacit. 14. Ann. 47. 1. Fama, in quantum præumbrante imperatoris fastigio datur, clarus. Hic præumbrare dicitur imperatoris fastigium: quia primatium magnitudine superius, splendorem ejus obfuscat: quemadmodum præcelsæ arbores, fulgore in se recepto, alias obscurant inferiores.

PRÆUNGO, [προαλείφω] ēre. Octav. Horat.

PRÆVŎLO, [προπέτομαι] āre. Ante volare. Plaut. Mil. 1. 1. 41.
Curamque adhibere, ut prævolet mihi quo tu velis. Cic. 2. de Nat. Deor. 125. Basis autem trianguli, quam efficiunt grues, ea tanquam a puppi ventis adjuvatur, eæque in tergo prævolantium colla & capita reponunt.

PRÆŪRO, ussi, ustum, [προκατακαίω] ēre. Ante, vel prius urere. Plin. lib. 3. cap. 20. Ceteri fere Lepontios relictos ex comitatu Herculis, interpretatione Græci nominis credunt, præustis intra sinus Alpium nive membris. h. e. Valde vel admodum ustis: vel quorum primores partes erant ustæ.

PRÆUSTUS, a, um. Partic. [πεπυρωμένος] Ante ustus. Liv. 1. 32. Ut Fæcialis hastam ferratam, aut sanguineam præustam, ad fines eorum ferret. h. e. Cujus extremitas erat ustulata. Virg. 7. Æn. 524.
Stipitibus duris agitur, sudibusve præustis.

PRÆUT, V. Præ ut, in PRÆ.

PRAGMA, ătis. n. [πρᾶγμα] Latine dicitur Actio, Res, sive negotiatio. Plaut. Cas. 3. 6. 9. Significat inter alia & Litem, ut apud Latinos Negotium. Hinc

PRAGMĂTĬCUS, a, um. Adj. [πραγματικός] Negotialis dicitur. Pragmatici, erant homines quidam forensis professionis, qui causarum actores, interdum juris ignaros monebant, juris responsa, formulasque actionum subministrantes, quasi admonitores postici, dicendorumque suggestores, quum ad juris disceptationem ventum erat. V. Quintil. lib. 12. cap. 3. p. 1066. Burm. Cic. 1. de Orat. 198. Itaque, ut apud Græcos infimi homines, mercedula adducti, ministros se præbent in judiciis oratoribus, ii qui apud illos πραγματικοὶ vocantur: sic in nostra civitate contra &c. Et rursus 1. de Orat. 253. Itaque illi disertissimi homines ministros habent in causis Jurisperitos, quum ipsi sint peritissimi, qui, ut abs te paulo ante dictum est, pragmatici vocantur. Inde illud Juven. 7. Sat. 123.
— si contigit aureus unus:
Inde cadunt partes in fœdera pragmaticorum. Olim igitur pragmaticis forum Romanum non utebatur: postea uti cœpit: ut ex Satirici dicto ostenditur. Hactenus Budæus. Martial. lib. 12. 73.
Frumentum, milium, ptisanamque, fabamque solebas
Vendere pragmaticus, nunc emis agricola. [Gloss. Gr. Lat. Πραγματικὸς, Negotiosus, forensis, rerum peritus. conf. Suid.
Pragmatici homines. h. e. Rebus gerendis exercitati. Cic. 2. Att. 20. pr. Pompejus amat nos, carosque habet. Credis? inquies. Credo: prorsus mihi persuadet. Sed quia, ut video, pragmatici homines omnibus historiis, præceptis, versibus denique cavere jubent, & vetant credere: alterum facio, ut caveam: alterum, ut non credam, facere non possum. [Al. Historicis præc. Sed quid illa? & quò τὸ Denique, tam paucis colis?
Pragmaticus ad verbum Negotialis dicitur a Quintil. lib. 3. cap. 6. Apud Dionysium Halicarnas. differt a Theoretico. conf. in PRAXIS.
Pragmatica sanctio, est Quæ a principe conceditur, adhibita causæ cognitione, in modum sententiæ, vel ad alicujus universitatis preces. l. ultim. De divers. rescript. lib. 1. C. Dicta autem est Pragmatica sanctio, quod per eam a supremo atque ordinario judice discedatur, & omnia pragmaticorum arbitrio terminentur. Perottus. conf. Cæl. Rhodig. 25. 22.
Pragmaticum quid. Cic. 14. Att. 3. Tu si quid pragmaticon habes, scribe. h. e. Quod in Repub. gestum sit, inquit Budæus.

PRAGMATICĀRIUS, i. m. Pragmaticarii a Pragmaticis, de quibus in dict. præced. satis dictum est, multum differunt. Erant enim sacris scriniis Principis adhibiti, & Pragmaticis sanctionibus &c. V. l. 7. C. de divers. rescript. & l. 12. C. de vectig. & commiss. & l. 8. de prox. sacr. scrin. Guther. de Off. Dom. Aug. Rhodig. Ant. Lect. 25. 22. vel Lex. Pitisc.

PRAMNION, i. n. Gemma, & morion dicta. Plin. 37. 10.

PRAMNIUM Vinum, [πράμνιος, ὁ πράμνειος οἶνος] Generosi vini genus, quod in Smyrnæorum agro nascebatur juxta delubrum matris deûm, etiam Homeri carmine celebratum. Auctor Plin. lib. 14. cap. 4.

PRANDIUM, i. n. [ἄριστον] ab edendo dicitur, quasi Peredium: Cibus qui ante meridiem sumitur. Hinc a πρὸ & ἔνδιον, ut vult. Plutarch. in Sympos. 8. Problem. 6. Vel dicitur quasi Parandium, quia debemus accipere quod paratum est. Isidor. 20. 2. vel Quia pransi iterum ad opus sunt parati. V. Jul. C. Scal. Poet. 1. 5. conf. Voss. Etymol. [Puto verbale esse a Prandeo. Quod forsan ex πρὰν & δαίω.
Prandium ex Græco dictum est. Nam meridianum cibum cœnam vocabant. Festus, si recte apud eum legitur. H. St. Pauli verba sunt, sed Mutilata.
De prandii tempore Suet. in Vitell. cap. 13. Epulas trifariam semper, interdum quadrifariam dispertiebat, in jentacula, & prandia, & cœnas, comessationesque.
Apparatus prandiorum. Cic. 2. Philipp. 201.
Abstemium prandium, In quo nihil vini potatur. Gell. lib. 13. cap. 29.
Caninum. V. CANIS.
Passerinum. V. Turneb. Adversf. 29. 23.
Plebeja. Pers. 5. Sat. 18.
Accurare prandium. V. ACCURO.
Adducere ad prandium. V. ADDUCO.
Commemorare prandia & cœnas alicujus. Cic. 3. Verr. 49.
Conficere. V. CONFICIO.
Curare. V. CURO.
Finire prandia nigris moris. Hor. 2. Serm. 4. 22.
Opsonare. V. OPSONO.
Ornare. V. ORNO.
Prandere calidum prandium. V. CALIDUS.
Videre alicui. Cic. 5. Att. 1. Quod antecesserat Statius, ut prandium nobis videret.
Vocare vulgo ad prandium aliquos. Cic. pro Muren. 72.
Oresti nuper prandia in semitis magno honori fuerunt. Cic. 2. Off. 58.
[Populo data sc. conf. Suet. Cæs. 38. Tiber. 20.
Prandium, non fuisse solitum cibum antiquis, ex sequentibus apparet. Cels. in præf. extr. lib. 1. Famem facilius fert adolescens, quam puer, &c. facilius uno cibo, quam prandio quoque assuetus. Eodem pertinet id quod dicit lib. 1. cap. 3. de hieme loquens, Si prandet aliquis, utilius est exiguum aliquid, & ipsum siccum, sine carne, sine potione sumere.
De prandiis eorumque hora, V. Marcil. ad Hor. 1. Epist. 2. 30. conf. item Lex. Pitisc.

PRANDIŎLUM, i. n. dimin. [ἀρίσιον]

PRANDICULUM, i. n. [ἀρισίδιον] Festus, Prandicula antiqui dicebant, quæ nunc jentacula. conf. Voss. Etym.

PRANDEO, prandi, & pransus sum, [ἀριστάω] ēre. Prandium sumere. Plaut. Rud. 4. 2. 33.
Sed hic rex cum aceto pransurus est & sale, sine bono pulmento. Cic. 5. Att. 1. Sed prandimus in Arcano. Hor. 2. Serm. 3. 245.
Luscinias soliti impenso prandere coemptas.
Olus prandere. Hor. 1. Epist. 17. 13.
Tesseram vesperi per castra dedit, ut ante lucem viri equique curati & pransi essent. Liv. 28. 14. conf. Gell. 2. 25. & Borrich. Cogit. p. 279.

PRANSUS, a, um. Partic. [ἠριστηκὼς] Hor. 1. Serm. 6. 127.
Pransus non avide.
Ducis pransi, poti, oscitantis inscitia. Cic. pro Milon. 57.
Pransi, inquit Nonius 6. 59. non solum, Qui pranderent, dicuntur, sed etiam Quibus nihil desit. Varro, Quare, ô Marce, pransum ac paratum esset, hoc minime oportet.

PRANSOR, ōris. m. [ἀριστητὴς] Qui prandet, aut qui invitatus est ad prandium. Plaut. Menæch. 2. 2. 2.
Bonum anteponam prandium pransoribus. Macrob. 3. Saturn. 6.
Cum jam manus pransores lavarent.

PRANSŌRIUS, a, um. Adj. [ἀριστητήριος] unde Pransorium candelabrum, apud Quintil. lib. 6. cap. 3.

PRANSĪTO, [ἀριστῶμαι] āre. frequentat. Plaut. Asin. 1. 1. 18.
Ubi flent nequam homines, qui polentam pransitant. Eruditi fere omnes contra fidem exemplarium, Pinsitant esse scribendum contendunt: quum præsertim sequatur, Ubi fit polenta te fortasse dicere. Turnebus contra, Pransitant retinet: hac ratione, quod putet molitores servos, non pane, sed polenta nutritos fuisse in pistrino: vel potius miseros illos pistores, inter agendas molas, quum famelici essent, furtim solitos esse de polenta, id est de hordei farina esitare. Quæ causa frequentationis Plauto fuit, ut Pransitare potius, quam Prandere diceret: etsi desiderandi potius videri possit, ut sit Pransitare, Prandere cupere. Hæc ille, & pluribus, ut videre poteris. Vitruv. 8. 3. Accumbentes viatores pransitare solent. conf. Macrob. 3. Saturn. 15.

PRANSITANS, antis. Lamprid. Heliog. cap. 27. Pransitans & cœnitans.

PRAPEDION, & PRAPEDILON, i. n. Flammula Veneris. Apul. de Herb. cap. 7. [An Prapidion, πραπίδιον;

PRASIÆ, [Πρασιαὶ] Oppidum maritimum fuit in ora Laconica, non procul ab ostio Inachi fluminis. Thucydides lib. 2. Belli Peloponnesiaci. V. Steph. Suidæ est oxytonum Πρασιαί.

PRASIĀNUS, a, um. Adj. ut, Prasiana gens. Plin. lib. 6. cap. 22.

PRĂSĬNUS, a, um. Adj. [πράσινος] ut, Prasinus color, [πράσινον χρῶμα] viridis ad similitudinem porri. Nam πράσον, Latine Porrum dicitur. Hinc Vestes e viridi lana, Prasinæ dicuntur. Martial. lib. 10. 29.
De nostra prasina est synthesis empta toga. Plaut. Prasina, coccina, tyria, focale, soccos, monilia amisit.
Prasina viriditas. Cassiodor. 12. Epist. 12.
Prasina fascia involvere. Petron. cap. 64.
Prasina agitatorum factio, qui & ipsi Prasini. Suet. Calig. cap. 55. & Neron. cap. 22. V. Factio, in FACIO.

PRASINUS, i, m. equus Commodi, cui mortuo, sepulcrum in Vaticano sumptuosissimum fecit princeps: sicut olim Bucephalo suo fecerat Alexander. Alex. Alexandrinus lib. 6. cap. 14. [Sed potius Volucri nomen ei equo, cursori Prasinæ, fuit. V. Capitol. Vero cap 6.

PRASINUS, Gemma. Tertull. S. Cypr. de Judic. cap. 8.
Inde nitet prasinus, illinc carbunculus ardet. [Zmaragdum forsan intelligit. An Prasius legendum?

PRASINĀTUS, a, um. Adj. Prasina indutus. Petron. cap. 28. In aditu ipso stabat ostiarius prasinatus, cerasino succinctus cingulo.

PRASIANUS, a, um. Adj. [πρασιανὸς] Qui prasinæ factioni favet. Erant enim Aurigæ, qui in certamen curale descendebant, per factiones divisi, quas suo quamque nomine a colore vocabant. Antoninus Imperator in vita sua lib. 1. §. 5. παρὰ δὲ τροφέως, τὸ μήτε πρασιανὸς, μήτε βενετιανὸς, μήτε παλμυλάριος, ἢ σκυτάριος γενέσθαι. Ex Turneb. Meminit etiam Plinius Secundus lib. 9. Ep. 6. spectatorum, qui in Circensibus panno & coloribus favent his verbis, Nunc favent panno, pannum

pannum amant, & in ipso cursu, medioque certamine, hic color illuc, ille huc transfertur. V. & Petron. cap. 70. Gataker. ad Antonin. & Factio supra in FACIO.

PRASINIĀNUS, a, um. Adj. Idem. Jul. Capitol. in Vero, cap. 6. Populus Prasinianorum. [Formatur a Prasina, Prasianus Græcum est.

PRĂSIUM, i. n. [Πράσιον] Herbæ nomen Galeno lib 8 de Simplicium medicam. facult. cap.65. Marrubii speciem Dioscorides statuit lib.3.119.

PRĂSIUS, i. m. [πράσιος] Gemma quædam e viridantium genere. Plin. lib. 37. cap. 8. conf. PRASINUS.

PRASŌĪDES, [πρασοειδής] Gemma est ex genere Topaziorum, a porri colore nomen habens. Nam πρασοειδής Græcis idem est quod Porraceus. Plin. lib. 37. cap. 8.

PRASON, i. n. [πράσον] aliis nominibus Phycos & Zoster, frutex est marinus, foliis latis, colore viridi, de quo Plin. lib. 13. cap. ultimo.

PRASOPIUS, Pagus, quem præterlabitur Phlius fluvius, non procul ab Heraclea Trachinia. Strabo lib. 8. [Immo Părăsōpii, Παρασώπιοι, ab Asopo.

PRĀTUM, i. n. [λειμών] dicitur, auctore Ulpiano, De verbor. signific. in quo ad fructum percipiendum falce duntaxat opus est: ex eo quod paratum sit ad fructum capiendum. Columel. lib. 2. cap. 17. Et ideo necessarius ei cultus est agri, cui veteres Romani primas in agricolatione tribuerunt partes: nomen quoque indiderunt ab eo, quod protinus esset paratum, nec magnum laborem desideraret.

Prata dicta ab eo, quod sine opere parata. Varro de L.L.4.4. Sed V. Voss. Etymol.

Prata etiam dicuntur quæ nunc Viridia, ut plurimum buxo & lauro frequentata.

Viriditas pratorum. Cic. de Senect. 57.

Instar triginta jugera prati. Catul. 112. 1.

Arida. V. ARIDUS.

Asia. Virg. 1. Georg. 384. V. ASIUS.

Crocea, Florida. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 273.

Florida & gemmea. Plin. lib. 5. Epist. 6. ad Apollinarem.

Floridior prato, Galatea. Ovid. 13. Met. 790.

Mollia. Virg. 2. Georg. 384. Idem 10. Ecl. 42.

Novella. Ovid. 2. de Arte Am. 698.

Viride pratum. Ovid. 1. Met. 297.

Cædere prata. Plin. lib. 18. cap. 28. pr.

Carpere prata fuga. V. CARPO.

Cratire pratum. Plin. lib. 18. cap. 28. pr. V. CRATIO.

Irrigare jugera prati. Cic. 3. Q. frat. 1.

Ludere aperto prato. Senec. Herc. fur. 2.

Pascit ovis pratum. Ovid. 1. Fast. 204. Plin. l. c.

Renovare vel restituere pratum. Columel. lib. 2. cap. 18. & Plin. lib.18. cap. 28. Ibid. Rigare, Secare, Senescere, Serere, &c.

Sicilire pratum. Varr. 1. de R. R. 49. extr.

Suberat area gramineo viridissima prato. Ovid. 3. Amor. 5. 5.

Subsecare prata tenerrima. Ovid. 1. de Arte Am. 299.

Verrere pratum pectine. Ovid. 4. Fast. 695.

Hæc modo verrebat cum raro pectine pratum. Emendata exemplaria legunt.

Hæc modo verrebat stantem tibicine villam.

Albicant canis pruinis prata. Hor. 1. Carm. 4. 4.

Convestiuntur herbis prata. V. CONVESTIO.

Germinant prata læta viridi facie. Senec. Herc. fur. 9.

Obducta situ vetustatis prata. V. OBDUCO.

Rigent prata. Hor. 4. Carm. 12. 3.

Rubeant ante novis quam prata coloribus. Virg. 4. Georg. 306.

PRATŬLUM, i. n. [λειμώνιον] dimin. apud Plin. 5. Epist. 6. ad Apollinarem. Cic. 12. Att. 6. Pro isto asso sole, quo tu abusus es in nostro pratulo.

PRATENSIS, e. Adj. [λειμώνιος] Quod est ex prato. Columel. lib. 6. cap. 3. Pratense fœnum. Plin. lib. 21. cap. 8. Pratenses flores. Fungi pratenses Hor. 2. Serm. 4. 20.

PRĀVUS, a, um. Adj. [πονηρός, στρεβλός] Quod non est rectum.

Rectum & Parvum, contraria. Cic. 1. Acad. 19. Quid rectum in oratione, pravumve.

Artus in pravum elapsi. V. ARTUS.

Distortum & Pravum. Cic. 4. Tusc. 29. Non omne vitium partes habet dissentientes: ut eorum qui non longe a sapientia absunt, affectio est illa quidem discrepans sibi ipsa, dum est insipiens, sed non distorta, nec prava.

Recta prava faciunt. Ter. Phorm. 5. 2. 6.

Talis pravis fultus. Hor. 1. Serm. 3. 48.

Pravo naso vivere. Hor. in Arte Poet. 36.

Regula prava. Lucret. lib. 4. 516.

Pravus sæpissime ad animum refertur; ut, Pravi mores. Ter. Adel. 5.8.21.

Etsi hoc mihi pravum, ineptum, absurdum, atque alienum a vita mea Videtur, si vos tantopere istuc vultis, fiat.

Malum, pravumque ingenium hominis. Plin. 3. Epist. 9.

Pravus & Perversus Cic. pro Rosc. Com. 30. Nihil ab hoc pravum & perversum produci posse arbitrabantur.

Ambitio prava. Hor. 1. Serm. 6. 51.

Stultitia. Hor. 1. Serm. 3. 220.

Pravus, dicitur Senecæ non Improbus, nec malus; sed Præfractus; lib. 1. de Ira 16. Cn. Piso vir fuit memoria nostra integer, sed pravus, & cui placebat pro constantia rigor.

Pravus majus est, quam Depravatus. Cic. 2. de Fin. 33. Bestiarum vero nullum judicium puto; quamvis enim depravatæ non sint, pravæ tamen esse possunt. Depravatus enim est tantum animi, quo bestiæ carent: Pravus autem & corporis & animi.

Tenax pravi. Virg. 4. Æn. 188.

Prava jubentium ardor civium. Hor. 3. Carm. 3. 2.

Obnoxius pravis. Hor. 2. Serm. 7. 8.

Compar. Quo pravius nihil esse possit. Cic. 3. Tusc. 33.

Superl. Tacit. 15. Ann. 19. Prævaluerat ea tempestate pravissimus mos.

PRAVE, Adv. [πονηρῶς, στρεβλῶς] cui Recte opponitur. Cic. 2. de Fin. 25. Quia quod bene, id recte, frugaliter, honeste: ille porro male, prave, nequiter, turpiter cœnabat.

Prave colere religiones. Liv. 1. 32.

Prave facta, Peccata. Cic. 1. Acad. 26. Recte facta sola in bonis actionibus ponens: prave, id est peccata, in malis.

Superl. Pravissime adhuc tutus fuerit. Sallust. Fragm. 1. cap 3.

Pravissime religiones suscipere. Lactant. lib. 2. pr.

PRAVĪTAS, ātis. f. [πονηρία, φαυλότης] Obliquitas, mala & perversa alicujus rei constitutio & compositio. Columel. lib. 4. cap. 20. Pravitas statuminum. Cic. 4. Tusc. 29. Vitium, quum partes corporis inter se dissident: ex quo pravitas membrorum, distortio, deformitas.

Corporis pravitates si erunt perinsignes, an habebunt aliquid offensionis: animi deformitas non habebit? Cic. 1. de Legib. 51.

Pravitas & imminutio corporis. Cic. 5. de Finib. 47. Si pravitatem imminutionemque corporis propter se fugiendam putamus, cur non etiam ac fortasse magis propter se formæ dignitatem sequamur?

Deformitas & pravitas. Cic. 1. de Orat. 156. Intuendi nobis sunt, non solum oratores, sed etiam actores: ne mala consuetudine ad aliquam deformitatem pravitatemque veniamus.

Pravitatem oris alicujus imitari. Cic. 2. de Orat. 91. Fusius nervos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non assequitur: oris pravitatem, & verborum latitudinem imitatur. [An Si quos?

Inemendabilis pravitas. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Pravitas, [κακία] pro Malitia. Cic. 4. Acad. 26. Tamenne in ista pravitate perstabitis?

Pravitatis patroni. Varr. de L. L. lib. 8. 17. Inductis non tam irascendum, quam hujusce pravitatis patronis. Al. Indoctis. De iis qui veterem loquendi usum contaminant.

Animi pravitas. Q. Cic. de Petit. Consul. 31. Dans operam, ut de illa animi pravitate deducas.

Animi pravitates recte vitia dicuntur. Cic. in Parad. 3.

Afferre pravitati interitum. Cic. 2. de Fin. 27. Qualis ista philosophia est, quæ non interitum afferat pravitati, sed sit contenta mediocritate vitiorum?

Erroribus pravitatis mentes Ægyptiorum imbutæ. Cic. 5. Tusc. 78.

Perstare in pravitate sua. V. PERSTO.

PRAXASPES, is. m. [Πρηξάσπης] nobilis Persa, qui Smerdim Cambysæ fratrem jussu regis occidit, cujus facinoris conscientia adductus, postea in maximo Persarum conventu, ex editissima turre se præcipitem dedit. Herodot. lib. 3.

PRAXĬEŬLUS, i. m. [Πραξιέκλος] Atheniensium magistratus, seu Archon, cujus meminit Plin. lib. 33. cap. 7.

PRAXĪDĬCE, es. f. [Πραξιδίκη] Deæ nomen, cujus, non statuam integram, sed caput tantum in templis dedicabant Hanc Mnaseas Soteris uxorem facit, eandemque sororem, Concordiæ & Virtutis matrem. Suidas. q.V. Stephanus in Κρῆγος, Praxidicen Nympham fuisse tradit, quæ ex Tremilete Cragum peperit, a quo Lyciæ mons nomen accepit.

PRAXIDĬCUM, i. n. Liber vel Tragœdia Accii, cujus memint Plin. 33. 7.

PRAXILLA, æ. f. [Πράξιλλα] Sycaonia poetria, quæ Adonidem induxit ab inferis interrogatum, quid pulcherrimum apud superos reliquisset; respondentemque, Solem, cucumeres, mala. Hinc Proverbium, Stupidior Praxillæ Adonide, quia nullius judicii Adonis cucumeres & mala cum sole composuit. V. Chiliad.

PRAXIS, eos. f. [πρᾶξις] a πράσσω, Ago, Actionem significat. Cic. 14. Att. 19. Facere magnam praxin Dolabellæ. & mox, Tibi assentior, majorem praxin ejus fore, &c. adde Petron. cap. 39. & Quintil. 3. 6. Hinc

PRACTĬCUS, a, um. Adj. [πρακτικός] quasi Activus, & qui actu ipso aliquid perficit. Hinc, Artes dictæ sunt quædam Practicæ, quæ in exercitatione & ipsa actione consistunt: diversæ ab illis, quæ Theoreticæ, id est Speculativæ dicuntur. De utrisque Quintil. lib. 2. cap. 18. V.

PRAXĬTĔLĒS, is. m. [Πραξιτέλης] Statuarius, marmore nobilitatus duplici Venere, Gnidia & Coa: Natus est in Græcia Italiæ ora, civitate Romana donatus. Scripsit, teste Varrone, quinque volumina nobilium operum in toto orbe. V. Plin. lib. 7. cap. 38: 34. 8: & 36. 5. Propert. lib. 3. 9. 16.

Praxitelem Parius vindicat arte lapis.

Laborifer Praxiteles. Stat. 4. Silv. 6. 27.

PRAXITĔLĪUS, a, um. Adj. [Πραξιτέλειος] Cic. 2. de Divin. 48. Quasi non potuerit id evenire casu, & non in omni marmore necesse sit inesse vel Praxitelia capita. Illa enim ipsa efficiuntur detractione, neque quicquam illuc affertur a Praxitele, &c.

P R E

PRECARIUS, PRECATOR, &c. V. mox in PRECOR, post PRECIS.

PRĔCĬÆ [πρώϊμοι σταφυλαί] Uvæ, apud Virgilium leguntur, 2. Georg 95.

Purpureæ, preciæque, & quo te carmine dicam,
Rhetica? Ubi Servius; Preciæque: hæ cito maturescunt: unde & preciæ dictæ sunt, quasi præcoquæ, quod ante alias coquantur.

PRĔCIAS, dicebant, qui a Flaminibus præmittebantur, ut denuntiarent opificibus, manus abstinerent ab opere, ne si vidisset sacerdos facientem opus, sacra polluerentur. Festus. Al. Præciæ. q. V.

PRĔCIS, i, em, e. f. [δέησις, ἱκεσία] pluraliter Preces, um, ĭbus. ab antiquo Prex. Quintil. lib. 3. cap. 10. Hac illi opus est occasione, ne eum talium precum pudeat.

Nullus locus preci. Ter. Andr. 3. 4. 22.

Nihil est preci loci relictum: jam perturbavi omnia. Idem Phorm. 3. 3. 14.

Tempus aptum precibus. Ovid. 2. de Pont. 2. 69.

Preces & Vota Cic. pro Planc. 97. Eorum preces & vota de meo reditu exaudiens, Dyrrhachium, quod erat in fide mea, petere contendi.

Preces & Gratulationes. Cic. 6. Verr. 94. In precibus & gratulationibus, non solum id venerari, verum etiam id osculari solent. De simulacro Herculis.

Blandæ juvenum preces. Hor. 4. Carm. 1. 8.

Docta prece blandus. Hor. 2. Epist. 1. 135.

Exiguæ preces. Ovid. 1. de Arte Am. 440.

Graves. Propert. lib. 1. 6. 6.

Humiles. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 295.
Infructuosæ. V. INFRUCTUOSUS.
Irritæ. V. IRRITUS.
Longæ. Cic. ad Brut. 13. Noli exspectare longas preces, intuere me ipsum, qui, &c.
Omnibus precibus aliquid petere. V. OMNIS.
Pudicæ. Ovid. 1. Epist. 25.
Sacrificæ. Senec. Med. 2.
Accipere preces. V. ACCIPIO.
Accipere superbius alicujus preces. Tacit. 2. Ann. 37.
Addere precibus lacrimas. Ovid. 4. Epist. 175.
Addere minas precibus. Ovid. 2. Met. 397.
Adduci precibus. V. ADDUCO.
Adire templa castis precibus. Senec. Hippol. 2.
Adhibere preces. V. ADHIBEO.
Admittere preces. V. ADMITTO.
Admovere. V. ADMOVEO.
Agitare alicujus animum precibus. Quintil. lib. 4. cap. 1. Cujus animus spe, metu, admonitione, precibus, vanitate denique, si id profuturum credimus, agitandus est. De judice.
Ambire aliquem sollicita prece. Hor. 1. Carm. 35. 5.
Annuere precibus. Ovid. 8. Met. 352.
Assentire justis precibus. Ovid. 3. Met. 406.
Audire preces. Cic. in Pison. 43.
Aversari preces. V. AVERSOR.
Blandiri alicui precibus. Ovid. 2. de Arte Am. 527. Al. Postibus.
Carent sine vanæ preces. Ovid. 3. de Pont. 7. 2.
Cedere precibus alicujus. V. CEDO.
Cogere aliquem prece. Hor. 1. Epist. 9. 2.
Complecti preces. Ovid. 10. Met. 481.
Atque inter mortisque metus, & tædia vitæ,
Est tales complexa preces: O si qua favetis, &c. i. e. Tales preces concepit, sic oravit.
Concipere preces per nova vota. Ovid. 3. Amor. 7. 44. Idem 14. Met. 365.
Concipit illa preces, & verba precantia dicit.
Concipere caducas preces. Ovid. 1. Fast. 182.
Vide in CONCIPIO ex Seneca. H. St.
Consumptis precibus violentam transit in iram. Ovid. 8. Met. 106.
Decurrere ad miseras preces. Hor. 3. Carm. 29. 59.
Deduci oportere ostendimus, nec prece, nec pretio, nec gratia, nec simultate a via recta. Auctor ad Heren. lib. 3. 4.
Demittere se in preces humiles. Claud. de Rapt. Proserp. 3. 295.
Descendere ad preces. Senec. Hippol. 5.
Descendere in preces. Virg. 5. Æn. 782.
Despuere preces alicujus, Contemnere. Catul. ad Licinium, 48. 18.
Dare preces. Valer. 2. Argon. 336.
— date vina precesque.
Dare preces alicui. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Dare manus precibus. Ovid. 3. Fast. 688.
Erubescere preces, dicitur is, quem pudet precari. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 67.
Excipere preces blandas molliter. Ovid. 1. de Arte Am. 710.
Exposcere pacem precibos. Virg. 1. Æn. 261.
Extendere preces. V. EXTENDO.
Fatigare aliquem prece. Hor. 1. Carm. 2. 26. Precibus Liv. 1. 11. pr.
Ferre preces alicui, Precari aliquem. Virg. 8. Æn. 60.
Flectere supplici prece. Senec. Herc. furen. 7.
Flecti precibus. Virg. 2. Æn. 689.
Frangi precibus. Ovid. 1. Epist. 85.
Fundere preces. Virg. 5. Æn. 234.
Immiscere preces. Virg. 10. Æn. 153.
Impetrare precibus salutem alicui. Cic. ad Brut. 16.
Implorata prece Pollucis. Catull. ad Mallium, 66. 65.
Indulgere precibus. V. INDULGEO.
Movere preces solennes satis est voce. Ovid. 6. Fast. 622.
Moveri prece. Ovid. 7. Epist. 3.
Obliquare preces, est Per ambages aliquid rogare, ut solent qui rem vel inhonestam, vel factu difficilem impetrare volunt. Stat. 3. Theb. 382.
Occurrere in precibus. Cic. 1. de Nat. Deor. 36. Nihil sentiens deus, qui nunquam nobis occurrit, neque in precibus, neque in optatis, neque in votis.
Orare per precem. Plaut. Capt. 2. 1. 47.
Peragere preces. Ovid. 5. Fast. 680.
Et peragit solita fallere voce preces. h. e. Eadem voce preces peragit & precatur mercator Deum, qua & fallere consuevit emptorem.
Petere precibus ut aliquid fiat. Cic. pro Sull. 55. Litteræ sunt Fausti, per quas ille precibus a Sulla petit, ut emat gladiatores.
Petere aliquid infimis precibus. Liv. 8. 2. V. INFERUS.
Petere aliquid tacita prece. Hor. 1. Epist. 14. 14.
Placare prece cælites. Senec. Agamemn. 7.
Placare precibus divinum numen scelere violatum. Cic. pro Domo 140.
Poscere aliquid emaci prece. Pers. 2. Sat. 3.
Precari preces bonas, V. PRECOR.
Prosequi aliquem prece. Hor. 4. Carm. 5. 33.
Repugnare precibus. Ovid. 11. Met. 239.
Resistere precibus. Senec. Hippol. 8.
Retentare preces, Iterum precari. Ovid. 14. Met. 382.
Scribere cum magna prece. Cic. 11. Att. 15. Quintus, non modo non cum magna prece ad me, sed acerbissime scripsit.
Spretæ. Ovid. 1. Met. 701.
Succumbere precibus. Ovid. 3. Epist. 91.
Sum totus, vel Est in prece. Ovid. 6. Fast. 251.
Tentare precibus. Ovid. 2. Amor. 3. 17.
Tollere preces, Desinere precari. Ovid. 3. Fast. 198.
Vinci precibus. Senec. Hippol. 2.
Vocare aliquem precibus. Virg. 7. Æn. 133.
Uti prece. Cic. 1. de Invent. 22. Si prece & obsecratione humili ac supplici utemur.
Preces, pro Exsecrationibus diris. Cæs. 6. Bell. Gall. cap. 30. Cativulcus rex dimidiæ partis Eburonum omnibus precibus detestatus Ambiorigem, qui ejus consilii auctor fuisset, taxo se exanimavit.
Detestari aliquem hostili prece. Ovid. 15. Met. 505.
Hostilique caput prece detestatur euntis.
Iratis precibus urgere. Hor. 2. Serm. 6. 30.

PRECĬCŬLÆ, arum. f. pl. dimin. Symmach. Auctar. Epist. 14.

PRECĀRIUS, a, um. Adj. [ἱκετευτικός] est, ut ait Ulpianus De verbor. signific. l. Pratum; Quod precibus petenti utendum conceditur tam diu, quamdiu is qui concessit, patitur. V. eundem Ulpian. D. de precario. Hinc
Precarium, Quod non nostri juris est, sed alieni. Sen. de Tranqu. anim. cap. 11. pr. Non mancipia tantum possessionesque & dignitatem, sed corpus quoque suum & oculos & manum & quicquid est cariorem vitam facturum, seque ipsum inter precaria numerat (sapiens) vivitque ut commodatus sibi, ut reposcentibus sine tristitia, rediturus.
Anima precaria. Tacit. 1. Ann. 42. Meque precariam animam inter infensos trahere.
Auxilium precarium, non justum, ferre. Liv. 8. 35. i. e. Precari pro aliquo, non patrocinari. Sic exponit Budæus.
Castitas precaria. Senec. in 2. Declamat.
Forma. Ovid. 9. Met. 76. De Acheloo, sub anguis forma certante cum Hercule,
— quem forma precaria celat. i. e. Aliena. Precarium enim dicitur, quod precibus alicui utendum conceditur tantisper, dum is, qui concessit, repetat. *Forme empruntée.*
Honor precarius est, Qui ad arbitrium ejus amittitur, qui donavit. Budæus.
Imperium. Tacit. 1. Hist.
Jus non precarium parendi. Tacit. de Suionibus. Germ. 44.
Libertas. Liv. lib. 39. 37.
Opem non orare precariam, sed pro debita petere. Liv. 3. 47.
Quæstus. Cic. ad Octav. extr. Cujus avus fuerit argentarius, astipulator pater, uterque vero precarium fecerit quæstum.
Regnum precarium. Curt. 5. 8. 12.
Salus. Cic. ad Brut. 16. Nempe quia postulabat hæc, salutem abs se peti precariam, nos, &c.
Spiritus precarii dicitur esse homo a Seneca, lib. De consol. ad Marciam, cap. 11. quasi Commodati, & quem ea lege accepimus, ut reddamus quum primum reposcet qui commodavit. conf. Anima. Sic &
Vita. Tacit. 4. Hist. 76.
Usuram si precariam vocis sumeres. Apul. lib. 7. extr. verba fiunt ad asinum. h. e. Si usus vocis tibi ad tempus concederetur, ut loqui posses?

PRECARIO, [τῷ δεήματι] nomen, ipsa terminatione ablativi, pro Adverbio accipitur. Ulpian. l. 2. Ait præt. §. 3. Habere. lib. 43. D. t. 26. de Precario. Precario habere videtur, qui possessionem corporis vel juris adeptus, ex hac solummodo causa, quod adhibuit preces, & impetravit, quod sibi possidere aut uti liceat. Veluti, inquit Gajus in l. seq. si me precario rogaveris per fundum meum ire, vel agere liceat: vel ut in tectum meum stillicidium, vel tignum in parietem immissum habeas. V. tot. tit. Auctor de Vir. Illust. cap. 7. Servius Tullius quasi precario regnare cœpit: sed recte imperium administravit. Cic. pro Cæcin. 92. Ne id quidem satis est, nisi docet ita se possedisse, ut nec vi, nec clam, nec precario possederit.
Precario mox præfuit. Tacit. Agric. 16. 5.
Mori præstat, quam precario imperatorem esse. Curt. 9. 2. extr.
Seu vi, seu clam, seu præcario. Ter. Eun. 2. 3. 27.
Petere precario. Plaut. Amph. prol. 24.
Precario rogare. Cic. 7. Verr. 59. Quo tempore, in tanta inopia navium, tantaque calamitate provinciæ, etiamsi precario essent rogandi, tamen ab his impetraretur.

PRÆCARIUM, i. n. pro Sacrario seu templo domestico apud Petron. cap. 30. V. Barth. in Claud. de Consul. Honorii 4. 3. Sed lectio dubia.

PRĔCOR, [δέομαι, εὔχομαι, ἱκετεύω, καταντιβολέω] āri. Accusativo junctum, significat Orare. Plin. in Paneg. Atque hoc magis incensi sumus ut precaremur, ne quando tibi non eadem causa lacrimarum.
Colere, precari, venerarique deos solemus. Cic. 1. de Nat. Deor. 120.
Deos precari, atque ab eis auxilium petere. Cic. 6. Verr. 71.
Precari, implorare, & venerari deos, ut urbem defendant. Cic. 2. in Catil. 29.
Numen cæleste precari. Ovid. 1. Met. 367.
Numina Palladis. Virg. 3. Æn. 543.
Precari bonas preces. Cato R. R. cap. 134.
Precor, quæso, & obtestor vos. Cic. pro Domo 144. Deos alloquens.
Parce precor, precor. Hor. 4. Carm. 1. 2. Venerem alloquens.
Pro aliquo precari. Ovid. 3. Met. 614.
Precari ad deos. Liv. 38. 43. Quos adorent, ad quos precentur & supplicent, Ambraciensibus non superesse.
Animo & voce precari aliquid. Ovid. lib. 2. de Pont. 6. 17. Subaudi A diis.
Scientia peregrina & externa, mente domestica & civili deos precari. Cic. pro Corn. Balb. 55. Sacra pro civibus civem facere voluerunt, ut deos immortales, scientia peregrina & externa, mente domestica & civili precaretur. De sacris Cereris.
Sonis blandis. Ovid. Rem. Amor. 332.
Voce grata. Senec. Agamem. 6.
Voce timida. Ovid. 19. Epist. 51.
Vultu pro verbis precari. i. e. Signis & indiciis. Ovid. 2. Fast. 613.
Expetere de aliquo, optare, precari aliqua. Cic. in Pison. 46. Hæc ego semper de vobis expetivi, hæc optavi, hæc precatus sum.
Bona a quibus precamur, ab iis dantibus nolle sumere, stultitia est. Cic. 3. de Nat. Deor. 84.
Precari ab aliquo. Cic. de Amicit. 57. Quam multa enim, quæ nostra causa nunquam faceremus, facimus causa amicorum? precari ab indigno, supplicare: tum acerbius in aliquem invehi, insectarique vehementius. [Ζητ. an ita in aliis. H. St.
Ut res aliqua fauste, feliciter, prosperéque eveniret, precari. Cic. pro Muren. 1.
Veniam precari. Virg. 3. Æn. 144.
Mortem precari, Optare. Ovid. 1. de Pont. 2. 59.
Sæpe precor mortem, mortem quoque deprecor idem, &c.
Salutem, incolumitatem, & reditum. Cic. in Pison. 33. Utrum tandem bono

bono viro & sapienti optabilius putas, sic exire a patria, ut omnes sui cives salutem, incolumitatem, reditum precentur, quod mihi accidit.
Precari alicui bene, i. e. Bonam fortunam. Quintil. in Epistola ad Tryphonem, Et oram solventibus bene precemur.
Dira precari alicui. Tibull. lib. 2. 6. 53.
Vide an non sit Diras,
Tunc tibi, lena, precor diras. H. St. Exstant quidem hæc verba lib. 2. Eleg. 7. 35. ed. Brœckh. At Eleg. 5. ejusd. v. 115.
— tu me mihi dira precari Cogis.
Mala precari alicui. Cic. in Pison. 43.
Male precari alicui. V. MALUS.
Exsecrari & male precari. Cic. in Pison. 33. An quod tibi proficiscenti evenit, ut omnes exsecrarentur, male precarentur, unam tibi illam viam & perpetuam esse vellent?
Pergin' precari pessimo. Plaut. Asin. 2. 4. 71.
Preco, activa forma, apud Priscian. p. 799.
Iterum tentare precando. Virg. 4. Æn. 413.

PRECANS, antis. Partic. [δεόμενος] ut,
Mitis precanti. Stat. 1. Theb. 189.
Dextra precans. Virg. 12. Æn. 930.
Olivæ precantis ramus. Stat. 2. Theb. 478.
Verba precantia. Ovid. 7. Met. 590.

PRECANDUS, a, um. aliud Partic. [δεητέος] ut,
Modestia precanda. Tacit. lib. 4. Ann. 7.

PRECĀTUS, a, um. Partic. ut, Precati Deos viam ingredimur. Petron. cap. 117.
Supplex per vota precatus. Virg. 3. Æn. 624.
Passive legitur apud Juvenc. 3. 85.
Suspiciensque dehinc cælum, genitore precato.

PRECĀTŪRUS, a, um. [δεησόμενος] similiter Partic. Ovid. ad Liviam, 193.
Larga precaturi sumite vina manu. Ovid. 2. Fast. 636.

PRECĀTIO, ōnis. f. [δέησις, εὐχὴ] Cic. pro Muren. 1. Quod si illa solennis comitiorum precatio Consularibus auspiciis consecrata, &c. Idem 3. de Nat. Deor. 67. Itaque in ea dea, quod est rerum custos intimarum, omnis & precatio & sacrificatio externa est.
Uti nova precatione. Quintil. procem lib. 4.
Precatione rem transigere. Liv. 9. 5. Idem 30. 5.
Faustis precationibus. Tacit. 4. Ann. 9. 1.
De precatione maxima, V. Lex. Pitisc.

PRECATIUNCULA, æ. f. Gloss. Gr. Lat. Δεησίδιον. Petitiuncula, precatiuncula.

PRECATUS, ûs. m. Sidon. 4. Epist. 2. Precatu Deum placare. Idem 8. Epist. 15. & 9. 3. Ammian. 24. 22. Cum concordi precatu prohibere tentarent. Stat. 11. Theb. 103. Blanda precatu Antigone. conf. Idem 5. Silv. 2. 81.

PRECĀTOR, ōris. m. [δεητὴρ, ἱκέτης] Qui pro altero intercedit, vel postulat. Ter. Heaut. 5. 2. 22.
Ne te admisce, nemo accusat, Syre, te, nec tu aram tibi,
Neque precatorem pararis. Idem Phorm. 1. 2. 90.
— ad precatorem adeam credo, qui mihi
Sic oret: nunc omitte quæso hunc; ceterum
Posthac si quicquam, nihil precor. V. Scalig. ad Tibull. lib. 4. extr.

PRECĀTRIX, īcis. f. Asconius in 3. Verr. 14. Post de nominibus Sabinarum plures (tribus) factæ, quibus precatricibus parentum bellum maritorumque finitum est. Al. Deprecatricibus.

PRECĀBUNDUS, a, um. Adj. Pacat. Paneg. Theodos. cap. 36. Manus illa submissis precabunda vexillis petiit veniam necessitatis.

PRECĀBĪLIS, e. Adj. Gloss. Lat. Gr. Precabile, δεητικὸν, εὐκτικόν.

PRECĀTĪVUS, a, um. Adj. Ulpian. titulo vigesimoquarto ejus libri, qui inscribitur, Tituli ex corpore Ulpiani, Legatum est, quod legis modo, id est imperative, testamento relinquitur. Nam ea, quæ precativo modo relinquuntur, fideicommissa vocantur.
Pax precativa. Ammian. 16. 9. & 17. 10.

PRECATĪVE, Adv. Ulpian. titulo vigesimoquinto ejus libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Ulpiani, Fideicommissum est, quod, non civilibus verbis, sed precative relinquitur: nec ex rigore juris civilis proficiscitur, sed ex voluntate datur relinquentis.

PRECIUS Lacus, V. PRELIUS.

PRĔHENDO, vel **PRENDO**, di, sum, [λαμβάνομαι, πιάω] ĕre. Capere. Prendo per syncopam. Camerario placuit Præhendo, quod ex Præ & antiquo inusitato Hendo, sive Fendo compositum esset. [An potius Prohendo, ex Pro & eodem verbo?
Pæne prehendere. Cic. 1. de Legib. 61. Quid divinum æternumque sit viderit, ipsumque ea moderantem & regentem pæne præhenderit.
Digitis tribus prehendere. Plin. lib. 20. cap. 17. Et orthopnoicis, quod ternis digitis prehenderit seminis, tantundem hyoscyami cum lacte asinino.
Dextram prehendere. Cic. 1. de Divin. 59. Quumque te tua patria vi pulsum esse dixisses, prehendisse eum dextram tuam, & bono animo te jussisse esse.
Manu prehendere aliquem. Cic. 1. de Orat. 240. Aliquid, Idem 1. Acad. 40. Sed quum acceptum jam & approbatum esset, comprehensionem appellabat, similem iis rebus, quæ manu prenderentur: ex quo etiam nomen hoc duxerat.
Poma prehendere fugientia. Ovid. 18. Epist. 181.
Stirpes tellus amplexa prehendit. Cic. in Arat. 116.
Oras prendimus fugientis Italiæ. Virg. 6. Æn. 61.
Stilum prehendere. Cic. de Clar. Orat. 93. Dein quum otiosus stilum prehenderat, motusque omnis animi, tanquam ventus hominem defecerat, flaccescebat oratio.
Prendo amicos, supplico, ambio, domos stationesque circumeo: quantumque vel auctoritate, vel gratia valeam, precibus experior. Plin. 2. Epist. 9. ad Apollinarem. Al Prenso. Sic Ter. Phorm. 4. 3. 15.
Visum est mihi, ut ejus tentarem sententiam,
Prehendo hominem solum, cur non, inquam, Phormio, &c. Hic Prehendo, significat Hominem arripio, colloquii causa. conf. mox ex Heaut. in sq. dict.
Prendere auriculis. Plaut. Asin. 3. 3. 77. & Pœn. 1. 2. 163.
Prendidi, præteritum trisyll. Sil. lib. 15. 632.
— hinc lancea turbine nigro
Fert letum cuicunque viro, quem prendidit ictus. [Sed pridem Prenderit docti emendarunt.

PREHENDENDUS, vel **PRENDENDUS**, a, um. Partic. [ληφθησόμενος] Ovid. 2. de Pont. 6. 13.
Brachia da lasso potius prendenda natanti. Ter. Heaut. 3. 1. 89.
Syrus est prehendendus atque adhortandus mihi.

PREHENSUS, sive **PRENSUS**, a, um. aliud Partic. [ληφθεὶς] Seneca Troade v. 1097.
Sic ille dextera prensus hostili puer.
Prehensus manifesto furto. Gell. lib. 11. cap. 18.
Prehensus furti manifesti. Gell. lib. 11. cap. 18.
Corpora prensa manu. Virg. 3. Æn. 624.
Dextraque prehensum continuit. Virg. 2. Æn. 592.
Otium divos rogat in patenti Prensus Ægeo. Hor. 2. Carm. 16. 1.

PRENSŪRUS, a, um. [ληψόμενος] similiter Partic. Ovid. 10. Epist. 10.
Incertum vigilans, an somno languida, movi
Thesea prensurus semisopita manus. al. Prensuras semisupina.

PREHENSIO, ōnis. f. Jus quoddam erat magistratibus concessum. Varro apud Gellium lib. 13. cap. 12. In magistratu, inquit, habent alii vocationem, alii prehensionem, alii neutrum: vocationem, ut COSS. & ceteri, qui habent imperium: prehensionem, ut trib. pleb. & alii, qui habent viatorem: neque vocationem, neque prehensionem, ut Quæstores, & ceteri, qui neque lictorem habent, neque viatorem. Qui vocationem habent, iidem prehendere, tenere, abducere possunt: & hæc omnia, sive adsunt quos vocant, sive acciri jusserunt: Trib. Pleb. vocationem habent nullam. Neque minus multi imperiti, perinde atque haberent, ea sunt usi. Hæc Varro. Cur autem Tribuni, qui habebant summam coercendi potestatem, jus vocandi non habuerint, V. apud Gell. l. c. sub finem.
Genus machinæ apud Cæs. 2. Bell. Civil. cap. 9. V. Hotoman. & Pressio in PREMO.

PREHENSO, sive, per syncopam, multo sæpius

PRENSO, āre. frequent. ut
Brachia manu prensare. Hor. 1. Serm. 9. 64.
Consilium prensare. Liv. 22. 51. Ad consilium prensandum tempus opus esse. Gronov. habet, Pensandum, & Temporis. q. V.
Fastigia prensant dextris. Virg. 2. Æn. 444.
Genua circumstantium. Tacit. 1. Ann. 21.
Pectora commanipularium prensare. Tacit. 4. Hist. 46. 7.
Prensare significat etiam id quod nos Corpore prehendere dicimus, teste Budæo.
Prensare aliquem, Manu prehensa enixe rogare, quod vulgo Sollicitare dicunt. Liv. 1. 47. His muliebribus instinctus furiis Tarquinius, circumire, & prehensare, minorum maxime gentium patres, admonere paterni beneficii. Idem 3. 47. pr. Circumire ibi & prensare homines cœpit. conf. Plin. jun. in PREHENDO.
Præhensare, Ambitiose petere: quia præ studio, manus cujusque suffragatoris prehendebatur a candidatis. Cic. 1. Attic. 1. Prensat unus P. Galba, sine fuco ac fallaciis, more majorum.
Initium prensandi. Cic. 1. Att. 1.
Arma, genua, vestigia prehensando flexere militum animos. Tacit. 1. Hist. 66. 1.

PRENSANS, antis. Partic. Virg. 4. Georg. 501.
Prensantem nequicquam umbras. Ovid. 5. Fast. 476.
Lubrica prensantes effugit umbra manus.
Tumulos prensans. Ovid 13. Met. 424.
Prehensantes manum gratantesque. Tacit. 4. Annn. 10. 2.

PRENSĀTIO, ōnis. f. Cic. 1. Att. 1. Fuit illius hæc præpropera prensatio.

PRENSŌRIUM, i. n. Gloss. Lat. Gr. Prensurium, ἴπος. [Sic excusum. Est autem ἴπος, seu ἰπὸς, seu ἶπος, nam tot modis scribitur, Muscipulæ genus, quo mares ruina ponderis oppressi pereunt.

PRENSĪTO, āre. Sidon. 2. Epist. 8. Cum Libitinam ipsam flentes omnes externi quoque prensitarent.

PRĒLIUS, qui & **PRILIS**, Tusciæ lacus, cujus meminit Cic. pro Mil. 74. Al. Precius.

PRĒLUM, i. n. [πιεστὴρ, πιεστήριον, πρεστὴρ] Trabs est qua uva vel oliva premitur, auctore Servio, a premendo dictum. Alii a præluendo formant, & ideo scribunt Prælum. Virg. 2. Georg. 242.
— tu spisso vimine qualos,
Colaque prelorum fumosis deripe tectis. Nostri hodie in torcularibus cochleis utuntur, per quarum capreolatos anfractus tollitur, demittiturque prelum, aut suculæ, aut rotæ versatione. Hæc Budæus.
Quasi Premulum. Quidam Prælum & a Præluendo, inquit Perottus. H. St. Sed rectius Per e Prelum. V. Cellar. Orthogr.
Vina prelis elisa Falernis. Propert. 4. 6. 73. Martial. lib. 1. 27.
Non hæc Pelignis agitur vindemia prelis. conf. Stat. 2. Silv. 2. 5.
Prela, etiam dicuntur Instrumenta pressoria quibus pannarii, chartarii, & librorum impressores utuntur. Plin. lib. 13. cap. 12. de chartis loquens, Premitur deinde prelis, & siccantur sole plagulæ, atque inter se junguntur. Hæc Budæus. De vestibus vide post.
Prela temperata, Cato de R. R. cap. 12. In torcularium quæ opus sunt vasis quinis? Prela temperata quinque, supervacanea tria. Prela temperata vocat, Quæ apta sunt & accommodata ad torquendum & premendum; Supervacanea vero, Nihil agentia & cassantia: quæ si superiora illa deficiant, operosa esse possint, & in vicem succedere. Ex Turneb. Advers. 8. 6.
Prelum vestibus adhibebatur ne nitorem amitterent. Martial. 2. 46. 3.
Sic tua suppositis pellucent prela lacernis:
Sic micat innumeris arcula synthesibus. Claud. Epithal. Pallad. 100. — ornatum formæ, prelisque solutæ
Mira Dioneæ sumit velamina telæ.

PREMA, Dea mater, culta, ut subacta virgo non se commoveret, quum premitur. Lilius primo syntagmate Historiæ deorum. Augustin. de Civ. Dei, 6. 9. conf. Lex. Pitisc.

PRĒMO, pressi, pressum, [πιέζω, θλίβω] ĕre. Calcare, & alicui rei inniti cum pondere, ut ait Nonius 4. 353. Virg. 10. Æn. 495.
— & lævo pressit pede, talia fatus,
Exanimum, rapiens immania pondera baltei.
Arcte premere. Lucret. lib. 4. 1173.
Premere omnia deorsum. Lucret. lib. 1. 363.

Premere & Urgere. Cic. 1. de Lege Agrar. 16. Ne urbem hanc urbe alia premere, atque urgere possitis?
Premere, Adversari. Virg. 10. Æn. 375.
Numina nulla premunt, mortali urgemur ab hoste
Mortales. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 46. Pompejani hoc insolentius atque audacius nostros premere & instare cœperunt. Nepos 1.3. 2. Male rem gerere Darium premique a Scythis. Senec. Epist. 22. Premeris, accelera & evade.
Premere, Cincius in libro de Verbis priscis, ait significare idem quod Prohibere. At Cato lib. qui est de Re militari, pro Vitiare usus est, quum ait, Quum magistratus nihil audeat imperare, ne quid Consul auspicii premat. Festus.
Premere; pro Instare, & dicendo immorari. Plin. 3. Epist. 9. Quum Castam accusarem, nihil magis pressi, quam quod accusator ejus prævaricationis crimine corruisset.
Argumentum hoc etiam atque etiam est premendum. Cic. 1. Tusc. 88.
Confessionem. Quintil. lib. 7. cap. 2. p. 587. Burm.
Crimen elevare & Premere, contraria. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Propositum premere, Non desistere ab incœpto. Ovid. 2. Met. 104. al. Tenere.
Verbo premere aliquem. Cic. 1. Tusc. 13. Quoniam me verbo premis, posthac non ita dicam miseros esse, sed tantum miseros ob id ipsum, quia non sunt.
Premere, Insequi, fugare. Virg. 1. Æn. 471.
Hac fugerent Graji, premeret Trojana juventus.
Hasta aliquem, Pæne attingere. Virg. 2. Æn. 530.
Vestigia premere, Proxime sequi. Tacit. 2. Ann. 14.
Premere, est Superare, antecellere. Stat. 1. Silv. 2. 115.
— quantum Latonia Nymphas
Virgo premit, quantumque egomet Nereidas exsto. V. Barth. ad Stat. Silv. p. 68.
Annos facta premunt. i.e. Superant. Ovid. 7. Met. 449. Idem 2. de Pont. 3. 2.
Nec finis ingenium nobilitate premi.
Sonus remorum premitur clamore, i. e. Præ clamore remorum sonus non auditur. Lucan. lib. 3. 541.
Cursum ingenii premit hæc importuna clades civitatis. Cic. de Clar. Orat. 332.
Famam alicujus Carminum premere. Tacit. lib. 15. Ann. 49.
Premere, pro Reprehendere, maledicere. Quintil. lib. 12. cap. 10. p. 1088. Burm. de Cicerone, Præcipue vero presserunt eum qui videri Atticorum imitatores concupiebant. Budæus.
Premi & Defendi contraria. Quintil. Ex adverso unum est quo defendimur, reliquum est quo premimur.
Premere; verbum Venatorium, ut & Agitare & Excitare. Virg. 1. Æn. 328.
Aut spumantis apri cursum clamore prementem. Et 4. Georg. 413.
Ingentem clamore premes ad retia cervum. Adde Drakenb. ad Sil. 5. 281. & Isidor. lib. 10. lit. V. Significat autem Supprimere, Sistere feras. conf. infra PRESSOR.
Est & Venereum verbum. Caligula apud Suet. 4. 25. Noli uxorem meam premere.
Premere habenas, & adducere, est Equos a liberiore retinere coercereque impetu & cursu. Dare habenas, & immittere, est Equis liberum campum cursumque permittere. Turnebus in illud Virgil. 1. Æn. 600.
— curruque volans dat lora secundo.
Gradum pressere attoniti. Valer. 2. Argon. 454. h. e. Represserunt.
Pedem premere, Figere. Liv. 8.
Silentia pressere. Sil. lib. 12. 646.
Vestigia premere, pro Consistere, sive pedem figere. Virg. 6. Æn. 197.
— sic effatus vestigia pressit. Poeticum est.
Vocem premere, Tacere. Virg. 9. Æn. 324.
Significat etiam Occultare, tegere. Virg. 9. Æn. 612.
Canitiem galea premimus. Idem 1. Æn. 213.
Spem vultu simulat, premit altum corde dolorem. Hor. 3. Carm. 4. 18.
— ut premerer sacra
Lauroque, collataque Myrto,
Non sine Diis animosus infans.
Pressa est insignis gloria facti. i. e. Auctor ignoratur, ut ait Budæus. Virg. 12. Æn. 322.
Iras premere. Tacit. 4. Hist. 72. Cerialis a metu infamiæ, si licentia, sævitiaque imbuere militem crederetur, pressit iras.
Iras graves. Lucan. lib. 2. 521.
Odium premere. Plin. in Paneg. cap. 62.
In annum nonum premere aliquid, Ineditum servare. Hor. de Arte Poet. 388.
Premere, Urgere, Impellere Nepos 17.6.1. Cum a plerisque ad exeundum premeretur.
Ab ædibus aliquem premere. Varro, Invitamque pressit ab ædibus.
Alas premunt cantu plausuque galli. Cic. 2. de Divin. 57.
Pollices, Deprimere. Plin. lib. 28. cap. 2. Pollices, quum faveamus, premere etiam proverbio jubemur.
Arva aliena jugo premere. Virg. 10. Æn. 78.
Arva premere dicitur pelagus. Virg. 1. Æn. 250. i. e. Aquarum abundantia populari & vastare. Servius.
Caseus pinguis premitur urbi ingratæ. Virg. 1. Ecl. 35.
Collum laqueo. Hor. 1. Epist. 16. 37.
Corticem premere, Contundere, & succum ex cortice exprimere. Plin. lib. 12. cap. 21.
Crinem fronde premere, Coronare. Virg. 4. Æn. 148.
Dentes in vite, Imprimere. Ovid. 1. Fast. 355.
Fauces obsessas lingua aspera premit, Urget. Virg. 3. Geor. 508.
Fauces defensionis alicujus premere, per translationem, pro Corrumpere, & quasi jugulare ac infirmare. Cic. 5. Verr. 145. Timarchides, columen familiæ vestræ, premit fauces defensionis tuæ.
Faucibus premi. Ita premi, ut elabendi locus nullus sit. Cic. pro Cluent. 84. Istam conciliationem gratiæ Stalenus tum recenti re, quum faucibus premeretur, excogitavit.
Grana presserat ore, Gustaverat. Ovid. 5. Met. 538.
Mammam. Plin. lib. 11. cap. 40. conf. PRESSUS Partic.
Manu premere. Lucret. lib. 4. 623.
Oculos premere, Claudere. Virg. 9. Æn. 487.
— pressive oculos, aut vulnera lavi
Veste tegens. Nonius 4. 353.
Oculos quies pressit. Virg. 12. Æn. 908.
Sedilia premere, Sedere. Ovid. 5. Met. 317.
Sulcum premere dicitur carina. Virg. 10. Æn. 296.
— sulcumque sibi premat ipsa carina.
Ære alieno premi, Oppressum esse. Cic. 7. Att. 3. Omnes qui ære alieno premantur.
Angustiis premi. Cæsar 3. Bell. Gall. 18.
Arte sua premi. Ovid. 2. Trist. 450.
Bello premi. Cic. pro Lege Manil. 30. Testis est iterum, & sæpius Italia, quæ quum servili bello, tætro periculosoque, premeretur, ab hoc auxilium absente expetivit.
Causam ipsa facie premi. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Causa premitur testibus. Cic. pro Cluent. 53. Denique hoc loco causa testibus honestissimis hominibus premebatur.
Desiderio rerum omnium & luctu premi. Cic. 3. Att. 22.
Doloribus premi. Cic. 2. Tusc. 17. Quis autem non miser, non modo tunc, quum premetur summis doloribus, si in his est summum malum: sed etiam quum sciet id sibi posse evenire?
Fame premi & tempestate. Plin. lib. 37. cap. 8.
Fortuna infesta premi. Varro ex Pompilio lib. 6. de L. L. 5.
Heu qua me causa, Fortuna, infesta premis?
Frigore quum premitur porro omnis terra, coitque, &c. Lucret. lib. 6. 8.
Frigoribus premimur. Ovid. 2. de Arte Am. 317.
Imperio ventos. Virg. 1. Æn. 57.
Impetu hostium premi. Liv. 22.
Inopia premi. Columel. lib. 5. cap. 12.
Invidia & odio premi. Cic. 1. de Orat. 228. Quum & invidia & odio populi tum Galba premeretur, his quoque eum tragœdiis liberatum ferebat.
Jussa parentis te premunt. Virg. 7. Æn. 368.
Necessitas te tanta premebat. Cic. pro Rosc. Amer. 97.
Nocte premi. Virg. 6. Æn. 827.
Obsidione premi. Ovid. 6. Fast. 368.
Obsidione urbem premebat. Virg. 8. Æn. 647.
Oppugnationibus premere. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 9.
Odio premi. Cic. Antequam iret in exsil. 6. Non odio bonorum, sed invidia premor malorum. Idem 3. Q. frat. 4. Quo quidem in judicio odio premitur omnium generum.
Onere premi. V. ONUS.
Servitio premere urbem. Virg. 1. Æn. 289.
Servitute premi. Cic. 4. Philip. 3. Qui quum servitute premeremur, & indies malum cresceret, præsidii nihil haberemus.
Vi premi. Lucret. lib. 6. 517.
Vitio premi. Cic. 4. de Finib. 78. Hoc uno vitio maxime mihi premi videntur tui Stoici, quod se posse putant duas contrarias sententias obtinere.
Tumentia premere, humilia extollere, luxuriantia astringere, inordinata digerere, soluta componere, exsultantia coercere, &c. Quintil. lib. 10. cap. 4.
Virgulta per agros premere. Virg. 2. Georg. 346.
Quod superest, quæcunque premes virgulta per agros. Alii hoc loco exponunt Demergere, infodere.
Luxuriem falce, Resecare. Ovid. 14. Met. 629.
Vitem premere falce. Hor. 1. Carm. 31. 9.
Umbras premere falce, Comprimere, i. e. Resecare frondes, vel herbas, aut frutices umbram facientes. Virg. 1. Georg. 157.

PRESSUS, a, um. [τεθλιμμένος, πεπιεσμένος] Partic. ut, Caseus pressus manu. Columel. lib. 7. cap. 8. extr. V. infra Lactis pressi copia.
Humi pressus utroque genu. Stat. 6. Theb. 899.
Bello iniquo. Valer. 5. Argon. 554.
Formidine mentem. Virg. 3. Æn. 47.
Gravitate soporis. Ovid. 15. Met. 21.
Boves pressi detrectant juga. Ovid. 1. Amor. 2. 14.
Clamor pressus substitit. Ovid. 1. Met. 207.
Coma pressa sustinere galeam. Ovid. 3. Epist. 120.
Cubito presso remanere. Hor. 1. Carm. 27. 8.
Dolor pressus sub corde. Stat. 9. Theb. 824.
Gradu presso incedere, h. e. Firmo, nec tamen celeri: sed quo cautos incedere videmus. Liv. 28. 14.
Lactis pressi copia. Virg. 1. Ecl. 82. Circumloquutione poetica a Virgilio significatur Caseus, qui & coagulo cogitur & premitur: sed & ipsa interdum manu premitur, formatur, atque figuratur. Tranquill. in Aug. cap. 76. Et caseum bubulum manu pressum. Premitur autem, auctore Columella lib. 7. cap. 8. ne sit fistulosus, quod ei accidit, qui laxius remissiusque in formis suis habetur, nec satis cogitur. Hæc Turneb. [Potest tamen & Lac emulsum intelligi. Sic
Mammis pressis manabunt flumina. Virg. 3. Georg. 310.
Ore presso obmutuit. Virg. 6. Æn. 155.
Oscula pressa jungere. Ovid. 2. Epist. 94.
Signis in pressis alicujus ponere vestigia. Lucret. lib. 3. 4. i. e. Vestigia ejus premere.
Solo presso tenuit vestigia. Virg. 5. Æn. 331.
Vina pressa Torquato Consule. Hor. Epod. 13. 9.
Pressum nota vocat Ovidius, Quod est quasi impressa nota signatum, lib. 6. Fast. 610.
(Certa fides facti est) dictus sceleratus ab illa
Vicus, & æterna res ea pressa nota est.
Pressus orator & Redundans, contraria. Cic. de Clar. Orat. 202. Asiatici oratores, non contemnendi quidem, nec celeritate, nec copia; sed parum pressi, & nimis redundantes.
Pressus ac Lætus. Quintil. lib. 10. cap. 1. de Homero, Lætus ac pressus, jucundus & gravis, tum copia, tum brevitate mirabilis. [Ubi Lætus est idem, ac Luxurians, Redundans.
Eloquentiæ genus Plenum, & Pressum, contraria. Quintil. lib. 11. cap. 1.
Pressa & tenuia. Quintil. lib. 10. cap. 1.
Cogitationibus pressioribus instructæ; h. e. Certis & ad propositum directis. Apul. Met 5. p. 163. Elmenh.
Cultus orationis pressus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Homo pressus in explicanda re aliqua. Cic. in Hortens. Quis te autem est

est, aut fuit unquam in partiundis rebus, in definiendis & explicandis sententiis pressior?

Narratio pressa. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Narrationis gracilitas pressa. Quintil. lib. 4. cap. 3.

Oratio pressa, & In qua inest luxuries quædam, contraria. Cic. 2. de Orat. 96.

Ornatus pressus & severus. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Sermo pressus purusque ex epistolis petitur. Plin. 7. Epist. 9.

Stilus pressus demissusque. Plin. 1. Epist. 8.

Verba pressa. Plin. Epist. 19. lib. 2.

Verbis aptus & pressus Thucydides. Cic. 2. de Orat. 59.

Sonus pressus. Cic. 2. de Nat. Deor. 146. Deinde in ore sita lingua est, finita dentibus, & ea vocem immoderate profusam fingit & terminat, quæ sonos vocis distinctos & pressos efficit.

Modis pressis & flebilibus concinere. Cic. 1. Tusc. 106. Hæc quum pressis & flebilibus modis, qui totis theatris mæstitiam inferant, concinuntur, difficile est non eos, qui inhumati sunt, miseros judicare.

Compar. ut, Vis pressior. Plin. 1. Epist. 16. Nam in concionibus eadem vis, quæ in orationibus est: pressior tamen, & circumscriptior & adductior. Plura V. supra.

PRESSE, Adv. [πεπιεσμένως] contrarium habet Abundanter. Quintil. lib. 8. cap. 3. Primum est, ut liqueat, augere quid velimus, an minuere: concitate dicere, an moderate: late, an severe: abundanter, an presse: aspere, an leniter.

Presse & anguste definire aliquid. Cic. in Orat. 117.

Presse & æquabiliter loqui. Cic. 3. de Orat. 12. Ex quo sic locutum esse ejus patrem judico, sic majores, non aspere, ut ille, quem dixi: non vaste, non rustice, non hiulce, sed presse, & æquabiliter, & leniter.

Presse & leniter loqui. Cic. 1. Off. 133. In voce duo sequamur, ut clara sit, ut suavis: utrumque omnino a natura petendum est: verum alterum exercitatio augebit, alterum imitatio presse loquentium & leniter.

Pressius agere, i. e. Subtilius. Cic. 4. de Fin. 24. Sed ut propius ad ea, Cato, accedam, quæ a te dicta sunt, pressius agamus: eaque, quæ modo dixisti, cum his conferamus, quæ tuis antepono.

Pressius causas audire. Paterc. lib. 2. 129. 2. Cum quanta gravitate, ut Senator & judex, non ut princeps, & causas pressius audit?

Pressius definire perturbationes: i. e. Subtilius. Cic. Tusc. 4. 14.

Pressius intueri. Macrob. 7. Saturn. cap. ult. Sed illud pressius intuendum est, &c.

Quæ pressius & adstrictius scripsi. Plin. 3. Epist. 18. 10.

PRESSIM, Adv. Apul. Met. 2. p. 121. Elmenh. Me pressim deosculato.

PRESSŬLUS, a, um. dimin. Apul. 2. Florid. p. 346. Elmenh. Tereti ambitu, pressula rotunditate. de Ampulla.

PRESSULE, Adv. Idem. Apul. 10. Met. p. 248. Elmenh. Exosculata pressule. Idem ibid. Adhærens pressule.

PRESSIO, ōnis. f. Gloss. Cyrill. Πίλησις, ἡ σφίξις, Pressio.

Pressio lignum vel saxum vecti subjectum oneris tollendi causa. Cæs. 2. Bell. Civil. 9. Tectum tollere pressionibus. al. Prehensionibus. V. in PREHENDO. Vitruv. 10. 8. Supposita cito porrecta pressione. Idem ibid. Propius centrum pressiones habuerit. Et paulo post, Pressionibus artis.

PRESSUS, ûs. m. [πίεσις Gl. G. L.] Ipse premendi actus. Cic. 3. de Orat. 43. Nemo est, quin litteratissimum togatorum omnium Q. Valerium Soranum, lenitate vocis, atque ipso oris pressu & sono, facile vincat. Idem 2. Tusc. 23. Depellit pressum omnem ponderum. Idem 2. de Nat. Deor. 42. ex Arato,

> Hic pressu duplici palmarum continet Anguem.

PRESSŪRA, æ. f. [πιεσμὸς] Plin. lib. 18. cap. 31. Pressura una culeos x x implere debet. Columel. lib. 12. cap. 36. conf. Frontin. de Aquæduct. 1. p. 233.

Pressura, pro Depressione. Ulpian. in l. Si arborem. D. de servit urban. prædior. Interdum dici potest, eum quoque, qui tollit ædificium, vel deprimit, luminibus officere: si forte κατ' ἀνάκλασιν, vel pressura quadam lumen in eas ædes devolvatur.

Pressura croci, Succus est croco expressus, unguentumque e croco. Lucan. 9. 812.

> Utque solet pariter totis effundere signis
> Corycii pressura croci: sic omnia membra
> Emisere simul rutilum pro sanguine virus. Turneb.

Metaphorice, apud Ecclesiasticos est Afflictio. Lactant. 5. 22. Deus pressuræ verberibus diffluentem corrigit disciplinam. H. St. conf. Tertull. advers. Gnost. cap. 12. & Cyprian. 1. Epist. 1. Desiderabantur hæc in Lugd.

PRESSOR, ōris. m. Isidor. lib. 10. extr. Quatuor sunt venatorum officia: vestigatores, indagatores, alatores, pressores. [An Allatores? V. in ipso verbo.

PRESSŌRIUS, a, um. Adj. [πιεστικὸς] ut, Pressorium vas, in quo quid premitur. Columel. lib. 12. cap. 18.

PRESSORIUM, i. n. Vet. Gloss. Lat. Gr. Pressorium, πιεστήριον, πιεστήριον. & Gr. Lat. Πιεστήριον, Pressorium. Pro Prelo vestiario usus Ammianus 28. 22. Solutis pressoriis vestes luce nitentes diligenter explorare. Exprimere in pressorio. Plin. Valer. 2. 17. V. Reines. Var. Lect. 2. 8.

PRESSO, [πιέζομαι] āre. frequent. Virg. 3. Ecl. 99.

> — frustra pressabimus ubera palmis.

conf. Ovid. 15. Met. 472. Propert. lib. 3. 17. 18.

> Et nova pressantes inquinet uva pedes.

Parce pressare, i. e. Vide ne premas. Plaut. Pers. 2. 5. 11.

PRESSANS, antis. [πιεζόμενος] Partic. Lucret. lib. 4. 1103.

> — & inspirant pressantes dentibus ora.

PRESSĀTUS, a, um. Partic. [πιεσθεὶς] Plaut. Asin. 3. 3. 71.

> Quid nunc? quid est? quin tradis huc cruminam pressatum herum?

Sed varia lectio est. V. not. Var.

PRENDO, V. PREHENDO.

PRENESTE, V. PRÆNESTE.

PRĒNSO, V. PREHENSO, in PREHENDO.

PRĒNUSSUM, i. n. [Πρήνυσσον] alio nomine Athenæum, id est Minervium, Promontorium non procul a Vesuvio monte. Strab. lib. 5.

PRESBŸTER, ĕri. m. [πρεσβύτερος] Latine dicitur Senior, ætate major. Apud Judæos quondam, deinde & apud Christianos dignitatis nomen ecclesiasticæ. Ammian. 31. 33. Christiani ritus presbyter, ut ipsi vocant. Tertull. de Præscript. Hæret. cap. 4. Hodie presbyter, qui cras laicus. conf. Prudent. Peristeph. 4. 20. & Sidon. 6. Epist. 2.

PRESTER, ēris. m. [πρηστήρ] Serpentis venenati genus, qui alio nomine dicitur Dipsas. Plin. lib. 20. cap. 20. Sagittarum venena & serpentium hæmorrhoidum & presterum restingui. Lucan. lib. 9. 725.

> Oraque distendens avidus spumantia prester.

Nomen habet a sitis ardore, a verbo πρήθω, Incendo, ardeo. V. DIPSAS, & Solin. cap. 30.

Prester, Genus vorticis, quem typhon, id est vibratam ecnephian vocant. Idem ardentior accensusque dum furit, prester vocatur, amburens contacta pariter & proterens, ut auctor est Plin. lib. 2. cap. 48. Sequenti autem capite tradit eum a fulmine differre, ut ignem a flamma. Meminit hujus Lucret. lib. 6. 423.

> Πρηστῆρας, Graji, quos ab re nominitarunt:
> In mare qua missi veniant ratione superne.

Et 444.

> Et quasi demissum cælo prestera imitetur, &c.

PRĒTIDES, V. PRŒTIDES.

PRĔTIUM, i. n. [τιμὴ] Quod datur pro re empta. Ter. Heaut. 1. 1. 12.

> — agrum in his regionibus
> Meliorem, neque pretii majoris nemo habet.

[Ita vulgo omnes distinguunt. Ego vero non dubito, quin verba hæc Neque pretii majoris, ad id quod altero versu sequitur, Servos complures, referendum sit, sublata in fine versus distinctionis minoris nota. Hoc multo satius est, quam cum Bentlejo textum refingere. Nemo ignorat veteres multo magis pretium in servis, quam numerum spectasse. Plin. 10. 29. extr. Ergo servorum illis pretia sunt. conf. Nep. 25. 13. Suet. Cæs. 47.

Pretium, est Valor rei a venditore in ejus compensationem petitus, conventusque: videturque ab antiquo verbo Procire dictum, quod Petere significat: licet recentiores grammatici quasi Præitium dici sentiant: quibus ratio syllabæ, itemque scripturæ adversatur. per c enim scribendum videtur. Hæc Alciatus lib. 3. Pareg. cap. 11. Al. quasi πράτιον, quod τῷ πράτῃ, id est vendenti, datur. Conf. Voss. Etym.

Pretium, inquit Varr. lib. 5. de L. L. 36. Quod æstimationis, emptionisve causa constituitur, dictum a peritis, quod hi solum possunt facere recte id.

Pretium in libras sex. subaud. Denariorum. Plin. lib. 12. cap. 7. Idem lib. 12. cap. 24. Quod genitivus Denariorum subintelligendus sit. manifestum est ex lib. 12. cap. 12. & 13. Emitur X. LX. id est denariis LX. Et Pretium uvæ in libras X. LX. Ubi notabis per X litteram, Denarios significari.

Pretia ei a XXXV. ad X. CCC. Plin. lib. 13. cap. 1.

Pretium & Merces. Cic. 7. Verr. 49. Pretio atque mercede minuisti majestatem Reipub.

Pretium, Merces, præmium. Ter. And. 1. 1. 12.

> Quod habui summum pretium, persolvi tibi.

Conscientiæ bonæ pretio duci. Tacit. in Vit. Agric. 1. 2.

Curæ pretium. Plin. 8. Epist. 6. ad Montanum, Postea mihi visum est pretium curæ, ipsum Senatusconsultum quærere.

Exitus pretium. Tacit. 4. Hist. 58.

Moræ deforme pretium. Stat. 11. Theb. 661.

Operæ pretium. Juven. 6. Sat. 473. Petron. cap. 27. V. OPERA.

Pietatis iniquum pretium. Ovid. 14. Epist. 129.

Pugnæ pretium, conjux. Ovid. 9. Met. 47.

Sententiæ pretium. Plin. in Paneg. cap. 80. pr. Non locupletando fisco sedes, nec aliud tibi sententiæ tuæ pretium, quam bene judicasse.

Grande. Ovid. 2. Amor. 5. 62.

Immensum. V. IMMENSUS.

Levius. Ovid. 3. de Arte Am. 171.

Pretiosum pretium, V. paulo post in PRETIOSUS.

Magni pretii homo, vel Pretii parvi. Ter. Adelph. 5. 6. 3. Cic. 2. Q. fr. 2. 4. Noli spectare, quanti homo sit; parvi enim pretii est, qui jam nihil sit.

Maximo pretio. V. MAGNUS.

Minimi pretii. V. Minor, in PARVUS.

Par pretium. Senec. Thyest. 6. V. PAR.

Parvi pretii opera. Ter. Hec. 5. 3. pr.

Pretium non vile. Martial. lib. 1. 72.

Abiit retro pretium. V. ABEO.

Accendere pretium rei alicujus. V. ACCENDO.

Addicere pretio. V. ADDICO.

Adduci pretio. Cic. pro Cæcin. 29.

Æquare pretium. V. ÆQUO.

Æstimare pretium. V. ÆSTIMO.

Amplificare pretium. V. AMPLIFICO.

Antecedere pretio. V. ANTECEDO.

Arridet pretium, i. e. Placet. Plin. 1. Epist. ult.

Arrogare pretium alicui rei. Hor. 2. Epist. 1. 35.

Avellere pretium ante, quam mercem ostendere. Hor. 1. Serm. 2. 104.

Augere nefandum pretium. Claud. 1. in Eutrop. 50.

Capi pretio. Tibul. lib. 3. 1. 7.

Coemere pretio. Cic. 2. de Lege Agrar. 70. Hic ager omnis, quoquo pretio coemptus erit, tamen ingenti pecunia vobis inducetur.

Componere pretio. V. COMPONO.

Concedere partem pretii. V. CONCEDO.

Consistit pretium. Varr. de L. L. lib. 4. 2. Præco dicitur Locare, quod usque id emitur, quoad in aliquo consistit pretium.

Constituere certum pretium. Cic. 14. Att. 32.

Corrumpere pretio. V. CORRUMPO.

Deduci a recta via, nec prece, nec pretio, nec gratia, nec simultate oportet. Auctor ad Heren. lib. 3. 4. V. PRECIS, is. f.

Dicere pretium muneris. Hor. 4. Carm. 8. 12. i. e. Ostendere quam pretiosum sit munus. Porphyr.

Dare pretium. Cic. pro Font. 77. Falsum est, & ob vacationem pretium datum, quum immunis nemo fuerit.

Duci pretio & mercede ad aliquid faciendum. Cic. 2. Off. 21.

Emere aliquid pretio. Propert. lib. 3. 16. 22.

Emptus meo pretio. V. MEUS.

Facere pretium alicui rei, pro Imponere & statuere. Plin. lib. 9. cap. 35.

Facere finem pretio difficile est, nisi libidini feceris. Cic. 6. Verr. 14.

Ferre pretium. Ter. & Juven. supra.

Flagitare pretium. Tibul. lib. 2. 4. 14.

Habere. ut, Annona pretium, nisi in calamitate fructuum, non habet. Cic. 5. Verr. 227.

Jacent pretia prædiorum. Cic. pro Rosc. Com. 33.

Impendere pretium. V. Impensus, in IMPENDO.

Imponere

Imponere pretium. V. IMPONO.
Inficiari pretium. Ovid. 11. Met. 205.
Largiri pretium alicui. Lucan. ad Pifon. 112.
Mercari pretio. Cic. 4. Verr. 122. Ab ifto & præco, qui voluit, iftum ordinem pretio mercatus eft. Gell. 3. 17.
Mercari aliquid tanto pretio. Cic. pro Sext. Rofc. 13.
Mercari minori pretio. V. MERCOR.
Metiri pretio, Æftimare pretio. Juven. 9. Sat. 71.
Pactum pretium. Cic. 3. Off. 107.
Parcere pretio. V. PARCO.
Pendere pretium. Cic. 14. Att. 12.
Perfolvere pretium. Cic. pro Domo 23.
Pertimefcere pretium alicujus rei. Cic. 12. Att. 24. Nec tamen ifta pretia hortorum pertimueris: nec mihi jam argento, nec vefte opus eft.
Pofci pretium. Ovid. 1. Amor. 10. 63.
Pofuit urbem exiguam pretio. Virg. 4. Æn. 212.
Proftare pretio. Ovid. 1. Amor. 10. 21.
Redemptus pretio. Virg. 9. Æn. 213.
Reddere pretium pro benefactis. Plaut. Perf. 4. 4. 30.
Sarcire pretium. Claud. 2. in Eutrop. 588.
Statuere pretium arti fuæ. Ter. in prol. Hec. 49.
Stare magno pretio. Hor. 1. Serm. 2. 122. Stare, Conftare.
Effe in pretio, V. IN præpofitionem.
In pretio pretium nunc eft. Ovid. 1. Faft. 217.
Pretium eft. Plin. lib. 12. cap. 25. Corticis ad medicamenta pretium eft. i. e. Valet cortex ad medicamenta, & eft in pretio.
Vendere aliquid parvo pretio. Cic. 6. Verr. 134.
Pretium, pro Operæ pretium. Tacit. 1. Ann. 57. Germanico pretium fuit convertere agmen.
Pretium, pro Periculo, nonnulli interpretantur, tefte Donato. Ter. in prol. Hec. extr.

— ut libeat fcribere aliis, mihique ut difcere
Novas expediat pofthac, pretio emptas meo. V. MEUS.

Pretium, pro Pœna. Virg. 12. Æn. 350.

Illum Tydides alio pro talibus aufis
Affecit pretio. i. e. Pœna, inquit Servius: nam pretium eft τὸ μίσθον. Ter. And. 3. 5. 4.
Ego pretium ob ftultitiam fero: fed inultum id nunquam a me auferet.

Unde & Græci τιμωρίαν, pœnam vocant, ἀπὸ τῆς τιμῆς, quod eft pretium. Hæc ille. Hor. 3. Carm. 24. 24.

Et peccare nefas, aut pretium eft mori.

Potius dicendum pro Mercede. Merces autem debita eft pœna. Sic μισθὸς & τἀπίχειρον. H. St.
Mors pretium tardis. Ovid. 10. Met. 572. i. e. Pœna.
Sceleris pretium, crux. Juven. 13. Sat. 105.

PRETIŌSUS, a, um. Adj. [τίμιος, τιμήεις, ἔντιμος] Quod eft multi pretii. Plaut. Bacch. 1. 1. 41.

Equidem tibi dabo hanc operam. P. at nimium pretiofa operaria es.

Pretiofum & Vile, contraria. Cic. 3. Off. 89. Quærit, fi in mari jactura facienda fit, equine pretiofi potius jacturam faciat, an fervi vilis.
Pretiofa fonent æra Corinthi. Senec. Med. v. 796.
Dona pretiofa. Senec. Med. v. 844.
Horti pretiofi. Declam. in Salluft.
Ingenium quondam fuerat pretiofius auro. Ovid. 3. Amor. 8. 3.
Linteo pretiofo veftes. Plin. lib. 12. cap. 10.
Loca pretiofa metallo. Ovid. 3. de Pont. 8. 5.
Nox pretiofa, Quæ emitur pretio. Propert. lib. 3. 13. 1.
Sapor pretiofus. Columel. lib. 3. cap. 7. De Vinis agens.
Texta pretiofa. Ovid. 17. Epift. 223.
Veftis. Lucan. lib. 2. 385.
Veftimenta. Hor. 1. Epift. 19. 32.
Vinitor pretiofus, Magni æftimatus. Columel. lib. 3. cap. 3.
Pretiofus, Active, ut Emptor pretiofus, Sumptuofus, qui magno pretio aliquid emit. Hor. 3. Carm. 6. 32.

Seu navis Hifpanæ magifter,
Dedecorum pretiofus emptor.

Compar. Ovid. 1. Met. 115.

— fubiitque argenta proles,
Auro deterior, fulvo pretiofior ære.

Non poteft effe pretiofior homo. Petron. cap. 70.
Superl. Cic. 2. de Fin. 91. Non minor voluptas percipitur ex rebus viliffimis, quam ex pretiofiffimis.

PRETIŌSE, Adv. [τιμίως] Magno pretio, Delicate, eleganter. ut Vafa magnifica, & pretiofe cælata. Cic. 2. de Invent. 116.
Pretiofius fepeliri. Curt. 10. 1. 32.

PRETIOSĬTAS, ātis. f. apud Macrob. 7. Saturn. 13. Annuli pretiofitas.

PRETIO, āre. Habere in pretio. Caffiod. Var. 5. Epift. 40. Gemmarum divites venæ auri fulgore pretiantur.

P R I

PRI. KL. Pridie Kalendas. PRID. NON. APR. Pridie nonas Aprilis. PRINC. IVVENT. Princeps juventutis.

PRI, pro Præ, dixerunt antiqui. Feftus. unde Prior.

PRĬĂMUS, [Πρίαμος] fuit Laomedontis Trojani regis filius, fic παρὰ τὸ πρίασθαι emo, dictus, auctore Servio. Nam puer ab Hercule captus cum Hefiona forore folus pecunia redimi potuit; antea Podarces dictus tefte Lycophrone. Eum a Jove originem traxiffe ferunt. Priamus, patre ab Hercule interfecto, eft auro redemptus: Ilion reformavit & exornavit. Habuitque tefte Cic. 1. Tufc. 85. filios quinquaginta: quorum decem & feptem ex jufta uxore funt nati. At vero ex altero latere Affaracus Capyn genuit, ex quo Anchifes, & ex illo Æneas. Quam genealogiam, Ovid. in principio lib. 4. Faft. pulcherrime expreffit.
Priamum, tota progenie orbatum, quum in aram confugiffet, hoftilis manus interemit. Cic. 1. Tufc. 85.
Regna Priami. Virg. 2. Æn. 22.
Dives Priamus. Hor. 1. Carm. 10. 14.

PRIAMEĬUS, a, um. Adj. [Πριαμήιος] Virg. 7. Æn. 252. Sceptra Priameïa.
Conjux Priameïa, Hecuba. Ovid. 13. Met. 404.

PRIAMĬDES, [Πριαμίδης] patronym. m. Virg. 6. Æn. 494.

Atque hic Priamiden laniatum corpore toto
Deiphobum vidit. conf. Petron. cap. 89. pr. prod. imitatione Gr.

PRIAMĒIS, ïdis. patronym. f. Ovid. 1. Amor. 9. 37.

Summa ducum Atrides, vifa Priameide, fertur &c. i. e. Filia Priami, Caffandra.

PRĪĀPUS, i. m. [Πρίαπος] inquit Servius, Dionyfi ac Veneris filius, deus Lampfaci in Hellefponto præcipua religione cultus, cui hortos tuendos veterum fuperftitio attribuit. De parentibus ejus V. Broeckh. ad Tibul. 1. 4. 7. Is ob membri virilis magnitudinem immoderatam, ex Hellefponto primum ejectus, deinde pro deo habitus eft. Unde Virg. lib. 4. Georg. 110.

Et cuftos furum atque avium, cum falce faligna
Hellefpontiaci fervet tutela Priapi. conf. Catull. Carm. 18. 19. & 20. & Hor. lib. 1. Serm. 8. & carmina Priapeja.

Alii eundem effe Priapum volunt & Bacchum: quod ex vocabuli ratione ac veritate probari poteft. πρίηπος enim effe videtur quafi βρίηπυος, id eft clamofus, propter eos qui in poculis immoderatis, & bacchationibus eduntur, clamores: aut πρίηπος dictus eft, quafi προϊέμενος τὸ σπέρμα, id eft femen profundens. V. Voff. Etym. Afferunt etiam nonnulli prifcos illos, quum vellent hominum pudenda occultius nominare, Priapum dixiffe. Auctor Diodorus lib. 5.
Veteres minio inducebant ejus imaginem. Unde Ovid. 1. Faft. 415.

At ruber hortorum deus & tutela Priapus.

Fabulam de Priapo in Veftam dormientem accenfo rejectoque a Dea rugitu afini excitata, quam ob caufam Lampfaceni afinum Priapo in ultionem & pœnam immolare cœperint, narrat Lactant. 1. 21. Ovid. 6. Faft. 321. conf. 1. Faft. 415.
Eum etiam Portubus præfectum fuiffe patet ex veteri Epigrammate, ubi appellatur ὁ Πρίηπος ὁ λιμενίτης.
Priapi templum Romæ erat in Efquiliis ubi nunc Pafquini ftatua. Camerar. Cent. 1. Hor. Subcif. cap. 66. V. Jo. Bapt. Caf. de Profan. Rom. Rit. cap. 12. & 13.
Accipitur pro ipfo Pene, itemque talis formæ Poculo, ex quo lafcivi bibebant, hinc dicti Drillopotæ. V. Lambin. ad Juven. 2. Sat. 14.

— vitreo bibit ille Priapo. conf. Lex. Pitifc.

Eft & Priapus, Hellefponti urbs, tefte Plin. lib. 5. cap. 32. pr. a Priapo fuperiore, Liberi & Veneris filio condita: cœptus eft enim ibi coli ob vineta uberrima, quæ juxta in Pariana & Lampfacena regione funt, auctore Strabone. lib. 13. conf. Steph.
Vide Steph. in Λάμψακος, dicit id creditum διὰ τὸ εὔοινον. H. St.

PRIAPĒIUS, a, um. [Πριαπήιος] ut, Priapeium carmen, obfcænos in Priapum lufus continens: quod nonnulli Virgilio, alii Ovidio afcribunt: quanquam verifimilius eft multorum id opus effe ob argumenti fimilitudinem, unum in volumen conjectum.

PRIAPĪNUS, a, um. Adj. Petron. Satyric. [Nifi error eft.

PRIĀPISCUS, i. m. [πριαπίσκος] Diminut. a Priapus. Lignum, in modum penis.
Item herba, quæ & Satyrion. Apul. de Herb. cap. 15.
Æneolos priapifcos legunt pro Æneolos pifcatores apud Petron. cap. 73. Burm. p. 362.

PRIAPISMUS, i. m. [πριαπισμός] Morbus eft quum genitale membrum in longitudinem protenditur, nonnunquam & in circulum intumefcit, fine veneris appetitu. Galen. lib. 6. de Locis affect. V. Cæl. Aur. Acut 3. 18.

PRĪDEM, Adv. [πάλαι] quafi Prius die: vel Præ idem. De longiori tempore dicitur, decem aut viginti dierum, aut menfis, menfiumve, & nonnunquam annorum, pro conditione materiæ, inquit Valla. Plaut. Pfeud. 1. 3. 108.

Non edepol habeo profecto: nam eam pridem vendidi. Al. Jam pridem. Cic. 5. Fam. 6. Quod ad me pridem fcripferas.

Quam pridem hoc nomen, Fanni, in adverfaria retulifti? Cic. pro Rofc. Com. 5.
Non pridem. Ter. Heaut. 2. 1. 17.

Hoc ego mali non pridem inveni: neque etiamdum fcit pater.

Non ita pridem. Cic. in Brut. 41. de Themiftocle loquens, Fuit enim regnante jam Græcia, noftra autem civitate non ita pridem dominatu regio liberata. i. e. Non multo ante id tempus, inquit Budæus.
Haud ita pridem. Hor. 2. Serm. 2. 46.

PRĪDIE, Adv. [τῇ προτέρᾳ, fubaud. ἡμέρᾳ] Præ die, i. e. Priori five præcedenti die. Cato de R. R. cap. 157. fub fin. Si quem purgare voles, pridie ne cœnet. Cic. 12. Att. 14. De Terentia autem fcripfi ad te eis litteris, quas dederam pridie.
Pridie & Poftridie, contraria. Cic. 7. Philip. 13. Cui quum pridie frequentes effetis affenfi, poftridie ad fpem eftis inanem pacis devoluti.
Pridie, cum Genitivo. Cic. 1. Fam 4. Quod jam illam fententiam Bibuli, de tribus legatis, pridie ejus diei fregeramus.
Pridie ejus diei venit. Cic. 11. Att. 20.
Accufativo etiam jungitur. Cic. 3. Fam. 4. Pridie Nonas Junias quum effem Brundufii.
Pridie Idus. Suet. Cæf. cap. 81.
Ufque ad pridie Calendas. Cic. 3. Att. 17. Ibi effe ufque ad pridie Calend. Majas volo.
A pridie Idus Septembres gignitur. Plin. lib. 11. cap. 16.
Pridie quam. Cic. de Amicit. 12. Pridie quam exceffit e vita. Idem 1. Fam. 2. De his rebus pridie quam hæc fcripfi, Senatus auctoritas graviffima interceſſerat.

PRIDIĀNUS, a, um. [προτεραῖος] Adj. pro Hefterno. Suet. Calig. cap. 58. Marcente adhuc ftomacho pridiani cibi onere. Hæc Budæus. V. Vallam lib. 2.
Pridianæ pluviæ recens conceptaculum. Apul. lib. 7. Milef. p. 196. Elmenh.
Reliquiæ pridianæ. Idem ibid.

PRIĒNE, es. f. [Πριήνη] Ioniæ urbs, Biante alumno nobilis. Meminit Cic. in Parad. 1. Prifcian. in Periegefi,

Per quas Mæander pinguis defcendit in æquor,
Inter Miletum currens, latamque Prienem. Aufon. de 7. Sapient. 8.
Plures effe Bias pravos, quem clara Priene.

PRIENENSIS, e. Adj. [Πριηνεύς] Prienenfis juftitia, proverbio celebrata; ob infignem Biantis in caufis judicandis integritatem, qui damnaturus quempiam ad mortem lacrimatus eft miferam hominis fortunam, dicens,

cens, necessarium quidem esse indolescere, sed a lege & justitiæ regula discedere magis perniciosum fore. V. Stobæus Serm. 44. Strabo lib. 9. & Laertius in ejus vita.

PRĪĒNEUS, a, um. Adj. diff. [Πριηνεύς] Sidon. 1. Paneg.
Prienee Bia, quod plus tibi turba malorum est. Idem Carm. 15.48.ubi quadrisyllabum facit,pr. producta.Diog. Laër.& Auson. corrip.

PRIMÆVUS, PRIMANUS, PRIMARIUS, PRIMATES, PRIMITIÆ, PRIMIPARA, PRIMIPILUS, V. PRIMUS.

PRIMNĒSIUS, Palus, ad quem funis nauticus religatur, quem alii Tonsillam dicunt. Paulus. [Sed rectius Prymnesius, πρυμνήσιος per y scribitur, ἀπὸ τῆς πρύμνης.

PRIMOGENITUS,PRIMOPILARIUS,PRIMORDIUM,&C.V.PRIMUS.

PRĪMUS, a, um. Adj. [πρῶτος] Formam habet Superlativi, cujus Compar. est PRIOR, us. de quo V. s. l. quandoque ad numerum, seu ordinem refertur. Ter. Phorm. 2. 3. 47.
At si talentûm rem reliquisset decem.
D. Di tibi malefaciant. P. primus esses memoriter
Progeniem vestram usque ab avo atque atavo proferens. Idem Adelph. 5. 9. 18. — optimam
Mulierem quidem. S. & quidem nepoti tuo hujus filio
Hodie primam mammam dedit hæc. h.e. Ipsa prima dedit mammam. Idem Adelph. 4. 2. 7.
Primus sentio mala nostra, primus rescisco omnia.
Extremi primorum. Hor. 2. Epist. 2. 203.
Primus ante omnes. Virg. 2. Æn. 40.
Primus ad extremum similis sibi. Hor. in Arte Poet. 254. De versu Iambico trimetro.
Prima duo capita epistolæ tuæ tacita mihi quodammodo relinquenda sunt. Cic. 3. Fam. 8.
Primæ & Posteriores sententiæ. Cic. 10. Fam. 11. Primæ tuæ sententiæ infinitis cum muneribus, posteriores ad tempus arbitriumque amicorum meorum compositæ.
Primus sententiam dicere. Cic. 6. Philip. 8. Primus in hoc ordine, quoad magistratum iniret, sententiam dicere. Solebant enim Consules designati primi omnium in Senatu sententiam rogari, ut & apud Salustium in Catil. cap. 50. & multis aliis in locis videre est. Ex Turnebo. conf. Cort. ad Sall. & Lex. Pitisc. in Sententia.
Primus de. Cic. 2. Q. frat. 5. Postea Racilius de privatis me primum sententiam rogavit.
Primus ex omnibus philosophis. Cic. 4. de Fin. 17. Primi ex omnibus philosophis natura tributum esse docuerunt, ut hi qui procreati essent, a procreatoribus amarentur.
Primus, de duobus. Cic. 2. de Invent. 11. Quo pacto tractari conveniret argumentationes, in libro primo non indiligenter expositum est.
Primus & Alter libellus. Cic. 4. Verr. 183. Recita mihi, quæso, hunc primum libellum, deinde illum alterum libellum Canuleji.
Annus primus ab honorum perfunctione. Cic. 3. de Orat. 7. Qui ei annus primus ab honorum perfunctione aditum omnium concessu ad summam auctoritatem dabat.
Barba prima. Senec. Hippol. 5.
Chorda prima. Varr. de L. L. lib. 9. 4.
Corpora prima, & semina rerum vocat Lucret. Elementa, lib. 1. 56.
Labes prima mali. Virg. 2. Æn. 97.
Luna prima. Varr. de L. L. lib. 5. 2. Ea die potest videri extrema & prima luna.
Tellus prima. Hor. 2. Serm. 2. 93.
— tellus me prima tulisset. Quem locum exponens Turnebus, Cuipiam, inquit, fortasse videatur significari tellus illa, quæ antiquorum ætate erat, non tellus sæculi Horatiani: nec culpari forte is sensus possit. Verumtamen Tellus prima videtur esse, quæ e chao prima, ante elementa omnia, etiam ante cælum (si Hesiodo in Theogonia credimus) exstitit. Sic Virg. 4. Æn. 166.
— prima & tellus & pronuba Juno
Dant signum. Et 1. Georg. 13.
— tuque ô, cui prima frementem
Fudit equum magno tellus percussa tridenti. Etsi enim in Attica hoc factum fuisse legimus, quam antiquissimam terram indigenarum altricem audivimus: tamen absolute de terra accipiendum existimamus, cui primatus originis tribuitur. At lib. 3. 95.
Quæ vos prima tulit tellus; aliter exponitur, & recte: posset tamen etiam eodem sensu commode conservari.
Urna prima addita. Varr. de L. L. lib. 4. 36.
Primus adventu. Plin. lib. 15. cap. 14. ad finem, de variis malorum generibus, Dacis ferme vilissimis nomen, quanquam primis adventu, decerpique properantibus.
Primus quisque, Ut quisque primus, &c. V. QUISQUE.
Primo quoque die. Columel. lib. 8. cap. 5. Pompejus ad L. Domitium, in Ep. Cic. ad Att. 8. 12. Ut primo quoque die Luceriam advenires.
Occasione prima quaque. Plin. jun. Ep. Proinde prima quaque occasione mitte.
Particulam primam quamque venti sentire. Lucret. lib. 4. 262.
Tempore primo quoque, i. e. Statim, sive Quum dabitur occasio. Cic. 6. Verr. 58. Primo quoque tempore afferretur. Idem 8. Att. 6. Omnes copias primo quoque tempore in unum locum convenire.
Primus, Optimus. Virg. 9. Æn. 785.
— juvenum primos tot miserit Orco. Ter. Adelph. 5. 4. 4.
Et, quæ tibi putaris prima, in experiundo ut repudies. Ubi Donat. Prima, ante alia eligenda, quæ & primo loco ponenda, ac per hoc optima.
Prima & summa, habentur utilia. Cic. 3. Off. 101.
Primus apud te est. Ter. Eun. 1. 2. 10. h. e. Supra alios amas illum. Ibid. 2. 2. 17.
Est genus hominum, qui esse primos se omnium rerum volunt.
Primam dices, scio, si videris: h. e. Pulchriorem ceteris omnibus. Ter. Eun. 3. 5. 19.
Laus prima, Summa. Plin. lib. 12. cap. 23. Laus prima candidissimis sphagnis atque altissimis, secunda rutilis, nulla nigris. i. e. Plurimi æstimantur.
Honos primus virtutis. Hor. 1. Serm. 6. 83.
Primus, Princeps, Summus, Primus dignitate, vel loco.

Decem primi. Cic. pro Rosc. Amer. 25. Itaque Decurionum decretum statim fit, ut Decem primi proficiscantur ad L. Sullam. V. DECEM.
Dyrrachinus, primus civitatis. Cic. 5. Verr. 129.
Genere & nobilitate sui municipii facile primus. Cic. pro Rosc. Amer. 15.
Homo primus. Cic.6.Verr.37. A Lysone vero Lilybætano, primo homine, apud quem diversatus es, &c.
Lictor primus. Cic. ad Q. frat. Apud quem primus lictor quievit, tacuit accensus. V. infra, Proximus lictor.
Mamma prima. V. MAMMA, & a pr. dict. supra.
Primum, i, n. absol. unde varii loquendi modi, ut
A primo, pro Ab initio. Cic. 8. Att. 11. Hoc a primo cogitavit, omnes terras, omnia maria movere. Ter. Phorm. 4. 3. 37. A primo homo insanibat. Idem ibid. 4. 2. 14.
A primo, deinde, post. Cic. in Orat. 26. In illa pro Ctesiphonte oratione longe optima, summissus a primo: deinde dum de legibus disputat, pressius: post sensim incedens, judices ut vidit ardentes, in reliquis exsultavit audacius.
A primo lucis. V. A.
In primum, pro In primam aciem. Liv.2.46.extr.Sic in primum infestis hastis provolant duo Fabii, totamque moverunt secum aciem. Et lib. 3. 62. extr. Equites duarum legionem sexcenti fere equis desiliunt: cedentibusque jam suis provolant in primum: simulque & hosti se opponunt, &c. [Conf. 2.20. An & alii scriptores utuntur ?
In primo viget, jacet in extremo. Cic. in Orat. 215.
Prima, plur. pro Principiis. Liv. lib. 8. 3. Quod bellum, si prima fatis prospera fuissent, haud dubie pervenisset ad Romanos. Curt. lib. 4. Virg. 6. Ecl. 34. — ut his exordia primis
Omnia & ipse tener mundi concreverit orbis. Ubi per Prima, Atomos Epicuri intelligit. Sic Lucret. lib. 4. 187.
Propterea quia sunt e primis facta minutis.
Prima viaï, pro Primæ viæ. Usitatum est loquendi genus Lucretio: Sic enim alibi, Ultima naturaï, Abdita templi, Acuta belli, & cetera id genus. Est autem versus hic lib. 1. de Rer. natur. 1068.
Amplexi quod habent naturæ prima viaï. i. e. Quia tenent perverse prima elementa, & primas vias naturæ investigandæ. Lambinus.
Prima consiliorum, h. e. Prima consilia. Tacit. 2. Hist. 11.
Aliquando per Prima notantur Præclariora; per Secunda & Tertia, Deteriora. Cic. in Orat. 4. Prima enim sequentem, honestum est in secundis tertiisque consistere. Sallust. Catil. cap. 36. Domi otium atque divitiæ, quæ prima mortales putant. conf. Idem Jugurth. 61. & 76.
Cum primis. V. CUM præpositionem.
Cum primis domi suæ locuples & honestus homo Sopater. Cic. 4. Verr. 68.
Sapiens cum primis nostræ civitatis homo. Cic. 2. de Orat. 224.
In primis. V. IN præpositionem.
Clarum & ornatum in primis Siciliæ oppidum Himera. Cic. 4. Verr. 86.
Homo in primis improbissimus. Cic. 5. Verr. 68.
In primis splendidus Minucius Eques Rom. Cic. 4. Verr. 86.
Primas dare alicui, Subaudi Partes. Item Primas ferre, aut tenere. Cic. de Clar. Orat. 183. Ex his Cotta & Sulpicius, cum meo judicio, tum omnium, facile primas tulerunt. i. e. Sapientissimi & doctissimi habiti sunt. Ibid. Erat excellens judicio vulgi, & facile primas tenebat adolescens.
Agere primas. V. AGO.
Agebat primas in causis Hortensius. Cic. de Clar. Orat. 308.
Concedere alicui primas. V. CONCEDO.
Concedere ingenio primas. Cic. 2. de Orat. 147.
Deferre primas alicui, Palmam & primum locum tribuere. Cic. 1. Att. 14. Amoris erga me, quum a fraterno amore domesticoque discessi, tibi primas defero. i. e. Post eos is es, quem maxime amem.
Primarum partium esse. V. PARS.
Primus, Prior, Tempore primus. Virg. 1. Æn. 24.
Prima quod ad Trojam pro caris gesserat Argis. Idem 1. Æn. pr.
— Trojæ qui primus ab oris &c. V. paulo post.
Primus, pro Eo ante quem nullus est. Virg. 1. Ecl. 45.
Hic mihi responsum primus dedit ille pententi. Sall. in Jugurth.
A Poetis hoc Adjectivum construitur cum Substantivis, & Adverbii vim habet. Virg 5. Æn. 857.
Vix primos inopina quies laxaverat artus. i. e. Vix primum. Sic, Primam urbem invadere. Sil.2.235. V. Drakenb. & Gronov. Observ.1.7. Serv. ad 1. Æn. 24.
Interdum notat Partem alicujus rei. ut Ter. Adelph. 8. Lenoni eripit meretricem in prima fabula. i. e. In prima parte fabulæ. Virg. 9. Æn. 245.
Vidimus obscuris primam sub vallibus urbem. Idem in Ciri. 212.
Tum suspensa levans digitis vestigia primis. Sic Catullus 2. 3. dicit Primum digitum, pro Summa digiti parte.
Primæ ceræ dicuntur, quos Jureconsulti Primos gradus institutionum vocant. Erant enim ceratæ tabulæ testamentorum. Budæus. V. CERA.
Labris primis aliquid gustare. Cic. 1. de Nat. Deor. 20. Hunc censes primis, ut dicitur, labris gustasse physiologiam, id est naturæ rationem, qui quicquam quod ortum sit, putet æternum esse posse? Est, inquit Erasmus, Breviter quippiam attingere. Ductum ab iis, qui cibum aut potum tenuiter prægustant, nihil inde in stomachum transmittentes.
Accessu primo. Liv. 28. 43. M. Atilium captum in Africa commemorat, tanquam M. Atilius primo accessu ad Africam offenderit.
Aditus primi difficiles. Hor. 1. Serm. 9. 56.
Adventu primo statim. Liv. 4. 53. Impigre, primo statim adventu, dejectis qui in præsidio erant, arcem recepit.
Aspectu primo. Liv. 35. 11. Nihil primo aspectu contemptius, equi hominesque paululi & graciles.
Aspectu primo obstupuit. Virg. 1. Æn. 617.
Facie prima. Cajus in l. Aliquando. D. ad Senat. Conf. Vellejanum.
Fronte prima. V. FRONS, frontis.
Introitu primo. Plin. lib. 12. cap. 8.
Progressu primo. Cic. 4. Acad. 92. Sed quoniam tantum in ea arte ponitis, videte ne contra vos tota nata sit, quæ primo progressu festive tradit elementa dicendi.
Specie prima. Cic. 4. de Fin. 61. Nominibus uterentur his, quæ prima specie admirationem, re explicata risum moverent.
Adolescentia prima. V. ADOLEO.

Æstas prima incœperat. Virg. 3. Æn. 8.
Ætas. Virg. 2. Georg. 362.
Anni. Virg. 2. Æn. 87.
Diluculo primo, apud Suet. Vitell. cap. 15.
Fax prima noctis. Aul. Gell. lib. 18. cap. 1. in fine. V. FAX.
Ab infantia prima. Tacit. 1. Ann. 4.
Juventa prima. Plin. lib. 10. cap. 55.
Lux prima, pro Summo diluculo. Cic. 4. Fam. 12. Eo sum profectus prima luce. Sic Cic. 4. Att. 3. Cæsar 1. Bell. Gall. 22. Liv. 9. & Tacit. 3. Hist. 70.
A prima luce. V. A Præpositionem.
Mane primo cum familia prodeundum est. Columel. lib. 12. cap. 1. dicitur & Summo mane.
Tenebris primis movit. h. e. Cœpta nocte. Liv. 31. 23.
Vespera prima. Liv. 34. 61. Tabellas conscriptas celeberrimo loco supra sedem quotidianam magistratuum prima vespera suspendit.
Vespere primo. Tacit. 5. Ann. Primo vespere, ut lumina in castris hostium conspexere, &c.

PRIMUM, Adv. temporis. [πρῶτον, πρῶτα] fereque sequitur Præterea, vel Deinde. Ter. Adelph. 4. 2. 1.
Næ ego homo sum infelix! primum fratrem nusquam invenio gentium;
Præterea autem, dum illum quæro, a villa mercenarium
Vidi: is filium negat esse ruri. Idem in prol. Heaut. 3.
Id primum dicam: deinde quod veni eloquar.
Nunc primum. V. NUNC.
Primum, deinde, postremo. Cic. 5. Verr. 169. Primum eam, quum posita esset apud eas societates, unde erat attributa, binis centesimis fœneratus est; deinde permultis civitatibus pro frumento nihil solvit omnino; postremo sicui civitati solvit, tantum detraxit, quantum commodum fuit.
Primum, deinde, deinde. Cic. 4. Verr. 144. Primum averti pecuniam domum non placere: deinde ipsarum statuarum modum quendam esse oportere: deinde illud certe, ab invitis exigi non oportere.
Primum aliter, nulla sequente particula. Plaut. Capt. 2. 3. 100.
Sequere, te ut amittam: ei rei primum prævorti volo.
Primum omnium. Ter. Heaut. 2. 3. 33.
Mane, hoc quod cœpi, primum enarrem, Clitipho:
Post istuc veniam. CLIT. propera. S. jam primum omnium
Ubi ventum ad ædes est, Dromo pultat fores: &c.
Ut primum illam vidi, nunquam vidi postea. h. e. Nunquam nisi semel vidi. Plaut. Epid. 4. 2. 30.
Ut primum potestas data est augendæ dignitatis tuæ, nihil prætermisi in te ornando, quod positum est in præmio virtutis, aut in honore verborum. Cic. 10. Fam. 13.
Ut primum forum attigi, spectavi semper ut tibi possem quammaxime esse conjunctus. Cic. 5. Fam. 8.
Primum, pro Præcipue. Plin. lib. 15. cap. 18. Quod primum in eo miremur? curam ingenii, an occasionem fortuitam? celeritatemque cursus, an vehementiam viri?
Primum dum. Plaut. Trin. 1. 2. 61. Primum dum omnium. conf. Idem Bacch. 2. 3. 25. Most. 1. 2. 39. & 2. 1. 53. Mil. 2. 3. 26. Rud. prol. 32. & Truc. 1. 1. 10.

PRIMŌ, Adv. [πρῶτον] ex Ablativ. pro Primo loco.
Primum tempus, Primo locum denotat. Quam etiam differentiam inter Quartum & Quarto tradit Varro apud Gell. 10. 1.
Primo, pro Prima fronte, prima specie, primo aditu. Ter. Eun. 5. 7. 10.
At etiam primo callidum & disertum credidi hominem. Ovid. 2. Met. 444.
Et timuit primo, ne Juppiter esset in illa.
Primo & Mox. Plin. lib. 19. cap. 3. Vesci pecora solita, primoque purgare, mox pinguescere.
Sequuntur particulæ Iterum, Postea, Postremo, &c. V. Liv. 2. 51: 31. 29: 26. 39. & 23. 40.

PRIMŌDUM, pro Primo. Plaut. Capt. 1. 2. 57. Primodum opus est pistoriensibus, ut legit Meurs. Al. Primum dum.

PRIMĒ, Adv. apud antiquos, unde Apprime.
Fabula prime proba. Næv. apud Sosipatr. p. 188. & Priscian. p. 603.

PRIMĬTER, Adv. [πρώτως] i. e. Primo. Pomponius Maccis geminis,
Quin bono animo es video, eripis primiter dapes. Non. 2. 661.

PRIMĬTUS, aliud Adv. [πρώτιστως] Idem. Lucil. lib. 5.
Sic uti quum primus ficos propola recentis,
Protulit & pretio ingenti dat primitus paucos. Ita Non. 2. 661.
Mercer. Varr. 2. de R. R. cap. 2. Primitus oritur herba imbribus primoribus evocata. Petron. cap. 62. Ego primitus nesciebam ubi essem. conf. Gell. 1. 18. & Catull. 19. 11. qui habet Primitu.
Insinuari primitus. Lucret. lib. 4. 1024. Idem 5. 1092.
Primitus ingredienti cum fascibus forum. Suet. Claud. cap. 7.
Primitus instituti dies. Censorin. cap. 20.

PRĪMŬLUS, a, um. Adj. dimin. a Primus. Plaut. Amph. 2. 2. 105.
Primulo diluculo abiisti ad legiones.

PRIMŬLUM, Adv. dimin. a Primum. Adv. Ter. Adelph. 5. 6. 10.
Paulatim plebem primulum facio meam. Ibid. 3. 1. 2.
— modo dolores, mea tu, occipiunt primulum. Ubi Donatus, Initium & ipsa origo dolorum diminutive demonstrata est. Non enim Primum, sed Primulum dicit.

PRIMĀNUS, a, um. Adj. [πρωταῖος] Qui est ex prima classe, vel Legione. Paulus, Primanus tribunus erat, qui primæ legioni tributum scribebat. V. Fest. fragm. & not. Ant. August.
Primanus Tribunus, apud Catonem, in ea quæ est contra Thermum de suis virtutibus. Hæc Festus, reliqua desiderantur.

PRIMĀNUS, i. m. Tacit. 2. Hist. 43. 2. Primani, stratis Unaetvicesimanorum principibus, aquilam abstulere.

PRIMĀRIUS, a, um. Adj. [πρωτεῖος, ἀρχικός, πρόβολος, ἀρχοειδής] Quod aliunde originem non habet. Primarius lapis, Qui primus in aliquo ædificii fundamento ponitur. Primarius vir, Primus in civitate. Cic. de Senect. 61. In quem illud elogium unicum: Plurimæ consentiunt gentes, populi primarium fuisse virum. h. e. Primum inter cives & veluti eminentissimum. Et 2. de Fin. 116. Idem. 7. Verr. 120. Vir primarius, homo nobilissimus, dicit.
Adolescens primarius. V. ADOLPO.
Bellator primarius. Plin. lib. 7. cap. 43.
Conditio primaria. Plaut. Stich. 1. 2. 82.
Femina primaria. Ter. Phorm. 5. 8. 78. Cic. 3. Verr. 153. Scilicet magno præsidio fuit Anniæ pupillæ mater femina primaria.
Senator, vir primarius. Cic. pro Flacc. 50.
Primario loco esse, & Secundum locum obtinere, contraria. Cic. 3. de Fin. 52. Sic in vita, non ea quæ primario loco sunt, sed ea quæ secundum locum obtinent, προηγμένα, id est producta nominentur.

PRIMAS, ātis. m. [ἀριστεύς] Primates dicti sunt Primi in civitate, vel populo, qui & Summates.
Primatis civitatis filii cadaver. Apul. 2. Met. p. 124. Elmenh.
Feminam primatem, Adjective dixit Idem ibidem p. 123. Elmenh.

PRIMATUS, ûs. m. [πρωτεῖον, πρωτεία] Ipsa auctoritas primas ferentium. Plin. lib. 13. cap. 12. Primatum mutavit Claudius Cæsar. Subaudi Chartæ.
Primatum dare alicui rei. Varr. 1. de R. R. cap. 7.

PRIMĬTIUS, a, um. Adj. Quod in aliqua re primum & principale est. Ovid. 12. Met. 271.
Ecce rapit mediis flagrantem Rhœtus ab aris
Primitium torrem. Alii legunt Prunitium, a Pruna scilicet.

PRIMĬTIÆ, arum. f. pl. [ἀρχαί, ἀπαρχαί, καταρχαί, κατάρχματα] Primi fructus ex agro suscepti, qui Deo offeruntur. Plin. lib. 4. cap. 12. Frugum primitias solitos Delon mittere Apollini.
Frugum primitiæ. Ovid. 10. Met. 433.
Operum primitiæ. Stat. 2. Theb. 742.
Primitias vitis resecare censuerunt, i. e. Prima flagella. Columel. lib. 4. cap. 10.
Armorum primitiæ. Stat. 11. Theb. 285.
Lacrimarum primitiæ. Stat. 6. Theb. 146.
Metallorum. Tacit. 4. Hist. 53. 5.

PRIMĬTĪVUS, a, um. Adj. [πρωτότυπος] Quod aliunde non habet originem, sive quod per se inventum est. Unde & Primitiva verba, Quæ per se inventa sunt, nec aliunde derivantur: ut Amo. [Formatur a Primitus, ut cetera id genus a Partic. in Tus.
Primitivi anni. Columel. de Arborib. cap. 23. Ea res & fertilem arborem reddet, & primitivos annos, fructum vinosum, postea vero etiam dulcem, & apyrenum. Fortasse legendum, Primitivis annis, sive Primis: ut idem lib. 5. cap. 10. Ea res & fertilem arborem reddit, & primis annis fructum vinosum, & post quinquennium dulcem & apyrenum facit. [Ursin, Primis v annis. An Et per primitivos annos. vel Per primos v annos?

PRIMŌRIS, [ἄκρος] genitivus, cujus nominativus non reperitur. plur. Primores, um, &c. [Forte a Primior, quod a Primus, ut Proximior &c. Primores, dicuntur Summæ quæque res, inquit Nonius 5. 24. Lucilius,
Quum gallus digitos, primoresque erigit ungues. Cato R. R. cap. 5. Pullos in terram deprimito, extollitoque primorem partem.
Nasi primoris acumen. Lucret. lib. 6. 1191.
In primore fronte animum gestare. Apul. Apol. p. 300. Elmenh.
Primores digiti. Cato de R. R. cap. 40. Surculum aridum præacutum inter librum & stirpem artito primores digitos duos. Hic Primores digiti, Tenues intelliguntur, quod digiti primore sui parte minus crassi sint. Itaque Cato his Crassos opponit, ita scribens, Stirpem oblinito digitos crassos tres.
Primoribus labris gustare, est Leviter quidpiam attingere. Proverbium ductum ab iis qui cibum aut potum tenuiter degustant, nihil inde in stomachum transmittentes. Cic. pro Cœl. 28. Equidem multos, & vidi in hac civitate, & audivi, non modo qui primoribus labris gustassent genus hoc vitæ, & extremis, ut dicitur, digitis attigissent. Idem 1. de Orat. 87. Hæc autem esse penitus in media philosophia retrusa atque abdita, quæ isti rhetores ne primoribus quidem labris attigissent.
In labiis primoribus versatur, vide VERSOR. H.St. conf. Primis labris f.l.
Primores, pro Primis accipitur: ut, Primores imbres. Varr. 2. de R.R. 2.
Anni primores. Sil. lib. 16. 650.
Dentes primores, Qui primi patent. Plin. lib. 11. cap. 37.
Domus partem primorem esse atrium. Gell. lib. 16. cap. 5.
Primori in acie versabantur. Tacit. 3. Hist. 21. extr.
Feminæ primores. Tacit 2. Ann. 29. 1.
Ministri primores. Idem 4. Ann. 10. 2.
Primore juventute conscripta. Liv. 24. 20. V. Gronov. Auson. Parent. 15. 7.
Te primore vigens, te deficiente relabens.
Primores, pl. m. [ἄριστοι] pro Primatibus, Proceribus. Virg. 9. Æn. 309.
Protinus armati incedunt: quos omnis euntes
Primorum manus ad portas, juvenumque senumque
Prosequitur votis. Ubi Serv. Primorum, genitivus hic venit ab eo quod est, hi Primores, sicut hi Proceres: quorum nominum nominativus singularis non invenitur, licet dicamus hujus Primoris.
Populi primores. Hor. 2. Serm. 1. 69.
Sociûm primores. Sil. lib. 13. 7.

PRIMŌTĬCUS, a, um. Adj. Primo natus, præcoquus. ut, Duracina primotica. Apic. 4. 5.

PRIMÆVUS, a, um. Adj. [πρωτῆλιξ] Quod est primæ ætatis: ut Grandævus, grandioris ætatis, Æquævus, &c. Virg. 9. Æn. 546.
— vix unus Helenor
Et Lycus elapsi: quorum primævus Helenor, &c. Idem lib. 10. 345.
— fidens primævo corpore Lausus.
Conjux primævus. Stat. 5. Silv. 3. 66.
Natus primævus. Catul. Argon. 62. 401.
Primævo flore juventus. Virg. 7. Æn. 162.
Juvenes primævi. Sil. 5. 424.
Juventa primæva. Auct. Phœnicis, 115.

PRIMICEPS, V. PRINCEPS, infra.

PRIMĬCĒRIUS, i. m. [πρωτοκήριος] Is qui primus notabatur in tabula cerata, hoc est albo, sive catalogo, munere aliquo fungentium. Ita Secundicerius & Tertiocerius dicuntur in Notitia utriusque imperii. V. Lex. Pitisc.
Primicerium, existimat Accursius dictum, quod primus ferat cereum. Quæ etymologia plane ridicula est. Nam Primicerius notarius principis dicitur, & honore inter notarios primus: sicut sequens dicitur Secundicerius: κηρὸς enim ceram significat: κήρωμα tabulam ceratam, in qua antiqui scribebant. Ab hujusmodi igitur tabulis dicti sunt primicerii.

Primicerius, inquit Veget lib. 2. de R. R. cap. 21. in officio præfectorum Prætorio, ad honestum quæstuosumque militiæ pervenit finem.
Dicitur autem Primicerius non solum Notariorum, ut apud Renatum Frigiridum in historia Honorii & Theodosii: Rusticus Agretinus ex Primicerio Notariorum Jovini, multique nobiles apud Arvernos capti: sed etiam primus aliarum dignitatum. Ammian. Marcell. lib. 18. 3. Inter quos etiam Valentinus ex Primicerio Protectorum, Tribunus.
Quæ autem hujus officii sit dignitas, ostendit Cassiod. Variar. 6. 7. in forma Comitivæ sacrarum & Primiceriatus, ubi, Ad publicæ, inquit, felicitatis indicium, locum quoque Primiceriatus adjungimus. & p. p. Parum est autem, quod provinciarum judices tuæ subjaceant dignitati: ipsis quoque proceribus chartarum confirmas officium: dum perfectum non creditur, nisi a te fuerit pro solennitate completum, &c. Ex Alciato. [Suid. Πριμικήριος, ὁ πρῶτος τάξεως τῆς τυχούσης.
De Primicerio porro Cubiculi, Fabricæ, Lampadariorum, Notariorum, Præfectorum Prætorio, Protectorum, atque Scrinii, V. omnino Lex. Pitisc.

PRIMICERIĀTUS, ûs. m. Dignitas & munus Primiceriorum. l. 1. Cod. de Decanis. Biennii spatio Primiceriatus gerant officium. conf. Cassiodor. Var. 6. Epist. 7. in dict. præced. & 16. Et 10. Epist. 11.

PRIMIGĔNIUS, a, um. Adj. [ἀρχικός, πρωτογενής, ἀρχαῖος, πρωτότυπος, πρωτόπλαστος] Idem quod Primitivus, Quod aliunde non habet originem. Et proprie Primigenia femina, Quæ dedit natura; quæ Cic. Prima naturæ: & Græci τὰ πρῶτα φύσεως appellant. In his numerant incolumitatem, conservationemque omnium partium, valetudinem, sensus integros, doloris vacuitatem, vires, pulchritudinem, ceteraque hujusmodi.
Vide Beroald. in Sueton. Calig. cap. 3. H. St.
Seminis primigenii fontes. Ammian. 14. 6.
Primigenia Fortuna a gignendo. Cic. 2. de Legib. 28. Fortunaque sit vel hujusce diei, nam valet in omnes dies; vel Respiciens, ad opem ferendam: vel Fors, in quo incerti casus significantur magis: vel Primigenia a gignendo. Liv. 34. 53. Et ædem Fortunæ Primigeniæ in colle Quirinali dedicavit Q. Marcius Ralla, Duumvir ad id ipsum creatus.
Legio primigenia. Spartian. in Julian. cap. 1.
Primigenia noxa, Peccatum est & lapsus primi parentis. Budæus.
Pecuaria primigenia, Omnium prima. Varr. R. R. 2. 2. pr. Dicam de primigenia pecuaria. i e. De ovibus, quales sint ad feturam utiles.
Semina primigenia. Varr. 1. de R. R. cap. 40. pr.
Primigenius sulcus, inquit Festus, dicitur, Qui in condenda nova urbe, tauro & vacca, designationis causa imprimitur.
Verba primigenia, ut Lego, Scribo, quæ non sunt ab alio verbo, sed suas habent radices. Varr. L. L. 5. 5.

PRIMĬGĔNUS, a, um. Adj. [πρωτογενής] Idem. Lucret. lib. 2. 1104.
Multaque post mundi tempus genitale, diemque
Primigenum maris & terræ, solisque coortum, &c. Avien. Phænom. Arat. 13. — primigenæ penetralia mentis.

PRIMĬPĂRA, æ. f. [πρωτοτόκος] Primiparæ dicuntur Matres, quæ primo genuerunt. Plin. lib. 8. cap. 40. Et ab ea quæ femina fit ex primipara genita citius cerni.

PRIMĬPĪLUS, i. m. [πρωτόπιλος] Centurio primæ cohortis, ut Livius scribit lib. 7. 41. Id propter P. Salonium postulatum est a conjuratis, qui alternis prope annis & Tribunus militum & primus Centurio erat: quem nunc Primipilum appellant. Al. Primi pili. V. ANTEPILANI. Suet Calig. c. 44. At in exercitu recensendo, plerisque Centurionum, maturis jam, & nonnullis ante paucissimos, quam consummaturi essent, dies, primos pilos ademit, causatus senium cujusque & imbecillitatem. Cic. 5. Att. 1. At ille cohortem illam primam totam perdidit, Centurionemque primipili nobilem sui generis. [Dicitur idem & Primi pili Centurio, & Primum pilum ducere. Suid. Ἔστι δὲ τάξις καὶ τάγμα, πρῶτος πίλος καλούμενος. Latini tamen n. g. efferunt. V. in PILUM supra. & Gujet. ad Suet.
De primipilo V. Alex. Alexand. lib. 1. cap. 3.
Aquila primipili. Cic. 12. Philip. 20.
Primipilum ducere. Cæs. 5. Bell. Gall. 34. 6. Sed rectius legitur Primum pilum, divise.
Primipilus legionis. Gruter. p. 347. conf. Lex. Pitisc.
Innominatus Græce legum interpres, Primipilum tradit Militarem annonam esse. Id quod non omnino absurdum putat Alciatus. Nam quum Primipilus in legione primus esset, consequebatur omnia legionis commoda, ut docet Vegetius R. M. lib. 2. cap. 8. Proinde annona quoque militaris illi concedebatur dividenda per capita militum.
Primopilus, etiam legitur apud Gruter. Inscript. p. 349. n. 4. &c. V. Ald. Manut. Epist. 3. 3. V. Suid. in PRIMOPILARIUS infra.

PRIMIPILĀRIS, is. m. [πρωτοπιλάριος] dicitur ipse Centurio, qui olim præditus fuerat hac dignitate, ea forma, qua Consularis. Quintil. lib. 6. cap. 3. An primipilaris ei testamento suaderet ordinare suprema judicia. Sidon. 6. Epist. 1. Te primipilarem spiritualia castra venerantur.
Legitur & Primopilaris. Gruter. Inscr. p. 50. n. 6. & dict. seq.

PRIMIPILARIUS, i. m. Idem. Sen. de Const. cap. 18. Nec impune cessit primipilario. conf. Spartian. Julian. cap. 5. & Nigr. cap. 2. [Suid. Πριμοπιλάριος, ὁ τὸ μεῖζον ἀξίωμα τῶν στρατιωτῶν ἔχων παρὰ Ῥωμαίοις. Gloss. Gr. Lat. Πρῶτος ἐν τάξει Primipilarius.

PRIMIPILĀTUS, ûs. m. Saresb. 6. 16. Primipilatum affectare.

PRIMĬPŎTENS, entis. Apul. Asclep. p. 92. Elmenh. Deus primipotens & unus gubernator mundi.

PRIMISCRĪNIUS, i. m. Scriniariorum supremus. Symmach. 1. Epist. 33. Magister scriniorum. V. Voss. Lex. Etym.
De Primiscrinio Canonum, Numerorum & Securitatum, V. Lex. Pitisc.

PRIMĪVIRGIUS, i. m. Primus virgam gestantium ante regem. Gloss. Gr. Lat. Πρωτοραβδοῦχος, Primivirgius. Gloss. Isidor. Primivirgius, caballarius, quod primus est militiæ in virgis. V. Voss. de Vit. L. L. 3. 38.

PRIMŌGĔNĬTUS, a, um. Adj. [πρωτότοκος] Qui primo genitus est, etiam si alii post non sint geniti. Plin. lib. 11. cap. 40. Primogeniti in quacunque parte sues primas premunt. Vetus codex habet, Primis genitis in quoque partu sues primas præbent. Subaudi, Mammas. V. Cellar. Cur. post. p. 878. Lactant. Inst. Div. 1. 11. Filium suum primogenitum delabi jussit e cælo. conf. Pallad. 1. 39. Sulpic. Sever. Hist. 1. 18. Primogenita omnia Domino offerenda. [Potest & divise scribi Primo genitus, sec. longâ, quomodo forsan vett. scripserunt. At. Gloss. Lat. Gr. Primogenitus, Πρωτογέννητος, καὶ πρωτότοκος conjuncte.

PRIMOGENITĀLIS, e. Adj. Tertull. adversf. Valent. cap. 20.

PRIMOPILARIUS, V. PRIMIPILUS & PRIMIPILARIUS.

PRIMOPLASTUS, i. m. Vox hybrida. Prudent. Hymn. omn. hor. 17. — ne gens periret primoplasti ex germine. Sed emendatius legitur Protoplasti. q. V.

PRIMORDIUM, i. n. [ἀρχαιογονία, πρωτοφυής] Principium, inquit Festus, quod primo ordimur. Frequentior usus in plur. Cic. 2. de Legib. 7.
Ordire igitur: nam hunc tibi totum dicamus diem. M.
A Jove Musarum primordia, sicut in Aratio carmine orsi sumus. Q. Quorsum istuc? M. Quia nunc itidem ab eodem, & a ceteris diis immortalibus sunt nobis agendi capienda primordia.
A primordio sui. V. A præpositionem.
Operum primordium. Curt. lib. 9. 2. 11.
Belli primordia. Stat. 2. Achil. 333. Curt. 9. 6. 17.
Dicendi primordia. Quintil. lib. 1. cap. 9.
Gentis primordia. Ovid. 5. Met. 190.
Mundi primordia. Ovid. 15. Met. 67.
Principiorum primordia. Lucret. lib. 3. 263.
Rerum. Cic. Partit. 7. Ut primordia rerum, & quasi præcurrentia, in quibus inest aliquid argumenti.
Rerum prima primordia. Lucret. lib. 1. 50.
Romæ primordia. Ovid. 3. de Arte Am. 337.
Capere primordia. V. CAPIO, & paulo supra.
Ducere primordia generis ex aliis. Ovid. 15. Met. 391.
Primordia, Sacra, quæ propter primordia, sive originem gentis, celebrantur. Tacit. Germ. 39. pr. Stato tempore in silvam, auguriis patrum & prisca formidine sacram, omnes ejusdem sanguinis populi legationibus coeunt, cæsoque publice homine, celebrant barbari ritus horrenda primordia. [Γενέθλια, seu Natalitia sacra intelligit Tacitus. Gloss. Lat. Gr. Primordium, Ἀπαρχὴ γένους. & Gr. Lat. Ἀρχὴ γένους Primordium.

PRIMORDIĀLIS, e. Adj. ut,
Causa primordialis. Ammian. lib. 30. pr.
Lex primordialis. Tertull. adversf. Jud. cap. 2.
Verbum primordiale, ὁ λόγος. Idem Apol. cap. 21.

PRIMORDIALĬTER, Adv. Claud. Mamert. 2. 5. Unde corpora primordialiter exsistunt. conf. Augustin. de Trin. 3. 9.

PRINCEPS, ĭpis. Adj. o. g. [ἀρχός, ἀρχηγός, ἀρχηγέτης, ὀρχαμος, πρόκριτος] Qui vel quæ principatum tenet. quasi Primum caput. [Immo, quasi Primiceps, qui primus capit, vel cœpit, ut Inceps, Auceps, &c.
Princeps, Primus. Cic. 2. de Orat. 55. Namque & Herodotum illum, qui princeps genus hoc ornavit. Liv. 21. 4. Princeps prælium inibat. De Hannibale.
Postremus & Princeps, contraria. Cic. 7. Verr. 90. Ut quisque in fuga postremus, ita periculo princeps erat.
Ad pericula princeps. Cic. 10. Fam. 17. Ad omnia pericula princeps esse non recusabat.
Exordium princeps omnium debet esse. Cic. 1. de Invent. 19.
Princeps & solus initio bellum his indixit. Nepos 8. 1. 5.
Princeps delicti, Auctor. Paulus in l. in hoc. D. de servo corrupto. Justius est eum teneri, qui princeps fuerit delicti.
Belli inferendi princeps. Cæs. 3. Bell. Civil. 54.
Princeps omnium flagitiorum & vitiorum. Cic. in Verrem. vide Indicem edit. Lamb. H. St. Exstant 7. Verr. 4.
Te ducem principemque præberes. Cic. Act. ult. in Verrem p. 194. Lamb. edit. H. St. Priora hujus observationis verba refecta sunt.
Legis Agrariæ princeps P. Rullus, i. e. Auctor. Cic. 2. de Lege Agrar. 13.
Sceleris princeps atque architectus. Cic. pro Cluent. 60.
Sceleris princeps & concitator belli. Cæsar 8. Bell. Gall. cap. 38. conf. Sallust. apud Lactant. 1. 21.
Sermonis ordiendi princeps fuit. i. e. Auctor. Cic. 1. de Orat. 98. Et quoniam princeps Crassus ejus sermonis ordiendi fuit, date nobis hanc veniam, ut ea quæ sentitis de omni genere dicendi, subtiliter prosequamini.
Qui princeps vitæ rationem invenit eam, quæ nunc appellatur Sapientia. Lucret. lib. 5. 9.
Princeps, Adj. Primum significat, aliquando Præcipuum. Ter. Adelph. 2. 3. 6.
Itaque unam hanc rem me habere præter alios præcipuam arbitror,
Fratrem homini neminem esse primarum artium magis principem.
Amor princeps ad benevolentiam conjungendam. Cic. de Amicit. 26.
Dies imperii princeps, vitæ supremus. Tacit. 1. Ann. 9.
Locum principem auctoritatemque in salute mea tenuistis. Cic. pro Domo 147.
Mensis princeps, Januarius. Columel. lib. 11. cap. 2.
Natura princeps hujus boni. Cic. 2. de Orat. 356. De his qui memoria vigent.
Qualitatum aliæ sunt principes, aliæ ex iis ortæ. Cic. 1. Acad. 26.
Princeps, Primus & eminentissimus, quacunque in re.
Princeps in patria. Cic. 7. Verr. 128. Totum enim tua libidine & scelere, ex sua patria, in qua multis virtutibus & beneficiis floruit princeps, sustulisti.
In astrologia facile princeps Eudoxus. Cic. 2. de Divin. 87. De quibus Eudoxus, Platonis auditor, in astrologia judicio doctissimorum hominum facile princeps, sic opinatur, &c.
In jure Civili longe omnium princeps Servius. Cic. de Clar. Orat. 151.
Longe princeps. V. LONGUS.
Consilii publici princeps plurimos annos fuit Pericles. Cic. 1. de Orat. 216.
Auctor consilii publici, dux regendæ civitatis, sententiæ atque eloquentiæ princeps in Senatu. Cic. 3. de Orat. 60. V. PUBLICUS.
Cothurni tragici princeps. Plin. lib. 7. cap. 29.
Dearum princeps Juno. Ovid. 6. Fast. 37.
Ingenii & doctrinæ princeps Plato. Cic. 1. Q. frat. 1.
Juvenum, qui & Princeps juventutis. Ovid. 1. de Arte Am. 194.
Nunc juvenum princeps, deinde future senum. V. infra.
Philosophorum princeps Socrates. Cic. 2. de Nat. Deor. 167.
Philosophorum princeps & auctoritate & antiquitate Socraticus Aristippus. Cic. 2. Tusc. 28.
Salutis mentisque publicæ princeps, Senatus. Cic. de Arusp. Resp. 58.
Stoicorum princeps Zeno. Cic. 4. Acad. 131.
Terrarum princeps Populus Romanus. In terris. Plin. lib. 22. cap. 3.

Consilio & lingua princeps aliquis. Cic. 1. de Orat. 98.
Longe omnium quicunque fuerunt gravitate dicendi princeps Plato. Cic. in Orat. 62.
Studiis doctrinæ, & regenda civitate princeps Demetrius. Cic. 3. de Legib. 14.
Princeps, Subst. m. Vir primarius. Plin. 3. Epist. 7. Fuit inter principes civitatis sine potentia, sine invidia.
Quales in Republica principes essent, tales reliquos solere esse cives. Cic. 1. Fam. 9.
In principibus. V. IN præpositionem.
Principes, οἱ μάλιστα δυναστεύοντες. Vide apud Cicer. aliquot locis pro Domo sua. Cn. Pompejum, quem omnium judicio longe principem esse civitatis videbat. Vide pag. 414. Lamb. Dio vocat δυναστείας & ἐν κράτει εἶναι. Οἱ πρῶτοι καὶ μάλιστα παρὰ πάντας δυνάμενοι. Vide Annot. in paginam Dionis 67. Sic etiam col. 106. dicit, φοβηθεὶς, πρός τε τοῦ συνάρχοντος, καὶ πρὸς τοῦ Πομπηΐου, τῶν τε ἄλλων τῶν πρώτων. H. St. Exstant Ciceroniana pro Domo 66. Gloss. Lat. Gr. Princeps, προτοστάτης, προεστώς. Princeps, Πρωτοπολίτης, ἔξαρχος. Prioris interpretationis exempla præmissa sunt, posterioris infra sequuntur.
Nominis latini longe princeps. Liv. 1. 49. extr.
Sententiarum principes consulares. Livius 144. edit. Feyrab. H. St. Exstant lib. 8. cap. 21. extr. V. infra Senatus princeps.
Civem principem se putat. Cic. 2. de Nat. Deor. 168.
Femina princeps. Plin. lib. 8. cap. 32. Quasdam nos principes feminas scimus omnibus diebus matutinis carnem eam degustare solitas, & longo ævo caruisse febribus.
Femina princeps. Ovid. in quadam Epistola ad Uxorem in lib. de Trist. H. St. Exstat 1. Trist. 6. 25.
Femina seu princeps omnes tibi culta per annos. Sed & alibi sæpius.
Patroni principes. Cic. de Clar. Orat. 319. Quum igitur essem in plurimis causis, & in principibus patronis, quinquennium fere, versatus, tum, &c.
Roma princeps urbium. Hor. 4. Carm. 13. 3.
Vox princeps in Republ. Cic. 4. in Catil. 19. Sed ut mea vox, quæ debet esse in Republica princeps, officio functa Consulari videretur.
Principem habere aliquem. Cic. 6. Fam. 12. Principem tamen habuimus Pansam, tui studiosissimum, mei cupidum, qui valeret apud illum non minus auctoritate quam gratia. i. e. Præcipuum adjutorem. Budæus.
Orbis terræ princeps. Cic. pro Domo 110.
Principum princeps. Cic. pro Flacco, 54. Usque eo orba fuit ab optimatibus illa concio, ut princeps principum esset Mæandrius.
Honoratus homo & princeps. Cic. 1. Off. 138. Hor. 1. Epist. 17. 35.
Principibus placuisse viris non ultima laus est.
Profiteri se principem in Senatu. Cic. 12. Fam. 24.
PRINCEPS, Subst. m. Sub quo nomine Summam & absolutam potestatem in Ro. rep. primus sibi vindicavit Augustus.
Altissimus princeps. Claud. de muneribus Honorio imperatori a Stilicone missis, 11.
Egregius princeps. Claud. 2. Conf. Stil. 113.
Immensus. Claud. 4. Conf. Hon. 23.
Justus. Ovid. 4. Trist. 4. 12.
Nefandus. Senec. Octav. 5.
Venerandus. Claud. 6. Conf. Hon. 53.
Colere principem donis. V. COLO.
Exserere principem, & præstare. Suet. Tiber. cap. 33.
Personam principis in Republ. tueri, magnum est. Cic. 8. Philip. 29. O dii immortales, quam magnum est personam in Republica tueri principis: quæ non animis solum debet, sed oculis servire civium.
Servire principi. Cic. 9. Fam. 17.
Senatus princeps, Qui primus in Senatu sententiam rogabatur. Nam, ut Gellius lib. 4. cap. 10. scribit, Primus rogabatur, qui a Censoribus princeps in Senatum lectus erat. Val. Maxim. lib. 4. cap. 4. in fine, M. Scaurum vocat Senatus principem. Cicero quoque in Bruto 112. de eodem Scauro sic ait, Hoc dicendi genus ad patrocinia mediocriter aptum videbatur: ad Senatoriam vero sententiam, cujus erat ille princeps, vel maxime. conf. Liv. 34. 44.
Principes juventutis dicebantur Principum seu imperatorum liberi, futuri imperii omine tituloque: Quod Augustus in Cajo & Lucio Cæsaribus instituit. V. Tacit. 1. Ann. 3. & Lips. Elect. 2. 1. vel Bernegg. ad Justin. 42. 2. 11. vel Spanh. de Usu & Præst. Num. diss. 12.
De eodem, atque Principe Officii, Peregrinorum, Præfectorum Prætorio, Primo, & Senatus principe, V. plura in Lex. Pitisc.
Princeps, pro Ordine inter principes, id est qui sunt in principiis aciei. Cic. ad Brut. 8. Cretensi bello, Metello imperatore, octavum principem duxit. i. e. Octavum ordinem inter principes. Budæus. Sic dicebatur genus militis apud Romanos. Primi hastati, deinde principes, denique pilani pugnabant, qui & triarii appellati quod tertio ordine consistebant in acie. V. Varr. de L. L. 4. 16. Et Liv. 8. 8. Ovid. 3. Fast. 129. de Romulo,
— hastatos instituitque decem.
Et totidem Princeps, totidem Pilanus habebat
Corpora, legitimo quique merebat equo. conf. Veget. R. M. 2. 8. Lips. de Mil. Ro. lib. 2. Dial. 1. & Lex. Pitisc.
PRINCIPĀRI, pro Principatum obtinere, ut Cicero loquitur, vel Fungi principatu. Brugnolus apud Diog. Laërtium in Platone. Vide Annotation. H. St. Hunc locum non reperi. Neque vero dictio Principatus a verbo hoc derivatur, verum ab ipso nomine Princeps, ut Consulatus, Magistratus & reliqua ejusmodi. Sed exstat
PRINCIPANS, antis. Partic. Lactant. 4. 13. 19. Et erit illa die radix Jesse, & qui exsurget principans. Sidon. Carm. 9. 48.
Regnis principibusque principantem. Idem Carm. 23. 90.
Natos cum genitore principantes. V. Savar. in loc.
PRINCĬPĀTUS, ûs. m. Imperium. [ἀρχὴ, στρατεῖον, ἡγεμονία] Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 3. In ea civitate duo de principatu inter se contendebant.
Principatus est apibus. Plin. lib. 11. cap. 15.
Regius principatus. Cic. 3. de Fin. 52. Quorum ordo proxime accedit, ut secundus sit, ad regium principatum.
Appetitio quædam principatus cupiditati veri videndi adjuncta est. Cic. 1. Off. 13.
Deferre principatum alicui. Cic. 2. Philip. 5.
Delere principatum. Cic. 1. Fam. 9.
Dare principatum homini. Cic. 11. Philip. 36. Cassio vero sententia mea dominatum & principatum dari.
Dare principatum alicui rei, pro Eam præferre aliis. Plin. lib. 9. cap. 17. Nunc scaro datur principatus.
Est penes ipsum principatus. Cic. 13. Att. 9. Quæ autem his temporibus scripsi, Ἀριστοτέλειον morem habent, in quo sermo ita inducitur ceterorum, ut penes ipsum sit principatus.
Ferre principatum alicujus belli, Moderari, administrare. Cic. 13. Philip. 44. Qui hujus belli feret principatum.
Innascitur pertinacia & nimia cupiditas principatus facillime in elatione animi. Cic. 1. Off. 64.
Tenere principatum sententiæ alicujus. Cic. 12. Philip. 9. Illa enim hujus belli propulsandi, administrandi, sustinendi principatum tenet.
Eloquentiæ. Nepos 25. 5. 4.
Tribuit divinum principatum menti Theophrastus. Cic. 1. de Nat. Deor. 35.
In Gloss. Lat. Gr. Principatus, Πρόεδρα, προεδρεία. Προοίμιον, προκαταρκτικὸν, καὶ ἀρχή. Principium, Ἀρχή. [Puto post προεδρεία excidisse dictionem Principium, cujus subjecta interpretatio est.
PRINCIPĀLIS, e. Adj. [ἀρχικὸς, ἡγεμονικὸς] Quod primum & præcipuum est.
Causæ principales & perfectæ, adjuvantes & proximæ. Cic. de Fato, 9. Si omnia fato fiant, sequi illud quidem, ut omnia causis fiant antepositis: verum non principalibus causis & perfectis, sed adjuvantibus & proximis.
Quæstio principalis. Quintil. lib. 3. cap. 13. Al. 11. Hanc quæstionem veluti principalem vocant ζήτημα.
Studio principali Juris disciplinam exercere. Gell. 13. 10.
Tabulæ principales Testamenti, quibus Secundæ opponuntur. Paulus in l. penult. D. quemadmodum testamenta aperiantur, Sicut codicilli pars intelliguntur testamenti, ita secundæ tabulæ principalium tabularum partem obtinere videntur.
Verba principalia. Gell. 11. 15.
Viri principales, pro Primis & præcipuis. l. 2. de orig. jur. Et Symmach. 9. 10.
Principale, Quod principis est, vel solitum ipsi.
Arrogantia principalis, Qua fere principes abundant. Plin. in Paneg. cap. 76. extr. Nullus apparatus arrogantiæ principalis.
Bonum. Plin. in 13. Ac ne principale videatur hoc bonum. Ubi de Cajo Calig. qui unguentis lavabatur. H. St. Exstant lib. cit. cap. 3. extr.
Constitutiones principales, i. e. Principis. Cajus in l. 1. in princ. D. Quod cujusque universitatis nomine.
Copiæ principales. Plin. in Paneg. cap. 82. Nec vero laudaverim per se duritiem corporis, ac lacertorum: sed si his validior toto corpore animus imperitet, quem non fortunæ indulgentiæ molliant, non copiæ principales ad segnitiem, luxumque detorqueant.
Domus. Sen. ad Polyb. cap. 21.
Fastigium. Paterc. 1. 11. 6.
Fortuna. Tacit. 2. Hist. 81. 6.
Majestas principalis, i.e. Principis. Modestinus in l. famosi. D. ad legem Juliam majestatis, Ob principalis majestatis venerationem.
Sic & apud Sueton. in Claudio cap. 17. Leviorem majestati principali titulum arbitraretur. H. St.
Opera. Paterc. 2. 124. 3.
Opes principales. Plin. Epist. 159.
Paratus principalis. Tacit. 2. Hist. 59.
Res principales. Plin. in Paneg. cap. 78. Tanta benignitas principis, tanta securitas temporum est, ut ille nos principalibus rebus existimet dignos.
Res. Suet. Calig. cap. 39. Quod principalium rerum privatis copiam faceret. H. St.
Scortum principale. Tacit. 1. Hist. 13. 5.
Porta principalis, inquit Festus, Castrorum nominatur, quod in eo loco est, in quo principes ordines tendunt. Principales portæ in castris Romanis duæ erant: dextræ mentio fit apud Liv. 4. 19. extr. Intentos deinde hostes in vallum, egressus dextra principali cum triariis, repente invadit.
PRINCIPALĬTAS, ātis. f. Macrob. in Somn. Scip. lib. 1. cap. 3. Tria illa quæ, sola probabilia sunt, genera principalitatis amplectitur. Tertull. de anima cap. 13.
PRINCIPALĬTER, Adv. [ἡγεμονικῶς, προηγουμένως] Ut decet principem. Plin. in Paneg. cap. 47. Quid vitam, quid mores juventutis, quam principaliter formas?
Principaliter dolere & gaudere. Seneca Consol. ad Polyb. cap. 36. Is homo, qui non magis dolere, quam gaudere principaliter posset. H. St. i. e. Ut principe dignum est. de Cajo Calig. loquitur.
Principaliter, pro Præcipue. Ulpianus in l. athletas. §. 1. D. de iis qui notantur infamia. Sive principaliter hoc negotium gerat, sive alterius negotiationis accessione utatur.
PRINCĬPIUM, i. n. [ἀρχή] Initium alicujus rei: & modo ad numerum, modo ad tempus, modo ad fundamentum refertur. Ter. Phorm. 1. 3. 6.
Neu me cupidum eo compulisset, quod mihi principium est mali.
Ibid. 2. 3. 82. Bene habent tibi principia.
Origo principii nulla est: nam ex principio oriuntur omnia; ipsum autem nulla ex re alia nasci potest. Cic. 1. Tusc. 53.
Principium & Extremum, contraria. Cic. 1. de Nat. Deor. 2. & pro Cluent. 11. & pro Cæcin. 44.
Principium & Exitus, contraria. Cic. pro Cœl. 56. Reliquum est igitur crimen de veneno, cujus ego neque principium invenire, neque evolvere exitum possum.
Principium & Finis, contraria. Cic. de Senect. 78. Quum animus semper agitetur, nec principium motus habeat, quia ipse se moveat, ne finem quidem habiturum esse motus, qui nunquam se ipse sit relicturus.
Dare a natura principia. Cic. 4. de Finib. 18.
Ex albis principiis alba esse. Lucret. lib. 2. 789. i. e. Elementis.
Corporea principia. Lucret. lib. 4. 538.
Bellorum & imperiorum principium. Cic. pro Corn. Balb. 9.
Juris principia. Cic. 1. de Legib. 18.
Lucis principium Lucina habet. Ovid. 2. Trist. 450.

Movendi fons & principium. Cic. in Somn. Scip. 26.
Naturæ principiis parere debemus. Cic. 3. Off. 2.
Philosophiæ principium est scientia. Cic. 1. de Nat. Deor. 1.
Pugnæ principium. Virg. 9. Æn. 53.
Rerum omnium principia parva, sed suis progressionibus usa augentur. Cic. 5. de Finib. 58.
Principium dicendi. Amm. Marc. lib. 30. pag. 496. in fine, Suave quoddam principium dicendi exseritur, vel potius Exeritur. H. St. Exstant cap. 4. Vales. Hic est προοίμιον, V. in PRINCIPATUS ad fin.
Abrupta principia. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Acutum principium. V. ACUO.
Exalbescere in principiis dicendi. Cic. 1. de Orat. 121.
Capessere principium. Tacit. 15. Ann. 49.
Constant ex principiis rerum omnia. Cic. 4. Acad. 117.
Cognitis principiis multo facilius extrema intelliguntur Cic. pro Cluent. 11.
Ducenda sunt omnium rerum principia a diis immortalibus. Cic. in Vatin. 14.
Ducere principium a sanguine Teucri. Ovid. 13. Met. 706.
Flebile principium melior fortuna secuta est. Ovid. 7. Met. 518.
Fœdum anni principium incessit. Tacit. lib. 4. Ann. 68.
Ferri a principio ad hunc exitum verborum illa comprehensio debet, & tota a capite ita fluere ut ad extremum veniens ipsa consistat. Cic. in Orat. 199. Ante dixerat, In primis partibus, atque in extremis.
Habere principium. Cic. pro Corn. Balb. 9. Qui pueritiæ tempus extremum, principium habuit bellorum atque imperiorum maximorum.
Negare principia. Cic. pro Cæcin. 44. Potestis igitur principia negare, quum extrema conceditis?
Obstare principiis. Ovid. Rem. Amor. 91.
Ponere provisa & diligenter explorata principia. Cic. 1. de Legib. 37.
Tarda principia in omni genere dicendi sunt, exitus spissi & producti esse debent. Cic. 2. de Orat. 213.
A principio. Ter. Andr. 1. 1. 21. Rem omnem a principio audies.
Audire a principio admonentem. Cic. 7. Att. 1.
In principio. V. IN.
Principio, pro In principio. Cic. 1. Off. 11. Principio generi animantium omni est a Natura tributum. Subauditur præpositio IN. [Nisi hic Adv. est. V. PRINCIPIO, Adv. post hanc dict.
Principio lucis. Tacit. 3. Hist. 6.
Interdum idem significat ac Principatus. Plin. 9. 34. Principium culmenque omnium rerum pretii margaritæ tenent.
Principium, Prærogativa. Liv. 9. 38. extr. Ei legem curiatam de imperio ferenti, triste omen diem diffidit, quod Faucia curia fuit principium, duabus insignis cladibus, captæ Urbis, & Caudinæ pacis: quod utroque anno ejusdem curiæ fuerat principium.

PRINCIPIA, pl. Locus in acie, a Principibus militibus sic appellatus. Inde, Post Principia esse, i. e. In tuto, citraque periculum. Sumptum a præliis, in quibus tutissimus locus est post principia: siquidem in prima acie stabant Hastati, in secunda Principes, robustior ætas: hos sequebantur Scutati omnes, maxime insignes armis. Post hos Triarii & Rorarii, & Accensi, quemadmodum indicat Liv. lib. 8. 8. Itaque nullus in acie locus tutior quam post principia. Ter. Eun. 4. 7. 11.

Tu hosce instrue, hic ego ero post principia: inde omnibus signum dabo. Erat autem hic locus timido nebuloni conveniens.

Donatus admonet eum usum Verbo militari. Veget. lib. de Re militari 2. cap. 7. pr. testatur, principales in acie milites, proprie dici Principia: sic enim ait, Antiqua ordinatione legionis exposita, Principalium militum, & ut proprio verbo utar, Principiorum nomina, ac dignitates, secundum præsentes matriculas indicabo. Al. Principum. Liv. 2. 65. pr. Quia ab tergo erant clivi, in quos post principia, integris ordinibus tutus receptus fuit. conf. Sisenn. apud Non. 2. 516. V. Lips. de Mil. Rom. 5. 4.
Principia, locus in castris, ubi Duces & Tribuni tendebant, & jus reddebatur. Liv. 28. 24. Forma tamen Romanorum castrorum constabat, una ea spe, quod Tribunos, ex contagione furoris, haud expertes seditionis defectionisque rati fore, & jura reddere in Principiis sinebant, & signum ab eis petebant, & in stationes ac vigilias ordine ibant, &c. Erupit deinde seditio, &c. Fugatis itaque ex principiis, ac paulo post e castris Tribunis, ad principes seditionis gregarios milites C. Albium Calenum & C. Atrium Umbrum, delatum omnium consensu imperium est. Budæus. Justinus lib. 11. Ordines quoque nemo in exercitu Alexandri nisi sexagenarius duxit; ut si Principia castrorum cerneres, Senatum te alicujus priscæ Reipublicæ videre diceres. Turnebus 3. 9. ex Taciti lib. 4. 2. extr. Principia, ea castrorum loca sunt, ubi tendebant Magistratus, erantque signa legionum. Ἀρχεῖα vocat Plutarchus in Galba, Καὶ διέφθειρεν ἐν τοῖς ἀρχείοις, ἃ πριγκίπια καλοῦσι Ῥωμαῖοι. Varro de R. R. 3. 4. pr. Ego vero, ut ajunt, post principia in castris, id est, ab his potius temporibus, quam superioribus. Nam in castris metandis principia primum designabantur, ut Prætorium & tabernacula Tribunorum militum & Legatorum, postea reliqua castra, ubi milites & equites tenderent: Principiaque quod latus occupabant, primum muniebatur parabaturque. Hæc Turneb. 2. 9. Cic. ad Brut. 10. Spes libertatis nusquam nisi in nostrorum castrorum principiis est. Alii legunt, In vestrorum castrorum præsidiis. De castris Bruti & Cassii loquitur.
Principia, pro Principibus legionum, ut vult Turneb. l. c. Marcellinus, Præsentibus Jovianorum & Herculianorum principiis & tribunis, causas vehementius æquo bonoque spectaverunt. Idem 15. 5. Al. 11. Cum principiorum verticibus secretius collocutus. Alii Principia hic exponunt Principales milites, vel Ipsos Tribunos, Centuriones &c. V. Lex. Pitisc.

PRINCIPIO, Adv. ex Ablativo, i. e. Primum. Virg. 4. Georg. 8.

Principio sedes apibus statioque petenda est. Ter. Eun. 5. 9. 39.
Principio ego vos credere ambos hoc mihi vehementer velim, &c.

Idem Andr. 2. 1. 28. Te obsecro, principio, ut ne ducas.
Principio & Postea. Cic. 2. de Divin. 75. Existimoque jus Augurum, etsi divinationis principio opinione constitutum sit, tamen postea Reipublicæ causa conservatum ac retentum.
Principio & Primum. Cic. 1. de Finib. 17. Principio, inquam, in physicis, quibus maxime gloriatur, primum totus est alienus. De Epicuro.
Principio atque animus ephebis ætate exiit. Plaut. Merc. 1. 1. 40. i. e. Quum primum, vel Statim postquam.

PRINCIPALIS, e. Adj. [ἀρχικός] Quod primum est. Lucret. lib. 2. 423.

Aut sine principiali aliquo lævore creata est.

Principiale tempus. Lucret. lib. 5. 246.

PRIOR, & hoc PRIUS, [πρότερος] Comparativum, non solum ad duos, sed etiam ad plures referri potest. Ter. Phorm. 3. 2. extr.

Sed utut hæc sunt, tamen hoc faciam, cras mane argentum mihi
Miles dare se dixit: si mihi prior tu attuleris, Phædria,
Mea lege utar, ut potior sit, qui prior ad dandum est. Hor. 2. Serm. 6. 24.
Ne prior officio quisquam respondeat, urge.

Æstate priore, Superiore. Cic. 1. Fam. 9.
Libro priore. Columel. lib. 4. cap. 22. i. e. Præcedenti.
Loco priore causam dicere. Cic. pro Quint. 7.
Pueritia prior, pro Ineunte ætate. Utitur Taurus philosophus apud Gell. lib. 10. cap. 19.
Tempora priora. Plin. in Paneg.
Tyrannus prior Siciliæ Dionysius, Superior. Plin. lib. 12. cap. 1.
Priores nostri. i. e. Majores. Plin. 3. Epist. 4.
Priora & Terga, contraria. Plin. lib. 11. cap. 37.
Primas etsi utrique, priores tamen libenter deferunt Lælio. Cic. de Clar. Orat. 84. Subaudi Partes.
Prior, pro Superior, major, præstantior. ut Bellante prior. Hor. Carm. Sæcul. 51.

— Venerisque sanguis
Imperet bellante prior, jacentem
Lenis in hostem. Apul. lib. 2. Florid. p. 346. Elmenh.

Is Hippias e numero sophistarum est, artium multitudine prior omnibus, eloquentia nulli secundus. Ovid. 2. Amor. 10. 6.

Artibus in dubio est, hæc sit, an illa, prior. Hor. 4. Carm. 10. 4.
Nunc & qui color est puniceæ flore prior rosæ.

Causa quis prior. Hor. 2. Serm. 5. 30.
Prius, [πρότερον] Compar. n. Ter. Eun. 1. 1. 5.

Siquidem hercle possis, nihil prius, neque fortius. h. e. Nihil excellentius. Paterc. 2. 52. 3. Neque prius, neque antiquius quidquam habuit.

Ævi prioris exempla. Ovid. in Ibin, 253.
Prius & Posterius, contraria. Hor. 1. Serm. 4. 58.
Priori posterius, posteriori superius conjungere. Cic. 4. Acad. 44.
Nil prius fide. Propert. lib. 4. 1. 80.

PRIUS, [πρότερον, πρόσθε, πρόσθεν, πρὶν, πάρος] Adv. temporis. Ter. Heaut. 5. 2. 18.

Emori cupio. CH. prius quæso disce quid sit vivere:
Ubi scies, si displicebit vita, tum istoc utitor.

Nihil prius mihi faciendum putavi, quam ut tibi gratularer. Cic. 4. Att. 14.
An pro Potius? H. St. [Immo pro Antiquius. Nihil antevertendum. Ut prius, sic prius. Cic. de Amicit. 15. Quem fuerat æquius, ut prius introieram, sic prius exire de vita.
Prius orto Sole. i. e. Ante Solis ortum. Hor. 2. Epist. 1. 102.

PRIUSQUAM, Subcontinuativa conjunctio, quam nonnulli disjungunt, Prius, quam Aliquando Indicativo, aliquando Subjunctivo jungitur. Indicativo. Ter. Hec. 3. 1. 14.

Prius quam hanc uxorem duxi, habebam alibi animum amori deditum.

Cic. 1. Philipp. 11. Prius quam de Rep. dicere incipio, pauca querar de hesterna M. Antonii injuria.
Cui priusquam de ceteris rebus respondeo, &c. Cic. 2. Philipp. 3.
Conjunctivo. Virg. 3. Georg. 468.

Continuo ferro culpam compesce, priusquam
Dira per incautum serpant contagia vulgus.

Ac priusquam aggrediar ad causam. Cic. pro Corn. Balb. 18.
Tamen, quid potius faciam, priusquam me dormitum conferam, non reperio. Cic. 9. Fam. 26.
Præclare enim vixero, si quid mihi acciderit, priusquam hoc tantum mali videro. Cic. pro Milon. 100.

PRIORATUS, ûs. m. Idem quod Primatus. Tertull. adversf. Valent. cap. 4. Ut solent animi pro prioratu exciti.

PRIORSUM, Adv. Macrob. 7. Saturn. 13. Sed libris anatomicorum postea consultis, verum reperi, nervum quendam de corde natum priorsum pergere usque ad digitum manus sinistræ minimo proximum. Et cap 9. Septem corporei motus sunt. Aut enim accedit priorsum, aut retrorsum recedit, &c. i. e. *En devant.*

PRIORSUS, Adv. Claud. Mamert. 1. 18. Movetur corpus priorsus & retrorsus. conf. PRORSUM & PRORSUS.

PRISCIANUS, i. m. [Πρισκιανός] Cæsariensis, claruit Athenis tempore Justiniani principis. Scripsit de Arte Grammatica ad Julianum Consulem: ad Cosroen vero Persarum regem librum de Naturalibus quæstionibus. Convertit in Latinum sermonem Dionysii de Situ orbis carmina. Sunt qui scribant hunc ab initio Christianum, deinde fidei desertorem fuisse. Volaterranus.
Theodorus Priscianus, medicus tempore Arcadii Imp. cujus tres libros aliqui Octavio Horatiano tribuunt. V. Reines. Varr. Lect. 3. 11. & 17. & Barth. in Claud. p. 1270.

PRISCUS, a, um. Adj. [χρόνιος, ἀρχαῖος, ἀρχαϊκός] Qui superiore ætate fuit, Antiquus, Vetus.
Credendum nimirum est veteribus, & priscis, ut ajunt, viris, qui se progeniem deorum esse dicebant, itaque eorum vocabula nobis prodiderunt. Cic. de Univers. 34.
Itaque unum illud erat insitum priscis illis, quos Cascos appellat Ennius, esse in morte sensum. Cic. 1. Tusc. 27.
Agricolæ prisci. Hor. 2. Epist. 1. 139.
Annales. Ovid. 1. Fast. 7.
Arti priscæ addere motum & luxuriam. Hor. in Arte Poet. 214.
Aurum, Aureum sæculum. Hor. 4. Carm. 2. 40.
Fides. Virg. 9. Æn. 79.

— prisca fides facto, sed fama perennis.

Gens prisca mortalium. Hor. Epod. 2. 2.
Litteræ priscæ Græcorum. Cic. 3. de Nat. Deor. 42. Joves quoque plures in priscis Græcorum litteris invenimus.
Moneta prisca concessit novæ. Ovid 1. Fast. 222.
More prisco. Ovid. 2. Fast. 282.

Flamen ad hæc, prisco more, Dialis erat.

Nomen priscum mutare. Ovid. 14. Met. 850.
Progenies. Claud. 1. in Ruffin. 106.
Religio. Ovid. 10. Met. 693.
Res. Ovid. 1. Fast. 103.
Me chaos antiqui, (nam sum res prisca) vocabant.
Ritus. Plin. lib. 12. cap. 1.
Sæcula. Martial. lib. 1. 27.
Senes. Ovid. 10. Met. 645.
Severitas. Cic. de Arusp. Resp. 27. Cujus priscam illam severitatem sacrificii mirifica tua soror existimatur imitata.
Tempus. Ovid. 1. Fast. 197.
Verborum priscorum affectator, apud Suetonium in libello de Clar. Gramm. cap. 10.
Vetustas. Ovid. 3. de Pont. 1. 115.
Verborum prisca vetustas. Cic. 1. de Orat. 193.
Verbis priscis, & pæne solennibus, bona alicujus consecrare. Cic. pro Domo 123.
Vocabula. Cic. 3. de Orat. 39. Et illud, quod loquitur, priscum visum iri putat, si plane fuerit rusticanum.
Priscæ Latinæ Coloniæ appellatæ sunt, ut distinguerentur a Novis, quæ postea a populo dabantur. Festus.
Prisci Latini proprie appellati sunt ii, qui prius, quam conderetur Roma, fuerunt. Festus.

PRISCE, Adv. [πρώτως] ut, Prisce agere; i. e. Prisco & antiquo more. Cic. pro M Cœl. 33. Sed tamen ex ipsa quæram prius, utrum me secum severe, & graviter, & prisce, agere malit, an remisse ac leniter & urbane.

PRISCUS, [Πρίσκος] Cognomen Ro. multis gentibus commune. ut Helvidius Priscus, qui sub Nerone Quæstor Achajam administravit, Quæstoriusque adhuc a Pæto Thrasea gener adscitus, e moribus soceri nihil æque ac libertatem hausit, opum contemptor, recti pervicax, constans adversus metus. V. Tacitus. 4. Hist. 5. V. & Probum Grammaticum de eodem.
Priscus alter, Panites genere, sophista, Theodosii junioris epistolarum magister fuit. V. Suidam de hoc Prisco atque ejus monumentis, & aliis.

PRISMA, ătis. n. [πρίσμα] Sectio. a πρίω, seco. Figura est solida, quæ planis continetur, quorum adversa duo sunt, & æqualia & similia & parallela, alia vero parallelogramma. Euclid. 2. Elem.

PRISTĪNUS, a, um. Adj. [ὁ πάλαι] Quod superioribus annis, mensibus, diebus, & nostra memoria fuit. ut, Pristina nostra benevolentia. Venit autem ab eo quod est Prius, auctore Festo. Cic. 2. de Divin. 7. Quod quum accidisset nostræ Reipubl. tum pristinis orbati muneribus, hæc studia renovare cœpimus.
Ego ponerem post PRIUS, siquidem est pro Priustinus. H.St. ut Crastinus a Cras. V. Fest.
Ætas pristina. Claud. 2. Conf. Stil. 124.
Animum pristinum erga aliquem conservare. Liv. 31. 2.
Bonitas pristina & misericordia. Cic. pro Rosc. Amer. 150.
Conjux pristinus. Virg. 6. Æn. 473.
Dignitas. Cic. 1. Fam. 5. extr.
Gloria. Virg. 10. Æn. 143.
Labor pristinus. Cic. pro Sulla. 26. Si ille labor meus pristinus, si sollicitudo, si officia, si operæ, si vigiliæ deserviunt amicis, præsto sunt omnibus.
Mos pristinus judiciorum, & vetus consuetudo fori. Cic. pro Milon. 1. Plaut. Truc. prol. 7.
Odio pristino incensa mulier. Cic. pro Cluent. 18.
Severitatem ad pristinam revocare Senatum. Cic. 1. Att. 16.
Statum ad pristinum recidere. Cic. Anteq. iret in exsil. 13. Quamobrem nolo, me duce, supplicii vos ad fraudem deduci, ut ego ad pristinum statum recidam casus.
Absolute. In pristinum restituere. Nepos 20. 1. 1.

PRISTINĀLIS, e. Adj Columel. lib. 7. cap. 9. Si temperata atque aprica, glabrum pecus, vel etiam pristinale album pasci potest. Quo in loco melius alii legunt Pistrinale.

PRISTIS, vel PRESTIS, is. f. [πρίστις] Genus piscis marini longissimi, atque angusti corporis. Plin. lib. 9. cap. 3. Plurima autem & maxima in Indico mari animalia, e quibus balænæ quaternum jugerum: pristes ducenûm cubitorum.
Pristis, Scylla, maris monstrum dicitur. Virg. 3. Æn. 427.
Prima hominis facies, & pulchro pectore virgo
Pube tenus, postrema immani corpore pristis. Non tamen ita legendum putat Servius: sic enim ait, Si navem intelligas, hæc Pistris, hujus pistris facit: si de bellua, hæc Pistrix, pistricis. V. PISTRIX.
Ab hujus similitudine, Navis oblonga dicta est Pristis. [Sic enim docti scribunt, nec aliter scripsisse Servius videtur.] Virg. 5. Æn. 116.
Velocem Mnestheus agit acri remige pristim. Pristis autem a sectione undarum dicta est, ut ait Servius: scindit enim mirum in modum fluctus propter tenuitatem. Græcis autem a πρίω, seco, πριστὴς, sector dicitur. [Unde πρίστις Sectrix.] conf. Liv. 35. 26. pr. & 44. 28. & Non. 13. 13.

PRISTĬGER, ĕra, ĕrum, Adj. ut, Pristiger Triton. Sidon. 4. Epist. 8.
PRITANEUM, V. PRYTANEUM.
PRIVATUS, &c. V. PRIVUS.

PRĪVERNUM, [Πρίβερνον] Urbs Volscorum in Latio. Virg. 11. Æn. 535. Unde
PRIVERNAS, ătis. Incola. V. Serv. apud Virg. 7. Æn. 803. explicans illud,
Hos super advenit Volsca de gente Camilla.
Privernates Populi. Plin. 3. 5.
Fundus Privernas. Cic. 2. de Orat. 224. Brute, testificatur pater se tibi Privernatem fundum reliquisse.

PRIVERNAS, Subst. n. Cic. ibid. Forte evenit, ut in Privernati essemus.
PRIVERNUS, a, um. Adj. ut, Privernus ager. Cic. in Rullum, 2. 25. Sed rectius Privernas.
PRIVERNUS, i. m. Nomen Itali. Virg. 9. Æn. 576.
PRĪVĔRUS, a, um. Adj Idem ac Privatus; ut, Priveræ mulieres. Fest.
PRIVIGNA, V. PRIVIGNUS.

PRĪVIGNUS, i. m. quasi Privigenus, vel privigeneris. [πρόγονος Gl. L. Gr.] Filius mariti uxorisve, cujus prior conjux discessit. Cic. ad Brut. 16. Quanto autem magis illa callere videtur Philippus, qui privigno minus tribuerit, quam Cicero, qui alieno tribuat? Propert. lib. 2. 1. 52.
Pocula privigno non nocitura suo.
Privignus dictus, quod prius quam mater secundo nuberet, est genitus. Pri enim antiqui pro Præ dixerunt. Festus.
Carentes matre privigni. Hor. 3. Carm. 24. 18.
Nubere in familiæ luctum, atque in privignorum funus. Cic. pro Cluent. 188.

PRIVIGNA, æ. f. [προγόνη Gl. L. Gr.] Cic. 13. Att. 20. De uxore Tuberonis & privigna, neque possum jam abdere (est enim res pervulgata) neque Tuberonem volo defendere.
Privigna proles, Adj. Columel. lib. 10. 163.

PRIVILEGIUM, & PRIVO. V. PRIVUS.
PRIUS, PRIUSQUAM, V. PRIOR.

PRĪVUS, a, um. Adj. [ἴδιος] Privi, æ, a. pl. i. e. Singuli. Non. 1. 152. Privum est proprium unius cujusque. Idem 2. 694. Priva, significat Singula. Festus; Privos, privasque antiqui dicebant pro singulis. Ob quam causam & Privata dicuntur, quæ unius cujusque sint. Hinc & Privilegium. Cato R. R. cap. 26. Privasque scopulas in dolio facito habeas illi rei, queis labra doliorum circumfrices. Idem cap. 3. Trapetos bonos, privos, impares esse oportet. Et cap. 10. Labra aquaria quinque, opercula doliis & seriis priva plura. Hor. 2. Serm. 5. 10.
Sive aliud privum dabitur tibi.
Abdomina priva, Singula. Lucil. lib. 1. Sat.
Abdomina Thynnia venientibus priva
Dabo, cephaleamque carnem. Refert Gell. lib. 10. cap. 20.
Aures privæ, Lucret. lib. 4. 570.
In multas igitur voces vox una repente
Diffugit, in privas quoniam se dividit aures.
Cogitatio sua cuique animi, colorque privus. Phædr. prol. lib. 5. ut vult Faber. Al. Proprius.
Triremis priva. Hor. 1. Epist. 1. 93. — quem ducit priva triremis.
Tunicæ privæ. Liv. 7. 37. In præsentia singulis bobus, binisque privis tunicis donati.
Verbenæ privæ. Liv. lib. 30. 43. Senatusconsultum in hæc verba factum est, ut privos lapides silices, privasque verbenas secum ferrent.
Vestigia priva pedum. Lucret. lib. 3. 390. conf. 5. 275.
Voces privæ. Gell. 11. 16.
Turba imperitorum, vana sanctitudinis, priva veræ rationis, inops religionis, impos veritatis. Apul. de Deo Socr. p. 43. Elmenh. Hic significat Privatam vera ratione.

PRIVĀTUS, a, um. Adj. [ἴδιος, ἰδιωτικός] Quod uniuscujusque proprium est. Cic. de Amicit. 15. Quia cum Scipione vixerim: quocum mihi conjuncta cura de re publica, & de privata fuit. Idem de Senect. 22. Manent ingenia senibus, modo permaneat studium & industria: nec ea solum in claris & honoratis viris, sed in vita etiam privata & quieta. Idem 3. de Finib. 4. Verbis tamen in dicendo quasi privatis utuntur ac suis.
Privatum & Commune, contraria. Cic. 1. Off. 21. Deinde ut communibus utatur pro communibus, privatis ut suis. Sunt autem privata natura nulla, sed aut vetere occupatione, ut qui quondam in vacua venerunt, &c.
Census privatus. Hor. 2. Carm. 15. 13.
Consensus privatus, & Publicum consilium. Cic. pro Sext. 27. Quid quisquam potest ex omni memoria sumere illustrius, quam pro uno cive, & bonos omnes privato consensu, & universum Senatum publico consilio, mutasse vestem?
Consilium privatum. Auctor de Viris illustr. cap. 72. Tantumque auctoritate potuit, ut Opimium contra Gracchum, Marium contra Glauciam & Saturninum privato consilio armaret. conf. Q. Cic. 16. Fam. 27.
Disputationes privatæ. Quintil. lib. 3. cap. 4.
Dolor. Sil. lib. 5. 157.
Domus. Cic. pro Quint. 13.
Fortuna. Livius lib. 34. princ. Crescente in dies privata omnium fortuna. Pro Privatorum. H. St.
Gratia. Livius 528. edit. Francf. Qui privatæ gratiæ aditum apud regem quærebat. Verum puto scribendum esse Privatim. Sic & apud Suetonium quodam loco nomen pro adverbio in hac ipsa voce. H. St. Locus Livii est lib. 41. cap. 28. ubi nihil mutaverim. De Suetonio memoria lapsum Stephanum puto.
Loco privato liceat delituisse. Ovid. 3. Trist. 1. 80.
Odium. Cic. ad Brut. 16. Quod autem tibi cum Antonio privatum odium?
Opes privatæ, Sibi propriæ. Hor. 1. Epist. 3. 16.
Pecunia. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Senectus. Lucan. lib. 1. 324.
Vita. Lucan. lib. 7. 266. Cic. de Senect. 22. & Justin. 38. 9. 4.
Vita privata. Capitolin. in Opilio, pr. Id circo, quod neque de privata eorum vita digna sunt quæ dicuntur, &c. H. St. Opponit hic Vitam privatam Imperio, ut ex seqq. apparet.
Privatæ feriæ, vocabantur sacrorum propriorum, velut dies natales, operationes, denecales, inquit Festus. Adde Fulgurum procurationes, & hujusmodi privata, quæ fiebant pro familiis singulis & hominibus. V. Macrob. 1. Sat. 16.
Privatus, Qui non est constitutus in aliqua dignitate. Cic. 1. Off. 124. Privatum autem oportet æquo & pari cum civibus jure vivere.
Privatus, cui opponitur Cum potestate. Cic. 1. de Invent. 33. In fortuna quæritur, servus sit an liber, pecuniosus an tenuis, privatus an cum potestate.
Vetant XII Tabulæ, leges privatis hominibus irrogari. Cic. pro Domo 43.
Privati judices sunt, quos vocant *subalternos*. Tacit. 14. Ann. 28. Qui a privatis judicibus ad Senatum provocavissent, ejusdem pecuniæ periculum facerent, cujus ii, qui Imperatorem appellavere. [Immo hic Privati, quatenus Principi opponuntur, dicuntur Judices, V. quæ hic sequuntur.
Privati omnes dicti extra Principem, licet summis magistratibus admoti, cum Romana res ad unum esset delata. Tacit. 2. Ann. 31. 3. Ut identidem interrogaret, an ipse imperii potens, an Silius privatus esset. Suet. Aug. cap. 38. n. 2. Reputans, se privatum non sine periculo fore. conf. Tacit. 1. Hist. 49. 6. Plin. Paneg. cap. 9. & 10. & Lex. Pitisc.
Sequentibus temporibus Privati etiam dicti, Qui milites non essent, Pagani alias appellati. Lactant de Mort. persec. cap. 18. A militibus amaretur, a privatis & optaretur. Gloss. Cyrill. Ἰδιώτης, ὁ ἀγροῖκος. Privatus, Paganus, Plebejus. Lamprid. Alex. Sev. cap. 58. Sola, quæ de hostibus capta sunt, limitaneis ducibus & militibus donavit, ita

ita ut eorum ita essent, si hæredes illorum militarent, nec unquam ad privatos pertinerent. conf. Lex. Pitisc.
In privato & In publico, contraria. V. IN præpositionem.
PRIVĀTIM, Adv. Quod est privato consilio, vel loco, factum. Plaut. Bacch. 2. 3. 80.
Privatim & Publice, contraria. Cic. 1. de Invent. 5. Quare meo quidem animo nihilominus eloquentiæ studendum est, etsi ea quidam & privatim & publice perverse abutuntur.
Si quæ beneficia singulis civibus, privatimque dantur, ea solent iis esse fructuosa, a quibus sunt profecta. Cic. Anteq. iret in exsil. 1.
Privatim aliquid gerere, Non fungi munere publico. Cic. 5. de Fin. 57. Aut privatim aliquid gerere malunt: aut qui altiore animo sunt, capessunt Rempub. honoribus, imperiisque adipiscendis.
Privatim, [ἰδίᾳ, ἰδίως] pro eo quod vulgo dicitur *Particulariter*, vel *In particulari*, vel *specialiter*. Cic. pro Quint. 15. Neque interea verbum ullum interposuit Nævius, aut societatem sibi quippiam debere, aut privatim Quintium debuisse. Plin. lib. 24. cap. 17. Piscis natura excalfacit, explet, adversatur privatim cerastæ morsibus cum polenta. Peculiariter pro eodem, ibidem dixit, Peculiariter renibus utilis est. Idem 32. 1. Nulla enim meipsum privatim pepulit insignis injuria. Cic. 4. Fam. 13. Mandare alicui rem privatim. Cic. pro Rosc. Amer. 114. Appellatione sibi privatim assignata caret. Quintil. 8. 2. Vasa cælata privatim ac publice rapere. Sallust. Catil. cap. 11. V. Wasse.
PRIVĀTE, aliud Adv. Idem. Cic. 7. Att. 7. Illud private non ascribis, & tibi gratias egit. Ex vetusto codice legendum, Illud puto non, &c.
PRIVATO, Adv. Idem. Liv. Andron. Privato nos tenuissemus. V. Priscian. p. 1009.
PRIVATUS, ûs. m. Proprietas. Tertul. de Pœnit. cap. 2. Pœnitentia delinquentium privatus. V. loc.
PRĪVO, [στερῶ, στερέω, ἀποστερέω, στερίσκω, ἀπαυγάζω, δίδω, δηΐω, ἀμέρδω] āre. Adimere & spoliare significat. Plaut. Truc. 2. 7. 20.
Velut meretrix meum herum miserum sua blanditia intulit in
Pauperiem, privavit bonis, luce, honore, atque amicis.
Spoliare & Privare. Cic. 4. Acad. 61. Spoliat nos judicio, privat approbatione omni, orbat sensibus.
Præpositio enim In privat verbum ea vi, quam haberet, si In præpositum non fuisset, ut Dignitas, Indignitas. Cic. in Topic. 48.
Aspectu suo patriam privare. Cic. 4. Fam. 9.
Fide privavere eum fata. Stat. 2. Theb. 695.
— sed fata monentem
Privavere fide. i. e. Fidem derogavere monenti.
Fructu liberalitatis aliquem privare. Cic. 5. Fam. 20.
Luce communi privare, Occidere. Cic. pro Quint. 74. Ut per se afflictum atque eversum propinquum suum, non modo honeste partis bonis, verum etiam communi luce privaret. [Intelligit lucem patriæ. V. LUX.
Oculis privare. Cic. 5. de Finib. 87. Cur hæc eadem Democritus, qui, &c. dicitur oculis se privasse?
Somno me privat ægritudo. Cic. 9. Att. 12.
Teste. Cic. 2. Fam. 2. Gravi teste privatus sum amoris summi erga me tui.
Testimonio privare. Cic. 4. Acad. 33. Itaque privabo potius illum debito testimonio, quam id cum mea laude communicem.
Vita privare patrem. Cic. in Parad. 3. Patrem vita privare, si per se scelus est, &c.
Nonnunquam & de Malis, ubi idem est, quod Liberare.
Dolore privari. Cic. 1. de Finib. 37.
Injuria. ut, Non enim hac exceptione unus afficitur beneficio, sed privatur injuria. Cic. 1. de Lege Agrar. 13.
Privandum. Lucret. lib. 1. 382. Motu privandum est corpora quæque.
PRIVANS, antis. Partic. [στερῶν] Cic. in Topic. 48. Sunt enim alia contraria, quæ Privantia licet appellemus Latine, Græce appellantur στερητικά.
PRĪVĀTUS, a, um. Partic. [στερηθεὶς] Cui quid est ademptum, inquit Festus. Auctor de Viris illustr. cap. 20. Privatus stipendio.
Lumine privatus. i. e. Oculis. Ovid. 1. de Pont. 1. 53.
Aer privatus lumine. Lucret. lib. 4. 372.
Natura libera dominis privata. Idem 2. 1069.
Privati parte virili. Idem 6. 1207.
PRIVATIO, ōnis. f. [στέρησις] Cic. 2. de Fin. 29. Quia dolori non voluptas contraria est, sed doloris privatio.
Omni privatione doloris putat Epicurus terminari summam voluptatem. Cic. 1. de Fin. 38.
PRIVĀTĪTIUS, a, um. Adj. Gloss. Lat. Gr. Privatitia, στερητικά.
PRIVATĪVUS, a, um. Idem. Gell. 5. 12. Pars privativa. Et 13. 22. Ne particula privativa est.
PRĪVĪLĒGIUM, i. n. [προνομία Gl. L. Gr.] Lex ad privatos homines, singulosque pertinens. Quod de reditu M. Ciceronis, & de imperio Pompeji statutum est, non lex, sed privilegium dicitur. Privilegium enim hoc differt a Lege; quod Lex ad omnes, Privilegium ad unum, vel paucos pertinet. Cic. in Parad. 4. Sed quid ego communes leges profero, quibus omnibus es exsul? Familiarissimus tuus de te privilegium tulit, ut si in opertum Bonæ deæ accessisses, exsulares. Idem pro Domo 43. Quo jure, quo more, quo exemplo legem nominatim de capite civis indemnati tulisti: vetant leges sacratæ, vetant duodecim Tabularum leges privatis hominibus irrogari: id est enim privilegium. Scal. Privis. Privilegia, sunt Jussa non generalia, neque de universis civibus, sed de singulis concepta: inde dicta, quia veteres Priva dixerunt, quæ nos Singula dicimus. Aul. Gell. Noct. Attic. lib. 10. cap. 20.
Quum & sacratis legibus, & XII Tabulis sanctum esset, ut neque privilegium irrogari liceret, neque de capite, &c. Cic. pro Sext. 65.
Vim & crudelitatem privilegii, auctoritate honestissimorum hominum & publicis litteris consignavit. Cic. Post red. in Senat. 28.
Ferre de aliquo privilegium. Cic. Paradox. 4. extr. V. paulo supra. conf. Sen. de Benef. 3. 11.
Privilegio subnixus. Aurel. Arcadius in l. 1. in fine. D. de offic. præfect. prætor.
Privilegium, pro Prærogativa, Translate. Senec. lib. 2. de Tranquil. vitæ, Nam si dicis illum æquo animo laturum, nullum habet privilegium. V. & Lex. Pitisc.
PRIVILEGIĀRIUS, a, um. Adj. Ulpian. in l. Rescriptum. D. de pactis, Rescriptum autem Divi Marci sic loquitur, quasi omnes creditores debeant convenire. Qui ergo si quidam eorum absentes sint? nunquid exemplum præsentium absentes sequi debeant? Sed an & privilegiariis absentibus hæc pactio noceat, eleganter tractatur: si modo valet pactio & contra absentes.
Privilegiarius dicitur, Cui aliquod privilegium concessum est. Vulgo ab indoctis *privilegiatus* nuncupatur. Unde Milites privilegiarii dicti, Qui vacabant officio. Ulpianus lib. 14. Digest. titul. Quod cum eo qui in aliena potestate. l. Sed an hic, Recte, inquit, dicetur occupantis meliorem esse conditionem, nisi si quis privilegiarius veniat.

P R O

PROC. vel PROCOS Proconsul. PROCOSS. vel PROCC. Proconsules. PRON. Pronepos, vel Proneptis. PROPRAET. Proprætor. PROV. Provincia.
PRO, vel ut alii PROH! [ὦ] Interjectio indignantis, Nominativo aliquando, seu Vocativo potius, aliquando Accusativo jungitur. Ter. Adelph. 3. 3. 12. Prô Juppiter, hominis stultitiam! Sic Virgil. 4. Æn. 590. Aliquando admirantis. Cic. 1. Tusc. 99. Prô dii immortales! quam illud, &c. Et Liv. 22. 14. Tantum, prô dolor! degeneramus a parentibus nostris, ut, &c.
Quæ res, prô sancte Juppiter! in terris est gesta major? Cic. 2. Philipp. 32.
Prô curia, inversique mores! Hor. 3. Carm. 5. 7.
Accusativo. Ter. Heaut. 1. 1. 9.
Nam, prô deûm atque hominum fidem! quid vis tibi? Cic. de Amicit 52. Nam quis est, prô deûm fidem atque hominum! qui velit ut neque diligat quenquam, nec ipse ab ullo diligatur? [In subjectis exemplis potest esse Nominativus, vel Vocativus.
Prô facinus! Ovid. 10. Epist. 6. Al. Per.
Prô scelus. Virg. 5. Æn. 793.
Prô, circumflectitur, aut gravatur. Sunt qui Proh scribunt, ut dixi, adscripta aspiratione.
PRO, [ὑπὲρ] Præp. ablativo casui serviens. Ter. Eun. 1. 2. 89.
Heri minas viginti pro ambobus dedi. Idem And. 5. 3. 17.
Pro hujus ego ut peccatis supplicium sufferam?
Pro, præpositio notanda in genere loquendi, quale est hoc, Ivit emptum pro me panem: quod usitatius dicitur, Ivit emptum mihi panem. Plaut. Rud. 2. 1. 6.
Ex urbe ad mare huc prodimus pabulatum
Pro exercitu gymnastico & palæstrico, hoc habemus. i. e. Eis qui in gymnasiis corpora exercent. [Sed rectius sublata post Palæstrico distinctio, post Pabulatum locatur, ut sit, Habemus hoc pro exercitu &c. i. e. Instar exercitationis.
Pro omnibus, & Contra omnia disputare. Cic. 3. de Orat. 143. Profecto nunquam conquiescam, neque defatigabor, antequam illorum ancipites vias rationesque, & pro omnibus, & contra omnia disputandi, percepero. Hoc non modo, non pro me, sed contra me est potius. Cic. 3. de Orat. 76. Partim nihil contra Habitum valere, partim pro hoc esse. Cic. pro Cluent. 88.
Pro agricola, i. e. E re agricolæ, atque utile agricolæ. Columel. lib. 3. cap. 5. Quod minime reor esse pro agricola.
Pro me est. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Pro aliquo stare, Defendere aliquem, & partes alicujus tueri. Ter. Phorm. 2. 1. 37.
Decernere pro sodali, & pro fama, fortunisque. Cic. 2. de Orat. 200.
Deprecari aliquid pro amicis, & non pro se. Cic. 2. de Orat. 201.
Pro universa analogia dicam. Varro de L. L. lib. 8. 2.
Pro, Causa, vel Propter. Ter. Eun. 5. 4. 19.
Ego pol te, pro istis dictis & factis, scelus,
Ulciscar; ut ne impune in nos illuseris.
Pro, De. Ter. Hec. 3. 1. 30.
Pueri inter sese quam pro levibus noxis iras gerunt? conf. Andr. 5. 4. 15.
Pro frugibus facere. i. e. Sacrificare. Macrob. 3. Saturn. 2. Virg. 3. Ecl. 77. conf. Fest. & Brisson. de Form. p. 18.
Pro, [ἀντὶ] h. e. Loco, vel in locum, Seq. fere Subst. ut Pro illo, & pro imbre. Ter. Eun. 2. 3. 79.
Pro illo te ducam. C. audio. P. te esse illum dicam. C. intelligo. Plaut. Most. 1. 2. 62.
Continuo pro imbre amor advenit in cor meum.
Hostis pro hospite. Livius decade 1. lib. 1. de Tarquinio. H. St. Exstant cap. 58.
Pro sua eduxit eam mater. Ter. Eun. 1. 2. 76.
Pro absoluto habere aliquem. Cic. 8. Fam. 8.
Pro alienigenis. Tacit. 11. Ann. 24. 6.
Pro ancilla habere. Plaut. Pers. 3. 1. 13.
Pro argumento. Liv. lib. 25. 9. In cetera, adeo nihil ob id intenta cura est, ut contra pro argumento fuerit illa procursatio Numidarum, Annibalem exercitumque castris non movisse.
Pro argumento ponere aliquid. Cic. de Clar. Orat. 276. Hoc ipsum etiam posuisse pro argumento, quod ille quum, &c. tam solute egisset.
Pro ærario. Cic. 4. Verr. 5. Siciliam nobis, non pro penaria cella, sed pro ærario illo majorum vetere ac referto fuisse.
Pro beneficio an hoc est habendum? Cic. ad Brut. 16.
Pro beneficio aliquid alicui dare. Cic. 8. Fam. 8. Totum Sempronium usque eo perago, ut Vestorium quoque interponam, & illam fabulam narrem, quemadmodum tibi pro beneficio dederit, si quod injuriis suis esset, quod Vestorius teneret. Ita MSS. Victor. Sed admodum obscura & vexata lectio est.
Pro cive gerere se. Cic. pro Arch. 11.
Pro cive nam esse, qui civis non sit, rectum est non licere. Cic. 3. Off. 47.
Pro mercedis cumulo. Cic. 1. Att. 13. Etiam noctes certarum mulierum, atque adolescentulorum nobilium introductiones, nonnullis judicibus pro mercedis cumulo fuerunt.
Pro centum millibus unus Cato mihi est. Cic. 2. Att. 5.
Pro decreto putare. Cic. 11. Philipp. 27. Itaque si nihil ad nos referretur de Dolabella persequendo, tamen ego pro decreto putarem.
Pro derelicto aliquid habere. Cic. 8. Att. 1. V. Jurisconsultos.
Pro desertore aliquem. Tacit. 1. Ann. 38. 3.
Pro die noctem, cauponam pro oppido, alicui esse. Cic. in Pison. 55.
Pro diis habent obscæna. Plin. lib. 2. cap. 7.

Pro deliciis crudelitas illi fuit. Cic. 11. Philipp. 9.
Pro eunucho deduci. Ter. Eun. 3. 5. 25.
Pro filio pastoris hic educatur, ille pro nepote regis exponitur. Justin. 1. 4. extr.
Pro frugibus Cererem, Liberum appellare pro vino, Neptunum pro mari, curiam pro Senatu, campum pro comitiis, &c. Cic. 3. de Orat. 165.
Pro hærede, patre non mortuo, omnia gerere. Cic. in Salust. 14.
Pro hoste habere. Liv. 2. 20.
Pro monstro eam vocem accepit. i. e. Tanquam monstrum detestatus est. Valerius lib. 4. cap. 3. de Abstin. & Contin. §. 6.
Pro occiso relictus est Sextius. Cic. pro Sext. 81.
Pro parente colere mulierem. Liv. 26. 49. extr.
Pro perfuga profectus. Nepos 14. 6. 4.
Pro pignore tradere aliquid. Cic. de Prov. Consf. 2.
Pro latis habere rationes in provincia relictas. Cic. 5. Fam. 20. Al. Pro collatis.
Pro sale data est anima sui, ne putrescat. Cic. 2. de Nat. Deor. 160.
Pro socio damnatus est. Cic. pro Flacc. 43.
Pro spoliis abuti ornamentis alicujus. Cic. pro Quint. 99.
Pro stercore aliquid habere, Nihili facere. Plaut. Truc. 2. 7. 5.
Pro verbo verbum reddere. Cic. de Opt. gen. Orat. 24.
Pro verbo aliud subjicere. Cic. in Orat. 93. In quibus pro verbo proprio subjicitur aliud.
Pro virgine nuptum dari non potest. Ter. Adelph. 3. 2. 48.
Pro uxore habere. Ter. Andr. 1. 1. 119.
Pro meliore fuit, effugere hostes, &c. Tacit. 12. Ann. 39.
Pro nihilo ducere. Cic. 4. Verr. 40. Tu ausus es pro nihilo præ tua præda tot res sanctissimas ducere?
Pro nihilo putare. Cic. 1. Verr. 24.
Pro nihilo videri. Cic. 2. de Finib. 43. Quæ quum Aristoni & Pyrrhoni omnia visa sunt pro nihilo, ut inter optime valere, & gravissime ægrotare nihil prorsus dicerent interesse.
Ego tamen, quoniam condemnatum esse pro nihilo vis, si ita esset ignoscerem. Cic. 2. Philip. 56.
Pro ridiculo ac delectamento putare aliquem. Ter. Heaut. 5. 1. 79.
Pro rudi atque indocto despicitur. Gell. lib. 10. cap. 24.
Pro, Tanquam, sive Perinde acsi. seq. Adj. Ter. Adelph. 1. 1. 23.

— inde ego hunc majorem adoptavi mihi,
Eduxi a parvulo, habui, amavi pro meo.

Pro certo. Ulpian. in l. 3. §. Is qui nescit. D. de libero homine exhib. Etenim recte placuit, tunc demum hoc interdictum locum habere, quoties quis pro certo liber est.
Pro certo est. Quintil. lib. 5. cap. 12. Prius de adulterio convincendum est, ut quum id cœperit esse pro certo, fiat incerti argumentum.
Pro certo ponere. Cæs. 7. Bell. Gall. 5.
Pro certo affirmare. Liv. 1. 3. pr. Quis enim rem tam veterem pro certo affirmet?
Pro certo ambiguum concedere. Cic. 1. de Invent. 88.
Pro certo negare. Cic. 5. Att. 21. Sed posthac omnia, quæ certa non erunt, pro certis negato.
Pro certo dicere. Ter. Adelph. 3. 4. 32.
Pro certo habere. Cic. ad Brut. 5. Neque nuntiabatur quicquam, quod pro certo haberemus.
Pro certis perscribere ad aliquem ea quæ certa sunt. Cic. 6. Fam. 12. extr.
Pro comperto. Liv. 25. 29. Unum de auxiliaribus specie transfugæ mittit ad eum: qui pro comperto afferret, Achæos statuisse postero die, &c.
Pro concesso & probato sumere. Cic. 5. Tusc. 18. Geometræ, quum aliquid docere volunt, siquid ad eam rem pertinet eorum, quæ ante docuerunt, id sumunt pro concesso & probato.
Pro certis & concessis dubia sumuntur. Cic. 2. de Divin. 106.
Pro damnato esse. Cic. 6. Verr. 33. Quum jam pro damnato mortuoque esset.
Pro explorato esse. Cic. 11. Att. 16. De omnibus rebus velim ad me scribas, & maxime quid scribas de ea: in quo tuo consilio egeo, etiamsi nihil excogitas: id enim mihi erit pro explorato. Aliqua exemplaria habent, Pro desperato.
Pro emptore sacrificare. Varro de L. L. lib. 5. 3.
Pro facto habere. Cic. 13. Att. 1. Itaque istud jam pro facto habeo.
Pro firmato stare. Liv. 4. 7. Non tamen pro firmato jam stetit magistratus ejus jus, quia tertio mense, quam inierunt, &c.
Pro indiviso. Cato R. R. cap. 137.
Seneca Consol. ad Helv. cap. ult. principio. Illud fidelissimum pectus tibi, in quod omnes curæ tuæ pro in diviso transferuntur. H. St.
Pro infecto id quod judicatum non sit, haberi oportere. Cic. 2. de Invent. 80.
Pro insano sit reprehendendus. Varr. lib. de L. L. 7. 17. extr.
Pro sano loqueris, qui me meo appellas nomine? Plaut. Men. 2. 2. 24.
Pro magistro. Cic. 4. Verr. 169. In scriptura Siciliæ pro magistro est quidam L. Carpinatius. Idem 11. Att. 10. P. Terentius meus necessarius operas in portu, & scriptura Asiæ pro magistro dedit. [Hic non est Tanquam ἁπλῶς, sed Locum tenens magistri, vel Ipsius magistri vicarius, qui & Magister sæpe dicitur, & forsan omnino fuit. Quanquam eum a Magistro societatis distinguunt viri docti, ut qui in Operis ejusdem numeretur. V. Hotoman. ad priorem, & Græv. ad alterum Cic. loc. P. Manut. ad 5. Att. 15. extr. Burm. de Vectig. 9. p. 163. Quod si dicitur ut Proconsule, Proprætore, Proquæstore, sane parem ac Magister exercuit potestatem, neque alterius negotia procurabat, sed sua curabat, ut vel ex iis satis apparet, quæ de Carpinatio illo in quarta Verrina, vel de Apronio in quinta Cic. exponit, quem & Principem decumanorum vocat. conf. PROMAGISTER suo loco, & PROCONSUL. Hic Pro significat In qualitate, ut vulgo loquuntur.
Pro rupto fœdus habere. Liv. 2.
Pro victo abire. Liv. 2. 7. pr. Ita certe inde abiere Romani, ut victores, Etrusci pro victis.
Pro, Secundum. Ter. Phorm. 2. 2. 23.

Immo enim nemo satis pro merito gratiam regi refert. Salluſt. in Catil. cap. 30. Hisque permissum est, uti pro tempore atque periculo exercitum compararent.

Pro caritate Reip. Cic. 3. Philipp. 36. Sunt impii cives, pro caritate Reip. nimium multi: pro multitudine bene sentientium, admodum pauci. h. e. Si Reip. caritatem spectes.
Pro conditione causæ. Quintil. lib. 3. cap. 6. Et accidit pro conditione causarum.
Pro consuetudine mea. Cic. 1. Att. 4. Pro nostra consuetudine tu existimare potes.
Pro dignitate tribuere cuique. Cic. 1. Offic. 42.
Pro eo ac, vel Pro eo atque, legitur pro Ita ut, vel Perinde ut. Cic. 4. Fam. 5. Sane quam pro eo ac debui, graviter, molesteque tuli.
Pro eo atque. Ulpian. in l. Ad testium. §. Si quis. D. Qui testamenta facere possint, Si quis ex testibus nomen suum non adscripserit, verumtamen signaverit: pro eo est, atque si adhibitus non esset.
Pro eo est, quasi. Pompon. in l. Legatarius. D. de leg. 1. Si legatum nobis relictum constituerimus nolle ad nos pertinere, pro eo erit, quasi ne legatum quidem sit.
Pro facultate nostra. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Pro facultatibus. Columel. lib. 9. cap. 1. Modus silvæ pro cujusque facultatibus occupatur.
Pro tuo ingenio hæc considera. Cic. 16. Fam. 3.
Pro injuriis tuis in me nunquam te mihi satis esse facturum putabas. Cic. 2. Philipp. 49.
Pro imperio, & Pro jure suo, V. postea.
Pro laude merentis præstare se dignum. i. e. Juxta laudem merentis. Hor. 1. Epist. 7. 24.
Pro loco, V. infra Pro tempore.
Pro malis. Cic. 12. Att. 14. Solitudo aliquid adjuvat: sed multo plus proficeret, si tu tamen interesses: quæ mihi una causa est hinc discedendi: nam pro malis, recte habebat. Idem 6. Fam. 2. Quod majore in varietate versata est adhuc tua causa, quam homines aut volebant, aut opinabantur: mihi crede, non est pro malis temporum, quod moleste feras.
Pro modo crassitudinis. Columel. lib. 12. cap. 46.
Pro modo virium & exigendum & corrigendum opus. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Pro numero militum civitatibus pecuniarum summas describere. Cic. 7. Verr. 61.
Major quam pro numero hominum editur pugna. Liv. 25. 29. pr.
Pro meis officiis Cæsar nequaquam satis, pro ipsius in alios effusione, in me liberalis fuit. Cic. 7. Att. 3.
Pro suis opibus nemo fuit, qui non me in illa tempestate defenderit. Cic. pro Domo 108.
Pro opinione vulgi hæc nequaquam extimescenda sunt. Cic. 3. Tusc. 58.
Pro parte, Ex parte. Paulus in l. Usus. D. de usu & hab. Nam frui quidem pro parte possumus, uti pro parte non possumus. Pomponius in l. Si pœnæ. §. Si falso. D. de condict. indeb. Si falso existimans debere, tibi nummos solvero, qui pro parte alieni, pro parte mei fuerunt, &c.
Pro mea parte, Quantum in me est. Cic. 5. Fam. 2. Fieri non moleste tuli, atque etiam, ut ita fieret, pro mea parte adjuvi. V. PARS.
Pro sua parte loqui. Plaut. Rud. 4. 4. 81. — si istic tacet

Ego tacebo: si iste loquitur, sine me mea pro parte loqui. i. e. Sine ut me ipsum defendam. Al. Sine mea pro re me parte loqui. Alii aliter. V. Gronov.

Pro parte virili. Cic. 13. Philipp. 8. Tum me ejus beneficio plus quam pro virili parte obligatum puto. Ovid. 2. de Ponto 1. 17.
Pro parte rata. Cic. 1. Tuscul. 94. Omnia ista, perinde ut cuique data sunt, pro rata parte, a vita aut longa aut brevia dicuntur.
Pro rata. Ulpian. in l. in his vero. D. De solution. & liberation. Si vero summa usurarum debitarum & non debitarum non eadem sit: ad utramque causam æqualiter proficit, quod solutum est, non pro rata, ut verba rescripti ostendunt. Subauditur Parte.
Pro perturbatione horum temporum, i. e. Ut est temporum perturbatio. Cic. 13. Fam. 29. Itaque sic velim existimes, me omnes Achajæ civitates arbitrari pro horum temporum perturbatione felices, quod his tu præsis.
Pro portione. Varro 2. de R. R. cap. 3. pr. Ut & lac multum, & pingue habeant pro portione.
Pro rata portione. Cic. in Somn. Scip. 11. Hic est, inquit ille, qui intervallis conjunctus imparibus, se tamen pro rata portione distinctis, impulsu & motu ipsorum orbium efficitur. conf. PORTIO, & PROPORTIO.
Pro quæstu herili. Plaut. Pœn. 1. 2. 63.

Nam pro herili & nostro quæstu satis bene ornatæ sumus. h. e. Si reputes quam exigue lucrum faciat herus.

Pro re. V. paulo infra Pro tempore.
Pro re nata. Cic 7. Att. 8. Diem tuum ego quoque ex epistola quadam tua, quam incipiente febricula scripseras, mihi notaveram, & animadverteram posse pro re nata, te non incommode ad me in Albanum venire III Non. Jan.
Pro re nostra. Ter. Heaut. 5. 1. 67.

Duo talenta pro re nostra ego esse decrevi satis.

Pro reverentia, V. infra, Pro cetera reverentia.
Pro se, sive altero rationem dari. Varr. lib. de L. L. 5. 9.
Pro scapulis, quum dixit Cato, significavit Pro injuria verberum. Paulus.
Pro spe nihil contigit. Liv. 28.
Pro tempore, Pro re, Pro loco, significat quod vulgo dicitur, *Pro qualitate temporis, rei, loci.* Cæs. de Bell. Gall. 5. 8. Consilium pro tempore & pro re caperet. Liv. 30. 10. His raptim pro tempore instructis. Sallust. Jug. 50. Ipse pro re atque loco, sicuti monte descenderat, paulatim procedere.
Pro cetera reverentia. Plin. 3. Epist. 8. Facis pro cetera reverentia, quam mihi præstas, quod tam sollicite petis, ut Tribunatum, &c. i. e. Præter reverentiam, quam mihi præstas in ceteris rebus, hoc quoque facis. Sic
Pro cetera diligentia. Plin. 2. Epist. 16.
Pro se quisque. i. e. Quisque pro virili. Ter. Heaut. 1. 1. 74.

Video alios festinare, lectos sternere,
Cœnam apparare, pro se quisque sedulo faciebat. Plaut. Amph. 1. 1. 76. Virg. 12. Æn. 552.

Pro se quisque quod ceperat, afferebat. Cic. 3. Offic. 58.
Pro se quisque aurum, argentum, & æs in publicum conferunt. Liv. 26. 36. extr.
Pro se quisque omnes. Liv. 25. 14. Itaque pro se quisque omnes, per

æqua atque iniqua loca, quum undique tela conjicerentur, armaque & corpora hostes objicerent, pervadunt, irrumpuntque.
Pro sua quisque facultate. Cic. 1. Tusc. 108.
Pro, repetitum. Cic. pro Muren. 86. Ego vos pro mea summa & vobis cognita in Rempub. diligentia moneo, pro auctoritate Consulari hortor, pro magnitudine periculi obtestor, ut, &c.
Pro, Aliter, q. d. Prout postulat &c.
Pro auctoritate mea videor posse. Cic. pro Font. 32. Quare si etiam monendi estis a me, quod non estis, Judices, videor hoc leniter pro mea auctoritate vobis præcipere posse.
Pro humanitate ejus singulari. Balbus Cic. 9. Att. 8.
Pro prudentia tua singulari. Cic. 11.Fam.12. Non dubito autem, pro tua singulari prudentia, quin perspicias.
Pro sapientia. Quorum vobis pro vestra sapientia, Quirites, habenda est ratio diligenter. Cic. pro Lege Manil. 17.
Pro suo jure esse in aliquo loco. Cic. 3. Att. 2. Itineris nostri causa fuit, quod non habebam locum, ubi pro meo jure diutius esse possem, quam fundum Sicæ, præsertim nondum rogitatione correcta.
Pro meo jure dico. Cic. pro Flacc. 95. Oppressus est C. Antonius; esto: habuit quandam ille infamiam suam; neque tamen ille ipse, pro meo jure dico, vobis judicibus damnatus esset.
Pro jure meo imperitabam. Plaut. Capt. 2. 1. 47.
Pro tuo jure oras. Plaut. Rud. 5. 3. 36.
Pro suo jure agere omnia. Terent. Adelph. 1. 1. 27.

Do, prætermitto; non necesse habeo omnia
Pro meo jure agere.

Ubi Donat. Hic est sensus, Non necesse est, etiam si liceat, sævum esse patrem.
Satis pro imperio. Ter. Phorm. 1. 4. 19. i. e. Imperiose. Budæus.
Pro veritate causæ conficere negotium,& pro sua dignitate.Cic.13.Fam.57.
Pro, significat In: ut Pro rostris, Pro æde, Pro tribunali. Alias aliud pro alio, ut Pro pecunia, Pro prædio, Pro Consule. Alias pro admiratione, ut Pro Juppiter! Alias pro Ante, ut Pro ostio. ex Paulo & Festo. [V.in seq. exemplis not. Quas omnes fere hujus Particulæ significationes exhibent Glossæ quoque Lat. Gr. Pro, Ἀντὶ, καὶ Ὑπὲρ; Πρὸ, Ἔμπροσθεν, Ὠς.
Pro, In etiam significat in hoc exemplo & aliquot sequentibus. Sallust. Jugurth. cap. 94. Ac Numidæ sæpe antea vineis Romanorum subversis, item incensis, non castelli mœnibus se tutabantur: sed pro muro dies noctesque agitare, maledicere Romanis. [Immo hic Pro muro, est Ante, vel Extra murum. V. Gell. 11. 3. & Cort. ad Sall. Jug. 59. pr.
Pro sententia, In sententia. Festus. Subaud. Dicere.
Pro testimonio dicere. Cic. 6. Verr. 44. Posteaquam Cordius pro testimonio dixit te sibi reddidisse, finem reddendi fecisti.
Mentiri pro testimonio. Cic. in Vatin. 3.
Pro concione aliquid agere. Quintil. lib. 4. cap. 4.
Pro suggestu. Cæs. 6. Bell. Gall. 3.
Pro tribunali cognoscit judex. Ulpian. in l. 2. D. de re judic.
Pro, Ante. Sallust. Catil. cap. 18. extr. Qui ni maturasset, pro curia sociis signum dare. Cic.2.Philipp.64. Hasta posita pro æde Jovis statoris.
Illa præsidia, quæ pro templis omnibus cernitis. Cic. pro Milon. 2.
Locare equites pro cornibus. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Pro gradibus Palatii. Sueton. Neron. cap. 8.
Pro oppido collocare copias. Cæs. 7. Bell. Gall. 70.
Pro pedibus aliquid abjicere. Apul. Apol. conf. 4. Milef. p. 155. Elmenh.
Pro portis. Tacit. 5. Hist. 11. 2.
Pro, in verborum compositione, ponitur etiam amplificando, ac palam faciendo, ut Prodi, Provoca, Protrahe, Propelle. Alias pro privandi facultate, ut in Propudio, Prohibendo: quia utrumque abnuit in his esse pudorem potestatemque. Alias pro In, ut Promittere barbam, capillum. Paulus & Festus.
In compositionibus sæpe idem significat ac Procul & corripitur. ut Prŏfundus, Prŏfanus. alias producitur ut Prōfusum, &c. Interdum in compositione Palam significat, ut Festus l. c. docet. Hor. 1. Epist. 1. 54.

— hæc Janus summus ad imum
Prodocet.

Vulgo Perdocet.
De natura atque genio hujus præpositionis plura V. apud Gell. 2. 3.
PROÆDIFICATUS, a, um. Partic. Proædificatum, dicitur Quod ex privato loco in publicum solum processit. Festus.
PROÆRĔSIUS, [Προαιρέσιος] Insignis sophista fuit ex Cæsarea Cappadociæ, Ulpiani discipulus, & Libanii sophistæ contemporaneus. Suid.
PROÆRĔSIS, is. f. [προαίρεσις] Propositum animi firmum & constans. V. Micræl. Lex. Phil. p. 1136.
PROÆRĔTĬCUS, a, um. Adj. [προαιρετικὸς] Quod fit a scientia & voluntate. apud Philoff. & Theologg.
PRŎĀGŌGIUM, i. n. [προαγώγιον] Stuprum, perductio, a Græco verbo προαγωγεῖν, quod nos perducere dicimus, id est lenocinari, lenocinium facere. Suet. Neron. cap. 28. Super ingenuorum proagogia, & nuptarum concubinatus, Vestali virgini Rubriæ vim intulit.
Immo dicitur προαγωγίνειν. Vide & al. lectionem. H. St. Nempe in PÆDAGOGIUM supra. conf. PERDUCO.
Proagogia, [προαγώγια] sunt Aquarum deductiones, pori, meatusque. Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 6.
PROAGŎRUS, i. m. [προάγορος] Dorica ratione, quam Latini æmulantur, & Siculorum lingua (nam ab aliis Græcis πρήγορος dicitur) significat Eum qui princeps est, & ante alios verba facit. Usus est Cic. 6. Verr. 50. Annotavit Turneb. Adverf. 8. 10. Gloff. Cyrill. Πρήγορος, Prædicator.
PRŎĀMĬTA, æ. f. Proavi mei soror. Cajus in l. 1. D. de Gradibus.
PROĀRIES, ĕtis. m. Instrumentum quo vice arietis utimur ad adigendam materiam. Cæs. 4. Bell. Gall. 17. Ac nihilo fecius sublicæ, & ad inferiorem partem fluminis, obliquæ adigebantur, quæ proariete subactæ, & cum omni opere conjunctæ, vim fluminis exciperent. V. Bayfium in lib. de Vasculis. Alii legunt, Pro ariete, vel, Pro pariete subjectæ. [Posteriorem lectionem sequitur Davies.Quod miror.Cui bono enim paries ponti a parte inferiori? Recte itaque Pro ariete. Vetus metaphrastes, οἱ δίκην κριῶ τὴν γέφυραν ἐρείδοντες. Ac defendit hanc lectionem Turneb. 24. 30. Nimirum Aries hoc loco, non illam bellicam machinam denotat, sed sublicas, quæ geminis fulcris oblique suspensæ, arietis nomen a similitudine obtinent.
PRŎASMA, ătis. n. [προᾶσμα] in epode est tanquam Catilenæ procœmium. Cæl. lib. 9. cap. 10. Proasma, & Epimelodema, item Epode esse videtur tanquam cantilenæ procœmium, &c.

PRŎASTĪA, orum. n. pl. [προάστεια] Suburbana, quæ pulcherrime con sita a domino, non tam utilitatis quam voluptatis causa habentur. Alciatus lib. 2. Parergôn cap. 4.
PRŎAUCTOR, ōris. m. [προκατάρχων] Sueton. Claud. cap. 24. Appium Cæcum generis sui proauctorem. i. e. Auctorem & principem. Ex Budæo. Qua forma Proavum dicimus, eadem Proauctorem, quasi Procul & longa origine auctorem dixit. [Sed Proavus est Prior avo, seu Ante avum, non item Proauctor, ante Auctorem.
PRŎĀVUNCULUS, i. m. & PROMĀTERTĔRA, æ. f. i. e. Proavi frater & soror. l. Jurisconsultus. & l. 1. de Gradib. & affinib. Imper. in tit. de gradib. lib. 2. instit. Civil.
PRŎĀVUS, i. m. [πρόπαππος, προπάτωρ] Avi paterni vel materni pater. Hujus relativum est Pronepos. A quo femininum est Proneptis. Cic. de Clar. Orat. 212. Nam & de duobus avis jam diximus, Scipione & Crasso, & de tribus proavis.
Atavi proavorum. Juven. 3. Sat. 312.

Felices proavorum atavos.

Genus a proavis ingens. Virg. 12. Æn. 225.

Cui genus a proavis ingens, clarumque paternæ
Nomen erat virtutis.

i. e. Cujus auctoritatem commendabat & origo majorum, & paterna virtus. Servius.
Petere proavos, Ad proavos visendos ire. Virg. 3. Æn. 129.
PROAVIA, æ. f. Avi vel aviæ mater. Suet. Calig. cap. 10. In Liviæ Augustæ, proaviæ suæ, contubernio mansit.
PROAVĪTUS, a, um. Adj. [προπαππῷος] Quod est proavi: ut, Rura proavita. Stat. 4. Silv. 4. 83.
Facta proavita. Sil. lib. 11. 88.
Regna proavita. Ovid. 13. Met. 416.
Pugnæ proavitæ insignia ostentare. Sil. lib. 5. 79. Idem 16. 253.
PROBA, PROBABILIS, PROBAMENTUM, PROBATOR, PROBATORIA, V. PROBO, in PROBUS.
PROBE, PROBITAS, PROBITER, V. PROBUS.
PROBLĒMA, ătis. n. pr. c. [πρόβλημα] est Propositio interrogationem annexam habens, seu Quæstio. V. Gell. præf. & 20. 4. Cic. 12. Att. 2. Jam explicandum est πρόβλημα, si quid acturus es. Suet. de Gram. cap. 4. Institutionum ad eloquentiam parandam quædam genera, ut problemata, periphrases, elocutiones. &c.
PROBLEMĀTĬCUS, a, um. Adj. [προβληματικὸς] Disputabilis. Inter philosophos frequenter occurit, pro Controverso, ac Dubio.
PROBO, V. PROBUS.
PRŎBŎLIUM, i. n. [προβόλιον] Venabulum aut Contus. V. Lex. Pitisc.
PRŎBOSCIS, ĭdis. f. [προβοσκὶς, προνομαία] Græcum nomen est, dictum quod ante depascat: & est porrecta corporis pars inhærens naribus: quæ, excepto homine, in aliis animalibus invenitur. Varro Sexagef. Invenisse se, quum dormire cœpisset tam glaber quam Socrates, calvum esse factum ericium e pilis albis, cum proboscide. Hæc Non. 1. 241. In elephanto dicitur Manus: quod ea tanquam manu utatur. Plin. lib. 8. cap. 12. Resolvunt elephanti manu draconum nodos. Idem Proboscidem vocat, lib. 8. cap. 7. conf. Flor. 1. 18. 9.
PROBRUM, i. n. pr. c. [κηλὶς, ὄνειδος] Valla dicit significare crimen, ut est Adulterium, Stuprum, & hujusmodi. Sueton. Cæf. cap. 43. Diremit nuptias Prætorii viri, qui digressam a marito post biduum statim duxerat, quamvis sine probri suspicione. Unde Probrum virginis Vestalis, pro Stupro. Plaut. Amph. 1. 2. 13.

Nam Amphitruo actutum uxori turbas conciet,
Atque insimulabit eam probri. i.e.Adulterii. conf.Cic.2.Philip.69.infra.

Probrum virginis Vestalis, ut capite puniretur, vir qui eam incestavisset, verberibus necaretur, lex fixa in atrio Libertatis, cum multis aliis legibus incendio consumpta est. Festus.
Nefanda probra. Senec. Hippol. 2.
Cum probro. V. CUM.
Accusare probri. V. ACCUSO.
Arguere probri. V. ARGUO.
Effusi sumptus cum probro atque dedecore. Cic. pro Rosc. Amer. 68.
Emergere ex paternis probris ac vitiis. Cic. 5. Verr. 162.
Excitare in aliquem probrum. Tac. 3. Ann. 36. pr. i.e. Crimen probri.
Implere terras probris. Ovid. 17. Epist. 208.
Incusabo te probri. V. INCUSO.
Inferre probrum alicui. Cic. pro Coel. 42.
Insimulare probri mulierem, Accusare. Cic. 2. Philipp. 69. Non est satis: probri insimulasti pudicissimam feminam. Accipitur autem hic pro Adulterio, ut supra dictum est.
Intendere probra & minas alicui. Tacit. 3. Ann. 36. extr.
Luere sanguine probra. Ovid. in Ibin, 567.
Objectare probrum. Cic. pro Domo 76. In isto tuo maledicto probrum non modo mihi nullum objectas, sed etiam laudem illustras meam.
Objicere ut probrum. Cic. 1. Tusc. 3. Honorem tamen huic generi non defuisse declarat oratio Catonis, in qua objecit, ut probrum, M. Nobiliori, quod is in provinciam poetas duxisset.
Sum. ut, Tuum scelus, meum probrum putas esse oportere. Cic. pro Domo 87.
Esse in probro. V. IN præpositionem.
Esse probro & crimini. Cic. pro Rosc. Amer. 48. Vitam hanc rusticam, quam tu probro & crimini putas esse oportere, & honestissimam & suavissimam esse arbitrantur.
Vetito probro sacraria temerare. Ovid. 10. Met. 695.
Vacare probro. Senec. Herc. fur. v. 17. Ne qua pars probro vacet.
Videre. Ovid. 3. Amor. 14. 44.

Et fuerint oculis probra videnda meis.

Probrum, Maledictum, contumelia, infamia, dedecus, quod ex scelere consequi solet: ut, Datum est probro, i. e. Ignominiæ adscriptum. Cic. 11. Att. 9. epistolas plenas probrorum appellat, i. e. Contumeliarum.
Canere probra. Ovid. 3. Fast. 676.
Dicere multa probra alicui. Ovid. Rem. Amor. 697.
Jacere probra in insontem. V. JACIO.
Jactare probra in aliquem. V. Jacto, in JACIO.
Increpare probris. V. INCREPO.
Ingerere probra alicui. Liv. lib. 2.
Vexare probris. Cic. pro Flacco. 48.

Animal probrum. Gell. lib. 9. cap. 2. dicit pro Summe probroso, quemadmodum apud Terentium, Scelus, pro Homine perquam scelesto.

PROBRŌSUS, a, um. Adj. [ὀνειδιστός] Ignominiosus. Cic. pro Font. 27. De quo vos homine, Judices, ne ab inimicis quidem ullum fictum probrosum, non modo crimen, sed ne maledictum quidem audistis.
Ruinæ probrosæ, Dedecus afferentes. Hor. 3. Carm. 5. 39.
Carmina probrosa. Tacit. 14. Ann. 48.
Vita probrosus. Tacit. 3. Ann. 68. 4.
Feminæ probrosæ. Suet. Domit. cap. 8.
Compar. Plin. 22. 6. Quo nihil probrosius duco. Aurel. Vict. cap. 9. Vespas. Senatu motus probrosior quisque.
Superl. Mulier probrosissima. Lamprid. Heliog. cap. 18.

PROBROSE, Adv. Gell. 17. 21. Cum Demostheni quod fugerat probrose objiceretur. Sen. Controv. 1. 2. Probrose leno illam prostituit.

PROBROSĬTAS, ātis. f. Salvian. 3. de Gub. Dei, p. 92. & 94.

PRŎBUS, [Πρόβος] M. Valerius Probus, Berytius, Grammaticus, Romæ docuit, non tamen ut magistri personam sustineret, unum aut alterum, vel cum plurimum tres aut quatuor admittere solebat, horis pomeridianis, cubansque inter longos & vulgares sermones legere quædam, idque perraro. Nimis parva & exigua de quibusdam minutis quæstiunculis edidit. Reliquit autem non mediocrem silvam observationum sermonis antiqui. Non ab initio enim ad studia se contulit, sed postquam in militia diu centuriatum frustra petisset. Suet. Gramm. 24.

PRŎBUS, a, um. Adj. [δόκιμος, εὐδόκιμος, καλοκάγαθος] Bonus, quasi Prohibus, quod se a delinquendo prohibeat; inquit Festus.
Sanctus & probus. Cic. pro Cluent. 133. Neque enim hoc homine sanctior, neque probior, neque in omnibus officiis retinendis diligentior esse quisquam potest.
Non probus. V. NON.
Probus ad istas res. Plaut. Pœn. 3. 3. 67.
Argentum probum. Liv. 32. 2.
Artifex. Ter. Phorm. 2. 1. 29. O artificem probum!
Clava proba. Plaut. Rud. 3. 5. 20.
Color. Columel. lib. 8. cap. 2.
Conger probus hic frigidus. Plaut. Mil. 3. 1. 162.
Faber probus. Plaut. Pœn. 4. 2. 93.
Facinus. Plaut. Men. 1. 2. 23.
Ingenium. Cic. 1. Off. 103. In ipso joco aliquod probi ingenii lumen eluceat.
Materia. Plaut. Pœn. 4. 2. 93.
Merx. Plaut. Pœn. 1. 2. 129.
Mores. Hor. in Carm. sæcul. 45.
Moribus probus. Plin. Epist. 171.
Nummi. Plaut. Pers. 3. 3. 33.
Occasio. Plaut. Casin. 5. 4. 2.
Pauperies. Hor. 3. Carm. 29. 55.
Sapor. Columel. de Arboribus, cap. 3. Sed firmum, probumque saporem vini præbent.
Compar. Plaut. Most. 2. 1. 60.
Pluma haud interest, patronus an cliens probior fiet
Homini, cui nulla in pectore est audacia. Idem Stich. 1. 2. 87.
Probiores, credo, arbitrabunt, si probis narraveris. Cic. 7. Fam. 5. De quo tibi spondeo probiorem hominem esse neminem.
Superl. Plin. 2. Epist. 9. Adjutum cuperem juvenum probissimum. V. Inscr. apud Gruter. p. 647. n. 2. MEMORIAE AETERNAE HOMINIS PROBISSIMI.

PROBE, Adv. [δοκίμως] Bene, recte. Eleganter vel absolute, vel in responsione ponitur. Ter. And. 2. 5. 7.
Quasi de improviso respice ad eum. P. hem pater
D. Probe. h. e. Recte, & ut volebam. Idem Eun. 4. 6. 30.
Si vim faciet, in jus ducito hominem, intellextin'? C. probe.
Hoc adverbium, ut ex sequentibus exemplis apertissime liquet, omnibus fere verbis jungitur; ut
Oculus conturbatus non probe affectus ad munus suum fungendum. Cic. 3. Tusc. 15.
Appotus probe. Plaut. Amphit. 1. 1. 126.
Curasti probe. Ter. And. 5. 2. 6.
Decipere probe. Plaut. Amphit. 1. 1. 268.
Discere probe. Plin. 2. Epist. 18. Nisi sperare te vellem, posse fratris tui liberos probe discere.
Errant probe. Plaut. Amphit. 3. 3. 20.
Judicas probe. Cic. 7. Att. 3.
Moneam probe. Ter. And. 5. 4. 15.
Ni metuam patrem, habeo pro illa re illum quod moneam probe.
Nosse, & Commeminisse probe. Cic. 1. de Orat. 228. Hominem probe nosse. & commeminisse se ajebat.
Ornatus probe aliqua re. Cic. 2. Fam. 9. Ad Amanum exercitum adduxi satis probe ornatum auxiliis.
Percutere probe. h. e. Fortiter. Plaut. Amphit. 1. 1. 162.
Scire probe. Cic. 2. Fam. 12.
Sentire probe. Cic. 1. de Legib. 54. Probe quidem sentis, si re ac non verbis dissiderent.
Stabilire probe. Cic. 1. Tuscul. 88. Hoc igitur probe stabilito & fixo, illud excutiendum est, ut sciatur quid sit carere.
Tenere aliquid probe, Scire. Cic. 1. de Invent. 77.
Vivere probe. Plaut.
De aquæductu probe fecisti. Cic. 13. Att. 6.
De Servio probe dicis. Cic. de Clar. Orat. 161.
Probissime. Ter. Adelph. 3. 3. 65.

PROBĬTER, [εὐδοκίμως] pro Probe, apud antiquos. Varro Octoges. Postquam avida libido rapere ac concidere cœpit, seque opifice, non probiter strepere. Non. 11. 13.

PROBĬTAS, ātis. f. [καλοκάγαθία] Bonitas. Cic. de Amicit. 29. Quod si tanta vis probitatis est, ut eam, vel in eis, quos nunquam vidimus, vel, quod majus est, in hoste etiam diligamus: quid mirum est, si animi hominum moveantur? &c.
Virtus, probitas, integritas, in candidato, non linguæ volubilitas, non ars, non scientia requiri solet. Cic. pro Planc. 61.
Dissimilis est tibi probitate. Ovid. 2. de Pont. 11. 17.
Dulcis probitas. Stat. 1. Silv. 2. 12.
Exercita probitas rebus adversis. Ovid. 5. Trist. 5. 49.
Ævo tenero maturior probitas. Stat. 2. Silv. 1. 40.
Inops jacet probitas. Claud. 2. in 1. conf. Stil. 130.
Probitas cum paupertate jacebit. i. e. Negligetur ac contemnetur. Lucan. ad Pison. 109.
Probitas laudatur & alget. Juven. 1. Sat. 74.
Commendatione probitatis boni viri speciem tueri. Cic. 2. de Orat. 111.
Perdurat probitas in longum ævum. Ovid. de Medicam. faciei, 49.

PRŎBO, [δοκιμάζω, εὐδοκέω, βασανίζω] āre. Efficere ut probum, rectumque judicetur id, quod quis facit vel dicit; unde & pro Laudare accipitur, inquit Budæus.
Dicimus autem Probare aliquid alicui. Cic. 6. Verr. 82. Non vereor ne hoc officium meum P. Servilio judici non probem. i. e. Scio eum omnino hanc meam accusationem Verris non improbaturum. Idem de Senect. 42. Mihi vero & Flacco neutiquam probari potuit tam flagitiosa & tam perdita libido. i. e. Nullo modo persuaderi mihi potuit, ut bonam dicerem & laudarem tantam libidinem.
Est enim mihi utendum quibusdam rebus ex iis libris, ad eos quos in manibus habeo: quos, ut spero, tibi valde probabo. Cic. 4. Att. 13.
Causam suam probare alteri. Cic. pro Quint. 92. Si causam cum causa contenderet, nos nostram perfacile cuivis probaturos statuebamus.
Diligentiam suam alicui probare. Papinian. in l. Labeo. D. de statu liberis.
Diligentiam suam probare in re aliqua. Cic. 1. Verr. 72. Ut si in hac causa nostrum officium, ac diligentiam probaverimus, hæc quæ dixi, retinere per Pop. Rom. incolumia, ac salva possimus.
Scripta probare auribus puris. Propert. lib. 2. 13. 12.
Se probare alicui. Cic. pro Ligar. 2. Qua in legatione & civibus, & sociis ita se probavit, ut decedens, &c. i. e. Probitate & integritate vitæ se talem præstitit ac demonstravit.
Laudare & Probare. Cic. 7. Fam. 1. Teque & istam rationem otii tui & laudo vehementer, & probo.
Non probare aliquid in aliquo. Cic. 2. de Fin. 1. Quod ne in ipsis quidem philosophis magnopere unquam probavi.
In vulgus non probari. Cic. in Parad. præf. Ea sentit, quæ non sane probantur in vulgus. i. e. Quæ nec ipsum quidem vulgus probat, neque laudat.
Oculis hominum probari. Ovid. 17. Epist. 125.
Consilium probatur omnibus. Cæs. 8. Bell. Gall. 21. pr. Hoc omnibus probato consilio.
Video meliora, proboque. Ovid. 7. Met. 20. Idem Pont. 3. 2. 28.
Sententiam probare. Cic. 4. Acad. 70.
Probare & Improbare, opponuntur. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Plus justo probare aliquid. Ovid 3. de Pont. 9. 8.
Dicta alicujus voce probare. Ovid. 1. Met. 244.
Judices probare atque deligere. Cic. 7. Verr. 171. Nolo eos judices, quos ego probarim atque delegerim, sic in hac urbe notatos, isto absoluto, ambulare, ut non cera, sed cæno obliti esse videantur.
Pactum dea probavit. Ovid. 6. Fast. 453. al. Factum.
Nemini probatur, i. e. Nemo approbat, sive laudat, aut nemini placet. Cic. 3. Verr. 17. Tametsi probatur nemini.
Non nimium probare. V. NIMIS.
Lente & fastidiose probare aliquem. V. LENTUS.
Vulgus amicitias utilitate probat. Ovid. 2. de Pont. 3. 8.
Probare, Demonstrare, & argumentando planum facere. Quod ea laude digna videantur, quæ probari rationibus possunt. Plaut. Bacch. 4. 4. 53.
Quid mihi refert Chrysalo esse nomen, nisi factis probo?
Indolem generosam factis probare. Senec. Theb. 2.
Lacrimis probare. Plaut. Pseud. 1. 1. 99.
Quod tu istis lacrimis te probare postulas, &c.
Dialectice probare. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Huic satis illud erat planum facere atque probare. Lucret. lib. 2. 932.
Exitus acta probat. Ovid. 2. Epist. 85.
Culpa non probatur ex facili. Ovid. 2. Amor. 2. 55.
Quibus de meo celeri reditu non probabam. Cic. 16. Att. 7. i. e. Non persuadebam.
Probare alicui, se, quominus, &c. Cic. 12. Fam. 29. A magistris quum contenderem de proferendo die, probarunt mihi, sese, quominus id facerent, & compromisso, & jurejurando impediri.
Se probare pro eunucho, i. e. Persuadere, interprete Donato, aut fingere. Ter. Eun. 2. 3. 83.
Probare ingenium unius ex aliorum ingenio. Plaut. Trin. 4. 3. 42.
Probare, Rem experiri & tentare: ut, Amicos probato. Et apud Columell. Probare boves: pro eo quod Gallice dicimus *Essayer*, *esprouver*.
Animos probare. Ovid. 3. de Pont. 2. 38. V. Goclen. Observ. L. L. p. 181. [Pallad. Novemb. 7. 22. Castanea inseritur, sicut probavi ipse, sub cortice &c. i. e. Experimento comperi.
Supinum hujus verbi exstat apud Cic. 5. Tusc. 1. Hoc difficile est probatu.

PROBANS, antis. Partic. ut, Jove non probante. Hor. 1. Carm. 2. 19. Idem 1. Epist. 1. 82.
Iidem eadem possunt horam durare probantes?

PROBANDUS, a, um. Partic. [δοκιμαστέος] Cæs. 5. Bell. Gall. 44. Quem locum probandæ virtutis tuæ exspectas?
Causa probanda. Ovid. 6. Fast. 266.
Forma probanda operis. Ovid. 3. Trist. 11. 44.

PROBĀTUS, a, um. [δεδοκιμασμένος] aliud Partic. Cic. in Topic. 73. Nam & ingeniosos & opulentos, & ætatis spatio probatos, dignos quibus credatur, putant.
Minus probatus parentibus. Nepos 2. 1. 2.
Adolescentia probata & spectata maxime. Lucil. apud Non. 5. 60.
Fides probata. Claud. 2. Conf. Hon. 145.
Opera probata homo. Cic. 3. Verr. 101. Homo scilicet aut industria, aut opera probata, aut frugalitatis existimatione præclara.
Res probata. Nepos 14. 6. 5. pr. Hac re probata. i. e. Hoc consilio.
Crimen patens sine teste probatum. Ovid. 15. Met. 37.
Probatior. Liv. 27. 8. Ita repente exuit antiquos mores, ut nemo tota juventute haberetur prior: nec probatior primoribus patrum, suis pariter alienisque esset.
Superl. ut Femina probatissima. Cic. pro Cæcin. 4.
Gratulatio tua est mihi probatissima. Cic. 4. Fam. 11.
Homo probatissimus. Cic. 4. Verr. 23.

PROBĀTIO, ōnis. f. [κατασκευὴ, δοκιμασία, δοκιμή] Plin. 2. Epist. 11.
Hujus

Hujus actionem vespera inclusit, non tamen sic ut abrumperet. Itaque in tertium diem probationes exierunt. Cic. 3. Verr. 142. Locatur opus id, quod ex mea pecunia reficiatur: ego me refecturum esse dico. Probatio futura est tua, qui locas: prædibus & prædiis populo cautum est i. e. Tuum est Prætoris, qui locasti, exigere ut opus traditum approbatum: & mihi acceptum ferre, quum probatum fuerit. Bud. [Hic est Operis inspectio.
Athletarum probatio. Cic. 1. Off. 40.
Equitum probatio, Transvectio. Val. Max. 2. 2. 9.
Fontium probationes & expertiones. Vitruv. 8. 5.
Artificialis, Demonstratio, Convictio. Quintil. lib. 5. cap. 9.
Firma. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Inexpugnabiles probationes. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Lineares. Quntil. lib. 1. cap. 10. De Geometria.
Potentissimæ. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Implere probationem, est, Quod quis intendit, seu agendo, sive excipiendo plene probare. Ulpian. in l. In exceptionibus, in fine. D. de probationibus & præsumpt. Si judicatæ rei vel jurisjurandi conditio delata dicatur de eo quod tunc petitur, sive in alea gestum esse contendatur, eum implere probationes oportet.
Probationem non habere. Senec. lib. 3. cap. 10.

PROBĀTOR, ōris. m. [δοκιμαστής] Cic. pro Cæcin. 85. Deinde hujus rationis, non modo non inventorem, sed ne probatorem quidem esse me. Malorum improbator, bonorum probator. Apul. de Deo Socr. p. 51. Elmenh.
Ingenii probator. Ovid. 2. de Pont. 2. 105. i. e. Approbator & laudator.
Rationis alicujus. Cic. pro Cæcin. 85. V. paulo ante.

PROBĀBĬLIS, e. Adj. [πιθανός] dicitur Quod licet non sit verum, videtur tamen rationibus probari posse. Cic. 1. de Invent. 46. Probabile autem est id, quod fere fieri solet, aut quod in opinione positum est, aut quod habet in se ad hoc quandam similitudinem, sive id falsum est, sive verum.
Probabile & Improbabile, contraria. Cic. 4. Acad. 33. Quamobrem sive tu probabilem visionem, sive improbabilem, & quæ non impediatur, ut Carneades volebat, &c.
Non est probabile. Cic. 4. Verr. 154.
Nihil est tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile. Cic. in Parad. 1.
Copia ubi probabilis, ubi modus. Quintil. lib. 1. cap. 8. p. 97. Burm. De verbis.
Nonnunquam honesto ac probabili nomine, bono viro judici error objici solet. Cic. pro Cæcin. 71.
Sumptus probabilis. Ulpian. in l. Apud Celsum. §. Si minor. D. de doli mali exceptione.
Justa & probabilis causa. Ulpian. in l. 3. §. Si mecum. D. ad exhibend.
Specie & odore probabilis. Plin. lib. 21. cap. 4.
Orator probabilis. Cic. de Clar. Orat. 263. i. e. Cujus oratio facile fidem invenit. [Immo Qui probari posset. Nam subjungit, Jam vero etiam probatus.
Probabilis re aliqua. Cic. de Clar. Orat. 241. Erat ejus æqualis P. Antronius voce peracuta atque magna, nec alia re ulla probabilis.
Compar. Probabilius edictum. Gell. 20. 1. Val. Max. 6. 2. pr. Libertas vulgi auribus gratior, quam sapientissimi cujusque animo probabilior est.

PROBABILĬTER, Adv. [πιθανῶς] Cic. 2. de Orat. 337. Ad consilium autem de Repub. dandum caput est, nosse Remp. ad dicendum vero probabiliter, nosse mores civitatis.
Probabiliter acti ratio reddi potest. Cic. 3. de Finib. 58.
Probabiliter quid posse defendi. Cic. 4. Acad. 69.
Multa in eam partem probabiliter argumentatus. Liv. 33. 28.
Probabiliter defensum. Idem 42. 48.
Consulatus neque petitus honeste, neque probabiliter gestus. Paterc. 2. 46. 1. i. e. Sic ut probari posset.
Compar. Probabilius. apud Val. Max. 2. 8. 2. & Cic. 2. de Invent. 46.

PROBABILĬTAS, ātis. f. [πιθανότης] Cic. 4. Acad. 75. Certe tam multa non collegisset, quæ nos fallerent probabilitate magna, nisi videret his resisti non facile posse.
Captiosa probabilitas. V. Captiosus, in CAPIO.

PROBĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Probativæ duæ quæstiones. Quintil. Decl. 299.

PROBĀMENTUM, i. n. Idem, quod Probatio. Mart. Capell. lib. 7. Indubitabile probamentum. Cod. Theod. l. ult.

PROBA, æ. f. Specimen. Ammian. 21. cap. ult. extr. Annonæ militaris indicia, ut ipsi nominant Probam. ubi V. Vales. Impp. Valent. & Valens l. unic. C. de Strator. Ut stratoribus unus tantum solidus probæ nomine posceretur. V. Lex. Pitisc.

PROBATORIA, æ. f. l. 3. Cod. de agent. in reb. Nemo sine divali probatoria, quam codices in sacro nostro scrinio memoriæ positi debeant inferendam accipere, militaribus ejusdem devotissimæ scholæ stipendiis vel privilegiis potiatur. conf. Lex. Pitisc.

PRŎCĂ, V. PROCAS.

PROCACIA, PROCACITAS, V. PROCO.

PROCĂLO, āre. Provocare, ex Græco καλεῖν, id est vocare; unde Calendæ, calumnia, calones, & calatores. Procalato, provocato. Festus.

PROCAPIS, Progenies quæ ab uno capite procedit. Paulus. V. not. Scal.

PRŎCAS, æ. m. [Πρόκας] Rex Albanorum fuit, pater Amulii & Numitoris, avus Romuli & Remi, cujus meminit Liv. 1. 3. Virg 6. Æn. 767.
Proximus ille Procas Trojanæ gloria gentis.
Scribitur & Proca, ult. br. Ovid. 14. Met. 622.
Jamque Palatinæ summam Proca gentis habebat. conf. Idem 4. Fast. 52. Et 6. 143.

PROCASTRIA, V. PROCESTRIA.

PROCAX, acis. V. PROCO, are.

PRŎCĒDO, ssi, ssum, [προβαίνω, ἐκπορεύομαι, ἐκφοιτάω, πρόειμι, προμόλω, προχωρέω, προέρχομαι] ere. Ultra ire & progredi. Virg. 3. Ecl. 94.
Parcite, oves, nimium procedere.
Procedere dicebant interdum pro Succedere: interdum pro Porro cedere. Festus.
Huc procede, vel illuc. Ter. Eun. 3. 2. 17.
Lente & paulatim. Cæs. 1. Bell. Civil 80.
Leniter placideque. V. LENIS.
Longius. Cic de Arusp. Resp. 48.
Oblique. V. OBLIQUUS.

Ultra. Propert. lib. 1. 20. 23.
Ultra procedere, quam comes possit. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Aliquantum viæ procedere. Cic. 6. Att. 5. Velim, etsi (ut spero) te hæc legente, aliquantum tamen viæ processero, tamen obvias mihi litteras quam argutissimas de omnibus rebus crebro mittas.
Trecenta circiter stadia processeram. Cic. 16. Att. 7. pr. Subaudi, Navi.
Foras procedere. Plaut. Pseud. 2. 2. 12.
Obviam procedere. Cic. pro Sext. 68. Huic ad urbem venienti tota obviam civitas cum lacrimis gemituque processerat.
Obviam morti procedere. Cic. 5. Tusc. 56. Cum accipere, quam facere præstat injuriam, tum morti jam ipsi adventanti paulum procedere obviam, &c.
Procedere a, vel ex. Cæs. 4. Bell. Gall. 32. Quum paulo longius a castris processisset. Ibid 8. 19. Paulatim ex silva instructa multitudo procedit militum. Cic. 7. Verr. 106. Procedit iste repente e Prætorio.
Ad forum procedere. Plaut. Cas. 3. 3. 2.
Extra mœnia processit. Lucret. lib. 1. 74.
In aliquem locum procedere. Cic. pro Cœl. 67.
In latera oblique procedere. Plin. lib. 9. cap. 30.
Castris procedere. Virg. 12. Æn. 169.
Tectis procedere. Valer. 7. Argon. 306.
Passu tacito. Valer. 5. Argon. 351.
Pedibus æquis. Ovid. 4. de Pont. 5. 3.
Cultus procedit adulter. Ovid. 2. Trist. 499.
Subducto vultu gravior volo procedere. Propert. lib. 2. 10. 9.
Testis pusillus processit. Cic. 2. de Orat. 245. Cic. pro Flacc. 11. Græcus testis cum ea voluntate processit, ut lædat.
Procedit funus. Ter. And. 1. 1. 100.
Classis procedit velis æquatis. Virg. 4. Æn. 58.
Menses incipient magni procedere. Virg 4. Ecl. 12.
Ad aliquid agendum procedere. Cajus de Verb. signific.
Ad opus procedere. Plin. lib. 11. cap. 10.
Ad pabula noctibus procedunt. Plin. lib. 8. cap. 32.
Ad pugnam procedere, ad Pugnandum. Liv. 7. 9. extr.
In aciem procedere. V. ACIES.
In infinitum. Columel. lib. 5. cap. 3.
In medium. Cic. 4. Verr. 190. Procedite in medium, explicate descriptionem, imaginemque tabularum.
In multum vini processerat. Liv. 37. 7. h. e. Probe appotus erat.
In pedes procedere, & Pedibus gigni, significant fetum ita nasci, ut pedes ex utero priores emergant. Plin. lib. 7. cap. 8.
In publicum. Liv. 34. 5.
In solem ex umbraculis. Cic. de Clar. Orat. 37.
In sublime vites procedunt. Columel. de Arbor. cap. 4.
Cubitum nullum processit. Cic. 13. Att. 13. Biennium præteriit, quum ille καλλιππίδης assiduo cursu cubitum nullum processerit.
Temere procedere, Assensio dicitur. Cic. 4. Acad. 68. Sustinenda est potius omnis assensio, ne præcipitet, si temere processerit.
Stationes procedunt, i. e. Usque continuantur, Liv. 5. 48. V. Gronov.
Procedunt stipendia militibus. Liv. 25. 5. Tribuniplebis, si iis videretur, ad populum ferrent, ut qui minores septem & decem annis sacramento dixissent, iis perinde stipendia procederent, ac si septem & viginti annorum, aut majores, milites facti essent.
Processit aliquantum, vel Nihil, ad virtutis aditum. Cic. 3. de Fin. 48. Qui processit aliquantum ad virtutis aditum, nihilominus in miseria est, quam ille qui nihil processit.
Longe ad virtutem procedere. Cic. 4. de Fin. 21. Eos qui natura doctrinaque longe ad virtutem processissent, nisi eam plane consecuti essent, summe esse miseros.
In virtute procedere & progredi. Cic. 4. de Fin. 64.
In multum honorem formæ procedere. Propert. lib. 3. 11. 17.
In philosophia procedere, Proficere. Cic. 3. de Fin. 6. Qui tum in philosophia, tum in optimo genere philosophiæ tantum processeris.
Ætate processit. Cic. de Senect. 50. Num igitur censetis eum, quum ætate processisset, qui Aristides esset, Lysimachum salutare solitum? i. e. Senex factus esset. Idem 5. Philipp. 10. An hoc vidit puer? si ætate processerit, non videbit?
Processit eo insolentiæ, ut. Plin. in Paneg. cap. 16. extr. i. e. Tanta fuit insolentia. [Immo ad eum gradum insolentiæ erupit.
Processit eo ira, ut &c. Liv. 9. 26. pr Virgil. 5. Æn. 461.
Tum pater Æneas, procedere longius iras,
Et sævire animis Entellum haud passus acerbis: &c.
Consuetudine capta eo processerat. Liv. 39.
Opere quantum processerant. Cæs. 1. Bell. Civil. 81.
Ratione & via procedat oratio. Cic. 1. de Fin. 29.
Aliquid procedit novi. Plaut. Most. 4. 3. 7. i. e. Accidit.
Dies alter & alter processit. Virg. 3. Æn. 356.
Nox processit jam. Nepos 16. 3. 3.
Sed ubi plerumque noctis processit, obscuro etiam tum lumine milites Jugurthini signo dato castra hostium invadunt. Sallust. Jugurth. cap. 21. pr.
Pars major anni jam processerat. Liv. 3. 37.
Tempus processit. Cæs. 3. Bell. Civil. 25.
Tempora tarde procedunt. Ovid. 5. Trist. 10. 5.
Ecce Dionei processit Cæsaris astrum. Virg. 9. Ecl. 47. Quum Augustus Cæsar ludos funebres patri celebraret, die medio stella apparuit: quam ille animam esse confirmavit parentis. Servius.
Hoc procedit. i. e. Locum habet. Pomponius in l. Si mulier. §. Item si mulier. D. ad Senatuscon. Vellejan. Et hoc procedit, sive ipse creditor emerit, sive, &c.
Dies procedunt emptori. Cato R. R. cap. 148. Quot dies per dominum mora fuerit, quo minus vinum degustet, totidem dies procedent emptori. conf. mox Tempus.
Tempus procedit domino. Ulpian. in l. In accessione. D. de diversis temporal. præscription. In accessione temporis & id tempus, quo in fuga sit servus, domino ejus procedere, verum est.
Si cui (ovi) vetustate dentes absunt, binæ pro singulis ut procedant. i. e. Annumerentur. Varro de R. R. 2. 2.
Quippe benefacta mea reipublicæ procedunt. Sallust. Jugurth. cap. 87. h. e. Utilia sunt, vel prospere cedunt. V. Cl. Wasse.
Ad magnas opes per flagitia procedere, Divitem fieri. Plin. 2. Epist. ult. extr.

Honoribus longius procedere. Cic. de Clar. Orat. 180. Is processisset honoribus longius, nisi semper infirma atque etiam ægra valetudine fuisset.
Studiis procedere, pro Ad honores emergere adminiculo litterarum. Plin. 4. Epist. 24.
Procedere, vel Absolute, vel addito Bene vel male, Cadere, sive accidere, sive cedere. Ter. Adel. 5. 6. 8. Meditor esse affabilis, & bene procedit.
Omnia, ut spero, prosperе procedent. Cic. 12. Fam. 9.
Hæc minus prospere procedebant. Nepos 14. 6. 1.
Consilia procedunt. Liv. 24. 26.
Parum processit. Liv. 1. 57. Ubi id parum processit. Ter. And. 4. 1. 47.
Nisi id putas, quia primo processit parum,
Non posse jam ad salutem converti hoc malum.
Quibus quum parum procederet, ut ulla lege mihi poneret accusatorem, &c. Cic. 8 Fam. 12.
Nihil procedit. Liv. 24. 13. Deinde, ut nihil procedebat, ad populandum agrum Neapolitanum, magis ira, quam potiundæ urbis spe processit.
Sequitur cædes Annæi Senecæ, ut ferro grassaretur, quoniam venenum non processerat. Tacit. 15. Ann. 60. 3.
Pass. Imperf. Liv. 25. 21. Qua temeritate processum in aciem est.
De quodam verbi Procedere usu, qui est apud recentiores scriptores historicos vitarum Cæsarum, vide in PROCESSIO. H. St.
Procedere proprie dicitur, qui pompa quapiam procedit in publicum: veluti si sponsus procedat, aut sponsa; quod Virg. 4. Æn. 136. dicit,
Tandem progreditur. Hæc Erasm. Speciatim Consul dicebatur Procedere cum primo initi consulatus die in Capitolium comitante amicorum caterva deducebaitur. V. Drakenb. ad Sil. 6. 44. conf. Spanhem. de U. & P. Numm. diss. 12. p. 457. Cic. 1. de. Divin. 119. In sella aurea sedit, & cum purpurea veste processit.

PROCĒDENS, entis. [προβαίνων] Partic.
Dies procedens. Cic. 3. Tusc. 53. Quod ita esse dies declarat: quæ procedens ita mitigat, ut iisdem malis manentibus, non modo leniatur ægritudo, sed in plerisque tollatur. [Dies. i. e. Spatium temporis.
Procedente jam die, &c. Liv. 28. 15. pr.
Nox procedens. Sil. lib. 13. 416.
Tempore procedente, pro eo quod dicimus Successu temporis. Plin. 3. Epist. 20. Sed vereor ne procedente tempore ex ipso remedio vitia nascantur.

PROCESSUS, a, um. Partic. Hirt. Bell. Afric. cap. 75. pr. Cæsar processus a suis castris millia pass. v. Scrib. Larg. Comp. 100. In processa ætate. [Apud Cæs. Processu millium lego.

PROCESSIO, ōnis. f. Cic. pro Lege Manil. 24. A militibus reditus magis maturus, quam processio longior quærebatur. al. Processus. Veget. de Re Mil. 2. 22. Cornicines canunt, quod in omnibus exercitiis & processionibus custoditur.
Processio apud scriptores recentiores Vitarum Cæsarum de principibus dicebatur e suis palatiis in publicum procedentibus. Sic Jul. Capitol. in Pertinace in fine pag. penult. 174. Frob. dicitur Pertinax eo die processionem, quam ad Athenæum paraverat, ut audiret poëtam, ob sacrificii præsagium distulisse. H. St. Exstant cap. 11.

PROCESSUS, ûs. m. [πρόβημα, προκοπή] Progressus.
Processus ætatis. Firmic. lib. 3. cap. ult. Sed tamen ipsis processu ætatis, & felicitas & patrimonii augmenta conferuntur. Paulo post, Sed processu ætatis, post graves jacturas largitur substantiæ facultatem.
Processus temporis. Firmic. lib. 3. cap. 4. Si vero per noctem sic fuerit inventus, mediocres in substantia faciet homines, & processu temporis etiam feliciores reddet. Et cap. 6. sub finem, Processu temporis, augmenta felicitatis & dignitatis accipient. Sic alibi frequenter.
Tardi processus. Firmic. lib. 5. cap. 1. Sed quibus felicitas, tardis processibus conferatur.
Efficere processus. Cic. de Clar. Orat. 271. Itaque tantos processus efficiebat, ut evolare, non excurrere videretur.
Officiorumque per officia processus. Senec. Epist. 101.
Processus, Successus & eventus. Senec. Epist. 116. Queruntur & de consiliis, & de processibus suis: maluntque semper, quæ reliquerunt.
Felix processus Augustorum. V. Spanh. de U & P. Numm. diss. 12. p. 457.
Processibus suis inimicus homo dicitur, Qui eas artes negligit, quibus homines locupletantur & crescunt. Budæus.
Habere processum in litteris, pro Facere progressum. Suet. de Clar. Gramm. cap. 10.
Processus, Auctus, pl. Cic. de Clar. Orat. 232. Gradus tuos, & quasi processus dicendi studeo cognoscere. Flor. præf. Si quis Pop. Rom. quasi hominem consideret, totamque ejus ætatem percenseat, &c. quatuor gradus processusque ejus inveniet.
Ita, quas Promotiones vulgo dicimus, Processus vocavit Quintil. Decl. 3. 9. V. Burm. p. 67.

PRŎCĔLEUSMĂTĪCUS, i. m. [προκελευσματικὸς] Pes est constans e duobus pyrrhichiis, id est e quatuor syllabis brevibus, temporum quatuor: ut, Philosophus. Dictus a προκέλευσμα, quod est cohortatio & jussus nauticus: cui ob celeritatem est aptissimus. V. Mart. Capel. 9. p. 331. conf. CELEUSMA.

PRŎCELLO, cŭli, culsum, [πλήττω] ĕre. Percutere, evertere. Plin. in Paneg. cap. 65. Erant sub oculis naufragia multorum, quos insidiosa tranquillitate provectos, improvisus turbo proculerat. Alii legunt Perculerat.
Procellere fati fines. Lucret. lib. 5. 310.
Nec sanctum numen fati procellere fines
Posse? Sic legit Lambinus; quum alii partim Protollere, partim Protelere. Primam Grammatici communem volunt.
Procellunt, Procumbunt. Festus. quod omnino desumptum ex Plaut. Mil. 3. 1. 164. ut Dacerius monuit.

PRŎCELLA, æ. f. [ἄελλα, ἀήτης, θύελλα, καταιγὶς, λαῖλαψ, χειμὼν] Vehementior quidam venti impetus, nec ita durans, auctore Valla in Raudensem: in mari potius, quam in terra. Dicta ab eo quod omnia procellat, id est moveat & percutiat. Virg. 1. Æn. 89.
Una Eurusque, Notusque ruunt, creberque procellis
Africus. Plin. lib. 2. cap. 48. Flatus vagi & ruentes torrentium modo, tonitrua & fulgura edunt; majore vero illati pondere, incursuque, si late siccam ruperint nubem, procellam gignunt, quæ vocatur a Græcis ἐκνεφίας.
Timidus procellæ. Hor. in Arte Poet. 28.
Adversa. Ovid. 11. Met. 484.
Immanis. Sil. lib. 3. 525.
Insana. Senec. Hippol. 6.
Nigrans. Sil. lib. 12. 620.
Præcipites. Stat. 5. Theb. 419.
Subitæ. Ovid. de Nuce 163.
Tristis. Senec. Troad. 9.
Turbida rapacior procella. Catul. 23. 4.
Undans. Sil. lib. 5. 538.
Volucres. Ovid. 2. Amor. 11. 33.
Abruptæ. V. ABRUMPO.
Credere se veloci procellæ. Hor. 3. Carm. 27. 63.
Impendentis procellæ signa. Claud. de Bell. Gildon. 486.
Incessit procella. V. Incesso, in INCEDO.
Intorquet se nubibus venti collecta, procella. Lucret. lib. 6. 124.
Saliunt subitæ in vela procellæ. Stat. 10. Theb. 583.
Stridens Aquilone procella. Virg. 1. Æn. 102.
Tolerare sævas procellas. Sil. lib. 3.
Vexant mare inæquales procellæ. Hor. 2. Carm. 9. 2.
Procella equestris, per translationem. Liv. 30. 18. Equestrem procellam excitemus oportet, si turbare, ac statu movere volumus. Tacit. 3. Hist. 53. 3.
Circumspicite omnes procellas, quæ impendent, nisi providetis. Cic. 4. in Catil. 4.
Civilis procella, Bellum civile. Nepos 25. 10. 6.
Eloquentiæ procella. Quintil. 11. 3.
Fortunæ impotens procella, i. e. Superba, & se cohibere nequiens. Sen. Agam. 589.
Invidiarum procellæ. Cic. pro Cluent. 153. Vitam illam tranquillam & quietam, remotam a procellis invidiarum, & hujuscemodi judiciorum anfractu sequi maluisse.
Irarum procellæ. Sil. lib. 11. 224.
Patriæ procella, turbo ac tempestas pacis. Cic. pro Domo, 137.
Temporis devitare procellam. Cic. 2. Verr. 8. Quoniam criminum vim subterfugere nullo modo poterat, procellam temporis devitaret.

PROCELLŌSUS, a, um. Adj. [ἀελλὴς, ἀργέστης] Plenum procellis. Columel. lib. 7. cap. 6. Hanc pecudem mutilam parabimus quieto cæli statu: nam procelloso atque imbrifero cornuta semper.
Æquor procellosum. Valer. 3. Argon. 621.
Mare. Senec. Med. 411.
Noti. Ovid. 2. Epist. 11.
Pelagus. August. de Civ. Dei, 5. 22. extr.
Venti. Liv. 28. 6.
Ver. Liv. 40. 2. Ver procellosum eo anno fuit.

PROCELLOSE, Adv. Augustin. Confess. 13. 20. Genus humanum profunde curiosum & procellose tumidum.

PRŎCĔRASTIS, is. f. [Προκεραστὶς] Oppidum Bithyniæ ad Bosphorum Thracium e regione Byzantii quod notiore nomine Chalcedon appellatur. Plin. lib. 5. cap. ult.

PRŎCĔRES, um. m. [προβολαὶ, δυνάσται] Capita trabium, hoc est mutuli quidam exstantes, ut ait Servius in Virg. 1. Æn. 740. Al. Muruli. Per translationem autem accipitur pro Majoribus civitatis: quod ii ita in civitate emineant, sicut illi in ædificiis. Livius 1. 45. Quum consensum, deosque consociatos laudaret mire Servius inter proceres Latinorum. Virg. 10. Æn. 213.
Tot lecti proceres ter denis navibus ibant
Subsidio Trojæ.
Referre aliquid ad delectos populi proceres. Virg. 3. Æn. 58.
Castrorum proceres. Lucan. lib. 7. 69.
Pullati proceres. Juven. 3. Sat. 213.
Rerum proceres Paulus & Flaminius. Sil. lib. 11. 142.
Proceres gulæ. Plin. lib. 9. cap. 17.
Procerem, Accus. sing. protulit Juven. 8. Sat. 26.
Agnosco procerem. A Procer, ĕris. conf. Capitol. Maximin. c. 1.

PROCERRĪTUS, a, um. Adj. [νυμφόληπτος] Malo spiritu afflatus.
Procerriti lapides. Plaut. Pœn. 3. 1. 25. [Sed rectius divise scribitur,
Neque nos populus pro cerritis insectabit lapidibus. V. CERRITUS.

PRŌCĒRUS, a, um. Adj. [εὐμήκης, περιμήκης] Prolixum, & in longitudinem productum: quasi ex cera, ob ejus facilitatem, inquit Festus. conf. Voss. Etym. p. 411. Hor. 2. Serm. 2. 36. — quo pertinet ergo
Proceros odisse lupos? Varr. 2. de R. R. cap. 1. Sues procero corpore, capitibus ut sint parvis.
Alni proceræ. Virg. 6. Ecl. 63.
Arundo. Ovid. 13. Met. 891.
Cacumina procera nemoris celsi. Sil. lib. 7. 675.
Cohors Rhodani, Galli. Claud. 1. in pr. Conf. Stil. 158.
Corpus. Lucret. lib. 3. 658.
Fraxini. Hor. 3. Carm. 25. 16.
Proceras manibus vertere fraxinos.
Membra. Stat. 1. Theb. 414.
Palmæ. Catul Argon. 62. 289. al. Lauri.
Passus viæ proferre proceros. Lucret. lib. 4. 825.
Silvæ. Ovid. 16. Epist. 107.
Compar. Cic. 3. de Orat. 183. Post anapæstum procerior quidam numerus effloruit.
Longa procerior alno. Ovid. 13. Met. 791.
Pinus vastior & procerior. Pallad. Novemb. 7. 9.
Superl. Sueton. Calig. cap. 47 pr. Galliarum quoque procerissimum quemque, &, ut ipse dicebat, ἀξιοθριάμβευτον, ac non nullos ex principibus, legit ac sepotuit ad pompam.
Alæ procerissimæ. Columel. lib. 8. cap. 2.
Procerissimus homo. Plin. lib. 7. cap. 16.
Procerissima populus. Cic. 1. de Legib. 15.

PROCĒRE, Adv. [περιμηκῶς] Compar. Cic. 3. de Orat. 128. Brachium procerius projectum quasi quoddam telum orationis.

PROCERĪTAS, ātis. f. [μῆκος] Prolixitas, Altitudo. Cic. de Senect. 59. Quum autem miraretur Lysander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines. Plin. lib. 6. cap 32. Arborum ibi proceritatem ad centum quadraginta quatuor pedes adolescere.

Brevitas & Proceritas pedum in oratione. Cic. in Orat. 212. Fluit omnino numerus a primo, tum incitatius brevitate pedum, tum proceritate tardius.
Corporum proceritas. Plin. 2. 78.
Spatii proceritas. Apul. 5. Milef. p. 169. Elmenh. De longitudine viæ.

PROCERITŪDO, inis. f. Solin. cap. 5. Sobolem noftri temporis, per nafcentium detrimenta, decus veteris proceritudinis perdidiffe.

PROCERŬLUS, a, um. Adj. Dimin. Apul. 2. Florid. p. 351. Elmenh. Manus ejus teneræ, procerula læva diftantibus digitis nervos molitur.

PROCESSIO, PROCESSUS. V. PROCEDO.

PROCESTRIUM, i. n. Locus apertus ac patulus in ædificio vel domo, per quem proceditur in cubiculum, cœnacula, & reliquas partes fuperiores. Plin. 2. Epift. 17. Poft hanc, cubiculum cum proceftrio, altitudine æftivum, munimentis hibernum. Sunt qui legunt Procœtone. q. V.
Proceftria, inquit Paulus, dicuntur, quo proceditur in muro. Ælius Proceftria ædificia dixit effe extra portam: Artorius Proceftria, quæ funt ante caftra, etiam qui non habent caftra, propugnacula, quibus pro Caftris utuntur ædificant. MSS. Procaftria.
Proceftria, a caftro, five caftris, dicta funt Munimenta quædam, quæ fiunt ante mœnia caftrorum, five ante caftra. Quidam etiam Proceftria, Aditum, & veluti portam caftrorum appellarunt. Gloff. Lat. Gr. Procaftria, οἰκήματα πρὸ παρεμβολῆς. V. omnino Lex. Pitifc.

PROCHĒMĂSIS, is. f. [προχείμασις] Præcedens tempeftatum fignificatio. Plin. lib. 18. cap. 26. Accedit confeffa rerum obfcuritas, nunc præcurrente, nec paucis diebus tempeftatum fignificatione, quod προχείμασιν Græci vocant, &c. Sunt qui fcribant Prochimafis.

PROCHĪRUS, i. m. [πρόχειρος] Scriba expedite notans. Meloprochirus, Exercitio & cura promptus. Alciatus ad legem peculiari. De proxim. facr. fcrini libro 12. C.

PROCHOSAGRIOS, i. m. [πρόχος ἄγριος] Herba, Saxifraga. Apul. de Herb. cap. 97.

PRŎCHŸTA, æ. & PROCHYTE, es. f. [Προχύτη] Infula in Puteolano finu; Dicta, quafi Profufa. Emerfit enim provolutis in mare montibus, quum prius non foret. Nam προχεῖν fignificat effundo. Inarimes enim mons, terræ motum paffus, hanc infulam fudit. At Dionyfius lib. 1. fcribit Prochytam dictam effe a Nutrice Æneæ ejufdem nominis. De hac Virg. 9. Æn. 715.
Tum fonitu Prochyta alta tremit. V. ibi Serv. & Plin. 3. 6. & 2. 88.

PROCĪDO, cĭdi, cāfum, [προπίπτω, παραπίπτω, καταπίπτω] ĕre. ex Pro & Cado compofitum; fignificat Pronum cadere, procumbere. Gellius, Nam quum multis annis poftea fcæna, quæ prociderat, refecta effet. Compreffus late Procidit. Hor. 4. Carm. 6. 11.
Ad pedes alicujus procidere. Hor. Epod. 17. 13. conf. 4. Carm. 6. 11.
Procidere ante. Liv. 26. 39. Ille atque præceps cum armis procidit ante proram, &c.

PROCĪDENS, entis. Partic. [προπίπτων] Plin. lib. 16. cap. 5. Cautum eft præterea lege duodecim Tabularum, ut glandem in alienum fundum procidentem, liceret colligere.

PROCIDENTIA, um. n. pl. Procidentia fedis. Plin. lib. 24. cap. 11. Radix vulnera fanat viridis impofita, & fedis procidentia, condylomata, & hæmorrhoidas. [Nifi forte Procidentiam reliquit.

PROCIDENTIA, æ. f. [πρόπτωσις] Plin. lib. 34. cap. 18. Ufus enim ex eodem & in oculorum medicamentis, & maxime contra procidentiam eorum, & inanitatem, & ulcerum excrefcentiam, &c. Idem 23. 9. Utilis & Cœliacis, & procidentiæ vulvarum.

PROCĪDUUS, a, um. Adj. [προπετής] Quod procidit. Plin. lib. 20. cap. 20. Infantium cerebro imponitur, umbilicoque prociduo. Idem lib. 21. cap. 20. Teftes vero, & fedem prociduam, quæque illi funt vitia, &c.

PRŎCIEO, cīvi, cĭtum, [μετακαλέω] ēre. Petere. Liv. Andron. Matrem procitum plurimi venerunt. i. e. Petitum, ut Paulus ex Fefto exponit.

PROCINCTUS, a, um. Adj. ex Partic. [ἐν προβολῇ κατεσταλμένος] Paratus, expeditus. Paulus, Procincta claffis dicebatur, quum exercitus cinctus erat Gabino cinctu, confeftim pugnaturus. Vetuftius enim fuit multitudinem hominum, quam navium, Claffem appellari. Feftus, Procincta claffis dicebatur, exercitus ad prælium inftructus, & paratus, quem Diali flamini videre non licet. Antiqui enim Procinctum militem dixerunt, ut nunc quoque cum exercitus inftructus eft. Procincta autem ideo, quod togis incincti ad pugnam ire foliti fuerint. Unde & teftamenta in procinctu fieri dicta, quod faciunt ad pugnam ituri. Hactenus Feftus. Uti quidem olim verba ejus interpolata leguntur. Nam Scalig. aliter legit. q. V. Gell. lib. 1. cap. 11. Quum procinctæ igitur claffes erant, & inftructa acies.

PROCINCTUS, ûs. m. [προβολή, παρασκευή] Apparatus bellicus, & expeditio dicitur. Plin. lib. 23. cap. 1. Curas, vigoremque animi impedit ad procinctum tendentibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 9. Ex quo in procinctu teftamenta perierunt.
In procinctu facere, Expedite, & celeriter. Ovid. 1. de Ponto, 8. 10.
Hæc in procinctu carmina facta legis. Sed facete abutitur, venufta licentia utens. H. St.
Teftamentum in procinctu facere, fine libra atque tabulis. Cic. 1. de Orat. 228.
In procinctu ftare, eft Accinctum effe. Quintil. lib. 12. cap. 9.
In procinctu habere. Quintil. lib. 10. cap. 1.
In procinctu verfari. Ulpian. in l. non dubium eft. D. de bon. poffef. ex teft. milit. Quanquam enim diftet conditio militum ab his perfonis, quas conftitutiones principales feparant: tamen qui in procinctu verfantur, quum eadem pericula experiantur, jura quoque eadem merito fibi vindicant.

PROCINCTUĀLIS, e. Adj. Ad procinctum pertinens. ut, Procinctualis ornatus. Caffiodor. 6. Epift. 22.

PROCIO, īvi, ītum, īre. a Cio; Rumpere atque irritum facere. Hinc Procitum teftamentum dicebatur, auctore Fefto, velut Procatum, Provocatum, id eft Irritum ac ruptum.

PROCĬTO, āre. Idem quod Vocito. [προκαλοῦμαι] Paulus, Procitant pro vocitant: citare enim vocitare eft, unde procet & prociet. Gloff. vet. Lat. Gr. Procitat, προκαλεῖται.

PROCLĀMO, [καταβοάω] āre. Palam & valde clamare, vociferari. Liv. 1. 26. Moti homines funt in eo judicio, maxime P. Horatio patre proclamante, fe filiam jure cæfam judicare: ni ita effet, patrio jure in filium animadverfurum fuiffe. Cic. 7. Verr. 107. Adfunt, defendunt, proclamant: fidem tuam, quæ nufquam erat, nec unquam fuit implorant.
Proclamare in libertatem. Paulus in l. 3. §. quod fi fervus. D. de acquir. poffeff. Alioquin fi ex poffeffione fervitutis in libertatem proclamaverit, & liberale judicium imploraverit, nihilominus in poffeffione mea eft. Pandect. Florentinæ & Haloander habent, Reclamaverit.

PROCLAMĀTIO, ōnis. f. Proclamatio ad libertatem. l. 25. §. 1. tit. de liberali caufa. Quintil. Decl. 18. Inftantem truci proclamatione difcutere. conf. Idem Decl. 7. & 8.

PROCLAMĀTOR, ōris. m. [καταβοητής] Cic. 1. de Orat. 202. Non enim caufidicum nefcio quem, neque proclamatorem, aut rabulam hoc fermone noftro conquirimus, fed eum virum, qui primum fit ejus artis antiftes, &c.

PROCLĪNO, [προκλίνω] āre. Idem quod Inclinare fignificat. Columel. lib. 7. cap. 10. Earum notanda funt capita, quam in partem proclinentur. Ovid. 2. Amor. 11. 39.
Tum mare in hæc magnus proclinet litora Nereus.

PROCLINĀTUS, a, um. Partic. [προκεκλιμένος] ut,
Partes proclinatæ. Ovid. 2. Trift. 84.
Curvatura montis proclinata ad mare. Vitruv. lib. 2. cap. ult.
Proclinatum latus. Idem 5. 11.
Res proclinata, Translate. Cic. 10. Att. 8. Nequo progredereris proclinata jam re. Al. Inclinata.
Adjuvare rem proclinatam. Cæf. 7. Bell. Gall. 42.

PROCLINĀTIO, ōnis. f. Vitruv. lib. 6. cap. 11. Non minus etiam obfervandum eft uti omnes ftructuræ perpendiculo refpondeant, neque habeant in ulla parte proclinationes.

PRŌCLĪVIS, e. Adj. [ἐπίφορος, εὐεπίφορος, ἐπιρρεπής, κατωφερής] Porro inclinatus, vel pronus, inclinatufque, ut ait Donatus in 1. And. 1. 50. Columel. lib. 9. cap. 5. Cum onere per proclivia non ægre devolent. De apibus.
Sceleri proclivis egeftas. Sil. lib. 13. 585.
Ingenium proclive ad libidinem. Ter. And. 1. 1. 50. Et Cic. in Partit. 34. Ut adolefcentiam procliviorem effe ad libidinem.
Procliviores alii ad alios morbos. Cic. 4. Tufc. 81.
Circa aliquid proclivior. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Labi in proclive. Cic. 4. Tufc. 41. Vitia femel incitata in proclive labuntur, fuftinerique nullo modo poffunt. Al. Proclive, omiffâ præp.
Proclive, Quod facile factu eft. Plaut. Afin. 3. 3. 73.
Nam iftud proclive eft, quod jubes plane collocare.
Dictu proclive. Cic. 2. Off. 68. Quum in hominibus juvandis aut mores fpectari, aut fortuna foleat, dictu quidem eft proclive; itaque vulgo loquuntur, fe in beneficiis collocandis, mores hominum, non fortunam fequi.
In proclivi effe, In promptu, promptum, & facile. Ter. Andr. 4. 2. 18.
Id faciam, in proclivi quod eft, per me ftetiffe ut credat.
Comparativi exempla fupra occurrunt.

PROCLĪVUS, a, um. Adj. Idem. Varro 2. de R. R. cap. 2. Solum oportet effe eruderatum, & proclivum, ut everri facile poffit, ac fieri purum.
Proclivus impetus. Lucret. lib. 6. 728.
Quo fit uti pacto liber minus exitus amni,
Et proclivus item fiat minus impetus undis. Sic enim ex manufcriptis legit Lambinus. Sen. de Morte Claud. Omnia procliva funt, facile defcenditur. Idem Epift. 86. Junius menfis eft jam proclivus in Julium. conf. Plaut. Mil. 4. 2. 27.

PROCLĪVE, Adv. Lucret. lib. 2. 454.
Et procurfus item proclive volubilis exftat. Neque eft quod quemquam moveat fyllaba ultima; nam brevem effe licet, cujufmodi eft, Sublime volantes, &c. Alii legunt, In proclive, ut fit nomen. Cic. 4. Tufc. 41. Sunt in lubrico, incitataque femel proclive labuntur. V. ibi Gronov. qui Proclivi legit. Al. In proclive, ut paulo fupra videbis.
Compar. V. in feq. dict.

PROCLIVĬTER, ius, iffime. Adv. [ἐπιρρεπῶς] Gell. 1. 6. Facile & procliviter perfuafit.
Compar. Idem 12. 11. Proclivius peccare. Cic. Anteq. iret in exfil. 13. Qui funt affecuti fummum gradum honoris, non defpoliabuntur honore: qui fperant, facilius & proclivius ad laudem nobilitatis pervenient.
Multo proclivius. Lucret. lib. 2. 791.
Decurrere ad iras proclivius. Lucret. lib. 3. 312.
Verba proclivius labuntur brevitate & celeritate fyllabarum. Cic. in Orat. 191.

PROCLIVĬTAS, ātis. f. [κατωφέρεια] Cic. 4. Tufc. 28. Hæc igitur proclivitas ad fuum quodque genus a fimilitudine corporis ægrotatio dicitur, dum ea intelligatur ad ægrotandum proclivitas. Sed hæc in bonis rebus, quod alii ad alia bona funt aptiores, facilitas nominetur: in malis proclivitas, ut fignificet lapfionem. Hirt. Bell. Afr. cap. 37. Inde parvulam proclivitatem digreffus, finiftra parte campi propter mare legiones ducit. [V. in DIGREDIOR, ad fin. not.

PROCLIVIUM, i. n. Frontin. Strat. 2. 2. 2. Adjuvante proclivio. Claud. de Laud. Stil. 1. 23. — laffant proclivia currus. [Nifi hic n. pl. a Proclive, & ille Proclivo reliquit, ut exftat in MSS. V. not. Tenul.

PROCLUS, i. m. [Πρόκλος] Lycius, difcipulus Syriani, philofophus Platonicus, præfuit fcholæ Athenienfi, cujus difcipulus & fucceffor fuit Marinus Neapolitanus. Scripfit plura in Grammatica & Philofophia. Auctor Suidas. Ejus adhuc commentarios in Platonis Timæum habemus.
Eytychius Proclus, feu Proculus, Grammaticus, Afer Siccenfis, Præceptor item M. Antonini Philofophi, qui eum ad Proconfulatum ufque provexit, ut fcribit Capitolinus cap. 2. vitæ ejus.
Proclus alter, Cilix Mallotes patria, qui fcripfit in Sophifmata Diogenis, & contra Epicurum, tefte Suida.
Proclus item, Sive Proculejus [Προκλεῖος] e Laodicea Syriæ, qui fcripfit theologicum in Pandoræ fabulam Hefiodi, in Aurea carmina, Ifagogem in Arithmeticam Nicomachi, & alia quædam Geometrica, tefte Suida.
Proclum Naucratitam his Philoftratus addit, qui dicit unum fuiffe ex fuis præceptoribus, ac docuiffe Athenis, filiumque habuiffe luxui deditum, in quem non modo non feverus fuit, fed ufque adeo indulgens, ut in alendis canibus avibufque adeffet, dictitans, has nugas eum citius cum fenibus dimiffurum, quam cum æqualibus. In docendo hunc omnino fervaffe morem, ut ab initio a difcipulis centum drachmas pro totius temporis mercede acciperet, bibliotheca domi publicata, ut illi folum lectioni

lectioni intenti, dum cogerentur, minime per otium, uti moris est in ludo, inter se sibilent aut jurgentur, pueris cum pædagogis, ac adolescentibus in medio constitutis. Hæc ex Philostrato, apud Volaterranum. conf. PROCULUS.

PRŎCO, [καλέω] āre. & PROCOR, āri. Poscere, inquit Festus. Livius Ægistho, Quin quod parere vos majestas mea procat, toleratis, templo hanc deducitis? Unde Procaces meretrices ab assidue poscendo, & Proci, uxorem poscentes in matrimonium. Non. 1. 92. Cic. apud Non. 1. 89. A petendo petulantia, a procando procacitas nominata est. conf. Varr. de L. L. 6. 5. Sen. præf. Nat. Quæst. lib. 4. Plancus ajebat, non esse occulte, nec ex dissimulato, blandiendum. Perit, inquit, procari, si latet.

PROCĀTIO, ōnis. f. Apul. Apol. p. 320. Elmenh. Cum in hoc statu res esset inter procationem matris & metum filii.

PROCAX, ācis. [ὑβριστικός] i. e. Petax. Hinc, Meretrix procax, Petulans, impudens, inverecunda. V. in dict. præced. Ter. Hec. 1. 2. 84.

Sed, ut fit, postquam hunc alienum ab sese videt,
Maligna multo & magis procax facta illico est. Idem Heaut. 2. 1. 15.
Mea est potens, procax, magnifica, sumptuosa, nobilis. Cic. pro Cœl. 49. Ut non solum meretrix, sed etiam procax videatur. De Clodia.

Protervus, petulans. Suet. Othon. cap. 2. A prima adolescentia prodigus, ac procax adeo, ut sæpe flagris objurgaretur a patre.

Amatus a procacioribus feminis. Capitol. de Maximin. Jun. pr. vitæ.

Odii procax. Tacit. 13. Ann. 46. al. Otii.

Procax & superbus fastus. Plin. lib. 9. cap. 35.

Procax, de Inanimantibus etiam dici potest. Virg. 1. Æn. 540.

— penitusque procacibus Austris. i. e. Sævientibus procellis.

Dicta procacia. Claud. 6. Conf. Hon. 246.

Epistola procax. Plin. in præfat.

Lingua. Sil. lib. 8. 250.

Locutio. Catul. in Epithal. Juliæ, 59. 126.

Manus. Plin. lib. 22. cap. 6.

Manum procacem armare. i. e. Exercitum improbe aliquid repetentem. Senec. Agam. 3.

Musa. Hor. 2. Carm. 1. 37.

Vernæ. Hor. 2. Serm. 6. 66.

Procacior, [ὑβριστικώτερος] compar. Ovid. 2. Trist. 435.

Cinna quoque his comes est, Cinnaque procacior Anser.

In feminas procacior. Columel. lib. 7. cap. 3.

Nequitiæ procaciores. Martial. 5. 2.

Superl. Procacissima ingenia. Tacit. 2. Hist. 87. 2.

PROCĀCIA, æ. f. Audacia in poscendo. Auson. Epist. 22. pr. Quod nihil poscente me abnuis, magis acuis procaciam quam retundis.

PROCACĬTAS, ātis. f. [ὕβρις] Licentia turpium conviciorum, qua meretrices & scurræ utuntur. Cic. lib. 4. de Repub. A procando, id est poscendo, procacitas nominata est. Idem in Sallust. 1. Aut si hujus facta, mores, omnem ætatem nudavero, in idem vitium incidam procacitatis, quod huic objicio.

Procacitas videtur idem esse, quod jocularis lascivia ex Plinii loco in MENTAGRA. H. St.

Lepida procacitas. Martial. lib. 2. 41. in Maximinam, cui tres tantum erant dentes, iidemque rubiginosi;

Mimos ridiculi Philistionis,
Et convivia nequiora vita,
Et quicquid lepida procitate
Laxat perspicuo labella risu. i. e. Risu sic aperto ut perspiciantur dentes.

Stolida procacitate ludere. Martial. lib. 1. 125. in Cæcilium, h. e. Impudenter & stolide jocari.

Procacitas linguæ, Mordacitas. Cic. in Sallust. 3. Non enim procacitate linguæ, vitæ sordes eluuntur.

PROCACĬTER, ius, issime. [ὑβριστικῶς] Liv. 28. 24. Flagitatum quoque stipendium procacius, quam ex more & modestia militari erat, & a custodibus probra in circumeuntes vigilias Tribunos jacta.

Sermo procaciter ortus. Curt. 8. 1. 32.

Procacissime illudere. Idem ibid.

Exercentibus plerisque per occultum, atque eo procacius, libidinem ingeniorum. Tacit. 5. Annal. 4. 4.

PROCUS, i. m. [καλεστής, μνηστήρ] Matrimonii appetitor, a Procando. V. Festum. in PROCO. Virg. 4. Æn. 534.

— rursusve procos, irrisa, priores
Experiar? Ovid. 1. Epist. 88.
Turba ruunt in me luxuriosa proci.

Divites proci. Ovid. 2. Met. 571.

Spes procorum invidiosa. Ovid. 4. Met. 794.

Ignoti & impudentes proci. Cic. de Clar. Orat. 330.

Procus, & pl. Proci, dicebantur Proceres in classibus, jam inde a Servio Tullio. De his intelligendus est locus ille apud Ciceronem in Oratore 156. ubi inquit, Jam, ut Censoriæ tabulæ loquuntur, Fabrûm & procûm audeo dicere, non Fabrorum & procorum. Festus, Procum patricium in descriptione classium, quam fecit Servius Tullius, significat Procerum: ii enim sunt principes.

PROCŒTON, ōnis. m. vel PROCŒTIUM, i. n. [προκοιτὼν, ἢ προκοίτιον] Antecubiculum & quasi excubitorium. Plin. 2. Epist. 17. Post hanc, cubiculum cum procœtone, altitudine æstivum, munimentis hibernum. Alii tamen Procestrium legunt, quod vide.

PROCŌMION, i. n. [προκόμιον] i. e. ut interpretatur Theodorus, Coma appofititia. Hoc autem inter ornamenta muliebria posuit Pollux lib. 7. cap. 22.

PROCONNĒSUS, i. f. [Προκόννησος] Insula est in Propontide. Plin. lib. 5. cap. ult. Insulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonnesus, unde Cyzicenum marmor. Eadem Neuris & Proconnesus dicta. conf. Val. Flacc. 3. 34. al. Proconesus. [conf. HECATONNESUS, & PELOPONNESUS, & de utroque Strab. lib. 13. Nam cur Cherronesum, non geminato ν dicerent ratio apparet, ut cacophonon scil. vitarent, ex gemina litteræ repetitione in eadem voce. Stephanus tamen Προκόνησος scribit.

PROCONNESIUS, a, um. [Προκοννήσιος] Adj. possessiv. Vitruv. 2. 8. Halicarnassei regis Mausoli domus Proconnesio marmore omnia habebat ornata.

Aristeas Proconnesius, Scriptor laudatus a Plin. 7. 2.

Proconnesiæ ancillæ cujusdam, quæ ex ejusdem diei coitu, alterum domino similem partum, alterum procuratori ejus enixa fuerit, meminit Plin. lib. 7. cap. 11.

PROCONSUL, ŭlis. m. [ἀνθύπατος] non Qui pro alio Consule præest Provinciæ, sed Qui cum potestate consulari extraordinaria, ad aliquam Provinciam administrandam mittitur. Hujus dictionis crebra est mentio apud historicos. V. Manut. ad Cic. 1. Fam. 1. & Sigon. de Ant. Jur. Prov. vel Lips. ad 1. Ann. Tacit. 76.

Proconsule, V. EXCONSULE. Divus Augustinus in eo libello, quem de Grammatica scripsit, Ab E littera vocali, inquit, nullum Latinum, nisi juncta præpositione, masculinum invenitur: ut Proconsule, Proprætore. Ergo juncta præpositione fiunt Latina, ut dixi, Proprætore & Proquæstore. Nam veteres nominativo casu Proconsul dicebant, attendentes nullum nomen virilis generis apud Latinos in E exire. Hæc Augustinus. Cic 5. Verr. 212. C. Marcelle, te appello, Siciliæ provinciæ, quum esses Proconsule, præfuisti. Asconius in 2. Verr. 45. Pompeius autem Proconsule de Hispania, Sertorio victo, nuper venerat. Plin. 2. Epist. 11. Marius Priscus accusantibus Afris, quibus Proconsule præfuit, omissa defensione, judices petiit.

Sic Ragazonius in Epist. Ciceronis Pro Consule passim scribit, ut Galliam pro Consule administravit p. 7. meæ edit. Ibidem, Macedoniam pro Consule regebat. Sic pag. 14. Cyprum pro Quæstore rexit. H. St. Sic Sall. Catil. c. 19. In quatuor denariis gentis Pompejæ tab. 1. apud Fulv. Ursin. p. 217. PRO. COS. & PRO. Q. puncto interjecto. Recte tamen Cellarius in Orthogr. Lat. ex derivatis hinc vocabulis colligit veteres etiam conjuncte scripsisse, quod & ex imitatione Græcorum colligitur. Gloss. Græco Lat. Ἀνθύπατος, Proconsul, ἀνθυπατεία, Proconsulatus, ἀνθυπατικός, Proconsularis: & Ἀντιστράτηγος, Proprætor: & Ἀντιταμίας, Proquæstor. Eadem ratio compositionis est in Promagister, Pronomen, &c. Nisi potius Proconsules, &c. dicti primum antiquis temporibus fuerunt, qui postea Consulares &c. & sequiore ævo Exconsules &c. Sic enim & Proavus, Profocer, &c. dicitur, qui Avum &c. antecessit. Vulgus Antiquum consulem &c. diceret. Nam certum est hæc nomina ab exacto demum Urbano honore in Provincia cœpisse, deque consule intellecta superioris anni. Sed dubium hoc tollit Livius lib. 22. c. 8. ubi de Prodictatore creato agit. Diserte enim docet Prodictatorem dictum, qui locum Dictatoris, donec legitime alius dici posset, obtineret, quem more nostro loquendi Vicedictatorem diceres. V. infra de singulis suo loco. De Proconsule nominatim Liv. 10. 16. pr.

Sunt qui aliud esse Proconsulem, aliud pro Consule putant. Budæus in Pandect. Dicebant, inquit, veteres Proconsulem aliquem esse, & Pro Consule esse, licet frequentius Pro Consule dicerent; id est Consulari potestate. Cic. pro Lege Manil. 62. Quid tam inusitatum, quam quum duo Consules clarissimi fortissimique essent, ut eques Romanus ad bellum maximum formidolosissimumque pro Consule mitteretur? missus est. Quo quidem tempore, quum esset non nemo in Senatu, qui diceret, Non oportere mitti hominem privatum pro Consule, L. Philippus dixisse dicitur, Non se illum sua sententia pro Consule, sed pro Consulibus mittere. Tanta in eo Reip. bene gerundæ spes constituebatur, ut duorum Consulum munus unius adolescentis virtuti committeretur. conf. Liv. 4. 41. extr.

De discrimine inter Proconsules & Legatos, V. Lex. Pitisc.

PROCONSULĀTUS, ûs. m. [ἀνθυπατεία] Proconsulis dignitas. Plin. 2. Epist. 12. Summotum a Proconsulatu, quia se in legatione turpiter gesserat, de Proconsulibus judicare?

PROCONSULĀRIS, e. Adj. [ἀνθυπατικός] Quod ad Proconsulem pertinet. Gell. lib. 5. cap. 14. Quum provinciam Africam Proconsulari imperio meus dominus obtineret. V. Capitolin. in Pio, cap. 4. & Anton. Philos. 6. Proconsularem imaginem vocat Liv. 5. 2. Tribunatum militum consulari potestate.

Proconsularis provincia. Ammian. 22. 9. Achaja proconsularis.

PRŎCŌPIUS, i. m. [Προκόπιος] e Cæsarea Palæstinæ orator & sophista, scripsit res Justiniani, quas in Oriente, aut Occidente, aut Africa per Belisarium patricium gesserat, cujus scriba & comes in cunctis expeditionibus fuit. Composuit item alterum librum, quem inscripsit ἀνέκδοτα, id est Non edenda, sive non edita: ubi Comœdia quædam Justiniani, & ejus uxoris Theodoræ vituperationem continens. Suidas. conf. Voss. Hist. Græc. 2. 22.

Procopius alius fuit Tyrannus Constantinopolitanus, qui insurgens contra Valentem principem apud Natoliam Phrygiæ civitatem, in ejus potestatem cum exercitu venit, proditus a duobus militibus: alligatusque; deinde duabus per vim reflexis arboribus, discerptus est. De proditoribus etiam sumptum supplicium. Ex tripartita Historia. conf. Ammian. 26. 9.

PROCRĀGO, procraxi, [κράζω] procraxisse, & per syncopen procraxe. Palam aperuisse atque indicasse, & quasi in publico garrisse. Verbum est e Græco detortum κράζω, quod valet clamo, & vociferor. Lucret. lib. 5. 1158.

Quippe ubi se multi per somnia sæpe loquentes
Aut morbo delirantes procraxe ferantur:
Et celata diu in medium peccata dedisse. Quidam malunt legi, Protraxe, ut habent plerique libri vulgati: sed Lambinus cum Hermolao hoc aptius & significantius esse contendunt. Adde quod in aliquot manuscriptis ita reperitur scriptum.

PROCRASTĪNO, pr. c. [ἀναβάλλομαι] āre. Diem de die trahere, differre. Cic. pro Rosc. Amer. 26. Ac primo rem differre quotidie, ac procrastinare isti cœperunt: deinde aliquanto lentius nihil agere, atque deludere. Idem 6. Verr. 100. Res non procrastinatur.

PROCRASTINĀTUS, a, um. Partic. Gell. 17. 10. Quæ procrastinata sunt ab eo.

PROCRASTINATIO, ōnis. f. [ἀναβολή] Dilatio. Cic. 6. Philip. 7. Nam cum plerisque in rebus gerendis tarditas & procrastinatio odiosa est, tum hoc bellum indiget celeritatis.

PROCREO, pr. c. [τεκνόω] āre. Gignere, Progignere. Liv. 1. 3. extr. Proca deinde regnat: is Numitorem atque Amulium procreat. Cic. pro Rosc. Amer. 41. Pater igitur amens, qui odisset eum sine causa, quem procrearat.

Procreati

Procreati ex gaudio lenones. Plaut. Rud. 5. 1. 4.
Sic enim ab initio fui animatus, ut non magis me mea causa putarem esse natum, quam Reipub. procreatum. Cic. Anteq. iret in exsil. 20.
Mente dura aliquem procreare. Catul. 58. 3.
Procreare alicui periculum. Cic. 2. Att. 22. Quum diceret in summa se perfidiæ & sceleris infamia fore, si mihi periculum procrearetur ab eo, quem ipse armasset, quem plebejum fieri passus esset. Vetus codex habet Crearetur.
Usum procreare. Lucret. lib. 4. 833.

Procreor, āri. Passivum. Varro lib. 8. de L. L. 21. extr. Non in volucribus generatim servatur analogia? non ex aquilis, aquilæ, atque ex turdis, qui procreantur, turdi, &c. Macrob. 2. Saturn. 13. Leges bonæ ex malis moribus procreantur. Plura supra V.

Procreātio, ōnis. f. [παιδοποιία, παιδογονία] Cic. 1. Tusc. 31. Quid procreatio liberorum? quid propagatio nominis?
Dissimilitudo locorum, nonne dissimiles hominum procreationes habet? Cic. 2. de Divinat. 96.

Procreātor, ōris. m. [παιδοποιητής] Cic. 4. de Finib. 17. Ut ii qui procreati essent, a procreatoribus amarentur.
Procreator Mundi Deus. Cic. de Univers. 23. Animum igitur quum ille procreator mundi Deus ex sua mente & voluntate genuisset.

Procreātrix, īcis. f. [παιδοποιήτρια] Cic. 1. de Orat. 9. Neque enim te fugit laudandarum artium omnium procreatricem quandam, & quasi parentem eam, quam φιλοσοφίαν Græci vocant.

Prōcresco, [ἐπιδίδωμι] ĕre. Progigni. Lucret. lib. 2. 566.
Et res progigni, & genitas procrescere posse. Ibid. 546.
Ex quatuor rebus omnia procrescere. Lucret. lib. 1. 715.
Unde queat vis immensi procrescere morbi. Lucret. lib. 6. 664.

Prōcris, is. & idis. f. [Πρόκρις] inquit Servius, filia Iphidi, uxor Cephali, quum audisset a rustico quodam amare eum Auroram, quam invocare consueverat, ad silvas profecta est, & in frutetis latuit ad deprehendendum maritum cum pellice. Qui quum more solito Auroram vocaret, Procris egredi cupiens, fruteta commovit. Sperans Cephalus feram, hastam inevitabilem jecit, & ignarus interemit uxorem. Hæc & plura Servius enarrans illud Virg. 6. Æn. 445.
His Phædram, Procrinque locis, mæstamque Eriphylen. [Apud quem Iphiti, vel Iphidis legendum videtur.
Ovid. lib. 7. Met. Fabulis 27, 28, & 29. Procrin facit Erechthei filiam, & Orithyiæ sororem, unde & Erechthis vocatur, & pro Aurora, Auram substituit. Hujus quoque amore captus fuerat Minos, postquam illa laborantem sanaverat. V. Ovid. Rem. Amor. 453. Adde Hygin. Fab. 189. & Astron. 2. 35.

Prōcrustes, æ. m. [Προκρούστης] Celebris latro habitans in ea parte Atticæ, quæ Curdalus dicitur. Viatores ad lectum, quem ascendere cogebat, emensus, longioribus partem supereminentem amputabat, & breviorum pedes distendebat, a Theseo eodem supplicio interfectus. De quo Plutarch. in Theseo p. 5. edit. Francf. & Diodor. 4. 5. Immitem vocat Ovid. 7. Met. 438. Torvum, 2. Epist. 69. conf. Sidon. Carm. 5. 477. & Meurs. Thes. cap. 7. Al. Procustes.

Prōcŭbo, ui, itum, [κυπάζω] āre. Vigilare: quasi porro, hoc est longe esse a cubando. Perottus. Virg. 3. Georg. 145.
— muscus ubi, & viridissima gramine ripa,
Speluncæque tegant, & saxea procubet umbra. h. e. Cubet. vel, ut Philarg. Protendatur. Sabinus legit Protegat, exponitque Defendat. [Procubet. i. e. Projiciatur. Saxea, A saxis.

Procubĭtor, ōris. m. [προκοίτος] Qui noctu, custodiæ causa, ante castra excubat, auctore Festo. Gloss. vet. Procubitor, φρουρός. De Procubitoribus, V. Plura apud Stewech. in Veget. de Re Mil. 3. 8. vel Lex. Pitisc.

Prōcūdo, di, sum, [ἐπικόπτω, ἐπιχαλκεύω] ĕre. Prolatare, cudendo extenuare, inquit Servius, seu probe cudere, exacuereve. Virg. 1. Georg. 261.
— durum procudit arator
Vomeris obtusi dentem.
Est & Producere, aut Efficere aliquid. ut,
Ira procudit enses. Hor. 4. Carm. 15. 19.
Ignes procudunt ignem. Lucret. lib. 2. 1112. Alii legunt, Producunt.
Dolos procudere. Plaut. Pseud. 2. 2. 20.
Linguam procudere. Cic. 3. de Orat. 121. Non enim solum acuenda nobis, neque procudenda lingua est, sed onerandum complendumque pectus maximarum rerum, & plurimarum suavitate, copia, varietate.
Prolem propagando procudere. i. e. Procreare, producere. Lucret. lib. 5. 854. Et 848. Sæcla propagando procudere.
Vitam procudito legendo aut scribendo; i. e. Producito. Non. 2. 677.
Voluptas procuditur vivendo. Lucret. lib. 3. 1094.
Procudendo, [ἐν τῷ ἐπιχαλκεύεσθαι] Lucret. lib. 5. 1263.
— quamvis in acuta & tenuia posse
Mucronum duci fastigia procudendo.

Prŏcul, Adv. [ἄποθεν, πόῤῥω, εἰς μακρὰν, τηλόθι, ἐπιπρόσω, ἀπὸ λίθου] Videtur componi ex Porro & Longe; quasi Longe ab oculis. a Procellere duci vult Voss. Etym. p. 411.
Procul, quasi Porro ab oculis, apud Perottum, ex Porro & Oculus. H. St.
Frequentius de longius remotis dicitur Plaut. Curc. 1. 2. 18. Amabo, cuja vox sonat procul? Cæs. 5. Bell. Gall. 46. Tum fumi incendiorum procul videbantur. Ter. Adel. 3. 3. 84.
Sed quis illic est, quem procul video? Estne Hegio?
Procul hinc. Ter. Eun. 4. 7. 17.
Ut tu illos procul hinc ex occulto cæderes, facerent fugam.
Idem Hec. 4. 3. 1.
Quem cum istoc sermonem habueris, procul hinc stans accepi, uxor.
Ovid. 2. Met. 464.
I procul hinc dixit, nec sacros pollue fontes. conf. Juven. 14. Sat. 45.
Procul hinc este. Formula solennis ante sacra, qua profanos clara voce expellebant. V. Brisson. lib. 1. de Form. Barth ad Script. Venat. p. 148.
Non procul, sed hic. Cic. 2. in Catil. 29. Qui jam non procul, ut quondam solebant, ab extero hoste atque longinquo, sed hic præsentes suo numine, atque auxilio, sua templa atque urbis tecta defendunt.
Abscedere procul. V. Abscedo.
Errare procul. Sallust. Jugurth. cap. 85. § 38. Ceterum homines superbissimi procul errant. h. e. Vehementer falluntur, & longe a vero judicio aberrant.
Esse procul. Ovid. 2. Met. 458.
His quoque laudatis, procul est, ait, arbiter omnis.
Procul, o procul este profani. Virg. 6. Æn. 258.
Procul habeo iræ & studii causas. Tacit. 1. Ann. 1. 6.
Quærere procul alicunde. Cic. 4. Verr. 48. Quia non posset negare ab illis pecuniam datam, non quæsivit procul alicunde.
Procul a. Ter. Adelph. 3. 2. 50.
Postremo, quando ego conscia mihi sum, a me culpam esse hanc procul. Ovid. 4. Epist. 75.
Sint procul a nobis juvenes, ut femina compti.
Procul a conspectu imperii. Cic. 2. de Lege Agr. 87. Hæc quæ procul erant a conspectu imperii, non solum afflixerunt, sed etiam, &c.
Procul a judicio remota. Cic. pro Cluent. 2. Altera autem, quæ procul a judicio remota est, quæ concionibus seditiose concitatis accommodatior est, quam tranquillis moderatisque judiciis. Subauditur aliquando hæc ipsa Præpositio. V. infra paulo.
Procul a litteris. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Cælestia procul esse a naturæ cognitione. Cic. 1. Acad. 15.
Procul a patria. Virg. 10. Ecl. 46.
Procul longe a. Plaut. Curc. 2. 2. 11.
Hac noctu in somnis visus sum viderier,
Procul sedere longe a me Æsculapium.
Procul ab ostentatione posita res. Quintil. in procem. lib. 1.
De procul. V. De.
Procul interdum E regione tantum significat, spatio exiguo interjecto. ut Virg. 6. Ecl. 16.
Serta procul tantum capiti delapsa jacebant. Idem 3. Æn. 13.
Terra procul vastis colitur Mavortia campis. conf. Idem 5. Æn. 124. & Serv. in loc. qui Procul ibi vult significare Prope. Sed refutavit Perizon. ad Sanct. Minerv. 1. 16. 7.
Procul, aliquando præpositio est, & interdum Ablativo, nonnunquam Accusativo jungitur: si Grammaticis credimus.
Accusativo. Curt. 5. 5. 5. Procul urbem. Liv. 21. 7. de obsidione Sagunti, Locus procul muros satis æquus agendis vineis fuit. Nunc passim legitur, Procul muro. De hoc casu V. Giphan. Observ. Latin. 290. Sallust. incert. 3. 8. Sciopp. ad Sanct. Minerv. 1. 16. & Voss. de Analog. 4. 22. qui suspectum reddunt.
Ablativo. Tacit. 1. Hist. 54. Nec procul cæde aberant. i. e. Prope interficiebantur.
Procul mari incolebant. Liv. 38. 16. extr.
Non procul Oceano habet. Plin. lib. 5. cap. 9.
Procul patria. Cic. 7. Fam. 6. Multi suam rem bene gessere, & publicam, patria procul.
Haud procul Neapoli. Plin. lib. 9. cap. 53.
Ambitione procul. Hor. 1. Serm. 6. 52.
Procul discordibus armis. Virg. 2. Georg. 459.
Procul dubio, i. e. Certe. Suet. Claud. cap. 3.
Procul vero, sic dicitur ut Procul dubio. Columel. in præf. lib. 1. Nam illud procul vero est, quod plerique crediderunt, &c.
Sed in his exemplis videtur ellipsis præpositionis A, quæ sæpius apposita reperitur.

Procula, V. Proculus.

Prōculco, [καταπατέω] āre. Progrediendo, vel aliud agendo conculcare. Columel. lib. 2. cap. 20. Nam dum a pecudibus legumina proculcantur, herbæ etiam atteruntur ungulis, &c. Idem lib. 2. cap. 15. Tum pedibus lotis in modum farinæ proculcant.
Segetes crescentes proculcat aper. Ovid. 8. Met. 290.
Ungula equorum proculcat eum crebro pulsu. Virg. 12. Æn. 534.
Fata proculcare, Mortem non curare, spernere. Senec. Theb. 1.

Proculcātio, ōnis. f. Plin. 8. 18. Obturbata proculcatione aqua. Sen. de Tranquil. Anim. cap. 11. Quod regnum, cui non parata ruina & proculcatio?

Proculcātor, ōris. m. in militia idem qui Procursator. Ammian. 27. 23. Inveniri posse aliam viam, præter eam, quam inspexere proculcatores.

Proculeja, V. seq. dict.

Prōcŭlējus, i. m. [Προκλήϊος] ut scribit Acron, Eques fuit Romanus, Augusti amicissimus, qui pius sic erga fratres suos Scipionem & Murenam fuit, ut spoliatis bello civili patrimonium suum ex integro divideret, quod cum eis jam ante diviserat. Hæc Acron apud Hor. 2. Carm. 2. 5. Hujus meminit & Plutarchus in vita Antonii. conf. Harduin. ad Plin. 7. 45. & Burm. ad Quintil. 6. 3.
Cognomen fuisse Cominiorum tradit Spanheim. de U. & P. Num. diss. 6.

Proculeia & **Proculina**, æ. f. Mulierum nomina apud Martial. 10. 41. Et 6. 22.

Proculio, īre. & **Proculīno**, āre. Proculio, Promitto: proculiunt, promittunt: proculinant, promittunt: Antistius de jure Pontificali lib. 9. Festus.

Prōcŭlus, i. m. [Πρόκλος] Cognomen ejus qui natus sit patre peregrinante a patria procul, auctore Festo. q. V. conf. Fabric. Bibl. Græc. vol. 8. p. 462. Plaut. Men. 2. 2. 38. Jubeas Proculum afferri tibi. al. Porculum. Hinc contracte Proclus. V. supra. Gl. L. Gr. Proculus, Τηλέγονος.
Proculus, cum prisco tempore Virginiorum & Geganiorum prænomen fuisset, postea cognomen fuit Plautiorum. Valer. 10. Quæ olim prænomina fuerunt, nunc cognomina sunt, ut Proculus. conf. Lex. Pitisc. & Fastos consulares, & quæ ex Sigon. in Prænomen.
Proculus, Imperator libidinosus, de quo Vopiscus.
Proculus Grammaticus, vir suis temporibus doctissimus fuit, qui in Itinerario commemorat apud Memphim, in aurea columna Ægyptiis litteris scriptum fuisse, Tunc demum Ægyptum liberam fore, quum in eam venissent Romani fasces. Treb. Poll. in Æmiliano extr. conf. Proclus.
De aliis hujus nominis Philosophis ac Grammaticis, V. Proclus.

Prōcŭla, æ. f. Muliebre nomen. Juven. 2. Sat. 68. & 3. 23.

Prōcumbo, cŭbui, cubitum, [προπίπτω Gloss. Lat. Gr.] ĕre. Prosterni, proclivem esse. Liv. 1. 7. Ipsum fessum via procubuisse. Columel. lib. 1. 6. 6. Lata bubilia esse oportebit pedes x, vel ut minimum ix. Quæ mensura & ad procumbendum pecori, & jugario ad circumeundum laxa ministeria præbeat.
Soluti vino procubuere. Virg. 9. Æn. 190.
Lassus studio venandi procubuit. Ovid. 3. Met. 413.

In terram toto procumbere vultu. Ovid. 14. Met. 281.
Terræ procumbere, h. e. In terram. Ovid. 2. Met. 347.
Pede offenso. Ovid. 2. Fast. 720.
Genu succiduo. Ovid. 13. Epist. 24.
Genu posito suppliciter. Ovid. 2. Fast. 438.
Genibus alicujus procumbere; h. e. Ad genua. Ovid. 13. Met. 585.
Procumbere ad genua, vel ad pedes alicujus. Liv. 25. 7. pr.
Ante pedes alicujus. Ovid. 12. Epist. 186.
Procumbere ad arborem. Plin. lib. 8. cap. 16.
Procumbere in armos. Martial. 1. 61. De leone.
Quod ruet in tergum, vel quos procumbet in armos?
In genua procumbere. Curt. 9. 5. 13.
Procubuit lupa. Virg 8. Æn. 630.
Poplites procumbunt. Lucret. lib. 4. 950.
Procumbunt milites, pro Cadunt. Cæs. 2. Bell. Civil. cap. 42.
Procumbit humi bos. Virg. 5. Æn. 481.
Metu procubuere feræ. Stat. 4. Theb. 142.
Bello & armis procubuisse. Valer. 4. Argon. 753.
Certamine summo procumbunt. Virg. 5. Æn. 198.
Fatis procubuere pares. Stat. 2. Theb. 642.
Ictu saxi procumbit. Sil. lib. 8. 669.
Manu nostra procubuere. Ovid. 13. Met. 262.
Strage hac me vellem procubuisse. Valer. 3. Argon. 271.
Procumbere, Demitti. Plin. lib. 16. cap. 36. de arundinibus, Omnibus vero folia a nodo orsa, complexu tenues per ambitum inducunt tunicas, atque a medio internodio, cum plurimum, desinunt vestire, procumbuntque. h. e. In terram inclinantur.
Culmus procumbit gravidis aristis. Virg. 1. Georg. 111.
Nemora omnia late procumbunt. Lucan. lib. 3. 395.
Segetes procubuere imbribus. Cæs. 6. Bell. Gall. cap. 42.
Taxi procumbentes. Lucan. lib. 3. 419.
Procumbere, Inclinari. Alfenus in l. si quando. D. si servit. vendicet. Si quando inter ædes binas paries esset, qui ita ventrem faceret, ut in vicini domum semipedem aut amplius procumberet: agi oportet, &c.
Nonnunquam est Corruere, subsidere, collabi. ut
Domus lapsa in domini procubuit caput. Ovid. 1. de Pont. 9. 14.
Tectum thalami procumbit. Ovid. 4. Fast. 233.
Tecta super habitantes procubuere. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Turris procubuit pondere. Virg. 9. Æn. 541.

PRŌCŪRO, [ἐπιτροπεύω, ἐπιμελέομαι] āre. Administrationem alienarum rerum gerere, unde & Procuratores dicti sunt. Cic. 12. Fam. 24. Is procurat rationes negotiaque Dionysii nostri.
Nonnunquam idem quod Curare, Administrare, Gubernare. Idem 1. Acad. 29. Quasi prudentiam quandam, procurantem cælestia maxime, deinde in terris ea, quæ pertinent ad homines.
Pro Præesse, sive esse cum potestate juris exercendi, videtur usus JCtus l. 86. Dig. de acquir. & amitt. hæred. Pannonius Avitus cum in Cilicia procuraret. [i. e. Cæsaris Procurator esset, de quo plenius V. in lex Pitisc. & infra. Sic
Procurare rationes provinciæ alicujus. Plin. lib. 7. cap. 16.
Procurare, Simpliciter curare. Plaut. Pœn. prol. 29.
Nutrices, pueros, infantes minutulos,
Domi ut procurent. Apul. Hunc enim equulum suum curioso nimis procurantem inveni. Catul. Epig. 45. 15.
Et me procuravi ocimoque, & urtica. [An Expiavi, malum ut averterem?
Ædes procurare. Varro de L. L. lib. 4. 14. Ædilis, qui ædes sacras & privatas procuraret. conf. PROCURATIO.
Corpus procurare. Virg. 9. Æn. 158. — bene gestis corpora rebus
Procurate, viri.
Stabulis procurans otia pastor. Sil. lib. 6. 330.
Procurare arbores, Adhibita diligentia excolere, & providere ut crescant. Cato de R. R. cap. 43. Eodem modo ceteras arbores procurato.
Sacra procurare, Administrare. Nepos 2. 2. extr.
Procurare sacrificia publica atque privata. Cæs. 6. Bell. Gall. cap. 12.
Procurare, [ἀφοσιοῦσθαι] Expiare. Gell. lib. 4. cap. 6. Ut terram movisse nuntiari solet, eaque res procuratur. Et paulo post, De ea re ita censuerunt, ut M. Antonius Consul hostiis majoribus Jovi & Marti consecraret.
Procurare & Expiare. Cic. 2. de Divin. 130. Officium autem esse ejus, prænoscere dei erga homines mente qua sint, quidque significent, quemadmodumque ea procurentur, atque expientur.
Fulgur procurare. Suet. Galb. cap. 4. V. Brœckh. ad Tibul. 1. 5. 13. Petron. cap. 10. Et Drakenb. ad Sil. 8. 125. vel Lex. Pitisc.
Minas cælestium procurare hostiis. Apul. Met. 9. p. 233. Elmenh.
Magna vis est in monstris interpretandis ac procurandis, in Aruspicum disciplina. Cic. 1. de Divin. 3.
Vide annon Procurare & in malam partem, ut Procurare alicui malum aliquod, Procurare necem. H. St. Ut vulgo usurpant.
Prima syllaba anceps est. Producitur apud Virg. & Sil. supra. corripitur apud Tibull. 1. 5. 13.
Ipse procuravi ne possent sæva nocere
Somnia, ter sancta deveneranda mola. i. e. Expiavi.

PROCURĀTIO, ōnis. f. [ἐπιτροπή] Administratio. ut
Negotii publici procuratio. Cic. pro Sext. 66.
Adserere sibi procurationem. Ulpian. in l. quæ omnia. D. de procurat. Nec ferendus est procurator, qui sibi adserit procurationem. Nam hoc ipso suspectus est, quod operam suam ingerit invito: nisi forte purgare magis convicium, quam procurationem exsequi maluerit.
Procuratio & Auctoritas. Cic. pro Rosc. Amer. 28. Qui posteaquam magistratus creavit, legesque constituit, sua cuique procuratio auctoritasque est restituta.
Suscipere procurationem rei alicujus. Ulpian. in l. si vero. §. si filiofamilias. D. mandati, vel contra.
Procurationem committere. Cic. 7. Verr. 36. Mihi sacrarum ædium procurationem, mihi totam urbem tuendam esse commissam.
Cura & Procuratio reip. Cic. 1. Acad. 11. Dum me ambitio, dum honores, dum causæ, dum Reipublicæ non solum cura, sed quædam etiam procuratio multis officiis implicatum & constrictum tenebat, &c.
Procuratio, Præsidium. Varr. 1. de R. R. cap. 1. Adveneror Minervam & Venerem, quarum unius procuratio oleti, alterius hortorum.
Habere procurationem alicujus rei. Cic. 1. de Nat. Deor. 3. Sunt philosophi & fuerunt, qui omnino nullam habere censerent rerum humanarum procurationem deos. i. e. Curam.
Procuratio, Expiatio. Cic. 1. de Divin. 101. Atque etiam scriptum a multis est, quum terræ motus factus esset, ut sue plena procuratio fieret.
Procuratio & Expiatio. Cic. 2. de Legib. 34. Jam de aruspicum religione, de expiationibus & procurationibus, satis superque in ipsa lege dictum puto.

PROCURATIUNCULA, æ. f. dimin. Sen. Epist. 31. Omnia transisti procuratiunculæ pretio.

PROCURĀTOR, ōris. m. [ἐπίτροπος, ἐπιμελητής, διοικητής, κηδεμών] Ulpianus, De procuratoribus & defensoribus, l. 1. Procurator est, qui aliena negotia mandato domini administrat.
Procurator, Ciceroni dicitur pro Cæcin. 56. legitime esse, Qui nostri negotii aliquid gerit, alieno præpositus negotio, pæne dominus, & alieni juris vicarius, præsertim bonorum illius, qui Reipub. causa abest. Hos hodie *Factores* appellamus. Cic. pro Quint. 27. Libellos Sex. Alfenus procurator P. Quintii, familiaris & propinquus Sex. Nævii, dejicit. conf. Ascon. in 1. Verr. 11. V. & in PATRONUS.
Procurator a rationibus. Petron. cap. 30.
Mandare aliquid procuratori de agricultura. Cic. de Orat. 249.
Agere per procuratores. Cic. 4. Att. 15. Mihi mehercule nihil videbatur esse, in quo tantulum interesset, utrum per procuratores ageres, an per te ipsum.
Voluntarius procurator. Cic. de Clar. Orat. 17. Ego a te hujus voluntarius procurater petam.
Apum procurator. Columel. 9. 9.
Aviarii procurator. Varr. R. R. 3. 6.
Procurator regni. Cæs. 3. Bell. Civil. extr.
Procurator dromi, in ministerio quod ad Factiones Circi, & Ludos Circenses pertinebat, dicebatur olim, Qui ejus loci procurationem gerebat, ubi equos suos Veneti, aut alia factio, exercere solebant. Dromus enim hic Locum significat, estque plane Hippodromus. Hoc ex priscis titulis eruit Turnebus, ut in illa epigrapha, PROCVRATORI DROMI FACTIONIS VENETAE, &c.
Post oppressam remp. Procuratores erant Principum in singulis Provinciis, qui rationes fisci curabant, pæne ipsis Præsidibus pares potestate, de quibus prolixius agere non licet. Distinguit ab Actoribus eorundem Plin. in Paneg. cap. 36. Postea dicti sunt Fisci Advocati.
Procurator ducenarius, apud Suet. Claud. c. 24. est Qui ducenariæ, id est ducentesimæ colligendæ præerat, quam διακοσιοστὴν appellat Dio. Fortasse quis a numero vocari censeat: alius a salario ducenario, quæ videtur sententia esse Dionis lib. 1. [V. DUCENARIUS, in DUCENTI.
De Procuratore Ærarii, Africæ, aurariarum, baphiorum, bibliothecæ, Cæsaris, canonum, dromi, ducenario, ab ephemeride, linificiorum, ludorum, metallorum, monetæ, rei privatæ, tibicinum, vicesimæ hæreditatum, & voluntario, V. plura in Lex. Pitisc.

PROCURĀTRIX, īcis. f. [ἐπίτροπος] Cic. 4. de Fin. 17. Sed quum sapientiam totius hominis custodem & procuratricem esse vellent, quæ esset naturæ comes, &c.

PROCURĀTŌRIUS, a, um. Adj. Ulpian. in l. siquis quum procuratorio nomine condemnatus esset, hæres extiterit domino litis. &c. D. de procuratoribus. Cajus in l. si quis in rem suam procuratorio nomine agat. eod. tit.
Exceptio procuratoria. Pomponius in l. ad legatum. D. de procuratoribus.

PRŌCURRO, curri, cursum, [προτρέχω, προβάλλω] ĕre. Ultra, sive longe currere. Columel. lib. 6. 2. 9. Ex domitis bubus, valentissimum, eundemque placidissimum cum indomito jungimus, qui & procurrentem retrahat, & cunctantem producat.
De militibus pugnam capessentibus, proprie. Cæs. 5. Bell. Gall. 34. Quoties quæque cohors procurrerat, ab ea parte magnus hostium numerus cadebat. Idem 3. 93. Sic apud Virg. 9. Æn. 690.
Et conferre manum, & procurrere longius audent.
Procurrere ad oras extremas. Lucret. lib. 1. 968.
Procurrere in vias. Liv. 4. 40.
Procurrere in publicum. Liv. 34. 2.
In pugnam. Columel. lib. 7. cap. 3.
In aciem. V. ACIES.
Vitæ spatium pede inoffenso. Ovid. 3. Trist. 4. 33. al. Percurrere, vel Decurrere rectius.
Procurritur ad mortem impetu quodam & instinctu. Plin. 1. Epist. 22.
Procurrit mons in Occidentem, Protenditur. Columel. lib. 6. cap. 27.
Procurrere in æquor. Ovid. 4. Fast. 419.
Terra tribus scopulis vastum procurrit in æquor
Trinacris, &c.
In mare procurrit Apenninus. Hor. Epod. 16. 29.

PROCURRENS, entis. Partic. [προτρέχων] ut, Unus ex multitudine procurrens. Cæs. 5. Bell. Gall. 43.
Procurrens sinus inter duo maria. Plin. lib. 4. cap. 11.
Saxa procurrentia. Virg. 5. Æn. 204.
Infelix saxis in procurrentibus hæsit. i. e. Præminentibus, & veluti obviam venientibus. Servius.
Procurrens gurgite pontus. Virg. 11. Æn. 624.
Procurrens in longitudinem radix. Plin. lib. 18. cap. 13.

PROCURSUS, ūs. m. [προδρόμημα] Liv. 22. 41. pr. Tumultuario prælio, ac procursu magis militum, quam ex præparato, aut jussu imperatorum orto, haudquaquam par Pœnis dimicatio fuit.
Rapidus procursus. Virg. 12. Æn. 711.
Magno procursu agebat equos. Stat. 9. Theb. 25.
Faciles sternit procursibus herbas. Stat. 4. Theb. 787.
Procursus. Lucret. lib. 2. 454. Cursus productus, & porro tenus continuatus,
Et procursus item in proclive volubilis exstat. Quidam habent Percursus.
Procursus chlamydis angulosus. Plin. lib. 5. cap. 10.
Æquoris infesti procursibus. Avien. Perieg. 555.
Tralate. Val. Max. 3. 2. pr. Initia procursusque virtutis patefecimus.

PROCURSIO, ōnis. f. [προδρομή] Actus procurrendi.
Procursio, Aliquantus progressus. Quintil. lib. 11. cap. ult ubi de pedum gestibus

gestibus loquitur: Varicare pedes supra modum, & in stando deforme est, & accedente motu prope obscænum Procursio opportuna, brevis, moderata, rara: convenit etiam & ambulatio quædam, propter immodicas laudationum moras: quamquam Cicero rarum incessum, neque ita longum probat. Discursare vero ineptissimum, &c.

Procursio, Excursio, vel digressio a causa. Quintil lib. 4. cap. 3. Non semper est necessaria post narrationem illa procursio. V. Egredi, pro Digredi, in EGREDIOR.

PROCURSŌRIUS, a, um. Adj. ut, Procursorius index. Ammian. 31.9.

PROCURSO, [ἐκτρέχω] āre. frequent. Liv. 27. 2. Ibi per dies aliquot quum ab stationibus procursaretur. Plin. lib. 8. cap. 5. Procursantibus inter eos qui lacesserent, non potuisse effici, &c.

PROCURSATIO, ōnis. f. [ἐκδρομή] Liv. 28. 33. pr. A quibus ubi per procursationem commissa pugna esset, &c. Idem 5.19. Procursationes multæ temere inter murum & vallum fiebant. Idem 22. 44. Hannibal dirigit aciem, lacessitque Numidarum procursatione hostes.

PROCURSĀTOR, ōris. m. Liv. 42. 64. Breve certamen, levis armaturæ maxime, cum procursatoribus fuit.

PRŌCURVUS, a, um. Adj. [πολυκαμπύλος] Valde curvum significat. Virg. 2. Georg. 421.

Contra non ulla est oleis cultura, neque illæ
Procurvam exspectant falcem.

Litora procurva. Virg. 5. Æn. 765.

PROCURVO, āre. Tertull. seu Cypr. Genes. 1. 14.

Pomiferique simul procurvant brachia rami.

PROCUS, V. PROCO, as.

PROCUSTES, V. PROCRUSTES.

PRŎCȲMÆA, æ. f. [προκυμαία] Moles opposita fluctibus. Rufin. Lat. Joseph. Bell. Jud. 1. 16. Expleto spatio, quod unda celabat, in ducentos pedes murum dilatavit, ex quibus centum repellendis erant fluctibus, ante constructi, unde procymæa dicebantur.

PRŎCȲON, ōnis. m. [Προκύων] teste Plin. lib. 18. cap. 28. Stella est, quæ alio nomine Canicula dicitur, quoniam ante majorem Canem exoritur. V. in CANIS & SIRIUS. Columel. lib. 11. 2. Idib. Juliis Procyon exoritur mane, & tempestatem significat. Postea inquit, VII Cal. Augusti, Canicula apparet, caligo æstuosa. Hor. 3. Carm. 29. 18.

— jam Procyon furit,
Et stella vesani Leonis.

Latinis autem Anticanis, Græcis Procyon dicitur & Sirius. Cic. 2. de Nat. Deor. 114.

Anticanis, Procyon Grajo qui nomine fertur. Ex poeta.

PRŌDĔAMBŬLO, [ἐκπεριπατέω] āre. quasi Foris deambulare. Ter. Adel. 5. 1. 4. Prodeambulare huc libitum est.

PRŌDEO, īvi vel ii, ĭtum, [προέρχομαι, πρόειμι] īre. Ultra ire, sive Foras ire, quasi porro ire. Ex Pro, & Eo, is, D interposita. Ter. Eun. 5. 7. 4. Nunc id prodeo, ut conveniam Parmenonem. i. e. Ob id exeo, ut, &c.

Prodit, non solum In apertum exit, significat: sed etiam Porro it. Item ex interiore loco procedit. Festus.

Prodire ad aliquem. Plaut. Casin. 2. 7. 12. Atque illi ad me prodeunt.

Prodire ad colloquium. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 26.

E limine. Tibul. lib. 3. 3. 3.

In aciem. V. ACIES.

In conspectum alterius. Ter. Phorm. 2. 4. 3.

In funus. Varr. 1. de R. R. cap. 69. Ter. Andr. 1. 1. 88.

In hostem. Lucan. lib. 7. 231.

In pascua pecudes prodeunt. Columel. lib. 7. cap. 10.

In prælium. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 86.

In publicum. Cic. 3. Verr. 98. Prodeundi tibi in publicum potestatem factam negas.

In scenam. Cic. 1. Off. 129. In scenam sine subligaculo prodeat nemo. Nepos præf. 5.

Intus prodire. V. INTUS.

Obviam alicui. Cic. 4. Verr. 65. Ejusmodi litteras ad eos misit, ut huic frequentes obviam prodirent.

Obvium prodire reduci. Ovid. 8. Epist. 97.

Ex portu naves. Cæs. 3. Bell. Civil. cap. 7.

Infans prodit utero matris. Ovid. 1. Fast. 33.

Prodire, Procedere. Virg. 6. Æn. 199.

— illæ tantum prodire volando,
Quantum acie possent oculi servare sequentum. Hor. 1. Epist. 1. 32.
Est quodam prodire tenus, si non datur ultra.

Extra modum sumptu &c. Cic. 1. Off. 140. Cavendum est, præsertim si ipse ædifices, ne extra modum sumptu & magnificentia prodeas.

Prodire, Pompæ muliebris verbum esse observat Brœckh. ad Tibul. 1. 10. 70.

Prodinunt, pro Prodeunt, V. infra.

Prodītur, Imperf. Cic. 1. de Invent. 28. Ne ab ultimo repetatur: ne ad extremum prodeatur.

PRŌDĪCO, ĕre. Ante dicere. Varr. lib. 5. de L. L. 7. Hinc illa, Indicit bellum, indixit funus, prodixit diem, &c. Liv. 3. 57. Tribunus ei diem prodixit. Alii Prædixit legunt. [Perperam. Est autem Diem prodicere, non Ante dicere, ut vult Steph. Nam id ipsum est Diem dicere ἁπλῶς. Verum, quod vulgo dicunt *Prolongare*, quod & Longiorem diem prodicere dicebant. V. Liv. de accusatione P. Africani lib. 38. cap. 50. & seqq. & Ap. Claudii 3. 56. & 57. & Cic. pro Domo 45. Sic & Prodere diem dicebant. V. in PRODO. Diem scil. judicii ad populum.

PRODICTUS, a, um. Partic. Cic. pro Domo, 45. Ne, nisi prodicta die quis accusetur. Liv. 3. 58. Priusquam prodicta dies adesset, Appius sibi mortem conscivit. V. in ipso verbo.

PRODICTIO, ōnis. f. apud Festum explicatur per Proditionem, quæ in præsens valeat. [Sic in Thes. Lips. Sed locum non reperi.

PRODICTĀTOR, ōris. m. [ἀντιδικτάτωρ] Qui extraordinariam Dictaturam gerit. Liv. 22. 8. Et quia Consul aberat, a quo uno dici posse videbatur, &c. nec Dictatorem populus creare poterat, quod nunquam ante eum diem factum erat: Prodictatorem populus creavit Q. Fabium Maximum, & Magistrum Equitum M. Minucium Rufum. V. Hotoman. de Magistr. 1. [In hoc Livii loco vix licet Pro Dictatore substituere, nec de varia lectione quicquam Sigon. & Gronov. monuerunt. At variant codd. lib. ejusd. cap. 31. extr. Eo decursum esse, ut a populo crearetur qui pro Dictatore esset: res inde gestas, gloriamque insignem ducis, & augentes titulum imaginis posteros, ut Dictator Prodictatore diceretur, facile obtinuisse. Al. Dictator, pro Prodictatore. MSS. Ut qui pro Dictatore crederetur, vel Diceretur. unde Gronov. Ut Prodictatore Dictator crederetur. Laudo quod & Diceretur ejecit, quod propter ambiguitatem omnino respuit Liviana simplicitas, ceterum malim, Ut Dictator, qui pro Dictatore fuit, crederetur. Sic enim paulo ante dixerat, Qui pro Dictatore esset. conf. supra in PROCONSUL. not. Pro Dictatore gerere aliquid tantundem est, ac In Dictatura Livio, 6. 38.

PRŎDĬCUS, i. m. [Πρόδικος] Philosophus Cous, cujus quanta fuerit auctoritas, ex Xenophonte deprehendere licet, qui in Bœotia captus, vadem pro reditu dedit. In concilio Atheniensium magnam est laudem adeptus, quanquam voce graviore atque absona. Conatusque est in ea civitate primarios ex quaque nobili familia adolescentes sibi devincire, quorum hospitium usui sibi & voluptati foret. Hæc e Philostrato. Suidas autem dicit eum Ceum fuisse, nimirum e Ceo insula, & Democriti ac Gorgiæ temporibus, librumque edidisse, qui inscribitur ὧραι, in quo finxit Herculem, Virtuti pariter ac Voluptati congressum, & utraque adhortante, tandem a Virtute persuasum alteram sprevisse. V. etiam Schol. Aristoph. in Nub. 360. V. Erasmum in Adagio. Prodico doctior.

Prodicus dici potest & verti Præjudicator, qui ante de lite pronuntiet quam ad Judices delata sit. [V. Suid. & Hesych. At in Gloss. Gr. Lat. Προδικαστής, Præjudex.

Prodici, [πρόδικοι] Qui alterius tutelam curamve suscipiunt apud Lacedæmonios appellantur. Alexand. ab Alex. lib. 6. cap. 10.

PRODIGALIS, PRODIGALITAS. V. post PRODIGO.

PRODIGIALIS, &c. V. post dict. seq.

PRŌDĬGIUM, i. n. [τέρας, τερατώδημα, τεράστιον] quasi Porrodicium, quod porro dicat, porro significet, & aliquid futurum esse portendat. Festus, Prodigia, quod prædicunt futura, permutatione G litteræ: nam quæ nunc C appellatur, ab antiquis G vocabatur. Scaliger a Prodigendo, sive porro agendo, id est averruncando, dictum censet. Nonius 5.54.

Prodigia, deorum minæ, vel iræ. Virg. 3. Æn. 365.

Sola, novum dictuque nefas, Harpyia Celæno
Prodigium canit. Cic. 6. Verr. 107. Etenim multa sæpe prodigia, vim ejus numenque declarant Cereris.

Prodigia, quia prædicunt aliquid. Cic. 1. de Divin. 93. Quia enim ostendunt, portendunt, monstrant, prædicunt, ostenta, portenta, monstra, prodigia dicuntur.

Prodigio simile. Plin. lib. 12. cap. 26.

Heu prodigia ventris! Plin. lib. 19. cap. 4.

P. Clodius, fatale portentum, prodigiumque Reip. Cic. in Pison. 9.

Locus notus prodigio. Ovid. 6. Met. 321.

Lætum. V. LÆTUS.

Miserabile divûm. Stat. 11. Theb. 454.

Prodigiis acti cælestibus ossa piabunt. Virg. 6. Æn. 379.

Factum divinitus prodigium. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Implere prodigium. Plin. lib. 10. cap. 18. de Pico Martio, Respondere vates, exitium imperio portendi si dimitteretur: at si exanimaretur, Prætori. Et ille avem protinus concerpsit, nec multo post implevit prodigium. i. e. Mortuus est.

PRODIGIĀLIS, e. Adj. [τεράστιος] Quod prodigium procurat. Plaut. Amph. 2. 2. 107.

Sed mulier, postquam experrecta es, prodigiali Jovi
Aut mola salsa hodie, aut ture comprecatum oportuit.

Caput prodigiale. Claud. Rufin. 2. 434.

Rerum prodigialium gnari. Ammian. 25. 32.

Signa prodigialia. Prudent. Hamart. 467.

Rubens prodigiale cometes. h. e. Prodigialiter; nomen pro Adverbio. Claud. 1. de Rapt. Pros. 232.

PRODIGIALĬTER, Adv. [τερατικῶς] Idem quod Prodigiose. Columel. lib. 3. cap. 3. Nam illa videntur prodigialiter in nostris Ceretanis accidisse. Variare rem unam prodigialiter. Hor. in Arte Poet. 29.

PRODIGIŌSUS, a, um. Adj. [τερατώδης, τερατευτής] Quod prodigium facit, vel Quod præter naturam est & consuetudinem.

Astra prodigiosa. Stat. 3. Theb. 523.

Corpora. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Defectus solis prodigiosi & longiores. Plin. lib. 2. cap. 30.

Honor. Claud. in præfat. lib. 2. in Eutrop. 12.

Mendacia veterum vatum. Ovid. 3. Amor. 6. 87.

Partus aliquando singuli, quod prodigiosum putant. De canibus. Plin. lib. 10. cap. 63. Hard. Prodigium.

Compar. Treb. Poll. Tyran. cap. 31. Studiose in medio feminas posui ad ludibrium Gallieni, quo nihil prodigiosius passa est Respublica Romana.

PRODIGIŌSE, Adv. [τερατωδῶς] Præter naturam vel morem. Plin. lib. 11. cap. 37. Lien cum jecinore locum aliquando permutat, sed prodigiose. Prodigiose vitam ludificari. Plin. lib. 30. cap. 11. Bubonis certe oculorum cinerem inter ea, quibus prodigiose vitam ludificantur, accepérim.

PRODIGIĀTOR, ōris. m. [τερατοσκόπος] Qui ex prodigio futura prænuntiat. Festus, Prodigiatores, aruspices, prodigiorum interpretes. V. Buleng. de Sortibus, cap. 5.

PRODĬGO, ēgi, [σπαθάω, ἀσωτεύομαι] ĕre. Consumere, ultra modum erogare: compositum ex Pro, & Ago. Plaut. Aul. 2. 8. 10.

— festo die si quid prodegeris,
Profesto egere liceat, nisi peperceris. Sallust. Fragm. 1. 5. Nisi aliena bene parta prodegerint.

In meliorem partem utitur Claud. Mamert. in Sidon. Epist. 4.2. Tuas opes in usus inopum prodigis.

Passive, Lactant. 6. 11. Levissimorum hominum patrimonia in res supervacuas prodiguntur. Modestinus in l. plebiscito. D. de offic. Præsid. Plebiscito continetur, ut ne quis præsidum munus donumve caperet, nisi esculentum potulentumve, quod intra dies proximos prodigatur. i. e. Consumatur.

Prodigere, Procul adigere. Varr. 2. de R. R. cap. 4. Admissuras quum faciunt, prodigunt in lutosos limites. De suibus. Idem lib. 3. cap. 9. 14. Prodigendi in solem & sterquilinium, ut se volutare possint, quod ita alibiliores fiunt.

PRODĪGENS, entis. Partic. Aur. Vict. de Cæs. cap. 40. Pecuniam conferre prodigenti.

Prodigentia, æ. f. [ἀκολασία] Idem ac Prodigalitas. Tacit. 13. Ann. 1. Cujus abditis adhuc vitiis per avaritiam ac prodigentiam mire congruebat. conf. Idem 15. Ann. 37. 1. & 6. 14. 1.

Prodactus, a, um. Partic. Tertull. de Anima, cap. 48. Idem de Pudicit. cap. 8.

Prodigus, a, um. Adj. [ἄσωτος, ἀκόλαστος, χαῦνος] Præter modum liberalis vel ſumptuoſus, & profuſus. Cic. 2. Off. 55. Omnino duo genera ſunt largorum: quorum alteri prodigi dicuntur, alteri liberales. Prodigi, qui epulis, & viſceratiorum, & gladiatorum muneribus, ludorum, venationumque apparatu, pecunias profundunt, in eas res, quarum memoriam aut brevem, aut nullam omnino ſunt relicturi.
Prodigus, ex eo appellatus eſt, quod ſua foras agat, propellat, & protrudat: nam Prodigere eſt id proprie: atque in hac ſignificatione uſurpatum reperimus, quæ ejus vis primigenia eſt: inde enim factum ut Prodigere ſit Conſumere. Turnebus.
Prodigus ſui peculii. Plaut. Moſtel. 4. 1. 19.
Suæ alienæque & fortunæ & pudicitiæ prodigus. Paterc. 2. 48. 3.
Alieni prodigi, contemptores ſui. Tacit. Germ. cap. 32.
Æris prodigus. Hor. in Arte Poet. 164.
Auri prodigus. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 151.
Lucri neglecti. Claud. de Bell. Get. 608.
Nocendi. Stat. 6. Theb. 767.
Rerum prodiga luxuries. Lucan. 4. 473.
Homo largitor & prodigus. Cic. 4. in Catil. 10.
Prodigus re aliqua. Plin. lib. 9. cap. 17.
Nimius, & tanquam Prodigus in. Cic. ad Brut. 15. Quod in honoribus decernendis eſſem nimius, & tanquam prodigus.
Prodigus, pro Liberali aliquando ponitur. Hor. 1. Carm. 12. 38.

> Regulum & Scauros, animæque magnæ
> Prodigum Paulum, ſuperante Pœno,
> Gratus inſigni referam Camœna,
> Fabriciumque.

Acron tamen hoc loco interpretatur pro Contemptore vitæ, idemque ſentit Porphyrio. [Et quid ni recte? Prodigus autem animæ Paulus dicitur, quia cum ſaluti fuga conſulere poſſet, oblatam facultatem ultro ſprevit. V. Liv. 22. 49.
Animæ prodiga gens. Sil. lib. 1. 225.
Sanguinis atque animæ. Ovid 3. Amor. 9. 64.
Pectora prodiga vitæ. Stat. 3. Theb. 69.
Fides prodiga arcani. Hor. 1. Carm. 18. 16.
Locus prodigus multæ herbæ, Herboſus. Hor. 1. Epiſt. 7. 42.
Mens prodiga. Plin. lib. 36. cap. 15.
Odor. Plin. lib. 13. cap. 3.
Tellus prodiga divitias & alimenta ſuggerit. Ovid. 15. Met. 311.

Prodige, Adv. [ἀσώτως] Effuſe. Cic. 11. Philipp. 13. Sed non poſſunt non prodige vivere, qui noſtra bona ſperant, quum effundunt ſua. Sen. Epiſt. 88. Homini homine non eſt prodige utendum.

Prodigitas, ātis. f. antiquum. [ἀσωτία] Profuſio. Lucil. lib. 6. Sat.
Nequitia occupat, hoc petulantia, prodigitaſque. Ex Non. 2. 695.

Prodiguus, a, um. Adj. Unde & Prodiguæ hoſtiæ vocantur, ut ait Veranius, quæ conſumuntur: unde homines quoque luxurioſi, prodigi. Feſtus.

Prodigālis, e. Adj. pro Prodigus; ἄσωτος.

Prodigalītas, ātis. f. Porc. Latro Decl. in Catil. Summum pecuniæ deſiderium, ſumma ſimul prodigalitas.

Prodīnunt, Prodeunt, ut Ennius Annal. lib. 3. Apud Feſtum
Prodinunt famuli, tum candida lumina lucent.

Proditio, Proditus, V. prodo.

Prodius, [ἐγγύτερον] dictum eſt Interius, longius, inquit Non. 1. 231. A prodeundo, quaſi porro eundo. Varro Virgula divina, Primum venit in urbem, atque intra muros, deinde accedit prodius, atque introiit domum. i. e. Intra privatos muros. Hæc Nonius.

Prōdo, dĭdi, dĭtum, [προΐεμαι, προδίδωμι, παραπέμπω] ĕre. Ex Pro & Dare. Longe projicere, porro dare, ait Servius, excludere, propellere. Virg. 1. Æn. 257.

> Navibus, infandum! amiſſis, unius ob iram
> Prodimur, atque Italis longe disjungimur oris.

Se ipſum interpretatur Virgilius, quum ait, Longe disjungimur oris. Donat. in Ter. Decipimur, vel deferimur, exponit. V. paulo infra.
Proditur extra. i. e. Foras editur. Lucret. lib. 2. 932.

> — ſed nobilitate
> Ante aliqua tangi partum, quam proditur extra.

Alii aliter legunt. Lambinus.
Conamen alarum proditur, Lucret. lib. 6. 835.
Et conamen utrinque alarum proditur omne.
Prodere, Deferre, oſtendere, patefacere. Virg. 2. Æn. 127.
Prodere voce ſua quenquam, aut opponere morti. Ter. Heaut. 4. 3. 29. Tu quidem illum plane prodis. [Hic eſt potius Tradere adverſario, vel Præcipitare in periculum. V. infra.
Conſcios prodere. Cic. 2. Tuſc. 32. An coli juſtitia poterit ab homine propter vim doloris enuntiante commiſſa, prodente conſcios, multa officia relinquente?
Furor proditur vultu. Senec. Hippol. 363.
Indicio ſuo proditur. Ovid. 11. Epiſt. 72.
Inſidias prodere. Ovid. 13. Met. 106.
Artes ſuas prodere. Ovid. Rem. Amor. 11.
Otio prodimur. Plin. in Paneg. cap. 82. extr.
Licentiam mentiendi prodere. Quintil. lib. 4. cap. 2. p. 341. Burm.
Dogma prodere. [δογματίζειν] Cic. 4. Acad. 133. Scelus enim dicebas eſſe, Luculle, dogma prodere.
Prodere Interregem, pro Nominare, renuntiare, ut ait Budæus. Liv. 6. 41. Sic, Prodere flaminem, apud Cic. pro Milon. 46. Pompon. in l. 2. D. de orig. juris. Itaque Dictatores proditi ſunt.
Prodere, Decipere, deferere, auctore Donato. Ter. Adelph. 4. 5. 58.

> Prodidiſti & te, & illam miſeram, & gnatum, quod quidem in te fuit.

Idem Hec. 4. 4. 50.

> —eho, an non alemus, Pamphile?
> Prodemus quæſo potius? Donatus, Deferemus, projiciemus, porro dabimus.

Prodit, Memoriæ porro dat, & Fallit. Item Perdit, ut Ennius, in lib. 16.
Non in ſperando, cupide rem prodere ſummam. Feſt.
Conjugium prodere, Decipere. Virg. 4. Æn. 431. Servius.
Amici partim me deſeruerunt, partim prodiderunt. Cic. 1. Q. frat. 3.
Prodere, Dare. Salluſt. Antequam arcem proderent hoſtibus.
Caput & ſalutem alicujus mercede prodere. Cic. in Piſon. 56.
Cauſam, Prævaricari. Quintil. Inſt. 4. 2. p. 338. Burm.
Claſſem prodere prædonibus. Cic. 7. Verr. 105. Tunc iſte hoc cauſæ dicit, quod claſſem prædonibus prodidiſſent.
Fidem prodere, Jurejurando non ſtare. Salluſt. in Catil. 25. Budæus. V. Heinſ. ad Ovid. 2. Faſt. 454.
Legem prodere, Deſtituere. Ulpian. ad legem Juliam, De adulteriis. l. legem. D.
Officium prodere, Contra officium facere. Cic. 4. Acad. 23. Qui ſtatuit omnem cruciatum perferre, intolerabili dolore lacerari potius, quam aut officium prodat, aut fidem.
Parentes. Lucret. lib. 3. 86.
Patriam, quaſi Ante dare, inquit Servius. Cic. 3. de Fin. 32. In eum pœnam, qui prodere hoſtibus patriam cogitaret.
Salutem viri Eriphyla prodidit. Cic. 6. Verr. 39.
Vitam prodere, Exponere vitæ periculo. Ter. Heaut. 3. 1. 69.
Prodere, Proferre, prolatare, differre, interprete Donato. Ter. Andr. 2. 1. 15. Credo, impetrabo, ut aliquot ſaltem nuptiis prodat dies. Lucil. lib. 5. Sat.

> Poſſiſne elabi, an prodenda dies.

Sic Nonius 4. 350. etiam interpretatur, & legit hunc Terentii locum: licet vulgata exemplaria legant Protrahat. [Nec aliter Eugraphius legiſſe videtur, cujus hæc verba ſunt, Ut nuptiis, aliquot proferat dies, id eſt Protrahat. Quis enim enim non videt Prodat ipſum reliquiſſe; ubi ſciolus Proferat poſuit? Prodat etiam Lindenbrog. & Bentlej. conf. infra.
Prodidiſſe, non ſolum dicitur in illis, qui patriam hoſtibus prodiderunt, ſed etiam Tempus longius feciſſe. Cato, Te, C. Cæcili, diem prodidiſſe militibus legionis tertiæ, quum proditionem non haberent. Feſtus. Sic & in Fragm. Feſti, niſi quod Prodiſſe ſcribitur. Scalig. Non haberes legit. q. V.
Prodere, Propagare. Virg. 4. Æn. 230.

> Italiam regeret, genus alto a ſanguine Teucri
> Proderet.

Cic. 7. Verr. 36. Jus imaginis ad memoriam, poſteritatemque prodendæ. Al. Prodendam. V. not. Græv.
Exemplum prodere. Liv. 1. 11. extr. Tacit. 1. Hiſt. 3. Non tamen adeo ſterile virtutum ſæculum, ut non & bona exempla prodiderit. h. e. Ediderit.
Imitationem prodere exempli. Cic. pro Flacc. 24. Ne periculoſam imitationem exempli reliquis in poſterum proderetis.
Prodere poſteris, & Accipere a majoribus, contraria. Cic. de Senect. 25. Non accipere modo hæc a majoribus voluerunt, ſed etiam poſteris prodere.
Prodere gloriam & laudem poſteris. Cic. in Somn. Scip. 16. Si cupiat proles illa futurorum hominum deinceps laudes uniuſcujuſque noſtrûm a patribus acceptas poſteris prodere, tamen, &c.
Litteris prodere. Cic. pro Arch. 15. Quæret quiſpiam, Quid illi ipſi ſummi viri, quorum virtutes litteris proditæ ſunt, iſtane doctrina, quam tu effers laudibus, eruditi fuerunt?
Memoriæ prodere, Idem. Cic. pro Milon. 84. Itaque hoc, Judices, non ſine cauſa fictis fabulis doctiſſimi homines memoriæ prodiderunt.
Sermonem memoriæ. Cic. 3. de Orat. 14.
Prodere memoriam alicujus facti dicitur loci nomen. Cæſ. 1. Bell. Gall. 17. Ne committeret ut is locus, ubi conſtitiſſent, ex calamitate Pop. Romani, & internecione exercitus nomen caperet, aut memoriam proderet. i. e. Ad poſteros tranſmitteret, ut perpetua eſſet memoria.
Prodere memoriam poſteris. Cic. 2. Off 63. Danda opera eſt, ut his beneficiis quam plurimos afficiamus, quorum memoria liberis poſteriſque prodatur.
Monumentis prodere. Cic. 1. de Legib. 62. Factaque & conſulta fortium & ſapientum cum improborum ignominia ſempiternis monumentis prodere.
Prodere, Abſolute, pro Scribere & componere, quod poſteri legant, quaſi Dare poſteris. Plin. lib. 6. cap. 23. Regnabat ibi, quum hæc proderem, Celebrotas. Feſt. Prodit, Memoriæ porro dat. [Niſi poſt Memoriæ diſtinguendum, quod non puto. V. ſupra locum.
Prodiderunt poetæ. Cic. 3. Off. 97. Utile videbatur Ulyſſi, ut quidem poetæ Tragici prodiderunt.
Produnt vix quinto anno reverti negotiatores. ſubaud. Auctores. Plin. lib. 12. cap. 19.
Prodit memoria. Colum. lib. 1. c. 4. Multos enim deerraſſe memoria prodidit.
Prodit fama, Refert. Celſ. lib. 2. cap. 6. Quoſdamque fama prodiderit in ipſis funeribus revixiſſe.
Proditur, Imperſ. Plin. lib. 8. cap. ult. Jam quædam animalia indigenis innoxia, advenas interimunt: ſicut ſerpentes parvi in Tyrinthe, quos terra naſci proditur.
Proditum eſt memoriæ, ac litteris. Cic. 3. Verr. 47. Quum in ea ipſa loca veniſti, potuiſti accipere id quod eſt proditum memoriæ ac litteris.
Proditum memoria. Cæſ. 5. Bell. Gall. 12. pr. Quos natos in inſula ipſi memoria proditum dicunt. Al. Ipſa.

Prodĭtus, a, um. Partic. [προδιδόμενος, πρόδοτος] Deceptus, circumventus. Cic. 3. Att. 55. Quandoquidem ego proditus, inductus, conjectus in fraudem, omnia mea præſidia neglexi.
A ſocio proditus. Ovid. 13. Met. 66.
Proditus & Projectus. Cæſ. 1. Bell. Civil. 30.
Cauſa prodita. Martial. 8. 17.
Conſul proditus ac nudatus. Cic. 2. Verr. 11.
Proditio nobis prodita eſt, & prodita a duce, quærimus proditorem. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Regna hoſti prodita. Valer. 5. Argon. 523.
Ira prodita turbato vultu, Manifeſtata. Lucan. lib. 3. 356.
Dies prodita, Qua quid agatur. Cic. pro Domo, 45. Quarta ſit accuſatio trinum nundinum, prodita die, qua die judicium ſit futurum. h. e. Edita, declarata. [Niſi rectius legitur Prodicta. V. ſupra, & in prodico.
Vox prodita. Valer. 5. Argon. 233.
Proditus, Foras editus, & prolatus. Lucret. lib. 3. 603.

> Quid dubitas tandem quin extra prodita corpus,
> Imbecilla foras, &c.

De anima.

Prodi-

PRODĬTOR, ōris. m. [προδότης] Cic. 3. de Finib. 64. Nec magis vituperandus eſt proditor patriæ, quam communis utilitatis aut ſalutis deſertor.
Conſervator patriæ, & Proditor, contraria. Cic. 12. Fam. 3. Sed tamen ea dixit de conſervatoribus patriæ, quæ dici deberent de proditoribus.
Proditor aut deſertor ſalutis meæ. Cic. Poſt redit. ad Quir. 13.
Initio proditor, deinde perfuga. Cic. pro Roſc. Amer. 17.
Occultus proditor, Ignoratus. Claud. 1. in Conſ. Stil. 113.
Induere palam proditorem & hoſtem. Tacit. 16. Ann. 28.
Culpæ ſuæ proditor. Ovid. 2. Amor. 8. 26.
Riſus proditor puellæ latentis ab angulo. Hor. 1. Carm. 9. extr.

PRODĬTIO, ōnis. f. [προδοσία] Liv. 4. 30 pr. Legem de mulctarum æſtimatione, pergratam populo, quum ab Tribunis parari coss. unius ex collegio proditione excepiſſent, ipſi præoccupaverunt ferre. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Arcanorum proditio. Plin. lib. 7. cap. 45.
Proditiones amicitiarum & Rerumpubl. Cic. 4. Acad. 27.
Infida proditio. Ovid. 3. de Arte Am. 578.
Potens proditione. Ovid. 8. Met. 56.
Merces proditionis. Lucan. lib. 4. 221.
Falſa ſub proditione aliquem neci demittere. Virg. 2. Æn. 83. Gallice, *Traiſtreuſement, par, ou en trahiſon.* [Immo Sub falſo proditionis crimine, ſeu Falſo inſimulatum proditionis.
Multorum in nos perfidiam, inſidias, proditionem notabis. Cic. 5. Fam. 12.

PRODĬTRIX, īcis. f. Lactant. 1. 10. Bacchus patris proditricem, fratris interemptricem in conjugium ſibi vindicavit.
Fama proditrix. Prudent. Periſt. 1. 11.

PRŌDŎCEO, ui, ēre. Foris, palam, & publice docere. Pro enim in compoſitione ſæpe idem valet, quod Foris, ſeu foras & palam. Hor. 1. Epiſt. 1. 55.

> O cives, cives; quærenda pecunia primum eſt,
> Virtus poſt nummos: hæc Janus ſummus ab imo
> Prodocet: hæc recinunt juvenes dictata ſeneſque, &c.

Sic enim legit Lambinus & recte meo quidem judicio: Al. Perdocet.

PRŎDRŎMUS, i. m. [πρόδρομος] Latine Præcurſor dicitur. Cic. 1. Att. 9. Nam mihi Pompejani prodromi nuntiant aperte Pompejum acturum. Eidem, lib. 16. 6. pr. Ego adhuc (perveni enim Vibonem ad Sicam) magis commode, quam ſtrenue navigavi: remis enim magnam partem, prodromi nulli. Manutius hunc locum de prodromis Aquilonibus putat intelligendum.
Ficus & præcoces habet, quas Athenis prodromos vocant. Plin. lib. 16. 8.
Prodromi, Aquilones venti, qui octo ferme diebus exortum Caniculæ antecedunt: ideo prodromi dicti, a præcurrendo. Columel. lib. 11. cap. 2. Sexto Idus Julias prodromi flare incipiunt. V. Plin. lib. 2. cap. 47. & 18. 28.

PRŌDŪCO, xi, ctum, [τείνω, ἐκτείνω, ἀποτείνω, ἐκβάλλω, ἐπεκτείνω, προτείνω, παρατείνω, παρεκτείνω, παρέλκω, μηκύνω] ēre. In longum ducere, prolongare. Et tam de tempore, quam de corporeis rebus dicitur. ut Pelles dentibus producere, Extendere. Martial. lib. 9. 77.
Animam producere. i. e. Longius vivere. Lucan. 4. 796.
Cœnam producere. Hor. 1. Serm. 5. 70.
Convivium. Cic. de Senect. 46. Conviviumque vicinorum quotidie compleo, quod ad multam noctem, quam maxime poſſumus, vario ſermone producimus.
Ignem longius produxit ſubita vis venti. Paulus in l. Qui occidit in fine. D. ad leg. Aquil.
Moram alicui malo producere, Differre, protendere, prolatare, inquit Donatus. Ter. And. 3. 5. 9.
Rem producere, Differre. Cæſ. 1. Bell. Civil. 83.
Sermonem longius. Cic. de Clar. Orat. 251. Tamen incurro in memoriam communium miſeriarum, quarum oblivionem quærens, hunc ipſum ſermonem produxi longius.
Sermonem in multam noctem. Cic. in Somn. Scip. 1.
Spem vitæ. Tacit. 12. Ann. 8.
Vitam. Cic. de Senect. 60. Marcum quidem Valerium Corvinum accepimus ad centeſimum annum vitam produxiſſe.
Diem, Tranſigere. Ter. Adelph. 4. 2. 52.
Noctem vino. Martial. lib. 2. 89.
Producere aliquem conditionibus, pro Detinere, & verbis remorari. Cic. pro Quint. 30. Annum & ſex menſes nihil petit: quieſcit: conditionibus hunc, quoad poteſt, producit. Dicitur & Trahere. V. TRAHO.
Producere aliquem falſa ſpe, Deludere & detinere. Ter. And. 4. 1. 24.
Memoriam alicujus ſcriptorum monumento producere, i. e. Propagare. Senec. in Conſolat. ad Polybium.
Producere, Promovere, Porro ducere,
Lectum nimium aut parum producere. Varr. de L. L. lib. 8. 4.
Sed ut productus ſtudio & viribus ultra facile procurras. Auctor ad Heren. lib. 4.
Multa cura fata producuntur ad ſegetem. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 11. [Niſi Perducuntur ſcribendum.
Producere, Extra ducere. Cic. 10. Fam. 30. Repente Antonius in aciem ſuas copias de vico produxit, & ſine mora concurrit.
Exercitum in aciem producere. Plaut. Amph. 1. 1. 63.
Producere aliquem rus, pro Ablegare. Ter. Adelph. 4. 2. 23.
Producere cunctantem bovem indomitum. Columel. lib. 6. cap. 2.
Producere longius. Columel. lib. 6. cap. 2. Poſt ejuſmodi experimenta vacuo plauſtro ſubjungendi, & paulatim longius cum oneribus producendi ſunt.
Ad ſolem producere. Columel. lib. 11. cap. 3.
Ad necem. Cic. 7. Verr. 155. Capitibus involutis cives Romanos ad necem producere inſtituit.
E carcere. Cic. 7. Verr. 120. Producuntur e carcere, & deliguntur ad palum.
In aciem. V. ſupra & ACIES.
In concionem producere aliquem. Cic. in Piſon. 14.
In proſpectum populi. Cic. 3. Ver. 122. Quum eum, quem virgis iſte ceciderat in proſpectum populi Romani produxit. Al. Aſpectum.
Coram productus. Cic. pro Flacc. 35.
Auctorem vel teſtem. Cic. 3. Verr. 13. Producam teſtes, & producam plures eodem tempore. Idem 7. Verr. 130. Harum rerum omnium auctores teſteſque produco.
In judicium producere, Vocare, vel cogere. Cic. 7. Ver. 112. Graviorem apud ſapientes judices ſe fore ab inferis teſtem, quam ſi vivus in judicium produceretur.
Aliquem producere, abſolute, pro In jus producere. Cic. 6. Verr. 19. Producam ceteros, reticebunt quæ poterunt, libenter, dicent quæ neceſſe erit, gratis.
Producere aliquem ſponſione ad aliquid, pro Inducere. Plin. lib. 9. cap. 35. [Niſi forte Perducto ſcribendum. V. infra.
Amator me duce productus. Ovid. 3. Amor. 12. 11. Sed rectius al. Perductus.
Nubila menti producere, Obducere. Stat. 5. Silv. 3. 13. [Forte Præduxit.
Producere aliquem, Promovere hominem, & in medium honorifice proferre; cui opponitur Subducere. Cic. pro Domo 21. de Catone in Cyprum ablegato, Quem tu in eo, non pro illius dignitate produxeras, ſed pro tuo ſcelere ſubduxeras. Budæus. Aliquando cum adjectione. Liv. 40. 56. Ab hoc ſermone omni genere honoris producere eum non deſtitit.
Produci proprie venales dicuntur, auctore Donato. Plaut. Merc 4. 5. ſup- poſ. 44. Hanc reſciſcens pater produxit, venalem præbuit. Ter. Eun. 1. 2. 53.

> Is ubi hancce forma vidit honeſta virginem,
> Et fidibus ſcire, pretium ſperans, illico
> Producit, vendit.

Idem Heaut. 1. 1. 92. Omnes produxi ac vendidi.
Producere filiam, Proſtituere. Plaut. Aſin. 3. 1. 40. Juven. 6. Sat. 240.

> — Utile porro
> Filiolam turpi vetulæ producere turpem.

[Subaudi cum Schol. vet. Meretricem. i. e. Gignere, vel potius Genuiſſe.
Producere filios, Gignere. Plaut. Capt. 3. 5. 105.
Partus producere. Sil. lib. 1. 112.
Scelus, Sceleſtum filium. Ter. Adelph. 3. 2. 16.
Sobolem. Hor. in Carm. ſæcul. 17.
Exemplum, Proferre. Juven. 15. Sat. 32.
Nomen producere. Hor. de Arte Poet. 59.

> Signatum præſente nota producere nomen.

Periphraſis eſt, ſignificatque Vocabulum innovare, ea tanquam forma monetæ percuſſum, quæ in uſu eſt: ut, quum Armatura diceretur ab Armo, Vectura a Veho, Terentius Curaturam eadem forma dixit a Curo. Plautus Curſuram, a Curro. Atque hoc eſt Signare & cudere; velut nummum uſitata & recepta forma. Turnebus. Al. Procudere. [Quod non probo, quia jam dixit Signatum præſente nota.
Producere, Proſequi. Virg. 9. Æn. 487.

> — nec tua funera mater
> Produxi.

Funus producere ad tumulum. Lucan. lib. 2. 298.
Produci, Impelli & adduci. Auct. ad Heren. 1. 4. Producti ſumus ut de orationis partibus loqueremur. i. e. Impulſi & adducti ſumus. Id quidem Græcorum conſuetudine factum arbitror, apud quos ſic προήχθην etiam uſurpatur, ut ſciunt, qui mediocriter in eorum litteris verſati ſunt. Turnebus Adverſ. 20. 21. Gloſſ. Lat. Gr. Productus ſum, Προήχθην, προεκρίθην.

PRODUCTUS, a, um. [προηγμένος] Partic. & Adj. Cic. 3. de Orat. 213. Et principia tarda ſunt, & exitus tamen ſpiſſi & producti eſſe debent.
Commoditates temporibus productæ. Cic. 4. de Finib. 29. Non ſunt in eo genere tantæ commoditates corporis, tamque productæ temporibus, tamque multæ.
Dolores longinquitate producti, vehementius torquent. Cic. 5. Tuſc. 117.
Nomen productum. Cic. 2. de Nat. Deor. 66. Datum eſt igitur Neptuno alterum, Jovis ut volunt fratri, maritimum omne regnum: nomenque productum, ut Portunus a portu, ſic Neptunus a nando, paulum primis litteris immutatis. conf. PRODUCTIO.
Syllaba producta [ἐκτεταμένη] atque Longa. Cic. 3. de Orat. 181. conf. PRODUCTE & PRODUCTIO.
Productus idem ac Illectus. Cæſ. 3. Bell. Civil. 100. Ex navibus longius productam unam cepit. Nepos 15. 5. 3. Dolo productum in prælium fugavit.
Compar. Productior, Longior. Hor. de Arte Poet. 189.

> Neve minor, neu ſit quinto productior actu,
> Fabula, &c.

Nox productior. Sen. Epiſt. 12.
Status longior & productior. Columel. lib. 7. cap. 12.
Superl. Flagellum vitis productiſſimum. Columel. lib. 3. cap. 10. h. e. Longiſſimum.

PRODUCTE, Adv. [ἐκτεταμένως] cui Breviter opponitur. Cic. in Orat. 159. Inclitus dicimus brevi prima littera, Inſanus producta: Inhumanus brevi, Infelix longa; & ne multis, quibus in verbis eæ primæ litteræ ſunt, quæ in Sapiente atque Felice, producte dicitur: in ceteris omnibus breviter. [Qui vero in Sapiens?
Correpte & Producte ſibi opponuntur. Gell. 2. 17. V. Correpte, in CORRIPIO.
Compar. Gell. 4. 17. Syllaba productius latiuſque pronunciata.

PRODUCTIO, ōnis. f. [προαγωγή, παράτασις, ἐπέκτασις] Prolongatio.
Productio temporis. Cic. 3. de Finib. 45. Quemadmodum opportunitas (ſic enim appellemus εὐκαιρίαν) non fit major productione temporis: habent enim ſuum modum quæcumque opportuna dicuntur.
Stoicorum προηγμένα, vertit Productiones, Gell. 12. 5. Sic
Productio ſyllabæ. [ἔκτασις] Idem 2. 17.
Productio, cui opponitur Contractio. Cic. 3. de Orat. 194. In his ſi paulum modo offenſum eſt, ut aut contractione brevius fieret, aut productione longius, theatra tota reclamant.
Vocis productio. [παραγωγή] Cic. in Topic. 36. Nihil putat eſſe notandum niſi Poſt, & Liminium illud, productionem eſſe verbi vult.

PRODUCTOR, ōris. m. Vet. Gloſſ. Productor, προαγωγός. V. Caſaub. ad Cic. 16. Att. 1. Gloſſ. Gr. Lat. Προαγωγός, Productor, & Προαγωγός, Πορνοβοσκός, Lenocinator.

PRODUCTĬLIS, e Adj. Quod extendi poteſt. Gloſſ. Gr. Lat. Ἐλατόν, Productile. Al. Ductile, Productum.

PRODUX, ūcis. Idem quod Productor. Tertull. de Carne Chriſti cap. 20. Produx mutui coitus. Vetus auctor,

> — amorem
> Firmat ut accepto produce totus eat.

V. Barth. T. 2. in Stat p. 545.

PRŒBIUM, i. n. quaſi Prohibium; Remedium ſervatorium, quod a collo ſuſpen-

suspendebatur adversus fascinum. Varro 6. L. L. 6. deducit a Præbeo, nisi locus sit corruptus. al. Præbium. V. Fest. & Gloss. Cyrill. in Φυλακτήριον.

PROĔDRI, [Πρόεδροι] apud Athenienses dicebantur, quasi Præsides, magistratus quidam primi subsellii, quibus ceteri omnes sedendi loco cedebant. Suidas, & Budæus in notis ad Pandect.

PROĒGMĔNON, i. n. [προηγμένον] vox Stoïcorum. i. e. Productum, promotum, præcipuum. V. Cic. 3. de Fin 4. 15. & 16.

PROĒMĬNEO, ēre. [προεξέχω] Gloss. Gr. Lat. V. PRÆMINEO.

PRŒTUS, i. m. [Προῖτος] fuit Abantis Argivorum regis filius, cui successit in regno. Hic, teste Homer. lib. 11. Odysseæ, Antiam habuit uxorem, ex qua filias quatuor habuit, quæ, teste Pherecyde, quum in forma seu pulchritudine se Junoni prætulissent, offensa dea eis furorem talem immisit, ut vaccas se esse arbitrarentur, & aratra timentes, silvas peterent; dicente Virg. 6. Ecl. 48.

Prœtides implerunt falsis mugitibus agros. Postea autem helleboro sanatæ a Melampode perhibentur, a cujus nomine unum hellebori genus appellatur Melampodion.

PRŒTIDES, um. Patronym. f. pl. [Προιτίδες] V. dict. præced.

PRŎFĀNUS, a, um. Adj. [βέβηλος] Irreligiosum significat, non sanctum: quasi sit Porro a fano: Impium, sceleltum, adversum omni religioni. Festus, Profanum, quod fani religione non tenetur. Plaut. Fragm. 2. 21.

Sacrum, an profanum habeas, parvipenditur.

Profanum Varro interpretatur, Quod est ante fanum, fano conjunctum. V. lib. de L. L. 5. 7.

Profanum id, quod, quum sanctum fuisset, postea in usu hominum factum, hoc est extra fanum, extra sanctuarium dictum est. Ex Aggeno de Limitibus agrorum. p. 61. extr. Goes.

Profanum, simpliciter, Usu vulgatum significat. Tacit. 13. Ann. 57. Tegmina corpori direpta injiciunt, quantum magis profana & usu polluta, tanto magis oppressura ignes.

Profanum facere, cui Colere opponitur. Cic. 6. Verr. 122. Has tabulas M. Marcellus, quum omnia illa victoria sua profana fecisset, tamen religione impeditus non attigit. Virg. 12. Æn. 779.

— colui vestros si semper honores,
Quos contra Æneadæ bello fecere profanos.

Profanus, Sacris non initiatus, inquit Servius, qui fanum intrare non poterat. Virg. 6. Æn. 258.

— procul, ô procul! este profani,
Conclamat vates. Nunc Laicum vocamus quasi Popularem, teste Budæo.

Error profanus. Claud. 1. in Ruff. 75.

Flamma, opponitur Piæ. Ovid. 6. Fast. 440.

Mistaque erat flammæ flamma profana piæ.

Locus profanus, & Consecratus, contraria. Cic. in Partit. 36.

Loca sacra & religiosa profana habere. Cic. de Arusp. resp. 9.

Manus. Claud. 1. in Ruff. 116.

Mens. Ovid. 2. Met. 831.

Oculi. Ovid. 3. Met. 710.

Pagina. Claud. 2. in 1. Consf. Stil. 301.

Testis. Ovid. 5. Met. 543.

Verba profana, Ominosa, infausta. Tacit. 4. Ann. 70.

Verba profana lapsa nimio mero. Ovid. 3. Trist. 5. 48.

Usus profanus, Communis & vulgaris, non sanctus. Plin. lib. 15. cap. 30.

Vulgus profanum, Non initiatum Musarum sacris. Hor. 3. Carm. 1. 1.

Neutrum substantive poni videtur. ut, Profanum bellorum civilium. Plin. lib. 16. cap. 4 Hinc civicæ coronæ, militum virtutis insigne clarissimum: jampridem vero & clementiæ imperatorum, postquam civilium bellorum profano meritum cœpit videri civem non occidere.

PROFĀNE, Adv. ut, Profane ac petulanter illudere. Lactant. 6. 23.

PROFANĪTAS, ātis. f. Tertull. de Pall. cap. 2. Ut autumat superiorum profanitas.

PROFĀNO, [βεβηλόω] āre. Ex sacro humanis usibus promiscuum facere. Liv. 31. 44. Dies festi, sacra, sacerdotes, quæ ipsius majorumve ejus honoris causa instituti essent, omnia profanarentur.

Mors profanat omne sacrum. Ovid. 3. Amor. 9. 19.

PROFANĀTUS, a, um. Partic. [βεβηλωθείς] Varr. 5. L. L. 7. Profanatum quod in sacrario pollutum.

Chaos profanatum. Stat. 8. Theb. 52.

Funus profanatum acerbo vulnere. Stat. 9. Theb. 8.

Manus. Ovid. 2. Met. 755.

Sacris profanatis. Petron. cap. 89.

Terræ. Stat. 3. Silv. 3. 2.

PROFANATIO, ōnis. f. [βεβήλωσις] Plin. lib. 16. cap. 4. Postquam civilium bellorum profanatione meritum cœpit videri, civem non occidere. Alia exemplaria habent Profano. Tertull. de Idol. cap. 18. Habent profanationis suæ maculam.

PROFANĀTOR, ōris. m. Prudent. Apoth. 178.

Cede, profanator Christi, jam cede Sabelli.

PRŌFĀRIS, vel profare, profatur, [πρόφημι, ἐκφωνέω, ἐξειπεῖν] āri. Idem quod Proloqui, Eloqui. Vetus est, ac solis poetis in usu, ut Actius apud Varron. lib. 6. de L. L. 3. pr.

Veteres Casmenas cascas res volo profari.

Breviter profari. Virg. 1. Æn. 561.

Clamore magno profatur. Sil. lib. 11. 211.

Voce sacra profari. Ovid. 2. Met. 278. al. Voce sicca loqui.

Mente læta profatur. Sil. lib. 3. 673.

Dido demissa vultum profatur. Virg. 1. Æn. 565.

Pythia profatur. Lucret. lib. 1. 739. Idem 5. 113.

Vera profari impune. Petron. cap. 121.

Profari etiam Latine dicitur, quod Græci Prophetare dicunt, id est Futura prædicere. Ulp. de Ædil. edict. l. prima. §. exempli, Apud Vivianum quæritur, si servus inter fanaticos non semper caput jactaret, & aliqua profatus esset, an nihilominus sanus videretur?

PROFANS, antis. Petron. cap. 89. Delia profante.

PROFATUS, a, um. Partic. Lucret. 6. 80.

— sunt a me multa profata. al. Profecta.

PROFĀTUM, i. n. [ἀξίωμα] Enuntiatum, Effatum. Gell. 16. 8. Axiomata Varro, alias profata, alias Proloquia appellat.

PROFĀTUS, ûs. m. [ἐκφώνησις] Gell. lib. 18. cap. 11. Quæ voces mihi quidem neque abhorrere a poetica facultate visæ sunt, neque dictu, profatuque ipso tætræ aut insuaves esse.

Effreno profatu nimbos æquare. Stat. 5. Silv. 3. 103.

PROFECTIO, &c. V. PROFICISCOR.

PRŌFECTO, [ἀμέλει, ὄντως] Adv. confirmantis, dictum quasi Pro facto, & significat Nimirum, sane, certe. Et plerumque ad responsionem adhibetur. Ter. Adelph. 1. 1. 3. Profecto hoc vere dicunt, si absis uspiam, &c. Cic. Quis hæc renuntiat? is profecto qui interfuit. Idem de Senect. 12. Quorsum igitur hæc tam multa de Maximo? Quia profecto videtis, nefas esse dictu, miseram fuisse talem senectutem.

Profecto enim negare non potes, te ex lege Rupilia sortiri judicium debuisse. Cic. 4. Verr. 42.

Profecto non crederem, nisi aliquoties ex ipsis accusatoribus vobiscum simul, Judices, audissem. Cic. pro Font. 23.

Non est ita, Judices, non est profecto. Cic. pro Flacc. 35.

Profecto, Certe. Cic. 1. de Nat. Deor. 5. Alterum profecto fieri non potest, ut earum nulla; alterum certe non potest, ut plus una vera sit. Idem 1. Fam. 5.

PROFECTUS, V. PROFICIO, & PROFICISCOR.

PROFERA, æ. f. Dea; de qua Mart. Capell. lib. 8. pr. Ne prioris Proferæ admiratio laberetur.

PRŌFĔRO, fers, tŭli, lātum, pr. c. [προφέρω, ἐκβάλλω] ferre. Extra ferre, Exferere. Plaut. Asin. 4. 1. 50.

Forte, si tussire occepsit, ne sic tussiat,
Ut cuiquam linguam in tussiendo proferat.

Caput proferre. Ovid. 6. Met. 372.

Digitum proferre. Cic. pro Cæcin 71. Quid agat, quomodo aggrediatur judicem, qua denique digitum proferat, non habet.

Gradum proferre. Stat. 12. Theb. 9.

Vix primo proferre gradum, & munimina valli
Solvere.

Gradum proferre, Festinare. Plaut. Men. 5. 2. 2.

Passus viæ proferre. Lucret. lib. 4. 824.

Pedem proferre. Hor. in Arte Poet. 135.

Imaginem. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Libellos. Tacit. 2. Ann. 30.

Libros proferrem, si negares. Cic. 1. de Nat. Deor. 114.

Pecuniam ex arca. Cic. pro Rosc. Com. 39.

Verba proferre. Ovid. 4. de Pont. 4. 49.

Proferre, Extra portare. Cæs. 2. Bell. Civil. 22. Arma tormentaque ex oppido; ut est imperatum, proferant.

Proferre corporis robur in maria. Plin in Paneg. cap. 84. extr.

In solem proferre. Plin. lib. 21. cap. 17.

Audaciam proferre, Ostendere. Cic. pro Quint. 88.

Dolum proferre. Plaut. Cas. 3. 5. 47.

Gaudium oculis. Plin. in Paneg. cap 75. extr. Ut hæreat animo tuo gaudium, quod tunc oculis protulisti. Al. Prætulisti.

Beneficium in aliquem proferre, pro Conferre. Cic. pro Muren. 70. Homines tenues unum habent in nostrum ordinem aut promerendi, aut proferendi beneficii locum: hanc in nostris petitionibus operam atque assectationem.

Custodire & Proferre, contraria. Cic. 15. Att. 13. Orationem tibi misi: ejus custodiendæ & proferendæ arbitrium tuum.

In aspectum, lucemque proferre. Cic. pro Arch. 12. Ceteros pudeat, si qui ita se litteris abdiderunt, ut nihil possint ex his neque ad communem afferre fructum, neque in aspectum, lucemque proferre.

In auras aeris proferri, Creari. Lucret. lib. 1. 208.

In conspectum proferre. Cæs. 7. Bell. Gall. 48.

In lucem proferre, Edere in publicum. Hor. 2. Epist. 2. 116.

Illa commentatio inclusa in veritatis lucem proferenda est. Cic. 1. de Orat. 157.

In medium proferre litteras palamque recitare. Cic. 2. Philip. 7.

Proferre, [ἐξαγορεύειν] Palam facere, Non. 4. 378. Prodere, vulgare, pronuntiare. Ter. Hec. 1. 2. 78.

Hoc ego proferre, incommodum esse mihi arbitror.

Proferre palam. Ter. Adelph. 3. 2. 39.

Nominatim proferre. V. NOMEN.

Patefacere & Proferre aliquid. Cic. pro Flacc. 40.

Indicia communis exitii indagavi, patefeci, protuli, exstinxi. Cic. pro Milon. 104.

Aliquid foras proferre. Cic. pro Cœl. 57. In ejusmodi domo, in qua materfamilias meretricio more vivat, in qua nihil geratur, quod foras proferendum sit.

Aperire & in lucem proferre res occultissimas. Cic. 4. Acad. 62. An tu quum res occultissimas aperueris, in lucemque protuleris, juratusque dixeris ea te comperisse, &c.

In medium rem proferre. Cic. 7. Verr. 179. Non agitanda res erit? non in medium proferenda?

Commemorare, & Proferre in medium. Cic. 6. Verr. 115. Unius etiam urbis omnium pulcherrimæ atque ornatissimæ Syracusarum direptionem commemorabo, & in medium proferam, Judices.

Profiteri, & In medium proferre. Cic. 2. de Finib. 76. Eamne rationem sequare, qua tecum ipse & cum tuis utare, profiteri autem & in medium proferre non audeas?

In medium proferre scelus. Cic. 2. Verr. 29.

Eo profero, quo &c. Cic pro Rosc. Amer. 51. Neque ego hæc eo profero, quo conferenda sint cum hisce de quibus nunc quærimus.

Vis enim aliquid iisdem de rebus politius a nobis perfectiusque proferri. Cic. 1. de Orat. 5.

Dolores occultos proferre. Propert. lib. 1. 18. 3.

Proferre, pro Objicere. Cic. pro Muren. 14. Sic a me Consul designatus defenditur, ut ejus nulla fraus, nulla avaritia, nulla perfidia, nulla crudelitas, nullum petulans dictum in vita proferatur. Budæus.

Proferre, pro eo quod Prol. Jun. Allegare dixit, ponit Cic. 2. de Invent. 106. Oportebit igitur eum, qui sibi ut ignoscatur postulabit, commemorare si qua sua poterit beneficia, & deinde majorum suorum beneficia, si qua exstabunt, proferre. Item Allegare, citareque leges, est Ciceroni Proferre: ut in eodem libro, 82. Deinde postulabit ut legem, qua lege fecerit, proferat. Plin. ad Trajanum utroque eodem in loco usus est, de Archippo philosopho loquens lib. 10. Epist. 58. Ille nihil proferebat, quo

quo restitutum se doceret: allegabat tamen pro restitutione libellum a se Domitiano datum. Budæus.
Fabricios auctores proferre. Cic. 2. de Orat. 290.
Testes & legatos. Cic pro Corn. Balb. 41.
Proferre exempla. Cic. 1. de Divinat. 103. Ego exempla omnium nota proferam.
Probationem apud judicem. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Proferre, apud Jureconf. est quod nos *Producere* dicimus, id est Apud acta deponere. Cic. 5. Verr. 16. Scio te edicta superiorum omnium correxisse: & possessiones hæreditatum, non secundum eos, qui proferrent, sed secundum eos, qui dicerent testamentum factum, dedisse. Budæus.
Proferre se. Budæus, Qui sine deductore innotescunt, & ipsi se producunt, Proferre se dicuntur. Plin. 9. Epist. 13. pr. Statui mecum atque deliberavi, esse magnam pulchramque materiam, insectandi nocentes, miseros vindicandi, se proferendi. Sen. Epist. 52. Hos maxime laudat, quibus ex se impetus fuit, qui se ipsos protulerunt. Sic
Artem proferre. Suet. Neron. cap. 25. &
Ingenium. Tacit. 16. Ann. 29. extr.
Studia sua proferre, In medium producere. Plin. Epist. 145.
Dicerem fortasse, & facile & libenter dicerem, si paulo etiam longius, quam finis quotidiani officii postulat, pietas & fraternus amor L. Cæcilium protulissent. Cic. pro Sull. 64. conf. PROLATUS, Partic.
Proferre, Protendere, ut ait Nonius 4. 378. Cic. lib. 3. de Repub. Sapientia jubet proferre opes, amplificare divitias.
Munitiones proferre. Cæs. 1. Bell. Civil. 81.
Fines officiorum Stoici videntur longius protulisse, quam natura vellet. Cic. pro Muren. 65.
Imperium proferre. Tacit. 12. Ann. 23. Ovid. ad Liviam 20.

Protulit in terras imperiumque novas. Virg. 6. Æn. 793.
— super & Garamantas & Indos
Proferet imperium.

Diem proferre. Cic. 13. Att. 14. Quod si laxius volent proferre diem, poterunt biduum, vel triduum, vel ut videbitur: nihil enim interest.
Honorem proferre. Tacit. 3. Ann.
Vitam beatam proferre usque ad rogum. Cic. 3. de Fin. 76. Si beatus unquam fuisset, beatam vitam usque ad illum a Cyro extructum rogum protulisset.
Proferre auctionem. Cic. 13. Att. 12. Dices igitur vel amico tuo, vel Othoni cohæredi meo, vel Labeoni nostro, paulum proferantauctionem: me circiter Nonas in Tusculano fore cum Pisone.
Proferre, Differre. Ter. And. 2. 1. 28.

—saltem aliquot dies
Profer, dum proficiscor aliquo. Subaudi Nuptias.

PRŌLĀTUS, a, um. Partic. Lucan lib. 2. 493.

— ut conspicit amne soluto
Rumpi Cæsar iter, calida prolatus ab ira, &c. i. e. Multum

commotus propter iram ferventem. conf. in ipso verbo aliud ex Cic. pro Sull. 64. exemplum.
Auro prolato non deest venditor. i. e. Ostenso ab emptore. Lucan. lib. 4. 97.
Non est opus prolato hoc. Ter. Hec. 1. 2. 29.
Res prolatæ. V. Res prolatæ, in RES.
Prolatus rumor de. Ausonius. Cic. 10. Att. 8. Nisi te valde amarem, & multo quidem plus quam tu putas, non extimuissem rumorem, qui de te prolatus est, quum præsertim falsum existimarem.
Somnia multa ex historiis prolata. Cic. 2. de Divin. 136.
PROLATIO, ōnis. f. [προφορά] Actus proferendi, Allegatio. ut
Commemoratio antiquitatis exemplorumque prolatio. Cic. in Orat. 120.
Prolatio, Protensio. Liv. 31. 5. Lætaque exta fuisse: & prolationem finium, victoriamque, & triumphum portendi.
Judicii prolatio. Cic. pro Rabir. reo, 8. Quum alteri ad prolationem judicii biduum quæreretur.
Rerum prolatio. V. Res prolatæ, in RES.
Plur. Tacit. 4. Ann. 3. 7. Sed magnitudo facinoris metum, prolationes, diversa interdum consilia, adferebat. Plaut. Milit. 2. 2. 98.

Quantum vis prolationum, dummodo nunc prima via &c.

PROLĀTUS, ûs. m. Tertull. adversf. Valent. cap. 33. Facillimo prolatu.
PROLĀTĪVUS, a, um. Adj. [προφορικός] Enuntiativus. Vet. interp. Iren. 2. 18. Prolativum hominum verbum.
PROFESSIO, PROFESSOR. V. PROFITEOR.
PROFESTUS, a, um. Adj. pr. c. [ἀνέορτος] Profesti dies, qui hominibus, ad rem, vel privatam, vel publicam, administrandam concessi erant. Nonius 5. 45. Profesti dies, sunt a festivitate vacui. Afranius, Quæ festi nos facere solemus die, quotidiano opere promiscit omnia, atque profesto concelebras focum. Plaut. Aul. 2. 8. 10.

— festo die si quid prodegeris,
Profesto egere liceat, nisi peperceris. Plin. lib. 18. cap. 6. Pejo-

rem qui profestis diebus ageret, quod feriatis deberet. Auson. Idyll. 32. 11.

Læta nisi austeris varientur, festa profestis. Conf. Liv. 5. 25.

Diebus festis profestisque. Liv. 34. 3.
Dies profesti. Horat. 3. Serm. 3. 144.
In luce profesta. Hor. 2. Serm. 2. 116.
Lucibus profestis deos adprecari. Hor. 4. Carm. 15. 116.
Profestum facere, inquit Festus, dicebatur, qui ferias vitiabat, & profanabat, inausрicatasque reddebat & profanas.
PRŌFĬCIO, fēci, fectum, [προκόπτω, προβαίνω, προήκω, ἐπιδίδωμι] ĕre. ex Pro & Facio compositum: Procedere, & perficere significat. Cic. 6. Verr. 91. Uti si maxime esset inventus, qui in se suscipere istius culpam crimenque cuperet: tamen is proficere nihil posset.
Auctoritate proficere. Cic. pro Lege Manil. 45. Et quisquam dubitabit quid virtute profecturus sit, qui tantum auctoritate profecerit?
Celeritate proficere. Cæs. 6. Bell. Gall 28. Si quid celeritate itineris, atque opportunitate temporis proficere possit, monet.
Consilio. Cic. 6. Fam. 21. Nunc vero eversis omnibus rebus, quum consilio profici nihil possit, una ratio videtur, quicquid evenerit, ferre moderate.
Minis. Cic. pro Font. 23. Quod si in turpi reo patiendum non esset, ut quicquam isti se minis profecisse arbitrarentur, quid faciendum vobis in M. Fontejo arbitramini?
Querelis quotidianis nihil. Cic. 5. Fam. 14.
Nil testibus illis profeci. Virg. 8. Ecl. 20. Subaudi Divis.
Gazæ non proficiunt in nostro corpore. Lucret. lib. 2. 37.
In aliquo nihil proficere. Cic. pro Planc 75. Nihil in Crispio profecisti? Absolutæ jam sunt preces tuæ.
Proficere ad. Cic. 3. de Fin. 19. Multumque ad ea, quæ quærimus, explicatio tua ista profecerit.
Magnificentia & virtus in qua gravitas & auctoritas est, plus proficit ad misericordiam commovendam, quam humilitas & obsecratio. Cic. 1. de Invent. 22.
Ad bonitatem proficere. V. in præpositione AD.
Usque ad mores proficere. Quintil. lib. 1. cap. 1.
In summam. Quintil. lib. 1. cap. 1. Hoc per singulos annos prorogatum, in summam proficit. h. e. Summæ ac fini & perfectioni confert. Summa enim dicitur cumulus ac finis uniuscujusque rei.
In summam spei proficere. Liv. 3. 61. extr.
Proficere alicui, Prodesse. Ulpian. in l ait Prætor. D. De jurejurando, Ma- tris igitur jusjurandum partui non proficiet, nec nocebit, etsi mater detulerit.
Prodesse, ait Valla in Raudensem, ad alios quoque spectat: Proficere vero ad se tantum. Nos contra ut Proficere credamus ad alios quoque spectare, facit Plin. lib. 28. cap. 17. Adeps, inquit, e lupis illitus, in his, quæ rumpere opus est, plurimum proficit. Et cap. 18. Similiter proficit ad cacoethe hœdi feminum cinis e lacte mulieris. Quam significationem reperias in sexcentis apud eundem scriptorem locis.
Proficitur, Imperf. Cic. 16. Att. 3. Aut proderimus aliquid Ciceroni, aut quantum profici possit, judicabimus. Plin. lib. 17. cap. 23. Adeo excelsitate proficitur. Idem 23. 7. Ad idem potu proficitur. i. e. Potus prodest. conf. PROFECTUS, Partic.
PROFICIENS, entis. Partic. [προκόπτων] ut Ovid. 1. Trist. 4. 13.

Utque parum validus non proficientia rector
Cervicis rigidæ frena remittit equo. Hor. 2. Epist. 2. 150.
— fugeres radice vel herba
Proficiente nihil curarier. Ovid. 1. Trist. 2. 13.
Verba, miser, frustra non proficientia perdo.

PROFICIENTER, Adv. Augustin. Epist. 80. Cum se in hac delectatione cor nostrum proficienter extendit.
PROFECTUS, a, um. Partic. Cæs. 4. Bell. Gall. 19. Satis & ad laudem & ad utilitatem profectum arbitratus. Subauditur Esse, & est Imperf. conf. in verbo ad fin.
PROFECTŪRUS, a, um. [προκόψων] aliud Partic. Ovid. 3. de Pont. 1. 138.

Profectura aliquid tunc tua verba putes. Idem 5. Epist. 116.
Non profecturis litora bobus aras. Idem de Nuce, 158.
Non profectura dextra lavatur aqua.

PROFECTUS, ûs. m. [προκοπή, ἐπίδοσις] Utilitas, quæ ex alicujus rei studio, vel tractatione nobis provenit. Plin. jun. Nec minorem sub eo præceptore profectum fecit. Quintil. lib. 10. cap. 2. Ut terra altius effossa generandis alendisque seminibus fecundior fit: sic profectus, non a summo petitus, studiorum fructus effundit uberius, & fidelius continet.
Experimentum tui profectus capias. Sen. Epist. 20. pr.
In eo quantum esset ingenii, quantum jam etiam profectus, sermo ostendit. Sen. Epist. 11.
Puer magni profectus in ea arte obiit. Plin. lib. 35. cap. 4.
Teneri profectus. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Stat profectus, admiratio decrescit. Quintil. lib. 1. cap. 3.
PROFĬCUUS, a, um. Adj. Cassiod. 1. Epist. 39. Quibus mora potest esse proficua. V. Cellar. Cur. post. p. 316.
PRŎFĬCISCOR, ĕris, fectus sum, [πορεύομαι, ἔω, ἄμι] cisci. quasi Porro iter facio. Eundi, & redeundi, vel veniendi significationem habet, secundum eos casus cum quibus jungitur: ut si Accusativo jungetur, Proficiscor Romam, hoc est, Eo: si vero Ablativo, ut Proficiscor Roma, significat Venio, vel Redeo. Interdum autem cum suis casibus varias adjunctas habet sibi præpositiones, quemadmodum sequentia exempla docebunt. Ter. Adelph. 2. 2. 16. Præterea autem te ajunt proficisci Cyprum.
Proficiscor quæsitum. Plaut. Merc. 5. 2. 98.
Profectus venatum. Nepos 14. 4. 4.
Quo profectus sum, ibo. Plaut. Aul. 1. 2. 40. i. e. Quo cœperam. Simile est illud. Ter. Eun. 2. 2. 49.

Detineo te: fortasse tu profectus alio fueras. Quo in loco sunt

qui legant Profecturus. Profectus alio fueras. h. e. Domo fueras profectus, erasque in itinere, ut alio quam huc pervenires.
Quo cum essent profecti. Nepos 4. 5. 1.
Copiose aliquo proficisci. V. COPIA.
Ad Athenas doctas proficisci. Propert. lib. 3. 21. 1.
Ad bella populus profectus. Ovid. 1. Fast. 279.
Ad Capuam profectus. Cic. de Senect. 10. Adolescentulus miles profectus sum ad Capuam. [i. e. In castra ad Capuam. V. AD.
Ad Catonem proficiscitur. Cic. de Senect. 85. Proficiscar, non ad eos solum viros, de quibus ante dixi, verum etiam ad Catonem meum.
Ad eam domum, in qua iste diversabatur, profecti sunt. Cic. 3. Verr. 69.
Ad somnum proficisci, Se conferre. Cic. 1. de Divin. 62. Jubet Plato sic ad somnum proficisci corporibus affectis, ut nihil sit quod errorem animis, perturbationemque afferat.
In exsilium proficisci. Cic. 2. de Fin. 54. Profectus in exsilium Tubulus statim, nec respondere ausus: erat enim res aperta.
In animorum concilium cœtumque proficisci. Cic. de Senect. 85.
In urbem proficisci. Plaut. Amph. 1. 2. 7.
Civitates proficisci. Cæs. 8. Bell. Gall 31. C. Fabius cum reliquo exercitu Carnutes, reliquasque proficiscitur civitates. Correcta exemplaria habent In Carnutes.
Profecta est illinc grandiuscula. Ter. And. 4. 6. 19.
Etsi poteram remanere, tamen ut scripsi tibi, proficiscar hinc, ne relictus videar. Cic. 13. Att. 26.
Proficisci de. Cic. 2. Att. 8. Calend. Majis de Formiano proficiscemur.
Proficisci ex. Cic. 4. Acad. 100. Si jam ex hoc loco proficiscatur Puteolos stadia triginta, probo navigio, &c.
Ex Asia Romam versus profectus. Cic. 5. Fam. 5.
Navi proficisci. Cic. 3. Q. frat. 2. Ad VI Idus Octobris, Salvius Ostiam vesperi navi profectus erat cum his rebus, quas tibi dono mitti volueras.
Obviam proficisci. Cæsar 7. Bell. Gall. 12.

Proficisci ad reliqua, pro Pergere. Cic. 5. Verr. 10. Nunc proficiscemur ad reliqua, si pauca ante erimus a vobis, Judices, deprecati.
Proficisci, pro Originem habere. Cic. 1. Off. 24. Atque illæ quidem injuriæ, quæ nocendi causa de industria inferuntur, sæpe a metu proficiscuntur.
A falsis initiis proficisci. Cic. 1. de Fin. 72.
Amor profectus ab his initiis. Cic. 13. Fam. 30. Ab his initiis noster in te amor profectus, auxit paternam necessitudinem, & eo magis, quod intellexi, ut primum per ætatem judicium facere potueris, &c.
Si quæ beneficia singulis civibus, privatimque dantur, ea solent iis esse fructuosa, a quibus sunt profecta. Cic. Anteq. iret in exsil. 2.
Causa a natura profecta. Cic. de Amicit. 20. An esset hoc quidem proprium amicitiæ, sed antiquior & pulchrior, & magis a natura ipsa profecta alia causa.
Laus tua proficiscitur a meis consiliis. Cic. Dolabellæ, 14. Att. 17. Neque plane assentior, ne imminuam tuam laudem, si omnis a meis consiliis profecta videatur, neque valde nego. h. e. Meo consilio eam tibi laudem pararis.
Omnia enim a me in te profecta sunt, quæ ad tuum commodum, quæ ad honorem, quæ ad dignitatem pertinerent. Cic. 5. Fam. 6. i. e. Collata in te.
Quæcunque a me ornamenta ad te proficiscuntur. Cic. 2. Fam. 18.
Nervi, sicut venæ & arteriæ, a corde tractæ & profectæ, in corpus omne ducuntur. Cic. 2. de Nat. Deor. 139.
Proficiscitur inde oratio. Cic. pro Lege Manil. 2. Atque ut inde oratio mea proficiscatur, unde hæc omnis causa ducitur, &c.
Xenophon Socraticus profectus a philosophia. Cic. 2. de Orat. 58.
Proficiscitur jus cinnamomi a, Adfertur, habetur, venit. Plin. lib. 12. cap. 19.
Proficisceret, pro Proficisceretur. Turpil. apud Non. 7. 21.

Proficiscens, entis. Partic. [πορευόμενος] Hor. 1. Epist. 13. 1.
 Ut proficiscentem docui te sæpe, &c.
 Domo navibus proficiscens. Nepos 1. 1. 15.

Profectio, ōnis. f. [πορεία] Cic. 3. Q. frat. 8. Recordere consilium nostrum, quod fuerit profectionis nostræ.
Profectio & Reversio, contraria. Cic. 1. Philip. 1. Exponam vobis breviter consilium & profectionis & reversionis meæ.
Ducere lentum profectionis ordinem. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Intermittere profectionem. V. INTERMITTO.
Parare profectionem. V. PARO, āre.

Profector, ōris. m. Gloss. Gr. Lat. Ἐκδημος, Profector.

Profectītius, a, um. Adj. [ἐπιδοτικός] unde, Dos profectitia. V. DOS.

Prōfindo, fīdi, fissum, [διατμήσσω] ĕre. Proscindere. Stat. 10. Theb. 506.
 — quanta pariter cervice gementes
 Profindunt inarata diu Pangæa juvenci. *Pourfendre.* al. Profringunt.

Profĭteor, pr. c. ēris, fessus sum, [ὁμολογέω, ἐπαγγέλλομαι, ἀπογράφομαι] ēri. Late, seu palam polliceri. Cic. 1. Acad. 18. Qui philosophiam jam professus sim populo nostro exhibiturum? Liv. Palam professi, nusquam inde nisi in patriam, vestigium esse moturos. i. e. Voluntarie & libere.
Impudentia est, profiteri quod non possis implere. Cic. pro Cluent. 51.
Profiteri, & non posse satisfacere. Cic. pro Planc. 62.
Operam suam profiteri, Polliceri. Cic. pro Rosc. Amer. 153. Quod si id vos suscipitis, & eadem in re operam vestram profitemini.
Patrocinium alicujus profiteri. Paterc. 2. 75. 1.
Potentiam aut impudentiam suam ad aliquid profiteri. Cic. 2. Verr. 36. Qui sequestres aut interpretes corrumpendi judicii solent esse: quique ad hanc rem, aut potentiam aut impudentiam suam professi sunt. i. e. Ultro obtulerunt.
Studium suum profiteri ad defendendum aliquem. Cic. 1. de Lege Agrar. 27. Quod si vos vestrum mihi studium P. C. ad communem dignitatem defendendam profitemini, perficiam profecto id, quod maxime Respub. desiderat.
Suum studium in omni genere officii alicui profiteri atque polliceri. Cic. 5. Fam. 8.
Studia sua profiteri. Curt. lib. 7. 2. 7. Tum vero, neque lacrimis, neque acclamationibus, quibus studia sua multitudo profitetur, temperaverunt.
Nostræ tamen causæ non videntur homines defuturi, mirandum in modum profitentur, offerunt se, pollicentur. Cic. 1. Q. frat. 2.
Ducem profitetur primis in annis. Ovid. 1. de Arte Am. 181. al. Armis. i. e. Promittit se fore.
Me principem Senatui, Populoque Rom. professus sum. Cic. 2. Fam. 24.
Profiteri, Aperte ac voluntarie confiteri & affirmare. Cic. de Amicit. 35. Illos autem qui quidvis ab amico auderent postulare: postulatione ipsa profiteri, omnia se amici causa esse facturos. Idem pro Rabir. 17. Quamobrem fateor, atque etiam, T. Labiene, profiteor, & præ me fero, te, &c. auctoritate esse depulsum.
Confiteri, Fateri, & Profiteri, Cic. pro Cæcin. 24. Quid confitetur, atque ita libenter confitetur, ut non solum fateri, sed etiam profiteri videatur, Recuperatores? [i. e. Ultro declarare.
Profiteri & Affirmare. Cic. 1. Acad. 44. Quibus de causis nihil oportere, neque profiteri, neque affirmare quemquam, neque assertione approbare, cohibereque semper, & ab omni lapsu continere temeritatem.
Eamne rationem sequare, qua tecum ipse, & cum tuis utare, profiteri autem & in medium proferre non audeas? Cic. 2. de Fin. 76.
Verum profiteri. Ovid. 9. Met. 737.
Profiteri, Loqui. Plaut. Capt. 3. 1. 20.
 Quis agit hoc, aut quis profitetur inquam? quasi muti silent. i. e. Quis hic respondet? Sequitur autem, Silent. Cic. 4. Acad. 73. Qui ita sit ausus ordiri, Hæc loquor de universis: Nihil excipit, de quo non profiteatur.
Profiteri æs alienum, pro Sua debita testari. Senec. de Benefic. lib. 6. Siquis patriæ meæ pecuniam credat, non dicam me illius esse debitorem, nec ex hoc æs alienum profitebor.
Amores furtivos timide profiteri. Ovid. 6. Fast. 573.
Profiteri, apud antiquos id significat, quod vulgo dicunt *Assignare* vel *insinuare* quantum numerum vini, olei, frumenti, jugerum, pecuniæ, vel aliarum rerum quilibet habeat. Cic. 2. de Lege Agrar. 58. In posterum vero lex hæc Imperatoribus vestris constituitur, ut quicunque de provincia decesserit, apud eosdem Decemviros, quantum habeat prædæ, manubiarum, auri coronarii, profiteatur. Idem 5. Verr. 38. Edixerat, ut aratores jugera sationum suarum profiterentur. Varro lib. 2. de R. R. cap. 1. Itaque greges ovium longe abiguntur ex Apulia in Samnium, æstivatum: atque ad publicanum profitentur.
Profiteri, ait Budæus, est Publice & apud acta aliquid ultro denuntiare: quod vulgo *Insinuare* vocant. Curt. lib. 10. 2. 9. Alexander priusquam secerneret quos erat retenturus, edixit ut omnes milites æs alienum profiterentur. Grave esse plerisque comperat. Et quanquam ipsorum luxu contractum erat, dissolvere tamen ipse decreverat. Illi tentari ipsos rati, quo facilius ab integris sumptuosos discerneret, prolatando aliquantum extraxerant temporis. Et rex satis gnarus professioni æris pudorem, non contumaciam obstare, mensas totis castris poni jussit: & decem millia talentorum proferri: tum demum fide facta professio est.
Fiebat etiam professio in Censu peragendo. Ulpian. in l. 2. D. de censibus, Vitia priorum censuum editis novis professionibus evanescunt.
Profiteri etiam merces dicimus: hoc est Vectigales facere, & publicanis non subducere. Unde merces improfessæ a Martiano dicuntur in l. Interdum. D. De publicanis, quarum nomine negotiatores vectigal non pependerunt.
Antiqui porro liberos nostos sibi profitebantur apud acta. Juven. 9. Sat. 85.
 Tollis enim, & libris actorum spargere gaudes
 Argumenta viri: foribus suspende coronas:
 Jam pater es. Capitolinus in Marco Antonino Philosopho cap. 9. Inter hæc liberales causas ita munivit, ut primus juberet apud Præfectos ærarii Saturni unumquemque civium natos liberos profiteri, intra tricesimum diem nomine imposito. Per provincias Tabulariorum publicorum usum instituit: apud quos idem de originibus fieret, quod Romæ apud Præfectos ærarii: ut si forte aliquis in provincia natus, causam liberalem diceret, testationes inde ferret. Fiebat autem professio addito die & Consule; propterea professione ætas facile probari poterat. Ut in l. 1. C. Si minor se majorem dixerit. quod mirum est Accursio excidisse.
Profiteri apud Prætorem, pro Censum profiteri. Cic. pro Arch. 7.
Nomen profiteri. Liv. 26. 18. Primo exspectaverant ut qui se tanto imperio dignos crederent, nomina profiterentur. Ter. Eun. prol. 3.
 In his Poeta hic nomen profitetur suum.
Profiteri indicium, Sponte indicare rem aliquam, vel Ultro sese, consortesque criminis deferre. Plin. Epist. 60. conf. Tacit. 6. Ann. 3. 6.
Profiteri, Publice docere. Cic. de Amicit. 17. Quamobrem quæ disputari de amicitia possunt, ab eis censeo petatis, qui ista profitentur. Quum tantas res Græci susciperent, profiterentur, agerent: sesque, & videndi res obscurissimas, & bene vivendi, & copiose dicendi rationem hominibus daturos pollicerentur, non admovere aurem &c. Cic. 2. de Orat. 153.
Disciplinam profiterit Liv. 39. 8. Qui aperta religione, propalam & quæstum & disciplinam profitendo, animos horrore imbueret.
Jus. Ovid. 3. de Arte Am. 530.
Partes teneri profitemur Amoris. Ovid. 2. Amor. 18. 19. al. Artes.
Philosophiam qui profitetur, gravissimam sustinet personam. Cic. in Pison. 71. [Hic videtur Studium Philosophiæ.
Se profiteri Jurisconsultum, h. e. Jurisconsulti nomen, & juris prudentiam sibi vendicare. Cic. pro Muren. 28. Triduo me Jurisconsultum esse profitebor.
Se profiteri grammaticum. Cic. 2. Tusc. 12.
Suscipere atque profiteri onus. Cic. 1. de Orat. 116.

Profĭtens, entis. Partic. [ἐπαγγελλόμενος] Cic. ad Brut. 15. Italiæ sua vobis studia profitenti remisistis.

Profitendus, a, um. [ἐπαγγελτέος] aliud Partic. Cic. 1. de Nat. Deor. 63. Ex quo equidem existimo tardiores ad hanc sententiam profitendam multos esse factos.

Professus, a, um. [ἐπαγγειλάμενος] similiter Partic. Ovid 2. Fast. 198.
 Sumunt Gentiles arma professa manus.
Culpa professa. Ovid. 3. Amor. 14. 6.
Vota aperta & professa, pro Manifesta. Seneca Epist. 68.
Dux professus. Justin. 8. 4. 4. Bœotii orant ut professum adversus Phocenses ducem Græciæ exhibeat.
Mors professa, Certa. Phædr. 4. 6. 8.
 Utinam nec unquam Pelii nemoris jugo &c.
 Nec ad professæ mortis audacem viam
 Fabricasset Argus opere Palladio ratem.
Professus, Active, Qui profitetur. ut, Professus amicum. Hor. 2. Epist. 18. 2.
Incœpta gravia, & magna professa. Hor. de Arte Poet. 14.
 Inceptis gravibus plerumque, & magna professis. Ovid. 5. Fast. 351.
 Non est de tetricis, non est de magna professis.
Professus grandia turget. Horat. de Arte Poet. 27.

Professum, i. n. unde, Ex professo aliquid agere. V. Ex professo, in EX.

Professio, ōnis. f. [ἐπαγγελία] Confessio, vel Declaratio palam facta. Cic. 5. Verr. 39. Professio est agri Leontini ad jugera XXX.
Jugerum subscriptio ac professio. Cic. 5. Verr. 113.
Conficere professionem. Cic. 16. Fam. 23. Tu confice professionem, si potes: etsi hæc pecunia ex eo genere est, ut professione non egeat. [Professionem, subaudi Pecuniæ.
Professio, collegiumque Prætorum. Cic. pro Arch. 9. At non est professus. Immo vero his tabulis professus, quæ solæ ex illa professione, collegioque Prætorum obtinent publicarum auctoritatem.
Vices professionum dividere. Quintil. in proœm. lib. 1. [i. e. Rerum, quas quisque profitetur.
Bene dicendi professio. Cic. 1. de Orat. 21. Quanquam vis oratoris, professioque ipsa bene dicendi. conf. Sen. Epist. 5.
Quoniam & magnam sibi gloriam ex artis oratoriæ professione quæsiverat. Lactant. de Justitia lib. 5. p. 261. H. St. Exstant cap. 1. §. 24. conf. 1. 1. 8.

Professor, ōris. m. [ἐπαγγελτής] Qui liberales artes publice docet, qui artes illas se scire, & posse publice tradere fateatur, inquit Valla in Raudensem. Suet. de Clar. Gramm. cap. 9. extr. Reliquit filium Orbilium, & ipsum grammaticum professorem. Plin. Epist. 4. 11. pr. Quos tibi Fortuna ludos facis? facis enim ex professoribus Senatores, ex Senatoribus professores. Intelligit autem Rhetoricam professum.

Sapientiæ

Sapientiæ profeſſor, Philoſophus. Suet. Tiber. cap. 14.
Sapientiæ profeſſores. Quintil. in proœm. lib. 12.
Magni nominis profeſſores, Rhetores. Quintil. lib. 2. cap. 11.
Conſummati profeſſores. Quintil. lib. 1. cap. 9.

Professōrius, a, um. Adj. [ἐπαγγελτικός] ut, Lingua profeſſoria, Quæ meritoriam exercet eloquentiam. Tacit. 13. Ann. 14. 5.

Proflictus, a, um. Partic. a Proflīgo, ĕre. Gell. 15. 5. Res proflictæ & perditæ.

Proflīgo, [κατακόπτω] āre. Dejicere, depellere, deperdere, & ad perniciem deducere. Cic. pro Rabir. Poſt. 42. Caſtris locum capere, exercitum inſtruere, expugnare urbes, aciem hoſtium profligare.
Profligo, ab Affligendo & ad perniciem interitumque deducendo inclinatum tractumque eſt: quo verbo, qui diligenter loquuti ſunt, ita ſunt uſi, ut Profligare dicerent Prodigere, & deperdere: profligataſque res, quaſi proflictas & perditas appellarent. Nunc vero ſignificatio ejus verſa & corrupta eſt. Nam & ædificia & templa, & alia fere multa, quæ prope abſoluta affectaque ſunt, in profligato eſſe, & ipſa jam profligata dici cœperunt. Quapropter urbaniſſime reſpondiſſe Prætorem non indoctum cuidam ex advocatorum turba, Sulpicius Apollinaris ſcriptum reliquit. Nam quum ille, inquit, rabula ita poſtulaſſet, verbaque ita feciſſet, Omnia, vir clariſſime, negotia, de quibus te cogniturum eſſe hodie dixiſti, diligentia & velocitate tua profligata ſunt; unum id ſolum relictum eſt, de quo, rogo, audias. Tum Prætor ſatis ridicule: An illa negotia, de quibus jam cognoviſſe me dicis, profligata ſint, equidem neſcio: hoc autem negotium, quod in te incidit, proculdubio, ſive id audiam, ſive non audiam, profligatum eſt. V. hæc & plura de verbi hujus proprietate & etymo apud Gellium lib. 15. cap. 5. Sed conf. Cic. in Profligatus.
Hoſtium copias profligare, Occidere. Cic. 14. Philipp. 37.
Profligare Remp. Cic. 3. de Orat. 3. Quum ipſe conſiliis ſuis Remp. profligaſſet. Nepos 12. 2. Inimici noſtri, atque uti nunc ſunt erunt, potius quam Reſpub. profligetur & pereat.
Profligare, Abſolvere, & vincendo perficere. Tacit. 2. Hiſt. 4. 5. Profligaverat bellum Judaicum Veſpaſianus. V. in Partic. Profligatus.
Committere cum aliquo ac profligare bellum. Liv. 21. 40. extr. Cum fœderum ruptore duce ac populo deos ipſos, ſine ulla humana ope, committere ac profligare bellum: nos autem, qui ſecundum deos violati ſumus, commiſſum ac profligatum conficere.

Profligandus, a, um. Partic. [κατακοπτέος] ut, Acies profliganda. Sil. lib. 11. 400.

Proflīgātus, a, um. [κατακοπτείς] aliud Partic. Proſtratus, dejectus, afflictus, perditus. Cic. pro Roſc. Amer. 38. Et denique omnia ad perniciem profligata atque perdita?
Quanto tandem illum mærore afflictum eſſe & profligatum putatis? Cic. 2. in Catil. 2.
Homines profligati, Perditi, & in quibus nihil eſt ſalubre, nihil integrum. Cic. 5. Verr. 65. Profligatiſſimus omnium mortalium, ac perditiſſimus. Idem pro Rabir. 23. Nemo eſt, inquam, inventus tam profligatus, tam perditus, tam ab omni non modo honeſtate, &c.
Tu omnium profligatiſſime & perditiſſime. Cic. 5. Verr. 65.
Judicia perdita & profligata. Cic. 2. Verr. 78.
Profligata, dicuntur etiam Quæ prope abſoluta ſunt. Cic. 5. Tuſc. 15. Atqui ſi ita eſt, profligata jam hæc, & pæne ad exitum adducta quæſtio eſt. Idem 12. Fam. 29. Sic vehementius nos laboramus, qui profligato bello, ac pæne ſublato, renovatum bellum gerere conamur. Flor. 2. 15. 2. Si quis trium temporum momenta conſideret, primo commiſſum bellum, profligatum ſecundo, tertio vero confectum eſt. V. Parei Lex. Crit. p. 995. & paulo ſupra in ipſo verbo.
Quæſtio profligata, Diſſoluta. Sen. de Benefic. 7. & Cic. in præced.

Profligātio, ōnis. f. Cic. in Conſol. Profligatio exercitus aut clades.

Profligātor, ōris. m. [κατακόπτης] Tacit. 16. Ann. 18. 1. Habebaturque, non ganeo & profligator, ut plerique ſua haurientium, ſed eruditio luxu.

Prōflo, [χωνεύω, ἐκπνέω] āre. Idem quod Flare, & flando reſolvere. Plin. lib. 34. cap. 9. Maſſa proflatur in primis: mox in proflatum additur tertia portio æris collectanei, &c.
Taurus immani proflavit turbine flammas. Valer. 7. Argon. 571.
Rivos ſanguineos proflans pectore. Stat. 11. Theb. 266.
Proflare pectore ſomnum. h. e. Flatu quodam pectus ſomno implere; per tranſlationem. Virg. 9. Æn. 326.
Noctem tartaream proflantes pectore tauri. Valer. 6. Argon. 435. h. e. Ignem & fumum ingentem tenebris & flammis tartareis non abſimilem.
Proflare iras, Concitare & vehementer commovere. Plin. lib. 8. cap. 1.

Proflātus, a, um. Partic. V. Plin. ſupra. Apul. Met. 7. p. 193. Elmenh. Proflatis naribus, rudivi fortiter.

Proflātus, ûs. m. [καταπνοή] Ipſe proflandi actus. Columel. lib. 5. cap. 9. Æſtivo proflatu refrigerentur. [An Perflatu?

Prōfluo, xi, xum, pr. c. [ἀπορρέω, προρρέω] ĕre. Deorſum, ſive a longe fluere: & proprie de aqua dicitur. Plaut. Aſin. 4. 1. 51.
Quod illa autem ſimulet quaſi gravedo profluat.
Si lacus emiſſus lapſu & curſu ad mare profluxiſſet. Cic. 1. de Divin. 100.
Humor profluit. Virg. 4. Georg. 25.
Profluere ab fonte. Varro de L. L. lib. 7. Ab hoc quoque fonte quæ profluant animadvertere eſt facile.
Profluunt lacrimæ ab oculis. Columel. lib. 6. cap. 7. 33. extr.
Profluit ſanguis ex vulnere. Plin. lib 8 cap. 16.
Græcia profluit ore Romano, Græca eloquentia. Lucan. ad Piſon. 78.
Cujus ore ſermo melle dulcior profluebat. Auctor ad Herenn. lib. 4. 44.
Profluere ad hominum famam, per tranſlationem, pro Delabi & devenire. Cic. pro Cœl. 6. Equidem ut ad me revertar, ab his fontibus profluxi ad hominum famam: & meus hic forenſis labor vitæque ratio dimanavit ad exiſtimationem hominum paulo latius commendatione ac judicio meorum.

Prōfluens, entis. [ἀπορρέων] Partic. Cic. 3. Q. frat. 1. Ego locum æſtate umbroſiorem vidi nunquam: permultis locis aquam profluentem, & eam uberem.
Genus orationis liquidum, fuſum ac profluens: cui opponitur, Exile, aridum, conciſum ac minutum. Cic. 2. de Orat. 159.
Loquacitas perennis & profluens. Cic. 3. de Orat. 183.
Expedita ac profluens celeritas. Cic. de Clar. Orat. 220.
Profluens, ſubſt. pro Flumine. Auctor ad Herenn. lib. 1. 23. Qui parentem necaſſe judicatus erit, is obvolutus & ligatus culeo, devehatur in profluentem. Cic. 2. de Invent. 149. Deinde eſt in carcerem deductus, ut ibi eſſet tantiſper, dum culeus, in quem conjectus in profluentem deferretur, compararetur.
Livius tamen adponit Aquam, 1. 4. Pueros in profluentem aquam mitti jubet. [Quod fortaſſis alias ſubauditur verbum, eſtque f.

Profluentum, i. n. Idem. Jul. Obſequ. de Prodig. cap. 6. Ad Tiberis profluenta deſcendere.

Profluenter, Adv. [προρρεόντως] Abundanter. Cic. 5. Tuſc. 53. Ergo omnia profluenter, abſolute, proſpere: igitur beate.
Compar. Gellius lib. 14. cap. 1. At Phavorinus, &c. latius ea & amœnius, & ſplendidius, & profluentius exſequebatur.

Profluentia, æ. f. [πρόρροια] Cic. in Partit. 81. Et hanc oratoriam vim inanis quædam profluentia loquendi. Subaud. Imitatur.

Profluus, a, um. Adj. [πρόρρεων] Quod profluit: ut, Profluus amnis, Qui perpetuo fluit. Plin. lib. 19. cap. 4. Columel. lib 8. cap. 17. Humilis in duos pedes piſcina deprimitur in ea parte litoris, quæ profluo receſſu nunquam deſtituitur.
Flumina proflua in altas ſilvas. Ovid. 2. de Pont. 1. 39. al. Paſcua.

Proflŭvĭum, i. n. [πρόρρευσις] Fluxus: ut, Profluvium alvi. Columel. lib. 9. cap. 12.
Profluvium ſanguinis. Columel. lib. 6. cap. 26.
Acre profluvium tætri ſanguinis. Lucret. lib. 6. 1203.
Profluvium genitale. Plin. lib. 7. cap. 14.
Profluvium mulierum, ſive feminarum. Plin. lib. 7. cap. 15. De menſtruis. Et lib. 34. cap. 12. Feminarum profluvium ſiſtit.
Profluvium genituræ. Plin. lib. 22. cap. 22.
Profluvium narium. Plin. lib. 32. cap. 10.
Inhibere profluvium ſanguinis. V. Inhibeo.
Reprimere profluvium ſanguinis. Columel. lib. 6. cap. 33.

Profluvius, a, um. Adj. ut, Profluvia fides. Cæcil. apud Priſcian. p. 699.

Prōfŏrem, fores, foret, [ὠφελέω] fore. Profuturum eſſe. Conjugatur ut Forem. Hor. 1. Epiſt. 8. 11.
Quæ nocuere ſequar, fugiam quæ profore credam. conf. Prosum. quo refertur.

Profringo. ere. ut, Inarata profringere. Stat. 10. Theb 507. V. Gronov. Guſt. ad Thebaid. p. 408. Al. Profindunt, vel Perfringunt.

Profŭgio, fūgi, fŭgĭtum, pr. c. [ἀποφεύγω, προφεύγω] ĕre. Procul fugere, aut quantum quis poſſit fugere. Cic. de Seneɕt. 37. Hac itaque amentia quæſtione nova perterritus, in Aſiam profugit.
Anima profugit. Lucret. lib. 3. 717.
Sin ita ſinceris membris ablata profugit.
Profugerunt metu perterriti. Cic. 4. Fam. 12.
Hinc centum triginta ſeptem patresfamilias extorres profugerunt. Cic. 5. Verr. 120.
Ex Ponto Medea quondam profugiſſe dicitur. Cic. pro Lege Manil. 22.
Inanem ex aliquo loco profugere. Cic. 3. Verr. 37. Quod ſi illinc inanis profugiſſes, tamen, &c. V. Inanis.
Profugere a domino. Cic. de Seneɕt. 47. Libenter vero iſtinc, tanquam a domino agreſti, ac furioſo profugi.
Profugere domo. Cic. de Clar. Orat. 306. Eodem tempore, quum princeps Academiæ Philo, cum Athenienſium optimatibus, Mithridatico bello domo profugiſſet, &c.
Pedibus profugere. Cæſ. 2. Bell. Civil. 23.
Ex tempeſtatum periculis. Cic. 7. Verr. 75. Qui ex prædonum inſidiis, qui ex tempeſtatum periculis profugiſſent, in Sicilia ſecuri ferirentur, quum ſe jam domum veniſſe arbitrarentur?
Ad aliquem profugere. Cic. 15. Att. 21.
Ad otium. Cic. 1. Off. 69. Multi autem & ſunt & fuerunt, qui eam quam dico tranquillitatem expetentes, a negotiis publicis ſe removerint, ad otiumque profugerint.
Profugere in exſilium. Cic. pro Domo 86.
Profugio, cum Accuſativo. Curt. lib 10. 2. 20. Nec ſervi quidem uno grege profugiunt dominos. conf. Græv. ad Cic. 10. Att. 8.

Profŭgus, a, um. Adj. [φυγάς] Qui longe aliquo fugit, procul a finibus ſuis vagus, quaſi porro fugatus. Salluſt in Bell. Catil. cap. 6. Trojani, qui Ænea duce profugi, ſedibus incertis vagabanntur.
Caſtra profuga, Profugorum. Claud. de Bell. Get. 298.
Claſſis profuga. Ovid. 13. Met. 627.
Currus. Ovid. 15. Met. 506.
Pedem profugum referre. Ovid. 15. Epiſt. 186.
Pudor. Ovid. 4. Epiſt. 155.
Puppis. Ovid. 5. Triſt. 2. 62.
Stirps. Ovid. 2. Faſt. 843.
Profugus, cum Genitivo. Plin. lib. 7. cap. 28. Bis ab Annibale captus, bis vinculorum ejus profugus.
Profugus, Qui diverſa petit loca, etiam ſi non fugatus. Unde Hor. 1. Carm. 35. 42. Profugos Scythas appellat, Quod crebro domicilia mutent.

Profugium, i. n. dicitur quum longe aliquo fugitur, ubi ſe quis tutum putat. Cic. 1. Tuſc. extr. Portum potius paratum nobis & profugium putemus, quo utinam velis paſſis provehi liceat. De morte.
Exſilium, non ſupplicium eſt, ſed profugium, portuſque ſupplicii. Cic. pro Cæcin. 100. conf. Idem 5. Fam. 15. & 7. 20. al. Perfugium.

Profunde, **Profunditas**. V. poſt Profundus.

Prōfundo, fūdi, fūſum, [προχέω, καταχέω, σπαθάω, προΐεμαι] ĕre. Effundere, Large fundere.
Profudit. Virgil. H. St. 12. Æn. 154.
Vix ea, quum lacrimas oculis Juturna profudit.
Clamorem. Cic. pro Flacc. 15. Sic ſunt expreſſa iſta præclara, quæ recitantur, pſephiſmata, non ſententiis, neque auctoritatibus declarata, nec jurejurando conſtricta, ſed porrigenda manu, profundendoque clamore multitudinis concitatæ.
Ignes. Lucret. lib. 6. 209. i. e. Emittere.
Lacrimarum vim profundere. Cic. in Somn. Scip. 5. Quem ut vidi, equidem vim lacrimarum profudi.
Lacrimas oculis profundere. Virg. 12. Æn. 154.
Quum ſomnus membra profudit. Lucret. lib. 4. 761.

Odium profundere in aliquem. Cic. in Pison. 16. Omne odium, inclusum nefariis sensibus impiorum, in me profudistis.
Palmites profundere dicitur vinea, Quum fruticat. Columel. lib. 5. cap. 5.
Res universas. Cic. 4. Acad. 87. Sed ut ad ea quæ clariora sunt veniam, res jam universas profundam.
Sanguinem profundere. Cic. pro Cluent. 8. Sanguinem suum profundere omnem cupit, dummodo profusum hujus ante videat.
Se in aliquem. Cic. 7. Att. 3. Quæ si secus essent, totumque se ille in me profudisset, tamen, &c.
Sonitus profundere. Lucret. lib. 6. 400.
Universum. ut, Nihil est in natura rerum omnium, quod se universum profundat, & quod totum repente evolet. Cic. 2. de Orat. 137.
Vires animi & ingenii profundere, pro Omnes nervos intendere, & omnem ingenii vim applicare. Cic. 1. Att. 15. In qua ego nactus (ut mihi videbar) locum resecandæ libidinis, & coercendæ juventutis, vehemens fui: & omnes profudi vires animi atque ingenii mei.
Vocem. Cic. 2. Tusc. 56. Sed quia in profundenda voce omne corpus intenditur, venitque plaga vehementior.
Voces profudit pectore. Catul. Argon. 62. 202.
Voluptates, quum inclusæ diutius, & prima ætate compressæ & constrictæ fuerunt, subito sese nonnunquam profundunt atque ejiciunt universæ. Cic. pro Cœl. 75.
Profundere, Absolute. [καταναλίσκειν] Supra modum insumere. Ter. Adelph. 1. 2. 54.
Profundat, perdat, pereat, nihil ad me attinet. Cic. 5. Verr. 155. Ait, omnia pecunia effici posse: dare, profundere, opponere, si velis vincere.
Profundere, Prodigere, Perdere, cum casu. Cic. in Catil. 2. 10. Patrimonia sua profuderunt, fortunas suas obligurierunt.
Animam profundere. Cic. pro Marcell. 32.
Aquam. Plaut. Aul. 2. 4. 29.
Aquam hercle plorat, quum lavat, profundere. i. e. Prodigere, Perdere se dolet.
Laborem profundere & perdere. Cic. 5. Fam. 5.
Sanguinem pro patria. Cic. 2. de Fin. 60.
Spiritum in acie profundere. Val. Max. 6. 3. 3.
Verba profundere ventis. Lucret. lib. 4. 929.
Vitam. Cic. 1. Off. 84. Inventi autem multi sunt, qui non modo pecuniam, sed etiam vitam profundere pro patria parati essent.

PROFŪSUS, a, um. Partic [κατακεχυμένος] Plin. lib. 11. cap. 41. Mulieri ante septimum mensem profusum lac, inutile.
Fletus super ora profusus. Ovid. 11. Met. 657. al. Refusus.
Lacrimis vultum lavere profusis. Ovid. 9. Met. 679.
Profusus Nilus, Exundans. Plin. lib. 5. cap. 9.
Claustris profusi Caspiadæ. Valer. 6. Argon. 106.
Profusus usque ad. Varro 2. de R. R. cap. 5. Bonis clunibus, coda profusa usque ad calces, &c. i. e. Protensa. conf. Compar.
Profusus, Perditus, ut Lucret. lib. 3. 953.
Sin ea, quæ fructus cunque es, periere profusa.
Profusus, [δαπανηρός, πολυτελής] Supra modum sumptuosus, inquit Festus. Cic. pro Muren. 76. Odit Populus Rom. privatam luxuriam, publicam magnificentiam diligit: non amat profusas epulas, sordes & inhumanitatem multo minus.
Profusa luxuries. Cic. pro Cœl. 57.
Sumptibus profusis vivere. Cic. pro Quint. 93.
Profusus homo. Cic. 3. Verr. 20. Pecuniosus, profusus, perditus.
Perditus ac profusus nepos. Cic. pro Quint. 40.
Profusus sui. Sallust. in Bell. Catil. cap. 5. Alieni appetens, sui profusus, ardens in cupiditatibus. Sic Prodigus cum Genitivo.
Profusa hilaritas, Ingens. Cic. 4. Tuscul. 35. Ut ægritudo quasi morsum aliquem doloris efficiat, metus recessum quendam animi, & fugam, lætitia profusam hilaritatem.
Mens profusa, Largitoris. Stat. 3. Silv. 1. 91.
Genus jocandi, non profusum, neque immoderatum, sed ingenuum & facetum. Cic. 1. Off. 103.
Profusus, Abjectus, jacens. Pacuvius, Profusus gemitu murmuro. Festus.
Compar. Cauda profusior. Pallad. 4. 13. conf. Profusus usque ad.
Superl. Suet. Vesp. cap. 7. Comessationes cum profusissimo quoque extendebat.

PROFŪSE, Adv. [κατακεχυμένως] Liv. 10. 36. Hæc ipsa minitans, obstitit profuse tendentibus suis in castra.
Compar. Sall. Catil. c. 13. extr. Eò profusius quæstui atque sumptui deditus.
Superl. Suet. Aug. cap. 75. Profusissime celebrare festos dies.

PROFUSIO, ōnis. f. Vitruv. præf. lib. 10. Infinitæ sumptuum profusiones.
Clementiæ profusio. Tertull. de Pœnit. cap. 8. pr.
Profusio alvi, Profluvium. Cels. 2. 7.

PROFŪSOR, ōris. m. Tertull. adversus Marcion. 1. 24. Dispensator, non profusor.

PROFUNDUS, a, um. Adj. [βαθύς, βύθιος] dictum est quod Porro, id est longe, habeat fundum.
Fornax. Ovid. 2. Met. 229.
Fretum. Senec. Hippol. 12.
Inane. Lucret. lib. 1. 1101.
Mare profundum & immensum. Cic. pro Planc. 15.
Penetrale. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 444.
Pontus. Virg. 5. Æn. 614.
Sinus. Senec. Troade, 6.
Valles. Stat. 10. Theb. 95. de Somni regia loquens.
Profundus, Infernus. ut, Profunda Juno, Proserpina. Claud. de Rapt. Prof. 1. 2.
Acheron profundus. V. ACHERON.
Stagna, Inferna. Ovid. ad Liviam, 242.
Tartara. Senec. Hippol. 8.
Profundus, Altus. Virg. 1. Æn. 62.
— cælumque profundum. Idem 4. Ecl. 21. Sic,
Altitudo profunda. apud Liv. 38. 23. & Tacit. 2. Ann. 61. pr.
Cæli profundi latus. Valer. 7. Argon. 478.
Silvæ. Lucret. lib. 5. 42. [Etiam in his exemplis pro Ingenti, immensoque, exponi potest, ut in seqq.
Profundus, sæpe per translationem pro Magno capitur. ut,
Avaritia profunda, Immensa & magna. Sallust. Jugurth. 31. pr. [i. e. Inexplebilis, insatiabilis. Sic mox Cupido, Gula, Libido, Venter.
Cædes. Stat. 10. Theb. 831.
Cupido profunda imperii & divitiarum. Sallust. Hist. lib. 4. Ep. Mithrid. §. 5.
Gula. Suet. Vitell. cap. 7. & 13.
Libido. Sallust. de Rep. ordinanda. Epist. 1. cap. 4. extr.
Mero profundo caluere nubigenæ. Stat. 5. Theb. 262.
Nox. Virg. 4. Æn. 26.
Os profundum, Exuberans. Hor. 4. Carm. 2. 7.
Tempestas. Stat. 1. Achil. 45.
Venter. Curt. lib. 10. 2. 26. Profundo ventre devictarum gentium spolia circumferentes.
Compar. Solin. c. 26. Numidici ursi villis profundioribus. i. e. Longiorib.
Superl. Cic. pro Sext. 93. Divitias in profundissimum libidinum gurgitem profundere.
Cura deorum profundissima. Tertull. 2. [Sic in Thes. Lips. Sed loci allegatio hæc & seq. mendosa est. Dispiciat lector. Nobis enim omnia loca investigare qui licuit?
Pace profundissima florentes. Mamertin. Paneg. Maximian. cap. 14.

PRŎFUNDUM, i. n. [βάθος, βυθός, βάραθρον] Subst.
Summum & Profundum, contraria. Cic. 3. de Finib. 48. Ut qui demersi sunt in aqua, nihilo magis respirare possunt, si non longe absunt a summo, ut jam jamque possint emergere, quam si etiam tum essent in profundo.
Abstrusit Natura veritatem in profundo. Cic. 4. Acad. 32.
Hic non est de mari, ἐν βυθῷ. H. St.
Putei profundum. Val. Max. 9. 6. 2. ext.
Profundum, Mare. ut, Pater profundi, Neptunus. Valer. 2. Argon. 606.
Gelidum. Ovid. 18. Epist. 89.
Ionium profundum, pro Mari. Sil. 11. 22.
Latum. Senec. Herc. fur. 11.
Rubrum profundum, Mare Erythræum. Lucan. lib. 8. 853.
Sævum. Sil. lib. 13. 480.
Summum. Ovid. 2. Met. 267.
Corpora Phocarum summo resupina profundo.
Vasto profundo. Sil. 4. 246.
Abjicere in profundum. Cic. 6. Verr. 26.
Jacere se in profundum. V. JACIO.
Jactari indomito profundo. Ovid. 1. Trist. 10. 39.
Mergere multos profundo. Senec. Octav. 6.
Profundum, Plautus Parasitum eleganter, ad Fundum alludens, vocas quasi mare quoddam sit, quo omnia sorbeantur & hauriantur. Sic enim scribit, Capt. 1. 2. 79.
Profundum vendis tu quidem, haud fundum mihi. Vide locum integrum.
Profundum, absolute, apud Caprum grammaticum significat Ventrem, nec injuria, quum eodem sensu Gurges usurpetur. Exemplum autem ut ex antiquo sermone profert; In profundum, inquit, nummi vel in arcam conduntur. h. e. Vel in ventrem mittuntur, vel in arcam. Ex Turnebo.
Profundum pro Crumena dictum veteribus notat Cujac. Observ. 10. 26.
Plur. Profunda montium & silvarum. Tacit. Agric. 25. 2.

PROFUNDE, Adv. Compar. Plin. 8. 42. Quo quis acrior in bibendo profundius nares mergit. conf. Prudent. Vincent. 119.

PROFUNDĬTAS, ātis. f. Macrob. de Somn. Scip. 1. 6. Corporum tres sunt dimensiones, longitudo, latitudo, profunditas. Idem Saturn. 7. 14. Oculus videt cæli profunditatem. V. Cellar. Cur. post. p. 153. & 227.

PROFUNDĀTUS, a, um. Partic. Plaut. Mil. 3. 3. 44. Carina satis profundata & bene statuta. Sic Taubm. p. 85. al. Probe fundata.

PRŎGEMMO, [βλαστάνω] āre. Gemmas trudere. De vinea dicitur. Columel. lib. 4. cap. 27. Si palmis incipientibus, progemmantibusque, fossorem immiseris, magnam partem vindemiæ decusseris.

PRŎGĔNER, ěri. m. [πρόγαμβρος] Progenerum dicit avus, neptis suæ virum. Paul. ex Festo. Modestinus in l. 4. §. 6. D. de gradibus & affinibus. Socer magnus dicitur Uxoris meæ avus, ego illius sum Progener. Et p. p. Item Prosocrus mihi uxoris meæ avia est, ego illius sum Progener. conf. Tacit. 5. Hist. 9. extr. Senec. Epist. 21.
Progener, Generi pater. Suet. August. cap. 19. Luciique Pauli progeneri sui. [Immo L. iste Paullus Juliam minorem, ex Julia majore & M. Agrippa Augusti neptem, in matrimonio habuit, proindeque generi gener fuit.

PRŎGĔNĔRO, [παιδοποιέω, παιδοσπορέω] āre. Generationem ex se producere, Procreare. Plin. lib. 11. cap. 16. Fetus quonam modo progenerarent, magna inter eruditos & subtilis fuit quæstio.
Aquilæ non progenerant columbam. Hor. 4. Carm. 4. 31.
Progeneror. Varro de L. L. lib. 8. 22. Non bos ad bovem conlata est similis? & qui ex his progenerantur inter se vituli? &c.

PROGENERĀTIO, ōnis. f. [παιδοποιία] Plin. lib. 8. cap. 43. Opera sine dubio geruli mirifica, arando quoque, sed mularum maxime progeneratione. De asinis.

PRŎGĔNIES, ēi. f. [γέννα, γενεά] Genus atque familia. Cic. 9. Philip. 5. Reddita est ei tum a majoribus statua pro vita: quæ multos per annos progeniem ejus honestaret.
Herculis progenies. Nepos 17. 1. 2.
Certa progenies. Seneca Troade, 6.
Dignissima cæli. Stat. 2. Achil. 373.
Egregia progenies virtute. Virg. 7. Æn. 257.
Ferrea. Virg. 2. Georg. 341.
Impia progenies Tantali. Senec. Thyest. 2.
Haud inficianda parenti progenies Phaethon. Ovid. 2. Met. 34.
Magna Jovis. Catul. in Carm. sæcul. epigr. 32. 6.
Parva. Virg. 1. Georg. 413. De corvis.
Prisca. Claud. 1. in Ruff. 106.
Regia. Ovid. 11. Met. 754.
Vesana. Claud. de Bell. Gild. 332.
Viva. Lucret. lib. 2. 617.
Propius abesse ab ortu, & divina progenie. Cic. 1. Tusc. 26.
Dare progeniem vitiosiorem. Hor. 3. Carm. 6. 46.
Duci progeniem. Virg. 1. Æn. 23.
Progeniem sed enim Trojano a sanguine duci.

Orbatus progenie. Cic. 1. Tuſc. 85.
Terræ progenies. V. TERRA.
Vitis progenies. Columel. lib. 3. cap. 9.

PROGENITOR, V. PROGIGNO.

PRŌGERMĬNO, [προβλαςάνω] āre. Germen ex ſe producere. Columel. lib. 4. cap. 10. Putandi autem duo ſunt tempora, melius autem (ut ait Mago) vernum, ante quam ſurculus progerminet. Idem cap. 15. Ne ex propinquo progerminet.

PRŌGĔRO, geſſi, geſtum, [ἐκκομίζω, προκομίζω] ĕre. Extra gerere, efferre. Plin. lib. 11. cap. 18. Quum defunctas progerunt, funerantiumque more comitantur exſequias. Colum. lib. 12. cap. 50. Urcei quibus oleum progeritur.

PROGERENS, entis. Partic. Plin. lib. 18. cap. ult. extr. Formicæ vel concurſantes, aut ova progerentes.

PROGESTO, āre. Apul. Mileſ. 6. extr. Sinu ſerico progeſtans nucleos.

PROGIGNERON, V. PROPNIGEON.

PRŌGIGNO, gĕnui, genĭtum, [γεννάω] ĕre. Idem quod Gigno. ſimpl. Procreo. Ovid. 7. Epiſt. 38.
Te lapis & montes, innataque rupibus altis
Robora, te ſævæ progenuere feræ. Cic. 3. Off. 66. Ut enim ceteri ex patribus, ſic hic, qui illud lumen progenuit, ex filio eſt nominandus. Idem 1. de Divin. 128. Atque ut in ſeminibus vis ineſt earum rerum, quæ ex his progignuntur, ſic in cauſis conditæ ſunt res futuræ.
Progignere novos rerum motus. Lucret. lib. 2. 80.
Terra parens illam progenuit. Virg. 4. Æn. 180.
Progigni, Infinit. paſſivæ ſignificationis. Lucret. lib. 2. 545.
Unde ea progigni poſſit concepta, &c.
Hinc prima elementa eſſe progenita. Apul. de Dogm. Plat. p. 4. Elmenh.

PROGENĬTUS, a, um. Partic. Pallad. Januar. 15. Arbores ex pomis ſponte progenitæ.

PROGENĬTOR, ōris. m. [προγεννήτωρ] Avus. Ovid. 11. Met. 319.
Quid peperiſſe duos, & dis placuiſſe duobus,
Et forti genitore, & progenitore Tonanti
Eſſe ſatam prodeſt?

PRŌGNĀRE, Adv. [γνωρίμως] i. e. Aperte, auctore Feſto in v. Gnarus.

PROGNĀRĬTER, aliud Adv. Audacter, ſtrenue. Plaut. Perſ. 4. 4. 39.
Ego ſcio hercle utrumque velle. D. age, indica prognariter. Lamb.
Prognaviter. V. Non. 2. 625. & 662.

PRŌGNĀTUS, a, um. Adj. [γόνιμος] a Pronaſcor, Natus. Ter. Phorm. 1. 2. 65. Bonam, bonis prognatam. Cic. 3. Tuſc. 26. Qualis enim tibi ille videtur, Tantalo prognatus, Pelope natus? Plaut. Epid. 1. 1. 33. Tum ille prognatus Theti. Liv. 1. 40. Ut in eadem civitate poſt centeſimum fere annum, quam Romulus, deo prognatus, deus ipſe, tenuerit regnum, &c.
A me prognatus, Periphraſis filii. Hor. 1. Serm. 6. 77.
Artes, quas doceat quivis Eques atque Senator
A ſe prognatos. h. e. Liberos ſuos.
Ovo prognatus eodem. Hor. 2. Serm. 1. 26.
Pinus prognatæ vertice Peliaco. Catul. Argonaut. 62. 1.
Prognati, Abſol. Liberi. Plaut. Amph. 2. 2. 20.
Libertas, ſalus, vita, res, parentes,
Patria & prognati, tutantur, ſervantur.

PROGNATIO, ōnis. f. Mart. Capell. 6. Oppidum Diomedis Tydeique prognatione notiſſimum.

PROGNE, vel PROCNE, es. f. pr. comm. [Πρόκνη] Pandionis Athenienſium regis filia fuit, quæ Tereo Thracum regi matrimonio juncta, ex eo filium Ityn ſuſcepit, quem patri poſtea comedendum dedit, propter Philomelam ſororem ab eo violatam. Ovid. 6. Met. fab. 7. dicit eam fuiſſe verſam in hirundinem, Ityn vero in phaſianum: quo in loco tota fabula deſcribitur. V. etiam in dictione TEREUS. Hinc
Hirundinem notat apud Virg. 4. Georg. 15.
Et manibus Progne pectus ſignata cruentis. conf. Auct. Philomel. 44. Petron. cap. 131. qui priorem corripit;
— teſtis ſilveſter aëdon,
Atque urbana Progne, quæ circum gramina fuſæ, &c. Sidon. 2. Epiſt. 2. Progne inter aſſeres minuriens.

PROGNŌSIA, æ. f. Idem ac Prognoſis ſeq. Iſidor. 12. 7. Nautæ ſibi hana bonam prognoſiam facere dicunt.

PROGNŌSIS, is. f. pr. comm. [πρόγνωσις] Prænotio, præſcientia, providentia dicitur.

PROGNOSTĬCUS, a, um. Adj. pr. comm. [προγνωστικός] ut, Prognoſtica præviſio ægritudinum. Iſidor. 4. 10. Hinc

PROGNOSTĬCON, i. n. [προγνωστικόν] Rei futuræ ſignum. A Græco verbo προγινώσκω, quod Præſcio, ſive præcognoſco ſignificat. Unde Hippocratis Prognoſtica, ſive Prænotiones, quibus facile ægrotorum ſalus morsve a medicis prædici ſolet. Cic. 2. de Divin. 47. Ex eo quidem loco & prognoſtica noſtra pronuntiabas & genera herbarum. Et 1. de Divin. 13. Atque his rerum præſenſionibus prognoſtica tua referta ſunt.
Si prognoſtica noſtra vera ſunt. Cic. 15. Att. 16. Equidem etiam pluvias metuo, ſi prognoſtica noſtra vera ſunt; ranæ enim ῥητορεύουσιν.

PROGRAMMA, ătis. n. pr. comm. [Πρόγραμμα] Scriptura in frontiſpicio. Inſcriptio alicujus rei venalis. Tabula pendula publice ſuſpenſa ac propoſita, in qua edicta ſcribi conſueverunt, unde pro Edicto aliquando ponitur. Vulcat. in Avidio Caſſ. cap. 6. Edici juſſit, & programma in parietibus fixit. Caſſiod. Var. Epiſt. 7. 42. Edictale programma. V. Lex. Pitiſc.
Apud Dionem & Πρόγραφή dicitur pro Programmate, ἐκέλευσεν διὰ προγραφῆς πᾶσιν εὐθυμεῖσθαι, in Auguſto vide. H. St. i. e. Edicto. Alioqui προγραφὴ eſt Proſcriptio, ut Sullæ fuit & Triumvirorum. Gloſſ. Gr. Lat. Πρόγραμμα, Proſcriptum; Προγραφή, Proſcriptio.

PROGRAXE, pro Prograxiſſe, i. e. Indicaſſe; κράζω, ἐκράξα. Clamo. V. Lucret. 5. 1158.

PRŌGRĔDIO, ĕre. ut Progredior veteres dixiſſe notat Priſcian. p. 799.

PRŌGRĔDIOR, ĕris, greſſus ſum, [προποδίζω, πρόειμι, προάγω] grĕdi. Ultra ire, procedere. Plaut. Caſ. 4. 2. 17.
Sed eccum progreditur cum corona & lampade. Cæſ. 4. Bell. Gall. cap. 24. Quum illi aut ex arido, aut paulum in aquam progreſſi, omnibus membris expediti, &c.
Regredi, & Progredi, oppoſita. Cic. 1. Off. 33. Atque regredi, quam progredi mallent.
Nihil progredi, Domi ſe continere. Cic. pro Sext. 75.

Progreſſus ſum ad Inalpinos cum exercitu. Cic. 11. Fam. 4.
Pedetentim progredi. Lucret. lib. 5. 534.
Inceſſu tacito progredi. Virg. 12. Æn. 219.
Progredi magnis itineribus. Cæſ. 2. Bell. Civil. 19.
Duos duntaxat pedes progredi. Cic. 3. de Orat. 183.
Tridui viam progreſſi, rurſus reverterunt. Cæſar 4. Bell. Gall. cap. 4.
Viam multorum dierum progreſſus. Cic. 1. de Divin. 26. Itaque, ut ex ipſo audiebam, perſæpe revertit ex itinere, quum jam progreſſus eſſet multorum dierum viam.
Progredi obviam alicui. Liv. 7. 10. extr.
Progredi longius, per translationem, pro Sermonem extendere. Cic. 5. Verr. 144. Non dubito, quin vobis ſatisfecerim, Judices, verumtamen progrediar longius.
Ultra progredi. Cic. 1. Tuſc. 17. Ultra quo progrediar, quam ut veriſimilia videam, non habeo. Ovid. 1. Faſt. 196. De amore.
Vix ultra quo jam progrediatur habet. Cic. 1. de Divin. 25. Divinatio conjectura nititur, ultra quam progredi non poteſt.
Progredi aliquid. Liv. 31. pr. Jam provideo animo, velut qui proximis litori vadis inducti mare pedibus ingrediuntur: quicquid progredior, in vaſtiorem me altitudinem ac velut profundum invehi.
Ultra primas litteras paulum aliquid progredi. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Ne digitum quidem progredi; Proverbialis formula, pro Ne minimum quidem. Cic. 4. Acad. 16. Non quæro ex his illa initia mathematicorum, quibus non conceſſis, digitum progredi non poſſunt.
Ad omnia progredi. Cic. de Aruſp. Reſp. 56. Repulſi ſunt ii, quos ad omnia progredientes, quos munera contra leges gladiatoria parantes, quos apertiſſime largientes, non ſolum alieni; ſed etiam ſui vicini, tribules, urbani, ruſtici repulerunt.
De aliquo progredi aliquo. Cic. 6. Verr. 27. Videret quid ageret, de Diodoro quo progrederetur.
In adulationem progredi. Tacit. 3. Ann. 47.
In eum locum progredi, ut, &c. Cic. 3. Verr. 81. Ut perſpicuum ſit omnibus, niſi tanta acerbitas injuriæ, tanta vis ſceleris fuiſſet, ut Lampſaceni moriendum ſibi potius, quam perpetiendum putarent: nunquam illos in eum locum progreſſuros fuiſſe, ut vehementius odio libidinis tuæ, quam metu legationis moverentur.
Progreſſus eo, h. e. Eo pervenit, vel decidit. Cic. 10. Att. 4. Indulgentia videlicet noſtra depravatus, eo progreſſus eſt, quo non audeo dicere.
Neque eo deducam, aut progredi patiar, ut opera mea manus inter vos conſeratis. Cic. Anteq. iret in exſil. 20.
Pervenit quoad ferri hominis amentia progredi poteſt. Cic. 11. Philip. 6.
Quatenus progredi liceat. Cic. de Amicit. 36. Quamobrem id primum videamus, ſi placet, quatenus amor in amicitia progredi debeat.
Calamitas ſerpere longius atque progredi dicitur. Cic. Anteq. iret in exſil. 14.
Via progredi. Cic. 2. de Nat. Deor. 81. Alii autem vim participem rationis atque ordinis, tanquam via progredientem. De natura.
Philoſophia progreditur rationibus. Cic. 4. Acad. 27. Ipſa philoſophia, quæ rationibus progredi debet, quem habebit exitum?
Progredi, [προκόπτειν] Proficere. Quod & Progreſſus facere dicitur, ut Suis viribus ſine adminiculo progredi. Quintil. lib. 2. cap. 6.
In virtute procedere & progredi. Cic. 4. de Finib. 64.

PRŌGRĔDIENS, entis. [πρόιων] Partic. Cic. 3. Tuſc. 54. Senſim enim & pedetentim progrediens extenuatur dolor. Idem de Senect. 45.
Ætate progrediente, h. e. In ipſo ætatis curſu. Cic. 5. de Finib. 41. Natura corpus quidem hominis ſic genuit & formavit, ut alia in primo ortu perficeret, alia progrediente ætate fingeret.
Uſus progrediens. Cic. 1. de Finib. 69. Quum autem uſus progrediens familiaritatem effecerit, tum amorem efflorеſcere tantum.

PROGRESSUS, a, um. aliud Partic. [προβὰς] Cic. de Senect. 33. Niſi forte adoleſcentes pueritiam, paululum ætate progreſſi adoleſcentiam debeant requirere.
Ex hac domo progreſſa iſta mulier de veneni celeritate dicere audebit? Cic. pro Cœl. 60.
Intra jactum teli progreſſus. Virg. 11. Æn. 608.
Compar. Tertull. de Anima cap. 31. Ut anima progreſſior reverteretur mille poſt annos.

PROGRESSIO, ōnis. f. [προκοπή] Cic. 3. Off. 14. Quæ & ingenii bonitate multi aſſequuntur, & progreſſione dicendi.
Progreſſio ad virtutem. Cic. 1. Acad. 20. In qua quod inchoatum eſt, neque perfectum, progreſſio quædam ad virtutem appellatur.
Origo & progreſſio virtutum. Cic. 4. de Finib. 17. Atque ab iis initiis profecti, omnium virtutum & originem & progreſſionem perſecuti ſunt.

PROGRESSUS, ūs. m. [προποδισμός] Proceſſus, progreſſio.
Audivi Cæſarem firmo progreſſu in caſtrum Truentinum veniſſe. Cic. 8. Att. 18.
Progreſſus & regreſſus quinque errantium ſtellarum conſtantes & rati. Cic. 2. de Nat. Deor. 52.
Arcere a progreſſu, & a reditu refrenare. Cic. 11. Philip. 4.
Anteceſſio & progreſſus. Cic. 1. Off. 11. Homo autem quoniam rationis eſt particeps, conſequentia cernit, cauſas rerum videt, earumque progreſſus & quaſi anteceſſiones non ignorat. i. e. Futuros exitus, & quo res progrediatur & tendat.
Progreſſus temporis & ætatis, ut dicitur Proceſſus ætatis & temporis. H. St.
Ætatis progreſſus. Cic. 5. Philip. 47. C. Cæſar ineunte ætate docuit ab excellenti eximiaque virtute, progreſſum ætatis exſpectari non oportere.
Facere progreſſum in ſtudiis, quod Plin. Jun. Profectum facere dicit. Cic. 4. Tuſc. 43. Philoſophiæ ipſius principes nunquam in ſuis ſtudiis tantos progreſſus ſine flagranti cupiditate facere potuiſſent.
Habere progreſſum in Stoicis, Idem. Cic. 1. de Nat. Deor. 15. Lucilius Balbus, qui tantos progreſſus habebat in Stoicis. Gallice, *Qui avoit tant profité.*

PROGYMNASIUS, i. m. vel potius PROGYMNASTES, æ. m. [προγυμναστής] Præexercitor. Qui docet, vel qui una cum aliquo exercetur. Senec. Epiſt. 83. Minimum exercitationi corporis datum, & hoc nomine ago gratias ſenectuti, non magno mihi conſtat: quum me movi, laſſus ſum. Hic autem eſt exercitationis, etiam fortiſſimis, finis. Progymnaſios meos quæris: unus mihi ſufficit, Earinus, puer, ut ſcis, amabilis, ſed mutabitur: jam aliquem teneriorem quæro: jam vix illum aſſequor currentem, & intra pauciſſimos dies non potero.

PROGYMNASMA, ătis. n. [προγύμνασμα] pl. Progymnafmata Latine dici poffunt Præexercitamenta, vel præexercitationes. V. Aphthonii opufculum, quod hoc nomine infcripfit.

PROH, [ὦ] Interjectio. V. PRO.

PRŎHĬBEO, ui, ĭtum, [κωλύω, ἀπείργω, εἴργω, ἀπεύκω, διεργύκω, εἴργω, κατείργω, ἐπέχω, ἐῶ] ēre. ex Pro & Habeo compofitum; Vetare, feu impedire, ne quid fiat aut incipiatur. Virg. 1. Æn. 544.

Quod genus hoc hominum: quæve hunc tam barbara morem
Permittit patria? hofpitio prohibemur arenæ. Ter. Andr. 3.3.36.
Si eveniat, quod di prohibeant, difceffio.

Prohibere minaciter. V. MINACIÆ.

Prohiberi & Impediri. Cic. 4. Verr. 156. Qui quum a Prætore prohiberentur, a quatuor Quæftoribus impedirentur, omnium minas, atque omnia pericula præ falute fua levia duxerunt.

Coram aliquid facere prohiberi. Cic. ad Octav. Ter. Heaut. 3. 3. 12.
Multa fert libido, ea prohibet facere tua præfentia.

Prohibentur adire ad filios fuos. Cic. 7. Verr. 117.

Lacrimæ dolorque prohibent loqui. Ovid. 9. Met. 328.

Prohibere peregrinos uti urbe. Cic. 3. Off. 4. Male etiam qui peregrinos urbibus uti prohibent, eofque exterminant.

Prohibere ne. Cic. 1. Verr. 33. Daturus es huic crimini, quod & potuifti prohibere ne fieret, & debuifti?

Prohibet nihil, quo minus. Columel. lib. 2. cap. 4. Nihil prohibet, quo minus menfe Julio vervacta fubigantur.

Prohibere & vetare quin. Plaut. Curc. 1. 1. 33.

Acceffum prohibere. Ovid. 14. Met. 636. —pomaria claudit
Intus & acceffus prohibet refugitque viriles. V. ACCEDO.

Aditum prohibere. V. ADEO, īre.

Dolorem dentium prohibet, Occurrit dentium dolori, impedit ne oriatur, arcet. Plin. lib. 20. cap. 7.

Motus & conatus alicujus prohibere. Cic. 2. in Catil. 26.

Nefas. Virg. 5. Æn. 197. Et prohibete nefas.

Accufativo & Ablativo cum præpofitione jungitur. Cæfar 1. Bell. Gall. cap. 11. Cæfarem certiorem faciunt, fefe, depopulatis agris, non facile ab oppidis vim hoftium prohibere. Virg. 1. Æn. 529.
— prohibe infandos a navibus ignes.

A conviciis alicujus aliquem prohibere. Cæfar 1. Bell. Civil. 23.

Ab injuria aliquem. Salluft. Jugurth. cap. 107. pr. Ab injuria Maurum prohibet. [i. e. Protegit, tuetur.

Ab infula procul prædones prohibere, & Intra infulam recipere, contraria. Cic. 6. Verr. 144.

A periculo Rempub. Cic. pro Lege Manil. 19.

Vim prohibere a fe. Plaut. Capt. 4. 2. 24.

A pugna prohibent hoftem tempeftates. Cæf. 4. Bell. Gall. 34.

Periculo non prohiberi. Cic. 4. Verr. 14. Quum videretis nulla vi retineri, nullo periculo prohiberi poffe, &c.

Calamitate prohibere, Cum ellipfi Præp. V. infra, Rixis Bacchum.

Detrimento aliquem prohibere. Auctor ad Herenn. lib. 2. 17.

Rixis Bacchum. Hor. 1. Carm. 27. 4. Hypallage, quafi diceret, Prohibete rixas a Baccho: vel proprie & ufitato more loquutus eft. Sic enim Cic. pro Lege Manil. 18. Erit igitur humanitatis veftræ, magnum eorum civium numerum calamitate prohibere. Lambin.

Servitio. Liv. 1. 39. extr. Ob unicam nobilitatem ab regina Ro. prohibitam ferunt fervitio.

Prohiberi commeatu, aqua, &c. h. e. Detineri, quo minus aquam, commeatum, & alia neceffaria habere poffimus. Cic. 12. Fam. 15.

Aditu prohibere. Cic. 4. Att. 3. Qui erant mecum, facile operas aditu prohibuerunt. Ovid. 12. Met. 66.
— prohibent aditu, litufque tuentur Troes.

Agricultura prohiberi. Cæfar 4. Bell. Gall. cap. 1.

Cibo prohiberi & tecto. Cic. 5. Verr. 60.

Domo prohibere. Ter. Phorm. 2. 3. 78.

Exitu prohibere. Cic. 9. Att. 14.

Fuga. Cic. 9. Att. 12. Populi Romani exercitus Cn. Pompejum circumfidet, foffa & vallo feptum tenet, fuga prohibet.

Itinere. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 7.

Ludo inani prohibere animos inftabiles. Virg. 4. Georg. 105. De apibus.

Potione prohibere per triduum. Columel. lib. 6. cap. 7.

Provincia aliquem. Cic. 10. Fam. 15.

Sepultura aliquem. Auctor ad Heren. lib. 4. 34.

Voce prohibere aliquem, Impedire ne quis loquatur. Cic. pro Ligar. 13. Id ne impetremus, pugnabis, & in noftrum fletum irrumpes, & nos jacentes ad pedes fupplicum voce prohibebis?

Urbe prohibere aliquem. Ovid. 15. Met. 600.

Prohibere, Dativo & Accufativo junctum. Plaut. Curc. 5. 2. 7.
— obfecro parentesne meos mihi prohibeas? Idem Mil. 3. 1. 105.

PROHIBESSO, is, it, antique pro Prohibeam, as, at. Plaut. Pfeud. 1. 1. 11. Id te Juppiter prohibeffit. Cato R. R. cap. 141. Uti in morbo vifos, invifofque, viduertatem, vaftitudinemque, calamitates, intemperiafque prohibeffis, defendas, averruncefque.

PROHĬBENS, entis. Partic. [ἀπείργων] ut, Lex naturæ recta imperans, prohibenfque contraria. Cic. 1. de Nat. Deor. 36.

Egredi deo prohibente. Tibul. lib. 1. 3. 22.

Populo prohibente. Ovid. 15. Met. 610.

Vento prohibente reverti. Ovid. 13. Epift. 127.

PROHIBENDUS, a, um. Partic. Columel. 6. 7. Sed prohibendus erit bos potione. Cic. 1. Off. 25. Prohibenda maxime eft ira in puniendo.

PROHIBĬTUS, a, um. Partic. Cic. 5. Verr. 6. Equitem Romanum fcitote biduum cibo tectoque prohibitum.

PROHIBITIO, ōnis. f. Quintil. 9. 2. Prohibitio fceleris. conf. Tertull. de Monog. cap. 9. Arnob. 2. Et Ulpian. l. 8. ff. de Pœnis.

PROHIBĬTOR, ōris. m. Apul. de Deo Socr. p. 52. Elmenh. Socrates nullo adhortatore unquam indigebat, at vero prohibitore nonnunquam. conf. Ammian. 24. 15. Et Arnob. 7.

PROHIBĬTRIX, īcis. f. Marcian. lib. 2. ff. de leg. Lex eft prohibitrix non faciendorum.

PROHIBITŌRIUS, a, um. Adj. ut, Avis prohibitoria, apud Plin. lib. 10. c. 14.

Edictum prohibitorium. Paulus in l. Mutus & furdus. D. de procur. Quia hoc edictum prohibitorium eft.

Interdictum prohibitorium. Ulpian. in l. Ait prætor. D. de arbor. cædend. & in l. certum. D. de confeff.

PROHINC, Proinde, Igitur. Apul. Met. 3. p. 133. Elmenh. Prohinc tormentis veritas eruenda. Idem lib. 5. pr. Prohinc cubiculo te refer.

PRŌJĬCIO, jēci, jectum, [ἀποῤῥίπτω, προΐεμαι, καταῤῥίπτω, προβάλλω] ēre. Porro jacere. Virg. 6. Æn. 835.

Projice tela manu. Ovid. 21. Epift. 165.
Projicit ipfe fuas deducta fronte coronas.

Ante pedes projicere aliquid. Virg. 5. Æn. 673.

In altum projicere. Cato apud Gellium lib. 4. cap. 17.

In exfilium projici. Cic. Anteq. iret. in exfil. 30.

Foras projicere. Cic. 2. in Catil. 2. Quæ quidem lætari mihi videtur, quod tantam peftem evomuerit, forafque projecerit.

Diogenes projici fe juffit inhumatum. Cic. 1. Tufc. 104. [h. e. Abjici vulgo, feu temere, & infepultum relinqui.

Ampullas projicere & fefquipedalia verba. Hor. in Arte Poet. 97. i. e. Irata verba, inflata, grandia: emittere orationem tumidam. Adhuc enim ampullas vocamus quafi inflata vafa.

Abjicere, Vide in meis Schediafmatis. H. St. Eft lib. 1. 19. p. 80. edit. auctor. V. AMPULLA.

Arma projicere. Cæf. 3. Bell. Civil. 98. Hirt. Bell. Gall. 8. 29.

Aurum projicere. Hor. 2. Serm. 3. 100.

Animas projicere. Virg. 6. Æn. 436. Quafi rem vilem, inquit Servius.

Diem projicere, Oppetere mortem. Stat. 1. Theb. 237.
Ille tamen fuperis æterna piacula folvit,
Projecitque diem, nec jam amplius æthere noftro
Vefcitur.

Fructus amoris projicere, A fe rejicere. Catul. in Camerium, epigr. 53. 19.

Libertatem fuam. Cic. pro Rabir. Poft. 33.

Se projicere. Cic. 9. Att. 6. Tuas nunc epiftolas a primo lego. Hæ me paulum recreant, primæ monent & rogant, ne me projiciam. h. e. Defpondeam animum. [Immo Periculo me ultro objiciam.

Virtutem patriam projicere. Cæf. 2. Bell. Gall. 15.

Vitam. Lucan. 4. 516.
Vitam projeci, comites, tutufque futuræ
Mortis agor ftimulis.

Amor lucis projectus. Sil. lib. 10. 42.
Per medios agitur, projecto lucis amore,
Annibalem luftrans Paulus.

Pudore projecto loquar tua facta. Ovid. 6. Met. 545.

Artus ftrato projecerat. Valer. 7. Argon. 171.

Se ad pedes alicujus projicere, Humilitatis fignum. Cic. pro Sext. 26. Vos, inquam, pro meo capite ad pedes lenonis impuriffimi projeciftis.

Sefe fuper amicum exanimem. Virg. 9. Æn. 44.

Se ex navi. Cæf. 4. Bell. Gall. 25.

Se ex urbe, Subtrahere. Cic. 4. Philip.

Se in forum, Proripere. Liv. 2. 23.

Se in judicium. Cic. pro Cœl. 21. Hoc ex genere fi qui fe in hoc judicium forte projecerint, excluditote eorum cupiditatem, judices, fapientia veftra. [i. e. In periculum hujus judicii fe dederit.

Se in muliebres fletus. Liv. 25. 37.

Se projicit libido ac proripit. Cic. 2. de Finib. 73. Quod ftuprum, quæ libido fe non proripiet ac projiciet, aut occultatione propofita, aut impunitate, aut licentia?

Lacrimas projicere, pro Effundere. Cæf. Bell. Alex. 24.

Rem projicere viliore pretio, i. e. Vendere tam vili pretio, ut eam projicere & abjicere videamur. Ulpian. in. l. Si pignora. D. de eviction. V. ABJICERE.

Tectum projicitur, pro Extenditur. Cic. in Topic. 24. Quoniam P. Scævola id folum effe ambitus ædium dixerit, quantum parietis communis tegendi caufa tectum projiceretur. conf. in Partic. PROJECTUS.

Projicere, inquit Nonius 2. 711. Effundere, honefte pofitum. Sifen. Hift. lib. 4. Tum poftquam apud Æginos, ac Perufinos ejus facti mentionem projecit.

Puer projectus, dicitur Expofitus. Plaut. Cift. 1. 2. 5.
Nam illam ego olim, quæ hinc flens abiit, parvulam
Puellam projectam ex angiportu fuftuli. conf. 1. 3. 19.

Proicere apud Poetas fæpe legitur. V. Drakenb. ad Sil. 9. 538.

PRŌJECTUS, a, um. [ἀπεῤῥιμμένος, πρόβλητος] Partic. Columel. lib. 12. cap. 2. Quia ignoretur ubi projectum jaceat quod defideratur.

Cibum projectum odorari. Hor. Epod. 6. 10.

Simonides, ignotum quendam projectum mortuum quum vidiffet, humavit. Cic. 1. de Divin. 56.

Ex naufragio ad faxa projectus. Cic. 12. Philip. 19. Qui ex naufragio luculenti patrimonii ad hæc Antoniana faxa projectus eft.

In pulvere projectus. Valer. 4. Argon. 268.

Sternitur & toto projectus corpore terræ. Virg. 11. Æn. 87.

Cadavera projecta. Varr. de L. L. lib. 4. 5.

Corpus projectum. Lucret. lib. 3. 895.

Enfes projectos reddidit. Lucan. lib. 9. 26.

In antro viridi projectus, Extenfus jacens. Virg. 1. Ecl. 76.

Exin projectæ claro cum lumine Chelæ. Cic. in Arat. 323.

In æquor projectus, In periculum navigationis conjectus. Ovid. 2. de Pont. 7. 57.

Vineæ projectæ humi. Columel. lib. de Arborib. cap. 4.

Projectus, [προτεταμένος] Extenfus. Cic. 1. de Orat. 128. Brachium procerius projectum, quafi quoddam telum orationis.

Infula projecta. Cic. 6. Verr. 119. Quarum una eft ea, quam dixi, infula, quæ duobus portubus cincta, in utriufque portus oftium aditumque projecta eft.

Urbs projecta in altum. Cic 6. Verr. 21.

Projecta, Partes funt domus prominentes, qualia funt meniana, & podia penfilia: unde afpectus eft nobis in vicos & plateas. Budæus.

Audacia projecta atque eminens. Cic. pro Cluent. 183. Quod aut hi, qui ad fraudem callidi funt, non tantum audent, quantum excogitant: aut illi, quorum eminet audacia atque projecta eft, a confiliis malitiæ deferuntur. Sic, Projecta cupiditas, apud eundem pro Domo 115.

Projectus ad audendum. Cic. 3. Verr. 2. Eft idem Verres, qui fuit femper; ut ad audendum projectus, fic paratus ad audiendum præfto eft.

Gens ad libidinem projectiffima. Tacit. 5. Hift. 5. 3. de Judæis.

Projectas ac proditas ad inconsultam atque improvidam pugnam legiones, dixit Livius.

Projectum, pro Contempto & vili. Tacit. 1. Ann. 42. An cives, quibus jam projecta Senatus auctoritas?

PRŌJECTE, Adv. Tertull. de Pudic. cap. 13. Apostolus vero eam scelera-tam libidinem tam projecte ignovisset.

PROJECTIO, ōnis. f. [τάσις] Cic. in Orat. 59. Brachii projectio in contentionibus, contractio in remissis. [ἴσως Contentioribus.

PROJECTUS, ûs. m. [προβολή] Ipsa projectio. Plin. lib. 17. cap. 12. Omnium, quæ projectu frondis ita defenduntur, ut per ipsas non defluant imbres, stilla sæva est. Subaud. Arborum.

Corporis projectus immanis. Lucret. lib. 3. 1000.

PROJECTŪRA, æ. f. [προβολή] Projecturæ Vitruvio sunt Prominentiæ, & velut supercilia quædam parietum arcendis stillicidiis inventa: fabri *larmieres* appellant & *intabulamenta*. Quanquam etiam proprio nomine Coronæ vocentur: sive structura, sive intestino opere constent. Vitruv. lib. 2. c. 8. extr. Summis parietibus structura testacea sub tegula subjiciatur altitudine circiter sesquipedali: habeatque projecturas coronarum. Ita vitari poterunt quæ solent in iis fieri vitia. Budæus. conf. Hotoman. Respons. Amic. 2. 30.

PROJECTĪTIUS, a, um. Adj. Qui projectus nutritur. Plaut. Cist. 1. 3. 43. Ibid. arg. 6.

Lemnique natam despondit adolescentulo
Amore capto illius projectitiæ. Ammian. 28. 37. Salutat te Palladius projectitius.

PROJECTĪBĪLIS, e. Adj. Vet. Interp. Iren. 1. 34. Serpens projectibilis.

PROJECTŌRIUS, a, um. Adj. Macer. 4. 1.

Herbæ totius est projectoria virtus. Theod. Priscian. de Diæt. cap. 15. Vim projectoriam participare.

PROJECTO, [ῥακίζω] āre. Frequentativ. Frequenter projicere.

Projectare aliquem probris, Injuriis afficere. Plaut. Bacch. 3. 6. 38. Tuis me projectas probris. al. Prolectas, i. e. Provocas.

PRŌĪN, Adj. [διὰ ταῦτα] Propterea, ideo, propter hoc. Ter. Eun. 1. 1. 11.

Proin tu, dum est tempus, etiam atque etiam cogita. Idem And. 2. 4. 5.
Orationem sperat invenisse se,
Qua differat te: proin face, apud te ut sies.

PRŌĪNDĒ, aliud Adv. [διὸ, τοίνυν, δήπου] Idem significans. Ter. And. 4. 2. 24.

Proinde hinc vos amolimini: nam mi impedimento estis. Liv. lib. 1. 9. Satis scire, origini Romanæ & deos affuisse, & non defuturam virtutem: proinde ne gravarentur, homines cum hominibus sanguinem & & genus miscere. Plaut. Amph. 1. 1. 59.

Proinde isti licet faciant quos volent Consules. Cic. 2. Att. 9.

Proinde bono animo sis. Cic. 1. Att. 8.

Proinde fac magnum animum habeas. Cic. 12. Fam. 6.

Proinde, si sapis vide. Cic. 4. Verr. 70.

Proinde si qui sunt, qui, &c. Cic. 7. Verr. 182.

Proinde, [ὁμοίως] pro Adverbio similitudinis aliquando ponitur, eandemque significationem habere videtur cum Perinde. Columel. lib. 11. cap. 52. Itaque nonnulli gustu explorare maturitatem tentaverunt, ut sive dulcis esset sapor uvæ, sive acidus, proinde æstimarent [οὕτως. Gl. L. G. Et proinde diligenter ab utroque conservata sunt. Cic. 10. Fam. Epist. ult.

Proinde ac. Lucret. lib. 3. 1048.

Scipiades belli fulmen, Carthaginis horror
Ossa dedit terræ, proinde ac famul improbus esset. i. e. Tanquam, proinde ac si. Est autem duarum syllabarum. h. l.

Proinde ac debeat. Varr. de L. L. lib. 9. ad fin.

Proinde ac si. Nepos 6. 2. 2. Tacit. 12. Ann. 60. Decretaque eorum proinde haberi jusserat, ac si magistratus Romani constituissent. De Augusto loquitur.

Proinde quasi. Ter. Phorm. 2. 3. 35.

Proinde expiscare, quasi non nosses. Cic. pro Domo 31. Proinde, quasi isti aut de Cn. Pompejo aliter, atque ago existimo, sentiant, &c.

Proinde ut. Varr. de L. L. 5. 7. Plaut. Amph. 3. 3. 18.

Recte loquere, & proinde, diligentem ut uxorem decet. Ibid. 27.
— hæc curata sint
Fac sis, proinde adeo ut me velle intelligis.

PRŌLĀBOR, ēris, lapsus sum, [προολισθαίνω] lābi. Ultra labi. Cic. 2. de Nat. Deor. 113.

At Canis ad caudam serpens prolabitur Argo. Ex Poeta.

Prolapsus cecidit. Liv. 5. 21. extr.

Prolabi in caput. Liv. 27. 32. Equus pilo trajectus, quum prolapsum in caput regem effudisset. Vetus codex habet Per caput. [An Prolapsus?

Prolabi ex arbore. Plin. lib. 27. 8. Et apud Liv. lib. 27. 27. Prolabi ex equo.

Matris prolapsus ab alvo. Ovid. in Ibin, 223.

Prolabi cupiditate. Cic. 1. Att. 14. Asiani, qui de Censoribus conduxerunt, questi sunt in senatu, se cupiditate prolapsos, nimium magno conduxisse.

Prolabi timore. Cic. pro Quint. 77. Fore uti permultis in rebus timore prolaberer.

Prolabi in misericordiam. Liv. 30. 12.

Prolabi longius, Digredi ab instituto. Cic. pro Cæcin. 101. Non me præterit, Recuperatores, tametsi de hoc jure multa prætereo, tamen me longius prolapsum esse, quam ratio vestri judicii postulavit.

PROLAPSUS, a, um. Partic. [προσχεθεὶς, κατενεχθεὶς, καταπεσὼν] ut, Equus prolapsus. Propert. lib. 4. 1. 94.

Pergama prolapsa. Virg. 2. Æn. 555.

Juventus prolapsa, In malos mores devoluta. Cic. 2. de Divin. 5. His præsertim moribus atque temporibus, quibus ita prolapsa est, ut omnium opibus refrenanda atque coercenda sit.

Libido prolapsa huc, ut. Cic. pro Cœl. 47. Huc unius mulieris libidinem esse prolapsam, ut ea, non modo solitudinem ac tenebras, atque hæc flagitiorum tegumenta, non quærat.

Verbum prolapsum ab aliqua cupiditate. Cic. pro Font. 18.

PROLAPSIO, ōnis. f. [κατάπτωσις] Cic. pro Cœl. 41. Et interdum multas vias adolescentiæ lubricas ostendit, quibus illa insistere, aut ingredi sine casu aliquo aut prolapsione vix posset.

PROLATIO, PROLATIVUS, V. PROFERO.

PRŌLĀTO, [ἀναβάλλω, πλατύνω] āre. ex Pro, & Latus adjectivo compositum; Idem quod Dilatare.

Agros prolatare. Tacit. 2. Hist. 78. 5.

Rem rusticam prolatare. Columel. in præfat. lib. 1. Largius tamen condidere quam nos, quibus, diuturna permittente pace, prolatare licuit rem rusticam. i. e. Ampliorem facere.

Vitam prolatare. Tacit. 11. Ann. 37. Interim Messalina Lucullianis in hortis prolatare vitam. i. e. Producere, prorogare.

Prolatare, Porrotenus latius facere, & amplificare. Lucret. lib. 1. 982.

Effugiumque fugæ prolatet copia semper. i. e. Fiet ut spatii infinitas perpetuum telo effugiendi atque evolandi locum præbeat. Lambin.

Prolatare ad tempus relatum, Proferre, Differre, Protrahere. Cic. 4. in Catil. 6. Id opprimi sustentando ac prolatando nullo pacto potest. Sic Liv. 21. 5. Prolatandum ratus. [Et hac in significatione videtur, non a Pro & Latus Adj. Verum a Prolatus Partic. & Profero arcessendum.

Diem prolatare. Sil. 3. 142. Sallust. in Catil. 43. Cethegus semper querebatur de ignavia sociorum: illos, dubitando, & dies prolatando, magnas opportunitates corrumpere. Ubi V. Cort.

Diem ex die prolatare. Tacit. 6. Ann. 42. 6.

PROLATĀTUS, a, um. Partic. [ἀναβληθεὶς] ut,

Bellum prolatatum. Tacit. 10. Ann. 32. Prolatatum inter Parthos Romanosque de obtinenda Armenia bellum acriter sumitur.

PROLATATIO, ōnis. f. [ἀναβολισμὸς] Tacit. 3. Hist. 82. 3. Sed omnem prolatationem ut inimicam victoriæ suspectabant.

PROLĀTUS, &c. V. PROFERO.

PROLECTABILIS, PROLECTATUS, PROLECTIBILIS, PROLECTO, V. PROLICIO.

PRŌLEPSIS, is. f. [πρόληψις] dici potest Latine Præsumptio: ἀπὸ τοῦ προλαμβάνω, hoc est a Præsumo. Schema est Rhetoricum, fitque in oratione, quum id quod in adversarii aut judicis opinione esse aut fore arbitramur contrarium nobis, præoccupamus dicere, & ratione dissolvere. V. PRÆSUMPTIO, & Voss. Inst. Or. 5. 11. 6.

Diomedi p. 438. Est cum id quod posterius accidit, ante tempus adscribitur. ut Virg. 1. Æn. pr.

Italiam fato profugus Lavinaque venit
Litora. Cum enim in Italiam veniret Æneas Lavinium non erat conditum. V. Gell. 10. 16.

Item, Præcepta mente opinio. Cic. 1. de Nat. Deor. 43. Quæ est enim gens, aut quod genus hominum, quod non habeat sine doctrina anticipationem quandam deorum, quam appellat πρόληψιν Epicurus, id est anteceptam animo rei quandam informationem.

De Prolepsi Grammatica, V. Grammaticos, & Voss. ibid.

PRŌLĒS, is. f. [γέννησις] Progenies; a Pro & Oleo, id est cresco. Colum. lib. 7. cap. 6. 7. de caprino pecore, Parit autem, si est generosa proles, frequenter duos, nonnunquam trigeminos. Quintil. lib. 8. cap. 3. Proles ducenda, tragicum. Cic. 2. de Nat. Deor. 159. de Sæculo ferreo.

Ferrea tum vero proles exorta repente est.

Proles & Soboles, verba a Cicerone non evitata, ut ipse testatur lib. 3. de Orat. 151. Neque illud fugerim dicere, ut Cœlius, Qua tempestate Pœnus in Italiam venit, nec Prolem aut Sobolem, aut Effari, aut Nuncupari.

Tuta diu volucrum proles, tum denique cæsa est. Ovid. 1. Fast. 449.

Olivæ proles. Virg. 2. Georg. 2.

Hominum futurorum. Cic. in Somn. Scip. 16.

Virûm prole felix urbs. Virg. 6. Æn. 784.

Achilles Thetidis proles. V. ACHILLES.

Degener. Senec. Agamemn. 6.

Duellica equorum. Lucret. lib. 2. 660. Alii legunt Bellica.

Effera. Lucret. lib. 2. 604.

Felix. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 370.

Fœda. Senec. Med. 7.

Generosa. Sen. OEdip. 110.

Ignara parentis. Ovid. 2. Met. 496.

Incerta. Senec. Thyest. 4.

Inclita. Senec. Medea, 7.

Mascula rusticorum militum Hor. 3. Carm. 6. 38.

Nova. Lucret. lib. 1. 260.

Postuma. Virg. 6. Æn. 763.

Præclara. Valer. 2. Argon. 149.

Pulcherrima. Virg. 6. Æn. 648.

Scelerata. Ovid. 1. Met. 127.

Virilis. Virg. 7. Æn. 50.

Agnoscere ambiguam prolem. Virg. 3. Æn. 180.

Creata proles sine matre. Ovid. 2. Met. 553.

Describunto equitum, peditumque prolem. Cic. 3. de Legib. 7.

Dare geminam. Virg. 1. Æn. 278.

Eniti gemellam. Ovid. 9. Met. 452.

Procudere prolem propagando. Lucret. lib. 5. 854.

Parentem facere pulchra prole. Virg. 1. Æn. 79. i. e. Parere marito.

Producere prolem teneram a nido in aera. Ovid. 8. Met. 214.

Propagare prolem. Lucret. lib. 2. 996.

Privignasque rogat proles. Columel. 10. 163.

De Testiculis Arnob. lib. 5. Circumjectæ prolibus membranulæ. Idem lib. 7. Polimina sunt ea, quæ nos proles verecundius dicimus.

PRŌLĒTĀRIUS, a, um. Adj. [θητικὸς, θητευτικὸς] a Prole dictum est. Proletarii dicti sunt Qui in plebe Romana pauperrimi erant, & non amplius quam mille & quingentos æris in censum deferebant, ut ait Nonius 2. 666. Ennius Annalibus, Proletarii, ut publicitus, scutaque ferrique ornatus. Rursus Nonius 1. 342. Proletarii dicti sunt plebeji, qui nihil Reip. exhibeant, sed tantum prolem sufficiant. V. Gell. lib. 16. cap. 10. Festus, Proletarium, capite censum dictum ait, quod his civitas constet, quasi proles progenie: iidem & proletanei. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 2. Etiam proletarios & capite censos quandoque munera fecisse, & Reip. operam navasse comperimus.

Proletarius sermo. Plaut. Mil. 3. 1. 175. i. e. Vilis & plebejus.

Proletarii dicebantur homines Inopes, & nullo censu in classes redacti. Hoc verbum eleganter usurpavit Bud. pro iis qui nulla animi dote, nulla ingenii ac civilis prudentiæ facultate censentur, & commendabiles sunt. conf. Lex. Pitisc.

PRŌLĪBO, [προσπένδω] āre. Ante libare. Plin. lib. 35. cap. 12. In sacris quidem etiam inter has opes non myrrhinis crystallinisve, sed fictilibus prolibatur simpulis. Idem lib. 28. cap. 4. Alii e tribus puteis pari mensura aquas miscent, & prolibant novo fictili.

Prolĭcio, lexi, lectum, [ἐφέλκω] ĕre. Ex Pro & Lacio. Inducere. Antiquum. Plaut. Curc. 1. 2. 2.
Ejus amor cupidam huc me per tenebras prolicit.

Prolecto, [ἐπάγω] āre. Frequent. Illectare significat. Cic. pro Flacc. 18. Egentes, & leves spe largitionis, & viatico publico, privata etiam benignitate prolectat. Vitruv. procem. lib. 5. Versuum distincta pronunciatio prolectando sensus legentium, perducit sine offensa ad summam scriptorum terminationem. Apul. Apol. p. 331. Elmenh. Nullam mihi causam fuisse Pudentillam veneficiis ad nuptias prolectandi.

Prolectans, antis. Partic. Apul. lib. 5. Met. pr. Prolectante studio pulcherrimæ visionis. Ibid. p. 162. Elmenh. Sedatæ lacrimæ postliminio redeunt, prolectante gaudio.

Prolectātus, a, um. Partic. Mart. Capell. 8. Nuptialis gratiæ nomine prolectatus.

Prolectĭbĭlis, e. Adj. Quod proliciendi incitandique vim habet. Sidon. ad Vectionem, Nemo ita naturæ firmæ est, ut prolectibilibus careat occultis. al. Prolectabilibus rectius. Tribuitur & Festo.

Prōlĭquēo, vel **Prolicēo**, ĕre. Gloss. Isidor. Emanare. Ubi laudatur Varro. Demum ubi prolicuit dulcis unda.

Prōlĭquo, āre. Virdung. Carm. Melleas voces ore proliquare.

Proliquātus, a, um. Partic. Apul. Apol. 1. p. 283. Elmenh. Radii nostri, seu mediis oculis proliquati.

Prōlixus, a, um. Adj. [μηκής, ἐκτενής, προμήκης] a Laxum fit, quasi Porro laxum; Quod longum, laxumque est. Ter. Heaut. 2. 3. 49.
Capillus passus, prolixus, circum caput
Rejectus negligenter. Al. Promissus. Varro 1. de R. R. cap. 9.
Licet videre fructuosas segetes ac restibiles, & arbores prolixas.
Arator prolixior, Statura longior. Columel. 1. 9. pr.
Barba prolixa. Virg. 8. Ecl. 34.
Apud Æmil. Probum pro Prolixa barba alii Promissa. H. St. V. Nepot. 14. 3. pr. Solent hæc confundi.
Comæ prolixæ. Ovid. 4. Trist. 2. 34.
Corpus prolixum, Exili opponit Suet. Claud. cap. 30.
Ictu prolixo provolat. Lucret. lib. 4. 1239. h. e. Velocitate maxima.
Pollices prolixiores. Columel. 5. 6.
Per prolixum tempus, plus est quam Diu, eique opponitur l. 3. §. 3. Dig. de re mil.
Animus prolixus, Optimus: quod quæ prolixa sunt, eo meliora: vel Prolixus animus, Liberalis. Cic. 16. Att. 16. Quod quum ita sit, tamen interest nostra, Plancum hoc animo libenti prolixoque facere. Ubi interpres, Prolixus, In causam propensus.
Natura prolixa & Benefica. Cic. 3. Fam. 8. Liberalitas tua, ut hominis nobilissimi, latius in provincia patuit. Nostra si angustior (etsi de tua prolixa beneficaque natura limavit aliquid posterior annus, propter quandam tristitiam temporum) non debent mirari homines, quum & natura semper ad largiendum ex alieno fuerim restrictior, &c.
Ariobarzanes non in Pompejum prolixior per ipsum, quam per me in Brutum. i. e. Propensior, facilior, liberalior. Cic. 6. Att. 3.
Prolixus, Promptus, facilis. Cic. 1. Att. 1. Quum perspexero voluntates nobilium, scribam ad te. Cetera spero prolixa esse his duntaxat urbanis competitoribus. conf. Gell. 7. 3.
Prolixus, Superfluus aliquando dicitur. Unde Prolixa oratio, Prolixum iter, Prolixa verba dicimus. Perott. conf. Borrich. Vind. p. 190.

Prolixē, Adv. Longe, lateque. ut, Arbores prolixe foliatæ. Apul. 4. Milef. pr. Ter. Adelph. 5. 8. 21. Vis est hæc quidem. D. age, age prolixe Micio. Ubi Donat. Aut age prolixe, id est age benigne, ut sit Prolixe, benigne, fecundum veteres, aut, &c.
Prolixe aliquem accipere, i. e. Large & laute. Ter. Eun. 5. 9. 52.
Accipit hominum nemo melius prorsus, neque prolixius.
Fovere quem prolixius. Suet. Tit. cap. 7.
Prolixe promittere, Large, copiose, liberaliter. Cic. 7. Fam. 5. Neque mehercule minus ei prolixe de tua voluntate promisi, quam eram solitus de mea polliceri.
Prolixe & cumulate. Cic. pro L. Flacc. 89. Adductus hujus pudore, & non amplissimis patrimonii copiis, id non solum fecit, sed etiam prolixe, cumulateque fecit.
Libenter, prolixe, & celeriter facere. Cic. 16. Att. 16. Id autem est, ut hoc, quod te tua sponte facturum esse certo scio, honoris nostri causa libenter, prolixe, celeriter facias.
Parum prolixe respondere. Cic. 7. Att. 14. Me Pompejus Capuam venire voluit, & adjuvare delectum: in quo parum prolixe respondent Campani coloni. i. e. Inviti nomina dant. Nec mirum est lege Julia in agrum Campanum deductos, propensiores in Cæsarem fuisse.

Prolixĭtas, ātis. f. Ulp. in l. 2. §. utrum. D. Quemad. testam. aper. secundum locorum angustias seu prolixitates. Adde Arnob. 7. Et Symmach. 2. Epist. 8.

Prolixĭtūdo, ĭnis. f. [μῆκος] Pacuvius Duloreste, Oro mi ne flectas fandi mi prolixitudinem. Non. 2. 697.

Prolixo, āre. Prolixum facere. Columel. lib. 4. cap. 24. ad finem, Magnopere monendus putator est, ut prolixet aciem ferramenti, & quantum possit, novaculæ similem reddat.

Prŏlŏgus, i. m. [πρόλογος] Proloquium, sive præfatio, ubi aut poeta excusatur, aut fabula commendatur. Prologus etiam narranda proponit. Ter. prol. Phorm. 15.
Nullum invenire prologum potuisset, novus
Quem diceret, nisi haberet cui malediceret. Idem Andr. prol. 5. Spartian. Æl. Ver. cap. 1. Non debet esse prologus enormior, quam fabula.
Prologus, aliquando ipsum Hominem, prologum referentem, significat. Ter. prol. Heaut. 11.
Oratorem voluit esse me, non prologum. Nonnunquam per licentiam pr. producitur.

Prŏlŏgium, i. n. [προλόγιον] Principium, proloquium. Pacuvius, Quid est? nam exanimasti me prologio tuo. Festus.

Prolongo, [μηκύνω] āre. Longum facere. Plin. lib. 13. cap. 3. Vestes prolongant tempus. Ex vetusto exemplari legitur Prorogant. i. e. In longum tempus durant. Senec. lib. 5. de Benefic. cap. 17. Ut prolongetur tibi dies mortis, nihil proficiet ad felicitatem. Al. Prorogetur. V. Cur. poster. Cellar. p. 416.

Prŏlŏquor, ĕris, loquutus sum, [προφημι, προφέρω, ἀποφαίνομαι] loqui. est, Quum quod in animo habemus, loquendo efferimus. Varr. lib. 5. de L. L. 7. Prolocutum dicimus, quum animo quod habuit, extulit loquendo. Ter. And. 1. 5. 21.
Obstupui; censen' ullum me verbum potuisse proloqui? Idem Phorm. 2. 1. 5. —postquam ad judices
Ventum est, non potuit cogitata proloqui. Cic. in Orat. 147.
Me autem, sive pervagatissimus ille versus, qui vetat
Artem pudere proloqui, quam factites, dissimulare non sinit, quin delecter.
Proloqui, Multum, sive plus loqui quam par est. Plaut. Epid. 3. 4. 28.
Nam quid ego apud te proloqui parem? &c. [In emendatis libris exstat, Parcam proloqui. q. d. Nam quid ni proloquar, aperiamque tibi?

Prŏlŏquium, i. n. [ἀξίωμα] Sententia, in qua nihil desideratur. Varr. de L. L. lib. 24. Exemplum, ut Annibal Pœnus fuit, Scipio Numantiam delevit. Et omnino quicquid ita dicitur, plena atque perfecta verborum sententia, ut id necesse sit aut verum aut falsum esse, id a Dialecticis appellatum est ἀξίωμα: a M. Varrone alias Profatum, alias Proloquium: a Cicerone Pronuntiatum. Hæc ex Gell. lib. 16. cap. 8.
Proloquium disjunctivum, pro Disjuncto genere argumenti, vel potius Propositione disjunctiva, ut vulgo loquuntur. Gell. lib. 5. cap. 11. Non ratum id, neque justum, disjunctum esse ait, quoniam non necessum est alterum ex duobus, quæ disjunguntur, verum esse; quod in proloquio disjunctivo necessarium est.
Necessaria communis causæ proloquia. Quintil. Decl. 3. [Hic videtur pro Exordio positum, ut vulgo usurpant.

Prolocūtor, ōris. m. Quintil. Decl. 3.

Prōlŭbīdo, ĭnis. f. Varro de L. L. 5. apud Non. 1. 324.

Prolubies, ēi. f. Ibid.

Prolubium, i. n. [ἐπιθυμία] Cupiditas & voluptas. Gell. lib. 16. cap. 19. Feros & immanes navitas prolubium tamen audiendi subit. Navitas, i. e. Nautas. conf. Non. 1. 324. & in **proluvium**.
Prolubium, quod Græcis προθυμία, id est Promptus animus ad largiendum. Ter. Adelph. 5. 9. 28.
Quod prolubium? quæ istæc subita est largitas?

Prōlūceo, xi, ēre. Senec. de Vita beata, cap. 32. Sena per diem, sena per noctem signa prolucent.

Prōlūdo, si, sum, [προαγωνίζομαι] ĕre. Est Futurum certamen meditari, & exercendarum virium causa, confirmandique animi, veluti simulacrum quoddam certaminis inire. Varr. de L. L. lib. 5. 7. Pro, idem valet quod ante, ut in hoc Proludit. Virg. 3. Georg. 234.
Et tentat sese, atque irasci in cornua discit,
Arboris obnixus trunco: ventosque lacessit
Ictibus, & sparsa ad pugnam proludit arena.
Vide Pontanum ibid. H. St.
Jurgia proludunt. Juven. 5. Sat. 26.
Jurgia proludunt, sed mox & pocula torques
Saucius, & rubra deterges vulnera mappa.
Proludere, inquit Budæus, est Aliquid agere, quod ad justum certamen pertineat: quasique exordium legitimi, plenique certaminis auspicari. Cic. 2. de Orat. 325. Sed ut ipsis sententiis, quibus proluserunt, vel pugnare possint.
Levibus proludit in armis. Lucan. ad Pison. 75.
Dolor proludit per scelera. Senec. Med. 12.

Prolūditur, lūsum est. Pass. Imperf. Sen. 3. Nat. Quæst. 28. Cum per ista prolusum est.

Prolūsio, ōnis. f. [προαγώνισμα] Cic. 2. de Orat. 325. Atque ejusmodi illa prolusio debet esse, non ut, &c.
Prolusionis vocabulum ad causas translatum est. Sic Cicero Divinationem suam, Prolusionem Verrinæ accusationis vocat, 1. Verr. 47. Sin mecum in hac prolusione nihil fueris: quem te in ipsa pugna cum acerrimo adversario fore putemus? [Ubique Metaphora ab Armorum prolusione sumpta.

Prolūdium, i. n. [προαγών] i. e. Præludium & initium orandi causas, sed per eandem translationem. Gell. lib. 5. cap. 10. Sed majus mihi in ista victoria proludium est, quum te, non in causa tantum, sed in argumento quoque isto vinco. conf. Cic. 14. Philipp. 3.

Prolūsōrius, a, um. Adj. ut, Prolusorium judicium, id est Præjudicialis causa. Ulpian. in l. Si prolusorio judicio. D. de appellation. Al. Perlusorio, vel Persusorio. q. V.

Prōlūgeo, luxi, luctum, [ἐπιθρηνέω] ēre. Festus, Prolugere dicuntur, qui solito diutius lugent. V. Lex. Pitisc.

Prōluo, ui, ūtum, [βρέχω] ĕre. ex Pro & Lavo compositum; Multum, sive multo tempore lavare. Pers. Sat. prol. pr.
Nec fonte labra prolui Caballino. Non enim omnino negat, sed negat multum labra lavisse, modestiæ causa. Virg. 1. Æn. 743.
— & pleno se proluit auro. Hor. 2. Serm. 4. 26.
Prolueris melius leni præcordia mulso.
Cruor faucia proluit pectora. Stat. 8. Theb. 711.
Proluit flumen terram. Columel. lib. 2. cap. 18. Quoniam impetus aquarum proluit terram, nudatisque radicibus, germina non patitur coalescere. Virg. 1. Georg. 481.
Proluit, insano contorquens vortice, silvas
Fluviorum rex Eridanus.
Tralate. Gell. 2. 24. Pecuniam suam prandiorum gurgitibus proluisse.

Prolūtus, a, um Partic. [βεβρεγμένος] Hor. 1. Serm. 5. 16.
Multa prolutus vappa nauta, atque viator. Apul. de Mundo p. 73. Elmenh. Audivimus abruptis imbribus prolutas esse totas regiones.

Prolūvies, ei. f. [ῥυπαρία] Immunditiesc ujuscunque rei sordidæ. Virg. 3. Æn. 216. — fœdissima ventris
Proluvies. i. e. Sordis effusio, inquit Servius. Columel. lib. 12. cap. 38. Et ad alvi proluviem. [Hic idem est, quod Profusio, vel Profluvium alvi. Absolute Gloss. Philox. Proluvies, Κοιλίας ὑπερέκχυσις, & Κοιλίας ἔκχυσις.
Proluvies, Inundatio. Cic. 1. Q. frat. 7. Romæ, & maxime Appia, ad Martis, mira proluvies. Nonnulla exemplaria habent Alluvies.
Larga proluvie lavere saxa. Lucret. lib. 5. 648.

Prolūvio, ōnis. f. Idem. Apul. de Mundo p. 73. Elmenh. In Occidentis plagis scaturigines quædam ac proluviones easdem strages dederunt.

Prolūvium, i. n. [κατάκλυσμα] Profusio & prodigalitas, quum quis more aquæ opes profundit. Ter. Adelph. 5. 9. 28.

Quod proluvium? quæ iſtæc ſubita eſt largitas? Prolubium legit Donatus,interpretaturque Promptum ad largiendum animum,& προθυμίαν.

Proluviōsus, a, um. Adj. ut, Proluvioſa peſtis. Q. Fab. Lucull. apud Fulgent. de Sermone priſco.

Prolyta, æ. m. [προλύτης]
Prolytæ, a Triboniano appellantur, Qui in quintum jam annum juri Civili operam dederunt, ſicut Lytæ, qui quatuor. Juſtinian. in procœmio Pandectarum juris Civilis. Turneb.Adverſ. 8. 19. ut Lytas interpretatur Solutores, quaſi qui jam tantos progreſſus habent in jure, ut de eo reſpondere prope poſſint & quæſtiones ſolvere: ſic Prolytæ illi ſunt, quos tanquam Præſolutores dixeris, quod etiam ſolutoribus qui lytæ dicuntur, antecellant. Vulgus interpretum juris Lytas Solutos vocat, magno ſane flagitio.

Promăchus, i. m. [πρόμαχος] Macedo, raræ gloriæ inter bibaciſſimos fuit. Is enim, quod quatuor ingurgitaſſet cantharos uno actu, ab Alexandro corona donatus eſt. Quem triduo poſt vini furor enecavit. Alexand. Alex. lib. 5. cap. 22. 12. Ex Æliani Var. Hiſt. 2. 41. Athen. lib. 10. & Plut. in Alexandro.

Promăgister, tri. m. Qui pro magiſtro ſubſtituitur. Vet. Inſcript. Gruter. 454. n. 8. PROMAGISTER HAEREDITATIVM. conf. Rhod. in Scrib. Larg. p. 237. ap. Cic. 13. Fam. 65. diviſe ſcribitur, Qui operas in Scriptura pro magiſtro dat. V. etiam Cic. 5. Att. 15. in fine. *Le commis ou ſubſtitut du, &c.* V. Scriptura, pro Vectigali, &c. in scribo. conf. in pro Præp. & proconsul, prodictator, &c.
De Promagiſtro Scriniorum & Societatis, V. Lex. Pitiſc.

Promāno, āre. quod vulgatum eſt hodie, apud antiquos deſideratur. V. Cellar. Cur. poſt. p. 364. Henr. Stephanus, nullo exemplo addito, adſcripſerat.

Promātertĕra, æ. f. Proaviæ meæ ſoror. Cajus in l. 1. D. de gradib. V. proavunculus.

Promello, ĕre. Verbum antiquum, quod Litem promovere interpretatur Feſtus.

Promercālis, e. Adj. [ὤνιος] dicitur Quod paterfamilias venale habet extra ea, quæ uſui ſuo ſervat, ut ait Budæus. Columel. lib. 1. cap. 8. Neve negotietur ſibi, pecuniamque domini, aut animalibus, aut rebus aliis promercalibus, occupet. Suet. de Illuſt. Gramm. 23. Quum & officinas promercalium veſtium exerceret. Gell. lib. 4. cap. 1. Ex iis autem, quæ promercalia & uſuaria in locis hiſdem eſſent, ea ſola eſſe penoris putet, quæ ſint uſu annuo.
Promercale, in venalium ratione dicitur, quod extra domeſticum uſum redundans venum proponitur. Cæl. Rhodig. lib. 28. cap. 10. extr.
Aurum promercale, Suetonius vocat id, quod Cæſar vendidit ſuperans ſibi, reſervata tanta auri copia, quanta ſuo uſui ſatis eſſet. V. in Cæſ. cap. 54. & Lex. Pitiſc.

Promercium, i. n. Paulus in l. cetera. D. de legat. 1. Sed & ſi quis ad opus Reip. faciendum legavit, puto valere legatum. Nam & Papinianus lib. 11. Reſponſorum refert, Imperatorem noſtrum & Divum Severum conſtituiſſe, eos qui Reipublicæ ad opus promiſerunt, poſſe quid detrahere ex ædibus ſuis urbanis atque ruſticis, eoque ad id opus uti: quia hi quoque non promercii cauſa id haberent. Promercium, inquit Turnebus, a Paulo dicitur ea ratione, qua Commercium. Illo autem verbo continentur ea, quæ paterfamilias promercalia habet & venalia. id eſt quæ non ſuæ uſioni & penori, ut conſumet, ſervat, ſed ut pecunia mutet.

Promĕreo, es, ui, ĭtum, [προσάγομαι] ēre. & **Promereor**, ēris, ĭtus ſum, ēri. Dep. Idem quod Mereri. Ter. Phorm. 3. 2. 31.
Idem hoc tibi, quod bene promeritus fueris, conduplicaverit. Idem Adelph. 2. 1. 47.
Verum enim quando bene promeruit, fiat: ſuum jus poſtulat. Cic. 1. Q. frat. 1. Etenim ſi in promerendo ut tibi tanti honores haberentur, quanti haud ſcio an nemini, fuiſti omnium diligentiſſimus.
Vota tua promeruere deos dextros marito. Stat. 5. Silv. 1. 72.
Officium promerere. Cic. Anteq. iret in exſil. 6. Non convenire, quum ego ad promerendum officium tam fuerim expeditus, vos ad referendam gratiam eſſe tardiores.
Curæ teſtimonium promeruiſſe contentus. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Pœnam promerui. Ovid. 1. Triſt. 2. 63.
Promereri malum. Plaut. Amph. 2. 1. 20.
Reus levius punitus quam ſit promeritus. Cic. 2. de Invent. 83.
Haud promeruit, quamobrem vitio verteres. Plaut. Amph. 3. 2. 12.
Promereri principem, pro Principatum. Plin in Paneg. cap. 62. ad fin. Quiſquis probatos Senatui viros ſuſcipit, hic maxime principem promeretur. [i. e. Principis gratiam meretur, vel Principem quaſi beneficio demeretur, vel obligat ſibi. Pertinet igitur ad ſubjecta exempla.
Promereri, [εὐποιεῖν] Beneficium præſtare, adjuvare, prodeſſe, Donato interp. Virg. 4. Æn. 334.
— nunquam, regina, negabo
Promeritam. Ter. And. 2. 1. 33.
Ego, Charine, neutiquam officium eſſe liberi puto,
Quum is nihil promereat, poſtulare id gratiæ apponi ſibi. Nihil meretur, inquit Donatus: vel, ut idem ait, Cum nihil præſtet.
Promereri de aliquo, Conferre beneficium in aliquem. Plaut. Capt. 5. 1. 13. & Men. 5. 9. 8.
Bene promereri de multis. Cic. 2. Off. 53. Deinde conſuetudine beneficentiæ paratiores erunt, & tanquam exercitatiores ad bene de multis promerendum.
Optime de Repub. promereri. Cic. 3. Philipp. 37.
Occaſionem promerendi non amittere. Q. Cic. de Petit. Conſul. 21.
Diligentiſſimum eſſe in promerendo. Cic. 1. Q. frat. 1. V. ſupra.

Promĕrens, entis. Partic. [εὐποιῶν] Qui bene de aliquo meretur. Plaut. Aſin. 1. 2. 2.
Promerenti optime hoccine pretii redditur?

Promerĭtum, i. n. [εὐποιΐα] Cic. Poſt. redit. ad Quir. 8. Quare hoc majus eſt in nos veſtrum promeritum, quod non multitudini propinquorum, ſed nobiſmet ipſis reddidiſtis. Lucret. lib. 1. 61.
Nec bene promeritis capitur, nec tangitur ira. De deorum natura loquitur. Idem 2. 650. & Ovid. 4. Faſt. 394.
Sponte Deæ munus promeritumque patent.

Promētheus, ei. m. trium ſyllabarum, [Προμηθεύς] teſte Ovid. 1. Met. 82. Iapeti filius ex Aſia Nympha conjuge. Poſt factos a ſe homines, dicitur auxilio Minervæ cælum aſcendiſſe, & adhibita facula ad rotam Solis, ignem furatus: quem hominibus indicavit. Ob quam cauſam irati dii, duo mala immiſerunt terris, febres & morbos, ſicut & Sappho & Heſiodus memorant. Quod tangit & Hor. lib. 1. Carm. 3. 27. Ipſum etiam Prometheum in monte Caucaſo per Mercurium religaverunt ad ſaxum: & adhibita aquila eſt, quæ eius cor exederet. Hæc autem omnia non ſine ratione finguntur. Nam Prometheus, vir prudentiſſimus fuit, dictus ἀπὸ τῆς προμηθείας, id eſt a providentia. Hic primus aſtrologiam Aſſyriis indicavit: quam reſidens in monte altiſſimo Caucaſo, nimia cura & ſollicitudine deprehenderat. Dicitur autem aquila cor ejus exedere, quod ἄχθος eſt ſollicitudo, qua ille affectus, ſiderum omnes deprehenderat motus. Et hoc quia per prudentiam fecit, duce Mercurio, qui prudentiæ & rationis deus eſt, ad ſaxum dicitur eſſe religatus. Deprehendit præterea rationem fulminum, & hominibus indicavit: unde cæleſtem ignem dicitur eſſe furatus. Nam quadam arte ab eodem monſtrata, ſupernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, donec eo bene uſi ſunt. Nam poſtea malo hominum uſu in perniciem eorum verſus eſt: ſicut in Livio (1. 31. extr.) lectum de Tullo Hoſtilio, qui eo igne exuſtus eſt cum omnibus ſuis. Numa vero Pompilius impune eo uſus eſt tantum in ſacris deorum. Hinc eſt quod igne rapto, ab iratis numinibus morbi hominibus dicuntur immiſſi. V. Servium in illud Virg. 6. Ecl. 42.
Caucaſeaſque refert volucres, furtumque Promethei.
Prometheus quum homines limo fingeret, juſſus eſt ex omnibus animalibus particulam, prout erat eorum natura, homini apponere. Unde leonis vim ſtomacho appoſuit: ideo iracundia magis accendimur. Timorem a lepore poſuit, a vulpe aſtutiam: ceteraque a reliquis. Hæc Acron in illud Hor. lib. 1. Carm. 16. 13.
Fertur Prometheus addere principi
Limo coactus particulam undique
Deſectam, & inſani leonis
Vim ſtomacho appoſuiſſe noſtro.
Scribit Euſebius ad annum mundi cccclxxxi. Argis regnante Argo, His temporibus, ſecundum quorundam opinionem, Prometheus fuit, a quo homines factos commemorant. Et revera, quum ſapiens eſſet, feritatem eorum & nimiam imperitiam ad humanitatem & ſcientiam transfigurabat. Lactant. lib. 2. Divinar. inſtit. cap. 11. tradit primum omnium Prometheum ſimulacrum hominis formaſſe de pingui & molli luto, ab eoque natam primo artem ſtatuas & ſimulacra fingendi.
Scopuli Promethei. Sen. Hercule fur. 13.
Callidus Prometheus. Hor. 2. Carm. 18. 35.
Diri Prometheos artes. Stat. 11. Theb. 468. Genitivo Græco.
Pro Figulo translate ponitur apud Juven. 4. Sat. 133.
Debetur magnus patinæ ſubituſque Prometheus.

Promethēus, a, um. Tetraſyll. [Προμήθειος] Adj. ut, Promethea juga. Propert. 1. 12. 10.
— an quæ
Lecta Prometheis dividit herba jugis? Promethea autem juga vocat Caucaſum, ubi naſcebatur e cruore Promethei aconitum. Etſi enim e vomitu Cerberi prope Heracleam plerique natum ferunt, alii tamen e tabo & ſanie Promethei, cujus jecur tondebat aquila, exortum fabulantur. Herbam igitur lectam in Prometheis jugis quum dicit, Veneficia intelligit. Auſon. Idyll. 12. v. 78.
Unde Prometheo de corpore ſanguineus ros
Aſpergit cautes, & dira aconita creat cos. Turneb.
Prometheum lutum, Quo is uſus eſt. Martial. lib. 10. 39. in Lesbiam anum.
Sic quoque mentiris, nanque, ut tua ſæcula narrant,
Ficta Prometheo diceris eſſe luto. Idem 14. Epig. 80.
Clara Prometheo munere ligna ſumus. De ferulis.

Promethīdes, æ. m. patronym. [Προμηθείδης] Ovid. 1. Met. 390.
Inde Promethides placidis Epimethida dictis
Mulcet. De Deucalione.

Promĭco, [προτείνω] āre. Extendere, & Porro jacere, inquit Nonius, 1. 329. Nævius, Siquidem loqui vis, non perdocere, multa longe promicanda oratio eſt.
Promicant molles plumulæ. Apul. 3. Mileſ. p. 138. Elmenh.

Promĭcans, antis. Partic. ut, Lacrimiſque rurſum promicantibus. Apul. 3. Met. p. 133. Elmenh.

Promilite, V. exconsule.

Promĭneo, es, ui, [προβάλλω] ēre. Ultra aliquid eminere, inquit Perottus. Plin. lib. 11. cap. 37. Simiæ dentes ut homini. Elephanto, intus ad mandendum quatuor, præterquam eos qui prominent.
Vulgus prominet excelſis tectis, Proſpicit. Stat. 11. Theb. 416.
Prominere ante. Plin. lib. 8. cap. 32. Aut enim paucos aut nullos habent, nec in cornibus imis ramos, alioquin ante frontem prominere ſolitos junioribus.
Prominens a cetera acie cuneus, pro Eminens ultra reliquam aciem. Liv. 22. 47.
Collis prominet in Pontum. Ovid. 13. Met. 778.
Prominere in memoriam ac poſteritatem, pro Extendi. Liv. 28. 43.

Promĭnens, entis. [προέχων] Partic. Liv. 27. 48. Gallos prominens collis tegebat.
Venis prominentibus. Martial. 5. 4.
Compar. Prominentiore cauda. Plin. 10. 3.
Prominens, ſubſt. [προέχον] Tacit. 1. Ann. 53. Milites, ad cædem miſſi, invenere in prominenti litoris, nihil lætum opperientem.

Prominenter, Adv. Cæl. Aurel. Acut. 1. 11. Paulo prominentius a lecto producendus æger.

Prominentia, æ. f. Vitruv. 6. 11. Habere ſummam prominentiam. Solin. cap. 27. pr. Africa extenſa in duas prominentias. i. e. Promontoria. Idem cap. 2.

Promĭnŭlus, a, um. Adj. Solin. cap. 27. extr. Mammis prominulis. Idem cap. 30. Ora prominula. Capitolin. Pertin. cap. 12. Habitudine corporis pinguiore, ventre prominulo.

Promīno, āre. a Minare. q. V. Apul. Mileſ. 9. p. 229. Elmenh. Senex claudus, cui noſtra tutela permiſſa fuerat, univerſa nos jumenta ad lacum proximum, bibendi gratia, gregatim prominabat.

Promiscam, **Promiscarus**, **Promiscue**, V. promiscuus.

Promiscuus, a, um. Adj. [ἐπίκοινος, ἀδιάφορος] Miſtum, confuſum, incertum. Salluſt. Catil. cap. 12. Divina atque humana promiſcua, nihil penſi neque moderati habere.

Cædes promiſcua. Liv. 2. 30. extr. Pluſque ibi ſanguinis promiſcua omnium generum cæde, quam in ipſa dimicatione factum.
Connubia promiſcua. Liv. 4. 2. Quam enim aliam vim connubia promiſcua habere, niſi ut ferarum prope ritu vulgentur concubitus plebis, patrumque?
Operam promiſcuam dare, Mutuam operam tradere. Plaut. Rud. 4. 4. 138.
Victus promiſcuus. Plin. lib. 5. cap. 1.
In uſum promiſcuum venire. Plin. lib. 9. cap. 35.
In promiſcuo aliquid habere. Plin. lib. 33. cap. 1.
Promiſcuum genus apud Grammaticos, Genus epicœnum, & quaſi incertum ſive confuſum. Quintil. lib. 1. cap. 4.
PROMISCUS, a, um. Adj. veteres dicebant. Gell. 16. 13. De hujus opinionis tam promiſcæ erroribus. conf. Parei Lex. Crit. p. 1000.
PROMISCUE, Adv. Miſte, confuſe, incerte. Plin. lib. 11. cap. 37. In capite cunctorum animalium homini plurimus pilus, jam quidem promiſcue maribus ac feminis. Liv. 3. 47. Placet pecudum, ferarumque ritu promiſcue in concubitus ruere?
Magis promiſcue quam diligenter his conſuetudo eſt uſa. Varr. lib. 5. de L. L. 8. pr. [i. e. Temere.
Promiſcue & Proprie, contraria. Cic. 2. de Lege Agrar. 8. Tamen promiſcue toto, quam proprie parva frui parte malletis. i. e. Communiter.
Promiſcue & Communiter, Synon. Cic. pro Font. 12. Unum eſt enim & ſimplex aurium judicium, & promiſcue & communiter, ſtultis ac ſapientibus, ab Natura datum.
Indiſtincte & Promiſcue. Gell. 20. cap. ult. nunc Præf. Cujus generis cunque erant, indiſtincte atque promiſcue adnotabam.
Datum promiſcue ſuffragium eodem jure omnibus. Liv. 1. 43. in pr.
Fungi advocatione promiſcue. Plin. 10. Epiſt. 20 pr. Ut primum me, domine, indulgentia veſtra promovit ad præfecturam ærarii Saturni, omnibus advocationibus, quibus alioqui nunquam eram promiſcue functus, renuntiavi, ut toto animo delegato mihi officio vacarem.
Haurire promiſcue ex aliquo loco. Cic. 3. de Orat. 67.
Uti promiſcue cum altero aliqua re. Ulpian. in l. veſtis. ff. de Aur. & Arg. Legat. Communia ſunt veſtimenta, quibus promiſcue utitur mulier cum viro.
PROMISCAM, dicebant veteres pro Promiſcue. Feſtus. V. Plaut. Pſeud. 4. 5. 11.
PROMISCARUS, a, um. Adj. Idem ac Promiſcuus. Varro apud Nonium 2. 112. Dum vixi promiſcaris meis in cortibus pavit. Al. Promiſcam.
PRŌMITTO, mīſi, miſſum, [ὑπισχνέομαι, ὑφίστημι, ἐπαγγέλλομαι, ἐγγυάω, ἐγγυάομαι, σώζομαι] ĕre. Polliceri. Ter. Adelph. 5. 8. 18. Fac: promiſi ego illis. Cic. Jam enim totum quod tibi promiſeram, præſtiti.
Dii faxint ut faciat ea, quæ promittit. Cic. 16. Att. 1.
Vix videbar, quod promiſeram, præſtare poſſe. Cic. ad Brut. 18.
Promittere ad cœnam. h. e. Promittere ſe venturum ad cœnam. Plaut. Menæh. 5. 24.
Promittere foras ad cœnam. Plaut. Stich. 4. 2. 16. Idem Moſt 4. 3. 12.
Promittere ad fratrem. h. e. Se iturum ad fratrem. Cic. 2. de Orat. 27.
De re aliqua. Quintil. lib. 3. cap. 9. Nec eſſe utilis poteſt, niſi conſtiterit, quid debeat de probatione promittere.
Promittere & polliceri prolixe de re aliqua. Cic. 7. Fam. 5. Nec mehercule minus ei prolixe de tua voluntate promiſi, quam eram ſolitus de mea polliceri.
Bene promittere. Cic. 2. de Divin. 38. Quæ autem inconſtantia deorum, ut primis minentur extis, bene promittant ſecundis? Ovid. 3. de Arte Am. 461.
Si bene promittant, totidem promittite verbis.
Difficulter promittere. Senec. Epiſt. 1. Aut timide negavit, aut promiſit, ſed difficulter.
Timide promittere. Ovid. 1. de Arte Am. 631.
Vere promittere. Catul. ad Lesbiam, 163. 3.
Promittere & Affirmare. Cic. 12. Fam. 14. Præterea mihi promiſerunt Panſa & Hirtius coram, & abſenti mihi ſcripſerunt; Verrioque noſtro Panſa affirmavit, ſe daturum operam &c.
Promittere & Confirmare. Cic. 13. Fam. 28. Quod ita eſſe tibi promitto, atque confirmo. Idem 3. Fam. 10. De me tibi ſic, conteſtans omnes deos, promitto atque confirmo, me, &c.
Promittere & Spondere. Cic. pro Cœl. 77. Promitto hoc vobis, & Reipub. ſpondeo.
Promitto, recipio, ſpondeo, P. C. C. Cæſarem talem ſemper fore civem, &c. Cic. 5. Philipp. 51.
Promittere, & In ſe recipere. Cic. 13. Fam. 10. Sed tamen ſeparatim promitto, in meque recipio, fore eum tibi & voluptati & uſui.
Promiſi mea fide. Plaut. Menæh. 5. 4. 6.
Promittere ſe facturum aliquid. Plaut. Aſin. 5. 2. 80.
Promitto fore. Plaut. Aul. 2. 2. 42.
Auxilium promittere alicui. Ovid. 13. Met. 325.
Bellum promittere avidi. Stat. 3. Theb. 390.
Magna promittere. Sil. lib. 8. 240.
Opem promittere. Ovid. 5. Faſt. 247.
Torum promiſit illi. Ovid. 7. Met. 91.
Vadimonium. Cic. 5. Verr. 38. Ne extra ſuum forum vadimonium promittere cogantur.
Vana. Ovid. 16. Epiſt. 296.
Promittere cum Genitivo, ut Damni infecti. Cic. Topic. 22. At ſi quis in pariete communi demoliendo damni infecti promiſerit, non debebit præſtare quod fornix vitii fecerit.
Interdum eſt ſimpliciter Prædicere. Cic. 7. Att. 9. Promitto tibi Pompejum, ſi valebit, tegulam in Italia nullam relicturum. Idem 6. Fam. 1. Si mihi alterutrum, de exitu rerum promittendum eſſet.
Promittere, Profiteri. Qui enim ſunt profeſſores artium, promittere dicuntur. Petron. cap. 10. Et ego, ne quæſtibus tuis obſtem, aliquid aliud promittam. i. e. Aliquam aliam artem pollicebor, & profitebor. Turneb. 19. 6. Hor. 2. Epiſt. 1. 115.
— quod medicorum eſt
Promittunt medici. Quintil. lib. 1. procem. Facere quam promittere optima maluerat. [Conf. Celſ. Procem. lib. 1. pr.
Promittere, Minari. Plaut. Aſin. 5. 2. 86. Surrepturum pallam promiſit tibi. conf. Ter. Heaut. 4. 4. 6. [Sic Virgil. 2. Æn. 96.
Promiſi ultorem, & verbis odia aſpera movi. Ut Minari in bonum.
Promittit ſe arbor. Plin. lib. 16. cap. 26. In maxima tamen admiratione pinus eſt. Habet fructum matureſcentem, habet proximo anno ad maturitatem venturum, ac deinde tertio. Nec ulla arborum avidius ſe promittit. Id eſt (ut ego quidem interpretor) porro mittit, profert ſe, & in fructum effert. Niſi forte quis putet idem eſſe ac ſi diceret, Fructum de ſe pollicetur: quippe in annum tertium promittit.
Telum longius promittere. Cæſ. 8. Bell. Gall. 9. Quo tutius altitudine eſſet, hoc audacius longiuſque tela promitteret.
Promittere, Porrigere, extendere. Mela 1. 3. Gallia eſt longe & a noſtris litoribus hucuſque promiſſa.
Promittere barbam, capillum &c. Tacit. 2. Ann. 39. Donec crinem barbamque promitteret. Liv. 6. 16. Multos mortales capillum ac barbam promiſiſſe. V. Heinſ. ad Sil. 3. 534. & Non. 4. 348. & in PROMISSUS Partic.
PROMISSUS, a, um. Partic. [ἐπαγγελθεὶς, ἐγγυηθεὶς] Cic. pro Roſc. Com. 16. Quæ ex liberalitate hujus promiſſa ſit & oſtentata.
Carmen promiſſum. Hor. Epod. 14. 6.
Corpus mihi promiſſum. Ovid. 20. Epiſt. 146.
Dies promiſſa aderat. Virg. 9. Æn. 107.
Dona promiſſa reddere. Ovid. 4. Triſt. 2. 7.
Donum Jovi dicatum atque promiſſum. Cic. 7. Verr. 183.
Fides promiſſa. Virg. 6. Æn. 346. Idem 4. 552.
Fœdera. Ovid. 2. Faſt. 159.
Munus. Ovid. 3. Faſt. 365.
Nox. Tibul. lib. 2. 6. 49.
Præmia ſolvere promiſſa alicui. Ovid. 14. Met. 810.
Salus promiſſa tibi eſt. Lucan. lib. 4. 235.
Promiſſa barba, Prolixa & dependens, ſive longa. Virg. 8. Æn. 34. al. Prolixa. Plin. Epiſt. 27. lib. 7. ad Suram, Mox apparebat idolum, ſenex macie & ſqualore confectus, promiſſa barba, horrenti capillo. Feſtus, Promiſſum capillum dicunt longum. Item, Barba promiſſa, velut porro miſſa. conf. in ipſo verbo.
Capillus promiſſus. Liv. 44.
Comæ promiſſæ. Liv. 38. 17. Procera corpora, promiſſæ & rutilatæ comæ, vaſta ſcuta, prælongi gladii. De Gallis.
Promiſſo ventre arietes. Columel. lib. 7. cap. 3.
PROMISSUM, i. n. [ἐπάγγελμα] Quod promiſimus. Plin. lib. 12. cap. 1. Elico ex Helvetiis Romæ commoratus, olei ac vini promiſſa remeans ſecum tulit. Vetus codex habet Præmiſſa. q. V.
Promiſſum & Receptum. Cic. 2. Philipp. 79. Ille induxit ut peteret, promiſſum ac receptum intervertit, ad ſeque tranſtulit. conf. infra Satisfacere promiſſo.
Conſtantia promiſſi & Fides. Cic. 4. Att. 16. O conſtantiam promiſſi & fidem miram!
Sponſor promiſſorum alicujus. Cic. 15. Att. 15.
Dextra, non tam in bellis & in præliis, quam in promiſſis & fide firmior. Cic. pro Dejot. 8.
Largus promiſſis. Tacit. 5. Hiſt. 24. 4.
Ditibus promiſſis commoveri. Sil. lib. 3. 512.
Infida promiſſa. Valer. 2. Argon. 578.
Superba. Valer. 4. Argon. 649.
Uberius. Cic. 5. Tuſc. 19. Ullumve eſſe philoſophiæ promiſſum uberius aut majus. Ovid. 3. Amor. 6. 66. Munera promiſſis uberiora feres.
Abſolvere promiſſum. V. ABSOLVO.
Admovere promiſſis ſpem recurſus. Ovid. 11. Met. 454.
Complere promiſſum. V. COMPLEO.
Conficere munus promiſſi. Cic. in Partit. 132. Eo expoſito munus promiſſi omne confecero.
Conſequi promiſſa. Cic. 1. Tuſc. 95. Si ante mors adventet, quam Chaldæorum promiſſa conſecuti ſumus.
Dignum promiſſis dicere aliquid. Hor. 2. Serm. 3. 6.
Dare blanda promiſſa. Catul. Argon. 62. 139.
Efficere promiſſum & conventum cuipiam. Cic. 1. Off. 32.
Exigere promiſſa Cic. 3. Off. 94. Theſeus exegit promiſſum a Neptuno.
Expetere promiſſa. Cic. 6. Fam. 17.
Exuere promiſſa, Negligere. Tacit. 13. Ann. 44. pr.
Facere promiſſum alicui. Cic. 1. Philip. 17. Multis multa promiſſa non fecerit. De Cæſare.
Firmare promiſſa. Ovid. 10. Met. 430.
Flagitare promiſſum. Cic. 3. Fam. 11. Quum tua promiſſa per litteras flagitabam.
Implere promiſſum. V. IMPLEO.
Inducere aliquem promiſſis. V. INDUCO.
Intervertere promiſſum, V. ſupra Promiſſum & Receptum.
Ludere aliquem inani promiſſo. Ovid. 3. Faſt. 685.
Manere promiſſis, & ſervare fidem. Virg. 2. Æn. 160.
Morari aliquem plura in promiſſis. Lucret. lib. 5. 92.
Onerare pectora alicujus largis promiſſis. Sil. lib. 17. 576.
Parere promiſſis, Facere quod promiſiſti. Ovid. 5. Faſt. 504.
Patrare promiſſa. V. PATRO.
Pendere promiſſis. Cic. 3. Q. frat. 5. Cæſaris amore, quem ad me perſcripſit, unice delector: promiſſis iis, quæ oſtendit, non valde pendeo.
Perficere. V. PERFICIO.
Reddere. Virg. 5. Æn. 386.
Referre. Ovid. 14. Met. 18.
Repetere alicujus. Cic. pro Planc. 101. Quid me aſpectas? quid mea promiſſa repetis?
Satisfacere promiſſo. Cic. 7. Verr. 138. Satis eſt factum Siculis, ſatis officio ac neceſſitudini, Judices, ſatis promiſſo noſtro ac recepto.
Servare. Cic. 1. Off. 32. Nec promiſſa ſervanda ſunt ea, quæ ſint iis, quibus promiſeris, inutilia.
Solvere alicui. Cic. 12. Fam. Epiſt. ult. Ut optime meritis militibus promiſſa ſolvantur.
Stare promiſſo. Cic. 1. Off. 32. Jam illis promiſſis ſtandum non eſſe quis non videt, quæ coactus quis metu, quæ deceptus dolo promiſerit?
Teneri voto & promiſſo. Cic. 12. Att. 19. Jam quaſi voto quodam & promiſſo me teneri puto.
Trahunt promiſſa puellas. Ovid. 1. de Arte Am. 631.
PROMISSIO, ōnis. f. [ἐγγυή, ἐπαγγελία, ὑπόσχεσις] Idem, ſive Pollicitatio. Cic.

Cic. 3. de Orat. 203. Promiſſio, deprecatio, obſecratio. Idem 8. Att. 9. Cum litteris, cum mandatis, cum promiſſione provinciæ.
Auxilii promiſſio. Idem 4. Fam. 13.
Scelerum promiſſio. Cic. 8. Philip. 10. Scelerum promiſſio, & iis qui exſpectant perniciosa eſt, & iis qui promittunt.

PROMISSUS, ûs. m. Idem. ut, Promiſſu vitæ recreat. Manil. lib. 5. 578.

PROMISSOR, ōris. m. Hor. Arte Poet. 138.
Quid dignum tanto feret hic promiſſor hiatu?

PROMISSĪVUS, a, um. Adj. ut, Promiſſivus modus. P. Conſent. inter Grammat. Putſchii, p. 2061.

PROMNESTRIA, æ. f. [προμνήστρια] Proxeneſtria, ſeu Nuptiarum conciliatrix. Id enim munus per feminas jam olim expediri ſolebat. Alciat. lib. 1. diſpunction. cap. 22. Latine Pronuba. Gloſſ. Gr. Lat. Προμνήστρια, Pronuba.

PRŌMO, prompſi, promptum, [ἐκφέρω, προσάλλω, προχειρίζομαι] ĕre. contractum ex Pro & Emo; Proferre, exponere, educere. Virg. 2. Æn. 260.
— illos patefactus ad auras
Reddit equus, lætique cavo ſe robore promunt. [Forſan Promo contractum ex Profumo, & cetera id genus ſimiliter a Sumo, quæ ab Emo Grammatici arceſſunt, ut Demo, Eximo, Interimo, Perimo. unde & in Præteritis ſ aſciſcunt nonnulla, ut Demſi. Significatio certe convenit: neque obſtat quod etiam Deſumo, Profumo &c. dicitur, vel quod iidem Grammatici Sumo a Sub & Emo arceſſunt.
Proferre & Promere. Cic. pro Roſc. Com. 29. Niſi idcirco moleſte pateris, quod HS. ɪↄↄↄ tu ex arca proferebas, HS. ᴄᴄᴄɪↄↄↄ ex diſciplina & artificio Roſcius promebat.
Vina horna promere dolio. Hor. Epod. 2. 47.
Ex armario aurum promere. Cic. pro Cœl. 52.
Pecuniam ex ærario. Cic. 5. Verr. 195.
Promere e ſacrario. Plin. lib. 33. cap. 1.
Libros e bibliotheca. Cic. 3. de Fin. 7.
Medicamenta promere de narthecio. Cic. 2. de Fin. 22.
Spicula promit de pharetra. Ovid. 3. de Arte Am. 516.
Promere in uſus. Columel. lib. 2. cap. 10.
Æſtus promit Titan. Senec. Herc. OEth. 12.
Diem promit & celat ſol. Hor. in Carm. ſæcul. 9.
Gemitus de pectore. Martial. lib. 10. 85.
Voces. Cic. 1. de Divin. 20.
Promere in medium, Eloqui. Plin. in Paneg. cap. 66. Jubes quæ ſentimus promere in medium.
In publicum aliquid. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Promere a ſe, V. A vel AB.
Animus eruditus, qui ſemper aliquid promat, quod alios delectet. Cic. 5. Fam. 14.
Juſtitiam promere & exercere, Vacare cauſſis cognoſcendis, & litibus dijudicandis. Plin. 1. Epiſt. 10.
Aliquid ex ſcientia obſcuriore promere & aſſumere. Cic. 1. de Orat. 59.
Loci ſunt quaſi ſedes, e quibus argumenta promuntur. Cic. in Topic. 7.
Promere conſilia, Aperire, palam facere. Cic. 9. Att. 10.
Obſcura promere. Hor. 1. Carm. 34. 14.
Orationem de ſe. Tacit. 2. Hiſt. 90.
Ordo rerum juſtis voluminibus promitur. Paterc. 2. 48. 5.

PROMPTUS, a, um. [προκεχειρισμένος] Partic. & Adj. ut,
Clauſum & Promptum, contraria. Salluſt. in Bell. Catil. cap. 10. Aliud clauſum in pectore, aliud in lingua promptum habere.
Promptus, per tranſlationem, dicitur Manifeſtus, & apertus, quum res a ſecretiore loco educitur, ut parata nobis & ad manus ſit.
Prompta & Aperta, quibus Occulta & recondita opponuntur. Cic. 1. de Fin. 30. Altera occulta quædam & quaſi involuta aperiri, altera prompta & aperta judicari.
Promptiſſimum & apertiſſimum, quibus item Clauſum & reconditum opponuntur. Cic. 6. Verr. 37. Statuerunt ſe nihil tam clauſum, neque tam reconditum poſſe habere, quod non iſtius cupiditati apertiſſimum, promptiſſimumque eſſet.
Eminentia & prompta. Cic. 3. de Orat. 213.
Aditus ad honores capeſſendos prompti. Tacit. 3. Ann. 30.
Loca prompta, Publica, & in propatulo. Lucret. lib. 6. 1265.
Prompta & expoſita fides. Cic. pro Cæcin. 78.
Quod omnibus patet, & æque promptum eſt mihi & aliis. Cic. pro Muren. 28.
Promptum hoc, & in expedito poſitum, exercitatione ſola continetur. Quintil. lib. 10. cap. 7.
Promptum eſt facere. Quintil. lib. 9. cap. 1. Neque enim me movent nomina illa, quæ fingere utique Græcis promptiſſimum eſt. i. e. Facillimum.
Non eſt promptum cognoſcere unde, &c. Ovid. 3. Met. 96.
Haud promptum, Non facile inventu. Plin. lib. 9. cap. 35.
Promptus, [πρόφρων, πρόχειρος, πρόθυμος, ἔνθυμος] Qui jam paratus eſt ad agendum, & in quo nulla mora eſt, quaſi jam productus: expeditus, alacer, ardens. Salluſt. Catil. cap. 43. extr. Natura ferox, vehemens, manu promptus erat, maximum bonum in celeritate putabat.
Paratus & promptus. Cic. 1. Verr. 41.
Promptus ingenio, Qui ingenium ad omnia paratum habet. Liv. 5. 3. Is tum jam, non promptus ingenio tantum, ſed uſu etiam exercitatus, talem orationem habuit.
Promptus lingua. Liv. 2. 45.
Promptior manu. Liv. 2. 56.
Sceleribus faciendis promptus. Tacit. 15. Ann. 67. 3.
Seditioni promptus. Tacit. 1. Ann. 48. 3.
Ultioni. Idem. 11. Ann. 32. 1.
Promptus ſervitio, pro Ad ſervitium. Tacit. 1. Ann. 2.
Promptus ad. Liv. 31. 34. pr. Quod promptiores ad ſubeundam omnem dimicationem videbatur facturum, id metum, pigritamque incuſſit.
Ad arma promptior. Ovid. 1. Met. 126.
Ad bella Quirites prompti. Ovid. 3. Faſt. 277.
Ad dicendum promptus & non inexercitatus. Cic. de Clar. Orat. 136.
Ad diſcendum promptus Quintil. lib. 1. cap. 1.
Ad pericula promptior. Cic. 1. Off. 83.
Ad pugnam promptus. Cic. pro Milon. 55.
Ad vim promptus. Cic. 2. de Lege Agrar. 31.
Animo te eſſe hilari & prompto ad jocandum valde me juvat. Cic. 2. Q. frat. 13.
Animum tuum promptum & alacrem perſpexi ad defendendam Rempub. Cic. 3. Fam. 11.
Celeritas prompta & parata in reſpondendo. Cic. de Clar. Orat. 154.
Homo promptiſſimus & experiens. Cic. 6. Verr. 37.
Ingenium promptum ad aſperiora Druſo erat. Tacit. 1. Ann. 23.
Ingenium promptum in adulationes. Tacit. 15. Ann. 61.
Lingua prompta. Salluſt. de Rep. ord. ad Cæſarem, Vix ſatis apertum os, aut lingua prompta videtur, quæ dicta pectore evolvat.
Lingua prompta ad ſonos rigidos. Ovid. 4. Faſt. 310.
Manus promptas in fata alicujus continere. Ovid. 1. de Pont. 9. 22.
Ore alacri & prompto ac vultu, huc atque illuc intueri. Cic. 1. de Orat. 183.
Pectus promptum ad vulnera. Lucan. lib. 5. 320.
Rabies in ferrum promptiſſima. Lucan. lib. 7. 245.
Reſponſio facilis & prompta. Cic. 1. de Orat. 237.
Studium alicujus promptum alicui. Tacit. 2. Ann. 36. Prompta illi legionum ſtudia.
Promptus in arma. Tacit. 4. Hiſt. 76. 3.
In adulationes. Idem 15. Ann. 61. 2.
In latrocinia promptiſſimi. Flor. 4. 12. 10.
Promptus, cum Genitivo. Gell. lib. 10. cap. 22. Plato veritatis homo amiciſſimus, ejuſque omnibus exhibendæ promptiſſimus.
Animi promptus. Tacit. 2. Hiſt. 23. 4.
In promptu, V. PROMPTUS, us, m.

PROMPTUM, i. n. [πρόχειρον] Lucret. lib. 6. 817.
Exſpiretque foras in aperta, promptaque cæli.

PROMPTE, Adv. Cic. de Petit. Conſ. 34. Homines, non modo prompte ſibi, ſed etiam large & honorifice promitti volunt. al. Promitti ſibi. Val. Max. 4. 3. 9. Prompte diſtribuere.
Compar. Morbi promptius finiuntur. Celſ. 2. 1.
Promptius facere. Nazar. Paneg. Conſtant. cap. 29.
Superl. Promptiſſime, [προθυμότατα] Confeſtim. Plin. 4. Epiſt. 17. extr. Quare ego vero Corelliæ adero promptiſſime: nec ſubire offenſas recuſabo. Val. Max. 6. 5. 1. Victoria promptiſſime licentiam ſubminiſtrat.

PROMPTIM, aliud Adv. Tertull. in Geneſ. cap. 3.
— dum dicit lumina proptim Affulſiſſe ſibi.

PROMPTUS, ûs. m. Subſt. Defectiv. extra Ablativum non occurrit. ut,
In promptu eſſe, habere &c.
Patere & in promptu eſſe omnibus. Cic. 1. de Orat. 23.
In promptu eſſe dicimus, Manifeſta, Non recondita. Cic. 4. Acad. 4. A me enim ea, quæ in promptu erant, dicta ſunt: a Lucullo autem reconditiora deſidero.
Sed hæc quoque in promptu fuerunt, nunc interiora videamus. Cic. 2. de Divin. 123.
Hoc decorum non recondita quadam ratione cernitur, ſed eſt in promptu. Cic. 1. Off. 95.
In promptu aliquid ponere, cui opponitur Contegere & abdere. Cic 1. Off. 126. Principio corporis noſtri magnam natura ipſa videtur habuiſſe rationem, quæ formam noſtram, reliquamque figuram, in qua eſſet ſpecies honeſta, eam poſuit in promptu: quæ partes autem corporis, ad naturæ neceſſitatem datæ, aſpectum eſſent deformem habituræ atque turpem, eas contexit, atque abdidit.
In promptu mihi eſt. Ovid. 13. Met. 161.
In promptu habere. Cic. 3. Tuſc. 76. & Ovid. 1. Pont. 1. 24.
Inſipientia eſt iram in promptu gerere. Plaut. Pſeud. 1. 5. 33.
Cognita in promptu. Lucret. lib. 2. 867.

PROMPTĪTŪDO, ĭnis. f. ſequioris ævi vox. V. Cellar. Cur. poſt. p. 365.

PROMPTUĀRIUS, a, um. Adj. [ταμιεῖος] ut, Promptuaria cella, Ex qua aliquid depromitur. Plaut. Amph. 1. 1. 4.
Inde cras e promptuaria cella depromar ad flagrum? Hic, pro Carcere poſuit. conf. Capt. 4. 4. 10.

PROMPTUARIUM, i. n. [ταμεῖον] Locus in quo res ad uſum neceſſariæ ita repoſitæ ſunt, ut ſtatim promi ac proferri poſſint: ut ait Perottus. Cato R. R. cap. 11. Armarium, promptuarium unum, ſcamma longa ſex. Paulus in l. Nam quod. §. 1. D. de penu legata, Si cui, quæ in promptuario ſunt, legata fuerint: non omnis penus legata eſt. Symmach. 9. Epiſt. 72. Linguæ tuæ ornatiſſimo promptuario nunquam deſit materia. Lactant. de Aureo ſæculo, Divin. Inſtit. lib. 5. cap. 5. p. 269. in fine, Cum promptuaria juſtorum benigne paterent omnibus. H. St.

PROMPTĀRIUM, i. n. Idem. Auſon. Epiſt. 21. extr.
Aliquid reportans interim munuſculi,
De largitate muſici promptarii.

PROMPTO, [προχειρίζω] āre. frequent. Plaut. Bacch. 3. 3. 61.
Nam illum meum malum promptare malim, quam peculium.
PH. Qui dum? LY. quia malum ſi promptet, in dies faciat minus.
Idem Pſeud. 2. 2. 33. Theſauros promptare.

PRŌMĪTOR, ōris. m. Serv. 1. Georg. Virg. ex Fabio Pictore tradit, flaminem Cerealem, dum ſacrum Cereale faceret, inter alios deos Promitorem invocaſſe. [Ex Theſ. Lipſ. Sed forte error eſt

PROMUS, a, um. Adj. Tertull. de Reſ. Carn. 27. Sepulchra erunt cellæ promæ. Ibid. In cellis promis caro ſalita & uſui repoſita ſervatur, depromenda illinc ſuo tempore.
Inconditum fructum velut promum, vendere. Columel. 3. 2. Al. Pomum.

PROMUS, i. m. Cellarius. Plaut. Pœn. 3. 4. 6.
Edepol feciſti prodigum promum tibi. Columel. lib. 12. cap. 3. Promis quoque, & cellariis, aliquid attendentibus aut metuentibus intervenire.
Per tranſlationem dixit Plautus in Trin. 1. 2. 44.
Ne admittam culpam, ego meo ſum promus pectori. Idem Pſeud. 2. 2. 14. Condus promus ſum, procurator peni. Apul. Apol. p. 308. Elmenh. Promus librorum, qui illic erant conditi.

PROMŬLUS, a, um. Adj. dimin. Mart. Capell. 3. de form. litt. U, ore conſtricto, labriſque promulis exhibetur. al. Prominulis.

PROMUM, i. n. Idem ac Promptuarium. Tertull. ad Uxor. 2. 4. Si cui largiendum erit, horreum, proma, præcluſa ſunt.

PROMONSTRA, Prodigia, inquit Feſtus.

PRŌMONTŌRIUM, i. n. [ἄκρα, ἀκρωτήριον] quaſi Præeminens mons dictum; ſignificat Montem in mari prominentem, aut aliquid ſimile. Plin. lib. 36. pr. Promontoria aperiuntur mari, & rerum natura agitur in planum.

planum. Cic. 6. Verr. 103. Ab eo oppido non longe, in promontorio, fanum est Junonis antiquum.

Promontorium vulgo vocatur *Cap*, vel *Cabo*, quasi Caput.

Oppida in extremis promontoriis posita. Cæs. 3. Bell. Gall. 12.

Sicilia tribus promontoriis in diversa procurrens. Mela 2. 7.

Est & Promontorium alibi quam ad mare. ut, Liv. 21. 35. Hannibal, in promontorio quodam, consistere jussis, militibus Italiam ostentat. Quod de summis Alpibus dicitur.

Multa passim sunt promontoria ubi tamen nulli sunt montes, nedum qui mari incumbant. Is. Voss. ad Melæ 1.13.p.70.conf. G. Voss. Etym.p.412.

PROMONTORIUM Minervæ, [Κιρκαῖον ἄκρον] est juxta Surrentum, in quo olim Sirenes habitasse feruntur. In illius autem extremo est Athenæum, hoc est Minervæ sacellum, quod Ulyxes ædificasse narratur. Hujus meminit Ovid. 15. Met. 709.

Inde legit Capreas, Promontoriumque Minervæ. Ubi per synnæresin quadrisyllabum est.

PRŌMŎVEO, mōvi, mōtum, [προκόπτω, προάγω, μηνύω, ὀρνύω, προάγω, παροτρύνω] ēre. Ultra movere, provehere. Ter. Eunuch. 5. 2. 3.

— move vero ocyus

Te, nutrix. s. moveo. c. video, at nihil promoves. Cic. 3. Q. frat. 1. In balneariis assa in alterum apodyterii angulum promovi.

Castra promovere. Cæsar 1. Bell. Gall. cap. 48 pr. Eodem die castra promovit, & millibus passuum sex a Cæsaris castris, sub monte, consedit. [Quod & Movere ἀπλῶς dicitur. Interp. Græc. Προκινῆσαι τὸ στράτευμα.

Gradum promovere ab aliquo loco. Stat. 12. Theb. 541.

Mœnia. Suet. Neron. cap. 16.

Onera promovere & portare. Columel. lib. 11. cap. 1.

Scalas, & machinamenta promovere. Tacit. 15. Ann. 4.

Promovere arcana loco dicitur Bacchus, quum facit ut revelentur. Hor. Epod. 11. 13.

Simul calentis inverecundus deus
Fervidiore mero arcana promorat loco.

Promovere aliquem. Cic. 4. Att. 11. Inde domum, cœnatus, ut sim præsto Miloni: ibi igitur te videbo & promovebo.

Promovere aliquem, [προβιβάζειν] Plin in Paneg. c. 90. extr. Habuerat hunc honorem periculis nostris divus Nerva, ut nos, etsi minus ut bonos, tamen promovere vellet. Plin. 10. Epist. 20. pr. Ubi primum me, Domine, indulgentia vestra promovit ad præfecturam ærarii. Suet. Oth. cap. 1. Promotos in ampliorem gradum.

Promovere, [ἐκτείνειν] Extendere. Plin. Epist. 20. lib. 8. Rursus omnes in eundem locum depulsæ, qua steterunt, promovent terram: & modo hac, modo illac lacum reddunt, auferuntque. De Vadimonis lacus insulis natantibus.

Aciem promovere. V. ACIES.

Cornua aciei utrinque promovere. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Imperium. Ovid. 2. de Pont. 2. 72.

Promôsse, pro Promovisse. Ovid. 2. Amor. 9. 17.

Roma, nisi immensum vires promôsset in orbem, &c.

Promovere, Prolongare, producere tempus. Ter. Andr. 4. 2. 28.

Eho tu impudens, non satis habes quod tibi dieculam addo,
Quantum huic promoveo nuptias? h. e. Differo. Donatus.

Promovere, Proficere. Ter. Hec. 4. 4. 81.

Abibo hinc, præsens quando promoveo parum. Ulpianus in l. Si quis mihi. in princip. D. de acquir. hæred. Si quis mihi bona fide serviat servus alienus: jussu meo hæreditatem adeundo nihil promovebit.

PROMŌTUS, a, um. Partic. [προηγμένος] Ultra motus.

Classis promota attollit fluctus. Stat. 1. Achil. 444.

Promota, & Remota, contraria. Cic. 3. de Finib. 52. Sic in vita non ea quæ primario loco sunt, sed ea quæ secundum locum obtinent, προηγμένα, id est producta, nominentur. Quæ vel ita appellemus (id erit verbum e verbo) vel promota & remota, vel, ut dudum diximus, præposita vel præcipua, & illa rejecta.

Promotus ad. Plin. 7. Epist. 31. Promotus ad amplissimas procurationes.

PROMOTIO, ōnis. f. Firmicus lib. 3. cap. 7. In palatiis regum, vel potentum virorum domibus, perseverant, & promotionibus aliquibus adornantur.

PROMŌTUS, ûs. m. Tertull. de Coron. Mil. cap. 3. Ad omnem progressum atque promotum.

PROMŌTOR, ōris. m. Patronus. Ammian. 21. 1. pr. Nullo arbitrio ejus promotorum suscepto, præter Nebridium. [Immo hic est eorum, qui ejus arbitrio promoti fuerant.

PRŌMULSUS, a, um. Partic. a PROMULGEO. Apul. 1. Florid. p. 342. Elmenh. Crines ejus præmulsis antiis, & promulsis caproneis anteventuli & propenduli.

PROMULCUS, i. m. Promulco agi navis dicitur, Quum scaphæ ducitur fune. Paulus. V. REMULCUS.

PRŌMULGO, āre. Publicare, palam pronuntiare: quasi Provulgare. Festus, Leges promulgari dicuntur, quum primum in vulgus eduntur. Alii sic; Promulgatur lex quum propalam constituitur, seu proponitur, ut intercedat qui velit: nemine intercedente, lex feratur. Etiam ob eam causam, ut quivis e populo, rogatione inspecta, per otium examinare posset, antiquanda mox esset, an sciscenda. Antiquat autem populus latam rogationem, quum perferri non sinit: abrogat vero jam perlatam. conf. Voss. Etym. p. 414. Cic. 2. Q. frat. 3. Cato legem promulgavit de imperio Lentuli abrogando.

De meo reditu octo Tribuni promulgarunt. Cic. pro Sext. 69.

Tribuni, qui promulgarent de salute mea, & ad vos sæpe referrent. Cic. Post. red. in Sen. 4.

Qui de Cæsare monstra promulgarunt, quibus intercederet nemo. Cic. 2. Q. frat. 5.

Quæstionem de aliquo promulgare. Cic. in Vatin. 26. i. e. Ad populum ferre rogationem. Budæus. [Rogationem de quæstione scil. decernenda. V. QUÆSTIO.

Rogationem promulgare. Quintil. lib. 2. cap. 4.

PROMULGATUS, a, um. [νομοθετηθείς] Partic. ut, Prælia promulgata. Cic. pro Muren. 30. ex Ennio. [Videtur autem de industria verboso ri usus poeta, ut ceteris item. V. Gell. 20. 10.

Re multos dies promulgata & cognita. Cic. pro Flacc. 15.

Promulgata, proposita, in ærario cognita, agunto. Cic. 3. de Legib. 11.

PROMULGĀTIO, ōnis. f. Actus ipse promulgandi. Cic. 1. Fam. 5. Subito exorta est nefaria Catonis promulgatio.

Illæ enim leges nulla promulgatione latæ sunt, antequam scriptæ. Cic. 2. Philip. 25.

Promulgatio trinundinum. Cic. 5. Philip. 8.

PRŌMULSIS, idis. f. [ὑδρόμελι] Potio ex mulso condita. Cic. 9. Fam. 16. Neque est quod in promulside spei ponas aliquid, quam totam sustuli. Idem 9. Fam. 20. Habuisses enim, non hospitem, sed contubernalem. At quem virum? non eum, quem tu es solitus promulside conficere. Integram famem ad ovum affero, itaque usque ad assum vitulinum opera perducitur. Promulsidem Turnebus eos cibos vocari scribit, quibus ante primum haustum vescebantur, quem e mulso ducebant, quod vacuis & inanibus venis initio dulcem esse potionem putarent infundendam. Itaque ex austero vino mulsum conditum reprehenditur. Hor. 2. Serm. 4. 24.

Aufidius forti miscebat mella falerno,
Mendose. Alii Promulsidem interpretantur, Quod vice mulsi convivis ad appetentiam provocandam dabatur. Alii Antecœnam interpretantur, quod daretur ante mulsum. V. Lips. Ant. Lect. lib. 3. p. 147. Plaut. & Interp. Petron. cap. 31. & 34. Salmas. ad Tert. de Pallio, p. 437. vel Lex. Pitisc.

Translate. Petron. cap. 24. Cras in promulside libidinis nostræ militabit.

PROMULSIDĀRIUM, i. n. pro Repositorio promulsidis. Petron. Satir. cap. 31. Ceterum in promulsidario asellus erat, &c. al. Promulsidari. V. Wower. in loc. & plenius in Lex. Pitisc.

Promulsidaria, Vasa dicuntur, quibus promulsis continetur. Pomponius. Legatis vasis, scutellas, & promulsidaria contineri. in titul. de auro & argento legat. in P.

PROMUNTORIA, orum. n. pl. Prominentes sunt in mari rupes, unde per u scribi hæc vox debet, ut veriloquium demonstrat. Non enim a Monte, sed a Prominendo deducitur: in Livio tamen eminens & editissimum in Alpibus jugum promuntorium appellatur. V. PROMONTORIUM. s. l.

PROMUS, V. PROMO.

PRŌMUSCIS, idis. f. [προβοσκίς] Manus, sive proboscis, elephantorum alias dicitur. Plin. lib. 8. cap. 7. Promuscidem elephantorum facillime amputari, Pyrrhi præliorum experimentis patuit. Vetus exemplar Proboscidem legit.

PRŌMŪTUUM, i. n. Mutuum, mutua pecunia. Scævola l. 40. §. 3. de Statu lib. in P. Quod neque a conductoribus prædiorum, neque a villicis pensiones exegerit, & insuper etiam promutuum eis dederit.

PRONĀUS, i. m. [πρόναος] verti potest Protemplum, quasi ante templum, vel Templi vestibulum. Vitruv. lib. 3. cap. 1. Dipteros autem octastichos, & pronao & postico. i. e. *Tant en son principal rencontre, qu'en son fons.* Rursus cap. 3. Spiris perfectis & collocatis, columnæ sunt medianæ in pronao & postico ad perpendiculum medii centri collocandæ. i. e. *Tant au front, comme au derriere.* Budæus etiam Pronaum vocat, quod vulgus *Le parvis, Comme le parvis de nostre dame de Paris.* conf. Baldi Lex. Vitruv. p. 93.

PRŌNECTO, nexi & nexui, nexum, [καταπλέκω] ĕre. Stat. 4. Silv. 3. 145. Phalæc.

Vidi quam seriem morantis ævi
Pronectant tibi candidæ sorores. h. e. In longum tempus nectant.

PRŌNĔPOS, ōtis. m. [πρέγγονος] Nepotis filius. Ovid. 13. Met. 142.

— quia retulit Ajax
Esse Jovis pronepos; nostri quoque sanguinis auctor
Juppiter est. Cic. 13 Philip. 15. Hæc si cogitas, M. Lepide, M. Lepidi Pontificis Maximi fueris pronepos. Idem 16. Att. 14. Quintus, avi tui pronepos, scribit ad patris mei nepotem.

PRŌNEPTIS, is. f. [προέγγονη] Neptis filia. Cajus in l. 1. D. de grad. & affin. Pers. 6. Sat. 53. — si mihi nulla

Jam reliqua ex amitis, patruelis nulla, proneptis
Nulla manet.

PRONITAS, &c. V. PRONUS.

PRŌNŒA, æ. f. [πρόνοια] Providentia. Budæus in notis ad Pand. Mentem enim mundi Stoici πρόνοιαν, id est Providentiam appellaverunt, quem deum esse putabant, ut docet Cic. lib. 2. de Nat. Deor. 58. Unde Quintil. de Deo loquens, Providentiam fere dicit: ut primo libro Oratione (inquit) nihil præstantius homini dedit Providentia. Et alibi de Cicerone loquens, (lib. 10. cap. 1. p. 916. Burm.) Dono quodam providentiæ genitus, in quo omnes suas vires eloquentia experiretur. Ex ea autem mente divina, quæ & providentia dicitur, animos humanos defluxisse ajebant, quasique destillasse. Cic. 2. de Nat. Deor. 64. Ex piscibus tanta percipitur voluptas, ut interdum Pronœa nostra Epicurea fuisse videatur. conf. Gell. 6. 1. & Providentia in PROVIDEO.

PRŌNŌMEN, inis. n. [ἀντωνυμία] Pars est orationis Grammaticis, dicta quod vice nominis ponatur. Ut enim quum nomen ponimus, explicamus personam: sic ponendo pronomen, tacito nomine; ut quum dicimus, Hic legit, ille scribit. De hoc consule Priscianum & alios grammaticos. Pronomina quadruplicia sunt, Infinita, Ut infinita, Ut effinita, Finita. Varr. 7. de L. L. 23. conf. Quintil. lib. 9. cap. 3.

PRONOMĬNĀLIS, e. Adj. ut, Pronominalis constructio. Priscian. lib. 17.

PRONŌMĬNĀTIO, ōnis. f. Græce ἀντονομασία; Figura rhetorica, quæ cognomine extraneo demonstrat id quod suo nomine appellari non potest. Ut si quis, cum loquatur de Gracchis, At non Africani nepotes, inquiet. Auct. ad Heren. 4. 42.

PRŌNŬBA, æ. f. vel potius PRONUBUS, a, um. Adj. [προμνήστρια, νυμφεύτρια] Pronubæ dicuntur, Quæ sunt in obsequio nubentis, inquit Donatus in 7. Æn. 319.

Pronuba dicitur, quæ nubentes domum mariti deducit, ac comitatur, ex parte uxoris: sicut Auspex ex parte viri. Inde Pronuba Juno dicitur, Quæ nubentibus præest, inquit Serv. in Virg. 4. Æn. 166. conf. Ovid. 6. Epist. 43.

Bellona pronuba. Virg. 7. Æn. 319.

Flamma pronuba. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 131.

— tenerum jam pronuba flamma pudorem
Sollicitat. h. e. Ingenitus ardor quidam qui ætate matura virgines ad nuptias provocat: aut certe Connubii tempus, quippe novam nuptam faces præibant.

Nox pronuba. Claud. 4. Cons. Honor. 642.

Annulus pronubus. l. 38. ff. pr. de Rit. Nupt. & l. 3. Cod. de Sponsal. conf. Lex. Pitisc.

PRONŪBO, ĕre. Nuptiis præsum. Festus. [Ubi?

PRONU-

Pronubans, antis. Partic. Hieron. vita Malchi p. 99. Pronubante nobis mæstitia.

Prōnuntio, [ἐκφωνέω, ἐκφέρω] āre. est id quod vulgo Memoriter recitare dicitur. Plin. lib. 7. cap. 48. Lucceja mima centum annis in scæna pronuntiavit.
Ad comicum morem pronuntiare aliquid. Quintil. lib. 1. cap. 8. & 12.
Acriter, apte, decenter. Plin. 5. Epist. 19. pr.
Intente, instanterque pronuntiare. Plin. 5. Epist. 19. Nam ante aliquot annos, dum intente, instanterque pronuntiat, sanguinem rejecit.
Perperam. V. PERPERAM.
Memoriter pronuntiare. Cic. 2. de Divin. 14. In quo nostra quædam Aratea memoriter a te pronuntiata sunt.
Epistolas pronuntiare versiculis facetis. Cic. 13. Att. 6.
Uno spiritu multos versus pronuntiare. Cic. 1. de Orat. 261.
Pronuntiare, Dicere. Plin. 5. Epist. 18. ad Macrum extr. Nec tamen adhuc possum pronuntiare, utrum sit difficilius, capere aliquid, an scribere.
Seorsum de re aliqua. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Pronuntiare, Judicare. Quintil. lib. 2. Sed ii qui sint, non cujusvis est pronuntiare. Hæc Budæus.
Pronuntiare sententiam. Cic. 2. de Fin. 37. Quam igitur pronuntiabit sententiam ratio?
Pronuntiare de. Plin. 3. Epist. 15. extr. Non temere jam nunc de universitate pronuntio: de partibus experiar legendo.
Ex animi sensu ac dolore pronuntiare. Cic. pro Rosc. Amer. 129. Quæ enim mihi ipsi indigna & intolerabilia videntur, quæque ad omnes, nisi providemus, arbitror pertinere, ea pro me ipso, ex animi mei sensu ac dolore pronuntio.
Pronuntiat adversus utrumque usus. Plin. lib. 17. cap. 9.
Pronuntiare, Palam promittere. Cic. pro Cluent. 78. Suppressam esse ab eo pecuniam quam pro reo pronuntiasset: qui erant in concione non intelligebant. Hæc Budæus. Curt. 3. 5. 15. Quippe Darius mille talenta interfectori Alexandri daturum se pronuntiari jusserat. Suet. Cæs. cap. 19. Nummos de suo communi nomine per centurias pronuntiavit.
Pronuntiare, Nominare. Liv. 24. 27. Postremo victi consensu, & seditionem metuentes, pronuntiant eos Prætores.
Pronuntiare per præconem. Auctor de Viris illust. cap. 51. extr. Liberos etiam Græcos Nemeæ per præconem pronuntiavit.
Pronuntiare, Palam nuntiare, Edicere. Curt. lib. 4. 8. 16. Imminensque Dario, iter ad Euphratem pronuntiavit.
Pronuntiare prælium in posterum diem, Indicere. Liv. 24. 14. extr.
Nomina victorum magna voce pronuntiant ludorum Gymnicorum præcones. Cic. 5. Fam. 12. ad fin.
Pronuntiare, inquit Budæus, verbum est juris in alio significatu, pro eo quod est Expresse & nominatim prædicere, præfarique ex bona fide in rebus contrahendis. Ulpian. in l. prima, D. De Ædilitio edicto, sæpe in ea significatione usus est: & in l. Quod si nolit, Qui mancipia vendunt, nationem cujusque in venditione pronuntiare debent. Hoc Græci ἐκφέρειν, dicunt. Cic. 3. Off. 66. Is igitur Cato judex ita pronuntiavit, quum in vendendo rem eam scisset, & non pronuntiasset, emptori damnum præstari oportere. Hoc etiam Nuncupari dicitur.
Pronuntiatum & statutum, inquit Ulpian. in l. Pronuntiatum. D. de Verb. signif. idem dici potest: promiscue enim & pronuntiasse, & statuisse solemus eos dicere, qui jus habent cognoscendi.
Pronuntiare de calumnia. Plin. 6. Epist. 31. ubi V. Buchner. Hinc Pronuntiari ad bestias, est Damnari, l. 6. Dig. ad l. Julian. peculatus.
De se sententiam ferre, & judicium pronuntiare. Cic. in Pison. 97. [In emendatis codd. exstat, Tum tu ipse de te, Fecisse videri pronuntiavisti. Quæ est ipsa formula Judicis, sententiam pronuntiantis in quæstione facti.
Amplius pronuntiare, Ampliare litem. Cic. 3. Verr. 26.
De tribunali Prætor pronuntiat, si quis, &c. Cic. 4. Verr. 94.
Pronuntiatur, Imperf. Plin. lib. 16. cap. 4. Patriam ab eo coronari pronuntiatur.

Pronuntiātus, a, um. Partic. [ἐκφωνηθείς] ut, Pronuntiata sententia. Versus pronuntiatus syllaba una brevior aut longior. Cic. in Parad. 3. extr.
Pronuntiatus, Promissus. Curt. 10. 6. 24. Ipsum ad pronuntiatam prædam sequebantur.
Item Damnatus. Ammian. 15. 3. extr. Protectores pronuntiati vertere solum, veniam meruere.

Pronuntiātum, i. n. [ἀξίωμα] Cic. 1. Tusc. 14. Omne prænuntiatum (sic enim mihi in præsentia occurrit ut appellarem ἀξίωμα, utar post alio, si invenero melius) Id ergo est pronuntiatum quod est verum aut falsum. De hoc V. Gell. lib. 16. cap. 8.

Pronuntiātio, ōnis. f. [ἐκφώνησις, ἐκφορά] Actus ipse pronuntiandi.
Pronuntiatio, Pronuntiatum, Effatum. Cic. de Fato 26. Quod quum ita sit, quid est quod non omnis pronuntiatio aut vera aut falsa sit?
Pronuntiatio apud Rhetores, est, Vocis, & vultus, & gestus moderatio cum venustate, inquit auctor ad Heren. lib. 1. 2.
Indecora vel voce, vel gestu pronuntiatio. Quintil. lib. 3. cap. 3.
Quis enim cantus moderatæ orationis pronuntiatione dulcior inveniri potest? Cic. 1. de Orat. 34.
Pronuntiatio, Judicialis sententiæ Prolatio, Declaratio, Denuntiatio. ut, Lex & Pronuntiatio. Cic. pro Cluent. 67. Lege & pronuntiatione nondum condemnato, tantum Avitus Oppianicum reum statim non fecit.
Qua pronuntiatione facta. Cæs. 2. Bell. Civil. 25. 7. ubi de Comminatione Curionis. Petron. cap. 80. Fulminatus hac pronuntiatione. Dixerat prius, Commisi judici litem.
Græca pronuntiatione strategemata dicuntur. i. e. Græca voce. Valer. Max. 7. 4. pr.

Pronuntiātus, ûs. m. [ἐκφώνησις] pro ipsa Pronuntiatione. Gell. lib. 4. cap. 17. Ratio in pronuntiatu manet. Idem 15. 3.

Pronuntiātor, ōris. m. [ἐκφωνητής] Cic. de Clar. Orat. 286. Thucydides enim rerum gestarum pronuntiator sincerus & grandis etiam fuit.

Pronuntiābilis, e. Adj. Apul. Doctr. Plat. 3. pr. Oratio pronuntiabilis. Gloss. Lat. Gr. Pronuntiabile ῥητόν.

Pronuntiatīvus, a, um. Adj. Idem. ut, Modus pronuntiativus, quo pronuntiamus. Diomed. lib. 1. [Quia per hunc Pronuntiata efferimus. Alias Indicativus.

Prōnūper, Adv. [νέωστί] quasi dicas Valde nuper. Plaut. Trin. 2. 4. 26.
Qua sponsione pronuper tu exactus es
Pro illo adolescente. Al. Quas sponsiones.

Prōnŭrus, ûs. f. [πρόνυος] Nepotis uxor. Ovid. 17. Epist. 206.
Pronurus & magni Laomedontis ero. Modestinus in l. Nurus. D. de gradib. & affinib.

Prōnus, a, um. Adj. [πρηνής, καταφερής, καταπρηνής] In anteriorem partem flexus. Ovid. 1. Met. 84.
Pronaque quum spectent animalia cetera terram,
Os homini sublime dedit, &c.
Supinus & Pronus, contraria. Plin. lib. 7. cap. 17. Virorum cadavera supina fluitare, feminarum prona: velut pudori defunctarum parcente natura.
Pronus & Superus, contraria. Cic. 1. Tusc. 42.
Pronus & Demissus. Plin. 5. Epist. 6. Demissus inde pronusque pulvinus, cui bestiarum effigies invicem adversas buxus inscripsit.
Proni decurrere monte parabant. Sil. lib. 7. 216.
Pronus ad Meridiem locus. Varr. 3. de R. R. cap. 16.
Pronus soli, & ad solem. Columel. lib. 2. cap. 9.
Solum orienti pronum. Columel lib. 1. cap. 3. Quantoque fuerit ædificii solum pronius orienti, tanto & æstate liberius capere perflatus, &c.
Pronus in ventrem. Varr. 2. de R. R. cap. 7.
Pronus bibis aquam. Martial. lib. 1. 93.
Aurigæ pendent proni in verbera. Virg. 5. Æn. 147.
Mittere aliquem pronum. Catul. ad Coloniam, 18. 23. i. e. Præcipitem dare.
In pronum jaculari. V. JACULOR.
Pronus, Facilis. Plin. 8. Epist. 10. Quibus video a meo, tuoque latere pronum ad honores iter, & audita latius nomina, & non subitas imagines relicturus. Tacit. Agric. 33. 7. Omnia prona victoribus.
Pronus, pro Vicino. Virg. 5. Æn. 212. — ventisque vocatis
Prona petit maria. i. e. Litori vicina. Servius. Prona maria, inquit, quasi non ipsa essent per quæ transierant: aut possit fieri, ut sint maria devexa. Non hoc sensit, sed facilitatem reditus voluit demonstrare. Pronum enim dicimus, quicquid difficultatem non habet: & Arduum, quicquid difficulter superatur, Donatus.
Pronus, per translationem, Inclinatus ad virtutes, vel ad vitia. Plin. in Paneg. cap. 84. Nihil est tam pronum ad simultates, quam æmulatio, in feminis præsertim.
Pronior huic rei, pro In hanc rem, apud Suet. Neron. cap. 40. Cui spei pronior, Britannia Armeniaque amissa, ac rursus recepta, defunctum se fatalibus malis existimabat.
Honori alicujus pronior. Stat. 3. Silv. 3. 153.
Proniores paci. Valer. lib. 8 cap. 3. extr.
Pronus ad hæc, apud Suet. Vitell. cap. 7. & in superioribus exemplis.
Ad omne nefas pronus. Lucan. lib. 6. 147.
Proniores ad iracundiam. Plin. lib. 22. cap. 24.
Pronius ad fidem, Credibilius. Liv. 21. 28. Id ut tutius consilium ante rem foret, ita acta re, ad fidem pronius est.
In aliquid pronior. Quintil. lib. 2. cap. 8.
In bellum pronus. Lucan. lib. 1. 292.
In obsequium plus æquo pronus. Hor. 1. Epist. 18. 16.
Juventus Satyrorum prona in venerem. Ovid 1. Fast. 397.
Proni in aliquem dicuntur Qui ei favent. ut Tacit. 1. Hist. 13. 6. Prona in eum aula Neronis. Idem 2. Hist. 74. 2. Muciani animus nec Vespasiano alienus, & in Titum pronior. Suet. Galb. cap. 12. Remisit in patriam quasi Cn. Dolabellæ proniorem.
Aër pronus. Ovid. 14. Met. 821.
— pronumque per aëra lapsus, &c. i. e. Cedentem & transitu facilem.
Ætas ad vitia maxime prona. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Agnus. Ovid. 5. Fast. 598.
Et pronus saturæ lac bibit agnus ovis.
Amnis. Virg. 1. Georg. 203.
Atque illum in præceps prono rapit alveus amne.
Anni proni, Volubiles & declivi, instabiles & cito labentes. Acron. Hor. in Arte Poet 60.
Aqua. Virg. 8. Æn. 548.
Aures pronas accommodare. Claud. de Bell. Gildon. 426.
Auribus pronis aliquid accipere. Tacit. 1. Hist. 1. 4.
Aures superbæ, & offensioni proniores. Tacit. 4. Ann. 29.
Crateres, Eversi. Stat. 5. Theb. 255.
Currus. Stat. 10. Theb. 364.
Decursu prono agitur malum. Catul. ad Ortalum, 63. 23.
Dies. Stat. 2. Theb. 41.
Fides prona venit. Ovid. 3. de Arte Am. 674.
Lapsus. Claud. 1. in Ruff. 159.
Lapsus fidei. Plin. lib. 5. cap. 1.
Largitor. Claud. 4. Conf. Hon. 117.
Manu prona fundere Falerna. Tibul. lib. 3. 6. 6.
Mens prona in ferrum. Lucan. lib. 1. 154.
Menses pronos volvere. Hor. 4. Carm. 6. 39.
Motus corporis pronus, obliquus, supinus. Cic. 1. de Divin. 120.
Sententia prona. Valer. 8. Argon. 340.
Via prona. Ovid. 2. Met. 67.
Compar. Paterc. 2. 69. 6. Quem pronior fortuna comitatur.
Superl. Pronissimus ad indulgentias. Capitol. in Pio, cap. 10.

Prone, Adv. Compar. Ammian. 30. 29. Ad sugillandum pronius inclinat.

Pronītas, ātis. f. [τὸ πρηνές] Seneca in præfat Declam Nescio qua iniquitate & ad malum pronitate naturæ eloquentia se retrotulerit.

Prono, āre. Sidon. 8. Epist. 11. Ipsi latrones ad pavimentum conversa defunctorum ora pronaverunt.

Pronātus, a, um. Partic. Sidon. 8. Epist. 17. Nunc per catastrophen sæpe pronatus.

Prŏœcōnŏmia, æ. f. [προοικονομία] Figura: de qua sic Servius in illum versum Virg. 1 Æn. 230.
— & Libyæ defixit lumina regnis. Pulchra prooeconomia, id est dispositio carminis. Vituperabile enim fuerat si ex abrupto transitum faceret. Rursus Virg. 2. Æn. 298.
Diverso interea miscentur mœnia luctu. Ubi Servius, Hæc est prooeco-

prooeconomia. ait enim Æneam non fuisse proditorem: sed propter longinquitatem domus, & tarde bella cognovisse, & facilius evitasse discrimen.

PRŎŒMIUM, i. n. [προοίμιον, προοίμιον] Latine dicitur Initium vel exordium, sive præfatio. Dictum Prooemium, quod οἴμη Cantus dicitur: componiturque ex πρὸ, i. e. ante; & οἴμη, cantus, quasi Ante cantum. Nam sicut citharœdi pauca illa, quæ antequam legitimum carmen inchoent, emerendi favoris gratia, canunt, Prooemium cognominavere: sic oratores ea, quæ, priusquam causam exordiantur, ad conciliandos judicum animos, præloquuntur, eadem appellatione signarunt. Sunt tamen qui Prooemium appellatum velint, quod Græci οἶμον viam nominant: quod prooemium ante rei ingressum ponatur. Hæc fere Quintil. 4. 1. V. Voss. Etym. Cic. 16. Att. 6. De gloria librum ad te misi, & in eo prooemium id est, quod in Academico tertio. Id evenit ob eam rem, quod habeo volumen prooemiorum: ex eo eligere soleo, quum aliquod σύγγραμμα institui.

Libera prooemia. Quintil. lib. 3. cap 8.
Longo & alte petito prooemio respondere. Cic. pro Cluent. 58.
Vitiosum. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Dicere prooemium. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Scribere. Quintil. lib. 3. cap. 9.
In singulis libris utor prooemiis. Cic. 4. Att. 16.
Prooemia philosophiæ. Cic. 1. Acad. 8. In iis ipsis antiquitatum prooemiis philosophiæ scribere voluimus. Al. Philosophiam, vel Philosophice.
Habes legis prooemium: Sic enim hoc appellat Plato. Cic. 2. de Legib. 17.
Idem 3. Verr. 111. Itaque cum a te caput illud, tam multis verbis mercenario prooemio esset ornatum, &c.
Affictum prooemium citharœdi. Cic. 2 de Orat. 325.
Rixæ prooemia, Principium. Juven. 3. Sat. 288.

PROŒMIOR, [προοιμιάζω] āri. Exordiri. Plin. 2. Epist. 3. Prooemiatur apte, narrat aperte, pugnat acriter, colligit fortiter, ornat excelse. Postremo docet, delectat, afficit. Adde Sidon. 4. Epist. 3.

PRŌPÆDEUMATA, um. [προπαιδεύματα] sunt ea Documenta, quæ præscifcere nos oportet prius, quam accedamus ad rerum grandiorum arcanarumque cognitionem. Bud. lib. 5. de Asse.

PRŌPĀGO, ĭnis. f. [ἀπόγονον, μόσχευμα, παραφυάς, ἀπόρρυξ, κληματίς] Vitis vetula, & suppressa, ut ex una plures fiant: dicta quod porro pangatur, id est, longe figatur. Festus. Virg. 2. Georg. 26.

— pressos propaginis arcus. Et prima producitur. Cic.
de Senect. 52. Malleoli, sarmenta, vites, traduces, propagines.
Vitis vitium deprimitur in propagines. Plin. lib. 14. cap. 1.
Vites melius respondent propagine. Virg. 2. Georg. 63.
Vitium propago adulta. Hor. Epod. 2. 9.
Prŏpago, pr. corr. Genus. Lucret. 5. 1026. Virg. 12. Æn. 827.
Sit Romana potens Itala virtute propago.
Auctor propaginis. Ovid. 3. Fast. 157.
Avidissima cædis. Ovid. 1. Met. 160.
Blanda catulorum. Lucret. lib. 4. 995.
Clara. Lucret. lib. 1. 43.
Versuta propago, Autolycus. Ovid. 11. Met. 312.
Disciplinæ propagines. Varr. de L. L. lib. 7. 9. extr.
Propago librorum. Plin. lib. 7. cap. 14. Qua de causa aliorum ejus librorum propago, Liciniani sunt cognominati.
Propago, priore nunc corr. nunc prod. In utraque enim significatione credendum est nunc produci, nunc corripi: nam in posteriore primam produxit Lucret. lib. 5. 848.
Ut propagando possit producere fæcla. Quamvis in priore significatu neminem sciam ex antiquis qui contraxerit. Sunt autem qui putant, Probi auctoritatem secuti, in Nominativo primam corripi, in Ablativo produci.

PROPĀGES, is. f. pr. c. (inquit Nonius 1. 327.) est Series & affixio continua, vel longe ducta. Pages enim compactio; unde Compages, & Propagare genus, id est Longe mittere. Pacuvius, Salvete gemini, mea propages sanguinis. Ennius,
Nobis unde forent fructus, vitæque propages. al. Propagmen.

PROPĀGO, pr. c. [κατακλημάτιζω] āre. Vitem vetulam supprimere, ut ex ea una plures fiant. Cato R. R. cap. 32. Vites propages in sulcos. Hujus verbi primam syllabam Lucretius modo producit, modo corripit, præpositionem Pro in plerisque compositis faciens ancipitem.
Propagare, per translationem, ponitur pro Extendere, & dilatare. Cic. 7. Verr. 179. Quum ipse sui generis initium ac nominis ab se gigni & propagari vellet, hominum potentissimorum suscepit inimicitias.
Propagare aliquid posteritati. Cic. pro Sext. 102. Hæc monumentis annalium mandantur, posteritati propagantur.
Laudem propagare ad sempiternam memoriam. Cic. pro Domo 87. Hujus viri laudem ad sempiternam memoriam temporis calamitas propagavit.
Ex quibus bona plura propagentur. Cic. in Topic. 69.
Genus animantum propagare. Lucret. lib. 1. 196.
Vera gloria radices agit atque etiam propagatur. Cic. 2. Off. 43.
Prolem. Lucret. lib. 2. 996.
Religionem propagare. Cic. 2. de Divin. 149.
Sæcla propagare. Lucret. lib. 1. 21.
Stirpem propagare in prope quingentesimum annum. Cic. 1. Philip. 13.
Tempora. Cic. 2. in Catil. 11.
Vitam sibi propagare. Cic. 1. de Invent. 2. Nam fuit quoddam tempus, quum in agris homines passim bestiarum more vagabantur, & sibi victu ferino vitam propagabant.
Arbitria propagare Paulus l. 32. Non disting. §. 16. Quæsitum. D. de Receptis, qui arbitr. vocat, Quando arbiter pronuntiat ad alium arbitrum rem rejiciendam. Budæus.
Commeatum propagare, Producere, proferre. Sueton. Calig. cap. 29.
Imperium in annum. Liv. 23. 25. extr. Suet. Cæs. cap. 24.
Fines imperii propagare. Nepos 25. 18. 2.
Terminos urbis. Tacit. 12. Ann. 23.

PROPAGANDUS, a, um. Partic. ut, Soboles propaganda. Cic. pro Marcel. 24.
Religio propaganda, quæ est juncta cum cognatione naturæ. Cic. 2. de Divin. 149.

PROPAGĀTUS, a, um. aliud Partic. ut, Memoria Consulatus mei propagata. Cic. 4. in Catil. 26.
Verissime memoriam propagata, fabulæ similia existimare. Cic. ad Octav.

PROPAGĀTIO, ōnis. f. [κατάθεσις] Columel. de Arboribus, cap. 7. Propagationum genera tria sunt in usu maxime.
Vitium propagatio. Cic. de Senect. 53.
Propagatio & Soboles. Cic. 1. de Off. 54. Quæ propagatio & soboles, origo est Rerumpub.
Vita in qua nihil insit nisi propagatio miserrimi temporis. Cic. 5. Fam. 15.
Finium imperii propagatio. Cic. de Provinc. Conf. 27.
Propagatio nominis. Cic. 1. Tusc. 31.

PROPAGĀTOR, ōris. m. Cic. 8. Att. 3. Ille restituendi mei quam retinendi studiosior, ille provinciæ propagator, ille absentis in omnibus adjutor. De Pompejo.

PRŌPAGMEN, ĭnis. n. Enn. apud Non. 1. 327. & 3. 183.
Nobis unde forent fructus, vitæque propagmen. [Ita legit Mercer. Nam in Gothofr. cod. corrupta sunt. Quasi esset Propagīmen a Propago, ĕre, forma simplicis Pago, ĕre.

PROPĀGĬNO, āre. Idem quod Propagare. Gloss. Gr. Lat. Καταμοσχεύω, Propagino.

PROPAGINĀTUS, a, um. Partic. Tertull. de Pallio, cap. 2. Quot populi propaginati.

PRŌPĀLA, æ. m. est Qui merces propalam velut ante palum, aut de palo pendentes habet, & vendit: quam vocem in propolam depravavērunt, quum apud Græcos, quorum vocabulum videri volunt, hæc vox Proxenetam significet, venditionisque conciliatorem, ut scribit Pollux. Cic. in Pison. 67. Panis & vinum a propala & de cupa. Sic enim legit Turneb. 1. 1. Quin & ea vox integra hodieque apud Varr. R. R. 3. 14. remanet, sic scribentem, Denique ipsæ exruminantes ad propalam vitam diu producunt. Id est apud propalam, Quo sane Varronis in loco non dubitem Ruminantes emendare refragantibus libris omnibus, in quibus Exgrumantes legitur. Cochleas enim dicit apud propalam ruminando suo sibi succo, & exiguo cibo vitam diu producere. Apud Nonium denique in Primiter, 2. 661. Lucilius ipso syllabæ modulo satis indicat vocabulum Latinum esse, cujus verba sunt,
Ut cum primitiis ficos propala recentes
Protulit, & pretio ingenti dat primitus paucos. Ex Turnebo 1. 1.
al. Propola. [V. not. ad loc. Omnino verbum confictum a Turnebo est, cujus merito a Scalig. exploditur sententia.

PROPĂLAM, Adv. [ἀπαρακαλύπτως] i.e. Clare, aperte, & in propatulo. Cic. 1. de Orat. 161. Non explicata veste, neque proposito argento, neque tabulis, & signis propalam collocatis.
Ponere libellos propalam. Tacit. 4. Ann. 27.
Respondere propalam. Tacit. 12. Ann. 46.
Hæc propalam dicebat; illa tacita suberat cura. Liv. 34. 33. extr.

PROPĀLO, āre. probat Calepinus ex Columella lib. 13. cap. 7. Per quos uti quæque virga postulaverit, propaletur. Ubi rectius Propagetur legitur.
Pagina propalatur. Mamert. de Anima, 1. 2.
Quæ propalare dissimulat, excolere detrectat. Sidon. 9. Epist. 11.

PROPALĀTUS, a, um. Partic. Oros. lib. 6. cap. 5. Contra edictum propalatæ & publicæ veritatis. Augustin. Epist. 137. Divinitus propalatum.

PRŌPANSUS, a, um. Partic. a Propando. Apul Milef. 6. p. 179. Elmenh. Aquila propansis utrinque pinnis.

PRŌPATRUUS, i. m. sec. c. Maximus patruus, frater proavi. Cajus in l. 1. D. de gradib.

PRŌPĀTŬLUS, a, um. Adj. [προφανής] Late patens, atque apertum, quasi porro patulum. Cic. 6. Verr. 110. Ac tamen eo contentus non fuit, ante ædem Cereris, in aperto ac propatulo loco, signa duo sunt, Cereris unum, alterum Triptolemi, & pulcherrima, & perampla.
Statuas in propatulo domi abjicit. Nepos 23. 9. 3.
In propatulo, Adverbialis formula, pro Palam. Columel. lib. 12. in procem. Quum victus & cultus humanus, non uti feris in propatulo, ac silvestribus locis, sed domi sub tecto accurandus erat.
Pudicitiam in propatulo habere. Sallust. Catil. 13. Viros muliebria pati, mulieres pudicitiam in propatulo habere. conf. Plin. 1. Epist. 8.
Propatulo, sine præpositione, quasi Adverb. Mela 1. 19. Propatulo vescuntur ita Voss. & Gronov.

PRŎPE, Præpositio [ἄγχι, ἄγχοῦ, ἀγχόθι, ἐγγύς, σύνεγγυς] Accusativo casui serviens, significat Juxta. Curt. Quum prope id oppidum copias constituissent. [Revera semper Adverbium esse, & subaudiri præp. Ad in ejusmodi constructione docet Sanctius in Minerv. 1. 16. p. 150. ed. 5.
Ubi non modo prope me, sed plane mecum habitares. Cic. 7. Fam. 24.
Cubat is prope Cæsaris hortos. Hor. 1. Serm. 9. 18.
Prope templa adgreditur. Varr. ex poeta in Peribœa, lib. 6. de. L. L. 2.
Scrupea saxa Bacchi templa prope adgreditur.
Prope ripam quum plebs Anienis ad III milliarium consedisset. Cic. de Clar. Orat. 45.
Prope a. Plin. lib. 15. cap. 18. Tam prope a muris habemus hostem. h. e. Muris nostris tam propinquum. Cic. in Pison. 30. Prope a meis ædibus, &c. sedebas.
Bellum prope a Sicilia. Cic. 7. Verr. 6. At quum in Italia bellum tam prope a Sicilia, tamen in Sicilia non fuit?
Prope ab. Plin. lib. 4. cap. 4. Nec sunt vetustiora de illa re Latinæ linguæ prætexta: tam prope ab origine rerum sumus. h. e. Tam sumus propinqui post rerum originem.
Prope ab domo detineri. Cic. 4. Verr. 10. Quod commodum non mediocre Pop. Romano est, tantum civium Rom. numerum, tam prope ab domo, tam bonis fructuosisque rebus detineri.
Prope metum, translate. Liv. 1. 25. Horatium accipiunt, eo majore cum gaudio, quo prope metum res fuerat. [Ita Gronov. subaudito Magis. Sigonius mavult Propius metum. An Propiore metu? i.e. Magis instante, urgenteque, Non enim metum ἁπλῶς, indicare vult, sed Magnum metum.
Prope dolum. Ulpian. in l. Si fidejussor. in princ. D. Mandat. Dissoluta negligentia prope dolum est.
Prope seditionem ventum. Tacit. 3. Hist. 21.
Ab exsule prope esse. V. A vel AB.
Prope ab incesto. Quintil. in Infami in matrem, 1. Decl.
Prope, [πλησίον, πλησία, πέλας] sine casu, est Adverbium idem significans. Ter. Adelph. 4. 1. 8.
Et illud rus nulla alia causa tam male odi, nisi quia prope est.
Tu adventare ac prope adesse jam debes. Cic. 4. Att. 16.
Prope adventat. Plaut. Truc. 2. 4. 48.

Prope

Prope appositum alterius gladium e vagina eduxit. Cic. 2. de Invent. 14.
Prope intueri, & Procul spectare, contraria. Cic. de Senect. 43.
Volebam prope alicubi esses, In propinquo loco. Cic. 9. Fam. 7.
Prope est, quando. Plaut. Men. 5. 6. 25. h. e. Appropinquat tempus.
Prope adest, quum. Ter. And. 1. 1. 125.
Prope adest, quum alieno more vivendum est mihi. subaud. Tempus.
Prope adest, ut. Plaut. Aul. 2. 3. 9.
Prope est, ut omnes sint. Sen. Epist. 121. i. e. Parum abest quin omnes sint.
Jam prope erat, ut sinistrum cornu pelleretur Romanis, ni septima legio successisset. Liv. 40. 32.
Prope est factum, ut injussu Prætoris, signis convulsis, in aciem exirent. Liv. 25. 21. pr. conf. seq. dict.
Prope, Quasi, fere. Ter. Heaut. 1. 1. 46.
Ejus filiam ille amare cœpit perdite,
Prope jam ut pro uxore haberet. [Quod & Prope modum dicitur.
Annos prope quinquaginta continuos. Cic. 2. Verr. 40.
Jam tu potes discedere liberatus molestia, prope, dicam, non minore, quam Quintius. Cic. pro Quint. 44.
Prope desperatis rebus. Cic. 7. Fam. 29.
Prope divinitus. Cic. 2. Verr. 1. Id non humano consilio, sed prope divinitus, datum atque oblatum vobis summo Reipublicæ tempore videtur.
Prope novum genus dicendi. Cic. pro Arch. 3.
Prope singularis Aristoteles in philosophia. Cic. 4. Acad. 132.
Sapientia præditus prope singulari. Cic. 4. Fam. 3.
Prope solus. Cic. 4. Verr. 142.
Funeratus prope ictu arboris. Hor. 3. Carm. 8. 7.
PROPIOR, us. compar. [ἐγγύτερος] Ter. Heaut. 5. 2. 34.
Dum istis fuisti solus, dum nulla alia delectatio,
Quæ propior esset te, indulgebant, &c. Cic. 1. Tusc. 116.
Veniunt inde ad propiora.
Propior, cum Genitivo: ut, Aer propior caliginis. Lucret. lib. 4. 339.
— quia quum propior caliginis aer
Ater init oculos prior, & possedit apertos:
Insequitur, &c. [Imitatio Græcorum est. ἐγγύτερος ζόφου.
Propior cum Dativo, ut
Funeri propior. Hor. 3. Carm. 15. 4.
Quibus propior P. Quintio nemo est. Cic. pro Quint. 97. i.e. Gradu propiore junctus.
Propior vero. Liv. 23. 12. pr. Fama tenuit, quæ propior vero est, haud plus fuisse modio.
Quod propius vero est, per parenthesin. Liv. 4. 37. Capuamque ab duce eorum Capye, vel (quod propius vero est) a Campestri agro appellatam. i. e. Magis ad veritatem accedens.
Pericula omnia sua sibi propiora esse, quam aliena. Cic. pro Sext. 40.
Nos autem alium portum propiorem huic ætati habebamus. Cic. 14. Att. 21.
Res virtuti propiores. Cic. 2. Off. 22.
Propior cum Accusativo, more Præpositionis Prope. ubi V.
Propius fidem est. Liv. 2. 41. extr. i. e. Magis credendum.
Alter, quo propior hostem collocatus esset. Hirt. de Bell. Gall. 8. 9.
Ipse propior montem cum omni equitatu pedites delectos collocat. Sallust. Jugurth. cap. 49.
Vitium hoc propius virtutem erat. Sallust. Catil. cap. 11.
Propior, cum Ablativo causæ vel Rei, ut
Gradu sanguinis propior. Ovid. 3. Epist. 28.
Et dicendi ardore eram propior, & ætate conjunctior. Cic. de Clar. Orat. 317.
Propius nihil factum, quam ut occideretur. Cic. 1. Q. frat. 2. h. e. Parum abfuit. Cic. 7. Verr. 94. Neque quicquam propius est factum, quam ut illud Uticense exemplum de Hadriano tranferretur Syracusas. [Nisi Adv. est, ut Prope factum. V. supra.
Vocari ad propiora. Ovid. 6. Fast. 83.
Cura propior deam angit. Ovid. 13. Met. 578.
Exemplo tangi non propiore potes. Ovid. 16. Epist. 326.
Fides ad fallendum propior. Tacit. 2. Hist. 8.
Intervallum multo tanto propius nobis, quam &c. Varr. de L. L. lib. 6. pr. [Multo tanto, ut dicitur Altero tanto.
Mors propior venit. Tibul. lib. 2. 3. 42.
Spatiis propioribus ætas aliquem insequitur. Virg. 9. Æn. 275.
Tunica propior pallio est. Proverbium, quo nihil usitatius. Plaut. Trin. 5. 2. 30. Hunc priorem æquom'st me habere; tunica propior pallio est.
PROPIOR SOBRINO, PROPIOR SOBRINA, Sunt Patrui magni, Amitæ magnæ, Avunculi magni, Materteræ magnæ filius, filia. Cajus l. 1. D. de grad. & adfin. conf. Paul. l. 10. §. 9. D. ejusd. t. Apud Festum exstat Propius sobrino, &c.
PROPIUS, Adv. compar. [ἐγγύον, ἐγγύτερον, πλησιέστερον, ἐγγυτέρω] Quod barbaris dicitur *Magis juxta*, vel *De prope*. Ter. Adelph. 3. 2. 11. Propius obsecro accedamus.
Propius aliquid esse dicimus, ait Budæus, pro Verisimilius esse. Callistratus l. Semper. D. de jure immunit. §. Conductores, Quod propius est defendere, nisi paria cum fisco fecisse dicantur.
Propius urbem. Cic. 6. Philip. 5. Dum ne propius urbem Romam CC. mil admoveret.
Propius amicus, vide AMICUS. H. St.
Abesse propius ab ortu & divina progenie. Cic. 1. Tusc. 26.
Abesse propius mortem. V. ABSUM.
Accedere propius. Ovid. 2. Met. 41. Cic. 14. Fam. 19.
Itineribus nocturnis propius aliquem accedere. Cic. 11. Att. 11.
Ut propius accedam. Form. transeundi. Cic. 4. de Finib. 24. Sed ut propius ad ea, Cato, accedam, quæ a te dicta sunt.
Accedere propius ad sensum alicujus. Cic. in Partit. 61.
Ad similitudinem enim Deo propius accedebat humana virtus, quam figura. Cic. 1. de Nat. Deor. 96. Al. Dei.
Aspicere res alicujus propius. Virg. 1. Æn. 530.
Conficere spatium propius. Cic. 1. de Nat. Deor. 87. Stellæ aliæ propius a terris, aliæ remotius, ab eisdem principiis, disparibus temporibus eadem spatia conficiunt.
Consistere propius. Ovid. 3. de Arte Am. 467. Liv. 1. 27. Hic in acie prope flumen, tenuere dextrum cornu, in sinistro Fidenates propius montes consistunt.
Ire propius. Ter. Adelph. 4. 2. 41. Sane hac multo propius ibis.
Cur castra longius adversariorum castris, & propius urbem moventur? Cic. ad Octavium.
Petas propius licebit, quod petis. Martial. lib. 1. 118.
Stare propius ab aliquo loco. Senec. Epist. 121.
Sum. Ovid. 18. Epist. 177.
Quo propius nunc es, flamma propiore calesco.
Subsequi propius aliquem. Plaut. Bacch. 4. 4. 72.
Cedo manum, ac subsequere propius me ad fores, intro inspice.
Ut ventum propius est. Ovid. 4. de Pont. 7. 43.
PROXĬMUS, a, um. superl. [ἐγγύτατος] Proxima, inquit Donatus in Ter. Eun. 2. 3. 40. nobis, aut præterita, aut futura sunt. [Quo ad Tempus scil. non Spatium.
Ædis proximæ fundo. Ter. Heaut. 4. 4. 10.
Mare dissimile proximo ei continenti. Cic. 4. Acad. 160.
Vicinus proximus. Cic. 2. Att. 14. C. Arrius proximus est vicinus, immo ille quidem jam contubernalis.
In annum proximum transferre. Cic. pro Milon. 24.
Die primo & proximo. Cic. 4. Tusc. 64.
Diebus proximis superioribus. Cic. 1. Fam. 9.
Mensibus proximis illum non vidi. Ter. Eun. 2. 3. 40. i. e. Præteritis, inquit Donatus.
Nocte quid proxima, quid superiore egeris. Cic. 1. in Catil. 1. [Antecedenti.
Sæculo hunc proximo Themistocles insecutus est. Cic. de Clar. Orat. 41.
Senatum in proximum differre. V. IN.
Cura proxima, Proxime sequens. Ovid. 2. de Arte Am. 746. Idem 1. de Arte Am. 37.
Proximus huic labor est, placidam exorare puellam.
Proximi, veteres dixere pro Proximo. Cato contra Furium, Die proximi hoc dicit, i. e. Proximo. Nonius 2. 650. V. etiam Gell. 10. 24.
Proximus, Simillimus. Cic. 2. Att. 6. Quin etiam dubitem, an hic Antii considam, & hoc tempus omne consumem: ubi quidem ego mallem diu nimirum, quam Romæ fuisse. Tu vero sapientior Buthroti domum parasti; sed mihi crede, proxima est illi municipio hæc Antiatum civitas. Proxima, i. e. Simillima, quod ad solitudinem & amœnitatem attinet. Iterat enim idem lib. 4. 8. his verbis; Hoc scito, Antium Buthrotum esse Romæ, ut Corcyræ illud tuum. Nihil quietius, nihil alsius, nihil amœnius.
Proximum, aliquando Obvium & facile significat. Apul. Apol. p. 278. Elmenh. Quis unquam fando audivit tam similem suspicionem? tam aptam conjecturam? tam proximum argumentum? Idem ibid. p. 287. Elmenh. Nimis patiens vir es & oppido proxima humanitate. Sen. Epist. 12. Proximam occasionem arripere. V. Burm. & Schulting. ad Quintil. 13. 10.
Proximus, Superior, Primus: In his tribus est observatio digna scitu, de rebus ordine relatis ad tria tempora præterita, retro tamen numerando. Cic. pro Arch. 11. Est enim obscurum, proximis Censoribus, hunc cum clarissimo imperatore L. Lucullo apud exercitum fuisse: superioribus, cum eodem Quæstore fuisse in Asia: primis, Julio & Crasso, nullam populi partem esse censam.
Optimus, Proximus, Tertius. Plin. lib. 12. cap. 13. Asarum optimum in Ponto, proximum in Phrygia, tertium in Illyrico.
Summus, Proximus, Tertius. Cic. 2. de Invent. 173. Summa necessitudo honestatis, huic proxima incolumitatis, tertia & levissima commoditatis.
Proximus, sed longo intervallo proximus. Cic. de Clar. Orat. 173. Duobus igitur summis Crasso & Antonio, L. Philippus proximus accedebat, sed longo intervallo, tamen proximus. Virg. 5. Æn. 320.
Proximus huic, longo sed proximus intervallo.
Ad aliquem sedere proximum. Ovid. 1. de Arte Am. 139. Sed V. Burm. not.
Proximus ante aliquem. Cic. de Senect. 42.
Proximus a postremo. Cic. in Orat. 217.
Proximus ab eo. Quintil. lib. 3. cap. 10. circa finem.
Ab aliquo proximus. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Proxima ab Ægypto Campania est copia rosæ. Plin. lib. 13. cap. 3. In veteri codice non legitur Proxima.
Proximus a vino somnus. Plin. lib. 10. cap. 75.
Proximus post. Cic. 1. Off. 109. Qui præfectus classis proximus post Lysandrum fuit.
Proximus cum Accusativo. Claud. 2. in Eutrop. 238.
Pars Phrygiam, Scythicis quæcunque Trionibus alget;
Proxima Bythinos; solem quæ condit, Ionas. Adde Drakenb. ad Sil. 1. 13. & Burm. ad Quintil. 8. 6. p. 733. & ad Ovid. 1. de Arte Am. 139. [Apud Claudian. aliter distinguunt. Et recte.
Proximus te sum, apud Plautum in Pœn. 5. 3. 1. Cic. 1. Att. 11. Proximus Pompejum sedebam.
Proximus, Brevissimus. Cic. 2. Off. 43. Socrates hanc viam ad gloriam proximam, & quasi compendiariam dicebat esse, siquis, &c.
Proximus cum Ablativo rei, ut
Amore tibi proximus. Cic. 1. Att. 16.
Eques dignitate Senatori proximus. Cic. pro Cluent. 152.
Genere mihi proximus. Ter. Adelph. 4. 5. 17.
Proximum vino gustu semen. Plin. lib. 12. cap. 25.
Titulis proximus. Ovid. 4. Fast. 43.
Proximus optimis. Plaut. Trin. 2. 4. 86.
Optimis proximum numerari. Cic. de Clar. Orat. 220.
Carmina proxima Phœbi versibus. Virg. 7. Ecl. 22.
Honores proximos illi Pallas occupavit. Hor. 1. Carm. 12. 17.
Laudem Planco proximam consecutus es. Cic. 10. Fam. 25.
Usu longo alicui proximus, Familiarissimus. Ovid. 3. de Pont. 6. 53.
Lictor proximus. In officio magistratuum lictores quidam dicebantur proximi, qui quam alii cariores magistratui, eique semper præsto erant, & apparebant ante alios sui ordinis: ut in inscriptione pervetusta, L. VALERIVS ACHILLEVS LICTOR PROXIMVS. Forte quispiam interpretabitur primo adjunctum, & secundum, quod verum non putem. Sallustius quoque eodem locutus modo est in bello Jugurthino, (cap. 12.) Sed Hiempsal in oppido Thirmida forte ejus domo utebatur, qui proximus lictor Jugurthæ, carus acceptusque ei semper fuerat. Turnebus.
Proximus sum egomet mihi. Ter Andr. 4. 1. 12.

Intimus,

Intimus,proximus, familiarissimus quisque sibi pertimuit. Cic. I. Q. frat. 4.
Sic proximi sunt Cognati. Val. Max. 4. 4. 1. Tutela cara proximis, accepta alienis.
Vero proximum. Hor. in Arte Poet. 338.
Veritati proximum. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Habere aliquem proximum. Cic. 1. Att. 1. Dies nullus fere est, quin hic Satyrus domum meam ventitet: observat L. Domitium maxime, me habet proximum.
Id habendum est Deo proximum, quod est optimum. Cic. 2. de Legib. 40.
Inferioris ætatis proximus. Cic. de Claris Orat.
Servorum proximi, Proxime stantes. Tacit. lib. 15. Ann. 64.

PROXIMUM, i. n. subst. Ter. Eun. 3. 5. 63.
Eamus ad me: ibi proximum est ubi mutes. h. e. Nullus est propior locus, ubi possis mutare vestem.
Qua cuique proximum erat. Liv. 30. 6. pr.
De proximo. V. DE.
E proximo, i. e. ex Vicinia. Plaut. Asin. 1. 1. 38.
Istanc meretricem e proximo Philenium. Nepos 16. 2. 1. Quemque ex proximo locum fors obtulisset.
In proximo, Non procul hinc. Cic. 16. Fam. 12.

PROXIMUS, i. m. Vicinus. Quintil. Decl. 3. Optimum fuerat non habuisse talem proximum, aut libenter perdidisse. Idem Decl. 259. In illa omnium trepidatione, in qua pro sua quisque salute sollicitus, nihil de Proximo cogitabat.
Proximus, [ὁ πλησίον] apud Vulg. Interp. S. S. & Ecclesiasticos significat Quemvis hominem, jure communis societatis nobis conjunctum. conf. PROXIMATUS infra, & Lex. Pitisc.

PROXIMIOR, us, Compar. usurpat Senec. Epist. 109. Ita tamen ut modum servem, & quidem continentiæ proximiorem. Innocent. de Cas. 228. Fines proximiores. conf. Borrich. Cogit. p. 307.
Ut si a Supremus dicas Supremior. H. St. Qualia multa Plauti.

PROXĬME, [ἐγγυτάτω, ἄγχιστα] Adv. superl. Plin. lib. 4. Epist. 13. ad Cornel. Tacit. Proxime quum in patria mea fui, venit ad me, &c.
Litteræ, quas a te proxime accepi. Cic. 5. Fam. 15.
Is quem proxime nominavi. Cic. 1. de Nat. Deor. 37.
Eique proxime adjunctus Drusus fuit. Cic. de Clar. Orat. 109.
Proxime januam, Romam, &c. Varro de R. R. lib. 1. cap. 13. Villici proxime januam cellam esse oportet. Cic. 5. Fam. 2. Idem 6. Att. 5. Tamen esse officium meum putavi, exercitum habere quam proxime hostem.
Quam proxime Italiam. Cic. 3. Att. 14.
Proxime Hispaniam Mauri sunt. Sallust. Jugurth. cap. 19.
Ego huic tuæ virtuti proxime accedo. Cic. 11. Fam. 21.
Fides ac jusjurandum proxime legum ac pœnarum metum. Liv. 1. 21.
Proxime morem Romanum. Liv. 24. 48.
Proxime periculum. Quintil. lib. 8. cap. 6. quo loco de tropis agit, Præcipueque ex his oritur mira sublimitas, quæ audaci, & proxime periculum, translatione tolluntur, quum rebus sensu carentibus actum quendam & animos damus, qualis est, Virg. 8. Æn. 728.
— pontem indignatus Araxes.
Fictor ex ære vel marmore, proxime Polycletos & Euphranoras. Victor. Vulg. in Adriano.
Proxime a. Cic. 4. Acad. 16. Proxime a Lacyde solo retenta est: post autem, &c. [Proxime, est temporis Adv. h. l. nec cum præp. jungi debet.
Proxime alter ab altero. Columel. lib. 1. cap. 6. Omnes tamen quam proxime alter ab altero debent habitare, ne villici diversas partes circumeuntis sedulitas distendatur, & ut inter se diligentiæ & negligentiæ cujusque testes sint.
Proxime atque. Cic. 9. Fam. 18. Non possum ego non, aut proxime atque ille, aut etiam æque laborare.
Proxime autem, & secundum deos, homines hominibus maxime utiles esse possunt. Cic. 2. Off. 11.
Proxime accedere ad verum. Cic. 4. Acad. 36.
Proxime, Mox, Tertio loco. Plin. lib. 12. cap. 12. In nostro orbe proxime laudatur Syriacum, mox Gallicum, tertio loco Creticum.
Proxime, aliter. Quintil. lib. 6. 2. Et ut proxime utriusque differentiam signem: i. e. Ut quantum prope fieri potest, accedam ad utriusque differentiam.

PROXIMIUS, Compar. Min. Felix cap. 19. Quid Mantuanus Maro? Nonne apertius, proximius, verius?
Proximius sequi. Manil. 3. 531.

PROXIMO, Adv. Idem quod Proxime. Cic. 4. Att. 17. Ab Q. Fratre accepi litteras, datas a litoribus Britanniæ, proximo. i. e. Proximis diebus. Sic Arcano & arcane, Commodo & commode, indifferenter veteres dixere. conf. Charis. p. 191.

PROXIMĬTAS, ātis. f. [ἀγχιστεία] Primus propinquitatis, vel cognationis gradus, ut nonnulli volunt. Ovid. 2. de Arte Am. 662.
Et lateat vitium proximitate boni. Ovid. de Nuce 56.
Meque ream nimiæ proximitatis agi.
Damno est ista proximitas. Ovid. 10. Met. 339.
Proximitate niti. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Requirere proximitatem, aut primum hæredem. Ovid. 13. Met. 154.

PROXĬMO, [ἀγχιστεύω] āre. Proximum esse. Cic. 2. de Nat. Deor. 112. Capiti antem equi proximat Aquarii dextra, totusque deinceps Aquarius. Al. Proxima. Solinus cap. 70. non procul a fine, Tertia huic proximat eodem nomine. Idem cap. 65. Indo flumini proximantes, versa ad Meridiem plaga, ultra alios torrentur calore. Apul. Met. 2. p. 128. Elmenh. In vicum proximamus. Idem 6. Met. p. 174. Sacratis foribus proximat.

PROXIMANS, antis. Partic. Apul. 2. Met. p. 122. Prælio jam proximante. Idem 3. p. 140. Ut me præsepio videre proximantem. Idem 5. p. 161. Luce proximante. V. Barth. Adversf. 1. 3. Solin. cap. 11. Ei proximans lacus.

PROXIMĀTUS, ûs. m. Dignitas aulica sub Imperatoribus. Leg. 1. & 11. Cod. de Proximis Scriniorum. Splendor indepti proximatus. V. Valesf. in Ammian. 20. 9. & Salmas. Hist. Aug. p. 207.

PRŎPINQUUS, a, um. Adj. [πλησίος, πλησίον, ἐγγύς] Qui prope est. Ter. Heaut. 1. 1. 5.
Quod ego in propinqua parte amicitiæ puto.
Prædium. Cic pro Rosc. Amer. 133.
Provinciæ propinquæ & finitimæ. Cic. 11. Philipp. 34.
Regio. Ovid. 3. Trist. 12. 35.
Rus propinquum. Ter. Eun. 5. 6. 1.
Ex meo propinquo rure hoc capio commodi.
Clamor propinquus. Sil. lib. 13. 148.
Exsilium propinquius. Ovid. 4. Trist. 4. 51.
Signa propinqua micant. Ovid. 2. Fast. 189.
Propinquus, de tempore, ut
Mors. Cic. 1. de Divin. 36.
Spes propinqui reditus. Cic. 9. Att. 18. Liv. 28. 25. Missi circa stipendiarias civitates exactores, stipendii spem propinquam fecere.
Vespera. Tacit. 15. Ann. 60.
Propinquus, ad Similitudinem relatum, ut,
Motus, qui finitimi sunt & propinqui his. Cic. 2. de Orat. 185.
Verbis propinquis abuti. Cic. in Orat. 94.
In propinquo sunt castra. Liv. 24. 38. extr.
In propinquo certamen erat. V. IN præpositionem.
Propinquus, [ἀγχιστεύς] Conjunctus, Cognatus, Affinis. Cic. de Amicit. 19. Itaque cives potiores sunt quam peregrini, & propinqui quam alieni.
Consanguinitate propinquus. Virg. 2. Æn. 86.
Propinqua & Necessaria. Cic. pro Muren. 73. Virgo Vestalis, hujus propinqua & necessaria.
Longinqui & Propinqui, contraria. Cic. pro Milo. 7. Etsi æquabiliter in rempublicam, in privatos, in longinquos, in propinquos, in alienos, in suos irruebat.
Arctior vero colligatio est societas propinquorum. Cic. 1. Off. 53.
Cari propinqui. Hor. 1. Serm. 11. 83.
Propinqui, cognatique, optime convenientes. Cic. pro Rosc. Amer. 96.
Tutela abeat ad sanos propinquos. Hor. 2. Serm. 3. 218.
Compar. Varro L. L. 7. 38. Casus propinquiores. Idem 9. 2. Propinquiora genere inter se verba. conf. Ovid. 4. Trist. 4. 51.

PROPINQUE, Adv. [πλησίως] Plaut. Truc. 2. 7. 21.
Atat eccam, adest propinque: credo audivisse hæc me loqui.

PROPINQUĬTAS, ātis. f. [ἐγγύτης] Conjunctio, vicinitas. Cic. 3. Off. 46. Nimis enim imminebat, propter propinquitatem, Ægina Piræeo. Liv. 38. 27. extr. Ipse, jam enim medium Autumni, locis gelidis propinquitate Tauri montis excedere properans, &c.
Propinquitas loci, & Longinquitas, contraria. Cic. 1. de Invent. 38.
Municipium propinquitate pæne finitimum. Cic. 3. Philip. 15.
Propinquitas, [ἀγχιστεία, συγγένεια. Gl. L. Gr.] Affinitas. Cic. de Amicit. 50. Ut bonos boni diligant, adsciscantque sibi, quasi propinquitate conjunctos atque natura.
Propinquitas, & affinitas. Cæs. 2. Bell. Gall. 4.
Idem C. Calvisium, contubernalem meum, amicum tuum, arcta propinquitate complectitur. Plin. Sec. Epist. 4. libri 4. H. St.
Si pietate propinquitas colitur: qui affinem prodit, impius sit necesse est. Cic. pro Quint. 29.
Qui est cum illo maximis vinculis & propinquitatis & affinitatis conjunctus. Cic. pro Planc. 27.
Propinquitate conjuncti. Suet. Neron. cap. 36. Interemit ceteros, aut affinitate aliqua sibi, aut propinquitate conjunctos.
Propinquitate proximus. Nepos 17. 1. 3.

PROPINQUO, [πελάζω, πλησιάζω] āre. Vicinum & proximum fieri, aut prope accedere. Virg. 2. Æn. 733.
Prospiciens, nate, exclamat, fuge nate, propinquant.
Acies legionum propinquat. V. ACIES.
Supplicium propinquat. Stat. 5. Theb. 493.
Scopulo. Virg. 5. Æn. 185.
Frequenter Dativo jungitur, nonnunquam & Ablativo rei. Virg. 6. Æn. 634.
Corripiunt spatium medium foribusque propinquant. Idem 2. Æn. 730.
Jamque propinquabam portis.
Animis propinquare alicui. Stat. 10. Theb. 379.
Cum Accusativo etiam jungitur. Virg. 10. Æn. 254.
— tu rite propinques
Augurium, Phrygibusque adsis pede, diva, secundo. Sil. 2. 281.
Haud tamen abstiterim, mortem licet arma propinquent.

PROPINQUANS, antis. Partic. Sallust. Fragm. cap. 29. Bithyni propinquantes jam amnem Tartanium.

PRŎPĒDIEM, Adv. temporis, [ἐν βραχεῖ, ὀλίγον χρόνον] Brevi: quasi Prope sit dies quando aliquid futurum sit. Ter. Heaut. 1. 1. 108.
Menedeme, at porro recte spero illum tibi
Salvum affuturum esse hic confido propediem. Cic. 3. Off. 121.
Tum & præsens tecum propediem, ut spero, & dum aberis, præsens loquar. Idem 1. de Divin. 47. Ter. Heaut. 4. 8. 28.
— næ tu propediem
(Ut istam rem video) istius obsaturabere.
Dicitur quasi Prope hunc diem. H. St.
Propediem te videbo. Cic. 6. Att. 2.

PRŎPĒMŎDUM, Adv. [ὀλίγου δεῖν, σχεδόν] Pæne, quasi prope mensuram. Ter. Adelph. 1. 2. 51.
Curemus, æquam uterque partem, tu alterum,
Ego item alterum: nam ambos curare, propemodum
Reposcere illum est, quem dedisti. Idem And. 3. 4. 7.
Nam propemodum habeo tibi jam fidem.
Verba componere, & syllabas propemodum dinumerare. Cic. in Orat. 147.
Alteros propemodum jam sumus experti. Cic. 6. Fam. 4.
Ut propemodum justioribus utamur illis, qui omnino avocent a philosophia, quam iis, &c. Cic. 1. de Finib. 2.

PROPEMODO, Idem. Liv. 24. 20. Quum propemodo muris accessisset. [Ut Postmodum, & Postmodo.

PRŎPECTO, pexui, vel pexi, vel pectivi, pexum, [καταχτενίζω] ĕre. In longum pectere.

PROPEXUS, a, um. [κατάκτενος] ut, Propexa barba. Ovid. 1. Fast. 259. conf. Sil. 13. 310.
Barba propexa in pectore. Virg. 10. Æn. 838.
Canities mento propexa. Stat. 2. Theb. 97.
Crinis propexus ac rutilatus. Tacit. 4. Hist. 61.

PROPEDIEM, V. PROPE.

PROPEDIUS, i. m. Marsorum dux fuit ac princeps, illo Marsico bello, quod cum Romanis gesserunt, sic dicto, quod Marsi populi defectionis illius

illius fuerint auctores. V. Strab. lib. 5. [Immo Q. Pompædius Silo. In Gr. est Πομπαίδιος. Al. Popedius.

PROPELLO, propŭli, propulsum, pr. c. [ἀπωθέω, ὠθέω, ἀποχέω, ἀποσοβέω] ĕre. Longe pellere, procul amovere. Plin. lib. 9. cap. 6. Dum saginam persequitur, in litus fluctibus propulsa, &c.
Navem remis propellere. Cic. 4. Tusc. 5.
Propellere a castris. Liv. 7. 24.
Agmina voce. Sil. lib. 7. 530.
Amnem cædibus. Stat. 1. Theb. 43.
Classem Lucan. lib. 3. 1.
Hastam vicinam metæ. Sil. lib. 16. 571.
Impetum inimicorum. Cic. Anteq. iret in exsil. 1.
Inimicos. Cæsar 5. Bell. Gall. cap. 33.
Injurias hominum. Columel. lib. 7. cap. 12.
Membra propellit anima. Lucret. lib. 3. 163.
Orationem alicujus propellere remis. Translatione sumpta a navigantibus, qui remis undas propellunt. Cic. 4. Tusc. 9.
Pactione. Sallust. in Catil. cap. 26. Collegam suum Antonium pactione provinciæ propulerat, ne contra Rempublicam dissentiret. Emendati codd. legunt, Perpulerat n. c. r. sentiret.
Pecus pastum. Liv. 25. 8. Pecora Carthaginiensium, quæ pastum propulsa essent.
Periculum Populi Rom. propellere. Cic. pro Font. h. e. A Rom. Populo fugare.
Periculum vitæ propellere ab. Liv. 40. 11. extr. Periculum vitæ propellere a me potes, puniendo eos, qui ad me interficiendum ferrum sumpserunt.
Propellere, Ultra ducere. Columel. lib. 2. cap. 2. Quum ventum erit ad versuram, in priorem partem jugum propellat.

PROPELLENS, entis. [ἀποχέων] Partic. Lucret. lib. 4. 286.
Atque alium præ se propellens aera volvit.

PROPULSUS, a, um. Partic. [προωθείς] ut, Flumina propulsa cruore. Lucan. lib. 7. 789. Cæs. 8. Bell. Gall. 19. Victi propulsique. Hirt. Bell. Hisp cap 26. Adversarios adhuc propulsos habemus.

PROPULSUS, ûs. m. [πρόωσις] Senec. 5. Nat. Quæst. 14. Ventum propulsu suo concitare.

PROPULSOR, ōris. m. ut, Cornigeri pecoris propulsor. i. e. Bubulcus. Venant. Fortunat. 3 de Vita Martin. 301.

PROPULSO, pr. c. [διωθέω] āre. frequent. Cic. 5. de Finib. 24. Cœptatque, & ea, quæ naturæ sentit apta, appetere: & propulsare contraria.
Bellum mœnibus propulsare. Liv. 3. 69.
Frigus, famem, & similia. Cic. 4. de Finib. 69.
Hostem. Cæs. 1. Bell. Gall. 49.
Impetum inimicorum propulsare ac propellere. Cic. Anteq. iret in exsil. pr. [ὠθεῖν] Repellere.
Injurias. Cæs. 6. Bell. Gall. cap. 14.
Morbi exquisitis remediis propulsandi. Columel. lib. 6. cap. 5.
Periculum a capite. Cic. pro Cluent. 144.
Periculum quod in omnes intenditur. Cic. pro Rosc. Amer. 7.
Populum sic ab ingressione fori propulsari videres. Cic. 5. Philip. 9.
Suspicionem. Cic 5. Verr. 140.
Vindicationem. Cic. 2. de Invent. 161.

PROPULSANS, antis. Partic. Curt. 9. 4. 31. Clypeo incidentia tela propulsans. Idem 9. 2. 6. Vix diurno quæstu propulsans famem.

PROPULSĀTIO, ōnis. f. [διάκρουσις] Cic. pro Sulla, 2. Cum hujus periculi propulsatione conjungam defensionem officii mei.

PROPULSĀTOR, ōris. m. [διακρουστής] Valer. lib. 7. cap. 9. Auctorem harum rerum benevolentia, propulsatorem odio insecutus.
Valetudinum pessimarum propulsator. Arnob. 7.

PROPEMPTĬCUS, a, um. [προπεμπτικός] Adj. unde, Propempticum carmen, quo prosequimur abeuntem & discedentem. προπέμπω, Comitor, cum Pompa assequor, honoris gratia deduco. *Convoyer*. Stat. 3. Silv. 2.

PRŌPENDEO, di, sum, [ῥέπω, ἐπιρρέπω] ēre. In anteriorem partem pendere: sicut Dependere, Retroversum, sive in posteriorem partem. Cic. 5. Tusc. 51. Quam vim habeat libra illa Critolai. Qui quum in alteram lancem animi bona imponat, in alteram corporis, & externa: tantum propendere illam boni lancem, putet, ut terram & maria deprimat.
Si multo majore & graviore ex parte bona propendent. Cic. 5. Tusc. 86. [In his duobus locis est Præponderare, καθέλκειν, καταρρέπειν. Ac sane hæret suspicio, an non ἀντὶ & Præpendeo irrepserit in codd. Tullianos. conf. tamen Propensus Partic. Dependeo in contraria significatione positum me legere non memini.
Propendere in aliquem inclinatione voluntatis. Cic. 2. de Orat. 129. Hoc necesse est, ut is qui nobis causam adjudicaturus sit, aut inclinatione voluntatis propendeat in nos, aut defensionis argumentis adducatur, aut animi permotione cogatur.

PROPENDENS, entis. Partic. [ῥέπων] Demissus. Columel. lib. 7. cap. 12. Probatur quadratus potius, quam longus aut brevis, capite tam magno, ut corporis videatur pars maxima, dejectis, aut propendentibus auribus. De cane villatico.

PROPENDŬLUS, a, um. Adj. ut, Propenduli crines, apud Apul. lib. 1. Florid. p. 342. Elmenh.

PROPENSUS, a, um. [καταρρεπής, ἐπιρρεπής] Partic. Vehementer Inclinatus. Plaut. Bacch. 3. 4. 23.
Sed ante quam illa unquam meis opulentiis
Ramenta fiat gravior aut propensior,
Mori me malim excruciatum inopia.
Propensa munera, i. e. Multa & magna. Plaut. Truc. 1. prol. 8.
Hortandus, cui sua sponte propensus opponitur. Cic. 5. de Finib. 6. Sed utrum hortandus nobis es, Luci, inquit, an etiam tua sponte propensus es?
Ad causam turpem propensior. Cic. 7. Att. 25.
Ad discendum. Cic 3. de Finib. 65.
Ad ignoscendum. Cic. 2 de Invent. 107.
Ad lenitatem. Cic. pro Muren. 41.
Ad similitudinem veritatis. Cic. 3. de Nat. Deor 96.
Ad voluptatem. Cic. 1. Off. 105. Quin etiam, si quis est paulo ad voluptates propensior.
In aliquid propensior. Quintil. lib. 4. cap. 1.
In alteram partem. Cic. 8. Att. 3. Multitudo & infimus quisque propensus in alteram partem.
Animus propensus ad salutem alicujus. Cic. 4. Fam. 13.
Ut natura ad aliquem morbum proclivior, sic animus alius ad alia vitia propensior. Cic. 5. Tusc. 81.
Propenso animo aliquid facere. Liv. 37. 54. pr.
Propensior benignitas esse debebit in calamitosos. Cic. 2. Off. 62.
Dei propensi ad vota. Ovid. 1. Fast. 722.
Disputatio ad veritatem. Cic. 1. de Divin. 9.
Favor. Ovid. 3. de Pont. 4. 15.
Favorem propensum petiit voce sollicita. Ovid. 14. Met. 706.
Naturæ propensioris homo, id est Pronior in Venerem. Vide in Indice Historicor. Francf. editor. H. St. V. Capitol. Gord. Jun. cap. 19.
Voluntas propensior in aliquem. Cic. 2. Off. 68. A quo enim expeditior & celerior remuneratio fore videtur, in eum fere est voluntas nostra propensior.
Voluntas propensissima. Hirt. Bell. Alex. cap. 26.

PROPENSE, Adv. [ἐπιρρεπῶς] Propenso animo. Cic. 12. Fam. 15. Ut hanc concordiam & conspirationem omnium ordinum ad defendendam libertatem, propense non crederent esse factam.

PROPENSIO, ōnis. f. [ἐπιρροπή] Animi inclinatio. Cic. 4. de Finib. 47. Qui nulla in re, nisi in virtute aut vitio, propensionem, ne minimi quidem momenti, ad summum bonum adipiscendum esse diceret.

PRŎPĔRO, [θύνω, ἐπείγομαι, κατεπείγομαι] āre. a Prope fit; & significat Festinare, celeriter ire. Nam qui in aliquem properat, id agit ut illi propinquior fit. Ter. Andr. 1. 5. 65. Obstetricem arcesso. P. propera.
Festinare & Properare, quid differant, V. FESTINO, & Gell. 16. 14. Non. 5. 81.
Maturate properare. V. MATURUS.
Pergere & properare Romam. Cic. 1. Q. frat. 3.
In campum. Cic. 1. de Orat. 166.
In Cyprum. Ter. Adelph. 2. 4. 14.
Atque inde ventis, remisque, in patriam omni festinatione properavi Cic. 10. Fam. 25.
Properare ad exitum. Cic. 16. Att. 7.
Ad metam unam. Ovid. ad Liv. 359.
Sedem properamus ad unam. Ovid. 10. Met. 133.
Dudum properare. Plaut. Amph. 2. 2. 29.
— nam quid ille revertitur,
Qui dudum properare se ajebat: an ille me tentat sciens?
Ocius propera. Plaut. Cistel. 3. 8.
Quo properas? Plaut. Asin. 3. 3. 16.
Retractare & Properare, contraria. Cic. 1. Tusc. 76.
Properare, cum Infinitivo Virg. 7. Æn. 57. — quem regia conjux
Adjungi generum miro properabat amore.
Properabat adire. Ovid. 4 Met. 317.
Sed odio ductus rem properavit deducere in judicium. Cic. 1. Att. 13.
Propera ire in urbem. Plaut. Rud. 4. 6. 19.
Properare hominem invenire. Ter. Phorm. 5. 6. 5.
Properare proficisci. Cæs. 2. Bell. Civil. cap. 43.
Properare propero domum. Plaut. Aul. 2. 2. 4.
Properare venire ad aliquem. Cic. in Somn. Scip. 6.
Properare aliquid, pro Properanter agere, vel facere. Frequens enim est hujus verbi usus in voce agente. Virg. 1. Georg. 259.
Multa forent, quæ mox, cælo properanda sereno,
Maturare datur. V. ibi Serv. & Gell. 10. 11. Plaut. Pœn. 3. 1. 2.
Præsertim homini amanti, qui quidquid agit properat omnia. i. e. Omnia properanter agit. Hor. 1. Epist. 3. 28.
Hoc opus, hoc studium parvi properemus, & ampli.
Deditionem properare. Tacit. 2. Ann. 22. 2.
Fugam. Virg. 1. Æn. 141. Maturate fugam. conf. Partic. MATURANDUS.
Iter. Tacit 3. Hist. 40. 2.
Laborem. Propert. lib. 3. 21. 21.
Mortem. Tacit. 2. Ann. 31. 4.
Pecuniam indigno heredi properare, pro Rapaciter colligere. Hor. 3. Carm. 24. 62.

PROPEROR, ari. Passive. Plin. in Paneg. 51. At quam magnificus in publicum es! hinc porticus, inde delubra occulta celeritate properantur.
Lanæ cui properabantur? i. e. Cito parabantur. Hor. Epod 12. 21.
Amores teneri properentur. Ovid. 3. Amor. 1. 69. conf. Ovid. 5. Met. 396.

PROPERANS, antis. Partic. [ἐπειγόμενος] Ter. Eun. 2. 2. 60. Non temere est, & properans venit.
At ille properans festinansque. Cic. 9. Philip. 6.
Ad alia properans. Cic pro Cluent. 36. Longum est mihi dicere, præsertim ad alia properanti.
Properantes hæc scripsimus. Cic. 4. Att. 4.
Aquæ properantes, Rapide & concitate fluentes. Plin. lib. 5. cap. 9. Hor. in Arte Poet. 17.
Et properantis aquæ per amœnos ambitus agros.
Bellum. Lucan. lib. 1. 466. Properantis nuncia belli.
Dextra. Lucan. lib. 3. 18.
Vix operi cunctæ dextra properante sorores Sufficiunt.
Falce properanti dolatus acernus stipes. Propert. lib. 4. 2. 59.
Gradum properantem siste. Senec. Herc. fur. 9.
Lingua properante legere aliquid. Ovid. 3. de Pont. 5. 9.
Oculus properans. Ovid. 3. Trist. 3. 71.
Pede properante adire locum aliquem. Catul. de Berecynth. 61. 30
Remis properantibus æquora impellere. Ovid. 3. Met. 657.
Compar. Auson. 1. Epist. 27.
— properantior hæres. Claud. Rufin. 2. 337.
Festinamque rotam solito properantior urget.

PROPERANDUS, a, um. Partic. [σπευστέος] Virg. 1. Georg. 260. V. in ipso verbo, Properare aliquid.
Fuga properanda. Valer. 4. Argon. 573.
Veneris non est properanda voluptas. Ovid. 2. de Arte Am. 717.

PROPERĀTUS, a, um. [ἐπειγόμενος] aliud Partic. Ovid. 5. Met. 396.
Usque adeo est properatus amor.
Accusatio properata. Tacit. 4. Hist. 69.
Carmina. Ovid. 3 de Pont. 4. 59.
Fata retexere. Ovid. 10. Met. 31. al. Fila.
Gloria rerum. Ovid. 15. Met. 748.

Greſſu properato mœnia repetere. Sil. lib. 3. 159.
Mors. Ovid. 3. Triſt. 3. 34.
Opus properatum brevi tempore, Ovid. 2. de Pont. 11. 1.
Oſculum. Ovid 18. Epiſt. 113.
Oſcula congerimus properata ſine ordine raptim.
Stilus. Quintil. lib 10. cap. 3.
Tela agreſtia ad ſubitum uſum, Properanter facta. Tacit. 2. Ann. 80. extr.
Voluptas. Ovid. 1. Amor. 4. 47.
Vox. Ovid 3. Met 296.
Properato opus eſt, pro Properare. Cic. pro Milon. 50. Primum erat nihil, cur properato opus eſſet. conf. Plaut. Trin. 3. 3. 78. Et Mil. 3. 1. 209.
Compar. Solin. cap. 39. Lucinæ illis properatius tempus eſt. [An Properantius ?

Properāto. Adv. [ἐπειγμένως] Tacit. 13. Ann. 1. 4. Neque minus properato Narciſſus Claudii libertus &c. ad mortem agitur.

Properanter, [κατεπειγμένως] Idem. Accius, Remiſque nixi properanter navim in fugam vertunt.
Uſque adeo properanter. Lucret. lib. 5. 301.
Compar. Salluſt. Jugurth. cap 8 Si properantius pergeret. Tacit. 2. Ann. 55. 1. Quo properantius deſtinata inciperet. Sil. 7. 747.
Ceſpite de viridi ſurgunt properantius aræ. Ovid. 4. Faſt. 673.
Hanc quondam Cytherea diem properantius ire
Juſſit.
Superl. Leg 8 Cod. Theod. de appellat. & Pœn. Intra viceſimum diem, quæcunque ad inſtructionem pertinent cauſæ, ad comitatum noſtrum properantiſſime volumus adferri.

Properātim, [κατεπείγως] aliud Adv. Celeriter. Cæcil. Properatim in tenebris iſtuc confectum eſt opus. Non. 2. 663. Meminit & Gell. lib. 12. cap. 15.

Properantia, æ. f. [κατέπειξις] Feſtinatio. Salluſt. Jugurth. cap. 36. Neque ex tanta properantia tam facile tractum bellum, ſocordia magis quam dolo crederent. Tacit 12. Ann. 20. 3. Pericula ex properantia.

Properātio, ōnis. f. [ἔπειξις] Cic. 16. Fam. 27. Nam quæ parcius frater perſcripſerat, verecundia videlicet & properatione.

Properatus, ūs. m. Gell. 10. 11. In properatu rei ruſticæ &c. Sed Gronov. ex Mſſ. Præparatu. Cujus V. not.

Properus, a, um. Adj. [ταχύς] Idem quod Celer, feſtinus. Feſtus, Properus antiquos dixiſſe pro Celer, teſtimonio eſt qualitatis adverbium, quod eſt Propere.
Properam, pro celeri ac ſtrenua dixiſſe antiquos teſtimonio eſt Cato, quum ait in libro de re Militari: Tertia e caſtris eductio celeris, properaque eſt. Feſtus.
Iræ properus. Tacit. 11. Ann. 26.
Oblatæ occaſionis propera. Tacit. 12. Ann. 66. De Agrippina.
Jam jamque affore obteſtans vindictæ properam. Tacit. de Agripp. p. 257. edit. Plantini. H. St. Exſtant Ann. 14. 7. pr.
Pergit properus. Tacit. 6. Ann. 44.
Curſus properus. Ovid. 16. Epiſt.
Greſſus properi. Valer. 4. Argon. 176.
Pede propero ſequuntur ducem. Catul. de Berecynth. 61. 34.
Properam video ancillam venientem. Plaut.
Venit properus. Ovid. 7. Met. 647.

Propēre, [ταχέως] Adv. Ter. Heaut. 2. 3. 9.
—abi dum tu, Dromo, illis obviam
Propere: quid ſtas? Al. Propera.
Subito, propere. Plaut. Amph. 5. 1. 10.
Strepitus, crepitus, ſonitus, tonitrus: ut ſubito, ut propere, ut valide tonuit!
Propere celeriter. Plaut Rud. 5. 2. 36. Eloquere propere, celeriter.
Currere propere. Ter. Hec. 5. 3. 10.
Da lunæ propere novæ. Horat. 3. Carm. Ode 19. H. St. Subaudi Poculum mihi. V. Schol. vet.
Exſequi propere præcepta alicujus. Virg. 6. Æn. 236.
Impertire propere aliquem malo. Ter. Adelph. 3. 2. 22.
Inſtruit menſaſque toroſque propere. Stat. 5. Silv. 1. 125.
Miſſi ſpeculatores propere. Liv. 24.
In Theſ. patris affertur & ex Cæſare, item ex Salluſtio. H. St.
Recepit ſe propere Cumas. Liv. 23. 36. pr.
Sequere propere me ad macellum ſtrenue. Plaut. Aul. 2. 2. 86.

Properĭter, [ἐπεικτῶς] Idem quod Properanter. Catull. apud Nonium 11. 63. Animula miſerula properiter abit. conf. Idem 2. 663. & Auſon. Parental. 27. 1.

Propertius, i. m. [Προπέρτιος] S. Aurelius Propertius, elegiarum poeta, ex Mevania oppido oriundus: quod in Umbria eſt, ut ipſe auctor copioſe teſtatur. Sunt qui ſcribant ejus patrem Equeſtri dignitate ornatum, ac Triumvirali poteſtate fuiſſe. Illud omnino conſtat, Aurelium hunc Propertium magna ex parte amiſſis bonis Romam ſe recepiſſe, quum patrem ſuum in tenera adhuc ætate amiſiſſet: quod illis verſibus apparet, 2. 25. 55.
Aſpice me, cui parva domus fortuna relicta eſt:
Nullus & antiquo Marte triumphus avi. Ex Crinito. Amerinum fuiſſe contendit Joſ. Scaliger. Sub Auguſto floruit. Elegias omnium nitidiſſime & eruditiſſime ſcripſit. Unde vulgatum de eo, Propertium plures amare, quam intelligere. V. J. Lipſ. Ant. Lect. 2. 10. & Var. Lect. 3. 23. J. C. Scalig. Hypercrit. cap. 7. [De patria Propertii exſtat erudite ſcripta diatriba Thaddæi Donnolæ, quam typis iteratam dedit Henr. Leonh. Schurzfleiſchius, 8. Vitemb. 1713.
Blandus. Ovid. 2. Triſt. 465.
Tener. Ovid. 3. de Arte Am. 333.

Propes, ĕdis. Funis eſt, ut ait Iſidorus 19. 4. quo pes, id eſt imum veli tenditur: Profertque hoc Turpilii teſtimonium. Quaſi quum ventus fert navem in mare ſecundus, ſi quis propedem miſit in veli ſiniſtrum. V. pes.

Propĕtro, āre. ſec. c. Mandare quod perficiatur: nam Impetrare eſt exorare: & Perpetrare, perficere. Paulus, ex Feſto.

Propexus, V. propecto.

Prophanus, V. profanus.

Prophēta, vel Prophetes, æ. m. [προφήτης] Qui futura prædicit. a πρόφημι, prædico. Veteres, ut ait Paulus, antiſtites fanorum, oraculorumque interpretes, prophetas dicebant. conf. Feſt.
Propheta in ſacris litteris appellatur Videns. Eſtque Vates a Deo inſpiratus. Tertull. Carm. adv. Marc. 3. 120. —magnus rex atque propheta.
Ægyptii ſacerdotes ſuos Prophetas vocabant. Apul. de Dogm. Plat. 1. p. 2. Elmenh. Aſtrologiam ad uſque Ægyptum ivit petitum, ut inde prophetarum etiam ritus addiſceret. conf. Idem de Mundo, & 2. Met. p. 127.

Prophētis, idis: & Prophetissa, æ. f. [προφῆτις] Femina, quæ futura prædicit. Tertull. de Præſcript. cap. 51. conf. Voſſ. de L. L. 1 12.

Prophētīa, æ. f. [προφητεία] Inſpiratio vel revelatio divina, rerum eventus immutabili veritate denuntians. Tertull. de Anima cap. 35.

Propheto, [προφητεύω] āre Prædicere. Tertull. de Ref. Carn. cap. 28. Hieron. Epiſt. 103. cap. 7. Prudent. Periſteph. 13. 101. V. Barth. ad Claud. Mamert. p. 288. & Cellar. Cur. poſt. p. 280.

Prophetīzo, āre. Idem. Vulg. Interp. Matt. 26. 68.

Prophetiālis, e. Adj. Tertull. adv. Valent. cap. 28.

Prophetālis, e. Adj. Hieron. Epiſt. 7. Chryſol. Serm. 84. V. Fortunat. Carm. 4. 58.

Prophetĭcus, a, um. Adj. [προφητικός] Tertull. Exhort. Caſt. cap. 10. &c. Prudent. Cathem. 7. 179.
Prænuncupatus ore qui prophetico
Emanuel eſt. conf. Idem Periſteph. 14. 631.

Prophetĭce, Adv. [Προφητικῶς] Tertull. de Monog. cap. 4. Auguſtin. Epiſt. 19. cap. 3. &c.

Prophthasia, Oppidum in Drape Indiæ regione, non procul a Perſis. Strabo lib. 11.

Prōpĭlo, āre. Acuere. Unde, Propilatum, Acuminatum, & quaſi ad pilæ formam factum.
Propilabantur miſſilia, &c. Ammian. 16. 29. [Immo Præpilabantur. V. in præpilo.

Prōpingo, ĕre. Lucret. lib. 4. 674.
Quæ penetrata queunt ſenſum propingere acerbum. i. e. Impellere, urgere, verſare, impingere. Al. emendatius Progignere.

Prōpīno, [προπίνω] āre. proprie eſt, Prægustato leviter vino poculum alteri offerre. Quæ conſuetudo inde initium habuit: quod principes Græciæ ſolenni die, quem Philoteſiam vocant, miſcere aureis atque argenteis poculis vina ſolebant, quæ e manu geſtantium ſumentes, ori parumper admovebant, deinde alteri quem vellent, offerebant, ingens hoc argumentum benevolentiæ exiſtimantes. Hoc vero, προπίνειν ſive Propinare, quod Præbibere ſignificat, dicebatur. Hinc ergo factum eſt, ut προπίνειν, ſive Propinare, ſit cibum potumque extraordinarium voluptatis gratia cum amicis ſumere, & quod vulgo dicitur *Compotare*: quod etiam coronati facere ſolebant, prægustantes, ut diximus, & ſibi invicem pocula præbentes. Quin etiam in abſentium memoriam idem factitantes: Socrates apud Platonem, Hoc poculum Critiæ propino. Martialis, lib. 5. 78.
Si triſti domicœnio laboras,
Torani, potes eſurire mecum.
Non deerunt tibi, ſi ſoles προπίνειν,
Viles Cappadocæ, &c. Hæc Perott. conf. Interpp. ad loc. & Drakenb. ad Sil. 11. 301. Cic. 1. Tuſc. 96. Quo ſonitu reddito, arridens, Propino, inquit, hoc pulchro Critiæ, qui in eum fuerat tæterrimus. Græci enim in conviviis ſolent nominare, cui poculum tradituri ſint. Martial. lib. 6. 79.
Nemo propinabit, Calliodore, tibi. Idem lib. 1 69.
Cœnat, propinat, poſcit, negat, innuit.
Multa propinare. Ovid. 1. de Arte Am. 587. al. Procurare. conf. Plaut. Pſeud. 5. 1. 18
Propinare, Porrigerre ſimpliciter aliquando ſignificat. Ter. Eun. 5. 9. 57.
Hunc comedendum & deridendum vobis propino. h. e. Hunc vobis do. Ab antiquorum conſuetudine regum, qui phialas interdum compotoribus propinabant, quas illi auferebant. Suidas, Προπιπωκότες, ἀντὶ τῶ παραδεδωκότες, ἐκ μεταφορᾶς δὲ λέγεται. προπεπωκέναι δὲ παρὰ τὴν συνουσίαν πολλὰ μὲν ἀργυρώματα τινὶ προειρημένον, πολλὰ δὲ χρυσώματα τῷ Περσίᾳ. Quiddam etiam apud Demoſthenem & Athenæum reperire licet. Apud Ter. quidam legunt Præbeo.
Demoſthenes eos qui patriam produnt, προπίνειν τοῖς ἐχθροῖς, hoc eſt Propinare eam hoſtibus dicebat. [V. Suid in Προπίνειν, & Henr. St. Theſ. Græc.
Salutem propinare. Plaut. Stich. 3. 2. 16.
Mortalibus verſus propinas. Ennius apud Non. 1. 140. conf. præbibo.

Propinātor, ōris. m. [προπότης] Ovid. 1. de Arte Am. 587.
Inde propinator nimirum quoque multa propinet. Heinſ. Procurator & Procuret.

Propinātio, ōnis. f. [πρόποσις, πρόπομα] Senec. Epiſt. 94. Quum penes te palma fuerit, & propinationes tuas ſtrati & vacuitates recuſaverint, tamen a dolio vinceris. Idem de Ira 2. 33. extr. Gell. lib. 10. cap. 17. Eſt enim perſona, quæ hoc apud Laberium dicit, divitis avari & parci, ſumptum plurimum, ἀσωτείαν, & propinationem adoleſcentis filii deplorantis. Hic comeſſationem ſignificare videtur. Apud Senec. vero lib. 2. de Beneficiis, cap. 21. pro ipſo actu porrigendi poculum accipitur, Ego ab eo beneficium accipiam, a quo propinationem accepturus non ſim? conf. Petron. cap. 113. [Prior Sen. locus male notatus.

Propinque, Propinquitas, Propinquo, Propinquus, Propior, V. prope.

Propitius, a, um. Adj. pr. & ſec. c. [ἵλεως, ἵλεος] Placidum, favens; a Prope, & Ito, as, ut quidam ajunt: nam qui favent, prope nos ire conſueverunt, ut ait Perottus. Vel dicitur Propitius, Prorſus pius: aut Proprie pius: auctore Nonio 1. 292. Al. Porro. i. e. Valde pius. conf. Voſſ. Etym. Scribitur & Propicius.
Proprium Propitium, i. e. Valde proprium, ut Novum Novitium dicimus, augere atque intendere volentes Novi & Proprii ſignificationem. Alfenus apud Gell. lib. 6. cap. 5.
Propitii proprie Dii dicuntur. Cic. 1. de Nat. Deor. extr. Quid enim dicam, propitius ſit? eſſe enim propitius poteſt nemini, quoniam, ut dicitis, omnis in imbecillitate eſt & gratia & caritas de Deo. Plaut. Curc. 4. 2. 45.
Cui homini Dii ſunt propitii, lucrum ei profecto objiciunt.
Iratus & Propitius, contraria. Cic pro Cœl. 42. Huic homini ego fortaſſe, & pauci deos propitios, plerique autem iratos putabunt.
Dei propitii, ſed lenti. Senec. Agam. v. 403.
Et ſi propitios, attamen lentos deos.
Fortuna propitia, cui opponitur Infeſta. Cic. ad Octav.
Propitios & Placatos homines dici vetuſtas voluit, inquit Non. 6. 85. Ter. Adelph. 1. 1. 6.

Aut ubi si cesses, evenire ea satius est,
Quæ in te uxor dicit, & quæ in animo cogitat
Irata, quam illa quæ parentes propitii. Plaut. Merc. 5. 2. 115.
Tam propitiam reddam, quam quum propitia est Juno Jovi.
Voluntate propitia esse. Nepos 10. 9. extr.

Propitio, [ἱλάσκω, ἱλεῶ] āre: & **Propitior**, āri. Propitium reddere, placare. Plaut. Pœn. 1. 2. 120.
Quo te agis? AD. egone? in Veneris. AG. quid eo tu? AD. ut Venerem propitiem.
Propitiare aliquid, pro Conciliare, seu dare. Curt. 4. 7. 24.
Manes propitiare. Suet. Oth. cap. 7.
Propitiare sollicitudinem animi. Plin. lib. 28. cap. 2.
Propitiari dicitur Deus apud Ecclesiasticos, ut, Propitiare nobis, quæsumus, domine, famulis tuis &c. in quadam Oratione. H. St. Hic foret Passiv. Propitius esto, vel fias.

Propitians, antis. Curt. 4. 13. 15. Aristander præibat preces regi, Jovem, Minervam, Victoriamque propitianti.

Propitiātus, a, um. Partic. Prudent. Perist. 3. 215.
Prospicit hæc populosque suos
Carmine propitiata fovet.

Propitiatus, ûs. m. [ἐξιλασμὸς] Vulg. Interp. Sirac. cap. 5. 5.

Propitiatio, ōnis. f. Macrob. Somn. Scip. 1. 7. pr. Quod apportant minæ, litatio propitiationis avertit. Sen. Nat Quæst. 2. 38 Expiationes propitiationesque prodigiorum. al. Procurationesque. conf. Non. 4. 366.

Propitiātor, ōris. m. Hieronym. Epist 146.

Propitiātrix, īcis. f. Ambros. ad Virg. Lapf. cap. 4.

Propitiābilis, e. Adj. [ἱλαστὸς] Quod est ad propitiandum aptum. Ennius apud Nonium, 2. 669. Huic est animus propitiabilis.

Propitiatōrium, i. n. [ἱλαστήριον] Locus in quo placari solet Deus. Est & Tabula quædam in Exodo, posita super arcam. V. Isidor. 15. 4.

Propior, us. V. prope.

Proplasma, ătis. n. pr. c. [προπλασμα] V. seq. dict.

Proplastĭcē, es. f. [προπλαστικὴ] Ars faciendi typos, id est formas, quibus, formandis figulinis operibus, figuli utuntur.
Proplastice, Ipsa forma, quam ad formanda alia opera adhibent. Plin. lib. 35. cap. 12. Archesilai proplasticen pluris venire solitam constat artificibus ipsis, quam aliorum opera. Castigata exemplaria habent Proplasmata, & Solita, utique a dictione præced.

Prōpnigeon, i. n. sec. c. [προπνιγεῖον] Os patens furni, Præfurnium. Plin. Epist. 17. lib. 2. ad Gallum, Adjacet unctorium hypocauston, adjacet propnigeon balinei: mox duæ cellæ, magis elegantes quam sumptuosæ. Alii legunt Prognigeon. πνιγεὺς Caminum significat, & furnum sive fornacem. conf. Vitruv. 5. 11.

Prōpœtĭdes, um. pl. [Προποιτίδες] Filiæ Amathunthis, aspernatæ Venerem, triviis vulgavere corpora, ob ejusdem deæ iram: quia vero pudore induruerant, novissime in lapidem sunt transfiguratæ, ut inquit Lactantius. Ovid. quoque lib. 10. Met. 221. fabulam pulchre describit,
Sunt tamen obscœnæ Venerem Propœtides ausæ, &c.

Prōpōla, æ. m. [προπώλης, μεταβολεὺς] Negotiator, qui merces præemit minoris, ut postea pluris vendat. πρὸ enim Ante, πωλεῖν Vendo. Plaut. Aul. 3. 5. 38. Propolæ, linteones, calceolarii. Cic. in Pison. 67. Pistor domi nullus, nulla cella, panis & vinum a propola, atque de cupa. V. supra propala. [Gloss. Lat. Gr. Propula, πωλὶς. An προπωλὶς m. vel f. προπωλὶς;

Prōpŏlis, is. f. [πρόπολις] quasi Suburbanum; dicitur Quod apes ante alveum faciunt, maxime æstate. Varro 3. de R. R. cap. 16. Plin. lib. 11. cap. 7. Ceræ initium plerumque e mitiore gummi. Propolis crassioris jam materiæ additis floribus, nondum tamen cera, sed favorum stabilimentum, quo omnes frigoris aut injuriæ aditus obstruuntur, odore & ipsa etiamnum gravi, ut qua plerique pro galbano utantur.

Prōpōma, ătis. n. [πρόπομα] Propinatio. Apud medicos veteres Potio est mellita, ex vino & melle despumato, ita ut in vini sextarios quatuor, unus mellis adderetur, atque sic mistura fiebat citra cocturam, quæ tamen sufficienti tempore insolabatur. Hujusmodi fere est, qui vulgo Syrupus nominatur Palladius in Februario, cap. 32. Ut propomata sponte nascantur. Cæl. lib. 7. cap. 26. Sunt & propomata, velut antecedentia pocula, ut sint bibendi procemia. Est apud Palladium caput libro tertio, quo pacto sponte nascantur propomata, id est Vina condita, cujus est modi rosatum & violatum. Idem lib. 21. cap. 7. Procemium cœnæ legimus apud Athenæum: quo nomine intelligi videntur, quæ inferuntur primum. Ipsum id indicat fere propoma quoque.

Prōpōno, pŏsui, pŏsĭtum, [προτίθημι, προβάλλω, ἐνίσταμαι, ἐπιπροϊάλλω, ὑποτίθημι, προτείνω] ĕre. Extra ponere, sive Palam ostendere. Plin. lib. 35 cap. 10. Idem perfecta opera proponebat in pergula transeuntibus.
Argentum, i. e. Explicare & proferre. Cic 1. de Orat. 161. Et tanquam in aliquam locupletem ac refertam domum venerim, non explicata veste, neque proposito argento, neque tabulis & signis propalam collocatis, &c.
Venale aliquid. Cic. 4. Verr. 78.
Tametsi hoc minime latet, quod ita promptum & propositum est, ut, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 118. Translate.
Transfertur sæpe ad orationem, ut
Quod dicturus sis, proponere. Cic. in Orat. 137.
Digredi ab eo, quod proposueris. Cic. 2. de Orat. 311.
Proponi oportet quid afferas, & id quare ita sit, ostendere. Cic. 2. de Orat. 177.
Judices ex negotiatoribus, Denominare. Cic. 4. Verr. 34.
Legum leges voce proponam. Idem 2. de Legib. 18.
Merita proposuit sua in illos. Cæs. 7. Bell. Gall. 54.
Minas proponere, Minari. Cic. 2. Att. 19.
Rem in medio. Cic. 3 Verr. 29.
Sententiam alicujus Plin. lib 18. cap. 10.
Voluntatem alicujus alteri. Cæs. 1. Bell. Civil. 3.
Aliquid sibi proponere, & Ante oculos constituere. Cic. pro Cœl. 79. Et quum hujus vobis adolescentiam proposueritis, constituitote vobis ante oculos hujus etiam miseri senectutem.
Animo proponere. Liv. 30. 30. Quum tuas vires, tum vim fortunæ Martemque belli communem propone animo.
Πρόθεσις & πρόθεσις omnino respondnnt. V. propositum. H. St.
Animo suo multa ferenda. Ovid. 2. de Arte Am. 516.
Apud animum. Cic. 4. Fam. 5. Quæ aliis tute præcipere soles, ea tute tibi subjice, atque apud animum tuum propone.
Animis proponere. Liv. 31.
Exemplar sibi. Cic. de Univers. 3. Quocirca si is, qui aliquod munus efficere molitur, eam speciem, quæ semper eadem est, intuebitur, atque eam sibi proponet exemplar, præclarum opus efficiat necesse est.
Exemplum propositum. Quintil. lib. 10. cap. 1.
In exemplum aliquid. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Hoc igitur tibi propone, amplitudinem animi, & quasi quandam exaggerationem quam altissimam animi, quæ maxime eminet in contemnendis & despiciendis doloribus, unam esse omnium rem pulcherrimam. Cic. 2. Tusc. 64.
Ad imitandum aliquem sibi. Cic. 2. de Orat. 93.
Memoriam atque imaginem alicujus sibi. Cic. de Amicit. 102.
Ante oculos. Cic. 1. de Nat. Deor. 115.
Ora alicujus oculis. Cic. pro Sext. 17.
Orationem Gracchi sibi proponere. Cic. 1. de Orat. 154.
Periculum ante oculos. Cic. pro Cluent. 11.
Ratio. Cic. pro Planc. 5. Sed mihi, in causa facili atque explicata, perdifficilis, Judices, & lubrica defensionis ratio proponitur
Reges duos propone tibi, idque animo contemplare, quod oculis non potes. Cic. pro Dejot. 40.
Bona civium sibi ad prædam. Cic 4 Philip. 9.
Causam belli gerendi sibi. Cic. 13. Philip. 23.
Conditionem alicui. Cæs. 8. Bell Gall. 2.
Exercitationem aliquam sibi. Cic. 1. de Orat. 154.
Extremum illud mihi proposueram. Cic. pro Lege Manil. 175.
Finem sibi. Cic 2 Tusc 3.
Fortuna quæcunque mihi proponetur, subeatur. Cic. 4. in Catil. 2.
Impunitatem. Cic. 2 de Finib. 73.
Magna sibi. Cic. 1. Off 116.
Mercedem alicui. Cic. 3. Q. frat. 3.
Mortem. Cic pro Planc. 97.
Mortem omnibus natura proposuit. Cic. 4. Philipp. 13.
Mortem acerbam. Cic 7. Verr. 152.
Pœnam. Cic. 2 de Finib 57.
Pœnam amori. Catull ad Juventium, 96. 15.
Præmium. Cæs 1. Bell. Civil. 17.
Spem proponere. Cæs. 3. Bell. Civil 49. Quibus quotidie melius succedere tempus, majoremque spem maturitate frumentorum proponi videbant. Cic. 4. Verr. 118.
Ad timorem aliquid alicui Cic. 2. Fam. 15.
Utilitatem Reipub. sibi proponere debent, qui leges scribunt. Cic. 1. de Invent 68.
Propositum est mihi. Cic. de Clar. Orat. 25. Laudare igitur eloquentiam, & quanta vis sit ejus expromere, quantamque iis, qui sint eam consecuti, dignitatem afferat, neque propositum nobis est hoc loco, neque necessarium.
Nobis propositum est, naturas rerum manifestas indicare, non causas judicare dubias. Plin. lib 11. cap 3.
Omni huic sermoni propositum est, ut laborem meum perspicias. Cic. de Clar. Orat. 318.
Proponere, Affigere publice. ut Auctionem. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Edicta proponuntur. Cic. 2. Att. 21.
Ediscendos fastos populo. Cic. pro Muren. 25.
Fraudem edicto proponere alicujus rei, aut periculum. Cic. 3. Verr. 106.
Legem in publicum. Cic 2. de Lege Agr 13.
Libellos de aliquo in celeberrimis locis. Cic pro Quint. 50.
In publico epistolam. Cic. 8. Att 9.
Signum pugnæ. Liv. 27. 41. extr.
Vexillum proponere. Cæs. 2. de Bell. Gall 20. Cæsari omnia uno tempore erant agenda, vexillum proponendum, quod erat insigne quum ad arma curri oporteret, signum tuba dandum. Vexillum imperatores habebant penes se in tabernaculo: itaque quum prælium erat committendum, proponebatur tollebaturque vexillum.
Proponere, Promulgare. Suet. Calig. cap. 41. Tandem flagitante Pop. Rom. proposuit quidem legem, sed & minutissimis litteris, & angustissimo loco, ut ne cui describere liceret.
Congiarium, vel Donativum proponere, est Publice promittere, idque libello proposito. Suet. Neron. cap. 7.
Honorem geminum pugnæ. Virg. 5. Æn. 365.
Pretium se daturum proposuit. i. e. Promulgavit. Paterc. 2. 6. 5.

Propŏsĭtus, a, um. Partic. [ὑποτεθεὶς, ἔνοχος] Expositus. Cic. 5. Fam. 16. In animo habere debemus, homines nos ut esse meminerimus, ea lege natos, ut omnibus telis fortunæ proposita sit vita nostra.
Propositus, Expositus, explicatus & prolatus. Cic. 5. Verr. 98 Sed est hic ordo quasi propositus & editus in altum, ut ab omnibus ventis invidiæ circumflari posse videatur. Budæus.
Causa alicujus perditis civibus proposita ad invidiam. Cic. pro Domo, 44.
Exemplum propositum ad imitandum. Cic. pro Muren. 66.
Ad exitum pervenire sibi propositum. Cic 12. Philipp. 22.
Finibus bonorum & malorum propositis, officium omne pervertunt. Cic. 1. Off. 5.
Fuga aut turpis, aut gloriosa mors proposita. Cic. 2. de Finib. 97.
Gloria Scipioni proposita. Cic 2. de Finib. 56.
Gratia, gratulatio proposita est omnis in impudenti mendacio. Cic. pro Flacc. 12.
Injuriis ab aliquo propositis resistere. Cic. 1. Fam. 5.
Iter propositum peragere. Hor. 2. Serm. 6. 99.
Ex itinere proposito & jam constituto reverti. Cic. 1. de Divin. 26.
Laqueos legum & conditionum sibi propositos esse oportere putandum, Cic. pro Cluent. 150.
Munere gladiatorio proposito, Pronuntiato. Suet. Tito, cap. 8.
Officium propositum. Propert lib. 1. 20. 4.
Opus propositum perficere. Ovid. de Rem. Amor. 40.
Operis propositi regula. Paterc. 2. 38. 1.
Neque mihi in omni vita res tam erit ulla proposita, quam ut quotidie vehementius te de me optime meritum esse, lætere. Cic. 1. Fam 9.
Sententia. ut, Quem de suscepta causa propositaque sententia, nulla vis, nullum periculum posset depellere. Cic. pro Ligar. 26.

Servi, qui libertatis spem propositam non habent. Cic. pro Rabir. 15.
Vita maximis præmiis proposita & pæne addicta. Cic. pro Milon. 57.

PROPOSĬTUM, i. n. [ὑπόθεσις, πρόθεσις, ὑπόθεσις, βούλημα, πρότασις] Quod mente statutum est, & quæ intentio hominis dicitur. Plin. Hoc ei propositum erat, vel superare vel cedere.
Πρόθεσις Polyb. sæpe, quod omnino respondet. H. St. Sæpius προκείμενον Græcis. Gloss. Lat. Gr. Propositum, Προαίρεσις, πρόθεσις, καὶ προκείμενον. Scribe Προκείμενον.
Tenax propositi. Ovid. 10. Met. 405.
Reditus ad propositum. Cic. 3. de Orat. 201.
Grave propositum. Juven. 10. Sat. 125.
Aberro proposito, & a proposito. i. e. Longius digredior, & deflecto ab eo, quo ire contendo. Cic. 1. Tusc. 33. extr.
Assequi propositum. V. ASSEQUOR.
Averti a proposito. Liv. 2. 8.
Conducit hoc proposito. Hor. in Arte Poet. 195.
Declinare a proposito. Cic. in Orat. 138.
Deerrare. V. DEERRO.
Destituere. Ovid. 3. Amor. 7. 14.
Deterreri nulla re a proposito potest. Cic. ad Brut. 11.
Egredi a. Cic. de Clar. Orat. 82.
Lumina propositi facta ministra tui. Ovid. 21. Epist. 114.
Facere aliquid proposito rapinæ. Plin. lib. 11. cap. 17. Quod si defecerit alicujus alvei cibus, impetum in proximas faciunt, rapinæ proposito.
Fugare a. Quintil. lib. 2. cap. 2. p. 131. Burm.
Fui hoc proposito, ut venderem. i. e. Hac voluntate. Ulpian. in l. Rogasti. D. Si cert. petat.
Habere propositum. Labeo in l. Quum in plures. §. locator. D. Locat. Locator horrei propositum habuit, se aurum, argentum, margaritam, non recipere suo periculo.
Propositum habet ostendere. Varr. de L. L. lib. 8. pr.
Nihil habet propositi maledictio, præter contumeliam. Cic. pro Cœl. 6.
Manere in proposito. V. MANEO.
Mutandum tibi propositum est, & vitæ genus. Phædr. præf. 3. 15.
Permanere in. Cic. 1. Off. 112. Catoni quum incredibiliter tribuisset natura gravitatem, eamque ipse perpetua constantia roboravisset, semperque in proposito permansisset: moriendum potius, quam tyranni vultus aspiciendus erat.
Pertinet ad. Quintil. lib. 9. cap. 1.
Premere propositum suum. Ovid. 2. Met. 104. Al. Tenere.
Redire ad. Cic. 1. Tusc 23.
Reverti ad. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 14.
Sanctissimus proposito. Paterc. 2. 2. 2.
Superare aliquem proposito Quintil. lib. 2. cap. 5.
Tenere propositum. Cæs. Bell. Civil. 1. 83. & Nepos 18. 3. 6.
In proposito. Africanus in l. Stichus habet. D. de peculio leg. At in proposito, quia Stichus nil debeat.
Nonnunquam Propositum est, τὸ προβεβλημένον, Quæstio, quæ ad disputandum proponitur in medium, ut
Academiæ consuetudo contra propositum disputandi. Cic. de Fato, 4.

PROPOSITIO, ōnis. f. [πρόθεσις, πρότασις] dicitur, inquit auctor ad Herenn. lib. 2. 28. per quam ostendimus summatim quid sit quod probare volumus. Cic. 3. de Orat. 201. Propositioque quid sis dicturus, & ab eo quod est dictum, sejunctio, & reditus ad propositum. [Hic est Pars orationis. & in priori loco Argumentationis.
Dura. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Nuda. Quintil. lib. 4. cap. 4.
Cum animi ampla quadam & splendida propositione. Cic. 2. de Invent. 163. [Hic est Propositum, seu Consilium rei susceptæ.
Confessa propositio. Quintil. lib. 5. cap 14.
Vitæ propositio & cogitatio. Cic. 3. Tusc. 39.

PRŎPONTIS, ĭdis. f. [Προποντὶς] Æquor patens & diffusum. Dicitur Propontis, quasi ante Pontum. Hæc angustiis Bosphori Thracii cum Euxino Ponto conjungitur. Nam Geographi primas angustias maris se coarctantis, Hellespontum vocant. Inde exspatiatur æquor: quæ laxitas, Propontis appellatur. Ubi iterum in arctum coit, & stringitur, illæ angustiæ Bosphorus Thracius nuncupantur Ubi iterum effunditur, Pontus Euxinus est. qui curvatus in figuram Scythici arcus, committitur ostio Mæotidis paludis: idque ostium, Cimmerius Bosphorus appellatur. Vulgo *Le canal de Constantinople.*
Undæ Propontidis. Ovid. 3 Trist. 12. 41.
Læva Propontidos. i. e. Sinistra pars. Ovid. 5. Fast. 257.
Longa Propontis. Ovid. 4. de Pont. 9. 118.

PROPONTĬACUS, a, um. Adj. [Προποντικὸς] Ovid. 1. Trist. 9. 29.
Hincque Propontiacis hærentem Cyzicon oris.
Aqua Propontiaca. Propert. lib. 3. 22. pr.

PRŎPORRO, [πόῤῥω] Ulterius, præterea. Lucret. lib. 2. 978.
Et sibi proporro quæ sint primordia quærunt.
Proporro lacessere. Idem 4. 888.
Ipsaque proporro paulo majora lacessunt. Turnebus, Proporro usurpatur a Latinis, ut Græci solent congeminare προπροκυλινδόμενος.

PRŎPORTIO, ōnis. f. [ἀναλογία] est, Duarum rerum, quatenus ad quantitatem pertinet, invicem facta comparatio. Cic. pro Flacc. 32. Qui quum omnes Asiæ civitates proportione in provincias descripsisset. Al. Pro port. Idem 6 Verr. 46. Ut hoc liceret suspicari, fuisse aliquando apud Siculos peræqua proportione cetera. Al. Peræque pro port. Cic. de Univers. 12. Id optime assequitur, quæ Græce ἀναλογία, Latine (audendum est enim, quoniam hæc primum a nobis novantur) comparatio, proportiove dici potest. [Ex quo ipso loco, apparet, ceteris in locis divise Pro portione legendum, quum hoc primum loco se voce composita uti confessus sit. V. in PRO, & PORTIO.
Proportionem non reddunt ex his vocabula. Varr. de L. L. lib. 7. 32.

PROPORTIONĀLIS, e. Adj. ut, Termini proportionales. Frontin. de Colon. p. 330. &c.

PROPORTIONĀTUS, a, um. Adj. Firmic. Matern. 4. 13. Corpus satis proportionatum.

PRŌPOSITIO, PROPOSITUM, V. PROPONO.

PRŌPRÆTOR, ōris. m. [ἀντιστράτηγος] Qui cum auctoritate Prætoria aliquo mittitur: non autem qui pro Prætore provinciam tenet. Cic. de Provinc. Consf. 15. Res in Sardinia cum mastrucatis latrunculis a Proprætore una cohorte auxiliaria gesta. Sed
Proprætor etiam, Ille interdum vocatur qui gesto consulatu in provinciam abit. V. Manut. ad Cic. Fam. p. 6. Græv. conf. PROCONSUL, & similia.

PROPRĪDIE, Adv. H. St. Monuit dici in PRIDIE. Sed cultro reliqua ablata sunt.

PROPRIUS, a, um. pr. c. Adj. [ἴδιος, κύριος] Quod peculiare est uniuscujusque. A Prope fit: hoc enim maxime prope est, quod proprium est. Virg. 7. Æn. 331.
Hunc mihi da proprium, virgo sata nocte, laborem. Ter. Phorm. 5. 5. 2. Curavi propria ea ut potiretur.
Verba propria nostra. Varro apud Gell. lib. 1. cap. 18. H. St. Ubi Aliunde ascitis opponit.
Certum & Proprium: ut, Rem aliquam suo certo ac proprio vocabulo nominare. Cic. pro Cæcin. 51. & 3. de Orat. 147. Ergo utemur verbis quæ propria sunt, & certa quasi vocabula rerum, pæne una nata cum rebus ipsis.
Proprium & Suum. Cic. 5. Tusc. 19. Propriis & suis argumentis & admonitionibus tractanda quæque res est.
Proprium & Commune, contraria. Cic. de Senect. 35. At id quidem non proprium senectutis est vitium, sed commune valetudinis. Idem pro Rosc. Amer. 150. Ut quum ademerit nobis omnia, quæ nostra erant propria, ne lucem quoque hanc, quæ communis est, eripere cupiat. Idem 2. Fam. 17. Ad senatum quas Bibulus litteras misit, in iis, quod mihi cum illo erat commune, sibi soli attribuit: &c. quod autem meum erat proprium, ut alariis Transpadanis uti negarem, id etiam populo se remisisse scribit.
Proprium & Peculiare. Plin. lib. 7. cap. 25.
Præcipuum & Proprium. Cic. de Provinc. Conf. 2.
Proprium & Alienum contraria. Horat. 2. Serm. 3. 19.
Excussus propriis, aliena negotia curat.
Amor proprius. Lucret lib. 4. 1135.
Bono aliunde assumpto uti, non proprio, nec suo. Cic. 2. de Orat. 39.
Consilium proprium auferre alicui. Hor. 1. Serm. 4. 133.
Consuetudo communis, vel tua solius & propria. Cic. 5. Fam. 14.
Crimen proprium. Cic. 3. Verr. 43.
Culpa mea propria. Cic. 14. Fam. 3.
Natura atque vis animæ propria est, moveri motu interiore & suo. Cic. de Somn. Scip. 21.
Negotia propria. Hor. 2. Serm. 3. 19.
Nota certa & propria. Cic. 4. Acad. 33.
Proprium quid habere. Varr. de L. L. lib. 9. 2. ad fin.
Pelle in propria non quiescere. Hor. 1. Serm. 6. 22. Parœmia.
Periculum proprium. Cic. 6. Fam. 1.
Prædia propria tradere alicui, In proprietatem alicujus. Cic. pro Rosc. Amer. 150.
Ritus proprius. Plin. lib. 10. cap. 58.
Tempus agendi fuit mihi magis proprium, quam ceteris. Cic. pro Sull. 9.
Verba translata & aliena, quibus opponuntur Propria & sua. Cic. 3. de Orat. 147.
Vi propria nituntur. Virg. 2. Georg. 428.
Viribus propriis bella gerere. Liv. 2. 53.
Ungues proprii. Hor. 1. Epist. 7. 51.
Proprius suus, tuus, meus. Paul. in l. Si servo. D. de hæredibus instituendis. Idem & in eo, qui propria sua data pecunia emptus est ab aliquo. Idem Paul. in l. Ut tantum. §. j. D. de servo corrupto, Si servus communis meus & tuus proprium meum servum corruperit: Sabinus ait, non posse agi cum socio: perinde ac si proprius meus servus corrupisset conservum.
Suam propriam calamitatem. Cæs. 3. Bell. Civil. 20.
Suo proprio prælio. Liv. 3. 70.
Suo proprio magistratu. Idem 4. 8.
Proprius, cum Genitivo. Cic. 3. Philipp. 29. Aut libertatem propriam Romani generis, & nominis recuperemus, aut mortem servituti anteponamus. Idem 7. Fam. 30.
Proprium est ejus, per translationem. h. e. Illi adscribitur. Cic. pro Rosc. Amer. 21.
Aper, aut cervus proprius domini. Tryphoninus in l. usufructuarium venari. D. de usufruct. Pompon. in l. Vel inutilium. D. eodem titulo.
Propria est ea præceptio Stoicorum. Cic. 1. Off. 2.
Varietas est propria Fortunæ. Cic. 2. de Divin. 109.
Proprium Oratorum, Proprium epistolæ. h. e. Quod maxime convenit, & observari debet ab Oratore, & in epistola. Cic. 1. Q. frat. 1. 29. Illud quod epistolæ proprium, ut is ad quem scribitur, de his rebus, quas ignorat, certior fiat. Idem 3. de Orat. 112.
Animum judicis impellere quocunque res postulat, hoc est unum Oratoris maxime proprium. Cic. de Clar. Orat. 322.
Artis maxime proprium est creare & gignere. Cic 2. de Nat. Deor. 57.
Postremo quum hoc proprium sit animantium, ut aliquid appetant quod sit naturæ accommodatum. Cic. 1. de Nat. Deor. 105.
Cum Dativo. Quintil. lib. 1. 1. Propria est nobis mentis agitatio, atque solertia, unde origo animi cælestis creditur.
Proprium, Perpetuum. Ter. And. 4. 3. 1.
Nihilne esse proprium cuiquam? dii vestram fidem! Ubi Donat. Omne quod habemus, aut Mutuum est, aut Proprium. Ergo Proprium, perpetuum. Virg. 6. Æn. 871.
— propria hæc si dona fuissent. Ter. And. 5. 5. 3.
Ego vitam deorum propterea sempiternam esse arbitror,
Quod voluptates eorum propriæ sunt.
Propriam dicare. i. e. Perpetuam. Virg. 1. Æn. 77.
Connubio jungam stabili, propriamque dicabo. Servius.
Proprium aliquid evenire cuipiam. Plaut. Merc. 2. 3. pr.
Homo me miserior nullus est æque, opinor,
Neque adversa cui plura sint sempiterna;
Satin' est ut quicquid agere occœpi,
Proprium nequit mihi evenire quod cupio?
Perenne & Proprium Cic. Post. red. in Senat. 8. Si illud de duobus Consulibus, quod ante in Republica non fuerat, perenne ac proprium manere potuisset.
Munera. Hor. 2. Serm. 6. 4.

—nihil

—nihil amplius oro,
Maja nate, nisi ut propria hæc mihi munera faxis. Nepos, 8. 4. 2.
Parva munera diutina: locupletia non propria esse consueverunt.
Munitiones enim &c. propriam & expeditam Cæsaris victoriam interpellaverunt. Cæs. 3. Bell. Civil. 70. conf. Nonius 4. 346.

Proprium, i. n. [τὸ ἴδιον] Subst. apud Logicos. Quintil. 5. 10. Sunt ejusdem rei plura propria, ut ipsius ignis lucere, calere, &c. conf. 7. 3. & Micræl. Lex. Philos. p. 1152. Porphyr. Isag. cap. 4.

Proprie, Adv. [ἴδια, ἰδίως, κυρίως] Cic. 9. Fam. 15. Quod me amas, &c. est id quidem magnum, atque haud scio an maximum: tibi commune cum multis: quod tu ipse tam amandus es, &c. id est, proprie tuum.
Communiter & Proprie opposita, Vide COMMUNITER. H. St.
Promiscue & Proprie, contraria. Cic. 2. de Lege Agrar. 84.
Proprie & Publice, contraria. Cic. pro Sext. 37. Neque Senatus publice, neque ullus ordo proprie, neque suis decretis Italia tota susceperat.
Proprie & Universe, contraria. Cic. 5. Att. 2.
Communis persona, & Proprie singulis attributa, contraria. Cic. 1. Off. 107.
Proprie & vere honestum. Cic. 3. de Off. 13.
Dicere proprie. Cic. 2. de Orat. 59. Quam proprie de unoquoque dixit. Idem 2. Philip. 77. O hominem nequam! quid enim aliud dicam? magis proprie nihil possum dicere.
Et proprie, pro Et maxime. Cic. 1. Off. 37. A peregrino enim recessit, & proprie in eo, qui arma contra ferret, remansit. [Proprie κυρίως, ἰδίως, Significatione propria.

Propriatim, Adv. ut, Res exigit propriatim Deos scire. Arnob. 3.

Propritim, Adv. [ἰδίᾳ] Lucret. lib. 2. 973.
Quid? genus humanum propritim de quibus factum'st. i. e. Proprie. Nonius, 11. 18. Restituit Lambin. Al. Propriatim.

Proprietas, ātis. f. [ἰδιότης, ἰδίωμα] Quod alicujus rei proprium est. Plin. lib. 13. cap. 1. Hujus proprietas, ut ventiletur in coquendo donec desinat olere. Cic. 1. Acad. 56. Singularum rerum singulas proprietates esse.
Proprietas terræ & cæli, pro Ingenio. Liv. 38. 17.
Habere proprietatem. Plin. lib. 13. cap. 22. Proprietatem habet fructum emittendi lanugine, (pappum vocant) quod nulli alii arbori evenit.
Proprietas, in Definitione. Cic. in Topic. 83. Proprietas sic, in hominem ne solum cadat, an etiam in belluas ægritudo.
Proprietas verborum. Quintil. 8. 2.
Jn jure dicendo, cum de proprietate jumenti quæreretur. Suet. in Galba cap. 7. i. e. Ad quem proprietas & possessio pertineret. H. St.

Proprietarius, i. m. Is ad quem proprietas pertinet. Pomponius in l. Divus Hadrianus. D. de usu & habitat. Licet tam angustus est legatarius, cui domus usus legatus est, ut non possit occupare totius domus usum: tamen eis, quæ vacabunt, proprietarius non utetur, quia licebit usuario & aliis temporibus tota domo uti.

Propriascit, Proprium fecerit. Festus. Al. Propriassit, rectius.

Proprio, āre. Cæl. Aurel. Acut. 1. 15. Per tenues vias propriari. Idem Tard. 5. 12. Solidiora digestione propriantur.

Propter, [διὰ, ἕνεκεν, ἕνεκα] Præpositio, Accusativo casui servit, & significat Alicujus causa. Etymon infra V. Ter. Phorm. 2. 1. 46.
Qui sæpe, propter invidiam, adimunt diviti,
Aut, propter misericordiam, addunt pauperi. [Quod & Ex misericordia, vel Per misericordiam recte diceres.
Qui, propter acumen, occultissima perspicis. Cic. 5. Fam. 14.
Propter tuum in me amorem. Cic. 1. Fam. 3.
Indicere ventri bellum, propter aquam. Hor. 1. Serm. 5. 7.
Eaque suspicio propter eam causam fuit, quod, &c. Cic. de Clar. Orat. 100.
Habemus hæc omnia: bonorum studium, propter nostram causam: vulgi ac multitudinis, propter magnificentiam munerum. Cic. 2. Fam. 5.
Tironem propter humanitatem & modestiam malo salvum, quam propter usum meum. Cic. 7. Att. 5.
Propter reliquæ ætatis infamiam pœnas lege & jure persolvere. Cic. Anteq. iret in exsil. 28.
Legibus non propter metum parere. Cic. in Parad. 5.
Ex se & Propter se expeti. Cic. 2. de Finib. 82.
Unum illud dico, si propter partium studium potens erat Alphenus, potentissimus Nævius. Cic. pro Quint. 70.
Nam nec castra, propter anni tempus, facere possum. Cic. 8. Att. 19.
Propter quod. Paulus in l. Qui in. D. de adopt. Uxor mea illi matris loco non est, nec enim agnoscitur ei: propter quod nec ei cognatus fit.
Propter viam fit sacrificium, quod est proficiscendi gratia, Herculi, aut Sanco, qui scilicet idem est deus. Festus. conf. Macrob. 2. Saturn. 2. pr. Plaut. Rud. 1. 2. 62.
Propter viam illi sunt vocati ad prandium. V. ibi Scalig. & conf. Couturii Diss. de Vita priv. Romanorum 3. Legitur & conjunctim Propterviu s, a, um. V. Lex. Pitisc. [Nisi error est scribarum. In codd. ex MSS. emendatis est Propter viam divise. conf. PROTERVIA.
Propter, pro Prope, juxta; aliquando Adverbium est sine casu. Ter. Adelph. 4. 2. 37.
Est ad hanc manum sacellum: ibi angiportum propter est. Idem Eun. 2. 3. 77.
Cibum nonnunquam capiet cum ea, interdum propter dormiet. & Plaut. Amph. 4. 1. 7.
Quis fuerit, quem propter corpus suum stupri compleverit.
Propter moribundus, Prope. Lucret. lib. 3. 653.
Inde alius conatur adempto surgere crure,
Quum digitos agitat propter moribundus humi pes.
Jungitur & Accusativo sæpissime in eadem significatione. Ter. Adelph. 2. 1. 15.
Nimium istoc abisti, hic propter hunc assiste. hem, sic volo. Cic. de Clar. Orat. 24. Propter Platonis statuam consedimus.
Propter ædem Saturni. Tacit. 2. Ann. 41. h. e. Prope.
Statuæ propter ædem Vulcani. Cic. 4. Verr. 150.
Propter aquam. Ovid. 8. Met. 258. Virg. 7. Ecl. 87.
Fluvius Eurotas, qui propter Lacedæmonem fluit. Cic. 2. de Invent. 96.
Duo filii propter patrem cubantes. Cic. pro Rosc. Amer. 64.
In pratulo propter Platonis statuam consedimus. Cic. de Clar. Orat. 24.
Stat propter virum fortem. Plaut. Milit. 1. 1. 9. Hic est, stat prope virum fortem.

Propter viam Appiam oppida. Liv. 28. 8. [Propter videtur per syncopen ex Propiter factum, quod veteres ἀεὶ & Prope usurparunt, quocum etiam constructione & significatione originaria, quæ hic posterior est, convenit.

Propterea, Adv. [διὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκεν, διότι] Ob eam causam. Ter. Hec. 4. 4. 88.
Amaræ mulieres sunt, non facile hæc ferunt:
Propterea hæc ira est.
Propterea quod. Ter. And. 1. 1. 11.
Scis, feci e servo ut esses libertus mihi,
Propterea quod serviebas liberaliter. Cic. 9. Fam. 18. Quum essem otiosus in Tusculano, propterea quod discipulos obviam miseram, ut, &c. Cic. 4. Acad. 33. Si notionem veri & falsi, propterea quod ea non possunt internosci, nullam habemus.
Propterea quia. Cic. 4. Fam. 5. Etsi genus hoc consolationis acerbum est, propterea quia per quos, &c. Lucret. lib. 1. 625.
Propterea, quia quæ multis sunt partibus aucta, &c.
Propterea ut. Cic. pro Ligar. 8. Atque hæc propterea de me dixi, ut mihi Tubero, quum de se eadem dicerem, ignosceret.

Proptervius, a, um. Adj. V. Propter viam, in PROPTER.

Proptōsis, is. f. [πρόπτωσις] Procidentia oculorum, ubi cum inflammatione, moti sede sua, procidunt. Galen. in Medic. Cels. 6. 6. 8. extr.

Propŭdium, i. n. [ἀναισχυντος] A quo pudor & pudicitia procul sint, inquit Festus. Plaut. Curc. 1. 3. 34.
Jam huic voluptati hoc adinventum odium est. PA. quid ais propudium? Budæus, Propudium, rem pudendam significat.
Plin. lib. 28. cap. 8. Hoc cinere poto propudia virorum: ejusdem aspersu feminarum libidines inhiberi. Propudium pro Obscænitate posuit pudenda. conf. Plaut. Pœn. 1. 2. 60.
An ab illa exclamatione Proh pudor? H. St.

Propudianus Porcus dictus est, ut ait Capito Atejus, Qui in sacrificio gentis Claudiæ, velut piamentum & exsolutio omnis contractæ religionis est. Festus. V. Dacer.

Propudiōsus, a, um. Adj. [ἀναισχυντώδης] Propudii plenum. Plaut. Truc. 2. 2. 16.
Quia tibi insuaso infecisti, propudiosa, pallulam. Idem Stich. 2. 2. 10. Gell. lib. 2. cap. 7. Sed enim si imperet uxorem ducere infamem, propudiosam, criminosam.
Ipse propudiosus, uxor lupa. Apul. Apol. p. 322. Elmenh.
Meretrices propudiosæ. Min. Felix. cap. 25. 9.
Superl. Sidon. 9. Epist. 6. Ancilla propudiosissima.

Prōpugno, [ὑπερμαχίζω] āre. Adversus pugnantes pugnare, sive pugnando resistere. Plin. lib. 12. cap. 19. Casia circa paludes, propugnante unguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus, his commentis augentes rerum pretia.
Propugnare absentiam alicujus. Sueton. Cæs. cap. 23. Qui sibi pepigissent propugnaturos absentiam suam.
Propugnare commoda patriæ, pro Tueri & defendere adversus hostium impetum. Cic. 1. de Invent. 1. Qui vero ita se armat eloquentia, ut non oppugnare commoda patriæ, verum propugnare possit; is mihi vir & suis & publicis rationibus utilissimus. Vetus codex legit, Verum pro his pugnare.
Propugnare pro. Cic. pro Rabir. 30. Testor, me pro illorum fama, gloria, memoria, non secus ac pro patriis fanis, atque delubris propugnandum putare. Cic. 1. Offic. 62. Propugnare pro æquitate.
Pro innocentibus propugnare, & Nocentes oppugnare, opposita. Cic. Antequam iret in exsil. 2.
Propugnare pro suo partu. Cic. 5. Tusc. 79. Non pro suo partu ita propugnant, ut vulnera excipiant, nullos impetus, nullos ictus reformident?
Acerrime propugnare pro salute alicujus. Cic. 11. Fam. 16.
Armatus nugis propugnat. Hor. 1. Epist. 19. 16.

Propugnatio, ōnis. f. [ὑπερμαχησμός] Cic. 1. Fam. 7. Nam nostra propugnatio, ac defensio dignitatis tuæ, propter magnitudinem beneficii tui, fortasse plerisque officii majorem auctoritatem habere videatur. Et 5. Fam. 8. Suscepique mihi perpetuam propugnationem pro omnibus ornamentis tuis. Idem pro Sext. 3. Tamen aggrediar ad dicendum, ne mea propugnatio ei potissimum defuisse videatur.

Propugnātor, ōris. m. [ὑπερμαχητής] Cæs. 7. Bell. Gall. 25. Nec ille prius est a propugnatoribus vacuus relictus locus. conf. Nep. 18. 13. 3. Classis infirma, propter dimissionem propugnatorum & remigum. Cic. 7. Verr. 85.
Propugnator & Defensor. Cic. 6. Verr. 80. Non est pudoris mei, P. Scipione, florentissimo adolescente, vivo & incolumi, me propugnatorem monimentorum P. Scipionis, defensoremque profiteri.
Propugnator fortunarum, & defensor assiduus. Cic. Post red. in Senat. 37.
Senatus propugnator. Cic. pro Milon. 6.
Defensor & quasi propugnator patrimonii sui. Cic. 1. de Orat. 244.
Acerrimus propugnator communis libertatis. Cic. ad Brut. 11.
Propugnator studiosissimus. Cic. 4. Verr.

Propugnātrix, īcis. f. Fabret. Inscript. p. 169.

Propugnāculum, i. n. [προβολή, ἐπιτείχισμα, ἔρυμα, προμάχων, ἔπαλξις] Locus munitus, unde vehementer certari possit, & defendi procul. Virg. 4. Æn. 87. —& propugnacula bello
Tuta parant. Cic. pro Font. 31. Est in eadem provincia Narbo Martius, colonia nostrorum civium, specula Populi Rom. ac propugnaculum istis ipsis nationibus oppositum & objectum.
Pontesque & propugnacula jungunt. Virg. 9. Æn. 170.
Æquoris propugnacula. Stat. 3. Silv. 3. 101.
Murorum propugnacula. Virg. 9. Æn. 664.
Navium propugnacula. Hor. Epod. 1. 2.
Ibis Liburnis inter alta navium,
Amice, propugnacula.
Classis pulcherrima, Siciliæ propugnaculum, præsidium provinciæ. Cic. 5. Verr. 186.
Propugnaculum contra hostium impetus. Cic. 5. Verr. 40.
Propugnaculum & Præsidium. Cic. 14. Fam. 18.
Lex Ælia & Fusia, propugnacula, murique tranquillitatis. Cic. in Pison. 9.
Propugnaculis imperii, sociorum fortunas, non sua tecta defendere. Cic. pro Lege Manil. 52.
Propugnacula tyrannidis demoliri. Nepos 20. 3. 3.
Propugnaculo esse alicui. Cic. 7. Verr. 88.

Propugnaculum oppositum barbaris. Nepos 2. 6. 5.
Propugnaculo firmissimo uti, quod &c. Liv. 34. 61.
PROPULSO, &c. V. PROPELLO.
PRŎPȲLÆUM, i. n. [προπύλαιον] Latine Vestibulum vel Porticus ante domum. Cic. lib. 2. Offic. 60. Phalereus Demetrius, qui Periclem principem Græciæ vituperat, quod tantam pecuniam in præclara illa propylæa conjecerit. Plin. lib. 55. cap. 10. Protogenes, quum Athenis, celeberrimo loco, Minervæ delubro propylæon pingeret. Gloss. Gr. Lat. Προπύλαιον, Vestibulum.
PRŎQUÆSTOR, ōris. m. [ἀντιταμίας] Qui Quæstoria auctoritate accepta mittitur in aliquam provinciam. Cic. 4. Acad. 84. Nec vero ineunte ætate solum, sed & Proquæstor aliquot annos. Alius codex hic Quæstor legit: alius, Pro Quæstore.
Quum Alexandriæ Proquæstor essem. Cic. 4. Acad. 11. V. Lex. Pitisc. V. & EXCONSULE, & supra PROCONSUL, PRODICTATOR, ceteraque ejusmodi.
PRŎQUAM, Adv. Pro eo quod. Lucret. lib. 2. 1136.
Nec satis est proquam largos exæstuat æstus.
Corpora proquam lævissima sunt. conf. Idem 3. 200.
PRŎQUĪRĪTO, āre. Idem quod Quiritare. Apul. Apol. p. 326. Elmenh. Epistolam sæpe aperiens proquiritabat, &c. V. QUIRITO.
PROQUIRITĀTUS, a, um. Partic. Promulgatus. Verbum ll. 12. tab. Sidon. Apollinar. lib. 8. epistola ad Nammatium: Per ipsum fere tempus, ut decemviraliter loquar, lex de præscriptione tricennii fuerat proquiritata.
PRŌRA, æ. f. [πρῶρα] Anterior pars navis. Liv. 24. 34. Ferrea manus firmæ catenæ illigata, quum injecta proræ esset, gravique libramento plumbi recelleret ad solum: suspensa prora, navim in puppim statuebat. De Archimedis Machinis.
In navigio, latera, carinæ, prora, puppis. Cic. 3. de Orat. 178.
Ærata prora. Stat. 5. Theb. 335.
Erectæ proræ. Cæs. 3. Bell. Gall. cap. 13. Proræ admodum erectæ.
Rostrata. Plin. lib. 9. cap. 30.
Advertere terris proram. Virg. 4. Georg. 117. Idem 7. Æn. 35.
Astitit proræ. Plaut. Merc. 1. 2. 75.
Avertit prora. Virg. 1. Æn. 108.
Contorsit lævas proram Palinurus ad undas. Virg. 3. Æn. 562.
Detorquet proram ad undas. Virg. 5. Æn. 165.
Obtorquet proram in undas dextras. Stat. 5. Theb. 415.
Obvertunt pelago proras. Virg. 6. Æn. 3.
Pependit illisa prora. Virg. 5. Æn. 206.
Perfringere proras. Liv. lib. 22. 20. pr. Quæ non aut perfregerant proras litore illisas, aut carinas fixerant vadis.
Steterant ad litora proræ. Virg. 9. Æn. 122.
Torquent proras ad litora. Virg. 3. Æn. 532.
Vertere proras a litore. Lucan. lib. 9. 1082.
Prora & puppis, Adagium est, quo Totum significatur. Cic. 16. Fam. 24. Scribens ad Tironem suum, parœmiam hanc refert his verbis, Mihi prora & puppis (ut Græcorum proverbium est) fuit a me tui dimittendi, ut rationes meas explicares. Prora itaque & puppi, Summam consilii nostri significamus, propterea quod a prora & puppi, tanquam a capite & calce pendeat tota navis. Erasm.
PRŌRĒTA, æ. m. [πρωράτης, πρωρεύς] Custos & gubernator in prora navis. Plaut. Rud. 4. 3. 75.
Si tu proreta isti navi es, ego gubernator ero. V. Turneb. Adverf. 28. 43. vel Lex. Pitisc.
PRŌREUS, ei. m. [πρωρεύς] Duarum syllabarum vox, proprium nautæ apud Ovid. 3. Met. 634. Dicitur autem πρωρεὺς Græcis qui & Proreta, id est proræ gubernator, ut dictum est.
PRŌRĔPO, psi, ptum, [ἐξέρπυζω] ĕre. Extra, vel Ultra repere. Hor. 1. Serm. 3. 99.
Quum prorepserunt primis animalia terris. Columel. lib. 3. cap. 5. Ut mota æqualiter humus, novelli seminis radicibus, quamcunque in partem prorepserint, molliter cedat.
Prorepere e cavis. Plin. lib. 8. cap. 39.
Prorepere e tenero. Columel. cap. 10. lib. 3. Illæ fertiles ac firmæ, quia e tenero prorepunt, &c.
Prorepere in luxuriem dicuntur radices vitium, Prorependo luxuriari & divagari. Columel. lib. 5. cap. 5.
PROREPENS, entis. Partic. Avien. Descript. Orbis 540.
Tunc prorepentis qua sunt vada turgida Nerei.
Prorepentes oculi vitium, Pullulantes. Columel. lib. 11. cap. 2.
PRORETA, & PROREUS, disyllabum. V. PRORA.
PRŌRĪGA, æ. m. Qui equas admittit. Plin. 8. 42. Equæ eadem ex causa in Reatino agro laceratum prorigam invenimus. Prurigam, a Prurigine dictum putat Scaliger. Harduin. ad Plin. l. c. deducit ab antiquo Rigo, ĕre, pro regere; ut Arrigere, Erigere & Prorigere. V. PERORIGA.
PRŌRĬPIO, ripui, reptum, [ἐκθορέω, ἐξορμάω, ἀναθορῶ] ĕre. Latenter & furtim, vel Celeriter erumpere. Virg. 3. Ecl. 19.
Et quum clamarem, quo nunc se proripit ille?
Tityre, coge pecus: tu post carecta latebas.
Usquam proripere. Hor. 1. Serm. 1. 37.
Ex ædibus proripere se. Plaut. Capt. 3. 4. 1.
Quo illum nunc hominem foras proripuisse se dicam ex ædibus!
Domum se ex. Sallust. Catil. cap. 32. pr. Dein se ex curia domum proripuit.
Domo se proripere. Liv. 29. 9. Accensus ira domo sese proripuit.
E manibus alicujus proripere sese. Liv. 22.
Repente proripere se, vel subito. Cic. de Arusp. Resp. 2. Attamen ignarus ille qui Consules essent, exsanguis atque exæstuans, se ex curia repente proripuit, cum quibusdam fractis jam atque inanibus minis. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 80. Sese subito proripiunt.
Sese porta foras universi proripiunt. Cæs. 2. Bell. Civil. 12.
Solio se proripit alto. Valer. 5. Argon. 268.
Ab vestibulo templi se. Liv. 8. 6. pr. Quum commotus ira se ab vestibulo templi citato gradu proriperet.
Ex curia se proripere. Liv. 3. 17. pr.
Ex consilio se. Liv. 22. 3.
In publicum se proripere. Liv. 8. 28.
In cœtus se proripere. Plin. lib. 8. cap. 46.

Proripere aliquem, Rapere. Cic. 7. Verr. 161. Deinde jubet undique hominem proripi, vehementissimeque verberari.
Catervas proripere in cædem. Hor. 1. Carm. 8. 16.
Proripiet se libido ac projiciet occultatione proposita. Cic. 2. de Fin. 73.
PRŌRĪTO, [παροξύνω] āre. Provocare. Columel. lib. 10. 117.
Ut Pelusiaci proritet pocula zythi. Plin lib. 26. cap. 8. ad finem, Anagallis cærulea procidentia sedis retro agit: e diverso rubens proritat. i. e. Exstimulat & acuit.
Proritare, Allicere, invitare. Columel. lib. 2. cap. 10. Lini semen, nisi magnus est ejus in ea regione, quam colis, proventus, & pretium proritat, ferendum non est. Sen. Epist. 23. Quem spes proritat.
PRŌRŎGO, [παρατείνω, ἀναβάλλομαι] āre. Protrahere, Rogatione ad populum lata, vel alioqui publice prolongare. Cic. 3. Fam. 10. Illud pugna & enitere, ne quid nobis temporis prorogetur.
Imperium prorogare, Nova rogatione in longiora tempora proferre. Cic. 1. Q. frat. 1. Quod si tibi bellum aliquod magnum & periculosum administranti prorogatum imperium viderem, tremerem animo: quod eodem tempore esse intelligerem etiam fortunæ potestatem in nos prorogatam.
Numerum annorum provinciis prorogavit. Cic. 2. Philip. 109.
Provincias prorogare. Cic. 5. Att. 11. Ne pateretur, quantum esset in ipso, prorogari nobis provincias.
Rogo atque oro ne patiare quicquam mihi ad hanc provincialem molestiam temporis prorogari. Cic. 2. Fam. 6.
Prorogare, cujuscunque rei tempus proferre, elongare.
Per singulos annos aliquid. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Ætatem. Plin. lib. 15. cap. 13.
Ævum. Hor. in Carm. Sæcul. 68.
Bellum. Cic. 12. Philip. 13.
Dies paucos, propter inopiam, ad solvendum alicui prorogare. Cic. 2. Philip. 84.
Impetrant a Senatu, ut dies sibi prorogaretur. Cic. 3. Verr. 98.
Famam nominis prorogare. Plin. Epist. 190. Victurique nominis famam, supremis etiam titulis prorogare nituntur. Claud. 4. Conf. Hon. 418.
Prorogat æternam feritas tibi Punica famam.
Horam recte vivendi. Hor. 1. Epist. 2. 41.
Moras. Plin. lib. 16. cap. 22.
Spes prorogatur militi in alium diem. Plaut. Aulul. 3. 5. 57.
Tempus prorogare. Plin. lib. 13. cap. 3. Margaritæ gemmæque ad hæredem tamen transeunt: vestes prorogant tempus: unguenta illico exspirant, ac suis moriuntur horis. Prorogant tempus, i. e. In longius tempus durant.
Vitam prorogare. Columel. lib. 1. Quis enim dubitet eam maxime probatam haberi, sine qua nemo nostrûm vel prosperæ vel adversæ valetudinis vitam prorogat?
Nummos prorogare, Erogare, De suo solvere. Ulp. l. 4. D. de manumissionibus, Proinde etsi ei nummos prorogavit emptor, quum ei pariaverit: poterit ad libertatem pervenire. Dixerat autem Ulp. paulo ante, Proinde si ex adventitio lucro, sive etiam amici beneficio, vel liberalitate, vel prorogante eo, vel repromittente, vel se delegante, vel in se recipiente debitum, redemptus sit: credendum est, suis nummis eum redemptum. [Videtur ex Proërogo contractum. An Prærogante? V. in PRÆMINENS Partic. & PRÆROGO. conf. mox PROROGATOR.
PROROGĀTUS, a, um. Partic. ut, Prorogata potestas. Cic. 1. Q. frat. 1. Diebus paucis ad solvendum prorogatis. Idem 2. Philip. 29.
PROROGĀTIO, ōnis. f. [ἀναβολή, ὑπερημερία] Cic. 13. Att. 41. Ego vero utar prorogatione diei. Liv. 34. 5. pr. Tum L. Valerius prorogatione ab se promulgata, ita disseruit, &c. Sed divise legitur in codd. emendatis Pro rogatione.
Prorogatio imperii. Liv. 8. 26. Duo singularia hæc ei viro primum contigere: prorogatio imperii, non ante in ullo facta: & acto honore triumphus.
Prorogatio legis, Dilatio promulgandæ legis. Cic. pro Muren. 47. V. Perizon. Animadv. Hist. cap. 6. p. 229.
PROROGĀTOR, ōris. m. Dispensator. Sic, Arcarii prorogatores tritici, vini & casei leguntur apud Cassiodor. 10. Epist. 28. conf. Chrysol. Serm. 23. & 26. Pignor. de Serv. p. 308. vel Veget. R M. 4. 7.
PROROGĀTĪVUS, a, um. Adj. ut, Prorogativa fulmina, quorum minæ differri possunt, averti non possunt. Sen. 2. Nat. Quæst. 47.
PRORSI Limites, V. PRORSUS, a, um. post seq. dict.
PRORSUS, vel PRORSUM, Adv. [εὐθὺ] Prorsus, Porro versus, inquit Festus, confirmatque loco Catonis. Addit tamen, Nisi forte ex Græco πρός. [Alii ex Proversus contractum statuunt, ut Rursus ex Revorsus. Forte dicitur pro Proorsus, & Rursus pro Reorsus, ex Pro & Orsus ab Ordior. Sursum tamen pro Subvorsum, Deorsum, pro Devorsum, Quorsum, pro Quoversum, &c.
Itaque standum priore potius sententia, quam & significatio confirmat. V. PROVERSUS.
Prorsum, Recta ad locum aliquem. Plaut. Mil. 4. 4. 56.
Ille jubebit me ire cum illa ad portum. ego adeo, ut tu scias, Prorsum Athenas protinus abibo tecum. Idem Perf. 4. 5. 5.
Simulato, quasi eas prorsum in navem.
Prorsus ibat res. i. e. Bene succedebat. Cic. 14. Att. 20. extr.
Rursum prorsum. Ter. Hec. 3. 1. 35.
Trepidari sentio, cursari rursum prorsum: agedum ad fores, &c. Ubi Donatus, Rursum proprie Retro: Prorsum Ante significat: & est proverbiale, ut dicimus Sursum deorsum, intro foras, hac illac, & similia.
Prorsus, [πάντῃ, πάνυ μὲν οὖν, τὸ πάνυ] Omnino, Penitus. Ter. Eun. 2. 3. 14.
Unde is? c. ego ne? nescio hercule neque unde eam, neque quorsum eam,
Ita prorsum oblitus sum mei.
Prorsus perii. Plaut. Aul. 2. 8. 27.
Sed cesso, prius quam prorsus perii, currere?
Prorsus hæc divina mihi videtur vis, &c. Cic. 1. Tusc. 64.
Prorsus omnino omnia obsequor. Ter. Adelph. 5. 9. 33. Pleonasmus.
De summa agi prorsus vehementer & severe volo. Cic. 16. Att. 14.
Satis affatim prorsus. Cic. 16. Att. 1.
Prorsus jucunde. Hor. 1. Serm. 5. 70.
Nam penitus prorsum latet hæc natura, subestque. Lucret lib. 3. 274.
Hoc mihi prorsus valde placet. Cic. 6. Fam. 20. Idem ibid. 4. 10.
Prorsus, pro eo quod *Generaliter* vulgo dicitur. Cic. 4. Fam. 10. Venies enim,

enim, mihi crede, exſpectatus: neque ſolum nobis, id eſt tuis, ſed prorſus omnibus.

Prorſum, Certe, recte, ac vere, ſignificat, inquit Donatus. Ter. Adelph. 5. 3. 58.

Eo pacto prorſum illic alligaris filium.

Prorſus, cum negatione, pro Nullo modo. Ter. Hec. 4. 4. 51.

Enimvero prorſus jam tacere non queo. Idem Andr. 2. 6. 4.

Nihilne? hem. D. nihil prorſus. Item Adelph. 4. 1. 4.

Verbum prorſus nullum intelligo. Cic. 2. de Orat. 61.

Nullo modo prorſus aſſentior. Cic. 3. de Nat. Deor. 21.

Nullo modo poteſt fieri prorſus. Plaut. Trin. 3. 3. 2.

Prorſum non. Ter. Eun. 2. 3. 40.

Illum liquet mihi dejerare his menſibus
Sex, ſeptem, prorſum non vidiſſe proximis. Cic. 13. Attic. 43.

Prorſus ex his libris non videtur eſſe dubium, quin, &c.

Prorsus, a, um. Adj. Porro verſus. Rectum ſignificat. Inde Prorſi limites dicuntur in agrorum menſuris, Qui ad Orientem directi ſunt: ut ait Feſtus.

Prorſi limites dicti, qui ſpectabant ad Orientem: Tranſverſi, qui ad Meridianum. Ex Hygino de Limit. p. 151. Goeſ. Ubi ſubjungit, Poſtea & Prorſos & Tranſverſos limites appellaverunt, a liminibus, &c.

Prorſa oratio, Soluta, quam non inflexit cantilena. Donat. in Ter. Eun. 2. 3. 14. Apul. Flor. 4. p. 361. Elm. Prorſa & vorſa facundia. Ita antique pro Proſa, ut frequentius ſcribitur. V. Parei Lex. Crit. p. 1006.

Prorſa & Vorſa oratio. Cæl. Calcagn. in Epiſtol. Quæſt. in ea, cujus principium eſt Omnia &c. Omnia iſta nomina, quæ ad me ſcripſiſti, r. i. e. Caninam litteram habent quarto ordine. Nam a Verto originem trahunt, primogeniam. Quare poſthac Prorſam, non proſam, orationem dicito, ſicut & Vorſam dicimus. Prorſa enim ea eſt, quæ quantum lubet in rectum limitem extendi poteſt: quam Solutam & Pedeſtrem appellant nonnulli. At Vorſa, quum verti & ad caput reduci neceſſe eſt, quam Equeſtrem, vel Carminalem, vel Camenalem quidam, nunc antiquitatis, nunc cacozeliæ ſectatores vocant. Ipſi etiam Veteres Prorſam deam coluerunt, quæ recto partui præſidebat: Sicut Poſtvertam, quæ præpoſterum, præproperumve avertebat, & ne Agrippæ naſcerentur providebat. H. St.

Prōsa, [πεζὸς, λόγος] dicitur Oratio ſoluta, quaſi profuſa. Gell. lib. 10. cap. 18. Exſtat nunc quoque Theodori tragœdia, quæ inſcribitur Mauſolus: in qua eum magis, quam in proſa placuiſſe Hyginus refert. Quintil. lib. 1. cap. 10. Sed in proſa quoque quædam jam recepta immutatio.

Prosus, a, um. Adj. Ennius, Rufus proſus reciprocat fluctus feram. Auſon. Profeſſ. Burdigal. 21. 14.

Proſa ſolebat & vorſa loqui Idem ibid. 3. 4.

— ſeu proſis ſolveres ora modis. V. Caſaub. ad Lamprid. Alex. Sever. cap. 59. & Scalig. Auſon. Lect. 1. 14.

Proſa eloquentia. Paterc. lib. 1. 17. 3. Oratio ac vis forenſis, perfectumque proſæ eloquentiæ decus.

Proſa oratione prioribus ſubnectentur exordiis. Columel. lib. 10. in præf. conf. Plin. 5. 29.

Proſæ dicuntur Pexæ veſtes, teſte Gloſſario Lat. Gr. Proſa, Pexa tunica, Πεζὸν ἱμάτιον.

Prose, Adv. Plaut. Amph. 2. 2. 207. Confidenter proſe & proterve loqui. Sed al. Pro ſe. Idem Rud. 4. 4. 69. Proſe fabulari.

Prosāĭcus, a, um. Adj. [πεζικὸς] Plin. lib. 7. cap. 56. Proſaicam orationem condere Pherecydes Syrius inſtituit. Idem lib. 5. cap. 29. Cadmus primus proſaicam orationem condere inſtituit. Alii codices habent Proſam. Fortunat. 7. Carm. 11.

Proſaico quoties direxi ſcripta relatu. Idem 2. Vit. Martin. extr.
Cujus proſaicus cecinit prius acta ſeverus.

Prosārius, a, um. Adj. Sidon. 3. Epiſt. ult. Comperi quod meas nugas confectas opere proſario lectione digneris. Idem 9. Epiſt. 13. Proſario loquendi genere diſtrictus. Idem 16. Epiſt. extr.

Ars proſaria etiam eſt quæ tunicas pexas curat. V. Salmaſ. de Uſur. p. 342.

Proſariæ artis negotiator, qui veſtes pexas vendit in Inſcript. ad Gruter.

Prorsa, vel **Prosa**, æ. f. Dea de qua Gell. lib. 16. cap. 16. ex Varrone, Quando, inquit, contra naturam, forte converſi in pedes pueri, brachiis plerumque diductis retineri ſolent, ægrius tunc mulieres enituntur. Hujus periculi deprecandi gratia, aræ ſtatutæ ſunt Romæ duabus Carmentibus: quarum altera Poſtverta nominata eſt, Proſa altera, a recti perverſique partus & poteſtate & nomine. conf. Lex. Pitiſc.

Prōrumpo, rūpi, ruptum, [ἐκρήγνυμι] ĕre. Valde, vel Ante ſe rumpere, vel Cum impetu ferri. Virg. 1. Georg. 98.

Rurſus in obliquum verſo prorumpit aratro. Cæſ. 5. Bell. Gall. 15.

Novo genere pugnæ perterritis noſtris per medios audaciſſime proruperunt. Virg. 10. Æn. 379.

Hæc ait, & medius denſos prorumpit in hoſtes.

In aciem prorumpere. V. Acies.

Peſtis illa prorumpet, qua poterit. Cic. pro Muren. 85.

Vox prorumpit in auras. Sil. lib. 3. 699.

Eo prorumpere hominum cupiditas, & ſcelus, & audacia, ut non modo clam, verum etiam hic in foro, &c. cædes futuræ ſint. Cic. pro Roſc. Amer. 12.

Prorumpit fons ab una parte. h. e. Magno impetu profluit & oritur. Cæſ. 8. Bell. Gall. 41. Sub ipſius enim oppidi murum magnus fons prorumpebat ab ea parte, quæ fere pedum CCC intervallo fluminis circuitu vacabat.

Prorumpere, Activum, Ultra emittere, evomere; unde Proruptum mare, 1. Æn. 250. Effuſum fluenſque, inquit Servius. Virg. 3. Æn. 572.

— horrificis juxta tonat Ætna ruinis,
Interdumque atram prorumpit ad æthera nubem. Servius accipit pro Evomit, aſſerens novam hanc eſſe loquutionem. Non enim dicimus, Ego prorumpo hanc rem. Hoc modo τὸ Erumpo uſus eſt Ter. in Eun. 3. 5. 2. Jamne erumpere licet hoc mihi gaudium? conf. Drakenb. ad Sil. 12. 418. [In priore Virgilii loco Supinum eſt prius,
It mare proruptum, & pelago premit arva ſonante.

Munitiones prorumpere. Cæſ. 3. Bell. Gall. extr. Celeriter ad eas munitiones pervenerunt, atque proruptis his, prius in hoſtium caſtris conſtiterunt, quam plane ab his videri, aut quid rei gereretur cognoſci poſſet. Alii legunt Prorutis, a verbo Proruo.

Prorumpor, forma Paſſiva. Lucret. lib. 6. 435.

Quam cum diſcidit, hinc prorumpitur in mare venti
Vis, & fervorem mirum concinnat in undis.

Proruptus, a, um. [κατεῤῥηχθεὶς] Partic. ut, Proruptus murus: Prorupta audacia, Temeraria. Cic. pro Roſc. Amer. 68. Niſi prorupta audacia, niſi tanta temeritas, ut non procul abhorreat ab inſania.

Aditus proruptus. V. Adeo, īre.

Mare proruptum. Virg. 1. Æn. 250. V. in ipſo verbo.

Sudor proruptus. Virg. 7. Æn. 459. i. e. Profuſus.

Proruptio, ōnis. f. Mart. Capell. 6. Undarum proruptio.

Impetulantis proruptionis ſonitus. Idem 7.

Simulata proruptio hoſtium. i. e. Eruptio. Aur. Vict. de Cæſ. cap. 33.

Proruptor, ōris. m. Ammian. 24. 5. Proruptores alii jumenta intercipiunt. i. e. Eruptores.

Proruptia, Ἀπόκρημνα. Gloſſ. Lat. Gr. [An Proruptitia, vel Prorupta? vel potius Prærupta?

Prŏruo, rui, rŭtum, [καταῤῥήγνυμι, κατεῤῥίπτω] ĕre. Projicere, facere ut aliquid cadat. Liv. Mare fluminibus invexit, montes lapſu ingenti proruit. Liv. 26. 13. Albam, unde ipſi oriundi orant, a fundamentis proruerunt: ne ſtirpis, ne memoria originum ſuarum exſtaret. Columel. lib. 12. cap. 43. Tum vinaceorum pes bene prelo expreſſus, proruitur.

In caput proruit. Valer. 7. Argon. 600.

In hoſtem. Curt. 4. 16. 6.

In trituram proruere. Varr. 1. de R. R. cap. 13.

Proruere ſe foras, Prorumpere. Ter. Eun. 3. 5. 51.

Aciem hoſtilem proruere. V. Acies.

Vallum proruere in foſſas. Liv. 9. 14. Quum pars foſſas explerent, pars vellerent vallum, atque in foſſas proruerent.

In faciem cæli proruunt ſeniores. Chryſol. Serm. 6.

Proruere, pro Longe lateque percellere, & pervertere. Lucret. lib. 3. 824.

Ex infinito quæ poſſint forte coorta
Proruere hanc mentis violento turbine molem. Hor. 1. Carm. 35. 13.

Injurioſo ne pede proruas
Stantem columnam. Lucret. lib. 5. 369.

Proruere hanc rerum violento turbine ſummam.

Prorŭtus, a, um. Partic. [καταῤῥαχθεὶς] Liv. 4. 29. Dictator proruto vallo, jam in caſtra prælium intulerat. Quidam legunt Prorupto. Sed mendoſe. conf. Curt. 2. 63. 1.

Proruti lapidum cumuli. Curt. 2. 3. 7. conf. Drakenb. ad Sil. 1. 373.

Gramina proruta. Stat. 4. Theb. 819.

Prosa, Prosaicus, Prosarius, Prose, Prosus, V. Prorsus.

Prŏsāpia, æ. vel **Prosapies**, ēi. f. [ἐκγονή, ἀπόγονοι] Generis longitudo, ſive progenies antiqua. Dicta a Proſupero, are; quod eſt Superabundo, quod proſuperent, hoc eſt ſuperſint & ſuperabundent liberi. Al. a Profipando, id eſt diſſeminando. Feſtus, Proſapia, progenies: id eſt porro ſparſis, & quaſi jactis liberis: quia Sipare, ſignificat jacere & disjicere. Non. 1. 343. Proſapies, generis longitudo, dicta a Proſupando, i. e. proferendo. Cato, Veteres proſapiæ. Plaut. Curc. 5. 2. 3.

De Coclitum proſapia te eſſe arbitror. Cic. de Univerſ. 35. Deinceps Jovem atque Junonem reliquos fratres inter ſe, agnatoſque uſurpare atque appellare ſolemus, & eorum, ut utamur veteri verbo, proſapiam. Quintil. lib. 1. cap. 11. teſtatur Proſapia eſſe verbum inuſitatum. Et lib. 8. cap. 3. Ptudent. Pſych. præf. 36.

Ne quam fidelis ſanguinis proſapiam. Idem Rom. 180. Proſapiem.

Magna & vetere proſapia, Sueton. Galba cap. 2.

Veteris proſapiæ & multarum imaginum homo. Salluſt. in Jugurth. in oratione Marii cap. 85.

Prŏsăpŏdŏsis, is. f. [προσαπόδοσις] Quintil. lib. 9. cap. 3. Figura, cum pluribus ſententiis ſua cuique ratio ſubjungitur.

Proscænium, vel **Proscēnium**, i. n. [προσκήνιον] Locus ante ſcenam porrectus, ubi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prodirent, ita ut ſcena altior eſſet pulpito: pulpitum autem altius orcheſtra, quæ ipſa locus erat ſaltantium. Hæc Budæus. Plaut. Amph. prol. 91.

Etiam hiſtriones anno cum in proſcenio hic
Jovem invocarunt; venit, auxilio eis fuit. Liv. 40. 51. pr. Theatrum & proſcenium ad Apollinis, ædem Jovis in Capitolio, &c.

Ut hoc eſt proſcenium. Plaut. Truc. prol. 10.

Athenæ iſtæ ſunto, ita ut hoc eſt proſcenium,
Tantiſper, dum tranſigimus hanc comœdiam.

Ineunt proſcenia ludi. Virg. 2. Georg. 381. Sueton. Neron. cap. 12. Ludos ſpectavit e proſcenii faſtigio. Inſcript. apud Reineſ. p. 298. THEATRVM ET PROSCENIVM REFECERE. conf. Vitruv. 5. 6. & Lex. Pitiſc.

Proschēmatismus, i. m. [προσχηματισμὸς] Figura, cum aliquid in fine dictionis additur; ut ἐγὼν pro ἐγὼ, λόγοισι, pro λόγοις. V. Martinii Lex.

Proscholus, i. m. Promagiſter, ſubdoctor. Auſon. Profeſſ. Burdigal. 22. tit. V. Scalig. Lect. Auſon. 1. 15. vel Faber Agoniſt 26. Auguſtin. de Verbis Apoſt. Serm. 19. cap. 7. Tam pauper, ut proſcholus eſſet Grammatici.

Prōscindo, ſcĭdi, ſciſſum, [προσχίζω. Gl. Gr. L.] ĕre. Valde, ſeu Ultra, vel Subtus ſcindere. Unde dicimus, Proſcindere terram, quum primum eam aramus. Varro de R. R. lib. 1. cap. 29. Columel. lib. 2. cap. 2. Antiquiſſimi fere omnes formam hujus operis conſcripſere, quam velut ſcita legemque in proſcindendis agris ſequantur agricolæ.

Æquor roſtro carina proſcindit. Catul. Argon. 62. 12.

Campum ferro proſcindere. Ovid. 7. Met. 119.

Glebas. Varro de L. L. lib. 6. 4. Glebarii, qui facile proſcindunt glebas.

Litus aratro. Ovid. 17. Epiſt. 139.

Quercum ferro. Lucan. lib. 3. 434.

Solum terræ. Lucret. lib. 5. 1294.

Terram aratris. Lucret. lib. 5. 210.

Terram juvencis validis. Virg. 2. Georg. 237.

Proſcindere aliquem, [διασύρειν] per tranſlationem, pro Infamare, contumeliis laceſſere & lacerare. Suet. Aug. cap. 13. Hunc fœdiſſimo convicio coram proſciderunt. Ovid. 4. de Pont. 16. 47.

Ergo ſummotum patria proſcindere, Livor, Deſine, &c.

Aurum proſciſſum conviciis. Plin. lib. 33. cap. 1. Utinamque poſſet e vita in totum abdicari aurum, ſacra fames, ut celeberrimi auctores dixere, proſciſſum conviciis ab optimis quibuſque, & ad perniciem vitæ repertum.

Proscissus, a, um. Partic. ut, Proscissa terra.
Æquor proscissum. Virg. 1. Georg. 97. i. e. Terra quam jam araverat. Servius.
Armi proscissi natant palearibus. Stat. 3. Theb. 332.
Pectus proscissum vulnere. Stat. 10. Theb. 439.

Proscissum, i. n. pro Terra proscissa. Columel. lib. 2. cap. 2. Bubulcum autem per proscissum ingredi oportet.

Proscissio, ōnis. f. Columel. lib. 6. cap. 26. Neve adhuc tenera colla dura proscissione terræ contundant.
A proscissione. Columel. lib. 2. cap. 13. Sesami sextarii sex tribus jugis a proscissione coluntur.

Proscrībo, psi, ptum, [προγράφω, ἀπογράφομαι] ĕre. Aliquid per scripturam publice proponere, seu Publicare. Sic Proscribi ædes dicuntur, quando, apposita inscriptione, venales, vel locandæ significantur. Cic. 3. Offic. 66. Itaque Calpurnius, quum demolitus esset, cognossetque Claudium ædes postea proscripsisse, &c. Idem 3. Offic. 55. Ille quod non placebat, proscripsit; tu quod placebat, emisti.
Racilius tabulam proscripsit, se familiam Catonianam venditurum. Cic. 2. Q. frat. 6.
Agros proscribere. Plin. 7. Epist. 11. pr. Miraris quod Hermes libertus meus, hæreditarios agros, quos ego jusseram proscribi, non exspectata auctione, pro meo quincunce ex septingentis millibus, Corelliæ addixerit.
Bona proscribere. Cic. pro Quint. 51.
Proscribere se auctionem facturum. Cic. pro Quint. 15. Quum æris alieni aliquantum esset relictum, quibus nominibus pecuniam Romæ curari oporteret, auctionem in Gallia P. hic Quintius Narbone se facturum esse proscribit earum rerum, quæ ipsius erant privatæ.
Proscribere venale. Cic. 7. Fam. 30. Ergo fructus est tuus, mancipium est illius: quod quidem si inter senes coemptionales venale proscripserit, egerit non multum. Locus est perdifficilis, quem Turnebus explicat his verbis: Videtur, inquit, hic proscribere venale inter senes coemptionales, esse in tabula auctionis proponere se rem hac conditione venditurum, ut proprietas tantum penes emptorem sit, nec res tota proscribatur, aut alienetur; quod si Atticus, (inquit Curius) faceret, non multum suis rebus adderet, quod magni pretii mancipium non sit. Senes autem coemptionales dicit, qui ad coemptiones libenter accedunt, & libenter emunt. Plaut. Bacch. Coemptionalem senem vendam ego. Jurisconsulti etiam, ut ad interimenda sacra rationes quasdam excogitaverant, & ad liberandas tutela mulieres: sic ad perimendum in servitiis usumfructum, coemptionem quandam senum fortassis invenerant. Cur autem senes adhibebantur? an quod ob eorum ætatem, res plus auctoritatis habitura esset? an ob privilegium & vacationem ætatis? an quod a senibus emptiones & coemptiones potius moribus Romanis tractarentur, quam a junioribus, quod plus usu rerum saperent, minusque deciperentur: & si quid in mancipio contra jus fieret, callidi veteratoresque ita obtegerent, ne in fraude deprehendi possent? An denique ob aliam causam? parum, ut ne quid dissimulem mihi compertum est, & aliis quærendum relinquo. Hæc ille. V. Coemptionalis in coemo.
Itaque sese scripturum ajebat, ut venationem etiam, quæ postridie ludos Apollinares futura est, proscriberent. Cic. 16. Attic. 4.
Proscribere palam, sic accipimus, claris litteris, ut de plano recte legi possint, ante tabernam scilicet, vel ante eum locum, in quo negotiatio exercetur, non in loco remoto, sed in evidenti. Ulpian. in l. Sed etsi pupillus. D. de institoria actione.
Proscribere aliquem, Damnare, relegare. Cic. pro Domo 44. Hanc vos igitur, Pontifices, judicio atque auctoritate vestra Tribuno plebis potestatem dabitis: ut proscribere possit quos velit? Quæro enim, quid sit aliud proscribere, Velitis jubeatis, ut M. Tullius in civitate ne sit, bonaque ejus ut mea sint: ita enim fecit, etsi aliis verbis tulit. Suet. Cæs. cap. 49. Missa etiam facio edicta Bibuli, quibus proscripsit Collegam suum. conf. Paterc. 2. 66. 2. [Proscribebantur capita damnatorum, bonis eorum publicatis a Sulla. Alias bona tantum.
Quum proscriberentur homines, atque ex omni regione caperentur ii, qui adversarii fuisse putabantur. Cic. pro Rosc. Amer. 16.

Proscriptus, a, um. Partic. [προγεγραμμένος] ut, Ager proscriptus. Cic. 16. Att. 16.
Iste locare incipit, non proscripta, neque edicta die. Cic. 3. Verr. 141.
Horti quam in diem proscripti sint, velim ad me scribas. Cic. 12. Att. 48.
Possessiones venales ac proscriptas hac lege video. Cic. 3. de Lege Agrar. 13.
Proscriptus, Relegatus. Cic. 2. Att. 1. Quinta de proscriptorum filiis.
Lex Cornelia proscriptum juvare vetat. Cic. 3. Verr. 123.
Rex proscriptus. Hor. 1. Serm. 7. 1.
Cujus pudoris dignitas proscripta. Petron. cap. 106.
In proscriptorum numero esse. Sallust. Catil. cap. 51. conf. Nepos 25. 11. 1. & 25. 12. 4. vel Lex. Pitisc.

Proscriptio, ōnis. f. [προγραφή, Gl. L. Gr.] Damnatio. Cic. pro Cluent. 118. Ne subscriptio Censoria, non minus calamitatis civibus, quam illa acerbissima proscriptio possit afferre. Paterc. 2. 28. Primus Sulla exemplum proscriptionis invenit.
Proscriptionis miserrimum nomen. Cic. pro Domo 43.
Proscriptiones locupletum. Cic. in Parad. 6.
Capitis proscriptio. Cic. de Provinc. Consul. 45.
Non nominatim, sed generatim proscriptio est informata. Cic. 11. Att. 6.
Quum de capite civis & de bonis proscriptio fertur. Cic. pro Sext. 65.
Cavete, per deos immortales, ne nova, & multo crudelior, per vos proscriptio instaurata esse videatur. Cic. pro Rosc. Amer. 153. conf. 7. Verr. 153.
Quum caput meæ proscriptionis recitaretur. Cic. Post redit. in Senat. 4.
Facere proscriptiones prædiorum, Venalia proscribere. Cic. pro Flacc. 74. Emptiones falsas, prædiorum proscriptiones cum mulierculis aperta circunscriptione fecisti.

Proscriptor, ōris. m. [προγραφεύς] Plin. lib. 7. cap. 12. Adeoque tempestivam admirationem intulit, ut ille proscriptor animus, mero & contumelia furens, non aliud in censu majus, & in fortuna sua duceret.

Proscriptŭrio, is, īre. Desiderativum verbum. Cic. 9. Att. 12. Sed mediusfidius turpe nobis puto esse de fuga cogitare. Hoc turpe Cn. noster biennio ante cogitavit: ita Sullaturit animus ejus, & proscripturit jamdiu. Sullaturire, est cupere Sullam, imitari. Proscripturire, proscriptiones civium meditari ac moliri: qualem fecerat L. Sulla. Quintil. lib. 8. cap. 3. Nec a verbis modo, sed a nominibus quoque derivata sunt quædam, ut a Cicerone Sullaturit; & ab Asinio, Fimbriatum, & Fibulatum. conf. Idem 8. 6.

Prōsĕco, secui, sectum, āre. Secare. Plaut. Pœn. 2. 7. Vetuique exta prosecarier. Liv. 5. 21. Qui ejus hostiæ exta prosecuisset.
Exta cocta solebant prosecare veteres, ac partem adolebant, partem consecrabant, sacerdotibusque dabant: partem sibi apponebant: sic Lustralibus extis vescuntur apud Maronem. Turnebus. V. exta. Tertull. Apol. cap. 46. Æsculapio gallinacium prosecari. Sueton. August. cap. 1. Semicruda exta, rapta foco prosecuit. Adde Casaub. & Torrent. Lactant. 4. 27. 5. Instigantibus dæmonibus, quibus prosecant. al. Prosecrant perperam.

Prosectum, i. n. Varro de L. L. 4. 22. conf. Brisson. lib. 1. Formul. Solenn. & Lex. Pitisc. & infra in prosicium.
Prosecta, orum. dicta sunt ab antiquis Viscera, quæ in sacrificiis prosecuissent. Lucan. lib. 6. 709. — si pectora plena
Sæpe dedi, & lavi calido prosecta cerebro. Nonius 3. 179. Prosecta, Exta, quæ aris dantur ex fibris pecudum dissecta: sunt generis neutri. Licinius Macer Ornithogonia, — vulgari tosta vapore
Cum virgis prosecta ferunt.
Imponere prosecta aris calentibus. Ovid. 12. Met. 152. Idem 6. Fast. 163.
Sic, ubi libavit, prosecta sub æthere ponit.
Ubi averso dederat prosecta Tonanti. Stat. 5. Theb. 641.

Prosecta, æ. f. Idem. Lucil. lib. 14. Cœnam, inquit, nullam, neque divo prosectam ullam. Non. 3. 179. [Nisi Prosiciam legendum, ut in subjecto ex Varr. exemplo.

Prosectio, ōnis. f. Salvian. de Gub. Dei, lib. 6. Adhibent duram ferri prosectionem.

Prosectus, ûs. m. Apul. Met. lib. 8. p. 214. Elmenh. Prosectu gladiorum, ictuque flagrorum.

Prosector, ōris. m. Tertull. de Anima, cap. 25. Majorum quoque prosector Herophilus.

Prosĭciæ, arum. f. Idem quod Prosecta. V. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 12. Vet. Gloss. Lat. Gr. Prosiciæ, αἱ τῶν θυμάτων ἀπαρχαί. [& Proscle, ἀκροθίνια. Scribendum enim Prosiciæ. At in Gr. Lat. Ἀκροθίνια, Ruticilia. Quod quid sit nescio.

Prosĭcium, i. n. Quod prosecatum projicitur, inquit Paulus ex Festo. Turnebus ex Varrone Prosicies declinat, hujus Prosiciei, atque Prosiciem usurpasse antiquos pro Prosectis, id est pro extis sectis, quæ aris inferuntur. Varro, Prosiciem extorum, vel in mensam projicere. Sed & Prosicias dicebant. Arnobius, Quod si omnes has partes, quas prosicias dicimus, accipere dii amant, &c. Præsicias enim quod in eo scribitur, vitiosum est. conf. proseco.

Prosecro, V. in proseco extr.

Prosecutus, **Prosecutio**, &c. V. post prosequor.

Prōsēda, æ. f. [πόρνη] Meretrix dicitur, auctore Festo, quod ante stabula sedeat. Plaut. Pœn. 1. 2. 54.
— ante ibi vis inter istas versarier
Prosedas, pistorum amicas, relliquias alicarias? V. Barth. Advers. 40. 7.

Prosedămum, vel **Prosedanum**, i. n. Vitium est arietibus & hircis circa coitum proveniens ex nimio labore. Huic morbo rustici medentur genere satyrii, quod crategonon appellant, quum in cibum porrigitur. Plin. lib. 26. cap. 10. Et a Sarmatis equis ob assiduum laborem pigrioribus in coitu, quod vitium prosedamum vocant.

Prŏsĕlēnus, a, um. Adj. [προσέληνος] Arcadum epitheton est, qui se πρὸ τῆς σελήνης, id est ante Lunam, fuisse gloriabantur. Stat. 4. Theb. 275.
Arcades huic veteres, astris Lunaque priores,
Agmina fida datis.

Prŏsĕlȳtus, i. m. [προσήλυτος] Advena, novus, peregrinus, a verbo Græco προσελεύθω, quod est advenio. Proselyti Hebræis, qui ex Ethnicis, legibus Mosis & cærimoniis initiati, Judaismum profitebantur, non illi quidem gente, sed adoptione Judæi. Lucas in rebus gestis Apostolorum 2. 10. Judæi quoque & Proselyti. Isidor. 7. 14. Proselytus est advena, qui miscebatur populo Dei. conf. Tertull. advers. Jud. cap. 1. & adv. Marc. 3. 21.

Proselȳta, æ. f. Femina, quæ ad Judæos transiit. V. Sponii Misc. sect. 378.

Prŏsēmĭno, [κατασπείρω] āre. Disseminare. Cic. in Hortens. apud Non. 3. 152. Vel in tegulis proseminare ostreas.

Proseminātus, a, um. Partic. Lactant. 6. 10. Non per omnem terram nati sunt homines, tanquam ex Draconis alicujus dentibus proseminati, ut poëtæ ferunt. al. Præseminati. Cic. 3. de Orat. 58. Nam quum essent plures orti fere a Socrate, quod ex illius variis, & diversis, & in omnem partem diffusis disputationibus alius aliud apprehenderit, proseminatæ sunt quasi familiæ, dissentientes inter se, & multum disjunctæ & dispares.

Prōsĕquor, āris, sĕcūtus sum, [κατακολουθέω, διεξέρχομαι] sequi. Ultra, sive post sequi. Cæs. Bell. Gall. lib. 5. 50. Longius prosequi veritus, quod silvæ paludesque intercedebant.
Prosequi usque ad locum aliquem. Cic. 6. Verr. 77. Ture, odoribusque incensis usque ad agri fines prosecutas esse.
Decedentem domum cum favore ac laudibus prosecuti sunt. Liv. 2. 31. extr.
Rus prosequi aliquem. Plaut. Casin. 4. 2. 4.
Nam novum maritum hinc, & novam nuptam volo
Rus prosequi.
Prosequi, & domum reducere. Martial. lib. 11. 25.
Cum equis aliquem prosequi. Cic. 2. Q. frat. 12.
Oculis abeuntia vela prosequi. Ovid. 5. Epist. 55.
Odore prosequitur. Plin. lib. 11. cap. 17. Alii legunt Persequitur.
Visu prosequitur illos. Stat. 5. Theb. 483.
Exsequias alicujus prosequi. Ovid. 1. Trist. 7. 14.
Funus prosequi, vel exsequias funeris alicujus. Cic. pro Cluent. 101. Postremo etiam fortassis mater exsequias illius funeris prosecuta, mortem se filii lugere simulasset.
Laudes alicujus ad cantum prosequi. Cic. 2. de Legib. 61.
Reliquias prosequare avi. Cic. de Senect. 19. Emendata exemplaria habent Persequare.
Prosequi atque Imitari antiquitatem. V. imitor.
Prosequi aliquem, est etiam Cum affectu certo animi sequi: ut Prosequor te amore, i.e. Amo. Prosequor te odio, Odio habeo; Prosequor te laude, honore, contumeliis, & hujuscemodi. V. paulo supra. Estque ellipsis præpositionis Cum.

Alloquiis blandioribus medici proſequuntur cibos voluptate carentes. Plin. 1. Epiſt. 8.
Amore proſequi profectionem alicujus. Cic. 15. Fam. 21.
Beneficiis proſequi aliquem. Cic. 5. Verr. 94. Quemcunque equitem Romanum in provincia viderant, beneficiis ac liberalitate proſequebantur.
Benevolentia vero opportunitatem mortis illius potius, quam miſericordia proſequamur. Cic. de Clar. Orat. 4.
A primo uſque ad extremum cultura proſequi. Senec. de Benef. lib. 2. cap 11.
Dicto improbum factum proſequi. Columel. lib. 8. cap. 16. pr. i. e. Improbo facto dictum, non minus improbum, adjicere.
Dictis proſequi aliquem, Abeuntem alloqui. Virg. 6. Æn. 898.
Donis proſequi. Liv. 39. 55. Al. Cum donis.
Fletibus natos, lætitia defunctos proſequuntur. Quintil. lib. 5. cap. 11. De quibuſdam nationibus.
Impudentia proſequi. Cic. 13. Fam. 62. Itaque primum tibi ago gratias, quod me omni moleſtia liberas; deinde impudentia proſequor. Sed idem ſarciam.
Invidia aliquid proſequi. Paterc. lib. 2. 92. extr. Præſentia invidia, præterita veneratione proſequimur.
Lacrimis juſtoque comploratu proſequi mortuos. Liv. 25. 26. Cic pro Planc. 73. Is me in diſceſſu meo, non lacrimis ſolum ſuis, ſed animo, corpore, copiis, proſecutus eſt.
Lacrimis votiſque proſequi linquentem terram. Cic. pro Planc. 26.
Lamentis proſequi, lacrimiſque aliquos, tanquam extinctos. Liv. 25. 38.
Laudibus proſequi. Columel. lib. 12. cap. 3. Horum erat officium, eos qui legibus parerent, laudibus proſequi.
Laureatis geſta proſequi. Tacit. in vita Agric. 18. Subaudi Litteris.
Libello proſequi memoriam alicujus. Plin. Epiſt. 10. lib. 3. i. e. Honeſtis ſcriptis memorare.
Memoria proſequi aliquid. Quintil. lib. 10. cap. 7.
Memoria grata alicujus virtutem proſeqri. Cic. 14. Philip. 30.
Nomen alicujus proſequi animis clariſſimis. Cic. 3. Philip. 10.
Officiis omnibus aliquem. Cic. 15. Fam. 10.
Qui paternam amicitiam nullis ipſi officiis proſecuti ſunt. Cic. 6. Fam. 16.
Officio ſuo facta alicujus proſequi. Ovid 4. Faſt. 724.
Oratione aliquem liberaliter. Cæſ. 2. Bell. Gall. 5.
Plauſu & clamore Memoriam alicujus. Cic. 10. Philip 8.
Præmio proſequuntur eos, qui ſtrenue atque induſtrie ſe geſſerunt. Columel. lib 8. cap. 14.
Veneratione aliquid proſequi. V. paulo ante, Invidia proſequi.
Verbis honorificis. Cic. 2. Tuſc. 61.
Verbis aliquem proſequi egredientem. Cic. 2. in Catil. pr.
Verbis vehementioribus aliquem. Cic. 4. Verr. 73.
Voto & ſuffragio proſequi aliquem. Plin Epiſt. 307.
Mentionem alicujus cum honore ſummo. Plin. Epiſt. 159.
Proſequitur, ſurgens a puppi ventus euntes. Virg. 3. Æn. 130.
Mirabilis eum omnium benevolentia proſecuta eſt. Cic. 15. Fam. 15.
Exiſtimatio bona ut eum uſque ad rogum proſequatur. Cic. pro Quint. 99.
Honos amicorum proſequitur eos. Cic. de Amicit. 23. Quocirca & abſentes adſunt, & egentes abundant, & imbecilli valent, & (quod difficilius dictu eſt) mortui vivunt: tantus eos honos, memoria, deſiderium proſequitur amicorum.
Memoria immortalitatis proſequi aliquorum gloriam dicuntur litteræ. h. e. Scriptores eorum laudes ſcriptis complexi. Cic. 2. Philip. 33.
Spes proſequitur nos, quaſi Comitatur. Cic. 3. Att. 7. Quid enim eſt quod me retineat, præſertim ſi ſpes ea non eſt, quæ nos proficiſcentes proſequebatur? i. e. Quam habebamus.
Proſequi ſæpe ad orationem transfertur, ut
Ab ultimo repetere, & longe proſequi. Auctor ad Herenn. 1. 15.
Altius proſequi. V. ALTUS.
Latius, quæ cujuſque affectus natura ſit, proſequamur. Quintil. lib. 5. cap. 8.
Et id non proſequar longius quam mea fides poſtulabit. Cic. pro Roſc. Amer. 83.
Ne hæc difficiliora eſſe ad proſequendum videantur. Cic. 3. de Orat. 186.
Ne plures proſequar. Cic. 1. Tuſc. 28. Quid, totum prope cælum, ne plures proſequar, nonne humano genere completum eſt? i. e. Ut alios taceam.
Ordinem rerum. Cic. in Partit. 14.
Stilo proſequi rationem munificentiæ. Plin. 1. Epiſt. 8.
Verſu proſequi paſcua. Virg 3. Georg. 340. h. e. Deſcribere carmine.
Proſequium a proſequendo; obſequium ab obſequendo dicuntur. Feſtus.

PROSEQUENS, entis. Partic. Hirt. Bell. Alex. cap. 16. Suum quiſque contubernalem, amicum, notum proſequens. Cæſ. 2. Bell. Civil. 44. In oppidum vectus, proſequentibus compluribus ſenatoribus.
Superl. Porc. Latro in Catil. Homo inimicitiarum proſequentiſſimus.

PROSECUTUS, a, um. Partic. Hirt. Bell. Alex. cap. 15. Illum laudibus proſecutus. V. ſupra plura in verbo.

PROSECŪTIO, ōnis. f. Symmach. 7. Epiſt. 59. Largitas jucundior erit, ſi ei commendationem proſecutio opportuna præſtiterit.

PROSECŪTOR, ōris. m. l. 12. Cod. Theod & Cod. l. 9.

PROSECUTŌRIUS, a, um. Imp. 2. Cod. 7. t. 14. Scituri nec proſecutorias quidem ſacras poſthæc ſibimet poſtulandas. Subaudi Litteras.

PRŌSERPO, pſi, ptum, [ἐφερπύζω] ĕre. proprie draconum, ſive ſerpentium eſt, dum nullis pedibus innixi per terram devolvuntur. Plaut. Aſin. 3. 3. 105.
Fac proſerpentem beſtiam me, duplicem ut habeam linguam.
Serpere & Proſerpere idem dicebant: ut Plautus qui ſcribit, Quaſi proſerpens beſtia. Varro de L. L. lib. 4. 10. [Pro ſubſtantivo Serpens poſuiſſe indicat.
Proſerpit herba. Plin Hæc herba, niſi ſata ſit, mire proſerpit.

PROSERPENS, entis. Partic. Ammian. 15. 20. Malum ultro proſerpens. V. dict. ſuperior.

PROSERPĬNA, æ. f. pr. c. [Περσεφόνη, Βρμώ, Περσέφασσα, Περσεφόνεια, Φερσεφόνη] Luna, Jovis ex Cerere filia. Ovid. 4. Faſt. 423.
At neque Perſephone digna eſt prædone marito. A proſerpendo dictam Proſerpinam Auguſtinus lib. 7. de Civ. Dei, ſignificareque Fecunditatem ſcribit: quæ quum aliquando non eſſet, dicta fuit rapta ad inferos, & tunc ceſſarunt inſtrumenta ruralia. Qua redeunte, inſtituta ſunt ſolennia apud Athenas. Serpere enim videtur, veluti ſerpens, dum modo in dextram, modo in ſiniſtram movetur: propter quod & Omnivaga dicitur. Dicta eſt Libera, Diana, Lucina, Trivia, Hecate, & Noctiluca. Hujus raptum deſcribit Cic 6. Verr. 106. Cujus fabulam ſic ſcribit Servius, Ceres, inquit, quum raptam a Plutone Proſerpinam filiam diu quæſiſſet: tandem aliquando eam eſſe apud inferos comperit: pro qua re quum Jovis imploraſſet auxilium, ille reſpondit poſſe eam reverti, ſi nihil apud inferos guſtaviſſet. Illa autem jam punici mali in Elyſio grana guſtaverat: quam rem Aſcalaphus Stygis filius prodidit. Unde Proſerpina ad ſuperos remeare non potuit. Hinc ait Lucan. lib. 6. 739.
Eloquar immenſo terræ ſub pondere quæ te
Detineant, Ennæa, dapes. Sane Ceres a Jove poſtea meruiſſe dicitur, ut Proſerpina ſex eſſet cum matre menſibus, ſex cum marito: quod ideo fingitur, quia Proſerpina ipſa eſt, quæ & Luna, quæ toto anno ſex menſibus creſcit, ſex deficit, ſcilicet per ſingulos menſes quindenis diebus: ut creſcens apud ſuperos, deficiens apud inferos eſſe videatur. Hæc Servius apud Virg. 1. Georg 38.
Quamvis Elyſios miretur Græcia campos:
Nec repetita ſequi curet Proſerpina matrem. conf. Stat. 12. Theb. 269.
Regna Proſerpinæ, Inferi. Hor. Epod. 17. 2.
Caſta Proſerpina. Hor 2. Carm. 13. 21. al. Furva.
Imperioſa. Hor. 2. Serm. 5. 110.
Pulchra. Virg. 6. Æn. 251.
Sæva. Hor. 1. Carm. 28. 20.
Siculæ regna Proſerpinæ. Sen. Herc. fur. 7. conf. Lex. Pitiſc.

PROSERPINĀCA, æ. f. Herba eſt notiſſima & vulgaris, eximii adverſus ſcorpiones remedii. Plin. lib. 27 cap. 12 & lib. 26. cap. 4

PROSERPINĀLIS, is. f. Herba. al. Dracontion. Marcell. Empir. cap. 9.

PRŌSĔRO, ĕrui, ĕre. Proferre, producere. Lucan. lib. 4. 411.
— non proſerit ullam
Flava Ceres ſegetem.

PRŎSEUCHA, æ. vel PROSEUCHE, es. f. [προσευχή] Obſecratio vel oratio, quæ ad Deum funditur, dicta quod attentione opus habeat, προσέχω, Attendo, vel intendo, vel adhibeo. [Immo a προσεύχομαι.
Proſeucham Latina declinatione videtur poſuiſſe Juven. 3. Sat. 296 pro eo Loco, ubi precibus & obſecrationibus mendici a tranſeuntibus ſtipem mendicabant, vel victitabant; ait enim,
Ede, ubi conſiſtas, in qua te quæro proſeucha? Nam in ingreſſibus pontium mendici tuguria habebant, unde a prætereuntibus mendicarent ſtipem. Turnebus multo aliter, & rectius Ait enim, Proſeuchæ, fana erant Judæorum, ut Alexandriæ, Romæ, & in aliis urbibus: ſic nomen adepta, quod oracula quædam eſſent, vel ut Chriſtiani loquuntur, oratoria. Philo de proſeuchis, quas Romæ Judæi habebant, Ἠπίστατο γοῦν καὶ προσευχὰς ἔχοντας, καὶ συνιόντας εἰς αὐτὰς, καὶ μάλιστα ταῖς ἱεραῖς ἑβδόμαις. De Alexandrinis, προσευχὰς ὅσας μὴ ἐδυνήθησαν ἐμπρήσαι, καὶ κατασκαφαῖς ἀφανίσαι, διὰ τὸ πολλοὺς ἀθρόους πλησίον οἰκεῖν Ἰουδαίους, ἕτερον τρόπον ἐλυμήναντο. Quum autem ad eleemoſynam Judæi dandam eſſent propenſiſſimi, eo ceu mendicorum conventus coibat: ſed & Judæi, & ipſi mendici, inviſi erant omnibus: & mendici ea loca, quod domicilia non haberent, diverſores interdum occupabant, in eiſque cubabant, ideoque proſeuches nomen in contemptum abierat. Cleŏmedes, Epicuri ineptias in philoſophia illudens, dicit, τὰ δὲ ἀπὸ μέσης προσευχῆς, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς προσαιτούντων, Ἰουδαϊκά τινα καὶ παρακεχαραγμένα. Hæc ille ad eundem Juvenalis locum, Adverſ. 1. 19. conf. Voſſ. 4. Inſt. Orat. p. 91. vel S. Petit. lib 9. Var. Lect.

PROSFERĀRI, Impetrari, Nonius 3. 687. Verbum antiquum. Lucil. lib. 26. Nec minimo & prosferatur pax, quod Caſſandram ſigno deripuit.

PROSICIÆ, PROSICIUM, V. PROSECO.

PRŌSĬLIO, ui, īvi & ii, ſultum, [ἐκπηδάω, προθορέω] īre. Ultra, ſeu, foras, vel ante ſalire, prorumpere. Ter. Eun. 5. 8. 6.
Hunc ego nunquam videram etiam hic: quidnam properans proſilit?
Repente proſilire. Cic. pro Cœl. 62.
Temere. Cic. pro Cœl. 63.
Proſilire a. Liv. 2. 12. Attonitus miraculo rex, quum ab ſede ſua proſiluiſſet.
Proſilire e lecto, Convivio. Curt. 8. 1. 43. Rex e lecto repente proſiluit. Idem 7. 4. 20. Beſſus e convivio proſilivit.
Proſilire ex tabernaculo. Liv. 28. 14.
Stratis proſiluit. Valer. 1. Argon. 310.
Toris altis proſilit. Valer. 6. Argon. 456.
Proſilire ad certamen, Feſtinare. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 25.
Ad accuſationem ultro proſilire. Ulpian. in l. 3. §. utrum. D. de Senatuſ. conſ. Silaniano, & in l. Si cui. in princ. D. de accuſat.
In campos apertos hoſtes proſiliunt. Ovid. 2. Faſt. 228. conf. Stat. 10. Theb. 470.
In freta proſilit attonito pede. Valer. 8. Argon. 21.
In concionem proſilire. Liv. 5. 2.
In altitudinem proſilire dicuntur frutices, pro Exſurgere & erumpere auctu celeri. Columel. lib. 7. cap. 6.
Acies proſiliunt. Lucan. lib. 7. 78.
— ipſæ tua ſigna revellent,
Proſilientque acies.
Lacrimæ proſiliunt, Erumpunt. Martial. lib. 1. 34.
Amiſſum non flet, quum ſola eſt Gellia, patrem:
Si quis adeſt, juſſæ proſiliunt lacrimæ.
Natura vaga proſiliet, frenis remotis. Hor. 2. Serm. 7. 74.
Scintilla. Ovid. 4. Faſt. 796.
Scintillam ſubito proſiluiſſe ferunt.

PROSALTOR, ōris. m. Salmaſ. in Capitolini Marcum, cap. 6. ſic ait in antiquis Gloſſis reperiri, & perperam id in Præſultor mutatum. V. PRÆSULTOR. [Quod non mutem.

PROSIMURIUM, i. n. Pontificale pomœrium, ubi Pontifices auſpicabantur: dictum autem Pomœrium, quaſi promurum, id eſt proximum muro. Paulus apud Feſtum. Nardin Rom. vet. 1. 5. [Conf. Feſt. Cujus ſchedæ valde corruptæ ſunt. Forte Proximurium legendum. de Pomœrio V. ſuo loco.

PROSITA, Propoſita. Paulus apud Feſtum.

PROSLAMBĂNŎMĔNOS, i. m. [προσλαμβανόμενος] Phthongus ita dictus a Vitruv. 5. 4.

PRŌSŎCER, ĕri. m. [ἀντιπένθερος] Uxoris vel Mariti avus, ut Abſocer &c.

Plin. lib. 5. Epist. 110. Eram cum prosocero meo, eram cum amica uxoris, eram cum amicis diu desideratis, circuibam agellos. Ovid. 3. Epist. 74.

Curque senex Nereus prosocer esse velit. V. l. 4. Dig. de Grad.

PROSŎCRUS, ûs. f. Modest. l. 4. §. 6. D. de gradibus, Prosocrus mihi uxoris meæ avia est: ego illius sum Progener.

PRŎSŌDĬA, æ. f. [προσῳδία] Latine Accentus dicitur: estque Lex, sive regula ad elevandam deprimendamve syllabam uniuscujusque particulæ orationis accommodata: Alio nomine apud Græcos τόνος dicta. Fit autem Prosodia a πρὸς Græca præpositione, quæ significat Ad: & ᾠδὴ Cantus. Gell. lib. 13. cap. 6. Quas Græci προσῳδίας dicunt, eas veteres docti, tum notas vocum, tum moderamenta, tum accentiunculas, tum voculationes appellabant. Idem ibid. 24. & 18. 12.

PRŎSŌNŎMASIA, æ. f. [προσονομασία] Annominatio. Figura Rhetorica, quæ fit aliqua vocum similitudine, & verborum quadam affinitate; ut Quis locus, aut lacus: Ex aratore orator: Deligere oportet, quem velis diligere: Amentium aut amantium: Amor amaror. Quintiliano 9. 3. Paronomasia dicitur, ut & aliis Rhetoribus, παρονομασία. q. V.

PRŎSŌPIS, ĭdis. f. [προσωπὶς] & PROSOPEION. [προσωπεῖον] Apud Aristophanem in Danaidibus idem est quod Larva, seu larvula, adscripta instrumentis muliebribus a Polluce lib. 10. cap. 28.

Item herba, quæ alias Personacia. Apul. de Herb. cap. 36. conf. PROSOPITIS.

PROSŌPITES, [Προσωπίτης] Ægypti præfectura. Plin. lib. 5. cap. 9.

PROSOPOPITIS, ĭdis. f. [Προσωποπίτις] Insula est in Delta Nili, novem schœnorum ambitu, urbem habens Atarbechim, ex qua naves proficiscuntur ad tollenda tota Ægypto boum, aliorumve pecorum ossa, quæ religiose apud Ægyptios sepeliuntur. Herodot lib. 2. Alii Prosopis legunt. Apud Steph. est Προσωπὶς urbs, & gentile m. Προσωπίτης & Προσωπῖτις f.

PRŎSŌPON, [Πρόσωπον] Insula non longe a Carthagine: cujus incolæ Prosopii dicuntur, vel Prosopitæ. Stephanus.

Proprie Græce Facies. Item Persona comica. Sic apud Martial. 6. 6.

Item Papaver silvaticum. Apul. de Herb. cap. 53.

PRŎSOPŌPŒIA, æ. f. [Προσωποποιΐα] ad verbum, dicitur Personæ fictio: Est figura Rhetorica, personam inducens. Componitur ex πρόσωπον, quod Personam significat: & ποιέω, facio vel fingo. Figura est, quum persona aliqua fingitur, ut quum inanimatum loquitur ad animatum, vel e converso. Hor. Epod. 17. 30.

Quid amplius vis? ô mare & terra, ardeo. Quintil. 6. 1. His præcipue locis utiles sunt prosopopœiæ, id est fictæ alienarum personarum orationes. Idem lib. 6. cap. 2. Illa adhuc audaciora, & majorum, ut Cicero existimat, laterum, fictiones personarum, quæ prosopopœiæ dicuntur: mire namque, tum variant orationem, tum excitant. His etiam adversariorum cogitationes, velut secum loquentium, protrahimus: quæ tamen ita demum a fide non abhorrent, si ea locutos finxerimus, quæ cogitasse eos non sit absurdum. Et nostros cum aliis sermones, & aliorum inter se credibiliter inducimus: & suadendo, objurgando, querendo, laudando, miserando, personas idoneas damus. Quin deducere deos in hoc genere dicendi, & inferos excitare, concessum est. Urbes etiam, populique, voces accipiunt. Ac sunt quidam, qui has demum Prosopopœias dicant, in quibus & corpora & verba fingimus: sermones hominum assimulatos, dicere dialogos malunt. Idem 9. 2. & 1. 8.

PROSOPOPŒICUS, a, um. Adj. [προσωποποιϊκὸς] ut, Prosopopœicus sermo. Firmic. de Error. prof. Relig. p. 21.

PROSOPUTTA, æ. f. Cæl. 27. 9. Vas æneum.

PROSPECTO, are. & PROSPECTUS. V. PROSPICIO.

PRŎSPĔCŬLOR, āri. Procul speculari. Liv. 3. 43. pr. L. Siccium prospeculatum ad locum castris capiendum mittunt. Idem 31. 1. Multitudo e muris adventum Imperatoris Romani & regis prospeculabatur.

PROSPER, ĕra, ĕrum. Adj. [εὐημερος, ὄλβιος] Qui dat successum, & spem nostram implet. Unde Prosperos deos dicimus, Prospera sidera, loca, fines, actiones, successus.

V. PROSPERE. H. St. De etymo scil.

Acies prospera. Tacit. 4. Hist. 71.

Exitus. Cic. 9. Att. 7. pr. Ego non jam id ago, mihi crede, ut prosperos exitus consequar.

Fama prospera. Tacit. 14. Ann. 51.

Fatum. Ovid. 3. Fast. 614.

Flatu prospero fortunæ uti. Cic. 2. Off. 19.

Fortuna prospera. Hor. 4. Carm. 14. 37. Ovid. 3. Trist. 4. 77.

Prospera sic maneat vobis fortuna, nec unquam, &c.

Fortuna prospera & Adversa. Cic. 3. de Nat. Deor. 89. Ad prosperam adversamve fortunam, qualis sis, aut quemadmodum vixeris, nihil interest.

Fortuna prospera, æquabilis, perpetuaque. Cic. Post redit. ad Quirit. 2.

Ino prospera populo adest. Ovid. 6. Fast. 202.

Luna frugum prospera. Hor. 4. Carm. 6. 39. i. e. Inquit Acron, Rore nocturno nutriens.

Lux prospera. Ovid. 1. Fast. 71.

Sors. Catul. Argon. 62. 237. al. Ætas.

Successus prosperos dare, h. e. Felicem exitum. Liv. præf.

Tempora. Claud. 4. Conf. Hon. 618.

Terra prosperiore frui. Ovid. 3. de Pont. 7. 30.

Verba prospera. Ovid. 4. de Pont. 4. 38.

Prosper, sæpe etiam pro Eo qui prosperitatem recipit, hoc est, qui spe sua potitus est, accipitur. Hinc Suet. Claud. cap. 45. Cæsarem scribit fuisse prospera valetudine. i. e. Felici.

In prosperis nimia humanæ fragilitatis oblivio. Curt. 4. 14. 20.

Prosperus, nominativo, m. Cic. Somn. Scip. 4. Deinde est hominum generi prosperus & salutaris ille fulgor, qui dicitur Jovis. Val. Max. 3. 7. 1. Nec minus animosus minusve prosperus illius in Asiam transitus. Sil. 10. 202.

Occidit immoriens magnis non prosperus ausis. V. Drakenb.

[Gloss. Cyrill. Αἴσιος, Prosper, vel Prosperus, Secundus.

Compar. Prosperius fatum. Ovid. 3. Fast. 614.

Æquora prosperiora. Claud. ad Seren. 60.

Superl. Acre & prosperrimum bellum. Paterc. 2. 69. 6.

PROSPĔRE, Adv. [εὐημέρως] quasi Pro spe, inquit Nonius 2. 788. Cic. 2. de Nat. Deor. 167. Magna dii curant, parva negligunt, magnis autem viris prospere semper omnes res. Subaud. Eveniunt.

Prospere, quasi Pro spere, i. e. Spe, Vide in SPERES, pro Spes. H. St. Sed obstat huic rationi quantitas ultimæ & pænult. syllabae. Nam in Spere ult. br. & prior longa esset Porro Prosper Voss. ex Gr. πρόσφορος arcessit. Ego non dubito, quin sit a πρόσπορος, quo veteres in eadem significatione ac εὔπορος, pro Facili, Prompto, Opportuno, usi fuerunt. Quod & ex verbo inde formato προσπορίζω apparet.

Evenire prospere. Cic. 3. Fam. 12. Ego vero velim mihi, Tulliæque meæ, prospere evenire ea, quæ me insciente facta sunt a meis.

Fortuna prospere functus. Cic. de Clar. Orat. 243.

Compar. Columel. 4. 32. Arundo prosperius loco resoluto quam denso deponitur. Aur. Vict. in Carino, Bello prosperius cedente. Adde Gell. 1. 13. & 6. 6.

Superl. Paterc. 2. 97. 1. Omnia geruntur prosperrime. Suet. Cæs. cap. 36. Prosperrime dimicare.

PROSPERĬTER, Adv. Ennius apud Priscian. 15. p. 1010.

PROSPĔRĬTAS, ātis. f. [εὐημερία] Felicitas, & ad votum successus. Cic. 2. de Fin. 19. Ut Aristoteles, qui virtutis usum cum vitæ perfectæ prosperitate conjunxit.

Improborum igitur prosperitates, secundæque res, redarguunt, ut Diogenes dicebat, vim omnem deorum ac potestatem. Cic. 3. de Nat. Deor. 88.

Commoditatem, prosperitatemque vitæ a diis habemus, virtutem deo acceptam nemo refert. Cic. 3. de Nat. Deor. 86.

Prosperitate valetudinis uti. Nepos 25. 21. 1.

Prosperitas rerum. Suet. Calig. cap. 31.

PROSPĔRO, [εὐήμερον ποιῶ] āre. Prosperum facere. Plaut. Pers. 2. 3. 11.

Nunc & amico meo prosperabo, & genio meo multa bona faciam.

Liv. 8. 9. Dii Manes, vos precor, veneror, veniam peto, feroque, uti Pop. Rom. Quiritium vim victoriamque prosperetis.

Consilia Reipub. prosperare. Tacit. 3. Ann. 56.

Passive. August. de Civ. Dei, 5. 25. Constantinus in Tyrannis opprimendis per omnia prosperatus est. Gloss. Cyrill. Αἰσιοποιηθήσεται, Prosperabitur.

PROSPERANS, antis. Partic. Val. Max. 7. 2. 5. Non prosperantibus avibus.

PROSPERĀTUS, a, um. Partic. ut, Prosperata felicitas. Tertull. Apol. cap. 6.

Deus prosperatus. Prudent. Perist. 10. 365.

Prosperata signis salutaribus passio. Cæl. Aurel. Acut. 2. 27. 145.

PROSPERATIO, ōnis. f. Gloss. Cyrill. Κατευόδωσις, Prosperatio.

PROSPER, ĕri. m. Tiro Prosper Aquitanicus, Augustini discipulus, Pelagianorum malleus, Episcopus Rhegiensis. De operibus ejus V. Voss. Hist. Lat. 2. 17. & de Hæret. Pelag. 1. 18.

PRŎSPERGO, spersi, spersum, [ἐπιῤῥαίνω] ĕre. A Pro & spargere. Tacit. 15. Ann. 44. Unde hausta aqua, templum & simulacrum deæ prospersum est.

PROSPERSUS, a, um. Partic. Apul. Met. 2. Flore prospersus. At. Elmenh. p. 121. Me pressim deosculato, & corollis revincto, ac flore persperso.

PROSPĬCIO, spexi, spectum, [προνοέω, προμηθέω, προορῶω, ἐπιχύπτω, διακύπτω] ĕre. Longe videre, quasi Porro specere. Pro Videre, aliquando accipitur. ut Plaut. Stich. 4. 2. 55.

Nunquam edepol me vivum quisquam prospiciet in crastinum diem.

i. e. Videbit. Ter. Phorm. 5. 1. 8. — certe edepol, (nisi me animus fallit, Aut parum oculi prospiciunt) meæ nutricem gnatæ video.

Prospicit a tergo. Ovid. 6. Fast. 205. al. Templo.

Ad agentem ex turba prospexit. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Prospicere per umbram. Virg. 2. Æn. 732.

Prospicere oculis. Plaut. Amph. 5. 1. 7.

Prospicio parum. Plaut. Curc. 2. 3. 38. — perii, prospicio parum,

Os amarum habeo, dentes plenos, lippiunt fauces fame.

Prospicere, Ante, sive a longe videre. ut

Ab rupe prospicere. Virg. 3. Æn. 647.

Ex specula. Cic. 4. Fam. 3. Multo ante, tanquam ex specula, prospexi tempestatem futuram.

Prospicere ex superioribus locis in urbem. Cæs. 2. Bell. Civil. cap. 5.

In dextrum prospicere. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Prospicere, Providere & Præcavere. Ter. Adel. 3. 3. 32.

Istuc est sapere, non quod ante pedes modo est,

Videre: sed etiam illa, quæ futura sunt,

Prospicere. Subauditur animo.

Prospiciens in annum fructus. Varro 1. de R. R. cap. 23.

Prospicere multum in posterum. Cic. pro Muren. 59. Semper in hac civitate nimis magnis accusatorum opibus, & populus universus, & sapientes, ac multum in posterum prospicientes, judices, restiterunt.

Longe in posterum futura prospicere. Cic. 2. Fam. 7.

Prospicerr jam ante animo, Considerare. Cic. pro Quint. 35. Et tu, C. Aquili, jam ante animo prospicere possis, quibus de rebus auditurus sis.

Longe animo prospicere. Cic. pro Cluent. 34. Quid Oppianicus fecerit cognoscite, ut illum Magium intelligatis longe animo prospexisse morientem.

Prospicere mente & cogitatione. Cic. 1. Verr. 42. Jam nunc mente & cogitatione prospicio, quæ tum studia hominum, qui concursus futuri sint.

Conjectura aliquid prospicere. Cic. pro Domo 11.

Prospicere multo ante. Cic. ad Brut. 10.

Longe prospicere futuros casus. Cic. de Amicit. 40.

Insidias. Cic. 2. Verr. 32.

Prope infinitum mihi laborem prospicio. Quintil. in procem. lib. 4.

Prospicere senectutem, pro Esse propiorem senectuti. Senec. Epist. 33.

Prospicere sibi, alicui, saluti suæ: h. e. Sibi cavere. Ter. Adel. 4. 2. 50.

Ctesipho autem in amore est totus: ego jam prospiciam mihi. Idem Eun. 4. 6. 24.

Malo ego nos prospicere, quam hunc ulcisci accepta injuria. Subaud. Nobis. Cic. 3. Verr. 158. Hoc modo iste sibi, & saluti suæ prospicere didicit.

Multum prospexeris si, &c. Cic. 7. Fam. 20. Nec Papirianam domum deseres, quanquam illa quidem habet lotum, a quo etiam advenæ teneri solent: quem tamen si excideris, multum prospexeris. Sic explicat Victor. Sed Lucum legit Manut. & de oculorum prospectu, exponit. V. utriusque not.

Prospicere immortalitati alicujus. Plin. 1. Epist. 17.

Alicui malo. Cic. de Arusp. resp. 56.

Consulere filiis ac prospicere. Cic. 3. Verr. 153.

Patriæ.

Patriæ. Cic. 4. in Catil. 3.
Rationibus alicujus quibuscunque rebus prospicere & consulere. Cic. 3. Fam. 2.
Ferramenta. Cic. pro Sull. 55. Sed tamen munere servili obtulit se ad Ferramenta prospicienda.
Prospicere bonum alicui. Liv. 5.
Petis, ut fratris tuæ filiæ prospiciam maritum: i. e. Deligam. Plin. 1. Epist. 14. ad Mauricum.
Prospectum est, Imperf. Ter. Heaut. 2. 4. 11.
Nisi si prospectum est aliquid interea, desertæ vivimus.

Prospĭciens, entis. Partic. Vitruv. 9. 3. Mentes aeris altiora prospicientes. Virg. 1. Æn. 131. Alto prospiciens. conf. v. 159. & 12. Æn. 136.

Prospectūrus, a, um. Partic. [προνοήσων] Claud. 4. Conf. Hon. 235. Mandatricem operum, prospecturamque labori.

Prospecte, Adv. Tertull. Apol. cap. 6. Prospecte decreverant patres vestri.

Prospectus, ûs. m. [πρόσοψις, πρόοψις] Plaut. Mil. 3. 1. 15.
Sterilis hinc prospectus usque ad ultimam plateam est probe.
Adimere prospectum. Liv. 10. 32. Non prospectu modo extra vallum adempto, sed propinquo etiam congredientium inter se conspectu.
Capere. Liv. 1. 18. Prospectu in urbem agrumque capto.
Corrumpere prospectum alicui. Sil. lib. 5. 36.
Eripere prospectum oculis. Virg. 8. Æn. 254.
Impedire prospectum. Cæs. 2. Bell. Gall. 22. Quod vulgo dicitur *Visum auferre.*
Petebat prospectum ex summa arce. Catul. Argon. 62. 241.
Petere prospectum pelago. Virg. 1. Æn. 185.
Producere in prospectum populi. Cic. 3. Verr. 122. Al. Aspectum.
Maris prospectus. Cic. 12. Att. 10.
Arborum. Plin. lib. 12. cap. 6. ad finem.
O præclarum prospectum! Puteolos videmus, at familiarem nostrum Avianum, fortasse in porticu Neptuni ambulantem, non videmus. Cic. 4. Acad. 80.
Porticus in Palatio pulcherrimo prospectu. Cic. pro Domo 116.

Prospector, ōris. m. Apul. de Deo Socr. p. 51. Elmenh. Deus in rebus incertis prospector, dubiis præmonitor. conf. Tertull. de Corona, cap. 8.

Prospex, ĭcis. ut Auspex. Idem. Tertull. de Anima, cap. 5. Recogita in præsagiis vatem, in ominibus augurem, in eventibus prospicem. V. Barth. Adverf. 42. 8.

Prospectīvus, a, um. ut, Prospectivæ fenestræ. Zeno in Cod. 8. t. 10. l. 12. §. 2. & 3.

Prospĭces, Prospice. Festus. Al. Prospica. q. infra V.

Prospicienter, Adv. [προορατικῶς] Circumspecte. Gell. lib. 2. cap. 29. Res salubriter ac prospicienter animadversas in mentes, animosque hominum cum audiendi quadam illecebra induxit.

Prospicientia, æ. f. Cura, providentia. Cic. 7. Philip. 19. Ut vacuum metu Populum Rom. nostra vigilia & prospicientia redderemus. Piur. Tertull. adv. Valent. cap. 26.

Prospicuus, a, um. Adj. [περιφανής] pro Conspicuo aut visendo. Seneca Epist. 111. Hinc prospicuos puerorum cultu atque forma greges. Apul. Met. 6. Turris illa prospicua. Stat. 12. Theb. 15.
— prospicuæ scandentem limina turris.

Prospicue, Adv. Apul. Met. 1. p. 112. Elmenh. Benigne, inquam, & prospicue Demeas meus in me consuluit.

Prospica, & despica, Intenta & contempla. Nævius, Ac sibi prospica ac despica. Potest ergo prospicus ac despicus dici. Nonius, 2. 667. V. Despica, in despicio.

Prospecto, [προκύπτω, προσβλέπω] āre. frequent. Liv. 24. 21. Pars in ædium vestibulis stat, pars ex tectis fenestrisque prospectant. Virg. 7. Æn. 813.
Turbaque miratur matrum, & prospectat euntem. conf. Idem 9. 168. & 10. 741.
Navis omnibus, qui eam aspexerant, prospectare jam exsilium, atque explorare fugam domini videbatur. Cic. 7. Verr. 43.

Prospectans, antis. Partic. [τηλεσκοπῶν] Catul. Argon. 62. 52.
Quæ tum prospectans cedentem mæsta carinam.
Astra prospectantia, i. e. Noctu lucentia. Stat. 5. Silv. 1. 124.
Diem de die prospectans. Liv. 5. 48.

Prosphĕrŏmena, [προσφερόμενα] Quæ esu potuque intra corpus admittuntur. Cæl. Aurel. 9. 15.

Prospica, **Prospices**, **Prospicientia**, **Prospicienter**, **Prospicue**, **Prospicuus**, V. prospicio.

Prōspīro, āre Spiritum longe lateque diffundo. Cato R. R. cap. 157. Nam venæ omnes, ubi suffiatæ sunt ex cibo, non possunt prospirare in toto corpore. Al. Perspirare. Apul. Apol. p. 306. Elmenh. Ea namque tabes si foras corporis prospiravit, majore dedecore, quam noxa, diffunditur.

Prostās, ădis. f. [πρόστας] Vestibulum. Vitruv. 6. 10. Spatium datur introrsus: hic locus apud nonnullos prostas nominatur.

Prostăsis, is. sive **Prostasia**, æ. f. [προστασία] Præfectura vel præsidentia Latine dicitur.
Est item Prostasia, quum quis pro altero liti se opponit, & ejus defensionem suscipit, eventumque præstat. Budæus in Commentar. Gloss. Cyrill. Προστασία, Patrocinium.

Prŏstătes, æ. m. [προστάτης] modo Præsidem, adjutoremve in bello, aut vicarium, aut defensorem significat. in lib. posterioribus C. de muneribus patrimon. V. Suid. Gloss. Cyrill. Προστάτης, Patronus, Præpositus.

Prōsterno, stravi, stratum, [καταστρωννύω, ἐδαφίζω] ere. Ante sternere, vincere, profligare: quod fit quum hostes in acie sternuntur. Ter. Adel. 3. 2. 21.
Ceteros ruerem, agerem, raperem, tunderem, prosternerem.
Humi aliquem prosternere. Ovid. 5. Met. 197.
Telo prostravit virum. Valer. 3. Argon. 185.
Aciem prosternere. Liv. 8. 11. Ibi in conciliis Numisius Imperator eorum, affirmando communem vere Martem, utramque aciem pari cæde prostravisse. Plinius de Elephantis lib. 8. cap. 9. Prosternunt acies, proterunt armatos.
Hostes prosternere, fundere, occidere. Cic. 14. Philipp. 27.
Hostem ferro. Sil. lib. 7. 397.
Legio prosternitur latis arvis. Valer. 6. Argon. 508.
Milites prosternere. Salust. Prostratisque militibus fugæ se dedit.
Oppida prosternere fragore. Sil. lib. 3. 213.
Silvas. Sil. lib. 8. 630.
Nutantique ruens prostravit vertice silvas Garganus. Ovid. 8. Met. 776.
Corruit & multam prostravit pondere silvam.
Viribus suis prosterni. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Perfregit ac prostravit omnia cupiditate ac furore. Cic. pro Cluent. 15.
Præcipitantem igitur impellamus, & perditum prosternamus. Cic. pro Cluent. 70.
Opes regni prosternere. Sil. lib. 17. 147.
Prosternere atque obterere dicimur, Quæ nihili pendimus. Cic. 5. Fam. 9. An verear, ne qui potentissimorum hominum conspirationem neglexerit pro mea salute, is pro honore meo pusillorum ac malevolorum obtrectationes & invidias non prosternat atque obterat?
Vineas prosternere in terram, Deprimere. Columel. lib. 11. cap. 3.
Corpus, Recumbere. Sil. lib. 17. 424.
Corpora prosternere humi. Liv. 9. 6.
Ille se ad meos pedes prostravit lacrimans. Cic. 2. Philipp. 45.
Abjicere se atque prosternere, pro Parvi æstimare & sese demittere. Cic. in Parad. 1. Sic te ipse abjicies atque prosternes, ut nihil inter te atque inter quadrupedem aliquam putes interesse?
Psaltriæ venalia prosternunt corpora, i. e. Prostituunt. Arnob. lib. 2.
Prosternere, in hac significatione Dativum habet cum Accusativo. Suet. Jul. cap. 2. Non sine suspicione prostratæ regi pudicitiæ. conf. Calig 24.
Prosterni materiem, campumque laudibus, virtutibusque alicujus, pro Explicari & complanari. Plin. in Paneg. cap. 31. pr. Al. Præsterni rectius.
Flores. Stat. 5. Silv. 1. 257.
Sertaque & Elysios animæ prosternere flores. [Legendum hic quoque Præsternere. Præ & pro quoties confusa occurrant dicere nihil attinet.

Prosternens, entis. Partic. Catull. 65. 349.
— densas prosternens messor aristas.

Prostrātus, a, um. Partic. [καταβεβλημένος] ut, Humi prostratus. Lucret. lib. 5. 1199.
Prostratus in gramine. Lucret. lib. 2. 29.
Jacere prostratum. Cic. 2. in Catil. 2.
Ense adacto prostratus. Sil. 17. 483.
Mole. Ovid. 1. Trist. 7. 17.
Morte. Lucret. lib. 6. 1194.
Siti. Lucret. lib. 6. 1262.
Sopore prostrata urget membra quies. Petron. cap. 104.
Respub. afflicta & prostrata. Cic. ad Octav.
An Afflicta, ut mox Virtus. H. St. Sic & Religiones. Nil certius hac conjectura, unde apparet has voces facile confundi. V. f. l.
Religiones prostratæ, Dirutæ, eversæ. Cic. 2. de Legib. 42. Quorum scelere religiones tum prostratæ afflictæque sunt; partim ex illis distracti ac dissipati jacent, qui vero &c.
Virtus afflicta & prostrata. Cic. 2. de Orat. 111.

Prostratio, ōnis. f. Tertull. adv. Hæret. cap. 41. Simplicitatem volunt esse prostrationem disciplinæ.

Prostrator, ōris. m. Firmic. de Error. Prof. Rel. p. 28. Oisel. Cujus favore eminentes prostratores estis omnium hostium vestrorum.

Prosthĕsis, is. f. [πρόσθεσις] Appositio litteræ, vel syllabæ, ad principium dictionis, ut ἀστάχυς, pro στάχυς. Gramm.

Prostibula, **Prostibulum**, **Prostituo**, &c. V. infra in prosto.

Prōsto, stĭti, stĭtum, [προΐστημι] āre. Exstare. ut Anguli prostantes. Lucret. lib. 2. 428. h. e. Prominentes, exstantes.
Prostare, [κασσαῦσθαι] pro Pretio stare, sive Prostitui. Juven. 1. Sat. 46.
Quum populum gregibus comitum premat hic spoliator Pupilli prostantis? Plaut. Curc. 4. 2. 21.
Hi saltem in occultis locis prostant, vos in foro ipso. Quintil. in Milite Mariano, Juberet prostare gladio cinctum. h. e. Prostitui ad stuprum patiendum.
Pretio prostare. Ovid. 1. Amor. 10. 17.
Ingenio alicujus prostare. Ovid. 3. Amor. 12. 8.
Fallimur? an nostris innotuit illa libellis?
Sic est, ingenio prostitit illa meo. i. e. Meis carminibus eam invulgavi, & famam ei conciliavi. [Ut plures scil. rivales invenirem.
Quo non prostat femina templo? Juvenal. 9. Sat. 24. Ovid. 2. de Pont. 3. 19.
Illud amicitiæ quondam venerabile nomen
Prostat, & in quæstu, pro meretrice, sedet.

Prostĭbŭlum, i. n. [πορνεῖον, ἐργαστήριον] Ipsum scortum utriusque sexus dicitur. Plaut. Aul. 2. 4. 6.
Bellum, & pudicum vero prostibulum popli.
Prostibilum. Idem. Plaut. Stich. 5. 6. 4.
Prostibili est autem, stantem stanti suavium
Dare amicum amicæ. i. e. Meretriculæ vilissimæ & prostanti.
Nisi forte Prostibuli legendum sit, ut aliis in locis, tu videris. Turnebus. [Potest esse a Prostibilis, e, Adj. V. seq. dict.

Prostibŭla, æ. f. [πόρνη] Meretrix. Festus, Alicariæ meretrices appellabantur in campis solitæ ante pistrina alicariorum versari, quæstus gratia: sicut hæ, quæ ante stabula sedebant, dicebantur prostibulæ. Plaut. Pers. 5. 2. 56.
— nam hercle absque me
Foret, & meo præsidio, hic faceret te prostibulam propediem.
Al. Prostibilem. Tertull. Apol. cap. 6. Inter matronas & prostibulas nullum discrimen relictum. V. Non. 5. 8.

Prostĭbĭlis, e. Adj. V. in prostibula, & prostibulum.

Prōstĭtuo, ui, ūtum, [προάγω, προαγωγεύω, ἐκμισθοῦμαι] ere. Ante, sive publice statuere, Meretriciæ vitæ exponere. Unde Prostituere pudicitiam dicimus, Sui corporis potestatem ad libidinem facere. Suet. Neron. cap. 29. Suam pudicitiam usque adeo prostituit, ut, &c.
Toto corpore sese prostituere. Catul. 107. 8.
Faciem suam lucro prostituere. Ovid. 1. Amor. 10. 42.
Vocem prostituere ingrato foro, Causidicum esse. Ovid. 1. Amor. 15. 6.

Prostitūtus, a, um. Partic. [προαχθεὶς] Plin. lib. 30. cap. 2. Utinamque inferos potius, & quoscunque de suspicionibus suis deos consuluisset Nero, quam lupanaribus atque prostitutis mandasset inquisitiones eas.
Sermones prostituti & theatrales. Sidon. 3. Epist. 13.
Superl. Tertull. Apol. cap. 25. Prostitutissima lupa Laurentina.

Prostitutio, ōnis. f. Arnob. 2. In libidinem publica venalium corporum prostitutione damnari.

Prostitūtor, ōris. m. Tertull. de Cult. Fem. 2. 9. Lenonis & prostitutoris vestitus & cultus.
Prostitutor Christiani sacramenti. Idem de Pudic. cap. 10.

Prostomis, V. pastomis.

Prostratio, Prostrator, Prostratus, V. in prosterno.

Prostȳlos, i. c. [πρόστυλος] In fronte columnatus. Vitruv. 3. 1. & Bald. Lex. p. 94.

Prosŭbĭgo, ēgi, actum, [ὑποφύτω] ĕre. Vehementer suffodere. Virg. 3. Georg. 25.
Ipse ruit, dentesque Sabellicus exacuit sus:
Et pede prosubigit terram: fricat arbore costas:
Atque hinc, atque illinc humeros ad vulnera durat. Ubi Servius, Prosubigit, fodit, & pedibus impellit alternis: quod pugnaturi sues facere consueverunt ad acquirendum robur. Hæc ille. Videtur tamen potius poeta significare, Apros lutum facere, in quo quum sæpe se volutarint, deindeque exaruerint, ita durius ac crassius tergum, cutemque impenetrabiliorem reddunt, sic se armantes & quasi loricam induentes. Proinde eleganter usus est verbo Subigere: intelligere enim debemus terram eam fuisse madidam, in paludibus namque, stagnantibusque locis fere degunt apri. Quam aprorum naturam his verbis tradit Aristoteles lib. 6. historiæ animalium, cap. 18. Sues quoque feri acerrime sæviunt. Dimicant inter se mirum in modum armantes sese, & cutem quam crassissimam præparantes, indurantesque attritu arborum Sæpe etiam luto obducto, ac reficcato, tergus invictum contra ictus efficiunt.
Fulmina Cyclops prosubigit. Valer. 4. Argon. 288.

Prōsum, prodes, profui, [ὠφελέω, λυσιτελέω, συμφέρω, ὀνίνημι, χραισμέω] prodesse. Utilitati esse, quasi pro aliquo esse. Ter. Eun. 5. 5.23.
Ne neque illi prosis, & tu pereas. Idem Hec. 3. 5. 13. Quicquid est id, quod reliquit, profuit. Ubi Donatus; Profuit, pro nobis fuit, ac per hoc nostrum est: potest enim ipse profuisse, potest res ejus. Hor. 1. Ep. 1. 25.
Æque pauperibus prodest, locupletibus æque. Idem de Arte Poet. 333.
Aut prodesse volunt, aut delectare Poetæ. Cic. 7. Verr. 166.
Si tibi ignoto apud ignotos, &c. nobile & illustre apud omnes nomen tuæ civitatis profuisset.
Sin a me est alienior, nihil tibi litteræ meæ proderunt. Cic. 2. Fam. 16.
Metuo, ne artificium tuum tibi parum prosit. Cic. 7. Fam. 13.
Ære multum profuit ei Bithynia. Catul. de Varo. 10. 8. Al. E re. Voss. Ab re.
Prodesse plurimis. Cic. 4. Acad. 6. Quis reprehendet otium nostrum, qui in eo, non modo nosmet ipsos hebescere & languere nolumus, sed etiam ut plurimis prosimus enitimur.
Constantia multum prodest in amore. Propert. lib. 2. 26. 27.
In commune prodesse. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Prodesse ad. Liv. 2. 1. extr. Id mirum quantum profuit ad concordiam civitatis.
Non placent mihi illæ litteræ, quæ ad virtutem doctoribus nihil profuerunt. Sallust. Bell. Jugurth. cap. 85.
Prodest contra. Plin. lib. 37. cap. 10. Putant eam contra araneorum & scorpionum ictus prodesse.

Profūtūrus, a, um. Partic. Sen. Epist. 6. Passim profutura sectaris.

Profuturus, i, m. Ducis nomen apud Ammian. 31. 7.

Prŏsūmia, æ. f. Genus navigii, speculatorium parvum. Plaut. Amph. De nocte ad portum sum provectus prosumia. Cæcilius Meretrice, Qui pro gubernatore se gerens, prope evertit prosumiam. Festus. Meminit Gell. lib. 10. cap. 25. conf. Non. 13. 17.

Prŏsūmo, psi, ptum. ĕre. Porro vel prorsum sumere, consumere. Plaut. Trin. 5. 2. 6.
Nam beneficium, homini proprium quod datur, prosumpserit. Ab Proprium sumse.it. V. Parei Lex. Crit. p. 1008. conf. promo.

Prosumnus, i. m. [Πρόσυμνος] Index inferorum, de quo sic scribit Arnobius lib. 5. adversus gentes, Quum, inquit, inter homines esset adhuc Nysius & Semeleius Liber, nosse inferos expetivit, & sub Tartari sedibus quidnam rerum ageretur inquirere. Sed cupiditas hæc ejus nonnullis difficultatibus impediebatur, quod qua iret, ac pergeret, inscitia itineris, nesciebat. Profumnus quidam exoritur, ignominiosus amator dei, atque in nefarias libidines satis pronus, qui se januam Ditis, atque Acherusios aditus pollicetur indicaturum, si sibi gereret morem deus, atque uxorias voluptates pateretur ex se carpi. Deus facilis, jurat potestatis futurum, ac voluntatis se ejus: sed quum primum ab inferis compos voti, atque expeditionis redisset. Viam comiter Profumnus edisserit, atque in limine ipso prostituit inferorum. Hæc & plura, quæ referre pudet, ex Arnobio Lilius Syntagmate 8. Histor. deor. p. 260. edit. Basil. conf. Elmenhorst. not. p. 171. Scribitur rectius Prosymnus.

Prŏsŭpĕrāre, Superabundare, apud Perottum.

Prosymna, æ. f. [Πρόσυμνα] Civitatis nomen est, in qua Juno colitur: cujus situm vide apud Strabonem lib. 8. Argorum partem facit Stephanus. Celsa Prosymna. Stat. 1. Theb. 383. & 4. 44.

Prosymnæus, a, um. [Προσυμναῖος] Adj. teste Steph.

Prosymnus, V. prosumnus.

Protagion, i. n. Vini genus, quod Italicis proximum fecerant Asclepiadis scholæ, ut indicat Plin. 14. 7.

Prōtăgŏras, æ. m. [Πρωταγόρας] Abderites, domi Democriti auditor fuit, natus Menandro patre, Thracum locupletissimo, qui & Xerxem, adversus Græcos proficiscentem, domo, muneribusque excepit: ob quam liberalitatem, Magi, qui cum eo erant, facta a rege potestate, ejus filium Protagoram tunc adolescentem sua disciplina erudierunt. Nam injussu regis eam communicare non licet: quod de diis haud bene sentiant, dubitareque se dicant eos esse. Illis quoque clam sacrificant, ne clara religionis professione illis fervire, aut per illos aliquid posse videantur. Ex hac igitur consuetudine & ritu Protagoras ab Atheniensibus condemnatus: vel ut placet nonnullis, tantum accusatus, sponte exsulavit. Quumque sparsas toto orbe triremes Atheniensium videret, parvo se navigio credens, insulas lustravit, ubi tunc mercede dicitur primus omnium profiteri cœpisse. Igitur Plato quum videret eum arte rhetorica intumescentem, verbaque ex poetica plus justo ostentantem, ejus ideam longo sermone expressit. Hæc ex Philostrato. De eodem secus scribit Gell. lib. 5. cap. 3. Idem 5. 10.
Protagoras alius fuit Astrologus, in quem Euphorion Epicedium scripsit. Alius item Stoicus, Diogeni Laertio. q. V.

Protagorēus, vel Protagorīus, [Πρωταγόρειος] & Protagorĭcus, a, um. [Πρωταγορικός] Adj. possess. ut, Protagorium responsum. Gellius lib. 5. cap. 11.

Prōtarchus, i. m. [Πρώταρχος] Epicureus philosophus, Demetrii præceptor, qui Lacon appellatus est. Hic Bargylianus patria fuit, ut refert Strabo lib. 14.

Prŏtăsis, is. f. [πρότασις] dicitur Propositio. Donatus in prol. Ter. Protasis, Primus actus est, initiumque dramatis. V. Gell. 5. 11.

Protatĭcus, a, um. Adj. [προτατικός] ad Protasin pertinens. ut, Persona protatica, quæ tantum loquitur in Protasi, ut refert Donatus ibid.

Prōteas, æ. m. [Πρωτέας] bibendi certamine clarus: hunc in convivio Alexander poculo bicongio provocavit. Quumque Alexander bibisset: Proteas, rege multum laudato, qui egregie tantum calicem exsorbuerat, & ipse quoque ea fide atque integritate bibit, ut ab omnibus plausu exciperetur. Mox Proteas eodem poculo, quum regem provocasset, bibissetque, Alexander generose conatus iterum calicem eundem ducere, quum partem jam traxisset, resupinata in lecti pulvinar cervice, poculum manibus emisit, quo ex certamine in valetudinem incidit, qua tandem exstinctus est. Ephippus apud Athen. 8. 9. Budæus 5. de Asse non Proteam, sed Medum dixit. V. Plutarchus in libello de Tuenda bona valetudine, & Ælian. V. H. 12. 26. ibique Periz.

Prōtĕgo, texi, tectum, [σκεπάζω, περιέπω, σκεπάνω, σύσκευάζω, ὑπερασπίζω] ĕre. Tegendo tueri. Ovid. 1. Amor. 2. 52.
Qua vicit, victos protegit ille manu. Plin. lib. 12. cap. 1. Arbor se vastis protegens ramis. De platano arbore.
Protegere ab. Plin. lib. 10. cap. 33. Cameraque ab imbri aut fronde protegere densa.
Qui me ramorum protegat umbra. Virg. 2. Æn. 489.
Ego jacentem & spoliatum defendo & protego. Cic. pro Sull. 50.
Armis protegere aliquem. Ovid. 8. Met. 394.
Ora equi faucia protegere. Propert. lib. 4. 1. 93.
Protegere, per translationem, Tegere. Quintil. Decl. 8. Captet licet crudelissimus senex parricidii immanitatem metu majore protegere, &c.
Insidiis risu protectis. Justin. 38. 1. 10.

Protectus, a, um. [σκεπασθείς] Partic. Ovid. 12. Met. 273.
— dextraque a parte Charaxi
Tempora perfregit fulvo protecta capillo. h. e. Tecta.
Protectus humeros capillis. Ovid. 2. Met. 635. h. e. Humeros habens tectos capillis. Idem 12. 273.
Porticibus protectis. Columel. præf. lib. 9.
Compar. Sapientia protectior omni ratione. Cic. 13. Philipp. 6. Quid sapientia? cautioribus utitur consiliis, in posterum providet, est omni ratione protectior.

Protectum, i. n. Subst. ex Pro & Tectum. Ulpianus in l. Quemadmodum. D. Ad legem Aquiliam, Si protectum meum, quod supra domum tuam & nullo jure habebam, recidisses, posse me tecum damni injuria agere, Proculus scribit. Varro R. R. 3. 16. Faciunt ad foramen introitus protectum in alvum.
Protecta & Projecta, Partes sunt domus prominentes; qualia sunt Meniana & podia pensilia: unde aspectus est nobis in vicos & plateas. Protecta a protegendo dicta sunt. Est enim Protegere, Tectum projicere. Cic. in Topic. 24. Quoniam P. Scævola id solum esse ambitus ædium dixerit, quoad parietis communis tegendi causa tectum projiceretur: ex quo in tectum ejus, ædes qui protexisset, aqua deflueret: id tibi jus videri. Budæus.

Protectio, ōnis. f. Quintil. Trib. Mar. cap. 8. p. 81. Burm. A numinibus protectionem inveniat. Tertull. de Fuga persec. cap. 2. Ambros. Serm. 88. extr.

Protectus, ûs. m. Tignorum protectus. Scævola JCt. Dig. 8. t. 2. Leg. 41. §. 1. [An Projectus?

Protector, ōris. m Qui protegit. Protector fidei. Cyprian. Epist. 9. cap. 2.
Protectores, [σωματοφύλακες] electi ad custodiam corporis, vox Spartiano, Lampridio, Ammiano aliisque ejus ætatis historicis usurpata. Protectorum dignitas. Symmach. 3. 67. V. Cellar. Cur. post. p. 227. & Borrich. Cogit. p. 206.
De Protectoribus cursus, domesticis, & ducennariis, V. Lex. Pitisc.

Protectōrius, a, um. Adj. ut, Protectoria dignitate cumulatus. Constant. Imp. Cod. 12. t. 47. l. 2.

Prōtēlo, [ἀναβάλλομαι, ἀπελαύνω] āre. Protrahere, prævenire, exagitare, inquit Donatus. A πρὸ, & ἐλᾶν dictum est, quod est Ante & Trahere. Alii ab assiduo telorum jactu existimant dici. Hæc Donatus ad hoc Ter. Phorm. 1. 4. 37.
Ne suis te iratus sævis dictis protelet. Alii legunt, Sævidicis dictis. Plaut. Merc. 2. Perioch. 12.
Vicini scortum insimulat, protelat virum.
Festus, Protelare longe propellere, ex Græco videlicet τηλόθι, quod significat Longe. Apul. Met. lib. 8. p. 209. Elmenh. Non vestrorum spoliorum cupidine latrocinamur, sed hanc ipsam cladem de vestris protelamus manibus. i. e. Propulsamus & longe propellimus, ne scilicet vos de nobis spolia auferatis. Sic & sæpius idem.
Protelare, (inquit Nonius, 4. 349.) est Percutere, perturbare; adducitque locum Ter. Phor. super. & Sisennæ Histor. lib. 3. Romanos impetu suo protelant, prolectos persequuntur.
Protelare, (inquit idem dicto loco) est Excludere. Turpilius Lemniis,
Propter peccatum pauxillulum, indignissime
Patria protelatum esse, sævitia patris. Sisenna Histor. lib. 4.
Duæ cohortes de subsidio procedunt, atque equites protelant.
Protelare rursus Adjugare. Non. l. c. Sed affert loca, quæ in protelum infra sequuntur, nec sunt a verbo.
Protelare, Differre, prorogare. Ulpian. l. 4. §. 7. D. de damno infect. Dies cautioni præstitutus si finietur, Prætoris vel Præsidis officii erit, ex causa vel renovare, vel protelare eam.
Passiv. Hieron. Epist. 23. pr. Ezechias vicina morte terretur, & fusus in lacrimas, quindecim annorum spatio protelatur ad vitam.

Protēlātus, a, um. Partic. apud Nonium supra citat.

Protēlum, i. n. Tenor pugnandi, continua certatio. Lucret. lib. 2. 531.
Undique protelo plagarum continuato. Donatus, i. e. Tenore & impulsu vicissitudinario. Lucil. Sat. lib. 6. apud Non. 4. 349.
Quem neque Lucanis oriundi montibus tauri
Ducere protelo validis cervicibus possent. Idem lib. 12.

Hanc juga mulorum protelo ducere centum
Non possunt. Cato Orig. lib. 5. Sed protelo trini boves unum aratrum ducent. Plin. lib. 9. cap. 15. In Mœno, Germaniæ amne, protelis boum, & in Danubio marris extrahitur, porculo marino simillimus. Paulo ante de ingenti alio pisce dixerat, Catenato captus hamo, nec nisi boum jugis extractus. Neque vero me latet quid legerit Hermolaus, quid Beatus Rhenanus, quid alii. Sequendum tamen mihi putavi Plinium meum membranaceum manu scriptum. Lucret. lib. 4. 190.
Et quasi protelo stimulatur fulgure fulgur. i. e. Impulsu producto, perpetuo & continuo. Lambin. Catull. 57. 6.
— hunc ego, si placet Dionæ,
Protelo rigida mea cecidi. V. If. Voss. in loc. p. 123. conf. Sciopp. de Stilo Hist. p. 198. cum Turneb. Adversf. 24. 42. Plenissime Voss. Etym. p. 414. Salmas. in Solin. p. 943. Hard. ad d. l. Plin. vel Lex. Pitisc. Gloss. Lat. Gr. Protelum Ἔκλαμπρον. Al. Ἔξαμπρον.

PRŌTENDO, di, sum & tum, [προτείνω, ἐκμηρύω] ĕre. Ultra tendere, porrigere. Plin. lib. 11. cap. 43. Inter digitos medius longissime protenditur. Idem lib. 9. cap. 32. In eodem genere cochleæ, aquatiles terrestresque, exserentes se domicilio, binaque ceu cornua protendentes contrahentesque, &c.
Aciem oculorum. Catul. Argon. 62. 127.
Unde aciem in pelagi vastos protenderet æstus.
Brachia alterna. Virg. 5. Æn. 377.
Dextram precantem. Virg. 12. Æn. 931.
Lacrimas. Claud. 2. in Eutrop. 592. — pro fronde Minervæ
Has tibi protendo lacrimas: succurre ruenti.
Manum nanti protendere. Lucan. ad Pison. 241.
Juga protendit Cithæron. Senec. Theb. 1.
Famam alicujus, Extendere. Claud. 1. Conf. Stil. 36.
Protendere, Proferre, differre. Cic. 10. Fam. 26. Comitia tamen, quum ex his pendes, quantum facere possumus, quod multis de causis Reipublicæ arbitramur conducere, in Januarium mensem protendimus. Vetus codex habet Protrudimus.

PROTENDENS, entis. Partic. [προτείνων] ut, Brachia protendens. Catul. 64. 10. Ovid. 14. Met. 191.

PROTENTUS, a, um. aliud Partic. [προπεπταμένος] Sil. lib. 16. 387.
— usque ad colla repente
Cornipedum protentus.
Temo protentus in octo pedes. Virg. 1. Georg. 271.
Hastæ protentæ. Tacit. 14. Ann. 37.
Tela protenta. Ovid. 8. Met. 341.
Compar. Avien. Perieges. 128. Protentior gurges. Idem 598. Lucis in exortum protentior. Sic Solin. cap. 43.

PRŌTĔNUS, [πόῤῥω] quasi Porro tenus, & longe a finibus, interprete Servio. Virg. 1. Ecl. 3.
— en ipse capellas
Protenus æger ago. Per E scribi debere testatur Caper grammaticus. Perott. hoc loco per I, pro Valde interpretatur. V. PROTINUS.
Protenus ut. Hor. 2. Epist. 18. 67.
Protenus ut moneam (si quid monitoris eges tu) i. e. Deinceps, consequenter. Alii legunt Protinus. V. Lambinum in Horat.

PRŌTĬNUS, Adv. [αὐτίκα] Idem ac Protenus. i. e. Statim, quasi Porro tenus. V. Taubm. ad Virg. Ecl. p. 8. Virg. 4. Æn. 196.
Protinus ad regem cursum detorquet Hiarbam. Cic. 1. de Divin. 49. Præcepisseque ut pergeret protinus: quid retro atque a tergo fieret, ne laboraret.
Protinus deprimi sonum.... pag. 206. Senecæ Frob. H. St. Reliqua paucula diffuso atramento legi nequeunt.
Rogo te ut Romam protinus pergas. Cic. 1. Q. frat. 3.
Neque libelli protinus lecti erant. Paterc. 2. 57. 2.
Protinus, Simul, sive etiam. Virg. 6. Æn. 34.
— quin protinus omnem
Perlegerent oculis. Quintil. in Ægro redempto, Traxerat ex firmitate mentis magnam protinus & in membra constantiam. Etenim quod statim fit quasi simul fit. Sic Valla.
Protinus, Deinceps, exinde, ut ait Servius. Virg. 4. Georg. pr.
Protinus aerii mellis cælestia dona
Exsequar.
Protinus etiam id significat, quod vulgo *Directe & immediate* dicunt. [ἀμέσως] Ulpianus, Etenim parvi refert protinus libertus patrono cogatur dare, an per interpositam fidejussoris vel rei personam. Budæus.
Protinus, Statim a principio. Ulpianus in l. Sed etsi. D. Ad Senat. Macedon. Videri pecuniam a donatore profectam protinus ad creditorem, & fieri nummos accipientis. Budæus.
Protinus subsistere. Quintil. in procemio lib. 1. Altius tamen ibunt, qui ad summa nitentur, quam qui, præsumpta desperatione quo velint evadendi, protinus circa ima substiterint.
Principium est oratio perspicue & protinus perficiens auditorem benevolum, aut docilem, aut attentum. Cic. 1. de Invent. 20.
Protinus, Jugiter, continue. Virg. 10. Æn. 340.
— trajecto missa lacerto
Protinus hasta fugit, servatque cruenta tenorem. Plin. lib. 5. cap. 9. Originem in monte inferioris Mauritaniæ, non procul Oceano habet, lacu protinus stagnante, quem vocant Nilidem.
Protinus, Longe porro. Virg. 7. Æn. 601.
— cornuque recurvo
Tartaream intendit vocem, qua protinus omne
Contremuit nemus. [i.e. Continuo. Ubique fere temporis Adv. est. Quando autem huic adverbio additur negatio, significat Non ideo: quemadmodum fit in Continuo & Statim. Quintil. lib. 10. cap. 1. Non autem ut quicque præcipue necessarium est, sic ad efficiendum oratorem maximi protinus erit momenti.
Protinus, Uno, eodemque tempore. Virg. 8. Æn. 159.
Protinus Arcadiæ gelidos invisere fines. Servius.
Protinus interdum Præ se, & ante se, & prorsum significat. Virg. 1. Ecl. 12.
— en ipse capellas
Protinus æger ago. i. e. Præ me, & ante me ago, & prorsum ago. Cic. 1. de Divin. 49. Præcepisseque ut pergeret protinus: quid retro atque a tergo fieret, ne laboraret. i. e. Iret prorsum. Turneb. Alii leguntProtenus. q. V. supra. [Sed prorsus utriusque vocis distantia nulla est.
Protinus, cum Accusativo. Suet. in Octav. cap. 38. Liberis Senatorum, quo celerius Reipub. assuescerent, protinus virilem togam, latum clavum induere, & curiæ interesse permisit. i. e. Continuo post sumptam virilem togam. Nisi quis forte referrri putet ad Infinitivum Induere. Plura V. apud Nonium 4. 384. [MSS. Protinus virili toga. Al. Togæ, vel A virili. Casaub. Virilem togam ac latum &c. ex MSS. ut sit Protinus, Uno eodemque tempore. Forte Tranquillus reliquit, Protinus ac virilem togam, latum &c. Protinus ac tantundem est, ac Protinus quam, diciturque ut Simul ac. Id quia non assecuti sunt librarii, turbavere.
Protinus quam. Plin. lib. 15. cap. 17. In cinere lixivio tingunt protinus quam detraxere vitibus. i. e. Protinus postquam.
Protinus continuo. Plaut. Pseud. 2. 1. 13.
Post ad oppidum hoc vetus continuo mecum exercitum protinus abducam.

PRŌTĬNAM, Adv. [εὐθύς] Idem apud veteres significabat. Varr. de L. L. lib. 6. 6. Protinam a Protinus continuitatem significans. Plaut. Cas. 5. 2. 16.
Etsi malum merui, hac dabo protinam, & fugiam. Et apud Ter. Phorm. 1. 4. 13.
Aliquid convasassem, atque hinc me conjicerem protinus in pedes. Ubi Donatus, Protinam fuit: & sic Nigidius legit. V. Nonium l. c. Plaut. Pers. 4. 5. 8.
At ne cum argento protinam permutes domum. Idem Curc. 2. 3 84.

PRŌTERMĪNO, [παρεκτείνω] āre. A termino promovendo ductum verbum. Fines Propagare, promovere. Apul. Met. lib. 9. p. 235. Elmenh. Fines usque & usque proterminaveris. Sidon. 3. Epist. 1.

PRŌTĔRO, trīvi, trītum, [κατατρίβω, καταπατέω] ĕre. Vehementer terere, & quasi pedibus conculcare. Plin. lib. 8. cap. 9. Prosternunt acies, proterunt armatos. De elephantis. Cæs. 8. Bell. Gall. 48. Partim in fuga proteruntur, partim intercipiuntur. Idem Bell. Civil. 2. 41. Equitatus hostium aversos proterere incipit.
Agmina curru proterere. Virg. 12. Æn. 330.
Pedibus proterere. Plaut. Truc. 2. 2. 13.
Jam, hercle, ego hic te, mulier, quasi sus catulos, pedibus proteram.
Arva pedibus proterit juvenca. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 128.
Ulmus labans proterit uvas. Stat. 8. Theb. 547.
Ver proterit æstas. Hor. 4. Carm. 7. 9.
Copias proterere hostium. Plaut. Amph. 1. 1. 91.
Leonem proterere. Plaut. Men. 5. 2. 111.
Ut ego hunc proteram leonem Gætulum, olentem, edentulum.
Umbram inanem. Ovid. 3. Trist. 11. 25.
Proterere aliquem & conculcare. Cic. pro Flacc. 53. Sin illi ipsi domi proterendum esse & conculcandum putaverunt, desinant putare auctoritatem esse in eo testimonio, cujus auctor inventus est nemo.
Proteri & conculcari. Auctor. ad Heren. lib. 4. 67.

PROTRĪTUS, a, um. Partic. [κατατριβείς] ut, Acies protrita. V. ACIES.
Arbores protritæ. Tacit. 2. Hist. 70. 2.
Frumentum protritum & corruptum. Liv. 34. 26.

PROTRĪMENTUM, i. n. Apul lib. 8. Met. extr. Accuratius in protrimentis sapidissime percoctum appone domino. Protrimenta, inquit Beroaldus, dicuntur Edulia minutim trita concisaque, qualia hodieque in pulmentariis plurima concinnantur ex carnibus frustillatim sectis. A Tritura dicta Protrimenta, quasi a proterendo.

PRŌTERRRO, ui, ĭtum, [καταπλήσσω] ēre. A longe terrere. Plaut. Trin. 3. 2. 77.
Mea opera hinc proterritum te, meaque avaritia autument. Ter. Heaut. 3. 1. 37. Proterruisti hinc me. Virg. 12. Æn. 291.
Tyrrhenum Aulesten, avidus confundere fœdus,
Adverso proterret equo. Stat. 2. Theb. 645.
Protinus idem ultro jaculo parmaque Menœtem
Proterrebat agens.

PRŌTERVUS, a, um. Adj. [προπετής, ἀπαίδευτος] Qui dum alius obvius est, proterit: quod faciunt tauri in appetitu coitus feminarum, in quas calent. Superbus. Plaut. Bacch. 4. 3. 1.
Petulans, protervo, iracundo animo, indomito, incogitato,
Sine modo atque modestia sum, sine bono jure atque honore. Ter. Heaut. 3. 3. 16. Ne ineptus, ne protervus videar. Cic. 1. de Finib. 6.
Alii audaces, protervi, iidem intemperantes & ignavi.
Si vidua libere, proterva petulanter, dives effuse, libidinosa meretricio more viveret: adulterum ego putarem, siquis hanc paulo liberius salutasset? Cic. pro Cœl. 38.
Dictum protervum aut factum. Cic. 2. de Finib. 47.
Facta proterva pater damnaret nati. Ovid. 8. Epist. 84.
Frons proterva, Impudens. Hor. 2. Carm. 5. 15.
Homines protervi, aut molles. Cic 5. de Fin. 35. Et flexi fractique motus, quales protervorum hominum aut mollium esse solent, contra naturam sunt.
Juvenes protervi. Hor. 1. Carm. 25. 2.
Lingua. Ovid. in Ibin, 522.
Manus. Ovid. 12. Met. 234.
Noctis lusus. Stat. 9. Theb. 612.
Oculi. Ovid. 17. Epist. 77.
Ora canum. Ovid. 14. Met. 63.
Rixa. Hor. 3. Carm. 14. 26.
Sales. Stat. 1. Silv. 6. 6.
Stella Canis Icarii. Ovid. 2. Amor. 16. 14.
Turba. Ovid. 5. Epist. 136.
Venti. Hor. 1. Carm. 26. 2. Idem Epod. 16. 22.
Verba poterva dicere in aliquem. Ovid. 5. Trist. 6. 26.
Compar. Meretricem proterviorem quotidiana regis stupra faciebant. Justin. 30. 2. 3.

PROTERVE, Adv. [προπετῶς] Immoderate, & superbe. Ter. Heaut. 4. 4. 1.
Satis pol proterve me Syri promissa huc induxerunt. Idem Hec. 3. 5. 53.
Ecce autem tu quoque proterve iracundus es. Ovid. 1. Amor. 4. 45.
Multa miser timeo, quia feci multa proterve.
Facere alicui proterve injuriam. Plaut. Rud. 2. 4. 1.
Proterve loqui. Plaut. Amph. 2. 2. 207.

Mulier es, audacter juras. AL. quæ non deliquit, decet
Audacem esse, confidenter pro se & proterve loqui.

Compar. Ovid. 1. de Arte Am. 599.

Ut, quicquid facies, dicesve, protervius æquo.

Superl. In nostram Religionem protervissime insiliunt. August. de Civ. Dei, 5. 22.

PROTERVĬTER, Aliud Adv. Ennius apud Nonium 11. 28. Quis est, qui nostris foribus tam proterviter.

PROTERVĬTAS, ātis. f. [προπέτεια] Superbia, petulantia. Ter. Heaut. 4. 6. 10.

Quam pæne tua me perdidit protervitas. Cic. pro Cœl. 29. De corruptelis, de adulteriis, de protervitate, de sumptibus, immensa oratio est.

Grata protervitas. Hor. 1. Carm. 19. 7.

PROTERVIA, æ. f. Idem. [ἀπαιδευσία] Auson. Edyll. 3. 172.

Capripedes agitat quum læta protervia Panas.

Proterviam facere. Erat hoc religiosum in nonnullis hostiis apud veteres, ne quid ex sacris epulis relinqueretur, aut si quid reliquum esset, id igni absumeretur, quemadmodum Moyses tradit de agno paschali. Porro id genus sacrificii, Romani Proterviam appellant. Unde celebratur illud Catonis festiviter dictum in Albidium quendam, qui patrimonium universum luxu absumpserat, unis exceptis ædibus, quæ incendio conflagrarunt. Proterviam, inquit, fecit: propterea quod ea quæ comesse non potuerit, quasi combussisset. Auctor Macrob. 2. Saturn. 2. pr. Erasm. Sed in emendatis codd. exstat Propter viam. V. in PROPTER.

PROTERVIO, [ἀσελγαίνω] īre. Petulanter agere. Tertull. de Patient. cap. 12. Dilectio non inflatur, non protervit. conf. Guil. Briton. 6. 328.

PRŌTĔSĪLĀUS, i. m. [Πρωτεσίλαος] unus e Græcorum ducibus, qui ad Trojam profecti sunt: quum primus ex navibus in litus prosiliret, ab Hectore est interfectus. Fuit ex Phylace Thessaliæ oppido. Inde Phylacides dictus. Ejus uxor Laodamia, quum interitum rescisset, in solatium mæroris optavit ut mortui umbram videret. Quod quum impetrasset, in illius amplexibus exspiravit. Propert. lib. 1. Eleg. 19. 7.

Illic Phylacides, &c. V. Ovid. 12. Met. 68. & Epist. 13.

PROTESILĀEUS, a, um. Adj. [Πρωτεσιλάειος] ut, Protesilaea domus. Catul. 66. 73.

PROTESILAEUM, i. n. [Πρωτεσιλάειον] Delubrum, in quo Protesilai ossa consecrata sunt, non procul a Cherronneso. Strab. lib. 13. & Pomponius lib. 2. cap. 2. in Thraciæ rebus. [In Gr. est Πρωτεσίλεων, vitiose.

PROTESTOR, āri. Palam testari. Imp. Justin. Instit. pr. Bellicos sudores nostros, tam Africa, quam aliæ innumeræ provinciæ, iterum ditioni Romanæ nostroque additæ imperio, protestantur. conf. l. fin. D. de Institor. act. Quintil. Decl. 4. extr. Prædico, protestor, non ego parricidium faciam. Macrob. 1. Saturn. 17. extr. Floris species florem rerum protestatur, quas &c.

PROTESTO, āre. non minus, quam Protestor, veteres dixisse docet Priscian. p. 799.

PROTESTĀTUS, a, um. Partic. Apul. Met. 10. p. 252. Elmenh. Magnoque fidem ejus protestata clamore.

PROTESTATIO, ōnis. f. Symmach. 1. Epist. 56. Alia est protestatio amoris, alia linguæ ostentatio.

PRŌTEUS, i. m. dissyllabum, [Πρωτεύς] Filius Oceani & Tethyos, marinus deus, pastor phocarum: & vates, sed nisi coactus, nulla dans responsa. Virg. 4. Georg. 382. Fuit autem rex Ægypti temporibus Priami regis Trojani. Quum Ægyptus rege careret, ait Diodorus lib. 2. ex dignioribus quidam in regem assumptus est, quem Ægyptii Cetea, Græci Proteum appellant, qui Iliaci belli tempore exstitit. Hunc artium peritum fuisse tradunt, & in varias se formas vertere solitum, ut nunc animal, quandoque arbor, aut ignis, aut quid aliud videretur. V. Virg. 4. Georg. extr. vel Polyæn. præf. ad Strateg. & Drakenb. ad Sil. 7. 423. Consuetudo autem regum Ægypti, causam hujusmodi transmutationes fingendi præbuit. Nam Ægyptiis mos erat regibus, aut leonis, aut tauri, aut draconis, priorem partem in capite ferre, insignia principatus, quandoque vero arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia supra caput unguenta. Hæc tum ad decorem spectant, atque ornatum: tum stuporem, ac superstitionem quandam aspicientibus injiciebant, &c. Proteum aliquando in Carpatho insula regnasse, Pallene urbe Thessaliæ relicta, ad quam tamen reversus est postea, Servius auctor est enarrans carmen illud Virg. 4. Georg. 387.

Est in Carpathio Neptuni gurgite vates
Cæruleus Proteus, &c.

Protei columnæ. Virg. 11. Æn. 262.

Atrides Protei Menelaus adusque columnas
Exulat. i. e. Ad fines Ægypti pervenit: ex eo, quod in confiniis, columnæ, quæ dirimerent terras, ponerentur, ut Pollux & Strabo plerisque locis scribunt. Annotavit Turnebus.

Senex Proteus. Ovid. 11. Met. 221.

Mutabilior Proteo. In vafrum & versipellem competit: aut in eos qui facile vertunt sententiam. Hor. 1. Epist. 1. 90.

Quo teneam vultus mutantem Protea nodo? Idem 2. Serm. 3. 71.
Effugiet tamen hæc sceleratus vincula Proteus. Protea vocat Tergiversantem, & quem Græci vocant δυσφώρατον, id est deprehensu difficilem.

Proteus, Philosophi cujusdam cognomentum fuit, qui de nomine Peregrinus dicebatur. Hic fuit vir gravis atque constans, semperque dicere solitus, Virum sapientem non peccaturum esse, etiamsi peccasse eum dii atque homines ignoraturi forent. V. plura apud Gell. lib. 12. cap. 11. conf. Ammian. 22. 41. Tertull. ad Martyres & Euseb. in Chronic.

PROTEA, æ. f. Herba palustris. Apul. de Herb. cap. 67.

PRŌTHĔŌRĒMA, ătis. n. [προθεώρημα] Prævia consideratio. Mart. Capell. 2. Protheorematum vel elementorum diversitas.

PRŎTHĔSIS, is. f. [πρόθεσις] Latine dicitur Præpositum, sive præpositio. Figura est Grammaticis propria, quoties littera quædam vel syllaba apponitur ad principium dictionis: ut Gnate, pro nate: Tetulit, pro tulit. Ex Donato. Al. Prosthesis, q. conf.

PRŌTHŎUS, i. m. [Πρόθοος] Tanthredonis filius, dux eorum qui ex Magnesia ad Trojam venerunt. Homer. lib. 2. Iliad.

PRŌTHȲMATA, [προθύματα] sunt Quæ ante sacrificium fieri consuevere. ut est vaporatio turis; aut id genus primitiæ quæcunque, ut siligo, vel etiam placentulæ, quæ ante sacrificium offerebantur.

PRŌTHȲME, Adv. ex Græco προθύμως. Plaut. Pseud. 5. 1. 23. Diem prothyme sumere.

PRŌTHȲMIA, æ. f. [προθυμία] Promptitudo, alacritas Latine dicitur. Plaut. Stich. 4. 2. 53.

Vides benignitates hominum perire, & prothymias. Ibid. 5. 2. 11.
Proh dii immortales! quot ego voluptates fero?
Quot risiones, quot jocos, quot suavia,
Saltationes, blanditias, prothymias.

PRŌTHȲRIS, ĭdis. f. [προθυρίς] Ancon. Vitruv. 4. 6. V. Bald. Lex. p. 7.

PRŌTHȲRUM, i. n. [πρόθυρον] Vestibulum in janua domus, ita de privatis ædibus dictum, ut Propylæum de vestibulo urbis, vel templi, vel regiæ. Auctor Vitruv. lib. 6. cap. 10. Item Prothyra, inquit, Græce dicuntur, quæ sunt ante in januis vestibula. Nos autem appellamus Prothyra, quæ Græce dicuntur Diathyra. Prothyrum, *Un avant portail, Une barriere de charpenterie devant la porte.* Dixi autem penult. corr. quia Dithyrambus, quod ab eadem est origine, secundam corripit apud Hor. 4. Carm. 2. 10. conf. Dig. l. 50. t. 16. de V. S. leg. 245.

PRŌTŎCOLLUM, i. n. [πρωτόκολλον] quasi Prima concinnatio. Est enim proprie Protocollum, Quod breviter & succincte notatur a tabellione, ut extendi deinde, atque absolvi possit. Κόλλα Græce gluten, sive colla dicitur. Ex Hermolao. V. Salmas. Hist. Aug. p. 703. & Voss. de Arte Gramm. 1. 37. & Cangii utrumque Gloss.

PRŌTŎCŎMIUM, i. n. [πρωτοκόμιον] Prima coma. Veget. de Re vet. 2. 11.

PRŌTŎGĔNES, is. m. [Πρωτογένης] Pictor nobilissimus, cui patria fuit Caunus, gens Rhodiis subjecta. Palmam habet tabularum ejus Ialysus, qui est Romæ, dicatus in templo Pacis: quem quum pingeret, traditur madidis lupinis vixisse, quoniam simul famem sustineret, & sitim, ne sensus nimia dulcedine obstrueret. Huic picturæ quater colorem induxit subsidio injuriæ & vetustatis, ut decedente superiore, inferior succederet. Hæc Plin. & alia multa de Protogene, lib. 35. cap. 10. Fabius lib. 12. cap. 10. & Gell. 5. 3. V. IALYSUS.

Protogenes, [πρωτογένης] significat Aliquem primi generis, sive a quo genus incipit: ut ostendit Dionysius in principio Historiarum: & a poetis sumitur pro Eo, qui se talem confingit. Juven. 3. Sat. 120.

Non est Romano cuiquam locus hic, ubi regnat
Protogenes aliquis, vel Diphilus, aut Hermarchus. [Videtur potius nomen Græcum de medio arreptum, ut reliqua.

PROTOGENĪA, æ. f. [Πρωτογένεια] Nomen filiæ Deucalionis & Pyrrhæ. Aristarch. in 10. lib. Odysseæ.

Fuit præterea hoc nomine Una ex filiabus Erechthei Atheniensium regis, quæ se pro patriæ salute jugulandas præbuerunt.

PROTOGŎNOS, i. m. [πρωτόγονος] Primogenitus, quo nomine ab Orpheo dictus est Deus, quod ante ipsum nihil sit genitum, sed ab ipso sint cuncta creata. Gloss. Cyrill. Πρωτόγονος, Primitivus.

PRŌTOLLO, [προτείνω] ĕre. Ultra tollere, Proferre. Plaut. Pseud. 3. 2. 71.

Manum si protollet, & pariter proferto manum. Avien. Arat. Phænom. 5. 6. 8.

Pleiades femoris pariter sub fine sinistri
Perseus protollit.

Protollere, [ἀναβάλλεσθαι] Differre, prolongare. Plaut. Casin. 3. 5. 43.

Neque viri vitam sinet in crastinum protolli. Gell. lib. 3. cap. 16. Neque ultra decimum mensem fœtura mulierum protolli potest.

Protollere mortem alicui. Plaut. Cas. 2. 8. 11. Protollo mortem mihi.

PRŌTŎLŎGIA, æ. f. [πρωτολογία] Prima locutio, antiloquium.

PRŌTŎMARTYR, ŷris. c. [πρωτόμαρτυς] Martyrum primus. i. e. Abel vel Stephanus.

PRŌTŎME, es. f. [προτομή] Scalig. Prima æqui portio. [Hoc unde, aut quid sit nescio. An Protonome, πρωτονομή?

PRŌTŎMYSTA, æ. m. [πρωτομύστης] Mystarum princeps. Mystæ autem sacerdotes appellantur, qui mysteria sive initiorum secreta regunt, & administrant. Sidon. 2. Epist. 9.

PRŌTŎNO, [προβροντάω] āre. Ante tonare. Valer. 4. Argon. 205.

Devolat inde furens, nec qua via, curve profecti,
Nec genus ante rogat: sed tali protonat ira,
Incipite ô juvenes, &c.

PRŌTŎNŎTĀRIUS, i. m. [πρωτογραμματεύς] Primus notariorum.

PRŌTŎPLASTES, æ. m. [πρωτοπλάστης] Qui primo fingit. Et

PRŌTŎPLASTUS, [πρωτόπλαστος] Primo formatus Unde & Adam protoplastus dictus est. Tertull. Exhort. Cast. cap. 2. Alcim. Avit. lib. 2. 35. Corripit primam Orient. Common. 2.

Per pomum, protoplaste; cadis: &c.

PRŌTŎPRAXIA, æ. f. [πρωτοπραξία] i. e. Prima exactio, vel privilegium ut quis ceteris creditoribus anteponatur. Plin. 10. Epist. 109. Inveni a plerisque proconsulibus concessam eis protopraxian. conf. Epist. seq.

PRŌTŎSĔDEO, ēre. Præsidere. Tertull. de Coron. Mil. cap. 15. Protosedent & presbyteri coronati.

PRŌTŎSPATHARIUS, i. m. [Πρωτοσπαθάριος] Primus Spathariorum. Protospatarii, Officiarii, ac justitiæ reddendæ præfecti, apud Constantinopolim. Hermenopul. lib. 1. Epit. Luitprandus lib. 3. de Reb. per Europam gest. cap. 7. V. Cang. Gloss. Lat. & Græc.

PRŌTOSTĀSIA, æ. f. [Πρωτοστασία] ut, Protostasiæ munus, in l. 8. C. de munerib. patr. l. 3. de filiisfam. & quemad. pro his par. tenean. lib. 10. C. l. j. & toto tit. de Protostasia in C. Theod. Gloss. Cyrill. Πρωτοστάτης, Princeps, Πρωτοστασία, Principatus.

PRŌTŎTŎCOS, i. f. [πρωτοτόκος] Quæ primum peperit: quod nomen ipsi Hevæ proprium est. At Πρωτότοκος proparox. Primigenus, Primigena, & Primitivus, in Gloss. Cyrill. conf. Suid.

PRŌTŎTŎMUS, i. m. [πρωτότομος] Primæ sectionis.

Primus caulis qui succiditur, vel cyma brassicæ, a prima sectione, prototomus appellatus est, quæ Vere fit: estque ipsorum caulium delicatior, tenuiorque cauliculus. Columel. lib. 10. 369.

Sed jam prototomos tempus decidere caules. Martial. lib. 10. 48.
Et faba fabrorum, prototomique rudes. Idem lib. 14. 101.
Prototomis, pudet heu, servio coliculis.

PRŌTŎTȲPUS, i. m. [πρωτότυπος] Primum exemplar: Archetypus alias dicitur. In Gloss. Cyrill. Primitivus, Principalis.

PRŌTRĂHO, xi, ctum, [παρέλκω] ĕre. Palam trahere. Liv. 28. 29. Nudi in medium protrahebantur, & simul omnis apparatus supplicii expromeba-

promebatur. conf. Lucret. 5. 1387. Cic. 6. Verr. 24. Hinc in convivium Sextum Cominium protrahi jussit.
Omnia protrahere in lucem. Lucret. lib. 4. 1183.
Caput alicunde protrahere. Propert. lib. 3. 18. 26.
Latitantes protrahere indicio. Ovid. 3. Trist. 4. 72.
In medios aliquem protrahere, Statuere coram omnibus. Virg. 2. Æn. 123.
Ad operas mercenarias protrahi. Cic. 1. Philipp. 22. Quis reum damnare audeat, ut ipse ad operas mercenarias statim protrahatur?
Protrahere ad indicium. Liv. 33. 28.
Verum protrahere alicunde, Elicere. Lucret. lib. 1. 410.
Protrahere, Augere. Valer. lib. 1. cap. 5. 8. de C. Cassio, Ut rapacissimi victoris insolentiam dicti tumore protraheret. [i.e. Eliceret. Subaudi Fortuna.
Protrahere, [ἀναβάλλεσθαι] Differre, prolongare. Ter. And. 2. 1. 15.
Credo impetrabo, ut aliquot saltem nuptiis protrahat dies. Hoc loco Donatus legit Prodat.
Protrahere & differre. Suet. Neron. cap. 32. pr.
Mors lenta protrahatur longa fame. Senec. Herc. fur. 6.

PROTRACTUS, a, um. Partic. [ἑφελχθείς] ut, Ad arma protractus. Sil. lib. 16. 84.

PROTRACTE, Adv. Saresb. 2. 26. Protractius derideri.

PROTRACTIO, ōnis. f. Macrob. Somn. Scip. 1. 12. Quæ est prima protractio. De lineis.

PROTRACTUS, ûs. m. Apul. Met. lib. 11. Sacerdos in ipso protractu pompæ roseam manu dextra, sistro cohærentem, gestabit coronam. Elmenh. Procinctu. p. 259.

PRŌTRĀDO, ere. Apul. Apol.

PROTREPTĬCUS, a, um. pr. c. Adj. [προτρεπτικός] Instructivus & exhortativus. Symmach. 1. Epist. 25. Indulge stilo, ut sæpe prodaris. Certe aliquod didascalicum, seu protrepticum nostro quoque nomini carmen adjudica. conf. Ep. seq.

PROTREPTICUM, vel PROTREPTICON, i. n. [προτρεπτικόν] Absolute exstat loco tituli in Stat. 5. Silv. 2. Et in Auson. Edyll. 4. Idem Epist. ad Edyll. idem, Libellum instar protreptici luseram. Capitolinus in Gallien. cap. 2. pr. Quæ dixit M. Tullius in Hortensio, quem ad exemplum protreptici scripsit.

PROTRIMENTUM, PROTRITUS V. PROTERO.

PROTROPI populi, alio nomine Abellinates, in Apulia non procul a Benevento. Plin. lib. 3. cap. 10.

PRŌTRŌPUM, i. n. [πρότροπον] Genus potus. Plin. lib. 14. cap. 9. Sed inter hæc genera potuum ponere debeo & protropum. Ita appellatur a quibusdam mustum sponte defluens, ante quam calcentur uvæ.
Protropum vinum, dicitur a Columel. lib. 12. cap. 41. Mustum lixivium Latine. Mustum, inquit, lixivium de lacu statim tollito: hoc autem erit, quod distillaverit ante quam nimium calcetur uva.
Protropi appellatio Græcis ab eo deducta apparet, quod calcaturam & prelum sponte effluendo prævertat: ἀπὸ τοῦ προτρέπειν τὸ ἐκπιέζεσθαι. quod ipsum ex Plinii verbis clarum est.

PRŌTRŪDO, si, sum, [προωθέω] ere. Porro, sive ultra trudere. Cic. de Fato, 43. Ut igitur, inquit, qui protrusit cylindrum, dedit ei principium motionis, volubilitatem non dedit: sic, &c.
Protrudere aëra. Lucret. lib. 4. 247.
Paulatim moles protruditur atque movetur. Lucret. lib. 4. 889.
Protrudere opus, apud Vitruvium, 2. 8. V. ORTHOSTRATA.

PRŌTRȲGĒTOS, i. m. [προτρυγητής] Stella ad dextram Virginis, quam nostri Provindemiam vocitant. Vitruv. 9. 6. Scribitur & προτρύγητος, pænult. prod.

PRŌTŬBĔRO, āre. Solin. cap. 45. de Bucephalo, De fronte ejus quædam exstantium corniculorum minæ protuberabant. Et cap. 46. Poma protuberant.

PRŌTŬMĬDUS, a, um. Adj. Apul. de Deo Socrat. pr. de Luna. Seu corniculata, seu dividua, seu protumida, seu plena fit. V. AMPHICYRTOS.

PRŌTURBO, [ἀπαράττω] āre. Porro, sive ultra, & a se, aut Extra turbare, Repellere. Liv. 5. 47. Jamque & alii congregati, telis, missilibusque, saxis proturbare hostes, ruinaque tota prolapsa acies in præceps deferri. Plin. lib. 11. cap. 19. Apes pigras & ignavas proturbant.
Calcibus proturbare. Columel. lib. 6. cap. 37. Nisi ea prius marem cognovit, adsilientem admissarium calcibus proturbat.
Proturbare aliquem. Tacit. 11. Ann. 8.
Hostem eminus missilibus proturbare. Virg. 10. Æn. 801. & 9. Æn. 441.
Quem circum glomerati hostes hinc cominus atque hinc Proturbant.
Ab alto solio proturbat hunc. Valer. 1. Argon. 597.
Proturbare extra tecta. Columel. lib. 9. cap. 15.
Iraque anhelatum proturbat pectore murmur. Sil. 5. 605.

PRŌTUS, i. m. [Πρῶτος] Illustris cujusdam Phocensis nomen, qui a Gallis benigne acceptus, Massiliam non procul a Rhodani ostio condidit. Plutarch. in Solone. pr. [Sed Primum denotat, nec est proprium nomen.

PRŌTŪTOR, ōris. m. nisi distincte malis legere, est Qui aut se ingerit in tutelam, aut pro ipsomet tutore occupato, tuetur. l. 1. §. 1. de eo qui pro tutor. l. ult. de tutel. & rat. distrahen. l. 3. §. pen. de contrah. judic. tutel. & multis aliis locis, in P. Hinc

PROTUTELÆ actio, Quæ in Protutorem datur, l. 4. de testam. tutel. l. penult. de tut. & rat. distr. in P. Ulpian. l. 1. D. §. 8.

PRŌTȲPUM, i. n. [πρότυπον] Quod in typi vicem formatum est. Plin. lib. 35. cap. 12. Primusque personas tegularum extremis imbricibus imposuit, quæ inter initia protypa vocavit: postea idem ectypa fecit. V. not. Harduin.

PROTȲRUM, i. n. Vinum apud insulam Lesbon. Vitruv. 8. 3. Edit. Juntina habet Protropum q. V.

PRŌVĔHO, xi, ctum, [προάγω, ἐπιδίδωμι] ere. Producere. Plaut. Rud. 3. 6. 25.
Quia pol provexi, avehere non quivi miser. Liv. lib. 22. 20 pr. Itaque ad Honoscam classe provecti, exscensu e navibus in terram facto, quum urbem vi cepissent, &c. Cic. 7. Verr. 47. Posteaquam paulum provecta classis est, & Pachynum quinto die denique appulsa est.
Ultra provehi. Virg. 3. Æn. 481.
Ulterius provehere. Propert. lib. 2. 15. 19.
Ratem provehere per freta, immissis Euris. Valer. 4. Argon. 421.
Provehimur pelago vicina Ceraunia juxta. Virg. 3. Æn. 506.
Atque etiam homines agrestes inani spe ad aquas usque Puteolanas provehuntur. Cic. 8. Philip. 9.
Provectusque ante stationes equo. Liv. 23. 47. pr.
Provehere mulis. Plin. lib. 21. cap. 13.

Provehi amore, per translationem. Cic. ad Brut. 15. Sed provehor amore: non enim id propositum est, huic epistolæ, Messalam ut laudem. i. e. Rapior.
Longius in amicitia provecti. V. LONGUS.
Eo usque corruptionis provectus est. Tacit. 2. Ann. 55.
Unde, & quousque jam provecta sit orandi facultas. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Provehi longius in scribendo, vel orando, Procedere. Cic. 3. de Fin. 74. Sed jam sentio me esse longius provectum, quam proposita ratio postularet, verum admirabilis compositio disciplinæ, incredibilisque rerum traxit ordo.
Paulo longius oratio mea provecta est. Cic. pro Rosc. Com. 31.
Parvula causa, est satis, a tergo quæ provehat, &c. Lucret. lib. 4. 195.
Vitam in altum provehere. Lucret. lib. 5. 1433.
In majus provehere. Hor. 3. Carm. 4. 66.
Provehi in maledicta. Liv. 35. 48. extr. V. COMMUNITER.
Provehere vitam suam in periculum. Cic. pro Milon. 57.
Provehi ad optatos exitus. Cic. 2. Off. 15.
Paulatim per altercationem ad continuas & infestas orationes provecti sunt. Tacit. 4. Hist. 7.
Provecta prudentia usque ad extremum. Cic. de Senect. 27.
Provexit orationem meam vestra benignitas. Cic. pro Domo, 32. Sed quum me purgatum vobis esse cuperem, tum etiam vestra, in me attente audiendo, benignitas, provexit orationem meam: sed hoc compensabo brevitate, &c.
Hæc spes, provexit ut &c. Liv. 2. 50.
Sulpicium ab optima causa profectum, &c. longius quam voluit, popularis aura provexit. Cic. de Arusp. Resp. 43.
Ne ultra, quam homini datum est, nostra provehantur. Quintil. in procem. lib. 6. Successu scil. Sic
Ecquo te tua virtus provexisset? Cic. 13. Philip. 24.
Provehere aliquem ad dignitatem. Plin. 10. Epist. 8.
Ab eo in consulare provectus fastigium. Paterc. 2. 69. 1.
Provehere studiosos. Plin. 8. Epist. 12. pr. Vir est optimus, & inter præcipua sæculi ornamenta numerandus: colit studia, studiosos amat, fovet, provehit.

PRŌVĔHENS, entis. Partic. [προάγων] Liv. 40. 14. pr. Illo etiam (pravo forsitan) gaudio provehente, quod, &c.

PROVECTUS, a, um. aliud Partic. [προαχθείς] Cic. de Senect. 55. Ignoscetis autem: nam studio rusticarum rerum provectus sum, & senectus est natura loquacior.
Provectus & delapsus in flumen. Cic. 1. de Divin. 58.
Provectus ætate, vel Provecta ætate homo. Cic. de Senect. 10. Quanquam eum colere cœpi, non admodum grandem natu, sed tamen jam ætate provectum.
Ætate provecta mortua est. Cic. 1. Tusc. 94.
Longius provectus ætate. Cic. de Clar. Orat. 129.
Nox erat provecta. Tacit. 13. Ann. 20.
Senectus provecta. Tacit. 1. Ann. 4.
Compar. Provectior senectute. Arnob. 6.
Nestore provectior. Auson. Epigr. 19.

PROVECTIO, ōnis. f. Lactant. 5. 11. Provectio dignitatis.

PROVECTUS, ûs. m. Sidon 4. Epist. 4. Provectu ætatis. conf. Cassiodor. 1. Epist. 24. Dictys Cret. de Bell. Troj. 6. 11. Infulamque provectu frugum redundaturam. Sed al. Proventu rectius.

PROVECTĬBĬLIS, e. Adj. Fulgent de Cont. Virg. Ingenio natum est provectibile.

PRŌVĔNIO, vēni, ventum, [παραγίνομαι] īre. Porro venire. Plaut. Pseud. 1. 5. 155. —nam qui in scenam provenit
Novo modo, novum aliquid inventum afferre addecet.
Provenire, [φύεσθαι] Produci, nasci. Plin. lib. 9. cap. 105. Neque aliud ibi animal provenit.
Proveniebant oratores novi, stulti, &c. Cic. de Senect. 20. Ex Nævio. Alii aliter legunt. conf. PROVENTUS.
Provenire, [ἐπιδίδωμι] Crescere, fructificare. Plaut. Truc. 2. 6. 35.
Quum tu recte provenisti, quumque es aucta liberis, Gratulor.
Ut ex studiis gaudium, sic studia hilaritate proveniunt. Plin. 8. Epist. 19. i. e. Contingunt. Ovid. 1. Trist. 1. 39.
Carmina proveniunt animo deducta sereno.
Provenire, Contingere. Plaut. Men. 5. 5. 61. Nimis proventum est nequiter. i. e. Pessime res cadit. Cic. 1. de Fin. 47. Nec quid proventurum sit provident.
Annus fecundior provenit. Ovid. 4. Fast. 672. Idem 1. Amor. 5. 26.
Proveniant medii sic mihi sæpe dies.
Absolute, pro Succedere usurpatur. Tacit. 2. Hist. 16. 2. Inani auxilio, etiamsi provenisset. conf. 3. 41. extr.
Ipsi etiam homines Bene aut nequiter provenire dicebantur, quibus res, vel pulchre, vel secus succederent. Cujus formulæ plurima exempla apud Plautum. V. Truc. 2. 4. 33. Rud. 3. 5. 57. & Stich. 2. 3. 72. conf. item Columel. lib. 4. cap. 29. V. paulo supra.

PROVENIENS, entis. Partic. Ovid. in Nuce, 10. Fructus proveniens.

PROVENTUS, a, um. Partic. Macrob. 7. Saturn. cap. 12. extr. Ideo ex asperatione oris proventa suavitas excluditur. [Al. Præventa rectius. Malim & Exasperatione, ὑφ' ἕν.

PROVENTUS, ûs. m. [πρόβασις, πρόσοδος] Ortus, vel Reditus non tantum bonarum, sed etiam malarum rerum. V. Non. 12. 12. Plautus.
Calamitatum & miseriarum tot proventus.
Cuniculorum proventus, Fecunditas. Plin. lib. 8. cap. 55. Certum est Balearicos, adversus proventum eorum, auxilium militare a Divo Augusto petisse. De cuniculis loquitur.
Lactis proventus. Plin. lib. 20. cap. 12. conf. Virg. 2. Georg. 518.
Poetarum proventus. Plin. Epist. 13. lib. 1.
Scelerum novorum proventus. Lucan. 2. 61.
Proventus dapsilis. V. DAPS.
Triferus proventus. Plin. lib. 15. cap. 18.
Onerare fulcos proventu. Virg. 2. Georg. 518.
Proventus, pro Successu. Cæs. 2. Bell. Civil. 38. Multum ad hanc rem adjuvat adolescentia, magnitudo animi, superioris temporis proventus, fiducia rei bene gerendæ.
Proventus felicitatis, Valer. Max. lib. 5. cap. 10. de Æmilio Paulo, Quum in

in maximo proventu felicitatis vestræ, Quirites, timerem, nequid mali fortuna moliretur, &c.
Favet enim Ruffino Æmilianus, & proventum cupit. Apul. Apol. p. 335. Elmenh. [i. e. Bene provenire ei. Hic enim non est substantivum, sed neutrum Partic. ut Conventum cupere &c. V. CUPIO.

PROVENTO, āre. frequentat. Næv. apud Cic. de Senect. 20.
Proventabant oratores novi, stulti, adolescentuli. Al. Proveniebant.

PRŌVERBIUM, i. n. [παροιμία] dicitur quasi Commune omnium verbum: est enim sententia quæ in ore omnium versatur.
Dictum quasi, Quod est pro verbo, i. e. loco verbi, intelligendo Verbum, quod in ore est omnibus. H. St. Gloss Lat. Gr. Proverbium, Προοίμιον, & Proverbium, Ἐπίῤῥημα, παροιμία. Miror nisi pr. loco παροιμία scribendum. Gloss. Cyrill. Παροιμία, Proverbium, Adagio. Porro ἐπίῤῥημα potius Adverbium est Eædem Gloss. Ἐπίῤῥημα, Adverbium. Sed fortassis etiam pro Adagione usurparunt.
Proverbii loco. Cic. 13. Philipp. 27. Illud tamen verum, quod in hoc Planco proverbii loco dici solet, perire eum non posse, nisi ei crura fracta essent.
Opportune aptata proverbia. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Cessit in proverbium. V. CEDO.
Contritum vetustate proverbium. V. CONTERO.
Est in proverbio. Cic. 4. Acad. 57. Videsne ut in proverbio sit, ovorum rum inter se similitudo?
Quod est Græcis hominibus in proverbio. Cic. 3. Verr. 53.
Tangunt eum proverbia. Ovid. 5. Fast. 489.
Tritum sermone proverbium. Cic. 1. Offic. 31.
Venit in proverbium. Liv. 40. 46.
Venit in consuetudinem proverbii. Cic. 2. de Offic. 55.
Versari in communi proverbio. Cic. 3. Verr. 121.
Vertere in ludicrum proverbii. V. LUDICRUS.
Veteri proverbio. [κατὰ τὴν παροιμίαν] Cic. de Senect. 32. Pares enim cum paribus, veteri proverbio, facillime congregantur.

PROVERBIĀLIS, e. Adj. [παροιμιακὸς] ut, Versus proverbialis. Gell. 2. 22.

PROVERBIALĬTER, Adv. [παροιμιακῶς Gl. Gr. L.] Ammian. 29. 17. Proverbialiter dici solet.

PRŌVERSUS, a, um. Adj. Varro 6. de L. L. 5. Apud Plautum,
Ut transversus, non proversus cedit, quasi cancer solet. Dicitur ab eo, qui in id quod est versus; & ideo qui exit in vestibulum, quod est ante domum, Prodire & Procedere dicitur. Quod quum leno non faceret, sed secundum parietem transversus iret, dixit: Ut transversus cedit, quasi cancer: non proversus, ut homo. Hæc Varro. Sic Proversum fulgur apud Festum. unde & Prorsus. q. V.

PRŌVĪDEO, vīdi, vīsum, [προνοῶ, προμηθέομαι] ēre. Ante vel a longe, & futurum aliquid videre, antequam sit factum. Cic. 2. de Divin. 15. Medicus morbum ingravescentem ratione providet, insidias imperator, tempestates gubernator: & tamen ipsi sæpe falluntur, qui nihil sine certa ratione opinantur. Idem 1. Tusc. 66. Quod & præterita teneat, & futura provideat.
Video & Provideo. Cic. pro Muren. 4. Est boni Consulis, non solum videre quid agatur, verum etiam providere quid futurum sit.
Providere in posterum. Cic. 3. de Legib. 44.
In posterum quam longissime providere. Cic. 7. Philip. 19.
Providere exitus. Cic. 6. Fam. 4.
Providere aliquem. Plaut. Asin. 2. 4. 43.
—ehem, optime: quemadmodum tu advenisti?
Non hercle te provideram, quæso ne vitio vortas. i. e. Animadverteram. Sic Hor. 1. Epist. 7. 69.
Quod non mane domum venisset; denique quod non Providisset eum.
Providere tempus. Plin. Epist. Quod quidem semper, quasi provideret hoc tempus, sedulo facit.
Animo providere. Cæs. 7. Bell. Gall. 30. Plusque animo providere & præsentire existimabatur, quod, &c.
Conjectura aliquid providere. Cic. 1. Att. 1.
Celeritas in conficiendo, consilium in providendo. Cic. pro Lege Manil. 29.
Providere, [προφυλάττεσθαι] Cavere. Ter. And. 1. 3. 4.
Quæ si non astu providentur, me, aut herum pessumdabunt. Idem Heaut. 1. 1. 63.
Ætate me putavit & benevolentia
Plus scire & providere, quam se ipsum sibi.
Verr. 126.
Ante occupatur animus ab iracundia, quam providere ratio potuit, ne occuparetur. Cic. 1. Q. frat. 1. 31.
Fortuitos casus nullum humanum consilium providere potest. Ulpian. in l. 2. §. si eo. D. de administr. rer. ad Remp. pertinent.
Nisi providisses, tibi ipsi tum pereundum fuisset. Cic. 3. Verr. 157.
Providere & Præcavere. Cic. pro Planc. 53.
Quum videtur præcaveri potuisse, si provisum esset. Cic. 3. Tusc. 52.
Actum est de te, nisi provides. Cic. 9. Fam. 18.
Providere ne. Cic. 1. Tusc. 78. Sed, ne accidat, providebo. Plin. 4. Ep. 26. extr.
Quicquid provideri potest provide, ne, &c. Cic. 5. Att. 11.
Omnibus rebus cura & provide, ne, &c. Cic. 11. Att. 3.
Jam socii ne spoliarentur, fide ac officiis providerunt. Cic. 7.
Quid in quaque parte provideri opus esset, &c. Cæs. 3. Bell. Gall. 22.
Providere animo saluti alicujus. Cic. 3. in Catil. 4.
Providere sibi ex injuria alterius. Cic. 3. Verr. 85.
Providere consilio. Cic. 10. Fam. 4. Quantum viribus eniti, consilio providere, auctoritate movere potuero.
Cetera, quæ consilio provideri poterunt, cavebuntur. Cic. 10. Att. 18.
Consulere omnibus, mederi incommodis hominum, providere saluti. Cic. 1. Q. frat. 1.
Ex aliorum eventibus, rationibus suis providere. Auctor ad Heren. lib. 4. 14.
Providere alicui contra aliquem. Cic. pro Cœl. 22.
Huic loco, per deos immortales, Judices, consulite & providete. Cic. 2. Verr. 43.
Publice providere. Cic. Anteq. iret in exsil. 9. i. e. Communi saluti consulere. [vel Communi consilio.
Magnopere providendum. V. MAGNUS.
Sane multum in eo Reip. provisum est. Cic. 7. Att. 14.
A me ita præcautum & provisum est. Cic. 2. Att. 1.
Providere rebus necessariis, Res necessarias comparare. Cic. Satis jam omnibus, quæ necessaria erant, provisum putabant.
Providere rei frumentariæ. Cæs. 5. Bell. Gall. 8.
Providere rem frumentariam. Cæs. 6. Bell. Gall. 9. Quod vulgo dicunt Provisionem facere.
Providere auxilium, id est Remedium. Celsus in præfat. Quod auxilium medicus opportune providit. H. St.
Providere in hiemes pabulum. Plin. lib. 8. cap. 38.
Providere auctorem industrium. Columel. lib. 6. cap. 27.
Provisum hoc legibus. i. e. Cautum. Plin. 3. Epist. 9.
Provisum a diis immortalibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 133.
Provisum est rationibus multis ne noceri possit Verri. Cic. 2. Verr. 27. Ter. Phorm. 5. 2. 14.
Provisum est ne in præsentia hæc hinc abeat.
Apud Terentium Provideo dicitur etiam pro Prævideo, προορῶ. Livius, Jam provideo animo, quicquid progredior, in vastiorem me altitudinem mergi. i. e. Prænosco. H. St.
Providere, Movere, ferre. Pacuvius Teucro, aut me occide, illa hinc sine usquam provideam gradum. Non. 2. 656.

PROVĪDENS, [προμηθὴς] ior, issimus. Adj. ex Partic. Prudens, qui prævidet futura & cavet. Cic. 6. Fam. 6. Homo valde est acutus & multum providens.
Compar. Providentius ad. Cic. 3. Fam. 1. Id enim mihi, & ad brevitatem est aptius, & ad reliquas res providentius.
Superl. Plin. 4. Epist. 17. Quod dum recordor, intelligo mihi laborandum, ne qua parte videar hanc de me fiduciam providentissimi viri destituisse.
Providentissimus Imperator. Plin. 8. Epist. 17. pr. Inscript. apud Gruter. p. 258. n. 6. PROVIDENTISSIMO IMP. CAES. MARC. ANTONIN. VERO INVIC. AVG.
Providentissimus quisque. Tacit. 1. Hist. 85. 6.

PROVĪSUS, a, um. Partic. [προπαρασκευασθεὶς] Hor. in Arte Poet. 311.
Verbaque provisam rem non invita sequentur. Columel. lib. 9. cap. 8.
Paratus, & provisus. Plin. 1. Epist. 14.
Frugis provisæ copia in annum. Hor. 1. Epist. 19. 109.
Frumentum provisum. Cæs. 1. de Bell. Civil. 49. pr. Multum erat frumentum, provisum, & convectum superioribus temporibus.
Ratio explorata & provisa. Cic 3. Verr. 15.
Cui vivendi via considerata atque provisa est. Cic. in Parad. 5.
Provisa fiunt leviora. Cic. 3. Tusc. 31. conf. PRÆVISUS.

PROVĪSIO, ōnis. f. [πρόνοια] Cic. 3. Tusc. 30. Tamen quoniam multum potest provisio animi & præparatio ad minuendum dolorem, sint semper omnia homini humana meditata. Idem in Orat. 189. Vitiosum genus, & longa animi provisione fugiendum.
Cautio & provisio. Cic. de Amicit. 80.
Posteri temporis provisio. Cic. in Partit. 69.
Plural. Eumen. Rhet. de Restaur. Schol. cap. 5. Summis gubernandæ reipublicæ provisionibus.

PROVĪSUS, ūs. m. [πρόοψις] Tacit. 2. Hist. 5. Dispositu provisuque civilium rerum peritus.
Provisu periculi. Tacit. 1. Ann. 27. 3.
Nullo rei frumentariæ provisu. Tacit. 15. Ann. 8. 1.
Provisu Deûm. i. e. Providentia. Tacit. 12. Ann. 6. 3.

PROVĪSOR, ōris. m. [προνοητὴς] Hor. in Arte Poet. 164.
Utilium tardus provisor, prodigus æris. De juvene. Inscript. Vet. apud Gruter. p. 459. n. 1. ORDINIS PROVISORI.

PROVIDENTER, Adv. [προνοητικῶς] ius, issime. Sallust. Jugurth. cap. 90. Cibum satis providenter exornare. conf. Plin. Paneg. 1. 2. & Lactant. 3. 17.
Providenter efficere. Ulpian. l. 1. D. de tign. junct. Quod providenter lex effecit, ne vel ædificia, &c.
Superl. Cic. 3. de Nat. Deor. 95. Quæ de providentia deorum ab illis sanctissime & providentissime constituta est.

PROVIDENTIA, æ. f. [πρόνοια, προμήθεια, πρόγνωσις, προνοητικὸν] Prudentia providendi futura. Cic. in Hortens. Id enim sapientis est, providere: ex quo sapientia appellata est providentia. Idem 2. de Invent. 160. Providentia, est per quam futurum aliquid videtur, ante quam factum sit.
Segnis providentia. Paterc. lib. 2. 220. Nec temerario consilio, nec segni providentia usi, speculatique opportunitatem, ferro sibi ad suos peperere reditum.
Neque feriendi neque declinandi providentia est. Tacit. 4. Hist. 29. 3. conf. Idem 13. Ann. 3. 3.
Providentia, qua cogitationes in longinqua præmittimus, maximum bonum conditionis humanæ. Sen. Epist. 5.
Providentia, pro Deo. Quintil. de Cicerone, lib. 10. cap. 1. Dono quodam providentiæ genitus, in quo totas vires suas eloquentia experiretur. conf. PRONŒA.
Materiæ rerum ex qua & in qua omnia sint, fictrix & moderatrix divina providentia. Cic. 3. de Nat. Deor. 91.
Mundus divina providentia constitutus. Cic de Univers 8.
Nullam terras despicere providentiam tester. Quintil. in procem. lib. 6.
Providentia, quæ πρόνοια Græce dicitur, hæc potissimum providet, & in his maxime est occupata, primum, ut, &c. Cic 2. de Nat. Deor. 58.
Deorum providentia mundum administrari. Cic. 1. de Divin. 117.
Regaturne providentia mundus. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Providentia, Passive. Pomponius in l. Quintus Mucius. in fine. D. de annuis leg. & fideic. Et magis enim est, ut providentia filiorum suorum hoc fecisse videatur. [i. e. Ut filiis provideret.

PROVĪDUS, a, um. Adj. [προνοητικὸς] Providens, Diligens, solers. Plin. Jun. Sed dispice, ne sit parum providum, sperare ex aliis, quod tu ipse non præstes.
Cautus & Providus. Cic. pro Rosc. Amer. 117. Itaque nunc illi homines honestissimi propter istius insidias parum putantur cauti providique fuisse.

Providus

Providus & Solers. Cic. 2. de Nat. Deor. 128. Atque ut intelligamus nihil horum eſſe fortuitum, & hæc omnia eſſe opera providæ ſolertiſque naturæ: quæ multiplices fetus procreant, ut ſues, ut canes; iis mammarum data eſt multitudo.
Aſtu providus. Stat. 6. Theb. 766.
Rerum veſtrarum providus. Tacit. 4. Ann. 38.
Multorum providus. Hor. 1. Epiſt. 2. 19. de Ulyſſe.
Actor providus. Stat. 10. Theb. 323.
Augur. Ovid. 12. Met. 18.
Auſpex. Hor. 3. Carm. 27. 8.
Cura. Ovid. 2. Faſt. 60.
Homo animal providum, ſagax, &c. Cic. 1. de Legib. 22.
Labor. Sil. lib. 7. 65.
Mens. Hor. 3. Carm. 5. 13.
Mens provida rerum futurarum. Cic. 2. de Divin. 117.
Natura conſultrix & provida. Cic. 2. de Nat. Deor. 58.
Orator prudens & providus. Cic. in Partit. 15.
Virtus provida. Claud. in Eutrop. 402.

ROVĪDE, Adv. [προνοητικῶς] Diligenter. Plin. lib. 10. cap. 33. Jam publicum quidem omnium eſt, tabulata ramorum, ſuſtinendo nido, provide eligere.

PRŌVĪSO, ſi, ſum, [πρὸς τὸ ὁρᾷν ἔρχομαι] ĕre. Ex Pro & Viſo. duo ſignificat, inquit Donatus: Procedere, & Videre. Ter. Eun. 3. 1. 4. Huc proviſo, ut, ubi tempus ſiet, deducam. Idem Adelph. 5. 6. 1. conf. Plaut. Men. 5. 1. 4.
Proviſi, Præteritum. Hor. 1. Epiſt. 7. 69.

— denique quod non
Proviſiſſet eum. Mendoſe in nonnullis libris legitur Prævidiſſet, ut docet Lambinus, & vere.

Proviſere aliquem. i. e. Spectare num veniat. Plaut. Stich. 5. 1. pr.

More hoc fit; atque ſtulte, mea ſententia:
Si quem hominem exſpectant, eum ſolent proviſere,
Qui hercle illa cauſa nihil ocius venit:
Idem ego nunc facio, qui proviſo Sagarinum,
Qui nihil ocius venit tamen hac gratia.

PRŌVINCIA, æ. f. [ἐπαρχία] dici videtur quod procul vincatur. Proprie enim Provinciæ dictæ ſunt Regiones longe ab Italia bello acquiſitæ, quod eas Romanus populus provicerit, id eſt ante vicerit, inquit Feſtus. Prima omnium provincia Sicilia eſt appellata, ſicut docet Cicero 4. Verr. 2. Primum quod omnium nationum exterarum princeps Sicilia ſe ad amicitiam fidemque Pop. Rom. applicuit, id quod ornamentum imperii eſt, provincia eſt appellata. Et provinciarum aliæ erant Conſulares, aliæ Prætoriæ. Redigere autem regionem in provinciæ formam, nihil aliud eſt quam Regionem ſubjicere imperio Romano, & ad eam gubernandam mittere præſidem.

Provincia. Exponemus quot omnino in ditione populi Rom. Provinciæ fuerint, & a quibus, quove anno, captæ: tum, quæ Conſulares, quæque Prætoriæ. Quo anno M. Cicero Ciliciam pro conſule adminiſtravit, qui fuit ab urbe condita DCCII. M. Marcello, Ser. Sulpicio COSS. provinciæ XV fuerunt in ditione populi Rom. Sardinia, Corſica, Sicilia, duæ Hiſpaniæ, citerior, ulterior; Aſia, Ætolia, Macedonia, Illyricum, Dalmatia, Africa, Achaja, Galliæ duæ, ciſalpina, tranſalpina; Cilicia, Bithynia, Pontus, Creta, Syria, Cyprus. Quibus ex omnibus provinciis vectigal capiebat annuum reſp. ut a Plutarcho traditum eſt, octogies quinquies decies centena millia.

Sardiniam cepit, inter primum & ſecundum Punicum bellum, conſul T. Manlius Torquatus: de qua triumphavit: eaque prima, anno urbis DXVIII, provincia populi Rom. facta eſt, miſſis ad eam componendam X legatis: quod in faciendis Provinciis ſervatum eſt. Corſicam vicit, ac provinciam fecit C. Papirius Maſo conſul, &, a ſenatu triumpho non impetrato, ipſe de ſua ſententia in monte Albano primus triumphavit, anno DXXII. & hanc una cum Sardinia ſemper unus rexit magiſtratus Romanus. Siciliam primus vicit, magnaque ex parte provinciam fecit Q. Catulus primo Punico bello. Poſt aliquot annos, captis Syracuſis, univerſam in provinciæ formam redegit M. Marcellus bello Punico ſecundo, aut certe, qui ei (in Provincia) ſucceſſit, M. Lævinus; nam de Marcello Vellejus (2. 38.) tradit. Debellatum vero in Sicilia a Lævino potius Prætore, quam a Marcello conſule, & Cic. in Verrem, & Liv (26. 40 & 27. 5. ubi tamen COS. recte dicitur) ſignificant. Marcellus quidem, ſecutus exemplum Papirii Maſonis, in Albano monte triumphum egit, Urbemque ovans eſt ingreſſus. Hiſpaniæ tum a Scipione Africano majore, ſecundo Punico bello, tum, aliquot poſt annis, (U. C. 557.) M. Catonis Cenſorii virtute, multis victoriis domitæ: (Liv. 34. 21.) & in eas magiſtratus Romani modo pro Conſulibus, modo pro Prætoribus ierunt; varie tamen poſſeſſæ, &, ut ait Vellejus, (2. 38.) ſæpe partibus amiſſæ, certa ac ſtabilis eſſe populi Rom. poſſeſſio, ſtipendiumque pendere, non prius quam Auguſto principe, cœperunt. Aſiam cis Taurum montem bello Antiochino L. Scipio, Majoris Africani frater, profectus in eam Conſul, ad imperium adjunxit, annoque poſt conſulatum proximo triumphavit, ab urbe condita DLXIIII. Poſt eam poſſedere beneficio ſenatus populique Rom. reges Attali, donec M. Perpenna conſul Ariſtonicum, qui eam, Attalo rege mortuo, occupaverat, devicit, ac cepit. Eam tamen in provinciæ formam non Perpenna, ſed, qui ei ſucceſſit, M'. Aquilius conſul redegit: qui etiam de Ariſtonico triumphavit, anno DCXXIIII. Ætoliam M. Fulvius Nobilior ſubegit; bellum gerere cœpit Conſul, Proconſul confecit, & triumphavit biennio poſt, anno urbis DLXVI. Macedoniam XL diebus devicit conſul iterum L. Æmilius Paulus, anno DXXXVI, neque tamen provinciam fecit, ſed de ſententia X legatorum, quos ad componendam Macedoniam atque Illyricum Senatus de more miſit, Macedonas omnes liberos eſſe juſſit; &, ut ſuis legibus viverent, ſuas urbes, & agros haberent, magiſtratus annuos crearent, permiſit; veteris etiam ſtipendii, quod regibus pependerant, dimidia parte relevavit: anno proximo, Perſe rege inter captivos Romam ducto, triumphavit; provinciam vero Macedoniam fecit anno urbis DCVII. Q. Metellus, is, qui ex ea Pro prætore triumphavit, & Macedonici cognomen eſt adeptus. Hanc provinciam poſtea cum Achaja conjunxit, eque duabus unam fecit, rogatione perlata, P. Clodius tribunus pl. & utramque L. Piſoni, quaſi præmium, quod in Cicerone ejiciendo conſenſiſſet, dedit adminiſtrandam. Illyricum, & Dalmatiam eodem anno, quo Macedoniam Paulus, L. Anicius Prætor debellavit, & unam provinciam fecit, triumphavitque, poſt Paulum aliquot diebus, rege Illyriorum Gentio cum fratre, conjuge, & liberis ante currum ducto. Carthaginem, & Numantiam (*vel potius* Corinthum, *ut legit Græv. Antiq. tom. 2.*) illam Africæ, hanc Achajæ caput, exciderunt eodem anno, & triumpharunt, Scipio Æmilianus, & L. Mummius; tulitque inde Scipio cognomen Africani, Mummius Achaici; factæ ſunt provinciæ duæ Africa, & Achaja. Africam autem intelligo regionem univerſam, quam Carthaginienſes poſſederant. Nam Numidia, & ipſa pars Africæ, Maſiniſſæ regnum fuit, Syphace ſuperato; paruitque regibus, & a C. Cæſare demum, poſt Scipionem, & Jubam Mauritaniæ regem, devictos, in formam provinciæ redacta. Mauritaniam vero, & ipſam in Africa, multis poſt annis Caligula Imperator in duas provincias diviſit. Galliam ciſalpinam puto provinciam eſſe factam eo tempore, quum M. Marcellus, is, qui Conſul quinquies fuit, primuſque Annibalem acie vicit, Viridomarum Gallorum regem ſingulari certamine occidit, deque Gallis Inſubribus triumphavit, anno DXXXI. Patet enim provinciam eſſe factam, quia coloniæ plures annis ſequentibus eo deductæ. Tranſalpinam vero Galliam, quæ Narbonenſis quoque dicta eſt, Q. Fabius, L. Pauli nepos, devictis Allobrogibus, unde cognomen (Allobrogici) ſumpſit, in provinciæ formam redegit, anno DCXXXII. Ciliciam perdomuit P. Servilius Pro conſule; qui, quod Iſauron, Ciliciæ arcem, evertit, Iſauricus eſt dictus; triumphavitque anno DCLXXIX. ex eo tempore Cilicia provincia fuit. Bithyniam populo Rom. Rex Nicomedes, ut antea Rex Attalus Aſiam, teſtamento reliquit: eaque ſimul cum Ponto, in quo Mithridates regnavit, una provincia fuit, Bithyniæque nomine appellata. Utramque vero provinciam fecit, Mithridate victo, Pompejus Magnus Pro conſule, triumphavitque anno DCXCII. Ejuſdem Pompeji lex a Plin. in epiſtolis (lib. 10. 113. ſeq.) memoratur, Bithynis, & Ponticis data: Ne quis annis XXX minor Magiſtratum caperet, neve in Senatu eſſet; qui vero Magiſtratum cepiſſet, ei liceret in Senatu eſſe: ne Decuriones, in curiam a Cenſoribus lecti, pecuniam pro introitu darent: item, ut Senatores certis de cauſis a Cenſoribus ordine moverentur: ut Bithynicis civitatibus adſcribere ſibi, quos vellent, cives liceret, dum ne civitatis eſſent alienæ, ſed harum quinque civitatum, quæ eſſent in Bithynia; atque hæc a Pompejo ſunt ad exemplum Romanæ civitatis inſtituta. Cretam debellavit Q. Metellus Pro conſule, & triumphavit anno DCXCI. Creticuſque poſtea nominatus. Syria, Pompeji Magni ſingulari virtute, ultimo bello Mithridatico victa, leges accepit, provinciarumque populi Rom. numerum auxit. Triumphavit, ex ea Pompejus pro conſule, item ex Aſia, Ponto, Armenia, Paphlagonia, Cappadocia, Cilicia, Scythis, Judæis, Albanis, Iberia, Creta, Baſternis, præterea de regibus Mithridate, & Tigrane, anno DCXCII. Cyprus ultima, ſtante Repub. in provinciæ formam redacta, miſſo in eam M. Catone Quæſtore cum jure Prætorio, lege P. Clodii Tribuni pleb. Piſone & Gabinio COSS. anno DCXCV. ſed primum ea ſimul cum Cilicia, tanquam una provincia, S. C. tradita eſt P. Lentulo Pro conſule. Quod illa verba Ciceronis in epiſtola ad Lentulum (1. Fam. 7. 9.) ſignificant: Te poſſe perſpicere, qui Ciliciam, Cyprumque teneas, quid efficere, & quid conſequi poſſis. Poſtea Quæſtores in eam miſſi, quod ab eodem Cicerone didicimus; qui ad C. Sextilium Rufum in quadam epiſtola (13. 48.) ita ſcribit: Tuæ laudi conducere arbitror, quum primus in eam inſulam Quæſtor veneris, ea inſtituere, quæ ſequantur alii.

Tertia pars ſupereſt, quæ Provinciæ Conſulares, quæve Prætoriæ dicerentur. Ne quis erret, neutrum perpetuum fuit. Non enim hæc, vel illa provincia ſemper aut Conſularis, aut Prætoria, ſed ita nomen mutabat, ut varie, modo a Conſularibus, modo a Prætoriis adminiſtraretur. Quam poteſtatem Senatus habebat, ut, quos vellet, in quas vellet mitteret, adminiſtratione annua: quod lege Sempronia C. Gracchi Tribuni pleb. ſancitum erat. Cæſari tamen Galliæ in quinquennium contra legem Gracchi, & lege Vatinia tribunicia, & S. C. mandatæ ſunt, poſteaque in alterum quinquennium lege Trebonia, item tribunicia, Pompejo Magno & Craſſo II COSS. confirmatæ. Qua de re ſic ad Lentulum Cic. 1. Fam. 7. Stipendium Cæſari decretum; &, ne lege Sempronia ſuccederetur, facile perfectum eſt. Decerni autem ſolitas lege Gracchi, non a populo, ſed a Senatu provincias, idem in oratione pro Domo, 24. in P. Clodium invehens, plane demonſtrat. Itane vero? inquit, tu Provincias Conſulares, quas C. Gracchus, qui unus maxime popularis fuit, non modo non abſtulit ab Senatu, ſed etiam, ut neceſſe eſſet quotannis conſtitui per Senatum, lege ſanxit, eas lege Sempronia per Senatum decretas, reſcidiſti? extra ordinem, ſine ſorte, nominatim, dediſti, non Conſulibus, ſed Reip. peſtibus? Erat igitur eadem provincia, ex voluntate Senatus, modo Conſularis, modo Prætoria. Itaque Macedoniam (ut hæc exempli cauſſa nominetur) Cn. Dolabella, C. Curio, M. Lucullus, L. Torquatus, C. Antonius, omnes Conſulares adminiſtrarunt: tum C. Octavius Prætorius, pater Auguſti naturalis: rurſus conſularis L. Piſo, &, Piſone revocato, Q. Ancharius Prætorius, idemque patet in ceteris. Quo autem anno S. C. illud Cœlius in epiſtola ſua ad Ciceronem (8. Fam. 8.) miſit; in quo S. C. hæc ſunt: Senatui placere, in Ciliciam provinciam, inque octo reliquas Prætorios mitti: regebantur octo provinciæ, quæ in eo S. C. Prætoriæ vocantur, a magiſtratibus octo Prætoriis, Cypro excepta, quam Quæſtor, ut proxime oſtendi, cum jure, ut opinor Prætorio, adminiſtrabat: quia, lege Clodia miſſum eſſe in eam M. Catonem cum jure Prætorio, adjecto etiam Quæſtore, Vellejus (2. 45.) prodidit. Propterea, Cyprum inter Prætorias eſſe memoratam, facile credo. Reliquæ ſeptem fuere, Sicilia, Sardinia, Aſia, Macedonia, Bithynia, Creta, Africa, & cum Sardinia Corſicam ſimul fuiſſe, cum Bithynia Pontum, paulo ante dictum eſt. Sed quæratur fortaſſe, quot fuerint, & quæ fuerint, & a quibus adminiſtrætæ eo anno provinciæ Conſulares. Septem fuerunt hæ: duæ Galliæ, Illyricum & Dalmatia, quas unus C. Cæſar tres regebat; duæ Hiſpaniæ, quas Cn. Pompejus per legatos abſens adminiſtrabat; Syria, cui M. Bibulus, Cilicia, cui M. Cicero præerat. Ita fuerunt hoc anno XV Provinciæ, Conſulares VII, Prætoriæ VIII. & in unam Conſularem Ciliciam, in Prætorias autem omnes eo S. C. ſucceſſores mitti placere, decretum eſt. Neque vero miretur quiſquam, ſi Ætoliam, Græciam, Achajam, Theſſaliam, Bœotiam, Pamphyliam, Phrygiam, Lycaoniam, Lydiam, Ioniam, Cariam, Myſiam, Gallogræciam ſive Galatiam, Piſidiam, Lyciam, Cappadociam, Armeniam non nominaverim. Nam Ætolia Græciæ pars

fuit;

fuit: Græcia vero cum Achaja, Theſſalia, Bœotia ad Juriſdictionem Macedoniæ pertinuit; omneſque ſimul ab uno regebantur. Id ſervatum eſt poſt conſulatum Piſonis & Gabinii: nam eo anno legem tulit P. Clodius, ut omnes illæ provinciæ ab eo, qui Macedoniæ præeſſet, regerentur. Non enim tulit, ut a Piſone nominatim regerentur, (nam fuiſſet privilegium, non lex) ſed, ut ab eo, cui Macedonia daretur. Is autem fuit eo anno L. Piſo, cujus cauſſa lata lex eſt. Pamphyliam vero, Phrygiam, Lycaoniam, qui Ciliciam, idem adminiſtrabat. At Lydiæ, Ioniæ, Cariæ, Myſiæ, etiam Phrygiæ parti, præerat idem, qui Aſiæ. Nec mirum eſt, Phrygiam in duas Juriſdictiones diſperitam fuiſſe, ut una pars Ciliciæ, altera tribueretur Aſiæ. Nam etiam ipſius Aſiæ tres diœceſes ad Ciliciam attinuiſſe, Cicero ipſe (13 Fam. 67. conf. 3. 8 & 5. Att. 21.) aliique prodiderunt. Galatiam regebat Dejotarus Rex, ſocius fideliſſimus populi Rom. Piſidæ, & Lycii inter ſocios erant, ſuiſque legibus, ſine magiſtratu Romano, utebantur. Itaque Cicero eas gentes appellat auxilia, quod nomen de ſociis uſurpari ſolitum eſt, in epiſtola ad Atticum 6. 5. Exercitum, inquit, infirmum habebam, auxilia ſane bona, ſed ea Galatarum, Piſidarum, Lyciorum: hæc enim ſunt noſtra robora. Cappadociæ Rex erat Ariobarzanes, ipſe quoque ſocius populi Rom. Nam Pompejus reges multos, a Mithridate pulſos, in regnum reſtituit, & fœdere ac ſocietate Reip. obſtrinxit: Armeniam Tigrani regi, qui Mithridatem armis juverat, venia data, conceſſit: nationes quaſdam provincias fecit populi Rom. aliis, ut ſui juris eſſent, ſuiſque legibus viverent, permiſit. Hæc eſt Romanæ ditionis ab Hiſpania ulteriore, extrema ad Occidentem Provincia, ad Euphratem, qui terminus ad Orientem imperii fuit, deſcriptio quædam, breviter a nobis informata. Nec enim vagari longius licuit in ea tractatione, quæ noſtri argumenti propria non eſt: quia tamen disjuncta non videtur, & afferre poteſt legentibus utilitatem cum jucunditate, hæc attigimus.

In Provincias ibant vel Conſulares cum duodecim faſcibus, vel Prætorii cum ſex, totidem utrique, quot in Urbe habebant. Interdum etiam Prætorios cum jure Conſulari, & duodecim faſcibus, Senatus in provincias mittebat, ut Q. Ciceronem in Aſiam, de quo Suet. in Octav. Cæſ. cap. 3. Exſtant, inquit, Cicoronis epiſtolæ, quibus Quintum fratrem, parum ſecunda fama Proconſulatum Aſiæ adminiſtrantem, hortatur, & monet, imitetur in promerendis ſociis vicinum ſuum Octavium. Proconſulatum vocat hominis Prætorii adminiſtrationem. Eadem ratione titulus eſt, Q. Metello Celeri Procoſ. in duabus epiſtolis, quæ lib. 5. Fam. primæ leguntur: qui tamen Conſulatum non geſſerat, ſed ex Prætura in Galliam ciſalpinam profectus erat. Et in oratione pro Flacco notavimus hæc. Quum provinciam Aſiam Proconſulari imperio obtineres: quum tamen Prætorio de homine loquatur. Primis temporibus, quum provinciæ tuendæ armis eſſent, & in diſcrimine verſarentur, exibant in eas, inito ſtatim magiſtratu, Conſules, & Prætores; vel ut quæque cuique ſorte obtigerat, vel etiam quandoque Conſulibus inter ipſos comparantibus. Sic enim loquebantur, quum inter eos de duabus Conſularibus provinciis conveniſſet. Nam comparandi conſuetudinem apud Prætores non video fuiſſe. Quod ſi bellum produceretur; imperium in iiſdem provinciis Proconſulibus, aut Proprætoribus a Senatu prorogabatur. Poſtea L. Sulla lege cavit, Ne quis plus anno provinciæ præeſſet; qui viderat, opinor, in Rep. diuturnis imperiis aſſueſcere, tutum non eſſe. Itaque Galliarum illa per decennium Cæſaris adminiſtratio libertatis exitium fuit. Hac de lege Cicero in epiſtola ad Appium 3. Fam. 6. his verbis: Eo diſceſſiſti, quo ego te ne perſequi quidem poſſem triginta diebus, qui tibi ad decedendum lege, ut opinor, Cornelia conſtituti eſſent. Et in eadem: Ut habere rationem poſſis, quo loco me, ſalva lege Cornelia, convenias; in provinciam veni pridie Cal. Sext. Tulerat jam ante Sullam C. Gracchus tribunus pleb. Tiberii frater, ut Conſulares provinciæ quotannis per Senatum decernerentur. Poſt Sullam vero C. Cæſar, qui Dictator fuit, legem tulit, Ne Prætoriæ provinciæ plus, quam annum, neu plus, quam biennium, Conſulares obtinerentur. Tulit autem hanc legem victo Pompejo; quum ipſe jam per novem annos Galliam contra C. Gracchi, & L. Sullæ leges obtinuiſſet, conſecutus id, quod nemo antea, & S. C. & lege. Leges vero, quæ rectoribus provinciarum imperium dabant, duæ fuerunt. Curiata dabat imperium populus, ut Livius indicat lib. 9. (38. extr.) Cornelia Senatus. Nam, quum S. C. eſſet factum, ut provincias magiſtratus ſortirentur; aut compararent inter ſe, tum, ſi ii, vel ſine lege Curiata in Provincias proficiſcerentur, imperium habere dicebantur, donec in Urbem revertiſſent. Ideo, quod in epiſtola Ciceronis ad Lentulum ſcriptum eſt, 1. Fam. 9. Ap. Clodii, cupidus provinciæ dictitabat, ſeſe, ſi licitum eſſet legem Curiatam ferre, ſortiturum eſſe cum collega provinciam, ſi Curiata lex non eſſet, comparaturum cum collega, Lentuloque Spintheri, Ciliciam Pro conſule adminiſtranti, ſucceſſurum: legem Curiatam Conſuli ferre opus eſſe, (ſibi) neceſſe non eſſe: ſe, quoniam ex S. C. provinciam haberet, lege Cornelia imperium habiturum, quoad in Urbem introiiſſet. Quod autem in Agraria 2. 30. ſcriptum eſt, Rem militarem ſine Curiata lege attingere non licere; propterea dictum, quia ſumptu publico ibant in provincias, quorum de imperio lata Curiata lex eſſet. Poterant igitur publica pecunia milites alere, & bellum gerere. At ſine Curiata lege poterat quidem aliquis privato ſumptu in provinciam ire, exercitum vero habere, bellumque de ſuo gerere cui tantæ opes erant, ut liceret? Non igitur ſine Curiata lege, quæ pecuniam dabat, rem miltarem attingere cuiquam licebat. Nam, quum ad Atticum Cicero ita ſcribit; Appius ſine lege ſuo ſumptu, in Ciliciam cogitat; non intelligit de pecunia in ſtipendia militum croganda (nec enim ſuſtinere ſumptum potuiſſet) ſed, opinor, de ſuo cohortiſque viatico. Ipſe enim Cicero, viaticum dari ſolitum comitibus eorum, qui irent in provincias, ſignificat in epiſtola 12. Fam 3. his verbis: Cetera cujuſmodi ſint, ex hoc judica, quod Legato tuo viaticum eripuerunt. Hæc ex P. Manut. de Legib. Romanis. cap. 10. potiſſimum ex Vellej 2 38 petita. Plura ſi quis velit, adeat Lex. Pitiſc. vel Spanh. de U & P Numm. diſſ. 13.

Mari cincta provincia. V. CINGO.

Animorum provinciæ prudens. Tacit. in vita Agric. 19. pr. i. e. Provincialium hominum

Annuæ provinciæ. Cic. de Provinc. Conſul. 17.

Aquaria provincia. V. AQUA.

Illuſtris. V. ILLUSTRIS.

Infeſta. V. INFESTUS.

Legataria. V. LEGO.

Libera a prædonibus. V. LIBER, a, um. Adj.

Locuples ac referta provincia, V. Locuples, in LOCUS.

Pacatiſſima provincia. V. PACATUS.

Accedere in provinciam. V. ACCEDO.

Accedere aliquid ex provincia. Cic. 1. Fam. 7. Quum aliquantum ex provincia, atque ex imperio laudis acceſſerit.

Accipere provinciam. V. ACCIPIO.

Adjungere provincias ad imperium. V. ADJUNGO.

Adminiſtrare provinciam. V. ADMINISTRO.

Capere provinciam. V. CAPIO.

Communicare provinciam. V. COMMUNICO.

Decernere provinciam, eſt Dicere ſententiam ut quis mittatur in provinciam adminiſtrandam. Cic. Orat. de Provinc. Conſ. pr.

Deponere provinciam. Cic. in Piſon 5. Ego provinciam Galliam Senatus auctoritate, &c. in concione depoſui. Idem 5. Fam. 2,

Deſcribere civitates in provincias. Cic. pro Flac. 32. Qui quum omnes Aſiæ civitates pro portione in provincias deſcripſiſſet. De L. Sulla.

Ducere provincias. Tacit. 3. Ann. 58. Subaudi Sorte.

Habere provinciam auctoritate Senatus, & ſorte. Cic. in Piſon. 50.

Obtinere imperio provinciam. Cic. pro Flacc. 85. Quum provinciam Aſiam Conſulari imperio obtineres.

Perdomare provinciam aliquam. V. PERDOMO.

Petere ambitioſiſſime provinciam. Quintil. lib. 6. cap. 3. p. 551. Burm.

Præeſſe alicui provinciæ. Cic. pro Font. 21.

Referebant de provinciis Quæſtorum, & de ornandis Prætoribus. Cic. 2. Q. frat. 3.

Reddidit populo provincias Auguſtus. Ovid. 1. Faſt. 589.

Redditaque eſt omnis populo provincia noſtro.

Sum Claudian. de 4. Conſ. Honor. 316.

Noſtra triumphati fuerint provincia Parthi.

Provincia, pro Onere vel Munere quovis, ſeu partibus. Quoniam enim Præfecti ad provincias gubernandas cum officio mitti ſolebant, factum eſt ut etiam ipſi magiſtratus, & omne onus nobis impoſitum, Provincia appelletur. Ter Phorm. 1. 2. 22 O Geta! provinciam cepiſti duram. Id. Heaut. 3. 2. 5.

Eſt Cliniæ ille ſervus tardiuſculus:
Idcirco huic noſtro tradita eſt provincia. Plaut. Capt. 1. 2. 53.
Quid credis? fugitant omnes hanc provinciam,
Poſteaquam captus eſt Philopolemus tuus. i. e. Onus paſcendi paraſitum.

Depoſcere ſibi provinciam. Cic. pro Sull. 52. Illam ſibi officioſam provinciam depopoſcit, ut prima luce Conſulem ſalutatum veniret.

Dare provinciam vel negotium alicui. Cic. 6. Verr. 51. Ferebat graviter, illam ſibi ab iſto provinciam datam.

Suſcipere provinciam. Cic. pro Cœl. 63. Deinde eam provinciam ſuſceperint, ut in balneas contruderentur.

PROVINCIĀTIM, Adv. [κατ' ἐπαρχίας] Per provincias. Suet. Aug. cap. 49. Ex militaribus copiis legiones & auxilia provinciatim diſtribuit. conf. Ammian. 31. 10.

PROVINCIĀLIS, e. Adj. [ἐπαρχικὸς] Quod ex Provincia eſt, vel ad Provinciam pertinet. ut Auxilia provincialia. Liv. 40. 32.

Hoſpitia provincialia. Cic. 4. in Catil. 22.

Moleſtia. Cic. 2. Fam. 6. Rogo te ne patiaris mihi quicquam ad hanc provincialem moleſtiam temporis prorogari.

Negotia. Cic. 2. Att. 1. extr. Neque enim iſta tua negotia provincialia eſſe putabam, neque te in tocullionibus habebam: ſed ſcripſi, ut debui, diligenter. Tocullionibus, id eſt, puſillis ſeu minutis fœneratoribus.

Ornamenta provincialia. Cic. Poſt red. in Senat. 34.

Parſimonia provincialis. Tacit. Agric. 4. 4.

Scientia provincialis, Quæ de provinciarum adminiſtratione eſt. Cic. 1. Q. frat. 1. In qua ſcientiæ præſertim provincialis ratio ipſa expedita eſt.

Solitudo provincialis. Martial. lib. 12. 1.

Vineæ. Colum. 5. 4. V. ſeq. dict.

Viri provinciales. Cic. 2. Q. frat. 11.

PROVINCIALIS, i. m. [ἐπαρχιώτης Gl. L. G. & G. L.] Subſt. Provinciales dicti ſunt Qui ex provinciis ſunt, ſive ut ait Ulp. de Verb. ſignific. Qui in provinciis domicilium habent.

Provincialium nomine omnes præter Italos appellabantur. Unde Columel. lib. 5. cap. 4. tradit vinearum Provincialium culturam, quum alibi de Italicarum cultura ſcribat. Plin. lib. 8. Epiſt. Italicus es, an Provincialis? Suet. Veſp. cap. 9. Ordines exhauſtos ſupplevit, honeſtiſſimo quoque Italicorum ac Provincialium allecto.

Provincialis locuples. Suet. Calig. cap. 39.

PRŌVINDEMIA, æ. f. [Προτρυγητὸς] Vitruv. 9. 6. Virginis ſupra humerum dextrum lucidiſſima ſtella, quam noſtri provindemiam majorem, Græci προτρύγετον vocitant. V. PROTRYGETUS.

PROVISIO, PROVISO, PROVISUS, V. PROVIDEO.

PRŌVĪVO, vixi, victum, [πρόειμι] ĕre. Ultra & amplius vivere. Tacit. 6. Ann. 25. Nondum is dolor exoleverat, quum de Agrippina auditum: quam, interfecto Sejano, ſpe ſuſtentatam provixiſſe reor.

PRŌVŎCĀBŬLUM, i. n. Pronomen. Varro lib. 7. de L. L. 23. Appellandi partes ſunt quatuor: e queis dicta a quibuſdam Provocabula, quæ ſunt, ut Quiſque: Vocabula, ut ſcutum, &c.

PRŌVOCO, [παρακαλέω, προκαλίζω, παρακελεύομαι] āre. proprie ſignificat A longe vocare. Plaut. Pſeud. 2. 2. 43.

Verba multa facimus, herus ſi domi eſt tuus, quin provocas? Idem Bacch. 3. 3. 40.

Provocatur pædagogus, Eho ſenex minimi pretii, &c. [In his exemplis, non eſt A longe, verum Porro, vel Extra vocare, ut in Progredi, Prodire & ceteris, ubi Stephanus iſtuc A longe repetit perperam.

Pamphilam cantatum provocemus. Ter. Eun. 3. 1. 52.

Provocare, In certamen aliquod vocare, ſive ludendi, ſive lædendi gratia. Ter. Adelph. 5. 4. 24. Quando eo provocat. Cicero, Tuis litteris amantiſſimis ſum provocatus.

Hoſtem clamore provocat. Sil. lib. 17. 522.

Provocare ad certamen. Liv. 24. 8.

Provocare ad pugnam. Cic. 4. Tuſc. 48.

Provocare in aleam. Plaut. Curc. 2. 3. 76.

Provocare minimo. Subaudi, Digito. Hor. 1. Serm. 4. 14. Solemus enim dicere nos tantum digito valere, quantum alius brachio. Bud.

Auras curſibus. Virg. 3. Georg. 193.

Provocare aliquem per interpretem. Liv. 7. 26. Gallus proceſſit magnitudine

tudine atque armis infignis: quatienfque fcutum hafta, quum filentium feciffet, provocat per interpretem unum ex Romanis, qui fecum ferro decernat.

Provocare virtute. Plin. 2. Epift. 7.

Refpondere in amore iis, a quibus provocere. Cic. ad Brut. 1. Idem 12. Fam. 20. Ego refpondere facilius poffum, quam provocare.

Provocare, Irritare: ut Provocare injuriis, hoc eft Laceffere. Cic. 2. Philip. 91. Hæc tu quum per me acta meminiffes, nifi illis, quos videmus, gladiis confideres, maledictis me provocare aufus effes?

Bellum provocare. Plin. Paneg. cap. 16. Non times bella, nec provocas.

Provocare, Vincere. Quintil. lib. 10. Elegia quoque Græcos provocamus. Plin. lib. 33. in proœm. Acceffit ars picturæ, & aurum argentumque cælando carius fecimus. Didicit homo naturam provocare. Quo modo intelligi poteft illud Lucan. lib. 9. 883.

—qui nuda fufus arena.

Excubat, atque omni fortunam provocat hora. [Non eft Vincere, fed Victoriam dubiam facere, De palma contendere, ut folent, qui alios in certamen provocant.

Naturam pictura provocare. Plin. lib. 35. cap. 10. Pinxit & heroa nudum, eaque pictura naturam ipfam provocavit.

Omnes tamen has ejus dotes ilex folo provocat cocco. i. e. Vincit. Plin. lib. 16. cap. 8.

Provocare, Confugere ad, & ferme idem eft quod Appellare dicitur: nifi quod Provocare majus eft. Et proprie ad majores, potentiorefque, quorum ope atque gratia indigemus, pertinet Provocatio.

Provocare ad. Cic. Quum alter ad Senatum provocaffet, alter vero appellaffet Tribunos. Idem 3. de Legib. 27. Judicia, ut effet populi poteftas, ad quam provocaretur.

Ad populum provocare. Cic. 1. Philip. 21.

Appellare & Provocare, Liv. 8. 33. Tribunos plebis appello, & provoco ad populum.

Adverfus fententiam provocare. Papinian. in l. Tutores §. Tutor. D. de adminift. tutor.

Provocare judicium ad populum Valer. lib. 8. cap. 1. pr. Horatius interfectæ fororis crimine a Tullo rege damnatus, ad populum provocato judicio abfolutus eft.

Provocare a Duumviris. Liv. 1. 26. Si a Duumviris provocarit, provocatione certato.

Provocare in integrum. Cic. ad Brut. 16. De Cæfare vero quod fieri potuit ac debuit, tranfactum eft: neque jam provocari in integrum poteft. h. e. Integrum jam non eft illi ut provocare poffit jure.

Provocare adverfus creationem. Papinianus in l. Tutores qui. §. Tutor. D. de adminiftrat. & peric. tut.

Provocans, antis. Partic. Paterc. 2. 118. 1. Provocantes alter alterum injuria. Curt. 9. 5. 13. Manu provocans hoftes.

Provocātus, a, um. Partic. [προκεκλημένος, προκληθεὶς] Cic. 1. de Finib. 8. Quanquam a te ipfo id quidem facio provocatus gratiffimo mihi libro, &c.

Qui mecum fæpiffime, non folum a me provocatus, fed etiam fua fponte de te communicare folet. Cic. 1. Fam. 7.

Provocatus cum Gallo pugnavit. Cic. 2. de Finib. 73.

Provocatus beneficio. Cic. 1. Off. 48.

Studio & beneficio provocatus. Cic. 14. Att. 13. Nam quum femper te amavi, primum tuo ftudio, poft etiam beneficio provocatus. conf. Cæf. Bell. Civil. 1. 74.

Provocātio, ōnis. f. [πρόκλησις, προκάλεσις] ut, Provocatione certare. Liv. 1. 26. Idem 3. 20. extr.

Ex provocatione interfecit eum. Plin. lib. 37. cap. 1.

Sponte & Ex provocatione oppofita. Pontanus de Serm. lib. 4. p. 429. Nec enim ad maledicentiam defcendendum ullo modo eft, aut fponte, aut ex provocatione, nifi cum honeftas ratioque id permiferit. H. St. Exftant fol. 229. b. Aldi.

Provocatio, Appellatio. Cic. 4. Acad. 72. Commemorant reliquos, qui leges populares de provocationibus tulerunt.

Quid turpius quam Senator fine provocatione? Cic. 3. de Legib. 18.

Dare alicui provocationem. Cic. 1. Philip. 23. Quibus quum provocatio datur, nonne acta Cæfaris refcinduntur.

Provocatio, patrona illa civitatis, ac vindex libertatis Pop. Rom. dari fine nobilium diffenfione non potuit. Cic. 2. de Orat. 199.

Dare pœnam fine provocatione. Cic. 2. de Lege Agrar. 33. i. e. Jus puniendi.

Provocātor, ōris. m. [προκλητὴς] Qui alterum provocat. Auctor de Vir. Ill. cap. 28. Tribunus militum Gallum provocatorem occidit.

Procedere adverfus provocatorem. Idem auctor de Viris Illuftr. cap. 29. pr. Infolens provocator. Gell. 9. 13.

Provocator, Gladiator, qui cum Samnite componi folebat. Cic. pro Sext. 134. Quum vero ne de venalibus quidem homines electos, fed ex ergaftulis emptos, nominibus gladiatoriis ornarit, & fortito alios Samnites, alios Provocatores fecerit, &c. V. Lipf. Sat. 2. 11.

Provocātrix, īcis. f. Lactant. 6. 18. Provocatrix improbitas.

Provocābĭlis, e. Adj. Cæl. Aurel. Acut. 3. 21.

Provocātīvus, a, um. Adj. Tertull. in Marc. 2. 3.

Provocātōrius, a, um. Adj. [προκλητικὸς] ut, Provocatoria dona militaria, i. e. Quæ meruit provocatus: quod humanius eft quam provocaffe. Gell. lib. 2. cap. 11.

Prōvŏlo, [προσπέτομαι] āre. Porro volare, Avolare, Evolare. Plin. lib. 11. cap. 10. Tunc univerfæ provolant, fi dies mitis futurus eft. De apibus.

Provolare, per translationem pofuit Liv. 2. 46. Sic in primum infenfis haftis provolant duo Fabii, totamque moverunt fecum aciem. i. e. Procurrunt. conf. 3. 62. Ovid. 6. Faft. 443.

Provolat in medium, & magna, fuccurite, voce, &c.

Provolare ad. Liv. 1. 12. Ipfe ad primores Romulus provolat.

Provolare ante. Liv. 7. 7. Relictis equis, clamore ingenti provolant ante figna.

Provolare in locum & vicem alterius. Liv. 3. 18.

Sonitus provolat. Lucret. lib. 6. 293. Al. Pervolat. de Tonitru.

Prolixo provolat ictu. Lucret. lib. 4. 1239. De femine virili.

Prōvolvo, volvi, vŏlūtum, [προκυλινδέω] ĕre. Porro volvere. Ter. Andr. 4. 5. 38.

Ni puerum tollis, jamjam ego hunc mediam in viam
Provolvam, teque ibidem pervolvam in luto. Lucret. lib. 2. 469.
Provolvi fimul ut poffint, & lædere fenfus.

Subter juga & loca provolvere aliquem. Virg. 12. Æn. 533.

Gleba provolvitur. Lucret. lib. 6. 552.

Provolvere fe ad genua, ad pedes alicujus. Liv. 34. 11. Idem 6. 3.

Genibufque ejus provolutus Mithridates, &c. Tacit. 12. Ann. 18.

Provolvens, entis. Partic. Curt. 8. 11. 13. Ingentia faxa in fubeuntes provolventibus barbaris.

Truncum provolvens. Virg. 10. Æn. 555.

Provŏlūtus, a, um. Partic. Curt. 3. 12. 11. Mater & conjux provolutæ ad pedes. Tacit. 14. Ann. 2. 4. extr. Agrippina ufque ad libita Pallantis provoluta. Idem 14. Ann. 61. 3. Provoluta genibus ejus.

Prōvŏmo, [ἐξεμέω] ĕre. ex Pro & Vomo; Evomo. Lucret. lib. 6. 446.

Hic, ubi fe in terras demifit, diffoluitque:
Turbinis immanem vim provomit, atque procellæ. De preftere.

Prōvorsus, a, um. Adj. Provorfum Fulgur appellatur, quod ignoratur, noctu, an interdiu, fit factum. Itaque Jovi fulguri & Summano fit, quod diurna Jovis, nocturna Summani fulgura habentur. Feft. Al. Jovi Fulguratori. conf. prorsum.

Prōut, Adv. [ὥσπερ] i. e. Sicut, Velut: aut quod vulgo dicunt. *Secundum quod.* Plaut. Bacch. 4. 9. 5.

Non Pelides tormento fuit, prout ego herum expugnabo meum.

Subaudi Sic, in priore membro: ut fit fenfus, Non fic Pelides tormento fuit, prout (id eft Ut) ego expugnabo herum meum. Al. Præut. Hor. 2. Serm. 6. 67.

— vernafque procaces
Pafco libatis dapibus, prout cuique libido eft. h. e. Ut cuique libido eft. Ex quo apparet eum, metri caufa, Prout una fyllaba dixiffe, pro Ut. Quintil. lib. 4. cap. 1. Prout afperi, læves, jucundi, &c. Cic. 11. Att. 6. Tuas litteras, prout res poftulat, exfpecto.

Prout Thermitani hominis facultates ferebant. Cic. 4. Verr. 83.

Prout haberi liceret, fi anno fuperiore Quæftor fuiffet. Cic. 1. Philip. 46.

Prout tempus patiebatur. Liv. 9. 43. Raptim collatæ farcinæ in medium, & prout tempus patiebatur, inftructa acies.

Perinde, prout. Quintil. lib. 9. cap. 4. Perinde afperiores erunt, prout oris hiatu fimili aut diverfo pronuntiabuntur.

Prout, ita. Plin. lib. 28. cap. 2. Ac prout quæque accepta funt, ita valere.

Prox, Exclamandi particula, quafi Proba vox: Prox, inquit Feftus, Bona vox, velut quidam putant, fignificare videtur, ut ait Labeo de jure Pontificio libro undecimo. Plaut. Pfeud. 5. 1. 33. Prox! jam pæne inquinavi pallium. al. Pax.

Proxĕnēta, æ. m. [προξενητὴς] Proxenetæ, inquit Budæus, funt Conciliatores & interventores, qualique conglutinatores hominum inter fe ftipulantium & fpondentium, aut quemvis contractum, conventumque ineuntium. Martial. lib. 10. 3.

Quæ fulphurato nolit empta ramento
Vatiniorum proxeneta fractorum. conf. Sen. Epift. 119. Ejus officium fanctum Romanis Regibus, tefte Barth. ad 1. Theb. Stat. p. 387. V. Ulp. l. 2. ff. de proxenet. vel Lex. Pitifc. Gloff. Cyrill. Προξενητὴς, πρόξενος, Conciliator, Proxeneta. Προξένησις, Conciliatio. conf. Suid. Hefych.

Proxenētria, æ. f. [προξενήτρια] Pronuba, nuptiarum conciliatrix. Alciat. lib. 1. Difpunct. cap. 22.

Proxenētĭcum, i. n. [προξενητικὸν] Merces, quæ pro opera proxenetis datur, quæ & licito jure peti poteft. Ulpian. l. j. & ij. D. De proxenet.

Proxĕnia, æ. f. [προξενία] Munus erat in oppidis Græciæ quoddam recipiendorum hofpitio fenatorum, legatorum, magiftratuum: & qui eos recipiebant, qui hofpitio publico cum civitate erant conjuncti, πρόξενοι dicebantur. Hoc munus fignificat Cicero, quum fcribit, 3. Verr. 64. Oftendit munus illud fuum non effe: fe, quum fuæ partes effent hofpitum recipiendorum, tum ipfos tantum Prætores & Confules, non Legatorum affeclas recipere folere. Turneb. [Sed perfpicuum eft, Cic. non de certo, vel ordine, vel munere loqui. Sed potius de onere excipiendi hofpitio Romanos magiftratus, quod velut in orbem inter locupletiores cives uniufcujufque oppidi circuibat. V. Afcon. Pollux 3. 59. & quos fupra dixi.

Proxenus, i, m. [πρόξενος] Idem, quod Proxeneta. V. dict. præced.

Proximatus, **Proximus**, &c. V. prope.

Proxĭmi, facrorum fcriniorum funt, qui fervant fcrinia, & libellos principis. Bud.

De proximo Admiffionum, Epiftolarum & Scriniorum, V. Lex. Pitifc.

P R U

Prūdens, entis. Adj. [φρόνιμος, φρενήρης, νουνεχὴς, ἐπιστήμων, ἐπίφρων, ἔμφρων, περίφρων, εὔβουλος] quafi Providens: interdum Sapiens, aut Sciens dicitur. Unde Juris prudentes vocantur, Qui jus fciunt. V. infra Prudens & Sciens.

Prudens declinatum ab animo. Dicitur enim a Prudentia, Prudens: ut ab Ingenio, Ingeniofus. Varr. de L. L. lib. 7. 5. [Quin potius a Prudens Prudentia, ut a Sciens Scientia, ab Ignorans Ignorantia. Nam & Prudens ex Participio Providens contractum, ut dictum eft.

Prudens & Infciens contraria. Plaut. Capt. prol. 45.

Plus infciens quis fecit, quam prudens boni.

Gnarus & prudens impendentium malorum. Cic. pro Sext. 16. Vetus codex habet, Ignarus & imprudens.

Omitto prudens, i. e. Sciens, & de induftria. Plin. lib. 10. cap. 29.

Prudens, pro Sciens, cum Infinitivo. Plin. lib. 8. cap. 31. de vitulo marino, Evomit fel fuum, ad multa medicamenta utile; item coagulum ad comitiales morbos, ob ea fe peti prudens.

Prudens & Sciens. Ter. Eun. 1. 1. 27.

— & prudens, fciens,
Vivus, videnfque pereo: nec quid agam fcio. Prudens, inquit Donat. eft, Qui intelligentia fua aliquid fentit: Sciens, Qui alicujus indicio rem cognofcit. Ergo Prudens per fefe: Sciens per alios. Cic. 6. Fam. 6. Ut in fabulis Amphiaraus, fic ego prudens & fciens ad peftem, ante oculos pofitam, fum profectus. Idem pro Marcel. 14. Prudens & fciens, tanquam ad interitum ruerem voluntarium.

Ad confilia prudens. Cic. pro Font. 33.

Prudens ingenio. Cic. pro Cluent. 107. Quis P. Octavio Balbo ingenio prudentior? jure peritior?

Prudens

Prudens in Jure. Cic. de Amicit. 50. L. Acilius quia prudens esse in jure Civili putabatur.
Admodum prudens. Cic. de Clar. Orat. 239.
Agricolationis prudens vir. Columel. lib. 2. cap. 2.
Artis. Ovid. 5. Epist. 150.
Destituor prudens artis ab arte mea. de Medicina OEnone loquitur.
Doli. Tacit. 2. Hist. 25. 1.
Locorum prudens. Liv. 34. 11.
Provinciæ animorum. Tacit. Agric. 19. 1.
Rerum animus prudens. Hor. 4. Carm. 9. 35.
Rei militaris prudens. Nepos 9. 1. 2.
Administrandi prudens. Cic. 5. de Fin. 58. Deinde Rerump. administratio, aut administrandi, sciendique prudens, temperata, fortis, & justa ratio. V. not. Grut.
Adulandi gens prudentissima. Juven. 3. Sat. 86.
Juris movendi prudens Claud.2.in Eutrop.347. Al. Novandi.V.Heinf.not.
Moderandi prudens. Tacit. 3. Ann. 69.
Sententia prudens animi. Ovid. 21. Epist. 137.
Civitas Atheniensium prudentissima. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Prudentissimus quisque negotiosus maxime erat. Sallust. Catil. cap. 8.

PRUDENTER, Adv. [φρονητῶς, φρονίμως, νουνεχῶς] Sapienter, provide. Cic. 5. de Fin. 15. Facit igitur L. noster prudenter, qui audire de summo bono potissimum velit.
Aliquid in causa prudenter intexere. Cic. 2. de Orat. 68.
Multa prudenter provisa. Cic. de Amicit. 6.
Compar. Suet. Tiber. cap. 21. Non potuisse quemquam prudentius gerere se, quam tu gesseris, existimo. Cic. 2. de Divin. 5. Belli administrationem prudentius conjectura assequi.
Superl. Cic. 2. de Divin. 150. Acutissime sententias suas prudentissime que defendere. conf. Idem 13. Att. 1. & 5. Fam.17. Val. Max.3.3 ext.4. Anaxarchus totius mundi naturam prudentissime & facundissime expromsit.

PRUDENTIA, æ. f. [φρόνησις, ἐπιφροσύνη, εὐβουλία, προμήθεια] quasi Providentia, a Providendo. V. Non. 1. 198. Cic. 1. de Legib. 60. Quæ virtus ex providendo est appellata prudentia.
Prudentia, quam Græci φρόνησιν dicunt, est rerum expetendarum fugiendarumque scientia. Cic. 1. Off. 135. Idem 2. de Invent. 160. Prudentia est rerum bonarum & malarum & utrarumque scientia. Idem 5. de Finib. 67. Prudentia in delectu bonorum & malorum. Subaudi, Cernitur. Idem 3. de Nat. Deor. 67. Prudentiam Deo tribuemus, quæ constat ex scientia rerum bonarum & malarum, & nec bonarum nec malarum, cui mali nihil est, nec esse potest?
Ut medicina valetudinis, sic vivendi ars est prudentia. Cic. 5. de Fin.16.
Temeritas est florentis ætatis, prudentia senectutis. Cic. de Senect. 78.
Imitatur malitia prudentiam. Cic. in Partit. 18.
Prudentia in judicando. Cic. 10. Philipp. 12.
Prudentia juris Civilis. Cic. 1. de Orat. 256. conf. Habere prud. infra.
Adeon' ego non perspexeram prudentiam litterarum tuarum? Cic. 6. Att. 9.
Altissima. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Civilis. V. Domestica.
Communis. Cic. 5. de Finib. 76. Omnibus artibus volumus attributam esse eam, quæ communis appellatur prudentia. Quam omnes, qui cuique artificio præsunt, debent habere.
Domestica & Civilis. Cic. in Partit. 76. Prudentia, in suis rebus, domestica: in publicis, civilis appellatur.
Major rerum fato prudentia. Virg.1.Georg. 416. Ovid.2. de Arte Am.675.
Adde quod est illis operum prudentia major.
Velox. Pers. 4. Sat. 4.
Vulgaris. Cic. 2. de Orat. 132. Perspicua sunt hæc quidem, & in vulgari prudentia sita.
Acuere prudentiam. V. ACUO.
Adhibere prudentiam. V. ADHIBEO.
Habere magnam alicujus rei. Nepos 5. 2. 1. Habebat enim magnam prudentiam, cum juris civilis, tum rei militaris.
Impertire prudentiam suam ad salutem alicujus. V. IMPERTIO.
Hoc sentire, prudentiæ est: facere, fortitudinis. Cic. pro Sext. 86.
Pro tua prudentia. Cic. 8. Att. 19. Non, pro tua prudentia, debes illud solum animadvertere, quod in præsentia, &c.

PRUDENTIUS, i. m. Poeta Christianus. Floruit Theodosii M. & filiorum ejus temporibus, eo nemo divinius de rebus Christianis unquam scripsit, uti censet Barthius. Vita ejus operibus præmittitur.

PRUĪNA, æ. f. [πάχνη] Ex rore gelido nascitur. A perurendo dicta, quod fruges & virgulta perurat, inquit Paulus. Budæus, Pruina est, quæ lapsa persidet & gelat, nec fit nisi immoto aere & sereno. Auctor Plin. lib. 17 cap. 24. Hoc genere alternis prope annis in Gallia vites, arbores, & frumenta interdum præcocia vitiantur. Etenim pruina a perurendo dicta est, quasi Perurina: urit enim germina, quum sole liquefacta est, ut sæpe vidimus. Vulgo *Gelée*, vocamus. V. Aristoteles in libro de Mundo cap. 4. & 1. Meteor. cap. 10. & seq. Columel. lib. 11. cap. ult. extr. Locis frigidis, ubi timor est, ne autumnalis satio hiemis gelicidiis perura tur, arundinibus humiles cantherii fiunt, iisque virgæ transversæ imponuntur, & virgis stramenta suprajaciuntur, & sic a pruinis semina defenduntur. Cic. 1. de Nat. Deor. 26. Quod pars earum appulsu solis exarserit, pars obriguerit nive, pruinave, longinquo solis abscessu. Plin. lib. 2. cap. 60. Grandinem conglaciato imbre gigni, & nivem eodem humore mollius coacto, pruinam autem ex rore gelido. Vertit Apulejus libellum Aristotelis de Mundo, in ea versione p. 61. Elmenh. sic ait: Glaciem dicimus humorem sereno frigore concretum. Huic est pruina consimilis, si mollities roris matutinis frigoribus incanuit.
Acris pruina. Lucret. lib. 3. 20.
Algentes. Stat. 3. Theb. 469.
Cana. Virg. 2. Georg. 376. Hor. 1. Carm. 4. 4.
Nec prata canis albicant pruinis.
Canens. Sil. lib. 3. 533.
Candentes, Candidæ. Claud. de Nupt. Honor. 52.
Gelidæ. Virg. 2. Georg. 263.
Matutina. Propert lib. 2. 9. 41.
Rorata. Ovid. 3. Fast 357.
Tristes. Valer. 2. Argon. 177.
Vitrea. Ovid. 10. Epist. 7.
Circumfusa pruinis corpora. Virg. 3. Georg. 368. De bobus.
Obrigescere pruina. Cic. in Somn. Scip. 15.
Perferre pruinas ac nives. Cic. 2. in Catil. 23.
Rigens glacie hiemisque pruinis. Petron cap. 122.

PRUINŌSUS, Adj. [παχνώδης] Pruinæ obnoxius. Columel. lib. 3. cap. 20. Seu frigidus & pruinosus, quod non est patiens uredinis.
Fruteta pruniosa. Auson. Idyll. 14. 13.
Herbæ. Ovid. 4. Met. 82.
Nox. Ovid. 2. Amor. 19. 22.
Longa pruinosa frigora nocte pati.
Pannus. Petron. cap. 83.
Sola pruinosis horret facundia pannis.
Regio pruinosa. Columel. lib. 7. cap. 9. Si regio frigida & pruinosa est, quam durissimæ & nigræ fetæ grex eligendus est.
Status cæli frigidus & pruinosus. Columel. 4. 23.
Tenebræ. Ovid. 5. Met. 443.

PRŪNA, æ. f. [ἀνθρακὶς, ἀνθρακιὰ] a Carbone ita distinguitur, quod illa quamdiu ardet, Pruna dicitur: Carbo, quum exstincta fuerit. Virg. in Moreto, 9.
Et cinis obductæ celabat lumina prunæ. Pruna dicta a perurendo.
Prunæ batillus. Hor. 1. Serm. 5. 36.
Prætextam, & latum clavum, prunæque batillum. Venuste ridet Aufidium, qui quum Fundis in oppido exiguo Præturam gereret, insana arrogantia insignibus magistratus Consules superabat, quum tamen Romæ tantum scriba esset. Itaque non prætextam solum & latum clavum, ut Prætor aut Consul Romanus gerebat, sed etiam ignis ei præferebatur, (id enim est quod scribit, Prunæque batillum) quod supra humanam prope conditionem erat, & divinum religiosumque habebatur. Sic imperatoribus, eorumque uxoribus & interdum sororibus, ignis præferri solebat, quod ab Herodiano 1. 8. & passim est adnotatum. Ex Turnebo.
Subjiciunt verubus prunas, & viscera torrent. Virg. 5. Æn. 103.

PRUNETUM, PRUNUM, V. PRUNUS.

PRŪNUS, is. f. [κοκκυμηλέα] Arbor pruna producens. Columel. lib. 2. cap. 2. Multa sunt, quæ & dulcem terram, & frumentis habilem significent, ut juncus, ut calamus, ut gramen & trifolium, ebulum, rubi, pruni silvestres.

PRŪNUM, i. n. [κοκκύμηλον Gl.L. G. & G.L.] pl. Pruna, Fructus pruni.
Globus prunorum. Stat. 4. Silv. 9. 28.
Spini jam ferentes pruna. Virg. 4. Georg. 145.
Corna lapidosa rubescunt prunis, Insita scilicet. Virg. 2. Georg. 34.
Asinina. V. ASINUS.
Autumnalia. Propert. lib. 4. 2. 15.
Cerea. V. CERA.
De prunis Damascenis, est epigramma Martial. lib. 13. 29.
Pruna peregrinæ carie rugosa senectæ
Sume: solent duri solvere ventris onus.
Onychina pruna. V. Onychinus in ONYX.

PRUNĒTUM, i. n. Locus prunis consitus. Calepin.

PRŪRIGA, æ. m. V. PRORIGA, & PERORIGA.

PRŪRIO, īvi, ītum, [κνήθομαι, κνησάω] īre. Libidine scalpendi ardere. Plaut. Bacch. 5. 2. 75. Te amabo, & te amplexabor. N. caput prurit. Idem Pœn. 5. 5. 36. An dentes pruriunt?
In pugnam prurit vitulus. Martial. lib. 3. 58.
Versus pruriunt, Pruritum venereum excitant. Martial. lib. 1. 36.
Lex hæc carminibus data est jocosis,
Ne possint, nisi pruriunt, juvare.

PRURĪTUS, ûs. m. [κνησμὸς] est Scalpendi libido, ab Excursu humoris spirabilis inclusi contra naturam. Plin. lib. 9. cap. 45. Contactos pisces, attrituque petræ scalpentes pruritum, invadit. Q. Seren. 87.
Pruritus autem salsos levat humor aceti.

PRURĪGO, inis. f. Idem. [κνησμὸς] Columel. lib. 7. cap. 5. Nam subest aspera cutis, & velut quædam prurigo. Plin. lib. 20. cap. 8. Nigræ radices ita in aqua coctæ pruriginem tollunt. Vetus codex habet Porriginem.
Pro Cupiditate veneris, Juven. 6. Sat. 326.
Tunc prurigo moræ impatiens, tunc femina simplex.

PRURIGĪNŌSUS, a, um. Adj. Prurigine affectus. Paul. in l. 3. D. de ædilit. edict. In Priapeis n. 63.
Quæ ut tot figuras, quot Philænis enarrat,
Non invenit, pruriginosa discedit.

PRURIŌSUS, a, um. aliud Adj. Cæl. Aurel. Tard. 2. 1. 33. Squilla, quam vulgo bulbum pruriosum vocant. V. Reines. Var. Lect. 3. 18.

PRŪSA, æ. f. [Προῦσα] Oppidum est Bithyniæ, Phrygibus & Mysis finitimum, a Prusia rege, qui contra Crœsum bellum gessit, ad radices Olympi montis conditum. Strab. lib. 12. Plin. lib. 5. cap. 32. ab Annibale id conditum esse putat, cum Prusiade confundens. V. mox. Hodie *Bursia*. Hinc

PRUSENSIS, e, Adj. [Προυσαεὺς] Populi Prusam inhabitantes. V. Steph. de hac & seq. in Προῦσα.

PRŪSIAS, ădis. f. [Προυσιὰς] Urbs Bithyniæ, olim Cius dicta, a Prusia rege condita, cognomento Zelata, ad Arganthonium montem. Strabo lib. 12. Plin. lib. 5. cap. 32. Prusam vocat, collocatque sub monte Hypio. [Immo alia Prusa est. V. Steph. ibid. & Cellarii Geogr. Ant. vol. 2. p. 242.

PRŪSIAS, æ. m. [Προυσίας] de quo multa Livius lib. 45. extr. Bithyniæ rex, qui Annibalem huc concedentem suscepit, post Antiochum superatum, & Phrygiæ Hellespontiæ ditione, Attalicis ex composito cessit. V. Strab. lib. 12. & Nep. 23 12. 3.

PRUSIĂCUS, a, um. Adj. [Προυσιακὸς] Sil. 13. 888.
Donec Prusiacas delatus segniter oras.

PRUSSIA, æ. f. Regio in Europæ Septentrionalibus amplissima, quæ ex una parte Poloniæ regi, ex altera vero Electoribus Brandeburgicis, regalem quibus addit titulum, subjecta est. V. BORUSSIA.

P R Y

PRYMNĒSIUM, i. n. [πρυμνήσιον] Funis nauticus. Paulus, Primnesius, palus, ad quem funis nauticus religatur, quem alii Tonsillam dicunt. [Etiam Pollux 1. 9. f. 93. Retinaculis navis jungit. Gloss. Cyrill. Πρύμνα, Puppis, & Πρυμνήσια, Retinacula, V. Scheff. de Mil. Nav. 2. 5. p. 151. Suidas tamen Πρυμνήσιον τὸ δεσμὸν χοινίον. conf. Hesych. & Phavorin.

PRYTĂNEUM, i. n. [Πρυτανεῖον] Locus erat Athenis in arce dignissimus, ubi judices & magistratus habere consilium solebant. In Prytaneo item alebantur publice qui bene meriti erant de Rep. qui honos habebatur maximus. Sic dictum quasi πυρὸς ταμιεῖον, Tritici promptuarium, velut horreum publicum. Dionysius Prytanea vocat Curias, in quibus sacra fiebant ab iis, qui maximam in urbe habebant potestatem. Cic. I. de Orat. 232. Et ut ei victus quotidianus in Prytaneo publice præberetur. Liv. 41. 25. Cyzici in Prytaneum: id est penetrale urbis, ubi publice, quibus is honos datus est, vescuntur, vasa aurea mensæ unius posuit. V. Meurs. in Areopago cap. 11.
Aliis Prytaneum proprie est, ubicunque Vesta colebatur, dictumque ita putant quasi πυρὸς ταμεῖον quod in omnibus Græciæ civitatibus Vesta culta; unde & legimus Prytaneum Tarentinorum, Corinthiorum, Rhodiorum, Eleorum, aliorumque multorum; ut ostendit Casaub. Animadv. in Athenæum, 15. 19. conf. Suid.

PRYTĂNIS, is. [πρύτανις] Magistratus, præfectus, administrator, ut Consul: quem publici consilii principem appellabant. A verbo πρυτανεύω quod est Administro, guberno, & magistratum exerceo. Sen. de Tranquil. cap. 3. Non vis nisi Consul, aut Prytanis, aut Ceryx, aut Sufes administrare rempublicam. conf. Spanh. de U. & P. Num. diss. 9. V. & Suid.

P S

PS. Præceps, Possunt, Pedem semis cum triente, Passus. P. S. Pecunia sua, Per senilem, Posteris suis, Proprio sumptu, Posuit sibi, Publico sumptu, Provincia Sicilia, Proserpinæ sacrum.

P S A

PSĂLIS, idis. f. [ψαλίς] & Dimin. PSALĬDION, i. n. [ψαλίδιον] Forfex, quam Pollux lib. 7. cap. 22. & iterum lib. 10. cap. 28. ponit inter instrumenta muliebria.

PSALLIUM, i. n. [ψάλλιον] Circulus, qui freno additur. Item Frenum ipsum. Suid. ψαλλίοις, χαλινοῖς. Hinc
Psallium injicere, est Moderamine quodam ferocientem coercere. V. Chiliad.

PSALLO, [ψάλλω] ĕre. Canere, cantare. Gell. lib. 19. cap. 9. Qui canerent voce, & qui psallerent. i. e. Citharam pulsarent, inquit Budæus. Hor. 2. Epist. 1. 34.
— pingimus, atque
Psallimus, & luctamur Achivis doctius unctis.
Doctus psallere. Hor. 4. Carm. 13. 7. Aur. Vict. Cæs. cap. 5. Psallere per cœtus. Apul. Florid 2. & Met. 5. &c. Gloss. Cyrill. ψάλλω, Nablizo, Psalmizo. conf. Suid.

PSALMA, ătis. n. [ψάλμα] Quod psallitur. Diapsalma, [διάψαλμα] Silentium & quies quædam inter psallendum interposita. Nam ut Sympsalma dicitur vocum copulatio in cantando, ita Diapsalma disjunctio, ubi quædam requies distinctæ continuationis ostenditur.

PSALMUS, i. m. [ψαλμός] Canticum; a ψάλλω, canto, quod ad psalterium cantaretur. Tertull. adv. Jud. cap. 14. & ad Uxor. 2. 9. &c.

PSALMIZO, V. PSALLO.

PSALMISTA, æ. m. Hieron. adv. Pelag. 1. 1. & 3. 1. &c.
Psalmista vulgo dicitur. Utitur & Vives. H. St. desuit hæc vox In Lugd.

PSALTA, vel PSALTES, æ. m. [ψάλτης] Latine Cantor dicitur. Quintil. 1. 10. Psaltis se & Geometris multa dicit dedisse. Sidon. 8. Epist. 9.
Chorda, voce, metro, stupende psaltes. V. Suid. Gloss. Cyrill. ψάλτης, Nablio, Psalta.

PSALTRIUS, i. m. Idem. Cic. de Arusp. Resp. 44. P. Clodius a crocota, a mitra, a muliebribus soleis, purpureisque fasciolis, a strophio, a psaltrio, a flagitio, a stupro, est factus repente popularis. Al. Psalterio, al. Psaltria. [Non est certe a Psaltrius, i. m. sed a n. Psaltrium, quod pro Psalterio dictum videtur.

PSALTRIA, æ. f. [ψάλτρια] Cantatrix. Ter. Adelph. 3. 3. 34. Isthæc jam penes vos psaltria est? Cic. pro Sext. 116. Qui in cœtum mulierum pro psaltria adducitur. Gloss. Cyrill. ψάλτρια, ἡ κιθαρίστρια, Fidicina.

PSALTĒRIUM, i. n. [ψαλτήριον] Græca dictio, Hebraice *Nablon* dicitur: Genus organi musici, dulcius & amœnius sonans quam cithara, cujus similitudinem quidem habet, ipsa tamen non est. Varro apud Nonium 3. 149. Scientia doceat, quemadmodum in psalterio extendamus nervias. V. Scalig. Fragm. p. 129. vel. Lev. Pitisc. Gloss. Cyrill. ψαλτήριον, Sambucum. conf. Suid.
Psalterium, non solum Organum musicum significat: sed ipsum quoque Canticum aut Psalmum denotat. Paul. lib. 5. Sententiarum tit. 4. Psalterium, quod vulgo dicitur Canticum, in alterius infamiam compositum, & publice cantatum, tam in eos qui hoc cantaverint, quam in eos qui composuerint, extra ordinem vindicatur, eo acrius, si personæ dignitas ab hac injuria defendenda sit. V. Voss. Lex. Etym.
Psalteria, n. pl. Quintil. lib. 1. cap. 10. p. 109. Burm. Nec psalteria & spadicas, etiam virginibus probis recusanda. De Musica. conf. Scalig. in lib. 5. Manil. p. 367.
Arguta psalteria. Virg. in Cyri, 177.
Non arguta sonant tenui psalteria chorda.

PSALMĬCĀNUS, a, um. Adj. Theodulf. 2. Carm. 19. pro Davide.

PSALMĬCEN, inis. m. ut, Clerici psalmicines. Sidon. 5. Epist. 17.

PSALMŎGRĂPHUS, i. m. [ψαλμογράφος] Sidon. 7. Epist. 9. Tertull. adv. Marc. 3. 120. & Fortunat. 9. 2. &c.

PSALMŌDĬA, æ. f. [ψαλμῳδία] Cantus mistus; quum aliquis canit ad musicum instrumentum.

PSALLŎCĬTHĂRISTÆ, [ψαλλοκιθαρισταί] Suet. Domit. cap. 4. Certabant etiam & prosa oratione Græce Latineque, ac præter citharœdos, chorocitharistæ quoque & psallocitharistæ. al. Psilocitharistæ emendatius. q. V.

PSĂMĂTE, es. f. [Ψαμάθη] Fons apud Thebas. Valer. 1. Argon. 364.
Qui tenet undisonam Psamaten.
Ponitur etiam pro Urbe & Monte.
Fuit & Psamate, Crotopi Argivorum regis filia, ex qua compressa Apollo Linum filium sustulit, quem inter sentes a matre occultatum canes dilacerarunt, ut late prosequitur Stat. 1. Theb. 750. &c.
Alia Psamate Nympha fuit, Nerei filia & Phorci mater, de qua Ovid. 11. Met. 399.
Cæruleam Peleus Psamaten, ut finiat iram
Orat, &c.

PSĀMATHŪS, vel PSAMMĂTHUS, untis. f. [Ψαμαθοῦς, ἡ Ψαμμαθοῦς] Oppidum Laconicum Hinc

PSAMATHUNTIUS, [Ψαμαθούντιος] sive PSAMATHUSIUS, [Ψαμαθούσιος] gentile. Steph.

PSAMMENITUS, i. m. [Ψαμμήνιτος] Herodoto lib. 3. Amasis filius, Ægyptiorum rex, qui a Cambyse victus, epoto sanguine taurino exspiravit.

PSAMMĒTĬCHUS, i. m. [Ψαμμήτιχος] Rex Ægypti, cujus tempore, teste Herodoto lib. 2. ducenta & octo millia Ægyptiorum ad Æthiopes transiere. conf. Plin. 6. 30. & 36. 13.

PSAPHIS, is. f. [Ψαφίς] Oropiorum civitas, in confinio Atticæ & Bœotiæ. Hic situm erat Amphiarai oraculum quoddam venerabile, ubi Amphiaraum fugitantem, ut Sophocles ait, scissa Thebana tellus hausit ipsis cum armis curruque quadrijugo. Strab. lib. 9.

PSAPHON, ōnis. m. Libycorum deus. Is Psaphon quum despectissimus esset, & ultimæ notæ, vocales aves edocuit hæc verba eloqui: Magnus deus Psaphon: Quibus dimissis in lucos, audita voce, apud rudes populos est pro deo habitus. Alex. Alex. lib. 6. cap. 4. De Hannone Carthaginiensi idem, sed frustra, conato. V. Ælian. Var. Hist. 14. 39.

PSARONIUS, i. m. Lapidis genus, quem Thebaicum & Pyrrhopœcilon appellari dicit Plin. lib. 36. cap. 22.

P S E

PSĔBŌA, æ. f. [Ψεβώα] Lacus ingens in Ægypto supra Meroen, qui insulam, ut Strabo lib. 17. scribit, habet satis amplam & habitatam. Steph. est Psebo, Ψεβώ.

PSĔCĂS, ădis. f. [ψεκάς] Gutta, sive stilla dici potest. Apul. lib. de Mundo p. 61. Elmenh. ex Aristotele cap. 4. Psecadas interpretatur Stillicidia.
Micæ quoque auri inter arenas lucentes Psecades dicuntur.
Quinetiam Ancillæ, quæ delicatarum matronarum capillos medicato fuco conspergebant, a Græcis hoc nomine appellatæ sunt. Juven. 6. Sat. 489.
Componit crinem laceratis ipsa capillis
Nuda humero Psecas, infelix, nudisque mamillis. Apud Cic. 8. Fam. 15. Dea nato opponitur Psecade seu ancilla natus. Ita Dianæ ornatricem nominat Ovid. 3. Met. 170.
Excipiunt laticem Nymphæque, Hyaleque, Rhanisque,
Et Psecas, & Phyale, funduntque capacibus urnis. Dicitur a ψεκάζειν, irrorare, stillare, inspergere. V. Schol. vet. Juvenal. Reines. Inscript. 1. 89. & Lex. Pitisc. [Apud Juvenal. Nuda humeros legendum videtur.

PSEGMA, ătis. n. [ψῆγμα] Idem fere quod Flos æris. Agricola Plin. lib. 34. cap. 13. In ærariis officinis & psegma fit, jam liquato ære atque percocto, additis etiamnum carbonibus, paulatimque accensis, ac repente vehementiori flatu exponitur æris palea quædam. Ex veteri codice legendum Smegma. [Hard. Spegma ex MSS. unde Psegma conjicit.
Psegma quoque pro Ramento auri usurpatur, ut apud Herodotum in Thalia, Indi, inquit, ut sunt multitudine multo numerosissima omnium quos novimus hominum, ita tributum conferebant aliorum comparatione maximum: trecenta scilicet & sexaginta psegmatis talenta, id est aurei ramenti. Ramentum auri, arena est aurea, ob id alio nomine ab eodem auctore Chrysitis dicta. Chrysammos etiam ad verbum aurea arena dicitur lib. XI. codicis Justiniani. Aurum autem ramentitium, inquit ille, invenitur esse talentûm Euboicorum quatuor millium sexcentorum & octoginta, si ita ratio ineatur ut psegma terdecies tanto argenti rependatur. Strabo lib. 3. Ac ne aurum quidem solum effoditur, sed etiam trahitur. Deferunt enim aurum amnes, & torrentes auream arenam: quæ etiam multis in locis aquarum indigis reperitur: sed in his non apparet: in iis autem locis, quæ fluminibus alluuntur, auri psegma, id est scobs aurea, resplendescit. Budæus.

PSELLION, i. n. [ψέλλιον] Armilla, ornamentum manuum, apud Xenophontem lib. 1. ἀναβάσεως, & apud Plutarchum in Cimone, recensentem spolia Persica. Traditque Athenæus hæc ex margaritis quandoque fieri solita. Porro nota est historia Brenni Gallorum regis, qui quum depopulatus Asiam Ephesum adventasset, plebejam puellam adamavit, quæ ei & concubitum, & Ephesi proditionem pollicita est, si mundum sibi muliebrem & psellia traderet: quod annuit Brennus, & oravit milites, ut in avarissimæ puellæ gremium, aurum quod gestabant, immitterent: quo ea obruta periit, ut scripsit Clitophon lib. 1. rerum Gallicarum, & ex ejus auctoritate Plutarch. in Parallelis, cap. 30. Psellion autem inter ornamenta carpi, hoc est juncturæ manuum, ponit Pollux lib. 5. cap. 16. Hinc

PSELLIOPHORI, [ψελλιοφόροι] i. e. Armillati, Herodoto dicuntur lib. 2.

PSĒPHISMA, ătis. n. [ψήφισμα] dictio Græca, quæ Decretum populi significat Cic. pro Flacc. 15. Sic sunt expressa ista præclara, quæ recitantur, psephismata, non sententiis, nec auctoritatibus declarata. Ibid 75. Possem recitare psephismata Smyrnæorum, quæ fecerunt in Castricium mortuum. conf. Plin. 10. Epist. 52.

PSEUDOS, vel per Græcam litteram PSEYDOS, [ψεῦδος] Latine dicitur Falsum, seu Mendacium. Unde composita, quæ sequuntur.

PSEUDĂCŎRUS, i. m. [ψευδάκορος] Acorum mentiens Iris lutea, Junioribus Botanicis.

PSEUDANCHŪSA, æ. f. [ψευδάγχουσα] Planta, quasi Falso anchusa dicta, de qua Plin. 22. 2.

PSEUDĂPŎSTŎLUS, i. m. [ψευδαπόστολος] Tertull. de Præscript. cap. 4. & de Resurr. cap. 24. & contra Marcion. 4. 3.

PSEUDĒNĔDRUS, i. m. [ψευδένεδρος] Jul. Firmic. lib. 3. cap. 8. Mercurius pseudenedros sæpius fecit. Cæl. lib. 11. cap. 7. Insidiatores fictos Firmicus pseudenedros nuncupat. Nam & apud Xenophontem, ψευδενέδραν legimus pro fictis insidiis.

PSEUDĒSIŎDĪON, i. n. [ψευδησιόδειον] i. e. Quod falso Hesiodo ascribitur. Cic 7. Att. 13.

PSEUDĪSŎDŎMON, i. n. [ψευδισόδομον] i. e. Inæqualiter structum. Plin. 36. 22. extr.

PSEUDŎALĒTHĪNUS, a, um. Adj. [ψευδοαληθινός] i. e. Purpuram imitans ut, Pseudoalethinæ vestes, apud Cyprian. V. Salmas. Hist. Aug p. 342.

PSEUDŎBŪNION, i. n. [ψευδοβούνιον] Herba, quæ ut Plin. lib. 24. cap. 16. ait, napi folia habet, fruticans palmi altitudine. Laudatissima in Creta. Βουνιὰς Napus.

Pseudocalidus, a, um. Adj. Vox hybrida. Calorem mentiens. Marc. Emp. cap. 8.

Pseudŏcăto, ōnis. m. [Ψευδοκάτων] Cic. 1. Att. 11.

Pseudŏchristus, i. m. [Ψευδόχριστος] Tertull. adv. Marc. 3. 3. Fides apud Pfeudochriftos facillima.

Pseudŏcŏrăsium, i. n. [Ψευδοκορακήσιον] Litus magnum inter Corycum & Seleuciam Ifauricam tria ftadia longum, & in Lunæ fimilitudinem curvatum Stephan.

Pseudŏdămăsippus, i. m. [Ψευδοδαμάσιππος] Cic. 7. Fam. 24. Si enim Damafippus in fententia non manebit, aliquem Pfeudodamafippum vel cum jactura reperiemus.

Pseudŏdecĭmiānus, i. m. [Ψευδοδεκιμιανός] Piri genus, quafi Falfus Decimianus. Plin. lib. 15. cap. 15.

Pseudŏdia, æ. f. [Ψευδῳδία] Falfa cantio. Hieron. Epift. 79.

Pseudodiaconus, i. m. [Ψευδοδιάκονος] Hieron. Epift. 79. ad Alipium & Auguft.

Pseudodictamnum, i. n. [Ψευδοδίκταμνον] Falfum dictamnum. Genus herbæ, quæ in Creta fimilis pulegio nafcitur. Plin. lib. 26. cap. 9.

Pseudŏdiptĕrus, a, um. Adj. [Ψευδοδίπτερος] Vitruv. 7. præf. & 3. 1. & 2. conf. Baldi Lex. p. 82. & dipteron, pteron, &c.

Pseudŏepiscŏpus, i. m. [Ψευδοεπίσκοπος] Cyprian. lib. 55. 11.

Pseudoflāvus, a, um. Adj. Vox hybrida. ut, Color pfeudoflavus. Marc. Empir. cap. 8.

Pseudographus, a, um. Adj. [Ψευδόγραφος] Falfo infcriptus. Sarisb. Epift. 172. Librum fapientiæ fcripfit Philo, diciturque pfeudographus.

Pseudŏgrăphe, Adv. [Ψευδογράφως] Donatus in vita Virg. Multa pfeudographe fub alieno nomine funt prolata.

Pseudographiæ, arum. f. pl. [Ψευδογραφίαι] Quintil. lib. 1. cap. 10. Fit hoc & in numeris per quafdam, quas pfeudographias vocant, quibus pueri ludere folebamus.

Pseudogratia, æ. f. Vox Græco Lat. i. e. Gratia ficta. Sarisb. 2. ult. Pfeudogratiam vendere.

Pseudolĭquĭdus, a, um. Adj. fimiliter fictum. Marcell. Emp. cap. 16.

Pseudolŏgus, i. m. [Ψευδολόγος] Falfa loquens, mendax.

Pseudŏlus, i. m. [Ψεύδολος] Servus veterator & fraudulentus. a quo nomen Plautinæ comœdiæ impofitum eft. Cic. de Senect. cap. 14.

Pseudŏmĕlanthium, i. n. [Ψευδομελάνθιον] quafi Falfum melanthium, apud Diofcor. in Matthiolo lib. 3. cap. 78. herba eft, quæ fponte fua nafcitur inter fegetes: flores habet cæruleos: erigitur ad fpicarum altitudinem culmis hirfute nodatis.

Pseudŏmĕnos, i. m. [Ψευδόμενος] Genus ratiocinationis captiofæ. Cic. 2. de Divin. 11. Quomodo autem mentientem, quem ψευδόμενον vocant, diffolvas? Sic 4. Acad. 147. Sen. Epift. 45. Quid me detines in eo, quem tu ipfe Pfeudomenon appellas. Plura vide apud Gell. 5. 17. & 9. 16.

Pseudonardos, i. f. [Ψευδόναρδος] Herba nardum referens. Plin. lib. 12. cap. 12.

Pseudŏnўmos, i. c. [Ψευδώνυμος] Falfum nomen gerens, nomen mentiens.

Pseudŏpĕnias, æ. f. [Ψευδοπενίας] Promontorium eft Cyrenaicæ, in quo eft fita Berenice, juxta lacum Tritoniadem, in quo infula eft, quæ Veneris templum habuit. Strab. lib. 17.

Pseudŏpĕriptĕrus, a, um. Adj. [Ψευδοπερίπτερος] Falfos ordines habens. Vitruv. 4. 7. conf. pseudodipterus, &c.

Pseudŏphĭlippus, i. m. [Ψευδοφίλιππος] Cic. 2. de Lege Agrar. 89. Paterc. 1. 11. 1. Fictus rex Macedoniæ Philippus.

Pseudophilosophia, æ. f. [Ψευδοφιλοσοφία] Falfa fapientia, quæ non veritate nititur, fed vana & fallaci ratione, qualis fuit Sophiftarum veterum & juniorum.

Pseudoporticus, ûs. f. Vox Ex Græca & Latina conficta. Falfa porticus. Nam in ædificiis, partes quæ fiunt ad imitationem, nec integrum nec principalem; fed precarium, aut temporarium ufum præbent, quafi alienum opus mentientia, hoc nomine infigniri folent: ut Pfeudothyrum, & Pfeudoancæ, fimiliaque his complura apud Vitruvium, conf. Plin. 6. 57.

Pseudŏprŏphēta, æ. m. [Ψευδοπροφήτης] Falfus propheta. Tertull. de Refurr. cap. 24. de Anima, cap. 2. & de Præfcript. cap. 4.

Pseudoprophetis, ĭdis. f. [Ψευδοπροφῆτις] Idem de Anima, cap. 57.

Pseudoprophetīa, æ. f. [Ψευδοπροφητεία] Idem de Jejun cap. 2.

Pseudŏpylæ, arum. f. pl. [Ψευδόπυλαι] Infulæ juxta portum Ifidis apud Troglodytas. Plin. lib. 6. cap. 29.

Pseudŏsĕlīnum, i. n. [Ψευδοσέλινον] Apiaftrum. Apul. de Herb. cap. 2.

Pseudŏsmărăgdus, i. m. [Ψευδοσμάραγδος] Ex dimidia parte fmaragdus, ex dimidia iafpis. Plin. 37. 5.

Pseudŏthўrum, i. n. [Ψευδόθυρον] Falfum oftium: unde pro Poftico fumitur. Cic. 4. in Verr. 50. Ea quemadmodum ad iftum poftea per pfeudothyrum revertantur, tabulis vobis, & teftibus, Judices, planum faciam. Idem Poft red. in Senat. 14. Non janua receptis, fed pfeudothyro intromiffis voluptatibus.

Pseudŏurbānus, a, um. Adj. Vox Græco-Lat. Columel. lib. 1. cap. 6. Pfeudourbana ædificia, dicuntur a Vitruvio 6. 8. Ædificia ruftica, urbana elegantia exftructa. Budæus.

P S I

Psialgicus, V. psoalgicus.

Psīlæ, arum. f. pl. [ψιλαί] a ψιλός nudus; funt Veftes villis carentes: uti contra, Amphitapæ, Tapetes utrinque habentes villos. V. Lucil. apud Non. 14. 24. & Turneb. Adverf. 28. 20. [Gloff. Cyrill. Ψιλόν, tenue Babylonicum, n. g.

Psile, [Ψιλή] Infula circa Ephefum. Plin. lib. 5. cap. 31.

Psīlocĭthărista, æ. m. [Ψιλοκιθαριστής] Qui fola cithara, non juncta voce canit. V. psallocitharista.

Psīlōthrum, i. n. [Ψίλωθρον] Plin. lib. 23. cap. 1. Vitis alba eft, quam Græci ampeloleucen, alii ophioftaphylon, alii melothron, alii pfilothrum. Hujus farmenta longis & exilibus internodiis geniculata fcandunt. Folia pampinofa, ad magnitudinem hederæ dividuntur, ut vitium. Radix alba, grandis, raphano fimilis initio: ex ea caules afparagi fimilitudine exeunt. Et paulo poft, Semen in uva raris acinis dependet, fucco rubenti, poftea croci. Et paulo poft, Vitia cutis in facie, varofque, & lentigines, & fugillata emendat, & cicatrices. conf. Pallad. 1. 35. Pfilothrum, Unguentum depilatorium, quo mulieres utebantur: a ψιλόω nudo. Martial. lib. 6. 93.

> Pfilothro nitet, aut acida latet oblita creta.

Al. Viret. conf. Lamprid. in Heliog. cap. 31. V. dict. feq.

Psilothro, āre. Pilos exftirpare per pfilothri medicamentum. Plin. Valer. 3. 52. V. Barth. Adverf. 28. 20.

Psimmythium, vel Psimythium, i. n. [ψιμμύθιον] Plin. lib. 34. c. 18. Pfimmythium quoque, hoc eft Ceruffam, plumbariæ dant officinæ. Laudatiffimum in Rhodo. Fit autem ramentis plumbi tenuiffimis fuper vas aceti afperrimi impofitis, atque ita deftillantibus, &c. [Hanc opinor Martialem Acidam cretam intelligere. V. paulo ante in psilothrum. Gloff. Cyrill. Ψιμύθιον, Cimuffa, Ψιμυθιστής, Cimuffator. An Ceruffa, & Ceruffator?

Psĭmythus, i. m. [ψίμυθος] Idem. De hac vide Vitruv. lib. 7. cap. 12. & Diofcor. lib. 5. cap. 94. Al. 103. qui ψιμμίθιον per ι fcribit.

Psitta, æ. f. [ψίττα] Pifcis plani generis, quem nos Pafferem vocamus, ut vertit Theodorus ex Ariftotele de Natura animalium. Plin. lib. 9. cap. 16.

Psittăcus, i. m. [ψιττάκη, ἀνθρωπόγλωσσον] Avis Indica, vocem humanam miro naturæ artificio effingens. Martial. lib. 14. 73.

> Pfittacus a vobis aliorum nomina difcam:
> Hoc didici per me dicere, Cæfar ave.

Plin. lib. 10. cap. 42. Super omnia humanas voces reddunt, pfittaci quidem etiam fermocinantes. India autem hanc mittit, Sittacen vocant, viridem toto corpore, torque tantum miniato in cervice diftinctam. Imperatores falutat, & quæ accipit verba pronuntiat. In vino præcipue lafciva. Capiti ejus duritia eadem, quæ roftro, &c. Perf. Sat. prolog. 8.

> Quis expedivit pfittaco fuum χαῖρε,
> Picafque docuit noftra verba conari?

Stat. 2 Silv. 4. pr.

> Pfittace, dux volucrum, domini facunda voluptas,
> Humanæ folers imitator, pfittace, linguæ.

Idem v. 25.

> Occidit aëriæ celeberrima gloria gentis
> Pfittacus, ille plagæ viridis regnator Eoæ.

In Gloff. Cyrill. fcribitur unico τ ψιτακός, Pfittacus.

Psittacīnus, a, um. Adj. [ψιττακινός] Scribon. Largus Comp. 27. Collyrium pfittacinum a colore viridi ita dictum.

P S O

Psoadĭcus, a, um. [ψοαδικός] Qui clunium dolore afficitur. Cæl. Aurel. Tard. 5. 1. Nam ψόας Lumbos interpretantur. V. feq. dict.

Psŏalgĭcus, a, um. [ψοαλγικός] Laborans lumbis, a ψόα lumbus, & ἄλγος dolor. Theod. Prifc. 2. 34. Male fcribitur Pfialgicus. [Pfyalgicus non fpreverim. Nam ψύα & ψόα eadem dictio. V. Henr. Steph. Thef. Gr. To. 4. col. 700. Gloff. Cyrill. ψύα, Lumbus. ὀξυπύας. conf. lumbago.

Psŏleos, i. m. [ψολεός] Verpus. Priap. Carm. 68.

> Pfoleon ille vocat, quod nos pfoloenta vocamus.

Ψολόεις, Fuliginofus.

Psōphis, ĭdis. f. [Ψωφίς] Arcadiæ civitas, a Pfophide Lycaonis filio, aut, ut alii malunt, a Pfophide Erycis Sicani filia condita. Ovid. lib. 5. Met. 607.

> Ufque fub Orchomenon, & Pfophida, Cyllenenque.

conf. Stat. 4. Theb. 296. In infula quoque Venetorum Zazyntho arx ipfa vocabatur Pfophis: & aliæ multis locis. Hermol. in Plin.
Eft & alterum ejufdem nominis oppidum in Arcadia.
Item tertium in Achaja. Steph.

Psōra, æ. f. [ψώρα] Lepra. Plin. lib. 20. cap. 1. fcabiem pforam appellat; quam tufis cæpis fanari poffe eodem libro cap. 5. ait. Idem Plin. eodem ipfo libro, cap. 9. lepram a pfora feparat. Lepras, inquit, & pforas cum alumine rotundo ex aceto. Et paulo poft, Item, inquit, pforas & lepras veteres, ipfius tribus partibus, cum duabus aluminis in aceto acri illitis. Loquitur de braffica crifpatæ viribus: multis quoque ejufdem libri infequentibus capitulis pforam a lepra diftinguit, ut verear ne non auctor Lexici Græci aberraverit in expofitione ejufdem dictionis. V. Cælium lib. 6. cap. 6. Gloff. Cyrill. Ψώρα, Scabia, Scabies; Ψωρᾶν, Scabio; Ψωρός, Ψωρώδης, Scabiofus, Scaber. Gloff. Philox. Scaber, Ψωρός, Scavia, Ψώρα, Scabies, Ψωρᾷ, Scavet, κνήθει, Scabiofus, ψωρός, λεπρός.
Pfora fit a ψῶ fcalpo. Nam qui pfora laborant, ulcera five puftulas fupra modum contingere, palpare, & fcalpere cupiunt.

Psorĭcus, a, um. Adj. [ψωρικός] &

Psoricum, i. n. [ψωρικόν] medicamentum ad oculos fcabros commendatum. Celf. lib. 6. cap. 6. 31. ubi indicat ad oculos fcabros collyria. V. & Plin. lib. 34. cap. 12.

Psōranthĕmis, ĭdis. f. [ψωρανθεμίς] Infructuofa herba rofmarini. Apul. de Herb. cap. 779.

P S Y

Psўche, es. f. [ψυχή] Anima. Pfychen ut formofiffimam puellam Cupidini nuptam, & ab eodem defertam, fiftit Apul. Met. 4. Cujus fabulam allegorice ad animam retulit Fulgent. V. Beroald. Not. p. m. 522.

Psyche, [Ψυχή] Marphadatis in Cappadocia reguli uxor, quam Catonis Uticenfis filius corrupit. Unde jocus, Cato βασιλικὴν ψυχὴν ἔχει. V. Cæl. Rhod. Ant. Lect. 24. 9.

Psўchĭcus, a, um. Adj. [ψυχικός] Animalis, Gloff. Gr. Lat. qui & Carnalis dicitur. V. Suid. & Suic. Thef. Ecclef. Tertull. fcripfit librum contra Pfychicos. conf. Idem adverf. Marc. 4. cap. 22.

Psўchŏmăchia, æ. f. [ψυχομαχία] Compugnantia animi; fic carmen fuum vocat Prudentius, in quo pugna virtutum & vitiorum, quæ in anima funt, defcribitur. Gloff. Cyrill. Ψυχομαχία, Jurgium.

Psychomantia, æ. f. [ψυχομαντεία] Genus divinationis permanium evocationem. V. necromantia.

Psўchŏmantīum, i. n. [ψυχομαντεῖον] Locus vaticinii, ubi fiebat manium evocatio. Cic. 1. Tufc. 115. Ait enim Termaneum quendam Elyfium, quum graviter filii mortem mæreret, veniffe in pfychomantium, quærentem quæ fuiffet tantæ calamitatis caufa, &c. Idem 1. de Divin. 132. Neque eos, qui quæftus caufa ariolentur, nec pfychomantia quidem, quibus Appius amicus tuus uti folebat, agnofcere.

Psўchŏtrŏphum, i. n. [ψυχότροφον] Herba duorum cubitorum altitudine angulofum habens caulem, a radice fpargens folia fere lapathi, ferrata, femine purpureo: in Italia Serratula dicitur, in Gallia vero

Vetto-

Vettonica. Plin. lib. 25. cap. 8. Pſychotrophon inde dictum, quod locis potiſſimum gaudeat alſioſis, ſeu frigidis. Nam ψῦχος Frigus.
Pſychotrophi item Piſces quidam appellantur, quod umbroſos ſectentur receſſus, ac humido frigidoque delectentur elemento.

Psychrŏlŏgus, i. m. [ψυχρόλογος] Qui frigida loquitur & abſurda, nec plauſu excipienda, Qui boni nihil profert: Cujuſmodi ſermo inde Psychrologia, æ. f. [Ψυχρολογία] vocatur.

Psychrŏlūsia, æ. f. [ψυχρολουσία] Frigidum lavacrum. V. Cæl. Aurel. Acut. 1. 14. 112. & Tard. 1. 1. 47. &c.

Psychrŏlūta, vel Psychrolutes, æ, m. [ψυχρολούτης] Qui frigida lavatur. Veteres enim frigida tantum utebantur: calida vero balnea valetudinariis deſerviebant. Senec. Epiſt. 53.pr. Memor artificii mei veteris, mitto me in mare, quomodo pſychrolutam decet, gauſapatus. Idem Epiſt. 83. Ille tantus pſychrolutes, qui Calendis Januariis in Euripum ſaltabam, qui anno novo, quemadmodum legere, ſcribere, dicere aliquid, ſic auſpicabar in Virginem deſilire, &c.

Psydrăcion, i. n. [ψυδράκιον] Genus puſtularum durarum & ſubalbidarum acutarumque, caput præcipue infeſtantium. Paul. Ægineta. Celſ. 5. 28. Gloſſ. Cyrill. Ψυδράκιον, Papula. Eſt autem Dimin. a

Psydrax, ăcis. f. [ψύδραξ] Morbus, ſeu Ulcus in capite, de quo Galen. lib. 2. de Compoſit. pharm. cap. 9. Idem ac Pſydracium.

Psygnum, i. n. Portus ingens eſt ad radices Elephantis montis, apud Cynocephalos. Strab lib. 16.

Psylli, orum. m. [Ψύλλοι] Populi ſunt Libyæ in Africa, a Pſyllo rege dicti, quibus, ut ſcribit Plin lib. 7. cap. 2. virus exitiale ſerpentibus ingenitum fuit, & cujus odore ſopirent eas. Mos vero illis fuit liberos genitos protinus objiciendi ſæviſſimis earum: eoque genere pudicitiam conjugum experiendi, non profugientibus adulterino ſanguine natos ſerpentibus. Hactenus Plin. Meminit & Herodotus lib. 4. Silius item de Athyro Pſyllo lib. 1. 412. Lucan. lib. 9. 895. Gellius etiam lib. 16. cap. 11. Crinitus lib. 1. cap. 3. de Hon. diſc. & Solinus cap. 40. de Africa, f. 591. Plutarchus in Catone ſcribit, Catonem per deſerta Libyæ iter facientem ſecum Pſyllos duxiſſe, qui morſibus ſerpentum mederentur, ore trahentes venenum, & ipſos ſerpentes cantibus mitigantes. V. Celſ. lib. 5. cap. 27. 3. De curationibus communibus adverſus omnes morſus ſerpentium.
Marmaridæ Pſylli. Lucan. lib. 9 895.
Piura de Pſyllis, V. apud Plin. 8. 25: 25. 10. & 28. 3. conf. Marmaridæ, & Lex. Pitiſc.

Psyllion, i. n. [ψύλλιον] Herbæ genus, radice tenui, ſupervacua; ſarmentoſum, fabæ granis in cacuminibus, foliis canino capiti non diſſimilibus, ſemine autem duplici, unde & nomen: hoc in baccis; &c. Plin. lib. 25. cap. 11. ad fin. Vulgus noſtrum Herbam pulicarem vocat. Diminutivum eſt a Ψύλλος ſeu Ψύλλα a Pulex.

Psyllis, is. m. Fluvius in Boſphoro ponti Euxini. Plin. lib. 6. cap. 1.

Psyllium, i. n. [Ψύλλιον] Ptolemæo lib. 5. cap. 1. urbs Bithyniæ: vulgo *Picello.*

Psythius, a, um. Adj. [Ψύθιος] ut, Pſythia vitis. Virg. 4. Georg. 269.
Pſythium paſſum. Plin. lib. 14. cap. 9. Pſythium & Melampſythium paſſi genera ſunt, ſuum ſaporem, non vini, referentia.

Psythia, æ. f. [ψυθία] Vitis, vel Uva. Virg. 2. Georg. 93.
Et paſſo pſythia utilior. Stat. 4. Silv. 9. 38.
Vel paſſum pſythiis ſuis recoctum. Columel. lib. 3 cap. 2. Nam quæ Græculæ vites ſunt, ut mareoticæ, thaſiæ, pſythiæ, ſophortiæ, ſicut habent probabilem guſtum, ita noſtris regionibus, & raritate uvarum, & acinorum exiguitate minus fluunt. Macrobio quoque lib. 2. Sat. 16. in enumeratione generum uvarum memoratur, Numentana, precia, prania, pſythia, pilleolata, &c. Al. Pſithia.

P T

P. T. Pecunia Trevirenſis, Percuſſa Treviris. PT. Pater, Prætor.

P T A

Ptarmica, æ. f. [πταρμική] Exiguus frutex eſt, ſurculos habens parvos, multos & rotundos, abrotono non diſſimiles, & circa eos folia oleæ ſimilia, longa multa, & in cacumine capitulum, uti Anthemidis, parvum, rotundum, quod acri ſuo odore ſternutationem excitat, unde & nomen accepit. Dioſcorides lib. 2. cap. 156. Plin. 21. 16. [Gloſſ. Cyrill. Πταρμός, Sternomentum, Sternumen, Sternotum. Scribe, Sternumentum, & Sternutum. Eſt autem a Πτάρνυμαι Sternuto. ibid.

P T E

Pte, [πτε] ſyllabica adjectio Ablativis aliquando jungi ſolita; ut Meapte, tuapte, ſuapte, noſtrapte, veſtrapte. Ut, Meapte culpa. Curt. Noſtrapte culpa. Ter. Phorm. 5. 2. 1. Tacit. 2. Hiſt. 63. 5. Sabinus ſuopte ingenio mitis. conf. Priſcian. p. 947 Cic. 5. de Fin. 61.

Ptĕleon, i. n. [Πτελεόν] Ioniæ oppidum juxta Erythras, & Mimantem montem. Plin. lib. 5. cap. 29.
Eſt & aliud ejuſdem nominis Oppidum in ora Bœotiæ. Plin. lib. 4. cap. 7.

Ptĕrĕlas, æ. m. Taphiorum rex, de quo Ovid. in Ibin, 362.
De alio Pterela, V. Stat. 6. Theb. 648. & 7. 632.
Meminit & cujuſdam hujus nominis Plaut. Amph. 1. 1. 105. &c.
De Cane hujus nominis, Ovid. 3. Met. 212.
Et pedibus Pterelas, & naribus utilis Agre.

Ptĕris, ĭdis. f. [πτερίς] Herba, prima ſpecies eſt Filicis, herbæ nobilis, quam Plin. deſcribit, ejuſdemque vires monſtrat, lib. 27. cap. 9. conf. Apul. de Herb. cap. 76. Dioſcor. 4. 186. [& Suid. qui πτέρις παρὰ ſcribit. ſed in Gloſſ. Cyrill. Πτερὶς, βοτάνη, Filix. Eſt autem Diminutivum a πτερόν.

Pterna, æ. f. [πτέρνα] Pars inferior navalis mali: circa mediam fere trachelos: ſumma pars carcheſium nominatur. Gloſſ. Gr. Lat. Πτέρνα, Calx, Planta.

Pternica, Caulis eſt herbæ, quæ vocatur Cactos; de qua Plin. lib. 21. cap. 16. al. Pternix rectius, πτέρνιξ.

Ptĕrōma, ătis. n. [πτέρωμα] Murus in altitudinem ad latus ædificii aſſurgens; ſic dictus, quod inſtar alæ protegat. Strab. lib. 17. Vitruv. 3. 2. & 4. 4. & 7. conf. Pteron. & Bald. Lex. Vitruv.

Pteron, i. n. [πτερὸν] Ædificii moles, majori alii adjecta. Plin. lib. 36 cap. 13. Majore autem in parte tranſitus eſt per tenebras: aliæque rurſus extra murum labyrinthi ædificiorum moles, pteron appellant. Et lib. eodem cap. 5. Namque ſupra pteron pyramis, &c.
Ptera, n. pl. [πτερὰ] ſive ut Vitruvius lib. 3. cap. 2. appellat, Pteromata, in templis Muri duo ſunt, ut ait Strabo lib. 17. de templo Heliopolitano, ad altitudinem ipſorum templorum, utrinque ſurgentes: ita dicti, quod alarum ſpecie quaſi protegant. Ex Hermol. Gloſſ. Cyrill. Πτερὸν, Pinna, Pluma, Ala.

Ptĕrŏphŏros, i. m. [Πτεροφόρος] eſt Regio apud Ripheos montes: ſic dicta ab aſſidua nive, quæ ibi pennarum ſimilitudine continuo decidit. Plin. lib. 4. cap. 13.
Pterophori, item dicti ſunt Pegaſarii curſores: quod peregre proficiſcentes, ſurrectas in capite pinnas geſtare ſolebant. Dionyſius. V. Cæl Rhod. Ant. Lect. 20. 22. Gl. Lat. Gr. Aliger, Πτεροφόρος, Ἐρως. & Gr. Lat. Πτεροφόρος, Aliger.

Ptĕrōtus, a, um. Adj. [πτερωτὸς] in Gloſſ. Cyrill. Alatus.
Pteroti, duo Neronis calices ex vitro, Anſati. Plin. lib. 36. cap. 26. Sed quid refert, Neronis principatu reperta vitri arte, quæ modicos calices duos, quos appellabant pterotos, HS ſex millibus venderet.

Ptĕrȳgium, i. n. [πτερύγιον] in oculis vocatur Membranula quædam nervoſa, quæ oriens ab angulo, vel a narium vel temporum parte ad coronam uſque, interim & pupillam operit. Plin. lib. 34. cap. 10. Cadmiæ effectus, ſiccare, ſanare, ſiſtere fluxiones, pterygia, ſordes oculorum purgare, ſcabritiem extenuare. Ex Hermol.
Pterygium in digitis apud Paulum Æginetam eſt, quum caro excreſcit, partem illam contegens, quæ in ungue, pterygion, inquit, appellatur, quod vitium ex paronychia fere naſcitur. At Celſus lib. 6. cap. 19. pr. dicit eſſe Pterygium, quum recedit ab ungue caruncula non ſine magno dolore. Hæc Hermol. Videtur enim diminutivum eſſe a πτερὸν, id eſt ab Ala, quam tunc videtur efficere caro ab ungulis diſcedens. Plin. lib. 23. cap. 1. Illinitur eadem cum fico & pterygiis digitorum. conf. Paronychia.

Ptĕrȳgōma, ătis. n. [πτερύγωμα] eſt Pegma ædificii inſtar alæ. Vitruv. 10. 17. V. Bald. Lex. p. 95. [l. c. Vitruv. non exſtat hæc vox. V. Pteroma. Apud medicos Græcos eſt Auris, item Pudendi muliebris pars.

Pterygŏphŏrum, i. n. [πτερυγοφόρον] Succinum, dictum quia ſtramina, floccoſque attrahat. V. Cæl. Rhod. 20. 12. Apud ipſum Dioſc. 1. 113. eſt χρυσοφόρον.

P T I

Ptĭsăna, æ. f. [πτισάνη, ἡ πτισσάνη] Pultis genus eſt ex farina hordeacea: verum tamen fit & ex aliis frugibus. Plin. lib. 18. cap. 7. Ptiſanæ ex hordeo uſus validiſſimus, ſaluberrimuſque tantopere probatur. Unum laudibus ejus volumen dicavit Hippocrates, clariſſimus medicinæ ſcientia. Ptiſanæ bonitas præcipua Uticenſi. In Ægypto vero ea eſt, quæ fit ex hordeo cui ſunt bini anguli. In Bætica & Africa genus, ex quo fiat, hordei, glabrum appellat Turanius. Idem lib. 22. cap. 25. Ptiſanæ, quæ ex hordeo fit, laudes uno volumine condidit Hippocrates, quæ nunc omnes in alicam tranſeunt. Contra quanto innocentior eſt alica? Hippocrates tantum ſorbitionis gratia laudavit, quoniam lubrica ex facili hauriretur, quoniam ſitim arceret, quoniam in alvo non intumeſceret, quoniam facile redderetur, & aſſuetis hic ſolus cibus in febri, bis die poſſet dari, tantum remotus ab iſtis, qui medicinam fame exercent.
Ptiſanam medici hodie quum abſolute proferunt, Hordeaceam intelligunt: fit enim & triticea ptiſana ex tritico vel farina triticea aqua elota, de qua Galen. lib. 1. alimentorum.

Ptisanārium, i. n. [πτισανάριον] Ptiſanarium oryzæ vocavit Hor. 2. Serm. 3. 155. Oryzam coctam, vel ptiſanam, aut Sorbitionem ex oryza,
Quid ceſſas? agedum, ſume hoc ptiſanarium oryzæ. Accipiendum eſt, inquit Lambinus, Ptiſanæ nomen hoc loco, non pro oryzæ ſucco, qui in potionem præbeatur, cujuſmodi hodie fieri conſuevit ex hordeo, in qua nihil ineſt præter aquam, & hordei cremorem, ſed pro Pulte, in qua ſolidæ partes ipſius oryzæ maneant, quæ detur in cibum. [Videtur Caliculum intelligere, ptiſanæ ſorbitione plenum. Dicitur ut Pultarium, &c. Hic autem per Metonymiam, continens pro contento.

P T O

Ptōchīon, i. n. [πτωχεῖον] Domus alendis pauperibus deſtinata, idem quod Ptochodochium. l. ult. C. de Sacroſanct. Eccleſ. V. Cang Gloſſ. Gr.

Ptōchŏtrŏphīon, i. n. [πτωχοτροφεῖον] Diverſorium, ſive domus in qua mendici nutriuntur: πτωχὸν enim Græci Pauperem, ſeu mendicum dicunt, & τρέφω nutrio. Juſtinian. lib. 1. C. multis in legib. maxime ſub tit. de Epiſcopis & clericis, & de ſacroſanct. Eccleſ. conf. Cang. l. c.

Ptochŏtrŏphus, i. m. [πτωχοτρόφος] Qui pauperes alit. V. l. 1. Cod. tit. 3. & ibid. leg. 42. & Cang. ibid.

Ptoembari, orum. pl. Africæ populi, qui canem pro rege habent, motu ejus imperia augurantes. Plin. lib. 6. cap. 30. & ex eo Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 2.

Ptoemphanæ, arum. m. pl. Populi in Africa, iidem qui Ptoembari. Plin. l. c.

Ptolemæum, V. Ptolemæus.

Ptolemæus, i. m. [Πτολεμαῖος] Nomen proprium Lagi, gregarii militis, filii, qui maxima auctoritate fuit apud Alexandrum Macedonem. Poſt cujus mortem, Ægypto & Africa & magna Arabiæ parte potitus, regnavit annis quadraginta. A quo deinceps Ægyptii reges, Ptolemæi & Lagidæ appellati ſunt. V. Joſeph. 12. 1. & Juſtin. 13. 4. Græci quippe πτολεμίζειν, & πτολεμᾶν pugnare dicunt. Sic igitur a πτόλεμος Ptolemæus dicitur: ſicut ab τιμάω, quod eſt honoro, Timæus. [Immo a πτόλεμος. H.St. Videtur ex Macedonum Dialecto eſſe. Alioqui πτολέμιος, Ion. πτολεμικός. Tum reliqua ejuſmodi a nominibus in η, ut Τίμαιος a τιμή, Ἑκαταῖος ab Ἑκάτη. V. tamen Priſcian. lib. 2. fol. 20. b. Aldi.
Ptolemæus Lagi duos filios habuit, Ptolemæum Philadelphum, & Ptolemæum Ceraunum. Philadelphus in regno patri ſucceſſit, vir doctiſſimus, Stratonis diſcipulus, qui bibliothecam illam celeberrimam inſtruxit, quæ uſque ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum duravit. V. Gell. lib. 6. cap ult. Regnavit annis triginta octo: cui ſucceſſit Ptolemæus cognomento Euergetes, quod Latine dici Beneficus poteſt. Hic viginti ſex annis regno potitus, moritur: cui ſucceſſit Ptolemæus Philopator, decem & ſeptem annis regnans. Poſt eum Ptolemæus Epiphanes, qui annis viginti quatuor regnavit. Tum Ptolemæus Philometor,

metor, ejus filius, qui triginta quinque. Deinde Ptolemæus Euergetes, ejus frater, viginti novem, qui etiam Physcon dictus est. Huic successit fil. Ptolemæus, Philometor item dictus, & cum matre decem annis regnavit. Huic pulso substituit mater Ptol. Alexandrum, qui eam postea interemit. Regnavit ann. XVIII. Ei successit Ptol. Lathyrus dictus, ex Cypro oriundus. Post hunc Ptolemæus Dionysius, qui & Auletes dictus est, quem a civibus ejectum A. Gabinius restituit. Postremo filius ejus puer, Cleopatræ frater, qui Magnum Pompejum supplicem interfecit, periitque in obsidione Alexandriæ.

Ptolemæorum stemma habes apud Paul. Manut. Quæst. per Epist. 1. Epist. 10. & Accuratius apud Vaillant. in Hist. Ptol.

Vocantur interdum, non ex cognomine, sed ex ordine, quo regnarunt. Ut apud Appianum pag. 83. in fine, Πτολεμαῖος ἐνδέκατος Αἰγύπτου βασιλεύς. Sic col. 131. meæ edit. ἐπὶ ἕκτου Πτολεμαίου. Tamen apud eum legimus etiam pag. 90. Πτολεμαῖος ὁ ἐκ Φιλαδέλφου. H. St.

Manes Ptolemæorum. Lucan. lib. 8. 696.

Fuerunt & alii hoc nomine, ut Pyrrhi regis filius, & alter Cypriorum rex, qui suis divitiis Romanum locupletavit ærarium. Item

Astrologus, natione Ægyptius, quem paulo post Trajani & Hadriani tempora floruisse constat. Scripsit Geographiæ lib. 7. Libros magnæ constructionis mathematicæ, vulgo vocant Almagestum, & alia. V. Fabric. Biblioth. Gr. lib. 4. cap. 14.

Ptolemæus, [Πτολεμαῖος] Fluvius in Troglodytico sinu. Plin. lib. 6. cap. 29. Eæ viæ omnes Arsinoën ducunt, conditam sororis nomine in sinu Charandra a Ptolemæo Philadelpho: qui primus Troglodyticen excussit, & amnem, qui Arsinoën præfluit Ptolemæum appellavit.

PTOLEMÆEUS, a, um. [Πτολεμαΐειος] Adj. quinque syllabarum. Propert. lib. 2. 1. 30.

Et Ptolemææ litora capta Phari.

PTOLEMÆUM, i. n. [Πτολεμαῖον] vel, ut quidam scribunt, Ptolemæeum [Πτολομαιεῖον] Nomen est gymnasii apud Athenas. Cic. 5. de Fin. pr. Quum audissem Antiochum, Brute, ut solebam, cum M. Pisone in eo gymnasio, quod Ptolemæum vocatur, &c. Pausan. in Att. p. 15. Wech. In gymnasio, quod a foro non procul abest, & a conditore Ptolemæum appellatur, statuæ Mercuriales lapideæ visuntur, spectatu dignæ. Adest & Ptolemæi ænea statua. conf. Suet. Aug. cap. 18.

PTOLEMĀIS, ïdis. f. patronym. [Πτολεμαΐς] Lucan. lib. 10. 69.

Miscuit incestam ducibus Ptolemaida nostris. De Cleopatra.

Adjective Sidon. Carm. 5. 461. Ptolemaide gaza.

PTOLEMAIS, ïdis. f. [Πτολεμαΐς] Oppidum in margine Rubri maris, ad primos elephantorum venatus, a Ptolemæo Philadelpho conditum & ob id Epitheras cognominatum, est in regione Troglodytarum. Plin. lib. 2. cap. 73. Strab. 2. extr. & 16.

Ptolemais, Nomen quinque urbium, quarum una est in Ægypto, in Aphroditopolite nomo. de qua Hieronymus ad Eustochium, Per arenas Syriæ pervenit ad Coum, quæ nunc Ptolemais dicitur. Altera est in Æthiopia, de qua supra. Tertia in Phœnicia, quondam Ace, de qua Steph. Quarta Nili fluminis. Quinta in Cyrenaica provincia Africæ. [Nisi quarta & prima eadem civitas.

PTOŌN, i. n. [Πτῶον] Mons trivertex in Græcia. Erat autem ibi Thebanorum oraculum. Meminit Homerus in Catalogo navium. Strab. lib. 9. Ptoum autem mons campo Tenerico lacuique Copaidi ad Acræphium incumbit.

PTYAS, ădis. f. [πτυάς] a πτύειν Spuere; Aspidis genus quoddam, quod sputum homini letale in oculos exspuit. Plin. lib. 28. cap. 6. Verum ex his, quæ referre fas sit, impubium puerorum contra salivas aspidum, quas ptyadas vocant, quoniam venena in oculos hominum exspuant. De urina loquitur.

PTYNGX, gis. m. [πτύγξ] Avis rapax, quæ Chalcis aliquibus dicitur, Aristot. de historia anim. lib. 9. cap. 12.

PTYSIS, is. f. [πτύσις] Sputum. Unde & Ptysici, Qui nimio humore repleti semper sputum mittunt.

P U

P. V. Pedes quinque, Post quintum, Perfectissimus vir, Pia victrix, Præfectus vigilum, Præfectus urbi, Præstantissimus vir, Primarius vir, Populo videtur. PV. Privatus, Provincia, Publilia, Pugna, Pupilla.

PVB. Publicus, Publilia.

PUBER, ĕris. Adj. com. V. infra in dict. seq.

PŪBES, is. f. [ἥβη] proprie Lanugo, quæ maribus decimoquarto anno, feminis duodecimo circa pudenda oriri incipit. Quod quia maturitatis est signum, factum est, ut mas Pubes, sive Puber, vocetur, quamprimum ad generandum aptus est, & femina similiter ad concipiendum. Virg. 3. Æn. 427.

Prima hominis facies, & pulchro corpore virgo

Pube tenus. Inde, Os pubis medici vocant illud, Super quo pubes crescit circa pudenda. Apul. Met. 1. p 105. Elm. Ita ut ab umbilico pubetenus cetera corporis renudaret. Ibid. 9. p. 222. Nonnulli exiguo tegili tantummodo pubem injecti. [Quibus locis potest & pro ipsa Pudenda parte accipi. Pubes, Juvenum multitudo. Virg. 1. Æn. 403.

Haud aliter puppesque tuæ, pubesque tuorum. Cic. pro Milon. 62. Cui Senatus totam Remp. omnem Italiæ pubem, cuncta Pop. Rom. arma commiserat.

Pube præsente, est Populo præsente συνεκδοχικῶς, ab iis qui puberes sunt, omnem populum significans. Paul.

Ægre id Romana pubes passa. Liv. 1. 9. V. Borrich. Vind. p. 194.

Omnis pubes. Virg. 9. Æn. 74. V. Fest.

Agrestis. Virg. 1. Georg. 343.

Armata. Valer. 7. Argon. 77.

Captiva. Hor. 3. Carm. 5. 18.

Delecta. Stat. 4. Theb. 112.

Effrena. Stat. 5. Silv. 2. 68.

Electa. Claud. de Bell. Gild. 416.

Fortissima. Lucan. lib. 2. 473.

Generosa. Stat. 5. Silv. 3. 146.

Indomita. Virg. 3. Georg. 174.

Nautica. Sil. lib. 6. 351.

Numerosa. Valer. 5. Argon. 40.

Rustica. Tibul. lib. 1. 1. 23.

Sobria. Sil. lib. 11. 106.

Pubes etiam Adjective sumitur. [ἀνήβης, ἔφηβος, ἀκμαστής] ut, Nepos 10. 4. 4. Priusquam puer pubes esset. Cic. pro Rabir. 31. Neminem esse dico, ex iis omnibus, qui illo die Romæ fuerint, (quem tu diem in judicium vocas) pubesque tum fuerit, quin arma ceperit. Gloss. Lat. Gr. Pubes, ἥβη, καὶ ἐνήλιξ, καὶ ἡβός.

PŪBER, ĕris, Adj. o. g. [ἡβῶν, Gl. Gr. L.] Cui pubis silvula succrevit. Pater filium puberem habens. Cic. 2. de Orat. 224.

Puber ætas. Liv. 1. 3. pr. Imperium ei ad puberem ætatem incolume mansit.

Puberes. pl. m. [ἐνήλικες, καὶ βουπαῖδες, ἡβηδοί. Gl. L. G.] Sallustius Jugurth. 26. extr. Omnes puberes, Numidas, negotiatores promiscue, uti quisque armatis obvius, interfecit. Cic. 1. Offic. 129. Nostro quidem more cum parentibus puberes filii, cum soceris generi non lavantur.

Pubera folia, i. e. Adulta. Virg. 12. Æn. 413. Servius. Sic in 4. 514. Pubentes herbæ. Et est reciproca inter herbas & homines translatio, nam & Pubertatem herbarum, & Florem juventutis vocamus. V. post.

PUBĔRUS, a, um. Adj. Idem. Gloss. Cyrill. Ἔφηβος, Pubertus, Puberta, Pubis, Pubescens. Lego Puber, vel Puberus, Pubera, Pubes. Nisi etiam Pubis, Adj. dictum fuit.

PUBERĀLE, is. n. Pubes, vel In pube pili. Gloss. Gr. Lat. Ἐφηβαῖον, Puberale. [An Vestis pubi injecta? ut Humerale, & similia.

PUBERTAS, ātis. f. [ἥβη, ἀνηβότης] Ætas in maribus, qui est annus XIIII, in feminis XII. Gloss. Gr. Lat. Ἐφηβότης, Pubertas.

Pubertas plena, XVIII annus est. Modestin. De adoptionibus, l. Arrogato. conf. Lex. Pitisc.

Pubertas, est Emissio ipsa pubis, a qua anni Pubertatis dicti sunt. Columel. lib. 4. At citra naturæ quandam pubertatem. Cic. 2. de Nat. Deor. 86. Ut siquis dentes & pubertatem natura dicat exsistere. Plin lib 25 cap. 11. Exstinguit venerem testibus circa pubertatem illita. [i. e. Puberi ætate. Pubertas, Generandi vis. Tacit. de Germ. 20. 4. Sera juvenum Venus, eoque inexhausta pubertas. [An pro Pube, juvenum sobole?

Improprie. ut, Uvæ pubertas. Plin. lib. 23. pr.

PUBEO, pubēre. Ulpianus in l. 3. §. 8. Carbonianum. Plane si mater. D. de Carbon. edicto, Si duo impuberes patiantur status controversiam & alter eorum pubuerit, exspectari alterius quoque pubertas debet. [Potest esse a seq. Pubesco.

PUBENS, entis. Partic. [ἐφηβῶν, ἐνήλικος] ut, Claud. Conf. Prob. & Olyb. 142.

Sunt mihi pubentes alto de semine fratres.

Genæ pubentes. Virg. 12. Æn. 221. al. Tabentes.

Herbæ, Translate. Virg. 3. Georg. 126.

Pubentesque secant herbas. Ubi Servius, Pubentes, adultas, maturiores, quibus robur acquiritur. Quidam legunt Florentes.

Rosæ. Stat. 3. Silv. 3. 129.

PUBESCO, ĕre. [ἐφηβάω, ἡβάω, ἡβάσκω, γενειάω, χνοάζω] Lanuginem pudendorum emittere. Cic. 1. Off. 118. Namque Herculem Prodicium dicunt, ut est apud Xenophontem, quum primum pubesceret. Virg. 3. Æn. 491.

Et nunc æquali tecum pubesceret ævo.

Juventus pubescens. Sil. lib. 16. 679.

Ætas pubescit. Sil. lib. 3. 84.

Malæ pubescunt. Valer. 7. Argon. 340.

Pubescere, de stirpibus dictum, pro Adolescere, & maturitatem assequi. Virg. 2. Georg. 390.

Hinc omnis largo pubescit vinea fetu. i. e. Exuberat. Cic. 2. de Nat. Deor. 41. Quum is efficiat ut omnia floreant, & in suo quæque genere pubescant. De sole.

Vites pampinis pubescunt. Cic. 1. Tusc. 69. Hic autem, ubi habitamus, non intermittit suo tempore

Cælum mitescere, arbores frondescere,

Vites lætificere, pampinis pubescere. Ex Poeta.

Virgulta pubescunt fetu. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 79.

Prata pubescunt flore. Ovid. 3. Trist. 12. 7.

PUBESCENS, entis. Partic. Idem quod Pubens. Sil. 16. 678.

Sidoniusne puer vix pubescente juventa. Sic

Ora pubescentia. Stat. 3. Silv. 3. 11.

Pubescente vere. Ammian. 27. 10.

Pubescente jam fide gestorum. Idem 31. 4.

PUBĒDA, vel PUBETA, æ. m. Adolescens. Gloss. Isidor. Glossæ aliæ, Pubeda, Juvenis sine pube. al. Pubeda adultus. Mart. Capell. 1. Pubeda vixdum. conf. lib. 9. [Forte corrupte, pro Bupæda. V. f. l.

PUBLĪCIUS, a, um. Adj. [πουβλίκιος] Idem ac Publicus. ut, Ædiles publicii, Qui publica procurabant. Ovid. 5. Fast. 288. [Immo ex gente Publicia. V. paulo infra.

Publicius clivus appellatur, quem duo fratres, L. & M. Publicii Malleoli Ædiles Curules, (Scal. Plebei) pecuariis condemnatis, ex pecunia quam ceperant, munierunt, ut in Aventinum vehiculo Velia, veniri possit. Fest. Sic enim emendandum Festum puto. conf. Varr. L. L. 4. 32.

Publicium iter. Ovid. 5. Fast. 294. [Immo Publicius Clivus. V. loc.

Publicius, unde & Publiciana actio, Vide in ACTIO. Est titulus in Pandectis de Publiciana in rem act. Fuit Prætor apud Romanos, qui ad instar domini, non dominum agere actione sua voluit. Ulpian. in l. Sed & si. D. de Publician. [Re vera Publicius, vel antique Poblicius, nomen est gentis Plebejæ, cognomentis Malleoli, & Bibuli notæ fatis in Romana historia. V. Liv. 22. 53. & 27. 20. Ejus etiam denarios exhibet Fulv. Ursin. p. 215. edit. Patin. conf. Cic. 1. de Divin. 115. & 2. 113. de Publicio vate.

PUBLĪCUS, a, um. Adj. [δημόσιος, ἔνδημος] quasi Populicus, a populo; unde & Poblicus pro Publicus apud Plautum: Quod non est privatum alicujus, sed populo commune. Hinc Respublica, res populi. Publicum, commune, singulare. Cic. 1. de Invent. 46.

Publicum & Privatum, opponuntur. Cic. pro Muren. 76. Odit populus Rom. privatam luxuriam: publicam magnificentiam diligit.

Jam publicum quidem omnium est, tabulata, &c. &c h. e. Omnibus commune. Plin, lib. 10. cap. 33.

Adulter publicus fiet. i. e. Palam fient ejus adulteria. Juven. 10. Sat. 311.

Æs publicum. Tacit. 12. Ann. 53.

Assertor. Ovid. Rem. Amor. 73.

Bonum Plaut. Trin. 1 2. 183.

Hoc ita si fiat, publico fiat bono.

Causam

Cauſam antea publicam nullam dixi. Cic. pro Roſc. Amer. 59. V. CAUSA.
Commoda. Hor. 2. Epiſt. 1. 3.
Conſilium publicum, dictus eſt Senatus. Cic. 1. de Orat. 216. Quare non etſi eloquentiſſimus Athenis Pericles, idemque in ea civitate plurimos annos princeps conſilii publici fuit. [Quaſi vero Periclem Senatorem intelligi velit, ac non potius Demagogum, qui in concionibus populi dominaretur eloquentia ſua. Conſilium publicum eſt, Cujusvis civitatis concilium. Vide T. Quintii cum Nabide altercationem apud Liv. 34. 32. Senatum Romanum publicum orbis terræ conſilium vocat Cic. 3. Epiſt. 8. quod orbem terrarum auctoritate ſua regeret. conf. Pro Sext. 27.
Cura publica juvenum, Barine puella. Hor. 2. Carm. 8. 8.
Cuſtodia. Tacit. 3. Ann. 36.
Favor. Ovid. 4. de Pont. 14. 56.
Fides. Salluſt. V. FIDES.
Forma. Quintil. 1. 6. Utendum plane ſermone ut nummo, cui publica forma eſt.
Furor. Claud. 2. in 1. Conſ. Stil. 305.
Jus publicum. Ter. Phorm. 2. 2. 65. V. JUS.
Litora omnia publica eſſe. Cic. in Topic. 32.
Locus. Ulpian. De tabulis exhibendis, l. Prætor ait, Publici loci appellatio quemadmodum accipiatur, Labeo definit, ut & ad areas, & ad inſulas, & ad agros, & ad vias publicas, itineraque publica pertineat.
Loca urbis. Cic. 2. de Lege Agrar. 36.
Luctus. Ovid. ad Liviam, 66.
Ludus urbis. Hor. 4. Carm. 2. 42.
Lux publica immenſi mundi. Ovid. 2. Met. 35.
Mala. V. Via infra.
Munera, Omnibus conceſſa bona. Ovid. 6. Met. 351.
Majeſtas, Imperii. Claud. 1. in Eutrop. 424.
Pecunia. Cic. 6. Verr. 139. Neque illam ſtatuam eſſe ex pecunia publica, neque publice datam.
Religio publica. Publica religione conſecratus is dicitur, quem vulgus *Canonizatum* vocat. i. e. Inter deos relatum. Budæus.
Res privatæ & publicæ. Plaut. Trin. 1. 1. 16.
Sacra publica. Feſtus, Publica ſacra, Quæ publico ſumptu pro populo fiunt, quæque pro montibus, pagis, curiis, ſacellis. At Privata, Quæ pro ſingulis hominibus, familiis, gentibus fiunt.
Sidera. Ovid. 18. Epiſt. 130.
Spes. Ovid. ad Liviam, 365.
Sumptus. Hor. 2. Carm. 15. 18.
Vectigalia publica, Ex quibus vectigal fiſcus capit, quale eſt vectigal portus, vel venalium rerum, item ſalinarum, & metallorum, piſcariarum. Ulpianus de Verb. ſign. Inter publica.
Verba publica, Quibus utuntur omnes, tam vulgus, quam etiam docti. Ovid. 1. de Arte Am. 144. V. infra.
Via publica, Quæ in ſolo populi eſt, cujus ſolum publicum eſt, ſive qua iter populo eſt. Javolen. lib. 43. D. t. 11. l. 2. Viam publicam populus non utendo amittere non poteſt.
Vias publicas, partim Prætorias, partim Conſulares Romani appellaverunt. Ovid. 4. Triſt. 3. 76.
Publica Virtuti per mala facta via eſt. [Sed rectius junges Publica per mala. V. loc.
Via publica nemo quenquam ire prohibet. Eraſmus, Proverbii ſpeciem habet illud Plautinum ex Curc. 1. 1. 35. Quo ſignificant rerum communium æqualem omnibus uſum eſſe, neque cuiquam vertendum vitio, quod jus publicum concedit.
Uſus publicus. Hor. 2. Epiſt. 1. 92.
Utilitates publicæ. Tacit. 1. Ann. 10.
Publicum & Commune, differunt. Publicum dictum eſt, quaſi Populicum, nimirum quod eſt totius populi, ut campus Martius, ager Campanus, qui lege agraria lata publicatus eſt: Prætor, Conſul, & ceteri magiſtratus, & leges ſunt Publicæ perſonæ. Nam totius populi perſonam ſuſtinent. Commune duobus modis accipitur: uno modo commune appellamus, quod eſt duorum aut plurium, ut Paries communis, Communis domus, &c. atque harum rerum communium cauſa competit Actio communi dividundo: a quarum ſimilitudine dicimus Martem communem, Vitam communem, Mortem communem: & ita accipe illud Cic. pro Roſc. Amer. 72. Quid tam commune, quam ſpiritus vivis, terra mortuis, mare fluctuantibus, litus ejectis? Altero modo Communia dicimus, quæ a nemine ſunt occupata, neque poſſeſſa, & poſſunt fieri occupantis, ut aqua profluens, aer, litus maris, lapilli, & gemmæ in litore maris: quarum rerum cauſa non datur Actio communi dividundo apud Juriſconſultos. Ex Lambino.
Opponitur etiam Commune Proprio, ut Cic. pro Sull. 9. Tempus agendi fuit mihi magis proprium quam ceteris: doloris vero & periculi fuit illa cauſa communis. Ex eodem. Sic Publico Privatum.
Publica privatis ſecernere. Hor. de Arte Poet. 397.
Publicus, interdum Vulgaris, & ab Egregio diſtinguitur. Ita apud Petron. cap. 3. Sermonem habes non publici ſaporis. V. interpr.
Publicum etiam dicitur, Quod dicis cauſa tantum, vel ex communi ſolummodo more quodam ac uſu fit. Ita
Verba publica dicuntur, Quæ per blanditiem fiunt. Senec. Epiſt. 3. Priore illo verbo quaſi publico uſus es, & ſic illum Amicum vocaſti, quomodo omnes candidatos Bonos viros dicimus: quomodo obvios, ſi nomen non ſuccurrit, Dominos ſalutamus. Ovid. 3. Amor. 7. 11.
Et mihi blanditias dixit, Dominumque vocavit,
Et quæ præterea publica verba ſonant. Similiter, Publica officia dixit Plin. 9. Epiſt. 77. conf. Burm. ad Petron. cap. 39. p. 169. &c.
Publicum omnium eſt, Omnibus eſt commune. Plin. lib. 10. cap. 33. Plaut. Rud. 2. 7. 17.
Iſtic, ubi vis, condormiſce: nemo prohibet, publicum eſt.
Publicum eſt, quod civitas univerſa aliqua de cauſa frequentat. Cic. 1. de Invent. 40.
Publicum, Abſolute, aliquando ſignificat Vectigal: unde & Publicani dicti ſunt. Suet. Calig. cap. 40. Additumque ad caput legis, ut tenerentur publico, & quæ meretricium & qui lenocinium feciſſent. Ulpianus etiam alicubi uſus eſt. Budæus.
Publica, n. pl. eodem modo. Hor. 1. Epiſt. 1. 77.
Pars hominum geſtit conducere publica. Cic. 1. Q. frat. 1. 25.
Hic te ita verſari, ut & publicanis ſatisfacias, præſertim publicis male redemptis, & ſocios perire non ſinas, divinæ cujuſdam virtutis eſſe videtur, id eſt tuæ. V. Donat. ad Tacit. 13. Ann. 51. & Lipſ. ad Senec. de Conſ. Sap. cap. 14.
Aliquando Ærarium etiam ſignificat. V. Gronov. ad Liv. 2. 9.
Convivari de publico. V. CONVIVOR.
Redigere bona in publicum. V. IN præpoſitionem.
Conſulere in publicum, In commune. Plin. 9. Epiſt. 13. V. CONSULO.
Publicum, pro Conſpectu publico. Liv. 9. 7. de Caudina pace loquens, Ut poſtero atque inſequentibus diebus nemo eorum forum, aut publicum aſpicere vellet. Budæus.
In publico. V. IN.
Abſtinere publico. V. ABSTINEO.
Carere publico, Non prodire in publicum. Liv. 22. 61. Ceterum proximis Cenſoribus adeo omnibus notis ignominiiſque confectos eſſe, ut quidam eorum mortem ſibi ipſi extemplo conſciverint: ceteri, non foro ſolum omni deinde vita, ſed prope luce ac publico caruerint.
Edicere in publicum. Suet. Galba, cap. 19.
Egredi in publicum. Tacit. 4. Hiſt. 49. 7.
Prodire in publicum. Suet. Neron. cap. 51.
Proponere litteras in publico. Cic. 7. Att. 17.
Rapi de publico. Suet. Othone cap. 7.
Sum in publico. Cic. 7. Verr. 91. Cleomenes, quanquam nox exat, tamen in publico eſſe non audet: includit ſe domi.
Vehi per publicum. Suet. Neron. cap. 9. Ejuſdem ſæpe lectica per publicum ſimul vectus eſt. De Nerone & ejus matre.
Verſari in publico. Tacit. 15. Ann. 59.

PUBLĬCE, Adv. [δημοσίᾳ, πάνδημον] Vulgo, palam. Ter. Adelph. 3. 3. 89.
Haud cito mali quid ortum ex hoc ſit publice. i. e. Nunquam obfuturus Reipub.
An publico? H. St. Hic eſt pro In publicum.
Cuſtos publice, Publico nomine. Ter. Eun. 2. 2. 159. Cic. 6. Verr. 47. Eique (navi) faciendæ ſenatorem Mamertinum publice præfuiſſe.
Adjuvare publice. Tacit. Agric. 21. 1.
Dicere publice. Cic. 5. Verr. 80. Itaque quum Philinus Herbitenſis, homo diſertus & prudens, & domi nobilis, de calamitate aratorum, & de fuga, & de reliquorum paucitate publice diceret.
Dare cauſam publice. Cic. 5. Verr. 170. Cui Senatus dederat publice cauſam, ut mihi fratrique meo gratias ageret. [An Curam?
Gratulari ſibi publice. Plin. 5. Epiſt. 15. His ex cauſis ut illi, ſic mihi gratulor, nec privatim magis, quam publice, quod tandem &c.
Poſſidere bona publice. V. POSSIDEO.
Venire publice, Palam. Cic. 1. Verr. 2. Cuncti ad me publice ſæpe venerunt, ut ſuarum fortunarum omnium cauſam defenſionemque ſuſciperem. [i. e. Civitatum ſuarum nomine.
Venire publice, & Privatim, contraria. Cic. 4. Verr. 11. Primique, publice privatimque, venerunt.
Socii publice, Cum Rep. quacunque. Cic. 5. de Finib. 42. Serpit ſenſim foras, cognationibus primum, tum affinitatibus, deinde amicitiis, poſt vicinitatibus cum civibus & iis, qui publice ſocii atque amici ſunt, deinde totius complexu gentis humanæ.
Itur illac publice. Ulpian. in l. 1. D. Nequid in loco publico fiat.
Maximam publice putant eſſe laudem, quam latiſſime a ſuis finibus vacare agros. Cæſ. 4. Bell. Gall. 3. i. e. Civitati cuique.
Publice providere, pro Saluti publicæ, Vide in PROVIDEO. H. St.
Scribere publice. Cic. 16. Att. 11. Publice tamen ſcripſi, ſi uti vellet iis Valerius, aut mihi nomina mitteret. Idem 15. Fam. 9. i. e. Ad Senatum populumque Ro.
Sum. ut, Publice & privatim oneri eſſe. Cic. 3. Verr. 16. Neque meus adventus labori aut ſumptui, neque publice, neque privatim fuit. i. e. Neque meis amicis, neque provinciæ, aut urbi.
Valere publice. Tacit. 12. Ann. 60. Publice valebant.
Ali publice, Ex publico. Nepos 3. 3. 3.
Dati ei ſumptus publice. Auctor de Viris illuſt. cap. 40. i. e. Ex ærario.
Locantur publice cibaria anſeribus. Cic. pro Roſc. Amer. 56. h. e. Ex publico aluntur. Suet. Auguſt. cap. 36.
Pararet locum publice, ubi diverteretur. Liv. 42. 1.
Præbere epulum publice. Suet. Vitel. cap. 10. i. e. Populo.
Redimere publice. Cic. 7. Verr. 89. Quem ab illis prædonibus Locrenſes poſtea publice redemerunt. i. e. Sumptibus publicis.
Reſtituere Capitolium publice. Tacit. 4. Hiſt. 9. 4. i. e. Sumptu publico.

PUBLĬCĬTUS, adv. [δημοσίως] Idem quod Publice. Ter. Phorm. 5. 8. 85.
Nonne hoc publicitus ſcelus hinc deportarier
In ſolas terras? Ubi Donatus, Publicitus, publica cura & conſilio. Plaut. Amph. 4. 2. 7.
An foris cenſebas nobis publicitus præberier? Idem Bacch. 2. 3. 79. Ibidem publicitus ſervant. & Perſ. 4. 3. 40. Ut fiat auctio publicitus. V. Non. 11. 27. & Chariſ. 2.
Nulla tibi privatim, ſed omni publicitus gratia obſtrictus. Apul. 2. Florid. p. 347. Elmenh.
Peccata prohiberi publicitus intereſt. Gell. 6. 14.

PUBLICĀNUS, i. m. [τέλων, τελώνης] Publicanos a Publicis appellarunt majores noſtri, Eos qui Publica, i. e. vectigalia, & alios Pop. Rom. reditus exigendos certo conſtitutoque pretio a Cenſoribus ſingulis luſtris exactis redimebant. Horum ordinem & numero ampliſſimum, & perſonarum dignitate potentiſſimum fuiſſe conſtat. Cic. pro Planc. 23. Flos enim Equitum Romanorum, ornamentum civitatis, firmamentum Reip. Publicanorum ordine continetur. Ulpianus De Publicanis & vectigalibus, l. 1. D. Publicani ſunt, qui publico fruuntur: nam inde nomen habent: ſive fiſco vectigal pendant, vel tributum conſequantur: & omnes qui aliquid a fiſco conducunt, recte vocantur Publicani. conf. Lex. Pitiſc.
Familiæ maximæ publicanorum. Cic. pro Lege Manil. 16. V. FAMILIA.
Aſpernari nomen publicani. Cic. 1. Q. frat. 1. Nomen autem Publicani aſpernari non poſſunt, qui pendere ipſi vectigal ſine publicano non potuerunt.
Cato Publicanos tertium jam menſem vexat. Cic. 1. Att. 15.
Mulier Publicana. Adjective Cic. 5. Verr. 78. Mulierculæ publicanæ noluit ex decumis nimium lucri dare.

PUBLICIUS, Adj. V. ſupra ſuo loco.

PUBLĬCO, [δημεύω, δημοσιόω, διαγορεύω, ἐκδίδωμι] āre. Omnibus palam facere, manifeſtare. Juſtin. 1. 7. 15. Non contentus voluptatum ſuarum

tacita conſcientia, niſi etiam matrimonii reticenda publicaret. Plin. lib. 33. cap. 3.

Librum publicare, Edere in publicum. Plin. 4. Epiſt. 27. Ad hunc guſtum totum librum repromitto: quem tibi, ut primum publicaverit, exhibebo.

Oratiunculam publicare. Plin. 5. Epiſt. 108.

Fortunam ſuam publicare, pro Paſſim communicare. Senec. 1. de Clement.

Se publicare. Suet. Neron. cap. 21. i. e. Copiam ſui publico facere, & publice cantare.

Publicat vulgo corpus ſuum meretrix. Plaut Bacch. 4. 8. 22.

Publicari mulier dicitur, Quæ ad quæſtum meretricium damnatur. V. Burm. ad Quintil. 7. 9.

Publicare crimen, interdum non pro Divulgare, aut palam facere: ſed pro Derivare in totam civitatem, vel Totam civitatem ejus inſimulare. Liv. 34. 61. Scriptum erat, Ariſtonem privatim ad neminem, publice ad Seniores (ita Senatum vocabant) mandata habuiſſe. Publicato crimine minus intenta de paucis quæſtio erat.

Publicare, Præconi publico ſubjicere, Publicum facere. Cic. 2. de Invent. 98. Lex eſt apud Rhodios, ut ſi qua roſtrata in portu navis deprehenſa ſit, publicetur. Quum magna in alto tempeſtas eſſet, vis ventorum, invitis nautis, Rhodiorum in portum navim coegit. Quæſtor navim populi vocat: navis dominus negat publicari oportere. Idem 2. de Finib. Secutus eſt, qui in cauſa impia, victoria etiam fœdiore, non ſingulorum civium bona publicaret, ſed univerſas provincias, regioneſque, uno calamitatis genere comprehenderet.

Publicare hominem, Populo communem facere: cui opponitur Revocare in ſervitutem. Suet. Claud. cap. 25. Libertinos, qui ſe pro equitibus Romanis agerent, publicavit. [i. e. Haſtæ publicæ ſubjectos venire in ſervitutem juſſit. conf. Aug. cap. 24.

Agros publicare. Cic. 1. de Lege Agr. 10.

Bona. Cic. 4. in Catil. 8.

Privata publicare, publica liberare. Cic. 2. de Lege Agr. 57.

Publicari, Fiſco acquiri. Paulus in l. Via. D. de ſervit. ruſtic. præd. Si fundus ſerviens, vel is, cui ſervitus debetur, publicetur: utroque caſu durant ſervitutes: quia cum ſua quiſque conditione fundus publicatur.

PUBLICANS, antis. Partic. Conditio publicantium, ſcil. Opus. i. e. Edentium. Plin. Nat. Hiſt. præf.

PUBLICĀTUS, a, um. Partic. Bona publicata. Nepos 7. 4. 5. & 8. 1. 5.

Publicata pudicitia, V. Pudicitia, in PUDEO.

Sermones publicati. Petron. cap. 39.

PUBLICATIO, ōnis. f. [δήμευσις] Cic. 4. in Catil. 10. Adjungit etiam publicationem bonorum.

Proponere publicationem bonorum. Cic. pro Planc. 97.

PUBLICĀTOR, ōris. m. Publicator occulti. Sidon. 3. Epiſt. 13. Onomaſt. Vet. Publicator, τελώνης. Hic pro Publicano.

PUBLICĀTRIX, īcis. f. Sic, Publicatrix inteſtini decoris, Venus ab Arnobio ſic dicta, lib. 1.

PUBLĬCŎLA, quaſi Cultor & obſervator populi, [δημοκηδής, δημοτικός. Gl. L. G.] hoc cognomine dictus eſt Publius Valerius, qui in locum Tarquinii Collatini conſul a populo ſuffectus eſt. Plutarch. conf. Liv. 2. 8. al. Poplicola; ut Græci communiter, & Marmora apud Sigon. ad Liv. 2. 8. [Suid. Ποπλικόλας, ὄνομα κύριον παρὰ Ῥωμαίοις. Sic & Πόπλιος, cum π. etſi Latini Publius conſtanter per b. V. Sigon. l. c.

Appellative uſus eſt Sidon. Carm. 23. 80.

Inter publicolas manu feroces
Trunco Mucius eminet lacerto.

PUBLĬPOR, ōris. m. [Πουβλίου παῖς] Publii puer ſive ſervus. Alex. ab Alex. lib. 5. c. 4. Cumque mancipiis & ſervis, inquit, nullum cognomen, aut prænomen veteres impertirent, ſoloque appellarent nomine: ſi quando tamen manu emiſſi libertatem meruiſſent, ut inter ſervilem perſonam & liberam diſcrimen nominis foret, quum illis ordo, honos & locus acceſſerit, prænomina patronorum, ac ſi diſciplina & cultu Romano eſſent educati, ſæpiſſime ſibi arrogarunt Marcipores, Lucipores, Publipores, a Marco, Lucio, & Publio, multi ſervitute exempti, nuncupati ſunt. V. MARCIPOR, & QUINTIPOR.

PUBLIUS [Πόπλιος] Poeta mimorum, ſuppar Laberio judicatus. Julii Cæſaris familiares ambo, ſed Publius acceptior. Nam Laberii maledicentia, ſimul & arrogantia, Cæſar magnopere offendebatur. Publius genere Syrus fuit, conditione ſervus: puer enim & forma & ingenio a domino manumitti & erudiri meruit. Romam venit ad ludos Cæſaris, ubi mimos ſuos egit, magno ipſius & populi applauſu. Ex Gell. 17. 14. & Macrob. 2. Saturn. 7. Plin. lib. 8. cap. 51.

Publius item, prænomen Ro. ejus: Qui populo gratus fuit: quaſi Popu-lius. Scribitur ut reliqua prænomina, prima tantum littera: ut, P. Virg. Maro, &c. V. Quæ ex Sigon. in PRÆNOMEN afferuntur.

Publii, qui prius pupilli facti erant, quam prænomina haberent: alii ominis cauſa, ex pube. Probus in Epitome, de Nominib. Valer. Max. adſcripta.

PUBLILIUS, i. m. nomen gentile Ro. a Publio forſan deſcendens. V. Sigon. de Nom. Rom. p. 1425. edit. Gothofr.

P U C

PŪCĪNUM, i. n. [Πούκινον] Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Oppidum eſt Hiſtriæ in mediterraneis. [Idem forte cum ſeq.

Pucinum, Caſtellum in Venetia decima regione Italiæ, in Carnorum agro, nobilitatum ob vina elegantia quæ ibidem naſcuntur. Plin. lib. 3. cap. 18.

PUCĪNUS, a, um. Adj. [Πουκῖνος] ut, Pucinum vinum, ab oppido Pucino, in quo naſcitur. Plin. lib. 14. cap. 6. de vinis generoſis, Julia, inquit, Auguſta LXXXII annos vitæ Pucino retulit acceptos, non alio uſa. Gignitur in ſinu Adriatici maris, non procul a Timavo fonte, ſaxeo colle, maritimo afflatu paucas coquente amphoras. Nec aliud aptius medicamentis judicatur. Hoc eſſe crediderim, quod Græci celebrantes miris laudibus Pyctanon appellaverunt ex Adriatico ſinu. [Immo Præcianum. V. Hard. not.

P U D

PŬDEO, ui, ītum, [αἰδέομαι, αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι] ēre. Fere ſemper in tertiis tantum perſonis legitur. Plaut. Caſ. 5. 2. 3.

Ita nunc pudeo, atque ita nunc paveo, atque ita in ridiculo ſumus ambo.

Cum Accuſativo. Lucan. lib. 8. 495.

— ſemper metuet, quem ſæva pudebunt. Ter. Adelph. 4. 7. 36. Non te hæc pudent?

Imperſonale ſæpius legitur, ut dictum eſt: aliquando cum Infinitivo, & vel ſubauditur, vel additur accuſativus Me vel Te; Ter. Heaut. 5. 4. 18.

— pudet
Dicere hac præſente verbum turpe: at te id nullo modo
Facere puduit.

Non me hoc jam dicere pudebit. Cic. 1. Q. frat. 1.

Cum Accuſativo. Ter. Adelph. 1. 2. 4.

Quid fecit? D. quem neque pudet
Quicquam, neque metuit quemquam.

Me autem quid pudeat? qui, &c. Cic. pro Arch. 12.

Quem non pudet, hunc pœna dignum puto. Cic. 1. de Orat. 121.

Me pudet quod, vel quia. Plaut. Capt. 1. 2. 9.

Cum Genitivo. Ter. Heaut. 2. 3. 19.

Cujus nunc pudet me & miſeret, qui harum mores cantabat mihi.

Cic. 2. Verr. 35. Quos libidinis infamiæque ſuæ, neque pudeat, neque tædeat.

Craſſe, pudet me tui. Cic. in Piſon. 58.

Cujus eos non pudere miror. Cic. 10. Philip. 22.

Ita tui hujuſcemodi criminis maxime eum pudet? Cic. 7. Verr. 136.

Pudet incœpti. Stat. 3. Theb. 609.

Pudet tanti mali. Hor. Epod. 11. 10.

Patris mei meum factûm pudet, pro Meorum factorum. Cic. in Orat. 155.

Sceleris pudet. Hor. 1. Carm. 35. 33.

Pudet & Piget hoc diſtant: Pudet verecundiæ eſt, Piget pœnitentiæ. Non. 5. 10. Donatus in Adelph. 3. 3. 39. Pudere, eſt in his quæ turpiter fiunt: Pigere, in his quæ cum malo, damnoque.

Piget, minus quam Pudet. Cic. pro Domo 29. Me non ſolum piget ſtultitiæ meæ, ſed etiam pudet.

Pudebat. Cic. 2. Philip. 61. Si te municipiorum non pudebat, ne veterani quidem exercitus.

Puditum eſt, pro Puduit. Plaut. Caſ. 5. 2. 4.

Sed ego inſipiens nova nunc facio, pudet, quod prius non puditum unquam eſt. Idem Bacch. 3. 1. 12. & Apul. Apol. & Florid. p. 342. Elmenh. Apollinem tam humilis victoriæ puditum eſt.

Puditum eſſet. Cic. pro Flacc. 52. Nonne eſſet puditum, ſi hanc cauſam agerent ſevere, &c.

Puditurum eſſet. Plin. lib. 36. cap. 15. Quum puderet vivos, tanquam puditurum eſſet exſtinctos.

Non enim pudendo, ſed non faciendo id, quod non decet, impudentiæ nomen effugere debemus. Cic. 1. de Orat. 120.

Induci ad pudendum, Cic. de Clar. Orat. 188. Plaut. Epid. 2. 1. 1.

Plerique homines, quos, cum nihil refert, pudet; ubi pudendum eſt,
Ibi eos deſerit pudor, cum uſus eſt ut pudeat.

PUDENS, entis. [αἰδήμων] Partic. Cic. 5. Verr. 161. Metelli eſt filius in provincia: non puer, ſed adoleſcens bonus ac pudens.

Petulans, & Pudens, contraria. Ovid. 1. de Arte Am. 767.

Pudens animus. Ter. Heaut. 1. 1. 68.

Hominem pudentem & officioſum cognoſces, & dignum qui a te diligatur. Cic. 13. Fam. 22.

Riſus pudens & liberalis. Auctor ad Herenn. lib. 3. 13.

Nihil apparet in eo ingenuum, nihil moderatum, nihil pudens, nihil pudicum. Cic. 3. Philip. 28.

Pudentiſſimus. Cic. pro Cluent. 77. Homines totius ignari negotii, qui Oppianicum nunquam vidiſſent, virum optimum, & hominem pudentiſſimum pecunia oppreſſum arbitrarentur? Vetus codex habet Prudentiſſimum.

Pudentiſſimus atque optimus vir. Cic. pro Flacc. 48.

Pudentiſſima lectiſſimaque femina. Cic. 3. Verr. 84.

PUDENTER, Adv. [αἰδημόνως] Cum pudore, vel Verecunde: cui contrarium Impudenter.

Appellare aliquem pudenter. Cic. pro Quint. 38. Quem nunc interficere nefarie cupis, eum tum pudenter appellare nolebas?

Rogare aliquem parum pudenter. Cic. 7. Fam. 28.

Sumere pudenter aliquid. Hor. 1. Epiſt. 17. 44.

Licentia ſumpta pudenter. Hor. de Arte Poet. 51.

Vivere pudenter. Cic. in Vatin. 6.

Compar. Cic. 7. Att. 2. Bene eveniat, inquit Carneades, ſpurce, ſed tamen pudentius quam Lucius noſter & Patron. Al. Prudentius. Gell. 12. 11. Pudentius peccare.

Superl. Cic. 16. Att. 15. Pudentiſſime hoc petierat.

PUDENDUS, a, um. Adj. ex Partic. [αἰδοῖος, αἰσχυντός] Plin. lib. 17. cap. 12. Illam inſcitiam pudendam eſſe conveniet.

Amor pudendus. Ovid. 5. Epiſt. 44.

Cauſa pudenda tua eſt. Ovid. 5. Epiſt. 98.

Lucra. Ovid. 3. de Arte Am. 442.

Luxus. Tacit. 3. Ann. 53. 1.

Strages. Claud. de Bell. Getico 158.

Vita. Ovid. 2. de Pont. 2. 108.

Vulnera. Virg. 11. Æn. 55.

Ut jam pudendum ſit, honeſtiora eſſe legionum decreta, quam Senatus. Cic. 5. Philip. 4. [Hic eſt Gerundium.

Dictu pudenda. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Multa pudenda pati. Ovid. 2. Triſt. 504.

PUDENDA, orum. n. pl. Eæ partes corporis, quibus mares feminæque diſcernuntur. Auguſtin. Civ. Dei, 14. 17. Qui nudi exercebantur in campo, pudenda operiebant. Idem infra.

Pudenda, ut Græce τὰ αἰδοῖα, ſed & Pars pudenda dici poteſt, ut ab Ovidio Pars pudibunda noſtri, ſicut Græce τὸ αἰδοῖον, ſubaudiendo μόριον, vel μέρος. Suidas, Μόριον, τὸ αἰδοῖον μέρος τοῦ σώματος. H. St.

De podice. Min. Fel. 28. 10. Strepitus per pudenda corporis expreſſi.

PUDĪBUNDUS, a, um. [αἰσχυντηρός] aliud Adj. Idem quod Pudens. Plin. lib. 10. cap. 20. Idem cauda annuis vicibus amiſſa cum foliis arborum, donec renaſcatur iterum cum flore, pudibundus ac mærens quærit latebram. De pavonibus. conf. Columel. 10. 360.

Amplexus

Amplexus pudibundi. Claud. 3. de Rapt. Proferp. 275.
Dies pudibunda exoritur, Purpurea. Stat. 5. Theb. 296. Defcriptio Aurorae.
Matrona. Hor. de Arte Poet. 232.
Ora. Ovid. 2. Faft. 819.
Sales pudibundi. Auctor ad Calpurn. Pifon. 114.
Pars pudibunda noftri, Genitalia membra. Ovid. 3. Amor. 6. 69.
Pudibunda, quæ vulgo Pudenda. Vide in BRACCÆ ex Ambrofio. H.St.
PUDĪBĬLIS, e. Adj. Idem. Lamprid. Heliogab. cap. 12. Pudibilia membra.
PUDĪMENTUM, i. n. Gloff. Gr. Lat. αἰδοῖον, Pudimentum, pudendum.
PUDESCIT, pro Pudet. Prudent. Cathem. 2. 26.
Piget, pudefcit, pœnitet.
PUDESCENDUS, a, um. Adj. ut Perpudefcendi morbi. Pontanus de Sermone 423. Quippe qui palam propudii notaretur, morbique perpudefcendi. H. St. Extant fol. 226. b. Aldi.
PUDĔFĪO, [αἰσχύνομαι] fieri. a Pudefacio fit. Gell. lib. 15. cap. 17. Traditas fibi tibias quum ad os adhibuiffet, inflaffetque, pudefactus oris deformitate, abjecit, infregitque. De Alcibiade.
PUDĪCUS, a, um. Adj. [σώφρων, σεμνὸς, πότνιος] notæ fignificationis: ut, Pudicum ingenium Pamphili, apud Ter. Hec. 1. 2. 77.
Pudicus a. V. A præpof. & Plaut. Curc. 1. 1. 50.
Amicitia pudica. Stat. 2. Silv. 2. 144.
Animus. Ovid. 7. Epift. 5.
Aures. Senec. Hippol 8.
Crines. Ovid. 3. de Pont. 3. 51.
Fidem pudicam follicitare donis. Ovid. 7. Met. 220.
Fraus. Ovid. 3. de Pont. 1. 107.
Frons. Claud. Conf. Mall. Theod. 118.
Mores. Ovid. 3. Trift. 7. 13.
Preces. Ovid. 1. Epift. 85.
Thalamos violare pudicos. Ovid. 1. Amor. 8. 19.
Vota. Ovid. 9. Epift. 35.
Pudicus, Qui alienam libidinem non eft perpeffus, qui muliebria non eft paffus: Impudicus contra, Qui alienæ libidini obtemperavit, five mas fit, five femina. Notum eft maledictum illud in nefcio quem, Averfus & adverfus impudicus es. Quo arguebatur ille τῷ πρωκτῷ, καὶ τῷ στόματι; id eft parte poftica, & ea, quæ totius corporis digniffima eft, alterius libidinem pertuliffe. Effe autem hanc Pudici & Impudici apud Latinos fignificationem, teftimonio mihi erit Plaut. Amph. 1. 1. 192.
Ego tibi iftam hodie, fcelefte, comprimam linguam. A. haud potes;
Bene pudiceque cuftoditur. Hor. 1. Serm. 6. 82.
— quid multa? pudicum,
Qui primus virtutis honos, fervavit ab omni
Non folum facto, verum opprobrio quoque turpi. V. plura apud Lambinum in Horatium.
Miles. Cic. ad Octav. Audiet C. Marius impudico domino parere nos, qui ne militem habere voluit nifi pudicum?
Pudicus, nonnunquam pro Eo qui alterius pudicitiam non violat: & qui alterum non efficit impudicum. Hoc fenfu accipiendum eft quod ab Horatio de Hippolyto dicitur, quum ait 4. Carm. 7. 25.
Infernis neque enim tenebris Diana pudicum
Liberat Hippolytum.
Pudicus, Caftus, ut, Conjuges. Hor. 4. Carm. 9. 41.
Juvenis. Senec. Hippol. 12.
Mulier. Hor. Epod. 2. 39.
Nupta. Ovid. 2. Faft. 794.
Compar. Ovid. in Ibin, 349.
Nec tibi contingat matrona pudicior illa, &c.
Superl. Pudiciffima femina. Plin. 7. 35.
PUDĪCE, Adv. [σωφρόνως] ut,
Actum pudice omne ævum. Ovid. ad Liviam, 41. Ter. Andr. 1. 5. 39.
Bene ac pudice ejus doctum atque eductum finam
Coactum egeftate ingenium immutarier?
Compar. Pudicius. [σωφρονέστερον] Plin. 4. Epift. 13. Ubi enim jucundius morarentur, quam in patria: aut pudicius continerentur, quam fub oculis parentum, &c. Plaut. Merc. 4. 3. 15. Pudicius faciunt illi.
PUDICĬTIUS, Idem. Apul. Apol. 1. p. 312. ed Colv. Verfus tanto pudicitius compofiti. [quafi a Pudiciter.
PUDICĬTIA, æ. f. [τὸ σῶφρον, σωφροσύνη] Animus pudicus. Plin.lib.17. cap. 25. A quo tempore pudicitiam fubverfam Pifo gravis auctor tradidit. Ovid. 16. Epift. 282.
Lis eft cum forma magna pudicitiæ. Juven. 10. Sat. 297.
Amiffa pudicitia. Liv. 1. 58.
Delibata. Suet. Aug. cap. 68. Quafi pudicitiam, delibatam a Cæfare, A. etiam Hirtio in Hifpania C C C Millibus nummûm fubftraverit.
Impenetrabilis Agrippinæ pudicitia. Tacit. 4. Ann. 12.
Inviolata. Ovid. Epift. 5. 103.
— nulla reparabilis arte
Læfa pudicitia eft: deperit illa femel.
Obftinata. V. OBSTINO.
Proftrata. Suet. Tiber. cap. 35. Idem Cæf. cap. 2.
Publicata pudicitia. i. e. Proftituta. Tacit. lib. de Morib. Germ. 19. ubi de animadverfione in adulteros loquitur.
Attentatur pudicitia. V. ATTENTO.
Colere pudicitiam. V. COLO.
Eripere pudicitiam alicui. Cic. pro Milon. 9.
Habere pudicitiam in propatulo. Saluft. Catil. cap. 13.
Imminuere pudicitiam virginis. V. IMMINUO.
Non parcere fuæ nec alienæ pudicitiæ. Cic. pro Rabir. 8.
Parcat juventus pudicitiæ fuæ, ne fpoliet alienam. Cic. pro Cœl. 42.
Pudicitia, Religiofa munditia, ac puritas. Virg. 2. Georg. 524.
Cafta pudicitiam fervat domus.
Quæftio pudicitiæ, Qua fcil. de ftupro mafculi quæritur. Val. Max. 6. 1. 7. conf. Juftinian. Inft. l. 4. tit. 17. §. 4.
Pudicitiam, pro Dea coluerunt Romani. Feftus, Plebejæ Pudicitiæ facellum in vico longo eft. V. Liv. lib. 10. 23.
PUDOR, ŏris. m. [αἰδὼς, αἰσχύνη] dicitur Ob aliquam rem fordidam timor, ut ait Perottus. Cic. pro Cluent. 12. Deinde ita flagrare cœpit amentia, fic inflammata ferri libidine, ut eam non pudor, non pudicitia, non pietas revocaret.
Clauftra pudoris & reverentiæ refracta. Plin. 2. Epift. 14. ad Maximum.
Infigne pudoris. Ovid. 1. de Arte Am. 30.
Naufragium pudoris. Firmic. lib. 6. cap. 12.
Significatio pudoris. Cic. 2. de Orat. 182.
Plena pudoris libertas. Lucan. ad Pifon. 94.
Moderator cupiditatis pudor. Cic. 2. de Finib. 113.
Paupertatis pudor & fuga. Hor. 1. Epift. 18. 24.
Famæ pudor. Cic. de Provinc. Conful. 14.
Pudor patris, Reverentia. Ter. And. 1. 5. 28. conf. Idem Hec. 1. 2. 47. & Liv. 5. 46.
Pudor etiam, pro Scelere, & probro, vel dedecore fumitur, quia funt pudoris caufa. Ovid. 11. Epift. 79.
Irruit, & noftrum vulgat clamore pudorem. Idem Rem. Amor. 359. Pudor eft mihi dicere. Liv. 34. 58. Amicitiam Romanorum expetere Antiochum: fed quæ impetrata, gloriæ fibi, non pudori fit. Gloriam hic Pudori opponit. V. Berneg. ad Suet. Cæf. cap. 2. n. 1.
Pudor pro Fama, & exiftimatione. Plin. 2. Epift. 4. Magnum habes facilitatis meæ pignus, cujus fiducia debes famam, pudoremque defuncti fufcipere. Idem 5. Epift. 1. Neque aderat alius, qui defunctæ pudorem tueretur. Cic. 5. Fam. 1. Quem fi parum ipfius pudor defendebat.
Æger pudor. Valer. 7. Argon. 514.
Afflictus. Stat. 11. Theb. 164.
Caftus. Ovid. 1. de Arte Am. 100.
Dirus. Senec. Herc. OEth. 9.
Famofus. Ovid. 3. Amor. 6. 78.
Fœdus. Ovid. 3. de Arte Am. 247.
Infans. Hor. 1. Serm. 6. 56.
Ingenuus. Juven. 11. Sat. 154.
Malus pudor. i. e. Vitiofus, δυσωπίαν Græci vocant, de quo fcripfit Plutarchus libellum utiliffimum. Hor. 2. Serm. 3. 39.
— pudor te malus urget,
Infanos qui inter vereare infanus haberi. Annotavit Lambinus. Idem 1. Epift. 16. 24.
Mifer. Ovid. 9. Epift. 19.
Profugus. Ovid. 4. Epift. 155.
Projectus. Ovid. 6. Met. 544.
Pulcher. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 22.
Rigidus. Claud. Conf. Mall. Theod. 246.
Sanctus. Tibul. lib. 1. 3. 83.
Tener. Ovid. 2. Epift. 143.
Timidus. Ovid. 1. Amor. 5. 8.
Turpis. Ovid. 11. Met. 180.
Verecundus. Ovid. 2. de Arte Am. 572.
Virginei pudoris flos intemeratus. Ovid. 14. Met. 658.
Abfit in arctis rebus pudor. Val. Flacc. 4. Argon. 324.
Adeft nominibus pudor. i. e. Nomina funt turpia. Ovid. 2. Trift. 434.
Æftuat ingens pudor in imo corde. Virg. 10. Æn. 870.
Afferre pudorem. Ovid. 3. Trift. 6. 31.
Affici pudore. V. AFFICIO.
Atterere pudorem alicujus. V. ATTERO.
Auferre pudorem virgini. Ovid. 6. Met. 616.
Celat ulcera malus pudor. Hor. 1. Epift. 16. 24.
Ceffit pudor. Ovid. 10. Met. 241. Valer. 7. Argon. 456.
— non revocabilis unquam
Ceffit ab ore pudor.
Coactus pudore. V. COGO.
Colere pudorem. V. COLO.
Confufa pudore. Ovid. 21. Epift. 111.
Confequitur rubor pudorem. Cic. 4. Tufc. 19.
Confulere pudori. V. CONSULO.
Cuftodire pudorem. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Decet ora pudor. Ovid. 1. Amor. 8. 35.
Defendere pudorem pudicitiamque. Cic. de Arufp. Refp. 9.
Dejecta oculos trifti pudore. Valer. 2. Argon. 470.
Dejecti vultus pudore. Senec. Troad. 12.
Depofitus. Hor. 1. Epift. 9. 12.
Explicare pudorem. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Exftinctus. Virg. 4. Æn. 322.
Ferre cum, ut, Ovid. 3. Amor. 7. 72.
Triftia cum magno damna pudore tuli.
Formare pudorem. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Fugit ab ore pudor. Ovid. 2. Trift. 30.
Fugiens ex urbe. Juven. 11. Sat. 52.
Habere pudorem. Stat. 10. Theb. 564.
Imponere plagiario pudorem. V. IMPONO.
Incendit tum pudor vires, & confcia virtus. Virg. 5. Æn. 455.
Incutere pudorem alicui. Hor. 1. Epift. 18. 77.
Intrat pudor aliquem. Tacit. 1. Ann. 43.
Mifcet pudorem temperies jufta. Claud. de Nupt. Honor. 268.
Mifcendus eft amori pudor. Ovid. 4. Epift. 9.
Mordet pudor. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Notat ora pudor. Ovid. 3. Amor. 6. 78.
Nundinatus. Firmic. lib. 6. cap. 31. Ibid. extr. Quæftus & libidinis caufa, pudorem fuum etiam duobus fratribus nundinabit. [Hic pro Pudicitia Pudor ponitur. Sic in duobus ejufdem auctoris feq. locis.
Objicere alicui digna pudore. Ovid. 13. Met. 307.
Obfequi pudori. V. OBSEQUOR.
Ornat ætatem pudor. Cic. pro Rofc. Amer. 149.
Pati. ut, Quantum illius ætatis patiebatur pudor. Cic. 2. de Orat. 3.
Proftituti pudoris fcelerata commercia. Firmic. lib. 6. cap. 12. & 17.
Proftituti pudoris meretrix. Firmic. lib. 6. cap. 31.
Pulfus. Ovid. 6. Met. 375.
Penfare pudorem nece. Ovid. 2. Epift. 143.
Periit pudor. PEREO.
Ponere pudorem. Stat. 10. Theb. 62.
Poftpofito pudore referre aliquid. Ovid. 3. Amor. 1. 22. al. Præterito.
Rapere pudorem puellæ. Ovid. 1. Met. 600.
Refugere pudore a dicendo. Cic. 2. de Orat. 10.
Relictus. Stat. 3. Theb. 273.

Reprimere cupiditatem pudore. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 7.
Sollicitare tenerum pudorem. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 131.
Solvere pudorem. Virg. 4. Æn. 55.
Suggillare pudorem alicujus. Ulpian. in l. Sed fi hac lege. §. Prætor ait. D. de in jus vocan.
Sum. ut, Pudori effe res dicitur, Quæ verecundari nos cogit, quia dedecus aliquod afferat. Liv. 34. 58. V. fupra Pudor, pro Probro.
Pudor eft mihi dicere. Ovid. Rem. Amor. 359.
Pudor eft ulteriora loqui. Ovid. 5. Faft. 532.
Pudor eft referre promiffa precefque, &c. Ovid. 14. Met. 18.
Sufcipere pudorem alicujus. V. Sufcipere famam, in FAMA.
Tegere pudorem. Lucan. lib. 2. 360.
Tenet ora pudor. Ovid. 9. Met. 514.
Tranfire fines pudoris. Ovid. 17. Epift. 67.
Vexare pudorem. Lucret. lib. 3. 83.
Victus amore pudor. Ovid. 3. Amor. 10. 29.

PUDORĀTUS, a, um. Adj. Vulg. Interp. Sirac. 26. 19. Mulier fancta & pudorata. Saresb. 8. 11. Pudoratiffima virgo.

PUDORŌSUS, a, um. Adj. Idem Gloff. Gr. Lat. Αἰδήμων modeftus, pudorofus.

PUDŌRĬCŎLOR, ōris. i. e. Rubicundus. Næv. apud Gell. 19. 7. Auroram pudoricolorem. Ex Perotto adfcripferat Henr. Stephanus, quum in Lugd. deeffet.

P U E

PUELLA, &c. V. poft PUER.

PUER, puĕri. m. [παῖς] Puer, quafi Purus, id eft impubes: Cenforin. de Die Nat. cap. 14. & Ifidor. 11. 2. Apud Feft. in Opuviat, Puer dicitur a Paviendo, quia ætas puerilis eft obpuviando, id eft ferienda, punienda. Scalig. in Conject. Varr. p. 41. ab antiquo Por deducit, qui poftea Puer. Sic Marcipor, Publipor, Quintipor, id eft Marci puer, &c. Por autem ex Græco πὼς, quod Dorice dicebatur pro παῖς.
Pueri appellatio tres fignificationes habet: Unam quum omnes fervos, pueros appellaremus: alteram, quum puerum contrario nomine puellæ diceremus: tertiam, quum ætatem puerilem demonftraremus. Paulus de Verb. fignific. l. Puer. Virg. 1. Æn. 271.
At puer Afcanius.
Improvida ætas puerorum. Lucret. lib. 1. 938.
Centum artium. Hor. 4. Carm. 1. 15. h. e. Multarum artium. Acron.
Puer duri oris & audax. Ovid. 5. Met. 451.
Adulti. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Æternus. Ovid. 4. Met. 18. De Baccho.
Cæfar. Cic. ad Brut. 3. Cæfaris pueri mirifica indoles.
Cafti. Hor. in Carm. fæcul. 6.
Confuetus. V. CONSUESCO.
Dulcis. Catull. de Acme, 43. 11.
Egregius. Stat. 3. Silv. 4. 99.
Ferox. Claud. de Nupt. Honor. 110.
Fervidus puer, Amor. Hor. 1. Carm. 30. 5.
Formofus. Virg. 2. Ecl. 17.
Gracilis puer. Hor. 1. Carm. 5. 1.
Immaturus. Juftin. lib. 1. 2. de Nino juniore. i. e. Nondum idoneus regno gubernando.
Improbus. Virg. 8. Ecl. 50.
Infantium puerorum incunabula. Cic. pro Rofc. Amer. 153.
Ingenuus. Hor. 3. Carm. 24. 55.
Integri pueri, Incorrupti, cafti. Catul. in Carm. fæcul. 2.
Lafcivi. Hor. 1. Serm. 3. 134.
Magnanimus. Perf. 6. Sat. 22.
Magni pueri, Divites, ex magna familia nati. Hor. 1. Serm. 6. 72.
Majores & minores pueri. Suet. Tiber. cap. 6. & Aug. cap. 53.
Meritorius. V. MEREO.
Molles. Hor. Epod. 11. 5.
Nefcii fari. Hor. 4. Carm. 6. 18.
Orti pueri magnis e Centurionibus. Hor. 1. Serm. 6. 73.
Parvi. Hor. 1. Epift. 7. 17.
Præftantes. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 133.
Pulcher. Hor. 1. Epift. 18. 74.
Robuftus, Adultus. Hor. 3. Carm. 2. 2. V. ROBUSTUS.
Teneri. Celf. lib. 2. cap. 1.
Teres. Hor. Epod. 11. 41.
Trux puer, Achilles. Senec. Troad. 9.
Creandis pueris beata uxor. Hor. 2. Epift. 2. 44.
Deerrat a patre puer. V. DERERRO.
Florent urbes pueris. Lucret. lib. 1. 256.
Inclamatus a puero. V. INCLAMO.
Periclitari pueros & experiri. V. PERICLITOR.
Vagit puer. Ovid. 10. Met. 513.
A puero, & A pueris, A puero parvulo, & A puero pufillo. V. A præpofitionem.
Ut primum ex pueris exceffit Archias. Cic. pro Arch. 4.
Puer, Græcorum more pro Filio. nam παῖς fignificat filium & puerum. Hor. de Arte Poet. 185.
Nec pueros coram populo Medea trucidet. Sic 1. Carm. 12. 25.
Dicam & Alciden, puerofque Ledæ. & aliis pluribus in locis. Lambinus. V. 4. Carm. 6. 37. conf. Juven. 14. Sat. 3. & Plaut. Amph. 5. 1. 72.
Regii pueri, apud Macedonas vocabantur principum liberi ad minifterium regis electi. Liv. 45. 6.
Puer, Servus. Ter. And. 2. 2. 31.
Certa res eft, etiam puerum inde abiens conveni Chremis. Hor. 1. Carm. 38. 1.
Perficos odi, puer, apparatus. conf. Plaut. Curc. 1. 1. 9. & Moft. 1. 3. 149.
Eo die pueri tui mihi a te litteras reddiderunt, & alii pueri poft diem tertium ejus diei, litteras alias attulerunt. Cic. 3. Att 7.
Puer & Ancilla. Varr. Eudæmonib. Vix vulgus confluit, non furiarum, fed puerorum atque ancillarum. Nonius, 2. 648.
Puer, folum, Blandientis vox. Virg. 6. Æn. 832.
Ne pueri, ne tanta animis adfuefcite bella. Idem Culice, 36. de Augufto, Sancte puer. Ita ille fæpius, atque Catullus, Statius, aliique.
Pueri per convicium Ignavi atque imbelles appellantur. V. Rigalt. ad Onofandri Strateg. p. 7.
Vetuftiffimos Hic & Hæc Puer dixiffe oftendit Prifcian. 6. exemplo Livii in Odyffea, Sancta puer, Saturni filia, regina. & Nævii, Prima incedit Cereris Proferpina puer. item Cic. 16. Att. 11. extr. Atticæ, quoniam, quod optimum in pueris eft, hilarula eft, meis verbis des fuavium.

PUĔRUS, i. m. etiam declinatur antique. Plaut. Merc. 5. 2. 89. Tu puere, abi hinc intro ocius. Idem Afin. 2. 3. 2. & 5. 2. 42. & Moft. 4. 2. 32. &c. Vet. Gloff. Gr. Lat. Παῖς, puer, puerus. conf. Prifcian. lib. 6.

PUĔRA, æ. f. [παιδίσκη, κοράσιον] i. e. Puella. Varro, Properate vivere, pueræ, quas finit ætatula ludere, effe, amare, & Veneris tenere bigas. Nonius, 2. 674. conf. Prifcian. ibid. Suet. Calig. cap. 8. Qualifcunque partus fine ullo fexus difcrimine puerperium vocatur; quod antiqui etiam puellas pueras, ficut & pueros puellos dictitarent. Vet. Gloff. Gr. Lat. Παιδίσκη, puera.

PUERŬLUS, i. m. [παιδίον] dimin. a Puerus. Cic. in Topic. 18. Adjungitur enim, ut fecundum fervorum, fecundum exfulum, fecundum puerulorum tabulas poffeffio videatur ex edicto dari.

PUERCŬLUS, i. m. [παιδάριον] aliud dimin. Arnob. 2. & 7.

PUELLUS, i. m. dimin. a Puer. [παιδισκάριον] Lucilius,
Cumque hic tam formofus tibi ac te dignus puellus. Ennius, Pœni foliti fuos facrificare puellos. Paul. Non. 2. 688. Lucret. 4. 1245. Puellos fufcipere. Apul. Met. 7. Tener puellus. conf. Suet. Calig. 8. modo in PUERA, & Prifcian. 6.

PUELLA, V. infra, poft derivata a PUER.

PUĔRŌSUS, a, um. Adj. Gloff. Gr. Lat. Παιδικὸς, Puerofus.

PUERASCO, ĕre. Suet. Calig. cap. 7. Novem liberos tulit, quorum duo infantes adhuc rapti, unus jam puerafcens, infigni feftivitate. Aufon. Edyll. 4. 55.
Obductofque feni facies puerafcere fenfus. Claud. Mamert. 1. 1. In fenectute puerafcere.

PUERĀRIUS, i. m. Puerorum amator. Gloff. Gr. Lat. Φιλόπαις, Puerarius. [Adjectivum eft, ut Infantarius, Corinthiarius, & cetera ejusmodi. Gloff. Lat. Gr. Puerarius, Παιδεραστής.

PUERASTER, tri. m. Gloff. Gr. Lat. Ἀντίπαις, Puerafter.

PUERĪLIS, e. Adj. [παιδικὸς, παιδαριώδης] Quod eft pueri, vel quod puerorum proprium effe folet.
Acta puerilia. Stat. 5. Theb. 513.
Ætas. Cic. pro Arch. 4. Quibus artibus ætas puerilis ad humanitatem informari folet.
Agmen puerile, Puerorum. Virg. 5. Æn. 548.
Animus puerilis. Sen. Epift. 4.
Anni. Ovid. 2. Met. 55.
Blanditiæ. Ovid. 6. Met. 626.
Carmina Fauni. Stat. 1. Achil. 240.
Decus, Puerorum. Claud. 4. Conf. Hon. 161.
Facies. Ovid. 8. Met. 323.
Flos, Pulchritudo. Claud. 1. in Eutrop. 344.
Imago. Propert. lib. 2. 12. 13.
Infirmitas. Quintil. lib. 2. cap. 3. p. 135. Burm.
Regnum, Pueri. Liv. 1. 3.
Specie puerili dicitur vifus. Cic. 2. de Divin. 59.
Puerile eft, Inconfultum & vanum. Cic. 3. de Finib. 19. Iftiufmodi autem res dicere ornate velle, puerile eft: plane autem & perfpicue expedire poffe, docti & intelligentis viri. Ter. Andr. 2. 6. 18. Idem Phorm. 5. 7. 55.
Quid vos, malum, ergo me fic ludificamini,
Inepti, veftra puerili fententia?
Confilium, cui Virile contrarium. Cic. 14. Att. 23. Acta illa res eft animo virili, confilio puerili.
Delectatio. Cic. 1. de Finib. 72. In quibus nulla folida utilitas, omnifque puerilis eft delectatio.
Compar. Puerilius. Hor. 2. Serm. 3. 250.

PUERILĬTER, Adv. [παιδικῶς] More puerorum. Liv. 21. 2. Annibalem, annorum ferme novem, pueriliter blandientem patri Amilcari, ut &c.
Pueriliter, Inepte. Cic. 1. de Finib. 19. Quæ quum res tota ficta fit pueriliter, tum ne efficit quod vult.
Pueriliter facere. Cic. 4. Acad. 33.
Pueriliter confectari aliquid. Cic. 4. Acad. 54.

PUERILĬTAS, ātis. f. [τὸ παιδαριῶδες] Actus puerilis. Senec. Epift. 4. Adhuc, non pueritia in nobis, fed quod gravius eft, puerilitas remanet: & hoc quidem pejus eft, quod auctoritatem habemus fenum, vitia puerorum: nec puerorum tantum, fed infantium.
Puerilitas, Pueritia. Varro de Liberis educandis, Velim me hercules, inquit, ipfe ufu magno puerilitatis formulam audire. V. Nonius, 8. 90. Val. Max. 5. 4. 2. Vixdum annos puerilitatis egreffus.

PUERĬTIA, æ. f. [παίδων ἡλικία] Ætas puerilis. Cic. 3. Verr. 47. Si in pueritia non his artibus & difciplinis inftitutus eras.
A pueritia legimus & difcimus. Cic. 2. Tufc. 27.
Qui me a pueritia fua femper obfervavit. Cic. 5. Fam. 8.
Ornamentum pueritiæ. Cic. 3. Verr. 152.
Extrema pueritia. Cic. pro Lege Manil. 28. Qui extrema pueritia miles fuit fummi Imperatoris.
Adolefcit pueritia. Tacit. 12. Ann. 8.
Pueritia, Puritas. Varro apud Non. 2. 672. Ea erat matronæ fimplicitas & pueritia & honeftas. Idem, ut ait Perott. pro Pueritate [Sed arbitror Varronem pro Animo puellari ac fimplici pofuiffe. Et apud Non. forfan pro Puritas, Puerilitas fcribendum.
Puertia, per fyncopen. Hor. 1. Carm. 36. 8.

PUERITIES, ei. f. Aufon. Profeff. Burdigal. 10. 17.

PUELLA, æ. f. [κοράσιον] dimin. a Puera. Cic. 1. Att. 3. De tutela legitima, in qua dicitur effe puella, nihil ufucapi poteft.
Idoneus puellis. Hor. 3. Carm. 26. 1.
Turba puellarum fi mea verba colit. Propert. lib. 3. 2. 10.
Verba puellarum foliis leviora caducis. Ovid. 2. Amor. 16. 45.
Bella. Ovid. 1. Amor. 9. 6.

Blanda.

Blanda Ovid. 2. Amor. 2. 34.
Candida. Hor. Epod. 11. 40.
Casta. Ovid. 2. Met. 711.
Compta longas comas. Ovid. 1. Amor. 1. 20.
Delicatior hœdo. Catul. ad Coloniam, 18. 15.
Dives. Hor. 4. Carm. 11. 23.
Docta. Ovid. 2. de Arte Am. 271.
Sunt tamen & doctæ, rariſſima turba, puellæ.
Flava. Juven. 6. Sat. 353. & Ovid. 2. Amor. 4. 39.
Candida me capiet, capiet me flava puella.
Formoſa. Ovid. 3. Amor. 7. 1.
Aut non formoſa eſt, aut non bene culta puella. Idem 1. Amor. 6. 63.
Infans. Hor. 2. Epiſt. 1. 99.
Ingenua. Ovid. 1. Amor. 4. 33.
Innupta. Virg. 2. Æn. 238.
Lacteola. Catul. in Camerium, 53. 17.
Laſciva. Virg. 3. Ecl. 64.
Sapiens. Ovid. 10. Met. 622.
Scelerata. Ovid. Rem. Amor. 299.
Tenera. Ovid. 14. Epiſt. 87.
Vaga. Propert. lib. 1. 5. 7.
Verecunda. Ovid. 1. Amor. 5. 7.
Viridiſſimo flore. Catul. ad Coloniam 18. 14.
Blandiri duræ puellæ precibus. Ovid. 2. de Arte Am. 527.
Data verba puellæ hoc aditu vidi tetricæ. Ovid. 1. de Arte Am. 721.
Exorare placidam. Ovid. 1. de Arte Am. 37.
Inclamaſſe puellæ nonne ſatis fuerat timidæ? Ovid. 1. Amor. 7. 45.
Miſereri dignæ puellæ. Ovid. 5. Epiſt. 155.
Nata puella magno patre. Hor. 1. Serm. 2. 72.
Puella etiam dicitur, Quæ matrimonio juncta eſt. Scævola in l. Uxorem. §. teſtamento. D. de legat. 3. Poſtea marito defuncto puella, dote recepta, nupſit alii. Rurſus ibidem paulo poſt. Ovid. 1. Epiſt. 115.
Certe ego quæ fueram te diſcedente puella,
Protinus ut redeas, facta videbor anus. Idem 2. Faſt. 557.
Dum tamen hæc fiunt, viduæ ceſſate puellæ. i. e. Dum fiunt feralia, vos nuptæ ceſſate a concubitu, quaſi viduæ, & illis diebus a viris diviſæ. V. Barth. ad Stat. Silv. p. 76. & Adverſ. 38. 6. [Semper tamen ætatem indicat florentem. Unde illud Catulli
Nec dives, neque bella, nec puella.
Experta virum. Hor. 3. Carm. 14. 10.
Laborantes utero puellæ, Prægnantes. Hor. 3. Carm. 22. 2. [Immo Puerperæ.
Tribuitur & Deabus. Virg. 1. Georg. 11.
Ferte ſimul, Faunique pedem, Dryadeſque puellæ. Sic ſæpe de Muſis. V. Juvenal. Sat. 4. 34. Brœkh. ad Propert. 1. 1. 5.

PUELLŬLA, æ. f. [κόριον, κοράσιον] alterum dimin. Catull. in Epithal. Jul. 59. 57.
Floridam ipſe puellulam
Matris e gremio ſuæ Dedis.
Socii puellularum. Catul. in Mamurram, 55. 9.

PUELLĀRIS, e. Adj. [κορασιώδης, κοριώδης] Quod puellarum proprium vel moris puellarum eſt. Plin. lib. 10. cap. 55. Puellare augurium.
Ætas puellaris. Quintil. in procem. lib. 6. de uxore defuncta, Tum ætate ea puellari, præſertim meæ comparata.
Animi. Ovid. 4. Faſt. 433.
Anni. Claud. de laud. Seren. 140.
Furor. Seneca Medea, 12.
Pedes puellares. Ovid. 10. Epiſt. 20.
Penſa puellaria. Mela 3. 5.
Plantæ puellaris veſtigia. Ovid. 4. Faſt. 463.

PUELLĀRĬTER, Adv. [κορικῶς] Plin. lib. 8. Epiſt. 10. Dum ſe prægnantem puellariter neſcit.

PUELLĀRIUS, a, um. Adj. Puellarum amator. Petron. cap. 43. extr. Immo etiam puellarius erat. Al. Pullarius. conf. PUBRARIUS, ſupra, & infra in PULLUS.

PUELLASCO, [θηλύνομαι] ĕre. Effeminari. Pacuvius, Puellaſcunt laſcivia adoleſcentes.
Puellaſcere, Refloreſcere, & quaſi ad puellarem ætatem redire. Varro Lais, Quod non ſolum innubæ fiunt communes, ſed etiam veteres puellaſcunt. V. Non. 2. 657.

PUELLATŌRIUS, a, um. Adj. Quod eſt Puellarum, aut ſimile huic rei, quam faciunt puellæ. Tibiæ puellatoriæ, Quibus a ſono clariore vocamen datur, inquit Solin. cap. 11. conf. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 2.

PUELLĪTOR, āri. Puellitari verbum, ut multa alia, Laberius finxit, de iis agens, qui cum vetulis rem habent, quarum naturam Eugium canum vocavit. Quænam mens, inquit, quæ deliritas vos ſuppolitores facit cum cano eugio puellitari? Nonius 8. 36. al. Velitari. conf. Voſſ. Etym. p. 418.

PUĒRĬGER, ĕra, ĕrum. Adj. Fulgent. Mythol. 1. Semina puerigera viſceribus infundere.

PUERPĔRA, æ. f. [λεχώ] [quaſi Puerĭpăra] Mulier quæ recens peperit. Ter. Adelph. 5. 7. 23.
— multo rectius eſt,
Quam illam puerperam nunc duci huc per viam
Ægrotam. Plin. lib. 7. cap. 4. Hor. Epod. 17. 52.

PUERPĔRUS, a, um. Adj. [λεχώιος] Ad puerperium pertinens. ut, Verba puerpera dicit. Ovid. 10. Met. 511. De Lucina.

PUERPĔRIUM, i. n. [λοχεία] Tempus, quo puerpera ex dolore partus decubat, vel etiam tempus ipſum quo parit mulier. Plin. lib. 28. cap. 8. Lingua adalligata, pericula puerperii tolli. Sic Columel. lib. 3. cap. 21. Cubare puerperio. V. CUBO.
Puerperium, Proles ipſa. Gell. lib. 10. cap. 2. Divo Auguſto imperante, ancillam Cæſaris Auguſti in agro Laurente peperiſſe quinque pueros dicunt, eoſque pauculos dies vixiſſe: matrem quoque eorum, non multo poſt, quam peperit, mortuam: monumentumque ei factum juſſu Auguſti in via Laurentina, inque eo ſcriptum eſſe conſtat numerum puerperii ejus. Idem 12. 1. Plin. lib. 18. cap. 29. Ut in lacte puerperium necat. Idem lib. 7. cap. 11. Uno abortu duodecim puerperia egeſta.
Cruda puerperia. Stat. 4. Theb. 280.

PŪGIL, ĭlis c. [πύκτης, πυγμάχος, ἀγωνιστής] dicitur, Qui, vel quæ, pugnis certandi artem novit. Donatus, in Ter. Hec. Prolog. Pugil, inquit, dictus eſt a Pugna, & pugna a Pugno: Veteres namque, ante uſum ferri & armorum, pugnis & calcibus, & morſibus, corporumque luctatione certabant. Ter. Eun. 2. 3. 23.
Si qua habitior paulo, pugilem eſſe ajunt, deducunt cibum. Cic. de Clar. Orat. 243. Pugiles inexercitati, etiamſi pugnos & plagas, Olympiorum cupidi, ferre poſſunt, ſolem tamen ſæpe ferre non poſſunt. Hor. 2. Epiſt. 1. 186.
Aut urſum, aut pugiles; his nam plebecula gaudet. Ovid. 3. Amor. 2. 54. Pollucem pugiles, Caſtora placet eques.
Pugnabant autem pugnis cæſtibus armatis. Cic. 2. Tuſc. 56. Pugiles etiam, quum feriunt adverſarium, in jactandis cæſtibus ingemiſcunt. V. CÆSTUS.
Inexercitati. Cic. de Clar. Orat. 243.
De Catervariis, Legitimis ac Ordinariis pugilibus, V. Suet. Aug. cap. 45. & Calig. cap. 18.

PUGILĬCE, Adv. [πυκτικῶς] Firmiter, valenter, quemadmodum pugiles ſolent. Plaut. Epid. 1. 1. 18.
Quid, herilis noſter filius valet? T. pugilice, atque athletice.

PUGĬLO, āre. & PUGILLOR, āri. verbum antiquum. Gloſſ. Cyrill. Pugilo Πυκτεύω. Apul. de Deo Socr. p. 53. Elmenh. Si pugillari valide velis, brachia vegetanda ſunt, quibus pugillatur. Idem Met. 7. p. 195. Primoribus in me pugillatur ungulis. [Rectius unico l. Pugilo ſcribitur, quia non a Pugillus, ſed a Pugil derivatur.

PUGILANS, antis. Partic. Treb. Poll. Gallien. cap. 8. Pugiles ſacculis, non veritate pugilantes.

PUGILĀTIO, ōnis. f. denomin. [πυγμαχία] Pugilum exercitatio. Cic. 2. de Legib. 38. Jam ludi publici quoniam ſunt cavea circoque diviſi, ſint corporum certationes curſu, & pugilatione, luctatione, curriculiſque equorum.

PUGILĀTUS, ûs. m. [πυγμή] Pugilum ars, ſeu certamen. Plaut. Capt. 4. 2. 13. Hic homo pugilatum incipit. Idem Bacch. 3. 3. 24.
Ibi curſu, luctando, haſta, diſco, pugilatu, pila,
Saliendo ſe exercebant magis, quam ſcorto, aut ſaviis.

PUGILĀTOR, ōris. m. Arnob. 1. Tyndaridæ Caſtores, equos unus domitare conſuetus, alter pugilator bonus. conf. Sidon. 9. Epiſt. 14. Gloſſ. Gr. Lat. Παγκρατιαστής, Pugil, Pugilator.

PUGILATŌRIUS, a, um. Adj. Plaut. Rud. 3. 4. 16. V. poſt PUGNA.

PUGILLARIS, PUGILLUS. V. PUGNUS.

PŪGIO, ōnis. m. [ἐγχειρίδιον] Genus teli, a pugno dictum, quod facile prehenditur, vel quod eo præſentius pugnetur. Feſtus, Pugio dictus eſt, quod eo punctim pugnatur.
Pugio, eſt gladius brevis, iuquit Non. 18. 9. Salluſt. Hiſt. lib. 3. At Oppius, poſtquam orans nihil proficiebat, & timide veſte tectum pugionem expedire conatus, a Cotta, Vulſcioque impeditur. Martial. lib. 14. 33.
Pugio, quem curvis ſignat brevis orbita venis. V. Gell. 16. 25. Paterc. 2. 43. 2. Tacit. 1. Hiſt. 43. 2. Cerda Adverſ. cap. 225. 36. vel Lex. Pitiſc.
A pugione. V. A vel AB præpoſitiones.
Stillans pugio. Cic. 2. Philip. 30. Qui ſtillantem præ ſe pugionem tulit. Subaudi Sanguine ex cæde.
Pugio inſigne Principatus & Imperatoriæ poteſtatis fuit. Tacit. 3. Hiſt. 68. 4. Aſſiſtenti conſuli (Cæcilius Simplex erat) exſolutum a latere pugionem, velut jus necis vitæque civium, reddebat. De Vitellio. conf. Suet. Vitell. cap. 15. & Lex. Pitiſc.
Pugionem plumbeum vocat Cicero Invalidum argumentum, lib. 4. de Finib. 48. O plumbeum pugionem.

PUGIUNCŬLUS, i. m. [μαχαιρίδιον] dimin. Cic. Fragm. Hiſpanienſem pugiunculum. Cn. Piſonem appellat. Idem in Orat. 224. In iis, quibus ut pugiunculis uti oportet, brevitas facit ipſa liberiores pedes.

PUGNA, æ. f. [μάχη, πάλη, δῆρις, δηιοτής, ὑσμίνη, χάρμη, φύλοπις] Armorum certamen, Lucta vel prælium. A pugno dicta eſt, ut vult Donatus, V. in PUGIL. pr.
Pugnus a Pugna contra. Don. Vide in PUGNUS. H. St.
Arena ſparſa ad pugnam. Virg. 3. Georg. 234.
Amor pugnæ. Hor. 4. Carm. 4. 12.
Certamen. Ovid. 12. Met. 180.
Eventus. Virg. 8. Æn. 16.
Exitus incerti pugnarum, Marſque communis. Cic. pro Milon. 97.
Facies pugnæ. Tacit. 2. Hiſt. 42.
Fortuna pugnæ anceps. Virg. 4. Æn. 603.
Adverſa. Tacit. 1. Ann. 64. 3.
Ardens. Virg. 3. Georg. 46.
Avida. Sil. lib. 12. 715.
Cæca. Valer. 5. Argon. 663.
Clara. V. CLARUS.
Decertatoria. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Dura. Valer. 6. Argon. 298.
Equeſtris. Sil. lib. 13. 230.
Forenſis, Tranſlate. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Fortuita. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Impeditior. V. IMPEDIO.
Inermis. Stat. 6. Theb. 249.
Ingens. Virg. 2. Æn. 438.
Iniqua. V. INIQUUS.
Lenta. V. LENTUS.
Magna pugna bis victi. Virg. 12. Æn. 34.
Mala Lacedæmoniorum in Leuctris. Cic. 2. de Divin. 54. Tacit. 15. Ann. 28. 3.
Nobilis. Senec. Herc. fur. 9.
Obnixa. Valer. 6. Argon. 355.
Optata. Sil. lib. 16. 81.
Pedeſtris. Virg. 11. Æn. 709.
Pedeſtres navaleſque pugnæ. V. Pedeſtris in PES.
Sæva. Valer. 4. Argon. 147.
Simplicior contra tabulas. Quintil. lib. 5. cap. 7. pr. [Tranſlate, pro Contentione forenſi.
Singularis pugna Æneæ & Turni, Achillis & Hectoris. Macrob. lib. 5. Saturnal. 2.

Triſtis. Virg. 11. Æn. 589.
Abrumpere miſeras. Valer. 3. Argon. 250.
Abſiſtere pugna. V. ABSISTO.
Accingere ſe pugnæ. Virg. 11. Æn. 707.
Æquare pugnas. Virg. 5. Æn. 419.
Æquatæ. Sil. lib. 4. 395.
Et tandem æquatæ geminato funere pugnæ.
Ardeſcit pugna. Tacit. 5. Hiſt. 18. 1.
Capere viriles. Stat. 1. Silv. 6. 54.
Capeſſere pugnam manu. Tacit. 12. Ann. 30.
Ciere pugnam. Tacit. 3. Ann. 41. 4. Suis quiſque locis pugnam ciebant.
Committere. Cic. 3. in Catil. 6. Tum interventu Pontinii atque Flacci pugna, quæ erat commiſſa, ſedatur.
Committere pugnas ſanguine. Stat. 6. Theb. 149.
Committere cæſtu. Virg. 5. Æn. 69.
Congredi iniqua pugna. Virg. 10. Æn. 889.
Conſerere. V. CONSERO.
Conſeritur pugna. Valer. 6. Argon. 353.
Conſpirare. V. CONSPIRO.
Conſtituere pugnæ diem. Cæſ. 3. de Bell. Gall. cap. 23.
Continere a pugna. Cæſ. 4. de Bell. Gall.
Cooriri in pugnam. V. COORIOR.
Crudeſcit pugna. V. CRUDUS.
Decernere forti pugna. Valer. 4. Argon. 193.
Decertare pugna. Cæſ. 3. de Bell. Gall. cap. 23.
Depoſcere inſanas. Stat. 10. Theb. 913.
Depoſcite pugnam votis. Lucan. lib. 2. 533.
Deſcendere ad pugnam, ex Valerio Flacco, vide in DESCENDO. H. St.
Diremit imber. Liv. 6. 32.
Dare pugnam. Terent. Eun. 5. 2. 59.
Edere pugnas. Lucret. lib. 2. 118.
Elicere ad pugnam. Liv. 29. 34.
Ereptus pugnæ Annibal. Sil. lib. 17. 378.
Evocare ad pugnam. Cæſ. 5. de Bell. Gall. cap. 56.
Excedere cunctos pugna. Virg. 5. Æn. 380. al. Palma. V. EXCEDO.
Exire ad pugnam. Virg. 4. Georg. 67.
Expediam, & primæ revocabo exordia pugnæ. Virg. 7. Æn. 40.
Extendere pugnam. Liv. 27. 2.
Extracta in poſterum pugna. Tacit. 4. Ann. 73.
Facere pugnam. Tacit. 3. Ann. 21. Nepos 9. 5. 2.
Facere pugnæ poteſtatem vel copiam. Liv. de Bell. Pun. Idem 4. 18.
Gerere pugnas innumeras. Claud. 2. Conſ. Stil. 141.
Imponere finem pugnæ. Virg. 5. Æn. 463.
Inclinavit pugna. Liv. 6. 32.
Indipiſci pugnam. V. INDIPISCOR.
Inducere in pugnam equites. V. INDUCO.
Indulgere pugnæ. Stat. 11. Theb. 447.
Inire pugnam & prælium. V. INEO, īre.
Inire pugnam forenſium certaminum. Quintil. lib. 5. cap. 12.
Inſtaurare pugnam. V. INSTAURO.
Iterare pugnam. Liv. 6. 32.
Laceſſere pugnam. Lucan. lib. 3. 548. al. Capeſſere.
Laceſſere ad pugnam. V. LACESSO.
Laxare pugnam. Liv. 21. 39.
Movent arma pugnam. Ovid. 3. Faſt. 395.
Obire pugnas lituo & haſta. Virg. 6. Æn. 167.
Parare membra pugnæ. Ovid. 9. Met. 34.
Pavere pugnam. Lucan. lib. 7. 102.
Perpetrare. Liv. 44.
Præbere pectora pugnæ. Ovid. 10. Met. 706.
Procedere ad pugnam. Liv. 7. 9.
Procurrere in pugnam. Liv. de Bell. Pun.
Prohibere a pugna. Cæſ. 4. de Bell. Gall. cap. 34. & 11. 2.
Pugnare pugnam, V. Partic. PUGNATUS.
Quærere pugnæ locum. Salluſt. Jugurth.
Remittere pugnam. Salluſt. Jugurth. 60.
Reſtituere. Liv. 4. 38.
Ruere in pugnam magno fervore. Sil. lib. 15. 463.
Subducere aliquem pugnæ. Virg. 10. Æn. 50.
Sum. ut, Pugna eſt de paupere regno. Stat. 1. Theb. 151.
Quanta pugna eſt doctiſſimorum hominum. Cic. 2. de Divin. 105.
Sumere pugnam. Sil. lib. 8. 308.
Surgit aſpera pugna. Virg. 11. Æn. 635.
Tentare pugnam dicere licet, ut Tentare prœlium. H. St.
Venire ad pugnam. Hor. 1. Serm. 5. 56.
Venit res ad pugnam. Cic. 7. Verr. 28. Nonnunquam etiam res ad manus atque ad pugnam veniebat. V. MANUS.
Venire in pugnas. Sil. lib. 15. 647.
Vocet pugna. Virg. 12. Æn. 125.
Verſare pugnam in pectore. Lucan. lib. 7. 765.
Punctatoriolas, leveis pugnas appellat Cato, in ea quam dixit de re Hiſtriæ militari. Feſtus. [Lege ex Mſſ. Punctoriolas.

PUGNĬCŬLA, æ. f. pro Levi pugna Catonem uſurpaſſe, docet Perottus p. 595. [Niſi ſuperior Feſti locus eſt.

PUGNO, [μάχομαι, μάρναμαι, πολεμίζω, δορύσσω, κυρηκάω, διαπληκτίζομαι] āre. Pugna contendere. De quacunque re dicitur, de qua controverſia eſt; proprie tamen de armorum congreſſu. Plaut. Amph. 1. 1. 44.
Nam quum pugnabant illi maxime, ego fugiebam maxime.
Pugnare amori. Virg. 4. Æn. 38.
— placitone etiam pugnabis amori? Ac ſi diceret: Contempſiſti eos, qui diſplicebant: nunquid etiam placito amori repugnabis? Et eſt Græcum, Pugno tibi. Nam nos, Pugno tecum dicimus. Servius. Alii legunt Placido.
Noli pugnare duobus. Catull. 60. 64.
Adverſus latrones canem pro domino pugnare accepimus. Plin. lib. 8. cap. 40.
Contra aliquem. Plin. lib. 8. cap. 7.
Contra naturam. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Pugnare cum. Cic. 7. Att. 6. Niſi forte hæc illi tum arma dedimus, ut nunc cum bene parato pugnaremus. conf. Serv. paulo ſupra.
Cum ſenectute, i. e. Adverſus ſenectutem. Plin. 3. Epiſt. 1.
In aliquem pugnare, Contra aliquem. Ovid. 3. Amor. 1. 34.
In hoſtem. Liv. 8. 6. extr. V. Gell. 7. 2.
Acriter pugnare. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Bene pugnare. Ovid. 2. de Pont. 3. 53.
Et bene uti pugnes, bene pugnans efficit hoſtis.
Caute pugnare. Ovid. 13. Epiſt. 146.
Pugnare bella. Hor. 1. Epiſt. 16. 25.
Pugnare pugnam. Plaut. Pſeud. 1. 5. 110. conf. Partic. PUGNATUS.
Pugnare prælia. Hor. 4. Carm. 9. 19.
Acie directa. Quintil. lib. 2. cap. 13.
In frontem, In latera pugnare. Liv. 8. 7.
In frontem & latera. Tacit. in vita Agric. 35.
Inter ſe cornibus pugnant. V. INTER.
Manu. Ovid. 13. Met. 10.
Odiis. Stat. 3. Theb. 240.
Pugnis pugnare. Hor. 1. Serm. 3. 102.
Viribus cum aliquo, Contendere. Cic. 5. Fam. 21. Quavis tuta conditione pacem accipere malui, quam viribus cum valentiore pugnare.
De poſſeſſione hominis. Gell. lib. 12. cap. 15. Ter. in Prol. Hecyr. 33.
Tumultuantur, clamant, pugnant de loco.
Ex cauſa pari pugnant uterque. Ovid. 5. Faſt. 704.
Ex equo. Cic. 2. de Nat. Deor. 6. In noſtra acie Caſtor & Pollux ex equis pugnare viſi ſunt.
E muris. Plin. lib. 32. cap. 1.
Pro aliquo pugnare. Cic. pro Quint. 88. Omneſque pro P. Quintio pugnent. i. e. Defendant P. Quintium.
Pro cauſa iniqua. Ovid. 20. Epiſt. 171.
Pro commodo patriæ pugnare, cui opponitur, Patriæ commoda oppugnare. Cic. 1. de Invent. 5.
Pro ſalute. Salluſt. Jugurth. extr. Cum Gallis pro ſalute, non pro Gloria pugnare. [Immo Certare.
Cum eorum vita mirabiliter pugnat oratio. Cic. 2. Tuſc. 12. i. e. Contraria eſt oratio vitæ illorum.
Contra pugnare. Lucret. lib. 2. 280. — tamen eſt in pectore noſtro
Quiddam, quod contra pugnare, obſtareque poſſit.
Pugnare inter ſe, Contraria eſſe. Quintil. lib. 3. cap. 10. Varro de R. R. 2. 3.
Sententia mea pugnat ſecum. Hor. 1. Epiſt. 1. 97.
Pugnare aliquid, pro Contendere de re aliqua. Cic. 1. de Nat. Deor. 75.
Illud video pugnare te, ſpecies ut quædam ſit deorum, quæ nihil concreti habeat, &c.
Hic pugnes licet, non repugnabo. Cic. 4. Acad. 57.
Pugnant Stoici cum Peripateticis. Cic. 2. de Fin. 68.
Non magnopere pugnare, pro Non valde laborare. Cic. 3. de Nat. Deor. 2.
Pugnare per translationem de rebus inanimatis. ut, Pondera pugnant decidere deorſum, i. e. Contendunt. Lucret. lib. 2. 205.
— quanquam
Pondera, quantum in ſe eſt, deorſum deducere pugnent. Lambin.
Pugnare, pro Conari. Ovid. Rem. Amor. 122.
Pugnat in adverſas ire natator aquas.
Illud pugna, & enitere. Cic. 3. Fam. 10.
Cum Infin. verbi Paſſivi,
Pugnabat tunica ſe tamen illa tegi. H. St. Videtur verſus Ovidii ſpurius. An Propertii, male relatus lapſu memoriæ, ex 1. 12. 4.?
Pugnaveris, i. e. Magnam rem feceris, inquit Donatus. Ter. Adelph. 5. 3. 57. — & iſtam pſaltriam
Una illuc mecum hinc abſtraham. M. pugnaveris.
Pugnatur, Imperſonale. Cæſ. 3. Bell. Gall. cap. 15. Quum ab hora fere quarta uſque ad ſolis occaſum pugnaretur.
Quotidie utrimque eminus fundis, ſagittis, reliquiſque telis pugnabatur. Idem 1. Bell. Civil. cap. 26.
Pugnatur cominus armis. Virg. 7. Æn. 553.
Gladiis pugnatur acutis. Ovid. 3. de Arte Am. 589.
Quum male pugnatum apud Caudium eſſet. Cic. 3. Off. 109.
Hoc pugnatur, pro Hoc contenditur. Cic. pro Roſc. Amer. 8. Hoc ſolum hoc tempore pugnatur, ut ad illam opimam præclaramque prædam, damnatio Sexti Roſcii, velut cumulus accedat.
Libido prava pugnandi. Sil. lib. 7. 215.
Superare pugnando. Ovid. 9. Met. 30.
Vinci pugnando. Ovid. 1. de Arte Am. 666.
Arte pugnandum eſt. Quintil. lib. 2. cap. 17.

PUGNANS, antis. [μαχόμενος] Partic. ut, Domare pugnantem. Ovid. 13. Met. 172.
Vincetur femina pugnans. Ovid. 2. Faſt. 801.
Cum frigore pugnans. Ovid. 1. de Pont. 2. 27.
Anima pugnans. Stat. 1. Silv. 4. 107.
Lingua. Tibull. lib. 1. 8. 38.
Et dare anhelanti pugnantibus uvida linguis Oſcula.
Sententiæ pugnantes, h. e. Inter ſe contrariæ. Plin. Epiſt. 167. lib. 8. ad Ariſtonem.
Studia pugnantia & contraria. Cic. 1. de Fin. 71. Atqui pugnantibus & contrariis ſtudiis conſiliiſque ſemper utens, nihil quieti videre, nihil tranquilli poteſt.
Venti pugnantes contra. Lucret. lib. 6. 97.
Loqui pugnantia. Cic. 1. Tuſc. 13.
Pugnantia ſecum frontibus adverſis componere. Hor. 1. Serm. 1. 102.

PUGNĀTUS, a, um. [μεμαχημένος] Partic. Salluſtius Jug. cap. 54. Quæ negotia multo magis, quam prælium male pugnatum a ſuis, regem terrebant.
Bella pugnata. Hor. 3. Carm. 10. 4. Et 1. Epiſt. 16. 25.
Si quis bella tibi, terra pugnata marique, Dicat.
Bella pugnata in ordine. Virg. 8. Æn. 629.
Pugna pugnata ſumma contentione. Cic. pro Muren. 34. Cujus ex omnibus pugnis, quæ ſunt innumerabiles, vel acerrima mihi videtur illa, quæ cum rege commiſſa eſt & ſumma contentione pugnata. Nepos 23. 5. 1. Hac pugna pugnata, Romam profectus eſt. Plaut. Amph. 1. 1. 97.
Hæc illi eſt pugnata pugna ab uſque mane ad veſperam. V. Voſſ. de Conſtruct. cap. 22.

Pugnātor, ōris. m. [μαχητὴς] Liv. 24. 15. Deinde occupata dextra tenendo caput, fortiffimus quifque pugnator effe defierat. Frontin. 4. 7. 37.
Pugnator gallus gallinaceus. Plin. lib. 30 cap. 15.
Pugnax, ācis. Adj. [μάχιμος] Pugnandi ftudiofus, Bellicofus.
Centurio pugnax & lacertofus. Cic. 8. Philip. 26.
Hoftes. Propert. lib. 3. 9. 25.
In vitiis pugnax. Cic. 8. Fam. 13.
Pugnax contra. Cic. in Pifon. 70. Græcus facilis & valde venuftus, nimis pugnax contra Senatorem Pop. Rom. effe noluit.
Arma pugnacia. Ovid. 2. Faft. 547.
Fera. Ovid. 5. Faft. 374.
Ignis aquæ. Ovid. 1. Met. 432. Aquæ repugnans.
Mufta pugnacia opponit Lenibus. Plin. lib. 14. cap. 20.
Perdices & gallinaceos pugnaciores fieri putant, in cibum eorum additis. Plin. lib. 22. cap. 21.
Exordium dicendi vehemens & pugnax. Cic. 3. de Orat. 317. Neque eft dubium, quin exordium dicendi vehemens & pugnax non fæpe effe debeat.
Oratio pugnax & contentiofa dicitur a Plin. lib. 2. Epift. 19. i. e. Quæ eft in genere judiciali, & in qua opus eft contra adverfarium vocem intendere.
Oratio pugnacior. Cic. de Clar. Orat. 121. Sed & hujus oratio in philofophiam translata pugnacior, ut ita dicam, videtur, & illorum in judicia pacatior.
Quid ferri duritia pugnacius? Plin. lib. 36. cap. 16.
Hac legione noli acrius aut pugnacius quicquam putare. Cic. 10. Fam. 31.
Pugnaciffimus quifque. Tacit. 4. Hift. 60. 4.
Gentes pugnaciffimæ. Curt. 3. 9. 3.
Galli pugnaciffimi. Petron. cap. 45.
Pugnācĭter, Adv. [μαχίμως] Pertinaciter, inftanter. Cic. 4. Acad. 9. Sed nefcio quomodo plerique errare malunt, eamque fententiam, quam adamaverunt, pugnaciffime defendere, quam fine pertinacia quid conftantiffime dicatur, exquirere. Quintil. lib. 9. cap. 4. Ubicunque acriter erit & inftanter, pugnaciterque dicendum, membratim cæfimque dicemus.
Compar. Idem ibid. Quis dubitat alia lenius, alia pugnacius effe dicenda. Sen. Nat. Quæft. 3. 36. In illa difputatione pugnacius locutus es.
Pugnacĭtas, ātis. f. [τὸ μάχιμον] Pugnandi vis. Plin. lib. 10. cap. 33. Perdices capiuntur quoque pugnacitate ejufdem libidinis.
Argumentorum pugnacitas. Quintil. 4. 3.
Pugnācŭlum, i. n. [προμαχών] Locus unde pugnatur. Plaut. Mil. 2. 3. 63. Meus illic homo eft: deturbabo jam ego illum de pugnaculis. Ammian. 21. 12. Sufceptus ad pugnaculum folus.
Pugnus, i. m. Manus contracta, [πυγμὴ, δρὰξ, κόνδυλος] a Punctione, id eft percuffione dicitur, auctore Fefto. Donatus in Adelph. 2. 1. 17.
Pugnus a Pugna dictus, aut ab illo Pugna.
Pugnus quid fit clariffime docet Cicero in Orat. 113. Nam quum compreffterat digitos, pugnumque fecerat, dialecticam ajebat ejufmodi effe.
Pleni pugni fanguine. Juven. 15. Sat. 58.
Cædere pugnis. V. Cædo.
Cæfus pugnis. Hor. 1. Serm. 2. 66.
Confciffus pugnis & calcibus. Cic. 5. Verr. 56. [Nifi Concifus legendum.
Contendere, verbis, non pugnis. Cic. in Parad. 3. Quoniam verbis contendimus inter nos, non pugnis.
Contundere aliquem pugnis. V. Contundo.
Facere pugnum, & pugnum arcte vehementerque comprimere. Cic. 4. Acad. 145. conf. in Orat. 113. paulo fupra.
Ferre pugnos & plagas. Cic. de Clar. Or. 243. Ut pugiles inexercitati, etiamfi pugnos & plagas, Olympiorum cupidi, ferre poffunt, folem tamen &c.
Fœdans pectora pugnis. Virg. 11. Æn. 86.
Impingere pugnum. V. Impingo.
Incurfare aliquem pugnis. V. Incurfo, in Incurro.
Ingerere pugnos in ventrem alicujus. V. Ingero.
Obferere pugnos. V. Obsero.
Obtufus pugnis. V. Obtundo.
Onerare pugnis. V. Onero, in Onus.
Rumpere pugno. Ovid. 3. Met. 626.
Is mihi, dum refto, juvenili guttura pugno Rupit.
Victus pugno, Pugilatu. Hor. 3. Carm. 12. 8.
Pugnus, pro menfura, qui & Pugillus. Gloff. Gr. Lat. Δρὰξ, ἡ τῆς χειρὸς, Pugnus. [Hanc dictionem Petronio reftitutam. V. in Improbiter. Junge auctorem ad Herenn. lib. 4. 9. Ut acervos fe dicant tritici habere, & eorum exemplum pugno non habeant, quod oftendant.
Pugneus, a, um. Adj. Quod ex pugnis. Plaut. Amph. 1. 1. 140.
Certe advenientem me hic hofpitio pugneo accepturus eft. Al. Pugnæ. Idem Rud. 3. 4. 58.
Jam hercle tibi meffis in ore fiet mergis pugneis.
Pugnĭtus, Adv. Cæcil. apud Nonium 11. 38. Quidam qui fe malit pugnitus peffumdari. i. e. Pugnis.
Pŭgillus, i. m. [δράκιον] dimin. a Pugnus.
Minimi menfura pugilli. Prudent. Cathem. 10. 152.
Cujus clauduntur cuncta pugillo. Fortun. 3. 69.
Item illud ipfum quod pugillo continetur. Plin. 20. 22. Semen cum farris pugillo decoctum. Onomaft. Vet. Pugillus, δράκιον.
Pugillum, i. n. Idem. Gloff. Lat. Gr. Pugillum, Δρὰξ χειρός.
Pugillāris, e. Adj. [δρακιαῖος] Quod pugillum five pugnum implere poteft, Quantum pugnus poteft continere. Juven. 11. Sat. 156.
Nec pugillares defert in balnea raucus
Tefticulos, nec vellendas jam præbuit alas.
Pugillāris, is. m. [πινακίδιον] frequentius pl. Pugillares, Tabellæ cereæ, vel alterius materiæ, in quibus ftilo fcribimus: dictæ quod pugno comprehendantur. Vel a pungendo, quod ftilo in his pungendo fcribatur. Plin. Epift. 129. Quin ergo pugillares fumis, & aliquid ex his, vel iftud ipfum quod cœperas, fcribis? Apul. lib. 6. Met. p. 183. Elmenh. Dolebam mehercle, quod pugillares & ftilum non habebam, qui tam bellam fabellam pernotarem. Plin. lib. 13. cap. 11. Pugillarium enim ufum fuiffe etiam ante Trojana tempora invenimus apud Homerum. V. Gell. 17. 9.
Pugillar, five Pugillāre, is. n. Idem. Catull. de Acme, 40. 5.
Et negat mihi veftra redditurам
Pugillaria, fi pati poteftis. Aufon. Epigr. 146. 3.
Bipatens pugillar expedi. conf. Diptycha.
Pugillātōrius, a, um. Adj. [δρακιδικὸς] Quod pugno percutitur. Plaut. Rud. 3. 4. 16.
— extemplo hercle ego te follem pugillatorium
Faciam, & pendentem incurfabo pugnis, perjuriffume.
Follis pugillatorius, Pilæ genus, quod ex pelle fit, fpirituque inflatur, groffius ceteris: pugno redditur, non palma. Perottus.

P U L

Pulcher, chra, chrum. Adj. [καλὸς, εὐειδὴς, εὔμορφος, ὡραῖος, περικαλλὴς] Antiqui Polcer, cra, um, dixere. Quod non eft deforme, fed formofum & decorum. Et proprie ad afpectum refertur. Cic. 1. Off. 144. O puerum pulchrum! Idem pro Muren. 26. Ne pulchrum fe, ac beatum putaret.
Pulcher a Pollendo dicitur, quod Polleat forma. Non igitur afpirationa fcribenda dictio erat, nifi ufus viciffet, qui vix expugnari poteft. Vel quafi πολύχειρ, id eft fortis, quia Romani, cum ponerent omnia in fortitudine, eum tantum pulchrum putabant qui fortis effet. V. Scalig. de L. L. cap. 22. & Voff. Etym.
Vide Pontanum de Afpiratione p. 63. H. St. lib. 2. litt. C. fol. 34. b. Al i. Pulcer a nonnullis fcribitur. Sic Varro, de quo Charifius 1. Pulcr m afpirari debere Varro negat, ne duabus confonantibus intercedat afpiratio, quod minime rectum antiquis videbatur Sic Pulcerrima ter a rum Campania. Flor. 1. 16. 3. Pulcerrimus exitus. Idem 2. 2. 14. V. Cellar. Orthogr. p. 5. & 138.
Nimis pulcher. V. Nimis.
Vifu pulcher. Stat. 5. Silv. 2. 22.
Compar. Virg. 9. Æn. 179.
— quo pulchrior alter
Non fuit Æneadûm.
Uva quid poteft effe tum fructu lætius, tum afpectu pulchrius? Cic. de Senect. 53.
Superl. Juvenum pulcherrimus. Ovid. 4. Met. 55.
Rerum facta eft pulcherrima Roma. Virg. 2. Georg. 534.
Urbs pulcherrima. Liv. 26. 32.
Pulcher bos appellatur, ad eximiam pinguitudinem perductus. Feftus.
Cohors pulchra. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 63.
Color. Lucret. lib. 4. 1027.
Corpus pulchrum. Virg. 5. Æn. 344.
Dies. Hor. 1. Carm. 36. 39. Idem 4. 4. 39.
Divitiæ. Hor. 2. Serm. 3. 95.
Dos. Plaut. Epid. 2. 1. 10.
Genæ. Hor. 4. Carm. 13. 8.
Gens pulcherrima. Sil. lib. 13. 466.
Ignis pulchrior. Hor. Epod. 14. 13.
Ureris ipfe mifer: quod fi non pulchrior ignis
Accendit obfeffam Ilion, Gaude forte tua. i. e. inquit Porphyrio, Si non fuit Helena fpeciofior Terentia fcilicet amica tua, jucunda hæc miferia eft. Amor, ignis folet dici.
Nympha pulcherrima forma. Virg. 1. Æn. 76.
Panis. Hor. 1. Serm. 5. 89.
Pectore pulchro virgo. Virg. 3. Æn. 426.
Populus pulcher. Flor. 2. 19. 1.
Poftes. Plaut. Moftel. 3. 2. 133.
Prædia pulchra & fructuofa. Cic. pro Rofc. Amer. 43. Tot prædia, tam pulchra, tam fructuofa.
Proles. Virg. 1. Æn. 79.
Puer. Hor. 1. Epift. 18. 74.
Pulchritudo pulchra. Plaut. Mil. 4. 1. 13.
Sol. Hor. 4. Carm. 2. 47.
Tecta. Hor. 3. Carm. 10. 6.
Tunicæ. Hor. 1. Epift. 18. 33.
Virgo pulcherrima Deianira. Ovid. 9. Met. 9.
Urbs. Virg. 4. Æn. 266.
Pulcher, translate pro Honefto, Præclaro, Luculento, Præftanti.
Confilia pulcherrima. Virg. 5. Æn. 728.
Cura pulcherrima dolori meo nata. Propert. lib. 2. 25. 1.
Facinus. Plaut. Men. 1. 2. 23.
Liber pulcher. Plin. Epift. 151.
Libertas. Virg. 6. Æn. 821.
Materia. Plin. 9 Epift. 13. Occifo Domitiano, ftatui mecum ac deliberavi effe magnam pulchramque materiam infectandi nocentes, &c.
Mors. Virg 4. Georg. 218. i. e. Gloriofa. Servius.
Origo. Virg. 1. Æn. 290.
Poemata. Hor in Arte Poet. 99. Idem 1. Serm. 10. 6.
Poetarum pulcherrimus. Gell. lib. 19. cap. 8. i. e. Optimus & præftantiffimus.
Pulcher, Fortis. Virg. 7. Æn. 656.
— fatus Hercule pulchro
Pulcher Aventinus. Flor. 4. 4. extr. Tum etiam manu pulcher apparuit.
Pulchellus, a, um. Adj. dimin. Cic. 1. Att. 13. Redeo ad altercationem: furgit pulchellus puer. Idem 7. Fam. 24. At pulchellæ funt, novi optime: & fæpe vidi.
Servus pulcellus. Apul. Met. 8. p. 213. Elmenh.
Pulchre, Adv. [περικαλλῶς] Decore. ut, Pulchre ædificare. Plaut. Merc. 5. 2. 61.
Si tu vera dicis, & pulchre ædificatas arbitror.
Pulchre, Sapienter, interprete Donato. Ter. Eun. 2. 3. 84.
Dixti pulchre: nunquam vidi melius confilium dari. Ibid. 3. 1. 26.
Pulchre mehercle dictum, & fapienter, papæ. Cic. 2. de Finib. 63. At quum pulchre dicere videbare, quum ex altera parte ponebas, &c. [i. e. Scite.
Pulchre, Valde, fortiter, nimis, inquit Donatus. Ter. Eun. 4. 5. 2.
Ac dum accubabam, quam videbar mihi effe pulchre fobrius! Cato R. R. cap. 74. Aquæ paulatim addito, fubigitoque pulchre.
Approbationis formula. Ter. Eun. 4. 7. 4. Male mulcabo ipfum. Gn. pulchre! Idem Heaut. 2. 3. 91. Affimulabimus tuam amicam hujus effe. c. pulchre!

Aliquando in deteriorem partem sumitur. Ter. Heaut. 3. 1. 40.
Quam ea nunc instructa pulchre ad perniciem siet. [Non tamen Ironia videtur, sed pro eo ac dicitur De industria, Accurate.
Pulchre locare operam, Bene. Plaut. Amphit. 1. 1. 122.
Optume optumo optumam operam das, datam pulchre locas. Idem Trin. 1. 2. 101.
Edepol mandatum pulchre, & curatum probe.
Pulchre notus. Plin. lib. 21. cap. 26.
Pulchre possum. Cic. 13. Att. 21. Sed tamen quæ tum acta sunt, non possum non probare, & tamen non curare pulchre possum, sicuti facio.
Pulchre est. Cic. 1. de Natur. Deor. 114. Propone ante oculos deum nihil aliud in omni æternitate, nisi Mihi pulchre est, & Ego beatus sum, cogitantem.
Tibi pulchre est. Hor. 2. Serm. 8. 19.
Est pulchre tibi cum tuo parente. Catul. 21. 5.
Pulchre valet Charinus, & tamen pallet. Martial. lib. 1. 78.
Ut dicitur Belle valere. H. St.
Degere ævum pulchre. Lucret. lib. 5. 173.
Pulcherrime factus, Artificiosissime. Cic. 3. Verr. 49. Hunc ipsum, inquam, Tenem, pulcherrime factum, quem quondam in Comitio vidistis, abstulit magno cum gemitu civitatis.

PULCHRĀLIS, e. Adj. ut, Pulchralibus, atque cupidiis. Pulchralibus, pro Pulchris. Festus, & Paulus.

PULCHRĬTŪDO, inis. f. [κάλλος, ευμορφία, ώρα, καλλονή, ωραιότης] Species, venustas, decor, elegantia. Cic. 1. Off. 98. Pulchritudo corporis apta compositione membrorum movet oculos & delectat hoc ipso, quod inter se omnes partes quodam lepore consentiunt.
Pulchritudinis duo genera sunt: quorum in altero venustas est, in altero dignitas: venustatem muliebrem dicere debemus: dignitatem virilem. Cic. 1. Off. 130.
Oris pulchritudo. Cic. 3. Off. 10.
Excellens muliebris formæ pulchritudo. Cic. 2. de Invent. 1.
Eximia pulchritudine femina. Cic. 1. de Divin. 52.
Ingenua totius corporis pulchritudo. Plin. 1. Epist. 14. ad Mauricum, Est illi facies liberalis, est ingenua totius corporis pulchritudo.
Venustas & pulchritudo corporis secerni non potest a valetudine. Cic. 1. Off. 95.
Splendor & pulchritudo virtutis. Cic. 2. Off. 37. Quis non admiretur splendorem pulchritudinemque virtutis?
Species & pulchritudo eximia. Cic. 3. de Orat. 68. Si illam præclaram & eximiam speciem oratoris perfecti & pulchritudinem adamastis. Idem in Pison. 81. Habet hoc virtus, ut viros fortes species ejus & pulchritudo etiam in hoste posita delectet.
Pulchritudo rei nos trahit, vel ea consectandi, quæ propter infirmitatem, &c. Columel. lib. 3. cap. 20.
Illuminare pulchritudinem rerum. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Prosequi honore verborum pulchritudinem. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Pulchritudo, cum Gerundio. Plin. 3. Epist. 19. ad Calvisium, Sollicitat primum ipsa pulchritudo jungendi. i. e. Decorus aspectus agrorum perpetuorum. Jungendi agrum agro.

PULCHRĬTAS, atis. f. Pulchritudo. Nonius 2. 665. Cæcilius, Dii boni quid illud est pulchritatis.

PULCHRESCO, ere. Cassiod. Varr. Epist. 5. 40. Unius rei facies de addita venustate pulchrescit. Ser. Samon. cap. 45. ult.
— fuccis hederæ pulchrescit fœda cicatrix.

PŪLĒGIUM, i. n. [γλήχων, βλήχων] Herba hortensis vulgo nota. Plin. lib. 20. cap. 14. Magna societas cum menta ad recreandos defectos animo pulegio, cum surculis suis in ampullas vitreas aceti utrisque dejectis. Qua de causa dignior e pulegio corona vertigini, quam e rosis, cubiculis nostris pronuntiata est.
Pulegium, pro Suavitate sermonis. Cic. 16. Fam. 23. Cras exspecto Leptam: etenim ad cujus rutam pulegio mihi tui sermonis utendum est.

PULĒJUM, i. n. sine G, pro eodem dicitur. [βληχώνιον] Columel. lib. 12. cap. 7. Silentem florem vitis albæ & asparagi, &c. & puleji, & nepetæ, &c. Idem 35. & 37. Martial. lib. 12 32.
Quadrima nigri nec corona pulei. Subducta ob metrum syllaba. Cic. 2. de Divin. 33 Nam & musculorum jecuscula bruma dicuntur augeri, & pulejum aridum florescere brumali ipso die.

PULEJĀTUM, i. n. pro Vino pulejo seu pulegio condito, dixit Lamprid. Heliog. cap. 19.

PŪLEX, icis. m. [ψύλλα] Animal notum: sic dictum quod ex pulvere generetur. Isidor. 12. 5. Plin. lib. 30. cap. 10. Aliud est cuculo miraculum, quo quis loco primo audiat alitem illam, si dexter pes circumscribatur, ac vestigium id effodiatur, non gigni pulices ubicunque spargatur.
Pulex apud Columellam Vermiculus est hortensia infestans: sic enim ait in horto, 10. 321.
Tum quoque proscisso riguoque inspersa novali
Ocima comprimite, & gravibus densate cylindris,
Exurat sata ne resoluti pulveris æstus,
Parvulus aut pulex irrepens dente lacessat,
Neu formica rapax populari semina possit. Forte est vermiculus ille, qui vulgo dicitur *Puceron.*
Pulice si quid fordidius. Martial. 14. 83.
Pulice fordidius, Pediculus. in Scalptorium
Defendet manus hæc scapulas, mordente molesto
Pulice, vel si quid pulice fordidius. H. St. al. Pullex.

PULĬCŌSUS, a, um. Adj. [ψυλλώδης] Pulicibus plenum. Columel. lib. 7. cap. 13. Pulicosæ cani remedia sunt: fume cuminum tritum pari pondere cum veratro, aquaque mistum & illitum, seu cucumeris anguinei succum. Vel si hæc non sunt, vetus amurca per totum corpus infusa.

PULĬCO, are. Pulices progignere. Gloss. Gr. Lat. ψυλλίζω, Pulico.

PULĬCĀNA, æ. f. Herba Psyllium. Octav. Hor. 1. 10. V. PSYLLIUM.

PULLARIÆ, arum. f. pl. Insulæ in Illyrico. Plin. lib. 3. cap. ult. Claræ ante ostia Timavi calidorum fontium, cum æstu maris crescentium: juxta Istrorum agrum, Cissa, Pullariæ, & Absyrtides.

PULLARIUS, PULLASTER, V. PULLUS, i. subst.

PULLATUS, V. PULLUS, a, um. adj.

PULLESCO, PULLICENUS, PULLITIES, PULLULASCO, PULLULO. V. PULLUS subst.

PULLUS, i. m. [παιδάριον] quidam per syncopam a Puellus dici volunt: significat Novellum, id est parvum puerum & parvum filium, aut etiam Fetum, pro quo Pullejaceum Augustus dicere solebat, ut ait Suet. cap. 87. Antiqui (inquit Festus) puerum, quem quis amabat, pullum ejus dicebant. Inde pullus Jovis dicebatur Q. Fabius, cui Eburno cognomen erat, propter candorem, quod ejus natis fulmine icta erat.
Pullos [πῶλοι] dicimus parvos fetus quorumcunque animalium: ut Pullus hirundinis, Pullus asini, Pulli ranarum. Quin etiam arborum atque plantarum pullos dicimus.
Pullus, Νεοσσός, Et rursus Pullus, Νεοσσὸς, καὶ ὄρνις. Item, Pullos, Ὀρνίθια. Gloss. Lat. Gr.
Pulli apum. Columel. lib. 9 cap. 3.
Aquilæ pullos vocat Plin. lib. 10. cap. 3. & cap. 7. Coccygis, lib. 10. cap. 9. Cornicis, ibid. cap. 12. Hirundinis, ibid. cap. 33. & 60. Columbæ, ibid. cap. 34. & 58. Anseris, ibid. cap. 59.
Equæ pullus. Lucret. lib. 3. 763.
Generosi pecoris. Virg. 3. Georg. 75.
Pullus onagri. Plin. lib. 8. cap. 44.
Ranæ. Hor. 2. Serm. 3. 314.
Absentis ranæ pullis vituli pede pressis.
Asininus. V. ASINUS.
Columbinus. Cic. 9. Fam. 18.
Equinus. Quintil. lib. 8 cap. 2.
Gallinaceus. Liv. 32. 1. De pullis gallinaceis est epigramma apud Martial. lib. 13. 45.
Milvinus. V. MILVUS.
Animales pulli. Lucret. lib. 2. 926.
Infantes avium pulli. Plin. lib. 10. cap. 33.
Nothi. V. NOTHUS.
Viles. Juven. 13. Sat. 142.
Cavea liberati. Cic. 2. de Nat. Deor. 8.
Pulli arborum. [παραφυάδες. Gl. L. G.] Plin. lib. 17. cap. 10. Nullis vero tales pulli proveniunt, nisi quarum radices amore solis atque imbris in summa tellure spatiantur. Cato R. R. cap. 51. Ab arbore abs terra pulli, qui nascentur, eos in terram deprimito.
Pullus inter blandiendi vocabula hominibus parvis tribuitur. Hor. 1. Serm. 3 44. — Strabonem
Appellat pætum pater; & pullum, male parvus
Si cui filius est. V. Casaub. ad Suet. Calig. cap. 13.
Pullus item Scortum masculum. Festus, Qui (obscæne) ab aliquo amabatur, ejus, a quo amatus esset, pullus vocabatur. Unde Q. Fabius Jovis pullus, &c. conf. seq. dict.

PULLULUS, i, m. Dimin. Gloss. Cyrill. Βλαστός, Pullulus, Germen. & rursus, Παραφυάς, Pullulus, Propago.
Pulluli arborum. Plin. 17. 10.
Pro Catamito, Apul. Met. 8. p. 213. Elmenh. Cave ne solus exedas tam bellum scilicet pullulum. [Potest tamen & ad Asinum referri blandimentum.

PULLĪNUS, a, um. Adj. [πωλικός] Quod est pulli. Unde, Pullini dentes, quos primum equi jaciunt. Plin. lib. 8. 44. Quæ non prius quam dentes, quos pullinos appellant, jaciat, conceperit, sterilis intelligitur. De mula. Veget. Mulom. 3. 17.

PULLĀRIUS, a, um. Adj. Ad pullos spectans. ut, Pullaria collectio, Veget. Mulom. 2. 25.
Feles pullaria, Puerorum fur, corruptor, qui sicut felis aves ita ipse pulles captat. Auson. Epigr. 70. 5. V. FELIS. Quo sensu & Plautus apud Festum, Pullariam dextram dixit. V. Turneb. Adversf. 3. 11.

PULLARIUS, i. m. [πωλοκόμος] Qui pullorum curam habet. Onomast. Vet. Pullarius, πωλοκόμος.
Pullarius, Qui pascit pullos sacros captandis auspiciis. Cic. 10. Fam. 12. Recitatis litteris oblata religio Cornuto est, pullariorum admonitu, non satis diligenter eum auspiciis operam dedisse. Idem 2. de Divin. 72. Attulit in cavea pullos is, qui ex eo nominatur pullarius. V. Lex. Pitisc.
Pædico. Gloss. Gr. Lat. Παιδεραστής, pullarius. V. Scalig. Auson. Lect. 1. 27. pr. conf. Puellarius & Puerarius in PUER.

PULLĬTIES, ei. f. [νεοσσοί] Ipsa pullatio, vel Pulli ipsi. Columel. lib. 9. cap. 11. Itaque quum primo Vere in eo vase nata est pullities, novus rex eliditur. De apibus. Et lib. 8. cap. 14. Et eapropter etiam tenerrima pullities sæpe quadraginta diebus redditur opima. De anseribus.

PULLO, are. Germinare. Calpurn. Ecl. 5. 20. Gramine silva pullat. Gloss. Lat. Gr. Pullat, Παραφυάδας βάλλει, Βλαστάνει. Addit & hanc notam, In Georgia (Pullare) arbores dicuntur, quoties ramos ex se generant.

PULLĀTIO, onis. f. [πωλοτοκία] Fetura pullorum. Columel. lib. 8. cap. 5. Plerique tamen etiam ab æstivo solstitio non putant bonam pullationem.

PULLŬLO, [παραφυέω] are. quasi Pullulos emittere. Nam Pullare, & Pullulare dicimus arbores, quum a radice novæ plantæ surgunt. Plin lib. 17. cap. 10. Natura & plantaria demonstravit, multarum radicibus pullulante sobole densa, & pariente matre quos enecet. Vet. Gloss. Gr. Lat. Βλαστάνω, Germino, Pullulo. At in Lat. Gr. Pullo. q. V.
Tralate. Virg. 7. Æn. 329. de Alecto,
Tam sævæ facies, tot pullulat atra colubris. Nepos 24. 2. 2. Pullulare incipiebat luxuria, i. e. Crescere.
Silva pullulat ab radice. Virg. 2. Georg. 17.
Active pro Generare. Apul. 4. Met. p. 155. Elmenh. Non maria, sed terras Venerem aliam, virginali flore præditam, pullulasse.

PULLŬLASCO, [βλαστάνω] ere. Pullulantem fieri. Columel. lib. 4. cap. 21. Et ita ex novello palmite vitis pullulascit. Legitur & Pullescit. Prudent. Romano 882.
Libet experiri, Lerna sicut traditur,
Utrum renatis pullulascat artubus.

PULLESCO, [μοσχεύω] ere. Idem quod Pullulascere. Columel. lib. 4. cap. 21. Quicquid est supra vetusti brachii, amputatur, & ita ex novello palmite vitis pullescit. Legitur & Pullulascit, ut modo dictum est.

PULLASTER, tri. m. vel PULLASTRA, æ. f [ὀρνίθιον] significat Gallum sive Gallinam adolescentes. Sic a M. Varrone lib. 3. de R. R. cap. 9. Pullastræ dicuntur Juvencæ gallinæ. V. Scalig. p. 243. al. Pulletra. Onomast. vet. Pullaster, πῶλος.

PULLĬCENUS, i. m. [πωλάριον, νεοσσός] dimin. a Pullus. Lamprid. de Alex. Severo cap. 41. Et ne earum pastus gravaret annonam, servos habuit

habuit vectigales, qui eos ex ovis, & pullicenis, & pipionibus alerent. V. ibi Salmaf. [Forte tamen Pulliceis fcribendum.

PULLĒJĀCEUS,i.m.pro Pullo gallinaceo, dixitAuguftus.tefte Suet.cap.87.

PULLĬGER, a, um. Adj. Fulgent. 1. Mythol. Ova pulligera ingerere.

PULLĬPRĒMO, ōnis. m. Puerorum plagiarius, vel Pædico. Aufon. Epigr. 69. 8.

PULLUS, a, um. Adj. [φαιός] Quod eft nativi coloris, id eft non plene obfcurum, Leucopphæo contrarium: quod pulli ovium fere eo colore nafcuntur. Virg. 3. Georg. 389.
— ne maculis infufcet vellera pullis. i. e. Nigris, inquit Servius. Tibul. lib. 1. 2. 64.
Concidit ad magicos hoftia pulla deos. Sunt qui dicunt hunc colorem, Hifpanicum, five Bæticum dici. A quo Pullati, etiam Bæticati dicuntur. Martial. lib. 1. 97.
Et Bæticatus atque leucophæatus. Cujus rei rationem adferunt, quod nativus velleris color in Hifpania fubnigrior eft, deoque minus vilis. Perottus.
Agna pulla. Hor. 1. Serm. 8. 27.
Aqua. Tibul. lib. 2. 5. 34. Sed Pulfa Broekh. q. V.
Ficus. Hor. Epod. 16. 46.
Myrtus. Hor. 1. Carm. 25. 18.
Paupertas pulla. Calpurnius Eclog. 7. extr.
— fed mihi fordes
Pullaque paupertas, & adunco fibula morfu
Obfuerant. Pullam paupertatem dixit, quia lautiffimus quifque apud antiquos albatus erat, præfertim diebus feftis, pauperes potius pullati. V. infra PULLATUS.
Radix pulli oleris. h. e. Oleris atri, five Olufatri. Columel. lib. 10. 124.
Solum putre & pullum. Columel. lib. 2. cap. 10.
Terra pulla. Columel. in præfat. lib. 1. In aliis regionibus nigra terra, quam terram pullam vocant. Sic lib. 2. cap. 2. Plin. lib. 17. cap. 4. Nec pulla, qualem habet Campania, ubique optima vitibus.Cato R.R.cap.34. Ager rubricofus, & terra pulla. Plin. lib. 17. cap. 5. Pulla terra vocatur tenera.
Toga pulla. Cic. in Vatin. 31. Quis in funere familiari cœnavit cum toga pulla? conf. 30.
Tunica. Idem 4. Verr. 24. extr. Idem 6. Verr. 55. In hac officina majorem partem diei cum tunica pulla federe folebat & pallio.
Veftis pulla, Fufca, atra, qua quis in luctu induitur. V. Toga, & Tunica pulla fupra.
Turba pulla vefte fordida.Calp.Eclog.7.25.de Popularibus in Spectaculo:
Venimus ad fedes, ubi pulla fordida vefte
Inter femineas fpectabat turba cathedras.

PULLULUS, a, um. Adj. dimin. ut, Pullula terra. Columel. 2. 2. [Nifi Pulla legendum.

PULLĀTUS, a, um. Adj. [μελανείμων] Pulla vefte indutus, hoc eft Lugubrem habitum ferens. Idem & Atratus dicitur: qui mos a Lydis cœptus, eft. Cic. in Vatin. 30. Quis unquam cœnavit atratus? Et paulo poft. Quum ipfe epuli dominus Q. Arrius albatus effet. V. Lex. Pitifc.
Pullata turba. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Circulus pullatus, pro Imperitorum turba. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Pullatus, pro Vili perfona, five Rudi & imperita. Suet. Aug. cap. 44. Militem fecrevit a populo, multis ex plebe proprios ordines affignavit, prætextatis cuneum fuum, & proximum pædagogis: fanxitque nequis pullatorum media cavea federet. conf. PULLUS. Adj.

PULLĪGO, ĭnis. f. [φαιότης] Idem quod Pullus color. Plin. lib. 8. cap. 48. de lanarum generibus, Hifpania nigri velleris præcipuas habet: Polentia juxta Alpes cani: Afia rutili, quas Erythræas vocant: item Bætica: Canufium fulvi: Tarentum & fuæ pulliginis.

PULMENTARIS, PULMENTARIUS, PULMENTUM, V. PULS.

PULMO, ōnis. m. [πνεύμων] notæ fignificationis. Plin. lib. 11. cap. 37. Sub corde pulmo eft, fpirandique officina, attrahens ac reddens animam, idcirco fpongiofus, ac fiftulis inanibus cavus.
Pulmo dividitur in fimilitudinem ungulæ bovis: atque ejus quidem partes, fibræ vocantur: ficut in omnibus vifceribus, unde etiam Pulmones plurali numero pro Tota pulmonis fubftantia. Plaut. Curc. 2. 1. 22.
— lien necat, renes dolent,
Pulmones diftrahuntur, cruciatur jecur. Cic. 2. Tufc. 20.
Quæ lateri inhærens morfu lacerat vifcera,
Urgenfque graviter pulmonum haurit fpiritus. Ex Poeta.
In pulmonibus ineft raritas quædam & affimilis fpongiæ mollitudo, ad hauriendum fpiritum aptiffima, qui tum fe contrahunt afpirantes, tum fpiritu dilatant, ut frequenter ducatur cibus animalis, quo maxime aluntur animantes. Cic. 2. de Nat. Deor. 136.
Has tamen imagines loqui volunt: quod fieri, nec fine lingua, nec fine palato, nec fine faucium, laterumve & pulmonum vi & figura poteft. Cic. 1. Tufc. 37.
Anheli pulmonis fibra. Lucan. lib. 1. 617.
Mollis. Ovid. 1. de Pont. 3. 19.
Sanguineus. Senec. OEdip. 4.
Tumidi jecur pulmonis arentes fibras diftendit. Senec. Herc. OEth. 9.
Ignis edax errat imis pulmonibus. Ovid. 9. Met. 201.
Rumpere pulmonem ventis. Perf. 3. Sat. 27.
Pulmo prius veniffet, quam tu mihi advenifti. Antiquum proverbium in tardos. V. PULMONEUS.
Ex pulmone nafcitur tabes, quam Græci Phthifin vocant: tunc enim pulmo tabefcit, atque adeo totum corpus. Ovid. 1. de Pont. 3. 19.
Cernis ut e molli fanguis pulmone remiffus
Ad Stygias certo limite ducat aquas. [De hæmoptoë.
De morbo pulmonis, Veget. Mulom. 3. 56.
Pulmo marinus, Pifcis, ad inftar pulmonis. Plin. lib. 18. cap. 35. Pulmones marini in pelago, plurium dierum hiemem portendunt. Et lib. 32. cap. 10. Pulmonis marini cinis adalligatus, egregie profluvia purgat.

PULMUNCŬLUS, i. m. dimin. Parvus pulmo, vel aliquid parvo pulmoni fimile. Solinus cap. 62. Sunt enim illis reciprocis quibufdam pulmunculis veftigia carnulenta. De camelis.

PULMŌNĀCEUS, a, um. Adj. Pulmonis fpeciem habens. ut, Pulmonacea radix. Veget. Mulom. 1. 12.

PULMŌNĀRIUS, a, um. Adj. [πνευμονικός] Quod laborat pulmonis morbo. ut, Ovis pulmonaria, apud Columel. lib. 7. cap. 5.

PULMŌNEUS, a, um. Adj. Tumens & mollis inftar pulmonis. Plaut. Epid. 5. 1. 21. — pedibus pulmoneis
Qui perhibetur, prius veniffet, quam tu advenifti mihi. Idem Rud. 2. 6. 27. Pulmoneum vomitum vomere.
Pulmonea, Poma quædam pulmonis inftar tumentia. Plin. lib. 15. cap. 14. Stolide tument pulmonea. Perottus ea effe exiftimat, quæ Itali fua lingua *Centum folida* appellant.

PULPA, æ. f. Pars in arboribus, & fruticibus, carne, nervo, venis & filamentis conftans, qui mufculus in humanis, atque adeo aliorum animalium corporibus dicitur. Plin. lib. 16. cap. 38. In quarundam arborum carnibus pulpæ venæque funt. Difcrimen earum facile. Venæ latiores (vel ut quidam legunt lætiores, vel potius altiores) candidiorefque, pulpæ fiffilibus infunt. Ideo fit, ut aure ad caput trabis, quamlibet prælongæ, admota, ictus ab altero capite vel graphii fentiatur, penetrante rectis meatibus fono. De fuccis arborum loquitur, & natura materiarum. In pulpam, & In orbem arboris fecari, differunt. Plin. 16. 38. Cetera menfarum genera fiffis arboribus circinantur in pulpam: alioqui fragilis effet vena in orbem arboris cæfa. Budæus.
Pulpa, inquit Donatus ad Hecyr. 3. 4. Caro ea, quæ manducatur, eo quod pulfetur & confcindatur. Al. A palpitando. Perf. 2. Sat. 63.
Quid juvat hoc, templis noftros immittere mores,
Et bona diis ex hac fcelerata ducere pulpa? Martial lib. 3. 77.
Et pulpam dubio de petafone voras. Gloff. Lat. Gr. Pulpæ, Σάρκες.

PULPĀMEN, ĭnis. n. Idem quod Pulpamentum. Epit Liv. 48. extr. Mafaniffa fine pulpamine mandere, & guftare panem tantummodo folitus.

PULPĀMENTUM, i. n. a Pulpa dictum eft, & accipitur pro Cibo lautiore. Ter. Eun. 3. 1. 36.
Lepus tute es, & pulpamentum quæris. Cic. 5. Tufc. 90. Mihi amictui eft Scythicum tegmen, calceamentum folorum callum, cubile terra, pulpamentum fames: lacte, cafeo, carne vefcor. conf. Plaut. Curc. 1. 1. 90. &c.

PULPŌSUS, a, um. Adj. Pulpa plenus. Apul. 7. Met. p. 195. Elmenh. Ille terga pulpofis torulis obefa convertens.

PULPO, āre. Pulpam feu carnem pofcere. Auctor Philomel. 27.
— vultur pulpare probatur.

PULPUS, i. m. Genus pifcis. Theod. Prifc. de Diæt. cap. 1.

PULPĬTUM, i. n. [ἀναλογεῖον, ἀκροατήριον, ὀκρίβας, θυμέλη, λογεῖον] Locus ante fcænam editior, in quo omnis comœdia recitabatur. Plin. 4. Epift. 25. extr. Inde ifta ludibria, fcæna & pulpito digna. Juven. 6. Sat. 78.
Longa per anguftos figamus pulpita vicos. Ovid. 2. Trift. 517.
An genus hoc fcripti faciunt fua pulpita tutum? Propert. lib. 4. 1. 16.
Pulpita folennes non oluere crocos.
Devexum pulpitum. Suet. Neron. cap. 13.
Rubra pulpita. Ovid. 1. de Arte Am. 104.
Pulpitum, pro Suggefto, id eft pro quocunque loco edito, unde fermo habeatur ad populum. Suet. de Claris Gramm. cap. 4. Remoto pulpito declamare folitum. [Pulpito, quo ante fe pofito, fedens differebat prius.

PULPĬTO, āre. i. e. Pulpiti in modum afferibus fulcire. Sidon 8. Epift. 12. Pandi carinarum ventres abiegnarum trabium textu pulpitabuntur.

PULS, pultis. f. [πόλτος] Victus antiquiffimus ex farina, aqua, melle feu cafeo, ovo decocto factus. Plin. lib. 18. cap. 8. Pulte autem, non pane, longo tempore vixiffe Romanos manifeftum: quoniam inde & Pulmentaria hodieque dicuntur. Et hodie facra prifca atque natalium pulte fritilla conficiuntur: videturque tam puls ignota Græciæ fuiffe, quam Italiæ polenta. conf. Varr. L. L. 4. 22. Val. Max. 2. 5. 5. & Ammian. 25. 2.
De pulte fritilla, & Punica, V. Lex. Pitifc. & in FRITILLA.
Puls potiffimum dabatur pullis (facris) in aufpiciis, quia ex ea neceffe erat aliquid decidere, quod tripudium faceret, id eft terripavium. Pavire enim, ferire eft. Bonum enim augurium effe putabant, fi pulli, per quos aufpicabantur, comediffent, præfertim fi eis edentibus aliquid ab ore decidiffet. Sin autem omnino non ediffent, arbitrabantur periculum imminere. Hæc Feftus. Cic. 2. de Divin. 73. Nunc vero inclufa in cavea, & fame enecta, fi in offam pultis invadit, & fi aliquid ex ore cecidit, hoc tu aufpicium, aut hoc modo Romulum aufpicari folitum putas?
Fœnifecæ pultes. Perf. 6. Sat. 40.

PULTĬCŬLA, æ. f. dimin. [πολτάριον] Plin. lib. 26. cap. 8. Columel. lib. 8. cap. 11. Nec minus quolibet frumento cocta pulticula.

PULTĀRIUM, i. n. Vafculum ex quo pultem calidam, feu decoctam bibebant. V. P. Scriver. Animadv. ad Martial. 1. 100. Sic, Mulfi pultarium in Petron. Fragm. Trag. p. 16. Scheffer. [Immo hic a Recto Pultarius, Cum mulfi pultarium obduxi. i. e. Ebibi. Quin plane mihi vocis terminatio n. g. fufpecta eft.

PULTĀRIUS, i. m. [ἑψητήριον] Vas in quo puls decoquebatur. Corn. Celf. lib. 2. cap. 11. Si cetera defecerint, caliculus quoque, aut pultarius oris compreffioris, ei rei commode aptatur. Plin. lib. 7. cap. 53. Edita cœna calidam potionem in pultario popofcit. Columel. 12. 43. Uvæ dependentes a matre fic in pultarios condi debebunt. [Nihil hic de ufu Pultarii ad coquendum. Quin prorfus apparet in vafculis potoriis fuiffe, calidis forbitionibus, & pulti maxime forbillando deftinatos pultarios.

PULTĬFĬCUS, a, um. Adj. Aufon. in Monofyllabis, v. 61.
Mox ador, atque adoris de polline pultificum far.

PULTĬPHĀGUS, i. m. [πολτοφάγος] Opifex qui pultem vorat, apud Plautum legitur in Moft. 3. 2. 141. Nomen joco fictum: per poeticam licentiam ex Latino & Græco deductum. Sic

PULTIPHAGŌNĬDES, is. m. Plaut. Pœn. prol. 53. Latine Plautus patruus multiphagonides. i. e. Romanus, ut Turnebus explicat. Nam olim non pane, fed pulte vivebant Itali: atque ut ait Plinius, videtur olim tam puls ignota Græciæ, quam polenta Italiæ.

PULMENTUM, i. n. [ὄψον] Ipfa puls, vel aliud cibarium ad modum pultis factum. Apul. Jus porcorum, pullorum, pifcium, & jus pulmentorum largiffimas epulas. [Quærat hoc lector.] Plaut. Aul. 2. 4. 37.
Pulmentum pridem ei eripuit milvius. Idem Pfeud. 1. 2. 84. Hor. 1. Epift. 18. 48.
Cœnes ut pariter pulmenta laboribus empta. Idem 2. Serm. 2. 34.
— laudas, infane, trilibrem
Mullum, in fingula quem minuas pulmenta neceffe eft.

PULMENTĀRIS, e. Adj. [ὀψοπικὸς] Quod pertinet ad pulmentum. Plin. lib. 18. cap. 12. Prævalens pulmentari cibo.

PULMENTARIUM, i. n. [προσφάγιον, ὄψιον] dicitur Quod inter cibos ſumitur in ſimilitudinem pultis factum, hoc eſt quod pulmenti vicem præbet. Juven. 7. Sat. 185.
— veniet qui pulmentaria condit. Plin. lib. 18. cap. 8. Pulte autem, non pane, vixiſſe longo tempore Romanos manifeſtum: quoniam inde & pulmentaria hodieque dicuntur. conf. Hor. 2. Serm. 2. 20. Cato R. R. cap. 58. Columel. 8. 11: 11. 3. & 12. 4. Senec. Epiſt. 87. & Phædr. 3. Fab. 8. 22.
Uncta pulmentaria. Perſ. 3. Sat. 102.

PULSO, PULSULA, PULSUS, PULTO. V. PELLO.

PULVER, PULVEREUS, PULVERO, &c. V. PULVIS.

PULVĪNAR, āris. n. [προσκεφάλαιον] eſt Quod capiti dormituri ſupponimus. Pulvinar, inquit Varro 4. L. L. 35. vel a plumeis, vel a pelluleis declinarunt. Ubi Turnebus, Vel a pluribus, vel a pollulis. Scaliger legit, A polis vel polulis, antique pro pellibus. V. Voſſ. Etymol.
Geniale pulvinar. Catul. Argon. 65. 57.
Pulvinar, Lectus qui in templis ſterni conſuevit, numini dicatus. Cic. pro Domo 136. Aram, & ædiculam, & pulvinar, ſub ſaxo ſacro dedicavit. Idem 4. Tuſc. 4. Nec vero illud non eruditorum temporum argumentum eſt, quod & deorum pulvinaribus, & epulis magiſtratuum, fides præcinunt. Gloſſ. Lat. Gr. Pulvinar, Καθίδρυμα, στρωμνὴ θεȣ̃.
Pulvinar, ſimulacrum, faſtigium, flamen. Cic. 2. Philipp. 10.
Alta pulvinaria. Ovid. 14. Met. 827.
Pulvinar, abuſive pro Templo ponitur. Inde apud Liv. 22. 1. legitur, Ad omnia pulvinaria ſacrificatum fuiſſe. Cic. 3. in Catil. 23. Quoniam ad omnia pulvinaria ſupplicatio decreta eſt. Pulvinaria dicebantur aut lecticæ divorum, aut tabularia in quibus ſtabant numina, ut eminentiora viderentur. Acron. ad loc. ſeq. Hor.
Ornare pulvinar deorum. Hor. 1. Carm. 37. 2. Solebant Romani vel devictis hoſtibus, vel quovis alio modo Republica bene geſta, & periculo communi propulſato, ad omnia pulvinaria deorum ſacrificia decernere, atque aliquot dies feſtos lætitia publica celebrandos indicere. Hinc Horatius ſodales ſuos ad lætitiam exhortatur ob victoriam Actiacam. Lambinus. V. Caſaub. ad Suet. Cæſ. cap. 76. Eidem locus in Spectaculis Aug. 45.
Pulvinar, per adulationem de lecto Principis. Juven. 6. Sat. 131.
Fœda lupanaris tulit ad pulvinar odorem. Ovid. 2. de Pont. 2. 71.
Incolumis conjux ſua pulvinaria ſervat. V. & Suet. Domit. cap. 13.

PULVINĀRIS, e. Adj. Sedens in pulvinis. ut, Pica pulvinaris. Petron. in Fragm. Trag. p. 9. V. Reineſ. Schol. p. 57.

PULVINĀRIUM, i. n. Idem quod Pulvinar, id eſt lectus, qui in templis ſterni conſueverat. Liv. 21. 62. Et corvum in ædem Junonis devolaſſe, atque in ipſo pulvinario conſediſſe. [Niſi erratum eſt.

PULVĪNUS, i. m. a Pluma, quaſi pluminus, quod plumis pullorum fiat. Eſt autem quaſi Lectulus quidam exiguus, lana, vel tomento, vel pluma, aut alio genere hujuſmodi plenus, quo utimur in ſedendo. Plaut. Truc. 5. 13.
Faſciis opus eſt, pulvinis, cunis, incunabulis. Cic. 1. de Orat. 29. Tum Craſſum, Immo vero commodius etiam, pulvinoſque popoſciſſe, & omnes in iis ſedibus, quæ erant ſub platano, conſediſſe dicebat.
In pulvinum ſubjicere. Nep. 16. 3. 2.
Equeſtris pulvinus. Juven. 3. Sat. 114.
Pulvinus, pro Lectulo quandoque accipitur. Cic. 7. Verr. 27. Nam, ut mos fuit Bithyniæ regibus, lectica octophoro ferebatur, in qua pulvinus erat perlucidus, Melitenſi roſa farctus.
Lectulus capiti ſuppoſitus. Celſ. 3. 18. Mandragoræ mala pulvino ſubjiciunt. Idem 8. 12. Subjecto inter parietem & caput ejus ſcorteo pulvino duro.
Pulvini, Areolæ terra elata inter duos ſulcos in hortis, quæ Porcæ a porrigendo, in agris appellantur. Habet enim veluti pulvinorum, in quibus ſedemus, ſimilitudinem: propter quod & Torus a quibuſdam dicitur. Plin. lib. 19. cap. 4. Areis diſtingui, eaſque reſupinis pulvinorum toris, ambire ſingulas tramitum ſulcis, qua detur acceſſus homini, ſcatebriſque decurſus.
Pulvinum, pro Loco, ubi homines ſub dio in hortis, deliciarum cauſa jacent, uſurpare videtur Plin. 5. Epiſt. 6. Ante porticum, xyſtus conciſus in plurimas ſpecies, diſtinctuſque buxo: demiſſus inde, pronuſque pulvinus, cui beſtiarum effigies invicem adverſas buxus inſcripſit.
Pulvinus, Arena durior, quæ in modum ſaxi lapideſcit. Vitruv. lib. 5. cap. 12. Tunc ab ipſa terra ſine crepidine pulvinus firmiſſime ſtruatur. conf. Serv. ad Virg. 10. Æn. 303.
Pulvini teſtacei. V. Fibulo, are. in FIBULA.
Pulvinus, Machina, qua naves in portum ſubducuntur.

PULVINĀTUS, a, um. Adj. Quod eſt ad ſimilitudinem pulvini, molle ac convexum. Plin. 13. 4. Lanuginoſo ac pulvinato calice. Et lib. 17. cap. 22. Clivoſa loca altiores poſcunt ſcrobes, præterea pulvinatis a devexitate labris. Idem 1. 2. & Vitruv. 1. 4. & 33.

PULVINŬLUS, i. m. Dimin. Columel. de Arbor. cap. 10. Sed quæcunque in clivis erunt poſitæ, ita ablaqueandæ ſunt, ut a ſuperiore parte ſecundum codicem lacuſculi fiant, ab inferiore autem pulvinuli altiores excitentur.

PULVILLUS, i. m. aliud dimin. ut, Serici pulvilli, Serico panno obducti. Hor. Epod. 8. 15.
Plumeis pulvillis uſos Romanos oſtendit Barth. ad Stat. Silv. p. 57.
De lectulis, Apul. 10. Met. p. 248. Elmenh. Quatuor eunuchi confeſtim pulvillis compluribus, ventoſe tumentibus pluma delicata, terreſtrem nobis cubitum perſtruunt. Al. Pulvinis.
De pulvillis pauperum, V. Lex. Pitiſc.

PULVIS, ĕris. c. [κονιορτὸς, κονίσαλος] notæ ſignificationis. Propert. lib. 1. 22. 6.
Sit mihi præcipue pulvis Hetruſca dolor. Idem lib. 2. 13. 35.
Et duo ſint verſus, qui nunc jacet arida pulvis, &c. Plin. lib. 35. cap. 13. Quis enim ſatis miretur peſſimam ejus partem, ideoque pulverem appellatum in Puteolanis collibus, opponi maris fluctibus, &c.
Nebula pulveris. Lucret. lib. 5. 254.
Æſtivus. Claud. 6. Conſ. Hon. 215.
Altus. Virg. 4. Georg. 96.
Alter. Hor. 2. Serm. 8. 55.
Cæcus. Virg. 12. Æn. 444.
Canus. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 185.
Coctus pulvis, Calx. Stat. 4. Silv. 3. 53.
Craſſus. Stat. 6. Theb. 816.
Crudus. Perſ. 2. Sat. 67.
Exiguus. Virg. 4. Georg. 87.
Feralis. Stat. 6. Theb. 32.
Fractus. Stat. 6. Theb. 640.
Hiberno lætiſſima pulvere farra. Virg. 1. Georg. 101.
Immundus. Virg. 10. Æn. 844.
Inanis. Ovid. 5. Faſt. 656.
Indecoro pulvere ſordidus. Hor. 2. Carm. 1. 22.
Levis. Catul. de Coma Berenices. 64. 85.
Litoreus. Stat. 6. Theb. 304.
Niger. Virg. 9. Æn. 33.
Obſcurus. Stat. 2. Silv. 2. 32.
Siccus. Ovid. 1. Triſt. 5. 48.
Sordidus. Ovid. 3. Amor. 2. 42.
Turbidus. Virg. 11. Æn. 877.
Commoto pulvere nubes. Sil. lib. 4. 94.
Collectus turbine. Hor. 1. Serm. 4. 31.
Collinere crines pulvere. Hor. 1. Carm. 15. 20.
Excitare pulverem. Columel. lib. de Arborib. cap. 12.
Excutere pulverem. Ovid. 1. de Arte Am. 149.
Fœdans canitiem terra, atque infuſo pulvere. Catul. Argon. 62. 224.
Glomerato pulvere undans nubes. Sil. lib. 13. 158.
Hauſtus pulvis. Ovid. 14. Met. 136.
Movere pulverem. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Obruere lumina hauſtu pulveris. Stat. 5. Silv. 3. 223.
Reſperſus pulvere campi. Stat. 8. Theb. 8.
Pulvis, Cinis. Hor. 4. Carm. 7. 16.
Pulvis & umbra ſumus.
Pulvis, pro Loco certaminis. Cic. 3. de Legib. 14. Doctrinam ex umbraculis eruditorum, otioque, non modo in ſolem atque pulverem, ſed in ipſum diſcrimen aciemque produxit. Idem. 1. de Orat. 157. Educenda inde dictio eſt, ex hac domeſtica exercitatione & umbratili, medium in agmen, in pulverem, in clamorem, in caſtra, atque aciem forenſem. Virg. 7. Æn. 163.
Exercentur equis, domitantque in pulvere currus.
Eruditus. Cic. 2. de Nat. Deor. 48. Sed ſi hæc non videtis, quia nunquam eruditum illum pulverem attigiſtis. Ubi per Eruditum pulverem, Mathematicas diſciplinas intelligit. Habebant enim arithmetici & geometræ abacos, ſive tabulas, quas tenuiſſimo pulvere æquabant. In eo inſcribebant numeros & figuras ſuas, ut ſi quid erraſſent, confundere & de novo inſcribere deleta poſſent. Perſ. 1. Sat. 131.
Nec qui abaco numeros, & ſecto in pulvere metas
Scit riſiſſe vafer. Q. Rhemn. Fann. de ponderibus, 13.
Ut docuit tenui ſcribens in pulvere Muſa.
In ſuo pulvere currere, i. e. In ſua materia ſcribere. Ovid. 2. Faſt. 360.
In que ſuo noſter pulvere currat equus. Mſſ. Tuo.
Citra pulverem Græci dicunt contingere, Quo quis facile, citraque negotium potitur: translatum vel ab haphe, id eſt a pulveris contactu, quo ſe ſpargebant, in palæſtrico certamine congreſſuri. V. Suet. Neron. cap. 45. vel certe a pulvere, quo non indecore ſordidari ſcripſit Horatius Carm. 2. 1. 22. eos, qui certant Olympia, quive bellum gerunt. Plin. lib. 35. cap. 11. Alcimachus Dioxippum, qui pancratio Olympiæ citra pulveris jactum, (quod vocant ἀκονιτί) vicit. Gell. lib. 5. cap. 6. Ovandi, inquit, cauſa eſt, quum deditione repente facta, impulverea, ut dici ſolet, incruentaque victoria obvenit. Hor. 1. Epiſt. 1. 51.
Cui ſit conditio dulcis ſine pulvere palmæ? Martial. 8. 65.
Hic ſtetit Arctoi formoſus pulvere belli. V. J. Caſp. Gevart. Papin. Lect. cap. 6. Ammian. 21. 16. Non niſi pulvere bellico indurati præficiebantur armatis. [Duplex hic Pulvis intelligitur, alter Arenæ, ſeu Certaminis Gymnici, de quo V. in HAPHE. Unde ſine dubio Proverbium ſumptum eſt; Alter Campi, ejuſdemque, vel ad exercitationem equi & armorum, vel ad prælium delecti. Atque ad hunc referendus eſt pulverem prior locus Horatii, ut & Martialis, Ammianique loca.
Pulver, apud antiquos dicebatur: unde Genitivus Pulveris. Verum in uſu tantum eſt Pulvis in recto, Pulveris in obliquis. Vet. Gloſſ. Lat. Gr. Pulver, κονιορτὸς. & Gr. Lat. Κονιορτὸς, Pulver, Pulvis. Plurale non habet. [Utuntur tamen Pluraliter juniores medici, nec, opinor, vitioſe. Quum jam in genera dividi cœperint pulveres. V. Varr. L. L. 8. 40. Ceterum eandem terminationem in Ciner agnoſcit idem Gloſſarium.
Herbæ pulver vino exhibitus. Apul. de Herb. cap. 35. Habet etiam Priſcian. Med. 1. 30. & 2. 32. teſte Reineſio. conf. Barth. Adverſ. 37. 23.
Pulvis, in Genit. apud Catul. in Epithal. Jul. 59. 206.
Ille pulvis Erythræi
Siderumque micantium
Subducat numerum prius. V. Iſ. Voſſ. not.

PULVISCŬLUS, i. m. [κονιορτίδιον] vel PULVISCULUM, i. n. dimin. generaliter de omni pulvere dicuntur: & præcipue quo mulieres utuntur ad munditiem dentium. Apul. Apol. de Magia p. 277. Elmenh.
Miſi, ut petiſti, mundicinas dentium,
Nitelas oris, ex Arabicis frugibus: &c.
Tenuem, candificum, nobilem pulviſculum,
Complanatorem tumidulæ gingivulæ,
Converritorem pridianæ relliquiæ,
Ne qua viſatur tætra labes ſordium,
Reſtrictis forte ſi labellis riſeris.
Cum pulviſculo, dicimus quoties omnia ſic tolluntur, ut nihil ſit reliqui, ne pulviſculus quidem. Plaut. Truc. prol. 19.
Quo citius rem ab eo auferat cum pulviſculo.
Auratilis pulviſculus. Solin. cap. 25.
Pulviſculum neſcio quod. n. g. Hieron. adverſ. Vigilant. cap. 2.

PULVĔRĔUS, a, um. Adj. [κονισάλεος] Plenum pulvere. Plin. lib. 18. cap. 11. Terra ejus pulverea ſumma, inferior bibula.
Æquor pulvereum, pro Circo ubi pugnatur. Stat. 11. Theb. 403.
Circus. Stat. 6. Theb. 493.
Crinis. Stat. 6. Theb. 7.
Farina. Ovid. de Medic. faciei 61.
Nubes. Virg. 8. Æn. 593.

Palla.

Palla. Ovid. 7. Met. 705.
Solum. Ovid. 7. Met. 113.
Turbo. Claud. de Bell. Getic. 458.

PULVĔRŬLENTUS, a, um. Adj. [κονιορτώδης Gl. G. L.] Idem. Martial. lib. 7. 31.
Non harpaſta vagus pulverulenta rapis. Varro 3. de R. R. cap. 16. Minus valentium ſigna, ſi ſunt piloſæ & horridæ, ut pulverulentæ, niſi opificii eas urgeat tempus. De Apibus.
Æſtas pulverulenta. Virg. 1. Georg. 66.
Agmina pulverulenta cervi glomerant fuga. Virg. 4. Æn. 155.
Ceres pulverulenta. Lucret. lib. 5. 741.
Iter pulverulentum. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Præmia, Quæ in pulvere quæruntur. Ovid. 1. Amor. 15. 4.
Præmia militiæ pulverulenta ſequi.
Terga. Virg. 12. Æn. 463.
Via pulverulenta & æſtuoſa. Ovid. de Nuce 90. Cic. 5. Att. 14.

PULVĔRO, [κονιορτῶ, κονίω] āre. Reſolvere in pulverem. Columel. lib. 11. cap. 2. Hoc eodem tempore, prius quam vineæ pulverentur, &c. Calpurn. Ecl. 5. 87.
— fragiles nimius Sol pulverat herbas. [V. paulo infra. Eodem enim modo hic exponendum eſt, licet diſſentire Servius videtur. Pulverare ſecus accepit Plin. lib. 17. cap. 9. pr. Sunt, ait, qui pulvere quoque uvas ali judicent, pubeſcenteſque pulverent, & vitium arborumque radicibus aſpergant. Quod certum eſt Narbonenſi provinciæ, & vindemias certius ſic eo coqui, quia plus pulvis ibi, quam ſol, confert. Eſt igitur Pulverare Plinio, Pulverem ex glebis ſuper uvas excitare, ut inde matureſcant. Nam & Pulverem excitare dixit Columel. lib. de Arborib. cap. 12. Vites, inquit, poſt meridiem fodito, pulveremque excitato, ea res & a ſole & nebula maxime uvam defendit. Virg. quoque lib. 2. Georg. 418.
Sollicitanda tamen tellus, pulviſque movendus. Pulverationis meminit & Palladius in Martio, tit. 7. V. Theophraſt. lib. 2. de Hiſtoria plantar. cap. 8. & lib. 3. cap. 22. de Cauſis plantarum.
Pulvere plenum eſſe, vel facere. Plaut. Apud Gell. 18. 12.
— exi, tu Dave,
Age, ſparge: mundum eſſe hoc veſtibulum volo.
Venus ventura eſt noſtra, nolo hoc pulveret. [Ipſam ſcil.
Pulverare ſe, In pulvere ſe volutare, ut gallinæ faciunt. Plin. lib. 11. cap. 33. de morbo pediculari. Phaſianas vero interimit, niſi pulverantes ſeſe.

PULVERĀTIO, ōnis. f. [κονιόρτωσις] Genus culturæ, ut ait Servius in 2. Georg. 418. quo imminutæ glebæ vitibus applicantur. Columel. lib. 11. cap. 2. Sed frigidioribus regionibus pulverationem faciunt, quam vocant ruſtici occationem, quum omnis gleba in vineis refringitur, & reſolvitur in pulverem. Idem 4. 28. V. in ipſo verbo.

PULVERĀTĬCUM, i. n. ſive PULVERATICA, æ. f. Honorarium eſt quod quaſi pro labore & pulvere agrimenſoribus datur. Frontinus. Caſſiod. lib. 12. Variar. 15. Pulveratica quoque Judicis funditus amputantes, trium tantum etiam dierum Præſulibus annonas præberi ſecundum vetera conſtituta decernimus. L. 26. Cod. Theod. de Tiron. Pulveratici nomine binos ſolidos accepturi. Conſtit. Theod. & Valent. Tres aureos accipiat abſque ſua pulveratica. conf. Meurſ. in Auctar. Philol. p. 149. [Abſque hic eſt Præter, & Pulveratica n. pl. q. d. Abſque eo, ut & ſua pulveratica accipiat.

PULVERĪZĀTUS, a, um. Partic. a Pulverizo. ut, Tus pulverizatum. Veget. Mulom. 1. 54.

P U M

PŪMEX, ĭcis. m. [κίσσηρις] Lapis cavernoſus, levis, terique facilis, ad corpora læviganda laudatiſſimus, in mari creſcens. Plin. lib. 36. cap. 21. Sed & ii pumices, qui ſunt in uſu corporum lævigandorum feminis, jam quidem & viris, atque ut ait Catullus, libris, laudatiſſimi ſunt in Melo, Scyro, Æoliis inſulis. Probatio in candore, & in minimo pondere, & ut quam maxime ſpongioſi, aridique ſint, ac teri faciles; nec arenoſi in fricando. Vis eorum in medicina, extenuare, ſiccare. Plaut. Aul. 2. 4. 18.
Pumex non æque eſt aridus, atque hic eſt ſenex.
Cavus pumex. Virg. 4. Georg. 44.
Exeſus. Ovid. 4. Faſt. 495.
Latebroſus. Virg. 5. Æn. 214.
Mordax. Ovid. 1. de Arte Am. 506.
Multicavus. Ovid. 8. Met. 561.
Niveo de pumice fontes. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 103.
Vivus. Ovid. 3. Met. 159.
Æquata pumice omnia. Catul. ad Varum, 20. 8. Ovid. 1. Triſt. 1. 11.
Nec fragili geminæ poliantur pumice frontes. De libro ſuo. Idem 3. Triſt. 1. 13.
Quod neque ſim cedro flavus, nec pumice lævis.
Lævis pumice homo, pro Molli & effeminato. Juven. 9. Sat. 95.
A pumice aquam quærere. Plaut. Perſ. 1. 1. 42. Eraſmus, Pro eo quod eſt, Fruſtra ab alio petere, cujus ipſe a quo petas, maxime ſit indigus. Nihil enim pumice lapide ſiccius, nihil ſiticuloſius. Perinde ac ſi quis ab indoctiſſimo doceri poſtulet, ab inconſultiſſimo conſilium exſpectet, ab egeno munus, ab inope præſidium: denique ab avaro ac tenaci pecuniam.
Pumex, feminino genere etiam reperitur. Catull. ad Cornel. 1. 2.
Cui dono lepidum novum libellum
Arida modo pumice expolitum? [Arido modo, cacophonon erat.

PUMĬCEUS, a, um. Adj. [κισσήρινος] Plaut. Pſeud. 1. 1. 73.
Quid fles? P. pumiceos oculos habeo, non queo
Lacrimam exorare ut exſpuant unam modo. Martial. lib. 4. 57.
Et quæ pumiceis fontibus antra calent.
Antra pumicea. Stat. lib. 3. Silv. 1. 144.
Sedes pumiceæ. Sil. lib. 4. 419.

PUMĬCŌSUS, a, um. aliud Adj. [κισσηρώδης] Quod pumicis naturam, vel ſimilitudinem habet. h. e. Rarum & cavernoſum. Plin. lib. 17. cap. 5. Pumicoſa terra.
Compar. Idem lib. 32. cap. 8. Quartum pumicoſius, ſpongiæque putri ſimile, pæne purpureum.

PUMĬCO, [κισσηρίζω] āre. Pumice polire, lævigare. Tibul. lib. 3. 1. 10.
Pumicet, & canas tondeat ante comas. Apul. Apol. non procul ab init. Quam multo æquius erat, ſpurciſſimo ritu Iberorum, ut ait Catullus, (37. 19.)
— ſua ſibi urina
Dentem, atque ruſſam pumicare gingivam. Lucil. apud Non. 2. 202.
Scabor, ſubvellor, deſquamor, pumicor, ornor. V. Lex. Pitiſc.

PUMICĀTUS, a, um. Partic. Pumice politus. Plin. 2. Epiſt. 11. Qui titulus a vita hominis, compti ſemper & pumicati, non abhorrebat. conf. Sidon. 8. 3.

PUMICATIO, ōnis. f. Papin. JCtus.

PUMICĀTOR, ōris. m. Gloſſ. Cyrill. Σμήκτης, Pumicator.

PŪMĬLIO, ſeu, ut quidam volunt PŌMILIO, ōnis. m. [νάνος] Homo parvæ ſtaturæ, qui Nanus alias, ex Gr. dicitur. Pumiliones habent quandoque capita enormia, qualem deſcribit Martial. lib. 14. 213. hoc diſticho, ſub lemmate Pumilio,
Si tantum ſpectes hominis caput, Hectora credas:
Si ſtantem videas, Aſtyanacta putes. conf. Gell. 19. 13. Et Sen. Epiſt. 76.
Pumilio, de Femina. Lucret. lib. 4. 1155.
Parvula pumilio, χαρίτων μία, tota merum ſal. i. e. Nana, & humilis ſtaturæ. Lambin.
Pumilionum genus in omnibus animalibus eſt, atque etiam inter volucres, inquit Plin. lib. 11. cap. 49. Columel. lib. 8. cap. 2. Pumiliones aves, niſi quem humilitas earum delectat, nec propter fecunditatem, nec propter alium reditum nimium probo. Plin. lib. 10. cap. 56. de gallinis, Eſt & pumilionum genus non ſterile in his, quod non in alio genere alitum, ſed quibus certa fecunditas rara, & incubatio ovis noxia.

PUMILO, ōnis. m. [ἀνθρωπίσκος] legitur apud Statium pro Pumilione, lib. 1. Silv. 6. 57.
Hic audax ſubit ordo pumilonum, &c. Producit hic primam, quum alibi contrahat. [Niſi Pumilorum legendum.

PUMĬLUS, i. m. [ἀνθρωπάριον] ab eodem Statio, pro Pumilione uſurpatur, lib. 1. Silv. 6. 64.
Caſuræque vagis grues rapinis,
Mirantur pumilos ferociores. Contrahitque primam, quum alibi producat, ut reliqui poëtæ.
Compar. Pumilior. Ber. in Suet Tiber. cap. 61. V. infra PUMILIS.

PUMILIUS, i. m. Idem. [ἀνθρωπίδιον] Sueton. Auguſt. cap. 83. extr. Nam pumilios, & diſtortos, & omnes generis ejuſdem, ut ludibria naturæ, malique ominis, abhorrebat. Al. rectius Pumilos. V. Torrent. Affertur & Lemma 197. Martial. lib. 14. Pumiliæ mulæ. quaſi a Pumilius, a, um. Adj. ubi tamen Al. Pumilæ, Scriver. Paullæ.

PUMĬLIS, is. m. Onomaſt. Vet. Pumilis, ὁ νάνος.
Adjective ſumitur, atque hinc Compar. formatur apud Apul. Met. 5 p. 163. Elmenh. Maritum ſortita ſum quovis puero pumiliorem. [Vel a Pumilus. Pumiles aves apud Beroald. in Suet. Aug. p. 100. niſi forte ſcripſit Pumilas H. St. vel Pumiliones.

PŪMĬLA, vel PUMŪLA, æ. f. Vitis genus. Plin. 14. 3.

P U N

PUNCTA, PUNCTIM, PUNCTUM, PUNCTUS, V. PUNGO.

PUNGO, pŭpŭgi, punctum, [κεντῶ, στιγματίζω, νύττω] ĕre. non ſolum de ferro, ſed etiam de quacunque alia re dicitur. Varro, Admota aſpis quum pupugerit, ſi non occidat, ſciat ex pſyllorum eſſe ſtirpe. V. Priſcian. 10. Cic. 3. Tuſc. 82. Si ignominia pupugit, ſi quid tenebrarum offudit exſilium. Idem pro Roſc. Amer. 6. Hunc ſibi ex animo ſcrupulum, qui ſe dies nocteſque ſtimulat ac pungit, ut evellatis, poſtulat.
Pĕpugi, pro Pupugi, Præteritum, quo uſi ſunt veteres. Accius in Ædilicia, Sed ſi pepugero, metuet. V. Gell. lib. 7. cap. 9.
Pungunt apes. Petron. cap. 82.
Gladius qui per ſe pungere non poteſt. Cic. pro Sext. 24.
Leviter pungit eos animi dolor. V. LEVIS.
Suſpiria pungere. Propert. lib. 3. 8. 27.
Primum epiſtola illa ita me pupugit, ut ſomnum mihi ademerit. Cic. 2. Att. 16. pr.

PUNGENS, entis. Partic. [νύττων] Plin. lib. 16. cap. 24. Pungentia folia pino, &c. Idem lib. 8. cap. 57.

PUNCTUS, a, um. aliud Partic. [στιχθεὶς] ut, Vulnus punctum acu. Cic. pro Milon. 66.
Puncti ſtigmate. Petron. cap. 103.

PUNCTUM, i. n. [νύγμα] Idem, quod Punctio. Plin. lib. 8. cap. 50. Oculos ſuffuſos capra junci puncto ſanguine exonerat, caper rubi.
Punctum, [στιγμὴ, στίγμα] Tradunt Geometræ Punctum eſſe Corpus individuum, in quo neque longitudo, neque latitudo, neque altitudo deprehenditur, & ob incomprehenſibilem brevitatem ſui, in partes dividi non poſſe: quod protractum lineam efficit, id eſt corpus unius dimenſionis.
Punctum eſt, cujus pars nulla eſt. Euclid. 1. Elem.
Punctum temporis. Cic. 3. Verr. 103. Quum iſte punctum temporis nullum vacuum peccato præterire paſſus ſit. Idem pro Sext. 53. Illo inquam ipſo die: die dico? immo hora, atque etiam puncto temporis eodem, mihi, Reiquepub. pernicies, Gabinio & Piſoni provincia rogata eſt. Ter. Phorm. 1. 4. 6. Tum temporis punctum mihi ad hanc rem eſt. Donatus, Punctum, anguſtiſſimum ſpatium. Lucret. lib. 4. 216.
Temporis in puncto, rerum ſimulacra feruntur.
Omnibus minimis temporum punctis. Cic. 1. de Nat. Deor. 67.
Eodem puncto temporis quo, &c. Cic. pro Domo 115.
Hunc diem, hoc punctum temporis, quo loquor, defende ſi potes. Cic. 2. Philip. 112.
Uno puncto temporis. Cic. pro Flacc. 60. Ad illam univerſorum civium Romanorum per tot urbes, uno puncto temporis, miſeram crudelemque cædem.
Attende enim pauliſper, cogitationemque ſobrii hominis ad punctum temporis ſuſcipe. Cic. 2. Philipp. 31.
Leges uno verſiculo Senatus puncto temporis ſublatæ. Cic. 2. de Legib. 14.
Diei punctum. Lucret. lib. 4. 201.
— hæc puncto cernuntur lapſa diei
Per totum cæli ſpatium diffundere ſeſe.
Horæ puncto. Hor. 2. Epiſt. 2. 172.

In

In punctum. V. IN.
Tempore puncto, pro Puncto temporis. Lucret. lib. 2. 229.
Nonne vides etiam patefactis tempore puncto
Carceribus, non posse tamen, &c. i. e. Brevissimo tempore.
Puncto participium est. Lambin.
Punctum, Suffragium, & favor: quoniam veteres suffragia non scribebant, sed puncto notabant. Unde Expuncti dicebantur Viles, ejecti, sive favore privati. Hor. in Arte Poet. 343.
Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci. i. e. Solus suffragia judicum tulit, qui & utile & dulce scripsit. Nam qui jucunda modo scribunt, iis duntaxat placent, qui voluptatem appetunt; contra qui utilia, ab iis tantum probantur quibus utilitas quæritur. At qui voluptatem cum utilitate conjunxit, is omnium suffragio laudabitur. Idem in epigrammate Choliambico, quod refertur a Porphyrione,
Ciconiarum Rufus iste conditor,
Hic est duobus elegantior Plancis.
Suffragiorum puncta non tulit septem. Cic. 2. Tusc. 62. Quæ flamma est, per quam non cucurrerint hi, qui hæc olim punctis singulis colligebant? Agit autem de magistratibus qui singulorum civium suffragiis mandabantur. Hæc ex Erasm. Cic. pro Muren. 72. Tamen admonitus re ipsa, recordor quantum hæ quæstiones in Senatu habitæ punctorum nobis detraxerint. i. e. Suffragiorum in comitiis. V. & Lex. Pitisc.
Puncta, in talis & tesseris numerorum vicem obtinebant. Martial. 14. 17.
Hic mihi bisseno numeratur tessera puncto. conf. Suet. Neron. cap. 30. & eundem Pitisc. [Ut nunc quoque punctis notantur.
Punctum lapidis, Parvus lapillus. Manil. 4 extr. & Lex. Pitisc.
Puncta etiam Notæ quibus milites solebant signari. Veget. R. M. 2. 5. Nam puncturis in cute punctis milites scripti. Al. Victuris. [Forte Puncti, pro Punctis, scribendum, & delendum & Scripti, ut ex Glossa natum. V. tamen Stewech. Comment. & eundem Pitisc.
Puncta denique vocabantur Exigui aquæ ducendæ moduli, quales olim punctis distribuebantur ex publico. V. Frontin. de Aquæduct. 2. vel eundem Pitisc. [Apud Frontin. est Puncta, æ. f.
Argumentorum puncta occulere. Cic. 2. de Orat. 177.

PUNCTŬLUM, i. n. dimin. a Punctum. Apul. 6. Met. p. 182. Elmenh. Psychen innoxio punctulo suæ sagittæ suscitat. & lib. 5.

PUNCTILLUM, i. n. Aliud Dimin. ut, Punctilla interlucentia. Solin. cap. 25.

PUNCTA, æ. f. Ictus qui punctim infertur. Veget. Rei Mil. 1. 12. Puncta duas uncias adacta mortalis est. Huc aliqui referunt Cic. Parad. pr. Stoica hæresis minutis interrogatiunculis, & quasi punctis, quod proposuit, efficit. [Argumentorum punctis. conf. PUNCTUM ad fin.

PUNCTIM, Adv. Per punctiones, inflictionesque gladii, sive pungendo. Liv. 22. 46. Hispano punctim magis, quam cæsim, assueto petere hostem.

PUNCTIO, ōnis. f. [νύξις] Plin. lib. 25. cap. 13. Bibitur & contra serpentes, & ante sectiones punctionesque, ne sentiantur. Cels. 8. 9. 2. Cæl. Aurel. Acut. 2. 6.

PUNCTIUNCŬLA, æ. f. dimin. [νυξείδιον] Senec. 3. de Ira, Magis ignosco ei qui vulnus inimici, quam qui punctiunculam concupiscit. Idem Epist. 53. Pedes dolent, articuli punctiunculas sentiunt. Idem de Vita beata, cap. 15.

PUNCTUS, ûs. m. [νύξις] Plin. lib. 29. cap. 6. Mustelæ etiam oculis punctu erutis, ajunt visum reverti. Gloss. Cyrill. Hic punctus, κέντημα. conf. Apul. Met. 7.
Punctus, σημεῖον. Onomast. Vet. Isidor. 11. 1. Pupilla est medius punctus oculi.
Non aliud est terra in universo, quam mundi punctus. Plin. lib. 2. cap. 68.

PUNCTŪRA, æ. f. Firmic. lib. 8. cap. 21. Duodecima pars Geminorum si in horoscopo fuerit inventa, Marte præsente, viri punctura teli morientur, mulieres vero in partu deficient. Cels. 10. 9. Assiduæ puncturæ sentiuntur. conf. Veget. in PUNCTA.

PUNCTO, āre, Frequent. non occurrit, sed derivata ab eodem

PUNCTĀTIM, Adv. Signate, quasi per punctum: aut Breviter, ut punctis solemus scribere. Claud Mamert. de Stat. Anim. 3. 14. Collectim strictimque, & veluti punctatim, sub mentis oculum redegi.

PUNCTATORIOLA, æ. f. Levis pugna. Cato apud Festum. V. PUGNA.

PUNICANUS, PUNICE, PUNICEUS, PUNICO, PUNICUS, V. POENUS.

PUNIENDUS, PUNIO, PUNIOR, PUNITIO, PUNITOR, PUNITUS, V. POENA.

P U P

PŪPA, æ. f. [κοράσιον] Puella. Martial. lib. 4. 20.
Pupam se dicit Gellia, quum sit anus. Auson. Idyll. 7.
Barbara, sed quæ Latias vincis alumna pupas.
Pupa, a similitudine, Parvula puellaris imago dicitur. Varr. in Orig. apud Non. 2. 675. Itaque brevi tempore magna pars in desiderium puparum & sigillorum veniebat. Moris autem fuit veterum puellarum, parvula quædam puellaria simulacra ex linteo insuere, deinde tomento infarcire, tum vestibus amicire. Hæc virgines, pueritiam ingressæ, Veneri, tanquam virginitatis suæ insignia, condonabant, ut faustum futurum matrimonium cederet. Pers. 2. Sat. 70.
Dicite Pontifices in sacris quid facit aurum?
Nempe hoc quod Veneri donatæ a virgine pupæ. Lactant. 2. 4.
Imagines & statuas Deorum nil aliud esse quam grandes pupas. V. Lex. Pitisc.

PUPŬLA, æ. f. [κόρη] Foramen unius ex tunicis quæ in oculis sunt, quam rhagoidem Græci vocant, per quod transeunt radii visorii. Lucret. lib. 3. 409.
Ut lacerato oculo circum si pupula mansit
Incolumis, stat cernendi vivata potestas. Cic. 2. de Nat. Deor. 142. Palpebræ, quæ sunt tegmenta oculorum, mollissimæ tactu, ne læderent aciem, aptissime factæ, & ad claudendas pupulas, ne quid incideret, & ad aperiendas. Hor. Epod. 5. 40.
Interminato cum semel fixæ cibo
Intabuissent pupulæ. Manil. lib. 4.
Parvula sic totum pervisit pupula cælum. Lucret. lib. 2. 810.
Et quoniam plagæ quoddam genus excipit in se
Pupula, quum sentire colorem dicitur album.
Est & Blandimentum. Appulej. 6. Met Mea pupula.

PUPILLA, æ. f. [κόρη, γλήνη] Idem quod Pupula oculi Plin. lib. 28. c. 6. Augurium ex homine ipso est, non timendi mortem in ægritudine, quamdiu oculorum pupillæ imaginem reddant. Idem lib. 7. cap. 2. Notabilius esse quod pupillas binas in oculis singulis habeant. Cic. 2. de Nat. Deor. 143. Acies ipsa qua cernimus, quæ pupilla, &c. Vetus exemplar habet Pupula.

PUPILLA, æ, f. dimin. aliud a Pupa, & significant Parvam puellam. Hor. 2. Serm. 3. 216.
Pupam, aut pupillam appellet, fortique marito
Destinet uxorem. Sic restituit hunc locum Lambinus, quum antea legeretur, Rufam aut pusillam, contra legem carminis. Prima enim syllaba nominis Pusillam brevis est. V. plura apud eundem, & mox in PUPILLUS.
Pupilla, de femina, quæ in patris potestate est, ut Pupillus de mare. [ὀρφανή Gl. L. G.] Plin. Epist. 176. Modo designatus ædilis, recens maritus, recens pater, intactum honorem, orbam matrem, viduam uxorem, filiam pupillam, ignaram avi, ignaramque patris reliquit.
Infans pupilla. Cic. 3. Verr. 153. Iste infanti pupillæ fortunas patrias ademit.
Formosa pupilla. Apul. Apol.
Pupilla, Tribus Romana. Alex. Alex. lib. 1. cap. 17. Papiria quoque, Pupinia & Pupilla ex suis progenitoribus vocantur. [Nugæ.

PUPUS, i. m. Varro, teste Nonio 2. 675.
Ac mammam lactis sugentem pascere pupum.
Inter blandæ appellationis nomina fuisse, ostendit locus Suet. Calig. cap. 13. extr. Pullum & pupum, & alumnum appellantium. Vet. Gloss. Lat. Gr. Pupus, βρέφος νήπιον. Item Gr. Lat. Παιδάριον, Hic Puellus, hic Pupus.

PUPŬLUS, i. m. dimin. [βρεφύλλιον] Catul. ad Catonem, 54. 6.
Deprehendi modo pupulum puellæ
Trusantem. Sen. Epist. 12. Pupulus deliciolum meum factus est. conf. Arnob. 7. & quæ in BABYLO, notavi.

PUPILLUS, i. m. [ὀρφανός] a Pupus derivatur, pro Impube, qui desiit esse in patris potestate, vel morte, vel emancipatione, ut ait Pomponius, de verb. signific. l. Pupillus. Cic. in Topic. 46. Non quemadmodum quod mulieri debeas, recte ipsi mulieri sine tutore solvas, ita quod, aut pupillæ, aut pupillo debeas, recte possis eodem modo solvere. Hor. 1. Epist. 1. 122.
Pupillus ad Tutorem refertur. Columel. lib. 8. cap. 16. Maxime laudabatur severitas Catonis, qui nihilominus & ipse tutor Luculli grandi ære piscinas pupilli sui venditabat.
Pupillum fraudare qui in tutelam pervenit. Cic. pro Rosc. Com. 16.
De Pompeji capite pupillus & spado tulere sententiam. Sen. Epist. 4.
Non fraudem socio puerove incogitat ullam Pupillo. Hor. 2. Epist. 1. 122.

PUPILLĀRIS, e. Adj. [ὀρφανικός] Quod ad pupillum pertinet. Liv. 24. 18. Pecuniæ quoque pupillares primo, deinde viduarum cœptæ conferri. Plin. lib. 7. cap. 18. Suet. Aug. cap. 66.

PUPILLĀRIUS, a, um. Adj. Idem, apud Scholiast. Pers. 2. Sat. 19.

PUPILLARĬTER, Adv. Justin. Cod. 6. t. 30. l. 20. Pupillariter aliquem substituere. conf. Calvin. Lex. Jur. p. 769.

PUPILLO, āre. verbum fictitium a voce pavonis. Auctor Philomelæ, 26.
Puppillat pavo, trinsat hirundo vaga. [An Pipillat.

PUPINIA, Festus lib. 14. Pupinia tribus, ab agro Pupinio prope Tibur. V. TRIBUS. Tradunt autem rerum scriptores, Tibur civitatem esse sextodecimo lapide ab urbe Roma distantem, vocarique hodie *Tivoli*. Liv. 26. 9. extr. Infra Tusculum dextrorsus Gabios descendit. Inde in Pupiniam exercitu demisso, octo millia passuum a Roma posuit castra. De Annibale ad urbem ducente exercitum loquitur. Columel. lib. 1. cap. 4. In universum tamen quasi testificandum, atque sæpius prædicandum habeo, quod primo jam Punico bello dux inclitissimus M. Atilius Regulus dixisse memoratur, fundum, sicuti ne fecundissimi quidem soli, quum sit insalubris, ita nec effeti, si vel saluberrimus sit, parandum. Quod Attilius ætatis suæ agricolis, majore cum auctoritate suadebat peritus usu. Nam Pupiniæ, pestilentis simul & exilis agri, cultorem fuisse eum loquuntur historiæ. Valerius Maximus lib. 4. cap. 4. 6. Atilius Regulus, primi belli Punici gloria, cladesque maxima, quum in Africa insolentissimæ Carthaginis opes crebris victoriis contunderet, ac prorogatum sibi ob bene gestas res in proximum annum imperium cognovisset: Consulibus scripsit, villicum in agello quem, septem jugerum in Pupinia habebat, mortuum esse: occasioneinque nactum mercenarium, amoto inde rustico instrumento discessisse: ideoque petere ut sibi successor mitteretur, ne, deserto agro, non esset unde uxor ac liberi sui alerentur. Varro de R. R. lib. 1. cap. 9. Itaque in iis, ut in Pupinia, neque arbores prolixas, neque vites feraces, neque stramenta videre crassa possis. Cicero quoque 2. in Rull. 96. docet Pupiniam esse agrum ad Urbem, eundemque macrum & sterilem. Agros vero, inquit, Vaticanum & Pupiniam, cum suis opimis atque uberibus campis conferendos scilicet non putabunt. De Campanis loquitur.

PUPIUS, V. PUPPIUS.

PUPPIS, is. f. [πρύμνα, ἀντίπρῳρον] Posterior pars navis. Liv. 22. 20. Naves omnes, quæ non aut perfregerant proras litore illisas, aut carinas fixerant vadis, religatas puppibus in altum extraxere.
Sedere in puppi, Ad clavum reip. Cic. de Senect. 17.
A puppi religatus. i. e. Ad puppim. V. A præpositionem.
Puppis, pro Tota navi, apud poetas. Ovid. 4. de Ponto, 3. 5.
Dum mea puppis erat valida fundata carina. Idem 2. Epist. 16. Virg. 10. Æn. 80.
Interea Æneas socios de puppibus altis
Pontibus exponit. Id prosa oratio non recipit, teste Quintil. lib. 8. cap. 6.
Adunca puppis. Ovid. 3. Met. 651.
Ærata. Ovid. 8. Met. 103.
Ærea. Virg. 5. Æn. 198.
Alta. Virg. 5. Æn. 175.
Cærulea. Virg. 6. Æn. 410.
Celeris. Ovid. 19. Epist. 176.
Celsa. Virg. 1. Æn. 187.
Cita. Hor. Epod. 9. 20.
Concava. Ovid. 1. de Arte Am. 402.
Curva. Virg. 6. Æn. 4.
Emerita. Stat. 2. Silv. 2. 142. — nec unquam
Emeritam in nostras puppem demitte procellas.

Fractæ.

Fractæ. Valer. 6. Argon. 412.
Incesta. Stat. 2. Achill. 364.
Inflexa. V. INFLECTO.
Laboratæ arte. Ovid. 19. Epist. 183.
Laertia. Stat. 2. Achil. 1.
Naufraga. Ovid. 2. Epist. 16.
Patulæ. Virg. 3. Georg. 362.
Pictæ. Hor. 1. Carm. 14. 14.
Pronæ. Claud. 6. Conf. Hon. 497.
Recurva. Ovid. 8. Met. 141.
Trunca. Juven. 12. Sat. 79.
Turritæ. Virg. 8. Æn. 693.
Advertere puppim jussus inexpertam Colchos. Ovid. 12. Epist. 23.
Applicare puppim litori. Senec. Herc. fur. 9.
Auferor ut rapida concita puppis aqua. Ovid. 2. Amor. 4. 8.
Confertis puppibus coit agmen. Lucan. lib. 5. 708.
Dirigit huc puppim fluctus. Lucan. lib. 3. 587.
Evertit puppim fluctus. Lucan. lib. 5 647.
Exire puppibus fessis in litora. Ovid. 6. Met. 519.
Facere iter ignava puppe. Ovid. 21. Epist. 78.
Feruntur puppe per immensas aquas. Ovid. 3. de Ponto, 2. 94.
Ibat per Ægeos fluctus Laertia puppis. Stat. 2. Achil. 1.
Latent puppes. Hor. Epod. 9. 20.
Hostiliumque navium portu latent
Puppes sinistrorsum citæ.
Obrue puppes summersas. Virg. 1. Æn. 73.
Refeci laceras puppes. Ovid. 2. Epist. 46.
Scindere fretum puppe. Ovid. 5. Trist. 2. 63.
Et Scythicum profuga scindere puppe fretum.
Non puppis umbras furva transvexit meas. Senec. Herc. OEth. 16
Intelligit nigram cymbam Charontis.
Puppis, metaphoricôs usus est Plaut. in Epid. 1. 1. 69.
— hæccine ubi scibit senex, puppis
Pereunda est probe?
Puppis, pro Loco honoratissimo in Repub. Cic. 9. Fam. 15. Sedebamus enim in puppi, & clavum tenebamus: nunc autem vix est in sentina locus. i. e. Rempub. civitatis principes tenebamus.
PUPPIUS, vel PUPIUS, [Πόππι@-] Nomen gentis Ro. Puppius, Poeta Tragœdiographus (inquit Acron apud Horatium) ita affectus spectantium movit, ut eos flere compelleret. Inde hujus poemata, Lacrimosa vocavit Hor. 1. Epist. 1. 66.
Ut propius spectes lacrimosa poemata Puppi.
PUPULA, V. PUPA.
PUPULUM, i. n. [Πέπουλον] Urbs est in latere Meridionalis Sardiniæ, Ptolemæus lib. 3. cap. 3.
PUPULUS, PUPUS, V. supra PUPA.

P U R

PURGO, [καθαίρω, καθαρίζω, ἁγνίζω] āre. Mundare, quasi Purum agere. Columel. de Arborib. cap. 8. Itaque cavatum foramen quum purgavimus, undique adrasos circulos inserimus. Ovid. 1. de Pont. 8. 59.
Nec dubitem longis purgare ligonibus arva.
Locum immissi cum falcibus multi purgarunt & aperuerunt. Cic. 5. Tusc. 65.
Purgare a. Cato R. R. cap. 65. Si inquinata erit, lavito, a foliis & stercore purgato.
Pisces purgare. Ter. Adel. 3. 3. 22.
Ungues cultello. Hor. 1. Epist. 7. 51.
Purgare se apud aliquem, vel alicui, de re aliqua, Se excusare. Ter. Eun. 3. 1. 44.
Sed heus tu, purgon' ego me de istac, Thaidi,
Quod eam me amare suspicatur? Cic. 13. Att. 24. De altero ei me purgavi. Cic. 12. Fam. 25. Quod te mihi de Sempronio purgas, accipio excusationem. [V. Donat. ad Hecyr. 2. 2. 12.
Si quis tibi se purgare volet, quod suspectum esse arbitretur. Q. Cic. de Petit. Conf. 28.
Ab aliquo, cui te purges, veniam petere. Cic. in Orat. 230.
Arguere & Purgare, contraria. Cic. pro Rosc. Amer. 120. Servos ipsos, quod ad me attinet, neque arguo, neque purgo.
Crimen purgare, Eluere, vel diluere. Cic. pro Cluent. 39. Ut non existimetis plus vos ad salutem reo largiri oportere, quam quantum defensor purgandis criminibus consequi, & dicendo probare potuerit. Liv. 39. 39.
Fidem purgare leto. Claud. de Bello Get. 592.
Nefas purgare ferro. Sil. lib. 11. 199.
Pectora purgavit dictis. Lucret. lib. 6. 23.
Probra purgare. i. e. Diluere. Tacit. 4. Ann. 42. 3.
Vomitione canis, purgare alvos ibes Ægyptiæ curant. Cic. 2. de Nat. Deor. 126. [Varia lectio est. An, Vomitione canes, purgata autem alvo se ibes &c? vel, ut MSS. Purgantes autem alvos ibes se &c.
Bilem purgare. Hor. de Arte Poet. 302. Sic repofuit Lambinus, quum ante legeretur Purgor bilem, nec Græcis, nec Latinis loquendi genere usitato. [Immo Antiptosis est familiaris Horatio. Itaque retinuerunt Bentl. & Cuning.
Corpus purgare aqua projecta. Ovid. in Ibin, 452.
Omnia purgat edax ignis. Ovid. 4. Fast. 785.
Fastidium purgare, Curare. Plin. lib. 8. cap. 27. Lauri folio annuum fastidium purgant.
Agros & agrestes purgare, Expiare. Tibul. lib. 2. 1. 17.
Purgare cum Genitivo. Hor. 2. Serm. 3. 27. — novi,
Et morbi miror purgatum te illius. Sic translate
Purgare civitatem alicujus facti. Liv. lib. 37. cap. 28 pr. Quibus purgantibus civitatem omnis facti, dictique hostilis adversus Roman. &c.
PURGANS, antis. Partic. [καθαίρων] Ovid. 4. de Ponto, 3. 53.
I, bibe, dixissem, purgantes pectora succos.
Purgante nefas crimine. Ovid. 13. Met. 952.
PURGĀTUS, a, um. aliud Partic. [καθαρισθείς] ut, Sil. lib. 12. 615.
Purgatusque nitet, discussis nubibus, æther. Hor. 1. Epist. 1. 7.
Est mihi, purgatam crebro qui personet aurem.
Si parum vobis essem sine defensione, purgatus. Cic. 14. Philipp. 17.

Compar. Sallust. apud Nonium, 4. 205. & Donat. in Hecy. 4. 1. 13.
Ita fiducia, quam argumentis, purgatiores dimittuntur.
Superl. Pers. 2. Sat. 57. Somnia purgatissima, scil. Quæ vera sunt. conf. Augustin. Confess. 6. 2. Idem de Vera Relig. cap. 1. & de Doctr. Christ. 2. 16.
PURGATE, Adv apud Nonium, 1. 296. Enucleate dicitur, Purgate, exquisite.
PURGĀTIO, ōnis. f. [καθαρμὸς, καθαρισμὸς, κάθαρσις] Pro Expiatione. Plin. 15. 30. Suffimentum cædis hostium & purgatio.
Purgationes, pro Curationibus quæ medicamentis fiunt. Cic. 16. Fam. 12. Ego vero cupio te ad me venire, sed viam timeo, gravissime ægrotasti: inedia, & purgationibus, & vi ipsius morbi consumptus es.
Æsculapius primus alvi purgationem invenit. Cic. 3. de Nat. Deor. 57.
Purgationes feminarum, pro Menstruis. Plin. lib. 20. cap. 4.
Purgatio, [παραίτησις] Excusatio. Ter. Heaut. 4. 1. 12.
— nescio quid peccati portat hæc purgatio.
Purgatio est quum factum conceditur, culpa removetur. Cic. 1. de Invent. 15.
PURGĀTOR, ōris. m. Firmic. lib. 8. cap. 20. Secunda pars Tauri si in horoscopo fuerit inventa, stercorum faciet bajulos, latrinarum cloacarumque purgatores. Apul. Apol. p. 288. Elmenh. Hercules lustrator orbis, purgator ferarum, gentium domitor.
PURGĀTRIX, īcis. f. Tertull. de Baptismo cap. 5. Purgatrice aqua se expiare.
PURGĀTŌRIUS, a, um. Adj. [καθαρτικὸς] ut, Purgatorio medicamento alvum vacuare. Symmach. 6. Epist. 64.
Purgatoriæ virtutes. Macrob. Somn. Scip. 1. 8.
PURGĀTĪVUS, a, um. Adj. Idem. ut, Purgativa medicamenta. Cæl. Aurel. Tard. 1. 1.
PURGĀMEN, ĭnis. n. Sordes. Prudent. Hymn. Jejun. 79.
Micet metalli sive lux argentei,
Sudum polito prænitens purgamine.
Ea quæ Græcis λύματα vel καθάρματα dicebantur, id est Piamenta, post sacrificium lustrationis peractum, in mare vel fluvium abjici solita; ut folia, sulphur, &c. Ovid. 2. Fast. 35.
Omne nefas, omnemque mali purgamina causam
Credebant nostri tollere posse senes. Idem 6. Fast. 713.
Hæc est illa dies qua tu purgamina Vestæ,
Tibri, per Etruscas in mare mittis aquas. Adde 11. Met. 49. & Prudent. Perist. 6. 30.
PURGĀMENTUM, i. n. [ἔκκριμα] Sordes, quæ ex re aliqua immunda, quum tergitur & repurgatur, abjiciuntur. Columel. lib. 1. cap. 6. Sterquilinia quoque duo sint: unum, quod nova purgamenta recipiat, & in annum conservet. Liv. 1. 56. Cloacamque maximam, receptaculum omnium purgamentorum urbis, sub terram agendam. Hortorum purgamenta. Tacit. 11. Ann. 32. 5. conf. Petron. cap. 34 & 134.
Oris purgamenta, Sputum. Senec. de Constant. Sap. cap. 2. Aliquem purgamentis oris aspergere.
Latius etiam patet significatio. Senec. Ep. 73. extr. Non aliter quam humus sterilis ac palustris bona semina necat, ac deinde creat purgamenta pro frugibus. i. e. Herbas inutiles & quæ sint projiciendæ, vel res nihili.
Urbium purgamenta, pro Hominibus nihili. Curt. lib. 8. 5. 8. Apris quidam Argivus, pessimorum carminum post Chœrilum conditor, & ex Sicilia Cleo: hic quidem, non ingenii solum, sed etiam nationis vitio adulator, & cetera urbium suarum purgamenta. Idem lib. 10. 2. 7. Igitur exsules finibus ejiciunt, omnia potius toleraturi, quam purgamenta quondam urbis suæ, tunc etiam exsilii, admitterent. conf. Petron cap. 74. Burm. p. 367.
PURGĀBĬLIS, e. Adj. [εὐκάθαρτ@-] Quod facile purgatur. Plin. lib. 15. cap. 23. Rotundior quæ balanitis vocatur, purgabilis maxime, & sponte prosiliens.
PURGĬTO, āre. frequentat. Plaut. Aul. 4. 10. 23.
Non mihi homines placent, qui quando malefecerunt purgitant. i. e. Excusant se.
PURIFICO, PURITAS. V. PURUS.
PURPŪRA, æ. f. [πορφύρα] Piscis ex concharum genere, annos septenos vivens. Congregatur verno tempore, mutuoque attritu lentorem quendam veluti ceræ emittit. Sed nobilem illum succum ad tingendas vestes in mediis faucibus habet: reliquo corpore fere sterilis. Cum vita succum emittit, & ideo vivas capere oportet. Hinc Purpureus color dicitur, qui nigricantis rosæ splendore sublucet, ceterorum omnium gratissimus, & & tigendis vestibus maxime expetitus. Hæc fere ex Plin. lib. 9. cap. 36. ubi plura leges.
Purpura, ut Vitruvius ait, lib. 7. cap. 13. pro solis propinquitate colorem habet. Et puniceum quidem procreat Africa, id est quasi violaceum colorem: Tyros autem, rubeum.
Purpura, pro Colore purpureo, vel ex purpura, frequentissime ponitur.
Ardens. Juven. 11. Sat. 155.
Coæ purpuræ. Hor. 4. Carm. 13. 13.
Ignea. Valer. 1. Argon. 428.
Laconicæ. Hor. 2. Carm. 18. 8.
Melibœa. Lucret. lib. 2. 499.
OEbalis. Stat. 1. Silv. 2. 150.
Picta. Virg. 7. Æn. 251.
Tyria purpura. Cic. pro Flacc. 70.
Violacea. Plin. 9. 39. Nepos Cornelius, qui divi Augusti principatu obiit, Me (inquit) juvene, violacea purpura vigebat, cujus libra denariis centum venibat. i. e. Decem aureis solatis. Hæc Baysius, apud quem plura legito de purpuræ pretio & usu.
Quos autem numeros, cum quibus, tanquam purpuram, misceri oporteat. Cic. in Orat. 196.
Regum purpura. Virg. 2. Georg. 495.
Purpura antiquitus erat Insigne Romanorum magistratuum, quod Martialis affirmat, quum ait, 10. 10.
Dividit nostras purpura vestra togas. Baysius. V. Plin. 9. 39.
Hinc locutiones, Attingere purpuram, Sumere purpuram; ut late docet Salmas. in Treb. Poll. p. 193. & 197.
Usque ad talos demissa. Cic. pro Cluent. 111.
Fulgere purpura. Cic. 2. in Catil. 5. Qui nitent unguentis, qui fulgent purpura.
Septima purpura, pro Septimo consulatu, ap d Florum 3. 21 7. & Claud. 3. Conf. Honor. 4.
Dives Hydaspeis augescat purpura gemmis. V. plura mox.

Purpura, pro Magistratu, cui jus gestandæ ejus. Martial. lib. 8. 8.
Purpura te felix, te colit omnis honos. Plin. lib. 10. cap. 21.
Romana purpura. i. e. Romani magistratus. Ovid. 1. Fast. 81.
Jamque novi præeunt fasces, nova purpura fulget.
Per hoc inane purpuræ decus precor. Hor. Epod. 5. 7. de Prætexta puerili.
Pro Vestis purpureæ splendore. Juven. 7. Sat. 135.
— purpura vendit
Causidicum, vendunt amethystina, &c.
Purpura, Color oris. Stat. 1. Achil. 297.
Illius e roseo flammatur purpura vultu.
Poetæ Flores purpureos eleganter Purpuras dicunt. Stat. 3. Silv. 3. 130.
Aut ubi verna novis exspirat purpura pratis.
Purpuram potabilem de Vino dixit Cassiodor. Var. Epist. 12. 4.
De Purpura Alexandrina, Dibapha, Girbitana, Laconica, Plebeja, Probiana, Stlataria, atque Tyria. V. Lex. Pitisc.

PURPŬREUS, a, um. Adj. [πορφύρεος, πορφυρόεις, ἁλουργής] Quod purpuræ colorem refert. Plin. lib. 10. cap. 32. Tantum purpureis & candidis admistis pennis. Purpureum autem colorem ab Hercule primum inventum, pulchre docet Bayfius in libello de Re vestiaria, ex Julio Polluce lib. 1. cap. 4.
Aer purpureus. Ovid 6. Met. 48.
Amictus. Virg. 3. Æn. 405.
Anima, Sanguini mistus spiritus vitalis. Virg. 9. Æn. 349.
Aurora. Ovid. 3. Met. 184.
Color purpureus, est Niger rubore quodam admisto. Quandoque dicitur Cæruleus, quando de mari vel flumine dicitur. Virg. 4. Georg. 373.
In mare purpureum violentior influit amnis.
Color purpureus quondam ossa reliquit. Virg. 11. Æn. 819.
Colore purpureo casia. Plin. lib. 12. cap. 19.
Coma Nisi. Tibul. lib. 1. 4. 57.
Cultus. Stat. 6. Theb. 81.
Dies. Ovid 3. Fast. 518.
Purpureum rapido qui vehit axe diem.
Ensis. Pers. 3. Sat. 40. — ensis
Purpureus subter cervices terruit. Al. Purpureas, ut cum Cervices conveniat.
Flores. Virg. 4. Georg. 54.
Flore purpureo asarum. Plin. lib. 12. cap. 13.
Genæ. Ovid. 1. Amor. 4. 22.
Ignis. Stat. 1. Achill. 162.
— niveo natat ignis in ore
Purpureus, fulvoque nitet coma gratior auro.
Labella. Ovid. 3. Amor. 14. 23.
Lux. Ovid. 6. Fast. 252.
Lætaque purpurea luce refulsit humus.
Lumen juventæ. Virg. 1. Æn 595.
Merum. Ovid. 2. de Arte Am. 316.
Plenaque purpureo subrubet uva mero.
Ortus. Ovid. 1. Trist. 2. 27.
Nam modo purpureo vires capit Eurus ab Ortu.
Os. Hor. 3. Carm. 3. 12.
Pallium. Cic. 7. Verr. 31.
Panis. Plaut. Men. 5. 5. 19. per jocum, de re incredibili.
Pira purpurea recenset inter generosissima Columel. lib. 5. cap. 10.
Pruna purpurea. Colum. lib. 12. cap. 10.
Pudor. Ovid. 1. Amor. 3. 14.
Rubor. Senec. Hippol. 4.
Sanguis purpureus Homero cur dictus. Plin. lib. 9. cap. 38.
Torus, Purpura instratus. Ovid. 5. Epist. 88.
Ver. Virg. 9. Ecl. 40.
Vestes. Virg. 6. Æn. 221.
Vestes purpureæ dictæ sunt Tyriæ, a loco ubi purpura fit. Plin. lib. 11. cap. 37.
Vestitus. Cic. 2. de Divin. 37.
Uvæ. Ovid. 13. Met. 814.
Vultus lunæ. Ovid. 1. Amor. 8. 12.
Purpureus Lunæ sanguine vultus erat.
Purpureus, Pulcher. Virg. 1. Georg. 405. Hinc Hor. 4. Carm. 1. 10. Olores Veneris vocat Purpureos. Quem locum exponens Porphyrio sic ait: Quomodo purpurei dicuntur, quum albi sint potius? Sed purpureum pro pulchro poetæ dicere assueverunt. ut Virg. 1. Georg. 405.
Et pro purpureo pœnas dat Scylla capillo. Albinovan. Eleg. ad Liviam, Nivem purpuream. V. Voss. 4. Inst. Orat. p. 245. [Ego vero Purpureos olores, Limbo, seu divino splendore purpureo circumdatos ac refulgentes intelligi puto. Fere enim Purpurea in luce Deos & divina omnia repræsentant poetæ.
Purpureus, pro Purpurato. Hor. 1. Carm. 35. 12.
Purpurei metuunt tyranni.
Reges purpurei. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 300.

PURPURĀRIUS, a, um. aliud Adj. [ἁλουργικός] Quod ad purpuram pertinet: ut, Officina purpuraria, In qua purpura fit. Plin. lib. 35. cap. 6. Taberna purpuraria. Paulus in l. Prædiis. §. Pater. D. de legat. 3.
Purpurarius fucus. Solin. cap. 26.

PURPURARIUS, i. m. Qui purpuram tractat, vel tingendo, vel vendendo. Vet. Gloss. Gr. Lat. Πορφυροβάφος, πορφυροπώλης, Purpurarius. Gruter. Inscr. p. 649. A SEMPRONIO GALLAECI L. LAETO PVRPVRARIO.
Purpurarii, Purpuræ divenditores, l. negotiantes. de excusat. munerum. lib. 10. Cod.

PURPURARIA, æ. f. [πορφυρόπωλις] Vulg. Interp. Act. 16. 14.

PURPURARIÆ Insulæ in mari Æthiopico. Plin. 6. 30.

PURPURASCO, [πορφυρίζομαι] ere. Purpureum fieri. Cic. in Acad. apud Non. 2. 717. Quid mare, nonne cæruleum: aut ejus unda, quum est pulsa remis, purpurascit? conf. Vopisc. in Flor. cap. 4.

PURPŬRO, [πορφυρίζω] āre. Purpuræ colorem habere, sive reddere. Columel. lib. 10. 101.
Tum quæ pallet humi, quæ frondens purpurat auro,
Ponatur viola, & nimium rosa plena pudoris.
Purpurare, Purpureum facere. Furius Antias apud Gell. lib. 18. cap. 11.
Spiritus Eurorum virides quum purpurat undas. V. Drakenb. ad Sil. 17. 258. Apul. Met. 6. p. 183. Elmenh. Horæ rosis & ceteris floribus purpurabunt omnia.

PURPURANS, antis. Partic. Prudent. Pass. S. Laur. 275. Purpurantes stolas. Idem Vinc. Pass. 339. Purpurantem corporis cruorem.

PURPURĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. [πορφυρίδωτος] Quod est purpura ornatum. Unde Purpurati dicuntur ii, qui apud principes dignitate antecellunt. Cic. 1. Tusc. 102. Istis quæso, inquit, ista horribilia minitare purpuratis tuis. Liv. 30. 42. Sopatrum ex purpuratis & propinquis regis esse. conf. Idem 37. 23. Curt. 3. 6. 4. Parmenio fidissimus purpuratorum. Flor. 1. 10. 5. Ubi frustrato circa purpuratum ejus ictu tenetur.

PURPURATŌRIUS, a, um. Adj. Sidon. 1. Epist. 7. Qui non affectasset habitum purpuratorium. al. Purpuratorum.

PURPURĬFĬCIUM, i. n. [πορφυροβαφεῖον] apud Strabonis interpretem, ex Græco verbo confictum, est Locus in quo purpura conficitur, vel paratur. Strabo lib. 17. Post Syrtim est lacus, nomine Zuchis, CCCC fere stadiorum, habens ingressum arctum, ad quem urbs est eodem nomine: ea Purpurificium & varias piscium condituras habet.

PURPURISSUM, i. n. [ἀνδρείκελον] Genus coloris factitii, quo utuntur pictores, fitque e creta argentaria, & cum purpuris pariter tingitur, bibitque eum colorem celerius quam lanæ. Plin. lib. 35. cap. 6. conf. Non. 3. 166. Plaut. Mostel. 1. 3. 104.
Tum tu igitur cedo purpurissum. s. non do: scita es tu quidem,
Nova pictura interpolare vis opus lepidissimum.
Purpurissum, quo buccas inficiebant suas meretriculæ, [φῦκος, Gl. L.G.] Rubricam dixit Plautus Latine. Nam quum scripsisset, Truc. 2. 2. 35.
Quiaque istas buccas tam belle purpurissatas habes. Subjecit non multo post,
Buccas rubrica, cera omne corpus intinxit tibi. Turnebus.

PURPURISSO, [ἀνδρικελόω] āre. Purpurisso inficere. Unde

PURPURISSĀTUS, a, um. Partic. ut, Genæ purpurissatæ. Apul. Apol. p. 323. Elmenh. Plaut. Truc. 2. 2. 35.
Quiaque istas buccas tam belle purpurissatas habes. Purpurisso enim utebantur mulieres ad labra & genas tingendas, quemadmodum hodie plerumque apud Italos fieri videmus.
Fasti purpurissati, pro Consulares. Sidon. 1. Epist. 8.

PURPŬRĪTĬCUS, a, um. Adj. Idem quod Porphyreticus. Vet. Inscr. apud Gruter. p. 128. VETVSTATE CORRVPTAM AMPLIAVIT COLVMNIS PVRPVRITICIS.

PURRHĬCHĀRII, qui dicantur in l. Aut damnum, D. De pœnis. V. in dictione PYRRHICHA.

PURULENTUS, &c. V. PUS.

PŪRUS, a, um. Adj. [καθαρός, καθάριος] Mundus, sine sordibus.
Ad cibum purus. V. in præpositione AD.
Purus & Liquidus. Cic. pro Cæcin. 78. Quicquid inde haurias, purum, liquidumque te haurire sentias.
Aër purus. Lucret. lib. 4. 328.
Aër purus ac tenuis, cui opponitur Crassus & concretus. Cic. 2. de Nat. Deor. 42.
Amnis. Hor. 2. Epist. 2. 120.
Amnis electro purior. Virg. 3. Georg. 522.
Animus omni admistione corporis liberatus, purus & integer esse cœpit. Cic. de Senect. 80.
Aqua. Hor. 3. Carm. 16. 29.
Aurum purum, inquit Festus, in sacris dicitur Quod in usu spurco non fuerit. alias Purum aurum, Quod expurgatum, excoctumque est.
Dies. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 2.
Genæ. Senec. Hippol. 5.
Hebrus purior. Hor. 1. Epist. 16. 13.
Humus subacta atque pura. Cic. de Senect. 59.
Libertas loquendi, Integra. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 164.
Luna, Sine macula. Hor. 2. Carm. 5. 20.
Lux. Virg. 2. Æn. 590.
Mella purissima. Virg. 4. Georg. 163.
Nox, Serena. Virg 9. Ecl. 44.
Oratio. Ter. prol. Heaut. 46. i. e. Tersa, Nitida.
Orbis. Ovid. 1. Amor. 8. 10.
Quum voluit, puro fulget in orbe dies.
Sermones purissimi. Gell. 19. 8.
Sol. Hor. 3. Carm. 29. 45.
Sinceritas. Plin. lib. 15. cap. 6.
Tus. Plin. lib. 12. cap. 14.
Verba. Hor. 1. Serm. 4. 54.
Non satis est puris versum perscribere verbis.
Vesper. Hor. 3. Carm. 19. 26.
Vestimenta pura, a veteribus dicebantur, Quæ sacerdotes ad sacrificia sumebant, id est non obsita, non fulgurita, non funesta, non maculam habentia. Festus. Liv. 1. 24 Virg. 12. Æn. 169.
— puraque in veste sacerdos. conf. Aurum purum.
Vinum. Ovid. 7. Met. 594.
— fundit purum inter cornua vinum.
Unda. Virg. 6. Æn. 229.
Purus & Insons. Hor. 1. Serm. 6. 69.
Purus & religiosus. Cic. de Arusp. Resp. 53.
Sceleris purus. Hor. 1. Carm. 22. 1. Sceleris purum, inquit hic Lambinus, accipio eum, qui castas & puras a sanguine manus habet: quales Hippolyti dicit esse Phedræ nutrix apud Euripidem. Notanda est & constructio, Græcanicæ prorsus respondens. Dicunt enim καθαρὸς ἀδικίας.
Animus castus & purus. Cic. 1. de Divin. 121.
Cor vitio purum. Hor. 2. Serm. 3. 213.
Et purum est vitio tibi, quum tumidum est cor?
Domus hac nec purior ulla est. Hor. 1. Serm. 9. 49.
Duellum purum & pium. Liv. 1. 32.
Fides. Ovid. 1. Amor. 3. 6.
Herbæ puræ, Ex loco sancto decerptæ, apud Festum in Sagmina.
Hostia. Plin. lib. 8. cap. 51.
Manus purissimæ. Sen. Epist. 67. a Scelere scil.
Mens pura atque integra. Cic. pro Milon. 62.
Pectus. Hor. 1. Epist. 2. 68.

Salis puri concha. Hor. 1. Serm. 3. 14.
Vir purus, pudens. Cic. pro Rosc. Com. 18.
Puri menstrio esse dicuntur, Qui sacrorum causa toto mense in cærimoniis sunt. id est puri sint, certis rebus carendo. Festus. Al. Menstruo.
Argentum purum, Non cælatum, vel Sine emblematibus. Cic. 6. Verr. 49.
Argenti vascula puri. Juven. 9. Sat. 141. & 10. 19.
Campus purus ac patens. Liv. 24. 14. i. e. Non impeditus silvis, Vacuus.
Charta pura, Ulpiano, In qua nihil scriptum est. Budæus.
Hasta pura, i. e. Sine ferro: præmium fuit apud antiquos eorum, qui prælio vicissent: auctor Servius. Virg. 6. Æn. 760.
Ille, vides, pura juvenis qui nititur hasta.
Historia pura & illustris. Cic. de Clar. Orat. 162.
Locum purum, Ulpianus esse definit, Qui nec sanctus, nec sacer, nec religiosus est. De religiosis & sumptibus funerum. l. Locum.
Plateæ puræ, i. e. Non impeditæ, sed patentes, & late explicatæ, & vacuæ. Hor. 2. Epist. 2. 71. — verum
Puræ sunt plateæ, nihil ut meditantibus obstet. Hanc scripturam quidam corruperant, & Plures supposuerant, quam restituit feliciter Lambinus.
Toga, Sine purpura. Plin. lib. 8. cap. 48. quæ & Virilis. V. TOGA.
Vasa pura, Sine emblemate, cælatura, aut incrustatione. Paulus in l. Si in rem. De rei vendicatione, Quamvis & in vasis occurrat difficultas, pura, an cælata sint, dici oporteat.
Purus ab. Liv. 1. 44. extr. Et extrinsecus puri aliquid ab humano pateret cultu. i. e. Vacui. de Pomœriis.
Nulla in hac urbe domus ab hac religionis suspicione tam vacua atque pura est. Cic. de Arusp. Resp. 11.
Purus, Simplex, sine conditione, aut ulla exceptione. Paul. in l. 4. D. de annuis legat. & fideicom. Si in singulos annos alicui legatum sit, Sabinus plura legata esse ait: & primi anni purum, sequentium conditionale. Videri enim hanc inesse conditionem, Si vivat.
Judicium purum postulare, Simplex. Cic. 2. de Invent. 60. Agit is, cui manus præcisa est, injuriarum: postulat is, quicum agitur, a Prætore exceptionem, extra quam in reum capitis præjudicium fiat. Hic is, qui agit, judicium purum postulat: ille, quicum agitur, exceptionem addi ait oportere.
PURE, Adv. [καθαρῶς] Plaut. Aulul. 2. 3. 3. Vascula intus pure, propera, atque elue.
Quiete, pure, & eleganter acta ætas. Cic. de Senect. 13.
Apparet tibi pure res, Sine obstaculo. Hor. 1. Serm. 2. 100.
Loqui pure & emendate. Cic. de Opt. gen. Orat. 4.
Loqui Latine & pure. Cic. 1. de Orat. 144.
Pure lautum, Aqua pura lavatum. Paulus. Liv. 5. 22. Pure lotis corporibus.
Lavari pie, pureque. Tibul. 1. 3. 25.
Venerari deos pure & caste. Cic. 1. de Nat. Deor. 3.
Pure, Simpliciter & absolute, sine conditione aut exceptione. Ulpian. l. 4 D. de in diem addict. Quum igitur tunc recedatur ab emptione, ubi pure contrahitur: vel tunc non impleatur, ubi sub conditione fit, &c.
Pure & Conditionaliter, contraria. Ulpian. in l. Etsi conditionalis contractus cum pupillo fiat, tutor debet pure auctor fieri. Nam auctoritas non conditionaliter, sed pure interponenda est, ut conditionalis contractus confirmetur.
Compar. Sidon. 4. Epist. 1. Purius, fortius, meracius amare. Hor. 1. Carm. 19. 6.
Splendentis Pario marmore purius. Sen. Benef. 2. 12. Partem in corpore purius osculari.
Superl. Cato R. R. cap. 66. Quam mundissime purissimeque fiat.
Purissime atque illustrissime describere. Gell. 9. 13.
Purime, antique pro Purissime, apud Festum.
PURĬTER, [καθαρείως] aliud Adv. Idem. Cato R. R. cap. 23. Succum puriter omnium dierum pariter in dolia dividito. V. PARITER. Idem cap. 90. Puriter facito. conf. Pompon. & Næv. apud Nonium 11. 58. Item Ennius apud Priscian. 15. p. 1010.
Puriter lavare dentes. Catull. 40. 18.
Vitam puriter agere. Idem Carm. 77. 19.
PURĬTAS, ātis. f. [καθαρότης] Munditia. Pallad. 11. 14. de vino, Mox sumere puritatem, colarique debere. Capitol. in Vero, cap. 3. Amavit puritatem vivendi. conf. Macrob. Somn. Scip. 1. 11. & 13. V. plura in Borrich. Cogit. p. 208. Et Cellar. Cur. Poster. p. 13.
PURITIES, ēi. f. Varro Sat. Menip. Vocatur a cælatura cælum, Græce ab ornatu κόσμος, Latine a puritie mundus. V. Frag. Scal. p. 96.
PŪRO, āre. pro Purgare. Plaut. Aul. 2. 3. 3. conf. Varro & Jul. Cæs. in Adrasto.
PURĔFACIO, ĕre. Idem apud Nonium 2. 555.
PURĬFĬCUS, a, um. Adj. Lactant. 4. 15. pr. Baptismus purifici roris perfusio. Claudian. Cons. Honor. 6. 328.
— purificumque Jovem, Triviamque precatus.
PURIFĬCO, [καθαροποιῶ] āre. Purum facere. Suet. Aug. cap. 94. Pauloque post egressum, illamque expergefactam, quasi a concubitu mariti purificasse se, & statim in corpore ejus exstitisse maculam depicti draconis. Plin. lib. 10. cap. 41. Villaribus gallinis & religio inest. Inhorrescunt edito ovo, excutiuntque sese, & circumactæ purificant, ac festuca aliqua sese & ova lustrant. Idem lib. 8. cap. 1. Se purificantes solenniter.
PURIFICĀTUS, a, um. Partic. [ἁγνισθεὶς] Justin. 10. 3. 2. Purificato regno. Vulg. Interp. Act. 21. 26.
PURIFICĀTIO, ōnis. f. [καθαρισμὸς] Plin. lib. 15. cap. 30. De lauro; Eadem purificationibus adhibetur. Sic Martial. lib 8. præf. extr. Religionis purificatione lustratus. V. LUSTRUM.
PURIMENSTRIO, apud Festum, V. in PURUS ad fin.

P U S

PŪS, pūris. n. [πῦον] Sanies est, & quicunque humor in putredinem versus. Plin. 29. 3. Ad puris & sanguinis exscreationes ovum crudum &c. Idem lib. 23. cap. 4. Utiliter etiam auribus instillatur cum melle, vel si pus effluat.
Pus a Sanie distinguit Celsus his verbis, lib. 5. cap. 26. 20. Sanguis omnibus notus est: sanies tenuior hoc, varie crassa, & glutinosa, & colorata. Pus crassissimum, albidissimumque, glutinosius & sanguine & sanie. Exit autem sanguis ex vulnere recenti, aut jam sanescente. Sanies est inter utrumque tempus. Pus ex ulcere jam ad sanitatem spectante.
Maturum pus. Cels. lib. 5. cap. 18.
Effunditur pus. Cels. lib. 2. cap. 8.
Exit pus ex jecinore. Cels. lib. 2. cap. 8.
Exempto pure, si levis plaga est. Cels. lib. 6. cap. 18.
Exprimere pus. Cels. lib. 5. cap. 28. De furunculo.
Extussire pus. Cels. lib. 2. cap. 8.
Fertur pus ex vomica. Cels. lib. 2. cap. 8.
Maturare pus. Cels. lib. 5. cap. 18. 7.
Movere pus dicitur emplastrum. Cels. 5. 19. 13. Aliud emplastrum eodem nomine, quod puri quoque movendo est h. e. Valet ad excitandum & extrahendum pus. Idem lib. 5 cap. 3. Concoquunt & movent pus.
Movendo puri accommodatum. V. ACCOMMODO.
Ortum pus. Cels. lib. 5. cap. 19.
Tralate. Hor. de Homine improbo, 1. Serm. 7. pr.
Proscripti regis Rupili pus atque venenum
Hybrida quo pacto sit Persius ultus, &c.
Pura, n. pl. Plin. lib. 35. cap. 6. Explet vulnera si coquatur, ad siccanda præcipue utilis, & capitis doloribus, & ad deprehendenda pura. Subesse enim illa intelligitur si ex aqua illita non arescat. Sic sæpe alias.
PŪRŬLENTUS, a, um. Adj. [πυώδης] Pure plenum. Plin. lib. 20. cap. 13. Multi vero & contra purulentas exscreationes siccæ drachmas duas, sulphuris unam & dimidiam fumi censent.
PURULENTE, Adv. [πυωδῶς] Plin. lib. 23. in procem. Cicatricibus marcidis, ossibus purulente limosis plurimum confert. De omphacio.
PURULENTIA, æ. f. est ipsa Puris tumiditas aut plenitudo, vel Vulnus pure plenum. Tertull. de Pallio extr. Haud facile has purulentias civitatis quis eliciet & exsuppurabit. Sic legit Salmas. p. 57.
PURULENTĀTIO, ōnis. f. Cæl. Aurel. Tard. 5. 3.
PUSA, V. PUSUS.
PUSCA, V. POSCA.
PUSILLANIMIS, PUSILLANIMITAS, PUSILLITAS, PUSILLO, PUSILLUM, PUSILLUS, PUSIO, PUSIOLA, V. PUSUS.
PUSTŬLA, æ. f. [φλύκταινα Gl. L. G.] Tuberculum in summitate cutis nascens. Dicitur & Pusula, & Papula. Martial. lib. 4. 167.
Fervida ne trito tibi pollice pustula surgat. Quidam legunt Pusula, male. Al. Pusula. Plin. lib. 26. cap. 8. Est enim tam ferventis naturæ, ut per se extra corpori impositum, pustulas ignium modo faciat, & pro caustico in usu sit. Al. Pusulas.
Pustulas emittere. Vitruv. 7. 2.
Pustulæ sunt apud Celsum lib. 5. 28. 15. id genus morbi, quod Variolas & Rubeolas vocant, morbus in ætate puerili maxime eveniens, ut inquit ille, raro in medio corpore, sæpe in eminentibus partibus Budæus. Plin. 20. 13. & 21. 7. [Sed merito dubitant juniores medici, an morbum hunc noverit Celsus, aut quisquam antiquiorum. Quum ejus descriptio parum ei conveniat.
Rupta pustula. Tibul. lib. 2. 3. 10.
Nec quererer quod sol graciles exureret artus,
Læderet & teneras pustula rupta manus.
Pustulæ liventes. Plin. lib. 20. cap. 6.
Lucentes pustulæ. Martial. lib. 11. 99.
PUSTULŌSUS, a, um. Adj. Cels. 5. 26. 31. Ulcus in locum pustulosum serpit.
PUSTULESCO, ĕre. Cæl. Aurel. Tard. 5. 1. Quo superficies cutis pustulescat.
PUSTULO, āre. Tertull. de Cult. Fem. 1. 6. Si concha aliquid intrinsecus pustulat, vitium ejus magis debet esse quam gloria.
PUSTULĀTUS, a, um. Adj. vel Partic. [φλυκταινωτὸς] Pustulis plenus. Pustulatum argentum, pro Purgatissimo & excoctissimo posuit Tranquillus, cujusmodi aurum obryzum a Græcis appellatur τὸ πολλάκις ἑψηθὲν, hoc est multipliciter excoctum. Suet. Neron. cap. 44. Exegitque ingenti fastidio & acerbitate nummum asperum, argentum pustulatum, aurum ad obrusam, ut plerique omnem collationem palam recusarent. Martial. lib. 7. 85.
Sed causam scio, nulla venit a me
Argenti tibi libra pustulati. Sic dictum est a pustulis, quæ in argento cælato in aspredinem quandam excisæ visuntur. V. Salmas. in Solin. p. 718. & Turneb. Adversf.
PUSTULATIO, ōnis. f. Cæl. Aurel. Acut. 3. 16. Pustulatio partium. Idem 5. 1. Pustulationem facere.
PUSŬLA, æ. f. [φλυκτὶς] est Tumefactio illa levis, quæ vi ignis solet assurgere. [Pustula & Pusula legitur promiscue in MSS. adeo ut vix distinguenda videantur hæc duo vocabula, ab iisdemque derivata.
Pusula, Morbi genus, qui alio nomine dicitur Sacer ignis. Columel. lib. 7. cap. 5. Est etiam insanabilis sacer ignis, quam pusulam vocant pastores. Ea nisi compescitur inter primam pecudem quæ tali malo correpta est, universum gregem contagione prosternit.
Inimici pusula. Sen. de Ira, 3. 43.
PUSULĀTUS, a, um. Adj. ut, Pusulatum argentum, idem quod Pustulatum, id est pusula probatum, quam & *copellam* barbari dicunt. Alfenus l. 31. Locati, in P. Veluti quum argentum pusulatum fabro daretur, ut vasa fierent, aut aurum, ut annuli.
PUSULŌSUS, a, um. Adj. [φλυκταινώδης] Qui pusulæ morbo laborat: ut Pecus pusulosa. Columel. lib. 7. cap. 5.
PUSUS, a, um. Adj. forte in usu fuit antiquis, pro Parvulus, ut Dimin. Pusillus, a, um.
PŪSUS, i. m. Puer a veteribus dicebatur, sicut & Pusio, & Pupus, ut etiam docet Isidorus in voce Pupus. Quin & ex epigrammate quodam Pomponii, quod exstat apud Varr. lib. 6. de L. L. 3. Pusum pro Puero accipi facile est intelligere,
Nam vere pusus tu, tua amica senex st. Lucret. lib. 4. 1020.
Pusi sæpe lacum propter, se, ac dolia curta
Somno devincti credunt extollere vestem, &c.
PŪSA, pro Puella, apud antiquos accipiebatur. Festus. conf. Varr. L. L. 6. 3. Hor. 2. Serm. 3. 216.
PŪSIO, ōnis. m. [παιδίον] Parvus puer. Veteres enim Pusum & Pusam, pro Puero & Puella usurpabant. Cic pro Cœl. 36. Qui propter nescio quam, credo, timiditatem, & nocturnos quosdam inanes metus, tecum semper, pusio cum majore sorore, cubitavit. Sic 1. Tusc. 57. Juven. 6. Sat. 34.

Nonne putas melius quod tecum pusio dormit?
Pusio, qui noctu non litigat.

Pusio & Secundilla, prodigiosi corporis homines, apud Plin. lib. 7. cap. 16.

Pusiŏla, æ. f. Parva puella. Prudent. Pass. Eul. 19.
Ipsa crepundia reppulerat
Nescia ludere pusiola.

Pusillus, a, um. Adj. [τυτθὸς, μικρὸς] dimin. a Pusio, ōnis. antiquo vocabulo, id est Parvulus. [vel a Pusus, q. V.] ut, Pusillus homo. Martial. lib. 1. 10.
Bellus homo, & magnus vis idem, Cotta, videri:
Sed qui bellus homo est, Cotta, pusillus homo est.
Animus pusillus. Hor. 1. Serm. 4. 17.
Animi illud est pusilli. Cic. 2. Fam. 16.
Quod composite Pusillanimis. H. St.
Caput oppido pusillum. Catul. 52. 1.
Causa firmis pusilla nocet. Ovid. Rem. Amor. 730.
Cera pusilla. Juven. 14. Sat. 29.
Epistola pusilla. Cic. ad Brut. 14. Videlicet quum illam pusillam epistolam tuam ad me dabas, nondum erat tibi id notum.
Homines pusilli. Juven. 15. Sat. 70.
Libelli pusilli & contempti. Cic. 4. Verr. 185. Pauculis igitur mensibus, ut hi pusilli & contempti libelli indicant, furta Prætoris, &c.
Mœchi pusilli & semitarii. Catul. ad Contubernales, 35. 16.
Romam quasi pusillam habuimus in Tusculano: tanta erat in his locis multitudo. Cic. 5. Att. 2.
Testis pusillus processit. Cic. 2. de Orat. 245.
Villula valde pusilla. Cic. 12. Att. 26.
Uxor pusilla. Hor. 2. Serm. 3. 216.
Pusillum laxamenti, Paululum relaxationis. Cic. 12. Fam. 16. Ego tamen nactus in navigatione nostra pusillum laxamenti.
Pusillum intelligere. Plin. Epist 278.
Putillus pro Pusillus. Plaut. Asin. 3. 3. 194. V. Taubm. & infra in putus.

Pusillo, Adv. Plin. 27. 5. Pusillo altior lenticula est.

Pusillum, Adv. Cato R. R. cap. 90. Far primum pusillum, postea magis depses.

Pusillĭtas, ātis. f. Lactant. de Opificio Dei, cap. 1. Tentabo tamen utriusque rationem, quantum pusillitas intelligentiæ meæ pervidet, explicare. Hieron. Epist. 152. extr. Tertull. adv. Hermog. cap. 14. Idem de Ref. Christi, cap. 6.
Animi pusillitas. Lactant. de Ira Dei cap. 5. p. 448. edit. Plantini. H. St. Exstant d. cap. pr. Sed Cellarius ex MSS. exhibet, Animi pusillanimitatem. conf. tamen 6. Inst. 17. 17. & pusillanimitas.

Pusillănĭmis, e. Adj. [μικρόψυχος] Quod est pusilli animi: cui contrarium Magnanimus. Tertull. de Fuga in persec. cap. 9. Pusillanimes consolari. conf. Sidon. 7. Epist. 17. & Claud Mamert. de Stat. Anim. 1. 20.

Pusillanimĭtas, ātis. f. Gloss. Gr. Lat. Ὀλιγωρία, Pusillanimitas, Segnicia. Et Ὀλιγοψυχία, Pusillanimitas, & Μικροψυχία, Pusillanimitas, Pusillitas. conf. Lactant. de Ira Dei, cap. 5. pr.

P U T

Puta, Putamen, Putatio, Putator. V. puto.

Putagōnon, i. n. Idem quod Heliotropium. Apul. de Herb. 49.

Pŭteal, ālis. n. Quid sit Puteal, non una est scribentium opinio. Hor. 2. Serm. 6. 35.
Roscius orabat, sibi adesses ad Puteal cras. Puteal, ait Acron, Romæ locus, ad quem conveniebant fœneratores. Alii dicunt; in quo tribunal solebat esse Prætoris. hæc Acron. Rursum Hor. 1. Epist. 19. 8.
— forum, putealque Libonis
Mandabo siccis. Per Forum, inquit Porphyrio, Causidicos & jurisconsultos significat. Puteal autem Libonis, Sedes Prætoris fuit prope arcum Fabianum, dictum quod a Libone illic primum tribunal & subsellia collocata sunt. Hactenus ille. Pers. 4. Sat. 49.
Si puteal multa cautus vibice flagellas. Quem locum sic interpretantur: Si debitoribus gravis es fœnerator. Puteal, i. e. Debitores; nam locum pro personis posuit. Puteal enim locus erat Romæ, ubi fœneratores usuras exercebant. Flagellas, Torques. Multa vibice, Multo & gravi fœnore, multis molestiis & exactionibus usuras multiplices extorquendo. Ovid. de Rem Amor. 561.
Qui puteal, Janumque timet, celeresque calendas:
Torqueat hunc æris mutua summa sui. Puteal; Fœneratores. Janum; vel mensem Januarium, quo in jus trahebantur debitores a creditoribus; vel forum judiciale, quod erat propinquum templo Jani. Celeresque calendas; quod debitori tempus solvendi videtur celerius advenisse quam vellet. Mensium vero calendis pecuniæ fœnori datæ exigebantur, cogebanturque debitores calendis pecuniam creditoribus solvere. Unde & Calendarium, liber rationum fœneratitiarum. Et, Tristes calendæ, apud Hor. 1. Serm. 3. 87.
Odisti, & fugis, ut Drusonem debitor æris:
Qui, nisi quum tristes misero venere calendæ,
Mercedem aut nummos unde unde extricat, &c. Tristes calendæ, Quæ debitorem tristem reddunt, quod debitam pecuniam tunc solvere fœneratori debeat. Drusonem, vel (ut alii legunt) Rufonem, hujus nominis fœneratorem. Torqueat hunc æris, &c. h. e. Anxius sit & sollicitus de ære, quod ab aliis mutuo accepit. Est qui interpretetur dici Puteal, quod ibi creditor debitori dans bona, tanquam in puteum mittit. Dionysius Halicarn. lib. 3. extr. de Tarquinio Prisco Romanorum rege & Actio Navio augure verba faciens, cujus augurio fretus cotem ipse novacula disciderat, Tarquinius, inquit, ut Navio debitum honorem referret, præter magnam comitatem exhibitam, etiam ærea statua hominem dignatus est, quæ memoriam ejus sempiternam prorogaret ad posteros: spectataque est in foro usque ad nostra tempora, ante curiam, prope Ruminalem ficum posita mediocri statura, & operto capite. Cotem quoque ac novaculam non longe inde sub ara quadam sitas fuisse memorant: qui locus Romanis Puteal dicitur. Sic habet Gelenii versio. Cælius legit Puteus. Cic. 1. de Divin. 32. rem totam multis verbis exsecutus, tandem sic concludit: Ita cotem in Comitium allatam, inspectante & rege & populo novacula esse discissam. Ex eo evenit, ut & Tarquinius augure Actio Navio uteretur, & populus de suis rebus ad eum referret. Cotem autem illam & novaculam defossam in Comitio, supraque impositum Puteal accepimus. Plinius quoque lib. 34. cap. 5. Actii Navii statua fuit ante Curiam, cujus basis conflagravit, Curia incensa P. Clodii funere. Liv. 1. 36. Statua Accii capite velato, quo in loco res acta est, in Comitio in gradibus ipsis ad lævam Curiæ fuit. Cotem quoque eodem loco sitam fuisse memorant, ut esset ad posteros miraculi ejus monimentum. Est vero Puteal, inquit Cælius Rhodig. lib. 10. cap. 17. sicuti apud Jurisconsultum observavimus Pomponium, l. 13. §. ult. D. actionibus empt. & vendit. Quo putei operiuntur: hoc est, veluti umbella quædam aut petasus, qualem pyramidibus impositum Plinius scribit: qualisque in Patavino visitur foro concinne fastigatus, præterque plumbeis inductus tabellis. Inibi vero judicia exerceri solita, neminem puto latere, quum locus is in Comitio foret, quod inde appellatum Varro (de L. L. 4. 32.) scribit, quia illuc coirent Comitiis curiatis & litium causa. P. Victor in regione Urbis octava Puteal constituit Libonis & Janos duos, qui (inquit) locus erat mercatoribus frequens. Invenio in Græcorum thesauris, fuisse in Attica juri dicendo stationem, sive judiciale forum: quod diceretur ἐν φρέατι, id est In puteo. In eo causæ reorum agitabantur, qui cædis involuntariæ semel accusati, rursum sponte admissi facinoris judicium subirent. Erat vero in mari locus is & forma judicii inusitata. Navi illuc vectabatur reus, ex qua etiam causam dicebat ita, ut nusquam terram attingeret. Immo nec ullis ancoris navigium licebat infrenare, nec pontem mittere. Hæc Cælius. Horum meminit Pausanias in Attica, inter Atheniensium judicia. (Paulum discrepat. V. p. 27. Wech. extr.) Porro Pomponii jure consulti locus a Cælio citatus sic habet. D. de actionibus empti & venditi. l. 13. Julianus. in fine, Ædibus distractis vel legatis, ea esse ædium solemus dicere, quæ quasi pars ædium, vel propter ædes habentur: utputa Puteal. Deinde sequitur l. 14. Pomponius lib. 31. ad Q. Mucium. Id est, quo puteum operitur. Scio tamen in Haloandri editione aliter legi. Nec intempestivum fuerit hic adjicere, quæ de Puteali Marlianus tradit in urbis Romæ topographia lib. 2. cap. 4. Arcum Fabianum, inquit, a Fabio Censore, qui devicit Allobroges, excitatum esse, ait Asconius, (in 2. Verr 19.) In quo fuerant scuta, & signa ejus victoriæ. Ad hunc situm erat tribunal Libonis Prætoris, Puteal dictum, de quo mentionem faciunt Horatius & Ovidius. Fœneratores enim stabant ad Janum: & apud fornicem Fabianum jus dicebatur. De hoc arcu Cic. pro Planc. 17. sic inquit: Equidem si quando, ut fit, jactor in turba, non illum accuso, qui est in summa sacra via, quum ego ad Fabianum fornicem impellor. Est apud nos numisma argenteum, in cujus altera parte Libonis imago est cælata, cum hac inscriptione, LIBO. BON. EVEN. In altera vero tribunal, supra quod est, PVTEAL: infra vero, SCRIBONI. Hactenus Marlianus. Dicebatur autem hic Prætor, Scribonius Libo conf. omnino Lex. Pitisc. Car. Sigon. de Judiciis 1. 28. docet locum fuisse in Comitio Romæ in quo Puteal, super quod Puteal ara fuerit, quam tangere moris fuit jurantibus. Ita etiam Spanh. de Num. diss. 10. p. 189. statuit Aram potius, quam Tribunal fuisse Puteal Libonis.
Quid sit, Flagitare Puteal, exponit Casaub. ad Pers. 4. Sat. 49.
Putealia sigillata. Cic. 1. Att. 10. Præterea typos tibi mando, quos in tectorio atrioli possim includere, & putealia sigillata duo. h. e. ut Manutius interpretatur, Puteorum opercula, parvis signis exornata: qualia & hodie videmus, in quibus incisæ delectant imagunculæ. Corradus vero sic: Putealia sigillata, Tegumenta, vel tympana quædam puteorum, sigillis ornata. Alii, Plutealia sigilla, quod in ædibus plutei essent marmorei. [V. Juvenal. 2. 7. Gloss. Lat. Gr. Puteal, Περιστόμιον. & Gr. Lat. Περιστόμιον φρέατος, Puteale.

Putealis, Puteanus, Putearius, V. puteus.

Pŭteo, ui, [κινάβρω, βρωμέομαι] ēre. Fœtere, & mali odoris esse. Hor. 2. Serm. 2. 42.
Putet aper, rhombusque recens. Quintil. lib. 6. cap. 4. Aliquando desinet putere.
Diurno mero putere. Hor 1. Epist. 19. 11. conf. putreo.

Putens, entis. Partic. ut, Illoti pisces, aut etiam putentes. Scrib. Larg. Compos. 186.

Pūtĭdus, a, um. Adj. [δυσώδης] Quod est mali odoris. Plaut. Bacch. 4. 7. 23.
Terræ odium ambulat: jam nihil sapit,
Nec sentit: tanti est, quanti est fungus putidus. Cic. in Pison. 19. Ego istius pecudis, ac putidæ carnis, consilio scilicet, aut præsidio niti volebam? [An Uti?
Palus putida. Catul. ad Coloniam, 18. 10.
Cerebrum putidius. Hor. 2. Serm. 3. 75.
Putidum (inquit Nonius 6. 68.) non solum ab odore fœtido & gravi, quod naribus præbetur, sed & quod auribus triste, insuave, austerum, rancidum est, Putidum dici posse auctoritas vetustatis admisit. Cic. Putidas ac pæminosas aures. V. pæminosus.
Putidam orationem dicimus per metaphoram, quæ auribus austera, insuavis, & (ut ita dicam) rancida. Cic. in Orat. 27. Quonam igitur modo audiretur Mysus aut Phryx Athenis, quum etiam Demosthenes exagitetur ut putidus? Putidus dicitur, qui orationis ornatum affectat: qua re nihil est odiosius. Ita oratio putida dicitur affectata, quæ ita aures offendit, sicuti quæ putida sunt nares. V. Gronov. ad Script. Eccl. Observ. cap. 19. p. 206. Hor. 2. Serm. 7. 21.
Non dices hodie quorsum hæc tam putida tendunt, Furcifer?
Mœcha putida. Catul. de Acme, 40. 11.
Putidum Ciceroni, In quo nimia diligentia reprehendi possit: 1. Off. 133. Litteræ neque expressæ, neque oppressæ, ne aut obscurum esset, aut putidum. conf. putide Adv..
Putidum, Putre. Varr. Ταφὴ Μενίππου, Inde putidas uvas acinis electis & comestis extendit in lectis quondam. Cæcil. Andria, Conducit navem putidam. Nonius 2. 645. conf. 706.
Compar. Sidon. 3. Epist. 13. Facit ambigi, putidior, temulentior, an facinorosior existimetur.
Superl. Petron. Fragm. Trag. cap. 13. p. 67. Ac ne sic quidem putidissimam ei actionem licuit effugere.

Putĭde, Adv. [σαπρῶς] Insuaviter, austere, rancide.
Putide loqui. Sen. Epist. 75.
Compar. Cic. 3. de Orat. 41. Nolo exprimi litteras putidius, nolo obscurari negligentius.

Putidŭlus, a, um. [ὑποσαπρος] Adj. dimin. Martial. lib. 4. 20.
Ferre nec hanc possis, possis, Coline, nec illam:
Altera ridicula est, altera putidula.

Putidiuscŭlus, a, um. aliud Adj. dimin. Cic. 7. Fam. 5. extr. Sumus enim putidiusculi, quam per te vix licet: verum, ut video, licebit. Nonnulli hoc loco legunt Pudentiusculi, & fortasse rectius. Putidiusculi, i. e.

i. e. Paulo, quam satis est diligentiores. Vitus Amerpachius hunc locum enarrans, sic ait: Observandum est, Putidiusculi, retinere constructionem comparativam, ut in Terent. Eun. 3. 3. 21. est hoc: Thais, quam ego, majuscula est. Nec est scribendum Pudentiusculi. Extenuat enim se Cicero, & significat propemodum indignum esse, cui tantus honor habeatur: & in quem conferatur hoc beneficium a tanto viro. Et est causa non proximorum verborum præcedentium sed primorum ejus extenuationis: ita ut desint verba. Petere tribunatum, aut præfecturam, &c. Ac est horum sensus, ut puto: Sumus enim putidiusculi, h. e. Humiliusculi, aut abjectiusculi, quam ut per te vix liceat, subaudi, Petere: hoc est, Aliter quam feci, commendare Trebatium. aut certe, Quam per te, id est prout excellentia tua requirit, vix liceat, subaudi, esse nos tales, putidiusculos inquam, ad petendam a te rem tantam. Sensus tamen eodem redit. Hæc Amerpachius. [Respicit Cicero verba ipsa, quæ antecedunt, Hominem tibi &c. quæ sane putidiuscule sunt dicta. Cæsarem autem, emunctæ naris criticum, tam putidum quid veretur, ut ferre possit.

PŪTIS, e. Adj. antique. Lucret. 3. 585. Pute corpus. al. Putre.

PŪTESCO, sive PUTISCO, ĕre. Cic. 5. Fin. 38. Non inscite illud dictum videtur in sue, animam illi pecudi datam pro sale, ne putisceret. Cato R. R. cap. 3. Olea putescet. Idem cap. 98. Ligneam supellectilem si ungues non putescit. conf. Arnob. 7. [Apud Cic. lego In suem.

PUTOR, ōris. m. [δυσωδία] a Puteo, ēre; Fœtor. Cato R. R. cap. 157. Postea bis in die contritam imponito, ea omnem putorem adimet.

Cœpit putor ob imbres intempestivos. Lucret. lib. 2. 871. & 927. al. Putror.

Detergere putorem. Stat. 4. Silv. 3. 86.

Putor nidoris fœtidi. Apul. Met. 4. p. 144. Elmenh.

Putor, amaritudines. August. adv. Jul. Pelag. 4. 14.

Putores, plur. Arnob. 7. Sintne Diis in voluptate putores, quos neque ipsi sacrificantes ferre, nec ingenuæ sustinere tractos valeant per spiritum nares?

PUTEŎLI, orum. m. pl. pr. c. [Ποτίολοι] Stephano, Vulgo *Puzzuoli*. Oppidum maritimum Campaniæ, octavo lapide a Neapoli distans, non procul ab Averno lacu, a Samiis conditum, teste Eusebio: sub idem fere tempus quo Tarquinii Roma sunt exacti. Dicti Puteoli, sive a copia puteorum aquis calidis scatentium, sive a putore, hoc est graveolentia aquæ sulphuratæ. Olim etiam, quod justissime regeretur, Dicæarchia dicebatur. Paulus apud Festum. Varro L. L. 4. 5. utrumque etymon admittit, unde apparet priorem ancipitem habere.

PUTEOLĀNUS, a, um. [Ποτιολανός] Adj. possessivum. Cic 13. Fam. 57. Cluvius Puteolanus valde me observat.

Aquæ Puteolanæ. Cic. 2. Philip. 9.

Puteolanus pulvis. Senec. Quæst. Natur. lib. 3. cap. 20. Puteolanus pulvis, si aquam attigit, saxum est. De hoc Vitruvius fusissime lib. 2. cap. 6. Vulgo appellatur *Poudre de Pouſſol*.

PŬTEUS, i. m. [Φρέαρ] notæ significationis. Plin. lib. 2. cap. 97. Æstus idem triduo in mense consistit, septima, octava, nonaque luna. Gadibus, qui est delubro Herculis proximus, fons inclusus ad putei modum: alias simul cum Oceano augetur, minuiturque: alias vero utrumque contrariis temporibus. Virg. 3. Georg. 329.

> Ad puteos, aut alta greges ad stagna jubeto
> Currentem ilignis potare canalibus undam.

Capaces putei. Ovid. 7. Met. 568.

Jugis. V. Jugis in JUGUM.

Patens. Hor. 2. Epist. 2. 135.

Perennis puteus jugis aquæ. Hor. 1. Epist. 15. 15.

Abjicere se in puteos. Cic. de Provinc. Conf. 6.

Aperire puteum, Excavare. Ulpian. in l. Fluminum. §. finali. D. de damn. infect. In domo mea puteum aperio: quo aperto, venæ putei præcisæ sunt; an tenear?

Fodere puteum ubi sitis fauces tenet. Plaut. Most. 2. 1. 32.

Haurire aquam de puteo. Cic. 2. de Divin. 31.

Puteus, unde dicatur, parum explicuit Varro lib. 4. de L. L. 5. V. Voss. Etym.

PUTEUM, i. n. dixit Varro Gallo de miris, Secundo de stativis aquis, ut sunt lacus, & stagna, & putea, & maria. Nonius, 3. 155. Ulpian. in l. Julian. ad finem. D. de action. empt. & vend. Ædibus distractis vel legatis, ea esse ædium solemus dicere, quæ quasi pars ædium, vel propter ædes habentur: utputa putea. Pompon. in l. mox sequente: Item quo puteum cooperitur. Alii priore loco legunt Puteal, posteriore Puteus.

PUTEĀNUS, a, um. Adj. [Φρεατιαῖος] Quod ex puteo est. Unde Aquam puteanam dicimus. Plin. lib. 14. cap. 9.

PUTEĀLIS, e. Adj. [Φρεάτιος] Ejusdem significationis. Ovid. in Ibin, 389.

> Ut quos dux Pœnus mersit putealibus undis. Columel. lib. 9. cap. 5.

Præterfluens unda, vel putealis.

Sinus putealis. Ammian. 22. 16.

Lymphæ puteales. Lucret. lib. 6. 1172.

PUTEAL, vel PUTEĀLE, is. n. V. PUTEAL supra.

PUTEĀRIUS, i. m [Φρεατωρύχης] Qui puteos fodit. Plin. lib. 31. cap. 3. Depressis puteis sulphurata vel aluminosa occurrentia, putearios necant.

PŬTĬCŪLI, orum. m. pl. sunt appellati a puteis, quod ibi cadavera in puteis obruerentur: vel ab eo quod in his corpora putrefcerent. Romæ ultra Exquilias fuit locus publicus dictus Puticuli, quoniam illic erat commune sepulcrum miseræ plebi. Auctor Varro de L. L. lib 4. 5. Puticuli, inquit Paulus, sunt appellati, quod vetustissimum genus sepulturæ in puteis fuerit: vel dicti Puticuli, quia ibi cada era putescerent. al. Puticulæ. V. Fest. & complures auctores in Lex. Pitisc.

PUTIDUS, V. PUTEO, ēre.

PUTITIUS, pro Stulto dixit Plaut. Paulus apud Festum. V POTITIUS.

PŬTO, [κλαδεύω] āre. Falsa & superflua & infructifera ex quacunque re a veris & fertilibus resecare. & purgare. hinc Putari arbores & vites dicuntur, ut vult Non. 1. 112. Columel. lib 2. 8. pr. Neque arent, neque vitem aut arborem putent. Idem lib. 6. Quinetiam compluribus annis interpositis olivetum putandum est.

Putare (inquit Varro lib. 5. de L. L. 7.) est Purum facere. Paulus ex Festo, Putum antiqui dicebant pro Puro, unde Putatæ vites & arbores, quod decisis impedimentis remanerent puræ.

Vitem putando fingit. Virg. 2. Georg. 407.

Olea quo tempore putetur. Cato de R. R. cap. 44. Idem de Vitibus cap. 32.

Putare, [νομίζω, δοκέω, οἴομαι, ἡγέομαι] Cogitare, considerare. Ter. Eun. 4. 2. 4. Dum hæc puto, præterii imprudens villam.

Multa putans, sortemque animo miseratus iniquam. Virg. 6. Æn. 331.

Multaque dura suo tristi cum corde putabant. Virg. 8. Æn. 522.

Putare, Æstimare, judicare. Ter. Eun. 4. 7. 43.

> Nolunt ubi velis: ubi nolis, cupiunt ultro. THR. bene putas.

Virg. 6. Æn. 719.

> O pater, anne aliquas ad cælum hinc ire putandum est
> Sublimes animas?

In quo primum illud debes putare, comitiis studium esse populi, non judicium. Cic. pro Planc. 30.

Præterea quamvis solidæ res esse putentur. Lucret. lib. 1. 347.

Noli putare me, &c. Cic. 6. Att. 1.

Nunquam putassem. Cic. 4. Acad. 48. An non videmus hoc usu venire, ut quos nunquam putassemus a nobis internosci posse, eos consuetudine adhibita tam facile internosceremus.

Non putaram; excusatio vulgaris. Cic. 1. Off. 81. Non committendum est ut aliquando dicendum sit, Non putaram. Senec. de Ira. 2. 31. Turpissimam ajebat Fabius Imperatori excusationem esse, Non putavi: ego turpissimam homini puto. Omnia puta, omnia exspecta.

Putare pro certo. Cic. 9. Att. 18. Hæc pro certo putavimus.

Putare aliquo in numero, Aliquo in pretio vel numero habere. Cic. pro Lege Manil. 47. Quem enim possumus Imperatorem aliquo in numero putare, cujus in exercitu veneant centuriatus, atque venierint? Simile est Ter. Heaut. 1. 1. 5. Putare vicinitatem in propinqua parte amicitiæ, pro Æstimando ponere.

Neminem præ se hominem putare. Cic. pro Rosc. Amer. 33. Etiam videtis, Judices, ut omnes despiciat, ut hominem præ se neminem putet, ut se solum beatum, solum potentem putet.

Putare pro nihilo, Nihili æstimare aut facere. Cic. 13. Philip. 21. Neque eos solum præsentes, sed multo magis nos, a quibus illi erant missi, sprevit, & pro nihilo putavit.

Magni putare. Quintil. lib. 6. cap. 2. Alius imaginem mariti pro rea proferre magni putavit.

Magni putare honores. Cic. pro Planc. 11.

Parvi. Catul. 21. 25.

> Noli spernere, nec putare parvi.

Tanti putare. Plin. lib. 8. cap. 3. Circumventique a venantibus primos constituunt quibus sunt minimi, ne tanti prælium putetur. Ovid. 10. Met. 618.

> Quid, quod amat, tantique putat connubia nostra,
> Ut pereat?

Bestia damnationem pro Prætura putat. Cic. 11. Philip. 11. i. e. Damnationem putat esse Præturam.

Putemus rem ipsam. Ter. Adelph 5. 3. 10. Mitto maledicta omnia, rem ipsam putemus. Ubi Donatus; Putemus, Tractemus, purgemus. Idem Phorm. 4. 5. 6.

> Nam si altera illa magis instabit, forsitan nos rejiciat. G
> Rem ipsam putasti. Ubi Donatus; Putasti pro Disputasti modo.

Putare rationem cum aliquo: pro Subducere rationem. Plaut. Aul 3. 5. 52.

Itur, putatur ratio cum argentario. Cato R. R. cap. 5. Rationem cum domino crebro putet.

Putare cum aliquo argumentis. Plaut Amph 2. 1. 45.

Rationem secum putare, pro Cogitare, considerare. Plaut Cas. 3. 2. 25.

Eleganter verbum Puto, nunc absolutum, nunc cum particula Ut, inseritur, vel modestiæ causa, vel per ironiam. Varro R. R. 2. 2. Sole exorto, puto, propellunt. Pers. 4. Sat 9.

> Hoc, puto, non justum est. Ovid. 5. Trist. 5. 5.
> Lingua favens adsit nostrorum oblita malorum,
> Quæ, puto, dedidicit jam bona verba loqui. Ovid. de Nuce, 57.
> Sed, puto, magna mei est operoso cura colono,
> Invenies qui det nil mihi præter humum. Catull. 15. 13.

Hunc unum excipio, ut puto, pudenter. Apul. Apol. Satis, ut puto, crimium crimen refutatum est. V. Paul. Leopard. Emend. 3. 6.

Puto, ut. Cic. 8. Fam. 2. Puto, ut suum gaudium gauderemus.

Putatur prudens, Reputatur & æstimatur. Cic. de Amicit. 6. Sed uterque alio quodam modo: Attilius, quia prudens esse in jure Civili putat r. Legitur & Putabatur.

Putentur. Lucret. 5. 1044.

> Tempore eodem alii facere id non quisse putentur?

Putā, Imperativum, loco Adverbii ponitur quandoque pro Scilicet, vel Verbi gratia. Pomponius in l. Si quis. §. Item si. D. de hæred insti. Si ille, puta, Consul factus fuerit. tunc, &c. De hoc ita Priscianus lib. 15. de Adverbiis. A igitur terminantia vel primitiva sunt, ut Ita, quod solum A correptam habuit, quamvis quidam Puta quoque Adverbium esse accipiant, ideoque Persium (4. Sat. 9.) id corrripuisse: ut,

> Hoc, puta, non justum est, illud male, rectius illud.

Ut puta, eodem modo diciter. Ulpian. in l Julianus. §. ult. D. de Act. empt. & vend. Ædibus distractis vel legatis, ea esse ædium solemus dicere, quæ quasi pars ædium, vel propter ædes habentur, ut puta putea. Usus & Seneca Nat. Quæst. 2. 2. & Cels. 5. 26. V. Goclenii Problem. Gramm. 1. 28.

PUTANS, antis. Partic. Ovid. 5. Met. 828. Nomen esse putans nymphæ. V. supra.

PUTATUS, a, um. Partic. Idem ac Purus apud antiquos. V. Paulum apud Festum supra. [Immo Putus.

PUTĀTIO, ōnis. f. [κλάδευσις] quæ vulgo in arboribus Emundatio, in vitibus Resectio dicitur. Cic. 1. de Orat. 249. Ut quid sit sementis ac messis, quid arborum putatio ac vitium, quo tempore anni, aut quomodo ea fiant, omnino nesciat. Columel. lib. 1. in præfat. Idem 4. 17. Plur. Arnob 4. Putationes arborum.

Putatio, pro Æstimatione. Paulus in l. Eum qui. §. ult. D. de injur. & famos. libel. Nec transferri personæ putatio ex persona filiorum ad eas potest.

Putatio, Computatio. Macrob. 1. Saturn. 13. Unus mensis universam putationem imparem fecit.

PUTĀTOR, ōris m. [κλαδευτής] Arborum purgator, inquit Donatus. Plin. lib. 27. cap 8. Curatum ea scio, omnibus fere ossibus confractis, prolapsum ex arbore alta putatorem, circumdata universo corpori. Martial. lib. 3. 58.

Seras putator horridus refert uvas.
Vitis putator. Ovid. 1. Met. 649. Pallad. 1. 6. Virg. 2. Georg. 28.
Pendulus putator, V. PENDEO.
PUTĀTŌRIUS, a, um. Adj. ut, Falces putatoriæ. Ulpianus in l. Inſtrumenta. D. de inſtr. leg. Pallad. 1. 35.
PUTĀTĪVUS, a, um. Adj. Tertull. de Carn. Chriſt. cap. 1. Qui carnem Chriſti putativam introduxit.
Putativus habitus, putativus actus, imaginarius operator. Idem adverſ. Marc. 3. 8.
Putativus magiſter. Vet. Interp. Iren.
PUTATĪVE. Adv. Idem. Interp. Iren. & Hieron. Epiſt. 61.
PUTĀMEN, ĭnis. n. [ἔλυτρον, κέλυφος] Nonius 2. 683. Putamina, inquit, non ſolum arborum ſunt, verum omnium rerum purgamenta: nam quicquid ex aliqua re projicitur, id putamen appellatur. Plaut. Capt. 3. 4. 122. [Gloſſ. Lat. Gr. Putamina, κλαδεύματα. Quæ videtur propria eſſe vocis ſignificatio, ut ſit Putamen, quaſi Amputamen, id quod Putatum, i. e. Amputatum projicitur, a Puto ſcil. κλαδεύω.
Nucleum amiſi, reliqui pignori putamina. V. NUCLEUS.
Putamen juglandis. Cic. 5. Tuſc. 58. Inſtituitque, ut candentibus juglandium putaminibus barbam ſibi & capillum adurerent.
Putamina ovorum. Plin. lib. 7. cap. 2.
Teſtudinum putamina ſecare in laminas. Plin. lib. 9. cap. 11.
PUTOR, ōris. m. V. PUTEO.
PUTREO, PUTRESCO, PUTREFACTUS, PUTRICAVUS, PUTRIDUS. V. poſt PUTRIS.
PUTRIS, e. pr. c. [σαπρὸς] Quod eſt corruptum ac reſolutum. Virg. 8. Æn. 596.
Quadrupedante pūtrem ſonitu quatit ungula campum. Idem 1. Georg. 44.
— & Zephyro pūtris ſe gleba reſolvit. Quo tempore, inquit Servius, Favonii flatu arva laxantur, quæ fuerant præcluſa frigoribus. Putris gleba, Solubilis. Hæc ille.
Bos, Putrefactus. Ovid. 1. Faſt. 379.
Chartæ, Vetuſtæ. Stat. 4. Silv. 3. 141.
Corpus. Lucret. lib. 3. 585.
Liber roſus tineis, & ſitu putris. Stat. 4. Silv. 9. 10.
Navis. Propert. lib. 2. 43. 19. Putris & in vacua requieſcit navis arena.
Putris, Sordidus, fœdus aſpectu, ut
Aranea. Propert. lib. 3. 6. 33. Putris & in vacuo texetur aranea lecto.
Coma. Martial. lib. 4. 53.
Fanum. Hor. 1. Epiſt. 10. 49.
Hæc tibi dictabam poſt fanum putre Vacunæ.
Mammæ. Hor. Epod. 8. 7.
Sanies. Stat. 12. Theb. 568.
Tabo putri liquentia corpora. Sil. lib. 13. 487.
Putris, Mollis, reſolutus, friabilis, ut ſunt putria. Gloſſ. Lat. Gr. Putre, ψαφαρὸν, εὐδιάλυτον.
Arenæ putres. Stat. 4. Silv. 3. 126.
Campus. V. ſupra.
Cineres. Stat. 6. Theb. 234.
Fungi. Virg. 1. Georg. 392.
Gleba. V. ſupra.
Lapis putris. Plin. Epiſt. 256. Sive lapis ipſe gracilis & putris.
Saxa. Senec. Epiſt. 12. Claud. 2. in Eutrop. 277.
— putribus jam propugnacula ſaxis.
Solum. Virg. 2. Georg. 204.
Spinis putribus atque deciduis. Plin. lib. 8. cap. 37.
Sulci. Virg. 1. Georg. 215.
Tellus. Stat. 6. Theb. 507.
Putris in venerem. V. Oculi putres, ſeq.
Oculi putres. Hor. 1. Carm. 36. 17.
Omnes in Damalim putres
Deponent oculos. i. e. Nimio potu marcentes, & libidine reſolutos. Acron. Huc facit illud Perſii, 5. Sat. 58. — ille
In venerem eſt putris. h. e. Ita rei venereæ intentus, ut enervetur, exhauriatur, & aſſidua libidine reſolvatur. Sic, Terram ſolutam vocamus Putrem.
PUTER, pro Putris antique, Varr. R. R. 1. 8. Palus puter evertitur. V. not.
PUTRĒDO, ĭnis. f. [σαπρότης, σηπεδὼν] Corruptio, reſolutio. Plin. 20. 20. & 22. 24. Ovid. 1. de Pont. 1. 69.
Eſtur, ut occulta vitiata putredine navis.
PUTRĀMEN, ĭnis. n. Cyprian. de Lapſ. cap. 12.
PUTRĬLĀGO, ĭnis. f. Idem quod Caries, apud Non. 1. 79.
PUTROR, ōris. m. [σηπεδὼν] Idem quod Putredo. Lucret. lib. 2. 871.
Quippe videre licet vivos exſiſtere vermes
Stercore de tætro, putrorem quum ſibi nacta eſt
Intempeſtivis ex imbribus humida tellus. Sic enim legendum eſt, non ut in vulgatis Putorem. Lambinus. V. PUTOR.
PUTRĬDUS, a, um. Adj. [σαπρώδης] Corruptus. Cic. in Piſon. 1. Non enim nos color iſte ſervilis, non piloſæ genæ, non dentes putridi deceperunt.
Antra putrida. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 174. al. Putria.
Membra. Lucan. lib. 2. 141.
Pectora. Catul. Argon. 62. 351.
PUTRĒDŬLUS, a, um. Adj. dimin. pro Putridulus. ut, Voces putredulæ. Ammian. 22. 42.
PUTRUŌSUS, a, um. ut, Putruoſum ulcus. Cæl. Aurel. Tard. 2. 14.
PUTREO, ui, [σαπρίζω, σέσηπα] ēre. Marcere, & in pus reſolutum, vel putridum eſſe. Pacuvius Teucro, quanquam annis & ætate hoc corpus putret. Ex Nonio, 2. 692. Hor. 2. Serm. 4. 66.
Non alia, quam qua Byzantia putruit orca. [Sed emendatius Putuit legitur. Non enim Orca putreſcit, ſed Putet a gravi odore muriæ.
PUTRESCO, [σήπομαι, κατασήπομαι] ēre. Putridum fieri. Columel. lib. 2. Ut herbarum culmis ceteriſque rebus immiſta putreſcant. Cic. 5. de Finib. 38. Animum illi pecudi datum pro ſale ne putreſceret. Al. Putiſceret.
Cur Ajax, heros ab Achille ſecundus, Putreſcit? Hor. 2. Serm. 3. 193.
Veſtis putreſcit in arca. Hor. 2. Serm. 3. 119.
Putreſcere, pro In pulverem reſolvi. V. Fermentare terram, in FERMENTUM.
PUTRESCENS, entis. Partic. Prudent. Periſt. 4. 131.
Dum putreſcentes tenuat medullas Tabidus humor.
PUTRĬBĬLIS, e. Adj. Paul. Nolan. Epiſt. 30. ad Sever. n. 6. Imagines noſtras, non in tabulis putribilibus, neque ceris liquentibus pinxit.
PUTRĬCĀVUS, a, um. Adj. Carie exeſus & excavatus. Lucret. lib. 2. 859.
— quæ quum ita ſunt tandem, ut mortalia conſtent,
Mollia, lenta, fragoſa, putricava, corpore raro. Al Putri cava corpore raro. Quia alioqui antepen. certe Latina conſuetudine corripienda foret. [Sequor, modo Rara legeris,
— putri cava corpore, rara. Utraque voce ſæpius utitur Lucretius in eadem ſignificatione. Nam & Nubes e. g. Cavas, & Raras vocat ſimiliter.
PUTREFĀCIO, fēci, factum, pr. & ſec. c. [σήπω, κατασήπω] ĕre. Putre aliquid facere, Corrumpere, reſolvere. Plaut. Moſt. 1. 2. 30.
Venit imber, lavit parietes, perpluunt
Tigna, putrefacit aër operam fabri. Columel. lib. 3. cap. 12. pr. Quum ſe promunt vites, modico tepore evocant humorem terræ juſto majorem, qui putrefacit depoſita ſemina.
PUTREFĪO, ēri. Pallad. 1. tit. 33. Humor abundans hoc præſtabit ut putrefiant. Idem Febr. tit. 10. & Sept. tit. 9.
PUTREFACTUS, a, um. Partic. [σηπτὸς] Lucret. lib. 2. 897.
Et tamen hæc quum ſint quaſi putrĕfacta per imbres. Ovid. 15. Met. 389.
Sunt qui, quum clauſo putrĕfacta eſt ſpina ſepulcro, &c.
Mutari credant humanas angue medullas.
PUTREFACTIO, ōnis. f. Auguſtin. Epiſt. 147. Vulnerum putrefactione dolorem perdidimus.
PUTRĬFLUUS, a, um. Adj. Eugen. Toletan. Carm. 12.
Anhela tuſſis exſpuit putriflua.
PUTUS, a, um. Adj. [καθαρὸς] Purus: unde Putum argentum, i. e. Purgatum. Juven. 10. Sat. 19.
Pauca licet portes argenti vaſcula puti. Sic 9. Sat. 141. Alii legunt Puri. q. V. ſ. l.
Putum antiqui pro Puro dicebant: unde Purum aurum, putatum dici ſolet, id eſt expurgatum. Meminit Feſtus, & Paulus. Budæus. Scalig. in Catalect. a πυρὸς deducit, quoniam prima a Juvenale producitur.
Purus putus. Invenitur apud Gellium lib. 6. cap. 5. Alphenum Juriſconſultum, Servii Sulpicii diſcipulum, digeſtorum lib. 30. ſcriptum reliquiſſe in fœdere, quod inter Romanum populum & Carthaginienſes factum eſt, cautum fuiſſe, ut Carthaginienſes quotannis populo Romano darent certum pondus argenti puri puti. Ubi Purum putum Gellius intelligi voluit Exputatum, excoctumque, atque aliena omni materia carens, omnibuſque ex eo vitiis detractis emaculatum & candefactum: quo verbo antiquos uti ſolitos eſſe ait. Propterea Plautus in Pſeud. 4. 2. 31. ridicule ita inquit,
— oho, Polymachæroplacides,
Purus putus eſt ipſus; novi. Quaſi diceret, Ipſe eſt omnino, & nullus alius prorſus: verus, non adulterinus eſt: translatione ab argento tracta, quum merum prorſus & omni parte verum eſt. Verba ſunt lenonis in epiſtola ſymbolon militis agnoſcentis. Idem in eadem 4. 7. 103.
Purus putus hic ſycophanta eſt. h. e. Merus ſycophanta, in quo nihil probitatis ineſt, ex omni vitio concretus, qualis delator & calumniator eſſe debet. [conf. Non. 1. 112. Hinc & in Gloſſ. Lat. Gr. Putus, αὐτὸς. Apud Feſt. Putum, pro Putatum ſcribendum.
Putus etiam, Parvum, vel Puerum denotat, pro quo ſæpius Puſus. Gloſſ. Puti, μικροί. Putus, μικρός. Legitur & pro eo Potus. ut Virg. Catalect. 118.
Diſpeream, niſi me perdidit iſte potus. Hor. 2. Serm. 3. 216. Putam aut Putillam, ſecundum Scalig. al. Puſam.
Orationes putiſſimæ. Cic. 2. Att. 9. Ut ſciat hic Hieroſolymarius traductor ad plebem, quam bonam meis putiſſimis orationibus gratiam retulerit. i. e. Luculentis & Splendidis, ut vult Manut. & Corrad.
PUTILLUS, a, um. Adj. dimin. Vox in blanditiis adhibita, dum pueros putillos, & puellas putillas dixere. Sic apud Plaut. Aſin. 3. 3. 104.
Dic igitur me anaticulam, columbam, vel catellum,
Hirundinem, monedulam, paſſerculum putillum. De putilla apud Hor. 2. Serm. 3. 216. V. ſupra in PUSUS. conf. Voſſ. Etym. p. 421.

P Y A

PYĂMOS, i. m. Faba. Cæl. 9. 16. πύαμος pro κύαμος. Poll.
PYANEPSIŌN, ōnis. m. [Πυανεψιὼν] Menſis nomen apud Athenienſes, noſtro Octobri reſpondens, ſi Theodoro credimus: quo celebrabantur Pyanepſia feſta Apollini ſacra: coquebantur autem fabæ aliaque legumina quæ menſi nomen fecerunt. V. Poll. & Euſtath.

P Y C

PYCNĪTIS, ĭdis. f. [πυκνῖτις] Verbaſcum. Apul. de Herb. cap. 71.
PYCNŌCŌMON, i. n. [πυκνόκομον] q. d. Denſicomum. Nomen herbæ, quam Plinius lib. 26. cap. 8. deſcribit. Sed hodie incognita eſt. V. Dioſcoridem lib. 4. cap. 169.
PYCNOSTYLUM, i. n. pen. c. [πυκνόστυλον] Ædificium deambulationi aptum, cinctum columnis denſioribus, modicoque intervallo a ſe invicem diſtantibus. Nam πυκνὸς, denſus, στῦλος, columna. Vitruv. 3. 2. & 3.
PYCNŌTĬCUS, a, um. Adj. [πυκνωτικὸς] Pycnotica pharmaca a medicis appellantur, quæ vim habent condenſandi: quibus opponuntur Manotica, Quæ rarefaciendi, habent poteſtatem. Πυκνὸς, Denſus.
PYCTĀCIUM, V. PITTACIUM.
PYCTĀNON, i. n. Genus vini. Plin. 14. 6. al. Præcianum.
PYCTA, ſive PYCTES, æ. m. [πύκτης] Græce Pugil dicitur. Lamprid. in Heliog. cap. 25. Gladiatores ante convivium pugnantes ſibi, & pyctas frequenter exhibuit. Hinc Columel. lib. 8. cap. 2. Gallinaceum in certaminibus gallorum pugnacem, Pycten vocat. Plin. lib. 7. cap. 47. Euthymus pycta, ſemper Olympiæ victor. Senec. Controv. 1. 3. extr. Aut athleta aut pictes eſt. Sic Apollonius pycta, Idem Nat. Quæſt. lib. 4. præf. Martial. 11. 85.
Hæc quæcunque meo numeraſti ſtigmata mento,
In vetuli pyctæ qualia fronte ſedent.
Pyctas a Pammachis diſtingui oſtendit P. Faber, Agoniſt. cap. 9.

PYCTĀLIS, e. Adj. i. e. Pugilaris. Serv. in Virg. 5. Æn. 373. Victus est pyctali certamine.

PYCTŎMĂCHĀRIUS, i. m. Idem quod Pyctes, vel pugil. Firmic. lib. 8. cap. 8. Hunc locum si Mars respexerit, stadiodromos facit: si Luna cum Marte, pyctomacharios.

P Y D

PYDARAS fluvius. V. ATYRAS.

PYDNA, æ. f. [Πύδνα] Urbs Macedoniæ in Pieria juxta sinum Thermaicum. V. Geogr. conf. Nepos 2. 8. 5. & Justin. 14. 6. &c.

P Y G

PȲGA, æ. f. [πυγὴ] Cauda virilis, membrum virile. Hor. 1. Serm. 2. extr.
Ne nummi pereant, aut pyga, aut denique fama. De iis loquitur, qui in adulterio deprehendebantur. [Qui solebant raphanis in podicem vi intrusis plecti. Schol. de Stupro a marito patiendo exponit. Certe posticæ partis, non anticæ id vocabuli est. Gloss. Gr. Lat. Πυγὴ, Natica, & Lat. Gr. Nates, πυγαί. Res nota est.

PYGIĂCUS, vel PYGICIACUS, a, um. Adj. Petron. cap. 140. Puellam invitare ad Pygiaca sacra. Sed vexatissima lectio est.

PȲGARGUS, i. m. [πύγαργος] Caprea quædam silvestris, non dissimilis damis. Plin. lib. 8. cap. 53. Sunt & damæ & pygargi, & strepsicerotes, multaque alia haud dissimilia. Juven. 11. Sat. 138.
— apud quem
Sumine cum magno lepus, atque aper, atque pygargus,
Et Scythicæ volucres.
Pygargos pro quodam Aquilarum genere accipit Plin. lib. 10. cap. 3. Secundi generis (inquit) pygargus, in oppidis mansitat, & in campis, albicante cauda.

PȲGĔLA, æ. f. [Πύγελα] Oppidum Joniæ, in Epheso, quod Dianæ Munychiæ templum habet: Agamemnonis opus, a parte quadam gentium illius habitatum: nam quidam Pygalii nominati jam calamitatibus defatigati, ibi remanserunt, unde locus nomen ab illis accepit. Postea portus est nomine Panormus. Strabo lib. 14. Al. Phygela. q. V. [n. pl. puto.

PYGMÆUS, i. m. [Πυγμαῖος] Pygmæi, Populi sunt ad extremos fines Indiæ. De quibus, Plin. lib. 7. cap. 2. sic scribit, Super Astomos extrema in parte montium Spithamæi Pygmæi narrantur, ternas spithamas longitudine, hoc est ternos dodrantes, non excedentes, salubri cælo, semperque vernante, montibus ab Aquilone oppositis: quos a gruibus infestari Homerus quoque prodidit. Fama est, insidentes arietum caprarumque dorsis, armatos sagittis, Veris tempore, universo agmine ad mare descendere, & ova pullosque earum alitum consumere: ternis eam expeditionem mensibus confici, aliter futuris gregibus non resisti. Casas eorum luto pennisque, & ovorum putaminibus construi. Aristoteles in cavernis vivere Pygmæos tradit. Cetera de his ut reliqui. Hactenus Plin. In Thracia quoque Pygmæorum gentem fuisse, idem Plinius scribit lib. 4. cap. 11. quod secutus videtur Juven. 13. Sat. 167.
Ad subitas Thracum volucres, nubemque sonoram
Pygmæus parvis currit bellator in armis:
Mox impar hosti, raptusque per aera curvis
Unguibus a sæva fertur grue. si videas hoc
Gentibus in nostris, risu quatiere: sed illic
Quanquam eadem assidue spectentur prælia, ridet
Nemo, ubi tota cohors pede non est altior uno. conf. Gell. 9. 4.
Albertus, Simiarum genus, Pygmæos, non homines esse tradit.

PYGMÆUS, a, um. Adj. [Πυγμαῖος] ut,
Mater pygmæa. i. e. Gerana matrona, a Pygmæis olim culta, sed a Junone in gruem conversa. Ovid. 6. Met. 90.
Sanguis Pygmæus. Ovid. 6. Fast. 176.
Nec quæ Pygmæo sanguine gaudet avis. i. e. Grus.
Virgo Pygmæa. Juven. 6. Sat. 505.

PYGMALION, V. PIGMALION.

PYGMĀRIS, e. Adj. Suet. Calig. 26. 9. Gladiatores pygmares. ex πυγμὴ, pugnus. Al. Pegmares. q. V. & Pitisc. Lex.

P Y L

PYLA, æ. f. pr. c. [πύλη] Latine dicitur Porta Unde Thermopylæ in angustiis Thessaliæ dictæ sunt. Cic. 5. Att. 20. Itaque confestim iter in Ciliciam feci per Tauri pylas. V. Græv. in loc. conf. Curt. 3. 4. 2. & 11. mox PYLÆ.

PȲLĂDES, is. m. [Πυλάδης] Strophii filius, Agamemnonis amicissimi: nec ipse ejus filii Orestis minor amicus, quem nunquam deseruit. Ovid. 2. de Pont. 6. 25.
Non ita vixerunt Strophio atque Agamemnone nati. De Pyladis & Orestis amicitia, scripsit Cic. lib. 2. de Finib. 84. Ovid. 3. de Pont. 2. & Martial. 6. 11.
Ut præstem Pyladen, aliquis mihi præstet Orestem. conf. Stat. 2. Silv. 6. 54. & Juven. 16. Sat. 26.
Est & Pylades, Pantomimi nomen, de quo Scalig. ad Euseb. p. 255. Hunc in comœdia, ut Bathyllum in tragœdia, excelluisse tradit Seneca lib. 3. Controv. præf.

PYLÆ, ārum, f. pl. [Πύλαι] Locus Arcadiæ, qui & Pylæa, Steph. Item Pylæ, quæ & Thermopylæ, Transitus, qua se OEtæ montis jugum dividit, perangustus ex Locride, juxta Maliacum sinum, in Thessaliam, quem pulchre describit Livius lib. 36. cap. 15. conf. 32. 4. PYLA. Hinc

PYLÆUS, a, um. Adj. [Πυλαῖος] ut,
Pylæa synodus [Πυλαία σύνοδος] Amphictyonum juxta Thermopylas, ad quam quotannis e singulis civitatibus singuli mittebantur, quos vocabant Pylagoras. V. Strabonem lib. 9. & in dictione AMPHICTYONES.

PYLAICUS, a, um. Adj. [Πυλαϊκὸς] ut, Pylaicus conventus. Liv. 33. 3. Idem 31. 32. Quum legibus cautum esset, ne de pace, bellove, nisi in Panætolico, & Pylaico concilio ageretur. V. supra AMPHICTYONES.

PYLAGORAS, æ. m. [Πυλαγόρας] Nomen ejus qui legatione ad Pylaicum conventum fungebatur pro Græcorum civitatibus. V. Suid.

PȲLÆMĔNĒS, is. m. [Πυλαιμένης] Dux Paphlagonum, qui in bello Trojano Priamo suppetias ferens, a Menelao est interfectus. Ab eo & sequentes Paphlagonum reges idem sibi cognomen asciverunt. Male Philomenes legitur apud Alexand. ab Alex. 1. 2.

PYLÆUS, i. m. [Πυλαῖος] fuit inclyti nominis dux apud Græcos, quem & Pylæo monti nomen communicasse Strabo lib. 13. refert.

PYLÆUS, a, um, PYLAGORAS, PYLAICUS, V. PYLÆ.

PYLENA, æ. vel PYLENE, es. f. [Πυλήνη] Urbs est in Ætolia, quam posterioribus sæculis Proschium vocavere: sita est in superioribus Ætoliæ locis, auctore Strabone lib. 10. conf. Stat. 8. Theb. 482.

PYLŌRUS, i. m. [πυλωρὸς] Intestinum. de quo Galen. lib. 6. de Anatom. administrat. Musculus est, quasi Janitor ventriculi, qui ad dextram prope jecur situm habet. Galen. de Venar. arteriarumque dissect. Per pylorum primæ concoctionis excrementa in alvum emittuntur, mox in secessum. V. Cels. 4. 1 & Reines. Varr. Lect. 3. 18. Gloss. Gr. Lat. Πυλωρὸς, Janitor, & Lat. Gr. Janitor, Πυλωρὸς.

PȲLŎS, vel PYLUS, i. m. [Πύλος] Achajæ juxta Thessaliam vetusta civitas in agro Messenio, quem Coryphasium Græci nominaverunt: a Sparta, stadia circiter quadraginta sita, ut Thucydides lib. 4. scribit: Nestore alumno, qui Pylius inde cognominatus est, celebris. Ovid. lib. 1. de Ponto 4. 10.
Crede mihi, Pylio Nestore major ero. De Pylo multa Strabo lib. 8. Ovid. 1. Epist. 63.
Nos Pylon, antiqui Neleïa Nestoris arva
Misimus; incerta est fama remissa Pylo.
Nestoria Pylos. Senec. Herc. furen. 7.
Tres constat fuisse ejusdem nominis urbes in Peloponneso, quæ de Nestore tanquam alumno certabant. Unde Proverb.
Est Pylus ante Pylum, siquidem est Pylus altera sane. V. Chiliad. & Plutarch. in Nicia p. 527. ed. Francof.

PYLIUS, a, um. Adj. [Πύλιος] ut,
Agri Pylii. Ovid. 2. Met. 684.
Pylius, idem quod Nestorius. ut,
Ævum Pylium. Martial. 4. 1.
Senecta Pylia. Sil. lib. 15. 459.
Ille foro auditus quum dulcia solveret ora,
Æquabat Pyliæ Neleia verba senectæ. Ovid. 5. Trist. 5. 62.
Æquarint Pylios quum tua fata dies. V. Strabonem lib. 8. & Melam, lib. 2. cap. 3.

P Y R

PȲR, pȳros. [πῦρ] Latine dicitur Ignis: a quo multa per compositionem fiunt, quæ infra sequuntur.

PȲRA, æ. f. [πυρὰ] Lignorum congeries. Virg. 11. Æn. 204.
Innumeras struxere pyras. In his cremare corpora antiqui consuerunt.
Accensa pyra. Ovid. in Ibin, 38.
Atra pyra. Sil. lib. 8. 52.
Erigere pyram. Virg. 4. Æn. 494.
Exstructæ. Ovid. 2. Fast. 534.
Parvaque in exstructas munera ferre pyras. al. Exstinctas.
Struere ingentem pyram. Virg. 6. Æn. 215. Idem 11. Æn. 204.

PȲRACMON, ŏnis. m. sec. c. [Πυράκμων] inter Cyclopes numeratur. Virg. 8. Æn. 424.
Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro,
Brontesque, Steropesque, & nudus membra Pyracmon.
Securifer Pyracmon. Ovid. 12. Met. 460. conf. Claud. Conf. Honor. 3. 195. & de Rapt. Proserp. 1. 241.

PȲRĂCANTHA, æ. f. [πυράκανθα] Frutex est, quem Dioscorides lib. 1. cap. 122. Oxyacantham vocat, piri folio, myrti baccis, spinis asperrimus. Hujus baccas scribit. Plin. lib. 24. cap. 13. contra serpentium ictus bibi; Nicander etiam in Theriac. p. 60. commendat in primis adversus serpentes & scorpiones,
Λαζεο κ̀ πυράκανθαν ἰδὲ φλόμυ ἄρσενος ἄνθην.

PYRÆTHI, orum. m. pl. [Πύραιθοι] sunt quidam Magi in Cappadocia, qui non cultro, sed stipite mactant, ab his Pyrætheia, quæ sunt septa quædam ingentia in quorum medio ara est: in ea Pyræthi & cinerem multum & ignem inexstinguibilem servant. Strab. lib. 15. Vulgo Pyrethi per e perperam.

PȲRĂLIS, is. f. [πυραλὶς] Pennata bestiola, magnitudine muscæ, igne proveniens: unde & nomen ei a quibusdam Pyraustæ datum est. Quamdiu est in igne, vivit: quum evasit longiore paulum volatu, tunc emoritur. Ex Plin. lib. 11. cap. 36. Idem 10. 74.

PYRAMA, vitiose Perottus, pro PHYRAMA. q. V.

PȲRĂMIS, ĭdis. f. [πυραμὶς] Moles maxima quadrata, ita constructa, ut e lato in acutum tendat in formam flammæ, quæ latior surgens, in acutum definit: quales Romæ adhuc exstant duæ, jam vetustate fatiscentes. Dicta pyramis, quod flammæ similitudinem habeat. Vel a lapide pyropœcilo, qui & Thebaicus, ex quo ædificabantur.
Pyramidem nostri Metam vocant, quod termini eorum qui a metiendo, id est mensurando metæ dicuntur, forma pyramidum ædificari solent: atque ea figura, pyramidalis vocatur. V. Euclid. 2. Element.
Pyramides erant in Ægypto, Structuræ ex quadratis lapidibus admirandæ, fastigiatæ ultra omnem excelsitatem, quæ manu fieri possit, ut scribit Solinus cap. 45. extr. sub quibus sepulti reges. V. Plin. lib. 36. cap. 5. & 12. Plures in Ægypto passim exstiterunt, nullæ tamen clariores tribus illis, quarum Pomponius Mela 1. 9. meminit, quæ orbem implevere fama, conspicuæ undique adnavigantibus, sitæ in parte Africæ, monte saxeo sterilique inter Memphim oppidum & Delta. V. Tacit. 2. Ann. 61. Ammian. 22. 15. & Lex. Pitisc. Lucan. lib. 9. 155.
Non mihi pyramidum tumulis evulsus Amasis. Propert. lib. 3. 1. 57.
Nam neque pyramidum sumptus ad sidera ducti.
Forma pyramidis. Cic. 1. de Nat. Deor. 24.
Saxa pyramidum. Stat. 5. Silv. 3. 50.

PYRAMĪDATUS, a, um. Adj. [πυραμιδωτὸς, πυραμιδοειδὴς] In formam pyramidis factum. Cic. 1. de Nat. Deor. 68. Esse corpuscula quædam levia, alia aspera, rotunda alia, partim autem angulata, & quædam pyramidata, curvata quædam & quasi adunca. Vetustiora exemplaria omittunt hæc verba, Et quædam pyramidata.

PȲRĂMUS, i. m. [Πύραμος] fuit Adolescens Memphiticus, qui amore Thisbes amatæ se ipsum interemit, ut narrat Ovid 4. Met. 55.
Est & Pyramus, Ciliciæ fluvius, teste Pomponio Mela lib. 1. 13. de quo & Cydno digna sunt lectu in Curtio 3. 4. 7. & 7. 5. Meminit Arrian. lib. 2. De hoc quoque exstat illud oraculum apud Strab. lib. 12.

Tunc

Tunc erit undisonus late quum Pyramus olim
Litora perfundens, Cyprum labetur in almam. Sed pr. corr. Dionyf. conf. Cic. 3. Fam. 11.

PYRAMEUS, a, um. Adj. [Πυραμεῖος] ut, Arbor pyramea. i. e. Morus. Q. Seren. Sammonic. cap. 29. 550.

PYRANDER, dri. m. [Πύρανδρος] Quæstor fuit Athenienfis, qui quum tempore belli frumentum parce fuppeditaret, a populo faxis eft obrutus.

PYRANTHUS, i. m. [Πύρανθος] Oppidulum five vicus Cretæ non procul a Gortyna. Stephan.

PYRASTER, V. PIRUS.

PȲRĂSUS, i. m. [Πύρασος] Viri Trojani nomen, ab Ajace in bello Trojano interfecti, ut refert Homerus lib. 12. Iliad.
Pyrafus item Stephano Urbs eft Phthiotidis, ita dicta a fertilitate tritici, quod πυρὸν Græci appellant.

PYRATUM, V. PIRUS.

PȲRAUSTA, æ. f. [πυραύστης] Animal in igne vivens. V. PYRALIS.
Pyraufta, apud Ariftotelem, lib. 8. de Hift. animal. cap. 17. Vermiculus eft, quem & Cleron vocat, aranei fpecie, nocens favis.
Alia de pyraufta vel pyralide tradit Plin. 11. 36. Adde Cafp. Schotti Phyfic. Curiof. 7. 8. 1. & Chil. Erafm.

PYRRICUS, i. m. Egregius fculptor in parvis imagunculis fuit. Unde fic cecinit Propert. lib. 3. 9. 16.
Pyreicus parva vindicat arte locum. Alii aliter legunt. V. not. Brœckh. & de Pyreico. Plin. lib. 35. cap. 10.

PYRĒN, ēnis. m. [πυρὴν] Gemma ab olivæ nucleo fic dicta: huic aliquando ineffe pifcium fpinæ videntur. Plin. lib. 37. cap. 11.
Pyrenes, funt Ceraforum offa, feu baccarum, ut apud Ariftot. lib. 2. Meteor. extr.

PYRENE, V. PIRENE.

PȲRĒNĒ, es, f. [Πυρήνη] Nomen puellæ, Bebrycis filiæ, in Pyrenæo monte ab Hercule compreffæ, atque a feris laniatæ, & ibi fepultæ.

PYRENE & PYRENÆUS, i. m. pr. c. [Πυρήνη καὶ Πυρηναῖος] dicitur, & numero multitudinis Pyrenæi montes, qui Gallias Hifpaniafque diftermi-nant, promontoriis in duo diverfa maria projectis. Liv. 21. 60. Plin. lib. 3. cap. 3. Strabo lib. 3. Pyrenes (inquit) latus in Hifpaniam vergens confitum eft variis arboribus, materiæ multitudine, & quæ femper virens germinet: alterum autem Galliam fpectans, nudum omnino. Nomen accepit a fulminum ictu. Silius a Pyrene Bebrycis filia dici fabulofe tradit lib. 3. 425. &c. V. Drakenb. Diodorus lib. 6. ubi de Pyrene, Ferunt (inquit) prifcis temporibus ignea paftoribus injecto, montanas omnes regiones fuiffe combuftas, qua ex re montes ajunt cognominatos Pyrenæos. Tibull. 1. 8. 9. — Tarbella Pyrene
Teftis, & Oceani litora Santonici. Sil. 3. 417.
Pyrene celfa nimbofi verticis arce. Aufon. Epift. 24. 69.
— bimaris juga ninguida Pyrenæi.
Pyrenæi multa habent nomina. Nam ea parte, quæ Lipufquæ & Fonti Rabiæ adjacet, *Sanctus Adrianus* dicitur: progrediendo verfus Meridiem, ftatim eft *Roucevalles*: deinde montes *de Iaqua*: tum *Delempurda*: poftremo promontorium dictum Templum Veneris, hodie *Cap de creus*, id eft Caput crucis. Hæc Olivar. in Melam.
Populi Pyrenes. Sil. lib. 1. 190.
Montis Pyrenæi frondofa cacumina. Sil. lib. 3. 415.

PYRENÆUS, i. m. Germaniæ mons. V. Bernegg. ad Suet. Cæf. cap. 25.

PYRĒNĀĬCUS, a, um. Adj. Aufon. de Clar. Urb. in Narbon. 6.
Qua Pyrenaicis nivibus dirimuntur Iberi.

PȲRĔNEUS, i. m. trifyll. [Πυρηνεύς] rex Thraciæ, qui Daulida Phocidis urbem occupavit: ubi quum quodam die pluviofo Mufas ad Parnafum euntes vidiffet, ut domum fuam fubirent, donec pluvia ceffaret, invitavit. Quum vero jam imber ceffaret, Mufæque difcedere vellent, Pyreneus claufis foribus, illis vim inferre parabat. At Mufæ in aves converfæ evolaverunt: quas quum perfequi vellet, ex arce fe dans præcipitem, caput terræ illifit, ficque exfpiravit. Auctor Ovid. 5. Met. 274. &c.

PYRETHI, V. PYRÆTHI.

PȲRETHRUM, i. n. fec. c. [πύρεθρον] Herba medicinalis, quam vulgo nunc *draconem* vocant, linguam adurens & mordicans. Ejus folia in acetariis probantur, radice utuntur pigmentarii. Plin. lib. 28. cap. 9.
Flava pyrethra. Ovid. 2. de Arte Am. 418.
Pyrethri radicem, quæ tantum hodie nobis in ufu eft, pharmacopolæ vulgo vocant *Pedem Alexandri*, tefte Ruellio. conf. Apic. 4. 5. & 7. 5. & Q. Seren. 99.

PȲRĔTUS, i. m. [πυρετός] Febris. Ita Gr. ab incendio appellata: quemadmodum apud nos Febris a fervore.

PȲRĔTUS, i. m. [Πύρετος] Monftrum humanæ & equinæ figuræ. Ovid. 12. Met. 449.
Quid tibi victorem gemini Periphanta Pyreti.

PYRGI, orum. m. pl. [Πύργοι] Oppidum eft Hetruriæ, auctore Plin. lib. 3. cap. 5.
Veteres Pyrgi. Virg. 10. Æn. 184. Ubi Servius, Hoc caftellum nobiliffimum fuit ex eo tempore, quo Tufci piraticam exercuerunt, nam illic metropolis fuit.
Litoreos Pyrgos vocat Martial. 12. 2. Rutil. Itiner. 223.
Alfia prælegitur tellus, Pyrgique recedunt.

PYRGIS, is. f. Herba, quæ & Cynogloffa. Apul. de Herb. cap. 96.

PYRGO, ûs. f. Nutrix filiorum Priami. Virg. 5. Æn. 645.

PYRGŎTĔLES, is. m. [Πυργοτέλης] Gemmarum fculptor artificiofiffimus, a quo tantum Alexander Magnus fe in gemmis fculpi paffus eft, edictoque alios vetuit. V. Plin. lib. 37. cap. 1. Rurfum lib. 7. cap. 37.

PYRGUS, i. m. [πύργος] Turris Latine dicitur, a πῦρ, quod fulgureis ignibus feriri turres confueverunt. Liv. 27. 32. Poftero ad caftellum, Pyrgum vocant, copias eduxit. [Gloff. Gr. Lat. Πύργος, Turris, Bugus. Scribe, Burgus. Pyrgus, non eft Tabula luforia, feu alveus, ut quidam putant: fed Vafculum in turriculæ figuram conformatum, ex quo tali in alveum conjiciebantur, ne fi manu jacerentur, fraus a luforibus admitteretur. Itaque Turriculam appellat Martial. 14. 16. Latino nomine, quod Græco πύργος fere æqualiter refpondet,
Quærit compofitos manus improba mittere talos:
Si per me mifit, nil nifi vota facit. Hor. 2. Serm. 7. 17.
— qui pro fe tolleret, atque
Mitteret in pyrgum talos. Alias dicitur, & Orca, & Fritillus. Fritillum tamen a Pyrgo diftinguit Pitifc. V. Lex. Antiq. Al. In phimum.

Pyrgus, Militare agmen quadratum, tefte Hefych. Suid. V. Henr. Steph. Thef. Gr.

PYRIĀSIS, is f. [πυρίασις] Lapis pretiofus. Plin. [Immo Pyritis, [πυρίτης] 37 11.

PYRIASTES, [πυριάστης] Lac coactum, fine coagulo tamen, quale eft quod edito partu mulgeri poteft. Galen. de Alimentorum facultatibus lib. 3. cap. 16. Vocatur & Protogala. Gloff. Lat. Gr. Coluftra, Πύριεφθον, & Gr. Lat. Πυρίεφθον.

PYRĪNA, æ. f. [πυρίνα] Spina alba, vel oxyacantha. Diofcor. 1. 122.

PYRIO, āre. a πυριᾶν, Calefacere. Petron. Fragm. cap. 73.

PȲRĬPHLĔGĔTHON, ontis. m. [Πυριφλεγέθων] Fluvius igne ardens apud inferos. Mart. Capell. 2. 40.

PYRĪTES, æ. m. [πυρίτης] Lapis, fic dictus quod plurimus illi ignis fit: unde hunc nos Igniarium vocamus. Quidam etiam Vivum vocant, qui clavo, vel altero percuffus lapide, fcintillas edit.
Pyrites, Lapis molaris, quod in eo quoque ignis confpiciatur. Plin. 36. 19. pr.
Pyrites, alius eft lapis, æris fimilitudine, in Cypro reperiri folitus, & circa Acarnaniam, cujus ufus in medicina non parvus eft. Plin. lib. 36. cap. 19. Pyritarum etiamnum aliqui genus unum faciunt, plurimum habens ignis, quos vivos appellamus, & ponderofiffimi funt. Hi exploratoribus caftrorum maxime neceffarii, qui clavo vel altero lapide percuffi, fcintillas edunt: quæ exceptæ fulphuratis aut fungis aridis vel foliis, dicto celerius ignem trahunt. Idem ibid. V. Turneb. Adverf. 6. 9. & Barth. ad Script. Venat. p. 136.

PȲRŎBŎLUS, [πυροβόλος] Telum ardens, quod cum flamma emittitur. Plutarch. in Dione. [Rectius in Gloff. Gr. Lat. n. pl. Πυροβόλα, Malleoli.

PYROBOLĀRIUS, i. m. Jaculator pyrobolorum. Ita Beroald. ad Apul. 4. Met. 459. legendum cenfet apud Firmicum in Mathef. lib. 8. Nati fub fidere Caniculæ, erunt venatores, arenarii, pyrobolarii. al. Parabolarii.

PYRŎCŎRAX, ăcis. f. [πυροκόραξ] Avis luteo roftro, nigra, præcipuo fapore. Nomen habet a colore roftri igneo. Latine Ignitus corvus dicitur. Plin. lib. 10. cap. 48. Hard. Pyrrhocorax. q. V.

PYRŌDES, æ. m. [πυρώδης] Lapis, qui & Pyrites dicitur.
Fuit & Cilicis filius hoc nomine, qui primus ex filice excuffiffe ignem dicitur, quemadmodum affervaffe in ferula Prometheus. Plin. lib. 7. cap. 56.

PYROIS, V. PYROUS.

PYRŎLA, æ. f. Herba. Tabernæm. p. 1139.

PYRŎMANTĪA, æ. f. [πυρομαντεία] Genus divinationis, quæ fit per ignem. V. in dictione MAGIA.

PYROPŒCILUS, V. PYRRHOPŒCILUS.

PȲRŌPUS, i. m. [πυρωπός] Genus carbunculi, ut nonnullis placet. Ovid. 2. Met. 2. Clara micante auro, flammafque imitante pyropo.
Inducto pyropo fulgebat parma. Propert. lib. 4. 11. 21.
Pluma rubro clara pyropo. Lucret. lib. 2. 802.
Pyropus, Genus eft æris. Plin. lib. 34. cap. 8. Idemque (fc. æs) in uncias additis auri fcrupulis fenis, prætenui pyropi bractea ignefcit. h. e. ut Ifidorus lib. 16. cap. 19. explicat, Prætenui bractea ignefcit, & imitatur flammas, unde & pyropum dicitur.

PYROSACHNE, es. f. [πυρὸς ἄχνη] Thymelæa frutex, de qua abunde Plin. lib. 13. cap. 21. Et in quo, inquit, nafcitur granum Gnidium, quod aliqui linum vocant. Fruticem vero Thymelæam, alii Chamelæam, alii Pyros Achnen, alii Cneftron, alii Cneoron. Eft fimilis oleaftro, foliis anguftioribus, gummofis, fi mordeantur, myrti magnitudine, femine, colore, & fpecie farris, ad medicinæ tantum ufum. conf. Diofc. 4. 166.

PYROSAGRIOS, i. m. [πυρὸς ἄγριος] q. d. Triticum filveftre. al. Chelidonia. Apul. de Herb. cap. 73.

PYRŌTĬCUS, a, um. [πυρωτικός] ut, Pyroticum medicamentum, Urens.

PȲRŌUS, i. vel PYROĪS, ŏentis. m. [Πυρόεις] Nomen unius ex equis Solis, quafi Ardens, nam quatuor effe perhibentur: Pyrous fcilicet, Æthon, Phlegon, Eous. Ovid. 2. Met. 153.
Interea volucres Pyroïs, Æous, & Æthon, &c. Columel. lib. 10. 290.
— nec Syrius ardor
Sic micat, aut rutilus Pyrous, aut ore corufco, &c. Sed putarim legendum Pyrois, ut apparet ex productione ultimæ fyllabæ: intelligendumque hunc locum, non de Solis equo, fed de Martis ftella.
Pyroenta Accufativo. Val. Flacc. 5. Argon. 432.
Pyrois etiam, Martis ftella, ab igneo colore. Cic. 2. de Nat. Deor. 54. Stellæ Jovis proximum inferiorem orbem tenet Πυρόεις, quæ Stella Martis appellatur. Porro igneum effe Martem teftatur his verbis Plin. lib. 2. 8. Tertium fidus Martis, quod quidam Herculis vocant, ignei, ardentis a Solis vicinitate. Et cap. 18. Suus quidem cuique color eft, Saturno candidus, Jovi clarus, Marti igneus.

PYRPĪLE, es. f. [Πυρπίλη] Infula maris Ægei, Cycladum omnium clariffima, quæ notiore nomine Delos appellatur. Pyrpile dicta eo quod ibi primum ignis repertus exiftimetur. Plin. lib. 4. cap. 12.

PYRRHA, æ. f. [Πύῤῥα] quæ cum Deucalione marito poetis dicitur humanum genus reparaffe, ut latiffime fcribit Ovid. 1. Met. 350. &c. Juven. 15. Sat. 30. V. THESSALIA.
Sæculum grave Pyrrhæ. Hor. 1. Carm. 2. 6.
Pyrrha, Cariæ civitas, juxta Myrtoum pelagus: & Infula circa Mæotim, quam Pontus abftulit. Auctor Plin. lib. 1. cap. 92. qui ejufdem nominis plures civitates enumerat, ut & Steph.

PYRRHÆUS, a, um. Adj. [Πυῤῥαῖος] ut
Pyrrhæum nemus. Plin. lib. 16. cap. 10.

PYRRHANDER, dri. m. [Πυῤῥανδρος] Sycophanta aftutus apud Ariftophanem V. Schol. in Equitib. p. 240. ed. Græc. Bafil. Hinc Pyrrhandri commentum, pro Callido invento. V. Erafm. Adag.

PYRRHIA, æ. f. Anus vinofæ nomen apud Hor. 1. Epift. 13. 14.

PYRRHĬCHA, æ. five PYRRHĬCHE, es. f. [Πυῤῥίχη] Saltatio Græcanica, armato choro, quam primus in Creta Pyrrhus inftituit. Strabo lib. 10. docet pyrrhicham repertam fuiffe a Pyrrhichio, pro juvenibus ad difciplinam militarem exercendis. Suet. Cæf. cap. 39. Pyrrhicham faltaverunt Afiæ, Bithyniæque principum liberi. Idem Neron. cap. 12. Exhibuit & pyrrhichas quafdam e numero epheborum. Plato 7. de Legib. ad fin. Pyrrhicha eft, quæ motiones corporis imitatur, ictus jactufque declinantis & vitabundi, omnifariamque cedentis, in altum etiam fubfilientis, & fefe fucciduo poplite demittentis: rurfufque contrarios his motus pyrrhicha imitatur, eos fcilicet, qui in habitus corporis actuofos feruntur: quales ejus funt, qui fagittarum miffiliumque jaculationes effingere motu corporis, plagarumque & petitionum multiplicium imitamenta affequi impleque contendit.

contendit. Plin. tamen lib. 7. cap. 56. videtur Pyrrhichen ab Enoplia distinguere, his verbis: Saltationem armatam Curetes docuere: pyrrhychen Pyrrhus. Budæus. De hac re V. complures auctores in Lex. Pitisc.

PYRRHICHĀRIUS, i. m. [πυῤῥιχιστής] Saltator pyrrhichæ. Legitur & more antiquo Purrhicharii. V. Ulpian. l. 8. §. 11. D. de pœnis. Et Rhodig. Ant. Lect. 4. 5. Et Postell. de Magistr. Athen. cap. 22.

PYRRHĬCHIUS, i. m. [πυῤῥίχιος] Genus pedis constans e duabus brevibus, ut Deus. Sic dictus ἀπὸ τῆς πυῤῥίχης, saltationis genere: vel ἀπὸ τοῦ Πυῤῥίχου, Curetum deo, de quo meminit Pausanias in Lacon. p. 108. Wech. V. Quintil. lib. 9. cap. 4. Et Sidon. 4. Epist. 3.

PYRRHIDÆ, ārum. m. pl. [Πυῤῥίδαι] Molossorum reges a Pyrrho dicti. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 2. Quin etiam a Neoptolemo Achillis filio, qui Pyrrhus dictus est, Reges Molossorum Pyrrhidæ, quum ea loca tenuissent, & Ponti Mithridatis nomen sumpsere.

PYRRHO, ōnis. m. [Πύῤῥων] Nomen proprium philosophi, a quo sectatores Pyrrhonii dicti, quos Græco cognomento σκεπτικούς, id est Consideratores appellant. Nihil enim decernunt, sed in quærendo semper considerandoque sunt. Ac ne videre quidem plane quicquam neque audire se putant. Ajuntque veritatem incomprehensibilem videri. Iidem ἀπορητικοί, id est Ambigentes dicuntur, quoniam nihil affirmant, & de omnibus ambigunt. Hic patria Elidensis fuit, primo pictor, deinde Anaxarchi discipulus. Vixit annis ferme nonaginta. V. Diog. Laërt. Gell. 11. 5. & Cic. de 3. Orat. 17.

PYRRHŌCŎRAX, ăcis. m. [Πυῤῥοκόραξ] Avis rostrum habens luteum, in Alpibus frequens. Plin. lib. 10. cap. 48. al. Pyrocorax. q. V.

PYRRHOPŒCILUS, [πυῤῥοποίκιλος] Marmoris genus ex rubro varii, quod & a Syene Thebaidis urbe, circa quam effodiebatur, Syeniticum dicebatur, sive lapis Syenites. Plin. lib. 36. cap. 8. al. Pyropœcilus a πῦρ Ignis, & ποικίλος Varius. V. PYRAMIS.

PYRRHUS, i. m. [Πύῤῥος] inquit Servius, a capillorum qualitate vocitatus est, ante Neoptolemus dictus, Achillis & Deidamiæ filius, Pelei & Thetidis nepos ex patre: ex matre vero Lycomedis regis Syri insulæ. Hactenus Servius. conf. Justin. 17. extr.
Achilleides Pyrrhus. Ovid. 8. Epist. 3.
Pyrrhus alius Rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus, Justino auctore lib. 17. cap. 3. Quum propter odium patris Æacidæ, qui ab Epirotis fuerat interfectus, ad necem & ipse posceretur, furtim subtractus, in Illyrios defertur, traditusque Beroæ Glauci regis uxori nutriendus fuit. Quumque natus annos undecim esset, revocatus a suis, tanta virtute crevit, ut quum, sicut Cæcilius scribit, imperium orbis agitaret, & Romanos potentes videret, Apollinem de bello consuluerit: Ille ambigue respondit,
Ajo te Æacida Romanos vincere posse. Hoc ad se dictum trahens, auxilio Tarentinis contra Romanos venit, ictuque lapidis interiit. V. Nep. in Reg. 2. & Plutarchum in Pyrrho. Pyrrhi res gestas in Italia, conscripsit Zeno historicus ille, qui etiam Epitomen Romanarum & Carthaginiensium rerum composuit, teste Diogene. Hor. 3. Carm. 6. 34.
Ferox. Lucan. lib. 1. 30.
Immanis. Juven. 14. Sat. 162.

P Y S

PYSIANACTIA Pugna. Alex. Alex. lib. 3. cap. 23. Athenis vero Porticus Pœcile, & altaria varia, ubi Mercurius æneus erat, celebratissimæ picturæ varietate, miris laudibus feruntur, ubi pugna Marathonia depicta, & alia Pysianactia, & Pœcile in Elide, quam Echum vocabant. [Fœde hæc confusa sunt. Pisianactia, non pugna, sed porticus eadem est ac Pœcile alias dicta. Suid Πεισιανάκτειος στοά, ἥτις ἀπὸ Πολυγνώτου ζωγράφου ποικίλη κληθεῖσα.

P Y T

PȲTHĂGŎRAS. æ. m. [Πυθαγόρας] Samius philosophus, patre Demaratho locuplete negotiatore, in Ægyptum primo, mox Babylonem, discendi cursus siderum gratia profectus est. Inde regressus, in Cretam ac Lacedæmonem pervenit, ut Lycurgi & Minois inclytas ea tempestate leges agnosceret. Deinde in Italiam transmittens, Crotone consedit, ubi populos assuetos luxuriæ, auctoritate ac doctrina sua ad frugalem cultum revocavit, ac quum multos annos Crotone egisset, Metapontum migravit, ibique decessit. Cujus tanta fuit admiratio, ut ejus ex domo templum facerent, eumque pro deo colerent. Hæc ex Justini lib. 20. cap. 4.
Dictus est autem Pythagoras, quod non minus vera Pythio Apolline loqueretur. Ovid. 15. Met. 63.
Mente deos adiit, & quæ natura negavit
Visibus humanis, oculis ea pectoris hausit. Hic in Italia in ea parte, quæ Magna Græcia dicta est, maximam juvenum multitudinem philosophiam docuit, ubi vice numinis cultus est. Ex quibus Archyta Tarentinus, Alcmæon Crotoniata, Hippasus Metapontinus, Philolaus Crotoniata maxime floruerunt, qui dicti sunt Pythagorei, & Italici Philosophi. Unde & ipsa disciplina Philosophia Italica dicta est. Venit autem in Italiam Tarquinio Superbo regnum obtinente. V. Cic. 4. Tusc. 1.
Pythagoras quum in Geometria novi quiddam invenisset, Musis bovem immolasse dicitur. Cic. 3. de Nat. Deor. 8. Idem ibid. 1. 5.
Renati Pythagoræ arcana. Hor. Epod. 15. 21. Pythagoras enim dicebat animas post mortem transire in aliena corpora: seque in bello Trojano fuisse Euphorbum Panthoi filium, qui interfectus a Menelao, iterum revixit factus Pythagoras. Hic ante & in Homerum dicitur renatus, postea in pavonem, postremo in Ennium poetam. Acron. in Hor. 1. Carm. 28. 10. Vita ejus exstat apud Diog. Laertium.
Faba Pythagoræ cognata. Hor. 2. Serm. 6. 63. Pythagoras enim, non solum ab omnibus animalibus, sed etiam a faba abstinuit, quod viridis in pyxide ærea fervata vertitur in sanguinem. Unde fertur maluisse in latrones incidere, quam per fabæ segetem transire, quum aliunde refugium non haberet. Fabam quoque animal esse dicebat, quod cocta sanguinis humorem ex se emitteret. Hæc Acron. Alii tamen alias afferunt rationes, cur Pythagoras ab esu fabarum abstineret. Morhof. in Polyhist. Litter. 1. 9. observat esse in antiqua historia 28. Pythagoras, uti 20. Hippocrates, totidemque Socrates, 16. Platones, 50. Dionysios. V. Fabricii Bibl. Græc. lib. 2. cap. 12. ubi de Pythagora & ejus secta ac discipulis utriusque sexus plenissime.

PYTHAGŎRĒUS, a, um. Adj. [Πυθαγόρειος] Hor. 2. Epist. 1. 52. Pythagorea somnia. Cic. de Senect. 78. Audiebam Pythagoram, Pythagoreosque, incolas pæne nostros, qui essent Italici philosophi quondam nominati, &c.

PYTHAGORĒI, ōrum. m. pl. [Πυθαγόρειοι] Qui sectam Pythagoræ sequuntur. Quintil. lib. 1. cap. 12. Non contentus disciplinis, quas præstare poterant Athenæ, non Pythagoreorum, ad quos in Italiam navigaverat, Ægypti quoque sacerdotes adiit. De Platone.
Referta quondam Italia Pythagoreorum fuit. Cic. 2. de Orat. 154.

PYTHAGORĬCUS, a, um. Adj. ut, Pythagorica prudentia. Val. Max. 4. 7. 10.
Philosophia Pythagorica. Plin. 13. 13.

PYTHAGORĬCI, ōrum. m. [Πυθαγορικοί] Cic. 1. de Divin. 62. Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur ne faba vescerentur.

PYTHAGORISSO, āre. [Πυθαγορίζω] Apul. lib. 2. Florid. extr. p 352. Elmenh. Porro noster Plato, nihil ab hac secta, vel paululum devius, Pythagorissat.

PYTHAGORISTÆ, ārum. m. pl. [Πυθαγορισταί] quomodo a Pythagoricis differant disputat scholiastes Theocriti in Idyll. 14. 5. V. Wolff. ad Origen. Philosophumena p. 45.

PYTHANGELI Portus, [Πυθαγγέλου λιμήν] in Ægypto, quem illi Elephantorum venationem appellant. Strab. lib. 16.

PȲTHAULA, & PYTHAULES, æ. m. [πυθαύλης] Tibicen, qui in urbe Pytho pæanes in honorem Apollinis Pythii canebat. Hinc translata vox ad illos tibicines, qui in comœdiis tragœdiisque canebant. Varro apud Non. 2. 743. Priusquam in orchestra pythaules inflet tibias. Hygin. Fab. 2. 273. His quoque ludis pythaulæ, qui Pythia cantaverunt. conf. Diomed. 489. & Voss. 2. Inst. Poet. vel Lex. Pitisc. [Cælius Πυθαύλης habet. Sed vera lectio Pithaules, πιθαύλης, ex Gr. πίθος, Dolium, a Tibiarum genere Dolioli forma. V. Bartholin. de Tib. vett. p. 412. & s. l. PITHAULES.

PȲTHĔAS, æ. m. [Πυθέας] Rhethor Atheniensis, Demosthenis æqualis, supra modum arrogans: qui quum alieni æris causa in carcerem conjectus esset, fractis vinculis ad Macedonas transfugit. Scripsit conciones aliquot & orationes in genere judiciali. Male audivit nomine furti, quare quum in Demosthenem cavillans ei objecisset, orationes lucernam olere: novi, inquit ille, tibi invisos esse, qui noctu lucernam habent.
Alius Pytheas, Cælator. Plin. lib. 33. cap. 12.

PYTHERMUS, i. m. [Πύθερμος] Princeps fuit ejus legationis, quam Iones Æolesque ad petendum auxilium adversus Cyrum ac Lacedæmonios miserunt: qui quum Spartam appulisset, purpurea veste indutus in Spartiatarum conventum processit, hortatusque est Lacedæmonios ad auxilium Ionibus ferendum. Herodot.

PYTHEUS, V. PITHEUS.

PYTHIA, V. PYTHON.

PȲTHIAS, æ. m. Damonis amicus, qui tamen Plutarcho & Iamblycho dicitur Φιντίας. V. DAMON, & PHINTIAS.

PYTHIAS, ădis. f. Aristotelis filia. V. Sext. Empir. adversf. Mathemat. p. 51.

PYTHICUS, PYTHIONICES, V. PYTHON.

PYTHION, i. n. Bulbi genus. Plin. 19. 5.

PȲTHIS, is. m. Eximius quidam sculptor & pictor, quem tamen a Timagora Chalcidense, apud Delphos in picturæ certamine, superatum narrat Plin. lib. 35. cap. 9. Idem Plin. lib. 36. cap. 5. In summo, inquit, est quadriga marmorea, quam fecit Pythis.

PYTHIUS, V. PYTHON.

PYTHON, vel PYTHO, ōnis. m. [Πύθων] Orator Byzantius eloquentissimus, apud Philippum Macedoniæ regem, cujus meminerunt Æschines & Demosthenes in orationibus.

PȲTHON, ōnis. c. [Πύθων] Draco ingens, qui ante Apollinem in Parnasso responsa dabat, gravidamque Latonam persecutus est, donec a Neptuno in insulam Ortygiam, quæ Delos post dicta, translata est. Ubi quum Dianam & Apollinem peperisset, quarto a partu die Apollo, matris injurias ultus, Pythonem sagittis interfecit, & ludos in memoriam victoriæ instituit, ipseque Pythii cognomen assumsit. V. Hygin Fab. 140. Dictus est a πύθω, quod putredinem significat, quoniam ex putredine terræ post diluvium Deucalionis natus sit, vel quod putredo nunquam sine vi caloris efficitur. V. Macrob. 1. Saturn. 17. Claud. 4. Conf. Hon. 536.
Cæruleus tali prostratus Apolline Python.
Maximus Python. Ovid. 1. Met. 438. conf. Lucan. 5. 134.
Python, ipsa urbs Delphi. Tibul. lib. 2. 3. 27.
Delos ubi nunc, Phœbe, tua est? ubi Delphica Python?

PYTHIUS, i. m. [Πύθιος] Cognomen Apollinis a pythone dracone, quem ipse in prima infantia sagittis interfecit, Junonis nutu immissum, ut fingunt poetæ. Alii ἀπὸ τοῦ πυνθάνομαι, quod est interrogare & consultare. Cic. pro Font. 20. Galli Delphos usque ad Apollinem Pythium profecti sunt. Absolute Hor. 1. Carm. 16. 6. — non adytis quatit
Mentem sacerdotum incola Pythius. Propert. 2. 23. 16.
Pythius in longa carmina veste sonat. conf. Macrob. Saturn. 1. 17.
Inde &

PYTHIA, æ. f. [Πυθία] Sacerdos Pythii Apollinis. Vaticinantes Phœbades Pythiæ cognominantur, ut scribit Strabo lib. 9. Cic 1. de Divin. 79.
Nam terræ vis Pythiam Delphis incitabat, naturæ Sibyllam. Lucret. lib. 1. 740.
— fundere fata
Sanctius, & multo certa ratione magis, quam
Pythia, quæ tripode a Phœbi, lauroque profatur.

PYTHIUS, a, um. Adj. [Πύθιος] ut, Regna Pythia dei intonsi. Propert. lib. 3. 13. 52. i. e. Apollinis.
Vates Pythia. Juvenal. 13. Sat. 169.

PYTHIA, ōrum. n. pl. [Πύθια] Ludi Apollinares, qui in Apollinis honorem sunt instituti, ob cædem Pythonis serpentis: aut, ut Strabo lib. 9. scripsit, hominis sceleratissimi cognomento Draconis. Ovid. 1. Met. 446.
Instituit sacros celebri certamine ludos,
Pythia perdomitæ serpentis nomine dictos.
Cantare Pythia. Hor. de Arte Poet. 414. De his V. plura in Lex. Pitisc.

PȲTHĬCUS, a, um. Adj. Val. Max. 1. 8. 10. Veredica Pythicæ divinationis præcurrit.
Versus Pythici, vel ex oraculis editi. Ammian. 29. 1.

PYTHIŎNĪCES, æ. m. [Πυθιονίκης] Victor in ludis Pythiis. V. PYTHIA. conf. PITYONICES.

PȲTHŌNISSA, æ. f. [Πυθώνισσα] Mulier spiritu Pythonico correpta, quam

quam etiam Tibullus Pythona appellat. Vulg. Interp. 1. Paral. 10. 13. in Gr. est ἐγγαστρίμυθος. V. interpp. Actor. 16. 16. de Tibulli loco V. in PYTHON.

PYTHONION, i. n. Herba. Apul. de Herb. cap. 4. & 14.

PYTHONOSCŌME, es. f. [Πύθωνος κώμη] Locus est in Asia, quo primo adventus sui tempore conveniunt ciconiæ, & eam, quæ ultima advenit, laniant universæ. Plin lib. 10. cap. 23.

PYTHŎPŎLIS, [Πυθόπολις] Civitas est in Mysia. Plin. lib. 5, cap. 32. Est & Civitas Cariæ, a Pythe illo divite Pythopolis dicta, qui & Xerxem convivio excepit, & militibus ejus senos Daricos aureos in singula capita distribuit. Stephan.

PȲTISMA, ătis. n. [πύτισμα] Lenis sputi irroratio: a πυτίζω, quod est sputo leni & crebro irroro. Juven. 11. Sat. 173.

Qui Lacedæmonium pytismate lubricat orbem. i. e. Qui lubricat annulum sputo. Alii legunt Pedemate, non Pytismate. Pedema autem genus saltationis esse dicunt Laconicæ, in qua pedes in orbem ad nates torquebantur: de qua Lucianus in libello περὶ ὀρχήσεως. Quidam scribunt Pitysmate, per y psilon in secunda, a πτύειν, spuere. Quam varia sit hujus carminis & lectio & expositio, palam erit ex his quæ subjiciemus. Politianus Miscellaneorum cap. 38. Domitius pytisma dicit esse irrorationem e levi sputo. Lacedæmonium vero orbem pro annulo accipit, quoniam, inquit, a Lacedæmoniis annulorum usus manavit: ut Senatores, & Equites, per annuli mentionem significentur. Porro alter eruditissimus homo, quem tamen nominare parcimus, saltationem putat esse Lacedæmoniam. sed ingenue tamen fatetur, nihil adhuc de eo se legisse, nisi tantum apud Pollucem, mentionem factam Lacedæmoniæ saltationis. Tertius denique vir ipse quoque doctissimus trochum intelligit, de arbore pinu fabricatum, quod pitys dicatur pinus, unde sit pitysma. Nos e tribus his opinionibus nullam plane probamus. Principioque negamus orbem Lacedæmonium significare annulum posse, quoniam nusquam legatur annuli originem manasse a Lacedæmoniis. Plinius autem, quem Domitius adducit, tantum ferreo etiam tum annulo Lacedæmonios uti refert. Nihil ergo commentitia illa irroratio valebit. Qui vero saltationem putat esse Lacedæmoniam pitysma, quum de eo nihil inveniat, facile (ut esse ingenuus consuevit) potiori sententiæ cesserit. Quod item facturum credo, qui trochum putat e pinu factum pitysma esse: quum nec usquam lectum, nec ad rem faciat, & syllabæ ratio pugnet, quoniam habeat priorem correptam syllabam, ut ex primo liquet Theocriti versiculo. Nos igitur pitylisma legendum credimus. Pitylisma vero intelligimus exercitationem, de de qua Galenus in secundo ὑγιεινῶν libro: quamvis apud eum sit verbum potius πιτυλίζειν, quam nomen pitylisma. Ceterum recte pitylisma fit inde. Est, inquit Galenus, πιτυλίζειν, vel (si mavis) pitylissare, cum quispiam summis pedibus ingrediens, manus protendit, ocissimeque movet: alteram retrorsum scilicet, alteram prorsum. quo potissimum gymnasii genere ad parietes exercentur, ut sicubi lapsentur, apprehenso mox pariete facile resurgant: atque ita exercentium lapsus fallunt, & ipsa fit exercitatio imbecillior. Porro Lacedæmonium orbem, Laconicum ipsum acceperim, ut in quo solerent ad eum modum exerceri. Dion historiarum tertio quinquagesimoque libro, Laconicum in Urbe vaporarium, aut sudatorium (sic enim interpretamur quod est apud eum pyriaterium) ab Agrippa ædificatum tradit. Dein Laconicum dicit appellatum, quoniam Lacedæmonii per ea tempora nudi unctique præ cunctis exercebantur. Columel. in lib. de Agricult. primo, Ut apti veniamus ad ganeas, quotidianam cruditatem Laconicis excoquimus, & exusto sudore sitim quærimus. Ex quibus Columellæ verbis constare cuivis potest, quos jam potissimum poeta significet, nempe eos qui diem totum in Laconicis istis, gymnasiisque contererent uncti nudique. Quare etiam lubricat, inquit, propter oleum & unguen quo defricti exercebantur. Laconica autem fuisse in orbem constructa, patet ex lib. 5. Architecturæ Vitruvii. Hæc ibi Politianus. Sed hanc sententiam postea in quadam epistola ad Georgium Merulam retractavit his verbis: Nec tamen si quid usquam peccasse ostenderis, defendam: sed agnoscam protinus, agamque tibi merito gratias. Nam & ipse posterioribus scriptis non dubitem quædam interdum ex prioribus, exemplo doctissimorum virorum, retractare: sicuti Pitylisma illud apud Juvenalem. Quoniam pytisma quoque pulchre videor posse tueri: quo poeta illos innuat, qui conceptos ore aquarum haustus per Laconicum spargant. Hæc ille. Crinitus in epistola ad Alexandrum Sartium, de Politiano: Jam & illud alias ad te scripsi, quod apud Juvenalem de pytismate sententiam commutaverat, affirmans in pytismate ludum magis quendam in Laconicis frequentem subinnui, quum quis alter alteri aquulam inspuens colluderet. Britannicus enarrator Juvenalis legit pedemate, sic inquiens, Qui lubricat, i. e. Qui pedum celeri mobilitate exercet, orbem Lacedæmonium, id est gyros & ambages Lacedæmonias circum tibicinem in medio sedentem, & canentem. Nam circum auletem saltantes agebantur. Pedemate, id est saltu. nam πήδημα saltum significat. Non ignoro ab commentatoribus hunc locum diversis modis expositum: ego autem ex sententia Luciani contendo intelligi saltationem Lacedæmoniam, legendumque esse Pedemate, id est saltu, & non pytismate, neque pitylismate. Alciatus lib. 3. Parerg. cap. 3. Est alia quoque Laconum exercitatio, quum nudi, oleoque uncti in sudatorio exercebantur, quod Laconicum πύρευσμα, seu quod idem est, πυριατήριον dicitur, ab Agrippa fabricatum, ut Dion lib. 5. auctor est. Unde & ego arbitror scripsisse Juvenalem,

Qui Lacedæmonium pyreusmate lubricat orbem. licet alii Pitylismate, alii Pytismate legant. [V. in PEDEMA, & PITYLISMA.

P Y U

PYULCOS, i, m. & f. [πυουλκός] Chirurgicum instrumentum puri eximendo accommodum: ita dictum quasi τὸ πύον ἕλκειν. Galen. lib. 5. Methodic.

P Y X

PYXĂCANTHUS, [πυξάκανθος] Frutex est spinosus, cubitalibus ramis, foliis buxi, unde & quasi Buxea acanthus dicitur. Plin. lib. 12. cap. 7. Spinam ipsam in Græcia quidam pyxacanthum Chironium vocant. Idem lib. 24. cap. 14. Lycium præstantius e spina fieri tradunt, quam & pyxacanthon Chironiam vocant. V. Harduin.

PYXIRATES, vel PIXURATES, Euphrates fluvius versus scaturigines suas, dictus est. Plin. lib. 5. cap. 34.

PYXIS, ĭdis. f. [πυξίς] Græcum nomen, ἀπὸ τῆ πύξου, quod Latine Buxum significat: Vasculum est exiguum quod vulgus Italorum non inepte a buxo, *buxulum* nuncupat, quoniam primo ex eo ligno fieri cœpit. Nam ut docet Quintilianus lib. 8. cap. 6. de Abusione figura, Pyxides cujuscunque materiæ, quarum usus variis rebus est accommodatus. Plin. lib. 18. cap. 11. Primori inest pyxis ferrea. Apulejus de Asino, lib. 3. p. 138. Elmenh. Arcula quadam reclusa, pyxides plusculas inde depromit. Cic. pro Cœl. 61. Eodem Licinium esse venturum, atque iis veneni pyxidem traditurum. Martial. lib. 9. 38.

Et lateas centum condita pyxidibus.

Cornea pyxis, V. CORNUS.

PYXIDICŬLA, æ. f. [πυξίδιον] dimin. In Corn. Cels. lib. 6. cap. 6. 5. de Cleonis collyrio. Quod cum miscueris in pyxidicula servetur. Alia exemplaria habent Pyxidula.

PYXIDĀTUS, a, um. Adj [πυξιδωτός] Quod ad effigiem pyxidis in commissura formatum est. Plin. lib. 31. cap. 6. Ceterum a fonte duci fictilibus tubis utilissimum est, crassitudine binûm digitorum; commissuris pyxidatis: ita ut superior intret, calce viva ex oleo lævigatis.

PYXĬNUS, a, um. Adj. [πύξινος] Buxeus. Cels. 6. 6. 25. Euelpidis Pyxinum. Subaudi Collyrium. Sic a colore buxi dictum est.

PYXAGATHUS, i. m. Nomen viri apud Martial. 7. 57. [Immo Πὺξ ἀγαθός, Pugilatu bonus. Allusio est ad Iliad. γ. 237. V. Interpp.

PYXITES, Fluvius in Themiscyrena ad Trapezunta. Plin. lib. 6. cap. 4.

PYXŪS, untis. f. [Πυξοῦς] Oppidum Lucaniæ, a Latinis Buxentum appellatum. Plin. lib. 3. cap. 5.